Dịch: Whistle

Quốc Vương

Tân Hải Nguyệt 1

QUỐC VƯƠNG

Tác giả: Tân Hải Nguyệt 1

Thể loại: Huyền Ảo, Xuyên Không, Dị Giới, Phương Tây

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#Bối cảnh phương Tây #Xây dựng thế lực #Quân sự chính trị Vạn tộc cùng tồn tại, Kiếm cùng ma pháp hoà lẫn, nhân tộc, Hải tộc, tinh linh, người lùn, thú nhân...... Ánh sáng văn minh nở rộ, viết lên một khúc ca sử thi!

Đây có thể nói là đại thần viết truyện bối cảnh phương tây hiếm hoi lại nổi danh trong làng nam tần xứ Trung. Bộ Quốc Vương này có khởi đầu rất tốt, trạng thái giữ ổn định xuyên suốt tác phẩm, còn thành công giúp Tân Hải Nguyệt 1 nhận được danh hiệu Thiên Vương cuối năm 2023.

Tóm tắt câu chuyện là hành trình xây dựng lãnh địa của một main xuyên không tới dị giới trong bối cảnh phương Tây. Mưu trí, quả cảm, thông minh, quyết đoán, tất cả đều có ở nam chính của bộ Quốc Vương.

Nếu so về thể loại, có thể được gọi là 'làm ruộng văn' thường thấy trong mấy truyện tiên hiệp. Cái đặc sắc ở đây chính là bối cảnh, cách hành văn dụng tâm, thế giới đen tối khắc họa lòng người h.i.ể.m á.c của Tân Hải Nguyệt đã khiến Quốc Vương trở nên nổi trội hơn so với các bộ cùng thể loại.

Nhưng đáng tiếc là Tân Hải Nguyệt lại vội vàng kết hố, muốn tập trung chất xám vào hố mới khiến các con dân hóng chờ Quốc Vương ngày đêm 'quần tình phẫn nộ', yêu cầu tác giả sửa lại đại kết cục. Chính Tân Hải Nguyệt cũng không ngờ mình lại bị phản đối dữ dội đến thế. Ngay tối đó đã đăng đàn xin lỗi, và hứa sẽ bổ sung phiên ngoại để Quốc Vương được hoàn thiện hơn.

Liệu với những phiên ngoại được thêm vào sau đó có làm thỏa mãn độc giả hay không? Trong khi chờ phiên ngoại lên sóng thì chúng ta hãy cùng ghé qua bản dịch trên YY vẫn đang được cập nhật đều đặn mỗi ngày trước đã nha. Khi nào có tin gì mới thì YY sẽ thông báo ngay cho các đạo hữu biết nè

Table of contents

Chương 1 - Xuyên Không
Chương 2 - Pháp Tắc Sinh Tồn Của Quý Tộc 1: Lợi Ích Là Trên Hết
Chương 3 - Pháp Tắc Sinh Tồn Của Quý Tộc 1: Lợi Ích Là Trên Hết (2)
Chương 4 - Thương Lượng
Chương 5 - Ngu Xuẩn Chính Là Tội Lớn Nhất
Chương 6 - Gia Tộc Koslow
Chương 7 - Người Hầu Của Kỵ Sĩ
Chương 8 - Huấn Luyện Thành Viên Tổ Chức (1)
Chương 9 - Huấn Luyện Thành Viên Tổ Chức (2)
Chương 10 - Chiến Tranh Tới
Chương 11 - Kế Hoạch Giả Chiến
Chương 12 - Thần Trợ Công
Chương 13 - Thần Trợ Công (2)
Chương 14 - Chuẩn Bị Cuối Cùng (1)
Chương 15 - Chuẩn Bị Cuối Cùng (2)
Chương 16 - Xuất Chinh
Chương 17 - Nhân Vật Truyền Kỳ - Kỵ Sĩ Chels
Chương 18 - Nhà Khoa Học Trong Giới Quý Tộc
Chương 19 - Liên Minh Tạm Thời (1)
Chương 20 - Liên Minh Tạm Thời (2)
Chương 21 - Ma Pháp Sư
Chương 22 - Giao Dịch
Chương 23 - Giao Dịch (2)
Chương 24 - Tin Tức
Chương 25 - Ethel
Chương 26 - Lợi Ích Động Nhân Tâm
Chương 27 - Lợi Ích Động Nhân Tâm (2)
Chương 28 - Binh Lực +12
Chương 29 - Kỵ Sĩ Lười Biếng
Chương 30 - Xuất Trận
Chương 31 - Crimson Kỵ Sĩ Đoàn
Chương 32 - Thương Vong Thảm Trọng
Chương 33 - Thương Vong Thảm Trọng (2)
Chương 34 - Giải Quyết Hậu Quả

Chương 35 - Giải Quyết Hậu Quả (2)
Chương 36 - Thương Nghị
Chương 37 - Thánh Mẫu Tâm Chết Vội
Chương 38 - Tiểu Đoàn Trưởng Hạng Chót
Chương 39 - Quân Đoàn Số Năm (1)
Chương 40 - Quân Đoàn Số Năm (2)
Chương 41 - Vận Lương
Chương 42 - Khô Lâu Hội
Chương 43 - Tốc Độ Nhanh Như Sên
Chương 44 - Kỵ Binh Griffin
Chương 45 - Tự Hố Mình
Chương 46 - Liên Đới
Chương 47 - May Mắn Sắp Hết
Chương 48 - Hudson Cố Gắng (1)
Chương 49 - Hudson Cố Gắng (2)
Chương 50 - Tính Toán Lẫn Nhau
Chương 51 - Phản Quân Đột Kích (1)
Chương 52 - Phản Quân Đột Kích (2)
Chương 53 - Bạch Ngân Khô Lâu
Chương 54 - Đại Bổ
Chương 55 - Hăng Hái (1)
Chương 56 - Hăng Hái (2)
Chương 57 - Phản Ứng Dây Chuyền
Chương 58 - Vương Quyền Và Thần Quyền
Chương 59 - Vương Quyền Và Thần Quyền (2)
Chương 60 - Liêm Sỉ Của Hudson
Chương 61 - Ngụy Ma Pháp Sư
Chương 62 - Ngụy Ma Pháp Sư (2)
Chương 63 - Chia Của
Chương 64 - Binh Lâm Thành Hạ
Chương 65 - Ma Pháp Trận
Chương 66 - Ma Pháp Trận (2)
Chương 67 - Shelter Đệ Thất
Chương 68 - Lười Biếng
Chương 69 - Lười Biếng (2)
Chương 70 - Chỉ Huy
Chương 71 - Phi Long Kỵ Binh
Chương 72 - Đối Chọi Gay Gắt
Chương 73 - Đại Địa Chi Hùng
Chương 74 - Hudson Lừa Dối

Chương 75 - Hudson Lừa Dối (2)
Chương 76 - Tên Đã Trên Dây
Chương 77 - Chính Trị
Chương 78 - Chính Trị (2)
Chương 79 - La Bàn
Chương 80 - Phá Thành
Chương 81 - Thêm Tiền
Chương 82 - Thêm Tiền (2)
Chương 83 - Nội Ứng
Chương 84 - Triệu Hoán Vong Linh
Chương 85 - Đại Nguyền Rủa
Chương 86 - Huyết Nguyệt Kèn Lệnh Mất Tích
Chương 87 - Giải Quyết Hậu Quả
Chương 88 - Giải Quyết Hậu Quả (2)
Chương 89 - Hy Vọng Của Gia Tộc
Chương 90 - Thỏa Hiệp
Chương 91 - Thỏa Hiệp (2)
Chương 92 - Cơ Hội Chỉ Dành Cho Người Có Chuẩn Bị
Chương 93 - Cơ Hội Chỉ Dành Cho Người Có Chuẩn Bị (2)
Chương 94 - Muốn Khoáng Hay Muốn Ruộng
Chương 95 - Sơn Mạch Salam
Chương 96 - Sơn Mạch Salam (2)
Chương 97 - Yến Tiệc
Chương 98 - Nam Tước Vùng Núi (2)
Chương 99 - Nam Tước Vùng Núi (2)
Chương 100 - Thân Bất Do Kỷ
Chương 101 - Đường Dài Đằng Đặc
Chương 102 - Đường Dài Đằng Đặc (2)
Chương 103 - Hudson Lão Gia Nhân Từ
Chương 104 - Hudson Lão Gia Nhân Từ (2)
Chương 105 - Khẩu Phần Lương Thực
Chương 106 - Khẩu Phần Lương Thực (2)
Chương 107 - Hạn Hán
Chương 108 - Hoàn Cảnh Lúng Túng
Chương 109 - Hoàn Cảnh Lúng Túng (2)
Chương 110 - Dương Mưu
Chương 111 - Dương Mưu (2)
Chương 112 - Trước Trữ Lương
Chương 113 - Hư Hư Thật Thật
Chương 114 - Thịt Béo (1)

Chương 115 - Thịt Béo (2)
Chương 116 - Phục Chế Công Nghệ Nấu Sắt Nguyên Thủy
Chương 117 - Ra Oai Phủ Đầu Không Thành Công
Chương 118 - Ra Oai Phủ Đầu Không Thành Công (2)
Chương 119 - Yến Hội Náo Nhiệt
Chương 120 - Yến Hội Náo Nhiệt (2)
Chương 121 - Chống Cự Dụ Hoặc
Chương 122 - Chống Cự Dụ Hoặc (2)
Chương 123 - Mạch Nước Ngầm Đột Kích
Chương 124 - Mạch Nước Ngầm Đột Kích (2)
Chương 125 - Sản Xuất Vũ Khí Thấp Kém Chuyên Nghiệp
Chương 126 - Phong Ba
Chương 127 - Phong Ba (2)
Chương 128 - Đơn Hàng Đầu Tiên
Chương 129 - Đơn Hàng Đầu Tiên (2)
Chương 130 - Tinh Binh Bách Chiến
Chương 131 - Tinh Binh Bách Chiến (2)
Chương 132 - Đàm Phán
Chương 133 - Đàm Phán (2)
Chương 134 - Hòa Giải
Chương 135 - Kỵ sĩ Adrian
Chương 136 - Giá Hàng Tăng Vọt
Chương 137 - Giá Hàng Tăng Vọt (2)
Chương 138 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của
Chương 139 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của (2)
Chương 140 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của (3)
Chương 141 - Behemoth
Chương 142 - Behemoth (2)
Chương 143 - Behemoth (3)
Chương 144 - Callis
Chương 145 - Callis (2)
Chương 146 - Gian Thương
Chương 147 - Gian Thương (2)
Chương 148 - Gian Thương (3)
Chương 149 - Tin Tức
Chương 150 - Thành Dadir Hỗn Loạn
Chương 151 - Thành Dadir Hỗn Loạn (2)
Chương 152 - Bão Đoàn Tinh Túy
Chương 153 - Bão Đoàn Tinh Túy (2)
Chương 154 - Cá Trong Chậu (1)

Chương 155 - Cá Trong Chậu (2)
Chương 156 - Cá Trong Chậu (3)
Chương 157 - Phát Tài
Chương 158 - Phát Tài (2)
Chương 159 - Phát Tài (3)
Chương 160 - Phân Tích
Chương 161 - Phân Tích (2)
Chương 162 - Phân Tích (3)
Chương 163 - Tới Nơi
Chương 164 - Kỵ Binh Hạng Nặng
Chương 165 - Thêm Một Cây Đuốc
Chương 166 - Thêm Một Cây Đuốc (2)
Chương 167 - Thêm Một Cây Đuốc (3)
Chương 168 - Huynh Đệ Gặp Nhau
Chương 169 - Huynh Đệ Gặp Nhau (2)
Chương 170 - Huynh Đệ Gặp Nhau (3)
Chương 171 - Bất Ngờ
Chương 172 - Bất Ngờ (2)
Chương 173 - Đàn Gảy Tai Trâu
Chương 174 - Ló Đầu
Chương 175 - Ló Đầu (2)
Chương 176 - Có Qua Có Lại (1)
Chương 177 - Có Qua Có Lại (2)
Chương 178 - Mời
Chương 179 - Đe Dọa
Chương 180 - Cực Khổ
Chương 181 - Cực Khổ (2)
Chương 182 - Vận Chuyển
Chương 183 - Vận Chuyển (2)
Chương 184 - Vận Chuyển (3)
Chương 185 - Guna
Chương 186 - Nguy Hiểm
Chương 187 - Đào Hoa Kiếp
Chương 188 - Đào Hoa Kiếp (2)
Chương 189 - Di Dân
Chương 190 - Di Dân (2)
Chương 191 - Di Dân (3)
Chương 192 - Nhiều Người
Chương 193 - Lại Lại Lại Lại Chết
Chương 194 - Mật Thất

Chương 195 - Alex
Chương 196 - Lập Trường
Chương 197 - Gián Điệp
Chương 198 - Gián Điệp (2)
Chương 199 - Hudson Lão Gia Vô Lương
Chương 200 - Hudson Lão Gia Vô Lương (2)
Chương 201 - Học Tập Hudson
Chương 202 - Học Tập Hudson (2)
Chương 203 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ
Chương 204 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ (2)
Chương 205 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ (3)
Chương 206 - Thân Bất Do Kỷ
Chương 207 - Thân Bất Do Kỷ (2)
Chương 208 - Thân Bất Do Kỷ (3)
Chương 209 - Lý Luận
Chương 210 - Đào Hố
Chương 211 - Đào Hố (2)
Chương 212 - Đào Hố (3)
Chương 213 - Dê Đầu Đàn
Chương 214 - Đối Chọi
Chương 215 - Hai Mặt
Chương 216 - Hai Mặt (2)
Chương 217 - Thiếu Nợ Chính Là .....
Chương 218 - Thiếu Nợ Chính Là ..... (2)
Chương 219 - Thiếu Nợ Chính Là ..... (3)
Chương 220 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất
Chương 221 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất (2)
Chương 222 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất (3)
Chương 223 - Dây Chuyền Sản Xuất Đơn Nhất (4)
Chương 224 - Thu Hoạch
Chương 225 - Kayo - Dalton
Chương 226 - Kayo - Dalton (2)
Chương 227 - Kayo - Dalton (3)
Chương 228 - Khí Vận Chi Tử
Chương 229 - Địch Bạn
Chương 230 - Địch Bạn (2)
Chương 231 - Đại Sư Bánh Vẽ
Chương 232 - Đại Sư Bánh Vẽ (2)
Chương 233 - Đại Sư Bánh Vẽ (3)
Chương 234 - Thế Cục

Chương 235 - Thế Cục (2)
Chương 236 - Tích Dịch Thú
Chương 237 - Tích Dịch Thú Vương
Chương 238 - Vũ Điệu Của Gấu
Chương 239 - Bị Hố
Chương 240 - Một Cánh Tay
Chương 241 - Sập Bẫy
Chương 242 - Sập Bẫy (2)
Chương 243 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại
Chương 244 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại (2)
Chương 245 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại (3)
Chương 246 - Nhân Tài Hiếm Thấy
Chương 247 - Nhân Tài Hiếm Thấy (2)
Chương 248 - Nhân Tài Hiếm Thấy (3)
Chương 249 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ
Chương 250 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ
Chương 251 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ
Chương 252 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ
Chương 253 - Ngoài Ý Liệu
Chương 254 - Ngoài Ý Liệu
Chương 255 - Ngoài Ý Liệu
Chương 256 - Bí Phương
Chương 257 - Giao Dịch
Chương 258 - Giao Dịch (2)
Chương 259 - Giao Dịch (3)
Chương 260 - Di Chứng
Chương 261 - Hội Chứng Tâm Lý Sau Chiến Tranh
Chương 262 - Thức Ăn Cho Gấu
Chương 263 - Nạn Châu Chấu
Chương 264 - Nạn Châu Chấu (2)
Chương 265 - Chiêu Mộ
Chương 266 - Chiêu Mộ (2)
Chương 267 - Nổi Bất
Chương 268 - Nổi Bật
Chương 269 - Ăn Chia
Chương 270 - Ăn Chia (2)
Chương 271 - Ăn Chia (3)
Chương 272 - Thiên Tai Nhân Họa
Chương 273 - Thiên Tai Nhân Họa (2)
Chương 274 - Thiên Tai Nhân Họa (3)

Chương 275 - Chứng Cứ
Chương 276 - Chiến Châu Chấu
Chương 277 - Chiến Châu Chấu (2)
Chương 278 - Chiến Châu Chấu (3)
Chương 279 - Âm Mưu
Chương 280 - Âm Mưu (2)
Chương 281 - Toi Công Bận Rộn
Chương 282 - Toi Công Bận Rộn (2)
Chương 283 - Nghi Ngờ
Chương 284 - Nghi Ngờ (2)
Chương 285 - Nghi Ngờ (3)
Chương 286 - Hàng Xóm Không Trữ Lương
Chương 287 - Hàng Xóm Không Trữ Lương (2)
Chương 288 - Hàng Xóm Không Trữ Lương (3)
Chương 289 - Gấu Đại Gia
Chương 290 - Thôi Thúc
Chương 291 - Ngày Thu Đấu Vàng
Chương 292 - Cuộc Chiến Quận Trưởng
Chương 293 - Cuộc Chiến Quận Trưởng (2)
Chương 294 - Mơ Hồ
Chương 295 - Chia Của
Chương 296 - Bánh Vẽ
Chương 297 - Đầu Tư Cần Cẩn Thận
Chương 298 - Đầu Tư Cần Cẩn Thận (2)
Chương 299 - Giăng Lưới
Chương 300 - Mỏ Than
Chương 301 - Mỏ Than (2)
Chương 302 - Thu Lưới
Chương 303 - Thu Lưới (2)
Chương 304 - Thu Lưới (3)
Chương 305 - Thu Lưới (4)
Chương 306 - Thu Lươi (5)
Chương 307 - Chém Giá
Chương 308 - Bổ Nhiệm
Chương 309 - Con Em Quý Tộc
Chương 310 - Phủ Lãnh Chúa
Chương 311 - Thiệp Mời
Chương 312 - Kiểm Kê
Chương 313 - Kiểm Kê (2)
Chương 314 - Gió Nổi Mây Phun

Chương 315 - Gió Nổi Mây Phun (2)
Chương 316 - Gió Nổi Mây Phun (3)
Chương 317 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy
Chương 318 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy (2)
Chương 319 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy (3)
Chương 320 - Lễ Vật
Chương 321 - Dấu Hiệu
Chương 322 - Chuẩn Bị
Chương 323 - Hai Lựa Chọn
Chương 324 - Đứng Đội
Chương 325 - Hội Nghị Thần Bí
Chương 326 - Mật Lệnh Của Quốc Vương
Chương 327 - Mật Lệnh Của Quốc Vương (2)
Chương 328 - Mật Lệnh Của Quốc Vương (3)
Chương 329 - Nghi Ngờ
Chương 330 - Luyện Binh
Chương 331 - Chuẩn Bị
Chương 332 - Quân Quyền
Chương 333 - Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay
Chương 334 - Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay (2)
Chương 335 - Công Quốc Mosey
Chương 336 - Liên Hợp Chiến Đấu
Chương 337 - Hudson Điểm Binh
Chương 338 - Luyện Binh Trước Luyện Quan
Chương 339 - Tranh Thủ
Chương 340 - Thải Hồng Chi Nguyệt
Chương 341 - Thải Hồng Chi Nguyệt (2)
Chương 342 - Nhiệm Vụ
Chương 343 - Tranh Giành Tình Nhân
Chương 344 - Luyện Binh
Chương 345 - Thu Hoạch
Chương 346 - Hôn Sự
Chương 347 - Hôn Sự (2)
Chương 348 - An Toàn Là Trên Hết
Chương 349 - Thống Soái
Chương 350 - Cướp
Chương 351 - Anh Tư Cái Thế
Chương 352 - Giá Nhà Ở Vương Đô
Chương 353 - Bốn Mùa
Chương 354 - Tốt Nhất Là Vậy

Chương 355 - Thư Viện
Chương 356 - Nghi Thức Sắc Phong
Chương 357 - Nghi Thức Sắc Phong (2)
Chương 358 - Công Chúa
Chương 359 - Thú Nhân Xâm Lấn
Chương 360 - Thú Nhân Xâm Lấn (2)
Chương 361 - Nhiệm Vụ
Chương 362 - Điều Động
Chương 363 - Hỏi
Chương 364 - Bí Ẩn Được Cởi Bỏ
Chương 365 - Khóc Than Đại Hội
Chương 366 - Đường Sáng
Chương 367 - Đường Sáng (2)
Chương 368 - Quyền Chủ Động
Chương 369 - Mượn Binh
Chương 370 - Nhắc Nhở
Chương 371 - Lỗ Hổng Lương Thực
Chương 372 - Tiến Công
Chương 373 - Chiến Hỏa Bốc Lên
Chương 374 - Giải Nhất
Chương 375 - Tấm Màn Đen
Chương 376 - Lựa Chọn
Chương 377 - Quyền Chỉ Huy
Chương 378 - Thị Sát Bến Cảng
Chương 379 - Thị Sát Bến Cảng (2)
Chương 380 - Hải Tộc
Chương 381 - Hình Ảnh
Chương 382 - Vị Khách Đặc Biệt
Chương 383 - Giao Dịch
Chương 384 - Con Rối
Chương 385 - Đầm Lầy
Chương 386 - Đầm Lầy
Chương 387 - Đầm Lầy (2)
Chương 388 - Chiến Tích
Chương 389 - Tiền Tuyến Không Bình Thường
Chương 390 - Phản Ứng
Chương 391 - Phản Ứng (2)
Chương 392 - Nhu Cầu Chính Trị
Chương 393 - Giao Dịch
Chương 394 - Giao Dịch

Chương 395 - Bị Bán
Chương 396 - Huấn Luyện
Chương 397 - Ngựa Chiến
Chương 398 - Gặp Mặt
Chương 399 - Kế Hoạch Cùng Nhau Phát Tài
Chương 400 - Kế Hoạch Cùng Nhau Phát Tài (2)
Chương 401 - Đấu Giá Hội
Chương 402 - Lỗ Ít Nhất
Chương 403 - Chán Nản
Chương 404 - Xuất Phát
Chương 405 - Âm Mưu
Chương 406 - Giám Sát
Chương 407 - Giám Sát (2)
Chương 408 - Bình Hoa
Chương 409 - Thủy Nguyệt Chi Hồn
Chương 410 - Thủy Nguyệt Chi Hồn (2)
Chương 411 - Tàng Bảo Đồ
Chương 412 - Tưởng Tượng
Chương 413 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc
Chương 414 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc (2)
Chương 415 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc
Chương 416 - Dã Tâm
Chương 417 - Dã Tâm
Chương 418 - Âm Mưu
Chương 419 - Âm Mưu
Chương 420 - Pháo Đài August
Chương 421 - Pháo Đài August (2)
Chương 422 - Pháo Đài August (3)
Chương 423 - Quyết Định
Chương 424 - Nguyên Soái Borg
Chương 425 - Nguyên Soái Borg (2)
Chương 426 - Chi Viện
Chương 427 - Chi Viện (2)
Chương 428 - Kẻ Xui Xẻo
Chương 429 - Kẻ Xui Xẻo (2)
Chương 430 - Kẻ Xui Xẻo (3)
Chương 431 - Rời Đi
Chương 432 - Điều Động
Chương 433 - Điều Động (2)
Chương 434 - Kỵ Binh

Chương 435 - Cắt Giảm
Chương 436 - Khẩu Vị
Chương 437 - Rời Núi
Chương 438 - Rời Núi (2)
Chương 439 - Hố Đồng Minh
Chương 440 - Khí Thế
Chương 441 - Huấn Luyện Viên
Chương 442 - Đổi Người
Chương 443 - Vương Tử Đến Rồi
Chương 444 - Vương Tử Đến Rồi (2)
Chương 445 - Vương Tử Đến Rồi (3)
Chương 446 - Hội Nghị Đang Tới
Chương 447 - Hội Nghị Đang Tới (2)
Chương 448 - Tân Giáo Đình
Chương 449 - Tân Giáo Đình (2)
Chương 450 - Hứa Hẹn
Chương 451 - Yến Tiệc
Chương 452 - Yến Tiệc (2)
Chương 453 - Ra Tiền Tuyến
Chương 454 - Ra Tiền Tuyến (2)
Chương 455 - Ra Tiền Tuyến (3)
Chương 456 - Gặp Địch
Chương 457 - Gặp Địch
Chương 458 - Thú Nhân
Chương 459 - Bật Hack
Chương 460 - Bật Hack (2)
Chương 461 - Bật Hack (3)
Chương 462 - Đại Thắng
Chương 463 - Đại Thắng (2)
Chương 464 - Đại Thắng (3)
Chương 465 - Đại Thắng (4)
Chương 466 - Đại Thắng (5)
Chương 467 - Ban Thưởng
Chương 468 - Đào Người
Chương 469 - Đào Người (2)
Chương 470 - Kế Hoạch Lớn
Chương 471 - Khao Quân
Chương 472 - Ra Khỏi Thành
Chương 473 - Thành Terence
Chương 474 - Thành Terence (2)

Chương 475 - Tin Thắng Truyền Về
Chương 476 - Lương Thực Bị Mốc
Chương 477 - Vòng Xoáy Quyền Lực
Chương 478 - Vòng Xoáy Quyền Lực (2)
Chương 479 - Vòng Xoáy Quyền Lực (3)
Chương 480 - Tôn Nghiêm
Chương 481 - Tôn Nghiêm (2)
Chương 482 - Sơn Cùng Thủy Tận
Chương 483 - Sơn Cùng Thủy Tận (2)
Chương 484 - Hội Nghị Quý Tộc
Chương 485 - Hoàn Thành Giao Dịch
Chương 486 - Cuộc Họp
Chương 487 - Nhiệm Vụ Quân Sự
Chương 488 - Nhiệm Vụ Quân Sự (2)
Chương 489 - Nhiệm Vụ Quân Sự (3)
Chương 490 - Thành Bethel Thất Thủ
Chương 491 - Thành Bethel Thất Thủ (2)
Chương 492 - Thành Bethel Thất Thủ (3)
Chương 493 - Thành Bethel Thất Thủ (4)
Chương 494 - Thành Bethel Thất Thủ (5)
Chương 495 - Tự Bạo
Chương 496 - Tự Bạo (2)
Chương 497 - Vây Giết Behemoth
Chương 498 - Vây Giết Behemoth (2)
Chương 499 - Vây Giết Behemoth (3)
Chương 500 - Vây Giết Behemoth (4)
Chương 501 - Vây Giết Behemoth (5)
Chương 502 - Thương Đội
Chương 503 - Thương Đội (2)
Chương 504 - Vườn Không Nhà Trống
Chương 505 - Tin Chiến Thắng
Chương 506 - Tin Chiến Thắng (2)
Chương 507 - Tới Nơi
Chương 508 - Chiến Tổn
Chương 509 - Chiến Tổn (2)
Chương 510 - Giải Thích
Chương 511 - Tập Kết
Chương 512 - Khổ Sở
Chương 513 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị
Chương 514 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (2)

Chương 515 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (3)
Chương 516 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (4)
Chương 517 - Kế Hoạch
Chương 518 - Kế Hoạch (2)
Chương 519 - Kế Hoạch (3)
Chương 520 - Kế Hoạch (4)
Chương 521 - Kế Hoạch (5)
Chương 522 - Kế Hoạch (6)
Chương 523 - Đại Chiến Bắt Đầu
Chương 524 - Đại Chiến Bắt Đầu (2)
Chương 525 - Đại Chiến Bắt Đầu (3)
Chương 526 - Đại Chiến Bắt Đầu (4)
Chương 527 - Đại Chiến Bắt Đầu (5)
Chương 528 - Đại Chiến Bắt Đầu (6)
Chương 529 - Đại Chiến Bắt Đầu (7)
Chương 530 - Đại Chiến Bắt Đầu (8)
Chương 531 - Đại Chiến Bắt Đầu (9)
Chương 532 - Chiến Tranh Chủng Tộc
Chương 533 - Chiến Tranh Chủng Tộc (2)
Chương 534 - Chiến Tranh Chủng Tộc (3)
Chương 535 - Chiến Tranh Chủng Tộc (4)
Chương 536 - Chiến Tranh Chủng Tộc (5)
Chương 537 - Chiến Tranh Chủng Tộc (6)
Chương 538 - Chiến Tranh Chủng Tộc (7)
Chương 539 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn
Chương 540 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (2)
Chương 541 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (3)
Chương 542 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (4)
Chương 543 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (5)
Chương 544 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (6)
Chương 545 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (7)
Chương 546 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (8)
Chương 547 - Đại Chiến Bắt Đầu
Chương 548 - Đại Chiến Bắt Đầu (2)
Chương 549 - Đại Chiến Bắt Đầu (3)
Chương 550 - Đại Chiến Bắt Đầu (4)
Chương 551 - Đại Chiến Bắt Đầu (5)
Chương 552 - Đại Chiến Bắt Đầu (6)
Chương 553 - Đại Chiến Bắt Đầu (7)
Chương 554 - Đại Chiến Bắt Đầu (8)

Chương 555 - Đại Chiến Bắt Đầu (9)
Chương 556 - Đại Chiến Bắt Đầu (10)
Chương 557 - Chiến Kỳ
Chương 558 - Chiến Kỳ (2)
Chương 559 - Chiến Kỳ (3)
Chương 560 - Tin Chiến Thắng
Chương 561 - Tin Chiến Thắng (2)
Chương 562 - Tin Chiến Thắng (3)
Chương 563 - Tin Chiến Thắng (4)
Chương 564 - Tin Chiến Thắng (5)
Chương 565 - Tin Chiến Thắng (6)
Chương 566 - Tin Chiến Thắng (7)
Chương 567 - Bá Tước
Chương 568 - Bá Tước (2)
Chương 569 - Giải Vây Dapest
Chương 570 - Giải Vây Dapest (2)
Chương 571 - Giải Vây Dapest (3)
Chương 572 - Tị Nạn
Chương 573 - Tị Nạn (2)
Chương 574 - Mua Mua Mua
Chương 575 - Mua Mua Mua (2)
Chương 576 - Mua Mua Mua (3)
Chương 577 - Ám Sát
Chương 578 - Ám Sát (2)
Chương 579 - Ám Sát (3)
Chương 580 - Ám Sát (4)
Chương 581 - Ám Sát (5)
Chương 582 - Ám Sát (6)
Chương 583 - Bỏ Gánh
Chương 584 - Bỏ Gánh (2)
Chương 585 - Bỏ Gánh (3)
Chương 586 - Bỏ Gánh (4)
Chương 587 - Kế Hoạch Lớn
Chương 588 - Kế Hoạch Lớn (2)
Chương 589 - Kế Hoạch Lớn (3)
Chương 590 - Kế Hoạch Lớn (4)
Chương 591 - Bí Pháp Trường Sinh
Chương 592 - Bí Pháp Trường Sinh (2)
Chương 593 - Bí Pháp Trường Sinh (3)
Chương 594 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu

Chương 595 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu(2)
Chương 596 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (3)
Chương 597 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (4)
Chương 598 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (5)
Chương 599 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (6)
Chương 600 - Đại Chiến Nổ Ra
Chương 601 - Đại Chiến Nổ Ra (2)
Chương 602 - Đại Chiến Nổ Ra (3)
Chương 603 - Đại Chiến Nổ Ra (4)
Chương 604 - Đại Chiến Nổ Ra (5)
Chương 605 - Đại Chiến Nổ Ra (6)
Chương 606 - Đại Chiến Nổ Ra (7)
Chương 607 - Đại Chiến Nổ Ra (8)
Chương 608 - Đại Chiến Nổ Ra (9)
Chương 609 - Đại Chiến Nổ Ra (10)
Chương 610 - Thua Tan Tác
Chương 611 - Thua Tan Tác (2)
Chương 612 - Thua Tan Tác (3)
Chương 613 - Thua Tan Tác (4)
Chương 614 - Thua Tan Tác (5)
Chương 615 - Thua Tan Tác (6)
Chương 616 - Đuổi Đánh Behemoth
Chương 617 - Đuổi Đánh Behemoth (2
Chương 618 - Đuổi Đánh Behemoth (3)
Chương 619 - Đuổi Đánh Behemoth (4)
Chương 620 - Đuổi Đánh Behemoth (5)
Chương 621 - Đuổi Đánh Behemoth (6)
Chương 622 - Đuổi Đánh Behemoth (7)
Chương 623 - Đuổi Đánh Behemoth (8)
Chương 624 - Đuổi Đánh Behemoth (9)
Chương 625 - Đuổi Đánh Behemoth (10)
Chương 626 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều
Chương 627 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều (2)
Chương 628 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều (3)
Chương 629 - Viện Quân Đến
Chương 630 - Viện Quân Đến (2)
Chương 631 - Viện Quân Đến (3)
Chương 632 - Cựu Chiến Binh
Chương 633 - Cựu Chiến Binh (2)
Chương 634 - Các Cụ Gánh Hết

Chương 635 - Các Cụ Gánh Hết (2)
Chương 636 - Các Cụ Gánh Hết (3)
Chương 637 - Thống Soái Liên Quân
Chương 638 - Thống Soái Liên Quân (2)
Chương 639 - Thống Soái Liên Quân (3)
Chương 640 - Thống Soái Liên Quân (4)
Chương 641 - Thống Soái Liên Quân (5)
Chương 642 - Lấy Thân Làm Mồi
Chương 643 - Lấy Thân Làm Mồi (2)
Chương 644 - Lấy Thân Làm Mồi (3)
Chương 645 - Lấy Thân Làm Mồi (4)
Chương 646 - Kế Hoạch Đánh Lén
Chương 647 - Kế Hoạch Đánh Lén (2)
Chương 648 - Kế Hoạch Đánh Lén (3)
Chương 649 - Ác Ma Vương
Chương 650 - Ác Ma Vương (2)
Chương 651 - Ác Ma Vương (3)
Chương 652 - Ác Ma Vương (4)
Chương 653 - Làn Sóng Nạn Dân
Chương 654 - Làn Sóng Nạn Dân (2)
Chương 655 - Làn Sóng Nạn Dân (3)
Chương 656 - Đặc Sứ
Chương 657 - Đặc Sứ (2)
Chương 658 - Đặc Sứ (3)
Chương 659 - Trở Về
Chương 660 - Trở Về (2)
Chương 661 - Trở Về (3)
Chương 662 - Trở Về (4)
Chương 663 - Viện Nguyên Lão
Chương 664 - Viện Nguyên Lão (2)
Chương 665 - Viện Nguyên Lão (3)
Chương 666 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ
Chương 667 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (2)
Chương 668 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (3)
Chương 669 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (4)
Chương 670 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (5)
Chương 671 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (6)
Chương 672 - Đường Về Của Đại Quân
Chương 673 - Đường Về Của Đại Quân (2)
Chương 674 - Đường Về Của Đại Quân (3)

Chương 675 - Đường Về Của Đại Quân (4)
Chương 676 - Đường Về Của Đại Quân (5)
Chương 677 - Thù Truyền Kiếp
Chương 678 - Thù Truyền Kiếp (2)
Chương 679 - Thù Truyền Kiếp (3)
Chương 680 - Thù Truyền Kiếp (4)
Chương 681 - Thù Truyền Kiếp (5)
Chương 682 - Khiêm Nhường
Chương 683 - Khiêm Nhường (2)
Chương 684 - Khiêm Nhường (3)
Chương 685 - Khiêm Nhường (4)
Chương 686 - Hòa Giải
Chương 687 - Hòa Giải (2)
Chương 688 - Hòa Giải (3)
Chương 689 - Hòa Giải (4)
Chương 690 - Hòa Giải (5)
Chương 691 - Hòa Giải (6)
Chương 692 - Hồng Long (1)
Chương 693 - Hồng Long (2)
Chương 694 - Hồng Long (3)
Chương 695 - Hồng Long (4)
Chương 696 - Mượn Đao Giết Người
Chương 697 - Mượn Đao Giết Người (2)
Chương 698 - Mượn Đao Giết Người (3)
Chương 699 - Mượn Đao Giết Người (4)
Chương 700 - Mượn Đao Giết Người (5)
Chương 701 - Mượn Đao Giết Người (6)
Chương 702 - Mượn Đao Giết Người (7)
Chương 703 - Mượn Đao Giết Người (8)
Chương 704 - Phá Vây
Chương 705 - Phá Vây (2)
Chương 706 - Phá Vây (3)
Chương 707 - Phá Vây (4)
Chương 708 - Phá Vây (5)
Chương 709 - Phá Vây (6)
Chương 710 - Kịch Bản Không Đúng
Chương 711 - Kịch Bản Không Đúng (2)
Chương 712 - Kịch Bản Không Đúng (3)
Chương 713 - Tử Trận
Chương 714 - Tử Trận (2)

Chương 715 - Tử Trận (3)
Chương 716 - Tiếp Ứng
Chương 717 - Tiếp Ứng (2)
Chương 718 - Tiếp Ứng (3)
Chương 719 - Đánh Cờ
Chương 720 - Đánh Cờ (2)
Chương 721 - Đánh Cờ (3)
Chương 722 - Đánh Cờ (4)
Chương 723 - Đánh Cờ (5)
Chương 724 - Viện Quân Đến
Chương 725 - Viện Quân Đến (2)
Chương 726 - Viện Quân Đến (3)
Chương 727 - Viện Quân Đến (4)
Chương 728 - Thú Nhân Rút Lui
Chương 729 - Thú Nhân Rút Lui (2)
Chương 730 - Thú Nhân Rút Lui (3)
Chương 731 - Thú Nhân Rút Lui (4)
Chương 732 - Thú Nhân Rút Lui (5)
Chương 733 - Thú Nhân Rút Lui (6)
Chương 734 - Thống Soái Quân Đội
Chương 735 - Thống Soái Quân Đội (2)
Chương 736 - Thống Soái Quân Đội (3)
Chương 737 - Thống Soái Quân Đội (4)
Chương 738 - Thống Soái Quân Đội (5)
Chương 739 - Thống Soái Quân Đội (6)
Chương 740 - Thống Soái Quân Đội (7)
Chương 741 - Nửa Năm
Chương 742 - Nửa Năm (2)
Chương 743 - Nửa Năm (3)
Chương 744 - Nửa Năm (4)
Chương 745 - Nửa Năm (5)
Chương 746 - Nửa Năm (6)
Chương 747 - Trận Chiến Cuối Cùng
Chương 748 - Trận Chiến Cuối Cùng (2)
Chương 749 - Trận Chiến Cuối Cùng (3)
Chương 750 - Trận Chiến Cuối Cùng (4)
Chương 751 - Thống Soái Hậu Cần
Chương 752 - Thống Soái Hậu Cần (2)
Chương 753 - Thống Soái Hậu Cần (3)
Chương 754 - Thống Soái Hậu Cần (4)

Chương 755 - Thống Soái Hậu Cần (5)
Chương 756 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt
Chương 757 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (2)
Chương 758 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (3)
Chương 759 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (4)
Chương 760 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (5)
Chương 761 - Thí Quân
Chương 762 - Thí Quân (2)
Chương 763 - Địa Cung
Chương 764 - Địa Cung (2)
Chương 765 - Địa Cung (3)
Chương 766 - Địa Cung (4)
Chương 767 - Tin Chiến Thắng
Chương 768 - Tin Chiến Thắng (2)
Chương 769 - Tin Chiến Thắng (3)
Chương 770 - Khu Giao Dịch
Chương 771 - Khu Giao Dịch (2)
Chương 772 - Khu Giao Dịch (3)
Chương 773 - Thiếu Hụt Tài Chính
Chương 774 - Thiếu Hụt Tài Chính (2)
Chương 775 - Thiếu Hụt Tài Chính (3)
Chương 776 - Thiếu Hụt Tài Chính (4)
Chương 777 - Thiếu Hụt Tài Chính (5)
Chương 778 - Thiếu Hụt Tài Chính (6)
Chương 779 - Vu Oan Giá Họa
Chương 780 - Vu Oan Giá Họa (2)
Chương 781 - Vu Oan Giá Họa (3)
Chương 782 - Hành Thích
Chương 783 - Hành Thích (2)
Chương 784 - Hành Thích (3)
Chương 785 - Hành Thích (4)
Chương 786 - Hành Thích (5)
Chương 787 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân
Chương 788 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân (2)
Chương 789 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân (3)
Chương 790 - Mạch Nước Ngầm
Chương 791 - Mạch Nước Ngầm (2)
Chương 792 - Mạch Nước Ngầm (3)
Chương 793 - Tư Duy Khác Người
Chương 794 - Tư Duy Khác Người (2)

Chương 795 - Tư Duy Khác Người (3)
Chương 796 - Tư Duy Khác Người (4)
Chương 797 - Lấy Hạ Khắc Thượng
Chương 798 - Lấy Hạ Khắc Thượng (2)
Chương 799 - Lấy Hạ Khắc Thượng (3)
Chương 800 - Lệnh Chiêu Mộ
Chương 801 - Lệnh Chiêu Mộ (2)
Chương 802 - Lệnh Chiêu Mộ (3)
Chương 803 - Lệnh Chiêu Mộ (4)
Chương 804 - Đầu Cơ Trục Lợi
Chương 805 - Đầu Cơ Trục Lợi (2)
Chương 806 - Đầu Cơ Trục Lợi (3)
Chương 807 - Âm Mưu
Chương 808 - Âm Mưu (2)
Chương 809 - Âm Mưu (3)
Chương 810 - Giao Dịch
Chương 811 - Giao Dịch (2)
Chương 812 - Giao Dịch (3)
Chương 813 - Giao Dịch (4)
Chương 814 - Đánh Cờ
Chương 815 - Đánh Cờ (2)
Chương 816 - Đánh Cờ (3)
Chương 817 - Đánh Cờ (4)
Chương 818 - Đoàn Thanh Tra Tới
Chương 819 - Đoàn Thanh Tra Tới (2)
Chương 820 - Đoàn Thanh Tra Tới (3)
Chương 821 - Hỏa Long Đốt Kho
Chương 822 - Hỏa Long Đốt Kho (2)
Chương 823 - Hỏa Long Đốt Kho (3)
Chương 824 - Bắt Rồng
Chương 825 - Bắt Rồng (2)
Chương 826 - Bắt Rồng (3)
Chương 827 - Ký Kết Khế Ước
Chương 828 - Ký Kết Khế Ước (2)
Chương 829 - Ký Kết Khế Ước (3)
Chương 830 - Hai Sự Lựa Chọn
Chương 831 - Hai Sự Lựa Chọn (2)
Chương 832 - Hai Sự Lựa Chọn (3)
Chương 833 - Thư Đe Dọa
Chương 834 - Thư Đe Dọa (2)

Chương 835 - Thư Đe Dọa (3)
Chương 836 - Ngã Bài
Chương 837 - Ngã Bài (2)
Chương 838 - Ngã Bài (3)
Chương 839 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại
Chương 840 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại (2)
Chương 841 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại (3)
Chương 842 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến
Chương 843 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (2)
Chương 844 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (3)
Chương 845 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (4)
Chương 846 - Giải Trừ Quân Bị
Chương 847 - Giải Trừ Quân Bị (2)
Chương 848 - Hồi Kết
Chương 849 - Hồi Kết (2)
Chương 850 - Hồi Kết (3)
Chương 851 - Bá Tước Quận Wright
Chương 852 - Bá Tước Quận Wright (2)
Chương 853 - Bá Tước Quận Wright (3)
Chương 854 - Biển Cả Phong Tình
Chương 855 - Biển Cả Phong Tình (2)
Chương 856 - Nhà
Chương 857 - Nhà (2)
Chương 858 - Nhà (3)
Chương 859 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir
Chương 860 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (2)
Chương 861 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (3)
Chương 862 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (4)
Chương 863 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp
Chương 864 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp (2)
Chương 865 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp (3)
Chương 866 - Huấn Rồng
Chương 867 - Huấn Rồng (2)
Chương 868 - Huấn Rồng (3)
Chương 869 - Giao Dịch
Chương 870 - Giao Dịch (2)
Chương 871 - Giao Dịch (3)

Chương 872 - Hội Nghị Phát Triển
Chương 873 - Hội Nghị Phát Triển (2)
Chương 874 - Hội Nghị Phát Triển (3)
Chương 875 - Kế Hoạch 3 Năm
Chương 876 - Kế Hoạch 3 Năm (2)
Chương 877 - Kế Hoạch 3 Năm (3)
Chương 878 - Chuẩn Bị Đại Hôn
Chương 879 - Chuẩn Bị Đại Hôn (2)
Chương 880 - Chuẩn Bị Đại Hôn (3)
Chương 881 - Mệt Mỏi
Chương 882 - Mệt Mỏi (2)
Chương 883 - Mệt Mỏi (3)
Chương 884 - Đại Hôn
Chương 885 - Đại Hôn (2)
Chương 886 - Đại Hôn (3)
Chương 887 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn
Chương 888 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn (2)
Chương 889 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn (3)
Chương 890 - Bán Kỳ Vọng
Chương 891 - Bán Kỳ Vọng (2)
Chương 892 - Bán Kỳ Vọng (3)
Chương 893 - Thi Hành Chính Sách
Chương 894 - Thi Hành Chính Sách (2)
Chương 895 - Thi Hành Chính Sách (3)
Chương 896 - Gián Điệp
Chương 897 - Gián Điệp (2)
Chương 898 - Gián Điệp (3)
Chương 899 - Biện Pháp
Chương 900 - Thông Gia
Chương 901 - Thông Gia (2)
Chương 902 - Phí Dinh Dưỡng
Chương 903 - Âm Mưu
Chương 904 - Âm Mưu (2)
Chương 905 - Tập Kích
Chương 906 - Tập Kích (2)
Chương 907 - Nổ Lò
Chương 908 - Nổ Lò (2)
Chương 909 - Thâm Hụt
Chương 910 - Thâm Hụt (2)
Chương 911 - Người Thông Minh Nhiều Lắm

Chương 912 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (2)
Chương 913 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (3)
Chương 914 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (4)
Chương 915 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (5)
Chương 916 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (6)
Chương 917 - Hai Lựa Chọn
Chương 918 - Hai Lựa Chọn (2)
Chương 919 - Hai Lựa Chọn (3)
Chương 920 - Hai Lựa Chọn (4)
Chương 921 - Lại Tới Vương Đô
Chương 922 - Lại Tới Vương Đô (2)
Chương 923 - Hội Nghị
Chương 924 - Hội Nghị (2)
Chương 925 - Hội Nghị (3)
Chương 926 - Hội Nghị (4)
Chương 927 - Hội Nghị (5)
Chương 928 - Hội Nghị (6)
Chương 929 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới
Chương 930 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (2)
Chương 931 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (3)
Chương 932 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (4)
Chương 933 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (5)
Chương 934 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (6)
Chương 935 - Xưởng Đóng Tàu
Chương 936 - Xưởng Đóng Tàu (2)
Chương 937 - Xưởng Đóng Tàu (3)
Chương 938 - Cải Trang Điều Tra
Chương 939 - Cải Trang Điều Tra (2)
Chương 940 - Cải Trang Điều Tra (3)
Chương 941 - Một Chọi Bảy
Chương 942 - Một Chọi Bảy (2)
Chương 943 - Về Nhà
Chương 944 - Về Nhà (2)
Chương 945 - Vây Phủ Tổng Đốc
Chương 946 - Vây Phủ Tổng Đốc (2)
Chương 947 - Băng Hà
Chương 948 - Không Có Đường Lui
Chương 949 - Không Có Đường Lui (2)
Chương 950 - Không Có Đường Lui (3)
Chương 951 - Rủi Ro Tiềm Ẩn

Chương 952 - Rủi Ro Tiềm Ẩn (2)
Chương 953 - Rủi Ro Tiềm Ẩn (3)
Chương 954 - Kỳ Động Dục Kết Thúc
Chương 955 - Tính Sổ
Chương 956 - Tính Sổ (2)
Chương 957 - Lại Tới Vương Đô
Chương 958 - Lại Tới Vương Đô (2)
Chương 959 - Lại Tới Vương Đô (3)
Chương 960 - Nhắc Nhở
Chương 961 - Mời Giáo Đình Chủ Trì Nghi Thức Đăng Quang
Chương 962 - Bị Cô Lập
Chương 963 - Bị Cô Lập (2)
Chương 964 - Ám Sát
Chương 965 - Ám Sát (2)
Chương 966 - Điều Tra
Chương 967 - Đùn Đẩy Trách Nhiệm
Chương 968 - Đùn Đẩy Trách Nhiệm (2)
Chương 969 - Xây Dựng Phòng Tuyến
Chương 970 - Cuộc Họp
Chương 971 - Cuộc Họp (2)
Chương 972 - Chào Đời
Chương 973 - Chào Đời (2)
Chương 974 - Chính Sách Nhượng Bộ
Chương 975 - Chính Sách Nhượng Bộ (2)
Chương 976 - Chính Sách Nhượng Bộ (3)
Chương 977 - Chính Sách Nhượng Bộ (4)
Chương 978 - Ngoại Giao
Chương 979 - Khảo Sát Thực Địa
Chương 980 - Corubia
Chương 981 - Nương Tựa
Chương 982 - Đào Nhân Tài
Chương 983 - Dã Tâm
Chương 984 - Âm Mưu
Chương 985 - Âm Mưu (2)
Chương 986 - Oan Uổng Nha
Chương 987 - Không Hợp Tác
Chương 988 - Không Hợp Tác (2)
Chương 989 - Không Hợp Tác (3)
Chương 990 - Nhượng Bộ
Chương 991 - Thông Tàu Thuyền

Chương 992 - Người Tới
Chương 993 - Jose
Chương 994 - Kế Hoạch
Chương 995 - Rận Quá Nhiều Không Ngứa
Chương 996 - Kết Quả
Chương 997 - Lợi Nhuận
Chương 998 - Thông Kênh Đào
Chương 999 - Ngư Nghiệp
Chương 1000 - Hố Giáo Đình
Chương 1001 - Dụ Rồng
Chương 1002 - Diễn Kịch
Chương 1003 - Lại Trị
Chương 1004 - Tiêu Hủy
Chương 1005 - Kết Thúc
Chương 1006 - Học Viện Áo Thuật
Chương 1007 - Lợi Nhuận
Chương 1008 - Kế Hoạch Xâm Chiếm Vương Quốc Người Lùn
Chương 1009 - Kết Minh
Chương 1010 - Kết Minh (2)
Chương 1011 - Hố
Chương 1012 - Hố (2)
Chương 1013 - Hố (3)
Chương 1014 - Chuyển Hướng Phát Triển
Chương 1015 - Chuyển Hướng Phát Triển (2)
Chương 1016 - Chuyển Hướng Phát Triển (3)
Chương 1017 - Chuyển Hướng Phát Triển (4)
Chương 1018 - Chuyển Hướng Phát Triển (5)
Chương 1019 - Chuyển Hướng Phát Triển (6)
Chương 1020 - Trú Quân
Chương 1021 - Trú Quân (2)
Chương 1022 - Trú Quân (3)
Chương 1023 - Thú Triều
Chương 1024 - Thú Triều (2)
Chương 1025 - Thú Triều (3)
Chương 1026 - Điều Động
Chương 1027 - Điều Động (2)
Chương 1028 - Điều Động (3)
Chương 1029 - Kế Sách
Chương 1030 - Kế Sách (2)
Chương 1031 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh

Chương 1032 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh (2)
Chương 1033 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh (3)
Chương 1034 - Ma Tinh Quáng
Chương 1035 - Ma Tinh Quáng (2)
Chương 1036 - Ma Tinh Quáng (3)
Chương 1037 - Lời Nguyền
Chương 1038 - Lời Nguyền (2)
Chương 1039 - Lời Nguyền (3)
Chương 1040 - Chia Của
Chương 1041 - Chia Của (2)
Chương 1042 - Chia Của (3)
Chương 1043 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra
Chương 1044 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (2)
Chương 1045 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (3)
Chương 1046 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (4)
Chương 1047 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (5)
Chương 1048 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (6)
Chương 1049 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (7)
Chương 1050 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (8)
Chương 1051 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (9)
Chương 1052 - Sinh Tại Ưu Hoạn
Chương 1053 - Sinh Tại Ưu Hoạn (2)
Chương 1054 - Họa Thủy Nam Dẫn
Chương 1055 - Họa Thủy Nam Dẫn (2)
Chương 1056 - Họa Thủy Nam Dẫn (3)
Chương 1057 - Họa Thủy Nam Dẫn (4)
Chương 1058 - Thánh Vực Bậc 2
Chương 1059 - Thánh Vực Bậc 2 (2)
Chương 1060 - Thánh Vực Bậc 2 (3)
Chương 1061 - Tách Ra
Chương 1062 - Tách ra (2)
Chương 1063 - Đấu Thú Trường
Chương 1064 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên
Chương 1065 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (2)
Chương 1066 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (3)
Chương 1067 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (4)
Chương 1068 - Dược Tề Sư
Chương 1069 - Xưởng Đóng Tàu
Chương 1070 - Hải Tặc
Chương 1071 - Hải Tặc (2)

Chương 1072 - Hải Tặc (3)
Chương 1073 - Mời
Chương 1074 - Mời (2)
Chương 1075 - Mời (3)
Chương 1076 - Đối Nhân Xử Thế
Chương 1077 - Đối Nhân Xử Thế (2)
Chương 1078 - Đối Nhân Xử Thế (3)
Chương 1079 - Điều Tra
Chương 1080 - Điều Tra (2)
Chương 1081 - Điều Tra (3)
Chương 1082 - Thuyền U Linh
Chương 1083 - Thuyền U Linh (2)
Chương 1084 - Thuyền U Linh (3)
Chương 1085 - Khế Ước
Chương 1086 - Khế Ước (2)
Chương 1087 - Khế Ước (3)
Chương 1088 - Nhận Chủ
Chương 1089 - Sương Mù Tan
Chương 1090 - Tầm Bảo Thành Trộm Mộ
Chương 1091 - Tầm Bảo Thành Trộm Mộ (2)
Chương 1092 - Diệt Khẩu
Chương 1093 - Đánh Lén
Chương 1094 - Quyền Trượng Vinh Diệu
Chương 1095 - Quyền Trượng Vinh Diệu (2)
Chương 1096 - Quyền Trượng Vinh Diệu (3)
Chương 1097 - Vây Quét
Chương 1098 - Phong Tỏa Tin Tức
Chương 1099 - Trò Chuyện
Chương 1100 - Nhượng Bộ
Chương 1101 - Nhượng Bộ (2)
Chương 1102 - Nhượng Bộ (3)
Chương 1103 - Gom Góp Vật Tư
Chương 1104 - Gom Góp Vật Tư (2)
Chương 1105 - Gom Góp Vật Tư (3)
Chương 1106 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa
Chương 1107 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa (2)
Chương 1108 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa (3)
Chương 1109 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc
Chương 1110 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc (2)
Chương 1111 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc (3)

Chương 1112 - Rồng Và Gấu
Chương 1113 - Rồng Và Gấu
Chương 1114 - Đề Nghị
Chương 1115 - Đề Nghị (2)
Chương 1116 - Đề Nghị (3)
Chương 1117 - Cải Cách
Chương 1118 - Cải Cách (2)
Chương 1119 - Cải Cách (3)
Chương 1120 - Mượn Đường
Chương 1121 - Mượn Đường (2)
Chương 1122 - Luyện Binh
Chương 1123 - Học Trộm
Chương 1124 - Hội Nghị Liên Minh Nhân Tộc Lần Thứ XVIII
Chương 1125 - Thí Quân
Chương 1126 - Thí Quân (2)
Chương 1127: Bắc Tiến
Chương 1128: Huấn Luyện
Chương 1129: Chiến Lược
Chương 1130: Thương Lượng
Chương 1131: Ngả Bài
Chương 1132: Âm Mưu
Chương 1133: Âm Mưu (2)
Chương 1134: Âm Mưu (3)
Chương 1135: Tiến Về Phương Bắc
Chương 1136: Tiến Về Phương Bắc (2)
Chương 1137: Tộc Tinh Linh Tham Chiến
Chương 1138: Sụp Đổ
Chương 1139: Lừa Dối
Chương 1140: Lợi Ích
Chương 1141: Kế Hoạch Tập Kích
Chương 1142: Kế Hoạch Tập Kích (2)
Chương 1143: Kế Hoạch Tập Kích (3)
Chương 1144: Vận Chuyển Nạn Dân
Chương 1145: Vận Chuyển Nạn Dân (2)
Chương 1146: Bao Hết
Chương 1147: Xấu Hổ
Chương 1148: Nghênh Tiếp Hạm Đội Giáo Đình
Chương 1149: Xin Nghỉ Phép
Chương 1150: Dẫn Linh Đăng
Chương 1151: Dẫn Linh Đăng (2)

Chương 1152: Hải Chiến
Chương 1153: Hải Chiến (2)
Chương 1154: Đánh Lén
Chương 1155: Đánh Lén (2)
Chương 1156: Hải Tặc
Chương 1157: Bỏ Đá Xuống Giếng
Chương 1158: Bỏ Đá Xuống Giếng (2)
Chương 1159: Tập Kích
Chương 1160: Tập Kích (2)
Chương 1161: Kết Cục
Chương 1162: Quyền Lực
Chương 1163: Chất Vấn
Chương 1164: Thánh Vực
Chương 1165: Ảnh Hưởng
Chương 1166: Quỵt Nợ
Chương 1167: Quỵt Nợ (2)
Chương 1168: Thu Mua
Chương 1169: Thu Mua (2)
Chương 1170: Thu Mua (3)
Chương 1171: Thu Mua (4)
Chương 1172: Nạn Dân
Chương 1173: Kế Hoạch Huấn Luyện
Chương 1174: U Minh Tam Vương
Chương 1175: Diễn Xuất
Chương 1176: Hiệp Ước
Chương 1177: Hiệp Ước (2)
Chương 1178: Thủ Thành
Chương 1179: Thủ Thành (2)
Chương 1180: Thủ Thành (3)
Chương 1181: Công Thành Chiến
Chương 1182: Công Thành Chiến (2)
Chương 1183: Công Thành Chiến (3)
Chương 1184: Công Thành Chiến (4)
Chương 1185: Công Thành Chiến (5)
Chương 1186: Người Có Tên, Cây Có Bóng
Chương 1187:Người Có Tên, Cây Có Bóng (2)
Chương 1188: Dạ Tập
Chương 1189: Dạ Tập (2)
Chương 1190: Dạ Tập (3)
Chương 1191: Đại Thắng

Chương 1192: Đại Thắng (2)
Chương 1193: Đại Thắng (3)
Chương 1194: Tin Chiến Thắng
Chương 1195: Tin Chiến Thắng (2)
Chương 1196: Thế Cục
Chương 1197: Thế Cục (2)
Chương 1198: Thế Cục (3)
Chương 1199: Kế Hoạch Tập Kích
Chương 1200: Kế Hoạch Tập Kích (2)
Chương 1201: Công quốc Cantrue Thất Thủ
Chương 1202: Uy Hiếp
Chương 1203: Uy Hiếp (2)
Chương 1204: Thay Đổi Đột Ngột
Chương 1205: Thay Đổi Đột Ngột (2)
Chương 1206: Tạo Áp Lực
Chương 1207: Tạo Áp Lực (2)
Chương 1208: Dã Tâm
Chương 1209: Dã Tâm (2)
Chương 1210: Dã Tâm (3)
Chương 1211: Mùa Mưa Đến
Chương 1212: Mùa Mưa Đến (2)
Chương 1213: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú
Chương 1214: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú
Chương 1215: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú
Chương 1216: Mồi Nhử
Chương 1217: Mồi Nhử (2)
Chương 1218: Mồi Nhử (3)
Chương 1219: Cá Cắn Câu
Chương 1220: Cá Cắn Câu (2)
Chương 1221: Chi Viện
Chương 1222: Chi Viện (2)
Chương 1223: Âm Mưu
Chương 1224: Âm Mưu (2)
Chương 1225: Tinh Linh Đến
Chương 1226: Tạo Khói
Chương 1227: Đầu Hàng
Chương 1228: Cứu Chữa
Chương 1229: Cứu Chữa (2)
Chương 1230: Tập Kích Lương Thảo
Chương 1231: Giao Chiến

Chương 1232: Delise
Chương 1233: Tâm Lý Chiến
Chương 1234: Đánh Chặn
Chương 1235: Kết Thúc
Chương 1236: Tan Cuộc
Chương 1237: Viện Binh ... Đến
Chương 1238: Chính Trị
Chương 1239: Bệnh Dữ
Chương 1240: Án Mạng
Chương 1241: Vong Linh Thiên Tai
Chương 1242: Vong Linh Thiên Tai (2)
Chương 1243: Vong Linh Thiên Tai (3)
Chương 1244: Giận
Chương 1245: Giận (2)
Chương 1246: Cuộc Họp Cấp Cao
Chương 1247: Quyền Thần
Chương 1248: Đàm Phán
Chương 1249: Đàm Phán (2)
Chương 1250: Đám Phán (3)
Chương 1251: Thu Lễ
Chương 1252: Tập Kích
Chương 1253: Bao Vây
Chương 1254: Tế Đàn
Chương 1255: Giỏi Tính Toán
Chương 1256: Đại Chiến Kết Thúc
Chương 1257: Lợi Ích
Chương 1258: Lợi Ích (2)
Chương 1259: Ký Hiệp Ước
Chương 1260: Tước Vị
Chương 1261: Ám Sát
Chương 1262: Ám Sát (2)
Chương 1263: Phòng Tuyến Thất Thủ
Chương 1264: Phòng Tuyến Thất Thủ (2)
Chương 1265: Phòng Tuyến Thất Thủ (3)
Chương 1266: Nghĩa Vụ
Chương 1267: Nghĩa Vụ (2)
Chương 1268: Hoàng Giả Cao Ngạo
Chương 1269: Kế Hoạch
Chương 1270: Địch Tập
Chương 1271: Đánh Lén

Chương 1272: Rút Lui
Chương 1273: Tin Dữ
Chương 1274: Từ Chối
Chương 1275: Trái Phiếu Đất Đai
Chương 1276: Trái Phiếu Đất Đai (2)
Chương 1277: Trái Phiếu Đất Đai (3)
Chương 1278: Tố Chất Thống Soái
Chương 1279: Tố Chất Thống Soái (2)
Chương 1280: Tố Chất Thống Soái (3)
Chương 1281: Ra Tiền Tuyến
Chương 1282: Ra Tiền Tuyến (2)
Chương 1283: Ra Tiền Tuyến (3)
Chương 1284: Viện Binh Đến
Chương 1285: Viện Binh Đến (2)
Chương 1286: Cường Thế
Chương 1287: Mắt Lớn Trừng Mắt Nhỏ
Chương 1288: Tập Kích Hậu Phương
Chương 1289: Phá Hoại
Chương 1290: Phá Hoại (2)
Chương 1291: Bại Trận
Chương 1292: Bại Trận (2)
Chương 1293: Cải Cách
Chương 1294: Cải Cách (2)
Chương 1295: Thế Cục
Chương 1296: Yêu Cầu
Chương 1297: Đại Bản Doanh Của Dị Đoan
Chương 1298: Đồ Sát
Chương 1299: Nội Đấu
Chương 1300: Hòa Đàm
Chương 1301: Đổi Chỗ
Chương 1302: Thực Nhân Ma Tộc
Chương 1303: Chiến Thắng
Chương 1304: Bộ Lạc Behemoth
Chương 1305: Bộ Lạc Behemoth (2)
Chương 1306: Đánh Tan
Chương 1307: Chạm Mặt
Chương 1308: Khói Đặc
Chương 1309: Quân Hồn
Chương 1310: Quân Hồn (2)
Chương 1311: Dã Tâm

Chương 1312: Không Thể Chia Binh
Chương 1313: Đùn Đẩy Trách Nhiệm
Chương 1314: Tin Tức Ngầm
Chương 1315: Bàn Đàm Phán
Chương 1316: Phản Đối
Chương 1317: Cãi Cọ
Chương 1318: Về Nước
Chương 1319: Về Nước (2)
Chương 1320: Về Nước (3)
Chương 1321: Hàn Gắn
Chương 1322: Hàn Gắn (2)
Chương 1323: Kế Hoạch Rút Quân
Chương 1324: Đàm Phán
Chương 1325: Đàm Phán (2)
Chương 1326: Phe Chủ Hòa
Chương 1327: Phe Chủ Hòa (2)
Chương 1328: Phe Chủ Hòa (3)
Chương 1329: Phe Chủ Hòa (4)
Chương 1330: Cảnh Ngộ Của Quý Tộc Bắc Cương
Chương 1331: Tiến Triển
Chương 1332: Tiến Triển (2)
Chương 1333: Tiến Triển (3)
Chương 1334: Hội Nghị
Chương 1335: Hội Nghị (2)
Chương 1336: 10 Thành Viên
Chương 1337: 10 Thành Viên (2)
Chương 1338: Kết Quả Đàm Phán
Chương 1339: Kết Quả Đàm Phán (2)
Chương 1340: Rút Quân
Chương 1341: Chiến Tranh Kết Thúc
Chương 1342: Chiến Tranh Kết Thúc (2)
Chương 1343: Chiến Tranh Kết Thúc (3)
Chương 1344: Vấn Đề Cận Đông
Chương 1345: Vấn Đề Cận Đông (2)
Chương 1346: Phối Hợp
Chương 1347: Phối Hợp (2)
Chương 1348: Chia Của
Chương 1349: Chia Của (2)
Chương 1350: Chia Của (3)
Chương 1351: Khiêu Vũ

Chương 1352: Lập Giáo Đình Mới
Chương 1353: Lập Giáo Đình Mới (2)
Chương 1354: Xây Bến Cảng
Chương 1355: Xây Bến Cảng (2)
Chương 1356: Công Tước Tuyết Nguyệt
Chương 1357: Công Tước Tuyết Nguyệt (2)
Chương 1358: Mật Ước
Chương 1359: Về Nhà
Chương 1360: Rồng Vô Lại Và Gấu Vô Lương
Chương 1361: Giao Tình
Chương 1362: Giao Tình (2)
Chương 1363: Giao Tình (3)
Chương 1364: Chọn Đội
Chương 1365: Chọn Đội (2)
Chương 1366: Yêu Cầu Vô Lý
Chương 1367: Cảng Tân Nguyệt
Chương 1368: Kế Hoạch
Chương 1369: Bị Mắng
Chương 1370: Bị Mắng (2)
Chương 1371: Học Viện Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh
Chương 1372: Học Viện Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh (2)
Chương 1373: Cơ Sở Đào Tạo Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh
Chương 1374: Cơ Sở Đào Tạo Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh (2)
Chương 1375: Mang Thai
Chương 1376: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên
Chương 1377: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên (2)
Chương 1378: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên (3)
Chương 1379: Đào Thải
Chương 1380: Đào Thải (2)
Chương 1381: Chong Chóng Đo Chiều Gió
Chương 1382: Thiếu Niên Trung Nhị
Chương 1383: Tiệc Mừng
Chương 1384: Thuế Một Đồng Tệ
Chương 1385: Thuế Một Đồng Tệ (2)
Chương 1386: Ngành Muối
Chương 1387: Ngành Muối (2)
Chương 1388: Hải Quân
Chương 1389: Tù Trưởng
Chương 1390: Thân Vương Butzweig
Chương 1391: Đoạt Vị

Chương 1392: Bạn Cũ
Chương 1393: Bạn Cũ (2)
Chương 1394: Lỗ Vốn
Chương 1395: Bá Đạo
Chương 1396: Trợ Cấp
Chương 1397: Buôn Lậu
Chương 1398: Buôn Lậu (2)
Chương 1399: Bị Cắn
Chương 1400: Chia Bánh
Chương 1401: Họa Lớn
Chương 1402: Họa Lớn (2)
Chương 1403: Tung Tin
Chương 1404: Hoàng Đế
Chương 1405: Thuyết Chư Thần Hoàng Hôn
Chương 1406: Giận
Chương 1407: Quân Quyền Thần Thụ
Chương 1408: Quân Quyền Thần Thụ (2)
Chương 1409: Tử Vong
Chương 1410: Tộc trưởng Butzweig
Chương 1411: Tin Khẩn
Chương 1412: Phòng Thủ
Chương 1413: Địch Đến, Địch Lại Đi
Chương 1414: Hợp Tác
Chương 1415: Ngân Hàng
Chương 1416: Hỏi Tội
Chương 1417: Thẻ Ma Tinh
Chương 1418: Phần Thưởng
Chương 1419: Đột Phá
Chương 1420: Đột Phá (2) (Chúc mọi người một mùa giáng sinh an lành)
Chương 1421: Thi Đấu
Chương 1422: Thi Đấu (2)
Chương 1423: Thi Đấu (3)
Chương 1424: Nhìn Thấu
Chương 1425: Nhìn Thấu (2)
Chương 1426: Điều Kiện Bổ Sung
Chương 1427: Hổ Nhân Tộc
Chương 1428: Hổ Nhân Tộc (2)
Chương 1429: Ghế
Chương 1430: Ghế (2)

Chương 1431: Buôn Lậu Vũ Khí
Chương 1432: Buôn Lậu Vũ Khí (2)
Chương 1433: Khan Hiếm Tiền Tệ
Chương 1434: Khan Hiếm Tiền Tệ (2)
Chương 1435: Khan Hiếm Tiền Tệ (3)
Chương 1436: Thu Thuế
Chương 1437: Thu Thuế (2)
Chương 1438: Vay Tiền
Chương 1439: Vay Tiền (2)
Chương 1440: Vay Tiền (3)
Chương 1441: Hợp Tác
Chương 1442: Hợp Tác (2)
Chương 1443: Leo Thang
Chương 1444: Leo Thang (2)
Chương 1445: Leo Thang (3)
Chương 1446: Mua Bán
Chương 1447: Mua Bán (2)
Chương 1448: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư
Chương 1449: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư (2)
Chương 1450: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư (3)
Chương 1451: Sứ Giả
Chương 1452: Thổi Phồng
Chương 1453: Mưa Gió Nổi Lên
Chương 1454: Mưa Gió Nổi Lên (2)
Chương 1455: Mưa Gió Nổi Lên (3)
Chương 1456: Lệnh Điều Động
Chương 1457: Lệnh Điều Động (2)
Chương 1458: Sáp Nhập
Chương 1459: Sáp Nhập (2)
Chương 1460: Đàm Phán
Chương 1461: Thuế Nô Lệ
Chương 1462: Thuế Nô Lệ (2)
Chương 1463: Xưng Đế
Chương 1464: Xưng Đế (2)
Chương 1465: Xưng Đế (3)
Chương 1466: Phong Ba Xưng Đế
Chương 1467: Phong Ba Xưng Đế (2)
Chương 1468: Liên Minh Năm Nước
Chương 1469: Liên Minh Năm Nước (2)
Chương 1470: Toan Tính

Chương 1471: Thuyết Khách
Chương 1472: Thuyết Khách (2)
Chương 1473: Trời Giáng Oan Ức
Chương 1474: Trời Giáng Oan Ức (2)
Chương 1475: Trời Giáng Oan Ức (3)
Chương 1476: Hội Nghị Quân Sự
Chương 1477: Hội Nghị Quân Sự (2)
Chương 1478: Tri Thức Truyền Thừa
Chương 1479: Tri Thức Truyền Thừa (2)
Chương 1480: Tri Thức Truyền Thừa (3)
Chương 1481: Một Đám Diễn Viên
Chương 1482: Một Đám Diễn Viên (2)
Chương 1483: Công Cha Nghĩa Mệ
Chương 1484: Máu Rồng
Chương 1485: Đấu Giá Hội
Chương 1486: Đấu Giá Hội (2)
Chương 1487: Rửa Tiền
Chương 1488: Đấu Giá Bắt Đầu
Chương 1489: Biến Cố
Chương 1490: Biến Cố (2)
Chương 1491: Minh Uyên Độc
Chương 1492: Nhờ Vả
Chương 1493: Quan Hệ
Chương 1494: Điều Tra
Chương 1495: Tổ Chức Phục Quốc Warhammer
Chương 1496: Giao Người
Chương 1497: Bại Lộ
Chương 1498: Đàm Phán
Chương 1499: Đám Phán (2)
Chương 1500: Đàm Phán (3)
Chương 1501: Khổ Nhục Kế
Chương 1502: Yếu Thế
Chương 1503: Yếu Thế (2)
Chương 1504: Nổi Loạn
Chương 1505: Nổi Loạn (2)
Chương 1506: Mời Ra Ngoài
Chương 1507: Hòa Giải
Chương 1508: Vỡ Nợ
Chương 1509: Vỡ Nợ (2)
Chương 1510: Vỡ Nợ (3)

Chương 1511: Chuyện Nhà
Chương 1512: Chuyện Nhà (2)
Chương 1513: Vương Tử Ngủm
Chương 1514: Tai Bay Vạ Gió
Chương 1515: Tai Bay Vạ Gió (2)
Chương 1516: Kẻ Ngốc Lắm Tiền
Chương 1517: Hỏa Hoạn
Chương 1518: Hỏa Hoạn (2)
Chương 1519: Ngừng Chiến
Chương 1520: Ngừng Chiến (2)
Chương 1521: Truyền Thừa
Chương 1522: Truyền Thừa (2)
Chương 1523: Truyền Thừa (3)
Chương 1524: Liên Minh
Chương 1525: Liên Minh (2)
Chương 1526: Bảo Hiểm Kép
Chương 1527: Đại Hội Cổ Đông
Chương 1528: Lại Huy Động Vốn
Chương 1529: Lại Huy Động Vốn (2)
Chương 1530: Chuẩn Bị
Chương 1531: 8 Thánh Vực
Chương 1532: Chia Ba Đường
Chương 1533: Sai Hướng
Chương 1534: Mục Tiêu Là Ưng Nhân Hoàng Đình
Chương 1535: Mục Tiêu Là Ưng Nhân Hoàng Đình (2)
Chương 1536: Địch Tập
Chương 1537: Chiến Đấu
Chương 1538: Hủy Diệt
Chương 1539: Đồ Long Thương
Chương 1540: Chi Viện
Chương 1541: Nguyền Rủa
Chương 1542: Nghỉ Ngơi
Chương 1543: Hùng Nhân Hoàng Đình
Chương 1544: Cấm Chú
Chương 1545: Đại Kiếp
Chương 1546: Thánh Vực Của Dị Tộc Đến
Chương 1547: Thánh Vực Của Dị Tộc Đến (2)
Chương 1548: Nổi Giận
Chương 1549: Thần Khí
Chương 1550: Kết Thúc

Chương 1551: Về Vương Đô
Chương 1552: Ăn Mừng
Chương 1553: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ
Chương 1554: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ (2)
Chương 1555: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ (3)
Chương 1556: Tiền Lãi
Chương 1557: Tiền Lãi (2)
Chương 1558: Thời Đại Mới
Chương 1559: Thời Đại Mới (2)
Chương 1560: Thời Đại Mới (3)
Chương 1561: Phần Tử Dị Đoan
Chương 1562: Đoàn Điều Tra
Chương 1563: Di Tích
Chương 1564: Thăm Dò
Chương 1565: Thăm Dò (2)
Chương 1566: Chân Tướng
Chương 1567: Tin Tức
Chương 1568: Đùa Ác
Chương 1569: Cải Cách
Chương 1570: Khảo Sát
Chương 1571: Ủng Hộ
Chương 1572: Kết Thúc
Chương 1573: Phát Triển
Chương 1574: Phát Triển (2)
Chương 1575: Phát Triển (3)
Chương 1576: Thiếu Kinh Phí
Chương 1577: Bóng Đen
Chương 1578: Âm Mưu
Chương 1579: Mưa Gió Nổi Lên
Chương 1580: Mưa Gió Nổi Lên (2)
Chương 1581: Greim
Chương 1582: Greim (2)
Chương 1583: Lệnh Ngừng Chiến
Chương 1584: Thân Vương Peter
Chương 1585: Thân Vương Peter (2)
Chương 1586: Khảo Sát
Chương 1587: Học Tập
Chương 1588: Kết Giao Bạn Bè
Chương 1589: Luyện Binh Yếu Lĩnh
Chương 1590: Khoe

Chương 1591: Lâm Bồn
Chương 1592: Sinh Đôi
Chương 1593: Cãi Cọ
Chương 1594: Phụ Thuộc
Chương 1595: Tù Trưởng
Chương 1596: Lời Đồn
Chương 1597: Vạ Lây
Chương 1598: Tình Chị Em
Chương 1599: Cãi Vã
Chương 1600: Cãi Vã (2)
Chương 1601: Thay Quân
Chương 1602: Tù Trưởng Greim
Chương 1603: Tộc Trưởng
Chương 1604: Tộc Trưởng (2)
Chương 1605: Tổ Chức Tà Giáo
Chương 1606: Âm Mưu
Chương 1607: Vương quốc Peregrine
Chương 1608: Kế Hoạch
Chương 1609: Kế Hoạch (2)
Chương 1610: Buôn Lậu
Chương 1611: Lựa Chọn
Chương 1612: Lựa Chọn (2)
Chương 1613: Mâu Thuẫn
Chương 1614: Phản Phệ
Chương 1615: Phản Phệ (2)
Chương 1616: Kế Hoạch
Chương 1617: Bị Vây
Chương 1618: Suy Đoán
Chương 1619: Phản Loạn
Chương 1620: Phản Loạn (2)
Chương 1621: Thủ Thành
Chương 1622: Kỳ
Chương 1623: Tin Khẩn
Chương 1624: Tin Khẩn (2)
Chương 1625: Đảo Chính
Chương 1626: Thí Quân
Chương 1627: Thí Quân (2)
Chương 1628: Thiên Tai
Chương 1629: Thiên Tai (2)
Chương 1630: Thiên Tai (3)

Chương 1631: Rút Tiền Hàng Loạt
Chương 1632: Cảnh Báo Chiến Tranh
Chương 1633: Phân Chia Nguồn Nước
Chương 1634: Tai Bay Vạ Gió
Chương 1635: Họa Vô Đơn Chí
Chương 1636: Tà Giáo Mới
Chương 1637: Bàn Bạc Xuất Binh
Chương 1638: Thống Soái Nam Chinh
Chương 1639: Thống Soái Nam Chinh (2)
Chương 1640: Thống Soái Nam Chinh (3)
Chương 1641: Dạy Con
Chương 1642: Tà Thần
Chương 1643: Xưng Đế
Chương 1644: Xưng Đế (2)
Chương 1645: Lập Trường
Chương 1646: Từ Chức
Chương 1647: Phong Ba
Chương 1648: Kế Hoạch
Chương 1649: Nhân Vật Chính Và Kỳ Ngộ
Chương 1650: Chiến
Chương 1651: Tốt Nghiệp
Chương 1652: Tốt Nghiệp (2)
Chương 1653: Chuẩn Bị Chiến Tranh
Chương 1654: Chuẩn Bị Chiến Tranh (2)
Chương 1655: Chuẩn Bị Chiến Tranh (3)
Chương 1656: Khó Xử
Chương 1657: Đòi Quyền
Chương 1658: Đòi Quyền (2)
Chương 1659: Tấn Công Cảng St.Tesla
Chương 1660: Tấn Công Cảng St.Tesla (2)
Chương 1661: Thất Thủ
Chương 1662: Tin Khẩn
Chương 1663: Một Lũ Điên
Chương 1664: Đồ Tể
Chương 1665: Kế Hoạch
Chương 1666: Cuộc Chiến Thánh Sơn
Chương 1667: Cuộc Chiến Thánh Sơn (2)
Chương 1668: Cuộc Chiến Thánh Sơn (3)
Chương 1669: Cuộc Chiến Thánh Sơn (4)
Chương 1670: Cuộc Chiến Thánh Sơn (5)

Chương 1671: Đọa Lạc Thiên Sứ
Chương 1672: Đọa Lạc Thiên Sứ (2)
Chương 1673: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long
Chương 1674: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long (2)
Chương 1675: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long (3)
Chương 1676: Tin Dữ
Chương 1677: Tiền Chuộc
Chương 1678: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy
Chương 1679: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy (2)
Chương 1680: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy (3)
Chương 1681: Hèn Hạ
Chương 1682: Ảo Giác
Chương 1683: Ảo Giác (2)
Chương 1684: Chứng Cứ
Chương 1685: Thành Phần Bất Ổn
Chương 1686: Trinh Sát
Chương 1687: Cân Bằng
Chương 1688: Hỏa Công
Chương 1689: Hỏa Công (2)
Chương 1690: Đổ Bộ
Chương 1691: Truyền Kỳ Ra Đời
Chương 1692: Truyền Kỳ Ra Đời (2)
Chương 1693: Nguyên Soái
Chương 1694: Nguyên Soái (2)
Chương 1695: Nguyên Soái (3)
Chương 1696: Dương Mưu
Chương 1697: Dương Mưu (2)
Chương 1698: Đâm Lưng
Chương 1699: Vinh Dự
Chương 1700: Vinh Dự (2)
Chương 1701: Lời Đồn
Chương 1702: Lời Đồn (2)
Chương 1703: Buôn Bán
Chương 1704: Hội Nghị Bắt Đầu
Chương 1705: Hội Nghị Bắt Đầu (2)
Chương 1706: Thánh Đồ
Chương 1707: Hòa Giải

Chương 1708: Cãi Nhau
Chương 1709: Tin Khẩn
Chương 1710: Kết Quả Đàm Phán
Chương 1711: Ngất Xỉu
Chương 1712: Xây Đập
Chương 1713: Công Bằng
Chương 1714: Ký Hiệp Ước
Chương 1715: Mật Thư
Chương 1716: Tin Tốt
Chương 1717: Nổi Giận
Chương 1718: Tăng Tiến Độ
Chương 1719: Đập Vỡ
Chương 1720: Đại Hồng Thủy
Chương 1721: Phòng Dịch
Chương 1722: Phòng Dịch (2)
Chương 1723: Thần Tuyển Chi Tử
Chương 1724: Đổ Tội
Chương 1725: Lập Trường
Chương 1726: Tin Đồn
Chương 1727: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên
Chương 1728: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên (2)
Chương 1729: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên (3)
Chương 1730: Bệnh Thương Hàn
Chương 1731: Phong Hàm
Chương 1732: Phong Hàm (2)
Chương 1733: Ám Sát
Chương 1734: Ám Sát (2)
Chương 1735: Ám Sát (3)
Chương 1736: Kết Thúc
Chương 1737: Kế Hoạch
Chương 1738: Kế Hoạch (2)
Chương 1739: Cướp Bóc
Chương 1740: Cướp Bóc (2)
Chương 1741: Không Tham Gia
Chương 1742: Nợ Xấu
Chương 1743: Tin Xấu
Chương 1744: Chia Bánh
Chương 1745: Chia Bánh (2)
Chương 1746: Cải Cách
Chương 1747: Cải Cách (2)

Chương 1748: Đổi Đất
Chương 1749: Đổi Đất (2)
Chương 1750: Đổi Đất (3)
Chương 1751: Đổ Bộ
Chương 1752: Ngụy Giáo Đình
Chương 1753: Nhân Viên Thần Chức
Chương 1754: Cướp Người
Chương 1755: Cướp Người (2)
Chương 1756: Biến Khéo Thành Vụng
Chương 1757: Biển Khéo Thành Vụng (2)
Chương 1758: Phá Sản
Chương 1759: Phá Sản (2)
Chương 1760: Phá Sản (3)
Chương 1761: Kéo Dài Thời Gian
Chương 1762: Kéo Dài Thời Gian (2)
Chương 1763: Không Có Tiền
Chương 1764: Không Có Tiền (2)
Chương 1765: Không Có Tiền (3)
Chương 1766: Cải Cách
Chương 1767: Lựa Chọn
Chương 1768: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm
Chương 1769: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm (2)
Chương 1770: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm (3)
Chương 1771: Mở Màn Loạn Thế
Chương 1772: Mở Màn Loạn Thế (2)
Chương 1773: Mở Màn Loạn Thế (3)
Chương 1774: Cải Cách Nông Nghiệp
Chương 1775: Cải Cách Nông Nghiệp (2)
Chương 1776: Điên Cuồng
Chương 1777: Điên Cuồng (2)
Chương 1778: Hồ Ly
Chương 1779: Gặp Khó
Chương 1780: Huấn Luyện
Chương 1781: Không Ổn
Chương 1782: Không Ổn
Chương 1783: Tai Nạn Giáng Lâm
Chương 1784: Tai Nạn Giáng Lâm (2)
Chương 1785: Tai Nạn Giáng Lâm (3)
Chương 1786: Thiên Sứ
Chương 1787: Thiên Sứ (2)

Chương 1788: Loạn Cục
Chương 1789: Loạn Cục (2)
Chương 1790: Loạn Cục (3)
Chương 1791: Ma Tai
Chương 1792: Ma Tai (2)
Chương 1793: Rút Quân
Chương 1794: Rút Quân (2)
Chương 1795: Rút Quân (3)
Chương 1796: Trống Rỗng
Chương 1797: Đàm Phán
Chương 1798: Đàm Phán (2)
Chương 1799: Đàm Phán (3)
Chương 1800: Chia Cổ Tức
Chương 1801: Ảnh Hưởng
Chương 1802: Hội Nghị
Chương 1803: Hội Nghị (2)
Chương 1804: Khế Ước
Chương 1805: Khế Ước (2)
Chương 1806: Thời Đại Mới
Chương 1807: Thời Đại Mới (2)
Chương 1808: Thời Đại Mới (3)
Chương 1809: Chia Hoa Hồng
Chương 1810: Chia Hoa Hồng (2)
Chương 1811: Chia Hoa Hồng (3)
Chương 1812: Chia Hoa Hồng (4)
Chương 1813: Cây Cao Đón Gió Lớn (1)
Chương 1814: Cây Cao Đón Gió Lớn (2)
Chương 1815: Cây Cao Đón Gió Lớn (3)
Chương 1816: Thiên Nữ Vận Rủi
Chương 1817: Thiên Nữ Vận Rủi (2)
Chương 1818: Thiên Nữ Vận Rủi (3)
Chương 1819: Thu Thuế
Chương 1820: Thu Thuế (2)
Chương 1821: Thu Thuế (3)
Chương 1822: Đồ Hèn Nhát
Chương 1823: Bị Ép Thay Đổi
Chương 1824: Bị Ép Thay Đổi (2)
Chương 1825: Bị Ép Thay Đổi (3)
Chương 1826: Dị Tượng
Chương 1827: Dị Tượng (2)

Chương 1828: Dị Tượng (3)
Chương 1829: Chủng Tộc Địa Tâm
Chương 1830: Chủng Tộc Địa Tâm (2)
Chương 1831: Hắc Ám Tinh Linh
Chương 1832: Hắc Ám Tinh Linh (2)
Chương 1833: Hắc Ám Tinh Linh (3)
Chương 1834: Rút Quân
Chương 1835: Rút Quân (2)
Chương 1836: Tà Ma
Chương 1837: Tà Ma (2)
Chương 1838: Lối Vào
Chương 1839: Lối Vào (2)
Chương 1840: Lối Vào (3)
Chương 1841: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu
Chương 1842: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu (3)
Chương 1843: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu (3)
Chương 1844: Điều Động Binh Lực
Chương 1845: Điều Động Binh Lực (2)
Chương 1846: Thế Giới Mới
Chương 1847: Thế Giới Mới (2)
Chương 1848: Thế Giới Mới (3)
Chương 1849: Tàn Phá Bừa Bãi
Chương 1850: Tàn Phá Bừa Bãi (2)
Chương 1851: Xả Lũ
Chương 1852: Xả Lũ (2)
Chương 1853: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy
Chương 1854: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy (2)
Chương 1855: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy (3)
Chương 1856: Thế Giới Hải Ngoại
Chương 1857: Thế Giới Hải Ngoại (2)
Chương 1858: Quân Chủ Khai Quốc
Chương 1859: Đế Đạo Pháp Tắc
Chương 1860: Quyền Lực Phân Tranh
Chương 1861: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình
Chương 1862: Dê Đầu Đàn
Chương 1863: Thù Hận
Chương 1864: Va Chạm
Chương 1865: Va Chạm (2)
Chương 1866: Xuất Chinh
Chương 1867: Ra Mắt

Chương 1868: Kháng Nghị
Chương 1869: Thần Quốc
Chương 1870: Hợp Tác
Chương 1871: Hội Nghị Liên Minh Mới
Chương 1872: Tin Tức Thuyền U Linh
Chương 1873: Hội Nghị Bắt Đầu
Chương 1874: Kế Hoạch
Chương 1875: Ngự Giá Thân Chính
Chương 1876: Từ Chối
Chương 1877: Tấn Công
Chương 1878: Tường Thành Sụp Đổ
Chương 1879: Lựa Chọn Thống Soái
Chương 1880: Đắc Tội Với Hai Vị Quân Chủ
Chương 1881: Đề Xuất
Chương 1882: Phá Vỡ Quy Tắc
Chương 1883: Thương Vong Thảm Trọng
Chương 1884: Phiền Phức
Chương 1885: Hoài Nghi
Chương 1886: Giả Chết
Chương 1887: Giả Chết (2)
Chương 1888: Điều Tra
Chương 1889: Chiến Đấu
Chương 1890: Chiến Đấu (2)
Chương 1891: Kết Quả
Chương 1892: Bỏ Đi
Chương 1893: Tiếp Viện Đến
Chương 1894: Tiếp Viện Đến (2)
Chương 1895: Kết Thúc
Chương 1896: Dọa Nạt
Chương 1897: Trở Về
Chương 1898: Bình Lặng
Chương 1899: Thúc Ép Sinh Con
Chương 1900: Thúc Ép Sinh Con (2)
Chương 1901: Đột Phá
Chương 1902: Đột Phá (2)
Chương 1903: Tiếp Nhận
Chương 1904: Đánh Cược
Chương 1905: Đại Kiếp
Chương 1906: Gây Rối
Chương 1907: Buôn Lậu

Chương 1908: Ngầm Hỗ Trợ
Chương 1909: Dự Đoán
Chương 1910: Dự Đoán (2)
Chương 1911: Phân Đất Phong Hầu
Chương 1912: Phân Đất Phong Hầu (2)
Chương 1913: Rộng Lượng
Chương 1914: Đồng Minh
Chương 1915: Hội Nghị
Chương 1916: Quyết Định
Chương 1917: Quyết Định (2)
Chương 1918: Cơ Hội Trong Loạn Thế
Chương 1919: Cơ Hội Trong Loạn Thế (2)
Chương 1920: Cơ Hội Trong Loạn Thế (3)
Chương 1921: Điều Động Quân Đội
Chương 1922: Tập Kích
Chương 1923: Giao Tranh
Chương 1924: Giao Tranh (2)
Chương 1925: Giao Tranh (3)
Chương 1926: Đến Chiến Trường
Chương 1927: Đánh Lén
Chương 1928: Phản Công
Chương 1929: Phản Công (2)
Chương 1930: Hudson Truyền Kỳ
Chương 1931: Hudson Truyền Kỳ (2)
Chương 1932: Tin Chiến Thắng
Chương 1933: Kế Hoạch
Chương 1934: Kế Hoạch (2)
Chương 1935: Kế Hoạch (3)
Chương 1936: Đặc Sứ
Chương 1937: Thú Triều
Chương 1938: Thú Triều (2)
Chương 1939: Thú Triều (3)
Chương 1940: Đàm Phán
Chương 1941: Quyết Định
Chương 1942: Tấn Công Vương Quốc Hessen
Chương 1943: Tấn Công Vương Quốc Hessen (2)
Chương 1944: Cầu Viện
Chương 1945: Thất Thủ
Chương 1946: Đùn Đẩy Trách Nhiệm
Chương 1947: Lời Đồn

Chương 1948: Lời Đồn (2)
Chương 1949: Hội Nghị
Chương 1950: Hội Nghị (2)
Chương 1951: Lớn Chuyện
Chương 1952: Lớn Chuyện (2)
Chương 1953: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời
Chương 1954: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời (2)
Chương 1955: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời (3)
Chương 1956: Thỏa Hiệp
Chương 1957: Tập Kích
Chương 1958: Tập Kích (2)
Chương 1959: Chi Viện
Chương 1960: Chi Viện (2)
Chương 1961: Trinh Sát
Chương 1962: Giao Tranh
Chương 1963: Đánh Lén
Chương 1964: Đánh Lén (2)
Chương 1965: Đánh Lén (3)
Chương 1966: Chạy
Chương 1967: Tan Tác
Chương 1968: Tan Tác (2)
Chương 1969: Tan Tác (3)
Chương 1970: Tan Tác (4)
Chương 1971: Hiệp Ước
Chương 1972: Hiệp Ước (2)
Chương 1973: Hiệp Ước (3)
Chương 1974: Hudson Bá Đạo
Chương 1975: Hudson Bá Đạo (2)
Chương 1976: Cao Kiến
Chương 1977: Chia Quân
Chương 1978: Tin Tức
Chương 1979: Tin Tức (2)
Chương 1980: Thảm Sát
Chương 1981: Anh Hùng
Chương 1982: Đuổi Theo
Chương 1983: Tự Tin
Chương 1984: Cầu Viện
Chương 1985: Diễn Kịch
Chương 1986: Hội Quân
Chương 1987: Thất Thủ

Chương 1988: Thất Thủ (2)
Chương 1989: Đoàn Cung Phụng
Chương 1990: Đoàn Cung Phụng (2)
Chương 1991: Phòng Thủ
Chương 1992: Phòng Thủ (2)
Chương 1993: Giao Chiến
Chương 1994: Giao Chiến (2)
Chương 1995: Bại
Chương 1996: Kế Hoạch
Chương 1997: Kế Hoạch
Chương 1998: Đánh Nghi Binh
Chương 1999: Đánh Nghi Binh (2)
Chương 2000: Rút
Chương 2001: Truy Đuổi
Chương 2002: Truy Đuổi (2)
Chương 2003: Truy Đuổi (3)
Chương 2004: Giao Tranh
Chương 2005: Giao Tranh (2)
Chương 2006: Áp Sát
Chương 2007: Chiến
Chương 2008: Chiến (2)
Chương 2009: Đuổi Theo
Chương 2010: Liều Mạng
Chương 2011: Rút Lui
Chương 2012: Báo Cáo
Chương 2013: Báo Cáo (2)
Chương 2014: Thảm Bại
Chương 2015: Thảm Bại (2)
Chương 2016: Tình Huống Tồi Tệ Nhất
Chương 2017: Viện Binh Đến
Chương 2018: Viện Binh Đến (2)
Chương 2019: Công Thành
Chương 2020: Công Thành (2)
Chương 2021: Thất Thủ
Chương 2022: Vượt Quan
Chương 2023: Vượt Quan (2)
Chương 2024: Xung Đột (2)
Chương 2025: Xung Đột (2)
Chương 2026: Điên Cuồng
Chương 2027: Điên Cuồng (2)

Chương 2028: Điên Cuồng (3)
Chương 2029: Rút Lui
Chương 2030: Bao Vây
Chương 2031: Thượng Binh Phạt Mưu
Chương 2032: Thượng Binh Phạt Mưu (2)
Chương 2033: Sao Chép Bài Tập
Chương 2034: Sao Chép Bài Tập (2)
Chương 2035: Bất An
Chương 2036: Pháo Chiến
Chương 2037: Pháo Chiến (2)
Chương 2038: Tạc Nòng
Chương 2039: Đào Hố
Chương 2040: Đêm Tới
Chương 2041: Đánh Lén
Chương 2042: Đánh Lén (2)
Chương 2043: Kế Hoạch
Chương 2044: Đầu Độc
Chương 2045: Rút
Chương 2046: Phương Án Dự Phòng
Chương 2047: Phương Án Dự Phòng (2)
Chương 2048: Thu Binh
Chương 2049: Động
Chương 2050: Bẫy
Chương 2051: Phản Công
Chương 2052: Nên Đến Cuối Cùng Cũng Đến
Chương 2053: Đốn Ngộ
Chương 2054: Bỏ Chạy
Chương 2055: Vấn Đề
Chương 2056: Chiến Tranh Kết Thúc
Chương 2057: Chiến Tranh Kết Thúc (2)
Chương 2058: Chiến Tranh Kết Thúc (3)
Chương 2059: Về Nước
Chương 2060: Về Nước (2)
Chương 2061: Tiệc Mừng
Chương 2062: Tiệc Mừng (2)
Chương 2063: Làn Sóng Cải Cách
Chương 2064: Làn Sóng Cải Cách (2)
Chương 2065: Làn Sóng Cải Cách (3)
Chương 2066: Chính Trị Phong Ba
Chương 2067: Chính Trị Phong Ba (2)

Chương 2068: Thất Bại
Chương 2069: Thất Bại (2)
Chương 2070: Lo Lắng
Chương 2071: Dự Tính
Chương 2072: Ra Tay Độc Ác
Chương 2073: Ra Tay Độc Ác (2)
Chương 2074: Ra Tay Độc Ác (3)
Chương 2075: Bại
Chương 2076: Vu Sư Nuôi Cổ
Chương 2077: Vu Sư Nuôi Cổ (2)
Chương 2078: Xuất Quan
Chương 2079: Xuất Quan (2)
Chương 2080: Điều Đình
Chương 2081: Kế Hoạch
Chương 2082: Chia Chác
Chương 2083: Thuế Suất
Chương 2084: Thuế Suất (2)
Chương 2085: Thuế Suất (3)
Chương 2086: Quy Hoạch
Chương 2087: Kế Hoạch
Chương 2088: Lo Lắng
Chương 2089: Hội Nghị
Chương 2090: Hội Nghị (2)
Chương 2091: Hội Nghị (3)
Chương 2092: Hội Nghị (4)
Chương 2093: Hội Nghị (5)
Chương 2094: Được Ưa Chuộng
Chương 2095: Dạy Con (2)
Chương 2096: Cầu Viện
Chương 2097: Hành Động
Chương 2098: Ba Năm
Chương 2099: Di Cư
Chương 2100: Luân Phiên
Chương 2101: Mua Bán
Chương 2102: Ngoại Lệ
Chương 2103: Bất Thường
Chương 2104: Chư Thần Hoàng Hôn
Chương 2105: Chư Thần Hoàng Hôn (2)
Chương 2106: Hội Nghị
Chương 2107: Giao Lưu

Chương 2108: Tan Rã
Chương 2109: Tà Giáo
Chương 2110: Tà Giáo (2)
Chương 2111: Điều Tra
Chương 2112: Tiên Đoán
Chương 2113: Tiên Đoán (2)
Chương 2114: Nhà Tiên Tri
Chương 2115: Xung Đột
Chương 2116: Tập Kích
Chương 2117: Dư Luận
Chương 2118: Trả Thù
Chương 2119: Chân Tướng
Chương 2120: Chân Tướng (2)
Chương 2121: Phong Ba
Chương 2122: Phong Ba (2)
Chương 2123: Quyết Định
Chương 2124: Quyết Định (2)
Chương 2125: Tung Tin Đồn
Chương 2126: Bí Mật Về Thần Linh
Chương 2127: Tình Hình Lắng Lại
Chương 2128: Thiên Phú
Chương 2129: Thần Quốc Rơi Xuống
Chương 2130: Thần Quốc Rơi Xuống (2)
Chương 2131: Thảm Họa
Chương 2132: Thảm Họa (2)
Chương 2133: Thiệt Hại
Chương 2134: Thiệt Hại (2)
Chương 2135: Thiệt Hại (3)
Chương 2136: Tình Chị Em
Chương 2137: Thần Quốc
Chương 2138: Thần Quốc
Chương 2139: Đảo Chính
Chương 2140: Đảo Chính (2)
Chương 2141: Đảo Chính (3)
Chương 2142: Xuất Quân
Chương 2143: Xuất Quân (2)
Chương 2144: Ký Sinh
Chương 2145: Ký Sinh (2)
Chương 2146: Ma Cà Rồng
Chương 2147: Điều Tra

Chương 2148: Chạy
Chương 2149: Thiêu
Chương 2150: Đặt Tên

Chương 1 - Xuyên Không

"Quang chi trì dũ..."

Theo âm thanh của thần chú vang lên, một tia sáng nhu hòa bắn ra lao vào người đang nằm trên giường bệnh.

Tia sáng này phát ra khí tức đầu mùa xuân, như muốn mang người ta vào trong biển khơi của sinh mệnh. Cơ thể không biết nói dối, cảnh tượng quỷ dị vừa rồi đã làm cho Lý Mục cưỡng ép nuốt lại những lời đã ra đến khóe miệng.

Cảnh tượng trước mắt này thực sự không phải là đang quay phim. Cũng chẳng phải là trò đùa quái đản của một ai đó. Lý Mục chỉ là một người làm công ăn lương bình thường, hắn không cảm thấy là có người sẽ vì hắn mà làm ra tràng diện lớn như vậy.

"Xuyên không!"

Ý nghĩ này chỉ vừa được dâng lên, một trí nhớ xa lạ lập tức tràn vào trong đầu, Lý Mục chưa kịp giãy giụa thì đã hôn mê bất tỉnh. ...

"Quinn mục sư, tình trạng của Hudson thế nào?"

Một vị nam tử trung niên mặc quần áo hoa lệ đang quan tâm hỏi. Bên cạnh ông ta còn có một vị phu nhân với cặp mắt sưng đỏ, thần sắc có chút phức tạp cũng đang đợi đáp án. Có chờ mong, có oán hận, chỉ là bà ta giấu rất kỹ, nhìn qua trông chẳng khác nào một người mẹ đang lo lắng cho đứa con trai của mình.

"Xin Nam tước Redman cứ việc yên tâm. Thần sẽ phù hộ cho tín đồ của ngài! Lực phản phệ đã được thanh trừ xong rồi, Hudson thiếu gia cũng đã thức tỉnh hạt giống sinh mệnh, chỉ là tiêu hao quá nhiều năng lượng nên mới tạm thời ngất đi thôi." Mục sư Quinn có vẻ hơi mệt mỏi nói.

Rất rõ ràng, Trì Dũ Thuật mà Mục sư Quinn vừa thi triển cũng không phải nhẹ nhàng như vậy.

Ai bảo Quinn chỉ là một Mục sư sơ cấp chứ?

Bất quá chỉ cần là Mục sư thì chính là nhân tài cao cấp, ít nhất thì ở Thiết Luân Trấn này là như vậy.

Quinn là vị Mục sư kiêm Dược tề sư duy nhất trong lãnh địa, cho nên địa vị của y rất cao. Bình thường khi chữa bệnh cho người khác y đều dùng những dược phẩm chế tạo ra, còn thuận tiện làm luôn thí nghiệm, chỉ có nhân vật quan trọng trong lãnh địa mới đáng cho Quinn thi triển thần thuật.

"Thần Hi chi chủ vĩ đại phù hộ Hudson!"

"Cám ơn Mục sư Quinn..."

Nam tước Redman nói bằng giọng điệu có chút kích động, vẻ u sầu trên gương mặt cũng lập tức biến mất. Nếu như không phải vì phong phạm của một vị quý tộc thì sợ là vẻ mặt của ông ta sẽ còn khoa trương hơn nữa.

Sau khi đưa tiễn Mục sư Quinn, Nam tước Redman bèn quay người phân phó thị nữ: "Chăm sóc tốt cho Hudson, khi nó tỉnh lại thì lập tức báo cho ta biết."

Có lẽ là thấy tâm tình của Nam tước Redman đã khá hơn, vị phu nhân ở bên cạnh liền lên tiếng xin xỏ: "Redman, nếu như Hudson đã không có việc gì thì chúng ta thả Lesul đáng thương ra trước được không?"

Phảng phất như bị đâm trúng chỗ đau, tâm tình của Nam tước

Redman vốn đang rất tốt lập tức thay đổi thành mây đen dày đặc.

"Im miệng! Đều là nàng chiều chuộng nó thành như vậy, dám trộm đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch của huynh trưởng, nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài, danh dự ngàn năm của gia tộc Koslow ta đều bị thằng súc sinh đó làm ô uế hết!"

"Nếu như không phải là Hudson mạng lớn thì ta đã đánh chết tên súc sinh đó rồi. Cứ tiếp tục để cho nó ở trên đó đi, ai dám thả nó xuống, hừ..."

Nước mắt chính là thứ vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, nếu như là bình thường, Nam tước Redman có lẽ là đã mềm lòng, nhưng bây giờ thì khác.

Nam tước Redman nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, không hề quan tâm đến vị Nam tước phu nhân này. ...

Trên giường bệnh, sau khi dung hợp ký ức của chủ cũ, Lý Mục đang chậm rãi tỉnh lại, cuối cùng thì hắn cũng xác định được là mình không phải đang nằm mơ.

Không biết có phải là đời trước hắn đã cứu vớt vũ trụ hay không, vậy mà đời này hắn lại xuyên không, chuyện chỉ có trong truyền thuyết này.

Nếu như có thể mà nói, Lý Mục tình nguyện trở về tiếp tục 996. (làm việc 9h sáng đến 9h tối, 6 ngày 1 tuần.)

Người nào thích xuyên không thì xuyên đi!

"Hudson Koslow", con trai thứ ba của Nam tước Redman, đây chính là thân phận mới của Lý Mục.

Thẳng thắn mà nói, mặc dù xuất thân này không phải đại phú đại quý, nhưng cũng là chuyện mà kiếp trước dù hắn có phấn đấu cả đời cũng không đạt được. Nếu là lấy thân phận này để cố gắng phấn đấu, hắn chắc chắn là mình sẽ có một cuộc đời đặc sắc.

Nhưng mà cái thế giới này không bình thường nha!

Mặc dù kết cấu chính trị có chút giống như thời Trung cổ ở Châu Âu, nhưng đó chẳng qua chỉ là biểu tượng.

Kỵ sĩ, Ma pháp, Mục sư, Vu sư...

Tộc tinh linh, Tộc người lùn, Thú nhân, Hải tộc, Vong linh...

Những chủng tộc, nghề nghiệp chỉ tồn tại trong trò chơi, trong tiểu thuyết lại thực sự xuất hiện ở trước mắt, thế giới này nhất định sẽ không yên bình.

Lý Mục đã quen với xã hội hiện đại hòa bình, đột nhiên đi tới loạn thế "mạnh được yếu thua", dù là ai thì cũng khó mà thích ứng.

Bởi vì sợ đau, cho nên Lý Mục không có dũng khí tìm đường chết. Sau khi đau khổ giãy giụa ở trên giường bệnh một đêm, hắn liền bất đắc dĩ chấp nhận sự thật là mình đã biến thành "Hudson Koslow".

Trước tiên đặt một cái mục tiêu nhỏ đã —— Sống sót.

Trong một thế giới tông giáo ngang ngược hòa lẫn với thần thoại này, bất cứ một hành vi dị thường nào cũng có thể dẫn tới họa sát thân.

Vì không muốn bị đặt trên vỉ nướng, hắn nhất định phải giữ vững cái thân phận Hudson này. Cái khác thì dễ làm, nhưng ngôn hành cử chỉ và hành vi quen thuộc lại không dễ bắt chước như vậy.

Nghĩ tới đây, Hudson không biết nên cảm ơn hay là nên oán hận đứa em trai hờ đang bị treo trên cột kia nữa.

Nếu như không phải nhờ thằng xui xẻo ngu ngốc đó lén lút tráo đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch của chủ cũ thì hắn cũng sẽ không thể tu hú chiếm tổ chim khách, không chừng còn có thể tránh thoát được lần xuyên không này.

Chương 2 - Pháp Tắc Sinh Tồn Của Quý Tộc 1: Lợi Ích Là Trên Hết

Cũng nhờ vào lần ngoài ý muốn này mà hắn có thể lấy một cái cớ hoàn mỹ. Sau khi trải qua sinh tử nguy cấp kích thích, hành vi quen thuộc đã phát sinh biến đổi, chuyện này nói thông.

Hudson sắp xếp lại mớ ký ức tạp nhạp trong đầu, cũng đã hiểu rõ được một chút tình cảnh hiện giờ của mình.

Hắn là con trai thứ ba của Nam tước Redman, phía trước còn có hai anh trai và một chị gái, phía sau thì có 3 đứa em trai và hai đứa em gái, chuyện bi kịch là vị Nam tước phu nhân hiện giờ đã là đời vợ thứ hai.

Cổ kim nội ngoại đều như vậy, gặp được mẹ kế thì tình huống của Hudson cũng sẽ không quá tốt, nếu không thì cũng sẽ không xảy ra chuyện lén lút tráo đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Tin đáng giá vui mừng duy nhất chính là xuất thân của vị Nam tước phu nhân hiện giờ không cao, chỉ là con gái của một thương nhân, mặc dù rất giàu có, trong lại không có nhiều quan hệ trong chính trị.

Ở trong cuộc thông gia giao dịch quyền tiền này, Nam tước Redman đều chiếm vị trí chủ đạo. Mấy huynh đệ Hudson có thể bình an trưởng thành chính là minh chứng tốt nhất.

Nhờ vào luật kế thừa hoàn thiện nên sẽ không thể nào xảy ra chuyện tranh chấp tước vị. Cho dù Nam tước phu nhân có ở bên gối thổi gió lợi hại như thế nào thì Nam tước Redman nam cũng không khả năng phế trưởng lập ấu.

Tước vị đã không còn cơ hội nữa, vậy thì đương nhiên là phải tranh tài nguyên. Trong cái thế giới nhược nhục cường thực này, không phải có tiền là sẽ có mọi thứ. Tài nguyên tu luyện, tài nguyên chính trị đều rất trân quý, có tiền cũng không mua được.

Trong hệ thống quý tộc Công Hầu Bá Tử Nam thì bản thân Nam tước đã ở tầng dưới rồi, có thể có bao nhiêu tài nguyên chứ?

Nhưng Nam tước Redman lại rất có thể sinh, nhiều con cái như vậy, tài nguyên trong tay ông ta làm sao đủ chia?

Nhất là khi tuổi tác của đám huynh đệ Hudson tăng lên, loại mâu thuẫn này cũng ngày càng gay cấn. Chuyện tráo đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch lần này chính là kết quả khi cuộc mâu thuẫn trở nên gay gắt.

Hai vị huynh trưởng đều đã thuận lợi thức tỉnh hạt giống sinh mệnh, trở thành Kỵ sĩ, gia nhập quân đội hiệu lực cho vương quốc.

Đến lượt Hudson thì tình huống lại có biến hóa. Loại tài nguyên chiến lược phụ trợ thức tỉnh hạt giống sinh mệnh như Sinh Mệnh Nguyên Dịch này đương nhiên là sẽ bị đế quốc và giáo hội lũng đoạn.

Cho dù là quý tộc đó thì cũng có hạn ngạch, không phải muốn đổi liền có thể đổi. Vì có thể sớm lấy được Sinh Mệnh Nguyên Dịch này, Nam tước Redman đã phải thiếu không ít ân tình, còn bị ép cho lần sau phải chậm lại một năm.

Lần trì hoãn này, đứa em trai hờ tên Lesul kia cũng đã đến tuổi thức tỉnh hạt giống sinh mệnh.

Chen ngang là không được rồi, cho dù nó có là đứa con trai mà Nam tước Redman sủng ái nhất, dù cho Nam tước phu nhân có thủ thỉ bên gối như thế nào thì cũng không qua được —— Quy củ của gia tộc.

Bỏ qua cơ hội lần này, không biết phải đợi bao lâu mới đến lượt. Cũng chẳng biết là Lesul lên cơn hay bị có sợi dây thần kinh nào đó bị chạm, nó lại có ý nghĩ hão huyền là lén đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Kết quả thì có rồi, hiển nhiên là kế hoạch của Lesul đã kết thúc với bi kịch. Sinh Mệnh Nguyên Dịch cũng đã giảm đi, nhưng Hudson chắc chắn rằng, cái thứ này nhất định sẽ không tới lượt hắn sử dụng.

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa chiếu vào trong tòa thành cổ xưa, thấu qua ô cửa sổ, rọi lên trên giường.

Hudson vuốt vuốt đôi mắt mệt mỏi của mình rồi duỗi lưng một cái.

Đúng vậy, hắn đã quyết định sẽ ra ngoài đi dạo một chút. Hắn nằm trên giường bệnh ngây người hai ngày rồi, toàn bộ cơ thể đều sắp phải bị mốc.

Không có điện thoại di động, không có máy tính, không có bất kỳ hoạt động giải trí gì, ở trên một chiếc giường nhỏ bé này thật sự là một loại giày vò cấp địa ngục.

Nếu như không phải vì lo lắng mình bị lộ, bị đưa lên vỉ nướng giống như ma quỷ thì hắn mới lười giả bệnh.

Trong hai ngày qua, những nhân vật quan trọng trong lâu đài đều đã tới thăm bệnh, dựa vào trí nhớ mạnh mẽ, Hudson có thể chắc chắn là mình sẽ không nhận sai người.

Cái này đã đủ rồi. Ở trong một thế giới quý tộc có đẳng cấp sâm nghiêm như thế này, chỉ cần xử lý tốt cho các quan hệ thượng tầng là được.

Bữa sáng của Hudson là một ly sữa thú lớn, một ổ bánh mì, một loại hoa quả giống như cà chua, một chút nước tương, mỡ bò, cộng thêm một miếng thịt nướng.

Không hề nghi ngờ, loại đãi ngộ xa xỉ này không phải là thứ mà con trai của một vị Nam tước bình thường có thể hưởng dụng mỗi ngày.

Chắc là lời của Mục sư Quinn đã có tác dụng, hắn tiêu hao quá nhiều năng lượng nên đương nhiên là phải bổ một chút.

Vừa bước ra cửa phòng, chưa đi được mấy bước thì Hudson liền chạm mặt với vị Nam tước phu nhân đang từ đối diện bước tới, rõ ràng là có người mật báo.

Loại chuyện này cũng không cần phải tra đến cùng, bà ta là nữ chủ nhân của tòa thành nữ này, mua chuộc một vài tên tâm phúc là chuyện quá dễ dàng.

"Hudson, con không sao rồi, thật sự là quá tốt rồi! Thần Hi chi chủ vĩ đại phù hộ, con có biết không, ta thật sự đã rất lo lắng trong mấy ngày này..."

Đối với những lời mà Nam tước phu nhân này nói, Hudson chỉ tin một nửa. Đúng là mấy ngày gần đây bà ta thật sự rất lo lắng, chẳng qua không phải lo lắng cho chủ nhân của cơ thể này, mà là lo lắng cho đứa con ruột đang bị treo ở trên cột kia.

Mặc dù trong hai ngày này Hudson đều nằm trên giường bệnh, nhưng không phải là hắn không biết những chuyện đã xảy ra trong lâu đài này.

Lý Mục biết được chuyện xảy ra ngày hôm đó từ trong miệng của thị nữ, sau khi Nam tước Redman biết được chuyện xảy ra liền thẹn quá thành giận, ông ta bắt Lesul rồi đánh cho nó một trận. Ngay cả Nam tước phu nhân đến cầu tình cũng phải chịu một roi.

Chương 3 - Pháp Tắc Sinh Tồn Của Quý Tộc 1: Lợi Ích Là Trên Hết (2)

Có lẽ là vì cảm thấy chưa hết giận, cũng có lẽ là vì phải trả cho các phương một cái công đạo, Nam tước Redman còn sai người trói Lesul lên cột.

Nếu như không phải hắn tu hú chiếm tổ chim khách, thay thế Hudson, chắc là chuyến này Lesul cũng đã lạnh theo chủ nhân cũ của cơ thể này rồi.

"Tráo đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch". Nói là chuyện nhỏ thì cũng chỉ như một trò đùa quái đản; Nhưng nếu nói là chuyện lớn thì đó chính là mưu hại huynh trưởng.

Quá trình thức tỉnh hạt giống sinh mệnh vốn đã tràn đầy hung hiểm, ở trong thời thượng cổ này đều là mười không còn một, thẳng đến khi Luyện kim sư vĩ đại nhất của lục địa Aslante - Kembery phát minh ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch thì tình huống mới thay đổi.

Không chỉ tăng cao xác suất thành công lên một nửa, mà ngay cả khi thức tỉnh thất bại thì cũng có thể nhặt về một cái mạng, không cần phải chết ngay lập tức giống như thời Thượng Cổ.

Chính vì nhờ có Sinh Mệnh Nguyên Dịch đề cao xác suất thành công khi thức tỉnh hạt giống sinh mệnh, nên những Kỵ sĩ nhận được Thần Linh chúc phúc mới dần dần trở thành chủ lưu trên đại lục này.

Đương nhiên, có phải là nhờ "Thần Linh chúc phúc" hay không thì còn cần phải có thêm một bước khảo chứng, dù sao thì trong sách sử đã ghi lại như vậy.

Bất quá những Kỵ sĩ đã thức tỉnh hạt giống sinh mệnh xác thực là đã thu được chỗ tốt. Không chỉ có thể đề cao tố chất thân thể, mà còn gia tăng lực tương tác trên phạm vi lớn.

Gần như là tất cả Kỵ sĩ đều có tọa kỵ của mình. Trong lúc đơn đả độc đấu thì có lẽ loại ưu thế này vẫn còn không quá rõ ràng. Nhưng nếu như chế tạo một đội quân trên chiến trường, vậy thì chính là tràng diện nghiền ép.

Con cháu quý tộc đều trưởng thành sớm, Lesul cũng sắp mười lăm tuổi, không thể nào không biết quá trình thức tỉnh mà không có Sinh Mệnh Nguyên Dịch phụ trợ thì sẽ có hung hiểm, một câu trò đùa quái đản chắc chắn là sẽ không nói thông được.

"Tôn kính Tasi phu nhân, con người đều phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Làm sai chuyện thì nhất định phải trả giá đắt, đây là quy củ mà mỗi một vị quý tộc đều tuân thủ." Hudson không hề khách khí giễu cợt nói.

Thẳng thắn mà nói, hắn cũng không muốn đối chọi gay gắt với Nam tước phu nhân ở thời điểm này.

Nhưng mà hắn cũng chẳng còn cách nào khác, quan hệ giữa chủ cũ và Nam tước phu nhân vẫn luôn vô cùng tệ hại.

Bây giờ lại xảy ra loại chuyện này, nếu như còn duy trì vẻ mặt ôn hoà, muốn không làm cho người khác chú ý cũng khó khăn.

"Hudson, đừng nói như vậy. Lesul là em trai của con mà, nó vẫn còn là một trẻ..."

Không chờ Nam tước phu nhân nói hết lời, Hudson liền tỏ ra tức giận ngắt lời nói: "Không sai, nó vẫn còn là một đứa trẻ. Chỉ là chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến việc phải tuân thủ quy tắc của trò chơi, trừ phi phu nhân cảm thấy Lesul không phải một vị quý tộc!"

Giọng điệu trào phúng, chế giễu trần trụi. Xuất thân vẫn luôn là chỗ đau lớn nhất của Nam tước phu nhân, làm cho bà ta không thể nào dung nhập vào trong giới quý tộc.

Ngày thường nếu như có ai dám nói tới chuyện này thì bà ta chắc chắn sẽ trở mặt ngay lập tức. Chỉ là hiện giờ lại không được, con trai bảo bối đang bị treo trên cột, cho nên bà ta không thể cường thế được.

Hudson nhìn thấy Nam tước phu nhân bị tức đến độ nói không ra lời liền âm thầm thở dài một hơi. Ám thị rõ ràng như vậy mà cũng không nghe ra, lần xuất diễn này xem như bỏ.

Quả nhiên, cách chơi cao cấp này không thích hợp với tất cả mọi người.

Bất quá suy nghĩ một chút hắn liền cảm thấy cũng phải, nếu như Nam tước phu nhân thật sự lợi hại thì cũng sẽ không để xảy ra loại chuyện này, huynh đệ bọn hắn cũng sẽ không thể nào thuận lợi trưởng thành.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà bà ta có thể trở thành Nam tước phu nhân, người phụ nữ quá thông minh sẽ không thích hợp làm mẹ kế.

Hudson dừng một chút mới bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, nể mặt của phu nhân, ta có thể để bỏ qua cho Lesul một lần, chẳng qua chuyện này cần đền bù."

Bước chuyển ngoặt đột ngột này làm cho Nam tước phu nhân có chút không theo kịp tiết tấu. Có lẽ là là do thiên phú bẩm sinh, khi nghe đến hai chữ "đền bù" thì sắc mặt của bà ta liền chấn động.

"Con muốn cái gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng thì Nam tước phu nhân liền ý thức được mình đã lỡ lời. Vốn dĩ hiện giờ bà ta đã ở vào thế bất lợi, vội vã chấp thuận như vậy là không phù hợp với nguyên tắc làm ăn.

Hudson nhíu mày, trực tiếp nói giá thì thật là quá tục khí, hoàn toàn không hợp với phong cách quý tộc của hắn. Chỉ là hầu bao xẹp lép bên hông lại có sức mạnh làm cho hắn phải từ bỏ vẻ thanh cao của mình.

"500 kim tệ!"

Không phải là hắn không muốn cái khác, chủ yếu là vì chủ nhân thực sự của tòa thành này, cũng chính là phụ thân của Hudson cũng chỉ có một chút tiền tài, những thứ khác thì vị Nam tước phu nhân này lại không làm chủ được.

"Tại sao ngươi không đi cướp?"

Nam tước phu nhân theo bản năng thốt ra lời này, rõ ràng là con số hợp lý mà Hudson cho ra đã vượt xa suy đoán của Nam tước phu nhân.

"Phu nhân, xin tự trọng!"

"Căn cứ vào luật lệ thông hành trong chiến tranh của đại lục, tiền chuộc của một vị Kỵ sĩ quý tộc là 500 kim tệ. Cái giá mà ta đưa ra hoàn toàn phù hợp quy củ, mời phu nhân tuân thủ quy tắc."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Bất cứ chuyện gì, một khi liên quan tới quy tắc đều sẽ trở nên nghiêm túc. Mặc dù lấy tiền chuộc của một tù binh gán lên giá trị của một người có chút không thích hợp, nhưng cũng không hoàn toàn là bắn tên không đích.

Cứ việc Nam tước phu nhân chắc chắn là Lesul sẽ không chết được, nhưng chỉ cần Hudson không hé miệng là chuyện này sẽ không thể kết thúc.

Nếu không nhân lúc tin tức còn chưa truyền ra mà giải quyết xong chuyện này, chờ những thành viên khác của gia tộc Koslow tham dự vào thì chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Chương 4 - Thương Lượng

"Ba trăm kim tệ, đây là con số cực hạn mà ta có thể chấp nhận. Hudson, ngươi nên biết đây đã không phải là một con số nhỏ, đều đã sắp vượt qua số thu hoạch nửa năm của lãnh địa."

Nam tước phu nhân cố gắng tranh thủ. Tiếc rằng Hudson vẫn chỉ cười không nói, căn bản không thèm cò kè mặc cả.

Nếu như là chủ cũ thì không chừng bà ta đã thật sự gạt được. Thu hoạch nửa năm của Lãnh địa nghe thì rất cao lớn, nhưng thực tế thì trong chuyện này có rất nhiều tin tức sai.

Nếu như thật sự chỉ có chừng này thu nhập thì sợ là toàn bộ Nam tước phủ đã phải ăn vỏ trấu hết rồi. Phải biết là thời đại này rất ít dân tự do, đại bộ phận lĩnh dân đều là nông nô dựa dẫm vào quý tộc.

Toàn bộ Nam tước lĩnh có hơn một vạn nhân khẩu, cho dù là một người có trình độ toán học không phải là trung học như Hudson cũng biết là thu nhập của gia tộc mình sẽ không chỉ có những con số ở trên bề mặt này.

Khai man thu nhập cũng là quy tắc ngầm của tập đoàn quý tộc. Mặc dù Quốc vương chỉ trưng thu thương thuế, nhưng giáo hội cũng sẽ thu một thành thuế nha!

Là tín đồ trung thành thì đương nhiên là sẽ không thể chống cự giáo hội thu thuế. Như vậy thì việc nghĩ trăm phương ngàn kế để đè thấp thu nhập liền trở thành lựa chọn tốt nhất.

Một năm thu nhập của Lãnh địa còn chưa đến một ngân tệ, dù là ăn cỏ cũng khó khăn, vậy mà lại có giao nộp một thành thuế đúng thời gian, gia tộc Koslow rõ ràng là tín đồ trung thành nhất của Thần Hi chi chủ.

"Ba trăm kim tệ, cộng thêm một thớt chiến mã thượng hạng và một bộ khôi giáp. Hudson, con đã trở thành kỵ sĩ, cần phải có trang phục Kỵ sĩ của chính mình." Nam tước phu nhân lại đưa ra hứa hẹn.

Nghe đáp án này, Hudson liền trực tiếp trợn trắng mắt. Đây rõ ràng là xem hắn như một đứa con nít nha, đúng là trở thành Kỵ sĩ cần phải chuẩn bị trang bị, nhưng hắn tin là vị phụ thân hờ kia của mình đã chuẩn bị xong rồi.

Nam tước Redman là một vị quý tộc truyền thống, ông ta rất quan tâm đến thể diện của mình, cho nên tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này trở thành một trò cười.

Mặc dù ông ta có rất nhiều con trai, hầu bao cũng hơi xẹp, nhưng chẳng phải Lesul đã bị phế rồi sao?

Không chỉ có thể tiết kiệm được một bút chi tiêu, còn có thể hòa hoãn thêm mấy năm thời gian, muốn tích lũy lại cũng không khó lắm.

Cũng chỉ có Nam tước phu nhân thấy không rõ tình thế, còn đang cố gắng tranh thủ dùm Lesul, trên thực tế, ngay vào cái ngày xảy ra chuyện thì nó đã bị từ bỏ rồi.

Đừng có mơ mà đụng đến tài nguyên của gia tộc. Cho dù là Nam tước Redman rất thích đứa con trai này, nguyện ý tiếp tục đầu tư, nhưng những thành viên khác trong gia tộc Koslow cũng sẽ không đồng ý.

"400 kim tệ!"

"Hudson, đây là toàn bộ tiền mặt mà ta có thể vận dụng, nhiều hơn nữa thì sẽ bị phụ thân con phát hiện."

Nam tước phu nhân nói.

Mặc dù bà ta là người chưởng quản tài chính trong phủ ở trên danh nghĩa, nhưng thực ra người làm chủ lại là Nam tước Redman, Nam tước phu nhân cũng chỉ có thể vận dụng tiểu kim khố của mình, tiền mặt quả thực không nhiều.

"Còn lại một trăm kim tệ phải đổi sang vật thật! Ma hạch, Tinh thạch đều được, chắc là phu nhân sẽ không đến nỗi phải quỵt một số tiền nhỏ này." Hudson ra vẻ rộng lượng.

Cái vẻ mặt muốn ăn đòn của hắn làm cho Nam tước phu nhân vừa kiềm nén cơn giận lại bắt đầu dâng lên. Không đợi bà ta bão nổi, Hudson đã nói:

"Phu nhân nhanh đi lấy tiền đi, thuận tiện liền mời Nam tước tới, ta phải đi thăm Lesul đáng thương trước. Cũng đã sắp ba ngày rồi, trên người nó còn bị thương, lỡ mà kéo dài thêm thì không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì."

Nói xong hắn liền trực tiếp quay người rời đi, không cho Nam tước phu nhân cơ hội mở miệng, giống như là đã ăn chắc bà ta.

Nam tước phu nhân chợt dậm chân rồi đột nhiên bình tĩnh lại. Có thể lấy thân phận con gái của một thương nhân để gả vào nhà quý tộc, đồng thời còn ngồi vững vàng trên vị trí chủ mẫu, có lẽ đầu óc chính trị của bà ta không có gì để bàn, nhưng tâm kế lại tuyệt đối không kém.

Bây giờ mà xảy ra xung đột, mặc kệ là bởi vì chuyện gì thì người thua thiệt cũng chỉ là mình, ai bảo con mình hố mẹ chứ?

Vạn nhất để cho người ngoài hiểu lầm lần tráo đổi sinh mệnh Nguyên Dịch này là do nàng chỉ điểm thì toang. Ở trên Aslante này, muốn ly hôn rất khó, nhưng ở goá thì lại vô cùng đơn giản.

Không giống với các quý tộc thông gia khác, mẫu tộc của Nam tước phu nhân rất bình thường, không chịu được giày vò. ...

Hudson đi dạo trong tòa lâu đài cổ xưa này, thẳng đến khi kim tệ vào tay thì hắn mới chậm rãi đi đến trước mặt cây cột mà Lesul đang bị treo lên đó.

Rõ ràng là từ "treo" là cách nói khuếch đại. Mặc dù Nam tước đã hạ lệnh như vậy, nhưng vệ binh thi hành cũng không phải người ngu.

Chung quy đều là con trai của Nam tước, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì người xui xẻo sẽ là bọn hắn.

Nguyên bản là "treo trên cây cột" đã trực tiếp thay đổi thành "ngồi ở bên cạnh cây cột", bên cạnh có một thị nữ đang đuổi muỗi, cách đó không xa còn có một dĩa hoa quả.

Nếu như không phải sợi dây thừng trên người Lesul đang cột vào cây cột, cộng với hình tượng tóc tai bù xù, sợ là rất khó để cho người ta tin rằng nó đang bị phạt.

Hai tên vệ binh trông giữ nhìn thấy Hudson đi tới liền lập tức tỏ ra lúng túng. Chăm sóc một vị thiếu gia thì lại đắc tội với một vị thiếu gia khác, rõ ràng đây không phải là lựa chọn sáng suốt.

Hudson cũng không phải quả hồng mềm gì đó, ở trên hắn còn có hai người anh trai bảo bọc, thiếu gia của Nam Tước phủ chia làm hai phe, đây cũng chẳng phải chuyện bí mật gì.

Một phe có được quyền kế thừa, một phe có chủ mẫu làm chỗ dựa, nếu như không phải Nam tước Redman kiềm chế thì chuyện này sớm đã ầm ĩ rồi.

Chương 5 - Ngu Xuẩn Chính Là Tội Lớn Nhất

Đứng đội?

Đừng đùa kiểu này, tất cả mọi người đều không phải người ngu.

Bây giờ phải nhìn sắc mặt của chủ mẫu, nhưng tương lai lại phải đi theo một bên khác, làm sao chọn?

"Hudson thiếu gia, ngài tới rồi!"

Hudson gật đầu một cái, cũng không có ý định kiếm chuyện với vệ binh. Trong thế giới có đẳng cấp sâm nghiêm này, cuộc sống của tiểu nhân vật vốn đã rất gian khổ, chân đạp hai thuyền cũng là chuyện dễ hiểu."Xảy ra chuyện gì? Lesul, đứa em trai đáng thương của ta, tại sao em lại bị trói ở đây?"

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau cởi dây thừng ra đi! Đứa em trai đáng thương..."

Nếu như người không biết chuyện nhìn thấy cảnh này còn tưởng rằng là huynh đệ tình thâm. Trên thực tế thì hai người này đã gây nhau từ bé đến giờ.

"Đủ rồi, Hudson. Ngươi không cần phải làm bộ nữa, nếu như không phải vì ngươi thì ta cũng sẽ không bị phụ thân trừng phạt! Bây giờ, ngươi lập tức cút cho ta! Ta không muốn nhìn thấy ngươi thêm một phút giây nào nữa!" Lesul gào thét nói.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson không chỉ không buồn, mà còn lộ ra vẻ thâm tình.

"Lesul thật là đáng thương, bây giờ đã bị mê sảng rồi, ngay cả vị huynh trưởng thân ái nhất của em mà cũng không nhận ra. Haizz, mà thôi. Thả nó xuống trước đi, bên chỗ phụ thân ta sẽ chịu trách nhiệm, ai bảo ta là người làm anh chứ, ta không thể nhìn em trai của mình chịu khổ được!..."

Vệ binh nhìn thấy cảnh tượng cảm động này đều trở nên đờ đẫn, trong lúc nhất thời đều quên luôn việc cần làm.

Không chờ bọn họ phản ứng lại, Hudson đã rút kiếm Kỵ sĩ ra rồi chém vào sợi dây thừng, dùng hành động thực tế để chứng minh hắn đang nghiêm túc.

Vào thời khắc này, một nam tử trung niên uy nghiêm đi tới, chính là Nam tước Redman.

Rõ ràng là ông ta cũng đã nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy.

Redman hung hăng trợn mắt nhìn hai tên vệ binh kia một cái, đạp cho Lesul đang ngồi ở bên cạnh cây cột một cước. Ông ta cũng không hề dừng lại mà nó: "Hudson ở lại, những người khác mang theo thằng súc sinh này cút xuống đi."

Thấy mọi người đều không có phản ứng, Nam tước phu nhân đi ở phía sau liền vội vàng nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mang Lesul thiếu gia đi trị thương đi!"

Cho dù là Nam tước phu nhân che giấu rất tốt, nhưng Hudson lại cảm nhận được bà ta đang rất đau lòng. Một cước vừa rồi của Nam tước Redman cũng không nhẹ, đá nó bay xa 3-4 mét.

Nếu như không phải nội tình của Lesul rất tốt, đã từng tu luyện, nếu mà là người bình thường trúng phải cước đó thì không chết cũng sẽ bị trọng thương. Nhìn ra được, Nam tước Redman thật sự rất thất vọng.

Phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là phạm sai lầm còn không tự hiểu. Trong thế giới của quy tộc, ngu xuẩn là tội lỗi lớn nhất.

Chờ đám người rời đi, Redman mới quan sát Hudson thật kỹ, có chút vui mừng nói: "Tiến bộ rất nhanh, tiếc là vừa rồi biểu diễn quá mức."

Vừa bắt đầu liền đã nhìn ra hắn đang diễn trò, Hudson cũng cảm thấy có chút lúng túng.

Quả nhiên, trên thế giới này vẫn có rất nhiều người thông minh. May mắn bị phát hiện sớm, nếu không tương lai sẽ thiệt thòi lớn.

Có lẽ là thấy Hudson không nói gì, ngộ nhận là hắn đã bị đả kích, nên Nam tước Redman bèn mở miệng an ủi: "Không cần nhụt chí, ở cái tuổi này của con mà có thể làm được đến bước này cũng xem như không tệ rồi."

"Thực ra, bất luận con có biểu diễn xuất sắc ra sao thì cũng sẽ không gạt được người hữu tâm. Chẳng qua là ở đại đa số thời điểm, tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn giả bộ hồ đồ. Con muốn mượn chuyện này để dương danh là không sai, nhưng sao phải giẫm Lesul ác như vậy, dù sao nó cũng là em trai con."

Đối với bất kỳ một vị phụ thân nào thì chuyện huynh đệ tương tàn đều vô cùng tàn nhẫn.

Đừng nhìn Nam tước Redman xử phạt Lesul rất nghiêm khắc, nhưng mà đây chỉ là đang hận sắt không thành thép, ở sâu trong nội tâm ông ta vẫn rất quan tâm đến đứa con trai này.

Dừng lại một chút, Hudson có vẻ hơi chần chờ hỏi: "Nhưng không phải phụ thân đã từng nói: là một vị quý tộc hợp cách thi phải luôn luôn suy nghĩ cách sử dụng lợi ích tốt nhất sao?"

"Lesul không chỉ phẩm hạnh kém, mà còn ngu xuẩn đến không có thuốc chữa. Để cho một người ngu xuẩn như vậy tiến vào giới quý tộc thì chỉ làm cho gia tộc hổ thẹn, con chỉ đang phế vật lợi dụng mà thôi!"

Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình. Mặc dù cừu hận là của chủ cũ, nhưng nếu như hắn đã kế thừa thân phận của chủ cũ thì nhất định phải kế thừa luôn phần cừu hận này.

Nhân đạo huỷ diệt quá mức tàn nhẫn, Nam tước Redman cũng sẽ không đáp ứng, cho nên hắn liền thuận thế đoạn luôn con đường phía trước của Lesul.

Sau khi chuyện lần này được truyền ra thì tương lai của Lesul cũng sẽ bị ảnh hưởng, trước khi phong ba tiêu tan, gã ta muốn đi ra ngoài cũng là chuyện khó khăn.

Minh thừa cơ giẫm lên một cước, để cho gã ta làm đá đặt chân, vả lại bản thân còn có thể cày được một đợt danh vọng, tương lai của Lesul liền càng "tiền đồ vô lượng".

Quý tộc sẽ có cách chơi của quý tộc, không có người nào sẽ thích một kẻ mang theo tiếng xấu, nhất là những người không có tước vị như Lesul thì càng không có người tiếp nhận.

Vòng tròn còn không vào được thì làm gì có tương lai chứ?

Trừ phi Lesul là thiên tài tu luyện, đứng trên nơi cao nhất trên đại lục. Chẳng qua chuyện này gần như là không thể nào, tài nguyên trong phủ có hạn, đám huynh đệ tỷ muội còn lại đều nhìn chằm chằm nữa!

Phí hoài tháng năm thì thiên tài cũng chẳng khác gì người thường, huống chi gã ta cũng chẳng phải là thiên tài siêu cấp gì.

Có lẽ là Nam tước Redman đã bị những lời hắn nói làm cho kích động, ông ta nhìn chằm chằm vào Hudson một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: "Hudson, quan điểm của con thật sự là quá cực đoan. Đây không phải là những gì mà con nên nghĩ ở độ tuổi này."

Chương 6 - Gia Tộc Koslow

"Con chạy theo công danh lợi lộc là không sai, nhưng con nhất định phải có được một trái tim có thể khống chế được công danh lợi lộc, nếu không con sẽ bị công danh lợi lộc mê hoặc, lạc lối."

"Mặc dù trong thế giới của quý tộc không có đúng và sai, chỉ có lợi và hại; Nhưng trong thế giới này có rất người thông minh, nhiều khi thông minh sẽ bị thông minh hại, con phải học được cách lắng đọng, giấu dốt."

"Được rồi, con đi xuống đi! Trước tiên hãy đọc hết sách trong tàng thư lâu rồi mới nghĩ đến vấn đề này."

Nam tước Redman phất tay áo bỏ đi, để lại một mình Hudson đang ngơ ngác, dở khóc dở cười ở nơi đó.

Thiên địa lương tâm, nhưng lời vừa rồi của hắn chỉ là vì ngụy trang. Còn ý định hãm hại Lesul cũng là thuận thế mà làm thôi.

Quan hệ song phương vốn đã không tốt, đã xảy ra loại chuyện này, nếu như hắn không phản kích thì có thể sẽ khiến cho người ta hoài nghi. Dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi.

"Lắng đọng","giấu dốt" thì có gì mà phải nói? Nếu như không phải vì lo lắng thay đổi quá lớn sẽ làm cho người hữu tâm chú ý thì hắn có thể cẩu đến thiên hoang địa lão.

Dã tâm được xây dựng trên cơ sở thực lực. Hắn đã sống hai đời người, ưu điểm khác chẳng có bao nhiêu, nhưng lại học được cách co được dãn được.

Kim thủ chỉ chậm chạp không xuất hiện, hắn cũng chỉ là một người bình thường có trí nhớ tốt hơn một chút mà thôi. Sao dám đắc chí trong cái thế giới nhược nhục cường thực này chứ?

Nếu như không phải vì chủ cũ là một tên kém cỏi, ghét nhất chính là đọc sách, hắn đã đi tàng thư lâu từ trước rồi. Lời dặn của Nam tước Redman vừa vặn cung cấp cho hắn một cái cớ hoàn mỹ.

Dựa vào trí nhớ mơ hồ trong đầu, Hudson đi tới "tàng thư lâu", nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy thất vọng. Khung cảnh sách chất cao như núi không hề xuất hiện, chỉ có những quyển da cừu được cất giữ cẩn thận.

Hudson đều manh nha ý nghĩ muốn phát minh ra giấy, chẳng qua rất nhanh hắn liền bỏ đi ý niệm không thiết thực này.

Không nói đến công nghệ tạo giấy rất rườm rà, không phải là thứ mà một người có kiến thức nửa vời như hắn có thể làm ra. Mấu chốt ở chỗ cái mông quyết định ý thức, thân là giai tầng quý tộc thì phải đứng trên lập trường của tập đoàn quý tộc để cân nhắc vấn đề.

Giấy sinh ra sẽ làm giảm chi phí truyền bá tri thức, có lợi cho việc truyền bá văn hóa tri thức, nhưng đây là thứ mà tập đoàn quý tộc cần sao?

Đáp án hiển nhiên là không phải.

Quyển da cừu, chi phí chế tác cao, bất lợi cho việc truyền bá tri thức văn hóa là một loại khuyết điểm. Nhưng nếu nhìn ngược lại thì đây cũng là một ưu điểm.

Đứng trên lập trường của tập đoàn quý tộc, gia tộc mình lũng đoạn tri thức là tốt nhất. Chi phí truyền bá tri thức văn hóa càng cao thì sẽ càng có lợi cho loại lũng đoạn này, cũng càng có lợi cho tập đoàn quý tộc thống trị.

Hudson cũng được xem như người được lợi, những chuyện phản bội giai cấp của mình thì hắn chắc chắn sẽ không thể làm được. Mặc dù tiền rất quan trọng, nhưng lại không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Hudson cầm lấy một quyển Đại Lục Thông Sử nhìn xem. Đáng tiếc là đa số nội dung trên này chỉ là một số suy đoán hàm hồ, sơ lược, rất nhiều nội dung còn là tin đồn.

Cũng chẳng có cách nào, mặc dù gia tộc Koslow đã truyền thừa hơn ngàn năm, nhưng chung quy cũng chỉ là tiểu quý tộc, căn bản không có năng lực sưu tập toàn bộ tin tức về đại lục.

Hudson cảm thấy nguyên nhân lớn nhất mà gia tộc này có truyền thừa đến bây giờ chính là —— Sinh sản. Nhìn Nam tước Redman là biết, gia tộc Koslow có thiên phú kỳ lạ trong vấn đề sinh sản.

Nhờ vào truyền thống tốt đẹp của gia tộc, ngoài việc trưởng tử kế thừa gia nghiệp ra, sau khi những đứa con còn lại thành niên liền mang theo một bộ trang phục Kỵ sĩ đã được chuẩn bị sẵn, cộng thêm vài tên người hầu ra ngoài tự mình bươn chải.

Hình thức sinh tồn tàn khốc là phương pháp rèn luyện rất tốt. Mặc dù đại đa số tộc nhân đều sẽ ngã xuống trên đường phấn đấu, nhưng cũng có người may mắn trổ hết tài năng. Hoặc là dựa vào chiến công, hoặc là dựa vào thông gia quý tộc lấy được tước vị.

Tích lũy đời này qua qua đời khác, có không ít tiểu quý tộc đang treo cờ hiệu của gia tộc Koslow, cũng được xem là một trong những gia tộc có nhân khẩu thịnh vượng nhất đế quốc.

Nhiều người thì thực lực không nhất định sẽ mạnh, nhưng nhiều người thì năng lực sinh tồn chắc chắn sẽ rất mạnh. Cho dù là một chi tuyệt tự thì rất nhanh liền sẽ có người bổ sung vào, sẽ không xuất hiện vấn đề không có người thừa kế mà bị đế quốc cưỡng chế thu hồi đất phong.

Dựa vào loại hình thức kinh doanh này để từ từ thẩm thấu, cho dù là không sinh ra nhân vật đặc biệt kiệt xuất thì sớm muộn gì gia tộc Koslow cũng có cơ hội trở thành người cầm lái cả đế quốc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là khả năng sinh dục phải luôn luôn duy trì ở mức cao như vậy. Nếu không, trong một thế giới thường xuyên bùng nổ chiến tranh này, không ai có thể biết được ngày mai sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì. Không chừng chỉ cần một trận chiến tranh liền sẽ xóa bỏ cả ngàn năm tích lũy.

Sau khi tìm hiểu sơ bộ về lịch sử của đại lục này, trong đầu Hudson ngoại trừ cảm khái và không thể tưởng tượng nổi ra thì chỉ còn có một ý niệm —— Loạn.

"3 năm một trận chiến nhỏ, mười năm một trận chiến lớn", dường như toàn bộ thế giới này đều vì chiến tranh mà sống.

Chiến tranh không chỉ bộc phát giữa các quốc gia, ngay cả những gã lãnh chúa quý tộc trong vương quốc cũng thường xuyên xảy ra tranh chấp. Có thể nói là từ quý tộc được sinh ra đã mang trong mình một cuộc chiến kèm theo.

Lý do bùng nổ chiến tranh cũng vô cùng kỳ quặc, chỉ có không nghĩ ra, chứ không có không làm được. Như một tổ mật ong, như một con dã thú cũng có thể trở thành dây dẫn nổ của một cuộc chiến.

Chương 7 - Người Hầu Của Kỵ Sĩ

Nếu như không phải vì có sự tồn tại của sức mạnh siêu phàm thì Hudson còn tưởng rằng mình đã về tới thời Trung cổ. Ngoại trừ việc có nhiều dị tộc thì lục địa Aslante này chính là Châu âu thời Trung cổ.

Có lẽ là bởi vì giá cả nên nội dung bên trong ngoại trừ những chuyện có liên quan đến gia tộc Koslow ra thì những phần còn lại đều được miêu tả sơ sài, điều này làm cho Hudson cảm thấy vô cùng thất vọng.

Phiền toái nhất chính là những tư liệu này lại hoàn toàn không trùng khớp với thời cuộc hiện giờ. Nếu như muốn biết thế cục ngoại giới thì hắn chỉ có thể đi hỏi thăm Nam tước Redman.

Nhưng Hudson hiện giờ chỉ là một gã tu hú chiếm tổ chim khách, hắn trốn ông ta còn không kịp, sao có thể đi tìm ông ta hỏi thăm chứ?

Không thể tìm được câu trả lời mong muốn, hắn chỉ đành mang theo nỗi nghi hoặc trở lại nơi ở của mình, Hudson đột nhiên phát hiện Tinh hạch ma thú trên người mình đã biến thành bột phấn.

"Chẳng lẽ Nam tước phu nhân đưa cho mình hàng giả sao?"

Ý nghĩ này vừa dâng lên liền lập tức bị Hudson từ bỏ. Trong lúc giao hàng hắn đã đích thân kiểm tra rồi, ma lực nồng nặc không thể nào là giả được.

Huống chi trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà muốn lấy giả làm thật thì cũng không kịp. Hudson không cho rằng bên cạnh Nam tước phu nhân sẽ có một vị Ma pháp sư tùy thời chờ lệnh.

Hudson tập trung tinh lực liền phát hiện trong đầu mình dường như có thêm một cái la bàn mờ mờ, phía trên la bàn có khắc bốn chữ minh văn như ẩn như hiện.

Bàn tay vàng đã có rồi, chỉ tiếc là Hudson học thức có hạn, căn bản không biết bốn chứ Hán cổ kia nghĩa là gì.

Đương nhiên, cho dù hắn có biết thì cũng sẽ vô dụng. Quá trình thao tác không thể nào chỉ nằm trong bốn chữ này.

Không biết được cách sử dụng, nhưng Hudson cũng không giận. Hắn không quan tâm là cái la bàn này có xài được hay không, dù sao thì có cũng tốt hơn là không có. Sau khi la bàn hấp thu ma lực liền có thể kích hoạt, đây chính là một đầu mối.

Không chừng cho nó hút thêm mấy viên ma hạch thì hắn liền tìm được phương pháp sử dụng của cái la bàn này. Chỉ là khi hắn nghĩ về giá cả cao chót vót của Ma hạch thì tâm tình lập tức không tốt lắm.

Quả nhiên, hắn không mệnh phát tài a. Kiếp trước cũng là mang một thân nợ đi làm, không ngờ là sau khi xuyên không vẫn là một con quỷ nghèo. Món tiền nhỏ vừa lấy được đã phải lập tức phun ra ngoài.

Ma hạch cũng không phải dễ đổi như vậy, nhất định phải đi thành phố lớn mới có, trong cái Thiết Luân Trấn vắng vẻ này cũng chỉ phủ Nam Tước và Mục sư Quinn mới có.

Nếu như Hudson là Ma pháp sư, Luyện kim sư thì còn có hy vọng tìm vị phụ thân hờ kia đòi một ít.

Nhưng Kỵ sĩ thì coi như bỏ, chuyên nghiệp không giống.

Chuyện này không vội được, khi chưa làm rõ ràng thế cục thì hắn sẽ không đi mạo hiểm. ...

Sáng sớm, chân trời phát ra một vầng sáng màu đỏ nhạt, trên quảng trường của cái thị trấn này đang tụ tập rất nhiều người.

Kỵ sĩ không phải chỉ có một mình, mà còn cần phải có người hầu phụ trợ. Dù sao thì phải có người trông coi giáp trụ, vũ khí và ngựa, những vị Kỵ sĩ tôn quý sẽ không vứt bỏ mặt mũi tự mình làm những chuyện này.

Hudson cũng không ngoại lệ, hôm nay đến lượt hắn chọn người hầu, đám thiếu niên ở trên quảng trường thật sự là rất may mắn.

Đừng thấy thân phận người hầu của Kỵ sĩ mà hiểu lầm, đối với những lĩnh dân bình thường thì thân phận này đã là cao không thể chạm tới.

Bước ra một bước này, bọn họ liền có tư cách tham dự huấn luyện quân sự. Nếu như có thể lập công trên chiến trường thì còn có thể nhận được ban thưởng.

Đúng là chiến trường rất nguy hiểm, nhưng vấn đề là không làm người hầu của Kỵ sĩ người hầu thì vẫn phải đi chiến trường.

Đối với những vị quý tộc nhỏ trung không nuôi nổi quân thường trực mà nói, việc chiêu mộ nông nô tham chiến là chuyện hết sức bình thường.

Dù có nói thế nào thì đi theo bên cạnh lãnh đạo cũng có tỉ lệ sống sót cao hơn, ít nhất là cao hơn những gã tiểu binh ở bên dưới.

"Hudson, con hãy dùng phương pháp của bản thân để chọn người hầu của mình!" Nam tước Redman mặt không đổi sắc nói.

Trên chiến trường thì cần phối hợp, cho nên người hầu càng thân cận sẽ càng tốt.

Hudson cũng rất quen với đám tiểu tử tràn đầy sinh lực trước mắt này, trong đó cũng không thiếu người thân cận của hắn.

Bất quá đó đều là người của chủ cũ, không có chút quan hệ nào với vị Hudson hiện giờ. Chỉ có thể dựa vào trí nhớ mơ hồ trong đầu thì hắn không thể phân biệt được ai là ai.

"Những người có ý định trở thành người hầu Kỵ sĩ thì hãy chạy 10 vòng quanh tiểu trấn, lấy đồng hồ cát làm thời hạn."

Hudson mỉm cười nói.

Chẳng qua ở trong mắt của đám thiếu niên này thì nụ cười của hắn trông rất kinh khủng.

Đám người nhìn về phía đồng hồ cát chỉ còn lại một nửa thời gian liền vội vàng bắt đầu chạy, sợ mình thua cho người khác.

Đánh không lại địch nhân cũng không sao, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được. Theo cái nhìn của Hudson, cuộc chiến của giới quý tộc trên thế giới này đều là "Kẻ còn sống là vua".

Trong một thời đại có giai cấp cố hóa nghiêm trọng như thế này thì chuyện nhất phi trùng thiên gần như là không thể nào. Đối với một vị tiểu quý tộc không có quyền thừa như hắn thì biện pháp tốt nhất chính là chịu đựng.

Chịu đến khi kẻ ở phía trước bỏ mình, hoặc là chịu đến khi thân thích tuyệt tự, thậm chí còn có thể tìm một vị quý tộc dòng dõi mong manh để thông gia, những phương pháp trên đều đơn giản hơn việc tự mình lập chiến công rồi thu được đất phong.

Dù sao đất đai hiện giờ đều đã có chủ. Trừ phi có ngoại lực đánh vỡ, nếu không sẽ rất khó xuất hiện cơ hội lớn.

Vả lại một cái củ cải một cái hố, không có đất phong vô chủ xuất hiện thì sẽ không có mới quý tộc sinh ra. Cho dù có lập được công lao thì cũng chỉ là quý tộc vinh dự.

Chương 8 - Huấn Luyện Thành Viên Tổ Chức (1)

"Sa sa sa. ."

Đồng hồ cát rất nhanh liền chảy hết, đám thiếu niên muốn trở thành người hầu của Kỵ sĩ đã lần lượt về tới quảng trường, có người may mắn, có kẻ ủ rũ, hoàn cảnh này đúng với câu nói "một nhà vui vẻ trăm nhà sầu".

Khi Hudson muốn tuyên bố kết quả thì Nam tước Redman đột nhiên mở miệng nói: "Tổng cộng có ba mươi mốt người đến đúng thời hạn, tiếp tục thi vòng thứ hai đi!"

Hudson lập tức liền hiểu, số người thông quan nhiều lắm. Đương nhiên là Thiết Luân trấn sẽ không thiếu một ít nhân khẩu này, nhưng vấn đề là bây giờ hắn không có thu nhập.

Dựa theo lệ cũ, sau khi trải qua mấy tháng rèn luyện và huấn luyện thì hắn sẽ phải đi ra ngoài tự mưu sinh.

Theo cái nhìn của Hudson, người hầu Kỵ sĩ không cần tiền lương càng nhiều thì càng tốt, nhưng Nam tước Redman lại cảm thấy hắn không có điều kiện nuôi được hết số người này.

Kỵ sĩ truyền thống đều dựa vào chiến tranh mà sống, nếu như không có cơ nghiệp thì cuộc sống sẽ rất gian khổ. Nhưng Hudson thì khác, hắn không có niềm vinh dự của một vị quý tộc, nếu như hắn thật sự tới đường cùng thì có thể trở thành cường đạo ăn cướp thương đội.

Trong tay có lợi kiếm, trong ngực có đồi núi, há có thể bị đói?

Nhưng tay thì sẽ không lay chuyển được đùi, bây giờ hắn còn phải dựa vào Nam tước Redman, nên chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Vòng hai sẽ so thân thủ, mười người có thực lực mạnh nhất sẽ được chọn."

Nói xong, Hudson cũng chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt đen như đáy nồi của Nam tước Redman. Mười người đã là ranh giới cuối cùng của hắn, không thể ít hơn nữa.

Nhiều người thì không nhất định sẽ mạnh, nhưng ít người thì nhất định sẽ chịu thiệt thòi. Trong thời đại vũ khí lạnh này, thành viên tổ chức càng nhiều thì đương nhiên sẽ càng tốt. ...

"Chưa ăn cơm sao? Các ngươi đều xốc lại tinh thần cho ta!"

"Bình thường chảy nhiều mồ hôi thì khi lên chiến trường sẽ thiếu đổ máu. Tại sao đám ngu xuẩn các ngươi lại không hiểu chuyện này chứ..."

Dưới ánh nắng chói chang, Hudson nhìn đám thiếu niên đổ mồ hôi đổ như mưa liền lải nhải khiển trách.

Kể từ khi lựa chọn xong người hầu Kỵ sĩ thì cảnh tượng này đã trở thành trạng thái bình thường, mọi người cũng đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Kỵ sĩ vì chiến tranh mà sống, lên chiến trường chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, bọn hắn xem như người hầu của Kỵ sĩ thì đương nhiên là phải đuổi kịp. Không riêng gì phải giết địch, vào thời khắc mấu chốt còn muốn đưa thân ra làm khiên thịt.

Vì mạng nhỏ của mình, Hudson liền lấy ra mười hai phần khí lực, vận dụng toàn bộ những tri thức huấn luyện quân sự của kiếp trước.

Trải qua 3 tháng giày vò, mười người trước mặt này cũng xem như là ra dáng huấn luyện, ngay cả một người vẫn giữ dáng vẻ uy nghiêm như Nam tước Redman đều tán đồng thành quả huấn luyện của Hudson, nói hắn có tiềm lực làm tướng quân.

Đáng tiếc là tiềm lực cũng chỉ là tiềm lực, một kẻ đã từng chịu đựng xã hội đánh đập như Hudson lại không cho rằng mình sẽ lợi hại như thế nào.

Hắn không thèm quan tâm đến những đánh giá của người ngoài, từ đầu đến cuối hắn đều chưa bao giờ thả lỏng huấn luyện cho bọn thuộc hạ.

Nếu như để ý bốn phía liền sẽ phát hiện Nam tước Redman mang theo ba đứa con nhỏ đang đứng cách đó không xa quan sát, hoặc có thể nói là học trộm.

Không có cách nào, trong một thế giới bế tắc như thế này, tri thức là thứ rất trân quý. Nhất là những kiến thức liên quan đến quân sự, muốn học cũng không tìm được chỗ để học, chỉ có thể chậm rãi tìm tòi tổng kết.

Bút ký của các trưởng bối truyền thừa quý báu nhất của quý tộc.

Nguyên nhân lớn nhất mà những đại quý tộc có thể chiếm giữ ưu thế từ đầu đến cuối là vì đối phương đã lũng đoạn kiến thức.

Hudson cảm thấy phương pháp huấn luyện này không có gì mới mẻ, nhưng trong cái nhìn của Nam tước Redman thì lại là giá trị liên thành. Ông ta ngượng ngùng mở miệng hỏi con trai mình, cho nên liền dứt khoát ở bên cạnh học trộm, ghi chép.

Nhưng mà ba đứa nhóc ở bên cạnh thì không nghĩ vậy, bọn chúng vốn đang trong độ tuổi nghịch ngợm, cộng thêm lại được Nam tước phu nhân chiều chuộng, cho nên không biết những tri thức trước mắt quý giá bao nhiêu, Nam tước Redman chắc chắn là uổng phí tâm huyết.

Nhất là Lesul, bây giờ nó đang nhìn chằm chằm Hudson bằng ánh mắt oán độc. Nếu như không phải lực chú ý của Nam tước Redman không ở trên người nó, sợ là nó đã bị ông ta đập cho nhừ tử rồi.

Do dự rất lâu, Lesul cuối cùng vẫn không nhìn được mở miệng nói: "Phụ thân, ta đã hoàn thành huấn luyện Kỵ sĩ cơ bản rồi, Sinh Mệnh Nguyên Dịch..."

Không đợi nó nói xong, sắc mặt của Nam tước Redman đã trầm xuống, trừng mắt liếc nó một cái, không nói lời nào.

Nhưng càng là như thế thì Lesul lại càng cảm thấy thấp thỏm. Vì phần Sinh Mệnh Nguyên Dịch này, nó đã bỏ ra một cái giá thê thảm, nếu như không thể lấy được Sinh Mệnh Nguyên Dịch, vậy thì thật sự là bệnh thiếu máu a.

Bất đắc dĩ, Lesul chỉ có thể gửi gắm hi vọng nhờ hai đứa em trai của mình hỗ trợ mở miệng cầu tình. Tiếc nuối con cháu quý tộc đều trưởng thành rất sớm, cho dù là anh em ruột thì hiện giờ mọi người cũng là đối thủ cạnh tranh.

Tài nguyên trong gia tộc có hạn, ngươi lấy được nhiều thì ta liền phải lấy ít, chuyện này không có cách nào. Lesul đã phạm vào chuyện tối kỵ, nếu như có thể đá ra khỏi cục thì đối với tất cả mọi người đều là chỗ tốt.

Bọn hắn không có bỏ đá xuống giếng cũng đã nể tình nghĩa huynh đệ rồi. Sau khi hai đứa nhóc nhìn về phía Lesul một cái liền lập tức ăn ý dời đi ánh mắt.

Một màn này trùng hợp bị Nam tước Redman nhìn thấy. Chẳng qua chuyện này hoàn toàn không thể khiến cho ông ta động dung.

Thế giới quý tộc rất tàn khốc, nếu như không tranh, không cướp thì sẽ không có cách nào đặt chân được trong cái thế giới mạnh được yếu thua này.

Chương 9 - Huấn Luyện Thành Viên Tổ Chức (2)

Phẩm chất của Kỵ sĩ gồm: Khiêm tốn, thành thật, thương hại, anh dũng, công chính, hi sinh, vinh dự, linh hồn.

Pháp tắc sinh tồn của quý tộc là: Lợi ích trên hết, đạo đức giả, công danh lợi lộc, ích kỷ, lý trí... Đây đều là những kỹ năng thiết yếu.

Chỉ cần có thể sinh tồn được thì mới có thể sinh ra tinh thần quý tộc: thành thật, đạo nghĩa, cảm giác sứ mệnh...

Thứ không có được vẫn luôn là tốt nhất, thứ mà mọi người càng sùng bái cũng chính là thứ mà mọi người thiếu thốn nhất trong cuộc sống hiện thực.

"Đừng có phân tâm, cẩn thận quan cẩn quá trình luyện binh của Hudson, chuyện này đối với tương lai của các con cũng có chỗ tốt."

Nam tước Redman thành khẩn nói.

Chung quy đều là con của mình, cho nên ông ta cũng không thể hoàn toàn lãnh khốc vô tình. Theo Redman thì Lesul hiện giờ là đang lẫn lộn đầu đuôi. So với việc nhớ thương cái bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch đã không thuộc về nó thì còn không bằng thừa cơ học thêm một chút tri thức.

Trên thực tế, lúc đầu khi phát hiện ra tài luyện binh của Hudson thì Nam tước Redman còn muốn để hắn huấn luyện thêm một chi tinh nhuệ chi sư.

Tiếc rằng hầu bao của ông ta cũng không giàu có, căn bản không nuôi nổi quân thường trực. Toàn bộ Nam tước lĩnh này chỉ có duy nhất một đội hộ vệ gồm năm mươi người có vũ trang.

Vì nhân số ít như vậy nên ông ta càng chú trọng sức chiến đấu của mỗi người. Huống chi hộ vệ và quân đội vốn không phải cùng một loại, quá cứng nhắc chỉ có thể biến khéo thành vụng.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, thuật luyện binh đối với tiểu quý tộc chỉ là một miếng gân gà. Chỉ có nhờ vả quốc vương hoặc đại quý tộc thì mới có đất dụng võ.

Hudson không biết ý định của phụ thân hắn nên vẫn đang ra sức huấn luyện thủ hạ. Trong một thế giới có sức mạnh siêu phàm này, người bình thường sẽ rất khó chống lại thứ sức mạnh đó.

Cho dù là một tên Kỵ sĩ sơ cấp như Hudson thì cũng có thể dễ dàng đánh bại được mười tên tráng hán. Đây mới là nguyên nhân căn bản mà tập đoàn quý tộc có thể thống trị thế giới này.

Quý tộc tập đoàn đã lũng đoạn và giới hạn tài nguyên, cộng thêm sự ăn ý của các quý tộc, Sinh Mệnh Nguyên Dịch chưa từng chảy ra ngoài, bình dân muốn trở thành kỵ sĩ là chuyện không thể nào.

Con đường siêu phàm thích hợp với người bình thường chỉ có Chiến sĩ.

Cũng là siêu phàm, nhưng ở cùng một cảnh giới thì Kỵ sĩ có thể dễ dàng đánh bại Chiến sĩ. Không chỉ vì Kỵ sĩ có tọa kỵ phụ trợ, nguyên nhân chủ yếu là vì thức tỉnh hạt giống sinh mệnh.

Mặc dù Hudson không rõ được hạt giống sinh mệnh là gì, nhưng hắn lại có thể cảm nhận đượ chỗ tốt khi thức tỉnh hạt giống sinh mệnh.

Cảm thụ trực quan nhất chính là tố chất tổng hợp đề của cơ thể đã tăng lên, sau mỗi lần huấn luyện cường độ cao, hạt giống sinh mệnh đều sẽ phóng thích ra một cỗ năng lượng để chữa trị những tổn thương trên cơ thể.

So ra thì Chiến sĩ liền thảm hơn nhiều. Không có hạt giống sinh mệnh phụ trợ, thường ngày huấn luyện lưu lại không ít ám thương đã rất cực khổ rồi, càng đừng bàn đến chuyện lên chiến trường.

Kỵ sĩ trường thọ là chuyện đã rất bình thường ở thế giới này, nhưng Chiến sĩ có thể trường thọ lại lác đác không có mấy, bình thường đều sẽ sống không quá năm mươi tuổi. Tuổi thọ ngắn nên cũng sẽ hạn chế việc tăng cao thực lực, nhìn khắp toàn bộ đại lục, số lượng Chiến sĩ là cường giả cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Về phần những vị Ma pháp sư thần bí kia liền nằm trong điểm mù kiến thức của Hudson, trong tàng thư của gia tộc chỉ viết rải rác mấy bút, cho nên không thể chứng minh được gì.

Những chức nghiệp tiểu chúng khác thì lại càng không cần phải nói, cả đời của một người bình thường đều không thấy được một lần, Hudson muốn biết cũng không có cách nào biết được.

Nếu như chỉ là bồi dưỡng người hầu Kỵ sĩ thì huấn luyện đơn giản một chút là đủ rồi, căn bản không đáng để hắn bỏ công nhiều như vậy.

Chung quy là trong lòng Hudson vẫn còn có một trái tim không an phận, dù răng trong lòng hắn còn không ngừng nói là phải "cẩu", nhưng cơ thể lại rất thành thật, cố gắng bồi dưỡng thành viên trong tổ chức.

Số tiền đầu tiên luôn luôn là khó kiếm nhất. Trước mắt thì hắn chỉ có mười người có thể sử dụng, mặc dù không nhiều, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có.

Lúc chạng vạng tối, một bức thư khẩn cấp phá vỡ sự yên tĩnh của tòa thành.

Khô Lâu Hội đã phát động phản loạn thành công, rất nhiều quý tộc trong thành Dadir, bao gồm cả Tử tước Alphonse, đều đã bị tàn sát, Tổng đốc tỉnh Đông Nam Bá tước Pierce rất tức giận, ông ta đã hạ lệnh chiêu mộ quý tộc trong tỉnh mang binh qua bình định phản loạn.

Di chứng của việc tin tức bế tắc liền lập tức bạo phát. Rõ ràng là Khô Lâu Hội đã phản loạn hơn một tháng rồi, nhưng gia tộc Koslow lại hoàn toàn không biết gì cả.

Khi Nam tước Redman nhận được lệnh chiêu mộ thì cũng chẳng biết gì về thế cục trên tiền tuyến, chỉ có thể bị động tiếp nhận mệnh lệnh.

Thật ra không cần tình báo thì cũng có thể biết được thế cục ở tiền tuyến rất nghiêm trọng. Nếu như là một cuộc phản loạn bình thường, những vị lãnh chúa ở xung quanh liên thủ liền có thể dẹp loạn, căn bản cũng cần toàn phải mộ binh toàn tỉnh.

Một cái Nam Tước lĩnh đã chiêu mộ được năm trăm người, Lần cuối cùng chiêu mộ cường độ này là vào trăm năm trước khi thú nhân xâm lấn, nhưng chuyện này xây dựng trên cơ sở là đã có chuẩn bị từ trước.

Bây giờ lại đột ngột hạ mệnh lệnh như vậy, Hudson cảm thấy có lẽ gã Bá tước Pierce kia đang tức giận vì thế cục sụp đổ dẫn đến nước vào trong não.

Không phải cứ nhân số càng nhiều thì quân đội sẽ càng mạnh, sức chiến đấu của một đội quân gồm năm trăm nông nô chưa trải qua huấn luyện còn chẳng bằng đội hộ vệ của tòa thành này.

Chương 10 - Chiến Tranh Tới

Hơn nữa thời gian chuẩn bị chỉ có ba ngày càng là một nét bút hỏng. Cái khác thì tạm thời bất luận, nhưng binh khí áo giáp, lương thảo dù sao cũng phải chuẩn bị trước đi?

Loại chiêu mộ mang tính chất nghĩa vụ này, lão đại sẽ không chịu trách nhiệm nuôi cơm, toàn bộ lương thảo và vật tư đều nhờ mọi người tự chuẩn bị, thuộc hạ không có oán khí mới là lạ.

"Tình huống khẩn cấp, Hudson con thấy lần chiêu mộ này như thế nào?" Nam tước Redman nhức đầu hỏi.

Hai đứa con trai cả không ở đây, bây giờ gặp phải chuyện phiền phức, ông ta chỉ đành kéo theo Hudson, người dường như có chút tài năng về quân sự cho đủ số.

Còn những người khác trong lãnh địa, thật đáng tiếc, Nam tước Redman là một vị quý tộc truyền thống, không có thói quen thương nghị với bình dân thương nghị.

"Phụ thân, thế cục còn không rõ, không nên đầu nhập chủ lực của gia tộc tham chiến. Trên lệnh chiêu mộ chỉ yêu cầu một đội quân năm trăm người, vậy chúng ta liền điều năm trăm tên thanh niên trai tráng tới huấn luyện một chút để hoàn thành lần chiêu mộ này rồi tính." Hudson thận trọng hồi đáp.

Đừng thấy đội hộ vệ của nhà mình chỉ có một mấy chục người mà hiểu lầm, đây là gia sản mà Nam tước Redman đã tích lũy mười mấy năm trời, một khi bị giết sạch, không có 8 năm 10 năm là sẽ không khôi phục được nguyên khí.

So ra thì quân đội nông nô liền không đáng giá đến vạy, cho dù là thiệt hại vài trăm người thì cũng chẳng lung lay được cơ sở thống trị của gia tộc.

Đối với quý tộc mà nói, chiến tranh cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất có điều kiện tiêu hao hết những nhân khẩu dư thừa.

"Ừm, thành Dadir chính là một trong số ít đại thành ở tỉnh Đông Nam, thực lực của những quý tộc ở nơi đó sẽ không kém, vậy mà lại bị phản quân tận diệt, chuyện này chắc chắn sẽ không đơn giản."

"Tiếc là ta nhận được tin tức quá muộn, nếu như sớm một chút liền có thể huấn luyện ra một nhánh tinh nhuệ, không chừng ngay cả tước vị của con cũng có rồi." Nam tước Redman tiếc nuối nói.

Cơ hội xuất hiện, nhưng lại bởi vì không chuẩn bị chu đáo nên không thể nào nắm được, đây chính là một thảm kịch giữa nhân gian.

Đương nhiên, Nam tước Redman cũng chỉ cảm khái một chút mà thôi, nếu như thật sự phải liều một phen thì cũng chưa chắc là ông ta sẽ có thể làm được.

Cuối cùng, gia tộc Koslow đã mang một đôi giày, mặc dù là đôi giày này không được thoải mái cho lắm, nhưng cũng khó có thể quyết định đập nồi dìm thuyền để đánh cược một phen.

"Phụ thân, không cần phải cảm khái. Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu cơ hội, cho dù không có cơ hội thì chúng ta cũng có thể sáng tạo ra cơ hội, mấu chốt nằm ở chỗ thực lực."

"Lần này chắc là có không ít người đang nhìn chằm chằm cuộc nổi loạn này, phản quân có thể nhanh chóng lớn mạnh như vậy, sợ là có không ít người ở sau lưng trợ giúp."

"Lấy thực lực của chúng ta, cho dù có lập được đại công ở trên chiến trường thì cùng lắm cũng chỉ được chia một hai cái Kỵ sĩ lĩnh. Tướng ăn của vị bá tước Pierce này cũng không tốt, đi theo ông ta mà muốn trở nên nổi bật cũng không phải chuyện dễ gì." Hudson cười lạnh nói.

Mặc dù hắn chưa từng tự mình ra tay giết heo, nhưng hắn cũng đã từng thấy heo chạy.

Phản loạn đã bạo phát hơn một tháng, vậy mà lại không chia quân ra bình định, ngay cả tin tức cũng không truyền ra, nếu như nói sau lưng không có Bá tước Pierce bá tước cố ý phóng túng thì căn bản không có khả năng.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Rõ ràng là có người đã dòm ngó di sản của một vị quý tộc tuyệt tự để lại. Chỉ vì bị giới hạn bởi quy tắc trò chơi nên không có cách nào "cá lớn nuốt cá bé".

Khô Lâu Hội phát động phản loạn chỉ là một thời cơ trùng hợp để đám quý tộc này tranh giành mà thôi. Dưới loại tình huống này, Hudson sao dám đi đoạt thức ăn trước miệng cọp?

"Con không xem trọng Bá tước Pierce sao?" Nam tước Redman nghi ngờ hỏi.

Trải qua mấy tháng ở chung, ông ta đã sớm phát hiện Hudson không phải vật trong ao. Về phần lúc bình thường thì ông ta cảm thấy là do hắn cố ý giấu dốt.

Dù sao Hudson cũng chỉ là con trai thứ ba trong nhà, nếu như biểu hiện quá xuất chúng, không chỉ mẹ kế khó chứa, ngay cả trưởng tử cũng sẽ nhìn hắn không thuận mắt.

Bây giờ đã sắp sửa đi ra ngoài tự lập môn hộ, những vấn đề này cũng sẽ không còn là vấn đề nữa, lúc này thể hiện ra thì mới có thể tranh thủ tài nguyên của gia tộc, cũng là chuyện có thể hiểu được.

Hudson không biết vị phụ thân hờ này đang suy nghĩ những gì, gần đây quyền nói chuyện của hắn ở trong Nam Tước phủ đã tăng lên rất nhiều, có thể nghị sự với Nam tước Redman trong đêm khuya chính là minh chứng.

"Mất nhân tâm thì sẽ không dễ gì tập hợp toàn bộ đội ngũ. Kế hoạch của Bá tước Pierce nhìn như vô cùng hoàn mỹ, chiêu thức mượn đao giết người được ông ta vận dụng đến lô hỏa thuần thanh, khiến cho người ta không nắm được nhược điểm. Nhưng trong thế giới của quý tộc sẽ cần chứng cứ sao?"

"Logic mộc mạc nhất chính là: Ai là người được lợi lớn nhất thì kẻ đó chính là hắc thủ sau màn. Cho dù lần này ông ta có thể cướp được miếng thịt mỡ ngon nhất, có thể trở thành mười hai vị Bá tước có đất phong lớn nhất trong vương quốc thì lại thế nào, bọn họ có thể tăng cường được bao nhiêu thực lực?"

"Vì một chút lợi ích mà làm cho quý tộc dưới trướng căm thù, chuyện này thật sự là được không bù mất."

"Phải biết, trong số những quý tộc bị diệt môn còn có không ít người là thần tử của bọn hắn. Loại người như vậy, ta không dám đi phục dịch." Hudson giễu cợt nói.

Hắn chính là một tên anh hùng bàn phím chuyên nghiệp. Nhớ năm đó, bàn phím nơi tay, không có người nào là hắn không dám chửi.

Chương 11 - Kế Hoạch Giả Chiến

Chẳng cần quan tâm là chuyện gì, chỉ cần muốn chửi là sẽ được tìm một đống lý do.

Bây giờ hắn sở dĩ nói những chuyện này ra, mục đích chỉ có một cái —— Gạt Nam tước Redman làm bộ trong cuộc chiến lần này.

Mặc dù có chút không đạo đức, nhưng an toàn nha!

Hơn nữa nhà mình cũng không phải là thần tử của Bá tước Pierce, không có nghĩa vụ bán mạng cho lão ta. Cho dù là phải chấp nhận lệnh chiêu mộ thì cũng có quyền tự chủ rất cao.

"Biết rồi, ta sẽ suy nghĩ một chút."

Nam tước Redman có vẻ hơi chần chờ nói.

Mặc kệ Bá tước Pierce là hạng người gì, cũng mặc kệ tương lai của ông ta sẽ như thế nào, nhưng hiện giờ người ta vẫn còn là lão đại của tỉnh Đông Nam này.

Muốn lá mặt lá trái ở ngay dưới mắt của lão đại thì cần dũng khí. Trừ phi có thể làm cho tập thể quý tộc trung tiểu đều chống lại lão ta, nếu không chỉ có một nhà Koslow ra mặt thì khả năng cao là sẽ bị xem như chim đầu đàn.

"Phụ thân, nếu không lần này để con lãnh binh đi? Ngài phụ trách tọa trấn lãnh địa, nếu như thật sự phát sinh biến cố thì cũng có đường lùi."

"Dù sao lần chiêu mộ này quá gấp, chắc là tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị."

"Chỉ cần đem nông nô huấn luyện thêm một chút liền có thể xem như một đội quân, trộn lẫn trong trong đại đội cũng có thể ứng phó." Hudson ra vẻ vô cùng tự tin nói.

Hudson bị ép bất đắc dĩ mới chủ động nhảy ra tranh thủ quyền lãnh binh. Cuộc chiến này đã vô cùng cấp bách. Hắn không thể nào tránh thoát được.

Trong giờ phút quan trọng này mà chạy trốn, khả năng cao là sẽ bị người chặn lại giữa chừng, sau đó liền cưỡng ép chiêu mộ vào trong quân đội làm bia đỡ đạn.

Mặc dù thời gian ở chung không dài, nhưng hắn vẫn hiểu rõ phần nào về con người của Nam tước Redman. Tài năng chính trị có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng khả năng huấn luyện quân sự lại vô cùng kém cỏi.

Dựa vào những trận chiến điển hình mà hắn phân tích được, Hudson đưa ra kết luận: Một tên "Kỵ sĩ" có chút may mắn.

Redman có thể sống đến bây giờ, ngoại trừ thực lực bản thân không kém, chủ yếu là vì không gặp phải địch nhân cùng cấp bậc, mọi người đều hẹn trước thời gian, chuẩn bị tư thế, sau đó liền mang theo tiểu đệ xung trận.

Chiến lược, chiến thuật đều không tồn tại. Có lẽ trong từ điển của ông ta chưa bao giờ có những khái niệm này.

Chẳng có gì mà phải khinh bỉ, tất cả mọi người ở trong thời đại này đều chơi như vậy. Toàn bộ đều là liều mạng, rất ít chơi nhẹ.

Rất rõ ràng, chuyện này đối với Hudson rất không tốt. Nếu như đi theo "ông già" lên chiến trường, không chừng hắn liền phải xông lên tuyến đầu, chân ướt chân ráo chơi một trận.

Hudson là một tên lính mới trong chức nghiệp "Kỵ sĩ", hắn còn chưa chuẩn bị để chém giết với người khác. Theo hắn thấy, cái gọi là vinh quang của quý tộc cũng chẳng ra làm sao, thứ quan trọng nhất chính là cái mạng của mình.

Cho dù là thật sự phải đánh trận thì hắn cũng sẽ để cho các tiểu đệ lên trước. Tất cả mọi người đều là đám ô hợp, chỉ cần mạnh hơn phản quân một chút liền đủ rồi.

Nhiệm vụ bình định phản quân quan trọng như vậy vẫn là giao cho đồng đội đi. Thuận lợi liền có thể đuổi kịp trận chiến lần này, còn nếu như nếm mùi thất bại thì chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được.

Chỉ cần ở trước mặt quần thể quý tộc quét một cái cảm giác tồn tại, hỗn cái quen mặt là đủ rồi. Nếu như có thể thuận tiện ké một chút quân công thì chính là lời to.

Nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại, muốn một bước lên trời, muốn trở nên nổi bật thì thật sự là rất nguy hiểm, Hudson cảm thấy mình chỉ là một con gà, nên chắc chắn sẽ không thể một bước lên trời được.

Sự thật đã chứng minh là ý nghĩ của Hudson quá đơn giản rồi. Nếu như Nam tước Redman có thể bị lừa dễ dàng như vậy thì đã sớm bị người ta chơi chết rồi.

Trong hàng ngũ con cháu quý tộc cũng có người ngu, nhưng ngoài những tên đần có xuất thân đặc biệt và có hậu đài che chở ra, đa số đều không thể sống quá ba tập.

Chuyện lên chiến trường nhìn thì rất đơn giản, rất ngay thẳng, nhưng đó là bởi vì tập tục của toàn bộ xã hội này. Hoàn cảnh lớn như vậy thì đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến cá nhân.

Kết quả cuối cùng là Nam tước Redman rất tán thưởng biểu hiện của hắn, còn về đề nghị chủ động lãnh binh xuất chinh của Hudson, ông ta không cự tuyệt, cũng không đáp ứng.

Sau khi về đến phòng, Hudson liền cảm thấy tuyệt vọng. Ngôn ngữ có thể gạt người, nhưng cơ thể lại rất thành thật. Ngoài miệng thì Nam tước Redman nói rất dễ nghe, nhưng thần sắc toát ra giữa hai đầu lông mày rõ ràng là không tín nhiệm.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, một thằng nhóc mười sáu tuổi đột nhiên đề nghị muốn tự mình mang binh đánh giặc, làm gì có vị phụ huynh nào có thể yên tâm chứ!

Huống chi còn mang theo năm trăm tên thanh niên trai tráng lên chiến trường, gia sản của gia tộc Koslow không nhiều, thật sự là không trả nổi học phí đắt như vậy.

Quan trọng nhất là địch nhân lần này chính là phản quân có thể giết quý tộc như giết chó, bọn chúng căn bản không biết quy tắc trò chơi giữa các quý tộc, càng không trông cậy vào đối phương có thể tuân thủ. ...

Đêm khuya, Nam tước Redman nằm trên giường nhưng lại không thể nào ngủ được. Rõ ràng là cuộc nói chuyện vừa rồi có tác động rất lớn với ông ta.

Redman đã lăn lộn trong giới quý tộc này hơn nửa đời người rồi, ông ta biết rất rõ sau lưng của quần thể có vẻ ngoài ngăn nắp xinh đẹp này ẩn giấu bao nhiêu hắc ám. Vì lợi ích, bọn chúng có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng nếu như suy đoán của Hudson chính xác, vậy thì bây giờ mình nên xử lý như thế nào?

Chương 12 - Thần Trợ Công

Chung quy vẫn là do gia tộc Koslow quá yếu. Nhân khẩu thịnh vượng, phân tán ở khắp nơi, nhưng chuyện này chỉ có thể uy hiếp được những trung tiểu quý tộc, nếu như gặp phải đại quý tộc liền không đáng chú ý .

"Thật sự phải giả chiến sao?"

Chuyện này đã hoàn toàn trái ngược với tinh thần Kỵ sĩ.

Phải biết trong những cuộc chiến lúc trước, ông ta chưa bao giờ từng làm như vậy. Trong phạm vi trăm dặm này, ai mà không biết đến sự anh dũng của Nam tước Redman?

Ông ta không muốn danh tiếng của mình bị hao tổn, lại không muốn làm pháo hôi. Trong tình thế khó xử này, Nam tước Redman mất ngủ cả đêm. ...

Ngày kế tiếp, tin tức chiêu mộ từ trong lâu đài truyền ra. Bất luận là tôi tớ hay là vệ binh trong lâu đài đều đang nghị luận chuyện này.

Trong số đó không bao gồm Lesul, kể từ khi yêu cầu Sinh Mệnh Nguyên Dịch không có kết quả, nó liền hoàn toàn suy sụp, làm cho Nam tước phu nhân cũng phải lo lắng theo.

"Lesul, nghĩ thoáng một chút đi. Phụ thân của con cũng rất khó làm, chuyện lần này ảnh hưởng quá lớn, nhất định phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, bằng không thì..."

Không đợi cho Nam tước phu nhân nói hết lời, Lesul liền thẹn quá thành giận ngắt lời nói: "Đủ rồi, không phải là vì trả cho mấy tên tiện chủng kia một cái công đạo sao?

Chẳng lẽ trừng phạt trước đó còn chưa đủ à, chẳng lẽ con phải chết đi thì bọn chúng mới vừa lòng sao?

Đều là thành viên của gia tộc Koslow, tại sao con phải thấp hơn bọn nó một cái đầu?

Cũng bởi vì ra đời muộn hơn hắn một chút?

Không chỉ quyền kế thừa bị ép lui về sau, ngay cả tài nguyên cũng phải xếp phía sau, chuyện này thật sự là quá không công bằng!

Quả thực là..."

Nam tước phu nhân đã từng nghe những tiếng gào thét giống như phàn nàn này vô số lần rồi. Nhưng quy củ chính là như vậy, nàng cũng chẳng thể nào thay đổi được.

Mặc dù bà ta biết rõ Nam tước Redman đối xử với mấy người con trai đều như nhau, thậm chí bởi vì có bà ta thổi gió bên gối nên mấy đứa con của bà ta mới nhận được nhiều sự chăm sóc hơn, nhưng Nam tước phu nhân vẫn không cam lòng tâm.

Dù cho bà ta có cố gắng thế nào thì cũng không thể thay đổi thứ tự thừa kế. Chuyện này đã quyết định là con trai của bà ta sẽ không liên quan gì với gia nghiệp của Nam Tước phủ nữa.

Vốn là Nam tước phu nhân đã chấp nhận thực tế, nhưng khi nhìn thấy thảm trạng của Lesul thì trong lòng bà ta lại dấy lên sự không cam lòng.

Có lẽ là do lửa giận xông lên đầu, hoặc có lẽ là do hận sắt không thành thép, Nam tước phu nhân lập tức bước lên vả cho Lesul một cái, nổi giận nói:

"Im miệng, Lesul! Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng có ăn nói lung tung. Nếu như những lời vừa rồi bị phụ thân của con nghe được thì hiện giờ con đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi."

"Hiện giờ con còn chưa phải là Kỵ sĩ, nếu như bị khai trừ ra khỏi gia tộc thì cũng sẽ không còn là quý tộc cao quý nữa. Chẳng lẽ con muốn làm bạn với lũ dân đen bên ngoài kia sao, chẳng lẽ nó muốn lăn lộn bò trườn ở tầng dưới chót cả cuộc đời, không nhìn thấy bất cứ tia hi vọng nào sao..."

Đúng là Nam tước phu nhân rất không cam tâm, nhưng bà ta cũng biết là thân phận quý tộc không dễ kiếm. Cho dù có chiều chuộng con trai mình đến cỡ nào thì bà ta cũng biết là có mấy lời không thể nói lung tung.

"Hừ! Thì tính sao... , tình huống hiện giờ của con lại có thể tốt được đến đâu?"

"Ông ta tình nguyện nhường Sinh Mệnh Nguyên Dịch cho người ngoài cũng không cho con. Chẳng lẽ con còn có thể trông cậy sau này ông ta sẽ vì con mà đi tìm thêm một phần nữa hay sao?"

"Cho dù ông ta có lòng thì sợ là cũng sẽ không có năng lực đó. Tên tiện chủng Hudson kia còn bị ép phải chậm trễ một năm, chúng ta thì càng không cần phải nói."

"Dựa theo lệ cũ, khi thực hiện nghĩa vụ của đế quốc thì mỗi mười năm Nam Tước phủ mới có thể đổi được một phần Sinh Mệnh Nguyên Dịch."

Vừa dứt lời, Lesul liền thấy sắc mặt của Nam tước phu nhân đại biến, gã đột nhiên phát hiện mình lại làm một chuyện ngu xuẩn.

Lesul không phải là đứa con duy nhất của Nam tước phu nhân, ngoài gã ra thì vẫn còn hai đứa em trai nữa?

Hudson đã sắp rời khỏi nơi này tự mưu sinh lộ, sau này liền sẽ tới lượt ba anh em bọn hắn tranh đoạt tài nguyên. Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, sao Nam tước phu nhân có thể ủng hộ Lesul vô điều kiện được nữa?

"Yên tâm đi, phần Sinh Mệnh Nguyên Dịch này đã tạm thời cho mượn, mấy năm sau sẽ trả lại."

"Mặc dù Sinh Mệnh Nguyên Dịch rất trân quý, nhưng cũng không phải là không có cách được. Dù sao không phải tất cả quý tộc đều có nhân khẩu thịnh vượng giống như gia tộc chúng ta, chắc chắn sẽ có người còn dư."

"Con cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, không nên nghĩ nhiều như vậy. Chuyện còn lại giao cho phụ thân con giải quyết là được, ông ấy sẽ nghĩ được biện pháp." Nam tước phu nhân ra vẻ bình tĩnh nói.

Chỉ là vẻ u sầu trên hai đầu lông mày đã làm lộ nội tâm bất an của bà ta. Chỉ cần nguyện ý trả giá đắt thì khẳng định có thể kiếm được Sinh Mệnh Nguyên Dịch, chẳng qua là không thể xác định thời gian mà thôi.

Quý tộc cũng có vòng tròn riêng của mình, cho dù có Sinh Mệnh Nguyên Dịch bán ra thì đa phần đều sẽ lưu thông trong vòng tròn này.

Dù gì thì loại tài nguyên mang tính chiến lược này không chỉ giao dịch riêng về lợi ích, mà còn có cả ân tình.

Lesul vốn đã rất nhạy cảm, thấy mẫu thân của mình nói vậy thì sắc mặt gã càng khó coi hơn.

"Qua mấy năm mới trả lại", nhưng mà cuộc đời có bao nhiêu lần mấy năm đây?

Qua mấy năm nữa, khi Sinh Mệnh Nguyên Dịch quay về, thì cũng đã tới lúc hai đứa em trai ở bên dưới đến tuổi trưởng thành.

Về phần Lesul, khả năng cao là sẽ bị từ bỏ.

Chương 13 - Thần Trợ Công (2)

Nghĩ tới đây, gã càng hận Hudson hơn. Gã thấy mọi chuyện đều là do Hudson hại mình.

Nếu như trước đó mình không bị Hudson kích động thì cũng sẽ không đi tráo đổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch, đương nhiên là sẽ không phải mang tiếng xấu.

"Trả thù, ta nhất định phải trả thù!"

Lesul đã bị cừu hận làm mờ lý trí, trong đầu của gã chỉ có một cái ý niệm —— Giết chết Hudson.

Tiếc là loại chuyện này chỉ có thể nghĩ một chút mà thôi, muốn áp dụng thì sẽ không đơn giản như vậy.

Trực tiếp lao vào là chắc chắn không được, lính mới Kỵ sĩ cũng là kỵ sĩ, 10 tên tráng hán cũng không phải là đối thủ của Hudson, một thằng nhóc như Lesul thì càng không được.

Đầu độc, ám sát thì cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, căn bản không có người sẽ thay gã làm loại chuyện chắc chắn sẽ chết này. Có lẽ chỉ cần Lesul dám nói ra ý nghĩ này thì sẽ bị người bên cạnh tố cáo ngay lập tức.

Ngay cả vị Nam tước phu nhân ở trước mặt này cũng sẽ không ủng hộ. Một khi chuyện này bắt đầu thì sẽ hậu hoạn vô cùng.

Dù rằng trong lòng Nam tước phu nhân có bất mãn bao nhiêu đi nữa thì bà ta cũng sẽ không đồng ý mạo hiểm. Dù sao, thằng nhóc chướng mắt Hudson này đã sắp phải ra ngoài tự mưu sinh rồi, có thể sẽ chết ở bên ngoài bất kỳ lúc nào.

"Khoan đã, mẫu thân!"

"Có phải là bên ngoài sắp xảy ra chiến tranh không?"

Lesul gọi Nam tước phu nhân đang muốn rời đi lại rồi hỏi với giọng điệu hơi kích động.

Nam tước phu nhân hơi chần chờ rồi gật đầu. Từ khi lệnh chiêu mộ được phát ra, chuyện này cũng không phải là bí mật gì.

Nam tước Redman một đêm không ngủ, người bên gối như bà ta sao lại không phải như vậy?

Hiện giờ bà ta vừa lo lắng cho con trai, lại vừa lo lắng cho trượng phu.

Chiến tranh tràn đầy chuyện không chắc chắn, vạn nhất Nam tước Redman xảy ra biến cố gì đó trên chiến trường thì ngày lành của mẹ con bà ta sẽ kết thúc.

Mặc dù không đến mức bị đuổi ra khỏi cửa, nhưng địa vị chắc chắn sẽ rớt xuống ngàn trượng. Cho dù là đứa con riêng kế thừa gia nghiệp kia sẽ vì mặt mũi của một quý tộc mà tôn trọng bà ta, nhưng tương lai của mấy đứa con trai này liền xong rồi.

Anh em và cha là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhất là anh em cùng cha khác mẹ thì càng khác biệt.

"Vậy liền để phụ thân mang theo Hudson đi, hắn đã là Kỵ sĩ rồi, là thời điểm nên lên chiến trường."

"Tình huống trên chiến trường biến hóa rất nhanh, cho dù có xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn thì cũng sẽ không có người cảm thấy kỳ lạ. Chỉ cần mua chuộc mấy người thì chúng ta có thể tùy thời xuống tay với hắn, nhất định có thể thành công." Lesul hung hãn nói.

Đây là phương án hãm hại Hudson đáng tin cậy nhất mà gã ta có thể nghĩ được.

Nam tước phu nhân suy tư một lúc rồi tiếc nuối lắc đầu.

"Không được! Không nói đến việc những binh sĩ đồng thời xuất chinh đều là những người đời đời đều hiệu trung với gia tộc Koslow, không dễ dàng bị thu mua như vậy. Cho dù thực sự có người chịu làm, nhưng ở dưới mí mắt của cha con làm việc thì cũng sẽ khó tránh khỏi chuyện không để lại dấu vết."

"Hơn nữa hiện giờ Hudson đã là Kỵ sĩ. Ba, năm tên tráng hán bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, muốn ám toán cũng sẽ không dễ dàng."

"Lỡ như hắn không chết, còn để lại dấu vết thì sẽ rất phiền phức. Một khi để cho phụ thân hoài nghi đến trên con, chuyện này sẽ không có cách nào thu tràng được nữa."

Lại bị cự tuyệt một lần nữa, trong lòng Lesul đang nhỏ máu. Thật vất vả mới nghĩ ra kế sách, vậy mà lại bị mẫu thân của mình phủ quyết, chuyện này làm cho gã ta cảm thấy vô cùng bi thương.

Lesul cảm thấy mẫu thân của mình chính là một người "tóc dài, kiến thức ngắn." Nếu như quả quyết một chút thì đám người Hudson sẽ không thể trưởng thành được.

Những vị anh hùng cấp sử thi trong miệng của vân du thi nhân đều là bị hãm hại sau đó mới chậm rãi trưởng thành. Mặc dù vai diễn hiện giờ của mình là nhân vật phản diện, nhưng tên Hudson chán ghét kia lại không phải là nhân vật chính.

Chuyện này Lesul rất chắc chắn, làm gì có vị nhân vật chính nào sẽ bình thường như vậy. Vừa không có vị hôn thê tới từ hôn, cũng chẳng bị người sỉ nhục, thậm chí ngay cả thiên phú tu luyện hơn người cũng không có luôn.

Hai người lớn lên cùng nhau, Lesul đều không phát hiện trên người Hudson có điểm gì nổi bật. Nếu như không phải vì mẫu thân của mình lo trước lo sau thì gã đã sớm giết chết tên quỷ đáng ghét này rồi.

Nếu như có thể giết chết thêm ba tên nghiệt chủng ở trước đó nữa, vậy thì gia tộc Koslow này chính là của Lesul ta, căn bản không cần phải quẫn bách như bây giờ. ...

Trong lúc Lesul đang tự sướng thì Nam tước phu nhân ở bên cạnh như có điều suy nghĩ nói: "Chúng ta không tiện ra tay trực tiếp, bất quá có thể tranh thủ dùm cho tên tiểu tử Hudson kia, đêm qua hắn chủ động xin một mình mang binh lên chiến trường, chẳng qua đã bị phụ thân của con cự tuyệt."

"Để cho hắn đi!"

"Mẫu thân, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải để cho hắn đi!"

"Tình huống trên chiến trường có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt, bất luận kẻ nào cũng có thể gặp phải bất trắc. Nếu như Hudson chết trên chiến trường, cho dù phụ thân có nghi ngờ thì cũng không tra được gì." Lesul kích động nói.

Càng nghĩ thì gã lại càng thấy biện pháp này có thể thực hiện, trước tiên nghĩ cách hố chết Hudson, sau dó lại bắt chước làm theo ám toán hai người anh khác, đến lúc đó gã ta chính là người thừa kế thứ nhất .

"Nhưng mà lỡ như kế hoạch thất bại, để cho Hudson lập được chiến công, vậy thì sẽ được không bù mất ."

Nam tước phu nhân có chút chần chờ nói.

Rõ ràng là Nam tước Redman không hề kể lại chi tiết nội dung cuộc trò chuyện cho bà ta nghe, nên Nam tước phu nhân cũng không biết tới "kế hoạch giả chiến" mà Hudson nói, nếu không thì bà ta cũng không cần rối rắm như vậy.

Chương 14 - Chuẩn Bị Cuối Cùng (1)

"Mẫu thân, ngài quá đề cao Hudson rồi. Đừng nghe phụ thân khoác lác hắn lợi hại như thế nào, trước khi một đứa con trai rời đi, phụ thân đều sẽ động viên một hồi, chuyện này không thể coi là thật."

"Hudson có năng lực gì, chẳng lẽ ngài còn không biết sao?"

"Cho dù hắn ta thật sự có mấy phần bản sự, nhưng lại không hề có bất cứ kinh nghiệm lãnh binh tác chiến nào, lên trên chiến trường mà có thể ổn định trận cước, không chiến trước bại thì đã xem như tốt rồi."

"Còn lập chiến công, đơn giản là người si nói mộng. Những quý tộc khác cũng không phải kẻ ngốc, có chỗ tốt thì bọn họ chắc chắn sẽ lao tới cướp như ong vỡ tổ. Phụ thân không ở đó, Hudson chắc chắn sẽ không cướp lại người khác. Đến lúc đó, chỗ tốt không vớt được, làm không tốt còn có thể bị biến thành pháo hôi."

Lesul phân tích nói, phảng phất như lúc này trên người ta có thêm một lực lượng thần bí gia trì, làm cho suy nghĩ của gã ta trở nên vô cùng rõ ràng.

Trong sân huấn luyện, năm trăm binh lính được chiêu mộ tạm thời đang chay vòng quanh doanh trại. Bên cạnh còn có 10 vị thiếu niên làm giáo quan, tay cầm roi da.

Chạy quá nhanh thì sẽ bị quất một roi, chạy quá chậm cũng bị quất một roi, đội ngũ không chỉnh tề lại một roi, làm cho đám binh sĩ tam thời này triệt để không còn tính khí.

Nhìn ra được, giáo dục nô lệ hóa trong lãnh địa vẫn rất thành công, những chuyện đau đầu trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện.

Sau khi Hudson âm thầm khinh bỉ kế hoạch giáo dục nô lệ hoá lỗi thời này liền yên tâm thoải mái mà hưởng thụ thành quả.

Thời gian ngắn như vậy đương nhiên là sẽ không kịp huấn luyện quân sự, hiện giờ hắn chỉ có thể dạy cho bọn hắn cách phục tùng.

Cho dù là giả bộ tới tham chiến thì cũng nên có bộ dạng của tham chiến. Sức chiến đấu không quan trọng, cái quan trọng là nhìn vào phải có sức chiến đấu.

Đừng thấy lúc trước ở trước phụ thân hắn chửi cho Bá tước Pierce không đáng một đồng một đồng mà hiểu lầm, khi chân chính đối mặt, Hudson vẫn không dám phớt lờ.

Bất kể có nói thế nào thì người ta cũng là đại nhân vật, muốn giết một con gà như hắn là chuyện chẳng hề tốn sức. ...

"Hudson, ngày mai sẽ lên đường, bây giờ huấn luyện có còn kịp không?" Nam tước Redman lo lắng nói.

Dù rằng ông ta cảm thấy con trai của mình có thiên phú luyện binh, nhưng thời gian quá ngắn.

Vì cam đoan số binh sĩ này có thể lên đường đúng thời hạn, Hudson không dám thao luyện quá ác.

Xét về cường độ huấn luyện thì thậm chí còn không bằng cuộc huấn luyện trong học viện quân sự. Không phải hắn nhân từ nương tay, chủ yếu là vì thể năng của đám binh sĩ này không theo kịp.

Trong thời đại mà sức sản xuất chậm hơn kế hoạch này, phần ăn bánh mì đen có thể ăn no chừng bảy tám phần đã là một vị lãnh chúa có lương tâm rồi.

Nhét đầy cái bao tử đều đã khó như vậy, nên càng không thể trông cậy vào chuyện đủ dinh dưỡng.

Dinh dưỡng không đầy đủ, lại phải làm việc nặng nhọc. Trải quả rất nhiều năm tháng, cơ thể đương nhiên là sẽ không tốt được đến đâu.

Đây cũng chính là nguyên nhân khi Nam Tước phủ thông báo nhận người thì tất cả mọi người đều lũ lượt kéo tới. Bọn họ không quan tâm công việc là gì, chỉ cần có thể đi theo chủ nhân thì nhất sẽ có thể nhét đầy cái bao tử.

Cũng giống như hiện giờ, mặc dù bị quần cho chết đi sống lại, nhưng chẳng có người nào muốn lùi bước.

Đúng là trên chiến trường rất nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cao thì hồi báo mới nhiều. Chuyện một bước lên trời sẽ không liên quan đến bọn hắn, nhưng chỉ cần lập được chiến công thì sẽ có cơ hội gia nhập đội hộ vệ đội.

Đại đa số vệ binh của Nam tước phủ đều được sinh ra như vậy.

Bước ra một bước này, không chỉ có thể giải quyết vấn đề bụng đói, mà còn thu được tư cách tu luyện đấu khí.

Một khi trở thành Chiến sĩ, đãi ngộ sẽ rất khác biệt. Không chỉ bao luôn ăn ở, còn có nhận được tiền lương.

"Yên tâm đi, phụ thân. Chúng ta cũng không hi vọng có thể huấn luyện được một đội tinh binh trong thời gian ngắn, chỉ cần vẻ ngoài nhìn qua có sức chiến đấu là được."

"Cường độ chiêu mộ lớn như vậy, cho dù là khấu trừ cả những khu vực bị phản quân tại họa hại thì tỉnh Đông Nam cũng có thể điều động được hơn vạn quân."

"Nhiều binh sĩ như vậy, lại còn thuộc những gia tộc khác nhau, muốn chỉ huy được bọn chúng cũng không phải chuyện đơn giản. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có người pha trộn, một khi đánh nhau thì làm gì còn phân rõ ai là ai nữa!" Hudson bình tĩnh nói.

Hắn không hề che giấu sự khinh bỉ của mình với lệnh chiêu mộ của Bá tước Pierce.

Lấy nhà mình làm thí dụ, chỉ cần đội hộ vệ xung phong một cái liền có thể đánh tan được năm trăm tên binh lính trước mặt này.

Chiêu mộ số quân khổng lồ như vậy chỉ trong một lần, ngoại trừ nghe có khí thế ra thì cũng chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ mà thôi.

Một khi thật sự đánh nhau thì sẽ phát hiện ra, vô luận là hậu cần, vẫn là chỉ huy, hoặc là sức chiến đấu, cái gì cũng đều vô cùng thê thảm.

Như vậy thì chẳng thà điều một chút tinh nhuệ của quý tộc tới. Không chỉ có thể dễ dàng chỉ huy, còn có thể đảm bảo hậu cần, ngay cả sức chiến đấu cũng càng mạnh.

Hudson không cho rằng chỉ có gia tộc mình là sẽ lá mặt lá trái. Sợ là những quý tộc cảm thấy có chút không đúng kia đều sẽ lựa chọn ẩn giấu thực lực.

"Ừm!"

"Nếu như là vậy thì không còn gì tốt hơn. chẳng qua dù sao con cũng không có kinh nghiệm chiến đấu, đến trên chiến trường nhớ chú ý cẩn thận, đừng có khoe khoang."

"Đây là thư mà ta viết cho mấy người bạn cũ, nếu như ở trên chiến trường gặp được thì con liền giao cho bọn hắn. Nể tình ta, chắc là bọn hắn sẽ chăm sóc cho con một chút."

"Bất quá cũng đừng quá trông cậy vào chuyện này, nếu như thật sự xảy ra nguy hiểm, hay là liên lụy đến lợi ích lớn thì những người này đều sẽ không dựa vào được."

"Nếu như chiến cục bất lợi, dưới tình không làm tổn hại đến danh dự của gia tộc, con có thể lấy bảo mệnh làm đầu. Nhớ kỹ: còn sống thì mới có hy vọng." Nam tước Redman thành khẩn nói.

Chương 15 - Chuẩn Bị Cuối Cùng (2)

Chỉ là khi những lời này truyền vào trong tai Hudson thì lại rất khác lạ. Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng Hudson luôn cảm thấy cha mình đang ám chỉ hắn: vào thời khắc sinh tử có thể làm đào binh.

Phải biết rằng đào binh hoàn toàn không hợp với tinh thần Kỵ sĩ của thế giới này. Quý tộc có thể bị bắt làm tù binh, nhưng khi ở trên chiến trường làm đào binh liền sẽ không thể tiếp tục lăn lộn trong vòng tròn này nữa.

Vì danh dự của gia tộc, rất nhiều quý tộc đều tình nguyện chết trận, hoặc là bị bắt, cũng không đồng ý làm đào binh.

Đương nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào. Chỉ cần những tiểu nhân vật giống như Hudson thông minh một chút, cho dù là đào binh thì cũng sẽ không có người chú ý.

Cùng lắm thì đi xa tha hương thôi, dù sao tốc độ truyền bá tin tức của thời đại này lại không cao.

"Phụ thân, người đồng ý để con mang binh xuất chinh sao?" Hudson ngạc nhiên hỏi.

Hudson đều đã chuẩn bị tâm lý bị cự tuyệt rồi, dù sao để cho một thiếu niên mười sáu tuổi mang binh xuất chinh thực sự là có chút không đáng tin cậy. Dù cho có lý do gì đi nữa thì cũng không thay đổi được tuổi tác và kinh nghiệm của hắn.

Không ngờ là chuyện này lại có lúc phong hồi lộ chuyển. Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, Hudson đều cảm thấy rất kinh hỉ.

Trên chiến trường lấy bảo mệnh làm đầu, cái này căn bản không cần ông ta nhắc nhở. Một người xuyên việt có bàn tay vàng lại không thể xài nên Hudson cũng không dám liều.

Cái gì mà tinh thần Kỵ sĩ, quý tộc vinh quang, danh dự gia tộc, những thứ này là gánh nặng của quý tộc truyền thống, nhưng hắn thì lại hoàn toàn không cảm thấy như vậy.

Từ lúc bắt đầu thì Hudson đã đề ra mục tiêu, tóm tắt lại chính là —— "Không cầu có công, chỉ cầu vô tội."

"Đừng cao hứng quá sớm, cuộc bình định lần này sẽ không đơn giản như vậy. Con muốn thừa cơ kiếm chiến công, vi phụ có thể duy trì, nhưng nếu như mất luôn cái mạng nhỏ, vậy thì cũng không thể trách người bên ngoài."

Nam tước Redman nghiêm khắc nói.

Có thể thấy là ông ta đặt rất nhiều kỳ vọng vào Hudson. Hết thảy đều do hoàn cảnh xã hội này quyết định, ở lục địa Aslante này, tiểu quý tộc muốn tiến thêm một bước chỉ có hai con đường: hoặc là bản thân rất mạnh; Hoặc là đội quân mà ngươi chỉ huy rất mạnh.

So với con đường phía trước, rõ ràng là con đường phía sau có tỷ lệ thành công cao hơn. Dù sao thì nơi này cũng chỉ là một thế giới đê ma, dù cho sức chiến đấu của cá nhân có mạnh đến đâu thì cũng không có cách nào đối kháng với một quốc gia được.

Mạnh như Thánh Vực mà ở trước mặt thiên quân vạn mã còn phải vắt giò lên chạy.

Lấy sức một mình cân cả một quốc gia chỉ là những câu chuyện thần thoại tồn tại trong truyền thuyết.

So sánh với việc trở thành cường giả không thể thành công thì con đường phía sau liền có vô số tấm gương có thể noi theo. Mặc dù địa vị của các đại quý tộc ở trong triều đình rất cao, nhưng cũng không thiếu bóng dáng của các trung tiểu quý tộc.

Kinh doanh mấy đời, tiểu quý tộc nghịch tập trở thành đại quý tộc cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

Xác thực mà nói thì cũng không thể xem như nghịch tập. Tập đoàn quý tộc đều là đời đời thông gia, quan hệ nội bộ rắc rối phức tạp, nếu như chỉ bàn về huyết mạch thì khả năng cao là còn có thể móc nối với nhau. ...

Hudson mở cửa kho vũ khí, lấy những cây binh khí bị phủ đầy bụi ra. Tâm tình đang tốt của hắn lập tức không còn.

Kế hoạch ban đầu chính là đi "giả chiến", nhưng mà khi nhìn cái đống đồng nát sắt vụn ở trước mặt, Hudson cảm thấy cho dù mình không giả chiến thì lên trên chiến trường cũng chẳng lật nổi sóng gió gì.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nam tước Redman ở bên cạnh cũng có chút lúng túng. Mặc dù biết là trong kho vũ khí của nhà mình không có đồ tốt, nhưng nát vụn đến nước này thì ông ta vẫn cảm thấy có chút ngoài ý định.

"Gia tộc không giàu có, không có tiền đặt mua quá nhiều binh khí áo giáp. Trong kho vũ khí có bảy mươi hai bộ áo giáp, ba mươi sáu cây chiến phủ, bốn mươi tám cây rìu chiến đấu, chín mươi bảy thanh loan đao, một trăm tám mươi bảy cây trường mâu..."

"Đây là toàn bộ tích lũy của gia tộc, mặc dù hơi cũ, nhưng cũng có thể giết người. Con cứ dùng trước đi, nếu như có thu hoạch trên chiến trường thì lại đổi cái khác cũng không muộn." Nam tước Redman hơi lúng túng nói.

Ông ta vốn còn định lưu lại một số binh khí áo giáp, miễn cho mất hết toàn bộ. Nhưng hiện giờ xem ra là do ông ta đã quá lo lắng rồi, mặc dù cái chồng đồng nát sắt vụn ở trước mặt phong tồn rất tốt, nhưng lại khó chống lại thời gian.

Nhất là áo giáp, rất nhiều mảnh giáp đều đã rơi xuống mặt đất. Cho dù là có điều kiện lại khâu thêm một lần thì cũng không thể che giấu vết rỉ sắt nồng nặc kia.

Hudson tiện tay nhặt lên một mảnh, dùng sức bóp một chút, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, mảnh giáp này trực tiếp biến thành bột phấn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nam tước Redman quả quyết lựa chọn rời đi. Thật sự là quá mất mặt, ông ta cũng chẳng còn mặt mũi để lưu lại.

Đương nhiên, chuyện này cũng thể hoàn toàn trách Redman. Trong mấy thập niên gần đây đều không phát sinh đại chiến gì, các cuộc xung đột ở quy mô nhỏ thì mang theo đội hộ vệ là đủ rồi.

Xem những binh khí áo giáp thượng hạng mà đội hộ vệ đang mang đã đủ để chứng minh Redman là một vị gia chủ thượng võ.

Về phần kho vũ khí, cũng không có biện pháp nào. Vũ khí cũng có hạn sử dụng, như thời gian dài không dùng, biện pháp tốt nhất chính là phong tồn.

Mà muốn phong tồn binh khí áo giáp cũng không phải chuyện dễ, cần mời Ma pháp sư ra tay, không đến lúc lấy thì căn bản không thể khai phong.

Chương 16 - Xuất Chinh

Nhưng mà, dù cho có phong tồn tốt đến thế nào thì cũng khó có thể chịu nổi năm tháng ăn mòn. Số liệu trên giấy thì số vũ khí này miễn cưỡng có thể trang bị cho năm trăm binh sĩ, nhưng trên thực tế thì số lượng có thể sử dụng lại chưa tới 1/3.

Đây còn chỉ là có thể sử dụng, nếu như mà bắt bẻ chất lượng, sợ là dùng từ "mười không còn một" để hình dung cũng là đang khoa trương, dù sao thì cái đống đồng nát trong tầm mắt này chẳng có mấy món hoàn hảo.

Việc đã đến nước này, Hudson cũng không thể nói gì hơn. Nhanh chóng mang binh khí bị hư đến tiệm thợ rèn sửa chữa, có thể sửa được bao nhiêu thì tính bao nhiêu.

Trên thực tế thì đây cũng chỉ là một nguyện vọng mỹ hảo mà thôi. Thời gian ngắn như vậy, cho dù vài tên thợ rèn trong lãnh địa có làm không ngủ không nghỉ thì cũng chẳng sửa được mấy món.

Nhưng có một ít còn đỡ hơn không, Hudson chỉ có thể lùi lại cầu việc khác, trang bị cho binh sĩ vũ khí nguyên thủy nhất —— Mâu. Không phải là mâu bình thường, mà là những cây trúc mâu.

Vì có được lực phòng ngự mạnh hơn, Hudson còn phát động lĩnh dân chế tác "khiên". Không hề nghi ngờ, đây cũng chẳng phải là khiên bình thường, mà là loại khiên dùng cây trúc biên thành.

Muốn dựa thứ đồ chơi này để ngăn cản binh khí là không thể nào. Nhưng đối thủ là phản quân nha! Suy bụng ta ra bụng người, quân đội nhà mình cũng là mặt hàng này, phản quân lại há có thể có đủ binh khí áo giáp được?

Cho dù là lên trên chiến trường không cần dùng đến thì cũng sẽ không uổng phí khi chuẩn bị những thứ này, chỉ cần hơi hơi cải tiến, lắp thêm một tấm ván tre, buộc dây thừng vào thì sẽ có một cái ba lô hình mai rùa.

Bình thường có thể mang theo lương khô, khi đến chiến trường cũng có thể gia tăng lòng tin của binh sĩ. Vạn nhất gặp phải địch nhân cầm gậy gỗ thì còn có thể phòng ngự được.

Chủ yếu là thời gian quá ngắn, chỉ có thể chế tác một vài món công cụ giản dị. Nếu không thì Hudson cũng không đến nỗi bị động như vậy.

Đương nhiên, trang bị của những binh sĩ tầng dưới chót rất sơ xài, nhưng một vị Kỵ sĩ như hắn thì lại không như vậy.

Kiếm Kỵ sĩ, chiến mã, áo giáp, những trang bị mà Kỵ sĩ nên có hắn đều có đủ, ngay cả 10 tên người hầu Kỵ sĩ cũng được chia số áo giáp binh khí tương ứng.

Ở phương diện này, Nam tước Redman không hề hẹp hòi. Về phần số trang bị thê thảm của những binh lính bình thường, Hudson cũng đã bất lực.

Chủ yếu là vì chiến tranh tới quá đột nhiên, nếu là có thể thu được tình báo ngay từ lúc đầu, lấy sức sản xuất của lãnh địa này thì cũng có thể chế tạo ra được 180 món binh khí. ...

Thời gian trôi rất nhanh, ba ngày thoáng cái đã qua. Hudson cưỡi con ngựa cao to, thân mặc áo giáp xinh đẹp, xách theo Kỵ sĩ đại kiếm, mang theo năm trăm vị binh sĩ đã trải qua "huấn luyện nghiêm chỉnh" xuất phát trong vòng vây đưa tiễn vui vẻ của mọi người.

Khí thế "hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang" này cũng chẳng duy trì được bao lâu. Mới rời khỏi lãnh địa của gia tộc không bao lâu thì đội ngũ chỉnh tề này đã trở nên tán loạn, chuyện này làm cho Hudson nổi trận lôi đình.

Hóa ra hai ngày tập huấn này chẳng tập được mẹ gì. Cái gọi là huấn luyện nghiêm chỉnh chẳng qua chỉ dùng để che mắt phụ lão hương thân, vừa ra ngoài liền lộ ra nguyên hình.

ưa

Bất đắc dĩ, Hudson chỉ có đành giảm tốc độ hành quân. Kế hoạch ban đầu là ngày đi sáu mươi dặm, bây giờ bị ép cắt giảm đến bốn mươi dặm.

Phải biết, đây chính là một đội binh nhỏ hành quân, mỗi người chỉ mang theo mười mấy cân lương khô, không bị hậu cần vật tư nặng nhọc liên lụy.

Tốc độ như vậy thật sự là chậm như rùa. Mà thôi, không vũ nhục con rùa nữa. Ma thú rùa đen còn có tốc độ nhanh hơn đám lính này.

Tốc độ chậm lại thì tình huống lập tức tốt hơn rất nhiều. Mặc dù đội ngũ này vẫn không thể chỉnh tề như một, nhưng ít nhất còn giữ được một đội hình cơ bản, không đến mức bị tán loạn bốn phía.

Không cần nghĩ cũng biết, đây là do sĩ quan mà Hudson tạm thời bổ nhiệm không hợp cách, không thể chỉ huy được đám binh sĩ dưới trướng.

Nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào, trong thời đại này, những sĩ quan hơi có chút năng lực trên cơ bản đều là quý tộc, không phải loại người mà hắn có thể chỉ huy được?

Về phần chiêu mộ Kỵ sĩ lang thang làm sĩ quan, vẫn là tắm một cái rồi ngủ đi, trong mơ cái gì cũng có. Nam Tước lĩnh chỉ có một chút tài nguyên này, ngay cả anh em trong nhà còn không đủ chia thì làm sao có thể nuôi được Kỵ sĩ?

Theo một ý nghĩa nào đó, muốn đánh giá được thực lực mạnh yếu của một vị quý tộc thì chỉ cần xem số lượng kỵ sĩ dưới trướng của vị quý tộc đó là biết.

Trên cơ bản mà nói, những nhà quý tộc có điều kiện nuôi được tầm mười vị Kỵ sĩ thì có thể xem như quý tộc trung đẳng. Mà muốn bước vào ngưỡng cửa của đại quý tộc thì dưới trướng phải có ít nhất là mấy trăm tên Kỵ sĩ.

Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán chủ quan của cá nhân Hudson mà thôi, không có tính đại biểu. Muốn trở thành đại quý tộc thì nhiêu đó thôi là chắc chắn chưa đủ, nếu không thì cái giá của đại quý tộc cũng quá bèo.

Lấy gia tộc Koslow làm thí dụ, dựa vào năng lực sinh sản mạnh mẽ, khai chi tán diệp khắp nơi, số lượng Kỵ sĩ đang phân bố ở khắp nơi cộng lại thì có lẽ cũng có hơn trăm người.

Nhưng mà, bởi vì lãnh địa quá phân tán, không thể tập trung lại, gia tộc Koslow vẫn chỉ được xem là tiểu quý tộc.

Nếu như chỉ dựa vào nhân khẩu thịnh vượng thì quyền nói chuyện trong giới quý tộc cũng chỉ mạnh hơn nhưng tiểu quý tộc bình thường khác một chút mà thôi.

Điểm này chỉ cần nhìn đống đồng nát bị phủ bụi trong kho vũ khí của nhà mình là biết. Trong mấy chục năm gần đây, những người bạn hàng xóm ở xung quanh đều rất an phận.

Chương 17 - Nhân Vật Truyền Kỳ - Kỵ Sĩ Chels

Mặc dù binh sĩ của Hudson chỉ là một đám quân ô hợp, nhưng vẫn có thể gây ra ảnh hưởng không nhỏ. Những nơi mà bọn hắn đi qua, thật sự là quỷ thần đều phải chán ghét vứt bỏ.

Thật sự là rất oan uổng, Hudson đã liên tục nhấn mạnh quân kỷ, không có mệnh lệnh của hắn thì sẽ không ai dám thoát ly đại đội, lại càng không cần phải nói tới chuyện gây họa.

Nhưng chuyện này cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì, đám dân chúng ven đường vừa thấy quân đội liền bỏ chạy, muốn giải thích cũng chẳng có cơ hội.

Ngẫu nhiên còn gặp được vài vị lãnh chúa quý tộc có thể giao lưu một chút, nhưng thái độ của người ta giống như đang tiễn ôn thần đi vậy. Nếu như không có lệnh chiêu mộ của Bá tước Pierce thì không chừng bọn lãnh chúa này đã trực tiếp phái binh tới đuổi bọn hắn đi rồi.

Vội vàng lên đường trong ba ngày liên tục, Hudson liền phát hiện ra chuyện không thích hợp, có vẻ như là do mình đi quá nhanh.

Lệnh chiêu mộ cũng không phải chỉ nhắm mỗi gia tộc Koslow, toàn bộ quý tộc ở tỉnh Đông Nam đều nằm trong phạm vi chiêu mộ, nhìn phản ứng của những quý tộc ven đường là biết, rõ ràng bọn hắn vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Người đầu tiên đến chiến trường thì đương nhiên là sẽ gây được thêm một chút ấn tượng, nhưng cũng có khả năng là kẻ bị đưa ra làm bia đỡ đạn đầu tiên.

Người trong nhà mới biết chuyện nhà mình, Hudson hoàn toàn không có một chút hy vọng gì về đội quân đã được mình "huấn luyện nghiêm chỉnh" này.

Nhận thấy được điểm này, Hudson lại tiếp tục giảm tốc độ hành quân. Mỗi ngày chỉ đi đường vào buổi sáng, buổi chiều thì xây dựng cơ sở tạm thời, thuận tiện kiếm một chút thịt rừng để cải thiện bữa ăn.

Con nhím màu mỡ, con nai to lớn, thỏ rừng tưng bừng, gà rừng khỏe mạnh... Đều trở thành khách quen trên bàn ăn của Hudson.

Cho dù là binh lính bình thường thì cũng thường xuyên được chia một bát canh thịt.

Quà tặng của mẹ thiên nhiên làm cho Hudson hiểu được lý do tại sao trên lục địa Aslante này lại có nhiều Kỵ sĩ lang thang như vậy.

Đất đai, rừng rậm, dòng sông, thảo nguyên... Đều là lãnh địa riêng của quý tộc, không được quý tộc cho phép, bình dân không thể vào trong đánh cá và săn bắt.

Mà thỉnh thoảng quý tộc mới ngẫu nhiên đi săn một lần, tốc độ săn không bằng tốc độ sinh sôi của dã thú, cho nên mới tạo ra tình trạng có nhiều con mồi như vậy.

Quy củ là dùng để ước thúc người bình thường, đối với quý tộc là không có tác dụng. Cho dù là Kỵ sĩ lang thang thảm nhất cũng có thể tự do đi săn. Ngay cả khi bị chủ nhân phát hiện thì nhiều nhất cũng bị trục xuất mà thôi.

Vừa mới để cho một con nhím chạy thoát, Hudson đang hăng hái muốn bắt lại thì bị một giọng nói quen thuộc cắt đứt.

"Thiếu gia, Kỵ sĩ Chels mời ngài qua đó dự tiệc."

Hudson chuẩn bị lăn lộn trong giới quý tộc hỗn, vì để cho ánh mắt của mình có thể sáng lên một chút, nên đã học được không ít tri thức trong vòng tròn này.

"Có phải là Kỵ sĩ Chels của nhà Hacklian không?" Hudson hỏi.

Trên lục địa Aslante này, số quý tộc trùng tên thực sự là quá cao, nếu như không ghi chú thêm gia tộc thì căn bản là không phân rõ ai là ai.

Nếu như không rõ ràng mà mạo muội tới cửa làm khách thì rất dễ gây ra không ít chuyện cười.

"Đúng vậy, thiếu gia."

Câu trả lời của vệ binh làm cho Hudson an tâm hơn. Hắn cũng không do dự gì mà trực tiếp hồi đáp: "Nói cho người tới là chờ ta chuẩn bị một hồi liền sẽ qua đó."

"Yến hội" là một thú vui rất đặc sắc trong quần thể quý tộc. Vô luận là kết giao nhân mạch, hay là sống phóng túng, hoặc là nghị sự đều có thể tiến hành trong một buổi yến hội.

Muốn biết nhân mạch của một gia tộc như thế nào thì chỉ cần nhìn vào yến hội mà bọn hắn tổ chức có bao nhiêu khách mời tham dự là biết.

Dọc đường đi, Hudson cũng chấp nhận không ít lời mời tham gia yến hối. Chẳng qua không phải vì để giao lưu cảm tình, mà là để hắn mang theo đám thủ hạ xéo mau một chút.

Đương nhiên, loại chuyện tổn thương cảm tình này sẽ không thể nói thẳng ra được, chỉ cần hơi hơi ám chỉ là đủ rồi.

Quý tộc rất chú trọng mặt mũi, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì mọi người sẽ không trực tiếp trở mặt ở bên ngoài.

Nhiều khi, cho dù ở sâu trong nội tâm hận không thể giết chết đối phương ngay lập tức, nhưng trên mặt vẫn sẽ thể hiện ra khí độ của một vị quý tộc.

Nhưng một khi công khai xé rách da mặt thì cũng đồng nghĩa là chuyện này đã tới trình cảnh không chết không thôi, rất khó lại có đường lùi.

Đây cũng là nguyên nhân mà những con em quý tộc hoàn khố rất khó sống qua ba tập, bởi vì đắc tội nhiều người thì chung quy cũng sẽ tới lúc đá phải tấm sắt.

Là một người thông minh, Hudson sẽ không dễ dàng đắc tội với người khác, lần nào hắn đều vô cùng nể mặt.

Chỉ cần chủ nhân thể hiện ra thái độ, sau khi mua sắm xong vật tư thì hắn nhất định sẽ nhổ trại rời đi. Nếu như chủ nhân không ra mặt, vậy thì hắn sẽ xây dựng cơ sở tạm thời, huấn luyện binh sĩ.

Có lẽ là vì hắn ước thúc quân kỷ rất nghiêm, không có gây ra cuộc nhiễu loạn nào, cho nên khi bắt đầu giao lưu cũng xem như hoà thuận, còn phát triển được không ít nhân mạch.

Có nhiều kinh nghiệm hơn, Hudson cũng chậm rãi quen với phương thức ở chung của đám quý tộc.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện trong doanh trại xong, Hudson liền mang theo vài tên người hầu đi tới tòa thành. Cảnh tượng trước mặt làm cho hắn cảm thấy có chút im lặng, đây có lẽ là tòa thành nát nhất mà hắn từng thấy.

Chẳng qua khi nhớ tới tin đồn của vị Kỵ sĩ Chels này, Hudson liền không cảm thấy kì lạ.

"Kỵ sĩ trầm mê trong ma pháp", đây là một cái danh mà mọi người nể mặt đặt cho, người này còn có một danh xưng trong bóng tối —— "Bại gia tử".

Chương 18 - Nhà Khoa Học Trong Giới Quý Tộc

Rõ ràng là không có thiên phú ma pháp, vậy mà lại mơ tưởng trở thành Ma pháp sư, suốt ngày đều thí nghiệm mấy thứ không đâu, làm cho nhà chỉ còn có bốn bức tường.

Nếu như chỉ có những chuyện này thì mọi người có thể cười cười rồi cho qua. Quý tộc phá sản cũng không phải là ít, có thể giảm bớt một đối thủ cạnh tranh thì đó cũng là một chuyện tốt.

Mặc dù Kỵ sĩ Chels thích làm những chuyện không đâu, nhưng thiên phú tu luyện của ông ta lại rất tốt, Chels chính là một trong số ít Đại kỵ sĩ ở trong quận Sax, thậm chí có hi vọng trở thành Bạch Ngân Kỵ Sĩ.

Theo lý mà nói, lấy thực lực của ông ta, chỉ cần hơi cố gắng một chút liền có thể để cho gia nghiệp tiến thêm một bước. Nhưng Kỵ sĩ Chels lại cự tuyệt, cho dù là lập được chiến công thì ông ta cũng sẽ chọn quy đổi thành tiền.

Và chẳng có gì bất ngờ, toàn bộ số tiền này đều bị ông ta quăng hết vào trong việc nghiên cứu ma pháp. Có đôi khi vì lấy được tài liệu ma pháp mà Chels còn đi làm lính đánh thuê, làm việc cho hiệp hội Pháp sư.

Thực lực mạnh mẽ cộng thêm kinh nghiệm dày dặn khiến cho Kỵ sĩ Chels trở thành một nhân vật "truyền kỳ".

Mặc dù tòa thành trì này rất nát, nhưng Hudson tin là nơi này rất an toàn, chỉ cần những vị lãnh chúa ở xung quanh không bị ngu thì cũng sẽ không chạy tới gây chuyện với một Đại kỵ sĩ.

Đương nhiên, chủ yếu là vì tòa thành này quá nghèo. Lại còn gặp phải một tên nghèo có thực lực mạnh như Chels, cho dù có đánh thắng trận thì cũng chẳng lấy được bao nhiêu chất béo.

"Tiểu Redman, đã lâu không gặp!"

Một giọng nói nồng nhiệt vang lên, tâm tình vốn đang rất tốt của Hudson lập tức biến mất, hắn chỉ đành bất đắc dĩ giải thích: "Chú Chels, cháu là Hudson, Tiểu Redman là anh trai cháu."

Đây chính là chuyện mà Hudson cảm thấy bất đắc dĩ nhất, thật sự là hắn nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao phụ tử phải dùng chung một cái tên chứ. Càng đáng chết hơn là loại chuyện này rất phổ biến trong giới quý tộc.

Nhất là những gia tộc có năm thế hệ, mỗi lần tham gia tụ hội của gia tộc, chỉ riêng việc chia tên thôi là có thể làm cho người ta sụp đổ rồi.

Cũng không biết là gia tộc của mình đã liên hệ với Chels từ khi nào, bất quá cho dù có giao tình thì phụ thân của hắn cũng sẽ không nói.

Dù sao thì danh tiếng của vị này ở trong giới quý tộc cũng không hề tốt chút nào. Tình hữu nghị của một vị Đại kỵ sĩ đương nhiên là quan trọng, nhưng lại không chịu nổi vị này cứ mở miệng là vay tiền nha, còn là loại có mượn không trả nữa.

Vì nghĩ cho túi tiền của bản thân, tất cả mọi người đều thận trọng khi giao tiếp với vị kỵ sĩ hào sảng này.

Sau một cuộc trò chuyện lúng túng, Hudson liền đi theo Chels vào trong tòa thành, những chiếc đèn thủy tinh ma pháp treo ở vách tường lập tức thu hút ánh mắt của hắn.

Ánh đèn sáng ngời, có thể so được với bóng đèn sợi đốt 200 watt ở đời trước, so với ngọn nến trong lâu đài của nhà hắn thì sáng hơn nhiều.

Ai nói Chels nghèo vậy, tung tin đồn nhảm sao?

Chỉ với ánh sáng của mấy chiếc đèn ma pháp ở trước mặt này thôi cũng đã hơn mấy trăm kim tệ rồi. Nếu như chỉ là một chút chi phí này, đại đa số quý tộc sẽ vì mặt mũi mà bắt chước làm theo.

Nhưng vấn đề là nguồn năng lượng của đèn ma pháp lại là Ma tinh thạch, hoặc có lẽ là Ma hạch. Cụ thể tiêu hao bao nhiêu thì Hudson không biết, nhưng hắn chắc chắn là sẽ không hề rẻ.

Không riêng gì đèn ma pháp, ngay cả bàn ăn, đĩa thức ăn cũng đều là vật phẩm Ma pháp. Chỉ cần đặt đồ ăn lên liền có thể tự động hâm nóng, nấu nướng.

Lợi hại hơn là, sau khi nấu xong thì những đĩa thức ăn này có thể tự động bay đến trước mặt các vị tân khách.

Đương nhiên, loại chuyện này cũng cần có khả năng phản xạ tốt mới được. Nếu như không thể kịp thời tiếp lấy, xác suất rất lớn là sẽ xảy ra bất trắc.

Ngay vừa rồi liền có hai cái thằng xui xẻo xem đến mê mẩn, để cho phần đầu tiếp xúc thân mật với đĩa thức ăn, làm cho trên người bị đổ đầy đồ ăn.

Nhưng tất cả mọi người đều không nhìn hai thằng xui xẻo này, chỉ đắm chìm trong sự huyền diệu của Ma pháp. Dù là Hudson cũng không ngoại lệ, hắn thật sự không ngờ là khoa học kỹ thuật bằng Ma pháp lại phát triển đến trình độ này.

Có lẽ là cảm thấy đã đạt được mục đích, Chels liền đi vào trong đại điện nói: "Hoan nghênh chư vị đến thành Ma pháp, hy vọng mọi người có thể có một buổi tối tuyệt vời."

"Toàn bộ những vật phẩm Ma pháp này đều do ta nghiên cứu ra, nếu như các vị cảm thấy hứng thú thì có thể tìm quản gia đặt hàng."

"Yên tâm, giá cả sẽ không quá đắt. Những người có thể tham gia yến hội này đều là bạn cũ của ta, cho nên ta sẽ cho mọi người một chút ưu đãi..."

Một buổi yến hội linh đình bỗng chốc biến thành hội nghị giới thiệu sản phẩm, Hudson cũng cạn cmn lời. Bất quá có thể khẳng định là Kỵ sĩ Chels không phải một nhân viên bán hàng xuất sắc.

Cho dù sức mua của quý tộc rất mạnh, nhưng những kẻ tham gia yến hội này đều là một đám tiểu quý tộc. Cho dù là trong túi có tiền thì mọi người cũng sẽ dùng để mua quân bị.

Tùy ý hưởng lạc, thật là đáng tiếc, đây không phải là đãi ngộ mà những vị quý tộc ở tầng dưới chót nên có. Mặc dù ở trong mắt của đám bình dân thì bọn họ là những kẻ cao cao tại thượng, nhưng khi nhìn ra thế giới thì mọi người đều đang sinh tồn trong một cái khe hẹp.

Định vị mục tiêu khách hàng không đúng, cho dù là có sale sập sàn thì cũng chẳng có hiệu quả gì.

Nếu như Chels thay đổi ý nghĩ một chút, nếu như Chels có thể nghiên cứu ra những vũ khí sắc bén phục vụ cho chiến tranh thì sợ là đã bị cướp mua sạch rồi.

Chương 19 - Liên Minh Tạm Thời (1)

Thấy bầu không khí trong hiện trường bỗng nhiên lạnh xuống, Hudson bèn thuận thế mở miệng dò hỏi: "Chú Chels, sao chú không giới thiệu về mức tiêu hao năng lượng của những sản phẩm này trước đi!"

"Ma hạch cùng Ma tinh thạch đều là vật tư chiến lược, bị vương quốc quản khống vô cùng nghiêm ngặt. Nếu như tiêu hao quá lớn, những người ngồi đây cũng không dùng nổi."

Mua thì được, nhưng dùng không nổi, đây là nguyên nhân chủ yếu mà Ma pháp khoa học kỹ thuật không thể nào mở rộng được.

Đừng nói là những vật dụng sinh hoạt này, ngay cả vũ khí chiến tranh mạnh mẽ như Ma tinh pháo đều bởi vì vấn đề chi phí mà không thể nào phổ cập được.

Trong quá khứ cũng từng xuất hiện những vật phẩm khoa học kỹ thuật bằng Ma pháp làm cho người hai mắt tỏa sáng, nhưng bởi vì tính áp dụng bị hạn chế, cho nên đa phần đều là phù dung sớm nở tối tàn.

Nếu như bàn về hàm lượng khoa học kỹ thuật, ai có thể so được với đám người điên trong hiệp hội pháp sư chứ? Những người này còn phân ra một loại chức nghiệp —— Luyện kim thuật sĩ, chuyên môn phụ trách nghiên cứu những thứ không đâu.

Mặc dù thành quả nghiên cứu của Chels cũng không tệ, nhưng nếu như so với đám Luyện kim thuật sĩ trong hiệp hội pháp sư thì lại hoàn toàn không đáng chú ý .

Người khác không làm những thứ này không phải là vì không làm được, mà là không cần thiết.

Pháp sư cao cấp chỉ cần thi pháp liền có thể tạo ra tác dụng giống như những món đồ chơi trước mắt này.

Trừ phi Chels có khả năng làm giả giá thành xuống, nếu không thì toàn bộ những phát minh ở trước mặt này đều là gân gà.

Đương nhiên, một người không có ma pháp thiên phú như Chels mà lại có thể chuyển chức thành Luyện kim thuật sĩ đã là kỳ tích không nhỏ. Nếu như có thể phổ biến rộng rãi thì cũng có ích rất nhiều cho sự nghiệp luyện kim của đại lục.

Bất quá những chuyện này đều chẳng liên quan gì đến Hudson. Nếu như Chels nghiên cứu ra những thứ có thể bắn ra pháp thuật thì có lẽ hắn còn cảm thấy có chút hứng thú.

Ai cũng có ước mơ làm Pháp sư mà, Hudson cũng không ngoại lệ. Cho dù là không cân nhắc đến những nhân tố khác, chỉ đơn thuần là vấn đề an toàn thôi thì Pháp gia đã đứng đầu rồi, ai mà nguyện ý làm khiên thịt chứ!

Theo như tin tức mà hắn nghiên cứu lịch sử nhận được, từ trước tới nay Pháp sư đều được bảo vệ cực kỳ chặt chẽ, cho dù là bại trận thì Pháp sư cũng nằm trong "vị trí chiến lược" (aka rút lui).

Liều mạng là không tồn tại. Không có văn bản pháp luật nào quy định Pháp sư phải chiến đấu đến chết. Sợ là chỉ có Mục sư mới có thể có được những ưu đãi này.

"Các vị cứ việc yên tâm. Những thứ này đều không tiêu tốn nhiều ma lực đâu, chỉ cần một viên Ma hạch cấp thấp nhất, hoặc là thạch anh cao cấp liền có thể duy trì bàn ăn ma lực vận chuyển một tháng, đèn ma pháp có thể chiếu sáng cả một năm."

"Chi phí lắp đặt cũng sẽ không cao, chỉ cần một ngàn năm trăm kim tệ liền có thể chế tạo ra bốn chiếc đèn ma pháp cộng thêm một cái bàn ăn ma lực."

"Thử nghĩ mà xem, khi các vị tổ chức yến hội rồi lấy ra những vật dụng công nghệ cao này ra, lúc đó sẽ làm cho tất cả khách mời cảm thấy kinh ngạc, có phải là rất đáng giá không?"

"Tin tưởng ta, bây giờ đang giảm giá sốc, cái giá này chắc chắn là thấp nhất trên toàn bộ đại lục này, không mua sẽ bị thiệt thòi..."

Chels ra sức cổ động, đáng tiếc là hiện trường lại tràn ngập yên tĩnh. Đúng là quý tộc rất xem trọng thể diện, nhưng những người ngồi đây cũng không phải là người chưa trải sự đời.

Tiêu một ngàn năm trăm kim tệ chỉ vì thể hiển một chút, vậy sau đó nên sống như thế nào?

Đó là còn chưa kể đến phí bảo trì, điều khiển vv... cũng là một bút chi tiêu không nhỏ. Một năm không có khoảng một nghìn kim tệ là sẽ không chịu nổi.

Bầu không khí ở hiện trường lại lạnh xuống, lần này Hudson cũng không dám mở miệng sinh động bầu không khí. Gia tộc Koslow cũng là tiểu môn tiểu hộ, nếu như hắn dám hứa hẹn đặt hàng một bộ, có lẽ Nam tước Redman sẽ chạy tới thanh lý môn hộ.

Thấy không người đáp lại, vẻ mặt nhiệt tình của Chels cũng dần dần nguội xuống.

Lần này ông ta thật sự không có loạn ra giá. Nếu như không phải tài chính trong lãnh địa xảy ra vấn đề, ông ta mới sẽ không giảm giá nhiều như vậy.

Đáng tiếc là vứt mị nhãn quăng cho người mù, đám quý tộc trước mắt này chẳng có ai biết hàng.

Chung quy vẫn là lý trí chiếm thượng phong, sau khi miễn cưỡng áp chế lửa giận, Chels liền thở dài một hơi rồi nói: "Được rồi, bắt đầu yến hội thôi!"

Nghe nói yến hội bắt đầu, bầu không khí trong đại điện vốn đang khẩn trương lập tức trở nên náo nhiệt, giống như không hề xảy ra chuyện gì vậy.

Đều là một đám diễn viên giỏi, Hudson đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn như thường lệ tìm một vòng tròn tương đối thuận mắt rồi gia nhập, sau đó liền bắt đầu chém gió.

Không ít quý tộc đều là bị triệu tập tới, không bao lâu nữa mọi người sẽ trở thành chiến hữu, trao đổi một chút tin tức, câu thông một chút cảm tình là sẽ không sai.

Đi ra bên ngoài muốn không bị người bắt nạt thì kết quần kết đội là lựa chọn tốt nhất. Nếu như mười mấy vị quý tộc ở đây liên hợp lại, chừng mấy ngàn nhân mã, cho dù là Bá tước Pierce cũng phải coi trọng mấy phần.

Hudson hiện diện ở khắp nơi, cũng coi như là như cá gặp nước. Những quý tộc ở đây đều không phải người bình thường, người nào người nấy đều rất biết ăn nói.

Những tình tiết máu chó kéo cừu hận như mắt chó coi thường người khác, khiêu khích, khinh bỉ đều chưa từng xuất hiện.

Cho dù Hudson là người trẻ tuổi nhất trong đám, nhưng hắn vẫn rất được hoan nghênh. Nếu như không phải nơi này không thích hợp, chắc là đã có người giới thiệu con gái cho hắn làm quen rồi.

Chương 20 - Liên Minh Tạm Thời (2)

Tiếc nuối duy nhất là những người tham gia yến hội đều là một đám đại nam nhân, những vị phu nhân, tiểu thư quý tộc trong tưởng tượng của hắn lại không hề lộ diện.

Cũng chẳng còn cách nào khác, làm gì có ai đi ra ngoài bên ngoài mà mang theo gia quyến chứ? Người ngoài không mang gia quyến, đám quý tộc ở gần đây đương nhiên cũng sẽ không mang theo bạn gái.

Mọi người tới đây là để giao lưu cảm tình, bão đoàn sưởi ấm, dưới áp lực sinh tồn, những chuyện như tình cảm nam nữ đều phải lùi ra sau.

Ăn xong một đống thức ăn dở ẹt, Hudson liền càng cảm thấy khinh bỉ với những thứ mà Chels phát minh. Bàn ăn ma pháp dùng để làm màu thì được, nhưng mà hương vị thì thực sự là một lời khó nói hết.

Bất quá chuyện này cũng bình thường, giống như cái máy xào rau tự động ở kiếp trước. Toàn bộ nguyên liệu và gia vị đều được phối trộn một cách rất khoa học, cuối cùng đồ ăn làm ra cũng chỉ miễn cưỡng có thể nuốt xuống, căn bản không có linh hồn.

Thấy Chels đang một thân một mình uống rượu giải sầu, Hudson linh cơ khẽ động, bèn bưng chén rượu đi tới, cười ha hả nói: "Chú Chels, chú chuẩn bị đổi nghề làm người ngâm thơ rong sao?"

Chels vốn đang rất bực bội, nghe Hudson nói vậy, sắc mặt liền càng âm trầm hơn, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng không còn vẻ ôn hoà như trước.

Chức nghiệp "người ngâm thơ rong" nhìn như phong quang vô hạn, nhưng trên thực tế lại không phải một nghề tốt, trong giới quý tộc chỉ có một đám ăn no không có chuyện làm mới làm nghề này.

Bình thường nghe một vài câu chuyện còn đỡ, con cháu nhà ai mà chạy đi làm người ngâm thơ rong thì sẽ bị người chế giễu mấy chục năm.

Sau khi nói đùa một câu, Hudson liền tiếp tục bình tĩnh nói: "Chú Chels, cháu có một cơ hội phát tài, không biết chú có hứng thú không?"

Thấy Hudson không giống như đang nói đùa, Chels vốn đang rất tức giận lại lập tức bình tĩnh.

Vài ngày trước, ông ta làm thí nghiệm ma pháp, không cẩn thận chơi quá trớn, làm cho tài chính trong lãnh địa gần như phá sản. Nếu là không mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết, hơn một ngàn lĩnh dân của ông ta đều phải đói bụng.

Vì xoay tiền, ria mép của Chels đều sắp bạc trắng rồi. Nhưng nhà dột lại gặp mưa suốt đêm, lệnh chiêu mộ mà Bá tước Pierce ban ra làm cho Chels muốn mượn tiền cũng không có chỗ mượn.

Chiến tranh rất tốn tiền, loại chiêu mộ có tính chất nghĩa vụ này đều là tự mình mang theo lương khô đi tham chiến, tất cả chi tiêu đều do lãnh chúa quý tộc của lãnh địa đó gánh chịu.

Chỉ cần nhìn cường độ của lệnh chiêu mộ là biết, sau này tất cả mọi người đều phải thắt lưng buộc bụng mà sống. Dù là có dư lực thì cũng muốn lưu lại chuẩn bị phòng hờ bất cứ tình huống nào.

Muốn mượn tiền đều không có cách nào mở miệng, Chels đang phải chịu áp lực rất lớn.

Nếu như lãnh địa của ông ta thật sự phá sản, vậy thì cái chức lãnh chúa này cũng coi như xong. Quý tộc không chỉ được hưởng đặc quyền, mà còn phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng.

Mặc dù giáo dục nô lệ hóa rất thành công, nhưng cũng phải để cho lĩnh dân nhét đầy bao tử nha, ít nhất cũng phải đảm bảo điều kiện sinh hoạt thấp nhất. Bằng không khi lĩnh dân đói bụng thì cũng sẽ biết tạo phản.

Trong nhà của Chels cũng có già có trẻ, có vợ có con, ông ta không dám từ bỏ gia nghiệp này. Trong tình huống bất đắc dĩ, Chels chỉ đành tổ chức buổi yến hội này.

Từ tình huống trước mắt đến xem thì ông ta đã bị bệnh thiếu máu. Cái gì cũng không bán được, lại còn phải tốn tiền tổ chức yến hội tiền.

Thịt muỗi cũng là thịt, đối với một người đã sắp phá sản như Chels mà nói, tổ chức yến hội cũng là một món tiền không nhỏ.

Nghe có cơ hội phát tài, Chels liền không thèm do dự, lập tức mở miệng dò hỏi: "Hudson, đứa cháu đáng yêu của ta, cơ hội phát tài mà cháu nói là gì?"

Hudson uống một hớp nhỏ rượu, không chút hoang mang hồi đáp: "Đương nhiên là chiến tranh rồi! Quy mô của cuộc nổi loạn lần này cũng không nhỏ, gia sản của không ít quý tộc, phú thương đều đã rơi vào trong tay phản quân. Hiện giờ đám phản quân này thật sự là giàu đến chảy mỡ."

"Chỉ cần tiêu diệt bọn hắn thì chúng ta nhất định sẽ thu hoạch được không ít. Nếu như may mắn, bắt được mấy con cá lớn, vậy thì sẽ kiếm đến đầy bồn đầy bát."

Nghe được đáp án, Chels liền cảm thấy mất hứng, tức giận nói: "Hudson, cháu còn non lắm. Ai mà chẳng biết chiến tranh có thể phát tài. Nhưng cháu xem có mấy người có thể phát tài thông qua chiến tranh đây?"

"Dù là chiến lợi phẩm có nhiều hơn nữa, thì đó cũng là của những đại nhân vật ở phía trên. Chúng ta chỉ có thể đi theo nhặt một chút canh thừa thịt nguội, ngay cả phí tổn xuất binh đều không lấy lại được thì làm sao phát tài!"

Đây là sự thật, từ xưa đến nay đều không có mấy người làm giàu nhờ chiến tranh. Không phải là trong chiến tranh không có tài phú, chủ yếu là tài phú đã bị các quyền quý chia cắt hết rồi .

Tiểu quý tộc có thể đi theo uống canh đã là đại lão ở phía trên có lương tâm rồi, gặp được người ăn một mình, bọn hắn ngay cả nước tắm cũng không uống được.

"Chú Chels, đừng vội!"

"Thế giới này chung quy vẫn là phải dùng thực lực để nói chuyện, chỉ với hai nhà chúng ta thì đương nhiên là không có quyền nói chuyện trên chiến trường, nhưng nếu như mọi người hợp lực lại thì khác."

"Hôm nay có chừng 30 nhà quý tộc tham gia trận yến tiệc này, nếu có thể tập trung binh mã của mọi người lại thì chính là một đội quân hơn mấy ngàn người."

"Nếu như chú có dẫn đầu mọi người liên hợp lại, vậy thì khi lên chiến trường cũng sẽ có một chỗ cắm dùi."

"Nếu như may mắn, không chừng còn có thể tranh thủ được phụ trách một khu vực. Đến lúc đó, chiến lợi phẩm chia như thế nào không phải là do chúng ta quyết định sao?" Hudson ra sức đầu độc nói.

Chương 21 - Ma Pháp Sư

Hắn vốn không chuẩn bị gây chuyện, nhưng cơ hội lại được tới miệng, nếu như không biết lợi dụng thì chính là thằng đần.

Tước vị của Kỵ sĩ Chels không cao, lại còn là quỷ nghèo, nhưng thực lực của ông ta mạnh nha, hơn nữa sức ảnh hưởng trong giới quý tộc cũng không thấp.

Nếu như chịu dẫn đầu thành lập liên minh, không có quý tộc nào ở đây có thể cự tuyệt. Dù sao cũng chẳng có người nào muốn trở thành bia đỡ đạn trên chiến trường cả.

Gia nhập liên minh thì ít nhất còn có thể phái đại biểu tham gia hội nghị quân sự, không đến mức hai mắt đen thui.

Về phần sự tồn tại của liên minh có thể sẽ làm cho những đại nhân vật ở phía trên không vui thì lại chẳng liên quan gì đến Hudson?

Trời sập xuống cũng có người cao ở phía trước đỡ lấy. Hắn không phải lão đại, chỉ là một tiểu nhân vật, ai rảnh rỗi đến mức đi chú ý hắn làm gì?

"Mọi người thật sự nguyện ý gia nhập sao?" Chels không xác định hỏi.

Kêu ông ta đi đánh nhau thì được, đi nghiên cứu cũng có thể chịu đựng, nhưng kêu Chels đi chơi chính trị thì thật là làm khó ông ta.

Lăn lộn nhiều năm như vậy, không chỉ không đem gia nghiệp phát dương quang đại, mà còn làm cho sắp phá sản, nhiêu đó thôi cũng đã đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề.

"Chuyện có chỗ tốt thì tại sao mọi người lại phải cự tuyệt chứ?"

Hudson mỉm cười hỏi lại một câu. Trận giao lưu vừa rồi cũng không phải uổng phí, hắn cũng đã nắm được bảy tám phần tâm tư của đám tiểu quý tộc này rồi.

Nếu như không nắm chắc thì Hudson cũng sẽ không chạy tới trêu chọc Kỵ sĩ Chels. Dù sao, đắc tội với một cái Đại kỵ sĩ cũng là chuyện rất phiền phức.

Chels do dự một lát liền đột nhiên thở dài một hơi, dường như đã đưa ra một quyết định trọng đại gì đó.

"Được, ta sẽ làm chuyện này!"

Nhờ Hudson xe chỉ luồn kim mà một liên minh quân sự đang nhanh chóng được thành lập. Những người bạn nhậu bỗng nhiên biến thành "người một nhà", bầu không khí trong yến hội lại được đẩy lên cao trào.

Nhìn mọi người đang điên cuồng chúc mừng, Hudson nở một nụ cười tươi tắn, nhưng trong lòng lại âm thầm lắc đầu.

Xem ra đây chính là liên minh quân sự qua loa nhất thế giới, chưa thỏa thuận quyền lợi và nghĩa vụ của các bên liền trực tiếp tuyên bố kết minh.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì đều phải xem liêm sỉ của mọi người. Hudson cũng không chắc là đám đồng minh này có đáng tin cậy trên chiến trường không.

Có lẽ ở trong tình huống lợi ích nhất trí thì có thể miễn cưỡng xem như một liên minh. Nếu như xảy ra xung đột về lợi ích thì đó cũng là lúc liên minh này sụp đổ.

Mặc dù là thế, nhưng Hudson vẫn cảm thấy liên minh này rất có giá trị. Không nói những chuyện khác, vấn đề tiêu cực biếng nhác, thật giả lẫn lộn đã được giải quyết.

Chỉ cần Bá tước Pierce không phải thằng ngu thì cũng sẽ không truy đến cùng. Dù sao, quy củ cũng chỉ là thứ dùng để trói buộc kẻ yếu.

Hơn 30 tên Kỵ sĩ + mấy ngàn binh lính, dù là ở trong toàn bộ tỉnh Đông Nam thì đây cũng không phải là một thế lực nhỏ. Nếu như có thể phát huy được truyền thống đoàn kết cao cả thì trên đường còn có thể tiếp tục kéo người gia nhập.

Mặc dù sức chiến đấu của loại liên minh phân tán này không mạnh, nhưng thắng ở chỗ có thể dọa người nha! Nhất là đối với giai cấp thống trị, bọn họ không chỉ cần cân nhắc đến sức mạnh của liên minh, mà còn phải xem lại sức ảnh hưởng của những gia tộc sau lưng những vị quý tộc này.

Trong lúc Hudson đang suy tính bước kế tiếp nên đi như thế nào thì Kỵ sĩ Chels đột nhiên bước tới.

"Tiểu Hudson, hình như cháu có tâm sự?"

Xem ra tâm tình hiện giờ của ông ta rất không tệ. Còn có thời gian rảnh để quan tâm những chi tiết nhỏ này.

"Chú Chels, cháu cũng thích nghiên cứu Ma pháp, khổ nỗi là không có tài liệu, cho nên muốn cháu muốn đổi một chút Ma hạch hoặc là Ma tinh thạch của chú." Hudson thuận thế nói.

Trên lục địa Aslante, Ma hạch và Ma tinh thạch đều là đồng tiền mạnh, có tác dụng hơn bất kỳ kim tệ hay ngân tệ nào.

Dù gì thì quy cách kim tệ và ngân tệ mà các quốc gia phát hành đều không giống nhau, một ít đại quý tộc cường thế cũng có thể tự mình tiền đúc, giá trị của loại tiền này thường phụ thuộc vào lương tâm của người đúc tiền.

Khi tiến hành thanh toán mậu dịch quốc tế thì việc chuyển đổi giá trị tiền đều vô cùng khó khăn, tất cả mọi người đều thích sử dụng lại tiền có giá trị ổn định như Ma tinh thạch hay Ma hạch.

Cộng thêm tác dụng của Ma tinh thạch và Ma hạch trong chiến tranh, cùng với tác dụng đặc biệt với những chức nghiệp như Ma pháp sư và Luyện kim sư, dẫn đến hai vật phẩm này rất ít được lưu thông trên thị trường.

Lúc đầu Hudson còn nghĩ là có tiền liền có thể mua được, nhưng sau khi hiểu rõ tình huống thì hắn liền quả quyết lựa chọn từ bỏ.

Chịu nhiều loại nhân tố ảnh hưởng, cho dù thỉnh thoảng sẽ có đợt bán ra, nhưng thường chỉ xuất hiện trong nhà đấu giá, vả lại đều có giá trên trời, tỉ suất chi phí và hiệu quả thấp đến đáng thương. Muốn thu được số lượng lớn thì chỉ có thể dựa vào quan hệ âm thầm giao dịch.

Dựa theo tin tức mà Hudson biết được, cái giá mà Hiệp hội pháp sư lấy được hai loại tài nguyên chiến lược này từ vương quốc chỉ bằng một phần ba giá bán lẻ trên thị trường.

Mặc dù quý tộc cũng có hạn ngạch có thể trao đổi, nhưng điều kiện tiên quyết là phải trở thành Ma pháp sư trước đã. Trong bối cảnh này, cho dù những tiểu quý tộc bình thường có cất giữ thì số lượng chắc chắn cũng sẽ không nhiều, lúc không tất yếu sẽ không lấy ra giao dịch.

Vị Kỵ sĩ Chels ở trước mặt hắn đều nghiên cứu ma pháp mỗi ngày, còn phát triển ra rất nhiều công nghệ Ma pháp vô vị, trong tay ông ta chắc chắn không thể thiếu hai thứ này.

Chương 22 - Giao Dịch

Vấn đề quan trọng nhất là hiện giờ Kỵ sĩ Chels đang rất thiếu tiền, ngay cả công nghệ Ma pháp cũng có thể lấy ra bán, vậy thì Ma hạch và Ma tinh thạch đương nhiên là cũng có thể giao dịch.

"Hudson, cháu còn trẻ. Nghe chú khuyên một câu, đừng nên học theo chú."

"Nghiên cứu Ma pháp chính là một cái động không đáy, dù có bao nhiêu gia sản cũng không đủ để lấp đầy nó. Trừ phi cháu có thiên phú Ma pháp cao cấp, nếu không thì đừng nên lãng phí thời gian và vàng bạc." Chels thành khẩn nói.

Hudson có thể nghe được, những lời này đều là thật lòng. Bản thân Chels đã giẫm qua cái hố trời nghiên cứu Ma pháp này, nên ông ta thật sự không muốn nhìn thấy Hudson đi theo vết xe đổ của mình.

Nghe được "thiên phú Ma pháp", Hudson chợt có một ý tưởng, thầm nói: Có lẽ mình phải cố gắng để trở thành một Ma pháp sư.

Đều là đốt tiền, nhưng Kỵ sĩ nghiên cứu Ma pháp thì là không làm việc đàng hoàng. Mà Ma pháp sư nghiên cứu Ma pháp lại là hợp tình hợp lý.

Đáng tiếc là từ trước tới giờ Hudson đều chưa từng tiếp xúc với Ma pháp, lại càng không bàn đến chuyện sử dụng nó. Hắn liếc nhìn Chels một cái, trong lòng lập tức có một ý tưởng.

Mặc dù mình không có phương pháp tu luyện của Ma pháp sư, nhưng người ở trước mặt này có nha. Chỉ cần nhìn đống vật phẩm Ma pháp trong đại điện là biết Kỵ sĩ Chels chắc chắn sẽ không thiếu kiến thức lý thuyết trong lĩnh vực này.

"Chú Chels, chắc là chú biết cách để kiểm tra thiên phú Ma pháp đúng không, chú kiểm tra giúp cháu được không?"

Hudson hỏi.

Vì làm rõ cách sử dụng của bàn tay vàng, hắn chỉ đành liều mạng. Vừa rồi hắn đã bán cho Kỵ sĩ Chels một đại nhân tình, trước mắt là cơ hội tốt nhất để mở miệng.

Có lẽ là vì thấy Hudson rất quyết tâm, hoặc có lẽ chỉ vì kiểm tra thiên phú cũng không tốn bao nhiêu công sức, Kỵ sĩ Chels liền gật đầu một cái.

"Cách kiểm tra thiên phú Ma pháp vô cùng đơn giản, chỉ cần nắm chặt viên Ma tinh thạch không rõ thuộc tính này trong lòng bàn tay, sau đó điều động tinh thần lực hấp thu Ma lực trong đó."

"Nếu như cháu có thiên phú Ma pháp thì Ma lực trong viên tinh thạch này sẽ chậm rãi chảy vào bên trong thân thể, mà tốc độ chảy sẽ quyết định thiên phú của cháu là tốt hay xấu."

"Đương nhiên, phương pháp kiểm tra này cũng không hoàn toàn chính xác, có thể sẽ có sai sót, cũng không có cách nào kiểm tra ra thiên phú thuộc tính cụ thể."

"Muốn kiểm tra chính xác thiên phú Ma pháp của một người thì phải tới hiệp hội pháp sư. Thủ tục cũng rất đơn giản, chỉ cần nộp phí kiểm tra một trăm viên kim tệ là được."

"Nếu như thiên phú tốt thì sẽ được thu nạp vào hiệp hội pháp sư, còn có thể miễn lệ phí khảo hạch. Đương nhiên, ưu đãi này chỉ dành cho trẻ em."

"Muốn bồi dưỡng Ma pháp sư thì phải bắt đầu từ khi còn nhỏ, một khi qua mười lăm tuổi, hiệp hội pháp sư sẽ không nhận nữa.

Trừ phi là người có thể tự học trở thành Ma pháp sư, nếu không sẽ không nhận được chứng nhận."

Nói xong, Chels thấy Hudson vẫn bất vi sở động liền thở dài một hơi. Từ trên người Hudson, ông ta thấy được cái bóng của chính mình lúc còn trẻ, cũng kiên trì và tự tin như vậy.

Chỉ là muốn tu luyện Ma pháp thì phải có thiên phú, nhưng 95% dân số đều không có thiên phú tu luyện Ma pháp.

Toàn bộ vương quốc Alpha chỉ có chưa tới năm trăm vị Ma pháp sư được đăng ký trong danh sách, trong đó có một nửa là Ma pháp học đồ.

Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan đến chế độ tuyển chọn nhân tài. Chi phí khảo hạch cao đã trực tiếp ngăn cản rất nhiều dân nghèo ở ngoài cửa.

Nếu như có thể tiến hành kiểm tra thiên phú của toàn dân, không tới mười năm, số lượng Pháp sư trong vương quốc sẽ có thể thêm một số 0 ở phía sau.

Đương nhiên, đây là chuyện không thể nào. Bất luận là Quốc vương hay tập đoàn quý tộc đều sẽ không bỏ mặc để cho sức mạnh siêu phàm được truyền bá một cách trắng trợn ở trong tầng lớp thấp được.

Huống chi lấy số lượng Ma pháp sư trong vương quốc, cho dù có muốn kiểm tra thiên phú của toàn dân thì bọn hắn cũng vô lực.

Nhìn xem những mảnh vụn tinh thạch rơi lả tả trên mặt, Chels lập tức há to miệng, trông như một chữ O lớn. Giai đoạn trước làm nền nhiều như vậy, kết quả lại xuất hiện cảnh tượng này, thật sự là vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

Mà Hudson lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, hắn chỉ mới bắt đầu điều động tinh thần lực thì viên Ma tinh thạch này liền bị hút khô, muốn khống chế cũng không kịp.

Thu hoạch duy nhất là cái la bàn trong đầu đã ngưng thật thêm một chút, chỉ là biến hóa này quá yếu ớt, nếu như không cẩn thận quan sát thì nhất định sẽ nhìn không ra.

"Chú Chels, chắc là không phải do tinh thạch không được bảo quản tốt, ma lực bên trong đã cạn kiệt từ lâu, chỉ còn sót lại một tia cuối cùng, lại trùng hợp là mới bị cháu hấp thu hết, đúng không?"

Hudson cố gắng ngụy biện nói.

Một viên Ma tinh thạch ít nhất cũng phải hơn mười viên kim tệ, trong túi Hudson không có tiền, có cơ hội chơi chùa thì phải cố gắng chơi.

Kỵ sĩ Chels cũng gật đầu một cái. Mặc dù có chút gượng ép, nhưng đây cũng là lời giải thích hợp lý nhất.

Ông ta đều chưa từng nghe nói có người có thể hút khô một viên tinh thạch trong khi kiểm tra thiên phú Ma pháp. Dưới tình huống bình thường, viên Ma tinh thạch này đủ để một Ma pháp sư sơ cấp bổ sung ba lần ma lực.

Trừ phi là Pháp thánh tại thế mới có thể hút khô một viên Ma tinh thạch chỉ trong nháy mắt. Đương nhiên đây là chuyện không thể nào, trong mấy ngàn năm qua Pháp thánh trong truyền thuyết đều chưa từng xuất hiện.

Chuyện làm cho ông ta nghĩ mãi không rõ là vừa rồi viên Ma tinh thạch này vẫn còn rất tốt, căn bản không giống như sắp hao hết ma lực, nhưng tại sao nó lại đột nhiên không có.

Chẳng lẽ là do người của Hiệp hội pháp sư giở trò?

Chương 23 - Giao Dịch (2)

Nhưng vô duyên vô cớ sao những kẻ cuồng nghiên cứu kia phải làm việc này?

Chels nhớ lại lai lịch của viên Ma tinh thạch này một lần nhưng cũng chẳng phát hiện ra được bất kỳ dấu vết gì, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Ông ta chỉ có thể tự nhận là do mình xui xẻo, căn bản không có cách nào truy đến cùng. Cho dù có xác định được là một trò đùa quái đản của một vị đại lão nào đó trong Hiệp hội pháp sư thì Chels cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Mất một viên Ma tinh thạch, làm cho một người vốn đã nghèo như Kỵ sĩ Chels lại càng nghèo thêm. Ông ta nhìn Hudson rồi bất đắc dĩ nói:

"Ta chỉ có một viên Ma tinh thạch không có thuộc tính này thôi, không thể nào tiếp tục kiểm tra cho cháu nữa. Bất quá theo như tình huống vừa rồi thì chắc là cháu có thiên phú tu luyện Ma pháp."

"Nhưng muốn biết thiên phú thuộc tính cụ thể thì cháu phải đi tới Hiệp hội pháp sư kiểm tra mới được!"

"Pháp môn minh tưởng và chú ngữ căn bản thì ta cũng có. Nếu cháu cần thì ta có thể cho cháu sao chép một phần, nhưng phải thu lệ phí."

"Hiệp hội pháp sư yết giá là một trăm kim tệ, nể tình của ta và phụ thân cháu, ta có thể giảm còn 80%."

Không biết có phải là do ảo giác hay không, Hudson cảm thấy khi Kỵ sĩ Chels nói về vụ giá cả thì lại hơi chột dạ.

Hudson cũng không biết là ông ta có hố mình không. Nhưng để có thể thu được ma tinh thạch và ma hạch một cách hợp tình hợp lý, cho dù biết rõ đây là một cái hố thì hắn cũng chỉ có thể nhảy vào trong.

"Vậy thì cám ơn chú Chels. Nhưng sẽ tốt hơn nếu chú bán thêm cho cháu mấy viên ma hạch và ma tinh thạch, thuộc tính khác nhau thì càng tốt." Hudson tỏ vẻ kích động nói.

Đối với một người thiếu niên mà nói, có cơ hội trở thành Ma pháp sư chắc chắn là một chuyện rất đáng vui mừng. Vì đạt được mục đích, Hudson quyết định tiếp tục giả bộ nai tơ.

Có lẽ là thấy thái độ kiên quyết của Hudson, hoặc có lẽ là vì muốn gom góp tài chính bù đắp thiếu hụt, Chels chậm rãi nói: "Vậy được rồi! Nhưng mà cháu phải nghĩ cho kỹ. Ma tinh thạch và Ma hạch đều không rẻ, hơn nữa chỗ của ta cũng chẳng có hàng gì tốt."

Nói xong, Chels liền mở ra một cái rương, lấy ra bảo vật mà mình trân tàng rồi nói với Hudson:

"Ta không gạt cháu, dựa theo giá thị trường là được. ma hạch cấp 1 là 50 kim tệ, ma hạch cấp hai là 150 kim tệ, Ma tinh thạch cấp thấp 20 kim tệ, ma tinh thạch trung cấp 50 kim tệ, thuộc tính đặc biệt thì phải thêm tiền."

"Cấp cao tầng hơn thì chỗ ta không có, hơn nữa tiểu tử ngươi cũng tạm thời không sử dụng được. Đợi khi ngươi trở thành Ma pháp sư rồi mới nghĩ biện pháp kiếm cũng không muộn."

Trong lời nói của Chels còn mang theo một tia hâm mộ. Là một vị ma pháp cuồng nhân, không có thiên phú ma pháp chính là chỗ đau lớn nhất của ông ta.

Nhưng ở trong mắt của người ngoài thì nỗi "đau" này của Chels có chút vô lý. Một thiên tài Kỵ sĩ không đi làm Kỵ sĩ lại muốn trở thành Ma pháp sư, chắc chắn là do đầu óc bị vào nước.

Theo cái nhìn của vô số người, nếu như Chels không nhảy vào cái hố nghiên cứu ma pháp thì bây giờ ông ta đã trở thành Bạch Ngân Kỵ sĩ rồi, có lẽ ngay cả Hoàng Kim Kỵ sĩ cũng có cơ hội.

Hudson không chút do dự chọn ra mười hai viên ma tinh thạch cấp thấp và một viên ma hạch cấp 1.

Về phần những thứ khác, hắn trông mà thèm, tiếc là hầu bao không rủng rỉnh.

Chỉ có thể tận khả năng chọn tỉ suất chi phí thấp – hiệu quả cao.

Lượng ma lực bên trong một viên Ma tinh thạch trung cấp gần gấp đôi Ma tinh thạch cấp thấp, tương đương với ma hạch cấp một. Nhưng giá cả lại cao hơn 250%, nguyên nhân chủ yếu là vì ma lực ẩn chứa bên trong càng tinh thuần hơn.

Đối với Ma pháp sư bình thường mà nói, ma lực ẩn chứa bên trong Ma tinh hạch càng tinh khiết thì khi rút ra sẽ càng đơn giản. Vô luận là chế tác Ma pháp trận hay làm Ma Tinh Pháo thì đều cần rút ra ma lực.

Nhưng Hudson thì khác, bàn tay vàng của hắn không kén ăn, là ma lực liền có thể hấp thu, ma lực có tinh khiết hay không cũng không quan trọng.

Nếu như nơi này không chỉ có 12 viên Ma hạch cấp thấp thì sợ là hắn còn có thể mua thêm mấy viên. Về phần viên Ma hạch kia, hắn chỉ cảm thấy tò mò mà thôi.

Không giống với lần trước, mơ mơ hồ hồ đã hấp thu mất, lần này Hudson đã chuẩn bị rất kỹ để nghiên cứu nó.

Đối với một người tới từ xa hội công nghệ hiện đại như hắn thì Ma tinh thạch rất dễ hiểu, nó là một loại khoáng sản có chứa năng lượng, so với những nguồn năng lượng khác như than đá, dầu thô vân vân... thì ứng dụng của loại năng lượng này càng huyền diệu hơn một chút.

Nhưng Ma hạch thì khác. Thứ này được phát triển trong cơ thể của ma thú, được hình thành một cách tự nhiên, cũng nắm giữ lực lượng cường đại.

Tồn tại tức hợp lý, chuyện nằm ngoài phạm vi nhận thức thì chỉ chứng minh là nhận thức của mình vẫn không đủ.

"Phương pháp minh tưởng và chú ngữ căn bản là 80 kim tệ, mười hai viên Ma tinh thạch cấp thấp là 240 kim tệ, cộng thêm một viên Ma hạch cấp 1 50 kim tệ nữa, tổng cộng là 370 kim tệ."

"Hudson, cháu cần phải nghĩ kỹ. Đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, một khi giao dịch thành công thì ta sẽ không hoàn trả." Chels thận trọng nhắc nhở.

Xem như một người từng trải, Chels biết rất rõ sức hút của Ma pháp, ông ta chỉ sợ Hudson nhất thời xúc động mà tham ô luôn quân phí của lần hành động này.

Nhưng ông ta chỉ là người ngoài, nói thẳng ra thì không tốt. Dù sao quý tộc cũng rất chú trọng thể diện, nói thẳng ra thì đó là đang chất vấn năng lực thanh toán của, hoặc là nói nhân phẩm của hắn.

Hudson chỉ có thể âm thầm kêu khổ. Chung quy vẫn vì mình quá nhỏ, nếu như lớn thêm mấy tuổi, dù hắn có tiêu số tiền này thì cũng sẽ không làm cho người khác chú ý.

"Yên tâm đi, chú Chels. Cháu biết mình đang làm gì, cũng sẽ không lấy danh dự ngàn năm của gia tộc Koslow ra đùa giỡn."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã mở hộp kim tệ đã chuẩn bị từ trước ra, đếm đủ số tiền rồi trực tiếp đưa tới.

Chương 24 - Tin Tức

Mười hai viên Ma tinh thạch hóa thành bột phấn, cái la bàn thần bí trong đầu hắn cũng chỉ ngưng thật được thêm một chút, còn về công năng cụ thể nó là gì, Hudson vẫn không biết.

Rõ ràng là chỉ với một ít ma lực này thì vẫn còn xa xa không thể thỏa mãn được khẩu vị của nó, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy sắp sụp đổ tới nơi. Nếu như không phải cảm nhận được thể chất có hơi tăng lên thì hắn đã chuẩn bị từ bỏ rồi.

Bàn tay vàng không xài được, Hudson chỉ đành tiếp tục hành sự cẩn thận. Xây dựng cơ sở tạm thời, chậm rãi đợi các lộ nhân mã trong liên minh tập hơi lại rồi mới tiếp tục lên đường.

Nhìn những lá cờ đầy màu sắc, lại nhìn xuống đội ngũ ngã trái ngã phải ở bên dưới lá cờ, Hudson cảm thấy mình thật sự là cạn cmn lời.

Hắn vốn cho rằng binh lính nhà mình đã đủ tệ rồi, không ngờ là còn có người tệ hơn. Trong liên minh, ngoài hai ba nhà có đội ngũ miễn cưỡng có thể xem ra, số còn lại đèu là rác rưởi trong rác rưởi.

Hudson âm thầm so sánh liền phát hiện thực lực của đám ô hợp nhà mình có thể đứng vào top 5 trong liên minh.

Không phải là bởi vì sức chiến đấu mạnh, chủ yếu là người đông thế mạnh. Đều là bị chiêu mộ, nhưng lãnh địa khác biệt thì sẽ phải nghĩa vụ quân sự phải gánh vác cũng sẽ khác biệt.

Tuy rằng đều là một đám ô hợp, nhưng người nhiều thì thực lực đương nhiên sẽ càng mạnh. Một người muốn lười biếng như

Hudson có nằm mơ cũng chẳng ngờ là đám ô hợp của hắn lại có thể trở thành quân "chủ lực" trong liên minh.

Hắn cảm thấy rất lúng túng. Rốt cuộc thì đám ô hợp này đi bình định hay đi nộp mạng cho quân phản loạn đây.

Chỉ có thể nói thế giới này có quá nhiều người thông minh, ngay khi cảm thấy không thích hợp thì cả đám đều lựa chọn bảo tồn thực lực.

Một đám người thông minh tụ tập lại với nhau liền sẽ xuất hiện tình huống trước mắt - "cuộc hội tụ của đám ô hợp".

Trong bối cảnh mà việc lười biếng trở thành chủ đạo thì việc thành thật sẽ trở thành khác loại. Đương nhiên,"Khác loại" ở đây không có ý nghĩa xấu, tất cả mọi người đều vô cùng "kính trọng" những người đã bỏ tiền kia.

Khi chọn minh hữu thì đương nhiên là người thành thật sẽ có ưu thế hơn. Cả đám quý tộc, bao gồm cả Hudson, đều rất ăn ý bắt đầu khen lấy khen để.

Còn về những suy nghĩ thật lòng thì đã không quan trọng, dù sao trong cuộc chiến sau đó bọn hắn sẽ đại diện cho "thực lực" của liên minh .

Đương nhiên, vị lãnh tụ trên danh nghĩa như Kỵ sĩ Chels cũng là đại diện cho thực lực. Chẳng qua ông ta đại diện cho thực lực của cá nhân, mà người ta lại đại diện cho thực lực của cả đoàn thể.

Ai bảo Chels nghèo chứ?

Ông ta đã đầu tư rất nhiều tài phú vào trong cái động không đáy là nghiên cứu ma pháp, cho nên cũng không còn tài lực để phát triển quân bị. Ngay cả những tên vệ binh kia cũng là nông nô phục dịch, thực lực của lãnh địa chính là bản thân ông ta.

Trong số các đội quân tư nhân của quý tộc thì bộ hạ của Chels là đội tệ hại nhất. Toàn bộ binh lính đều mang giáo tre, ngay cả áo giáp cũng chẳng có nổi một bộ.

Trang bị tệ thì cũng thôi, ngay cả quân sĩ mấu chốt cũng là một đám vớ va vớ vẩn. Đội hình tán loạn, vừa nhìn liền biết là chưa từng được huấn luyện.

Người bình thường đều sợ so sánh, dưới tình huống được một đám đồng minh phụ trợ, Hudson đột nhiên phát hiện quân đội nhà mình đã trở thành một "đội quân tinh nhuệ".

Ít nhất khi nhìn vào cách hành quân thì đội ngũ của gia tộc Koslow là đội quân duy nhất có thể giữ nguyên được đội hình. Không giống với tư quân của những quý tộc khác, mỗi lần xây dựng cơ sở tạm thời đều phải đi khắp nơi tìm người.

Có thêm nhiều đồng đội như vậy, tốc độ hành quân lập tức giảm hơn một nữa. Hiện giờ chỉ còn cách thời gian tập hợp quy định không còn bao lâu nữa, nhưng lại không có người nào tỏ ra nóng vội.

Tất cả mọi người đều không hề hoảng hốt, Hudson cũng lười làm chim đầu đàn. Pháp không trách chúng cũng được áp dụng trên đại lục Aslante này, hơn nữa bọn hắn còn là những quý tộc tôn quý.

Trong hệ thống chính trị hiện giờ, quý tộc có rất nhiều đặc quyền. mặc dù Bá tước Pierce có năng lực xử phạt mỗi một vị quý tộc, nhưng ông ta tuyệt đối không dám đồng thời xử phạt một đám quý tộc. Nếu không chuyện này loạn lên chắc chắn sẽ làm kinh động đến vương quốc.

Từ xưa đến nay, giữa chính quyền trung ương và chư hầu đều có những xung đột không thể hòa giải. Làm thế nào để áp chế những đại quý tộc ở địa phương là một môn mà mỗi một vị quốc vương đều phải học.

Vì sự ổn định và cân bằng quyền lực trong vương quốc, Quốc vương tiền nhiệm đều sẽ chia rẽ nội bộ các chư hầu, chuyện không thể tha thứ nhất chính là những quý tộc đó đoàn kết lại.

Dựa theo nguyên tắc này, mối quan hệ giữa đại quý tộc ở địa phương và các trung tiểu quý tộc đương nhiên là sẽ không hài hòa, cũng không dám quá hài hòa.

Nghĩ thông mọi chuyện, Hudson đột nhiên hiểu được cách làm của đám đồng liêu này. Một cuộc náo loạn nhỏ, nhìn như hết sức vô ly đầu, nhưng thực tế lại là biểu hiện của kiến thức chính trị.

Đương nhiên, cũng không thể nói là mọi người cao minh đến mức nào. Đa số người làm như vậy chỉ là bởi vì bản năng quen thuộc. Có lẽ bọn hắn cũng không muốn đến trễ, nhưng hiệu suất quá thấp làm cho bọn hắn không thể tới kịp lúc.

Kẻ thực sự đạo diễn những chuyện này chính là các Đại quý tộc phía trên. Một đời lại một đời cố gắng, một đời lại một đời phóng túng, mới xuất hiện loại cục diện như hiện giờ.

Nếu như đổi thành Hudson thì hắn cũng sẽ làm như vậy. Cố ý tạo ra cục diện buông lỏng kiểm soát cục bộ là cách tốt nhất để loại bỏ sự hoài nghi của quốc vương.

Chỉ là trong mấy chục năm gần đây loại cục diện này đã phát sinh một chút biến hóa. Theo thời gian trôi qua, thực lực của chư hầu cũng càng ngày càng mạnh, ưu thế của vương thất đã không còn rõ ràng nữa.

Dần dần, những thủ đoạn thăm dò xuất hiện ngày càng nhiều hơn.

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Hudson. Tin tức của hắn có hạn, không am hiểu về xã hội thượng tầng, kết luận mà hắn đưa ra cũng chưa chắc là chính xác.

Chương 25 - Ethel

Khi đại quân của Bá tước Pierce đến cứ điểm Ethel thì nơi này đã trở thành bộ chỉ huy của quân bình định phản loạn, cũng trở thành tiền tuyến ngăn cản phản quân tiến về phía tây.

Xung phong đi đầu chính là tinh thần của Kỵ sĩ, mặc dù Bá tước Pierce không tự mình dẫn đội xông lên, nhưng vẫn đích thân tới nhất tuyến chỉ huy.

Thủ thành nhiều ngày liên tục, Bá tước Pierce cũng có chút mỏi mệt. Kế hoạch vĩnh viễn cũng không theo kịp biến hóa, vốn cho rằng phản quân chỉ là đám ô hợp, không đáng để lo, muốn nhân lúc loạn lạc để mưu lợi, cho nên ông ta mới bỏ mặc cho phản quân lớn mạnh.

Không nghĩ là bọn chúng lại làm lớn chuyện như vậy. Đầu tiên là tàn sát toàn bộ quý tộc trong thành Dadir, sau đó phản quân lại nhanh chóng càn quét khắp các vùng nông thôn.

Không chờ Bá tước Pierce phản ứng lại, phản quân đã vét sạch hai quận Wright và Ryton, quân tiên phong nhắm thẳng vào Beda.

Hai quận Wright và Ryton hai quận thì thôi, dù sao cũng là đất phong của quý tộc khác, cũng chỉ có mấy tên phong thần xui xẻo bị liên lụy, Bá tước Pierce vẫn còn chịu được tổn thất này.

Nhưng Beda thì khác, nơi đó chính là đất phong quan trọng nhất của gia tộc Dalton ông ta, một khi rơi vào trong tay phản quân, vậy thì thiệt hại sẽ rất lớn.

Bất đắc dĩ, Bá tước Pierce chỉ đành ra mặt tuyên bố lệnh chiêu mộ, rồi lại tự mình dẫn đại quân nghênh địch, ngăn địch ở cứ điểm Ethel.

"Viện quân của các quý tộc đã đến nơi nào rồi, còn bao lâu nữa mới đến?" Bá tước Pierce cau mày hỏi.

Gia tộc Dalton không sợ phản quân, nhưng chiến tranh là phải có người chết. Rõ ràng là bọn phản quân ở trước mặt cũng không phải là người bình thường, nếu như liều mạng với địch nhân, cho dù có thắng thì cũng khó tránh khỏi sẽ tổn thất nặng nề.

Thực lực mới là căn bản trong cái thế giới mạnh được yếu thua này. Nếu như thực lực của gia tộc Dalton bị hao tổn quá nhiều, không biết sẽ bị bao nhiêu con sói đói nhào tới.

Vì giảm bớt thiệt hại của quân mình, cho dù là có thực lực đánh tan phản quân ngoài thành nhưng Bá tước Pierce cũng lựa chọn cố thủ không ra.

"Ngoài những quý tộc ở gần tiền tuyến đã tổ chức phòng thủ tại chỗ ra, quân đội của các quý tộc khác đều đã xuất phát, dự tính là trong vòng năm đến mười ngày nữa sẽ lần lượt chạy tới tiền tuyến."

"Người cách chúng ta gần nhất hiện giờ là quý tộc của địa khu Hansen, chỉ có hơn tám mươi dặm đường, nhưng tốc độ hành quân của bọn hắn lại chậm như ốc sên, một ngày thậm chí còn chưa đi được 10 dặm."

"Những quý tộc ở các địa khu như Warren, Qatar, Arbor cũng cách chúng ta không đến một trăm hai mươi dặm. Chỉ là bọn hắn đang cố gắng giảm bớt tốc độ hành quân, một ngày cũng không đi được hai mươi dặm."

Sĩ quan trung niên vừa nói xong, Bá tước Pierce lập tức nổi giận. Quả thực là khinh người quá đáng, lệnh chiêu mộ đã phát ra hơn nửa tháng, vậy mà viện quân lại còn đang trên đường.

Người không biết còn tưởng rằng tỉnh Đông Nam vô cùng rộng lớn, nhưng thực ra khoảng cách của lãnh địa cách cứ điểm Ethel xa nhất cũng còn chưa tới bốn trăm dặm.

Chỉ có ngần ấy lộ trình mà lề mà lề mề hơn nửa tháng chưa tới, cũng khó trách Bá tước Pierce tức giận.

Nhưng giận thì giận, ở trước mặt phản quân thì những chuyện như tọa sơn quan hổ đấu, ngồi thu ngư ông đắc lợi là không có cách nào cầm lên trên mặt bàn để nói. Phản ứng hiện giờ của đám quý tộc kia chính là sự phản phệ mà những chuyện này mang tới.

Có vết xe đổ của hai quận Wright và Ryton, những trung tiểu quý tộc trong tỉnh Đông Nam đều đang đề phòng Pierce.

Thế giới này chưa bao giờ thiếu người thông minh, chuyện mà Hudson có thể phân tích ra thì những quý tộc khác cũng sẽ phát hiện ra dấu vết để lại.

Vì tự vệ, mọi người đều tự hiển thần thông. Mặc dù Bá tước Pierce đã hạ lệnh phong tỏa tin tức, nhưng đối với quý tộc thì việc phong tỏa tin tức này căn bản là chẳng có tác dụng gì.

Không có cách nào, quý tộc trong thiên hạ là người một nhà. Mặc dù Bá tước Pierce là đại quý tộc lớn nhất ở tỉnh Đông Nam, nhưng đa số những tên tiểu đệ Kỵ sĩ dưới trướng ông ta đều là người của trung tiểu quý tộc.

Có lẽ những người này sẽ không phản bội lãnh chúa, nhưng truyền một chút tình báo cho gia tộc của mình thì vẫn có thể làm được. Chắc chắn là không thể trông cậy vào tất cả mọi người đều trung thành trăm phần trăm rồi.

"Ngu xuẩn!"

"Toàn bộ đều là một đám ngu xuẩn!"

"Càng kéo dài thời gian thì thực lực của quân phản loạn sẽ càng mạnh. Đến lúc đó mới giao tranh thì bọn hắn sẽ có quả ngon mà ăn..." Bá tước Pierce nổi giận nói.

Ông ta đã hạ quyết tâm là phải gõ cho bọn trung tiểu quý tộc bằng mặt không bằng lòng này một gậy.

Nhưng mà nghĩ lại thì hành động cụ thể của chuyện này lại vô cùng phiền phức. Đám này đều là hạng người tiêu cực lười biếng, để cho một vị lão đại như ông ta ở tiền tuyến liều mạng với đám phản quân.

Cho dù Pierce có ý định gì đi nữa, đám người đó không tới thì ông ta cũng chẳng làm được gì!

Ông ta cũng không thể sai phản quân đi gây chuyện với đám quý tộc kia được a?

Nếu như thật sự làm vậy, sợ là cái đám quý tộc này sẽ cảm thấy hạnh phúc vô biên. Dựa theo tác phong của quân phản loạn, một đường huyết tẩy, lúc đó gia tộc Dalton liền toang rồi.

Quý tộc được hưởng thụ rất nhiều quyền lợi đặc thù, nhưng cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng. Chỉ cần nhìn quý tộc của hai quận Wright và Ryton là biết, cơ hồ là toàn bộ chết trận.

Cho dù có cá lọt lưới thì kẻ đó cũng đã là "người chết" trong giới quý tộc. Nghĩa vụ cơ bản nhất của một quý tộc chính là "trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ" của mình, không phải muốn chạy là có thể chạy được.

Chương 26 - Lợi Ích Động Nhân Tâm

Nếu như lãnh địa bị mất thì cũng tương đương với việc mất đi hết thảy. Thân phận quý tộc, gia tộc vinh quang, toàn bộ đều mất hết. Hiện thực tàn khốc này ép cho bọn hắn chỉ có thể ở lại liều mạng.

Đương nhiên, những đứa con cháu ở ngoài thì không tính. Đây đều là hạt giống, vạn nhất phát sinh biến cố, con em quý tộc lưu lạc bên ngoài còn có thể kế thừa tước vị, phục hưng gia tộc.

"Tổng đốc các hạ, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Việc cấp bách là mau chóng đốc xúc các quý tộc kia suất lĩnh quân đội chạy tới tiếp viện."

"Mặc dù pháo đài Ethel rất kiên cố, nhưng cuối cùng cũng không thể hoàn toàn ngăn cản bước tiến của phản quân. Lỡ như quân địch đi vòng qua tòa thành, chia binh tiến vào Beda làm loạn thì phiền phức lớn rồi."

Sĩ quan trung niên nhắc nhở.

Đây không phải là nói chuyện giật gân, phản quân không cần phải tuân theo quy tắc trò chơi. Bù lại thì bọn chúng cũng không có hậu phương ổn định, đối với phản quân thì có đường lui hay không cũng không quan trọng.

Khi đã đến tình trạng đó rồi, mặc kệ Bá tước Pierce có nguyện ý hay không thì cũng chỉ có thể lấy nội tình gia tộc ra huyết chiến với phản quân tới cùng.

Bá tước Pierce chần chờ một chút, nhìn đám phản quân ở bên ngoài pháo đài rồi hung ác nhẫn tâm nói: "Truyền lệnh xuống, cưỡng chế toàn bộ quý tộc phải tới cứ điểm Ethel trong vòng ba ngày."

"Nói cho bọn hắn, phản quân gây họa ở hai quận Ryton và Wright đang chờ bọn hắn tới lấy. Chỉ cần có thể lập được đại công, đất phong vô chủ này chính là chiến lợi phẩm của bọn hắn."

"Ta lấy vinh quang của gia tộc Dalton ra cam đoan: sẽ bẩm báo đúng sự thật cho vương đô, bảo đảm mỗi một vị bề tôi có công đều sẽ nhận được đãi ngộ tương xứng."

Bản thân mình gây họa thì bản thân mình phải gánh chịu. Muốn lăn lộn trong giới quý tộc thì đương nhiên là phải tuân thủ một ít quy tắc nhất định.

Vì vãn hồi cục diện, Bá tước Pierce chỉ có thể dốc hết vốn liếng. Dù sao lần này ông ta đã chơi quá lớn, một mình ông ta không thể chịu được.

Cho dù là Pierce thì cũng không thể một mình nuốt trọn hai quận này được, vương đô cũng sẽ không đồng ý.

Nếu như không nghĩ biện pháp lấy được sự đồng thuận của đám quý tộc địa phương thì gia tộc Dalton gia sẽ không chịu nổi áp lực, làm không tốt vương thất cũng có thể nhúng tay vào.

Vạn nhất bị vương thất bắt được cái chuôi, thừa cơ phân đất phong hầu cho một vị vương tử, lúc đó ai mới là lão đại của tỉnh Đông Nam này còn chưa biết.

Có thể ngồi vững trên các chư hầu một phương, Bá tước Pierce cũng không phải người ngu. Sau khi hiểu rõ được lợi ích mà mình có thể lấy được, ông ta liền quả quyết đưa ra chọn lựa. ...

Khi tốc độ hành quân giảm xuống còn mỗi ngày mười dặm, cuộc hành quân này đã trở thành du sơn ngoạn thủy. Bầu không khí khẩn trương của chiến tranh đã không còn tồn tại, khí tức giải trí lại càng ngày càng nồng đậm.

Một đường tiến lên, đội ngũ của liên minh cũng nhanh chóng lớn dần, ngày càng nhiều quý tộc gia nhập vào trong đội ngũ này.

Nhiều người chưa chắc là thực lực sẽ mạnh, nhưng tin tức nhất định sẽ linh thông. Sau khi mọi người phát động nhân mạch cố gắng hỏi thăm, ngày càng nhiều tin tức được truyền đến, mọi người cũng dần dần hiểu rõ chuyện ra sao.

Biết được tin tức, cả đám quý tộc, bao gồm Hudson, đều đã trút bỏ được lo lắng.

Sau khi mặc niệm thay cho hai quận Wright, Ryton xui xẻo kia xong, mọi người liền trắng trợn phê phán Bá tước Pierce, hận không thể ăn thịt, uống máu gã ta.

Đương nhiên là chỉ giới hạn trong việc phê phán bằng miệng. Dù sao tất cả mọi người đều là người thông minh, biết mình có bao nhiêu cân lượng, muốn mọi người ra mặt chủ trì công đạo thì vẫn là rất khó .

Chuyện duy nhất có thể làm là tiếp tục tiêu cực biếng nhác.

Nếu như cuộc phản loạn là do Bá tước Pierce làm ra, vậy thì ông ta phải có trách nhiệm giải quyết hậu quả, bằng không khi vương quốc truy cứu trách nhiệm thì ông ta sẽ không có quả ngon để ăn.

Tiền tuyến đã có người chống đỡ, phản quân sẽ không chạy tới địa bàn nhà mình gây họa, đám người liền không còn lo lắng gì nữa.

Về chuyện đến trễ, mọi người đều đã nghĩ xong cách đối phó, mượn cớ cũng là có sẵn —— Phản quân tập kích quấy rối.

Đã nói có phản quân tập kích thì chính là có phản quân tập kích, chân tướng không quan trọng.

Bá tước Pierce sẽ không thể nào trốn tránh được trách nhiệm trong cuộc phản loạn lần này, tương đương với việc có một nhược điểm, cho nên ông ta không thể nào truy tra chuyện này được.

Thẳng đến khi quân lệnh của Bá tước Pierce truyền đến thì tình huống mới xảy ra biến hóa. So với nghĩa vụ mang tính chất phục dịch bắt buộc như lúc trước thì giờ đây đã có lời hứa về phần thưởng bằng hiện vật.

Đất phong có lực hấp dẫn rất lớn đối với quý tộc, không có gì sánh bằng. Quý tộc trong hai quận Wright và Ryton gặp nạn, quý tộc tuyệt tự cũng không chỉ có một nhà hai nhà, có một miếng bánh ga tô lớn như vậy rơi xuống, nói không động tâm là không thể nào.

Một khắc trước mọi người vẫn còn đang mặc niệm cho tình cảnh bi thảm mà quý tộc của hai quận này gặp phải, nhưng sau một khắc thì tất cả đều đã mài đao xoèn xoẹt, muốn qua đó chia một miếng thịt.

Ngay cả Bá tước Pierce, người bị cả đám quý tộc trắng trợn phê phán này cũng đột nhiên được thiết lập lại hình tượng trong lòng mọi người, trở nên cao lớn đứng lên.

Chửi rủa, chỉ trích, lên án mạnh mẽ, ngoài những cảm xúc phức tạp của việc thỏ tử hồ bi ra, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn bắt nguồn từ việc gia tộc Dalton ăn một mình.

Bây giờ Bá tước Pierce đã đưa ra hứa hẹn, có thịt mọi người cùng nhau chia, cục diện liền khác biệt rất lớn.

Chương 27 - Lợi Ích Động Nhân Tâm (2)

Nếu như chỉ là lời hứa của một cá nhân thì mọi người còn có thể hoài nghi, dù sao nhân phẩm của Bá tước Pierce cũng chẳng có gì đáng nói, lúc nào cũng có thể đổi ý.

Nhưng nếu như lấy vinh quang của gia tộc ra cam đoan thì tình huống sẽ hoàn toàn khác nhau. Không có vị quý tộc nào dám lấy vinh quang của gia tộc mình ra nói đùa.

Trong một thế giới mà vinh quang cao hơn sinh mạng này, cái giá phải trả khi trái với điều ước thật sự là quá cao. Một khi xảy ra, vậy thì chỉ có thể ra khỏi vòng.

Nhìn những ánh mắt nóng rực của đám đồng minh, Hudson liền biết là mình không ngăn được. Nếu như đám người không thể khắc chế sự tham lam trong lòng, vậy thì sau đó nhất định sẽ xảy ra đại sự.

Nếu như phản quân dễ đối phó như vậy thì sao Bá tước Pierce phải lấy lợi ích ra chia cho mọi người chứ?

Gia tộc Dalton là một trong số ít Đại quý tộc của vương đô, nên cũng không phải hạng ăn chay. Vô luận là thực lực hay là nhân mạch quan hệ cũng đều không phải là thứ mà đám tiểu quý tộc trong liên minh có thể sánh bằng.

Chỉ cần nhanh chóng dập tắt phản loạn, không cho vương quốc có cơ hội tham gia vào. Cho dù không thể độc chiếm hai quận thì ít nhất cũng có thể nuốt được nửa quận.

Bây giờ gia tộc Dalton lại hào phóng đến mức lấy ra chia đều, có thể được chia một phần mười cũng đã không tệ rồi, thậm chí có thể càng ít hơn.

Giữa quý tộc đều có chuyện thông gia, cho dù quý tộc trong hai quận này đã tuyệt tự, nhưng cũng còn thân thích có thể bổ sung vào.

Những người ở xa ngoài ngàn dặm, nằm ngoài tầm tay với thì tạm thời bất luận, nhưng những quý tộc bản địa có quan hệ thân thích với hai quận này sẽ không từ bỏ.

Không để bọn hắn tham gia thì còn tốt, mà đã vào cuộc thì sẽ khó tránh khỏi một tràng long tranh hổ đấu.

Không quan tâm là quan hệ như thế nào, chỉ cần phù hợp với pháp luật của vương quốc, có quyền thừa kế, vậy liền có thể nhảy ra tranh đoạt quyền kế thừa. Đợi khi mọi người tranh đoạt xong, những nơi vô chủ còn lại mới thật sự là chiến lợi phẩm có thể lấy ra chia cắt.

Ngay cả Hudson đều đang chải vuốt mạng lưới quan hệ thân thích của mình, tìm kiếm xem trong hai quận này có những quý tộc nào có dính líu quan hệ với nhà mình.

Ở thời điểm này, ưu thế nhân khẩu thịnh vượng của gia tộc Koslow liền được thể hiện ra ngoài. Hắn không chỉ có thể tìm được mấy nhà có quan hệ thông gia, ngay cả đồng tộc cũng có hai nhà.

Đương nhiên, chỉ với những này thì còn chưa đủ. Nói đến quan hệ thì còn phải cân nhắc đến thứ tự của quyền thừa kế.

Dựa theo thứ tự thừa kế bình thường thì căn bản là không tới lượt Hudson.

Bất quá mọi chuyện đều có ngoại lệ, chỉ cần đối phương không có người thừa kế trực hệ, vậy thì thứ tự thừa kế của họ hàng xa liền sẽ trở thành một đoàn đay rối.

Nếu như lại có Đại quý tộc ủng hộ, trước khi những người thừa kế khác kịp phản ứng, hắn hoàn toàn có thể đi trước một bước kế thừa tước vị, lúc đó thì đại sự đã định.

Hậu hoạn thì đương nhiên là sẽ có, nhưng so với tước vị thì một chút nguy hiểm này cũng rất đáng. Cùng lắm thì sau đó từ từ cãi cọ, chỉ cần được nhóm lợi ích thừa nhận thì đây chính là một chuyện rối như tơ vò.

Chủ yếu vẫn là đất đai của vương quốc đều đã có chủ, ngưỡng cửa mà tập đoàn lợi ích đặt ra cho người đến sau là rất cao. Với một chút công lao trong việc bình định phản loạn này, cùng lắm chỉ có thể sinh ra vài vị Kỵ sĩ.

Muốn dựa vào quân công để thu được tước vị thì chỉ có cách là đạt được thắng lợi trong các cuộc chiến tranh đối ngoại, hơn nữa còn phải ở những đất phong có biên cảnh bất an.

Nếu như không phải vậy thì sao mọi người có thể thay đổi lập tức chính trị ngay khi Bá tước Pierce vừa lộ ra thiện ý chứ.

Các cuộc thảo luận thật sự là quá mãnh liệt, một ít quý tộc đã vội vàng lấy ra bản đồ trân tàng của mình rồi kêu gào muốn chia của trước, dường như phản quân không hề tồn tại vậy.

Kỵ sĩ Chels, vị lão đại trên danh nghĩa, căn bản không thể khống chế nổi cục diện. Một liên minh tụ hội đã trực tiếp biến thành một cái chợ bán thức ăn.

Hudson không vội gia nhập vào trong cuộc thảo luận, đúng là diện tích của hai quận Ryton và Wright không nhỏ, nhưng tình huống hiện giờ là sói nhiều thịt ít!

Muốn làm hài lòng tất cả mọi người là chuyện không thể nào, bây giờ chắc chắn là sẽ không thảo luận ra được kết quả gì. Cho dù có thể miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị thì cái hiệp nghị đó cũng không chính xác.

Cuối cùng, chỉ là một phần nhỏ trong số rất nhiều quý tộc này là có ý định tạm thời liên minh. Cho dù là thành lập liên minh thì quyền nói chuyện cũng vẫn rất có hạn, không có khả năng như ý muốn của tất cả mọi người.

"Ngừng!"

"Các vị, bây giờ không phải là lúc để thảo luận những vấn đề này. Trên quân lệnh của Tổng đốc đã quy định rõ là muốn chúng ta phải chạy đến tiền tuyến trong vòng ba ngày, nếu như không thể đến đúng hạn, cho dù không bị xử phạt thì sợ là chiến lợi phẩm sau đó cũng không còn quan hệ gì với chúng ta."

"Tính ra thì chúng ta chỉ còn cách cứ điểm Ethel chừng hơn một trăm dặm nữa, căn bản là không có dư thừa thời gian để lãng phí."

"Về vấn đề đất phong mà mọi người đang quan tâm, ta cảm thấy thảo luận lúc này là không có ý nghĩa. Tỉnh Đông Nam có nhiều quý tộc như vậy, cho dù chiến lợi phẩm có nhiều thì cũng không đủ chia cho tất cả mọi người."

"Chỉ có một số ít người có thể đạt được như ý nguyện. Nếu như muốn chia cho mọi người tâm phục khẩu phục thì cuối cùng vẫn là phải dùng chiến công để nói chuyện."

Lời nói của Chels giống như một chậu nước lạnh giội thẳng vào đám người. Cảnh tượng náo nhiệt khi nãy lập tức trở nên yên lặng.

Chương 28 - Binh Lực +12

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu, vừa rồi chỉ bị tin vui đột kích làm cho quá kích động. Bây giờ phản ứng lại, lập tức liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bá tước Pierce không phải là hạng người dễ đối phó, có thể bỏ ra lợi ích lớn như vậy để chia cắt, rõ ràng là muốn mọi người đi bán mạng.

Nếu như không có đủ quân công, sợ là ngay cả tư cách ngồi trên bàn cũng không có.

Quyền thừa kế?

Tất cả mọi người đều đồng ý để cho huyết mạch trực hệ thừa kế, đó là quy tắc của trò chơi. Những người thừa kế là họ hàng xa thì còn phải bàn lại.

Nhà ai mà không có họ hàng chứ? Có phải là từ trong khe đá chui ra đâu.

Người có tư cách tham dự quyền thừa kế thì nhiều lắm. Nếu không lấy ra một vài thứ làm cho mọi người tin phục, vậy thì tại sao bọn họ lại để cho những người thừa kế này nhặt được loại tiện nghi này.

Chuyện dính đến hạch tâm lợi ích, không có người sẽ dễ dàng nhượng bộ, cho dù có là đồng minh thì sau một khắc cũng có thể biến thành đối thủ cạnh tranh.

Đây là một cái dương mưu đặt ở trước mặt mọi người, nếu muốn tranh đoạt di sản mà quý tộc tuyệt tự để lại, vậy thì phải đi lên chiến trường liều mạng.

Ngay cả Hudson cũng chỉ có thể thừa nhận là Bá tước Pierce đã đi một nước cờ hay, khiến cho thế cuộc vốn đã bị động lập tức sống lại.

Nhìn phản ứng không giống nhau của đám người này là biết, lần này mọi người đều đã chuẩn bị dốc hết vốn liếng . Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, kế tiếp chính là khởi động đại triệu hoán thuật, triệu hoán chủ lực của gia tộc tới.

Diện tích của tỉnh Đông Nam không tính là quá lớn. Trên lý luận tới nói, nếu như hiện giờ truyền về tin tức, đại đa số quân tinh nhuệ của quý tộc đều chạy tới trước khi mọi người tới tiền tuyến.

Nhìn thấy những người mang theo tin tức vội vàng chạy ra ngoài doanh trại, Hudson liền cảm thấy lúng túng. Người khác có thể làm như vậy, nhưng hắn thì không.

Nếu như để cho Nam tước Redman biết được tin tức này, sợ là ông ta sẽ lập tức đích thân mang theo vệ binh chạy tới, đến lúc đó, quyền chủ đạo sẽ đổi chủ.

Có một người cha là Kỵ sĩ truyền thống, bình thường thì tốt, nhưng khi lên trên chiến trường thì lại rất nguy hiểm.

Nghĩ tới cảnh tượng đi theo Nam tước Redman xung phong lên tiền tuyến, Hudson liền lập tức từ bỏ. So với chiến công thì hắn vẫn cảm thấy cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn một chút.

Sống sót mới là chính mình. Nếu như chết rồi, cho dù chiến công có lớn đến đâu thì cũng là do người khác nhận.

Trong thế giới siêu phàm này, lính tinh nhuệ ngày đi trăm dặm cũng không phải là vấn đề, vào tình huống khẩn cấp, hai ba trăm dặm cũng không có vấn đề gì, nhưng với đám ô hợp chưa trải qua huấn luyện này thì không được.

Chưa từng tu luyện, còn là người bình thường. Cộng thêm dinh dưỡng không đầy đủ, hầu hết những người này đều có sức khỏe kém, hành quân hơn một trăm dặm trong vòng ba ngày là không khó, nhưng cũng không tính là dễ.

Vừa gia tăng tốc độ liền bắt đầu xảy ra vấn đề. Trong lúc hành quân thì mọi người vẫn còn không có cảm giác gì, đến khi xây dựng cơ sở tạm thời mới xuất hiện tràng diện lúng túng "binh không biết tướng, tướng không biết binh".

Tình huống của gia tộc Koslow thì tốt hơn, nhờ vào cuộc huấn luyện trước đó của Hudson, mặc dù không thể nói là một đội hình, nhưng binh sĩ cũng không có đi lạc.

Chỉ là đến khâu cuối cùng kiểm kê nhân số thì vẫn xảy ra chuyện, không biết tại sao lại xuất hiện thêm 30 người.

Sĩ quan phụ trách kiểm kê nhân số bước lên hỏi thăm tình hình, kết quả là những kẻ hồ đồ này còn chẳng nói được tên đầy đủ của lãnh chúa.

Nếu như không phải thời đại này không lưu hành nội ứng, sợ là Hudson đã xem bọn hắn như gian tế để xử lý rồi. Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là không sẽ có người phái mấy kẻ hồ đồ tới làm gian tế.

Một mực đợi đến sáng ngày thứ hai mà vẫn còn có mười hai tên binh sĩ không có người đến nhận, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy vô cùng cạn lời.

Toàn bộ các lãnh chúa trong liên minh đều đã tới qua, nhưng tại sao lại còn dư người?

Rốt cuộc là do mấy kẻ hồ đồ này không nhận ra được lãnh chúa của mình, hay là do đám quý tộc kia sơ sót, chuyện này khó mà có thể kết luận, Hudson liền trực tiếp chấp nhận sự thực là binh lực của mình bỗng dưng +12.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, chỉ là hứng thú của mọi người đều không cao. Xem ra biến cố đêm qua đã dạy cho mọi người một bài học.

Biến hóa rõ ràng nhất chính là mọi người đều phái ra thân tín của mình đi trông chừng đội ngũ, chỉ sợ lại gây ra chuyện cười.

Không có gì bất kỳ, cũng chẳng có gì ngoài ý muốn, lúc chạng vạng tối, khi xây dựng cơ sở tạm thời vẫn xảy ra vấn đề. Chẳng biết tại sao, binh lính của mọi người vẫn trộn lẫn được với nhau, chỉ có thể chờ một đám lãnh chúa đi nhận người.

Sau khi trò hề này tiếp tục xảy ra, địa vị của Hudson trong liên minh lập tức tăng lên, được mọi người ca tụng là "đội quân tinh nhuệ".

Đương nhiên là Hudson không có cách nào cự tuyệt danh xưng này."Đội quân tinh nhuệ" này là một phép so sánh, nếu như phủ định cách nói này, chẳng phải là đang nói những người còn lại đều rất vô năng sao?

Chỉ số EQ của Hudson đạt tiêu chuẩn, cho nên hắn liền chấp nhận cách nói này, cũng làm cho sĩ khí của binh sĩ dưới trướng tăng mạnh, giống như là thật sự một "đội quân tinh nhuệ" vậy.

Thanh danh chỉ là hư, nhưng thu hoạch thực chất thì Hudson chỉ đành rưng rưng tiếp nhận: "Binh lực +15".

Hiện giờ hắn đã có thể xác định, Ngoài liên minh ra, ở gần đây còn có đội quân của những quý tộc khác, hơn nữa khoảng cách cũng không xa. Nếu không thì không thể giải thích được nguyên nhân tại sao binh sĩ của hắn lại càng ngày càng nhiều.

Chương 29 - Kỵ Sĩ Lười Biếng

Nhưng mà biết thì biết, Hudson cũng không muốn nhiều chuyện. Nhặt được binh sĩ của người ta, im lặng phát tài là được rồi, chủ động trả lại chẳng phải là rất ngu ngốc sao.

Mặc dù cách làm như vậy không phù hợp với thân phận quý tộc, cũng không phù hợp với tinh thần Kỵ sĩ, nhưng chuyện này vô cùng Hudson.

Những binh sĩ này không cần trả tiền lương, lại thành thật nghe lời, theo cái nhìn của Hudson thì đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Cũng may là hành quân với "cường độ cao" chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, ngày thứ ba đã tới được tiền tuyến, nếu không cứ tiếp tục đi nữa, Hudson thật sự lo lắng có ngày sẽ bị người mất binh sĩ tìm tới cửa.

Nhìn qua cứ điểm Ethel nằm cách đó không xa, mọi người còn chưa kịp thở ra một hơi thì phản quân đã ầm ầm giết tới.

"Không nói võ đức, chẳng có chút tinh thần Kỵ sĩ gì cả." Hudson âm thầm chửi bậy.

Nếu như địch nhân đã giết tới đây, vậy thì chỉ có thể đánh.

Trong từ điển của Kỵ sĩ có từ rút lui, nhưng mà không có câu không đánh mà chạy.

Chels, người được xem là vị lão đại của liên minh trên danh nghĩa, bèn ra lệnh: "Mọi người theo ta xông lên!"

Vừa dứt lời, vị lão đại này liền một mình một ngựa xông ra ngoài. Ngay sau đó, đám lãnh chúa quý tộc kia cũng đồng thời hưởng ứng, dùng hành động thực tế để thể hiện ra lòng "dũng cảm" của Kỵ sĩ.

"Bỏ lại quân đội, tự mình xông trận?"

Cảnh tượng trước mắt đã làm thay đổi tam quan của Hudson. Ở dưới con mắt của tất cả mọi người nên Hudson không dám chuồn.

May mà hắn đủ cẩn thận, ngay từ đầu đã suất lĩnh quân đội đi theo phía lưng đội ngũ. Bây giờ phía trước đang hò hét loạn cào cào, còn trùng hợp ngăn chặn đường đi hắn lại.

Nếu như là những quý tộc khác, có lẽ đã trực tiếp phi ngựa lao lên rồi, nhưng một người có tinh thần sợ chết như Hudson thì không làm vậy.

Vì không lộ ra vẻ khác loại, xung phong là điều chắc chắn phải làm. Hudson nhìn về phía chiến trường rồi phân phó thuộc hạ: "Tyre, mang quân đi theo ta tiến công từ bên cánh trái."

Nói xong, Hudson cũng phi ngựa ra. Hiện giờ Chels đã mang theo một đám quý tộc Kỵ sĩ xông vào trong hàng ngũ của phản quân, chỉ vừa mới đối mặt, bảy, tám tên binh sĩ của phản quân đã bị chặt đứt thi thể.

Ở trước mặt Chels, phản quân giống như là giấy vậy. Đám Kỵ sĩ quý tộc theo sát phía sau không kém bao nhiêu, mặc dù là không hành động lưu loát được như Chels, nhưng số người giết được cũng không kém.

Thấy đội ngũ của phe mình đại sát tứ phương, Hudson cũng cảm thấy sĩ khí đại chấn. Không nhịn được cảm thán nói: "Không hổ là Đại kỵ sĩ, năng lực tác chiến thật là mạnh."

Không biết có phải là bị bầu không khí trên chiến trường ảnh hưởng hay không, hay là bởi vì con đường phía trước không tốt, tọa kỵ của Hudson đột nhiên phát sinh biến cố.

Mặc dù hắn đã rất cố gắng vãn hồi, nhưng khoảng cách giữa hắn và đám quý tộc kia vẫn càng lúc càng lớn, mặc dù khoảng cách với quân phản loạn cũng đang không ngừng được rút ngắn, nhưng từ đầu đến cuối đều không rút được bao nhiêu.

"Nghiệt súc, sao mày có thể nhát gan như vậy được, tinh thần Kỵ sĩ anh dũng có đi không có về của mày đâu? Chờ khi chiến tranh kết thúc, tao nhất định sẽ đuổi mày đi!" Hudson không nhịn được nổi giận nói.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật. Dù sao cũng là tọa kỵ của mình, nên hắn vẫn không đành lòng quất cho nó một roi.

Nhìn bọn chiến hữu đang chém giết ở tiền tuyến, Hudson chỉ có thể tỏ ra thương mà không giúp được gì. Khi thấy có quân địch lạc đàn tới gần, hắn lập tức giơ thương Kỵ sĩ lao lên, một chiêu mất mạng.

Có lẽ là vì góc độ không đúng, cho nên khi rút câu thương ra thì máu tươi liền phun khắp người Hudson, bộ áo giáp xinh đẹp kia lập tức biến sắc.

Thấy máu, Hudson không chỉ không buồn, ngược lại còn tràn đầy kinh hỉ. Cuối cùng cũng đột phá chiến tích số không, không cần lo là sau này không có mặt mũi gặp người .

Giống như đã mở khóa được thiên phú thần bí, Hudson một mực chạy ở vùng biên giới của chiến trường và ra tay với đám binh sĩ phản quân cũng đang lười biếng giống như hắn.

Đâm liên tiếp 3 tên xui xẻo, thế cục trên chiến trường cũng dần phát sinh biến hóa. Binh sĩ hai bên đang hỗn chiến với nhau, tình hình vô cùng loạn.

Các quý tộc Kỵ sĩ vừa rồi còn đang đại sát tứ phương nay cũng gặp phải nguy cơ, lọt bị vòng vây của quân phản loạn.

Kiến nhiều cắn chết voi, dù cho sức chiến đấu của Kỵ sĩ rất mạnh thì cũng không chịu nổi những gã chống cự không ngừng vọt tới. Sau khi tận mắt nhìn thấy hai tên quý tộc Kỵ sĩ bị kéo xuống ngựa, Hudson lập tức kiên định quyết tâm tiếp tục "cẩu".

Hắn cũng không thèm tiếp tục bắt nạt quân lạc đàn nữa, mà vội vàng tập hợp đội ngũ của mình, tập kích quấy rối quân địch ở cánh trái.

"Lao vào trong giải vây cho đồng minh?"

Ý nghĩ này chỉ vừa được sinh ra liền bị Hudson quả quyết dập tắt. Đám lính mà hắn đang lãnh đạo không phải là lính tinh nhuệ, ở một bên bắt nạt mấy con dê lạc đàn thì được, nếu như lao vào quyết chiến với địch nhân thì là đang chịu chết.

Nhìn đội ngũ của đám quý tộc kia là biết, dưới sự dẫn đầu của lãnh chúa, đám tư quân bên dưới liền mù quáng theo đi theo, sau đó liền phải giằng co với quân phản loạn.

Muốn nghịch chuyển thế cục hiện giờ thì chỉ có thể chờ cho quân đội ở bên trong cứ điểm giết ra ngoài, hoặc là chờ tư quân của những quý tộc khác gia nhập vào chiến trường.

Hôm nay là kỳ hạn chót theo quy định, những quý tộc có dã tâm đều sẽ mang theo tư quân chạy tới đúng hạn. Thời gian đứng về phía mình, trên lý luận mà nói, thời gian càng dài thì sẽ càng có lợi cho đại quân bình định.

Chương 30 - Xuất Trận

Nhưng lý thuyết cuối cùng cũng chỉ là lý thuyết, theo thời gian trôi qua, các Kỵ sĩ quý tộc đang bị quân địch vây hãm đang càng ngày càng xuống sức.

Một lần xung phong liền phá tan phản quân chung quy cũng chỉ là một ý nghĩ hão huyền. Địch nhân trước mắt đang liều mạng phát động tấn công về phía bọn hắn giống như bị điên vậy.

Vì để cho công kích có tác dụng, khi đối mặt với các Kỵ sĩ phản kích, rất nhiều binh sĩ của phản quân đều không thèm né, cho dù là ngộ thương người một nhà cũng chẳng quan tâm. Hudson đã tận mắt nhìn thấy một tên binh sĩ phản quân tình nguyện bị đâm một thương cũng muốn ném cây binh khí trong tay ra ngoài.

Chỉ cần số lượng đủ nhiều thì tỷ lệ chính xác cũng không còn quan trọng nữa. Cho dù Kỵ sĩ có lợi hại như thế nào thì cũng không thể nào phòng ngự 360 độ không góc chết được.

Kỵ sĩ mạnh mẽ lại bị cuốc của nông nô đánh chết trên chiến trường, không thể không nói, đây là một loại châm chọc.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy hối hận khi lập ra cái liên minh này, nếu như không có liên minh, hiện giờ hắn đã núp ở phía sau ngắm phong cảnh rồi?

Chuyện đã đến nước này, cho dù có không muốn thì cũng chỉ có thể nhắm mắt lại. Vì giảm xuống cảm giác tồn tại của bản thân, Hudson liền nhảy xuống chiến mã, lẫn vào trong đội bộ binh.

Mắt nhìn thấy chiến hữu bên cạnh càng ngày càng ít, Kỵ sĩ

Chels hát vang tiến mạnh cũng dần ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng là những tên địch nhân này rất không bình thường, người nào người nấy đều rất khát máu, hoàn toàn không hề quan tâm đến sống chết của bản thân, căn bản không phải là phản quân bình thường.

"Lao ra!"

Chels cao giọng nói.

Bây giờ cũng không phải là lúc để khoe khoang, cho dù chiến công có quan trọng như thế nào thì cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Khả năng chỉ huy quân sự kém cũng không có nghĩa là kiến thức chính trị cũng bằng không. Đám quý tộc xung phong theo ông ta đã chết không ít rồi, nếu như còn chết tiếp nữa, sợ là ngay cả bản thân ông ta cũng không chịu được.

Chels đã thăm hỏi tổ tông ba đời nhà Bá tước Pierce từ tận đáy lòng. Bọn ta cực khổ tới đây giải vây cho người, trận chiến cũng đã đánh tới mức này, vậy mà ngươi còn không chịu xuất binh.

Đám Kỵ sĩ mà Chels đang lãnh đạo chính là cọc tiêu trên chiến trường, bọn hắn vừa rút lui thì sĩ khí của liên quân quý tộc lập tức hạ xuống.

Những kẻ đang dẫn đầu đường chạy đều là lính tinh nhuệ, có thể thấy, những gã tinh anh "thân kinh bách chiến" có khả năng sống sót cao đều là nhân vật có máu mặt trên đường chạy.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Hudson cũng đang mang theo binh mã của mình rút lui. Bởi vì hắn vẫn luôn rong ruổi ở vùng biên giới của chiến trường, sau lưng không có người nào chặn đường, cho nên lúc này rút lui cũng rất thuận lợi.

Mắt thấy liên quân quý tộc bại trận, Bá tước Pierce ở trong cứ điểm Ethel đột nhiên ý thức được mình lại chơi lớn rồi. Xuất binh, nhất định phải xuất binh, nếu như để cho phản quân thu hoạch được thắng lợi thì viện quân liền tan rã.

Các quý tộc cũng không ngốc, có vết xe đổ trước mặt, những quý tộc tới sau không chừng sẽ quay đầu rời đi. Cho dù có cáo lên vương đô đi thì người đuối lý của Pierce.

Nghĩ tới đây, Bá tước Pierce liền cảm thấy vô cùng tức giận. Bất kể có nói thế nào thì mình cũng là kẻ có mưu trí hơn người, nhưng không hiểu tại sao khi hành động lại luôn sai lầm.

Pierce vốn định mượn sức của phản quân để làm suy yếu một chút thực lực của các quý tộc quận Wright, không ngờ là ông ta đã đoán sai thực lực của phản quân, để cho phản quân càn quét hét hai quận này, làm cho thế cục mất khống chế.

Vừa rồi ông ta còn định mượn sức của phản quân để suy yếu thực lực của một chút quý tộc lãnh chúa, không ngờ là bọn liên quân quý tộc này lại phế đến vậy, giao tranh chưa đến một giờ đã bại trận.

Mọi thứ đều có độ, quá yếu sẽ gây ra sự cố, mặc kệ Pierce có muốn hay không thì hiện giờ ông ta nhất định phải xuất binh cứu đám liên quân quý tộc còn sót lại này.

Nếu không Pierce sẽ trở thành công địch của toàn bộ trung tiểu quý tộc ở tỉnh Đông Nam này. Đến lúc đó, cái chức vị Tổng đốc này của ông ta chỉ là một cái cái thùng rỗng, căn bản không có người thèm nghe mệnh lệnh của gã.

Bá tước Pierce lập tức triệu tập lính tinh nhuệ ở trong cứ điểm, mang theo thương Kỵ sĩ, cưỡi trên tọa kỵ Liệt Diễm Sư, giơ thương lên rồi hạ lệnh: "Tà ác Khô Lâu Hội đã khởi xướng phản loạn, với ý đồ lật đổ sự thống trị thần thánh của vương quốc."

"Vì sự ổn định của vương quốc, vì vinh quang của Thần Hi chi chủ, vì vinh quang của chúng ta, các dũng sĩ của Crimson Kỵ sĩ đoàn hãy đi theo ta xuất chinh!"

Cửa chính hùng vĩ của cứ điểm đang từ từ mở ra, ánh mặt trời chiếu lên cây thương kỵ sĩ, phản xạ những tia sáng sắc bén.

Bá tước Pierce cưỡi sư tử đi đầu nhảy ra khỏi cứ điểm, hơn 200 vị Kỵ sĩ theo sát phía sau, sau đó chính là một ngàn Kỵ binh của Crimson Kỵ sĩ đoàn.

Ngàn kỵ lao nhanh ra ngoài, tạo ra khí thế kinh thiên động địa, làm cho người đối diện phải sợ hãi.

Thấy có Kỵ binh đột kích, đám phản quân vây thành cũng ngay lập tức có biện pháp ứng đối. Trường thương binh chỉa về phía trước, cung tiễn thủ lập tức bắn ra vạn mũi tên, mưa tên bao phủ toàn bộ Kỵ sĩ đoàn.

Đáng tiếc những chuyện này đều là phí công, chỉ thấy Bá tước Pierce vung thương quét bay những mũi tên lao tới rồi tiếp tục xông lên.

Chờ khi tới gần trường thương binh trận thì trong miệng của Liệt Diễm Sư đột nhiên phun ra một thứ giống như dung nham, những tên phản quân không tránh kịp lập tức biến thành người lửa. Dọa đến đám binh lính ở chung quanh phải vội vàng trốn tránh, tình hình lập tức trở nên hỗn loạn.

Chương 31 - Crimson Kỵ Sĩ Đoàn

Nhân lúc phản quân đang hỗn loạn, Bá tước Pierce liền xông vào trong phản quân, dưới sự phối hợp của Liệt Diễm Sư đại sát tứ phương.

Mượn khe hở mà Bá tước Pierce mở ra, một đám Kỵ sĩ cũng điên cuồng tràn vào, trường thương trận lập tức sụp đổ.

Không còn quân trận nữa, lại bị một đám Kỵ binh đồ sát, phản quân lập tức tổn thất nặng nề.

Bất quá hiện giờ Bá tước Pierce cũng không có công phu thu hoạch tiểu binh, ông ta hoàn toàn không thèm để ý tới bại binh, mà mang theo binh sĩ lao thẳng đến nơi đặt soái kỳ của địch nhân.

Chỉ cần là người có một chút kiến thức về quân sự cũng biết, Bá tước Pierce đang chuẩn bị "bắt vua" trước.

Mắt thấy Kỵ binh đang không ngừng tới gần, một lão già áo xám đang quan chiến từ trên cao cười lạnh nói: "Crimson Kỵ sĩ đoàn không hổ là thập đại Kỵ sĩ đoàn của vương quốc Alpha, thật sự là chiến tranh lợi khí!"

"Rick, thổi huyết nguyệt kèn lệnh đi, cứ để cho đám bia đỡ đạn kia từ từ chơi với đám Kỵ sĩ chán ghét này trước, xem thử có thể giết được bao nhiêu."

Một tiếng kèn quỷ dị vang lên, đám binh sĩ phản quân vốn đang khát máu lập tức trở nên càng điên cuồng hơn. Trong mắt chỉ còn lại chém giết, giống như không hề biết đau đớn.

Nếu như cẩn thận quan sát liền sẽ phát hiện ra khuôn mặt của đám binh sĩ phản quân đều đỏ bừng, giống như cắn phải ớt vậy .

Thứ quỷ dị nhất chính là ánh mắt của đám binh sĩ phản quân này còn phát ra lục quang, giống như những tên ác ma tới từ địa ngục vậy.

Phản quân lâm vào trạng thái điên cuồng, thế là đám liên quân quý tộc liền phải chịu khổ. Vừa rồi khi chứng kiến Crimson Kỵ sĩ đoàn xuất kích, cả đám cuối cùng cũng có dũng khí phản kích, nhưng bây giờ lại bị phản quân đánh cho ngơ ngác.

Tại sao địch nhân lại không sợ chết?

Mắt thấy đội ngũ đã sắp phải sụp đổ, Hudson đang chuẩn bị chạy trốn thì phía sau đột nhiên xuất hiện những lá cờ làm cho hắn từ bỏ suy nghĩ này.

Lại có tư quân quý tộc chạy tới. Mặc kệ là ai, cũng chẳng quan tâm thực lực của người tới như thế nào, chỉ cần có viện binh gia nhập thì đã là chuyện tốt.

Quân đội mới gia nhập khiến cho liên quân quý tộc đã gần như sụp đổ lập tức ổn định lại trận cước. Mặc dù là vẫn bị phản quân đánh cho liên tục lùi về phía sau, nhưng lúc này Hudson lại không hề hoảng loạn.

Có tư quân quý tộc đầu tiên gia nhập, kế tiếp liền sẽ có nhà thứ hai, nhà thứ ba...

Trên bản chất tới nói, tất cả mọi người là châu chấu trên một sợi thừng.

Crimson Kỵ sĩ đoàn cũng đã lao ra khỏi cứ điểm, bây giờ còn đang quyết chiến với phản quân. Nếu như liên quân quý tộc đại bại, vậy thì toàn bộ tỉnh Đông Nam này sẽ khó có thể ngăn cản được quân tiên phong của phản quân.

Cuối cùng rồi sẽ có ngày chiến hỏa đốt tới lãnh địa của nhà mình, ai cũng đừng nghĩ chỉ lo thân mình. Nếu như bây giờ không liều mạng, vậy thi sau này có muốn liều mạng cũng đã không kịp.

Thấy thế cục trên chiến trường dần dần ổn định, một gã Kỵ sĩ lười biếng như Hudson cũng có thời gian để tiến hành suy xét.

Sau khi Tiếng kèn thần bí vang lên thì quân địch mới trở nên điên cuồng như vậy, giữa hai thứ này chắc chắn có mối liên hệ nào đó.

Mặc dù không biết tiếng kèn thần bí này là gì, nhưng hắn có thể chắc chắn đây không phải là đồ tốt gì. Bất kỳ thủ đoạn có thể kích phát tiềm lực của một cá nhân trên phạm vi lớn đều sẽ có di chứng.

Nhìn biểu hiện của binh sĩ phản quân là biết, đây đã không chỉ là kích thích tiềm lực đơn thuần, rõ ràng đã đánh mất ý thức của bản thân.

Không cần nghĩ cũng biết, liền xem như những người này có thể may mắn sống sót ở trên chiến trường thì cũng đã là phế nhân.

"Không hổ là tổ chức tà giáo, vừa ra tay liền không giống bình thường!"

Sau khi âm thầm cảm thán một câu, Hudson liền yên lặng đề cao cảnh giác với Khô Lâu Hội. Tính nguy hại của đám người điên này thật sự là quá lớn, lực phá hoại của bọn chúng còn cao hơn... bất cứ tà giáo nào của kiếp trước. ...

"Huyết Nguyệt kèn lệnh!"

Bá tước Pierce hoảng sợ nói.

"Không có khả năng! Chuyện này không có khả năng! Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã bị phong ấn ở Giáo Hoàng quốc vào ba trăm năm trước rồi, tại sao nó lại nằm trong tay Khô Lâu Hội được?"

Bá tước Pierce nhận ra nguồn gốc của âm thanh kỳ lạ này, nhưng vẫn cảm thấy rất khó tin. Tà vật bị giáo hội phong ấn ba trăm năm trước vậy mà lại xuất hiện ở trong tay phản quân.

Lúc này, ông ta đột nhiên hiểu rõ lý do tại sao quý tộc của hai quận Wyton và Wright lại bị phản quân lật đổ dễ dàng như vậy rồi.

Có tà khí Huyết Nguyệt Kèn Lệnh này phụ trợ, dù là nông nô thành thật cũng có thể biến thành cỗ máy giết chóc. Mặc dù sức chiến đấu chẳng ra làm sao, nhưng kiến nhiều cắn chết voi nha.

Giống như hiện giờ, toàn bộ binh sĩ phản quân đang dục huyết phấn chiến đều là nông nô được triệu tập tạm thời, hoặc là dân nghèo trong thành, dù có chết nhiều hơn nữa thì Khô Lâu Hội cũng sẽ không đau lòng.

Nhưng liên quân quý tộc thì khác, tất cả mọi người đều đang lấy sức mạnh của bản thân để đồng quy vu tận với phản quân. Nếu như tổn thất nặng nề, có thể lãnh địa sẽ phải suy sụp.

Nhất là Crimson Kỵ sĩ đoàn của Bá tước Pierce, mỗi một vị Kỵ binh đều được tuyển chọn tỉ mỉ, lại trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm ngặt trong mấy năm trời mới thành.

Chi phí của quá trình này cũng không phải là một con số nhỏ. Cho dù là chư hầu một phương thì cũng cảm thấy phí sức.

Mặc dù sức chiến đấu rất mạnh, lại được vinh dự là một trong thập đại Kỵ sĩ đoàn của vương quốc, nhưng biên chế cũng chỉ duy trì có vỏn vẹn hơn một ngàn người.

Có thể nói thiệt hại một người đều biết làm cho Bá tước Pierce cảm thấy đau lòng không thôi. Bây giờ lại phải lấy lính tinh nhuệ đi liều mạng với bia đỡ đạn của địch nhân, đây là bệnh thiếu máu

nha.

Chương 32 - Thương Vong Thảm Trọng

Cho dù gia tộc Dalton gia đại nghiệp đại thì cũng không thể một mực liều mạng như vậy, những vị tiểu quý tộc khác thì càng không cần phải nói.

"Phát tín hiệu cho toàn bộ binh sĩ ở trong cứ điểm đều xuất kích. Giơ Huyết Sắc Chiến Kỳ lên, trận chiến này, ta và Khô Lâu Hội không chết không thôi!" Bá tước Pierce giận dữ hét lên.

Không có cách nào, một Khô Lâu Hội nắm giữ "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thật sự là một mối họa lớn. Nếu như không tiêu diệt Khô Lâu Hội lúc nó chưa phát triển mở rộng, sau này có muốn ra tay cũng khó.

Phải biết là vào ba trăm năm trước, Huyết Nguyệt giáo đã dựa vào món tà khí này làm đảo loạn toàn bộ lục địa Aslante. Đế quốc Sister, một đế quốc hùng mạnh, đã vì vậy mà bị diệt vong.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của giáo hội, các quốc gia trên đại lục liên hợp ra tay mới chém giết được toàn bộ giáo đồ của Huyết Nguyệt giáo.

Bởi vì "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" là thần khí, cho nên không thể nào tiêu huỷ được. Cuối cùng Giáo hoàng đương đại đã thi triển thần thuật phong ấn nó vào trong thánh địa của Giáo Hoàng Quốc, từ Thẩm Phán Kỵ Sĩ Đoàn chịu trách nhiệm trông giữ.

Bây giờ cái củ khoai nóng bỏng tay này đã xuất hiện trên địa bàn của mình, nếu như không mau chóng dọn dẹp sạch sẽ, sợ là các đại thế lực trên đại lục đều sẽ bị hấp dẫn tới.

Các phương thế lực tụ tập, đồng thời tranh đoạt Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là Bá tước Pierce đã cảm thấy tê cả da đầu.

Ngoại trừ hối hận thì vẫn là hối hận, nếu như sớm biết trong tay Khô Lâu Hội có "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thì ông ta đã mang theo Kỵ sĩ đoàn giết tới khi phản quân vừa mới phát động rồi, căn bản không để cho bọn hắn có cơ hội làm lớn.

Trên đời không có thuốc hối hận, nhưng việc khắc phục thì vẫn phải tiếp tục làm. Vì để tránh cho tình huống bết bát nhất phát sinh, Bá tước Pierce quyết định liều mạng.

Huyết Sắc Chiến Kỳ đại diện cho không chết không thôi xuất hiện, liên quân quý tộc liền náo động, tất cả mọi người đều biết là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Từ giờ trở đi, trận chiến tranh này sẽ không thể rút lui được nữa. Hoặc là thành công tiêu diệt phản quân, hoặc là bị phản quân tiêu diệt, không có khả năng thứ ba.

Tất cả quý tộc ở chỗ này đều như nhau, bỏ chạy không chỉ làm cho bản thân xã hội tính tử vong, mà còn có thể bị vương quốc truy sát, thậm chí còn liên lụy đến gia tộc.

Đương nhiên, không chỉ có những người ở trên chiến trường gặp xui xẻo. Những tên quý tộc không thể đến chiến trường đúng hạn cũng sẽ bị vương quốc truy cứu trách nhiệm.

Biến cố kinh người này làm cho Hudson hô to trong lòng "Bá tước Pierce điên rồi". Vừa ra trận liền chơi tới bến, chuyện này làm cho hắn rất cạn lời.

Một vị Bá tước cao cao tại thượng vậy mà lại giống như dân cờ bạc chợ búa, trực tiếp đặt hết tài sản tính mệnh của mình, thật sự là hơi liều một chút.

Hudson mghĩ mãi cũng không rõ, chỉ có thể bị động tiếp nhận, ai bảo hắn chỉ là một tên ma mới tiểu Kỵ sĩ chứ?

Hudson cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ. Chỉ cần cố gắng thêm một chút liền có hy vọng trở thành một tên quý tộc có đất phong.

Đến lúc đó, nhà, xe, tiền cũng có, các cô em cũng sẽ tự mình dâng tới miệng, nửa đời sau của hắn chỉ cần nằm thẳng là được rồi.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không nguyện ý từ bỏ thân phận hiện giờ, mai danh ẩn tích chuyển sang nơi khác bắt đầu lại từ đầu. ...

"Giết... Giết..."

Huyết Sắc Chiến Kỳ vừa ra, cuộc chiến liền trở nên ngày càng kịch liệt. Crimson Kỵ sĩ đoàn vẫn đang đại sát tứ phương, sau khi liên quân quý tộc ý thức được đã không có đường lui cũng đột nhiên bộc phát.

Mặc dù sức chiến đấu của đội quân nông nô chênh lệch hơi bị nhiều, nhưng mà có một chút chỗ tốt, đó chính là nghe lời. Chỉ cần các quý tộc lão gia dẫn đầu chém giết ở phía trước thì bọn hắn sẽ lao theo.

Có lẽ là bởi vì mù quáng, có lẽ là bởi vì trung thành, hoặc có lẽ là bởi vì trong đầu của những nông nô này căn bản không có khái niệm "đào binh".

Dù sao tư liệu sản xuất đều nắm trong tay các quý tộc lão gia, một nhà lớn bé đều phải dựa vào quý tộc lãnh chúa để sinh tồn, cho dù là muốn chạy thì lại có thể chạy tới đâu chứ?

"Bầu không khí" là thứ có thể ảnh hưởng đến con người nhất, khi người chung quanh đều đang ra sức chém giết, ai cũng sẽ bị nó lây nhiễm.

Ngay cả vị Kỵ sĩ lười biếng như Hudson cũng đã chỉ huy quân đội khởi xướng phản kích. Mặc dù vẫn không xông lên tuyến đầu, nhưng chung quy đã ra sức cống hiến cho cuộc chiến tranh này.

Từng giây từng phút trôi qua, càng ngày càng nhiều quý tộc tư quân đến chiến trường, cán cân cuộc chiến cũng dần dần nghiêng về một phía.

Trên đài cao, lão già áo xám vẫn thờ ơ lạnh nhạt quan chiến tranh đột nhiên lạnh lùng nói: "Các quý tộc của tỉnh Đông Nam đang lần lượt chạy đến, xem ra hôm nay không để tiêu diệt được Crimson Kỵ sĩ đoàn."

"Thời gian cũng sắp tới cực hạn rồi. Để cho đám bia đỡ đạn này từ từ chơi với địch nhân đi, ra lệnh cho người của chúng ta rút lui trước!"

Mặc dù giọng của lão ta tràn đầy bình thản, nhưng thực ra trong lòng lại cảm thấy rất không cam lòng. Vất vả lắm mới có thể dẫn dụ địch nhân từ trong cứ điểm ra ngoài, nhưng lại bởi vì không đủ thực lực mà nuốt không trôi.

Không có cách nào, so với tập đoàn đám quý tộc đã thống trị mảnh đất này lâu đời thì Khô Lâu Hội vẫn còn quá nhỏ bé.

Loại chênh lệch này là toàn phương vị. Nhìn vào chiến trường thì sẽ thấy đám nông nô kia đang đánh có qua có lại với liên quân quý tộc, cân sức ngang tài, nhưng thương vong của phe nông nô lại nhiều hơn gấp mấy lần.

Chương 33 - Thương Vong Thảm Trọng (2)

Đây còn là ở trong tình huống được buff thêm "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh". Nếu như ở trong tình huống bình thường, đám phản quân ô hợp này sẽ không thể chịu nổi một kích của Crimson Kỵ sĩ đoàn.

Có thể kiên trì đến hiện giờ toàn nhờ vào Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang khống chế khu thần kinh của đám phản quân, biến bọn hắn thành những cỗ máy chỉ biết giết chóc.

Nhưng tà khí cuối cũng vẫn là tà khí, biến con người thành những cỗ máy giết chóc thì sẽ có điều kiện hạn chế. Không chỉ phải dựa vào dược vật, mà còn có tác dụng phụ rất mạnh.

Cưỡng ép kích phát tiềm lực của một người thì sẽ không thể duy trì được lâu. Khi đạt tới giới hạn cực hạn mà cơ thể người có thể chịu đựng thì người đó sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Ngay cả người thúc giục Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng sẽ bị tà khí phản phệ.

Mới vừa rồi còn là một tên tráng hán, nhưng khi thổi Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xong đã biến thành một lão già tóc trắng. Nếu như lại kéo dài thêm một khắc nữa, sợ là gã này cũng chỉ còn lại một đống bạch cốt.

Nhìn như còn sống, nhưng trên thực tế cũng chẳng khác nào đã chết. Rất nhiều sinh mệnh chi lực đã bị thôn phệ, cộng thêm tà khí nhập thể, cơ thể của người này vốn không thể chịu nổi.

Không riêng gì "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", khi sử dụng tất cả thần khí trên lục địa Aslante này đều phải trả giá đắt, chỉ là đại giới của "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" nghiêm trọng hơn một chút mà thôi.

Nếu như không có nhiều điều kiện hạn chế như vậy, sợ là Huyết Nguyệt Giáo đã thống nhất đại lục từ hơn ba trăm năm trước rồi, căn bản không tới lượt Khô Lâu Hội ngóc đầu dậy.

Theo toàn bộ cao tầng của Khô Lâu Hội rút lui, tiếng kèn cũng lập tức biến mất trên chiến trường. Đám binh sĩ phản quân vốn đang khát máu cũng khôi phục lại vẻ thanh minh, sau đó liền lần lượt ngã lăn trên đất.

"Thắng rồi!"

Trên mặt của tất cả mọi người ở trên chiến trường chẳng có vẻ gì là vui mừng, tất cả mọi người biết rằng đây chỉ là mới bắt đầu. Không thể tiêu diệt được cao tầng của Khô Lâu Hội thì sẽ có ngày phản quân sẽ ngóc đầu trở lại.

Hudson đang kiểm kê lại thương vong, sắc mặt của hắn âm trầm đến đáng sợ. Mặc dù hắn vẫn luôn mang theo binh sĩ chạy ra vùng biên giới của chiến trường, nhưng tổn thất vẫn rất nặng nề.

"Bốn mươi bảy người chết trận, chín người mất tích, mười ba người bị trọng thương, hai mươi sáu người bị thương nhẹ", đối với một đội quân chỉ có hơn năm trăm người mà nói, đây đã là thương cân động cốt.

So ra mà nói, tình huống của gia tộc Koslow còn khá tốt. Đám liên quân quý tộc đồng hành mới thật sự là thương vong thảm trọng.

Đối với liên minh thì việc tiêu diệt được bao nhiêu quân nông nô đã không còn quan trọng nữa, vấn đề mấu chốt là quý tộc Kỵ sĩ thương vong quá thảm trọng.

Là những kẻ mạnh nhất, xung phong nhanh nhất trên chiến trường, cho nên Kỵ sĩ quý tộc đã phải chịu đòn mãnh liệt nhất của xã hội.

Khi thành viên trong liên minh gặp lại nhau, tất cả mọi người đều chẳng còn hình tượng gì nữa. Những chiếc áo giáp xinh đẹp đã bị máu tươi nhuộm đỏ, người nào người nấy đều lộ ra sát khí làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Những gương mặt quen thuộc đã thiếu hơn phân nửa, đây là cảm thụ trực quan đầu tiên của Hudson. Trong nội tâm thì hắn lại âm thầm chúc mừng, may mắn là mình đủ "cẩu". Nếu như vừa rồi mà xung phong theo bọn này thì không chừng hiện giờ hắn đã là một bộ thi thể đang nằm trên chiến trường rồi.

"Quả nhiên là mãng phu sẽ chết rất nhanh!"

Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng vẻ mặt của Hudson vẫn giống như những người ở đây. Chỉ trong một trận chiến mà đã mất nhiều chiến hữu như vậy, nếu như không biểu hiện ra đau thương thì còn là người sao?

"Mọi người chia ra tìm kiếm một chút, hỗ trợ thu liễm thi thể. Có gia thần may mắn còn sống thì giao cho bọn hắn mang về; Nếu như không có, vậy liền sắp xếp người đưa bọn họ một đoạn đường đi!"

Cảm xúc của Chels trầm xuống, nói.

Thương vong thảm trọng như vậy, xem như lão đại liên minh trên danh nghĩa, Chels đang cảm thấy áp lực như núi. Suy nghĩ một chút, ông ta liền cảm thấy phiền muộn, một vị lão đại như ông ta còn chưa mò được chỗ tốt gì thì chuyện phiền phức đã tìm tới cửa đầu tiên.

Chết nhiều người như vậy, ít nhiều gì cũng phải có một cái công đạo. Nếu như không thể xử lý được hậu sự của quân đồng minh, sợ là ông ta phải chết đuối trong nước bọt mất thôi.

Muốn giải quyết tốt hậu quả không chỉ phải thu liễm thi cốt, mà nhất định phải tranh thủ được chiến công cho đồng minh.

Mặc dù sau đó những gia tộc này sẽ tiến hành thay đổi gia chủ, không đủ lực để tham dự cuộc tranh đoạt lãnh địa tiếp đó, nhưng ít nhiều gì cũng phải tranh thủ được một chút tài nguyên đền bù.

Trên lý luận tới nói, chỉ cần dựa theo quy củ để giải quyết là được, nhưng người trưởng thành đều biết, quy định cũng là do con người chấp hành. Nếu như không có người hỗ trợ tranh thủ, cái gọi là đền bù thì cũng chỉ là một chuyện cười.

Những người khác có thể trốn, nhưng Chels nhất định phải ra mặt. Nếu không thì vị lão đại trên danh nghĩa là y sao có thể phục chúng được?

Danh dự của quý tộc lớn hơn trời, vì danh tiếng của gia tộc, Chels cũng chỉ có thể nhắm mắt tiến lên.

Đương nhiên, mọi chuyện đều có hai mặt. Mặc dù những vấn đề này rất phiền phức, nhưng nếu như có thể giải quyết được thì danh vọng trong giới quý tộc của ông ta cũng sẽ tăng mạnh.

Đám người, bao gồm cả Hudson, đều nhao nhao gật đầu, xem như chấp nhận lời đề nghị của Chels.

Đều là người lăn lộn trong giới quý tộc, thể diện thì vẫn phải cần. Chung quy cũng là đồng minh một tràng, những việc tiện tay như thu liễm thi cốt thì mọi người vẫn rất vui lòng ra một chút sức lực.

Chương 34 - Giải Quyết Hậu Quả

Bất quá sự hỗ trợ này chỉ giới hạn trong quý tộc. Binh lính bình thường chết trận là sẽ không có người quan tâm.

Dựa theo lệ cũ trên đại lục, khi quý tộc chết trận thì phải mang thi thể hoàn chỉnh trở về an táng. Về phần binh lính bình thường, chỉ có thể xem tình huống rồi quyết định.

Không thể nghi ngờ, trận chiến hôm nay thương vong thảm trọng như vậy, đương nhiên là sẽ không có thời gian để quan tâm đến binh lính bình thường. Khắp đồi núi đều tràn đầy thi thể, giải quyết bằng một mồi lửa mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn đám đồng minh cưỡi trên chiến mã giám sát nguyên đám thủ hạ lục soát thi thể, Hudson liền cạn lời. Hắn vốn cho rằng mình đã đủ hèn mọn rồi, không ngờ là còn gặp được nhiều vị đồng đạo như vậy.

Đã nói là sẽ đi nhặt xác dùm cho đồng minh rồi, kết quả nguyên đám đều chạy tới đây phát tài, hóa ra những cảm xúc bộc lộ vừa rồi chỉ là đang diễn.

Không chê vào đâu được, mình nhất định phải tăng tốc mới được. Sau trận chiến này, mọi người đều thiệt hại rất lớn, lại không cướp được vật tư gì, chỉ có thể tìm từ trên thân người chết.

Quý tộc cũng không có dư lương thực, trận chiến này chắc chắn là bệnh thiếu máu, có thể tìm được mấy phần liền tính mấy phần.

Hudson cũng không trông cậy vào việc có thể tìm được tiền tài. Đều là một đám người nghèo khổ, trong túi có thể có được mấy bụi chứ. Quan trọng là phải cướp nhiều vũ khí trang bị một chút, trong thời kỳ chiến tranh thì những vật này mới là quý báu nhất.

Đáng tiếc là tất cả mọi người đều là quỷ nghèo, trong phản quân cũng chỉ một vài tên đầu mục mới có tư cách cầm binh khí bằng sắt, áo giáp thì càng ít.

Mà trang bị của lính tinh nhuệ của các đồng minh tử trận cũng không tệ, đáng tiếc là đa số những món vũ khí này đều được khắc ký hiệu. Trừ phi chủ nhân của nó cũng nằm xuống, nếu không thì không thể nào nuốt riêng được.

Vì phát huy tính chủ động của mọi người, Hudson bèn mở kim khẩu, ai tìm được vũ khí trước thì người đó có thể đổi trước, không vừa thì còn có thể trao đổi với nhau, còn những tên xui xẻo không thu hoạch được gì thì cứ tiếp tục cầm thương trúc là được.

Còn về chuyện nhặt xác cho đồng minh?

Chuyện này lại không vội, thi thể đều đang nằm dưới đất hết rồi, bọn nó cũng sẽ không chạy trốn, chờ khi vơ vét xong chiến trường rồi tới nhặt cũng không muộn.

Một đường vơ vét chiến lợi phẩm, Hudson đều đang không ngừng suy nghĩ. Mặc dù cuộc chiến vừa rồi hắn đã lười biếng thành công, nhưng biểu hiện của hắn lại không có gì đáng nói.

Một tên Kỵ sĩ lẻ loi chạy ở vung biên giới của chiến trường, cảnh tượng này thật sự là quá rõ ràng. Cho dù sau đó hắn đã kịp thời phản ứng, đưa ra biện pháp khắc phục, nhưng cũng khó đảm bảo là không có người nhìn thấy.

Mặc kệ là ở nơi nào,"khác loại" đều là đối tượng bị bài xích.

Một tên Kỵ sĩ không hợp chủ lưu sẽ rất khó lăn lộn trong giới quý tộc.

May mắn là tình huống trên chiến trường rất hỗn loạn, mọi người cũng không rảnh mà chú ý đến hắn, cho dù bị nhìn thấy, nhưng khoảng cách rất xa, nên cũng rất khó để nhận ra hắn là ai.

Nhưng chuyện này cũng phải là không có sơ hở, dù sao thì đám Kỵ sĩ xung phong đợt đầu tiên cũng không nhiều, mà Hudson không xung phong cũng là sự thật.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong bi thương mất mát, không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy, sau này khi phản ứng lại thì chắc chắn sẽ có người hoài nghi.

Đương nhiên, những vết máu tươi trên người Hudson cũng có thể làm cho hắn được thêm điểm. Dù là không xung phong, nhưng hắn cũng có ra trận giết đihcj.

Hắn bị chậm nhịp, không đuổi kịp đợt xung kích đầu tiên nên liền ở lại phía sau đội ngũ, sau đó đội xung kích bị địch nhân vây khốn, một thân một mình hắn đương nhiên là không thể xông vào được, chuyện này nói thông.

Tất cả mọi người đều lăn lộn trong một vòng tròn, chuyện không có chứng cứ thì sẽ không có người dám nói lung tung.

Bất quá loại chuyện này chỉ có thể xảy ra "một lần, hai lần", nhưng không thể có "lần ba, lần bốn". Nếu như để xảy ra nhiều lần thì cuối cùng cũng sẽ có ngày bại lộ.

Chuyện của sau này thì tạm thời bất luận, nhưng chuyện hôm nay tuyệt đối không thể bị người phát hiện ra.

Điều duy nhất làm cho Hudson cảm thấy vui mừng chính là, không phải bất cứ Kỵ sĩ nào cũng sẽ liên tục chém giết trên chiến trường, khi đánh mệt rồi cũng sẽ tìm cơ hội nghỉ ngơi.

Đương nhiên là ngoài những gã mãng phu không có não ra, bất quá những kẻ như vậy thường sống không lâu. Dù sao thể lực của con người cũng không phải là vô hạn, không phải ai cũng có thể liên tục chiến đấu với cường độ cao được!

Những chuyện như liên tục chém người vài ngày, đi ngang khắp chiến trường, địch thấy liền bỏ chạy, cứ xem như nghe truyện cổ tích là được. Nếu là xem là thật, vậy thì những gã nằm trên mặt đất này chính là tấm gương sáng. ...

Dưới trời chiều, nhìn đống thi thể nằm đầy trên đất, Bá tước Pierce thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhìn như thu được thắng lợi, nhưng lần này gia tộc Dalton thật sự là gặp phải bệnh thiếu máu rồi.

Không chỉ đắc tội với một đám trung tiểu quý tộc trong tỉnh, còn mất hết mấy trăm lính tinh nhuệ của gia tộc, đặc biệt là quân số của Crimson Kỵ sĩ đoàn đã giảm hơn một trăm. Trả một cái giá lớn như vậy mà chỉ lấy được chiến tích không ra gì này.

Mặc dù quân phản loạn thương vong càng nhiều hơn, nhưng đám bia đỡ đạn này thực tình không đáng tiền. Chết một nhóm thì còn có thể tiếp tục kéo thêm một nhóm khác.

Có "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" ở đó, nông nô cũng là một sự uy hiếp. Bất luận là mười đổi một hay hai mươi đổi một thì Khô Lâu Hội đều lời to.

Không hề nghi ngờ, cuộc chiến sau này có thể sẽ càng tàn khốc hơn, nhưng ngay cả phía đại quân bình định còn xuất hiện tình huống nhầm lẫn. Nhìn phản ứng của đám quý tộc là biết, mọi người đang vô cùng bất mãn với chủ soái là ông ta.

Chương 35 - Giải Quyết Hậu Quả (2)

Dựa theo lệ cũ, sau khi đánh xong một trận chiến, lúc này nên tới bái phỏng chủ soái là Bá tước Pierce trước, nhưng kết quả là mọi người lại chạy đi vơ vét chiến lợi phẩm.

Tức giận cũng chẳng có tác dụng gì, quý tộc đất phong có quyền tự chủ rất cao. Nếu như Pierce không phải là Tổng đốc tỉnh Đông Nam do vương quốc bổ nhiệm thì tất cả mọi người đều đã mặc xác ông ta rồi.

Đúng là gia tộc Dalton đại quý tộc lớn nhất trong tỉnh, nhưng những quý tộc khác cũng không phải dễ trêu. Chỉ cần là gia tộc có chút nội tình thì sẽ có một chút thủ đoạn cuối cùng.

Vào lúc bình thường thì mọi người còn sẽ nể mặt của lão đại một chút, nhưng sau lần bị hố này, ông ta phải biểu thị gì đó?

Pierce vô cùng rõ ràng, nếu như không xử lý tốt chuyện ngày hôm nay, nếu như không thể cho mọi người một câu trả lời hài lòng, sợ là cuộc sống sau này của gia tộc Dalton gia sẽ không dễ chịu lắm.

"Truyền lệnh xuống, mời đại biểu của tất cả các gia tộc vào trong cứ điểm nghị sự." Bá tước Pierce trầm thấp nói.

Co được dãn được là phẩm đức tốt đẹp của một quý tộc. Làm sai không đáng sợ, đáng sợ là lại tiếp tục mắc thêm lỗi lầm. Bá tước Pierce có thể kiểm soát được tỉnh Đông Nam trong một thời gian dài như vậy thì đương nhiên không phải là hạng người bình thường.

Hai lần toan tính sai lầm trước đó là tin tức không đồng đều, đoán sai thực lực của các phe. Sai lầm giống như vậy, Pierce sẽ không tiếp tục phạm thêm lần thứ ba, thực tế cũng không cho phép ông ta có thể phạm thêm lần thứ ba. ...

Quý tộc là loại người chú trọng thể diện, trong tình huống bình thường, khi nhận được lời mời thì mỗi người đều sẽ cẩn thận ăn mặc sửa soạn một phen, nhưng lần này thì ngoại lệ.

Hudson mặc một bộ nhung trang bước vào trong cứ điểm, ngay cả vết máu trên mặt cũng chưa được lau sạch.

Ngoại trừ một vài quý tộc cá biệt đến chậm một bước, không kịp tham gia đại chiến, những quý tộc còn lại đều ăn mặc giống như hắn.

Rõ ràng là bọn họ đang dùng hành động thực tế này để thể hiện sự bất mãn với Bá tước Pierce. Nhất là những thành viên liên minh tham chiến đầu tiên, trong lòng đều đang kiềm nén một cơn giận.

Bởi vì Bá tước Pierce chần chờ nên mới khiến cho mọi người tổn thất nặng nề. Nếu như ông ta không có một câu trả lời thỏa đáng, chuyện này chắc chắn phải bẩm lên vương đô.

Đương nhiên, trong số những người tức giận này lại không bao gồm Hudson, lý trí nói cho hắn biết tức giận là không giải quyết được vấn đề. Sở dĩ hắn lựa chọn đứng chung chiến tuyến với mọi người đơn thuần chỉ vì hoà đồng.

Nhìn xem đám Kỵ binh xếp hàng nghênh tiếp, Hudson nhận ra được đây là đang dùng vũ lực uy hiếp, đang cảnh cáo bọn hắn đừng có làm quá.

Chẳng qua loại trò vặt này lại chẳng hề ảnh hưởng gì tới Hudson. Hiện giờ hắn đang nhìn đám Kỵ binh này với con mắt thèm khát, hận không thể chiếm thành của mình.

Trong cuộc chiến lúc sáng, đám Kỵ binh tinh nhuệ đại sát tứ phương trên chiến trường này để lại cho hắn ấn tượng phi thường khắc sâu.

Theo cái nhìn của Hudson, đây mới là trình độ mà quân chính quy nên có. Đám tư quân mà những trung tiểu quý tộc kia mang ra tới, ngoại trừ một chút ít hộ vệ ra, số còn lại đều là một đám ô hợp.

Sâu thẳm trong lòng, Hudson đã quyết định: nếu như tương lai mà có cơ hội thì mình cũng phải nắm giữ một đội kỵ binh tinh nhuệ như vậy. ...

"Hoan nghênh các vị đến với cứ điểm Ethel!"

Một giọng nói cởi mở vang lên, nhưng cả đám đều không cảm thấy ấm áp. Một đám quý tộc đều ngồi vững vững trên lưng ngựa mặt đối mặt với Bá tước Pierce, ai cũng không muốn mình là người cúi đầu trước, cảnh tượng trông rất lúng túng.

Dám đối chọi với cả lão đại, chuyện này quả thực làm cho Hudson mở rộng tầm mắt. Rõ ràng là địa vị của quý tộc trên thế giới này còn cao hơn trong tưởng tượng của hắn.

Cho dù là người cầm quân chính đại quyền, có xuất thân ghê gớm như Bá tước Pierce cũng không làm gì được một đám quý tộc lãnh chúa dưới trướng.

"Thực sự rất xin lỗi Tổng đốc các hạ. Trên người còn chúng tôi còn đang mặc giáp, xin thứ cho hành động vô lễ này của chúng tôi!"

Người mở miệng là Tử tước Aurane. Nhưng trên mặt y ngoài dáng vẻ mặt như muốn ăn đòn ra thì không hề nhìn thấy một chút thành ý xin lỗi nào.

Illya Aurane là một vị quý tộc tham chiến lúc giữa chừng nên không bị hố, nhưng chuyện này lại không trở ngại y dùng nó để làm cái cớ tranh thủ quyền lợi.

Hiện giờ đám trung tiểu quý tộc biểu hiện đoàn kết như vậy, trên bản chất cũng chỉ vì thay mình tranh thủ quyền lợi. Về phần đòi lại công đạo cho người chết trận, cái đó chẳng qua là lý do bề ngoài mà thôi.

Thế giới của quý tộc rất tàn khốc, thứ dùng để quyết định lợi ích thuộc về chính là thực lực. Về mặt bản chất thì trong ván cờ này, trung tiểu quý tộc và đại quý tộc là không bình đẳng.

Nếu như muốn kiếm một chén canh thì chỉ có thể liên hợp lại.

Liên minh là phe bị hố thảm nhất trong cuộc chiến lần này, theo lý mà nói bọn họ nên là người ồn ào nhất mới phải, nhưng vì bị giới hạn bởi thực lực, cho nên bọn họ chỉ có thể đi theo phất cờ hò reo.

Từ vẻ mặt âm trầm của Kỵ sĩ Chels liền có thể thấy được, trong lòng ông ta tràn đầy không cam lòng. Có vài lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Mặc dù Đại kỵ sĩ không tệ, nhưng chỉ không tệ đối với tiểu quý tộc mà thôi. Thực lực của gia tộc ông ta không mạnh lắm, không dám đắc tội trực diện với Bá tước Pierce, nên chỉ đành chắp tay nhường lại quyền chủ đạo cho người khác.

Đối với Hudson mà nói, đây hiển nhiên không phải là chuyện tốt. Liên minh không thể lấy được đủ quyền nói chuyện thì cũng có nghĩa là sau này sẽ rất bị động.

Chương 36 - Thương Nghị

Tiếc là cánh tay không to bằng đùi, cả đám đồng minh đều không ra mặt, một tên ma mới Kỵ sĩ như hắn thì càng không thể ra mặt.

Hai bên nhìn nhau một hồi, Bá tước Pierce từ trên Liệt Diễm Sư nhảy xuống, lạnh lùng nói: "Tà khí Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xuất hiện. Uy lực như thế nào, các ngươi cũng đã được lĩnh giáo vào ban ngày rồi rồi."

"Không có khả năng!"

"Có Giáo hoàng phong ấn, còn có Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn thủ hộ, ai có thể đánh cắp Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ở ngay dưới mí mắt của bọn họ chứ?" Tử tước Aurane khó tin nói.

Vừa nghe được tin tức rợn người này, suýt chút nữa là Hudson đã từ trên lưng ngựa té xuống. Hiện giờ hắn cũng không phải là một tấm chiếu mới xuyên qua nữa, đại danh của "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" như sấm bên tai.

Trong số những quyển da cừu ít ỏi bên trong Tàng Thư Lâu nhà hắn, có một quyển chuyên môn giới thiệu cái đồ chơi này.

Ba trăm năm trước, vì bình định Huyết Nguyệt hạo kiếp, chỉ riêng gia tộc Koslow đã tử trận chừng mười ba vị Kỵ sĩ, nhiều chi nhánh gia tộc đều bị suy sụp.

Thứ đã bị phong ấn trong Giáo hoàng quốc ba trăm năm lại có thể xuất hiện ở trước mắt người đời, càng không may là hắn còn góp mặt tham gia sự kiện này, Hudson thật sự cảm thấy cạn lời với vận may của mình.

Hắn nhìn sang những đồng bạn bên cạnh, ngoài trừ một vài tên cá biệt thiếu kiến thức đang ngơ ngác chờ đợi đáp án ra, những người còn lại đều đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy không chỉ có một mình sợ hãi, Hudson liền thoáng yên tâm. Cho dù trời có sập xuống thì cũng có người cao ở phía trước đỡ lấy,"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" rõ ràng không phải là chuyện mà một tên tiểu kỵ sĩ như hắn có thể chi phối.

Nhìn vào chỉ thấy Khô Lâu Hội cầm tà khí làm loạn, nhưng vấn đề mấu chốt là tại sao "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" lại có thể rời khỏi Giáo Hoàng quốc, tại sao có thể tới được tỉnh Đông Nam thì lại không biết.

Sau lưng chuyện này liên lụy đến quá nhiều thứ, làm không tốt còn có thể dẫn phát một trận chiến giữa vương quyền và giáo quyền. Một tên tiểu Kỵ sĩ như Hudson cũng có thể hiểu được chuyện này, những đại nhân vật như Bá tước Pierce thì cảm thấy giống như đang giẫm trên băng mỏng.

"Ta cũng hy vọng chuyện này là giả, nhưng các ngươi cũng đã tự mình trải qua cuộc chiến ban ngày rồi. Tiếng kèn vừa vang lên, đám binh sĩ kia liền biến thành những cỗ máy giết chóc, có phải là rất giống với Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trong truyền thuyết không?"

Lời của Bá tước Pierce đã triệt để dập tắt ảo tưởng của tất cả mọi người. Đám người đều biết là sau này sẽ xảy ra phiền phức lớn rồi.

Nhưng nếu như không thể kịp thời dập tắt phản loạn, làm không tốt toàn bộ tỉnh Đông Nam, thậm chí là vương quốc Alpha đều sẽ sụp đổ, lúc đó ai cũng đừng nghĩ chỉ lo cho thân mình.

Cả đám quý tộc cũng không tiếp tục gây chuyện nữa, nhao nhao xuống ngựa rồi đi theo Bá tước Pierce.

Bây giờ không phải là lúc để giận dỗi, rất nhiều chuyện có liên quan "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" đều chỉ có thể đóng cửa nói với nhau.

Vừa bước vào đại điện, một vị quý tộc trẻ tuổi không giữ được bình tĩnh liền không kịp chờ đợi mở miệng hỏi: "Bá tước các hạ, bên phía giáo hội nói như thế nào?"

"Ta vừa mới phái người truyền tin tức cho vương quốc và giáo hội, chờ bên phía Giáo Hoàng quốc trả lời thì cũng không nhanh như vậy, nhanh nhất cũng phải tới tháng sau."

"Nước xa không cứu được lửa gần, trong thời gian ngắn chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân để giải quyết vấn đề, trừ phi các ngươi nguyện ý dẫn sói vào nhà."

Câu trả lời của Pierce khiến cho sắc mặt của mọi người càng ngày càng khó coi. Giáo hội và vương quốc tạm thời không trông cậy vào được, mọi người liền không có nhiều lựa chọn.

Trên lý luận mà nói, bọn hắn còn có thể cầu viện các quý tộc khác, nhưng thế giới của quý tộc lại chia thành những vòng tròn khác nhau.

Lúc đối nội, mọi người đều tranh đấu với nhau để tranh đoạt tài nguyên; Nhưng lúc đối ngoại thì toàn bộ quý tộc của tỉnh Đông Nam lại trở thành một tổng thể.

Tổng thể ở đây không phải chỉ nói ngoài miệng, mà là liên minh trong chính trị. Trong hệ thống chính trị của vương quốc, đám quý tộc của tỉnh Đông Nam chính là một đoàn thể, theo cách hiểu của Hudson chính là đảng hương chính trị .

Ở trung ương, mọi người sẽ đoàn kết với nhau, cùng đối kháng với đoàn thể quý tộc của tỉnh khác; Ở địa phương, mỗi người sẽ tự thành một hệ thống, ở trên địa bàn của bản thân làm thổ hoàng đế.

Trong thế giới của quý tộc không có cơm trưa miễn phí, mọi người đều thừa hành đồng giá trao đổi. Nếu như mở miệng cầu viện những quý tộc khác thì chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì mọi người sẽ không bước ra bước này. Ai cũng không muốn nhìn thấy những người bạn hàng xóm đem địa bàn của mình khoa tay múa chân.

"Dẫn sói vào nhà thì đương nhiên là không thể được. Chỉ là một cái Khô Lâu Hội mà thôi, còn không đáng để chúng ta bước ra một bước này, chuyện phiền phức hiện giờ chính là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

Nếu như không thể giải được bài toán này, vậy thì địch nhân liền có thể liên tục không ngừng sản sinh ra bia đỡ đạn có vũ trang để tiêu hao với chúng ta. Tất cả mọi người đều đã được chứng kiến rồi, đám binh sĩ phản quân bị tà khí khống chế sẽ điên cuồng đến mức nào."

"Chúng ta đã bỏ ra một cái giá rất lớn là mười mấy tên quý tộc tử trận mà cũng không thể giết được thủ lĩnh của của địch nhân, chỉ tiêu diệt được một đám bia đỡ đạn không đáng giá." Tử tước Aurane ra vẻ nghiêm túc nói.

Biết được càng nhiều thì sẽ lại càng cảm thấy kính sợ. So với những tiểu quý tộc bình thường khác, y hiểu rõ về "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" nhiều hơn một chút.

"Các vị cũng không cần phải quá lo lắng, đúng là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rất lợi hại, nhưng nó đã bị phong ấn hơn ba trăm năm, trong lúc đó còn không ngừng bị thánh quang tẩy lễ, chung quy vẫn sẽ bị ảnh hưởng."

"Nếu như Huyết Nguyệt Kèn Lệnh còn ở thời kỳ đỉnh phong thì cuộc chiến ban ngày sẽ không thể nào nhẹ nhàng như vậy. Trong truyền thuyết, nó còn có khả năng chuyển hóa thi thể thành vong linh để tiếp tục chiến đấu."

"Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, không cho địch nhân thời gian để tích súc lực lượng, nuôi nấng tà khí, có lẽ còn có thể cứu vãn cục diện..."

Chương 37 - Thánh Mẫu Tâm Chết Vội

Trên lục địa Aslante này cũng áp dụng đạo lý "Việc nhỏ mở đại hội, việc lớn mở tiểu hội".

Mấy trăm tên quý tộc cùng nhau thương nghị đối sách, thảo luận đến tháng sau cũng chưa chắc là sẽ có kết quả.

Chuyện này đã được thể hiện trong hội nghị quý tộc của vương quốc. Cho dù là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể cũng đều có thể thảo luận tầm năm ba tháng.

Sau khi trấn an toàn bộ đám quý, bao quát cả Hudson, mọi người liền bị mang vào trong đại sảnh cùng nhau ăn tối. Chỉ có một số ít đại biểu quý tộc là đi theo Bá tước Pierce rời đi.

Ngoại trừ Chels đại biểu liên minh ra thì còn lại đều là các phe quyền lực, có thể thấy được luật rừng được phát huy vô cùng tinh tế ở thế giới này.

Hudson cũng chẳng mong đợi gì vào kết quả của cuộc thảo luận này. Từ biểu hiện trước đó của Chels liền có thể thấy được ông ta đã không còn sức để tranh luận nữa.

Đương nhiên, có đại biểu tham gia thì vẫn sẽ tốt hơn là không có. Ít nhất cũng có thể đại diện cho mọi người bày tỏ những yêu cầu cơ bản.

Chung quy đều là quý tộc, tướng ăn trên mặt nổi không thể quá khó coi. Cũng phải cân nhắc đến sức ảnh hưởng của 100 vị tiểu quý tộc trong liên minh này.

Bất kể có suy giảm thế nào thì cũng phải cho một phần chiến công. Nhưng đánh giá cụ thể như thế nào thì phải xem cách cục của những vị ở bên trong.

Muốn mọi người tiếp tục bán mạng, vậy thì phải làm được công chính khách quan một chút.

Có lẽ vấn đề này không lớn, nhưng quan trọng là cuộc chiến kế tiếp sẽ được an bài như thế nào.

Vì để không trở thành bia đỡ đạn, Hudson liền không quan tâm đến việc ăn cơm, trực tiếp hóa thân thành một con ong mật nhỏ vất vả cần cù, không ngừng chạy qua chạy lại trong đại sảnh.

Đây cũng chính là khảo nghiệm quyền lực mềm của gia tộc. Hudson mang theo thư của Nam tước Redman không ngừng bái phỏng thân bằng cố cựu.

Mặc dù tình cảnh hiện giờ không thích hợp để giao lưu cảm tình, nhưng hỗn cái quen mặt vẫn là rất cần thiết. Không chừng khi đến chiến trường hắn còn phải dựa vào những mối quan hệ này để nhặt về một cái mạng.

Hudson không thể không thừa nhận nhân khẩu thịnh vượng chính là một ưu thế, chuyện khác thì tạm thời không nói, ít nhất là có rất nhiều thân thích.

Chỉ riêng là đồng tộc treo cờ hiệu của gia tộc Koslow thôi mà Hudson đã gặp được 3 người, một vị trong đó còn đang làm việc dưới trướng của Bá tước Pierce.

Những thành viên thân thích khác thì rất nhiều. Nếu như cứ khăng khăng nhận định thì có lẽ 1/3 người ở đây đều có thể xem như người một nhà.

Đương nhiên, có một số tài nguyên đều là của nhau. Trong tình huống không có xung đột lợi ích, tất cả mọi người cũng vui lòng xem đây là thời cơ kết giao thêm một số nhân mạch.

Suy cho cùng, xét theo tình huống trước mắt, có lẽ ngày mai liền sẽ phải xuất chinh. Sau khi được chứng kiến sự lợi hại của quân phản loạn, bây giờ không có người nào dám xem thường bọn chúng nữa.

Kết giao nhiều một chút nhân mạch thì sẽ không sai. Cho dù là tạm thời ôm đùi của Thần Hi chi chủ thì cũng còn đỡ hơn là không.

Sau một hồi, Hudson gần như đã giao tiếp với toàn bộ những vị quý tộc ở chỗ này. Nhưng chuyện này có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì phải xem thế cục phát triển.

Tổng thể mà nói, Hudson vẫn rất hài lòng. Cho dù tập đoàn quý tộc có xấu xa như thế nào thì bên ngoài mọi người vẫn là người khiêm tốn.

Trong tình huống đủ khả năng bán một cái nhân tình vẫn rất phổ biến trong giới quý tộc.

Lấy oán trả ơn không phải là không có, nhưng chỉ là cực thiểu số. Một khi bại lộ thì cũng đồng nghĩa với việc phải rời khỏi vòng tròn, suy sụp chỉ là vấn đề thời gian.

Mà những ân tình bày ở ngoài sáng kia là nhất định phải trả.

Hudson tùy tiện nhét mấy miếng thịt nướng vào miệng, uống một ly nước trái cây liền đi theo vô số người trở về.

Không phải là mọi người không nể mặt, thật sự là trận chiến ban ngày tổn thất quá nặng nề, bây giờ chính là lúc quân tâm hỗn loạn, chủ soái không thích hợp ở bên ngoài lâu như vậy.

Vừa bước ra khỏi cứ điểm, một mùi hương gay mũi nồng nặc phả vào mặt, làm cho người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Hudson nhìn về phía đám cháy dữ dỗi ở phía xa, suýt chút nữa là phun hết đồ ăn ra ngoài.

"Đốt cháy thi thể" cũng là một quá trình không thể tránh khỏi trên chiến trường. Cuộc chiến ban ngày rốt cuộc đã chết bao nhiêu người, chắc là cũng không có người biết, nhưng chắc chắn không là một cái con số nhỏ.

Mọi người không lựa chọn nhập thổ vi an, mà là đem đi đốt, không phải vì mọi người nắm được kiến thức vệ sinh khoa học, nguyên nhân chủ yếu là vì: ở cái thế giới siêu phàm này, thi thể cũng có thể biến thành lợi khí giết người.

Đặc biệt địch nhân Khô Lâu Hội còn là một bộ phận của loại tà giáo kia, vạn nhất đối phương có Vong linh pháp sư thì những thi thể này chính là tai họa ngầm lớn nhất.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hudson mơ hồ còn nghe được những tiếng kêu thảm thiết, trong ngọn lửa dường như vẫn còn có bóng người đang lắc lư.

Trực giác nói cho Hudson biết rằng mình không nhìn lầm, đúng là có người còn sống đang bị thiêu cháy trong đó. Cơn phẫn nộ mới vừa dâng lên thì đã bị lý trí dập tắt.

Nếu như hắn không đoán sai thì chắc là những binh sĩ phụ trách đốt cháy thi thể đã sơ ý xem binh sĩ phản quân bị ngất xỉu là tử thi, chưa chém chết đã đưa vào trong thiêu.

Loại tình huống này, Hudson còn có thể nói gì?

"Đi qua bắt chuyện một cái, để cho bọn hắn trước khi thiêu thi thể phải chém vài đao?"

Cứu người là chuyện không thể nào.

Người đã bị tà khí ô nhiễm, cho dù có nhặt về một cái mạng thì cũng sẽ dần đánh mất bản thân, chậm rãi biến thành cỗ máy giết chóc. Muốn cứu người, trừ phi có Mục sư cấp cao ra tay tinh lọc.

Chương 38 - Tiểu Đoàn Trưởng Hạng Chót

Trong cứ điểm này quả thật có một vị Mục sư cấp cao, nhưng mà người ta chỉ cứu chữa cho những quý tộc bị thương. Cho dù là thương binh của Crimson Kỵ sĩ đoàn cũng không có tư cách để vị này ra tay chữa trị, người xuất thủ đều chỉ là Mục sư bình thường.

Binh sĩ liên quân bị trọng thương còn phải dựa vào chiến hữu đưa tiễn, làm gì có ai thèm lo lắng cho phản quân chứ?

Ngoài việc cảm khái đây là một thế giới tàn khốc ra thì Hudson chẳng làm được gì. Dù rằng ở trong nội tâm của hắn có một thanh âm đang không ngừng nói cho hắn biết, phải thay đổi thế giới này, nhưng lý trí vẫn chiếm thượng phong.

Bản thân mình cũng đang ăn bữa hôm lo bữa mai, nếu như lại có thêm một khỏa thánh mẫu tâm thì sợ là không sống nổi ba tập.

Xem như một người có tinh thần sợ chết, Hudson quả quyết lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, dùng tốc độ nhanh nhất trở về doanh trại.

Xem như phe thắng lợi, dù chỉ là thắng thảm, nhưng cũng phải hưởng thụ trái cây thắng lợi.

Sau khi kiểm kê lại chiến lợi phẩm thì Hudson liền cảm thấy thất vọng.

Trong chiến lợi phẩm chẳng có viên Ma hạch, Ma tinh thạch nào cả. Rõ ràng là những thứ này đều là vật trân quý, người bình thường lại không dùng được, không có người nào sẽ mang lên chiến trường.

Tài phú thu thập được cũng không có bao nhiêu, hơn 100 viên kim tệ, hơn 800 viên ngân tệ, đồng tệ thì có một đống, đáng tiếc là cũng không đáng tiền.

May mắn là không cần Hudson phát tiền trợ cấp và quân lương, nếu không chỉ với một ít tiền này thì còn chưa đủ phí mai táng.

Ngựa chết mất hai con, không biết là tọa kỵ của vị đồng minh nào, bây giờ đã bị các binh sĩ mang đi ăn cơm.

Vũ khí trang bị thì cũng có chút thu hoạch, nhưng vì cạnh tranh quá kịch liệt, cho nên cũng nhặt được không nhiều.

"Mười ba bộ khôi giáp, ba mươi lăm cây khảm đao, hai mươi tám cây cự phủ, chín mươi sáu cây trường thương, mười sáu cây nỏ, năm thanh Kỵ sĩ kiếm..."

Nhìn xem những con số dữ liệu thảm hại này, Hudson đang nghi ngờ là ông trời đang muốn hắn học tập Nỗ Nhĩ Cáp Xích, phát triển tinh thần "khởi binh chỉ với mười ba bộ khôi giáp".

Nhưng khi suy nghĩ một chút thì Hudson liền từ bỏ, trên lục địa Aslante này, vương hầu tướng lĩnh cũng chẳng cao quý hơn bá táng bình thường là mấy, chỉ cần nhìn đám thi thể đang bị thiêu hủy bên trong ngọn lửa là biết.

Lửa mạnh vẫn còn đang cháy, thi thể bị đốt tạo ra những mùi hương khác thường tràn ngập toàn bộ doanh trại. Hudson che mũi lại, nhưng lại không tài nào ngủ được.

Trận chiến ban ngày thật sự là quá kích thích. Hắn từ một người bình thường ngay cả giết gà cũng khó khăn trở thành một gã đồ tể trên chiến trường, Hudson cũng không biết là mình đang bị gì.

Áp lực sinh tồn làm cho con người thuế biến. Nếu như không phải sự thật ở ngay trước mắt, Hudson cũng không biết là mình còn có một bộ mặt lý trí và lãnh khốc như vậy.

Quả nhiên, tiềm lực của con người đều là bị ép ra ngoài. Trải qua máu và lửa tẩy lễ, Hudson cũng càng ngày càng thành thục và lý trí hơn. ...

Sáng sớm, chân trời chỉ vừa xuất hiện một áng mây hồng, tiếng kèn tập hợp đã vang vọng khắp doanh trại. Trên chiến trường quân lệnh như núi, Hudson chỉ đành lê lết cái cơ thể mệt mỏi của mình đi tập hợi với đội ngũ.

Trạng thái của những binh lính khác cũng không khá hơn chút nào, có thể thấy được cuộc chiến đêm qua thật sự là quá kích thích, tất cả mọi người cần một chút thời gian để hòa hoãn.

Đáng tiếc là bọn hắn không có quyền quyết định, những người nắm quyền chỉ nghĩ đến binh quý thần tốc chứ không thèm quan tâm đến suy nghĩ của đám binh sĩ tầng dưới chót.

Đương nhiên, xuất chinh không phải nói đi là có thể đi liền. Liên quân quý tộc hội tụ một hơn vạn tên ô hợp, nếu như không an bài cho tốt, sợ là còn chưa tìm được địch nhân thì đội ngũ đã rối loạn trước rồi.

Đám quý tộc đều thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ chuyện này. Dù sao trên đường tới đây đã xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Lúc đầu thì cũng không có gì ngoài ý muốn, vẫn là lấy gia tộc làm đơn vị.

Mặc dù không khoa học, nhưng lại rất phù hợp với thực tế.

Hơn 80% binh sĩ đều là đám ô hợp, cho nên lãnh chúa không thể chỉ huy một cách tự do được, nếu như thay đổi sĩ quan thì chắc là ngay cả chiến trường cũng chẳng lên được.

Dựa theo quân chế thịnh hành ở đại lục này, mười người thành một đội, trăm người thì một tiểu đoàn, ngàn người là một trung đoàn, vạn người chính là một quân đoàn, đám cầm quyền cũng không thèm để ý là nó có hợp lý hay không, chỉ cần trực tiếp ra lệnh là được.

Biên chế chỉ là tạm thời, lại không cần phải phát quân lương, ở phương diện này, Tổng đốc Pierce tỏ ra rất hào phóng, chỉ trong một thời gian ngắn đã gầy dựng được 5 quân đoàn.

Mà những người tham gia nghị sự đêm qua lại trùng hợp là năm người, phân biệt trở thành Quân đoàn trưởng của năm quân đoàn này, nếu như trong chuyện này không có nội tình thì Hudson liền trực tiếp nuốt luôn thanh kiếm Kỵ sĩ của mình.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, thực lực của năm quân đoàn này là không cân bằng. Quân đoàn số một do Bá tước Pierce tự mình thống lĩnh không thẹn với danh quân tinh nhuệ, Quân đoàn số hai do Tử tước Aurane thống lĩnh cũng rất mạnh, mà ba quân đoàn còn lại thì một lời khó nói hết.

Tóm lại, quân đoàn càng xếp sau thì thực lực sẽ càng kém.

Cũng chẳng có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, các thành viên của liên minh cũng được tập hợp lại thành một quân đoàn, do Kỵ sĩ Chels đảm nhiệm Quân đoàn trưởng.

Bởi vì cuộc chiến hôm qua liên minh tổn thất rất nặng, cho nên đội quân liên minh cũng trở thành quân đoàn số năm, quân đoàn đứng chót trong số năm quân đoàn vừa được thành lập.

Chương 39 - Quân Đoàn Số Năm (1)

Nhờ vào dưới trướng nhiều binh lính, cộng thêm một chút công lao mà hôm qua lấy được, Hudson vinh dự được bổ nhiệm làm đoàn trưởng trung đoàn thứ 10 của quân đoàn số năm.

Chỉ là trung đoàn số mười này trông hơi thê thảm. Ngoại trừ đám ô hợp trung thành với Hudson ra, hắn còn được phân thêm sáu trăm nông nô binh vô chủ. Chuyện này làm cho đội quân hắn càng thêm xứng danh với "đám ô hợp".

Thực ra thì tất cả mọi người đều chê sáu trăm tên nông nô binh này nên mới tiện nghi cho Hudson.

Nhờ vào chuyện này, trung đoàn thứ mười cũng trở thành trung đoàn duy nhất đầy đủ biên chế trong quân đoàn số năm, và cũng là một trong số ít trung đoàn có đầy đủ biên chế trong toàn bộ liên quân quý tộc.

Những trung đoàn khác của quân đoàn số năm đều chỉ có chừng hơn bốn năm trăm người, mà trung đoàn thứ 10 lại có 1000 ngàn người, có thể nói là hạc giữa bầy gà.

Những chuyện này đều là bị ép ra, trên danh nghĩa là quân đoàn, nhưng vào lúc chấp hành thì vẫn phải tôn trọng ý nguyện của các lãnh chúa quý tộc nhà mình.

Theo lý mà nói, dựa vào mối quan hệ trước đó, Hudson muốn tìm người tổ đội cũng không khó.

Nhưng cái xấu là hắn ở lại nắm giữ chức gì "Trung đoàn trưởng".

Những người lăn lộn trong giới quý tộc có thể không có thiên phú quân sự, nhưng chắc chắn phải có đầu óc chính trị.

Người bình thường đều biết, vị trí trong quân đội càng cao thì quyền chủ động trong cuộc chiến sẽ càng lớn, cũng sẽ có ưu thế hơn trong việc tranh đoạt lãnh địa trong tương lai.

Chuyện dính đến lợi ích của bản thân, ai cũng không muốn nhượng bộ. Một đống trung đoàn không đầy biên chế hiện giờ chính kết quả mà mọi người đã thỏa hiệp.

Những gia tộc có thực lực hơi mạnh đều sẽ lựa chọn làm một mình. Những gia tộc có thực lực nhỏ yếu thì bị ép phải lựa chọn liên hợp.

Chẳng qua loại liên hợp này cũng chỉ là một tiểu đoàn thể do ba năm tên Kỵ sĩ tạo thành, số người tham dự cũng sẽ không nhiều.

Thứ tạo ra loại cục diện này vẫn là vì lợi ích. Liên hợp quá nhiều đồng minh, cho dù có lấy được lãnh địa thì cũng không đủ cho mọi người chia.

Nhờ vào biểu hiện trước đó, cộng thêm cờ hiệu của gia tộc Koslow, Hudson liền được mọi người cho rằng hắn có thực lực ăn một mình, nên bị cho ra riêng.

Người thực lực ngang hàng đều chỉ muốn làm một mình, còn người có thực lực không ngang hàng, cho dù Hudson có nguyện ý hạ thấp tư thái đi kết minh thì người ta cũng không tin lời hứa của hắn.

Cho dù quan hệ có tốt, nhưng đã đến lúc này rồi, mọi quyết định đều được đưa ra dựa trên lợi ích.

Chuyện đã đến nước này, Hudson cũng không thể làm được gì. Cũng không thể chạy đi nói với người ta là: "Quân chủ lực của mình không đến, người tới đều là bia đỡ đạn. Yên tâm kết minh là được rồi, sau cuộc chiến cũng sẽ không thiếu phần của các ngươi."

Lời này, đừng nói là người khác, ngay cả bản thân Hudson cũng không tin. Cho dù hiện giờ chủ lực không đến, nhưng sau đó còn có thể chạy đến mà, không phải sao?

Lợi ích động nhân tâm, nếu như không phải vì không đủ thời gian, mọi người đều đã hô bằng gọi hữu khắp bốn phương để tăng cường thực lực, há sẽ đi che giấu.

Nhìn xem đội ngũ của người khác có mấy tên Kỵ sĩ, bộ binh tinh nhuệ ít thì mấy chục, nhiều thì trên trăm, Hudson thật sự cảm thấy không tự tin chút nào.

Trong một thế giới thối nát này, Hudson không cẩn thận trở thành kẻ thối nát nhất, hắn đúng là khóc không ra nước mắt.

Vì mở rộng thực lực, hắn chỉ đành đi tranh đám nông nô binh vô chủ. Cũng không thể nói là tranh, Hudson vừa nói ra yêu cầu thì đám người lập tức nhất trí đồng ý.

Không vì nguyên nhân khác, thật sự là đám người này không thể chỉ huy được. Chỉ tính riêng đám nông nô nhà mình trở thành bia đỡ đạn cũng đủ làm cho bọn hắn sứt đầu mẻ trán rồi, thật sự là không muốn tự tìm phiền phức.

Trên thực tế, mục tiêu ban đầu của Hudson không phải là nông nô binh, mà là đội hộ vệ của những lãnh chúa đã chết trận. Tiếc là những lão binh này đã bị quân đoàn trưởng Kỵ sĩ Chels chiếm đoạt từ trước rồi.

Thẳng thắn mà nói, không chỉ riêng trung đoàn thứ mười của Hudson thê thảm. mà ngay cả trung đoàn thứ nhất do Chels tự mình thống lĩnh cũng không khá hơn chút nào.

Ngoại trừ thực lực cá nhân ra, mấy chục tên binh sĩ dưới trướng của Chels cũng chẳng ra làm sao.

Cho dù ông ta có dựa vào thân phận quân đoàn trưởng để chiếm đoạt mấy chục tên lão binh mà những kẻ xui xẻo kia để lại thì tình hình cũng chẳng thay đổi được bao nhiêu.

Thậm chí vì để cho đủ nhân số, Chels chỉ đành tiếp nhận nông nô binh vô chủ. Chẳng qua sau khi suy tính đến việc chỉ huy đám nông nô binh này, ông ta cũng chẳng dám nhận nhiều.

Chỉ dám nhận không đến hai trăm người, chuyện này cũng làm cho trung đoàn số một trở thành trung đoàn ít người nhất trong toàn quân.

Nếu như không phải vì có trung đoàn thứ mười xếp hạng chót thì trung đoàn số một của Chels chính là trung đoàn có sức chiến đấu kém nhất trong quân đoàn số năm.

Chuyện này làm cho Hudson hoài nghi, Chels vì tránh lúng túng nên đã đẩy hắn lên thành đoàn trưởng của trung đoàn thứ mười này.

Bởi vì không đụng chạm gì đến hạch tâm lợi ích của các quý tộc nên việc thành lập quân đoàn này đang tiến hành rất thuận lợi. Ngoài một vài người chỉ trích về vấn đề quân chức ra thì cơ bản không xảy ra chuyện gì lớn.

Các cuộc tranh luận về quân chức cũng rất dễ giải quyết, dù sao cũng không phải là quân chính quy gì, không cần thiết phải nghiêm túc như vậy.

Theo Hudson được biết, vì cân bằng lợi ích của các phe, ngoài quân đoàn số 5 và quân đoàn số 1 ra, ba quân đoàn còn lại đều chưa đủ biên chế, nhưng lại xuất hiện thêm mấy trung đoàn nữa.

Quân đoàn số 1 là tư quân của Bá tước Pierce. Cho dù là có người không nằm trong quân thường trực thì cũng là phong thần của ông ta, có lão đại ở phía trên trấn giữa nên đương nhiên sẽ không có người dám gây chuyện.

Chương 40 - Quân Đoàn Số Năm (2)

Quân đoàn số 5 thì đã bị cuộc chiến ngày hôm qua làm cho hoảng sợ. Rất nhiều gia tộc đều tổn thất nặng nề, muốn gây chuyện thì cũng không có năng lực.

Nếu không phải như vậy thì chức vị đoàn trưởng của trung đoàn thứ mười cũng không tới lượt Hudson. Cho dù là góp đủ số, nhưng cũng còn có nhiều người có tư cách hơn hắn.

Trong giới giới quý tộc cũng sẽ xét về thâm niên. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, bởi vì nguyên nhân này nên không có người lập đội với hắn.

Nếu như Hudson xuất thân hiển hách, hoặc là tước vị cao hơn một chút thì thôi. Nhưng hắn chỉ là một tên ma mới Kỵ sĩ chưa được sách phong, ở dưới trướng của một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch như Hudson thì làm gì còn mặt mũi nữa!

Người khác không muốn làm tiểu đệ của mình, Hudson lại càng không thích đi làm tiểu đệ cho người khác. Đương nhiên cũng không có người không biết lượng sức tới thu tiểu đệ.

Hudson tự biết đám ô hợp trong tay mình ra sao, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng biết. Ở trong mắt người ngoài, mấy trăm tên binh sĩ dưới trướng của hắn vẫn có một chút sức chiến đấu.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này thôi là Hudson đã cảm thấy choáng rồi, những người xuyên không khác đều là giả heo ăn thịt hổ, nhưng khi tới phiên hắn thì lại biến thành giả hổ dọa heo.

Sau khi chỉnh biên hoàn thành, còn chưa kịp thích ứng thì Bá tước Pierce đã lập tức hạ lệnh —— Xuất chinh.

Từ góc độ toàn cục thì quyết định này rõ ràng không sai. Biết được trong tay của Khô Lâu Hội có "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" nên đương nhiên không thể cho địch nhân có thêm thời gian chuẩn bị.

Nhưng khi đi vào triển khai cụ thể thì lại thường xuyên gặp phải vướng mắc. Liên quân quý tộc chỉ vừa mới hoàn thành chỉnh biên sơ bộ, còn chưa kịp thích ứng, hiển nhiên là không có năng lực viễn chinh.

Chẳng qua chuyện này lại chẳng có quan hệ gì với Hudson, nhiệm vụ mà quân đoàn số 5 nhận được là vận chuyển lương thảo, dưới tình huống bình thường thì sẽ không tới phiên bọn hắn lên chiến trường.

Nhìn vào phản ứng của đám đồng liêu kia, Hudson liền biết đây là một chuyện khổ sai. Làm tốt thì là chuyện đương nhiên; Nhưng nếu để xảy ra vấn đề thì phải chịu trách nhiệm; Nếu như chiến sự không thuận, khả năng cao là bọn hắn sẽ bị người thế tội.

Từ trước tới giờ đội vận lương đều không hề có chiến công. Đàm luận về tầm quan trọng của việc áp vận lương thảo, không có ý nghĩa gì đâu, trên lục địa Aslante này, thống kê chiến công là phải —— xem chiến tích.

Vận chuyển lương thảo thì chỉ cần là người liền có thể làm được, dù sao mọi người cũng không có thói quen cướp lương thảo. Ít nhất là trong trí nhớ của Hudson không có tài liệu lịch sử nào có ghi chép về việc chủ động phái binh cướp lương thảo.

99% các cuộc chiến tranh đều là quân tử chi chiến, tất cả mọi người đều rất tuân thủ quy tắc, ít có ý đồ xấu.

Đương nhiên, phản quân có thể sẽ là ngoại lệ. Bọn chúng không bị quy tắc trò chơi của quý tộc gò bó, có lẽ sẽ làm ra những chuyện ngoài dự định.

Bất quá tướng lĩnh của phản quân đều là những kẻ không trâu bắt chó đi cày, năng lực quân sự đều chẳng có gì đáng nói. Đa số đều chưa kịp học tập trong thực chiến liền bị trấn áp rồi.

Ngẫu nhiên xuất hiện một vài nhân tài kiệt xuất thì cũng bị gán cho mấy cái danh như "hèn hạ","vô sỉ" vv... , bị đóng lên cột sỉ nhục của lịch sử, bị thế nhân khinh bỉ. Không có người ghi chép những chuyện như vậy.

"Quân đoàn trưởng các hạ, lần này bọn họ thật là quá đáng! Còn nói là đã chiếu cố cho chúng ta, dựa theo phương pháp chiếu cố này, sợ là những hi sinh trước đây của chúng ta đều sẽ thành công cốc rồi..."

Nam tước McName vừa nói ra lời này, cả đám đoàn trưởng đều nhao nhao đứng ra phát biểu ý kiến, mạnh mẽ lên án quyết định vô lương của phủ Tổng đốc.

Mặc dù trước đó quân đoàn số 5 đã lập được công lao hãn mã, nhưng cuối cùng lại không thể tiêu diệt được thủ lĩnh phản quân.

Chỉ dựa vào một ít công lao này, lại còn phải chia sẻ với cả đám người, mà muốn chia cắt lãnh địa vô chủ sau khi cuộc chiến này là không thể nào.

So với những quý tộc khác thì quân đoàn số 5 đã chiếm được tiên cơ. Hành động chính xác nhất hiện giờ là tiếp tục đi theo bộ đội chủ lực chinh chiến, tiếp tục duy trì loại ưu thế này.

Cho dù là trong cuộc chiến kế tiếp không tạo ra tác dụng mang tính quyết định, chỉ đi theo ké công lao thôi, nhưng sau cuộc chiến vẫn còn có thể tranh thủ một chút.

Cái nhiệm vụ áp vận lương thảo này nhìn thì như đang chiếu cố cho quân đoàn số 5, nhưng thực tế là đang bài xích cả đám người ra khỏi cuộc chia cắt thịnh yến, cũng khó trách đám người này sẽ phản ứng kịch liệt như vậy.

Chels phất tay đè xuống đám người đang tranh cãi, thở dài một hơi rồi nói: "Ta cũng biết là vậy, nhưng hiện giờ các quân đoàn số hai, ba, bốn đều đang ghen ghét chiến công, lại liên hợp để xa lánh chúng ta."

"Không chỉ vậy, trong số năm quân đoàn thì thực lực của quân đoàn chúng ta là kém nhất. Cho nên việc vận chuyển lương thảo sẽ tự nhiên rơi xuống đầu chúng ta."

"Bất quá mọi người cứ yên tâm, ta đã nói chuyện với Tổng đốc các hạ rồi. Tổng đốc cũng đã hứa hẹn là sau khi vận chuyển lương thảo xong thì sẽ để cho chúng ta tham chiến."

Nghe lời giải thích này, Hudson lập tức trợn trắng mắt. Kế khích bác ly gián đơn giản như vậy, hắn không tin là Chels nhìn không ra.

Nếu như không có Bá tước Pierce ngầm đồng ý thì làm sao quân đoàn số năm có thể ăn không ngồi rồi như bây giờ?

Nhưng biết là một chuyện, đây vốn là một dương mưu. Gã Tổng đốc Pierce kia lấy đất phong làm mồi để kích phát sự tham lam và đố kỵ của mọi người, sau đó phân hoá liên quân quý tộc.

Không chừng ngay cả vị quân đoàn trưởng cùng chung mối thù ở trước mắt này cũng đã bị Bá tước Pierce âm thầm thu mua rồi. Dù sao mua chuộc một người cũng sẽ đơn giản hơn việc mua chuộc cả đoàn thể.

Chương 41 - Vận Lương

Dù có nhìn rõ thì cũng vô dụng. Đại thế đã như vậy, một tiểu nhân vật như Hudson có thể làm được gì. Cách làm thông minh nhất hiện giờ là giả bộ hồ đồ, chậm đợi thế cục phát triển.

Cho dù là áp vận lương thảo thì trung đoàn số 10 cũng có lợi hơn những trung đoàn khác, ai bảo hắn nhiều người chứ. Muốn gây chuyện thì cũng nên là những người khác gây trước, cục tức này hắn chịu được.

"Quân đoàn trưởng các hạ, loại chuyện hoang đường này mà các hạ cũng tin được sao?"

"Lúc ở cứ điểm Ethel thì phản binh cũng đã tổn binh hao tướng rồi, cho dù là bia đỡ đạn không đáng giá, nhưng muốn thành lập thêm một đội thì cũng cần thời gian."

"Mặc dù Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rất lợi hại, nhưng hạn chế của nó cũng không phải nhỏ. Huống chi thứ tà khí này đã bị phong ấn hơn ba trăm năm rồi, không có 180 vạn sinh linh làm tế phẩm thì nó căn bản không thể khôi phục được."

"Chỉ cần tốc độ hành động đủ nhanh, phản quân căn bản không có thời gian để ngóc đầu trở lại. Đội ngũ mà bọn chúng tạm thời thành lập kia sợ là không chịu nổi một kích của liên quân."

"Đám chuột Khô Lâu Hội kia đều là những kẻ hèn nhát. Một khi cảm thấy không thích hợp sẽ lập tức trốn xa ngàn dặm, làm cho người ta khó mà phòng bị."

"Cho dù là Bá tước Pierce làm tròn lời hứa, nhưng trên chiến trường cũng phải có địch nhân để chúng ta giết mới được!"

Người mở miệng phản bác chính là Nam tước Brogit. Từ trong ánh mắt của người này, Hudson nhìn thấy được sự không cam lòng và phẫn nộ.

Quá lạc quan, chẳng biết tại sao người này lại có thể tự tin đến vậy, Hudson luôn cảm thấy những người ở bên cạnh hắn đều vô cùng tự tin, giống như cuộc bình định này thật sự đơn giản như lấy đồ trong túi vậy.

Bất quá khi nghĩ lại chiến tích của Khô Lâu Hội thì Hudson cũng không còn lời nào để nói. Khô Lâu Hội là một tổ chức tà giáo lâu năm trong vương quốc Alpha, tạo phản đối với bọn chúng chỉ là chuyện thường ngày.

Cơ bản là cứ cách mấy năm liền sẽ phát sinh một đợt. Sau đó, mỗi lần đều là giai đoạn trước hung mãnh, hậu kỳ suy sụp, quả thực là chẳng có nổi một chút thành tích nào.

Gần như mỗi một vị lão quý tộc đều đã đích thân tham dự trấn áp những cuộc phản loạn của Khô Lâu Hội. Nên khi đối mặt với đám bại tướng này thì sẽ cảm thấy rất tự tin.

Có một kẻ thất bại lão luyện như vậy, khó trách trước đó Bá tước Pierce dám bỏ mặc cho bọn chúng gây chuyện. Nếu như không phải liên lụy đến Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì sợ là hiện giờ mọi người còn đang cãi cọ đâu.

Xem phản ứng của mọi người liền biết, ai nấy cũng đều lo lắng về "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", ngay cả Hudson cũng không ngoại lệ. Ngoại trừ nỗi khiếp sợ lúc ban đầu, hiện giờ hắn đang hoài nghi Bá tước Pierce vì chuyển hướng áp lực nên mới cố ý nói chuyện này ra.

Dù sao "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" cũng đang bị phong ấn ở Giáo Hoàng quốc, còn có Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn trông giữ, sao một đám chuột như Khô Lâu Hội có thể trộm ra được?

Cho dù là thật sự bị trộm thì Giáo Hoàng quốc cũng phải có phản ứng gì mới đúng.

Nếu như bê bối kinh thiên này mà truyền ra ngoài, sợ là Giáo hội cũng không che đậy được.

Cái khác thì tạm thời bất luận, một thành thuế, có còn muốn thu nữa không? Chuộc tội khoán, có còn muốn bán nữa không?

Chỉ cần nhìn vào phản ứng của các giáo sĩ của tỉnh Đông Nam liền biết được Giáo đình xem trọng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh như thế nào rồi. Lúc này mới chỉ vừa nhận được tin tức, ngay cả thật giả cũng còn chưa xác định thì đã có Mục sư và Hộ điện Kỵ sĩ chạy tới.

Phải biết là trong những cuộc chiến trước đây của loài người , Giáo đình đều giữ lập trường trung lập tuyệt đối. Cho dù có trả một cái giá rất lớn để mời mấy vị Mục sư tới thì người ta cũng chỉ phụ trách cứu chữa cho các quý tộc thụ thương.

Hudson không quan tâm chân tướng chuyện này ra sao. Đối với liên quân thì sự gia nhập của Giáo hội cũng là chuyện tốt, Điều này có nghĩa là sinh mạng của mọi người sẽ được đảm bảo hơn.

Cho dù có chứng minh được đây là tin tức giả thì cũng nên là Bá tước Pierce đứng ra giải thích với Giáo hội, liên quan gì với một tên tiểu Kỵ sĩ như hắn.

Theo cái nhìn của Hudson, việc an bài quân đoàn số 5 vận chuyển lương thảo cũng không phải hoàn toàn là đang gây khó dễ.

Bất kể có nói thế nào thì cũng phải có người đứng ra phụ trách vận chuyển lương thảo. Trong quân đoàn thì thực lực của quân đoàn số 5 là yếu nhất, từ góc độ toàn cục suy tính thì quân đoàn số 5 chính là người thích hợp nhất để làm nhiệm vụ này.

Không chỉ có cái nhìn đại cục, mà còn tiện thể phân hoá luôn quan hệ của trung tiểu quý tộc, đứng trên lập trường của Tổng đốc Pierce, chuyện này quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Nghe đám người không ngừng văng tục chửi thề, Hudson lựa chọn yên tĩnh ngồi nghe. Mặc dù áp vận lương thảo không vớt được công lao gì, nhưng lại rất an toàn.

Những trung đoàn khác thì tạm thời bất luận, nhưng trung đoàn số 10 của hắn là không có cách nào lên chiến trường được. Dù sao trung đoàn số 10 cũng là trung đoàn yếu nhất trong các trung đoàn của liên quân.

Cho dù là mới được tăng thêm sáu trăm nông nô binh thì sức chiến đấu vẫn là dậm chân tại chỗ. Không bị thục lùi là vì binh sĩ đã từng thấy máu một lần rồi.

Muốn gia tăng sức chiến đấu, một là trải qua một khoảng thời gian huấn luyện; Hoặc là đưa lên chiến trường để tôi luyện trong máu và lửa. ...

Có lẽ là vì thấy Hudson quá tiêu dao, cũng có lẽ là bị thủ hạ mắng chửi rất mất mặt, vì chuyển dời ánh mắt của thủ hạ, Chels mở miệng hỏi: "Hudson, ngươi xem thế nào?"

Nghe đến chữ "xem", trong lòng Hudson liền cảm thấy sụp đổ. Nếu như không phải nơi này không thích hợp, hắn thật sự rất muốn mắng lại một câu "Ngồi xem".

Chương 42 - Khô Lâu Hội

"Quân đoàn trưởng các hạ, chuyện cũng đã xảy ra rồi. Bây giờ thảo luận những chuyện này cũng chẳng có ích gì, chúng ta căn bản không thể thay đổi được quyết định của phủ tổng đốc."

"Quân lệnh áp vận lương thảo cũng đã được ban xuống, chuyện mà chúng ta có thể làm được chính là trong quá trình vận chuyển lương thảo phải nỗ lực giành được chiến công."

Hudson vốn đang chuẩn bị nói là giành chỗ tốt, nhưng khi thấy sắc mặt không tốt của đám người hắn bèn tạm thời đổi thành chiến công.

Từ khi nhận được quân lệnh thì Hudson đã tính toán xem như sử dụng lợi ích như thế nào mới là tốt nhất. Để cho một tên quỷ nghèo như hắn đi vận chuyển lương thảo, đây không phải là đang ép người lên Lương Sơn sao?

Nếu như không ăn bớt ăn xén một tầng, chẳng phải lộ ra hắn không có trình độ sao?

Từ lúc đầu thì Hudson đã không hề trông cậy vào chuyện mang theo một đám ô hợp lên chiến trường đại sát tứ phương, lập xuống bất thế chi công.

"Nói thật là nhẹ nhàng, quân công là thứ dễ kiếm được như vậy sao?"

Không biết là do không nghe được ẩn ý bên trong, hay là chỉ vì thích cãi nhau, Nam tước Brogit liền trực tiếp mở miệng mắng.

Hudson trợn trắng mắt, quyết định là sẽ không chấp nhặt với tên mãng phu này, hắn cười ha hả trả lời: "Chú Brogit, Tổng đốc chỉ hạ lệnh nói là vận chuyển lương thảo, nhưng không có quy định là chúng ta không thể ra ngoài làm chuyện khác."

"Hiện giờ phản quân đang chiếm được hai quận, bọn chúng không thể nào tập kết toàn bộ nhân mã lại một chỗ được, đúng không?"

"Chủ lực của phản quân đã bị bốn quân đoàn ở phía trước hấp dẫn rồi, phía sau đương nhiên là sẽ trống rỗng."

"Sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ áp vận thì có thể thuận đường thu phục một vài ngồi làng nhỏ đang bị phản quân khống chế, chuyện này đối với chúng ta cũng không phải việc khó."

Lời nói của Hudson làm cho đám người vốn đang tuyệt vọng lập tức le lói hy vọng. Thu phục một vài ngôi làng nhỏ bị phản quân khống chế đương nhiên sẽ không được tính bao nhiêu chiến công, nhưng đây là chuyện chiến công sao?

Thu phục lãnh thổ bị mất chỉ là thứ yếu, cướp đoạt tài phú trong tay phản quân mới là điểm mấu chốt. Đối với quý tộc thì việc lên chiến trường chỉ có hai mục đích "Chiến công" và "Phát tài".

Bây giờ chiến công đã không thể trông cậy vào, vậy thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp phát tài. Có thể nói, vì cổ vũ sĩ khí của đồng minh, Hudson cũng là thao nát tâm. (lo lắng đến nỗi trái tim tan nát)...

Thành Dadir được xem như sân nhà của quân phản loạn, ngày xưa tòa thành phồn hoa này ngựa xe như nước nơi, bây giờ chỉ còn lại gió thu đìu hiu.

Đánh thiên hạ cùng quản lý thiên hạ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Thật đáng tiếc, một tổ chức tà giáo như Khô Lâu

Hội căn bản không có khái niệm quản lý thiên hạ.

Trong phủ thành chủ, một đám cao tầng của Khô Lâu Hội đang trợn mắt nhìn nhau, không khí ngột ngạt đến đáng sợ.

"Đại Tế Ti, chuyện hao binh tổn tướng ở cứ điểm Ethel, ngươi không nên giải thích một chút sao?"

Nam tử trung niên mặc áo bào màu tím dẫn đầu ở bên trái mở miệng gây khó dễ nói.

"Giải thích, ngươi muốn ta giải thích cái gì?"

"Ngươi..."

Câu trả lời lạnh lùng của lão giả áo xám làm cho nam tử mặc áo bào tím tức giận đến nói không ra lời. Bầu không khí ở trong điện ngày càng ngưng trọng, mắt thấy song phương đã sắp đánh nhau, người đeo mặt nạ ngồi ở chủ vị đột nhiên mở miệng ngắt lời nói:

"Được rồi! Các vị đều là cao tầng trong hội, vậy mà bây giờ lại gây chuyện ầm ĩ giống như mấy đứa con nít vậy, chuyện này thích hợp sao?"

"Mặc dù lời mà Imaine nói không dễ nghe, nhưng có một chuyện ông ta nói đúng, về cuộc chiến ở cứ điểm Ethel, đúng là Đại Tế Ti nên cho chúng tôi một lời giải thích."

Thấy người đeo mặt nạ mở miệng, lão già áo bào xám kiêu ngạo kia lập tức biến sắc, vội vàng mở miệng giải thích: "Thánh Chủ, cuộc chiến ở cứ điểm Ethel là do thuộc hạ quá tham lam."

"Thuộc hạ vốn cho rằng các quý tộc đã quen việc lục đục với nhau thì viện quân sẽ không đến nhanh như vậy, cho nên mới nghĩ kế để dẫn dụ Crimson Kỵ sĩ đoàn xuất chiến, muốn dựa vào uy lực của Thánh khí để tiêu diệt hết bọn chúng."

"Không ngờ là viện binh của địch nhân lại đến nhanh như vậy, đánh cho chúng ta không kịp trở tay."

"Bất quá trận chiến này chúng ta cũng không có mất mát gì. Mặc dù gần như toàn quân bị diệt, nhưng tổn thất toàn là bia đỡ đạn. Lấy những tên bia đỡ đạn này để đổi lấy mạng địch nhân..."

"Hay cho câu không mất mát gì!"

"Quân đội mà Thánh giáo phải trả giá lớn mới gầy dựng ra, vốn nên dùng để chinh phạt thiên hạ, kết quả toàn bộ đều bị ngươi làm mất đi."

"Ngay cả Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng bại lộ ra ngoài, lại còn ở đây nói khoác mà không biết ngượng —— Không chịu thiệt?"

"Đại Tế Ti, trong mắt ngươi thì cái gì mới tính là bị thiệt?"

"Chẳng lẽ muốn địch nhân giết tới cửa, tiêu diệt toàn bộ chúng ta thì mới xem như bị thiệt sao?

Hoặc là nói..."

Không đợi Imaine nói hết lời, người đeo mặt nạ đã phất tay chặn lại, nói: "Được rồi, chuyện này liền dừng lại ở đây đi. Ta tin là lần này chỉ do Đại Tế Ti bất cẩn thôi, bất quá tốt nhất là đừng để xảy ra sai lầm tương tự như vây nữa."

"So với đám quý tộc đã thống trị mảnh đất này vô số năm, gia tài của Khô Lâu Hội chúng ta thật sự là quá mỏng, không có nhiều tài sản như vậy để làm mất."

"Mọi người từ trời nam biển bắc tập hợp ở đây là vì lật đổ sự thống trị của các quý tộc, để có thể đứng dưới ánh mặt trời, không muốn con cháu đời sau phải sống giống như những con chuột vậy."

"Bây giờ cơ hội tới rồi. Địch nhân đã từ bỏ thành trì, muốn quyết chiến với chúng ta ở dã ngoại. Chỉ cần đánh bại được liên quân quý tộc, tỉnh Đông Nam này chính là của chúng ta."

"Sau khi mất đi tỉnh Đông Nam, vương quốc Alpha chắc chắn sẽ chấn động, những người có lý tưởng cao cả và phải chịu đựng quý tộc trong một thời gian dài chắc chắn sẽ hưởng ứng lời hiệu triệu của chúng ta."

"Lấy vương quốc Alpha làm cơ sở, chúng ta sẽ kích động toàn bộ đại lục phản kích, giống như ba trăm năm trước, thủy triều sẽ bao phủ toàn bộ đại lục."

"Thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta!"

"Thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta!" "Thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta!"

Chương 43 - Tốc Độ Nhanh Như Sên

Đám người này lập tức điên cuồng hô to theo khẩu hiệu của người đeo mặt nạ. Có thể thấy được, đây là xuất phát ra từ trong nội tâm.

Mặc dù câu khẩu hiệu cổ động của vị "Thánh Chủ" này ở trên logic chính là rắm chó không kêu, cũng không có cách nào làm cho người tin phục, nhưng nhờ có ma pháp gia trì, cho nên toàn bộ đều có khả năng.

Cuối cùng thì bọn chúng cũng chỉ là một tổ chức tà giáo không ra gì, cho dù có nói năng hùng hồn, tốt đẹp đến cỡ nào thì cũng không thể thay đổi được bản chất tà ác của bọn chúng.

Sau khi cổ vũ sĩ khí xong , Khô Lâu Hội liền hóa thân thành lợi khí chiến tranh.

Tín đồ trung thành đợt đầu tiên đều đã lên chiến trường làm bia đỡ đạn hết rồi, muốn trưng binh tiếp cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Bất quá chuyện này không làm khó được Khô Lâu Hội, không ý nguyện nhập ngũ, vậy thì sẽ bị bắt đi lính. Dù sao sau khi vào trong quân thì việc đầu tiên là sẽ phải một bát "Dũng Khí Dược Tề", sau đó lại tiến hành tẩy não một phen, binh sĩ dũng mãnh không sợ chết liền ra lò.

Mọi chuyện đều có hai mặt, loại "Dũng sĩ" được tạo ra theo công thức này thường có trí thông minh rất thấp, hơn nữa người càng khát máu thì sẽ càng ngu ngốc.

Lấy ra dùng làm vật tiêu hao thì không sao, nhưng muốn luyện thành tinh nhuệ chân chính thì lại không thể nào. ...

Nhìn qua đội ngũ hò hét loạn cào cào, sắc mặt của Bá tước Pierce liền âm trầm đáng sợ.

Mặc dù ông ta cũng biết là trong liên quân quý tộc sẽ vàng thau lẫn lộn, nhưng thật sự không nghĩ là nó sẽ nát đến mức độ này. Lúc này chỉ là ngày đầu tiên xuất phát mà đám nông nô binh phía dưới đã hỗn loạn như vậy rồi.

Mọi người đều biết là tốc độ hành quân của một đội quân nhanh chậm đều được xác định dựa trên giới hạn thấp nhất mà đội quân này có thể chịu được.

Tổng kết lại là, số lượng binh lính càng là khổng lồ thì heo đồng đội trong đó sẽ càng nhiều, tốc độ hành quân sẽ càng chậm. Ngược lại thì hiệu suất của một đội quân nhỏ sẽ càng cao hơn.

Ngày đầu tiên xuất phát đã xảy ra tình huống binh sĩ lộn xộn, tìm không thấy nhà. Nhìn một đám quý tộc lãnh chúa đang đi khắp nơi tìm kiếm binh lính của mình, Bá tước Pierce liền tức đến run người.

Cái gì mà binh quý thần tốc, giờ khắc này đều đã trở thành một chuyện cười. Không chỉ có bốn quân đoàn ở phía trước rơi vào hỗn loạn, ngay cả quân đoàn thứ 5 đang áp vận lương thảo cũng trở thành một chướng ngại cực lớn.

Mặc kệ là đội quân phía trước đi được bao xa, quân đoàn số 5 mỗi ngày chỉ đi được khoảng hai mươi dặm. Đây còn là kết quả mà Bá tước Pierce không ngừng phái người tới thúc giục, nếu không thì còn có thể chậm hơn.

Ở phương diện này, người đi ở hàng cuối cùng của đội ngũ là Hudson có quyền lên tiếng nhất. Thực sự không phải là hắn đang gây chuyện, hành trình của mấy vạn đại quân vốn chính là một hàng dài.

Suy đoán lạc quan một chút: Dựa theo 4 người một hàng, trước sau cách biệt 1m, như vậy một đội quân gồm 2 vạn binh lính liền dài tới mười dặm.

Hudson không biết chính xác liên quân có bao nhiêu binh lực. Nhưng sau ba tiếng khi nhận được quân lệnh lên đường thì trung đoàn số 10 của hắn mới bước ra bước chân đầu tiên.

Bởi vì không đủ gia súc nên các binh sĩ thường xuyên phải trở thành dân phu, đẩy xe vận lương tiến về phía trước.

Để cho nông nô binh đẩy xe, trình độ chuyên nghiệp cũng có, nhưng hiệu suất liền không thể trông cậy vào.

Trước đó đã chậm trễ ba giờ, lại khấu trừ khoảng hai đến ba tiếng nghỉ ngơi, chôn nồi nấu cơm, xây dựng cơ sở tạm thời, thời gian hành quân thực tế cũng chỉ là năm, sáu tiếng đồng hồ.

Dưới loại tình huống này mà còn có thể cam đoan ngày đi hai mươi dặm, quân đoàn số 5 cũng đã cố gắng hết sức.

Đáng tiếc không có người nào nhìn thấy công lao này, Bá tước Pierce thẹn quá thành giận liền lập tức tổ chức một buổi hội nghị quan sự ngay trong đêm, không thèm quan tâm đến chuyện mọi người đã cực khổ hành quân bôn ba cả một ngày trời.

Đám người vây quanh một đống lửa, mượn nhờ ánh lửa lấp lóe, Hudson có thể mơ hồ nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Bá tước Pierce.

"Bá tước các hạ, nguyên nhân tốc độ hành quân chậm chủ yếu là vì bị quân đoàn số 5 liên lụy. Nếu như không bị giới hạn bởi quân nhu vật tư thì ngày đi năm mươi dặm với chúng ta cũng không phải là chuyện đùa." Quân đoàn trưởng của quân đoàn số 2

Tử tước Aurane mở miệng chém gió.

Nếu như không có nông nô binh, cho dù là ngày đi trăm dặm thì Hudson cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng bị đám ô hợp này liên lụy, ngày đi năm mươi dặm chính là một chuyện cười.

Cũng không phải là chưa từng thử qua, trên đường tới đây, hắn đã từng khiêu chiến qua ngày đi sáu mươi dặm, kết quả không nhắc tới cũng được.

Chỉ có thể chứng minh những lời mà lão tổ tông đã nói trong binh thư rất có đạo lý —— "Bách lý nhi thú lợi giả quyết thượng tướng, ngũ thập lý nhi thú lợi giả quân bán chí." (hành quân trăm dặm mà đối mặt với địch nhân thì sẽ bị mất thượng tướng, hành quân năm mươi dặm mà đối mặt với địch nhân thì chỉ có một nửa quân số có thể đến kịp.)

Nếu thật là ép buộc binh sĩ ngày đi năm mươi dặm mà gặp phải phản quân thì chỉ biết khóc. Lúc đó binh sĩ đã sức cùng lực kiệt, bọn họ sẽ dùng hành động thực tế nói cho bọn hắn biết cái gì là chờ chết.

"Bá tước các hạ, không phải là quân đoàn số 5 chúng tôi không chịu cố gắng, mà thật sự là đường đi quá khúc chiết, lại còn thiếu gia súc kéo xe, chỉ có thể trông cậy vào nhân lực, muốn nhanh cũng nhanh không nổi!"

"Huống chi hôm nay chỉ là ngày đầu tiên, thời gian xuất phát còn là 3 giờ chiều. Có thể đi được hai mươi dặm, mọi người đã rất cố gắng rồi."

"Nếu như mọi người còn dư lực, ta đề nghị phân phát quân nhu cho tất cả quân đoàn để chia sẻ một chút áp lực cho đội hậu cần vận chuyển, lúc đó chắc là tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều." Kỵ sĩ Chels nhắm mắt giải thích nói.

Chương 44 - Kỵ Binh Griffin

Bất kể có nói thế nào thì quân đoàn số 5 cũng sẽ không thể gánh chịu tội danh làm chậm tốc độ hành quân được.

Bốn quân đoàn phía trước đều chỉ mang theo khinh trang lên trận, mà quân đoàn thứ 5 thì lại phụ trọng tiến lên. Muốn tốc độ hành quân của mọi người giống nhau thì chẳng khác nào là đang đùa nghịch lưu manh.

"Kỵ sĩ Chels, xem ra ông còn cần phải rèn luyện thêm trình độ quân sự! Phân phát đồ quân nhu, vậy mà ông cũng có thể nghĩ ra được, chẳng lẽ ông không biết bộ đội chủ lực phải được bảo đảm thể lực để tùy thời nghênh địch sao?"

Quân đoàn trưởng của quân đoàn số 3 Chris mở miệng giễu cợt nói.

Đùn đẩy trách nhiệm là một chuyện, nhưng nhận thêm công việc hậu cần lại là một chuyện khác.

Người trong nhà mới biết chuyện nhà mình, chỉ là hành quân bình thường thôi mà đã có thể gây ra nhiều nhiễu loạn như vậy. Nếu như lại tăng thêm áp lực quân nhu, thực sự là không dám tưởng tượng đến cảnh tượng lúc đó.

Cãi cọ sẽ không giải quyết được vấn đề gì, nhưng không cãi thì tuyệt đối sẽ phải ăn thiệt thòi.

Rất rõ ràng, Kỵ sĩ Chels không phải là đối thủ của của quần hùng nên rất nhanh liền đã rơi vào thế hạ phong.

Một đám sĩ quan của quân đoàn số 5, bao gồm cả Hudson đều là nhìn ở trong mắt gấp ở trong lòng, nhưng vì bị giới hạn thân phận nên không có ai có cơ hội mở miệng.

Mắt thấy thế cục đã thiên về một bên, Bá tước Pierce đột nhiên mở miệng khiển trách: "Đủ rồi! Ta gọi mọi người tới đây không phải là để gây gổ."

"Trận chiến ngày đó các vị đều có tham dự. Địch nhân nắm giữ tà khí Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, chỉ cần kéo một đám bia đỡ đạn ra liền có thể thành một đội quân, căn bản không cần phải huấn luyện."

"Có thể nói, kéo lâu thêm một ngày thì số lượng địch nhân sẽ tăng thêm hàng ngàn hàng vạn người. Một đám địch nhân không có thần trí, chỉ biết giết chóc đáng sợ bao nhiêu thì chắc các vị cũng đã rõ rồi."

Cân bằng chi đạo, chính là bài tập thiết yếu của một vị tướng. Mặc dù Bá tước Pierce không phải là danh tướng gì, nhưng lại nắm vững những kiến thức quân sự cơ bản này.

Bỏ mặc thủ hạ tranh đấu thì đương nhiên sẽ có thể phân hoá được trung tiểu quý tộc, nhưng nếu làm quá thì cũng sẽ tự tổn thực lực.

So ra mà nói, quân đoàn số 5 rất dễ ức hiếp. Nhưng cho dù có khi dễ, nghiền ép bọn họ đến cỡ nào thì cũng sẽ không thể gia tăng tốc độ hành quân được, đây là điều kiện khách quan gây ra.

Sau khi tỉnh táo lại, mấy vị quân đoàn trưởng không phục liền nhao nhao xì hơi. Cách chơi của quân đội và chính trị là hoàn toàn khác nhau.

Gặp phải vấn đề liền lập tức đùn đẩy trách nhiệm là tư duy điển hình của chính trị, còn tư duy của quân đội là giải quyết vấn đề.

Đối với toàn bộ liên quân mà nói, vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là phải giải quyết tốc độ hành quân chậm như ốc sên kia, mà không phải đùn đẩy trách nhiệm.

Phân tranh nhanh chóng bị san bằng, Hudson cũng đã xem trọng Bá tước Pierce hơn một chút. Năng lực quân sự như thế nào thì không biết, ít nhất là rất rành về thủ đoạn chính trị.

Có thể trong vòng mấy ngày ngắn ngủi liền phân hóa, uy hiếp tiểu quý tộc, đổi hướng mâu thuẫn, hóa giải nguy cơ chính trị mà trung tiểu quý tộc liên thủ nhằm vào ông ta, thủ đoạn chính trị mạnh khỏi phải bàn cãi.

Đáng tiếc hiện giờ đang là thời kỳ chiến tranh, chỉ riêng thủ đoạn chính trị mạnh thôi thì còn chưa đủ. Chỉ cần gặp phải một lần thất bại thì những mâu thuẫn bị áp chế trước đó đều sẽ bùng nổ.

"Ta mặc kệ các ngươi có lý do gì, nhưng trong vòng ba ngày nhất thiết phải đến được thành Dadir, lật đổ hang ổ của quân phản loạn."

"Kỵ binh Griffin mà ta phái ra ngoài đã điều tra ra được địch nhân đang trưng thu tráng đinh. Hai quận Wright và Ryton cũng xem là quận lớn, nhân khẩu của hai quận cộng lại cũng vượt qua 50 vạn. Cho dù địch nhân đã trải qua một lần thất bại, nhưng cũng có thể lại kéo thêm mấy vạn thanh niên trai tráng để thành lập đội quân."

"Chắc là các vị cũng đã biết tác phong của Khô Lâu Hội rồi. Sau khi bọn chúng liều lĩnh mạnh mẽ trưng thu tráng đinh thì nhân số nhất định sẽ nhiều hơn suy đoán của ta."

"Nếu như không muốn đánh cho hai quận này thành đất trống, không muốn đối mặt với địch nhân liên tục xuất hiện không ngừng, vậy thì chúng ta nhất định phải gia tăng tốc độ hành quân."

"Dưới tình huống không ảnh hưởng đến sức chiến đấu, trong vòng ba ngày phải đi được 100 dặm đường, đây là yêu cầu thấp nhất của ta."

"Ai có ý kiến gì thì cứ việc nói ra, nếu như có thể phát huy tác dụng, ta sẽ không keo kiệt ban thưởng."

Lời nói của Bá tước Pierce làm cho mọi người hai mắt tỏa sáng. Nếu đã đưa ra hứa hẹn ở trước mặt mọi người, ban thưởng mà ít thì đó chính là ông ta đang tự đánh mặt mình.

Thấy mọi người đều lâm vào trầm tư, sự chú ý của Hudson lại nằm ở chỗ "kỵ binh Griffin". Không ngờ là lực lượng không binh trong truyền thuyết này lại xuất hiện ở đây.

Bất quá từ tình huống sử dụng đến xem thì chắc là dưới trướng của Bá tước Pierce cũng không có bao nhiêu. Nếu không trong cuộc chiến trước đó ở cứ điểm Ethel cũng sẽ có bóng dáng của bọn hắn.

Loại binh chủng này trân quý và thưa thớt giống như Ma pháp sư vậy, cho nên không thể lấy ra tiêu hao.

Griffin trưởng thành chính là một loại ma thú cấp hai, cho dù là ở trên mặt đất thì có thể chấp 3 tên Hudson, sức chiến đấu ở trên trời thì càng mạnh hơn.

Căn cứ vào tin tức mà Hudson biết được, toàn bộ vương quốc Alpha cũng chỉ có một đoàn kỵ binh Griffin, hơn nữa còn chưa đủ biên chế, nhân số cũng chỉ nhiều hơn đoàn pháp sư một chút.

Đây đã là kết quả mà vương quốc tích lũy mấy trăm năm mới có, lúc đầu thì vương thất chỉ thu được hai đôi Griffin, sau hai trăm năm sinh sôi mới có được quy mô như hiện giờ.

Chương 45 - Tự Hố Mình

Đương nhiên, trong các chiến tranh giữa chừng cũng sẽ có tiêu hao. Dù sao thì tỉ lệ sinh sản của loài vật này chắc chắn sẽ không cao, không giống như con nhím, một năm mấy ổ.

Chú ý về chú ý, nhưng loại tọa kỵ có cấp bậc như vậy sẽ không có phần của Hudson, trừ phi hắn chịu bán mình cho người khác.

"Vậy thì chia ra hành động, bốn quân đoàn chúng ta sẽ mang theo bảy ngày lương khô đi trước, để cho quân đoàn số 5 ở phía sau từ từ đi tới."

Tử tước Aurane lạnh lùng nói.

Biết rõ đây là toan tính của Bá tước Pierce, nhưng vì lợi ích, Aurane còn phải phụ họa, tâm tình đương nhiên là sẽ khó chịu.

Thực ra, cho dù có không có quân nhu thì bốn quân đoàn này cũng chưa chắc có thể đến tiền tuyến đúng hạn.

Dù sao phản quân cũng không phải người ngu, ngồi im chờ bọn hắn đánh tới.

Khô Lâu Hội không bị quy tắc của quý tộc trói buộc, từ trước tới giờ đều vì đạt được mục đích mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào. Bọn chúng căn bản không biết ranh giới cuối cùng là vật gì.

Hudson vốn định mở miệng đề nghị, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng. Mặc dù công lao rất quan trọng, nhưng nếu như kêu hắn nhảy ra tranh với Tử tước Aurane thì thôi bỏ đi!

Hội nghị quân sự rất nhanh liền kết thúc, ngoại trừ quân đoàn số 5 tràn đầy căm phẫn ra, tất cả mọi người đều rất hài lòng.

Quý tộc mà, có oán khí thì đương nhiên là phải đi tìm đường để phát tiết ra ngoài. Tước đoạt cơ hội vớt chiến công của mọi người, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể dùng phát tài để đền bù.

Thoát ly đại bộ đội không thể nghi ngờ là đang cho mọi người không gian tự do di chuyển. Dưới sự cố gắng của một đám quý tộc, kế hoạch ăn cướp rất nhanh liền ra lò.

Chỉ là thời điểm hành động cụ thể là khi nào thì lại gặp được một chút phiền phức. Dù sao quân đoàn số 5 còn phải gánh vác nhiệm vụ quan trọng là áp vận lương thảo, nhất định phải đảm bảo tiến độ.

Mấy vị đoàn trưởng mắt lớn trừng mắt nhỏ, trố mắt nhìn về phía Kỵ sĩ Chels, chờ đợi "Lão đại" an bài.

"Quân lệnh như núi, chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ vận chuyển lương thảo. Cho nên nhất định phải để lại đại bộ đội đi áp vận lương thảo, chỉ có thể xuất động tiểu đội tinh nhuệ thay vương quốc thu phục lãnh thổ đã mất."

"Chuyện này cần một vị quý tộc đức cao vọng trọng, khôn khéo có khả năng, dũng cảm lưu lại chủ trì đại cuộc."

Trong khi nói chuyện, Chels nhìn về phía đám người với ánh mắt tràn đầy mong đợi, hy vọng có người có thể chủ động báo danh. Tiếc nuối là tất cả mọi người đều rất khiêm nhường, cả đám đều đang chờ đợi người khác chủ động đứng ra.

Thực ra không khiêm nhường cũng không được. Đây rõ ràng là muốn mang theo quân tinh nhuệ ra ngoài ăn cướp, để lại nông nô binh tiếp tục vận chuyển lương thảo.

Một đội ngũ hơn bốn ngàn người, lại không có sĩ quan phụ trợ, nào có dễ chỉ huy như vậy?

Cho dù là Hudson thì hiện giờ cũng phải rén. Một đội quân toàn bộ đều là đám ô hợp áp vận lương thảo, chỉ riêng việc xem chừng đội ngũ này thôi cũng khó rồi, vạn nhất gặp phải phản quân tập kích thì làm sao bây giờ?

"Mọi người cứ việc yên tâm, bất kể là ai lưu lại chủ trì đại cuộc thì cũng sẽ được chia chiến lợi phẩm, không thiếu một phân."

Chels hứa hẹn.

So với đám người này, một vị Kỵ sĩ sắp phá sản như ông ta đương nhiên là càng nóng lòng cầu tài hơn một chút. Đáng tiếc là vẫn không có người hiểu ý.

"Kỵ sĩ Hudson có phương pháp trị quân, lại có tài thống soái. Huống chi chuyện này cũng là do Hudson nói ra, cho nên liền do Kỵ sĩ Hudson lưu lại chủ trì đại cuộc đi!" Nam tước Machell lớn tuổi cười ha hả đề nghị.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Hudson đã chém cho lão già trước mặt này thành muôn mảnh rồi. Ban ngày còn chú chú cháu cháu, nhanh như vậy liền bán hắn đi.

"Ai đưa ra kế hoạch thì người đó phải có trách nhiệm thi hành. Thành công, công lao là của mọi người; Thất bại, trách nhiệm từ người nói tự mình gánh chịu."

Hudson Không nghĩ là sau khi xuyên việt mà mình vẫn còn bị cái trúng định luật công sở đơn giản này, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Thật sự là hắn đã rất cẩn thận rồi, không phải chỉ là vì phát một chút tiểu tài sao, có cần thiết phải chơi lớn như vậy không?

Cái kế hoạch chó chết này đúng là do hắn đề nghị, nhưng rõ ràng là hắn chỉ ám hiệu một chút mà thôi, căn bản không có nhắc tới hai chữ "ăn cướp" nha.

Trong quá trình lên kế hoạch cụ thể, Hudson đều dựa theo quy tắc nói nhiều tất hớ mà từ đầu tới đuôi cũng chỉ phụ hoạ.

Vốn định yên tĩnh đóng một vai quần chúng, không ngờ là cuối cùng lại bị việc rơi vào đầu. Lão già Machell kia mở miệng thì mọi lập tức đồng thời hưởng ứng.

Những lời khen của bọn họ làm cho Hudson phải cảm thấy xấu hổ. Một ma mới Kỵ sĩ như hắn lại trực tiếp vượt qua nhân tài mới nổi, thăng cấp thành người "đức cao vọng trọng".

Thao tác không biết xấu hổ như vậy, Hudson cũng chỉ có thể viết một chữ —— Phục.

Cái nón này đã được định sẵn là cho hắn đội rồi, cho dù Hudson có khiêm nhường như thế nào thì cũng đỡ không nổi cả đám quý tộc cứng rắn nhồi nhét.

Chuyện này làm cho Hudson cảm nhận được cái gì gọi là: "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ".

Nguyên nhân của mọi chuyện đều là vì biểu hiện trước đó của hắn quá ưu tú. Cho dù Hudson đã cố gắng giấu dốt, nhưng giữa một đám heo đồng đội thì hắn vẫn lộ ra vẻ siêu quần bạt tụy.

Quá trình "đóng vai lão hổ dọa heo" đã thành công đến mức làm cho mọi người hiểu lầm là "Hudson điểm binh, càng nhiều càng tốt".

Nếu không mọi người cũng không dám giao cái "nhiệm vụ quan trọng" này cho hắn. Dù sao, nếu như lương thảo thật sự xảy ra vấn đề thì mọi người cùng phải đồng thời chịu trận.

Chương 46 - Liên Đới

Cho dù Hudson có nguyện ý một mình gánh vác trách nhiệm, nhưng cái cơ thể nhỏ bé của hắn cũng sẽ không chịu nổi. Cho dù là có người muốn mượn đầu dùng một chút thì cũng đi mượn của Kỵ sĩ Chels, ai bảo ông ta là quân đoàn trưởng chứ?

Miệng người là vàng, Hudson chỉ có thể bị động tiếp nhận nhiệm vụ quan trọng này. Hắn còn định chọn thêm mấy thằng xui xẻo bồi tiếp, nhưng cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Nếu như thật sự gặp phải chủ lực của phản quân cướp lương, toàn bộ quân đoàn số 5 cộng lại cũng không đánh nổi bọn chúng, chọn thêm một vài tên Kỵ sĩ lưu lại cũng chẳng làm được gì, cho nên hắn bèn dứt khoát không kéo cừu hận.

Sau khi tiếp nhận toàn bộ quyền chỉ huy nông nô binh, Hudson liền cảm thấy áp lực như núi.

May mắn là trên lục địa Aslante này đẳng cấp sâm nghiêm, những kẻ cứng đầu đã bị các lão gia quý tộc thu thập xong rồi, hiện giờ cũng không có người nào nhảy ra quấy rối.

Hudson dùng hình thức dân chủ tự nguyện đề cử mà chọn ra một đống Thập phu trưởng, sau đó lại bổ nhiệm một đám thân tín làm bách phu trưởng, miễn cưỡng thành lập một hệ thống chỉ huy.

Nhìn qua đội ngũ tầm thường giống như con giun ở bên dưới, Hudson hít một hơi thật sâu, âm thầm nhắc nhở chính mình: Đám này không phải là lính của mình, không cần yêu cầu cao như vậy.

"Từ giờ trở đi, toàn quân nhất định phải thống nhất di chuyển. Cho dù là ăn cơm, ngủ, đi ị cũng phải hành động tập thể trong thời gian quy định."

"Tất cả mọi người phải banh con mắt mà dòm ngó lẫn nhau. Nếu như có người làm trái quy tắc, không người tố cáo, lại bị bắt được."

"Vậy thì một người làm trái quy tắc thì toàn đội sẽ chịu đói; Một đội làm trái quy tắc thì toàn bộ tiểu đoàn đó phải chịu đói."

"Ở dưới trướng của ta thì phải tuân thủ quy củ của ta. Đừng có xem nhẹ chuyện này, người vi phạm quân lệnh, toàn bộ treo cổ."

"Bắt không được cũng không sao, dù gì cũng có gia quyến có thể gánh tội thay. Không muốn liên luỵ đến vợ con già trẻ trong nhà thì nhớ phải đàng hoàng một chút."

"Đi theo sát đội ngũ cho ta, cho dù là mất tích không nhìn thấy thi thể thì cũng bị thừa nhận là đào binh. Cả nhà già trẻ đều sẽ được mang lên đài hành hình trước cửa thôn..."

Hudson dùng ngôn ngữ phổ thông dễ hiểu để khiển trách. Tổng kết lại chỉ ba chữ —— tội liên đới.

Hắn vốn định nói là một người vi phạm quân lệnh thì toàn đội sẽ đầu rơi xuống đất, chỉ là khi nhớ tới đây là chỉ một đám ô hợp, Hudson sợ mình giết hết sạch, cho nên chỉ có thể đổi thành "Chịu đói".

Đối với đám nông nô tầng dưới chót mà nói, chịu đói cũng là một hình phạt rất nặng. Trước khi nhập ngũ, đám ô hợp này đều phải ăn bữa hôm lo bữa mai quanh năm suốt tháng.

Bây giờ có Bá tước Pierce nuôi cơm nên bọn hắn mới có tha hồ ăn uống. Thật vất vả mới được ăn cơm no, đương nhiên sẽ không có người nguyện ý tiếp tục chịu đói.

Thẳng thắn mà nói, phương thức vận lương bây giờ không hề khoa học. Toàn bộ lương thảo đều chỉ được vận chuyển trong một lần, nếu như cuộc chiến kéo dài quá dài, sau đó còn phải chạy tới chạy lui thêm một chuyến.

Biết thì biết, nhưng Hudson sẽ không lắm miệng. Hắn chỉ một sĩ quan nhỏ, phục tùng mệnh lệnh là được rồi.

Huống chi cuộc chiến này chỉ vỏn vẹn là bình định, không phải quốc chiến, đàm luận chiến tranh kéo dài sẽ rất dễ dàng gây ra chuyện cười.

Trên thực tế, trên lục địa Aslante này, cho dù là cuộc chiến giữa các vương quốc thì thời gian chiến tranh cũng sẽ không quá dài.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, chiến tranh tiêu tốn quá nhiều thuế ruộng. Trong thời đại phong kiến mà sức sản xuất chậm hơn kế hoạch này, thời gian khai chiến dài thì ai cũng chịu không nổi.

Sau khi dựa vào "tội liên đới" cưỡng chế làm thịt mấy tên xui xẻo vi phạm quân lệnh xong, đội vận lương cuối cùng cũng đã ổn định.

Khi lên chiến trường có đáng tin hay không thì không biết; Dù sao thì khi làm hậu cần vận chuyển lương thực đã không có người tiếp tục đi lạc.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất trong đó chính là tiêu chuẩn cơm nước của mọi người được đề cao. Không riêng gì bánh mì đen bao no, còn có thể được phân một bát canh thịt vụn có vị muối.

Chỉ dựa vào một chén canh thịt vụn có vị muối này, hình tượng của Hudson trong lòng đám nông nô binh cũng từ lão gia quý tộc hung thần ác sát biến thành lão gia quý tộc "Hào phóng".

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, thịt vụn canh thêm muối này chính là hạn ngạch của quý tộc trong quân đoàn số 5.

Hudson vốn định ăn một mình, tiếc là dọc đường lại chẳng gặp phải thương khách nào, căn bản không có chỗ để thủ tiêu tang vật.

Lương thảo cũng là hàng hoá, muốn giấu cũng không có chỗ giấu. Mang theo lương thảo tham ô tiến đến hội hợp với bộ đội chủ lực, Hudson còn không có ngốc đến vậy.

Hắn liền hung hăng khinh bỉ đám thương nhân có ánh mắt thiển cận kia, thậm chí ngay cả cơ hội phát tài tốt như vậy cũng không biết nắm lấy.

Không bán được tang vật thì đương nhiên là không có tiền. Hiện thực tàn khốc này làm cho Hudson chỉ có thể trở thành một vị quân nhân chính trực. Hắn liền dứt khoát hào phóng với quân đồng minh, đề cao đãi ngộ cơm nước của đám binh lính dưới quyền.

Sau khi ngồi xét lại mình, Hudson đổ hết trách nhiệm của việc tham ô thất bại này cho —— quan hệ nhân mạch không đủ rộng.

Thương nhân trục lợi không sai, nhưng tiếc là nắm đấm không cứng, cho nên thường xuyên bị các quý tộc vô lương hố cho mất cả chì lẫn chài.

Biết rõ là quân đoàn số 5 phụ trách áp vận lương thảo, vậy mà lại không có người dám tới làm ăn, nguyên nhân lớn nhất chính là trong quân đoàn số 5 có quá nhiều quý tộc, căn bản không thể lo lót được hết.

Chỉ cần có bất kỳ một khâu nào không giải quyết được, vậy thì cũng chỉ có thể bị người ta đen ăn đen. Loại giao dịch không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, cho dù có bị người đoạt thì cũng không dám nói ra ngoài.

Chương 47 - May Mắn Sắp Hết

Khi rủi ro và lợi ích không tỷ lệ thuận với nhau thì đương nhiên sẽ không có người tới. Vì chẳng ai có thể ngờ rằng đám quý tộc của quân đoàn số 5 lại còn biết chơi như vậy, kéo bè kết đảng ra ngoài ăn cướp, chỉ để lại một mình Hudson giữ nhà?

Mộng phát tài bị nghiền nát, Hudson chỉ có thể nhìn về phía đám quân giới chỉ dùng được một lần kia để đền bù một chút nội tâm đau đớn. ...

Lạc Diệp trấn.

Sau một phen tranh đoạt, cuối cùng thì phản quân cũng bị đánh sụp đổ, cuộc chiến kết thúc. Thu phục được một thị trấn nhỏ, nhưng Kỵ sĩ Chels lại không thể cao hứng nổi.

Thật sự là quá sạch sẽ, đừng nói là kim ngân tài bảo, ngay cả kho lúa cũng đã bị phản quân đốt cho một mồi lửa.

Nếu như không phải bọn hắn phản ứng đủ nhanh, kịp thời từ trong liệt hỏa cướp lại một số lương thực chưa bị cháy thì chuyến này xem như công cốc rồi.

Rõ ràng là phản quân cũng đã chuẩn bị từ trước, sau khi biết là không thể giữ được Lạc Diệp trấn thì đã di dời vật tư sang nơi khác.

Nhìn thấy đám dân trấn đang quỳ xuống đất nghênh tiếp, Chels bị ép phải dập tắt tâm tư cướp bóc. Không có cách nào, nhóm người trước mắt này có già có trẻ, ông ta thật sự không xuống tay được.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là đám người trước mắt này quá nghèo, thật sự là chẳng có chất béo gì. Cho dù là kéo ra ngoài xem như nô lệ để bán thì cũng chẳng có người hỏi thăm.

"Quân đoàn trưởng các hạ, rõ ràng là phản quân đã có chuẩn bị từ trước, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?"

Nam tước Machell khổ tâm hỏi.

Mạo hiểm lớn như thế để ra ngoài ăn cướp, vậy mà chỉ thu hoạch được một đống lương thực, trông cứ như mọi người rất thiếu lương thực vậy.

Nơi này không phải vùng đất hoang sơ như Tây Bắc, Những người ở đây đều là lãnh chúa thuộc tỉnh Đông Nam, nơi được ví như "kho lúa của vương quốc", ai mà chẳng có vài cái kho chứa thóc chưa?

Nói một câu không dễ nghe, cho dù là trong hai ba năm đều không thu được một hạt lương thực nào thì tất cả mọi người ở đây đều không phải chịu đói.

Lúc khác thì cũng thôi đi, nhưng lần này bọn họ mạo hiểm lén lút chạy ra ngoài cướp bóc.

Mang theo chồng lương thực này lên đường thì còn gì là tính cơ động nữa.

Chels nhíu mày, sắc mặt âm trầm nói: "Nhiều lương thực như vậy, chúng ta chắc chắn là không mang theo được rồi. Nể mặt của Thần Hi chi chủ, dứt khoát liền để lại cho đám người này đi."

"Hiện giờ cách cuộc chiến ở cứ điểm Ethel cũng chỉ mới 5 ngày mà thôi. Cho dù quân phản loạn có chuẩn bị từ trước thì cũng không thể nào di dời toàn bộ vật tư đến hang ổ của chúng nhanh như vậy được."

"Cứ tiếp tục đi tới trạm tiếp theo đi, nếu như không có thu hoạch liền đổi hướng về phía thành Dadir. Cho dù là không có thu hoạch thì cũng có thể kịp thời tụ tập với đội vận lương."

Đám quý tộc đều không do dự gì, nhao nhao biểu thị đồng ý. Tới cũng đã tới rồi, không thể đi một chuyến tay không được. Không cướp một chút trở về thì đời nó không nể.

Sau đó, quân đoàn thứ 5 lại tiếp tục lên đường. Có thể nói là "tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. Khẽ vung ống tay áo, không mang đi một miếng bánh mì."

Thấy các lão gia quý tộc đã rời đi, các lĩnh dân bị mất đi ràng buộc liền lập tức tỉnh táo, nhao nhao gia nhập vào trong đội ngũ cướp lương.

Một ông lão đói đến mức không chịu được nên đã trực tiếp hốt lên một nắm lúa mì đen đã được nấu chín nhét vào trong mồm nhai, sau đó lao ta liền bắt đầu miệng sùi bọt mép.

Đây chỉ là một cái bắt đầu, sau khi những tên lĩnh dân khác ăn những lương thực này xong cũng lần lượt ngã xuống đất.

"Trong lương thực có độc!"...

Có lẽ là vì thần may mắn đã rời đi, khi Hudson vừa hạ lệnh xây dựng cơ sở tạm thời, chôn nồi nấu cơm thì nhìn thấy kỵ binh Griffin đã bay vòng ở phía trên doanh trại.

Trực giác nói cho Hudson biết, chuyện quân đoàn số 5 ra ngoài ăn cướp đã bị bại lộ .

Không còn cách nào, mặc dù hắn dốc hết toàn lực yểm hộ, nhưng cuối cùng vẫn bị lộ ra chân tướng.

Vì tranh thủ cho đồng minh có thật nhiều thời gian ăn cướp, cũng vì sự an toàn của đội vận lương, Hudson đã cố gắng áp chế tốc độ hành quân.

Mỗi ngày đều chỉ hành quân vào buổi sáng, buổi trưa liền bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời. Một nửa thời gian của buổi chiều dùng để huấn luyện đội ngũ, một nửa thời gian còn lại thì đang truyền bá tư tưởng.

Toàn bộ thời gian trong ngày đều được sắp xếp xong, không cho mọi người có thời gian để suy nghĩ lung tung.

Hudson đã tính xong, dựa theo tốc độ hai mươi dặm một ngày như hiện giờ thì chỉ cần sáu ngày là có thể đến thành Dadir, đúng lúc có thể cung ứng lương thảo cho quân đội chủ lực.

Chuyện này thật sự là ngươi tốt, ta tốt, mọi người tốt. Ai biết Bá tước Pierce nghĩ gì mà lại đột nhiên phái Kỵ sĩ tới thúc giục quân đoàn số 5 gia tăng tốc độ hành quân.

Quân đoàn trưởng không ở đây, cho nên chỉ có thể do Hudson đứng ra tiếp đãi. Mặc dù hắn đã viện một cái cớ mà hắn tự nhận là không chê vào đâu được, nhưng dọc đường lại chẳng gặp phải một vị quý tộc nào, ai cũng biết là chuyện này không bình thường.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tên kỵ binh Griffin trước mặt này chính là vị Kỵ sĩ đã trở về "báo cáo" kết quả vào ngày hôm qua.

Độ cao không đến 10m, cho dù là cung tiễn thủ kém cỏi nhất cũng có thể bắn hạ tên kỵ binh này.

Hudson do dự một chút rồi cuối cùng vẫn dập tắt tâm tư giết người diệt khẩu.

Giữ bí mật ở trước mặt nhiều người như vậy thật sự là quá khó khăn. Phản quân cũng không có kỵ binh Griffin, muốn nói là ngộ thương cũng sẽ không có người tin!

Đối với quý tộc mà nói, việc dối trên gạt dưới cũng chỉ là thao tác cơ bản. Cho dù chuyện này có bị bại lộ thì cũng phải do toàn bộ quân đoàn số 5 đồng thời chịu trách nhiệm.

Chương 48 - Hudson Cố Gắng (1)

Pháp không trách chúng, cho dù Bá tước Pierce có muốn thi hành quân pháp thì cũng không làm được.

Đừng thấy trước đó chỉ vì lợi ích mà mấy vị quân đoàn trưởng kia huyên náo rất căng, nếu như Bá tước Pierce thật sự muốn ra tay độc ác với đám quý tộc của quân đoàn số 5 thì bọn hắn sẽ lập tức đổi hướng đầu thương.

Trong thế giới quý tộc chỉ có lợi và hại, không có đúng sai. Trung tiểu quý tộc phụ thuộc vào đại quý tộc, đồng thời cũng sẽ liên thủ để đối kháng với đại quý tộc, đây đã là một loại chính trị cân bằng, cũng là đạo sinh tồn của tất cả mọi người.

Ngay cả cao tầng cũng sẽ tuân theo đạo này. Đại quý tộc phụ thuộc vào vương quốc, đồng thời cũng sẽ liên thủ để đối kháng với Quốc vương, đó cũng là một loại chính trị cân bằng.

Theo cái nhìn của Hudson, mỗi một vương quốc trên lục địa Aslante này chính là những công ty riêng, đám quý tộc và quốc vương chính là cổ đông của công ty đó.

Sự khác biệt nằm ở chỗ nắm giữ bao nhiêu cổ quyền, trên bản chất thì tất cả mọi người đều là chủ nhân của công ty.

Có thể sẽ vì lợi ích mà ầm ĩ, cạnh tranh.

Đại cổ đông nắm giữ nhiều cổ phần hơn, cho nên có quyền nói chuyện hơn, nhưng cổ phần của trung tiểu cổ đông cộng lại liền nhiều hơn đại cổ đông, đủ để phủ định quyết nghị của đại cổ đông.

Địa vị của mỗi người đều sẽ tồn tại một sự chênh lệch nhất định, nhưng về bản chất thì lại nắm giữ quyền nói chuyện ngang hàng.

Cho dù là quốc vương thì cũng không thể vô duyên vô cớ xử tử một vị quý tộc. Cho dù là vị quý tộc này phạm phải trọng tội thì cũng phải do quý tộc nghị hội, nhận định, sau đó mới có thể xử tử.

Đương nhiên, đây đều là trên mặt nổi. Chuyện lén lút thì không có người nào có thể cam đoan.

Trên lý luận tới nói, vi phạm quân lệnh trên chiến trường liền có thể trực tiếp xử tử. Nhưng thì áp dụng vào thực tế thì lại không phải như vậy.

Miễn là không phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc, làm người không phải đặc biệt thất bại, liền sẽ có một đám thân bằng cố cựu nhảy ra cầu tình.

Nhất là khi vi phạm loại quân lệnh mang tính quần thể như thế này, chỉ cần không gây ra tai nạn gì thì cuối cùng cũng sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

So với việc vi phạm quân lệnh thì việc xử lý kỵ binh Griffin của Bá tước Pierce sẽ có kết quả nghiêm trọng hơn. Việc trước thuộc về chuyện công, nhưng việc sau lại là ân oán cá nhân.

Nhìn kỵ binh Griffin rời đi, Hudson liền bắt đầu tính toán xem nên giải quyết hậu quả lần này như thế nào. Thông báo cho đồng minh trở về thì đã không còn kịp rồi, huống chi hắn cũng không biết mục tiêu ăn cướp cụ thể mà đại quân đang nhắm đến.

Hudson bbất đắc dĩ thở dài một hơi, quyết định cuối cùng là nằm ngửa. Thích thế nào thì thế đó đi, dù sao bây giờ hắn cũng đã bất lực.

Cho dù Bá tước Pierce có truy cứu trách nhiệm thì cũng chẳng có quan hệ gì với hắn. Cùng lắm chỉ là biết chuyện không báo, so với vi phạm quân lệnh liền không đáng được nhắc tgoiws.

Về phần những người khác, cũng chỉ có thể tự cầu phúc. Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, từ khi đưa ra quyết định đi ăn cướp thì cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý khi chuyện này bại lộ.

...

Bộ chỉ huy liên quân, khi Bá tước Pierce nhận được tin tức thì cũng không có biểu hiện nổi trận lôi đình.

Nếu như quý tộc an phận như vậy thì vẫn còn xem như quý tộc sao?

Ăn thiệt thòi lớn như vậy, nếu như quân đoàn số 5 không có phản ứng thì đó mới là vấn đề lớn.

Theo cái nhìn của Hudson thì việc đi ra ngoài ăn cướp rất nghiêm trọng, nhưng trong cái nhìn của Bá tước Pierce thì chuyện này căn bản không tính là đại sự gì .

Làm gì có quân đội nào không cướp bóc chứ?

Một đám lãnh chúa quý tộc đều tự mang lương khô lên chiến trường, nếu như không để cho bọn hắn ăn cướp, vậy thì lấy cái gì để hồi vốn?

Lỗ vốn một hai lần thì không sao, nhưng nếu lỗ tới 10 lần tám lần thì là bệnh thiếu máu, dù cho có gia đại nghiệp đại thì cũng sẽ bị giày vò đến phá sản.

Theo cái nhìn của Bá tước Pierce, chỉ cần lương thảo có thể được đưa đến đúng thời hạn thì những chuyện khác chỉ là vấn đề nhỏ.

Quan niệm trên khoảng cách thế hệ không thể bị đảo ngược chỉ trong một thời gian ngắn được, cho dù Hudson đã rất cố gắng để dung nhập thế giới này.

Nhưng cuối cùng thì hắn chỉ mới đến thế giới này có mấy tháng, so với mấy chục năm ở kiếp trước thì thật sự là không có ý nghĩa.

Hành vi có thể thay đổi, nhưng tư duy thì vẫn đang bị ảnh hưởng. Đây là ưu thế, cũng là yếu thế.

Vấn đề chủ yếu vẫn là vòng tròn, sau khi xuyên việt, người mà Hudson tiếp xúc chính là tiểu quý tộc, đối tượng bắt chước, học tập cũng là tiểu quý tộc.

Không đứng trên độ cao nhất định thì sẽ rất khó hiểu được ý nghĩ của những đại nhân vật này.

"James, phái người thông báo cho quân đoàn số 5, cưỡng chế bọn hắn tăng nhanh tốc độ hành quân. Thuận tiện thông báo cho bọn hắn một tiếng, chuyện này ta đã biết rồi, để cho chính bọn hắn tự xem rồi xử lý đi! Pierce cười lạnh nói.

Bây giờ không phải là lúc để so đo, phản quân còn giảo hoạt hơn trong dự đoán của Pierce, ven đường đã bố trí không ít cạm bẫy, làm cho liên quân khổ không thể tả.

Nếu như không có kỵ binh Griffin điều tra, phát hiện được âm mưu của địch nhân trước, sợ là lần này phải ăn thiệt thòi rồi.

Đối đầu với một đám địch nhân không có đạo đức, trong vòng ba ngày đến được thành Dadir là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Chương 49 - Hudson Cố Gắng (2)

Hudson từ trong cơn ngủ mơ bị người lay tỉnh, nhìn quân lệnh của Bá tước Pierce xong liền lập tức không còn gì để nói .

Cảnh cáo hắn thì có ích lợi gì, ai biết đại quân ăn cướp kia đã đi tới nơi nào rồi?

Thật sự muốn tìm người thì chỉ cần phái kỵ binh Griffin bay lên trên trời điều tra là được, hiệu suất còn nhanh hơn việc tìm kiếm trên mặt đất.

Bất quá khi đã quyết định làm loại chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng này thì chắc là đám đồng minh không đáng tin cậy kia của mình cũng sẽ che che giấu giấu. Cho dù là kỵ binh Griffin, nếu không quan sát ở gần khoảng cách thì sợ là cũng rất khó phát hiện.

"Kỵ sĩ Shiroudi, ta cũng đang tìm kiếm người của quân đoàn trưởng, nhưng lại không có chút manh mối nào."

Toàn bộ sĩ quan cao tầng của quân đoàn số 5 đều gần như mất tích, ngài cũng nhìn thấy cái đội ngũ hò hét loạn cào cào này rồi, lúc nào cũng có thể sụp đổ, làm sao có thể tăng tốc độ hành quân được?"

"Nếu không ngài trở về nói với Bá tước các hạ một chút, để Bá tước phái ra một trăm vị Kỵ sĩ tới đây đảm nhiệm sĩ quan, lúc đó tốc độ hành quân lập tức có thể tăng lên." Hudson tràn đầy ủy khuất nói.

Không biết, không biết, cái gì ta cũng không biết.

Là một vị quý tộc hợp cách, làm sao mà Hudson có thể bán đứng đồng bọn của mình được?

Chỉ cần không nghiêm hình bức cung, Hudson chính là người miệng kín như bưng. Bất luận là ai cũng đừng hòng biết được chuyện quân đoàn số 5 ra ngoài ăn cướp từ trong miệng của hắn.

Cho dù là đã bị Bá tước Pierce phát hiện thì Hudson cũng sẽ giả bộ hồ đồ đến cùng. Nếu như dám truy cứu trách nhiệm, hắn liền ngất xỉu.

Bây giờ đại đội vận lương đang ở trong một cục diện rối rắm, đại chiến tiền tuyến lại hết sức căng thẳng, Hudson không tin Bá tước Pierce có thể điều hơn một trăm tên Kỵ sĩ tới đây thu thập tàn cuộc.

Không có hiệp sĩ đổ vỏ, vậy thì cũng chỉ có thể để hắn chống đỡ trước. Cho dù tốc độ hành quân có chậm đến đâu thì cũng có thể bảo vệ hậu cần.

Nếu như mạo muội thay người, làm cho đội ngũ này rối loạn, lần xuất chinh này cũng chỉ có thể vô công trở về.

"Kỵ sĩ Hudson, ngươi đang uy hiếp Bá tước sao?" Khi nghe được lời nói ẩn ý của Hudson, Kỵ sĩ Shiroudi tức giận chất vấn.

"Không! Kỵ sĩ Shiroudi, ta chỉ là đang trình bày một sự thật. Rất nhiều sĩ quan của quân đoàn số 5 đang không rõ tung tích, chỉ còn lại một kẻ xui xẻo là ta đang thu thập tàn cuộc."

"Ngài có thể vào trong quân mà xem, trong doanh trại này chỉ toàn là nông nô binh, một vị chiến sĩ hợp cách cũng không có."

"Hiện giờ ta đang chỉ huy là một đám nông nô chứ không phải là một đội quân. Dùng tiêu chuẩn của quân đội để áp đặt lên bọn hắn thì thật sự là quá hà khắc."

"Để cam đoan một ngày có thể đi hai mươi dặm, ta đã dốc hết toàn lực rồi. Muốn tăng thêm tốc độ thì chỉ có thể mời Bá tước các hạ phái sĩ quan tới đây nghiêm chỉnh quân kỷ thôi." Hudson cố gắng ngụy biện nói.

Muốn hắn tăng tốc độ hành quân, phản bội đồng minh cũng không phải không được, nhưng mà nhất định phải thêm tiền.

Không có đầy đủ lợi ích, hắn sẽ không làm phản đồ. Chẳng qua Kỵ sĩ Shiroudi không có khả năng quyết định những chuyện này.

"Hừ!"

"Ta sẽ bẩm báo lại toàn bộ chuyện ngày hôm nay cho Bá tước các hạ biết. Hy vọng Kỵ sĩ Hudson đừng nên hối hận!"

Kỵ sĩ Shiroudi thẹn quá thành giận nói.

Chẳng qua lửa giận của gã ta chưa kéo dài được bao lâu thì bị một cái hộp chất đầy kim tệ dập tắt. Vẻ mặt vốn đang u ám của gã cuối cùng lộ ra nụ cười.

Làm vậy từ trước thì có phải là mọi chuyện đã đâu vào đấy rồi không, diễn lâu như vậy làm chó gì?

Sau khi chần chờ một chút, Kỵ sĩ Shiroudi mới chậm rãi nói: "Chuyện của quân đoàn số 5 quá lớn, Bá tước các hạ phi thường tức giận. Bất quá đó cũng là lỗi của bọn họ."

"Kỵ sĩ Hudson có thể từ bên trong khó khăn này đứng ra, ra sức cứu vãn khó khăn, chắc là khi Bá tước các hạ nhận được tin tức thì nhất định sẽ thật cao hứng."

Thấy đã đạt được mục đích, Hudson cố nén đau lòng nói: "Đều nhừo công dìu dắt của Kỵ sĩ Shiroudi. Sau khi chuyện này thành công, gia tộc Koslow chắc chắn sẽ có thâm tạ!"

Mặc dù bây giờ hắn chỉ có thể đại diện cho chính mình, nhưng lại không trở ngại Hudson mở ngân phiếu khống. Về phần sau đó nên thực hiện lời hứa như thế nào thì để sau đó rồi tính. Ai bảo phân lượng của hắn không đủ đâu?

Chữ quan có hai cái miệng, chuyện giống như vậy, từ trong miệng khác nói ra thì tính chất sẽ hoàn toàn khác biệt.

Hudson đã đọc thuộc lòng lịch sử, cho nên hắn biết rất rõ hậu quả của việc đắc tội với người truyền tin. Dù là hắn có vốn liếng để làm vậy, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ thì làm gì có người sẽ cam tâm tình nguyện làm như vậy?

Để tỏ lòng tôn trọng với Bá tước Pierce, bắt đầu từ ngày mai, Hudson quyết định hành quân thêm 0, 5 dặm đường.

Không thể nhiều hơn nữa, không thêm tiền thì thật sự là hắn không có động lực.

Trời còn chưa sáng, Hudson đã ra lệnh cưỡng chế các binh sĩ rời giường nhóm lửa nấu cơm ở ngay trước Kỵ sĩ Shiroudi, hắn muốn dùng hành động thực tế để chứng minh là mình đã tận lực.

Sau khi nhận được ánh mắt ra hiệu của người hữu tâm, các binh sĩ liền trực tiếp diễn ra diện mạo vốn có. Cảnh tượng hò hét loạn cào cào giống như cái chợ bán thức ăn này làm cho Kỵ sĩ Shiroudi cũng không còn lời nào để nói.

Mang theo một đội ngũ như vậy để vận chuyển lương thảo mà không bị sụp đổ thì thật sự là một nhân tài. Có thể cam đoan ngày đi hai mươi dặm quả thực là không dễ dàng.

Lại nhìn về phía Hudson, ánh mắt của Kỵ sĩ Shiroudi đã chân thành hơn rất nhiều. Không còn chỉ vì lợi ích giao dịch giống như trước đây nữa, bây giờ, gã ta đã thực tình muốn kết giao.

Pháp tắc sinh tồn thứ N của quý tộc: Kết giao người có năng lực có thể làm cho bản thân mình tiến bộ hơn.

Chàng hữu tình, thiếp hữu ý, song phương là ăn nhịp với nhau, rất nhanh liền từ người xa lạ vốn không quen biết tăng lên thành quan hệ chú cháu.

Nghĩ tới đây, Hudson cũng là say. Có vẻ như từ khi xuất chinh đến bây giờ thì số lượng ông chú của hắn đã tăng lên hai chữ số rồi.

Chương 50 - Tính Toán Lẫn Nhau

Nhân mạch +1, nhưng Hudson lại không thể cao hứng nổi. So với những mối quan hệ lúc trước, cái giá phải trả của mối quan hệ lần này thật sự là quá lớn, túi tiền của hắn đã xẹp lép rồi.

Nếu như hắn còn muốn tranh thủ được lãnh địa thì kế tiếp sẽ khó tránh khỏi phải tiếp tục bỏ tiền. Trên chiến trường không chỉ có chiến hỏa bay tán loạn, mà còn có đạo lí đối nhân xử thế.

Không có thực lực lấy được công danh thì nhất định phải làm tốt đạo lí đối nhân xử thế. Có những mối quan hệ này thì chưa chắc có thể đủ thành công, nhưng không có những mối quan hệ này thì xác suất lớn là sẽ hỏng việc.

Ý niệm "kiếm tiền" lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Hudson. Vô số phương án ra lò, nhưng lại chẳng có phương án nào áp dụng được.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hudson bất đắc dĩ phát hiện: Ăn cướp mới là đạo phát tài thích hợp nhất hiện giờ.

Liếc nhìn đội vận lương đang chậm rãi tiến lên phía trước , Hudson chỉ đành tạm thời từ bỏ suy nghĩ này. Bây giờ đang đi gặp phản quân, ai cướp ai còn không nhất định a?

Hudson đi dạo ở trên đường chính, sắc mặt đột nhiên đại biến. Đàn chim trước mặt chỉ bay mà không hạ xuống, nếu như còn không thể phát hiện ra vấn đề, vậy thì hắn đã uổng công đọc binh thư rồi.

Không có chút do dự nào, Hudson trực tiếp hạ lệnh: "Dừng lại, lập tức xây dựng cơ sở tạm thời, nghiêm phòng địch nhân đánh lén."

Chạy là chạy không thoát, có lương thảo quân nhu liên lụy, Hudson không cho rằng mình có thể chạy nhanh bằng phản quân.

Nếu như bỏ lại những vật tư này để chạy trốn, vậy thì không chỉ không chỉ mất đi thân phận quý tộc, mà toàn bộ quân đoàn số 5 cũng sẽ bị hắn hố cho sụp đổ. Có lẽ những người này sẽ đi khắp đại lục để đuổi giết hắn suốt cả đời.

Hudson không muốn sớm như vậy liền phải sống một cuộc sống lưu vong, hắn cảm thấy mình vẫn còn có thể giãy giụa thêm một chút. Sau khi tỉnh táo lại, nỗi lo lắng trong lòng Hudson cũng vơi đi phần nào.

Trong liên quân có kỵ binh Griffin, nếu là có một số lượng lớn phản quân lẻn vào thì chắc chắn sẽ không thể nào thoát khỏi con mắt trên trời kia.

Nông nô binh đương nhiên là phế vật, nhưng chung quy cũng có hơn bốn ngàn người. Chỉ cần không trúng mai phục của địch nhân, đối mặt với một lượng nhỏ phản quân thì cũng không cần sợ.

Hudson không tin là một tổ chức trốn đông trốn tây như Khô Lâu Hội có thể huấn luyện được một đội quân tinh nhuệ giống như Crimson Kỵ sĩ đoàn trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Luyện binh cũng là một công việc cần kỹ thuật, ở một nơi mà tri thức bị phong tỏa nghiêm ngặt như lục địa Aslante này, kiến thức luyện binh cũng chỉ được truyền miệng giữa cha con với nhau.

Cho dù là Khô Lâu Hội có thể thu nạp được nhân tài ở phương diện này thì cũng sẽ không quá mạnh. Dù sao Khô Lâu Hội cũng sẽ không thể nào cho bọn hắn cơ hội để thực hành, chỉ dựa vào vài câu lý luận thì sẽ không thể trở thành dân chuyên nghiệp được.

Tính từ thời điểm cuộc tạo phản sớm nhất của Khô Lâu Hội thì thời gian để cho bọn hắn luyện binh nhiều nhất cũng chỉ tầm hai ba tháng.

Thời gian ngắn như vậy, muốn từ số không để tạo một nhánh quân tinh nhuệ căn bản là không thể nào.

Ai bảo đây là một thế giới siêu phàm chứ?

Cho dù người bình thường được huấn luyện tốt đến mấy thì cũng sẽ không trở thành tinh nhuệ chân chính. Giống như Crimson Kỵ sĩ đoàn đại danh đỉnh đỉnh kia, cho dù là binh lính bình thường nhất cũng đã là Chiến sĩ nhập giai.

Tất cả mọi người đều cùng một đẳng cấp, chênh lệch cũng chỉ như chó chê mèo lắm lông mà thôi, Hudson cảm thấy mình vẫn còn có thể khiêu chiến một chút. ...

"Đại Tế Ti, đã bắt được hai tên thám tử của quân địch."

Nghe thủ hạ hồi báo, lão giả áo xám bị tức đến xanh mặt. Phe mình đang mai phục, vậy mà lại nhảy ra ngoài bắt thám tử của địch nhân, đây không phải là đang chủ động bại lộ hành tung sao?

Nhưng dù có tức thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, trong Khô Lâu Hội này cũng chẳng còn bao nhiêu người có thể "trí dũng song toàn" giống như lão ta nữa.

Thực ra lần mai phục này chỉ là ý tưởng nhất thời. Nếu như không phải vì nhận được tin là quân chủ lực của quân đoàn số 5 đã bỏ ra ngoài thì lão ta sẽ không mang theo hai ngàn quân "tinh nhuệ" được huấn luyện chưa đủ hai tháng này tới đây phục kích.

Sự thật đã chứng minh là những người này thật sự chẳng có triển vọng gì. Rõ ràng là mình đã liên tục hạ lệnh là đừng có ngoi đầu lên rồi, kết quả địch nhân chỉ cần phái ra hai tên thám tử liền đã làm cho phe mình bị bại lộ.

Gây họa còn không biết, lại còn tùy tiện chạy tới đây "tranh công". Nếu như không phải bây giờ đang là lúc dùng người, lão ta thật sự rất muốn một tát chụp chết cái tên chướng mắt này.

Khi nhìn thấy hai tên thám tử hoàn hảo không chút hao tổn, lão già áo xám mới thở dài một hơi. Có thể bị bắt làm tù binh mà không hề phản kháng một chút nào, vừa nhìn liền biết là hạng người không có ý chí kiên định rồi.

"Được rồi, ta sẽ ghi lại kỹ công lao của các ngươi, chờ sau cuộc chiến này sẽ tiến hành phong thưởng. Thả hai tên đó ở đây đi, các ngươi có thể lui xuống rồi."

"Rick, phát dũng khí dược tề cho tất cả mọi người, nói cho các binh sĩ. Chờ khi có mệnh lệnh mới được phục dụng."

Trong khi nói chuyện, đôi mắt của lão già áo xám đột nhiên toát ra ánh sáng màu xanh lục.

Chỉ vừa liếc qua thì hai tên thám tử vẫn còn đang ngơ ngác kia đã lập tức giống như người mất hồn, ánh mắt đờ đẫn quỳ xuống trước mặt lão ta.

"Chủ nhân!"

Nghe xưng hô này, lão già áo xám mỉm cười, hòa ái dễ gần hỏi: "Các ngươi tên là gì?"

"George!"

"Gedi!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, tên đầu mục phản quân vốn còn định nếu nhiều vài câu giành công cũng lập tức toát đầy mồ hôi lạnh. Run rẩy thi lễ một cái rồi vội vàng xoay người rời đi.

Hiện giờ thì gã ta cuối cùng đã hiểu tại sao đồng liêu trong hội đều sợ hãi vị Đại Tế Ti "mặt mũi hiền lành" ở trước mắt này rồi.

Chỉ với thủ đoạn quỷ dị vừa rồi thôi, người bình thường nhìn thấy đều sẽ cảm thấy sợ hãi!

Chương 51 - Phản Quân Đột Kích (1)

"Đoàn trưởng, trong rừng hết thảy đều bình thường. Vừa rồi chỉ có hai con hươu hoang đang đánh nhau, đã bị huynh đệ chúng tôi thu thập rồi. Đây chính là chiến lợi phẩm, vừa vặn hiến cho..."

Gedi chỉ vào hai con hươu hoang đang nằm trên mặt đất, mặt mày hớn hở nói. Đáng tiếc là trò xiếc này không thể lừa được Hudson.

Hai con hươu hoang đánh nhau mà có thể làm cho đàn chim bay trên không trung không dám hạ xuống? Chắc chỉ có mấy tên dế nhũi chưa từng tiếp thụ giáo dục quân sự mới tin tưởng những lời này.

Cho dù muốn lấy lý do thì ít nhất cũng phải chọn một loại như ma thú đánh nhau a. Bất quá nếu như thật sự là ma thú thì hai gã trước mắt này sẽ không thể nào trở về một cách hoàn hảo như vậy.

Khả năng thu mua cũng không lớn, hai người trước mắt này chỉ là do Hudson tùy ý sai khiến, không thể nào trùng hợp đến mức sai khiến hai tên phản đồ cùng một lúc được, nếu không thì vận may này cũng quá nghịch thiên.

Huống chi mua chuộc nông nô làm phản đồ là chuyện mà chỉ có những kẻ đã nốc hết bảy tám chai rượu mới làm ra được.

Xem thần sắc của hai người thì không giống như đang nói láo. Một tia sáng lóe lên, Hudson lập tức hiểu rõ.

Có thể khống chế được hai người này trong thời gian ngắn như vậy chỉ có sức mạnh siêu phàm mà thôi.

Nhưng Hudson lại không biết là rốt cuộc địch nhân đã thi triển thủ đoạn gì, dù sao lý trí cũng nói cho hắn biết là đừng nên tham gia náo nhiệt.

"Được rồi, đặt đồ xuống chỗ này, hai người đi xuống nghỉ ngơi trước đi! Chờ sau khi bổn đoàn trưởng dùng cơm thì sẽ tiếp tục xuất phát."

Nhìn hai người này rời đi, khóe miệng Hudson lộ ra một nụ cười lạnh, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên là bị người khống chế. Binh sĩ bình thường đều biết quy củ của đoàn trưởng Hudson, làm gì có chuyện sau khi xây dựng xong cơ sở tạm thời liền sẽ tiếp tục vội vàng lên đường chứ?

Muốn chờ thì cứ từ từ chờ đi. Tốt nhất là chờ tới ngày mai luôn, xem ai kiên nhẫn hơn.

Nhìn hai con hươu hoang đang nằm trên mặt đất, Hudson bất đắc dĩ lắc đầu. Mặc dù thịt hươu này rất tươi, nhưng hắn lại không dám ăn cái thứ không rõ lai lịch này.

Có rất nhiều thủ đoạn có thể ám toán người khác trong thế giới siêu phàm này, ai biết hai con hươu hoang do phản quân đưa tới này có bị động tay chân gì không.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt của lão già áo xám ngày càng khó coi. Bụng đói kêu vang, tinh thần khẩn trương cực độ mai phục hơn nửa ngày trời, kết quả liền phát hiện địch nhân mới tới cửa ra vào, nhưng lại không chịu đi quai.

Liếc mắt nhìn gương mặt của những binh sĩ bị kìm nén đến đỏ bừng, lão già áo xám khóc không ra nước mắt. Vừa rồi rõ ràng đã thu được tín hiệu rồi, nên lão ta mới cho đám binh sĩ ăn Dũng Khí

Dược Tề, nhưng đợi hoài đợi mãi vẫn không thấy địch nhân đi qua.

Nước đổ khó hốt, hiện giờ thì dược hiệu cũng đã bắt đầu phát tác, nếu như địch nhân còn không tới, chờ một lúc nữa thì dược hiệu sẽ hết hiệu lực.

Loại dược tề cưỡng ép đề cao dục vọng chiến đấu của binh sĩ thì làm sao có thể không có di chứng được?

Cho dù là người có cơ thể cường tráng đến đâu, một khi bị kích thích một cách điên cuồng như vậy thì cũng phải uể oải một khoảng thời gian.

Nếu như chờ dược hiệu trôi qua, binh sĩ tới thời kỳ suy yếu, khi đó địch nhân lại giết tới thì bỏ mẹ rồi.

Hay là cường công luôn đi, đây là một vấn đề rất đáng để suy ngẫm. Mặc dù ngoài miệng thì lão ta cứ trào phúng quý tộc vô năng theo thói quen, nhưng là kẻ thất bại cũ, ở sâu trong nội tâm lão ta lại đang rất kiêng kị.

Từ khi Khô Lâu Hội được thành lập đến nay đã có hơn hai trăm năm lịch sử huy hoàng, sở trường của Khô Lâu Hội vẫn luôn là chiến thuật biển người. Còn về chiến thuật lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mang theo hai ngàn "tinh nhuệ" cưỡng ép tập kích một doanh trại có hơn bốn ngàn người của liên quân quý tộc được xem như một chuyện vô cùng nguy hiểm.

"Đại Tế Ti, địch nhân chậm chạp không tới, có thể là chúng ta đã bị bại lộ rồi không?"

Lời nói của gã nam tử trung niên này làm cho sắc mặt của lão già áo xám trầm xuống. Lão ta lập tức lắc đầu: "Không thể nào! Ta vẫn còn có thể cảm ứng được, bọn hắn đang sống rất tốt, nếu như bại lộ thì tuyệt đối không thể nào sống tốt được như vậy."

"Chắc là quan chỉ huy của quân địch sống quá xa hoa lãng phí mục nát, ăn uống no đủ liền không muốn lên đường."

Nghĩ tới đây, lão già áo xám đột nhiên cảm thấy buồn bực không thôi. Lão ta có nằm mơ cũng chẳng ngờ là cuộc sống xa hoa lãng phí của quý tộc lại có thể trở thành nguyên nhân thất bại của kế hoạch này.

"Đại Tế Ti, thời gian của dược hiệu đã qua hơn phân nửa, nếu nhu đã phục kích thất bại, vậy thì chúng ta cường công thôi!"

"Chúng ta đã chuẩn bị sẵn lửa địa ngục rồi, chỉ cần có thể vọt vào bên trong thiêu hủy lương thảo của địch nhân thì trận chiến này chúng ta thắng chắc." Nam tử trung niên khuyên bảo.

Vất vả lắm mới phát hiện được đội vận lương của địch nhân, không công từ bỏ như vậy thật sự là quá thiệt thòi, thà rằng dứt khoát đánh cược một phen.

Lão già áo xám cũng là ngoan nhân, trước đó ở cứ điểm Ethel cũng đã quyết đoán từ bỏ một đội quân gồm mấy vạn người, huống chi bây giờ chỉ là hai ngàn quân "tinh nhuệ" mà thôi.

"Cường công không phải cách làm của người thông minh. Chúng ta làm bộ rút lui, cố ý lộ ra sơ hở để dẫn dụ đối phương lao ra công kích."

Trong ánh mắt sùng bái của mọi người, lão ta mang theo phản quân từ trong rừng cây lùi lại rồi tùy tiện xuất hiện ở trong tầm mắt của đội vận lương.

Chương 52 - Phản Quân Đột Kích (2)

Trong doanh trại, Hudson vừa nhận được tin tức của phản quân liền lập tức xuất hiện ở trên đài nhìn ra xa.

Nhìn xem đám phản quân tràn đầy sơ hở khắp bốn phía, Hudson dám khẳng định, nếu như có một đội quân tinh nhuệ trong tay, hắn chắc chắn sẽ lao ra giành lấy cái chiến công dâng tới tận miệng này.

Về phần hiện giờ, khi nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của các binh sĩ thì hắn liền quả quyết từ bỏ cái suy nghĩ mê người này.

Cơ hội chỉ dành cho những người có thực lực. Với cái đám ô hợp dưới trướng này của mình, cho dù có đánh ra ngoài thì chỉ có trời mới biết là sẽ xảy ra chuyện gì.

"Trói hai tên phản đồ Gedi, George lại rồi treo ở trước cửa doanh, toàn quân bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, cung tiễn thủ, ném mâu thủ chia ra chọn vị trí, đợi mệnh lệnh của ta rồi lập tức phát động công kích."

Chung quy vẫn là mềm lòng một trận, Hudson không có trực tiếp chặt đầu của hai thằng xui xẻo này. Nhưng vì sự an toàn của doanh trại, hắn chỉ đành đặt hai tên này ở dưới mí mắt của mình.

Nhìn thấy chuyển động chậm chạp của địch nhân, Hudson đều cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Vậy mà lại chơi trò "dụ địch", thật sự là xem trọng hắn quá rồi?

Cố thủ doanh địa mà trong lòng còn đang rối loạn tùng phèo.

Chủ động xuất kích, không uống cái bảy, tám chai thì tuyệt đối không dám nghĩ.

Sau khi suy nghĩ một chút, Hudson quyết định lại cho địch nhân một chút tự tin. Hắn lập tức hạ lệnh: "Đóng chặt cửa doanh, thổi kèn lệnh xung kích!"

Hai chuyện không hề mâu thuẫn. Nếu như là quân chính quy thì còn lo lắng sẽ đả thương sĩ khí. Nhưng với đám binh sĩ của quân đoàn số 5 đang ở trong doanh trại hiện giờ thì hắn hoàn toàn không hề lo lắng về phương diện này.

Không phải là Hudson đang tự diệt uy phong của mình, mà là đám binh sĩ dưới trướng của hắn cũng chẳng có bao nhiêu người hiểu được hàm nghĩa của tiếng kèn này là gì.

Truyền lệnh đều nhờ rống, những cách thức khác đều là vô dụng. Nếu như không phải vì vẻ bề ngoài thì ngay cả ti hào binh cũng không được phân phối.

Một cảnh tượng lúng túng liền xuất hiện, sau khi tiếng kèn xung kích vang lên, không chỉ binh sĩ trong trận doanh của mình ngơ ngác, mà ngay cả đám quân địch ở phía đối diện cũng đang sững sờ. Dù sao cũng đều là nông nô vừa buông cuốc, ai cũng như nhau thôi, chẳng có kiến thức gì nhiều.

Binh sĩ ngơ ngác thì cũng thôi, quan trọng là ngay cả sĩ quan ở phía đối diện cũng đang tỏ ra sững sờ, thực sự là không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson trực tiếp trợn tròn mắt. Đừng có chơi nhau như vậy chứ, phân biệt tiếng kèn chính là kiến thức quân sự cơ bản nhất a.

Thật đáng tiếc, phản quân lại không có hề thường thức. Hudson vốn định lợi dụng tiếng kèn xung kích để địch nhân một hồi, kết quả lại xuất hiện tình cảnh đàn gảy tai trâu ngoài đời thực.

Hắn có thể chắc chắn, nếu như bây giờ đại quân mà lao ra ngoài thì nhất định có thể đánh cho địch nhân không kịp trở tay, thu hoạch sẽ không nhỏ.

Hudson chần chờ một chút rồi vẫn quyết định từ bỏ. Một người theo chủ nghĩa hòa bình như hắn thì vẫn ít chém giết cho thỏa đáng.

Trơ mắt nhìn phản quân rời đi, không thấy có người ra ngoài truy kích. Sắc mặt của lão già áo xám trốn ở trong rừng cây quan sát đột nhiên âm trầm đến đáng sợ, kế hoạch của lão ta lại tiếp tục thất bại.

Từ khi bắt đầu quyết định phục kích đội vận lương này, đây đã là kế hoạch thất bại lần thứ ba liên tiếp của lão ta rồi, hoàn toàn không phù hợp với thân phận của một vị trí giả trong Khô Lâu Hội.

Không có cách nào, vận khí không tốt gặp được một đối thủ có cấp bậc "cẩu" vương, mặc cho lão ta có thi triển muôn vàn tính toán, người ta vẫn bất động như núi.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân cường công doanh trại của quân địch. Rick, sau khi đại chiến bùng nổ, ngươi dẫn người từ bên cánh lặng lẻ lẻn vào, dùng lửa địa ngục cố gắng thiêu hủy lương thảo của quân địch."

Lão giả áo xám lạnh lùng nói.

Không thể nào kéo dài thêm được nữa, nếu không khi qua thười gian tác dụng của dược tề, phản phệ mà bộc phát thì bỏ mẹ. Lão ta chắc chắn là địch nhân sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng này.

Thay vì thiệt hại không không tám trăm lính "tinh nhuệ", lão ta lựa chọn đánh cược một lần. Lão giả áo xám cắn răng, cầm cây pháp sư trượng lên, mang theo vài tên hộ vệ thân tín bước ra khỏi rừng cây.

Lão ta thật sự là rất bất đắc dĩ nên mới lựa chọn đích thân ra tay. Có thể trở thành Đại Tế Ti của Khô Lâu Hội đương nhiên là người có mưu trí vô song.

Nhưng cuộc chiến lần trước ở cứ điểm Ethel toàn quân bị diệt đã làm cho không ít người trong hội buông lời chỉ trích, lão ta chỉ có thể dựa vào uy vọng ngày trước để đè ép xuống.

Chuyện này chỉ có một lần. Nếu như thất bại lần thứ hai, đám mãng phu có ánh mắt thiển cận trong hội kia chắc chắn sẽ thừa cơ làm loạn.

Từ trước tới giờ, tổ chức tà giáo đều không phải là một thế lực dễ lăn lộn. Sự tàn khốc của các cuộc tranh đấu nội bộ còn vượt quả cả tưởng tượng của người thường. Trong Khô Lâu Hội, kẻ thất bại sẽ không có quyền được sống. ...

"Xông lên!"

Dưới tác dụng của Dũng Khí Dược Tề, binh sĩ phản quân thể hiện ra tinh thần không biết sợ, hô hào khẩu hiệu lao về phía doanh trại.

Đây là lần đầu tiên Hudson độc lập chỉ huy tác chiến, hắn vốn đang cảm thấy áp lực như núi, nhưng khi nhìn thấy địch nhân trực tiếp khởi xướng xung kích một cách ngu ngốc đến vậy thì nỗi lo lắng trong lòng hắn lại rơi xuống.

"Đội cung tiễn thủ đầu tiên chuẩn bị, phóng!"

Tiếng nói vừa phát ra, hơn một trăm mũi tên cao thấp không đều bay ra ngoài. Một vài tên binh sĩ phản quân xông lên đầu tiên lập tức bị bắn trở thành con nhím.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson âm thầm vui mừng. Không uổng công hắn tập hợp toàn bộ thợ săn trong quân lại, mặc dù không thể chỉnh tề như một, nhưng ít nhất thì độ chính xác cũng không tệ lắm.

"Đội cung tiễn thủ thứ hai chuẩn bị, phóng!"

"Đội cung tiễn thủ thứ ba chuẩn bị, phóng!"

Chương 53 - Bạch Ngân Khô Lâu

Mưa tên đầy trời cũng không thể ngăn cản thế công của phản quân. Dưới tác dụng của Dũng Khí Dược Tề, đám binh sĩ này bộc lộ ra tiềm lực mạnh mẽ.

Nhìn qua đống thi thể đầy đất, lão giả áo xám cũng không thể tiếp tục đứng im được nữa. Lão ta tới đây để cướp lương thảo, không phải tới để nộp mạng.

Ngay cả cửa doanh của địch nhân cũng chưa sờ được thì đã phải bỏ ra hơn trăm người thương vong. Lần này lại mang theo không nhiều binh mã, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì toang thật rồi.

"Vĩ đại khô lâu chi chủ tại thượng, người hầu trung thành nhất của ngài đặc biệt dâng lên tế phẩm, cung thỉnh ngài giáng lâm."

Sau khi câu thần chú này vang lên, năm vị thiếu nữ bị đẩy lên phía trước lấy máu liền từ trong thống khổ thuế biến, huyết nhục dần dần mơ hồ.

Cảnh tượng quỷ dị này làm cho Hudson đang chỉ huy chiến đấu phải toát đầy mồ hôi lạnh, trực giác nói cho hắn biết mình phải đi ngăn cản.

Nhưng đáng tiếc là khoảng cách giữa hắn và lão ta có chừng một dặm, ở giữa còn có phản quân đang ngăn cản, dù có muốn cản trở nghi thức này thì cũng không thể làm được.

Thật sự là quá để mắt hắn. Thủ đoạn mà khi ở cứ điểm Ethel cũng không hề thi triển lại xuất hiện ở trong cuộc chiến này.

Lý trí nói cho hắn biết, càng vào thời khắc mấu chốt thì càng không thể hoảng loạn. Hudson âm thầm động viên bản thân, hắn tự nhủ: "Có lẽ là loại tà pháp này sẽ không lợi hại như vậy. Nếu như thật sự không thể chiến thắng, có thể thay đổi thắng bại của một cuộc chiến tranh thì tại sao ngày đó ở cứ điểm Ethel lại không sử dụng, làm gì phải chờ tới bây giờ? ..."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, năm vị thiếu nữ đã biến thành năm bộ khô lâu oán khí ngút trời. Trên gương mặt lạnh lùng của lão già áo xám cũng dần dần nở một nụ cười.

Một mặt lão ta không ngừng niệm chú, một mặt lại ra hiệu cho thủ hạ đổ hết đống dược lên trên người khô lâu. Dưới tác dụng của lực lượng thần bí, dược tề và khô lâu dung hợp lại với nhau, bạch cốt cũng bắt đầu đổi màu, tản ra thứ ánh sáng màu trắng bạc.

Đột nhiên năm bộ khô lâu này nhảy lên một cái, nắm chặt người ở bên cạnh rồi trực tiếp thôn phệ linh hồn. Nhìn thấy cảnh tượng này, lão giả áo xám sắc mặt đại biến, vội vàng vung vẩy cây pháp trượng trong tay, nghiêm nghị khiển trách:

"Lớn mật! Ta chính là người hầu của Khô Lâu chi chủ, triệu hoán các ngươi tới đây là để thu tế phẩm cho chủ nhân, còn không mau đi đi!"

"Dường như là đã gặp phải chuyện kiêng kỵ gì đó, năm tên khô lâu vốn còn định hạ thủ với lão già áo xám liền lập tức lộ ra vẻ sợ hãi. Sau khi chần chờ một hồi, bọn chúng lập tức đổi mục tiêu, từ trong trận pháp xông thẳng tới đại doanh của Hudson."

Trên đường bọn chúng đi qua, đám binh sĩ phản quân cản đường đều lập tức biến thành đồ ăn của khô lâu quái, khi nhìn thấy cảnh này, đám nông nô binh bị dọa đến hai chân run rẩy.

Hudson thấy khô lâu quái đang chạy tới gần liền nghiêm nghị khiển trách:

"Còn thất thần làm gì? Mỗi người đều giữ đúng vị trí của mình cho ta!"

"Tom, ngươi mang người đi lấy dầu hỏa tới đây, những loại dầu mỡ khác cũng mang đến đây hết cho ta, ta muốn đốt hết mấy bộ xương nát này. Đội ném giáo dự bị, nhắm ngay 5 tên quái vật này rồi nghe ta chỉ huy!"

Mặc dù "Bạch Ngân khô lâu" rất lợi hại, nhưng cũng không phải là không thể chiến thắng. Nếu như mà bàn về sức chiến đấu thì cũng chỉ mạnh hơn Đại kỵ sĩ của loài người một chút mà thôi, thua xa Bạch Ngân Kỵ Sĩ.

Đối với đội vận lương của Hudson mà nói, năm tên Bạch Ngân khô lâu này là một loại uy hiếp, nhưng nếu như ở trong cuộc chiến tại cứ điểm Ethel ngày đó thì bọn chúng chỉ có thể dùng làm bia đỡ đạn.

Lửa có thể khắc chế sinh vật vong linh, có lẽ vị Bá tước Pierce cưỡi Liệt Diễm Sư kia có thể chào hỏi với năm tên Bạch Ngân khô lâu này.

Đương nhiên, Giáo hội vẫn là tổ chức đối phó với sinh vật vong linh chuyên nghiệp nhất. Nếu như có Mục sư phối hợp, đối phó thứ này tuyệt đối sẽ làm ít công to.

"Đội ném giáo đầu tiên chuẩn bị, phóng!"

Hudson ra lệnh một tiếng, hơn một trăm cây trường mâu liền lao thẳng tới vị trí của năm tên Bạch Ngân khô lâu, chỉ nghe được những teiengs lốp bốp vang lên, trường mâu không bị đánh rơi thì cũng bị chém đứt, chỉ có một ít đầu mâu có thể hoàn thành sứ mệnh.

Nếu như là những sinh linh khác, bị trường mâu đâm xuyên cơ thể như vậy thì chắc chắn sẽ bị trọng thương, nhưng đối với mấy con khô lâu này thì lại chẳng đáng là gì.

"Đội ném giáo thứ hai chuẩn bị, phóng!"

"Đội ném giáo thứ ba chuẩn bị, phóng!"...

Một nhóm lại một nhóm trường mâu bay ra, Hudson âm thầm may mắn là bản thân mình chuẩn bị kỹ càng, không có đem những vũ khí này ra để đối phó với phản quân.

Nếu không thì bây giờ cũng chỉ có thể đi đánh sáp lá cà. Dù sao thì cung tiễn bình thường cũng chẳng uy hiếp được mấy tên quái vật này.

Nếu như không có ma pháp sư thì không thể nào trực tiếp xuất thủ với ngọn lửa linh hồn của khô lâu quái, như vậy cũng chỉ có thể dùng một biện pháp đần độn, đó là đập nát toàn bộ xương cốt của bọn chúng.

Liên tục ném mạnh 5 nhóm trường mâu, khô lâu quái đã đến được cửa doanh, cọc buộc ngựa, hố lõm đều không thể ngăn cản được bước tiến của bọn chúng.

Những công kích vừa rồi chỉ có thể cắt đứt mấy chiếc xương sườn của khô lâu quái, thuận tiện để lại một số dấu vết trên người của bọn chúng.

"Trường thương binh bắt đầu công kích đầu tiên, cự phủ binh chuẩn bị xuất kích thứ hai, đội đại đao xuất kích thứ ba, đội chiến chùy thứ tư..."

Hudson đã bố trí đâu vào đấy. Chỉ là khi hạ lệnh thì hắn cũng không tự chủ được mà lui về phía sau.

Chương 54 - Đại Bổ

Rốt cuộc hắn cũng chỉ là một tên ma mới tiểu kỵ sĩ, kêu hắn rút kiếm ra chặt khô lâu thì vẫn là rất có tính khiêu chiến.

Dựa vào chiến thuật biển người, hoặc là nói binh sĩ liên quân do đích thân Hudson lão gia tự mình dẫn đội đã đánh chặn được năm tên khô lâu quái.

Thương vong không đề cập tới cũng được! Dù sao thì số liệu cũng sẽ vô cùng cảm động. Nếu như không vì Hudson ban hành tội liên đới, sau đó lại dùng đào binh để tế cờ, có lẽ lúc này đã bị khô lâu quái đánh bại rồi.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do trí tuệ của năm tên khô lâu quái này không cao. Chỉ biết không ngừng chém giết, nhưng lại không đuổi theo vị quan chỉ huy là Hudson mà chặt.

Thấy liên quân không chỉ không hỗn loạn, mà còn có thể chống cự, sắc mặt của lão già áo xám ở cách đó không xa liền ngày càng trắng bệch.

Vì triệu hồi năm tên khô lâu này, lão ta đã bỏ ra cái giá không nhỏ. Nhưng từ tình hình trước mắt đến xem thì chiến cuộc lại không phát triển theo như dự đoán của lão ta.

Nhìn thì như khô lâu quái đang đại sát tứ phương, nhưng vết thương trên người khô lâu quái cũng càng ngày càng nhiều. Trong đó hai con khô lâu đã bị thiếu mất cái tay cái chân.

"Cửa doanh đã bị phá vỡ, truyền lệnh xuống, toàn quân đi theo khô lâu sứ giả tiến công! Không cho địch nhân bất kỳ cơ hội thở dốc nào!"

Mệnh lệnh được ban ra , nhưng không có người nào hành động. Bây giờ lão giả áo xám mới phản ứng lại, vệ binh của mình cũng bị năm con khô lâu quái kia thuận tay tiêu diệt mất rồi.

Chính là vì khô lâu quái chẳng phân biệt địch ta mà loạn giết một trận nên binh sĩ phản quân mới tận lực đi đường vòng. Cho nên dù khô lâu quái có lao vào được doanh trại thì binh sĩ phản quân cũng không thể đuổi kịp được.

Dũng Khí Dược Tề là loại dược tề có thể làm cho người ta trở nên khát máu, hiếu chiến, nhưng vẫn còn giữ được bản năng của con người.

Đối mặt với một thứ kinh khủng và không thể phân biệt được địch ta như con khô lâu quái kia, mọi người trốn còn không kịp, há có thể chủ động lao lên.

Biết thì biết, nhưng lão già áo xám vẫn rất không cam tâm. Nếu như không nhân cơ hội này xông vào đại bản doanh của địch nhân thì lần hành động này chắc chắn sẽ thất bại.

Lão già áo xám cũng chẳng thèm quan tâm đến hình tượng cao cao tại thượng của mình nữa, đích thân xuất hiện ở sau lưng đội ngũ, mệnh lệnh cho phản quân đuổi theo bước chân của khô lâu quái. ...

"Giội dầu hỏa lên rồi đốt cho nó ngay cả cặn cũng không còn!"

Vừa dứt lời, dầu hỏa giống như trút nước trực tiếp bao phủ năm con khô lâu quái, chỉ trong chốc lát, bọn chúng đã biến thành 5 ngọn lửa di động.

Hudson còn mơ hồ ngửi được mùi khét của xương cốt khi bị đốt cháy. Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gào thét tê tâm liệt phế, đó là một nỗi sợ hãi đến từ tận linh hồn.

Có lẽ là vì bị kích thích, cũng có lẽ là vì muốn vùng vẫy giãy chết, những con khô lâu quái đang bị lửa thiêu này trở nên càng điên cuồng hơn, liên tục ép cho binh sĩ phải lùi về phía sau.

"Đều đứng vững cho ta, những con quái vật này sắp sửa xong đời rồi." Hudson cố gắng động viên nói.

Mặc dù hắn thấy đây là lúc khô lâu quái điên cuồng nhất, bây giờ mà chiến đấu trực diện với bọn chúng thì chẳng khác gì đang đùa giỡn với sinh mạng, nhưng Hudson cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô. Điều tối kỵ của kẻ làm tướng chính là nhân từ nương tay, càng vào những lúc như vậy thì phải càng giữ vững lý trí.

Không hổ là Bạch Ngân khô lâu, dầu hỏa đã cháy hết mà nó vẫn còn có thể nhảy nhót tưng bừng, chẳng qua xương cốt trên người cũng bị nát thêm mấy cây.

Rõ ràng là đám lửa vừa rồi vẫn có hiệu quả. Không hề do dự, Hudson tiếp tục hạ lệnh: "Hắt nước!"

Chỉ nghe những tiếng "Xèo xèo xèo" vang lên, những bộ xương khô rắn chắc lập tức xuất hiện vô số vết rách. Nhìn thấy cảnh tượng này, sĩ khí của đám nông nô binh lập tức đại chấn.

Những binh sĩ cầm chùy chính là người đầu tiên lao về phía khô lâu quái.

Mặc dù vẫn phải bỏ ra thương vong không nhỏ, nhưng nhìn đống xương vụn đầy đất, Hudson cảm thấy đều đáng giá.

Một con khô lâu quái bị đánh tan, ngọn lửa linh hồn mất đi xương cốt bảo vệ lập tức bay tán loạn trong doanh trại.

Hudson còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ngọn lửa linh hồn này đụng vào, cái la bàn thần bí đang tiềm phục trong cơ thể hắn đột nhiên chuyển động, sau đó liền không có sau đó nữa.

Dù sao cũng là năng lượng, Ma tinh thạch và Ma hạch đều có thể trở thành thức ăn của cái la bàn đồ, ăn một thêm chút lửa linh hồn của khô lâu quái cũng chẳng có vẻ gì là khó tiếp thu cả.

Hiện giờ, trong mắt của Hudson, bốn con khô lâu quái còn lại không còn địch nhân đáng hận nữa, mà đã trở thành năng lượng được ship đến mồm.

Từ phản ứng của cái la bàn liền có thể xác định, nuốt lửa linh hồn của một con Bạch Ngân khô lâu sẽ có hiệu quả tốt hơn mười mấy viên Ma tinh thạch mà hắn đã thôn phệ trước đó.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, bốn con khô lâu quái tổn thương nguyên khí nặng nề chỉ có thể kiên trì được một lát liền hóa thành đồ ăn của cái la bàn thần bí này.

Không còn khô lâu quái uy hiếp, nỗi lo trong lòng của Hudson cũng đã vơi đi một nửa, cho dù là hiện giờ địch nhân đã xông vào trong doanh trại.

"Rút lui về tuyến phòng thủ thứ ba, cung tiễn thủ phụ trách yểm hộ!"...

Nhất cử phá tan liền 2 tuyến phòng thủ, có thể nói đây là một hồi thắng lợi. Nhưng lão già áo xám của phản quân lại không cảm thấy cao hứng chút nào.

Năm con khô lâu mà lão ta ký thác kỳ vọng bị đánh bại quá nhanh, mặc dù kế hoạch sơ bộ đã hoàn thành, nhưng lão ta vẫn cảm thấy không hài lòng với chiến tích này.

Chương 55 - Hăng Hái (1)

Nhìn thì như đã giết được mấy trăm tên lính địch, nhưng cũng đã có vài chục binh sĩ phe lão chết trong tay khô lâu quái.

Vốn cho rằng sau khi xé toang cửa doanh của địch nhân liền có thể tiến quân thần tốc. Nhưng lão không ngờ là đối thủ lại có thể "cẩu" đến mức này, sau khi công phá đại doanh, phòng tuyến số hai, phòng tuyến số ba...

Mặc dù mỗi một tuyến phòng thủ đều không vững chắc cho lắm, chỉ là mấy hàng rào bằng gỗ + cọc buộc ngựa, nhưng đối với đám binh sĩ ngược hướng gió thì đây vẫn là một mối uy hiếp.

Sau khi bị đám ngại vật này cản trở, đội cung thủ của địch nhân liền hành động. Trên đường thanh lý chướng ngại vật đột nhiên xuất hiện mưa tên, với trang bị đơn sơ của quân phản loạn, mỗi tiến lên trước một bước thì đều sẽ có người ngã xuống.

Tiểu đội tinh nhuệ được lão ta ký thác kỳ vọng vốn nên bí mật lẻn vào trại địch, nhưng kết quả lại bị ép phải xông lên tuyến đầu, trở thành đội cảm tử.

Tình cảnh thê thảm này thật sự là không đành lòng nhìn thẳng, chỉ trong khoảnh khắc, binh sĩ phe tà giá đã bị mưa tên bắn rụng hết một nửa. Ngoài việc thầm mắng đám thủ hạ vô năng ra thì lão già áo xám bỗng dưng phát hiện bây giờ lão chẳng làm được gì.

Tiếp tục triệu hoán thêm khô lâu, lão ta suy nghĩ một hồi liền từ bỏ. Thi triển loại tà thuật nghịch thiên này sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Nhìn bề ngoài thì trông lão già áo xám không có thay đổi gì, nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Nếu như không có khô lâu chi chủ che chở, linh hồn của lão ta đã bị thế giới vong linh cắn nuốt hết rồi.

Mắt thấy dược hiệu sắp hết tác dụng, lão già áo xám gấp đến độ dậm chân. Càng bối rối thì sẽ càng dễ đưa ra những quyết định sai lầm.

Dưới sự chỉ huy của lão già áo xám, vô số binh sĩ phản quân liền liên tục liều chết xung phong. Làm cho Hudson đang chỉ huy chiến đấu đều cảm thấy rung động.

Hắn đã từng gặp qua những kẻ không sợ chết, nhưng hắn chưa thấy những kẻ không sợ chết điên cuồng như lúc này. Nếu như phản quân có mấy vạn người, trực tiếp dùng nhân mạng để chồng chất thì không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng bây giờ rõ ràng là lính phòng thủ của phe mình nhiều người hơn, dựa theo loại đấu pháp không muốn sống này, cho dù địch nhân có thể xé mở toàn bộ phòng tuyến thì có thể làm được gì?

Hudson đánh giá chiến trường một hồi, sơ bộ phán đoán quân phản loạn đã thương vong vượt qua hai thành. Nếu như là một đội quân bình thường thì bây giờ đã sụp đổ rồi.

Nhưng nhờ tác dụng của Dũng Khí Dược Tề làm tê liệt thần kinh của binh sĩ phản quân, làm cho bọn hắn trở nên khát máu và hiếu chiến, nhưng khi nhìn thấy những đồng bạn ở bên cạnh không ngừng ngã xuống thì cũng sẽ kích thích dây thần kinh của bọn hắn.

Tâm tình sợ hãi bắt đầu tràn lan trong hàng ngũ phản quân, chẳng qua thần kinh tê liệt làm cho bọn hắn vẫn còn tiếp tục chiến đấu theo bản năng.

Trên đài quan sát, Hudson cầm cung tiễn lên, nhắm thẳng vào người của lão già áo xám.

Mũi tên lao ra giống như một tia chớp, tiếc là phía trước đột nhiên có một tên lính chạy tới, vừa vặn chặn dùm cho lão già áo xám một mũi tên.

Cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi làm cho lão già áo xám giật bắn cả mình. Lão ta chỉ là một vị pháp sư, không am hiểu vật lộn.

Lão già áo xám không chút do dự quả quyết lựa chọn rút lui. Trực giác nói cho lão ta biết, nếu như không chạy nữa thì mình sẽ có thể đi gặp khô lâu chi chủ .

Lão già áo xám liếc nhìn về phía chiến trường bằng ánh mắt tiếc nuối rồi lập tức bỏ chạy vào trong rừng cây, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong tầm mắt Hudson.

Mặc dù không thể bắn hạ được lão già áo xám, nhưng Hudson cũng không buồn, ngược lại còn rất mừng rỡ.

Mũi tên vừa rồi hắn chỉ muốn dùng để dọa cho tên chỉ huy của phản quân một chút mà thôi, không ngờ là ở khoảng cách hơn 150m này, hắn lại có thể giết được một tên binh sĩ phản quân.

Thành công ngoài mong đợi?

Trong đầu vừa mới lóe lên ý nghĩ này, hắn lập tức lấy ra một mũi tên rồi nhắm thẳng về phía tên đầu mục phản quân.

Một tiếng "sưu" vang lên, đã đầu mục phản quân ở khoảng cách hơn một trăm mét lập tức bị trúng tên ngã xuống.

"Sưu, sưu, sưu..."

Trong vòng 150m, chỉ cần là người bị hắn để mắt tới đều khó thoát khỏi cái chết. Tỉ lệ chính xác cao như vậy làm cho Hudson cũng phải nghi ngờ là có phải mình đã trở thành thần xạ thủ rồi không.

Biết thêm một kỹ năng thì vẫn là một chuyện tốt. Mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho Hudson biết, chuyện này có liên quan đến ngọn lửa linh hồn đã bị la bàn thôn phệ trước đó.

Lúc trước, thuật bắn tên của hắn chỉ vừa mới nhập môn mà thôi. Dựa vào lực cánh tay của Kỵ sĩ lực mới có thể kéo căng trường cung. Tỉ lệ chính xác cũng bị giới hạn trong vòng năm mươi thước, xa hơn khoảng cách này thì chỉ có thể xem nhân phẩm.

Bây giờ, dựa vào cảm giác bén nhạy hắn liền có thể nhẹ nhàng khóa chặt mục tiêu. Đáng tiếc, mặc dù cây cung trên tay hắn có chất lượng không tệ, nhưng cũng chỉ là hàng thông thường. Nếu như đổi thành cung tiễn đặc chế của tộc Tinh linh thì hôm nay chắc chắn sẽ là ngày giỗ của tên quan chỉ huy phản quân kia.

"Sưu, sưu, sưu..."

Hudson trực tiếp đổi sang hình thức bắn tỉa. Chỉ cần là người mà hắn xem không vừa mắt liền trực tiếp bắn cho một tiễn, chỉ trong khoảnh khắc đã có vài chục người mất mạng.

Giống như game PUBG: BATTLEGROUNDS phiên bản ngoài đời thực vậy, chỉ là súng trường đã bị đổi thành cung tiễn. Nhưng chuyện này lại không hề ảnh hưởng gì tới việc trải nghiệm trò chơi thể nghiệm, thậm chí nhờ vào việc di chuyển bên bờ sinh tử này còn làm cho người chơi cảm thấy kích thích hơn.

Một hộp tên đã hao hết, Hudson liền tỉnh táo lại, lập tức phân phó với tên binh sĩ bên cạnh: "La theo ta."

"Chủ soái phản quân đã chết, không muốn chết thì mau đầu hàng!" "Chủ soái phản quân đã chết, không muốn chết thì mau đầu hàng!"

Chương 56 - Hăng Hái (2)

Đầu tiên là mười người, sau đó là hơn trăm người, cuối cùng là mấy ngàn binh sĩ của liên quân đều đồng thanh hô to. Tiếng la đinh tai nhức óc này làm cho binh sĩ phản quân rối loạn tâm thần.

"Đừng nghe địch nhân nói hươu nói vượn, Đại Tế Ti vẫn còn..."

Tên thủ lĩnh phản quân còn chưa nói hết lời đã bị một tiễn của Hudson bắn trúng đầu, trực tiếp chết thẳng cẳng.

Đây chỉ mới là bắt đầu, phàm là những tên thủ lĩnh phản quân dám nhảy ra ổn định lòng quân đều sẽ bị cung tiễn của Hudson đặc biệt chiếu cố.

Chỉ cần là ở trong tầm bắn, cơ hồ đều là một đòn mất mạng. Đại giới là Hudson đã làm hỏng hai cây cường cung.

Không có người chủ trì đại cuộc, lại bị quấy nhiễu đến tâm thần đại loạn, binh sĩ phản quân đều nhao nhao dừng lại, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của "Đại Tế Ti".

Nhưng bây giờ làm gì còn bóng dáng của lão già áo xám nữa, không riêng gì chủ soái, ngay cả đám thủ lĩnh thống soái của quân phản loạn cũng đã tử thương hầu như không còn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không ít binh sĩ phản quân có tâm lý yếu ớt liền trực tiếp sụp đổ.

Sự thật chứng minh, Dũng Khí Dược Tề cũng không phải vạn năng.

Sau khi tấm màn sụp đổ bị kéo ra, ngoại trừ một ít phần tử ngoan cố ra, đại đa số phản quân đều đã mất dục vọng chiến đấu.

Vì an toàn, Hudson cũng không vội hạ lệnh toàn quân xuất kích, chỉ lặng lẽ đứng chờ binh sĩ phản quân đưa ra lựa chọn.

Cuộc chiến đã phát triển đến bước này rồi, bọn hắn có đầu hàng hay không cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần kéo dài tới khi dược hiệu quá thời hạn thì mọi chuyện đều sẽ kết thúc.

Theo Hudson thì đám binh sĩ phản quân ở trước mắt này không khác gì những kẻ đang hút thuốc phiện. Lúc đầu thì tinh thần sẽ tăng vọt, sức chiến đấu tăng cao, nhưng khi dược hiệu trôi qua liền sẽ uể oải suy sụp.

Có lẽ thủ đoạn khống chế binh sĩ của Khô Lâu Hội còn lợi hại hơn thuốc phiện một chút, nhưng cuối cùng cũng là chẳng ra gì.

Đối với tập đoàn quý tộc có thể nắm giữ nhiều được tài nguyên như vậy thì một chút di chứng này cũng chẳng là gì, nếu như không phải vì sức chiến đấu tăng lên có hạn, lại bị rất nhiều điều kiện hạn chế thì bọn họ đã sớm bắt chước theo Khô Lâu Hội rồi.

Không để cho Hudson chờ lâu, trong trận doanh của phản quân đã bắt đầu xuất hiện đào binh, một người, hai người, 3 người, bốn người... Rất nhanh phản quân liền sụp đổ.

Nhìn thấy binh sĩ phản quân vứt bỏ vũ khí chạy trốn tứ phía, Hudson vốn định hạ lệnh truy kích, nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng.

Đều là những người số khổ, cần gì phải chém tận giết tuyệt chứ? Quan trọng nhất là người ta đã bỏ lại tài sản đáng giá nhất là binh khí rồi, đuổi theo cũng chẳng vơ vét được gì!

Không giống với vật tư trong doanh trại, những chiến lợi phẩm này đều là thu nhập hợp pháp của hắn, hoàn toàn có thể quang minh chính đại mang theo lên đường.

Chỉ huy tư quân nhà khác chiến đấu, giành được chiến công và chiến lợi phẩm lại là của mình, còn thương vong thiệt hại thì sẽ do chủ nhân cũ tính tiền, suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy thoải mái rồi.

Quy tắc trò chơi chính là như vậy, ở trên lục địa Aslante này, Nông Nô Binh là không có nhân quyền, quân công mà bọn họ lập được đều thuộc về quý tộc.

Hudson chính là quan chỉ huy duy nhất trong trận chiến lần này, đương nhiên là có tư cách độc hưởng chiến công. Về phần đồng liêu trong quân đoàn số 5 à, trước đi giải thích với bộ chỉ huy liên quân về chuyện đi ra ngoài ăn cướp trước đã rồi tính!

Nếu như bọn hắn để lại quân tinh nhuệ của mình đi áp vận lương thảo, bây giờ muốn kiếm một chén canh thì cũng còn miễn cưỡng có thể nghe được.

Đáng tiếc là cả đám đều đã mang theo quân tinh nhuệ ra ngoài ăn cướp hết rồi, chỉ lưu lại nông nô binh. Dưới hoàn cảnh này, cho dù là bọn hắn không cần mặt mũi muốn chia một chén canh thì cũng sẽ có người không đồng ý.

Ngay cả chiến báo mà Hudson cũng đã nghĩ kỹ rồi. Trong trận chiến này, nguyên nhân chủ yếu có thể bảo vệ được lương thảo của liên quân quý tộc là vì tài chỉ huy anh minh của Kỵ sĩ Hudson, cùng với quân tinh nhuệ của gia tộc Koslow dục huyết phấn chiến.

Về phần đám nông nô binh tham chiến còn lại đều chỉ là tới góp cho đủ số, chỉ cần vài nét bút là được, không cần phải lãng phí một tấm da dê.

"Truyền lệnh xuống, đội đốc chiến phụ trách thu gom thương binh và đề phòng; bách nhân đội số 1 - số 10 phụ trách quét dọn chiến trường, thu thập chiến lợi phẩm; mười một - Hai mươi ba phụ trách thu thập củi lửa; đội hai mươi bốn..."

Hudson hăng hái hạ lệnh.

Việc cấp bách là phải mau chóng quét dọn chiến trường, thuận tiện xử lý sạch sẽ đống thi thể đang nằm trên mặt đất, không để địch nhân có cơ hội lợi dụng.

Bạch ngân khô lâu cũng đều xuất hiện, ai biết tên pháp sư phản quân chạy trốn kia có quay lại lợi dụng thi thể trên mặt đất để làm một hồi vong linh thiên tai hay không.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại khả năng. Nếu như vong linh thiên tai dễ làm như vậy thì lục địa Aslante này đã sớm là thiên hạ của vong linh pháp sư rồi.

Theo Hudson được biết, thần bí vong linh pháp sư và Ma pháp sư bình thường cũng chẳng khác gì mấy, đơn giản là có thêm một kỹ năng triệu hoán sinh vật vong linh mà thôi.

Trên lý luận thì có thể triệu hoán vô hạn sinh vật vong linh, điều kiện tiên quyết là tinh thần lực đủ mạnh, có thể áp chế đám sinh vật vong linh mà mình đã triệu hoán.

Loại áp chế này không phải là chỉ việc áp chế một con vong linh, mà phải áp chế toàn bộ tinh thần lực dùng để triệu hoán ra sinh vật vong linh.

Một khi vượt qua điểm giới hạn thì sẽ bị vong linh phản phệ. Vong linh pháp sư sở dĩ thưa thớt như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là do bị vong linh phản phệ.

Chương 57 - Phản Ứng Dây Chuyền

Dù sao muốn triệu hoán được vong linh thì phải để cho nó thôn phệ huyết nhục của sinh linh, gia tăng tinh hồn, nhưng một khi tinh thần lực của sinh vật vong linh vượt qua Vong Linh pháp sư thì sẽ có khả năng thoát khỏi khế ước ràng buộc.

Sinh vật vong linh là một loài rất nghĩa khí, vì báo đáp ân tình của Vong Linh pháp sư, cho nên nó muốn vĩnh viễn mang theo ân nhân của mình ở bên cạnh.

So ra thì tín đồ trực thuộc một vị đại nhân vật nào đó ở Vong Linh giới thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Dù cho không đủ tinh thần lực thì cũng còn có thể cáo mượn oai hùm, dùng nghi thức đặc biệt, hoặc chú ngữ để mượn sức mạnh của chủ nhân ở sau lưng.

Đương nhiên, cách một phương thế giới, sức mạnh có thể mượn được cũng vô cùng có hạn. Nếu không thì vừa rồi đã không chỉ gặp được năm con Bạch Ngân khô lâu, mà là một biển khô lâu quái.

Lửa cháy hừng hực, hơn một ngàn bộ thi thể đang táng thân trong biển lửa, cho dù Hudson tự nhận mình có ý chí sắt đá, nhưng khi nhìn thấy cảnh này thì cũng cảm thấy đau khổ.

Mặc dù cuộc chiến ban ngày đã thắng lợi hoàn toàn, nhưng đại giới bỏ ra cũng vô cùng thảm trọng, cộng thêm hai trăm thương binh vừa mới bị ném vào, tổng cộng đã hơn bảy trăm người đang nằm trong biển lửa.

Chỉ riêng số người bỏ mạng khi vây công năm con Bạch Ngân khô lâu kia thôi cũng đã vượt quá 300 người rồi. Nếu như không phải vì Hudson phản ứng đủ nhanh, vận dụng kiến thức vật lý vào trong chiến đấu, sợ là thiệt hại sẽ còn nhiều hơn.

Nhìn như giành được thắng lợi, nhưng đội vận lương cũng đã bị tổn thương nguyên khí rất nặng. Nếu như trong cuộc chiến ban ngày mà nhân số của phản quân tương đương với phe mình thì ai thắng ai bại sẽ rất khó nói.

Không phải là vì không thể đánh bại phản quân, chủ yếu là quân đoàn số 5 vẫn còn đang gánh vác nhiệm vụ quan trọng là vận chuyển lương thảo. So với việc thắng bại trên chiến trường, thành công vận chuyển lương thảo đến chỗ cần đến mới là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Nếu như không bị quân nhu liên lụy, ở trên chiến trường để cho đám lính mới của hai phe thay nhau mổ, Hudson vẫn rất tự tin là mình sẽ chiến thắng.

Hết thảy đều vì năng lực chỉ huy "cao siêu" của quân phản loạn. Hudson vốn cho rằng trình độ thống soái của Kỵ sĩ quý tộc đã ngu ngốc lắm rồi, không ngờ là năng lực chỉ huy của chủ soái phe phản quân lại có thể tám lạng nửa cân.

Mặc dù chủ soái phản quân không hề có điểm mấu chốt, nguyên tắc, chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng năng lực chỉ huy thật sự là không nhắc tới cũng được.

Từ hướng này đến xem, tập đoàn quý tộc đã thành công trong việc phong tỏa tri thức và dẫn đạo "giá trị quan" cho đám dân chúng tầng dưới chót.

Cho dù quân phản loạn đã tồn tại rất nhiều năm, nhưng vẫn bị quan niệm "sức mạnh tối thượng" lừa gạt, vẫn không hề quan tâm đến chuyện đào tạo nhân tài quân sự.

Tế Ti thì nên đi làm những việc mà một Tế Ti nên làm, nhưng người này lại cho là mình thông minh, chạy tới chỉ huy quân đội chiến đấu. Cậy vào bí thuật, dược tề để bắt nạt đám quý tộc dốt nát ở tầng dưới chót, khi gặp được đối thủ có năng lực quân sự hơi mạnh thì sẽ lập tức lộ ra nguyên hình.

Về mặt chiến lược thi lần cướp lương thảo này là hoàn toàn chính xác.

Nhưng chiến thuật cụ thể thì lại rối tinh rối mù.

Nếu như trước đó chuẩn bị đầy đủ, bổ sung thêm một chút kiến thức quân sự cơ bản thì kế hoạch cũng sẽ không bị bại lộ sớm như vậy. Một cuộc phục kích vốn nên nắm quyền chủ động lại biến thành bị động cường công.

Trong mơ hồ, Hudson đã hiểu rõ một tia bản chất của thế giới này, còn bắt đầu mặc niệm dùm cho Khô Lâu Hội.

Ở trong một cái hố to thì không nói, ngay cả bản thân cũng bị người ta lừa, suốt ngày chỉ biết ảo tượng đến chuyện lật bàn, thật sự là đang nằm mơ.

Thẳng thắn mà nói, Hudson vẫn luôn không hiểu là Khô Lâu Hội muốn cái gì?

Nếu như đã quyết định đứng ra tạo phản, không bàn đến những vấn đề cao cả như chính trị cương lĩnh, nhưng ít nhất cũng phải có một tập đoàn lợi ích ủng hộ, hoặc là đại diện cho một quần thể lợi ích mới phải.

Nhưng chỉ cần nhìn vào Khô Lâu Hội liền nản, xem quý tộc là thù khấu, xem nông nô là cỏ rác, xem thương nhân là túi máu... Có thể nói, từ khi bắt đầu khởi binh thì cái hội này đã đắc tội với toàn bộ quần thể.

Nói bọn chúng là phản quân thì cũng là đang khích lệ bọn chúng. Một tổ chức đối nghịch với tất cả mọi người như Khô Lâu Hội, nói là tà giáo cũng thật sự là thực chí danh quy.

So với thiệt hại thì chiến tích lại có vẻ tùy ý hơn nhiều. Chiến tích cụ thể ra sao thì Hudson đều chẳng muốn thống kê, căn cứ vào tình huống trên chiến trường rồi tính toán đại khái là được.

"Đánh tan hơn bốn ngàn quân tinh nhuệ của phản quân, tiêu diệt 2, 570 người, giết được tám mươi mốt tên thủ lĩnh phản quân, tiêu diệt năm con Bạch ngân khô lâu, thu được một số loại vật tư chiến lược."

Không có biện pháp, trên trời còn có kỵ binh Griffin nhìn chằm chằm? Chiến tích quá khoa trương thì thật sự rất dễ bại lộ.

Nhưng không khuếch đại chiến tích thì không được, trong danh sách quân công của vương quốc, công lao bình định liền nằm ở hạng chót.

Nếu như không khuếch đại thực lực của địch nhân, không báo thêm một chút chiến công thì ai biết đây là một cuộc khổ chiến chứ, ai sẽ nhớ kỹ cống hiến của Kỵ sĩ Hudson đây?

Vì tăng cường sức thuyết phục, Hudson đã tốn rất nhiều bút mực để nhấn mạnh tầm quan trọng của việc bảo vệ vật tư, trực tiếp đề cao một cuộc chiến nhỏ bé này lên đến cấp chiến lược.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì không xác định, nhưng lợi dụng cơ hội báo cáo chiến tổn này, Hudson đã tham ô không thiếu vật tư.

Chương 58 - Vương Quyền Và Thần Quyền

Nhiều vật tư như vậy, bản thân hắn cũng nuốt không trôi, đại bộ phận đều phải lấy ra để đút lót.

Là giả thì sẽ không thể nào là thật, nếu như có người chăm chỉ điều tra thì sẽ phát hiện ra chiến báo mà Hudson trình lên bị thiếu sót rất nhiều. Nếu không khơi thông các mối quan hệ phía trên thì bản chiến công được phóng đại này cũng sẽ không thể nào là thật được.

Có được khoản chiến công này, lại thêm cuộc chiến ở cứ điểm Ethel trước đó nữa, sau khi tới khâu chia cắt chiến lợi phẩm, Hudson liền có thêm một nửa khả năng mò được một mảnh lãnh địa.

Về phần lãnh địa lớn hay nhỏ, tốt hay xấu, vậy thì phải khảo nghiệm mạng lưới quan hệ nhân mạch của gia tộc Koslow ở tỉnh Đông Nam này.

Chuyện đã đến nước này rồi, Hudson đã không còn có thể làm gì thêm được nữa.

Hắn chỉ có thể thu xếp tốt quan hệ của các phương, không hi vọng mọi người có thể hỗ trợ, chỉ cần bọn hắn không quấy rối là được, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi phải so sánh thực lực giữa các gia tộc. ...

Bộ chỉ huy Liên quân, vừa mới đánh bại được một cuộc đánh lén của phản quân, Bá tước Pierce giống như đang ngồi một chuyến tàu lượn siêu tốc vậy.

Khô Lâu Hội không theo sáo lộ ra bài, không chỉ đánh lén trên đường hành quân, thậm chí còn phái binh đánh lén đội vận lương.

May mà thằng nhóc tên Hudson kia vẫn còn có chút bản sự, đập nát kế hoạch đánh lén của quân phản loạn, nếu không thì bây giờ ông ta chỉ có thể mang theo đại bộ đội xám xịt dẹp đường hồi phủ.

Nghĩ tới đây, oán khí của ông ta đối với quân đoàn số 5 lại tăng lên. Không đi hộ tống lương thảo cho tốt, lại còn chạy đi ăn cướp, căn bản là không đặt ông ta vào mắt.

Nhưng tức giận thì tức giận, thật sự là hiện giờ ông ta đã không còn biện pháp nào với đám người cả gan làm loạn này. Từ sau khi thoát ly đại bộ đội thì đám người này đã biến mất ở trong tầm mắt của Pierce.

Diện tích của hai quận này cũng không nhỏ, nếu như một đội quân nhỏ gồm mấy trăm người muốn lẩn trốn thì cho dù có là kỵ binh Griffin cũng không dễ dàng có thể phát hiện ra được.

Huống chi số lượng Kỵ binh Griffin cũng có hạn, nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là giám sát động tĩnh của quân phản loạn, thực sự là không có thời gian để đi tìm đám người này.

Ngay cả người cũng không liên lạc được, muốn truy cứu trách nhiệm đương nhiên là cũng không thể nào.

Muốn tính sổ thì cũng phải chờ đám quý tộc này trở về rồi mới tính được.

Không chỉ riêng quân đoàn số 5 bằng mặt không bằng lòng, ngay cả đám quý tộc ở ngay dưới mí mắt của ông ta cũng không hề an phận.

Kỵ binh Griffin phụ trách điều tra đã hồi báo với ông ta là có người tự mình thoát ly đại bộ đội làm việc riêng không chỉ một lần. Có lẽ là bởi vì ở ngay dưới mắt của ông ta nên mới thu liễm một chút, mỗi lần đều là đi nhanh về nhanh.

Xét thấy mọi người vẫn luôn không gây ra chuyện gì lớn, vì đại cục nên Bá tước Pierce cũng là mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Dù không truy cứu, nhưng mà sổ sách này vẫn bị ông ta nhớ kỹ trong lòng. Tên quý tộc nào an phận thủ thường, tên nào tùy ý làm bậy, Pierce đều biết rõ.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Bá tước Pierce nhìn lên mặt trăng ở qua cửa sổ, tự nhủ: "Xem ra mình đã đối xử quá ôn hòa với bọn họ rồi, đến mức đám người này đều đã trở nên tự cao tự đại."

"Mình chỉ không muốn tính toán với bọn hắn thôi, thật sự cho mình không làm gì được bọn hắn sao. Xem ra cũng đã tới lúc để cho bọn hắn biết được ai mới là chủ nhân thật sự của cái tỉnh Đông Nam này."

"Nếu như không phải lo lắng bị người ở vương đô kia kiêng kị, tỉnh Đông Nam này sớm đã trở thành vật của gia tộc Dalton ta rồi..."

Thương Lan thành, Phỉ Thúy cung.

Kể từ khi nhận được tin tức "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" đã xuất hiện ở tỉnh Đông Nam thì đám cao tầng của vương quốc Alpha liền bắt đầu mất ngủ, bao gồm cả quốc vương Caesar III vĩ đại cũng không ngoại lệ.

Theo lý mà nói, chỉ là một món tà khí mà thôi, cho dù nó có vang danh trong lịch sử thì cũng không đáng phải để nhiều đại nhân vật huy động nhân lực như vậy.

Dù sao khi Huyết Nguyệt Giáo hoành hành ngang dọc lục địa Aslante vào ba trăm năm trước đều dựa vào nhiều nguyên nhân khác nữa,"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nếu như thật sự chỉ có một món tà khí mà có thể đại sát tứ phương, quấy cho đại lục này gà chó không yên thì cũng quá xem thường nội tình của các đại thế lực rồi.

Vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ sau lưng của "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" còn có liên quan đến Thần Hi giáo hội. Bất cứ chuyện gì mà dính đến Giáo hội thì sẽ không có một vương quốc nào dám xem thường.

Vương quốc Alpha còn khá tốt, có đủ quyền tự chủ, sức mạnh của Giáo hội ở bên này cũng không mạnh lắm, còn không thể can thiệp vào quyết sách quốc gia.

Cho dù tập đoàn vẫn sẽ nộp đủ một thành thuế cho Giáo hội, nhưng đám người này đều chỉ bằng mặt không bằng lòng. Cái "một thành thuế" này vốn là thu nhập quan trọng nhất của Giáo hội, nhưng ở đây thì chỉ đủ cho giáo đường chi tiêu hàng ngày.

Nếu như không phải vì lo lắng Giáo hội không thể duy trì được mà rút lui thì có lẽ sẽ càng quá đáng hơn. Người ở phía dưới dám làm như vậy thì đương nhiên là không thể thiếu được sự ủng hộ của thượng tầng.

Huyết Nguyệt hạo kiếp xảy ra vào ba trăm năm trước chính là một ván cờ giữa giai cấp thống trị và quân phản loạn, cũng là vương quyền và thần quyền tranh phong.

Đế quốc Quang Minh mà Giáo hội ủng hộ cũng đã sụp đổ trong bàn cờ này. Sau cuộc chiến này, Thập đại quân đoàn mà giáo hội ra sức chống đỡ cũng đều mười không còn một, tổn thất nặng nề như vậy khiến cho Giáo hội bị ép phải co vào.

Đây vẫn chỉ là mới bắt đầu, Giáo hội vẫn còn có sức ảnh hưởng rất mạnh ở địa phương.

Chương 59 - Vương Quyền Và Thần Quyền (2)

Cuộc tranh đấu giữa vương quyền và thần quyền vẫn tiếp tục kéo dài.

Trải qua mấy đời quốc vương cố gắng, dựa vào nhiều loại thủ đoạn như thẩm thấu phân hoá, mua chuộc chèn ép, cuối cùng đã ly gián thành công mối quan hệ giữa tổ chức Giáo hội ở bản địa và Giáo hoàng quốc, vương quốc Alpha cũng thành công giam giữ quyền hạn của Giáo hội vào trong lồng giam.

Hiện giờ, trên danh nghĩa thì tổ chức Giáo hội ở vương quốc Alpha vẫn thuộc về Giáo hoàng, nhưng trên thực tế tổ chức này đã bị các đại quý tộc âm thầm khống chế từ lâu rồi.

Tổng giám mục của Giáo hội chính là thành viên của vương thất, các giám mục khác cũng đều là con cháu của các đại quý tộc. Vô luận là bồi dưỡng nhân tài hay là tấn thăng nội bộ đều đã có một bộ hệ thống rõ ràng.

Đối với mệnh lệnh của Giáo hoàng, tất cả mọi người vẫn lựa chọn thi hành. Nếu như tổn hại đến ích lợi của gia tộc thì mệnh lệnh đó chẳng khác gì giấy vệ sinh.

Dưới một bối cảnh như vậy, quan hệ giữa vương quốc Alpha và Giáo Hoàng quốc đương nhiên là sẽ không tốt.

Không có trực tiếp bùng nổ xung đột cũng là bởi vì pháp không trách chúng. Chỉ cần là những vương quốc hơi cường đại trên đại lục này đều sẽ chơi như vậy.

Những quốc gia vẫn chưa thể hạn chế được thần quyền cũng đều đang cố gắng làm vậy, chuyện này làm cho Giáo hoàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất kể có nói thế nào, hiện giờ tất cả mọi người đều là thuộc hạ của Thần Hi chi chủ. Lỡ như ép chặt quá, người ta trực tiếp làm ra một đống Giáo Đình to to nhỏ nhỏ khác nhau thì lúc đó sẽ không chơi tiếp được nữa.

Thần Hi chi chủ cũng đã chưa từng hiển thánh mấy ngàn năm qua, sự kính sợ đối với Thần Linh của mọi người đã hạ xuống mức thấp nhất. Nếu như không phải còn cần dùng Giáo hội để lừa gạt dân chúng ở tầng dưới chót thì Giáo Đình có còn tồn tại hay không đều là một ẩn số.

Nhân nào cũng có quả, ai bảo trước kia Giáo Đình chơi quá lố, động một chút là đưa người lên giàn thiêu, cho dù là quốc vương cũng không có cảm giác an toàn.

Vương quốc Alpha hiện giờ đã hài hoà hơn nhiều rồi, mặc dù quốc vương và tập đoàn quý tộc vẫn luôn nội đấu không ngừng, nhưng mà ít nhất cũng không xuất hiện chuyện đưa quý tộc lên giàn thiêu.

Mọi người đều là người một nhà, cho dù đấu tranh quyền lực thất bại, cùng lắm thì về nhà dưỡng lão, rất ít phát sinh chuyện chém tận giết tuyệt.

"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xuất hiện ở tỉnh Đông Nam, xem ra vị Giáo hoàng hiền lành kia của chúng ta cũng không phải ôn hoà giống như mặt ngoài."

"Nhưng gã ta cũng không nên hạ thủ từ vương quốc Alpha của ta, thật sự cho rằng bây giờ vẫn còn là ba trăm năm trước, tất cả mọi người đều phải cúng bái bọn hắn sao!" Caesar III cười lạnh nói.

Thực lực vĩnh viễn cũng là sức mạnh lớn nhất , thực lực của các quốc gia thoát khỏi giáo hội bóc lột, nghiền ép đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cho dù vương thất đã tổn thất nặng nề trong cuộc chiến với thú nhân một trăm năm trước, cũng lộ ra dáng vẻ suy tàn, đã có chút không thể áp chế được các đại quý tộc trong quốc nội, nhưng dưới sự cố gắng của Caesar III, vương quốc vẫn có thể duy trì được cân bằng.

Về chuyện đối đãi với Giáo hội, lập trường của tập đoàn quý tộc vẫn luôn nhất trí. Dù sao cũng không ai muốn là trên đầu mình sẽ có thêm một vị tổ tông suốt ngày đòi tiền, nhất là vị tổ tông này còn có thể tùy thời đưa mình lên giàn thiêu.

Cho dù là trong trăm năm qua, Giáo Đình đang cố gắng thay đổi hình tượng của mình, gần đây cũng không còn đưa vị quý tộc nào lên giàn thiêu nữa, nhưng vẫn không thể nhận được sự tán thành của mọi người.

"Bệ hạ, đây là chuyện trong dự liệu. Qua hơn ba trăm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, thực lực của Giáo Đình đã khôi phục được không ít."

"Mặc dù vẫn không bằng thời kỳ đỉnh phong, nhưng cũng đã mạnh hơn bất kỳ một quốc gia nhân tộc nào. Hiện giờ bọn họ đã phát triển đến cực hạn, nhắm mục tiêu ở bên ngoài bán đảo Quecnine cũng không làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

"Sự xuất hiện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ở tỉnh Đông Nam có lẻ chỉ là đang thử chúng ta mà thôi. Nếu như Bá tước Pierce có khả năng kịp thời chặt đứt xúc tu của bọn họ thì chắc là Giáo Hoàng quốc sẽ thay đổi mục tiêu."

"Trước đó, vương quốc Frank, vương quốc Dante, vương quốc Bờ Nam đều từng xảy ra chuyện tương tự."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland bình tĩnh hồi đáp.

Giáo Đình muốn nhặt lại vinh quang ngày xưa, bước đầu tiên nhất định phải thành công, cho nên phải chọn quả hồng mềm để bóp.

Chọn lựa đối thủ cũng là một việc vô cùng khảo nghiệm kỹ xảo. Lực ảnh hưởng quá nhỏ thì không được, không chỉ không tạo thành chấn nhiếp, ngược lại còn có khả năng khiến cho các quốc gia liên hợp chống lại.

Thực lực mạnh thì càng không được, vạn nhất bị người ta dạy làm người thì xấu hổ.

"Giáo Đình cũng không phải là bền chắc như thép, không phải tất cả mọi người đều thích giày vò, đại đa số hồng y giáo chủ đều hy vọng duy trì hiện trạng."

"Kẻ muốn chơi đùa chủ yếu đều là những tổ chức tiếng xấu truyền xa như Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, Sở phán quyết dị đoan, Thánh Điện đường, Thiên Đường Chi Môn..."

"Có lẽ việc Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rơi vào trong Khô Lâu Hội chính là tác phẩm của một trong những tổ chức này. Dù sao bọn hắn thao túng tổ chức tà giáo làm loạn đại lục cũng không phải chuyện ngày một ngày hai."

Quân vụ đại thần Đại công tước Epierro tỉnh táo phân tích.

Tổ chức chèn ép dị đoan lợi hại nhất cuối cùng lại trở thành người nâng đỡ dị đoan, không thể không nói đây thực sự là một loại châm chọc.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, nếu như không có dị đoan thì làm sao thể hiện được sự vĩ đại của Giáo Đình chứ?

Trong thời đại mà Giáo Đình đang co rút lại, trên đại lục chỉ có tầng tầng lớp lớp dị đoan tà giáo làm loạn thì mới thể hiện được tầm quan trọng của Giáo hội.

Chương 60 - Liêm Sỉ Của Hudson

Đáng tiếc là trong những năm này, tập đoàn quý tộc ngày càng lớn mạnh, không ngừng đoạt mối làm ăn với bọn họ.

Đáng lẽ những tên dị đoan này vốn nên do bọn họ ra tay trấn áp, nhưng lại bị các quý tộc xử lý trước, căn bản không cho bọn họ cơ hội biểu diễn.

Vì vậy mà trong suy nghĩ của rất nhiều bình dân, Giáo hội cũng chỉ còn lại Giáo đường, chỗ cho bọn hắn cầu nguyện và là nơi để Mục sư kiếm tiền.

Hiện giờ ngay cả các Ma pháp sư luôn bị Giáo hội đàn áp cũng đã bước ra ngoài sáng, dưới sự duy trì của các quý tộc của các quốc gia, đám người này đã thành lập ra Hiệp hội pháp sư.

Không riêng gì Ma pháp sư, còn rất nhiều chức nghiệp ít chú ý vốn chỉ có thể ở dưới mặt đất cũng dần dần bước vào trong tầm mắt của người đời.

Ví dụ như những người truy cầu chân lý như Vu sư, Ảo thuật sư, thường xuyên tuyên dương những lý thuyết bổ báng thần thánh như: Thần Linh chỉ là một giống loài mạnh mẽ, không phải là không gì không làm được.

Bây giờ, đa số những kẻ như vậy đều đang ẩn thân trong Hiệp hội pháp sư. Trụ sở của Hiệp hội pháp sư ở khắp nơi trên đại lục đã sắp trở thành đại bản doanh của những kẻ báng bổ thần thánh này.

Không có cách nào, ai bảo nghiên cứu ma pháp cũng phải truy cầu chân lý chứ? Muốn trở thành một vị Ma pháp sư vĩ đại, điều kiện tiên quyết là vượt qua nỗi e ngại Thần linh.

Những người cùng chí hướng luôn dễ kết bạn với nhau. Trong Hiệp hội pháp sư có những kẻ độc thần trà trộn vào cũng không kỳ quái.

Về phần những đại quý tộc ở phía sau màn thúc đẩy mọi chuyện, xuất phát từ suy nghĩ muốn gây thêm phiền phức cho Giáo Đình, cho nên bọn họ liền buông xuôi bỏ mặc chuyện này.

Về phần tín ngưỡng với Thần linh, Một thành thuế chính là tiêu chuẩn của bài kiểm tra. Rất rõ ràng, mọi người vẫn yêu thích kim tệ hơn là tín ngưỡng Thần linh.

Chỉ có dân tự do trong thành phố như thương nhân, thợ thủ công, thủ công nghiệp giả mới có thể nộp đủ thuế.

"Chân tướng của sự thật không trọng yếu, vấn đề hiện tại là Giáo Đình đã vượt giới, chúng ta nhất định phải cảnh cáo bọn hắn một cái ."

"Để Bá tước Pierce buông tay làm đi, chuyện về Huyết Nguyệt Kèn Lệnh không nên kéo quá dài. Bất kể là ai, chỉ cần xuất hiện ở trong hàng ngũ phản quân đều có thể giết chết bất luận tội."

"Về phía Giáo Đình, cho dù là có chọc thủng trời thì cũng còn có vương quốc vá cho."

"Chuyện đã đến nước này rồi, muốn không đắc tội Giáo Đình cũng khó khăn. Như vậy liền dứt khoát thuận phong, trước tiên hãy cắt bớt 80% thuế giao cho Giáo Đình đi."

"Mượn cớ là để cho Tổng giám mục Tyrone trùng kiến Giáo đường ở tỉnh Đông Nam, cũng có thể dùng để cứu tế nạn dân..." Caesar III bá khí nói.

Nhìn ra được, ông ta là một vị lãnh đạo giỏi, gặp chuyện liền có khả năng giải quyết.

Có lẽ là bởi vì tinh thần đảm đương này nên ông ta mới có thể được mọi người tin tưởng. Để cho vương quốc Alpha vẫn còn có thể duy trì được thế cân bằng.

So sánh với phần đảm đương này, thuế phú của Giáo hội chỉ là một chuyện nhỏ.

Dù sao, bằng mặt không bằng lòng nhiều năm như vậy, khoản thuế giao lên cho Giáo Đình vốn đã càng ngày càng ít.

Thời kỳ đỉnh phong, hàng năm vương quốc Alpha đều sẽ cống hiến cho Giáo Đình Một thành thuế, thục tội quyển, tín đồ quyên tặng... Cao tới hơn 1000 vạn kim tệ, vượt qua thu nhập tài chính của cả vương quốc.

Phát triển đến bây giờ, con số này đã bị chém đứt hai số 0. Còn lại mười mấy vạn kim tệ, chỉ là biểu trưng cho ngoại giới thấy là vương quốc Alpha vẫn luôn thần phục với Giáo Đình.

Chủ yếu là sợ cho Giáo Đình đến đường cùng thì bọn họ sẽ làm ra những chuyện cá chết lưới rách. Dù sao cũng là một tổ chức cổ xưa được truyền thừa trên vạn năm, nội tình thâm hậu hơn bất kỳ một vương quốc nào. ...

Hudson đương nhiên là không biết chuyện cao tầng đang đánh cờ ở vương đô. Hắn chỉ là một tên ma mới tiểu quý tộc, cấp độ của vòng tròn mà hắn tiếp xúc được thật sự là quá thấp.

Không chút khách khí mà nói, đại đa số trung tiểu quý tộc đều không biết Giáo hội trong quốc nội đã bị đại quý tộc khống chế, thực chất là Giáo Đình và vương quốc đã mỗi người một ngả.

Cho dù là may mắn phát hiện ra được một chút thì lý trí cũng sẽ nói cho bọn hắn biết là phải quên đi. Trong thế giới của quý tộc không có đen trắng, lúc cần hồ đồ thời thì định phải hồ đồ.

Mặc kệ là chuyện liên quan đến quý tộc hay Giáo Đình đều phải coi như không biết.

Không đến lúc trở mặt, đâm thủng chuyện này thì sẽ chẳng tốt cho ai cả.

Vừa rồi Hudson vẫn còn rất hăng hái, bây giờ thì lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Bá tước Pierce vừa thúc giục tăng tốc độ hành quân, lệnh cũng đã đưa đến tay hắn.

Nếu như chỉ là chuyện này thì rõ ràng vẫn không đủ làm cho hắn phải do dự. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên cự tuyệt, Hudson đã sớm quen với việc không chịu nể mặt rồi.

Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ điều kiện mà người ta đưa ra. Nếu như có thể đến nơi trong vòng hai ngày, hơn nữa tố cáo quý tộc của quân đoàn số 5 chạy đi ăn cướp, Bá tước Pierce không chỉ giúp hắn tranh thủ tước vị Nam tước, ngay cả đất phong cũng có quyền được chọn ưu tiên.

Lợi ích rất lớn, chỉ là hậu hoạn cũng vô tận. Nếu như hắn tiếp nhận cái cành ô liu này thì cũng tương đương với việc phản bội trận doanh của tiểu quý tộc, đi làm việc dưới trướng của Bá tước Pierce.

Ở bất kỳ thế giới này, phản đồ đều là kẻ bị ghét nhất. Hudson dám khẳng định, chỉ cần mình bước ra một bước này, vậy thì hắn liền không thể tiếp tục lăn lộn trong giới quý tộc này nữa, ngay cả danh dự của gia tộc Koslow cũng sẽ bị tổn hại.

Nhưng kết quả của việc cự tuyệt sự lôi kéo của một vị bá tước tay nắm thực quyền cũng là vô cùng nghiêm trọng.

Chương 61 - Ngụy Ma Pháp Sư

Có lẽ là bị ép bởi cam kết trước đó cùng với thể diện của quý tộc, ở bên ngoài sáng thì Bá tước Pierce sẽ không ghim hắn, nhưng trong bóng tối thì lại rất khó nói.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng quân công mà Hudson báo lên thì nhất định sẽ bị điều tra kỹ lưỡng. Ý nghĩa của chiến lược bảo vệ lương thảo khả năng cao là sẽ bị bỏ qua, chỉ tính là đơn thuần giết được.

Cho dù có thể lấy được đất phong, cùng lắm cũng chỉ là một cái Lĩnh Kỵ sĩ. Không phải là rác rưởi nhất, mà là đứng đầu phỏng tay nhất.

"Chú Shiroudi, hảo ý của Bá tước, Hudson tâm lĩnh."

"Mời chú chuyển cáo cho Bá tước các hạ, cháu sẽ cố gắng hết sức để tăng tốc độ hành quân, nhưng hiện giờ nhân thủ đã giảm bớt, lại có thêm rất nhiều thương binh, sợ là một ngày không thể đi ba mươi dặm."

"Về chuyện tố cáo quý tộc của quân đoàn số 5, vô cùng xin lỗi, chuyện này không phù hợp tinh thần Kỵ sĩ..."

Do dự mãi, Hudson cuối cùng vẫn nhịn đau cự tuyệt.

Con người là phải nhìn về phía trước. Không có quân công thì còn có thể tiếp tục lập công; Không có lãnh địa thì sau này vẫn còn có cơ hội; Nhưng nếu như đánh mất danh tiếng, vậy thì sẽ mất đi vĩnh viễn.

Nếu hắn có thể một bước lên trời, lấy được đất phong của toàn bộ hai quận, trở thành chư hầu một phương, danh tiếng xấu thì xấu đi.

Nhưng chỉ vỏn vẹn là một vị Nam tước, chủ nhân của một thị trấn, thì vẫn còn đang nằm trong tầng dưới chót của giới quý tộc, không đáng giá để Hudson bán đứng liêm sỉ của mình.

Dù sao những chuyện như phản bội này chỉ có hai trường hợp, không lần và vô số lần. Bán đứng đồng bạn một lần thì sẽ vĩnh viễn mất đi sự tín nhiệm.

Cho dù hắn có khăng khăng một mực đi theo Bá tước Pierce lăn lộn thì cũng không thể thực sự được tiếp nhận. Khả năng cao là sau khi phát huy hết công dụng của thiên kim mãi cốt liền sẽ tìm một cơ hội để cho hắn đi làm bia đỡ đạn.

Trong lịch sử cũng đã từng xuất hiện vô số những chuyện tương tự như vậy. Một khi phản đồ đánh mất giá trị của bản thân thì có rất ít người có được kết cục yên lành.

"Hudson, cháu phải nghĩ cho kỹ. Không mỗi ngày nào cũng có cơ hội như vậy..." Kỵ sĩ Shiroudi nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhìn ra được, ông ta cũng không hi vọng Hudson tiếp nhận lời mời chào của Bá tước Pierce, nhưng vì bị giới hạn thân phận nên mới mở miệng thuyết phục.

Nguyên nhân cụ thể thì Hudson cũng lười truy đến cùng. Nhân tính là thứ không bao giờ chịu được thử thách. Ngoại trừ phụ mẫu ra, chắc là không có mấy người sẽ hy vọng hắn có sống tốt hơn họ.

Phần quân công vốn đã đủ làm cho người ghen tỵ rồi, nếu như lại bán đứng đồng bọn, nhảy lên trở thành nam tước có đất phong, vậy thì không chỉ là ghen ghét đơn giản như vậy.

"Chú Shiroudi, thay cháu cảm ơn hảo ý của Bá tước Pierce, nhưng Hudson thật sự không chịu nổi phần đại lễ này!"

Sau khi đưa tiễn Kỵ sĩ Shiroudi, Hudson âm thầm thở dài một hơi. May mắn là Bá tước Pierce phái ra một vị thuyết khách không hợp cách này, nếu không thì chưa chắc hắn có thể chịu nổi sự dụ hoặc này.

Nếu như đổi thành một Kỵ sĩ bản địa khác, khả năng cao là sẽ nhận lấy miếng bánh có nhân này, mặc dù biết rõ miếng bánh này sẽ rất phỏng tay.

Chung quy vẫn là cạnh tranh quá kịch liệt. Loại ma mới Kỵ sĩ giống như Hudson, hàng năm trên toàn bộ đại lục đều sẽ sinh ra không biết bao nhiêu vạn, nhưng người cuối cùng có thể lấy được đất phong thì lại là mười không còn một.

Đại đa số Kỵ sĩ đều chết trên đường chinh chiến, chỉ có rất ít người may mắn có thể trổ hết tài năng.

So ra mà nói, Hudson vẫn may mắn, trước khi ra khỏi nhà xông xáo liền tranh thủ được một cơ hội mang binh lên chiến trường.

Cho dù nông nô binh có phế vật như thế nào thì cũng tốt hơn việc dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nhiều. Không có nông nô binh của gia tộc thì sẽ không có vị trí hiện giờ của Hudson.

Nhìn giống như một đường đều là bị động thượng vị, không phải hắn chủ động làm vậy. Nhưng nếu như Hudson không muốn thì làm gì có chuyện bị ép buộc được?

Nếu như dùng thân phận Kỵ sĩ lang thang gia nhập vào cuộc chiến này, vậy thì hắn chính là những tấm bia đỡ đạn chuyên xông lên tuyến đầu.

Theo như Hudson được biết, Tầng lớp thấp nhất của Crimson Kỵ sĩ đoàn dưới trướng của Bá tước Pierce đều là kỵ sĩ. Nhưng cũng phải trổ hết tài năng, trải qua 8 - 10 cuộc chiến tranh thì mới có khả năng được tuyển chọn.

Đó là bộ đội tinh nhuệ, nếu như là bộ đội bình thường thì xác suất trở nên nổi bật sẽ còn thấp hơn. Xác suất để nhận được đất phong thì càng thấp.

Đại đa số Kỵ sĩ cũng chỉ có mỗi cái danh xưng chứ không có đất phong. Nếu như đi theo một vị lão đại hào phóng, không chừng có thể thu được một cái trang viên làm thực ấp.

Đại đa số Kỵ sĩ bình thường đều chỉ nhận được ít ỏi bổng lộc. Muốn được càng nhiều thì cũng chỉ có thể lên trên chiến trường đi cướp.

Nếu như không phải vì nghèo thì Kỵ sĩ Shiroudi cũng sẽ không dễ dàng bị Hudson mua chuộc như vậy.

Đại đội ốc sên lại tiếp tục lên đường, nhưng Hudson lại cảm nhận được nông nô binh đang thuế biến.

Liên tục thắng lợi hai lần, cuối cùng hắn cũng đã có thể nhìn thấy được hình bóng của lão binh trên người bọn họ.

Tiếc là hắn chỉ có quyền chỉ huy tạm thời với đội quân này, sau khi cuộc chiến kết thúc thì sẽ là ai về nhà nấy. Cho dù có huấn luyện tốt đến đâu thì cũng là đang thay người khác làm áo cưới.

Bị tập kích một lần, Hudson cũng bắt đầu cẩn thận hơn, thám tử đều được thả ra cách mỗi năm dặm.

Lúc rảnh rỗi, Hudson liền bắt đầu nghiên cứu bàn tay vàng của mình —— La bàn thần bí.

Ngọn lửa linh hồn của năm con Bạch Ngân khô lâu giống như 5 túi máu đã bồi bổ cho la bàn một trận, Hudson cũng thu hoạch được không ít.

Chương 62 - Ngụy Ma Pháp Sư (2)

Dựa vào cảm giác bén nhạy, một tên lính mới như hắn đều đã tiến hóa thành thần xạ thủ.

Tố chất tổng hợp của cơ thể cũng đã tăng lên trên diện rộng.

Đáng tiếc là loại ngoại lực này có một cái giá lớn, một khi năng lượng trong la bàn tiêu hết thì hắn sẽ quay lại trạng thái bình thường.

Trước đó, Hudson đã cảm giác được tốc độ tu luyện tăng nhanh, tiếc là không thể kéo dài được bao lâu, cũng vì năng lượng hao hết mà biến mất.

Đương nhiên, cũng không thể coi như toàn bộ đều biến mất, ít nhất thì tố chất thân thể cũng đã tăng lên không ít, chỉ là không lợi hại bằng lúc có năng lượng mà thôi.

"Nguyên tố gió thần bí, xin lắng nghe lời triệu hoán của ta, phong ba đãng dạng!"

Sau khi đọc xong chú ngữ, mảnh lá cây ở trước mặt đột nhiên lắc lư hai cái. Nhưng rốt cuộc là do phóng thích ma pháp gây ra, hay là vì khi đọc chú ngữ Hudson đã phun ra nước bọt tạo thành, đây vẫn là một ẩn số.

Đám nông nô bình cũng không còn kinh ngạc với cảnh tượng này nữa, mọi người đều biết là quý tộc lão gia tôn quý đang luyện tập ma pháp.

Về phần tại sao không thể phóng ra ma pháp thì bọn họ lại không biết, dù sao cũng không ai dám công khai thảo luận vấn đề này.

Chỉ cần da mặt đủ dày, vậy thì sẽ không cảm thấy xấu hổ. Để trở thành một vị ma pháp sư vĩ đại, Hudson cũng là liều mạng.

Minh tưởng không có vấn đề gì, mỗi lần hắn đều có thể nhờ vào la bàn thần bí phụ trợ tiến vào trạng thái, tinh thần lực cũng từ từ dâng lên.

Về phần ma lực, không nhắc đến cũng được. Mặc dù không phải ma lực vật cách điện, nhưng cũng không tốt hơn là bao.

Từ trước tới giờ, nguyên tố ma pháp trong thiên địa đều chưa bao giờ chịu nể mặt. Cho dù tinh thần lực của Hudson đã không thua gì pháp sư sơ cấp, nhưng hắn lại không thể phóng thích ra một loại ma pháp nào cả.

Đúng ra mà nói, mặc dù bản thân đã rất cố gắng, nhưng hắn lại không thể thi triển được pháp thuật.

Nhưng nhờ sự giúp đỡ của la bàn thần bí thì Hudson vẫn có thể phóng thích ra ma pháp. Cũng tỷ như lúc trưa nay, hắn đã phóng ra ma pháp cấp một "Thổ Tiễn Thuật".

Cái giá phải trả là viên ma hạch hệ Thổ duy nhất của hắn đã trở thành cặn bạ sau vài chục lần thi triển "Thổ Tiễn Thuật".

So với cách tu luyện của Kỵ sĩ thì phương pháp tu luyện ma pháp thật sự là quá kén chọn . Tất cả các câu thần chú ma pháp đều phải phối hợp với nguyên tố ma pháp của hệ đó thì mới có thể phóng thích ra ma pháp.

Bây giờ năng lượng đang được tích trữ trong la bàn thần bí chính là do chuyển hóa từ lửa linh hồn của khô lâu quái, là hệ vong linh.

Đáng tiếc là Vong Linh pháp sư quá thưa thớt, những câu thần chú mà Hudson đổi được từ trong tay Chels lại không có Vong linh ma pháp.

Không có năng lượng dự trữ, không thể phóng thích ra ma pháp, nhưng lại không trở ngại việc Hudson đọc thần chú ma pháp.

Học thuộc lòng trước, đến thời khắc mấu chốt thì sẽ không cần hoảng. Tốc độ đọc thần chú thường thường sẽ quyết định tốc độ phóng thích ma pháp, cho nên mỗi một vị Ma pháp sư vĩ đại đều là một tên "lắm mồm".

Mấy trăm lần thất bại cũng không làm dao động quyết tâm học tập ma pháp của Hudson, ít nhất thì bên ngoài là vậy.

Đều là do bị ép phải làm vậy, học ma pháp cũng không phải chuyện dễ dàng, trong tình huống không có đạo sư chỉ đạo, tự mình mày mò thì sẽ càng khó khăn hơn.

Đột nhiên xuất hiện một vị ma pháp sư thì há có thể không làm cho người khác chú ý. Người hữu tâm chỉ cần điều tra một cái liền sẽ ngay lập tức phát hiện ra không hợp lý.

Đối với loại tình huống dị thường này, chuyện mà mọi người nghĩ tới đầu tiên chính là tín đồ của Tà Thần. Cũng giống như Đại Tế Ti của Khô Lâu Hội, lão ta dựa vào sức mạnh của Tà thần để phóng thích ma pháp.

Bây giờ Hudson cũng xem như là đã bước nửa bước vào trong giới quý tộc của tỉnh Đông Nam này, hắn không muốn bị nghi ngờ là tín đồ của Tà Thần.

Nếu như muốn xây dựng hình tượng của một vị thiên tài ma pháp thì trước tiên phải có một quá trình học tập ma pháp đã, chuyện này thật sự rất cần thiết.

Ít nhất là trên lý luận sẽ có thể giải thích được, không thể để cho người khác tìm được dấu vết. Đám binh sĩ hiện giờ chính là nhân chứng tốt nhất.

Bọn họ hoàn toàn không biết gì về ma pháp, có thể tùy tiện lừa gạt. Nếu như có một đám quý tộc ở đây thì Hudson sẽ không dám chơi như vậy.

Đọc chú ngữ nói là đang luyện tập ma pháp thì người ta còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng ngay cả một tia nguyên tố ma pháp đều không thể dẫn động được, người đã tập luyện mấy chục năm không thành như Kỵ sĩ Chels chính là tấm gương, hoàn toàn chẳng dính dáng gì đến pháp sư thiên tài cả.

Vì tương lai có thể mua sắm Ma tinh thạch một cách hợp tình hợp lý, Hudson cũng chỉ có thể liều mạng. ...

Đại đội ăn cướp của quân đoàn số 5 sau khi liên tục thất bại nhiều lần, cuối cùng thì cũng đã được ăn thịt trước khi đến gần kỳ hạn. Sự thật chứng minh, phán đoán của quân đoàn trưởng Chels cũng không tệ, phản quân đúng là đã di dời vật tư về phía sau.

Bọn họ đã thành công cướp được một đội chuyển vận của phản quân, chiến lợi phẩm bao gồm lúa mì, vải vóc, muối ăn, lá trà, hương liệu... Thậm chí còn có mấy rương tiền.

Sơ bộ tính toán thì giá trị không dưới 10 vạn kim tệ, có thể nói là thu hoạch phong phú.

Chữ lợi cầm đầu, đại đội cướp bóc này vốn còn rất đoàn kết, nhưng bây giờ lại dính vào nguy cơ bị giải thể.

"Chia tiền" vĩnh viễn là vấn đề khó khăn nhất của nhân loại trên thế giới này. Nếu như không thể giải quyết được vấn đề này, đại đội ăn cướp dựa vào lợi ích mà đoàn kết lại này sẽ có nguy cơ chia rẽ và sụp đổ.

Nhìn danh sách vật tư trong tay, Kỵ sĩ Chels liền cảm thấy nhức đầu. Trên lý luận tới nói, tiền mặt + vật tư trị giá 11-12 vạn kim tệ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bán đi mới được.

Chương 63 - Chia Của

Nếu như chỉ là không thể bán thành tiền thì cũng thôi. Mấu chốt ở chỗ thu hoạch mặc dù không ít, nhưng người được chia tiền cũng rất nhiều.

Quân đoàn số 5 có tất cả bảy mươi ba vị quý tộc, toàn bộ đều tham dự chuyện chia của, bình quân mỗi người cầm chưa tới hai ngàn kim tệ.

Đối với một ít Kỵ sĩ nghèo khó mà nói đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, ít nhất thì cũng có thể hồi vốn.

Nhưng mà, đối với những quý tộc có tình hình kinh tế tương đối tốt mà nói, vì 2000 kim tệ này mà phải mạo hiểm bất tuân quân lệnh và đắc tội với Bá tước Pierce thì thật sự là lợi bất cập hại.

Chia đều là không thể nào, trong thế giới quý tộc, ngay cả anh em ruột còn phải tính cho rõ ràng, huống chi mọi người chỉ là đồng minh.

Trên lý luận mà nói, dựa theo công lao ra tay nhiều hay ít để phân phối là công bằng nhất, sẽ không có ai bị thiệt hay có người chiếm tiện nghi.

Nhưng, công lao chính là thứ khó định giá nhất trên thế giới này.

Ngoại trừ Hudson vắng mặt, mỗi một người ở đây đều cho rằng cống hiến của mình lớn hơn.

Đối mặt loại tình huống phức tạp này, Kỵ sĩ Chels cũng không làm được gì. Mặc dù ông ta là lão đại trên danh nghĩa, nhưng bị giới hạn bởi thực lực của gia tộc nên không thể ép được những kẻ có gia tộc mạnh mẽ chống lưng.

Ăn cướp thành công, nhưng chỉ vừa vui sướng chưa được bao lâu thì đội quân quý tộc này lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ.

Nếu như không phải thực lực của Chels không tệ, không chừng đã có người tới tìm ông ta quyết đấu rồi. Trong quá trình cãi vả, đã có ba cặp tuyên bố ước đấu.

Nếu như Chels không tham dự mà nói, dựa theo cách thức giải quyết vấn đề quen thuộc của các quý tộc, chỉ cần tiến hành thêm mấy trận quyết liền có thể phân phối lợi ích xong xuôi.

Nhưng mà đây là chuyện không thể nào. Nếu như thật sự chơi như vậy, đại đội ăn cướp này sẽ phải tan rã thành từng mảnh.

Liên minh không thể tan rã được, ít nhất là trước khi bình định được cuộc phản loạn này. Nếu không khi bị phủ tổng đốc truy cứu trách nhiệm thì sẽ không có người nào có thể chống cự được.

Mắt thấy thế cục đã sắp mất khống chế, Chels cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nổi giận nói: "Xin mọi người chú ý ngôn từ của mình, đừng có làm ra những chuyện có hại tới vinh dự của quý tộc!"

Ông ta thật sự cảm thấy rất hối hận về chuyện lần này. Nếu như biết trước là chiến tranh khó phát tài như vậy, dù có nói gì thì ông ta cũng sẽ không mang đội ra ngoài ăn cướp.

Ở trong lòng, Chels đã không chỉ một lần mắng chửi đám người có kiến thức hạn hẹp này, chỉ là từ đầu tới cuối ánh mắt của ông ta đều chưa rời khỏi mấy rương kim tệ này.

Người nghèo chí ngắn, tất cả mọi người đều mơ ước được phát tài, Chels cũng là như vậy.

Nếu không phải bây giờ đang đảm nhiệm chức vị "đội trưởng của đại đội ăn cướp này", nhất định phải thể hiện ra khí độ của đội trưởng, chắc là ông ta cũng đã lao xuống dưới tranh chấp với đám quý tộc kia rồi.

Dù sao cũng là một khối tài sản trị giá mười mấy vạn kim tệ, chia đều thì đám người liền không thể ăn no, đối với mỗi một vị tiểu quý tộc thì đây chính là số tài phú mà cả đời cũng không tích lũy được.

Tiếc là không có người nào có thể độc chiếm, ngay lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện có quá nhiều đồng đội cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi tỉnh táo lại, đám người cũng dần khôi phục lý trí, mặc dù vẫn còn không ngừng tranh cãi, nhưng cuối cùng cũng không tiếp tục hẹn ra ngoài quyết đấu.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, trong hoàn cảnh không có cách nào đánh giá chính xác độ cống hiến, lựa chọn cuối cùng vẫn rất phù hợp với quy tắc phân chia của thế giới —— Thực lực vi tôn.

Có một lượng lớn tài sản không thể nào quy đổi thành tiền mặt, cho nên rất khó xác định giá cả, vậy liền trực tiếp chia cắt vật thật là được.

Đám quý tộc này cũng chia cho cả Hudson đang ở ngoài ngàn dặm một phần. Mặc dù đều là những thứ mà mọi người không cần, nhưng mà rốt cuộc cũng có chia nha.

Xem như "Đại đội trưởng", Kỵ sĩ Chels đương nhiên là được chia một phần bánh ga tô lớn. Mặc dù không phải người lấy được nhiều nhất, nhưng cũng có thể xếp vào năm vị trí đầu.

Thu hoạch phong phú này xem như đã đền bù cho tâm linh bị thương của ông ta được một chút. Chỉ là khi nhìn thấy liên minh đã gần như tan rã thì Chels lại không thể cao hứng nổi.

Từ sắc mặt âm trầm của số đông cũng có thể thấy được, mọi người đều rất bất mãn với lần phân chia lợi ích này.

Không thể không thừa nhận, Chels làm lão đại thật sự là rất bại. Tự nhận là phân chia công bằng, thế mà lại làm cho tất cả mọi người đều không hài lòng.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, dục vọng của con người là vô hạn, cho dù lần này có cướp được gấp bội tài vật thì cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu lợi ích của đám người.

Có khả năng làm cho mọi người miễn cưỡng chấp nhận, Chels cũng đã cố gắng hết sức rồi. Chung quy ông ta cũng chỉ là một vị tiểu Kỵ sĩ bị thế cục nâng lên mà thôi, lần đầu tiên làm loại chuyện cần có "kỹ thuật" này nên đương nhiên là sẽ không có kinh nghiệm.

"Các vị, bây giờ cách thời gian ước định cũng không còn nhiều lắm. Chúng ta nhất định phải mau chóng trở về tập hợp, nếu như bị Tổng đốc bắt được thì không tốt bàn giao."

Rất nhiều chuyện có thể làm, nhưng lại không thể trực tiếp đặt lên trên mặt bàn. Ví dụ như bây giờ, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị phát hiện, nhưng lại không thể chấp nhận kết quả bị bắt tại trận.

Một khi chuyện này được đặt lên trên mặt bàn, cho dù có là ai cầu tình thì cũng không có tác dụng. Vì duy trì quy tắc trò chơi, bọn họ chắc chắn sẽ bị nghiêm trị không tha.

Sau khi phân chia chiến lợi phẩm xong, đại đội ăn cướp này liền lập tức không chút do dự lên đường.

Chương 64 - Binh Lâm Thành Hạ

Vào lúc giữa trưa, liên quân quý tộc bị ánh mặt trời chói chang chiếu rọi, sau một loạt khó khăn trắc trở cuối cùng đã tới được dưới thành Dadir.

Chẳng qua so với thời gian của kế hoạch ban đầu thì vẫn bị chậm mất một ngày rưỡi. Nếu như tính toán tốc độ hành quân, vậy thì thật sự sẽ không dám gặp người.

Không có cách nào, phản quân đều không nói võ đức, ven đường không thiếu gây chuyện với bọn hắn.

Không phải cầu bị gãy thì chính là đường không còn, ngẫu nhiên còn bị đánh lén.

Mặc dù lực sát thương rất bình thường, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Tốc độ hành quân cũng bị ép cho chậm lại, chuyện này làm cho Bá tước Pierce đều có chút hoài nghi là quyết định trước đó của mình có chính xác không.

May mắn là địa thế của hai quận này cũng bằng phẳng, chỉ có khu vực biên giới là đồi núi, nếu không sẽ càng phiền phức hơn.

Nhìn qua cửa thành Dadir đóng chặt, Bá tước Pierce liền biết là kế hoạch tốc chiến tốc thắng đã triệt để thất bại, phản quân không hề có ý định ra ngoài quyết chiến với bọn hắn.

"Truyền lệnh xuống, xây dựng cơ sở tạm thời, ngày mai công thành!"

Từ trong giọng nói lạnh lùng này có thể nghe được tâm tình lúc này của Bá tước Pierce đang rất khó chịu. Không riêng gì kế hoạch chiến lược bị thất bại, mà còn tức giận vì bị người khác cự tuyệt.

Là một trong mười hai vị Bá tước có đất phong lớn nhất, dù là trong cả vương quốc Alpha này, ông ta cũng là đại quý tộc được xếp hàng đầu, ấy vậy mà khi lôi kéo một tên Kỵ sĩ không chịu sách phong lại còn thất bại.

Trên mặt mũi gây khó dễ chỉ là nhỏ, nhưng trong lòng thì đang bị thương rất nặng. Không có Hudson làm phản đồ, có nghĩa là kế hoạch lấy quý tộc của quân đoàn số 5 ra để lập uy cũng bị bể mất.

Không có một cái cớ hợp lý, cho dù là Tổng đốc cao quý cũng không thể làm gì được đám quý tộc này.

Kế hoạch lập uy thất bại cũng trực tiếp ảnh hưởng đến lợi ích phân phối sau cuộc chiến này. Pierce đã dự đoán được cảnh tượng sau cuộc chiến sẽ có một đám trung tiểu quý tộc ôm thành một đoàn ngồi cò kè mặc cả với mình.

Địch nhân đã tới dưới thành, nhưng trong thành Dadir vẫn còn đang ca hát nhảy múa. Đối với đám cao tầng của Khô Lâu Hội thường xuyên trốn đông trốn tây mà thôi, vất vả lắm mới có được cơ hội xoay người làm chủ nhân, làm sao có thể không hưởng thụ một phen được?

Cho dù là có một ít người vẫn còn thanh tỉnh, nhưng dưới đại thế này cũng không thể ra sức. Nói trắng ra là, trong Khô Lâu Hội đa phần đều là tiểu nhân vật.

Những kẻ có "văn hóa" có thể viết ra được tên mình cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, kiến thức có hạn làm cho bọn hắn chỉ biết nhìn chằm chằm một mẫu ba phần đất, căn bản không có kế hoạch lâu dài.

Nếu như không phải pha tạp với tín ngưỡng Tà Thần thì cái tổ chức này chỉ là một đội quân nông dân khởi nghĩa bình thường, sau khi lật đổ sự thống trị của các quý tộc lão gia liền không biết nên làm gì .

Thiếu nhân tài không chỉ là vấn đề của riêng Khô Lâu Hội, mà còn là nan đề mà rất nhiều tổ chức tà giáo ở trên đại lục Aslante này phải đối mặt.

Về mặt lý thuyết, khi Giáo Đình suy sụp, không có Giáo hội truy sát, tổ chức tà giáo hẳn là phải phát triển lớn mạnh mới phải.

Nhưng thực tế thì lại hoàn toàn ngược lại, kể từ khi Giáo Đình suy bại, các tổ chức tà giáo cũng suy yếu theo.

Các quý tộc làm chủ đương thời, đối xử với người mình lại rất khoan dung. Trong một xã hội mà hoàn cảnh chính trị được buông lỏng thì quý tộc cũng không còn mặn mà gì mà dấn thân vào trong tổ chức tà giáo.

Lúc mà Giáo hội còn cầm quyền, chỉ cần là người có dính líu với tà giáo, không có cách nào chứng minh mình trong sạch, liền sẽ bị đưa lên giàn thiêu, ép cho đám quý tộc chỉ có thể đi theo tà giáo lăn lộn.

Nhưng hiện giờ thì Giáo hội lại vô tác dụng, nếu chỉ là "hiềm nghi", không có chứng cứ xác thực thì sẽ không thể định tội các quý tộc lão gia được.

Cho dù là đã định tội, nhưng chỉ cần chưa gây ra tổn hại gì liền sẽ có cơ hội lập công chuộc tội.

Sự thay đổi này lập tức gia tăng độ khó tuyển người của tổ chức tà giáo. Cho dù có dụ dỗ được thanh viên mới gia nhập thì cũng không khó có thể lặp lại.

Các quý tộc không chơi với bọn chúng, làm cho chất lượng của những vị lãnh đạo cấp cao của các tổ chức tà giáo lập tức giảm sút, điều này cũng khiến cho sức chiến đấu của tổ chức tà giáo bị suy giảm theo.

Ba trăm năm trước, khi Huyết Nguyệt Giáo còn cường thịnh, có khả năng xây dựng quân đội đối kháng trực diện với đại quân của Giáo Đình, ép cho các quốc gia trên đại lục phải liên thủ ứng đối, nhưng các tổ chức tà giáo ngày nay nhiều nhất cũng chỉ có thể gây họa cho một góc nhỏ.

Tòa đại điện nghị sự vốn nên thần thánh trang nghiêm, nhưng hiện giờ lại không thể nhìn nổi. Đám cao tầng của Khô Lâu Hội vừa cày cấy vừa thương nghị quân quốc đại sự.

Không có người đưa ra dị nghị, bởi vì giáo lý cốt lõi của Khô Lâu Hội chính là: "phóng đãng dục vọng, quay về bản ngã tự nhiên."

Chơi đến như thế này, có thích hợp hay không cũng đã không quan trọng, quan trọng là vị Tà Thần ở phía sau màn thích là được.

Khí tức dâm uế tràn ngập đại điện, nhìn như là một hồi dâm nhạc, kì thực đây là một buổi tế tự đặc thù. Đám cao tầng của Khô Lâu Hội đang dùng phương pháp đặc thù này để chứng minh với Tà Thần —— Bọn họ chính là tín đồ trung thành nhất.

Rõ ràng, loại trò chơi này đối với vị Đại Tế Ti cao tuổi kia vô cùng bất lợi, lúc bình thường thì lão ta sẽ không tham dự. Chỉ tiếc là sa khi thất bại liên tục mấy lần thì quyền nói chuyện ở trong giáo của lão ta cũng đã bị hạ xuống trên diện rộng, đánh mất sức mạnh cự tuyệt.

Chương 65 - Ma Pháp Trận

Dù sao thì xấu mặt cũng còn tốt hơn là phải bỏ mạng. Hình tượng "trí giả" của lão già áo xám đã toang, địa vị Đại Tế Ti của lão cũng đã bát ổn.

Vốn là dựa vào uy vọng mà lão ta tích lũy được, cộng thêm chức vị Đại Tế Ti chủ trì nghi thức cúng tế Thần Linh đặc thù, địa vị của lão ta đã mơ hồ có thể đối kháng với Thánh Chủ, nhưng bây giờ cũng chỉ đành cúi đầu.

"Các ngươi chuẩn bị tế phẩm xong chưa?" Người đeo mặt nạ lạnh lùng hỏi.

Không có hỏi quân địch ngoài thành ra sao, mà chỉ quan tâm đến tế phẩm, đủ để chứng minh trong suy nghĩ của người đeo mặt nạ này thì tế phẩm còn quan trọng hơn đám liên quân quý tộc khí thế hung hăng ở ngoài thành nhiều.

Nghe tra hỏi, một vị nam tử trung niên phụ trách chuẩn bị tế phẩm vội vàng đẩy vị nữ tử ở dưới người ra hồi đáp:

"Bẩm Thánh Chủ, sáu trăm sáu mươi sáu đôi đồng nam đồng nữ mười ba tuổi và các loại vật dụng của nghi thức đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ chỉ còn thiếu một con ma thú cấp cao và vô tận sát lục nữa là đủ."

Chỉ cần nhìn quy mô của tế phẩm lần này là biết Khô Lâu Hội muốn làm lớn chuyện rồi.

"Không cần phải lo lắng về ma thú, sẽ có người đưa tới. Về phần vô tận sát lục, chẳng mấy chốc nữa địch nhân ở ngoài thành sẽ giúp chúng ta hoàn thành nó."

"Dặn dò đám thuộc hạ của các ngươi quản lý cho tốt nửa người dưới, nữ nhân ở trong thành muốn chơi thế nào cũng được, nhưng mà tế phẩm của thần linh thì nhất định phải sạch sẽ. Ai dám loạn vươn tay thì ta sẽ đưa kẻ đó tới gặp Thần Linh để bồi tội."

"Đại Tế Ti, ngươi là người có kinh nghiệm nhiều nhất trong việc chủ trì các nghi lễ cúng tế, trận đại tế trăm năm này sẽ do ngươi tự mình phụ trách chủ trì!" Người đeo mặt nạ nói với giọng điệu không thể nghi ngờ."

Vừa dứt lời, đám người liền có chút hả hê mà nhìn Đại Tế Ti. Từ trong ánh mắt có thể thấy được, chủ trì nghĩ lễ này nhất định không phải là chuyện tốt.

Nhìn thấy ánh mắt lăng lệ của người đeo mặt nạ, lão già áo xám cũng không dám cự tuyệt, chỉ đành run rây hồi đáp: "Vâng, Thánh Chủ!"

Nếu như quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra trên mặt đất có thêm một bãi chất lỏng thần bí. Trực tiếp dọa cho lão ta bài tiết không thể tự kiềm chế cũng không dám mở miệng cự tuyệt, rõ ràng là tên Khô Lâu Thánh Chủ ở trước mắt này cũng là một vị ngoan nhân, có lẽ kết quả của việc cự tuyệt sẽ còn thảm hại hơn tham gia lễ tế. ...

Nhìn xem cột mốc ranh giới ở trước mặt, Hudson đang bị ba chữ "Phong Diệp trấn" hấp dẫn lấy, đây là địa điểm tập hợp mà mọi người đã ước định từ trước.

Tính toán thời gian thì đại đội ăn cướp đã phải tới rồi mới đúng. Bởi vì bị địch tập kích nên đội vận lương đã chậm trễ một ngày.

"Truyền lệnh xuống, để cho xe kéo thương binh đi đầu tiên." Hudson thương cảm hạ lệnh.

Hội hợp với quân chủ lực cũng mang ý nghĩa là hệ số an toàn sẽ tăng lên, nhưng cũng có nghĩa là số lượng binh lực mà hắn có thể chỉ huy sẽ hạ xuống trên diện rộng.

Dưới tình huống không cần bản thân bỏ tiền, ai sẽ ghét bỏ dưới trướng có nhiều quân lính chứ? Nếu như có thể mà nói, Hudson thật sự không muốn bỏ qua đội quân này.

Đáng tiếc là hiện thực rất tàn khốc, nông nô binh cũng là tài sản riêng của quý tộc, hắn không thể nào chiếm dụng được.

Ngoan ngoãn trả lại quyền chỉ huy thì còn có thể lưu lại mấy phần tình mọn, nếu như dám gây chuyện thì cũng chỉ là tự chuốc cực khổ vào người mà thôi.

Mặc dù là phải trả về, nhưng bán thảm thì vẫn cần phải làm. Không đặc biệt cường điệu một chút thì làm sao thể hiện được công lao to lớn của Kỵ sĩ Hudson hắn chứ.

Nhất là vì lợi ích của mọi người mà hắn còn có thể bỏ qua lời mời chào của Bá tước Pierce, cự tuyệt luôn cả "nam tước đất phong" ở ngoài cửa.

Đội quân chậm rãi đi tới, nhìn thấy phía chân trời xuất hiện doanh trướng quen thuộc, Hudson âm thầm thở dài một hơi.

Đại đội ăn cướp đã đến đúng hạn, chuyện này cũng mang ý nghĩa là không xảy ra chuyện gì bất trắc, thế cục vẫn còn nằm trong khống chế, cũng mang ý nghĩa là lựa chọn của hắn không sai.

Hết xe này tới xe kia thương binh từ từ chạy vào trong doanh trại, tâm tình của các quý tộc vốn đang không tốt, hiện giờ thì sắc mặt cũng trở nên càng khó coi.

"Hudson, có phải là trên đường đã xảy ra biến cố gì rồi không? Lương thảo quân giới có bị thiệt hại gì không?"

Chels quan tâm hỏi.

Nếu như lương thảo quân giới xảy ra vấn đề, vậy thì người phải chịu trách nhiệm chính là quân đoàn trưởng của quân đoàn số 5 là ông ta. Cho dù là có cướp được lợi ích lớn hơn cũng không thể bù đắp được kết quả mang tính chính trị này.

"Yên tâm đi, chú Chels. Trên đường chỉ bị quân tinh nhuệ của phản quân phục kích một trận, nhưng đã bị cháu mang binh đánh lui rồi."

"Đúng là lương thảo quân giới bị tổn thất không nhỏ, nhưng tổng thiệt hại đều nằm trong phạm vi có thể chịu đựng. Xét về mặt chiến tích thì đã đủ để che lại chuyện này."

"Chuyện phiền phức hiện giờ chính là ngày thứ hai lên đường đã bị kỵ binh Griffin phát hiện. Vốn cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, nhưng khuya ngày hôm trước, Bá tước Pierce phái người tới..."

Chờ Hudson kể lại tiền căn hậu quả xong, thần sắc của đám người lập tức trở nên ngưng trọng. Bị một vị Bá tước có thực quyền để mắt tới cũng không phải là chuyện gì tốt.

Đặc biệt là bọn hắn còn chủ động để cho đối phương nắm được cái chuôi. May mắn là Hudson đủ nghĩa khí, không bán đứng bọn hắn, nếu không lần này không chết cũng phải lột da.

Chỉ là người sáng suốt đều biết, Bá tước Pierce nếu đã lựa chọn ra tay thì chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy. Sau này vẫn còn không biết bao nhiêu chuyện phiền phức đang chờ bọn hắn.

Chương 66 - Ma Pháp Trận (2)

Sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả, ánh mắt của đám người khi nhìn Hudson đã phát sinh biến hóa. Trong lòng của những quý tộc này đều cảm thán "Tiểu tử này có thể kết giao", trên hai hàng lông mày còn mang theo một tia áy náy.

Nhưng loại áy náy này cũng không kéo dài được bao lâu liền bị lợi ích đánh bại. Cho dù có nói thế nào, miếng ăn vào chui vào bụng rồi thì chắc chắn không thể phun ra.

Hudson nhận lấy phần chiến lợi phẩm thuộc về mình, trong lòng lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Quý tộc rất chú trọng thể diện, nhưng bọn họ càng tham lam hơn. Nếu như không phải vì ngăn chặn cái miệng của hắn, chắc là phần chiến lợi phẩm đã được hứa hẹn từ trước này cũng sẽ không còn.

Trên bản chất thì màn kịch này chỉ vì hóa giải sự ghen ghét của đám quý tộc này đối với mình, tránh cho xảy ra những chuyện phiền toái không cần thiết.

Từ tình huống hiện giờ đến xem thì màn kịch vô cùng thành công. Sự chú ý của mọi người đã được chuyển sang vụ "Bá tước Pierce muốn gây chuyện", căn bản không thèm quan tâm tới việc Hudson độc chiếm chiến công.

Suy nghĩ một chút thì chuyện này cũng bình thường thôi, từ khi Hudson cự tuyệt lời mời chào của Bá tước Pierce thì đã đắc tội với vị lão đại của liên quân này. Cho dù chiến công có lớn đến đâu thì cũng sẽ bị suy giảm.

Đối với một thằng nhóc đã bị ghim như vậy thì còn có cái gì mà phải ghen tỵ?

Sau một cuộc trò chuyện khách sáo, quân đoàn số 5 lại tiếp tục cuộc hành trình của mình. Ngay cả nông nô binh mà đám quý tộc này cũng không có tâm tư thu hồi, hoặc là nói không có thời gian để thu hồi.

Sau khi tới được trụ sở thì nhiệm vụ vận lương chắc chắn sẽ được an bài lại. Cho dù hiệu suất có cao đến đâu thì cũng phải mất nửa ngày thời gian.

Phải biết là liên quân chỉ mang theo bảy ngày lương thảo, bây giờ đã là ngày thứ sáu, nhưng vẫn còn hơn ba mươi dặm đường phải đi, nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian sẽ phải xảy ra đại sự.

Hudson nửa vui nửa buồn tiếp tục chỉ huy đại bộ đội. Hắn cũng không bị mù, há có thể không nhìn ra quân đoàn số 5 đang bị chia rẽ nội bộ, vì để chống lại áp lực và bức bách của Bá tước Pierce nên đám quý tộc này mới phải ôm đoàn sưởi ấm, thành lập liên minh.

Nhưng một đội ngũ như vậy thì có thể có được bao nhiêu sức chiến đấu chứ. Chỉ cần Bá tước Pierce sử dụng một chút thủ đoạn thì liên minh yếu ớt của quân đoàn số 5 này sẽ ngay lập tức sụp đổ.

Tiền cảnh không mấy lạc quan làm cho Hudson cũng phải ngày càng cẩn thận hơn. Từ trong tận đáy lòng, có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở hắn —— "Ổn định, đừng lãng". ...

Thành Dadir, cuộc đại chiến công thành sặc mùi máu tanh đã được kéo màn. Trong trận doanh của liên quân, trên mặt đất có một vòng tròn bao phủ một ngôi sao năm cánh.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, năm vị Pháp sư mặc áo bào trắng, tay cầm pháp trượng bước vào trong trận pháp. Sau đó có một đám học đồ vội vàng xếp từng viên tinh thạch lên trên đường của ngôi sao.

"Aston Croatia, Tamret ngủ say..."

Những câu thần chú không ngừng vang lên, chỉ thấy trên Ngũ Mang Tinh Trận xuất hiện một cột sáng màu vàng đất, trong phạm vi vài dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Liên quân làm ra động tĩnh lớn như vậy, rất nhanh liền kinh động đến quân trông giữ ở trong thành.

Từ trước tới đây,"Ma pháp" đều đi kèm với những danh từ như thần bí, cường đại, nhất là đối với người bình thường, ma pháp rất có lực uy hiếp.

Ngay cả vị Khô Lâu Thánh Chủ coi trời bằng vung kia cũng phải xuất hiện ở trên tường tường sau khi nhận được tin tức.

Chỉ vừa mới liếc mắt nhìn thì gã liền nhíu chặt mày lại.

"Đại Tế Ti, trong Khô Lâu Hội thì ông là có kiến thức rộng rãi nhất, có biết bây giờ địch nhân đang làm cái gì không?"

Nghe tra hỏi, trong lòng của lão già áo xám trầm xuống. Đối với vị Khô Lâu Thánh Chủ thần bí này, ông ta không hề có một chút hảo cảm nào.

Tới lúc dùng người thì nói cái gì cũng dễ nghe, một khi dùng xong liền lập tức từ bỏ. Dù gì thì ông ta cũng là nguyên lão trong Khô Lâu Hội này, đã từng lập được vô số công lao, kết quả bởi vì mấy lần sai lầm trước đó liền bị an bài cho một công việc khổ sai như chủ trì lễ đại tế trăm năm kia.

Nhưng khi nhớ tới thủ đoạn của vị Khô Lâu Thánh Chủ này thì lão ta liền dập tắt sự không cam lòng trong nội tâm. Nghe lời thì còn có một chút hi vọng sống, cự tuyệt thì sẽ muốn sống không được, muốn chết không xong.

"Thánh Chủ, hình như địch nhân đang bố trí Ngũ Tinh Liệt Địa

Trận, một loại Ma pháp trận chuyên dùng để công kích tường thành."

"Trong cuộc chiến ba mươi lăm năm trước, thuộc hạ đã may mắn được chứng kiến Ma pháp trận này một lần. Bất quá bởi vì song phương đều có Ma pháp sư tham chiến, cho nên đại trận này cũng không thể phát huy ra được uy lực vốn có của nó."

"Chỉ là hiện giờ địch nhân đã sử dụng đến Ma pháp trận này thì uy lực của nó chắc chắn sẽ không nhỏ."

"Chúng ta không có đủ Ma pháp sư để ngăn cản, tốt nhất là đừng cho bọn hắn thi pháp thành công."

Nghe lời giải thích này, Khô Lâu Thánh Chủ âm thầm trợn trắng mắt. Gã ta càng ngày càng cảm thấy chán ghét lão già chướng mắt này.

Nói lão ta có kiến thức rộng rãi đi, nhưng trừ cái tên của Ma pháp trận này thì toàn bộ những lời nói còn lại đều là nói nhảm.

Ngăn cản địch nhân thi pháp, nói thì nhẹ nhàng. Chỉ cần phái người tới gần liền có thể lập tức bắt được mấy tên Ma pháp sư yếu ớt kia.

Nhưng vấn đề là hiện giờ Ma pháp sư của địch nhân đang được đại quân trong tầng tầng lớp lớp bảo vệ, muốn bắt được bọn hắn chẳng khác nàu như phải lấy được đầu của chủ soái quân địch trong vòng vây của vạn người.

Chương 67 - Shelter Đệ Thất

"Angela, ngươi lập tức thống lĩnh đội quân số 3 và số 4 xuất chiến, nhớ là phải làm gián đoạn quá trình thi pháp của bọn hắn. Lúc cần thiết thì có thể sử dụng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh." Khô Lâu Thánh Chủ lạnh lùng nói.

Bất kể có nói như thế nào thì cũng không thể để chuyện này làm ảnh hưởng đến đại tế trăm năm của Khô Lâu Hội được. Thực lực của gã ta đều là do Khô Lâu chi chủ ban ân, gã tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào ảnh hưởng đến chuyện nhận được càng nhiều "Thần ân" của mình.

Ma thú tế phẩm đang trên đường được đưa tới đây rồi. Trước lúc đó, gã nhất định phải bảo vệ tế phẩm cẩn thận, không cho địch nhân có cơ hội nào để lợi dụng.

Theo cái nhìn của Khô Lâu Thánh Chủ, chỉ cần đại tế trăm năm được diễn ra thuận lợi, dù cho có phải trả giá giá cao hơn nữa cũng là đáng.

Nếu như đám binh sĩ trong thành không phải là một đám ô hợp, dù cho có được đại sát khí như Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì cũng không phải là đối thủ của địch quân ở thành thì gã ta đã sớm hạ lệnh ra ngoài quyết chiến một trận rồi.

Sau khi mệnh lệnh được ban ra, cửa thành đóng chặt cũng từ từ được mở ra, rất nhiều phản quân bắt đầu lao ra ngoài.

Chỉ tiếc là vẫn chậm một bước, chùm tia sáng kia đang lao thẳng đến thành Dadir, dọc đường đi, mặt đất bắt đầu xuất hiện những vết rách, hơn nữa những vết rách này đang không ngừng mở rộng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy.

Tường thành bị chùm tia sáng này đánh trúng, đau khổ giãy giụa một phen, cuối cùng vẫn không thể tránh được vận mệnh bị vứt ra.

Vô số khe hở xuất hiện, bức tường thành vốn kiên cố như bàn thạch đang bắt đầu sụp đổ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Những viên tinh thạch trên Ma pháp trận cũng đang nhanh chóng bị tiêu hao, rất nhanh liền biến thành những mảnh vỡ, sắc mặt của năm vị Ma pháp sư thi pháp cũng trở nên tái nhợt.

Rõ ràng là trận thi pháp vừa rồi cũng không nhẹ nhàng. Dù là có Ma pháp trận thì năm người này vẫn phải một áp lực không nhỏ.

"Kêu Angela ngừng tiến công, hạ lệnh cưỡng chế đội quân số 1 phải phái người ra chặn ở chỗ hở, tuyệt đối không để cho địch nhân thừa cơ xông vào trong thành."

Khô Lâu Thánh Chủ vội vàng hạ lệnh.

May mắn là phạm vi bao phủ của ma pháp có hạn, tường thành cũng chỉ bị nứt một đoạn ngắn, nếu không thì gã thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuộc chiến ở thành Dadir đã được mở màn, tổng bộ Giáo Định ở ngoài tám ngàn dặm cũng nhận được thư kháng nghị của vương quốc Alpha.

"Xem những chuyện tốt mà các ngươi đã làm đi, vừa mới giãy được một chút bọt nước, còn chưa kịp bay nhảy thì đã bị người ta tìm tới cửa!"

Trong khi nói chuyện, Shelter đệ thất trực tiếp ném bức thư kháng nghị này cho đoàn trưởng của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn - Blake. Từ trong mắt của vị Giáo hoàng bệ hạ này có thể thấy được sự tức giận đang bùng nổ.

Thần quyền và vương quyền đánh cờ cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, trong bóng tối có gây ra chuyện gì cũng không sao. Nhưng nếu như đặt lên trên mặt bàn thì sẽ phá hủy sự ăn ý của đôi bên.

Nhất là loại tà khí mang tính biểu tượng rõ ràng giống như "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", người trong thiên hạ đều biết nó đang nằm trong Giáo Hoàng quốc, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở vương quốc Alpha, chuyện này rõ ràng là đang nói cho thế nhân biết: Giáo Đình đang ủng hộ Khô Lâu Hội phát động phản loạn.

"Xin bệ hạ yên tâm! Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn chúng tôi sẽ giải quyết chuyện về Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Chỉ là một cuộc chiến tranh mà thôi, cũng không thể chứng minh được cái gì. Trên lục địa Aslante cũng không phải là chưa từng xuất hiện những thủ đoạn tương tự."

"Chỉ cần trong tay bọn họ không có chứng cứ xác thật, vậy thì chúng ta có thể một mực chắc chắn là do bọn hắn nhận sai, trực tiếp phủ nhận chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh bị mất." Đoàn trưởng Blake đảm bảo nói.

Nhưng trong lòng thì ông ta cũng không nhịn được muốn chửi thề một tiếng. Đúng là Blake chỉ ám chỉ thuộc hạ là ủng hộ tổ chức tà giáo, nhưng chỉ là trong âm thầm mà thôi. Sẽ không có vị lãnh đạo nào sẽ trực tiếp hạ lệnh làm ra những chuyện phải gánh chịu trách nhiệm như vậy.

Rõ ràng là năng lực lĩnh ngộ của đám tiểu đệ không được. Không cẩn thận đã đùa quá trớn, ngay cả "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" đại danh đỉnh đỉnh như vậy mà cũng dám đưa ra ngoài.

Là một thế lực lâu năm, trong tay Giáo Đình cũng không phải chỉ có một hai món tà khí. Cho dù là muốn kiếm chuyện thì cũng không nên mang thứ có tính biểu tượng rõ ràng như "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" ra chơi mới phải.

Một khi loại chuyện không thể thấy được ánh sáng này bị lộ, trên mặt của mọi người đều sẽ không dễ nhìn. Lúc này không giống với ngày xưa, Giáo Đình hiện giờ không có đủ sức mạnh có thể trực tiếp trở mặt với các đại vương quốc.

"Giải quyết, ngươi chuẩn bị giải quyết như thế nào?

"Phân hội ở vương quốc Alpha do đám quý tộc kia kiểm soát đã lấy cớ là phải xây dựng lại các giáo đường ở tỉnh Đông Nam bị phản quân thiêu hủy để giảm bớt khoản thuế phải nộp cho Giáo Đình."

"Nếu như chuyện này do Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn của các ngươi gây ra, vậy thì tổn thất này sẽ được trừ trực tiếp vào trong quân phí dự trù của các ngươi. Quân bị sẽ không giảm bớt, nhưng các ngươi phải tự nghĩ biện pháp bổ sung cho đủ số còn thiếu." Shelter đệ thất tức giận nói.

Giáo Đình đã từng có lúc giàu ngang thiên hạ vậy mà lại thiếu tiền?

Hơn nữa, cảnh tượng này lại xuất hiện trong thời đại mà y đang trị vì.

Đúng ra mà nói, tình trạng tài chính khó khăn này đã bắt đầu từ ba trăm năm trước khi Giáo Đình không còn thống trị đại lục này nữa.

Bằng vào nội tình và tích lũy phong phú nên Giáo Đình mới có thể chịu được bây giờ. Nhưng khi đến thời của Shelter đệ thất, gia sản mà tổ tiên để lại đã tiêu hao hết bảy tám phần.

Chương 68 - Lười Biếng

Một mặt thì muốn mở rộng quân bị, phục hưng vinh quang của Giáo Đình; Một mặt lại muốn tăng thu giảm chi, giải quyết những khó khăn về tài chính, cuộc sống của Giáo Đình cũng không dễ dàng.

Từ khi Giáo Đình bắt đầu mở rộng quân bị thì mối quan hệ với các quốc gia trên đại lục cũng dần trở nên căng thẳng. Ngoại trừ một số tiểu quốc vẫn còn đang bị Giáo Đình khống chế ra, các đại vương quốc còn lại đều đang nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn cản Giáo Đình khôi phục thực lực.

Các quốc gia không có năng lực trực tiếp cắt đắt quan hệ với Giáo Đình liền bắt đầu hạ thủ với "túi tiền", níu kéo Giáo Đình khôi phục thực lực.

Không hề nghi ngờ, Giáo Đình cũng không phải là quả hồng mềm. Đối mặt với sự đả kích có chủ đích của các quốc gia, Giáo Đình cũng triển khai những biện pháp trả đũa quyết liệt, ủng hộ tổ chức tà giáo chính là một trong số các biện pháp đó.

Phá hoại chỉ là thứ yếu, chuyện quan trọng nhất vẫn là vì vơ vét của cải.

Dưới sự chèn ép ăn ý của các quốc gia, Giáo Đình khó mà có thể nhận được đầy đủ tài nguyên từ những con đường hợp pháp, nên chỉ đành kiếm tẩu thiên phong.

Những thứ giống như Dũng Khí Dược Tề của Khô Lâu Hội đều là do Giáo Hoàng quốc sản xuất ra. Trên danh nghĩa là các tổ chức tà giáo trắng trợn cướp bóc tứ phương, nhưng thực tế số tiền tài cướp được này lại chảy vào trong Giáo Hoàng quốc thông qua những cuộc giao dịch lén lút.

Chỉ cần cho đủ nhiều, Ma pháp dược dược tề, luyện kim chế phẩm, thậm chí là tà khí, ác ma, cũng có thể lấy ra giao dịch.

Có thể nói, vì vơ vét của cải mà Giáo Đình đã trở nên điên rồ. Mặc dù là vậy thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự được trước số quân phí khổng lồ kia.

Nghe nói phải giảm bớt dự toán, đoàn trưởng Blake lập tức khóc không ra nước mắt. Mặc dù khoản thuế mà vương quốc Alpha nộp lên không nhiều, nhưng số tiền đó cũng có thể nuôi sống một binh đoàn Kỵ binh hoặc là một binh đoàn bộ binh gồm 5000 người.

Mặt ngoài đến xem, số tiền này còn kém hơn khoảng lợi tức khi nâng đỡ Khô Lâu Hội rất nhiều. Nhưng mà khoản thuế này lại liên tục không ngừng chảy vào trong túi của bọn hắn, mà lợi nhuận thông qua việc cướp bóc chỉ có được một lần.

Dựa theo lệ cũ của những năm trước, chỉ cần khoản thuế mà phân hội trong các quốc gia nộp lên cho Thánh Đình bị giảm bớt thì chưa bao giờ được khôi phục. Chuyện này cũng mang ý nghĩa là số tiền mà hiện giờ Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn đã mất đi, tương lai cũng rất khó có thể cầm về.

Blake vừa định giải thích thì thấy những ánh mắt tràn ngập sát khí của các đồng liêu, gã ta lập tức bình tĩnh lại.

Vấn đề hiện giờ cũng không chỉ là một chút thuế này, phiền phức thật sự chính là chuyện này có thể dẫn tới phản ứng dây chuyền. Lỡ như các quốc gia trên đại lục đều học theo, vậy thì áp lực tài chính của Giáo Đình sẽ càng lớn hơn.

Chủ yếu là do thực lực của các quốc gia tăng trưởng đã hoàn toàn thoát khỏi sự ỷ lại vào Giáo Đình. Nguyên bản mọi người còn cần phải mượn Giáo Đình để trấn áp tà ma, nhưng các quốc gia bây giờ đều đã bồi dưỡng được tay chân của riêng mình.

Đơn giản tới nói, công việc của Giáo Đình đã bị người ta cướp mất, bây giờ đang ăn không ngồi rồi. Hết lần này tới lần khác cái này là cái kẻ ăn không ngồi rồi này còn không an phận, suốt ngày nghĩ đến chuyện muốn làm lão đại, người ta có thể không hận được sao.

"Bệ hạ yên tâm, thuộc hạ lập tức phái người đi thu hồi Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, đồng thời chặt đứt quan hệ với Khô Lâu Hội, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì." Blake lập tức đảm bảo nói. ...

Trời nắng chang chang, quân đoàn số 5 vốn nên nghỉ ngơi trong cơ sở tạm thời thì lại đang trên đường hành quân.

Cách trời tối chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa, nhưng khoảng cách đích đến lại còn hơn mười dặm đường, dù sao cũng phải cố gắng biểu hiện một chút.

Khoảng cách ngắn như vậy, cho dù gặp phải phản quân đánh lén thì liên quân chủ lực cũng có thể kịp thời chạy đến tiếp viện. Tính an toàn đã được bảo đảm, không cần phải bảo tồn thể lực nữa.

Đám binh sĩ cố gắng gấp rút lên đường, đối với các quý tộc lão gia mà nói, lộ trình chỉ là hơn mười dặm, chiến mã có thể chạy đến đó chỉ trong thời gian một chén trà.

Hudson cưỡi chiến mã đang du ngoạn thưởng thức vẻ đẹp non sông, chuẩn bị tiếp tục lười biếng đến cùng.

"Hướng đông nam phát hiện ra dấu vết khả nghi của đội xe đang chạy về thành Dadir, hư hư thực thực là phản quân..."

Tin tức mà thám tử truyền đến đã cắt đứt sự nghiệp lười biếng của Hudson, đồng thời cũng khơi dậy sự nhiệt tình của đại đội ăn cướp.

Mặc dù vụ chia của lần trước mọi người đã cãi nhau ầm ĩ rất không thoải mái, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình đi ăn cướp của mọi người, nhất là loại chuyện thịt dâng đến miệng này.

Đám người đều không cần thảo luận liền đã nhất trí quyết định đi cướp. Vào thời khắc quan trọng này mà lại chạy đến thành Dadir, cho dù không phải là phản quân thì cũng là phản quân.

Lần thứ nhất đi ra ngoài ăn cướp, tâm tình của Hudson tâm tình là trong hưng phấn xen lẫn với thấp thỏm. Trực giác nói cho hắn biết, đã vào lúc này rồi mà còn có thể chạy tới thành Dadir, đội xe này tuyệt đối không phải đang vận chuyển trân bảo gì đó.

Vì binh lực bị giới hạn nên liên quân không thể vây quanh đội xe này được, nhưng cũng sẽ không bỏ mặc bọn chúng tự do đi lại.

Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng ăn cướp thì vẫn là phải tham dự. Căn cứ vào kinh nghiệm cuộc sống trước đó, Hudson biết rõ là trên thế giới này không có cái gì đáng sợ hơn "nghèo".

Đừng thấy trong cuộc chiến này hắn đã mò được không ít chỗ tốt, nhưng đại bộ phận vật tư đều khó có thể đổi thành tiền, cho nên trong tay Hudson cũng chẳng có bao nhiêu tiền mặt.

Chương 69 - Lười Biếng (2)

Nếu như tranh giành lãnh địa thất bại, trở thành Kỵ sĩ lang thang thì không nói. Nhưng nếu như kế hoạch thành công, lấy của cải của nhà hắn cũng không có biện pháp nào có thể xây dựng lại lãnh địa.

Hai quận Wright và Ryton đã bị đánh đến tàn phế, Hudson không cho rằng đất phong mà mình lấy được sẽ hoàn hảo không chút tổn hại. Một vị lãnh chúa không có tiền chẳng khác nào Phượng Hoàng bị rút lông không bằng gà.

Nhìn Kỵ sĩ Chels là biết. Một gã trạch nam cuồng ma pháp, bị cuộc sống bức bách trở thành đại đội trưởng của đội quân ăn cướp. ...

"Chấp sự đại nhân, phía trước có quân đội cản đường, xem ra chúng ta đã bị địch nhân phát hiện, còn phải tiếp tục chạy tới thành Dadir sao?"

Gã chấp sự trung niên liếc mắt nhìn về phía trước rồi lạnh lùng nói: "Ellen, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là chấp sự đại nhân. Bây giờ chúng ta đều là người của Khô Lâu Hội, ngươi phải gọi ta Thánh Tử!"

"Vâng, chấp sự... Không... Thánh Tử đại nhân!" Tên thanh niên này hốt hoảng hồi đáp.

Rõ ràng là y vẫn chưa thích ứng với chuyện đột nhiên thay đổi xưng hô này.

Nam tử trung niên trợn trắng mắt, từ trước tới giờ, gã ta đều chưa từng ôm hy vọng về tên thủ hạ mơ hồ này.

"Đi truyền lệnh, chuẩn bị chiến đấu. Một đám ô hợp ngay cả đội ngũ cũng không chỉnh tề mà dám chạy đến ăn cướp, vừa vặn cho bọn hắn một bài học."

Nam tử trung niên bình tĩnh phân phó. Phảng phất như đã tha thứ cho sai lầm vừa rồi của Ellen, ngay cả nhắc cũng chẳng muốn nhắc lại.

Chỉ là nhìn vào thần sắc sợ hãi của đám thủ hạ liền có thể thấy được, nam tử trung niên này cũng không phải hạng người độ lượng như vậy. Không truy cứu trách nhiệm là bởi vì gã ta chưa bao giờ thèm chấp nhặt với người chết.

Vào thời khắc mấu chốt này lại phải hộ tống đội xe vào trong thành Dadir, nói rõ đây là một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh. Người ở trong đội xe này đều là những kẻ xui xẻo và bất hạnh được lựa chọn.

Chuyện này bắt nguồn từ hai tháng trước. Sau khi Khô Lâu Hội khởi binh tạo phản thành công, đại phát hoành tài liền tiêu một số tiền khổng lồ để đặt một đơn hàng của bọn hắn.

Vốn là không muốn nhận, dù sao nếu bọn hắn phái người tới hộ tống thì rất dễ dàng bị người ta nắm được nhược điểm, tiếc là Khô Lâu Hội cho quá nhiều.

Vì lợi ích, Giáo Đình đã gom đủ vật tư bằng tốc độ nhanh nhất, còn phái cao thủ vào Ma Thú sơn mạch bắt được một con Đại Địa Chi Hùng nhỏ.

Đương nhiên, Giáo Đình biểu hiện tích cực như vậy, ngoài việc Khô Lâu hội chịu bỏ một số tiền rất lớn ra, quan trọng nhất vẫn là muốn làm lớn chuyện.

Theo cái nhìn của Giáo Đình, Khô Lâu Hội huyên náo càng lớn thì càng tốt, tốt nhất là có thể triệu hoán Khô Lâu chi chủ tới đây, đánh cho vương quốc Alpha bị trọng thương.

Nếu là có thể tàn phá đại lục thì càng hoàn mỹ. Chỉ khi cục diện huyên náo không thể kết thúc thì mọi người mới ý thức được tầm quan trọng của Giáo Đình. ...

"Xông!"

Kỵ sĩ Chels ra lệnh một tiếng, quân tinh nhuệ của quân đoàn số 5 liền trực tiếp đánh về phía đội xe. Hudson cầm cung trong tay đi ở hàng sau cùng của đội ngũ.

"Tám trăm chiến năm trăm, phe mình chiếm ưu thế!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson liền cảm thấy vô cùng yên tâm. Nhưng chuyện làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc là khi đối mặt với đại binh tiếp cận, địch nhân lại không hề tỏ ra hoảng hốt, ngược lại còn đối đầu gay gắt phản công.

Càng làm Hudson cạn lời là địch nhân lại đều là kỵ binh mặc giáp, trang bị còn tốt hơn quân tinh nhuệ của quân đoàn số 5 mấy phần, chuyện này làm cho hắn hoài nghi là có phải phe mình đã ăn cướp sai đối tượng rồi không.

Phản quân càn quấy hai quận có thể bỏ ra năm trăm con chiến mã thì không kỳ quái, nhưng muốn góp đủ năm trăm kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh thì lại rất khó.

Nếu như phản quân thật sự có năm trăm kỵ binh tinh nhuệ, vậy thì tại sao trước đó lại không dùng để cướp lương thảo, mà lại xuất hiện trong đội xe thần bí này?

Không riêng gì Hudson do dự, Kỵ sĩ Chels xông pha tuyến đầu cũng phát hiện ra không đúng, vì để không gây ra ngộ thương không cần thiết, ông ta vội vàng nắm chặt cương ngựa mở miệng hỏi: "Các ngươi là người nào? Tại sao lại chạy tới thành Dadir vào thời..."

Chữ "điểm" còn chưa kịp phát, đối diện đã ném một thanh phi mâu về phía Chels. Không cần xác nhận, đây chắc chắn là địch nhân.

May mắn là Chels có kinh nghiệm phong phú, trong khi hỏi chuyện cũng không buông lỏng cảnh giác, dùng kiếm đánh văng thanh phi mâu bay tới .

Tư thế đẹp trai này làm cho mắt Hudson sáng lên. Bất quá sử dụng kiếm kỵ sĩ là đặc quyền của Kỵ sĩ cao cấp, những tên ma mới Kỵ sĩ giống như hắn mà muốn sống được lâu thì tốt nhất vẫn là đàng hoàng dùng thương kỵ sĩ đi.

Dài thêm một tấc thì sẽ mạnh hơn một phần.

Trên chiến trường, tính thực dụng vĩnh viễn đều được xếp ở vị trí thứ nhất. Mặc dù kiếm là bách binh chi quân, nhưng cũng phải xem là ai sử dụng.

Tránh được một trận đánh lén, toàn bộ quân đoàn số 5 liền tức giận. Vậy mà lại còn không thèm quan tâm đến tinh thần Kỵ sĩ hơn bọn hắn, quả thực là lẽ nào lại như vậy!

"Giết, giết..."

Hai quân rất nhanh liền lao vào nhau, mặc dù nhân số bên quân đoàn số 5 nhiều hơn, nhưng bên phía đối phương đều là kỵ binh, trong lúc nhất thời, phe Hudson lại rơi vào thế bị động.

Toàn bộ địch nhân đều là lính tinh nhuệ!

Sau khi có kết luận này, Hudson cũng chẳng thèm quan tâm đến việc lười biếng nữa, trực tiếp giơ cung tiễn lên bắt đầu giết.

"Sưu, sưu, sưu..."

Bảy tên kỵ binh của quân địch theo tiếng động mà rơi xuống, một tiễn tiễn đi một người, màn biểu diễn đặc sắc này lập tức làm cho Hudson trở thành điểm sáng chói mắt nhất trên chiến trường.

Quân địch cũng không phải là không có cung tiễn thủ, chỉ là bây giờ hai quân đang hỗn chiến với nhau, không cẩn thận sẽ gây ra ngộ thương, cung tiễn thủ bình thường căn bản không có chỗ để phát huy.

Chương 70 - Chỉ Huy

Trên thực tế, Hudson cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Không giống với lúc chỉ huy nông nô binh chiến đấu, đám đồng minh hiện giờ đều là quý tộc, một khi ngộ thương liền sẽ chọc ra đại phiền toái, nhất định phải hoàn toàn chắc chắn thì hắn mới có thể ra tay.

"Địch nhân có Thần tiễn thủ, mọi người chú ý đề phòng. Ellen, ngươi dẫn người đi xử lý tên kia!"

Nam tử trung niên vừa lên tiếng thì mũi tên của Hudson liền bay tới, đáng tiếc là bị đối phương dùng kiếm đánh bay .

Quả nhiên, cường giả không dễ đánh lén như vậy. Trong thế giới siêu phàm này, cung tiễn thông thường rất khó gây được sát thương mang tính thực chất cho cao thủ, trừ phi tạo thành quy mô.

Mắt thấy địch nhân chia binh đánh về phía mình, Hudson cũng không khách khí, trực tiếp lấy mũi tên phục vụ. Ai chạy nhanh nhất thì hắn bắn kẻ đó trước.

Chỉ trong một khoảnh khắc, lại có hơn mười kỵ binh mất mạng, nhưng khoảng cách giữa bọn hắn và Hudson cũng chỉ còn mấy chục mét.

Không phải là vì tiễn thuật siêu thần của Hudson nhanh chóng giết được địch nhân, chủ yếu là vì có đồng minh chắn ở phía trước, làm chậm bước chân của quân địch.

Giờ khắc này, Hudson đột nhiên phát hiện tinh thần kỵ sĩ cũng rất tốt. Ít nhất là khi ở trên chiến trường thì đám đồng minh này thật sự đang liều mạng.

Vì không để uổng phí tâm huyết của đồng minh, Hudson cố gắng tìm kiếm mục tiêu, chỉ cần có cơ hội liền lập tức xuất thủ dâng lên một tiễn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trên chiến trường càng ngày càng có nhiều người ngã xuống. Liên quân quý tộc có nhân số đông đảo vậy mà lại rơi xuống thế hạ phong.

"Tom, truyền lệnh xuống, trung đoàn số một, hai, ba ở lại tại chỗ trông nom lương thảo vật tư, trung đoàn số bốn, năm, sáu từ cánh trái bọc đánh, trung đoàn bảy, tám, chín đánh từ cánh phải, chặt đứt đường lui của quân địch, trung đoàn số 10 tiếp viện từ chính diện." Hudson quả quyết hạ lệnh.

Bây giờ song phương đã quyết chiến say sưa, chỉ có người còn một nửa tự do ở ngoài chiến trường như hắn mới có khả năng chỉ huy đám binh sĩ còn lại.

May mắn là mọi người vội vàng lên đường nên không hề thu hồi quyền chỉ huy, sĩ quan hiện giờ của nông nô binh đều là thân tín mà Hudson cất nhắc, có thể thực thi mệnh lệnh của hắn.

Chiến thuật biển người lại được diễn ra một lần nữa, ba tầng trong, ba tầng ngoài đều là người một nhà, liên quân vốn đã rơi vào thế hạ phong nay lại lập tức sĩ khí đại chấn.

Binh là lá gan của anh hùng, bên cạnh có thêm một đám tiểu đệ, dũng khí của Hudson cũng mạnh lên. Mặc dù sức chiến đấu của đám tiểu đệ này rất đáng lo, nhưng lại có thể làm chậm tốc độ của kẻ địch.

"Sưu, sưu, sưu..."

Hudson tiếp tục chạy ra ngoài biên giới của chiến trường để thu gặt đầu người. Bây giờ không cần lo lắng có người phát hiện ra hắn lười biếng nữa, mặc dù hắn không trực tiếp tham dự trùng sát, nhưng số địch nhân mà Hudson giết được chắc chắn là nhiều nhất trong hàng ngũ liên quân.

Ưu thế phe liên quân là gấp bảy lần binh lực, nếu như trận chiến này mà thua thì mọi người cũng không cần lăn lộn trong giới quý tộc nữa.

Đối mặt với quân đoàn số 5 toàn lực thu phát, đám "phản quân" đang bị vây quanh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì là lực bất tòng tâm. Mắt thấy chiến hữu bên cạnh ngã xuống từng người từng người một, không có áp lực tâm lý là không thể nào.

Thấy thế cục nghịch chuyển, chỉ huy quân phản loạn "Thánh Tử" cũng ý thức được, hạ lệnh phản kích một cách mù quáng là do mình đã quá qua loa .

Đối với kết quả này,"Thánh Tử" cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Ai mà biết đám tư quân quý tộc cản đường ăn cướp này lại vô sỉ như vậy, không chỉ cất dấu Thần tiễn thủ ở trong đội ngũ, mà còn mai phục rất nhiều binh lực ở xung quanh chờ mình mắc câu?

Những chuyện này đều không thể hiện được tinh thần kỵ sĩ!

Đáng tiếc là gã có kháng nghị cũng vô dụng, ai cũng không ngờ là một vụ ăn cướp nhỏ nhoi này lại có thể đánh thành cục diện như hiện giờ.

Tám trăm quân chủ lực của quân đoàn số 5 đều ra hết mà cũng không thắng được năm trăm tên phản quân, vậy thì chỉ có thể trông cậy vào chiến thuật biển người . Cũng không thể vì tinh thần kỵ sĩ mà làm cho cuộc chiến này thất bại nha?

Đối mặt với phản quân, không ai dám có tinh thần kỵ sĩ. Cảnh tượng bi thảm mà quý tộc của hai quận Wright và Ryton phải chịu đã sớm cảnh báo cho mọi người.

Đối với chuyện Hudson kịp thời điều viện binh chi viện, mặc dù ngoài miệng đám người này không nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn là vô cùng ủng hộ.

Nếu như đám Kỵ sĩ này đều là người cứng đầu thì cũng không thể làm ra loại chuyện như cướp bóc được. Từ khi đại đội ăn cướp được thành lập thì quân đoàn số 5 cũng đã đánh mất tinh thần kỵ sĩ.

"Đội 1, đội 2 đi theo ta mở đường, đội 3, đội bốn phụ trách ngăn chặn quân địch, đội năm mang theo Đại Địa Chi Hùng phá vây!" Khô Lâu "Thánh Tử" vội vàng hạ lệnh.

Những vật tư khác có thể mất, nhưng chỉ có vật dẫn dùng để nghênh đón Tà Thần giáng lâm là Đại Địa Chi Hùng không thể mất. Không có con Đại Địa Chi Hùng này, đại tế trăm năm của Khô Lâu Hội liền sẽ uổng công.

So với ma thú thì thân thể của loài người thật sự là quá yếu đuối . Cho dù cưỡng ép xem như vật dẫn thì cũng không chịu được bao nhiêu sức mạnh.

Không có đầy đủ sức mạnh thì làm sao có thể nghịch chuyển thế cục trên chiến trường đây? Lại càng không cần phải nói tới việc làm loạn lục địa Aslante này?

Địch nhân muốn chạy trốn, đối với Hudson mà nói, đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt. Đánh lén từ phía sau luôn luôn đơn giản hơn bắn giết từ chính diện nhiều lắm.

"Sưu, sưu, sưu..."

Âm thanh của rất nhiều mũi tên bay ra vang lên, giống như một giai điệu tử vong được cất lên, mỗi một âm phù đều mang đi một sinh mạng, trông như một tác phẩm nghệ thuật tử vong mê người.

Chương 71 - Phi Long Kỵ Binh

Đại đội mở đường còn chưa kịp giết ra một đường máu thì "kỵ binh phản quân" đoạn hậu đã tử thương hầu như không còn. Nhìn chung toàn bộ chiến trường, số lượng kỵ binh "phản quân" còn đang chiến đấu đã không đủ trăm người.

Quân đoàn số 5 cũng không dễ chịu gì, vẻn vẹn chỉ là nhìn lướt qua, Hudson liền có thể phán đoán ra thương vong của phe mình thương sẽ lớn hơn địch nhân rất nhiều.

Chẳng qua quân đoàn số 5 người nhiều thế chúng, so với mấy chục tên kỵ binh lẻ loi này thì quân đoàn số 5 vẫn còn có được mấy ngàn binh mã, tình huống đã tốt hơn rất nhiều.

"Nhanh ngăn cản địch nhân, vì quý tộc vinh quang!"

Kỵ sĩ Chels cắn răng nghiến lợi hạ lệnh.

Trong khi nói chuyện, ông ta đã mang theo kiếm kỵ sĩ xông lên. Một đám các quý tộc lão gia vừa mới nghỉ ngơi một chút cũng lập tức lao theo với tốc độ nhanh nhất.

Không thể để cho "phản quân" chạy được, đây là ý tưởng chung của đám người này. Việc này liên quan đến thể diện của quân đoàn số 5, trận chiến này nhất định phải toàn diệt quân địch.

"Sưu, sưu, sưu..."

Lần này Hudson không bắn người, mà là nhắm vào chiến mã của vị Khô Lâu "Thánh Tử" đang xông pha đi đầu. Liên tiếp bị trúng mấy mũi tên, con chiến mã ngoan cường này tiếp tục chạy thêm mấy chục mét rồi bất đắc dĩ ngã lăn quay trên chiến trường.

Gã "Thánh Tử" trung niên vừa rồi còn đại sát tứ phương nay đã ngã chổng vó trên mặt đất, đám kỵ binh theo sát phía sau vội vàng nắm chặt dây cương. Nếu không phải phản ứng của gã ta đủ nhanh thì suýt chút nữa gã đã nằm luôn dưới móng của kỵ binh nhà mình rồi.

Chần chờ trong chớp mắt, đám lính bộ binh vốn đã tách ra lại bị đội đốc chiến xua đuổi tiếp tục chắn ở phía trước. Chưa kịp phát động tấn công lần thứ hai thì truy binh đã chạy tới rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này,"Thánh Tử" trung niên đã bị mất con chiến mã lập tức sắc mặt tái nhợt. Đừng nói là đưa Đại Địa Chi Hùng vào trong thành Dadir, không chừng hôm nay đến cả bản thân gã ta cũng phải nằm lại chỗ này.

Cố gắng phấn đấu hơn nửa đời người, thật vất vả mới lăn lộn được đến trung tầng của Giáo Đình, còn chưa kịp hưởng thụ đã rơi vào tình cảnh này.

Suy nghĩ một chút đều cảm thấy không cam tâm, có cần bộc lộ thân phận không? Nhưng khi ý niệm không đáng tin cậy này vừa mới lóe lên thì đã bị gã ta quả quyết dập tắt.

Đám liên quân quý tộc ở phía đối diện rõ ràng là không muốn để cho bọn họ còn sống rời đi. Dưới loại tình huống này,"bộc lộ thân phận" cũng chỉ chết càng nhanh mà thôi.

Trên lý luận tới nói, bắt sống bọn hắn rồi cãi cọ với Giáo Đình sẽ có lợi hơn cho vương quốc Alpha. Tiếc là đám người trước mắt này chỉ là những tên quý tộc ở tầng dưới chót, không có tư cách cuốn vào cuộc tranh đấu của thượng tầng.

Biện pháp đơn giản nhất để không phải dính vào cuộc phân tranh của cao tầng chính là ra vẻ không biết gì cả, trực tiếp giết người diệt khẩu. Chỉ cần Kỵ binh của "phản quân" toàn quân bị diệt, vậy thì bọn hắn sẽ vĩnh viễn mang danh quân phản loạn.

Mặc kệ các quý tộc khác nghĩ như thế nào, một kẻ sợ phiền phức như Hudson đã động thủ trước một bước.

"Sưu, sưu, sưu..." mũi tên bay múa, không ngừng cướp đầu người từ trong tay của các chiến hữu, không cho mọi người có cơ hội bắt sống quân phản loạn.

Không đến thời gian một chén trà, trên chiến trường chỉ còn lại một mình "Thánh Tử" đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Lúc này một đội Phi Long kỵ binh từ trên trời giáng xuống, chỉ cần nhìn vào biểu tượng thánh quang đặc biệt trên đó liền biết là người của Giáo Đình.

Nhìn thấy người một nhà, Khô Lâu "Thánh Tử" đang muốn mở miệng cầu cứu, kết quả thứ nghênh đón gã ta lại là một vệt kiếm mang. Kiếm mang có màu vàng, chỉ nhẹ nhàng lướt qua đã chém cho Khô Lâu Thánh Tử thành hai nửa.

"Hoàng Kim Phi Long kỵ sĩ!"

Xác nhận được thực lực của người ta, Hudson không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Người này tuyệt đối là kẻ mạnh nhất mà hắn gặp được từ khi xuyên qua đến nay, thực lực mạnh mẽ này thật sự là làm cho người hâm mộ.

Trên đại lục Aslante này, cường giả vi tôn, người tới có thực lực chấn nhiếp người khác, lại còn đại diện cho Giáo Đình, đám người lập tức ăn ý lựa chọn kiềm chế tâm tư chất vấn.

"Ta là đoàn trưởng thứ hai của Phi Long kỵ sĩ dưới trướng của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn - Callis, ta đại diện cho Giáo Đình tới đây để điều tra chuyện Khô Lâu Hội giả tạo Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Vừa rồi thấy các ngươi chiến đấu đặc sắc quá nên không nhịn được ngứa tay chém ra một kiếm, chắc là các ngươi sẽ không để tâm chứ?"

Không để tâm, làm sao có thể?

Nhìn thấy dáng vẻ làm màu chói mắt kia thì Hudson đã muốn bước lên đập cho tên này một trận rồi, để cho y biết là xã hội hiểm ác.

Đáng tiếc là thực lực có hạn, cho nên hắn chỉ đành nghĩ ở trong đầu mà thôi. Nếu như thật sự không biết sống chết xông lên, chỉ cần nhìn cũng biết là ai sẽ bị xã hội đánh đập.

Nếu đối phương chỉ là cô gia quả nhân, Hudson không ngại cổ động đồng minh vây giết vượt giai một lần. Từ xưa đến nay cũng đã có không ít cường giả bị quân đội vây giết, lại tăng thêm một vị Hoàng Kim Kỵ Sĩ cũng không tính là gì.

Đáng tiếc là Callis lại mang theo một đội Phi Long kỵ binh tới, nếu như thật đánh nhau, ai hành hạ ai vẫn còn là một cái ẩn số. Dù sao, người ta biết bay, bẩm sinh liền đứng ở thế bất bại.

"Callis đại nhân có thể hỗ trợ đánh giết thủ lĩnh phản quân, chúng tôi cảm kích còn không kịp, há sẽ để ý?"

"Chỉ là tuy cuộc chiến ở đây kết thúc rồi, nhưng hiện giờ chủ lực của Khô Lâu Hội đều đang ở trong thành Dadir, Bá tước Pierce đang tổ chức vây công bọn chúng, nếu như bây giờ đại nhân qua đó thì nhất định có thể có được thu hoạch như mong muốn."

Lời nói của Chels nhìn như khách khí, nhưng trong trong ngoài ngoài đều lộ ra ý đuổi người. Rõ ràng là ông ta chẳng có hảo cảm gì với đám khách không mời mà tới này.

Chương 72 - Đối Chọi Gay Gắt

Nếu như Callis không xuất thủ, lúc này mọi người vẫn còn hoài nghi lai lịch của đám "kỵ binh phản quân" này, nhưng bây giờ thì đã không cần thủ tục hoài nghi đó nữa.

Không có cách nào báo thù cho chiến hữu đã biệt khuất lắm rồi, lại còn muốn mọi người khúm núm hầu hạ ngươi, vậy thì thật sự là quá khi dễ quý tộc.

Mặc dù Giáo Đình rất mạnh, nhưng nơi này là vương quốc Alpha. Mọi người không muốn đắc tội với Giáo Đình, nhưng không có nghĩa là sẽ sợ bọn họ.

Ít nhất ở ngoài sáng thì người của giáo đình không thể tùy ý ra tay với quý tộc, nếu không, cho dù Phi Long kỵ binh có mạnh đến đâu thì cũng đừng nghĩ có thể sống mà rời khỏi vương quốc.

Đương nhiên, ràng buộc cũng chỉ thế thôi.

Nếu như là đại quý tộc trong vương quốc thì còn có thể đại diện vương quốc lý luận với Giáo Đình một chút, nhưng đám tiểu quý tộc của quân đoàn số 5 này thì chỉ có thể lén lút rên rỉ.

"Dũng cảm Kỵ sĩ, chuyện của Khô Lâu Hội cũng không vội. Ta nhận được tin tức có người lấy trộm thánh vật của Giáo Đình giấu trong đội xe này."

"Bây giờ vật quy nguyên chủ, ta sẽ thu hồi thánh vật thuộc về Giáo Đình, các ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Callis nói cứ như thật.

Trong khi nói chuyện, Hoàng Kim Kỵ Sĩ cũng lộ ra khí thế ép cho đám người ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Nếu như không phải vì giữ gìn vinh quang của quý tộc, sợ là rất nhiều người đã gục xuống rồi.

Không hề nghi ngờ, trong đó không bao gồm Hudson. Biết rõ đạo lý là lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, khi Callis vừa từ trên trời giáng xuống thì hắn đã cố gắng kéo dài khoảng cách.

Mặc dù không phải chịu áp chế, nhưng Hudson vẫn không nguyện ý làm chim đầu đàn, mà chỉ đưa mắt nhìn về phía Kỵ sĩ Chels.

Lão đại không phải dễ làm, hưởng thụ lợi ích đồng thời cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

"Callis đại nhân, chuyện này sợ là không được! Quý tộc vinh quang không cho phép kẻ khác khinh nhờn, chúng ta có quyền xử lý chiến lợi phẩm của mình."

Trong khi nói chuyện, Chels đã toát đầy mồ hôi. Rõ ràng là khi đối mặt với vị Callis thần bí này, ông ta cũng phải chịu một áp lực không nhỏ.

"Không được?"

"Ha ha..."

"Xem ra lá gan của các ngươi thực sự không nhỏ! Cấu kết với tà giáo Khô Lâu Hội, quấy nhiễu Giáo Đình thu hồi thánh vật, phải bị tội gì?"

Callis vừa mới nói xong, phương xa liền truyền đến một giọng nói quen thuộc, tiếp nhận trọng áp giải cứu Chels.

"Phải bị tội gì thì không nhọc các hạ phí tâm. Vương quốc Alpha ta tự có chuẩn mực của mình, chuyện thế tục này không cần Giáo Đình bao biện làm thay!"

Người tới chính là lãnh tụ của quý tộc tỉnh Đông Nam - Bá tước Pierce.

Chắc là cuộc đại chiến trước đó đã hấp dẫn sự chú ý của Bá tước Pierce, vì cam đoan lương thảo an toàn, ông ta đích thân mang binh chạy tới tiếp viện, vừa vặn gặp phải cảnh tượng này.

Cũng là làm lão đại, Kỵ sĩ Chels cần phải phụ trách với liên minh, mà Bá tước Pierce cũng phải có trách nhiệm với toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam.

Ít nhất là khi đối ngoại, ông ta nhất định phải ra mặt. Nếu là lúc này rén, mất đi nhân tâm, vậy thì Pierce cũng chẳng cần lăn lộn trong giới quý tộc nữa.

Thấy có người lãnh đạo, đám quý tộc của quân đoàn số 5 liền lập trợn mắt nhìn chằm chằm Callis, bộ dáng giống như chỉ cần lão đại ra lệnh một tiếng liền lập tức xông lên chơi chết gã ta.

Bị bầu không khí này ảnh hưởng, Hudson cũng lặng lẽ lấy mũi tên ra . Vừa rồi đột nhiên bị chụp mũ cấu kết với tà giáo, hắn xem như đã được lĩnh giáo sự bá đạo của Giáo Đình.

Bây giờ đã sa sút, mà còn ngông cuồng như vậy, nếu như vào thời kỳ đỉnh phong thì còn sẽ như thế nào? Khó trách các quý tộc muốn phản Giáo Đình, dù là ai thì cũng chịu không được nha!

"Thì ra là Liệt Diễm Kim Mao Sư đại danh đỉnh đỉnh, ông cũng muốn lội vũng nước đục này sao?"

"Nghĩ cũng đúng, bọn họ đều là thủ hạ của ông! Tiểu đệ bị ủy khuất, làm lão đại đương nhiên là phải ra mặt rồi."

"Nếu như ngày thường thì có lẽ ta sẽ còn nể mặt ông, đáng tiếc là lần này không được!"

"Đầu tiên là nói xấu Giáo Đình, bảo là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang bị phong ấn lại lưu lạc đến tay Khô Lâu Hội, bây giờ lại ngăn cản bọn ta thu hồi thánh vật, các hạ chuẩn bị trở thành địch nhân với Giáo Đình ta sao?"

Callis giễu cợt chất vấn.

Không phải là do gã ta càn rỡ, nhưng nếu như muốn chém mối liên hệ giữa Khô Lâu Hội và Giáo Đình thì nhất định phải phá hủy thứ ở trong đội xe này.

Vì bảo thủ bí mật, không cho vương quốc Alpha nắm được đằng chuôi, Callis ngay cả người mình đều giết.

"Nếu như các hạ muốn hiểu như vậy thì vương quốc Alpha ta sẽ nghênh tiếp. Bây giờ đã không phải là ba trăm năm trước, hy vọng trước khi các hạ đưa ra quyết định thì nhớ nghĩ trước làm sau, không cần thiết phải vì một nước đi vô ý mà đúc thành sai lầm lớn!" Bá tước Pierce đối chọi gay gắt nói.

Thẳng thắn mà nói, nếu là biết được sẽ gặp phải cảnh tượng này thì dù có nói cái gì ông ta cũng không chạy tới xem náo nhiệt.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, ngay từ đầu thì song phương đã đứng đối lập. Xem như chư hầu một phương, Pierce cũng có thể diện của mình, ở trước mặt một đám tiểu đệ như thế này thì há có thể cúi đầu dễ dàng như vậy?

Tận mắt nhìn thấy trận giao phong này, Hudson phát hiện mình lại trưởng thành hơn rất nhiều. Vương quóc Alpha trông như chán chường này cũng không có suy sụp như trong tưởng tượng của hắn.

Tối thiểu nhất là giai cấp quý tộc trụ cột của vương quốc vẫn chưa thật sự mục nát. Cho dù mọi người có rất nhiều tâm tư, nhưng khi đối mặt với Giáo Đình mạnh mẽ thì vẫn dám dựa vào lý lẽ đẻ biện luận.

Đối với một đại quốc mà nói, chỉ cần giai cấp thống trị không có mục nát thối rửa, vậy thì tình cảnh của quốc gia đó cũng sẽ không nát được đến đâu. Cho dù là nhất thời lâm vào khốn cảnh thì cũng có thể chậm rãi giương lên.

Chương 73 - Đại Địa Chi Hùng

Song phương giằng co một chén trà, Callis ý thức được rằng mình không có cách nào ép cho đối phương phải nhượng bộ, gã bèn cười lạnh hạ lệnh với Phi Long kỵ binh ở trên trời: "Phá hủy những chiếc xe ngựa này đi, nếu như có người dám ngăn cản, giết chết bất luận tội!"

Không mang được, vậy thì hủy đi. Nhất định phải tiêu hủy toàn bộ thông tin giao dịch giữa Giáo Đình và Khô Lâu Hội. Đây là ranh giới cuối cùng của Giáo Đình, cũng là nhượng bộ lớn nhất mà Callis có khả năng đưa ra.

Thấy Bá tước Pierce không hạ lệnh ngăn cản, Hudson âm thầm thở dài một hơi. Hắn cũng không muốn liều mạng với đám địch nhân bay trên trời này, thật sự là quá bị động.

Tiêu hủy xe ngựa rất tốt, chuyện này cũng mang ý nghĩa là việc hắn âm thầm sai tiểu đệ cất giấu chiến lợi phẩm cũng sẽ được che giấu.

Kết cục chia tay trong buồn bã này làm cho quân đoàn số 5 là bên thua lớn nhất. Liều mạng huyết chiến một trận, ngay cả hình dạng của chiến lợi phẩm như thế nào cũng không biết thì đã bị người ta phá hỏng.

Sau khi kiểm kê xong thiệt hại, tất cả mọi người đều không bình tĩnh. Đám quý tộc đều không hề quan tâm đến thương vong của nông nô binh, nhưng mà lại không thể xem nhẹ những quý tộc đã tử thương.

Bảy người bị thương, 3 người tàn phế, tám người chết trận, quân số của sĩ quan quý tộc gần như giảm mất 1/4. Chiến tranh bình thường mà đánh đến mức này thì chắc là liên quân đã sớm sụp đổ.

Nếu như không phải Hudson phản ứng nhanh, không thèm quan tâm võ đức bắt đầu chơi chiến thuật biển người thì sợ là kết cục của quân đoàn số 5 sẽ càng bi kịch hơn.

Dù là Bá tước Pierce đã hứa là sẽ không truy cứu chuyện lúc trước, vương quốc cũng sẽ không quên chiến công của mọi người, nhưng liên quân quý tộc đều chẳng hề cảm thấy cảm hứng một chút nào.

Quân đoàn số 5 tử thương thảm trọng như vậy, loại chuyện cỏn con như ăn cướp liền không đáng giá nhắc tới. Nếu như cứ tiếp tục níu lấy không thả thì cũng quá bất hợp nhân tình.

Sĩ quan quý tộc tổn thất nặng nề, tư quân tinh nhuệ chết còn nhiều hơn. Lúc xuất phát có hơn bảy trăm người, bây giờ đã giảm xuống không còn đủ bốn trăm.

Thương vong thảm trọng như vậy, ngoại trừ lúc đầu khổ chiến ra, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn lui nhưng lại không có cách nào lui, bị đám nông nô binh ở vòng ngoài lao tới đẩy về phía trước.

Cơ hồ là toàn bộ quý tộc tham chiến đều bị tổn thất nặng nề. Không có ba năm năm thời gian căn bản không khôi phục được nguyên khí.

Nhìn xem những con số lạnh giá trước mặt, Hudson càng điệu thấp hơn. Ngay cả việc chia chiến lợi phẩm cũng chỉ là tranh thủ hai thớt chiến mã và ba bộ áo giáp một cách tượng trưng.

Không có cách nào, chiến lợi phẩm quá ít. Trên chiến trường đao binh không có mắt, đại đa số vũ khí trang bị đều bị hủy trong cuộc hỗn chiến vừa rồi. Nếu như không nhờ có Thần tiễn thủ

Hudson thì sợ là mấy chục con chiến mã này cũng không thể bảo vệ được.

Chỉ có một chút vật tư như vậy thì đương nhiên chẳng có gì phải tranh giành cả. Vì thể hiện sự ra phong thái của một quý tộc, còn phải để lại cho những chiến hữu đã mất một phần, cho nên vật tư có thể lấy ra chia thì càng ít.

Sau khi xử lý xong những việc cần làm, Hudson liền trở lại trong doanh trướng của mình để kiểm kê thu hoạch.

Không có cái gì phải xấu hổ cả, cũng không phải chỉ có mình hắn là lén lút giấu chiến lợi phẩm. Gần như tất cả quan binh tham chiến đều sẽ làm vậy, chỉ cần không bị người ta phát hiện ra là được.

Hudson mở một cái rương ra, bên trong tràn đầy dược tề, lại mở thêm một cái rương khác, bên trong vẫn là dược tề, chuyện này làm cho Hudson đều sắp sụp đổ.

Hắn không dám sử dụng loại dược tề thần bí không biết công dụng này, hơn nữa cũng không thể lấy ra ngoài giao dịch.

Trực giác nói cho hắn biết, những thứ này đều không phải vật tốt lành gì. Hai rương dược tề xuất hiện ở trước mắt khiến cho Hudson hoài nghi là có phải lục địa Aslante đã tiến vào thời đại công nghiệp rồi không.

Sau khi cầu nguyện với tất cả Thần linh một lần, Hudson tràn đầy mong đợi mở ra cái rương thứ ba. Lần này cuối cùng cũng không phải là loại dược tề thần bí kia nữa, mà là một con Ma thú nhỏ đang ngủ say bên trong.

Từ khí tức phát ra liền có thể cảm nhận được đây là mặt hàng cao cấp, đối với Kỵ sĩ và Ma pháp cũng là bảo bối chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Hudson thật sự nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao

Giáo Đình lại đưa loại trân phẩm này cho phản quân.

Mũi cao, mặt nhỏ, làn da tốt, vóc dáng cao lớn vạm vỡ, trông rất dễ thương, vừa nhìn liền biết đây là một con gấu quý tộc rồi.

Nếu như không phải vì có đôi mắt quầng thâm, lỗ tai màu đen, tứ chi màu đen, khăn quàng cổ đen Weibo, cộng thêm một làn da nâu khỏe mạnh, Hudson còn cho rằng đây là một con thú bị ngồi tù mục xương.

Không biết là do gấu trúc bị cắm sừng, hay là gấu nâu đi chăn rau, dù sao Hudson cảm con gấu này cũng chẳng phải là loài vật đứng đắn gì.

Dựa vào kiến thức "uyên bác" hiện giờ của hắn, kết hợp với một vài những câu chuyện trong truyền thuyết, cuối cùng Hudson cũng xác định được con vật này chính là Đại Địa Chi Hùng đại danh đỉnh đỉnh.

Nhưng con thú ngây thơ trước mặt này thật sự là khiến cho người ta rất khó liên tưởng đến loài vật vương giả trong truyền thuyết kia.

Có lẽ là do ma pháp dược tề bị quá hạn, cũng có lẽ là do ngủ đủ rồi, con Đại Địa Chi Hùng đột nhiên tỉnh lại, nó duỗi cái lưng mệt mỏi một cái, liếc nhìn hoàn cảnh chung quanh rồi vuốt vuốt mắt mình, sau đó nó liền trợn mắt nhìn nhìn chằm chằm Hudson.

Không đợi Hudson phản ứng, một giọng nói đã được truyền trong đầu hắn: "Nhân loại, là do ngươi giở trò đúng không! Mau đưa đại gia Belersden này trở về, nếu không ta sẽ dùng người làm điểm tâm!"

Chương 74 - Hudson Lừa Dối

Giao lưu bằng tinh thần lực là thiên phú bẩm sinh của Ma thú cao cấp, trí thông minh của nó cũng không thua gì loài người. Thậm chí, những con Thánh thú trong truyền thuyết còn có khả năng đối thoại trực tiếp với con người.

Nếu như không phải vì ma thú có rất nhiều chủng tộc, là những mắt xích trong chuỗi thức ăn, nội bộ lại sát phạt không ngừng, không thể nào thống nhất, sợ là chức vị bá chủ đại lục này cũng không tới lượt loài người.

Nhìn con gấu con mị lực mười phần trước mặt đang quơ tay múa chân, Hudson cảm thấy nó chẳng dễ thương chút nào.

Vương giả của đại lục cũng không phải chỉ là hư danh, cho dù là một con Ma thú còn non, nhưng cũng không phải là thứ mà một vị tiểu Kỵ sĩ như Hudson có khả năng đối phó.

Không có quá nhiều do dự, Hudson vội vàng mở miệng lừa gạt: "Tôn kính Belersden tiên sinh, hoan nghênh ngài tới quân doanh của ta làm khách. Bất quá ngài thật sự không nhớ là mình đã tới đây bằng cách nào sao?"

Dường như đã nghĩ tới điều gì đó, con gấu nhỏ vừa đánh giá hoàn cảnh xung quanh vừa đột nhiên thu hồi móng vuốt vốn đang chuẩn bị dùng để giáo huấn tên nhân loại trước mặt này.

Hảo gấu không ăn thiệt thòi trước mắt, ký ức truyền thừa của ông bà tổ tiên đã nói cho nó biết, đừng nên tới quân doanh của nhân loại gây chuyện, lúc đó sẽ phải chịu thiệt thòi.

"Hình như ta chỉ ngủ một giấc, sau đó liền xuất hiện ở đây.

Tên tiểu tử nhân loại đáng giận kia, mau nói cho Hùng đại gia của ngươi biết đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson thật sự rất muốn bước lên nắm chặt da gấu rồi vả sml nó, chỉ là lý trí nói cho hắn biết không thể tự tìm cái chết.

Đừng nhìn con thú này dễ thương mà hiểu lầm, Đại Địa Chi Hùng chưa bao giờ sợ đấm nhau.

Những con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành còn phân cao thấp với cả cự long.

"Belersden tiên sinh, ngài đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao? Phải biết, chỉ còn thiếu một chút nữa là ngài đã trở thành tế phẩm của Tà Thần rồi!" Hudson mặt không đổi sắc lừa gạt nói.

Hắn không quan tâm được nhiều như vậy, cái danh ân nhân cứu mạng này hắn mang chắc rồi. Rõ ràng là con Đại Địa Chi Hùng này chỉ vừa ra đời không lâu, tâm trí chưa thành thục, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để lừa nó.

Có khả năng mê hoặc loại ma thú cao cấp này làm thú cưỡi chính là dụ hoặc mà bất kỳ vị Kỵ sĩ nào cũng không thể cự tuyệt. Hudson cảm thấy mình còn trẻ, còn chưa tới thời gian phải nằm ngửa. Bây giờ có cơ hội đưa tới cửa, nhất định phải cố gắng một chút.

"Vậy hả? Vậy thì cám ơn! Ngươi làm người tốt liền làm đến cùng đi, mang đại gia Belersden trở về thì ta sẽ không so đo chuyện lần này."

Nghe xong con gấu non này trả lời, Hudson suýt nữa lệ rơi. Ai nói Ma thú đơn thuần vậy, còn gấu non trước mặt này rõ ràng là đang muốn khi dễ người thành thật nha.

"Không thành vấn đề. Nơi này là tỉnh Đông Nam của vương quốc Alpha, không biết Đại Địa Chi Hùng tiên sinh sống ở địa phương nào? Chờ khi đánh xong trận chiến này, ta sẽ phái người đưa các hạ trở về."

Hudson lập tức hứa hẹn.

Đưa trở về là chuyện không thể nào, nhưng kéo dài thời gian thì lại là sự thật. Trên lục địa Aslante này chỉ có mấy nơi có Đại Địa Chi Hùng qua lại, chỗ gần nhất cũng cách tỉnh Đông Nam này hơn nghìn dặm, nửa đường cũng không thiếu những nơi đông dân cư.

Một con Đại Địa Chi Hùng non muốn bình an thông qua là chuyện gần như không có bất cứ khả năng nào. Không phải bị người bắt lại làm ma sủng thì chính là bị phanh thây trở thành một đống vật phẩm ma pháp dùng để luyện kim.

Hudson đã nói hết lời rồi, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào một bữa ăn tối phong phú để giữ lại được Hùng đại gia đang đói bụng.

Nếu biết trước như vậy thì hắn cũng sẽ không tốn nhiều nước miếng đến thế. Hudson thầm mắng mình ngu xuẩn, vừa nhìn liền biết con thú này chính là kẻ hết ăn lại nằm chủ, nhược điểm rõ ràng như vậy mà cũng không biết lợi dụng.

Kế hoạch đã hoàn thành được bước đầu tiên, nhưng Hudson lại không biết phải làm gì tiếp theo để con gấu con này trở thành tọa kỵ của mình.

Trên lý luận mà nói, sau khi Kỵ sĩ thức tỉnh sinh mệnh chi tâm liền có năng lực tương tác với Ma thú, nhưng cái năng lực này lớn bao nhiêu thì lại tùy theo cơ địa của mỗi người.

Có người chạy đến Ma Thú sơn mạch chạy một vòng liền có khả năng nhặt được một con tọa kỵ không tệ; Có người chạy đến Ma Thú sơn mạch lắc lư một vòng liền biến thành phân và nước tiểu của Ma thú.

Nhìn một đám Kỵ sĩ không có Ma thú tọa kỵ là biết, xác suất cái sau sẽ cao hơn cái trước. Nếu như không phải nhân vật anh hùng sử thi trong truyền thuyết thì tốt nhất là đừng hi vọng trên trời sẽ có bánh rớt xuống.

Biện pháp phổ biến nhất để có được tọa ký Ma thú là: Đầu tiên phải đánh cho bọn nó phục đã, sau đó liền chậm rãi làm công tác tư tưởng, cuối cùng là ký một phần khế ước.

Chuyện này cũng cần khảo nghiệm nhân phẩm, nếu như đụng phải một con Ma thú thà chết chứ không chịu khuất thì cho dù giày vò nó cỡ nào cũng sẽ không có tác dụng.

Cưỡng ép ký kết khế ước không phải là không được, chẳng qua phải luôn đề phòng Ma thú phản phệ. Khi Ma thú không sợ chết nữa thì tác dụng của khế ước cũng không lớn.

Ngoại trừ phải có nhân phẩm tốt ra thì còn có một loại tọa kỵ Ma thú được nhân công chăn nuôi. Ví dụ như:

Kỵ binh Griffin của Bá tước Pierce, Phi Long kỵ binh của Giáo Đình.

Bởi vì Ma thú được loài người nuôi lớn, cho nên tính tình sẽ dịu dàng ngoan ngoãn hơn nhiều, xác suất thành công của khế ước cũng sẽ cao hơn nhiều lắm.

Có lợi thì cũng có hại, những con ma thú lớn lên trong nhà kính thì sức chiến đấu không chỉ kém xa Ma thú hoang dại, ngay cả tiềm năng lớn nhất cũng bị giới hạn.

Chương 75 - Hudson Lừa Dối (2)

Trên lý luận mà nói, tất cả những con Ma thú hoang đều có cơ hội vượt qua cấp bậc hiện hữu và tiến hóa thông qua huyết mạch phản tổ.

Nhưng những con được nuôi trong nhà thì không, có lẽ là bởi vì đồ ăn không tốt, cũng có lẽ là vì Ma thú đã bị mất đi sự hoang dã vốn có của nó, cho nên không thể tiến hóa.

Những kinh nghiệm này đều không thích hợp với Hudson. Mặc dù con gấu con này trông rất dễ thương, rất dễ đối phó, nhưng trực giác nói cho hắn biết đây là một con gấu, không phải con mèo, đừng có để trở thành điểm tâm.

Chăn nuôi trước rồi sau đó từ từ thuần hóa cũng không được. Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Một con Đại Địa Chi Hùng vô chủ giống như một ngọn hải đăng sáng ngời.

Có lẽ mọi người sẽ vì thể diện mà không làm gì ở ngoài sáng, nhưng trong bóng tối thì rất khó nói. Gặp được người giữ quy củ thì sẽ tới cửa thương lượng, nhưng nếu đụng phải người không tuân theo quy củ thì sẽ trực tiếp sắp xếp một vụ tai nạn ngoài ý muốn.

Nhưng nếu không thể mau chóng nhận chủ thì con Đại Địa Chi Hùng này chính là một củ khoai nóng bỏng tay.

Hudson đã hạ quyết tâm, nếu như không thể lừa gạt con gấu này ký kết khế ước thì sẽ lấy nó ra giao dịch với Bá tước Pierce.

Không có cách nào, ở tỉnh Đông Nam này, quý tộc có khả năng mua được con gấu này cũng là lác đác không có mấy, hắn có thể mang về nhà chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, nhưng lại phải lo lắng bị người ta nhòm ngó.

Có lẽ là vì cảm nhận được tâm tư của Hudson, sau khi ăn no nê, con gấu con liền lập tức kêu gào: "Tiểu tử loài người, cơm nước nơi này của ngươi thật sự là quá kém."

"Ngoại trừ cái cốc sữa này ra, mấy thứ còn lại đều vô cùng nhạt nhẽo, chẳng có lấy một chút năng lượng nào. Cơ thể của Hùng đại gia ta đang trong quá trình phát triển, nhất định phải ăn thịt Ma thú..."

Hudson cạn lời trợn mắt nhìn nó, không ăn được sao còn ăn nhiều như vậy. Nếu như không phải hắn đang đảm nhiệm chức vụ sĩ quan vận lương quan thì sợ là không nuôi nổi con gấu này.

Một bữa liền xử lý hết suất ăn của ba mươi vị quý tộc trong một ngày, nếu không phải vì hắn còn muốn lừa gạt con gấu này thì nó đừng hòng được hưởng dụng cơm nước ở cấp bậc này.

Bộ dạng của nó trông như gấu trúc, cũng không biết là Đại Địa Chi Hùng có ăn cây trúc không, nếu như mỗi ngày đều phải cho ăn thịt ma thú, vậy thì Hudson thật sự là không nuôi tên dạ dày lớn này.

"Belersden tiên sinh, chẳng lẽ ngươi không cần phải duy trì lễ phép đối với ân nhân cứu mạng của mình sao?"

"Ngươi nên biết là bên ngoài có không ít người đang nhìn chằm chằm da gấu, huyết nhục và Ma hạch của ngươi nữa."

"Nếu như rơi vào trong tay của đám người thô kệch này cùng lắm là bị phanh thây, nhưng nếu như bị rơi vào trong tay của những kẻ có niềm đam mê nghiên cứu điên cuồng thì khác, thường

thường sẽ bị lấy máu, cắt thịt, quả thực là sống không bằng chết."

"Đúng rồi, còn có Giáo Đình nữa. Đám thần côn kia thích tẩy não những con thú non như ngươi nhất, sau khi bồi dưỡng đến khi trưởng thành thì sẽ đem đi nghênh đón người chim giáng lâm."

"Đã mấy ngàn năm rồi, lục địa Aslante này chưa xuất hiện một con Đại Địa Chi Hùng nào có cánh. Belersden tiên sinh, nếu không..."

Không đợi Hudson nói hết lời, gấu con liền không nhịn được hét lên: "Im miệng, tên loài người đáng giận, thật sự là qua bắt nạt gấu."

"Người đừng mơ có thể gạt được ta làm ma sủng, Belersden ta thà chết chứ không chịu khuất phục, gia tộc Đại Địa Chi Hùng vĩ đại không có kẻ hèn nhát, Hùng tộc vĩnh viễn không làm nô..."

Chỉ mấy câu như vậy mà đã bị kích động, gặp được một con Đại Địa Chi Hùng nhát gan đến vậy Hudson cũng cảm thấy cạn lời. Phải biết, trong những câu chuyện thần thoại truyền thuyết thì con thú này được xưng là vương giả trên lục địa, là một phương bá chủ trên đại lục Aslante này.

"Belersden tiên sinh, làm sao mà ta dám nô dịch Đại Địa Chi Hùng vĩ đại chứ? Chúng ta cũng xem như là bằng hữu, ta chỉ không đành lòng thấy ngươi gặp phải chuyện bất trắc."

"Hay là chúng ta ký kết một phần khế ước hữu hảo hỗ trợ hai trăm năm đi, ta sẽ cung cấp thức ăn và bảo vệ sự an toàn cho ngươi, vào lúc cần thiết thì ngươi phải ra tay giúp ta đánh nhau."

"Lấy tuổi thọ dài đằng đẵng của các hạ, hai trăm năm chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn trong cuộc đời mà thôi, chờ khi trưởng thành lại trở về làm vua núi rừng cũng không muộn."

"Không được, hai trăm năm quá dài. Bổn hùng chính là thiên tài trong gia tộc Đại Địa Chi Hùng, nhiều nhất là trăm năm liền có thể đạt tới giai đoạn trưởng thành."

"Như vậy đi, ngươi sai người mang ta quay về gia tộc, sau đó liền có thể nhận được tình hữu nghị của tộc Đại Địa Chi Hùng ta."

Thiên tài?

Trời sinh xuẩn tài thì có!

Hudson không cho rằng con gấu này là thiên tài, có thể bị người ta bắt từ nơi xa xôi ngàn dặm chở tới đây mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson lại không có ý định vạch trần. Kinh nghiệm của một nhân viên kinh doanh đã nói cho hắn biết, Biện pháp tốt nhất để chốt đơn chính là để cho đối phương tự nhận là mình rất tài giỏi, sau đó dẫn đạo đối phương nhảy vào trong hầm.

"Nếu như vậy thì không có biện pháp nào rồi."

"Belersden tiên sinh, chỉ dựa vào sức ăn vừa rồi của ngươi cũng đã làm cho người hữu tâm chú ý. Chắc là không bao lâu nữa sẽ có người tìm tới cửa, ngươi có thể thử đặt cược vào vận may của bản thân xem sao."

"Nguyện Thần Hi chi chủ phù hộ tiên sinh không bị rơi vào tay của Giáo Đình."

"Chắc là tiên sinh chưa biết, Phi Long kỵ sĩ đoàn dưới quyền của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn đang ở gần đây, hình như người bắt cóc tiên sinh chính là người của Giáo Đình, hình như bọn họ muốn mang tiên sinh đi Khô Lâu Hội để hiến tế cho một bộ xương khô."

"Chắc là tiên sinh sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của một vị tiểu kỵ sĩ như ta, không phải là gấu của mình, ta sẽ không muốn phải trả một cái giá lớn là mạo hiểm đắc tội với Giáo Đình để bảo vệ ngươi."

Chương 76 - Tên Đã Trên Dây

Rõ ràng là những gì Hudson đang nói không phải là tiếng người. cái gì mà Thần Hi chi chủ phù hộ, quả thật là một lời nguyền ác độc nhất.

Cho dù Thần linh có bác ái như thế nào thì cũng sẽ không có chuyện không đi phù hộ tín đồ nhà mình mà chạy tới giúp đỡ người ngoài.

Lấy cớ là không muốn đắc tội với Giáo Đình như vậy thì rõ ràng là đang khi dễ gấu không có kiến thức. Trong cuộc chiến lúc ban ngày, Hudson hắn chính là kẻ giết nhiều người nhất.

Sau khi do dự mất một lúc, gấu con có chút thấp thỏm nói: "Nhân loại, đây là do ngươi nói đó, chúng ta chỉ có thể ký kết khế ước hữu hảo với nhau, ta không phải là ma sủng tọa kỵ của ngươi."

"Còn việc có giúp ngươi đánh nhau hay không thì phải xem tâm tình của bổn hùng."

"Còn có, người phải cam kết là mỗi ngày đều có một ly sữa thú như vừa rồi. Không, một ly còn chưa đủ, bổn gấu muốn một chậu, phải là một chậu to như thế này này..."

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của gấu con, Hudson cũng không biết phải trả giá như thế nào. Có cần thiết phải liên tục cường điệu chút sữa thú này không, xem ra đây mới là trọng điểm.

"Được rồi, Belersden tiên sinh. Nếu như không có vấn đề gì khác thì chúng ta có thể ký kết khế ước ngay bây giờ."

"Vì để bày tỏ thành ý, khế ước sẽ do các hạ phụ trách chế tác, hứa hẹn cũng có thể viết lên trên đó, Khế Ước Chi Thần sẽ làm người chứng kiến." Hudson ra vẻ rộng lượng nói.

Không có cách nào, hắn chỉ là một tên ngụy Ma pháp sư, căn bản không biết chế định khế ước, chỉ có thể lừa gạt Đại Địa Chi Hùng động thủ.

Về phần nội dung của khế ước, nhìn thì giống như Hudson đã phải trả giá rất nhiều mà chỉ thu hoạch được một chút, rõ ràng bị bên bị thiệt thòi.

Nhưng trên thực tế, đây đều là đãi ngộ tất yếu mà chủ nhân phải cung cấp cho Ma sủng. Chẳng qua chỉ là thay đổi cách nói để làm đẹp thêm mối quan hệ giữa hai bên mà thôi.

Muốn ăn cơm mà không muốn làm việc, vậy thì cũng phải được sự đồng ý của kẻ địch mới được. Đến trên chiến trường thì không còn do nó nữa. Chẳng qua chuyện này cũng đã nhắc nhở Hudson, có vẻ như con gấu này có quan hệ họ hàng với Thực Thiết Thú...

"Hudson, vận khí của tiểu tử ngươi thật là tốt. Một Đại kỵ sĩ như ta còn không kiếm một con Ma thú làm thú cưỡi, ngươi lại có thể kiếm được một con Đại Địa Chi Hùng làm thú cưỡi." Chels hâm mộ nói.

Không phải là ông ta không kiếm được một con Ma thú, vấn đề thực sự nằm ở chỗ không phải tất cả Ma thú đều thích hợp làm tọa kỵ. Còn phải suy tính đến những vấn đề như hình thể, sức chiến đấu, có thể thuần hóa hay không.

Rất nhiều ma thú cấp thấp còn không dễ dùng bằng chiến mã. Những con chiến mã mà các quý tộc đang sử dụng hiện giờ cũng không phải là loại chiến mã hoang dã thông thường, mà là kết tinh của quá trình tạp giao với Ma thú.

Vô luận là lực bộc phát hay là sức chịu đựng cũng đều mạnh hơn trước đó rất nhiều. Nghe nói những con nổi bật trong đó còn có thể sánh vai với Ma thú.

"Chú Chels, chỉ là may mắn mà thôi. Cháu cũng không ngờ là chỉ đi ra ngoài dạo một vòng liền gặp một con Đại Địa Chi Hùng. Dưới cơ duyên xảo hợp liền ký kết khế ước." Hudson vô cùng khiêm tốn nói.

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu, nếu như có người thực sự tin câu chuyện "đi ra ngoài dạo liền có thể nhặt được Ma thú" của hắn thì người đó thật sự là đầu bị úng nước.

Địa thế của tỉnh Đông Nam rất bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, dân cư đông đúc, không có núi non trùng điệp, Ma thú cũng chẳng có mấy con, lại càng không cần phải nói đến loại Ma thú cao cấp như Đại Địa Chi Hùng này.

Chỉ là Hudson không muốn nói, mọi người cũng không tốt hỏi nhiều. Dù sao đại gia cũng chỉ có một chút tình nghĩa đồng liêu, ngoài miệng thì chú chú cháu cháu, nhưng mối quan hệ thực tế lại không đến đầu.

Nghênh đón ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ của mọi người, tâm tình của Hudson rất tốt.

Không bị người ta ghen ghét chính là kẻ tầm thường, chuyện này là không thể tránh được.

Mặc dù Hudson thích điệu thấp, nhưng tiếc là thực lực lại không cho phép hắn làm vậy. Bất luận là tiễn thuật xuất thần nhập hóa hay là tích lũy phong phú chiến công, hoặc là Đại Địa Chi Hùng trông như một ngọn hải đăng kia, đều khiến cho hắn không thể điệu thấp được nữa.

Trong vương quốc Alpha này, khiêm tốn không phải là một loại phẩm chất tốt. Vốn là đang ở trong tình trạng tỏa sáng rực rỡ, lại chạy đi cố gắng điệu thấp, chuyện này chỉ làm cho mọi người cảm thấy ngươi rất giả tạo.

Bất quá đây chỉ là những vấn đề nhỏ, siêu việt người khác một hai đẳng cấp thì sẽ làm cho người ta hâm mộ, ghen ghét, nhưng khi sự chênh lệch này kéo dài đến một trăm, một ngàn, vậy thì chỉ còn lại sự sùng bái.

Dù sao tất cả mọi người chỉ có thể so sánh với những người cùng cấp bậc ở bên cạnh, sẽ không tự rước lấy nhục mà đi phân cao thấp với những nhân vật đỉnh phong.

Dưới tình huống bình thường, cả đời của Ma thú chỉ có một đồng bạn chiến đấu. Ở phương diện này, Ma thú trung thành hơn loài người nhiều lắm.

Không phải là chưa từng xảy ra những chuyện cưỡng ép cướp đoạt, ký kết lại khế ước, chẳng qua kết cục của những người này đều vô cùng rất thảm.

Đã từng xảy ra rất nhiều những trường hợp như vậy, cho nên mọi người cũng đã có kinh nghiệm. Vì để không bị chết một cách không minh bạch trên chiến trường, người thông minh đều sẽ xem ma thú tọa kỵ là chiến hữu mà không phải là đối tượng để nô dịch.

Dưới một hoàn cảnh như vậy, sức hấp dẫn của một Đại Địa Chi Hùng đã nhận chủ sẽ bị suy giảm. Chỉ có da lông, tinh hạch, huyết nhục là có giá trị, nhưng chừng đó còn chưa đáng để cho một đám quý tộc buông bỏ liêm sỉ.

Chương 77 - Chính Trị

Sau khi phá hủy đoàn xe vận chuyển, Phi Long kỵ binh bay tới một khu rừng nhỏ ở ngoài thành Dadir nghỉ chân.

"Đoàn trưởng, ta hỏi thăm qua binh lính, không có ai phát hiện ra dấu vết của con Đại Địa Chi Hùng kia. Xem ra đã rơi vào trong tay của đám quý tộc kia rồi, bây giờ đi đòi vẫn còn kịp chứ." Nam tử trung niên tràn đầy căm phẫn nói.

Lại còn có người dám cướp đồ của Giáo Đình, theo cái nhìn của vị tín đồ trung thành này, đây quả thực là đang đoạt thức ăn trước miệng cọp.

"Bỏ đi, Alberto. Không có chứng cứ xác thực thì đám quý tộc kia sẽ không thừa nhận."

"Chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng trên người, bây giờ không phải là lúc để gây chuyện." Callis bất đắc dĩ nói.

"Gã ta cũng rất muốn có con Đại Địa Chi Hùng này, tiếc rằng nơi này là vương quốc Alpha. Ngày đó, vì huỷ diệt chứng cứ, gã đã làm quá rõ ràng, khiến cho đối phương cảm thấy nghi ngờ."

"Vạn nhất chuyện này làm cho đám quý tộc kia tức giận thì bọn hắn cũng chưa chắc có thể rời khỏi nơi này.

Nhóm người mình bỏ mạng chỉ là việc nhỏ, vạn nhất bởi vậy mà để cho "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" rơi vào trong tay của vương quốc Alpha thì đại nghiệp của Giáo Đình cũng phải chịu ảnh hưởng.

"Đoàn trưởng, nếu không thì chúng ta đi thu hồi Huyết Nguyệt

Kèn Lệnh trước rồi mới..."

Không đợi Alberto nói hết lời, Callis liền không chút nào khách khí ngắt lời: "Đừng có nằm mơ nữa, mặc dù Khô Lâu Hội là tổ chức mà chúng ta âm thầm nâng đỡ, nhưng bọn hắn cũng sẽ không nghe lệnh của chúng ta."

"Bây giờ bảo bọn hắn giao Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ra thì cũng đồng nghĩa với việc để cho bọn hắn đi chết. Không có người nào nguyện ý ngồi chờ chết, hiện giờ Khô Lâu Hội nhất định sẽ buông tay đánh cược một lần."

"Chúng ta chỉ có thể chờ cuộc đại chiến này đến hồi cuối, nhân lúc loạn cướp mà chạy tới cướp đi Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Nếu như có thể thuận tiện cứu được vài tên cao tầng của Khô Lâu Hội, để cho bọn chúng tiếp tục gây phiền phức cho đám quý tộc kia thì sẽ tốt hơn."

Tà giáo sở dĩ là tà giáo, đương nhiên là có một mặt tà phái. Cho dù là tiểu đệ do mình tự tay nâng đỡ thì cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể hoàn toàn chưởng khống.

Dù cho Giáo Đình thế lớn như thế nào, nhưng khi gặp được một đám người thường xuyên chỉ biết cầm vũ khí mà không chịu động não thì cũng không có cách nào.

Mặc kệ là tổ chức quấy mưa gió lớn bao nhiêu thì cuối cùng cũng sẽ kết thúc bằng bi kịch, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì thường xuyên giao tiếp với Tà Thần, trong lúc bất tri bất giác sẽ bị ô nhiễm.

Rất nhiều tín đồ tà giáo nhìn thì giống như là nhân loại, nhưng bản chất sinh mệnh cũng đã phát sinh biến hóa. Loại biến hóa này làm cho bọn hắn có được sức mạnh siêu phàm, nhưng đồng thời cũng thừa hưởng luôn sự điên cuồng của Tà thần. ...

Thành Dadir, thế công của liên quân quý tộc càng ngày càng mạnh, vật tư mà tổ chức thần bí cam kết lại chậm chạp không đến, Khô Lâu Thánh Chủ cũng cảm thấy có chút luống cuống.

Dưới sự cố gắng của Ma pháp sư bên phía địch nhân, thành trì Dadir đã có thêm vài chục mét tường thành bị sụp đổ.

Vì ngăn chặn chỗ hở, Khô Lâu Hội đã sử dụng toàn bộ lực lượng. Địch nhân không có công kích toàn diện, hơn phân nửa đều là chờ những tên Ma pháp sư kia khôi phục lại rồi mới công kích bọn chúng một lần.

Khe hở mấy chục mét trên tường thành có thể lấy mạng người ra lấp, nhưng khi lỗ hổng không ngừng được mở rộng thì cuối cùng cũng sẽ có ngày thất thủ.

"Thánh Chủ, viện binh của địch nhân đã tới dưới thành, xem số lượng doanh trướng thì có khoảng chừng hơn 4000 người."

"Sợ là chỉ còn cách ngày khởi xướng tổng tiến công đã không còn xa nữa. Một khi để cho địch nhân tấn công vào thành, kết quả sẽ không hay."

"Với tình huống hiện giờ, muốn đưa mấy thứ đó vào trong ngay dưới mí mắt của địch nhân cũng không dễ dàng."

"Hay là chúng ta cử hành đại tế trăm năm trước đi, mặc dù thiếu một con Ma thú cấp cao, nhưng tế phẩm cũng đã phong phú như vậy, chắc là Khô Lâu chi chủ vĩ đại sẽ không..."

Không đợi nam tử trung niên nói hết lời thì gã Khô Lâu Thánh Chủ đầu đội mặt nạ đã ngắt lời: "Imaine, chuyện này không đơn giản như vậy.

Ma thú cấp cao không chỉ là tế phẩm, mà còn là vật chứa chịu tải phân hồn của chủ ta. Vật chứa càng cường đại thì sức mạnh chịu tải sẽ càng lớn."

"Nếu như bắt được một con cự long tới đây, thực lực của chủ ta sau khi giáng lâm có thể trực tiếp tiến vào Thánh Vực."

Chuyện đã đến nước này rồi, giữ bí mật cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Về phần bắt cự long làm vật chứa chịu tải sức mạnh, chuyện này quả thật là đang nằm mơ.

Không nói đến số lượng thưa thớt của cự long, chỉ riêng lực lượng cường đại của cự long thôi cũng không phải là Khô Lâu Hội có khả năng đối phó rồi.

Sau khi cự long huyết mạch thuần chủng trưởng thành, đa số đều có thể tiến vào Thánh Vực, lực chiến được xếp vào hàng đỉnh phong trên đại lục.

Liền xem như Khô Lâu chi chủ tự mình tới, dưới tình huống bị quy tắc của vị diện áp chế, có thể ngăn cản được cự long hay không vẫn còn là một ẩn số.

"Nhưng Thánh Chủ, chúng ta hoàn toàn không biết một chút gì về đám người thần bí kia, bọn hắn thật sự đáng tin sao?"

"Huống hồ, cho dù bọn hắn nguyện ý thực hiện lời hứa, nhưng có thể đưa mấy thứ đó tới đây ở ngay dưới mí mắt của địch nhân hay không còn là hai chuyện."

"Thay vì cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, không bằng chúng ta cứ cử hành đại tế, tăng cường thực lực của chúng ta trước. Bên phía chủ ta, hoàn toàn có thể đợi đến sau khi cuộc chiến kết thúc rồi mới sắp xếp thêm một buổi tế tự với quy mô lớn hơn."

"Chỉ cần thắng được cuộc chiến này, mọi sự hi sinh đều là đáng giá." Imaine cố gắng khuyên bảo.

Là một trong số ít những người có tài cầm quân, Imaine biết rõ là thế cục trong thành hiện giờ đã vô cùng nguy hiểm, nếu như cứ tiếp tục kéo dài nữa thì sẽ xảy ra đại sự.

Chương 78 - Chính Trị (2)

Vì ngăn chặn chỗ hở, bọn hắn đã sử dụng đến "Dũng Khí Dược Tề", đáng tiếc là thứ đồ chơi này cũng không phải là thật sự vạn năng.

Đám binh sĩ sử dụng dược tề xong đều đã ngã xuống trên chiến trường, binh sĩ phản quân hiện giờ chỉ cần cầm trên tay Dũng Khí Dược Tề thì trong lòng liền cảm thấy bồn chồn.

Ngoại trừ một số ít tín đồ cuồng nhiệt của Tà Thần ra, đa số người đều biểu lộ cảm xúc chán ghét chiến tranh. Nếu như tiếp tục ép mọi người cắn thuốc liều mạng thì sẽ rất dễ dàng phản tác dụng.

Lúc bình thường thì đương nhiên là Khô Lâu Hội sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của những binh sĩ ở tầng dưới chót, cho dù là phát sinh phản loạn, bọn hắn cũng có thể trấn áp một cách dễ dàng.

Nhưng bây giờ thì lại không được, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị quân địch đánh vào trong thành. Khô Lâu Hội đã không còn nhiều thời gian nữa.

Thuận lợi hội quân thành công, từ trên xuống dưới quân đoàn số 5 đều đồng thời thở dài một hơi. Trong bảy ngày qua, thật sự là bọn họ đã trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở.

Là nhân vật chói sáng nhất trong quân đoàn số 5, Hudson vừa tiến vào trong doanh trại của liên quân Hudson liền hấp dẫn vô số ánh nhìn. Bất quá ánh mắt của mọi người chủ yếu vẫn tập trung trên người của con gấu con, đối với một kẻ may mắn như hắn đa phần là hâm mộ và ghen ghét.

Đây cũng là phản ứng bình thường, cảm xúc chưa tăng lên tới cấp "hận" cũng làm cho Hudson cảm thấy rất vui mừng. Sự thật chứng minh, bản thân mình không thuộc thể chất kéo cừu hận.

Hơn nữa còn không chỉ có một chuyện vui, những vị đồng minh đi theo Bá tước Pierce trị thương đêm qua cũng đã trở về.

Hudson không thể không cảm thán: Mục sư cấp cao quả thật là lợi hại! Thiếu cánh cụt chân mà cũng có thể nối lại, hơn nữa còn có thể trực tiếp khôi phục xuất viện, nhanh đến mức vô lý.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hudson mơ hồ phát hiện ra sinh mệnh lực của những người này đã giảm xuống rất nhiều. Bất quá có thể đổi lấy tứ chi kiện toàn, giảm thọ mấy năm cũng là đáng.

Hudson còn lén lút đưa ra một quyết định, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ thì sẽ không đi tìm Mục sư trị liệu, tốt nhất là đừng bị vết thương nào. Đúng là hiệu quả trị liệu của Mục sư rất lợi hại, nhưng mà cái giá phải trả cũng rất lớn nha, bằng mạng đấy!

Khó trách tuổi thọ của Kỵ sĩ lại xuất hiện tình trạng lưỡng cực phân hoá nghiêm trọng như vậy, bị trọng thương một lần liền sẽ bị mất mấy năm tuổi thọ, thường xuyên lên chiến trường thì đương nhiên là sẽ không sống được lâu.

Đang ở trên chiến trường nên mọi chuyện đều được đơn giản hóa, tiệc tẩy trần đương nhiên là sẽ không có, thay vào đó là hội nghị quân sự. Nhìn ra được quý tộc trong vương quốc đều rất thực dụng, không chơi mấy trò lòe loẹt kia.

Hudson cũng được xem như một sĩ quan tầng trung, cho nên may mắn được tham gia hội nghị quân sự, chỉ là số ghế của hắn được xếp ở hàng trước mười.

Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ thực lực, thế giới của quý tộc thực dụng như vậy đấy. Hudson là vị đoàn trưởng có chiến tích mạnh mẽ nhất, chiến công hiển hách nhất từ khi khai chiến đến nay, nên hắn có tư cách hưởng thụ phần đãi ngộ này.

Trên lý luận thì là như thế, nhưng trực giác nói cho Hudson biết, thứ tự số ghế được sắp xếp như vậy chắc chắn là có dụng ý chính trị. Không chỉ số ghế của hắn từ hạng chót tiến vào trước mười, sĩ ngay cả bài vị của sĩ quan quân đoàn số năm tham gia hội nghị đều được tăng lên trên diện rộng.

Quân đoàn số 5 chính là binh sĩ có sức chiến đấu hạng chót trong liên quân, bây giờ lại đột nhiên thu được địa vị như vậy, tuyệt đối không thể nào chỉ vì có chiến tích xuất chúng được.

Nếu như tính toán đâu ra đấy thì biểu hiện của quân đoàn số 5 cũng chỉ mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mà thôi, căn bản không gọi được là ưu tú.

Đối với ánh mắt kinh ngạc của đám người, ngoại trừ một ít quý tộc có lòng dạ sâu là còn thể duy trì bình tĩnh ra, đại đa số quý tộc của quân đoàn số 5 đều như ngồi trên bàn chông.

Hudson vẫn bình tĩnh chào hỏi với người quen, phảng phất như những chuyện này chẳng có quan hệ gì với hắn, không nhìn thấy bất cứ dị thường nào trên mặt Hudson.

Số ghế là do Bá tước Pierce tự mình quyết định, dụng ý đề cao quân đoàn số năm rõ ràng đến mức bất cứ ai chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra rằng đằng sau đó phải có một ý đồ nào khác.

Thời gian chờ đợi là dài dằng dặc, rõ ràng chỉ mới qua một chén trà, nhưng đối với rất nhiều người mà nói lại giống như dài ba năm.

"Vị này là Bá tước Vlado, phụng mệnh của Quốc vương tới đây để điều tra chuyện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, hy vọng các vị có thể cố gắng phối hợp. Bây giờ mời Bá tước Vlado lên phát biểu một chút."

Bá tước Pierce cười ha hả giới thiệu với mọi người.

"Pierce, đều là bạn cũ, ông cần gì phải khách khí như vậy. Muốn điều tra chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì cũng phải chờ tới khi đánh hạ được thành Dadir rồi nói."

"Mặc dù có vương mệnh tại người, nhưng ta không giỏi quân sự. Đây là quân doanh, cho nên ông cứ tiếp tục chủ trì hội nghị quân sự đi, để ta dự thính là được."

Một cuộc đối thoại đơn giản đã phơi bày rõ ràng thân phận cao thấp của hai người. Đều là Bá tước của vương quốc, nhưng địa vị của hai người lại khác nhau một trời một vực. Cho dù là đặc sứ của Quốc vương thì cũng không thể nào bù đắp được địa vị chênh lệch giữa Bá tước cung đình và Bá tước đất phong.

Bá tước Vlado hiển nhiên là một người thông minh, y không ỷ vào thân phận đặc sứ của Quốc vương mà giọng khách át giọng chủ, lại đưa ra một quyết định sáng suốt là lui khỏi vị trí phía sau màn, giao lại quyền chủ đạo cho Tổng tốc Pierce.

Đối với đám sĩ quan tham gia hội nghị mà nói, hai vị đại lão này không tranh quyền với nhau không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

"Ha ha..."

Sau khi cười xong, Pierce hào khí nói: "Đã như vậy, vậy ta liền không khách khí."

Chương 79 - La Bàn

Nhìn ra được, từ đầu đến đuôi ông ta đều không hề có ý định nhường ra quyền chủ đạo. Vừa rồi khách khí chẳng qua chỉ là nể mặt của Quốc vương mà thôi.

Bất quá mặt mũi có thể cho, nhưng quyền chỉ huy quân sự thì tuyệt đối không thể nhường, đây là vấn đề về nguyên tắc.

"Cao tầng của Khô Lâu Hội đều ở trong thành, căn cứ vào tình báo mà ta nhận được, bọn chúng đang chuẩn bị một buổi lễ đại tế, muốn triệu hoán Tà Thần giáng lâm."

"Nhưng mà kế hoạch của bọn chúng đã bị quân đoàn số 5 phá hủy vào ngày hôm qua rồi. Đội xe vận chuyển tế phẩm của phản quân đã gặp bị quân đoàn số 5 toàn diệt ở bên ngoài hơn mười dặm."

"Thiếu mất số tế phẩm đó, phẩm cấp của buổi tế tự này sẽ giảm bớt đi nhiều. Nhưng mà chúng ta cũng không thể phớt lờ, tốt nhất là có thể đánh hạ thành Dadir trước khi địch nhân hoàn thành tế tự."

"Dù sao, ngoại trừ địch nhân trên bề mặt là phản quân ra thì chúng ta còn phải cảnh giác với cả địch nhân đang giấu ở trong tối."

"Mọi người đều biết là có một tổ chức thần bí vẫn luôn đối nghịch với vương quốc, với âm mưu lật đổ sự thống trị của chúng ta đối với vương quốc."

"Đối mặt với địch nhân tà ác như vậy, chúng ta không thể nào thả lỏng được. Hôm qua quân đoàn số 5 đã làm rất tốt, trực tiếp chém giết toàn bộ địch nhân dám thò đầu ra."

"Ta và Bá tước Vlado sẽ báo cáo lên vương quốc về công lao mà quân đoàn số 5 đã đạt được. Hy vọng các vị cũng học tập sự quả quyết của quân đoàn số 5, gặp được địch nhân như vậy thì đừng có nương tay, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ..."

Nghe được những lời giải thích của Bá tước Pierce, nỗi nghi hoặc trong lòng đám người lập tức được cởi bỏ. Không phải là chiến tích của quân đoàn số 5 mạnh như thế nào, chỉ là vì quân đoàn số 5 đã giải quyết hết "Kỵ binh của Giáo Đình", làm cho các đại lão cảm thấy rất hài lòng.

Người cũng đã giết rồi, mặc kệ là vô tình hay cố ý, đám quý tộc của quân đoàn số 5 cũng đã đứng ở mặt đối lập với Giáo Đình. Trong cuộc tranh phong giữa vương quyền và thần quyền trong vương quốc Alpha này, đây là một lựa chọn chính xác về mặt chính trị.

Có thể tưởng tượng, xuất phát từ mục đích dựng nên một tấm gương, sau này thì đám quý tộc của quân đoàn số 5 chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi.

Không truy cứu trách nhiệm của việc cướp bóc chỉ là thứ yếu, chắc chắn sẽ được tăng thêm chiến công bình định, không chừng còn được chiếu cố phân phối lãnh địa.

Thậm chí trong một khoảng thời gian rất dài sau này đều không cần lo bị đồng liêu tận lực nhằm vào. Bởi vì ai cũng không muốn trên lưng mình phải mang cái danh "cấu kết với Giáo Đình".

Đối mặt với những khuôn mặt tươi cười tràn ngập thiện ý của các đồng liêu, biểu lộ của đám quý tộc trong quân đoàn số 5 cũng vô cùng đặc sắc, kinh hỉ, thấp thỏm, sợ hãi... Đủ loại đủ kiểu nét mặt.

So ra mà nói, Hudson thì bình tĩnh hơn nhiều. Chuyện nằm trong dự liệu mà thôi, từ khi bắt đầu xác định được thân phận của địch nhân thì hắn nhận ra rằng mình đã quấn vào một vòng xoáy phong ba.

May mắn là trong ván cờ vương quyền và thần quyền này, vương quốc Alpha cũng không rơi vào thế hạ phong. Mặc dù Giáo Đình thế lớn, nhưng chung quy vẫn là ở xa ngoài ngàn dặm, trong một thời gian ngắn là sẽ để tâm đến việc trả thù những tiểu nhân vật như bọn hắn.

Thay vì lo lắng Giáo Đình trả thù thì còn không bằng thừa cơ vớt chỗ tốt. Lục địa Aslante chung quy vẫn là nơi dùng thực lực để nói chuyện, chỉ cần nắm đấm đủ lớn, đương nhiên sẽ không sợ Giáo Đình trả thù.

Huống chi, so với một đám đồng liêu khổ bức mà nói thì hắn còn thu hoạch một con non Đại Địa Chi Hùng. Chỉ cần nuôi con gấu này đến khi trưởng thành, vậy thì tương đương với việc có thêm một đoàn tinh nhuệ.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, trong cuộc bố trí quân sự sau này, quân đoàn số 5 tổn thương nguyên khí nặng nề sẽ trở thành đội dự bị.

Không có bất kỳ người nào dám đưa ra dị nghị, cho dù là hiệp sĩ Jim, người hiếu chiến nhất trong quân đoàn số 5, cũng không có nhảy ra xin chiến.

Nhờ được thưởng thêm về mặt chính trị, đối với quân đoàn số 5 mà nói thì chiến công đã đủ nhiều rồi. nếu như lại nhảy ra tranh đoạt với người thì chính là đang kéo cừu hận.

Đương nhiên, quan trọng nhất là tư quân của tất cả mọi người đều bị tổn thất nặng nề, căn bản không có thực lực để tranh với những quý tộc khác.

Hội nghị quân sự kết thúc, mối quan hệ giữa của đám quý tộc trong quân đoàn số 5 đã được kéo lại gần hơn rất nhiều. Lời nói của Bá tước Pierce đã đánh nát ảo tưởng của đám người.

Đối mặt với một con quái vật khổng lồ như Giáo Đình thì tất cả mọi người đều là những con châu chấu trên một sợi thừng. Nguyên bản liên minh quân sự đã gần như sụp đổ vì phân phối lợi ích nay lại được củng cố thêm.

Không muốn chết trong mơ hồ thì biết giúp đỡ lẫn nhau. Cho dù Giáo Đình muốn trả thù thì cũng không có khả năng động thủ ở ngoài sáng, cũng lắm chỉ là lén lút làm một chút tiểu động tác.

Tỉ như nói: Cuộc phản loạn tiếp theo không chừng sẽ xảy ra trên lãnh địa của một kẻ xui xẻo nào đó.

Chờ vương quốc phái cứu binh rõ ràng là không đáng tin cậy. Có tấm gương của các quý tộc trong hai quận Ryton và Wright, mọi người không cho rằng sau này Bá tước Pierce sẽ đổi tính.

Sau khi đám người giao lưu tình chiến hữu với nhau, đang chuẩn bị thảo luận về chuyện canh gác thì Hudson đột ngột phát hiện ra năng lượng ở trong la bàn thần bí đang không ngừng trôi qua, hắn bèn vội vàng tìm cớ cáo từ rời đi.

La bàn thần bí chính là mệnh căn của hắn, cho dù hắn chỉ mới khám phá ra được công năng đơn giản nhất, nhưng cũng làm cho hắn thu hoạch được không ít.

Ngụy trang Ma pháp sư, giả mạo Thần tiễn thủ, đề cao tốc độ tu luyện, đề thăng tố chất tổng hợp của cơ thể, mỗi một loại biến hóa đều có ý nghĩa trọng đại với Hudson.

Chương 80 - Phá Thành

Sau khi kiểm tra từ trên xuống dưới một lần mà vẫn không thể phát sinh ra dị thường, cuối cùng Hudson chỉ đành hướng ánh mắt về phía con gấu con đang ngủ say.

Trong truyền thuyết, chỉ cần ký kết khế ước với Ma thú cấp cao, được Ma thú đó công nhận thì có tỷ lệ nhất định được cộng hưởng thiên phú của đối phương. Thiên phú tu luyện cũng có thể cộng hưởng, như vậy cộng hưởng năng lượng trong la bàn cũng không phải là không có khả năng.

Hudson đang định lay tỉnh gấu con, nhưng lý trí nói cho hắn biết, nhiễu hùng thanh mộng là một chuyện rất không lễ phép.

Belersden cũng không phải là con gấu có tính tình tốt, vạn nhất chọc giận hùng đại gia, phải chịu một trận đòn thì không có lời.

Trong tình huống nắm đấm của Hudson không cứng lắm, hắn thật sự không có sức để dạy con gấu này biết quy củ, chỉ có thể dỗ dành vị hùng đại gia này trước.

Hudson do dự một chút rồi phân phó vệ binh: "Lấy một chậu sữa thú tới đây, nhớ cho thêm mật ong vào, lại chuẩn bị một chút thức ăn bình thường."

Bất cứ vấn đề gì cũng có thể dùng một chậu sữa thú để giải quyết. Nếu như không được, vậy thì lại cho thêm một chút mật ong.

Về phần những thức ăn khác, Đại Địa Chi Hùng là một loài động vật ăn tạp, cho nên cũng không kén ăn, số lượng nhiều bao ăn no là được.

Đương nhiên cũng sẽ xuất hiện tình huống vừa ăn vừa chửi, nhưng bị Hudson làm như không thấy.

Từ những tin tức mà Hudson moi ra được trong cuộc trò chuyện, hắn đã đưa ra một kết luận, Belersden có một cặp phụ mẫu không đáng tin cậy, ở nhà cũng chưa gì được ăn ngon.

Bữa bữa đều có thịt ma thú là không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là gấu mẹ phải đi ra ngoài săn.

Về phần gấu cha thì mấy tháng mới lộ một lần mặt, chỉ có nhiệm vụ xua đuổi những kẻ săn mồi đỉnh cấp, ngẫu nhiên còn mang theo một ít đồ ăn xem như đã hết trách nhiệm nuôi nấng.

Đáng tiếc là gấu mẹ lại không phải là một con gấu siêng năng, mười ngày nửa tháng mới ra ngoài đi săn một lần, đây đã là vì chiếu cố gấu con.

Nếu không dựa theo thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Đại Địa Chi Hùng trưởng thành, nửa năm một năm mới được ăn một bữa. Đại Địa Chi Hùng là con cưng của đất mẹ, bọn chúng chỉ nằm rạp trên mặt đất hấp thu năng lượng liền có thể duy trì năng lượng cần thiết để sinh tồn, cho nên không có nhu cầu lớn về thức ăn.

Bất quá gấu con thì không được, nó đang ở trong quá trình trưởng thành, cần bổ sung rất nhiều năng lượng, chỉ dựa vào việc hấp thu năng lượng tự nhiên thì thật sự là không đủ.

Cuộc sống của gấu con rất cực khổ, từ khi nó ra đời liền bắt đầu sống cuộc sống bữa đói bữa no. Hudson vô cùng hoài nghi tộc Đại Địa Chi Hùng trở thành một loài động vật ăn tạp là vì có những đôi phụ mẫu không đáng tin cậy.

"Dọn cơm?"

Belersden vuốt vuốt mắt gấu, có chút không xác định hỏi. Nó nhớ là vừa mới được ăn xong, mới chỉ ngủ được có một lát.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, những ở trước mặt mỹ thực, gấu con không hề có sức chống cự. Không đợi Hudson trả lời, nó đã tự mình ăn. Vừa ăn còn vừa không quên thông qua tinh thần lực hướng càm ràm với Hudson là đồ ăn không có dinh dưỡng.

Quả nhiên, từ khi gấu con bắt đầu thức tỉnh, tốc độ trôi mất năng lượng của la bàn lập tức chậm lại.

Làm rõ ràng vấn đề này, xác định không phải là do la bàn xảy ra vấn đề thì thần kinh cẳng thẳng của Hudson cũng được nới lỏng.

Liếc mắt nhìn con gấu con đang ăn vô cùng hứng khởi rồi hỏi: "Belersden, có phải là vừa rồi tốc độ tu luyện của ngươi đã nhanh hơn bình thường rất nhiều đúng không?"

Gấu con đưa đống đồ ăn trên móng vuốt vào trong miệng rồi nói: "Hình như là nhanh hơn rất nhiều, ta đã nói rồi, bổn gấu là thiên tài. Nhất định có thể trở thành người mạnh nhất của tộc Đại Địa Chi Hùng, ngươi nhất định phải cam đoan..."

Hudson liếc con gấu tự kiêu này một cái rồi đi ra ngoài doanh trướng, kinh nghiệm nói cho hắn biết, nếu cứ tiếp tục ở lại bên trong thì Belersden sẽ tiếp tục càm ràm với hắn về vấn đề cơm nước.

Dường như trong thế giới của con gấu con này, ngoài việc ăn và ngủ ra thì cũng không còn chuyện gì khác. ...

Sáng sớm, mặt trời vừa ló dạng, cuộc đại chiến công thành đã được mở màn. Xem như đội dự bị, Hudson vô cùng vinh hạnh trở thành một trong những vai quần chúng.

Nhìn xem những loại khí giới công thành đơn sơ đến không có cách nào gặp người, lại nhìn một chút binh khí mà những vị Kỵ sĩ xung phong mang theo, Hudson vô cùng hoài nghi đây là đang mượn đao giết người, thanh trừ đối lập.

Toàn bộ chiến trường, thứ được xem là có tính kỹ thuật duy nhất chính là toà Ma pháp trận nằm ở trung tâm kia.

Có lẽ là vì nhận được sự trợ giúp của vương quốc, cho nên đội ngũ Pháp sư đều được nâng cao, cả về số lượng lẫn chất lượng.

Bây giờ, một đám Ma pháp sư đang vô cùng bận rộn ở bên trong Ma pháp trận, phảng phất như đang thi triển đại chiêu gì đó. Trực giác nói cho Hudson biết, đây mới là mấu chốt của cuộc đại chiến công thành này.

Những binh sĩ đang không ngừng xung phong chỉ mang ý nghĩa là không để cho phản quân có cơ hội làm gián đoạn quá trình thi pháp.

Xem như một vị quần chúng hợp cách, Hudson không hề có ý định đứng ra bày mưu tính kế. Chỉ cần không sai hắn làm bia đỡ đạn thì mọi chuyện còn lại đều dễ thương lượng.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm" rất lớn vang lên, mặt đất ở bên dưới tường thành xuất hiện một cái cái khe rất lớn, một đoạn tường thành dài gần trăm mét trực tiếp bị thôn phệ.

Cảnh tượng trước mắt làm cho trong đầu Hudson phát ra những tiếng ong ong. Đây chính là sức mạnh của Ma pháp , khó trách có thể làm cho vô số người si mê.

Không cần Bá tước Pierce hạ lệnh, liên quân quý tộc đã nhao nhao tràn vào trong thành từ chỗ bị hở, thay nhau tranh đoạt vinh quang người phá thành đầu tiên.

Chương 81 - Thêm Tiền

Kèm theo một tiếng nổ lớn, thành Dadir cũng rơi vào tình trạng hỗn loạn. Nhận được tin tức thành bị phá, Khô Lâu Thánh Chủ lập tức hạ lệnh: "Imaine, ngươi dẫn người qua đó ngăn chặn địch nhân trước. Không nên do dự, trực tiếp sử dụng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh luôn đi."

"Những người còn lại theo ta tới tế đàn, lập tức cử hành lễ tế. Trong thành đều là một đám ô hợp, không có tường thành bảo hộ, cho dù là có Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng sẽ không kiên trì được bao lâu."

"Vâng, Thánh Chủ!"...

Sống chết trước mắt, đám cao tầng của Khô Lâu Hội hiếm thấy thống nhất lập trường. Thế cục phát triển tới một bước này, không quan tâm kết quả cuối cùng như thế nào, dù sao cũng phải liều một phen.

Hiện giờ, đám thiếu nam thiếu nữ bị trói đưa lên tế đàn đang chờ đợi sự phán quyết của vận mệnh đã phát ra những tiếng khóc.

Hiện thực tàn khốc nói cho bọn họ biết rằng, trên thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí. Những cam kết ưu đãi và trọng điểm bồi dưỡng mà Khô Lâu Hội đưa ra trước đó chỉ vì có thể thu hoạch được tốt hơn mà thôi.

Cổ tay bị cắt ra, máu tươi nhỏ giọt xuống những khe rãnh rồi chậm rãi chảy vào bên trong một cái vạc lớn tản mát ra một cỗ khí tức tà dị.

Đại Tế Ti chính là người chủ trì lễ tế lần này, hiện giờ lão ta đang run rẩy bước lên tế đàn, cả người phảng phất như bị già thêm mười tuổi.

Không giống với những lần tế tự khác, đại tế trăm năm lần này chính là lễ tế quan trọng nhất của Khô Lâu Hội, đồng thời cũng là nguy hiểm nhất.

Chủ yếu là phải xem tâm tình của Khô Lâu chi chủ, nếu là tâm tình không tốt, hay là tâm tình quá tốt cũng có thể hưởng dụng đến tế phẩm, đồng thời còn thuận tay mang đi vài tên tín đồ trung thành.

Tín đồ chủ trì buổi cúng tế là người cách Khô Lâu chi chủ gần nhất, cũng là người gặp nguy hiểm nhất. Căn cứ vào kinh nghiệm của trước đó, xác suất sống sót không đủ 1/3.

"Khô Lâu chi chủ vĩ đại, tín đồ trung thành nhất của ngài đã chuẩn bị xong tế phẩm, đang chờ ngài giáng..."

Chữ "lâm" còn chưa kịp thốt ra, xung quanh tế đàn đã xuất hiện từng trận âm phong. Một đám mây đen đột nhiên xuất hiện ở trên đầu của đám người, sau đó nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

"Không tốt, bọn chúng đã bắt đầu tế tự!"

Ý thức được tính nghiêm trọng chuyện này, Bá tước Pierce liền vội vàng hạ lệnh với mọi người:

"Toàn quân xuất kích, không thể để cho địch nhân tế tự thành công!"

"Crimson Kỵ sĩ đoàn hộ tống Mục sư và Pháp sư vào thành, không thể để cho mây đen tiếp tục khuếch trương..."

Quân lệnh như núi, cho dù là một kẻ ăn dưa quần chúng như Hudson cũng bị ép phải gia nhập vào đội xung phong.

Phảng phất như là có ăn ý, đám quý tộc của quân đoàn số 5 liền tự phát dựa sát vào nhau. Xem như đội dự bị của liên quân, bọn họ đi ở sau lưng đội xung kích cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Đồng minh đều đã học được cách lười biếng để bảo tồn thực lực, Hudson cũng không biết nên vui hay buồn. Bất quá thời gian ngắn thì vẫn là có lợi.

Thấy mọi người không còn giống như những con ruồi không đầu đi theo đội xung kích tán loạn kia, Hudson vội vàng đề nghị: "Đi về phía phủ thành chủ đi, chắc là sẽ có thu hoạch."

Người khác xung kích là vì chiến công, đương nhiên là phải lao tới nơi có nhiều địch nhân, tốt nhất là có thể tìm được tế đàn để kiến công lập nghiệp.

Nhưng quân đoàn số 5 không cần, bởi vì đã được bảo đảm chiến công, cho nên hiện giờ tới đây hưởng ké một chút là đủ rồi!

Muốn thu được càng nhiều thì trừ phi có thể lập được đại công ngập trời, nếu không sẽ không có cách nào ảnh hưởng đến chuyện phong thưởng sau này.

Công lao tuy tốt, nhưng cũng phải có mệnh hưởng dụng mới được. Đối với đám quý tộc của quân đoàn số 5 đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề mà nói, thay vì đi tranh đoạt công lao sau cùng, chẳng thà đi cướp sẽ càng có lợi ích thực tế hơn.

Có lẽ là vì vụ cướp bóc trước đó bị thua thiệt quá lớn, cho nên bây giờ khi nghe được muốn đi ăn cướp lại chẳng có người nào trả lời.

Chần chờ một chút, quân đoàn trưởng Chels liền trực tiếp nói: "Vậy cứ đi về phía phủ thành chủ đi, phản quân đang ngoan cố chống cự, chỉ cần không đâm vào tế đàn của quân địch là sẽ không có nguy hiểm gì."

"Lão tử không tin là chúng ta sẽ xui xẻo mà đụng phải một chuyện có xác xuất nhỏ như vậy."

Chung quy vẫn là sợ nghèo, vì tiền, Kỵ sĩ Chels vẫn quyết định mạo hiểm một lần. Chẳng qua ông ta không nhắc tới chuyện này thì còn tốt, vừa nhắc tới thì cả đám người đều đang do dự.

Từ khi liên minh được thành lập liền chưa hề thái bình. Chuyện tốt không tới lượt bọn hắn, nhưng chuyện xấu thì lần nào cũng gặp được.

Lần lượt trải qua hai trận chiến, những thành viên gia nhập lúc đầu cũng bị tai họa đến mức không còn một nửa. Những người có thể sống đến bây giờ có thể nói là mệnh đủ cứng.

Ngay cả Hudson cũng đang cảm thấy thấp thỏm, cứ tiếp tục xuất hiện chuyện đồng đội tế thiên như thế này cũng không phải là hiện tượng tốt gì.

Nhưng bản thân hắn là người đưa ra ý kiến đi về hướng đó, bây giờ có muốn hối hận cũng đã muộn.

Đưa thay sờ sờ trán của Belersden, bây giờ hắn chỉ hi vọng vào sức chiến đấu của nó sẽ lợi hại như lúc ầm ĩ ngày thường.

Chỉ là bộ dạng của con gấu này rất đáng yêu , thật sự là Hudson rất khó có thể tin tưởng, hắn chỉ đành nhắm mắt nói bổ sung: "Lần này nhớ đi chậm một chút, mang theo đại quân hành động. Vạn nhất gặp phải..."

Lời khó nghe thì không cần nhiều lời, hiểu được đều hiểu. Đơn giản là gặp được nguy hiểm thì nhớ dùng bia đỡ đạn đỡ ở phía trước. Chuyện này không phù hợp với tinh thần kỵ sĩ, nhưng phi thường phù hợp với lợi ích của đám người.

Huống chi, phản quân tung hoành hai quận nên chắc chắn sẽ có thu hoạch không nhỏ. Cho dù là sớm di chuyển tài phú ra ngoài thì trong thành Dadir cũng sẽ còn tồn rất nhiều.

Nếu mà ăn cướp thành công, lại bởi vì thiếu nhân thủ mà không thể dời đi, vậy thì thật sự là lúng túng.

Chương 82 - Thêm Tiền (2)

"Sưu sưu sưu..."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã bắn ra một mũi tên, tiễn luôn tên thủ lĩnh phản quân ngăn cản ở phía trước lên đường.

Chuyện này vốn sẽ gây ra một tràng hỗn loạn lung tung, nhưng binh sĩ phản quân lại ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt chỉ có sự khát máu, trong đầu chỉ có một ý niệm —— Giết!

Lại là một đám kẻ nghèo hèn bị tà khí khống chế, cảm thán thì cảm thán, nhưng đám người cũng không hề dừng tay. Đều nhao nhao dùng hành động thực tế để chứng minh cho cái gì gọi là nghệ thuật giết người.

Kèm theo sự mở rộng của cuộc giết chóc, mây đen trên trời cũng đang không ngừng mở rộng ra, lý trí nói cho Hudson biết là nguy hiểm đang đến gần.

Móng vuốt của gấu con đột nhiên đập xuống một cái, một bóng người đột ngột xuất ở trước mặt liền biến thành bánh thịt, trong đầu của Hudson bỗng nhiên hiện lên hai chữ —— Thích khách.

Trên lục địa Aslante có một đám người chuyên làm công việc ám sát, am hiểu mai phục đánh lén, tốc độ hành động mau lẹ, được xưng là thích khách.

Đám người này đã được khổ luyện thuật giết người từ bé, mọi thứ đều nhắm đến mục đích là nâng cao hiệu suất giết người. Nghe nói người nổi bật trong đó, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều có thể trở thành lợi khí giết người.

Bởi vì nắm giữ kỹ xảo cao siêu, có thể giết người mà không lưu vết tích, nên những người này rất thích hợp làm việc trong bóng tối, không ít thế lực lớn đều lén lút nuôi dưỡng một đám người như vậy.

Đều là quần thể không thấy được ánh sáng, Khô Lâu Hội có thể móc nối quan hệ với những kẻ này cũng không kỳ quái.

Trước đó chưa từng xuất hiện là bởi vì thích khách không thích hợp với chiến trường chính diện. Bây giờ cuộc chiến đang diễn ra trên đường phố, những công trình kiến trúc ở hai bên chính là vỏ bọc tự nhiên cho thích khách, xác suất ám sát thành công cũng sẽ được tăng cao.

Gã xui xẻo đang nằm trên mặt đất này rõ ràng là không có đầu óc, trước khi đánh lén cũng không đi điều tra một chút. Ở trước Đại Địa Chi Hùng chơi đánh lén, đây không phải là đang gây hấn với tôn nghiêm của gấu con sao?

"Làm rất tốt, Belersden. Phàm là những kẻ không có hảo ý này tới gần thì cứ việc vả chết bọn chúng." Hudson khích lệ nói.

Đáng tiếc là con gấu con này lại không lĩnh tình, không chỉ không muốn cố gắng, ngược lại còn thu nhỏ cơ thể, trở về trên bờ vai của Hudson tiếp tục ngủ.

Nó đang dùng hành động thực tế để nói cho hắn biết: xẻng phân quan, muốn hùng đại gia làm việc là không có cửa đâu. Trời đất bao la, chỉ có ngủ là lớn nhất.

Gấu con nằm ngủ trên bờ vai của Hudson là vì nó phát hiện ra khi ở bên cạnh hắn thì tốc độ hấp thu năng lượng ngoại giới sẽ càng nhanh, có thể giúp nó nhanh chóng trưởng thành.

Nhìn thấy cảnh tượng khôi hài này, Hudson chỉ đành nở một nụ cười xấu hổ. Không giúp chiến đấu thì thôi, chỉ cần có thể bảo vệ hắn vào những thời khắc quan trọng là được.

Hudson được xem như là một vị Thần tiễn thủ, cho nên không có người yêu cầu hắn phải xung trận. Bốn phía đều là quân sĩ, ngoại trừ thích khách am hiểu tiềm hành ra, những địch nhân khác đều rất khó tới gần.

Ăn một hố thì sẽ khôn ngoan ra.

Thấy có thích khách đánh lén Hudson, đám quý tộc của quân đoàn số 5 cũng bị sợ hết hồn, bọn hắn không có sự bảo vệ của một con Đại Địa Chi Hùng, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng thì sẽ rất dễ bị thiệt thòi lớn.

Đám người đều lập tức đề cao cảnh giác, nhao nhao giảm tốc độ tiến tới, quyết định chậm mà chắc.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói trên danh nghĩa. Chân tướng là quân đoàn số 5 đã có thu hoạch, cần có thời gian để đoạt chiến lợi phẩm, cho nên mới giảm tốc độ.

Nhà kho của địch nhân thì chưa tìm được, nhưng tài vật mà binh sĩ phản quân cất giấu lại trở thành chiến lợi phẩm của quân đoàn số 5.

Đều là những thứ linh tinh, trong một chốc sẽ khó xác định được giá trị, bất quá chuyện này lại không hề ảnh hưởng đến nhiệt tình phát tài của mọi người.

"Belersden, chờ lát nữa khi kiểm kê chiến lợi phẩm, ngươi giả vờ nghịch ngợm chui vào trong đó chơi đùa."

"Phát hiện những thứ như Ma hạch, Ma tinh thạch, trang bị Ma pháp thì chỉ cần có cơ hội liền âm thầm bỏ vào trong không gian của ngươi mang về đây. Lát nữa ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một bồn sữa thú lớn."

Hudson cổ động nói.

Chỉ thấy gấu con duỗi móng vuốt ra, hai mắt vô tội nhìn hắn, phảng phất như đang nói: Bổn gấu cái gì cũng không biết, hoàn toàn nghe không hiểu ngươi đang nói gì.

"Lại thêm một bình mật ong!"

Có vẻ như nó đã xiêu lòng, nhưng cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, ra vẻ người lớn nói: "Ta chính là một con gấu có nguyên tắc, chưa từng làm mấy chuyện như..."

"Hai chậu sữa thú + hai bình mật ong, đều được đựng trong loại chậu, bình rất lớn có thể để cho ngươi ăn rất no kia!"

Hudson thử tăng giá nói.

Gấu con liếm liếm đầu lưỡi, thử duỗi móng vuốt ra, Hudson rất nhanh liền hiểu, nhanh chóng hồi đáp: "Được, sẽ theo cái giá mà ngươi đưa ra! Sau khi chuyện thành, ta sẽ cho ngươi sáu chậu sữa thú + sáu bình mật ong."...

Trên tế đàn, đám thiếu nam thiếu nữ vốn khóc thảm thương nay đã không còn âm thanh. Nếu như cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện huyết nhục của bọn hắn đang bị hút khô một cách nhanh chóng.

Nếu như cảnh tượng kinh khủng này xảy ra ở bên ngoài thì có thể dọa chết người, nhưng ở trong mắt của đám tín đồ Khô Lâu Hội này cũng chỉ có sự cuồng nhiệt.

Ngay cả vị Đại Tế Ti trước đó còn đang run rẩy, bây giờ cũng như trở nên tinh thần phấn chấn, trong đầu đều tràn ngập suy nghĩ phải nghênh đón Khô Lâu chi chủ giáng lâm.

Năm gã nam tử thanh niên trai tráng thoát ly đám người, bước lên tế đàn với vẻ mặt tràn đầy thần thánh trang nghiêm, chuẩn bị nghênh đón Khô Lâu chi chủ giáng lâm.

Chỉ có Khô Lâu Thánh Chủ vẫn còn đang duy trì được một tia lý trí là âm thầm thở dài một hơi. Không có Ma thú cấp cao nên bây giờ chỉ có thể khởi động phương án dự bị.

Chương 83 - Nội Ứng

Năm người trước mắt này chính là cao thủ rèn thể mà Khô Lâu Hội khổ tâm bồi dưỡng ra, nhưng nếu so với cơ thể của Ma thú thì lại yếu hơn rất nhiều.

Rốt cuộc có thể chịu được bao nhiêu sức mạnh thì vẫn còn là một ẩn số. Nếu như không đạt tới giới hạn, vậy thì Khô Lâu Hội cũng chỉ có thể tiếp tục chạy trốn.

Nghĩ lại những tháng năm lang bạt kỳ hồ, trốn đông trốn tay trước đó, người đeo mặt nạ liền cảm thấy vô cùng tức giận.

Nếu như không phải vì trước đây niên thiếu khí thịnh, đầu óc nóng lên nhận lấy nhiệm vụ làm nội ứng cho Khô Lâu Hội thì gã ta vốn đã là một vị Thẩm Phán kỵ sĩ tôn quý, không chừng hiện giờ đều đã trở thành cao tầng của Giáo Đình rồi.

Đáng tiếc là vì một buổi sáng trượt chân thành thiên cổ hận, từ khi bắt đầu tiến vào Khô Lâu Hội, gã liền mở ra hình thức bật hack để lên chức, sau khi trải qua mấy lần đấu tranh quyền lực, gã thế mà lại trở thành lão đại của Khô Lâu Hội.

May mắn Khô Lâu chi chủ chỉ là bán thần, gã dựa vào bảo vật mà Giáo Đình ban cho liền có thể lừa gạt qua ải. Lại nhờ vào sự phối hợp của những đồng liêu ngày xưa, dựa vào thủ đoạn mượn đao giết người, gã ta dần dần nắm giữ được đại quyền trong hội.

Vốn cho rằng chuyện này đến đây là sẽ kết thúc, tiếc là kế hoạch không nhanh bằng biến hóa. Người đeo mặt nạ vẫn chưa nhận được mệnh lệnh thu lưới từ Giáo Đình, mà lại là liên tục nhận được mệnh lệnh khởi xướng phản loạn.

Mỗi ngày không phải là đang tạo phản thì chính là đang sắp tạo phản. Nhất là khi những vị cao tầng Giáo Đình đã an bài cho gã nằm vùng lại ngoài ý muốn qua đời vào hai năm trước, làm cho thân phận của gã ta bị người quên lãng.

Giáo Đình là phải thần thánh, dù có cấu kết với tà giáo thì cũng mang danh tổ chức thần bí, giáo đồ bị cài vào trong tà giáo lại trở thành đại lão của tổ chức này, chuyện gây hại tứ phương như vậy sao có thể bộc lộ được?

Bắt đầu từ khi đeo chiếc mặt nạ này lên, gã ta liền nói lời tạm biệt với cuộc sống quá khứ. Thậm chí việc làm nội ứng trong ba mươi năm đã khiến cho gã sắp quên đi tên của mình, chỉ còn lại một danh hiệu mà ngoại giới rất quen thuộc —— Khô Lâu Thánh Chủ.

Ý thức được đây là một con đường không có lối về, Khô Lâu Thánh Chủ muốn quay đầu, nhưng lại phát hiện ra mình đã không có đường lui.

Đều là tín đồ của Thần Hi chi chủ, những người khác có thể đi lại dưới ánh mặt trời, được mọi người tôn trọng, mà mình thì phải trốn đông trốn tây, nội tâm chịu đủ giày vò, dựa vào cái gì?

Nhìn xem những bộ xương khô trên tế đàn, trong nội tâm của Khô Lâu Thánh Chủ không hề có một chút gợn sóng nào, gã đã sa đọa .

Một kẻ tự nhận là rất thành tín với tín ngưỡng của bản thân, lại bị hiện thực tàn khốc này làm cho sa đọa. Sự không cam lòng đã làm cho nỗi nhớ nhung với Giáo Đình chuyển hóa thành cừu hận, gã muốn —— Trả thù.

So với con quái vật khổng lồ Giáo Đình kia, Khô Lâu Hội rất yếu ớt, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới. Cho dù có dùng hết cả khí lực bú sữa mẹ thì bọn hắn cùng lắm cũng chỉ làm loạn được hai quận, đây còn là trong tình huống nhận được sự ủng hộ của Giáo Đình.

Thực lực chênh lệch giữa hai bên làm cho Khô Lâu Thánh Chủ kiềm chế ý niệm trở mặt với Giáo Đình. Gã nhìn về phía vị trị của Giáo Đình ở xa xa rồi nở một nụ cười lạnh.

Nếu đám đại nhân vật như các ngươi đã muốn làm loạn các quốc gia trên đại lục này, vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi. Có điều là loại chuyện này làm sao có thể một mực dừng lại ở dưới mặt bàn được chứ?

Gã đã ném "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", một vật mang tính biểu tượng ra ngoài kia. Cho dù là đám ô hợp này không thể kiên trì được bao lâu, nhưng sau này cũng có thể được xem ván cờ giữa liên quân quý tộc và Giáo Đình.

Bất luận cuối cùng là bên nào thắng, đám quý tộc của vương quốc Alpha đều sẽ tính hết món nợ này lên đầu của Giáo Đình. Quan hệ song phương vốn đã không tốt, sau này ắt sẽ còn chuyển biến xấu.

Gã không hi vọng có thể làm song phương trực tiếp trở mặt, chỉ cần có thể cắm một cây đinh vào giữa hai bên là được. Mâu thuẫn xay ra một lần hai lần hai còn có thể đè xuống, nhưng mà tích lũy 8 lần 10 lần thì cuối cùng rồi sẽ bùng nổ.

Khô Lâu Thánh Chủ biết rằng mình nên tiếp tục cố gắng. Muốn vào lúc sinh thời có thể lật tung sự thống trị của Giáo Đình, tái tạo tiksn ngưỡng của Thần Hi chi chủ, vậy thì gã nhất định phải làm cho các quốc gia trên đại lục phát sinh càng nhiều xung đột với Giáo Đình hơn.

"Là tín đồ thành kính của Thần Hi chi chủ, ta đều có thể trở thành Khô Lâu Thánh Chủ, vậy thì tín đồ của Tà Thần cũng có thể trở thành Giáo hoàng được mà, đúng không?"

"Đúng, nhất định là như vậy!"

"Đuổi một vị tín đồ thành kính như ta ra ngoài chính là âm mưu mà đám tà ma kia dùng để lật đổ Thần Hi chi chủ. Vì Thần Hi chi chủ, ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn hắn đạt thành âm mưu này."

"Thần Hi giáo hội nhất định phải thần thánh, tuyệt đối không thể trở thành nơi tàng ô nạp cấu! Tuyệt đối không thể để cho mấy tên gian ác kia soán quyền trở thành cao tầng trong giáo..."

"Hết thảy đều là vì Thần Hi chi chủ!"

"Hết thảy đều là vì Thần Hi chi chủ!"...

Khô Lâu Thánh Chủ không ngừng thôi miên bản thân, tín ngưỡng vốn đã bể tan tành của gã lại một lần nữa trở nên ngưng thật, thậm chí còn có dấu hiệu chuyển hóa thành Thánh đồ.

Nếu là để cho người ta biết được một tên cầm đầu tổ chức Tà giáo lại sắp thành Thánh đồ, sợ là toàn bộ đại lục đều sẽ xảy ra động đất. Tính hợp pháp của Giáo Đình cũng sẽ bị dao động.

Chương 84 - Triệu Hoán Vong Linh

Tiếng la giết ngày càng gần, lễ tế cũng dần đến hồi cuối. Bộ xương khô ở trên tế đàn cũng đang trong quá trình lột xác cuối cùng, trong số năm tên tín đồ thì chỉ còn có một người duy trì được nhục thân, còn lại đều đã biến thành bộ xương khô.

Thân thể kí sinh được Khô Lâu chi chủ lựa chọn mà còn có thể lưu lại nhục thân, chuyện này làm cho đám tín đồ sùng bái Khô Lâu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bất quá tín ngưỡng thành kính với Tà Thần đã khiến cho bọn chúng phải kìm nén nỗi nghi hoặc này lại.

Đột nhiên, mây đen trên đầu bị xua tan, ánh mặt trời lưa thưa rời rạc rọi xuống, trực tiếp đốt cháy lửa giận của đám giáo đồ Khô Lâu Hội.

Khô Lâu chi chủ mới chỉ ném một tia phân hồn sang, quân đoàn Khô Lâu trên tế đàn còn chưa hoàn toàn thành hình, cho nên không thể đối diện với ánh mặt trời.

Một vào bộ xương yếu ớt lập tức phát ra những tiếng xèo xèo, mặc dù không trực tiếp tan ra thành từng mảnh, nhưng quá trình thuế biến đã bị gián đoạn.

Không có mây đen yểm hộ, vị trí của tế đàn rất nhanh liền bị lộ ra ngoài. Liên quân quý tộc đã dánh vào trong thành lập tức từ bốn phương tám hướng lũ lượt kéo tới.

"Trong không khí có hòa lẫn với khí tức thánh quang chán ghét, xem đã có Mục sư ra tay."

"Tiếp tục lễ tế, tất cả mọi người đi theo ta ngăn địch." Khô Lâu Thánh Chủ lạnh lùng hạ lệnh.

Nhờ vào quyết tâm lật đổ thống trị của Giáo Đình, tái tạo lại tín ngưỡng của Thần Hi chi chủ, chuyện thắng bại ở thành Dadir này đã không còn quan trọng với gã ta nữa.

"Giết..."

Chỉ một lát sau, song phương đã chiến đấu với nhau. Đối mặt với thế công không ngừng của liên quân quý tộc liên quân, sự chống cự của Khô Lâu Hội chỉ là phí công.

Nhìn xem giáo chúng ngã xuống từng người từng người một, Khô Lâu Thánh Chủ mang theo thân tín lặng lẽ rời khỏi chiến trường. Đây không phải là cuộc chiến của gã, của chiến của gã chỉ vừa mới bắt đầu.

Giáo Đình đã sa đọa, là một tín đồ trung thành, trước khi lấy lại được vinh quang của Thần Hi chi chủ, gã ta không thể ngã xuống được.

Không có lão đại chỉ huy, đám tín đồ của Khô Lâu Hội liền mạnh người nào người nấy đánh, bị liên quân ép cho liên tục bại lui, rất nhanh liền lui đến phụ cận tế đàn.

Có lẽ là cảm thấy địch nhân đang tới gần, bộ xương khô thuế biến thất bại trên tế đàn lập tức bước xuống, nó lập tức tiến công mà chẳng thèm phân biệt địch ta.

Đám tín đồ của Tà Thần còn chưa kịp buông lỏng một hơi thì đã bị bộ xương khô đâm lưng, rất nhiều người đến chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Tâm tình tuyệt vọng tràn lan khắp toàn trường, Khô Lâu chi chủ mở mắt ra, nó rất hài lòng với kiệt tác của mình, nuốt hết đống năng lượng tiêu cực do dám người này tạo ra, nó không kìm được mà ợ một hơi.

Cuối cùng cũng thoát khỏi thế giới vong linh âm u, lại được thấy ánh mặt trời. Vị diện vật chất thật là thoải mái, mới vừa ra tới liền có thể hưởng dụng một bữa tiệc lớn.

Chuyện khó chịu duy nhất chính là bộ thân thể này thật sự quá yếu, căn bản không có cách nào phát huy được toàn bộ thực lực của nó.

Bộ xương khô đối mặt thánh quang, hai loại sức mạnh có thuộc tính tương khắc đụng vào nhau, trong nháy mắt đã cọ sát ra tia lửa.

Chỉ là phần cảm tình tới quá nhanh, đám Khô Lâu binh không kịp đề phòng nên đã bị thiêu cháy hừng hực.

Khô Lâu binh bán thành phẩm liên tục ngã xuống, liên quân nhanh chóng tiến lên tế đàn. Khô Lâu chi chủ đang hưởng dụng đại tiệc lập tức bị chọc giận.

"Các ngươi đang tìm chết sao!"

Một tiếng gầm thét giống như gào thét vang lên, hơn trăm bộ khô lâu trên tế đàn lập tức hoàn thành thuế biến, cả đám đều phát ra ánh hào quang màu trắng bạc.

"Bạch ngân khô lâu"!

Đám quý tộc là những kẻ có kiến thức nên đã nhận ra được ngay lập tức. Bầu không khí trên chiến trường vốn đã bị đè nén này càng trở nên càng ngưng trọng thêm.

Bạch ngân khô lâu không đáng sợ, đáng sợ là con Khô Lâu chi chủ vừa gào thét kia. Nhất là trước người nó còn có bốn bộ xương khô phát ra tia sáng màu vàng nhạt, vừa nhìn liền biết là sắp lột xác thành Hoàng Kim khô lâu rồi.

"Mục sư, buff thêm thánh quang!"

"Pháp sư, nhắm vào tà ma rồi phát động công kích!"

"Các kỵ sĩ xông lên theo ta, vì vinh quang của vương quốc, chúng ta sẽ đập nát đống xương vụn này..." Bá tước Pierce vội vàng hạ lệnh.

Lý trí nói cho ông ta biết, bây giờ không phải là lúc nên do dự. Nếu như không nhân lúc Khô Lâu chi chủ vừa được triệu hoán, chưa kịp khôi phục thực lực mà tiên hạ thủ vi cường, sợ là sau này sẽ phải trả một cái giá rất thê thảm.

Mọi người đều là đối thủ cũ. Khô Lâu Hội đang tạo phản trong vương quốc Alpha này mấy trăm năm rồi, cũng có không ít lần triệu hoán Khô Lâu chi chủ thành công.

Căn cứ vào kinh nghiệm dĩ vãng, Bá tước Pierce vô cùng rõ ràng, nếu như không thể xử lý được nó thì chẳng mấy chốc tòa thành Dadir này sẽ biến thành một biển khô lâu.

Khô Lâu chi chủ vốn đang vô cùng tức giận, lại bị thứ mà nó ghét nhất là thánh quang bao phủ, nó lập tức mang theo đám tiểu đệ xung trận với ý định giải quyết Mục sư trước.

Nhưng nó chỉ vừa bước tới trước một bước liền thấy tia sét, phong nhận, quả cầu lửa... lao về phía mình.

Khô Lâu chi chủ vẫn còn chưa kịp thích ứng với cơ thể mới, trong nháy mắt liền phải chịu thiệt lớn. Tóc tai và quần áo hóa thành tro tàn, ngay cả nhục thân cũng trở thành rách nát không chịu nổi, chỉ có duy nhất bộ xương cốt là còn vững chắc.

Thật vất vả mới có nhục thân, bây giờ lại bị đánh thành một bộ xương khô, Khô Lâu chi chủ đã triệt để bị chọc giận.

"Triệu hoán vong linh!"

Theo tiếng gầm gừ vang lên, những bộ thi thể vốn nằm yên trên mặt đất đột nhiên cử động giống như muốn sống lại vậy.

Chương 85 - Đại Nguyền Rủa

"Không tốt, nó muốn biến toàn bộ những người đã chết thành vong linh, Mục sư Debon mau ngăn cản nó..."

Không đợi Bá tước Pierce nói hết lời, Mục sư ở trong liên quân đã ra tay. Mười mấy tên Mục sư liên thủ thi triển Đại Tịnh Hóa Thuật bao phủ toàn trường.

Dưới sự ảnh hưởng của Tịnh Hóa Thuật, một vài tên Khô Lâu binh nhỏ yếu đã trực tiếp tan ra thành từng mảnh. Những tên Khô Lâu binh mạnh mẽ thì bị áp chế.

Hộ điện kỵ sĩ lập tức lấy ra Nước thánh đã được chuẩn bị từ trước rồi trực tiếp giội về phía Khô Lâu binh. Đám Khô Lâu binh bị giọi trúng lập tức liền bốc cháy giống như xảy ra phản ứng hóa học vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám binh sĩ liên quân ở phụ cận đương nhiên là sẽ bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng, bọn họ nhao nhao phát ra công kích mạnh nhất về phía Khô Lâu binh, chỉ trong khoảnh khắc đã có hơn mười tên Bạch Ngân khô lâu bị biến thành xương vụn.

Những ngọn lửa linh hồn không có bộ xương bảo vệ lập tức bay tán loạn, định thoát khỏi khu vực bị Thánh quang bao phủ.

Khô Lâu chi chủ đương nhiên cũng được hưởng thụ Nước thánh. Thuật triệu hoán vong linh đã thi triển được một nửa cũng bị ép phải gián đoạn.

Mặc dù không bị đốt cháy, nhưng thân thể của nó cũng phát ra những tiếng "Xì xì", điều này đủ để chứng minh hiện giờ Khô Lâu chi chủ đang không có trạng thái tốt.

Khô Lâu chi chủ cũng không lo được nhiều như vậy, thấy mình bị ám toán, nó lập tức nắm lấy một ngọn lửa linh hồn rồi nhét vào trong miệng, muốn dùng cách này để chữa trị tổn thương của bản thân.

Đáng tiếc là ý nghĩ thì tốt, nhưng thực tế lại rất tàn khốc. Dù là ngọn lửa linh hồn có thể chữa thương rất nhanh, nhưng cũng sẽ không nhanh bằng công kích của liên quân quý tộc.

Vô số phi mâu từ trên trời giáng xuống, bao phủ Khô Lâu chi chủ vào bên trong. Những binh khí này đều có một điểm chung, đó là đều được buff thêm thánh quang, lại được ngâm trong Nước thánh quanh năm, có tác dụng khắc chế cực mạnh với sinh vật vong linh.

"Bị người ta hố rồi!"

Phản ứng vừa rồi của liên quân đều là làm cho nó xem, chính là vì tạo ra một cơ hội để trọng thương nó. Thật đáng tiếc, hắn bất hạnh trúng chiêu .

Ý thức được chuyện này, Khô Lâu chi chủ lập tức nảy sinh thoái ý. Đáng tiếc là nó muốn rời khỏi thì cũng phải xem liên quân có đáp ứng hay không.

Không có cách nào, ai bảo những cuộc tạo phản của Khô Lâu Hội bị vùi dập giữa chợ chứ. Một gã Tà Thần được triệu hoán nhiều lần như vậy cũng bị người ta nắm hết toàn bộ nhược điểm.

Những hết lần này tới lần khác Khô Lâu chi chủ lại không biết những chuyện này. Dù sao mỗi lần phân hồn giáng lâm đều là có đi không về, bản thể căn bản không nhận được tin tức.

Theo lý mà nói, thất bại nhiều lần như vậy thì nó phải rút ra được bài học mới phải.

Nhưng sự tham lam trong lòng đã làm cho nó không thể chống cự được dụ hoặc của tế phẩm. Lần lượt bị người triệu hoán, rồi lại lần lượt bị người tiêu diệt, có thể nói, Khô Lâu chi chủ chính là nhân vật bi thảm nhất trong giới Tà Thần.

Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi. Đối với một gã Tà Thần bỏ đá xuống giếng là sẽ không làm tổn hại đến vinh quang của một quý tộc. Ngược lại, đánh giết Tà Thần còn là vinh dự chí cao trên đại lục Aslante này.

Cho dù là bình dân, chỉ cần đánh chết Tà Thần liền có thể được sắc phong làm quý tộc. Đơn giản chính là lựa chọn tốt nhất để điểu ti nghịch tập.

Mặc dù tên Khô Lâu chi chủ ở trước mắt này không phải bản tôn, nhưng đánh giết phân hồn của Tà Thần cũng là một phần vinh quang đáng giá mọi người đi tranh đoạt.

Đối mặt với đám Kỵ sĩ lũ lượt lao tới, Khô Lâu chi chủ lập tức không thèm quan tâm đến hình tượng Tà Thần nữa, trực tiếp co giò lên chạy.

Lý trí nói cho nó biết, cho dù muốn đánh thì cũng phải rời xa đám Mục sư và Ma pháp sư chán ghét kia trước. Nếu không nó sẽ tiếp tục bị vây công, vậy thì thật là quá khi dễ Tà Thần .

Lão đại đã chạy rồi, những bộ xương khô còn lại đương nhiên sẽ không cản được bước chân của liên quân. Cho dù là bốn tên Hoàng Kim khô lâu, khi gặp được combo thánh quang + nước thánh thì cũng chẳng là cái đinh gì.

Cuộc chiến liền tiến vào hình thức đuổi trốn, Khô Lâu chi chủ vừa mới thoát ra ngoài thì lại bị một đống nước thánh tẩy lễ.

Giống như nước thánh không cần tiền vậy, thích hất lên người nó bao nhiêu thì hất. Chuyện này làm cho một vị của một vị Khô

Lâu chi chủ, tư duy vẫn còn dừng lại ở mấy trăm năm trước, cảm thấy rất không thích ứng.

Trong ký ức của nó, trên thế giới vật chất có rất ít nước thánh, dù có sử dụng thì cũng phải tiết kiệm mà dùng. Có thể lấy ra mấy chén để giội đã là không tệ rồi, nào giống như bây giờ, từng chậu từng chậu hất vào người.

Nhưng sẽ chẳng có ai đi giải thích cho nó hiểu về khoảng cách của thời đại. Thứ nghênh đón nó chỉ là những cây thương Kỵ sĩ lạnh giá, còn có rất nhiều đòn công kích bằng Ma pháp có thể ập tới bất kỳ lúc nào.

"Bản tâm của ta vốn hướng về quang minh, tại sao lại không thể..."

Không chờ Khô Lâu chi chủ nói hết lời, những đòn công kích ngợp trời lại giáng xuống. Rõ ràng là liên quân không có hứng thú để nghe câu chuyện của nó.

Tà Thần chính là Tà Thần, ở lục địa Aslante này, thứ chờ đợi bọn nó chỉ có một, đó chính là bị tịnh hóa.

Kiến nhiều cắn chết voi, dưới thánh quang bao phủ, đối mặt với chiến thuật biển người của liên quân, Tà Thần cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Trong lúc nhất thời, những tiếng "Xì xì..." vang lên không ngừng, xương cốt không ngừng vỡ vụn, Khô Lâu chi chủ hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của mình.

"Các ngươi đều chờ đó cho ta, chờ bản tôn giáng lâm, chắc chắn sẽ lấy linh hồn của các ngươi để chế tác thành thiên đăng, đặt ở dưới lửa cháy mạnh đốt 1 vạn năm!"

"Đại nguyền rủa, Khô Lâu Ngưng Thị!"

Chương 86 - Huyết Nguyệt Kèn Lệnh Mất Tích

Sau khi thi triển xong pháp thuật cuối cùng, Khô Lâu chi chủ liền ngã ầm xuống đất, chỉ còn lại một đống xương vụn đang tan ra thành từng mảnh.

Đám quan binh liên quân tham chiến đều đồng loạt cảm thấy không thoải mái, giống như bên cạnh có người nhìn trộm, hoặc là nói bị người khác đánh dấu.

Đối mặt với nỗi nghi hoặc trong lòng của đám người, Mục sư Debon đi tới trấn an nói: "Yên tâm, đòn Ma pháp cuối cùng mà Tà Thần thi triển ra chỉ mang tính đánh dấu, sẽ không gây ra bất cứ tổn thương gì trên cơ thể các vị."

"Trừ phi một ngày nào đó Khô Lâu chi chủ lại giáng lâm, nếu không thì loại Ma pháp chẳng khác nào không tồn tại."

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng thực tế sẽ không đơn giản như vậy. Đây quả thật chỉ là Ma pháp đánh dấu, nhưng cùng lúc cũng là loại Ma pháp kéo cừu hận.

Không chỉ phải bị Khô Lâu chi chủ truy sát, chỉ cần gặp được Khô Lâu thì độ cừu hận lập tức tăng lên max cấp, không chết không thôi. ...

Không biết có phải là vì miệng của Chels từng được khai quang hay không, vẫn là lựa chọn của Hudson có độc, quân đoàn số 5 lại một lần nữa gặp chuyện phiền phức.

Mặc dù không có đâm đầu vào phó bản tế bàn cấp địa ngục kia, nhưng mà gặp được vô số binh sĩ phản quân cũng chẳng phải là trải nghiệm tốt lành gì.

Một đường chỉ cướp cướp cướp, hơi không chú ý liền cướp đến bộ chỉ huy của phản quân. Đối mặt với một đám binh sĩ không sợ chết, cho dù là ai đều cảm thấy tê cả da đầu.

Lý trí nói cho Hudson biết, biện pháp tốt nhất bây giờ không phải tiến công, mà là đợi địch nhân hao hết dũng khí đã.

Nhưng thực tế thì lại không do người quyết định, quân đoàn số 5 có thể không tiến công phản quân, nhưng mà phản quân lại muốn công kích bọn hắn.

Phóng tầm mắt nhìn lại, toàn bộ đều là bị những kẻ xui xẻo bị "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thôi miên, cầm cung tên trong tay, Hudson thực sự không tìm được một mục tiêu nào đáng giá để hắn bắn.

Tiểu binh có cái gì mà giết, Kỵ sĩ Hudson cũng là người có mục tiêu rõ ràng. Muốn hắn đích thân động thủ thì ít nhất cũng phải có thân phận tiểu đầu mục.

Bắn tên cũng là một việc tốn thể lực, người không có thân thể khoẻ mạnh thì sẽ không làm nổi cung tiễn thủ. Trong hầu hết các trường hợp, cung tiễn thủ đều do một đám binh sĩ cường tráng nhất trong đội tạo thành.

Cầm lên cung tiễn chính là cung tiễn thủ, để cung tiễn xuống cũng là binh sĩ tinh nhuệ nhất. Nếu như thể lực không tốt thì cũng sẽ không thể trở thành một cung tiễn thủ ưu tú.

Mỗi bắn một mũi tên đều phải tiêu hao rất nhiều thể lực, có quá nhiều binh sĩ phản quân ở trong thành, nhìn thấy người đều phải đích thân động thủ bắn giết thì hắn đã mệt chết rồi.

Bất đắc dĩ, Hudson cũng chỉ có thể học được cách kén chọn.

Ngoại trừ thỉnh thoảng bắn một tiễn để giải vây cho người mình ra, hắn chỉ toàn nhằm vào thủ lĩnh phản quân mà hạ thủ.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một lão già tóc trắng cầm một cây kèn lệnh trên tay đang run rẩy bỏ chạy, khi lão ta tiến vào tầm mắt của Hudson, hắn liền không chút do dự trực tiếp một tiễn chấm dứt.

Tiếng kèn quỷ dị lập tức ngừng lại, đám binh sĩ phản quân vừa rồi còn điên cuồng xung phong cũng lập tức chậm lại.

Bốn chữ "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" vừa mới xuất hiện trong đầu, Hudson liền hô to xui xẻo.

Liên quân vào thành Dadir nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác lại bị hắn đoạt được, vận khí thật sự là chuyện không thể nói trước được.

Ngay lúc Hudson đang do dự có nên chạy tới cầm lấy nó không thì đột nhiên có một bóng gấu lao ra ngoài. Trước đó đã thương lượng xong sữa thú + mật ong rồi, hùng hùng há có thể bỏ lỡ.

Vừa cầm được củ khoai nóng bỏng tay này, Hudson liền cảm nhận được tà khí nồng nặc đang không ngừng cổ động hắn thổi nó.

Cái la bàn thần bí trong đầu đột nhiên khẽ động, nồng nặc tà khí lập tức biến mất, Huyết Nguyệt Kèn Lệnh vốn đang bạo động cũng lập tức trở nên yên lặng, giống như một cây kèn lệnh xung kích bình thường vậy. Ngoại trừ vẻ ngoài có chỗ tổn hại ra thì cũng chẳng có gì đặc sắc.

"Nhanh như vậy liền bị chơi hư, đây thực sự là tà khí sao? Không phải là hàng nhái mà Khô Lâu Hội ném ra ngoài chứ?" Hudson không nhịn được hỏi thầm trong lòng.

Nhưng rõ ràng là đám binh sĩ giống như những cái xác không hồn kia không thể trả lời được câu hỏi trong lòng hắn. Hudson lập tức mang theo nỗi nghi vấn này rời khỏi hiện trường.

Lý trí nói cho hắn biết, không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không chẳng mấy chốc sẽ có phiền phức tìm tới cửa.

Một người hiểu rõ chính trị như Hudson biết rất rõ là hiện giờ cả vương quốc và Giáo Đình đều đang tìm kiếm "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh". Nếu như địa vị cao thêm chút nữa, thực lực mạnh hơn một chút, hắn sẽ không chút do dự mà giao cho vương quốc để đổi lấy chỗ tốt.

Nhưng bây giờ thì không được, lấy thân phận địa vị hiện giờ của Hudson, dù có lấy ra "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thì cũng đổi được lợi ích tương xứng.

Cho dù là vương quốc chịu cho thì hắn cũng không dám nhận. Đức không xứng vị, có lẽ sẽ không gặp phải tai vạ bất ngờ, nhưng thực lực không xứng vị thì nhất định sẽ chết rất thảm.

Không cần người cạnh tranh ra tay, Giáo Đình thẹn quá thành giận liền sẽ để hắn biến mất khỏi thế gian.

Chỉ trong nháy mắt khi Hudson rời đi, người phụng mệnh cướp đoạt "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" - Callis đột nhiên sắc mặt đại biến.

Gã không tiếp tục tọa sơn quan hổ đấu nữa mà vội vàng hạ lệnh: "Khí tức của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã biến mất, tất cả mọi người lập tức chạy tới thành Dadir."

Đối với Phi Long kỵ binh thì khoảng cách hơn 10 dặm chỉ cần giây lát là đến. Căn cứ vào khí tức chỉ dẫn, Callis lập tức tìm được địa điểm cuối cùng mà "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" xuất hiện, nhưng nơi này chỉ còn lại tàn thi đầy đất.

Chương 87 - Giải Quyết Hậu Quả

Một con chuột màu trắng từ trong ngực của Callis nhảy xuống, sau một hồi lòng vòng, cuối cùng nó cũng dừng lại ở trên người "lão giả tóc trắng" bị Hudson bắn chết.

Một vị Kỵ sĩ am hiểu điều tra tiến lên kiểm tra rồi nói: "Callis đại nhân, người này không phải kẻ yếu bình thường. Từ khí tức trên người đến xem thì chắc là kẻ này đã bị một loại tà khí nào đó hấp thụ tinh khí toàn thân, cho nên cơ thể mới trở nên già yếu."

"Theo dấu vết ở hiện trường, người này chưa kịp có động tác gì thì đã bị giết. Rất có thể là trong quá trình sử dụng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh bị người khác đánh lén rồi chết."

"Mũi tên này cũng rất bình thường, trên tên không có ký hiệu gì, chắc là trang bị bình thường của liên quân quý tộc."

"Chắc là khí tức của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã biến mất sau khi người này bị giết. Trừ phi có thể nhận được sự hợp tác của toàn bộ quý tộc ở tỉnh Đông Nam, nếu không thì chúng ta rất khó có thể xác định được thân phận của kẻ giết người."

"Hiện trường có dấu vết phá hoại do người làm ra, thi thể cũng bị xê dịch, toàn bộ tài vật trên người người chết đã bị mất, có thể là bị liên quân quý tộc dọn dẹp chiến trường."

"Cũng có khả năng là sau khi địch nhân cầm đi Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, vì huỷ diệt dấu vết của mình nên cố ý lưu lại để làm loạn hiện trường."

Nghe xong một đống lời nói chẳng khác nào chưa phân tích, Callis liền biết là mình đã gặp phải phiền phức lớn rồi. Trông cậy vào đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam này phối hợp thì chẳng khác nào người si nói mộng.

Từ khi Khô Lâu Hội bắt đầu làm loạn ở tỉnh Đông Nam, song phương liền đứng ở mặt đối lập. Khi đám quý tộc kia biết được Giáo Đình là kẻ đứng ở sau màn thao túng hết thảy, không trực tiếp trở mặt với bọn hắn thì đã xem như là lấy đại cục làm trọng rồi.

Bây giờ ngay cả vương quốc Alpha cũng bị dính vào, song phương đều đang tranh đoạt Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Vào thời khắc quan trọng này, ai dám phối hợp hành động với Giáo Đình thì kẻ đó chính là phản đồ của vương quốc.

"Mặc dù Huyết Nguyệt Kèn Lệnh không phải là tà khí mạnh nhất, nhưng cũng có thể xếp hạng đầu trên đại lục Aslante."

"Muốn che giấu được toàn bộ khí tức của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, trừ phi là cường giả Thánh vực ra tay, hoặc là có một loại bảo vật có thể che lấp khí tức."

"Cường giả Thánh vực sớm đã trở thành truyền thuyết. Cho dù vương quốc Alpha có được nhân vật như vậy thì cũng không đáng vì một cái Huyết Nguyệt Kèn Lệnh mà bại lộ."

"Bảo vật che lấp khí tức mặc dù hiếm thấy, nhưng lấy nội tình của những đại quý tộc kia, cất giữ một hai món cũng không phải là không được."

"Trong số các quý tộc ở tỉnh Đông Nam, chỉ có gia tộc Dalton là có năng lực cất giấu Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Để cho nội ứng nhìn chằm chằm Bá tước Pierce xem ông ta có dị động gì không."

"Nếu như không phát hiện ra vấn đề thì giữa đường liền tìm cơ hội cướp giết đặc sứ của vương quốc. Bất luận là phải bỏ ra đại giới gì, chúng ta cũng không thể để cho Huyết Nguyệt Kèn Lệnh được đưa tới vương đô." Callis lạnh lùng nói.

Từ trước tới giờ, thế giới của cường giả đều không cần chứng cứ, chỉ cần có động cơ và hiềm nghi là đủ rồi. Chuyện có liên quan đến bố cục của Giáo Đình ở đại lục, tuyệt đối không thể lưu lại bất kỳ sơ hở nào.

Thà giết lầm ba ngàn, còn hơn thả chạy một tên.

Cho dù có phải trở mặt với vương quốc Alpha thì cũng còn tốt hơn là phải bị phơi bày chuyện Giáo Đình ủng hộ tổ chức tà giáo.

Nhìn thấy Phi Long kỵ binh của Giáo Đình xuất hiện ở chân trời, Hudson liền cảm thấy căng thẳng, hắn sợ bị đám ôn thần này tìm tới cửa.

Vì mạng nhỏ của mình, Hudson đã tiện tay vứt đi cái Huyết Nguyệt Kèn Lệnh bị hư kia vào trong một cái sân nhỏ hẻo lánh, giống như đang xử lý một món chiến lợi phẩm bị hư hại vậy.

Tất cả mọi người đều đã từng làm qua chuyện này. Đặc sứ của Quốc vương đã hứa là sẽ trọng thưởng, cho nên trong quá trình cướp bóc, tất cả mọi người đều cố gắng để tâm đến những chiến lợi phẩm là các loại kèn lệnh, xem thử nó có phải là "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" trong truyền thuyết không.

Cách để kiểm tra cũng rất đơn giản, chỉ cần xem nó có tồn tại ma lực ba động hay không là được. Huyết Nguyệt Kèn Lệnh là một món tà khí tiếng tăm lừng lẫy không chú trọng nội liễm trên lục địa Aslante, dù là ở ngoài mấy chục thuớc thì cũng có thể cảm nhận được ma lực ba động.

Nhìn thấy Phi Long kỵ binh hạ xuống ở con đường bên cạnh, Hudson ra vẻ ngưng trọng đề nghị: "Chú Chels, người của giáo đình vừa hạ xuống chỗ mà chúng ta vừa đi qua, rất có thể là đang tìm kiếm Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Đặc sứ của Quốc vương cũng đang tìm món đồ đó, chuyện này dây dưa quá lớn, những tiểu nhân vật như chúng ta không thể làm gì được, hay là mau chóng thông báo cho Bá tước biết đi!"

Liên lụy cả đồng minh vào chuyện này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng hắn lại không có cách nào khác, ai bảo hắn lại gặp phải chuyện xui xẻo này chứ?

Nếu như không phải gấu con phản ứng nhanh, kịp thời cướp được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, để cho cái la bàn thần bí ở bên trong cơ thể Hudson phong ấn khí tức, sợ là hiện giờ quân đoàn số 5 đã máu chảy thành sông rồi.

Nhưng Hudson lại không chắc là chuyện này có thể giấu được bao lâu. Phong ấn xong Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng không có nghĩa là mọi chuyện đều tốt, không có người nào thể cam đoan rằng nó sẽ không bị cảm ứng được ở cự ly gần.

Cho dù là hắn đã lén lút ném Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ra ngoài, nhưng Hudson vẫn lo là mình sẽ bị lửa thiêu thân. Chung quy vẫn là chuyện có liên quan đến danh dự của Giáo Đình, giết người diệt khẩu chỉ là hành động bình thường.

Dù là sau này đám ôn thần này có bị vương quốc Alpha truy cứu trách nhiệm mà toàn bộ lưu lại, nhưng người chết lại không thể phục sinh.

Chương 88 - Giải Quyết Hậu Quả (2)

Chels khẽ gật đầu, lấy ra một viên đạn tín hiệu Ma pháp rồi trực tiếp bắn lên không trung. Một đóa pháo hoa cực lớn nở rộ trên bầu trời, kéo dài chừng hai ba phút mới tán đi.

Đây là phương thức liên lạc mà liên quân đã ước định trước đó, chỉ cần có phát hiện trọng đại liền sẽ phát tín hiệu, binh sĩ liên quân ở gần đó nhận được tin tức sẽ lập tức chạy tới tiếp viện.

Trước đây khi binh sĩ liên quân phát hiện ra tế đàn của phản quân thì trên bầu trời cũng xuất hiện qua một viên đạn tín hiệu này. Chỉ là đám quý tộc của quân đoàn số 5 đều rất ăn ý giả vờ như không nhìn thấy.

Bây giờ thế cục nghịch chuyển, đến phiên bọn hắn phát tín hiệu cầu viện, có thể có bao nhiêu viện binh kịp thời chạy đến còn là một ẩn số.

Chuyện đáng được ăn mừng duy nhất chính là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh vẫn chưa bại lộ, người của Giáo Đình căn bản không biết món đồ kia đã bị Hudson ném đi, còn chưa tới lúc cần giết người diệt khẩu.

Sự thật chứng minh Hudson đã suy nghĩ nhiều. Nhìn thấy đạn tín hiệu bay lên không trung, viện binh của liên quân còn chưa kịp chạy đến, Callis đã quyết định hạ lệnh.

"Rút!"

Không đi không được, một khi bị liên quân chặn lại trong thành này, bọn hắn sẽ không thể giải thích được gì.

Đưa mắt nhìn Phi Long kỵ binh rời đi, đám người của quân đoàn số 5 đều thở dài một hơi. Đúng là bọn họ rất chán ghét Giáo Đình, nhưng không phải ai cũng muốn lao lên PK với bọn chúng.

Không lấy được "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", chứng cứ chứng minh Giáo Đình ủng hộ tà giáo, cùng lắm thì vương quốc Alpha phải chịu thiệt ngầm mà thôi.

Đối với đám tiểu quý tộc này mà nói, sinh tồn sẽ luôn luôn được đặt lên hàng đầu. Đúng là vương quốc phải chịu thiệt không nhỏ, nhưng đám quý tộc ở đây lại là người được lợi, chân chính khổ chủ cỏ ở mộ phần cũng đã cao ba thước rồi.

"Người của giáo đình đã rời đi, Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã bị bọn chúng đồng thơi mang đi rồi sao?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cũng kéo Hudson trở về thực tại, người tới chính là đặc sứ của Quốc vương Bá tước Vlado.

Chỉ là sắc mặt hiện giờ của ông ta âm trầm đáng sợ, không còn chút cảm giác thân thiết nào như khi ở trong hội nghị quân sự ngày đó, giống như tất cả mọi người đều đang thiếu kim tệ của ông ta không trả vậy.

"Bá tước các hạ, Phi Long kỵ binh của Giáo Đình chỉ dừng lại ở chỗ này một chút rồi bay về hướng đông nam."

"Về phần Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã rơi vào trong tay giáo đình, hay là vẫn đang ở trong tay phản quân, tạm thời còn không thể xác định."

"Bất quá trước khi bọn chúng đến đây chúng tôi đã lùng sục hết mấy con phố gần đây mà cũng không phát hiện ra dấu vết của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh." Kỵ sĩ Chels nghiêm túc hồi đáp.

Bá tước Vlado liếc mắt nhìn đám người ở hiện trường nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ dị thường nào, ông ta chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Vlado không cho rằng quân đoàn số 5 đã từng đánh chết Kỵ binh của Giáo Đình sẽ nói dối về chuyện này.

Không thể đoạt được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh từ trong tay phản quân nên Vlado đã không còn ôm hy vọng gì về chuyện này, ông ta đang bắt đầu cân nhắc đến cách giải quyết hậu quả của vấn đề.

Là đặc sứ được Quốc vương phái ra, ngoài chuyện "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" ra, ông ta cũng ôm đồm luôn việc xử lý những vấn đề sau chiến tranh.

Đất đai ở tỉnh Đông Nam rất phì nhiêu, dân cư đông đúc, là một trong số ít tỉnh giàu có trong vương quốc. Một nơi tốt như vậy đương nhiên là không thể để cho một nhà quý tộc độc chiếm, nếu không rất dễ xuất hiện cục diện đuôi to khó vẫy.

Gia tộc Dalton là một trong mười hai vị Bá tước đại đất phong của Quốc vương, thực lực đã vô cùng khổng lồ, trong cuộc chiến tranh lần này cũng chỉ mới thể hiện ra sức mạnh ở ngoài sáng.

Tiềm lực chân chính sẽ không phải đơn giản giống như những gì đã lộ ra ở mặt ngoài. Bao gồm cả đám quý tộc tham chiến kia, ngoại trừ một số ít nội tình nông cạn đã dốc toàn bộ lực lượng ra, số đông còn lại đều bảo lưu dư lực.

Đương nhiên, không phải là bọn hắn không muốn xuất toàn lực để tranh đoạt đất phong, chủ yếu là con cháu đang mạo hiểm bên ngoài đều đã phân bố khắp trời nam biển bắc, không có cách nào triệu tập lại trong một chốc được.

Hai quận Wright và Ryton đã thối nát, trực tiếp làm cho chính trị trật tự lúc đầu bị phá vỡ. Đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam đã bình định cuộc phản loạn này rõ ràng là muốn lấy đi phần bánh ga tô lớn nhất.

Mà trong những quý tộc xui xẻo ở hai quận này, ngoại trừ một ít gia tộc có nội tình thâm hậu có thể giữ được lãnh địa ra, số còn lại đều bị xoá tên.

Đây là vấn đề được quyết định bởi thực lực. Cho dù là người thừa kế có huyết mạch trực hệ cũng rất khó có thể giữ vững được lãnh địa nhà mình nếu không có đầy đủ thực lực.

Đương nhiên, dựa theo quy tắc trò chơi giữa các quý tộc, mọi người cũng sẽ không làm ác như vậy.

Chỉ cần là người thừa kế biết làm người, dựa vào quan hệ nhân mạch mà bậc cha chú tích lũy được thì còn có thể tiếp tục cầm cự được một hai đời. Trên lý luận thì lúc này bọn họ vẫn còn có hy vọng trở mình.

Chỉ khi nào gia tộc đó xuất hiện bại gia tử, hay là đen đến mức vừa lên chiến trường liền ngủm, thiên phú tu luyện của con cháu không tốt, ngay cả Kỵ sĩ cũng không thành, vậy thì liền sẽ hết cơ hội.

Ở một nơi mà giai cấp bị cố hóa nghiêm trọng như lục địa Aslante này, muốn thôn tính, sát nhập lãnh địa với quy mô lớn, hoặc là các đại gia tộc suy sụp, bình thường đều sẽ kéo dài đến mấy đời người.

Bất kể có nói thế nào, lãnh địa ở tỉnh Đông Nam càng tập trung lại với nhau hơn, hiệu ứng người mạnh thì sẽ luôn mạnh, mở rộng thêm đã là kết quả tất yếu.

Ngoại trừ những địa đầu xà này, một số đại quý tộc ở trong vương đô cũng muốn thò tay vào.

Chương 89 - Hy Vọng Của Gia Tộc

Trưởng tử kế thừa gia nghiệp, thứ tử cũng phải an bài đến một nơi tốt đẹp. Có khả năng thừa cơ bành trướng ra bên ngoài thì sẽ không có người nào nguyện ý chia tách lãnh địa vốn có của nhà mình.

Lợi ích của tất cả mọi thứ đều đan xen vào nhau, giống như đay rối vậy, cắt không đứt, còn vấn vương.

Làm thế nào mới có thể thỏa mãn được lợi ích của tất cả các bên và cân bằng cách cục chính trị sau cuộc chiến ở tỉnh Đông Nam này chính là vấn đề mà Bá tước Vlado đang phải giải quyết.

Cuộc chiến ở thành Dadir đã kết thúc, những phần tử còn sót lại của Khô Lâu Hội của nhao nhao bỏ trốn, chuyển sang hoạt động trong bóng tối, hai quận Ryton và Wright hai quận cũng không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản liên quân được nữa.

Theo Bá tước Pierce ra lệnh một tiếng, cuộc chiến thu hồi lại đất đai bị mất cũng diễn ra có đầu có đuôi không lộn xộn, có thể nói là thế cục rất tốt đẹp.

Chiến tranh đi đến hồi cuối, chủ đề chia tang vật cũng dần dần trở thành chủ lưu. Những chiến lợi phẩm bình thường thì còn dễ xử lý, nhưng khi đến khâu phân chia địa bàn, có thể thu hoạch được bao nhiêu đều nhờ hết vào vận khí.

Chỉ cần dính đến "Lãnh địa" thì tình hình sẽ trở nên vô cùng phức tạp. Tỉnh Đông Nam không giống với những nơi hoang sơ nằm ở biên thùy của vương quốc, khu vực này là vùng có đất đai màu mỡ nhất đẳng, ai cũng không muốn bỏ qua một nơi như vậy.

Có nhiều còn hơn là bị thiếu, nhất định sẽ có người không được chia phần. Chuyện này cũng sẽ liên lụy đến ván cờ của các gia tộc ở sau lưng, không riêng gì chiến công, còn phải dựa vào thế lực và mạng lưới nhân mạch.

Đám quý tộc còn sống sót của quân đoàn số 5 đều rất may mắn. Nhờ vào chuyện "phản Giáo Đình" có liên quan đến chính trị nên không có người nào dám cắt xén quân công của bọn hắn.

Công lao của bọn hắn được quyết định nhanh nhất, mặc dù không có tuyên bố kết quả, nhưng dù là nhà kém nhất cũng có thể mò được một tòa Kỵ sĩ lĩnh, cũng có không ít người tấn thăng Nam tước.

Hudson là người giết Kỵ binh của Giáo Đình nhiều nhất, cộng thêm những công lao khác, hắn được liệt vào hàng ngũ công thần đứng đầu, gần với chiến công đánh giết phân thân Tà Thần.

Kết quả cuối cùng thế nào thì không biết, nhưng căn cứ vào những tin tức nghe được, khả năng cao sẽ được phong Nam tước đất phong.

Kết quả này còn tốt hơn trong dự liệu của Hudson, hắn còn nghĩ là nếu không đủ chiến công thì sẽ dựa vào quan hệ nhân mạch để dàn xếp, nghĩ biện pháp kế thừa đất phong của một vị thân thích xui xẻo nào đó, tiếc là thực lực không cho phép hắn đi đường tắt.

Giang sơn do tự tay mình đánh hạ đương nhiên là sẽ tốt hơn, không cần phải tranh chấp quyền kế loạn thất bát tao kia, đảm bảo một trăm phần trăm hợp pháp, khi ra ngoài giao tiếp cũng càng có sức mạnh.

Mọi chuyện đều đã kết thúc, thư cầu viện của Hudson cũng đã tới được trong tay Nam tước Redman. Chẳng qua hiện giờ hắn không đòi viện binh, mà là kêu "ông già" nhà hắn phát động quan hệ nhân mạch của gia tộc để giúp "con trai cưng" giành lấy một miếng đất phong giàu có và đông đúc.

Nam tước Redman liên tục hỏi đi hỏi lại binh sĩ, sau khi xác nhận tin tức này là chính xác không sai thì ông ta vẫn không dám tin tưởng đây là sự thực.

Mặc dù ông ta cho rằng Hudson có tài năng quân sự, nhưng phần này tài năng này thật sự là có chút quá xuất chúng. Người khác không biết tư quân của gia tộc Koslow là mặt hàng gì, chẳng lẽ ông ta còn có thể không biết sao?

Để Hudson mang binh xuất chinh chủ yếu là vì bảo tồn thực lực của gia tộc, thuận tiện rèn luyện năng lực chỉ huy quân sự của con trai mình một chút.

Redman tuyệt đối không ngờ là cây bài nát nhừ của mình cuối cùng lại có thể tới nhất.

Có lẽ là vì Nam tước Redman xem quá nhập thần, đến lúc ăn cơm đều dùng sai dao nĩa, Nam tước phu nhân cảm thấy không thích hợp nên liền tràn đầy mong đợi hỏi: "Lão gia, có phải là tiền tuyến đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi không?"

Trong lòng bà ta đã bắt đầu cầu nguyện Hudson đi gặp Thần Hi chi chủ. Không có biện pháp, là mẹ của ba đứa con, nàng chỉ có ngần ấy độ lượng.

Trưởng tử của bà ta đã bị Hudson hủy hoại, bà ta lại không có can đảm sử dụng kế hoạch trả thù của Lesul dưới mắt của Nam tước Redman, chỉ có thể vụng trộm cầu nguyện Hudson đi gặp Thần Hi chi chủ càng sớm càng tốt.

"Không có việc gì!"

"Không đúng, cái này nên tính là chuyện tốt, hơn nữa còn là chuyện tốt của toàn bộ gia tộc Koslow."

"Ta muốn ra ngoài một chuyến, chắc là sẽ phải mất mấy ngày. Chuyện trong nhà thì xin nhờ phu nhân quán xuyến." Nam tước Redman cười ha hả nói.

Rõ ràng là Nam tước Redman vẫn còn chưa bị vui đến choáng váng. Ông ta biết là vì chuyện của Lesul mà quan hệ giữa phu nhân nhà mình và Hudson không hợp nhau, cho nên không nói trực tiếp là đã xảy ra chuyện gì.

Là một vị quý tộc hợp cách, khi ông ta biết được bất cứ chuyện gì, trước khi mọi chuyện kết thúc thì đều sẽ không đắc chí.

Tuy nói là chiến công của Hudson sẽ không mất được, nhưng vị trí lãnh địa cụ thể ra sao còn chưa xác định nha!

Nam tước lĩnh thì cũng có đủ loại mà. Vị trí càng tốt, đất đai càng phì nhiêu, cũng mang ý nghĩa là thu nhập tương lai sẽ càng cao.

Lãnh địa có thu nhập càng cao thì mới có khả năng bỏ càng nhiều tiền vào trong quân sự, lúc đó thực lực quân sự cũng sẽ càng mạnh.

Thực lực quân sự càng mạnh không chỉ có thể đảm bảo cho an nguy của gia tộc, mà còn có căn bản để tương lai có thể tiến thêm một bước.

Gia tộc Koslow đã tồn tại hơn ngàn năm, nội tình tích lũy được không nhiều, nhưng dựa vào năng lực sinh sản cực kỳ mạnh, cho nên nhân khẩu cũng không phải là ít.

Chương 90 - Thỏa Hiệp

Gia tộc khác bước lên trước một bước thì sẽ không chịu được áp lực của các phương, nhưng gia tộc Koslow thì khác. Dựa vào hô bằng gọi hữu tụ họp người trong nhà liền có thể có được thực lực sánh vai với trung đẳng quý tộc, đủ để trải qua thời kỳ suy yếu ban đầu.

Không biết có phải là vì may mắn của gia tộc đều đã tiêu hết trên phương diện sinh con hay không mà trong mấy trăm năm nay, con cháu của gia tộc Koslow đều có trình độ rất bình thường.

Đừng nói là dẫn dắt gia tộc tiến thêm một bước, chỉ cần là mạch nào có khả năng tăng thêm một mảnh Kỵ sĩ lĩnh đều đáng giá toàn tộc cùng nhau chúc mừng.

Nếu như không vì thiếu nhân tài kiệt xuất, không lấy được vé vào cửa để tiến thêm một bước, một gia tộc đã hoàn thành tích lũy ban đầu như Koslow đã sớm bước lên hàng ngũ trung đẳng quý tộc rồi.

Chiến tích kinh người của Hudson cũng tạo cho Nam tước Redman một niềm tin mãnh liệt. Mới ra đời mà đã lợi hại như vậy rồi, nếu như lắng đọng mười mấy, hai mươi năm thì chẳng phải sẽ trở thành danh tướng của vương quốc.

Đại lục Aslante chưa bao giờ thiếu chiến tranh, lấy tuổi tác hiện giờ của Hudson, cho dù là ngồi chờ thì cũng có thể chờ được một cuộc đại chiến.

Trên chiến trường tích lũy đủ quân công, thu được một khối lãnh địa càng lớn hơn, lại thêm tất cả nhân mạch ủng hộ, hoàn toàn có khả năng làm cho gia tộc Koslow bước lên hàng ngũ trung đẳng quý tộc.

Người khác sẽ không thể nào hiểu được những gì mà một người cha mong đợi ở đứa con trai của mình. Dưới con mắt đau lòng của Nam tước phu nhân, Nam tước Redman mở cửa phủ khố, lấy ra tích lũy của gia tộc, bước ra bước đầu tiên của cuộc hành trình tặng quà. ...

Hudson còn không biết là cha mình đã bỏ ra tất cả tiền vốn, hắn đang trả lại nông nô binh cho những quý tộc khác với vẻ mặt bất đắc dĩ. Nguyên bản hắn còn nghĩ sẽ bỏ tiền mua lại những binh lính này, đáng tiếc là tất cả mọi người đều không kẻ ngu.

Tuy nói là nông nô binh, nhưng mà sau khi liên tục trải qua các chiến dịch, bây giờ đám nông nô binh này đã thoát thai hoán cốt. Từ lúc đầu chỉ là bia đỡ đạn, lột xác trở thành lão binh.

Đối với một đám quý tộc tư quân bị tổn thương nguyên khí nặng nề mà nói, những nông nô binh này chính là nguồn lực bổ sung tuyệt vời của gia tộc. Thậm chí một vài quý tộc thực sự thiếu người còn trực tiếp bổ sung những lão binh này vào trong đội hộ vệ.

Ngay cả một chút gia thuộc của những quý tộc đã chết trận cũng chạy tới muốn người, khiến cho Hudson binh lực trong tay co rút lại, bốn ngàn, ba ngàn, hai ngàn, một ngàn, tám trăm...

Ngoại trừ mấy gã quý tộc tuyệt tự và những người không có khổ chủ tìm tới cửa, số nông nô binh còn lại đều đã vật quy nguyên chủ.

Hudson còn cho là mình chiếm tiện nghi, không nghĩ chơi tới chơi lui cuối cùng lại là luyện binh giùm người khác.

Khó trách trước đó mọi người vẫn luôn không nhắc tới chuyện trả lại nông nô binh, thì ra là bởi vì hắn thanh danh tại ngoại nên để cho hắn hỗ trợ luyện binh miễn phí.

Không trả là không được, muốn lăn lộn trong giới quý tộc thì nhất định phải tuân thủ quy tắc trò chơi.

Không chỉ phải trả, mà còn phải trả một cách gọn gàng dứt khoát. Người là nhất định không lưu được, nhưng ân tình thì sẽ còn lưu lại.

Hudson cười ha hả đưa tiễn mỗi một vị quý tộc, sau đó nhìn về phía sáu trăm nông nô binh còn lại, trong lòng đang rỉ máu.

Không có cách nào, hai quận Wright và Ryton đều đã bị đánh cho phế. Nhân khẩu chưa đến mức mười không còn một, nhưng thanh niên trai tráng lại thật sự là mười không còn một.

Không quan tâm lãnh địa của hắn ở đâu, trong một khoảng thời gian rất dài sau này đều sẽ gặp phải khốn cảnh thiếu sức lao động. Người đều không có, mở rộng trang bị chính là một chuyện cười.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn hố cha. Lãnh địa của phụ thân nhà hắn có hơn vạn người, chắc là sẽ không kém mấy trăm tên thanh niên trai tráng này, tạm mượn mười mấy, hai mươi năm thì chắc là vấn đề không lớn.

Hudson nhìn đống vật liệu chất đống như núi này liền bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Đáng giá nhất chắc chắn là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, tiếc là Hudson vẫn chưa nghĩ được cách nào thoát khỏi sổ đen săn giết của Giáo Đình, cho nên cũng không thể nào lấy ra.

Hai rương kim tệ, mười sáu rương ngân tệ, ba mươi ba rương đồng tệ, tổng giá trị cũng sẽ không thấp hơn bốn ngàn kim tệ.

Mười xe vải, hai xe lá trà, năm xe muối, một xe hương liệu, 200, 000 pound lương thực, hai rương châu báu, 185 thớt ngựa chạy chậm, 78 con trâu, 430 con dê...

23 thớt chiến mã, 93 bộ áo giáp, 212 thanh đại đao, 136 cây cự phủ, 43 cây cung tên, 26 thanh thiết chùy...

16 viên Ma hạch cấp 1, 5 viên Ma hạch cấp 2, 1 viên Ma hạch cấp 3, 96 viên Ma tinh hạch, một cây Ma pháp trượng , ba bộ trang bị ma pháp bị tổ nhại...

Giá trị của toàn bộ đống vật phẩm này sẽ không kém hơn 1 vạn kim tệ. Mị lực của chiến tranh chính là lớn như vậy đấy. ...

Thành Dadir, bộ chỉ huy liên quân.

Vì vụ phân phối lợi ích sau cuộc chiến mà hiện giờ hai vị Bá tước đang tranh đến mặt đỏ tới mang tai, không còn dáng vẻ ôn tồn lễ độ của lúc trước.

Ở trước mặt lợi ích đều là thân bất do kỷ.

Bá tước Pierce là dê đầu đàn của quý tộc tỉnh Đông Nam, ông ta không chỉ phải tranh thủ lợi ích cho gia tộc Dalton, đồng thời còn phải tranh thủ lợi ích cho những quý tộc trong tỉnh, ít nhất là ở mặt ngoài phải cố gắng một chút.

Hai quận Ryton và Wright đã sớm bị các địa đầu xà coi là vật trong lòng bàn tay, nên đương nhiên là không muốn có thế lực ngoại lai tới chia bánh ngọt.

Mời thần dễ dàng tiễn thần khó, thế cục ở tỉnh Đông Nam này đã đủ phức tạp rồi, nếu như trung tiểu quý tộc bước vào thì không sao, nhưng bây giờ muốn nhúng một tay vào vũng nước này toàn là các thế lực lớn của vương quốc.

Chương 91 - Thỏa Hiệp (2)

Một khi để cho những tên nằm cắm được đinh xuống hai quận thì địa vị bá chủ của gia tộc Dalton sẽ bị xung kích.

Nếu như không nhân lúc phân phối lợi ích như hiện giờ liên hợp các tiểu đệ để ngăn cản những con cường long này ở bên ngoài, vậy thì sau này có muốn đuổi ra cũng sẽ muôn vàn khó khăn.

Đúng là gia tộc Dalton rất mạnh, phóng tầm mắt khắp toàn bộ vương quốc Alpha, thế lực có thể sánh vai với bọn họ cũng chỉ có mười mấy nhà.

Có lẽ diện tích đất phong của gia tộc Dalton không phải rộng nhất trong hàng ngũ các thế lực lớn, nhưng trình độ giàu có của lãnh địa thì lại là số một số hai, mọi người đã thèm cái vùng đất màu mỡ ở tỉnh Đông Nam này cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai.

Đứng trên lập trường của Quốc vương, làm cho những thế lực lớn này tranh đấu lẫn nhau, duy trì lực lượng chính trị trong quốc nội ở thế cân bằng mới là có lợi nhất.

Cách cục chính trị của tỉnh Đông Nam đã bị phá vỡ, nếu như không có ngoại lực tham dự, vậy thì sớm muộn gì đại bộ phận địa bàn của quận Ryton và Wright sẽ rơi vào trong tay của gia tộc Dalton hết.

Dù là bây giờ Bá tước Pierce rất rộng lượng mà biểu thị nguyện ý chia đại bộ phận chiến lợi phẩm cho trung tiểu quý tộc, nhưng từ trước tới giờ, những chuyện như sát nhập và thôn tính đều không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thời gian càng dài thì sẽ phát hiện, sau khi rất nhiều trung tiểu quý tộc thu được đất phong, trong vòng mấy chục năm sau đó đều sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà lần lượt mất đi.

Chỉ khi nào vượt qua được giai đoạn đầu suy yếu và có nội tình tích lũy qua nhiều thế hệ thì mới được xem như chân chính đứng vững gót chân.

Mà các đại quý tộc thì khác. Thịt đã nuốt vào liền có khả năng tiêu hóa hết. Mặc dù mỗi lần ăn không tính là nhiều, nhưng tích lũy lại cũng là một con số lớn.

Cho dù là vì chú ý tướng ăn mà không tận lực sát nhập và thôn tính lãnh địa, nhưng dưới hiệu ứng người mạnh sẽ càng mạnh, địa bàn mà các đại quý tộc khống chế sẽ không ngừng bành trướng.

Khi thấy các đại thế lực ở quốc nội đều chạy tới tỉnh Đông Nam để kiếm một chén canh, xuất phát từ chính trị cân bằng, cho nên Quốc vương đương nhiên sẽ thuận nước đẩy thuyền.

Bá tước Vlado là người chấp hành chuyện này, cũng là người đại diện cho Quốc vương, đồng thời cũng đại diện cho các đại thế lực muốn cắm một cây đinh ở tỉnh Đông Nam này.

Bá tước Pierce xoa trán rồi nghĩa chính ngôn từ nói: "Vinh quang của quý tộc là thứ không thể bị khinh nhờn, công bằng chính là gốc rễ lập quốc của vương quốc, chúng ta nhất định phải ưu tiên đảm bảo cho lợi ích của những công thần đã bình định cuộc phản loạn lần này!"

Thay vì bị ép chia lãnh địa cho những con quá giang long này, Bá tước Pierce tình nguyện để lại cho tiểu đệ nhà mình.

Mặc dù đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam đều không hề an phận, nhưng so với những kẻ săn mồi tham lam kia thì dễ thương hơn nhiều lắm.

Giữa hai cái hại lấy cái nhẹ hơn.

Cho dù các tiểu đệ có dã tâm lớn đến đâu thì cũng không có thực lực để hoàn thành cái dã tâm đó, những lãnh địa này chỉ là tạm thời gửi trong tay bọn họ, sớm muộn cũng sẽ có ngày bị gia tộc Dalton đòi lại.

Nhưng những con quá giang long này thì khác, tất cả mọi người là kẻ săn mồi đứng trên đỉnh kim tự tháp, sau khi ăn rồi thì rất hiếm sẽ nhổ ra. Một khi để cho bọn họ vào đây, vậy thì sẽ có thêm một đám người giành ăn.

"Đương nhiên là phải đảm bảo lợi ích của công thần, nhưng chúng ta cũng không thể không cân nhắc đến thiện ý mà các phương thả ra."

"Tổng đốc các hạ, vương quốc Alpha là một tập thể đoàn kết. Chúng ta không thể chỉ hạn chế ánh mắt ở trong cái Đông Nam này, mà còn phải cân nhắc đến vấn đề toàn cục khác." Bá tước Vlado trực tiếp ám chỉ nói.

Tiếc là Bá tước Pierce lại không có hứng thú với loại cành ô liu này, thậm chí còn bài xích.

Các đại thế lực trong vương quốc Alpha đều tuân theo quy tắc là mạnh ai người nấy chơi, rất hiếm khi xảy ra những hành vi quá giới hạn. Nhưng mà từ khi Caesar III kế vị thì tình huống này liền phát sinh biến hóa.

Quốc vương cố gắng khuyến khichs các đại thế lực vươn tay ra ngoài, lúc đầu thì mọi người còn có thể chống cự dụ hoặc, tuân thủ quy tắc trò chơi, chỉ chơi ở một phần ba mẫu đất của nhà mình, nhưng rất nhanh liền có người không thể khống chế được sự tham lam mà bước ra bước đầu tiên.

Có người dẫn đầu ăn được thịt, rất nhanh liền xuất hiện những kẻ đến sau. Chỉ là những chuyện như sát nhập, thôn tính, đại phát triển trong dự đoán lại không xảy ra, ngược lại còn bởi vì tranh giành lợi ích với nhau mà ra tay kéo chân sau.

Dựa vào thủ đoạn chính trị tá lực đả lực, mấy nhà đại quý tộc có dấu hiệu đuôi to khó vẫy đều bị Caesar III tìm cơ hội lần lượt gõ một lần, không còn dám kiêu căng phách lối nữa.

Mới chính trị lại trở về thế cân bằng, vương quyền vốn đã ngày càng suy sụp nay lại được Caesar III làm cho dục hỏa trùng sinh giốnhg như kỳ tích.

Nếu không phải vì vương thất đã mất đi rất nhiều thực lực và địa bàn trong cuộc chiến lục địa lần trước thì Caesar III có thể đã trở thành một đời hùng chủ.

Gặp được một vị lão đại như vậy, Bá tước Pierce tự hiểu là mình chơi không lại, cho nên vẫn luôn biểu hiện ra rất an phận. Dù là mồi nhử có lớn đến đâu thì ông ta cũng rất khắc chế.

Đáng tiếc là chỉ có một mình ông ta khắc chế, những đồng liêu khác thì không. Dù sao tỉnh Đông Nam là nơi rất giàu có, là một vị đại địa chủ hạnh phúc, ông ta cảm thấy những lãnh địa nát bên ngoài không đáng giá để mình ra tay cướp đoạt.

Nhưng những đại quý tộc khác thì không nghĩ vậy, nhất là đám người ở phía bắc kia, đất đai của họ vốn đã cằn cỗi, còn thường xuyên bị thú nhân quấy rối, sức sản xuất bị ảnh hưởng rất lớn.

Vì chống cự thú nhân xâm lấn, mỗi người đều cực kì hiếu chiến, tài chính lại thiếu hụt rất nhiều, đều nhờ vào vương quốc phụ cấp mới có thể cầm cự.

Chương 92 - Cơ Hội Chỉ Dành Cho Người Có Chuẩn Bị

Trong những năm gần đây, mặc dù Bắc Cương không xảy ra đại chiến, nhưng các cuộc chiến nhỏ lại chưa từng đứt đoạn. Nếu như muốn tích lũy quân công thì đây chính là một sự lựa chọn rất tốt.

Chỉ là quân công dễ kiếm, nhưng đất phong Bắc Cương lại không dễ phòng thủ! Cực cực khổ khổ bận rộn một năm, đến mùa thu hoạch thì lại bị thú nhân chạy đến hỏi thăm .

Các đại quý tộc đều cho con cháu tới Bắc Cương mạ vàng, rất nhiều người đều lấy được quân công phong tước, nhưng đất phong Bắc Cương lại bị mọi người đùn đẩy, đợi khi có lãnh địa khác liền xin đổi.

Biết là mình không thể từ chối được, Bá tước Pierce liền hung ác nhẫn tâm nói: "Tỉnh Đông Nam cũng là một phần của vương quốc, đương nhiên là phải cân nhắc đến vấn đề toàn cục, nhưng cũng không thể bỏ qua yêu cầu của các quý tộc bản địa được. '

"Xét thấy công thần của vương quốc thiếu rất nhiều đất phong, chúng tôi có thể nhường lại một chút lãnh địa, nhưng vì để trấn an cảm xúc của mọi người, lần phân đất phong hầu này chỉ có thể giới hạn ở Nam tước lĩnh."

"Là Tổng đốc của tỉnh Đông Nam này, ta nguyện ý làm gương tốt, thể hiện tinh thần khiêm nhường của quý tộc, từ bỏ chiến công phong thưởng lần này."

Nghe được ba chữ "làm gương tốt", Vlado liền thầm mắng một tiếng vô sỉ. Người không biết còn tưởng rằng chiến công của Pierce rất hiển hách, nhưng là một vị Tổng đốc tỉnh Đông Nam, bình định các cuộc phản loạn phát sinh trên địa bàn vốn là trách nhiệm của ông ta.

Không có truy cứu trách nhiệm hai quận thất thủ đã là nể mặt gia tộc Dalton rồi. Lần này vốn là thuộc về lấy công chuộc tội, lúc này lại nói là từ bỏ quân công, quả thật là đang kể chuyện cười.

Nhìn như Bá tước Pierce từ bỏ phong thưởng, nhưng trên thực tế thì gia tộc Dalton cũng thu hoạch được không ít. Đám con cháu mạ vàng bên ngoài cũng không tuyên bố là sẽ từ bỏ cơ hội thu hoạch đất phong lần này.

Gia tộc Dalton xem như địa đầu xà, nhưng lại bị một đám cường long muốn nhúng tay vào tỉnh Đông Nam đẩy vào hoàn cảnh lúng túng.

Đối với trung tiểu quý tộc mà nói, Nam tước lĩnh đúng là một sự dụ hoặc không nhỏ, nhưng đối với những đại quý tộc mà nói, đây chỉ là gân gà.

Đúng là cây đinh này đã cắm vào được, nhưng mà tiềm lực lại có hạn. Cho dù có phát triển tốt như thế nào thì cũng đã có sẵn hạn mức ở đó.

Trừ phi gia tộc chịu đầu nhập thêm, không để ý tướng ăn mà chơi trò sát nhập, thôn tính, nhưng chuyện này chỉ cần không cẩn thận liền sẽ tổn thất danh vọng, làm cho mọi người chống lại.

Bá tước Vlado còn định phản bác, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chân thật đáng tin của Bá tước Pierce liền hiểu rằng đây đã là ranh giới cuối cùng của gia tộc Dalton, lão ta không muốn làm mất lòng Pierce nên chỉ đành gật đầu đồng ý

"Ta sẽ chuyển cáo lại đề nghị của Tổng đốc các hạ lên vương đô, kết quả cuối cùng như thế nào thì còn phải chờ Quốc vương bệ hạ quyết định!"

Cao tầng đang đánh cờ, phía dưới cũng không nhàn rỗi. Sau khi thanh toán xong đám phản quân nằm trong khu vực mà mình phụ trách, Hudson cũng theo mọi người tham gia vào lần hoạt động này.

Ở thời điểm này, ân tình mà trước đó bán đi lại bắt đầu phát huy tác dụng. Đều là người lăn lộn trong giới quý tộc, nhà ai mà không có một chút quan hệ chứ?

Nhờ các mối quan hệ này, Hudson đã có cơ hội lộ diện ở trước mặt những quý tộc nắm giữ đại bộ phận thực quyền trong phủ tổng đốc.

Diêm Vương không dễ chọc, tiểu quỷ cũng khó quấn.

Đột nhiên có địa vị cao sẽ rất dễ làm cho người khác ghen ghét. Hắn không dám hi vọng chỉ với một lần bái phỏng liền được những người này giúp sức, nhưng ít nhất cũng giảm bớt xác xuất bị người nhằm vào.

Chủ yếu vẫn là mạng lưới quan hệ của gia tộc không nằm trên người Hudson, ra ngoại giao thì hắn cũng chỉ có thể đại diện cho bản thân, mà không phải gia tộc Koslow.

Nói đúng ra thì Nam tước Redman cũng chỉ có thể đại diện cho mạch của ông ta ở gia tộc Koslow. Muốn đại diện cho toàn bộ gia tộc thì nhất định phải tổ chức tông tộc đại hội mới được.

Ai bảo mấy trăm năm trước mạch của tộc trưởng đã bị thú nhân xâm lấn mà bất hạnh đứt đoạn truyền thừa, lại còn không kịp chỉ định người thừa kế?

Quan hệ huyết mạch cách nhau quá xa, thật sự là làm không rõ nên để ai tới kế thừa chức vị tộc trưởng, tất cả các mạch đều muốn tranh đoạt danh phận chính thống, không ai nhường ai.

Mấu chốt nhất vẫn là tổ địa của gia tộc cũng đã bị mất. Lúc đó đang ở trong thời kỳ chiến tranh, tất cả các mạch tranh chấp không ngừng đã dứt khoát đưa ra ước định, chờ sau khi thu hồi được tổ địa đã rồi bàn lại.

Đáng tiếc là mãi đến khi cuộc đại chiến kết thúc mà gia tộc Koslow cũng không thể thu hồi lại tổ địa, chức vị tộc trưởng cũng liền tiếp tục được để trống.

Phúc hề họa hề, mặc dù gia tộc Koslow không có tộc trưởng, tất cả các mạch đều tự làm theo ý mình, nhưng cũng tránh khỏi bị người kiêng kị.

Khoảng cách sinh ra đẹp. Tất cả con cháu của các mạch đều tự mình phát triển ở trời nam biển bắc, không có xung đột lợi ích, cộng thêm mấy năm mới gặp mặt một lần, cho nên quan hệ của mọi người đều rất tốt.

Dựa vào nhân khẩu thịnh vượng, khai chi tán diệp khắp nơi, thậm chí còn phát triển đến bên ngoài vương quốc. Cho nên danh tiếng trong vòng quý tộc vương quốc của gia tộc Koslow cũng dần nhỏ lại.

Từ trước tới này quý tộc đều chưa bao giờ thiếu chuyện phiền lòng, tình huống của gia tộc Koslow đã được xem là tốt.

Lão tổ tông để lại cho mọi người phương pháp xử lý mâu thuẫn nội bộ tốt nhất chính là - chia.

Sau đó lại có một vị lão tổ tên là Frederick còn tiến thêm một bước, trực tiếp lập ra quy củ: Trưởng tử kế thừa gia nghiệp, thứ tử trưởng thành phải rời khỏi quê hương đến nơi khác lập nghiệp.

Thấy hiệu quả của quy củ này không tệ, tất cả các mạch đều nhao nhao bắt chước. Từ nay về sau, gia tộc Koslow cũng rất ít xuất hiện nội bộ phân tranh.

Cho dù là con cháu bất tài, cùng lắm cũng chỉ có trình độ cỡ Lesul mà thôi. Chỉ cần là người sáng dạ thì sẽ không ở nhà kiếm chuyện.

Chương 93 - Cơ Hội Chỉ Dành Cho Người Có Chuẩn Bị (2)

Không phải là không có quý tộc nào muốn bắt chước kinh nghiệm thành công này. Đáng tiếc điều kiện tiên quyết để thành công là phải có nhiều con cái, nhân khẩu không đủ thịnh vượng mà chơi chiêu này thì sẽ rất dễ xảy ra tình trạng tuyệt tự.

Dù sao trên lục địa Aslante này thứ khác không nhiều, chỉ có nhiều chiến tranh. Nếu như chưa từng trải qua tám trận mười trận chiến tranh thì cuộc sống của vị quý tộc đó là không hoàn chỉnh.

Người bận nhất không phải là những quý tộc có đủ chiến công, chỉ đợi đất phong như Hudson. Mà chính là đám người không đủ chiến công, nhưng lại có quan hệ thân thích với quý tộc của hai quận Wright và Ryton.

Cuộc tranh đoạt quyền thừa kế mới thật sự là các hiển thần thông. Không riêng gì quý tộc ở tỉnh Đông Nam, ngay cả một ít quý tộc ở ngoài tỉnh cũng tham gia vào cuộc chiến này.

So tổ tông, so nhân mạch, so chiến công, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, ngay cả Hudson cũng nhận được lễ vật, chỉ vì có thể nhận được sự ủng hộ về mặt dư luận.

Vì bổ sung số tiền bỏ ra để tặng quà lần trước, đối với mấy chuyện thu hoạch ngoài ý muốn được dâng tới tận cửa này, Hudson đều là ai đến cũng không có cự tuyệt, bất quá giới hạn của việc ủng hộ nằm ở chỗ không bị quấy rối.

Không có cách nào, mặc dù đám người này quăng lưới rất rộng, nhưng những thứ đưa tới thật sự là quá keo kiệt, còn keo kiệt hơn cả quà tặng của Hudson nữa.

Phải biết, vì vớt được một khối đất phong tốt, Hudson đều đã bỏ ra lễ vật trị giá hơn ngàn kim tệ, ngay cả phủ tổng đốc mà hắn cũng chuẩn bị hậu lễ đi bái phỏng một lần.

Đáng tiếc là ngưỡng cửa của Bá tước Pierce quá cao, mặc dù có thể gặp mặt, nhưng lần đó lại được tiếp đãi chung với mấy chục tên quý tộc.

Rõ ràng là một vị tiểu kỵ sĩ có chiến công hiển hách như hắn còn chưa đủ tư cách để cho những đại nhân vật này có thể đối đãi đặc biệt.

Đối với một vị Bá tước lão gia ngày bận trăm công nghìn việc, có thể bớt ra một chút thời gian tiếp đãi đã là rất bình dị gần gũi rồi. Nếu như đổi sang thời điểm khác, cùng lắm chỉ là một thành viên nào đó của gia tộc Dalton ra tiếp đãi mà thôi.

Người có thể bái phỏng thì hắn đã bái phỏng rồi, số còn lại đều là những người mà hắn không đủ trình để gặp.

Ví dụ như vị đặc sứ Quốc vương kia, Hudson thật sự không thể tìm được phương pháp nào để dâng lễ vật.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, tặng lễ chưa chắc sẽ được đại nhân vật chú ý, nhưng không tặng lẽ thì khả năng cao là sẽ bị nhớ thương.

Lãnh địa chậm chạp không ổn định, Hudson cũng liền nhàn rỗi. Không phải đi tham gia yến hội thì chính là đang trên đường tham gia yến hội, thỉnh thoảng bản thân hắn cũng muốn tổ chức một buổi yến hội.

Cuộc giao lưu của quý tộc diễn ra một cách giản dị tự nhiên như vậy đấy. Đáng tiếc những người tham dự đều là đại nam nhân, không có sự xuất hiện của tiểu thư quý tộc xinh đẹp, làm cho yến hội trở nên có phần tẻ nhạt vô vị.

Nửa đêm, sau khi kết thúc một ngày giao lưu, Hudson vừa trở lại trụ sở của mình thì nhìn thấy gấu con đang hưởng dụng thịt ma thú mà hắn trân tàng.

"Hudson, làm rất tốt! Không ngờ là con lại có duyên với ma thú như vậy, còn có thể nhận được sự ưu ái của Đại Địa Chi Hùng."

Lời nói của Nam tước Redman lập tức dập tắt nộ khí vừa mới dâng lên trong lòng Hudson. Hắn còn tưởng rằng là có tên vệ binh gan to bằng trời nào dám lấy thịt ma thú của hắn để lấy lòng gấu con, còn đang chuẩn bị giết gà dọa khỉ tới, bây giờ thì không cần nữa.

Đa số người trong đội ngũ của hắn đều được mang từ nhà ra, làm sao có thể không biết Nam tước Redman được? So với vị quan chỉ huy là Hudson thì người trước mắt này mới là chủ nhân thực sự của bọn hắn.

"Phụ thân, sao ngài tới nhanh vậy?" Hudson có chút ngạc nhiên hỏi.

Mặc dù biết rằng Nam tước Redman sẽ chạy tới móc nối quan hệ dùm hắn, nhưng hắn không ngờ là sẽ tới nhanh như vậy, trong lòng còn có chút xúc động.

Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt mệt mỏi Nam tước Redman liền biết là ông ta đã cưỡi khoái mã chạy tới rồi. Có thể thấy được ông ta xem trọng chuyện này không hề kém hơn Hudson.

"Chuyện như vậy thì đương nhiên là phải càng nhanh càng tốt. Nếu như tới chậm, bị người khác chiếm được tiên cơ, vậy thì chẳng phải sẽ hối hận chết à!"

Mệt mỏi thì mệt mỏi, nhưng khi nhìn xem con trai mình nhất phi trùng thiên, là một người cha, Redman thật sự cảm thấy rất cao hứng.

Trong khi nói chuyện, ông ta mở một cái hộp ra rồi thận trọng lấy ra hai tấm da dê bên trong đưa cho Hudson.

Trên hai tấm da dê là những đường cong rậm rạp chằng chịt cùng với những chữ ghi chú nho nhỏ, thần sắc Hudson chấn động. Nội dung bên trên chính là địa đồ của hai quận Wright và Ryton. Ngay cả một chút tài nguyên quan trọng cũng được gia tộc Koslow dùng ám ngữ đánh dấu ra.

"Không cần kinh ngạc, những vị quý tộc có nội tình thâm hậu đều sẽ có thứ này. Mặc dù gia tộc Koslow không phải là đại gia tộc, nhưng cũng được truyền thừa hơn ngàn năm."

"Huống chi, gia tộc cũng có căn cơ ở hai quận Wright và Ryton này. Tiếc là hai tên xui xẻo là Garrit và Weber đã mất mạng trong cuộc chiến lần này."

"Cũng may là bọn họ đều có con trai ở bên ngoài, không bị phản quân toàn diệt, chung quy vẫn có thể bảo vệ được cơ nghiệp."

"Cả cha con Adrian đều hiệu lực cho gia tộc Dalton, cũng tích lũy được không ít công lao, nếu như không có xảy ra bất trắc, lần này khả năng cao là có thể mò được một khối đất phong."

"Không biết là tình huống của Leicester và Crow như thế nào nào. Nếu như bọn họ cũng thu được đất phong, vậy thì trong tương lai gia tộc Koslow ta sẽ có được quyền nói chuyện ở hai quận này."

Nghe xong những lời mà Nam tước Redman nói, Hudson đột nhiên phát hiện hình như gia tộc của mình mới là người thắng lớn nhất trong cuộc chiến tranh lần này.

Chương 94 - Muốn Khoáng Hay Muốn Ruộng

"Yên tâm đi, phụ thân. Tình huống của Kỵ sĩ Adrian rất tốt, đang trông cửa chính cho Bá tước Pierce, hôm qua con còn đi bái phỏng qua."

"Về phần Kỵ sĩ Leicester và Nam tước Crow, ngay khi yến hội vừa kết thúc thì con cũng đã gặp mặt họ rồi. Chẳng qua gần đây mọi người đều đang bề bộn nhiều việc, có được như ý nguyện hay không thì còn phải xem những chuẩn bị sau này."

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Hudson lại không hề xem trọng mưu đồ của bọn họ. Không có cách nào, trong cuộc chiến tranh này, gia tộc Koslow thu hoạch được nhiều lắm.

Nếu như là dựa vào chiến công để phong tước thì sẽ có người khó chịu, nhưng bị giới hạn bởi quy tắc trò chơi nên cũng không dễ gì ngăn cản được.

Đáng tiếc là vận may của bọn họ không tốt, không có đủ chiến công. Chỉ có thể chuyển mục tiêu sang thân phận quyền kế thừa để chiếm đoạt, mà chuyện này lại rất rối.

Nếu như Kỵ sĩ Adrian không có được đất phong thì có lẽ bọn họ còn có mấy phần cơ hội. Nhưng nghe ý trong lời nói của Nam tước Redman, từ đời phụ thân thì Adrian đã bắt đầu hiệu lực cho gia tộc Dalton rồi, không có công lao cũng có khổ lao, không có đạo lý không cho được một khối đất phong.

Một Kỵ sĩ lĩnh + Một Nam tước lĩnh, trong hàng ngũ tiểu quý tộc thì chuyện này đã đủ chói mắt rồi. Nếu lại thu thêm khối đất phong thứ ba, vậy thì những quý tộc không thu hoạch được gì sẽ nghĩ như thế nào?

Có lẽ đám quý tộc này không làm nên chuyện gì, nhưng tuyệt đối không thiếu năng lực gây chuyện.

Hudson mở tấm bản đồ thô sơ giản lược rồi nhìn lướt qua một lần, rất nhanh hắn liền chọn được mười mấy cái mục tiêu.

Hoặc là nơi giao thông trọng yếu, hoặc là khu vực có đất đai phì nhiêu, hay là địa phương có khoáng sản, nơi nào cũng là những chỗ giàu có. Tùy tiện lấy được một trong số đó thì cũng đều là kiếm lời lớn.

"Ta chỉ có thể cố gắng thử xem, bây giờ đang có không ít thế lực nhìn chằm chằm vào hai quận này. Không riêng gì quý tộc ở tỉnh Đông Nam, mà còn có những thế lực lớn đến từ vương đô và những địa khu khác.

"Nhất là những quý tộc ở phía bắc, nếu như có cơ hội xuôi nam thì bọn họ sẽ không bỏ qua đâu. Quan trọng nhất chính là trong tay họ không thiếu chiến công, chuyện này cũng làm cho họ có nhiều quyền nói chuyện hơn."

"Ưu thế lớn nhất để chúng ta có thể cạnh tranh được với họ chính là thời gian cắm rễ ở tỉnh Đông Nam này lâu hơn, có thể dễ dàng nhận được sự ủng hộ của các quý tộc bản địa."

"Thứ yếu chính là gia tộc Koslow ta quá yếu, không thể nào tạo được uy hiếp với gia tộc Dalton, cho nên có thể nhận được sự ủng hộ của Bá tước Pierce." Nam tước Redman tỉnh táo phân tích nói.

Rõ ràng là ông ta hiểu rất rõ về thời cuộc chính trị trong vương quốc. Không hề nghĩ rằng chỉ có quý tộc bản địa mới tham dự vào cuộc cạnh tranh này.

Đúng là khi so với đám đồng liêu thì chiến công của Hudson nhiều hơn, nhưng khi so với đám quý tộc quanh năm đóng quân ở biên giới phía bắc, thường xuyên liều mạng với thú nhân thì còn kém xa lắm.

Đối với những vị công thần này, vương quốc nhất định phải khen thưởng. Gần như mỗi năm ở phía bắc đều có quý tộc đất phong sinh ra, chẳng qua đa số những người này đều có đức độ, nhao nhao từ chối khéo đất phong mà vương quốc ban thưởng.

Không có gì kỳ quái, so với những khu vực khác có thế cục ổn định trong vương quốc thì chính trị ở bắc địa được thanh tẩy nhanh nhất. Chỉ cần trải qua vài trận chiến tranh là những trung tiểu quý tộc có thực lực nhỏ yếu đều sẽ bị đào thải.

Những khu vực tốt nhất ở Bắc Cương đều đã nằm trong tay của các đại quý tộc. Những khu vực còn không phải là quá cằn cỗi thì chính là phải chịu thú nhân uy hiếp.

Có thể sánh với đất phong không có người, nửa chút ích lợi cũng không thấy, nhưng lại phải gánh chịu nghĩa vụ của lãnh chúa đất phong, dù là Hudson cũng không muốn.

Đám trung tiểu quý tộc, bao gồm cả gia tộc Koslow, đều không thể nào chịu được thú nhân thường xuyên tàn phá, bị ép phải dời đi nơi khác phát triển.

Trải qua hai trăm năm thanh tẩy, vùng Bắc Cương đã trở thành địa bàn của mấy nhà đại quý tộc, bắt đầu từ thời khắc đó, tình hình cũng phát sinh biến hóa.

Không còn tiểu quý tộc để cướp nữa, thú nhân chỉ có thể đi cướp của đại quý tộc. Dù rằng những kẻ này đều không dễ chọc, nhưng bụng đói quá, không ai còn quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Mỗi khi đến mùa thanh hoàng bất tiếp (mùa lúa chưa chín nhưng đã ăn hết lúa cũ), thú nhân liền sẽ chạy tới tập kích quấy rối bắc địa, đám đại quý tộc kia cũng bị bọn chúng chơi đến dục tiên dục tử.

Đánh thắng thì lỗ vốn, đánh thua thì càng lỗ. Thú nhân giống như là bệnh vảy nến đang dính trên người bọn hắn, không ngừng hút lấy huyết dịch, có muốn vứt thế nào cũng không được.

Lúc này, các đại quý tộc mới biết được chỗ tốt khi có trung tiểu quý tộc. Đáng tiếc là mọi người đã bị hố sợ, cho dù là có rất nhiều chính sách ưu đãi thì cũng có rất ít quý tộc dám đi cắm rễ.

Đương nhiên, theo cái nhìn của Hudson, nguyên nhân quan trọng nhất có ít người tới bắc địa chẳng qua vì rủi ro và lợi ích không tỷ lệ thuận với nhau.

Đừng nói là trung tiểu quý tộc, một khi gặp phải thú nhân xâm lấn với quy mô lớn, ngay cả đại quý tộc cũng sẽ toang.

Cuộc chiến tranh đại lục lần trước, vương quốc Alpha tổn thất nặng nề, ngay cả vương thất cũng mất đi 3 tỉnh thuộc Bắc Cương, cũng là nguyên nhân làm cho sức mạnh của vương thất bị suy giảm.

Cũng có không ít đại quý tộc bị đánh tàn phế, nếu không nhờ có viện binh của các quốc gia khác thì vương quốc Alpha đã trở thành một phần của lịch sử.

Hudson cảm thấy nguyên nhân chủ yếu mà những người bạn hàng xóm không bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn dốc hết vốn liếng để trợ giúp vương quốc Alpha chẳng qua chỉ là không muốn làm hàng xóm với thú nhân mà thôi.

Chương 95 - Sơn Mạch Salam

Về vấn đề này, vương quốc Warhammer và công quốc Mosey ở bên cạnh là có tiếng nói nhất. Kể từ khi vương quốc Alpha ném thành mất đất, bắt đầu tiến hành chiến lược thu hẹp, lãnh thổ của bọn hắn liền bị động nối liền với đế quốc Thú Nhân.

Vốn là một mình vương quốc Alpha đối mặt với sự uy hiếp của thú nhân, nay đã biến thành ba nhà cùng nhau ứng đối. Kết quả là từ khi làm hàng xóm với thú nhân thì lãnh thổ của bọn hắn liền chưa từng bành trướng.

Mặc dù vương quốc Alpha ném thành mất đất, nhưng lại có thêm hai thằng xui xẻo gánh vác hỏa lực, áp lực giảm mạnh. Trải qua hơn mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức, tổng lực của vương quốc lại còn tiến thêm một bước.

Hiện giờ đám người ở phía bắc đang kêu gào đòi liên hợp với hai người bạn hàng xóm để khởi xướng phản công đế quốc Thú Nhân, thu lại quê hương của vương quốc.

Đương nhiên, những loại khẩu hiệu như thế này nghe một là được. Nếu như thật sự có khả năng làm được thì ba vương quốc đã sớm liên thủ đánh vào rồi, há sẽ một mực nén giận.

Thú nhân không dám trắng trợn xâm lấn, không phải vì sợ ba vương quốc liên thủ, chân chính làm cho bọn chúng kiêng kỵ chính là những quốc gia loài người khác cũng sẽ tham gia vào cuộc chiến này.

Bá chủ của lục địa Aslante này vẫn là nhân tộc, nếu không vì nhân tộc chia ra thành mấy chục cái quốc gia, những chủng tộc khác căn bản sẽ không có không gian sinh tồn.

Có thêm một đám đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, Hudson suy tư một chút rồi lại xóa đi mấy mục tiêu. Trực giác nói cho hắn biết, làm người thì đừng nên quá tham lam.

"Phụ thân, gia tộc đã có lãnh địa ở quận Ryton, theo như cơ chế cân bằng thì lãnh địa của con có khả năng cao là sẽ được đặt ở quận Wright."

"Nếu như trực tiếp tranh đoạt đất phong ở quận Wright thì xác suất thành công sẽ lớn hơn một chút. Thật sự không được thì lùi lại mà cầu việc khác."

"Lần này tẩy bài lớn như vậy, chắc chắn sẽ có không ít lãnh địa bị chia tách, sát nhập, những bộ phận mới sát nhập vào lãnh địa cũng có thể cân nhắc. Nếu như vận hành thoả đáng, không chừng ích lợi có thể sẽ càng lớn."

Lãnh thổ vốn có đã được xác minh phạm vi cụ thể, muốn chiếm nhiều là chuyện căn bản không có khả năng.

Nhưng những lãnh địa được gầy dựng lại thì khác, tất cả các vùng biên giới đều sẽ được phân chia lại. Chỉ cần quan hệ nhân mạch đủ rộng, đường biên giới cũng có kéo dài thêm 180 mét, diện tích này cũng đã có thể xây thêm được một ngôi làng rồi.

Trong khi nói chuyện, ngón tay của Hudson chỉ vào một góc ở miền nam quận Wright. Nơi đây ngoài 3 Kỵ sĩ lĩnh ra, lãnh địa còn lại đều là của Tử tước Alphonse.

Người sở hữu 3 Kỵ sĩ lĩnh kia có tuyệt tự hay không thì Hudson không biết, nhưng hắn biết là Tử tước Alphonse đã ngủm thật rồi.

Chỉ riêng tòa thành Dadir mà ông ta để lại cũng đã đủ mê người rồi, một nửa lãnh địa còn lại sẽ không có người dám nuốt một mình. Ngay cả gia tộc Dalton cũng không dám làm như vậy.

Trừ phi Quốc vương sắc phong một vị vương tử tới đây, nhưng thế hệ hiện giờ của vương quốc Alpha chỉ có một dòng độc đinh, còn phải lưu lại vương đô để kế thừa vương vị, không có khả năng tới đây cướp địa bàn.

Mấy ngọn núi nhỏ không đáng chú ý này có thể làm cho Hudson chú ý là vì nơi đó có một mỏ quặng sắt, số lượng dự trữ cũng không thấp.

Nguyên nhân chủ yếu chưa được khai thác với quy mô lớn là vì quận Wright này thiếu than đá, chỉ có thể dựa vào than củi dã luyện, hiệu suất sản xuất không cao.

Đây là tai hại, cũng là ưu thế. Nếu như nơi đó còn có thêm một mỏ than thì cũng không tới lượt Hudson đi tranh.

"Hudson, con phải nghĩ cho kỹ. Đúng là quặng mỏ Salam có dự trữ một số lượng quặng sắt rất phong phú, trước đây khi được phát hiện ra còn làm chấn động toàn bộ tỉnh Đông Nam."

"Đáng tiếc toàn bộ tỉnh Đông Nam này đều thiếu than đá, chỉ có một vài mỏ than, hơn nữa phẩm chất đều quá thấp. Những đồ sắt được dã luyện ra cũng có chất lượng không mấy khả quan, căn bản không thể dùng để rèn đúc binh khí."

"Bởi vì chi phí vận chuyển quá cao, Tử tước Alphonse vẫn luôn sử dụng than củi để dã luyện, đồ sắt sản xuất ra chỉ có thể dùng để chế nông cụ và những vật phẩm hằng ngày như nồi sắt."

"Mặc dù mỏ sắt rất đáng giá, nhưng mà nơi đó đất đai tương đối cằn cỗi, sản lượng lương thực không cao, muốn tự cung tự cấp cũng là chuyện khó khăn."

"Tổng hợp lại, lợi ích mà con có thể lấy được cũng sẽ không quá cao, kém xa giá trị của mấy khối đất phong khác."

Nam tước Redman thành khẩn nhắc nhở.

Giải thích là chuyện không thể nào, hắn cũng không thể nói là kiếp trước mình đã từng học được tri thức luyện thép, có thể nâng cao hiệu suất và chất lượng của dã luyện nha?

"Phụ thân đừng vội, đây chỉ là một phương án trong lựa chọn mà thôi. Những đánh dấu trên bản đồ đều là tư liệu của quá khứ, tình huống cụ thể như thế nào thì vẫn phải đích mình tới xem mới biết được".

"Nếu như đất đai quá cằn cỗi, vậy thì không cần cái quặng sắt này nữa, từ bỏ địa phương này luôn, mưu cầu những nơi phì nhiêu khác."

Trong khi nói chuyện, Hudson còn dùng tay chỉ vào gấu con. Sắc mặt vốn đang khó coi của Nam tước Redman cũng lập tức khá nhiều.

Từ trước tới giờ, thủ đoạn tìm mỏ trên lục địa Aslante này đều tràn đầy ma huyễn. Hoặc là mời Luyện kim sư, hoặc là sử dụng Ma thú có thiên phú đặc thù.

Đại Địa Chi Hùng là con cưng của đất mẹ, trời sinh chính là một người thợ tìm khoáng mạch ưu tú, chẳng qua ngoại giới đều chỉ chú ý vào lực lượng cường đại của nó.

Nam tước Redman và Hudson chính thức bắt đầu kéo màn về cuộc đua mối quan hệ. Hành động trước đó chỉ có thể xem như khởi động.

Cũng là tới cửa bái phỏng, nhưng Hudson rõ ràng cảm nhận được lần này không giống nhau với lần trước. Nguyên nhân chủ yếu là bắt nguồn từ —— Nợ nhân tình.

Hoặc là thu hồi món nợ ân tình mà trước đó đã bán đi , hoặc là đại diện cho gia tộc thiếu đối phương một cái nhân tình.

Chương 96 - Sơn Mạch Salam (2)

Đương nhiên, tất cả mọi người đều là quý tộc, chắc chắn là cần thể diện. Mặt ngoài thì song phương chỉ đơn thuần là đang ôn chuyện, nhưng mọi giao dịch đều nằm trong lời nói.

So sánh việc tặng lễ đơn thuần thì những cuộc giao dịch nhân tình như thế này sẽ thích hợp với khẩu vị của các quý tộc hơn.

Hôm qua ta giúp ngươi, hôm nay ngươi giúp ta, ngày mai ta sẽ giúp ngươi... Vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại này sẽ chậm rãi trở thành thế giao.

Những người mà hai cha con Hudson bái phỏng hiện giờ đều là thế giao của gia tộc Koslow, mối quan hệ này đã tồn tại ít nhất là từ đời tổ tiên đời thứ ba.

Cho dù là quan hệ mật thiết, nhưng cũng không thể cam đoan mỗi lần đều thành công, điều kiện tiên quyết để hỗ trợ là phải ưu tiên bảo đảm lợi ích của nhà mình.

Mỗi khi thấy chủ nhân lộ vẻ khó xử thì Nam tước Redman liền quả quyết đổi chủ đề, sau đó nhanh chóng cáo từ rời đi.

Tâm tình của Hudson cũng rất tốt, chịu hỗ trợ là tình cảm, không giúp thì cũng là bổn phận, thế giao không có nghĩa là phải hỗ trợ vô điều kiện.

Dựa vào quan hệ nhân mạch, phụ tử Hudson cũng nghe ngóng được không ít tin tức, mấu chốt nhất chính là —— Quốc vương tài quyết.

Chuyện này rất quan trọng. Nếu như đề nghị của Bá tước Pierce được thông qua, phân đất phong hầu sẽ bị hạn chế ở cấp độ Nam tước, vậy thì trong số những quý tộc Bắc Cương xuôi nam sẽ không xuất hiện huyết mạch dòng chính của đại quý tộc.

Cường long không đủ mạnh, cũng mang ý nghĩa là loại địa đầu xà như Hudson còn có khả năng so một hồi. Có lẽ đây chính là cục diện mà Bá tước Pierce muốn nhìn thấy nhất.

Nếu như xảy ra mâu thuẫn trong việc tranh đoạt đất phong, gia tộc Dalton lại ở phía sau màn châm ngòi thổi gió, toàn bộ quý tộc bản địa chắc chắn sẽ phát sinh mâu thuẫn với đám người ngoài này.

Hudson không có tư cách tham dự vào ván cờ của cao tầng, nhân lúc tranh đoạt đất phong còn có một chút thời gian, sau khi thăm viếng đám bạn cũ sau xong, hắn lập tức mang theo gấu con và mấy chục tên vệ binh xuất hiện ở Salam sơn mạch.

Nói là sơn mạch thì hơi khoa trương. Địa thế ở tỉnh Đông Nam là một vùng bằng phẳng, cái gọi là núi thì cũng chỉ là một đống đất nhỏ, Salam sơn mạch cũng là như thế.

Nơi này do hơn một trăm đỉnh núi lớn nhỏ tạo thành, giống như những chiếc màn thầu khổng lồ được đặt trên một vùng đất. Đoàn người Hudson lựa chọn leo ngọn núi cao nhất, từ chân núi đến đỉnh núi cũng phải tốn hơn hai giờ.

Đại đa số đỉnh núi đều không cao hơn hai trăm mét, rõ ràng chính là một mảnh đồi núi, nói nó là sơn mạch chẳng qua chỉ là do các quý tộc ở tỉnh Đông Nam tâng bốc mà thôi.

Sau khi đến được khu mỏ quặng Salam, hiện trường chỉ có thể dùng một chữ để hình dung —— Loạn. Đã không còn người khai thác nữa, hiện trường chỉ có một mảnh bừa bộn, thợ mỏ thì không biết tung tích.

Hudson tiện tay nhặt ở dưới đất lên một miếng quặng sắt có hình dạng thạch nhũ rồi đưa tới trước mặt gấu con, sau đó liền dùng ngữ khí tràn ngập đầu độc nói: "Belersden, đến lượt ngươi ra sân biểu diễn. Thức ăn tương lai là sữa thú + mật ong, hay là chỉ có thể cạp đất mà ăn thì đều phải xem ngày hôm nay."

"Dưới mặt đất chôn giấu bao nhiêu loại đá này, khoảng cách sâu bao nhiêu, cho ta một số liệu đại khái."

Gấu con ngơ ngác nhìn về phía Hudson bằng vẻ mặt u oán. Từ khi bắt đầu ký kết khế ước, nó đã bị hố không chỉ một lần.

Cơm nước không chỉ không thể đạt đến tiêu chuẩn cam kết trước đó, còn bị ép phải ra ngoài làm việc. Nếu không phải vì đi theo Hudson tốc độ tu luyện sẽ tăng lên, cộng thêm sữa thú mật ong dụ hoặc quá lớn, nó đã sớm đình công bỏ chạy rồi.

Sau khi lấy lại tinh thần, nó vươn tay gấu chỉ về phía trước, mang theo đoàn người Hudson băng qua núi rừng.

Sau khi vượt qua hết đỉnh núi đến đỉnh núi khác, nếu không phải vì gấu con liên tục cam đoan là mình không có đi sai chỗ thì Hudson còn đang hoài nghi là có phải nó đang đùa dai hay không.

Phạm vi của khoáng mạch còn dài hơn cả đánh dấu trong tư liệu của Hudson, chẳng trách sản lượng lương thực của vùng núi này lại thấp như vậy. Dưới mặt đất đều là quặng sắt, chỉ có bề mặt được trải một tầng đất.

Có không ít khu vực đều có khoáng thạch nhô ra khỏi mặt đất, chắc là vị Tử tước xui xẻo kia không hề xem trọng nên mới không khai thác với quy mô lớn.

Nếu như quặng sắt được dã luyện ra không thể nào rèn đúc binh khí, vậy thì nơi này cũng đã đánh mất giá trị chiến lược. Chỉ có thể dùng để sản xuất nồi chén bầu bồn và các loại nông cụ, còn chưa đáng để các quý tộc lão gia phải hao tâm tổn trí.

Một đường xuyên qua đỉnh núi, cuối cùng đi tới trước mặt một mảnh đầm lầy, Hudson quả quyết ngăn cản gấu con tiếp tục đi tới.

Đại Địa Chi Hùng có thể đi lại trên vũng bùn giống như giẫm trên đất bằng, nhưng hắn lại không được.

Vạn nhất bị lún vào rồi chết thẳng cẳng thì thật sự là làm mất hết mặt mũi của người xuyên việt.

Ngửi được hương thơm của bùn đất, Hudson nhìn qua mảnh đầm lầy vô ngần này bằng ánh mắt nghi hoặc. Tại sao tin tức quan trọng như vậy lại không được đánh dấu trên bản đồ?

Cảm thấy không có giá trị khai phá? Hay là do các lão tổ tông sơ sót, không có dò xét tới đây?

Do dự một hồi, cuối cùng Hudson cũng dập tắt ý niệm tiếp tục dò xét. Dù sao cái đầm lầy này cũng sẽ ở đây, không biết chạy, sau này còn có rất nhiều cơ hội.

Bất quá chuyện này cũng làm cho Hudson quyết tâm mưu cầu nơi này. Khu vực đồi núi này không thích hợp để sản xuất nông nghiệp, nhưng không có nghĩa là đầm lầy cũng không phù hợp.

Có lẽ là bởi vì bất lợi cho việc sản xuất lương thực, nên ngoài quặng mỏ ra, đại bộ phận khu vực của vùng đồi núi này đều không có trên bản đồ, chuyện này cũng mang ý nghĩa là chưa bị vương quốc đăng ký vào danh sách.

Chương 97 - Yến Tiệc

Nơi vô chủ, ai khai thác thì sẽ thuộc về người đó. Nếu như Hudson có thể trở thành lãnh chúa đất phong ở phía nam của quận Wright thì sẽ không có người cạnh tranh với hắn.

Mặc dù muốn khai thác cũng sẽ rất khó khăn, nhưng lợi ích cũng rất lớn. Nhất là mảnh đầm lầy phía nam kia, một khi khai phá ra chính là một kho lúa tự nhiên.

Mấu chốt nhất là có vùng đồi núi ở phía trước ngăn cách, ở tỉnh Đông Nam thì nơi này cũng được xem như là hiểm địa hiếm thấy. Cho dù có bộc phát chiến tranh thì cũng có thể lợi dụng những đỉnh núi này để phòng thủ.

Cường địch thì có lẽ không ngăn được, nhưng mà đám ô hợp giống như phản quân Khô Lâu Hội thì vẫn có thể ngăn cản.

Trong thời đại này, tất cả mọi người là sử dụng nông nô để làm ruộng, không có quý tộc lão gia phê chuẩn thì nhân khẩu sẽ không lưu động. Nếu như tin tức được phong tỏa tốt, khai phá cái tám năm mười năm cũng chưa chắc là bị người phát hiện ra.

Không tiếp tục lãng phí thời gian ở nơi này nữa, đoàn người Hudson lại đi theo bước chân của gấu con để tiếp tục xác định phạm vi phân bố của quặng mỏ.

Trên thực tế, từ trên thảm thực vật cũng có thể phán đoán được một chút. Khu vực quặng nông thì đa phần thực vật đều phát triển rất cao, ngược lại, khu vực nhiều quặng thì cây cối cũng sẽ không cao, nếu như có cây cổ thụ thì cũng sẽ ngã trái ngã phải.

Ra khỏi khu mỏ thì thảm thực vật liền um tùm hơn nhiều, có lẽ là vì khoáng thạch được chôn sâu hơn, dấu hiệu hoạt động của dã thú cũng càng rõ ràng hơn. Nếu như tiến hành sản xuất lương thực, chắc là sản lượng lương thực cũng sẽ nhiều hơn.

Chuyện làm cho Hudson cảm thấy vui mừng là dọc đường còn phát hiện được không ít sơn dân và thợ mỏ đang tránh né chiến loạn. Sau cuộc chiến thì sức lao động ở quận Wright quận liền trở nên trân quý.

Hudson không tới quấy rầy bọn hắn, bây giờ không phải là thu tiểu đệ. Nhiệm vụ của hắn rất nặng, khảo sát Salam sơn mạch chỉ là mới bắt đầu, hắn còn phải đi xem những khu vực đã được lựa chọn khác nữa.

Dù sao cũng có thể phát sinh ngoài ý muốn mà. Trước khi mọi chuyện kết thúc, không có người nào dám cam đoan là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vạn nhất mưu đồ thất bại thì cũng có phương án dự phòng. Là một người cẩn thận, Hudson không muốn phải đợi nước tới chân mới nhảy.

Giấu kết quả khảo sát ở trong lòng, Hudson vừa trở về thành Dadir, còn chưa kịp thư giãn chút nào đã nhận được thư mời dự tiệc yến hội của Bá tước Pierce.

Lão đại mời khách thì nhất định phải có thời gian. Không chút do dự, Hudson hoàn thành việc tắm rửa bằng tốc độ nhanh nhất rồi cùng Nam tước Redman ngồi lên xe ngựa.

"Phụ thân, gần đây trong thành có phải đã xảy ra đại sự rồi gì không?" Hudson nghi ngờ hỏi.

Bá tước Pierce là người cầm đầu của toàn bộ tỉnh Đông Nam nên thái độ thường rất cao lãnh. Dựa theo lệ cũ ngày trước, yến hội mà vị này tổ chức thì Hudson căn bản không có tư cách tham gia.

Người ta không mời, Hudson cũng sẽ không đi tự chuốc nhục nhã. Thực lực và thân phận song phương chênh lệch quá lớn, cho dù có muốn đi vuốt mông ngựa thì cũng không tới lượt hắn.

"Toàn là mấy cuộc tranh chấp đất phong thôi. Nhất là đám người tranh đoạt quyền kế thừa kia, chẳng hề có một chút liêm sỉ nào cả. Những ngày gần đây, trong thành liền không ngừng phát sinh các cuộc xung đột."

Nam tước Redman ra vẻ khinh bỉ nói.

Ông ta không hề có chút hảo cảm nào với đám người thừa kế không đủ quân công, chỉ nhờ vào thân thích tuyệt hậu kia.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là nhà mình không nhờ được. Chỉ riêng việc đả thông quan hệ cho Hudson thôi cũng đã tiêu tốn rất nhiều nhân mạch rồi, căn bản không có tinh lực đi tranh chấp quyền thừa kế kia nữa.

Trong loại trường hợp này, tiểu nhân vật phải đến sớm một chút, khi hai cha con chạy tới buổi tiệc thì hiện trường đã có tiếng người huyên náo.

Quả nhiên, ý nghĩ của mọi người đều giống nhau. Đến sớm chưa chắc có thể lưu lại cho Tổng đốc một ấn tượng tốt, nhưng đến muộn thì nhất định sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

Từ khi bắt đầu tranh đoạt đất phong thì liên minh trung tiểu quý tộc của tỉnh Đông Nam đã sụp đổ, quyền chủ động lại về tới tay của Bá tước Pierce.

Dọc đường đi Hudson đều không ngừng chào hỏi với người khác, lúc này chỗ tốt của khuôn mặt thân quen liền được thể hiện ra, trong đa số những quý tộc ở trong yến hội này, hắn đều có thể nói chuyện tào lao vài câu.

Nhất là những người nắm thực quyền đang hiệu lực cho phủ tổng đốc, chỉ cần gặp được thì Hudson nhất định sẽ đi qua trò chuyện vài câu. Tiếng chú tiếng bác vang lên liên tục, hiện trường đều tràn ngập tiếng cười cười nói nói.

Sơ giao cũng là giao tình, không lợi dụng thì thật đáng tiếc. Gia tộc Koslow nhân khẩu hưng vượng vốn nổi danh là có nhiều thân thích. Mỗi quan hệ phức tạp trong đó ngay cả người một nhà cũng không nhất định hiểu rõ, lại càng không cần phải nói là người ngoài.

Người trong cuộc không giải thích, ở trong mắt của người ngoài thì đây chính là một sự chấn nhiếp vô hình. Còn đối với một đám đối thủ cạnh tranh thì đây là một loại áp lực. ...

"Người đã đến đủ rồi, xem tất cả mọi người đều rất nể mặt ta! Chuyện này rất tốt, quý tộc tỉnh Đông Nam chúng ta phải luôn duy trì loại đoàn kết này."

"Hôm nay mời mọi người tới đây, ngoại trừ ôn chuyện ra, càng quan trọng hơn chính là thương nghị xem hai quận Wright và Ryton sẽ thuộc về thế lực nào."

"Điều đầu tiên mà ta muốn tuyên bố ở đây là những quý tộc thừa kế phải bảo đảm hợp pháp. Mọi chuyện đều phải tuân theo quy định trong《 Đại Lục Kế Thừa Pháp 》, bất cứ kẻ nào dám phá hoại quy tắc thì chính là địch nhân chung của tất cả mọi người."

"Ta tin là các vị ở trong yến tiệc này đều là quý tộc gương mẫu, sẽ không có loại cặn bã này, mọi người cũng sẽ không bỏ mặc cho loại quý tộc bại hoại này tồn tại."

Chương 98 - Nam Tước Vùng Núi (2)

Đây đều là thủ tục cố định, 《 Đại Lục Kế Thừa Pháp 》 chính là quy tắc mà tập đoàn quý tộc cùng nhau duy trì, mục đích là vì lợi ích chung của mọi người.

Bất kỳ gia tộc nào đều sẽ khó tránh khỏi có ngày xuống dốc, ai cũng không muốn sản nghiệp của nhà mình rơi vào trong tay người khác, đây cũng là sự ôn hòa hiếm thấy trong thế giới quý tộc.

"Tổng đốc các hạ nói không sai, nhất định phải tuân thủ《 Đại Lục Kế Thừa Pháp 》. Phàm là những người thừa kế phù hợp với quy định của luật thừa kế đều có thể ưu tiên làm thủ tục kế thừa cho bọn hắn."

"Cái chúng ta cần thảo luận chỉ là những nơi vô chủ cùng với những lãnh địa đang tranh cãi về quyền thừa kế. Chắc là Bá tước các hạ đã có phương án giải quyết cụ thể rồi." Tử tước Aurane có ý riêng nói.

Dường như là đang phối hợp với Tổng đốc Pierce, lại dường như là đang bất mãn với sự chuyên quyền độc đoán của ông ta, trong giọng nói tràn đầy mâu thuẫn.

Mọi người cũng đã không còn cảm thấy kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này. Trong số các vị Tử tước có thực lực mạnh mẽ trong tỉnh, chẳng có vị nào có quan hệ tốt với Bá tước Pierce cả.

Tiểu quý tộc sẽ không uy hiếp được lợi ích của gia tộc Dalton, nhưng trung đẳng quý tộc thì khác. Mặc dù thực lực của hai bên vẫn khác nhau một trời một vực, chỉ khi nào đại quý tộc lộ ra dấu hiệu suy sụp thì bọn họ mới có vốn liếng thay vào đó.

Vì củng cố sự thống trị của nhà mình, gia tộc Dalton vẫn luôn sử dụng những thủ đoạn chèn ép với mấy gia tộc trung đẳng.

Nơi nào có áp bức, nơi đó liền có phản kháng. Những trung đẳng quý tộc không cam tâm làm kẻ dưới đã không chút do dự lựa chọn đi nương nhờ Quốc vương, tụ tập một đám tiểu đệ trong tỉnh để kiếm chuyện với gia tộc Dalton.

Thực lực cachs biệt lại không ảnh hưởng đến việc cãi nhau. Trong hệ thống quy tắc, dù cho có cãi nhau bức xúc đến mức nào thì gia tộc Dalton cũng không thể trực tiếp ra tay với bọn họ.

Ngoại trừ những đại quý tộc ở khu vực Bắc Cương có độc quyền ra, các khu vực còn lại của vương quốc đều phải tuân theo hình thức này. Mọi người vừa liên hợp, lại vừa đối kháng với nhau.

Cũng giống như hiện giờ, ầm ĩ thì ầm ĩ, nhưng lại không có ảnh hưởng gì đến việc mọi người liên thủ chống lại quý tộc bắc địa xuôi nam, cùng với việc chia cắt những nơi vô chủ trong hai quận.

Bá tước Pierce trừng Tử tước Aurane một mắt rồi chậm rãi nói: "Bắt đầu từ ngày mai, những người thừa kế phù hợp với luật thừa kế và không có tranh chấp về quyền thừa kế có thể tới phủ tổng đốc để làm thủ tục thừa kế."

"Chúng ta sẽ đưa đến vương đô bằng nhanh nhất tốc độ, chờ quốc vương phê chuẩn liền sẽ có hiệu lực. Trước đó, các vị có thể đi tiếp quản lãnh địa trước, nhưng không thể vận dụng tài phú, hoặc làm ra những chuyện có hại đến quyền lợi của lãnh địa."

"Dựa vào hiệp định mà phủ tổng đốc và vương quốc đã đạt thành, một phần sáu lãnh thổ của hai quận Wright và Ryton sẽ được xem như là đất phgong của các quý tộc có quân công ở bắc địa."

"Nhân tuyển cụ thể còn chưa xác định được, nhưng phạm vi đại khái đã được lựa chọn, hôm nay chúng ta sẽ thảo luận những khu vực còn lại."

"Ý kiến của phủ tổng đốc là: Căn cứ vào chiến công lớn nhỏ trong cuộc chiến tranh bình định này để quyết định thứ tự chọn lựa lãnh địa."

"Những lãnh địa có tranh chấp về quyền kế thừa sẽ dựa theo thứ tự: huyết thống dòng chính ưu tiên, quân công thứ yếu, chi thứ lại thứ yếu."

"Nếu như mọi người có phương án phân phối tốt hơn thì bây giờ có thể nói ra. Nếu có thể làm cho mọi người hài lòng thì cũng có thể tiến hành theo phương án của các vị."

Trong khi nói chuyện, cũng không quan tâm mọi người có chấp nhận hay không, một cái sa bàn cực lớn đã bị vệ binh khiêng ra ngoài.

Mặc dù chế tác xấu một chút, sai sót cũng lớn một chút, nhưng có thể thấy được đây là địa đồ của hai quận.

Mặt trên còn có những đường cong có màu sắc khác nhau, chai cắt hai quận thành những khu vực lớn nhỏ không đều, bên cạnh còn có những tấm bảng gỗ có màu khác dùng để đánh dấu địa danh.

Nhìn ra được, Bá tước Pierce đang chuẩn bị giải quyết dứt điểm chuyện này, không muốn để đám quý tộc tiếp tục ầm ĩ nữa.

Về phần cái gọi là trưng cầu ý kiến, chẳng qua chỉ là lời khách sáo. Muốn làm hài lòng tất cả mọi người, cho dù có mở rộng phạm vi của hai quận này ra gấp mười cũng không đủ chia.

Thấy không có người phản đối, Bá tước Pierce hài lòng nói: "Những khu vực mà tấm bảng gỗ màu đỏ đánh dấu đều đã có chủ, các vị cũng đừng nhớ thương."

"Những khu vực mà tấm bảng gỗ màu xanh đánh dấu đang có tranh chấp quyền kế thừa. Có thể căn cứ vào nguyên tắc thừa kế mà chúng ta ước định để tiến hành thương nghị, nếu không đồng ý thì cứ dựa theo quy củ do hội nghị quý tộc tỉnh Đông Nam bầu ra."

"Những tấm bảng gỗ còn lại đều là nơi vô chủ. Những công thần có tư cách nhận được đất phong có thể dựa theo thứ tự trước sau tiến hành lựa chọn, nếu như những người khác có ý kiến phản đối thì có thể nói ra."

"Nếu thương nghị không được thì vẫn còn quy củ cũ là do hội nghị quý tộc bầu cử. Dù sao đại biểu của các nhà đều đã ở nơi này, ở hiện trường biểu quyết là được rồi, sẽ không làm chậm trễ thời gian của mọi người."

Nhìn xem những tấm bảng gỗ tràn đầy màu sắc, Hudson phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều rồi. Những lãnh địa giàu có đâu chỉ là khó cạnh tranh, căn bản là không có để mà cạnh tranh.

Thành trì thì không nói, lúc đầu Hudson cũng chẳng trông mong gì vào nó rồi, loại bánh có nhân này làm sao có thể rơi xuống đầu mình được.

Nhưng ngay cả mười mấy cái mục tiêu xác định trước đó, bây giờ cũng chỉ còn lại ba nơi ở trạng thái vô chủ, cuộc cạnh tranh tiếp theo chắc chắn sẽ rất kịch liệt.

Chương 99 - Nam Tước Vùng Núi (2)

Đừng thấy Bá tước Pierce nói dễ nghe mà hiểu lầm, trên thực tế vẫn tuân theo luật rừng mạnh được yếu thua. Thực lực của gia tộ càng cường đại, có nhiều người ủng hộ thì đương nhiên sẽ trở thành người thắng.

Ngược lại, cho dù có thể lựa chọn đầu tiên mà không đủ thực lực thì cuối cùng không thể giữ được. Quân công phong tước còn khá một chút, cùng lắm thì lấy được một mảnh nát địa, cuối cùng cũng không đến mức tay không mà về.

Về phần những người khác, một khi tranh đoạt đất phong thất bại, tất cả mọi nỗ lực trước đó đều đổ xuống sông xuống biển.

May mắn là khu mỏ Salam mà hắn muốn có nhất cũng trong những nơi vô chủ, bằng không thì Hudson phải chọn đại rồi.

Chờ đám người tiêu hóa không sai biệt lắm, một tấm cự bố màu đỏ được treo trên tường ở đại sảnh. Hudson nhanh chóng tìm được tên mình ở trên đó, lại còn người đứng đầu trên bảng.

Đúng là rất công chính, dựa theo nguyên tắc chính trị ưu tiên, Hudson đánh giết nhiều kỵ binh Giáo Đình nhất, cho nên xứng đáng là đệ nhất công thần.

Chỉ là chuyện làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là trên bảng này lại không có tên của Bá tước Pierce. Ở lục địa Aslante, một người thân kiêm mấy danh hiệu cũng là cũng là chuyện thường.

Nhất là đại quý tộc, trên thân người nào cũng treo một chuỗi danh hiệu. Nếu như thật sự một bước leo lên tước vị thì cũng chẳng có quốc vương nào ngu ngốc đến mức đồng thời ban cho mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn km2 lãnh địa?

Có đức độ cũng được, có mưu đồ khác cũng không sao, dù sao cũng là mưu đồ của các đại nhân vật, Hudson không có hứng thú, lại càng không "dám" có hứng thú.

Hudson không hề khiêm nhường, dẫn đầu bước đến bên cạnh sa bàn, cầm lấy một cây cờ nhỏ cắm vào khu mỏ Salam.

Đánh dấu một điểm xác định đại khái phạm vi là đủ rồi, lãnh địa phân chia cụ thể thì còn phải các hiển thần thông.

Sau khi cắm cờ xong, Hudson lập tức thu được mấy đạo ánh mắt hiền hòa. Xem ra mấy nhà thực lực phái này rất hài lòng với lựa chọn của hắn.

Mặc dù sức sản xuất của khu mỏ Salam tương đối khá, nhưng lại bị giới hạn vì thiếu than đá, sản lượng lương thực hơi thấp vv, tổng hợp các phương diện đến xem thì cũng chỉ là một lãnh địa trung đẳng trong số những lãnh địa ở đây.

Lấy thực lực của gia tộc Koslow, lấy khu vực đồi núi này chỉ có thể coi là đúng quy đúng củ.

Mấy vị Tử tước đều nở một nụ cười, Hudson biết rằng mình đã xem như trần ai lạc định. Còn lại liền xem những nắm đấm của kẻ phản đối có đủ cứng hay không.

"Tốt, nếu tất cả mọi người đều không phản đối, như vậy khu vực đồi núi phía nam ở quận Wright liền tạm định là đất phong của Nam tước Hudson."

Sau khi Bá tước Pierce nói xong, Hudson lại thêm một danh hiệu là "Nam tước vùng núi".

Trước đó, tất cả mọi người đều thân thiết gọi hắn là "Thần cung kỵ sĩ".

So với cái trước, cái sau rõ ràng là càng có lực uy hiếp hơn một chút. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, nguyên nhân lớn nhất mà Hudson có thể lăn lộn tốt như vậy trong giới quý tộc đều là nhờ vào danh hiệu "Thần cung kỵ sĩ".

Con người đều thích làm bạn với cường giả, những người xuất tiễn là mất mạng giống như Hudson quả thật là sát thần trên chiến trường, chính là chiến hữu cộng tác cao nhất.

Trên Lục địa Aslante phát sinh nhiều cuộc chiến như vậy, sau này mọi người cũng sẽ có nhiều thời gian làm việc với nhau hơn. Xây dựng mối quan hệ trước, không chừng lúc nào có thể từ trên chiến trường nhặt về một cái mạng.

Khởi đầu tốt đẹp, nhưng không có nghĩa là sau đó cạnh tranh không kịch liệt. Bắt đầu từ miếng lãnh địa thứ hai thì cục diện liền không hài hoà nữa.

Không phải mọi người không muốn cân đối, thật sự là không thể cân đối được. Một khi đã xác định đất phong thì không có khả năng thay đổi được nữa, bây giờ lui một bước, tương lai có thể sẽ hối hận cả một đời.

Đều là Nam tước lĩnh, thu nhập hàng năm của đất phong tốt nhất và kém nhất chênh lệch có thể cao tới hơn một vạn kim tệ.

Đương nhiên, đó chỉ là con số trên lý thuyết, hai quận hiện giờ chắc chắn không đạt tới con số này. Không có tám năm mười năm phát triển thì đừng mơ khôi phục lại trình độ đỉnh phong.

Giống như khu mỏ Salam mà Hudson đã chọn, cơ hồ lũng đoạn toàn bộ nguồn cung cấp gang trong quận, sản phẩm cũng dẫn đầu thị phần ở các quận xung quanh, quả thật là một khu vực có lợi nhuận cao.

Nhưng chi phí nhân lực để khai thác mỏ rất lớn, còn phải thuê than đá từ bên ngoài để dã luyện, sản lượng lương thực ở nơi này cũng chỉ có thể thỏa mãn một bộ phận nhu cầu, điều này làm cho lợi ích của khoáng sản ít lại.

Mấu chốt nhất chính là mỏ quặng cũng sẽ có ngày khai thác xong, mà lương thực thì lại là có thể vô hạn tuần hoàn, trong lúc vô hình lại hạ thấp giá trị của lãnh địa này xuống.

Bất quá đây là cái nhìn của ngoại giới, đối với Hudson mà nói, sản nghiệp có thể quy đổi thành vật chất trong thời gian ngắn nhất mới là sản nghiệp tốt nhất.

Muốn dựa vào trồng trọt để hoàn thành tích lũy tài phú ban đầu thì cần tốn rất nhiều thời gian. Đối với đa số quý tộc mà nói, hai mươi năm đầu tiên khi mở lãnh địa đều rất nghèo.

Đương nhiên, hai quận Wright và Ryton đều đã được khai phá hoàn nên tình huống tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần bổ sung sức lao động, rất nhanh liền có thể khôi phục nguyên khí.

Nhất là đối với đám địa đầu xà ở đây đã trải qua khoảng mấy chục năm thái bình, đại đa số lãnh địa của các đều có một nguồn lao động giàu có, việc này cũng hạ thấp độ khó khi khai phá lãnh địa mới.

Nhưng người ngoài thì tương đối bi kịch, chỉ có thể mua sắm rất nhiều nô lệ để làm sức lao động. Về phần di chuyển nhân khẩu từ Bắc Cương tới đây, người đầu tiên không đồng ý chính là vương quốc.

Vì an ninh quốc gia, hàng năm vương quốc đều phải lưu đày rất nhiều tội phạm đi trấn thủ biên cương. Từ trước tới giờ đều chỉ cho phép nhân khẩu chảy vào, chứ không cho nhân khẩu chảy ra.

Chương 100 - Thân Bất Do Kỷ

Hàng năm mỗi tỉnh đều có nhiệm vụ cưỡng chế vận chuyển nhân khẩu, nếu như không đủ số lượng còn bắt đám quý tộc bỏ tiền ra mua nô lệ.

Bao gồm cả những tên tù binh phản quân của Khô Lâu Hội vừa bắt được trước đó không lâu đều đã bị áp giải đến Bắc Cương trấn thủ biên cương. Sau đó sẽ tự có thú nhân chạy tới kéo cừu hận, cũng coi như là cách giải quyết mâu thuẫn nhất lao vĩnh dật.

Vương quốc Alpha tương đối thái bình, đó là bởi vì phải gánh chịu nhiệm vụ quan trọng là chống cự đế quốc Thú Nhân xâm lấn. Nội đấu, ngoại đấu cũng không dám chơi như vậy.

Những quốc gia không bị ngoại tộc uy hiếp thì khác, chơi cao hứng là được. 3 tháng một trận chiến nhỏ, năm tháng một trận chiến lớn, chiến tranh mới là chủ lưu của đại lục.

Mỗi lần chiến tranh đều có một số lượng lớn tù binh được sinh ra, chỉ cần dựa theo quy củ trả xong tiền chuộc liền sẽ trả về, nếu như qua một kỳ hạn nhất định mà không có người đến trả tiền thì sẽ bị bán ra làm nô lệ.

Xem cảnh mọi người đang tranh luận ầm ĩ, Hudson đã trở thành một vị quần chúng. Phát triển đến trung hậu kỳ, không chỉ có người trong cuộc cãi nhau, ngay cả thân hữu ủng hộ cũng đã gia nhập chiến trường.

Cục diện cực kỳ hỗn loạn, nếu như không nhờ có Bá tước Pierce ở phía trên kiềm chế, chắc là đám người này đã lao vào nhau sáp lá cà rồi.

Hội nghị bầu cử của quý tộc cũng tràn đầy mùi thuốc súng. Thực lực song phương cách xa nhau thì còn tốt, sợ nhất là thực lực bản thân, mạng lưới nhân mạch đều tương đương nhau.

Cãi nhau không có kết quả, vậy liền tiến hành bỏ phiếu. Căn cứ theo quy định 《 Quý tộc Pháp Án 》 của vương quốc, phàm là quý tộc nắm giữ đất phong đều là nghị viên của hội nghị.

Dựa theo quy củ: Kỵ sĩ ký một phiếu, Nam tước ký ba phiếu, Tử tước ký mười phiếu, Bá tước ký ba mươi phiếu... Hiện trường trực tiếp tiến hành bỏ phiếu biểu quyết, người sở hữu đất phong sẽ là người có phiếu nhiều nhất.

Lúc này, chỗ tốt của nhiều người sẽ hiện ra. Quyền bỏ phiếu của gia tộc Koslow, bao gồm vài vị quý tộc bởi vì nguyên nhân đặc biệt mà không tham gia vào cuộc chiến tranh này, có tổng cộng hai vị Nam tước + Chín tên Kỵ sĩ, chỉ riêng thành viên trong gia tộc thôi là số phiếu đã cao tới mười lăm phiếu.

Đáng tiếc là hai người Hudson và Adrian đều là kế thừa tước vị đồng tộc, bởi vì chưa hoàn thành thủ tục pháp định nên tạm thời không có quyền bỏ phiếu, nếu không thì còn có thể tăng thêm tám phiếu nữa.

Thiếu mất tám phiếu, kết quả trực tiếp nhất chính là mưu đồ của Kỵ sĩ Leicester và Nam tước Crohn đã bại trận với cách biệt số phiếu lần lượt là hai phiếu cùng ba phiếu.

Nhìn thấy dáng vẻ ảo não của hai người, cha con Hudson cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ đành giả vờ như không thấy.

Thất bại là kết quả tất nhiên, cho dù có thêm tám phiếu thì cũng không thay đổi được gì. Số phiếu chênh lệch nhỏ là vì Bá tước Pierce đang dẫn dắt thế cục.

Ngoài là phiếu vương của tỉnh Đông Nam, Bá tước Pierce còn kiêm thêm rất nhiều trách nhiệm, một mình ông ta liền nắm giữ năm mươi bốn phiếu, cộng thêm sức ảnh hưởng của ông ta trong giới quý tộc, số phiếu mà Pierce có thể khống chế sẽ càng nhiều.

Xuất phát từ chính trị cân bằng, chuyện trên trời rớt xuống cái bánh có nhân này nhất định sẽ rơi trúng người của gia tộc Koslow.

Bản thân không thể tham dự, vậy thì chỉ có thể nhìn xem người khác biểu diễn. Hudson ngồi xem Nam tước Redman điền ba tấm phiếu bầu với ba cái tên khác nhau.

Nhìn xem vẻ mặt bình tĩnh của phụ thân, có vẻ như đang đồng thời ủng hộ nhiều ứng cử viên, loại thao tác này cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì trong giới quý tộc này.

Đều là bằng hữu của mình, hoặc có lẽ là thu được nhiều lễ vật, vì yên tâm thoải mái, bình thường tất cả mọi người đều sẽ làm như vậy.

Chỉ có thế giao, thân tộc thì mọi người mới có thể ném hết toàn bộ số phiếu trong tay.

Cục diện trông như hài hước này lại là một loại kiến thức chính trị. Hudson vốn cho rằng mình đã là một vị quý tộc hợp cách, nhưng hắn đột nhiên phát hiện mình còn có rất nhiều chỗ cần học tập.

Yến hội một mực kéo dài đến sáng hôm sau, cuối cùng cũng hoàn thành xong trận thịnh yến phân chia này.

Kết quả cuối cùng chính là mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu. Xem như người thắng thứ nhất, tâm tình của Hudson rất không tệ.

Trên xe ngựa, nhìn xem con trai mình đang rất cao hứng, Nam tước Redman thành khẩn dặn dò: "Hudson, lựa chọn khu vực đất phong chỉ là bước đầu tiên, bước chứng thực sau đó mới là quan trọng nhất."

"Vừa rồi ta đã nhận được một tin tức từ trong miệng Adrian, Tổng đốc các hạ vội vàng chứng thực đất phong như vậy chủ yếu là vì đám người ngoài kia."

"Nghe nói lần này phủ tổng đốc và vương đô huyên náo rất căng, mặc dù Quốc vương đồng ý với đệ nghị của Bá tước Pierce là giới hạn cao nhất chỉ có thể sắc phong Nam tước, nhưng mà thành Dadir và thành Phong Nhiêu đều được ban cho những người khác."

"Gia tộc Dalton cũng có ba người con cháu đang hiệu lực ở bắc địa, nhưng lại chỉ nhận được một Nam tước lĩnh và hai Kỵ sĩ lĩnh, chuyện này làm cho Bá tước Pierce vô cùng bất mãn."

"Bị người đoạt thức ăn trước miệng cọp, gia tộc Dalton chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Kế tiếp ắt sẽ khởi xướng phản kích, cụ thể sẽ làm gì thì không biết, nhưng mà khả năng cao là có liên quan đến đất phong."

"Gia tộc Koslow chúng ta không được xếp hạng trong vương quốc, không có sức để tham dự vào cuộc tranh phong của thế lực lớn. Nếu như sau này xung đột bùng nổ, con nhất định phải chú ý cẩn thận, đừng để bị cuốn vào trong vòng xoáy phong ba này."

Chương 101 - Đường Dài Đằng Đặc

Hudson thận trọng gật đầu một cái, lập tức bảo đảm nói: "Yên tâm đi, phụ thân. Loại chuyện này con trốn còn không kịp, há sẽ chủ động đi tham dự."

"Đám quý tộc có thể từ trong vũng bùn phía bắc kia nhảy ra, hơn nữa còn dám đoạt thức ăn trước miệng gia tộc Dalton, thân thế bối cảnh tuyệt đối không đơn giản."

"Phải chịu nguy hiểm đắc tội với đệ nhất quý tộc ở tỉnh Đông Nam, chỉ một tòa Nam tước lĩnh chắc chắn sẽ không thể thỏa mãn khẩu vị của bọn chúng, sau này sợ là sẽ còn có một tràng long tranh hổ đấu."

"Bất quá bọn chúng đều là người ngoài, sức mạnh của gia tộc chúng ta ở hai quận này này cũng không nhỏ. Chỉ cần những lãnh địa của chúng ta canh gác lẫn nhau, chắc là cũng đủ tự vệ."

Ngoài miệng thì nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế trong lòng Hudson lại không hề yên tâm chút nào. Mặc dù biết là sẽ có quý tộc phương bắc xuôi nam, nhưng mà hắn không dự liệu được đám cường long này lại dám trực tiếp đoạt thức ăn trước miệng cọp.

Quận thành bị đám người này chiếm đi, như vậy sau này cũng sẽ phải tranh đoạt quận thủ.

Rõ ràng là thấy hai quận này đại tẩy bài nên đám quý tộc phương bắc chuẩn bị coi đây là căn cơ, chậm rãi tiến hành mưu đồ quận thành phía nam.

Kế tiếp phải xem cường độ ủng hộ của thế lực phía sau bọn họ lớn bao nhiêu, có thể tiếp nhận được gia tộc Dalton phản kích hay không.

Mặc kệ cuối cùng ai thắng ai thua, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, tiểu quý tộc trong hai quận này đều sẽ không tốt.

Mặc dù gia tộc Koslow có bốn quý tộc đất phong có thể ôm thành một đoàn, nhưng hai nhà trong đó đã phản quân Khô Lâu Hội đánh cho tổn thương nguyên khí nặng nề, hai nhà còn lại chỉ vừa chuyển về đây.

Người làm cho Hudson cảm thấy lo lắng nhất vẫn là Kỵ sĩ Adrian, y một mực hiệu trung với Bá tước Pierce, vết tích của gia tộc Dalton thật sự là quá đậm.

Nếu như song phương phát sinh xung đột, những người khác còn có thể nghĩ biện pháp né tránh, chỉ có Adrian là không thể lùi bước.

Một khi tình thế mở rộng, không chừng ngay cả mình cũng sẽ bị cuốn vào. Nhưng hết lần này tới lần khác Hudson lại không có lựa chọn, muốn thu hoạch được càng nhiều trong cuộc tranh đoạt đất phong thì không thể bỏ qua sự ủng hộ của phủ tổng đốc.

Chuyện phiền phức là ở tương lai, nhưng lợi ích lại là có thể chạm tay vào. Hudson bây giờ mới xem như cảm nhận được: người trong giới quý tộc, thân bất do kỷ .

Mọi chuyện đều đã kết thúc, Hudson cũng gia nhập vào đội ngũ đi làm thủ tục xác thực quyền quản lý lãnh địa. Chuyện này Bá tước Pierce làm rất tốt, trực tiếp đặt luôn cửa sổ làm việc của phủ tổng đốc ở thành Dadir, không cần phải chạy xa xôi trăm dặm tới Beda.

Sau khi đăng ký xong, kế tiếp sẽ là quá trình chờ đợi dài đằng đẵng. Hudson là quý tộc của vương quốc, không phải là gia thần của một đại quý tộc nào đó.

Dựa theo quy củ của vương quốc, quý tộc mà vương quốc sắc phong thì nhất định phải được sự phê chuẩn của Quốc vương thì mới có hiệu quả. Đúng ra mà nói, còn phải nhận được Quốc vương tự mình sắc phong thì hắn mới được tính là một vị quý tộc thực thụ.

Cương vực của vương quốc Alpha rất rộng lớn, tổng diện tích của hơn 20 hành tỉnh trong quốc nội cộng lại chừng mấy trăm vạn km2, nhân khẩu cũng cao tới mấy ngàn vạn.

Một vương quốc khổng lồ như vậy, cơ hồ mỗi ngày quý tộc đều sẽ phát sinh thay đổi. Nếu như mỗi lần thay đổi đều phải được Quốc vương sắc phong, như vậy Caesar III chẳng cần phải làm gì nữa, mỗi ngày chỉ cần cử hành nghi thức sắc phong quý tộc là được rồi.

Để cho tiện, nghi thức sắc phong quý tộc của vương quốc đều được cử hành 5 năm một lần. Đến lúc đó, tất cả quý tộc cần tiếp nhận sách phong đều phải chạy đến vương đô, đồng thời tiếp nhận Quốc vương sắc phong chính thức.

Thừa kế tước vị trước đó thì sắc phong cũng sẽ hữu hiệu, chỉ là trước khi hoàn thành thủ tục thì sẽ mất đi một số quyền lợi của quý tộc.

Ví dụ như: trong hội nghị quý tộc chỉ có quyền dự thính và đề nghị, không có quyền đề xuất và quyền biểu quyết.

Đây đều là vấn đề nhỏ, đối với Hudson mà nói, bất luận là quyết đề xuất trong hội nghi hay là quyền biểu quyết thì đều cách hắn rất xa.

Nhìn hội nghi quý tộc tỉnh Đông Nam là biết, cuộc bầu cử thần thánh như vậy nhưng khi cử hành trên yến hội của Tổng đốc lại tràn đầy nước.

Thu dọn xong hành lý, Nam tước đang chuẩn bị mang theo binh sĩ trở về lãnh địa thì lại đột nhiên lấy ra một cây cung.

"Đây là cung tiễn mà ta đổi được từ trong tay của một người bạn cũ, nghe nói đây là thứ mà tộc Tinh Linh chuyên dùng. Mặc dù không phải là trang bị ma pháp, nhưng uy lực lại mạnh hơn cung tiễn bình thường rất nhiều."

"Nằm trong tay người bình thường thì chính là lãng phí. Con thử một chút đi, hy vọng nó có thể phát huy ra uy lực chân chính trong tay con."

Nam tước Redman có vẻ hơi vui mừng nói.

Nếu như không phải trong lúc trò chuyện với bạn cũ trùng hợp nhắc tới thì ông ta còn không biết con trai mình chính là "Thần cung kỵ sĩ" thanh danh vang dội.

Cho dù là tới bây giờ thì ông ta vẫn còn cảm thấy như đang nằm mơ. Dù sao một người làm cha như ông ta cũng đã quá rõ thiên phú của Hudson thế nào.

Nhưng sự thật thắng hùng biện, khi những người chung quanh cũng bắt đầu nói như vậy, Nam tước Redman cũng chỉ có thể hiểu thành đây là do Hudson đang cố ý giấu dốt.

Dù sao những sự tích truyền kỳ trên người Hudson nhiều lắm. Rõ ràng là trước khi xuất phát chỉ mang theo năm trăm tên nông nô Binh, nhưng hết lần này tới lần khác mọi người đều nói là năm trăm lính tinh nhuệ.

Dù có giải thích cũng chẳng có tác dụng, người ta không chỉ liệt ra chiến tích xem như bằng chứng, còn thề là đã tận mắt nhìn thấy bọn hắn chiến đấu. Chuyện này làm cho Nam tước Redman đều có chút hoài nghi có phải là nhà mình đã phái năm trăm lính tinh nhuệ hay không.

Chương 102 - Đường Dài Đằng Đặc (2)

Đáng tiếc là những gương mặt trong doanh địa này đều là những gương mặt quen thuộc, mặc dù xuất hiện thêm một chút người xa lạ, nhưng đa phần đều là lĩnh dân của ông ta.

Không làm rõ được thì ông ta cũng lười tra đến cùng. Bên ngoài cho rằng là tinh nhuệ thì cứ tiếp tục để cho sự hiểu lầm mỹ lệ này tiếp tục là được.

Huống chi, truyền ngôn cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, ít nhất cũng có thể dọa cho những kẻ nhìn lén sợ hãi, giảm thiểu rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Mấy trăm lính tinh nhuệ + một vị Thần tiễn thủ nắm giữ Đại Địa Chi Hùng đã đủ để làm cho vô số trung tiểu quý tộc phải cảm thấy kiêng kị rồi.

Hudson nhận lấy cung tiễn liền lập tức phát hiện ra không giống bình thường. Cung tiễn bình thường đều được làm từ gỗ và da trâu, mà cây cung được tộc Tinh Linh đặc chế này lại dùng sợi đằng thần bí và gân của Ma thú làm tài liệu chính.

Cài tên thử một lần, Hudson kinh ngạc phát hiện ra, mình đã dùng gần hết lực khí toàn thân mà cũng không thể kéo căng cây cung này.

Một tiếng "sưu" vang lên, mũi tên xuyên qua một gốc cây đại thụ ở ngoài hai trăm thước rồi tiếp tục bay thêm mười mấy mét nữa, cắm vào một tảng đá lớn.

Uy lực đúng là rất mạnh, đáng tiếc là quá hao phí thể lực. Công kích có cường độ mạnh như vậy, cho dù khi Hudson bật hack cũng không bắn được mấy mũi tên.

"Đúng là một cây cung tốt, đáng tiếc là mũi tên chẳng ra sao cả, nếu không thì còn có thể phát huy được uy lực lớn hơn nữa!"

Hudson có chút lúng túng cảm khái nói. Không thể kéo căng cây cung này chắc chắn là vì chất lượng của mũi tên này không tốt, không thể nào là do một vị "Thần cung kỵ sĩ" như hắn yếu được.

"Cũng đã rất tốt rồi, xem ra cây cung này thật sự rất thích hợp với con. Có nó ở bên cạnh, chỉ cần không cho địch nhân cơ hội tới gần, dù là Đại kỵ sĩ cũng không thể cản nổi mấy mũi tên."

"Nhớ phải chăm sóc con Đại Địa Chi Hùng kia cho tốt, nó chính là trợ thủ mạnh nhất của con. Chỉ cần trải qua ấu niên kỳ, sức chiến đấu liền mạnh hơn rất nhiều Bạch Ngân Kỵ Sĩ; nếu như may mắn bồi dưỡng đến trưởng thành, con chính là Kỵ sĩ mạnh nhất trên đại lục này."

"Nếu như thật sự có một ngày như vậy, chúng ta liền có thể tái tạo vinh quang của gia tộc, trở lại hàng ngũ trung đẳng quý tộc, thậm chí có hi vọng giống như gia tộc Dalton..."

Nghe xong những mà phụ thân nói, Hudson bất đắc dĩ phát hiện ra sự kỳ vọng dành cho gấu con của ông ta còn lớn cả sự kỳ vọng danh cho mình.

Trên lý luận mà nói thì chuyện này không sai. Trong tình huống bình thường, Đại Địa Chi Hùng muốn bước vào giai đoạn trưởng thành cũng cần phải hơn hai trăm năm, nhưng chỉ cần chịu bỏ tiền thì khoảng thời gian này còn có thể rút ngắn.

Nếu như không thể rút ngắn thời gian trưởng thành thì ký kết khế ước với ấu thú làm gì khi biết giai đoạn trưởng thành của nó dài đằng đẵng như vậy.

Trùng hợp là lãnh địa mà Hudson lựa chọn lại thích hợp với việc kiếm tiền ngắn hạn, bị hiểu lầm là vì bồi dưỡng Đại Địa Chi Hùng cũng không có gì kỳ quái.

Không có người quấy rối là bởi vì ma thú cấp càng cao thì muốn rút quá trình sẽ càng khó, phải dùng rất nhiều thứ mà có tiền cũng không mua được .

Trong mắt của đại đa số người, còn chưa đợi được Đại Địa Chi Hùng trưởng thành thì Hudson đã đi đời nhà ma rồi. Một con gấu không bị khế ước ràng buộc thì sẽ không tiếp tục bán mạng cho gia tộc Koslow.

"Phụ thân, vấn đề này để sau rồi mới thảo luận đi! Việc cấp bách hiện giờ là chúng ta phải mau chóng chạy tới lãnh địa, khôi phục sản xuất khoáng sản." Hudson bình tĩnh hồi đáp.

So với những quý tộc khác, hắn có vốn liếng để bình tĩnh. Sản xuất lương thực phải mất một mùa mới có thể thu hoạch, nhưng lấy quặng nấu sắt thì chỉ cần khôi phục sản xuất trong mười ngày nửa tháng liền có lợi ích chảy vào.

Muối, sắt, lương thực, vải vóc đều là hàng hóa mà đại lục này công nhận, có lẽ là ở phương diện giá cả vẫn còn có biến động, nhưng tuyệt đối không có chuyện không bán được.

Wright cùng Ryton là hai quận bị tàn phá nhiều nhất, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài đều sẽ gặp phải tình huống không đủ sức lao động.

Các lãnh chúa muốn khôi phục sản xuất nông nghiệp thì đương nhiên phải mua sắm công cụ sản suất càng nhiều và càng tân tiến hơn, để bù đắp cho tình trạng không đủ sức lao động, việc nông cụ đồ sắt sẽ thay thế cho nông cụ truyền thống trên quy mô lớn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cơ hội phát tài đã gần ngay trước mắt, Hudson không muốn bỏ lỡ.

"Ừm!"

"Bất quá một mình con đi tới lãnh địa là được. Dựa vào thanh danh Thần tiễn thủ của con cộng thêm hư danh tư binh của gia tộc, chắc là sẽ không có người nào nghĩ quẩn."

"Nhưng hai tên xui xẻo là Berio và Guarente thì khác. Phụ mẫu mất sớm, gia nghiệp lại bị phản quân cướp hết."

"Bây giờ lại có không ít người đang nhìn chằm chằm hai đứa nó, nếu như gia tộc không ra tay giúp đỡ một chút, sợ là không bao lâu nữa bọn nó sẽ chết oan chết uổng, lãnh địa cũng bị người ta chiếm đoạt."

"Sau đó còn phải giúp đỡ con xây dựng lãnh địa, về phương diện thuế ruộng, mạch của chúng ta đã không còn năng lực để giúp đỡ cho hai đứa nó quá nhiều, nhưng vũ lực thì lại ắt không thể thiếu."

"Ta sẽ dẫn người qua đó nhìn xem, đợi khi hai vị huynh trưởng của con trở về, trong vòng mấy năm sau đó đều sẽ thường trú ở quận Ryton."

"Những chi nhánh khác của gia tộc cũng sẽ phái người tới đó, trước khi hai đứa nó bồi dưỡng được tư quân thì sẽ ít nhất là 8 vị kỵ sĩ của gia tộc sẽ thường trú ở quận Ryton."

"Nếu như con gặp phải chuyện phiền phức thì cũng có thể đi cầu viện. Bất quá lấy uy danh của con ở tỉnh Đông Nam thì chắc là xác xuất xảy ra chuyện cũng không lớn." Nam tước Redman ra vẻ vui mừng nói.

Con trai có năng lực, tự mình đánh giang sơn, không cần người làm cha như ông ta lo lắng, chuyện này đã đủ để Nam tước Redman hãnh diện khi chém gió với những người bạn cũ rồi.

Chương 103 - Hudson Lão Gia Nhân Từ

Đừng thấy tám vị Kỵ sĩ rất nhiều, nếu như so với đám "tinh binh" được "Thần cung kỵ sĩ" huấn luyện, mọi người vẫn tình nguyện đi gây chuyện với tám tên Kỵ sĩ.

Đánh không lại thì còn có thể chạy, nhưng nếu như gặp được "Thần cung kỵ sĩ", có lẽ còn chưa áp sát thì đã bị bắn nằm xuống rồi.

Đều đã nói đến mức độ này, Hudson đương nhiên là sẽ không có ý kiến. Hưởng thụ phúc lợi mà gia tộc mang lại thì đương nhiên cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

Giúp đỡ lẫn nhau chính là nguyên nhân mà gia tộc Koslow có thể duy trì được, bây giờ có đồng tộc cần giúp đỡ, đương nhiên là mọi người sẽ không thể ngồi xem mà không để ý tới.

Gia tộc cử nhiều người như vậy tới đây rõ ràng không phải là vì đề phòng đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam. Tất cả mọi người đều lăn lộn trong một vòng tròn, tổ tông thông gia cũng để lại một chút tình hương hỏa, sẽ không dễ dàng phá hủy quy tắc trò chơi.

Lợi ích là nhất thời, danh tiếng mới là vĩnh viễn. Muốn lăn lộn trong cái vòng tròn nhỏ này thì nhất định phải chú ý tướng ăn.

Mọi người có thể âm thầm bày mưu nghĩ kế, từ từ chờ đợi đối phương suy sụp, thậm chí là tuyệt tự, nhưng lại không thể đích thân đi hạ độc thủ.

Chỉ có những kẻ không bị quy tắc của vòng tròn này ràng buộc mới có thể phá hoại quy tắc mà không hề kiêng kỵ. Chỉ cần không xúc phạm tới những điều cấm kỵ, cho dù là tướng ăn khó coi một chút, trong lòng mọi người cũng có khả năng tiếp nhận.

Người ngoài vốn phải chịu xa lánh, cho dù là bọn họ đã trả giá nhiều hơn. Biện pháp tốt nhất để được mọi người tán thành vẫn là phải dựa vào nắm đấm, sau khi đánh phục tất cả mọi người thì vấn đề xa lánh sẽ không còn tồn tại nữa. ...

Nhìn thấy đội xe chứa đầy vật liệu, Hudson cảm thấy rất vui vẻ. Đây còn là kết quả của việc đã xử lý xong một lượng lớn vật liệu cũ, nếu không thì trăm chiếc xe ngựa này sẽ không thể nào đựng được hết.

"Chiến tranh thay đổi vận mệnh", đây chính là bức chân dung khắc họa chân thực nhất về lục địa Aslante. Chỉ là một trận chiến bình loạn đã làm cho Hudson từ một vị sắp lưu lạc Kỵ sĩ biến thành một vị Nam tước đất phong tôn quý.

Khi xuất phát là thương trúc, lá chắn trúc, bây giờ đều đã đổi thành đại đao trường mâu, binh sĩ cầm chiến chùy, chiến phủ cũng không phải số ít, rất nhiều người còn đeo một cây cung.

Từ lúc đầu chỉ có năm trăm nông nô binh đã biến thành một đội quân dày dặn kinh nghiệm với sáu trăm ba mươi bảy người. Chỉ là nhìn từ xa thôi cũng làm cho người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng rồi.

Điểm giống nhau duy nhất chính là: Đội ngũ này vẫn còn giữ truyền thống tốc độ như rùa bò, không hề có chút khí phách phóng ngựa lao nhanh nào.

Đội ngũ lắc lư tiến về phía trước, Hudson vừa ngồi trên xe vuốt ve gấu con, vừa thưởng thức những âm thanh "kẽo kẹt, kẽo kẹt" mà xe ngựa phát ra trong quá trình di chuyển.

Đường thì vẫn gập ghềnh như ngày nào, vì đảm bảo cho đoàn xe đi qua thuận lợi, thỉnh thoảng còn phải dừng lại để san phẳng con đường, nhưng những khúc nhạc dạo ngắn này cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Hudson.

Sống trong vài tháng sợ hãi, cuối cùng hắn cũng có được một mảnh địa bàn của riêng mình, bây giờ Hudson nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt.

"Mau cút!"

"Đám ngu xuẩn các ngươi, cầm mấy cây gỗ mục mà cũng dám học người ta ăn cướp. Nếu như đụng phải Hudson lão gia vĩ đại thì nhất định phải..."

Nghe những tiếng nói từ phía trước phát ra, Hudson tràn đầy lửa giận bước xuống xe ngựa, lại còn có người dám đến cướp hắn, quả thực là đang coi thường đao của hắn không sắc bén mà.

Vừa bước xuống xe ngựa, Hudson mới phát hiện được không thích hợp. Cái gọi là ăn cướp quả thực chỉ là một trò cười, thay vì nói là giặc cướp, không bằng nói là nạn dân sẽ càng thích hợp hơn.

Các binh sĩ chỉ lấy quở mắng làm chủ, không có trực tiếp đại khai sát giới, chủ yếu là trong đám người cản đường này đa số là người già và trẻ em, thanh niên trai tráng đã lác đác không có mấy, thật sự không giống như thổ phỉ."Tom, có chuyện gì vậy?"

"Bọn họ là ai?"

"Tại sao lại ngăn cản đội xe?"

Hudson liên tiếp hỏi liền 3 câu, Tom đang muốn trả lời, đám người đối diện đã mở miệng nói trước: "Hudson lão gia tôn kính, chúng tôi đều là dân trong lãnh địa của Tử tước Alphonse."

"Bất hạnh gặp hoạ chiến tranh, bị cướp hết lương thực, bây giờ lại không tìm thấy lãnh chúa đại nhân, cho nên..."

"Đủ rồi, ta biết những chuyện mà ngươi muốn hỏi rồi! Tử tước Alphonse đã bất hạnh gặp nạn, cả gia đình đều chết trong tay phản quân".

"Lãnh chúa mới là người đến từ phương bắc, nhanh thì qua một tháng nữa sẽ đến, chậm nhất cũng sẽ không quá 3 tháng, đến lúc đó sẽ có người an bài các ngươi."

Hudson ra vẻ sao cũng được nói.

Cả nhà Tử tước Alphonse gặp nạn là thật, nhưng mấy câu sau đều toàn là bịa chuyện. Quý tộc phương bắc khi nào mới đến thì làm sao một tiểu nhân vật như hắn có thể biết được.

Quý tộc không chỉ đại diện cho vinh quang, mà còn phải gánh vác trách nhiệm. Không giống với những nhân viên nhàn tản có thể nhậm chức bất kỳ lúc nào như bọn hắn, nhưng quý tộc đang nhậm chức nơi biên cương dù rằng thu được đất phong thì cũng phải bàn giao mọi chuyện cho người đến sau thì mới có thể rời đi.

Nếu là chiến loạn xung đột bùng nổ thì còn thảm hơn. Có thể còn sống rời đi hay không cũng là một ẩn số.

Cho dù là con em đại gia tộc thì cũng không thể bỏ trốn trong lúc xảy ra chiến tranh.

Bất ngờ nghe tin dữ, đám người nhanh chóng cảm thấy bối rối, người nào người nấy mặt xám như tro, giống như trời sập vậy, trong đó có hai ông già còn trực tiếp ngất đi.

Từ trước tới giờ bọn hắn đều dựa vào Tử tước Alphonse để sinh tồn, căn bản không có nghĩ sẽ rời bỏ lãnh chúa tự mình sinh sống.

Về cơ bản thì nông nô không có tài sản riêng, tất cả công cụ sản xuất đều là của quý tộc lão gia. Tương đương với việc ăn ở, sinh lão bệnh tử cũng đều do quý tộc lão gia gánh chịu.

Chương 104 - Hudson Lão Gia Nhân Từ (2)

Lương thực và tài vật của quý tộc lão gia đều đã bị người ta cướp đoạt, đám người này có thể cầm cự được đến bây giờ đều là nhờ vào rau dại, sợi cỏ, vỏ cây mới miễn cưỡng sống qua ngày.

Đừng nói là 3 tháng, cho dù là một tháng thì bọn họ cũng sẽ không chịu đựng được. Chờ lãnh chúa mới đến thì chắc là muốn nhặt xác cho bọn hắn đều sẽ khó khăn.

Thấy mọi người không ngừng khóc sướt mướt, người vừa mới mất điểm trước mặt Hudson là Tom bèn vội vàng tiến lên khiển trách: "Hudson lão gia nhân từ đều đã trả lời các ngươi rồi, còn không mau nhường đường đi!"

Có lẽ là vì bị những ánh đao lấp lóe chấn nhiếp, hoặc có lẽ là vì sự e ngại đối với quý tộc, nên đám người liền mang theo ông lão đã bị hôn mê vì sợ hãi lui ra nhường đường.

Sau khi xác định là không phải dư nghiệt phản quân, Hudson lão gia nhân từ liền cảm thấy đồng tình, bèn đại lượng nói: "Nể tình lòng trung thành của các ngươi dành cho Tử tước Alphonse, bổn lão gia sẽ không so đo với các ngươi."

"Tom, lấy cho mỗi người bọn hắn một pound bánh mì. Có thể sống được hay không đều phải xem vận mệnh của các ngươi."

"Thôi, ai bảo ta tốt bụng đây! Muốn đi theo thì có thể bám theo đội xe của ta! Miễn là còn sống đến được lãnh địa của ta thì ta sẽ thu nhận các ngươi làm dân trong thuộc địa."

Hudson nói xong liền bước lên xe ngựa mà không thèm ngoái đầu nhìn lại. Quý tộc phải có bộ dáng của quý tộc, đối với nông nô mà chơi chiêu hiền đãi sĩ thì chỉ dọa sợ người ta thôi.

Mặc dù hắn rất muốn thu đám sức lao động thấp kém này, nhưng vẫn phải thể hiện ra phong thái cao cao tại thượng của một quý tộc.

Giao lại quyền lựa chọn cho đám nạn dân, cho dù có truyền ra ngoài thì người ta cũng chỉ nói hắn nhân từ, mà không phải mắng hắn cướp đoạt dân trong thuộc địa của người khác.

Những người này cũng lấy thân phận nạn dân rời đi, cho dù là lãnh chúa mới đến thì cũng không thể làm được gì trong vấn đề này.

Lại ngồi lên trên xe ngựa, Hudson liền bắt đầu trầm tư. Chiến loạn làm cho nhân khẩu của hai quận này giảm bớt trên phạm vi lớn, nhưng cuối cùng cũng sẽ có người may mắn nhặt về một cái mạng.

Dân trong thuộc địa của những quý tộc bản địa thì không thể đụng vào, nhưng dân trong thuộc địa của đám người ngoài kia thì có thể. Chỉ cần lừa gạt người tới lãnh địa của hắn thì chính là dân của hắn.

Mặc dù trong đám người này có rất ít thanh niên trai tráng, đại đa số đều là phụ nữ và trẻ em, nhưng chung quy cũng là sức lao động.

Đào quáng thì hơi miễn cưỡng một chút, nhưng mà đi theo nhóm lửa nấu cơm, làm việc vặt trồng trọt thì lại không thành vấn đề.

Nhất là những người phụ nữ đang trong độ tuổi kết hôn còn có thể tác hợp cho những lính còn độc thân trong quân của mình, ổn định quân tâm.

Hudson vừa quyết định liền lập tức gọi người hầu Kỵ sĩ của mình tới, giao cho người này nhiệm vụ lừa gạt đám sức lao động kia.

Loại việc cần đến kỹ thuật này, chỉ có những thiếu niên đi theo hắn học tập mấy tháng mới làm được. Còn lại đều là đại đầu binh, sai bọn hắn ra trận giết địch thì tạm được, cổ động nhân tâm thật sự là làm khó bọn hắn.

Đây cũng là quả mà Hudson tự mình trồng xuống. Trước đó khi xuất phát, vì để dễ chỉ huy, nên hắn đã cố ý lựa ra một đám binh sĩ thật thà từ trong lãnh địa của cha hắn.

Đúng là khi ở trên chiến trường thì biểu hiện của đám người này không tệ. Hudson nói cái gì thì chính là cái đó, không có suy nghĩ của mình, rất dễ quản lý.

Trong một hoàn cảnh như vậy, đám nông nô binh gia nhập sau này cũng bị ảnh hưởng. Nhất là sau khi Hudson ban hành tội liên đới, sau đó lại chặt mấy tên không làm cho người ta bớt lo để lập uy, dù là người có ý tưởng cũng sẽ bị ép đến không còn.

Hudson vẫn luôn vội vàng đánh trận, không có quan tâm tới nghĩ nhiều như vậy. Đến tận bây giờ thì hắn mới phát hiện là trong tay mình không có nhân tài.

Đào người?

Ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên thì đã bị hắn quả quyết dập tắt. Đào được thì chỉ toàn là mấy người không có năng lực, người có năng lực thì hắn lại không có đủ tiền để trả.

Không riêng gì Hudson thiếu nhân tài, gần như tất cả tiểu quý tộc đều gặp phải tình cảnh thiếu thốn nhân tài này.

Tri thức bị lũng đoạn, làm cho nhân tài đều tập trung trong xã hội thượng lưu. Tất cả mọi người đều là quý tộc, chỉ với một chút lợi ích thì làm sao có thể đào được.

Cầu viện tộc nhân?

Suy nghĩ một chút thì hắn liền từ bỏ, là người trưởng thành, hắn biết là trên thế giới này không bữa cơm nào là miễn phí.

Anh em ruột còn phải tính rõ ràng, huống chi chỉ là tộc nhân.

Hai tên xui xẻo ở quận Ryton chính là ví dụ, đúng là bây giờ đang nhận được tất cả các mạch trợ giúp, nhưng tương lai cũng phải trả lại rất nhiều nhân tình.

Cho dù là thế hệ của bọn hắn không trả được, vậy thì chờ tới khi đời con cháu của bọn hắn trưởng thành rồi tiếp tục trả. Vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn, vậy thì sẽ do người thừa kế của bọn hắn trả.

Khác thì không nói, vương quốc cổ vũ trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, cho nên rất chiếu cố cho những quý tộc chết trận, cố ý gia tăng hạn ngạch hối đoái sinh mệnh nguyên dịch, có lẽ bây giờ cũng đã thanh toán xong tiền công rồi.

Có qua có lại, trả giá và hồi báo là ngang nhau, đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà gia tộc Koslow phân tán có khả năng duy trì được lực hướng tâm lâu như vậy.

Không muốn nợ nhiều nhân tình thì cũng đừng dễ dàng mở miệng cầu xin người khác, nếu không sẽ không có bạn.

Đại quý tộc còn có thể họa bánh vẽ cho thủ hạ, nhưng Hudson lại ngay cả tư cách vẽ cũng không có. Không cho được thứ mà người ta mong muốn nhất, vậy thì cũng chỉ có thể dựa vào tiền.

Chỉ cần có tiền thì sẽ có nhân tài. Trong số dân tự do sống trong đại thành thị có một nhóm người tài có thể thuê được bằng tiền.

Chương 105 - Khẩu Phần Lương Thực

Đáng tiếc là những nhân tài được thuê bằng tiền này bình thường đều chỉ làm công ngắn hạn, phàm là có cơ hội tốt hơn liền sẽ rời đi.

Ở trong đó cũng có không ít người vì lợi ích mà bán đứng chủ nhân, độ trung thành thật sự rất đáng lo.

Là một người vừa mới khởi nghiệp, Hudson cảm thấy độ trung thành vẫn quan trọng hơn hơn tài năng một chút.

Ở trong một thế giới hòa bình giống như kiếp trước, bị thủ hạ phản bội thì cùng lắm là thiệt hại một ít tiền tài; nhưng ở trên đại Aslante này, bị thủ hạ phản bội là phải trả giá bằng cả sinh mệnh.

Trước khi có được năng lực chống cự nguy hiểm, Hudson không có ý định mạo hiểm. Không có nhân tài thì hắn có thể tự mình bồi dưỡng.

Dù sao lãnh địa của mình cũng chỉ là một Nam tước lĩnh, còn được thống trị bằng chế độ phong kiến nguyên thủy nhất, sẽ xảy ra nhiều chuyện loại thất bát tao như vậy, chịu khó một chút thì bản thân mình cũng có thể giải quyết được. ...

Dưới sự thao túng của Hudson, những chuyện phát sinh ở thượng tầng rất nhanh liền được truyền đến tai của đám nạn dân. Chẳng qua chi tiết cụ thể thì đã xảy ra một chút biến hóa không biết từ nơi nào.

Vốn là quý tộc phương bắc tới nhậm chức, nay đã biến thành lãnh chúa mới muốn mang bọn hắn đi Bắc Cương, làm hàng xóm với đám thú nhân tàn nhẫn kia.

Nhờ vào vương quốc Alpha tuyên truyền, trong suy nghĩ của dân chúng bình thường, thú nhân đó chính là sinh vật còn đáng sợ hơn ma quỷ, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng.

Vào những lúc thế này liền sẽ có "nạn dân" thông minh đứng ra đề nghị rời khỏi lãnh địa cũ, đi nhờ vả một vị lãnh chúa nhân từ.

Dù sao cả nhà của lãnh chúa cũ đã chết hết rồi, lãnh chúa mới vẫn chưa tiếp nhận sự thần phục của bọn họ, rời đi cũng không tính là phản bội.

Đội xe có tốc độ như rùa bò này liền hấp dẫn đám nạn dân dọc đường đuổi theo. Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì Hudson lão gia nhân từ phát thóc .

Mỗi khi đến giờ cơm đều đúng hạn phát đồ ăn. Mặc dù chỉ có thể miễn cưỡng ăn no bảy tám phần, nhưng cũng đủ làm cho bọn hắn quyết tâm đuổi theo.

Hơn một trăm dặm lộ trình, Hudson kéo gần nửa tháng mới đến được đất phong.

Từ lúc xuất phát đội ngũ có hơn sáu trăm người, sau đó lớn mạnh đến bây giờ là hơn ba ngàn người, tăng hơn hai ngàn bốn trăm người chính là thu hoạch của chuyến đi này.

Đáng tiếc là thanh niên trai tráng hơi ít, cho dù có tăng thêm mấy đứa nhóc 14-15, mấy ông chú dưới 40 thì cũng chỉ có chưa tới tám trăm người.

Còn lại đều là người già và trẻ em có cơ thể tương đối tốt, nhưng người có thể chất yếu không phải bị đào thải trong nạn đói lúc trước thì cũng đã ngã xuống trên đường đi.

Đương nhiên, từ "già" này được định nghĩa theo tiêu chuẩn của đại lục Aslante, sau ba mươi tuổi là trung niên, hơn 40 tuổi chính là người già.

Nếu mà sống đến 80-100 tuổi thì chỉ có thể là ở trong nhà quý tộc. Hoàn cảnh sinh tồn của nông nô rất ác liệt, có thể sống qua sáu mươi tuổi đều đã rất hiếm thấy rồi.

Trước mặt tai họa, loài người rất yếu ớt. Cho dù Hudson cố gắng giảm tốc độ thì vẫn có không ít người không thể theo đến cùng.

Có thể cứu được nhiều người như vậy đã xem như rất tốt rồi. Nếu như Hudson không can dự, chờ lãnh chúa mới đến, sợ là không tới một nửa số người này có thể còn sống.

Sắp xếp rất đơn giản, chỉ cần chia cho bọn họ một mảnh đất là đám nông nô này sẽ tự động thủ xây nhà. Tất cả mọi người vô cùng tự giác, mấy việc cỏn con này còn không cần Hudson lão gia phải lo lắng.

Sao khi khảo sát một lần, Hudson liền lấy quặng mỏ làm trung tâm, quy hoạch ra năm khu dân cư ở xung quanh. Cơ bản đều là những địa điểm cũ lúc đầu, chỉ cần chia cho nạn dân một phần liền xem như đại công cáo thành.

Cái giá phải trả chính là lương thảo đã giảm bớt bốn mươi xe, đây đã là kết quả mà hắn cố gắng tiết kiệm rồi, nếu như cho ăn uống không kiểm soát thì sợ là sẽ tiêu tốn nhiều hơn nữa.

Hắn chỉ đành phải tiếp tục phái người trở lại thành Dadir vận lương. Nếu không chỉ với một ít lương thực này, cùng lắm chỉ chịu được hai mươi ngày.

Hơn ba ngàn cái miệng, coi như có tiết kiệm thế nào thì mỗi ngày ít nhất cũng phải tiêu hao hai ba ngàn pound lương thực.

Không cần vội vàng lên đường, lại không cần phải lao động quá nặng nhọc, nông nô bình thường ăn sáu phần no bụng là đủ. Lương thực không đủ liền bỏ thêm rau dại, lá cây, rễ cỏ, nhưng binh sĩ lại không thể bị đói.

Thật vất vả mới tích lũy được lão binh, Hudson không muốn bởi vì không đủ dinh dưỡng mà mất đi đội quân này.

Huống chi, là công thần thì ít nhiều gì cũng phải cho ưu đãi nhất định nha? Quân lương thì không có tiền phát, nếu như ngay cả cơm cũng ăn không no, sau này còn ai dám bán mạng cho Hudson lão gia nữa?

Cho dù trong cuộc chiến trước đó cũng thu hoạch được không ít lương thực, nhưng có nhiều cái mồm đang đợi ăn cơm như vậy, Hudson cũng cảm thấy rất áp lực.

Hơi tính toán một chút, dựa theo sức ăn bây giờ, hắn phát hiện rằng lương thực trong tay mình cùng lắm chỉ có thể cầm cự được hai ba tháng.

Hơn nữa đa phần những lương thực kia đều nằm trong thành Dadir, hắn thuê một gia tộc Kỵ sĩ trông chừng giúp, muốn chở tới đây cũng là một chuyện phiền toái.

Bởi vì xe ngựa có hạn, nên ít nhất phải chạy hai chuyến mới chở hết. Mặc dù chiến tranh đã kết thúc, nhưng cũng có không ít người đang ở trong rừng làm cướp. Vì lý do an toàn, vẫn phải phái quân đội đi hộ tống mới được.

"Truyền lệnh xuống, sau này trong lãnh địa sẽ thi hành hệ thống phân phối khẩu phần lương thực theo kế hoạch cho cư dân, mỗi ngày nhất định phải dựa theo tiêu chuẩn để thi hành. Jill ngươi phụ trách việc phát lương thực mỗi ngày, ta sẽ đến kiểm tra bất kỳ lúc nào."

Chương 106 - Khẩu Phần Lương Thực (2)

"Tiêu chuẩn cụ thể như sau:

Binh sĩ: Rau dại bánh mì lúa mạch đen 1. 5 pound / một ngày, Ngũ cốc yến mạch đậu 1 pound / một ngày, muối ăn 0. 5 pound / một tháng, các loại thịt 2 pound / một tháng, một số canh rau dại hoặc rau khô. (Ghi chú: 1 pound là 1 cân, khi lương thực đun sôi sẽ bành trướng, không phải là lương thô)

Sĩ quan sẽ căn cứ vào cấp bậc, dựa trên cơ sở của binh sĩ, mỗi cấp tăng 15%, bánh mì có thể không bỏ thêm rau dại.

Thanh niên trai tráng 16 tuổi trở lên: Bánh mì lúa mạch đen hạng kém 0. 8 pound / một ngày, Ngũ cốc yến mạch đậu nửa pound / một ngày, muối ăn 0. 3 pound / một tháng, các loại thịt 0. 5 pound / mỗi tháng, một số canh rau.

Phụ nữ khỏe mạnh, thiếu niên mười tuổi trở lên, nam tử trung niên, được nhận 80% dựa theo tiêu chuẩn của thanh niên trai tráng; Còn lại người già và trẻ em thì được nhận 70% dựa theo tiêu chuẩn của thanh niên trai tráng.

Lương thực của quân đội sẽ do bách nhân đội thống nhất phân phát, khẩu phần của nông nô sẽ được phát theo hộ gia đình. Mỗi điểm tụ tập đều phải có ba mươi tên lính đến duy trì trật tự, những kẻ vi phạm trật tự đều bị biến thành nô lệ."

Hudson nghiêm túc nói.

Tiêu chuẩn không thể thấp hơn nữa, vào thời đại mà trong bụng không có chất béo này, tất cả mọi người đều có một dạ dày lớn. Người nào người nấy đều là ăn nhiều đói nhanh.

Trước khi định ra tiêu chuẩn, Hudson đã từng nghiên cứu qua. chỉ là bánh mì lúa mạch đen thôi cũng được chia thành đủ loại khác nhau.

Tốt nhất đương nhiên là bánh mì được làm hoàn toàn bằng lúa mạch; Tiếp theo là bánh mì lúa mạch đen bỏ thêm rau dại, bình thường đều thêm từ một đến ba loại rau dại khác nhau , hương vị cũng miễn cưỡng chịu đựng.

Kế tiếp chính là bánh mì lúa mạch đen thêm lá cây rau dại, bình thường đều thêm từ ba đến năm loại khác nhau, thậm chí người có lòng dạ hiểm độc còn có thể bỏ thêm mảnh gỗ vụn, vỏ cây, hạt cát vào bên trong.

Thường được gọi là bánh mì loại kém, nguyên tắc chỉ có một: đó là người ăn không chết. Cầm trên tay có thể làm vũ khí, rơi trên mặt đất có thể đập đau chân.

Hudson đương nhiên là sẽ không ác độc đến mức thêm mảnh gỗ vụn, vỏ cây, hạt cát vào trong, nhưng rau dại lá cây thì lại là không thể thiếu.

Những chuyện này đều là vì thiếu lương thực, chỉ có thi hành tiêu chuẩn thấp này thì lương thực trong tay hắn mới có thể cầm cự được 3 tháng.

Trên thực tế, đây cũng chỉ là tình trạng trên lý thuyết. Bây giờ có thể thi hành tiêu chuẩn thấp là vì nông nô vẫn còn chưa làm việc với cường độ cao, mức tiêu hao năng lượng cũng không lớn.

Một khi bắt đầu khôi phục sản xuất, lương thực sẽ tiêu hao càng kịch liệt hơn. Thợ mỏ thì chắc chắn là phải bao ăn no, nếu không sẽ không còn sức lực làm việc. Phụ nữ trẻ em đi cày ruộng thì cũng không thể bị đói.

"Vâng, lão gia!"

Jill bình tĩnh trả lời.

Không có bất kỳ người nào phản đối, bọn họ đều là thân tín đi theo Hudson lão gia, nghe chỉ huy là được. Dù sao chỉ cần mình không bị bị đói thì có thi hành tiêu chuẩn gì cũng chẳng quan trọng.

Mặc dù Nam tước Redman đã hứa là sẽ đưa gia quyến của bọn họ tới đây, nhưng đó là chuyện của năm sau.

Không thu xếp tốt lãnh địa, chưa thiết lập cơ sở hạ tầng, sớm đưa người qua đó chính là đang gây thêm phiền phức.

Dừng lại một chút, Hudson đột nhiên nhớ tới gia súc của mình. Mặc dù khi ở thành Dadir đã giết rất nhiều để khao thưởng công thần, tổ chức yến hội, nhưng cũng còn có không ít.

Bởi vì giá của chiến mã khá đắt, nên ngoài 8 con để lại tự mình dùng ra, số còn lại đều đã bị Hudson cầm đi giao dịch.

Bao gồm cả gia tộc Kỵ sĩ đang trông nom lương thảo ở thành Dadir kia, Hudson lấy một thớt chiến mã làm giá thuê.

Trên đường quay về lãnh địa, có ba con dê bất hạnh bị thương, Hudson cũng chỉ có thể giải thoát cho bọn chúng.

Cho tới bây giờ, gia súc mà hắn tịch thu được còn thừa lại hai mươi tám con trâu, một trăm sáu mươi bảy con dê, một trăm tám mươi bảy thớt ngựa chạy chậm.

Ngựa chạy chậm có thể trốn qua một kiếp ngoài việc có thể kéo xe ra thì nguyên nhân quan trọng nhất chính là thịt của nó không thể ăn.

Không thể tiếp tục giết nữa, đa số dê bò còn lại đều là con cái, còn phải giữ để chăn nuôi sinh sản.

Trên thực tế, có thể để lại nhiều dê bò như vậy vẫn là nhờ công của gấu con. Theo lý niệm của nó là thịt có thể ăn ít, nhưng sữa không thể ngừng, cho nên gấu con đã thành công giúp được nguồn sửa thoát khỏi đồ đao của Hudson.

Tự nguyện giảm xuống tiêu chuẩn cơm nước, đây không phải là do Hudson không giữ lời hứa.

Từ nay về sau, tiêu chuẩn cơm nước của gấu con liền từ mỗi ngày một con dê, ba mươi pound thịt bò, hạ xuống chỉ còn tương đương với Hudson, trải qua quãng thời gian chỉ có hoa màu để nhét đầy bao tử.

May mắn là Đại Địa Chi Hùng là Ma thú ăn tạp, đừng nói là ngũ cốc hoa màu, cho dù chỉ ăn cây trúc và lá cây thì cũng có thể sống rất khá. Nếu như là nuôi một con cự long thì chắc là Hudson đã bị nó ăn đến phá sản rồi.

"Tom, ngươi phụ trách chỉ huy những thanh niên trai tráng kia xây dựng lều thú. Tốc độ nhất định phải nhanh, phải hoàn thành trước khi mùa mưa tới."

"Để cho những nông nô có kinh nghiệm chăn nuôi gia súc tự mình báo danh, chỉ cần có thể chăm sóc tốt cho gia súc thì khẩu phần lương thực sẽ được đề cao đến 80% tiêu chuẩn của binh sĩ."

Gia súc quý hơn người, đây không phải là một câu nói đùa. Chiến mã thì không cần nói, từ trước tới giờ giá của chiến mạ đều vẫn luôn cao không thấp.

Trâu là loại thịt gần với thịt Ma thú ở trong yên hội, cho nên giá cả cũng không thấp.

Căn cứ vào chủng loại và trọng lượng khác biệt, gia cả dao động từ 3 đến 5 viên kim tệ.

Đây còn là trong tình huống vương quốc Alpha không thích trâu cày, mà càng thích dùng ngựa để cày, nếu không thì giá trâu sẽ còn cao hơn nữa.

Chương 107 - Hạn Hán

Trên thị trường nô lệ, giá của một gã nam tử trưởng thành cường tráng cũng chỉ dao động từ năm đến sáu viên kim tệ, còn chưa bằng một đầu trâu thượng đẳng .

Giá cả của trẻ em chỉ bằng 1/3 nam tử trưởng thành. Người già thì càng không đáng giá, cơ bản đều không có người hỏi thăm.

Giá của phụ nữ thì rất ảo, chủ yếu là phải xem tư sắc, tài nghệ, rẻ thì hai ba viên kim tệ liền có thể mua được, đắt thì phải lên đấu giá hội, giá cả có thể lên đến hơn một ngàn kim tệ.

Đương nhiên, có thân phận đặc thù thì sẽ ngoại lệ. Ví dụ như: Phụ nữ của tộc Tinh linh, ít nhất cũng là bốn chữ số, năm chữ số mới là trạng thái bình thường, cao hơn cũng không phải là không có.

Những chủng tộc thú nhân đặc thù cũng có thể bán được giá cao, chẳng qua là sẽ không cao bằng tộc Tinh Linh.

Chủ yếu vẫn là vật hiếm thì quý, Tinh Linh cũng không phải dễ trêu, lại tụ cư trong rừng rậm, nô lệ còn chưa bắt được Tinh Linh thì đã bỏ mạng rồi.

So ra thì thú nhân càng dễ bắt hơn một chút. Bá tước Pierce bá liền có một đội vũ cơ thú nhân như hồ nữ, miêu nữ... vv.

Tổn thương là lẫn nhau, Thú Nhân thường xuyên tập kích quấy rối Bắc Cương. Đội bắt nô lệ của nhân loại cũng thường xuyên xâm nhập Thú Nhân quốc, bắt một vài chủng tộc đặc thù có giá khá cao làm nô lệ.

Là một đại quáng chủ, Hudson nhất định không thể thiếu giao tiếp với nô lệ . Nhất là trong tình huống không đủ sức lao động, nô lệ chính là chủ lực trong đội quân lấy quặng.

Chỉ cần nhìn Hudson vẫn chưa giải tán quân đội là biết, hắn đã quyết định là sẽ một tên chủ mỏ vô lương tâm.

"Lão gia, nếu trực tiếp giao gia súc cho bọn hắn quản lý, lỡ như phát sinh ngoài ý muốn thì chúng ta sẽ bị tổn thất lớn."

"Nếu không chúng ta cứ để cho binh sĩ trông nom gia súc phụ trách trước đi, cũng ở một bên nhìn chằm chằm, nếu như trông nôm không tệ mới thì mới giao lại cho bọn hắn." Tom có vẻ thấp thỏm đề nghị.

Trên lục địa Aslante, thân phận giữa quý tộc và nông nô có chênh lệch rất lớn, đây là một khoảng cách gần như không thể vượt qua.

Dựa theo lệ cũ thì sẽ là quý tộc hạ lệnh, nông nô phụ trách thi hành, từ trước tới giờ đều không tới lượt nông nô phản đối.

Nếu như không phải Hudson thường xuyên cổ vũ bọn hắn đưa ra cái nhìn của mình, cho dù nói sai thì cũng không bị trừng phạt, Tom thật đúng là không dám mở miệng.

"Ân!"

"Đúng là nên cẩn thận một chút, cứ làm theo lời ngươi nói đi." Hudson khẽ cười nói.

Dưới trướng hiếm khi xuất hiện một người chịu động não, đề nghị cũng không tệ, vào những lúc như thế này đương nhiên là phải cổ vũ bọn hắn.

Có cơ sở nhất định thì mới có thể sáng tạo cái mới, dù sao cũng đã gặp nhiều khó khăn như vậy rồi. Nếu như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, Hudson vô cùng hoài nghi mình còn chưa bước ra tân thủ thôn thì đã chết yểu giữa đường rồi. ...

Hudson tìm được một căn nhà đá được bảo tồn tương đối hoàn hảo, còn chưa kịp đẩy cửa thì đã ngửi được một mùi xác thối, hắn vội vàng che mũi lui lại.

Thật sự là rất buồn nôn, ngay cả con gấu con có thần kinh thô đều lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Cho dù có dọn sạch căn phòng này thì Hudson lão gia cũng sẽ không ở trong đó.

Liên tiếp xem hết mấy căn nhà, toàn bộ đều xuất hiện những mùi hương khác thường. Thật sự là quá nhọ, Hudson trực tiếp bỏ luôn ý niệm ở những căn nhà được xây từ trước.

Pháo đài được xem như thể diện của mỗi một vị quý tộc, cho nên nhất định phải xây dựng.

Tiếc là nước xa không cứu được lửa gần.

Dựa theo lệ cũ, muốn xây một bức thành đều phải mất vài năm, thậm chí là vài chục năm mới hoàn thành.

Hoặc là xây dựng một căn nhà gỗ trước, hoặc là tiếp tục ở trong lều vải. Không hề nghi ngờ, Hudson chọn cái trước.

Không gian của chiếc lều quân dụng trong tay thật sự là quá nhỏ. Lúc hành quân đánh giặc thì còn có thể chịu đựng; Nhưng nếu dùng làm nơi cư trú thường ngày thì thật là quá oan uổng .

Thời tiết mùa hè giống như một cái lò lửa lớn, cái lều vải nóng bức này giống một cái lồng hấp lớn. Vì không muốn bị biến thành bánh bao hấp nên Hudson liền tiếp tục lấy "trời làm chăn, đất làm ghế" chịu đựng một đêm.

Hôm nay là ngày đầu tiên mà hắn chính thức ở trong lãnh địa của mình, thời gian này vẫn rất có ý nghĩa kỷ niệm. Đáng tiếc là trong tay Hudson không có đá ma pháp lưu ảnh để ghi chép lại, bằng không thì đây tuyệt đối là một loại tài liệu tốt nhất để chứng minh cho hậu bối biết là "khởi nghiệp gian khổ" như thế nào.

Nhìn bầu trời đầy sao, Hudson bùi ngùi mãi thôi. May mắn là ông trời nể mặt, từ khi xuất chinh đến giờ thời tiết vẫn luôn trời quang mây tạnh.

Nóng là nóng một chút, nhưng cũng còn tốt hơn là mưa rào xối xả. Nếu như thật sự phải hành quân vào mùa mưa, chỉ riêng con đường bùn sình lầy lội thôi là có thể làm cho người ta cảm thấy sụp đổ rồi.

Bất quá thời tiết năm nay vẫn có một chút không bình thường. Tỉnh Đông Nam có lượng mưa rất dồi dào, nhưng trong hai tháng gần đây, hai quận Ryton và Wright đều không có một giọt mưa nào.

Hudson không biết tình hình thời tiết của những khu vực khác trong vương quốc. Nhưng nếu như tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài, hai quận Ryton và Wright sẽ không tránh khỏi nạn hạn hán.

Hình như là do mình cả nghĩ quá rồi, năm nay hai quận đều chẳng có hoa màu gì để thu hoạch.

Vụ xuân vừa mới gieo hạt xong, Khô Lâu Hội liền lãnh đạo phản quân hành động, các quý tộc lão gia bị bất ngờ không kịp đề phòng thì bị vùi dập giữa chợ, ai còn lo lắng cho hoa màu chứ?

Không người trông nom, cỏ dại mọc còn tốt hơn cả lúa mạch non, có thể thu hoạch được một hai phần mười thì cũng đã xem như được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Nhất là lãnh địa của Hudson, những loại cây trồng theo gió bay tới rồi mọc rễ nảy mầm trong ruộng. Nếu như đến trễ thêm mấy tháng nữa thì có thể bỏ cày trồng rừng được rồi.

Nghĩ như vậy, có vẻ như nạn hạn hán cũng không phải đáng sợ như vậy. Chỉ cần nhánh sông chảy qua lãnh địa của mình không bị khô cạn thì mọi chuyện đều là vấn đề nhỏ.

Chương 108 - Hoàn Cảnh Lúng Túng

Tỉnh Felix ở phương bắc, trong một tòa phủ đệ sang trọng vượt bực, Đại công tước Kavadia đang phải bị ánh mắt u oán của tình nhân nhìn cho tê cả da đầu.

Cuộc sống cá nhân của giới quý tộc rất hỗn loạn, đây cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì. Chỉ cần không gây ra nhân mạng thì tất cả đều dễ nói.

Đại công tước Kavadia cũng nghĩ như vậy, là một nhân vật phong lưu nổi danh ở phương bắc, lúc còn trẻ tình nhân khắp chốn.

Nhưng thường đi tại bờ sông, nào có không ướt giày. Trong một buổi yến hội, Đại công tước Kavadia đại liền câu được vị phu nhân quý tộc trước mắt này.

Nói đúng ra thì là một vị tiểu thư quý tộc. Lúc đó, vị Lena phu nhân này vẫn còn chưa kết hôn.

Vốn cũng chẳng có gì gì, một đêm phong lưu mà thôi, còn muốn ông ta phải phụ trách hay sao?

Thân phận chênh lệch giữa đôi bên đã xác định là hai người sẽ không có kết quả. Cho dù Kavadia là một gã đàn ông tốt hiếm thấy thì cũng phải thành thật quay về chấp nhận gia tộc thông gia, không thể chơi cái trò tự do yêu nhau được.

Chuyện kỳ diệu là khi tiểu thư Lena còn trẻ nên không có kinh nghiệm gì, tỉ lệ chính xác của Kavadia lại quá cao, tình một đêm lại gây ra nhân mạng.

Vì tránh cho vụ bê bối này bị bại lộ, lại không đành lòng bỏ đứa con trong bụng, Kavadia liền sắp xếp cho tiểu thư Lena một vị Kỵ sĩ ngoại lai làm hiệp sĩ đổ vỏ.

Sau đám cưới không lâu, tên Kỵ sĩ xui xẻo kia liền chết trận trên chiến trường, phu nhân Lena ở goá tự mình nuôi con trưởng thành, mọi chuyện diễn ra một cách suôn sẻ.

Người trong cuộc cũng đã chết rồi, cho dù ngày sinh của đứa con này không đúng thì cũng sẽ không có người nào đui mù chạy tới điều tra.

Được Đại công tước Kavadia trông nom, những con ruồi, con muỗi không mở mắt đều bị đập chết hết. Những người khác dù cảm thấy ông ta trơ trẽn như thế nào thì cũng sẽ không nói ra bên ngoài.

Cuộc sống của hai mẹ con tiếp tục diễn ra bình thường. Chỉ là khi Công tước phu nhân vào cửa, con trai trưởng được sinh ra, cuối cùng thì giấy cũng không gói được lửa.

Trong giới quý tộc, có con riêng là một chuyện vô cùng phổ biến. Cho dù là bị lộ thì Đại công tước Kavadia cũng không sợ.

Chỉ cần ngoài miệng không thừa nhận thì chuyện này cũng sẽ không tồn tại. Nếu có người dám nhảy ra chất vấn, vậy thì phải xem cái cổ mình có đủ cứng không đã.

Khi đứa con này lớn lên, tình huống liền dần dần phát sinh biến hóa. Người bình thường không dám kiếm chuyện, nhưng không phải là không có người không dám kiếm chuyện.

Không biết là do trùng hợp hay bị người tính toán. Trong một lần vô tình, con trai trưởng của Đại công tước Kavadia đã chạm mặt với đứa con riêng kia.

Bởi vì một nữ nô Tinh Linh mà hai chàng trai trẻ đã lao vào ẩu đả với nhau.

Kết quả đương nhiên không cần phải nói, con riêng đụng vào con trai trưởng, ăn thiệt thòi là kết quả tất nhiên.

Những chuyện như nghịch tập thượng vị chỉ tồn tại trong tiểu thuyết. Trên lục địa Aslante này chưa từng nghe qua chuyện con riêng nghịch tập thượng vị thành công.

Luật thừa kế cũng không phải dùng để bài trí, những đứa con ngoài giá thú căn bản không nằm trong danh sách thừa kế theo luật định. Cho dù chúng có được phụ thân yêu thích thì cùng lắm chỉ thừa kế được một chút tài sản, tước vị thì khỏi cần phải nghĩ.

Trừ phi thân phận của đứa con riêng này được đưa ra ngoài sáng thì mới có quyền thừa kế, nếu không sẽ chẳng có lấy một tí ti cơ hội nghịch tập nào.

Cho dù là có chuyện nghịch tập xảy ra thì cũng rất ít khi lộ ra ngoài.

Làm loạn trong nội bộ của gia tộc chính là một vụ bê bối kinh thiên, nếu như không giải quyết cho tốt thì có thể khiến cho gia tộc đó sụp đổ.

Đại công tước Kavadia là một người thông minh, cho dù có chọn hiệp sĩ đổ vỏ thì cũng sẽ chọn những người từ bên ngoài tới, không có làm loạn ở bản địa.

Kế hoạch lúc đầu vô cùng thành công, nhờ sự an bài của vị phụ thân tốt như ông ta, thanh niên Sith đã thuận lợi gia nhập quân đôi, ăn ké được một loạt chiến công.

Mọi chuyện vốn đang rất tốt, tiếc là khi con trai trưởng và con riêng xảy ra một lần xung đột liền để cho thân phận của hai mẹ con Lena rơi vào cảnh lúng túng, tình cảnh trở nên ngày càng vi diệu.

Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, đứng ở bên nào cũng không được, Đại công tước Kavadia cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Ông ta dựa vào thủ đoạn ba phải kéo dài mười năm, mặc dù hai bên không tiếp tục phát sinh xung đột ở bề ngoài, nhưng theo thời gian trôi qua, mâu thuẫn lại càng ngày càng sâu.

Còn ảnh hưởng đến hôn sự của Sith bị chậm trễ. Những quý tộc hơi cao cấp thì sẽ không lựa chọn đối tượng thông gia là con ngoài giá thú.

Còn tiểu quý tộc mặc dù muốn vuốt mông ngựa của Đại công tước, nhưng họ cũng không muốn đắc tội với một vị Đại công tước tương lai, đối với loại chuyện này đều tránh như tránh tà.

Với lại những đối tượng có điều kiện quá kém thì hai mẹ con Lena lại chướng mắt.

Dưới sự an bài của Đại công tước Kavadia, Kỵ sĩ Sith liền tích lũy được rất nhiều chiến công, một đường hát vang tiến mạnh, nhận được tước vị Tử tước.

Đương nhiên, tước vị là có, nhưng lãnh địa thì đừng nghĩ.

Về mặt cơ bản thì Bắc Cương đã bị năm gia tộc lớn lũng đoạn hết rồi, Đại công tước Kavadia muốn sắp xếp cho con trai mình một mảnh đất phong đương nhiên là không khó, nhưng phiền phức nằm ở chỗ thân phận con ngoài giá thú của Sith lại không được gia tộc thừa nhận.

Nếu như miễn cưỡng an bài đất phong thì cũng không phải là không được. Chẳng qua khi làm vậy thì cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần mất đi đứa con trai này khi thú nhân xâm lấn.

Quý tộc đất phong có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, không thể chạy trốn. Đánh không thắng cũng phải cố gắng chịu đựng, chỉ cần viện binh tới chậm một chút thì sẽ chết thẳng cẳng.

Đám trung tiểu quý tộc ở Bắc Cương lúc đầu cũng là bị hố chết như vậy, cuối cùng tạo thành cục diện năm gia tộc lớn đồng thời chúa tể Bắc Cương.

Chương 109 - Hoàn Cảnh Lúng Túng (2)

"Đừng khóc nữa, Lena!"

Kavadia cũng không phải hạng người bạc tình, ông vươn tay ôm lấy tình nhân rồi trấn an nói.

"Bắc Cương không phải là đất lành, gia tộc Felix nhìn hiển hách vậy thôi chứ kỳ thực đã như liệt hỏa nấu dầu."

"Trong những năm gần đây, mặc dù phương bắc không ngừng xảy ra chiến loạn, nhưng cũng chỉ là tiểu đả tiểu náo. Nếu như thật sự gặp phải thú nhân toàn diện xâm lấn, nàng sẽ biết được ngũ đại gia tộc ở Bắc Cương này chẳng là cái thá gì."

"Thái bình nhiều năm như vậy, bây giờ cũng chỉ còn cách thời gian mà thú nhân xâm lấn với quy mô lớn đã không còn xa nữa."

"Bây giờ để cho Sith nhảy ra khỏi cái lồng giam này cũng là một chuyện tốt. Mặc dù tước vị thấp một chút, đất phong nhỏ một chút, nhưng tỉnh Đông Nam đất đai phì nhiêu, lại không có ngoại địch uy hiếp."

"Chỉ cần dụng tâm kinh doanh, một tòa Nam tước lĩnh ở phía nam cũng chưa chắc sẽ kém hơn Tử tước lĩnh ở Bắc Cương."

"Tước vị cao thấp chỉ là chuyện nhỏ, thế giới này chung quy vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện. Không nên bị những thứ hư vô mờ mịt che đậy đôi mắt."

"Cái danh Ngũ Đại công tước Bắc Cương đúng là uy phong bát diện. Nhưng nếu được lựa chọn thì ta tình nguyện trở thành một trong mười hai vị Bá tước của vương quốc."

Đây là lời thật lòng, ở bề ngoài thì Ngũ Đại công tước Bắc Cương có diện tích đất phong lớn nhất, tước vị cao nhất, thực lực mạnh nhất, Mạnh hơn những quý tộc ở khu vực khác trong vương quốc, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết được những nỗi khổ trong này.

Có một người bạn hàng xóm tốt như thú nhân, mỗi ngày bọn hắn đều phải sống trong cảnh lo lắng đề phòng. Chỉ sợ một ngày nào đó chiến tranh bùng nổ liền sẽ phá hủy toàn bộ những thứ mà bọn hắn gầy dựng được.

Trước kia, lão tổ tông không để ý tướng ăn đuổi tuyệt trung tiểu quý tộc đất phong ở phương bắc, trên bản chất là vì tăng cường thực lực của bản thân.

Mặc dù từ tình huống hiện giờ đến xem thì đúng là đã làm sai, nưng đó cũng là biểu hiệu sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm trong thời bình.

Trên thế giới không có thuốc hối hận, trung tiểu quý tộc đất phong rời đi, ngũ đại gia tộc liền thu được rất nhiều đất đai, nhưng đáng tiếc là việc phòng thủ cũng càng khó khăn hơn.

Đã từng có những tòa thành được xây khắp nơi trên mặt đất Bắc Cương, các quý tộc vì thủ vệ quê hương của mình mà huyết chiến tới cùng, cho dù là thú nhân cũng phải kiêng kị ba phần.

Nhưng bây giờ đã khác rồi. Mặc dù thành trì được giữ lại, nhưng những quý tộc phụ trách phòng thủ đã thay đổi về chất.

Trước kia là bán mạng cho bản thân, mỗi người đều dùng mạng để liều. Bây giờ đã biến thành bán mạng cho ngũ đại gia tộc lớn, chỉ với một chút quân lương liền muốn mua mạng của mọi người, thật sự là có chút ít.

Đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì chạy. Liều mạng thì vẫn có, nhưng chỉ trong những tình huống bị ép bất đắc dĩ.

Không phải ngũ đại gia tộc chưa từng thử ép mọi người tử chiến. Nhưng kết quả thực sự là rất cảm động, mọi người trực tiếp không tới.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, ngũ đại gia tộc chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Một mặt cố gắng thay đổi hình tượng bản thân; Một mặt là đưa ra những điều kiện tốt hơn, dụ dỗ những quý tộc ở khu vực khác trong vương quốc gia nhập vào chiến trường Bắc Cương.

Cộng thêm xuất phát từ đại cục cân nhắc, những thế lực lớn khác ở vương quốc cũng không hi vọng phòng tuyến ở Bắc Cương bị sụp đổ, nên cũng trợ giúp rất nhiều cho bọn hắn, thế cục mới dần dần ổn định lại.

"Ông nói hay như hát vậy! Nếu như thật sự phải đến phía nam, đất lạ người cũng chẳng quen, ông nói Sith lấy cái gì để đặt chân ở nơi đó?"

"Đừng quên, những trung tiểu quý tộc bị các người làm cho sa sút trong hai trăm năm đây cũng không phải số ít."

"Những người này đều chưa hoàn toàn chết sạch, có không ít gia tộc sau khi xuôi nam liền tro tàn lại cháy."

"Mặc dù thời gian đã qua, nhưng cừu hận vẫn chưa tiêu tan. Một khi để cho bọn chúng nhận ra Sith là con trai ông, sợ là đến lúc đó..."

Phu nhân Lena không thèm nể mặt mũi, trực tiếp vạch trần chân tướng sự thật.

Kavadia cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với mầm họa là tổ tiên để lại. Không phải là gia tộc Felix không nghĩ tới chuyện trảm thảo trừ căn, nhưng vấn đề là thiên hạ quý tộc một nhà thân, rút dây động rừng.

Chuyện năm đó vốn đã làm cho cho mấy gia tộc bọn hắn mang tiếng xấu, bị giới quý tộc trong vương quốc bài xích. Nếu như lại làm tuyệt chuyện này, sợ là bọn họ sẽ biến thành công địch của các quý tộc mất.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra trong nhà của rất nhiều quý tộc ở Bắc Cương. Chẳng qua mọi người không xa xỉ giống như Đại công tước Kavadia, ngay cả con tư sinh cũng có thể an bài.

Đều là những người phải dựa vào ngũ đại gia tộc kiếm sống, tài nguyên trên đầu mỗi gia tộc đều không dư dả. Đa phần tài nguyên đều sẽ được để lại cho con cháu đích hệ, hoặc là con em dòng thứ.

Trừ phi là những gia tộc có nhân khẩu thưa thớt, bằng không thì những đứa con ngoài giá thú sẽ rất khó được chia một chén canh.

Cuối cùng vẫn là thà có nhiều còn hơn là bị thiếu. Địa bàn để lại cho bọn hắn đã không có bao nhiêu, các gia tộc bản địa cũng muốn chia phần, còn phải lưu lại cho những Kỵ sĩ từ nơi khác tới một phần.

Đây đều là bài học được đánh đổi bằng máu tươi. Đám đại quý tộc dám ăn một mình thì những tiểu quý tộc bên dưới liền dám phản.

Gia tộc cơ nghiệp đều không nằm ở Bắc Cương, đối với những người này mà nói, chiến tranh chỉ là cách để thăng cấp, nếu dám ngăn chặn bước tiến của người thì cũng đừng trách người ta lười biếng trên chiến trường.

Sau khi bỏ ra một cái giá thê thảm, đám quý tộc Bắc Cương đã rút được kinh nghiệm xương mấu. Trên phương diện phân phối chiến công cũng đã làm được công chính công bằng.

Sau khi lập ra hệ thống phân chia chiến công thì phòng tuyến của Bắc Cương mới được xem như ổn định, tạo thành cách cục giống như hiện giờ.

Chương 110 - Dương Mưu

Nguyên bản dù cho mọi người có muốn xuôi nam thì cũng không cần vội vã đến vậy. Nhưng trong mấy năm gần đây, đế quốc Thú Nhân phát sinh biến cố. Lão hoàng đế có tính tình ôn hòa đã qua đời, tân quân kế vị là một người cường thế thuộc phái chủ chiến.

Mặc dù không xâm lấn ngay lập tức, nhưng lại sử dụng không ít những tiểu động tác mang tính dò xét. Các quý tộc cảm nhận được nguy hiểm liền lập tức quyết định không nên đặt hết trứng vào trong một cái giỏ.

Tỉnh Đông Nam phát sinh đại thanh tẩy, mọi người lập tức biết được đây là một cơ hội. Đám quý tộc Bắc Cương hợp sức tạo ra áp lực, mạnh mẽ ra tay đoạt thức ăn từ trong tay gia tộc Dalton.

Về phần nguy hiểm trong đó, không phải là bọn hắn tự thổi phồng. Đều là quý tộc thượng võ, những sức chiến đấu của những quý tộc Bắc Cương, những người phải tiến hành thi đấu hữu nghị với thú nhân mỗi ngày, không phải là thứ mà quý tộc phương nam có thể so sánh.

Mang theo tinh binh bách chiến xuôi nam, mọi người rất tự tin rằng mình có thể đứng vững gót chân. ...

Phủ tổng đốc ở thành Beda, một đám chúc quan tỉnh Đông Nam đang tập trung tại đại sảnh thẩn trọng chờ đợi.

Tâm tình của lão đại không tốt, người làm tiểu đệ như họ đương nhiên là tâm tình cũng sẽ không tốt. Đối với bọn họ mà nói, việc gia tộc Dalton bị người ta cướp miếng ăn cũng là một sự sỉ nhục.

Mặc dù đa số những người ở đây đều không phải là gia thần của Bá tước Pierce, nhưng đều là một phần tử trong giới quý tộc tỉnh Đông Nam, mọi người đều không có hảo cảm gì với đám quý tộc Bắc Cương xuôi nam kia.

Mọi chuyện đều do lợi ích gây ra, miếng thịt trong nồi vốn do người trong nhà chia, mặc dù mọi người cũng có tranh luận, nhưng trên tổng thể vẫn là có thể thương lượng.

Trước đó đúng là Bá tước Pierce đã chơi quá mức, dù rằng chuyện này chỉ là sự kiện ngẫu nhiên, nhưng sau đó ông ta còn phải bù đắp cho người bị hại, lại phải lấy lợi ích ra để trấn an các quý tộc trong tỉnh, trên tổng thể thì đám người rất ít ăn ý.

Nhưng đám người ngoài đoạt thức ăn trước miệng cọp kia thì khác, vừa thượng vị liền cướp đi miếng thịt ngon nhất trong nồi, hỏi sao người ta có thể không nổi giận được?

Nếu như nhìn kỹ bản đồ liền sẽ phát hiện là lãnh địa của đám quý tộc Bắc Cương là nối liền lại với nhau, những vị trí giao thông trọng yếu và thành trì ở hai quận Ryton và Wright đều đã rơi vào trong tay của đám quý tộc ngoại lai này.

Nếu như sống chung hài hòa thì không nói làm gì, nhưng lỡ như sông phương trở mặt thì đám quý tộc bản địa này sẽ phải bị người ngoài chế trụ.

Nhìn thấy Bá tước Pierce bước vào trong đại sảnh với sắc mặt âm trầm, bầu không khí liền trở nên càng ngưng trọng hơn, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe được tiếng hít thở.

"Tất cả mọi người đều ngồi xuống đi!"

"Chắc là các vị cũng biết nguyên nhân tại sao mà hôm nay ta mời các vị đến đây rồi."

"Vốn cho rằng bọn họ chỉ là muốn tới kiếm một chén canh, mặc dù có chút khó chấp nhận, nhưng mà vì đại cục của vương quốc, hi sinh một chút cũng là đáng."

"Nhưng có người lại không biết thỏa mãn, lúc nào cũng muốn lấy càng nhiều. May mắn là Quốc vương bệ hạ anh minh, cự tuyệt yêu cầu vô lý của bọn chúng."

"Tiếc là đám người này vẫn không biết thỏa mãn. Khi thấy không có sự ủng hộ của Quốc vương bệ hạ liền định dựa vào thực lực để mạnh mẽ giành lấy."

"Các vị nói xem, chúng ta có thể đồng ý với chuyện như vậy sao?"

Nghe được lời nói cổ động nhân tâm của Bá tước Pierce, đám người lập tức ý thức được sự tình có biến. Liên tưởng đến việc trước đó phủ tổng đốc vội vàng quyết định đất phong, mọi người lập tức hiểu rõ.

Chắc chắn là đám người Bắc Cương kia đã làm cái gì đó kích thích Bá tước đại nhân. Trong lúc bất đắc dĩ mới phải giải quyết dứt điểm chuyện này, tạo thành sự thực là cục diện đã định.

Biết thì biết, nhưng mọi người ở đây đều là người được lợi trong cuộc phân đất phong hầu trước đó không lâu. Cho dù nhà mình không được chia phần thì nhà thân thích cũng được chia. Thịt đã ăn vào miệng rồi thì đương nhiên là không thể phun ra.

"Không đồng ý!"

"Không đồng ý!"...

Đám người nhao nhao mở miệng hồi đáp.

Quần tình xúc động phẫn nộ giống như muốn ăn thịt người vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này, Bá tước Pierce hài lòng phất phất tay, ra hiệu mọi người im lặng.

"Nếu như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì ta yên tâm rồi. Bọn hắn có thể phá hư quy củ, vậy thì chúng ta cũng không cần thiết phải khách khí."

"Bản đồ của hai quận ở đây, ta vốn còn định chờ đến khi tất cả quý tộc sau đến đây rồi mới chứng thực cương vực đất phong cho tất cả mọi người."

"Bây giờ xem ra đã uổng phí tấm lòng tốt này rồi, người ta căn bản là không cảm kích. Nói cũng không nói một tiếng, trực tiếp mang theo tư quân khổng lồ xuôi nam, làm như chúng ta sẽ sợ bọn chúng vậy."

"Vậy thì dứt khoát không cần đợi nữa, gần đây mọi người khổ cực thêm một chút, đều chạy xung quanh hai quận Wright cùng Ryton, sớm ngày quyết định cương vực đất phong cho tất cả các nhà đi."

"Nguyên tắc chỉ có một cái, nhất định phải tuân theo pháp luật của vương quốc, nhất định không thể để cho người ta tìm được vấn đề gì trên phạm vi cương vực."

"Nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng có làm ra một đống thuộc địa. Bằng không sau này mọi người cũng không dễ quản lý đất phong, còn dễ dàng phát sinh xung đột."

Ám chỉ rõ ràng như vậy, đám người lập tức minh bạch, đây là vì đám quý tộc Bắc Cương thế tới hung hăng, làm cho gia tộc Dalton cảm nhận được uy hiếp.

Trên thực tế, Bá tước Pierce cũng rất bất đắc dĩ. Quý tộc phương bắc không giống với quý tộc phương nam yên tâm làm ruộng, nguồn thu nhập chủ yếu của quý tộc phương bắc đến từ việc buôn lậu, các ngành sản xuất trong lãnh địa, phụ cấp của vương quốc, bắt nô lệ.

Chương 111 - Dương Mưu (2)

Làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy, tính tình cực kì hiếu chiến cũng là chuyện bình thường. Mặc dù tình trạng kinh tế không bằng quý tộc phương nam, nhưng lực lượng quân sự trong tay lại càng mạnh hơn một bậc.

Chỉ cần xem tư quân của đám quý tộc xuôi nam là biết, ít thì một hai trăm, nhiều thì ba năm trăm, thậm chí trong đó còn có con riêng của một vị Công tước mang đến một đội quân hơn tám trăm người.

Tư quân của một vị quý tộc thì không đáng chú ý, nhưng tất cả quý tộc xuôi nam tập hợp lại một chỗ thì số lượng sẽ rất kinh người. Căn cứ vào tin tức mà thám tử tìm hiểu được, tổng binh lực của đối phương không dưới 4000 người.

Những binh sĩ có khả năng sống sót trên chiến trường khi giao tranh với thú nhân chắc chắn là sẽ mạnh hơn nông nô binh rất nhiều. Cho dù là không những binh sĩ đỉnh tiêm trong Crimson Kỵ sĩ đoàn thì cũng có khả năng được phân vào loại tinh nhuệ.

Quý tộc tới đất phong không mang theo tiền tài tới đây xây dựng, mà lại mang theo một đội quân lớn, chuyện này không thể không khiến người hoài nghi động cơ của đám quý tộc này.

Một khi để cho nhóm người có vũ trang này đứng vững gót chân, vậy thì cây đinh này sẽ rất khó nhổ. Vạn nhất thế cục tương lai phát sinh biến cố, bị người ta đảo khách thành chủ thì toang.

Không thể trực tiếp phát sinh xung đột chính diện với quý tộc Bắc Cương, nhưng lại muốn nhổ cái đinh này ra, vậy cũng chỉ có thể cổ động các tiểu đệ gây chuyện.

Là một vị cao thủ chính trị, Bá tước Pierce biết rất rõ là khích bác ly gián mà không có lợi ích thì rất khó để cho mọi người bán mạng.

Dù là đám người này đều rất phản cảm bọn ngoại lai hộ kia, nhưng đây không phải là lý do để cho song phương đối đầu. Trong hoàn cảnh như vậy thì chắc chắn là phải đào hố chôn sấm rồi.

"Bá tước các hạ, quy củ không quan tâm đến nhân tình. Vì giảm bớt xung đột không cần thiết, vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của hai quận Wright cùng Ryton."

"Theo tôi, chúng ta vẫn phải tôn trọng nguyện vọng của các lãnh chúa về việc phân chia cụ thể cương vực trong các lãnh địa. Chỉ cần có thể nằm trong phạm vi quy định thì có thể thỏa mãn yêu cầu của bọn họ."

"Nếu như không thể thỏa mãn được nguyện vọng của tất cả mọi người, vậy thì phải cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của đại đa số người. Chuyện này cũng phù hợp với nguyên tắc công bằng của vương quốc."

Cảm thấy có thể có lợi, quan chính vụ - Tử tước Leonard ở bên cạnh liền phụ họa nói.

Ai là số đông, ai là số ít, không cần nói cũng biết. Ngay cả gia tộc Dalton cũng phải kiêng kị cường long Bắc Cương, quý tộc bản địa thì càng kiêng kị hơn.

Trong đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam, ngoài gia tộc Dalton có khả năng bỏ ra mấy ngàn quân tinh nhuệ, những gia tộc còn lại có thể đào ra một binh đoàn bộ binh tinh nhuệ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Có thể nói, quý tộc phương bắc xuôi nam đang ép mọi người phải nhanh chóng tăng cường quân bị. Nếu như không muốn bị đào thải trong cuộc cạnh tranh tương lai thì cũng chỉ có thể gia nhập hàng ngũ chạy đua vũ trang. ...

"Nhanh thanh lý hết đống tạp vật này cho!"

"Động tác nhanh một chút, các ngươi đều chưa ăn cơm sao!"

Xây dựng vừa được thi hành, khu mỏ quặng yên tĩnh cuối cùng cũng có được khí tức khói lửa.

Trên mặt của đám nạn dân âm u đầy tử khí cũng lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Con người không sợ khổ, chỉ sợ không thấy được hy vọng.

Lãnh chúa chính là người lãnh đạo của mọi người, từ nhỏ đã quen với việc dựa vào quý tộc lão gia mà sống, để cho bọn hắn độc lập quả thật là đang làm bọn hắn khó xử.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là bị cướp, đầu tiên là bị phản quân cướp, sau đó lại bị đại quân bình định chạy tới cướp, bị xã hội đánh đập tàn khốc như vậy, đám người đều cảm thấy cực kỳ thiếu an toàn.

Bao gồm cả chuyện đi theo Hudson một đường nam tiến, mỗi ngày đều ăn cơm không làm việc, trong lòng mọi người luôn cảm thấy thấp thỏm.

Bây giờ thì khác. Có công việc mới có giá trị. Bọn hắn không cần lo lắng bị lãnh chúa lão gia đột nhiên vứt bỏ nữa.

Đương nhiên là Hudson không biết suy nghĩ của đám nông nô này. Về mặt bản chất thì cảnh tượng làm việc khí thế ngất trời này chỉ là đang làm một chuyện, đó là sửa chữa những công trình đã bị chiến loạn phá hoại.

"Lão gia, bên ngoài có một đám nạn dân chạy tới, nghe nói là thợ mỏ của khu mỏ và người nhà của bọn hắn muốn tới đây nhờ cậy ngài!"

Nghe được tin tức tốt này, Hudson còn cho rằng do bá vương chi khí của mình bùng nổ. Hắn còn chưa phái binh đi liền có người chủ động tới nhờ cậy.

Chẳng qua sau khi nhìn thấy người thì cảm giác này liền không còn. Đây mà là thợ mỏ cái gì, rõ ràng chính là một đám ăn mày nha.

Người nào cũng xanh xao vàng vọt, quần áo tả tơi, đi đường còn run rẩy, vừa nhìn liền biết là đói bụng quá rồi.

Mặc dù là quý tộc, nhưng Hudson vẫn chưa thoát ly khỏi dân chúng tầng dưới chót, cũng chẳng nói lời gì.

Trong đội ngũ khoảng chừng 1000 người này có không ít người già và trẻ em, có thể sống sót trong núi rừng cũng đã là một kỳ tích rồi, muốn sống tốt căn bản là không có khả năng.

Cho dù là trong lãnh địa sản vật phong phú, có thể dựa vào việc đi săn dã thú trong rừng để bù đắp việc không đủ thức ăn, nhưng đó cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Mỗi lần đi săn cần phải săn được hơn một ngàn cân thịt, có lẽ là có hy vọng hoàn thành, nhưng muốn ngày nào cũng có thể săn được mấy trăm hơn ngàn cân thịt để ăn thật sự là đang nằm mơ.

Nếu như không phải đi săn không phải là nguồn cung cấp thịt ổn định thì Hudson cũng sẽ không định tiêu chuẩn thấp như vậy.

Đây là đói đến mức chịu không được nên mới chạy tới nhờ cậy lãnh chúa mới. Nếu như Hudson đến muộn thêm mười ngày nửa tháng thì có lẽ ở đây sẽ phát sinh thảm kịch ăn thịt người.

Đến một bước đó, đám thợ mỏ này cũng cơ bản cũng đã phế đi. Ranh giới cuối cùng của con người đều rất thấp, chỉ cần đột phá lần thứ nhất thì sẽ có vô số lần.

Chương 112 - Trước Trữ Lương

Hudson nhìn đám người này một cái, cũng chẳng thèm nói nhảm làm gì, trực tiếp tuyên bố luôn kết quả:

"Tử tước Alphonse đã bất hạnh bỏ mình, ta chính là lãnh chúa mới của các ngươi Nam tước Hudson —— Koslow, bây giờ ta tuyên bố tiếp nhận sự thuần phục của các ngươi!"

Sau khi nhận xong lễ bái của đám người này, quan hệ giữa lãnh chúa và dân trong thuộc địa cũng xem như thành lập. Trong những năm sau đó, mọi người đều phải thực hiện nghĩa vụ và hưởng thụ quyền lợi.

Sau khi nghi thức đơn giản kết thúc, mọi người sẽ được xem như người một nhà. Hudson cũng không hề khách khí, trực tiếp an bài thủ hạ mang đám người mới này tới bờ sông tắm rửa.

Quy tắc trò chơi chính là như vậy, lãnh chúa cũ qua đời, lãnh chúa mới chỉ cần tuyên bố tiếp nhận sự thuần phục của dân trong thuộc địa thì chuyện này xem như kết thúc .

Ý kiến của đám nông nó chính là không có ý kiến. Bản thân họ chính là một phần tài sản của quý tộc, ai rảnh mà đi quan tâm ý nghĩ của họ làm gì?

Hết thảy mọi chuyện đều tự nhiên như vậy, Hudson cũng không có không thích ứng. Cưỡng ép diễn thêm một tuồng "mua chuộc nhân tâm" chỉ có thể làm cho chuyện này trở nên càng hỏng bét.

Đây không phải là nói đùa, trong lịch sử cũng vì có lãnh chúa quá mức thân dân đã bị đám nông nô hoài nghi là tên giả mạo. Bởi vì hình tượng của lãnh chúa trong trí nhớ nông nô đều là cao cao tại thượng.

Nhiều người sức mạnh lớn, tốc độ sửa chữa công trình trong lãnh địa cũng tăng lên, mức tiêu hao lương thực cũng ngày càng tăng.

Dưới sự bất đắc dĩ, Hudson chỉ đành chia binh đi chở số lương thực còn ở thành Dadir tới đây; Một mặt khác lại ngựa không ngừng vó viết thư cho những quý tộc phụ cận để mua lương thực.

Hai quận Ryton và Wright gần như không có thu hoạch, giá lương thực ở tỉnh Đông Nam tăng cao cũng là chuyện đương nhiên. Cho dù trong tỉnh không thiếu lương, nhưng xuất phát từ mặt chính trị thì giá lương thực cũng sẽ tăng lên.

Trong mảnh đất nhỏ tỉnh Đông Nam này, giá lương thực trên danh nghĩa sẽ do thương nhân lương thực quyết định, nhưng trên thực tế gia tộc Dalton mới chúa tể phía sau màn.

Lấy sự hiểu biết của Hudson với Bá tước Pierce, nếu như vị cường nhân trong chính trị này không thừa cơ nắm lấy chỗ tốt thì thật sự là thẹn với ngoại hiệu "Liệt Diễm Hùng Sư ".

Hiện giờ chưa xào cao giá lương thực không phải vì Bá tước có lương tâm.

Chủ yếu là do đám quý tộc bản địa đều có dự trữ lương thực.

Dựa theo tiến trình phát triển, dựa vào sự ủng hộ của gia tộc liền có thể trải qua giai đoạn khởi nghiệp khó khăn. Cho dù có xào giá lương thực lên đến bầu trời thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì trong tay người ta có lương thực nha.

Nhưng Hudson lại là một ngoại lệ, cộng thêm đám thợ mỏ trước mặt này, nhân khẩu trong lãnh địa của hắn đã đột phá bốn ngàn người, đây còn chưa tính là kết thúc.

Đám thân tín được phái ra dụ dỗ sức lao động vẫn còn đang không ngừng cố gắng. Cuối cùng có thể lừa được bao nhiêu người tới đây thì chính hắn cũng không rõ, cho nên chỉ có thể dự trữ nhiều một chút.

Hudson cũng đã nghĩ vô cùng rõ ràng, thừa dịp bây giờ có thể mua được lương thực liền mua nhiều một chút. Về phần viện trợ mà phụ thân nhà mình cam kết có thể để ở đó trước, chờ lúc cần lại phái người đi lấy.

Tất cả quý tộc không tham dự khai thác lãnh địa trong vòng hai trăm dặm xung quanh đều nhận được thư thu mua lương thực của Hudson.

Nhà này mua 8 vạn pound, nhà kia đặt hàng 10 vạn pound, chỉ cần có người chịu bán, không quan tâm là lúa mì đen hay là yến mạch, lúa mạch, hoặc là khoai tây, đậu tằm, đậu hà lan, cà rốt, bí đỏ... Cái gì hắn cũng mua.

Về phần những nhu yếu phẩm xa hoa như thịt ma thú, thịt dê bò, lúa mì, hương liệu đều không nằm trong phạm vi mua sắm.

Hết thảy đều do giá cả gây họa, cũng là lương thực, nhưng giá lúa mì lại cao hơn lúa mì đen 1, 5 lần, gấp 2 lần yến mạch và đậu.

Hudson cũng giống như những lãnh chúa khác, giá rẻ và số lượng lớn sẽ được cân nhắc đầu tiên. Khoai tây giá rẻ nhất, mỗi pound chỉ cần 1. 5 viên đồng tệ; mỗi pound lúa mì đen cũng chỉ cần ba viên đồng tệ...

(1 kim tệ ＝15 ngân tệ ＝1500 đồng tệ)

Thứ quý giá cần được mua số lượng lớn duy nhất chính là muối ăn, ba mươi viên đồng tệ / pound. Đây vẫn là loại muối thấp kém để cho nông nô ăn, các quý tộc lão gia chỉ hưởng dụng muối tinh, giá cả lên đến hai trăm đồng tệ / pound.

Biết rõ đây là bắt chẹt, nhưng Hudson chỉ có thể cắn răng tiếp nhận. Ai bảo ngành sản xuất muối ăn đều nằm trong tay đại quý tộc chứ?

Mua mua mua, trong lúc nhất thời, hắn xài tiền như nước. Mặc dù bởi vì thời gian và khoảng cách nên những cuộc giao dịch này chỉ còn đang nằm trên giấy, nhưng tiền vẫn phải để dành.

Nếu để người ta đưa hàng tới cửa mà không có tiền thanh toán thì thật sự là bi kịch. Đối với quý tộc mà nói, nợ tiền không trả thật sự rất mất mặt.

Hudson một hơi mua hơn 300 vạn pound vật tư của những người bạn hàng xóm, nếu như toàn bộ đều thành giao, hắn liền tiêu tốn hết bảy ngàn kim tệ.

Miệng ăn núi lở không phải là phong cách của Hudson. Nghĩ tới túi tiền sắp thấy đáy của mình, hắn biết mình nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Trong tay có lương, trong nhà có mỏ, trong lòng không hoảng hốt.

Dựa theo tốc độ thanh lý như hiện giờ, nhanh nhất là tháng sau liền có thể khôi phục sản xuất. Tiếc là trong lãnh địa có hơi ít thanh niên trai tráng, cho nên rất khó tăng sản lượng.

Khói xanh dày đặc bay lên, ở trong mắt của Hudson thì đây thật sự là cảnh đẹp ý vui. Đây là điều kiện thiết yếu đầu tiên để khôi phục sản xuất quặng mỏ, chế tác than củi.

Chỉ thấy thợ mỏ thuần thục cắt đứt những cây gỗ rồi đẩy vào bên trong lò thân rồi đắp đất lại, chừa một cái lỗ để châm lửa, sau đó sẽ đổ than đang cháy vào.

Bên cạnh còn có hai tên công nhân đang một mảnh lá to không ngừng quạt.

Có thể thấy được quy trình sản xuất than củi đã thành thục trong thời đại năng suất thấp này.

Chương 113 - Hư Hư Thật Thật

Nguyên nhân sử dụng phương pháp quạt gió nguyên thủy là vì bị chiến tranh tàn phá. Lúc trước đều sử dụng công nghệ Ma pháp, một loại vật phẩm tương tự như máy quạt gió.

Nhưng bị chiến tranh phá hủy, trong lúc nhất thời không tìm thấy vật thay thế, cho nên làm cho phương pháp tạo gió trở về thời đại nguyên thủy nhất.

Công nghệ ma pháp thì không trông cậy vào được rồi, trong thời gian ngắn căn bản không thể mua được. Hudson chỉ có thể lựa chọn lùi lại mà cầu việc khác, dùng ống bễ thay thế.

Hắn đã bàn giao lại quá trình điều khiển bằng ống bể bằng tay, hơn nữa cũng sắp xếp người tiến hành chế tác, tiếc là công nghệ còn chưa thành thục, tính thực dụng của sản phẩm còn phải chờ nâng cao.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai trong một khoảng thời gian rất dài, trong khu mỏ đều sẽ khó mà dùng tới công nghệ ma pháp.

Tất cả đều bắt nguồn từ chi phí, so với trang bị ma pháp giá cao chót vót thì nhân công thật sự là quá rẻ mạt.

Lắp đặt một chiếc máy quạt gió phiên bản luyện kim đã đủ để hắn mua được 10 gã nô lệ thanh niên trai tráng. Mà loại đồ chơi này còn cần dùng Ma tinh thạch làm nhiên liệu, mà thứ mà Hudson thiếu nhất lại là Ma tinh thạch.

Với hạn ngạch ít ỏi của Nam tước, chỉ riêng việc cung ứng cho hắn tu luyện còn không đủ thì há có thể lãng phí ở đây?

Hiệu suất thấp một chút thấp một chút đi, dù sao tiền lương công nhân cũng rất rẻ, dùng ống bễ nhân lực thay thế còn sẽ tiết kiệm hơn.

Không kịp lên kế hoạch cho bước tiếp theo thì Hudson đã nhận tin tức mà gia tộc truyền đến, quan viên xác định đường biên giới đã xuất phát, ít ngày nữa sẽ đến quận Wright.

Bắt đầu từ chỗ nào trước thì không biết, khi nào đến lãnh địa của hắn cũng không biết, tin tức duy nhất chính là ở nhà đợi, đừng chạy loạn khắp nơi.

Vạn nhất người ta tới mà chủ nhân không ở nhà thì thật sự là chuyện cười lớn. Với tác phong của đám quan lại trong phủ tổng đốc, bọn họ chắc chắn sẽ không chờ chủ nhân trở về. Nếu như chủ nhân không ở nhà, người ta chỉ cần vẽ đại vài nét trên bản đồ là được.

Về phần người trong cuộc không hài lòng với kết quả này, từ trước tới giờ chuyện này đều chưa từng nằm trong phạm vi cân nhắc của đám quan lại này.

Người có quan hệ nhân mạch rộng rãi thì còn có thể đi quan hệ để chia lại một lần. Người không có nhân mạch, không có bối cảnh, không có thực lực thì cũng chỉ có thể như vậy.

Mặc dù Hudson không phải nhân viên ba không, nhưng cũng chẳng mạnh được đến đâu. Quan hệ nhân mạch và bối cảnh thì có, nhưng không đủ để cho người của phủ tổng đốc lại chạy thêm một chuyến.

Về phần thực lực, cái này thuần túy chỉ là thương nghiệp lẫn nhau thổi. Hudson có thể khai hỏa thanh danh "Thần cung kỵ sĩ" chủ yếu vẫn là nhờ vào các đội hữu ra sức tuyên truyền.

Vì xác thực chiến công của mình, hết thảy chiến tích đều được khuếch đại. Nhất là chiến dịch toàn diệt Kỵ binh Giáo Đình, rõ ràng chỉ xử lý được năm trăm người, nhưng lại bị mỗi người thổi tới thành ba ngàn.

Có thể là cảm thấy quá khoa trương, thật sự là không có người tin tưởng, cuối cùng lại thống nhất bổ sung giảng thích: Toàn diệt 1000 Kỵ binh tinh nhuệ của Giáo Đình và 2000 quân chủ lực của phản quân.

Cái gọi là "Dụng binh như thần" thuần túy được xây dựng trên năng lực chỉ huy quá phế của phản quân, những chuyện này căn bản không thể gạt được người hữu tâm điều tra.

Nếu như Hudson thật sự trâu bò như lời đồn, vậy thì hắn chỉ cần giậm chân một cái thì cả cái tỉnh Đông Nam này cũng phải run rẩy.

Không hề nghi ngờ, gia tộc Dalton là chủ nhân đương thời của tỉnh Đông Nam sẽ không cho phép một nhân vật trâu bò như vậy tồn tại. Một khi xuất hiện không phải bị ép gia nhập thì chính là bị giết.

Hudson có thể sống tiêu dao tự tại như vậy cũng đủ để chứng minh lời đồn đại này có bao nhiêu lượng nước rồi. Chấn nhiếp một vài trung tiểu quý tộc thì tạm được, nhưng căn bản không thể hù được người của phủ tổng đốc. ...

"Chú Sikorari, chú Baggins, chú Shiroudi..."

Liên tiếp kêu xong chú này tới chú kia, Hudson đều cảm thấy có chút tê cả da đầu. Người tới xác định phân chia cương vực cho lãnh địa đều có giao tình với gia tộc Koslow, hắn không cho rằng đây là một chuyện trùng hợp.

Hoặc là phủ tổng đốc đang chơi trò câu cá chấp pháp; Hoặc là phủ tổng đốc đang cố gắng sáng tạo cơ hội cho bọn hắn làm việc thiên tư trong quá trình phân chia cương vực của đất phong.

Hudson suy tư một chút, rất nhanh liền có phán đoán.

Câu cá chấp pháp thì không phải chơi như vậy. Quý tộc là giai cấp được hưởng đặc quyền, thiên vị trong việc phân chia đất phong căn bản không tính là tội lớn gì.

Hậu quả nghiêm trọng nhất chỉ là mất chức mà thôi, sau đó lại vẽ lại đường biên giới là được.

Nếu như chú ý cẩn thận một chút, không để lại sở hở nào rõ ràng thì ngay cả xử phạt cũng không có.

Trừ phi là đầu bị vào nước, nếu không sẽ không có người phí sức lớn như vậy chỉ vì một kết quả không đau không nhột.

Nếu như là cái sau, sợ là sau này hai quận Wright và Ryton sẽ không thái bình. Giữa những người hàng xóm láng giềng vốn đã dễ dàng phát sinh xung đột, nay lại có thêm một vị Tổng đốc chuyên tâm đào hố, không xảy ra phân tranh mới là lạ.

Tiệc chào đón vô cùng keo kiệt, mặc dù Hudson đã tận lực, tiếc là thức ăn trong lãnh địa quá đơn sơ, ngay cả yến hội đều đặt ở ngoài trời.

Không có cách nào, khu mỏ quặng thật sự là quá vắng vẻ, căn bản không được lãnh chúa mới nhậm chức xem trọng, xung quanh đây cũng chẳng có công trình kiến trúc nào ra dáng.

Còn có một ít nhà đá, nhưng lại dùng để chứa thức ăn và gang, căn bản không xứng với thân phận quý tộc.

May mắn đều là "người một nhà", bằng không chỉ riêng lễ tiếp đón này cũng sẽ bị người làm khó dễ.

Chương 114 - Thịt Béo (1)

Vốn toàn là người quen biết cũ, sau vài chén rượu, mọi người liền càng thả lỏng.

"Hudson, lãnh địa của cháu thật sự là quá vắng vẻ, sao không chọn một nơi giàu có và đông đúc vậy?" Nam tước Sikorari nghi ngờ hỏi.

Đây cũng là câu hỏi mà rất nhiều quý tộc thắc mắc. Đối với Salam sơn mạch, mọi người chỉ có 2 cái ấn tượng —— đất đai cằn cỗi, có mỏ.

Có mỏ đúng là một ưu thế, nhưng chuyện này không thể bù đắp khuyết điểm là đất đai cằn cỗi. Đều là sản xuất nông nghiệp, nhưng sản lượng của sơn mạch Salam chỉ bằng 70% của đồng bằng.

Sức lao động đầu nhập là tương đương, thậm chí có khả năng càng nhiều hơn, nhưng sản lượng lại chênh lệch lớn đến vậy, hiệu suất và chi phí của việc trồng trọt rõ ràng là không cao.

Nếu như chỉ dựa vào thu nhập từ việc khai thác mỏ thì đúng là có thể chiếm ưu thế trong ngắn hạn, nhưng lâu dài thì sẽ rơi vào yếu thế.

Một khi khai thác hết mỏ, đất đai xung quanh cũng bị ô nhiễm gần đủ rồi. Đến lúc đó sợ là ngay cả 70% sản lượng lương thực này cũng khó có thể bảo trụ.

Đối với những quý tộc đã quen với việc cắm rễ ở một chỗ thì nhất định phải cân nhắc đến việc phát triển lâu dài. Thậm chí có một vài quý tộc vì duy trì việc có thể tiếp tục phát triển sản xuất nông nghiệp, dù cho biết rõ dưới mặt đất có mỏ thì bọn họ cũng sẽ không khai thác.

"Chú Sikorari, đúng là sơn mạch Salam hơi vắng vẻ một chút, sản lượng lương thực cũng hơi thấp một chút, nhưng mà diện tích của vùng này rất lớn!"

"Ngoài khu mỏ được đánh dấu trên bản đồ ra thì cũng chỉ có 3 cái Kỵ sĩ lĩnh ở vòng ngoài của địa đồ, còn lại hơn trăm đỉnh núi đều là nơi vô chủ, diện tích đều sắp bằng một nửa quận Wright rồi."

"Mặc dù chi phí khai phá tương đối cao, tỉ suất chi phí – hiệu quả chẳng ra sao cả, nhưng chung quy vẫn có giá trị khai phá. Nếu như hoàn toàn khai phá ra, dựa vào lấy lượng bổ chất, tuyệt đối sẽ không thua thiệt."

"Đương nhiên, chuyện này cần đầu nhập rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực. Không có mười mấy năm đầu nhập thì rất khó có thành quả."

"Nguyên nhân thực sự mà cháu chọn sơn mạch Salam là vì thế cục sau này của hai quận Wright cùng Ryton.

"Vì xuôi nam, quý tộc Bắc Cương đều không tiếc đắc tội với gia tộc Dalton, rõ ràng là vài toà Nam tước lĩnh cũng không thể nào thỏa mãn được khẩu vị của bọn chúng."

"Koslow chỉ là một tiểu gia tộc, một khi phát sinh xung đột với đám quý tộc phương bắc này sẽ rất khó chiếm được tiện nghi trên phương diện vũ lực."

"Thành trấn giàu có và đông đúc tuy tốt, nhưng cũng phải có năng lực phòng thủ được mới được. Vạn nhất gia tộc sau lưng đám quý tộc phương bắc này tiếp tục đầu nhập thì cháu không thể nào chơi lại bọn chúng."

Những lời giải thích nửa thật nửa giả mới có thể làm cho người ta tin phục. Chung quy vẫn là người đi theo chân Tổng đốc, tin tức mà những người trước mắt này biết được sẽ nhiều hơn hắn một bậc.

Bá tước Pierce đã thể hiện ra sự kiêng kỵ đối với quý tộc Bắc Cương một cách rõ ràng như vậy, những người làm tiểu đệ như ba ông chú trước mặt này đương nhiên là không dám phớt lờ.

Hiểu rõ càng nhiều thì sẽ càng kính sợ. Ba người đều không cảm thấy kinh ngạc với lí do thoái thác của Hudson.

Dù sao khởi nguyên của gia tộc Koslow cũng là từ phương bắc. Có hiểu biết nhất định đối với thực lực của quý tộc phương bắc cũng là chuyện bình thường.

"Đúng là, mặc dù đám người phía bắc này làm cho người ta rất chán ghét, nhưng thực lực vẫn là rất kinh người."

"Nếu để cho bọn chúng đứng vững gót chân, không chỉ có hai quận Wright và Ryton không thể an ổn, sợ là toàn bộ tỉnh Đông Nam cũng rất khó thái bình."

"Bất quá cháu cũng quá cẩn thận. Cho dù đám người Bắc Cương ki muốn kiếm chuyện thì cũng sẽ không dùng gia tộc Koslow để khai đao."

"Là gia tộc có nhân khẩu hưng vượng nhất vương quốc, nhiều chi mạch tập trung lại một chỗ thì thực lực của gia tộc Koslow cũng không yếu, còn có được sự ủng hộ của quý tộc bản địa ở tỉnh Đông Nam nữa."

"Nếu như song phương thật sự phát sinh xung đột, ai ăn thiệt thòi ai chiếm tiện nghi còn chưa nhất định đâu!"

Nam tước Sikorari cười ha hả nói.

Còn kém một chút nữa là trực tiếp nói cho Hudson biết, cứ yên tâm to gan mà làm đi, phủ tổng đốc sẽ ủng hộ các ngươi.

Đương nhiên, dù có nói ra cũng vô dụng. Gia tộc Koslow lại không ngốc, chiến tranh là sẽ chết người đấy, đồng quy vu tận với đám quý tộc phương bắc xuôi nam chỉ làm uổng phí hết nhân lực tài lực vật lực của gia tộc mà thôi, tiện nghi cho đám ngư ông ở bên cạnh.

Đánh thắng, cùng lắm chỉ thu được một chút tiền chuộc, ngay cả kinh phí chiến tranh cũng không đủ. Dựa vào hậu trường của người ta, muốn giải quyết chuyện này thì cũng rất đơn giản.

Đánh thua thì thảm hại hơn, tử thương thảm trọng thì không nói, không chừng ngay cả cơ nghiệp của bị mất.

Đây chắc chắn là một cuộc mua bán lỗ vốn, người bình thường cũng sẽ không đụng vào.

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người liền bắt đầu đo đạc đất đai. Vương quốc đã có quy định rõ ràng về diện tích của lãnh địa, căn cứ vào các điều kiện tự nhiên khác nhau, diện tích lãnh địa của các quý tộc cũng không giống nhau.

Một Nam tước lĩnh bình thường sẽ có diện tích từ 120 km2 đến 300 km2. Trong tình huống đặc biệt cũng sẽ xuất hiện thế lực bá chủ hơn ngàn km2, hoặc là những lãnh địa nhỏ bé chật hẹp.

Bình thường, những khu vực đồng bằng đất đai phì nhiêu, tưới tiêu dễ dàng, nơi giao thông trọng yếu, thương nghiệp phồn hoa thì diện tích chắc chắn sẽ nhỏ.

Còn về vùng núi khó canh tác, tưới tiêu khó khăn, giao thông đi lại không thuận tiện, diện tích của những lãnh địa này sẽ lớn hơn một chút. Phương bắc chịu đủ thú nhân uy hiếp, cho nên diện tích lãnh địa cũng sẽ hơi lớn một chút.

Giống như vùng sa mạc thì chỉ cần tính diện tích ốc đảo là đủ, sa mạc thuộc về hàng tặng, cho nên mỗi một vị lãnh chúa sa mạc đều là thế lực bá chủ.

Chương 115 - Thịt Béo (2)

Tỉnh Đông Nam đa phần là vùng đồng bằng đất đai phì nhiêu, diện tích lãnh địa của các quý tộc đều sẽ hơi nhỏ.

Trên lý luận tới nói, khu vực đồi núi của Hudson nằm giữa vùng đồng bằng và vùng núi, diện tích có thể thu được chiếu cố một chút, nhưng cũng sẽ không quá nhiều.

Chẳng qua các quý tộc tỉnh Đông Nam đã nói đây là một đống đất núi, cho nên nó liền biến thành vùng núi.

Phụ trách người đến đo đạc đất đai đều là người thân bạn bè cũ, thiên vị là thao tác không thể tránh được.

Trên bản đồ không có đánh dấu khu vực chưa khai phá, cho nên cũng không được tính vào trong này, bị đám người làm như không thấy.

Dưới sự quấy rầy đòi hỏi của Hudson cộng thêm kim tệ quan hệ xã giao, diện tích lãnh địa là 300m2, bắt đầu từ khu mỏ quặng kéo dài từ nam sang bắc.

Phía bắc khu mỏ là Phong Diệp trấn đều đã nằm trong 1/3 diện tích, chỉ riêng khu vực đồng bằng thích hợp trồng trọt thôi cũng đã gần 50 km2, ba đồi núi Kỵ sĩ lĩnh ở bên cạnh thì bị Hudson tận lực lách qua.

Chuyện này làm tiểu đội đo đạc cảm thấy tê cả da đầu. Nếu không phải phía trên từng có ám chỉ là tận lực chiếu cố cho quý tộc bản địa thì thật sự là không thể phân chia cương vực theo cách này được.

Nếu là có người đi khiếu nại, tuyệt đối là tra một cái một cái chuẩn. Trăm phần trăm làm trái quy tắc, không có khả năng giảo biện.

"Hudson, chuyện này hơi quá rồi? Cháu làm cho bọn chú rất khó xử nha, lỡ đâu có người gây chuyện..."

Nam tước Sikorari khó khăn nói. Bọn hắn tới để đào hố cho đám quý tộc đất phong chứ nhưng không phải tới đào hố cho mình.

Bây giờ thì không có vấn đề, nhưng không đại biểu cho tương lai sẽ không có vấn đề. Một khi vén cái nắp này lên thì đây chính là vết nhơ chính trị của bọn hắn.

"Chú Sikorari, mọi chuyện đều không thể chỉ nhìn bề ngoài. Đoạn đường từ khu mỏ quặng đến Phong Diệp trấn đều là núi rừng không thể khai thác."

"Đất đai thực sự nằm trong lãnh địa của cháu cũng chỉ có Phong Diệp trấn cùng với khu mỏ quặng này. Bộ phận ở giữa chỉ cần ghi thành một con đường nhỏ hẹp là được, còn lại hoàn toàn có thể không tính vào lãnh địa."

"Như vậy thì diện tích đăng ký trong danh sách cũng chỉ hơn 100km mà thôi."

"Hoàn toàn phù hợp với quy định của vương quốc, cho dù là ai cũng tìm ra sơ hở gì."

"Nếu không chia như vậy thì diện tích lãnh địa của cháu sẽ không đủ nha! Cháu cũng không thể đi sát nhập, thôn tính ba Kỵ sĩ lĩnh ở xung quanh đây được?"

"Bây giờ mấy khu vực đó đều có chủ hết rồi, để cho họ chuyển chỗ thì thật sự là không hợp quy củ."

Hudson có ý riêng nói.

Yến hội tối qua cũng không phải uổng phí, thông qua cuộc nói chuyện, Hudson biết được trong cuộc phân chia lãnh địa lần này sinh ra rất nhiều thuộc địa.

Rất nhiều khu vực rõ ràng có thể nối liền thành một chỗ, nhưng cuối cùng lại bị người khác phân chia đường biên giới để tách rời ra.

Hudson không bị ảnh hưởng gì, một phương diện là lãnh địa của hắn nằm ở vùng cực nam, một phương diện khác là kết quả của việc quan hệ ngoại giao.

Có lẽ là những tai họa ngầm này có thể giải quyết thông qua đổi chỗ trong tương tai, nhưng nhân tính vốn tham lam, cuối cùng cũng sẽ không thể làm hài lòng song phương.

Giữa quý tộc Bắc Cương và quý tộc bản địa vốn đã tồn tại vách ngăn, bây giờ lại vì dính đến lãnh địa cương vực mà dấy lên ma sát, quan hệ chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì.

Nhìn xem bản đồ mà Hudson vẽ lại, lãnh địa vốn rộng 300km đã lập tức co lại 1/2, sắc mặt của ba người đều dễ nhìn hơn rất nhiều.

Chỉ cần ở bề ngoài không có sơ hở gì là được, chuyện còn lại liền không quan trọng. Về phần tương lai có người nào lấy chuyện diện tích mập mờ ra để gây chuyện với Nam tước Hudson thì cũng chẳng có quan hệ gì với bọn hắn.

Thế giới này chung quy vẫn là phải dùng thực lực nói chuyện. Huống chi cho dù có người muốn tranh đoạt sơn mạch Salam với Hudson thì cũng phải với tới mới được.

Khu vực tiếp giáp trực tiếp đều bị Phong Diệp trấn và ba tòa Kỵ sĩ lĩnh tách rời ra. Trừ phi là chiếm đoạt được một trong ba Kỵ sĩ lĩnh đó, nếu không thì xúc tu cũng duỗi không tới.

Mặc dù vương quốc Alpha không thể nói là quốc vận hưng thịnh, nhưng trật tự cơ bản vẫn được bảo đảm. Dưới hệ thống quy tắc mà muốn chiếm đoạt lãnh địa của những người bạn hàng xóm cũng không phải là chuyện đơn giản.

Ngoại trừ ngũ đại gia tộc Bắc Cương dựa vào việc mượn đao giết người để hoàn thành đại sát nhập, thôn tính ra, những khu vực khác trong vương quốc đều duy trì thế cân bằng. Muốn bành trướng lãnh địa đều rất gian khổ.

Một hệ thống thô sơ đã thương lượng xong, chi tiết quy tắc cụ thể liền không phải cần xác minh nữa.

Bọn họ vốn là tới để đào hố, đương nhiên sẽ không làm rõ ràng tỉ mỉ như vậy.

Đưa tiễn đám người, Hudson đứng bên một dòng suối nhỏ, nhìn qua phạm vi vài trăm dặm bên ngoài Phong Diệp trấn rồi âm thầm thở dài một hơi.

Lần này thật sự là chiếm đại tiện nghi, tiếc là quan lại của phủ tổng đốc vẫn còn có một chút liêm sỉ, không để cho hắn biến toàn bộ Phong Diệp trấn thành của mình.

Cơ hội một khi bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa. Không nhặt được thành, tự xây một tòa thì lại phải tốn một số tiền không nhỏ.

Hudson cố nén dụ hoặc, dùng nước suối lạnh rửa mặt một cái. Sau khi tỉnh táo lại, sắc mặt của hắn ngày càng khó coi.

Lợi ích động nhân tâm, hắn vốn cho rằng mình đã nhìn thấu mưu đồ của Bá tước Pierce, có thể ứng đối được, nhưng kết quả vẫn là không nhịn được mà nhảy vào trong hố.

Diện tích lãnh địa có hạn, Hudson lấy được nhiều thì nhất định sẽ có người lấy được ít. Có thể tưởng tượng, khi lãnh chúa của Phong Diệp trấn tới nơi thì trong lòng sẽ hỏi thăm tổ tông nhà hắn!

Vốn nên là một đại trấn giàu có và đông đúc, nhưng lại bị người ta đào đi 1/3. Nếu như ở khác chỗ có đền bù thì không nói, nếu như không có thì thực sự sẽ bị tức chết.

Chương 116 - Phục Chế Công Nghệ Nấu Sắt Nguyên Thủy

Nếu như lại cho Hudson một cơ hội lựa chọn thì hắn vẫn sẽ không nương tay. Một vùng đồng bằng rộng hơn 50 km2, dựa theo tám thành là đất cày để tính thì cũng là hơn 6 vạn mẫu ruộng tốt.

Còn là đất đai đã khai hoang rồi, chỉ cần để đám nông nô dọn dẹp cỏ dại liền có thể tiếp tục canh tác. So với việc khai hoang khu vực đồi núi càng có giá trị kinh tế.

Dựa theo thói quen trồng trọt "cày một nghỉ hai" ở tỉnh Đông Nam, hàng năm cũng có hơn 2 vạn mẫu ruộng tốt để sản xuất.

Đất đai ở tỉnh Đông Nam rất màu mỡ, lấy sản lượng lúa mì đen để tính toán, 1 mẫu 150 pound, vậy thì sản lượng chính là 300 vạn pound, lại luân canh một mùa với các loại hoa màu khác nhau, tổng sản lượng cũng sẽ được nhiều như vậy.

Khấu trừ chi phí trồng trọt, số lượng lương thực nông nô tiêu hao thường ngày và một thành thuế, thu nhập còn lại chừng 40%.

Có thể nói, chỉ cần không xảy ra chiến tranh, không gặp thiên tai, mỗi một vị quý tộc ở tỉnh Đông Nam đều có thể sống rất thoải mái.

Chỉ cần quản lý tốt đất đai màu mỡ ở đồng bằng, vấn đề lương thực trong lãnh địa đã được giải quyết hơn phân nửa. Sau này cho dù nhân khẩu có đại bạo phát thì cũng có thể dựa vào liên tục khai khẩn đất hoang để duy trì.

Hudson căn bản không có cách nào cự tuyệt một miếng thịt mỡ lớn như vậy, hơn nữa còn được dâng đến tận miệng nữa.

Đừng nói là đắc tội với một vị quý tộc Bắc Cương, cho dù là trực tiếp sáp lá cà một trận thì hắn cũng sẽ không nhượng bộ.

Có thể nói, chỉ cần có đủ lợi ích thì không có nguyên tắc gì là không thể phá. Nếu có thì chỉ có không đủ lợi ích.

Việc có thêm một mảnh đất đai phì nhiêu làm cho kế hoạch xây dựng lãnh địa của Hudson càng nặng hơn. Công việc khai thác mỏ liền trở nên phi thường quan trọng, nhưng tự cung tự cấp lương thực cũng có ý nghĩa trọng đại.

Không người bảo vệ, mùa vụ lần này là không thể trông cậy vào rồi, nhưng vào quý tiếp theo thì không thể tiếp tục hoang phế nữa.

Mặc kệ là trồng cái gì thì cũng cần có rất nhiều sức lao động. Hơn 2 vạn mẫu đất, với sức sản xuất hiện giờ, ít nhất cũng phải có chừng 700-800 lao động mạnh mẽ mới có thể khai khẩn được.

Đây còn ở trong tình huống có đầy đủ gia súc, nếu không có bốn, năm trăm con ngựa thì căn bản không làm được.

Khai thác mỏ là công việc đòi hỏi nhiều sức lao động nhất, từ "Đốt than —— Lấy quặng —— Chọn quặng —— tinh luyện —— đúc liên tục" Một loạt công việc đều cần rất nhiều người làm.

Không có đủ thanh niên trai tráng thì rất khó khôi phục sản lượng giống như trước trong thời gian ngắn.

Khu mỏ này là tài nguyên chủ yếu của lãnh địa, nên nhất định phải ưu tiên bảo đảm sản xuất, căn bản không có dư thanh niên trai tráng để bỏ cho vào trong ruộng để trồng trọt.

Hudson liền đổi thành người già trẻ em, đầu nhập gấp đôi nhân lực. Cân nhắc đến số lượng gia súc trong lãnh địa bị thiếu rất nghiêm trọng, còn phải dùng nhân lực bổ sung, trên thực tế sẽ cần càng nhiều sức lao động hơn.

Bằng vào trình độ toán học của mình, Hudson rất nhanh liền cho ra kết luận: lãnh địa thiếu thốn nhân khẩu trầm trọng.

Đừng nói là mở rộng sản lượng, chỉ riêng việc khôi phục sản xuất giống như trước đây thôi cũng đã thiếu rất nhiều sức lao động rồi.

Bây giờ phải xem thủ hạ của hắn có thể dụ dỗ được bao nhiêu người tới, nếu như sức lao động quá ít, vậy cũng đến lúc đó lại nghĩ biện pháp khác vậy.

Dù sao trong những thời khắc mấu chốt như lúc này, cho dù là hắn có muốn mua nô lệ thì tỉnh Đông Nam hành này cũng sẽ thiếu hàng thôi!

Toàn bộ lãnh chúa trong hai quận Wright và Ryton đều thiếu thốn nhân khẩu trầm trọng, cuộc đại chiến cướp người cũng đã sớm được bắt đầu rồi.

Trước khi chưa xác định lãnh địa, giá của thanh niên trai tráng ở tỉnh Đông Nam chỉ tăng lên 1/3 so với trước đó. Nhưng bây giờ đã tăng lên một con số khủng khiếp.

Hudson lại không giàu có, cho dù hắn có muốn mua thì cũng không có tư cách. Trước đó cũng không có đủ tài chính để mua sắm nô lệ, bây giờ thì hắn càng mua không nổi.

Phân ra một bộ phận dân trong thuộc địa tới khu đất mới lấy được canh tác, phạm vi tuần tra của quân đội cũng được khuếch trương, Hudson lại tiếp tục đặt trọng tâm vào trong khu mỏ quặng.

Doanh trại đơn sơ đã được xây dựng sơ bộ. Mặc dù điều kiện cư trú vẫn còn đơn sơ, nhưng cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh "Lấy trời làm chăn, lấy đất làm mềm".

Than củi đã được chuẩn bị rất nhiều, quặng mỏ cũng bị thanh lý không sai biệt lắm. Mặc dù phản quân phá hoại rất lợi hại, nhưng sơn mạch Salam chủ yếu vẫn là mỏ nông.

Nơi có điều kiện tốt nhất có thể trực tiếp tiến hành khai thác ngoài trời. Nơi kém một chút cùng lắm cũng chỉ kéo dài mấy chục mét.

Kỹ thuật lấy quặng cũng chỉ có vậy, khai thác khu vực khoáng thạch được chôn ở tầng sâu thì chẳng khác nào là đang liều mạng. Mặc dù giá trị kinh tế của quặng sắt không sai, nhưng còn không đến mức để cho các lãnh chúa điên cuồng đến mức phải vứt bỏ liêm sỉ của mình.

Nếu là đụng phải những mỏ vàng bạc có độ tinh khiết cao, hoặc là Ma Tinh quáng có giá trị cao, vậy thì thợ mỏ cũng chỉ có thể khẩn cầu Thần Hi chi chủ phù hộ.

Lãnh địa thiếu thốn rất nhiều sức lao động, lại gặp phải một vị lãnh chúa tràn ngập lương tri như Hudson, cho nên sẽ không cần phải đi khai thác ở khu vực mỏ sâu, dù là khoáng thạch ở trong lòng đất có độ tinh khiết cao hơn.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của lãnh chúa đại nhân, các công nhân đã hoàn thành sơ bộ công tác chuẩn bị nấu sắt, mở ra lần tinh luyện đầu tiên sau cuộc chiến tranh.

Những quặng sát được các công nhân khai thác ra và than củi đang được đưa vào một cái lò nung bằng đất sét, sau đó liền bắt đầu châm lửa.

Ống bễ được dùng để thay thế cho quạt gió luyện kim cũng bắt đầu làm việc. Các công nhân nhìn xem món đồ chơi mới này bằng tâm trạng lo lắng bất an.

Hudson thì chỉ giống như một người ngoài cuộc, đứng từ xa nhìn mấy lần rồi trực tiếp rời đi nơi tinh luyện.

Chương 117 - Ra Oai Phủ Đầu Không Thành Công

Công nghệ nấu sắt nguyên thủy phối hợp với nhiệt độ than củi không đủ cao, chất lượng gang được tinh luyện ra sẽ không có chất lượng tốt cũng là chuyện tất nhiên.

Không có kỳ tích gì phát sinh, khối sắt được lấy từ trong lò nung ra trông rất lỏng lẻo, bên ngoài toàn là lỗ thủng, trông như tổ kiến vậy, độ tinh khiết thấp đến mức Hudson đều chẳng muốn chửi bậy.

Bất quá các công nhân thì lại rất cao hứng, rõ ràng là bình thường bọn hắn cũng tinh luyện ra loại gang chẳng khác loại này là mấy.

Không thể chê, tiếp tục tiến vào trình tự làm việc tiếp theo, đánh —— Nung khô —— Đánh —— Nung khô —— Đánh...

Một lần lại một lần giày vò, sau mấy tiếng đồng hồ, thấy khối sắt đã ngưng thực không sai biệt lắm, công nhân mới bỏ vào trong nước lạnh.

Gang chất lượng kém đã được gia công thành hình, dựa theo lệ cũ ngày trước, cái thứ đồ chơi này đã có thể cầm tới thị trường giao dịch, hơn nữa giá cả còn không thấp.

Căn cứ vào độ tinh khiết của gang, dựa theo giá thị trường trước cuộc chiến, mỗi pound gang có thể bán được từ 30-55 viên đồng tệ.

Về phần sau đó gia công thành cái gì lại là chuyện của đám thợ rèn. Dù sao lãnh chúa đời trước - Tử tước Alphonse chưa từng cung cấp phục vụ hậu mãi, cũng không quan tâm khách hàng lấy đi làm cái gì.

Nhìn xem hàng mẫu trước mắt , Hudson lập tức dập tắt suy nghĩ sản xuất đại trà. Khối gang trước mặt này là một loại hàng kém chất lượng không thể nghi ngờ.

Muốn nâng cao độ tinh khiết, vậy thì chỉ có thể không ngừng rèn luyện, thiêu đốt. Hắn không gia công tiếp là bởi vì tỉ suất chi phí – hiệu quả không cao.

Dù sao với công nghệ của thời đại này, lại sử dụng than củi, cho dù có rèn luyện một trăm lần thì cũng rất khó đạt đến tiêu chuẩn chế tác vũ khí.

Dựa theo hình thức sản xuất lúc đầu, bán gang tất nhiên là có thể kiếm tiền, nhưng lợi nhuận còn xa xa không bằng dự tính của Hudson.

Nhìn như giá gang không thấp, nhưng mà sản lượng của mỗi khu mỏ lại rất thấp. Căn cứ vào trí nhớ của các công nhân, trong thời kỳ đỉnh phong, trong khu mỏ Salam này có hơn 4000 công nhân.

Nhưng theo như Hudson biết được thì Tử tước Alphonse này chính là người cung cấp gang lớn nhất ở tỉnh Đông Nam này, mỗi tháng cũng chỉ làm bộ đáng thương xuất ra không đến 18 vạn pound.

Cho dù có để lại một bộ phận cho mình dùng, sản lượng bình quân đầu người mỗi ngày cũng chỉ khoảng 1. 5 pound, hiệu suất thấp đến mức làm cho người ta không còn lời nào để nói.

Cân nhắc đến việc than củi cần phải ra bên ngoài mua, cùng với công việc thợ mỏ nặng nhọc này cần tiêu hao khá lớn, thợ mỏ cần bổ sung nhiều dinh dưỡng, lại thêm thu thuế, chi phí bảo trì máy móc, lợi nhuận chắc cũng chỉ được khoảng 50%.

Đại bộ phận gang được sản xuất trong lãnh địa có phẩm chất khá thấp, bán sỉ còn phải giảm giá, tính theo giá bán thống nhất là 25 đồng tệ / pound, 18 vạn pound cũng chỉ tầm ba ngàn kim tệ một tháng, lợi nhuận đại khái khoảng chừng 1500 kim tệ.

Nhìn khoảng lợi nhuận này trông rất không tệ, ở trong vô số Nam tước lĩnh của vương quốc cũng có thể xếp hàng đầu, nhưng còn kém xa lợi nhuận trong dự đoán của Hudson.

Muốn thu được lợi ích cao hơn thì phải cải tiến công nghệ tinh luyện, đề cao sản lượng và chất lượng của gang, đây là chuyện bắt buộc.

Không có hệ thống công nghiệp chống đỡ, kỹ thuật công nghệ cao là không cần nghĩ, Hudson chỉ có lựa chọn công nghệ truyền thống.

Luyện gang lò cao, rất nhiều người đã nghe nhiều nên quen, nhưng muốn thao tác lại không hề đơn giản.

May mắn là Hudson thích chạy lòng vòng, bản thân hắn cũng từng được tiếp xúc không ít di tích lò cao, cũng hiểu đại khái quá trình xây dựng luyện gang lò cao.

Bắt chước trông mèo họa hổ, lò cao thì không làm ra được, nhưng có thể dạy các công nhân làm gạch nung trước.

Hudson chỉ huy thợ thủ công giày vò hơn nửa tháng, sau khi trải qua nhiều lần thất bại, cuối cùng cũng chế tạo ra một cái lò gạch đầu tiên.

Có thể là do điều khiển nhiệt độ không đúng, có lẽ là do chất lượng đất đang sử dụng không đạt tiêu chuẩn, hoặc có lẽ là do các công nhân không hiểu hết những gì mà Hudson đã nói, chất lượng gạch nung ra thật sự là một lời khó nói hết.

Đại bộ phận gạch nung đều xuất hiện vết rạn, chỉ có một phần nhỏ là nguyên vẹn, có thể miễn cưỡng sử dụng.

Chỉ huy công nhân thử nghiệm xây dựng lò cao, Hudson cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt. Thật sự thì việc trèo lên cái cây khoa học kỹ thuật không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Muốn phục chế một công nghệ nấu sắt đơn giản nhất đã phiền toái như vậy rồi. Nếu như đổi sang công nghệ tiên tiến cần có công nghiệp hỗ trợ thì sẽ còn khó khăn đến đâu nữa?

"Xảy ra chuyện gì vậy? Nguyên đám đều mặt ủ mày chau, muốn làm dáng cho ai xem đó?" Hudson khó chịu hỏi.

Vừa thu hoạch được một đám nạn dân tới nhờ vả, Nam tước Hudson vốn đang vui mừng vì có thêm sức lao, nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện ra cảm xúc của bọn thuộc hạ có chút không thích hợp.

Tiểu đệ phải có bộ dáng của tiểu đệ, vậy mà dám tỏ thái độ ở trước mặt lão đại, quả thực là lẽ nào lại như vậy. Nếu như truyền ra ngoài, ngoài ngoài nhất định sẽ nói hắn ngự hạ không nghiêm?

Thấy Hudson phát hỏa, Tom phản ứng nhanh nhất, vội vàng thu hồi cảm xúc đáp lời: "Lão gia, nhiệm vụ mà ngài phân phó không thể nào làm tiếp được nữa!"

"Không biết là ai để lọt tiếng gió, rất nhiều quý tộc lão gia đều chạy tới cướp người. Bốn phía đều có binh sĩ trấn giữ, chỉ cần nhìn thấy nạn dân liền bắt."

"Dọc đường này chúng tôi đều đã bị chặn lại mấy lần, nhờ vào uy danh của ngài mới được thả đi."

Nghe được đáp án này, Hudson cũng không biết nên nói gì. Mặc dù hắn biết là loại chuyện này không thể làm lâu được, chắc chắn sẽ có người nhảy ra đoạt mối làm ăn. Nhưng trực tiếp mang binh cướp người, thật sự là cũng quá cái gì đi…

Chương 118 - Ra Oai Phủ Đầu Không Thành Công (2)

Mà thôi, nói nhiều thì đều nước mắt, ai bảo hắn còn phải chú ý tướng ăn chứ?

Bây giờ các bạn hàng xóm đều đã phản ứng lại, bắt đầu chơi trò mang binh cướp người, không thể tiếp tục đi dỗ dụ nạn dân được nữa.

Không tạm giam tiểu đệ của hắn, còn để cho bọn hắn mang đám người bị lừa gạt quay về, rõ ràng là đã nể mặt Hudson hắn rồi.

Trong giới quý tộc, mặt mũi đều là người cho ta, ta cho ngươi. Người ta cũng đã nể mặt rồi, Hudson cũng không thể không lĩnh tình được.

Tính luôn cả đám người được lừa gạt tới đây, nhân khẩu trong lãnh địa của Hudson đã đột phá sáu ngàn người. Mặc dù về mặt tổng thể thì vẫn đang gặp phải khốn cảnh thiếu sức lao động, nhưng mà cuối cùng thì lãnh địa cũng đã bước lên quỹ đạo phát triển.

So sánh đám đồng liêu khác, lãnh địa của hắn đã phát triển rất nhanh rồi. Nhất là đám người tới từ Bắc Cương kia, bây giờ vẫn còn đang ở nửa đường, nhưng lãnh địa thì đã biến thành khu không người.

Thật sự không biết khi bọn chúng đến nơi, nhìn thấy lãnh địa hoang tàn vắng vẻ sẽ cảm thấy như thế nào.

Có cảm kích những người bạn hàng xóm không?

Trong bất tri bất giác, Hudson phát hiện ra mình đã đào ra một cái hố to giữa quý tộc bản địa và quý tộc Bắc Cương, vả lại cái hố này không hề nông hơn cái hố mà Bá tước Pierce đã đào.

Chiếm người tài lộ như giết người cha mẹ.

Chỉ dựa vào lường gạt thì chung quy vẫn sẽ có một số người không thể rời bỏ quê hương mà lựa chọn ở tại chỗ chờ đợi lãnh chúa mới.

Nhưng các đồng liêu làm được quá xuất sắc, trực tiếp mang binh đi cướp người, ngay cả rau hẹ cũng không thèm lưu lại.

Có thể nói, chỉ cần là kẻ mang binh đi cướp người thì hiện giờ cũng đã đứng ở mặt đối lập của bọn quý tộc Bắc Cương xuôi nam này.

Bị các đồng liêu giày vò, Hudson đều có chút xem không hiểu thế giới này. Đây là không sợ quý tộc Bắc Cương phát hiện ra, hay là cho rằng người ta không dám đánh tới cửa đòi người?

Cho dù là ra oai phủ đầu cũng không thể chơi như vậy nha. Lý trí nói cho Hudson biết là có người đang ở sau lưng thao túng chuyện này.

Kết hợp với những hành động trước đó của phủ tổng đốc, Hudson có lý do để tin rằng đây là do Bá tước Pierce âm thầm thao túng.

Mặc dù vương quốc Alpha không có quy định rõ ràng về việc sau khi lãnh chúa nhậm chức qua đời mà không có người thừa kế thì đám nông nô dưới trướng sẽ thuộc về ai, nhưng mọi người đều ngầm thừa nhận là sẽ thuộc về lãnh chúa mới.

Quy tắc ngầm cũng là quy tắc, không có lão đại ngầm đồng ý, làm gì có ai trong tỉnh Đông Nam này dám chơi không một cách không kiêng kị như vậy.

Quý tộc Bắc Cương đoạt thức ăn trước miệng cọp, hung hăng chơi cho gia tộc Dalton một vố, nếu như không trả thù, vậy thì chẳng phải nói là bọn hắn vô năng sao?

Đào hố là thủ đoạn trong tối, ở ngoài sáng thì gia tộc Dalton vẫn cần phải sử dụng thủ đoạn phản chế, để cho mọi người biết rằng bọn họ mới là lão đại của tỉnh Đông Nam này.

Có không ít quý tộc được sắc phong Ở hai quận Ryton và Wright đều đã từng làm việc cho gia tộc Dalton.

Mặc dù trên danh nghĩa thì đã cắt đứt liên hệ, nhưng trong bóng tối lại không thiếu liên lạc.

Lão đại bị nhục, tiểu đệ ra tay trả thù, đây là chuyện đương nhiên.

Có lẽ là do tự tác chủ trương, cũng có lẽ là do Bá tước Pierce sai khiến, tóm lại bút trướng này cuối cùng đều sẽ được tính trên đầu của gia tộc Dalton.

Trách nhiệm thì lão đại có thể gánh, nhưng gậy thì chắc chắn phải đánh trúng người trong cuộc. Trừ phi quý tộc Bắc Cương mạnh đến mức nghịch thiên, có thể áp chế được gia tộc Dalton, nếu không thì chỉ có thể phản kích vào một đám tiểu đệ có biểu hiện tích cực nhất.

Sau khi chải chuốt xong ý nghĩ, cuối cùng Hudson vẫn quyết định là gần đây phải điệu thấp một chút. Mặc kệ song phương đánh cờ ra sao, là một tên tiểu tốt, đương nhiên là càng không có cảm giác tồn tại thì càng tốt.

Nghĩ tới đây, Hudson lập tức sai người mang giấy bút tới rồi lập tức thông báo tin tức này cho gia tộc. Thật vất vả lắm mới cẩu được, hắn không muốn mình bị tộc nhân lôi xuống nước.

Chủ yếu vẫn là nhắc nhở Kỵ sĩ Adrian đừng có chơi quá mức, nhất là không thể lôi gia tộc vào trong vòng xoáy phong ba này.

Về phần bản thân Adrian, y là tiểu đệ của Bá tước Pierce, trên người có quá nhiều vết tích của gia tộc Dalton, căn bản không thể thoát được. Không chừng vụ mang binh cướp người lần này cũng có phần của y.

Đi theo lão đại lăn lộn cũng có chỗ tốt, bình thường khi thi hành mệnh lệnh, chỉ cần không phải ngoi đầu lên quá mức, không xúc phạm một vài thứ cấm kỵ, cho dù có xảy ra chuyện thì vẫn có người gánh.

Ở tỉnh Đông Nam này, gia tộc Dalton vẫn có thể gánh được, chỉ cần không phải tự mình chủ động đi tìm đường chết, vậy thì cơ bản là sẽ không chết.

Cùng lắm chính là khi người ta tìm tới cửa đòi nợ liền bị người thừa cơ bắt được đánh đập một trận, mất một chút mặt mũi.

Chỉ cần làm tốt, bị đánh cũng sẽ không uổng phí, kém nhất cũng có thể biểu hiện lòng trung thành của mình cho lão đại thấy, còn nếu may mắn thì có thể kiếm được một chút đền bù.

Về phần hai vị đồng tộc ở quận Ryton, mới vừa kế thừa tước vị nên vẫn còn đang nghèo rớt mồng tơi . Toàn bộ đều phải nhờ vào sự giúp đỡ của các thân thích mới có thể duy trì lãnh địa vận chuyển.

Cho dù là muốn gây chuyện thì trong tay cũng không có năng lực. Đừng nói là mang binh ra ngoài cướp người, cho dù có mang người qua cho thì bọn hắn đều phải phát sầu là làm sao để nuôi sống nhiều người như vậy. ...

Trải qua một đường bôn ba, đám quý tộc phương bắc cuối cùng cũng tới được trung tâm hành chính của tỉnh Đông Nam, cũng chính là đại bản doanh của gia tộc Dalton —— thành phố Beda.

Chương 119 - Yến Hội Náo Nhiệt

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, đội quân bị ngăn ở ngoài cửa. Trên lục địa Aslante, mặc kệ là tinh nhuệ hay là đám ô hợp, quân kỷ đều là giống nhau.

Khi còn ở quê hương, các binh sĩ còn miễn cưỡng có thể không đụng vào một cây kim một sợi chỉ. Nhưng khi trở thành khách quân thì chính là gặp gì cướp đó.

Đối với quân đội ngoại lai, tất cả mọi người đều sợ như ác long. Hiện giờ mọi người đều đã gia nhập hàng ngũ quý tộc tỉnh Đông Nam, nhưng ở trong mắt của người địa phương thì bọn hắn vẫn là người ngoài.

Sau một trận giằng co ngắn ngủi ở cửa thành, đám quý tộc trong đội ngũ cũng lần lượt bước tới cửa thành, phảng phất như muốn tạo áp lực.

"Tổng đốc có lệnh, bất luận là đội quân nào, nếu không có điều lệnh của phủ tổng đốc thì đều không được vào thành phố Beda!"

"Nể tình các ngươi là người Bắc Cương, không biết quy củ của thành phố Beda, lần này liền không truy cứu trách nhiệm của các ngươi ."

Sĩ quan trung niên thủ thành nghĩa chính ngôn từ nói. Từ trên nét mặt khinh miệt của ông ta có thể thấy được, vị sĩ quan trung niên này chẳng thèm quan tâm đến bọn quý tộc phương bắc ở trước mắt.

Đám quý tộc phương bắc vốn chỉ là cần một lời giải thích, không chuẩn bị kiếm chuyện, nhưng nghe những lời nói của sĩ quan trung niên, bọn họ lập tức bị chọc giận.

Bất quá lửa giận này tới cũng nhanh, đi lại càng nhanh. Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu, biết rõ đối phương có ý định chọc giận mình, bọn hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến mức dính cái bẫy này.

Nếu như thật sự vì một chút chuyện nhỏ mà phát sinh xung đột với đám quân có vũ trang ở đây, cho dù có lý do như thế nào, cuối cùng cũng sẽ không bị để ý tới.

Chỉ thấy một vị thanh niên tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám mở miệng chất vấn tên sĩ quan trung niên ở phía trước: "Bọn ta cũng là quý tộc của vương quốc. Phụng mệnh của Quốc vương đến đất phong ở tỉnh Đông Nam này."

"Bây giờ muốn đi bái phỏng Tổng đốc Pierce, các ngươi ở đây ngăn cản không cho vào, chẳng lẽ xem Quốc vương bệ hạ và Tổng đốc là không khí sao?"

Đấu võ mồm là không có bất kỳ ý nghĩa gì, địa bàn của ai thì người đó làm chủ, mặc kệ nguyên đám quý tộc phương bắc sắc mặt khó coi thế nào thì đội quận vẫn phải dừng lại ở ngoài thành.

Trên thực tế, bản chất của cuộc xung đột lần này không phải là ở ngoài thành hay không, mà là bắt nguồn từ cuộc xỉ vả trong tận xương cốt.

Mặt ngoài là quý tộc Bắc Cương xỉa xói quý tộc Nam Cương đạo đức giả; mà quý tộc Nam Cương lại không thích cái dáng vẻ "Thần Hi chi chủ lão đại, bản thân lão nhị" của quý tộc Bắc Cương.

Nội hạch thì vẫn là cuộc tranh giành lợi ích trong vương quốc. Theo cái nhìn của quý tộc Bắc Cương, bọn họ thủ vệ biên cương, đề phòng thú nhân xâm lấn, có chiến công hiển hách, hi sinh cũng là lớn nhất, cho nên phải lấy được càng nhiều lợi ích.

Nhưng quý tộc Nam Cương thì không nghĩ như vậy, thú nhân xâm lấn nhiều lần, tất cả mọi người đều mang theo quân đội tham chiến, ai cũng không hơn được ai.

Mặc dù quý tộc Bắc Cương phải chịu trách nhiệm phòng thủ thường ngày, nhưng mọi người cũng không phải không cho đền bù, hàng năm vương quốc đều sẽ cho quý tộc Bắc Cương rất nhiều phụ cấp.

Huống chi cũng không phải chỉ có một mình bọn hắn phải gánh chịu trách nhiệm phòng thủ Bắc Cương, còn có hơn 20 vạn quân thường trực của vương quốc vẫn luôn trú đóng ở đó, đề phòng thú nhân xâm lấn.

Đội quân thường trực này đều do những quý tộc ở khu vực khác của vương quốc bỏ tiền, bỏ người, bỏ vật tư ra xây dựng.

Theo cái nhìn của quý tộc phương nam, thế cục phương bắc hiện giờ đều là do năm gia tộc lớn tự mình tìm đường chết gây ra. Thậm chí trong suy nghĩ của một bộ phận quý tộc thì năm gia tộc lớn Bắc Cương chính là u ác tính của vương quốc.

Từ khi vương quốc Alpha được thành lập đến nay, nam bắc phân tranh vẫn luôn chưa từng đứt đoạn.

Song phương vẫn chưa trở mặt đều toàn nhờ công của thú nhân.

Chỉ cần thú nhân phát động xâm lấn, những cuộc mâu thuẫn nội bộ trong vương quốc lập tức lắng lại. Trải qua nhiều trận đại chiến, vương quốc Alpha liền thái bình được mấy chục năm.

Không biết là do quốc vận của vương quốc Alpha hưng thịnh hay là vì trùng hợp. Mỗi lần khi các cuộc mâu thuẫn trong nội bộ vương quốc đạt đến điểm giới hạn thì Bắc Cương đều bộc phát đại chiến.

Chiến tranh là sẽ không giải quyết được mâu thuẫn, nhưng lại có thể giải quyết người gây mâu thuẫn. Sau cuộc chiến, thế lực các phương đều tử thương thảm trọng, cả đám đều vội vàng liếm vết thương, đương nhiên sẽ không rảnh mà gây nhau. ...

Trong tiệc chào mừng của phủ tổng đốc, tất cả mọi người đều cười cười nói nói, dường như cuộc xung đột ở cửa thành chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Nếu như có người quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện quý tộc trên sân đều chia ra làm hai vòng tròn rõ ràng. Quý tộc bản địa một vòng, quý tộc phương bắc một vòng.

Trừ cái đó ra, còn có một chút người đang ở ngoài hai vòng này, lộ ra vẻ không hợp nhau.

Bất quá bầu không khí lúng túng này không kéo dài được bao lâu, khi đám phu nhân, quý tộc tiểu thư ra trận, bọn hắn lập tức tìm tới vị trí của mình.

Đám người này không phải là quý tộc bản địa, cũng không phải là quý tộc phương bắc, mà là quý tộc ở những khu vực khác trong vương quốc.

Bọn họ là người ngoài, nhưng có khả năng sống sót ở một nơi có thế cục phức tạp như phương bắc, hơn nữa còn lập được đủ chiến công, rõ ràng là không phải hạng người bình thường.

Người thông minh lúc nào cũng biết cân nhắc lợi và hại, bọn họ không muốn mình bị cuốn vào trong cuộc xung đột giữa quý tộc phương bắc và quý tộc bản địa, cho nên sẽ nghĩ biện pháp né tránh.

So với chuyện chính trị phức tạp thì việc trò chuyện với các phu nhân, tiểu thư quý tộc rõ ràng là càng làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Chương 120 - Yến Hội Náo Nhiệt (2)

Uống rượu ngon, hưởng dụng mỹ thực, nhưng lâu như vậy vẫn không thấy được nhân vật chính là Bá tước Pierce xuất hiện, chuyện này làm cho đám quý tộc phương bắc cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng cho dù tâm tình có khó chịu đến cỡ nào thì trên mặt phải luôn duy trì một nụ cười. Đang ở hiện trường yến hội, không thể để mất lễ nghĩa của một quý tộc được.

Thấy hai đầu lông mày của đồng bọn xuất hiện vẻ u sầu, Nam tước Sith ra vẻ hào khí nói:

"Mọi người cứ việc ăn uống thả cửa đi, những thứ này đều là đồ tốt. Tổng đốc các hạ thật sự là rất khách khí!"

"Ví dụ như rượu nho trong cái ly này, nghe nói được xuất xứ từ tửu trang của vương thất, mỗi một trái nho đều được lựa chọn tỉ mỉ, lại trải qua đại sư cất rượu cận thẩn điều chế mà thành."

"Bởi vì sản lượng có hạn, cho nên mỗi một bình rượu này đều có giá trị không nhỏ. Không có thân phận địa vị nhất định, muốn mua cũng không mua được."

"Lại nhìn số thịt thỏ nướng màu hoàng kim này đi, đây là Ma thú thỏ tuyết, đa số hương liệu dùng chung với nó cũng đều đến từ hải ngoại, giá cả chắc chắn sẽ không rẻ. Còn có loại trứng cá muối này cũng là Ma thú..."

"Nếu như là ở Bắc Cương, thì chỉ khi ở trên yến tiệc ăn mừng thăng cấp Tử tước trở lên mới có tư cách hưởng dụng, hơn nữa số lượng cũng chỉ có hạn."

"Bây giờ Tổng đốc các hạ đều lấy ra để chiêu đãi chúng ta , các vị còn có cái gì mà không vừa lòng nữa?"

Mỗi một câu nghe thì giống như đang khen ngợi, nhưng khi kết hợp lại thì dù có nghe thế nào cũng không đúng vị.

Đám quý tộc phương bắc nhao nhao phản ứng lại, lập tức hùa theo khen ngợi Bá tước Pierce hào phóng và có khí phách, tiện thể khen luôn cả Bắc Cương.

Vì để cho càng nhiều người nghe, bọn hắn còn tận lực nói lớn tiếng. Trực tiếp ở trước mặt mọi người vạch trần sự chênh giữa giữa hai phương.

Một buổi yến hội vui vẻ rất nhanh liền trở nên không đúng vị. Để cho một đám quý tộc phương bắc trào phúng bọn hắn là quý tộc nhà quê, là mọi rợ, làm cho bọn hắn á khẩu không thể trả lời.

Phản bác?

Người ta đang khen ngợi Bá tước Pierce có khí phách và hào phóng, có thể đứng ra phủ nhận chuyện này được sao?

Đứng ra khen chung, vậy thì càng không được. Biết rõ đối phương đang mượn cơ hội trào phúng mà lại đứng ra phụ họa, đây chính là đang đánh mặt của Bá tước Pierce nha.

Gây sự nói sang chuyện khác, nơi này không thích hợp nha! Người ta là khách, xem như chủ nhà thì phải đối xử khoan dung với khách nhân mới phải.

"Xem ra chư vị đã có rất nhiều hiểu lầm về Tổng đốc các hạ của chúng tôi rồi! Bắc Cương cực khổ, mọi người ở đây đều biết. Vì Bắc Cương được yên bình, những quý tộc ở tỉnh Đông Nam chúng tôi đều đã xuất đại lực."

"Nhất là sau khi Bá tước Pierce đảm nhiệm chức vị Tổng đốc, hàng năm chúng tôi đều trợ giúp nhân lực, vật lực, tài lực cho Bắc Cương, lần sau nhiều hơn lần trước."

Nói một câu khoe khoang, trong số 20 vạn quân thường trực của vương quốc đang trú đóng ở Bắc Cương thì có đến một phần tám là người của tỉnh Đông Nam chúng tôi."

"Thuế ruộng trợ cấp hàng năm mà Vương quốc phát cho quý tộc Bắc Cương cũng có một phần tám là do tỉnh Đông Nam chúng tôi cung cấp. Có thể nói, tất cả mọi người ở đây đều là công thần của một Bắc Cương yên bình!"

Khi quan chính vụ vừa nói xong, đám quý tộc vốn đang lúng túng lập tức phát ra những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thế cục nghịch chuyển làm cho Nam tước Sith cảm thấy vô cùng khó chịu. Không phải là do gã muốn kiếm chuyện, vấn đề nằm ở chỗ thân bất do kỷ.

Quý tộc phương bắc xuôi nam nhìn thì như một thể, nhưng thực tế trong nội bộ cũng chỉ toàn là lợi ích đoàn thể. Mặc dù thực lực của gã là mạnh nhất, nhưng chuyện này không có nghĩa là mọi người sẽ tôn gã làm lão đại.

Danh tiếng của gia tộc Felix thì đúng là rất dễ dùng, nhưng đáng tiếc gã chỉ là con riêng của Đại công tước Kavadia chứ không phải con trai trưởng.

Mọi người cho mấy phần mặt mũi là nể tình Đại công tước Kavadia.

Trong lòng thì mọi người vẫn đang khinh bỉ gã.

Muốn thu phục được đám quý tộc phương bắc này, Sith nhất định phải làm ra thành tích khiến cho những người này tin phục mới được.

Bắc Cương có nhiều đại nhân vật như vậy, cũng không phải chỉ có một mình gã là con riêng. Sith có thể lấy được cơ hội thống lĩnh đám con em quý tộc xuôi nam lần này, ngoài nguyên nhân là Đại công tước Kavadia ra thì năng lực cá nhân cũng là điểm mấu chốt.

Nếu như năng lực bản thân gã không tốt, cho dù có được sự ủng hộ của Đại công tước Kavadia thì Sith cũng không khả năng trở thành Tử tước khi còn trẻ như vậy.

Xuất thân chỉ chiếm 99%, sự nỗ lực của bản thân gã cũng đã chiếm ít nhất là 1%. Nhưng nếu như không có 1% nỗ lực này, xuất thân cũng chỉ làm cho gã trở thành một con sâu mọt.

Vì cơ hội xuôi nam lần này, Sith không tiếc tự hạ tước vị. Rõ ràng là gã không vừa lòng với chỉ một Nam tước lĩnh này, mặc dù ở trong người ngoài thì Nam tước đất phong có giá trị hơn cái chức vị Tử tước kia của gã nhiều.

Gây ra một cuộc mâu thuẫn xung đột nho nhỏ, mượn áp lực của đám quý tộc bản địa để đoàn kết đám quý tộc phương bắc xuôi nam này chính là kế hoạch của Sith.

Tiếc là kế hoạch này vẫn còn quá non nớt, vừa mới bắt đầu áp dụng thì đã gặp phải một con lão hồ ly.

Đều là do tin tức không ngang nhau gây họa, là những kẻ đối đầu trong chính trị, đại lão phương bắc không nói xấu đối thủ cũng đã không tệ rồi, sao có thể ở trước mặt hậu bối kể lại những chiến công của đối thủ được.

Bây giờ số liệu vừa phát ra thì đã làm cho Sith lâm vào bị động. Cuối cùng vẫn là quá trẻ tuổi, da mặt không đủ dày.

Chương 121 - Chống Cự Dụ Hoặc

"Antonio tước sĩ, ông nói không sai, tất cả mọi người đều là công thần của vương quốc. Bất quá bây giờ thú nhân đang rục rịch, sợ là không còn bao lâu nữa thì sẽ mang binh xâm nhập phía nam."

"Bây giờ quân phí của Bắc Cương lại xuất hiện lỗ thủng, vì gom góp càng nhiều quân phí, Quốc vương Caesar III vĩ đại đều đã sầu đến cả đêm khó ngủ. Là quý tộc của vương quốc, chúng ta há có thể ngồi yên mà không để ý đến."

"Không cần trả giá quá nhiều, chỉ cần mọi người tiết kiệm chi tiêu hàng ngày một chút, tỉ như nói: Khi tổ chức yến hội thì hơi hơi giảm xuống một chút quy cách, Bắc Cương liền có thể tăng thêm một cái quân đoàn."

Đây cũng không tính là khoa trương, hơn ngàn quý tộc ở tỉnh Đông Nam này mà tiết kiệm chi tiêu thì việc phụng dưỡng một cái quân đoàn thật sự là không khó.

Cục diện bị động đã được kéo lại, nhưng Sith lại không hề cảm thấy cao hứng. Bởi vì người vừa mở miệng chính là Nam tước Kettler, cũng là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của gã. Đối phương càng ưu tú thì gã lại càng khó nắm được quyền chủ đạo đội ngũ.

Mọi người không đoàn kết với nhau, vậy thì lão đại trên danh nghĩa chỉ là gân gà, trên thực tế chuyện này có quan hệ đến quyền nói chuyện trong tương lai ở hai quận Wright và Ryton, cùng với mức độ đầu tư của những thế lực ở sau lưng họ.

Nhân tố Kavadia chỉ có thể làm cho những quý tộc dựa vào gia tộc Felix ủng hộ cho Sith; Những quý tộc dựa vào bốn gia tộc lớn khác thì sẽ không ủng hộ cho gã.

Bây giờ phàm là trong tay có một chút thực lực thì đều muốn giành giật vị trí lão đại này một chút. Sự khác biệt chỉ là có người đã cho thấy lập trường, còn có người vẫn đang chờ thời cơ.

Chỉ cần nhìn tuổi tác của đám người này là biết, toàn là một đám con em quý tộc xuôi nam, ngoại trừ đạo lý trứng không đặt chung trong một cái giỏ ra, đây cũng là một lần lịch luyện mà gia tộc ở sau lưng an bài cho bọn hắn.

Chỉ có những đứa con cháu ưu tú nhất mới có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn.

Yến hội được kết thúc bằng sự buồn bã, chuyện này làm cho vách ngăn giữa quý tộc phương bắc xuôi nam và quý tộc bản địa lại càng sâu hơn một phần.

Sáng sớm ngày hôm sau, phủ tổng đốc phái người đưa khế ước tới, ngay cả thủ tục báo cáo chuẩn bị ghi danh cũng được miễn.

Không hề có bất kỳ ý định giữ lại nào, ngay cả những lời tính mang khách khí lễ phép cũng không có, giống như là đang tiễn đưa ôn thần vậy, hận bọn hắn không thể biến mất khỏi tầm mắt ngay lập tức.

Từ đầu đến cuối, Bá tước Pierce đều không hề lộ diện. Đám quan lại quý tộc am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được ý đồ của lão đại.

Ngoại trừ phái lính dẫn đường ra, còn lại liền bỏ mặc cho đám quý tộc phương bắc tự sinh tự diệt, ngay cả tình huống cơ bản của lãnh địa cũng chẳng thèm giới thiệu, chỉ đưa cho một tấm bản đồ rồi đuổi đi.

Tài nguyên cụ thể trong lãnh địa được phân chia như thế nào, thích hợp trồng loại cây nông nghiệp gì, đề nghị phát triển kinh tế đều không có, ngay cả hàng xóm là ai cũng không nói.

Đây là ba không điển hình, không ngăn cản, không phối hợp, không chịu trách nhiệm.

Dù là như vậy thì cũng làm cho đám quý tộc phương bắc cảm thấy rất ngoài ý muốn. Quá trình bàn giao quá thuận lợi, những việc như đứng ra gây khó dễ như trong tưởng tượng cũng không hề xảy ra, thật sự là quá quy củ.

Về phần ra sức phối hợp bọn hắn, không có người nào sẽ ôm lấy loại ảo tưởng này. Chạy đến địa bàn của người ta giành ăn, còn muốn người ta chủ động phối hợp, có thể sao?

Đất phong màu mỡ sắp vào tay, Nam tước Sith lập tức cảm thấy hứng thú, chỉ là khi vừa mở tấm bản đồ ra thì gã ta lập tức trợn tròn mắt.

Một mảnh Nam tước lĩnh tươi tốt đã bị chia ra làm bốn miếng lớn, trực tiếp bắc ngang qua hai quận Wright và Ryton.

Giờ khắc này, Sith thật sự rất muốn hỏi thăm tổ tông của Tổng đốc Pierce.

Mặc dù lấy được tòa thành Dadir giàu có, nhưng đất đai ngoài thành lại là của người khác, lãnh địa của gã chỉ có hơn trăm dặm.

Có lẽ ngay cả việc vứt rác cũng phải được những người bạn hàng xóm gật đầu đồng ý trước mới có thể làm.

Nghĩ tới tình cảnh đáng sợ này, Sith liền muốn chạy tới phủ tổng đốc đòi một lời giải thích.

Nhưng mà cuối cùng gã vẫn nhịn được. Cách làm này cũng không phải do Bá tước Pierce tạo ra, mà là do trước kia ngũ đại gia tộc Bắc Cương vì bài trừ đối lập mà làm ra.

Chuyện mà lão tổ tông của mình gây ra, dù bị đánh rớt răng cửa thì cũng chỉ đành nuốt vào trong bụng. Mặc dù hoàn toàn không hợp quy củ, nhưng mà nếu như làm náo loạn thì món nợ cũ năm xưa cũng sẽ bị người ta lật ra.

So với việc đánh mất thanh danh của gia tộc, dẫn phát một vòng chính trị phong ba thì vẫn là ăn thiệt thòi này thì tốt hơn.

Dù sao trước khi xuất phát cũng đã chuẩn bị sẵn tư tưởng bị người ta làm khó dễ rồi, năng lực thích ứng của Sith vẫn rất mạnh.

Đám quý tộc Bắc Cương còn lại cũng có những lo lắng tương tự. Cho dù không phải là con cháu của năm gia tộc lớn thì cũng là phong thần của năm gia tộc lớn, nếu như đánh mặt của ngũ đại gia tộc thì những gia tộc phong thần có thể có cuộc sống tốt sao?

Thuộc địa mà thôi, cũng không phải là không có cách nào giải quyết. Cùng lắm thì đổi chỗ với mấy ông bạn hàng xóm là được, không đồng ý thì đánh nhau một trận thôi.

Một trận không được thì hai trận; Hai trận không được thì ba trận, bốn trận...

Căn cứ vào kinh nghiệm ở Bắc Cương trước đó, chỉ cần đánh nhiều trận là không có chuyện gì mà không làm được.

Nếu có thì nhất định là do đánh thua.

Đám quý tộc phương bắc mang theo tâm tình buồn bực chạy tới lãnh địa của mình.

Chương 122 - Chống Cự Dụ Hoặc (2)

Khu mỏ Salam.

Hudson còn đang cảm thấy vui mừng vì lò cao luyện gang đã thành công thì lại đột nhiên nhận nhận được thông báo của phủ tổng đốc, vài ngày nữa, hàng xóm Bắc Cương sẽ đến quận Wright, kêu hắn chuẩn bị "nghênh đón".

Đây còn không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là quan lại trước đây của quận Wright đã toàn diệt, cần phải gầy dựng lại, có người ra hiệu cho hắn có thể tham dự cạnh tranh chức quận trưởng.

Vương quốc Alpha lưu hành quý tộc tự trị, quận trưởng chính là trưởng quan điều hành địa phương, đây là một công việc tốt.

Chỉ cần trong quận không xảy ra phản loạn, không xuất hiện loạn lạc với quy mô lớn, về mặt cơ bản là sẽ không có chuyện gì.

Ngay cả việc thu thuế cũng được Quốc vương điều động quan thuế vụ phụ trách trưng thu. Đương nhiên, hầu hết thời gian Quốc vương đều không thể nào phái quan thuế vụ tới mỗi một khu vực được.

Ngoại trừ những khu vực cá biệt ra, phần lớn khu vực trong vương quốc đều thực hành chế độ bao thu thuế.

Bình thường đều do quan viên địa phương nhận thầu việc trưng thu thuế vụ.

Nếu mà trưng thu được nhiều thì là của mình, còn nếu như thu không đủ thì phải tự mình bỏ tiền ra bù.

Đây thật sự là một công việc béo bở đấy, nếu như kinh doanh tốt, hàng năm có thể dễ dàng thu nhập được hơn vạn kim tệ. Trong vương quốc, quận trưởng còn có một danh xưng đặc thù, gọi là "Tử tước".

Đương nhiên đây chỉ là chức suông, không sánh được Tử tước đất phong thật sự, nhưng chức vị này cũng đã cao hơn Nam tước.

Không cần nghĩ cũng biết, có thể thu được thuế từ trong tay của một đám quý tộc có quân đội cũng không phải là chuyện dễ, nếu không có một chút thực lực là căn bản không làm được.

Những quý tộc đảm nhiệm cái chức quận trưởng này thường là quý tộc có thực lực mạnh nhất, chiếm được thành trì lớn nhất và đất đai phì nhiêu nhất trong quận.

Cho dù lực lượng của mình không phải là mạnh nhất, nhưng công thêm sức mạnh của thì toàn bộ thực lực cũng là mạnh nhất.

Như vậy mình chính là quý tộc có thực lực mạnh nhất trong quận Wright đúng không?

Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác cho vấn đề này.

Dù sao quý tộc đánh cờ cũng không chỉ nhìn thực lực bản thân, mà còn phải so xem gia tộc sau lưng đầu nhập bao nhiêu.

Bất quá có một chuyện có thể khẳng định, cho dù Hudson không phải quý tộc mạnh nhất trong quận Wright thì cũng được xếp ở top đầu.

Trong giới tiểu quý tộc, cái danh "Thần cung kỵ sĩ" vẫn rất có lực uy hiếp. Trong đám quý tộc đất phong, sáu trăm vị lão binh này cũng có thể xếp vào hạng đầu.

Hai cái chồng chất lên nhau thì có thể bộc phát ra lực sát thương càng mạnh.

Nếu như chiến tranh bùng nổ, Hudson trốn ở sau đội quân chơi đánh lén, hoàn cảnh lúc đó đối với binh lính bình thường chỉ có thể dùng hai từ để hình dung - đồ sát.

Nếu như hắn được gia tộc Koslow toàn lực ủng hộ thì thật sự có khả năng tham dự vào trong cuộc tranh chức quận trưởng này.

Sau một hồi chần chờ, cuối cùng Hudson cũng nhịn được dụ hoặc này, hắn thừa nhận là Bá tước Pierce ra tay khá hào phóng, chỉ cần gật đầu liền có thể nhận được sự ủng hộ trên tinh thần của gia tộc Dalton.

Cộng thêm quan hệ nhân mạch của gia tộc Koslow và danh tiếng của Hudson, một nửa lãnh chúa đất phong trong quận Wright này đều sẽ ủng hộ hắn.

Tiếc là trước khi chưa sờ ra lập trường của hào môn phương bắc thì hắn thực sự không dám quyết định.

Nếu như chỉ vươn tay thăm dò thôi thì còn tốt, nếu như người ta quyết tâm đặt chân ở hai quận Wright và Ryton này, sợ là ngay cả gia tộc Dalton cũng chưa chắc có thể ngăn cản được, càng đừng nói tới một tên tiểu tốt như hắn.

Về phần ân oán giữa tổ tiên của gia tộc Koslow và hào môn phương bắc, dưới hoàn cảnh sinh tồn thì hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

Coi như quý tộc phương bắc có muốn làm lớn trong quận Wright thì cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi, không thể không kiêng nể gì cả giống như khi còn ở Bắc Cương được.

Hudson nhìn lô gang mới ra lò mỉm cười, thầm nghĩ: "Gây chuyện đi, gây chuyện nhiệt tình vào! Nếu như thiên hạ thái bình thì ta bán những thứ này cho ai?"

Mặc dù phẩm chất tổng thể của lô gang trước mặt này vẫn chẳng ra làm sao, nhưng có một bộ phận trong đó đã đạt đến tiêu chuẩn trung đẳng.

Chỉ cần rèn thêm mấy lần là có thể dùng để chế tạo binh khí. Nếu như hậu kỳ bỏ thêm lửa than vào rèn thì không chừng có thể đúc thành thép.

Cái này đã đủ rồi, quý tộc lão gia chướng mắt những binh khí bằng sắt, nhưng mà trang bị cho quân đội thủ hạ thì vẫn rất tốt.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ bởi vì nó rẻ. Chi phí của loại binh khí bằng sắt này chỉ bằng 1/3 binh khí bằng thép.

Trong quân đội ở phương bắc đã được trang bị với quy mô lớn từ lâu rồi. Bởi vì tỉnh Đông Nam thiếu than đá, lại không thể sản xuất vũ khí, cộng thêm khí hậu ướt át làm cho vũ khí bằng sắt dễ bị rỉ sét, cho nên ít khi được sử dụng.

Nghĩ tới đây, Hudson lập tức viết thư cho đám thân bằng hảo hữu để mượn người. Rèn sắt cũng là một việc cần kỹ thuật, bất luận là rèn nồi chén chậu, hay là luyện chế nông cụ, binh khí thì đều cần thợ rèn chuyên nghiệp mới có thể hoàn thành.

Mặc dù trong lãnh địa của Hudson cũng có vài tên thợ rèn, nhưng muốn sản xuất với quy mô lớn thì còn thiếu rất nhiều.

Sau này khi cuộc xung đột của các phương thăng cấp, số lượng binh khí cần dùng được tính bằng hàng ngàn hàng vạn, trong tay hắn chỉ có được vài tên thợ rèn, một ngày cũng chẳng rèn được bao nhiêu.

Nếu như tính thêm việc rèn đúc nồi chén chậu và nông cụ thì thật sự là không đủ thợ rèn. Cũng không thể kêu hắn làm giống như lãnh chúa tiền nhiệm, trực tiếp bán sắt ra ngoài a?

Mặc dù trực tiếp bán sắt cũng có thể kiếm được tiền, nhưng lợi nhuận làm sao có thể so được với thành phẩm chứ.

Chương 123 - Mạch Nước Ngầm Đột Kích

Lợi nhuận của bán sắt chỉ được 50%; Chế thành nông cụ, nồi chén chậu thì lợi nhuận chừng 70-80%; Chế tạo thành binh khí, nếu như không kiếm gấp hai ba lần thì hắn đều không có ý tứ nói mình đang buôn bán vũ khí.

Gặp phải thời kì đặc thù, lợi nhuận gấp tám gấp mười lần cũng không phải là không được.

Thành Dadir, nhìn qua một mảng lớn tường thành bị sụp đổ, Nam tước Sith vô cùng hoài nghi có phải là mình đã tới nhầm chỗ rồi không.

Cưỡng ép kiềm chế lửa giận trong lòng, gã bước đến cửa thành được giăng đầy mạng nhện. Nhìn lên tấm bảng hiệu được treo trên cổng thành, gã phải cố gắng lắm mới miễn cưỡng nhận ra "Da", chứng minh đây chính là lãnh địa của gã.

Cánh cửa sắt lớn lúc trước đã sớm không cánh mà bay. Có lẽ bây giờ nó đã được nấu chảy trong một tiệm thợ rèn ở lãnh địa của một vị quý tộc nào đó, sau đó sẽ được chế tạo thành các loại nông cụ.

Bề ngoài mà cũng đã như vậy, bên trong đương nhiên cũng không cần trông cậy vào. Từ đống tro bụi dày đặc dưới mặt đất cũng có thể thấy được, đây đã là một tòa thành chết.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn chọc giận Nam tước Sith. Thật sự là khinh người quá đáng, hoàn toàn không để lại cho gã ta bất cứ một tia hy vọng nào.

Ngay cả một người dân trong thuộc địa cũng không có, cho dù trong lồng ngực của gã có đủ loại dã tâm thì cũng không thể thi triển được.

Cảnh tượng tương tự đang không ngừng phát sinh trong vô số lãnh địa. Không riêng gì dân trong thuộc địa bị cướp hết, ngay cả những công trình căn bản có thể phá được trong lãnh địa cũng đã bị phá hết rồi.

Điển hình của việc hại người không lợi mình.

Trong tình huống bình thường, cho dù có ân oán thì mọi người cũng sẽ không làm đến mức này.

Nhưng lần này thì khác, liên lụy đến "quý tộc phương bắc", đây chính là thù mới cộng hận cũ nha.

Trong những năm tháng ở quá khứ, Bắc Cương đã thôn phệ quá nhiều sinh mệnh của quý tộc. Nếu như chỉ là đổ máu trên chiến trường thì không nói làm gì, nhưng đa số thời điểm đều là thương vong không cần thiết do đấu đá nội bộ.

Không hề nghi ngờ, bút trướng này cuối cùng đều bị ghi tạc trên người của đám hào môn phương bắc, mặc dù trong này có rất nhiều chuyện là bị oan uổng, nhưng không có ai muốn nghe lời giải thích.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, danh tiếng của năm gia tộc lớn Bắc Cương là thối nhất trong giới quý tộc. Trước kia chơi đại sát nhập, thôn tính chơi rất sảng khoái, nhưng cái giá phải trả là đã vĩnh viễn mất đi danh tiếng của mình.

Mặc dù trong những năm này gần đây bọn họ vẫn luôn cố gắng tẩy trắng, nhưng hiệu quả quá nhỏ bé. Ít nhất là những quý tộc đã mất đi tổ nghiệp, bị ép trôi dạt khắp nơi sẽ tiếp tục mắng ngũ đại gia tộc tới cùng.

Cộng thêm sau lưng có gia tộc Dalton trợ giúp, trong lúc quần tình xúc động phẫn nộ, làm ra một chút chuyện quá khích liền không kỳ quái.

Sau khi dọn dẹp cửa thành một chút, Sith cố nén nộ khí mang người tiến vào thành. Mọi chuyện đều đúng như tình huống bết bát nhất mà gã đã dự liệu, tòa thành Dadir phồn hoa ngày xưa bây giờ đã biến thành một vùng phế tích.

Không chiếm được liền hủy đi, gia tộc Dalton không muốn ở tỉnh Đông Nam này xuất hiện đối thủ cạnh tranh có khả năng uy hiếp được địa vị của mình, về phương diện này thì bọn họ làm rất xuất sắc.

Khi phủ tổng đốc rút lui khỏi thành Dadir đã phá hoại những thứ có thể phá được, cuối cùng còn không quên đốt thêm một mồi lửa.

Tất cả những hành động này đều chỉ có một mục đích, gia tăng độ khó cho đám quý tộc phương bắc muốn đặt chân ở tỉnh Đông Nam.

Mặc dù thủ đoạn rất hèn hạ, nhưng hiệu quả rất không tệ. Muốn xây dựng lãnh địa trong một vùng phế tích thì cần phải đầu nhập rất nhiều nhân lực vật lực tài lực, đây không phải là một con số nhỏ.

Nhất là đối với những quý tộc phương bắc không hề giàu có thì khoản chi tiêu này càng là một loại áp lực. Ít nhất là với tài chính mà đám con em quý tộc xuôi nam mang theo sẽ khó có thể hoàn thành nhiệm vụ xây dựng lại lãnh địa.

Có cần phải mở miệng cầu viện gia tộc hay không, chuyện này đã trở thành phiền não của đám con em quý tộc xuôi nam này. Nhanh như vậy đã mở miệng cầu viện trong nhà, bị mất điểm trong mắt trưởng bối là đương nhiên; Nhưng nếu không mở miệng cầu viện thì đào đâu ra tiền đây?

Nhất là trung tiểu quý tộc, bọn hắn có càng nhiều vấn đề để suy tính. Muốn xây dựng lại lãnh địa cần rất nhiều tài chính, cho dù có mở miệng cầu viện gia tộc thì cũng chưa chắc có thể gom đủ.

Những quý tộc ở khu vực khác chỉ đầu nhập 30-40% tài chính vào quân sự, lợi hại hơn một chút thì cũng chỉ 50-60%, nhiều hơn nữa thì đã bước lên con đường cực kì hiếu chiến.

Quý tộc bắc địa phải giao lưu hữu nghị với thú nhân từ ngày này qua tháng nọ, cho nên quân phí của bọn họ đều tăng quanh năm, tài chính thiếu hụt là chuyện thường xuyên xảy ra. Quân phí vẫn cao hơn thu nhập của lãnh địa cũng chỉ là chuyện bình thường.

Để không bị phá sản, bọn họ đã mang binh đi cướp, đi đoạt.

Đừng tưởng rằng chỉ có thú nhân mới đến cướp vương quốc Alpha, đám quý tộc phương bắc cũng thường xuyên tới chăm sóc những bộ lạc thú nhân.

Chỉ là so với nhân tộc thì tình hình kinh tế của bộ lạc thú nhân cũng không khả quan lắm, cho dù có cướp được tài vật thì cũng chẳng có bao nhiêu. Bình thường thì thứ đáng giá nhất trong bộ lạc thú nhân chính là bản thân thú nhân.

Đương nhiên, quý tộc cao quý là sẽ không làm những chuyện như buôn bán nô lệ, vả lại làm mấy chuyện này sẽ làm cho lương tâm áy náy. Trong tín ngưỡng của giáo hội, kẻ làm chuyện này có thể phải xuống Địa ngục.

Cho nên bình thường sau khi bắt được nô lệ liền ném cho thương nhân làm thay.

Dường như chỉ cần có thêm một thủ tục liền có thể san bằng sự áy náy trong lương tâm của bọn họ vậy.

Chương 124 - Mạch Nước Ngầm Đột Kích (2)

"Cái gì?"

"Ngươi nói là dân trong thuộc địa của ta đã bị người khác mang binh đoạt đi rồi?" Sith hỏi bằng giọng khó có thể tin.

Gã vốn chỉ muốn điều tra xem thử lãnh địa của mình đã xảy ra chuyện gì trước đó, không ngờ lại nhận được một tin tức ngoài ý muốn.

Phái binh đi cướp bóc cũng không tính là chuyện mới mẻ gì, nhưng đó là trong thời kỳ chiến tranh. Sau cuộc chiến, xuất binh trắng trợn cướp đoạt dân trong thuộc địa là một chuyện vi phạm đạo nghĩa. Cho dù là lãnh chúa chưa tới thì đó cũng là một sự khiêu khích.

Nam tước Sith bị tức đến một bụng khí, đang lo không có chỗ phát tác, không ngờ cơ hội đã được đưa tới cửa.

Từ nhỏ thì Đại công tước Kavadia đã dạy gã, tất cả mọi chuyện đều là hư, chỉ có thực lực trong tay mới là thật. Chỉ cần có thực lực thì chẳng có vấn đề gì.

Có một cái cớ rồi, cho dù Sith có mang binh đánh đến tận cửa đòi một lời giải thích cũng coi như là hợp tình hợp lý.

Vấn đề duy nhất chính là thời điểm mà tin tức này truyền đến quá trùng hợp, phảng phất như phía sau màn có một bàn tay đang ở trong bóng tối điều khiển tất cả.

Những chuyện không thể lộ ra ngoài sang như mang binh cướp người thì đương nhiên là càng cẩn thận càng tốt, người tham dự đương nhiên cũng sẽ phong tỏa tin tức.

Quý tộc bản địa có thể thăm dò được cũng không kỳ quái, nhưng đám ngoại lai hộ không có căn cơ như bọn hắn mà cũng có thể dễ dàng nhận được tin tức như vậy, thật sự là quá trùng hợp.

Nam tước Sith càng muốn tin tưởng là có người đang cố ý để lộ tin tức này cho mình biết.

Mục đích chính là để gã ta mang binh đi giao lưu với những người bạn hàng xóm.

Có cần phải mượn đề tài này để nói chuyện của mình hay không, đây là một vấn đề đáng để suy ngẫm. Mặc dù rất tự tin vào thực lực trong tay, nhưng Sith lại không cho mình thật sự là vô địch.

Cho dù tư quân của quý tộc tỉnh Đông Nam có thiếu trang bị thì người ta cũng là địa đầu xà, đã kinh doanh ở nơi này nhiều năm rồi. Nếu như thật sự đánh nhau, không biết sẽ có bao nhiêu thân bằng hảo hữu chạy tới trợ quyền.

Vạn nhất không cẩn thận đá phải tấm sắt thì toang. Điều kiện tiên quyết để cường long có thể ngăn chặn được địa đầu xà chính là không thể bại.

Nếu là ngay cả địa đầu xà cũng đánh không lại thì còn nói cái gì mà ngăn với chặn?

Cảnh tượng tương tự đều đang không ngừng xuất hiện trên người của mỗi một vị quý tộc phương bắc xui nam. Chỉ cần là kẻ có đầu óc, hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy không thích hợp.

Trong đầu của mọi người đều đang không ngừng tự hỏi, có cần phải thuận nước đẩy thuyền làm một vố hay không, nhưng lại chậm chạp không quyết định được.

Bất quá hiện thực là tàn khốc, ý tưởng chân thật trong lòng mọi người đều là ưu tiên "mượn đề tài để nói chuyện của mình". ...

Phong Diệp trấn, sau khi nghe được tin tức rợn người này, Nam tước Kettler liền bắt đầu rầu rĩ.

So với những lãnh chúa khác thì y hơi đen, gặp được một người bạn hàng xóm mạnh mẽ.

Nếu như không phải vì mấy khối thuộc địa khác có quá nhiều hạn chế, kém xa Phong Diệp trấn về độ giàu có, sợ là y đã đổi chỗ rồi.

Mặc dù vẫn rất nghi ngờ về cái được gọi là quân "tinh nhuệ" của các quý tộc tỉnh Đông Nam, nhưng để cho cẩn thận, Nam tước Kettler không muốn phải mạo hiểm.

Dù sao chuyện khác thì có thể thổi phồng. Nhưng đá đặt chân là Kỵ binh Giáo Đình thì chắc chắn sẽ không giả.

Cho dù binh sĩ dưới trướng đều được lịch luyện từ trong chiến trường phương bắc, nhưng y lại không cho rằng thực lực của đám lính này sẽ mạnh hơn Kỵ binh Giáo Đình.

Có lẽ lần thắng lợi đó vẫn tồn tại những nhân tố khác, tiếc là tin tức trong tay Nam tước Kettler có hạn, chỉ toàn nghe được những lời thổi phồng của đám quý tộc.

Ba trăm tinh nhuệ vs sáu trăm tinh nhuệ, cho dù đội quân của đối phương rất nát, nhưng nếu như tăng thêm tên tuổi của "Thần cung kỵ sĩ" và một con Đại Địa Chi Hùng vị thành niên, Nam tước Kettler vẫn còn có chút không tự tin.

Là một vị quý tộc sống sót trên chiến trường, Nam tước Kettler không thiếu khí phách "ngõ hẹp gặp nhau dũng giả thắng", nhưng lý trí nói cho y biết là làm vậy không đáng.

So sánh số liệu trên giấy thì mình đang ở thế yếu. Cho dù có thể thắng lợi thì hơn phân nửa cũng sẽ tổn thất nặng nề.

Không giống với Nam tước Sith, con riêng của một vị Đại công tước, y chỉ xuất thân từ một nhà trung đẳng quý tộc, không có nhiều tài nguyên để sử dụng.

Có thể mang theo ba trăm lính tinh nhuệ xuôi nam đã là toàn bộ tâm huyết của y rồi. Vì nuôi sống đội ngũ này, Kettler đã không chỉ một lần phải mạo hiểm xâm nhập đế quốc Thú Nhân.

Nếu như vì lần xung đột này mà bại hết toàn bộ gia sản mà y khổ tâm để dành, Kettler thật sự sẽ khóc đó. Là một ngoại lai hộ, nếu như y hao binh tổn tướng ở quân Wright này thì sẽ không có biện pháp bổ sung.

"Chú Holman, cái gia tộc Koslow này có lai lịch gì vậy? Nghe hơi quen quen, dường như cháu đã nghe được ở chỗ nào đó rồi."

"Cháu nghe qua cũng rất bình thường, đều là người quen cũ. Tổ tiên của gia tộc Koslow cũng bắt nguồn từ Bắc Cương, là một nhà trung đẳng quý tộc có thực lực không tệ."

"Chẳng qua lúc đó bọn hắn đứng sai đội, không muốn tiếp nhận thiện ý của gia tộc Lockenard. Trong một lần thú nhân xâm lấn liền đánh mất tổ địa, mất luôn gia tộc cơ nghiệp."

"Gia tộc Koslow hiện giờ trong vương quốc đều là những thành viên còn sót lại ở bên ngoài gầy dựng thành, đặc điểm lớn nhất là nhân khẩu thịnh vượng."

"Có thể là vì lo lắng bị gia tộc Lockenard tiếp tục chèn ép, sau khi mất đi tổ địa, bọn hắn đã thay đổi luôn hình thức phát triển trước đó của gia tộc, từ đây bắt đầu bước lên con đường phân tán chi mạch."

"Rất nhiều khu vực trong vương quốc đều có mạch của bọn hắn, nghe nói còn có những chi nhánh đã phát triển đến các quốc gia khác"

Chương 125 - Sản Xuất Vũ Khí Thấp Kém Chuyên Nghiệp

"Bây giờ bề ngoài thì gia tộc Koslow chỉ là một tiểu gia tộc, nhưng nếu những chi mạch kia tập trung lại một chỗ thì thực lực của bọn hắn cũng không hề kém hơn một nhà trung đẳng quý tộc."

"Tỉnh Đông Nam được xem như khu vực mà bọn hắn đầu nhập nhiều nhất, có mười mấy nhà lãnh chúa to nhỏ khác nhau. Chỉ tiếng riêng hai quận Wright và Ryton cũng đã có hai Nam tước lĩnh và hai Kỵ sĩ lĩnh rồi."

"Thực lực cụ thể như thế nào thì rất khó dò hỏi rõ ràng trong thời gian ngắn. Bất quá vị "Sơn Địa Nam Tước"* này hẳn là chi nhánh mạnh nhất trong hai quận." Kỵ sĩ Holman chậm rãi trả lời. (* Trước có dịch là Nam tước vùng núi, nhưng chương sau tác giả lại giải thích là đây là tên của một địa danh nên mình để hán việt luôn.)

Từ trong giọng nói toát ra ý kiêng kị, rõ ràng là ông ta phản đối việc phát sinh xung đột với gia tộc Koslow.

Nam tước Kettler ở bên cạnh nghe vậy cũng cảm thấy tê cả da đầu. Nhiều người thì chưa chắc sẽ mạnh, nhưng nhiều người thì sẽ có nhiều thân bằng hảo hữu.

Quý tộc là quần thể am hiểu hỗ trợ lẫn nhau, nhất là khi đối mặt với ngoại địch, mọi người càng đã quen với việc ôm thành một đoàn sưởi ấm.

May mà mình không mạo muội mang binh tới đòi một lời giải thích, bằng không thì chưa biết là ai đang đánh ai đâu.

Thực lực của đối phương vốn đã mạnh, nếu như lại kéo thêm một đám thân hữu trợ trận, Kettler sẽ không thể đỡ được.

Cho dù có trở thành địch nhân cũng cũng phải kéo theo đám quý tộc Bắc Cương làm một trận, đáng tiếc là y không có uy vọng đó. Ít nhất là mấy kẻ có thân phận hậu trường hiển hách kia sẽ không nghe lời hắn.

"Cháu biết rồi chú Holman. Cháu chỉ muốn đi bái phỏng vị "Sơn Địa Nam Tước" đại danh đỉnh đỉnh này một chút mà thôi, bây giờ xem ra có chút không thích hợp."

"Việc cấp bách hiện giờ là phải giải cứu dân trong thuộc địa trở về, khôi phục sinh khí trong lãnh địa. Thuận tiện đòi thêm một bút tiền đền bù, để chắp vá lỗ thủng tài chính của chúng ta."

Nam tước Kettler bình tĩnh nói.

Đây không phải là sợ, chỉ là tùy cơ ứng biến. Mặc dù bây giờ nhân khẩu trong lãnh địa của Hudson là nhiều nhất, có thể nói là con dê béo lớn nhất ở xung quanh đây, nhưng con này chỉ trông giống như dê béo mà thôi, thực chất thì nó lại là một con gấu đang giả làm dê béo.

Phải chọn quả hồng mềm để bóp, nếu đã không chắc có thể đánh bại Hudson, vậy thì cũng chỉ có thể ra tay với người bạn hàng xóm yếu hơn.

Huống chi cho dù có muốn đi gây chuyện với Hudson thì y cũng không đủ lý do. Giữa quý tộc lãnh chúa với nhau thường xuyên xảy ra các cuộc giao tranh, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải có đầy đủ lý do.

Về mặt đạo đức thì việc tiếp thu nạn dân sẽ không bị chỉ người trích, cũng sẽ không thể biến thành lý do để giao tranh. Cưỡng ép kiếm chuyện rất dễ bị phủ tổng đốc để mắt tới.

"Kettler, không cần phải vội vã ngoi đầu lên. Cho dù là muốn động thủ thì chúng ta cũng không nên trở thành con chim đầu đàn, nếu không thì tương lai sẽ gặp phải phiền toái lớn."

"Tốt nhất là cứ phái người tới thông báo một tiếng trước, nếu như bọn hắn chịu trả người, vậy thì tốt nhất đừng nên sử dụng vũ lực."

"Chúng ta là kẻ ngoại lai, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều sẽ bị phóng đại lên. Nếu như làm người đầu tiên phát sinh giao tranh sẽ rất dễ bị đám quý tộc bản địa căm thù."

"Cho dù có nói thế nào thì nơi này cũng là tỉnh Đông Nam, tài nguyên và nhân mạch của đám quý tộc bản địa có thể vận dụng sẽ nhiều hơn chúng ta rất nhiều.

"Một khi bị địch nhân nắm được cán, lúc đó sẽ bất lợi cho việc phát triển trong tương lai của chúng ta. Dù sao đối địch chỉ là trạng thái tạm thời, nếu như muốn đặt chân ở chỗ này thì chúng ta nhất định phải dung nhập vào trong vòng quý tộc địa phương mới được." Kỵ sĩ Holman khuyên bảo.

Từ nhỏ thì đứa cháu trai này của ông ta đã thể hiện ra năng lực không giống người bình thường, trong đám bạn đồng trang lứa có thể coi là siêu quần bạt tụy. Chỉ là hoàn cảnh Bắc Cương rất đặc thù, cho nên y chỉ đành thu liễm tài năng, miễn làm cho ngũ đại hào môn kiêng kị.

Cơ hội xuôi nam xuất hiện, cao tầng gia tộc liền quả quyết lựa chọn để cho Kettler nhảy ra khỏi lòng giam phương bắc mà không chút do dự.

Có lẽ là con đường này vẫn rất gian khổ, nhưng ít nhất cũng có hy vọng tiến thêm một bước, dù sao cũng còn tốt hơn việc ở lại phương bắc chỉ có thể dựa vào ngũ đại hào môn.

"Yên tâm đi, chú Holman. Mấy việc gây chuyện kiểu này vẫn nên để lại cho Nam tước Sith."

"Có lẽ bây giờ đã có một chút người không giữ được bình tĩnh đang đi tìm gã ta chủ trì công đạo rồi. Sith là Nam tước có thực lực mạnh nhất trong số quý tộc phương bắc xuôi nam, lại một mực tự xưng là người dẫn đầu."

"Vào những lúc như thế này thì người dẫn đầu nên ra sân. Né tránh chỉ làm cho gã thiếu đi sự đảm đương của một quý tộc, cũng không thể làm cho mọi người tin phục." Kettler lạnh lùng nói.

Rõ ràng là Kettler không hề chịu phục Nam tước Sith, người vẫn luôn đè ép trên đầu y. Nếu như có thể nắm giữ được số lượng tài nguyên giống như đối phương thì y tự nhận là mình sẽ không thua gã Sith kia.

Đáng tiếc đây chỉ là nếu, đúng là danh phận của con ngoài giá thú không dễ nghe cho lắm, nhưng có một ông bố làm Đại công tước thì thực sự có thể lấy được không ít tài nguyên. ...

Hudson còn không biết rằng mình đã thoát khỏi một cuộc phong ba, vì nâng cao sản lượng, hắn đang bận giảng bài cho đám thợ thủ công về dây chuyền sản xuất. Trước khi học đồ trở thành thợ chính, mỗi người đều phải học tập một đạo trình tự làm việc khác nhau.

Bất kể là trong lòng có tình nguyện hay không, nhưng mệnh lệnh của lãnh chúa đại nhân thì phải nghe. Mặc dù rất nhiều thợ rèn đều nhất trí biểu thị là loại hình thức này sẽ không thể nào bồi dưỡng ra được thợ rèn hợp cách, nhưng Hudson vẫn bất vi sở động.

Chương 126 - Phong Ba

Trong thời đại mà toàn bộ vũ khí khôi giáp đều phải nhờ tay gõ thì đãi ngộ của thợ rèn cũng không thấp, ngay cả người do quý tộc lãnh chúa đích thân bồi dưỡng ra thì cũng được ban thưởng.

Nếu là trong những thành thị lớn, người thợ rèn ngoại trừ đảm bảo người một nhà không cần lo lắng chuyện cơm áo ra thì còn có thể nhận được một chút tiền thưởng, thỉnh thoảng có thể tới quán rượu nhỏ uống rượu một ly, ngẫu nhiên còn có thể đi tình trường phóng đãng một chút.

Ở nông thôn lại không có nhiều cơ sở giải trí như vậy, nhưng rượu thịt thì có thể cung cấp đầy đủ, trong xã hội ở tầng dưới chót, thợ rèn có thể xem như người có cuộc sống tốt nhất.

Nguyên nhân chủ yếu để nhận được các đãi ngộ tốt như vậy là vì khan hiếm. Để duy trì lấy loại khan hiếm này, đám thợ rèn vẫn luôn bảo lưu lại hệ thống truyền thừa nguyên thủy nhất - cha truyền con nối.

Dưới loại hoàn cảnh này, học đồ của thợ rèn chính là làm cu li. Nếu như đầu óc linh hoạt thì có thể học được một chút mà da lông; Nhưng nếu không thông minh thì cũng chỉ làm lãng phí thời gian.

Học đồ muốn trở thành thợ rèn, ngoại trừ việc cố gắng học trộm ra, chủ yếu vẫn là dựa vào bản thân tự học. Trong đó một vài học đồ có một chút ít thiên phú sẽ chậm rãi tìm tòi trở thành một tên thợ rèn sau vô số lần thử nghiệm.

Hudson đã biết rõ trí thông minh của đám dân chúng tầng dưới chót rồi, cho nên hắn chưa bao giờ ảo tưởng rằng mình có thể bồi dưỡng ra một nhóm lớn thợ rèn hợp cách.

Dù sao hắn cũng chẳng cần những thợ rèn có trình độ đại sư, hắn chỉ cần người có thể rèn ra được binh khí là tốt rồi. Đều dùng để trang bị cho binh lính bình thường, cho dù có một chút tì vết thì cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Sau đó hiểu được công nghệ rèn đúc, căn cứ vào nhu cầu thực tế mà đám học đồ sẽ được phân vào các tổ nhóm khác nhau, mỗi một tổ sẽ do một vị thợ rèn phụ trách giám sát chỉ đạo.

Ở ngay trước mặt Hudson nên đám thợ rèn cũng không dám tàng tư. Dù sao cũng chỉ là dạy một đạo trình tự làm việc mà thôi, còn không rung chuyển được địa vị của bọn hắn.

Mấu chốt nhất là bọn họ đều là người được mượn từ bên ngoài, làm xong liền phải quay về, không cần ở lại khu mỏ Salam kiếm sống.

Trong lúc nhất thời, những tiếng đập búa vang lên không ngừng. Dưới sự giám sát của Hudson, số binh khí được đầu tiên được chế tác từ dây chuyền sản xuất ra lò. ...

"Nam tước lão gia, trên cơ bản thì những vũ khí này đều không hợp cách, đa số đều có những tì vết trí mạng, rất khó có thể bán được giá tốt trên thị trường."

"Ngài xem những thanh đại kiếm này đi, trọng lượng và kích thước không giống nhau thì không nói, ngay cả mũi kiếm cũng không hợp cách, rõ ràng là đã xảy ra vấn đề ở khâu nhúng vào nước lạnh."

"Lại nhìn những mũi tên này, kích thước không đều, chỗ nên nhỏ thì to, nên to thì mịn vv..."

"Nếu như gia công thành mũi tên thì ắt sẽ làm cho tầm bắn, độ chính xác, lực xuyên thấu và lực sát thương của cung tên bị giảm xuống rất nhiều."

"Còn có những cây mâu này, cây nào cây nấy cũng..."

Nhìn thấy số binh khí trước mắt bị lão thợ rèn này phun đến cẩu huyết lâm đầu, Hudson không những không giận mà còn lấy làm mừng. Cũng không phải là làm cho quân đội của mình dùng, cần chất lượng tốt như vậy làm gì!

Dù cho nó có không hợp cách như thế nào thì cũng là binh khí được làm bằng sắt, mạnh hơn những binh khí bằng trúc và gậy gỗ nhiều.

Đối với những vị quý tộc muốn mở rộng trang bị nhưng túi tiền lại không giàu có thì những món binh khí giá rẻ thấp kém này rất tốt.

Nếu như thật sự làm ra vũ khí có chất lượng cao thì Hudson lại không dám lấy ra ngoài bán. Lượng cơm bao nhiêu thì bưng chén lớn bấy nhiêu.

Sản xuất vũ khí với quy mô lớn không chỉ dính đến vấn đề kinh tế, mà còn liên quan đến vấn đề chiến lược.

Bị giới hạn bởi tài nguyên, ngay cả gia tộc Dalton cũng chỉ có thể sản xuất vũ khí với quy mô nhỏ.

Hudson sản xuất vũ khí thấp kém kiếm chút tiền lẻ, gia tộc Dalton gia đại nghiệp đại sẽ không coi thành chuyện to tát gì. Dù sao thì bọn hắn cũng có thể chế tạo ra mấy thứ này, nhưng lại không thể trang bị cho đội quân tinh nhuệ của mình, cũng không đáng vì một chút tiền lẻ này mà làm xấu đi danh tiếng của nhà mình.

Nhưng nếu như xuất hiện vũ khí chất lượng cao với quy mô lớn thì tình huống sẽ hoàn toàn khác. Với một người quan tâm đến danh tiếng như Bá tước Pierce, có lẽ sẽ không cực đoan đến mức trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Khả năng cao là sẽ đưa ra điều kiện chỗ tốt để trao đổi, hiện giờ Hudson lại không có sức mạnh để cự tuyệt "thiện ý" của vị lão đại tỉnh Đông Nam này.

"Riha tiên sinh, cứ tiếp tục rèn theo tiêu chuẩn này là được. Chúng ta đang tiến quân vào thị trường cấp thấp, quan trọng nhất vẫn là giảm chi phí sản xuất, không cần chất lượng cao như vậy làm gì."

"Mặc dù trong này có rất nhiều hàng dởm kém chất lượng, nhưng cũng co một số ít hợp cách, cũng xem như là niềm vui ngoài ý muốn."

"Chọn tất cả sản phẩm hợp cách ra đi, số còn lại liền đóng gói bán ra bên ngoài."

"Chờ khi trang bị tồn kho đủ cho năm ngàn người dùng thì mới thả tin tức này ra ngoài."...

Thành Dadir, Nam tước Sith miễn cưỡng sửa chữa được mấy căn nhà, cuối cùng có chỗ để đặt chân.

Còn chưa kịp cân nhắc đến chuyện phát triển lãnh địa thì đã nghe tin đám quý tộc Bắc Cương chạy tới. Sau khi lắng nghe đám người này kể khổ, Sith vốn đang vô cùng tức giận nay dần bình tĩnh lại.

Nhân tính là thứ quỷ dị như vậy đấy, khi bạn xui xẻo nhưng lại phát hiện bên cạnh còn có một đám kẻ xui xẻo giống mình thì tâm tình lập tức sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thành Dadir đã bị phế, nhưng nó vẫn giữ một vị trí địa lý ưu việt trong quận Wright này. Một khi nơi này phát triển thì rất thích hợp trở thành khu vực mua bán trao đổi hàng hoá, tiềm lực của tòa thành thị này vẫn là lớn nhất.

Chương 127 - Phong Ba (2)

"Kỵ sĩ Dylan, ngươi bình tĩnh một chút trước đã, xúc động sẽ không giải quyết được vấn đề gì. Không có ai muốn chuyện này xảy ra cả."

"Chúng ta đều là người bị hại trong chuyện này, nhưng đây không phải là lý do mà chúng ta có thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Mang người đánh đến cửa đòi một câu trả lời rất đơn giản, nhưng vấn đề nằm ở chỗ nếu như bọn hắn một mực không thừa nhận, nói là vì cứu tế nạn dân, lúc đó chúng ta sẽ trở nên vô cùng bị động."

"Phủ tổng đốc sẽ không ủng hộ chúng ta, một khi có cái cớ để bọn họ tham dự vào, người chịu thiệt nhất định là chúng ta."

"Đề nghị của ta là tiên lễ hậu binh. Có thể phái người chuẩn bị một phần lễ vật đưa qua, cảm ơn những ngày này bọn hắn đã chăm sóc dân trong thuộc địa dùm chúng ta, sau đó lại yêu cầu bọn hắn trả lại dân trong thuộc địa."

"Nếu như bọn hắn chịu thả người, vậy thì không còn gì tốt hơn. Nhưng nếu như bọn hắn không chịu phối hợp, lúc đó cho dù có sử dụng vũ lực thì chúng ta cũng có thể chiếm giữ ưu thế về mặt đạo nghĩa."

"Như vậy, cho dù phủ tổng đốc có muốn tham dự thì cũng không có cớ tham gia." Sith tỉnh táo nói.

Chung quy cũng là người lăn lộn trên chiến trường Bắc Cương. Lại được đi theo bên cạnh Đại công tước Kavadia, thứ gã nghe nhìn nhiều nhất chính là chính trị.

Sau khi tỉnh táo lại, khi Sith suy xét phương pháp giải quyết vấn đề thì cũng tự nhiên lựa chọn "ưu tiên chính trị".

Về phần đúng sai, trong thế giới của quý tộc thì chuyện này không quan trọng, mọi người càng chú trọng vào lợi và hại hơn.

Phương pháp giải quyết vấn đề của Sith làm cho những quý tộc đang định giật dây gã ta cảm thấy bị tổn thương. Vị đối thủ cạnh tranh này không chỉ có thực lực, thân phận bối cảnh cường đại, lại còn có não, kêu bọn hắn chơi như thế nào đây?

Những quý tộc vốn còn có một chút ý định tranh đoạt vị trí dê đầu đàn nhưng lại không quá kiên định, hoặc có lẽ là không chắc lắm đã bắt đầu suy xét đến việc có nên đi nhờ vả hay không.

Những quý tộc có thể được phái tới đây gầy dựng cơ nghiệp đều là con cháu được những gia tộc này lựa chọn tỉ mỉ, có lẽ là bị giới hạn bởi hoàn cảnh nên năng lực tổng hợp còn có chỗ khiếm khuyết, nhưng tuyệt đối không phải là người ngu.

Rất nhanh liền hiểu ý đồ thực sự của Sith, chung sống hòa bình với quý tộc bản địa là gì, tạo ra một cái cớ hợp lý để lập uy mới là ý định thật sự của gã ta.

Một người muốn đặt chân được ở nơi chưa quen thì việc cần làm đầu tiên không phải là đoàn kết mọi người lại, mà là phải thể hiện ra thực lực trước.

Không hề nghi ngờ, thể hiện thực lực lập uy cũng là một việc cần kỹ xảo. Muốn đặt chân được ở tỉnh Đông Nam này thì không thể kéo cừu hận quá sâu, tối thiểu nhất là không thể đẩy toàn bộ quý tộc trong tỉnh sang mặt đối lập.

"Tước sĩ Sith, các quý tộc tỉnh Đông Nam đang rất thù địch chúng ta, chỉ sợ bọn hắn không chỉ không cảm kích lòng tốt của tước sĩ, ngược lại còn cho rằng chúng ta sợ bọn hắn."

"Bọn hắn là địa đầu xà nơi này nên căn cơ rất sâu. Nếu như chúng ta dùng đến vũ lực thì bọn hắn nhất định sẽ hô bằng gọi hữu."

"Ước chiến chúng ta đương nhiên sẽ không sợ, mấu chốt là chúng ta còn có thể bị làm khó dễ ở bên ngoài chiến trường."

"Tỉ như nói: Giá lương thực ở tỉnh Đông Nam đã bắt đầu tăng vọt, so sánh trước khi chúng ta tới đã cao hơn 50%, đều sắp vượt qua giá lương thực ở phía bắc."

"Giá của những loại vật liệu sinh hoạt khác cũng đang tăng cao. Nhất là nô lệ, giá đã tăng gấp mấy lần so với cùng kỳ các năm trước."

"Không biết mọi người có chú ý đến không, thương đội chỉ cần nhìn thấy chúng ta là đi đường vòng chứ đừng nói đến chuyện làm ăn. Chuyện này rất không bình thường, giống như có người đang thao túng mọi chuyện vậy."

"Nếu như mâu thuẫn giữa chúng ta và quý tộc bản địa tăng lên, loại tình huống này có thể sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn có thể phong tỏa hoàn toàn kinh tế của chúng ta."

Nam tước Sutton mở miệng cảnh cáo nói.

Người này xuất thân từ gia tộc làm công việc hậu cần và tài vụ, nên rất mẫn cảm với sự biến động giá cả của vật tư.

Sau khi đến tỉnh Đông Nam, chuyện đầu tiên mà người này làm không phải là vội vàng đi đến lãnh địa nhà mình, mà là đi nghe ngóng tình hình giá cả hàng hóa, xem thử có cơ hội kinh doanh nào không. Kết quả cơ hội kinh doanh thì không có, nhưng lại phát hiện ra nguy cơ.

Vương quốc Alpha vẫn còn tồn tại trật tư, cho dù là nội đấu thì cũng sẽ giới hạn trong phạm vi hợp lý.

Các cuộc giao tranh giữa các quý tộc lãnh chúa cũng không tính là chuyện nguy hiểm gì. Ngay cả có thương vong thảm trọng thì cũng chỉ có binh lính phía dưới chết mà thôi. Bản thân quý tộc vẫn rất an toàn.

Người thì không giết được, cho nên cũng không thể cưỡng đoạt lãnh địa. Cho dù là phong quân cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ tước đoạt lãnh địa của phong thần.

So ra thì chiến trường bên ngoài không thấy khói súng này sẽ càng tàn khốc và huyết tinh hơn.

Bởi vì nội đấu sẽ làm cho kinh tế bị trì trệ, nguyên nhân quan trọng nhất mà trước đó rất ít phát sinh giao tranh chính là vì: trong hệ thống kinh tế lãnh địa đặc biệt, mỗi một vị lãnh chúa đều là lá phổi tuần hoàn của sản nghiệp, trên cơ bản có thể làm được tự cung tự cấp.

Nhất là những nơi trù phú như là tỉnh Đông Nam này, cho dù có bị phong tỏa hơn ba năm năm thì các quý tộc lãnh chúa vẫn có thể ăn ngon uống sướng.

Nhưng mà đám quý tộc lãnh chúa mới tới thì không được, bọn họ vẫn còn chưa lập nghiệp. Lãnh địa giống như khu không người kia không có năng lực đảm bảo tự cung tự cấp cho họ.

Sith chần chờ một chút rồi hung hãn nói: "Nếu như có thể bị phong tỏa kinh tế thì chúng ta chỉ đành chủ động xuất kích vậy."

Chương 128 - Đơn Hàng Đầu Tiên

"Bất kể là ai đang đứng sau màn thao thúng chuyện này, phong tỏa kinh tế chỉ có thể nhằm vào những kẻ ngoại lai như chúng ta, căn bản sẽ không ảnh hưởng gì đến đám quý tộc bản địa kia."

"Muốn xé rách được tấm lưới lớn này thì nhất định phải nhận được sự phối hợp của một bộ phận quý tộc bản địa. Dựa theo tình huống bình thường, bọn hắn chắc chắn sẽ không phối hợp, cho nên chúng ta phải sử dụng đến vũ lực."

"Quá trình cụ thể như thế nào, mọi người có thể tự mình châm chước. Bất quá nhớ là phải chú ý phân tấc, đừng có ép người ta đến đường cùng."

"Vạn nhất làm quá mức, bọn hắn từ bỏ luôn việc xây dựng đất phong để dây dưa với chúng ta thì sẽ gặp phải phiền phức lớn."

Mỗi một vị quý tộc phương bắc đều phát biểu ý kiến của mình, cuộc họp tiến hành đến ngày thứ hai mới kết thúc, đáng nhắc tới là trong khoảng thời gian đó không hề tổ chức buổi yến tiệc nào.

Rõ ràng là đám quý tộc quanh năm suốt tháng sống trên chiến trường này càng chú trọng sự thực dụng hơn là những nghi thức màu mè kia. ...

Quý tộc phương bắc bắt đầu phản kích, quý tộc bản địa của hai quận Wright và Ryton đã lập tức cảm nhận được áp lực.

Nam Sơn kỵ sĩ lĩnh, Kỵ sĩ Coello vừa mới kế thừa lãnh địa chính là kẻ xui xẻo thứ nhất.

Coello vốn không chuẩn bị đi chiếm tiện nghi, dù sao gia tộc của y cũng đã bị tổn thương nguyên khí trong cuộc phản loạn lần này, căn bản là không có vốn liếng để gây chuyện.

Nhưng mà có câu nói là người ngồi trong nhà,"Phúc" từ trên trời rớt xuống. Y chẳng làm gì cả, vậy mà lại có một đội nạn dân đi lạc vào trong lãnh địa.

Nhìn thấy mấy người bạn hàng xóm tung binh cướp người, nhanh chóng bổ sung sức lao động cho lãnh địa, nói không ghen ghét là giả. Dù sao cũng là do nạn dân tự mình đưa tới cửa, cũng không phải là y đi cướp, cho nên liền dứt khoát nhận lấy.

Bổ sung được hơn năm trăm nạn dân, công cuộc xây dựng lại lãnh địa của Coello cũng bắt đầu tiến triển nhanh hơn, làm cho y mỗi ngày đều cảm thấy rất vui vẻ.

Đáng tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, còn chưa được hưởng thụ mấy ngày tiền lãi thì chủ nhân của người ta liền chạy tới thỉnh cầu.

Nhìn đống lễ vật trước mắt, Coello hận mình sao phải ở nhà. Đáng tiếc là đối phương cũng không cho y cơ hội cự tuyệt, vừa mới bày tỏ ý đồ đến liền bỏ lễ vật lại rời đi.

Thực lực yếu chính là một cái tội, cúi đầu trước cường giả cũng không tính là mất mặt. Liếc nhìn đám sức lao động miễn phí hơn một tháng kia, Coello nghĩ rằng dù có trả lại thì mình cũng không tính bị thiệt.

Nhưng vấn đề là y chỉ tiếp thu năm trăm nạn dân, kết quả đối phương lại nói Coello thu nhận một ngàn nạn dân. Sau khi tặng quà cảm kích ân tình chăm sóc của y liền bắt đầu đòi lại dân trong thuộc địa.

Đây rõ ràng là đang lường gạt nha, loại chuyện như vậy Coello há có thể thỏa hiệp. Nhưng vấn đề là y thực sự đánh không lại nha!

Trong lãnh địa này, ngoài vị lãnh chúa là hắn ra thì cũng chỉ còn lại có vài tên hộ vệ có vũ trang, số trang bị còn lại đều đã bị mất trong cuộc chiến lúc trước.

Tập hợp một đám nông nô binh đi đánh nhau với một đội quân tinh nhuệ Bắc Cương. Cuộc chiến này còn chưa bắt đầu thì đã biết ai thắng ai bại rồi.

Solo không được thì chơi hội đồng. Là một vị quý tộc đã cắm rễ bản địa nhiều năm, Coello không thiếu quan hệ nhân mạch, tiếc là đa phần những mối quan hệ này đều đang bị mất trong tay phản quân.

Cho dù có người may mắn bảo vệ được truyền thừa thì tình huống hiện giờ cũng chẳng khác y là mấy, tự lo còn khó thì nói gì đến chuyện giúp đỡ người khác?

Bên ngoài quận thì cũng có một chút mối quan hệ, tiếc là y đã xài gần hết những ân tình này vào việc tranh đoạt quyền thừa kế tước vị trước đó rồi.

Quan trọng nhất là, cho dù người ta chịu nể tình ngày trước mà ra tay giúp đỡ, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

"Lão gia, hay là chúng ta cầu viện Thần cung kỵ sĩ đi? Mặc dù không quen không biết, nhưng cô tổ mẫu của ngài đã gả vào gia tộc Koslow, mọi người cũng xem như là thân thích."

"Quan hệ là hơi xa một chút, nhưng tất cả mọi người là hàng xóm, nếu cứ đứng ngoài xem ngài bị người khác bắt nạt thì thật sự là hơi quá!"

Lời nói của lão quản gia đã nhắc nhở Coello. Nói là thân thích thì quả thật có chút miễn cưỡng, nhưng quan hệ thông gia với gia tộc Koslow thì lại là sự thật.

Đáng tiếc là quan hệ thông gia này đã qua ba thế hệ rồi, phần mộ của người trong cuộc đã mọc cỏ, ngay cả đối tượng thông gia cũng là chi mạch ở Ryton của gia tộc Koslow.

Theo lý mà nói, cho dù có cầu viện thì cũng phải cầu viện thân thích ở quận Ryton mới phải. Đáng tiếc là hiện giờ chi mạch ở quận Ryton ốc còn không mang nổi mình ốc.

Chỉ trách Coello hơi đen, trùng hợp bị kéo vào vòng xoáy này, những người bị để mắt tới cũng không chỉ có một mình y.

Phàm là những quý tộc lãnh chúa không đủ thực lực, lại tham dự việc mang binh trắng trợn cướp đoạt dân trong thuộc địa, toàn bộ đều bị điền tên vào danh sách.

Những người này gần như đồng thời nhận được lễ vật tạ ơn của đám quý tộc phương bắc. Ở trước mặt bọn hắn hiện giờ chỉ có hai con đường, hoặc là chấp nhận phần hữu nghị này rồi giao người, hoặc là đánh một trận.

Thực ra thì chỉ có một con đường có thể chọn.

Không biết là do tình báo sai hay là vì đám quý tộc phương bắc này cố tình gây chuyện. Số lượng nhân khẩu được đòi trả đều vượt qua số lượng thực tế mà bọn hắn đoạt được, thậm chí có nơi còn vượt quá tổng nhân khẩu trong lãnh địa.

Vận may của Hudson không sai, không nhận được sự thăm hỏi ân cần thân thiết của người bạn hàng xóm. Rõ ràng là cái danh "Thần cung kỵ sĩ" vẫn có thể phát huy tác dụng.

Chương 129 - Đơn Hàng Đầu Tiên (2)

"Kỵ sĩ Coello, ngươi có chắc là mình không mang binh tham dự chuyện cướp người nhưng lãnh chúa của Phong Diệp trấn vẫn yêu cầu ngươi giao ra một ngàn người chứ?"

Không phải Hudson cảm thấy ngạc nhiên, chỉ riêng chuyện mang binh cướp người đã quá lắm rồi, nếu như chuyện này còn khuếch đại lên, vậy thì chẳng phải sẽ đắc tội với toàn bộ quý tộc trong hai quận này sao?

Những quý tộc có thể thu được đất phong trong hai quận sau cuộc chiến, hoặc là lập được công lao trên chiến trường, hoặc chính thực lực của gia tộc đứng sau đủ mạnh.

Những người kế thừa gia nghiệp giống như Kỵ sĩ Coello đây thật sự là nằm trong phạm trù quả hồng mềm. Nhưng người ta vừa mới gặp đại nạn liền tìm tới cửa bỏ đá xuống giếng, không sợ bị chết đuối trong nước bọt à.

Mặc dù trong giới quý tộc mà nói mấy chuyện thương hại kẻ yếu thì thật sự là rất vớ vẩn, nhưng ở mặt ngoài thì mọi người vẫn phải làm bộ làm tịch một phen.

Nhất là những gia tộc chỉ còn sót lại chi mạch giống như kẻ trước mặt này, ở thời điểm này mà tình nguyện vươn tay ra viện trợ thì sẽ nhận được một danh tiếng tốt.

Nếu không vì danh tiếng, một vị "thân thích" mà từ trước tới giờ đều chưa từng liên lạc tìm tới cửa cầu viện, khả năng cao là Hudson sẽ "không ở nhà".

"Nam tước Hudson tôn kính, ta có thể dùng vinh quang của gia tộc Ricks để thề, ta tuyệt đối không hề mang binh đi cướp bất kỳ một người dân trong thuộc địa nào. Thậm chí trong một tháng gần đây ta còn không hề ra ngoài."

"Chắc là ngài cũng nghe được tình huống của gia tộc ta rồi, tinh nhuệ trong nhà đều đã bị huỷ diệt trong cuộc phản loạn. Nếu như không phải lúc đó ta trùng hợp ra ngoài đi thăm một người cậu, sợ là cũng khó thoát một kiếp."

"Sau cuộc chiến, vì khôi phục lãnh địa, ta đã mang trên người món nợ kếch xù. Đến bây giờ cũng còn chưa kịp gầy dựng tư quân của gia tộc, làm sao có thể mang binh ra ngoài cướp bóc được."

"Nếu như nói có chuyện gì liên quan đến Phong Diệp Lĩnh thì đó chính là vài ngày trước có một đội nạn dân đi lạc vào lãnh địa của ta. Ta thấy bọn hắn thực sự là quá đáng thương nên liền thu nhận."

Nghe xong Coello giải thích, Hudson chỉ muốn nói dkm! Cái gì mà nạn dân đi lạc, rõ ràng là dân trong thuộc địa mới đúng.

Chỉ là không biết là do thủ hạ của tên khốn nào làm mất người trên đường đi, đám nạn dân này đánh bậy đánh liền xông vào lãnh địa của ông bạn hàng xóm tốt tên Coello này.

Trên trời rớt bánh có nhân cũng không nhất định là chuyện tốt. Những kẻ không có thực lực như Coello liền bị cái bánh có nhân này đập cho choáng váng.

Lãnh chúa của Phong Diệp trấn không dám tìm Hudson đòi người, nên chỉ có thể đi tìm quả hồng mềm như Coello để bù đắp thiệt hại.

Có lẽ không chỉ có mỗi một kẻ xui xẻo là y, dù sao đối với nạn dân thì việc lạc đường là chuyện vô cùng bình thường.

Coi như là đi theo đại bộ đội thì cũng thường xuyên có người bị tụt lại phía sau. Nhất là những lúc chạy đi đào rau dại, tìm vỏ cây lót dạ thì dễ bị lạc.

Nghĩ tới lĩnh dân của mình cứ như vậy rơi vào trong tay người khác, trong lòng Hudson cũng cảm thấy rất khó chịu. Nhưng ít nhiều gì cũng phải nói mấy lời an ủi.

"Kỵ sĩ Coello, nếu như những chuyện mà ngươi nói là thật, ta tình nguyện đứng ra làm người hoà giải, cởi bỏ sự hiểu lầm này."

"Bất quá quyền sở hữu của những người dân trong thuộc địa này thì vẫn cần các ngươi tự mình đàm luận. Đám người Bắc Cương đã quen với việc kiêu ngạo, chưa chắc sẽ đồng ý để ta đứng ra hòa giải."

"Đề nghị của ta là ngươi vẫn nên tăng cường thực lực cho binh lính mình trước đi. Cho dù là nông nô binh có sức chiến đấu thấp hèn hì cũng tốt hơn là không có!"

Bán một cái nhân tình thì được, nhưng giúp đánh nhau là chuyện không thể nào, quan hệ song phương còn chưa thân thiết tới mức đó.

Sức chiến đấu cụ thể của binh sĩ Bắc Cương như thế nào còn không biết, dù sao cũng là những người từng lên chiến trường choảng nhau với thú nhân, nếu như thật sự phải đánh, thiệt hại chắc chắn sẽ không nhỏ.

Vừa nhìn liền biết gã Kỵ sĩ Coello trước mặt này là một kẻ nghèo rồi, có lẽ ngay cả phí đốt chôn cũng chẳng bỏ ra nổi, Hudson không muốn làm mấy chuyện lỗ vốn này đâu.

Bất quá là một thương nhân buôn bán vũ khí hợp cách, Hudson sẽ không bỏ rơi bất kỳ một vị khách hàng tiềm năng nào.

Tầng lớp quý tộc là xã hội của quan hệ, có thêm một vị khách hàng thì tương đương với việc có thêm một nhóm khách hàng.

Chỉ cần sản phẩm tốt, mọi người sẽ không keo kiệt mà đề cử cho đám thân bằng hảo hữu.

Loại ân huệ không cần chi phí này vẫn luôn được các quý tộc yêu thích nhất.

"Đa tạ ngài giúp đỡ, tước sĩ Hudson. Ân tình của ngài, gia tộc Ricks sẽ vĩnh viễn không quên!"

Mặc dù chỉ là đứng ra hoà giải, nhưng Coello vẫn vô cùng cảm kích. Bằng vào quan hệ của song phương, có thể làm đến bước này đã rất tốt rồi.

Nếu như Hudson xuất binh giúp y đánh một trận, sợ là gia tộc Ricks, chỉ còn một mình y, sẽ không thể trả nổi món nợ ân tình này.

Không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận, nếu như thiếu nhiều nợ nhân tình của đại nhân vật thì cũng chỉ có thể lấy mạng đi trả.

Mặc dù đều là quý tộc nằm ở tầng dưới chót của vương quốc, nhưng trong mắt của gia tộc Ricks thì Hudson cũng được xem là một vị đại nhân vật.

Là chủ nhà, Hudson vô cùng nhiệt tình mang theo Coello đi thăm kho quân giới của mình.

Mặc dù cũng chỉ là những binh khí làm bằng sắt bình thường, nhưng số lượng khổng lồ kia vẫn là cho vị Kỵ sĩ trẻ tuổi này cảm thấy rất rung động.

Cuối cùng Hudson còn đồng ý bán trả góp cho y, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ ra vật thật để thế chấp, cuối cùng hắn đã bán thành công hai trăm "đầu mâu".

Không sai, chỉ có đầu mầu được gắn trên cây trường mâu. Một mặt là Hudson không có nhiều vật liệu như vậy để chế tác thân mâu, một mặt là vị khách hàng này thật sự là quá nghèo.

Chương 130 - Tinh Binh Bách Chiến

Chỉ là một hợp đồng nhỏ trị giá hai trăm kim tệ mà cũng phải trả góp, dùng vật thật cầm cố, thật sự là làm cho Hudson cũng phải cạn lời.

Hợp đồng nhỏ thì cũng phải bán, toàn bộ đều là đầu mâu không đủ một foot (30, 48cm), căn bản liền không cần bao nhiêu sắt.

Chi phí cùng lắm chỉ có một hai viên ngân tệ, Hudson lại dám chào giá thành phẩm là 10 ngân tệ. Những khách hàng trả góp giống như Coello thì đương nhiên là còn phải thêm tiền.

Nhất kim tệ một cái, thật sự là giá hữu tình. Trong thời điểm mà thế cục hai quận đang khẩn trương như vậy, có thể cho nợ một đống vũ khí trang bị thì đã là ân tình rồi.

Trên thị trường buôn bán vũ khí, không có người nào dám cho lãnh chúa đất phong vay nợ. Ngay cả đám thương nhân dám cho Quốc vương vay nặng lãi khi nhìn thấy lãnh chúa đất phong cũng phải đi đường vòng.

Không vì nguyên nhân gì khác, chẳng qua là vì nợ này quá khó đòi. Không phải là vấn đề bọn hắn có muốn hay không, mà là những quý tộc lãnh chúa khi đã đi đến bước này thì sẽ không có năng lực trả nợ nữa.

Không có tiền chính là không có tiền, chẳng lẽ bọn họ còn có thể vì tiền mà làm gì một vị quý tộc vĩ đại hay sao?

Về phương diện này thì đám lãnh chúa quý tộc phương bắc là những người có quyền lên tiếng nhất.

Nếu như may mắn thì còn có thể thu được nô lệ thú nhân để gán nợ; Nếu như xui thì không chừng ngay cả người đi vay cũng không còn.

Xác suất mà người thừa kế thực hiện lời hứa là 0%, kiện tụng cũng không có tác dụng, trong luật mà mỗi một vị quý tộc đều ban hành có ghi: Vay nặng lãi là hợp pháp.

Điều luật này dùng để ràng buộc tín dự cho mọi người trả tiền, mà không phải là tiện tay chế định ra.

Đương nhiên, chuyện này cũng không có quan hệ gì lớn với Hudson. Hợp động nhỏ như vậy, người đi vay còn là hàng xóm, nguy hiểm thật sự là có hạn.

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi chốt được đơn hàng đầu tiên thì các đơn hàng sau sẽ dễ hơn rất nhiều.

Không biết là do tâm hữu linh tê hay là vì nhận được tin tức. Ngày kế tiếp liền có hai ông bạn hàng xóm ở gần đó cũng chạy tới thăm hỏi.

Hai người này cũng giống như kẻ xui xẻo Coello kia vậy, đều bị lãnh chúa của Phong Diệp trấn ân cần thăm hỏi.

Nhưng cũng có chỗ khác, Coello là họa từ trên trời rơi xuống, hai tên này cũng không tham dự vào chuyện mang binh cướp người, chỉ là tiện đường nhặt được một vài tên nạn dân thôi.

Mặc dù cách làm này có chút giống với phương pháp mà Hudson đã sử dụng trước đó, nhưng đây tuyệt đối không phải là do hắn dạy hư. Đến giờ mà chủ nhân của người ta còn không tìm tới cửa thì đã chứng minh được nhân phẩm của hắn.

Một con dê cũng là đuổi, một đàn dê cũng là đuổi. Dù sao chỉ là làm một người đứng ra hoà giải mà thôi, cuối cùng có thể thành công hay không còn phải xem bọn họ, Hudson không ngại đem một phần ân tình bán đi ba lần.

Về phần chào hàng vũ khí, đây chẳng qua chỉ là thuận tiện mà thôi. Cũng không phải là Hudson muốn kiếm tiền của bọn họ, mà là hắn đang lấy tiền để giúp họ làm việc.

Dù chỉ là nông nô binh, nhưng nếu như được cầm vũ khí bằng sắt thì cũng có lực sát thương nhất định.

Cầm trường mâu dài bốn năm mét bày trận xuất kích, cho dù không giết được người thì cũng có thể dọa sợ không ít người.

Nếu như thật sự đánh nhau, mấy trăm nông nô binh ít nhất cũng có thể đánh ra chiến tích lấy 30-50 người đổi 1 người, nếu như vận may tốt một chút, không chừng còn có thể phá kỷ lục lấy 10 đổi 1 hay là 8 đổi 1.

Dù sao địch nhân cũng là quân tinh nhuệ đến từ Bắc Cương, có thể lấy gấp tám, gấp mười lần thương vong ra đổi với địch nhân thì cũng không tính là chịu thiệt.

Nhưng đó chỉ là sức mạnh ở trên bàn đàm phán. Nếu như thật sự ở trên chiến trường mà có thực lực đánh giết 10 người của đối phương thì chắc là cũng đủ để khiến cho lãnh chúa Phong Diệp trấn phải suy nghĩ lại.

Những lãnh chúa đã phát triển, dân số nhiều, thỉnh thoảng có thể qua kiếm hàng xóm làm một trận, cho dù tử thương mấy chục người cũng không thành vấn đề.

Đối với những lãnh chúa phương bắc mới gầy dựng sự nghiệp, mỗi một sức lao động trong lãnh địa đều là bảo vật đắt giá, nhất là những binh lính tinh nhuệ khổ luyện kia.

Một trận thiệt hại vài người, hơn mười người, nhìn thì giống như vấn đề không lớn, nhưng phiền phức ở chỗ nơi này không phải Bắc Cương, bọn họ không có năng lực để bổ sung kịp thời.

Tổng cộng cũng chỉ có mấy trăm binh lính, chỉ cần mấy cuộc xung đột nhỏ liền hao tổn hết một phần mười binh lực, bọn họ căn bản không chơi nổi.

Là địa đầu xà ở nơi này, quý tộc bản địa cũng sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy. Dù sao giữa quý tộc cũng đã có quy củ, không quan tâm là đang pk đến tình trạng nào, dù sao thì cũng không thể giết quý tộc.

Thất bại một lần chỉ là vừa mới bắt đầu, sau đó liền hô bằng gọi hữu, nghĩ biện pháp lấy lại danh dự.

Một khi chiến hỏa được nhen nhóm thì chỉ có thể đánh thêm mấy lần, đánh cho đối phương chịu phục mới có thể kết thúc phân tranh.

Chém chém giết giết chỉ là gia vị trong cuộc sống của giới quý tộc, trong đó đa phần vẫn là đạo lí đối nhân xử thế, người thông minh đều biết cân nhắc lợi và hại. ...

Phong Diệp trấn, Kettler vừa mới ước định thời gian động thủ với đám đồng minh Bắc Cương, đang chuẩn bị đồng thời động thủ với mọi người, tạo áp lực cho quý tộc bản địa thì nhận được thư mời của Hudson.

"Chú Holman, dường như cháu đã làm ra một chuyện ngu xuẩn!"

Trong khi nói chuyện, Kettler đưa bức thư trong tay cho Holman. Hai đầu lông mày hiện lên vẻ vẻ u sầu nồng đậm, giống như đang vô cùng chán nản.

Trong mắt người bình thường thì đây chỉ là một bức thư hoà giải, nhưng theo cái nhìn của Nam tước Kettler, đây chính là tín hiệu mà ba tên Kỵ sĩ đang phụ thuộc vào sơn mạch Salam của Hudson.

Chương 131 - Tinh Binh Bách Chiến (2)

Nếu như xử lý không thích đáng, trong tương lai, một khi song phương phát sinh xung đột, y cần phải đối mặt với một Nam tước lĩnh + 3 Kỵ sĩ lĩnh.

Càng làm cho Kettler cạn lời hơn là loại cục diện bị động này lại do chính tay y tạo ra.

Tặng tiểu để cho một đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, chỉ cần nghĩ đến chuyện này thôi là Nam tước Kettler đã hận không thể tát cho mình một cái bạt tai rồi.

Làm hàng xóm của "Sơn Địa Nam Tước" đại danh đỉnh đỉnh đã đủ cực khổ rồi, bây giờ còn tặng thêm cho đối phương ba Kỵ sĩ lĩnh.

Mặc dù từ nội dung trên thư mời đến xem thì các phương chưa thực sự tiến lại gần nhau, nhưng theo cái nhìn của Nam tước Kettler thì đây chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

"Kettler, chuyện này không thể trách cháu được. Lãnh địa muốn phát triển liền không thể rời bỏ dân trong thuộc địa. Cho dù có thể quay ngược thời gian thì chúng ta nhất định cũng phải làm như vậy."

"Ba tên Kỵ sĩ xui xẻo này muốn kết minh với Sơn Địa Nam Tước, nhưng mà phải được đối phương tiếp nhận mới được. Trong tình huống mà thực lực song phương cách biệt khá xa, nói là kết minh nhưng thực tế là đang phụ thuộc."

"Thực lực và vị trí địa lý đã quyết định là 3 Kỵ sĩ lĩnh này nhất định phải lựa chọn giữa chúng ta và Sơn Địa Nam Tước. Giữa quý tộc phương bắc và phương nam đã tồn tại ngăn cách, cho dù chúng ta nguyện ý đưa ra cành ô liu thì bọn hắn cũng sẽ nghiêng về phía Sơn Địa Nam Tước kia thôi."

"Bây giờ chẳng qua là làm cho chuyện này đến trước thời hạn mà thôi. Vì lấy được sức lao động để phát triển lãnh địa, trả một cái giá lớn như vậy vẫn là đáng giá."

"Phiền toái duy nhất chính là vị Sơn Địa Nam Tước kia cũng tham dự vào chuyện này, nếu như chúng ta còn tiến tục đe doạ, sợ là bọn hắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp."

Ngoài miệng nói rất hời hợt, nhưng ở trong nội tâm của Kỵ sĩ Holman thì lại không nhẹ nhõm như vậy. Một cái gia tộc Koslow cũng đã khó dây dưa rồi, bây giờ lại có thêm 3 tên Kỵ sĩ của tiểu gia tộc, có thể nói là đã lấp kín triệt để con đường phát triển ở phía nam của bọn họ.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng không phải là không thể chịu đựng. Phiền toái hơn là nếu không thể xử lý tốt quan hệ của song phương, cho dù Diệp Phong Lĩnh có muốn đổi phương hướng phát triển cũng phải luôn luôn lo lắng đề phòng bị đâm sau lưng.

Đều là bị ép phải như vậy, Diệp Phong Lĩnh còn có mấy mảnh thuộc địa ở bên ngoài nữa. Nếu như là đại quý tộc, nhiều thêm mấy mảnh thuộc địa thì cũng có thể chăm sóc được hết. Nhưng một Nam tước lĩnh nhỏ nhỏ thì không, muốn phát triển thì nhất định phải tập trung lãnh địa lại.

Ở giữa các lãnh địa có nhiều quý tộc khác như vậy, muốn tập trung lãnh địa thì nhất định phải trao đổi với những người bạn hàng xóm này. Mà những chuyện dính đến lợi ích thì sẽ rất khó thương lượng thành công trong một thời gian ngắn.

Khả năng cao là phải lên chiến trường mới có thể giải quyết được phong ba trong vụ đổi chỗ này. Có thể nói, ngay từ đầu thì đám quý tộc Bắc Cương đã bị Bá tước Pierce ép phải chui vào trong cái hố chiến tranh này rồi.

Phong ba cướp người hiện giờ chỉ là đang cung cấp cho mọi người một cái cớ hợp lý để sáp lá cà mà thôi. Trên danh nghĩa là đòi lại dân trong thuộc địa, nhưng trên thực tế bọn họ không chỉ muốn người, mà còn muốn mượn cơ hội này để làm cho những người bạn hàng xóm này chấp nhận đổi chỗ.

Bằng vào thực lực quân sự trong tay, đại bộ phận quý tộc Bắc Cương đều có thực lực ép cho những ông bạn hàng xóm phải thỏa hiệp. Nhưng vận may của Kettler không tốt, biên giới phía nam xuất hiện một hàng xóm rất mạnh.

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là đánh cho người bạn này tàn phế, dựa vào vũ lực để giải quyết tai họa ngầm này, tiếc là thực lực của y có hạn, không đủ sức để động thủ.

Nếu như có thể giống như Nam tước Sith, tay cầm tám trăm hùng binh, Kettler tuyệt đối sẽ không quấn quít như vậy. ...

Tia nắng nhu hòa rọi xuống mặt đất, Hoán Hoa Khê đang chảy ầm ầm không ngừng, trong làn gió thu lại tràn đầy ý vị.

Đây là đường ranh giới giữa Sơn Địa lĩnh và Diệp Phong lĩnh, hai bên bờ Hoán Hoa Khê có thể nói là giống như hai thế giới. Một bên cỏ mọc um tùm, chim thú khắp nơi, một bên là nông nô đang vất vả cần cù làm việc.

Mặc dù mùa này không thu hoạch được bao nhiêu, nhưng thịt muỗi cũng là thịt. Đối với những nông nô đời đời đều giao thiệp với hoa màu mài nói, mỗi một hạt lương thực đều là bảo vật đắt giá.

Quan trọng nhất là khi bắt đầu làm việc sau thì tiêu chuẩn cơm nước cũng sẽ tăng lên. Vốn chỉ có thể nhận được tiêu chuẩn thấp nhất để sinh hoạt, nay lại trực tiếp tăng lên hơn 50%.

Từ năm phần no bụng đã biến thành tám phần no bụng, đối với những nông nô vừa mới trải qua chiến loạn mà nói, cuộc hiện hiện giờ đã là một sự đột phá không tầm thường.

Một cây cầu đá không đáng chú ý đang ngăn cách hai bên, năm vị lãnh chúa đang tập họp lại, cùng nhau bàn luận đại kế phát triển vùng nam bộ của quận Wright trong tương lai.

Hudson liếc mắt nhìn đội ngũ mà ba tên Kỵ sĩ kiếm ra rồi mỉm cười gật đầu chào hỏi với bọn hắn một cái.

Đám ô hợp cũng là lính, không đánh được thì cũng có thể dùng để dọa người.

Trước khi trải qua thực chiến thì làm gì có ai biết được tám trăm tên ô hợp có thể gây ra bao nhiêu lực sát thương.

Có lẽ năm mươi, có lẽ ba mươi, nhưng đối với Nam tước Kettler mà nói, mặc kệ số liệu này là bao nhiêu thì cũng đều lợi bất cập hại.

Quan trọng nhất là đối diện còn có tư quân của Sơn Địa Nam Tước, chỉ vừa nhìn sơ qua liền biết là ba trăm binh lính mà Hudson mang tới đều là quân tinh nhuệ trong vương quốc.

Bước đi chỉnh tề như một, rõ ràng chỉ có 300 người, nhưng lại tạo ra khí thể của thiên quân vạn mã, rất có lực uy hiếp.

So ra thì khí thế của ba trăm quân tinh nhuệ Bắc Cuong do Nam tước Kettler thống lĩnh lại rơi vào thế hạ phong.

Chương 132 - Đàm Phán

Hai đội ngũ tràn ngập sát khí đứng cách một dòng suối nhỏ bắt đầu giằng co. Trong phạm vi bao phủ của sát khí, tám trăm tên tạp binh ở bên cạnh chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Cảnh tượng trước mắt đã làm cho Nam tước Kettler, vốn còn có chút tâm tư nhỏ, triệt để từ bỏ luôn ý niệm không thiết thực trong lòng.

Đội hình này, sát khí này, chỉ cần nhìn vào liền biết là tinh binh bách chiến. Mặc dù một đội quân như vậy xuất hiện trong tay một vị tiểu quý tộc phương nam thì có vẻ hơi đột ngột, nhưng Kettler càng muốn tin tưởng vào con mắt của mình hơn.

Năm người liếc mắt nhìn nhau rồi lần lượt bước lên cầu đá, quân đội song phương đều lui lại trăm mét, lấy đó làm thành ý đàm phán.

Trên lý luận mà nói, cuộc đàm phán giữa các quý tộc trong vương quốc đều không hề tồn tại tai họa ngầm gì. Ai cũng không dám ra tay ám toán đối phương ở một nơi như thế này.

Bất quá Hudson vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, nhìn con gấu con đang nằm trên bả vai, đây là bảo tiêu của hắn.

Con gấu nhỏ này nhìn thì rất dễ thương, nhưng sức chiến đấu của nó thì lại không dễ thương chút nào. Trông bộ móng vuốt nhỏ không đáng chú ý vậy thôi, chỉ cần một vả liền có thể đánh gãy một cái cây to bằng miệng chén.

Là người đề xuất tổ chức hội nghị hoà giải, Hudson việc nhân đức không nhường ai mở miệng nói đầu tiên: "Hoan nghênh các vị tới làm khách ở Sơn Địa lĩnh."

"Chúng ta vốn nên gặp mặt trong một buổi yến tiệc, tiếc là bởi vì lãnh địa đơn sơ nên không có cách nào tiếp đãi các vị, chỉ có thể chọn nơi non xanh nước biếc này để mọi người gặp mặt một lần."

Bên ngoài đều gọi nơi này là Sơn Địa lĩnh, Hudson cũng chỉ có thể gọi theo mọi người, bỏ đi cái tên Salam lĩnh đếch ra gì kia.

Không có người nào sẽ coi mấy lời khách sao này là thật, không thể nào tổ chức được một buổi yến tiệc chẳng qua chỉ là nói nhảm, nguyên nhân thật sự là vì Hudson không muốn chiêu đãi hơn một ngàn người ăn uống ngủ nghỉ.

Nhà địa chủ cũng không cso dư lương thực, muốn có một cuộc sống tốt thì nhất định phải tính toán tỉ mỉ. Nhưng chi tiêu không cần thiết có thể tiết kiệm liền tiết kiệm.

Mặc dù bán ra ba nhóm vũ khí, nhưng đại bộ phận đều là thiếu nợ. Tiền mặt mà hắn có thể lấy được cũng chưa tới một trăm kim tệ.

Hudson cũng không muốn vì một buổi yến tiệc mà tiêu hao hết số tài chính mà mình phải vất vả lắm mới kiếm được.

"Nam tước Hudson khách khí, đã sớm nghe qua đại danh của Thần cung kỵ sĩ. Vốn nên sớm tới bái phỏng hàng xóm, chỉ là trong lãnh địa có quá nhiều sự vụ, nên không có thời gian tới thăm."

"Hôm nay có thể gặp nhau bên một dòng suối nhỏ cũng là một chuyện tốt. Không chừng còn có thể để cho hậu bối một câu chuyện truyền kỳ cố sự, để cho những người ngâm thơ rong truyền tụng."

Nam tước Kettler cởi mở nói.

Bận rộn sự vụ trong lãnh địa đương nhiên là đang nói nhảm, trừ ba trăm đại binh mà y mang tới, toàn bộ Diệp Phong lĩnh cũng chẳng tìm thấy một người sống nào, đương nhiên sẽ không có chuyện bận rộn sự vụ.

Bất quá Nam tước Kettler lại rất hài lòng về địa điểm gặp mặt này. Là một vị quý tộc Bắc Cương, có dự yến hội hay không cũng không quan trọng, quan trọng là phải được đảm bảo an toàn.

Mặc dù cách nhau một dòng suối nhỏ cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, nhưng ít nhất có thể cam đoan y không bị đánh lén.

Dù là giữa các quý tộc rất hiếm khi phát sinh loại chuyện bại hoại nhân phẩm này, nhưng mà trên chiến trường Bắc Cương thì việc đánh lén lẫn nhau lại là trạng thái bình thường. Bản năng quen thuộc từ trong nội tâm này làm cho Kettler vẫn luôn duy trì cảnh giác.

Hai vị Nam tước thổi phồng nhau một hồi, ba tên Kỵ sĩ chỉ đành ở bên cạnh lúng túng nhìn xem. Thân phận địa vị và thực lực không ngang nhau làm cho cho bọn hắn rất khó chen miệng vào trong cuộc nói chuyện này.

Sau khi song phương bày tỏ thiện ý , Hudson cố ý lui về sau một bước nói: "Hôm nay mời bốn vị tới đây chủ yếu là vì cởi bỏ một vài hiểu lầm không cần thiết."

"Mọi người đều là hàng xóm láng giềng, những năm sau này nhất định sẽ phải giao thiệp với nhau. Xảy ra một chút ma sát là chuyện không thể tránh khỏi, một chút vấn đề nhỏ thì cũng không cần thiết phải tính toán chi li."

"Hy vọng mọi người có thể phát huy tinh thần đoàn kết của một quý tộc trong vương quốc Alpha mà giải quyết tốt chuyện hiểu lầm này, tạo dựng một khu vực nam bộ quận Wright ổn định, hài hòa."

Tất cả đều là lời từ đáy lòng, mặc dù Hudson là một thương nhân buôn bán vũ khí, nhưng bây giờ hắn thật sự không hy vọng thế cục này sụp đổ.

Thế cục khẩn trương giằng co càng lâu thì các phương mới không ngừng mở rộng quân bị, chuyện làm ăn của hắn mới có thể làm tiếp.

Trực tiếp phát sinh trận doanh đối kháng, thế cục xung đột thăng cấp thì quả thật có thể kiếm lớn một đợt, chỉ khi nào phân ra thắng bại thì việc kinh doanh của hắn mới kết thúc.

Mấu chốt nhất vẫn là lãnh địa còn chưa phát triển, bất luận là phương nào đạt được thắng lợi, Hudson đều không thể ứng đối với tình thế hỗn loạn sau đó.

Sau khi nhường lại vị trí, Hudson liền làm một vị ăn dưa quần chúng, ở bên cạnh lặng lẽ nhìn 4 người cò kè mặc cả.

Chỉ khi cuộc đàm phán này tới lúc sắp tan vỡ thì hắn mới nhảy vào giảng hòa một chút, để cho cuộc đàm phán này có thể tiếp tục.

Không thể không thừa nhận, giữa quý tộc và giữa quý cũng có cách biệt. Cho dù là 3 vs 1, nhưng Nam tước Kettler đều đang đại chiếm thượng phong.

Quan trọng nhất là, toàn bộ quá trình người ta đều không hề sử dụng vũ lực uy hiếp, chỉ nắm chặt lấy tinh thần quý tộc , tinh thần kỵ sĩ... Mấy loại đại đạo lý đường hoàng biện luận với ba người còn lại.

Dù là ở ngoài nhưng Hudson cũng không tìm được chứng cớ là y đang lấy mạnh hiếp yếu, cho nên hắn không có cơ hội tham gia, rốt cuộc thì hắn cũng chỉ là người hoà giải chứ không phải là người trong cuộc, không thể nghiêng về một phe một cách trắng trợn như vậy.

Chương 133 - Đàm Phán (2)

"Bốn vị, thời gian hiện giờ đã không còn sớm. Nếu cứ tiếp tục dây dưa tại một vài chi tiết thì sợ là có kéo tới trời tối cũng không có kết quả, không bằng song phương đều lui lại một bước."

"Thực ra cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào xác định được nhân số của dân trong thuộc địa."

"Mặc dù trước đó Phong Diệp trấn là một tòa đại trấn, nhưng sau khi trải qua Khô Lâu Hội làm loạn, số người sống sót cũng chỉ còn lại một hai phần mười."

"Diện tích của Phong Diệp lĩnh hiện giờ cũng chỉ bằng 1/3 diện tích của Phong Diệp trấn cũ, nếu như suy tính từ trong danh sách nhân khẩu thì có thể đại khái tính ra số lượng người sống sót."

"Còn phải cân nhắc đến khoảng thời hai tháng ở giữa, số lượng nhân khẩu lại suy giảm thêm một bước, cùng với số nạn dân đào vong bốn phía, cộng thêm một số yếu tố về con người."

"Cuối cùng liền có thể tính ra đại khái nhân khẩu đã tiến vào lãnh địa của Kỵ sĩ Coello, Kỵ sĩ Roman và Kỵ sĩ Valov."

"Tổng nhân số hẳn là khoảng chừng năm trăm người. Cho dù có chênh lệch thì cũng không thể để cho ba vị Kỵ sĩ thu lưu nạn dân trong một thời gian dài như vậy phải toi công bận rộn một trận được, đúng không?" Hudson hùng hồn nói.

Nhất là khi nói đến câu "một số yếu tố về con người" thì mặt đều không đổi sắc, dường như chuyện này thật sự chẳng liên quan gì đến hắn vậy.

Bất quá Hudson lại thật sự không sợ nhắc tới vấn đề này. Hắn cũng được thừa kế một bộ phận đất đai của Phong Diệp trấn, nên việc thừa kế luôn một bộ phận dân trong thuộc địa cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nếu như không phải vì chủ ý tướng ăn thì hắn còn phải chạy đi tìm hàng xóm đòi người nữa. Đương nhiên, loại chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Mặc dù Hudson không có giao tiếp với đám người này, nhưng không có nghĩa là gia tộc Koslow không có. Cho dù không phải họ hàng gần thì cũng có một phần quan hệ ân tình.

Nếu là bỏ đá xuống giếng ngay vào lúc này, danh tiếng mà hắn vất vả lắm mới tích lũy được trong giới quý tộc sẽ bị mất hết.

Hơn nữa cũng không phải chỉ có mỗi một loại phương thức thu lợi. So với việc trực tiếp tới cửa cướp người, hắn còn có thể thông qua những thủ đoạn mờ mịt khác để khiến những thứ sức lao động này cho hắn sử dụng.

Tỉ như nói: việc nung than củi đã bị Hudson mượn thời cơ bán vũ khí rồi thuận tiện bao luôn ra bên ngoài.

Hiện giờ thì ba vị hàng xóm tốt này đã bắt đầu một cuộc sống đốt than để trả nợ. Hóa giải áp lực không đủ sản lượng than củi của khu mỏ Salam.

Nếu như không phải ba người này đang làm việc cho mình thì trong những thời điểm như thế này Hudson cũng sẽ không kéo bọn hắn một cái.

Vừa dứt lời, lông mày của Nam tước Kettler liền nhíu chặt lại. Số lượng này chênh lệch rất nhiều so với con số mong muốn trong lòng y.

Thực ra Nam tước Kettler cũng biết là sau khi trải qua chiến tranh thì dân trong thuộc địa của mình cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Chỉ là khi nhìn thấy ba tên hàng xóm là Kỵ sĩ Coello, Kỵ sĩ Roman và Kỵ sĩ Valov dễ ức hiếp nên mới muốn thuận thế dọa nạt một phen.

Đáng tiếc bây giờ ba quả hồng mềm này đã ôm được một cái đùi, làm cho kế hoạch của y không cách nào được toại nguyện.

"Dân chúng của Diệp Phong lĩnh đã phân tán khắp bốn phía, không chỉ tiến vào lãnh địa của Kỵ sĩ Coello, Kỵ sĩ Roman và Kỵ sĩ Valov, còn có một bộ phận đã tiến đến lãnh địa của các quý tộc ở bắc bộ, đông bộ, tây bộ."

"Bởi vì chiến loạn nên bây giờ không có cách nào để tính một cách chính xác số dân đã tiến vào mỗi khu vực."

"Bất quá nếu Nam tước Hudson đã mở miệng, vậy thì cứ xem như có 500 dân trong thuộc địa đã tiến vào khu vực phía nam đi. Bất quá số lượng thanh niên trai tráng không được thấp hơn 1/4."

Nghe được lời nói bóng gió, Hudson thuận thế gật đầu một cái. Ba người Coello, Roman, Valov cũng thu nhận được gần 1000 người từ bên ngoài, có thể giữ được một nửa cũng đã là tốt rồi.

Cộng thêm dân chúng vốn có trong lãnh địa của ba nhà, tổng nhân khẩu vẫn có hơn ngàn người, sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn đến việc sản xuất than củi.

Về phần những quý tộc khác có biên giới giáp với Diệp Phong lĩnh thì lại không liên quan gì đến Hudson, hắn cũng chẳng quan tâm đến sự sống chết của mấy tên đó.

Nếu Nam tước Kettler đã chịu nể mặt Hudson, vậy thì hắn cũng phải cho lại người ta một chút thể diện, đừng có chuyện gì cũng phải nhúng tay vào.

Dưới sự chứng kiến của Hudson, sau khi trải qua một cuộc thương lượng hòa bình, cuối cùng thì bốn thế lực đã ký kết hiệp định trên cầu đá phía trên Hoán Hoa Khê, khói lửa ở nam bộ quận Wright cũng được lắng lại.

Vũ trang du hành đã kết thúc, đương nhiên là ai về nhà nấy. Nhiều cái mồm đang há như vậy, lãnh chúa Hudson bớt ăn bớt mặc cũng sẽ không lưu người lại ăn cơm.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Sau khi tận mắt nhìn thấy quân dung của binh sĩ Bắc Cương, cuối cùng Hudson cũng hiểu được lý do tại sao đám người phương bắc kia có thể đoạt thức ăn trước miệng gia tộc Dalton rồi.

Chỉ là một đội quân 300 người mà đã có năm mươi tên kỵ binh mặc giáp, cho dù là bộ binh bình thường thì cũng được mang giáp da trên người.

Từ xa nhìn lại cũng có thểm cảm nhận được sát khí bốc lên, hiển nhiên là đã không ít giết người.

Không giống với đám lính tinh nhuệ hàng lởm mà Hudson tạo ra, nhìn vào thì đúng là khí thế như hồng, tốc độ chạy cũng là nhất lưu, nhưng năng lực thực chiến thì hắn lại không chắc lắm.

Toàn bộ đều là bộ binh, trang bị thì chỉ có món binh khí trong tay là tạm được. Số lượng giáp da cũng mới hơn một trăm, còn lại chỉ có thể cầm giáp vải tới góp đủ số.

May mắn đối phương là một người thông minh, tâm tư tương đối nhiều, vừa ra trận liền bị khí thế bàng bạc hù dọa.

Nếu như đụng phải một tên ngốc mơ mơ màng màng, một lời không hợp liền trực tiếp giao chiến, lúc đó thì thật sự là thắng bại khó liệu.

Chương 134 - Hòa Giải

Nếu như không nhờ có Thần tiễn thủ Hudson có khả năng phá vỡ áo giáp của kỵ binh một cách dễ dàng thì cho dù là có ưu thế gấp mấy lần binh lực, trận chiến này vẫn là không có cách nào đánh.

Ba trăm tên lão binh trong tay Hudson cũng xem như không tệ, mặc dù còn cách tinh nhuệ chân chính một đoạn nữa. Nhưng dọc đường đều là bách chiến bách thắng, chiến tích huy hoàng, tạo ra sự tự tin cực lớn cho các binh sinh.

800 tên ô hợp mà ba gã Kỵ sĩ Coello, Kỵ sĩ Roman và Kỵ sĩ Valov mang tới thực sự là đang làm trò cười.

Thanh niên trai tráng còn không đến một nửa, còn lại đều là người già, thiếu niên, thậm chí còn có cả nữ nhân ở trong đội hình.

Chỉ cần năm mươi tên kỵ binh mặc giáp xung phong thì chắc là đội quân này sẽ tan vỡ, cung binh bình thường không thể phá được lớp phòng ngự của áo giáp. Có thể lấy được chiến tích như vậy thật sự là do Thần Hi chi chủ phù hộ.

Không hề nghi ngờ, gia tộc ở sau lưng của đám quý tộc phương bắc xuôi nam lần đầu đã bỏ hết vốn liếng. Nếu không thì sẽ không dễ dàng gì kiếm được những món trang bị có giá trị không nhỏ này.

Xem ra ngay từ lúc đầu thì họ đã cân nhắc đến vấn đề khi thiệt hại binh sĩ ở nơi tha hương thì sẽ khó mà bổ sung được.

Nếu như đám quý tộc phương bắc đều được trang bị một đội hình như vậy, sợ là lần này quý tộc bản địa của hai quận Wright và Ryton sẽ phải chịu thiệt lớn.

Bất quá Hudson lại không hoảng hốt, đúng là kỵ binh mặc giáp rất mạnh, nhưng điều kiện là phải ở những vùng đất bằng phẳng như bình nguyên.

Mặc dù Sơn Địa lĩnh chỉ có một nhúm đống đất nhỏ, nhưng đối với kỵ binh thì vẫn là một phiền toái cực lớn.

Chắc là sẽ không có người ngốc đến mức thả những kỵ binh quý giá này ở dưới mí mắt của "Thần cung kỵ sĩ" đâu.

Số lượng ít thì sẽ bị hắn bắn rụng hết; Số lượng nhiều thì cũng phải lo lắng bị hắn thả diều. Tốc độ của Đại Địa Chi Hùng không phải là thứ mà chiến mã có thể so sánh.

Hudson thì không có việc gì, nhưng các lãnh chúa đất phong khác thì thảm rồi. Lãnh địa đều là đại bình nguyên, đơn giản chính là một khu chiến trường chế tạo riêng cho kỵ binh.

Xem ra mình không chỉ phải sản xuất đại đao trường mâu bình thường, mà còn phải chuẩn bị thêm trường mâu phiên bản dài, chiến đao chuyên dùng để chém chân ngựa, ngay cả chiến chùy, cự phủ cũng phải sản xuất.

Đụng phải kỵ binh mặc giáp thì rõ ràng là những món vũ khí hạng nặng này mới càng thích hợp hơn. Cho dù là không đạt được mục đích ngay lập tức, thì cũng có thể tới nhiều mấy lần.

Huống chi mọi thứ đều có hai mặt, đúng là sức chiến đấu của quân tinh nhuệ rất mạnh, nhưng mà chi phí nuôi nấng cũng cao.

Nông nô binh bình thường nuôi cơm là được, chỉ cần có thể ăn no, lãnh chúa chỉ chỗ nào liền đánh chỗ đó. Nhưng lính tinh nhuệ không chỉ phải nuôi cơm, mà còn nhất định phải ăn ngon, dinh dưỡng không đủ là sẽ không thể đảm bảo được sức chiến đấu.

Đi ăn cướp thì phải chia cho một phần, lập được chiến công phải ban thưởng. Không làm tốt mấy việc này là sẽ không thể nào làm cho mọi người tích cực tham gia chiến đấu. ...

Trên đường về, Nam tước Kettler, cũng cảm thấy rất rung động, không chỉ một lần âm thầm may mắn là mình không mang binh qua chào hỏi Hudson.

Dù là ở phương bắc thì cũng không có nhiều đội quân binh sĩ bước đi chỉnh tề như một. Những binh sĩ có thể làm được chuyện này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Mặc dù binh sĩ dưới trướng Hudson đều là bộ binh, nhưng Nam tước Kettler cũng không dám đánh giá thấp. Bởi vì y đã từng tận mắt nhìn thấy một nhánh bộ binh tinh nhuệ ngược sát kỵ binh lang nhân trên chiến trường như thế nào.

"Chú Holman, chúng ta nhất thiết phải tăng thêm tốc độ. Nhân cơ hội vừa rồi đã có được sự ăn ý với Sơn Địa Nam tước, ta phải lập tức sử dụng vũ lực với những nhà khác, miễn cho kéo thời gian quá lâu dẫn tới phiền phức mới."

"Gia tộc Koslow đã có thể luyện ra một nhánh bộ binh tinh nhuệ siêu cấp, vậy thì những quý tộc có nội tình thâm hậu khác thì sao?"

"Có lẽ đây không phải là ví dụ, mà là vì chúng ta đã đánh giá thấp sự cường đại của quý tộc tỉnh Đông Nam. Dù sao về phương diện tài lực thì bọn hắn đúng là mạnh hơn chúng ta."

"Chỉ cần chịu bỏ tiền là có thể tạo ra một đám quân tinh nhuệ. Cho dù là về mặt sức chiến đấu có lẽ không mạnh bằng tư quân của Nam tước Hudson, nhưng cũng đã theo kịp được lính tinh nhuệ bình thường."

"Nếu không nhân lúc bọn hắn chưa kịp phản ứng mà trước một bước tạo thành sự thực đã định, sau này không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu người hoà giải."

"Tiếp tục bán mặt mũi thì rất dễ, nhưng làm sao phát triển lãnh địa bây giờ? Không có đủ nhân khẩu, ngay cả quân đội chúng ta cũng khó mà nuôi nổi."

Không quản lý việc nhà không biết chi tiêu hằng ngày nhiều bao nhiêu. Muốn nuôi sống ba trăm lính tinh nhuệ trong tay, không có 3000-5000 dân trong thuộc địa thì thật sự là không nuôi nổi.

Đây vẫn chỉ là trạng thái lý luận, thực tế thì mỗi một vị quý tộc đều không chỉ bỏ quân vào mỗi khâu quân phí.

Các cuộc giao tiếp ngày thường, quan hệ ân tình qua lại đều là những con thú nuốt vàng.

Nếu như sinh thêm mấy đứa bé thì chi tiêu lại càng lớn. Tu luyện thường ngày, hôn tang giá thú đều phải tiêu một số tiền không nhỏ.

Nếu như không phân gia thì còn tốt, nếu như trưởng tử kế thừa gia nghiệp, cũng không thể nhìn đám thứ tử ra ngoài ăn trấu nuốt rau nha?

Quý tộc phương bắc nuôi nhiều lính là bởi vì bị ngoại địch uy hiếp, chỉ có thể cực kỳ hiếu chiến, căn bản không thèm quan tâm cái gọi là mặt mũi quý tộc.

Điều kiện kinh tế của mọi người đều không dư dả, trong cuộc sống hàng ngày đương nhiên là càng đơn giản càng tốt. Không riêng gì giảm bớt các cuộc giao tiếp ngày thường và quan hệ ân tình qua lại, ngay cả hôn tang giá thú cũng có thể bớt thì bớt.

Chương 135 - Kỵ sĩ Adrian

Nếu như quý tộc tỉnh Đông Nam từ bỏ cuộc sống xa hoa lãng phí và an nhàn, trở nên cực kỳ hiếu chiến giống như quý tộc phương bắc, không cần mấy năm liền có thể trang bị đầy đủ vũ trang.

Sự hiểu lầm tình cờ này làm cho Nam tước Kettler ngộ phán về thực lực của các quý tộc tỉnh Đông Nam, cũng tăng nhanh tiến độ của cuộc đại chiến cướp người này.

Trước đây thì quý tộc bản địa đã cướp sạch đất phong của quý tộc phương bắc, nhưng tình huống hiện giờ thì lại hoàn toàn đảo ngược. Quý tộc bản địa vốn đang chiếm thế thượng phong, nhưng khi đối chọi về mặt quân sự trong đấu tranh thì rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

Trong lúc nhất thời, hai quận Wright và Ryton lại tràn ngập khói lửa, vô số quý tộc bản địa trở thành tù binh, đang chờ người nhà thanh toán tiền chuộc.

Ngay cả gia tộc Koslow cũng bị ảnh hưởng, người xui xẻo không phải là hai kẻ vừa mới kế thừa tước vị, mà là Nam tước Brio và Kỵ sĩ Guarent đang ở trong thời kỳ suy yếu.

Hai người mới thừa kế tước vị quá an phận thủ thường, không gia nhập vào đại chiến cướp người, cộng thêm sự ủng hộ mạnh mẽ của gia tộc, cho nên tạm thời không bị cuốn vào trong cuộc phong ba này.

Ngược lại thì Kỵ sĩ Adrian, người đang lăn lộn không tệ, lại bị xã hội đánh cho bầm dập, bị mấy ông bạn hàng xóm tới cửa dạy làm người. Đều là do trước đó chơi quá high, bây giờ chỉ là phong thủy luân chuyển.

Cũng không còn cách nào khác, Kỵ sĩ Adrian là tiểu đệ của gia tộc Dalton gia tộc tiểu đệ, lão đại có phân phó, ông ta nhất định phải là người tiên phong đứng ra phản đối quý tộc phương bắc.

Trước đó bởi vì gia tộc Dalton mà thu được đất phong; Bây giờ cũng vì gia tộc Dalton mà bị xã hội đánh bầm dập.

Đương nhiên, nói là thật sự thê thảm cũng chỉ là đang khoa trương mà thôi. Từ lúc mới bắt đầu gây sự thì Adrian đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị phản phệ rồi.

Những nhân khẩu mà trước đó cướp được căn bản không hề mang về lãnh địa, mà là chuyển tới chi mạch của gia tộc ở ngoài hai quận để nhờ nuôi dùm.

Không chỉ di dời nhân khẩu, ngay cả người nhà, tài vật và quân đội trong tay cũng đã được đặt ở bên ngoài. Sau khi xung đột nổ ra, trong lãnh địa chỉ còn lại Kỵ sĩ Adrian và một đám lính già yếu.

Trông thì như Kỵ sĩ Adrian đã bị xã hội đánh cho bầm dập, nhưng trên thực tế thì thiệt hại chẳng đáng bao nhiêu.

Quý tộc phương bắc vừa tìm tới cửa thì ông ta đã tự giác trở thành tù binh. Bất quá Adrian tuyệt đối không thừa nhận chuyện cướp người.

Tất cả mọi người là quý tộc, không thể nghiêm hình bức cung. Cho dù là biến thành tù binh thì cũng phải lấy rượu ngon thịt ngon ra chiêu đãi.

Tổng nhân khẩu trong lãnh địa, bỏ qua những người già yếu, cũng chỉ có 180 người.

Nói ông ta mang binh cướp người thì cũng phải lấy ra chứng cứ mới được!

Cho dù thực lực của quý tộc phương bắc có mạnh hơn nữa thì cũng không có biện pháp nào xác định khu vực giấu người, cũng không thể chạy đến chi nhánh khác của gia tộc Koslow để tìm kiếm chứng cứ được.

Nhưng hết lần này tới lần khác Kỵ sĩ Adrian đều không hề có sự giác ngộ mà một tên tù binh cần có, ông ta không chỉ có ăn ngon uống sướng, mà còn không ngừng đòi tên quý tộc phương bắc đã giam cầm mình phải cho một câu trả lời thỏa đáng.

Hudson thừa nhận chủ ý này là do hắn đưa ra. Vì không muốn gia tộc Koslow bị cuốn vào trong cuộc phong ba này, lại còn có thể ăn nói với gia tộc Dalton, đây là biện pháp tốt nhất.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ là Kỵ sĩ Adrian lại biết chơi như vậy. Người ta đều đã thả ông ta rời đi, cũng hứa hẹn là sẽ không truy cứu chuyện trước đi, nhưng ông ta còn ỷ lại không đi, muốn tìm lại công đạo cho những nỗi khổ mà ông ta đã phải chịu đựng.

Hắn đoán được mở đầu nhưng lại không đoán được kết cục. Vốn là phe kiếm chuyện này lại biến thành người bị hại.

Chuyện sau đó thì không cần Hudson phải lo lắng, thậm chí ngay cả gia tộc Koslow cũng không thể giả câm vờ điếc.

Bây giờ cả đám quý tộc tỉnh Đông Nam đều đang nhìn chằm chằm nha, tiểu đệ nhà mình vô duyên vô cớ bị ủy khuất, nếu như gia tộc Dalton không ra mặt thì làm sao có ý tứ tiếp tục lăn lộn trong vòng tròn này nữa?...

Thành phố Beda , phủ tổng đốc.

Bá tước Pierce nhận được cái cớ tham dự vào chuyện này không chỉ không vui mừng mà lại càng nhíu chặt mày hơn.

Nhìn thì giống như quý tộc phương bắc đang đánh nhau với quý tộc phương nam đến mức đầu rơi máu chảy, nhưng trên thực tế thì cuộc tranh đấu của song phương vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát.

Ngoại trừ những tên lãnh chúa quý tộc không mang binh cướp người cũng bị liên lụy ra, quý tộc phương bắc cũng không hề khuếch đại cuộc trả thù này, đại đa số quý tộc bản địa vẫn không hề dính dáng gì đến chuyện này.

Mà đại đa số những quý tộc bị cuốn vào trong cuộc phong ba này đều có một chút quan hệ với gia tộc Dalton, ngoài những người tham lam chủ động gia nhập.

Ông ta vốn định mượn sức mạnh của quý tộc bản địa để đuổi hết đám người ngoài này đi, nhưng không ngờ là chuyện này phát triển đến cuối cùng lại biến thành cuộc pk giữa tiểu đệ của gia tộc Dalton vs quý tộc phương bắc.

Sự chú ý của mọi người đều đã tập trung vào chuyện tranh đoạt dân trong thuộc địa, các cuộc xung đột vốn phải nổ ra ở đường biên giới của các lãnh địa thì nay lại không hề được quan tâm.

Đây là kết quả tất nhiên, trong lãnh địa đều chẳng còn một người sống nào, ai rảnh mà đi quan tâm đến vấn đề đường biên giới nữa.

Cho dù có phải giải quyết vấn đề thuộc địa thì cũng là chuyện sau khi có cơ sở kinh tế nhất định đã.

Bây giờ đều là khu không người, có cái gì mà phải tranh với giành.

Trách các tiểu đệ mang lòng tốt làm chuyện xấu?

Bá tước Pierce còn không có ngu đến vậy.

Có lẽ là năng lực của các tiểu đệ này không tốt lắm, nhưng ít nhất là vẫn rất trung thành.

Lão đại chỉ cần ám chỉ một cái liền không chút nào do dự xông pha chiến đấu.

Chương 136 - Giá Hàng Tăng Vọt

Mặc dù không thể kéo toàn bộ đám quý tộc bản địa xuống nước, nhưng ít nhiều gì cũng lôi được mấy chục nhà vào trong chuyện này, cũng không thể xem là hoàn toàn toi công bận rộn.

Cừu hận là thứ khó dây dưa nhất, nhìn thì giống như đang bắt nạt một nhà quý tộc, nhưng trên thực tế lại đắc tội với cả một vòng tròn ở sau lưng.

Không dính vào là bởi vì không đủ lợi ích. Mọi người liên thủ đánh cho quý tộc phương bắc một trận, ngoài việc xuất được một ngụm ác khí thì cũng chẳng thu được lợi ích gì.

Cho dù có đuổi đám quý tộc phương bắc ra khỏi tỉnh Đông Nam thì kẻ được lợi ích nhiều nhất cũng là gia tộc Dalton, đây mới là nguyên nhân chân chính làm cho mọi người quyết định đứng ngoài cuộc nhìn xem.

Đương nhiên, Adrian thì không tính.

Lúc cướp người liền đã bỏ công bỏ sức, trước khi đánh cũng là người to mồm nhất, nhưng trong cuộc chiến lại trực tiếp chơi không thành kế.

Vốn cho rằng tên này có thể sẽ kéo luôn gia tộc Koslow xuống nước, kết quả thì người chiếm tiện nghi lại là gia tộc Koslow, bây giờ đang đứng trên lén lút cười trộm, há sẽ nhảy vào trong vũng nước đục này.

Sự thật chứng minh, chỉ cần hậu trường đủ cứng, cho dù tùy ý gây chuyện cũng có thể khiến cho đối thủ cảm thấy tê cả da đầu.

Không phải sao, Adrian không nhận được câu trả lời mà mình mong muốn từ đám quý tộc phương bắc, thế là ông ta vô cùng tự tin mang đơn kiện chạy tới phủ tổng đốc.

Làm cho Bá tước Pierce không biết nên khen thưởng hay là nên bắt ông ta lại mắng cho một trận.

"Truyền lệnh xuống, thi hành phương án số 2, trước tiên cứ cảnh cáo đám quý tộc phương bắc kia một chút, để cho bọn hắn biết rằng ai mới là chủ nhân của tỉnh Đông Nam này."

"Sau đó thông báo cho tất cả lãnh chúa đất phong ở hai quận, mười ngày sau ta sẽ đích thân đi tới thành Dadir hoà giải phân tranh."

Trật tự của vương quốc vẫn còn đó, Bá tước Pierce vẫn phải thực hiện trách nhiệm của một vị Tổng đốc.

Cho dù có tranh đấu lén lút như thế nào cũng được, nhưng một khi đặt lên trên mặt bàn thì nhất định phải tuân thủ quy tắc của trò chơi.

Vương quốc có pháp lệnh nghiêm phạt những kẻ vô cớ công phạt lãnh địa của quý tộc khác. Nếu như tùy ý để bọn chúng phá hủy quy tắc này, đám trung tiểu quý tộc liền mất đi cảm giác an toàn. ...

Thành Dadir, hoặc có thể nói là phế tích Dadir. Dựa vào việc đoạt lại nông nô rồi vội vàng sửa chữa một chút, Nam tước Sith cuối cùng có chỗ đặt chân.

Trong đám quý tộc phương bắc xuôi nam thì Sith được xem như người lăn lộn tốt nhất. Những quý tộc khác còn đang thanh lý phế tích, gã đã được ở trong phủ thành chủ.

Nhất là dựa vào việc lãnh đạo đám quý tộc phương bắc khởi xướng phản kích, đoạt lại dân trong thuộc địa, chiến công này làm cho danh vọng ở trong đoàn thể của gã ta tăng cao.

Người nổi tiếng thì nhiều thị phi, còn chưa qua được mấy ngày lành thì chuyện phiền phức đã tìm tới cửa.

Vụ kiện của phủ tổng đốc cũng không tính là cái gì, cùng lắm chỉ là cãi cọ mà thôi. Mặc dù sẽ phải chịu một chút thua thiệt ngầm, nhưng trên thực chất thì thiệt hại cũng không lớn.

Không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, đơn giản chỉ là để cho tiểu đệ đứng ra nói một tiếng xin lỗi, cam đoan không tiếp tục tái phạm. Cùng lắm là bồi thường tượng trưng một chút, coi như dạy cho một bài học.

So sánh với vấn đề mặt mũi, đám quý tộc phương bắc thực dụng vẫn càng chú trọng vấn đề tài chính hơn.

"Nam tước Sith tôn kính, chúng tôi tới đây để nhờ ngài giúp đỡ. Thời gian này thật sự là không thể nào sống được."

"Từ khi bắt đầu khởi xướng phản kích không lâu, giá hàng liền bắt đầu tăng vọt. Vốn cho rằng là do thế cục khẩn trương, mấy gã gian thương cố ý làm cho vật giá leo thang, nhưng không ngờ là sau cuộc chiến thì giá hàng lại còn lên cao hơn nữa."

"Lúa mì đen đã từ 3 đồng tệ tăng lên 7 đồng tệ / pound; Đậu hà lan từ 2 đồng tệ / pound tăng lên đến 5 đồng tệ / pound; Giá lúa mì cũng đã tăng vọt đến 10 đồng tệ / pound; Muối ăn loại kém có trộn lẫn với cát thì càng tăng tới 1 ngân tệ / pound..."

"Tóm lại, giá cả của tất cả hàng hóa đều đang tăng chóng mặt. Buổi sáng một giá, buổi chiều lại là một giá khác."

"Ta đã chạy đi tìm những tên gian thương kia nói lý lẽ, nào ngờ đám gian thương kia lại không chịu nể mặt, bộ dạng kiểu thích mua thì mua, không mua thì cút, còn trào phúng người phương bắc chúng ta là đám mọi rợ."

"Dưới cơn nóng giận này, ta liền hạ lệnh bắt hết đám gian thương này. Kết quả là từ nay về sau liền không còn thương đội nào dám tới lãnh địa của ta nữa..."

Nói đến phần sau, vị thiết huyết hán tử này suýt chút nữa là khóc.

Thật sự là quá khi dễ quý tộc. Trong toàn bộ đại lục Aslante cũng không thấy nhiều thương nhân lớn lối đến mức này.

Đối với quý tộc mà nói, mặt mũi lớn như trời. Nếu như là giữa các quý tộc với nhau, cãi cọ vài câu cũng chẳng có chuyện gì. Chỉ là thương nhân mà cũng dám kiếm chuyện, đây là đang nghi ngờ sự sắc bén của thanh đao trong tay ông ta sao?

Cho dù bên ngoài không làm gì, nhưng trong bóng tối cũng sẽ tiến hành trả thù. Đa số những thương đội bị biến mất một cách không minh bạch kia là do bị quý tộc lén lút hạ độc thủ.

"Nam tước Sith, những gì mà Kỵ sĩ Dylan nói đều là sự thật. Đám thương nhân này thật sự là quá kiêu ngạo, không hề để những quý tộc như chúng ta vào trong mắt."

"Không riêng gì vật giá leo thang, ngay cả chất lượng cũng càng ngày càng kém."

"Trước đây, đám gian thương này nhiều nhất chỉ trộn lẫn lương thực mới vào cũ lại với nhau; Bây giờ có thể tìm được một hạt lúa mì mới trong đó cũng đã là một kỳ tích rồi."

"Ngài xem cái túi lúa mì này đi, còn không cần lấy đi mài, lắc một cái thì nó đã biến thành bột rồi..."

Chương 137 - Giá Hàng Tăng Vọt (2)

"Kỵ sĩ Justin Finch, ngươi cũng đừng làm khó Nam tước Sith. Tất cả chúng ta đều gặp phải loại tình huống này."

"Ta có thể nói thật cho các ngươi biết, không riêng gì hai quận Wright và Ryton là vật giá leo thang, giá hàng của toàn bộ tỉnh Đông Nam này đều đang tăng vọt."

"Đúng ra mà nói, giá hàng tăng vọt này chỉ là nhằm vào chúng ta mà thôi. Đám quý tộc bản địa dựa vào quan hệ nhân mạch trong tay thì vẫn như cũ có thể mua được hàng hoá với giá cả ổn định."

"Giá của hàng hóa khác dâng lên thì chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp giảm bớt tiêu hao, nhưng chỉ có lương thực là không được."

"Phiền phức hơn là bây giờ chỉ mới bắt đầu, sau này có lẽ chúng ta không chỉ phải đối mặt với vấn đề chất lượng lương thực tốt xấu nữa, mà có thể là có mua được đủ lương thực hay không.

"Ta đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua chuộc một vị thương nhân lương thực, từ trong miệng của người này biết được một tin tức kinh người —— Trong năm nay, rất có thể toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam đều sẽ ngừng bán lương thực ra ngoài."

Nam tước Barzel thốt ra những lời nói kinh người.

Sớm biết quý tộc bản địa không phải là quả hồng mềm, chỉ không ngờ là đòn trả thù của bọn hắn lại hung ác đến mức độ này.

Trực tiếp mang binh sáp lá cà thì mọi người cũng không sợ.

Nhưng vừa bắt đầu liền chơi chiêu cạn lương thực, kêu đám người này tiếp chiêu như thế nào đây?

Thật vất vả mới đánh thắng một cuộc phản kích chiến, vốn nên là thời điểm chúc mừng thắng lợi, kết quả việc vui biến thành bi kịch.

Đối với đám lãnh chúa phương bắc thì dân trong thuộc địa đã biến thành củ khoai nóng bỏng tay. Lãnh địa có càng nhiều nhân khẩu liền mang ý nghĩa tốc độ tiêu hao lương thực sẽ càng nhanh.

Một khi ăn hết tồn lương trong tay, tất cả mọi người đều sẽ đói bụng. Nhưng hết lần này tới lần khác thì việc nuôi sống dân trong thuộc địa lại là nghĩa vụ thần thánh của một vị lãnh chúa, căn bản không thể từ chối được.

Bị người ta cướp việc công bố đáp án vẫn làm cho trong lòng Nam tước Sith cảm thấy hơi khó chịu, bất quá trên mặt gã lại không có bất kỳ biến hóa nào.

"Nam tước Barzel nói không sai, đám quý tộc tỉnh Đông Nam quả thật đã lộ ra dấu hiệu bắt đầu phong tỏa chúng ta."

"Chủ yếu là do những ngày gần đây mọi người chơi quá mức, đắc tội quá nhiều người."

"Lần này giá hàng tăng vọt chính là do gia tộc ở sau lưng đám người này lén lút làm ra."

"Đương nhiên, trong này chắc chắn không thể thiếu sự trợ giúp của gia tộc Dalton, thậm chí có khả năng bọn hắn mới thật sự là hung thủ phía sau màn."

"Mục đích là đuổi chúng ta ra khỏi tỉnh Đông Nam này."

Phát hiện vấn đề rất dễ dàng, phân tích nguyên nhân cũng rất đơn giản, chẳng qua khi muốn giải quyết vấn đề thì lại rất khó khăn.

May mắn là quý tộc ở tỉnh Đông Nam cũng chia ra thành một số quần thể nhỏ, lợi ích của mọi người đều không nhất trí.

Có người muốn đuổi những người ngoài như bọn hắn rời đi, nhưng cũng sẽ có người muốn mượn tay bọn tay để làm xáo trộn kế hoạch của gia tộc Dalton, quấy đục vũng nước ở hai quận này để đục nước béo cò.

Bây giờ chỉ có một phần quý tộc là muốn phong tỏa bọn hắn, mà không phải là tất cả quý tộc. Nếu không chỉ có chuyện giá hàng tăng vọt, mà sẽ càng cực đoan hơn như thương nhân tuyệt tích.

Không đuổi tuyệt bọn hắn là một chuyện, nhưng việc này lại không ảnh hưởng đến chuyện mọi người nhân lúc loạn lạc phát tài. Cái gọi là phong tỏa chẳng qua cũng chỉ vì lợi ích không đủ lớn.

Khi giá hàng tăng đến một trình độ nhất định, chắc chắn sẽ có người phá vỡ sự ăn ý này, chạy tới làm ăn với bọn hắn.

Cũng giống như ở khu vực Bắc Cương thôi, rõ ràng là vương quốc đã ra quyết định cấm vận ba làm với đế quốc Thú Nhân, nhưng cuối cùng thì vẫn có một số lượng lớn vật tư bị tuồn ra ngoài.

Quốc vương có biết không?

Nhất định là biết, nhưng mà vẫn phải tiếp tục cấm vận. Bởi vì trong tình huống bị cấm vận, chi phí vật liệu mà thú nhân thu được sẽ bị tăng lên gấp nhiều lần.

Về mặt chiến lược thì cuộc phong tỏa này vẫn rất thành công. Bởi vì nếu như quý tộc trong vương quốc Alpha không đi buôn lậu thì các quốc gia khác cũng sẽ làm như vậy.

Trước kia, khi chỉ có một mình vương quốc Alpha tự mình đối kháng với đế quốc Thú Nhân thì việc cấm vận vật tư sẽ thành công hơn bây giờ rất nhiều.

Không dám nói là hoàn toàn không có vật tư chảy vào trong tay của thú nhân, nhưng trên cơ bản là sẽ không có những vật tư chiến lược bị buôn lậu.

Dù sao các tướng lĩnh quân đội trấn thủ biên cương lúc bấy giờ đều là lãnh chúa đất phong, không ai muốn bán đao cho thú nhân, để người ta tới chặt bản thân mình cả.

Tình huống bây giờ mà đám quý tộc phương bắc đang gặp phải cũng chẳng khác gì lúc đó, chẳng qua bọn hắn đã từ phe buôn lậu biến thành phe bị phong tỏa.

Suy bụng ta ra bụng người, đám quý tộc phương bắc không cho rằng đám quý tộc Đông Nam sẽ vì liêm sỉ mà không kiếm tiền.

Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ —— Rốt cuộc phải trả giá bao nhiêu lợi ích mới có thể cho đám địa đầu xà này ăn no đây.

Loại chuyện này, liên hợp lại cũng không bất kỳ ý nghĩa gì. Tất cả mọi người đều là người chơi già dặn kinh nghiệm, thậm chí có không ít người còn tận mắt nhìn thấy bộ lạc thú nhân tranh đoạt vật liệu với nhau.

Khi mối quan hệ cung cầu xảy ra biến hóa, đồng minh cũng có thể biến thành đối thủ cạnh tranh. Nam tước Sith, người trên danh nghĩa là dê đầu đàn, phải thay đổi những chuyện này, nhưng gã ta lại không thể nào hô biến ra vật tư.

Tên tuổi của Đại công tước Kavadia mặc dù vang dội, nhưng đây là tỉnh Đông Nam, lực ảnh hưởng có thể là số âm.

Không lấy cái danh này ra thì còn đỡ, mọi người có thể giả bộ hồ đồ; Một khi lộ ra, sợ là gã ta sẽ bị những quý tộc có thù với gia tộc Felix gia tộc tìm tới cửa đòi nợ.

Không có cách nào, mặc dù trong thế giới của quý tộc tràn đầy đạo đức giả, nhưng một vài vấn đề dính đến tính nguyên tắc thì vẫn phải giữ gìn.

Chương 138 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của

Sith cũng không muốn biết là gia tộc Felix đã có bao nhiêu mối thù truyền kiếp trong những năm tháng vô tận của quá khứ.

Dù sao gã ta cũng chỉ là một đứa con riêng, lại không được thừa kế vinh quang của gia tộc, cho nên cũng không cần thiết phải đi kế thừa cừu hận của gia tộc.

"Hôm nay liền dừng lại ở đây trước đi! Ít ngày nữa, Tổng đốc Pierce sẽ đến thành Dadir để hoà giải cuộc phân tranh trong hai quận, đến lúc đó chúng ta trực tiếp thương lượng với bọn hắn là được."

Sau khi trấn an xong nhóm tiểu đệ, Nam tước Sith cảm thấy mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, gã bất đắc dĩ xoa trán một cái.

Thậm chí trong lòng gã đã xuất hiện ý định từ bỏ vị trí người dẫn đầu này rồi, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể nào quyết định được.

Là con trai của Đại công tước Kavadia, gã có thể được hưởng thụ rất nhiều tài nguyên, nhưng đồng thời cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương tự.

Bây giờ lùi bước không chỉ làm mất mặt bản thân, mà còn làm cho Đại công tước Kavadia mất luôn thể diện.

Dù gã chỉ là một đứa con riêng, nhưng nếu đã bị Đại công tước Kavadia đẩy ra ngoài, ở bên ngoài Sith liền đại diện cho mặt mũi của Đại công tước.

Sith có thể cúi đầu trước những quý tộc có thân phận hiển hách hơn gã, nhưng lại tuyệt đối không thể cúi đầu trước mặt gia thần của ngũ đại hào môn Bắc Cương. ...

Sơn Địa lĩnh, Nam tước vừa mới điều chỉnh xong nhiệm vụ sản xuất, còn chưa kịp nghỉ ngơi liền đã nhận được thư của phủ tổng đốc.

Không thể chê, cơ hội phát tài tới rồi. Quý tộc hai quận tụ tập chính là một buổi thịnh yến khó được.

Nhiều hộ khách ưu tú như vậy tập chung lại một chỗ, nếu như không thể khai phá ra một mảnh thị trường thì hắn thật sự không có cách nào lăn lộn tiếp nữa.

Nhất là vũ khí trang bị, nhất định phải mở rộng ra ngoài. Bị đám quý tộc phương bắc đâm cho một kích, nếu như quý tộc ở hai quận này mà còn không biết vũ trang thì thật sự là đáng bị đào thải .

"Lão gia, Nam tước Kettler tới chơi."

Giọng nói của thị nữ đã cắt đứt đại kế phát tài của Hudson.

"Biết rồi, ngươi mang y đến phòng khách nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ đến."

Đối với vị hàng xóm này , Hudson cũng chẳng có quá nhiều ý nghĩ. Thực lực của người ta vẫn còn ở đó, căn bản không phải là đối tượng mà hắn có thể nhắm đến.

Bởi vì vị trí trận doanh khác nhau, cho nên song phương không thích hợp giao hảo. Ít nhất là trước khi mối quan hệ giữa quý tộc phương bắc và quý tộc bản địa hòa hoãn, phương thức ở chung tốt nhất chính là kính sợ tránh xa.

Hai người không có giao tình gì, cho dù trong cuộc hoà giải lần trước mọi người đã chuyện trò vui vẻ thì đó cũng chỉ là vì "nghiệp vụ".

Hudson cần khai hỏa thanh danh "Thần cung kỵ sĩ" trong đám quý tộc phương bắc; Mà Nam tước Kettler cũng cần thể hiện sự tồn tại của bản thân trong trận doanh của quý tộc bản địa.

Trùng hợp sống chung, hai người thông minh liền thuận thế tới một đợt thương nghiệp lẫn nhau thổi, trên bản chất thì vẫn là giao dịch theo nhu cầu mà thôi.

Thổi xong thì mọi chuyện liền kết thúc, coi là thật thì hơi quá mức. Bây giờ vị khách không mời mà đến này đột nhiên tìm tới cửa, Hudson thật sự không hiểu y đang muốn làm gì.

Người tới là khách, lễ nghi không thể sai sót. Sau khi gội đầu một phen, thay một bộ quần áo, Hudson liền đi tới một căn nhà gỗ nhỏ.

Không có cách nào, tòa thành thị này còn lâu mới có thể xây dựng xong, trước tiên chỉ có thể xây mấy gian nhà gỗ nhỏ để ứng phó. Quý tộc khuếch trương là thảm như vậy đấy, nhưng cũng chẳng có gì mà phải mất mặt.

Sơ giao, không có gì để nói. Sau khi hàn huyên vài câu liền bắt đầu vào thẳng chủ đề. ...

"Nam tước Kettler, ngài muốn mua lương thực thì đi tìm thương nhân lương thực chứ không nên tìm tới đây?"

"Nếu như thật sự cảm thấy bọn hắn quá gian thì cũng có thể trực tiếp đi tìm quý tộc ở các quận lân cận để mua. Tỉnh Đông Nam được vinh dự là kho lúa của vương quốc, gần như trong nhà của mỗi một vị lãnh chúa quý tộc đều tồn rất nhiều lương thực, nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng."

"Ta cũng chỉ mới vào ở lãnh địa này sớm hơn ngài hai tháng mà thôi, tình huống của chúng ta đều không khác mấy, lương thực mùa trước gần như là tuyệt thu, mùa này chỉ vừa mới bắt đầu gieo hạt, ở đâu ra lương thực để bán?"

"Nghe được câu trả lời vô sỉ của Hudson, Nam tước Kettler suýt chút nữa là tức đến hộc máu. Nếu là quý tộc ở các quận lân cận chịu bán thì làm gì có chuyện vật giá leo thang chứ?

Vì góp đủ lương thực, đám quý tộc phương bắc đều là các hiển thần thông. Có người thì mua chuộc thương nhân lương thực, có người lại bỏ một số tiền lớn ra hối lộ lãnh chúa quý tộc, thậm chí còn có người nhìn chằm chằm vào những dân tự do kia, đáng tiếc là hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Ngay cả thành phố Beda, lương thực đều được phân chia theo cấp bậc. Cư dân thường trú, tửu quán lữ điếm, mỗi ngày có thể mua được lương thực với giá cả ổn định, nhưng lại bị giới hạn, ngay cả một hạt cũng không dư.

Phí hết tâm tư, đám quý tộc phương bắc cũng không thể mua được bao nhiêu lương thực. Không phải là do các thương nhân không muốn bán, mà là lão đại ở phía sau đã phân phó, không cho phép bán lương thực cho đám quý tộc phương bắc.

Quý tộc có quyền tự chủ rất cao, lúc đám quý tộc phương bắc mới đến đã tạo ra thanh thế hùng vĩ, làm cho mọi người cảm thấy rất không thoải mái. Gần đây lại còn đi ngang trên chiến trường, chuyện này càng làm cho một đám quý tộc bản đại mất hết mặt mũi.

Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp tìm lại mặt mũi đã mất trên chiến trường, ít nhất cũng phải để cho mọi người ra một chút lực trước đã.

Về vấn đề tiền, ngoại trừ những quý tộc cần khai phá lãnh địa mới, tình hình kinh tế có chút khẩn trương ra, đại bộ phận quý tộc đất phong đều không hề thiếu tiền.

Người thiếu tiền thì không có lương thực để bán; Người có lương thì trong túi lại không thiếu tiền.

Chương 139 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của (2)

Không phải là không thể mua chuộc được những quý tộc đất phong này, nhưng chỉ mới xấp xỉ một nghìn kim tệ thì còn chưa đủ để cho bọn họ vứt bỏ nguyên tắc.

Dù sao lương thực cũng là nhu yếu phẩm, không muốn đói bụng thì đám quý tộc phương bắc nhất định phải mua. Kéo thời gian càng dài thì giá lương thực cũng sẽ càng cao, bọn hắn cũng có thể kiếm được càng nhiều, cho nên cũng không cần phải vội.

"Không dối gạt Nam tước Hudson, có thể là bởi vì một chút hiểu lầm không cần thiết, bây giờ tất cả mọi người đều không muốn bán lương thực cho chúng tôi."

"Thật sự là không còn cách nào nên ta mới mạo muội tới quấy rầy. Nếu như các hạ chịu hỗ trợ mua hộ lương thực, chắc là mọi người sẽ không cự tuyệt."

"Về vấn đề giá cả, ngài có thể yên tâm. Cứ dựa theo giá thị trường hiện giờ là được, ta tuyệt đối sẽ không trả giá."

Khi nói ra lời này, trong lòng Kettler đang rỉ máu. Giá thị trường hiện giờ đã gấp hai lần giá bình thường rồi, đắt hơn rất nhiều so giá lương thực ở phương bắc.

Nhưng hết lần này tới lần khác y lại chủ động đưa tới cửa, cầu xin người ta chém mình một đao, lại còn lo là người ta không chịu chém.

"Xin lỗi, Nam tước Kettler. Là một quý tộc có nguyên tắc, ta không thể làm ra mấy chuyện lừa gạt này được, cho nên xin thứ cho ta lực bất tòng tâm!"

"Nếu như các vị thật sự thiếu lương thực, có thể cân nhắc đi ngoài tỉnh mua sắm. Dù sao cũng chỉ xa hơn mấy trăm dặm đường, tự mình mang người đi vận chuyển thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian." Hudson chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

Nghe vào hoàn toàn không sai, nhưng nếu thật sự đi áp dụng, vậy thì có thể làm cho người ta cảm thấy sụp đổ. Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, dù sao Nam tước Kettler cũng không muốn thử cách này.

Bắt đầu xuất phát từ phương bắc, dọc đường này đã phải chịu biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ, hắn đều không dám quên.

Mặc dù cừu hận là do năm gia tộc lớn gây ra, nhưng đám tiểu đệ như bọn hắn cũng là đồng lõa, có rất nhiều quý tộc khó chịu với bọn hắn.

Nếu như không phải lần này hành động theo đoàn thể thì cũng chưa chắc có thể thuận lợi đến được lãnh địa.

Lúc này mày chạy ra ngoài mua lương thực thì chẳng khác nào đang ép người ta bỏ đá xuống giếng! Dù sao cũng phải mua với giá trên trời, chẳng thà mua từ tay của quý tộc bản địa, ít nhất còn có thể hòa hoãn một chút quan hệ.

Nếu như có thể mà nói, Kettler cũng không muốn lựa chọn Hudson làm cửa ải để đột phá, đáng tiếc là trong số những quý tộc bản địa ở đây thì y chỉ quen mỗi Hudson là có quyền nói chuyện.

Đám hàng xóm còn lại đều đã bởi vì chuyện dân trong thuộc địa mà bị y đắc tội hết một lượt. Lúc này mà tìm tới cửa cầu người ta mua lương thì không cần nghĩ cũng biết là kết quả gì rồi.

Về phần những quý tộc ở các quận lân cận, Nam tước Kettler đã sớm đi bái phỏng qua. Tiếc là kết cục vô cùng cảm lạnh, liên tiếp bị mười mấy nhà chặn cửa không cho vào, y thật sự không muốn tiếp tục đi chịu tội nữa.

"Nam tước Hudson nói đùa, cho dù có thể vận chuyển lương thực từ ngoài tỉnh tới đây thì cũng không kịp thời gian!"

"Bây giờ trong lãnh địa còn mấy ngàn người đang gào khóc đòi ăn, một khi cạn lương thực thì sẽ phát sinh thảm kịch nhân gian. Xin ngài nể tình của Thần Hi chi chủ, xuất thủ việc trợ cứu lấy những người dân đáng thương trong thuộc địa của ta đi!"

Nam tước Kettler kích động nói. Giống như đã thật sự cùng đường mạt lộ, muốn được ăn cả ngã về không vậy.

Đáng tiếc là Hudson lại chẳng hề biết mặt mũi của Thần Hi chi chủ ra sao, lấy cái gì mà cho. Trông cậy vào mặt mũi của Thần Hi chi chủ thì không bằng bỏ ra thêm mấy rương kim tệ, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, khẩu phần lương thực của mấy ngàn người cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn.

Đáng tiếc là Nam tước Kettler vẫn chưa tới trình độ sơn cùng thủy tận. Bởi vì tác phong của quý tộc phương bắc rất đặc biệt, nếu như thật sự đến mức được ăn cả ngã về không thì bọn họ sẽ mang theo quân đội hành động.

Không mua được lương thực thì còn có thể không cướp mà, không phải sao? Nếu như bụng đói đến một trình độ nào đó mà nói thì thật sự là chuyện gì cũng có thể làm ra được.

"Nam tước Kettler, thật ra ngài hoàn toàn không cần phải quá lo lắng cho đám dân trong thuộc địa. Nếu như bởi vì thiếu lương thực, không còn sức chiếu cố nhiều người như vậy, ngài vẫn có thể đi tìm những người bạn hàng xóm hỗ trợ nha!"

"Lãnh địa của ngài thiếu lương, đó là bởi vì nhân khẩu quá nhiều. Mọi người có thể hỗ trợ san sẻ một chút, vấn đề này liền không lớn."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Mặc dù lúc này nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì có chút không đạo đức; Nhưng ở trước mặt lợi ích thì liêm sỉ đạo đức chẳng đáng một xu.

Cho dù Hudson không làm ác nhân này thì cũng sẽ có người khác tới làm.

Nhận thức chung của đám quý tộc bản địa hiện giờ chính là làm suy yếu thực lực của quý tộc phương bắc. Trước khi đạt tới mục tiêu này, bọn họ liền mong chờ có thể có được một cuộc sống tốt.

Không có quý tộc bản địa ngầm đồng ý, cho dù bọn họ có thật sự mua được lương thực từ bên ngoài thì cũng đừng nghĩ đến chuyện vận chuyển vào trong hai quận này.

Dựa vào tin tức mà Hudson biết được, có nhiều nhà quý tộc đã tuyên bố là sẽ tăng thuế đối với hàng hoá quá cảnh, phàm là những hàng hóa vận chuyển đến lãnh địa của quý tộc phương bắc, tiền thuế đều tăng lên gấp mấy lần, thậm chí có lãnh chúa còn trực tiếp tuyên bố trưng thu 99% hiện vật.

Thực ra thì cũng chẳng khác gì với việc thu hết toàn bộ. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, rất nhiều hàng hoá mà bọn họ đặt mua đều không thể vận chuyển tới được.

"Nam tước Hudson, đưa ra một yêu cầu như vậy với quý tộc lãnh chúa, ngài không cảm thấy là rất quá đáng sao?" Kettler tức giận chất vấn.

Chương 140 - Nhân Lúc Cháy Nhà Hôi Của (3)

Nếu như ánh mắt là đao, Hudson cảm thấy mình đã bị thương tích đầy mình. Đáng tiếc ánh mắt chung quy vẫn là ánh mắt, mặc dù thực lực của Nam tước Kettler cao hơn hắn một tí tí, nhưng nơi này là Sơn Địa lĩnh.

"Nam tước Kettler an tâm chớ vội!"

"Tất cả mọi người đều là người thông minh, cũng không cần thiết phải che che lấp lấp. Chắc là các vị cũng biết lý do tại sao mà chuyện này lại phát triển đến mức này."

"Khi các vị vừa tới, mặc dù mọi người không hề hoan nghênh, nhưng còn không đến mức phải nhằm vào các vị."

"Đoạt lại dân trong thuộc địa của mình vốn cũng không có lỗi gì. Nhưng vấn đề là khẩu vị của các vị quá lớn, không chỉ lấy lại dân trong thuộc địa của mình, mà còn tiện thể cướp luôn dân của nhà hàng xóm."

"Quý tộc khác thì không nói, chỉ tính riêng số lượng dân trong thuộc địa ở Diệp Phong lĩnh hiện thôi cũng đã vượt qua sáu ngàn rồi?

"Chúng ta có thể tính một khoản. Phong Diệp trấn là trọng trấn nông nghiệp đứng đầu trong quận Wright, trước khi Khô Lâu Hội tạo phản, nhân số ước chừng hơn 1 vạn 8000 người."

"Bây giờ Diệp Phong lĩnh kế thừa 1/3 diện tích của Phong Diệp trấn, thời kỳ toàn thịnh cũng chỉ chừng hơn sáu ngàn người."

"Đừng nói với ta là Diệp Phong lĩnh hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì trong cuộc chiến loạn mà Khô Lâu Hội gây ra?"

"Chỉ cần điều tra một chút là biết, một bộ phận rất lớn trong đó không phải là người địa phương, mà là dân mà các lãnh chúa dời từ các quận lân cận tới."

"Theo ta được biết, một vị Nam tước xui xẻo nào đó đã bị di dời hết một nửa nhân khẩu trong Kỵ sĩ lĩnh, bây giờ trong lãnh địa cũng chẳng còn mấy bóng người." Hudson không chút khách khí vạch trần nói.

Quý tộc phương bắc đúng là rất khắc chế dục vọng, nếu như chỉ đi gây chuyện với những người đã mang binh cướp dân trước đó thì cũng sẽ không làm cho nhiều người tức giận như vậy.

Nhưng vấn đề là bọn họ chơi quá high, ngay cả cây rau hẹ mà cũng bới luôn gốc, cách làm giống như những gì trước đó mà đám quý tộc bản địa đã làm.

Tiêu chuẩn kép tồn tại ở khắp mọi nơi, quý tộc bản địa làm như vậy, mọi người cảm thấy không có gì, nhưng khi quý tộc phương bắc bắt chước làm theo thì mọi người lại cảm thấy khó chịu.

Nhiều nhân tố như vậy cộng lại mới xuất hiện cục diện trước mặt. Nếu như không vì Nam tước Kettler tự mình đưa tới cửa, Hudson cũng sẽ không lội cái vũng nước đục này.

Bởi vì những dân trong thuộc địa bị chuyển ra ngoài này quá khó giải quyết, cho dù là lấy được thì hắn cũng rất khó nuốt hết.

"Ngươi muốn bao nhiêu người?"

"Tất cả mọi người là bạn bè cũ, gặp mặt chia một nửa!"

Hudson vừa nói xong, Nam tước Kettler liền muốn chết. Bất quá không phải là muốn tự sát, mà là muốn đấm chết con quỷ hút máu trước mặt này.

Chỉ là hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh đã làm cho y kiềm chế suy nghĩ mê người này. Trở mặt ở trên địa bàn của người khác thì tuyệt đối sẽ bị đánh cho tơi bời.

"Chuyện này không có khả năng! Nam tước Hudson, khẩu vị của ngươi thật là lớn. Ta chỉ cần một lượng lương thực khẩn cấp, ngươi đang muốn đào căn của ta nha!"

Nam tước Kettler vừa định đứng dậy rời đi liền lập tức hối hận. Một nửa nhân khẩu cũng không phải là không thể thương lượng, chỉ cần có đủ lương thực, mọi vấn đề liền không còn là vấn đề.

Dù sao, thiệt hại cũng có thể đổ lỗi. Bây giờ cả đám quý tộc phương bắc đều đang thiếu lương, đoạt nhân khẩu để đổi lương thực cũng không phải là không được.

Làm hay không đây?

Chần chờ một chút, Nam tước Kettler lại ngồi xuống. Mặc dù mặt mũi rất quan trọng, nhưng sống sót còn quan trọng hơn.

Từ phương bắc xuôi nam đến đây thì y đã đặt lên toàn bộ thẻ đánh bạc của mình. Nếu như không thể đứng vững gót chân ở Phong Diệp lĩnh, vậy thì toàn bộ công sức mà y bỏ ra đều uổng phí.

Tài nguyên của gia tộc là có hạn, không thể tiếp tục đầu tư cho một kẻ thất bại được. Một lần thất bại liền phải làm công cả đời cho gia tộc để trả nợ, giống như Kỵ sĩ Holman đi theo y vậy.

"Các hạ không cần phải vội vã cự tuyệt như vậy, trước tiên hãy nghe ta báo giá đã. 15 vạn pound lúa mì đen + 20 vạn pound hoa màu, nể tình bạn cũ, ta còn có thể tặng thêm mười cái nồi sắt."

"Nếu như có chuyện làm ăn tương tự thì cũng có thể giới thiệu cho ta, các hạ có thể nhận được một thành chỗ tốt làm phí giới thiệu."

Hudson mở miệng liền một tiếng "bạn bè cũ", ngậm miệng lại một tiếng "bạn bè cũ", làm cho Nam tước Kettler nghe được ba chữ này liền cảm thấy tê cả da đầu, hóa ra ngươi chuyên môn hố bạn bè cũ sao?

Cái gọi là tình bạn cũng chỉ đáng giá mười cái nồi sắt.

Bất quá khi nghĩ về mối quan hệ giữa hai người, có thể đáng giá mười cái nồi sắt cũng không tệ rồi.

Về chuyện giới thiệu kinh doanh, Nam tước Kettler trực tiếp bỏ qua coi như không nghe thấy. Mặc kệ có giới thiệu cho ai thì loại mua bán lỗ vốn này cũng đều là đang đắc tội với người đó.

Chỉ là một thành ích lợi thì còn chưa đủ để y bỏ qua thành kiến để chào hàng cho con quỷ hút máu trước mặt này.

"Nam tước Hudson tôn kính, giá cả như vậy thật sự là đang ăn cướp nha!" Kettler cố nén nộ khí nói.

Bình quân lại thì mỗi một sức lao động chỉ có thể đổi lấy hơn 100 pound lương thực, trong đó còn có hơn phân nửa là hoa màu. Nếu như ở thời kỳ bình thường thì giá này tuyệt đối không cao hơn 3 ngân tệ.

"Các hạ, không cần phải tức giận như vậy. Con người quý ở chỗ biết đủ, chỉ khi nào học được cách thỏa mãn thì mới có thể có được một tâm tình tốt."

"Đổi một hướng suy nghĩ thì các hạ đang làm mua bán không vốn nha. Mặc dù hiện giờ chỉ có thể lưu lại một nửa nhân khẩu, nhưng lại có thể được đổi nhiều lương thực như vậy, có cái gì mà không vừa lòng nữa?"

Chương 141 - Behemoth

"Chớ có quên thế cục hiện giờ, Tổng đốc Pierce sắp tới thành Dadir hoà giải. Những chuyện trước đó mà các vị đã làm đều không hoàn hảo."

"Chỉ cần truy tra đến cùng thì chắc chắn sẽ tìm được sơ hở. Không nói những chuyện khác, chỉ riêng số lượng dân cư này thôi là các hạ đã không có cách nào giải thích được rồi!"

"Đừng nói là hơn sáu ngàn người, cho dù có giảm xuống một nửa, các hạ có thể ứng phó qua ải thì cũng đã là may mắn rồi."

"Nếu như không giải thích được, đến khi bị truy cứu, các hạ thật sự có thể bảo trụ được nhiều nhân khẩu như vậy sao?"

"Thay vì bị phủ tổng đốc cưỡng chế lấy đi, còn không bằng lấy ra giao dịch, ít nhất cũng có thể thu được một lượng lương thực." Hudson cười ha hả nói.

Chặt chém là một công việc cần kỹ thuật, mặc dù những lời mà hắn nói có chút giật gân, nhưng phủ tổng đốc tham dự vào chuyện này đúng là rất bất lợi cho đám quý tộc phương bắc.

Tiểu đệ của nhà mình bị khi dễ, người làm lão đại đứng ở bên nào thì không cần nói cũng biết. Không nắm được nhược điểm thì thôi, một khi bị nắm cán thì Bá tước Pierce chắc chắn sẽ xử phạt thật nặng.

Kettler đối mặt với Hudson, biết được đây đã là giá cả cuối cùng, không thể thương lượng tiếp được nữa, y chỉ đành thở dài bất đắc dĩ.

"Thôi, cứ làm theo cách mà Nam tước các hạ nói đi. Bất quá ta không hy vọng la sau này sẽ xuất hiện biến cố gì nữa!"

Trong khi nói chuyện, trong lòng Nam tước Kettler đều đang rỉ máu.

Bận rộn hơn một tháng, đắc tội hết những ông bạn hàng xóm ở xung quanh, kết quả Hudson chỉ bỏ ra cái giá "15 vạn pound lúa mì đen + 20 vạn pound hoa màu" liền lấy đi một nửa chiến lợi phẩm.

Nhưng hết lần này tới lần khác Kettler lại không thể nào cự tuyệt được, lương thực trong lãnh địa của y đã sắp cạn, nếu như đám nông nô đói đến hoảng thì mỗi ngày đều sẽ có người đào tẩu.

Nếu như lại không lấy được lương thực, ngay cả binh sĩ cũng phải chịu đói theo.

Y cũng không thể thật sự ra ngoài làm cướp nha?

Giao dịch thì còn có thể bảo vệ một nửa nhân khẩu, nhanh chóng gieo trồng những cây lương thực có chu kỳ thu hoạch ngắn, lại ăn tiết kiệm một chút thì chắc là có thể đợi đến khi thu hoạch.

Nếu như mang binh ra ngoài ăn cướp, đúng là có thể xuất khí trong lòng. Nhưng lại phải mang cái mũ nổi loạn, sau này sẽ không thu tràng được.

"Xin Nam tước Kettler cứ việc yên tâm. Trong tỉnh Đông Nam này, danh dự của ta cũng là tiếng lành đồn xa, tuyệt đối sẽ không có chuyện làm hỏng vinh quang của quý tộc." Hudson bình tĩnh đảm bảo nói.

Đúng là về phương diện uy tín thì thật sự là không có gì để bắt bẻ. Tùy tiện đến hỏi những quý tộc đã từng làm việc với Hudson liền biết, không có ai nói xấu một câu nào.

Bây giờ chính là lúc thu hồi báo. Nếu như không có uy tín tốt thì Nam tước Kettler cũng sẽ không tìm tới cửa.

Giao dịch đạt thành, Hudson nhìn Nam tước Kettler rời đi, trong lòng vẫn còn có chút thất vọng.

Hắn vốn nhân cơ hội này để chào hàng một vài sản phẩm phụ, tiếc là Nam tước Kettler quá vội vàng, nói xong chuyện mua bán liền lập tức cáo từ rời đi, không có ý định ở lại thêm một khắc nào nữa.

Bất quá chuyện này không thể vội vàng được, vụ kinh doanh độc nhất vô nhị lũng đoạn này không cần phải đi tới cửa chào hàng.

Trong hai quận Wright và Ryton thì chỉ có một mình hắn là có thể sản xuất đồ sắt với quy mô lớn. Phóng tầm mắt nhìn khắp toàn bộ tỉnh Đông Nam, Hudson chính là nhà cung cấp đồ sắt lớn nhất.

Trong thời đại mà khắp nơi toàn là lãnh chúa như thế này thì không thích hợp phát triển thương nghiệp hậu cần. Chỉ riêng những loại phí qua đường tầng tầng lớp lớp thôi là đã có thể chặn hết hàng hóa ngoại lai ở ngoài cửa rồi.

Cùng một món hàng, ở những khu vực khác nhau, giá cả chênh lệch gấp mấy lần cũng là chuyện rất bình thường.

Khó trách các quý tộc bóc lột hung ác như vậy, đều là vì bị chế độ thuế kích động. Tổng đốc phụ trách thu thuế toàn tỉnh, quận trưởng phụ trách thu thuế toàn quận, mà đám quý tộc lãnh chúa bên dưới thì phụ trách thu thuế của lãnh địa mình.

Mặc kệ là ủy thác cho người khác hay là tự mình đi trưng thu, dù sao chỉ cần nộp đủ số lượng mà vương quốc quy định là được, còn lại đều là của mình. Nếu như không thu đủ thuế, vậy thì chỉ có thể tự mình bỏ tiền túi ra bù lỗ.

Những quý tộc ở địa khu xa xôi đều rất nghèo, nguyên nhân cũng là vì trong lãnh địa không có thuế thương nghiệp để thu, lại không có dân tự do cho bọn hắn bóc lột, tất cả sản nghiệp đều là của bản thân, cho nên chỉ có thể tự mình bỏ tiền túi ra bù lỗ.

Đương nhiên, lỗ vốn là một chuyện có xác suất rất nhỏ. Mặc dù áp dụng chế độ bao thu thuế, nhưng tiêu chuẩn thuế suất của mỗi địa khu đều được chế định dựa vào tình hình thực tế ở nơi đó.

Tỉ như nói: hai quận Wright và Ryton gặp phải Khô Lâu Hội phản loạn, bị chơi đến mức thập thất cửu không, vương quốc sẽ miễn thuế của ba năm gần nhất, trong vòng mười năm cũng có chính sách giảm thuế.

Đây đều là chính sách được hoàn thiện trong một thời gian dài khi mà đám quý tộc trong vương quốc đánh cờ với nhau. Có lẽ có một số khu vực chiếm tiện nghi và một số khu vực bị thiệt thòi, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn đảm bảo đầy đủ lợi ích của các phương.

Tất cả mọi người đều là cổ đông, đều đang hưởng thụ lấy tiền lãi mà vương quốc phát triển mang lại. Những giai cấp khác ở trong vương quốc đều là dựa vào quý tộc để sinh tồn. ...

Thành Thương Lan, Phỉ Thúy cung.

"Ngươi nói cái gì? Bá tước Vlado bị tập kích ở ngoài thành Roquetia, toàn bộ sứ đoàn không còn một người sống nào?"

Caesar III gần như là đang gào thét chất vấn.

Bá tước Vlado là sứ giả mà Quốc vương phái ra, là người đại diện cho vương quyền ở ngoại giới, bây giờ lại bị người ta đánh giết trong cảnh nội của vương quốc, rõ ràng là đang khiêu khích vương quyền.

Chương 142 - Behemoth (2)

Dù có là bất kỳ một vị quân chủ nào thì cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này, huống chi còn ở trên một người có triển vọng hùng chủ như Caesar III.

"Đúng vậy, bệ hạ. Địa điểm mà Bá tước Vlado bị tập kích chính là ở bên ngoài thành Roquetia hai mươi dặm. Khi những quý tộc ở xung quanh chạy tới cứu viện thì cuộc chiến đã kết thúc."

"Mặc dù địch nhân đã hủy thi diệt tích và phá hủy hiện trường, nhưng mà khi điều tra xung quanh chiến trường thì bọn thuộc hạ vẫn tìm được một chút phân và nước tiểu của Phi Long."

"Trên đại lục này, chỉ có một vài thế lực có biên chế Phi Long kỵ binh mà thôi, gần đây chỉ có Phi Long kỵ binh đoàn số 2, dưới trướng của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn của Giáo Đình, là vào trong cảnh nội của vương quốc."

"Căn cứ vào tin tức mà nội ứng ở bên trong Giáo Đình truyền đến, nhiệm vụ lần này của bọn chúng là không tiếc bất cứ giá nào cũng phải mang được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh về."

"Rất có thể là vì sau khi Bá tước Vlado lấy được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì vô ý tiết lộ tin tức, làm cho bọn chúng lựa chọn bí quá hoá liều."

Đại công tước Newfoundland nghiêm túc phân tích nói.

Newfoundland là Tể tướng của vương quốc, cũng đã già rồi. Bây giờ ông ta chỉ muốn bình an qua hết nhiệm kỳ này, không ngờ lại có phiền phức tìm tới cửa.

Giáo Đình chặn giết đặc sứ của Quốc vương, nếu như vương quốc Alpha còn không đưa ra phản ứng gì thì làm sao có thể tiếp tục lăn lộn trên đại lục Aslante này nữa?

Một khi vương quốc phát động trả thù, vậy thì quan hệ với Giáo Đình vốn đã khẩn trương nay sợ là cũng sẽ triệt để xong đời, không chừng còn sẽ dẫn phát một cuộc đại chiến.

Đương nhiên, vương quốc Alpha cũng không sợ phải chiến tranh với Giáo Đình.

Là thủ hộ thần của loài người, vương quốc Alpha đã ở tuyến đầu chống cự với thú nhân nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể giữ vững thì đương nhiên không phải là kẻ yếu. Cho dù là thực lực không bằng Giáo Đình, nhưng chênh lệch giữa song phương sẽ không quá xa.

Là một thế lực lớn, tất cả mọi người đều có nỗi lo của riêng mình, ai cũng không muốn bị người ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Huống chi ở giữa còn cách mấy quốc gia, cho dù Giáo Đình muốn đánh tới thì cũng phải được người ta cho mượn đường mới được.

Không hề nghi ngờ, đây là chuyện không thể nào xảy ra. Các quốc gia trên đại lục còn cần vương quốc Alpha ngăn cản quân tiên phong của thú nhân, căn bản sẽ không bỏ mặc cho Giáo Đình đánh tới.

Có nhiều chỗ dựa như vậy, cho nên vương quốc Alpha vẫn luôn đối chọi cứng rắn với Giáo Đình. Đúng ra mà nói là đối với bất kỳ thế lực nào thì vương quốc Alpha cũng chưa bao giờ mềm qua.

"Phái người chặn Phi Long kỵ binh của Giáo Đình lại, trước khi chuyện này được điều tra rõ ràng, cấm bất kỳ thành viên nào của

Giáo Đình thành viên rời khỏi vương quốc, nếu như có người dám phản kháng, giết chết bất luận tội!"

"Truyền lệnh xuống, đóng băng tất cả sản nghiệp của Giáo Đình ở trong vương quốc, đợi khi điều tra rõ chuyện này rồi mới xử lý tiếp." Caesar III lạnh lùng hạ lệnh.

Rõ ràng là ông ta đã thật sự bị chọc giận. Chuyện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh còn chưa đi tìm Giáo Đình tính sổ, bây giờ lại xảy ra chuyện chặn giết đặc sứ, đây rõ ràng là không thèm để vương quốc Alpha vào mắt nha.

Nếu như mọi chuyện được điều tra rõ ràng thì không có người nào biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

"Bệ hạ, tạm giam Phi Long kỵ binh là hợp tình hợp lý, nhưng đóng băng sản nghiệp của Giáo Đình có phải là phản ứng hơi quá khích rồi không?" Đại công tước Newfoundland vội vàng khuyên.

Vương quyền và thần quyền phân tranh cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng mọi người vẫn luôn duy trì nguyên tắc đấu mà không phá.

Dù là các quốc gia đã tách rời quan hệ giữa Giáo hội trong quốc nội ra khỏi Giáo Đình, nhưng trên danh nghĩa thì vẫn còn bảo lưu lại quan hệ phụ thuộc với Giáo Đình.

"Quá khích sao?"

"Ta thì không nghĩ vậy!"

"Gần đây đám người phương bắc kia lại bắt đầu không an phận . Trên nhảy dưới tránh bốn phía đưa tay, sợ là thú nhân còn chưa xâm lấn thì quý tộc các nơi đã đâm bọn hắn một đao trước rồi."

"So sánh với mâu thuẫn nội bộ của vương quốc thì Giáo Đình cũng chẳng tính là uy hiếp gì . Chỉ là tạm thời đóng băng sản nghiệp của bọn chúng mà thôi, cũng không phải là trực tiếp cho tịch thu, cùng lắm thì cãi cọ một trận là xong."

"Chỉ bằng vào chuyện bọn hắn ủng hộ tà giáo nổi loạn là Shelter đệ thất đã không dám lấy lên mặt bàn để nói rồi. Nếu như thực sự là do bọn chúng chặn giết quý tộc của vương quốc Alpha ta, ngươi cảm thấy Giáo Đình thật sự dám buông tay buông chân cãi cọ với chúng ta sao?"

Phương pháp thay đổi vị trí mâu thuẫn nội bộ mau lẹ nhất chính là dời lên một cuộc phân tranh bên ngoài. Về mặt này thì vương quốc Alpha làm được rất chuyên nghiệp, Caesar đệ tam còn là cao thủ trong chuyện này.

"Bệ hạ, tần suất dị động gần đây của thú nhân có thể liền quan đến việc hoàng đế Behemoth sắp hết tuổi thọ, dù sao lão già kia cũng đã sống gần ba trăm tuổi rồi."

"Mặc dù tộc Behemoth trường thọ loài người chúng ta, nhưng trong lịch sử cũng rất hiếm con Behemoth nào có thể sống đến từng tuổi này."

"Dựa theo lệ cũ ngày trước, sau khi Behemoth đời sau kế vị liền sẽ khởi xướng xâm lược phía nam, thông qua chiến tranh để thanh trừ đối lập, củng cố hoàng quyền."

"Có lẽ đám người phương bắc trên nhảy dưới tránh kia đã cảm giác được cái gì đó, muốn chuyển dời một bộ phận lực lượng ra ngoài trước khi đại chiến bộc phát." Quân vụ đại thần Đại công tước Epierro nhắc nhở.

"Biết rồi. Trước khi ta kế vị thì đã nghe được mấy tin đồn về lão già của đế quốc Thú Nhân kia sắp hết tuổi thọ, trong mấy chục năm gần đây, cứ cách mấy năm là sẽ xuất hiện tình huống tương tự."

"Cũng không biết đế quốc Thú Nhân có tà thuật gì, mỗi lần đều cho là lão ta sắp chết, nhưng qua một khoảng thời gian thì lão ta lại vui vẻ bước ra ngoài."

Chương 143 - Behemoth (3)

"Tới tới lui lui giằng co nhiều lần như vậy, đã có ba người thừa kế chờ tới chết cũng không có cơ hội kế vị. Vị Vương thái tử này cũng đã là một lão già lọm khọm, khả năng cao là sẽ còn phải chết trước lão ta."

"Tình hình của đám con trai còn lại cũng tương tự như vậy, đều là những người 150-160 tuổi rồi. Nghe nói lúc còn trẻ còn từng bị thương, một ngày nào đó đột nhiên bỏ mạng cũng không chừng."

"Theo ta thấy thì đám con trai của lão bất tử này đừng nên nghĩ đến việc kế vị nữa, cái hoàng vị này chắc chắn sẽ rơi xuống đầu của một vị cháu trai hoặc là chắt trai nào đó."

"Cứ để mặc cho bọn chúng ầm ĩ đi. Đế quốc Thú Nhân lớn như vậy, chúng ta cũng không quản được."

"Về phần đám người phương bắc, phái người đi cảnh cáo bọn họ một chút. Vương quốc nuôi bọn hắn nhiều năm như vậy, há có thể nói lùi bước liền lùi bước!"

Caesar III tức giận bất bình nói.

Toàn bộ quân chủ loài người đều vô cùng hâm mộ và ghen tỵ sự trường thọ của hoàng đế Behemoth.

Đối với loài người thì 300 năm thật sự là dài đằng đẵng.

Cho dù là cường giả loài người ở trong Thánh vực thì cũng rất khó sống hơn ba trăm tuổi. Nhưng đối với một vài bộ tộc trường thọ thì 300 năm tuổi thọ dễ như chơi vậy.

Mặc dù tuổi thọ của Behemoth dài hơn loài người, nhưng bộ dáng trông hơi phèn. Nếu như đổi thành tộc Tinh Linh, ba trăm tuổi vẫn còn rất phong nhã hào hoa.

Long tộc thì càng không cần phải nói, ba trăm tuổi đều còn chưa chắc là đã thành niên, còn phải xem là loại rồng nào.

Là một vị Quốc vương có hàm dưỡng, chỉ là hâm mộ ghen ghét thì vẫn không đến mức khiến cho Caesar đệ tam phải thất thố mà thốt ra những lời nguyền ác độc đến vậy.

Chuyện thật sự làm cho ông ta không thể tha thứ cho lão già Behemoth chính là —— Cơ nghiệp của vương thất đã bị lão ta cướp mất.

Lúc Caesar đệ tam còn trẻ, ông ta có suy nghĩ muốn báo thù, chuẩn bị đoạt lại tổ địa, rửa sạch nhục nhã.

Nhưng mà khi trưởng thành, trải qua xã hội đánh đập, tâm trí của Caesar III cũng trở nên thành thục hơn.

Hi vọng cuối cùng cũng chỉ tồn tại trong lý thuyết, nếu như có thể thực hiện dễ dàng như vậy thì còn gì là hi vọng nữa.

Không phải là vấn đề có cố gắng hay không, mà là thực lực giữa hai bên chênh lệch quá xa.

Solo thì vương quốc Alpha thực tình chơi không lại thú nhân.

Mà muốn đánh hội đồng thì những quốc gia loài người khác lại không có hứng thú. Trên lục địa Aslante này vẫn còn có rất nhiều đất đai có thể khai thác, mảnh đất nát của đế quốc Thú Nhân lại còn không thích hợp cho loài người sinh tồn, cho nên không thể khơi dậy sự tích cực của mọi người.

Có lẽ chuyện này cũng chính là lý do chủ yếu mà Caesar III, hoặc là toàn bộ Vương thất Alpha vẫn luôn khó chịu với ngũ đại công tước Bắc Cương.

Trước khi vương thất mất đi cơ nghiệp, nếu như quý tộc phương bắc kịp thời tiếp viện thì vẫn còn có hy vọng giữ vững. Đáng tiếc là ngũ đại gia tộc lại phái viện xuất phát trễ ròng rã hai ngày trời, trực tiếp làm cho chiến tuyến sụp đổ một cách toàn diện.

Sau cuộc chiến, sức mạnh của vương thất bị tổn hại rất nhiều, có khả năng bảo vệ được vương quyền đã là may mắn lắm rồi, thật sự là không còn sức để xử lý mấy tên này, nhưng sau chuyện này thì đôi bên đã kết thù.

Phong thủy luân chuyển, đám người hố đồng bọn ngày xưa, bây giờ đã biến thành người bị đồng bọn hố.

Ngũ đại gia tộc hiện giờ của Bắc Cương bị đồng bọn hố phải cầm cự đến cùng, căn bản không cho bọn hắn có cơ hội thay đổi vị trí của cơ nghiệp, muốn lùi cũng không có chỗ lui.

Không riêng gì vương quốc Alpha không cho phép bọn hắn lùi bước, toàn bộ loài người đều không cho phép bọn hắn lùi bước.

Ở phương diện này, tất cả mọi người đều rất có nguyên tắc, nếu như dám lùi bước khi dị tộc đang xâm lấn thì sẽ bị toàn bộ loài người đồng thời truy sát.

Đương nhiên, nguyên tắc này cũng không chỉ ràng buộc mỗi quý tộc phương bắc, mà là ràng buộc với toàn bộ quý tộc trong vương quốc Alpha.

Chủ yếu là những người bạn hàng xóm sợ vương quốc Alpha lại sụp đổ, dù sao trong cuộc đại chiến đại lục lần trước đã có hai nước xui xẻo bị kéo xuống nước, không ai muốn mình trở thành nước thứ ba.

Cho nên các quốc gia đã bí mật tập họp rồi tăng thêm một điều luật vào trong《 Đại Lục Công Ước 》, trực tiếp viết rõ ràng trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ của quý tộc đất phong là một nghĩa vụ thần thánh.

"Bệ hạ, chuyện này còn không nghiêm trọng đến vậy. Đám người phương bắc kia cũng chỉ hơi tăng động một chút, còn chưa đến mức độ này." Tể tướng Đi công tước Newfoundland vội vàng khuyên.

Có mấy lời có thể nghĩ, nhưng mà tuyệt đối không thể nói ra. Quý tộc phương bắc muốn thay đổi vị trí cơ nghiệp cũng chỉ là suy đoán của mọi người.

Nói bọn hắn muốn chạy trốn thì thuần túy là đang nói nhảm . Cơ nghiệp đều đang ở Bắc Cương, chẳng lẽ còn có thể bỏ lại cơ nghiệp tổ tông, từ bỏ thân phận hiện giờ để chạy trốn hay sao?

Đừng nói là thú nhân chưa đánh tới, cho dù là thật sự đánh tới thì cũng chỉ có thể cắn răng liều chết.

Từ lúc vương quốc Alpha bắt đầu lập quốc thì vẫn luôn dây dưa với đế quốc Thú Nhân tới tận bây giờ.

Mặc dù khi solo thì luôn là bên thua, nhưng mà bọn họ có "Đại Triệu Hoán Thuật" nha! (gọi người đánh hội đồng)

Giai đoạn trước solo thì vương quốc Alpha phụ trách bị đánh; Giai đoạn giữa sẽ có viện binh chạy đến, hai bên bắt đầu đánh cho có qua có lại; Giai đoạn cuối sẽ có càng nhiều viện binh hơn, bắt đầu khởi xướng phản công toàn diện ."

Thứ tự này lặp đi lặp lại đã mấy trăm năm qua, tất cả mọi người đã quen với nó rồi.

Nếu như không phải trong cuộc đại chiến đại lục lần trước nhân tộc đồng thời bị mười mấy chủng tộc vây công, phải chiến đấu trên phạm vi rộng, cường độ trợ giúp của các quốc gia không còn lớn như như ngày trước, vương quốc Alpha cũng sẽ không ném thành mất đất.

Trong chuyện này cũng có không ít Đại quý tộc cố ý ngăn cản, muốn kéo hai nước còn lại xuống nước, cùng nhau chia sẻ áp lực.

Nhiều phương diện và nhân tố cộng lại mới làm cho vương quốc Alpha bị thiệt lớn. Bây giờ có thêm hai nước xui xẻo bị kéo xuống san sẻ áp lực, về mặt chiến lược thì vương quốc Alpha càng có lợi hơn, hoàn toàn không cần phải sợ.

Cho dù có phải nổ ra thêm mấy cuộc chiến tranh, hao binh tổn tướng đều là những quý tộc trung hạ tầng. Đại quý tộc là cao tầng chân chính của vương quốc, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ ra sân chém giết, nhưng xác suất còn sống lại rất cao.

Chương 144 - Callis

Nước sông Lan Thương cuồn cuộn chảy xiết về phía trước, bọt nước tung tóe bắn lên mặt của Callis, dập tắt luôn nhiệt huyết trên người gã.

Khi trải qua khoảnh khắc cận kề cái chết thì mới biết là sinh mạng rất trân quý.

Callis vốn cho rằng mình là một tín đồ trung thành, vì tín ngưỡng mà có thể đối mặt với cái chết, sự thật chứng minh là gã ta không thể.

Nhiệm vụ đã thất bại, không chỉ không tìm được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, còn gây ra một chuyện cực kỳ phiền phức.

Chặn giết đặc sứ của Quốc vương, chuyện này rất lớn. Bây giờ không riêng gì vương quốc Alpha muốn mạng của gã, ngay cả Giáo Đình cũng cho phép gã còn sống.

Đến bây giờ thì Callis vẫn không rõ là mình bị lộ như thế nào. Rõ ràng là mình đã rất cẩn thận rồi, giết người xong còn hủy diệt tất cả manh mối, sau đó lập tức mang người chạy trốn.

Vì che dấu thân phận, ngay Phi Long tọa kỵ đều bị bỏ lại ở bên ngoài mấy chục dặm, ngay cả chứng cứ chứng minh gã không có mặt ở hiện trường cũng đã được chuẩn bị xong. Theo lý mà nói, vương quốc Alpha không nên nghi ngờ bọn hắn mới đúng.

Ngay cả việc cứu chữa thương binh cũng đều được tiến hành trong một tiểu trấn nằm cách hai trăm dặm ở xứ khác. Chỗ đó xa như vậy, còn là cứ điểm bí mật mà Giáo Đình che giấu, tính an toàn rất cao rồi.

Dưới tình huống bình thường, cho dù vương quốc Alpha có phát hiện ra cái gì, đợi bọn họ tìm tới thì đoàn người của mình đã sớm rời đi rồi.

Tiếc là gã chỉ vừa mới đặt chân tới thì ngày kế tiếp đã có một đội quân do quý tộc liên minh lại giết tới, ngay cả cơ hội mở miệng giải thích cũng không cho. Rất nhiều binh sĩ còn chưa kịp ngồi lên Phi Long thì đã bị giết chết.

Những kẻ ở lại trên mặt đất đều bị chết thảm, lên trời cũng không trốn được. Mặc dù vương quốc Alpha không có Phi Long kỵ binh, nhưng không có nghĩa là bọn họ không làm gì được.

Mấy nhà đại quý tộc góp ma thú phi hành, cộng thêm Kỵ binh Griffin của vương quốc hợp thành thành một đội, tiến hành truy sát bọn hắn.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Phi Long kỵ binh vào vương quốc Alpha làm nhiệm vụ lập tức bị tiêu diệt toàn bộ.

Callis có thể may mắn trốn thoát một kiếp là nhờ vào nước sông Lan Thương cuồn cuộn này. Phi Long chết trận, gã ta rơi xuống sông, xuôi theo dòng nước mới có thể thoát khỏi truy binh tầng tầng lớp lớp.

Một đường xuôi dòng trôi đến tận bây giờ, Callis mới từ trong hôn mê tỉnh lại. Sau khi tỉnh táo, phát hiện đã liên tiếp làm ra mấy chuyện ngu xuẩn mà mình vẫn cho là thông minh.

Chỉ có kẻ yếu mới cần chứng cứ. Đối với đại nhân vật mà nói, chỉ cần bọn họ nhận định là do ngươi làm, có chứng cớ hay không cũng không quan trọng.

Bá tước Vlado tới tỉnh Đông Nam để giải quyết chuyện về Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, nửa đường lại xảy ra ngoài ý muốn, Giáo Đình chính là người hiềm nghi lớn nhất.

Từ lúc bắt đầu thì người ta nhận định là do bọn hắn làm, mang theo quan điểm này để tìm kiếm dấu vết để lại, chứng cứ điều tra ra đương nhiên cũng chỉ về phía Giáo Đình.

Dù là Phi Long đã được bỏ lại ở ngoài mấy chục dặm, cho dù là gã đã bố trí chứng cứ chứng minh mình không ở hiện trường, toàn bộ những thứ này đều có thể bị hiểu thành chứng cứ ngược lại.

Cho dù có ẩn núp lén lút cỡ nào thì nơi này chung quy cũng là địa bàn của người khác, không chừng ngay cả cứ điểm mà gã tự nhận là bí ẩn kia cũng đã sớm bại lộ trong tầm mắt của người ta.

Chuyện đã phát triển đến bước này thì cũng không cần tiếp tục truy tìm nguyên nhân nữa, đã không có ý nghĩa gì.

Cũng không thể trở về Giáo Đình được nữa, xảy ra chuyện lớn như vậy, phải có người đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Càng không thể ở lại vương quốc Alpha, giết đặc sứ của Quốc vương, bây giờ có rất nhiều quý tộc đang muốn lấy đầu gã đi tranh công.

"Callis, đã lâu không gặp! Không ngờ lần gặp mặt này ngươi lại chật vật như vậy."

Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến, dọa cho Callis nhảy một cái. Trực giác nói cho gã biết gã quen biết với người mang mặt nạ này, hơn nữa quan hệ còn rất tốt, nhưng lại không nhớ ra là ai.

"Ngươi là ai? Chúng ta quen biết khi nào? Tìm ta có mục đích gì?"

Liên tục hỏi ra ba câu hỏi, người đeo mặt nạ hơi chần chờ một chút, sau đó liền cất tiếng cười to.

"Callis, ngươi thật sự không nhớ ta sao? Năm đó ở trong trại huấn luyện, chính là ta dẫn ngươi vào cửa. Ba mươi năm trước, trong cái đêm gió táp mưa sa đó, trên một con đường lang thang..."

Không đợi người đeo mặt nạ nói hết lời, Callis liền vội vàng phủ định nói.

"Không có khả năng!"

"Ngươi không thể nào là y!"

"Y đã chết rồi! Đã chết trong cuộc chiến thanh lý dị đoan thay cho Thần Hi chi chủ vĩ đại!"

Ngữ khí rất nặng, phảng phất như "Y" chắc chắn đã chết trận rồi. Chỉ là sự bàng hoàng trên gương mặt đã bán rẻ ý tưởng chân thật trong lòng Callis.

Ba mươi năm trước, trong nhà gặp phải biến cố lớn, chỉ vừa 8 tuổi thì Callis đã bị ép lưu lạc đầu đường, trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai. Thẳng đến một đêm gió táp mưa sa, đói khổ lạnh lẽo, một Kỵ sĩ thần bí xuất hiện và thay đổi vận mệnh của gã.

Callis đi theo vị Kỵ sĩ thần bí kia, gia nhập trại huấn luyện Kỵ sĩ của Giáo Đình, từ đây cuộc đời của gã đã bước sang trang mới.

Chẳng qua quy củ trong Giáo Đình rất nghiêm ngặt, là một tên ma mới chuẩn Kỵ sĩ, Callis chẳng làm được gì.

Khi Callis có năng lực để nghe ngóng vị Kỵ sĩ thần bí đã thay đổi số mệnh cuộc đời gã thì lại được người ta nói là vị Kỵ sĩ thần bí kia đã chết trận.

Toàn bộ tin tức cụ thể đã bị phong tồn, dù là Callis đã trở thành đoàn trưởng của đoàn Phi Long kỵ binh thứ 2 thì cũng không có tư cách để đọc.

Chương 145 - Callis (2)

"Xem ra ngươi đã nhớ ra cái gì đó rồi, bất quá những chuyện xưa này đã không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng là sau này ngươi định làm gì?"

"Giáo Đình thì chắc chắn không thể về được nữa. Đám sâu mọt mục nát kia làm việc thì không được, nhưng năng lực đùn đẩy trách nhiệm lại là nhất lưu."

"Mặc dù nhiệm vụ lần này bị ngươi làm hỏng, nhưng người phải chịu trách nhiệm lại không tới lượt ngươi. Thật muốn truy đến cùng, thằng ngu đã ném Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ra ngoài mới là kẻ cầm đầu."

"Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, kỳ thực ngươi cũng có thể xem như một công thần, ít nhất là không để cho Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rơi vào tay của vương quốc Alpha."

"So với kết quả này, dù cho có một nhánh Phi Long kỵ binh bị diệt cũng không tính là gì. Cho dù bị bại lộ vết tích thì đó cũng chỉ làm cho quan hệ vốn đã không tốt của song phương trở nên tồi tệ hơn mà thôi, cũng từ dưới đài chuyển lên trên đài."

"Bất quá ngươi nhất định phải gánh cái trách nhiệm này. Ai bảo bọn hắn đời đời đều cắm rễ trong Giáo Đình, là chủ nhân chân chính của Giáo Đình, mà ngươi chỉ là một cây cỏ dại mọc ven đường thôi?"

"Trên thực tế, nếu như không vì cần có người bán mạng. Đám người kia hận không thể chiếm giữ toàn bộ chức vị bên trong Giáo Đình, để đời đời hưởng thụ các tín đồ cung phụng!"

Lời mà người mang mặt nạ nói giống như cây châm xuyên qua lồng ngực, làm cho Callis cảm thấy đau thấu tim.

Bởi vì những lời này toàn bộ đều là sự thật, thậm chí Giáo Đình còn hắc ám hơn như vậy gấp mười lần.

Nhân viên thần chức của Giáo Đình cả đời không cưới, nói là dâng hiến toàn bộ mọi thứ cho Thần Hi chi chủ, vậy mà lại phát triển Giáo Đình thành một thế lực được kế thừa đời này sang đời khác.

Callis có thể trở thành đoàn trưởng của binh đoàn kỵ binh thứ hai không phải vì được cấp trên coi trọng, mặc dù công huân của gã rất lớn, nhưng đây không phải nguyên nhân mà gã được cất nhắc, lý do thực sự là —— Cần phải có người làm những công việc nguy hiểm.

Cho nên Callis đã ngồi trên vị trí này được mười năm rồi, trong khoảng thời gian, gã đã vì Giáo Đình đánh đông dẹp bắc, lập được vô số công lao, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước nào.

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì các chức này đã đủ cho một tấm bia đỡ đạn rồi, nếu như muốn tiến thêm một bước thì nhất định phải là người một nhà.

"Bây giờ nói những chuyện này có ích lợi gì, mọi thứ về Giáo Đình đều đã không còn quan hệ gì với ta."

"Từ nay về sau, đối với Giáo Đình ta đã là một người chết."

"Bất kể có nói thế nào thì ta vẫn cảm ơn ân tình của các hạ. Nếu như lúc đó các hạ không nhặt ta về, có lẽ Callis đã chết trong đêm mưa ba mươi năm trước rồi."

"Có thể sống thêm ba mươi năm đã là đủ rồi, sau này có ra sao thì ta cũng sẽ chấp nhận."

"Bây giờ còn có vô số truy binh đang chờ ta, ân tình của các hạ, sợ là chỉ có thể nhớ trong lòng trước. Nếu như Callis may mắn thoát được kiếp nạn này, sau này sẽ nghĩ biện pháp hồi báo ân tình của các hạ."

Mặc dù ngoài miệng thì gã nói là nhận mệnh, nhưng trong lời nói lại thể hiện ra dục vọng cầu sinh nồng nặc. Chỉ là chuyện lần này quá lớn, đối mặt với sự truy sát của cả một vương quốc, muốn giữ mạng thật sự là quá khó khăn.

"Ha ha..."

"Callis à, ngươi không cần bi quan như vậy. Vương quốc Alpha chỉ muốn đuổi giết Callis là đoàn trưởng binh đoàn Phi Long kỵ binh thứ hai của Giáo Đình, mà không phải tất cả những người tên Callis."

"Đổi một cái thân phận khác đi, ngươi sẽ phát hiện ra sự khác biệt của thế giới này. Giống như đêm mưa trước kia vậy, nếu như ngươi không mở miệng cầu cứu, có lẽ chúng ta liền sẽ không gặp nhau!"

Những gì người đeo mặt nạ nói làm cho Callis giật nảy mình. Trải qua vô số năm ma luyện, gã đã sớm không còn là vị thiếu niên ngây thơ lúc trước nữa, cũng biết rất rõ là trên thế giới này không có vô duyên vô cớ yêu, cũng chẳng có vô duyên vô cớ hận.

Bất kể có nói thế nào thì gã cũng đã giết chết một vị Bá tước của vương quốc Alpha, trên mình mang theo một "tội danh" như vậy, dù có đi tới bất kỳ địa phương nào cũng không thể được đặc xá.

"Các hạ nói thẳng là được, muốn ta làm gì? Callis ta thật sự không cảm thấy mình có tư cách gì để cho vương quốc Alpha phải tha mạng cho ta."

Đây là sự thật, mặc dù Hoàng Kim Kỵ Sĩ rất hiếm có, nhưng đối với một vương quốc thì vẫn còn chưa đủ tư cách.

Lấy vương quốc Alpha làm thí dụ, mặt ngoài thì chỉ có chừng vài chục vị Hoàng Kim Kỵ Sĩ, bọn họ căn bản không cần vì có thêm một sức chiến đấu mà liều lĩnh mời chào một tên địch nhân như gã.

"Callis, tầm mắt của ngươi đã bị giới hạn bởi Giáo Đình, ngươi cần phải mở rộng tầm mắt của mình ra."

"Đối với đại nhân vật mà nói, chỉ cần lợi ích đủ lớn thì cừu hận căn bản chẳng là cái thá gì."

"Huống chi ngươi và bọn hắn cũng không có mối thù ghi lòng tạc dạ nào, sổ sách này chủ yếu vẫn là tính lên đầu của Giáo Đình."

"Bề ngoài thì tên đặc sứ Quốc vương vừa chết kia trông rất lợi hợi, nhưng cũng không phải là đại nhân vật gì, vinh quang của người này đều đến từ Caesar đệ tam. Nhưng bây giờ ông ta chết rồi, người chết là không có giá trị."

"Hàng động hiện giờ chẳng qua chỉ là vì giành lại mặt mũi của bọn hắn, chỉ cần ngươi làm ra những chuyện có lợi cho bọn hắn, như vậy bọn hắn hoàn toàn có thể gác chuyện lúc trước."

"Ít nhất là trước khi ngươi mất đi giá trị lợi dụng thì bọn hắn sẽ không so đo với ngươi."

"Đến đây đi, đeo lên chiếc mặt nạ này rồi nói lời chào với thân phận của quá khứ. Sau này, quãng đời còn lại của chúng ta chỉ chiến đấu vì Thần Hi chi chủ, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản chủ ta chiếu rọi vinh quang khắp thế giới này!"

Chương 146 - Gian Thương

Nghe xong những lời mê hoặc nhân tâm của người đeo mặt nạ, trên mặt Callis tràn đầy vẻ ngơ ngác, trong đầu không ngừng hỏi bản thân.

Chiến đấu vì Thần Hi chi chủ không phải là khẩu hiệu của riêng Giáo Đình sao. Mặc dù những thế lực khác thỉnh thoảng cũng sẽ hô một tiếng, nhưng đó chỉ dùng để điều động bầu không khí, không có người nào cho rằng bọn hắn đang nói thật lòng.

Nhưng người đeo mặt nạ thần bí ở trước mặt này lại rất nghiêm túc. Sự tán đồng xuất phát từ nơi sâu thẳm trong linh hồn này, Callis chỉ từng nhìn thấy trên người của một số ít tu sĩ khổ tu.

Một Kỵ sĩ có tín ngưỡng kiên định như vậy lại xuất hiện ở đây với loại phương thức này, hơn nữa còn mang theo nỗi oán hận nồng nặc với Giáo Đình, Callis đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không hiểu thế giới này.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng sự cầu sinh trong lòng vẫn thôi thúc gã nhận lấy chiếc mặt nạ này.

Không có ma pháp chập chờn gì, nó chỉ là một chiếc mặt nạ bình thường.

Dưới ánh mắt nóng nhiệt của người đeo mặt nạ, Callis không hề chần chừ mà mang cái mặt nạ này lên mặt, nhưng trong lòng gã lại có nhiều nỗi nghi hoặc hơn. ...

Mưa gió ở ngoại giới không hề lan đến quận Wright. Cuộc sống của mọi người vẫn như vậy, nên thiếu lương thực thì thiếu lương thực, nên kiện cáo thì kiện cáo, nên xem náo nhiệt thì cứ tiếp tục xem.

Có lẽ là vì trong tay không có lương thực nên thiếu đi cảm giác an toàn, hoặc có lẽ là vì không muốn nuôi người dùm cho đối thủ cạnh tranh, sau khi đạt tới hiệp nghị, Nam tước Kettler lập tức sai người tới thúc giục giao dịch.

Xét thấy thế cục ở quận Wright rất phức tạp, vô luận là Hudson, hay là Kettler đều không muốn làm chim đầu đàn, cho nên cuộc giao dịch này trở nên vô cùng quỷ dị.

Phong Diệp lĩnh không ngừng có dân trong thuộc địa đi lạc, chuyện này làm cho Nam tước Kettler tức giận đến mức chửi mắng hằng ngày, thậm chí còn tổ chức đội tuần tra hộ tống, không đúng, là thủ hộ.

Mà Sơn Địa Lĩnh thì lại đột nhiên xuất hiện nạn chuột, vô số con chuột bự lũ lượt kéo tới, thôn phệ rất nhiều lương thực, chuyện này làm cho Nam tước Hudson tức giận đến mức cưỡi Đại Địa Chi Hùng giết vào trong núi rừng.

Loại tình huống quỷ dị này một mực kéo dài đến khi nhân khẩu của Phong Diệp lĩnh giảm đi phân nửa thì hai lãnh địa này mới thái bình lại.

Chân tướng không quan trọng, dù sao hai vị lãnh chúa giải thích với người ngoài như vậy đấy. Không hề có cuộc giao dịch nào ở đây cả, trừ phi có thể tìm được chứng cứ, nếu không mà đi ăn nói lung tung là phải trả giá rất lớn.

Về phần số lượng thực mà Phong Diệp lĩnh có được, đó là do một gã gian thương có danh hiệu là chuột lén lút chở tới đây, bị Nam tước Kettler bỏ nhiều tiền ra mua được.

Mà nhân khẩu của Sơn Địa Lĩnh tăng lên là vì được tất cả chi mach của gia tộc Koslow tiếp viện. Gia tộc nhiều người chính là tốt như vậy đó, một nhà góp một hai trăm người, rất nhanh liền góp đủ một đội hơn ba ngàn người.

Vừa mới hoàn thành giao dịch, trong lúc Hudson đang chơi trò lừa mình dối người để tránh hiềm nghi thì Nam tước Kettler lại đến Sơn Địa lĩnh tham quan.

Lần trước bị hố một đao còn ngại không đủ, lần này lại còn chủ động đưa tới cửa, Nam tước Kettler cảm thấy nội tâm mình đã sụp đổ.

Nhưng lại không có cách nào khác, mùa vụ trồng trọt sắp đến rồi, nhưng trong lãnh địa của y không chỉ khan hiếm gia súc, mà ngay cả nông cụ cũng ít đến đáng thương.

Trơ mắt nhìn hàng xóm đối diện nhanh chóng cày ruộng, mà tốc độ trồng trọt của lãnh địa nhà mình lại chậm chạp giống như ốc sên, Nam tước Kettler triệt để đứng ngồi không yên.

Đều là do chiến tranh gây họa, gia súc của những lãnh chúa trước cơ bản đã chui hết vào bụng quân phản loạn rồi. Những nông cụ, bằng sắt ít ỏi kia cũng không thể thoát khỏi độc thủ của phản quân, sớm đã bị lấy đi dung luyện thành binh khí.

Nếu như lên chiến trường tìm kiếm thì không chừng còn có thể tìm được những mảnh vụn hư hại của số binh khí này. Chỉ bất quá dù có tìm được cũng không có tác dụng gì, dưới sự ăn mòn của rỉ sét, những mảnh vụn này đã biến thành phế phẩm.

Sau khi trải qua nỗi khổ thiếu lương, Nam tước Kettler không muốn lại phải chịu thêm lần thứ hai. Vấn đề gia súc sẽ không thể nào giải quyết trong một sớm một chiều được, nhưng nông cụ thì lại rất dễ bù đắp.

Vì năm sau không đói bụng, Nam tước Kettler không ngừng do dự, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí ghé nhà hàng xóm ngồi chơi.

Người tới là khách, từ trước tới nay, đối với Hudson thì khách hàng đều là thượng đế. Không phải sao, vừa vào cửa đã được dâng trà và điểm tâm, so với lần trước thì thái độ phục vụ lần này tốt hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là tâm tư của Nam tước Kettler căn bản không nằm ở những chi tiết này, có thể nói là uổng phí công phu.

"Nam tước Hudson tôn kính, lần này mạo muội quấy rầy chủ yếu là vì muốn mua của ngài một số nông cụ."

Qua lại đã mấy lần, biết được tính tình trực sảng của Hudson, Nam tước Kettler cũng không hề vòng vo, nói thẳng mục đích của mình.

Không giống với tình huống nhất định phải bị làm thịt như lần trước, tình huống lần này hơi tốt hơn một chút. Nếu như y cam lòng đem binh khí đi dung luyện thành nông cụ thì cũng có thể không cần tới đây mua sắm.

Đáng tiếc là, với một người xuất thân phương bắc như Nam tước Kettler, trong cuộc sống của y không hề có khái niệm "tan binh tạo cày".

Mặc dù trong kho hàng của Kettler vẫn còn có rất nhiều binh khí tạm thời không dùng được, cho dù biết rõ là lúc này chạy tới có thể bị bạn hàng xóm chặt chém, nhưng y vẫn tới.

"Không thành vấn đề, nông cụ ở trong kho hàng phía sau, các hạ có thể tùy ý lựa chọn."

"Chỉ là gần đây vật giá leo thang, chi phí sản xuất nông cụ cũng tăng lên, cho nên giá cả sẽ đắt hơn ngày trước một chút."

"Bất quá các hạ có thể yên tâm, là nhà cung cấp nông cụ lớn nhất của tỉnh Đông Nam này, giá cả ở chỗ của ta tuyệt đối là rẻ nhất."

"Đương nhiên, Sơn Địa lĩnh chỉ bán sỉ, không bán lẻ. Tất cả hàng hóa đều phải mua với số lượng ít nhất là hai trăm cái trở lên mới bán, kim ngạch giao dịch thấp nhất mỗi lần không được thấp hơn năm trăm kim tệ." Hudson nhiệt tình giới thiệu nói.

Chương 147 - Gian Thương (2)

Đương nhiên điều kiện hạn chế phía sau cũng chỉ là tạm thời thêm. Hắn đặt ngưỡng cửa cao như vậy cũng không hoàn toàn là vì hố người khác, chủ yếu là cân nhắc đến phí ra sân của Hudson lão gia.

Lấy tên tuổi "Thần cung kỵ sĩ" của Hudson lão gia, cho dù là ra ngoài làm lính đánh thuê thì ít nhất cũng phải hai trăm kim tệ trở lên, hơn nữa giết địch còn phải cho tiền thưởng, dù là đi ăn cướp cũng phải được chia phần.

Giá cả chắc là gấp hai mươi lần Kỵ sĩ bình thường, đây đã là tiêu chuẩn thấp nhất. Nếu như Hudson thật sự chịu tiếp đơn, cho dù có chào giá năm trăm kim tệ thì cũng sẽ có một đám người cướp lấy mời hắn.

Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ bằng một vị Thần tiễn thủ như hắn có thể phá vỡ áo giáp, có thể ngược sát kỵ binh mặc giáp, có đủ lực uy hiếp đối với đám người phương bắc kia.

Có lẽ sẽ không ngăn được Kỵ binh xung kích với quy mô lớn, nhưng đối mặt với ba mươi, năm mươi Kỵ binh hạng nặng thì không thành vấn, còn không đợi đối phương xông tới thì nhân số đã thiếu đi một nửa rồi.

Không được bao lâu liền có thể diệt sạch đối thủ trên chiến trường.

Chẳng qua cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao này không phải là thứ mà một người yêu chuộng hòa bình như Hudson mong muốn. Cho dù bên ngoài ra giá cao hơn thì Hudson lão gia vẫn không hề bị lay động.

Mặc dù hắn có thể không đi ra tiếp đơn, nhưng phí ra sân thì lại không hề giảm bớt. Nếu như mình đã đích thân ra trận tiếp đãi khách hàng thì đương nhiên phải tính luôn khoản phí ra sân này vào trong chi phí tiêu thụ.

Dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất là mỗi lần ra sân hai trăm kim tệ để tính, nếu như đơn hàng đầu tiên không thể kiếm được hai, ba trăm kim tệ thì thật sự là mua bán lỗ vốn.

Trong thời buổi vật giá leo thang, tăng giá trong tình huống hiện giờ thì không thích hợp, Hudson chỉ đành chơi chiêu mua xôi kèm lạc, thông qua việc nâng cao kim ngạch hợp đồng để lấy được lợi ích cao hơn.

Nam tước Kettler im lặng xoa trán, y xác định người ở trước mắt này chính là một tên gian thương chứ không phải một vị quý tộc.

Nếu như có thể, y thật sự rất muốn quay đầu rời đi, không ở lại đây cho tên gian thương này bóc lột.

Đáng tiếc là bây giờ chỉ có một người bán, cho dù y có thể mua được nông cụ rải rác ở bên ngoài thì khả năng cao cũng đều từ nơi này bán ra, Kettler căn bản không có nhiều lựa chọn.

"Vậy thì làm phiền Nam tước Hudson dẫn đường!"

Đẩy ra của chính của nhà kho, giống như đã tiến vào một thế giới mới vậy. Các loại nông cụ muôn hình muôn vẻ được xếp chỉnh tề chất đầy cả căn nhà.

"Các hạ cứ việc yên tâm chọn lựa, nơi này chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Nếu như không hài lòng, phía sau còn có những nông cụ có kiểu dáng khác nữa." Hudson tùy ý nói.

Nhìn thì như đủ loại nông cụ, nhưng thực ra thì chủng loại cũng chẳng có bao nhiêu. Nguyên nhân chủ yếu mà xuất hiện nhiều loại như vậy là do chúng được sản xuất từ những thợ thủ công khác nhau.

Vì cung cấp cho khách hàng nhiều loại mẫu mã khác nhau, cho nên Hudson cũng không sản xuất theo một quy trình cụ thể. Dù sao cũng là hàng được chế tạo bằng thủ công, thống nhất quy trình cũng là một chuyện phiền phức.

Xuất phát từ việc định giá các loại hàng hóa khác nhau, cùng một loại hàng hoá nhưng lại do các thợ thủ công khác nhau tạo ra thì giá cả cũng sẽ bị chênh lệch một chút.

Đương nhiên là mức chênh lệch này sẽ không quá nhiều, không phải là do thủ đoạn marketing của Hudson không được, chủ yếu những là vì đây toàn là những thương phẩm bình thường, không thể nào định giá cao được.

Cảnh tượng lúng túng xuất hiện, khi nhìn thấy đủ loại nông cụ trước mặt, Nam tước Kettler hoàn toàn không biết nên chọn như thế nào.

Kêu y đi chọn vũ khí thì tuyệt đối không thành vấn đề, Kettler còn có thể đưa ra những lời nhận xét ở góc độ chuyên nghiệp nữa là khác . Thế nhưng kêu y đi chọn nông cụ thì thật sự là đang làm khó người ta, từ trước tới giờ, nông cụ không trong phạm vi kiến thức mà y biết.

Kettler nghĩ rằng nông cụ chỉ mấy loại mà thôi, trực tiếp mua là được, nhưng bây giờ thì Nam tước Kettler lại cảm thấy vô cùng xoắn xuýt .

Quay lại lãnh địa rồi mang lão nông tới đây lựa chọn?

Không được, đây chẳng phải là đang nói cho người khác biết Nam tước Kettler vĩ đại không bằng những nông nô đê tiện sao!

Nhìn những con số được đánh dấu phía trên nông cụ, Nam tước Kettler thở dài một hơi. Mặc dù không biết giá tiền này đã bị nâng lên bao nhiêu, nhưng từ đơn giá đến xem thì thực sự là không cao.

Lấy lưỡi cày làm ví dụ, rẻ nhất chỉ cần 3. 5 ngân tệ, loại đắt tiền nhất cũng chỉ có 8 ngân tệ. Nguyên nhân chủ yếu quyết định giá của lưỡi cày không phải là công nghệ tạo hình, mà là trọng lượng của nó.

Đương nhiên, trong này đều chỉ có những nông cụ loại nhỏ, loại lớn đủ cho tám người kéo thì không phải một vài ngân tệ là có thể mua được.

Hudson không chào hàng nông cụ loại lớn cho Nam tước Kettler là bởi vì trong lãnh địa của y không có đủ gia súc, toàn bộ đều nhờ sức người, nông cụ cỡ lớn căn bản không thể phát huy được tác dụng.

Nam tước Kettler thuận tay cầm lên một loại nông cụ, ước lượng một chút rồi cau mày nói: "Nam tước Hudson, phẩm chất của những loại nông cụ này thật sự là quá kém, trình độ sắc bén cũng không đủ. Không có loại nào được chế tạo bằng sắt thép loại tốt sao?"

Nghe được câu đùa không chuyên nghiệp này, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt. Lấy sắt thép loại tốt đi rèn nông cụ, vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được.

"Nếu như các hạ có thể chấp nhận cái giá gấp ba lần thì ta không ngại dùng loại sắt thượng đẳng để chế tạo nông cụ. Chỉ là làm vậy quá xa xỉ, nông cụ chung quy chỉ là nông cụ, phẩm chất yêu cầu không cần phải cao như binh khí."

"Những nông cụ này đã hoàn toàn đủ cho công việc canh tác thường ngày rồi. Nếu như nâng cao chất lượng thì đó không phải là nông cụ nữa, mà là binh khí."

Chương 148 - Gian Thương (3)

Khách hàng chính là Thần Hi chi chủ, theo lý mà nói, Hudson sẽ không cự tuyệt bất luận yêu cầu hợp lý nào của khách hàng, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đủ tiền đã.

Chỉ cần chịu bỏ thêm tiền, cho dù là nông cụ có phẩm chất giống như vũ khí thì Hudson cũng có thể giống sai thủ hạ chế tạo.

Về phần muốn thông qua việc mua sắm nông cụ trở về để dung luyện chế tạo binh khí, kiếm lời giá chênh lệch, thực sự là đang nằm mơ.

Không phải Hudson chém gió, một khi dung luyện những nông cụ này để chế tạo thành binh khí thì chất lượng tuyệt đối không phải là kém nữa, mà là rất rất kém.

Trừ phi chịu bỏ thêm tiền, nếu không thì không có cách nào san bằng phẩm chất chênh lệch giữa nông cụ và binh khí. Ở phương diện này, Hudson lão gia phi thường có nguyên tắc.

Nam tước Kettler không biết nên chọn như thế nào, dứt khoát liền mua mấy loại là y đã từng thấy qua. Mặc dù mua được nông cụ nhưng lại không đảm bảo hiệu năng, nhưng ít nhất có thể cam đoan là dùng được, không đến mức bị hố quá thảm

Từ đầu đến cuối, Hudson đều không lắm miệng, mặc cho Kettler tùy ý chọn lựa, hạn chế duy nhất chính là không thể trả giá.

Đương nhiên, đây chỉ là một vấn đề nhỏ, không có vị quý tộc lão gia cao cao tại thượng nào thích tính toán chi li những việc nhỏ nhặt này. Nhất là đối với những đơn hàng giá trị không cao, trong đầu còn chẳng có bảng giá cụ thể.

Không đến nửa tiếng đồng hồ, Nam tước Kettler đã lựa chọn xong hàng hoá, hiệu suất rất cao, có thể nói là lôi lệ phong hành.

Gặp khách hàng sảng khoái như vậy, Hudson cũng rất hài lòng. Làm ăn trên thế giới này đơn giản hơn kiếp trước rất nhiều, không chỉ chấp nhận hàng hóa chất lượng kém, ngay cả hậu mãi cũng chẳng thèm quan tâm.

Khách hàng chất lượng tốt như vậy làm cho Hudson đều không dám hố quá ác. Dù sao loại hình kinh doanh này luôn chú trọng đến việc tế thủy trường lưu, không thể chỉ mới một lần mà đào lên cả cây hẹ được.

"Tổng cộng là 401 kim tệ thêm 3 ngân tệ và 40 đồng tệ, số lẻ phía sau liền bỏ đi, chỉ cần 401 kim tệ là được."

Cách tiêu chuẩn đơn hàng thấp nhất còn thiếu 99 kim tệ nữa. Nếu không các hạ lại chọn thêm một chút vật dụng sinh hoạt hàng ngày đi, ví dụ như: Dao phay, nồi sắt, xẻng sắt..."

"Toàn bộ đều là những vật dụng có thể dùng trong sinh hoạt hàng ngày, ở đây cái gì cũng có. Đưa những thương phẩm này vào trong phòng bếp, nâng cao chất lượng cuộc sống cho các chiến sĩ."

Hudson ra sức chào hàng nói.

Hắn không nói nông nô, bởi vì hắn biết trong suy nghĩ của các quý tộc lão gia, nông nô đê tiện có thể sống sót đã là ban ân rồi, trong đầu của bọn họ căn bản không có suy nghĩ nâng cao chất lượng cuộc sống cho nông nô.

Mặc dù là không quan tâm đến nông nô, nhưng quý tộc lão gia lại rất xem trọng lính tinh nhuệ của mình.

Đều là những bề tôi có công, nếu như điều kiện cho phép, đương nhiên là muốn cải thiện một chút chất lượng cuộc sống cho hắn, nếu không thì ai đồng ý bán mạng chứ?

"Vậy thì làm phiền Nam tước Hudson!" Nam tước Kettler bình tĩnh nói.

Nhìn hai chiếc xe ngựa mà mình mang tới đều đã bị chất đầy hàng hóa, dưới đất còn có một đống nông cụ đang chờ được chất lên xe, chi phí cũng chỉ mới 401 kim tệ, Kettler lão gia lập tức liền không hoảng hốt .

Nông cụ cần thiết nhất đã mua rồi, như vậy số còn lại liền không thành vấn đề, dù sao Kettler cũng đã hạ quyết tâm là chỉ mua trong hạn ngạch thấp nhất.

Thấy không lông dê cho mình lột nữa, Hudson cũng lười tiếp tục lãng phí nước bọt, trực tiếp mang Nam tước Kettler vào trong kho đồ dùng nhà bếp để y chọn lựa.

Nói là chọn lựa nhưng thực tế cũng chỉ là làm dáng một chút mà thôi. Nam tước Kettler vội vàng góp cho đủ hạn ngạch tiêu phí thấp nhất rồi trực tiếp cáo từ rời đi.

Bộ dạng trông giống như nếu còn ở lại Sơn Địa lĩnh thêm một khắc thì phải gặp phải chuyện gì đó xui xẻo lắm vậy.

Bất quá khi nghĩ đến những chuyện mà y trải qua, Hudson liền tỏ vẻ hiểu rõ. Mỗi lần tới đây đều phải xuất huyết nhiều như vậy, Sơn Địa lĩnh thật sự là nơi chẳng lành đối với Nam tước Kettler.

Sau khi đưa tiễn Nam tước Kettler, Hudson phát hiện ra hình thức thương nghiệp của mình có vấn đề. Tất cả khách hàng mà hắn có đều là hàng xóm lân cận, khách hàng lớn ở bên ngoài thì chẳng có lấy nổi một người.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có mấy tên thương nhân chạy tới cửa, nhưng đều là chào hàng hàng hoá. Cũng không phải các thương nhân không nhìn thấy cơ hội buôn bán, mà do hàng hóa của Hudson thật sự là quá đặc thù.

Vũ khí trang bị là dễ bán nhất, tiếc là nếu không có thực lực thì lại không dám sờ vào miếng thịt này.

Nông cụ và các vật dụng sinh hoạt thường ngày như nồi chén chậu mặc dù nguy hiểm không lớn, nhưng các quý tộc lãnh chúa đều quen với việc mua sắt về tự mình chế tạo.

So với thành phẩm thì việc tự mình gia công sẽ càng tiết kiệm chi phí hơn. Trừ phi Hudson có thể giảm giá bán trên diện rộng, để khi mua sắm thành phẩm còn có lợi hơn bọn hắn tự mình chế tạo.

Nhưng rõ ràng đây là chuyện không thể nào. Cho dù Hudson có muốn chơi phá giá thì cũng không được, ít nhất là phải hoàn thành trước công nghiệp hoá sản xuất trước đã.

Với chút xíu sản lượng này của lãnh địa thì căn bản không có khả năng chơi phá giá. Ưu thế duy nhất của hắn chính là nắm giữ mỏ sắt lớn nhất tỉnh Đông Nam, có thể ảnh hưởng đến giá sắt trên thị trường.

Bây giờ giá cả của những hàng hóa bằng sắt trên thị trường đang không ngừng dâng lên không vì đám quý tộc bản địa thao túng giá cả, mà còn có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì hắn đã ngừng bán sắt ra bên ngoài.

Cảnh tượng lúng túng liền xuất hiện.

Muốn tiêu thụ binh khí để thu lợi trong thời gian ngắn thì phải ỷ lại các quý tộc bản địa mở rộng nhu cầu quân bị.

Mà muốn mở rộng nông cụ và những vật dụng thường ngày thì khách hàng chủ yếu lại là quý tộc phương bắc. Là những kẻ ngoại lai, trong tay bọn họ không có đủ thợ rèn, chỉ có thể mua sắm với số lượng lớn từ bên ngoài.

Hai bên đều là khách hàng, ai cũng không thể đắc tội, đây không phải là đang ép hắn làm cỏ đầu tường sao?

Chương 149 - Tin Tức

Bất kể có nói thế nào thì vẫn phải kinh doanh. Chỉ có thu được đầy đủ tài nguyên thì Hudson mới có năng lực phát triển lãnh địa của mình.

Mặc dù trong cái nhìn của các quý tộc bản địa tỉnh Đông Nam thì sơn mạch Salam chỉ toàn là những đống đất nhỏ, nhưng trong mắt của Hudson thì nơi này vẫn còn có giá trị để phát triển.

Sau khi sản lượng lương thực đạt đến bảy thành như ngoại giới liền có thể nuôi sống được nông nô mà vẫn còn lại một khoản nhất định. Chỉ là so với khoản đầu tư khổng lồ trong việc khai hoang thì thời gian hoàn vốn thật sự là không nỡ nhìn thẳng.

Nếu như thay đổi ý nghĩ, phát triển ngành chăn nuôi thì cơ bản là sẽ không bị hạn chế.

Vấn đề duy nhất là tất cả mọi người đều đang chơi mô hình kinh tế tự cung tự cấp, căn bản không có một thị trường tiêu thụ cố định nào, những con dê con bò nuôi ra được thì cũng chỉ có thể tự mình dùng làm thức ăn.

Có lẽ thành phố lớn sẽ có nhu cầu tiêu phí, nhưng đó là địa bàn của các quý tộc khác, không tới phiên ngoại lai hộ nhúng tay.

Kinh tế nông nghiệp cá thể tự cung tự cấp không phù hợp để phát triển công thương nghiệp, còn kinh tế quý tộc tự cung tự cấp lại càng ức chế công thương nghiệp nghiêm trọng hơn.

Bất đắc dĩ, Hudson chỉ có thể căn cứ vào tình huống thực tế để thay đổi kế hoạch phát triển lãnh đại, cho tới bây giờ thì cũng chưa hoàn thành được một điểm chính rồi.

Chỉ có hai dòng phát triển chính có thể được xác định: Nghĩ biện pháp kiếm tiền; Nghĩ biện pháp tăng thêm nhân khẩu.

Khi đã có tiền và nhân khẩu rồi thì mới có thể phát triển lãnh địa một cách toàn diện. Kinh tế tăng lên thì mới có thực lực thôi động phát triển lực lượng quân sự.

Có thể nói, kế hoạch của Hudson hoàn toàn không hợp với thế giới chỉ có một đám quý tộc khởi nghiệp này.

Gần như tất cả đại quý tộc đều quật khởi từ trên chiến trường. Dựa vào việc đánh đông dẹp bắc cướp đoạt chiến lợi phẩm để phát triển thực lực của bản thân.

Mỗi một nhà đại quý tộc quật khởi đều sẽ kèm theo một vị "khí vận chi tử" được sinh ra. Phải may mắn lắm mới có thể hack được xô vàng đầu tiên rồi một đường thẳng tiến như vậy.

Hudson xoa trán một cái, hắn không cho rằng mình sẽ may mắn được như vậy, cho nên quả quyết từ bỏ đuổi theo bước chân của người xưa.

Thời đại không giống. Đại quý tộc đã lũng đoạn hoàn toàn tài nguyên, trừ phi có ngoại lực đánh vỡ thế cân bằng này, nếu không căn bản không có không gian cho người mới trưởng thành.

Cho dù là có mạnh như thế nào thì cũng vô dụng, hố đã được lấp đầy, bên trên căn bản đã không còn chỗ trống.

Hoặc là kéo một người xuống ngựa để thay vào đó; Hoặc là bị người ta đè xuống, chết không có chỗ chôn.

Hudson vứt đi những suy nghĩ lung ta lung tung trong đầu, bắp đầu an bài nhân thủ chất hàng lên xe.

Hắn nhất đi phải đi cọ nhiệt độ ở thành Dadir, nơi mà quý tộc của hai quận tề tụ. Sau khi xong vụ làm ăn này, lợi ích tuyệt đối cao hơn việc ở nhà làm ruộng tích lũy 3 năm trời. ...

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi thành phố Beda, nếp nhăn trên trán của Bá tước Pierce lại tăng lên một đường. Thế cục trên đại lục càng ngày càng phức tạp, khiến cho ông ta chỉ có thể sửa đổi kế hoạch.

Pierce vốn định dạy cho đám quý tộc phương bắc thừa cơ xuôi nam này một bài học, chặt đứt sống lưng của bọn hắn, sau đó từ từ đuổi hết đi.

Đáng tiếc là thế cục trên đại lục lại bất ngờ thay đổi, vương quốc chống đối với Giáo Đình, quốc nội hiện giờ nhất định phải duy trì sự ổn định.

Trong loại bối cảnh này, nếu như gây chuyện quá mức với đám quý tộc phương bắc xuôi nam thì chính là đang phá hủy sự đoàn kết trong nội bộ, rõ ràng là không phù hợp với hoàn cảnh đang cần sự ổn định của vương quốc.

"Xem ra chỉ có thể dàn xếp ổn thỏa chuyện này rồi! Chỉ là không biết đám cáo già phương bắc kia đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ thật sự trông mong vào mấy tên tiểu tốt này có thể nhấc lên bọt nước gì hay sao?"

Tổng đốc Pierce lẩm bẩm.

Từ đầu đến cuối ông ta đều chẳng hề xem mấy vụ náo loạn mà đám con cháu phương bắc gây ra là chuyện gì to tát cả. Đối với những người có quyền nói chuyện trong vương quốc giống như Bá tước Pierce, kẻ có tư cách đánh cờ chung với họ chỉ có những thế lực lớn ngang hàng mà thôi.

Tốc độ truyền tin trong thế giới ma pháp nói nhanh thì cũng nhanh, nói chậm thì cũng chậm, thứ thực sự ảnh hưởng đến tốc độ truyền bá tin tức chính là ý nghĩ của những đại nhân vật giống như ông ta.

Nếu như muốn nhanh, chỉ cần ở trong ngày là vương đô đã nhận được tin tức những chuyện xảy ra ở tỉnh Đông Nam rồi. Nhưng nếu như các đại nhân vật muốn chậm, mặc cho người mang tin tức tùy ý bôn ba trên đường, kéo dài mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, đây chỉ mới vỏn vẹn là truyền tin tức, không bao gồm thời gian nghĩ biện pháp ứng phó.

Nhiều khi tin tức truyền chậm cũng không phải là do tốc độ, mà là vì đại nhân vật cần truyền tin chậm lại để cho họ có thời gian để suy nghĩ đối sách.

Lần này cũng không ngoại lệ, Bá tước Pierce đã sớm nhận được tin tức là Giáo Đình chặn giết đặc sứ của Quốc vương, từ đó làm cho quan hệ giữa vương quốc và Giáo Đình trở nên căng thẳng hơn.

Nhưng mà bởi vì ông ta còn chưa nghĩ xong cách để ứng phó với biến cố này, cho nên hiện giờ tin tức này còn đang trên đường chạy tới, đám quý tộc tỉnh Đông Nam vẫn chưa thu được một chút tiếng gió nào.

Lúc mà ông ta có quyết định thì khi đó tin tức này mới có thể đến được tỉnh Đông Nam.

Nếu như kéo thời gian quá dài, tin tức ngầm có thể sẽ đến trước. Dù sao những quý tộc khác cũng không phải ăn chay.

Mặc dù vẫn chưa nắm giữ được con đường truyền tin nhanh chóng, nhưng những con em quý tộc ở bên ngoài của ngươi ta cũng sẽ chủ động nghe ngóng tin tức.

Chương 150 - Thành Dadir Hỗn Loạn

Tin tức bình thường thì không nói làm gì, những tin tức có ảnh hưởng khá lớn thì mọi người sẽ nghĩ biện pháp truyền tin tức này cho gia tộc.

Chẳng qua bởi vì tin tức này bắt nguồn từ "nghe ngóng", tỷ lệ chính xác của tin tức này là bao nhiêu thì phải xem nhân phẩm.

Hơn nữa những người có năng lực truyền tin đa phần đều là các quý tộc có một chút của cải. Còn những tiểu quý tộc ở tầng dưới chót, cho dù có nhận được tin tức thì cũng rất khó kịp thời truyền về cho gia tộc.

"Đát, đát, đát..."

Tiếng xe ngựa chạy lộc cộc vang lên không ngừng, thành Dadir ở ngoài trăm dặm đã trở nên phi thường náo nhiệt.

Trong nội bộ quý tộc cũng có đẳng cấp sâm nghiêm, mặc dù là đã ước định thời gian trước, nhưng mọi người vẫn rất tự giác đến sớm.

Vào thời điểm như vậy, ngay cả đám quý tộc phương bắc có quan hệ không tốt với phủ tổng đốc thì cũng phải tới trước, làm dáng thành thành thật thật chờ đợi.

Náo nhiệt không phải là phồn hoa, mặc dù Nam tước Sith đã rất cố gắng, nhưng thành Dadir vẫn còn là một tòa phế tích như trước.

Muốn sửa chữa lại, không có một, hai năm thời gian thì sẽ rất khó có hiệu quả.

Vì là chủ nhà, thời gian gần đây của Nam tước Sith chỉ có thể dùng một chữ để hình dung —— "khổ".

Một đoàn quý tộc tràn vào cũng giống như là một đống lớn phiền phức chạy tới cửa.

Trong lãnh địa vốn đang thiếu lương thực lại phải chiêu đãi nhiều người như vậy làm cho lãnh địa vốn không giàu có của gã trở nên càng nghèo hơn.

Chuyện này làm cho Sith hoài nghi là vì nhắm vào gã nên Tổng đốc Pierce mới đặt địa điểm hòa giải là ở thành Dadir này.

Ở trước mặt hoàn cảnh, thể diện đã không còn quan trọng nữa. Vì tiết kiệm chi tiêu, nam tước Sith còn hủy bỏ luôn cả tiệc chào mừng.

Bình thường cũng chỉ cung cấp trụ sở tạm thời, nước, củi và một chút đồ dùng hàng ngày đơn giản, ngay cả thức ăn cũng không có.

Đây không phải là vấn đề hẹp hòi hay không, mà là trong nhà lãnh chúa không có dư lương thực. Ít nhất là gã ta thật sự không có bao nhiêu thức ăn xứng với thân phận quý tộc.

Mất mặt thì mất mặt đi, dù sao ngoài lúc đầu khó chịu thì sau này sẽ chậm rãi trôi qua.

Chuyện làm cho Sith nhức đầu hơn là đám quý tộc này chẳng có mấy kẻ là an phận cả, không phải là đang kiếm chuyện thì chính là đang ở trên đường đi kiếm chuyện.

Đánh nhau ẩu đả cũng chỉ là những thao tác cơ bản nhất. Chỉ cần hơi không chú ý liền có người đòi sống mái với nhau ở đầu đường.

Không giống tình huống trận doanh rõ ràng trước đó, Sith chỉ cần cân nhắc đến lợi ích của quý tộc phương bắc là được. Bây giờ gã là chủ nhà, nên phải có trách nhiệm duy trì trật tự.

Binh sĩ bình thường thương vong không quan trọng, vạn nhất có một vị quý tộc nào đó bị đánh te tua hoặc là chết thẳng cẳng thì gã phải gánh luôn trách nhiệm này.

Vì duy trì trật tự, Sith không chỉ phái hết toàn bộ thủ hạ dưới trướng của mình đi, thậm chí còn đích thân ra ngoài đường phố tuần tra.

Tiếc là chẳng có tác dụng gì, đám quý tộc phương bắc thì còn chiu nể mặt một vị lão đại trên danh nghĩa như gã, nhưng đám quý tộc bản địa thì chẳng thèm ngó ngàng tới.

Từ trước tới giờ, gây sự đều không phải là chuyện của một phe. Chỉ cần có người gây sự, vậy thì một phe khác chỉ có thể bị động tham dự.

Nếu như chạy tới khuyên can ngay lúc bọn hắn đang đánh hăng say thì ngay cả người khuyên can cũng sẽ bị đánh. Vì khuyên can, thủ hạ của Nam tước Sith đều là tinh thần phấn chấn đi ra ngoài, sưng mặt sưng mũi trở về.

Thậm chí còn có mấy tên xui xẻo bị ngộ sát trong quá trình khuyên can, trực tiếp chết thẳng cẳng.

Kết quả không có gì dễ nói, chính là cãi cọ. Dám chơi đến mức độ này thì cũng chỉ có quý tộc, trong đầu của binh lính bình thường đều có khái niệm giết người thì đền mạng, biết được trong những tình huống như thế này thì không thể hạ tử thủ.

Không còn cách nào khác, gặp phải loại chuyện xui xẻo này, Nam tước Sith chỉ có thể tự nhận mình đen. Gây họa thì chỉ cần phụ trách đền tiền, muốn đối phương đền mạng thì chỉ có thể chạy tới hội nghị quý tộc khiếu nại.

Không cần nghĩ cũng biết, chuyện này nên dừng lại ở đây thôi. Về mặt bản chất thì hội nghị quý tộc được lập ra để bảo vệ lợi ích của quý tộc, kết quả xử lý nghiêng về bên nào thì không cần nói cũng biết.

Thật sự tức giận thì cũng chỉ có thể để sau này tìm cơ hội chụp bao bố đánh cho đối phương một trận.

Bây giờ Nam tước Sith chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là hy vọng Bá tước Pierce có thể tới nhanh một chút, nếu không thì gã ta thật sự không chịu được nữa.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn này, không chỉ có một mình Sith là bị thương nặng, ngay cả một "người làm ăn" như Hudson cũng rất tức giận.

Vốn dĩ hắn chỉ là một vị quần chúng đang vui vẻ xem náo nhiệt, lặng lẽ nhìn các phương biểu diễn, bản thể to hơn 3m của Đại Địa Chi Hùng cũng đủ để làm cho những tên đang lên cơn phải tỉnh táo lại.

Dù sao cũng là cuộc ẩu đả giữa các quý tộc, mọi người cũng sẽ thu liễm một hai, hạ thủ biết nặng nhẹ. nhưng Ma thú thì lại rất khó nói.

Lấy thể trạng hiện giờ của Đại Địa Chi Hùng, không phải là người chuyên nghiên cứu Ma thú thì sẽ không biết giai đoạn phát triển cụ thể của nó.

Vạn nhất bị nó vả phát chết luôn thì thật sự là rất oan uổng.

Dựa vào hùng uy, Hudson đi đường đều là thuận buồm xuôi gió.

Tiếc rằng chuyện ngoài ý muốn đều tới một cách đột nhiên như vậy, còn chưa xem xong náo nhiệt thì bản thân hắn lại trở thành tiêu điểm.

Hắn đang bày một gian hàng trên đường phố thì lại vô cùng bất hạnh bị cuốn vào cuộc xung đột của hai đám người.

Nếu như chỉ là sạp hàng bị đập thì cũng không tính là gì, quan trọng nhất là một thằng khốn nạn nào đó đang đánh hăng máu thì thuận tay cầm lên một cây búa lớn rồi phang bể đầu của đối thủ.

Chương 151 - Thành Dadir Hỗn Loạn (2)

Nhìn thấy tên xui xẻo kia đang nằm trong vũng máu, những người có mặt hiện trường đều sợ ngây người. Nhất là hai phe giao chiến, lập tức bị cảnh tượng này khiến cho không biết phải làm sao.

Tên thanh niên quý tộc xuất thủ cũng mặt xám như tro, tay cầm búa sắt, thần sắc kinh hoàng không biết phải làm thế nào cho phải. Đánh nhau ẩu đả là chuyện nhỏ, nhưng đánh chết một vị quý tộc thì chính là đã gây ra đại họa chọc thủng trời.

Thấy ánh mắt của mọi người đều đang tập trung vào tên quý tộc xui xẻo nằm trong vũng máu, trong đầu Hudson lập tức xuất hiện suy nghĩ bỏ lại sạp hàng để chạy trốn.

Dù sao chuyện này cũng không phải do hắn gây ra, người cũng không phải là do hắn phang. Chỉ là một cây bừa sắt là thứ cần được thoát ly khỏi hiện trường, chỉ cần không thừa nhận là sẽ không liên quan gì đến hắn.

"Đều thất thần làm gì, còn không mau mau đi mời Mục sư tới đi!" Hudson lập tức khiển trách đám người này.

Lý trí nói cho hắn biết không thể bỏ chạy, nếu như lúc này mà chuồn đi, cho dù hắn không phải hung thủ thì cũng là hung thủ.

Trong thế giới của quý tộc không cần chứng cứ, chỉ chú trọng danh tiếng. Có một danh tiếng tốt, dù có ở nơi nào thì cũng sẽ được hoan nghênh.

Rất nhiều người ở đây đều đã thấy được, chạy trốn thì sẽ bị những người ở đây chụp cái bô lên người!

Người có chết hay chưa còn chưa biết mà đã vội vã chạy trốn, chẳng phải là nói cho người khác biết rằng hắn có liên quan đến chuyện này sao.

Nếu vậy thì thà rằng ở lại ứng phó chuyện này. Là chủ nhân của cây búa sắt đó, bị liên lụy vào thì đúng là sẽ có một chút phiền phức, nhưng cũng chỉ là phiền phức mà thôi.

Mời mục sư chỉ là đang nhắc nhở đám người này. Bất quá đây đúng là một câu nói nhảm, giờ này các Mục sư lão gia cũng sẽ không ở đây, chiến loạn chỉ vừa mới lắng xuống, mới bắt đầu xây dựng lại lãnh địa, chạy tới đây để cạp đất mà ăn hay gì.

Dựa theo lệ cũ, chỉ có những lãnh địa có cơ sở kinh tế nhất định, hơn nữa còn phải trùng tu xong giáo đường thì mới có Mục sư thường trú.

Cấp bậc cụ thể của mục sư là gì thì phải xem thủ đoạn của các lãnh chúa lão gia. Bình thường mà nói, lãnh địa càng giàu thì sẽ càng được các Mục sư hoan nghênh.

Bởi vì chiến tranh nên trong phạm vi hơn 10 dặm ở xung quanh thành Dadir đều không hề có dấu vết của một vị Mục sư nào, chờ khi mới được Mục sư tới đây thì chắc là thi thể đã lạnh thấu rồi.

Cấp cứu, suy nghĩ này vừa lóe lên thì lập tức bị hắn bỏ qua. Một vài loại vết thương có thể băng bó liền đơn giản, nhưng đầu bị đánh bể giống như tên này thì thật là khó làm.

Nếu như cứu được thì tất cả mọi người đều vui vẻ, còn có thể thu được rất nhiều ân tình; Nhưng nếu như trong quá trình cứu chữa mà người này chết thẳng cẳng thì toang.

Ân tình không có, không chừng còn có thể bị người ta hoài nghi là mình đang có ý định mưu sát, nhân tính là thứ khó dò nhất.

Là một người chỉ biết võ mồm, Hudson quả quyết lựa chọn dùng miệng cứu người.

"Cái tên cầm cây búa lớn kia, còn không mau bỏ vũ khí xuống để cứu chữa thương binh. Lỡ đâu tên tiểu tử đang nằm trên mặt đất mà chết thì ngươi liền xong đời."

Ai gây họa thì kẻ đó chịu trách nhiệm. Căn cứ vào nguyên tắc không hố người khác, Hudson quyết định giao lại nhiệm vụ cứu chữa người bị thương cho kẻ đang gây ra chuyện này.

"Hả, ta à?"

"Nhưng mà ta không biết cứu người nha!"

Trong lúc nói chuyện, tên thanh niên quý tộc đang bị đám người vây ở chính giữa đã sắp sửa bật khóc rồi.

Cũng may là thủ hạ của tên này cũng rất được việc, vào thời khắc mấu chốt liền có một binh sĩ trung niên mặc quần áo cũ nát bước ra.

Tên thanh niên quý tộc cũng không phải là quá ngu, từ trong nỗi sợ hãi phản ứng lại liền lập tức xé áo của mình ra làm băng gạc để băng bó vết thương.

Cố ý giết người và sơ ý giết người là hai khái niệm. Cái trước có khả năng cao là phải đền mạng, cái sau thì cần bồi thường cho đối phương một chút thiệt hại, sau đó liền sẽ được cử đến phương bắc trấn thủ biên cương.

Mặc dù cuộc sống sung quân nơi biên cương rất cực khổ, rất nguy hiểm, nhưng so với việc trực tiếp gặp mặt Thần Hi chi chủ thì đi phương bắc vẫn thoải mái hơn một chút.

Chỉ cần không gặp cảnh thú nhân xâm lấn với quy mô lớn thì tỉ lệ chết trận hàng năm của những quý tộc trấn thủ biên cương đều sẽ không vượt qua 5%. Trong số 5% tử vong này, có hơn một nửa người đều chết trong quá trình đi bắt nô lệ.

"Nam tước Sith tới rồi!"

Không biết là ai hô to một tiếng, đám người liền ăn ý nhường ra một con đường.

Người có trách nhiệm +1, Hudson càng thêm an tâm. Có thêm một kẻ xui xẻo thì mình cũng không tính là quá cô đơn.

"Các ngươi có thể nói cho ta biết là nơi này đã xảy ra chuyện gì không?"

Nam tước Sith sứt đầu mẻ trán bất đắc dĩ hỏi.

Gã ta đã giải quyết không ít cảnh tượng tương tự, nhưng tình huống lần này lại nghiêm trọng hơn nhiều.

Đám người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, chẳng biết từ lúc nào mà toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn hết lên người Hudson. Sự mong đợi trong những ánh mắt này rõ ràng là đây thúc giúc hắn mau nói đi.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, một cuộc xung đột giữa quý tộc phương bắc và quý tộc bản địa, Nam tước Sith có thể đại diện cho quý tộc phương bắc cương, quý tộc bản địa đương nhiên cũng phải có người có thân phận địa vị tương xứng ra mặt.

Vô cùng bất hạnh, trong số quý tộc bản địa có mặt ở hiện trường, Hudson là người nổi tiếng cao nhất.

Mặc dù hắn thuộc về phe trung lập, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc mọi người đẩy hắn đứng ra nói chuyện. Dù sao những chuyện như thế này thường phải cãi cọ không ngừng, nếu như đại biểu quá yếu thế thì sẽ phải chịu thua thiệt.

"Không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Một đám người ước đấu ở đây, đang đánh hăng say thì không cẩn thận tạo thành cục diện như bây giờ." Hudson tránh nặng tìm nhẹ nói.

Chương 152 - Bão Đoàn Tinh Túy

Thân phận quyết định lập trường, cho dù hắn cho rằng vị thanh niên quý tộc có phần xúc động kia hẳn là nên chịu trách nhiệm trong chuyện này, nhưng dù sao cũng là quý tộc bản địa, vẫn phải ra mặt bảo vệ một chút.

"Đều sắp xảy ra án mạng rồi, các hạ chỉ định nghĩa là ước đấu một cách hời hợt như vậy, sợ là chuyện này nói không thông nha!" Sith lạnh lùng nói.

Thân phận hiện giờ của gã ta thực sự là quá lúng túng, một mặt thì phải bảo vệ lợi ích của quý tộc phương bắc, một mặt lại phải duy trì cục diện ổn định trong thành Dadir.

"Không cần phải đi sâu vào những chi tiết này, lấy thân phận hiện giờ của chúng ta thì không có tư cách xử lý chuyện này. Dù sao nói cũng không tính, cần gì phải lãng phí nước bọt ở đây chứ!"

"Chỉ cần bảo vệ hiện trường cho tốt, vài ngày nữa, khi Tổng đốc các hạ đến thành Dadir liền trực tiếp báo cáo lên là được, Tổng đốc các hạ sẽ tự có phán quyết công bằng."

Hắn giũ bỏ trách nhiệm một cách sạch sẽ như vậy làm cho Sith cũng phải nghẹn họng gần chết. Báo cáo lên cho Tổng đốc giải quyết, chuyện của Hudson tới đó là kết thúc, nhưng mà phiền phức của gã ta thì chỉ vừa mới bắt đầu.

Không nói việc không thể duy trì được trật tự là trách nhiệm của chủ nhà, chỉ riêng cái thân phận dê đầu đàn của quý tộc phương bắc thôi cũng đã yêu cầu gã ta phải làm cho rõ chuyện này rồi.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, người cãi cọ tiếp theo sẽ không còn là loại cá con như Hudson nữa, mà là quan lớn phủ tổng đốc.

Thay vì phải cãi tay đôi với quan viên phủ tổng đốc thì chẳng thà bây giờ kết luận chuyện này trước rồi tính, ít nhất thì cũng có thể nắm giữ quyền chủ động trong tay.

"Không ngờ là Thần cung kỵ sĩ đại danh đỉnh đỉnh lại ở chung với chúng tôi. Bất quá các hạ bảo vệ người này như vậy, chẳng lẽ..."

Thân phận bị nhìn thấu, Hudson cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Có ký hiệu là Đại Địa Chi Hùng ở đây, thật sự là không mấy người không nhận ra thân phận của hắn.

Chẳng qua cái cách nói chuyện chỉ nói một nửa này là phương thức dễ dàng làm cho người ta suy nghĩ lung tung nhất.

"Chẳng lẽ hay không chẳng lẽ cũng không quan trọng, nếu như Nam tước Sith có thời gian để quan tâm đến những chi tiết này thì chẳng bằng mau chóng phái người tới cứu chữa cho thương binh đi."

"Chắc là với thái độ và đạo đức đúng mực của ngài, cho dù trước đó tên xui xẻo này có từng đắc tội với ngài thì bây giờ ngài cũng sẽ không thấy chết mà không cứu đâu nhỉ?" Hudson không chút khách khí mắng lại.

Nếu đã dám hướng đầu mâu về phía hắn thì cũng đừng trách hắn phản kích.

Làm cho Hudson cảm thấy kỳ lạ chính là hình như mình chưa từng đắc tội với người này, nhưng gã này vừa nhìn thấu thân phận của hắn liền lập tức tỏ ra tràn đầy địch ý.

Giữa hai người có xung đột lợi ích gì sao?

Đúng là có thể sẽ có, bất quá đó đều là chuyện tương lai.

Người trước mắt cũng không giống thằng ngu nha?

Nếu như chỉ vì lợi ích phân tranh trong tương lai liền quyết định trở thành đối đầu, vậy thì người trong thiên hạ đều là địch nhân rồi.

Ngay cả lúc ăn cơm có thể bị nghẹn chết, uống nước có thể sặc chết, cũng chẳng khác nào không ăn không uống.

Không làm rõ được nguyên nhân thì cũng không trở ngại hai người phát sinh xung đột.

Người khác cũng đã xuất đao, Hudson đương nhiên là phải đánh trả.

Mặc dù Nam tước Sith chính là quý tộc có thực lực mạnh nhất trong hai quận, nhưng nếu như thật sự phải đối mặt thì còn chưa biết ai sẽ là người bị thiệt đâu!

Hudson không cho rằng đám quý tộc phương bắc sẽ thật sự nghe gã này chỉ huy, sợ là con cháu gia thần của gia tộc Felix cũng chưa chắc thật sự để đứa con riêng này vào mắt.

Hai người giằng co một hồi, đám người vây xem cũng chia thành hai phe. Biểu tình giống như nhao nhao muốn thử, dường như hy vọng hai người này thật sự nên sáp lá cà một trận vây.

Rõ ràng là chuyện này không thể nào xảy ra được, đánh nhau ở địa bàn của người khác là chuyện tự chuốc lấy cực khổ. Một người cẩn thận như Hudson chắc chắn sẽ không lựa chọn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Nam tước Sith cũng không dám động thủ, làm chủ nhà, không thể duy trì trật tự thì không nói, nếu như gã ta dám dẫn người khai chiến với khách nhân thì thanh danh sẽ ngã đến đấy cốc.

Trên thực tế, bây giờ gã đang rất hối hận. Mặc dù hoài nghi Hudson có quan hệ với đối thủ cạnh tranh của mình, nhưng sổ sách này có thể giữ lại để sau này từ từ tính toán, hoàn toàn không cần thiết phải trở mặt vào thời điểm này.

Trước mắt thì hai người đều thọc nhau một đao, không ai chiếm được tiện nghi, lại còn bị thương.

Tiếp tục đấu nữa, bọn hắn liền sẽ trở thành hai gã xui xẻo vốn không liên quan gì đến chuyện này, không chừng còn sẽ bị liên lụy vào.

"Không nhọc Nam tước Hudson quan tâm, để tránh cho phát sinh ngoài ý muốn, ta đã sớm phái người đi mời Mục sư rồi." Sith lạnh lùng nói.

Mặc dù lời này không phải là giả, nhưng cũng chỉ có một nửa là thật. Đúng là gã đã sớm mời Mục sư tới, đáng tiếc những vị kim chủ sau lưng những Mục sư này đều là quý tộc bản địa, căn bản không chịu nể mặt gã.

Vất vả lắm mới gặp phải một người chấp nhận muốn mời, kết quả tổ tiên của người này lại từng có khúc mắc với gia tộc Felix, trực tiếp hố gã ta một vố. Ngoài miệng thì đáp ứng lời mời, nhưng mãi vẫn không thấy người đâu.

"Vậy thì không còn gì tốt hơn. Nếu như Nam tước Sith đã chuẩn bị xong, vậy thì chúng tôi cũng yên tâm khi giao lại thương binh cho ngài."

"Tất cả mọi người giải tán đi, nơi này giao lại cho Nam tước Sith là được, chúng ta không cần phải ở lại nơi này để gây thêm phiền phức."

Nói xong, Hudson cũng chẳng thèm quan tâm Nam tước Sith có đồng ý gánh chịu cục diện rối rắm này không thì đã xoay người rời đi, căn bản không cho gã ta có cơ hội cự tuyệt.

Chương 153 - Bão Đoàn Tinh Túy (2)

Đám quý tộc bản địa kịp thời phản ứng đều không chút do dự lựa chọn đuổi theo. Tên đang nằm dưới đất kia là quý tộc phương bắc, củ khoai nóng bỏng kia cũng đã bị ném ra ngoài rồi, đám người này còn không vĩ đại đến mức tiếp tục ở lại làm chứng cho đối phương.

Dù sao bây giờ tên quý tộc đó vẫn còn sống, như vậy chuyện này chỉ được tính là một vụ ẩu đả gây ra thương tích. Nếu như sau này có xảy ra bất trắc mà chết đi, lại không có quý tộc bản địa chứng kiến, lúc đó chỉ cần cãi cọ là được.

Đầu mâu cũng đã được Hudson sắp xếp xong rồi, người bị thương có khúc mắc với Nam tước Sith. Không quan tâm chuyện này là thật hay giả, các quý tộc bản địa đều lựa chọn tin tưởng đây là sự thực.

Nếu như thương binh bất hạnh bỏ mình, vậy thì chỉ có hai kẻ tình nghi, chuyện này cũng đã được giải quyết.

Đương nhiên, chuyện Nam tước Sith có khúc mắc với tên thương binh kia chỉ là những lời nói lung tung của Nam tước Hudson, nhưng nhân tính là thứ rất dễ thay đổi. Khoản sổ sách rối như tơ vò này lại càng không có lợi cho tên thanh niên quý tộc đã xuất thủ kia.

Nhưng dù cho sổ sách này có rối như thế nào thì cũng còn tốt hơn là phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Đều là người lăn lộn trong một vòng tròn, ít nhiều gì cũng có một chút tình hương hỏa, chiếu cố cho người một nhà một chút cũng là nên.

Cho dù biết rằng kẻ nên gánh trách nhiệm là người phe mình, nhưng trong loại thời khắc mấu chốt này, mọi người cũng chỉ có thể bênh người thân mà không nói đạo lý, đây mới là tinh túy của việc ôm đoàn sưởi ấm. ...

Xe ngựa chậm rãi chạy tới, Bá tước Pierce vừa mới chuẩn bị dàn xếp ổn thỏa cuộc xung đột của tiểu đệ nhà mình và con em quý tộc phương bắc thì không ngờ lại truyền tới tin tức xấu.

Trong thành Dadir náo nhiệt hỗn loạn kia cuối cùng cũng đã xảy ra án mạng. Trực giác nói cho ông ta biết là không thể tiếp tục chậm trễ được nữa.

Vạn nhất mâu thuẫn trở nên gay gắt, đám con em của quý tộc bản địa va chạm trực diện với con em của quý tộc phương bắc tại thành Dadir, bất luận là ai thắng ai thua thì cũng đều là một vụ thảm án chấn kinh toàn quốc.

Loại án oan lớn như vậy, đám tiểu đệ với bộ cơ thể nhỏ bé kia căn bản không chịu nổi, chỉ có thể ném lên trên người vị Tổng đốc là ông ta.

Bá tước Pierce không chút do dự liền trực tiếp nhảy lên chiến mã, mang theo một đội kỵ binh vội vàng xuất phát. Về phần xe ngựa, đội nghi trượng, cũng chỉ có thể ở lại phía sau từ từ đi theo.

100 dặm đường còn lại, Bá tước Pierce mang theo Kỵ binh chạy không tới 3 tiếng đồng hồ là tới.

Chỉ là khổ cho con chiến mã, sau khi lao nhanh trăm dặm, toàn bộ chiến mã đều mệt mỏi quá sức. Nếu như không vì những con chiến mã này còn có một chút huyết mạch Ma thú thì có lẽ đã bị cưỡi tàn rồi.

Lão đại đến sớm với vẻ mặt tràn đầy lửa giận, đám quý tộc không kịp đi ra nghênh tiếp đang vô cùng sợ hãi.

Là người có liên quan đến chuyện này, Hudson cũng chỉ có thể âm thầm kêu khổ. Mặc dù hắn đã vứt hết trách nhiệm cho nam tước Sith rồi, nhưng người sáng suốt đều biết chuyện ra sao.

Bá tước Pierce xem quý tộc phương bắc không vừa mắt, nhưng cũng không có nghĩa là nhìn hắn thuận mắt. Mặc dù ông ta không hề nhắc lại chuyện hắn cự tuyệt chiêu mộ trước đó, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện này đã trôi qua.

Bây giờ vẫn không đi gây chuyện với hắn chủ yếu là vì "Chính trị chính xác". Quang hoàn đánh giết kỵ binh Giáo Đình vẫn còn chưa tán đi, Bá tước Pierce thích đội mũ trên đầu nên đương nhiên sẽ không làm ra những chuyện bị người khác nắm cán.

Nhưng nếu như có một cái cớ hợp lý thì sẽ dạy cho hắn một bài học, Hudson tin rằng cây gậy này đánh xuống sẽ không nhẹ. ...

"Tại sao đều không nói chuyện, trong mấy ngày này gần đây, các ngươi chơi cũng không tệ nha!"

"Đầu tiên là cướp bóc chém giết lẫn nhau, sau những cuộc chiến đấu lớn nhỏ cộng lại, sợ là bình dân thương vong sẽ không thấp hơn bốn chữ số? Tinh thần thương hại của quý tộc đều đã bị các ngươi ném lên chín tầng mây hết rồi."

Mấy ngày nay còn lợi hại hơn, từ bình dân thương vong thăng cấp đến quý tộc thương vong. Không cần lo lắng, mới chết có một vị quý tộc, hai mươi ba người bị thương mà thôi."

"Các ngươi hoàn toàn có thể tiếp tục đánh tiếp, tốt nhất là giết chết hết những kẻ mà các ngươi nhìn không vừa mắt, cuối cùng các ngươi liền vô địch, toàn bộ đại lục đều là của các ngươi!..."

Bị mắng, Hudson âm thầm thở dài một hơi. Kinh nghiệm nói cho hắn biết, vào lúc xảy ra chuyện không sợ bị lãnh đạo mắng, chỉ sợ lãnh đạo tỏ vẻ ôn hoà.

Bị mắng liền mang ý nghĩa chuyện này còn có thể cứu vãn, nếu như lãnh đạo tỏ vẻ dễ chịu thì đó là đang chuẩn bị để ngươi gánh chịu trách nhiệm. Từ chức chỉ là việc nhỏ, làm không tốt nửa đời sau đều được ăn cơm nhà nước.

"Nam tước Sith ngu xuẩn, là chủ nhân của thành Dadir, nhiều cuộc xung đột như vậy phát sinh trong nhà ngươi, chẳng lẽ ngươi không có muốn nói điều gì sao?"

"Nếu như ngươi tuổi cao sức yếu, không có năng lực thực hiện nghĩa vụ của một lãnh chúa thì ta có thể kiến nghị vương quốc thay một vị lãnh chúa trẻ trung khỏe mạnh khác tới."

"Ví dụ như: Nam tước Hudson có biểu hiện vô cùng ưu tú của chúng ta. Không chỉ có thể kịp thời có mặt ở hiện trường của cuộc chiến, còn tổ chức nhân thủ cứu chữa thương binh, ngay cả hung khí mà người ta sử dụng cũng chuẩn bị sẵn..."

Những lời khích bác ly gián phía trước thì không nói, Hudson chỉ có thể nhịn. Dù sao cũng đã liên quan đến Nam tước Sith mà, hắn cũng không ngại bị bêu danh.

Nhưng câu cuối cùng thì thật sự là quá mức. Tổ chức nhân thủ "cứu chữa thương binh" thì không sai, chẳng qua bởi vì Mục sư không đến kịp nên cuối cùng thương binh đã ngủm.

Bị trào phúng thì thôi, nhưng mà câu chuẩn bị sẵn "hung khí" thì thật sự là oan uổng nha. Mặc dù trong quá trình phát sinh xung đột bên trong thành đúng là hắn đã bán không ít vũ khí, nhưng đó chỉ là những cuộc mua bán bình thường thôi.

Người ta cầm vũ khí của hắn đi làm gì là quyền tự do của người ta, hắn căn bản không có quyền can thiệp.

Chương 154 - Cá Trong Chậu (1)

Hudson thừa nhận là mình phát tài nhờ vào chiến loạn, nhất là sau khi xảy ra chuyện búa lớn đánh người u đầu sứt trán kia, búa lớn do nhà hắn sản xuất đang bán rất chạy.

Không chỉ hàng có sẵn đã bị cướp mua hết sạch, ngay cả đơn đặt hàng cũng phải sản xuất đến tháng sau mới đủ. Nhưng những chuyện này đều là làm ăn, tuyệt đối không có chuyện "hung khí" gì ở đây.

Giải thích là không thể nào, ngay cả tên đầu sắt như Nam tước Sith đều ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, Hudson thì càng không dám ló đầu lên.

Chửi thì chửi đi, dù sao cũng không bị mất miếng thịt nào. Sổ sách cứ ghi lại trước, chờ một ngày nào đó gia tộc Dalton gặp vận xui thì mọi người sẽ đi tính sổ.

Hudson hắn báo thù đều là trăm năm không muộn. Dù sao hắn cũng trẻ tuổi hơn Bá tước Pierce, chỉ cần chú trọng bảo dưỡng, tương lai chắc chắn sẽ có cơ hội chạy đến mộ phần của Pierce nhảy múa ba lê.

Cũng may là số lượng quý tộc bị kéo vào danh sách hơi nhiều, bất luận là con em quý tộc phương bắc hay là quý tộc bản địa cũng đều được gọi đến chăm sóc. Cơ hồ là những quý tộc có chút thực lực đều sẽ được hưởng thụ đãi ngộ chỉ đích danh phê bình.

Có thể thấy được thực lực có tỉ lệ thuận với năng lực gây chuyện. Nếu như không có chút thực lực mà cũng dám lộ mặt ra kiếm chuyện thì đã sớm bị người ta dạy cho cách làm người rồi.

Sau khi mắng xong, Hudson kinh ngạc phát hiện Bá tước Pierce lai không hề nhắc tới người trong cuộc đang bị u đầu mẻ trán kia. Rõ ràng là chuyện này vẫn còn chưa kết thúc.

Mặc kệ là cố ý giết người hay là sơ ý đánh chết người thì đó cũng là một vụ kiện tụng dính đến mạng sống của quý tộc.

Không có thảo luận trực tiếp ở nơi này là định chuẩn bị xử lý lạnh rồi. Chắc chắn là kết quả cuối cùng sẽ không đơn giản, nếu không đội hữu của quý tộc phương bắc đã chết kia sẽ không từ bỏ ý đồ.

Sau khi nghe xong "khóa học chính trị" của Bá tước Pierce, một đám quý tộc bao gồm cả Hudson đều có một loại cảm giác như sống sót sau tai nạn.

Tổng đốc đại nhân biết được thật sự rất nhiều, hết lần này tới lần khác ông ta còn không giữ mồm giữ miệng, ở ngay trước mặt mọi người mà nói ra không hề cố kỵ chút nào.

Nếu như không phải vì thân phận chênh lệch quá xa, thực lực sai biệt quá lớn, có lẽ tất cả mọi người đều đã không nhịn được mà sinh ra tâm tư giết người diệt khẩu.

Lúc bắt đầu thì còn rất tốt, đơn giản là chỉ đích danh phê bình mà thôi, chỉ cần da mặt đầy đủ dày, mọi chuyện liền không thành vấn đề.

Nhưng mà đang mắng chửi hăng say thì họa phong liền bắt đầu phát sinh biến hóa, dần dần biến thành hắc lịch sử bị hấp thụ ánh sáng, khiến cho không ít quý tộc trực tiếp chết xã hội. (Social death)

Sự thật lần nữa chứng minh, tiêu chuẩn đạo đức cao hay thấp đều nhờ vào những người bạn đồng hành phụ trợ. So với đám quý tộc này, những ông bạn hàng xóm làm ăn chung với hắn căn bản cũng không tính là gì, dù là hàng hoá giao dịch có đôi chút đặc thù.

Quý tộc bản địa móc nối với nhau để phong tỏa quý tộc phương bắc, nhưng Hudson không nằm trong đó nha! Không có gia nhập thì đương nhiên không thể nói là phản bội được.

Là một thành viên của trận doanh trung lập, mua bán hàng hoá cho hai bên trận doanh là không sai, về tình về lý đều có thể tiếp nhận.

Nhưng những quý tộc tàn bạo thì khác, bọn chúng không có ranh giới gì cả. Tàn bạo, tham lam, sưu cao thuế nặng cũng chẳng phải vấn đề to tát.

Hố đồng bọn chỉ là thao tác bình thường; Khích bác ly gián, để cho đồng minh dẫm hố dùm mình cũng chỉ là việc làm tiêu chuẩn.

Những chuyện vô liêm sỉ như thông đồng với địch nhân để bán đứng đồng bọn hay thậm chí là mua chuộc địch nhân để tiến công đồng minh đều đã từng xảy ra.

Khi những vụ bê bối này bị lộ ra ngoài thì việc thân bại danh liệt cũng là tất nhiên.

Có thể nói chiêu đả kích tinh nhuệ này của Bá tước Pierce đã đâm trúng điểm yếu của rất nhiều người. Có thể tỉnh lại hay không còn phải xem thủ đoạn của bản thân họ.

Bất quá những vấn đề khác còn có thể giải quyết, nhưng danh tiếng bị tổn hại là sẽ một đi không trở lại.

Từ trước tới giờ, phản bội đều chỉ có hai trường hợp: không lần và vô số lần. Đạo đức có thể không cần, nhưng nếu như xúc phạm quy tắc trò chơi thì ắt sẽ bị quy tắc phản phệ.

Là bá chủ đã thâm canh ở tỉnh Đông Nam này hơn trăm năm nay, Bá tước Pierce có thể biết được những tin tức này cũng không kỳ quái. Điều duy nhất làm cho Hudson nghi ngờ là những tin tức này vốn có thể xem như thẻ đánh bạc dùng để áp chế đám quý tộc này, để bọn họ trở thành quân bài cho ông ta sai khiến, vậy thì tại sao lần này lại tuôn ra hết.

Hắn không cho rằng Bá tước Pierce là hạng người ghét ác như cừu, không cho phép những chuyện phiền lòng này xảy ra ở trong khu vực mà mình quản hạt. Nếu như ông ta thật sự muốn ngăn cản thì lúc đầu đã cản rồi.

"Xem ra chắc là đủ để yên tĩnh một khoảng thời gian rồi. Hudson, thời gian gần đây của tiểu tử ngươi cũng không tệ nha!"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Hudson lập tức trở nên minh bạch thông suốt."Yên tĩnh một khoảng thời gian", Bá tước Pierce muốn hai quận này yên ổn một khoảng thời gian.

Nếu như động cơ là cái này thì mọi chuyện đều có thể nói thông. Những quý tộc có chút thực lực ở trong hai quận cơ bản đã bị gõ hết một lần.

Người nào người nấy hoặc nhiều hoặc ít đều bị tiết lộ một đoạn hắc lịch sử ra ngoài ánh sáng. Chỉ riêng việc xử lý đống phiền phức của bản thân cũng đã đủ cho mọi người bận rộn một trận rồi, đương nhiên sẽ không còn tinh lực làm chuyện khác.

Chỉ là loại thao tác này lại tạo cho Hudson một cảm giác quen thuộc, dường như hắn đã từng thấy ở nơi nào đó rồi.

Chần chờ một hồi, Hudson đột nhiên nhớ lại. Nào chỉ là quen thuộc, rõ ràng chính là đang trích dẫn bài tập nha.

Chương 155 - Cá Trong Chậu (2)

Bệ hạ Caesar III ở vương đô cũng đã từng chơi chiêu này rồi. Trước kia khi ông ta vừa kế vị, đám quý tộc đến gây chuyện hết lần này đến lần khác, trấn an ba phen bốn bận đều không có tác dụng.

Caesar đệ tam thẹn quá thành giận, dứt khoát lộn cái bàn, trực tiếp bộc lộ những hắc lịch sử của đám quý tộc ra ngoài ánh sáng.

Kết quả đương nhiên là không cần nói cũng biết, đám quý tộc bị đánh cho choáng váng, cả đám đều vội vàng chùi đít cho bản thân, đương nhiên là sẽ không thèm để ý tới Quốc vương nữa.

Mặc dù cách này chỉ trị ngọn mà không trị gốc, nhưng mà biện pháp có tác dụng là được. Muốn ổn định thế cục trong một khoảng thời gian ngắn thì biện pháp tốt nhất chính là làm cho các phương ốc còn không mang nổi mình ốc.

"Chú Chels, cháu còn có việc nên đi trước một bước."

Nói xong, không đợi Nam tước Chels giữ lại thì Hudson đã trực tiếp xoay người rời đi.

Quan hệ của hai người vốn rất tốt, thế nhưng từ một buổi yến tiệc nào đó bắt đầu, ông chú này đột nhiên muốn gả con gái cho Hudson, quan hệ của song phương lập tức phát sinh biến hóa.

Quý tộc thông gia là chuyện mà Hudson đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý. Nhưng nếu như phải lấy hôn nhân của mình ra giao dịch thì ít nhất cũng phải cưới một người con gái xinh đẹp mới được nha!

Thật đáng tiếc, đứa con gái cao lớn thô kệch kia của Chels hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của Hudson, cho nên hắn chỉ đành lảng tránh.

Từ khi lãnh địa của Hudson đi lên quỹ đạo thì loại chuyện phiền não này liền nối liền không dứt. Đã có không dưới mười vị quý tộc muốn thông gia với hắn.

Cơ hồ đều là một cấp bậc, toàn bộ đều tuân theo nguyên tắc môn đăng hộ đối. Không có người thấy sang bắt quàng làm họ, cũng không có vị công chúa nào đầu óc nóng lên mà ưu ái một vị tiểu Nam tước như hắn.

Đa số những người trong đó đều làm cho Nam tước Redman cảm thấy rất hài lòng, nếu như không phải có rất nhiều người có ý tưởng này, làm cho ông ta không có cách nào quyết định trong thời gian ngắn thì không chừng hôn sự của Hudson đã được ông ta quyết định rồi.

Khi Hudson nhận được tin tức liền lập tức gửi thư cho phụ thân của mình, ngôn từ khẩn thiết thể hiện ra sự cự tuyệt mãnh liệt mới tạm thời làm cho ông ta từ bỏ cái suy nghĩ nguy hiểm này.

Quý tộc thông gia nhất định phải thận trọng, một khi quyết định rồi, cho dù là biết rõ có hố thì cũng chỉ có thể nhắm mắt đạp lên thôi.

Chuyện tốt này liên đến hai gia tộc, vì củng cố quan hệ trường kỳ, trong tình huống bình thường, tất cả mọi người đều tuân theo nguyên tắc tự nguyện.

Loại hình thức thông gia theo kiểu ép buộc kia cũng không thể nói là hoàn toàn không có, nhưng giới quý tộc vẫn rất hiếm khi xảy ra loại chuyện này.

Về phần tự do yêu nhau thì thật sự là quá xa xỉ. Ngoại trừ một vài cặp đôi thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, có thể miễn cưỡng xem là tự do yêu nhau ra.

Chuyện đầu tiên mà quý tộc bình thường thông gia nghĩ đến chính là thân phận địa vị, sau đó mới là năng lực cá nhân, đạo đức thái độ, cuối cùng mới là ý nguyện của người trong cuộc.

Phạm vi kén vợ kén chồng của những người nam nữ này đều vô cùng nhỏ hẹp, cơ hồ chỉ có thể lựa chọn đối tượng kết hôn trong vòng tròn xã giao của gia tộc mình.

Bình thường mà nói, nếu như gặp phải người không ghét, vậy thì sẽ nhanh chóng quyết định! Nếu như kéo dài thêm nữa thì sẽ phát hiện người tiếp theo sẽ càng khó tiếp thu hơn.

Những câu chuyện về hoàng tử và cô bé lọ lem, công chúa và Kỵ sĩ đều phải dựa vào một điều kiện tiên quyết, đó là có một người cha tốt là Bá tước và có quyền nói chuyện trong vương quốc.

Đây là yêu cầu thấp nhất. Thỏa mãn yêu cầu thấp nhất này mới có tình yêu, nếu không thì cũng chỉ có bi kịch.

Mặc dù thực tế hơi tàn khốc một chút, nhưng Hudson vẫn tỏ ra là mình đã hiểu. Trong cái thế giới tàn khốc này, muốn sống tốt thì nhất định phải học được cách ôm thành một đoàn.

Tiểu quý tộc là như vậy, đại quý tộc cũng là như vậy. Thông gia chính là phương pháp củng cố liên minh kinh tế nhất.

Căn cứ vào nguyên tắc không lỗ lã, quy tắc môn đăng hộ đối của trò chơi từ từ được sinh đi ra.

"Chạy làm nhanh như vậy đi, cho dù có phải nộp tiền phạt thì cũng không cần phải gấp gáp như vậy nha!"

Nghe được sau lưng truyền đến những tiếng phàn nàn, Hudson càng buồn bực hơn. Hắn chỉ là một nhà bán cây búa mà thôi, chẳng có liên quan gì đến sự kiện u đầu sứt trán kia cả.

Nhưng cuối cùng vẫn bị trách phạt, hắn vẫn phải đeo cái danh buôn bán "hung khí". Thật sự là oan lắm luôn, hắn chẳng thu được bất cứ một đồng tệ nào từ cái cây búa lớn được sử dụng trong sự kiện u đầu sứt trán kia.

Quả thật là đang trả đũa một cách trần trụi nha, chuyện này làm cho Hudson không còn tâm tư để giải thích. Lý trí nói cho hắn biết, nếu không có đủ thực lực mà dám âm mưu lật đổ các đại nhân vật thì chỉ làm cho chuyện này càng hỏng bét hơn mà thôi.

Không biết hắn phải bán bao nhiêu cây búa lớn mới có thể kiếm được khoản tiền phạt kếch xù ba trăm kim tệ kia nữa.

Hudson còn cho rằng mình đã kiếm được một số tiền, nhưng cuối cùng hắn bất đắc dĩ phát hiện toàn bộ lợi nhuận từ việc bán búa đã bị dùng để nộp tiền phạt hết rồi.

Sau khi tỉnh táo lại, Hudson rất nhanh liền chấp nhận thực tế. Không hề sử dụng bất kỳ mối quan hệ xã giao nào, trực tiếp lựa chọn của đi thay người, coi như là mua quảng cáo vậy.

Ít nhất là sau sự kiện u đầu sứt trán kia thì tất cả quý tộc trong hai quận đều biết "Thần cung kỵ sĩ" không chỉ có tiễn pháp siêu phàm, mà còn là một nhà buôn bán vũ khí.

Người vô tội bị vạ lây còn có tên Nam tước Sith xui xẻo kia nữa. So với khoản tiền ba trăm kim tệ của Hudson thì số tiền phạt mà gã ta phải đóng lớn hơn nhiều, năm trăm kim tệ.

Đáng tiếc là Nam tước Sith không bán búa lớn, cho nên cũng không thể quảng cáo nhãn hiệu, toàn bộ thiệt hại cũng chỉ có thể tự mình cắn răng gánh chịu.

Chương 156 - Cá Trong Chậu (3)

Hai con cá trong chậu đều thảm như vậy, những người trong cuộc có liên quan đến vụ án này thì càng chạy không thoát. Đền mạng thì không đến mức, bất quá kết quả xử phạt cũng chẳng khác nào là đền mạng, tất cả những người tham dự chuyện này đều bị sung quân đến Bắc Cương.

Trọng điểm ở đây là "tất cả". Không riêng gì gã thanh niên trẻ trâu tên "Joseph", nhân vật chính trong câu chuyện này, toàn bộ những người tham dự vào trong vụ ẩu đả đều bị dính vào.

Mức độ xử phạt thật sự là rất kinh người. Tòng phạm và thủ phạm đều được hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng, Bá tước Pierce đang dùng hành động thực tế để nói cho đám người biết: Ta là lão đại, ta làm chủ!

Nên biết rằng người chết lần này chính là một con em của quý tộc Bắc Cương, chạy đến cửa nhà của cừu nhân để trấn thủ biên cương, xác suất có thể toàn thân trở ra cũng không cao hơn tỷ lệ đi đường nhặt được vảy rồng là bao nhiêu.

Hung ác là hung ác một chút, nhưng đây là một kết quả mà các phương đều có thể tiếp nhận, ngoài người trong cuộc ra.

Ngoài trừ hai con cá xui xẻo trong chậu vẫn còn đang tức giận bất bình ra, toàn bộ quý tộc trong hai quận đều bị cảnh cáo giáo dục.

Sự kiện u đầu sứt trán này kết thúc, nhưng đây chỉ vừa mới là bắt đầu. Những vụ ẩu đả đánh lộn phát sinh trong thành những ngày gần đây đều được tính toán một lượt và cùng một chỗ, toàn bộ đều bị Bá tước Pierce nghiêm túc xử lý.

"Phạt tiền","phạt tiền","Lại phạt tiền"... Tất cả những quý tộc có liên quan đều nhận được thông báo nộp tiền phạt. Nếu như không phải sau khi phạt tiền còn tập hợp quý tộc để tổ chức hội nghị thì Hudson đều đang hoài nghi có phải vị Bá tước này đang mượn cơ hội này vơ vét của cải không nữa.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, tổng số tiền trên hóa đơn phạt mà phủ tổng đốc thu đã hơn 3 vạn kim tệ. ...

Phủ thành chủ, trong một tòa thiên viện, Nam tước Sith tràn đầy lửa giận cuối cùng đã tới ranh giới bùng nổ.

"Pierce, lão già rác rưởi này rốt cuộc đang muốn làm gì? Lão thật sự cho rằng Felix gia tộc chúng ta dễ ức hiếp, mặc cho lão muốn làm thịt sao cũng được hả? Hết một lần hai lần rồi lại tiếp tục..."

Không đợi gã ta nói hết lời, ông lão ở sau lưng đã vội vàng khuyên can: "Thiếu gia, mấy lời này không thể nói lung tung, để cho người ta nghe được thì sẽ gặp phiền phức lớn đó!"

Thật sự là không thể nói lung tung, nguyên nhân mà Nam tước Sith chạy đến căn thiên viện nhỏ bé này là vì Tổng đốc đại nhân đã chiếm cứ chính viện của phủ thành chủ rồi.

Khoảng cách hai bên không xa, nếu như giọng nói quá lớn, truyền đến tai của lão Tổng đốc nhỏ mọn kia thì thật sự là không tiếp sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Nam tước Sith thật sự là cảm thấy rất khó chịu nha, là con cá trong chậu thảm nhất của tỉnh Đông Nam trong năm này, những gì mà gã ta phải chịu đựng thật sự là nhiều lắm.

Mỗi một cuộc xung đột phát sinh ở thành Dadir, gã đều bị phủ tổng đốc đeo cho mấy tội danh như "không thể duy trì trật tự","Bỏ mặc cho hỗn loạn phát sinh","Không thực hiện trách nhiệm của lãnh chúa" vv... , sau đó là phạt tiền.

Trước mắt, trong hơn 3 vạn kim tệ tiền phạt kia, một mình Nam tước Sith đã cống hiến hết 1/5 rồi. Mặc dù không có người dám ở trước mặt gã ta nói cái gì, nhưng cái mũ "oan đại đầu" đã bị những quý tộc khác đội lên cho gã.

Nhất là đám tiểu đệ quý tộc phương bắc, bọn họ đang cảm thấy vô cùng bất mãn với biểu hiện trong mấy ngày gần đây của lão.

Các tiểu đệ hy vọng gã ta gây ầm ĩ một trận, quý tộc bản địa cũng đang hy vọng nhìn thấy gã ta làm ầm ĩ. Không hề nghi ngờ, nếu như tất nhiên tất cả mọi người đều đang hy vọng gã ta gây chuyện, như vậy "Chững chạc một chút" chính là lựa chọn của Nam tước Sith.

Nhìn như là bị nhằm vào, nhưng những tội danh mà phủ tổng đốc gán cho cũng không phải là bắn tên không đích. Nếu như thật sự phát sinh xung đột trực diện với Bá tước Pierce, người cuối cùng thua thiệt vẫn là Nam tước Sith.

Lấy thân phận ra làm chỗ dựa, thật là đáng tiếc, những tội danh và tiền phạt này đều là nhằm vào vị phụ thân Đại công tước kia của gã. Nếu như Sith không phải là con trai của Đại công tước Kavadia thì cũng sẽ không được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

"Sợ cái gì, lão ta dám làm thì chẳng lẽ không dám cho người ta nói sao? Dù sao bất luận ta có làm như thế nào thì kết quả cuối cùng cũng đều giống nhau."

"Toàn bộ đều sẽ bị xử phạt, có thể chiêu mượn đề tài để nói chuyện của mình đã bị Tổng đốc đại nhân của chúng ta phát huy đến cực hạn." Sith cười lạnh nói.

Nếu không phải toàn bộ những tội danh mà Bá tước Pierce gán cho gã đều nằm trong phạm vi quy định thì gã ta đã sớm gây náo loạn rồi.

Là một cậu ấm, gã ta cũng có sự kiêu ngạo của mình. Có thể nhịn được đến bây giờ đã được xem là tâm tính quá tốt rồi.

Nhưng mà phàn nàn thì phàn nàn, Nam tước Sith cuối cùng cũng không chạy tới sát vách đại náo một trận. Hiện thực tàn khốc làm cho gã ta càng ngày càng nhận thức được sự quan trọng của quyền lực.

Những đãi ngộ bất công mà gã ta phải chịu đều bởi vì quyền xử trí đang nằm trong tay đối phương. Bất kỳ một vấn đề nhỏ nào đều có thể bị đối phương phóng đại xử lý.

"Thiếu gia, phiền phức của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Bây giờ Tổng đốc chỉ mới xử lý những cuộc xung đột trong thành, kế tiếp mới là chuyện công phạt, cướp bóc giữa các quý tộc."

"So với những chuyện nhỏ nhặt như đánh nhau ẩu đả này thì chuyện phía sau mới là phiền phức lớn. Mặc dù mỗi lần hành động chúng ta đều có đủ lý do, nhưng chung quy vẫn có chỗ hở."

"Bất luận một sơ hở nào bị lấy ra thì kết quả xử phạt đều sẽ nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều. Nếu như vị Tổng đốc này muốn tiếp tục nhằm vào chúng ta, sợ là sẽ phải xảy ra đại sự."

Chương 157 - Phát Tài

Không phải là lão già này sợ hãi, mà là kinh nghiệm phong phú nói cho lão ta biết, một khi thượng vị giả làm thật thì đó chính là lúc mưa to gió lớn.

"Không còn kịp nữa rồi chú Velen ạ. Cho dù chúng ta đã rất cẩn thận, nhưng những người khác thì sao?"

"Cũng không phải là chú không biết bọn hắn đã tung hoành như thế nào trong khoảng thời gian trước. Chỉ cần muốn kiếm cớ thì khắp nơi đều tràn đầy sơ hở."

"Rút dây động rừng, nếu bọn hắn bị phạt nặng, dựa vào thân phận hiện giờ của cháu thì có thể ngồi yên không để ý đến sao?"

Sith nam tước tràn đầy buồn bực nói.

Người khác làm lão đại, gã cũng làm lão đại, nhưng mà đãi ngộ được hưởng lại hoàn toàn khác biệt.

Người khác làm lão đại thì được chia miếng bánh gato lớn nhất trong liên minh; Mà người lão đại như gã thì phải đi dẫm hố dùm cho những người trong liên minh.

Có lẽ tương lai sẽ có rất nhiều ích lợi, nhưng trong thời gian ngắn thì cái danh lão đại của con em quý tộc phương bắc của gã ta chỉ là một cái ký hiệu.

Nhìn xem phủ tổng đốc "Phạt, phạt, phạt...", Hudson đối với Bá tước Pierce đã có nhận thức sâu hơn một chút. Mọi chuyện đều giống như hắn sở liệu, kẻ có thể ngồi vững trên chức vị chư hầu một phương đều không có người nào là đơn giản cả.

Với biểu hiện của Bá tước Pierce trong lúc trấn áp Khô Lâu Hội thì chuyện lần này thật sự là còn thiếu rất nhiều. Nếu như về mặt quân sự đã có nhược điểm thì đương nhiên là phải dùng những phương diện khác để bù đắp.

Nhìn bề ngoài thì ông ta chỉ đang mượn đề tài để nói chuyện của mình, trên thực chất thì thâm ý bên trong lại không đơn giản giống như bề ngoài.

Đối với đám quý tộc mà nói thì việc phạt tiền thật sự chẳng đáng là gì, không đau cũng chẳng ngứa. Nhưng đấy là đối với những lãnh chúa lâu năm nắm giữ tài nguyên ổn định, bọn họ có thể tiếp nhận xử phạt về phương diện kinh tế.

Nhưng đối với một đám lãnh chúa mới thì vụ xử phạt này hoàn toàn là hai khái niệm. Gần như toàn bộ lãnh địa trong hai quận Wright và Ryton đều đang ở trong tình trạng vào được mà không ra được.

Bây giờ có hơn 90% lãnh địa chỉ có chi tiêu mà không có thu nhập.

Vốn đang ở trong tình trạng miệng ăn núi lở, mọi người đều hận một viên kim tệ không thể bẻ đôi ra để tiêu xài, bây giờ lại phải đóng một khoản tiền phạt kếch xù, quả thật là nhà dột còn gặp mưa.

Cho dù là những lãnh chúa mới này đều là những cậu ấm nhà giàu, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là bọn họ có quyền ưu tiên sử dụng tài nguyên trong gia tộc .

Một gia tộc muốn truyền thừa được lâu dài thì quy củ chính là thứ quan trọng nhất. Những con cháu được ưu tiên thì tất nhiên có thể lấy được nhiều tài nguyên hơn, nhưng những con cháu khác trong gia tộc cũng không phải người chết, bọn họ cũng muốn chia một phần.

Với điều kiện tiên quyết là đảm bảo thực lực của gia tộc sẽ không bị ảnh hưởng, cho nên tài nguyên mà mọi người lấy được cũng sẽ có hạn.

Hudson là kẻ hiểu rất rõ chuyện này, lãnh địa của phụ thân hắn đã được xem là tốt rồi, hàng năm đều có thu nhập hơn vạn kim tệ, lại không phát triển quân bị với quy mô lớn, theo lý mà nói thì cuộc sống phải rất thoải mái mới phải.

Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại, bởi vì có quá nhiều huynh đệ tỷ muội, tài nguyên bị phân tán, cho nên cuộc sống hàng ngày rất bình thường.

Không có biện pháp nào, chi phí đều được bày ra ở ngoài sáng, duỗi ngón tay ra là có thể tính được. Đúng là thu nhập không ít, nếu như không có mộng tưởng, người trong nhà đúng là có thể sống một cuộc sống ngợp trong vàng son.

Chỉ khi nào có truy cầu thì chi phí sẽ dâng lên ào ào.

Lãnh địa chi tiêu hàng ngày đã chiếm cứ 60% thu nhập, bao gồm đầu nhập vào sản xuất, xây dựng các công trình cơ bản, chi phí vận chuyển trong phủ Nam tước, thu thuế, đội hộ vệ...

Trong số 40% thu nhập còn lại thì có gần 10% được tiêu vào những món nợ ân tình và xã giao. 30% còn lại mới là khoản tiền có thể chi phối.

Số tiền này còn phải để ra một nửa để dự trữ, ứng phó với các loại biến cố đột phát như chiến tranh, thiên tai. Bao gồm cả việc khởi nghiệp của mấy đứa con cháu trong nhà như Hudson, sự giúp đỡ đó đều được trừ trong khoản tiền này.

Khoảng thời gian có thể tích lũy là khi đám anh em Hudson còn nhỏ. Nhưng khi bọn hắn trưởng thành thì số tiền phải tiêu cũng càng ngày càng nhiều.

Trưởng tử kế thừa gia nghiệp, nhưng thứ tử cũng cần được giúp đỡ. Tối thiểu nhất là lúc vừa ra cửa thì phải cho một số tiền, đến lúc kết hôn lại phải bỏ ra một khoản.

Chỉ dựa vào bản thân phấn đấu thì chắc là khắp nơi đều toàn là thừa nam thặng nữ.

Nữ nhi xuất giá cũng phải cho một khoản tiền làm đồ cưới.

Từ khi đứa bé đầu tiên kết hôn đến khi giải quyết xong nhân thân đại sự của đứa nhỏ nhất, trong thời gian đó đừng nghĩ có thể tích lũy được đồng nào.

Nguyên nhân mà quý tộc phương bắc có thực lực cường đại là bởi vì bọn họ đã chặt bỏ hết những khoản tiền xã giao, hôn tang giá thú đều được làm một cách sơ sài.

Chỉ có những gia tộc có chút thực lực mới có tiền tích lũy. Tiểu gia tộc có thể làm được thu chi cân bằng thì đã được coi như là không tệ rồi.

Vì bù đắp thiếu hụt, ngoài việc hăng hái tham gia buôn lậu ra, bọn họ còn phải thường xuyên chạy vào trong đế quốc Thú Nhân để bắt cóc nô lệ và cướp bóc.

Đừng thấy đám con em quý tộc xuôi nam người người đều có không ít của cải, trên thực tế thì một bộ phận rất lớn trong đó đều là do bọn hắn phát huy tài trí của bản thân kiếm được trong gia tộc.

Hoặc là phát triển sự nghiệp buôn lậu, hoặc là trực tiếp dẫn đội ra ngoài cướp bóc.

Có thể kiếm được tiền chính là tiêu chuẩn quan trọng nhất để đánh giá tiềm lực hậu bối của quý tộc phương bắc.

Những con em quý tộc có thể xuôi nam đều là người nổi bật trong số đó. Ít nhất cũng đã dẫn đội ra ngoài bắt nô lệ 5 lần trở nên, hơn nữa còn có thể trở về an toàn.

Chương 158 - Phát Tài (2)

Không có kẻ thất bại nào ở đây cả, bởi vì những kẻ thất bại đều đã chết. Mọi người chỉ có thể nhớ người thành công, không có người đi quan tâm sự sống chết của kẻ thất bại.

Ngay cả số liệu thống kê chính thức về tỷ lệ tử trận của các quý tộc cũng chỉ vào những bộ thi thể tìm được, còn những kẻ xâm nhập vào trong đế quốc Thú Nhân rồi một đi không trở lại kia đều bị phán là mất tích.

Không có người nào biết được bọn hắn đã chết hay vẫn còn đang ở trong đế quốc Thú Nhân làm nô lệ, nhưng chắc chắn là kết quả cuối cùng đều rất thê thảm.

Đều là bị phạt tiền, nhưng trạng thái của các quý tộc bản địa liền tốt hơn quý tộc phương bắc nhiều. Một phương diện là vì phương thức kiếm tiền của song phương không giống nhau, một phương diện khác là phạt tiền đa phần đều cách phạt tượng trưng cho bên đánh thua.

Ngay cả người bị phạt thảm nhất là lãnh chúa Hudson đều sảng khoái nộp tiền phạt mà chẳng thèm nháy mắt lấy một cái, những người khác chỉ bị phạt một hai chữ số thì càng không cần phải thương tâm.

Nhưng quý tộc phương bắc thì lại có cảm nhận khác, ngoại trừ khoản tiền ít ỏi được gia tộc giúp đỡ ra, số còn lại đều là tiền mồ hôi nước mắt do bản thân bọn họ dùng mạng đổi lấy.

Đều là tiền, khi lấy ra bên ngoài thì đương nhiên là tiền mồ hôi nước mắt hết cả, ít nhất là trong nội tâm bọn hắn đều cho là như vậy.

Đau lòng là thứ yếu, mấu chốt sau khi bỏ ra số tiền này thì việc phát triển lãnh địa sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Vì giảm bớt phạt tiền, vì đổi lấy quý tộc bản địa cởi bỏ lệnh phong tỏa, không ít quý tộc phương bắc đều bị ép phải trả lại đại bộ phận nhân khẩu đã giành được.

Đều sắp phải nghèo rớt mồng tơi rồi, thực sự là không nuôi được nhiều người như vậy, không thỏa hiệp cũng không được.

Sau một phen giày vò, những người có sức gây chuyện thì túi tiền đều đã khô quắt. Không tĩnh dưỡng mấy năm thì những người này cũng không còn vốn liếng để kiếm chuyện. ...

"Hudson, gần đây kiếm lời không ít nha?" Kỵ sĩ Adrian hâm mộ nói.

Đều là người phấn đấu, cha con bọn họ đều rất cố gắng mới may mắn thu được một mảnh đất phong, mà Hudson vừa ra sân thì đã đạt đến độ cao mà y ngưỡng vọng.

Vì thu được tài nguyên phát triển, Adrian từ bỏ luôn cả thể diện mà quý tộc coi trọng nhất. Kết quả khi nhìn lại tiểu đường đệ nhà mình thì chênh lệch đôi bên lại càng ngày càng lớn.

"Ha ha..."

"Một chút buôn bán nhỏ, chỉ kiếm lời được một chút tiền cực khổ thôi. Chỉ là gần đây có chút không yên ổn, ta còn lo lắng bị người khác nhớ thương nữa."

"Adrian, lần này anh cũng thu hoạch được không ít nha?"

"Qua chuyện lần này, hơn bảy ngàn người kia đều là của anh hết. Tức cười nhất là đám ngu xuẩn kia còn phải nói lời xin lỗi và thanh toán tiền bồi thường."

"Mặc dù không có bao nhiêu tiền, nhưng đại danh Kỵ sĩ Adrian của anh đã vang vọng khắp hai quận này rồi, bây giờ làm gì có người nào không biết anh chính là Kỵ sĩ khó dây dưa nhất trong hai quận này!"

Đúng là tiền cực khổ, lấy tiền mua cực khổ.

Những hàng hóa được chở tới đây, vô luận là vũ khí trang bị hay là nồi chén chậu, hoặc là các loại nông cụ, toàn bộ đều đã bị cướp mua hết rồi.

Chỉ riêng tiền đặt cọc mà cũng đã thu đến mỏi tay, tất cả đơn đặt hàng cộng lại đều đủ cho lãnh địa bận rộn hơn nửa năm .

Lợi nhuận thì không dễ tính toán, nhưng tiền hàng nhận được lại cao tới tám ngàn kim tệ, ngoài ra còn có một vạn ba ngàn kim tệ tiền đặt cọc.

Sau này nếu như giao hết hàng hoá thì còn có thể thu được ba vạn năm ngàn kim tệ nữa.

Có lẽ sau khi làm xong đơn hàng này thì khoản đầu tư vào lãnh địa giai đoạn trước cũng sẽ hồi vốn. Nếu như có thể khống chế được chi phí thì còn có thể kiếm được thêm chút đỉnh.

Chủ yếu là hầu bao của các vị khách không giàu có gì, nếu như không vì bị Bá tước Pierce chặt trước một đao, suy yếu sức mua của khách hàng, có lẽ tổng kim ngạch của đơn đặt hàng còn có thể tăng thêm chừng một vạn kim tệ nữa.

Chính là bởi vì kiếm được nhiều như vậy nên mới tổ chức buổi yến tiệc mời các thành viên trong gia tộc tới tham dự. Hudson muốn mượn sức mạnh của gia tộc để đề phòng một vài kẻ bí quá hóa liều.

Chủ yếu là trước đó hắn không hề dự liệu được là sẽ thu được nhiều tiền đặt cọc như vậy, Hudson cũng chẳng mang theo bao nhiêu người tới, hơn 2 vạn viên kim tệ đã đủ để khiến cho một vài kẻ tái phạm bí quá hoá liều. Nhất là khi lần này Hudson còn đắc tội với người.

Vận chuyển kim tệ mà mời người ngoài hộ tống thì sẽ không yên lòng, cho nên liền dứt khoát liền mời người trong nhà hộ tống một đoạn đường.

"Nhiều người thì có ích lợi gì, chút gia sản của kia ta ngươi cũng không phải là không biết, chỉ tốt hơn Brio và Guarent một chút mà thôi, căn bản không có cách nào so với tên nhà giàu mới nổi như ngươi."

"Trước đó gửi người ở chỗ của tộc nhân thì còn đỡ, sau này khi đưa về trong lãnh địa của ta, chỉ là vấn đề ăn cơm thôi là ta đã không biết nên giải quyết như thế nào rồi."

"Cũng không thể tiếp tục mượn lương nha? Từ khi thu được lãnh địa đến giờ, ta đã thiếu không ít ân tình rồi, nếu như bây giờ lại đi mượn nợ thật sự sẽ không nể mặt nha!"

Nghe được đoạn đối thoại khiêm tốn của hai người, Nam tước Brio và Kỵ sĩ Guarent ăn bữa hôm lo bữa mai ở bên cạnh liền cảm thấy bi thương, trực tiếp trợn mắt nhìn.

Một người phiền não vì nhiều tiền, một người phiền não vì nhiều người, hai người họ không chê những phiền não này, tốt nhất là có thể càng nhiều càng tốt.

Đáng tiếc loại chuyện này chỉ có thể hâm mộ ghen tị mà thôi, nếu như thật sự muốn đưa tay cầu viện, cho dù đều là người trong nhà thì cũng phải tính toán rõ ràng.

Giống như lần này Hudson thuê bọn họ làm hộ vệ vậy, hắn đã hứa là sẽ thanh toán cho mỗi nhà năm mươi đến một trăm thanh trường mâu, giá cả cao thấp được quyết định bởi thực lực của bản thân.

Chương 159 - Phát Tài (3)

"Hai người các ngươi đủ rồi! Loại chuyện tốt này mà còn ngại phiền phức. Hai chúng tôi không chê, rất nguyện ý chia sẻ dùm hai người. Hai người có đồng ý chia sẻ những chuyện phiền não này không?" Nam tước Brio không nhịn được nói.

Kỵ sĩ Guarent ở bên cũng gật đầu phụ họa.

Thật sự là quá khi dễ người, hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm thụ của hai tên quỷ nghèo như bọn họ. Phải biết là từ khi kế thừa lãnh địa thì hai người đã mắc nợ rất nhiều nhân tình, một mực nợ đến bây giờ cũng chưa trả xong.

Khi nghe nói Hudson muốn thuê người làm hộ vệ, bọn họ còn tưởng rằng có thể kiếm được một chút tiền tiêu vặt để phụ cấp gia đình, không ngờ vừa chạy tới thì thứ nghênh đón bọn họ chính là những lời nói khiêm tốn của hai tên này.

"Không thành vấn đề, ta có thể cho hai anh nợ hai trăm thanh đại đao, một ngàn trường mâu, tám mươi cây búa sắt, năm mươi cái rìu khổng lồ, ba trăm cái nồi lớn..."

"Còn cho phép hai anh dùng vật để gán nợ, hơn nữa toàn bộ đều dựa theo giá thị trường. Nếu như thanh toán xong trong ba năm, ta không thu hai người một đồng tệ lợi tức nào, như vậy đã đủ nể mặt hai anh chưa?"

Hudson không chút khách khí sử dụng đại pháp thay đổi chủ đề.

Tiền thì không thể chia, nhưng tiếp viện vũ khí trang bị thì có thể. Đều là thành viên của gia tộc Koslow, bất luận là lực lượng quân sự của chi mạch nào được tăng cường thì cũng mang ý nghĩa là quyền nói chuyện của gia tộc ở chỗ đó được tăng thêm, đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt.

Về phần những đồ dùng hằng ngày và nông cụ thì chỉ có thể xem như tiện thể. Làm vậy có thể che giấu lòng ham muốn công danh lợi lộc và thể hiện ra khí phách của Nam tước Hudson.

Dù sao giá thị trường hiện giờ vốn cũng không thấp, cho dù là trả tiền theo giai đoạn 3 năm thì vụ làm ăn này vẫn có lời.

"Hudson, em không thể đối xử bên nặng bên nhẹ nha, anh cũng muốn ký sổ."

"Nên biết là lần này anh cũng đã đắc tội với không ít người, nếu như không được tăng cường thực lực thì sau này sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi!"

Không đợi hai người trả lời, Adrian đã không ngồi yên mà nhảy ra trước. Trước đó y tỏ vẻ thảm thương là vì muốn khi mua sắm vũ khí có thể được giảm giá.

Nhưng bây giờ có thể ký sổ, hơn nữa còn có thể dùng vật thật để trả, vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Lần này y đắc tội với toàn bộ quý tộc phương bắc, tạm thời yên tĩnh cũng không đồng nghĩa với việc vĩnh viễn an phận, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ phải đối đầu.

Adrian không thể nào cứ chơi không thành kế mãi được, sớm hay muộn gì cũng phải xây dựng lãnh địa, không muốn đến lúc đó bị thiệt lớn thì trước tiên phải gia tăng thực lực quân sự đã.

Y không hy vọng xa vời là có thể đánh bại đám hàng xóm kia, nhưng ít nhất cũng phải có thể uy hiếp được bọn chúng, làm cho bọn chúng phải kiêng kị.

"Ký sổ, không thành vấn đề! Bất quá Adrian, anh lấy được nhiều nhân khẩu như vậy, một Kỵ sĩ lĩnh nuôi nổi sao?" Hudson hỏi dò.

Mặc dù nhân khẩu trong lãnh địa của hắn đã hơn vạn, nhưng mà khát vọng đối với nhân khẩu của hắn không chỉ không giảm mà ngược lại còn ngày càng nồng đậm thêm.

Mặc dù sơn mạch Salam là khu vực đồi núi, nhưng nếu đã bị gán cho cái danh đồi núi thì diện tích tự nhiên sẽ không nhỏ. Trên danh nghĩa thì diện tích thật sự của Sơn Địa lĩnh chỉ có hơn 170km2, nhưng trên thực tế thì diện tích đất đai có thể khai thác lại có thể tăng lên gấp mười.

Đương nhiên, phạm vi khai thác không chỉ giới hạn trong làm nông. Chỉ là trồng trọt mà có thể khai thác tầm 1/3 diện tích cũng đã không tệ rồi.

Xét về việc sử dụng đất nông nghiệp, vùng đồi núi kém xa vùng đồng bằng.

Dù sao, với sức sản xuất hiện giờ thì sản lượng rất thấp, cày sâu cuốc bẫm đều có thể làm cho người cày chết đói.

"Ha ha..."

"Hudson, chuyện này không nhọc em quan tâm. Mặc dù lãnh địa của ta chỉ có là một Kỵ sĩ lĩnh, nhưng đừng quên người phụ trách phân chia cương vực lãnh địa đều là đồng liêu của ta."

"Không mở rộng biên giới thêm bảy tám dặm khắp bốn phía thì còn xứng đáng với giao tình cộng sự nhiều năm giữa ta với bọn hắn sao? Nếu như làm tốt thì có thể không kém gì Nam tước lĩnh." Adrian ra vẻ đắc ý nói.

Biên giới nới rộng ra bảy tám dặm, diện tích của Kỵ sĩ lĩnh trực tiếp tăng ra gấp mấy lần, thậm chí còn có thể so được với

Nam tước lĩnh.

Người khác gặp phải loại chuyện tốt này đều che che giấu giấu, chỉ sợ truyền ra ngoài sẽ gây thêm phiền toái. Bao gồm cả Hudson, hắn đã lo lắng đề phòng việc chiếm tiện nghi trong quá trình phân chia lãnh địa bị lộ ra ngoài trong một khoảng thời gian dài đâu.

Nhưng Adrian lại có thể tùy tiện nói ra ngoài mà không sợ người ta tới gây chuyện.

Đây là chỗ tốt lớn nhất của việc có lão đại bao bọc, cho dù diện tích lãnh địa vượt quá quy định thì cũng chẳng có chuyện gì. Tố cáo cũng không có tác dụng, dù có gây lên tới phủ tổng đốc thì cũng bị Bá tước Pierce đè xuống.

Cũng không thể chỉ bởi vì vấn đề cương vực của một Kị sĩ Lĩnh mà phải chạy tới trước mặt Quốc vương cáo trạng được?

Thời đại phong kiến, người làm đại lão đều không sợ những chuyện này bị lộ. Nếu như thật sự truyền ra ngoài thì đó cũng là đang tuyên truyền thay cho bọn hắn, ngược lại còn có thể tăng cường lực hấp dẫn đối với nhân tài.

"Hudson, nếu như em thật sự thiếu nhân khẩu thì có chạy tới tất cả chi mạch của gia tộc để hóa duyên!"

"Nhiều thì không dám nói, một nhà lấy ra mấy chục nông nô vẫn là không thành vấn đề. Nhất là mấy nhà giàu kia, bỏ ra 300-500 người đều không nháy mắt lấy một cái."

"Nếu như ngại không đủ thì còn có thể đi loanh quanh mấy nhà thân thích. Dù sao gia tộc của chúng ta cái khác không nhiều, chỉ có nhiều bằng hữu thân thích."

"Chỉ cần da mặt của em dày một chút, một phần mười quý tộc trong vương quốc đều có thể leo lên một chút quan hệ, em muốn bao nhiêu cũng có."

"Dù sao hiện giờ tiểu tử ngươi của cải thâm hậu, trực tiếp dựa theo giá nô lệ trên thị trường để kết toán là được."

Chương 160 - Phân Tích

Nghe xong lời đề nghị của Adrian, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt. Cái này có quan hệ gì với việc nhiều thân thích sao? Nếu đã phải trả theo giá của thị trường nô lệ thì hắn trực tiếp mua nô lệ luôn không phải được rồi sao.

Vấn đề là giá nô lệ hiện giờ đều đang tăng quá cao, cho dù là Hudson thì cũng phải cảm thấy đau lòng. Nhưng bây giờ người người đều biết hắn lăn lộn rất tốt, không có cách nào trả giá được.

Nếu không cuộc giao dịch này sẽ biến thành món nợ nhân tình.

Hudson cũng không muốn phải chiến đấu thường xuyên, nếu như thiếu nợ nhân tình, người khác hô một câu là hắn phải mang theo lương khô chạy tới giúp đỡ.

Nếu như chỉ là những chuyện này thôi thì cũng không phải là không thể tiếp nhận, đánh một chầu trả hết một món nợ nhân tình thì cũng không lỗ. Sợ nhất chính là đối thủ cũng là người một nhà, đến lúc đó liền lúng túng.

Lấy mạng lưới quan hệ phức tạp của gia tộc Koslow thì khả năng xảy ra chuyện như vậy rất cao. Trong trí nhớ của Hudson, hàng năm Nam tước Redman đều được mời đi hoà giải không dưới năm trận những vụ mâu thuẫn giống như thế nào.

Kết quả ra sao thì không biết, dù sao mỗi lần Nam tước Redman quay về đều mệt mỏi gần chết, còn thường xuyên đóng cửa tự kỷ.

"Adrian, anh giao thiệp rộng lớn, giúp em thả tin tức này vào trong vòng tròn đi, ta đồng ý lấy đồ sắt đổi lấy nông nô."

"Vô luận là vũ khí trang bị, hay là vật dụng hàng ngày, chỉ cần là được làm bằng sắt và trong lãnh địa có thể sản xuất ra thì có thể tùy ý bọn họ chọn lựa."

"Dựa theo giá thị trường trao đổi là được, chi phí vận chuyển em bỏ ra." Hudson bất đắc dĩ nói.

Mặc dù giá của sản phẩm bằng sắt cũng khá cao, nhưng so với giá nô lệ đang bay ở trên trời kia thì vẫn còn chênh lệch rất xa.

Quá trình tạo ra nô lệ vô cùng không ổn định, bình thường mà nói, mỗi lần khi các quốc gia nhân tộc bộc phát đại chiến, giá nô lệ sẽ giảm xuống trên diện rộng, nếu như thái bình mấy năm, giá cả liền sẽ dâng lên.

Vương quốc Alpha rất ít khi phát sinh xung đột với các quốc gia loài người khác, nhưng lại thường xuyên thi đấu giao hữu với thú nhân, cho nên nô lệ trên thị trường chủ yếu đều là thú nhân, nô lệ loài người đều được đưa từ nước ngoài vào.

Sau cuộc phản loạn của Khô lâu Hội, nô lệ loài người trên thị trường đã nhanh chóng bị cướp mua hết sạch, mà nô lệ thú nhân thì chủ yếu đều là một vài chủng tộc đặc thù.

Những chủng tộc này đều có cùng một đặc điểm, nhan trị hơi cao, sức chiến đấu hơi yếu, chủ yếu là cung cấp cho các quý tộc vui đùa.

Giống như miêu nữ, hồ nữ, thố nữ... Không chỉ giá cao, mà còn không hợp để cày ruộng và rèn sắt.

Nghe nói phương bắc còn có hơn 100 loại nô lệ khác nhau như người đầu trâu, người báo, Goblin, người lợn, người chuột... vân vân, chỉ bất quá những chủng loại này hoặc là tính tình táo bạo, hoặc là trời sinh tính tình xảo trá, hoặc là trí lực quá thấp, dù sao thì tỷ suất chi phí – hiệu quả không cao, ở trên thị trường cũng rất được hoan nghênh.

Đa phần những con có sức chiến đấu mạnh thì được bán vào đấu thú trường, sức chiến đấu thấp thì bị biến thành tài liệu trong tay Ma pháp sư hoặc là trở thành tế phẩm của Tà Thần.

Tóm lại, tạm thời là không thể sử dụng nô lệ thú nhân được. Nếu như thật sự có thể sử dụng thì đám lãnh chúa phương bắc đã sử dụng trước rồi.

Sau này hắn chỉ cần làm theo là được, không đáng để trở thành chuột bạch.

Không có cách nào ép giá nô lệ xuống, cho nên Hudson chỉ có thể lấy sản phẩm có giá trị cao của để đổi lấy nô lệ.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng là đang khuếch trương thị trường mới, nhưng còn phải xem mọi người có nguyện ý đón nhận hay không nữa.

"Chuyện này ta giúp, bất quá tiểu tử ngươi cũng nên chế tạo một chút binh khí và áo giáp có chất lượng tốt một chút! Đừng chỉ sản xuất ra một đống đồ rác rưởi có chất lượng thấp như vậy, lấy ra ngoài rất mất mặt."...

Phủ thành chủ, sau khi đưa tiễn Tổng đốc Pierce, Nam tước Sith cuối cùng cũng lấy lại được địa bàn của mình.

Chỉ là khi nhớ tới số tiền mồ hôi nước mắt mà mình phải dùng mạng đổi lấy bị mang một đống tội danh rồi trở thành tiền phi pháp thì trong nội tâm gã ta lại cảm thấy sụp đổ.

Tổng số tiền phạt của Nam tước Sith là 10, 532 viên kim tệ, được vinh hạnh đứng đầu bảng tiền phạt, nhiều hơn những danh gia hạng 2, 3, 4, 5 ở phía sau nhiều, được người đặt cho biệt danh là "oan đại đầu".

Con số không tròn trĩnh này giống như đang thể hiện sự chuyên nghiệp trong việc tính tiền phạt của Tổng đốc đại nhân. Chẳng qua theo cái nhìn của Sith thì đây là một sự chế giễu trần trụi.

Không có cách nào khác, con em quý tộc phương bắc xuôi nam đều là những phần tử không ổn định nhất ở tỉnh Đông Nam. Nếu như Bá tước Pierce đã muốn có được một tỉnh Đông Nam ổn định thì đương nhiên là phải khai đao với những phần tử không ổn định nhất này rồi.

Từ hiệu quả trước mắt đến xem, chiêu giết khỉ cảnh gà này vô cùng thành công. Nam tước Sith nam tước đều đã ngoan ngoãn nộp tiền phạt, đám con em quý tộc phương bắc cũng không dám tiếp tục gây chuyện.

Tiền mồ hôi nước mắt không thể bị mất một cách vô nghĩa như vậy được, là một vị quý tộc phương bắc, Nam tước Sith tuân theo một nguyên tắc —— Có tổn thất thì phải nghĩ biện pháp bù lại.

"Điều tra thế nào rồi?" Sith lạnh lùng hỏi.

Trong lời nói không mang theo chút nhiệt độ nào, phảng phất như cỗ máy không có chút tình cảm gì. Chỉ là sự chờ mong trong ánh mắt của gã ta đã bán rẻ dục vọng ở trong nội tâm gã.

"Bốn chi nhánh nhỏ của gia tộc Koslow đều tập trung lại một chỗ, còn có 12 nhà quý tộc ven đường đồng hành, tất cả hộ vệ cộng lại đều đã vượt qua một ngàn người.

"Bất quá chắc là những người này sẽ không đi theo hộ tống đến cuối cùng, sau khi tiến vào Phong Diệp lĩnh thì chỉ còn lại người của gia tộc Koslow cùng với ba tên Kỵ sĩ phụ thuộc vào Sơn Địa nam tước."

Chương 161 - Phân Tích (2)

"Nếu như muốn động thủ thời điểm tốt nhất để ra tay chính là tại Phong Diệp lĩnh. Đó là lúc mà lực lượng hộ vệ của bọn hắn suy yếu nhất, nhân số không vượt quá 300 người."

"Cân nhắc đến số lượng Kỵ sĩ của địch nhân hơi nhiều, cộng thêm vị Sơn Địa nam tước kia am hiểu công kích từ xa, có thể khắc chế Kỵ binh hạng nặng, còn có một con Đại Địa Chi Hùng không rõ thực lực, chúng ta phải xuất động ít nhất là sáu trăm lính tinh nhuệ mới có thể nắm chắc cướp được."

"Nếu như không muốn thiệt hại quá lớn, tốt nhất là nên kéo thêm mấy nhà liên hợp ra tay, ví dụ như Nam tước Kettler."

Nghe được sự phân tích này, Nam tước Sith suýt chút nữa là phun một ngụm máu tươi ra ngoài. Nếu như dựa theo bản kế hoạch này để thi hành, sợ là nửa đời sau đều không còn gì cả.

Ai mà không biết gã và Nam tước Kettler không hợp nhau? Lúc còn ở phương bắc, hai người đã từng xảy ra xung đột, bây giờ lại là đối thủ cạnh tranh, muốn liên thủ lại càng khó hơn.

Nhất là khi động thủ còn ở trong lãnh địa của đối phương. Sau khi chuyện phát sinh, khi vương quốc truy tra hung thủ thì Nam tước Kettler chính là đối tượng tình nghi đầu tiên.

Trừ phi đầu của Nam tước Kettler bị nước vào thì mới đồng ý làm chuyện này. Nếu như thật sự phải liên thủ, không chừng người ta còn hợp lực lại hố cho gã một trận.

Xuất binh cướp bóc của cải của một vị quý tộc mà bị người phản sát thì cũng là đáng đời. Pháp luật nghiêm ngặt của vương quốc đúng là dùng để bảo hộ nhân thân an toàn của quý tộc, nhưng đó là bảo vệ trong những tình huống hợp pháp. Tự mình chạy đi tìm đường chết thì sẽ không nằm trong phạm vi được bảo vệ.

"Ngu xuẩn, tên rác rưởi Kettler kia vốn đã có cấu kết với Sơn Địa nam tước, có thể nói là quan hệ mật thiết. Ngươi còn muốn chúng ta hợp tác với y, ngươi là chán sống rồi sao?

"Còn có phán đoán của các ngươi, muốn bắt vài tên quý tộc bản địa mà thôi, lại còn phải xuất động sáu trăm lính tinh nhuệ?"

"Nếu như thật sự phải điều động nhiều nhân mã như vậy trong một lần hành động, chẳng phải là trực tiếp phá nát tương lai sau này của chúng ta sao?"

Nam tước Sith gần như gào thét đặt câu hỏi.

Tên thủ hạ này vốn rất thông minh, nhưng chẳng biết tại sao hiện giờ lại phạm phải nhiều sai lầm như vậy, quả thật giống như không hố chết gã ta là sẽ không từ bỏ ý đồ vậy.

"Sith, đừng nên làm khó Ravesi. Những phân tích mà y đưa ra chưa chắc đã sai."

"Kettler cấu kết với Sơn Địa nam tước chỉ là một lời đồn. Những tin đồn có thể truyền rộng rãi như vậy vốn chẳng đáng tin chút nào."

"Nếu như hai người thật sự cấu kết với nhau thì sẽ che giấu rồi chờ thời khắc mấu chốt hố chúng ta một trận, há sẽ tiết lộ tin tức này ra ngoài?"

"Về phần những phán đoán về thực lực của nhóm người Sơn Địa nam tước, ta cảm thấy không có sơ hở gì. Sư tử vồ thỏ cũng cần phải dùng toàn lực, huống chi còn đối mặt với một Thần cung kỵ sĩ đại danh đỉnh đỉnh."

"Nên biết cuộc chiến thành danh của người này chính là đạp lên thi cốt của Kỵ binh Giáo Đình. Mặc dù chiến tích giết một ngàn tên địch có lẽ là do thổi phồng lên, nhưng có thể nhất chiến thành danh thì ít nhất cũng phải bắn giết mười mấy tên Kỵ binh Giáo Đình.

"Nghe nói trong đó còn có đại kỵ sĩ đã từng nuốt hận trong tay người này. Kỵ sĩ bình thường căn bản không thể khỏi được một tiễn của hắn, binh sĩ thì càng không cần phải nói."

"Căn cứ vào tin tức mà chúng ta thu thập được, trước đó người này vẫn luôn sử dụng cung tiễn bình thường trong quân đội, không thể phát huy ra thực lực chân chính của Thần tiễn thủ."

"Sau khi thành danh, với các mối quan hệ của gia tộc Koslow, cho dù là không lấy được một cây thần cung thì cũng thu được một cây cường cung tốt nhất của tộc Tinh Linh."

"Trừ phi là đánh lén từ phía sau rồi lập tức cận chiến vây giết, nếu không thì vị Thần cung kỵ sĩ này có thể gây ra rất nhiều thiệt hại cho chúng ta."

"Trên thực tế, muốn đánh lén hắn cũng không phải là chuyện dễ. Mặc dù chiến tích của người này đều tới từ một cây cung, nhưng có thể thu phục được một con Đại Địa Chi Hùng thì chắc là thực lực bản thân cũng sẽ không kém được tới đâu."

"Chúng ta cũng đã từng thấy qua con gấu đó rồi, cơ thể có khả năng biến cao ba mét, hiển nhiên là đã vượt qua giai đoạn sơ sinh yếu ớt nhất rồi."

"Mặc dù không biết nó đã phát triển đến giai đoạn nào, nhưng cho dù là một con Đại Địa Chi Hùng vừa trải qua giai đoạn sơ sinh thì sức chiến đấu của nó cũng không hề kém hơn một vị Đại kỵ sĩ."

"Ta không cho rằng gia tộc Koslow có thực lực đem một con

Đại Địa Chi Hùng từ ấu sinh kỳ thúc đến trưởng thành kỳ trong một thời gian ngắn."

"Mặc dù thực tế có chút tàn khốc, nhưng không thể không thừa nhận trên thế giới này đúng là có những thiên tài. Trên đại lục này cũng đã từng xuất hiện Đại kỵ sĩ thậm chí là Bạch Ngân Kỵ Sĩ mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi."

"Cháu cũng đã tận mắt chứng kiến đội ngũ hơn một trăm tên binh sĩ mặc giáp trong tay người này rồi. Chỉ từ quân dung nhìn lên liền có thể đánh giá được sức chiến đấu của bọn hắn rất mạnh."

"Hộ vệ mà các quý tộc tỉnh Đông Nam mang theo đều là tinh nhuệ trong nhà. Mặc dù huấn luyện quân sự có thể không đủ, nhưng sức chiến đấu đơn binh lại không yếu. Nhiều người như vậy ngăn ở phía trước liền có thể tranh thủ thời gian đủ thời gian cho vị Sơn Địa nam tước kia công kích rồi."

"Ta cho rằng dù có động sáu trăm tinh nhuệ thì cũng chưa chắc có thể đánh thắng được bọn hắn. Cho dù là chiến mã nhanh nhất của chúng ta cũng thể đuổi kịp Đại Địa Chi Hùng trưởng thành kỳ."

"Cái danh vị vua trên mặt đất cũng không phải chỉ là hư danh, nghe nói là Đại Địa Chi Hùng chỉ cần đứng trên mặt đất liền có năng lực không ngừng hấp thu ma pháp từ dưới lòng đất, đã từng tạo ra kỷ lục chiến đấu liên tục bảy ngày bảy đêm."

"Cho dù là ăn cướp thành công, nhưng chỉ cần không giết được vị Thần cung kỵ sĩ kia, một người một gấu phối hợp theo sau đánh lén thì chúng ta cũng rất khó toàn thân trở ra."

Chương 162 - Phân Tích (3)

Lời nói của ông lão này khiến cho Nam tước Sith lập tức bị xì hơi. Kim tệ tuy tốt, nhưng cũng phải ăn được mới được.

Quanh năm đều xâm nhập vào đế quốc Thú Nhân, nếu như không giữ nổi bình tĩnh thì gã ta cũng sẽ không sống được đến bây giờ.

Mặc dù trong nội tâm gã vẫn cho rằng ông lão đang đề cao thực lực của đối phương, vì muốn gã từ bỏ cái suy nghĩ cướp giết đối phương.

Nhưng là chủ nhân của một phương thế lực, Nam tước Sith không thể không cân nhắc đến vấn đề chi phí. Cho dù là ăn cướp thành công, nếu như nhà mình thương vong quá thảm trọng thì cũng toang.

Không nói đến việc làm cách nào để bù đắp thiệt hại, chỉ riêng việc truy tra của vương quốc thôi là đã không thể nào thoát được rồi. Là nhân vật phong vận trong hai quận, thực lực của gã ta đều được đặt ở ngoài sáng, đột ngột thiếu đi hơn trăm lính tinh nhuệ thì thật sự là không thể che lấp được.

"Cháu biết rồi, chú Velen. Chuyện không có nắm chắc thì cháu sẽ không làm loạn. Có quý tộc phương bắc nào có hứng thú với bọn hắn không?" Sith quan tâm hỏi.

Mình không thể ra tay, nhưng có thể nghĩ cách cổ động người khác ra tay nha. Nếu là có thể thừa cơ hố đối thủ cạnh tranh một trận thì càng thêm hoàn mỹ.

"Có một vài người, lúc ta phái người đi điều tra thì phát hiện ra thám tử của các quý tộc khác. Bất quá sau khi điều tra được thực lực của đoàn người Sơn Địa nam tước, sợ là không còn mấy người có dũng khí động thủ."

Ravesi chững chạc đàng hoàng hồi đáp.

Mặc kệ nam tước Sith nghĩ như thế nào, là một vị thuộc hạ trung thành, y cần phải thành thật trả lời câu hỏi của lão đại.

Chần chờ sau một lát, Sith cuối cùng vẫn từ bỏ ý nghĩ tổ đội cướp giết. Một mặt là vì nhiều người tham dự thì sẽ không đủ chiến lợi phẩm để chia; Một mắt khác là vì không tin tưởng đồng bọn.

Không có phản bội là vì thẻ đánh bạc trong tay không đủ. Chuyện có liên quan đến tính mệnh và tài sản của mình, Sith không dám đặt cược vào liêm sỉ của các đồng bọn.

Chuyện cướp giết quý tộc có ảnh hưởng quá lớn, một khi bị lộ ra ngoài, cho dù là con trai trưởng của Đại công tước thì cũng không chịu được, càng đừng nói đến một đứa con riêng như gã.

"Xem ra người này chính là đối thủ lớn nhất ngăn cản cháu nắm giữ quận Wright. Không thể nhân lúc cánh chim của hắn không gió mà diệt trừ, sau này nếu muốn động thủ thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa!"

Sith không nhịn được cảm thán nói.

Gã ta không thiếu ánh mắt chiến lược. Mặc dù thực lực của Hudson không phải mạnh nhất trong quận Wright này, nhưng tài lực tuyệt đối là số một số hai trong hàng ngũ quý tộc.

Có tiền lại có binh, đây là đặc sắc lớn nhất ở phương bắc. Dù là phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục thì cũng có thể áp dụng được.

Bất luận là vị quý tộc có dã tâm nào, chỉ cần trong túi có tiền, chuyện đầu tiên phải làm chính là mở rộng lực lượng quân sự trong tay.

Không cần quá nhiều hàm lượng kỹ thuật, chỉ cần đầu óc bình thường, dựa vào bỏ tiền liền có thể tạo ra một nhánh quân tinh nhuệ.

"Thiếu gia không cần phải quá lo lắng. Đúng là năng lực cá nhân của Sơn Địa nam tước rất xuất chúng, nhưng thực lực của gia tộc Koslow lại không thể chống đỡ được dã tâm đó."

"Từ trên việc lựa chọn đất phong liền có thể thấy được. Đúng là khu mỏ Salam quả thật có thể sáng tạo ra lợi ích kếch xù trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng khoản lợi ích này cũng không thể lâu dài được."

"Tỉnh Đông Nam thiếu than đá có chất lượng tốt, cho dù có sở hữu quặng mỏ thì cũng rất khó chế tạo ra vũ khí trang bị có chất lượng tốt."

"Chúng ta cũng từng thấy vũ khí mà Sơn Địa nam tước chế tạo ra rồi, chất lượng của số vũ khí này có thể so được với đám đồng nát sắt vụn của đế quốc Thú Nhân. Chỉ có thể trang bị được cho nông nô, đặt trong tay bộ đội tinh nhuệ thì chỉ kéo thấp sức chiến đấu mà thôi."

"Một khi hai quận khôi phục thái bình, lợi nhuận kếch xù từ việc bán vũ khí số lượng lớn cũng sẽ lập tức giảm mạnh."

"Đến lúc đó chỉ có thể bán ra một chút nông cụ hoặc là vật dụng sinh hoạt hàng ngày, lợi nhuận cũng sẽ không quá cao."

"Trong số đất phong của quý tộc hai quận thì có lẽ thu nhập của Sơn Địa lĩnh sẽ xếp vào hàng đầu, nhưng muốn một ngựa tuyệt trần giống như bây giờ thì căn bản cũng không khả năng."

"Có lẽ người này cũng nhìn rõ được điểm đó nên mới trắng trợn thu nhận nhân khẩu từ bên ngoài, với ý đồ là khai phá khu vực rộng lớn trong sơn mạch Salam."

"Đây là một công trình mang tính trường kỳ, không có mấy chục vạn kim tệ đầu nhập thì căn bản là không thể khai phá ra cái gì."

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, trong vòng mấy chục năm sau đó, hắn đều sẽ tiêu tốn trong việc khai phá đất phong."

"Đối với tiểu quý tộc mà nói, đây là lựa chọn chính xác nhất, một khi khai phá được toàn bộ thì đủ để làm cho gia tộc Koslow trở lại hàng ngũ của trung đẳng quý tộc."

"Nhưng cực hạn cũng chỉ có thế mà thôi, chiến lược trọng tâm nằm trên việc khai phá lãnh địa, hắn đã không còn đủ tinh lực để tranh đoạt quyền chủ đạo quận Wright với thiếu gia ngài nữa."

"Việc cấp bách hiện giờ là chúng ta phải mau chóng chỉnh hợp đất phong. Chỉ khi tập trung sức mạnh lại một chỗ thì mới có thể khôi phục được thành Dadir trong thời gian ngắn."

"Thành Dadir chính là thành phố lớn nhất ở tỉnh Đông Nam, có ưu thế tự nhiên để trở thành trung tâm thương nghiệp, đây là ưu thế lớn nhất của chúng ta ."

Mặc dù ngoài miệng thì lão già này nói rất nhẹ nhàng, phảng phất như không hề để Hudson vào mắt, nhưng lão ta lại không thể che giấu được sự hâm mộ trong lòng.

Vững vàng phát triển liền có thể bước vào hàng ngũ trung đẳng quý tộc, vậy còn muốn giày vò nhiều như vậy làm gì?

Chậm không quan trọng, mấu chốt là ở chỗ ổn định. Mười năm không được thì hai mươi năm, hai mươi năm không được thì ba mươi năm, ba mươi năm không được thì năm mươi năm, chậm rãi phát triển lãnh địa là được.

Chương 163 - Tới Nơi

Đúng là tỷ lệ đầu vào và đầu ra rất thấp, nhưng đối với quý tộc mà nói, mọi người không chỉ xem lợi ích kinh tế ngắn hạn, còn phải xem tương lai về lâu về dài.

Hạn mức cao nhất của Sơn Địa lĩnh là trung đẳng quý tộc, hạn mức cao nhất của thành Dadir không phải cũng như thế sao? Cho dù là cướp được vị trí quận trưởng thì nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho Nam tước Sith bước vào hàng ngũ trung đẳng quý tộc.

Để cho Hudson nhặt được tiện nghi?

Trên thực tế thì kết luận này cũng không đúng. Trước khi Hudson vào ở khu mỏ Salam thì hiệu suất nấu sắt cũng không cao giống như hiện giờ, chất lượng thì càng kém đến mức không còn lời gì để nói.

Chỉ có thể dùng để rèn đúc nông cụ và vật dụng sinh hoạt hàng ngày, ngay cả việc rèn đúc vũ khí thấp kém cũng quá sức, lợi ích của khu vực khai thác mỏ kém xa bây giờ rất nhiều.

Sau khi trừ hết toàn bộ chi phí mà lãnh chúa tiêu xài, số còn lại nhiều lắm cũng chỉ là hơn một ngàn kim tệ. Muốn đầu nhập mấy chục vạn kim tệ thì thật sự là đang nói đùa.

Nếu như dễ làm như vậy thì căn bản không tới lượt Hudson nhặt được "Tiện nghi" này.

Cho dù là bây giờ, vẫn có rất nhiều người bên ngoài không coi trọng bản kế hoạch khai phá dài hạn này.

Dù sao ngoài ý muốn đều sẽ xuất hiện vào ngày mai, ai cũng không biết là cái nào tới trước. Đem toàn bộ sức mạnh của một gia tộc vùi đầu vào trong một hạng mục khai phá giống như động không đáy thì thật sự là không chịu trách nhiệm. ...

Mọi chuyện đều đã kết thúc, cuối cùng thì tin tức liên quan tới việc vương quốc và Giáo Đình phát sinh xung đột cũng được truyền vào tỉnh Đông Nam.

Giờ khắc này, mọi người rốt cuộc đã minh bạch dụng ý của Tổng đốc Pierce. Chẳng qua làm cho vô số con em quý tộc phương bắc cảm thấy bi phẫn là nếu xảy ra loại chuyện này thì ngươi nên nói sớm một chút, chúng ta cam đoan không gây chuyện!

Vừa bước vào đã gõ một gậy, còn trực tiếp phơi bày hắc lịch sử của toàn bộ mọi người, làm cho liên minh vốn đã phân tán trực tiếp sụp đổ.

Tín nhiệm là một thứ mà khi đánh mất thì cho dù có trả giá gấp mười lần cũng rất khó khôi phục lại.

Không đợi mọi người thở một ngụm thì tiền phạt kếch xù đã ập xuống, làm cho tài lực của mọi người suy yếu đến cực hạn, ngay cả vốn liếng để gây chuyện cũng không có.

Quan trọng nhất là hiện giờ mệnh môn của mọi người đang bị nắm lấy, nhất định phải mua sắm giá lương thực ổn định từ phủ tổng đốc cung cấp. Hạn ngạch mỗi tháng cũng chỉ có một chút như vậy, ai dám kiếm chuyện thì tháng sau chuẩn bị đói bụng đi!

Các quý tộc bản địa cũng cảm thấy khó chịu, nhưng đối với Bá tước Pierce lại không có nhiều oán niệm như vậy. Dù sao sau một vòng đả kích này, người gặp xui xẻo chủ yếu chính là quý tộc phương bắc xuôi nam.

Lão đại chung quy vẫn là thiên hướng người mình, tín hiệu chính trị được truyền lại này đã đủ để trấn an nội tâm khó chịu của mọi người. Ngoại trừ một con cá trong chậu nào đó vẫn đang tức giận bất bình ra, đại bộ phận quý tộc bản đại đều đón nhận kết quả hiện giờ.

Một đường thuận buồm xuôi gió chạy đến lãnh địa, Hudson đều có chút hoài nghi mình lấy lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử. Có lẽ đạo đức phẩm hạnh của quý tộc còn chưa thấp giống như trong tưởng tượng của hắn.

Bất quá hắn vẫn phải thực hiện lời hứa, sau một chầu rượu ngon thức ăn ngon, Hudson liền mở cửa nhà kho tùy ý mọi người chọn lựa.

Dù sao cũng đã được sàng lọc qua, mặc cho có lựa chọn như thế nào thì cũng không thể tìm ra ra một món có chất lượng cao ở trong này.

Hudson chưa bao giờ phạm sai lầm về những việc có liên quan đến mạng nhỏ của mình, cũng sẽ không phạm. Vì che giấu sự thật là hắn có thể dùng than củi để chế tạo ra vũ khí tốt nhất, hắn thậm chí còn bỏ nhiều tiền ra mua một lượng than đá chất lượng tốt từ bên ngoài.

Không tiêu thụ ra bên ngoài là bởi vì chi phí quá cao. Không có chút sơ hở nào, điểm này Bá tước Pierce có thể làm chứng, vũ khí tốt nhất mà gia tộc ông ta chế tạo đều chưa bao giờ chảy ra bên ngoài.

Mua than đá chất lượng tốt với cái giá trên trời từ ngoài tỉnh để chế tạo vũ khí trang bị, chi phí cũng chỉ thấp hơn giá bán bên ngoài một chút, không có giá trị kinh tế để bán với quy mô lớn.

Nguyên nhân quan trọng mà gia tộc Dalton kiên trì tự mình chế tạo là vì cảm thấy không yên lòng về chất lượng của sản phẩm bên ngoài. Đây chính là một thế giới ma pháp, có rất nhiều thủ pháp hố người.

Vạn nhất có người thêm gia vị vào trong vũ khí bán ra, đối với một đại gia tộc mà nói, đây chính là điểm yếu chí mạng.

Mặc dù có thể phòng bị, nhưng mà cũng không thể để cho Ma pháp sư kiểm tra từng món từng món được nha?

Thay vì làm phiền phức các Pháp sư lão gia thì thà rằng tự mình tổ chức minh nhân thủ rèn đúc. Dù sao trong tay gia tộc Dalton lại không thiếu quặng sắt, còn có thể tiết kiệm được một khoản.

Mà trung tiểu quý tộc thì lại không có nỗi lo này. Thêm gia vị cũng cần tốn phí nha, bọn hắn căn bản không đáng giá đó.

Cho dù muốn kiểm tra thì chỉ cần tìm người hỗ trợ nhìn xem vũ khí mà bản thân sử dụng có bị ếm lời nguyền nào không là được.

Không cần phải quan tâm đến sự sống chết của binh lính bình thường, nếu là địch nhân cam lòng bỏ nhiều tiền ra như vậy thì trực tiếp tiêu diệt bọn hắn cũng không phải việc khó.

Một nhóm sát thủ trăm người đã có được 99% chém đầu của trung tiểu quý tộc rồi. 1% còn lại là khi người đó may mắn không ở nhà.

Mặc dù cách làm của Hudson có chút chuyện bé xé ra to, nhưng mà lại không có người nào cảm thấy kỳ quái, dù sao ít nhiều gì vẫn có thể tiết kiệm được một khoản tiền.

Chương 164 - Kỵ Binh Hạng Nặng

"Hudson, nhanh chế tạo áo giáp đi! Mặc dù theo ta thì với chất lượng gang trong lãnh địa của ngươi không thể chế tạo ra hộ giáp có chất lượng tốt được, nhưng muốn chế tạo ra áo giáp cũng không khó lắm."

"Cho dù chất lượng hơi kém một chút thì cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục. Chỉ cần đủ dày thì việc ngăn cản binh khí bình thường là không thành vấn đề."

Đi thăm lò nung, Kỵ sĩ Adrian tràn đầy phấn khởi đề nghị.

Nam tước Brio và Kỵ sĩ Guarent ở bên cạnh cũng tỏ ra đồng ý với đề nghị của y.

Xem ra quý tộc trong vương quốc Alpha đều si mê những cái áo giáp giống như cục sắt kia.

Có không ít quý tộc có thực lực đều chuẩn bị món đồ chơi này cho tư quân của mình.

"Tính thực dụng quá thấp, trừ phi là chuẩn bị từ trước, bằng không rất khó phát huy được tác dụng. Nếu như của cải thâm hậu thì có thể chuẩn bị sẵn một chút đặt ở trong nhà, khi gặp phải ngoại địch xâm lấn liền có thể lấy ra sử dụng."

"Vào lúc bình thường, cái cục sắt nặng mấy chục pound kia mà mặc lên người binh sĩ còn sẽ mệt quá sức, rất khó thích ứng hành quân đường dài. Nếu là đặt trên xe ngựa, khi chiến tranh bùng nổ thì căn bản không mặc kịp."

"Nghe ta khuyên một câu, hiện giờ thì món đồ chơi có chi phí đắt đỏ này không thích hợp với đám quỷ nghèo như các anh."

Hudson không chút khách khí mắng lại.

Chửi bậy về chửi bậy, kế hoạch bộ binh trọng giáp cũng đã âm thầm khởi động rồi. Mặc dù áo giáp có rất nhiều khuyết điểm, nhưng có một điểm tốt là đủ rồi —— Lực phòng ngự đủ mạnh.

Chung quy thì đây cũng là thế giới ma pháp, những chiến sĩ từng tu luyện đấu khí thì sẽ có thể lực mạnh hơn người bình thường. Thân mang áo giáp nặng mấy chục pound mặc dù có chút không tiện, nhưng cũng không đến mức di động đều khó khăn như hắn nói.

Hắn khuyên 3 người bỏ đi suy nghĩ này đó là vì sản lượng áo giáp cực kỳ có hạn. Trong lãnh địa của hắn, thợ rèn có thể chế tạo được áo giáp chỉ có mỗi 3 người, bình quân một tháng chỉ tạo ra được 30 cái áo giáp.

Chỉ riêng bộ binh hạng nặng nhà hắn mà cũng chưa có đủ trang bị, càng khỏi phải nhắc đến chuyện bán ra bên ngoài.

Hudson thực sự không lay chuyển được yêu cầu mãnh liệt của 3 người, cho nên chỉ đành nhịn đau thả ra ba mươi bộ trọng giáp. Chỉ có ngần ấy bộ, cũng không biết bọn họ lấy về sử dụng như thế nào.

Ba người này cũng không hề bỏ qua cho các loại vũ khí trang bị còn lại. Những trang bị mới được sản xuất ra trong những ngày gần đây cũng bị ba người bọn họ chia cắt hầu như không còn.

Cũng là làm ăn, nên Hudson chẳng có ý kiến gì.

Nếu như thiếu đi vài câu phàn nàn về vũ khí thì tốt hơn.

Bất quá Hudson cũng từng thấy vô số khách hàng thốt ra những lời phàn nàn tương tự như vậy, nên cũng đã sớm miễn dịch.

Người phàn nàn mới là người mua hàng, trong miệng không ngừng chê cái này cái nọ, nhưng thân thể vẫn rất thành thật.

Dù sao cũng chẳng có vị khách hàng nào mở miệng khen ngợi khi mua sắm hàng hoá của nhà hắn cả, cho nên Hudson đã sớm không ôm ấp bất luận ảo tưởng gì về chuyện này nữa.

Thường thì người chê càng nhiều cuối cùng lại là người đặt hàng nhiều nhất.

May mắn là ở thế giới này không có nghiệp vụ hậu mãi, càng không có cơ chế trừng phạt những mặt hàng kém chất lượng. Nếu không thì một người thương nhân bị chê nhiều nhất ở tỉnh Đông Nam như hắn thật sự không lăn lộn ngoài đời nổi.

Tiền nào của nấy. Đều là những sản phẩm 9, 9 đồng tệ lại còn miễn phí vận chuyển, chất lượng đương nhiên sẽ không tốt được đi đâu.

Mặc dù không biết trên đại lục Aslante này có bao nhiêu nhà bán binh khí bằng sắt bằng ngân tệ, nhưng phóng tầm mắt khắp toàn bộ tỉnh Đông Nam thì cũng chỉ có một mình Nam tước Hudson hắn là chịu miễn phí vận chuyển.

Đây cũng là đòn sát thủ lợi hại nhất của Hudson, sau khi những khách hàng kia so sánh giá cả thì sẽ sảng khoái đặt hàng trả tiền.

Chất lượng tốt không quan trọng, dù sao cũng đều chuẩn bị cho nông nô binh mà, không cần phải có tiêu chuẩn cao như vậy, mấu chốt là rẻ, lại có khả năng giết người.

Tiền là lá gan của anh hùng, sau khi tiễn 3 đứa chướng mắt này đi, Hudson liền chế định kế hoạch tăng tốc độ khai phá lãnh địa, chỉ đợi sau khi vụ thu này hoàn thành liền sẽ chính thức khởi động.

Trong tay không có đủ nhân tài nên hắn chỉ đành đích thân ra trận lên kế hoạch. Khối lượng công việc ở giai đoạn trước không lớn, chủ yếu chính là công việc khai hoang, việc mà Hudson cần làm là lựa chọn một mảnh phong thuỷ bảo địa thích hợp cho sản xuất nông nghiệp.

Sơn mạch Salam liên miên chập trùng, địa thế nhẹ nhàng, khai phá giai đoạn đầu vẫn tương đối dễ dàng.

Mục tiêu của Hudson không cao, chỉ cần khai hoang được 8000 mẫu vùng núi trước khi vụ xuân sang năm tới là có thể xem như thành công ở giai đoạn đầu rồi, thay đổi nhỏ cụ thể chính là khai phá một ngọn núi nhỏ.

Thật sự là ngọn núi nhỏ, chênh lệch không cao hơn 50m, là một trong những ngọn núi dễ khai khẩn nhất trong sơn mạch Salam.

Nếu như chịu bỏ tiền của và công sức, trực tiếp đẩy thành bình nguyên đều được. Đương nhiên, hiện giờ Hudson còn chưa ngang ngược đến vậy, nhìn cái đồi núi này nhỏ này không đáng chú ý vậy thôi, nhưng một khi bắt đầu khai hoang thì khối lượng công việc cũng không ít.

Trong thời đại không có máy móc, toàn bộ nhờ nhân công, một đại công trình trăm vạn mét khối mà không có một chút nhân mạng là sẽ không thể khai phá ra được

Kế hoạch khai hoang 8000 mẫu là một mục tiêu không quá lớn. Mặc dù thanh niên trai tráng đều đang ở trong quân đội và quặng mỏ, nhưng Hudson lão gia hắn cũng không chỉ có nông nô, mà còn có cả gia súc nữa.

Ngoại trừ những con cái đang mang thai, hắn còn có hơn 150 thớt ngựa kém chất lượng, 21 con có thể sử dụng, hoàn toàn có thể sánh được với một ngàn sức lao động mạnh mẽ.

Gia súc + Mấy ngàn dân trong thuộc địa, công trình có kỳ hạn nửa năm, theo lý mà nói thì việc xây dựng sơ bộ 8000 mẫu ruộng bậc thang sẽ không thành vấn đề.

Chương 165 - Thêm Một Cây Đuốc

Vì cải tạo đất, Hudson đã sớm hạ lệnh cho người thu thập nước tiểu và phân của cả người lẫn động vật trong lãnh địa lại, và công trình đầu tiên được xây dựng trong lãnh địa chính là —— Hố phân.

Bất quá kế hoạch chung quy là sẽ có thay đổi, sau khi biết được sản lượng lương thực trên mỗi mẫu đất, Hudson liền sử dụng đống phân và nước tiểu thu thập được này vào vụ thu luôn.

Đều là thục địa nằm trên bình nguyên, sản lượng gấp bội thì không trông cậy vào được, chỉ cần sản lượng trên mỗi mẫu đất có thể tăng lên hai trăm pound thì hắn đã biết đủ rồi.

Dù sao sản lượng lương thực không chỉ được quyết định bởi độ phì, mà còn phải xem hạt giống nữa.

Nâng cao độ phì nhiêu của đất đai thì Hudson lão gia còn miễn cưỡng biết được một chút, nhưng muốn cải tiến hạt giống lương thực thì thật sự là làm khó hắn.

May mắn là đám nông nô này đều tương đối nghe lời, lãnh chúa sai làm gì thì làm cái đó, nên lần đầu tiên cải tiến kỹ thuật nông nghiệp của Hudson mới được thuận lợi như vậy.

Một lòng nhào vào trên nông nghiệp, không để ý đến chuyện bên ngoài, cho dù bên ngoài vương quốc và Giáo Đình đã náo lật trời thì Hudson cũng không hề bị lay động.

Trời sập thì còn có đại nhân vật ở phía trước đỡ lấy, dù sao cũng chẳng có người nào thèm quan tâm đến ý kiến của hắn, không ảnh hưởng tới quyết sách của vương quốc.

Nếu muốn dính vào, ít nhất hắn cũng phải lăn lộn đến cấp bậc của Bá tước Pierce trước thì mới có tư cách phát biểu ý kiến về những việc liên quan đến quân quốc đại sự.

Dù sao thì Hudson cũng rất tin tưởng vào Quốc vương Caesar III, có một vị trung hưng chi chủ có thể cứu vãn vương thất trong lúc nguy nan như ông ta ở đó thì thế cục cũng sẽ không quá tệ.

Cho dù có thật sự phải khai chiến với Giáo Đình, với thủ đoạn chính trị của ông ta thì cũng có thể kéo được mấy vị đồng minh, sẽ không đần độn đến mức solo với Giáo Đình.

Trong mơ hồ, thậm chí Hudson còn cảm thấy Giáo Đình sẽ không dám ra tay vào thời điểm này.

Giáo Đình vốn đã không được những người thống trị của các quốc gia trên đại lục chào đón, trong tình huống bị người ta bắt được cái chuôi mà còn dám ra tay với một vương quốc, nhất là vương quốc này còn có ý nghĩa quan trọng với thế giới loài người.

Một khi xuất thủ thì rất có thể sẽ rơi vào hoàn cảnh bị người người kêu đánh.

Nếu như ở trong thời đại mà Thần Hi chi chủ thường xuyên hiển thánh, có lẽ Giáo Đình còn có thể đối phó được với những luồng công kích từ dư luận, nhưng bây giờ thì không được.

Gần như giáo hội trong các quốc gia cũng đã tự thành một hệ thống, ngoại trừ thiếu đi một vị Giáo hoàng, đây cũng đã là một cái tiểu Giáo Đình.

Không ai dám cam đoan rằng sẽ không có vị quân chủ nào đột nhiên nổi hứng lập ra một cái Giáo Đình mới. Ít nhất thì Hudson cảm thấy quốc vương nhà hắn làm được, nếu là bị người ép gấp quá, ông ta sẽ không thiếu loại dũng khí này.

Không có người thử nghiệm là vì trong lòng của mọi người vẫn còn mang theo nỗi kính sợ, lo lắng làm cho Thần Hi chi chủ không thích.

Chỉ là từ trước tới giờ vị thần linh trong truyền thuyết này đều chưa từng đứng ra ngăn cản cuộc nội đấu của các tín đồ, mặc dù khi đả kích dị đoan thì lại xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, còn được ghi lại trong sử sách.

Nhất là khi vị Thần này đã mấy ngàn năm không hề lộ diện, trên đại lục có không ít học giả đưa ra đủ loại luận điệu để chất vấn: 《 Thần Linh Quy Khư luận 》, 《 Thần Linh Ngụy Chứng Luận 》, 《 Thần Linh Không Động Luận 》...

Thật giả thì không biết, dù sao Giáo Đình căm thù đám học giả này đến tận xương tuỷ, hận không thể giết đi cho thống khoái. Nhưng hết lần này tới lần khác những người này lại được các quốc gia bảo vệ rất kỹ, không cho bọn chúng có cơ hội hạ thủ.

Ngay cả loại tiểu quý tộc như Hudson mà còn có thể biết được những ngôn luận này thì cũng đủ để chứng minh cho thái độ của những người thống trị rồi. ...

Thánh Sơn

Thu được tin tức mà vương quốc Alpha truyền đến, Shelter VII suýt chút nữa bị tức tới phun máu ba lần. Vốn là phái người đi huỷ diệt chứng cứ, để tránh mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, tránh làm ảnh hưởng đến đại kế của Giáo Đình.

Đáng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh còn chưa kịp lắng lại thì lại tiếp tục xuất hiện vụ bê bối giết đặc sư Quốc vương.

Phái ra Phi Long kỵ binh toàn diệt, Giáo Đình tại Alpha vương quốc sản nghiệp cũng là tổn thất nặng nề. Đến nỗi vốn nên thượng chước cái nhất thuế, chuộc tội cuốn, giáo đồ quyên tặng... các loại thu vào, xem chừng sau này một cái đồng tệ cũng khỏi phải nghĩ đến thấy được.

"Đoàn trưởng Blake, ngươi đã đảm bảo với ta như thế nào?" Shelter VII nghiêm nghị chất vấn.

Thiệt hại về tài vật thì không nói, quan trọng là danh tiếng của Giáo Đình vốn đã không tốt, bây giờ lại bị chó cắn rách áo.

Kế hoạch tẩy trắng được ông ta áp dụng từ khi kế vị mười mấy năm trước đến hôm nay có thể trực tiếp tuyên bố phá sản.

Giảng thích đã không có ý nghĩa gì, vương quốc Alpha đã viết hết những lời nên nói và không nên nói lên bức thư này.

Kế hoạch chặn giết này đã làm cho sự kiện lần này rơi vào thế bị động. Cho dù có giải thích như thế nào thì bên ngoài cũng sẽ cho rằng vì sứ đoàn của vương quốc Alpha lấy được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh nên mới bị Phi Long Kỵ Binh của Giáo Đình giết chết.

Trên thực tế, Shelter VII cũng cho là như vậy. Nếu như không oán không cừu, ăn no rửng mỡ mới đi giết đặc sứ Quốc vương.

Đối với việc Callis tự tung tự tác, ông ta không cảm thấy có gì không đúng.

Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ làm việc không đủ kín đáo, làm cho bản thân bị bại lộ.

Chuyện đáng vui mừng duy nhất chính là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng không nằm trong tay vương quốc Alpha, vẫn còn thay Giáo Đình giữ lại mấy phần mặt mũi. Nếu không thì chuyện bọn hắn ủng hộ tổ chức tà giáo sẽ triệt để bị lộ ra ngoài.

Chương 166 - Thêm Một Cây Đuốc (2)

Trong nội tâm của Shelter VII cho rằng sự hy sinh của Phi Long Kỵ Binh đều là đáng giá. Nhưng được tán đồng là một chuyện, trực tiếp lấy ra chứng cứ lại là một khái niệm khác.

Cho dù là lừa mình dối người thì Giáo Đình cũng cần có tấm màn che này. Chỉ cần có tấm màn thì bọn hắn có thể mặt dạn mày dày không thừa nhận.

Mặc dù làm vậy cũng chẳng không có ý nghĩa thực tế gì, nhưng trong chính trị, cho dù biết rõ là nhà mình làm sai, nhưng có đôi khi cũng chỉ có thể kiên quyết chống cự không nhận.

Đối ngoại thì có thể cắn chết không nhận, nhưng đối nội thì vẫn phải truy cứu trách nhiệm. Nơi có người liền có phân tranh, Giáo Đình cũng không phải tổ chức bền chắc như thép. Không có một lời giải thích hợp lý thì sẽ không thể làm vừa lòng các phương.

Phi Long kỵ binh được phái ra đã bị tiêu diệt toàn bộ, người chết thì không cần chịu trách nhiệm. Nhưng tiểu đệ làm việc bất lợi thì người làm lão đại lại phải gánh chịu trách nhiệm, trách nhiệm này đương nhiên sẽ rơi xuống đầu của Blake.

Trùng hợp là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng là do Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn làm mất, từ đầu tới đuôi đều dính vào chuyện này, lập công chuộc tội Blake ngay cả lời giải thích cũng không có.

"Bệ hạ, chuyện này là do Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn làm việc không chu toàn, là đoàn trưởng, thần khó từ tội lỗi."

Sau khi gánh chịu trách nhiệm, Blake liền nhìn về phía đám đồng liêu bằng ánh mắt mong đợi, hy vọng mọi người có thể nể mặt giao tình ngày xưa mà kéo gã ta một cái.

Còn việc gã ta có âm thầm lén lút đả thông quan hệ hay không thì không có người biết được, dù sao bây giờ Blake cũng là một tín đồ dũng cảm gánh chịu trách nhiệm.

"Bệ hạ, đoàn trưởng Blake chắc chắn là có trách nhiệm cho chuyện này, bất quá kẻ thực sự phải chịu trách nhiệm về chuyện này chính là đám người trông giữ Huyết Nguyệt Kèn Lệnh kia."

"Phi Long kỵ binh chỉ là đang chùi đít dùm cho bọn chúng, mặc dù vô ý bại lộ, nhưng cuối cùng cũng đã đem Huyết Nguyệt Kèn Lệnh giấu đi, xem như công tội bù nhau!"

"Vương quốc Alpha cách chúng ta chừng mấy ngàn dặm, nửa đường còn có mấy quốc gia khác ngăn cách, cho dù bọn họ có bất mãn như thế nào thì cũng chỉ có thể lao mấy tiếng thôi."

"Những sản nghiệp khác của chúng ta đều bị bọn hắn đóng băng rồi. Cục diện bết bát nhất cũng chỉ có vậy, chỉ cần các quốc gia khác không dính vào thì chuyện này đến đây cũng gần như là kết thúc."

Lời mà Hồng y giáo chủ Sauron nói đã làm cho Shelter VII trợn trắng mắt. Hỗ trợ cầu tình thì cứ cầu tình là được, tại sao mấy lời nói ra từ trong miệng của người này lại làm chuyện này trực tiếp rớt xuống hoàn cảnh bét bát đến vậy.

Bất quá đây cũng là thực tế mà hiện giờ Giáo Đình cần phải đối mặt. Vương quốc Alpha với không tới được Giáo Đình, nói một cách khác cũng có thể hiểu thành: Giáo Đình cũng không làm gì được vương quốc Alpha.

Một đường đánh tới chỉ mấy ý nghĩ ngây thơ của bọn trẻ con.

Tất cả mọi người đều là chính trị gia trưởng thành, phải biết cân nhắc giữa lợi và hại.

Về phần những người có trách nhiệm bị đẩy ra ngoài thì chỉ có thể xem như bọn họ xui xẻo. Mặc dù lần trước cũng đã bị phạt rồi, nhưng chung quy vẫn chưa bị xử quyết, bây giờ lại cần có người gánh chịu trách nhiệm, chỉ có thể cố gắng phạt thêm một lần nữa vậy.

Cũng không thể chỉ vì chuyện nhỏ này mà bắt một vị cao tầng của Giáo Đình, đánh vỡ thực lực cân bằng của các phái trong giáo được?

Cho dù là thật sự muốn xử lý Blake thì cũng phải tìm được người thay thế thích hợp trước. Nếu như mạo muội bắt người, vậy thì chẳng phải Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn sẽ trở nên lộn xộn sao?

Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn là binh đoàn chủ chiến thứ nhất của Giáo Đình, Shelter VII tuyệt đối không thể cho phép bọn hắn rơi vào tình trạng hỗn loạn.

"Sauron Giáo chủ nói không sai, đúng là Blake cần phải gánh chịu trách nhiệm. Bất quá bọn thủ hạ liên tiếp làm hư chuyện, người làm đoàn trưởng như Blake có phải cũng nên kiểm điểm bản thân một chút không?"

"Rốt cuộc là do thức nhân bất minh, không biết cách dùng người, hay là bởi vì năng lực có hạn, không thể nào gánh vác trách nhiệm quan trọng như quản lý Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn; hay hoặc là làm việc không dụng tâm, chỉ làm qua loa cho xong."

"Nói tóm lại, đoàn trưởng Blake nhất định phải định vị bản thân cho rõ thì mới có thể đảm bảo lần sau không phạm phải sai lầm tương tự nữa."

Thấy đối thủ cũ mở miệng, Blake liền biết phiền phức của mình tới rồi. Nhìn như đang cho bản thân gã rất nhiều lựa chọn, nhưng kỳ thực là căn bản không có lựa chọn nào.

Tội danh "qua loa cho xong" là tuyệt đối không thể nhận, chuyện này thuộc về vấn đề nguyên tắc.

Làm việc cho Thần Linh mà dám qua loa thì đó là đang khinh nhờn tín ngưỡng.

"Không biết cách dùng người" cũng là đang thể hiện gã ta không có năng lực, xem ra cái mũ "vô năng" này gã nhất định phải đeo rồi.

Cho dù lần này có thể tránh thoát một kiếp này, nhưng sau này quyền nói chuyện của gã ở bên trong Giáo Đình cũng sẽ giảm xuống rất nhiều, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến địa vị của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn trong Giáo Đình.

"Cám ơn đoàn trường Gure đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ cẩn thận kiểm điểm lại bản thân. Bất quá mặc kệ ta có năng lực để gánh vác vị trí hiện tại hay không thì đó cũng là chuyện nội bộ của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, không cần đoàn trưởng của Tài Quyết kỵ sĩ đoàn lo lắng."

Đám người dưới trướng lại chống đối lại, Shelter VII nửa vui nửa buồn. Từ lúc truyền thừa đến bây giờ thì Giáo Đình đã sớm biến chất.

Tất cả nhân viên trong các cơ cấu lớn đều là con cháu của những người nắm quyền. Dâng hiến mọi thứ cho Thần Linh chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi.

Rất nhiều chức vị đều được mở ra hình thức thừa kế, Shelter VII muốn thay đổi cục diện này, nhưng ông ta lại không có chỗ để xuống tay.

Dù sao chức vị Giáo hoàng này của ông ta cũng là nhờ vậy mà tới. Nếu như không phải tổ tiên của ông ta đã từng đảm nhiệm chức vị Giáo hoàng, với các thế lực thâm căn cố đế trong giáo, chức vị Giáo hoàng này cũng không đến lượt ông ta.

Chương 167 - Thêm Một Cây Đuốc (3)

Là người được lợi trong bộ quy tắc này, kêu ông ta thay đổi quy tắc của trò chơi thì thật sự là đang làm khó ông ta.

May mắn là giữa các thế lực lớn trong giáo cũng có ngăn cách, mâu thuẫn giữa các phe cũng rất gay gắt, nếu không thì vị Giáo hoàng như ông ta thật sự là rất khó sống.

"Được rồi, hai người các ngươi đừng có ồn ào nữa. Trước tiên hãy giải quyết cho xong vụ ầm ĩ với vương quốc Alpha đi, toàn bộ thiệt hại đều do Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn gánh chịu."

"Ta mặc kệ là lỗ hổng đó có lớn như thế nào, phải giải quyết như thế nào, Blake ngươi phải tự bỏ tiền túi ra đền bù cho ta, dù sao cũng không thể làm ảnh hưởng đến thực lực của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn."

"Về phần vương quốc Alpha, dám gây thêm cho chúng ta nhiều phiền phức như vậy thì bọn chúng cũng mong có thể sống tốt."

"Không phải là Caesar III đang rất đắc ý sao, vậy thì cứ tìm một chút chuyện cho y làm đi, khiến cho y không thể đắc ý được nữa."

"Đế quốc Thú Nhân yên lặng lâu như vậy, cũng nên để cho bọn chúng nhúc nhích một chút."

"Cách đây ít năm, sư nhân tộc đổi Hoàng giả, Sư Hoàng mới nhậm chức đã sớm mài đao xoèn xoẹt, muốn xâm nhập phía nam, chẳng qua lại bị lão bất tử Behemoth kia kiếm cớ ngăn cản, bởi vì lão ta không nhấc nổi đao, cho nên cũng không nguyện ý nhìn thấy người khác chiến công hiển hách."

"Bây giờ Behemoth đã già lọm khọm rồi, một khi lão bất tử này qua đời, cách cục ngũ hoàng cộng trị trong đế quốc Thú Nhân sẽ bị phá vỡ."

"Chỉ là bây giờ thái tử Behemoth cũng đã già rồi, khả năng cao là sẽ tiếp tục kế thừa con đường chính trị của lão bất tử này. Muốn bọn chúng xâm lấn phía nam, chúng ta nhất định phải đốt thêm một mồi lửa." Shelter VII lạnh lùng nói.

Giống như việc kích động thú nhân xâm lấn phía nam dễ như ăn cơm uống nước vậy, hoàn toàn không quan tâm tới thiệt hại mà nhân tộc phải chịu vì chuyện này.

Không có người nào cảm thấy bất ngờ, rõ ràng là Giáo Đình đã làm không ít những chuyện tương tự như vậy rồi.

Chẳng qua là vào một ngàn năm trước, Giáo Đình kích động chiến tranh chủ yếu là vì dẫn đạo nhân tộc khuếch trương ra ngoài, đánh bóng vinh quang của Thần Hi chi chủ, cũng thuận tiện tranh đoạt không gian sinh tồn cho các chủng tộc; Mà bây giờ Giáo Đình kích động chiến tranh chỉ là vì bài trừ đối lập.

"Xin bệ hạ yên tâm. Thần đảm bảo sẽ duy trì Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn hoạt động bình thường, không để cho nó phải chịu bất cứ ảnh hưởng gì!"

Blake vội vàng đảm bảo nói.

Mặc dù cuộc sống thiếu tiền không dễ chịu, nhưng nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là bảo vệ chức vị của mình. Kinh phí không đủ thì cắt giảm tiêu xài là được.

Chịu xung kích lớn nhất vẫn là trung hạ tầng, mặc kệ có biến hóa như thế nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của những đại nhân vật ở phía trên.

Shelter VII nhìn Blake một mắt, dường như rất hài lòng với thái độ của gã ta, thuận thế nói:

"Nếu ngươi đã có lòng tin như vậy, vậy thì chuyện của đế quốc Thú Nhân cũng sẽ được giao lại cho Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn các ngươi."

"Vinh quang của Giáo Đình không thể bị khinh nhờn, bất luận hành vi nào can đảm khiêu khích uy nghiêm của Giáo Đình đều phải bị nghiêm trị."

"Ta mặc kệ là ngươi dùng thủ đoạn gì, trong vòng ba năm, đế quốc Thú Nhân nhất định phải xâm lược phía nam. Nếu như không làm được, ngươi tự mình thoái vị đi doanh tu sĩ khổ tu đi!"

Doanh tu sĩ khổ tu là do một đám tín đồ trung thành nhất của Thần Hi chi chủ tạo thành, từ trước tới nay, nơi này chính là địa phương thần thánh nhất của Giáo Đình.

Chẳng qua đó chỉ là những lời tuyên truyền bên ngoài mà thôi, không có bất kỳ người nào trong đám cao tầng muốn tới doanh tu sĩ khổ tu trải nghiệm cuộc sống.

Giáo quy khắc nghiệt đến cực hạn, suốt ngày đều ăn cơm rau dưa, cuộc sống như vậy có thể làm cho bất luận người bình thường nào cũng phải sụp đổ.

Trong nháy mắt, Blake cảm thấy có một luồng áp lực đang phả vào mặt gã. Thời gian ba năm nhìn thì rất dài, nhưng muốn dẫn đạo chính sách của một quốc gia thì lại là quá ngắn.

Nhất là khi lão bất tử Behemoth kia còn sống, chỉ cần lão già có uy vọng cao nhất này không gật đầu thì chuyện xâm lấn phía nam này sẽ rất khó được thông qua.

Không có gì kỳ quái, chiến công lớn nhất của lão già Behemoth này chính là xâm lược phía nam, cướp được một vùng lãnh thổ rộng lớn của vương quốc Alpha. Khi lão ta đã cao tuổi, không còn sức để mang binh xuôi nam nữa, lão ta đương nhiên là không muốn tiếp tục chiến tranh.

Đánh thắng, uy vọng của những Hoàng giả khác sẽ tăng mạnh, làm dao động địa vị người dẫn đầu trong đế quốc Thú Nhân của lão ta.

Đánh thua, không chừng những lãnh thổ mà trước đó cướp được sẽ phải trả lại hết, chiến công hiển hách mà lão ta lập ra cũng bị trôi đi mất.

Thắng thua đều không có chỗ tốt, chỉ cần là một vị chính trị gia thành thục đều sẽ phản đối chiến tranh. Cho dù muốn đánh thì cũng phải chờ sau khi lão ta chết rồi mới đánh, miễn cho ảnh hưởng đến thanh danh của lão khi còn sống. ...

"Lão gia, đại thiếu gia và nhị thiếu gia tới."

Nghe được câu nói tràn ngập hai nghĩa của người hầu, Hudson suýt chút nữa còn cho rằng hắn có hai đứa con trai. Hắn lập tức phản ứng lại,"Đại thiếu gia, nhị thiếu gia" trong miệng của người hầu này chắc là huynh trưởng của y.

Có lẽ là vì quen thuộc nên mới xuất hiện cái cách xưng hô loạn thất bát tao này. Dù sao khi còn ở trong gia tộc thì vẫn xưng hô như vậy.

Chẳng qua sau khi tới Sơn Địa lĩnh thì Hudson đã tự động được thăng cấp trở thành lão gia, còn về cách xưng hô với hai vị huynh trưởng, người hầu vẫn tuân theo sự quen thuộc ở sâu trong nội tâm.

Hudson cũng chẳng có thời gian để tính toán với người này, đầu óc không dùng được cũng là bình thường, nếu không thì tại sao lại trở thành người hầu chứ?

Nếu như là người có chút thông minh tài trí, chỉ dựa vào công lao đi theo Nam tước Hudson quanh năm suốt tháng an tiền mã hậu thôi cũng đã sớm được đề bạt đến cương vị trọng yếu hơn rồi.

Chương 168 - Huynh Đệ Gặp Nhau

"An bài người qua chiêu đãi, ta rửa mặt xong sẽ tới liền." Hudson hơi vui mừng nói.

Sự vui mừng này xuất phát ra từ tận đáy lòng, giống như là một loại bản năng vậy. Trong trí nhớ mà chủ cũ lưu lại, hai vị huynh trưởng này đều rất chiếu cố cho hắn.

Là người kế thừa, Hudson cũng không hề bài xích loại tình cảm này. Con người là sinh vật quần cư, nếu như thật sự không có một chút tình cảm nào thì cuộc sống sẽ rất mệt mỏi.

Nếu như không phải sự bàng hoàng xuất hiện trong lòng làm cho hắn không biết nên đối mặt như thế nào thì có lẽ hắn đã chạy tới gặp mặt mà không cần rửa mặt gì rồi.

Đều là anh em trong nhà, kỳ thực cũng không cần nhiều lễ tiết như vậy. Chỉ cần không có người ngoài ở đây thì có thất lễ hay không cũng không quan trọng.

Sau khi nhanh chóng rửa mặt xong, Hudson liền điều chỉnh tâm tình của bản thân. Mọi chuyện cứ tuân theo bản tâm là được, không cần phải biểu diễn quá mức.

Ở trước mặt người quen, càng che giấu thì sẽ càng dễ lộ ra sơ hở. Dù sao mọi người cũng đã chia cách nhiều năm, trong lúc đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, có thay đổi cũng là chuyện bình thường. ...

"Nelson, đã lâu không gặp! Trước đó phụ thân còn nói là sẽ viết thư gọi hai anh trở về, vốn cho rằng chúng ta có thể sẽ gặp nhau sớm thôi, không ngờ lại kéo tới bây giờ." Hudson có chút cảm khái nói.

Nhoáng cái đã 3 năm không gặp, không thể không nói thế giới quý tộc thật sự là ở cùng nhau thì ít mà xa cách nhau thì nhiều.

Nếu như lần này không phải vì gia tộc Koslow thu hoạch quá lớn, cần tập trung thực lực để chấn nhiếp tiểu nhân, có lẽ còn không biết lúc nào thì 3 anh em họ mới có thể gặp mặt nhau.

Đừng nói là ở ngoài ngàn dặm, ngay cả vài trăm dặm cũng là như cách hai thế giới rồi. Không có sự vụ trọng đại, có rất ít người sẽ chạy vài trăm dặm tới thăm.

Ngay cả thư từ qua lại cũng là ít lại càng ít. Dù gì thì chi phí truyền tin trong thời đại này cũng rất cao, không có cơ quan gửi thư chính thức nào, chỉ có thể tự mình phái người truyền đi.

"Quả thật là rất lâu rồi, bất quá em thật sự đã thay đổi rất nhiều đấy!"

"Ngày đó, khi nhận được thư của phụ thân, anh còn tưởng là trò đùa quái đản của người nào đó. Chỉ trong vòng 3 năm ngắn ngủi, ai có thể tưởng tượng một vị thiếu niên ngay cả việc huấn luyện Kỵ sĩ mà cũng phải lười biếng ngày đó lại biến thành Sơn Địa nam tước tiếng tăm lừng lẫy." Nelson cười ha hả đáp lại.

Có thể thấy được y đang rất cao hứng thay cho Hudson. Là trưởng tử trong nhà, từ khi ra đời thì cái chức vị Nam tước đã được gán lên người y.

Dựa theo luật thừa kế của vương quốc Alpha, chỉ cần Nelson không tự tìm đường chết, không phải là thằng đần không thể tu luyện, y liền có thể kế thừa tước vị một cách thuận lợi.

Từ lúc ra đời thì đã được ngậm thìa vàng nên đương nhiên là y không cảm thấy có gì phải ghen ghét. Huynh đệ có năng lực thì sức mạnh của gia tộc sẽ không ngừng mở rộng, đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt.

Ở phương diện này, Nelson thật sự là một tấm gương tốt không thể nghi ngờ.

Tại trong trí nhớ, những cuộc huấn luyện Kỵ sĩ lúc nhỏ của Hudson đều được vị huynh trưởng này giám sát hoàn thành. Đơn giản tới nói, chính là ăn đòn không ít.

Bất quá ngoại trừ có yêu cầu nghiêm ngặt về phương diện tu hành ra thì vị huynh trưởng này cũng rất biết chăm sóc về cuộc sống thường ngày.

Là trưởng tử trong nhà, là người thừa kế hợp pháp đầu tiên của vị trí Nam tước, Nelson có thể được hưởng thụ nhiều tài nguyên hơn những người khác. Y cũng thường xuyên lấy không ít đồ tốt ra chia sẻ với mọi người.

Bao gồm cả việc ả mẹ kế sau khi vào cửa có thể tuân thủ quy củ như vậy đều không thiếu công lao của vị huynh trưởng này.

Là một người thừa kế, y có rất nhiều đặc quyền. Bọn người hầu dám chậm trễ với những người con thứ như Hudson, nhưng lại tuyệt đối không dám đắc tội với người thừa kế.

Dù sao ở trong trí nhớ của Hudson, trước khi vị huynh trưởng này rời đi đã từng cảnh cáo toàn bộ những người hầu lớn nhỏ trong phủ một lần.

Nhất là mấy kẻ đã phụ thuộc vào Nam tước phu nhân kia còn bị y đánh cho bán thân bất toại. Bán thân bất toại theo đúng nghĩa đen luôn, không đến một tháng liền trực tiếp đi gặp Thần Hi chi chủ.

Biến cố sau này có khả năng cao là do Nam tước Redman xuất thủ. Con trai và người hầu rõ ràng là không cùng một đẳng cấp, cho nên những phần tử không ổn định thì hiển nhiên là không thể lưu lại.

Hiệu quả lập uy hết sức rõ ràng, dù là đã qua hai ba năm, nhưng người hầu trong phủ vẫn rất giữ quy củ.

Ai cũng biết đại thiếu gia nổi giận là sẽ thật sự đánh chết người, cho dù là thân tín của Nam tước phu nhân thì cũng sẽ chết một cách vô ích.

"Thật sự đúng là như vậy, Nelson rời nhà 3 năm, ta rời nhà còn chưa tới 2 năm, tiểu tử ngươi thay đổi đến mức làm cho người khó có thể tưởng tượng."

"Bất quá Hudson, em có nghĩ đến không. Nếu như không phải bọn anh chạy về nhà thì cũng không biết là trong nhà xảy ra nhiều biến cố như vậy."

"Chỉ là tiểu tử ngươi thật sự là quá mềm lòng, Lesul dám trộm sinh mệnh nguyên dịch của em mà em cũng không dám đánh nó?"

"Nhưng mà em yên tâm, mấy chuyện như đánh em trai thì ta là số một. Bọn anh đã chào hỏi với Mục sư Quinn rồi, ông ta sẽ không trị liệu cho tiểu tử kia đâu, ít nhất nó còn phải nằm thêm nửa tháng nữa."

Nghe xong lời này, Hudson biến sắc, giống như nhớ lại một chuyện cũ kinh hồn nào đó.

"Đánh em trai là loại chuyện phải nhân lúc còn sớm, nếu không sau này sẽ đánh không lại."

Lời kịch kinh điển này chính là bóng ma thời thơ âu trong lòng Hudson. Nếu như không phải tên này vẫn luôn không tim không phổi, khắp mọi mặt đều biểu hiện rất bình thường, hắn còn sẽ hoài nghi là có phải đang bị vị tiền bối nào phụ thần rồi không.

Chương 169 - Huynh Đệ Gặp Nhau (2)

"Đủ rồi! Không biết nói chuyện thì đừng nói, không có người nào sẽ xem ngươi như người câm đâu."

"Hudson, em làm rất tốt. Không cần phải chấp nhặt với một tên phế nhân làm gì, mọi người vốn đã không còn là người của một thế giới, bỏ mặc mới là lựa chọn tốt nhất." Nelson nghiêm nghị khiển trách.

Huynh đệ trong nhà nội đấu cũng không phải chuyện vinh quang gì. Vội vàng che lấp còn không kịp, há có thể chủ động nhắc tới.

Bất quá Hudson vẫn có thể nghe ra được ẩn ý trong đó. Hiểu đơn giản chính là Lesul đã bị trong nhà từ bỏ, có lẽ vừa trưởng thành liền sẽ bị đuổi đi.

Khả năng cao là ngay cả dòng họ Slovenian cũng không thể sử dụng. Dù sao để cho một kẻ ngay cả Kỵ sĩ cũng không phải mang danh gia tộc ra ngoài lăn lộn thì chỉ làm mất mặt gia tộc mà thôi.

Nguyên nhân vô cùng rõ ràng, đơn giản là vì Hudson quật khởi quá nhanh, các thành viên trong gia tộc cảm thấy để lại Lesul sẽ gây bất lợi cho việc đoàn kết của gia tộc.

Đương nhiên cũng không loại trừ tình hình tài nguyên trong nhà đang căng thẳng, không còn đủ sức để ủng hộ nhiều con cháu phát triển như vậy, bèn dứt khoát từ bỏ một kẻ có nhân phẩm kém nhất.

Đây cũng là chuyện mà Hudson gây ra, vì ủng hộ Sơn Địa Lĩnh phát triển, Nam tước Redman đã bỏ hết tất cả vốn liếng.

Vì giành lấy lãnh địa này, ông ta đi tặng lễ khắp bốn phía, nhờ quan hệ cũng phải bỏ không ít tiền, những sự ủng hộ sau đó cũng chưa từng đứt đoạn.

Những tên nông nô đi theo Hudson ra ngoài không trở về thì không nói, ngay cả gia quyến cũng được đưa tới đây. Không chỉ cho người, còn có mấy chục vạn pound lương thực cũng được lục tục ngo ngoe đưa tới.

Hơn nữa còn không chỉ có những thứ này. Thế cục ở hai quận Wright và Ryton trước đó vốn đã khẩn trương, ép cho tất cả chi mạch của gia tộc Koslow trong tỉnh phải mở rộng quân bị.

Nam tước Redman cảm thấy lo lắng về thời cuộc nên cũng đã mở rộng đội hộ vệ lên đến năm trăm người. Mặc dù binh sĩ đều do nông nô tạo thành, tiết kiệm được không ít quân lương, nhưng quân phí vẫn là tăng lên ào ào.

Tiêu xài nhiều như vậy nên tình hình tài chính trong nhà đương nhiên là sẽ căng thẳng. Lấy tính cách của Lesul, Hudson biết chắc là đứa em trai không có mắt này sẽ lại chạy tới trước mặt phụ thân để thể hiện cái cảm giác tồn tại ngu ngốc của nó.

Cộng thêm sự cổ vũ của những thành viên khác trong gia tộc, dưới cơn nóng giận, Nam tước Redman đưa ra quyết định là sẽ từ bỏ đứa con trai ngu xuẩn này thì cũng không có gì kỳ quái.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng chính là cái hố mà Hudson đã đào trước khi rời nhà, hắn đã tạo cho Lesul một hình tượng "ngu xuẩn" trong lòng của Nam tước Redman.

Một khi quan niệm này thâm căn cố đế, bất kỳ sai lầm nào cũng sẽ được phóng đại. Từ ngày này qua tháng nọ, khi tình cha con mất hết thì cũng là lúc bộc phát.

"Yên tâm đi, Nelson. Chấp nhặt với một tên ngu xuẩn chỉ có thể làm giảm cấp bậc của chúng ta mà thôi."

Không nhắc tới những chuyện phiền lòng này nữa, anh em chúng ta hiếm có dịp gặp nhau, hay là tâm sự những chuyện mà hai anh đã trải qua đi." Hudson đại độ nói.

Hắn thật sự là không định so đo chuyện này. Dù sao cũng đã hố cho người ta mất đi thân phận quý tộc rồi, cho dù có thể sống sót thì nửa đời sau cũng phải sống một cuộc sống cơ cực. ...

Phong Diệp lĩnh, vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ cày bừa vụ thu, Nam tước Kettler đã ép binh sĩ phải cởi bỏ khôi giáp, cùng nhau xuống ruộng làm việc.

Những chuyện như vậy rất phổ biến ở toàn bộ lục địa Aslante. Vào lúc nhàn rỗi thì huấn luyện quân sự, lúc mùa vụ thì về nhà trồng trọt.

Cũng không phải là không có binh sĩ hoàn toàn thoát ly khỏi sản xuất, nhưng đó cũng là cực kỳ thiểu số. Đại bộ phận binh lính đều kiêm thêm chức nghiệp nông phu, tất cả mọi người đều đã quen rồi.

Nhìn xem tràng cảnh bận rộn, Nam tước Kettler đang đắm chìm trong sự vui sướng của mùa thu hoạch.

Đồng ruộng ở Phong Diệp lĩnh đều rất màu mỡ, sản lượng lương thực có thể cao hơn đất đai ở phương bắc 70-80%, nếu như luận về "lợi ích", một mẫu đất ở đây có thể so với mấy mẫu đất ở phương bắc.

Thế mà rất nhanh thôi thì y liền không thể nào cao hứng nổi, chỉ là bị một dòng suối nhỏ chia cắt, đối diện đã hoàn thành xong cày bừa vụ thu trước một bước. Trong cánh đồng chỉ còn lại vài vị phụ nhân đang cầm rổ không ngừng gieo hạt.

Hạnh phúc đều tới từ việc so sánh, đều là cày ruộng, nhưng sức người không thể nào so được với gia súc. Dù là binh sĩ cường tráng nhất cũng không cày lại một thớt người chạy chậm.

Không phải là Nam tước Kettler không có ngựa, chỉ là ngựa trong tay y đều là chiến mã cao quý, cũng không thể để cho chiến mã đi cày ruộng nha?

Không phải là chiến mã không thể cày ruộng, chỉ là cái giá phải trả có chút lớn. Vạn nhất không cẩn thận làm phế một con thì y sẽ đau lòng chết.

Một đường từ phương bắc chạy tới đây, chiến ma trong tay Kettler liền không ngừng giảm bớt. Nếu như cứ tiếp tục tổn thất nữa, sợ là có ngày Kỵ binh đều phải biến thành bộ binh.

Nam tước Kettler lập tức loại bỏ cái suy nghĩ không đáng tin cậy này, cau mày hỏi: "Chú Holman, gần đây không có chỗ nào có bán trâu cày hay ngựa kém chất lượng sao?"

Đất nhà ai thì người ấy lo. Dựa theo tốc độ trồng trọt hiện giờ, chỉ riêng mảnh đất ở Phong Diệp lĩnh này thôi cũng đã rất khó có thể hoàn thành trồng trọt trước khi thời tiết đổi mùa rồi, lại càng không cần phải nói đến những mảnh thuộc địa ở bên ngoài.

Bỏ hoang một mùa cũng là thiệt hại, trơ mắt nhìn xem tài sản vốn nên thuộc về mình trôi qua, dù là tâm tình đang tốt thì Nam tước Kettler cũng không chịu nổi.

Nếu như tất cả mọi người đều như vậy thì không nói. Nhưng hết lần này tới lần khác ông bạn hàng xóm tốt của y đã hoàn thành việc trồng trọt trong lãnh địa trước một bước.

Chương 170 - Huynh Đệ Gặp Nhau (3)

"Đừng nói là mua sắm gia súc, cho dù là thuê gia súc thì cũng không có người nguyện ý. Bây giờ cũng chỉ quý tộc bản địa mới có gia súc, cho dù có bỏ ra một giá tiền rất lớn thì cũng không có người chịu thuê cho chúng ta."

Kỵ sĩ Holman tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Thật sự là ông ta đã rất cố gắng đi tìm kiếm gia súc rồi. Đáng tiếc là những tư liệu sản xuất này đều bị quý tộc khống chế trong tay, ngày bình thường cũng đều hiếm thấy trên thị trường chứ đừng nói là vào mùa vụ như hiện giờ.

Quý tộc bản địa thì còn có thể dựa vào quan hệ nhân mạch để suy nghĩ biện pháp từ chỗ của bằng hữu thân thích, nhưng những kẻ ngoại lai như bọn hắn thì chẳng có thân thích ở gần nào để nghĩ.

Có tiền cũng không có tác dụng, người ta tình nguyện cầm đi đổi nhân tình cũng không nguyện ý kiếm thêm mấy viên kim tệ của bọn hắn.

"Con quỷ hút máu tham lam ở bên cạnh kia thì sao, không phải làm ăn gì hắn cũng ăn sao?"

Nam tước Kettler tức giận bất bình hỏi.

Trước đó vì chuyện đoạt nhân khẩu đổi lương mà y đã bị Hudson lừa cho rất thê thảm. Bởi vì không nộp đủ nhân khẩu nên Nam tước Kettler đã bị Bá tước Pierce phạt nặng.

Số tiền phạt đó còn nhiều hơn giá trị trong cuộc trao đổi với Hudson. Nhất là sau khi biết được phủ tổng đốc đang bán lương thức với giá ổn định thì y thật sự là giận run người.

Nhưng hối hận cũng chẳng có tác dụng gì, làm ăn là làm ăn. Không không có người nào sẽ ngờ là bởi vì thế cục đại lục phát sinh biến cố mà Bá tước Pierce sẽ dùng thủ đoạn lôi đình để trấn áp cuộc tranh chấp trong hai quận.

Dựa theo logic bình thường, chủ nhân của tỉnh Đông Nam là Bá tước Pierce chỉ cần ở bên cạnh vừa xem náo nhiệt, vừa ở sau màn trợ giúp, nhìn bọn họ đấu với nhau là đủ rồi.

Cho dù là muốn xuất thủ thì cũng là chuyện khi các phương đã phân ra thắng bại. Chọn mấy tên to con thắng trận gõ một phen thì có thể đóng vai người tốt ở trước mặt của một đám kẻ thất bại rồi.

Tin tức chênh lệch dẫn đến phán đoán sai lầm, khiến cho Nam tước Kettler bị lỗ vốn trong một vụ kinh doanh. Có chơi có chịu, Kettler cũng không phải người thua không trả tiền.

Chẳng qua nếu như muốn y lấy tâm thái bình tĩnh để đối đãi với ông bạn hàng xóm đã hố mình thì thật sự là làm khó cho y. Diễn kịch ở trước mặt người ngoài là đủ, nếu như ở trước mặt người mình mà cũng phải tiếp tục giả vờ thì cũng quá mệt mỏi.

"Ta đã đích thân qua đó dò hỏi rồi, Nam tước Hudson đang bận sai người khai hoang, không có gia súc thừa để thuê cho người ngoài."

Lời mà Kỵ sĩ Holman nói ra càng làm cho Kettler cảm thấy hâm mộ ghen ghét hơn. Cày bừa vụ thu của nhà mình có hoàn thành thuận lợi được hay không còn chưa biết, đối diện lại có dư lực để điều động nhân thủ đi khai hoang.

Bất quá diện tích trồng trọt của Sơn Địa lĩnh rất ít cũng là sự thật. Chỉ với mấy vạn mẫu đất ở trên bình nguyên thì thật sự là không nuôi nổi hơn vạn nhân khẩu trong lãnh địa.

Không muốn mua sắm lương thực với số lượng lớn từ bên ngoài thì cũng chỉ có thể mượn đất của "ngọn núi". Sơn mạch Salam liên miên bất tuyệt chính nơi dự trữ đất đai của Sơn Địa lĩnh.

Đương nhiên cũng không phải chỉ có một mình Hudson đủ điều kiện mượn đất của "ngọn núi", ba Kỵ sĩ lĩnh ở bên cạnh cũng có thể mượn được.

Đáng tiếc là đến giờ này mà ba tên xui xẻo bên cạnh vẫn chưa tích lũy xong vốn liếng ban đầu. Chỉ riêng việc phát triển lãnh địa gia nghiệp thôi mà đã không làm nổi, làm gì còn sức mà tổ chức nhân thủ đi khai hoang.

"Thực sự là tiện nghi cho hắn! Sơn mạch Salam lớn như vậy đều đã biến thành hậu hoa viên nhà hắn, ngay cả một vị đối thủ cạnh tranh cũng không có." Nam tước Kettler buồn bực nói.

Bọn họ là người chọn lãnh địa đầu tiên, nếu như biết trước sơn mạch Salam là một mảnh bảo địa thì có nói gì y cũng phải cướp đến tay! Vậy tại sao Kettler lại lựa chọn Phong Diệp trấn vậy?

Cũng chỉ vì hai chữ "sơn mạch" gạt y, mặc dù biết là trong sơn mạch Salam có mỏ, nhưng khi cân nhắc đến vấn đề không thể tự cung tự cấp lương thực và sợ bị đối thủ cạnh tranh phong tỏa, cuối cùng y vẫn lựa chọn một Phong Diệp lĩnh giàu có và đông đúc hơn.

Đương nhiên, nếu như thật sự lựa chọn khu mỏ quặng Salam thì có lẽ lãnh địa của y cũng chỉ còn lại có khu mỏ quặng mà thôi .

Mặc dù chỗ là do họ chọn trước, nhưng quyền phân chia biên giới cụ thể lại nằm trong tay phủ tổng đốc.

Hudson có thể nhặt được tiện nghi là vì gia tộc Koslow có nhiều thân thích bằng hữu, nhân mạch quan hệ rộng, làm tốt quan hệ xã hội ở giai đoạn trước.

Nếu như đổi lại thành Kettler, cho dù y có tặng lễ thì cũng không có người dám thu. Không bị tận lực nhằm vào đều đã xem như chiếu cố rồi, càng đừng nói đến chuyện phải tranh giành lợi ích cho y.

"Kettler, cháu cũng không cần phải hâm mộ bọn hắn. Tính toán thời gian thì chắc là gia tộc cũng đã nhận được tin tức về tình huống bên này rồi."

"Phương diện khác thì gia tộc rất khó trợ giúp được cháu. Nhưng mà về những nô lệ thú nhân bình thường thì gia tộc lại không thiếu."

"Chỉ cần đội chào hỏi những đội bắt nô lệ bên dưới, nhờ bọn họ lần sau hàng động thuận tiện mang thêm là được."

"Chỉ là cháu thật có thể thuần hóa nhưng thú nhân này thành những vị nông phu hợp cách sao? Nếu là thuần hóa không thành công thì sẽ mất cả chì lẫn chài đó!"

Kỵ sĩ Holman nói sang chuyện khác. Ông ta không muốn nhìn thấy đứa cháu trai trước mặt này bởi vì ghen ghét mà trêu chọc cho mình một đối thủ mạnh mẽ, làm vậy sẽ chỉ hủy hoại nó mà thôi.

"Yên tâm đi, chú Holman. Không phải tất cả chủng tộc thú nhân đều gian ngoan bất biến, trong thú nhân cũng có rất nhiều chủng tộc nhát gan."

"Khi còn ở phương bắc thì cháu đã từng thủ thuần hóa bọn chúng rồi. Mặc dù đại đa số đều là thất bại, nhưng cũng có lúc thành công."

Chương 171 - Bất Ngờ

"Nếu như không phải vì cách đế quốc Thú Nhân quá gần, mọi người lo lắng sẽ kích thích đến đế quốc Thú Nhân, sợ là nô lệ thú nhân đã sớm tràn ngập khắp phương bắc rồi."

"Đừng quên, đế quốc Thú Nhân cũng tồn tại nông nghiệp. Mặc dù trồng trọt và thu hoạch không giống nhau, nhưng chuyện này cũng đã chứng minh là bọn chúng có tiềm lực để trở thành một nông phu."

"Cho dù không trồng được thì cũng có thể mang bọn chúng ra ngoài đánh trận, sẽ không mất cả chì lẫn chài."

"Cháu có dự cảm là cuộc xung đột lần này giữa vương quốc và Giáo Đình sẽ không xảy ra chiến tranh, có lẽ chỉ làm ầm ĩ nửa năm một năm thì nhiệt độ sẽ trôi qua, hai bên sẽ ngừng công kích lẫn nhau." Kettler rất tự tin nói.

Rất nhiều người nhắc tới thú nhân liền biến sắc, cho là thú nhân rất mạnh mẽ. Chỉ có người sinh trưởng ở phương bắc mới biết rõ, thực ra thú nhân cũng là một quần thể có sự phân hóa nghiêm trọng giữa người mạnh nhất và người yếu nhất.

Thành viên của những chủng tộc thú nhân cường đại đều sức chiến đấu mạnh mẽ. Tỉ như nói: Tộc Behemoth. Tùy tiện chỉ ra một con Behemoth trưởng thành cũng là cường giả đại lục .

Những chủng tộc nhỏ yếu như người chuột, người lượn, người lùn, người thỏ... Cả đám đều nhát như chuột, sức chiến đấu còn không bằng người bình thường.

Đế quốc Thú Nhân cường đại chủ yếu đều bởi vì ngũ đại hoàng tộc cường đại. Bên dưới có vô số chủng tộc, thực lực nội bộ cũng bị phân hoá cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu như tất cả thú nhân đều mạnh mẽ như trong truyền thuyết thì vương quốc Alpha đã sớm bị đánh tan rồi, căn bản không thể nào cầm cự được đến bây giờ.

"Ừm, trong lòng cháu có tính trước là được. Bất quá cũng không cần lãng phí thời gian với những chủng tộc lười biếng quá mức kia. Cho dù là có khả năng thuần hóa thì cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi." Kỵ sĩ Holman nhắc nhở.

"Yên tâm đi, chú Holman. Cháu sẽ chú ý phương diện này, cháu cũng không dám nhận những kẻ phế vật chỉ có thể cạp đất kia."

Trong khi nói chuyện, trong lòng Nam tước Kettler vẫn còn có mấy phần sợ hãi, giống như đã nhớ lại những ký ức chán ghét trước đó.

Thế giới rất lớn nên cũng không thiếu cái lạ.

Trong đế quốc Thú Nhân có vô số chủng tộc loạn thất bát tao. trải qua vô số năm khôn sống mống chết, tất cả chủng tộc đều đã tiến hóa ra phương thức sinh tồn cho riêng mình.

Có vô số phương thức, chỉ có ngươi không nghĩ tới chứ không có bọn chúng làm không được.

Lấy làm nông, đi săn mà sống đều là những sinh linh bình thường. Lấy lá cây, cỏ dại mà sống thì chỉ có thể nói rõ là bọn chúng đang giữ lại những tập tính sinh hoạt nguyên thủy nhất.

Nhưng lúc nào cũng có một vài chủng tộc khác lạ, tiến hóa ra đủ loại thiên phú kỳ quái . Tỉ như nói: có thể ăn đất mà sống.

Theo cày bừa vụ thu bắt đầu, vấn đề không đủ sức lao động đã được thể hiện ra ở trước mặt các vị lãnh chúa mới.

Vấn đề giống nhau, nhưng những lãnh chúa gặp phải lại là những người khác nhau, kết quả cuối cùng đương nhiên là cũng không giống nhau.

Quý tộc bản địa dựa vào quan hệ nhân mạch để chạy khắp nơi mượn người, mượn gia súc, cơ bản đều có thể thuận lợi hoàn thành cày bừa vụ thu.

Một đám quý tộc phương bắc thì thảm rồi, gia tộc ở xa ngoài ngàn dặm, cho dù có cầu viện thì cũng nằm ngoài tầm tay với. Đám tiểu đồng bọn đi cùng thì thân mình còn lo chưa xong, làm gì có thời gian mà quan tâm đến người khác chứ.

Dù rằng binh sĩ đều bị đuổi đi đất ruộng hết rồi, nhưng vẫn còn có một số lớn đất đai bị bỏ hoang.

Giá của nô lệ loài người trên thị trường đã lên vô cùng cao, ngay cả một người có mỏ như Hudson còn phải sợ, những tên lãnh chúa nghèo nàn thì càng không cần phải nghĩ tới.

Cho dù là gia sản giàu có thì cũng chỉ có thể mua được số lượng ít. Muốn mua với quy mô lớn cũng không được, không phải là vấn đề giá cả, mà là trên thị trường căn bản không có "hàng" để bán.

Trong hai năm gần đây, các quốc gia trên đại lục đều không phát sinh cuộc đại chiến nào. Số nô lệ lưu lạc trên thị trường hiện giờ đều do những chủ nô cần tiền để quay vòng nên mới chuyển nhượng lại.

Dưới tình huống bình thường, đại quý tộc sẽ không bán nô lệ của mình, làm vậy có thể vô tình bại lộ một chút bí mật của nhà mình.

Sau một bị thiệt vì bỏ hoang đất đai, mọi người đương nhiên là sẽ phải nghĩ biện pháp giải quyết. Có người ủy thác thương nhân mua sắm gia súc, cũng có người để mắt tới nô lệ thú nhân.

Một nhà hai nhà thì không sao, nhưng cùng một lúc liền có mấy chục nhà thì chung quy vẫn làm cho lượng biến.

Nhìn thấy những ông bạn hàng xóm bắt giữ những nô lệ bình thường, có người nghĩ rằng nô lệ thú nhân đã có nhà mua mới, lập tức có vô số kẻ ăn theo, việc bắt giữ và buôn bán nô lệ ở biên giới đều trở nên phồn vinh.

Rất nhiều tộc nhân bị bắt lập tức làm cho các bộ lạc thú nhân coi trọng. Đối mặt với đội bắt nô lệ hung cực ác thì những bộ lạc nhỏ chỉ đành bất lực, nhưng có thể bẩm báo lên cao tầng.

Cuối cùng chuyện này được báo lên người đang trực ở biên giới là thân vương Butswig.

"Phái người đi thăm dò xem rốt cuộc là tên pháp sư nào bị điên, hay là do tổ chức tà giáo nào lại muốn kiếm chuyện rồi?"

Không trách Butswig sẽ nghĩ như vậy, lúc trước nhân tộc bắt nô lệ chỉ chọn những chủng tộc có nhan trị cao và sức chiến đấu thấp.

Lần này thì khác, cái gì mà người đầu trâu, người đầu chó, người chuột, người lùn, người lợn, Goblin... Đều bị mất tích rất nhiều nhân khẩu.

Ngoại trừ một số ít chủng tộc có chút sức chiến đấu ra thì còn lại cũng là yếu gà trong yếu gà.

Bàn về địa vị thì những chủng tộc này cũng giống như nô lệ ở thế giới loài người thôi, thậm chí ngay cả nô lệ cũng không bằng.

Ít nhất là nô lệ còn có thể sáng tạo ra tài phú, mà đại bộ phận chủng tộc trong này ngoại trừ lãng phí lương thực ra thì cái gì cũng sai.

Chương 172 - Bất Ngờ (2)

Ít nhất theo cái nhìn của một Behemoth cao ngạo như thân vương Butswig thì loài người bắt những chủng tộc này cũng chẳng khác nào đang nhặt ve chai.

Thân vương Butswig còn âm thầm khinh bỉ những kẻ ngu xuẩn này từ tận đáy lòng, so với việc bỏ tiền ra thuê đội bắt nô lệ thì trực tiếp mua của thú nhân Thú Nhân còn rẻ hơn nhiều.

Ai bảo những chủng tộc này ngoài việc cầm đi làm thí nghiệm ma pháp và huyết tế Tà Thần ra thì cái gì cũng sai đâu?

Trên thực tế, những chủng tộc cũng không phải là tài liệu ma pháp tốt. Nguyên nhân chủ yếu mà bọn chúng được lựa chọn làm tài liệu là bởi vì những chủng tộc khác đều không dễ chọc.

Các Ma pháp sư đều rất cuồng nhiệt với những thí nghiệm ma pháp của mình, nhưng điều này không đại biểu là bọn hắn rất điên rồ. Mỗi lần đều tiêu hao hàng trăm hàng ngàn sinh linh làm thí nghiệm, nếu như sử dụng chủng tộc khác thì bọn hắn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Về phần Tà Thần thì lại rất khó nói. Đều đã biến thành Tà Thần, ai biết khẩu vị của bọn chúng rốt cuộc như thế nào. Không chừng trong đó có tên nào đó thích loại này cũng rất khó nói.

Bất quá đại đa số Tà Thần đều có bệnh thích sạch sẽ. So với những chủng tộc rác rưởi này, bọn hắn càng ưa thích những tế phâm có linh hồn thuần khiết hơn.

Phái binh bảo hộ những bộ lạc này là chuyện không thể nào, trong nội bộ đế quốc Thú Nhân còn thường xuyên tiến hành đại thanh tẩy đối với mấy chủng tộc rác rưởi này, chủ yếu là tốc độ sinh sôi của bọn chúng quá nhanh.

Lấy người lợn làm thí dụ, hàng năm đều có sinh từ một đến ba lần, mỗi lần sinh con ít thì năm, sáu con, nhiều thì mười mấy con.

Sinh ra nhiều, tỉ lệ sống sót lại còn rất cao, gần như có 80% có thể sống đến khi trưởng thành.

Có thịt thì ăn thịt, không có thịt thì ăn ngũ cốc hoa màu, thật sự không có gì thì ăn cỏ, lá cây cũng được.

Không đến 2 năm thì con non liền có thể trưởng thành, sau đó tiếp tục gia nhập vào đại quân sinh con đẻ cái.

Theo lý mà nói, cả đời của một một con người lợn cái có thể sinh ra một đoàn quân, tăng thêm con cháu của nó thì có thể đẻ ra cả một quân đoàn.

Năng lực sinh sôi mạnh mẽ như thế này còn có người chuột, Goblin... Những chủng tộc này đều sinh sống theo bầy đàn, làm cho tộc Behemoth vĩ đại vừa khinh bỉ, lại vừa ghen tị.

Nếu như không hạn chế thì bọn chúng thật sự có thể sinh đến con đàn cháu đống. Vì duy trì hệ sinh thái cân bằng trong đế quốc Thú Nhân, ngũ đại Hoàng tộc không thể không thiết lập quy định kế hoạch hoá gia đình cho những chủng tộc này.

Nếu như có ngày không còn hạn chế này nữa thì có nghĩa là cuộc đại chiến xâm lược phía nam đã bắt đầu rồi. Mỗi lần đại chiến bùng nổ, những chủng tộc này đều là bia đỡ đạn cho đế quốc Thú Nhân.

Chỉ cần phát cho bọn chúng một cây gậy gỗ là có thể ra chiến trường, vũ khí khác nằm trong tay bọn chúng thật sự là lãng phí.

Vũ khí trang bị cũng là một số liệu quan trọng có thể phán đoán ra sức chiến đấu của quân đoàn thú nhân, những quân đoàn vũ trang càng đầy đủ thì sức chiến đấu sẽ càng mạnh. ...

Sơn Địa lĩnh, Hudson đang dẫn theo hai vị huynh trưởng đi tham quan lãnh địa của mình.

Khu quặng mỏ không ngừng vang lên những tiếng gõ gõ đập đập, diễn tấu ra những khúc nhạc dễ nghe; Đại quân khai hoang đang bận rộn khí thế ngất trời cũng viết ra những giai điệu ấm áp nhất.

Thấy hai người đều sắp sửa chảy nước miếng, đều là người từng thấy qua việc đời, hai người biết rõ là Hudson đang chuẩn bị khai phá toàn bộ sơn mạch Salam.

Bây giờ chỉ là một Nam tước lĩnh, nhưng mấy chục năm sau liền sẽ diễn biến thành Tử tước lĩnh, sơn mạch Salam có tiềm lực này.

"Hudson, em thật sự là chịu bỏ tiền nha! Nửa năm khai hoang tám ngàn mẫu, dựa theo tốc độ hiện giờ để phát triển tiếp, không tới 5 năm thì diện tích trồng trọt trong lãnh địa liền có thể vượt qua trong nhà đã kinh doanh trăm năm."

Nelson không nhịn được cảm khái nói.

Đã sớm nghe nói là tốc độ phát triển lãnh địa của em trai mình rất nhanh, nhưng y thật sự không ngờ là sẽ nhanh đến vậy.

Mặc dù sản lượng gang vẫn chưa khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, nhưng lợi ích mà quặng mỏ mang lại đã vượt xa lãnh chúa đời trước.

Cũng không phải là không có cách nào tiếp tục nâng cao sản lượng gang, chủ yếu là lợi ích không cho phép làm như vậy. Muốn kiếm được lợi nhuận cao hơn do sản phẩm bằng sắt mang lại thì nhất định phải bỏ qua việc mua bán gang.

Quặng mỏ lợi nhuận cao, có thể làm cho lãnh địa mau chóng phát triển, hạn chế duy nhất chính là không đủ người.

Nếu như không có điểm yếu này, có lẽ kế hoạch khai hoang cũng không nằm ở con số 8000 mẫu, mà là mấy cái 8000 mẫu.

"Tốc độ này vẫn hơi chậm. Đại lục đã có chút không yên ổn, không nói đến cuộc phân tranh giữa vương quốc và Giáo Đình, chỉ tính riêng ông bạn hàng xóm cũ là thú nhân thôi cũng đã không an phận rồi."

"Mặc dù chúng ta đều không nguyện ý thừa nhận, nhưng đúng là bởi vì lão bất tử Behemoth kia còn sống nên mới có mấy chục năm thái bình này."

"Sang năm chính là đại thọ ba trăm tuổi của lão ta, Behemoth có thể sống tới từng tuổi này cũng không nhiều. Trừ phi lão ta có thể đột phá Thánh Vực trước khi chết, nếu không thì chỉ còn khoảng chừng 2 năm có thể sống thôi".

"Bất luận là lão ta chết trước khi đột phá hay là trực tiếp chết thẳng cẳng, phương bắc đều sẽ bộc phát một cuộc đại chiến."

"Đây chính là cơ duyên của huynh đệ chúng ta, cũng là kiếp số của chúng ta ."

"Thực lực của gia tộc chỉ có thể tính là không tệ nếu so với hàng ngũ tiểu quý tộc, nhưng nếu như đặt ở trên chiến trường phương bắc thì sợ là chỉ có thể đi làm bia đỡ đạn."

"Không muốn hóa thành bụi bặm, bị làn gió thổi bay trong chiến tranh thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp nâng cao thực lực."

"Mặc dù không biết thế cục tiền tuyến ra sao, nhưng đám người phương bắc kia đều đã bắt đầu chuẩn bị đường lui rồi."

Chương 173 - Đàn Gảy Tai Trâu

"Rõ ràng là đám người này không hề có lòng tin tất thắng trong cuộc chiến lần này. Mặc dù trong vương quốc có rất nhiều người đòi bắc phạt thu hồi lãnh thổ đã mất, nhưng sợ rằng đây chỉ là khẩu hiệu của đám chính khách mà thôi." Hudson có ý riêng nói.

Lời này chủ yếu là nói cho Evola nghe, trong số ba huynh đệ thì chỉ còn lại lão nhị là còn chưa có điểm dừng, trong lòng không hoảng hốt là chuyện không thể nào.

Thu được lãnh địa vốn là sự kiện có xác suất rất nhỏ, nếu như không thu hoạch được gì thì cũng không thể thật sự sống dựa vào huynh đệ mình được?

Ở những gia tộc khác thì chuyện này rất bình thường, nhưng trong gia tộc Koslow thì không được, hơn một trăm năm gần đây đều không hề xảy ra tiền lệ này.

Nếu như thật sự lập nghiệp thất bại thì cũng sẽ lựa chọn đi nhờ vả một đại quý tộc nào đó, tiếp tục tích lũy vốn liếng cho đời sau.

Đường huynh Kỵ sĩ Adrian chính là ví dụ, nếu như không phải đời trước đã bán mạng cho gia tộc Dalton, lập được đủ công lao thì cũng không tới phiên y kế thừa lãnh địa của một vị thân thích xui xẻo nào đó.

Phương pháp này chỉ thích hợp với những tháng năm thái bình, chậm rãi chờ đợi sự quan tâm của Thần Hi chi chủ, nhưng mà trong thời chiến thì không được, nhất là loại chiến tranh giống như thú nhân xâm lược với quy mô lớn.

Chuyện liên quan đến sự hưng suy của vương quốc, không có nhà quý tộc nào có thể chỉ lo cho thân mình. Cho dù là đại quý tộc thì cũng phải lấy ra vốn liếng để liều mạng.

Vinh quang của quý tộc được đúc bằng máu và lửa, nhất là quý tộc trong vương quốc Alpha, nhiều năm ác chiến với thú nhân càng là gia tăng tính thần thánh cho vinh quang này.

Trung tiểu quý tộc thì sẽ còn chưa nhìn ra chỗ tốt của loại vinh quang thần thánh này, nhưng nếu như đặt ở trên Caesar III, ông ta có thể mặc xác Giáo hoàng.

Tính hợp pháp của vương vị bắt nguồn từ việc tổ tông thủ vệ biên cương của nhân tộc an bình, mặc kệ là Giáo Đình có tán thành hay không, các quốc gia trên đại lục đều công nhận thuyết pháp này.

Nói đúng ra là bây giờ ngay cả Giáo Đình cũng không dám phủ nhận tính hợp pháp vương vị của Caesar III.

Bởi vì nghe nói trong《 Thánh kinh 》 do Thần Hi chi chủ đích thân sáng tác được lưu truyền từ thời xa xưa đều có định nghĩa rõ ràng về chiến công này.

Không có việc chỉnh sửa gì ở đây cả, trong một thế giới có thần linh, bất cứ chuyện gì có quan hệ với thần linh thì đó đều là thần thánh không thể xâm phạm.

"Hudson, có chuyện cứ việc nói thẳng đi! Đúng là tên này lớn hơn em, nhưng mà nó không có não." Nelson ra mặt bất đắc dĩ nói.

Đều là do cùng cha cùng mẹ sinh ra, nhưng tại sao trí thông minh lại chênh lệch lớn đến vậy. Cũng là ra ngoài xông xáo, lão tam đều đã khởi nghiệp thành công, mà lão nhị lại còn phải để y mang theo bên người.

Vốn cho rằng qua chuyện lần này thì Evola sẽ bị kích động, sự thật chứng minh là Nelson đã suy nghĩ nhiều. Đối với một người không có tim không có phổi mà nói là sẽ không nghĩ đến cấp độ này.

Cho dù Hudson đã ám thị hết sức rõ ràng, đáng tiếc chỉ giống như đàn gãi tai trâu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Mặc dù trong trí nhớ của hắn thì nhị ca rất chất phác đàng hoàng, nhưng không ngờ là sẽ chất phác đến mức độ này.

Trong thế giới quý tộc ta gạt ngươi lừa này thật sự rất ít những người thật thà như vậy. Có lẽ tài trí thông minh đều đã được chuyển dời hết lên người lão đại, trước khi mình xuyên qua, chủ cũ cũng chẳng có biểu hiện gì nổi bật.

Chỉ cần hơi khôn khéo một chút thì cũng không xuất hiện chuyện bị đánh tráo sinh mệnh nguyên dịch.

Tên Lesul bên dưới thì càng ngu xuẩn hơn, nửa chút năng lực cũng không có, suốt ngày vọng tưởng đánh vỡ quy tắc trò chơi, hoàn toàn chính là một đứa trẻ to xác.

Hai thằng nhóc sau đó như thế nào thì tạm thời hắn còn nhìn không ra, nhưng chắc là trí thông minh cũng không đến đâu. Ít nhất là trước khi Hudson rời nhà thì bọn nó cũng chẳng có biểu hiện gì.

Nếu như thật sự là người thông minh, dù là chỉ vì làm cho Nam tước Redman cao hứng thì cũng phải thể hiện ra bộ dáng huynh đệ tình thâm mới phải.

Cho dù là giả vờ giả vịt không thành công thì cũng là chuyện được cộng thêm điểm, bởi vì đạo đức giả có thể làm cho một người sống tốt hơn trong giới quý tộc.

Chỉ có một người thông minh, bất quá chuyện này cũng rất bình thường. Đại bộ phận quý tộc lúc còn trẻ đều chẳng ra sao cả, sau khi trải qua nhiều chuyện thì mới dần trưởng thành.

Rõ ràng là Evola thiếu bị xã hội đánh đập. Nếu như bị thiệt thêm mấy lần, bị hố thêm mấy lần thì chắc là sẽ biết được gặp chuyện phải để thêm một cái tâm nhãn.

"Vẫn là để cho anh Evola từ từ suy nghĩ đi, loại chuyện này chỉ có thể tự mình chậm rãi lĩnh ngộ. Bây giờ chúng ta mà ra tay giúp đỡ thì chỉ đang hại anh ấy mà thôi." Hudson bất đắc dĩ nói.

Có một vài người đồng bọn là thật sự không gánh được.

Rõ ràng là đã nói cho y biết cách để thu được đất phong thì nên ra tay từ phương diện nào rồi.

Đáng tiếc là y lại chạy đi lo lắng thú nhân xâm lược.

Mặc dù có trách nhiệm là một chuyện tốt, nhưng thân phận gì làm chuyện đó mới là lựa chọn chính xác nhất.

Thú nhân xâm lấn rõ ràng là chuyện mà các đại nhân vật nên quan tâm. Là tiểu nhân vật đuổi theo thời đại, nghĩ biện pháp nâng cao thực lực của mình mới là vương đạo.

"Hai người các ngươi đủ rồi đi! Âm dương quái khí, làm như ta giống thằng ngu lắm vậy. Không phải là thú nhân sắp xâm lấn, phải chuẩn bị trước chứ gì."

"Chuyện lớn lắm sao?"

"Đến lúc đó, những lãnh chúa, người thừa kế lãnh chúa như hai người chắc chắn phải lên chiến trường. Là một vị Kỵ sĩ nhàn tản, có muốn tham chiến hay không còn phải xem tâm tình của ta."

"Chê ta vướng bận, không muốn mang theo thì cứ việc nói thẳng, ta sẽ không gây phiền toái cho hai người."

"Cùng lắm thì xuất ngoại đi dạo một vòng, chờ đại chiến kết thúc rồi trở lại, hai người có cần phải buồn rầu đến mức này sao?"

Chương 174 - Ló Đầu

Lời giải thích rất tốt, Hudson không thể phản bác được. Đột nhiên hắn phát hiện cách giải quyết vấn đề này cũng không sai, ít nhất có thể né tránh được nguy hiểm.

Miễn là còn sống thì sẽ có hy vọng, hiện giờ vương quốc Alpha cạnh tranh kịch liệt như vậy, vấn đề lớn nhất chính là vì có quá nhiều con em quý tộc.

Nếu như trải qua một cuộc đại chiến, chờ quý tộc trong quốc nội chết mất bảy tám phần thì cơ hội sẽ lộ ra.

Có lẽ còn không cần lên chiến trường liền có thể tiếp nhận được tước vị của một người thân thích xui xẻo nào đó.

Lấy mạng lưới nhân mạch rộng rãi của gia tộc Koslow, mỗi khi gặp phải đại chiến thì chắc chắn sẽ có người bị tuyệt hậu. Từ góc độ xác suất để tính toán, có vẻ như xác suất để kế thừa một mảnh lãnh địa còn cao hơn việc lập công trên chiến trường nhiều.

"Không, là em phải nói xin lỗi anh mới phải! Thì ra không phải anh ngu thật, chỉ là không thích động não. Thật ra kế hoạch này cũng không tệ, ẩn nấp nhiều nơi, chuẩn bị thêm một đạo hậu chiêu, cũng tốt hơn bị người tận diệt."

Hudson thận trọng nói.

Từ tận đáy lòng, hắn thực sự ủng hộ Evola ra ngoài tránh một chút. Dù sao, lên chiến trường phía bắc là thật sự rất nguy hiểm.

Sau nhiều cuộc đại chiến, nếu như quân số quý tộc trong vương quốc Alpha không giảm xuống 1/3 thì cũng không thể nào kết thúc. Nhất là cuộc đại chiến lần trước, số lượng quý tộc trong quốc nội trực tiếp giảm mạnh đến bảy thành.

Nelson thì không cần hắn khuyên, một người lòng mang chí lớn, trước khi trải qua khó khăn ngăn là sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đây là căn bệnh chung mà tất cả những kẻ có tài đều mắc phải. Ngay cả Hudson cũng không ngoại lệ, bây giờ hắn cũng đang nghĩ cách để làm một phen sự nghiệp. ...

Quận Arbor, kể từ khi đọc xong bức thư trong tay, sắc mặt của Tử tước Aurane lập tức trở nên càng ngưng trọng hơn.

"Tin tức chính xác không vậy? Vị Khô Lâu Thánh Chủ đã mất tích kia thật sự xuất hiện rồi sao?"

Sự thật là sau khi đích thân lĩnh giáo lực sát thương của Khô Lâu Hội thì ông ta không lo lắng cũng không được.

Cuộc phản loạn lần trước của Khô Lâu Hội đã trực tiếp đánh phế đi hai quận, trong này đương nhiên là có một phần trách nhiệm của Bá tước Pierce vì đã bỏ mặc bọn chúng hoành hành, nhưng càng nhiều vẫn là bắt nguồn từ thực lực của Khô Lâu Hội.

Bây giờ đột nhiên nghe tin thủ phạm dẫn đầu Khô Lâu Hội phản loạn lại xuất hiện trong phạm vi thế lực của nhà mình, ông ta muốn không khẩn trương cũng không được.

"Tử tước, tình báo này là do Kỵ sĩ Florian dùng mạng đổi lấy. Năm mươi bảy tên lính đi theo Kỵ sĩ Florian cũng đã bỏ mạng trong tay địch nhân."

"Nếu như không nhờ Nam tước Pedro, Kỵ sĩ Torrance và Kỵ sĩ Rudnef trùng hợp từ Sơn Địa lĩnh trở về, còn mang theo đại đội nhân mã vừa vặn đi ngang qua thì sợ là ngay cả tin tức chúng ta cũng không nhận được."

"Từ trong miệng bọn họ cũng xác nhận được thông tin người xuất thủ có đội mặt nạ trên đầu, thực lực phi thường cường hãn, giống như Khô Lâu Thánh Chủ trong truyền thuyết."

"Đáng tiếc là địch nhân quá giảo hoạt, nhìn thấy đại đội nhân mã liền lập tức bỏ đi, không hề có chút do dự."

Trung niên kỵ sĩ vội vàng giải thích.

Cao thủ có thể giết chết năm mươi bảy tên lính cộng thêm một vị Kỵ sĩ, dù là ở trong tỉnh Đông Nam cũng không có mấy người.

Ngoại trừ trận doanh quý tộc ra thì cũng chỉ còn lại một vài vị cao tầng của các tổ chức tà giáo, Khô Lâu Thánh Chủ chính là một trong số những đối tượng tình nghi đó.

Rốt cuộc là vì báo thù hay là do tổ chức tà giáo lại phản loạn, bây giờ chuyện này đã không quan trọng nữa. Chỉ cần Khô Lâu Thánh Chủ có hiềm nghi thì nhất định phải thận trọng đối đãi.

"Lập tức phái người mang tin tức tình báo mà chúng ta có được báo báo lên phủ tổng đốc, nói cho Tổng đốc đại nhân là Khô Lâu Hội có nguy cơ ngóc đầu trở lại."

"Truyền lệnh cho các quý tộc trong quận tăng cường đề phòng, nghiêm phòng Khô Lâu Hội làm loạn. Nhất là những Kỵ sĩ lĩnh chưa có đủ thực lực kia, tốt nhất là nên tụ tập mấy nhà lại một chỗ, đừng nên cho địch nhân có cơ hội đánh lén." Tử tước Aurane quyết định rất nhanh rồi hạ lệnh.

Không quan tâm chuyện này là thật hay giả, ông ta nhất định phải giải quyết chuyện này giống như nó là thật.

Aurane vốn còn định phái một vài đội tuần tra đi đuổi bắt Khô Lâu Thánh Chủ, chỉ là cuối cùng ông ta cũng từ bỏ ý nghĩ này.

Tên đầu lĩnh tà giáo này cũng không hề dễ chọc, có thể đuổi gã ta đi là tốt nhất. Nếu như không đuổi được, vậy thì chờ phủ tổng đốc phái người tới rồi tính.

Nếu như mạo muội hành động, ép cho gã ta nổi điên thì không chừng ông ta sẽ bị kéo theo làm đệm lưng.

Mặt trái của những chuyện như vậy thật sự là quá nhiều, Tử tước Aurane rất cẩn thận nên không muốn mạo hiểm.

Dừng lại một chút, ông ta tiếp tục hạ lệnh: "Trước mắt thì cày bừa vụ thu đã kết thúc, tập trung thanh niên trai tráng trong nông nô lại rồi tổ chức huấn luyện cho ta."

"Phái người tới chỗ Sơn Địa nam tước đặt hàng, ta muốn mua sắm hai ngàn thanh trường mâu, năm trăm chuôi đại đao, hai trăm chuôi chiến chùy, hai trăm cây chiến phủ..."

Tử tước Aurane vốn rất chướng mắt với đống rác rưởi mà Hudson sản xuất, nhưng mà khi bị Khô Lâu Thánh Chủ ló đầu lên đâm cho một kích thì ông ta lại đột nhiên phát hiện rằng quân bị của mình không đủ mạnh.

Mặc dù khi nông nô binh thả cuốc xuống thì sức chiến đấu chẳng có gì đáng nói, nhưng mà khi có vũ trang lại tăng thêm một chút huấn luyện sau thì vẫn có thể dùng để thủ vệ tòa thành này.

...

"Callis, ngươi làm gì vậy? Không phải đã nói là âm thầm hành động, đừng gây phiền phức rồi sao?"

"Bây giờ toàn bộ quý tộc trong quận Arbor này đều đã bắt đầu đề phòng, có lẽ không bao lâu nữa thì phạm vi này sẽ mở rộng ra đến toàn tỉnh Đông Nam." Người đeo mặt nạ tức giận chất vấn.

Chương 175 - Ló Đầu (2)

Giết một tên tiểu kỵ sĩ thì không tính là gì, mấy chục tên binh sĩ cũng chẳng có gì đáng kể. Nhưng ngàn không nên, vạn không nên bại lộ bản thân.

Thân phận của Callis là không thể để lộ, cho nên người làm lão đại như gã ta lại trở thành kẻ gánh tội. Chuyện này khiến cho Khô Lâu Thánh Chủ cũng không dám ló đầu vào lúc này, chỉ sợ bị các quý tộc đang thần hồn nát thần tính đụng phải.

"Thánh Chủ, ta cũng không muốn bại lộ nha! Nhưng mà trước đó tên kia đã từng gặp mặt ta, vừa chạm mặt liền bước lên hỏi này hỏi nọ."

"Thân phận của ta căn bản không khớp, dăm ba câu liền bị lộ. Tên kia trực tiếp hạ lệnh bắt người, ta cũng không thể không phản kháng được!" Callis tỏ ra buồn bực nói.

Thời cơ bất lợi, làm cái gì cũng không thuận.

Vốn cho là sau lưng người đeo mặt nạ có một đống đại quý tộc ủng hộ, sau khi y gia nhập liền có thể tránh khỏi việc bị các quý tộc của vương quốc Alpha truy sát.

Sự thật chứng minh là Callis đã nghĩ quá nhiều rồi. Đeo lên mặt nạ đúng là cuộc đời y đã bước sang trang mới —— cuộc sống trốn đông trốn tây.

Chỉ cần không bị lộ thân phận thì cũng sẽ không bị vương quốc Alpha truy sát. Chỉ khi nào thân phận bị bại lộ thì mới rơi vào cục diện như lúc này.

Cái gọi là sự ủng hộ của đại quý tộc chẳng qua chỉ là mấy lời nói nhảm. Mặc dù sự nghiệp hiện giờ của bọn hắn rất thần thánh, nhưng chỉ dựa vào mấy chuyện rách rưới mà bọn hắn đã làm trước đó thì ai sẽ tin tưởng là bọn hắn đang phản bội Giáo Đình chứ?

"Khô Lâu Thánh Chủ" đại danh đỉnh đỉnh cũng chẳng khác y là mấy, cũng đều là tội phạm bị vương quốc Alpha trọng điểm truy nã.

Thẳng thắn mà nói, thuật hóa trang của Callis cũng được xem như là tốt rồi. Tiếc là đội quân của Kỵ sĩ Florian đã từng tận mắt nhìn thấy y trang bức.

Mặc dù không thể vừa liếc mắt liền nhận ra được, nhưng cũng sinh lòng nghi ngờ. Mà xui cái là tên Florian kia lại ngộ nhận Callis là tên mao tặc bất nhập lưu nào đó, nếu không cũng sẽ không đần độn đến mức hạ lệnh bắt người.

Người thì chưa bắt được, lại còn bất hạnh bỏ luôn cái mạng nhỏ của mình. Nếu như không nhờ có các đội ngũ quý tộc xuất hiện, hù chạy Callis, sợ là ngay cả một câu di ngôn cũng không có cơ hội lưu lại.

"Thôi, xem ra ngươi đã tương khắc với Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rồi. Nếu như đã làm kinh động đến các quý tộc ở tỉnh Đông Nam thì tạm thời cứ dừng việc truy tra Huyết Nguyệt Kèn Lệnh lại đi!"

"Gần nhất ngươi đừng nên ra ngoài hoạt động. Tốt nhất là rời khỏi tỉnh Đông Nam này một khoảng thời gian trước đi, chờ gió êm sóng lặng rồi trở lại." Người đeo mặt nạ bất đắc dĩ nói.

Gã ta vốn rất kỳ vọng vào Callis, qua chuyện này cũng đã chứng minh được năng lực và thành công là hai khái niệm hoàn toàn khác. Chỉ cần vận may không tốt thì sẽ chẳng làm được chuyện gì.

Trong chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, Callis chính là một kẻ xui xẻo. Đầu tiên là mơ màng cướp giết đặc sứ Quốc vương, làm cho bản thân từ đoàn trưởng Phi Long kỵ binh đoàn của Giáo Đình cao cao tại thượng rơi xuống phàm trần.

Vừa mới lấy được một chút sức lực, trang điểm thành thương nhân lang thang đi điều tra chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, kết quả lại là xuất sư bất lợi.

Dù là mối họa lần này cũng xem như là nhỏ, nhưng kết quả tạo ra cũng chẳng kém bao nhiêu, đều là bị tập đoàn quý tộc truy sát.

Sự khác biệt duy nhất chính là kẻ thù lần trước quá mạnh, hố chết toàn bộ đồng đội. Mà địch nhân lần này thì không mạnh như vậy, đồng đội gánh tội còn có thể sống sót nhảy loạn.

"Yên tâm đi, Thánh Chủ. Ta không phải kẻ ngu, hành tung đã bại lộ rồi, tiếp tục ở lại tỉnh Đông Nam thì chỉ là đang chờ địch nhân tìm tới cửa thôi."

"Từ phản ứng của đám quý tộc này đến xem, bọn hắn vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, đây chưa phải thời cơ thích hợp để truy tra Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Hay là để người của chúng ta rút lui khỏi vương quốc Alpha trước, chuyển sang nơi khác để phát triển lại. Chờ sau 3-5 năm nữa rồi mới tiếp tục phái người tới điều tra." Callis thành khẩn đề nghị.

Lên thuyền dễ dàng, xuống thuyền khó. Mặc dù Khô Lâu Hội đang tiến hành cải tổ, nhưng vẫn giữ lại một vài thủ đoạn của tổ chức tà giáo.

Tỉ như nói: Thủ đoạn khống chế người khác.

Bây giờ chiếc thuyền của bọn hắn đang ở giữa một con sông lớn, nước chảy xiết nước, sóng lớn cuồn cuộn, làm cho bất luận kẻ nào nhìn vào đều phải cảm thấy phát khiếp.

Không muốn nhảy thuyền đi nuôi cá thì Callis chỉ có thể đề nghị thuyền trưởng cập bờ trước, đợi qua con sóng mãnh liệt này rồi tính.

"Chuyện này không hề đơn giản giống như trong tưởng tượng của ngươi. Chúng ta muốn thay tình cảnh hiện tại thì nhất định phải tìm được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Không có vật này làm vé nhập đội thì các quý tộc sẽ không tin là chúng ta đã phản bội Giáo Đình, lại càng không cần phải nói đến việc nhận được sự ủng hộ của họ."

"Khô Lâu Hội là tổ chức tà giáo được Giáo Đình khống chế lâu năm, vẫn luôn lén lút gây án ở khắp các quốc gia trên đại lục, tiếng xấu đồn xa."

"Cho dù có rời khỏi vương quốc Alpha thì vẫn sẽ bị người khác truy nã truy sát."

"Tình cảnh hiện giờ của hai chúng ta đều chẳng khác gì nhau, vẫn chỉ có thể trốn đông trốn tây, trải qua một cuộc sống tối tăm không thấy ánh mặt trời." Người đeo mặt nạ kiên nhẫn giải thích.

Không có người nào thích một cuộc sống trốn đông trốn tây cả, nếu như chạy được thì gã đã chạy từ lâu rồi, thậm chí là có thể mai danh ẩn tích.

Nhưng vấn đề là giai cấp của thế giới này đã cố hóa quá nghiêm trọng, cho dù có mai danh ẩn tích thì bọn hắn cũng chỉ có thể lăn lê bò lết ở tầng thấp nhất của xã hội, tiếp tục sống một cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai.

Về phần giả mạo quý tộc, dùng cái đầu để suy nghĩ một chút liền biết chuyện này không đáng tin cậy rồi. Bất cứ quý tộc nào cũng đều có lai lịch của bản thân, tạm thời giả mạo một lúc thì được, nhưng nếu kéo dài quá lâu thì nhất định sẽ bại lộ.

Chương 176 - Có Qua Có Lại (1)

Huống chi, ngôn hành cử chỉ của quý tộc cũng không phải là dễ bắt chước như vậy. Không trải qua chuyên nghiệp huấn luyện thì ngay cả những lễ nghi cơ bản nhất của quý tộc cũng không rõ, lại càng không cần phải nói tới việc thích ứng với hình thức tư duy của một quý tộc.

Đây vẫn chỉ là quý tộc ở tầng dưới chót, quý tộc ở đẳng cấp cao hơn một chút là có thể tiếp xúc được với loại loại sức mạnh siêu phàm như ma pháp. Cho dù thuật dịch dung có tài đến đâu, ở trước mặt sức mạnh siêu phàm đều không đáng nhắc tới. ...

Thành phố Beda, Bá tước Pierce đang nghĩ cách ứng phó với thế cục kế tiếp của vương quốc thì lại nhận đến thư của Tử tước Aurane, sau khi đọc xong liền bị tức đến sắp nổ.

Rõ ràng là cái tổ chức Khô Lâu Hội này xem ông ta là quả hồng mềm nha, sau khi phản loạn một lần xong lại còn dám ló đầu ở trong tỉnh Đông Nam này.

"Truyền lệnh xuống, kêu các quý tộc phong tỏa toàn bộ những nút giao thông trọng yếu, nghiêm tra tất cả những người đi đường và thương nhân ra vào quận Arbor."

"Lệnh cho Nam tước Raphael mang theo binh đoàn bộ binh số 2 chạy tới quận Arbor. Nhất định phải một mẻ hốt gọn những thành viên của Khô Lâu Hội đang trốn ở đó cho ta."

"Từ giờ trở đi, điều động toàn bộ kỵ binh Griffin đi tuần tra khắp toàn bộ vùng trời ở tỉnh Đông Nam, chỉ cần phát hiện dị động liền lập tức báo cáo."

Bá tước Pierce lạnh lùng ra lệnh.

Cuộc phản loạn lần trước của Khô Lâu Hội đã làm cho ông ta mất thể diện một lần rồi, Pierce tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Bằng không người ngoài còn nghĩ rằng gia tộc Dalton đã sa sút, bất lực chưởng khống thế cục trong tỉnh, để cho đám ác lang kia nhào tới kiếm ăn.

Tổng đốc Pierce nổi giận rất đáng sợ, ông ta điều động hết toàn bộ nhân sự trong tỉnh Đông Nam, đặc biệt là quận Arbor và các quý tộc ở gần đó.

Bắt đầu từ giờ khắc này, kẻ nào không có mấy trăm tư binh trong tay thì sẽ ăn ngủ không yên.

Sơn Địa lĩnh, chuyện làm ăn của Hudson đột nhiên trở nên vô cùng tốt. Quần thể khách hàng của hắn vốn chỉ tập trung ở quận Wright và Ryton, nhưng lần này đã trực tiếp khuếch trương đến hơn phân nửa tỉnh Đông Nam.

Rất nhiều quý tộc vốn khinh bỉ chất lượng vũ khí mà hắn sản xuất cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đặt hàng. Vì nâng cao sản lượng vũ khí, đơn đặt hàng về vật dụng hằng ngày đã ép ngừng lại.

Toàn bộ thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đều phải tới tinh luyện trận học nghề trợ thủ. Những người phụ nữ có thể phách tráng kiện cũng phải giơ búa gõ gõ đập đập, ngay cả tiến độ khai hoang cũng bị ảnh hưởng,

Hudson cũng không còn cách nào, đơn đặt hàng mới đều ra sức hối hàng. Quan trọng nhất là vì để có thể lấy được hàng trong thời gian sớm nhất, đám người này còn sử dụng đến đại pháp làm cho mọi việc đều thuận lợi trong truyền thuyết - thêm tiền.

Không chỉ thêm tiền đơn thuần, bọn người này còn hứa hẹn:

Có thể lấy nông nô, gia súc, lương thực để trả toàn bộ tiền hàng.

Toàn bộ đều đánh vào điểm yếu của Hudson, không có cách thì cũng phải nghĩ cách. Đối mặt với đơn đặt hàng khẩn cấp, Hudson chỉ đành vén tay áo lên làm.

Vì điều động sự tích cực của mọi người, tiêu chuẩn ngày ba bữa ở trong quặng mỏ đã được đổi thành bốn bữa, bánh mì thấp kém cũng được thăng cấp thành bánh mì thường. Lúc đầu thì phải chia theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt, bây giờ thì là bao ăn no.

Vì đảm bảo mọi người có thể duy trì đầy đủ thể lực, mỗi ngày hắn đều phải giết ba con dê, còn bổ sung thêm thịt rừng vào những lúc không cố định.

Nhìn qua rất không tệ, nhưng trên thực tế thì số lượng thịt này chỉ đủ để cho công nhân bình thường dính một chút thức ăn mặn. Không phải đầu bếp thì căn bản không nhìn thấy thịt.

Không có cách nào, hơn mấy ngàn người đang làm việc ở khu mỏ. Mỗi ngày chỉ cung cấp chừng trăm pound thịt, thật sự là không có ý nghĩa.

Chuyện này còn phải được dựa trên tiền đề là sắp có gia súc mới nhập trướng, nếu không thì Hudson cũng không dám xa xỉ như vậy.

Ai bảo ngành chăn nuôi là một khoản đầu tư dài hạn chứ. Theo phương thức chăn nuôi thô sơ nhất, không có mấy năm công phu thì sẽ rất khó nhìn thấy hiệu quả.

Không thể chăn nuôi với quy mô lớn, chỉ dựa vào việc đi săn thì dù là cung cấp cho dân trong thuộc địa để làm thức ăn hàng ngày cũng khó khăn.

Nếu như không vì thỉnh thoảng có khách hàng cầm gia súc để trao đổi tiền hàng thì cái bãi nhốt cừu kia của Hudson đã sớm vô ích rồi.

Nhìn dây chuyền sản xuất bận rộn khí thế ngất trời, Hudson đột nhiên sinh ra một cảm giác thành tựu, phảng phất như nhân sinh sắp đạt đến đỉnh phong vậy. ...

"Cái gì, các ngươi muốn ta phụ trách giao hàng?"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đứng lên ngay lập tức, phảng phất như đang nghe được một chuyện rất buồn cười vậy.

Bán hàng nhiều lần như vậy, từ trước tới giờ đều là do khách hàng tới cửa lấy hoá đơn nhận hàng, giao hàng tận nhà chỉ là chuyện chỉ có trong tưởng tượng.

Thương nhân lũng đoạn biểu thị: Hàng hoá nhà mình không miễn phí vận chuyển!

Thích mua thì mua, không mua thì dẹp. Đơn đặt hàng đã đầy đến mức không thể đầy hơn, Nam tước Hudson bá đạo như vậy đấy.

"Nam tước các hạ, nghe nói ngài đã từng hứa hẹn: chỉ cần lấy nông nô đổi hàng hoá thì ngài sẽ gánh chịu chi phí vận chuyển." Người tới không chút hoang mang giải thích nói.

Quý tộc đã hứa là phải làm. Nam tước Hudson rất coi trọng chữ tín, cho nên sẽ không phủ định lời hứa của mình.

"Không sai, ta đã từng hứa như vậy. Các ngươi phái người tới vận chuyển, trên đường tiêu hao bao nhiêu lương thảo thì ta sẽ trả cho các ngươi bấy nhiêu." Hudson ra vẻ độ lượng nói.

Quý tộc không có thói quen tính toán phí nhân công, cái gọi là chi phí vận chuyển cũng chỉ là tiền ăn của người và gia súc. Hudson lão gia chẳng thèm quan tâm chút tiền lẻ này.

Nhưng muốn hắn giao hàng tận nhà thì lại khác. Người nào mà không biết ở quận Arbor hiện giờ đang có sự xuất hiện của Khô Lâu Hội, không chừng là mọi người sẽ còn gặp nhau ở nửa đường đấy.

Một khi đánh nhau thì chi phí sẽ tăng lên rất nhiều. Tử thương thảm trọng là một chuyện, không chừng còn toàn quân bị diệt.

Chương 177 - Có Qua Có Lại (2)

Nguy hiểm thương cân động cốt như vậy đã vượt qua năng lực chịu đựng của Hudson rồi, dù có nói gì thì hắn cũng sẽ không tiếp vụ làm ăn này.

"Nam tước các hạ, nếu như là thời kỳ bình thường thì chúng tôi cũng không dám làm phiền ngài đích thân đi một chuyến, nhưng bây giờ đang trong tình huống đặc thù."

"Không có uy danh của ngài chấn nhiếp, chúng tôi rất khó có thể chở những vũ khí này an toàn về tới lãnh địa, vậy thì vụ giao dịch này cũng không thể thành công."

"Nhưng mà ngài yên tâm, chúng tôi biết quy củ. Chúng tôi sẽ chịu toàn bộ chi phí phát sinh."

"Tử tước đại nhân của chúng tôi đã hứa, chỉ cần ngài tổ chức nhân thủ vận chuyển toàn bộ đơn đặt hàng của các quý tộc trong quận Arbor tới nơi, ngài ấy có thể đảm bảo số nông nô trong cuộc giao dịch lần này không ít hơn một ngàn năm trăm người, gia súc không thua ít hơn ba trăm con, ngựa chất lượng thấp cũng không ít hơn 600 con..."

"Số lượng còn dư thì ngài có thể dùng vật dụng thường ngày để trả. Cân nhắc đến số lượng quý tộc tham dự vụ giao dịch này quá nhiều, cụ thể là dùng loại hàng hoá gì để giao dịch thì đến lúc đó còn cần đích thân ngài đi đàm luận với họ."

Nghe xong lời nói của lão quản gia, lửa giận của Hudson lập tức biến mất. Trên đời này không có vụ mua bán nào không thể tiếp, chỉ cần ích lợi vượt qua nguy hiểm thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Hudson vẫn rất tin tưởng vào lời hứa của một vị Tử tước. Mặc dù con số này hơi lớn, nhưng các quý tộc đã hạ đơn đặt hàng trong quận Arbor không có năm mươi thì cũng có ba mươi.

Đại gia gánh vác một chút, một ngàn năm trăm nông nô, ba trăm con trâu, tám trăm thớt ngựa kém chất lượng... Đều không phải là vấn đề.

Vì vụ làm ăn lớn này, Hudson cảm thấy mình có thể thử tổ chức một đội quân mạo hiểm vận chuyển.

Không phải chỉ là đám cá lọt lưới của Khô Lâu Hội thôi sao? Chỉ cần đầy đủ lợi ích, từ trước tới giờ Nam tước Hudson dũng cảm đều chưa bao giờ sợ đám chuột không thấy được ánh mặt trời này.

Chẳng qua nhận lấy nhiều hiện vật như vậy, cuộc làm ăn này khỏi cần nghĩ đến việc nhìn thấy kim tệ. Nếu như hàng hóa mà hắn lấy ra không đủ sức hấp dẫn, không chừng còn phải hoàn lại tiền nữa.

"Quản gia Miklos, mời ông nhắn dùm lại với Tử tước Aurane tôn quý. Nếu như không xảy ra vấn đề gì mà nói, số vật tư này sẽ được ta giao tới trong vòng nửa tháng."

"Để tỏ lòng thành ý, ta có thể tăng thêm năm mươi tấm kê giáp xem như quà tặng, để nó trở thành vật chứng kiến cho tình hữu nghị kéo dài không suy của hai nhà chúng ta." Hudson bình tĩnh hồi đáp.

Cuộc giao dịch giữa các quý tộc đơn giản như vậy đấy. Tử tước Aurane giúp hắn giải quyết vấn đề nhân khẩu và thiếu gia súc, Hudson đương nhiên cũng phải hồi báo.

Bản giáp chính là sản phẩm có hàm lượng kỹ thuật cao nhất trong tất cả hàng hóa mà lãnh địa có thể sản xuất ra. Đều là cục sắt, nhưng nhu cầu về phẩm chất không tính là quá cao, cho nên chất lượng cuối cùng cũng có xem như là hàng trung bình.

Cầm lên trên thị trường bán thì ít nhất cũng phải 5 viên kim tệ, hơn nữa còn là cung không đủ cầu loại kia, bây giờ lại bị Hudson lấy ra làm quà tặng.

Hết thảy đều là đáng giá, sau vụ làm ăn này, thị trường ở quận Arbor liền sẽ được mở ra.

Về phần kế hoạch bộ binh hạng nặng của hắn thì chỉ đành tiếp tục kéo dài tiến độ, Hudson biểu thị chuyện này không quan trọng.

Không có cách nào, ai bảo đám tốc độ tu luyện đấu khí của đám thuộc hạ lại chậm đến vậy?

Từ đó đến giờ mới chỉ có hơn ba mươi người nhập môn, hơn nữa còn chỉ mới cảm ứng được khí cảm, chẳng khác người bình thường là mấy. Trông cậy vào bọn hắn mặc áo giáp đại sát tứ phương thì còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Căn cứ vào kinh nghiệm mà Nam tước Redman truyền thụ cho, muốn bồi dưỡng được một nhánh quân tinh nhuệ hợp cách thì ít nhất phải cho nông nô tu luyện đấu khí hai ba năm, lại trải qua mấy cuộc chiến tranh thì mới xem như thành.

Bình thường mà nói, sức chiến đấu của loại binh sĩ từng tu luyện đấu khí này sẽ mạnh hơn binh lính bình thường rất nhiều.

Chẳng qua muốn tu luyện đấu khí thì cần thiên phú, trong tình huống không có tài nguyên phụ trợ, tốc độ sẽ chậm như ốc sên, rất khó phổ cập với quy mô lớn.

Ngoại trừ một số ít quân chủng đặc thù do người tu luyện tạo thành, quân đội bình thường gặp được bên ngoài đều chỉ là người bình thường. Tỉ như nói: đội quân mà con em quý tộc phương bắc mang tới.

Trong những đội quân bình thường thì đây đã coi là lính tinh nhuệ, nhưng trong số những binh sĩ này chỉ có một số ít là người tu luyện.

Bao gồm cả binh lính của trọng giáp bộ binh cũng chỉ được chọn từ những người có thể trạng mạnh hơn người bình thường.

Có lẽ sức chiến đấu đơn binh không sánh được với người tu luyện, nhưng bởi vì đã trải qua hệ thống huấn luyện, lại từng tham dự qua các cuộc chiến tranh, nên khi đánh nhau cũng không yếu hơn tư quân được huấn luyện bài bản của quý tộc bản địa.

Cụ thể vẫn là phải xem nhân số giao chiến, quy mô chiến tranh càng lớn thì sẽ càng có lợi cho những quân đội này phát huy. Nếu là những cuộc xung đột có quy mô nhỏ, đội quân do người tu luyện tạo thành sẽ càng hơn một bậc.

Con đường chất lượng đi không thông, Hudson chỉ đành đi theo con đường số lượng. Bất quá cái này cần phải có nhân khẩu, chỉ có đủ nhiều nhân khẩu thì mới có thể chọn ra đủ nhiều binh sĩ chất lượng tốt.

Cũng không phải tất cả mọi người đều biết là quân đội hiện giờ trong tay Hudson không thích hợp để đánh trận, lưu bọn hắn lại đơn giản là vì những người này đã trải qua vài chục cuộc chiến tranh lớn nhỏ khác nhau.

Dù là đại đa số thời gian cũng chỉ đi theo bên cạnh xem náo nhiệt, căn bản không giết được bao nhiêu tên địch nhân, nhưng mà sự tự tin thì vẫn phải có.

Cộng thêm việc trải qua một vài bài huấn luyện do hắn đích thân thiết kế, bây giờ cũng đã có thể nhìn thấy bóng dáng của hai chữ "tinh nhuệ". Nếu như thật sự đánh nhau, quân của Hudson chưa chắc sẽ kém gì binh lính của đám quý tộc kia.

Chương 178 - Mời

Hudson cũng từng thấy quý tộc phương bắc luyện binh, thực ra cũng chẳng có ý mới gì, chỉ đơn thuần là huấn luyện cho binh sĩ các loại kỹ năng chiến đấu.

Nếu như thật sự phải so sánh thì cũng chưa chắc sẽ mạnh hơn hắn, ít nhất là đám binh sĩ mà Hudson huấn luyện ra có thể chạy. Mỗi ngày đều huấn luyện chạy cự ly dài mười dặm, hắn không thể cam đoan là bọn lính này sẽ trở thành binh sĩ đánh giỏi nhất, nhưng ít nhất hắn có thể cam đoan là bọn này chạy nhanh nhất.

Hơn nữa còn không phải chạy loạn giống như ong vỡ tổ, mà là chạy theo hệ thống, có thứ tự. Khi tiến hành chuyển tuyến chiến lược thì còn là những học sinh xuất sắc.

"Nam tước các hạ tôn kính, tôi đại biểu Tử tước Aurane cám ơn sự khẳng khái của ngài, nguyện cho tình hữu nghị của hai nhà chúng ta sẽ mãi trường tồn!" Quản gia Miklos lập tức đáp lại.

Từ tốc độ phản ứng và những động tác lễ nghi quen thuộc này cũng có thể nhìn ra được ông ta là một người chơi già dặn kinh nghiệm .

Nếu như không bị giới hạn bởi thân phận, ông già này nhất định có thể lăn lộn rất tốt trong giới quý tộc.

Quản gia của một nhà trung đẳng quý tộc mà đã có thái độ đúng mực và năng lực ứng biến như vậy, chuyện này làm cho Hudson có cái nhìn mới về nội tình của các quý tộc.

Có lẽ chênh lệch của đại quý tộc, trung đẳng quý tộc và tiểu quý tộc không chỉ đơn thuần nằm ở chỗ thực lực, mà còn về cả việc tích lũy nhân tài.

Chênh lệch về thực lực thì còn có thể tiến hành bù đắp trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng chênh lệch về phương diện nhân tài thì lại là chuyện không phải giải quyết trong một sớm một chiều được.

Không phải là tiểu quý tộc không cố gắng, thật sự là buôn bán của nhà mình căn bản không thể bồi dưỡng được nhân tài có tiêu chuẩn cao, càng không thể cung cấp sân khấu để bọn hắn thi triển tài hoa.

Là một vị lãnh chúa giữ lời hứa, nếu đã đáp ứng giao hàng tận nhà thì Hudson liền lập tức bắt tay tổ chức đội vận chuyển.

May mắn là thế cục ở hai quận Wright và Ryton đã ổn định, nguyên đám quý tộc bị Bá tước Pierce đích thân gõ cho một gậy, bây giờ đều tỏ ra vô cùng an phận.

Nếu như mà trong nhà có nguy cơ gặp phải ăn trộm thì dù cho lợi ích có phong phú như thế nào thì Hudson cũng không dám mang theo đội ngũ rời khỏi hang ổ.

Cho dù là bây giờ, nên đề phòng thì vẫn phải chuẩn bị đề phòng. Có lẽ không có người dám động thủ ở ngoài sáng, nhưng không có nghĩa là không có người không dám lén lút động thủ.

Trong một hoàn cảnh như vậy, phải để lại bộ đội chủ lực ở trong hang ổ thì mới có thể chấn nhiếp được tiểu nhân. Nhỡ đâu gặp phải tình huống đột phát thì cũng có thể tổ chức phản công.

Chuyện này khó tránh khỏi phải sử dụng lính đánh thuê. Trên danh nghĩa là đối phương gánh vác phí vận chuyển, nhưng trên thực tế thì những chi phí này đã được tính vào trong hàng hóa, ví dụ như nâng giá hàng lên một mức độ nhất định.

Cụ thể muốn nâng bao nhiêu thì còn phải căn cứ vào tình huống thực tế, phí vận chuyển có đánh nhau với Khô Lâu Hội và không đánh là không giống nhau.

Kỳ thực quý tộc bình thường đều tương đối xem trọng những phương diện này, toàn bộ những vụ làm ăn mà Hudson đã tiếp đều chỉ đàm luận một cách đại khái, còn những chi tiết cụ thể thì đều phải nhờ vào tính tự giác.

Chỉ cần không làm quá, cho dù là những quý tộc keo kiệt nhất cũng rất ít khi kiếm chuyện ở phương diện này.

Đương nhiên là chuyện này cũng liên quan đến việc bên B của Hudson quá cường thế. Trong các cuộc giao dịch thì người bán lũng đoạn lúc nào cũng có thể thu được nhiều quyền nói chuyện hơn.

Nguyên nhân mà những vụ giao dịch này có thể tiến hành thuận lợi cũng là vì Hudson đã khắc chế sự tham lam trong lòng, không nhân cơ hội hung hăng bóc lột.

Gặp phải nhà có giao tình thì còn phải cho một cái giá ưu đãi. Trong việc bảo vệ quan hệ nhân mạch, Hudson đã bỏ hết tất cả tiền vốn.

"Tom, phái người truyền những bức thư này ra ngoài. Thuận tiện hẹn luôn Nam tước Kettler ngày mai lên núi săn bắn cùng ta!"

Hudson chỉ định bỏ ra một trăm lính tinh nhuệ vào đội vận chuyển, số còn lại đều thuê tư quân của quý tộc. Không phải chỉ là vấn đề tiền thôi sao, cũng không phải tất cả Kỵ sĩ đều có phí ra sân đắt như "Thần cung kỵ sĩ" hắn.

"Vâng, lão gia!"...

Phong Diệp lĩnh, xem như một vị hàng xóm tốt, sau khi Nam tước Kettler nhận được thư mời thì không khỏi hoảng sợ nói:

"Nói đùa cái gì, lão gia nhà các ngươi mời ta đi săn vào ngày mai sao?"

Các quý tộc hẹn nhau đi săn cũng không phải chuyện kỳ quái gì, nhưng mà phải đặt lịch hẹn trước.

Ngày mai xuất phát, buổi tối hôm nay mới thông báo, những thư mời đột xuất như thế nào thì có thể xảy ra giữa những quý tộc có quan hệ tốt.

Nếu là quan hệ không tốt, sau khi nhận được thư mời liền lấy một cái lý do là không có thời gian để cự tuyệt thì thật sự là lúng túng.

Kettler đếm lại số lần gặp mặt của mình và cùng Hudson, chẳng có lần nào là kết thúc trong vui vẻ cả, chứ đừng nói là quan hệ hữu nghị.

Nam tước Kettler cảm thấy vô cùng nghi hoặc là một sự hiểu lầm đến mức độ nào mới có thể làm cho đối phương cho rằng quan hệ giữa đôi bên đang rất tốt đẹp vậy?

"Đúng vậy, Nam tước Kettler tôn quý. Lão gia nhà tôi nói rằng ngài nhất định phải tới tham dự, nếu không tương lai nhất định sẽ hối hận."

Người mang tin tức thuật lại nguyên văn càng làm cho Nam tước Kettler cảm thấy nghi ngờ. Không phải chỉ là một lần đi săn thôi sao, không tham gia còn có thể phải hối hận, làm như thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy.

Sau khi xác định binh sĩ đưa tin hoàn toàn không biết gì cả, Kettler cũng lười lãng phí thời gian với hắn, trực tiếp đuổi người đi.

"Chú Holman, chú nói lần này tên gian thương HUdson kia lại đang có ý đồ xấu gì đây. Cũng không thể chỉ vì khoe khoang tiễn thuật xuất thần nhập hóa của hắn mà mời cháu đi săn vào ngày mai được?"

Chương 179 - Đe Dọa

Xem ra Nam tước Kettler chẳng hề có chút hảo cảm gì về Hudson. Anh hùng chỉ yêu quý anh hùng, không có người sẽ quý một kẻ gian thương.

Liên tục bị hố làm cho hiện giờ ngay cả Sơn Địa Lĩnh mà y còn ghét bỏ, càng đừng nhắc tới người khởi xướng như Hudson.

"Chuyện này thì khó mà nói chắc được, không chừng hắn thật sự chỉ đơn thuần là vì khoe khoang tiễn thuật. Kỳ thực những chuyện này đều không quan trọng, có thể tiếp xúc gần gũi, kiểm tra thực lực của đối phương cũng xem như là một sự thu hoạch không nhỏ."

"Có lẽ là vị Nam tước Hudson này vẫn còn có tính toán khác, nhưng hắn quang minh chính đại phái người tới mời thì chắc là sẽ gây bất lợi gì cho cháu đâu?"

"Mọi người không oán không cừu, cho dù có một chút va chạm nhỏ thì người ăn thiệt thòi cũng là chúng ta, không đáng vì chuyện nhỏ như vậy mà ra tay đối phó cháu."

Kỵ sĩ Holman bình tĩnh hồi đáp.

Quý tộc có quy tắc trò chơi của quý tộc, cho dù là kẻ tàn bạo nhất cũng không dám làm ra mấy chuyện vô cùng ngu xuẩn như mời người ta tới nhà rồi ra tay hạ sát thủ.

Đừng nói là mọi người còn không phải cừu nhân, cho dù quan hệ thật sự có là ngươi chết ta sống quan hệ thì cũng không thể chơi như vậy. ...

"Cái gì, lão gia nhà các ngươi mời ta đồng hành tới quận Arbor?"

"Đầu của tên đường đệ đáng thương kia của ta nhất định là bị nước vào rồi. Biết rõ có Khô Lâu Hội xuất hiện mà còn dám đi quận Arbor vào lúc này."

"Ngươi nói cái gì, mang theo 20 tên hộ vệ, vừa đi vừa về là 15 ngày, tiền thù lao 100 viên kim tệ, chủ thuê phụ trách chi phí ven đường, xảy ra chiến đấu lại còn tính phí riêng, thiệt hại do chủ thuê gánh chịu?"

"Chờ một chút, ta cảm thấy là mình còn có thể suy nghĩ một chút, nếu như có nhiều người tham dự thì ta cũng có thể mạo hiểm thử một lần."

Tuyệt đối không phải vì Kỵ sĩ Adrian hắn kiến thức hạn hẹp, thật sự là đối phương cho nhiều lắm. Giá thuê bình thường trên thị trường chắc chắn là sẽ không thể cao được như vậy.

Chỉ đơn thuần là tính theo hai mươi người hộ vệ tinh nhuệ thì mỗi ngày cũng chỉ chừng một trăm ngân tệ, giá thuê như vậy chỉ là hơi cao một chút, nhưng vấn đề là chi phí chiến đấu tính riêng, vả lại toàn bộ thiệt hại sẽ do chủ thuê gánh chịu. (1 kim tệ ＝15 ngân tệ)

Lính đánh thuê thu phí rất cao, đó là bởi vì người ta đang lấy mạng đổi tiền, tử thương đều do bản thân tự gánh chịu.

Những chủ thuê đảm bảo đền bù tổn thất có lương tâm giống như Hudson thì có tìm khắp toàn bộ lục địa Aslante cũng không tìm ra người thứ hai.

Bất quá từ một khía cạnh nào đó cũng biểu hiện là độ nguy hiểm của lần hành động này sẽ không quá cao, ít nhất là sẽ không tạo thành tình huống có rất nhiều người thương vong, nếu không với tính cách gian xảo của tên đường đệ nhà mình thì sẽ không thể nào hứa hẹn đảm bảo đền bù thiệt hại được.

"Đúng vậy, Kỵ sĩ Adrian tôn kính. Nội dung trong bức thư chính là lời hứa của lão gia nhà tôi. Ngoại trừ ngài ra thì còn có hơn mười vị quý tộc lão gia đồng thời được mời."

"Lão gia nhà chúng tôi cũng sẽ đích thân mang quân tham dự vận chuyển, hơn nữa còn cam đoan lần hành động này sẽ có ít nhất là 10 vị Kỵ sĩ tham dự, cho nên vấn đề an toàn mà ngài lo lắng cũng không phải là vấn đề."

Thấy tên lính truyền lệnh tự tin như vậy, Adrian càng ngày càng kiên định với phán đoán của mình. Hơn phân nửa là có tên ngốc nhiều tiền nào đó bỏ tiền ra mua chuộc vị đường đệ kia của mình.

Khô Lâu Hội đúng là rất lợi hại, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại một vài phần tử, nhân số chắc chắn không quá nhiều.

Hơn mười vị Kỵ sĩ + Mấy trăm binh lính tinh nhuệ hộ tống đã đủ để ứng đối với những loại tình huống đột phát rồi.

Dù sao, thế giới này này vẫn là thế giới của quý tộc, một khi đánh nhau thì chẳng mấy chốc sẽ làm cho các lãnh chúa quý tộc ở xung quanh chú ý.

Chỉ cần không phải là một cuộc chiến áp đảo thì chẳng mấy chốc sẽ có viện binh chạy đến hiện trường.

Cho dù cao thủ của Khô Lâu Hội có lợi hại như thế nào thì cũng không thể nào xử lý hết bọn hắn trong thời gian ngắn được?

Nếu là mà lợi hại như vậy thì bọn chúng đã có thể lộn cái bàn ở cuộc đại chiến lần trước rồi, đâu cần phải trốn chui trốn nhủi giống như bây giờ.

Nếu như không gặp được địch nhân thì có thể kiếm chút mà khổ cực phí để bổ sung vào túi tiền khô cạn của mình.

Nếu là đụng phải địch nhân, lại có thể đánh giết địch nhân, lúc đó sẽ kiếm lợi lớn.

Không chỉ có thể kiếm lời tiền của cố chủ, mà còn có một phần tiền treo thưởng của phủ tổng đốc. Nếu là tiêu diệt được đại nhân vật trong tổ chức tà giáo thì còn có thể nhận được một phần quân công.

Mặc dù tạm thời sẽ không có lãnh địa mới để chia, nhưng không có ai sẽ ngại quân công của mình nhiều cả. Dù là khi tiến vào trong quân đội của vương quốc, trên đầu có quân công cũng sẽ được sắp xếp cho một vị trí cao hơn.

Thời kỳ bình thường thì không có ảnh hưởng gì, khi đến thời kỳ chiến tranh thì quân chức cao thấp sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tỷ lệ sống còn trên chiến trường.

"Nói với Hudson là ta tiếp cuộc mua bán này. Sau này nếu như còn có loại làm ăn tốt như thế này thì kêu nó tiếp tục tìm ta." Kỵ sĩ Adrian tùy tiện hồi đáp.

Không giống với Hudson còn lo lắng bị người ăn trộm, Kỵ sĩ Adrian lại hoàn toàn không hề phải lo lắng về phương diện này. Mấy tên xui xẻo trước đó đánh lén lãnh địa của Adrian lão gia bây giờ còn đang bận liếm vết thương đâu.

Lại đánh tiếp một đợt thì thật sự là đang xem Bá tước Pierce giống như người chết. Tổng đốc đại nhân tự mình quyết định kết quả, mới qua không đến hai tháng liền dám tự tiện lật đổ, đây là đang khiêu khích sự uy nghiêm của Tổng đốc nha.

Chương 180 - Cực Khổ

Ở tỉnh Đông Nam này sẽ không tồn tại mấy tay mơ như thế này. Cho dù có quý tộc dám đối nghịch với Tổng đốc thì cũng phải đối nghịch trong phạm vi quy định.

Nếu là xúc phạm quy tắc, còn khiêu khích uy nghiêm của Tổng đốc, vậy thì sẽ được cảm nhận uy lực thiết quyên của vương quốc.

Cảnh tượng tương tự còn phát sinh trong rất nhiều lãnh địa. Mặc dù không khoa trương như Kỵ sĩ Adrian, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn là bị kim tệ mua chuộc.

Có lẽ mọi người không ngang ngược như Kỵ sĩ Adrian, trực tiếp cho các bạn hàng xóm một giáo huấn khắc sâu, nhưng lại không có bao nhiêu người sợ nhà mình bị trộm giống như Hudson vậy.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đám Kỵ sĩ nhận được thư mời đều là một đám quỷ nghèo. Tài phú quan trọng nhất trong lãnh địa chính là nông nô, bây giờ thì không có người nào dám đụng vào những vật này.

Đất đai thì chỉ ở yên ở đó, không thể dời đi được. Gia súc, nông cụ và các loại vật dụng khác thì có thể dời đi, gửi trong nhà của những ông bạn hàng xóm giao hảo trước.

Trừ phi là bị tà giáo tập kích, nếu không sẽ chẳng có quý tộc nào xem trọng mấy cái lãnh địa nghèo kiết xác này.

Nếu như thật sự gặp được tà giáo tập kích thì càng phải chạy nhanh một chút. Bởi vì có bọn hắn ở đó hay không đều chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả.

Không ở nhà thì còn có thể tránh thoát trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ. Sau đó còn có thể tìm chủ thuê hỗ trợ trấn áp, dù sao giới quý tộc là xã hội của nhân tình.

Trên danh nghĩa là Hudson đang thuê hộ vệ, nhưng theo một ý nghĩa nào đó thì cũng có thể hiểu là đang lấy lòng.

Vừa đi vừa về chỉ mất thời gian nửa tháng liền có thể kiếm lại tiền mua nông cụ và vật dụng sinh hoạt, loại công việc tốt như vậy thật sự là không nhiều.

Không có giao tình nhất định thì căn bản không tới lượt. ...

Ánh nắng tươi sáng rọi xuống sơn mạch Salam, chỉ nghe thấy những tiếng "Sưu, sưu, sưu..." vang lên, những con ngỗng bay trên trời liền bị bắn hạ.

Nếu như cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra những mũi tên này đều đến từ khoảng cách ba trăm thước bên ngoài, rõ ràng là chỉ có 5 mũi tên bay ra, nhưng lại có 13 con nhạn rơi xuống đất, chuyện làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là những mũi tên này đều bắn xuyên qua đầu của mấy con nhạn.

Không có người biết là tại sao cảnh tượng không hợp thói thường này lại có thể xảy ra, nhưng sự thật lại bày ra ở trước mắt.

"Tiễn thuật của Nam tước Hudson thật là kinh người! Phóng tầm mắt khắp toàn bộ vương quốc Alpha, sợ là cũng không tìm được người có thể sánh vai với các hạ."

"Thậm chí là toàn bộ loài người cũng không có mấy người có thể đạt đến trình độ như các hạ, có lẽ chỉ có những Thần tiễn thủ trong tộc Tinh Linh là có thể phân cao thấp với các hạ."

Nam tước Kettler không phải đang khen xã giao, mà cảnh tượng trước mặt này thật sự làm cho y cảm thấy choáng váng.

Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo.

Một người lăn lê bò trườn trên chiến trường Bắc Cương như y cũng không phải là chưa từng nhìn thấy Thần tiễn thủ, nhưng Kettler thật sự chưa từng được nghe tiễn thuật nào kinh khủng giống như của Hudson.

Phải biết là từ đầu đến cuối Hudson đều không hề chuẩn bị bất kỳ thứ gì, hoàn toàn chỉ là tiện tay bắn ra.

Tỉ lệ chính xác không chỉ nghịch thiên, chuyện càng không thể tưởng tượng hơn chính là năm mũi tên liên phát, không hề dừng lại một chút nào, giống như là không cần nhắm vậy.

Những người như vậy mà xuất hiện trên chiến trường thì thật sự là một tên đồ tể.

Nhất là tầm bắn của Hudson, Kettler rõ ràng cảm nhận được hơn ba trăm mét còn chưa phải cực hạn. Mũi tên chỉ bay được tới đó là vì con mồi đang ở khoảng cách đó.

Lực khống chế tinh chuẩn như vậy căn bản liền không nên xuất hiện trên người của một nhân loại. Ngay cả tộc Tinh Linh am hiểu xạ kích cũng rất ít có người có thể làm được đến bước này.

Động não một chút đều biết, trình độ bình thường của cung tiễn thủ đều tỉ lệ thuận với thực lực bản thân, đội cung tiễn thủ trong quân đội thường do binh sĩ cường tráng nhất tạo thành.

Lúc còn ở phương bắc thì Nam tước Kettler đã từng nhìn thấy cây Tinh Linh cường cung trong tay Hudson rồi, không có thực lực Đại kỵ sĩ thì căn bản sẽ không thể kéo căng được nó. Muốn thu phóng một cách tự nhiên như Hudson thì lại càng đòi hỏi phải có lực lượng mạnh hơn.

Mặc dù Hudson cũng chưa từng kéo căng, nhưng Nam tước Kettler không cho rằng hắn không thể kéo căng. Chỉ riêng sự bình tĩnh thong dong trong quá trình bắn tên của Hudson thôi cũng đã nâng cao địa vị của hắn ở trong Nam tước Kettler rồi.

Giải thích là chuyện không thể nào, ý định của hắn vốn là tới thể hiện. Cho nên càng dọa người thì càng tốt, về phần có thể hù dọa được hay không thì lại không phải là chuyện mà hắn nên quan tâm.

"Nam tước Kettler quá khen. Trên đại lục Aslante tàng long ngọa hổ, Tiễn thánh trong truyền thuyết có thể bắn rơi cự long chỉ với một mũi tên. Chút kỹ năng này của ta không đáng là gì, cũng chỉ có thể xưng hùng ở cái địa phương nhỏ như tỉnh Đông Nam này thôi."

Hudson không chút khách khí nói, hắn không hề cảm thấy bật hack là xấu hổ, giống như là đây vốn là thực lực của hắn vậy.

Lấy nhân vật trong truyền thuyết ra so sánh, nhưng hết lần này tới lần khác Nam tước Kettler lại không cảm thấy không hài hòa. Từ thực lực mà Hudson thể hiện ra để xem thì cũng chưa hẳn không phải là một đoạn truyền thuyết mới.

Chứng kiến truyền thuyết được sinh ra vốn nên là một việc vui, nhưng là một vị hàng xóm tốt, Nam tước Kettler không thể nào cao hứng nổi.

Từ xưa đến nay, những người có dính líu tới những nhân vật trong truyền thuyết đều sẽ biến thành vật làm nền.

Cho dù là Nam tước Kettler rất tự tin vào năng lực của bản thân, nhưng vào giờ khắc này y lại cảm thấy niềm tin của mình bị lung lay. Trong quận Wright nho nhoi này không chứa được hai con giao long.

Vị Nam tước Sith kia vốn đã gây ra cho y vô vàn áp lực rồi, bây giờ gã hàng xóm vốn nên yên tâm khai hoang trồng trọt cũng lộ ra răng nanh.

Chương 181 - Cực Khổ (2)

"Nam tước Hudson hôm nay mời ta tới đây không phải thật sự vì đi săn chứ?" Nam tước Kettler nghi ngờ hỏi.

Vươn đầu ra là một đao, rụt đầu vào cũng là một đao. Dứt khoát hỏi cho rõ luôn đi, tránh lãng phí thời gian ở nơi này.

"Ha ha..."

"Nam tước Kettler vẫn là người sảng khoái nói chuyện sảng khoái như vậy. Không nói gạt ngài, hôm nay mời ngài tới đây là vì có việc thương lượng."

"Gần đây ta chuẩn bị đi xa nhà một chuyến, ngắn thì 15 ngày, dài thì một tháng. Trong khoảng thời gian đó, khó tránh khỏi sẽ có một vài tên đạo chích không tự lượng sức muốn qua đây kiếm chuyện."

"Sơn Địa Lĩnh là nơi vắng vẻ, ba mặt toàn núi một mặt bình nguyên. Chỉ có Phong Diệp lĩnh mới là con đường thích hợp để đại quân tiến lên, ta muốn nhờ ngài chăm sóc một chút, đừng có thả người bừa bộn đi vào."

"Chúng ta đều là hàng xóm tốt, đã từng chung hoạn nạn, chắc là Nam tước Kettler sẽ không cự tuyệt chuyện nhỏ này của ta đâu nhỉ?"

Nghe xong lời nói vô sỉ của Hudson, Nam tước Kettler suýt thì bị giận ngất.

Đây là thái độ cầu người hỗ trợ sao?

Rõ ràng là đang uy hiếp trắng trợn nha.

Hóa ra mình xui xẻo đến vậy, vừa vặn kẹt ngay ở cửa ngõ bên ngoài của Sơn Địa Lĩnh, nhất định phải trở thành người giữ cửa không công?

Nhưng hết lần này tới lần khác Nam tước Kettler lại không dám cự tuyệt, lực sát thương của câu nói "cùng chung hoạn nạn" kia thật sự là quá lớn, Hudson nói rõ là đang ỷ lại vào y.

Còn thiếu một chút nữa là trực tiếp nói rõ cho y biết là nếu như Sơn Địa Lĩnh xảy ra, Phong Diệp lĩnh cũng phải xui xẻo theo.

Nếu như không vì kiêng kị thực lực của người trước mắt thì Nam tước Kettler hận không thể chém chết tên vô liêm sỉ này, đáng tiếc là y không phải hạng người xúc động.

"Hudson, ngươi đang uy hiếp ta sao?" Nam tước Kettler cắn răng nghiến lợi nói.

Có thể thấy rõ là lần này y đã thật sự tức giận, trực tiếp gọi thẳng tên, ngay cả hai chữ Nam tước cũng bị bỏ qua.

"Xin lỗi, Nam tước Kettler. Thật ra ta cũng không muốn như vậy."

"Ta cũng không còn cách nào khác, trước khi địch nhân giấu trong chỗ tối đang lộ đầu ra thì thật sự khó mà phòng bị."

"Mà Phong Diệp lĩnh lại ở trước mắt, chỉ cần giải quyết xong các hạ thì địch nhân sẽ không qua được."

Hudson tràn đầy hổ thẹn nói.

Vẻ mặt của hắn tràn đầy lời xin lỗi sâu sắc, tiếc là không có ý thay đổi quyết định. Dù cho Nam tước Kettler có nguyện ý hay không, hắn đều phải ép Kettler trở thành người giữ cửa.

Cũng chẳng còn cách nào khác, vì sự an toàn của lãnh địa, Hudson cũng chỉ có thể vô sỉ một lần.

Chỉ cần Nam tước Kettler không dẫn dụ địch nhân đến đây thì sẽ không có chuyện gì. Trên núi không có đường nhỏ, muốn đi vòng qua sơn mạch Salam mênh mông thì thật sự là quá khó.

Nếu như không cẩn thận đi lạc đường, có lẽ đợi đến khi Hudson từ quận Arbor trở lại thì địch nhân vẫn còn chưa tìm được đường tới cửa chính của khu mỏ.

"Nam tước Hudson nam tước, lấn hiếp người quá đáng như vậy, ngươi không sợ ta cá chết lưới rách sao?"

Nam tước Kettler phẫn hận nói.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Hudson đã sớm bị thiên đao vạn quả, rút gân lột da.

"Các hạ sẽ không làm vậy. Cho dù là Sơn Địa Lĩnh bị tập kích, cùng lắm thì ta chỉ bị tổn thất nặng nề."

"Cho dù có phá hoại như thế nào thì cũng chỉ bị thiệt hại một chút thuế ruộng mà thôi, sẽ không có người nào dám đồ sát toàn bộ nông nô trên lãnh địa của ta?"

"Bằng vào thanh danh của ta, sẽ có người nguyện ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Cộng thêm sự ủng hộ của gia tộc, nhiều nhất là một, hai năm liền có thể phục hồi lại."

"Nhưng mà các hạ thì khác, nếu như thất bại một lần thì cái gì cũng mất. Cho dù gia tộc của các hạ có nguyện ý tiếp tục ủng hộ thì đó cũng là nước xa không cứu được lửa gần."

"Nếu như không có ba trăm lính tinh nhuệ trong tay, đừng nói là cắm dùi ở trong quận Wright này, có thể sống sót trở lại phương bắc hay không cũng là một ẩn số."

"Dù sao sau khi các hạ tiến vào quận Wright cũng đã đắc tội với không ít người. Có lẽ vào lúc các hạ cường thế thì những người này không dám làm gì, nhưng bọn họ tuyệt đối có dũng khí để bỏ đá xuống giếng!" Hudson lạnh lùng nói.

Hai mắt nhìn chòng chọc vào Nam tước Kettler, phảng phất là đang đợi câu trả lời cuối cùng.

Bài học mà hắn rút ra được khi tới thế giới này: càng là những lúc như thế này thì càng không thể nhượng bộ. Bất luận một hành vi nhượng bộ nào cũng chỉ làm cho đối phương cảm thấy hoài nghi.

Nhìn thấy Nam tước Kettler tức giận rời đi, Hudson còn định tặng mấy con nhạn săn được để trấn an tâm linh bị thương của y.

Chẳng qua khi nhớ tới ý nghĩa của con số 13 trên đại lục Aslante thì hắn cuối cùng cũng từ bỏ cái ý nghĩ kích thích này.

Không thể lòng tốt làm chuyện xấu được, người ta vất vả lắm mới cắn răng đồng ý, nếu như hắn lại kích động thêm một chút, không chừng sẽ ép cho người ta nổi điên mất.

Có lẽ ở trong mắt của Nam tước Kettler thì cuộc đi săn nhạn vừa rồi cũng không đơn thuần là một cuộc đi săn, mà là Hudson đang cố gắng thể hiện ra sự "đe dọa".

Oan uổng quá,"Năm mũi tên mười ba con nhạn, tiễn tiễn xuyên qua đầu", đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra được sao?

Dù là Hudson đã bật hack, nhưng mà cũng phải có sự phối hợp của chim nhạn thì mới được nha. Nếu như không vì đàn nhạn đang biến ảo trận hình, trùng hợp bị mũi tên đều đuổi kịp thì cũng sẽ không có kỳ tích này phát sinh.

Tiếc là Hudson làm màu quá thành công, trực tiếp làm cho

Nam tước Kettler ngơ ngác luôn, căn bản không hề nghĩ chuyện này là trùng hợp.

Bắn 5 mũi tên không chỉ vì làm màu; Càng quan trọng hơn chính là Hudson chỉ có thể đạt được tầm bắn tối đa với năm mũi tên.

Nhiều hơn thì lực cánh tay của hắn sẽ không chịu được. Ai bảo hắn chỉ là một tên Kỵ sĩ vừa mới chạm đến ngưỡng cửa trung cấp lính mới yếu gà đâu?

Chương 182 - Vận Chuyển

Cung tên bình thường thì hắn có thể nhẹ nhàng bắn ra hơn trăm tiễn; Nhưng Tinh Linh cường cung thì chỉ có thể kéo được 5 cây max tầm.

Trừ phi giảm tầm bắn, giảm lực thu phát cánh tay, nhưng giảm như vậy thì sẽ không có hiệu quả như vừa rồi.

Hudson còn chưa tổ chức xong đội vận chuyển thì binh đoàn bộ binh thứ hai đã tiến vào quận Arbor, bắt đầu hợp tác với những quý tộc ở đó giăng lưới tìm kiếm, thiếu chút nữa là lật tung cả quận Arbor lên.

Trước trước sau sau giằng co hơn nửa tháng, ngay cả bóng dáng của Khô Lâu Hội cũng chẳng thấy.

Nếu như không phải có thi thể của Kỵ sĩ Florian và 57 tên lính làm bằng chứng, có lẽ tất cả mọi người còn đang nghi ngờ tin tức Khô Lâu hội xuất hiện chỉ là lời đồn.

Chậm chạp không tìm thấy người, đám quý tộc không chỉ không thả lỏng mà ngược lại còn căng thẳng hơn.

Tổ chức tà giáo đáng sợ là bởi vì bọn chúng luôn trốn ở trong tối, nếu như bị lộ thân phận thì lại dễ giải quyết hơn nhiều.

Tiếc là từ khi xuất phát đến giờ đã sắp qua một tháng mà vẫn không thu hoạch được gì.

"Có lẽ người của Khô Lâu Hội đã rời khỏi quận Arbor, chuyện mà đám chuột này giỏi nhất chính là lẩn trốn."

"Căn cứ vào tiền lệ dĩ vãng, sau mỗi lần phạm án bọn chúng đều bỏ xa ngàn dặm."

"Mặc dù lần này không thể bắt được Khô Lâu Thánh Chủ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch."

"Chúng ta đã phá tan hang ổ của rất nhiều tổ chức như Tà Thần Giáo, Hỗn Loạn Thần Giáo, Dục Vọng Giáo Hội vv... , còn phá huỷ 3 đội buôn lậu muối, bắt giữ tổng cộng 236 tên tội phạm. Chắc là sau khi qua trận chiến này thì quận Arbor sẽ trở nên trật tự..."

Nghe nam tước Raphael tổng kết chiến quả, sắc mặt của Tử tước Aurane âm trầm đến đáng sợ. Đại đa số những phần tử phạm tội này đều bị bắt ở trong thành Arbor, còn kém nói thẳng người thành chủ như ông ta không biết cách quản lý.

Hết lần này tới lần khác sự thật lại được đặt ở trước mắt, dù có muốn cãi lại cũng không tìm được lý do. Vị Nam tước Raphael ở trước mặt này chính là trợ thủ mà phủ tổng đốc phái tới, căn bản không cần phải nể mặt ông ta.

"Nam tước Raphael nói không sai, chiến quả trong khoảng thời gian này của mọi người quả thật không ít. Nhưng đám này đều là một chút tôm cá nhãi nhép, căn bản không liên quan gì đến mục tiêu của chúng ta."

"Muốn hòa bình có thể ổn định lâu dài thì mọi người còn phải tiếp tục tìm kiếm, cố gắng một mẻ hốt gọn luôn Khô Lâu Hội."

"Kể từ khi tổ chức tà giáo này tiến vào vương quốc Alpha vương ta thì đã lần lượt nhấc lên 5 cuộc phản loạn."

"Những lần trước đó cách chúng ta rất xa, tạm thời có thể bỏ qua, nhưng cuộc phản loạn lần trước xảy ra ở hai quận Wright và Ryton thì mọi người đã được đích thân cảm nhận rồi."

"Vốn cho là sau khi bọn chúng thất bại thì sẽ lập tức trốn xa ngàn dặm như lúc trước, nhưng bây giờ bọn chúng lại xuất hiện."

"Có phải chuyện này có nghĩa là bọn chúng đang có kế hoạch gì đó ở quận Arbor, hoặc có lẽ là toàn bộ tỉnh Đông Nam này?

"Tóm lại, không như không thể loại bỏ khối u ác tính này, toàn tỉnh Đông Nam chúng ta sẽ ăn ngủ không yên!" Tử tước Aurane nghiêm túc nói.

Ngừng cuộc lùng bắt này lại là chuyện không thể nào, không ai biết là sau khi giải tán đội ngũ thì người của Khô Lâu Hội có ngóc đầu trở lại hay không?

Chẳng lẽ bọn chúng hành động liều lĩnh như vậy chỉ vì giết chết Kỵ sĩ Florian thôi sao?

Một tên Kỵ sĩ mà có mặt bài lớn như thế à?

Thù giết cha, hận đoạt vợ, hay là Kỵ sĩ Florian đã đào mộ của Thánh Chủ Khô Lâu Hội vậy?

Nhìn thế nào cũng không giống nha!

Kỵ sĩ Florian đã chết cũng không phải hạng người chính phái gì, nhưng ít nhất cũng không phải cùng hung cực ác chi đồ, danh tiếng trong giới quý tộc cũng được xem là tốt.

"Tử tước Aurane, Tổng đốc đại nhân đã hạ lệnh giới nghiêm toàn tỉnh, nghiêm tra tất cả thông đạo quan trọng và bến tàu, một khi người của Khô Lâu Hội thò đầu ra thì sẽ bị phát hiện ngay lập tức."

"Đặc biệt là những con đường ra vào quận Arbor, phải được đưa vào trọng điểm giám sát. Nếu như người của Khô Lâu Hội đủ thông minh thì cũng sẽ không ngoi đầu lên vào thời điểm này."

"Có lẽ bọn chúng đã chạy tới tỉnh Velen ở phía bắc hoặc là tỉnh

Phong Vân ở phía tây rồi, chuyện này đã nằm ngoài quyền quản lý của chúng tôi, chỉ có thể để phủ tổng đốc gửi công văn cho hai tỉnh kia xử trí."

Nam tước Raphael phân tích nói.

Binh đoàn bộ binh số 2 vẫn còn nhiệm vụ trong người, không thể vẫn luôn ở lại chỗ này giống như các quý tộc bản địa của quận Arbor.

Ngẫu nhiên tới đây giúp đỡ một chút thì được, thường trú ở quận Arbor thì bên phía bến cảng phải làm sao bây giờ?

Nếu như ở đây lâu, làm cho lão đại phát hiện ra việc bọn hắn có ở đó hay không thì bến cảng vẫn có thể vận hành bình thường thì chẳng phải là rất lúng túng sao?

Năm nào cũng hô hào khẩu hiệu phải đề phòng Hải tộc xâm lấn, nhưng binh đoàn bộ binh thứ hai đã thường trú ở bến cảng hơn trăm năm rồi mà cũng chưa từng nhìn thấy dấu vết xuất hiện của Hải tộc.

Từ vương quốc Alpha bắt đầu lập quốc thì chưa từng xảy ra chuyện Hải tộc xâm lấn.

Tuyến phòng thủ bờ biển đã từng có trọng binh tụ tập bây giờ cũng đã bị bỏ hoang, chỉ còn sót lại nhiệm vụ là đả kích hải tặc.

Bất quá đó chỉ là nhiệm vụ của các thuỷ quân, bình thường thì mấy con vịt lên cạn như bọn hắn cũng chỉ có thể duy trì trật tự trên bến cảng mà thôi.

Thật ra cũng có gì phải duy trì. Bến cảng mà binh đoàn bộ binh số 2 trú đóng chính là đất phong của gia tộc Dalton, người ta có năng lực tự mình cai quản.

Bây giờ điều bọn họ tới giải quyết chuyện ở quận Arbor, ngoại trừ bởi vì khoảng cách gần nhất, quan trọng nhất chính là họ rảnh rỗi nhất.

Chương 183 - Vận Chuyển (2)

Đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam đã sớm có ý định giải thể binh đoàn bộ binh số 2 rồi. Dù sao, ai cũng không muốn bỏ tiền ra nuôi một nhánh quân đội vô dụng.

Về phần binh sĩ phòng thủ bờ biển của vương quốc đã sớm bị điều đến tiền tuyến phương bắc. Nhiệm vụ phòng ngự Hải tộc đã được trao lại cho các đại hành tỉnh.

Không có địch nhân thì đương nhiên là cần phải phòng thủ bờ biển. Nghe nói bây giờ các tộc ở biển sâu đang cử hành thi đấu hữu nghị, tranh đấu còn kịch liệt hơn cả trên lục địa.

Một khi cuộc thi đấu không có kết quả thì chắc là sẽ không lên bờ đâu.

Dù sao tất cả mọi người cũng không phải là sinh linh trong cùng một chiều không gian, những chủng tộc sống trong hải dương mà lên bờ thì rất dễ biến thành một món ngon trên bàn của loài người. ...

Thành phố Beda, khi Bá tước Pierce nhận được tin tức mà thủ hạ truyền đến, ông ta chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ."Thùng cơm!"

Tìm không thấy dấu vết của Khô Lâu Hội thì thôi, tốt xấu gì cũng phải bắt được một vài tên có máu mặt cho đủ số nha!

Gây ra động tĩnh lớn như vậy mà chỉ bắt được đám tôm cá nhãi nhép, để cho vị Tổng đốc như ông ta nên kết thúc chuyện này thế nào mới tốt đây?

Thật sự là không được thì cứ bắt đám người bán muối lậu rồi tiếp tục đào sâu, móc ra toàn bộ những kẻ đứng phía sau màn cũng có thể chấp nhận.

Có ai không biết việc kinh doanh muối ở toàn tỉnh Đông Nam này đều là sản nghiệp của gia tộc Dalton chứ?

Dám buôn bán muối lậu, rõ ràng là không đặt vị "Đông Nam vương" như ông ta vào mắt rồi.

Mà muối lậu có thể mua bán một cách thuận lợi như vậy, sau lưng chắc chắn có quý tộc ở nơi đó ủng hộ, ít nhất cũng là ngầm đồng ý.

Không có cách nào, ai bảo lợi ích của muối ăn lớn như vậy?

Hàng năm, mấy vạn dân đốt lò ở duyên hải đều tạo ra rất nhiều lợi nhuận cho gia tộc Dalton, mà lợi nhuận của muối ăn đều đến từ lũng đoạn mậu dịch.

Đúng ra mà nói vương quốc Alpha lúc đầu không có muối lậu, trong pháp lệnh của vương quốc càng không có quy định người nào mới được bán muối.

Chỉ là khi đại quý tộc quật khởi, bọn họ dần dần lũng đoạn muối ăn trong vương quốc, mọi người và vương quốc đã đạt thành hiệp nghị, hàng năm sẽ nộp lên một số tài nguyên nhất định để đổi lấy quyền được bán muối ở một khu vực nào đó.

Bất quá những chuyện này đều chỉ là quy tắc ngầm, không được viết trên quy định pháp luật. Trên cơ bản đều là nắm tay người nào lớn thì cuộc mua bán này sẽ là của người đó.

Một khi đại gia tộc bị suy sụp thì những ích lợi này cũng sẽ thay đổi vị trí. Có thể giữ vững phần lợi ích này không đều toàn bộ nhờ thực lực của bản thân.

Bây giờ mọi chuyện đã trễ rồi, thực lực của đám người buôn lậu muối không nhất định phải mạnh cỡ nào, nhưng mũi chắc chắn phải thính.

Phát giác được nguy hiểm liền lập tức trốn xa chỉ là thao tác cơ bản. Nếu như đi chậm rãi một bước, đám quý tộc vốn luôn ủng hộ bọn chúng chính là những người sẽ giơ đao lên trước.

"Để cho binh đoàn bộ binh số 2 tiếp tục truy tìm dấu vết của Khô Lâu Hội, nếu là không bắt được người thì kêu bọn hắn đừng có về nữa." Bá tước Pierce lạnh lùng nói.

Đây không chỉ là giận lây, mà càng nhiều là vì chính trị cần ông ta đưa ra một cái thái độ.

Tin tức Khô Lâu Hội hiện thân ở quận Arbor đã được truyền ra, thư cầu viện đã sớm tiến vào phủ tổng đốc.

Nếu như phủ tổng đốc bỏ mặc chuyện này, sau này có nơi nào phát sinh biến cố, hoặc là tái diễn chuyện cũ như ở hai quận Wright và Ryton thì Bá tước Pierce cũng sẽ không ôm được.

Vương quốc sẽ không dễ dàng tha thứ cho một vị Tổng đốc vô năng, đám quý tộc tỉnh Đông Nam cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho một vị Tổng đốc không chịu trách nhiệm.

Cho dù gia tộc Dalton thế lớn, nhưng cũng không có nghĩa là không thể thay thế chức Tổng đốc. Nếu như thật phải đi đến bước đó, vậy thì khả năng cao là chính gia tộc Dalton sẽ yêu cầu thay người đầu tiên.

Bởi vì khi chủ động thay đổi thì còn có thể nắm được quyền chủ động trong việc bổ nhiệm Tổng đốc, ít nhiều gì thì người mình lên ngồi chức đó cũng còn tốt hơn là người do vương quốc phái tới. ...

Sơn Địa lĩnh, trải qua hơn hai mươi ngày tăng ca làm việc, cùng với chắp vá những đơn hàng khác mà không giao cho người đặt, Hudson cuối cùng đã góp đủ hàng.

Đồ vật loạn thất bát tao tập trung lại một chỗ đủ để chứa đầy bốn mươi cỗ xe ngựa. Ngoại trừ vũ khí trang bị ra thì cũng có không ít nồi chén chậu.

Lương thực thì không mang bao nhiêu, ngoại trừ một chút lương khô thiết yếu ra, còn lại đều là trên đường có gì ăn đó.

Về mặt này thì Hudson cảm thấy vô cùng yên tâm, dựa vào thanh danh "Thần cung kỵ sĩ" của hắn, không lo trên đường không mua được lương thực.

Nếu như da mặt dày một chút, một đường đi ăn chùa còn có thể khỏi tốn tiền phí vận chuyển.

Nhìn xem đội hình của Hudson, Kỵ sĩ Adrian cực kỳ hoảng sợ nói:

"Hudson, em chỉ mang có một trăm binh lính lên đường thôi sao?"

Sắc mặt của những người còn lại cũng không tốt, mọi người dám nhận đơn ở thời điểm này đều là vì đám quân tinh nhuệ ở trong tay Hudson.

Không thể không nói là Hudson đủ gian manh, những Kỵ sĩ được mời tới hộ tống không chỉ là người nghèo, hơn nữa còn chẳng có người nào từng ở trong quân đoàn số 5.

Mọi người chỉ từng nghe nói về chiến tích huy hoàng của hắn, căn bản không biết cái chiến tích ấy có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả. Chuyện này làm cho mọi người đều rất tin tưởng vào hắn, còn hơn tin vào bản thân gấp trăm lần.

"Không phải còn có các vị sao? Chỉ là bốn mươi xe hàng hóa mà thôi, bốn trăm người dư sức rồi."

Hudson bình tĩnh nói.

Nếu như chỉ là vận chuyển hàng hóa thì đội hình này chắc chắn là dư sức. Bình quân mỗi 10 người một chiếc xe, dù là đẩy cũng có thể đẩy tới quận Arbor.

Nhưng bây giờ đã phát hiện ra dấu vết của Khô Lâu Hội, mọi người đều cảm thấy không hề tự tin như vậy. Nhất là khi tin tức Kỵ sĩ Florian, một vị Hoàng Kim Kỵ Sĩ, bị giết càng làm cho mọi người cảm thấy thấp thỏm hơn.

Chương 184 - Vận Chuyển (3)

Có Kỵ sĩ cấp cao, có Tà Thần tế tự, còn có đủ loại thuật Triệu Hoán tà ác khác, một khi đánh nhau thì chỉ cần nghĩ cũng biết tràng diện sẽ thảm như thế nào rồi.

"Nam tước Hudson tôn kính, ta cảm thấy ngươi không nên đùa như vậy, mang theo bộ đội chủ lực của ngươi cùng nhau lên đường đi!" Adrian tức giận nói.

Ở trong lòng y đã không nhịn được mà chửi ầm lên: Mọi người đều là người một nhà, sao ngươi lại dám hố huynh đệ mình như vậy. Lỡ đâu phát sinh biến cố thì chẳng phải sẽ thành nhân gian thảm kịch sao.

Hudson dùng ánh mắt yên tâm nhìn đám người rồi cười nhạt một tiếng, nói: "Các vị lo lắng quá rồi! Chuyện này còn chưa bết bát như trong tưởng tượng của các vị, chỉ cần chúng ta không phải quá xui thì đoạn đường này chắc chắn sẽ xuôi gió xuôi nước."

"Đúng là Khô Lâu Hội đã từng lộ diện ở quận Arbor, nhưng đó dã là chuyện của một tháng trước. Phủ tổng đốc đã phái một binh đoàn bộ binh tới đó hiệp trợ các quý tộc nơi đó truy nã dư nghiệt Khô Lâu Hội rồi."

"Cho dù là hiệu suất của bọn họ có thấp đến đâu thì giờ này cũng đã thanh tẩy toàn bộ quận Arbor một lần rồi. Đám chuột suốt ngày chỉ biết trốn trong những ó xỉnh âm u kia còn sống hay không vẫn còn là một ẩn số."

"Các quý tộc ở ven đường cũng đã tăng cường đề phòng, tất cả các nút giao thông trọng yếu đều được canh giữ cẩn thận, chỉ đợi cho người của Khô Lâu Hội chui đầu vào."

"Đội xe của chúng ta cũng không đi mấy con đường nhỏ, mà đi đường lớn thì ven đường đều là người mình, có cái gì mà phải sợ?"

"Cho dù Khô Lâu Thánh Chủ thật sự tìm tới thì cũng phải là gã nên trốn chúng ta. Chỉ với 3-5 tên giáo chúng còn lại, chẳng lẽ bọn chúng còn có thể cướp được đội xe này của chúng ta hay sao?"

Ngoài miệng thì nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế Hudson lại đang đánh cược Khô Lâu Hội sẽ chướng mắt đội xe này của hắn.

Vũ khí trang bị tuy tốt, nhưng cũng phải có người dùng mới được. Bây giờ chuyện quan trọng nhất của Khô Lâu Hội là ẩn núp, cho dù có cướp được đội xe thì cũng không có cách nào mang theo một mục tiêu lớn như vậy lên đường.

Mạo muội ra tay chỉ có thể gia tăng xác suất bại lộ của bọn chúng, dẫn tới càng nhiều đại quân đuổi bắt hơn thôi.

Đám Kỵ sĩ không tìm được lý do phản bác, chỉ đành miễn cưỡng để cho lời nói của Hudson thuyết phục. Tới cũng đã tới rồi, cũng không thể bởi vì e ngại nguy hiểm mà trực tiếp dẹp đường hồi phủ nha?

Đó không phải là chuyện mà Kỵ sĩ nên làm.

Huống hồ mọi người đều đang cần số tiền kia, càng không có đạo lý thối lui.

Thấy lòng người miễn cưỡng có thể sử dụng, Hudson cũng lười tiếp tục nói nhảm, trực tiếp vung tay lên rồi tuyên bố xuất phát.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi sẽ có giá trị hơn dệt hoa trên gấm.

Nhân lúc đám quý tộc ở quận Arbor còn đang sợ hãi Khô Lâu

Hội chưa kịp tỉnh lại, hắn chỉ cần vận chuyển số hàng hóa này qua đó liền có thể thu hoạch được một đống nhân tình.

Nếu như đi chậm một chút, khi thời điểm nguy hiểm đã qua, vậy thì đây chỉ là một vụ làm ăn mà thôi. ...

Đội xe chậm rãi tiến lên, gió lạnh thấu xương phả lên mặt tất cả mọi người, mùa đông đến rồi.

Mùa đông ở miền nam giống như là công kích ma pháp vậy, vội vàng lên đường trong một thời tiết như vậy thật sự không phải là một lựa chọn tốt.

May mắn là những người đi theo đều là tinh nhuệ của các nhà, đãi ngộ rất tốt. Từ trên xuống dưới đều được bao bọc cực kỳ chặt chẽ nên mới có thể chịu được những cơn gió lạnh thấu xương này.

Ngày đi sáu mươi dặm, tốc độ này còn chậm hơn cả dự đoán của Hudson. Chủ yếu là vì con đường quá kém, làm chậm tốc độ của đoàn xe.

Lúc này chỗ tốt của việc giao tiếp rộng lớn liền được thể hiện ra ngoài, phái người đi thông báo trước một tiếng, vừa tới nơi thì những quý tộc dọc đường đều đã chuẩn bị xong những gì cần chuẩn bị.

Nước nóng, cơm nóng, đồ ăn nóng... Cần cái gì có cái đó, trên cơ bản là một đường đi, một đường ăn ăn uống uống rồi nghỉ ngơi.

Đều là giao tình, đương nhiên là không thể nhắc đến tiền. Bất quá một người hiểu chuyện như Hudson sớm đã chuẩn bị sẵn nhiều phần hậu lễ. Trên cơ bản đều là đi một đường, tặng một đường, tóm lại là sẽ không để cho chủ nhân phải chịu thiệt.

Đáng tiếc là do hắn nóng lòng lên đường nên chỉ đành từ chối khéo những buổi tiệc chào đón của các quý tộc ven đường, bỏ lỡ cơ hội giao lưu cảm tình, mở rộng mối quan hệ.

Bất quá loại chuyện này không thể vội vàng trong lúc nhất thời được, nếu là có lòng kết giao thì lúc nào cũng có thể tìm được cơ hội.

Hắn sắp xếp đâu ra đó, làm cho đám kỵ sĩ vốn còn có chút thấp thỏm cũng triệt để buông xuống nỗi lo trong lòng.

Khắp nơi đều có người một nhà, nếu mà còn sợ dư nghiệt của Khô Lâu Hội nữa thì thật sự là không có đạo lý.

Quyền lực mềm cũng là thực lực, những mối quan hệ thể hiện dọc đường đi đã làm cho ánh mắt của đám kỵ sĩ khi nhìn Hudson đã phát sinh biến hóa.

Sự thật chứng minh,"Thần cung kỵ sĩ" đại danh đỉnh đỉnh không chỉ rất biết đánh nhau, thân thích nhiều, mà ngay cả bằng hữu cũng có ở khắp nơi.

Người bị ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là Kỵ sĩ Coello, Kỵ sĩ Roman và Kỵ sĩ Valov đều lén lút ra hiệu nguyện ý phụ thuộc vào Hudson.

Mặc dù trước đó cũng có loại dấu hiệu này rồi, nhưng đó chỉ là một cái hình thức ban đầu, cũng chưa vạch phá cửa sổ giấy. Những gì được chứng kiến dọc đường đã làm cho ba người này càng hạ quyết tâm hơn.

Những Kỵ sĩ khác cũng bộc lộ dấu hiệu phụ thuộc, chẳng qua bởi vì vị trí địa lý nên bọn họ vẫn chưa thể quyết định được.

Thực lực càng nhỏ yếu thì lại càng cần ôm thành một đoàn. Trước khi nhận được nghiệp vụ vận chuyển này thì Hudson vẫn còn không cảm nhận được nhu cầu ở phương diện này.

Dù sao hắn cũng chính là bá chủ ở nơi đó, thực lực của những ông bạn hàng xóm ở xung quanh cũng rất bình thường. Hắn không đi khi dễ người khác cũng đã không tệ rồi, căn bản không cần lo lắng bị ngoại địch uy hiếp.

Chương 185 - Guna

Nhưng mà khi triển khai nghiệp vụ vận chuyển thì Hudson đột nhiên phát hiện hang ổ của mình cũng không phải là an toàn như vậy, nếu không hắn cũng cần phải đi uy hiếp Nam tước Kettler hỗ trợ canh cổng.

Chỉ là những chuyện như vậy thì có thể xảy ra một lần hai lần, tuyệt đối không thể có ba lần bốn lần. Chèn ép trong thời gian dài sẽ khiến cho hắn có nguy cơ bị phản phệ vào một ngày nào đó.

Gia tăng thực lực của lãnh địa trong một thời gian ngắn là không thực tế, Hudson cũng chỉ đành bất đắc dĩ đưa cái nhìn ra phía bên ngoài.

Nhiều bạn thì đường mới dễ đi; đồng minh nhiều, đánh nhau mới có khí thế.

Chẳng qua chuyện kết minh thì cần phải suy tính toàn phương vị mới được, trong lúc hưởng thụ phúc lợi mà liên minh mang đến thì hắn cũng phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng.

Loại chuyện này không vội được, nhất định phải không ngừng sàng lọc thì mới có thể chọn ra được đồng minh thích hợp nhất. ...

"Lão gia, đã hỏi thăm rõ ràng. Đội ngũ vừa đi qua nơi này là của Sơn Địa nam tước, nghe nói là muốn vận chuyển vũ khí tới quận Arbor. Hình như là dùng để đả kích Khô Lâu Hội."

"Đội xe đề phòng vô cùng sâm nghiêm, cấm bất kỳ người lạ nào tới gần, cho dù là thời gian ăn cơm cũng có người thay phiên canh gác, nhưng cụ thể là vận chuyển vũ khí gì thì không lại điều tra được."

Thanh niên nam tử tự mình nói, không hề chú ý tới dáng vẻ chau mày của lão già khi nghe được ba chữ "Khô Lâu Hội".

"Ta biết rồi, Charles. Nếu như là chuyện làm ăn của các quý tộc lão gia thì chuyện này liền dừng ở đây, không cần phải tiếp tục để ý tới nữa." Lão ta mặt không thay đổi nói.

Giống như người trước đó muốn điều tra không phải là lão ta vậy. Đối với chuyện này, Charles đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù lão gia nhà mình tính tình có hơi cổ quái, nhưng người lại rất tốt. Không chỉ chứa chấp những đứa cô nhi như bọn hắn, còn dạy cho bọn hắn một thân bản sự.

Đi đây đi đó nhiều năm như vậy, đại bộ phận tiền kiếm được đều tiêu ở trên người bọn hắn, bọn hắn làm sao có thể không mang ơn được?

Chỉ là sau khi đuổi Charles đi, thần sắc của lão già lập tức trở nên ngưng trọng, phảng phất như trong lòng đang diễn ra một trận tranh đấu kịch liệt vậy.

"Ông nội, cháu về rồi."

Giọng nói thanh thúy cắt đứt mạch suy nghĩ của lão ta. Bất quá khi ở trước mặt của cô bé này, lão chưa bao giờ có thể nổi giận nổi.

"Biết rồi, tiểu tinh linh của ông. Cháu mà cứ tiếp tục lắc như thế này thì ông của cháu sẽ bị lắc tan thành từng mảnh đấy." Lão tỏ ra từ ái nói.

Nếu như nói trong thế giới này còn có người nào có thể làm cho lão ta động dung thì người đó nhất định là cô bé trước mắt này .

"Ông nội, ông lại gạt cháu! Cháu làm gì có đủ sức mạnh mà lắc cho ông tan ra thành từng mảnh được?"

Cô bé tỏ ra mất hứng nói. Trông như một tinh linh đang tức giận, chẳng qua đôi tròng mắt chuyển động đã làm bại lộ ý nghĩ chân thật trong nội tâm nó.

"Guna, cháu lại nghịch phá chuyện gì rồi đúng không!"

Trong khi nói chuyện, lão đưa tay ra nhéo nhéo gương mặt béo mập nhỏ nhắn của cô bé, mặt mũi tràn đầy đầy từ ái và bất đắc dĩ.

"Ông ơi, chúng ta lại phải dọn nhà sao?" Guna có chút không thôi hỏi.

Không biết vì cái gì, ông nội của nàng rất thích dọn nhà. Trên danh nghĩa là làm ăn không tốt, chuyển sang nơi khác bắt đầu lại từ đầu, nhưng nàng có thể cảm nhận được ông nội của mình không chỉ đơn thuần là vì dọn nhà.

Ở những vấn đề khác, ông nội vẫn luôn luôn chiều chuộng nàng, chỉ có vấn đề dọn nhà là kiên quyết không thay đổi.

Cô bé này trông chỉ mới có mười một mười hai tuổi, nhưng kiến thức đã rất rộng rãi, đi theo lão già này qua chừng 7 quốc gia.

Trong thời gian trưởng thành của nàng, có gần 1/3 thời gian đều là sống trên đường đi.

"Làm ăn không khấm khá nha! Vốn cho là tỉnh Đông Nam rất giàu có, chúng ta có thể kiếm một món hời."

"Không nghĩ sau khi đến mới phát hiện, khắp nơi đều có sản nghiệp của các quý tộc lão gia, những thương nhân vân du bốn phương như chúng ta chỉ có thể kiếm ăn trong khe hẹp."

Lão ta thốt ra một cái cớ kém cỏi, thiếu nữ trực tiếp trợn trắng mắt.

Toàn bộ đại lục Aslante này có nơi nào không phải là địa bàn của các quý tộc lão gia sao?

Ngay cả Giáo Đình thần thánh tự xưng là thiên đường tự do của liên bang thương nghiệp cũng là thiên hạ của quý tộc, chẳng qua là đổi danh xưng khác mà thôi.

Trên bản chất vẫn là một đám quý tộc không có thân phận quý tộc nhưng lại hưởng thụ quyền lợi của quý tộc.

Cho dù là quốc độ của dị tộc cũng có sự tồn tại của quý tộc.

Đây không phải là trùng hợp, mà là bản chất của thế giới mạnh được yếu thua này.

Biết được mình không khuyên được ông nội, Guna khẽ mỉm cười nói: "Nội ơi, nội biết hôm nay cháu thấy được cái gì không? Đại Địa Chi Hùng, một con Đại Địa Chi Hùng rất dễ thương, nó còn chớp mắt với cháu nữa, vẻ mặt đó vô cùng dễ thương luôn á."

"Đáng tiếc là gấu nhỏ có một chủ nhân vô lương. Lại muốn gấu nhỏ biến lớn để chở hắn đi đường."

"Cháu đi lên lý luận với hắn, hắn lại còn dám uy hiếp cháu, nói là nếu dám xen vào chuyện bao đồng nữa sẽ bắt cháu đi làm thị nữ cho hắn."

"Còn tốt là gấu nhỏ thông minh, trực tiếp biến lớn chừng bàn tay, nhảy lên trên bờ vai của tên kia không..." Thiếu nữ mặt mày hớn hở kể lại, nhưng sắc mặt của ông lão lại dần dần trầm xuống.

"Guna, cháu nghe kỹ đây. Không được tới gần người xa lạ, nhất là đám quý tộc vô lương kia!"

"Tại sao, cháu cảm thấy tên kia rất thú vị á! Thế mà lại đần độn đến mức trả giá với gấu nhỏ..."

Không chờ thiếu nữ nói hết lời, lão già đã nghiêm nghị quát lớn: "Nghe lời ông tránh xa những tên đó ra, có đôi khi cảm giác cũng sẽ gạt người."

"Mặc dù tâm linh cảm ứng của cháu có thể cảm nhận được ác ý của đại đa số người, nhưng đó cũng không phải là vạn năng."

"Nếu là đụng phải một vài người có huyết mạch đặc thù, hoặc là tu vi đạt đến mức nhất định, tâm linh cảm ứng của cháu liền sẽ mất linh!"

"Nếu như cháu thích Đại Địa Chi Hùng thì ông có bắt về cho cháu..."

Chương 186 - Nguy Hiểm

"Đừng đi, nguy hiểm lắm! Cháu không cần Đại Địa Chi Hùng." Guna vội vàng nói.

"Ha ha..."

"Tiểu Guna của chúng ta trưởng thành rồi, còn biết lo lắng cho sự an toàn của ông nội. Ngày trước, chỉ cần là cháu vừa ý cái gì thì đều muốn ông nội đi tìm."

Lão già từ ái nói, phảng phất như đang rất cao hứng vì cháu gái của mình đã trưởng thành.

"Không!"

"Ông nội, lần này không giống nhau. Cháu thật sự cảm ứng được nguy hiểm, lần này còn đáng sợ hơn bất cứ kẻ nào mà cháu gặp được trước đó!"

Guna nghiêm trang nói.

Chỉ là phối hợp với dáng vẻ dễ thương kia của nàng thì thật sự là chẳng có bao nhiêu sức thuyết phục. Bất quá ông lão biết rõ thiên phú của cháu gái mình nên không hề phớt lờ, không xác định hỏi:

"Chẳng lẽ là vì con Đại Địa Chi Hùng đã trưởng thành?"

Đi đây đi đó nhiều năm như vậy, bọn họ cũng đã được tiếp xúc với không ít người, trong đó cũng không thiếu cường giả đỉnh cao của đại lục.

Thứ có thể được thiếu nữ hình dung là đáng sợ hơn bất kỳ kẻ nào, lão ta cũng chỉ có thể nghĩ đến Đại Địa Chi Hùng trưởng thành. Về phần đội hộ vệ đi theo thì lại trực tiếp bị bỏ qua.

Đều là đi ra ngoài lăn lộn, ai không có một đám tiểu đệ chứ? Mặc dù ở bề ngoài thì ông ta chỉ là một vị du thương, nhưng trên đại lục thì là một vị "đại lão" tiếng tăm lừng lẫy.

Đáng tiếc là người đại lão như ông ta tương đối cực khổ, không thể nào uy phong bát diện giống như những đại nhân vật khác, suốt ngày đều phải "trốn đông trốn tay", chỉ sợ mình bị bại lộ thân phận.

Lão ta chưa bao giờ dừng lại ở một chỗ quá lâu, ngoại trừ việc thuận tiện chỉ huy thủ hạ kiếm chuyện ra thì cũng có lo lắng ở lâu sẽ làm cho người ta cảm thấy được không thích hợp.

Nếu như lão ta chỉ có một mình thì cũng không quan trọng. Cho dù có bị người ta nhìn thấu thân phận thì lão cũng có thể bỏ chạy, nhưng mà có thêm một đứa cháu gái thì sẽ rất khó thoát thân.

"Không phải! Thực lực của gấu nhỏ đúng là có chút kỳ quái, đều sắp vượt qua gia gia ngài rồi, nhưng nó chỉ vừa mới ra đời không lâu, hình như vẫn còn chưa dứt sữa."

"Khi gặp được gấu nhỏ, cháu thấy nó đang ôm một cái bình sữa còn lớn cả cơ thể của nó, bộ dáng đó thật sự là siêu siêu dễ thương..."

Thấy chủ đề dần dần bị lệch, lão già chỉ đành bất đắc dĩ nhắc nhở: "Guna, sau này chúng ta có thể từ từ thảo luận vấn đề Đại Địa Chi Hùng đáng yêu ra sao. Bây giờ cháu hãy nói thứ làm cháu cảm nhận được nguy hiểm đi?"

"Hắn không phải là đồ vật!"

"Không đúng, là một vật!"

"Giống như cũng không đúng!"

"Ai nha, ông nội thật là xấu!"

"Đều là do ông cắt ngang câu chuyện, làm cho cháu rối hết cả lên!"

Những lời giải thích không đầu không đuôi của cô bé làm cho ông ta cũng cảm thấy choáng váng, trong đầu cũng không hiểu ra sao.

"Đúng, tên đó là một người. Chính là cái tên vô lại được xưng là Sơn Địa nam tước kia, cũng có người gọi hắn là Thần cung kỵ sĩ, tóm lại chính là tên quỷ đáng ghét kia."

"Trên người hắn có một luồng sức mạnh thần bí làm cho người ta cảm giác vô cùng cường đại, cháu cũng nói không rõ ràng rồi! Dù sao gia gia ngài tránh xa hắn một chút là được."

Nghe được lời giải thích này, trong lòng lão ta liền cảm thấy nặng nề. Một chút tiểu tâm tư trong lòng cũng được dập tắt.

Có rất nhiều biện pháp kiếm chuyện để yểm hộ bọn hắn rời đi, không cần thiết phải chọn cách làm nguy hiểm nhất. Mặc dù trong đội xe có thể có đồ tốt, nhưng vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn.

Khô Lâu Hội vốn đã không có nhiều gia sản, lão ta cũng không muốn lãng phí toàn bộ nhân lực quý báu còn lại này.

Thần Hi chi chủ vĩ đại vẫn còn đang chờ lão ta phát tán vinh quang. Không thể lãng phí nhân lực quý báu lên người không quan trọng được. ...

Hudson còn không biết là nhờ một lần tiếp xúc tình cờ đã thay hắn cản được một kiếp, hắn đang chém gió trời nam biển bắc với đám Kỵ sĩ kia.

Về phần cô bé nhí nha nhí nhảnh mà hắn gặp được trước đó cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn trong cuộc sống mà thôi, Hudson không có hứng thú nghiên cứu.

Đúng là trên đại lục Aslante không có nhiều đứa trẻ có tính cách tương tự như nha đầu kia, nhưng kiếp trước thì đầy đường. Chọc trúng thì có nghĩa là đã gặp phải phiền phức.

Hàng hóa đã được vận chuyển đến quận Arbor một cách thuận lợi, đám người vừa cảm thấy cao hứng, lại vừa cảm thấy thất lạc.

Không gặp phải khó khăn trắc trở, nhân thân an toàn là có bảo đảm, nhưng cũng mang ý nghĩa là bỏ lỡ cơ hội phát tài.

Hudson không có thời gian để quan tâm nỗi lòng phức tạp của đám Kỵ sĩ này, vừa chạy tới quận Arbor thì hắn liền bắt đầu bận rộn.

Cuộc giao dịch giữa các quý tộc không giống như những tiểu thương đầu đường, thân phận ngang nhau là điều kiện cơ bản để hợp tác. Cho nên chỉ có thể do Hudson đích thân ra trận đàm phán, những người khác không làm thay được.

Giải quyết hết vị khách hàng này đến khách hàng khác, hết đơn hàng này đến đơn hàng khác được chốt thành công, Hudson vừa vui vẻ lại vừa cảm thấy đau đớn.

Dù có bận rộn đến mấy thì vẫn phải tham gia yến hội. Tử tước Aurane đã tổ chức một buổi tiệc chào đón long trọng trong thành, không thể không nể mặt chủ nhà được.

Nhưng mà rất nhanh Hudson liền cảm thấy không thích hợp, có vẻ như yến hội hôm nay có chút quỷ dị, hắn mới vừa mới bước vào đại sảnh liền bị một đám tiểu thư quý tộc lôi kéo trong ánh mắt tràn đầy ghen tị và hâm mộ của những người ở đây.

"Số đào hoa" và "đào hoa kiếp" chỉ kém có một chữ. Số đào hoa mạnh chính là đào hoa kiếp.

Hudson đã được đích thân cảm nhận, nếu như chỉ nhận được sự ưu ái của một hai vị tiểu thư quý tộc thì có lẽ hắn còn có thể có được một buổi tối tuyệt vời, nhưng bây giờ sao, chỉ có thể dùng ba chữ tu la tràng để hình dung.

Không có cách nào, ở ngay trước mặt của một đám tiểu thư quý tộc, Hudson chỉ đành giả dạng như chính nhân quân tử. Không hề dám để lộ ra một chút tà niệm nào.

Chương 187 - Đào Hoa Kiếp

Sau vài chén rượu, Hudson rất nhanh liền hiểu rõ đây là có chuyện gì. Càng là loạn thế thì cường giả lại càng được ưu ái.

Các quý tộc ở quận Arbor vừa trải qua một hồi kinh tâm động phách, đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng. Trong thế giới quý tộc, vô luận là nam hay nữ cũng đều có đạo sinh tồn của riêng mình, cạnh tranh có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Một đối tượng có chất lượng tốt thì ở cho dù có thế giới nào thì cũng là giống loài khan hiếm. Đối tượng lý tưởng để thông gia của các tiểu thư quý tộc vĩnh viễn đều là người đã kế thừa tước vị hoặc là người thừa kế tước vị của tất cả các nhà.

Gả cho những người có tước vị, có đất phong liền mang ý nghĩa là nửa đời sau đã được đảm bảo. Chỉ khi nào thất bại trong các cuộc cạnh tranh thì mới phải lựa chọn thứ tử của các nhà quý tộc.

Hudson là Nam tước trẻ tuổi, còn là "Thần cung kỵ sĩ" thanh danh vang dội, lại chưa lập gia đình, đương nhiên là trở thành người chiêu phong dẫn điệp.

Hiện giờ, phàm là những tiểu thư quý tộc ở quận Arbor có chút ý nghĩa đều đã bu ở xung quanh hắn. Muốn dựa vào mị lực của bản thân để chinh phục Hudson, trở thành người thắng cuối cùng trong cuộc cạnh tranh này.

Diễm phúc quá mức thì chính là diễm "Kiếp". Hudson liền đã được cảm nhận rất sâu sắc, dù là hắn cảm thấy trong này có mấy người dáng dấp không tệ, nhưng hắn cũng không có cơ hội để tiến thêm một bước.

Về phần những việc phong lưu trong giới quý tộc thì tốt nhất vẫn là đi tìm phu nhân ở goá, nếu không rất dễ dàng bị người ta chém chết.

Nhất là những tiểu thư quý tộc chưa lập gia đình này, một khi vượt qua bước đó thì khả năng cao là sẽ bị quấn lấy.

Không có đầy đủ thân phận địa vị để tự mình nuôi dưỡng tình phụ, vậy thì tốt nhất vẫn là an phận một chút. Nếu không khi làm hỏng thanh danh của mình thì sẽ ảnh hưởng đến chuyện thông gia sau này.

Hudson có yêu cầu rất cao với nửa kia của mình, nhất định là phải đẹp, còn phải có não, phẩm hạnh cũng phải qua ải.

Về phần môn đăng hộ đối thì cũng không tính là yêu cầu. Những tiểu thư quý tộc trước mắt đều có thể thỏa mãn yêu cầu này, thân phận không đủ thì căn bản không thể dung nhập được vòng tròn này.

"Tử tước Aurane tới!"

Không biết là ai hô lên một tiếng, tầm mắt của mọi người trong hiện trường lập tức bị hấp dẫn. Hudson thông minh vội vàng lợi dụng cơ hội khó được này thoát khỏi đám tiểu thư quý tộc trước mặt này.

"Hoan nghênh các vị tới tham gia buổi yến hội ngày hôm nay, chúng ta hãy đồng thời giơ ly rượu lên, trước tiên kính vị khách tôn quý nhất là Nam tước Hudson một ly!"

Giọng nói của Tử tước Aurane truyền đến, Hudson vừa mới lẫn vào trong đám người liền phải lập tức bước tới sân khấu.

"Đa tạ Tử tước Aurane nhiệt tình khoản đãi, đa tạ các vị hôm nay có thể tới đây cổ động..."

Những lời khách sáo giống như không cần tiền từ trong miệng Hudson phun ra. Hắn cũng chẳng thèm quan tâm là những lời này có thích hợp với nơi này không, dù sao chỉ cần hay là được.

Trong thế giới quý tộc, chỗ không cần phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình nhất chính là trên yến hội. Chỉ cần không cố găgs khiêu khích, kiếm chuyện thì căn bản sẽ không có người bắt bẻ những tì vết trong lời nói.

Dù sao sau khi uống rượu liền thường xuyên xảy ra những tình huống thất thố. Một vài người không có tửu phẩm sau khi uống say còn sẽ bạo lộ một ít tin tức kinh thiên.

Trong đại đa số thời điểm, chỉ cần không liên lụy đến mình thì tất cả mọi người chỉ có thể xem như chuyện cười. Xen vào việc của người khác không phải là tác phong mà một quý tộc nên có. ...

"Hoan nghênh Nam tước Hudson một lần nữa, đây là nữ nhi của ta Melissa, một Ma pháp sư hệ thủy sơ cấp, mới từ học viện pháp thuật trong vương đô trở về."

Tử tước Aurane chững chạc đàng hoàng giới thiệu.

Nhìn xem cô gái đang tỏ ra hơi ngại ngùng ở trước mặt, Hudson rất khó tin rằng nàng ta là Ma pháp sư. Ở những nơi như thế này mà lại giới thiệu chính thức như vậy, chuyện này không khỏi làm cho hắn suy nghĩ nhiều một chút.

Chẳng lẽ ông già trước mặt này muốn chiêu mình làm con rể sao?

Cũng không phải là không có khả năng. Mặc dù khoảng cách giữa Tử tước và Nam tước rất lớn, nhưng Hudson không phải là Nam tước bình thường nha!

Cuộc chiến tranh đoạt chức vị quận trưởng quận Wright chỉ vừa mới mở màn, Là một quý tộc có thực lực ở tỉnh Đông Nam, Hudson chính là tuyển thủ hạt giống.

Mặc dù loại Tử tước trên danh nghĩa này không sánh được với Tử tước đất phong chân chính, nhưng làm đối tượng thông gia thì cũng đủ rồi.

Dù sao người thừa kế quý tộc được phong tước chỉ có một người, mà quý tộc thì lại có thể có rất nhiều con cái.

Như những quý tộc được phong Tử tước, toàn bộ vương quốc Alpha cũng chẳng có bao nhiêu. Thay vì để cho con gái mình gả cho con thứ của một Tử tước nào đó thì chẳng thà lựa chọn những người có thực lực như Hudson.

Dựa vào ưu thế là xuất thân bản địa, cộng thêm sự ủng hộ của gia tộc Koslow, nếu như có thêm một nhà thông gia có thế lực thì phần thắng của Hudson trong ván cờ quận trưởng quận Wright là vô cùng lớn.

"Rất hân hạnh được biết cô, tiểu thư Melissa."

Hudson nho nhã lễ độ chào hỏi.

Mặc kệ Tử tước Aurane nghĩ gì, dù sao quen biết với một vị tiểu thư quý tộc xinh đẹp là sẽ không lỗ.

"Rất hân hạnh được biết ngài, Nam tước Hudson. Nghe nói ngài là một vị Ma pháp sư, không biết là ma pháp hệ nào?"

Từ trong mắt của Melissa có thể thấy được dường như nàng đang có hứng thú với "Ma pháp sư Hudson" hơn là bản thân Hudson.

"A, ma pháp sư thì không tính. Ta chỉ là hiểu được một chút ít ma pháp mà thôi, có lẽ là vị cộng hưởng thiên phú của ma sủng, cho nên khi tu luyện những ma pháp hệ thổ vẫn tương đối trôi chảy."

Ở trước mặt nhân sĩ chuyên nghiệp, Hudson không dám ăn nói lung tung nói là tự học thành tài. Nếu như tu luyện ma pháp đơn giản như vậy thì Ma pháp sư đã sớm đi đầy đường rồi.

Chương 188 - Đào Hoa Kiếp (2)

Vì không cho đối phương cơ hội tiếp tục tìm hiểu thêm, Hudson quả quyết lựa chọn để cho gấu con chịu trách nhiệm. Dù sao cũng thông qua cộng hưởng thiên phú mà lấy được ma pháp, không hiểu rõ một chút ma pháp thường thức cũng có thể nói thông.

"Nam tước Hudson thật là may mắn, lại có thể thu được một con Đại Địa Chi Hùng làm ma sủng. Không biết ngài đã dùng phương pháp gì để thu phục nó? Nếu như thuận tiện, còn xin ngài chỉ giáo một hai."

"Đạo sư của ta vì thu được một con ma sủng mà đã lần lượt xâm nhập vào trong Ma Thú sơn mạch bảy lần rồi, nhưng đến nay cũng không thu hoạch được gì."

"Còn có mấy vị học trưởng, học tỷ tự cho mình siêu phàm, năm ngoái còn lén lút mang theo hộ vệ xâm nhập Ma Thú sơn mạch, kết quả đều bị ma thú ăn sạch!..."

Nghe thiếu nữ không ngừng chửi bậy, Hudson đột nhiên phát hiện Tử tước Aurane đã không còn ở đây nữa. Đám quý tộc xung quanh cũng tự giác nhường lại không gian cho hai người.

Có thể thấy được tất cả mọi người đều rất hiểu chuyện, không có người nào nhảy ra phá đám. Chỉ là ở trong một hoàn cảnh như vậy làm cho Hudson cảm thấy rất hoảng loạn nha! Là một vị "độc thân cẩu" trứ danh, ai có thể nói cho hắn biết là bây giờ hắn nên làm gì không?

Chẳng lẽ tiếp tục giao lưu ma pháp với Melissa, hay là tâm sự về chuyện ma sủng, vấn đề là hắn hoàn toàn không có kiến thức về những lĩnh vực này nha!

Mặc dù Hudson cũng là người có ma sủng, nhưng Belersden rõ ràng không phải là loại gấu đứng đắn gì, hoàn toàn không thể đại biểu cho cái gì.

Nếu như cứ dựa theo phương pháp dụ dỗ gấu con của hắn để đi tìm ma sủng, khả năng cao là sẽ đi nuôi ma thú. Hudson chỉ muốn tìm chủ đề để nói chuyện chứ không phải là đào hố hại chết người.

"May mắn mà thôi, ai có thể nói trước được? Tiểu thư Melissa xinh đẹp như vậy, không chừng ngày nào liền có ma thú tự mình đưa tới cửa."

"Cũng giống như con Đại Địa Chi Hùng của ta, thực ra là do nó tự mình đưa tới cửa. Lần đầu tiên gặp mặt còn là ở trong doanh trướng của ta."

"Làm chủ nhân, ta chỉ mời nó ăn một bữa tiệc lớn, tiếp đó chúng tôi liền trở thành bằng hữu. Cũng chính nhờ cuộc gặp gỡ tình cờ này nên nó mới ký kết khế ước đồng bạn với ta."

Hudson ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Hắn cũng không muốn thể hiện, nhưng mà nếu sử dụng "lừa gạt đại pháp" thì sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại của Nam tước Hudson hắn.

Cho nên liền dứt khoát mang theo thiện ý nói dối, đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt. Có lẽ ngay cả con gấu Belersden cũng không muốn tiết lộ sự thật ra ngoài.

Dù sao đó là hắc lịch sử trong đời gấu của nó. Nếu như truyền ra ngoài, uy danh vạn năm của tộc Đại Địa Chi Hùng sẽ bị nó làm cho mất hết.

Sau một hồi trò chuyện, kiến thức về ma pháp của Hudson dần được tăng lên. Về phần kinh nghiệm thuần dưỡng ma sủng của các Ma pháp sư thì lại bị Hudson trực tiếp bỏ qua không quan tâm.

Dùng thực lực đánh phục ma thú, dùng sức mạnh chinh phục trái tim của ma thú, đó là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Nếu như thật sự đánh nhau với con gấu nhà mình, dù là 10 tên Hudson cũng không đủ cho Belersden đánh. Tùy tiện vả cho một phát là tên tiểu Kỵ sĩ như hắn đã nằm thẳng cẳng rồi.

Chẳng trách là không có bao nhiêu người có được ma sủng, phương pháp đánh bắt nguyên thủy như vậy thì hiệu suất cao mới là lạ.

Không bị ma thú đánh chết là vì thực lực đủ mạnh. Để tăng thêm phần thắng, tốt nhất là nên đi khiêu chiến ma thú con non. Lỡ mà hơi đen, trùng hợp đụng phải cha mẹ của bọn chúng thì thật sự là bi kịch.

Đối với ánh mắt hâm mộ của Melissa, Hudson chỉ có thể biểu thị lực bất tòng tâm.

Không phải bất kỳ ai cũng có thể may mắn gặp phải một con gấu mà từ lúc ra đời đến giờ đều "đói một bữa, no một bữa". Không bị đói bụng mấy năm thì rất khó làm cho ma thú làm kiêu ngạo phải khom lưng vì thức ăn.

Suốt cả buổi yến hội, hai người trò chuyện với nhau, chuyện này làm cho Hudson chẳng chốt được thêm đơn nào.

Từ quận Arbor lấn sang học viện pháp thuật, từ tỉnh Đông Nam phóng ra cả lục địa Aslante, phạm vi của chủ đề và tư duy được nới rộng ra, Hudson đều có chút bội phục bản thân vì có thể cầm cự được.

Dưới ánh mắt hâm mộ và ghen tị của đám quý tộc, Hudson trải qua một buổi tối không tuyệt vời lắm.

Giai nhân tuy tốt, nhưng cũng không phải là dễ cưa cẩm như vậy. Không giống với những tiểu thư quý tộc chỉ sống ở địa phương, đi xa nhà không hơn trăm dặm, Melissa cũng là người từng thấy qua những sự kiện lớn.

Có lẽ là ở trong tỉnh Đông Nam thì Hudson nằm trong nhóm đầu, nhưng nếu phóng tầm mắt khắp toàn bộ vương quốc Alpha thì cũng chỉ có thể xem là không tệ lắm.

Người hấp dẫn ánh mắt nhất luôn luôn là con em của đám đại gia tộc kia, Melissa không giống như thiêu thân lao đầu vào lửa đã được xem như là có não rồi.

Có não là một chuyện tốt, tiếc là người càng thông minh thì càng biết cân nhắc giữa lợi và hại, cũng càng khó động tình hơn.

Những người khác chỉ thấy được hai người chuyện trò vui vẻ, nhưng Hudson vô cùng rõ ràng, quan hệ hiện giờ của hai người nhiều nhất chỉ có thể xem như bằng hữu bình thường.

Cũng giống như trong quá trình xem mắt, mọi người đều cho rằng điều kiện của đối phương đều rất tốt, nhưng vẫn còn phải tiếp tục tìm hiểu thêm.

Yến hội kết thúc, chuyện này cũng tạm thời có một kết thúc, chung quy vẫn là không đâm phá lớp cửa sổ giấy.

Người trong cuộc không phản đối chỉ là một trong những cơ sở của đám hỏi, cả hai gia tộc đều còn phải cân nhắc đến việc lợi và hại ở khắp mọi mặt.

Khoảng thời gian này có thể rất dài, ngắn thì tầm năm ba tháng, lâu là hai ba năm.

Trước khi đôi bên đạt được hiệp nghị thì sẽ không nói chuyện này với người ngoài.

Chương 189 - Di Dân

Mọi chuyện đều bình thường trở lại, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì cả. Bất quá chuyện làm ăn ở quận Arbor của Hudson lại tiện lợi hơn rất nhiều. Rất rõ ràng, đây là thiện ý của Tử tước Aurane.

Không đến ba ngày, Hudson liền quyết định toàn bộ giao dịch.

"1900 nông nô, nam nữ lão ấu tổng cộng 9, 845 người, 523 con trâu, 874 thớt ngựa chất lượng kém, 2, 345 con dê, các loại lương thực tổng cộng là 130 vạn pound..."

Trên này chính là toàn bộ thu hoạch. Đổi lại, Hudson không chỉ phải thanh toán toàn bộ hàng hoá, còn thiếu các quý tộc ở nơi này 34, 576 viên kim tệ.

Quả thật là nợ chồng chất. Chẳng qua lúc này Hudson lại không hề tỏ ra bối rối, mà lại vô cùng thong dong và bình tĩnh.

Nợ cũng không nhất định phải trả hết bằng kim tệ, những hàng hoá khác cũng có thể lấy ra giao dịch.

Mặc dù hàng của Hudson lão gia vẫn bị chê như ngày trước, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến doanh số của sảm phẩm.

Trong thời đại có tỉ suất chi phí – hiệu quả cực thấp như thế này, chỉ cần sản phẩm làm ra có thể thỏa mãn tính thực dụng là được. Hoàn toàn không cần phải quan tâm đến những chi tiết khác.

Thay một góc độ khác, việc mắc một món nợ hơn 34, 000 viên kim tệ chẳng lẽ không đồng nghĩa với việc có thêm một đơn đặt hàng vô cùng lớn sao?

Nguyên bản các quý tộc đều đã quen với việc tự mình mua gang, tự mình chế tạo dụng cụ và vật dụng sinh hoạt hàng ngày. Nhưng khi bị nợ nần điều khiển, bây giờ mọi người cũng có thể chấp nhận những sản phẩm mà Hudson cung cấp.

Mặc dù phải bỏ ra thêm một chút chiết khấu, nhưng so với số tiền hàng đã được trả trước này thì mọi chuyện đều là đáng giá.

Bây giờ nan đề đặt ở trước mặt Hudson chính là phải làm thế nào mới có thể vận chuyển hết số người và vật tư này trở về.

Đám quý tộc ở đây chịu lấy ra những thứ này để giao dịch ngoại trừ điều kiện đã được ước định trước ra thì có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì dân số tăng lên quá nhiều.

Chỉ cần là trong những lãnh địa thái bình tám mươi đến một trăm năm liền sẽ xuất hiện loại cục diện này. Phương pháp giải quyết của các lãnh chúa cũng vô cùng đơn giản và thô bạo.

Trực tiếp cưỡng chế nam nữ không thể kết hôn, vợ chồng không thể cùng phòng trong một khoảng thời gian.

Trong một khoảng thời gian sẽ không có đứa trẻ nào ra đời, không cần mấy năm thì số nhân khẩu dư thừa này sẽ biến mất, mọi chuyện trở lại trạng thái cân bằng.

Trên thực tế, các lãnh chúa cũng không chỉ quản lý những chuyện này. Có một chút lãnh chúa nhiệt tâm còn chế định bảng giờ giấc sinh con, quy định rõ ràng thời gian vợ chồng có thể cùng phòng.

Thông qua việc này để can thiệp, khống chế thời gian dân trong thuộc địa mang thai, để cho những đứa trẻ ra đời có thể né qua mùa vụ và mùa đông giá rét, đề cao sự an toàn cho phụ nữ khi sinh sản.

Còn có rất nhiều quy định kỳ lạ như vậy nữa. Trong cái thế giới điên cuồng này, chỉ có thứ mà các quý tộc lãnh chúa không thể nghĩ ra, chứ không có chuyện mà các lãnh chúa không làm được.

Ở phương diện này, một người thiếu khuyết nhân khẩu như Nam tước Hudson chỉ có thể hâm mộ. Đừng nói là hạn chế sinh con, nếu như không phải vì sợ công trình không theo kịp thì hắn đã sớm chế định pháp lệnh cổ vũ sinh con.

Cũng không phải là những lãnh chúa này không chịu lấy ra nhiều người hơn để giao dịch, chủ yếu là vì Nam tước Hudson đã trở lại thành người nghèo, không có đầy đủ tài chính để trả cho những lãnh chúa khác.

Ký sổ cũng không phải vô hạn, bằng vào thanh danh "Thần cung kỵ sĩ","kẻ buôn bán vũ khí loại kém", trong lòng của mọi người thì hắn cũng chỉ đáng cái giá này.

Nếu như vượt qua cái giá trong lòng, mọi người còn phải suy nghĩ xem hắn có năng lực để trả không.

Cho dù là trong nhà có mỏ thì cũng không cách nào bỏ đi sự lo lắng trong lòng mọi người.

Chậm trễ vài ngày thời gian, đội ngũ khổng lồ cuối cùng cũng được tổ chức xong. Những con trâu ngựa đều bị buộc vào xe, không chỉ phải kéo lương thực, mà còn phải kéo theo con nít, người phụ nữ có thai và những người hành động bất tiện lên đường.

Vì không giảm bớt quân số trên đường đi, Hudson lão gia nhân từ còn không tiếc tiêu một số tiền lớn để mời ba vị Mục sư và hơn mười vị Mục sư học đồ đồng hành.

Mặc dù so với quy mô vạn người của đội ngũ thì đội chữa bệnh này hoàn toàn giống như là hạt cát trong sa mạc, nhưng thật sự là Hudson đã tận lực rồi.

Cũng chỉ tầm hơn bốn trăm dặm đường, nếu như vẫn không thể nào chịu được, vậy thì cũng chỉ có thể chấp nhận.

Những "lính đánh thuê" lúc đầu bây giờ lại bị biến thân người quản lý của đội ngũ. Hudson hoàn toàn có thể hiểu được nỗi oán niệm vô tận ở trong lòng của đám Kỵ sĩ, nhưng từ xưa đến nay kim tệ đều không dễ kiếm.

Có câu nói là "giá cao" tất có hố, cầm tiền thuê kếch xù của Hudson lão gia mà có thể không làm thêm việc được sao?

Sự thật chứng minh, một chiêu này vô cùng hữu hiệu. Ở trước mặt của các quý tộc lão gia, tất cả nông nô đều trở nên rất nhu thuận.

Cho dù trong này có vô số người không muốn rời khỏi quê hương của mình. Tiếc rằng ở trước mặt các quý tộc lão gia, dù cho trong lòng họ có nhiều lời oán giận như thế nào thì cũng không dám biểu lộ ra.

Đối với chuyện này thì Hudson cũng đành bất lực, để cổ vũ sĩ khí, hắn còn giết hết ba mươi con dê, cộng thêm một con hươu hoang mà hắn tiện tay săn được để cho mọi người ăn một bữa thịt.

Không riêng gì như vậy, vì không muốn bị giảm bớt quân số, Hudson còn dốc hết vốn liếng để mua quần áo chống lạnh cho tất cả mọi người, ngay cả giày cũng mua cho mỗi người một đôi.

Dọc đường đi đều không cần lo lắng chuyện ăn uống, hắn đã sớm phái người đi liên hệ với những quý tộc có giao hảo, đảm bảo khi đến nơi liền có thể được ăn một bữa cơm nóng hổi.

Về phần phòng ốc thì cũng chỉ có thể tùy duyên. Cũng không phải là nhà quý tộc nào cũng có năng lực sắp xếp chỗ ở cho một đội ngũ hơn vạn người.

Nhưng nếu như chỉ là chiếu cố lão ấu thì vẫn có khả năng miễn cưỡng làm được. Về phần những người khác, đương nhiên là chỉ có thể vây quanh đống lửa để ngủ.

Chương 190 - Di Dân (2)

Hết thảy công tác đều chuẩn bị sẵn sàng, đội ngũ mới chậm rãi bước vào cuộc hành trình. Ngày đi hai mươi lăm dặm đã là tốc độ cực hạn của đội ngũ này.

Nếu như không phải ven đường đã chuẩn bị xong hậu cần thì một ngày chưa chắc đi được mười lăm dặm.

Hudson cưỡi chiến mã, ôm gấu con đang ngủ say trong ngực, trong lòng không nhịn được âm thầm chửi bậy: Cái thời tiết mùa đông đáng chết này thật sự là làm cho người ta... ...

Gần như ở cùng một thời điểm, từng đội nô lệ thú nhân quần áo lam lũ ở phương bắc cũng đang bị roi da xua đuổi xuống phía nam.

Kobold, người lợn, người chuột, người mèo, người đầu trâu, goblin... Hơn một trăm chủng tộc thú nhân đều xuất hiện trong đội ngũ.

Chỉ cần là những chủng tộc hơi có một chút sức chiến đấu như người đầu trâu, người báo, dã trư nhân... tay chân đều được mang lên xiềng xích, hơn nữa còn nối liền mười người lại với nhau, dù có muốn chạy trốn cũng khó.

Nhiều nô lệ thú nhân như vậy xuôi nam, muốn không muốn làm người khác chú ý cũng khó. Nếu như không phải những chủng tộc hơi có chút thực lực đều mang xiềng xích trên tay chân, có lẽ đám binh sĩ thủ quan dọc đường đều không dám cho qua.

"Đội trưởng, áp giải những chủng tộc hơi có chút thực lực người đầu trâu, người báo, dã trư nhân... Xuôi nam thì còn có thể bán cho đấu thú trường kiếm được một ít tiền."

"Nhưng mà mấy chủng tộc rác rưởi như người chuột, người lợn, goblin... Đưa qua thì có ích lợi gì?"

"Con người lợn kia mày nhìn cái gì? Ta nói các ngươi là rác rưởi đấy, thế nào, ngươi không phục sao?"

"Đều là cùng một tổ tông, mặc dù dã trư nhân không có não, nhưng ít nhất thì nó cũng có sức lực."

"Nào giống như đám vô dụng các ngươi, suốt ngày hết ăn lại nằm, cho dù là mấy con heo chưa mở linh trí thì cũng siêng năng hơn chúng mày!"

Trong khi nói chuyện, binh sĩ đã rút roi da bước lên. Tên người lợn chỉ vì nhìn nhiều một mắt liền bị đánh cho kêu la thảm thiết.

"Được rồi, Alichez. Dọc đường này, ngươi đã đánh chết ba tên nô lệ rồi, nếu như lại tiếp như vậy, chúng ta sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ mất."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng từ trong mắt của tên sĩ quan trung niên này cũng có thể thấy được ông ta chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của đám nô lệ này.

Ở phương bắc, loại nô lệ như người lợn dù chỉ bán với giá một ngân tệ cũng không có người hỏi thăm.

Một thứ không có giá trị thì nó có sống hay chết cũng chẳng quan trọng.

"Đội trưởng, chuyện này không thể trách em được. Đều do đám rác rưởi này quá yếu, gió thổi cái là ngã. Em còn không dùng sức thì bọn nó đã chết rồi."

"Với cái thân thể của bọn chúng, có lẽ chưa đi được đến tỉnh

Đông Nam thì đã chết hết một nửa rồi. Nếu như đội trưởng quan tâm đến sự sống chết của bọn chúng thì thật sự sẽ phải rầu lắm đấy."

Alichez ra vẻ hả hê nói.

"Biết thân thể của bọn nó yếu mà tiểu tử ngươi còn cười hả. Phải biết, những nô lệ này là do Đại công tước đưa cho Sith thiếu gia."

"Nếu thật nửa đường tử thương quá thảm trọng, đội trưởng ngươi là ta sẽ không thể bàn giao được, tiểu tử ngươi cũng đừng nghĩ có thể sống tốt." Sĩ quan trung niên tràn đầy buồn bực nói.

Ngoài miệng thì gọi là Sith thiếu gia, nhưng trong nội tâm thì ông ta chưa từng xem Nam tước Sith là thiếu gia. Một người không thể mang họ Felix thì hàm lượng của hai chữ "thiếu gia" sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nếu như không phải vì đây là nhiệm vụ mà Đại công tước Kavadia giao cho thì ông ta mới không muốn nhận mấy việc khổ sai này.

"Đội trưởng, anh sợ cái gì. Chắc là Nam tước Sith muốn những tên phế vật cái gì cũng sai này để cho đám tân binh có thể thấy chút máu."

"Với tốc độ sinh sản của cái loài rác rưởi này, nhiều một hai ngàn hay ít một hai ngàn thì cũng có thể bù lại rất nhanh, căn bản không tính là đại sự gì."

"Chỉ cần đám nô lệ cường tráng kia không bị hao tổn quá nhiều là được. Chỉ có đám thỏ nữ, hồ nữ trong xe ngựa... Mới là trọng điểm mà Sith thiếu gia quan tâm."

Chuyện này vốn cũng chẳng có gì, chẳng qua sau khi trải qua miệng của Alichez thì lại đột nhiên thay đổi.

Tên sĩ quan trung niên cẩn thận vội vàng quát lớn: "Ngậm miệng, Alichez, ngươi đúng là ngu xuẩn. Với thân phận của ngươi có thể nói mấy lời này sao?"

"Alichez, nhớ cho kỹ. Sith thiếu gia muốn những tên nô lệ này để khai thác lãnh địa. Ngay cả đám thỏ nữ, hồ nữ, miêu nữ trên xe ngựa... Cũng là dùng để thiết lập quan hệ với những quý tộc khác."

"Chuyện còn lại, mặc kệ là người nào hỏi, ngươi cái gì cũng không biết!"

Gia tộc của tên sĩ quan trung niên này đời đời đều hiệu lực cho gia tộc Felix, trong hoàn cảnh nghe lâu thấy nhiều, ít nhiều gì ông ta cũng biết được sự đấu tranh tàn khốc trong nội bộ của một vài gia tộc lớn.

Có lẽ là đại nhân vật phía trên sẽ không có chuyện gì, nhưng đám tiểu nhân vật tham dự vào thường sẽ không có kết quả tốt.

Những đội vận chuyển tương tự vẫn còn rất nhiều, tất cả mọi người đều có chung một chỗ đến là tỉnh Đông Nam. Đến lúc này, tin tức này cũng được truyền ra ở Bắc Cương.

Tất cả mọi người đều biết rằng lãnh địa của đám con em quý tộc xuôi nam trước đó đều thiếu sức lao động. Vấn đề thiếu sức lao động cũng tồn tại ở phương bắc.

Bởi vì thú nhân thường xuyên xâm lấn, làm cho nhân khẩu ở phương bắc địa không thể tăng trưởng được. Cho dù đã nhận được sự ủng hộ không ngừng của vương quốc, nhưng cũng chỉ có thể duy trì tại mức thăng bằng thấp nhất, căn bản không thể tài trợ cho lãnh địa phía nam được.

Vận chuyển nô lệ thú nhân liền trở thành lựa chọn duy nhất. Cho dù tỉnh Đông Nam ở ngoài ngàn dặm, hoàn toàn không bị đế quốc Thú Nhân ảnh hưởng, vậy nên dù có thuần hóa nô lệ thú nhân thì cũng không lo lắng có người quấy rầy.

Về phần thú nhân có thể trở thành nông phu hợp cách hay không thì lại không có người có thể trả lời vấn đề này.

Chương 191 - Di Dân (3)

Thú nhân có nhiều chủng tộc như vậy, không chừng có chủng tộc nào đó thích hợp với việc trồng trọt, hơn nữa còn có thể được thuần hóa thì sao.

Chân tướng bộc lộ, rất nhiều gia tộc cũng đi bắt nô lệ theo liền cảm thấy vô cùng bi thương.

Nhìn xem những ông bạn hàng xóm đang không ngừng vận chuyển nô lệ đến lãnh địa phía nam, trong nội tâm của bọn hắn đều dang nhỏ máu.

Tốn vố số tâm tư, mạo hiểm từ trong đế quốc Thú Nhân bắt nô lệ, ấy thế mà lại tồn đọng trong tay không làm được gì.

Tuyết Phong lĩnh, Tử tước Rick chính là kẻ xui xẻo thứ nhất. Ông ta còn cho rằng có tên ngốc nhiều tiền nào đó tới cửa thu mua những tên rác rưởi này của đế quốc Thú Nhân, cho nên liền vội vàng phân phó đội bắt nô của gia tộc hành động.

Bắt được mấy ngàn tên nô lệ đủ loại loạn thất bát tao, kết quả lại đột nhiên phát hiện ra căn bản không có người mua.

"Hừ!"

"Tên Hankke Cage đáng chết, nô lệ mà lão tử cực khổ lắm mới bắt được, gã ta lại muốn mua lại toàn bộ với giá 5 đồng tệ / người!"

"Không phải liền ỷ vào có nhiều con cái, ở phía nam có một mảnh lãnh địa sao. Ngày bình thường đắc chí thì cũng thôi, bây giờ lại còn muốn nhân lúc cháy nhà mà hôi của. Nếu như không phải..."

Tử tước Rick nổi giận dọa cho đám người hầu ở trong phủ run lẩy bẩy. Số lượng con cái vẫn luôn là điểm yếu lớn nhất của Tử tước Rich, mặc dù ông ta đã rất cố gắng cày cấy, nhưng đáng tiếc là chỉ có mỗi một dòng độc đinh.

Đối với một gia tộc mà nói, chỉ có một người thừa kế dòng chính duy nhất là chuyện rất nguy hiểm. Tiếc là Thần Hi chi chủ không phù hộ, Tử tước Rick cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Bất kể có nói thế nào, trong nhà có một dòng độc đinh thì cũng tốt hơn là không có.

Nhưng chỉ có Tử tước Rick mới có thể lén lút suy nghĩ mấy lời an ủi này trong lòng, nếu như người khác mà dám nói ra thì chắc chắn sẽ phát sinh đại sự.

Mỗi lần dính đến vấn đề này, đám tay sai trong nhà liền nhao nhao tránh lui, sợ rằng mình bị giận lây, dẫn lửa thiêu thân.

Lão quản gia trùng hợp xuất hiện ở ngay đối diện, không có cách nào tránh thoát, chỉ có thể đi trên trước khuyên bảo: "Lão gia, Tử tước Hankke Cage không thể lĩnh ngộ hảo ý này của ngài. Vậy thì chúng ta cũng không cần phải tiện nghi cho gã ta."

"Quý tộc mở lãnh địa ở phía nam có chừng mấy chục nhà, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể gom đủ nô lệ. Chúng ta chỉ cần giảm giá, không lo không có người mua."

Mặc dù trong lòng ông ta hiểu rất rõ cách làm của Tử tước Hankke Cage, nhưng thân phận đã làm cho quản gia nhất định phải đứng về phía lão gia nhà mình.

"Không kịp nữa rồi, đội vận chuyển nô lệ của tất cả các nhà đều đã xuất phát, chỉ có gã Hankke Cage ngu xuẩn kia là vẫn đang lề mà lề mề."

"Ngay cả một tên phế vật như gã ta mà cũng có thể bắt đủ nô lệ, những người khác sao có thể thiếu được?"

Tử tước Rick tức giận nói.

Cũng chỉ vì đi ra ngoài thăm bạn ở lâu mấy ngày liền bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bán nô lệ với giá cao, làm cho mấy ngàn tên nô lệ này bị tồn đọng lại.

Cho dù chợt có thương nhân nô lệ cảm thấy hứng thú thì người ta cũng chỉ hứng thú với một vài chủng tộc trong này, hơn 90% nô lệ trong tay lão ta đều là mặt hàng không có người mua.

Nếu bán lẻ thì cũng rất khó tìm được người mua. Nếu như để cho người ta chọn hết hàng tốt thì lại càng khó bán.

Nếu như không phải vì lo lắng trên lưng mình phải đeo cái danh tàn bạo thì Rick đã hạ lệnh cho đám thuộc hạ kéo đám nô lệ phế vật này ra ngoài để làm thịt hết rồi, tránh để lãng phí lương thực.

Không đồ sát được, thả cũng không xong. Người —— Thú không thể cùng tồn tại, huyết cừu được tích lũy qua vô số năm tháng đã sớm xâm nhập vào trong xương cốt.

Trong vấn đề đối xử với thú nhân, giữa các quý tộc phương bắc đã sớm xuất hiện quy tắc ngầm. Từ trước tới giờ đều chưa từng nghe qua chuyện thả tự do cho đám nô lệ thú nhân bị bắt một cách vô điều kiện.

Nếu như thật sự muốn thả người, ít nhất là bên phía thú nhân phải bỏ ra một chút tiền chuộc thì Rick mới có thể có một bậc thang để xuống! Nếu không ông ta sẽ bị người ta chế nhạo cả đời.

Đáng tiếc là toàn trình đều không có người thèm quan tâm, cho dù ông ta đã gửi thư cho bộ lạc thú nhân, nhưng vẫn không có người qua tới diễn màn kịch chuộc người này với Rick.

"Lão gia, nếu cứ nuôi đám ăn không ngồi rồi này hoài thì cũng không phải là biện pháp. Để bọn chúng ở lại trồng trọt thì lại dễ dàng xảy ra chuyện cấu kết với đế quốc Thú Nhân, ảnh hưởng đến sự an toàn của lãnh địa."

"Hay là chúng ta cũng bắt chước những gia tộc kia vận chuyển đám nô lệ này đến phía nam đi, xem thử có quý tộc nào ở bên đó cảm thấy hứng thú không?"

"Cho dù là không bán được, sau khi trải qua một đi một về giày vò thì quân số cũng có thể giảm đi ít nhất là 1/3. Thật sự không được thì chúng ta liền mướn người cướp bọn chúng nửa đường."

"Chỉ cần là người không ở trong tay chúng ta, cho dù sau đó có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ không liên quan đến chúng ta."

Lão quản gia bất đắc dĩ đề nghị.

Lão gia nhà mình thật sự là quá sĩ diện, lại còn có thể cảm thấy buồn rầu vì không xử lý được đám nô lệ trong tay. Phàm là gặp phải một vị quý tộc tàn nhẫn thì đám nô lệ này sớm đã bị giải quyết xong rồi. ...

Đại đội nhân mã đi đường liền thu hoạch được vô số ánh mắt hâm mộ và ghen ghét. Nhất là sau khi tiến vào quận Wright thì càng hấp dẫn vô số ánh mắt.

Nhìn chung, lãnh thổ trong hai quận Wright và Ryton có nhân khẩu phá vạn thì cũng chỉ có một nhà Hudson mà thôi. Vốn đã đủ làm cho người ta ghen tị rồi, bây giờ lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, liền càng bị ghen ghét hơn.

Chương 192 - Nhiều Người

Nếu như không phải trước đó không lâu mọi người vừa bị Bá tước Pierce đập cho một gậy, dư âm chưa qua, có lẽ giờ này bọn hắn đã chạy ra cản đường ăn cướp rồi.

Bất quá những chuyện như thế này cũng chỉ có lén lút nghĩ nghĩ mà thôi. Trước mắt chỉ có mấy nhà quý tộc là có đủ thực lực ăn cướp đội xe này.

Trừ phi là liên hợp hành động, còn nếu như là đơn độc hành động thì phải nghĩ trước rồi mới làm.

Không phải là vấn đề có ăn cướp thành công hay không, mà là đại giới cần phải bỏ ra quá lớn, không có nhà nào có thể chịu nổi, càng đừng nói đến việc sau đó phải lo lắng bị trả thù.

Theo lý mà nói, phương pháp nhổ lông dê tốt nhất chính là thiết lập trạm nang cao thuế qua đường, quang minh chính đại kiếm một chén canh.

Quý tộc bản địa bởi vì ân tình nên không thể làm vậy. Còn quý tộc bắc địa thì không cần nể mặt "Thần cung kỵ sĩ", nhưng tiếc là bọn hắn phải lo lắng dẫn lửa thiêu thân.

Cuộc phong ba phong tỏa kinh tế chỉ vừa mới đi qua, sau khi nếm mùi lợi hại, đám quý tộc phương bắc không muốn thử thêm lần thứ hai.

Nếu như có người dẫn đầu làm hỏng chuyện, khiến cho mấy ông bạn hàng xóm ở xung quanh học theo, vậy thì người xui xẻo cuối cùng cũng là bọn hắn.

Kết cục thảm nhất chính là vừa không thu được thuế qua đường lại vừa bị người ta đánh cho một trận, đó mới là nhân sinh bi kịch.

Dù sao trên lục địa Aslante thì thu thuế là độc quyền của cường giả, từ trước tới giờ đều là kẻ yếu nộp thuế cho kẻ mạnh, chưa bao giờ xảy ra chuyện ngược lại.

Nhất là khi muốn thu thuế của các quý tộc, điều kiện tiên quyết chính là nắm đấm phải cứng hơn bọn hắn. Nếu không sẽ không thể nào thu được.

Mặc dù Hudson đang chuẩn bị đầy đủ công tác hậu cần rồi, nhưng khi đội ngũ chậm rãi đi đến lãnh địa thì vẫn là bị giảm quân ở mức hai chữ số.

Lúc này cũng chỉ mới hơn bốn trăm dặm đường, thật sự không dám tưởng tượng đến những cuộc di dân mấy ngàn dặm lại không chuẩn bị bất kỳ công tác hậu cần nào sẽ phải trả một cái giá lớn cỡ nào.

Dựa theo quy củ trong giới lính đánh thuê, Hudson sảng khoái thanh toán tiền thuê và phí chậm trễ, sau đó tiễn một đám Kỵ sĩ lưu luyến không rời đi.

Nhiều người thì sẽ nhiều chuyện. Mặc dù Hudson đã sớm chuẩn bị, sớm an bài thủ hạ xây dựng phòng ốc, tiếc là nhân số vượt qua dự đoán trước đó rất nhiều, cuối cùng chỉ có thể để cho đám nông nô ở đại một nơi nào đó trước.

Vấn đề cư trú chỉ là vấn đề nhỏ, nông nô là tầng lớp thấp nhất trong xã hội, từ trước tới giờ đều chưa từng có yêu cầu gì về phương diện nhà ở. Chỉ cần có chỗ che gió che mưa, chật chội một chút cũng không tính là gì.

Huống chi khó khăn chỉ là tạm thời, Hudson lão gia khẳng khái chưa bao giờ keo kiệt với mọi người về chuyện chia đất xây nhà.

Có lương thực dự trữ, lần này lại còn mang về không ít, tạm thời không cần lo lắng về vấn đề lương thực; Nồi chén chậu thì nhà mình có thể tự sản xuất, từ trước tới giờ đều không thiếu; Củi thì đã có sẵn trên núi, chỉ riêng những chiếc lá khô rụng xuống cũng đã có thể đốt chừng mấy ngày rồi, chỉ cần đám nông nô tự mình động thủ liền có thể giải quyết.

Phiền phức thật sự chính là vấn đề quản lý khi nhâu khẩu tăng lên quá nhiều.

Hudson không hề do dự mà trực tiếp áp dụng quy định Baojia. Tổ chức lấy hộ làm đơn vị, thiết lập chủ hộ; Mười nhà vì giáp, thiết lập Giáp trưởng; Mười giáp là bảo, thiết lập Bảo trưởng.

Lại lên nữa thì cũng chỉ có thể do phủ lãnh chúa trực tiếp tiến hành quản lý. Đây không phải là chuyện có thả quyền hay không, mà là trong đám nông nô thật sự rất thiếu thốn nhân tài.

Nhân tài có khả năng quản lý được một trăm hộ thật sự là phượng mao lân giác, lại giao thêm trọng trách cho bọn hắn thì sẽ làm cho chuyện này trở nên rối loạn.

Trong toàn bộ lãnh địa cũng chỉ có tổng cộng hơn 3000 hộ, hơn 30 tên Bảo trưởng, áp lực quản lý của phủ lãnh chúa đã được giảm bớt đi nhiều.

Phát cho mỗi hộ một tấm lệnh bài bằng gỗ, phía trên viết rõ nhân khẩu trong hộ và tình trạng nghề nghiệp.

Trong hộ có người ra ngoài hoặc là có khách tới chơi đều phải ghi rõ hành tung để báo cáo với Giáp trưởng, Bảo trưởng, nếu như thấy người khả nghi liền lập tức báo cáo cho phủ lãnh chúa.

Giữa các hộ còn có quy định liên đới, một hộ phạm tội, các hộ khác không kịp thời tố cáo thì sẽ bị liên đới, đồng thời tiếp nhận trừng phạt.

Những quy định này thật sự là không thể nào phong kiến hơn được nữa. Bất quá Hudson đã không cân nhắc được nhiều như vậy, mặc kệ những quy định này là tốt hay xấu, dù sao thì có quy định cũng còn tốt hơn là không có.

Chỉ cần nhìn biểu hiện của đám nông nô là biết, bọn họ không có quá nhiều kháng cự với những quy định khiển trách nặng nề này.

Đối với nông nô mà nói, đại bộ phận quy định đều có điều kiện ràng buộc, trên thực tế thì những ràng buộc này cũng chẳng khác nào không có.

Trừ phi là lãnh chúa chiêu mộ, nếu không thì đại đa số người, từ khi ra đời đến khi tử vong, đều không hề rời khỏi lãnh địa. Vòng xã giao, quan hệ xã hội của tất cả mọi người đều bị hạn chế ở bên trong lãnh địa.

Phóng tầm mắt nhìn lại đều là người quen biết, hai bên đã quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn nữa. Những gì được dạy khi còn nhỏ đã làm cho bọn hắn khinh bỉ những kẻ không an phận.

Nếu như không vì xuất thân của dân số trong lãnh địa quá phức tạp thì Hudson cũng sẽ không đưa ra những quy định này. Không phải là quy định không tốt, mà là thực sự không cần phải làm phức tạp đến mức này.

Trong một nền kinh thế lãnh địa khép kín, chỉ cần lãnh chúa có thể cho mọi người được ăn cơm no, đảm bảo trật tự trong lãnh địa là được.

Giai cấp xã hội cố hóa, giáo dục nô hóa trong thời gian dài đã bóp chết tư tưởng phát triển của đám nông nô. Một khi con người đã quen với mọi thứ ở xung quanh thì sẽ rất khó thoát khỏi nhận thức của bản thân.

Chương 193 - Lại Lại Lại Lại Chết

Hudson một lòng nhào đầu vào việc xây dựng nên cũng không rãnh mà chơi trò cách mạng tư tưởng.

Chuyện vĩ đại như thay đổi thế giới thì phải chờ đến khi hắn đứng trên đỉnh thế giới rồi mới nghĩ.

Cùng một chuyện, nhưng từ những người khác nhau đi làm thì kết quả thu được cũng sẽ khác nhau.

Đại lão khởi xướng đổi mới xã hội thì thay đổi thế giới; Nhưng tiểu nhân vật khởi xướng đổi mới xã hội thì chỉ đơn thuần là đang tìm đường chết.

Là một lãnh chúa cố gắng phấn đấu, mọi chuyện mà Hudson làm chỉ vì một mục tiêu duy nhất —— Tăng cường thực lực của lãnh địa, năng cao năng lực sinh tồn của bản thân ở lục địa Aslante.

Căn cứ vào việc nhân khẩu được tăng trưởng trên phạm vi lớn, bản kế hoạch khai phá lãnh địa mà giai đoạn trước chế định lại bị Hudson bỏ đi và làm lại.

Đầu tiên là phải đảm bảo khu mỏ có thể duy trì sản xuất, hắn không chút do dự mà bổ sung hơn một ngàn tên thanh niên trai tráng vào đó để gia tăng sản lượng đồ sắt.

Một vài công trình cơ bản trong lãnh địa cũng được đưa vào danh sách trọng điểm. Ví dụ như: đường xá, phủ lãnh chúa, công trình thuỷ lợi, đều phải cân nhắc.

Một đống lớn công việc khiến cho Hudson cảm thấy tê cả da đầu, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại còn không nổi một vị trợ thủ đắc lực này có thể sử dụng.

Cho dù Hudson đã mượn mấy vị quản gia của các thân thích tới đây thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo lãnh địa vận chuyển bình thường.

Kinh nghiệm quản lý của những vị quản gia này rất phong phú, năng lực chấp hành cũng tốt, chỉ là thiếu mất năng lực quyết sách. Toàn bộ sự vụ quan trọng trong lãnh địa đều được đặt lên đầu Hudson.

Vì giảm bớt áp lực hành chính, Hudson chỉ đành cắt giảm số lượng công trình, những công trình không trọng yếu sẽ bị trì hoãn vô thời hạn.

Công trình xây dựng đường xá cũng bị giới hạn trong việc mở rộng con đường rời khỏi khu khai thác mỏ. Về phần những con đường khác thì chỉ có thể bảo trì sửa chữa.

Công trình thuỷ lợi chủ yếu là sửa chữa cống rãnh của khu bình nguyên, hạng mục công trình thủy lợi lớn thì chẳng có cái nào.

Chủ yếu là vì tỉnh Đông Nam đã quen với việc mưa thuận gió hoà, lượng mưa hàng năm đủ để thỏa mãn sản xuất nông nghiệp, cùng lắm thì chỉ cần dựa vào dòng Hoán Hoa Khê kia là đủ để tưới tiêu cho những cây trồng trong khu vực bình nguyên của lãnh địa rồi.

Về phần khu vực đồi núi, ngay cả đất đai cũng còn chưa được khai phá xong, đàm luận chuyện tưới tiêu thì còn quá sớm. Bất quá việc đào một cái hồ chứa nước ở trên cái đống đất nhỏ kia thì vẫn rất cần thiết.

Đây đều chuyện của tương lai, nhiệm vụ trước mắt vẫn là khai hoang trước. Lấy sức sản xuất hiện giờ, chỉ là với mấy vạn mẫu đất ở khu vực bình nguyên là sẽ không thể nào nuôi sống hơn 2 vạn nhân khẩu trong lãnh địa.

Ngoại trừ phải gia tăng một số nhân viên chăn nuôi chuyên môn phụ trách trông nom gia súc ra, đám sức lao động còn lại đều bị Hudson đuổi đi khai hoang hết.

Một đỉnh núi nhỏ đã không thể thỏa mãn khẩu vị của Nam tước Hudson, ít nhất cũng phải khai phá được 2 đỉnh núi trước khi cày bừa vụ xuân tới.

Gia súc và sức lao động tăng lên chính là sức mạnh trong kế hoạch khai hoang mà hắn áp dụng. Hai vạn mẫu là mục tiêu cơ bản nhất, cho dù sản lượng ở vùng đất mới như thế nào thì trước tiên vẫn phải khai phá ra trước rồi tính.

Đối với một lãnh địa mới thì biện pháp làm bình ổn lòng người đơn giản nhất chính là khai phá ra nhiều đất đai, thu hoạch thật nhiều lương thực. Chỉ cần bên trong kho lúa được chất đầy lương thực thì dân tâm sẽ tự nhiên ổn định.

Đương nhiên, Hudson chạy ra ngoài mua thì không tính. Bởi vì bị hạn chế về hoàn cảnh xã hội nên đám nông nô không có tư tưởng đi mua lương thực.

Lương thực mua được thì cuối cùng cũng sẽ có ngày ăn hết, dù cho thu hoạch trong quặng mỏ có phong phú thế nào thì bọn hắn cũng không cảm nhận được. Chỉ có lương thực do chính tay mình trồng ra mới có thể làm cho mọi người yên tâm.

Dù là sản lượng thấp một chút, nhưng chỉ cần tổng sản lượng đủ cao thì mọi người vẫn có cảm giác an toàn.

Chỉ khi nào nhân tâm yên ổn thì lãnh địa mới chân chính bắt đầu cắm rễ. Chuyện này cần có thời gian để lắng đọng, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành. ...

Đế quốc Thú Nhân, hoàng đình Behemoth.

Những bông hoa tuyết rơi xuống phủ thêm một lớp áo trắng cho tòa hoàng đình này. Bất quá cái giá lạnh cũng không thể xua tan sự nhiệt tình của đám người, bây giờ trong thành có vô số dân chúng đang giăng đèn kết hoa, vui vẻ nghênh đón đại thọ 300 tuổi của Behemoth đại đế vĩ đại.

Behemoth đại đế là một nhân vật mang đế quốc Thú Nhân lên đỉnh phong, vô luận là thực lực hay danh vọng đều có thể áp chế bốn vị Hoàng giả khác, nhưng lúc này trên mặt lão ta lại không có nụ cười nào.

Buồn vui thường chỉ xảy ra trong nháy mắt, hôm nay vốn nên là thời gian tốt đẹp để chúc mừng, nhưng Behemoth đại đế lại phải chịu đựng nỗi thống khổ mất con.

"Người thừa kế, lại lại lại lại chết rồi."

Chủ đề nghe như một câu chuyện cười này lại tiếp diễn trong tộc Behemoth.

Hoàng thái tử nhiệm kỳ bốn lại chờ đợi đến chết, chuyện này vốn đã làm cho Behemoth đại đế rất bi thương rồi, nhưng hết lần này tới lần khác còn diễn ra vào ngày tốt này nữa.

"Truyền lệnh xuống, bãi bỏ toàn bộ khánh điển ngày hôm nay, để tang cho hoàng nhi đáng thương kia của ta!"

Từ trong giọng nói run rẩy của Behemoth đại đế có thể nghe ra được nội tâm của lão ta đang sụp đổ như thế nào.

Các vị tân khách tham gia yến hội chúc mừng này cũng bị chuyện đột xuất này khiến cho không biết nên làm thế nào. Việc vui đột nhiên biến thành tang sự, tâm tình của mọi người không thể điều đình trong thời gian ngắn được!

Không có cách nào, con trai của Behemoth đại đế vừa mới chết, cho dù là người có tâm tính cường đại thì cũng không thể nào tiếp tục khánh thọ cho mình vào ngày hôm nay được.

Chương 194 - Mật Thất

Vô số khách mời ở đây đều đang thầm mắng thái tử Behemoth, ngươi không uống được rượu thì uống ít một chút đi!

Bây giờ thì tốt rồi, thái tử Behemoth đã trực tiếp chết thẳng cẳng, nhưng những vị tân khách đã kính rượu như bọn hắn thì phải làm sao bây giờ?

Mặc dù bọn hắn cũng là người bị hại, căn bản cũng không biết Hoàng thái tử lại "cùi bắp" như vậy, nhưng nếu như đi lên giảng đạo lý với một ông lão đang phải chịu nỗi khổ mất con là chuyện không thực tế.

Cho dù lão ta là Hoàng giả vĩ đại nhất của đế quốc Thú Nhân, thế nhưng vào giờ khắc này, lão ta cũng là một người cha đã mất đi đứa con trai của mình.

Bị giận lây là tất nhiên, không có phát tác ngay tại chỗ là vì nội tâm của Behemoth đại đế rất cường đại.

Có lẽ là vì cảnh tượng tương tự đã từng xảy ra ba lần rồi. Một lần lạ, hai lần quen, ba bốn lần liền có thể rèn luyện cho nội tâm trở nên cường đại hơn.

Behemoth đại đế cố nén bi thương tuyên bố phát tang cho con trai mình, sau đó liền ôm theo vị Hoàng thái tử đã chết quay người rời đi, để lại một đám khách mời đang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Không chần chờ bao lâu, đám khách mời liền phản ứng lại, nhao nhao cáo từ rời đi. Bây giờ không tránh thì sau này có muốn tránh cũng không kịp.

Không ai dám chắc là một lão ba trăm tuổi đang phải chịu nỗi đau mất con sẽ làm ra những chuyện điên cuồng cỡ nào.

Lỡ như lão ta nhất thời giận quá muốn mọi người chết theo đứa con trai xui xẻo của lão thì sẽ rất bi kịch.

Đám khách mời vừa bước ra khỏi đại sảnh yến hội liền lập tức bạo phát ra tiềm lực lớn nhất của bản thân, nhanh chóng lao thẳng đến cửa thành bằng tốc độ nhanh nhất.

Không biết còn tưởng rằng bọn hắn đã làm chuyện gì xấu, rơi vào kết cục phải vội vàng thoát thân nữa. Là người trong cuộc, bọn hắn cũng không muốn giải thích.

Hoàng thái tử xảy ra bất trắc, bên trong đế quốc Thú Nhân chắc chắn sẽ nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu. Vô số những kẻ xui xẻo không liên quan gì sẽ bị dính líu vào, không có người nào muốn theo gót mấy kẻ này.

Nếu như cẩn thận quan sát liền sẽ phát hiện ra tứ đại hoàng tộc khác cũng đang ở trong đội ngũ chạy như điên.

Rất rõ ràng, tất cả mọi người đều là người thông minh, biết rất rõ tính mạng là của mình, hơn nữa còn chỉ có một cái. Bọn hắn đều không muốn ở lại, không muốn đánh cược vào Behemoth đại đế có thể giữ được bình tình trong nỗi đau mất con.

Behemoth đại đế không để ý tới suy nghĩ của những người này, lão ta ôm theo thi thể của con trai bước những bước nặng nề về phía trước, trải qua khó khăn trắc trở mới tiến vào một cái mật đạo ở bên dưới mặt đất.

Ở hai bên mật đạo có những cây đèn chong chiếu rọi, bích họa trên tường không ngừng biến hóa, phảng phất giống như sống lại vậy, tràng cảng cực kỳ quỷ dị.

Behemoth đại đế bước đi bên trong mật đạo giống như đã sớm quen thuộc hoàn cảnh ở đây, lão ta ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục bước tới.

Bước chân cũng càng lúc càng nhanh, ngay cả nếp nhăn trên trán cũng dần dần tiêu tán, nhìn thế nào cũng không giống như một ông già gần đất xa trời.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, không ngừng đập cơ quan, hơn nửa giờ sau lão mới đi ra khỏi mật, bước tới một tòa địa cung thần bí.

Trong cung điện đã bày đầy quan tài rậm rạp chằng chịt, trong đó có năm cỗ huyền quan đang lơ lửng ở chính giữa kỳ lạ nhất.

Ở bên dưới huyền quan có khắc hoạ vô số đường cong ma pháp trận, phân tách bài bố thành hình ngôi sao năm cánh, đây hẳn là một tòa thần bí Ngũ Tinh Mang Trận.

Chỉ thấy Behemoth đại đế chậm rãi đặt thi thể của con trai mình vào trong một cái quan tài bỏ trống đang được treo trên vách đá, có chút thương cảm nói: "Terri, đừng nên trách vi phụ lòng dạ ác độc, ngay cả sau khi con chết rồi mà linh hồn cũng không được yên nghỉ."

"Muốn trách chỉ có thể trách số mệnh của con không tốt, ta đã các con cơ hội rồi. Chỉ cần các con có thể sống lâu một chút, chờ một ông già như cha chết đi thì có thể kế thừa cái đế quốc khổng lồ này."

"Đáng tiếc, con và mấy đứa anh trai trước đó đều là ma chết sớm, đều đi trước vi phụ một bước."

"Nếu các con đã bất hiếu như vậy, để cho người làm cha như ta phải trải nghiệm nỗi đau mất con nhiều lần, vậy thì các ngươi hãy thay ta kéo dài tính mạng đi!"

"Bây giờ sẽ phải xem em trai của các con rồi. Người làm cha như ta cũng sẽ cho nó một cơ hội, chỉ cần nó có thể chờ đến khi ta chết, nó chính là Behemoth hoàng mới."

"Nếu như không chờ được, đó là vì ý chí của thú thần muốn ta phải nghịch chuyển càn khôn, đoạt được đại cơ duyên đột phá Thánh Vực!"

Trong lúc nói chuyện, bốn tòa huyền quan bên trong đại điện nhao nhao tản ra vô tận oán khí, giống như bọn họ đang thể hiện sự không cam lòng của mình.

Đáng tiếc là những chuyện này đều không hề ảnh hưởng gì đến Behemoth đại đế. Là một vị Hoàng giả, trong cuộc đời của lão ta không hề có hai chữ hối hận.

Từ khi lão bắt đầu bí mật mang theo thi thể của bọn hắn vào đây thì đã không tồn tại thứ gọi là tình cha con nữa.

Những chiếc quan tài bốn phía cũng đang run rẩy theo, không ngừng phát ra oán khí vô tận, giống như muốn thôn phệ Behemoth đại đế vậy.

Đáng tiếc là sau khi những oán khí này tiếp xúc với Behemoth đại đế thì lại lập tức bị lão ta nuốt vào trong bụng, không thể gây ra được bất kỳ một vết thương nào.

Dưới tác dụng của ma pháp trận thần bí, oán niệm trong những oán khí bị thôn phệ này dần dần bị tách ra, chỉ còn lại khí thuần túy nhất ở lại trong cơ thể Behemoth đại đế, dần dần chuyển hóa thành một cỗ sinh cơ.

Những oán niệm bị tách ra cũng không hề biến mất, mà là nằm lơ lửng trên năm cái quan tài. Mơ hồ còn có thể nghe được trong quan tài phát ra những tiếng hét từ trong linh hồn sâu thẳm.

Chương 195 - Alex

Năm cỗ quan tài thiếu một cái, hình như một phần oán niệm cuối cùng không tìm thấy đối tượng để nó ký thác, cho nên cuối cùng chỉ đành quay lại người của Behemoth đại đế.

Behemoth đại đế vốn đã khôi phục thanh xuân lại bị oán niệm này huỷ hoại, tiếp tục trở lại bộ dạng gần đất xa trời, chỉ là khí sắc đã tốt hơn trước đó khá nhiều.

Dường như Behemoth đại đế đã không còn cảm thấy kinh ngạc với những thay đổi trước mắt này, ngay cả tâm tình chập chờn cơ bản nhất cũng không có.

"Mặc dù oán khí vẫn rất nồng đậm, nhưng so với lần trước thì đã giảm bớt đi một phần. Xem ra cho dù là cường giả đỉnh cao trên đại lục cũng không chịu được sự huỷ hoại của năm tháng."

"Bất quá các con có thể yên tâm, Cha sẽ thay các con đi thưởng thức phong thái ở bên trong Thánh Vực. Nếu như đến lúc đó linh hồn của các con vẫn còn không tiêu tan, cha sẽ trở về nói cho các con biết."

"Không cần phải cám ơn ta, đây là chuyện mà ta phải làm. Dù sao nếu như không có các con cung phụng thì ta cũng rất khó thu được cơ duyên tiến thêm một bước ở thời đại này."

Dường như những bộ thi thể trong quan tài vẫn còn duy trì được linh tính, sau khi bị ngôn ngữ của Behemoth đại đế kích động, quan tài run rẩy ngày càng kịch liệt hơn, phảng phất như lúc nào cũng có thể phá cửa thoát ra.

"Được rồi, không cần phải níu kéo nhiệt tình như vậy. Nếu như Thú thần phù hộ, có lẽ không bao lâu nữa chúng ta sẽ lại gặp mặt."

"Ai bảo đứa con nhỏ nhất kia của ta cũng là một con ma chết sớm chứ?"

"Người làm cha như ta cũng đã cảnh cáo nó vô số lần rồi, phải tu luyện cho tốt, tranh thủ đột phá đến cảnh giới cao hơn, nhưng tên tiểu tử kia chỉ biết ăn uống vui đùa suốt ngày, có lẽ nó..."...

Có lẽ là đã sớm quen với việc Hoàng thái tử sẽ không thọ lâu bằng Behemoth đại đế, cho nên chuyện này cũng không có nhấc lên bao nhiêu gợn sóng.

Thậm chí có không ít người nghi ngờ là nếu như Behemoth đại đế cứ tiếp tục lập con nhỏ làm thái tử thì không chừng còn có thể tiếp tục làm nên lịch sử về số lượng thái tử chờ đến chết.

Nhìn chung tất cả chủng tộc trên lục địa Aslante, kẻ có thể sống lâu như quân chủ của tộc Behemoth cũng không có nhiều. Nhất là đã có bốn nhiệm thái tử liên tục chờ đến chết, thật sự là từ trước đến nay chưa từng có.

Bên ngoài đều có người nghi ngờ là Behemoth đại đế bị trúng nguyền rủa gì đó nên mới phải liên tục chịu đựng nỗi đau mất con. Thậm chí sòng bạc còn mở bàn đánh cược trong thái tử đời tiếp theo và Behemoth đại đế xem ai là người chết trước.

Nên biết là thái tử đời thứ năm vẫn còn chưa được quyết định đấy?

Behemoth đại đế anh minh một thế, 4 đứa con trai trước đều kế thừa sự anh minh thần võ của lão ta, mỗi người đều là tài tuấn đương thời. Chỉ có đứa con nhỏ nhất là Alex vì bị kích thích lúc còn nhỏ nên liền đắm mình trong truỵ lạc, suốt ngày ăn chơi đàng điếm.

Loại người như vậy đương nhiên là không thích hợp để trở thành thái tử của tộc Behemoth, mà trong đời cháu lại có một vài nhân tài kiệt xuất, những người này càng thích hợp để kế thừa vương vị Behemoth hơn.

Liên quan tới chuyện ứng cử viên cho chức thái tử, nội bộ tộc Behemoth cũng đang không ngừng tranh luận. Chẳng qua Behemoth đại đế vừa mới trải qua nỗi khổ mất con, trong lúc nhất thời không có người dám nhắc tới cái chủ đề mẫn cảm này.

Bởi vì cuộc phong ba người thừa kế hoàng vị Behemoth này mà toàn bộ đế quốc Thú Nhân đều không được yên bình. Behemoth đại đế vẫn còn chưa nguôi ngoai trong nỗi đau mất con cuối cùng cũng không nhịn được mà giận lây sang người khác.

Trong lúc nhất thời, đám quý tộc thú nhân tham gia yến hội chúc mừng đều cảm thấy bàng hoàng, nhất là mấy gã xui xẻo đã từng uống rượu với Hoàng thái tử Terri, giống như đang rơi xuống vực sâu vậy.

Thú thần tại thượng, nếu như biết được chỉ vài chén rượu mà có khả năng tiễn Hoàng thái tử về thế giới bên kia thì dù có nói gì bọn hắn cũng sẽ không đi lên chúc mừng.

Đáng tiếc là những lời giải thích yếu ớt này không hề có bất kỳ ý nghĩa gì. Behemoth đại đế tuổi cao giống như một đứa trẻ bốc đồng, cứ nắm chặt lấy những gã xui xẻo như bọn hắn không thả, không ngừng kéo bím tóc của bọn hắn.

Một khi bị bắt được nhược điểm rồi lại đánh cho một kích chớp nhoáng, cho dù tứ đại hoàng đình khác có lòng ngăn cản thì cũng không thể ngăn được quyết tâm trả thù của Behemoth đại đế.

Cảm nhận được Behemoth đại đế "Ái tử sốt ruột", toàn bộ hoàng đình, tất cả người dân trong đế quốc Thú Nhân đều không còn dám bàn tán về chuyện người thừa kế nữa. ...

Phỉ Thúy cung, nhận được tin tức là Behemoth đại đế lại tiếp tục mất đi một đứa con trai, Caesar III eo không mỏi , chân không đau, ngay cả bữa tối cũng ăn thêm được một chén cơm lớn.

Nếu như không phải bản thân tu dưỡng tốt làm cho ông ta có khả năng khắc chế tâm tình của mình, có lẽ giờ này Caesar III đã bắt đầu bày rượu chúc mừng rồi.

"Tên tiểu vương bát đản Terri kia đã chết. Lão già kia cũng chỉ còn lại một đứa con cuối cùng là Alex."

"Chẳng qua là tên này "tiếng lành đồn xa", nghe nói trong phủ kẻ này tập hợp đủ các nữ nô từ khắp nơi trên đại lục, ngay ca Mị Ma đến từ vực sâu cũng không buông tha, suốt ngày ở trong nhà hàng đêm sênh ca."

"Cống hiến duy nhất của kẻ này chính là nghiệm chứng xem tộc Behemoth nên kết hợp với chủng tộc nào mới có thể sinh ra hậu đại, kết quả là tên này đã thay lão già kia chế tạo hơn 300 đứa cháu trai có hình thù kỳ quái."

"Các ngươi nói người như vậy có khả năng được lập làm thái tử không?" Caesar III tràn đầy phấn khởi nói.

Từ sự mong đợi trong lời nói có thể nghe ra được ông ta thật sự hy vọng Alex có thể trở thành tân vương Behemoth.

Dù sao mọi người đều là hàng xóm tốt. Dưới tư tưởng ngươi mạnh ta yếu, tất cả mọi người đều hận đối phương đến chết, há sẽ trông đối phương có một cuộc sống tốt?

Chương 196 - Lập Trường

"Bệ hạ, chuyện này sợ là hơi khó. Hoàng tử Alex đúng là đã sa đọa, nhưng trong hàng ngũ cháu trai của Behemoth cũng còn có không ít nhân tài thích hợp trở thành thái tử hơn Alex."

"Mặc dù đứa con út này đã từng là con trai mà Behemoth đại đế sủng ái nhất, nhưng trong hơn một trăm năm qua, tên này không muốn phát triển, cả ngày ăn chơi đàng điếm, làm cho Behemoth đại đế cảm thấy vô cùng thất vọng."

"Là một vị Hoàng giả, Behemoth đại đế nhất định phải cân nhắc đến chuyện truyền thừa của tộc Behemoth. Ngay tại lúc này, nếu là cưỡng ép lập hoàng tử Alex làm hoàng trữ thì chính là đang từ bỏ trách nhiệm với tộc Behemoth."

"Dù sao thì hệ thống truyền thừa của đế quốc Thú Nhân cũng khác với chúng ta. Lịch đại Thú Hoàng đều do con cháu mạnh mẽ nhất đảm nhiệm, cho dù Alex có được lập làm hoàng trữ thì cũng rất khó kế thừa hoàng vị một cách thuận lợi."

"Có lẽ chính là biết được điểm này, cho nên ngày khi Hoàng thái tử Terri vừa mới mất, hoàng tử Alex liền nhiều lần bày tỏ thái độ không có hứng thú với vị trí thái tử ở những nơi đông người."

Nếu như Behemoth đại đế thật sự yêu thương đứa con trai này thì sẽ thành toàn cho hoàng tử Alex mà không phải là cưỡng ép nâng y lên cái chức thái tử nóng bỏng mông kia."

Đại công tước Epierro phân tích nói.

Là quân vụ đại thần của vương quốc Alpha, Epierro là người hiểu rõ về đế quốc Thú Nhân nhất. Mặc dù hiện giờ tộc Behemoth thế lớn, nhưng tứ đại Hoàng tộc khác cũng không phải ăn chay.

Đối mặt với một Behemoth đại đế cường thế, tứ đại Hoàng tộc chỉ có thể đứng sang bên cạnh, nếu là đổi thành vị hoa hoa công tử Alex này nắm quyền, vậy thì tình huống sẽ khác.

Tùy tiện đào mấy cái hố cho Alex dẫm là có thể tiêu hao hết ưu thế của tộc Behemoth, muốn bảo vệ được lợi ích như hiện giờ là chuyện gần như không có khả năng.

"Bệ hạ, chuyện mà Đại công tước Epierro nói chỉ là trạng thái lý tưởng nhất. Bất quá Behemoth đại đế đã cao tuổi, có vẻ như hiện giờ lão ta đã không còn lý tính nữa."

"Tuổi thọ của Hoàng thái tử Terri là chuyện bình thường, Behemoth có thể sống tới 257 tuổi cũng xem như là thọ rồi. Dù sao cũng không phải tất cả Behemoth đều có thể thọ như Behemoth đại đế."

"Thế nhưng Behemoth đại đế lại không cho là như vậy, lão ta vì cái chết của Hoàng thái tử Terri mà giận lây sang những người không có liên quan ở trong nội bộ của đế quốc Thú Nhân."

"Rõ ràng là vị Behemoth đại đế cao tuổi này đã bị đánh mất lý trí khi liên tục phải chịu đựng nỗi đau mất con."

"Có lẽ cách làm tiếp theo của lão ta sẽ thiên về cảm tính nhiều hơn là lý trí. Cưỡng ép lập hoàng tử Alex làm hoàng trữ cũng không phải là không có khả năng."

"Mặc dù vị hoàng tử ăn chơi đàng điếm này không nhận được sự ủng hộ trong tộc Behemoth, nhưng lại được những tộc thú nhân rất ủng hộ."

"Nhất là tứ đại Hoàng tộc còn lại, có lẽ bọn hắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để đẩy Alex thượng vị. Có nhiều người ủng hộ như vậy, có thể nói là Alex đã ngồi vững ngôi vị hoàng đế rồi."

"Nhưng trước khi kết quả cuối cùng của ván cờ này được công bố thì mọi chuyện đều có khả năng."

"Cá nhân thần cho rằng xác suất mà hoàng tử Alex được lập làm hoàng trữ là lớn nhất. Y không chỉ có là đứa con trai còn sống duy nhất của Behemoth đại đế, mà còn là người thừa kế lý tưởng nhất trong mắt của các đại thế lực."

Đại công tước Newfoundland phản bác.

Chính trị và quân sự vốn là hai phương diện hoàn toàn khác nhau, nếu như dính phải nhân tính thì chuyện này sẽ trở nên ngày càng phức tạp.

Hai luồng ý kiến khác biệt đan xen vào nhau, ai cũng có lý do của riêng mình, không có người nào thuyết phục được người nào.

Quần thần cũng không ngừng phát biểu ý kiến của mình, mặc dù về mặt tổng thể thì chỉ là hai kết luận, nhưng những người này đưa ra đủ loại lý do.

Có người cho rằng Behemoth đại đế tự biết là thọ nguyên sắp hết, muốn chọn ra một vị nhân tài kiệt xuất từ trong hàng ngũ cháu trai để lập làm hoàng trữ, kéo dài sự huy hoàng của tộc Behemoth.

Cũng có người cho rằng tuổi thọ của Behemoth đại đế vẫn chưa đến điểm cuối, mà tên hoàng tử Alex hàng đêm sanh ca kia lại càng giống như một con ma chết sớm hơn. Xuất phát từ tình huống công bằng, Behemoth đại đế sẽ lập hoàng tử Alex làm hoàng trữ.

Dù sao hoàng tử cũng không sống lâu bằng hoàng đế, lại không thể chân chính kế thừa hoàng vị, có năng lực chấp chưởng tộc Behemoth hay không cũng không quan trọng.

Còn có người cho rằng bởi vì cuộc chiến tranh đoạt vị trí thái tử của Behemoth mà trong đế quốc Thú Nhân sẽ bùng nổ một cuộc nội chiến, vương quốc Alpha cần chuẩn bị sẵn sàng, thừa cơ thu phục đất bị mất. ...

Nhiều người, nhiều ý kiến. Rất nhiều đề nghị lung tung lộn xộn tập trung lại với nhau, hơn nữa mỗi người đều tự nhận là mình có đủ lý do, Caesar III cảm thấy rất đau đầu.

May mắn là vương quốc Alpha có một hệ thống thừa kế hoàn chỉnh, bắt đầu từ khi ra đời thì đã xác định được người thừa kế vương vị, nên rất hiếm khi xảy ra biến cố.

Nếu như giống như đế quốc Thú Nhân, không xác định được người thừa kế, các thành viên hoàng thất dòng chính đều có cơ hội thượng vị, không biết bọn chúng sẽ đấu đá đến cỡ nào.

"Được rồi, mặc kệ ai là người thượng vị trong tộc Behemoth, chúng ta chỉ cần ủng hộ người có lợi nhất cho vương quốc Alpha là được."

"Mặc dù lập trường của chúng ta sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới đế quốc Thú Nhân, nhưng thái độ của mọi người như thế nào thì cứ làm y như thế đi." Caesar III tức giận nói.

Đây là sự thật, là thế lực đối địch, nhưng đế quốc Thú Nhân chưa bao giờ thèm không cần cân nhắc đến lập trường của vương quốc Alpha, và ngược lại cũng thế.

Bất lực thay đổi kết quả cuối cùng, vậy liền dứt khoát dựa theo ích lợi của bản thân mà làm, cuối cùng có đạt được thành công hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao chỉ cần gào to hai tiếng là được.

Chương 197 - Gián Điệp

Còn có rất nhiều quốc gia đều quyết định giống như vậy, nhìn như đang hăng hái tham dự vào câu chuyện mang tầm cỡ quốc tế, trên thực tế thì chỉ là đang xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Nội bộ của đế quốc Thú Nhân càng loạn thì lục địa Aslante sẽ càng thái bình. Nếu là trong nhà thú nhân không lộn xộn thì cũng có nghĩa là một cuộc chiến tranh xuyên lục địa đã sắp bắt đầu rồi.

Không riêng gì nhân tộc bị cuốn vào, ngay cả những chủng tộc từng có minh ước với đế quốc Thú Nhân cũng sẽ tác động đến.

Thời đại khác biệt, khoảng thời gian mà đế quốc Thú Nhân solo với thế giới loài người đã sớm một đi không trở lại.

Bây giờ loài người mới là bá chủ của lục địa Aslante, các tộc khác chỉ có liên thủ mới có hy vọng áp chế được vị bá chủ này.

May mắn các quốc gia loài người cũng không bền chắc như thép, trong nội đấu cũng không thiếu diễn ra những cuộc chém giết, giảm bớt áp lực cho các tộc.

Nếu không, vì áp lực sinh tồn, không chừng toàn bộ chủng tộc trên đại lục này đều đã gia nhập vào liên minh phản loài người của đế quốc Thú Nhân rồi. ...

"Chantelle, bên cô tiến triển thế nào nào? Hoàng thái tử Terri đã qua đời, đây chính là cơ hội tốt nhất để tiếp xúc với quyền lực trung tâm của đế quốc Thú Nhân."

"Làm gì mà đơn giản như ngươi nói được, Alex chính là một đống bùn nhão không thể nào đỡ được lên tường, mặc cho ta có cổ động như thế nào thì gã ta đều chẳng có nửa phần hứng thú với ngôi vị hoàng trữ."

"Nếu là ta có thể thay thế gã ta liền không thành vấn đề, bây giờ có thể lập tức tham dự vào cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị thái tử. Đáng tiếc ta chỉ là ái thiếp trong phủ, không phải gia chủ."

Một tên nông dân chuyên trồng hoa ăn mặc người hầu đang đứng chung với một vị nữ tử xinh đẹp mặc quần áo hoa lệ vốn đã đủ hài hước rồi, vậy mà bọn họ lại có thể đối thoại với ngữ khí ngang hàng.

Nếu là cảnh tượng này bị truyền ra ngoài thì phủ hoàng tử sẽ có thêm hai bộ hài cốt. mặc dù hoàng tử Alex là một tên ăn chơi đàng điếm, nhưng chuyện này không có nghĩa y là người dễ trêu.

Hàng năm đều có rất nhiều người mang quyết tâm trà trộn vào trong phủ, nhưng kết cục của những người lại không hề tốt chút nào. Dù sao vị hoàng tử này cũng có tiếng là có mới nới cũ. Mặc kệ là y có cưng chiều vị thị thiếp này đến cỡ nào thì cũng rất khó có thể cầm cự được ba năm.

Mai phục ở một nơi như vậy, nói là áp lực không lớn thì là đang nói dối. Đương nhiên là Chantelle cũng không có hảo cảm với kẻ vẫn luôn thúc giục mình làm việc, .

"Bất kể có nói thế nào thì cũng phải nghĩ biện pháp thử xem. So với những thành viên hoàng tộc khác trong Behemoth thì Alex là kẻ dễ khống chế nhất."

"Cho dù chúng ta không khống chế được Alex, những Hoàng tộc khác muốn làm rung chuyển địa vị của tộc Behemoth cũng sẽ nghĩ biện pháp cổ động y xâm lược phía nam." Handy bất đắc dĩ nói.

Không có cách nào, ai bảo gã ta chính là người đã nhận nhiệm vụ gian khổ là trở thành nội ứng trong đế quốc Thú Nhân, còn phải cổ động bọn chúng đi xâm lược phía nam nữa chứ?

Không giống với quy định thừa kế của các quốc gia loài người, mỗi lần đế quốc Thú Nhân thay đổi hoàng vị đều sẽ phát sinh một trận gió tanh mưa máu.

Những kẻ thống trị giết ra từ trong nội đấu có thể lừa gạt dễ vậy sao?

Đừng nói là lừa gạt đối phương, ngay cả việc tiếp xúc cũng đã rất khó khăn rồi.

Bất đắc dĩ, gã ta chỉ có thể lựa chọn một kẻ tràn đầy sơ hở như hoàng tử Alex hoàng tử làm điểm vào.

Đáng tiếc là mặc dù vị chủ nhân này rất dễ tiếp cận, nhưng người ta thật sự là nhàn vân dã hạc. Mục tiêu duy nhất trong cuộc đời chính là: sống hoan lạc.

Vị trí thái tử mà vô số người khát vọng lại chỉ là một củ khoai lang nóng bỏng tay trong mắt của y, y còn hận không thể tránh đi xa xa.

"Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, Alex chính là một con cá ướp muối. Suốt ngày sống mơ mơ màng màng, lấy tình trạng cơ thể của y, cho dù có ngồi vào vị trí hoàng trữ thì cũng không thể sống lâu bằng vị Behemoth đại đế kia."

"Lần trước Alex mang bọn ta vào trong cung dạo chơi, lão bất tử kia đứng ở phía xa chỉ mới nhìn ta một mắt đã làm cho tâm thần ta run rẩy."

"Không chừng lão già kia đã bí mật đột phá Thánh Vực, lấy tuổi thọ của tộc Behemoth, sợ là còn có thể sống thêm ba trăm năm nữa." Chantelle tức giận chửi bậy.

Đối với nhiệm vụ mà phía trên hạ xuống, ả đã cảm thấy tuyệt vọng lắm rồi. Nếu không phải vì thân bất do kỷ, ả cũng muốn nằm ngửa luôn rồi.

"Yên tâm, bọn ta đã sớm có chuẩn bị rồi. Đây là Sinh mệnh chi thủy đổi được từ trong tay tộc Tinh Linh, có tác dụng tu bổ cơ thể, kéo dài tuổi thọ."

"Đúng là cơ thể của Alex đã bị chơi phế, nhưng nếu là có giọt sinh mệnh chi thủy này trợ giúp, muốn sống thêm 8 năm 10 năm thì vẫn không thành vấn đề."

"Nếu như trong thời hạn này mà vẫn không thể kế thừa hoàng vị thì nhiệm vụ của chúng ta đã sớm thất bại. Chuyện sau này cũng sẽ không còn liên quan đến chúng ta nữa." Handy khổ tâm nói.

Là một vị nhân viên tình báo, chuyện mà gã ta sợ nhất chính là gặp được một tên cấp trên không đáng tin cậy, bố trí một đống nhiệm vụ không thiết thực. Thật đáng tiếc, bọn hắn rất bất hạnh gặp phải một người như vậy.

Không chỉ an bài nhiệm vụ không thiết thực, mà còn là loại nhiệm vụ cưỡng chế ở đẳng cấp cao nhất. Thay vì không không thành nhiệm vụ trở về tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc, chẳng thà tự mình cắt cổ luôn cho rồi.

Mặc dù chỉ là tiểu đội đầu tiên hành động, số mật thám Giáo Đình tiềm phục trong đế quốc Thú Nhân cũng không chỉ có đội của bọn hắn, thậm chí có mấy tiểu đội đã ẩn núp mấy đời rồi, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến độ khó của nhiệm vụ.

Chương 198 - Gián Điệp (2)

Những thủ đoạn nhỏ bất nhập lưu như mua chuộc, uy bức lợi dụ chỉ có tác dụng với tầng lớp trung hạ. Cao tầng chân chính của đế quốc Thú Nhân căn bản sẽ không bị uy hiếp.

Cho dù là nắm được hắc lịch sử của các đại nhân vật cũng vô dụng, bởi vì đám người đứng trên đỉnh kia căn bản không quan tâm cái gọi là luân lý đạo đức.

Nếu như gần đây mà đế quốc Thú Nhân khởi xướng cuộc chiến xâm lược phía nam thì đó cũng là ý chí của các đại nhân vật, chứ không phải là những tên thám tử nhỏ nhoi như bọn hắn có thể làm chủ thay cho người ta.

Từ trước tới giờ, tác dụng chân chính của gián điệp đều là thu thập tình báo. Trong một thế giới dùng huyết mạch xuất thân để quyết định địa vị này, xác suất mà gián điệp có thể lăn lộn thành đại lão có quyền quyết định gần như bằng không.

Cho dù có nghịch tập thì đó cũng là người mai phục trong vương quốc loài người, mà không phải là mai phục trong thú nhân quốc độ có vô số chủng tộc này.

"Ngay cả đồ tốt như sinh mệnh chi thủy mà cũng không tiếc lấy ra. Xem ra lần này đám người bên trên đã thật sự dốc hết vốn liếng. '

"Bất quá thứ mà chúng ta có thể lấy tới thì có ai có thể đảm bảo là người khác không thể lấy được? Không chừng y đã sử dụng từ lâu rồi, chỉ là chúng ta không biết mà thôi."

"Dù sao mối thù giữa đế quốc Thú Nhân và tộc Tinh Linh cũng là chuyện của mấy ngàn năm trước, sợ là chuyện này đã sớm tan thành mây khói theo dòng thời gian rồi."

"Chỉ cần những đại nhân vật kia cam lòng trả giá đắt thì cũng không phải là không thể đổi lấy một chút sinh mệnh chi thủy từ trong tay của tộc Tinh Linh?" Chantelle nghi ngờ hỏi.

Sinh mệnh chi thủy mặc dù hiếm thấy, nhưng đó chỉ là đối với người bình thường mà thôi. Nếu như có đại nhân vật chịu dốc hết vốn liếng thì tộc Tinh Linh vẫn sẽ giao dịch, nếu không thì trong tay Giáo Đình cũng sẽ không có cái thứ này.

"Không cần lo lắng, lúc trước thì ta không dám xác định, nhưng trong mấy chục năm gần đây, tộc Tinh Linh đã không còn bán ra sinh mệnh chi thủy nữa."

"Vô luận là Tinh Linh Thảo Nguyên hay là Mộc Tinh Linh, hoặc là Tinh Linh Bóng Đêm đều không hề có tin tức ghi chép về việc giao dịch sinh mệnh chi thủy."

"Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì bọn ta không biết. Dù sao hiện giờ sinh mệnh chi thủy đã trở nên rất khan hiếm, cho dù là trong tộc Behemoth có cất giữ thì cũng sẽ do Behemoth đại đế tự mình sử dụng."

"Nếu không thì lão ta dựa vào cái gì có thể sống đến bây giờ, mấy đời hoàng trữ trước đều đã ra đi trước lão ta?"

Handy cười lạnh nói.

Cái này cũng là đại lục bên trên đứng đầu công nhận thuyết pháp. Dù sao, Behemoth thọ nguyên viễn siêu trình độ bình thường, không có sử dụng duyên thọ bảo vật là không thể nào.

Trên lục địa Aslante không có nhiều thứ có thể kéo dài sinh mạng, mà sinh mệnh chi thủy chính là thứ nổi danh nhất. Mặc dù không thể làm cho người ta thật sự trường sinh, nhưng sống lâu mấy chục năm thì vẫn rất có hy vọng.

Nếu không phải vì thực lực của tộc Tinh Linh đủ mạnh, cộng thêm Thế Giới Thụ chỉ có thai nghén sinh mệnh chi thủy khi nằm trong tay tộc Tinh Linh thì không chừng đã sớm bị người ta cướp sạch rồi.

Mặc dù là vậy thì tộc Tinh Linh vẫn không ngừng gặp phải chuyện phiền phức. Cơ hồ là tất cả chủng tộc vào thời kỳ cường thịnh đều từng đi kiếm chuyện với bọn hắn.

Bất đắc dĩ, bọn chúng chỉ có thể lấy sinh mệnh chi thủy quý báu ra để giao dịch với các đại nhân vật của các chủng tộc để đổi lấy sự bình yên.

"Nếu là vậy thì rất tốt, chẳng qua nên dâng thứ này lên như thế nào cũng là một chuyện phiền phức."

"Mặc dù trông Alex không ôm chí lớn, nhưng mà có thể tiêu dao nhiều năm như vậy thì tuyệt đối không phải hạng người vô năng như trong mắt của những người ngoài."

"Nếu như giải quyết không tốt, rất dễ dàng làm cho y cảm thấy nghi ngờ. Tên này nhìn thì là một gã phong lưu, nhưng kỳ thực lại là kẻ bạc tình bạc nghĩa."

Một khi phát hiện ra thân phận của ta không thích hợp, y tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình. Cho dù là ta có công dâng lên sinh mệnh chi thủy thì cũng không thể giữ được tính mạng."

Chantelle nhức đầu nói.

Ả ta có thể lấy thân phận thị thiếp để đứng vững gót chân trong phủ hoàng tử đều dựa vào việc có thể kiểm soát nhân tính. Ả cũng biết rõ người bên gối mình là một kẻ như thế nào.

Hôm nay còn nhu tình vô tận, nhưng ngày mai lại có thể lập tức tuyệt tình. Mỗi năm đều có vô số thị thiếp bị chơi chán bị đày vào lãnh cung, hoặc là được tặng ra ngoài như một món quà, hoặc là bị ban thưởng cho thủ hạ. ...

Khi cuộc phong ba trong đế quốc Thú Nhân được truyền vào tỉnh Đông Nam thì đã trở thành một trò cười. Mặc dù Hudson cũng quan tâm đến tình hình chính trị đương thời, nhưng chuyện tộc Behemoth thay đổi hoàng trữ rõ ràng là còn cách hắn rất xa.

Ngoại trừ việc đế quốc Thú Nhân đột nhiên khởi xướng xâm lược phía nam ra thì dù những tin tức khác có hot như thế nào thì cũng không thể ảnh hưởng đến kế hoạch khai hoang trồng trọt của Hudson.

Chỉ là một người thừa kế chết mà thôi, không phải còn có vô số người thừa kế khác sao? Behemoth đại đế là một người rất có phúc, mặc dù con trai qua đời hết đứa này đến đứa khác, nhưng cháu trai của lão ta cũng nhiều nha!

Chỉ riêng hoàng tử Alex đã sáng tạo ra hơn ba trăm người cháu cho lão rồi, cộng thêm những cống hiến của các hoàng tử khác, cho dù là chưa tới bốn trăm thì cũng cách không xa nữa.

Thêm mấy đứa chắt trai, cháu cố... Nhân số có thể lên tới mấy đoàn, nếu như Behemoth đại đế lại sống thêm mấy chục năm nữa, không chừng chỉ với tử tôn đích hệ liền có thể thành lập được một cái quân đoàn rồi, có thể nói lão ta chính là vị quân chủ đầu tiên có được nhiều con cháu như vậy trên lục địa Aslante này.

Chương 199 - Hudson Lão Gia Vô Lương

Thế giới loài người chắc chắn là không có thể nào so sánh được với lão ta, còn những chủng tộc có năng lực sinh con thấp như tộc Tinh Linh, tộc Người Lùn, Cự Nhân tộc, Cuồng Chiến Sĩ vv... Đều không thể nào so được.

Có lẽ chỉ có những chủng tộc mỗi lần sinh một tổ mới có khả năng phân cao thấp với Behemoth đại đế về số lượng con cháu.

May mắn là hơn 90% những chủng tộc này đều có sức chiến đấu không đồng đều, nếu không những chủng tộc khác sẽ không có cách nào lăn lộn trên đại lục này nữa.

Trên thực tế, lúc đầu thì đế quốc Thú Nhân cũng chỉ có mấy chục chủng tộc, sau đó bởi vì đủ loại tạp giao hỗn huyết nên mới lục tục ngo ngoe xuất hiện một đống chủng tộc lộn xộn lung tung.

Ngay cả học giả chuyên nghiên cứu về chủng tộc cũng biết được là trong đế quốc Thú Nhân có tổng cộng bao nhiêu chủng tộc. Mặc dù trong đế quốc Thú Nhân rất hiếm thấy những người nóng lòng sáng tạo ra các chủng tộc kỳ lạ giống như hoàng tử Alex, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện mấy tên như vậy.

Cho dù các học giả có lợi hại như dù thế nào, tốc độ nghiên cứu giống loài mới nhanh đến đâu thì cũng không đuổi kịp tốc độ sáng tạo chủng tộc của bọn chúng.

So ra thì chủng tộc trong thế giới loài người liền ít hơn nhiều. Cho dù là kết hợp với những chủng tộc khác thì cũng chỉ đản sinh ra bán Tinh Linh, bán thú nhân, bán... Xác suất sáng tạo ra chủng tộc mới không cao.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi... Thôi bỏ đi, những chuyện dâm đãng như thế này không phải là thứ mà tiểu quý tộc nên quan tâm.

Nhìn thấy hiệu suất khai hoang yếu kém của đại đội, Hudson liền âm thầm phát sầu. Dựa theo hiệu suất giống như hiện giờ, có lẽ ngay cả Thần Hi chi chủ cũng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể khai phá toàn bộ sơn mạch Salam.

Huống chi ở đầu bên kia của sơn mạch còn có một mảnh đầm lầy cực lớn. Nếu như xâm nhập vào sâu bên trong đầm lầy còn không biết nơi đó là nơi nào, nhưng Hudson nghĩ rằng ở điểm cuối của đầm lầy chính là biển cả.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, tỉnh Đông Nam vốn là một tỉnh nằm ở vùng duyên hải, đường biên giới chia cắt với các nước láng giềng chính là mảnh đầm lầy kia, nó có thể kéo dài đến bờ biển thì hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Một nơi không bị hai nước đặt vào trong bản đồ, ngoại trừ địa hình nơi đó rất đặc thù ra, khả năng cao là bởi vì tất cả mọi người đều bận rộn.

Vương quốc Alpha suốt ngày bị thú nhân uy hiếp, những cuộc xung đột với quy mô nhỏ chỉ là chuyện bình thường, ngắn thì mười mấy hai mươi năm, lâu là bảy, tám mươi năm, đế quốc Thú Nhân chắc chắn sẽ khởi xướng xâm lược phía nam.

Quy mô của cuộc chiến cũng không tuân theo bất kỳ logic gì. Cho dù chỉ là một cuộc xâm lược với quy mô tầm trung thì cũng có thể làm cho vương quốc Alpha bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Nguyên nhân rất lớn mà sơn mạch Salam không bị khai phá chính là vì bị chiến tranh ngăn cản. Bởi vì sau khi mỗi lần nhân khẩu tăng vọt liền sẽ nghênh đón chiến tranh, nhân khẩu căn bản không kịp tràn ra ngoài.

Bao gồm cả vị trí của Hudson ở quận Wright hiện giờ cũng chỉ mới được khai phá cách đây hơn ba trăm năm trước, thời gian khai hoang thật sự cũng chỉ mới hơn một trăm năm. Một vài thôn làng cũng chỉ mới được xây dựng tầm 20-30 năm về trước.

Thực lực của trung tiểu quý tộc có hạn, trong tình huống được lựa chọn, không có người nào nguyện ý vứt bỏ bình nguyên để chạy tới khai hoang khu vực đồi núi.

Ngay cả đồi núi cũng chẳng muốn đụng, càng đừng đề cập đến vùng đầm lầy ở phía sau đồi. Có tiền của để khai hoang vùng đầm lầy này thì chẳng thà đào móc tiềm lực của lãnh địa nhà mình còn hơn.

Dù sao không phải ai cũng giống như Hudson vậy, ngay từ đầu đã xác định cho mình một mục tiêu chiến lược hùng vĩ. Đại đa số trung tiểu quý tộc đều không có kế hoạch phát triển cụ thể, đa số thời điểm đều là học từ những ông bạn hàng xóm bên cạnh.

Một phía khác của đầm lầy được bản đồ đánh dấu là lãnh địa của vương quốc Hắc Thạch, trên đường biên giới còn được ghi thêm bốn chữ lớn —— "Sơn mạch Hắc Sâm".

Tình huống cụ thể như thế nào thì Hudson không biết. Dù gì thì trên bản đồ đại lục cũng đã được đánh dấu rõ ràng, nghe nói còn có Ma thú qua lại, chắc là sẽ không phải là một đống đất nhỏ giống như sơn mạch Salam đâu nhỉ?

Chỉ cần nhìn phạm vi của đầm lầy là biết rằng nó không phải là do nước đọng trên đống đất nhỏ như sơn mạch Salam này tạo thành rồi.

Không thể tiếp tục làm cá ướp muối như vậy nữa, cho dù đối diện không có đối thủ cạnh tranh thì cũng không thể lãng phí thời gian như thế. Nhỡ đâu một ngày nào đó thú nhân thật sự đánh tới thì sẽ không còn thời gian để trồng trọt nữa.

Nhìn xem đám Bảo trưởng bị triệu tập tới đang tốp năm tốp ba tụ tập thảo luận, Hudson tức giận nói:

"Nói chuyện rất vui vẻ nha? Chuyện vui không thể độc hưởng, có phải cũng nên kể ra cho lãnh chúa của các ngươi là ta đây vui vẻ chung được không?"

"Nếu như tiến độ khai hoang của các ngươi cũng có thể có được hiệu suất như vậy thì ta cũng sẽ rất vui vẻ đó!"

Hudson nổi giận trực tiếp dọa cho đám Bảo trưởng hoảng sợ. Mặc dù trên danh nghĩa là một chức quan, nhưng trên thực tế bọn hắn vẫn chỉ là dân chúng thấp cổ bé họng.

Ưu đãi duy nhất chính là khẩu phần lương thực mỗi tháng sẽ được tăng thêm mười pound, bởi vì thiếu thời gian nên tạm thời cũng chẳng có đặc quyền gì khác.

Còn về tác phong của quan lại, cho dù bọn hắn muốn học thì trong lãnh địa cũng không có người nào có khả năng dạy bọn hắn.

"Ta sẽ không nói thêm mấy lời nhảm nhí như vậy nữa. Bắt đầu từ hôm nay, lấy bảo làm đơn vị, mỗi một bảo tự phân cho mình một khu vực rồi đơn độc khai hoang, mỗi tháng sẽ bình xét một lần."

"Năm bảo có biểu hiện tốt nhất, tất cả mọi người trong 5 bảo đó sẽ được tăng thêm 1 pound thịt để ăn mỗi tháng, hoa màu cung ứng cũng được tăng thêm 5 pound. Bảo có biểu hiện tốt nhất sẽ được ban thưởng gấp bội."

Chương 200 - Hudson Lão Gia Vô Lương (2)

"Bảo trưởng của 5 bảo có biểu hiện kém nhất tự mình đi ra cho ta một cái công đạo. Nếu như không có một lời giải thích hợp lý, toàn bộ Bảo trưởng của 5 bảo đó sẽ bị cách chức, khẩu phần lương thực của tất cả thành viên trong bảo sẽ bị cắt giảm 5 pound mỗi tháng."

"Sau này ngay cả gia súc, nông cụ đều sẽ được phân chia cho mỗi bảo. Phân phối cụ thể ra sao là chuyện nội bộ của các ngươi, ta mặc kệ."

"Dù sao ta cũng chỉ cần xem thành quả cuối cùng là được, ai dám gây cản trở cho công cuộc khai hoang này thì ta sẽ đánh gãy chân của kẻ đó trước!" Hudson nghiêm nghị khiển trách.

Hiệu suất của công việc thật sự là quá thấp, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp chỉnh đốn lại đám thuộc hạ này. Nếu không làm sao có thể thực hiện được cuộc sống của một đại quý tộc mà Hudson lão gia tha thiết ước mơ đây?

Theo lý mà nói thì chỉ cần phân chia lượng công việc cho mỗi hộ thì có thể đề cao tích cực trong sản xuất. Đáng tiếc là phương pháp phá cách này sẽ làm hỏng quy tắc trò chơi, mà thường thì người mở ra lịch sử khơi dòng sẽ chẳng có kết cục gì tốt cả.

Là một vị quý tộc chính thống, Hudson không muốn mình trở thành người đặc biệt trong mắt của người khác.

Lỡ như có nhiều người nhìn hắn không thuận mắt, lấy lý do là không thực hiện nghĩa vụ của lãnh chúa để kiện hắn lên vương đô, quốc vương trực tiếp bãi bỏ luôn thân phận quý tộc lãnh chúa thì toang.

Khỏi cần nghi ngờ, bậc tiên liệt này cũng đã từng xuất hiện rồi. Trong quá trình phát triển của lịch sử đã xảy ra vô số chuyện kỳ quái.

Rất nhiều chuyện đều không cần thảo luận nó đúng hay sai, chỉ cần người bên cạnh đều cho rằng ngươi sai, vậy thì ngươi nhất định là sai.

Đừng có mơ mà giảo biện, bởi vì một người là vĩnh viễn không thể thể nào thay đổi nhận thức của một đám người. Có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai thì chuyện này sẽ được định nghĩa khách quan hơn, nhưng ngươi vi phạm quy tắc nhất định sẽ không thấy được ngày đó.

Huống chi trong công cuộc khai hoang hiện giờ thì càng cần sự hợp tác của tập thể. Để cho đám người phía dưới đi làm là được, không cần phải đem bản thân mình cũng bỏ vào trong cuộc phong ba này.

Nếu như thật sự muốn chơi trò gia đình phải gánh chịu trách nhiệm gì đó thì dân trong thuộc địa chính là người có tâm tình mâu thuẫn lớn nhất. Đi theo lãnh chúa lão gia lăn lộn, mặc dù cuộc sống cũng chẳng tốt được đến đâu, nhưng ít nhất là không cần phải phiền não.

Thân thể không thể tự do, nhưng từ khi ra đời cho đến khi tử vong đều không cần bản thân phải lo lắng. Cho dù là gặp phải thiên tai thì cũng đã lãnh chúa lão gia chịu trách nhiệm, dù sao bọn hắn cũng sẽ không chết đói được.

Không giống với vương triều phong kiến ở phương đông, tông tộc dân gian có sức mạnh rất to lớn, có thể lấy tông tộc làm đơn vị để ôm thành một đoàn cùng nhau chống cự nguy hiểm, có căn bản để tiến hành cải cách phong kiến.

Nhưng nông nô thì không có tông tộc, nếu như một mình đi ra ngoài tự làm sẽ không biết cuộc sống sau này ra sao, dù sao thì năng lực chống cự với nguy hiểm cơ hồ là số không. Chỉ cần là một vụ tai nạn liền có thể cướp đi toàn bộ mọi thứ của bọn hắn.

Quyết định của lãnh chúa là không thể thay đổi, đám Bảo trưởng không muốn bị đánh gãy chân lập tức cảm thấy tâm tình không tốt.

Vốn cho rằng làm tới chức Bảo trưởng sẽ nhận được sự tin cậy của lãnh chúa lão gia, từ đây có thể sống một cuộc đời hạnh phúc, từ đây có thể đi lên nhân sinh đỉnh phong.

Sự thật chứng minh, trên thế giới này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí cả.

Chỉ muốn lấy chỗ tốt mà không làm việc thì thật sự là không thể nào.

Không có người nào dám xem nhẹ lời cảnh báo của Hudson. Quý tộc lão gia đã nói là sẽ bị đánh gãy chân thì sẽ thật sự là bị đánh gãy chân, không có người nào cho rằng cái chân của mình có thể quý hơn uy tín của quý tộc lão gia.

Nhìn đám thủ hạ mặt ủ mày chau, Hudson không có tâm tư nghĩ kế dùm bọn hắn.

Càng là những lúc như thế này thì mới càng có thể rèn luyện một người.

Rốt cuộc là nhân tài hay là xuẩn tài, chỉ cần sau lần khai hoang này liền có thể nhìn ra.

Nếu như là phế vật thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị đạp xuống. Trong giai đoạn gầy dựng sự nghiệp, việc bổ nhiệm một tên phế vật vào tầng quản lý sẽ có một sức phá hoại rất lớn.

Dù gì thì bên trong lãnh địa cũng có hơn 2 vạn người, chậm rãi sàng lọc thì sẽ có ngày tìm ra nhân tài có tiềm lực để bồi dưỡng. ...

Phong Diệp lĩnh, nhìn thấy hàng xóm ở bên cạnh đang chơi trò khai hoang đến khí thế ngất trời, Nam tước Kettler hâm mộ đến sắp chảy cả nước miếng.

Rõ ràng là tất cả mọi người đều đồng thời bắt đầu khởi nghiệp, kết quả lãnh địa nhà người ta đã tiến vào con đường cao tốc nhanh chóng phát triển, mà lãnh địa nhà mình thì vẫn còn đang phóng như bay trên con đường hao hụt.

Cái gì mà "phương nam giàu có, khắp nơi đều có hoàng kim, tùy tiện rải một chút hạt giống liền có thu hoạch lớn", bây giờ Nam tước Kettler đã hoàn toàn khịt mũi coi thường những ngôn luận này.

Đúng là tỉnh Đông Nam rất giàu có, lãnh địa nhà mình cũng đúng là rất màu mỡ, nhưng những chuyện này không có nghĩa là y sẽ giàu có.

Muốn phát tài thì chuyện cơ bản nhất chính là phải khai phá lãnh địa trước. Lấy tình trạng khai phá trước mắt của Phong Diệp lĩnh, chỉ riêng việc duy trì thu chi cân bằng còn khó.

"Chú Holman, nô lệ mà gia tộc đưa tới đã đến địa giới nào rồi, còn bao lâu nữa mới có thể đến được đây?" Nam tước Kettler quan tâm hỏi.

Sức lao động không đủ đã trở thành nhân tố quan trọng nhất hạn chế Phong Diệp lĩnh phát triển. Trong bối cảnh không có đủ nông nô và gia súc, Kettler chỉ có thể tìm đến nô lệ thú nhân.

"Tính toán thời gian thì bây giờ cũng đã sắp vào được địa giới tỉnh Đông Nam rồi, nhiều nhất là mười ngày nửa tháng nữa là sẽ đến lãnh địa."

Chương 201 - Học Tập Hudson

"Nhưng mà những nô lệ thú nhân này không có dễ quản lý như vậy. Nếu không dạy dỗ bọn chúng một chầu thì rất khó có thể làm cho bọn chúng ngoan ngoãn nghe lời."

"Hơn nữa số nô lệ lần này mà gia tộc đưa tới có đến mấy chục chủng tộc, chỉ riêng việc nói chuyện câu thông bình thường thôi cũng là một vấn đề không nhỏ rồi."

"Vì để thuận tiện cho việc quản lý, chúng ta nhất định phải mau chóng sàng lọc ra những chủng tộc thích hợp với việc trồng trọt, những người còn lại đều phải nghĩ biện pháp xử lý sạch sẽ!" Kỵ sĩ Holman đằng đằng sát khí nói.

Là một vị Kỵ sĩ từ trên chiến trường lui xuống, ông ta không bao giờ thiếu sát phạt quả quyết. Mâu thuẫn giữa nhân tộc và thú nhân đã tới tình trạng không có cách nào hòa giải.

Trong lãnh địa có một số lượng lớn nô lệ thú nhân đã là một chuyện có mối nguy hiểm cao rồi. Cho dù lãnh chúa lão gia không sợ đám nô lệ này gây loạn thì những nông nô bên dưới cũng không chịu được giày vò.

Vạn nhất phát sinh loạn lạc, Phong Diệp lĩnh vốn đã không ổn sẽ trở nên càng hỏng bét hơn.

"Yên tâm đi, chú Holman. Số nô lệ dư thừa cũng sẽ không bị lãng phí đâu. Chúng ta không dùng được, không có nghĩa là hàng xóm của chúng ta cũng không dùng được."

"Đúng là đại đa số nô lệ thú nhân thật sự là ngu đến đáng sợ, ngay cả chuyện đơn giản nhất cũng có thể bị bọn chúng làm cho rối loạn. Nhưng nếu như làm một chút việc chỉ cần thể lực mà không cần động não thì bọn chúng vẫn có thể đảm nhiệm được."

"Mặc dù làm vậy có chút hiềm nghi tư thông với địch nhân, nhưng nếu chúng ta không làm thì những người khác cũng sẽ làm."

"Phong Diệp lĩnh trường kỳ thiếu hụt, những lãnh địa của các quý tộc khác cũng gần như vậy. Trong hai quận Wright và Ryton này, ngoại trừ Sơn Địa lĩnh tài đại khí thô ra thì tất cả lãnh địa đều giống như vậy."

"Những tên quý tộc bản địa kia thì còn tốt một chút, chung quy là vẫn kịp hoàn thành cày bừa vụ thu, chỉ cần cầm cự được mấy tháng này, sau đó liền có thể duy trì được trạng thái thu chi cân bằng."

"Nếu như bọn họ có thể giảm bớt tiêu xài, từ bỏ những chi phí giao lưu quan hệ không cần thiết, giảm xuống trình độ sinh hoạt thường ngày. Nhiều nhất chỉ cần qua một, hai năm liền có thể dần dần có lãi."

"Nhưng chúng ta thì khác, quân đội chính là căn cơ mà chúng ta có thể đặt chân ở nơi này, đồng thời nó cũng là một ngọn núi lớn đè ở trên đầu chúng ta."

"Không có quân phí mà vương quốc trợ cấp, không có gì để kinh doanh, không có đối tượng để cướp bóc, nếu chỉ dựa vào công nghiệp sản xuất trong lãnh địa để nuôi sống nhiều binh lính như vậy thì thật sự là rất áp lực."

"Nhưng mà trước khi quý tộc bản địa chính thức tiếp nhận chúng ta, không duy trì nhiều quân đội như vậy là không được."

Nếu như không thể mau chóng khai phá lãnh địa, dựa vào tích lũy hiện giờ thì chúng ta sẽ không cầm cự được bao lâu nữa. Dù cháu biết rõ việc bán nô lệ cho Sơn Địa nam tước giống như một ly độc dược bỏ thêm mật ong, nhưng cháu chỉ có thể uống trước đã rồi tính.

"Nếu không trước khi lãnh địa khôi phục được sản xuất mà tài chính bị sụp đổ thì mọi chuyện coi như xong."

Nam tước Kettler không nhịn được cảm thán nói.

Không quản lý việc nhà sẽ không biết sự khó khăn của người làm lãnh chúa. Trước chiến loạn, Phong Diệp lĩnh là một nơi có sản vật phong phú, mập đến chảy mỡ; nhưng sau một cuộc chiến tranh, mọi thứ đều đã bị phá hỏng.

Trên thực tế, đều là nuôi quân, nhưng chi phí cần thiết khi nuôi trong một lãnh địa hoàn hảo và một lãnh địa nửa tàn nửa phế là hoàn toàn không giống nhau.

Một mảnh lãnh địa toàn diện có đủ lương thực, vải vóc, thịt để ăn, dầu... Có thể làm được tự cung tự cấp, ngay cả vũ khí trang bị bị hỏng cũng có thể tự mình sửa chữa.

Chi tiêu chủ yếu của lãnh chúa là dùng để mua muối ăn, thay thế vũ khí trang bị, chiến mã mới.

Nông nô binh không cần phải trả quân lương, cho dù là do quân tinh nhuệ do người tu luyện tạo thành, vào thời bình, lãnh chúa chỉ cần cấp cho một chút phụ cấp là được.

Còn phụ cấp đó là tiền hay là lương thực, vải vóc, sản phẩm từ thịt thì phải xem tâm tình của các lãnh chúa lão gia, các binh sĩ sẽ không bắt bẻ.

Ngày mùa vụ thì phải xuống đất trồng trọt, lúc rảnh rỗi thì tiến hành huấn luyện quân sự. Chỉ cần không sống trong thời chiến thì quân phí đều sẽ được duy trì ở mức tối thiểu.

Các quý tộc phương nam thích bồi dưỡng đội hộ vệ do người tu luyện tạo thành, chủ yếu là hoàn cảnh địa lý quyết định. Trên tổng thể thì thiên hạ thái bình, nhưng cũng có rất nhiều khu vực phát sinh ẩu đả.

Đội hộ vệ do người tu luyện tạo thành rõ ràng là sẽ chiếm ưu thế hơn trong các cuộc ẩu đả thường ngày. Huống chi đám quý tộc phương nam cũng muốn bắt chước quý tộc phương bắc bồi dưỡng quân đội, các tiểu quý tộc thì không có điều kiện như vậy.

Các cuộc ẩu đả ngày thường chỉ có thể bồi dưỡng ra những kẻ tranh dũng đấu ngoan, mà quân sĩ bình thường chưa từng lên chiến trường chém giết là sẽ không thể nào trở thành tinh nhuệ được.

Giống như trong cuộc chiến trấn áp Khô Lâu Hội vậy, đối với tỉnh Đông Nam mà nói thì đó là chuyện mấy chục năm khó gặp một lần, có thể gặp được cũng toàn nhờ may mắn.

Đa số thời điểm có tà giáo làm loạn chỉ cần lãnh chúa lão gia đích thân mang theo đội hộ vệ liền có thể trấn áp, có thể gây ra động tĩnh thì ít lại càng ít.

Mặc dù giữa các quý tộc lãnh chúa thường xuyên ước đấu, nhưng song phương lại không thể hạ tử thủ, trình độ kịch liệt chỉ có thể coi là xung đột vũ trang, còn lâu mới có thể xem như chiến tranh thật sự.

Sau khi đáp ứng đủ các nhu cầu trang bị ngày thường, đại bộ phận quý tộc phía nam đều thích tiêu tiền vào trong cuộc sống hàng ngày, bồi dưỡng con em đời sau và duy trì quan hệ nhân mạch. Nếu như có dư lực thì còn sẽ có một số tiền dự trữ đề phòng những trường hợp khẩn cấp.

Chương 202 - Học Tập Hudson (2)

Bởi vì mức độ tài nguyên tu luyện được đầu nhập khác nhau, cho nên dù là rất ít lên chiến trường, nhưng vũ lực cá nhân của con em quý tộc phương nam đều không hề chênh lệch khi so với con em quý tộc phương bắc. Dù sao cảnh giới cũng có thể bù đắp được năng lực thực chiến mà.

Phong Diệp lĩnh vẫn còn chưa khôi phục lại sản xuất, nhưng hết lần này tới lần khác lại đang ở trong giai đoạn lúng lúng giữa các quý tộc phương bắc và phương nam, cuộc sống của Nam tước Kettler đương nhiên là cũng khổ sở.

Vì bảo vệ tài chính trong lãnh địa không bị phá sản, vì vượt qua khoảng thời gian gian khổ thời kỳ đầu, Kettler chỉ đành tạm thời buông bỏ mối hận thù trong lòng.

"Kettler, cháu có thể nghĩ được như vậy thì không còn gì tốt hơn. Trong thế giới quý tộc không có cừu nhân vĩnh hằng, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng."

"Không biết là cháu có chú ý đến không, quý tộc bản địa ở hai quận Wright và Ryton đều đang không ngừng tăng cường thực lực quân sự, mà lực lượng quân sự của những quý tộc phương bắc như chúng ta lại đang không ngừng bị suy yếu."

"Lấy Phong Diệp lĩnh làm thí dụ, đi theo chúng ta đồng thời xuôi nam là ba trăm tư quân, bởi vì cuộc chiến đấu lần trước và không quen khí hậu đã làm giảm quân số, bây giờ chỉ còn lại 278 người, quân số đã giảm không sai biệt lắm là 1/15."

"Mặc dù ta không có số liệu chi tiết của những lãnh địa khác, nhưng chắc là họ cũng không tốt hơn chúng ta bao nhiêu. Không chừng quân số của một vài tên thích chơi đùa đã giảm xuống hơn 1/10 rồi."

"Chúng ta còn có thể áp chế được đám quý tộc bản địa trong một thời gian ngắn nữa, nhưng mà theo thời gian trôi qua, thực lực của hai bên sẽ dần được rút ngắn."

"Nếu như không thể giải quyết êm xuôi mối quan hệ với những người bạn hàng xóm, cuộc sống trong tương lai của chúng ta sẽ rất gian khổ, thậm chí còn có thể bị gạt ra ngoài."

Nghe xong lời nhắc nhở của Kỵ sĩ Holman, thần sắc của Nam tước Kettler càng thêm ngưng trọng hơn. Mặc dù là y cũng đã phát hiện ra không thích hợp, nhưng không ngờ là vấn đề lại nghiêm trọng đến vậy.

Các cuộc tranh phong giữa quý tộc đều vì tương lai lâu dài, thắng thua nhất thời cũng không đại biểu cho cái gì. Chỉ có người thắng cuối cùng mới thật sự là bên thắng.

Nếu như không thể một gậy đánh chết đối phương, có thể không trở thành tử thù thì tốt nhất đừng nên trở thành tử thù; có thể hóa giải ân oán thì cũng phải tận lực đi hóa giải.

Có đôi khi hóa thù thành bạn cũng là một loại thắng lợi về mặt chiến lược.

Vốn cho rằng bán nô lệ cho ông bạn hàng xóm xấu tính kia chỉ vì có thể lấy được một số tài chính để bù đắp thiếu hụt, bây giờ xem ra không chỉ phải làm mà con phải dùng chuyện này để phá băng quan hệ giữa song phương.

Mặc kệ các lãnh chúa quý tộc phương bắc khác lựa chọn như thế nào, dù sao Phong Diệp lĩnh cũng không được chọn. Hàng xóm mạnh mẽ một cách quá đáng, lao lên thật sự là không có phần thắng nào, tiếp tục đối địch thì người phải chịu thua thiệt chỉ có thể là bản thân mình.

Cho dù là thật sự có thù thì cũng chỉ có thể ghi vào trong lòng trước, chờ sau này có cơ hội rồi mới chậm rãi thanh toán. Không có cơ hội thì cứ tiếp tục giấu ở trong lòng là được, Kettler hắn cũng không phải là người không có tâm cơ lòng dạ.

"Cám ơn lời nhắc nhở của chú, chú Holman, cháu biết tiếp theo mình nên làm như thế nào rồi."

"Hudson có thể vì lợi ích mà có thể bán những sản phẩm bằng sắt cho chúng ta, vậy thì tại sao chúng ta lại không thể vì lợi ích mà bán những nô lệ này cho quý tộc bản địa chứ?"

"Cuộc làm ăn này không chỉ phải làm, mà còn nhất định phải kiếm một món lớn từ trong đó. Phái người hỏi thăm những gia tộc vận chuyển nô lệ kia xem có nhà nào có nhiều hàng dư thừa không rồi nghĩ biện pháp dùng giá thấp mua lại."

"Hudson chính là ví dụ tốt nhất. Muốn kiếm được càng nhiều thì chỉ có làm lũng đoạn."

"Bây giờ đã bắt đầu vào mùa đông, trong ngắn hạn sẽ không có cách vào trong đế quốc Thú Nhân bắt nô lệ được. Cho dù là đầu xuân sẽ khôi phục lại, nhưng muốn mang nô lệ tới đây cũng là chuyện của mùa hè năm sau."

"Nghĩa là trong vòng nửa năm sau này, nhóm nô lệ này chính là nô lệ thú nhân duy nhất."

"Hy vọng lần này số lượng nô lệ mà các nhà vận chuyển tới đây sẽ không quá nhiều, nếu không thì một nhà chúng ta sẽ ăn không vô, cuộc làm ăn này sẽ rất khó thực hiện!"...

Sơn mạch Salam, đứng từ xa nhìn xem đám người đang bận rộn khai hoang, Hudson lão gia hài lòng gật đầu một cái, con gấu con đang ngồi xổm ở trên vai hắn cũng đang tràn đầy phấn khởi học theo.

Tiến độ khai hoang tăng nhiều, kế hoạch khai khẩn ra 2 vạn mẫu đất trước khi tới vụ xuân có khả năng nào là có thể hoàn thành vượt kế hoạch.

Bọn thuộc hạ cố gắng như vậy, Hudson lão gia đương nhiên rất cao hứng. Có điều làm hắn không hiểu là tại sao gấu con lại hưng phấn đến vậy.

Hỏi thì chính là Belersden tiên sinh cao hứng; Tiếp tục truy vấn thì lại nhận được đáp án là Hùng đại gia thích vậy.

Thôi bỏ đi, tâm tư của con gấu con này rất khó đoán. Chỉ cần có một món đồ chơi nhỏ là có thể tự mình vui vẻ mất vài ngày, rõ ràng là không thể phán đoán tâm tình của nó dựa trên tư duy của người bình thường được.

Cực hạn của con người đều là bị ép ra. Kể từ khi Hudson hạ lệnh phân chia khu vực khai hoang ra cho mỗi bảo, tất cả các Bảo trưởng liền lập tức học theo hắn, chia nhiệm vụ ra cho tất cả các giáp.

Cấp trên đè cấp dưới, hình như tất cả mọi người đều vô sự tự thông ở mặt này, nhiệm vụ rất nhanh liền được chia xuống dưới. Càng là chia rõ nhiệm vụ thì càng khó có thể lười biếng.

Một giáp có 10 hộ, những người trong hộ như thế nào thì tất cả mọi người hẳn là đã rõ ràng.

Chuyện này có liên quan đến khẩu phần lương thực, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm lẫn nhau, ai làm việc nhiều, ai làm việc ít, liếc qua là thấy ngay.

Cho dù không thể nhận được phần thưởng của lãnh chúa lão gia thì cũng không thể đứng chót chịu phạt nha!

Chương 203 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ

Những Bảo trưởng ở phía trên đều sợ bị phạt, Giáp trưởng ở giữa cũng sợ, đám nông nô bên dưới thì càng sợ hơn. Chỉ cần trải qua cảm giác bụng đói lâu ngày một lần là sẽ không có người muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Nhìn thì như mỗi tháng chỉ cắt giảm năm pound khẩu phần lương thực, nhưng trạng thái thực tế lại thay đổi từ miễn cưỡng ăn no thành đói bụng. Cho dù là có tăng thêm năm pound thì mọi người cũng có thể ăn đến sạch sành sanh.

Trong một thời đại không đủ chất béo, tất cả mọi người đều có một dạ dày lớn. Mỗi ngày thanh niên trai tráng chỉ được nhận có 1, 5 pound lương thực, nhưng thực ra trong số lương thực này có 2/3 là hoa màu.

Không phải là vì Hudson keo kiệt, mà là trình độ sinh hoạt của nông nô đều là như vậy.

Những lãnh chúa có thể cung cấp vật tư phong phú giống như hắn đã là những lãnh chúa có lương tâm rồi.

Muốn có càng nhiều đồ ăn thì cũng chỉ có thể làm càng nhiều việc hơn. Tỉ như nói: Thợ mỏ, thợ rèn, thường ngày sẽ được cung cấp 1. 8 pound lương thực, những thực phẩm phụ khác cũng cao hơn một chút.

Đầu bếp có kỹ thuật và binh sĩ không chỉ mỗi ngày nhận được 2 pound khẩu phần lương thực, hơn nữa lương thực chính cũng từ 1/3 tăng đến 2/3, thậm chí trong đó còn có một ít lúa mì.

So với tiêu chuẩn cung cấp khẩu phần lúc đầu thì bây giờ đã nâng cao lên rất nhiều. Vào thời điểm lúc ban đầu ít người, lương thực phát ra là thực phẩm chín, nhìn thì có vẻ như số lượng càng nhiều hơn, nhưng trên thực tế, trong quá trình nấu nướng thì đồ ăn sẽ bành trướng lên.

Một pound lúa mì đen cộng thêm một chút rau dại, lá cây liền có thể dễ dàng tạo ra hai pound bánh mì lúa mạch đen. Nếu như bỏ thêm nhiều rau và lá cây thì cũng có thể tạo ra ba pound bánh mì lúa mạch đen.

Những lương thực phụ khác thì kém một chút, bất quá cũng chỉ dùng để nhét đầy bao tử, không có gì tốt để bắt bẻ.

Khó khăn chỉ là tạm thời, tình trạng thức ăn khan hiếm hiện giờ chủ yếu là ngành chăn nuôi và trồng trọt chưa phát triển. Chỉ dựa vào lượng thịt đi săn mang lại, với nhân khẩu năm chữ số thì đương nhiên là hạt cát trong sa mạc.

Tốc độ bành trướng của ngành chăn nuôi có hạn, nhưng ngành trồng trọt thì lại có thể phát triển rất mạnh và vô cùng đơn giản. Số đất đai mới khai hoang được, Hudson chuẩn bị trồng đậu nành, đậu phộng, cây đay...

Đến lúc đó làm thêm cái công nghệ ép dầu, có lẽ bắt đầu từ năm sau thì việc cung cấp dầu sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Bây giờ thì chỉ cần ở bên cạnh nhìn xem là được. Xét về kinh nghiệm khai hoang thì đám nông nô làm lụng vất vả này sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn Hudson lão gia.

Nông cụ, gia súc, đều đã được phân phối, nhiệm vụ của lãnh chúa lão gia đã hoàn thành. Việc còn lại tùy đám nông nô tự do phát huy là được, dù sao Hudson lão gia cũng chỉ quan tâm đến thành quả.

Chuyện này đã chứng minh là cực hạn của con người đều bị ép buộc mà ra. Hudson lão gia vô lương chuẩn bị tiến hành mở rộng chuyện này.

Tỉ như nói: Trồng trọt lương thực cũng có thể tiếp tục để Bảo trưởng phân chia nhiệm vụ, đến lúc thu hoạch so sánh sản lượng là được; trên quặng mỏ cũng có thể bắt đầu phân tổ, sau đó trực tiếp so sánh tổ đứng đầu sản xuất và báo hỏng...

Trong đầu Hudson đang hình thành một bản kế hoạch dẫn đạo đám thuộc hạ, chỉ cần bản kế hoạch này hoàn thiện liền có mở rộng toàn bộ lãnh địa.

"Lão gia, sản lượng đồ sắt tháng này đã ra rồi, tổng cộng sản xuất được 41 bộ bản giáp, 1324 thanh đại đao, 1300 cây chuỳ sắt..."

"Bọn thuộc hạ đã làm theo lời dặn của ngài, thông báo cho các quý tộc lão gia tới nhận hàng, dự tính là trước ngày Thần giáng chúng ta có thể hoàn thành được một nửa đơn đặt hàng, số còn lại có thể xong trước đầu xuân năm sau."

"Nhưng mà mấy đơn hàng mới phát sinh gần đây thì tạm thời không được tính vào trong này. Dựa theo ý chí của ngài, chúng tôi vẫn luôn tuân theo nguyên tắc tới trước tới sau."

"Số lượng của đơn hàng mới không phải là quá nhiều, đại khái khoảng chừng nửa tháng là có thể hoàn thành. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bắt đầu từ mùa năm năm sau, nhiệm vụ của khu vực khai thác mỏ sẽ dần giảm xuống."

Những lời mà lão quản gia nói đã làm cho thần sắc của Hudson trở nên ngưng trọng. Áp lực của nhiệm vụ sản xuất bị giảm xuống cũng không phải là chuyện tốt.

Mặc dù có thể để đám thợ mỏ dư thừa đi khai hoang, sẽ không lãng phí sức lao động, nhưng khai hoang là một khoản đầu tư dài hạn, trong thời gian ngắn sẽ khó có thể lợi nhuận.

Dựa theo cục diện hiện giờ, lợi nhuận sang năm của lãnh địa chắc chắn sẽ giảm xuống rất nhiều. Đối với một kẻ nợ nần chồng chất như Hudson lão gia thì việc lợi nhuận giảm xuống là rất nguy hiểm.

Tuy nói là đám chủ nợ sẽ không tới cửa đòi tiền, nhưng có tiền vay tiền và không có tiền vay nợ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Thế cục trở nên ổn định, sẽ không còn tình trạng thị trường bùng nổ nữa, sau này hắn nhất định phải thay đổi sản phẩm.

Buôn bán súng ống là không thể từ bỏ, nhưng nhất định phải giảm tỷ trọng xuống. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là thực lực của hắn quá yếu, chỉ có thể quay vòng ở thị trường cấp thấp.

Thị trường nông nô bình nhìn như khổng lồ, nhưng trên thực tế chỉ có một số ít quý tộc là nguyện ý bỏ tiền. Đại bộ phận đều là khi bản thân cảm nhận được nguy hiểm thì mới chịu đặt hàng.

Chỉ cần nhìn vị trí hộ khách là biết, các quý tộc không giàu có ở hai quận Wright và Ryton đã cống hiến hết 70% số đơn hàng vũ khí.

Nếu như không nhờ Khô Lâu Hội tung hoành ở quận Arbor một trận, dọa cho đám quý tộc ở đó vội vàng tăng cường lực lượng quân sự thì tỷ lệ này còn có thể cao hơn.

So ra mà nói, lượng tiêu thụ của nông cụ và vật dụng hàng ngày lại càng cân đối hơn. Về mặt tổng thể thì chỉ bán ở hai quận Wright và Ryton, nhưng chủ yếu là vấn đề phát triển thị trường.

Chương 204 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ (2)

Từ khi Khô Lâu Hội bắt đầu khởi xướng phản loạn, khu mỏ Salam liền ngừng bán sắt ra ngoài, bởi vì quan hệ cung cầu, cho nên giá sắt ở tỉnh Đông Nam đã bắt đầu tăng vọt.

Giữa chừng có lúc tăng lên gấp đôi, cho dù là hậu kỳ đã hạ xuống, nhưng giá cả cũng đã tăng lên hơn 30% so với trước đó. Mặc dù là vậy thì trên thị trường vẫn đang thiếu hàng.

Dưới tình huống này, trực tiếp mua sắm sản phẩm sắt thành phẩm cũng dần trở thành lựa chọn mới của các lãnh chúa.

Ở nhà ngồi đợi khách tới cửa mà đã có đơn đặt hàng rồi, nếu như chủ động rải hàng ra ngoài thì chắc là tình hình sẽ tốt hơn.

Muốn bình ổn vượt qua tác động gây ra cho lãnh địa khi đơn đặt hàng bị suy giảm thì lựa chọn tốt nhất chính là xây dựng một mạng lưới tiêu trải rộng khắp toàn tỉnh.

Nhưng muốn xây dựng một mạng lưới như vậy lại không phải chuyện dễ. Trong tỉnh Đông Nam này chỉ có gia tộc Dalton là nắm giữ một mạng lưới tiêu thụ muối hoàn chỉnh.

Hudson không biết là lợi nhuận trong đó phong phú cỡ nào, dù sao chỉ cần là lợi nhuận trong một quận bất kỳ của người ta cũng cao hơn toàn bộ ngành sản xuất trong của Sơn Địa lĩnh.

Nếu không có sản phẩm bằng sắt thì còn có thể thay thế bằng những dụng cụ được làm bằng đồng, đồ gốm, gỗ vv... , nhưng muối ăn thì lại không thể thay thế.

Từ lãnh chúa cho đến đầy tớ đê tiện nhất, người người đều cần muối ăn. Không chỉ riêng con người phải ăn, mà ngay cả gia súc cũng cần phải bổ sung chút ít muối.

Một sản phẩm mà tất cả mọi người và vật đều cần sử dụng cộng thêm việc lũng đoạn làm đã tạo ra một ngành nghề có lợi nhuận kếch xù.

Những sản phẩm sắt mà Hudson bán ra thường thường còn phải giảm giá cho những khách hàng lớn, mà muối ăn của gia tộc Dalton thì chưa bao giờ có chuyện giảm giá.

Không chỉ không giảm giá, mà bọn chúng còn thường xuyên bỏ thêm đồ vào bên trong. Loại muối thô thấp kém mà bình dân đang sử dụng không chỉ có màu vàng, mà còn có thể nhìn thấy những thứ hạt cát, bùn đất, mảnh gỗ vụn bám vào.

Muốn ăn muối có chất lượng tốt, không có vấn đề gì, chỉ cần bỏ thêm tiền là được. Hai ngân tệ một pound muối tinh thì sẽ tốt hơn rất nhiều, không chỉ không có tạp chất, ngay cả màu sắc cũng đổi thành màu trắng.

Nếu như tiếp tục thêm tiền, một kim tệ một pound muối ma pháp, phẩm chất còn có thể tốt hơn nữa. Nghe nói là muối này có bỏ thêm những yếu tố ma pháp vào trong, sau khi ăn có khả năng đề cao được một tí ti lực tương tác của bản thân với nguyên tố ma pháp, đây là loại muối mà các Pháp sư lão gia thích nhất.

Là một gã Ngụy ma pháp sư, Hudson có thể trịnh trọng tuyên bố, nhưng chuyện này hoàn toàn là lời đồn.

Đúng là trên lý luận có thể nâng lực tương tác với nguyên tố ma pháp, nhưng mà đó là trong trường hợp phải ăn với số lượng lớn. Nếu như mỗi ngày có thể ăn mấy pound muối ma pháp thì sẽ có thể nâng cao một hai phần mười lực tương tác, đây đã là giới hạn tác dụng của loại muối này.

Nhưng vấn đề là muối thì làm sao có thể ăn với lượng lớn được? Coi như bỏ qua vấn đề tiền bạc thì cơ thể cũng không chịu nổi!

Chỉ có thể nói là dù ở thế giới nào cũng phải nộp thuế cho sự ngu dốt. Khác nhau nằm ở chỗ là thuế ngu dốt trên lục địa Aslante này chỉ nhằm vào những kẻ có tiền.

Thẳng thắn mà nói, với số lượng thành viên được phân bố đông đảo của gia tộc Koslow thì việc thành lập một mạng lưới thương nghiệp cũng không khó.

Vấn đề là Hudson vẫn luôn luôn khắc ghi một câu chân lý —— Không hùn vốn làm ăn với thân bằng hảo hữu.

Giao dịch một lần hai lần thì không sao, hợp tác thương nghiệp trong thời gian thì chắc chắn sẽ xảy ra xích mích.

Chỉ cần một lần giải quyết không thỏa đáng thì không riêng gì chuyện làm ăn bị tổn hại, mà ngay cả mối quan hệ cũng sẽ không còn.

Bằng hữu thân thích không được, vậy thì những quý tộc khác lại càng không. Dù sao đây là chuyện kiếm tiền, nếu như cho người ngoài làm mà không cho người mình làm, vậy thì đám bằng hữu thân thích sẽ nghĩ như thế nào?

Trên thực tế, cho dù Hudson có chịu từ bỏ ranh giới cuối cùng, tìm người trong nhà để hợp tác thì cũng sẽ vô cùng phiền phức. Ai bảo thân thích bằng hữu của hắn nhiều như vậy?

Những chuyện làm ăn kiếm được tiền thì tất cả mọi người đều rất sẵn lòng thò tay vào. Cho ai làm, không cho ai làm, mặc kệ hắn có lựa chọn như thế nào thì cuối cùng đều sẽ khó tránh khỏi việc phải đắc tội với người.

Biện pháp tốt nhất là mình trực tiếp tổ chức nhân thủ đi làm.

Trong thời đại phong kiến mà chơi bán hàng trực tiếp thì sẽ rất khó.

Sự an toàn chỉ là thứ yếu, mấu chốt nằm ở chỗ nhân tài. Nhiều nhân viên tiêu thụ như vậy, không phải a miêu a cẩu gì cũng có thể giao tiếp với các quý tộc lão gia.

"Ta biết rồi, tiếp tục sản xuất theo kế hoạch đã đề ra đi. Những chuyện khác, ta sẽ xử lý." Hudson mặt không đổi sắc trả lời.

Chuyện đại sự này không cần phải làm phiền quản gia được mượn tới này. Thân phận quyết định lập trường, nhỡ đâu ông ta mang một chút tin tức về nhà thì cũng không phải là chuyện tốt. ...

Mặc dù Hudson vẫn đang đắm chìm trong sự phiền não về việc xây dựng mạng lưới thương nghiệp, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ xem nhẹ những biến cố lớn xảy ra bên ngoài.

Đầu tiên là chuyện vương quốc Alpha và Giáo Đình đã đạt thành hòa giải dưới sự hỗ trợ của các quốc gia khác. Dựa vào tin tức thu thập được, Hudson tổng kết lại thành một câu:

"Chuyện đã qua rồi, mọi người cũng đừng truy cứu nữa; Sau này nước giếng không phạm nước sông, không được can thiệp vào chuyện của đối phương."

Tin tức trong tay Hudson có hạn, tạm thời hắn không thể nào phán đoán ra được vương quốc Alpha đang chịu thiệt hay chiếm tiện nghi trong phần hiệp định này.

Chuyện duy nhất mà hắn có thể xác định chính là trong khoảng thời gian gần đây thì hai thế lực lớn sẽ không phát sinh xung đột, ngày tháng yên bình của vương quốc Alpha có thể tiếp tục kéo dài, Sơn Địa Lĩnh vẫn còn thời gian để làm ruộng.

Chương 205 - Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ (3)

Một chuyện đại sự khác vẫn còn cách cuộc sống của Hudson rất xa, nhưng mà ảnh hưởng của nó lại là thực tế nhất.

Hoàng tử Alex, trong tình huống chúng vọng sở quy, đã leo lên ngôi vị hoàng trữ Behemoth.

Thật sự là chúng vọng sở quy, ngoại trừ nội bộ của Behemoth phản đối tương đối kịch liệt ra, từ nội bộ của đế quốc Thú Nhân cho đến toàn bộ vương quốc Alpha, tất cả mọi người đều ca tụng quyết định anh minh thần võ này.

Còn chưa thượng vị mà lực hiệu triệu của hoàng trữ Alex đã mạnh như vậy rồi, cũng có thể được xem là khơi dòng lịch sử.

Chuyện hoàng đình Behemoth nghênh đón một vị hoàng trữ là hoa hoa công tử cũng là một chuyện tốt đối với các phương, bao gồm cả Sơn Địa Lĩnh cũng là như vậy.

Ít nhất có thể chắc chắn rằng sau khi vị này trở thành hoàng trữ Behemoth thì sức mạnh của phái chủ chiến và phái chủ hòa trong nội bộ đế quốc Thú Nhân phát sinh nghịch chuyển.

"Hoàng trữ " không chỉ mang ý nghĩa là người thừa kế, mà còn nắm giữ quyền lực và sức ảnh hưởng nhất định ở trong hoàng đình, nếu như hoàng trữ là một thanh niên trẻ trung khỏe mạnh theo phái chủ chiến thì không chừng hoàng đình Behemoth cũng từ phái phản chiến biến thành phái chủ chiến.

Không thể nghi ngờ, cục diện như hiện giờ đã là tốt nhất, Behemoth đại đế cao tuổi nên cũng bất lực mang quân xuất chinh, hoàng trữ Alex cơ thể không tốt nên cũng không phải là người có thể mang minh.

Hai vị đại lão hoàng đình đều không thích hợp mang quân xuất chinh, những người khác thì lại không đủ thân phận địa vị, không thể tranh đoạt quyền lãnh đạo với tứ đại hoàng đình.

Không phát động chiến tranh đồng nghĩa với việc đế quốc Thú Nhân đang chắp tay nhường lại quyền chủ đạo, dưới sự điều khiển của lợi ích, hoàng đình Behemoth muốn không phản chiến cũng khó.

Đối với Hudson mà nói, mặc kệ hai người này có thể kiên trì được mấy năm thì khoảng thời gian đó cũng là khoảng thời gian hiếm có để khai hoang trồng trọt.

Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là để cho hai người này trường mệnh trăm…

Vãi, hai lão già này một lão đã qua ba trăm tuổi, một lão khác cũng sắp sửa hai trăm tuổi, với tuổi tác của hai lão này mà chúc trường thọ trăm năm thì có vẻ như không phù hợp chút nào.

Tóm lại, bây giờ Hudson lão gia cần hai lão già này sống sót để duy trì cách cục hiện hữu của đế quốc Thú Nhân. Tốt nhất là có thể sống lâu một chút, chừng mười mấy hai mươi năm, để Hudson lão gia có thể khai phá toàn bộ Sơn Địa lĩnh.

Trước mặt hai chuyện đại sự này, việc một đám nô lệ thú nhân xuôi nam liền trở thành chuyện nhỏ chẳng thấm vào đâu.

Mặc dù Hudson chưa từng gặp qua thú nhân, cũng muốn đi ngó một chút, nhưng lý trí của hắn nói là phải nhịn.

Quan hệ của Hudson với đám quý tộc phương bắc vốn rất bình thường, người ta cũng không có mời hắn đi, chủ động tới cửa xem náo nhiệt thì sẽ rất thất lễ.

"Lão gia, Nam tước Sith phái người đưa thiếp mời tới, mời ngài tham gia hội chợ thương mại hàng hóa ở thành Dadir vào tháng sau."

Nhìn tấm thiệp mời mà người hầu đưa tới, Hudson cạn lời. Đây là đang ngủ gật có người đưa gối đầu hay là chồn chúc tết gà vậy?

Mặc dù không có xung đột trực tiếp về lợi ích, nhưng Hudson và Nam tước Sith lại thuộc về thế lực đối địch. Cuộc tranh chấp lần trước phát sinh ở thành Dadir đều đã dồn hai người đến chân tường.

Có lẽ lúc đó Nam tước Sith chỉ là đầu óc nóng lên, nhưng trong thế giới của quý tộc không có thuốc hối hận. Một khi đã lựa chọn thì nhất định phải tiếp nhận kết quả.

Thành Dadir có vị trí địa lý ưu việt, giao thông thuận tiện, chính là một thành phố thương nghiệp ở khu vực phía nam của tỉnh Đông Nam.

Bất kỳ một lãnh chúa nào cắm rễ ở đó mà muốn nhanh chóng phát tài thì nhất định phải coi trọng phát triển thương nghiệp. Có thể nhịn đến bây giờ mới hành động, Nam tước Sith cũng xem như là duy trì được sự bình thản .

Chỉ là Hudson vẫn còn đang do dự xem có nên đến đó hay không. Mặc dù hiện giờ hắn đang cảm thấy rất hứng thú với nô lệ thú nhân, nhưng hắn và Nam tước Sith chung quy vẫn thuộc về hai thế lực đối địch.

Là nhân vật đại biểu cho quý tộc bản địa, sức ảnh hưởng của Hudson trong hàng ngũ quý tộc ở hai quận Wright và Ryton cũng không nhỏ. Một khi quyết định, hắn không chỉ đại biểu cho bản thân, mà còn có thể ảnh hưởng đến sự lựa chọn của một số quý tộc khác.

Ngay vào lúc này mà chạy tới cổ động cho Nam tước Sith thì không thể nghi ngờ là đang tư thông ngoại địch. Dù rằng ở trong hội chợ thương mại có thể cầm tới đơn đặt hàng mới, nhưng đối phương mới là người được lợi lớn nhất.

Nhưng mà nếu như mình không đi tham gia liền có thể quấy rối được hội chợ thương mại này sao?

Hudson cảm thấy rất nghi ngờ.

Cuối cùng, hai quận Wright và Ryton đang khôi phục nguyên khí nên cần một hội chợ để đám quý tộc trong hai quận giao dịch hàng hóa.

Nếu như có thể nói, Hudson cũng muốn đặt cái hội chợ thương mại này ở trên địa bàn của mình.

Tiếc là Sơn Địa lĩnh thật sự quá vắng vẻ, cho dù đây là nơi có sản lượng sắt lớn nhất ở tỉnh Đông Nam, nhưng lại không có khả năng trở thành một trung tâm thương nghiệp được.

Dù rằng quan hệ nhân mạch có mạnh hơn thì cũng không được, muốn khách hàng phải chạy thêm một trăm dặm đường để mua sắm hàng hoá thì thật sự là nói không thông nha!

Trong nội tâm của Hudson đang thầm mắng đám quý tộc đồng liêu thật là phế vật. Đúng là thành Dadir có vị trí địa lý rất ưu việt, nhưng những lãnh địa khác cũng đâu phải là nơi vắng vẻ.

Ngày trước, thành Dadir có thể trở thành trung tâm thương nghiệp của khu vực miền nam thì nguyên nhân lớn nhất là vì lãnh chúa tiền nhiệm chính là quý tộc cường thế nhất ở khu vực phía nam này.

Trong hai quận này cũng có không ít khu vực có cơ hội cạnh tranh trung tâm thương nghiệp với thành Dadir. Mặc dù danh tiếng không vang dội bằng thành Dadir, nhưng đúng là có điều kiện.

Chương 206 - Thân Bất Do Kỷ

Dù sao bây giờ tất cả mọi người đều đang tiến hành xây dựng lại, ai cũng không mạnh hơn người khác bao nhiêu, chỉ cần dụng tâm mưu đồ, chịu bỏ tiền vốn là hoàn toàn có thể nhảy ra giành giật một hồi.

Thành công hay không không quan trọng, chỉ cần có người có thể nhảy ra kiếm chuyện, gây phiền phức cho vị Nam tước Sith kia là đủ rồi.

Nếu như không đủ vũ lực, Hudson lão gia đồng ý đứng sau trợ giúp. Trong tình huống không ảnh hưởng gì đến lợi ích của Hudson lão gia, ngài tình nguyện cung cấp tất cả trợ giúp bằng - mồm.

Một núi không thể chứa hai hổ, trong cái quận Wright nho nhỏ này nhất định không chứa được hai con cường long. Bất luận là nhà nào quật khởi mạnh mẽ thì cũng nhất định sẽ nắm giữ tài nguyên chính trị của một nhà khác.

Vô cùng bất hạnh là quan hệ giữa Hudson và Nam tước Sith đang ở vào thế cạnh tranh. Nhất là trong cuộc xung đột lần trước, mọi người đều đã thể hiện mâu thuẫn ra bên ngoài, cho nên sẽ càng không có cơ hội để nói chuyện.

Về phần những quý tộc khác trong quận, mặc dù người nào người nấy đều có dã tâm không nhỏ, nhưng lại bị giới hạn bởi thực lực bản thân, trong ngắn hạn cũng bất lực tham dự vào cuộc tranh đấu.

Hudson nhìn địa đồ rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Những quý tộc có dã tâm có mặt ở khắp mọi nơi, nhưng lại không có thực lực.

Những khu vực có vị trí tốt nhất trong hai quận đều đã bị quý tộc phương bắc chiếm đoạt hết rồi. Mặc dù phủ tổng đốc đã ra tay quấy rối về việc phân chia thuộc địa, nhưng vẫn không thể nào thay đổi được sự thật này.

Trong số các quý tộc bản địa, những nơi có vị trí địa lý hơi tốt đều là của mấy nhà tiểu quý tộc kế thừa tổ nghiệp. Có thể giữ được gia tộc cơ nghiệp hay không còn là một ẩn số.

Đừng nói là Hudson đứng sau ủng hộ bọn hắn, cho dò là các quý tộc bản địa của hai quận đồng thời ủng hộ bọn hắn thì cũng không có năng lực để tranh phong với Nam tước Sith.

Dù sao quý tộc cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình, sự ủng hộ của người ngoài thì cũng chỉ là ủng hộ, nó không thể thay đổi bản chất thực lực chênh lệch của hai bên.

Đặc biệt là sau lưng Nam tước Sith còn có một người cha là Đại công tước, mặc dù không biết mức độ ủng hộ của ông ta dành cho gã lớn bao nhiêu, thế nhưng chỉ cần tám trăm lính tinh nhuệ xuôi nam theo gã cũng đủ để làm cho rất nhiều người phải từ bỏ tâm tư.

Cho dù là Hudson, trước khi chân chính trở mặt với Nam tước Sith, cũng không vội vã hành động, chỉ vì lo lắng lão Đại công tước ở xa ngàn dặm kia sẽ nhúng tay vào.

Không có cách nào, thân phận, địa vị, thực lực của song phương cách biệt thật sự rất xa, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Âm thầm trợ giúp thì không nói, nếu như trực tiếp phát sinh xung đột chính diện, lỡ mà lão gia kia không thèm quan tâm quy củ, trực tiếp phái người tới cạo chết hắn thì làm sao bây giờ?

Trông cậy vào gia tộc Dalton ra mặt?

Nếu như trước đó hắn chấp nhận lời mời chào của Bá tước

Pierce thì có lẽ vẫn còn có một chút hy vọng mong manh. Bây giờ sao, Tổng đốc các hạ không trả đũa hắn thì đã là rất rộng lượng rồi.

Nhớ lại trước đây phát triển thuận buồm xuôi gió, Hudson dần dần ý thức được không thích hợp. Áp chế trung tiểu quý tộc trong phạm vi thế lực của nhà mình quật khởi chính là bản năng của đại quý tộc.

Sơn Địa Lĩnh phát triển nhanh như vậy, là người đều có thể nhìn ra nó đang quật khởi rất nhanh, vậy mà gia tộc Dalton lại không hề có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng là không phù hợp lẽ thường.

Liên tưởng đến Nam tước Sith đang dần trở nên nổi bật, Hudson lập tức hiểu rõ. Hóa ra trước đó mình có thể phát triển thuận lợi như vậy đều là nhờ hồng phúc của vị đại gia này.

Mặc dù Phủ tổng đốc đã thi triển không ít thủ đoạn nhỏ, nhưng muốn gạt được con em quý tộc phương bắc ra khỏi hai quận này thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Nếu như gia tộc Dalton có thể ra tay với bọn họ thì trước đó Bá tước Pierce sẽ không nhúng tay vào cuộc phân tranh của hai quận nhanh như vậy. Chỉ cần ngồi đợi cục diện xung đột thăng cấp, đợi đến khi có 8 tên 10 tên quý tộc chết đi rồi mới lộ mặt thu thập tàn cuộc.

Nếu như thật sự phát sinh loạn lạc, lấy lực lượng của gia tộc Dalton, trước khi cuộc đại loạn bùng nổ là có thể thanh trừ hết những nhân tố không ổn định rồi.

Sở dĩ Bá tước Pierce không thừa cơ đánh chết tươi đám con em quý tộc phương bắc có lẽ là vì gia tộc ở sau lưng của đám quý tộc này đã đứng ra gây áp lực, hoặc là đã đạt thành giao dịch gì đó với gia tộc Dalton.

Bá tước Pierce không tiện đích thân ra mặt, nhưng lại không muốn để cho đám con em quý tộc phương bắc cắm rễ ở hậu hoa viên của nhà mình, cho nên ông ta cần những quân cờ.

Không hề nghi ngờ, đám con em quý tộc bản địa ở hai quận này đều là quân cờ của gia tộc Dalton, Hudson đương nhiên là cũng không phải ngoại lệ.

Lần trước ở thành Dadir, Bá tước Pierce đã không hề khách khí mà châm ngòi quan hệ giữa Hudson và Nam tước Sith.

Nghĩ tới chỗ này, Hudson liền âm thầm kêu khổ. Quả nhiên là biết càng nhiều thì sẽ cảm thấy càng phiền não.

Nếu như hắn chẳng biết gì cả thì hắn hoàn toàn có thể đối đầu với Nam tước Sith, phát động tất cả quan hệ nhân mạch chậm rãi chơi chết gã ta.

Tám trăm tinh nhuệ rất đáng gờm sao?

Chỉ cần khơi dậy vài cuộc xung đột thì chẳng mấy chốc sẽ biến thành bảy trăm, sáu trăm, năm trăm… Không ngừng đánh thắng trận, nhưng lực lượng trong tay cũng không ngừng bị suy yếu, thẳng đến có ngày ưu thế của gã ta bị tiêu hao hầu như không còn.

Trừ phi vị phụ thân Đại công tước của Sith đồng ý liên tục đầu nhập, nếu không Hudson có biện pháp từ từ cạo chết Nam tước Sith.

Nhưng bây giờ sau biết được ý định của Bá tước Pierce thì Hudson lại không thể chơi như vậy. Phải vừa đấu với Nam tước Sith, vừa cần vị này làm ra một chút động tĩnh để hấp dẫn ánh mắt của gia tộc Dalton, tranh thủ thời gian cho mình phát triển.

Chương 207 - Thân Bất Do Kỷ (2)

Tốt nhất là làm cho gia tộc Dalton nghĩ rằng lực lượng của song phương là tương đương nhau, trong lúc nhất thời khó mà phân ra thắng bại, hoặc là mình hơi rơi vào thế hạ phong cũng được.

Chỉ cần vẫn luôn giằng co không bại, gia tộc Dalton mới nghĩ rằng đang nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay, sẽ không vội vàng áp chế Sơn Địa Lĩnh phát triển.

"Nói cho người đưa tin, ta sẽ mang người tới tham dự đúng giờ."

Hudson lạnh lùng nói.

Hội chợ đương nhiên là phải tham gia, bất quá không phải đi cổ động, mà là tới gây chuyện.

Có lẽ làm vậy có hơi không phóng khoáng, thủ đoạn không đủ cao minh, nhưng với một tiểu quý tộc đang cần thời gian để cẩu thì cũng không cần thủ đoạn gì quá cao minh.

Có đôi khi thủ đoạn cao minh quá cũng là một loại tội lỗi.

Trong thế giới quý tộc, gia tộc có thực lực yếu mà năng lực cá nhân lại quá mạnh thì thường thường phải bị thua thiệt. ...

Phong Diệp lĩnh, kèm theo một số lớn nô lệ thú nhân xuôi nam, Nam tước Kettler đúng là đã nhặt được không ít hàng tiện nghi rẻ tiền.

Những mục tiêu hùng vĩ như "lũng đoạn nô lệ thú nhân mậu dịch" hay trở thành "thương nhân buôn bán nô lệ thú nhân lớn nhất tỉnh Đông Nam"vv... Nam tước Kettler đều đã đạt thành.

Sau đó chuyện này liền trở nên lúng túng. Kêu y mang binh đánh giặc thì vẫn được, nhưng kêu y đi làm ăn thì thật là làm khó người. Thủ hạ toàn là một đám vũ phu, rõ ràng không phải là nhân tài kinh doanh.

Mặc dù khi còn ở phương bắc thì Kettler cũng từng tham dự chuyện buôn lậu, nhưng mà những chuyện làm ăn này đều do gia tộc chủ đạo, y chỉ là một trong những người chấp hành mà thôi.

Những món hàng tới tới lui lui giữa vương quốc Alpha và đế quốc Thú Nhân đều là những hàng bán chạy, đã được người khác đặt mua từ trước, căn bản không cần tìm nguồn tiêu thụ.

Ketter còn tưởng rằng chỉ cần mình lũng đoạn cung ứng nô lệ thú nhân thì khách hàng sẽ tự tìm tới cửa. Sự thật chứng minh là y đã suy nghĩ nhiều rồi.

Quý tộc phương bắc và quý tộc phương năm là hai vòng tròn khác nhau, tin tức trong tay Nam tước Kettler cầm rất nhiều nô lệ thú nhân chỉ được truyền qua truyền lại ở trong vòng tròn của đám quý tộc phương bắc, người ngoài căn bản không biết y đã trở thành thương nhân buôn nô lệ lớn nhất tỉnh Đông Nam.

Nếu như chỉ vì tin tức truyền bá chậm chạp thì cũng không phải là không thể tiếp nhận, chỉ cần qua vài ngày nữa là những quý tộc khác cũng sẽ nhận được tin tức.

Mấu chốt của vấn đề nằm chỗ Kettler đã phái người đi thông báo cho đám quý tộc ở lân cận một tiếng, cho người ta biết là trong tay y đang nắm giữ rất nhiều nô lệ thú nhân, kết quả người ta chỉ trả lời có hai chữ —— "biết rồi"!

"Đám quý tộc phương nam khốn kiếp này, chỉ vì chút mặt mũi đáng thương mà ngay cả lợi ích cũng không thèm để ý đến!

Biết rõ lãnh địa của mình không đủ sức lao động cũng không thèm mua một chút nô lệ để bổ sung. Chờ xem đi, sẽ có ngày bọn chúng sẽ cảm thấy hối hận..."

Sau khi lặng lẽ thăm hỏi dòng họ của toàn bộ quý tộc bản địa, Nam tước Kettler bất đắc dĩ phát hiện mình vẫn chưa giải quyết được vấn đề.

Nô lệ không giống như những món hàng khác, những tên nô lệ này cần cơm ăn. Hơn hàng vạn cái miệng, ăn uống mỗi ngày cũng đã là một khoản tiền không nhỏ.

Huống chi vì lũng đoạn nô lệ mậu dịch, Nam tước Kettler đã đặt cược toàn bộ tài sản của mình vào đó, còn dựa sự đảm bảo của gia tộc để thiếu một món nợ lớn bên ngoài.

Số tiền còn lại hiện giờ cũng chỉ có thể dùng để duy trì lãnh địa vận chuyển, nếu như không thể tiêu thụ được những nô lệ này, sợ là tháng sau lãnh địa có thể tuyên bố phá sản được rồi.

"Thế nào rồi, chú Holman? Có người nào đồng ý ra giá không?" Nam tước Kettler mong đợi hỏi.

Vì tìm một người dẫn đầu mua sắm đám nô lệ này, y không thể không phái người đáng tin cậy nhất bên cạnh mình - Kỵ sĩ Holman ra trận. Dù gì thì ngưỡng cửa của các quý tộc lão gia đều rất cao, không phải quý tộc mà chạy tới bái phỏng thì chắc là sẽ không gặp được.

"Kettler, chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất đi! Vốn là sau khi nghe được tin tức có nô lệ giá rẻ được bán ra thì mọi người vẫn tràn đầy phấn khởi, nhưng khi biết được người muốn bán nô lệ thú nhân là chúng ta thì bọn hắn lập tức thay đổi sắc mặt."

"Ngay cả mấy tên nô lệ mà ta mang đi tặng cũng bị bọn hắn trả về. Lý do là sợ dọa đến cư dân trong lãnh địa, bọn hắn cần phải có trách nhiệm với tất cả cả người dân trong thuộc địa."

"Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có người hỏi thăm. Có một vài nhà quý tộc cảm thấy hứng thú với hồ nữ, miêu nữ, thỏ nữ, báo nữ... Nếu như giá cả rẻ thì bọn hắn có thể tiếp nhận."

"Còn có một vị quý tộc biểu thị nhà mình có quan hệ với đấu thú trường, nếu như chúng ta có thú nhân trong ngũ đại hoàng tộc thì vị này có thể liên lạc giúp chúng ta."

Nghe xong những lời Kỵ sĩ Holman nói, Nam tước Kettler suýt chút nữa là tức đến hộc máu. Ngay cả nô lệ tặng cho cũng không có người muốn, tên thú nhân thật sự là làm cho người ta cảm thấy chán ghét như vậy sao.

Đối với hồ nữ, miêu nữ, thỏ nữ, Báo Nữ... Chẳng lẽ Ketter hắn là loại quý tộc xa hoa dâm đãng không có lương tri kia sao?

Mặc dù đúng là trong số nô lệ mà y thu mua được cũng có một vài mỹ nữ dị tộc, nhưng những nô lệ đó đều mang đi tặng để mở rộng nhân mạch, không phải hàng để bán.

Nếu là như chỉ bán riêng mỹ nữ dị tộc thì giá cao lắm cũng chỉ tầm 80-100 kim tệ.

Trừ phi mà mỹ nữ dị tộc trong hàng ngũ quý tộc của thú nhân, hoặc là thành viên của ngũ đại hoàng tộc thì mới có thể bán được với giá cao hơn.

Nhưng vấn đề là quý tộc thú nhân nào có dễ bắt như vậy? Ngay cả đội bắt nô lệ bị lợi ích che mờ lý trí cũng phải chắc chắn là có mạng trở về mới dám động thủ.

Liên hệ với đấu thú trường thì càng vớ vẩn, bắt ngũ đại hoàng tộc thú nhân làm nô lệ, thật sự cho rằng đám quan lại trong đế quốc Thú Nhân đều là người chết hết sao!

Chương 208 - Thân Bất Do Kỷ (3)

Vào thời bình, đám người đi buôn lậu hay chạy đi bắt một vài tên nô lệ thì không có gây ra động tĩnh gì quá lớn, đó là bởi vì trước đó đã nộp phí bảo hộ rồi.

Chỉ cần con mắt sáng một chút, không đi trêu chọc mấy đại nhân vật trong đế quốc Thú Nhân, không trùng hợp gặp được quân đội thú nhân thì có tỷ lệ toàn thân trở ra là 70-80%.

Nếu là trong đội bắt nô có người tùy ý làm bậy, trêu phải người không nên dây vào, hoặc là làm những chuyện không nên làm, khiến cho thú nhân nổi giận, tất cả đội bắt nô lệ đồng thời xâm nhập vào đế quốc Thú Nhân cùng lúc đó đều sẽ bị tổn thất nặng nề.

Chuyện này còn chưa phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng hơn còn có khả năng khơi dậy một cuộc xung đột quân sự ở vùng biên giới.

"Vị Nam tước Hudson kia thì sao, cũng không có hứng thú sao? Quặng mỏ của hắn đang cần rất nhiều sức lao động mà, những nô lệ thú nhân ngu xuẩn này chính vật dụng tốt nhất."

Nam tước Kettler giãy giụa hỏi.

Phương án bết bát nhất chính là lựa chọn ra những mỹ nữ xinh đẹp từ trong đám nô lệ rồi bán cho quý tộc, lại chọn ra những chủng tộc có lực lượng khá mạnh để bán cho đấu thú trường.

Sau đó lại chọn những nô lệ dễ quản lý và am hiểu làm nông để lại cho lãnh địa của mình sử dụng.

Còn đám nô lệ rác rưởi dư lại chỉ có thể đi cầu xin người khác, mời các quý tộc giao hảo nể tình giao tình ngày trước mà hỗ trợ tiêu hoá một chút.

Thật sự không xong thì chỉ có thể giảm giá lớn để thanh lý cho một vị ông chủ khu mỏ vô lương nào đó, lấy lại được chút nào hay chút nấy.

Nam tước Kettler thu mua nô lệ với giá rất thấp. Theo lý thì chỉ cần xử lý tốt thì còn có khả năng cao là có thể hồi vốn.

Thành công thì kiếm đầy bồn đầy bát, thất bại thì không lời không lỗ. Cho dù là có bị thiệt hại thì cũng sẽ không quá nghiêm trọng, một cuộc mua bán như vậy đương nhiên là đáng giá y đánh cược tất cả.

Kế hoạch thì rất tốt, nhưng cuộc sống mà, đâu ai biết trước được chữ ngờ. Kinh doanh lũng đoạn muốn kiếm tiền thì nhất định phải có một tiền đề —— Nhu cầu.

Rõ ràng là nô lệ thú nhân không nằm trong nhóm sản phẩm có nhu cầu cao. Cho dù là có quý tộc cảm thấy hứng thú với mỹ nữ dị tộc thì cũng chỉ là hứng thú, mọi người không có khả năng bỏ ra một số tiền lớn để ôm hết.

Còn về đấu thú trường, trong toàn bộ tỉnh Đông Nam cũng chỉ có ba, năm nhà. Cho dù bọn họ nguyện ý thu mua số lượng lớn thì nhiều lắm cũng chỉ chừng mấy trăm người.

Đấy là còn phải có quan hệ mới bán được. Dù sao người ta cũng đã có đồng bọn hợp tác cố định rồi, sẽ không tùy tiện thay đổi.

Những nô lệ có giá trị nhất mà còn không bán được với giá cao thì muốn thông qua lũng đoạn để kiếm một món lớn là chuyện không thể nào. Ngay cả độ khó có thể hồi vốn cũng đã tăng lên gấp mấy lần. Và xác suất lỗ vốn cũng đang nhanh chóng leo lên.

"Ta không gặp được Nam tước Hudson. Bất quá nghe quản gia của hắn nói là số lượng đơn đặt hàng gần đây của bọn hắn giảm mạnh, đợi đến đầu xuân năm sau sẽ chậm rãi giảm sản lượng."

"Tin tức chắc là có thể tin được. Nam này Sơn Địa Lĩnh đã nhận được rất nhiều đơn hàng lớn, chỉ tiếng riêng tổng kim ngạch tiêu thụ trong thời gian nửa năm cũng đã vượt quá 5 vạn kim tệ."

"Thế cục hiện giờ đang dần dần ổn định, cái đống vũ khí rách nát mà bọn hắn sản xuất ngoài việc giá rẻ ra cũng chẳng còn ưu điểm gì, tương lai chắc chắn sẽ bán không được."

"Mà nếu chỉ là bán nông cụ và vật dụng hàng ngày thì đơn đặt hàng sang năm chắc chắn sẽ không thể nào so được với năm nay. Nếu như vị Nam tước Hudson kia tiếp tục kiên trì không bán quặng sắt thì sản lượng khu mỏ giảm sút là chuyện tất nhiên." Kỵ sĩ Holman bất đắc dĩ hồi đáp.

Không phải là vì nhân viên chào hàng như ông ta không cố gắng, mà là bởi vì quá cố gắng nên ngay cả tình hình sản xuất của Sơn Địa Lĩnh cũng có thể nghe được.

Biết người biết ta là không sai. Đáng tiếc rằng nhân vật mà ông ta tiếp xúc chỉ một vị quản gia được mượn từ bên ngoài, không phải là tầng lớp quyết sách của Sơn Địa Lĩnh, cho nên tin tức mà ông ta nghe được cũng chỉ là mặt nổi.

Tin tức sai lầm trực tiếp khiến cho Kỵ sĩ Holman đưa ra ngộ phán, cho rằng quặng mỏ giảm sản lượng thì nhu cầu về sức lao động của Hudson lão gia cũng sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Mặc dù Hudson đang không ngừng khai hoang Sơn Địa Lĩnh, nhưng người ngoài vốn không cho rằng loại tình huống này có thể tiếp tục kéo dài.

Đa số đều cho rằng Hudson dốc hết vốn liếng khai hoang chỉ vì làm cho lãnh địa có thể tự cung tự cấp, để giảm bớt chi tiêu tài chính trong lãnh địa.

Lấy nhân khẩu hiện giờ của Sơn Địa lĩnh để tính toán thì công cuộc khai hoang này chỉ còn có thể kiên trì được một, hai năm nữa là sẽ kết thúc. Cho dù Hudson có nguyện ý đầu tư thì túi tiền của hắn cũng sẽ không chịu.

Trình độ chi tiêu của nông nô có việc làm và nông nô không có việc làm là hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Nhất là những công việc nặng nhọc và tốn thể lực như khai hoang, nếu như không được cung cấp đủ dinh dưỡng thì cơ thể sẽ không chịu được.

Sản lượng của mấy vùng đất mới khai hoang đều rất thấp, một vài năm đầu chủ yếu dùng là tăng độ phì nhiêu cho đất, lợi ích trong ngắn hạn là chắc chắn không có.

Bây giờ Hudson có thể liều mạng khai hoang là bởi vì năm nay hắn bán vũ khí kiếm bộn một khoản. Nhưng loại mua bán bạo lợi như vậy lại không thường có, ích lợi của quặng mỏ không thể nào vẫn luôn cao như vậy được.

Nam tước Kettler trầm tư rất lâu, sau một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng mới chậm rãi nói: "Tạm thời đừng bán mỹ nữ dị tộc, đây đều là cây rụng tiền, bán đi sẽ không có lợi."

Chương 209 - Lý Luận

"Sắp xếp một tên thương nhân lấy danh nghĩa của hắn mở một nhà thổ. Địa điểm thì cứ đặt ở trong lãnh địa để hấp dẫn những quý tộc kia tới tìm thú vui."

"Còn phải mở thêm tửu lâu, sòng bạc, giác đấu trường nữa, tình hình tài chính hiện giờ của lãnh địa không giàu có, chỉ có thể đi trước rồi tính sau vậy."

"Số nô lệ còn lại có thể bán được bao nhiêu thì bán bấy nhiêu, tận dụng mọi khả năng để có tiền xoay vòng."

"Ta muốn đích thân đi bái phỏng Nam tước Hudson một chuyến, mặc dù nô lệ thú nhân không dễ dùng, nhưng dùng làm sức lao động thì dư xài."

"Sơn Địa lĩnh cũng không chỉ có bình nguyên, khai khẩn nhiều đất đai như vậy cũng không thể trông cậy vào ông trời để ăn cơm nha?"

"Xem ra ông bạn hàng xóm xấu tính của chúng ta đã bắt đầu xây dựng công trình thuỷ lợi rồi, đây chính là một hạng mục còn lớn hơn cả công cuộc khai hoang. Không có đủ nhân mạng để lấp thì sợ là không làm được."

"Bây giờ còn chưa khởi công thì chắc là hắn vẫn còn chưa chuẩn bị tư tưởng cầm nhân mạng để lấp vào đó. Mặc dù nông nô không đáng tiền, nhưng hao tổn quá nhiều cũng sẽ làm tổn hại đến uy danh của quý tộc."

"Theo cái nhìn của ta, tên gian thương này chính là một người chuyên mua danh trục lợi, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân mình phải mang tiếng xấu tàn nhẫn, bạo ngược."

"Dưới tình huống bình thường, có lẽ hắn sẽ chia ra một năm thi công một phần, lấy việc kéo dài kỳ hạn công trình để giảm bớt số nhân viên thương vong."

"Nhưng là bây giờ có một cái giá rẻ hơn, lại có thể tùy tiện chơi đùa như nô lệ thú nhân đưa tới cửa, chắc là tên này sẽ không từ chối đâu."

"Nếu như thuận lợi, lần này chúng ta vẫn còn có cơ hội huề vốn. Cho dù thật sự bị lỗ thì cũng sẽ không lỗ quá nhiều."

"Mặc dù hàng xóm của chúng ta là một gã gian thương, nhưng không thể không thừa nhận là hắn vẫn còn có ranh giới cuối cùng. Giao dịch nhiều vụ như vậy, nhưng hắn chưa bao giờ ép cho đối phương đến bước đường cùng."

"Trước khi cày bừa vụ thu tới thì hắn đã cho nợ rất nhiều công cụ nông nghiệp. Mặc dù giá cả cao một chút, nhưng lại có thể giải quyết được tình trạng khẩn cấp của không ít người."

"Có lẽ ngoài trừ kẻ xui xẻo là cháu bị hố tương đối thảm ra thì đa phần những người giao dịch với hắn đều đang âm thầm khen hắn là người tốt."

Có thể thấy được Nam tước Kettler đang vô cùng không cam lòng. Nhưng lại không có cách nào, thật sự là quý tộc tỉnh Đông Nam không hề có hứng thú với nô lệ thú nhân.

Nguyên nhân cụ thể có lẽ là vì chưa bị ép đến tuyệt lộ. Là địa đầu xà, quý tộc bản địa muốn thu nông nô thì luôn dễ hơn đám người ngoài như bọn hắn.

Đã có nông nô rồi thì cần gì phải mua sắm thêm mấy tên thú nhân không xác định được làm gì?

Không nói những cái khác, chỉ riêng ngôn ngữ không thông cũng đã là một vấn đề không nhỏ rồi. Trừ phi Nam tước Kettler có thể vừa bán nô lệ vừa phân phối thêm người phiên dịch.

Nhưng chuyện này hiển nhiên là không thể nào, thú nhân có rất nhiều chủng tộc, ngoại trừ cái đám Shaman giáo quý dị thì có ai dám nói mình tinh thông tất cả ngôn ngữ của thú nhân không?

Không thể giải quyết được khó khăn của người sử dụng nên từ lúc bắt đầu vụ làm ăn này thì Nam tước Kettler chắc chắn phải nhận lấy thất bại rồi.

Chuyện làm cho y cảm thấy khó tiếp thu nhất chính là cực cực khổ khổ giày vò một trận, bản thân lại còn tiến hành tư thông với địch, cuối cùng lại phải mong chờ vào liêm sỉ của đối thủ cạnh tranh mới có thể bảo trụ tiền vốn.

Vừa nói xong, Nam tước Kettler trực tiếp cưỡi ngựa chạy đi. Không thể tiếp tục đợi thêm nữa, đợi lâu thêm một ngày thì phải tiêu hao hơn vạn pound lương thực, y thật sự không thể chịu được.

Sơn Địa lĩnh, nhìn xem đám sinh vật có hình thù kỳ quái xuất hiện ở trước mắt, Hudson phát hiện kiến thức về sinh vật bình thường của mình đã bị lật đổ.

Dựa theo phát ngôn chính thức của quan phương trong lịch sử của lục địa Aslante, thời đại thượng cổ là không có thú nhân. Thẳng đến khi một gã tự xưng là Thú Thần đột ngột xuất hiện, dẫn dắt Ma thú tiến hóa thành những bộ tộc có trí tuệ.

Sau đó, dưới sự tác động của Thần Linh, loài chuột tiến hóa thành thử nhân, sư tử tiến hóa thành sư nhân, diều hâu tiến hóa thành ưng nhân, báo săn tiến hóa thành báo nhân...

Nhị sư huynh thì tương đối lợi hại, phân biệt tiến hóa thành người lợn và dã trư nhân, cái trước kế thừa sự lười biếng, cái sau kế thừa lực lượng.

Về phần những loài Ma thú vẫn gian ngoan không thay đổi đều bị Thần Linh vứt bỏ.

Chỉ là phát ngôn này bị Belersden phản đối mãnh liệt. Dựa theo lời giải thích của gấu con, những kẻ sáng tạo ra lịch sử đều là hạng người vô lương, toàn bộ đều là những lời nói vô căn cứ.

Thú nhân xuất hiện hoàn toàn là do một vài bộ tộc có trí tuệ chơi đùa lung tung, là kết quả được tạo ra khi loạn luân với dã thú. Trong đó thì cống hiến của loài người là lớn nhất, sau đó là long tộc, người lùn, người khổng lồ... , bao gồm cả một chút Thần Linh cũng có phần tham dự.

Nếu như nói có một chủng tộc không liên quan đến chuyện này thì chắc là chỉ có tộc Tinh Linh với căn bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng của bọn chúng. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà tộc Tinh Linh và Thú Nhân vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt.

Chứng cứ vô cùng đơn giản: tố chất tổng hợp của thú nhân kém hơn Ma thú rất nhiều. Không riêng gì sức mạnh yếu hơn, đại đa số thú nhân đều không thông minh bằng Ma thú. Chỉ có những kẻ nổi bật trong số đó mới có thể sánh vai với Ma thú đồng loại.

Trí tuệ và sức mạnh đều bị hạ thấp, cũng không thể chỉ tiến hóa mỗi móng vuốt nha? Tiến hóa như vậy mà cũng có thể gọi là tiến hóa sao, chẳng thà gọi nó là biến chất thì còn dễ nghe hơn.

Đương nhiên, sức thuyết phục của chứng cớ này cũng không cao. Dù sao không có người có thể khống chế phương hướng tiến hóa, xuất hiện một đống sản phẩm thất bại cũng không kỳ quái.

Chương 210 - Đào Hố

Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ "Thần Linh tác động", nếu như là do Thần Linh chủ đạo mà còn tiến hóa ra một đống lớn sản phẩm thất bại như vậy thì thật sự là nói không thông.

Ít nhất thì Hudson cảm thấy cái lý luận loạn luân càn rỡ kia càng dễ tiếp nhận hơn. Dù sao, thú nhân cũng bị phân hoá rất nghiêm trọng, những chủng tộc mạnh thì sẽ mạnh tới mức đáng sợ, còn yếu thì lại yếu như mấy con gà.

Nếu như nói chuyện này có quan hệ với đám lão tổ tông đã sáng tạo ra bọn hắn thì có thể giải thích được. Đều là chủng tộc tạp giao, nhưng những loài sở hữu huyết mạch của thần linh thì sẽ thông minh và mạnh mẽ hơn những chủng tộc bình thường.

Một vài chủng tộc cường đại ở trong đế quốc Thú Nhân đều kiên định tuyên bố rằng mình chính là hậu đại của Thần Linh. Ngoại trừ Thú Thần là tín ngưỡng thống nhất ra thì còn có một đống Thần Linh và đồ đằng tồn tại.

Nhân vật đại diện chính là hoàng tử Alex của đế quốc Thú Nhân, là chủ nhân của giải thưởng cống hiến nhiều nhất cho các chủng tộc đương thời, gã ta đã sáng tạo ra không ít những giống loài kỳ quặc.

Ngoại trừ một số ít có thiên phú tạm được ra, số còn lại đều là những chủng tộc yếu kém, ít nhất thì khi so với Behemoth thuần chủng chính là như thế.

Nếu như tập hợp toàn bộ con cháu các đời lại với nhau, một mình Alex đã sáng lập ra hai đoàn hậu duệ. Nếu như những sinh vật hỗn huyết này lại tiếp tục tạp giao với những sinh vật khác, không ai biết sẽ còn có bao nhiêu giống loài mới được sinh ra.

Ở một khía cạnh nào đó, một số lượng lớn chủng tộc mới sinh ra cũng có thể chứng minh cho "lý luận tạp giao". Ít nhất là có một bộ phận chủng tộc của thú nhân đều nhờ vào tạp giao mà thành.

Sau khi quan sát tỉ mỉ một phen, thỏa mãn được lòng hiếu kỳ bản thân, Hudson quả quyết dập tắt tâm tư tiếp tục tìm kiếm chân tướng.

Có một số việc không cần phải biết quá nhiều mới tốt. Lỡ như không cẩn thận khui ra một chuyện bí mật kinh thiên động địa đã bị phủ đầy bụi bặm thì bỏ mẹ.

"Không biết Nam tước Kettler hôm nay tới đây là có chuyện gì?" Hudson nghi ngờ hỏi.

Vô duyên vô cớ, hắn không tin là vị hàng xóm tốt này của mình sẽ đặc biệt tới đây tặng lễ.

Huống chi đám thú nhân có hình thù kỳ quái trước mắt này cũng không thích hợp làm lễ vật.

Nếu như muốn tặng thì cũng phải tặng những mỹ nữ dị tộc như hồ nữ, thỏ nữ, miêu nữ, báo nữ vv... mới càng dễ có được hảo cảm.

Đương nhiên, Hudson cũng chỉ nghĩ một chút mà thôi. Giá của mỹ nữ dị tộc ở trên thị trường nô lệ cũng không hề rẻ, thường thường còn cao hơn nữ tử loài người nhiều, bình thường đều là mấy chục viên kim tệ trở lên.

Lấy giao tình của hai người, Hudson lão gia hào phóng đều chỉ chịu bỏ ra mười cái nồi sắt, vậy thì Kettler làm sao có thể bỏ ra mấy chục vị mỹ nữ dị tộc chứ?

"Nghe nói gần đây Nam tước Hudson đang bận việc khai hoang, trùng hợp là trong tay của ta có một chút nô lệ thú nhận dễ dùng và giá rẻ. Nếu như các hạ cảm thấy hứng thú, chúng ta có thể tiến hành giao dịch."

Nam tước Kettler đi thẳng vào vấn đề nói.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người làm ăn, Kettler biết rất rõ Hudson bẩn tính như thế nào. Nếu như không vào thẳng chủ đề thì tên gian thương trước mặt này có thể trò chuyện với y suốt cả ngày dài.

Căn cứ vào nguyên tắc bán được sớm chừng nào thì trong lòng sẽ giải thoát sớm chừng đó, Nam tước Kettler thật sự không muốn để lại nhóm nô lệ thú nhân chướng mắt này nữa.

Hudson lại tiếp tục quan sát bọn nô lệ thú nhân này một cái, hắn thừa nhận là mình đã động tâm. Khai hoang là việc rất tốn nhân lực, bây giờ chỉ là khai khoang khu vực đồi núi thì còn tốt, một khi vươn xúc tu tới đầm lầy khu thì sẽ tử thương thảm trọng.

Trên lục địa Aslante này có đủ loại sinh vật kỳ lạ và vô số hiểm địa nhiều không kể xiết, không có người biết trong vùng đầm lầy thần bí đó sẽ có thứ nguy hiểm gì hay không.

Cho dù là không có nguy hiểm, nhưng muốn khai phá đầm lầy thì cũng cần bỏ ra một cái giá không nhỏ, nếu như không có đủ mạng để điền vào bên trong thì cũng đừng nghĩ sẽ có được thành quả.

Nếu như không có phong hiểm gì thì khu đầm lầy phì nhiêu này đã sớm bị người ta chiếm đi rồi, làm sao có thể đến lượt Hudson được?

Dù sao thì Hudson cũng không tin là không có người nào phát hiện ra khu đầm lầy ở bên ngoài lãnh địa của nhà mình. Cho dù là quý tộc không thường chạy tán loạn nên không phát hiện ra thì cũng có thể hiểu, nhưng đám kỵ binh Griffin bay trên bầu trời kia cũng không thể hoàn toàn không biết gì được nha?

Nếu như mà lấy mạng của nông nô nhà mình để điền vào bên trong thì sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của Hudson lão gia. Một khi thương vong vượt quá giới hạn chịu đựng thì đám nông nô sẽ gây chuyện, không chừng còn sẽ phản loạn.

Nhưng nếu như sử dụng nô lệ thú nhân thì lại không có loại phiền não này. Mặc kệ là thương vong thảm trọng cỡ nào thì người ngoài cũng sẽ không quan tâm.

Dừng lại một chút, Hudson mới hỏi: "Các hạ tự mình chạy đến đây một chuyến, xem ra số lượng của nhóm nô lệ này hẳn là không ít nha?"

Nếu là đã quyết định mua nô lệ thú nhân, số lượng quá ít thì chắc chắn không có ý nghĩa, làm vậy sẽ chỉ gia tăng thêm chi phí quản lý lãnh địa; Mà số lượng quá nhiều thì túi tiền của Hudson lão gia lại không chịu được.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, lần này Nam tước Kettler tới không đúng thời điểm, thế mà lại chọn ngay lúc Hudson lão gia nghèo nhất để tới cửa chào hàng.

"Cũng không tính là quá nhiều, các loại nô lệ thú nhân cộng lại cũng chỉ tầm hai, ba vạn người, ta còn phải giữ lại cho mình một chút nữa."

"Hiện giờ hai quận Wright và Ryton đều thiếu rất nhiều sức lao động, một ít nô lệ này căn bản không tính là gì!" Nam tước Kettler ra vẻ tự tin nói.

Chương 211 - Đào Hố (2)

Không sai, chỉ cần giá rẻ thì hơn 2 vạn nô lệ tuyệt đối không đủ chia cho các quý tộc trong hai quận. Muốn thỏa mãn được khẩu vị của mọi người thì còn phải thêm một số 0 ở phía sau.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là ở phía sau nô lệ không được thêm hai chữ "Thú nhân", nếu không thì tình hình sẽ bị đảo ngược. Nhất là đám thú nhân này còn bị chia ra thành mấy chục loại chủng tộc, làm cho nó càng khó tiêu thụ hơn.

"Đã như vậy ta liền chúc mừng Nam tước Kettler phát tài. Nếu như giá cả hợp lý thì để lại người đầu trâu và Kobold cho ta."

Hudson mặt không thay đổi nói.

Hắn cũng chẳng rõ là đám thú nhân này có xài được hay không. Nhưng mà hắn cũng từng nghe được một chút truyền thuyết, Kobold am hiểu đào hang, có thể dùng đến đào quáng; người đầu trâu thì có sức khỏe, dùng làm khổ lực thì không thể tốt hơn.

Còn những chủng tộc khác, Hudson lão gia biểu thị: Hoặc là dáng dấp quá xấu, hoặc là còn chưa quen thuộc.

Túi tiền của Hudson lão gia chẳng còn bao nhiêu, nên cần tránh giẫm trúng bẫy rập. Dù sao, vị Nam tước Kettler này cũng giống như là đèn cạn dầu.

Đổi thành những người khác, nếu như đã từng bị hắn hố trong cuộc làm ăn thì chắc là mãi mãi cũng sẽ không tới cửa. Nhưng mà vị này lại có thể duy trì được lý trí, dường như không hề bị những vụ giao dịch trước ảnh hưởng.

"Xin lỗi, những nô lệ này không bán lẻ, muốn mua thì chỉ có thể mua nguyên nhóm, mỗi lần không được mua ít hơn vạn người."

"Nếu như mua số lượng nhiều thì còn có thể nhận được ưu đãi. Nếu như các hạ có thể mua hết toàn bộ thì ta có thể chiết khấu 30%."

"Chủ yếu là vì năng lực giao tiếp của ta quá yếu, không có giao tình gì với đại đa số quý tộc ở trong hai quận này nên ngại tới cửa chào hàng. Nếu không thì ta cũng sẽ không tìm các hạ để tiêu thụ."

Nam tước Kettler ra vẻ bất đắc dĩ hồi đáp.

Cách này là y học theo Hudson, gom nô lệ có chất lượng tốt và thấp kém lại với nhau rồi bán một lần, tránh trường hợp bán xong hàng tốt, còn hàng kém lại bị kẹt trong tay.

Vì làm cho Hudson tin tưởng rằng mình thật sự đang bán giảm hết mức, thậm chí không tiếc tự bộc điểm yếu, nói thẳng là không thân với quý tộc bản địa.

Đáng tiếc là kết quả nhất định sẽ làm cho y thất vọng, Hudson lão gia nhà nghèo nên khi nghe được bán nguyên combo liền lập tức dập tắt luôn ý định hỏi giá.

Mạo hiểm xâm nhập vào đế quốc Thú Nhân bắt giữ nô lệ, từ phương bắc xa xôi vận chuyển đến phương nam, nếu không kiếm được gấp mấy lần lợi nhuận thì ai ăn no rửng mỡ mà đi làm con buôn nô lệ mang tiếng xấu này chứ? Cho dù là có rẻ thì có thể rẻ được đến đâu?

Dù rằng giá bán chỉ bằng 1/3 nô lệ loài người, nhưng bây giờ Hudson lão gia đang mắc một đống nợ nên cũng không mua được.

Cho dù là đối phương có cho trả góp thì Hudson cũng sẽ không bỏ tiền ra kinh doanh mấy vụ có nguy hiểm cao như thế này.

Dù sao nô lệ cũng phải ăn cơm. Lỡ như thị trường không tốt, cuối cùng có một số lớn nô lệ đọng lại trong tay mình thì số lượng lương thực tiêu hao mỗi ngày thôi cũng đã có thể đè sập hắn rồi.

"Đã như vậy thì chỉ đành lần sau mới hợp tác vậy."

Hudson nói bằng giọng điệu cứng rắn, sắc mặt của Nam tước Kettler lập tức liền trở nên khó coi. Người duy nhất trong hai quận có thể ăn được nhóm nô lệ này lại không chơi, đây không phải là đang lấy mạng của y sao?

"Nam tước các hạ, đừng vội cự tuyệt như vậy, không bằng nghe ta báo giá trước đi, giá này tuyệt đối là vô cùng ưu đãi. Toàn bộ 2 vạn 4000 tên nô lệ thú nhân này, các hạ chỉ cần thanh toán năm vạn năm ngàn kim tệ là..."

Không đợi Nam tước Kettler nói hết lời, Hudson liền lập tức quay đầu sang hướng khác. Những nô lệ thú nhân có thể được chuyển từ phương bắc tới đây đều là những lao động mạnh mẽ.

Giá bình quân còn chưa tới 2. 5 kim tệ một tên đúng là còn thấp hơn trong tưởng tượng của hắn.

Nếu như lấy cái giá này đi mua nô lệ loài người thì chắc là sẽ bị con buôn nô lệ cầm chổi quét ra.

Chỉ cần tham khảo đám nông nô mà trước đó Hudson đổi được liền biết, số lượng trả còn chẳng bằng một nửa của số này, nhưng sau khi cộng thêm một nhóm gia súc và lương thực thì tổng giá trị lại không kém bao nhiêu.

Phải biết là đám nông nô lấy gia đình làm đơn vị, toàn bộ nhân khẩu còn có cả người già, phụ nữ và trẻ em, trong đó thanh niên trai tráng nam nữ còn chưa tới một nửa.

Mà đây còn là giá hữu nghị, giá để kết giao bằng hữu, không cố ý làm thịt hắn. Nếu như tính theo giá thị trường hiện giờ thì còn có thể cao hơn một chút.

Có lẽ vào một lúc khác thì sẽ có nô lệ giá rẻ, nhưng giá thị trường hiện giờ chính là như thế. Đừng có nghĩ đến việc có thể mua nô lệ với giá rẻ trong tỉnh Đông Nam đang bị mất cân bằng nghiêm trọng trong quan hệ cung cầu nô lệ.

"Tha thứ cho ta nói thẳng, Nam tước Kettler. Cái giá mà các hạ đưa ra quả thật không tệ, nhưng giá tốt không có nghĩa là hàng hóa cũng tốt."

"Chỉ riêng việc câu thông thôi cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi. Huống chi, những nô lệ này cũng chỉ mới được bắt gần đây, muốn quản lý được bọn chúng thì sẽ rất khó."

"Cho dù là bán lệ cũng chẳng có mấy nhà quý tộc sẽ cảm thấy hứng thú chứ đừng nói đến việc bán theo nhóm như thế này."

"Không bao lâu nữa, thành Dadir sẽ tổ chức một hội chợ thương mại. Hay là các hạ mang theo nô lệ qua đó mời Nam tước Sith hỗ trợ đi!"

Hudson quả quyết đưa ra một chủ ý ngu ngốc.

Hắn đang lo là không biết nên phá Nam tước Sith như thế nào đây, không ngờ là lại có cơ hội đưa tới môn. Lần đầu tiên tổ chức hội chợ thì cần nhất chính là tên tuổi, không thể để nhiều hàng hóa bị ế hàng được.

Chương 212 - Đào Hố (3)

Đám nô lệ thú nhân với số lượng khổng lồ nay chính là những củ khoai nóng bỏng tay. Về chuyện khó quản lý, đó chẳng qua chỉ là cái cớ mà Hudson tùy tiện bịa ra thôi.

Với một chút binh sĩ của Phong Diệp lĩnh mà cũng có thể trông chừng được nhiều nô lệ như vậy. Chắc là những kẻ khó thuần đã được giải quyết xong hết rồi.

Về phần Nam tước Sith sẽ giải quyết vấn đề như thế nào thì lại không liên quan gì đến Hudson. Dù sao mặc kệ kết quả cuối cùng có như thế nào thì hắn cũng đều có thể gieo được hạt giống mâu thuẫn vào trong lòng đám con em quý tộc phương bắc.

"Nam tước Hudson, không nói gạt các hạ. Quan hệ giữa ta và Nam tước Sith vẫn luôn không tốt, Vấn đề được bắt nguồn từ một chuyến đi chơi."

"Chi tiết cụ thể thì ta không tiện giải thích. Tóm lại, quan hệ giữa chúng tôi vẫn luôn chẳng ra sao cả."

"Trước đó không lâu gã ta còn muốn mượn đường đánh lén lãnh địa của các hạ nhưng bị ta cự tuyệt. Trông cậy vào gã ta hỗ trợ, sợ là..."

Hudson cũng không có cách nào xác định Nam tước Kettler là đang giả bộ thảm thương hay đang nói sự thật. Nhưng có chuyện có thể chắc chắn đó chính là Hudson lão gia thật sự không có tiền.

Nếu như chỉ là một hai vạn kim tệ thì hắn còn có thể cắn răng móc ra, 3-4 vạn kim tệ thì phải đi vay nợ.

Nhiều hơn nữa thì muốn mượn cũng khó.

Hudson đang nợ nần chồng chất là một bí mật được công khai ở trong giới quý tộc bản địa. Dính đến tiền tài, cho dù là bạn bè thân thích thì cũng phải cân nhắc đến chuyện hắn có trả được không.

"Nếu là như thế thì các hạ càng nên qua đó. Chắc là các hạ cũng đã nhận được thư mời rồi. Trên thư mời cũng đã viết rõ ràng là hy vọng chúng ta mang theo hàng hoá đi tới đó giao dịch."

"Có lẽ Nam tước Sith của chúng ta sẽ hào phóng mà phụ trách chi phí tiêu xài hàng ngày của tất cả mọi người. Hơn 2 vạn tên nô lệ ăn uống ngủ nghỉ mỗi ngày cũng đã không phải một khoản tiền nhỏ."

"Các hạ chỉ cần mang toàn bộ đám nô lệ này qua đó, không cần bao lâu nữa, Nam tước Sith sẽ càng rầu hơn các hạ."

Hudson ra sức cổ động nói.

Không phải là hắn có chủ tâm giở trò xấu, thật sự là do Nam tước Sith quá khí phách. Vì đánh bóng tên tuổi của thành Dadir, toàn bộ nhân viên tham gia hội giao dịch lần này đều được bao ăn bao ở.

Cái này không phải là buộc cho Hudson lão gia làm chuyện xấu sao?

Hudson vốn còn chuẩn bị đi mời một đám quý tộc mang theo nhiều người một chút qua đó ăn uống chùa rồi thuận tiện gây một chút chuyện, để cho Tổng đốc đại nhân ở ngoài mấy trăm dặm nhìn thấy sự cố gắng của hắn.

Bây giờ có thêm cây đao là Nam tước Kettler này, hắn lại càng phải đi cổ động Nam tước Sith . Không chỉ phải cổ động mà còn nhất định phải làm lớn.

Do dự một hồi một dạng, cuối cùng vẫn là thực tế chiến thắng hết thảy. Dù rằng biết rõ làm vậy có chút không đạo nghĩa, nhưng Nam tước Kettler vẫn cắn răng gật đầu.

Dù có nói thế nào thì đắc tội một mình Nam tước Sith cũng còn tốt hơn là đắc tội với đám hào môn phương bắc. Đều là đám con buôn nô lệ cùng hung cực ác, nếu dám không trả nợ cho bọn chúng, hậu quả sẽ rất đáng sợ. ...

Dadir thành, mắt thấy ngày diễn ra hoạt động đang tới gần, Nam tước Sith lại có chút cảm giác tâm thần không được tập trung. Trực giác nói cho gã ta biết là sắp xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng sau khi kiểm kê lại tất cả công tác chuẩn bị, toàn bộ những chỗ có thể xuất hiện sơ sót đều đã bị gã ta bố trí đâu vào đó, thật sự là không tìm được vấn đề gì.

"Sau khi đám quý tộc bản địa kia nhận được thư mời thì có phản ứng gì, bọn chúng có ý định kêu gọi tập thể chống lại hoạt động này không?"

Đám quý tộc phương bắc đều đã nói xong rồi, cho dù là những người trước đó từng xảy ra xích mích nhỏ với gã ta đều biểu thị sẽ toàn lực ủng hộ hoạt động này. Như vậy cũng chỉ có quý tộc bản địa mới có khả năng kiếm chuyện thôi.

Trên thực tế, trước khi tổ chức hoạt động lần này thì Sith cũng đã đi nhờ cậy rất nhiều quan hệ, còn lôi kéo được một nhóm quý tộc bản địa trung lập.

Chỉ là so sánh với quần thể quý tộc bản địa mà nói thì những người nguyện ý chấp nhận sự lôi kéo của gã ta cũng chỉ là số ít.

"Yên tâm đi, thiếu gia. Dựa và tình báo mà chúng ta thu thập được, đám quý tộc bản địa đúng là đã tập hợp lại với nhau, bất quá không phải chống lại hoạt động lần này, mà là muốn mang thêm một số người tới đây để làm tăng áp lực hậu cần của chúng ta.

"Nghe nói người đứng ở sau màn khởi xướng chuyện này chính là vị Sơn Địa nam tước kia."

"Xem ra hắn ta đang định nhân lúc nhiều người để gây hỗn loạn cho chúng ta."

"Dù sao cũng là kẻ có xuất thân từ tiểu gia tộc, trong lúc làm việc khó tránh khỏi lộ ra vẻ không phóng khoáng. Hoạt động này cũng chỉ được cử hành có mấy ngày, cho dù bọn hắn có mang nhiều người hơn thì cũng có thể tăng thêm được bao nhiêu chi phí chứ?"

"Chỗ nên đề phòng thì chúng ta cũng đã đề phòng rồi. Cộng thêm những quý tộc phương bắc thân cận với thiếu gia, đến lúc đó chúng ta có thể có chừng hơn một ngàn năm trăm người để duy trì trật tự."

"Cho dù là bọn hắn có muốn quấy rối thì chúng ta cũng có thể ứng phó kịp thời. Chỉ cần thành Dadir khôi phục lại địa vị của một trung tâm thương nghiệp thì chúng ta có thể thu lại gấp bội những gì mà bây giờ đã bỏ ra."

Lão quản gia khinh thường nói.

Vốn cho rằng đối thủ xếp hạng hoàng kim, không ngờ lại là thanh đồng, thật sự là làm cho ông ta không cảm thấy hứng thú nổi.

Thành Dadir có vị trí địa lý học ưu thế rõ ràng như vậy, muốn trở ngại nó trở thành trung tâm thương nghiệp là chuyện không thực tế, phương pháp ứng đối tốt nhất chính là nghĩ ra biện pháp kéo dài thời gian.

Chương 213 - Dê Đầu Đàn

Theo lý mà nói, phương pháp tốt nhất chính là dựa vào lực ảnh hưởng để xúi mọi người đồng thời không tham gia hoạt động, chống lại hội giao dịch ở thành Dadir.

Thương nhân là quần thể mẫn cảm nhất, bọn họ có cách phán định tiềm lực thị trường của riêng mình. Chỉ cần thành Dadir có thể khai hỏa danh tiếng thì tự nhiên sẽ có vô số thương gia tới cắm rễ.

Thương nhân tới, hàng hóa phong phú, thị trường cũng sẽ phát triển, đến lúc đó dù cho đám quý tộc ở phụ cận có muốn chống lại thì cũng không làm gì được!

Cũng không thể chỉ vì xả một cục tức mà chạy tới những thành thị ở ngoài trăm dặm để giao dịch nha?

"Như vậy là tốt, chỉ là không thể xem nhẹ những thủ đoạn nhỏ của đám quý tộc bản địa kia được, không chừng bọn chúng đang chuẩn bị gây ra một vụ đại loạn cho chúng ta đấy."

"Nhất là vị Sơn Địa nam tước kia, nhất định phải nhìn chằm chằm hắn ta. Có thể phát triển lãnh địa nhanh như vậy thì tuyệt đối không phải chỉ là một gã mãng phu chỉ biết chém chém giết giết."

"Còn có vị Nam tước có xuất thân gia tộc Dalton kia nữa, nghe nói kẻ này đã sắp tốt nghiệp học viện ma pháp. Mặc dù vị trí lãnh địa của người này không sánh được với thành Dadir, nhưng cũng là một vị trí trọng yếu ở quận Ryton."

"Cân nhắc đến bối cảnh sau lưng y, tài nguyên mà kẻ này có thể điều động tuyệt đối không ít. Nếu như y nhảy ra tranh đoạt khu vực trung tâm thương nghiệp ở khu vực phía nam với chúng ta thì sẽ có không ít người ủng hộ."

Sau khi tụ hợp với nhân mã của ba tên tiểu đệ ở phụ cận, một đội ngũ gồm năm trăm người liền từ Sơn Địa lĩnh xuất phát tiến thẳng đến thành Dadir.

Nhìn khí thế đằng đằng sát khí liền biết là không phải tới đó để làm ăn rồi, ngược lại giống như tới gây chuyện hơn.

Không có cách nào, chuyện mà hắn sắp sửa làm rất dễ bị người ta đánh, nếu như không mang thêm một ít người hộ thân thì Hudson lão gia sợ mình bị người ta đánh cho hôn mê.

Một đường đi một đường hội tụ, chờ khi đội ngũ này chạy đến thành Dadir thì tổng nhân số đã đột phá hai ngàn người. Những quý tộc gặp được ở ven đường đều tập trung vào đội ngũ này.

Binh cường mã tráng thì chưa tới, nhưng người đông thế mạnh thì lại rất đúng. Ăn cho Nam tước Sith suy sụp chỉ là một chuyện tiếu lâm, nhưng qua đây thị uy lại là sự thật.

Dưới sự nỗ lực của Hudson, thực lực quân sự của các quý tộc bản địa ở trong hai quận đều xuất hiện tình trạng tăng vọt trong một thời gian ngắn.

Mặc dù sức chiến đấu cụ thể được tăng bao nhiêu thì không biết, nhưng số lượng binh lính đúng là đã tăng lên. Nếu như lại phát sinh xung đột giống như trước đây thì ít nhất cũng có thể gây ra nhiều một chút thương vong cho quý tộc phương bắc.

Bây giờ lại trùng hợp vào mùa nông nhàn, ngoại trừ một vị lãnh chúa nào đó đang cố gắng khai hoang nên dân trong thuộc địa vẫn đang rất bận rộn ra thì những người khác đều rất nhàn rỗi.

Chọn ra những nông nô cường tráng nhất, mang theo vũ khí tinh nhuệ nhất, đi du hành vũ trang để gia tăng thêm lòng dũng cảm, cổ vũ sĩ khí của quý tộc bản địa, đây cũng là mục đích chủ yếu của hành động lần này.

"Hoan nghênh các vị đường xa mà đến, Nam tước nhà tôi đã chuẩn bị xong tiệc rượu, mời các vị khách quý theo ta nhập tọa."

"Nhân viên đi theo thì mời đi theo binh sĩ tới địa điểm đóng quân ở thành nam. Bên đó cũng đã chuẩn bị xong bữa tối rồi, mọi người có thể thỏa thích hưởng dụng."

Từ hai đầu lông mày đang run rẩy của ông ta cũng có thể thấy được sự lo lắng, mặc dù lão quản gia biết rằng lần này sẽ có không ít người đến, nhưng ông ta không ngờ là đám quý tộc bản địa lại mang theo nhiều người như vậy.

Không phải nói là quý tộc phương nam rất coi trọng thể diện sao, cho dù là muốn kiếm chuyện thì ở bề ngoài cũng phải thu liễm một chút nha, tại sao lần này lại không ra bài theo lẽ thường vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, chỉ trong một tích tắc, cửa thành lại xuất hiện thêm một vài đội ngũ từ phía sau chạy đến, giống như đã được hẹn trước vậy.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều mang theo một đám đông tới đây, giống như mang ít người ra ngoài thì sẽ bị mất mặt vậy.

Còn chưa kịp mang hết đám người trước đi thì phía sau lại có đội ngũ lục tục ngo ngoe chạy tới.

Bây giờ thì lão quản gia có thể xác định là đám quý tộc bản địa này thật sự đã hẹn thời gian để đồng thời đến đây.

Nhưng có biết được cũng vô dụng, người ta là nhận được thiệp mời tới tham dự hoạt động, cũng không thể cự tuyệt khách nhân ở ngoài cửa nha?

Muốn trở thành một trung tâm thương nghiệp thì phải có lòng bao dung siêu cường.

Nếu như vô duyên vô cớ đuổi khách nhân ra ngoài thì nhất định sẽ mang danh tiếng.

Tốp ba tốp năm quý tộc chào hỏi lẫn nhau, ngoảnh mặt làm ngơ với những lời mà lão quản gia nói, xem lão ta như không khí. Chuyện này làm cho lão tức đến lửa giận ngút trời, chỉ bất quá lý trí đã làm cho lão vẫn còn duy trì được sự tỉnh táo.

"Nam tước Sith của các ngươi đâu? Bọn ta nhiều người như vậy, lại đi đường xa đến đây, chẳng lẽ người làm chủ nhân như gã ta không nên đi ra nghênh đón sao?" Giọng nói của Hudson phá vỡ bầu không khí ở hiện trường.

Thẳng thắn mà nói, từ trước tới giờ Hudson đều khinh thường làm ra mấy cái chuyện tào lao kéo cừu hận này.

Chỉ là người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Đừng thấy đám quý tộc bản địa tụ tập ở đây đều đang cười cười nói nói, giống như tất cả mọi người đều rất đoàn kết, nhưng nếu muốn bọn hắn đối chọi trực diện với Nam tước Sith thì sợ là chẳng có mấy ai có gan để làm.

Từ việc Hudson có thể trở thành dê đầu đàn của đội ngũ này một cách dễ dàng như vậy cũng đủ để nói rõ lập trường của mọi người rồi.

Chương 214 - Đối Chọi

Đi theo phất cờ hò reo, lúc mọi việc thuận lợi giúp một tay thì không thành vấn đề. Nhưng nếu muốn bọn hắn ra mặt đối chọi với Nam tước Sith thì thật sự là đang làm khó bọn hắn.

Cho dù trong lòng có ngạo khí thì cũng đã bị cuộc xung đột trước đó hao mòn hết rồi. Có thể nói việc đám quý tộc phương bắc cường thế lập uy trước đó vẫn là rất thành công.

Bây giờ làm ầm ĩ cũng chỉ là phô trương thanh thế, thuận tiện động viên bản thân mình mà thôi.

"Nam tước Hudson, tính tình của ngươi vẫn nóng vội như ngày nào! Ta chỉ tới chậm có một chút thôi chứ không có ý coi thường các vị."

"Chủ yếu là hôm nay khách mời tới rất nhiều, thật sự là bận không qua nổi, cho nên mới tới chậm một chút, xin các vị lượng thứ."

"Bây giờ mời chư vị khách quý đi theo ta tới vị trí ngồi!"

Lời nói ẩn giấu sự châm chọc này càng làm cho bầu không khí ở hiện trường trở nên càng lúng túng hơn. Xem ra vị Nam tước Sith này cũng không phải là người im hơi lặng tiếng gì. Cho dù là sân nhà thì gã cũng không thèm nể mặt của "Khách quý".

Đám quý tộc bản địa nhao nhao dừng bước không tiến, chậm rãi chờ đợi phản ứng của Hudson, phảng phất như đang chuẩn bị đồng tiến đồng lui vậy.

"Ta biết là với khí phách của Nam tước Sith thì sẽ không so đo những chuyện nhỏ nhặt này. Nếu Nam tước Sith đã chuẩn bị xong, vậy thì chúng ta cũng không cần khách khí, khách tùy chủ tiện vậy!"

Trong khi nói chuyện, ở phía chân trời đột nhiên xuất hiện một đội ngũ khổng lồ. Đủ loại thú nhân xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

May mắn đây là tỉnh Đông Nam, nếu như ở phương bắc mà xuất hiện cảnh tượng này thì mọi người sẽ cho đó là đại quân Thú nhân đang công thành nữa.

"Nam tước Sith, ta không tới trễ chứ? Vì cổ động cho các hạ, ta đã mang theo toàn bộ những nô lệ tốt tới đây, chuẩn bị mượn bảo địa của các hạ để bán được một cái giá tốt."

Lời nói của Nam tước Kettler lập tức chọc trúng điểm cười của tất cả mọi người. Phóng tầm mắt nhìn lại đều là những loại nô lệ kém chất lượng như người chuột, người lợn, Goblin... lại còn dám nói là "tốt nhất".

Bởi vì gần đây đi chào hàng nô lệ nên vị Nam tước vốn không chút nổi bật này lại là "thanh danh vang dội" trong hàng ngũ quý tộc bản địa.

Chẳng qua cũng không phải là danh tiếng tốt gì, mà là bị mang cho một cái mũ là "con buôn nô lệ ngu xuẩn nhất". Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng chuyện này lại không ảnh hưởng đến mọi người xem náo nhiệt.

Lắng nghe tiếng cười của đám người, Nam tước Sith cuối cùng vẫn miễn cưỡng kiềm chế được cơn giận. Bất kể có nói thế nào thì cũng không thể giận dỗi với "tiểu đệ" nhà mình ở trước mặt người ngoài được.

Mặc dù Nam tước Kettler chưa bao giờ cho rằng mình là tiểu đệ của gã ta, nhưng Nam tước Sith chính là lão đại được quý tộc phương bắc đẩy ra, gã đã chấp nhận chuyện những người này đều là tiểu đệ của mình.

"Không muộn, Kettler ngươi có thể tới liền tốt. Nếu đã tới, vậy thì cùng nhau ngồi vào vị trí đi! Quản gia Velen, sắp xếp người đi xây dựng doanh trại ở thành tây rồi an bài cho những nô lệ thú nhân này."

Vừa nói xong, Nam tước Sith lập tức quay người đi trước, phảng phất như đang dẫn đường cho mọi người vậy.

Xem ra lần này gã ta thật sự bị chọc tức rồi. Đám nô lệ của Nam tước Kettler bị ế hàng cũng chẳng phải là bí mật gì, Nam tước Sith cũng có nghe được tin tức này trong giới quý tộc.

Nhìn thấy cái tên có khúc mắc với mình gặp xui xẻo, Sith âm thầm cảm thấy may mắn không biết bao nhiêu lần. Phải biết là chỉ còn kém một chút nữa thì cái mác "con buôn nô lệ ngu xuẩn nhất" đã rơi trúng đầu gã rồi.

May mắn là nhờ vào lão quản gia có kinh nghiệm phong phú kịp thời ngăn cản, lại còn cẩn thận phân tích cho gã biết về tiền cảnh tiêu thụ của nô lệ thú nhân. Kết quả không ngoài sở liệu, quả nhiên là bị ế hàng.

Đáng tiếc là gã tránh được mùng một nhưng không thể thoát được mười lăm. Chuyện phiền toái này rốt cuộc vẫn rơi xuống đầu hắn, chỉ là thay đổi một loại phương pháp khác mà thôi.

Dựa theo kế hoạch lúc đầu, thành nam dùng để an trí cho đám quý tộc bản địa, thành bắc dùng để an trí cho con em quý tộc phương bắc, ngăn cách hai bên để giảm bớt các cuộc xung đột.

Kế hoạch vô cùng tốt, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện thêm một đám nô lệ, gã ta chỉ đành chia thành tây ra ngoài.

Vấn đề không phải là bọn họ có ở chung được hay không, mà là thân phận của nô lệ và thân phận quý tộc có chênh lệch quá lớn. Nếu như miễn cưỡng sắp xếp ở cùng một chỗ, đám quý tộc cảm thấy mình bị vũ nhục thì nhất định sẽ trở mặt với gã ta.

Nếu như chỉ là một chút phiền phức thì Nam tước Sith cũng có thể chịu được. Cũng chỉ là chuyện của mấy trăm doanh trại mà thôi, dù sao cũng là một đám nô lệ đê tiện, tùy tiện vòng cho một cái vòng tròn để ứng phó là được, không cần phải làm lãng phí gỗ.

Cho dù là để những tên này ăn uống chùa ba ngày thì cùng lắm cũng chỉ tổn thất thêm mấy vạn pound lương thực thôi, Nam tước Sith hắn chịu nổi.

Nhưng rõ ràng là chuyện này không hề đơn giản như vậy. Hội giao dịch phô trương thanh thế lớn đến vậy, có hơn 2 vạn tên nô lệ tham gia giao dịch, nếu như cuối cùng chẳng bán được tên nô lệ nào thì hiện trường lúc đó thật sự là vô cùng lúng túng.

Nếu như có thêm các vị tân khách tham gia vào việc tuyên truyền thì lần hoạt động tiêu phí cực lớn này sẽ trực tiếp biến thành náo nhiệt.

Ăn dưa quần chúng sẽ không quan tâm lý do tại sao nô lệ lại bị ế hàng, người ta chỉ cho rằng thị trường thương nghiệp của thành Dadir không tốt. Đến lúc đó chính là "há miệng tung tin đồn nhảm, bác bỏ tin đồn chạy chân gãy".

Vốn cho rằng phiền phức lớn nhất chính là tên Hudson cầm đầu đám quý tộc bản địa tới đây quấy rối, không nghĩ phiền phức thực sự lại chính là bị "người trong nhà" đâm lưng.

Chương 215 - Hai Mặt

Thỉnh thần khó khăn, tiễn thần càng khó!

Ở trước mặt đám quý tộc bản địa, Sith không có cách nào cự tuyệt đội ngũ của Nam tước Kettler. Bây giờ muốn đuổi người thì càng không thể nào.

Vì có tâm sự, nên trong cả buổi yến hội Sith đều không có tâm tình gì. Khách khí ứng phó vài câu liền mượn cớ là cơ thể không thoải mái để thối lui ra khỏi đại sảnh yến hội. ...

"Thiếu gia, tình huống có chút không ổn! Xem Nam tước Kettler tới đây là để kiếm chuyện, không chừng y đã thật sự cấu kết với đám quý tộc bản địa nên mới cố ý tới đây để gây rối."

"Dù sao nếu không xử lý được đám nô lệ kia thì với tài chính của Phong Diệp cũng sẽ không thể cầm cự được bao lâu nữa."

"Cho dù là gia tộc ở sau lưng Kettler nguyện ý ủng hộ, nhưng muốn bỏ vốn lấp hơn bốn, năm vạn kim tệ thì sợ là cũng sẽ không có bao nhiêu người đồng ý."

"Bây giờ người có tài lực và nhu cầu để ăn nhóm nô lệ này cũng chỉ có đám quý tộc bản địa."

"Vì lợi ích, Nam tước Kettler lựa chọn phản bội chúng ta cũng không phải là không có khả năng. Chúng ta nhất định phải kiềm chế loại tình huống này, nếu không hậu quả sẽ khó liệu." Lão quản gia Velen nghiêm túc phân tích nói.

Ngoại địch ở bên, lại còn bộc phát nội chiến, đối với Nam tước Sith mà nói, đây chắc chắn là đại sự.

Nhưng chuyện như phản bội sợ nhất là có người mở tiền lệ. Một khi Nam tước Kettler bị quý tộc bản địa lôi kéo, sau này chắc chắn sẽ có càng nhiều quý tộc lựa chọn phản chiến.

Dù sao đối với đa phần con em quý tộc xuôi nam mà nói, việc quan trọng nhất của bọn họ chính là đứng vững gót chân ở chỗ này, thay gia tộc lưu lại một đường lui.

Về phần người chủ sự tương lai của hai quận là quý tộc phương bắc hay là quý tộc bản địa đã không quan trọng nữa, trước áp lực sinh tồn thì chuyện này chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ cần cắm rễ ở chỗ này đến đời thứ ba, thông gia với quý tộc bản địa thêm vài lần thì cũng được coi như là người mình.

Trong lịch sử cũng đã từng phát sinh án lệ tương tự. Ngay cả tổ tiên của gia tộc Koslow cũng là quý tộc phương bắc, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều coi bọn họ là quý tộc bản địa.

Một cây làm chẳng nên non, nếu như các tiểu đệ đều phản bội thì dù cho người lão đại như gã có lợi hại thế nào thì cũng không thể đối kháng được đại thế.

Đừng nói là tranh đoạt quyền chủ đạo hai quận, chỉ cần không bị chen ra khỏi nơi này là thủ đoạn của gã ta cũng đủ cao minh rồi!

"Ta đi tìm Nam tước Kettler nói chuyện, thật sự không được thì nghĩ biện pháp kêu mọi người góp một khoản tiền cho y mượn."

"Về phần nhóm nô lệ này, có thể tiêu hoá được bao nhiêu thì tiêu hóa bấy nhiêu!"

"Nếu như ép quá, lấy tác phong của tên này, y thật đúng là có khả năng sẽ bán đứng chúng ta." Nam tước Sith lạnh lùng nói.

Nhìn như đã quyết định hỗ trợ, nhưng trong nội tâm của gã thì đang tính toán phải làm cách nào mới có thể ném viên cứt chuột Nam tước Kettler này ra ngoài.

Ngang tàng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ liều mạng.

Bây giờ Nam tước Kettler đã bị ép đến tuyệt lộ, trực tiếp bắt đầu chơi chiêu vò đã mẻ không sợ rơi. Hoặc là ra tay giúp y vượt qua khó khăn, hoặc là y sẽ kéo tất cả mọi người cùng nhau xuống địa ngục.

Cho dù Nam tước Sith đã hứa hẹn là sẽ hỗ trợ cất giữ hàng hóa, nhưng nếu như vẫn chậm chạp không xử lý xong đám nô lệ trong tay, Kettler sẽ để hơn 2 vạn tên nô lệ này ở đây một mực ăn uống chùa.

Trừ phi Nam tước Sith có thể bỏ qua kế hoạch lúc trước, không làm cái trung tâm thương nghiệp gì đó, chắp tay nhường lại thành Dadir có ưu thế về vị trí địa lý này cho người khác. Nếu không thì gã ta cũng sẽ không xử lý được cái củ khoai lang nóng bỏng tay. ...

Đại sảnh yến hội, không có chủ nhà, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến nhiệt tình của mọi người. Nhất là những vũ điệu tràn ngập phong tình lại càng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thậm chí có không ít quý tộc ở ngay trước Nam tước Kettler đưa ra thỉnh cầu muốn mua sắm mỹ nữ dị tộc. Chỉ là những người này lại điều kiện của Kettler dọa cho rút lui.

Muốn mua mỹ nữ dị tộc cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là phải mua thêm một nhóm nô lệ thú nhân.

Tất cả mọi người đều đã được lĩnh giáo chiêu này rồi, chẳng qua những vật dụng hằng ngày như nồi chén chậu của Hudson có mua về cũng sẽ không quá thiệt thòi.

Nhưng nô lệ thú nhân thì khác, đám quý tộc bản địa không có kinh nghiệm nuôi bọn dị tộc này. Lỡ như phát sinh nô lệ bạo động, hại chết những quý tộc lão gia cao quý như bọn hắn thì làm sao?

Nhờ công cuộc tuyên truyền mấy trăm năm về việc thú nhân bị ma hóa của vương quốc, trong đầu của rất nhiều quý tộc đều nghĩ bọn thú nhân này là một đám điên cuồng phá hoại, siêu cấp điên rồ.

Dù là mọi người cảm thấy vô cùng hứng thú với mỹ nữ dị tộc, nhưng cũng không có khả năng chỉ vì một nữ nhân mà mua sắm thêm 1000 tên phiền phức mang về.

So với đám đồng liêu đang thất thố thì Hudson lại bình tĩnh hơn nhiều. Không phải chỉ là sexy dane thôi sao, hắn cũng không phải là chưa từng thấy qua.

Mặc dù đám mỹ nhân tràn ngập dị vực phong tình trên sân khấu thật sự là động lòng người, nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, bây giờ nhất định phải bảo trì thận trọng.

Không riêng gì Hudson, mà cả đám con em quý tộc chưa lập gia đình đều đang cố gắng kiềm chế tâm tình của mình.

Người khác có thể điên, nhưng bọn hắn nhất định phải giữ được bình tĩnh. Nhỡ đâu dáng vẻ thất thố trong yến hội bị đám cha vợ tương lai nhìn thấy thì sẽ bị giảm rất nhiều điểm đấy.

Nếu mà bị gắn cho cái mác tham hoa háo sắc thì việc muốn tìm được một cuộc hôn nhân lý tưởng là chuyện gần như không thể nào.

Đại đa số con em quý tộc đều rất khắc chế trước hôn nhân, nhưng sau hôn nhân liền liền làm loạn. Ngay cả đám tiểu thư quý tộc kia cũng không ngoại lệ, trước hôn nhân hiếm khi có người gây ra bê bối.

Chương 216 - Hai Mặt (2)

Sau khi cưới, nếu như sinh hoạt vợ chồng không hài hòa, cộng thêm việc nhà chồng không đủ mạnh, vậy thì sẽ rất dễ dàng xuất hiện thêm những cặp sừng dài.

Rất nhiều cặp vợ chồng chơi tới hưng phấn bèn dứt khoát mạnh ai nấy chơi, ai cũng không làm ảnh hưởng đến ai. Thậm chỉ ở một vài khu vực có tập tục cởi mở còn có thể mở những bữa tiệc thác loạn.

Hudson đứng đó nhìn một đám người bước lên sân khấu để tán tỉnh những mỹ nữ dị tộc rồi yên lặng lựa chọn lập trường.

Không thể ở lại tiếp nữa, nơi này chung quy cũng là địa bàn của người khác, lỡ như không cẩn thận trúng chiêu, bị người ta an bài cho một cuộc diễm ngộ thì toang.

Nếu như có người cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện trước khi Hudson uống rượu hoặc là ăn thứ gì đó đều sẽ đưa đến ống tay áo một hồi.

Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì hắn có mang theo một vị đại sư thử độc. Có một bức đồ án của gấu con được khắc ở trên quần áo, trên thực tế đây chính là con gấu con luôn đi theo kè kè bên cạnh hắn.

Theo thực lực không ngừng tăng trưởng, Belersden cũng mở khóa không ít năng lực. Vô luận là biến thân hay là thử độc cũng đều là một trong những thiên phú của nó.

Giá lớn phải trả chính là toàn bộ năng lượng trong cái la bàn thần bí của Hudson đã bị tiêu hao sạch sẽ, bây giờ mỗi tháng đều phải mua sắm một ngàn kim tệ Ma tinh thạch để bổ sung năng lượng cho la bàn thì mới có thể đảm bảo đủ năng lượng cho một người một gấu tu luyện hàng ngày.

Lý trí nói cho hắn biết đây vẫn chỉ là mới bắt đầu. Lấy năng lực hấp thụ khủng bố của gấu con, tương lai sẽ yêu cầu càng nhiều năng lượng hơn nữa.

May mắn là Hudson đủ thông minh, trước đó đã an bài cho mình một cái thân phận Ma pháp sư, chiếm dụng hạn mức hối đoái Ma tinh hạch của nhiều vị thân thích một cách hợp tình hợp lý.

Chuyện này là miễn phí, dù sao mọi người cũng không dùng được, coi như là ủng hộ cho con em kiệt xuất trong gia tộc vậy. Hạn mức có thể cho Hudson, nhưng mà kim tệ thì hắn phải tự mình bỏ ra.

Tiếc là Hudson vẫn luôn không làm rõ được thực lực cụ thể của gấu con, theo như thuyết pháp của bản thân Belersden, những gã quý tộc ở bên người hắn đều không đỡ nổi một cái tát của hùng đại gia.

Đẳng cấp thực lực cụ thể là mấy việc mà nhân loại căn cứ vào thứ mà bản thân cần để phân chia.

Đáng tiếc là từ trước tới giờ tộc Đại Địa Chi Hùng đều không làm những chuyện nhàm chán đó, chỉ có ba giai đoạn là ấu sinh kỳ, giai đoạn thành niên và kỳ trưởng thành.

Mỗi giai đoạn thì thực lực đều khác nhau một trời một vực. Bởi vì theo cách hiểu của Đại Địa Chi Hùng thì chỉ cần nhìn hình thể liền có thể phán đoán ra được sức chiến đấu.

Thật đáng tiếc, gấu con rõ ràng là trường hợp đặc biệt. Mặc dù thực lực không ngừng tăng lên, thiên phú thần thông cũng không ngừng được mở khóa, nhưng về mặt thể hình thì vẫn còn nằm trong ấu sinh kỳ.

Nếu như Belersden không che giấu, trực tiếp hiển lộ ra bản thể, có lẽ những người nhìn thấy đều cho rằng nó là một con gấu vẫn còn không cai sữa.

Sự thật là nó vẫn chưa cai sữa, mật ong + sữa thú vẫn luôn đồ ăn thiết yếu của nó, mỗi ngày đều phải uống một chậu có thể tích không thua bản thể của nó là bao.

Mật ong + sữa thú giống như mệnh căn của đời gấu, nếu như có người dám ngăn không cho nó uống sữa thì nó quyết sống mái với kẻ đó. Nếu như loại tình huống này tiếp tục kéo dài, có lẽ Hudson sinh thời đều không nhìn thấy gấu con cai sữa.

Lý trí nói cho Hudson biết là hắn nên nghĩ biện pháp kiếm tiền. Không thể bởi vì phải diễn màn kịch đối thủ với Nam tước Sith mà bỏ bê luôn bản chất công việc của mình khi đến đây. ...

Hội giao dịch bắt đầu.

Khi đi trên đường chỉ toàn nhìn thấy cảnh tượng hàng hóa được chất đầy trong đầu. Tiếng rao hàng của thương nhân không ngừng vang lên bên tai.

Tòa thành Dadir phồn vinh ngày xưa dường như đã trở lại.

Có thể thấy là Nam tước Sith đã bỏ ra rất nhiều công sức. Không nói những cái khác, chỉ riêng việc tập hợp nhiều thương nhân như vậy thôi cũng đã tiêu hao không ít khí lực rồi.

Hudson chỉ giống như những quý tộc bản địa khác, chỉ đứng nhìn chứ không mua. Đây là ước định mà mọi người đã lập ra từ trước, mặc kệ trong thành có xuất hiện thương phẩm gì thì lần này không ai được mua gì cả.

Về phần sau đó thì để đến lúc đó rồi tính. Ký ức của quý tộc là thứ có thời hạn, mặc dù về mặt cảm tình thì mọi người không muốn nhìn thấy quý tộc phương bắc làm ăn lớn mạnh, nhưng thực sự là khu vực phía nam đang cần một tòa trung tâm thương nghiệp.

Nếu như thành Dadir trở thành trung tâm nghiệp mà có thể mang đến cho mọi người rất nhiều chỗ tốt thì chắc là sẽ không có người cự tuyệt chuyện này.

Những người có tiền nhưng lại không chịu mua sắm nên số lượng giao dịch đương nhiên là sẽ thấp. Chỉ có mấy chục tên quý tộc phương bắc cống hiến thì còn xa mới có thể nói là một tòa trung tâm thương nghiệp.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, đám nô lệ thú nhân của Nam tước Kettler vẫn chẳng bán được tên nào. Không chỉ quý tộc bản địa không chịu nể mặt mũi, mà ngay cả đám quý tộc phương bắc cũng không mua cổ động.

Mặc dù Nam tước Sith đã chào hỏi với đám quý tộc phương bắc từ trước, nhưng đáng tiếc là trong tay của mọi người đều có rất nhiều nô lệ thú nhân rồi. Nếu như không phải đã biết là không được, có lẽ bọn hắn cũng muốn bán ra một phần để lấy kim tệ rồi.

Không còn cách nào khác, nô lệ thú nhân thật sự là khó dùng. Ngoại trừ một chút việc nặng nhọc đơn giản thì cái gì cũng không làm được.

Vấn đề chủ yếu nhất vẫn là ngôn ngữ không thông, muốn dạy dỗ cũng khó mà làm được.

Không phải lãnh địa nào cũng có nhiều công việc khổ cực như vậy để làm, khi số lượng nô lệ vượt qua nhu cầu thì các lãnh chúa đương nhiên sẽ không tiếp tục mua thêm nô lệ nữa.

Chương 217 - Thiếu Nợ Chính Là .....

Cho dù mọi người vô cùng thông cảm với tình cảnh mà Nam tước Kettler gặp phải, nhưng sự cảm thông này chỉ giới hạn bằng miệng, muốn bọn hắn móc ra vàng ròng bạc trắng để ủng hộ thì không được.

Lại nói, cũng không phải là mọi người không hỗ trợ gì. Đám quý tộc phương bắc cũng đã gom góp được mấy ngàn kim tệ để mượn cho Nam tước Kettler.

Đều là người đi ra lập nghiệp, số tiền này đều do mọi người dốc túi lấy ra. Có thể làm đến bước này đã rất chu đáo rồi.

Tuy rằng mọi người đều là quý tộc phương bắc, nhưng đất đai phương bắc cũng rất bao la rộng lớn, trước đó đa số người đều chưa từng giao tiếp với nhau.

Nếu như không phải vô tình khiến cho bọn hắn đồng thời ôm thành một đoàn xuôi nam, có lẽ bây giờ cũng chẳng có tình cảm gì.

...

"Nam tước Kettler, xem ra chẳng có ai cần những nô lệ này rồi. Tiếp tục giữ bọn chúng lại chỉ tổ lãng phí lương thực chứ không có bất cứ ý nghĩa gì, tìm một cơ hội rồi giải quyết bọn chúng luôn đi!"

Sith chân thành đề nghị.

Mặc dù cái danh đồ sát nô lệ cũng không dễ nghe, nhưng ít ra cũng có thể nghĩ biện pháp che đậy một chút. Nếu như một mực nuôi đám ăn không ngồi rồi này, đúng là danh tiếng sẽ không bị hao tổn, nhưng túi tiền lại không chịu nổi!

Chỉ là hỗ trợ nuôi dùm hai ngày thôi mà Nam tước Sith đã cảm thấy áp lực rồi, nếu như Nam tước Kettler một mực ì ở chỗ này không chịu đi thì gã thật sự không chịu được.

"Nam tước Sith tôn kính, cách làm này thật sự là quá tàn nhẫn. Hay là chờ thêm một chút xem sao, bây giờ không có người muốn mua những nô lệ này là vì đây là khoảng thời gian nhàn rỗi."

"Chờ qua hai tháng nữa, khi vụ xuân bắt đầu, những lãnh chúa cần sức lao động có thể sẽ tới mua."

"Ngài có thể yên tâm, chi phí nuôi đám nô lệ này xem như ta mượn ngài. Chỉ cần bán được số nô lệ này thì ta chắc chắn sẽ lại tiền." Nam tước Kettler tỏ ra thành khẩn nói.

Không biết còn tưởng là y thực sự rất xem trọng sự sống chết của đám nô lệ này, trên thực tế thì Kettler chỉ đang tranh thủ lợi ích mà thôi. Dù sao bây giờ đã có Nam tước Sith nuôi đám nô lệ này rồi, áp lực của y đã giảm xuống rất nhiều.

Nếu là có thể kéo tới vụ xuân rồi bán đám nô lệ này ra thì sẽ kiếm lớn.

Nhưng đó mới chỉ là khả năng, không có ai dám chắc là đám quý tộc bản địa sẽ thiếu lao động vào vụ xuân.

Ít nhất là vào vụ thu thì người ta cũng có thể dựa vào sự trợ giúp của các thân bằng hảo hữu để hoàn thành việc gieo hạt.

Khi vụ xuân tới, tiếp tục đi mượn người cũng không phải là không được. Đại đa số quý tộc đều sẽ làm loại chuyện không có nguy hiểm, không cần phải trả giá giá lớn mà lại kiếm được nhân tình này.

Nếu như kéo tới vụ xuân mà những nô lệ này vẫn không thể tiêu thụ được, vậy thì không chỉ có một mình Nam tước Kettler xong đời, mà ngay cả Nam tước Sith cũng phải phát điên theo.

Quỷ nghèo thì sẽ không có năng lực trả tiền. Hơn 2 vạn tên nô lệ ăn uống ngủ nghỉ mỗi ngày thôi cũng đã là một món tiền không nhỏ rồi.

Dù là chỉ dựa theo mỗi người mỗi ngày chỉ tiêu 3 đồng tệ để tính, 25, 000 người sẽ tiêu hết 75, 000 đồng tệ mỗi ngày, tương đương với khoảng 50 kim tệ.

Hai tháng thì sẽ mất ít nhất là ba ngàn kim tệ. Đây vẫn chỉ chi phí cơ bản, chi phí để quân đội trông giữ nô lệ vẫn còn chưa được tính vào bên trong nữa?

Lỡ như phát sinh ngoài ý muốn, xuất hiện tình trạng nô lệ bạo động hay gì đó thì không biết sẽ phát sinh thêm bao nhiêu thiệt hại nữa.

Phiền phức hơn chính là tiền thì tiêu rồi, nhưng vẫn không thể nào giải quyết được đống phiền phức nô lệ thú nhân này.

Trả hàng là không thể nào, từ trước tới giờ không có chuyện con buôn nô lệ trả hàng.

Có lẽ sau này tên xui xẻo Nam tước Kettler này sẽ đám chủ nợ đuổi chạy khắp thế giới, nhưng đám nô lệ này lại được gửi ở chỗ Nam tước Sith, cho nên gã ta cũng không thể tránh khỏi việc bị tổn thất nặng nề.

"Không có khả năng!"

"Nam tước Kettler, nếu như các hạ kiên trì muốn giữ lại đám nô lệ này thì tự mình mang về nhà nuôi đi!"

"Thành Dadir không chào đón con buôn nô lệ, ta sẽ lập tức chế định một điều luật cấm tiến hành giao dịch nô lệ ở đây." Sith lạnh lùng nói ra.

Ở trong lãnh địa của của mình, lãnh chúa có quyền lập pháp.

Nếu như không vì lai lịch của đám chủ nợ quá lớn, Nam tước Kettler cũng có thể lập ra một điều luật để cự tuyệt toàn bộ đám chủ nợ ở ngoài cửa.

"Nam tước Sith tôn kính, ta cũng không muốn như vậy. Nhưng mà ta cũng không còn cách nào khác, nếu như bây giờ xử lý hết số nô lệ này thì toàn bộ số tiền đầu tư của ta sẽ bị mất sạch."

"Dựa theo ước định, ta phải trả lại số nợ này trong vòng nửa năm. Nếu như trong vòng nửa năm mà vẫn không thể trả nợ, kết quả ra sao chắc ngài cũng có thể nghĩ ra."

"Nếu như ngài có khả năng đứng ra nói đám chủ nợ này kéo dài thời hạn trả nợ thì ta lập tức xử lý theo ý chí của ngài!"

"Nếu như không làm được, vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác, số nô lệ này chỉ có thể để ở chỗ của các hạ trước. Các hạ thích xử lý thế nào thì cứ làm thế đó đi, dù sao ta cũng sẽ không mang theo bọn chúng rời đi đâu."

Nam tước Kettler ra vẻ vò đã mẻ không sợ rơi nói.

Dù là làm mất lòng Nam tước Sith thì cũng còn tốt hơn là bị đám chủ nợ đuổi giết. Bây giờ ở trong hai quận Wright và Ryton thì chỉ có Nam tước Sith là người có gia sản hùng hậu nhất.

Ngoại trừ ỷ lại vào gã ta thì Nam tước Kettler căn bản không tìm thấy biện pháp nào tốt hơn.

"Chuyện này không có khả năng! Ngươi nợ quá nhiều, ta có không đủ mặt mũi để giải quyết chuyện này. Có công phu này thì ngươi còn không bằng đi van cầu vị phụ thân kia của ngươi."

"Nếu như Tử tước Hankke Cage chịu đứng ra, không chừng đám chủ nợ kia còn có thể cho ngươi thêm một cơ hội."

Chương 218 - Thiếu Nợ Chính Là ..... (2)

"Đất đai ở Phong Diệp lĩnh rất phì nhiêu, chỉ cần ngươi dụng tâm kinh doanh, trong vòng năm năm vẫn sẽ có hy vọng trả hết nợ."

Gã càng nói thì âm càng càng nhỏ, rõ ràng là ngay cả bản thân Nam tước Sith cũng không tin vào chuyện này. Cho dù đất đai của Phong Diệp lĩnh có phì nhiêu đến đâu thì cũng phải chi tiêu nha!

Chỉ tính thu nhập mà không tính đến chi phí vận hành thì chẳng khác nào đang chơi lưu manh.

Có rất nhiều lãnh địa có thu nhập hơn vạn kim tệ, thậm chí là mấy vạn kim tệ một năm, thế nhưng sau khi trừ hết toàn bộ chi phí thì số lãnh địa có thể lợi nhuận được hơn vạn kim tệ lại là lác đác không có mấy.

Đừng nói là Phong Diệp lĩnh, cho dù là thành Dadir này thì Nam tước Sith cũng không dám cam đoan là hàng năm đều có thể lợi nhuận hơn vạn kim tệ.

Nếu như chỉ đơn thuần tính thu nhập của lãnh địa thôi, chỉ dựa vào địa bàn mà bất kỳ người nào trong ngũ đại hào môn phương bắc chiếm cứ thôi đã có thu nhập hơn cả một tỉnh, thu nhập hàng năm khoảng chừng hơn trăm vạn kim tệ, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng chịu cảnh vào được mà không ra được đó sao?

Có thể duy trì được tới hiện giờ là bởi vì các đại quý tộc còn có những sản nghiệp khác.

Bao gồm cả việc Nam tước Sith muốn chế tạo thành Dadir trở thành trung tâm thương nghiệp ở khu vực phía nam, bề ngoài nhìn là vì thu thuế, nhưng trên thực tế là vì tụ tập nhân khí, phát triển sản nghiệp của bản thân.

Nếu như chỉ dựa vào một chút thuế này sợ là còn không đủ để chi tiêu hàng ngày.

Muốn kiếm được tiền thì vẫn phải cho thuê hoặc bán những cửa hàng, nhà ở trong thành, bán lương thực, rau quả, thịt cùng với một số vật dụng sinh hoạt hàng ngày mà lãnh địa sản xuất ra.

Nhưng cách này thì Phong Diệp lĩnh lại không thể sao chép được. Chỉ dựa vào thu nhập từ việc trồng trọt thì chỉ có thể yên ổn trong một thời gian ăn, muốn phất nhanh là chuyện không có khả năng.

Có lẽ là cảm thấy chủ ý của mình quá ngu dốt, sau khi dừng lại một hồi, Nam tước Sith lại bổ sung thêm:

"Có lẽ ngươi có thể đi trò chuyện với vị Sơn Địa nam tước kia. Nếu như nói người có nhu cầu về sức lao động lớn nhất trong hai quận này thì phải nhắc đến tên này."

"Lấy khẩu vị của hắn, cho dù là nhân khẩu trong lãnh địa đã đột phá 2 vạn thì hắn vẫn không thể nào thỏa mãn."

"Dù sao các ngươi cũng đã từng quen biết, trực tiếp đem nô lệ chiết khấu bán cho hắn là được."

"Chỉ cần giá đủ rẻ thì chắc là hắn sẽ không ghét bỏ."

"Cùng lắm thì chịu thiệt một chút thôi, dù sao cũng còn tốt hơn là cứ tiếp tục như thế này. Phải biết là cứ kéo dài thêm một ngày thì ngươi sẽ phải tốn thêm gần một trăm kim tệ."

Đây là lời thật lòng, mặc dù Sith không muốn tư thông với địch. Nhưng so với bản thân phải ôm lấy củ khoai nóng bỏng tay này thì chẳng thà bán rẻ cho địch nhân.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, gã ta phát hiện cường hạng của Hudson nằm ở chỗ quân sự và phát triển lãnh địa, nhưng thủ đoạn chính trị lại chẳng mạnh được bao nhiêu.

Ít nhất nếu như đổi chỗ mà mà, gã ta chắc chắn sẽ không đến tham dự hoạt động của đối thủ cạnh tranh.

Nếu như thủ đoạn chính trị đã không bằng thì trình độ nguy hiểm cũng sẽ giảm xuống. Phát triển lãnh địa là không sai, nhưng cứ đâm đầu vào chuyện phát triển lãnh địa thì lại là vô cùng sai.

"Chẳng có ích gì đâu, bây giờ tên đó cũng đang nợ nần chồng chất. Vì phát triển lãnh địa, tên ngu xuẩn đó đã đầu tư toàn bộ gia tài của mình vào bên trong."

"Thế cục hiện giờ đã ổn định, những sản phẩm rách nát đó của hắn đã không thể nào bán được nữa, chỉ có thể bán được một chút nông cụ và vật dụng hàng ngày."

"Nếu như không phải còn có thể cầm ra sản phẩm sắt để gán nợ thì tình huống hiện giờ của hắn cũng chẳng tốt hơn ta là bao."

"Giá gốc của đám nô lệ này thôi đã tốn hơn 6 vạn kim tệ của ta rồi, cho dù có bán lỗ vốn thì ngươi cảm thấy tên vương bát đản đó có năng lực mua lại sao?" Nam tước Kettler tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Ở trước mặt Nam tước Sith, y cũng chẳng cần phải đi khen Hudson làm gì. Huống chi Kettler cũng chẳng có hảo cảm gì với Hudson, bây giờ y chỉ đang nói ra mấy lời trong lòng mà thôi.

Lấy được một đáp án bất ngờ, Nam tước Sith nửa vui nửa buồn. Đối thủ cạnh tranh xảy ra vấn đề về tài chính, đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt, nhưng bi kịch là gã cũng dính vào một mớ bòng bong.

"Kettler, ngươi muốn cái gì? Nếu như là lời ngu xuẩn như kêu ta giải quyết món nợ này cho người thì cũng không cần nói nữa."

"Tất cả mọi người đều là người thông minh, chắc là ngươi cũng biết lần này mình đã gây ra chuyện phiền phức lớn như thế nào rồi."

"Đầu tư 6 vạn kim tệ để nhận lấy một đống rác. Cho dù là trong đó có một số nô lệ có chất lượng tốt, nhưng tổn thất lần này chắc chắn sẽ không thấp hơn 5 vạn kim tệ."

"Không ai có thể gánh cho ngươi một con số lớn như vậy. Cho dù là bởi vì chuyện này mà làm cho kế hoạch của ta thất bại thì ta cũng không khả năng đồng ý."

"Vì chuyện của ngươi, ta đã cố gắng hết sức rồi. Trong tay đám đồng liêu phương bắc đều có rất nhiều nô lệ, căn bản không thể tiếp bàn cho ngươi." Nam tước Sith lạnh lùng nói.

Nếu như không phải nơi này không thích hợp, gã ta hận không thể lập tức xử lý tên đáng ghét trước mắt này. So với tên này, gã đột nhiên cảm thấy tên địch nhân "Hudson" kia của mình đáng yêu như một bé thỏ trắng vậy.

"Trong 6 vạn kim tệ này có hơn 5 vạn là tiền nợ, nhất định phải giải quyết được số này."

"Trong nhóm nô lệ này, những nô lệ có chất lượng tốt chỉ có thể bán được chừng 1 vạn kim tệ, lỗ hổng tài chính còn hơn 4 vạn nữa."

"Nếu như đi mượn của thân bằng hảo hữu có quan hệ mật thiết và người nhà thì đại khái có thể mượn được 1 vạn kim tệ, về phía gia tộc cũng có thể cho ta mượn 1 vạn kim tệ."

Chương 219 - Thiếu Nợ Chính Là ..... (3)

"Đám đồng liêu đã cho ta mượn mấy ngàn kim tệ, vũ khí trang bị, chiến mã trong tay ta còn có thể bán được mấy ngàn kim tệ, bây giờ chỉ cần 1 vạn kim tệ, ta liền có thể vượt qua cửa ải khó khăn."

"Cho nên ta hy vọng các hạ có thể khẳng khái cho ta mượn 1 vạn kim tệ, giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này."

Nam tước Kettler thành khẩn nói.

Lỗ thủng kim ngạch từ 5 vạn xuống tới 1 vạn, sắc mặt của Nam tước Sith dễ nhìn hơn rất nhiều. Chẳng qua trong lòng gã lại đang hồi hộp là có nên cho Kettler mượn số tiền kia hay không.

Trực giác nói cho gã biết, chuyện này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Nếu như là lúc bình thường, Nam tước Kettler mở miệng vay tiền thì khả năng cao là có thể mượn được từ chỗ của thân bằng hảo hữu.

Nhưng bây giờ thì khác, ai cũng biết là y đang thiếu một số tiền lớn. Trước khi cho Kettler mượn tiền thì ai cũng phải suy tính đến khả năng trả nợ của y.

Vạn nhất không trả được, trực tiếp cuỗm tiền chạy trốn thì làm sao?

Những chuyện tương tự cũng không phải là chưa từng phát sinh trên lục địa Aslante này. Nếu như gặp phải thì mọi người cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, truy thu tiền nợ xuyên quốc gia, chuyện này chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi.

"Nếu như ta không đồng ý, có phải là ngươi sẽ dẫn người đi cướp thương đội đúng không?" Nam tước Sith không xác định hỏi.

Không có tiền liền đi ra ngoài ăn cướp là chuyện vô cùng bình thường đối với quý tộc phương bắc.

Nếu là lúc khác thì Nam tước Sith cũng sẽ không muốn xen vào chuyện bao đồng này.

Nhưng mà bây giờ thì không được, danh tiếng của thành Dadir vẫn còn chưa nổi mà đã truyền ra tin tức thương nhân bị đánh cướp, sau đó thì không cần phải tuyên truyền thêm nữa.

"Thật muốn phải đến một bước đó thì ta cũng không còn biện pháp."

Nam tước Kettler giang hai tay ra, trực tiếp thừa nhận là mình có dự định này. ...

Lấy được số kim tệ do mình dọa dẫm mà có, Kettler biết là mình đã làm mất lòng Nam tước Sith rồi, sợ là sau này khi gặp mặt thì mọi người sẽ không còn trao cho nhau nụ cười nữa.

"Chuẩn bị xe, chúng ta đi bái phỏng Nam tước Hudson."

"Kettler, bây giờ qua đó sợ là không tốt ?" Kỵ sĩ Holman lo lắng nói.

Vừa nhận tiền của Nam tước Sith xong liền đi bái phỏng kẻ địch của gã ta, hơn nữa còn ở trên địa bàn của người ta, thật sự là quá không có đạo nghĩa .

"Không tìm hắn thì cháu làm sao giải quyết được đám nô lệ trong tay chứ? Chẳng lẽ thật sự phải xử lý hết rồi vác lấy cái danh tàn bạo trên lưng sao?"

"Nam tước Sith có khả năng cho cháu mượn 1 vạn kim tệ cũng đã đủ ý tứ rồi, không nên ép người ta quá."

"Nhưng mà cho dù có 1 vạn kim tệ này thì lỗ thủng còn lại vẫn rất lớn, cháu không biết nên bù lỗ như thế nào?"

"Chú Holman, chẳng lẽ chú cho rằng hiện giờ còn có người sẽ cho cháu mượn tiền sao?"

"Nếu như gia tộc mà nhận được tin tức này thì sợ là cũng sẽ sinh lời oán giận."

"Thay vì để cho mọi người cảm thấy khó xử, vậy thì cháu thà không mở lời, miễn cho làm tổn thương tình cảm."

Nam tước Kettler tự giễu nói.

Không mở miệng vay tiền thì vĩnh viễn sẽ không biết nhân duyên của mình tốt đến đâu. Ngay cả quý tộc có quan hệ không tệ với y cũng liền lấy ra hai, ba trăm kim tệ để ứng phó một chút.

Tương lai mọi người vẫn còn phải ủng hộ và canh gác cho nhau, bây giờ cũng chỉ nguyện ý cho mượn ít tiền như vậy. Nếu như mở miệng mượn tiền của đám thân bằng hảo hữu ở phương bắc xa xôi thì chẳng phải là đang làm khó người khác sao.

Dù sao thứ mà quý tộc xem trọng chính là đôi bên cùng có lợi, không thể để cho người ta đơn phương trả giá mà không nhìn thấy hồi báo nha!

Nam tước Kettler nhìn thấu mọi chuyện nên không hề oán trời trách đất, mà là lựa chọn hăng hái ứng đối.

Ít nhất là sau cuộc trò chuyện lần trước thì y đã xác định là Hudson có hứng thú với đám nô lệ thú nhân này. Mặc dù vị khách hàng này không nhất định có tiền, nhưng chung quy cũng là một người mua mà. ...

Lượn quanh một vòng, sau khi hố Nam tước Sith một vố, hai người lại xuất hiện ở trên bàn đàm phán.

Hudson vẫn không có biến hóa gì, nhưng mưu trí của Nam tước Kettler lại phát sinh thuế biến. Hiện thực tàn khốc đã nói cho y biết là những mối quan hệ nhân mạch trước đây của mình đều không đáng tin cậy.

Lần đàm phán trước Kettler vẫn còn có mấy phần sức mạnh. Vốn cho rằng kết quả xấu nhất chỉ là chịu lỗ một chút, dưới sự giúp đỡ của thân bằng hảo hữu, kém nhất cũng có thể bảo vệ lãnh địa.

Nhưng thực tế lại rất tàn khốc, nếu như không phải quy định về đất phong của vương quốc nghiêm ngặt, không chừng có người còn ước gì Kettler phá sản để bọn hắn có thể dễ dàng tiếp nhận đất phong.

"Nam tước Kettler, thực không dám giấu giếm. Đúng là ta rất có hứng thú với số nô lệ này, nhưng hiện giờ Sơn Địa lĩnh đang thiếu tài chính, tiền mặt có thể vận dụng nhiều nhất chỉ có 2 vạn kim tệ."

"Nếu như lấy cái giá tiền này thành giao, sợ là lần này các hạ sẽ thua thiệt rất thê thảm. Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của như vậy không phù hợp với tinh thần kỵ sĩ, cho nên lần trước ta không có báo giá."

Nghe Hudson nói xong, Nam tước Kettler âm thầm kêu khổ.

Đàm luận về "tinh thần kỵ sĩ" với một gã gian thương là chuyện vô cùng hài hước, nhưng bây giờ y lại không thể nào cười nổi.

Người mua duy nhất không đủ tài chính, luôn miệng nói không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đây không phải là muốn kêu y chủ động đưa tới cửa cho người ta cướp sao!

Lại còn không nguyện ý gánh chịu áp lực về mặt đạo đức. Cho dù sau này có truyền ra ngoài thì cũng không phải là do Hudson lão gia nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mà là Hudson lão gia tế nguy cứu khốn.

Chương 220 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất

Về phần Nam tước Kettler, đương nhiên là một tên vai phụ ngu xuẩn đến không có thuốc chữa. Ai bảo bây giờ y vẫn còn mang cái danh "con buôn nô lệ ngu xuẩn nhất" chứ?

"Nam tước Hudson, 3 vạn kim tệ! Chỉ cần 3 vạn kim tệ, ta sẽ bán nhóm nô lệ thú nhân này cho các hạ."

"Chuyện đến một bước này, ta cũng sẽ không giấu diếm nữa. Vì thu mua nhóm này nô lệ, ta đã đầu tư hết 6 vạn kim tệ."

"Bây giờ đã giảm 50% rồi, ta còn phải dựa vào vay nợ mới có thể kết toán được số dư. Nếu như lại xuống giá, ta cũng chỉ có thể phá sản tại chỗ." Nam tước Kettler ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Có lẽ y chính là tên thương nhân thất bại nhất trên cả đại lục này rồi. Người khác cò kè mặc cả đều có thể kiếm nhiều kiếm ít, mà y thì khác, cò kè mặc cả chỉ là vì không bị phá sản.

"Nam tước Kettler, đừng vội. Cho dù ta có gom đủ 3 vạn kim tệ để giao dịch thì sợ là những ngày tháng sau này của các hạ cũng sẽ không tốt được đến đâu."

"Phát triển lãnh địa là một việc rất tốn tiền. Cho dù Phong Diệp lĩnh có tốt đến đâu, nhưng hai năm cũng rất khó làm được thu chi cân bằng, trong tay không có đủ vốn lưu động là không được."

"Hay là chúng ta đổi một phương thức hợp tác đi, ta thu mua nhóm nô lệ này với giá gốc. Nhưng mà sẽ không dùng tiền mặt để kết toán, mà là dùng sản phẩm sắt mà lãnh địa của ta sản xuất ra để giao dịch."

"Các hạ lấy những sản phẩm sắt này đi thương lượng với đám con buôn nô lệ kia, dù sao cũng là một chút nông cụ và vật dụng thường ngày, ở phương bắc cũng sẽ có không nhỏ thị trường, không lo không bán được."

Hudson cổ động nói.

Thẳng thắn mà nói, lần này hắn thật sự không chuẩn bị hố bạn hàng xóm. Dù là muốn lột lông dê thì cũng không thể chỉ bắt lấy một con dê mà lột được, nếu không khi dê bị lột trọc thì sau này sẽ không có gì để lột nữa.

Là một công cụ người, lần này Nam tước Kettler đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ. Không chỉ hố được Nam tước Sith, còn phân hoá được quan hệ giữa quý tộc phương bắc.

Một quân cờ có giá trị như vậy, nếu như vứt bỏ thì thật là đáng tiếc.

Trùng hợp là nhà mình đang cần mở rộng thị trường, có thể xem đây như thời cơ để thăm dò.

Nếu như có thể đả thông thị trường ở phương bắc thì tốt, nếu không được cũng không sao.

Kỳ thực giá vốn của số hàng trị giá 6 vạn kim tệ còn chưa đến 3 vạn kim tệ nữa!

Chỉ cần không tiêu thụ ở bản địa, không cướp thị trường của mình, Hudson hoàn toàn không ngại đi xung kích thị trường bên ngoài.

"Nam tước Hudson, sợ là chuyện này hơi khó? Phương bắc không giống với tỉnh Đông Nam, thị trường của sản phẩm sắt đã bị lũng đoạn hết rồi, hàng hoá bên ngoài căn bản không chen chân vào được..."

Không đợi Nam tước Kettler nói hết lời, Hudson liền ngắt lời nói: "Các hạ suy nghĩ quá nhiều. Không thể lấy ra ngoài bán thôi, chứ đâu có nói là không cho phép bản thân tự dùng nha?"

"Cho dù bản thân mình không dùng được thì cũng có thể bán cho đế quốc Thú Nhân mà, không chừng còn có thể kiếm được càng nhiều hơn. Chỉ cần không tiêu thụ ở phương bắc thì chẳng phải là xong rồi sao."

"Huống chi, người phụ trách tiêu thụ là đám con buôn nô lệ kia. Các hạ cứ giao hàng hóa đến trong tay bọn họ là được, chuyện sau này chẳng liên quan gì đến các hạ."

Đúng vậy, ai tiêu thụ thì người đó chịu trách nhiệm. Cho dù có thật sự xâm phạm lợi ích của địa đầu xà thì cũng không thể nào từ bên ngoài xa xôi ngàn dặm chạy đến tỉnh Đông Nam để tìm một người trung gian để tính sổ sách nha.

"Nhưng mà tiền mặt đã biến thành hàng hoá, bọn họ sẽ đồng ý sao?"

Trong lòng Kettler thật sự không chắc, ít nhất là y chắc chắn sẽ không chấp nhận việc tiền mặt biến thành hàng hoá.

"Cái này không phải do bọn họ. Dù sao bây giờ các hạ cũng không có tiền, hoặc là tiếp nhận hàng hoá gán nợ, hoặc là chờ đến khi các hạ có tiền lại tới thu. Cùng lắm là bị đánh cho một trận, xuất một ngụm ác khí thôi."

"Cho dù là trong lòng bọn hắn hận không thể giết chết các hạ, nhưng nể mặt của tiền tài, bọn hắn nhất định phải để cho các hạ sống tốt."

"Cho dù là trong đó có người xúc động thì cũng sẽ bị những người khác hỗ trợ ngăn cản. Dù sao, nếu như các hạ thật xảy ra ngoài ý muốn thì món nợ này sẽ càng khó thu ."

Hudson vô lại nói.

Thiếu nợ chính là đại gia, câu nói này cũng được áp dụng trên lục địa Aslante. Nếu như đám chủ nợ này không đủ lý trí, đó nhất định là bởi vì ngươi thiếu không đủ nhiều.

Đám chủ nợ không có khả năng từ bỏ những người thiếu ít nhất là hơn 5 vạn kim tệ giống như Nam tước Kettler đây.

Ngoại trừ khúc nhạc dạo ngắn là nô lệ bị ế hàng ra thì hội giao dịch đầu tiên được diễn ra ở thành Dadir đã lấy được thành công tốt đẹp.

Vốn cho rằng đám quý tộc bản địa sẽ gây chuyện, nào ngờ bọn họ chỉ dùng việc không giao dịch xem như thủ đoạn chống lại chứ không làm ra bất kỳ hành động quá khích nào.

Một quyền đánh vào trên bông, làm cho Nam tước Sith khổ tâm chuẩn bị rất nhiều phương án cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Khách nhân người ta không gây sự thì người làm chủ nhân như gã ta cũng không thể chủ động gây sự được!

Nam tước Sith hoàn toàn xem không hiểu thao tác của đối thủ, chỉ có thể lựa chọn đi một bước nhìn một bước, trực giác nói cho gã biết chuyện này còn chưa xong.

"Ngươi nói cái gì?"

"Số nô lệ kia đã đi Sơn Địa lĩnh hết rồi?" Sith khó có thể tin hỏi lại.

"Đúng vậy, thiếu gia! Lính trinh sát mà chúng ta phái đi nhìn chằm chằm Sơn Địa Lĩnh đã phát hiện được bên đó đang có một lượng lớn nô lệ thú nhân."

"Trong cả tỉnh Đông Nam này, người có nhiều nô lệ thú nhân như vậy chỉ có Nam tước Kettler."

Lão quản gia trả lời.

"Bị người ta đùa bỡn rồi!"

Đây là phản ứng đầu tiên của Nam tước Sith.

Nhưng gã lại lập tức cảm thấy không thích hợp, ngày đó Nam tước Kettler tìm tới cửa, bộ dạng một bộ vò đã mẻ không sợ rơi kia rõ ràng là đã dự định cá chết lưới rách.

Chương 221 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất (2)

Mọi người đều là quý tộc, không phải diễn viên. Nếu như có đường lui thì rất khó suy diễn ra tâm trạng tuyệt vọng đó.

Nếu như hai người này không phải cấu kết với nhau từ trước thì cũng là sau đó đã cấu kết với nhau.

Nguyên nhân không cần phân tích cũng biết —— Lợi ích.

Bất kể có nói thế nào thì Hudson cũng là người có khả năng mua lại đám nô lệ kia nhất trong cả tỉnh Đông Nam này.

Mặc kệ là song phương giao dịch với cái giá nào, chuyện này đối với Nam tước Kettler mà nói cũng xem như là chuyện tốt.

Chuyện đã được quyết định rồi, cho dù bây giờ Sith có muốn phản đối cũng chẳng có tác dụng.

"Kettler, tên khốn nạn này! Lại dám đùa nghịch ta."

"Lão tử nhớ kỹ ngươi rồi, cứ chờ mà xem!"...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson lão gia đang không ngừng chỉ huy cho các thủ hạ dàn xếp đám nô lệ thú nhân.

Bỗng nhiên tăng lên nhiều nô lệ thú nhân như vậy làm kế hoạch phát triển lãnh địa lúc đầu lại lại lại phải thay đổi.

Vì quản lý được nhóm nô lệ này, Hudson không thể không tuyên bố mở rộng thêm một binh đoàn bộ binh chuyên dùng để giám thị đám thú nhân này làm việc.

Sản xuất đâu thì không thấy, nhưng quân phí đã tăng trước một bước rồi. May mắn vũ khí trang bị đều là tự sản, tiết kiệm được một mớ tiền.

Hudson lập tức sẽ trở thành quý tộc có đội quân nhiều nhất trong hai quận, mà hắn vẫn còn ngại không đủ nhân thủ.

Nếu như không vì lo lắng số lượng binh sĩ tăng lên quá nhanh làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu, hắn còn định tổ kiến luôn hai binh đoàn bộ binh cùng một lúc.

Không phải là hắn cực kỳ hiếu chiến, mà đây là hiện thực cần.

Nếu đã phải sử dụng lượng lớn nô lệ, vậy thì hắn phải tùy thời chuẩn bị sẵn việc trấn áp nổi loạn, trong tay không có binh là thật sự không được.

Kèm theo việc buôn bán không ngừng bành trướng, khách hàng đặc thù có yêu cầu giao hàng đến tận nhà cũng dần dần nhiều hơn.

Chỉ cần bên A chịu chi thêm tiền thì nhất định phải có dịch vụ giao hàng tận nhà, cung cấp vũ trang cho đội vận chuyển cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

Lý trí nói cho Hudson biết là không nên vội vàng tăng cường quân, chỉ có thể hoàn thành từng bước một.

Việc cấp bách hiện giờ là phải điều chỉnh kế hoạch phát triển lãnh địa trước, hoặc là nâng cao mục tiêu lúc đầu.

Đầu tiên đương nhiên là phải gia tăng sản lượng khai thác mỏ rồi.

Mặc kệ có thể thuận thế mở ra thị trường phía bắc hay không, dù sao cũng phải sản xuất ra số hàng hóa đã đáp ứng dùng để đổi nô lệ thú nhân cho người ta.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, đều là lấy vật dụng sinh hoạt hàng ngày như nồi chén chậu làm chủ, nông cụ chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Chủ yếu là lo đám con buôn nô lệ vô lương kia sẽ thật sự mang số thương phẩm này đến đế quốc Thú Nhân tiêu thụ.

Vật dụng thường ngày thì không sao, cùng lắm chỉ làm cho cuộc sống của đám thú nhân kia thuận tiện hơn một chút, không gia tăng lực lượng tổng hợp của đế quốc Thú Nhân.

Nhưng nông cụ thì khác, nếu như có một số lớn nông cụ tràn vào đế quốc Thú Nhân liền có thể làm tăng thêm hiệu suất và sản lượng của nông nghiệp.

Là một vị quý tộc yêu nước, Hudson tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện kinh doanh vô lương như thế này.

Về phần sau đó có thể phát sinh những chuyện như hòa tan nồi để chế tạo kiếm, Hudson đại độ biểu thị: cứ việc dung luyện đi, nếu như có thể sản xuất ra vũ khí hợp cách thì coi như hắn thua.

Ít nhất là phương pháp tinh luyện thông thường không làm được.

Nếu như tìm mấy vị Luyện Kim thuật sĩ hoặc là thợ rèn có trình độ đại sư như người lùn thì hắn không dám đảm bảo.

Bất quá loại nhân tài cao cấp này cho dù là ở nơi nào thì cũng là thiểu số. Cho dù có thể tạo ra binh khí có chất lượng cao thì cũng không thể nào sản xuất hàng loạt được.

Trừ cái đó ra, Hudson lại mở rộng thêm được một vài con đường thương nghiệp.

Nhờ hồng phúc của Nam tước Sith, bởi vì gã ta mời không ít thương nhân ở tỉnh Đông Nam đến thành Dadir nên vừa vặn tạo ra cơ hội cho Hudson.

Mặc dù ở mặt ngoài thì hắn không hề có bất kỳ động tác ở trong thành Dadir; nhưng trong bóng tối thì lại làm không ít chuyện.

Sau những cuộc tiếp xúc ngắn ngủi, Hudson đã tìm được vài đồng bọn có thực lực kinh tế nhất định, lại đồng ý tiêu thụ hàng hóa của Sơn Địa Lĩnh để hợp tác.

Nếu như Nam tước Sith nhận được tin tức này, có lẽ sẽ biết được lý do tại sao Hudson không kiếm chuyện ở trên hội giao dịch.

So với quý tộc thì địa vị của thương nhân thường ở vào thế yếu. Bởi vậy khi đi tìm kiếm đồng bọn hợp tác đều sẽ tận mọi khả năng để tìm những quý tộc tuân theo quy củ.

Vì làm cho những người này yên tâm, Nam tước Sith biết rõ có hố nhưng vẫn lựa chọn tuân thủ quy tắc trò chơi, chuyện này cũng có thể áp dụng được trên người Hudson.

So với việc tìm kiếm đại lý, tổ chức mạng lưới thương nghiệp của bản thân thì việc gây chuyện ở thành Dadir cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Có thêm con đường xuất hàng thì sau này chắc chắn sẽ không thiếu đơn đặt hàng.

Cho nên hắn nhất định phải chuẩn bị nâng cao sản lượng.

Còn phải quy hoạch đường xá.

Có nhiều khổ lực như vậy, không dùng thì phí.

Những kẻ có ý thức thẳng thắn này lại rất thích hợp dùng để phá núi liệt thạch. Mỗi ngày mệt mỏi gần chết thì sẽ không có sức lực để gây chuyện .

Sớm ngày xây dựng đường xá xong xuôi thì cũng có lợi cho việc tăng cường chưởng khống lãnh địa của Hudson lão gia.

Cũng không biết là nô lệ thú nhân có thể gánh được nhiệm vụ khai hoang cần kỹ thuật này không.

Nếu như không được liền để cho bọn chúng đi liều chết ở vùng đầm lầy vậy.

Hudson không biết những phương pháp kỹ thuật cao minh và cũng không cần biết nhiều như vậy.

Trực tiếp mở kênh thoát nước là được, đầu tiên là xả hết nước trước ra trước.

Còn số nước không xả được thì làm "hàng rào bằng tre " ở trong vùng đầm lầy để tách nước ra khỏi đất cày.

Chương 222 - Dây Chuyền Sản Nghiệp Đơn Nhất (3)

Nhờ vào lượng nước mưa phong phú ở tỉnh Đông Nam để cuốn trôi lượng muối trong nước biển. Từ những cây thực vật sinh trưởng ở trong vùng đầm lầy có thể đoán ra lượng muối trong đầm lầy cũng không tính là quá cao.

Số nước bùn đào ra được cũng không cần phải lo là sẽ lãng phí, đều là phân bón thượng hạng, rất thích hợp để dùng ở trên đất mới khai hoang.

Về phần phải trả cái giá bao nhiêu mới hoàn thành được công việc, Hudson lại hoàn toàn không thèm để ý tới.

Có thêm hơn hai vạn cái miệng, chi tiêu hàng ngày trong lãnh địa gần như tăng lên gấp bội. Nếu như không nhanh làm ra thành quả thì túi tiền của hắn sẽ không cầm cự được nữa.

Trên thực tế, đây là kết quả của việc chuẩn bị từ trước. Nếu như không nhờ trước đó Hudson dữ trữ một số lượng lớn lương thực, chỉ việc phải đối mặt với lương thực giá cao trên thị trường thôi cũng có thể làm cho Hudson phải khóc rồi.

Đều là do nô lệ thú nhân gây họa, mặc dù phủ tổng đốc đã hứa là sẽ cung cấp lương thực với giá ổn định, nhưng chỉ giới hạn trong những dân trong thuộc địa đã được đăng ký vào danh sách trước đó. Những nô lệ thú nhân đến sau này chỉ có thể mua được lương thực với giá thị trường.

May mắn là tỉnh Đông Nam có rất nhiều lương thực, nếu như ở một nơi nghèo khó, trong lúc không có thu hoạch mà lại đột nhiên tràn vào mấy vạn cái miệng thì sợ là có tiền cũng không mua được đủ lương thực.

Không thể không nói, đám quý tộc phương bắc lại bị hố không nhẹ. Việc Nam tước Kettler không thể mượn đủ tiền và chuyện giá lương thực tăng lên chẳng có quan hệ gì.

May mắn là những ngày tháng như thế này sẽ không kéo dài được bao lâu, mùa đông đã đến hồi cuối, chỉ còn cách ngày thu hoạch lương thực mới không xa nữa.

Chờ sau khi thu hoạch được lương thực nhập kho, giá lương thực ở trên thị trường chắc chắn sẽ suy giảm. Về phần có thể giảm bao nhiêu thì Hudson không đoán được.

Dù sao chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn, mặc dù sản lượng lương thực trong lãnh địa không đủ đáp ứng nhiều nhân khẩu như vậy, nhưng mà hắn đã đặt trước một số lượng thực mà mấy vị thân thích sản xuất được trong lãnh địa của bọn hắn.

Giá thì đương nhiên là phải theo giá thị trường, nhưng mà có thể ký sổ nha! Nợ bên ngoài càng ngày càng nhiều, bây giờ Hudson cũng đã chết lặng.

Nếu như tính luôn cả số nợ hàng hóa chưa giao thì giờ này khắc này Hudson lão gia đã nợ tổng cộng 12 vạn.

Món nợ như vậy dù là đặt trên vai một vài nhà trung đẳng quý tộc thì cũng phải tê cả da đầu, cả đêm không ngủ.

Có lẽ dù cho bán luôn Belersden cũng không đủ tiền để trả!

Đương nhiên, bán gấu là huyện không thể nào xảy ra. Hắn chưa bao giờ nghe nói khế ước ma thú có thể sang nhượng.

Hudson lão gia cũng không phải là hạng người cần bán gấu để trả nợ. Mặc dù mắc nợ bên ngoài một số tiền khổng lồ, nhưng dòng tiền chảy trong Sơn Địa Lĩnh vẫn rất phong phú, trong khố phòng tùy thời đều có hai ba vạn kim tệ nằm đó để Hudson lão gia tiêu xài.

Trong số nợ 12 vạn kim tệ này, có hơn 8 vạn kim tệ là món nợ hàng hóa, bao gồm cả số tiền chi tiêu để mua sắm nô lệ thú nhân là "6 vạn kim tệ" kia.

Ngoài ra còn có món nợ 3 vạn kim tệ đang liên tục không ngừng chuyển hóa thành nợ hàng hóa. Chân chính cần lấp vàng ròng bạc trắng cũng chỉ có hơn 1 vạn kim tệ.

Không sai, hơn 1 vạn kim tệ cuối cùng là thiếu của Nam tước Redman, phụ thân của hắn. Cha con ruột cũng phải tính cho rõ ràng, trợ giúp cũng không thể cho không.

Vũ khí trang bị, nồi chén chậu, nông cụ, phàm là có thể cho nợ thì Hudson đều lấy.

Bây giờ nhà cũ cái gì cũng không thiếu, chỉ có thiếu tiền, cho nên hắn cũng chỉ có thể thanh toán bằng tiền mặt.

Về phần là lúc nào thanh toán thì phải xem tình hình tài chính của Sơn Địa Lĩnh giàu có khi nào.

Bây giờ ngay cả Hudson cũng không dám đụng chạm bậy bạ đến tài chính của Sơn Địa lĩnh. Lỡ như một ngày nào đó phát sinh một chút ngoài ý muốn thì đây đều là tiền cứu mạng.

Chỉ có thể nói nợ nhiều không áp thân, mặc dù Hudson đang thiếu một món nợ kếch xù, nhưng vẫn còn lăn lộn rất tốt trong giới quý tộc, thậm chí không có người cảm thấy hắn nghèo.

Hơn 2 vạn lĩnh dân + hơn 2 vạn nô lệ, nếu như chỉ tính toán nhân khẩu thôi thì cũng đã đuổi kịp một vài Tử tước đất phong rồi.

Nếu như lắng đọng mấy năm, trả hết số hàng còn nợ. Lại khai hoang thêm mấy chục vạn mẫu ruộng tốt, vậy thì sẽ có được cơ nghiệp của một nhà trung đẳng quý tộc. ...

"Lão gia, hôm nay thu được hai ngàn kim tệ tiền đặt cọc. Chủ yếu là một số nông cụ và vật dụng sinh hoạt hàng ngay, trong đó còn có một số binh khí của ba quận Hansen, Qatar và Warren."

"Ba vị đại lý đang ở bên ngoài chờ đợi, ngài có muốn gặp hay..."

Không chờ lão quản gia nói hết lời, Hudson liền trực tiếp ngắt lời nói: "Ta sẽ không ra mặt. Sau này những loại chuyện nhỏ này đều do ngươi phụ trách tiếp đãi là được."

Mặc dù hắn là bên B, nhưng cũng là một bên B nắm giữ sức cạnh tranh bá đạo. Có thể thu tiền đặt cọc trước rồi mới sản xuất đã đủ để nói rõ chuyện này.

Lại thêm thân phận chênh lệch giữa quý tộc và thương nhân, Hudson hoàn toàn có vốn liếng để không ra mặt.

Trên thực tế, không lộ diện mới là tốt cho tất cả mọi người. Thương nhân trục lợi, thích tính toán chi li, để cho bọn hắn đi cãi cọ với quản gia là được.

Nếu như Hudson đích thân ra trận đàm phán, cho dù có thương lượng thành công thì sợ là trong lòng mọi người cũng sẽ không thoải mái.

Lại tăng thêm một món nợ hàng hóa, Hudson cũng lười tính toán. Dựa theo hình thức vận doanh hiện giờ, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, Sơn Địa lĩnh đều phải vận chuyển trong tình trạng mắc một món nợ khổng lồ.

Chủ yếu vẫn là có quá ít nhà cung cấp ở thượng nguồn, nếu không sẽ còn có thể nợ thêm càng nhiều nữa. Sau khi cảm nhận được chỗ tốt sâu sắc của việc dùng tiền của người khác để phát triển lãnh địa nhà mình, Hudson giống như đã mở ra một cái hộp Pandora.

Chương 223 - Dây Chuyền Sản Xuất Đơn Nhất (4)

Nhìn xem danh sách trương mục ở trên thẻ trúc, Hudson cảm thấy sản phẩm của lãnh địa nhà mình quá đơn nhất.

Toàn bộ đều là xoay quanh "sắt", nhỡ đâu có ngày tỉnh Đông Nam lại phát hiện ra vài mỏ quặng sắt thì chuyện làm ăn của Hudson lão gia lập tức sẽ bị xung kích thành mảnh nhỏ.

Thế nhưng không vây quanh "sắt" thì thời đại này còn có thể làm cái gì để phát tài đây?

Từ xưa đến nay, vương triều phong kiến đều dùng "muối","sắt" là hai ngành bạo lợi nhất, có khả năng chia được một chén canh "sắt" đều là nhờ vào may mắn.

Nếu như Hudson dám vươn tay đến "muối". Có lẽ vào một buổi tối đẹp trời nào đó, Sơn Địa lĩnh sẽ bị người ta diệt môn.

Không cần hoài nghi, vì lợi nhuận kếch xù này, gia tộc Dalton tuyệt đối có thể làm được chuyện này.

Theo tin đồn nghe được, lợi nhuận của muối ăn chiếm hết 1/2 lợi ích của gia tộc Dalton. Nếu như có người dám động miếng bánh ga tô này thì gia tộc Dalton có thể trở mặt ngay lập tức.

Cho dù có quý tộc không cam tâm thì cùng lắm cũng chỉ âm thầm sai sử một vài tên thương nhân buôn lậu muối, hơn nữa còn nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, sợ bị tiết lộ nửa chút tiếng gió.

Nhiều khi, một chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ dọa cho bọn hắn phải giết người diệt khẩu. Đến mức mà số người bán muối lậu bị chết ở trong tay người chủ sử phía sau màn còn nhiều hơn số người chết trong tay phủ tổng đốc.

Về phần bọn người này có kiếm được tiền từ trong đó hay không thì Hudson cho rằng là không, ít nhất là không thể kiếm được lợi nhuận kếch xù.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, tổng lượng tiêu thụ muối ăn ở các nơi đều rất ổn định, mà theo thời gian dời đổi có hơi tăng lên. Một khi xuất hiện tình trạng lượng tiêu thụ suy giảm thì sẽ lập tức làm cho gia tộc Dalton chú ý.

Dưới loại hoàn cảnh này, đừng nói là muốn kiếm tiền, có thể không bị người ta bắt được đều đã nhờ Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Sản nghiệp bạo lợi nhất thì Hudson không thể duỗi tay vào rồi, vậy cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn sản nghiệp kém hơn một bậc —— "Rượu thuốc lá".

Thuốc thì bị loại bỏ đầu tiên, trên lục địa Aslante không có thứ này, Cho dù là Hudson có thể tìm được lá cây thuốc lá thì hắn cũng không biết nên bán cho ai.

"Rượu" thì nhất định phải là rượu nho. Trong vô số yến hội mà Hudson tham gia đều sử dụng rượu nho.

Đáng tiếc là, tỉnh Đông Nam nằm ở phía nam của vương quốc. Lượng mưa đúng là rất phong phú, nhưng độ sáng thì lại chỉ có thể nhờ vận may.

Những năm có lượng nước mưa ít như năm này thì độ sáng cũng rất phong phú, chất lượng của những trái nho được trồng ra cũng sẽ rất không tệ.

Thế nhưng nếu gặp phải năm mưa dầm liên miên, có thể nhìn thấy nho kết quả đã không tệ rồi, còn trông cậy vào chất lượng gì nữa!

Người mua rượu nho chủ yếu là quý tộc, mặc dù đại bộ phận quý tộc đều là những kẻ thô thiển, không phân biệt được rượu nho tốt hay xấu.

Nhưng trong đó có một bộ phận người lại có nghiên cứu rất sâu về thứ này, lại nắm được quyền nói chuyện trong ngành này.

Cho dù Hudson có khả năng sản xuất ra thì cũng chỉ có thể cạnh tranh với "rượu cấp thấp" để kiếm sống.

Thay vì đi kiếm một chút tiền cực khổ này thì hắn chẳng thà làm ra rượu trắng rồi chậm rãi đợi thị trường lên men.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng mà thôi. Trước khi không tìm được người sử dụng thì Hudson lão gia cẩn thận sẽ không mù quáng khai phá sản phẩm đi ngược lại xu hướng của thị trường.

Ngoại trừ những sản phẩm này ra thi hắn còn có thể làm cái gì?

"Diêm", có vẻ như thứ này hơi khó sản xuất. Là một sản phẩm thuần thủ công, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết là chi phí sản xuất cao bao nhiêu rồi.

Nếu chỉ vì sử dụng thuận tiện thì sợ là rất khó bán được với giá cao. Dù sao các quý tộc lão gia cũng không cần đích thân nấu cơm, còn tạo thuận tiện cho người hầu, chuyện này quan trọng không?

"Xà phòng", sản phẩm thiết yếu của người xuyên việt. Bất quá cái thứ thối hoắc này chủ yếu dùng để giặt quần áo.

Muốn trổ hết tài năng, trừ phi là đổi công nghệ chế tạo, sản xuất ra sản phẩm mới không có mùi thối.

Dù sao dầu động vật nguyên chất cũng không thể dùng làm nguyên liệu, nếu không sẽ không khử được mùi. Chẳng khác gì những loại xà phòng có mùi trên thị trường, Hudson sẽ không cho rằng cái thứ có ở khắp mọi nơi này sẽ có thể bạo lợi.

Có thể thử thay thế bằng dầu thực vật. Bất quá lấy sản lượng của dầu thực vật hiện giờ thì sợ trong ngắn hạn sẽ không trông cậy vào được.

Những thứ mới này cũng chỉ có thể kiếm được một đợt tiền nhanh. Một khi bị người khác giải mã kỹ thuật, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện người bắt chước theo.

Aslante không lưu hành độc quyền bảo hộ, cho dù thật sự có độc quyền bảo hộ, Hudson cũng không có thực lực để đi khắp đại lục đả kích hàng nhái.

Có thể kiếm lời được cục nào hay cục đó, Hudson đã quyết định đẩy mạnh sản xuất dầu thực vật. Chờ khi tích lũy đủ nguyên vật liệu liền ra ngoài kiếm một cục tiền nhanh.

Về phần sau đó bại lộ bí mật kỹ thuật, ít nhất thì tên tuổi của hắn cũng có thể nổi tiếng nhờ vào việc là người đầu tiên làm ra thứ này, cũng có thể chiếm được một chỗ cắm dùi trong thành phố .

Trong tình huống giá cả tương đối, mọi người sẽ càng thích sử dụng hàng chính hãng hơn.

Trừ phi chất lượng của hàng chính hãng không bằng hàng nhái, như vậy thì không có gì đáng nói, bị thị trường đào thải là đáng đời.

Nếu như thật sự đến được bước đó, Hudson cũng chịu.

Đông đi xuân đến, mặt đất lại trở về với dáng vẻ sinh cơ bừng bừng. Vết thương do chiến tranh để lại ở hai quận Wright và Ryton đã dần giảm đi.

Niềm vui khi được mùa là thứ làm cho trái tim của con người ta cảm thấy ấm áp nhất. Lương thực nhập kho, khoảng thời gian không có thu hoạch cũng được tuyên bố kết thúc, Sơn Địa lĩnh đang đắm chìm trong niềm vui sướng.

Chương 224 - Thu Hoạch

Tâm tình của Hudson lão gia rất tốt, thậm chí còn hào phóng đến mức mời các lĩnh dân thưởng thức một ổ bánh mì trắng, làm cho mức độ lương tâm của một vị lãnh chúa được bay lên một tầm cao mới.

Thậm chí đến cả đám nô lệ khổ sai cũng được hưởng thụ một bữa cơm trưa không dính đất muối vào ngày này.

Đều là do đám quý tộc phương bắc dạy hư, Hudson lão gia vốn là không biết thêm đất muối vào trong bánh mì.

Nhưng kể từ nghe được tin đồn là thú nhân có thể ăn đất, thế là những chiếc bánh mì kém chất lượng được cung cấp cho những nô lệ này lại bị bỏ thêm một lớp đất muối.

Hiệu quả rất không tệ, chi phí muối ăn của lãnh địa lập tức giảm xuống 1/3. Khẩu phần lương thực cũng hạ thấp xuống không ít.

Tiện thể còn chấn nhiếp nhân tâm, nâng cao tiến độ khai hoang. Nhất là những bảo có tiến độ đứng ở dưới chót, cả đám đều dốc hết sức, chỉ sợ bảo của mình liên tục bị hạng chót rồi phải cạp đất để qua ngày.

Hudson lão gia rốt cuộc vẫn là người nhân từ, không để cho mọi người cạp đất mà ăn.

Bất quá cuộc sống của những "bảo" có tiến độ khai hoang hạng chót đúng là không dễ chịu. Bảo trưởng bị cắt chức chỉ là thao tác cơ bản, chỉ được nhận khẩu phần lương thực với tiêu chuẩn thấp nhất, đủ loại phúc lợi cũng bị giảm xuống.

Còn có những tổ công tác khai thác mỏ có tiến độ chậm nhất cũng bị ảnh hưởng. Hiển nhiên là Hudson lão gia đã rất thuần thục cái chế độ đào thải này.

Cuối cùng hắn vẫn trở thành hạng người mà bản thân ghét nhất.

Sau một phen giày vò, hiệu quả cũng rất rõ rệt.

Sản lượng khai thác mỏ liên tục tăng lên, giá trị sản lượng hàng tháng trực tiếp đột phá 15, 000 kim tệ.

Dựa theo giá trị sản lượng này, vẫn còn rất xa vời nữa mới có thể trả hết nợ nần.

Đều là vì mở rộng thị trường gây ra, Hudson lão gia ghiền việc lấy tiền đặt cọc nên căn bản không dừng lại được.

Cái giá lớn của việc mở rộng sản xuất chính là lợi nhuận ròng của sản phẩm lập tức giảm xuống. Chủ yếu là bị thương lái phân đi một phần lợi nhuận.

Nhưng những chuyện này đều là đáng giá, kết quả của việc phân lợi nhuận làm cho Sơn Địa Lĩnh trở thành trung tâm giao dịch sản phẩm sắt lớn nhất tỉnh Đông Nam.

Mỗi ngày đều có rất nhiều xe ngựa qua lại, một cảnh tượng thịnh vượng phồn vinh. Chuyện làm ăn rất tốt làm cho rất nhiều chủ nợ đều có lòng tin là Hudson lão gia có thể trả sạch nợ.

Vì cung cấp cho đám thương lái sự phục vụ tốt hơn, Hudson lão gia còn kêu ngừng thi công phủ lãnh chúa, chuyển sang xây dựng lữ điếm, quán rượu... với tốc độ nhanh nhất.

Nhìn xem kim ngạch liên tục tăng lên, Hudson lại không cao hứng.

Từ trước tới giờ, việc lấy số lượng để đền bù giá cả cũng không phải là một mô hình kinh doanh tốt gì.

So với siêu lợi nhuận mà việc sản xuất vũ khí trang bị mang lại, chế tạo những đồ dùng hàng ngày bình thường này thật sự là không có cách nào sánh được.

Cho dù là đã tăng thêm sản nghiệp, nhưng lợi nhuận ròng của lãnh địa vẫn giảm xuống 20% so với thời kỳ đỉnh phong.

May mắn mà xí nghiệp đã đưa ra thị trường không cần phải làm báo cáo tài chính, nếu không giá cổ phiếu sẽ bị ngã ầm ầm.

Phồn vinh có thể che giấu mọi nguy cơ, cảnh tượng ngựa xe như nước này để cho Hudson thành công tạo ra hình tượng không thiếu tiền.

Về phần thiếu nợ, chỉ cần không phải dùng vàng ròng bạc trắng để thanh toán thì đều không đáng kể.

Cho dù có người tới cửa thúc nợ thì cũng bằng chứng là sinh ý thịnh vượng, chỉ cần quặng mỏ không có bị đào sạch, tuồng vui này vẫn còn có thể diễn tiếp.

Điên cuồng vơ vét của cải cuối cùng đều dùng trong việc xây dựng lãnh địa.

Trước mắt thì đã hoàn thành được 7 dặm đường quặng xỉ quặng, hơn nữa còn đang tiếp tục bành trướng với tốc độ là 3 dặm mỗi tháng.

Không có bất kỳ máy móc thiết bị nào, chỉ dựa vào nhân công để hoàn thành, có thể có được tốc độ này cũng là vì địa hình nể mặt rồi.

Cộng thêm việc sửa chữa và mở rộng con đường, trước mắt đã có thể chứa hai chiếc xe ngựa chạy song song, tổng chặng đường đã đột phá mười tám dặm.

Những đường nhỏ phân nhánh thì càng nhiều hơn. Nhưng mấy con đường này không phù hợp với yêu cầu cao của Hudson lão gia nên không được đặt vào trong phạm vi thống kê.

Thành quả khai hoang cũng vượt quá mong đợi.

Nguyên kế hoạch là khai hoang 2 vạn mẫu, bây giờ đã tăng trưởng đến 3. 3 vạn mẫu.

Số liệu này đã làm cho Hudson lão gia không còn cảm thấy lương tâm bất an nữa. Sự thật đã chứng minh là việc kéo dài kỳ hạn công trình là chuyện không thể chấp nhận được.

Đương nhiên, hậu kỳ tăng thêm sức lao động cũng là một nguyên nhân nằm ngoài mong đợi.

Thứ không thấy được thành quả duy nhất chính là đầm lầy, chung quy vẫn là thời gian khai phá quá ngắn, chỉ vừa thành công cách ly được mấy trăm mẫu đất.

Ở phương diện này, Hudson cũng không vội. Những hàng mương rãnh kia không biết nói dối, một khi liên thông với nhau sẽ tạo thành một mạng lưới cấp nước.

Số đất đai nhô ra ở chính giữa rất thích hợp để trồng lúa nước, Hudson cũng đã sai người đi mua hạt giống về rồi.

Mặc dù vương quốc Alpha không có thói quen ăn lúa nước, nhưng cái này không hề ảnh hưởng gì đến quyết định của Hudson.

Không bán được thì tự mình ăn, coi như là thay đổi thói quen sinh hoạt của mọi người. Dù sao với tình huống của Sơn Địa Lĩnh thì trong một khoảng thời gian rất dài sau này cũng sẽ không có lương thực để bán.

Sau lưng của đống thành quả sáng lạn này đương nhiên là sẽ có mặt tối.

Nông nô thì còn tốt, mặc dù có hao tổn, nhưng tính luôn cả cái thai trong bụng phụ nữ thì nhân khẩu vẫn hơi có tăng trưởng.

Nô lệ thì lại thiệt hại hơi nhiều, có thể là vì lần đầu quản lý nô lệ nên không có kinh nghiệm, trong chưa đầy hai tháng đã hao tổn hơn năm trăm người.

Trong đó đầm lầy đã thôn phệ hết một nửa.

Chương 225 - Kayo - Dalton

Đại bộ phận đều là chết ngu. Lúc làm việc sơ suất, trộm gian dùng mánh lới, hoàn toàn không xem an toàn sản xuất là chuyện to tát gì.

Đối với cục diện này, nhóm giám sát cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Bọn hắn đã nhắc nhở "Lặp đi lặp lại rất nhiều lần", tiếc là ngôn ngữ không thông, thật sự giống như là đang đánh đàn với heo, chuột...

Có lẽ là bởi vì không được di truyền trí thông minh của nhị sư huynh, cho nên tỷ lệ thương vong của Pigg đang đứng đầu bảng.

Nếu như muốn bù đắp tổn thất, chỉ cần giam Pigg đực và Pigg cái chung một chỗ, mặc cho bọn chúng tự do giao phối, mấy tháng liền có thể tăng thêm một tổ.

Nhưng mà, là một vị quý tộc chính thống, Hudson chắc chắn sẽ làm những chuyện như mở rộng quy mô thú nhân này.

Làm cái gì cũng không được, nhưng ăn cơm lại luôn là số một, Pigg rõ ràng không phải là sức lao động mà Hudson lão gia cần.

Khôn sống mống chết chính là quy luật của tự nhiên.

Những chủng tộc nô lệ này vẫn còn có một đống lớn ở trong đế quốc Thú Nhân, còn lâu mới đạt đến tình cảnh cần bảo vệ như những giống loài có nguy cơ tuyệt chủng.

Sơn Địa Lĩnh bồng bột phát triển, nhưng quý tộc khác cũng không hề nhàn rỗi.

Nam tước Kettler bị Hudson hố nhiều lần như vậy lần này cuối cùng cũng được hưởng dư quang.

Được lợi vì thương khách lui tới Sơn Địa Lĩnh tăng thêm, việc kinh doanh của sòng bạc, chỗ ăn chơi trong Phong Diệp lĩnh cũng tăng theo.

Mặc dù không được gọi là náo nhiệt, nhưng chung quy vẫn có lợi nhuận.

Nhất là buổi biểu diễn của những mỹ nữ dị tộc nóng bỏng, mỗi lần đều có thể thu được rất nhiều ánh mắt.

Đáng tiếc là Nam tước Kettler có quy định, những mỹ nữ này chỉ có thể tiếp đãi quý tộc qua đêm, không tiếp thương nhân.

Chỉ có người trả giá cao trong buổi đấu giá hội được tổ chức mỗi tháng một lần mới có thể ngoại lệ.

Đây là đang tự nâng giá nha, nhưng hết lần này tới lần khác đám thương nhân lại trúng chiêu này.

Nguyên bản Nam tước Kettler có khả năng kiếm được càng nhiều tiền hơn, đáng tiếc là Nam tước Sith ở thành Dadir đã bắt đầu chơi trò ăn theo, cướp đi rất nhiều quý tộc khách hàng.

Không đợi Hudson làm cái gì, xung đột lợi ích đã làm cho quan hệ giữa hai người càng ngày càng kém.

Chuyện làm ăn chắc chắn sẽ không được lâu dài, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này sẽ còn có rất nhiều quý tộc phương bắt làm theo.

Thậm chí một vài người đỏ mắt, có điều kiện nhưng lại không làm theo, mà sẽ trực tiếp thụ mỹ nữ dị tộc.

Quý tộc phương bắc cũng không chỉ có hai vị này là phát triển không tệ.

Một vài quý tộc thông minh đã bắt đầu tiêu thụ một vài đặc sản ở phương bắc. Chuyện làm ăn không thể nói là rất tốt, nhưng chung quy vẫn là có lời.

Có thể dựa vào làm ăn kiếm tiền thì cần gì phải chém chém giết giết chứ?

Thời gian lập uy đã qua, cái cần hiện giờ chính là dung nhập. Người thông minh đã điều chỉnh tâm thái xong xuôi.

Nếu như khoảng thời gian thái bình này tiếp tục kéo dài 80-100 năm, có lẽ cái nhãn hiệu "quý tộc phương bắc" cũng sẽ chậm rãi biến mất trong trong tầm mắt của mọi người, chỉ còn lại những câu chuyện được lưu truyền trong dân gian.

Đáng tiếc là hiện thực rất tàn khốc, vừa mới sắp xếp xong chuyện cày bừa vụ xuân thì Hudson nhận được một bức thư ngoài ý muốn.

Tiểu thư Melissa đang cầu học ở vương đô đột nhiên gửi thư nói cho hắn biết —— Kayo-Dalton đã tốt nghiệp.

Cái tên quen thuộc mà xa lạ này rất nhanh đã làm thức tỉnh ký ức của Hudson.

Gã lãnh chúa của Lạc Diệp trấn ở quận Ryton vẫn luôn chậm chạp không đến nhận chức cũng có tên này.

Nếu như chỉ là thân phận này thì còn chưa đủ làm cho Hudson động dung. Chỉ là một vị nam tước, hắn đã sớm không để vào mắt.

Nhưng vấn đề là người này mang họ —— Dalton.

Hudson vận dụng quan hệ nhân mạch của mình để nghe ngóng, tên này chính là cháu trai của Bá tước Pierce, gia chủ đương thời của gia tộc Dalton, hơn nữa còn là cháu ruột duy nhất.

Nếu như không phải lai lịch đủ lớn thì cũng không có chuyện chỉ cần đi theo đoàn pháp sư của vương quốc ăn ké mấy lần công lao liền có thể nhận được một mảnh đất phong giàu có và đông đúc như vậy.

Đầu thai là một công việc cần kỹ thuật, Hudson có hâm mộ cũng không được.

Không có lãnh chúa, nhưng Lạc Diệp trấn phát triển lại không hề chậm một chút nào.

Dù chỉ có một vị quản sự ở trong lãnh địa, nhưng dựa vào danh tiếng của gia tộc Dalton thì vẫn có thể thuận buồm xuôi gió.

Xuất thân bối cảnh hùng hậu, lại ở trong phạm vi thế lực của nhà mình phát triển, chỉ cần Nam tước Kayo không phải là thằng ngốc thì cái chức quận trưởng quận Ryton đã nằm trong túi rồi.

Đám quý tộc ở quận Ryton không hoạt động mạnh như quận Wright, có lẽ cũng là vì nguyên nhân này.

Biết rõ tranh không nổi, đương nhiên sẽ không có người dễ dàng ngoi đầu lên để làm cho quận trưởng tương lai căm thù.

Không giống như ở quận Wright, từ lúc đầu quần hùng tranh giành cho tới bây giờ phát triển, song hùng Hudson và Sith đã tạo thành thế chân vạc.

Chưa có kết quả cuối cùng thì không có người nào dám khẳng định ai sẽ là kẻ cười đến cuối cùng.

Đứng trên lập trường của Hudson thì hắn đương nhiên sẽ hy vọng tên này ở lại vương đô thêm mấy năm nữa.

Nam tước Kayo không ở đây, Hudson chính là con cưng sáng giá nhất trong đám quý tộc bản địa.

Mấy nhân vật đại biểu hoạt động sôi nổi lúc đầu đã sớm bị quý tộc phương bắc dạy cho cách làm người trong cuộc đấu tranh lúc trước.

Kẻ thất bại thì không có quyền nói chuyện.

Chỉ còn lại Hudson, người duy nhất nhiều lần đối nghịch với quý tộc phương bắc mà vẫn không bị xã hội đánh đập, nên liền thuận lý thành chương trở thành lãnh tụ tinh thần.

Thân phận này không có bất kỳ quyền hạn thực chất nào, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới quý tộc bản địa.

Chương 226 - Kayo - Dalton (2)

Sơn Địa Lĩnh có thể phát triển xuôi gió xuôi nước cũng nhờ vào lực ảnh hưởng vô hình này.

Cộng thêm thực lực quân sự và tài lực của Sơn Địa lĩnh, cho dù có đi đến bên ngoài thì cũng có thể được xem trọng thêm mấy phần.

Đáng tiếc là những thứ này đều không sánh kịp với một dòng họ "Dalton".

Không nói là toàn bộ quý tộc bản địa đều sẽ bị lôi kéo qua đó, nhưng chắc chắn sẽ phân lưu quyền nói chuyện của Hudson trong giới quý tộc bản địa.

Biết rõ quyền lực mềm của mình đang bị suy yếu, nhưng Hudson lại không thể làm gì được kẻ đầu têu này.

Hắn lập tức hồi âm bằng tốc độ nhanh nhất, an bài một phần lễ vật rồi sai người mang tới vương đô cảm tạ, sau đó Hudson lập tức bắt đầu suy nghĩ kế sách đối phó.

Mặc dù thành viên của gia tộc Koslow được phân bố rộng rãi, nhưng phần lớn đều tập trung vào tập đoàn quý tộc tầng dưới, đối với việc thẩm thấu trung thượng tầng thì thật sự là quá bạc nhược .

Theo lý mà nói, lấy thân phận của Kayo thì hẳn là sẽ được gia tộc chú ý đến.

Nhưng tin tức gã ta tốt nghiệp sớm quan trọng như vậy lại là do tiểu thư Melissa thông báo cho Hudson.

Rốt cuộc là vì thân ở đế đô nên thành viên gia tộc cố ý buông lỏng, hay là thật sự bất lực. Hudson càng muốn tin vào cái sau hơn.

Theo dõi ở học viện pháp thuật rõ ràng không phải là chuyện mà người bình thường có khả năng làm được.

Với quy mô của gia tộc Koslow, vào đó thuần túy chính là chán sống.

Vạn nhất bị người ta bắt được thì đối tượng thí nghiệm ma pháp sẽ được +1.

Các Pháp sư lão gia trông thì tao nhã lịch sự nhưng khi giày vò người khác đều chưa bao giờ nương tay. Chạy đến trước mặt những người này lén lén lút lút thuần túy là chán sống rồi.

Không ngừng có những thư từ trong Sơn Địa lĩnh bay ra, phảng phất như da dê không cần tiền vậy.

Theo những bức thư này truyền ra, một cuộc gió tanh mưa máu hồi xoay quanh hai quận Ryton và Wright đã bắt đầu ấp ủ trong bóng tối. ...

Trong vương đô, Nam tước Kayo đã hoàn thành nghi thức tốt nghiệp đang lưu luyến đánh giá sân trường lần cuối.

"Thiếu gia, nên lên đường rồi."

Lời nói của quản gia đã kéo Kayo từ trong hồi ức ra ngoài.

"Ừm, chúng ta đi thôi!"

Nói xong, Nam tước Kayo trực tiếp quay người rời đi.

So với việc kế thừa lãnh địa, Kayo càng muốn trở thành một vị Ma pháp sư vĩ đại, đi tìm kiếm chân lý của sinh mệnh, để một ngày nào đó có thể siêu phàm nhập thánh.

Đáng tiếc rằng Ma pháp sư là một ngành nghề đòi hỏi phải có thiên phú, học viện pháp thuật là nơi hội tụ của những tinh anh Ma pháp đến từ khắp nơi trong vương quốc, những người cuối cùng có tư cách xâm nhập tìm tòi nghiên cứu lại là lác đác không có mấy.

Kayo đã sắp ba mươi tuổi mà vẫn không thể trở thành một Pháp sư cao cấp, con đường Pháp sư cơ bản là đã đi không thông.

Con em quý tộc có thể nắm giữ hy vọng, nhưng tuyệt đối không được phép thoát ly thực tế.

Khi gặp phải bình cảnh, chậm chạp không có cách nào đột phá, Kayo cũng chỉ đành đổi sang một con đường khác.

Ma pháp sư quý giá hơn Kỵ sĩ nhiều lắm, nhưng một Ma pháp sư trung cấp đối với Dalton gia tộc mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao.

Trừ phi có thể trở thành Ma đạo sĩ, nếu không Kayo không có quá nhiều tiếng nói.

Bao gồm cả tước vị hiện giờ, trong gia tộc có không ít con cháu cảm thấy hứng thú với no. Nếu như chú của Kayo không phải là gia chủ thì loại chuyện tốt này căn bản sẽ rơi không xuống đầu y.

Từ khi bắt đầu bước lên xe ngựa, Kayo liền không ngừng lật xem tư liệu, trên tư liệu không chỉ có tình huống phát triển của Lạc Diệp trấn, mà còn có ghi chép những chuyện đã phát sinh ở hai quận Ryton và Wright. ...

Nội tình của đại quý tộc không phải là thứ mà tiểu quý tộc có thể so sánh, ngay khi đoàn xe của Nam tước Kayo vừa chạy ra vương đô không lâu, Sith liền nhận được tin tức, ngay cả đường đi của y cũng đã bị đánh dấu.

"Từ trên tư liệu đến xem thì vị Nam tước Kayo này chính là một kẻ cuồng ma pháp. Để cho một người như vậy trở thành lãnh chúa Lạc Diệp lĩnh, thật sự không biết gia tộc Dalton đang nghĩ gì."

"Xem ra Nam tước Hudson của chúng ta sẽ có chung chủ để với gã này, dù sao bọn hắn đều là Ma pháp sư cả mà!"

Sith khinh miệt nói.

Không phải là gã cố ý xem thường người khác. Thật sự là Ma pháp sư cũng được chia ra thành đủ loại khác biệt.

Những Ma pháp sư hoang dã dựa vào may mắn như Hudson đều là những người bị khinh bỉ nhiều nhất.

Người khác cực khổ phấn đấu mấy chục năm, cuối cùng lại đồng thời trở thành Ma pháp sư với một kẻ dựa vào may mắn, trong lòng của người bình thường đều cảm thấy không công bằng.

Nhất là thiên phú của Hudson lại còn dựa vào con Đại Địa Chi Hùng kia, chuyện này càng làm cho người ta hận hơn.

Những Ma pháp sư chính thống có tu vi tương đối, cố gắng tu luyện lại có khả năng bị những Pháp sư hoang dã dựa vào may mắn này đánh bại, là ai thì cũng sụp đổ thôi.

Nhất là những học sinh bởi vì không đủ thiên phú mà bị học viện pháp thuật khuyên lui thì lại càng hận hơn.

Kayo và Hudson lại trùng hợp là người cạnh tranh, nếu như ở trong lợi ích trộn lẫn thêm một chút ghen ghét, cục diện kia sẽ càng dễ xem hơn.

Một khi hai người này gây nhau, quý tộc bản địa liền sẽ bị phân hoá. Đối với một đám quý tộc phương bắc thì chuyện này thật sự là đại hảo sự.

"Thiếu gia, những tin tức này chưa chắc đã là thật. Thứ mà gia tộc Dalton muốn cũng không chỉ là một cái Lạc Diệp lĩnh, khẩu vị của bọn hắn còn lớn hơn cái này nhiều.

"Quận Ryton nhìn như thái bình, đó là bởi vì nhân vật chính là Nam tước Kayo không có ở đó, mọi người cố ý khắc chế tâm tư tranh phong."

"Một khi biểu hiện của kẻ này không giống như mong đợi, sợ là khoảng thời gian sau này sẽ không yên bình như vậy."

"Cuộc cạnh tranh hiện giờ đã kịch liệt như thế, cho dù gia tộc Dalton có tùy hứng như thế nào thì cũng không khả năng nâng một con lợn lên chức vị quận trưởng."

Lời của quản gia Velen nói đã làm cho sắc mặt của Nam tước Sith tối sầm lại.

Chương 227 - Kayo - Dalton (3)

Đại tranh chi thế, tất cả gia tộc đều không ngừng ưu tiên quăng tài nguyên cho những con cháu ưu tú nhất.

Nếu như là vào những năm tháng thái bình, loại con ngoài giá thú như gã nếu như vô năng thì không nói, nhưng nếu có năng lực hơn người thì đó chính là đường đến chỗ chết.

Bây giờ ngay cả con riêng đều có thể bởi vì năng lực bản thân mà được chia một bộ phận tài nguyên đã đủ để chứng minh là mưa gió sắp đến.

Dưới bối cảnh này, gia tộc Dalton ném tài nguyên quý báu lên người của kẻ phế vật thì rõ ràng là không phù hợp logic.

"Ông nói không sai, đúng là không phải khinh thường bất kỳ kẻ nào."

"Mặc dù ở bề ngoài thì tên Hudson kia sẽ phải chịu ảnh hưởng bởi Kayo, nhưng hai người này chung quy không ở chung một quận, xác suất bùng nổ xung đột trong thời gian ngắn là không lớn.

"Ngược lại, bởi vì Kayo đến mà một vào quý tộc vốn đang bị chúng ta áp chế sẽ lại bắt đầu sinh động."

"Vừa vặn Kayo cũng cần lập uy, không chừng sẽ thuận thế mà chỉ đầu mâu về phía quý tộc phương bắc chúng ta."

"Quý tộc phương bắc ở quận Ryton bị xung kích thì thành Dadir cũng rất khó chỉ lo thân mình."

"Một khi cuộc phong ba này lan rộng, cuối cùng sợ rằng vẫn phải do ta đứng ra đối mặt." Sith cau mày nói.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh lão đại không dễ làm. Rõ ràng là chuyện này không có quan hệ gì với Sith, nhưng kết quả gã ta lại không thể không ra mặt dùm cho tiểu đệ mình.

"Thiếu gia, sợ là chuyện này không phải 'có lẽ', mà là 'Nhất định sẽ' phát sinh."

"Vị này Nam tước Kayo mới đến này chỉ có một dòng họ Dalton, về mặt uy vọng sẽ rất khó áp chế được vị Sơn Địa nam tước kia."

"Mạo muội làm dấy lên phân tranh nội bộ không chỉ sẽ làm cho đám quý tộc muốn báo thù thất vọng, mà còn có thể sẽ khiến cho rất nhiều quý tộc bản địa vốn đang đứng trung lập bị đẩy về phía đối lập."

"Trừ phi Nam tước Kayo có khả năng từ bỏ cuộc tranh đoạt chức vị lãnh tụ của quý tộc bản địa, nếu không cho dù y không muốn trở mặt với chúng ta thì cũng sợ là phải thân bất do kỷ."

Không biết từ chỗ nào tiết lộ phong thanh là Nam tước Kayo sắp trở về, tin tức này được nhanh chóng truyền bá trong giới quý tộc của hai quận.

Đây là thời điểm để khảo nghiệm kiến thức chính trị.

Làm sao để không mất lễ phép, không kiêu ngạo không tự ti, lại không đắc tội với người đứng đội đã trở thành nan đề đặt ở trước mặt đám quý tộc bản địa.

Trong lúc mọi người đang xoắn xuýt, một đứa bé lanh lợi không muốn để lộ tính danh nào đó biểu thị: Có thể thay đổi vị trí mâu thuẫn.

Đề nghị này lập tức nhận được sự ủng hộ của những quý tộc đã bị thiệt lớn trong cuộc tranh phong với quý tộc phương bắc trước đó, rất nhanh chuyện này liền diễn biến thành một đại hội báo thù nhằm vào quý tộc phương bắc.

Mặc dù số lượng quý tộc bản địa tham gia thảo luận không nhiều, nhưng quyết định cuối cùng lại nhận sự được ủng hộ một trăm phần trăm.

Ai có thể dẫn dắt mọi người đánh ngã quý tộc phương bắc, hơn nữa đuổi đám quỷ sứ chán ghét kia ra khỏi tỉnh Đông Nam thì người đó sẽ được ủng hộ làm lão đại.

Không hề nghi ngờ, đây là một loại nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Mặc dù thực lực chênh lệch giữa song phương đã bị kéo gần lại không ít, nhưng về mặt tổng thể thì thực lực quân sự của đám quý tộc phương bắc thân kinh bách chiến kia vẫn nhỉnh hơn quý tộc phương nam.

Đương nhiên, đây chỉ là sức mạnh được tính trên mặt bàn của mọi người, không dính líu gì đến gia tộc sau lưng.

Đối với rất nhiều người thì mục tiêu càng hùng vĩ, càng gian khổ, càng không có cách nào hoàn thành thì sẽ càng tốt.

Không có người nào hy vọng trên đầu mình sẽ có thêm một vị tổ tông, lưỡng cường kiềm chế lẫn nhau, duy trì một thế cân bằng mới là thứ mà mọi người cần.

Một nhà độc quyền chỉ có thể giam cầm lợi ích của mọi người.

Tất cả mọi người đều biết rằng "cưỡng chế quý tộc phương bắc di dời" chỉ là một câu khẩu hiệu, nếu như ai nghiêm túc thì người đó thua.

Mặc kệ thực lực của hai bên có chênh lệch như thế nào, chủ yếu là vì chuyện này có liên lụy đến ván cờ của các đại thế lực trong vương quốc, đây không phải là thứ mà đám tiểu tốt bên dưới khả năng quyết định. ...

Thành phố Beda , phủ tổng đốc.

Sau một phen ôn chuyện, thần sắc của Bá tước Pierce liền trở nên nghiêm túc.

"Kayo, chắc là cháu cũng đã hiểu được thế cục phức tạp ở hai quận Wright và Ryton rồi. Tiếp theo, cháu chuẩn bị ra tay ở chỗ này?"

Thế cục hai quận này nào chỉ là phức tạp, thuần túy là loạn thành một đoàn.

Hai quận bé xíu mà có một đám nhân tinh tràn vào, chỉ tính riêng những nhân vật làm cho Kayo phải chú ý cũng đã vượt qua hai mươi người rồi.

Có thể làm cho y cảm thấy kiêng kỵ cũng có hơn mười người.

Những người này hoặc là đứng ở chỗ công khai, hoặc là ở phía sau màn, hoặc là tạm thời thất bại trong cuộc cạnh tranh, nhưng đều không có ngoại lệ, đều có chỗ hơn người.

"Chú à, tại sao cháu lại phải ra tay? Chuyện cháu từ vương đô trở về căn bản không được giữ bí mật."

"Bất luận cháu có lựa chọn gì thì cũng sẽ mắc bẫy thôi, người ta đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đợi cháu chui vào."

"Thay vì vội vã làm ra thành tích, không bằng trước tiên cứ quan sát học tập đã. Những hành vi ngày trước của đám quý tộc lãnh chúa ở hai quận này thật sự làm cho cháu mở rộng tầm mắt."

"Đám người tới từ phương bắc thì không nói. Dù sao cũng từ trên chiến trường giết ra, có chút thủ đoạn thì cũng bình thường."

"Nhưng một vài người trong số quý tộc bản địa quả thực là làm cho cháu sợ cả hết hồn."

"Kỵ sĩ Sosa người đã đề nghị tiến hành phong tỏa kinh tế của đám quý tộc phương bắc. Hình thức tư duy của người này không hề tầm thường, ánh mắt không bị hạn chế trên chiến trường, mà còn lan tràn ra bên ngoài chiến trường."

"Quan trọng nhất là người này cực kỳ am hiểu bo bo giữ mình, làm đại sự như vậy mà ngay cả tâm tư ló đầu cũng không có."

"Tiểu quý tộc có thể sinh ra một nhân vật như vậy thực sự là một cái kỳ tích."

Chương 228 - Khí Vận Chi Tử

"Tiếp theo là Kỵ sĩ Pereira trữ hàng vật tư đại phát tài."

"Tác phong nhìn như thương nhân, nhưng kẻ này lại rất biết chưởng khống thời cơ. Không chỉ dính đến kinh tế, ngay cả phương diện chính trị cũng được cân nhắc vào. Nếu như không bị giới hạn bởi thân phận, người này chắc chắn có thể lăn lộn không tệ ở trong vương đô."

"Kỵ sĩ nằm ngửa Adrian. Đùa bỡn đám quý tộc phương bắc cũng không tính là gì, mấu chốt là người này đủ không biết xấu hổ, lại có thể có chừng có mực."

"Một nhà quý tộc có khả năng bỏ xuống thể diện, còn có thể biết tiến thối, mặc kệ là ở nơi nào thì cũng sẽ lăn lộn được rất tốt."

"Nam tước Ezequil kẻ thất bại."

"Tổ chức liên thủ các quý tộc bản địa để giao phong với quý tộc phương bắc, kết cục thảm bại. Bên ngoài đều cảm thấy người này đã thua, nhưng cháu thì lại không cho rằng như vậy.

"Từ một người không có tiếng tăm gì nhảy lên trở thành quý tộc tiếng tăm lừng lẫy trong giới quý tộc bản địa. Kẻ này chính là người có danh tiếng lớn nhất."

"Huống chi có thể tổ chức hơn 20 vị quý tộc có lợi ích khác nhau trong hoàn cảnh xấu tuyệt đối như vậy cũng là một thành tựu không tầm thường rồi."...

"Kẻ làm cho người ta giật mình hơn cả chính là vị Sơn Địa nam tước kia, quả thực chính là thiên tuyển chi tử."

"Không chỉ có thiên phú tiễn thuật kinh người, mới bước ra cửa chính liền gặp được Đại Địa Chi Hùng tới nhận chủ. Trên chiến trường chỉ toàn lười biếng xem kịch, quân công cũng có thể tự mình đưa tới cửa."

"Chọn một mảnh lãnh địa vắng vẻ, không chỉ có may mắn tránh khỏi cuộc tranh phong sơ kỳ kịch liệt nhất giữa các quý tộc, còn có thể phát đại tài chiến tranh."

"Tốc độ phát triển lãnh địa càng là ngoài dự liệu. Thật giống như cái gì cũng không làm liền không ngừng có tiện nghi đưa tới cửa cho hắn nhặt vậy."

"Mặc dù biểu hiện về mặt chính trị còn rất non nớt, thế nhưng vận khí vô địch trên người đã đủ để che giấu những mặt yếu kém."

"Nếu như gặp loại đối thủ này, trước khi vận may của hắn bị tiêu hao hết thì tốt nhất là đừng nên đối đầu trực diện."

"Nhiều nhân kiệt như vậy tập trung lại với nhau. Mạo muội bốc lên phân tranh, cháu không dám chắc là mình có khả năng kết thúc chuyện này theo ý của bản thân." Nam tước Kayo bình tĩnh phân tích.

Không phải là Kayo muốn làm cá ướp muối, thật sự là bây giờ ở hai quận Wright và Ryton có rất nhiều nhân tinh.

Là kẻ đến sau, bản thân Kayo đã mất đi ưu thế ra tay trước. Xuất thân cao quý chính là ưu thế, nhưng loại ưu thế này cũng không phải là không có giá của nó.

Nếu là chơi quá lợi hại, khả năng cao là y sẽ bị đám kẻ có dã tâm này liên thủ tống cổ đuổi ra ngoài trước.

Mặc dù bây giờ Kayo có khả năng phân tích đạo lý rõ ràng, nhưng chung quy chỉ là căn cứ vào kết quả cuối cùng, đàm binh trên giấy.

Gia học uyên thâm, kiến thức bất phàm không có nghĩa là trong hành động thực tế cũng có thể chiếm giữ ưu thế.

"Phân tích không sai. Xem ra thời gian ở vương đô của cháu không bị lãng phí, vẫn học tập mấy phần trí tuệ của đám lão hồ ly kia."

"Là một đại quý tộc, chúng ta hoàn toàn khác biệt với đám tiểu quý tộc bên dưới."

"Năng lực của nhà bọn hắn đều có hạn, chỉ có thể không ngừng đi liều mạng, đi đọ sức, đi mạo hiểm."

"Cho dù là trước đó thành công vô số lần, nhưng căn cơ của bọn hắn lại bất ổn, chỉ cần thất bại một lần thì sẽ bị đánh trở về nguyên hình."

"Cháu cũng đã đọc thuộc lòng sách sử hết rồi, từ xưa đến nay có vô số người thông minh đều ngã xuống ở nửa đường, ngược lại thì có một vài kẻ không thông minh lại đi tới cuối cùng."

"Nguyên nhân lớn nhất chính là vì bọn hắn quá thông minh."

"Những thứ nhận được dựa vào việc tính toán quá dễ dàng, dần dần sẽ làm cho người ta trầm mê trong đó, tự cho rằng mình có khả năng tính được hết thảy mọi thứ."

"Hai quận hiện giờ cũng là như vậy, mấy kẻ thích tính toán kia nhìn như rất lợi hại, nhưng kỳ thực bọn hắn nhất định sẽ bị đào thải."

"Tỉ như nói: Nam tước Ezequil. Năng lực tổ chức và năng lực điều khiển nhân tâm của kẻ này đều rất mạnh."

"Nếu như ở vào một thời điểm khác thì không chừng có thể khuấy động một phen phong vân, đáng tiếc là người này lại không được may mắn, gặp phải một đám quý tộc phương bắc thờ phụng sức mạnh."

"Mặc dù đã thu được một đống hư danh, nhưng vấn đề là cháu sẽ để cho kẻ này quật khởi dễ dàng như vậy sao, hay là vị Sơn Địa nam tước kia sẽ cho người này một cơ hội?"

"Khi đối thủ cạnh tranh đã khóa chặt con đường phía trước thì danh khí chung quy cũng chỉ là danh khí mà thôi, danh khí mà không thể chuyển hóa thành thực lực thì nó chẳng đáng đồng xu nào."

"Còn có vị Nam tước Kettler kia, lật xem lý lịch của gã này cháu sẽ phát hiện y còn lợi hại hơn những người trước đó, trên văn thư truy nã của đế quốc Thú Nhân vẫn còn có đại danh của kẻ này."

"Nhưng cuối cùng kết quả thì như thế nào?"

"Gặp phải một kẻ địch có vận may nghịch thiên, mỗi một lần tính toán của y đều đang trải đường thay cho người khác."

"Đương nhiên, những thứ mà chúng ta nhìn thấy cũng chưa hẳn là sự thật, có thể là do những kẻ này muốn chúng ta nhìn thấy như vậy."

"Nhìn thì giống như người nào cũng đều đã thể hiện ra năng lực của bản thân, nhưng tất cả đều nghiêng về một phía. Cho dù là tranh giành lợi ích thì cũng không thể nào chỉ vừa vớt một khoản liền bỏ đi."

"Cái gì cũng đều nghiêng về một phía, chẳng lẽ không có sự cân đối sao? Một sự trùng hợp có thể là trùng hợp, một đống sự trùng hợp tập trung lại một chỗ, sau lưng chắc chắn sẽ tồn tại âm mưu."

"Thành bại nhất thời không đại biểu cho cái gì. Rất nhiều chuyện mà chúng ta cảm thấy rất đơn giản, nhưng sau lưng cũng có thể tồn tại vô số lần toan tính."

"Ít nhất là ta sẽ không cảm thấy tên tiểu tử Hudson kia có thể quật khởi đều toàn nhờ vào may mắn."

Chương 229 - Địch Bạn

"Nếu như thật sự là may mắn, Kettler cùng lắm cũng chỉ thua thiệt một hai lần mà thôi, tuyệt đối sẽ không có chuyện một mực tới cửa cho người ta hố."

"Có lẽ y còn không biết là bản thân mình đang bị người ta tính toán. Dù sao muốn tính toán một người cũng không cần phải ghim bản thân của người đó, hạ thủ với người thân tín bên cạnh cũng có khả năng đạt được mục đích."

"Lừa gạt một người thông minh rất khó, nhưng lừa gạt một đám ngu xuẩn lại vô cùng đơn giản. Trùng hợp là lúc nào cũng sẽ có một đám ngu xuẩn đi theo bên cạnh đám trung tiểu quý tộc này."

"Đám tinh nhuệ chi sư của vị Thần cung kỵ sĩ này không giống với những đội quân của con em quý tộc phương bắc kia, đám lính này đều thực sự là lính tinh nhuệ, mà lính của hắn chủ yếu đều dựa vào thổi phồng mà thành."

"Chuyện làm cho ta cảm thấy kinh ngạc chính là cái đám ô hợp dưới trướng bị thổi phồng kia của hắn lại thật sự đã biến thành lính tinh nhuệ theo thời gian trôi qua."

"Một khi binh đoàn bộ binh số 2 được huấn luyện hoàn thành, thực lực quân sự của Sơn Địa Lĩnh sẽ vượt qua thành Dadir, nhảy lên trở thành quý tộc có thực lực mạnh nhất trong số những quý tộc ở hai quận."

"Những quý tộc khác cũng chỉ cảm thấy hâm mộ ghen tị hắn, cho dù là người cực kì hiếu chiến thì cũng không có lãnh địa nào đủ khả năng nuôi được hai binh đoàn bộ binh."

"Chuyện này không thể nào chỉ dựa vào vận may liền có thể hoàn thành được."

"Nếu như không phải gia tộc Koslow ở sau lưng hắn quá yếu, không thể cung cấp cho hắn quá nhiều ủng hộ, sợ là Nam tức Sith đã sớm bị hắn đánh gục rồi." Bá tước Pierce cười lạnh nói.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Đứng ở vị trí của Bá tước Pierce, rất nhiều chuyện đều không cần đến chứng cứ, chỉ cần lấy thành quả mà suy đoán ngược lại liền có thể nhận được đáp án.

Mặc kệ có che giấu như thế nào thì cũng không thể nào che được thành quả cuối cùng.

"Đã như vậy, tại sao chú lại không ra tay ngăn cản?"

"Chú chỉ cần ngáng chân hắn một chút thôi là Sơn Địa lĩnh sẽ không thể nào phát triển được nữa."

"Thậm chí chỉ cần thả ra một chút tiếng gió thì đám chủ nợ đều sẽ tới giày vò hắn đến chết đi sống lại." Kayo nghi ngờ hỏi.

"Không, cháu sai rồi! Không phải là ta không muốn ngáng chân hắn, mà là không thể ngáng chân hắn. Mặc dù ta cũng xem tên tiểu tử may mắn này rất không vừa mắt, nhưng bây giờ gia tộc Dalton đang cần một vị Sơn Địa nam tước cường thế."

"Cho dù Hudson có lợi hại như thế nào thì hắn cũng chỉ là con trai của một vị Nam tước."

"Có khả năng dựa vào bản thân mà làm được đến nước này, sự trợ lực của gia tộc đã là cực kỳ bé nhỏ."

"Nếu chỉ dựa lực lượng của bản thân hắn, một cái sơn mạch

Salam đã đủ cho hắn chơi rất nhiều năm rồi, căn bản không thể uy hiếp được chúng ta."

"Mà vị Nam tức Sith kia thì lại có một vị phụ thân là Đại công tước. Tùy tiện ném cho một chút tài nguyên đều có thể làm cho gã ta đứng vững gót chân ở quận Wright này."

"Thực lực của gia tộc Felix còn mạnh hơn gia tộc chúng ta. Nếu như để lại cái đinh này ở hậu viện thì ta không tài nào ngủ yên được."

"Chuyện này còn phức tạp hơn những gì cháu nhìn thấy, chức vị quận trưởng trông thì như đang tranh đoạt rất kịch liệt, nhưng bên trong vương đô đã sớm định đoạt rồi."

"Quận trưởng quận Wright chính là Nam tức Sith, mặc cho Hudson có cố gắng thế nào thì kết quả cuối cùng cũng đã được quyết định."

"Không có công bố ra ngoài là vì Đại công tước Kavadia đang muốn ma luyện con trai của ông ta, nên mới cố ý để cho bọn hắn tranh đoạt."

"Nếu như không có người ngăn cản, mặc cho quận Wright rơi vào trong tay của gia tộc Felix. Lỡ như thế cục có biến, gia tộc Dalton gặp khó, không ai có thể cam đoan bọn hắn sẽ không đảo khách thành chủ, cướp đoạt cơ nghiệp của chúng ta?" Bá tước Pierce cười lạnh nói.

Tiền đề rất quan trọng, gia tộc Felix có quá nhiều hắc lịch sử. Có một gã hàng xóm như vậy ở sau lưng, muốn không cẩn thận, không cảnh giác cũng khó.

Về phần "Tính công bằng", đó chẳng qua chỉ là về mặt lý thuyết. Giai cấp cố hóa đã sớm len sâu vào trong mỗi xó xỉnh trên lục địa Aslante.

Alpha vương quốc vẫn còn khá tốt, có đế quốc Thú Nhân uy hiếp, các đại quý tộc còn không dám chơi quá mức. Ở ngoài sáng vẫn còn duy trì được tấm màn che "công bằng" này.

Chỉ khi nào lợi ích đủ lớn, tấm màn che này không đủ để che được nữa, cuối cùng cũng đến lúc so —— Cha.

"Đại lục sắp loạn rồi!"

Kayo không nhịn được cảm thán nói.

Đây là kinh nghiệm lịch sử, mỗi khi tới điểm mà nhân tài liên tục xuất hiện cũng chính là lúc đại lục bắt đầu hỗn loạn.

Khi những tinh anh trên đại lục phát hiện ra thế giới này đã không còn không gian cho bọn hắn tiến bộ, bọn hắn chỉ có thể khuấy động phong vân.

Thao tác đơn giản nhất chính là bộc phát chiến tranh.

Một cái củ cải, một cái hố. Chỉ khi nào nhổ xong cái củ cải lúc đầu thì mới có hố để củ cải đến sau cắm vào.

"Đại lục có loạn hay không đều không phải chuyện mà cháu có khả năng quyết định. Gia tộc Felix đã được xác định là quận trưởng của quận Wright, chỉ cần không phải là quận trưởng quận Ryton của cháu là ổn."

"Nhiều con mắt nhìn chằm chằm như vậy, ít nhiều gì vương quốc cũng cần phải che lấp một hai. Cho nên vô cùng bất hạnh là chức vị quận trưởng quận Ryton sẽ phải do cháu đích thân đi tranh bằng bản lĩnh thật sự của mình."

"Đám người phương bắc kia không dám đi tranh với gia tộc Felix, nhưng không có nghĩa là không dám tranh với chúng ta. Đừng thấy hiện giờ những tên quý tộc này rất quy củ, đây chẳng qua là không có người muốn làm chim đầu đàn."

"Một khi phát động, rất có thể cháu sẽ bị bọn chúng liên thủ nhằm vào. Chuyến hành trình tới Lạc Diệp trấn lần này của cháu cũng sẽ không yên bình như mặt ngoài đâu."

Chương 230 - Địch Bạn (2)

Từ giữa hai lông mày có thể thấy được sự giận dữ của Bá tước Pierce, ông ta đang vô cùng bất mãn với loại kết quả khi dễ người này.

Đáng tiếc là cánh tay không lay chuyển được đùi, gia tộc Dalton chỉ là bá chủ ở tỉnh Đông Nam, phóng tầm mắt khắp toàn bộ vương quốc Alpha thì cũng chỉ là một thế lực lớn bình thường thôi.

Đúng là chức Tổng đốc có quyền cao chức trọng, nhưng chuyện này không có nghĩa là ông ta có thể bổ nhiệm quan viên chủ yếu nào ở trong tỉnh cũng được.

Muốn đề bạt thân tín thì cũng phải đợi Quốc vương đồng ý mới được. Mỗi một vị quân chủ có năng lực đều sẽ biết vận dụng đạo lý cơ bản nhất - cân bằng.

Trùng hợp là Caesar III lại là một người quyền mưu đại thành, trộn lẫn hạt cát, bản lĩnh chế hành cũng là nhất lưu.

Những kẻ mạnh như ngũ đại hào môn phương bắc không phải cũng bị vương quốc đóng quân ngăn cản ở trước cửa nhà sao? Giăng lưới khắp nơi chế hành lẫn nhau mới là tinh túy chính trị cân bằng của vương quốc Alpha. ...

Hudson còn không biết thành quả thắng lợi của mình đã sớm bị người ta hái đi, bây giờ hắn vẫn còn đang bận suy mưu nghĩ kế. Vô luận là Nam tước Kayo có muốn lên đài hay không thì cũng nhất định phải dựng sẵn sân khấu.

Trước tiên cứ xào nhiệt dư luận, coi như Nam tước Kayo không chịu nể mặt mũi, ít nhất cũng có thể cam đoan rằng ba cây đuốc của lãnh chúa mới sẽ không đốt tới đầu mình.

Trước đó Hudson không mang quý tộc bản địa đánh nhau với quý tộc phương bắc là vì thực lực của quý tộc bản địa không đủ, căn bản không có phần thắng.

Mặc dù là hơi rén một chút, nhưng ngoài người bị hại ra thì những quý tộc khác đều ủng hộ. Không có người nào muốn lấy gia sản mà mình cực khổ tích góp ra để tham gia một vụ đánh cược không có phần thắng.

Nhưng Nam tước Kayo thì khác, là tộc nhân dòng chính của gia tộc Dalton, người này đại diện cho gia tộc Dalton.

Đa số những kẻ xúc động xông vào trận địa địch nhân trước đó lại trùng hợp là tiểu đệ của gia tộc Dalton. Tiểu đệ bị ủy khuất, tìm lão đại ra mặt là chuyện đương nhiên.

Vô luận là có ra mặt hay không thì Nam tước Kayo đều sẽ phải bận rộn. Người đang bận rộn thì sẽ không rảnh đi gây chuyện.

"Tom, phái người tặng đôi kim mã này cho Nam tức Sith." Hudson mặt không thay đổi nói.

Không có kẻ địch vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng. Nhiều một người cạnh tranh ra trận, màn kịch này cũng nên thay một phương thức diễn khác.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, rất nhiều chuyện không cần phải nói quá rõ ràng, chỉ cần hơi ám chỉ một chút là được.

Đối kháng thì vẫn phải tiếp tục, nhưng nhất định phải chú ý chừng mực. Không thể làm thật, miễn cho không cách nào kết thúc.

Cho dù là bại bởi Hudson thì Nam tức Sith vẫn là thành chủ của thành Dadir, cùng lắm là yên lặng một khoảng thời gian thì vẫn còn có thể ngóc đầu trở lại.

Nếu như bại cho kẻ đại diện cho gia tộc Dalton, không chừng liền sẽ phải cuốn gói rời đi, vĩnh viễn cáo biệt với quận Wright này.

Tình huống của Hudson cũng giống vậy, cuộc tranh đoạt chức vị quận trưởng với Nam tức Sith không nguy hiểm đến tính mạng, dù là thắng hay thua. Cho dù không còn chức vị quận trưởng thì vẫn còn những danh hiệu như quan chính vụ, quan tư pháp, quan quân vụ để cho hắn vớt vát một chút?

Trong vương quốc Alpha không có chuyện ngươi là quận trưởng thì sẽ được bổ nhiệm toàn bộ quan viên trong quận. Mà ngược lại, khả năng cao là những quan viên này sẽ là kẻ địch đối đầu với quận trưởng.

Đều là kết quả của việc trên làm dưới theo, quốc vương dùng thủ đoạn như vậy để ngăn cản các Tổng đốc. Phủ tổng đốc liền thuận lý thành chương học tập, giày vò Quận phủ ở phía dưới.

Mất đi chức vị quận trưởng cũng không có nghĩa là đã hoàn toàn đánh mất quyền nói chuyện. Chủ yếu là lợi ích to lớn ở khoản thuế đã bị người ta ăn mất một miếng lớn.

Đối với Hudson mà nói, một hai vạn kim tệ ích lợi cũng không phải là vấn đề gì quá lớn. Dù cho Nam tức Sith có vơ vét như thế nào thì cũng không khả năng đẩy số vượt mức đó lên đầu của hắn.

Nếu gã dám làm vậy, hắn còn có thể chống đối không nộp thuế. Dựa vào thống kê không trọn vẹn, hàng năm trong vương quốc sẽ xuất hiện mấy chục cuộc vận động chống nộp thuế lớn nhỏ khác nhau.

Bình thường đều phát sinh ở khu vực quan viên bao thu thuế không đủ mạnh, không thể áp chế được quý tộc ở nơi đó. Cũng có một vài trường hợp là do quan viên quá tham lam, vượt quá giới hạn chịu đựng của quý tộc nơi đó.

Nhưng xác suất trường hợp sau thấp hơn một chút.

Bóc lột quý tộc không phải là một lựa chọn tốt. Nếu như bị đối xử không công bằng, người ta sẽ gọi thân bằng hảo hữu tới tận cửa đòi một lời giải thích, lúc đó chuyện này sẽ không dễ kết thúc.

Trừ phi là nhân duyên kém đến cực hạn, bằng không thì quý tộc rất ít bị khi dễ ở phương diện này. Thêm một chút thì có thể, nhưng ăn dày quá thì sẽ xảy ra đại sự.

Không riêng gì quý tộc sẽ hô bằng hoán hữu đòi giải thích, những quý tộc ở lân cận nhận được tin tức cũng sẽ gia nhập vào.

Dù sao hôm nay người khác bị khi dễ mà mình không đứng ra; Ngày mai đến lượt mình bị bắt nạt thì sẽ còn có người đứng ra sao?

Một khi chuyện này làm lớn, vương quốc truy cứu trách nhiệm, quan viên gây chuyện sẽ không toang. Vạn nhất gây ra hậu quả nghiêm trọng thì còn có khả năng trực tiếp bị tước đoạt tước vị.

Nhưng nếu bại bởi gia tộc Dalton thì khác. Không riêng gì chức vị quận trưởng bị mất, các quan chức khác trong quận cũng không có phần của hắn, không chừng còn bị xa lánh.

Ở tỉnh Đông Nam này, cho dù có là nhà quý tộc nào thì cũng không thể chịu được sự trừng phạt của gia tộc Dalton. Một khi bị để mắt tới, làm chuyện gì cũng là nửa bước khó đi.

Nhất là hiện giờ Sơn Địa lĩnh đang phát triển nhanh chóng, chủ yếu là đang chơi đòn bẩy tài chính.

Rất nhiều chuyện đều nhờ Hudson lừa gạt được.

Một khi phát sinh mâu thuẫn với gia tộc Dalton, không ai dám chắc là đám chủ nợ kia có còn ngồi vững hay không.

Chương 231 - Đại Sư Bánh Vẽ

Trời đất bao la, cày bừa vụ xuân lớn nhất.

Trong thời đại kinh tế nông nghiệp, mọi hoạt động chính trị kinh tế đều phải nhường đường cho việc sản xuất lương thực.

Theo vụ xuân đến, thế cục vốn đang bạo động bất an ở hai quận lập tức bình tĩnh lại.

Hudson cũng không còn thời gian để tiếp tục làm mưa làm gió nữa. Thực ra thì ngay từ đầu đến giờ hắn cũng chỉ đang xây dựng một cái sân khấu, còn phần biểu diễn đều là tùy vào mọi người tự động phát huy.

Người tham dự càng ít thì vấn đề bị bại lộ đương nhiên cũng sẽ càng nhỏ. Nếu như không phải người hữu tâm, có lẽ sẽ không phát hiện ra Hudson có tham dự vào.

Ngoại trừ việc đẩy ra sản phẩm phân hóa học có thương hiệu "đầm lầy" ra thì Hudson cũng không làm trò gì nữa. Chủ yếu là hắn còn chưa quen với các kỹ thuật làm nông nên không dám chỉ huy tầm bậy.

Ăn được một đợt tiền lãi của phân hóa học, Hudson chuẩn bị tiếp tục ăn nữa. Phải biết là sản lượng lúa mì đen vụ xuân nhập kho bình quân đạt đến 203 pound 1 mẫu.

Ở thời đại mà bình quân sản lượng mỗi mẫu chỉ tầm 140-150 pound thì đây quả thực là một màu bội thu.

Nếu như không vì tri thức của đám nông nô có hạn, chỉ biết lãnh địa bội thu lương thực, không biết sản lượng cụ thể, số liệu này mà truyền ra ngoài thì có thể oanh động toàn bộ vương quốc Alpha.

Sản lượng lương thực vụ xuân vốn đã hơi thấp, vậy mà lại còn phá kỷ lục, nếu như không nhờ có thần linh chúc phúc thì ai sẽ tin chuyện này là thật?

Im lặng phát tài là được, Hudson cũng sẽ không làm mấy chuyện xuất đầu kia.

Nếu như sản lượng lương thực của tất cả mọi người đều cao như hắn thì đây lại không phải là chuyện tốt đối với đám quý tộc tỉnh Đông Nam.

Đến lúc đó, đám người phương bắc kia sẽ có thể thoát khỏi việc bị lương thực gò bó, thế cân bằng trong vương quốc sẽ bị phá vỡ, chuyện này ắt sẽ nhấc lên một cuộc đấu tranh chính trị mới.

Trật tự của vương quốc vốn đã rối loạn, không có hệ thống quy tắc bảo hộ, Sơn Địa lĩnh vẫn còn non nớt này sẽ không thể chịu được gió táp mưa sa.

Chỉ có hai binh đoàn bộ binh, xưng vương xưng bá trong quận thì còn được. Nếu như đặt ở trong vòng xoáy phong bạo liền sẽ bị thịt nát xương tan chỉ trong khoảnh khắc.

Lương thực được trồng trong vùng bình nguyên chính lúa mì đen, khoai tây và một số ít lúa mì. Sự khác biệt ở năm nay chính là việc chọn lựa ra những hạt giống to tròn.

Muốn bồi dưỡng được loại hạt giống tốt rất khó, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận thức của Hudson, cho nên hắn chỉ có thể dùng biện pháp ngu nhất để tiến hành sàng lọc.

Có thể lấy được hiệu quả như thế nào thì còn phải xem Thần Hi chi chủ phù hộ. Hudson cũng không chờ mong gì lớn, mỗi mẫu chỉ cần tăng thêm 3-5 pound là được rồi.

Số đất hoang mới vừa khai khẩn đều được dùng để trồng đậu phộng, đậu nành, cây đay... Các loại cây hạt dầu.

Dù là số đất mới khai hoang đã được bón phân hóa học hiệu "đầm lầy", nhưng Hudson vẫn chẳng mong gì vào sản lượng của nó, có thể thu bao nhiêu thì tính bao nhiêu.

Hiện giờ, số lượng nhân khẩu và diện tích trồng trọt ở Sơn Địa lĩnh đang bị mất cân bằng nghiêm trọng, tương lai trong vòng mấy năm nhất định phải mua bổ sung rất nhiều lương thực từ bên ngoài.

Kế hoạch năm nay là: Tỷ lệ tự cấp lương thực tăng lên một phần ba.

Không phải là không thể cao hơn, chủ yếu là không đáng. Hudson vốn còn muốn dựa vào phân bón để từ bỏ việc thôi cày nuôi đất, chỉ là sau khi cân nhắc thiệt hơn thì hắn chỉ đành từ bỏ.

Sản lượng lương thực cao một chút thì còn có thể nghĩ biện pháp giấu diếm. Cho dù mọi người có cảm giác thì cũng sẽ không có người để ý.

Dù sao tỉnh Đông Nam cũng là địa phương nổi danh về sản lượng lương thực cao. Ngoài kẻ khác người như Hudson ra, những lãnh địa khác chỉ cần trồng trọt bình thường liền sẽ không xảy ra tình trạng thiếu lương thực.

Cho dù hàng năm có bán ra rất nhiều lương thực cho phương bắc, nhưng số lương thực còn lại sau khi trừ đi nhu cầu của bản thân thì mọi người vẫn còn thừa không ít.

Đã sớm quen với việc bội thu lương thực, cho nên sẽ chẳng có ai rảnh rỗi mà đi quan tâm tại sao nhà hàng xóm lại thu được thêm 3-5 pound.

Nhưng việc phá vỡ quy định nghỉ cày thì khác. Chuyện này sẽ ngay lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt, một khi bị người khác phát hiện ra phương pháp không nghỉ cày mà vẫn có thể bảo trì sản lượng, Hudson thật sự không dám tưởng tượng đến cục diện lúc đó.

Việc gieo hạt rất thuận lợi, trọng tâm của mọi người đều được đặt trong đất đai của nhà mình, không có người nào rảnh rỗi để đi kiếm chuyện.

Cho dù Nam tước Kayo đã tới Lạc Diệp lĩnh trong thời gian cày bừa vụ xuân thì cũng chẳng tạo ra cơn sóng nào, phảng phất như mọi chuyện đều là thuận lý thành chương.

Bận rộn giằng co hơn mười ngày, sau khi xử lý xong mọi chuyện trong lãnh địa, ánh mắt của mọi người mới tụ tập trung về phía Nam tước Kayo.

Trong lúc nhất thời, khách mời tụ tập, mỗi ngày đều có quý tộc không ngừng bái phỏng.

Nhưng những chuyện này lại chẳng liên quan gì đến Hudson, lãnh địa nhà người ta đã làm xong việc, nhưng Sơn Địa lĩnh chỉ vừa mới bắt đầu làm việc.

Khu mỏ đều là bận rộn quanh năm suốt tháng, bình thường thì một tháng công nhân cũng chỉ được nghỉ phép 2-3 ngày, trên cơ bản đều là làm 10 ngày nghỉ 1 ngày, mà còn phải thay phiên nhau nghỉ.

Cho dù là vào khoảng thời gian cày bừa vụ xuân bận rộn nhất cũng không hề ảnh hưởng đến sản lượng của khu mỏ. Hudson lão gia có sức lao động phong phú nên không hề có ý định để cho công nhân xuống đất cày ruộng.

Biến hóa lớn nhất vẫn là khai hoang, năm ngoái giằng co mấy tháng trời mới chỉ khai hoang được có 3, 3 vạn mẫu đất, chuyện này hiển nhiên là không thể nào thỏa mãn được khẩu vị của Hudson lão gia.

Mục tiêu năm này còn lớn hơn năm ngoái. Ngay ngày đầu năm thì Hudson đã hô vang khẩu hiệu "khai hoang mười vạn mẫu".

Chương 232 - Đại Sư Bánh Vẽ (2)

Quý tộc lão gia hô một tiếng, đám người phía dưới liền phải chạy đến gãy chân.

Vì không để cho khẩu hiệu khai hoang mười vạn mẫu trở thành một trò cười, Hudson cũng đã làm ra kế hoạch tương ứng.

Chia tách nhiệm vụ ra cho tất cả các bảo. Trải qua mấy tháng trước giày vò, đám nông nô đều đã quen với việc phân chia nhiệm vụ.

Mấu chốt nhất vẫn là phần thưởng khi vượt mức hoàn thành nhiệm vụ. Vì điều động tính tích cực của mọi người, Hudson đại độ tuyên bố: sẽ lấy ra một phần ba số đất đai được khai hoang vượt mức để làm "công điền". Quyền tài sản đương nhiên vẫn là của Hudson lão gia, nhưng lợi tức mà số "công điền" này sinh ra lại có thể chia cho đám nông nô trong bảo đó.

Cụ thể là phần đất đai nào sẽ được xem như công điền thì chắc chắn sẽ không được vẽ ra. Hudson lão gia tinh minh như vậy thì sao có thể đối xử khác biệt được?

Chăm sóc cho đất đai của nhà mình tuyệt đối sẽ dụng tâm hơn việc chăm sóc cho đất đai của nhà người khác. Nếu như thật sự bị chia ra cụ thể, Hudson chắc chắn là sản lượng lương thực của khu vực công điên tuyệt đối là tiêu chuẩn.

Cho nên lợi tức của công điền phải được tính dựa theo bình quân sản lượng của cả Sơn Địa lĩnh, sau khi trừ đi chi phí trồng trọt, lợi tức ngoài định mức sẽ được chia cho mọi người.

Phương thức tính toán phức tạp như vậy hiển nhiên là gây khó cho nông nô. Bất quá là tầng lớp thấp nhất trong xã hội, mọi người vẫn có thể hiểu được một câu —— có thể được chia thêm lương thực.

Quan trọng nhất là cái này cũng không chỉ chia một cái lần, mà là vào thời điểm thu hoạch hàng năm đều có thể được chia thêm một số lương thực ngoài khẩu phần lương thực được nhận thường ngày.

Làm lụng cực khổ cả năm trời, lương thực được chia cả một đời. Loại chuyện tốt này cũng rất hiếm thấy.

Những người vốn cảm thấy Hudson lão gia là con quỷ hút máu tham lam nhất đã phải cúi đầu xuống đất vì xấu hổ. Thật sự là quá không nên, tại sao mình lại có thể chỉ trích vị lãnh chúa hào phóng nhất thế giới này chứ?

Mặc dù sau khi đi theo Hudson lão gia mọi người đều bận tối tăm mặt mày, nhưng tiêu chuẩn cơm nước cũng đang từ từ dâng lên!

Nhất là Hudson lão gia chưa bao giờ bỏ thêm những thứ khó nuốt như cục đá, mảnh gỗ vụn, đất... vào trong bánh mì.

Ăn ngon thì chi phí đương nhiên sẽ lớn. Làm thêm một chút việc cũng là nên.

Lại nói, việc đồng áng chung quy vẫn có hạn. Khai hoang cũng không phải chuyện gì mới mẻ, những lời truyền miệng của thế hệ trước vẫn còn nằm trong ký ức của nhiều người.

Lãnh địa của các quý tộc lão gia cũng không phải vô hạn, chắc là cũng chỉ bận rộn thêm mấy năm nữa thôi, chờ đến khi khai khẩn toàn bộ đất hoang thì sẽ được rảnh rỗi ngay thôi.

Con người đều hướng tới một cuộc sống tốt đẹp, Hudson đã vẽ bánh thành công, rất nhanh liền làm cho trái tim bạo động của đám nông nô được yên lòng.

Cả đám đều đang tính đến cuộc sống tốt đẹp trong tương lai. Chẳng qua bọn hắn đã quên rằng diện tích lãnh địa của Hudson lão gia cũng không phải bình thường.

Đây chỉ là vấn đề nhỏ, đợi sau này chia số lương thực ngoài định mức cho đám nông nô thì cũng đủ để trấn an tâm tình bất mãn của bọn họ rồi.

Ở phương diện này, Hudson tuyệt đối sẽ không keo kiệt. Chia cho đám tiểu đệ càng nhiều thì người làm lão đại như hắn cũng có thể lấy được càng nhiều.

Không chỉ đám nông nô được ăn bánh vẽ, ngay cả đám thợ mỏ, thợ rèn trên núi đều nhận được "bánh nướng" khích lệ tương tự.

Chỉ cần vượt mức hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được ban thưởng cực kỳ hậu hĩnh. Về phần độ khó của nhiệm vụ, chỉ cần cho "bánh" thì độ khó đó còn là vấn đề sao?

Người duy nhất không nhận được bánh vẽ chỉ có đám nô lệ thú nhân kia thôi. Cho dù đã dạy dỗ mấy tháng, nhưng cũng chỉ có số ít thú nhân nắm giữ được một vài từ đơn giản như "ăn cơm","làm việc","ngủ","rời giường"...

Muốn tiến hành giao lưu thì cũng chẳng khác đàn gảy tai động vật. Trí thông minh của hắn cũng chưa chắc ...

Cái này không thể nào nêu ví dụ được, mặc dù trí thông minh của động vật chẳng ra sao cả, chỉ khi nào trở thành ma thú thì trí lực mới được tăng lên.

Chỉ cần nhìn con gấu mà hắn nuôi là biết, trí thông minh của gấu con tuyệt đối cao hơn nhân loại đồng trang lứa.

Con gấu nhỏ này còn chưa tới 3 tuổi mà đã có thể chỉ huy người khác vắt sữa dê bò, còn có thể giả truyền mệnh lệnh của Hudson để sai binh sĩ đi tìm mật ong cho nó.

Cuối cùng Hudson cũng chẳng còn cách nào khác, vì thỏa mãn khẩu phần lương thực của gấu con, Sơn Địa lĩnh chỉ đành mở ra đại nghiệp nuôi ong.

Không có một chút kinh nghiệm kỹ thuật nào cũng dám đi nuôi ong mật, Hudson đều có chút bội phục dũng khí của mình.

May mắn là không cần hắn đích thân động thủ, nếu không mật ong còn chưa thấy thì ong mật đã bị hắn làm cho tuyệt chủng trước rồi.

Tình huống thực tế cũng gần như vậy, Hudson lão gia không có kinh nghiệm, đám nông nô bên dưới cũng không có kinh nghiệm. Mọi người đều quen với việc ăn mật ong hoang dã, căn bản cũng không khái niệm nuôi ong lấy mật.

Chỉ là bởi vì bị bức bách bởi khẩu vị của gấu con nên không thể không bắt đầu từ từ tích lũy kinh nghiệm trong thực tiễn.

Nếu thành công thì sẽ có thêm một ngành nghề mới. Nếu không thành thì cũng chỉ là lãng phí một vài sức lao động mà thôi, dù sao tiền lương của đám sức lao động này đều do "gấu con" phụ trách. Đây là hình thức hợp tác đặc thù mà Hudson đã tổng kết được sau vô số kinh nghiệm không ngừng tiếp xúc với gấu con.

Muốn Belersden làm việc cho hắn thì cần phải trả tiền công. Ngược lại chi phí sinh hoạt hàng ngày và đồ vật thiết yếu dành cho việc tu luyện của gấu đều do bản thân nó phụ trách.

Ai cũng không mất mát gì, ai cũng không chiếm tiện nghi của ai.

Cho đến bây giờ, hùng đại gia đã thiếu Hudson một món nợ kếch xù cao tới năm chữ số. Hơn nữa, con số này còn đang không ngừng tăng lên.

Chương 233 - Đại Sư Bánh Vẽ (3)

Dựa theo quy tắc mà song phương ước định, một cái tát của hùng đại gia sẽ thu lệ phí là một kim tệ, suy ra hùng đại gia phải vả hết mấy vạn phát tay gấu mới có thể trả hết số nợ này.

Nếu như không xảy ra một cuộc chiến tranh dài hạn thì khả năng cao là gấu con phải trả đến suốt đời.

Bất quá Belersden căn bản không hề lo lắng, giá xuất thủ hiện giờ thấp là vì nó còn chưa trưởng thành. Chờ sau khi trưởng thành, tiêu chuẩn lệ phí sẽ thay đổi.

Đáng tiếc là mặc dù thực lực của gấu con đang không ngừng tăng lên, nhưng trình độ dậy thì trên cơ thể lại đang ở vào trạng thái bình thường. Hết lần này tới lần khác lại gặp phải một kẻ vô lương và cứng đầu như Hudson lão gia, mọi chuyện đều phải tuân theo quy củ của tộc Đại Địa Chi Hùng.

Hình thể đại biểu cho thực lực, Hudson lão gia sẽ không thừa nhận số thực lực đã vượt qua giới hạn. Dù sao trong nhiều vạn năm như vậy mới chỉ xuất hiện một gấu ngoại lệ là Belersden, cho nên cũng không cần như xem trường hợp đặc biệt.

Dựa vào nghệ thuật lừa dối, Hudson lão gia đã làm cho Belersden mơ mơ hồ hồ ký kết hiệp nghị hợp tác mới, từ đây bắt đầu trở thành một con gấu đi làm.

Nếu như không phải vì thể diện không dễ nhìn thì hùng đại gia đã sớm bỏ gánh không làm. Dựa theo hiệp định hỗ trợ mà trước đó ký kết tốt biết bao, bao ăn bao ở còn được tự do.

Bây giờ quan hệ của song phương đúng là đã thật sự ngang hàng. Chẳng qua chi phí ăn mặc ngủ nghỉ đều phải tính tiền, hơn nữa còn phải dựa giá thị trường để tính.

Đương nhiên, nguyên nhân cuối cùng mà hùng đại gia không đổi ý là vì đời gấu của nó cũng chẳng thay đổi gì nhiều.

Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ, không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, nợ nần chỉ là một con số.

Đi làm trả nợ là chuyện không có khả năng. Belersden nó cũng không phải một con gấu cần mẫn, bảo hộ an toàn cho chủ nợ chính là cống hiến lớn nhất mà nó có thể làm được.

Dù sao mặc cho nợ nần có biến hóa như thế nào cũng khó có khả năng ngược đãi bảo tiêu, trình độ sinh hoạt của đời gấu đã được đảm bảo.

Ma thú đều biết hướng tới lợi và hại, lựa chọn cách sống có lợi cho mình nhất. So ra thì trí thông minh của thú nhân quả thật rất đáng lo.

Đương nhiên, đây là vì đám thú nhân này đều là đống rác rưởi, là đại diện cho những thú nhân kém cỏi nhất ở dưới trướng Hudson.

Trong thú nhân cũng có những bộ tộc có trí tuệ cao không hề kém hơn loài người. Tiếc là những chủng tộc thú nhân này không chỉ có IQ cao, mà ngay cả thực lực cũng rất mạnh. ...

Thành Dadir, sau khi xử lý công việc trong lãnh địa xong thì Nam tức Sith mới có thời gian rảnh để cân nhắc nên xử lý quan hệ với Sơn Địa lĩnh như thế nào.

Gã vuốt ve đôi kim mã trong tay, kết quả không cẩn thận dùng sức quá mạnh, kim mã trực tiếp lộ ra diện mạo vốn có.

Thì ra chỉ có lớp bên ngoài là được mạ vàng, bên trong là gang, chẳng trách gã cầm trong tay liền cảm thấy không thích hợp.

"Hudson, cái con quỷ keo kiệt thất đức nhà ngươi! Tặng lễ vật cũng không biết hào phóng một chút, lấy cái thứ rách nát này ra tặng mà không cảm thấy mất mặt xấu hổ..."

Nam tức Sith lửa giận công tâm trực tiếp không nhịn được mắng lên. Thật sự là quá khi dễ người, mạ một lớp vàng lên trên một đống sắt rồi xem như lễ vật để tặng, điều này nói rõ hắn ta không xem mình ra gì.

"Thiếu gia, ngài nhìn kỹ đôi kim mã này xem có phải là có cơ quan hoặc là chữ viết gì không."

"Nam tước Hudson cũng không phải hạng người nhàm chán như vậy. Mặc kệ là hắn ta đang muốn lấy lòng hay là muốn chọc giận ngài thì cũng sẽ không tặng đôi kim mã chẳng có ý nghĩa này làm gì."

Quản gia Velen nhắc nhở.

Đây đều là kinh nghiệm mà ông ta tích lũy được trong cuộc đời. Hudson và Sith đại diện cho lợi ích của hai trận doanh khác nhau, thân phận của song phương vốn không thích hợp ra mặt kết giao.

Bất luận là muốn hòa hoãn quan hệ hay là muốn kiếm chuyện thì cũng cần phải tặng những món đồ có ý nghĩa tượng trưng, tối thiểu là phải làm cho người ta nhìn vào liền hiểu ngay.

Tặng một đôi kim mã thì nghĩa là gì?

Kim qua thiết mã sao?

Nam tức Sith cẩn thận quan sát đôi kim mã trong tay, cuối cùng gã ta cũng phát hiện ra mấy dòng chữ nhỏ ở bên dưới bụng ngựa. Sắc mặt vốn đang âm trầm cũng từ từ hòa hoãn lại.

"Ông đoán không sai, Hudson muốn hòa hoãn quan hệ của đôi bên. Chẳng qua không phải quan hệ hòa hoãn thông thường, mà là muốn ngoài chặt trong lỏng."

"Theo ý hắn thì mặt ngoài hai nhà chúng ta vẫn sẽ tiếp tục kiếm chuyện với nhau. Chẳng qua phải khống chế quy mô xung đột, tốt nhất là cuộc mâu thuẫn này chỉ dừng lại ở ngoài miệng."

"Xem ra vị Nam tước Kayo đó quả thực đã gây ra cho hắn áp lực không nhỏ. Nếu không cũng sẽ không chạy tới tìm chúng ta diễn kịch."

"Theo lý mà nói đây vốn nên là một chuyện tốt. Nhưng bây giờ ta lại đang do dự là có cần phải hợp tác với hắn hay không."

"Trong hai quận này có nhiều người thông minh như vậy, ồn ào mấy tháng mà cũng không gây ra bất cứ thiệt hại nào cũng chỉ có vị Sơn Địa nam tước này mà thôi."

"Nhìn chung mỗi lần hắn xuất thủ đều là bị ép buộc, nhưng trên thực tế chẳng lẽ không phải hắn đang cố gắng dẫn đạo sao?"

"Mặc dù bây giờ hòa hoãn quan hệ giữa hai nhà có thể làm cho chúng ta giảm được rất nhiều áp lực. Nhưng nếu cứ luôn bị hắn nắm mũi dẫn đi, e rằng..."

Không phải là do Sith thiếu quyết đoán, chỉ là trước đó bị thua thiệt quá nhiều, nên bây giờ gã ta nhất định phải lưu tâm đến Hudson.

"Thiếu gia, Nam tước Hudson có toan tính khác hay không đều không quan trọng. Quan trọng là nếu như hòa hoãn quan hệ vào thời khắc này có lợi với chúng ta hay không. Chỉ cần phù hợp ích lợi của chúng ta, cho dù hắn ta có tính toán khác thì chúng ta cũng không cần phải đi truy đến cùng."

Chương 234 - Thế Cục

"Nam tước Kayo đến đã chia bớt lực hiệu triệu của hắn với đám quý tộc bản địa. Có lẽ chuyện này ảnh hưởng không lớn với thực lực quân sự của Hudson, nhưng ảnh hưởng về mặt chính trị cũng đã đủ cho hắn chịu rồi."

"Tổ chức phản kích cũng là chuyện thuận lý thành chương. Về phần Nam tước Kayo, xuất thân gia tộc Dalton đã định sẵn y và chúng ta là người của hai con đường rồi."

Lão quản gian bình tĩnh phân tích nói.

Chung quy cùng là người đi theo bên cạnh Đại công tước Kavadia, có lẽ năng lực không quá xuất chúng, nhưng tầm mắt lại mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Lòng người là thứ khó dò nhất, nếu như muốn làm rõ hoàn toàn toan tính của đối phương thì thật sự là quá khó.

Thay vì mù quáng nghi ngờ, chẳng thà mặc kệ không thèm quan tâm đến nữa. Chỉ cần phù hợp lợi ích của mình liền có thể hợp tác, ngược lại thì cứ phá hư thôi.

Không dùng sở thích của bản thân để làm tiêu chuẩn quyết sách chính là là tố chất cần thiết của một nhà quý tộc trưởng thành.

Nam tức Sith trầm mặc một lúc rồi nhẹ nhàng gật đầu: "Ông nói không sai, đúng là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

"Xem ra lần xuôi nam này ta tới đúng rồi. Nếu như không gặp phải nhiều đối thủ như vậy, không bị thua thiệt nhiều như vậy, ta còn không phát hiện ra mình còn nhiều thiếu sót như vậy."

"Vị Sơn Địa nam tước này cũng không đơn giản nha!"

"Mấy ngày trước đó ta và hắn còn đang huyên náo túi bụi, bây giờ thế cục phát sinh biến hóa, quay đầu liền có thể chạy tới lấy lòng ta, phảng phất như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy."

"Chỉ tính riêng kỹ năng lật mặt như bánh tráng này thôi đã làm ta cảm thấy mặc cảm rồi."

"Phần tâm tính này, cộng thêm vận may kinh khủng trên người, muốn ngăn chặn kẻ này sợ là rất khó."

Trên mặt Sith lộ ra vẻ kiêng kỵ nồng nặc, đây là di chứng mà sự kiện nô lệ thú nhân lưu lại. Mặc dù Hudson đã cố gắng giảm cảm giác tồn tại của chính mình thấp xuống rồi, nhưng Sơn Địa lĩnh có nhiều nô lệ thú nhân như vậy tiến vào là không thể gạt được người khác.

Chẳng tốn một đồng kim tệ nào mà có thể mở ra một mảnh thị trường mới, còn nhận được sức lao động như mong muốn, thuận thế phân hoá luôn trận doanh của quý tộc phương bắc. Đối thủ như vậy, Nam tức Sith muốn không kiêng kị cũng không được.

"Thiếu gia, không ép được thì không cần ép nữa! Vận khí không phải là thứ có mặt thường xuyên, có một số việc đã được định sẵn là không thể vội vàng."

"Đợi qua mấy năm lại quay đầu nhìn lại, ngài sẽ phát hiện ra đa số nhân vật phong vân ngày trước đã hóa thành bụi bặm trong dòng lịch sử, mà đám người trông như bình thường kia sẽ là những kẻ đứng được đến cuối cùng."

"Trước kia Đại công tước cũng từng gặp được những đối thủ như vậy. Những kẻ này chỉ có thể phong quang được mười năm, hai mươi năm, nhưng rất khó phong quang cả một đời."

"Đối phó với loại người này thì cần phải từ từ sắp đặt. Nếu như thiếu gia nguyện ý, bây giờ liền có thể an bài."

"Tiểu quý tộc muốn quật khởi sẽ thiếu rất nhiều nhân tài. Trong phạm vi vòng tròn của bọn hắn căn bản không thể vơ vét được nhiều nhân tài như vậy."

"Cho nên khi phát triển tới một trình độ nhất định liền sẽ thu nhận những kẻ ngoại lai mới, chúng ta hoàn toàn có thể sắp xếp người qua đó."

"Trong ngắn hạn thì những người này rất khó có được sự tín nhiệm. Nhưng khi thời gian kéo dài đến mười năm, hai mươi năm... sau, tình huống sẽ hoàn toàn thay đổi."

"Năm tháng là thứ dễ lừa gạt con người ta nhất, thành công không ngừng cũng dễ dàng làm cho người ta bị chìm đắm trong đó. Chờ khi vận may của hắn ta hao hết, đó cũng chính là lúc mà cơ nghiệp của hắn bị lật đổ.

Cuộc phân tranh giữa Hudson và Nam tức Sith đã hạ nhiệt, Nam tước Kayo mới tới cũng chỉ nhìn mà bất động, hai quận hỗn loạn đột nhiên trở nên yên lặng.

Thời gian hò hét ầm ỉ quá lâu, kiểu gì cũng sẽ có người cảm thấy không thích ứng với khoảng thời gian đột nhiên an tĩnh này.

Tâm tình lúc này của quý tộc hai quận Ryton và Wright chính là như vậy. Cả đám đều sợ rằng đây là sự yên tĩnh cuối cùng trước khi mưa bão ập tới, cho nên đều lo lắng đề phòng suốt một quãng thời gian.

Một vài quý tộc lãnh chúa thực lực nhỏ yếu, không chịu được hành hạ đã bắt đầu nghe ngóng bốn phía xem đã xảy ra chuyện gì.

Hudson lão gia chính là một trong những nhân vật phong vân này, cho nên sẽ không thiếu khách tới cửa. Nhưng mà nếu như muốn hỏi thăm thế cục phát triển thì hiển nhiên là bọn họ đã tìm sai người rồi.

Hudson vốn đều đã chuẩn bị nghênh đón một cuộc đại loạn, một mặt thì hắn tích cực mở rộng quân bị, một mặt khác lại hòa hoãn quan hệ với kẻ địch của mình, còn không quên lôi kéo người khắp nơi.

Công tác chuẩn bị đã làm rất đầy đủ, kết quả thế cục đột nhiên phát sinh biến hóa. Nam tước Kayo mới tới không biết đang làm gì, tùy cho mọi người có lừa gạt ra sao thì vị này đều sẽ bất động.

Không có con dê đầu đàn này, đám quý tộc vốn đang định báo thù đương nhiên là sẽ cảm thấy thất vọng.

Thấp cổ bé họng, cho dù có thất vọng như thế nào thì đám người thất bại như bọn hắn cũng không có vốn liếng để kiếm chuyện.

Không kéo được tấm da hổ của gia tộc Dalton, lại không có cách nào kéo theo càng nhiều quý tộc bản địa xuống nước, với lực lượng của bọn hắn mà muốn đối đầu với đám quý tộc phương bắc sẽ chỉ tái diễn cuộc chiến thảm bại năm ngoái mà thôi.

Thua một lần đã đủ thảm rồi, lại thua thêm một lần nữa, là ai cũng sẽ không chịu được. Bọn hắn chỉ đành bất đắc dĩ miễn cưỡng kiềm chế cơn giận trong lòng.

Là một người đứng xem, Hudson cũng chỉ có thể suy đoán được mục đích đại khái mà Nam tước Kayo làm như vậy. Đơn giản là dính tới chính trị của vương quốc nên gia tộc Dalton không tiện ra tay đuổi đám quý tộc phương bắc đi.

Quý tộc bản địa muốn làm thì bọn họ sẽ vô cùng ủng hộ, nhưng đích thân hạ tràng tham dự thì không được.

Chương 235 - Thế Cục (2)

Chuyện dính đến lợi ích của gia tộc là sẽ không tiện xuất thủ, vậy cũng chỉ có thể giữ yên lặng trước. Dù sao nếu sử dụng những cách chơi như trò đùa trẻ con kia cũng sẽ không làm được gì đám quý tộc phương bắc.

Những chuyện này bản thân biết là được. Để lộ ra ngoài sẽ làm cho gia tộc Dalton cảm thấy thoải mái.

Hậu hoa viên nhà mình lại bị người khác cắm một cây xúc tu vào, rõ ràng là bọn họ đã tạm thời rơi vào thế hạ phong trong cuộc đấu tranh chính trị cao tầng.

Đối với gia tộc Dalton mà nói, nếu loại chuyện xấu này bị truyền ra ngoài thì không chỉ riêng là bị mất mặt, mà còn có khả năng làm giảm cường độ thống trị của họ với tỉnh Đông Nam.

Đám người phương bắc kia không truyền ra ngoài cũng không phải vì bọn hắn không biết, khả năng lớn là lo lắng chọc giận gia tộc Dalton, bị một kích đá ra khỏi cuộc chơi.

Những kẻ có hậu trường đều phải thu liễm một chút. Người không có chút chỗ dựa về mặt chính trị như Hudson thì càng phải cẩn thận hơn.

Nhìn xem khuôn mặt cấp bách của đám người này, Hudson cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Quan hệ tốt, cho một cái ánh mắt yên tâm. Quan hệ bình thường thì tùy ý trấn an vài câu rồi đuổi đi.

Chuyện có thể làm chỉ nhiều như vậy, có thể lĩnh hội được thâm ý trong đó hay không thì phải xem năng lực bản thân. Nếu như kiến thức chính trị không đủ, vậy thì đáng đời phải lo lắng hãi hùng.

"Lão gia, Nam tước Kayo – Dalton tới chơi! Bây giờ đang đợi ở sảnh tiếp khách, ngài mau qua đó tiếp đãi đi!"

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của lão quản gia, Hudson không biết nên nói gì. Tất cả mọi người đều là Nam tước, có cần thiết phải kích động như vậy không...

Mặc dù chửi bậy trong lòng, nhưng thân thể vẫn rất thành thật đi ra ngoài. Nam tước không tính là gì, Hudson lão gia cũng là đại nhân vật số một số hai trong đám Nam tước ở tỉnh Đông Nam này.

Nhưng Nam tước mang họ "Dalton" thì khác. Ít nhất là trong toàn tỉnh Đông Nam này, tất cả mọi người đều phải nể mấy phần mặt mũi.

Bất kể có nói thế nào thì người ta cũng đã chủ động tới cửa thăm hỏi, cho nên nhất định phải nể mặt. Nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài thì người ta sẽ nói Hudson lão gia hắn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. ...

Hudson đánh giá người đang cầm theo cây ma pháp trượng trong tay, trong lòng có vài phần cảm giác như "Lý Quỷ gặp Lý Quỳ", trực giác nói cho hắn biết là có chuyện phiền phức.

"Đã sớm nghe qua đại danh của Nam tước Kayo, hôm nay gặp mặt quả nhiên là phong thái lạ thường. Mấy ngày trước trong lãnh địa bề bộn nhiều việc, không thể đến nhà bái phỏng..."

Hudson nói ra cái cớ mà ngay cả bản thân cũng không tin, ngay cả hắn đều cảm thấy quá đạo đức giả, nhưng vẻ nhiệt tình trên mặt lại không hề giảm chút nào.

Những quý tộc khác đến bái phỏng Nam tước Kayo là vì ôm đùi, vuốt mông ngựa. Để tạo mối quan hệ, để sau này có thể được y chiếu cố.

Nhưng Hudson lại không thèm và cũng không cần những chỗ tốt ẩn dấu này, cũng không đáng làm cho bản thân cảm thấy không thoải mái.

Nơi có người sẽ có vòng tròn, bây giờ Hudson cũng đã là lão đại của một vòng tròn nhỏ. Trong lúc làm việc thì cũng phải cân nhắc đến sức ảnh hưởng.

Trong thời khắc mấu chốt này Nam tước Kayo mà lại chạy tới đây bái phỏng, không chừng sẽ bị người khác hiểu thành —— cúi đầu.

Đương nhiên là loại chuyện này chắc chắn không thể xảy ra. Làm quý tộc có tên tuổi vang dội và sáng nhất trong hàng ngũ quý tộc bản địa, Hudson còn có một chức trách —— đó là ngăn cản Nam tước Kayo.

Đây không phải là vấn đề có nguyện ý hay không, mà là đám quý tộc bản địa đều hy vọng loại quan hệ này tồn tại, đây cũng là thứ mà các quý tộc khác phe phái trong tỉnh muốn thấy.

Trên mặt nổi nhìn như không có chỗ tốt gì, nhưng mà sự ủng hộ trong âm thầm là sẽ không thiếu. Ít nhất là khi gặp chuyện có thể có người đứng ra hỗ trợ nói đỡ.

Nếu như hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, vào một thời điểm thích hợp sẽ có người ném ra cành ô liu, và có lẽ Hudson cũng sẽ gia nhập vào phe phái của một quý tộc nào đó.

Dù là sức mạnh phe phái của những quý tộc này hơi yếu, nhưng có thể ngăn cản được gia tộc Dalton ở tỉnh Đông Nam thì chắc chắn là có người ở trong chính phủ trung ương.

"Nam tước Hudson khách khí rồi. Lần này ta tới đây chủ yếu là vì giao lưu ma pháp. Ma pháp sư vĩ đại Kembery đã từng nói: Giao lưu khiến cho con người ta tiến bộ."

"Tỉnh Đông Nam không thịnh hành ma pháp. Trong hai quận Wright và Ryton cũng chỉ có hai chúng ta là Ma pháp sư, sau này chúng ta phải thân cận hơn..."

Nghe xong lời nói của Nam tước Kayo, Hudson chỉ có thể âm thầm kêu khổ. Nên tới chung quy sẽ tới, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Hudson vốn còn tự nhận mình có tri thức uyên bác (đọc xong hết đống sách ở nhà), cho dù là kiến thức chuyên nghiệp có hạn, nhưng nói nhăng nói cuội cũng có thể lừa gạt qua ải.

Trên tri thức lý luận có chút tì vết thì còn có thể đẩy hết trách nhiệm lên việc chưa hề trải qua trường lớp đào tạo nào.

Ít nhất là trong cuộc giao lưu lần trước với tiểu thư Melissa thì hắn đã lừa gạt thành công, còn học tập được rất nhiều cơ sở thường thức của Ma pháp sư.

Nhưng hắn không ngờ là đánh mặt lại đến mức nhanh như vậy."Kembery" —— vị Luyện Kim sư vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại, toàn bộ quý tộc trên cả đại lục này không ai không biết, không người không hay.

Nhưng mà trong sách lịch của nhà mình chỉ toàn nhấn mạnh đến những cống hiến trong việc luyện kim của vị vĩ nhân này, hoàn toàn không hề đề cập đến chuyện ma pháp. Thật sự không ngờ là người này lại còn là một vị Ma pháp sư vĩ đại.

Đám tiền bối ghi chép lúc sơ ý một chút sẽ lưu lại thường thức sai lầm, đây chính là nỗi bi ai của tiểu quý tộc.

"Nam tước Kayo khách khí. So với pháp sư chính thống như ngài thì loại pháp sư dựa vào may mắn như ta đây đều kém xa ở mọi phương diện tri thức."

"Đối với ta mà nói, việc có thể giao lưu kiến thức Ma pháp với ngài cũng là một cơ hội rất tốt để học tập, xin ngài đừng chê."

Chương 236 - Tích Dịch Thú

Không hiểu chính là không hiểu, Hudson đã thả tư thái của mình xuống vô cùng thấp. Mặc dù có thể dựa vào gấu con để gian lận, nhưng lý niệm ma pháp của tộc Đại Địa Chi Hùng không phải là thứ mà con người có thể áp dụng được.

Ít nhất là hắn vẫn không phát hiện thấy gấu con sử dụng chú ngữ khi đôi bên đã hợp tác với nhau lâu như vậy rồi. Lúc đánh nhau đều là dùng tay vả.

Từ trước tới giờ đều chưa từng nhìn thấy nó dùng ma pháp công kích.

Nếu như là nhân tộc không sử dụng chú ngữ mà muốn thi triển được ma pháp thì đó nhất định là đang nằm mơ.

Có lẽ khi Ma pháp sư cao cấp thi triển ma pháp cấp thấp sẽ có thể làm được. Nhưng mà muốn làm được như gấu con, tất cả ma pháp đều tùy tâm sở dục, vẫn là nên đi tắm một cái rồi ngủ đi!

Thiên phú chênh lệch không phải là chuyện chỉ cần cố gắng là có thể bù đắp.

Thảo luận về kiến thức ma pháp, Nam tước Kayo lập tức tinh thần phấn chấn chỉ điểm giang sơn, Hudson ngẫu nhiên đưa ra một chút kiến giải của bản thân, sau đó liền là bị chửi cho cẩu huyết lâm đầu.

Từ trước tới giờ, cuộc chiến về lý niệm đều không có sự ấm áp. Chỉ trong một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, Hudson liền biết rằng hiện giờ trong các Ma pháp sư cũng đang có một cuộc chiến lý niệm rất kịch liệt.

Không ai có thể chỉ rõ là ai đúng ai sai, dù sao tất cả mọi người đều kiên trì cho rằng lý niệm của phe mình là chính xác.

Nhưng bọn họ lại không bởi vì lý niệm mà đánh nhau, chủ yếu là vì có rất nhiều phe phái lý niệm ma pháp.

Bởi vì lý niệm khác biệt, hôm nay cùng người này ầm ĩ một trận, ngày mai đổi một đối tượng cãi nhau khác, cãi nhau với rất nhiều người nên từ từ liền không nhớ được.

Cơ hồ là mỗi một vị pháp sư Thánh Vực được sinh ra thì đều sẽ tạo ra một lưu phái mới, cho tới bây giờ đều không hề lặp lại.

Đám Ma đạo sư, Đại ma đạo sư bên dưới cũng đều có lý niệm ma pháp của bản thân, không ai thuyết phục được ai.

Cho dù là sư đồ, nhưng chỉ cần dính đến lý niệm ma pháp thì cũng là không ai nhường ai.

Đạo khác biệt, bất tương vi mưu. Sau mỗi lần mỗi người đi một ngả thì lại là lý niệm ma pháp mới được sinh ra.

Trước khi các Ma pháp sư tạo ra lý niệm của bản thân thì đều nghe lời thầy của mình, nhưng một khi tạo ra lý niệm của mình thì sẽ —— tự lập môn hộ.

Không có ai cảm thấy không đúng, từ khi ma pháp bắt đầu ra đời thì mọi người đều chơi như vậy!

Nếu không phải vì nội bộ quá phân tán, không có cách nào tập hợp lại thì cũng sẽ không bị giáo đình chèn ép thảm như vậy vào mấy trăm năm trước.

Nhưng cũng bởi vì phân tán mà Ma pháp sư mới nhận được sự nâng đỡ của các quốc gia trên đại lục. Có kẻ thống trị nào không thích những tên côn đồ không thể uy hiếp được hạch tâm lợi ích của nhà mình sao?

Nói chuyện hết một buổi sáng, ngay cả cơm trưa cũng do người mang tới rồi bị dọn sạch trong khi thảo luận.

"Nam tước Kayo, chúng ta đã thảo luận lâu như vậy rồi mà cũng chỉ dừng lại trên mặt lý luận. Muốn biết có chính xác hay không thì cuối cùng vẫn phải xem hiệu quả khi thi pháp."

"Hay là chúng ta chuyển sang nơi khác đi, dựa theo lý niệm của họ để thi triển ma pháp, xem thử hiệu quả cụ thể như thế nào?"

Hudson ra vẻ bình tĩnh đề nghị.

Có thể học được kiến thức ma pháp đương nhiên là rất sảng khoái, nhưng mà để bị người ta mắng hoài thì cũng chẳng có ý nghĩa.

Cho dù là thảo luận nghiên cứu thì cũng phải tiến hành với những Pháp sư tiểu thư xinh đẹp! Cùng một vị Pháp sư đại hán thì có chuyện gì mà đáng bàn chứ?

"Nghe nói là trong lãnh địa của Nam tước Hudson có một khu đầm lầy, trùng hợp là gần đây ta đã học được một pháp thuật gia cố, không bằng qua đó để thử hiệu quả đi?"

Nghe xong lời nói của Nam tước Kayo, Hudson thầm mắng mình ngu xuẩn, thế mà lại thật sự tin rằng đối phương đến đây để thảo luận về ma pháp.

Nhưng bây giờ hắn đã không thể cự tuyệt được nữa, càng che thì sẽ càng lộ, sẽ chỉ làm cho gia tộc Dalton càng hoài nghi hơn thôi.

"Không thành vấn đề!"

Hudson không chút do dự hồi đáp.

Che không được thì cứ dứt khoát để cho đối phương tham quan thoải mái đi. Dù sao tiến độ khai phát đầm lầy cũng là một lời khó nói hết.

Kế hoạch thoát nước được áp dụng trước đó đã tuyên cáo thất bại khi còn chưa qua hết một tháng. Địa hình xung quanh đều cao hơn đầm lầy, sau khi mấy cái hồ nước đào xong bị đổ đầy nước thì hắn cũng chỉ đành từ bỏ kế hoạch này.

Nhưng mà thành quả cũng không tính là uổng phí, ít nhất là ao nước có thể nuôi cá. Nếu như thật sự gặp phải mùa khô hạn thì cũng xem như có thêm mấy chỗ dự trữ nước.

Kế hoạch dựng hàng rào che cũng không phải là rất thuận lợi. Nước bùn ở trong đầm lầy quá nhiều, muốn đào hết thì nhất định phải đào sâu xuống dưới, nhưng làm vậy thì hai bên sẽ xảy ra sụp lún, nhất định phải bỏ rất nhiều công sức ra để chống đỡ.

Đúng lúc có thể mang Nam tước Kayo qua đó xem thử độ khó của việc khai phát đầm lầy, để gia tộc Dalton không cần phải lo nghĩ nữa.

"Lão gia, việc lớn không tốt! Trong đầm lầy xuất hiện Tích Dịch thú*, có mấy tên nô lệ không cẩn thận đã bị bọn chúng lôi vào trong bùn rồi." (google "người thằn lằn" để biết thêm chi tiết.)

Nhận được tin dữ mà lão quản gia truyền đến, Hudson không chỉ không buồn mà ngược lại còn âm thầm cao hứng. Chuyện này xảy ra thực sự là quá đúng lúc.

Trong lãnh địa đã sớm phát hiện ra dấu vết của Tích Dịch thú. Chỉ là đội khai hoang vẫn luôn hoạt động ở khu vực biên giới của đầm lầy nên chưa bao giờ gặp được.

Nếu như không phải sớm có chuẩn bị, sợ là sẽ không chỉ hy sinh vài tên nô lệ đơn giản như vậy.

"Trấn an đám nô lệ đi, ta lập tức tới ngay."

Chương 237 - Tích Dịch Thú Vương

Nói xong, Hudson nhìn Nam tước Kayo một cái:

"Cùng nhau tới đó xem đi! Tích Dịch thú cũng là một loại tài liệu ma pháp tương đối hiếm thấy, nếu như có thể gặp phải được Tích Dịch thú vương thì cũng xem như không uổng công chuyến này tới đây."

Rõ ràng là Nam tước Kayo đã hoàn toàn bỏ qua số nô lệ thương vong. Y chỉ chú ý vào việc mình có thể thu hoạch được tài liệu ma pháp hay không thôi.

Hudson mang theo cung tiễn, cầm Ma pháp trượng, bên hông còn có một thanh Kỵ sĩ kiếm, 3 loại trang bị khác nhau tập trung ở trên thân một người, mặc kệ là ai nhìn vào cũng đều sẽ không nhịn được mà chửi bậy.

Bất quá Hudson không quan tâm, nếu như không vì cân nhắc đến Tích Dịch thú sống ở trong đầm lầy, không có chỗ cho Kỵ sĩ thương thì hắn còn định trang bị thêm một cây Kỵ sĩ đại thương.

Những người đã từng đi chiến trường đều hiểu, ở trước mặt sự an toàn, phong độ hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Nếu như chỉ là Tích Dịch thú bình thường thì còn dễ nói, lỡ mà có thêm vài con ma thú khác, nếu không chuẩn bị thêm một chút trang bị, đến lúc động thủ chẳng phải sẽ bị thiệt thòi lớn sao?

Hắn còn cho rằng bên cạnh có thêm một gã Pháp sư yếu ớt thì cần phải di chuyển chậm lại. Không ngờ là Nam tước Kayo tao nhã lịch sự này lại còn là một vị kỵ sĩ.

Sự thật đã tiếp tục chứng minh là không nên tin tưởng lời đồn trên dân gian. Đúng là cơ thể của Pháp sư tương đối yếu ớt, nhưng không có người nào quy định là Pháp sư không thể trở thành Kỵ sĩ.

Ngay cả loại Kỵ sĩ như Hudson cũng có thể chuyển chức thành Pháp sư, Ma pháp sư đương nhiên cũng có thể mở phó chức Kỵ sĩ. Chỉ cần trong nhà có tài nguyên, những chuyện này đều không thành vấn đề. ...

Nhìn xem cảnh tượng hỗn độn trong hiện trường, Hudson liền giận không chỗ phát tiết, lấy cung tên xuống rồi lập tức bắn về phía đám Tích Dịch thú kia.

"Sưu, sưu, sưu..."

Mũi tên phá không mà ra, trên trán của những con Tích Dịch thú liền có thêm một mũi tên có ký hiệu. Nếu như cẩn thận quan sát thì có thể thấy được những mũi tên này đều từ xương đầu xuyên qua cổ họng.

"Gào, gào..."

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám Tích Dịch thú có sinh mệnh lực ngoan cường này vẫn còn tiếp tục giãy giụa, những tên đồng bọn của chúng bị tiếng kêu thảm thiết đánh thức lập tức chui xuống nước bùn, một mặt còn lao về phía Hudson, giống như đang muốn báo thù cho đồng bọn.

"Nam tước Hudson, cẩn thận! Những con Tích Dịch thú này thù dai lắm, một khi bị dính vào thì sẽ là không chết không thôi."

Nghe được nhắc nhở, Hudson còn rất cảm kích. Chẳng qua không biết từ lúc nào mà tên Kayo kia đã kéo dài khoảng cách với hắn, giống như đang tránh né ôn thần vậy.

Một đàn dã thú mà thôi, có thể dữ tới mức nào, có cần phải nhát gan như vậy sao? Cho dù là muốn đi thì cũng phải chờ Ma thú xuất hiện rồi mới đi chứ.

Chửi bậy thì chửi bậy, Hudson vẫn quyết định thi triển tuyệt chiêu —— thả gấu!

Đầm lầy cũng là đất mà, chỉ cần là ở trên mặt đất thì đó chính là sân nhà của Đại Địa Chi Hùng.

Gấu con bị đánh thức từ trong cơn ngủ mê mang, nó lấy tay gấu vuốt ve hai con mắt to tròn rồi trừng Hudson một cái, sau đó liền biến thành một con gấu to cao chừng 3m.

Gấu to vọt thẳng vào trong vùng đầm lầy, đá cho những con Tích Dịch thú đang xông tới mỗi con một cước, nó không thèm dừng lại dù chỉ là một phút giây nào, giống như đang khiêu vũ vậy.

Nếu như không phải vì nghe được những tiếng xương gãy 'rắc rắc' đang không ngừng từ trong vùng đầm lầy truyền đến, e rằng cũng không biết đây là đang chiến đấu.

Cảnh tượng trước mắt không chỉ làm cho Nam tước Kayo cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Hudson cũng phải ngạc nhiên.

Mặc dù hắn biết đám Tích Dịch thú mà gấu con đang khi dễ không phải là ma thú, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng quá dễ dàng đi. Dù sao cũng là mấy con dã thú to con nặng trên một trăm pound, vậy mà né cũng không thể né liền bị đạp chết.

Nơi xa mơ hồ còn xuất hiện một cái bóng to lớn giống như là Tích Dịch thú vương. Chẳng qua cái bóng này vừa mới thò đầu ra liền lập tức quay đầu bỏ chạy, không hề có suy nghĩ báo thù cho đám Tích Dịch thú đã chết này.

Belersden chơi trò dẫm đầu thằn lằn chơi đến nghiện, nó tiếp tục đuổi theo Tích Dịch thú rồi một đạp một con, không hề có suy nghĩ đuổi bắt Tích Dịch thú vương.

Nam tước Kayo ở bên cạnh thì lại rất kích động, nhưng khi nhìn thấy vùng đầm lầy mênh mông bát ngát ở trước mặt thì y thật sự không dám bước ra một bước nào.

Đại Địa Chi Hùng có thể rong ruổi trong vùng đầm lầy là vì nó có thiên phú. Nhưng loài người lại không có thiên phú này, mạo muội lao lến kết quả chỉ là có thể giãy giụa được bao lâu mà thôi.

"Nam tước Hudson, nếu cứ thả cho thú vương chạy đi như vậy thật sự là quá đáng tiếc! Các hạ mau sai Đại Địa Chi Hùng đuổi theo đi, thời gian vẫn còn kịp mà."

Nghe xong lời nói của Nam tước Kayo, Hudson ra vẻ bình tĩnh trả lời: "Không có tác dụng gì đâu, con Tích Dịch thú vương này quá cảnh giác. Phát hiện ra không thích hợp liền lập tức co giò lên chạy, không hề dừng lại một chút nào."

"Đầm lầy là sân nhà của nó, tốc độ nhanh hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều. Đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, bây giờ muốn đuổi bắt thì rất khó."

"Chờ lần sau đi!"

"Chỉ cần nó còn sống trong vùng đầm lầy này, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại. Nếu như bắt được con thú này, ta sẽ phái người tới thông báo cho ngài biết."

Nếu như có thể bắt được một con Tích Dịch thú vương, Hudson sẽ cảm thấy vô cùng vui lòng. Người mua cũng đã có sẵn, với mức độ coi trọng của Nam tước Kayo, hắn không lo là không bán được giá tốt.

Chương 238 - Vũ Điệu Của Gấu

Vấn đề hiện giờ là đầu gấu của hùng đại gia cũng đang từ từ chuyển động, mặc dù nó đang chơi rất vui, nhưng nếu bán con tích dịch thú vương này ở ngay trước mặt nó thì Hudson đừng mong có thể kiếm được giá chênh lệch, làm vậy chẳng khác nào đang vũ nhục trí thông minh của gấu.

Đừng thấy khoảng cách hiện giờ của hai người là vài trăm mét mà nghĩ lầm, chút khoảng cách này không hề ảnh hưởng gì đến việc nghe lén của hùng đại gia.

Có kiếm được giá chênh lệch hay không chỉ là vấn đề nhỏ, Hudson lão gia cũng không phải hạng người thiếu chút kim tệ này. Nhưng việc chỉ huy một con gấu đang thiếu nợ và một con gấu không thiếu nợ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù hiện giờ Belersden vẫn luôn né tránh vấn đề nợ nần, nhưng mà chung quy vẫn là cắn người miệng mềm. Mặc dù nó luôn phàn nàn về những nhiệm vụ mà Hudson giao cho, nhưng vẫn luôn hoàn thành không tệ.

Một khi để cho con gấu này lật người, lúc đó muốn sai sử hùng đại gia làm việc thì phải xem tâm tình.

Dù sao nó cũng là một con gấu cực kỳ lười biếng, nếu có thể ngồi thì nó tuyệt đối không đứng. Có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không ngồi. Mỗi ngày chỉ có hai sở thích: Ăn và ngủ.

Chỉ khi nào ăn no, ngủ đủ thì mới ra đến giờ hoạt động. Bình thường thì khoảng thời gian này sẽ không quá hai giờ.

Làm việc?

Đối với Belersden lười biếng mà nói, chuyện này quả thật là đang làm cho gấu khó xử.

Nếu như không phải đang gánh vác một món nợ khổng lồ, sợ xẻng phân quan cắt luôn phụng dưỡng, hùng đại gia mới không dễ nói chuyện như vậy.

"Vậy được rồi! Nếu như Nam tước Hudson bắt được Tích Dịch thú vương, bất luận chết sống, xin hãy liên hệ ta ngay lập tức. Phương diện thù lao thì các hạ có thể yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngài phải bị thua thiệt!"

Nam tước Kayo có chút tiếc nuối nói.

Lấy Ma thú để làm thí nghiệm cũng không phải là chuyện mà một tên tiểu pháp sư như y có thể chơi nổi. Nguyên nhân Kayo chịu bỏ ra nhiều tiền để mua Tích Dịch thú vương là bởi vì trong học viện pháp thuật có một vị Ma đạo sư đang cầu mua thứ này.

Có tiền hay không không quan trọng, quan trọng là ân tình. Chỉ cần có thể dính líu quan hệ ân tình với vị Ma đạo sư này, gia tộc Dalton sẽ thay y trả tiền mua sắm Ma thú.

Đối với một đại gia tộc mà nói, quan hệ nhân mạch là thứ: nói không có tác dụng thì cũng thật sự là không có tác dụng gì.

Dù sao, nhà ai cũng không kém một hai vị cường giả. Nhưng nếu như đến lúc cần thì lại phải đi cầu người này người nọ.

Kết giao nhân mạch không phải là vì đánh nhau. Mọi người cũng có thể hợp tác ở phương diện khác được mà. Ví dụ như: Tìm tòi di tích, giải mã bí ẩn văn tự thượng cổ, định chế một vài Ma pháp trận đặc biệt...

Những con Tích Dịch thú bị đánh chết kia cũng không hề lãng phí. Sau khi vớt lên liền bán hết cho Nam tước Kayo.

Người có thể chơi nổi ma pháp đều không có kẻ nào là nghèo cả. Từ trước tới giờ tài liệu ma pháp đều không thiếu nguồn tiêu thụ.

Hơn bốn mươi con Tích Dịch thú bán được tám trăm kim tệ, Hudson cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nếu như không nhờ Nam tước Kayo trùng hợp xuất hiện, những con quái thú có tướng mạo xấu xí, toàn thân phát ra một mùi hôi thối này có lẽ đã bị chui vào bụng của đám nô lệ thú nhân hết rồi.

Tiếc là quên dặn Belersden lưu thủ bắt sống, dựa theo thuyết pháp của Nam tước Kayo, Tích Dịch thú còn sống thì giá sẽ cao hơn gấp 3 lần.

Nguyên nhân đống quái vật này có thể bán ra giá cao là vì bọn chúng chủ yếu sống trong đầm lầy, là nhân loại cấm khu. Cho dù là tổ chức nhân thủ xâm nhập đầm lầy thì cũng rất khó bắt được bọn này từ trong chỗ sâu trong đầm lầy

Hudson không có hứng thú tham dự vào việc nghiên cứu ma pháp xa xỉ này. Nếu như có rảnh thì hắn thà đi theo Belersden học tập ma pháp của tộc gấu còn hơn.

Không cần thần chú, lại có thể phát động ngay lập tức, hiệu suất cao hơn ma pháp của loài người nhiều lắm. Dù sao cũng là bật hack, đương nhiên phải mở bản nào ngon một chút.

Nếu như không phải vì hắn còn quá trẻ, dựa vào việc thuấn phát ma pháp thôi cũng đã đủ cho hắn ra ngoài giả mạo Ma đạo sư rồi.

Chủ yếu là vì không đủ tinh thần lực nên đã hạn chế Hudson nâng cao đẳng cấp thi pháp. Ma lực có thể dựa vào hack, nhưng tinh thần lực thì lại chỉ có thể dựa vào bản thân.

Theo lý mà nói, nếu như không có đủ tinh thần lực khống chế ma lực thì cũng có thể miễn cưỡng phóng ra ma pháp có uy lực mạnh hơn, chẳng qua chuyện này cần người thi pháp phải gánh chịu phản phệ do ma pháp mất khống chế mang lại.

Hudson rất nhát gan, sau lần phóng thích hỏa vũ đầy trời trước đó không cẩn thận đốt cháy luôn y phục của bản thân thì hắn đã kiềm chế tất cả những thử nghiệm tìm đường chết này.

May mắn là đẳng cấp của hỏa vũ không cao lắm, nếu như hắn không biết sống chết học người ta phóng thích cấm chú thì trên đời này sẽ lại xuất hiện thêm một kẻ bị ma pháp của bản thân giết chết.

Tinh thần lực của hắn đã đạt tới trình độ Ma pháp sư trung cấp, vậy thì cứ xem như là Ma pháp sư tốt trung cấp là được. Mạng chỉ có một, không cần thiết phải mạo hiểm dùng cái mạng nhỏ của mình để thể hiện.

"Kỵ sĩ trung cấp + Ma pháp sư trung cấp + Thần tiễn thủ".

Trong đám bạn cùng trang lứa, Thực lực của Hudson cũng có thể xem như là thiên tài nổi trội nhất.

Nhân vật thiên tài lợi hại hơn hắn cũng không phải là không có, bất quá đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết thần thoại. Trong thế giới hiện thực thì tạm thời chưa thấy.

Cho dù thiên phú có lợi hại như thế nào thì cũng cần có thời gian lắng đọng để chuyển hóa thành thực lực. Cường giả đều được trui rèn từ trong máu và lửa, đóa hoa trong nhà kính sẽ không chịu được gió táp mưa sa.

Chương 239 - Bị Hố

Đưa tiễn Nam tước Kayo, Hudson âm thầm tính toán được cùng mất trong lần gặp mặt này.

Công cuộc đại khai hoang vốn là không thể giấu được, bại lộ thì cũng đã bại lộ rồi.

Gia tộc Dalton lại không thiếu đất đai, chỉ là mấy vạn mẫu nương rẫy thì còn chưa đủ để người nhìn thêm một mắt.

Chỉ là kế hoạch nâng cao sản lượng lương thực nhất định phải tạm hoãn. Nhất là đất đai ở khu vực bình nguyên, không thể tiếp tục sử dụng phân bón hiệu "đầm lầy" nữa.

Một năm bội thu lương thực thì còn có thể nói là ngẫu nhiên. Sản lượng lương thực năm nào cũng tăng lên thì không thể dùng một câu ngẫu nhiên là có thể giải thích được.

Chỉ cần có người hữu tâm chú ý, chung quy vẫn sẽ phát hiện ra việc sản lượng lương thực tăng cao là nhờ vào phân bón đầm lầy.

Nhưng những đất đai mới khai hoang thì lại có thể sử dụng, chỉ cần hạn chế liều lượng, để cho sản lượng lương thực hơi thấp hơn khu vực bình nguyên một chút thì chắc là sẽ không thành vấn đề.

Đất đai ở khu vực đồi núi không phải là đã hình thành thì sẽ không thể thay đổi, khu vực khác nhau thì thổ chất cũng khác nhau. Nếu như trùng hợp khai thác được vùng đất màu mỡ, sản lượng lương thực có thể thấp hơn vùng bình nguyên một chút cũng hợp lý.

Có lẽ nên trồng nhiều một chút đậu nành, cây đay, khoai tây... Cho dù là thu hoạch nhiều một chút thì cũng sẽ làm cho người khác nghi ngờ.

Mặc kệ là trồng cái gì thì cũng sẽ không lãng phí. Sơn Địa lĩnh lớn như vậy, ngoại trừ một vị lãnh chúa là Hudson có tư cách kén ăn ra, những người còn lạ có gì thì phải ăn đó.

Khoai tay làm món chính cũng được. Chỉ cần có thể nhét đầy bao tử liền không thành vấn đề.

Dầu thực vật thì càng nhiều càng tốt, vô luận là dùng để tăng thêm chất béo trong bụng lĩnh dân, hay là dùng để gia công xà phòng thì đều phải tiêu hao một số lượng lớn, cho dù là có nhiều đậu nành hơn nữa thì cũng có thể tiêu hao hết.

Ngay cả cặn bã sau khi ép lấy dầu cũng có thể cầm đi nuôi gia súc, một vài chủng tộc thú nhân có dạ dày tốt cũng có thể tiêu hoá, không hề lãng phí một chút nào.

Chỉ cần nắm giữ được mức độ, cho dù có bị truyền ra ngoài thì người ta cũng chỉ cảm thán là Nam tước Hudson hắn rất may mắn, khai hoang mà cũng có thể gặp được đất màu mỡ.

Nếu như có người phát hiện ra hắn sử dụng bùn trong đầm lầy thì cũng có thể nói là do tầng đất mới khai hoang quá mỏng nên phải độn thêm.

Nội dung còn lại tự sẽ có người hỗ trợ suy nghĩ ra những cách nói hợp lý. Cho dù là tồn tại một chút không hợp lý thì người khác cũng sẽ nghĩ biện pháp hỗ trợ hợp lý hoá.

Mặc dù cái mác "may mắn" rất dễ làm cho người khác ước ao ghen tị, nhưng chỗ tốt mà cái mác này mang lại cũng vô cùng kinh người.

Trải phải nhiều chuyện, mọi người cũng dần thành thói quen.

Mặc kệ là có chuyện gì tốt, nếu như để Hudson gặp được, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy chuyện đó rất bình thường.

Không tin thì cứ trở về lật lại sách sử mà lão tổ tông nhà mình lưu lại mà xem. Con đường khởi nghiệp của những "nhân vật truyền kỳ" trên đó đều rất ảo diệu.

Từ lúc mới bắt đầu Hudson liền tận lực khắc sâu ấn ký "may mắn" lên người mình, làm cho rất nhiều người quy kết sự thành công của hắn đều nhờ vào may mắn, cản trở rất nhiều chuyện phiền toái không cần thiết.

Không có mình muốn tự chuốc lấy cực khổ. Gặp phải một kẻ có vận may đặc biệt tốt, cho dù người bình thường không chủ động chạy tới kết giao thì cũng sẽ cố gắng không đi đắc tội.

May mắn Nam tước Kayo là một vị Ma pháp sư, trọng điểm chú ý của y lúc nào cũng liên tưởng đến ma pháp, không có hứng thú với trình độ khoa học kỹ thuật trong thế tục.

Nếu không chỉ cần đi tham quan một chút lò luyện thép thì bí mật lớn của Sơn Địa lĩnh sẽ bị bại lộ. Trong tương lai một đoạn thời gian rất dài, khu mỏ chính là sản nghiệp quan trọng nhất của Sơn Địa lĩnh, tuyệt đối không thể tiết lộ kỹ thuật ra bên ngoài được.

Chung quy vẫn là vì có quá ít nhân tài, ngay cả một người có thể thương nghị đại sự cũng không có. Cho dù Hudson đã phát động toàn bộ nhân mạch, nhờ mọi người hỗ trợ vơ vét một chút nhân tài quản lý, nhưng hiệu quả cuối cùng vẫn quá mức bé nhỏ.

Cơ bản thì những người có tài đều đã bị đại quý tộc lũng đoạn hết rồi. Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một vài người thì cũng là trong hàng ngũ con em quý tộc, trừ phi gia tộc triệt để xuống dốc, nếu không là sẽ không đào được người.

Nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Sơn Địa lĩnh không có sức hấp dẫn với nhân tài. Lấy tài sản hiện giờ của Hudson, muốn chiêu mộ được nhân tài đến tìm nơi nương tựa thì chẳng thà sử dụng cái mác "may mắn" của mình còn hơn.

Sự may mắn chính là điều kiện thiết yếu để quý tộc tầng lớp thấp nhất có thể nghịch tập thành công.

Đối với những đệ tử quý tộc quá thời, thân ở tuyệt cảnh, muốn ngược gió lật bàn thì "may mắn" cũng là một lựa chọn tốt. ...

Nam tước Kayo mang theo thi thể của đám Tích Dịch thú lên đường, nhưng vừa mới ra khỏi Sơn Địa lĩnh thì sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Giống như bộ dáng trò chuyện vui vẻ trước đó đều là cố ý thể hiện ra vậy.

"Thiếu gia, có phải là đã xảy ra chuyện gì không thích hợp rồi không?"

Quản gia đi theo bên cạnh mở miệng dò hỏi.

Mặc dù diễn kịch là kiến thức cơ bản của mỗi quý tộc, nhưng cần thời điểm cần ra sức biểu diễn như vậy cũng không nhiều. Theo lý mà nói, Hudson vẫn còn đang ở trong giai đoạn tích luỹ vốn liếng ban đầu không đáng giá y đối đãi như vậy mới phải.

"Không có cái gì, chỉ là bị người ta hố cho một vố nên trong lòng có chút không thoải mái."

Chương 240 - Một Cánh Tay

"Vị Nam tước Hudson kia thật sự là không đơn giản, chúng ta nhất định phải tiến hành đánh giá lại, năng lực thật sự của hắn còn đáng sợ hơn trong tư liệu nhiều lắm."

"Sau khi trở về lập tức phái người nói cho bá tước biết: ta nghi ngờ là con Đại Địa Chi Hùng kia sắp trưởng thành, hoặc có lẽ là đã trưởng thành."

"Năng lực và vận may cùng tồn tại, những nhân vật như vậy đều không dễ đối phó. Từ nay về sau nâng mức độ chú ý với Sơn Địa lĩnh lên đẳng cấp cao nhất, trọng điểm lưu ý mọi cử động khả nghi của người này."

"Nếu như có thể thì tận dụng hết mọi khả năng sắp xếp nhiều thám tử vào trong Sơn Địa lĩnh, không thể để cho hắn ta thoát ly tầm mắt của chúng ta."

Nam tước Kayo nghiêm túc nói.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Sau khi tự mình tiếp xúc, y mới phát hiện ra những tin tức được ghi trong tư liệu không chỉ không nói ngoa, thậm chí có nhiều chỗ còn đang đánh giá thấp.

Cách đối nhân xử thế, đãi nhân tiếp vật nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng không có mấy người có thể vận dụng một cách tự nhiên trước khi trải qua xã hội ma luyện.

Hành trình đến Sơn Địa lĩnh lần này trông thì giống như Nam tước Kayo đã thấy được tất cả, nhưng trên thực tế thì y lại chẳng thấy được vật có giá trị gì.

Toàn bộ những thứ mà y nhìn thấy đều là thứ mà đối phương muốn y thấy. Khai hoang khó khăn trập trùng, khai phát đầm lầy hung hiểm trọng trọng, xây dựng đường xá gian khổ... Toàn bộ đều là khó khăn.

Có lẽ người bình thường có thể bị chiêu này lừa gạt được, nhưng Nam tước Kayo đã trải qua đám cáo già trong vương đô tẩy lễ, sớm đã không còn là một gã thanh niên đơn thuần nữa.

Nếu như đã khó khăn như vậy thì tại sao còn phải không tiếc vốn gốc, tốn công nhọc sức để mở mang làm gì?

Đem nhân lực, vật lực, tài lực dùng để khai phát lãnh địa vùi đầu vào trong việc tranh đoạt chức vị quận trưởng thì Sơn Địa lĩnh đã sớm chế trụ được nam tước Sith rồi.

Trước khi không biết chức vị quận trưởng đã được đặt trước, người bình thường đều sẽ chọn chức quận trưởng, thứ có thể nhìn thấy lợi tức trong ngắn hạn.

Khai phát lãnh địa từ từ rồi cũng sẽ tới, dù sao đất đai cũng còn nằm ở nơi đó, nó sẽ không mọc chân mà chạy mất.

Vô số tình huống không bình thường rơi vào trong mắt của Nam tước Kayo làm cho y đưa ra một kết luận: Hudson đã sớm dự đoán được lần cạnh tranh quận trưởng này sẽ thất bại.

Tin tức cụ thể gì cũng không có, chỉ dựa vào thế cục chính trị trên mặt nổi của vương quốc liền có thể dự phán được kết quả ván cờ của các phe và quyết định cuối cùng của vương quốc, đây mà là kẻ non nớt về chính trị sao?

Bao gồm cả việc Hudson không sai gấu con đi đuổi bắt Tích Dịch thú vương cũng bị Kayo hiểu thành: Khắc chế dục vọng, giỏi về ẩn tàng thực lực bản thân.

Toàn thân trên dưới đều là điểm tốt, nếu như trở thành địch nhân, vậy thì chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Là bá chủ của tỉnh Đông Nam, trong phạm vi thế lực của nhà mình lại xuất hiện một nhân vật như vậy, đương nhiên là y phải cảnh giác.

"Thiếu gia, không cần phải lo lắng quá mức. Thực ra Bá tước đại nhân đã sớm an bài rồi, chúng ta có thể nâng hắn lên mây xanh thì cũng có thể đẩy hắn xuống vực thẳm."

"Là một quân cờ, nếu như không có chút thực lực thì làm sao có thể phá vỡ kế hoạch của gia tộc Felix thay chúng ta được?"

"Chung quy vẫn là quận Wright quá nhỏ, cho dù vị Nam tước Hudson này có khám phá ra hết thảy thì cũng không thể không đấu với vị Nam tước Sith kia."

"Hiện tại có thể duy trì khắc chế, chẳng qua là vì ngài đến làm cho bọn hắn cảm nhận được áp lực nên mới tạm thời bình tĩnh, chờ khi thiếu gia phát động kế hoạch ở quận Ryton, bọn hắn chắc chắn sẽ muốn thừa cơ mà phân ra thắng bại."...

Phong Diệp lĩnh, nhìn đám chủ nợ có khí thế hung hăng, Nam tước Kettler cũng cảm thấy tê cả da đầu. Có vẻ như cuộc làm ăn này thật sự rất khó thực hiện.

Rốt cuộc thì Kettler vẫn không thể bộc phát ra khí thế "thiếu nợ là đại gia" kia, cho nên chỉ đành vừa cười vừa khóc kể lể giải thích về những khó khăn khi bán nô lệ thú nhân.

Đáng tiếc là đám con buôn nô lệ ở phía đối diện, làm ra mấy chuyện mua bán người táng tận thiên lương này, cái gì cũng có, chỉ là không có sự đồng cảm.

"Kettler, không sai biệt lắm được rồi. Tiểu tử ngươi là ai, bọn ta cũng đã biết rồi. Diễn mấy trò vô dụng này để lừa gạt ai vậy!"

"Nếu như không có đủ chỗ tốt thì tiểu tử ngươi dám nhận vụ làm ăn này?"

"Nếu như đã tiếp nhận vụ làm ăn này thì đương nhiên là phải gánh chịu sự nguy hiểm trong đó. Mặc kệ là đám nô lệ đó ngươi để lại tự dùng hay là chuyển tay bán đi, số tiền chúng ta đã thỏa thuận một phần cũng không thể thiếu."

"Đừng có ở chỗ này giở mấy trò trẻ con này, không muốn trả tiền cũng được. Nể mặt của phụ thân ngươi, chỉ cần người tháo một cánh tay xuống thì ta sẽ bỏ qua."

Nam tử trung niên cười hì hì nói, lời này làm cho Kettler như rơi vào trong hầm băng. Một món nợ đã cần một cánh tay, trước mắt có nhiều chủ nợ như vậy, chẳng phải là sẽ gỡ hết toàn bộ linh kiện trên người y sao.

Hết lần này tới lần khác đám người này đều là những kẻ không biết nói đùa. Nói muốn tháo một cánh tay thì sẽ thật sự tháo xuống cánh tay.

Về phần mặt mũi của phụ thân Kettler, quả thật là có chút tác dụng. Nhưng điều kiện tiên quyết là không liên quan đến lợi ích, nếu không thì mặt mũi sơ giao này sợ là không đủ dùng.

"Kỵ sĩ Roman, cánh tay của ta không đáng nhiều tiền như vậy. Các vị bận trước bận sau, mạo hiểm xâm nhập đế quốc Thú Nhân để bắt nô lệ, bỏ ra cái giá lớn như vậy, cũng không thể chỉ vì xả một cơn tức được, đúng không?"

Chương 241 - Sập Bẫy

"Mặc dù ta không có tiền mặt, nhưng ta có thể lấy ra sản phẩm sắt để gán nợ. Những vật này, mặc kệ là ở nơi nào thì cũng là hàng thường dùng."

"Các vị chỉ cần chở số đồ này về phương bắc, bất luận là để lại cho nhà mình tự xài hay là đem ra ngoài tiêu thụ cũng không lo tồn đọng trong tay."

"Cho dù số lượng có hơi nhiều thì cũng có thể buôn lậu qua đế quốc Thú Nhân mà. Ta cũng từng ở bên đó lăn lộn qua nên biết trong này có bao nhiêu lợi nhuận."

"Có một vụ làm ăn bạo lợi như vậy không chịu làm, lại muốn tháo bỏ một cánh tay của ta, vụ làm này sẽ bị thiệt lớn đấy."

Nam tước Kettler cố gắng khuyên nhủ.

Đúng là buôn lậu đồ sắt vào đế quốc Thú Nhân sẽ kiếm được rất nhiều, chỉ là phong hiểm trong đó cũng tỉ lệ thuận với lợi nhuận.

Vương quốc có thể không quan tâm một chút thương phẩm thông thường bị buôn lậu, nhưng lại luôn giám thị những vật tư chiến lược như đồ sắt.

Một khi bị bắt được, không nói là sẽ liên lụy đến cả gia tộc đồng thời xong đời, dù sao thì người tham dự khẳng định sẽ lành ít dữ nhiều.

"Nói như vậy, bọn ta còn phải cám ơn ngươi đã chiếu cố sao?"

"Nếu đã chiếu cố vậy thì ngươi liền dứt khoát chiếu cố đến cùng đi!"

"Ngươi tự mình áp tải những sản phẩm sắt này vào trong đế quốc Thú Nhân một chuyến, đem lợi nhuận giao lại cho chúng ta."

"Yên tâm, bọn ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, phần lợi nhuận tăng thêm có thể chia cho tiểu tử ngươi một phần."

Kỵ sĩ Roman cười lạnh nói.

"Roman nói không sai. Kettler, nếu như ngươi muốn chiếu cố bọn ta thì phải khổ cực ngươi đích thân đi một chuyến rồi!"

"Yên tâm đi, bọn ta sẽ hỗ trợ chăm sóc lãnh địa của ngươi. Trong lúc mà ngươi ra đi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng nhiễu loạn."

"Bàn về buôn bán, vẫn là ngươi lột da thú lợi hại. Cho dù là đã rời đi phương bắc, nhưng mà hiện giờ ở trong đế quốc Thú Nhân vẫn còn có danh hào của ngươi."

Một lão già mắt ứng ở bên cạnh bổ đao nói.

Nghe được ba chữ "lột da thú", Nam tước Kettler chỉ muốn khóc. Không phải chỉ là tiết kiệm một chút thôi sao, vậy mà lại bị đám người vô lương gắn cho cái danh hiệu này.

Làm như mình là gian thương vậy.

Phải biết là từ trước tới giờ Kettler hắn đều là làm ăn không vốn trong đế quốc Thú Nhân. Hoàn toàn tuân theo luật lệ, chưa bao giờ...

"Kỵ sĩ Violet Mountain, chuyện cười này không hề buồn cười chút nào. Nếu như thật sự để cho ta mang theo đống đồ sắt này xâm nhập đế quốc Thú Nhân, e rằng mọi người sẽ chỉ có thể mất cả chì lẫn chài."

"Những bộ lạc thú nhân ở biên cảnh, có ai không có lệnh truy nã của ta sao?"

"Cho dù là ta thật sự tới cửa làm ăn, sợ là người ta cũng sẽ không tin tưởng. Nếu như đánh nhau ở địa bàn của người khác, muốn toàn thân trở ra sẽ rất khó khăn."

Đều là vì tuổi nhỏ vô tri gây họa, vì mau chóng hoàn thành tích lũy ban đầu trong đế quốc Thú Nhân đế quốc, Nam tước Kettler chỉ dùng thủ đoạn tàn nhẫn có một chút xíu thôi.

Nhưng nhọ cái là lại đắc tội với người không nên đắc tội. Lần xuôi nam này vừa giành một mảnh cơ nghiệp, cũng vừa để tránh nạn.

"Được rồi, hai người các ngươi cũng đừng có đùa nó nữa. Không thấy "lột da thú" của chúng ta đã bị dọa đến mức nào rồi sao, làm như chúng ta thật sự muốn lột da nó vậy."

"Như vậy đi, Kettler. Chỉ cần tiểu tử ngươi giới thiệu nguồn cung cấp là vị Sơn Địa nam tước kia cho bọn ta, hơn nữa giúp bọn ta hoàn thành một vụ làm ăn lớn, vật này bọn ta sẽ nhận."

Giọng ôn hòa vang lên, trên trán Nam tước Kettler vả đầy mồ hôi lạnh. Rất rõ ràng, vị nam tử mới mở miệng này mới là nhân vật đáng sợ nhất trong nhóm chủ nợ.

"Longhi đại nhân, ta có thể giới thiệu Sơn Địa nam tước cho các vị quen biết. Nhưng vụ làm ăn tiếp đó có thể thành công hay không thì ta không dám hứa chắc."

"Kẻ này rất khó đối phó, trong mắt chỉ có lợi ích, ta cũng chẳng quen biết gì với hắn, không thể nào ảnh hưởng được quyết..."

"Nếu như hai ngươi không quen thì làm sao có thể hợp tác nhiều lần như vậy? Nếu là quan hệ không tốt thì sao hắn phải lấy giá bình ổn để nhận lấy cái đám rác rưởi kia dùm ngươi?"

"Kettler, ngươi hẳn phải biết là con người của ta ghét nhất là bị lừa. Chuyện đã đến bước này rồi, tiểu tử ngươi cũng đừng mong chơi cường ngạnh."

"Nếu như hoàn thành được vụ mua bán lớn này, vậy thì ngươi tốt, ta tốt, mọi người tốt."

"Còn nếu như làm hỏng vụ giao dịch này, ta có thể đảm bảo là tiểu tử ngươi sẽ hối hận khi đã đi tới thế giới này."

"Đừng trách bọn ta vô tình, là do ngươi tự mình đưa tới cửa. Nếu như tiểu tử ngươi không tham lam vô độ thì cũng không rơi vào trong hoàn cảnh như bây giờ."

"Trước đó ta còn cho rằng tiểu tử ngươi sẽ chạy trốn, đang định tới tìm phụ thân ngươi đòi nợ, không nghĩ là ngươi cũng còn có chút may mắn, lại còn có thể lật ngược thế cục!"

Lời nói của Longhi đã cắt đứt luôn ý niệm giãy giụa của Kettler. Thì ra người ta đã chuẩn bị từ trước, mà y chỉ là một quân cờ.

Hồi tưởng lại suy nghĩ lũng đoạn nô lệ thú nhân trước đó, có vẻ như y không chỉ một lần nghe được có người nói: Lũng đoạn kiếm tiền như thế nào như thế nào, giá của nô lệ nhân tộc bị xào đến trình độ nào...

Mỗi lần đều là trong lúc lơ đãng nghe được, vốn cho rằng đây là trùng hợp, bây giờ xem ra chuyện này đều đã được người ta an bài xong rồi, chỉ đợi y nhảy xuống hố.

Hết lần này tới lần khác lúc đó y lại bị lợi ích che mờ đôi mắt, cho rằng chỉ cần lũng đoạn nô lệ thú nhân thì sẽ kiếm được một món hời.

Cộng thêm việc thân tín ở bên cạnh không ngừng thuyết phục, thế là trực tiếp đánh cược toàn bộ tài sản.

Chương 242 - Sập Bẫy (2)

Bây giờ nghĩ lại mới biết quyết định này là ngu xuẩn bực nào. Chỉ thấy được lợi ích mà đã tự động bỏ qua làm như không thấy hai chữ "phong hiểm".

Chuyện đã tới nước này rồi, dù có hối hận thì cũng đã muộn. Đối phương bày ra một cái hố to như vậy, rõ ràng không muốn để cho y có thể thoát thân.

"Longhi đại nhân, không biết Kettler có tài đức gì mà lại có vinh hạnh để ngài coi trọng như thế."

"Nếu như chỉ vì muốn giao dịch với Sơn Địa nam tước thì các vị trực tiếp qua đó là được. Theo ta được biết, chỉ cần đủ tiền thì bất kỳ mua bán gì tên kia cũng dám làm. Nếu..."

Không đợi Kettler nói hết câu, Longhi đã ngắt lời: "Được rồi tiểu tử, không cần lãng phí thời gian thăm dò nữa. Chuyên môn đào hố cho ngươi nhảy, mặt của ngươi có lớn đến vậy sao. Đây chẳng qua chỉ là một nước cờ trong lúc rảnh rỗi thôi, là do tiểu tử ngươi lòng tham không đáy tự mình nhảy vào."

"So với ngươi thì vị Sơn Địa nam tước kia liền thông minh hơn nhiều. Nhìn như tham lam, nhưng từ đầu đến cuối đếu giữ vững ranh giới cuối cùng. Không phải là đồ của mình, hắn ta có thể nhẫn nhịn mà không chạy lại đớp."

"Sắp đặt nhiều bẫy như vậy, đáng tiếc là toàn bộ đều bị hắn tránh thoát. Bây giờ ta cũng không có thời gian để tiếp tục dông dài nữa, nên chỉ có thể tìm ngươi làm người trung gian đi liên hệ với hắn ta."...

Sơn Địa lĩnh, Hudson đang bận đặt đại yến đãi khách mời.

Trải qua mấy tháng cố gắng, mặc dù tòa thành vẫn còn không thấy bóng dáng, nhưng phủ lãnh chúa tạm thời cũng đã được xây xong.

Có sân bãi thích hợp liền có cơ sở để tổ chức yến hội.

Chung quy vẫn là một thành viên trong tập đoàn quý tộc, không tổ chức yến hội là không được?

So sánh với những khu vực khác, quý tộc ở hai quận Wright và Ryton đều chỉ phái đại biểu tới dự.

Mặc dù những người an gia nửa năm mới tổ chức yến hội lần đầu như Hudson rất hiếm gặp, nhưng lại có không ít người mấy tháng liền tổ chức một buổi yến hội.

Đều là bị "tiền" ép phải như vậy.

Ngoại trừ một số ít người có của cải thâm hậu ra, đại đa số lãnh chúa đều gặp phải tình trạng khủng hoảng tài chính.

Trong túi không có tiền, đương nhiên là không chơi sang nổi. Chỉ đành áp súc chi tiêu khắp mọi mặt, giảm bớt số lần tổ chức yến hội chính là một trong số các thủ đoạn quan trọng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Hudson tổ chức yến hội, nhưng số lượng khách mời tham gia cũng không nhiều. Không phải thiếu người tham gia yến chủ, chủ yếu là vì Hudson chỉ mời có hai mươi mấy người trước mặt này.

Đều không có ngoại lệ, toàn bộ đều là những người có mấy phần giao tình và khoảng cách lại không xa.

Nếu như phát sinh ngoài ý muốn thì mọi người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Có thể đôi bên cùng có lợi mới là nguyên nhân trọng yếu nhất để xây dựng nên đoàn thể lợi ích mới này.

Tâm tình của Hudson rất không tệ, đã có vài vị bằng hữu đề cử nhân tài cho hắn. Mặc dù thời điểm quá trùng hợp, nhưng Hudson lão gia đang thiếu người trầm trọng nên cũng không còn quan tâm được nhiều như vậy.

Nhiều người thì có nhiều việc, so với những lãnh chúa khác chỉ có hơn ngàn nhân khẩu giống như một đám trưởng thôn thì quy mô của Sơn Địa đã bành trướng rất lớn. Mấy vạn nhân khẩu mà chỉ có 7 tên nhân viên quản lý, đều là do mượn được từ bên ngoài.

Chỉ dựa vào một chút người như vậy để duy trì lãnh địa hoạt động bình thường, Hudson đều có chút bội phục năng lực quản lý của mình.

Nhưng mà kèm theo lãnh địa không ngừng phát triển thì kế hoạch quản lý sự vật cụ thể cũng trở nên ngày càng nhiều, cũng bắt đầu thiếu người.

Không phải là Hudson không muốn tự mình bồi dưỡng nhân tài, dám Giáp trưởng, Bảo trưởng bên dưới chính là "nhân tài trọng điểm" mà hắn khổ tâm bồi dưỡng ra.

Cả đám đều bị mù chữ, có thể làm được những công việc căn bản đã rất không dễ dàng rồi, muốn bọn họ lập tức trưởng thành là chuyện không thực tế.

Thân tín có hạn, lại còn nhất định phải đặt ở trong quân đội. So với việc quản lý hành chính thì Hudson vẫn càng thêm chú trọng chuyện khống chế quân đội hơn.

Từ việc chiêu mộ nhân tài cũng có thể thấy được điểm này. Những người bị hắn ngắm trúng đều là nhân viên quản lý hành chính, cho dù tài cán của nhân viên chỉ huy quân sự có lợi hại hơn nữa thì Hudson lão gia cũng không dám dùng.

Mặc dù sử sách trong gia tộc ghi lại không nhiều, nhưng kinh nghiệm giáo huấn vẫn có. Trong các nguyên nhân mà vô số anh hùng hào kiệt khởi nghiệp thất bại đều không thể thiếu được bị thủ hạ phản bội.

Trong loạn thế, quân đội chính là điểm chí mạng . Quân đội không loạn thì mọi chuyện còn có đường lùi. Một khi quân đội xảy ra vấn đề, lúc đó cũng chỉ có thể nhờ vào Thần Hi chi chủ phù hộ mà thôi.

Năng lực có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng độ trung thành nhất định không được giảm xuống. Dù sao cũng chỉ có ngần ấy binh, chỉ cần có thể không giảm bớt mệnh lệnh thi hành là đủ rồi.

Bàn về năng lực chỉ huy quân sự thì Hudson cảm thấy với tiêu chuẩn "đàm binh trên giấy" của mình có thể được xếp ở hạng đầu khi so với đám đồng liêu chỉ biết cắm đầu xung phong kia.

Nếu như lại tích lũy thêm một chút kinh nghiệm thực chiến, không chừng hắn sẽ trở thành danh tướng trên đại lục.

Hudson cảm thấy nếu như chiêu đám người chỉ biết mang binh xung phong về phía trước vào trong quân thì chính là đang không chịu trách nhiệm với bản thân mình.

Có lẽ trong số những quý tộc quá thời lưu lạc kiếm sống bên ngoài sẽ có nhân tài quân sự kiệt xuất, nhưng Hudson không cho rằng một tên tiểu Nam tước như mình có thể chiêu mộ được những vị đại thần này.

Ngược lại thì việc chiêu mộ nhân viên quản lý hành chính sẽ đơn giản hơn, chỉ cần có được trình độ cỡ mấy người quản gia kia là có sử dụng được rồi.

Tương lai nếu như có nhân tuyển thích hợp hơn sẽ thay đổi, nếu không có đủ nhân tài, vậy thì chỉ đành chờ tới khi sĩ quan trong quân đội tới tuổi xuất ngũ rồi đề bạt vậy.

Chương 243 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại

Ai bảo Hudson lão gia không dám mở rộng giáo dục bắt buộc trong lãnh địa, chỉ dám lén lén lút lút mở rộng trong quân đội, dạy một ít sĩ quan học chữ chứ?

Trong phương diện truyền bá tri thức, tập đoàn quý tộc đã sớm đã đạt thành ăn ý, chỉ cho phép lưu thông trong phạm vi nhỏ.

Không riêng gì nông nô không có cơ hội học tập tri thức, ngay cả dân tự do ở bên ngoài cũng là như thế. Bao gồm cả rất nhiều thương nhân cũng đều là dốt đặc cán mai.

Cái này còn không phải thảm nhất. Theo Hudson được biết, một vài quý tộc lãnh chúa sa sút cũng trở thành người mù chữ.

Nếu như không có người kéo một cái, muốn có được tri thức thì chắc chắn phải một cái giá rất thê thảm. ...

"Hudson, chúng ta thật sự phải tranh với Sith một trận sao?"

Kỵ sĩ Adrian thận trọng hỏi.

Đây không còn là vấn đề có ủng hộ hay không, hai người đều chung một gia tộc, ngay từ đầu thì Kỵ sĩ Adrian đã bị phân vào trận doanh của hắn rồi.

Hudson giơ ly rượu lên, nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ, có chút hưởng thụ nói: "Thật ra vấn đề không nằm ở chỗ chúng ta có tranh hay không, mà là mọi người có cần ta đứng ra tranh hay không."

"Từ trước tới giờ ta đã nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người, cho dù bây giờ có muốn lùi thì cũng không thể lùi được."

"Màn kịch ở quận Wright chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn bên trong đại mạc, sau này chắc chắn sẽ còn có càng nhiều trò hay hơn nữa."

"Không muốn bị sóng gió thổi bay thì chỉ có thể nghĩ cách tăng cường thực lực."

"Thời gian dành cho chúng ta đã không còn nhiều nữa, tranh thủ trước khi sóng gió ập tới để tăng cường càng nhiều..."

Càng về sau thì giọng nói càng nhỏ, cho dù xung quanh toàn là "người một nhà", nhưng có mấy lời Hudson vẫn không dám nói ra.

Cuộc tụ hội lần này trông thì giống như chỉ là một lần giao lưu thông thường, nhưng trên thực tế thì đây là một đoàn thể lợi ích mới được hình thành.

Mặc dù đoàn thể này trông còn rất nhỏ yếu, nhưng cũng được xem như là một thế lực lớn ở quận Wright. Nếu như loại bỏ sự ảnh hưởng ở phương diện khác, nhóm lợi ích này đã miễn cưỡng có thể chống cự với các quý tộc phương bắc trong quận.

"Thật sự là một cuộc sống khốn nạn!"

"Ta không biết là nên hâm mộ em, hay là nên thương hại em nữa. Bất quá ta có thể nhìn ra là em đang rất hưởng thụ tất cả mọi thứ ở hiện tại."

"Như vậy có phải là ta cũng có thể hiểu thành em đã chuẩn bị xong việc ứng đối với Nam tước Sith rồi, hoặc là đã tìm được phương pháp đối mặt khi gia tộc Felix tham dự vào?"

Kỵ sĩ Adrian mọi đợi hỏi.

Đứng trên lập trường của gia tộc Koslow, y đương nhiên hy vọng Hudson có thể thắng trong cuộc phân tranh lần này.

Chỉ cần Hudson cướp được vị trí quận trưởng, cộng thêm toàn bộ chi mạch của gia tộc lên tiếng ủng hộ, không cần bao lâu nữa liền có thể đứng vững gót chân trong hàng ngũ quý tộc trung đẳng.

Bước ra một bước này, gia tộc Koslow cũng được xem như là gia tộc nằm trong top đầu trong tỉnh Đông Nam. Cho dù là so với cả vương quốc thì cũng có quyền lên tiếng nhất định.

Cánh cửa để bước vào hội nghị quý tộc của vương quốc chính là Tử tước, hơn nữa còn nhất định phải nắm giữ thực quyền mới có tư cách gia nhập.

Mặc dù quyền nói chuyện thực tế có hạn, nhưng trên danh nghĩa thì vẫn là cơ quan quyền lực tối cao của vương quốc Alpha, có thể tham gia quyết định những chuyện đại sự trong vương quốc.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là không cần lo về sự an toàn, nếu như lỡ có bị đại quý tộc chèn ép thì còn có thể rống to hai tiếng trong hội nghị vương quốc.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì không xác định được, nhưng chỉ cần đưa chuyện này lên trên mặt bàn, rất nhiều chuyện đều phải được giải quyết dựa trên quy củ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà gia tộc Dalton mặc dù thế lớn nhưng cũng không có cách nào một tay che trời ở tỉnh Đông Nam này.

"Đừng có suy đoán bậy bạ, em không có nói mấy lời này. Nhỡ đâu truyền ra ngoài mà gây ra ảnh hưởng không tốt thì em sẽ không thừa nhận đâu."

"Bây giờ em chỉ muốn làm một việc thôi, đó chính là không ngừng tăng cường thực lực bản thân. Cái khác không hy vọng xa vời, chỉ cần huấn luyện xong hai binh đoàn bộ binh dưới trướng, khi đó anh cảm thấy ai là quận trưởng còn quan trọng nữa sao?"

Hudson cười lạnh nói.

Lòng tin đều có được nhờ sự so sánh. Đám đồng liêu không chịu cố gắng, làm Hudson trở nên ngày càng tự tin.

Cái gì mà bày mưu nghĩ kế, sắp đặt chiến lược... Toàn bộ đều là nói hươu nói vượn, đại đa số quý tộc lãnh chúa đều không có bất kỳ kế hoạch gì, cũng chỉ là làm một ngày tính toán một ngày giống như người bình thường thôi.

Những đồng đội mà Hudson chọn ra cũng đều là như vậy, Kỵ sĩ Adrian cũng được xem như là người rất có ý tưởng rồi.

Những nhân vật lợi hại kia không nằm trong phạm vi lôi kéo của Hudson lão gia. Nói một cách đơn giản chính là: ta không chơi với các ngươi.

Năng lực không phải là thực lực, trước khi hoàn thành được tích lũy ban đầu, dù có thiên tài đến mấy thì cũng chẳng khác người bình thường là bao.

Trực tiếp bài xích bọn hắn ra ngoài vòng tròn, không cho bọn hắn cơ hội để hoàn thành tích lũy ban đầu, chẳng mấy chốc nữa, đại thế sẽ dạy cho bọn hắn biết nên làm người như thế nào.

Thế cục ở quận Ryton vẫn còn không rõ ràng, nhưng cách cục lưỡng cường đối lập ở quận Wright đã hết sức rõ ràng. Bất cứ người nào muốn trở thành thế lực thứ ba thì sẽ bị hai thế lực lớn đồng thời đả kích.

Hudson đã mặc niệm dùm cho vị nam tước Ezequil kia. Năng lực đúng là rất không tệ, tiếc là thực lực lại không sánh bằng dã tâm.

Đây là bi kịch của một tiểu nhân vật. Nếu như không buông tay đánh cược một lần, có lẽ mọi người sẽ không biết là trong quận Wright vẫn còn có một nhân vật như vậy.

Chương 244 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại (2)

Khổ tâm mưu đồ, dày công chuẩn bị, cố gắng nỗ lực mấy chục lần người khác, lựa chọn thời cơ thích hợp để buông tay đánh cược một lần, nhưng mà cuối cùng vẫn khó tránh khỏi bị Nam tước Sith "nhất lực hàng thập hội".

Bên ngoài chiến trường thì được tính là toàn thắng, nhưng cuộc giao tranh trên chiến trường thì đã bị thất bại hoàn toàn.

Ra sức chống cự cũng chỉ làm cho chuyện này trở nên bi kịch hơn một chút mà thôi. Có lẽ là người ngâm thơ rong sẽ thích những anh hùng bi kịch, nhưng thế giới quý tộc sẽ không đồng tình với kẻ thất bại.

So ra thì Hudson hèn mọn hơn nhiều lắm. Lúc đầu hắn tự hiểu rằng thực lực bản thân không đủ nên bèn cuộn mình lại, trốn trong lãnh địa không thèm để ý sóng gió bên ngoài.

Chuyện đại sự duy nhất mà hắn có thể làm chính là chém gió. Không phải là tự mình chém, mà là mượn miệng của những đồng liêu ngày xưa để chém.

Những câu chuyện "thật thật giả giả, giả giả thật thật" tập hợp đan xen lại với nhau liền có thể lừa gạt được rất nhiều người.

Mãi cho đến hoàn thành tích lũy ban đầu, sau khi chuyển hóa danh khí thành thực lực thì hắn mới từ từ bước về phía sân khấu.

Trong hai binh đoàn bộ binh thì có một nửa là hàng dỏm, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến hình tượng tinh nhuệ chi sư ở trong mắt người ngoài.

Mọi người vẫn thích tin tưởng thứ mà con mắt của mình nhìn thấy, cho nên Hudson liền để mọi người thấy "hai binh đoàn bộ binh tinh nhuệ".

Dù sao các quý tộc lão gia cao cao tại thượng kia cũng sẽ không quan tâm việc điều chuyển nhân sự ở phía dưới.

Binh đoàn số 1 đã biểu diễn từ trước, bây giờ thường xuyên lộ diện ở bên ngoài là binh đoàn số 2. Trong nhận thức cố hữu của mọi người, binh đoàn số một vẫn lợi hại hơn một chút.

Thật tình không biết, Hudson chỉ đang chơi một trò chơi văn tự. Bây giờ thì binh đoàn số 1 mới là binh đoàn mới, binh đoàn số 2 được đặt ở bên ngoài ngoài một chút nhân viên biến động ra thì 90% binh sĩ đều tới từ binh đoàn số 1 đầu tiên.

Binh đoàn số 1 suốt ngày chỉ trốn trong lãnh địa, một mặt là để huấn luyện quân sự, một mặt khác là canh chừng nô lệ thú nhân làm việc, không huấn luyện ra thành tựu là bọn hắn sẽ không thể lộ diện.

Lại một lần nữa phô trương thanh thế thành công, chuyện này làm cho thế cục quận Wright trở thành lưỡng cường đối lập.

Nếu như trong tay Hudson không có hai "binh đoàn tinh nhuệ" này, chỉ dựa vào đám minh hữu trong đại sảnh thì sẽ không thể nào chống cự được với đám quý tộc phương bắc. Nguyên nhân lớn nhất mà hắn dám chơi như vậy đương nhiên là vì đã đạt thành ăn ý với Nam tước Sith. Dù sao cũng chỉ là cãi nhau mà thôi, ai sợ ai là cháu trai.

Cho dù có phát hiện ra không hợp lý thì Hudson cũng không cho rằng Nam tước Sith dám mạo hiểm, ai bảo gã ta là một đứa con riêng chứ?

Nếu như phán đoán sai lầm, trực tiếp đánh cho lưỡng bại câu thương. Cho dù là Đại công tước Kavadia vì thương con mà muốn gia tăng mức độ đầu tư thì cũng bị những người anh em cùng cha khác mẹ kia ra tay cản trở.

Yến hội thành công chưa từng có.

Sau khi đám khách mời tận mắt nhìn thấy thực lực quân sự của Hudson, sự tự tin vốn đã bị đám quý tộc phương bắc đả kích sạch sẽ lại dường như quay về chỉ trong một đêm.

Tất cả mọi người đều tin rằng, chỉ cần đoàn kết với nhau là có thể đối chọi được với đám quý tộc phương bắc. Mặc dù khi cộng thêm thế lực ở quận Ryton thì quý tộc bản địa vẫn rơi vào thế hạ phong. Nhưng mà không sao cả, phía trước còn có một vị Nam tước xuất thân gia tộc Dalton đỡ lấy mà?

Trong phạm vi thế lực của nhà mình, chỉ cần gia tộc tùy tiện ủng hộ một chút lực lượng cũng đủ để thay đổi càn khôn rồi.

Nhất là những quý tộc trước đó bị ép phải đổi chỗ, trong bụng tràn đầy nộ khí, hận không thể lập tức phát tiết ra ngoài.

Mọi người còn không xúc động đến mức phải trực tiếp sống mái với nhau, nhưng nói chuyện lớn tiếng vẫn là phải có. ...

"Longhi đại nhân, ngài thấy rồi đó, Sơn Địa nam tước tổ chức yến hội đều không mời ta, người bạn hàng xóm như ta thật sự là không có địa vị."

"Hay là các vị tìm kiếm lối vào khác đi, có khi tìm một vị quý tộc có phân lượng ở trong mắt hắn để làm thuyết khách thì hiệu quả còn có thể..." Nước đã đến chân, Nam tước Kettler không cam tâm trở thành quân cờ nên đành cuối cùng giãy giụa.

Mặc dù không biết đây là vụ làm ăn lớn gì, nhưng lấy sự hiểu biết về đám người này của y, đây chắc chắn không phải là vụ làm ăn chính quy gì.

Nếu như bị liên lụy vào trong thì tuyệt đối là trăm hại mà không có một lợi.

Lỡ như biết được chuyện không nên biết, có lẽ còn bị đám người này trực tiếp diệt khẩu luôn cũng không chừng.

"Được rồi tiểu tử, thành thành thật thật đi trước dẫn đường đi. Nói thêm câu nữa thì ta sẽ lập tức cắt đứt cái chân thứ ba của ngươi đấy."

"Chuyện như vầy mà tiểu tử ngươi cũng còn mặt mũi để nói sao. Đã trở thành hàng xóm với nhau nửa năm trời, đôi bên còn nhiều lần làm ăn qua lại, vậy mà ngay cả một tấm thiệp mời cũng không kiếm nổi, ta đều cảm thấy xấu hổ thay cho ngươi!"

Longhi lạnh lùng khiển trách.

Vốn cho rằng gã này là một con cờ quan trọng, không nghĩ tới cuối cùng mới phát hiện lại là một quân cờ nát.

Cảm giác này giống như nhìn thấy một quân "xe", nhưng khi cầm lên lại phát hiện ra là một quân "tốt" giả mạo.

Trong ánh mắt tràn đầy sát khí của đám người này, Kettler nhắm mắt mang theo đoàn người bước vào Sơn Địa lĩnh. Nỗi khổ và nước mắt y chỉ dám nuốt vào trong bụng.

Chương 245 - Lưỡng Cường Cùng Tồn Tại (3)

Phòng tiếp khách, bầu không khí đột nhiên bị kiềm chế đến cực hạn, phảng phất như trời sắp sửa sập xuống vậy.

Người tới là khách, vốn cho rằng Kettler mang theo đoàn người tới đây để thương nghị vấn đề hoá đơn nhận hàng, Hudson còn vô cùng nhiệt tình chạy tới chiêu đãi.

Nhưng mà chỉ mới vừa tiếp xúc một lát thì hắn liền phát hiện là không phải như vậy.

Nhất là Nam tước Kettler, bây giờ trông y giống như một đứa cháu trai đang phục vụ tổ tông vậy, nam tử áo tím mà Kettler đi theo phía sau càng làm cho hắn phát hiện ra không thích hợp.

"Các vị quý khách nhìn không giống như người ở tỉnh Đông Nam. Không biết các vị lao sư động chúng tới đây là vì chuyện gì?"

Hudson ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Về phần Nam tước Kettler, từ khi y vừa bước vào cửa thì đã bị Hudson trực tiếp làm như không thấy.

Trực giác nói cho hắn biết, người lần này mà y mang tới không là làm ăn, mà là phiền phức.

Chỉ là mọi người "ngày xưa không oán, ngày nay không thù", Hudson cũng nghĩ không thông là sẽ có phiền toái gì chạy tới tìm hắn vào giờ phút này.

Cho dù gia tộc Koslow có từng lăn lộn ở phương bắc thì đó cũng là chuyện xưa của hàng trăm năm trước rồi. Cho dù có hận thù ra sao thì cũng không thể làm cho người ta đợi tới trăm năm sau mới phái người đến báo thù nha.

"Nam tước Hudson khách khí, hôm nay chúng tôi mạo muội tới quấy rầy chủ yếu là muốn thương lượng với ngài một vụ làm ăn lớn."

"Một cuộc mua bán trị giá ba mươi vạn kim tệ, chỉ cần làm xong đơn hàng này, khốn cảnh tài chính hiện giờ mà ngài đang phải đối mặt đều có thể giải quyết một cách dễ dàng."

Nghe được lời nói của nam tử áo tím, sắc mặt của Hudson lập tức trở nên khó coi. Hóa ra tin tức hắn đang nợ nần chồng chất đã từ tỉnh Đông Nam truyền đến cả phương bắc.

Không cần nghĩ cũng biết đây là do có người cố ý để lộ bí mật, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Nam tước Kettler một cái.

Trong mười mấy người ở đây thì hắn cũng chỉ quen Kettler thôi, hơn nữa Kettler cũng là người biết Sơn Địa lĩnh đang mắc một đống nợ, quả thực là đối tượng tình nghi số một.

"Ba mươi vạn kim tệ, đúng là một vụ làm ăn lớn. Chẳng qua vụ làm ăn tốt như vậy tại sao lại chọn ta?"

"Sơn Địa lĩnh cũng chỉ có thể sản xuất ra một chút đồ sắt mà thôi."

"Phóng tầm mắt khắp toàn bộ vương quốc Alpha, bất luận là sản lượng hay là chất lượng đồ sắt, sản phẩm của Sơn Địa lĩnh đều không được xếp hạng."

Hudson mặt không thay đổi nói.

Đúng là hắn rất thích làm ăn lớn, nhưng cũng chỉ tiếp mấy vụ buôn bán nghiêm chỉnh. Mặc dù hắn cũng tiếp những vụ mua bán không rõ lai lịch, nhưng đó chỉ là những đơn hàng nhỏ.

Cho dù là có một chút vấn đề thì vẫn còn có thể khống chế phong hiểm. Tình huống lần này rõ ràng rất không bình thường, đơn hàng ba mươi vạn kim tệ này mà giao trong một lần thì sẽ lập tức gây ra động tĩnh lớn.

Bây giờ có không ít người đang dòm ngó Sơn Địa lĩnh, Hudson không cho rằng mình có thể ở ngay dưới mí mắt của đám người hữu tâm mà hoàn thành vụ làm ăn kếch xù này một cách thần không biết, quỷ không hay.

"Nam tước Hudson, không cần phải quá kích động. Gặp phải vụ làm ăn lớn như vậy, ngài lo lắng nguy hiểm cũng là bình thường."

"Nguyên nhân tìm ngài thì vô cùng đơn giản, chúng tôi cần đặt làm một lượng lớn binh khí. Nhìn chung trong toàn bộ vương quốc Alpha thì cũng chỉ có vũ khí mà Sơn Địa lĩnh sản xuất ra là có chất lượng kém cỏi nhất!"

Nghe xong lời giải thích này, Hudson suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Gặp mặt liền bóc trần điểm yếu, có còn có thể vui vẻ thương lượng hay không vậy?

Là do hắn không muốn bán binh khí tốt sao?

Hắn chỉ là là không dám mà thôi!

Rõ ràng có thể sản xuất ra sắt có chất lượng tốt hơn, nhưng là vì lý do an toàn, Hudson lão gia vẫn là lựa chọn kiếm ít một chút.

Nếu như không phải vì hắn vô tư kính dâng như vậy, tỉnh Đông Nam có thể có được một đám nông nô binh dùng binh khí bằng sắt sao.

Không có binh khí, làm sao có thể hoàn thành giấc mộng kim qua thiết mã của mọi người?

Phải biết là trong những cuộc chiến nội bộ trước đó, nông nô binh đều là đối tượng bị loại ra bên ngoài. Cho dù có tham dự thì tối đa cũng chỉ có thể tính là kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Hudson cảm thấy nhân cách của mình bị người ta vũ nhục cho nên quả quyết lựa chọn cự tuyệt nam tử áo tím. Tiền thì lúc nào cũng kiếm được, nhưng tôn nghiêm thì không...

Một phân tiền, một phần hàng.

Toàn bộ 30 vạn kim tệ đều dùng để mua sắm vũ khí chất lượng kém, đây quả thực là một con số vô cùng khổng lồ.

Một khi lưu lạc ra bên ngoài, muốn truy tra nguồn gốc của lô vũ khí này cũng chỉ đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Đúng là trong vương quốc Alpha không có pháp lệnh nào quy định là cấm buôn bán vũ khí. Nhưng lý trí nói cho Hudson biết rằng, lúc nên thu liễm thì vẫn phải muốn thu liễm.

Lỡ như đám người này dùng số vũ khí này gây ra chuyện lớn, khi vương quốc truy cứu tra lại phát hiện ra là do Sơn Địa Lĩnh bán ra, đại nhân vật mà giận lây là sẽ không nói đạo lý.

"Nam tước Hudson, không cần phải vội vàng từ chối như vậy. Từ xưa đến nay, muốn kiếm được bạo lợi đều phải gánh chịu lấy nguy hiểm tương ứng."

"Các hạ chỉ cần bán số vũ khí này cho Nam tước Kettler, chúng ta hoàn toàn có thể không quen biết nhau, hoặc là nói từ trước tới giờ chúng ta hoàn toàn chưa từng gặp mặt."

Nếu có như lựa chọn tốt hơn thì Longhi cũng không muốn từ xa xôi ngàn dặm chạy đến tỉnh Đông Nam để làm cuộc mua bán này. Thật sự là việc sản xuất vũ khí trong vương quốc đa phần đều bị các thế lực lớn chưởng khống hết rồi.

Chương 246 - Nhân Tài Hiếm Thấy

Mặc dù cũng có không ít tiểu quý tộc nắm quặng sắt trong tay, nhưng sản lượng lại cực kỳ có hạn. Cho dù là có mỏ quặng lớn thì cũng không có người dám kinh doanh buôn bán vũ khí.

Hudson quả thực là một kẻ khác người. Hắn đã xé ra một lỗ hổng lớn trong ngành sản xuất và mua bán vũ khí.

Nhưng bởi vì chất lượng quá kém, trông thì có vẻ như ngành kinh doanh vũ khí của Sơn Địa Lĩnh rất náo nhiệt, nhưng lại không xung kích được thị trường vũ khí truyền thống.

Nông nô binh có thể sử dụng, đó là bởi vì thể lực của bọn họ quá yếu, không có yêu cầu cao về tính năng của vũ khí.

Nếu như Kỵ sĩ dám cầm những vũ khí thấp kém do Sơn Địa Lĩnh sản xuất đi xông pha chiến đấu thì là đang không chịu trách nhiệm với cuộc đời mình.

Chỉ cần một cú va chạm mạnh là có thể xuất hiện khe hở, vết rạn, giao phong thêm mấy hiệp liền trực tiếp bị hỏng.

Vì không đụng chạm đến lợi ích của những người khác nên việc buôn bán vũ khí của Sơn Địa Lĩnh mới có thể một mực làm đến bây giờ.

Trong vương quốc Alpha hiện giờ, ngoài những đại thế lực kia thì cũng chỉ còn lại có mỗi một kẻ lạc loài như Hudson là nắm giữ công nghệ sản xuất vũ khí với quy mô lớn.

"Xin lỗi, ta không thể nào tiếp được vụ mua bán lớn này. Nếu như các hạ thật sự muốn mua thì có thể đi tìm những nhà kia!"

"Ở chỗ của ta thì 30 vạn kim tệ đúng là một đơn hàng lớn. Nhưng với những nhà khác thì con số này cũng chỉ là một đơn hàng bình thường thôi."

"Lỡ như xảy ra ngoài ý muốn thì họ còn có thể đỡ được, còn ta thì không. Đối với những đơn hàng vượt quá 3000 kim tệ, ta đều phải nghĩ trước rồi mới làm sau."

Từ trước tới giờ Hudson đều không có sức chống cự với những vụ làm ăn kiếm tiền. Nhưng mà hắn lại thật sự cảm thấy sợ hãi với đơn hàng trị giá 30 vạn kim tệ này.

Nếu như người tới nguyện ý chia ra thành những đơn hàng nhỏ, Hudson cũng không ngại mình được chia một chén canh. Sản lượng khai thác mỏ vẫn còn đang tiếp tục mở rộng, lén lút hoàn thành mấy đơn hàng nhỏ cũng có thể che giấu được.

Những vụ mua bán giống như vậy nhất định sẽ rất chú trọng vào công tác bảo mật, trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng bị bại lộ.

Nếu lỡ sau này có bị phát hiện thì cũng có Nam tước Kettler chịu trách nhiệm. Chỉ là đơn hàng nhỏ mấy ngàn kim tệ, có thể không cần phải điều tra thân phận của người mua.

"Nếu các hạ đã lo lắng như vậy thì cứ đổi thành đơn hàng 3000 kim tệ đi. Nếu như bây giờ có một trăm đơn hàng như vậy, không biết Nam tước Hudson cần thời gian nhanh nhất là bao lâu mới có thể hoàn thành?"

Longhi mặt không thay đổi hỏi.

Chia ra liền chia ra, cùng lắm thì an bài nhiều một người một chút. Chỉ cần có thể đạt được mục đích, ông ta không thèm quan tâm là vụ giao dịch này được tiến hành dưới phương thức nào.

"Một năm!"

"Đây là trạng thái lý tưởng nhất, nếu như gặp phải năm nhiều mưa, kỳ hạn công trình sẽ bị kéo tới một năm rưỡi."

"Tính thêm những nhân tố khác, kỳ hạn thực tế có thể càng dài hơn, vì để cho vụ làm ăn này suôn sẻ hơn, đơn đặt hàng này cần ba đến năm năm mới hoàn thành."

"Nếu như các vị cần gấp, lại không muốn gây ra chuyện phiền phức, ta đề nghị các vị chia nhỏ đơn hàng này ra rồi đồng thời đặt hàng với nhiều nhà cung cấp khác nhau." Hudson có vẻ hơi chần chờ hồi đáp.

Đem đơn hàng đưa tới cửa đẩy ra phía ngoài, có thể vì khách hàng cân nhắc đến mức này, ngay cả chính bản thân Hudson cũng bị mình cảm động.

Không phải là hắn không thể tự mình hoàn thành, nhưng lý trí nói cho hắn biết, đối với những vụ mua bán lớn không rõ lai lịch này, tốt nhất là đừng nên ăn một mình.

Nếu như toàn bộ những kẻ buôn bán vũ khí trong vương quốc đều có phần, vậy thì có nghĩa là các đại thế lực cũng bị kéo xuống nước. Cho dù có chọc phải phiền phức lớn hơn thì cũng không có người dám đụng chạm vào chuyện này.

"Quá chậm, các hạ có thể tăng thêm tốc độ được không? Nếu như Nam tước Hudson có thể hoàn thành đơn hàng này trong vòng nửa năm, chúng tôi có thể tặng thêm cho các hạ 1 vạn nô..."

Không chờ Longhi nói hết lời, Hudson đã vội nhảy vào nói: "Thật là đáng tiếc, đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành."

"Muốn chế tạo nhiều binh khí như vậy trong thời gian nửa năm thì cần phải tập trung toàn bộ quặng sắt ở trong tỉnh Đông Nam lại mới được, ta không có năng lực này."

"Trong vương quốc, bất luận là nhà sản xuất vũ khí nào cũng khó có thể sản xuất ra nhiều vũ khí trang bị như vậy trong vòng nửa năm. Trừ phi các hạ có năng lực thuyết phục mấy nhà liên thủ."

"Về phần tặng nô lệ, vậy thì không cần. Bây giờ Sơn Địa Lĩnh không thiếu sức lao động, chỉ chấp nhận giao dịch tiền mặt."

Trong khi nói chuyện, ngữ khí của Hudson cũng dần trở nên lạnh như băng. Cho tới bây giờ mà người này vẫn còn tỏ ra che che lấp lấp, có thể thấy được cuộc mua bán này tuyệt đối có vấn đề.

Khẩu âm phương bắc + mua sắm vũ khí với số lượng lớn, còn muốn mua vũ khí kém chất lượng. Sơ hở rõ ràng như vậy, còn kém nước trực tiếp nói cho hắn biết là có người muốn gây chuyện với Bắc Cương.

Tại sao lại phải vội vàng như vậy làm gì?

Kéo thêm mười năm, hai mươi năm nữa, chờ Hudson lão gia chuẩn bị xong rồi mới tới cửa thương lượng cuộc mua bán này không được sao, lúc đó Hudson lão gia tuyệt đối không thèm do dự.

Bây giờ mà đánh nhau thì Hudson không nắm chắc là mình có thể toàn thân trở ra. Ở trước mặt đại thế, Sơn Địa Lĩnh nhỏ yếu này căn bản không đỡ được sóng lớn xung kích.

Lời không hợp ý nửa câu nhiều.

Đã đoán được mục đích của người tới, cuộc đàm phán nhanh chóng kết thúc trong sự không vui.

Hudson còn nảy ra ý nghĩ manh động là đi tố cáo những người này, chẳng qua cuối cùng vẫn bị hắn kiềm chế lại. Mua bán không thành thì còn nghĩa, sao hắn có thể làm ra loại chuyện bất nghĩa như vậy được.

Chương 247 - Nhân Tài Hiếm Thấy (2)

Trên đường trở về, hai chân của Nam tước Kettler đang không ngừng run rẩy. Nếu như có thể mà nói, y tình nguyện ở lại Sơn Địa Lĩnh.

Mặc dù Hudson rất chán ghét, nhưng Sơn Địa Lĩnh chỉ vừa mới quật khởi, đám người này còn chưa kịp thẩm thấu.

Không giống với kẻ xui xẻo như hắn, trong số thuộc hạ không biết đã bị vùi vào bao nhiêu cây đinh, rõ ràng là ở trong lãnh địa nhà mình, nhưng Kettler lại không có sức mạnh để trở mạnh với đám người này.

Đều là họa do tuổi trẻ khinh cuồng gây ra, nếu như năm đó khi còn ở phương bắc mình điệu thấp một chút, bớt làm mấy chuyện đại sự thì sẽ không bị người ta để mắt tới.

"Đi thôi, tiểu tử. Đừng có mơ mà ở trước mặt ta giả bộ ngây ngốc để trốn tránh chuyện này."

"Bây giờ chuyện này đã không thành, ước định lúc đầu cũng đã hết hiệu lực. Cho ngươi hai lựa chọn:

"Hoặc là gia nhập chung với bọn ta, cùng nhau đẩy ngã cái trật tự hắc ám này, xây dựng ra một thời đại thuộc về chúng ta."

"Hoặc là ngươi tự mình giải quyết, nếu không khi bọn ta động thủ thì ngươi sẽ biết như thế nào là đau đớn."

Longhi lạnh lùng nói.

Từ trong ánh mắt bén nhọn kia cũng có thể nhìn ra là hiện giờ ông ta đang muốn giết người. Mặc dù hậu quả của việc giết chết một vị quý tộc là không nhỏ, nhưng so với chuyện mà bọn chúng đang làm thì cái này căn bản không tính là gì.

"Các ngươi định làm..."

Lời đến bên miệng, Nam tước Kettler vội vàng nuốt vào. Trong ánh mắt tràn ngập sát khí của đám người, y vội vàng nói: "Ta gia nhập!"

Những người từng trải qua thời khắc sinh tử biết được còn sống là một chuyện đáng trân quý như thế nào.

Mặc dù vừa nhìn liền biết cái tổ chức đang định làm một sự nghiệp vĩ đại ở trước mắt này sẽ không có tương lai, nhưng ít nhất là hiện giờ y vẫn còn sống.

Về phần tương lai, đó là chuyện mà chỉ có người sống mới cần phải suy nghĩ.

"Rất tốt, ta thích nhất là những người thông minh. Ta tin là ngươi sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn gì đâu, bất quá vẫn phải tuân theo quy trình."

"Muốn nhập đội vô cùng đơn giản, ta mặc kệ là ngươi đi trộm, đi đoạt, hay là đi mua, tóm lại phải hoàn thành được yêu cầu phía trên này, trong vòng nửa năm phải gom góp được 1/3 quân bị."

"Ta có thể thanh toán kinh phí cho ngươi, nhưng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ."

"Thất Nguyệt Hội ta thưởng phạt phân minh, nếu như vượt mức hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ có trọng thưởng."

"Ở trong tổ chức có thể đổi được rất nhiều thứ hiếm có trên thị trường."

"Nếu không thành nhiệm vụ, chắc là ngươi cũng đã từng nghe là sẽ có hậu quả gì rồi!" Longhi ha ha cười nói.

Tốc độ lật mặt giống như lật bánh tráng vậy. Chỉ là khi nhớ danh hiệu "Tiếu diện sư" của kẻ này thì Kettler lại cười không nổi, bèn hỏi:

"Đại nhân, bên phía Sơn Địa Lĩnh thì sao, cứ bỏ qua như vậy à?"

Liên quan tới tổ chức thần bí "Thất Nguyệt Hội" này, Kettler quả thực là như sấm bên tai.

Nghe nói một khi bị tổ chức này để mắt tới, đó chính là không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Cho dù là đại quý tộc thì cũng phải kiêng kỵ đám người này ba phần. Không phải là không đánh lại đám người này, chủ yếu là vì bọn chúng giấu quá kỹ, không có người nào biết được thân phận thật sự của chúng.

Giống như hiện giờ, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Nam tước Kettler cũng không dám tin là đám con buôn nô lệ này lại chính là thành viên của tổ chức đó.

Nên biết là những người này cũng không phải là không có lai lịch, mỗi một người đều là con em quý tộc phương bắc. Dựa theo lẽ thường mà nói, bọn hắn sẽ không thể nào gia nhập vào một tổ chức tà ác có mưu đồ lật đổ sự thống trị của quý tộc được.

"Không tha thì có thể làm gì? Dẫn người qua đó tiêu diệt bọn hắn sao?"

"Cái đám thủ hạ của ngươi sợ là không đủ cho người ta đánh nữa!"

"Hơn nữa kẻ này cũng là một người thông minh, nhìn như cự tuyệt chúng ta, nhưng trên thực tế đã đưa ra ý nghĩ."

"Mặc dù phiền phức một chút, nhưng chỉ cần chạy ra xung quanh thì cũng có thể tập hợp đủ số này."

"Không nhất định phải mua sắm binh khí trực tiếp, mua một chút gang về rồi an bài nhân thủ rèn đúc cũng được. Dù sao cũng là cho đám súc sinh kia sử dụng, không cần phải cân nhắc về vấn đề chất lượng."

"Chỉ cần hắn không đi tố cáo liền cứ duy trì quan hệ như vậy đi, không chừng sẽ có lúc nào cần dùng đến."

Longhi có chút kiêng kỵ nói.

Ở này chung quy cũng không phải là phương bắc, không phải sân nhà của bọn hắn. Nam tước Kettler là bị uy danh ở phương bắc của bọn hắn chấn nhiếp nên mới dọa được.

Nếu như trực tiếp trở mặt, đối mặt với ba trăm tinh binh, bọn họ chưa hẳn có thể chiếm được tốt.

Muốn đối phó với Sơn Địa Lĩnh thì càng phiền phức hơn. Nếu Thất Nguyệt Hội có năng lực điều động nhân mã lặng lẽ xóa sổ Sơn Địa Lĩnh thì bọn hắn cũng không cần phải giấu nữa. ...

Sơn Địa Lĩnh.

Kể từ khi đuổi đi khách không mời, Hudson liền tăng cường phòng bị trong lãnh địa.

Ngoại trừ không ngừng thao luyện hai đoàn quân thường trực, hắn còn thường xuyên dùng bảo giáp làm đơn vị để điều thanh niên trai tráng tiến hành huấn luyện quân sự.

Đối với những lực lượng dự bị này, Hudson lựa chọn hệ thống luyện binh theo tiêu chuẩn phong kiến —— Mười ngày một lần.

Dựa theo giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi mà Hudson định ra, trong vòng mười ngày binh sĩ dự bị phải làm việc tám ngày, nghỉ ngơi một ngày, huấn luyện một ngày.

Vì điều động tính tích cực của mọi người, ngày huấn luyện cũng là ngày ăn mặn, chỉ có vào ngày này mới có thể ăn được thịt.

Khỏi cần nghi ngờ, nhất định là người có biểu hiện càng tốt trong cuộc huấn luyện thì có thể ăn được càng nhiều thịt.

Trong công việc đã như vậy, trong khi huấn luyện đương nhiên cũng phải như vậy.

Chương 248 - Nhân Tài Hiếm Thấy (3)

Nếu như kết quả huấn luyện làm cho Hudson lão gia cao hứng, làm thịt thêm một hai con dê cho mọi người ăn cũng không phải là không được.

Mặc dù so với nhân khẩu thì số lượng gia súc trong lãnh địa vẫn ít hơn nhiều, nhưng Hudson lão gia chịu bỏ tiền mua nha!

Bàn về tiêu chuẩn cơm nước, phóng tầm mắt trong phạm vi vài trăm dặm này, ai dám so với Sơn Địa Lĩnh?

Lãnh chúa lương tâm không chỉ thể hiện ở chỗ chất lượng bánh mì, mà còn cả việc được ăn thịt, chỉ có duy nhất Sơn Địa Lĩnh là đã được quy chuẩn hóa.

Những lãnh địa khác, nếu nông nô muốn ăn mặn thì đều phải xem tâm tình quý tộc lão gia. Cho dù thỉnh thoảng có săn được con mồi thì cũng cần được quý tộc lão gia gật đầu mới có thể ăn vào trong bụng.

Cung cấp định lượng theo tiêu chuẩn cũng đi kèm với sự phân hóa nghiêm trọng. Tiêu chuẩn cung cấp thịt thấp nhất ở trong lãnh địa chỉ dừng lại ở 0. 5 pound / tháng, mà tiêu chuẩn cao nhất đã nhảy lên tới 10 pound / tháng.

Chênh lệch gấp hai mươi lần, người trước còn đang cảm thấy mừng rỡ vì một bát canh thịt, người sau đã có thể tự do ăn thịt.

Hudson cũng không có biện pháp gì với tình trạng phân hóa này. Quy tắc là do lãnh chúa là hắn này quy định, nếu đã lựa chọn hình thức phát triển này thì tất nhiên là sẽ xuất hiện tình trạng như vậy.

May mắn là nhân tính cũng vậy "Từ kiệm thành sang dễ, từ sang thành kiệm khó".

Chung quy cũng vì đã quen với cuộc sống khổ, mặc dù công việc trong Sơn Địa Lĩnh rất nhiều, nhưng lại có thể nhét đầy bao tử.

Thậm chí những người có biểu hiện tốt còn có thể tự do ăn thịt. Vô số trường hợp thực tế đã không ngừng kích thích dây thần kinh của tất cả mọi người.

Nếu không Hudson rất nghi ngờ là đám nông nô này sẽ phản bội chạy trốn trên diện rộng. Từ trước tới nay đều không thiếu chuyện nông nô bỏ trốn trước ngày đại khai hoang. ...

"Lão gia, những ngày gần đây đột nhiên phát sinh rất nhiều đơn đặt hàng vũ khí. Rất nhiều khách hàng đều là những gương mặt lạ, thậm chí nghe khẩu âm còn không phải là người địa phương."

"Tôi vốn không định nhận những đơn hàng không rõ lai lịch này, chỉ là số tiền mỗi đơn hàng đều không lớn, cộng thêm việc bọn hắn trả tiền hào sảng, còn nguyện ý thanh toán tiền hàng trước, cho nên tôi vẫn nhận."

"Thế nhưng dần dần tôi lại phát hiện ra không thích hợp, trước sau không đến 5 ngày thời gian, tổng số đơn đặt hàng vũ khí đã vượt qua 3 vạn kim tệ."

"Nhiều đơn đặt như vậy, sau lưng chuyện này tuyệt đối không đơn giản. Có lẽ là bên ngoài đã phát sinh biến cố, nhưng tạm thời vẫn chưa có tin tức truyền tới."

Nghe xong vị quản sự trung niên này phân tích, Hudson khẽ gật đầu. Không dễ dàng nha, lập nghiệp hơn nửa năm nay, cuối cùng có được một vị nhân tài biết suy nghĩ.

Nếu như là những tên thân tín trước đó, có lẽ bây giờ đang tỏ vẻ hưng phấn chạy tới đây tranh công rồi.

Có thể tính ra tổng cộng giá trị toàn bộ đơn hàng rồi nhìn chỗ sơ suất không lớn này đã là kết quả của việc nỗ lực cố gắng 120% rồi.

Còn chuyện từ việc đơn đặt hàng quá nhiều mà liên tưởng đến bên ngoài có thể phát sinh biến cố, thật đáng tiếc, chuyện này đã nằm ngoài phạm vi dung lượng của não.

"Ta biết rồi, Nick. Mua bán cứ tiếp tục tiến hành như thường lệ, bất quá đối với những khách hàng lạ thì phải nâng giá hai thành, xem như phí tiếp nhận nguy hiểm."

"Thông báo cho Tom để y sắp xếp người thông báo tin tức này cho những quý tộc có mối quan hệ tốt với chúng ta. Thuận tiện phái người đi hỏi thăm một chút xem bên ngoài rốt cuộc đã phát sinh biến cố gì."

Hudson ra vẻ không biết nói.

Mặc dù vị quản gia tên Nick trước mặt biểu hiện không tệ, nhưng chung quy vẫn là người tới nhờ vả. Hudson cũng chỉ nghe được đôi câu vài lời về quá khứ của người này.

Nếu như không vì Sơn Địa Lĩnh quá thiếu nhân tài, vô số công việc hành chính làm cho thể xác và tinh thần của hắn bị mỏi mệt, Hudson chắc chắn sẽ không sử dụng loại người không rõ lai lịch này.

Theo hắn thì câu nói "Nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi" thuần túy chỉ là đang nói bậy.

Kết quả của việc "nghi người thì không dùng người" chính là không có người để dùng. Không ai có thể đảm bảo đám thủ hạ dưới trướng đều là nhân tài có thể tín nhiệm 100%.

Còn "dùng người thì không nghi" thì chờ tráng niên mất sớm, mộ phần mọc cỏ đi!

Cái gì cũng không biết, chỉ mới gặp mặt vài lần đã muốn người ta bán mạng cho người, đó là một suy nghĩ quá đơn giản.

Đặc biệt là loại nhân tài có thể động não này. Người càng thông minh thì sẽ càng biết cân nhắc giữa lợi và hại, muốn có được sự trung thành của những người này quả thực là khó như lên trời.

Không trải qua mưa gió khảo nghiệm, sẽ không có cách nào xác định người có bao nhiêu lòng trung thành, thậm chí nhiều lúc ngay cả bản thân người trong cuộc cũng không biết là mình có trung thành tuyệt đối hay không.

Mặc kệ là có lai lịch gì, điều kiện tiên quyết để phát sinh phản bội cũng là: đủ thẻ đánh bạc.

Phương pháp ở chung tốt nhất chính là không nên tạo ra cơ hội đó cho đối phương.

Cũng giống như bây giờ vậy, chiêu mộ được vài tên nhân tài, Hudson đều sẽ trọng dụng, nhưng mọi chuyện lại đều phải cẩn thận.

Hỗ trợ xử lý một vài chính vụ, tham dự chế định quy tắc lãnh địa, phân tích một chút thế cục thì được. Nhưng muốn tham dự vào quyết định cuối cùng thì vẫn là đi tắm một cái rồi ngủ đi!

"Vâng, lão gia."

Nick hồi đáp.

Giao lưu với người thông minh là đơn giản như vậy đấy, nhận thấy Hudson không muốn truy tra vấn đề này đến cùng, Nick liền lập tức có chừng có mực.

Ngay cả cái suy nghĩ manh động là trọng điểm bồi dưỡng người này cũng bị lý trí của Hudson dập tắt.

Không có cách nào, ai bảo hắn đọc nhiều sách lịch sử như vậy?

Chương 249 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ

Vào lúc mới khởi nghiệp, hắn không có tư cách yêu cầu nhân tài chiêu mộ được phải trung thành. Chỉ khi phát triển đến một trình độ nhất định, có thể cung cấp được thứ mà đối phương mong muốn thì mới có tư cách đưa ra yêu cầu trung thành.

"Trao đổi đồng giá" đã bị cắm vào trong xương tủy của mỗi con em quý tộc trên lục địa Aslante. Từ trước tới nay, trong thế giới quý tộc đều không có vô duyên vô cớ yêu hận, chỉ có —— Trao đổi.

Ngầm cho phép đơn đặt hàng được tiến hành, Hudson cũng không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai. Chuyện duy nhất mà hắn có thể khẳng định là những người khác cũng lựa chọn nhận vụ làm ăn này.

Chỉ cần đối phương chịu chia lẻ đơn đặt hàng thì sẽ không lo không có người tiếp đơn. Cho dù là bị người hữu tâm phát hiện thì khả năng cao cũng sẽ làm như không thấy.

Chung quy vẫn là bị đè nén quá lâu, có quá nhiều người muốn thay đổi thế giới này. Bao gồm cả thành viên chi thứ của một vài thế lực lớn đều muốn thay đổi hình thức phân phối lợi ích hiện giờ.

Nhưng mà đám người này vẫn còn có một chút ranh giới cuối cùng, biết được thứ gì có thể bán, thứ gì không thể bán.

Vũ khí kém chất lượng cũng là vật tiêu hao, mặc kệ là ở trong tay ai, sau khi trải qua một vài cuộc chiến thì sẽ hư hại hết bảy tám phần.

Mối nguy hại vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát.

Lạc Diệp trấn, đối mặt với đống thi thể của Tịch Dịch thú được chồng chất như núi, Nam tước Kayo không hề ghét bỏ mà mang theo vài tên trợ thủ liền bắt đầu giải phẫu.

Xử lý tài liệu ma pháp chính là một môn học bắt buộc của Ma pháp sư. Kayo cắm rễ trong học viện ma pháp nhiều năm như vậy nên cũng sớm quen với đủ loại tài liệu kỳ quái rồi.

Mặc dù đã được xử lý trên đường đi, nhưng thi thể của Tích Dịch thú vẫn xuất hiện tình trạng hư thối cục bộ. Nó vốn là quái thú phát ra những mùi hôi thối, bây giờ lại càng bốc mùi khó ngửi .

Nam tước Kayo chỉ chịu đựng được một chút, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào chịu được nữa. Đành giao lại việc xử lý thi thể cho đám trợ thủ sau đó rồi lặng lẽ ra khỏi hậu viện.

Mặc dù những tên trợ thủ này chỉ là ma pháp học đồ, nhưng tố tố chất chuyên nghiệp đều không thấp, thủ pháp xử lý tài liệu ma pháp cũng rất thành thục.

Đây đều là những người do gia tộc Dalton chọn lựa tỉ mỉ để bồi dưỡng, thiên phú ma pháp của mỗi người đều không thấp, nguyên nhân chủ yếu mà họ không thể trở thành ma pháp sư là bởi vì —— Xuất thân quá thấp.

Đúng là Ma pháp sư có sức mạnh cường đại, nhưng Ma pháp sư lại phải dựa vào tài nguyên để tu luyện.

Cũng là tu luyện, nhưng giữa người một tay cầm Ma tinh thạch, một tay cầm dược tề phụ trợ tu luyện và người chỉ có thể cắm đầu khổ tu là rất khác biệt.

Nếu như chỉ là chậm thì chỉ cần cố gắng rồi cũng sẽ có phương hướng.

Đáng tiếc toàn bộ kiến thức ma pháp đều có giá của nó.

Mỗi một câu chú ngữ ma pháp, mỗi một tiết học ma pháp, mỗi một lần mời đạo sư giảng bài... Toàn bộ đều được yết giá công khai.

Đừng nói là người bình thường, rất nhiều tiểu quý tộc cũng không dám đụng vào con cự thú nuốt vàng ma pháp này. Ngay cả mấy huynh đệ Hudson đều chưa từng được kiểm tra thiên phú ma pháp.

Không kiểm tra là lựa chọn tốt nhất, nếu như thật sự tra ra có thiên phú ma pháp không tệ thì đó sẽ là một sự phiền não.

Có lẽ Redman khẽ cắn môi thì vẫn còn có thể chịu được chi phí ở giai đoạn đầu, nhưng càng về sâu lại cần càng nhiều tài chính.

Nếu như chỉ có một đứa con trai, tiêu một cái giá thật lớn để bồi dưỡng cũng không sao. Nhưng mà ông ta lại có rất nhiều con cái, không thể chỉ vì bồi dưỡng một đứa con trai mà từ bỏ những đứa khác được?

Hàng năm, trên lục địa Aslante đều xuất hiện vô số quý tộc vì nghiện nghiên cứu ma pháp mà làm cho bản thân mình bị phá sản.

Nếu như thiên phú không tồi, trở thành những cường giả như Ma đạo sư thì có thể thu hồi lại số tiền đầu tư ở giai đoạn trước.

Nhưng nếu như thiên phú không tốt, cuối cùng ngay cả Đại ma pháp sư cũng không thành, lúc đó thật sự là lỗ sặc máu.

Nam tước Kayo chính là một vị Ma pháp sư thất bại. Có lẽ nếu cứ tiếp tục bỏ thêm tài nguyên thì sẽ có ngày y trở thành Đại ma pháp sư, nhưng lại không có bất kỳ ý nghĩa thực chất gì với gia tộc Dalton.

Trừ phi khi trở thành Đại ma pháp sư còn đồng thời mở khóa được những thiên phú khác, ví dụ như: Thuật sĩ am hiểu luyện kim hay là am hiểu khắc hoạ Ma pháp trận, hoặc là am hiểu về ma pháp dược dược tề...

Nhưng khó ở chỗ là giai đoạn trước của những nghề nghiệp này đều cần phải có tiền đầu tư. Ngoại trừ một số ít thiên tài, đại đa số đều phải trải qua vô số lần thất bại mới có thể nhìn thấy được ích lợi.

Đầu tư quá lớn cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất mà số lượng người theo những nghề này rất ít. Nếu như không vì một thành quả ngẫu nhiên nào đó của đám người này liền có thể làm cho đại lục chấn kinh thì các quốc gia cũng sẽ không bỏ ra một cái giá lớn như vậy để nuôi bọn họ.

Nhưng số tiền trợ cấp này lại không có quan hệ gì với Nam tước Kayo. Muốn cầm được tiền trợ cấp của vương quốc thì ít nhất phải thỏa mãn được điều kiện thứ nhất: có thực lực Đại ma pháp sư, hoặc là nghiên cứu ra thành quả có giá trị.

Cái trước sẽ được gia nhập vào Ma pháp sư đoàn của vương quốc, cái sau thì sẽ được ở Ma Pháp hiệp hội để tiếp tục tìm kiếm chân lý của ma pháp, bí mật luyện kim, bí mật Thần Linh ra đời vv...

Rất nhiều những chủ đề kỳ lạ này đã từng là chuyện mà Nam tước Kayo thích làm nhất, đáng tiếc là mấy lão gia kia đều là người có mắt không tròng, chẳng có lão già nào vừa mắt y cả.

Chương 250 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là xuất thân gia tộc Dalton của y làm cho mọi người không dám thu làm môn hạ, coi y như sức lao động giá rẻ để lạm dụng, nếu như sau mười năm, hai mươi năm nữa mà không nghiên cứu ra thành tựu gì thì sẽ kết thù với gia tộc Dalton.

Ma pháp sư cũng là người, cũng có thất tình lục dục. Sau lưng có cả một gia đình cần chiếu cố, không thể thoát khỏi đạo lí đối nhân xử thế.

Sau khi rửa sạch những mùi hôi trên người rồi đổi một bộ quần áo mới, Nam tước Kayo mở phong mật tín ra, cười ha hả nói: "Trong những ngày gần đây, đơn đặt hàng vũ khí của Sơn Địa Lĩnh lại đột nhiên nhiều hơn. Thật là thú vị!"

"Ta còn cho rằng cái đống hàng rách kia của Hudson chỉ có thể dùng để lừa gạt một vài quý tộc nông thôn không kiến thức, không ngờ bây giờ nó lại trở thành hàng bán chạy."

"Đa phần người mua còn không phải là quý tộc bản địa, xem ra sau lưng chuyện này có nội tình không nhỏ nha."

"Phúc bá, nói với gia tộc là nhớ để mắt những người mua này. Mua nhiều vũ khí như vậy, dù sao cũng phải có chỗ để đi."

"Thuận tiện xếp người bán luôn đống tài liệu ma pháp ở hậu viện kia để đền bù lỗ thủng tài chính trong lãnh địa."

"Vâng, thiếu gia."

Lão quản gia nở nụ cười hồi đáp.

Có thể thấy được ông ta đang cảm thấy rất hài lòng với sự thay đổi của Nam tước Kayo. Nếu như là ngày trước, khi thu hoạch được nhiều tài liệu ma pháp như vậy, khả năng cao là sẽ bị Kayo giữ lại tự mình vẽ với nghiên cứu.

Nhưng hiện giờ lại có thể vì vấn đề kinh tế của lãnh địa mà lựa chọn bán số tài liệu ma pháp này đi, đây thật sự là một sự thay đổi đáng rất trọng đại.

Dừng lại một chút, lão quản gia lại bổ sung: "Thiếu gia, bố cục của chúng ta Ở quận Ryton cũng sắp hoàn thành rồi, kế tiếp phải cân nhắc nên thu lưới như thế nào."

Chuyện có dính líu đến chức vị quận trưởng thì không được phép lơ là một chút nào. Nếu như chỉ là một mình Nam tước Kayo, vậy thì thắng thua cũng không đáng kể, nhưng bây giờ y lại đang đại diện cho gia tộc Dalton.

Trong phạm vi thế lực của nhà mình mà lại không thể cạnh tranh được chức vị quận trưởng với người khác, chuyện này thật sự sẽ rất mất mặt.

"Bố cục này vẫn là quá gấp gáp một chút, nếu như có thêm một chút thời gian thì chúng ta cũng sẽ không để bị động như vậy."

"Lần này không thể kéo hết mấy tên kia vào trong lưới, đợi sau này có muốn bày bố bọn hắn thì cũng sẽ không dễ dàng như bây giờ! Sợ là sau này quận Wyton này sẽ rất náo nhiệt."

"Bất quá vào thời điểm như hiện giờ thì cũng không thể lo được nhiều như vậy. Nhất định phải giành được chức quận trưởng càng nhanh càng tốt, miễn cho đêm dài lắm mộng."

"Dù ta có xui xẻo thế nào thì cũng còn tốt hơn hai kẻ ở quận

Wright kia. Thế cục lưỡng cường đã thành, cho dù vương quốc có bổ nhiệm quận trưởng thì phe còn lại cũng sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Hai bên đều có ưu thế của riêng mình, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, người này cũng không thể làm gì được người kia. Xem ra cuộc sống sau này của chúng ta sẽ không tịch mịch đâu."

Nam tước Kayo trông có vẻ hả hê nói.

Hạnh phúc đều là so sánh mà tới, mặc dù bản thân Kayo cũng rất khó có thể chưởng khống triệt để quận Wyton, nhưng hàng xóm bên cạnh lại còn trực tiếp chia ra thành hai đại trận doanh.

Quý tộc bản địa thâm căn cố đế, thân bằng hảo hữu ở lân cận rất nhiều, về mặt dư luận nhất định sẽ chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

Quý tộc phương bắc lại có thực lực quân sự mạnh mẽ, hậu trường sau lưng cường đại, có quyền nói chuyện cao hơn trong chính trí.

Hai đoàn thể này đối kháng lẫn nhau, muốn phân ra thắng bại cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. ...

Thành Dadir, kể từ khi Hudson triệu tập đám tiểu đệ của mình để bàn bạc thì tâm tình của Nam tước Sith liền không tốt.

Kẻ địch mà gã cho rằng chỉ cần một cái phất tay là có thể giải quyết vậy mà lại trưởng thành đến mức trở thành họa lớn trong lòng.

Thời cơ dùng vũ lực để giải quyết vấn đề đã trôi qua. Chỉ xem thực lực trên thấy, khoảng bảy trăm tên binh sĩ của gã ta sẽ không thể nào thắng nổi hai binh đoàn của Sơn Địa Lĩnh.

Dù rằng Nam tước Sith còn có một trăm kỵ binh, nhưng đối diện cũng có một vị Thần cung thủ đáng sợ mà!

Trong vòng ba trăm bước có thể bắn không chệch tý nào, còn có thể chơi năm mũi tên bay cùng một lúc, quả thực là không nói đạo lý.

Nếu như thật sự giao chiến, nỗi lo lớn nhất của Nam tước Sith không phải là đối phương bắn quá chuẩn, mà là lo ánh mắt của đối phương không tốt.

Ở khoảng cách xa như vậy, lỡ như nhắm sai mục tiêu thì không chừng gã chính là người bị bắn trúng.

Có thể nói, Thần cung thủ chính là nỗi ác mộng của những Kỵ sĩ bình thường. Ở trước mặt của kẻ biến thái này, Kỵ sĩ và binh lính bình thường đều có đãi ngộ ngang nhau.

Đơn đấu thì không thắng được, xác suất chiến thắng khi chơi hội đồng cũng không lớn. Mặc dù quân đội trong tay của đám quý tộc bản địa không có mấy người có thể đánh, nhưng mà người ta có nhiều nông nô binh nha.

Kiến nhiều chưa chắc có thể cắn chết voi, nhưng nông nô bình nhiều thì chắc chắn có thể lấy được chiến tích. Cầm trường thương dài sáu bảy đâm nhau, cho dù là đâm loạn xạ thì cũng sẽ có thu hoạch.

Bất luận là nhà quý tộc nào đều không muốn để xảy ra một cuộc chiến lưỡng bại câu thương.

Thế cục phát triển tới bây giờ, Nam tước Sith cũng không cho rằng mình còn có thể được nhiều người ủng hộ. Ít nhất thì kẻ làm cho gã chán ghét nhất, Nam tước Kettler là sẽ không thèm nghe theo sự chỉ huy của gã.

Cũng là vì lợi ích mà ra, Phong Diệp lĩnh lại trùng hợp nằm ngay cửa ra vào của Sơn Địa Lĩnh. Cho dù có chung nhóm lợi ích thì người ta cũng phải đảm bảo cho lãnh địa nhà mình an toàn trước đã.

Chương 251 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ

Cũng giống như những quý tộc bản địa ở lân cận thành Dadir đều không dám gia nhập vào đội nhóm của Hudson, đều là do địa lý quyết định chính trị.

"Phái người đi hỏi một chút xem đám người kia đang làm gì, tại sao lại phải đặt hàng Sơn Địa Lĩnh?"

"Có nhiều thương nhân buôn bán vũ khí trong vương quốc Alpha như vậy mà không đi mua. Biết rõ quan hệ giữa ta và Hudson không hợp, vậy mà lại còn chạy đến Sơn Địa Lĩnh mua sắm, rõ ràng là..."

Nam tước Sith nổi giận mắng.

Nếu như là những quý tộc ở khu vực khác dám đặt hàng Sơn Địa Lĩnh, mặc dù gã cũng sẽ khó chịu, nhưng cũng không nói gì nhiều. Lựa chọn hàng hoá như thế nào là tự do của người ta.

Nhưng lần này thì khác, mặc dù đơn hàng đã được chia ra, lại sử dụng nhiều người tới đặt hàng, nhưng khẩu âm phương bắc nồng bặc như vậy đã mau chóng làm cho người hữu tâm chú ý.

Người khác muốn điều tra lai lịch của những người này có lẽ còn tốn một chút khí lực, Nhưng Nam tước Sith xuất thân Bắc Cương lại có thể phong tỏa được thân phận của bọn hắn trong một thời gian ngắn.

Một đám con buôn nô lệ mà cũng dám chạy tới gây khó dễ cho gã. Thật sự cho rằng người con ngoài giá thú của Đại công tước dễ ức hiếp như vậy sao?

Khi còn lăn lộn ở phương bắc, Sith cũng là một trong những tiểu bá vương trong hàng ngũ nhị đại quý tộc, khi đã giận lên thì sẽ chẳng quan tâm là bố con thằng nào.

Mặc dù bởi vì thân phận mẫn cảm nên từ đầu đến cuối gã đều không thể dung nhập vào được vòng tròn cao cấp nhất, nhưng ở trong vòng tròn nhị lưu thì gã cũng thuộc dạng nói có người nghe, đe có người sợ.

"Thiếu gia, bây giờ không nên làm cho chuyện này phức tạp thêm. Đám con buôn nô lệ kia cũng có năng lượng không nhỏ, chúng ta lại còn rời xa phương bắc, bọn chúng đã sớm nằm ngoài tầm tay với của chúng ta."

"Không thể vì một chút việc nhỏ như vậy mà làm phiền lão gia phải tự mình tham dự được?" Quản gia Velen vội vàng khuyên bảo.

Địa vị của con riêng không có tiêu chuẩn thống nhất, nó được quyết định bởi thái độ của người làm phụ thân. Nếu Đại công tước Kavadia đã xem trọng Sith thì đương nhiên sẽ không có người dám khinh thường gã.

Nhưng sông có khúc, người có lúc.

Khi còn lăn lộn ở Bắc Cương, Sith có thể cáo trạng lên phụ thân của gã bất kỳ lúc nào, bị uy thế của Đại công tước Kavadia bức bách, những con buôn nô lệ này đương nhiên sẽ không dám đắc tội với gã nhị đại Sith.

Bây giờ núi cao đường xa, muốn cáo trạng cũng không dễ dàng. Nhất là khoảng cách xa, dưới sự bào mòn của năm tháng, tình cha con cũng khó tránh khỏi càng ngày càng nhạt, Nam tước Sith cũng không dám tùy tiện tiêu xài.

"Hừ!"

"Cứ nhớ kỹ món nợ này trước. Nhiều vũ khí trang bị như vậy chảy vào Bắc Cương, chắc chắn không thể nào là tự mình sử dụng được?"

"Cũng chỉ có thú nhân mới cảm thấy hứng thú với cái đống sắt vụn mà Hudson sản xuất. Không lẽ đám người này muốn buôn lậu vũ khí vào đế quốc Thú Nhân để kiếm lợi nhuận kếch xù."

"Sắp xếp người tiết lộ chuyện này ra, để vương quốc tra xét đám buôn lậu chán ghét kia, kiếm chuyện cho bọn hắn làm!"

Nam tước Sith lạnh lùng nói.

Giữa các quý tộc phương bắc đã đạt thành chung nhận thức, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đều không được cung cấp trợ giúp cho những kẻ buôn lậu đang bị vương quốc tra xét, càng không được mật báo.

Nếu như là ngày trước, cùng lắm thì Nam tước Sith chỉ vận dụng năng lượng của bản thân để trả thù, tuyệt đối sẽ không tìm quan viên phụ trách kê tra.

Nhưng bây giờ thì khắc, từ khi rời khỏi phương bắc thì gã đã không còn là quý tộc Bắc Cương nữa. Quy tắc trò chơi lúc trước cũng đã không còn thích hợp với tình hình hiện giờ. ...

Sơn Địa Lĩnh, sau khi kiếm được một món hời, bây giờ Hudson đang đứng ở cửa chính trưng bộ mặt tươi cười ra nghênh đón. Người có thể có được phần vinh dự này đương nhiên chỉ có Nam tước Redman.

Nhìn thấy một nhóm có hơn hai mươi người đang phóng ngựa chạy tới, Hudson liền giật nảy cả mình. Đa số đều là thiếu niên mười mấy tuổi, trong đó còn bao gồm cả hai đứa em trai hờ kia của hắn.

Chuyện làm cho hắn an tâm duy nhất chính là trong này không có tên Lesul chán ghét kia, xem ra Nam tước Redman cũng không muốn làm hắn phải khó xử, cho nên không mang gã chướng mắt kia tới.

"Phụ thân, đây là?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Từ những họa tiết trang trí trên quần áo có thể thấy được những người này đều là con em quý tộc. Mặc dù Sơn Địa Lĩnh đang thiếu nhân tài, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn phải trở thành người trông trẻ.

Đặc biệt là đại đa số người trong này đều còn chưa phải là Kỵ sĩ, trong thời gian ngắn sẽ không phát huy được tác dụng gì.

Không vẽ được tương lai cho những người này thì căn bản là không thể nào mời chào. Bánh nướng có thể gạt được nông nô chứ đừng có mơ mà lừa gạt được quý tộc.

Cho dù có lừa được đám nhóc này, chẳng lẽ còn có thể lừa luôn mấy lão già của mấy đứa nó hay sao? Cũng không thể nào từ già đến trẻ đều là kẻ ngốc được?

Hudson cũng chẳng muốn bỏ một cái giá lớn, cực khổ bồi dưỡng ra nhân tài, cuối cùng lại chạy tới nhờ vả đại quý tộc.

"Đám tiểu tử này đều là con cháu của các chi mạch khác trong nhà, con cứ dàn xếp cho bọn nó trước đi, sau này ta sẽ giải thích cho con hiểu."

"Những vị này chính là người hộ tống của bọn họ. Đều là các chú các bác phương xa của con, kỵ sĩ Sean, kỵ sĩ Pol, hiệp sĩ Fird..."

Nam tước Redman không chút hoang mang giới thiệu.

Thân thích tăng thêm một ít, Hudson lập tức trưng cái khuôn mặt tươi cười bảng hiệu của mình ra. Nhân khẩu thịnh vượng cũng không nhất định đều là chuyện tốt, chỉ riêng việc nhớ kỹ tên của mỗi người thôi đều đã phí không ít thời gian rồi.

"Quản gia, mang theo những người bạn nhỏ này tới phòng trọ nghỉ ngơi đi. Phụ thân, các vị chú bác, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào trong đại sảnh trò chuyện!"

Chương 252 - Quyền Lợi Và Nghĩa Vụ

Nói xong, Hudson liền trực tiếp đi ở phía trước dẫn đường, mang theo đám người tiến vào một căn phòng khách có vẻ hơi keo kiệt rồi ngồi xuống.

"Hudson, chắc là con đã biết quy củ của gia tộc Koslow chúng ta, ngoại trừ trưởng tử lưu lại kế thừa gia nghiệp, nhưng con cháu khác đều phải tự mưu sinh lộ."

"Mặc dù về mặt tổng thể thì trong vương quốc vẫn là thái bình, nhưng lại xảy ra không ít đủ loại ngoài ý muốn. Ngoại trừ hai đứa em trai của con ra, những người còn lại đều là hậu đại của những thành viên trong gia tộc ra ngoài xông xáo rồi xảy ra bất trắc."

"Không phải tất cả con cháu đều có thể lưu lại cho hậu bối một phần cơ nghiệp, đại bộ phận con cháu ra ngoài xông xáo cũng đều chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm."

"Nếu như nửa đường chết yểu, cuộc sống của con cái bọn họ sẽ trở thành một vấn đề. Dựa theo lệ cũ của gia tộc, tất cả chi phí nuôi nấng đám hậu bối này đến khi trưởng thành đều được do tất cả chi mạch có sản nghiệp dựa vào tình hình kinh tế để gánh vác."

"Khi tuổi còn nhỏ thì còn tốt, nhưng khi trưởng thành đến lúc cần thức tỉnh sinh mệnh hạt giống liền xảy ra vấn đề."

"Gia tộc Koslow nhân khẩu thịnh vượng, toàn bộ con cháu chi mạch ở đây cũng không phải là ít, chỉ riêng việc giải quyết vấn đề tài nguyên tu luyện của những người này thôi đã đủ làm cho mọi người cảm thấy nhức đầu rồi."

"Muốn chăm sóc được toàn bộ con em trong gia tộc thì lại càng khó khăn. Cho nên vào mỗi thời đại đều có rất nhiều con cháu gia tộc bởi vì thiếu Sinh mệnh nguyên dịch mà đánh mất cơ hội trở thành Kỵ sĩ."

"Lúc trước thật sự là không có biện pháp. Vương quốc khống chế Sinh mệnh nguyên dịch vô cùng nghiêm ngặt, dù là dùng tiền cũng rất khó mua được."

"Tình huống hiện giờ đã khác, trong hai quận này có rất nhiều gia tộc suy sụp, rất nhiều quý tộc sa sút đến tình cảnh khó có thể duy trì."

"Có ít người vì duy trì lãnh địa đã lén lút nhượng lại danh ngạch hối đoái Sinh mệnh nguyên dịch."

"Bất luận là giao dịch bằng tiền mặt hay là để gia tộc ra mặt bảo hộ sự an toàn của bọn hắn trong mấy năm cũng đều có thể thương lượng..."

Nghe xong Nam tước Redman giải thích, Hudson dần dần hiểu rõ. Tìm đến trên đầu của hắn đơn giản là vì hắn có đủ lực hiệu triệu trong hàng ngũ quý tộc bản địa.

Có lẽ vào lúc ban đầu mọi người chỉ định bỏ tiền mua sắm một chút Sinh mệnh nguyên dịch. Tiếc rằng Sơn Địa Lĩnh quật khởi quá nhanh, Hudson còn lập tức trở thành người phát ngôn của quý tộc bản địa ở trong quận Wright.

Thực lực trở nên mạnh mẽ, quyền nói chuyện đương nhiên cũng sẽ được nâng cao. Bảo vệ an toàn trong một thời hạn nhất định cũng đã trở thành điều kiện được lựa chọn.

Đều là thành viên trong gia tộc Koslow, nhận được chỗ tốt mà gia tộc mang lại thì đương nhiên cũng cần phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng.

"Phụ thân, sợ là chuyện này không dễ làm như vậy! Bây giờ đưa ra đề nghị trao đổi mệnh nguyên dịch thì đúng là có rất nhiều quý tộc qua thời sẽ đáp ứng, nhưng chúng ta chắc chắn sẽ phải đeo cái mũ nhân lúc cháy nhà mà hôi của."

"Tốt nhất vẫn là nghĩ biện pháp từ một khía cạnh quanh co nào đó. Cụ thể nên làm như thế nào thì mọi người không cần phải quan tâm, con sẽ sắp xếp người đi chứng thực."

"Chẳng qua có thể đổi được bao nhiêu Sinh mệnh nguyên dịch thì lại rất khó nói. Dù sao bây giờ cũng có không ít người đang nhìn chằm chằm thứ này."

Vừa phải chú ý tướng ăn, lại phải kiếm được Sinh mệnh nguyên dịch, Hudson cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Chỉ là trách nhiệm này đã rơi xuống đầu, hắn không có lý do nào để từ chối được.

So với việc để cho đám trưởng bối trong gia tộc chơi đùa lung tung, Hudson cảm thấy vẫn là do mình đích thân khống chế sẽ càng yên ổn hơn một chút.

"Chỉ cần cố gắng hết sức là được, những đứa trẻ đó chỉ là con em gia tộc sống ở tỉnh Đông Nam. Trong vương quốc vẫn còn con em gia tộc cần Sinh mệnh nguyên dịch, số lượng sẽ không thấp hơn trăm người."

"Muốn kiếm đủ là chuyện căn bản không khả năng. Con cũng không cần phải cảm thấy quá áp lực, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu."

"Chuyện quan trọng nhất hiện giờ vẫn là tranh đoạt chức vị quận trưởng. Nếu như con có thể lấy được chức quận trưởng quận Wright thì sẽ còn có ý nghĩa chiến lược hơn việc gia tộc tăng thêm hơn mười vị kỵ sĩ."

Nam tước Redman có chút mừng rỡ nói.

Mặc dù biết rằng Hudson không phải vật trong ao, nhưng mà theo như suy nghĩ của ông ta thì ít nhất cũng phải tầm mười mấy hai mươi năm tích lũy mới có thể đi đến bước đường như hiện giờ.

Nhưng lúc này chỉ mới chớp mắt một cái, ông ta vẫn còn không hiểu chuyện ra sao, Sơn Địa Lĩnh đã trở thành một phương bá chủ ở quận Wright rồi.

Sau khi an bài xong cho đám người này, một mình Hudson bồi hồi ở hậu viện. Vương quốc quản khống nghiêm đối với Sinh mệnh nguyên dịch.

Đối với toàn bộ tập đoàn quý tộc thì loại hạn chế này là phi thường cần thiết. Nếu như không khống chế số lượng Kỵ sĩ, sợ là các cuộc cạnh tranh ở trong nội bộ quý tộc sẽ còn có thể khốc liệt hơn mấy lần.

Nếu như có một đám người sở hữu sức mạnh đều không tìm được bát cơm thì kết quả có thể tưởng tượng được.

Số lượng danh ngạch Sinh mệnh nguyên dịch của các quý tộc đều có hạn, đối với những gia tộc có nhân khẩu hưng vượng sẽ vô cùng bất lợi.

Lấy gia tộc Koslow làm thí dụ, nếu như có đủ tài nguyên, số lượng Kỵ sĩ sinh ra mỗi thời đại sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng hiện thực rất tàn khốc, ngoại trừ những con em ở trong chi mạch có cơ nghiệp mới có khả năng thu được Sinh mệnh nguyên dịch ra, đa phần con em gia tộc đều bị ép ra khỏi giới quý tộc, biến thành dân tự do.

Chiếu ứng lẫn nhau cũng chỉ giới hạn trong việc bồi dưỡng những người này đến tuổi thành niên. Thật sự là mọi người không thể nào bỏ ra thêm nhiều tài nguyên hơn nữa.

Chương 253 - Ngoài Ý Liệu

Rất nhiều dân tự do sống trong những thành phố lớn đều có tổ tiên là hậu duệ quý tộc. Chẳng qua bởi vì đủ loại nguyên nhân nên cuối cùng đã bị suy yếu.

Những người đến đây lần này hẳn là họ hàng gần. Tối thiểu là đám nhóc này đã từng trải qua những cuộc huấn luyện căn bản của Kỵ sĩ, còn được truyền thụ một ít tri thức văn hóa.

Nếu như là bà con xa thật chỉ có thể được nhận một miếng cơm ăn mà thôi. Đừng nói là huấn luyện Kỵ sĩ, ngay cả tri thức văn hóa cũng sẽ không được dạy.

Không phải là vì mọi người vô tình, thật sự là biết được càng nhiều thì sẽ sinh ra càng nhiều phiền não.

Ngay cả hậu bối dòng chính cũng không được quan tâm, làm gì có ai rảnh rỗi đến mức đi lo lắng cho bà con xa chứ?

Ngoại trừ một số ít quý tộc nhân khẩu mỏng manh sẽ bán Sinh mệnh nguyên dịch ra. Đại bộ phận quý tộc đều sẽ không để thứ này trôi nổi ở bên ngoài, cho dù là nhà mình xài không thì cũng con cái của thân thích cũng sẽ cần dùng đến.

Gia tộc Koslow chính là loại thân thích có nhu cầu này. Cũng vì nguyên nhân này mà hàng năm Nam tước Redman đều bỏ ra một số tiền lớn để duy trì quan hệ nhân mạch.

Muốn mua được Sinh mệnh nguyên dịch thì không chỉ cần tiền tài, mà càng cần thiếu nợ ân tình.

Thứ mà Hudson khó giải quyết nhất hiện giờ chính là ân tình, là người phát ngôn được quý tộc bản địa đây ra, hắn nhất định phải chủ ý tướng ăn của bản thân.

"Tom, đưa cho Nam tước Kettler một tấm thiệp mời, mời y tới đây một chuyến."

Căn cứ vào pháp lệnh của vương quốc, ngoài hạn ngạch của bản thân ra, các quý tộc còn có thể dùng chiến công để đổi lấy Sinh mệnh nguyên dịch.

Chiến công của Hudson đã biến thành đất phong cả rồi, cho nên không thể nào đổi được Sinh mệnh nguyên dịch. Nhưng trong vương quốc có một nhóm người chưa bao giờ thiếu chiến công.

Tổ tiên của gia tộc Koslow xuất thân từ bắc cương, nhưng đáng tiếc là không để lại nhân mạch, ngược lại thì còn gây không ít cừu nhân.

Cho dù quý tộc Bắc Cương muốn đổi lấy Sinh mệnh nguyên dịch thì cũng phải ngó xem phản ứng của cừu nhân gia tộc Koslow trước.

Đương nhiên, đã nhiều năm như vậy mà cũng không có phản ứng gì, khả năng cao là gia tộc Koslow đã bị gia tộc Lockenard quên mất rồi.

Đối với ngũ đại hào môn Bắc Cương có số lượng cừu nhân trải rộng khắp vương quốc mà nói, một gia tộc Koslow ngay cả thể diện của một nhà trung đẳng quý tộc cũng không thể duy trì thì thật sự là rất khó làm cho người ta nhớ được.

Đại nhân vật có thể không nhớ, nhưng tiểu nhân vật lại không thể không quan tâm. Muốn kiếm ăn ở phương bắc thì chung quy vẫn phải nhìn sắc mặt của ngũ đại hào môn.

Mọi chuyện đều có ngoại lệ. Không dám giao dịch ở ngoài sáng thôi, không phải còn có thể lén lút giao dịch sao.

Ngay cả việc buôn lậu quân giới với số lượng lớn cũng dám làm, Hudson không nghĩ là tổ chức thần bí đứng sau lưng Kettler sẽ sợ giao dịch Sinh mệnh nguyên dịch.

Cho dù ngũ đại hào môn Bắc Cương có gan to bằng trời như thế nào thì cũng có một việc mà bọn hắn chắc chắn sẽ không làm, đó chính là buôn lậu quân giới cho thú nhân.

Thậm chí bọn hắn còn là người tiên phong đả kích buôn lậu vũ khí trang bị, còn cấm cả quý tộc dưới trướng buôn lậu các sản phẩm bằng sắt cho đế quốc Thú Nhân.

Chuyện này không hề liên quan đến vấn đề có yêu nước hay không, thuần túy chỉ vì bọn hắn chính là đối tượng bị đánh đầu tiên khi thú nhân xâm lấn.

Bán dây thừng để treo cổ chính mình là chuyện chỉ có nhà tư bản mới dám làm, quý tộc lâu năm không thiển cận đến vậy. ...

Phong Diệp lĩnh.

Kể từ khi trải qua một đòn đau đớn của xã hội, Nam tước Kettler trở nên vô cùng mẫn cảm, nhìn ai cũng thấy giống như là phản đồ.

Kết quả của việc thiếu sự an toàn trầm trọng này chính là —— Tiểu đoàn đội lòng người bàng hoàng. Ngoại trừ Kỵ sĩ Holman còn có thể nói được mấy câu ra, những người khác đều không được tín nhiệm.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, trước khi giẫm lên cái bẫy này chỉ có Kỵ sĩ Holman là từng đưa ra ý kiến phản đối. Trong quá trình thi hành cũng còn không quên nhắc nhở y chú ý khống chế nguy hiểm.

Chuyện bị người ta mưu hại, bị ép phải gia nhập vào Thất Nguyệt Hội là không thể nói. Vậy mà ngay cả việc điều tra phản đồ cũng không thể làm. Tất cả oán khí đều được Kettler giấu ở trong bụng.

"Kettler, từ sau lần từ Sơn Địa lãnh quay về, tâm tình của cháu rất không đúng."

"Cuộc sống mà, có lúc này thì sẽ có lúc khác, phải học được cách nhẫn nhịn mới có thể đi được càng xa."

"Cho dù đám con buôn nô lệ kia làm cho cháu cảm thấy bị ủy khuất thì hiện giờ cũng phải nhịn trước. Đây là cái giá của việc làm sai."

"Vừa rồi Nam tước Hudson đã cho người gửi thiệp, có lẽ cháu có thể ra ngoài để thư giãn một chút tâm tình."

Holman cố gắng khuyên nhủ.

Nguyên nhân lần này mà ông ta chấp nhận đi theo cháu trai xuôi nam ngoài việc gia tộc cho trợ cấp ra thì chủ yếu nhất vẫn là ông ta xem trọng Kettler có thể thành đại khí.

Đáng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, đúng là năng lực của Kettler không kém, nhưng lại toàn gặp phải đối thủ biến thái.

Đầu tiên là nội bộ quý tộc phương bắc cạnh tranh, các phương diện năng lực của Kettler đều không kém lại bại bởi Nam tước Sith vì gã có một người cha tốt.

Chỉ là trận đầu liền bị miểu sát, mặc dù Kettler đã định vùng vẫy mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể thay đổi được gì.

Bất hạnh hơn chính là việc làm hàng xóm với Hudson. Vị trí địa lý tồi tệ này làm cho Phong Diệp lĩnh không thể không xem sắc mặt của ông bạn hàng xóm.

"Cháu biết rồi, chú Holman." Kettler bình tĩnh nói.

Kinh nghiệm lúc trước nói cho y biết rằng cuộc hẹn của Hudson nhất định không phải là chuyện tốt.

Chương 254 - Ngoài Ý Liệu

Nếu như là trước kia thì Kettler vẫn còn có thể ngồi phân tích một chút.

Bây giờ sao, không cần phải vậy. Nếu không thể thoát được sự khống chế của Thất Nguyệt Hội thì cuộc đời của y cũng chẳng còn tương lai nữa.

Cho dù có xây dựng lãnh địa tốt đến đâu, một khi thân phận bị bại lộ thì sẽ khó tránh khỏi cái chết.

"Đẩy ngã trật tự hiện giờ, tái tạo một thế giới mới."

Những lời này chỉ có thể lừa được một vài gã thiếu niên tự kỷ mà thôi, chỉ cần là ngươi hơi có một chút kiến thức đều biết là với một chút thực lực của Thất Nguyệt Hội thì căn bản không tồn tại bất kỳ một tia hy vọng nào.

Cho dù thú nhân có xâm lược phía nam thì cùng lắm chỉ là một cuộc đánh úp bất ngờ có thể hủy diệt được ngũ đại hào môn Bắc Cương. Nếu như muốn tiến thêm một bước thì còn phải hỏi xem các quốc gia khác trên đại lục xem có đồng ý không đã.

Là một con em quý tộc phương bắc, Kettler cũng không hy vọng chuyện này xảy ra.

Tổ bị phá thì làm gì có quả trứng nào lành.

Nếu ngũ đại hào môn Bắc Cương gặp xui xẻo, vậy thì đám trung tiểu quý tộc đang dựa vào bọn hắn sẽ chết càng nhanh hơn.

Đúng là Kettler có thể nhảy ra ngoài, nhưng căn cơ gia tộc còn ở Bắc Cương, căn bản không kịp thay đổi vị trí. ...

"Ngươi muốn ta giúp ngươi thoát khỏi Thất Nguyệt Hội?" Hudson khó có thể tin hỏi.

Hắn cũng chỉ từng nghe nói qua đại danh của tổ chức này, nhưng lại hoàn toàn không biết tình huống cụ thể ra sao.

So với những tổ chức nổi loạn lớn nhỏ trong vương quốc thì Thất Nguyệt Hội có thể được coi là một dòng nước trong.

Không cử hành tế tự tà giáo, không làm loạn một phương, không phát động phản loạn, ngoại trừ khẩu hiệu có chút doạ người ra, đặc điểm lớn nhất chính là thần bí.

Nếu như không phải Kettler tự mình nói ra, Hudson cũng không dám tin tưởng đám con buôn nô lệ ngày đó lại đều là thành viên của Thất Nguyệt Hội.

Chuyện làm cho Hudson kinh ngạc nhất là Thất Nguyệt Hội không chỉ có cương lĩnh chính trị của bản thân, mà còn có hệ thống tổ chức, có mục tiêu tạo phản rõ ràng, thậm chí ngay cả hệ thống chính trị tương lai đều đã có kế hoạch.

Tạm thời bất luận những thứ này có đáng tin cậy hay không, chỉ riêng dàn giáo này thôi đã vượt qua vô số tổ chức nổi loạn khác rồi.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy hoài nghi là có phải có đồng hành xuyên qua không tới đây, cuộc sống không được như ý nên mới làm ra cái tổ chức thần bí này.

Nghĩ kỹ lại thì lại cảm thấy không đúng.

Thất Nguyệt Hội đã hô khẩu hiệu này hơn trăm năm rồi, nhưng vẫn không thấy bọn hắn làm cái gì, chẳng lẽ là muốn "cẩu" đến khi người ta vào trong quan tài sao?

"Đúng!"

Nam tước Kettler trả lời khẳng định nói.

Nếu như có lựa chọn tốt hơn thì y sẽ không nói chuyện này với Hudson.

Tiếc là chuyện có liên quan đến tổ chức thần bí như Thất Nguyệt Hội này lại không thể nói ra, cho dù là người thân cận nhất bên cạnh cũng có thể bán đứng y.

Chỉ có Hudson là ngoại lệ.

Dù sao ngày đó Hudson cũng ở hiện trường, xem như là nửa cái người biết chuyện. Còn có làm ăn qua lại với Thất Nguyệt Hội, một khi tin tức này bị truyền ra ngoài thì cũng rất khó có thể giải thích rõ ràng.

Hudson vươn tay xoa trán một cái, hắn không biết là mình nên may mắn vì đủ cẩn thận hay là nên mắng chửi bản thân tham lam nữa.

Nếu sớm biết người mua sắm vũ khí chính là Thất Nguyệt Hội, dù có nói gì thì hắn cũng sẽ không tiếp vụ mua bán này.

May mắn là ngày đó hắn không ham lợi nhuận kếch xù để ăn một mình. Nếu không, một khi quả mìn này nổ tung thì hắn nhất định sẽ thịt nát xương tan.

Bây giờ tất cả những nhà buôn vũ khí lớn trong vương quốc đều đã bị cuốn vào trong này, đây là chuyện tốt nha.

Pháp không trách chúng, cho dù uy lực của trái bom này có lớn đến mức nào thì cũng có một đám người đồng thời chịu nguy hiểm. Khả năng cao là sẽ không có người tiếp tục truy cứu về vấn đề này nữa.

"Nam tước Kettler, ta chỉ muốn trao đổi một chút Sinh mệnh nguyên dịch mà thôi, việc này hoàn toàn không cùng cấp bậc với chuyện giúp ngươi thoát khỏi Thất Nguyệt Hội."

"Cho dù ngươi không đồng ý làm vụ buôn bán này thì cũng sẽ những nhà quý tộc phương bắc khác chịu làm."

"Huống chi, ngươi dựa vào cái gì cho rằng ta có năng lực giúp ngươi thoát khỏi chuyện này?"

"Hay là ngươi cho rằng Thất Nguyệt Hội đã nhỏ yếu đến mức một tên tiểu Nam tước như ta cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định của bọn hắn?" Hudson tức giận nói.

Nếu như là ở phương bắc, dám tìm tới cửa trao đổi Sinh mệnh nguyên dịch như vậy thì khả năng cao là sẽ bị cự tuyệt.

Nhưng nơi này là tỉnh Đông Nam, chỉ cần cẩn thận một chút, âm thầm giao dịch xong liền có thể che giấu được.

Sinh mệnh nguyên dịch cũng không có đánh dấu, ai biết là gia tộc Koslow lấy được từ chỗ nào chứ?

Nếu như gia tộc Lockenard có thời gian để nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của gia tộc Koslow thì chẳng thà phái người tới diệt môn luôn cho rồi.

Nếu như họ đã không làm vậy thì đương nhiên là đã không thò tay tới được nơi này. Dù là đại quý tộc cũng phải tuân thủ trật tự ở bên trong vòng tròn.

Cho dù là ngũ đại hào môn Bắc Cương thì cũng chỉ có thể chơi chiêu mượn đao giết người mà không thể nào phách lối đến mức tự mình dẫn người tới cửa diệt cả nhà quý tộc.

Chỉ là mượn đao giết người thôi đã làm cho họ phải mang tiếng xấu rồi. Nếu như đích thân động thủ thì khỏi cần nghĩ đến chuyện lăn lộn trong giới quý tộc được nữa.

Nhiều lúc ngay cả nước bọt cũng có thể giết người.

Trừ phi không định chiêu mộ nhân tài từ bên ngoài, không cần thông gia, không muốn kết minh với những quý tộc khác, không cần vương quốc trợ giúp, không cần các quý tộc trợ giúp trong thời chiến...

Bằng không thì nhất định phải dựa theo quy tắc của trò chơi.

Chương 255 - Ngoài Ý Liệu

Nguy hiểm có thể khống chế, chỉ cần không phải là quý tộc dựa vào gia tộc Lockenard, trong tình huống lợi nhuận đủ cao thì cuộc mua bán này chắc chắn sẽ có người làm.

Hudson đều đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như Kettler không tiếp vụ này, hắn sẽ đi tìm mặt những quý tộc phương bắc có dã tâm khác.

Cùng lắm thì dùng lợi ích chính trị để trao đổi, bọn họ giúp gia tộc Koslow thu hoạch Sinh mệnh nguyên dịch, gia tộc Koslow mang bọn họ dung nhập giới quý tộc bản địa.

Những vụ mua bán theo như nhu cầu này không lo không có người làm.

Có đám người này đứng ra làm người trung gian thì sẽ tốt hơn việc gia tộc Koslow tự mình tới cửa.

"Nam tước Hudson không nên tức giận. Ta đã dám đưa ra yêu cầu như vậy đương nhiên là sẽ bỏ ra vật trao đổi đồng giá."

"Nếu như các hạ chỉ muốn trao đổi mấy phần Sinh mệnh nguyên dịch thì đương nhiên là sẽ có người nể mặt các hạ, hoàn toàn có thể coi lời của ta như là rắm thoảng qua."

"Nhưng mà gia tộc Koslow nhân khẩu thịnh vượng, đừng nói là mấy phần Sinh mệnh nguyên dịch, sợ là mấy chục phần, hơn trăm phần cũng không đủ."

"Mặc dù đều là cùng một gia tộc, nhưng rõ ràng là gia tộc Koslow hiện giờ càng giống như một liên minh lợi ích dùng huyết mạch để làm đầu mối then chốt."

"Tất cả chi mạch đều không hề lệ thuộc vào nhau, không ai có thể chỉ huy được ai. Nếu như mấy chục chi mạch đồng thời phát lực, giai đoạn trước của các hạ tuyệt đối sẽ trôi chảy hơn hiện giờ."

"Bây giờ thi các hạ vẫn còn không đủ tiền để mua chuộc đám con em của chi mạch có cơ nghiệp kia."

"Nếu như các hạ muốn bồi dưỡng một đội Kỵ sĩ, vậy thì chỉ có thể khai quật con cháu của những người bà con xa lắc xa lơ kia."

"Dựa vào nguyên tắc trao đổi đồng giá, một phần Sinh mệnh nguyên dịch đổi lấy mười năm hiệu lực của bọn họ, vụ làm ăn này tuyệt đối sẽ không thua thiệt."

"Lấy thủ đoạn của các hạ, trong vòng mười năm tuyệt đối có năng lực thu phục đa số những người này."

"Trước đó các hạ không làm vậy là bởi vì tất cả chi mạch vẫn còn chưa quyết định sẽ đặt cược vào các hạ."

"Bây giờ trong nội bộ của gia tộc Koslow đã chấp nhận hành động của các hạ, ít nhất là những chi mạch ở tỉnh Đông Nam này đã ủng hộ."

"Con cháu đích hệ có lẽ sẽ không nỡ, nhưng với đám con cháu của những ba con xa đã không còn tư cách trở thành Kỵ sĩ kia, nếu có đủ năng lực thì các hạ muốn chiêu bao nhiêu cũng được."

Nghe xong lời giải thích của Nam tước Kettler, Hudson trầm mặc.

Thu hẹp tộc nhân ở xa đúng là chuyện năm trong kế hoạch của hắn. Mặc dù đoàn đội lập nghiệp gia tộc hóa sẽ vô cùng bất lợi đối với sự phát triển sau này.

Nhưng mà với hệ thống quy tắc hiện giờ thì hắn chỉ có thể chơi như vậy.

Vì không gây ra phiền phức, ngay cả việc âm thầm truyền thụ một chút kiến thức căn bản cho sĩ quan đều phải nghĩ trăm phương ngàn kế.

Dù là thế thì cũng bị bên ngoài chỉ trích rất nhiều. Nếu như truyền bá tri thức với quy mô lớn thì chẳng khác nào đang tự tuyệt trong tập đoàn quý tộc cả.

So ra thì việc bồi dưỡng người trong nhà sẽ không có những chuyện phiền phức kia. Mặc kệ đám bà con xa có xuống dốc như thế nào, cách bao nhiêu đời, nhưng đều là thành viên của gia tộc Koslow, đều có xuất thân quý tộc.

Nếu như la con em quý tộc, vậy thì chính là người mình. Tri thức vẫn được truyền bá trong nội bộ tập đoàn quý tộc, không hề để lộ cho đám dân thường ở bên ngoài.

Hudson chưa hành động không phải vì bị người trong gia tộc phản đối. Trên thực tế, chỉ cần Hudson có khả năng lấy ra đầy đủ tài nguyên thì mọi người đều không ngại để cho con cháu của mình tới đây.

Trong tình huống không làm tổn hại đến quyền lợi của bản thân, lại có thể tăng cường thực lực cho gia tộc, sao những chi mạch khác có thể phản đối được?

Chủ yếu vẫn là vi trong tay Hudson không có nhiều tài nguyên, những vật tư bình thường tiêu hao vào các cuộc huấn luyện thường ngày thì vẫn còn có thể miễn cưỡng gánh chịu, nhưng tài nguyên tu luyện thì lại thật sự là không có cách nào.

Sinh mệnh nguyên dịch chỉ là nước cờ đầu, sau khi trở thành Kỵ sĩ thì cũng không thể thiếu tài nguyên phụ trợ cho việc tu luyện.

Những tài nguyên xa xỉ tạm thời không nói, ma pháp dược tề dùng để trị liệu vết thương trên cơ thể trong quá trình lại không thể thiếu được?

Thứ này không phải có tiền là sẽ mua được. Trong tình huống quan hệ cung cầu mất cân bằng nghiêm trọng, muốn mua được đủ dược tề phụ trợ liền cần có quan hệ nhân mạch.

Đối với tiểu quý tộc thì những vấn đề này cũng không phải không thể vượt qua. Chỉ cần giảm bớt thời gian huấn luyện thường ngày khi còn trẻ thì cũng có thể cầm cự qua được.

Nhưng sau khi 30-40 tuổi, cơ thể bắt đầu xuống dốc, không thể chịu nổi loại áp lực này nữa, nên liền dứt khoát từ bỏ huấn luyện.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao trong tiểu quý tộc rất ít xuất hiện Kỵ sĩ cấp cao.

Không phải là thiên phú của mọi người không tốt, mà là không đủ tài chính.

Dù sao muốn gia tộc phát triển thì cần phải cân nhắc toàn diện, không thể chỉ xem một cá nhân.

"Nam tước Kettler, ngươi nói nhiều như vậy cũng đều là lời nói nhảm."

"Đúng là ta đang cần rất nhiều Sinh mệnh nguyên dịch, cho dù ngươi có khả năng giải quyết vấn đề này, nhưng ta lại không chắc có thể giúp ngươi thoát khỏi Thất Nguyệt Hội."

"Ta hoàn toàn không biết tí gì về tổ chức thần bí này. Có lẽ, ngươi biết cũng không nhiều."

"Chỉ từ một vài lời đồn ở bên ngoài mà chúng ta liền có thể to gan suy đoán ra: sau lưng của tổ chức này vẫn còn có thế lực khác đang núp trong bóng tối điều khiển."

"Nếu như không vì biểu hiện của Thất Nguyệt Hội quá mức kinh người, bọn hắn thậm chí còn có khả năng quang minh chính đại bước ra ngoài sáng."

"Một tổ chức tuân thủ quy củ như vậy, ta thật sự rất khó so sánh bọn hắn với cái đám tổ chức tà giáo kia."

Chương 256 - Bí Phương

"Bất cứ chuyện gì một khi quá mức thì nhất định sẽ có nội tình. Lấy tài trí thông minh của các hạ chắc là cũng có thể đoán ra được mấy phần."

"Nếu như bị dính vào thì đừng mong là có thể thoát thân dễ dàng. Trừ phi năng lực của các hạ có thể làm cho quý tộc cao cấp nhất trong vương quốc đứng ra!

"Không làm được đến mức đó thì các hạ cứ an phận mà sống đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra ra."

"Dù sao đại danh của Thất Nguyệt Hội đã vang vọng trong vương quốc hơn một trăm năm nay, số thành viên bị bại lộ thân phận cũng là lác đác không có mấy. Chỉ cần không quá xui xẻo là sẽ không bị người khác phát hiện ra đâu."

"Những lời nên nói ta đã nói rồi, bây giờ có thể nói chuyện giao dịch giữa chúng ta được rồi chứ. Ngươi có biện pháp giúp ta kiếm được càng nhiều Sinh mệnh nguyên dịch sao?" Hudson lạnh lùng nói.

Từ trong vẻ ngưng trọng có thể thấy được sự kiêng kỵ nồng đậm đối với Thất Nguyệt Hội.

Ai bảo Hudson phân tích ra được kết quả kinh người như vậy chứ?

Ngay cả chính hắn đều cảm thấy khó tin. Nhưng lý trí nói cho hắn biết, thường thì rất nhiều phân tích khó tin đều đã tiếp cận chân tướng.

Nội dung này quá mẫn cảm, trước khi không có cách nào hoàn toàn xác định, Hudson căn bản không dám kết luận.

Vì lý do an toàn, dứt khoát nói lập lờ nước đôi, để cho Nam tước Kettler tự mình đi đoán.

"Thôi! Chuyện của Thất Nguyệt Hội nói tới đây thôi. Các hạ cần quá nhiều Sinh mệnh nguyên dịch, cho dù có trao đổi bằng đường nào cũng khó có thể thỏa mãn nhu cầu."

"Muốn giải quyết được vấn đề này, biện pháp tốt nhất là tự mình điều chế."

"Ở mặt ngoài thì chỉ có vương thất mới nắm giữ bí pháp chế tác Sinh mệnh nguyên dịch, nhưng trên thực tế, các đại quý tộc cũng không hề thiếu Sinh mệnh nguyên dịch."

"Ngay cả một ít trung đẳng quý tộc có thực lực hùng hậu cũng hiếm khi xuất hiện tình trạng không đủ Sinh mệnh nguyên dịch. Mà đa số những người cầu mua Sinh mệnh nguyên dịch đều là tiểu quý tộc, thỉnh thoảng mới xuất hiện hình bóng của trung đẳng quý tộc."

"Chắc là Nam tước Hudson cũng rõ lý do tại sao rồi?"

Nghe xong lời mà Kettler nói, Hudson không nhịn được trợn trắng mắt. Hắn cũng không phải người ngu, đương nhiên là sẽ biết được nguyên nhân.

Nếu như bí pháp điều chế Sinh mệnh nguyên dịch thật sự chỉ nằm trong tay vương thất giống như những gì sử sách đã ghi thì những thế lực lớn khác cũng đừng đến chuyện quật khởi.

Công nghệ chế tạo, mặc dù không thể nói là đứng đầy đường, nhưng một đám không thiếu khuyết kỵ sĩ đại quý tộc, tuyệt đối là thực hiện Sinh mệnh nguyên dịch tự do.

"Trong tay ngươi có cách điều chế Sinh mệnh nguyên dịch?" Giọng của Hudson có vẻ hơi run rẩy hỏi.

Muốn thông qua con đường chính quy để thu được loại tài nguyên chiến lược đã bị các thế lực lớn phong tỏa nghiêm mật này cơ hồ là không có khả năng nào.

Nếu như có thể đổi được, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha. Nếu mà ép cho hắn nóng nảy, nửa đêm mang theo gấu ra ngoài đánh cướp cũng phải đoạt lấy thứ này.

"Nam tước Hudson, trước đừng vội kích động. Dù cho các hạ có được phối phương thì không thể chế tạo ra Sinh mệnh nguyên dịch ngay lập tức được."

"Từ khi đại sư Kembery phát minh ra Sinh mệnh nguyên dịch, sau đó lại trải qua các đời Luyện Kim đại sư nghiên cứu và cải tiến, cách điều chế Sinh mệnh nguyên dịch không có một ngàn thì cũng có tám trăm."

"Vì giữ bí mật, những phối phương này đều bị các Luyện Kim đại sư bỏ thêm thủ pháp luyện chế đặc thù."

"Nếu như có bất kỳ một khâu xảy ra sai lầm đều khó có khả năng luyện chế thành công."

"Mặc dù các hạ cũng là một Ma pháp sư, nhưng chắc là Thuật luyện kim của các hạ sợ là cũng chỉ vừa mới nhập môn thôi đúng không?"

Thuật luyện kim nhập môn đã là một câu khen ngợi to lớn rồi.

Trên thực tế, Hudson còn chẳng hiểu cái Thuật luyện kim này là thứ gì nữa.

Những chi mạch khác có kiến thức liên quan đến Thuật luyện kim này không thì tạm thời còn chưa biết, dù sao nhà hắn không có.

Cho dù có loại kiến thức này, Hudson cũng không cho rằng mình chỉ cần xem vài lần liền có thể nắm giữ.

Nếu như Thuật luyện kim đơn giản như vậy, sợ là toàn bộ Ma pháp sư đều chuyển chức thành Nhà giả kim hết rồi, bởi vì Nhà giả kim đại thành sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Tùy tiện điều chế một ít Ma pháp dược tề là có thể bán được một số tiền rất lớn. So với thuật Thần thuật trị liệu tiêu hao sinh mệnh của Mục sư thì còn được hoan nghênh hơn nhiều.

"Chắc là Nam tước Kettler sẽ không chỉ vì muốn nói với những chuyện này chứ? Không dối gì các hạ, ta thực sự không am hiểu về Thuật luyện kim."

"Nhưng không có nghĩa là gia tộc Koslow không mời nổi một Nhà giả kim."

"Chỉ cần có bí phương, cho dù là thiếu thủ pháp luyện chế, chúng tôi cũng có thể dốc hết vốn liếng để nghiên cứu cho bằng được."

"Chắc là các hạ phải biết là Sinh mệnh nguyên dịch có ý nghĩa như thế nào đối với loại gia tộc như chúng tôi!"

Hudson mặt không thay đổi nói.

Không hề chần chừ, nếu như thật sự có bí phương, vậy thì đây không còn là chuyện của riêng chi mạch Hudson nữa.

Gia tộc Koslow có nhiều chi mạch như vậy, mọi người cùng nhau hành động, cùng gánh vác chi phí, có thể điều động được không ít tài nguyên.

"Đã như vậy thì ta liền nói thẳng. Một năm trước, trong một cuộc xâm nhập vào trong đế quốc Thú Nhân, ta vô tình có được một tấm da dê, trên tấm da dê này ghi lại phương pháp điều chế Sinh mệnh nguyên dịch."

"Khi còn ở phương bắc, ta đã từng hỏi thăm qua Nhà giả kim trong gia tộc, có thể xác định bản phối phương là thật."

"Bất quá phối phương này không được hoàn chỉnh, thiếu mất nội dung dung luyện ma hạch. Nếu như có Nhà giả kim đại sư ra tay thì chắc là không thành vấn đề."

"Quan trọng nhất chính là thủ pháp bí truyền kia chỉ được truyền miệng, không có ghi lại trên tấm da dê."

Chương 257 - Giao Dịch

"Nếu như quý gia tộc chịu bỏ vốn nghiên cứu, có lẽ sẽ có thể hoàn thành."

"Nếu như Nam tước các hạ có biện pháp giúp ta thoát khỏi chuyện phiền phức của Thất Nguyệt Hội, ta giao bí phương này lên cho các hạ cũng không thành vấn đề."

"Nhưng vấn đề là bây giờ các hạ không làm được, vậy nếu như ta giao bí phương giao cho các hạ, ta lại có thể nhận được cái gì?"

"Cũng đừng có giở trò uy hiếp ta, đều đã đến nước này rồi, không chừng một ngày nào đó ta liền bị người ta đưa đi gặp Thần Hi chi chủ!"

Vốn là đang thương lượng một vụ giao dịch, đáng tiếc là câu nói cuối cùng của Nam tước Kettler đã lập tức phá hỏng bầu không khí này.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất cạn lời, Hudson lão gia mà là loại người này sao?

Lúc nói chuyện làm ăn, hắn uy hiếp người khi nào?

Đáng tiếc là chuyện này không thể nào giải thích được, một khi thảo luận thì chính là càng bôi càng đen.

"Nếu như là một tấm bí phương hoàn chỉnh, lại có thêm thủ pháp luyện chế thì nhất định là giá trị liên thành."

"Bây giờ vừa thiếu pháp môn luyện chế, mà ngay cả phối phương cũng không được đầy đủ."

"Các hạ nói chỉ thiếu nội dung về dung luyện ma hạch, nhưng sự thật là bí phương này không được hoàn chỉnh, ai biết là trên cái góc bị thiếu đó còn có ghi chép những tin tức nào khác hay không?"

"Không ai dám chắc rằng chỉ dựa vào tấm bí phương không trọn vẹn này liền có thể nghiên cứu ra bí phương hoàn chỉnh?

"Cho dù có thể nghiên cứu ra được, vậy thì phải trả một cái giá lớn tới đâu đây?"

"Hết thảy đều là ẩn số."

"Nguy hiểm vô cùng cao đã làm giảm giá trị của bí phương. Bây giờ ta chỉ có thể ra giá 2 vạn kim tệ, hoặc là một chút vật ngang giá để đánh cược một phen!" Hudson tỏ ra nghiêm túc nói.

Rõ ràng là vụ đánh cược này cũng không hề dễ dàng gì với hắn.

So với việc mua sắm phối phương, đầu tư vào trong cuộc nghiên cứu này mới chuyện tốn tiền.

Quan trọng nhất là gia tộc Koslow không có Đại sư luyện kim của mình, chỉ có thể nhờ người khác giúp đỡ, cho nên còn tốn nhiều hơn nữa.

"Một chút lợi ích này hoàn toàn không thể so với những nguy hiểm mà ta phải chịu, không đáng được nhắc tới."

"Vì tấm bí phương không hoàn chỉnh này, ta đã mạo hiểm cửu tử nhất sinh. Dù rằng đã rời khỏi phương bắc, nhưng đế quốc Thú Nhân vẫn còn đang tiếp tục truy nã ta."

"Ngoại trừ 2 vạn kim tệ ra, ta còn cần các hạ đứng ra giúp ta đổi số đất phong rải rác bên ngoài lại một chỗ."

"Nếu như các hạ nghiên cứu ra bí phương hoàn chỉnh thì cũng phải cho ta chép chép một phần!"

Nghe xong điều kiện của Nam tước Kettler, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt.

Ngoại trừ 2 vạn kim tệ là đơn giản ra, hai điều kiện còn lại đều rất khó hoàn thành.

Hiệp lực giúp y sát nhập lãnh địa nghe thì đơn giản, nếu như thật sự làm vậy thì đó chính là một chuyện phiền phức lớn.

Điều kiện thứ ba thì càng không thể thương lượng, sao chép một phần nghe rất đơn giản, nhưng thực tế lại càng không thể bàn.

Thành quả mà gia tộc hắn phải bỏ ra một số tiền kếch xù để nghiên cứu phát minh lại phải chia cho người ta, Hudson thật sự không biết phải ăn nói với các nhà đầu tư ra sao.

"Không có khả năng!"

"Muốn nghiên cứu được bí phương hoàn chỉnh đều phải thông qua vô số lần thí nghiệm mới có thể làm ra."

"Nếu như nghiên cứu đơn giản như vậy thì gia tộc các hạ sớm đã làm rồi, cần gì phải tiện nghi cho ta?"

"Loại đầu tư này ngay cả Sơn Địa Lĩnh cũng không thể nào chịu được, dù là toàn bộ gia tộc Koslow cũng chưa chắc có thể gánh chịu, ta nhất định phải kéo người cùng gánh vác nguy hiểm."

"Trừ phi các hạ đồng ý cống hiến phối phương hoặc là nguyện ý đầu tư vào chuyện này, bằng không phải bỏ điều kiện thứ ba ra thì chúng ta mới có thể tiếp tục thương lượng."

Thấy vậy, Nam tước Kettler cũng âm thầm kêu khổ.

Đúng là bí phương Sinh mệnh nguyên dịch có giá trị liên thành, cho dù là bí phương này không trọn vẹn thì cũng có giá trị không thấp, nhưng thứ này lại không dễ bán!

Những gia tộc có sức mua thì không cần thứ này. Những gia tộc cần thì lại mua không nổi.

Mặc dù một vài trung đẳng quý tộc có nội tình nông cạn cũng cần thứ này, nhưng số lượng không nhiều, lỗ hổng Sinh mệnh nguyên dịch cũng không lớn.

Tám năm mười năm cũng không mua được 1 phần ở bên ngoài, hoàn toàn không có tỷ suất chi phí – hiệu quả, cần gì phải tiêu một cái giá tiền lớn vào chuyện này chứ?

Ngay cả gia tộc của Kettler cũng vì cân nhắc đến tỷ lệ hồi báo nên đã từ bỏ nghiên cứu bí phương này.

Những vị khách hàng vừa có nhu cầu, lại vừa có sức mua giống như gia tộc Koslow rất ít, trong cả vương quốc Alpha này cũng không tìm được mấy nhà.

"Ta có thể không cần bí phương, nhưng nếu như trong tương lai mà quý gia tộc nghiên cứu ra thì nhất định phải bán cho ta với mức giá ổn định."

Nam tước Kettler cố gắng tranh thủ nói.

Nếu như không vì cảm nhận được sự uy hiếp, cần phải tăng cường thực lực gấp, Kettler sẽ không mạo hiểm bán ra thứ này.

Nguyên nhân mà y tìm Hudson là vì ngoài việc coi trọng gia tộc Koslow có ý nguyện mua sắm ra thì quan trọng nhất vẫn là uy tín.

Toàn bộ tỉnh Đông Nam đều biết Nam tước Hudson là người nói là làm. Buôn bán không gạt bất kỳ ai, những hợp đồng đã ký chưa bao giờ bị hủy.

"Không thành vấn đề! Bất quá ta phải nói trước, nếu như tài liệu luyện chế Sinh mệnh nguyên dịch quá trân quý thì ta cũng không có cách nào có thể cam đoan số lượng."

"Hơn nữa, số Sinh mệnh nguyên dịch mà các hạ nhận được cũng chỉ bị giới hạn trong tự mình sử dụng, cấm bán ra bên ngoài."

"Đây đều là sự ăn ý của các đại thế lực, có lẽ các hạ cũng không muốn cố tình phạm phải để gây họa cho bản thân mình đâu nhỉ." Hudson thuận miệng đáp ứng.

Loại tài nguyên chiến lược này vốn không phải là vì kiếm tiền. Cho dù lợi nhuận có lớn bao nhiêu thì hắn cũng không dám lấy ra ngoài bán.

"Được!"

Câu trả lời của Kettler cũng tuyên bố vụ giao dịch này chính thức hoàn thành.

Chương 258 - Giao Dịch (2)

2 vạn kim tệ chỉ là một tờ hóa đơn tạm (IOU), Hudson lão gia còn không khí phách đến mức có thể tùy thời lấy ra 2 vạn kim tệ.

Nếu như hắn thật sự làm vậy, không cần bao lâu nữa là dòng tiền trong lãnh địa sẽ xảy ra vấn đề.

Hóa đơn tạm (IOU) mới là giao dịch vương đạo.

Còn chuyện tương lai sẽ trả bằng tiền mặt hay là trả bằng hàng hoá thì phải xem lựa chọn của Nam tước Kettler.

Căn cứ vào kinh nghiệm thiếu nợ của Hudson, có đến 90% số chủ nợ cuối cùng đều chọn giảm dung hàng hoá để trả nợ.

Chiết khấu "95%", đó là thành ý lớn nhất mà hắn dành cho đám chủ nợ. Bất luận là mua sắm hàng hoá gì ở Sơn Địa Lĩnh cũng có thể hưởng thụ được ưu đãi nay.

Tiếc là trước mắt Sơn Địa Lĩnh chỉ bán ra các sản phẩm bằng sắt, không có các sản nghiệp khác. Chuyện này làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến ham muốn tiêu phí của đám chủ nợ.

Sau khi đưa tiễn Nam tước Kettler, Hudson nhìn xem bí phương Sinh mệnh nguyên dịch trong tay, hắn đột nhiên phát hiện ra mình chẳng thể nào xem hiểu những văn tự được viết trên nay.

Thuật ngữ ma pháp chuyên nghiệp cũng giống như những thuật ngữ chuyên ngành của các ngành đặc biệt ở kiếp trước vậy. Trừ người trong cuộc ra, những người bên ngoài đều sẽ không hiểu những ký tự đó có nghĩa là gì.

Hudson lập tức vươn tay vỗ vỗ vào người gấu con đang ngủ ngon lành ở sau lưng rồi lắc lắc tấm da dê này ở trước mặt hùng đại gia, kết quả là hắn bị Belersden nhìn bằng một ánh mắt giống như đang xem mấy gã đần.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson liền phát hiện ra mình đã làm một chuyện ngu xuẩn. Người chủ nhân như hắn đều học thức có hạn, thân là sủng vật gấu, trình độ văn hóa của hùng đại gia có thể cao được đến mức nào?

Nếu như không vì Đại Địa Chi Hùng có lão tổ tông tốt, để lại cho bọn hắn ký ức truyền thừa quý báu, với cái tác phong lười hàng của đám gấu này, có lẽ sẽ thật sự có thể biến thành gấu mù chữ.

Những thuật ngữ ma pháp này đều chỉ được phát minh trong khoảng mấy trăm năm gần đây, không nằm trong truyền thừa, Belersden đương nhiên là chẳng khác Hudson là mấy.

Hắn còn định đi tìm Nam tước Kettler để nhờ người ta phiên dịch dùm, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Ít nhiều gì cũng phải giữ thể diện nha. Dù sao hắn cũng đã bỏ tiền rồi, nhưng là bằng miệng thôi, tiền còn chưa trả mà, hắn không sợ mình sẽ mua phải hàng giả. ...

"Phụ thân, các vị chú bác, mọi ngươi có hiểu biết gì về Thất Nguyệt Hội không?"

Hudson không vội nhắc đến bí phương của Sinh mệnh nguyên dịch, mà lại quan tâm tới Thất Nguyệt Hội đầu tiên, đây không phải là vì hắn không phân rõ chính phụ, mà là thực tế cần.

Bí phương Sinh mệnh nguyên dịch không trọn vẹn có thể nghiên cứu bất kỳ lúc nào, nhưng trước mắt thì Thất Nguyệt Hội lại muốn gây chuyện rồi.

Nếu như không kiếm thêm một chút tình báo, nhà cung cấp hàng cho Thất Nguyệt Hội như hắn thật sự cảm thấy hơi hồi hộp.

"Tổ chức này vô cùng thần bí, sinh ra vào trăm năm trước, không có người biết tình huống cụ thể trong nội bộ của bọn chúng ra sao."

"Nhưng mà ta từng phát hiện ra những tin tức có liên quan đến tổ chức này trong một cuốn sổ mà tằng tổ phụ lưu lại."

"Hình như người đã sáng lập ra tổ chức này chính là một đám quý tộc mồ côi phương bắc không cam tâm bị mất đi cơ nghiệp. Mục đích ban đầu là —— Báo thù ngũ đại hào môn Bắc Cương."

"Trước kia còn có người tới lôi kéo chúng ta gia nhập, chẳng qua sau khi mất đi tổ địa, tất cả chi mạch đều lòng người bàng hoàng, trong tộc không có người chủ sự, chuyện này liền không được giải quyết."

"Đây đều là tư liệu vào trăm năm trước, trải qua những năm tháng tang thương, đám người trước đó đã sáng lập ra Thất Nguyệt Hội đã sớm ngủm rồi."

"Có lẽ bây giờ tổ chức này đã bị biến chất. Nếu như chỉ vì muốn tìm ngũ đại hào môn báo thù, đoạt lại cơ nghiệp đã mất thì hoàn toàn không cần phải có câu khẩu hiệu lật đổ vương quốc kia."

Lời nói của Kỵ sĩ Sean đã đánh thức Hudson. Gia tộc Koslow có khả năng tồn tại, vậy thì những quý tộc phương bắc đã đánh mất cơ nghiệp khác chắc chắn cũng sẽ có người sống sót.

Những người này ngoài một số đã xuôi nam thì vẫn còn có một bộ phận đã kiên trì ở lại phương. Quan hệ thông gia giữa các quý tộc vốn rắc rối và phức tạp, muốn tìm thân thích nhờ vả căn bản không hề khó khăn.

Cho dù có người thuận thế lẫn vào dưới trướng của ngũ đại gia tộc thi Hudson cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nếu như đám con buôn nô lệ kia là hậu duệ của những quý tộc đã mất đi cơ nghiệp ngày trước, vậy thì cách làm hiện giờ của của bọn chúng liền có thể hiểu được.

Trước kia, ngũ đại gia tộc mượn tay của thú nhân để hủy diệt cơ nghiệp gia tộc của bọn chúng.

Hiện giờ bọn chúng cũng chỉ noi theo cách làm của ngũ đại gia tộc, cũng là mượn sức mạnh của thú nhân để báo thù ngũ đại gia.

Nếu như phân tích như vậy, vậy thì gia tộc Koslow cũng nên đứng chung một chỗ với bọn chúng. Chỉ khi nào lật đổ được ngũ đại gia tộc đang thống trị Bắc Cương thi mới có cơ hội lấy lại tổ địa.

Nhưng những chuyện này chỉ cần nghĩ ở trong lòng là được, nếu như thật sự phải áp dụng thì Hudson sẽ kiên quyết phản đối.

Khơi dậy một cuộc chiến tranh rất dễ, nhưng muốn kết thúc một cuộc chiến lại rất khó. Không có đầy đủ thực lực mà mạo muội dẫn phát chiến tranh, vương quốc Alpha chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Có lẽ ngũ đại gia tộc Bắc Cương sẽ sụp đổ, nhưng các quý tộc lớn nhỏ trong vương quốc cũng đừng nghĩ đến việc chiếm được chỗ tốt. Không chừng lúc nào cũng có thể bị mất mạng.

Cho dù có đánh thắng, thu hồi được tổ địa gia tộc, Hudson cũng không nguyện ý qua đó làm hàng xóm với thú nhân.

Chống cự với thú nhân xâm lấn không phải chuyện mà một vị lãnh chúa hay một gia tộc cố gắng là có thể thực hiện được.

Dù là toàn bộ quý tộc trong vương quốc Alpha có lao lên thì cũng chỉ có thể chịu đánh. Chỉ có các quốc gia trong đại lục cùng nhau liên thủ thì mới có thể lấy được thắng lợi.

Chương 259 - Giao Dịch (3)

Trong hoàn cảnh như vậy, mặc kệ là ai trú đóng phương bắc thì tình cảnh cũng vô cùng lúng túng.

"Trong khoảng thời gian gần đây, người của Thất Nguyệt Hội đang lén lút mua sắm vũ khí trang bị trong vương quốc, hơn nữa mãnh liệt yêu cầu chỉ mua vũ khí kém chất lượng."

"Chỉ riêng Sơn Địa lĩnh đã tiếp được đơn hàng đủ để vũ trang cho một đội quân gồm 3 vạn người, từ kích thước của những vũ khí trong đơn hàng đến xem thì không giống như dùng để trang bị cho binh sĩ nhân tộc."

"Con hoài nghi số vũ khí này đang được chuẩn bị buôn lậu sang đế quốc Thú Nhân, chuyên môn cung cấp cho những chủng tộc dưới quyền của ngũ đại Hoàng tộc sử dụng."

"Nếu như suy đoán này là chính xác, vậy thì đế quốc Thú Nhân đang chuẩn bị bắt đầu một cuộc chiến tranh."

"Ít nhất là một trong ngũ đại Hoàng tộc đang chuẩn bị xâm lược phía nam." Hudson lo lắng nói.

Không phải mỗi lần đế quốc Thú Nhân xâm lược phía nam đều là ngũ đại Hoàng tộc đồng thời xuất động, chỉ có cuộc chiến toàn diện mới có thể dốc hết toàn bộ lực lượng.

Có đôi khi chỉ có một nhà hoặc hai nhà tới, tới bao nhiêu người thì phải tâm tình của bọn chúng.

Mỗi lần xâm lược phía nam đều sẽ sai những chủng tộc phụ thuộc đếm không xuể làm bia đỡ đạn đánh tiên phong. Thay vi nói là tới xâm lược phía nam, chẳng bằng nói là để tiêu hao nhân khẩu quá dư thừa trong quốc nội, nhân tiện ăn cướp một phen.

Nếu như phải đối đầu với một nhánh thú nhân do một Hoàng tộc xâm lấn thì vương quốc Alpha cũng không sợ. Dù là gặp phải hai Hoàng tộc thú nhân, chỉ cần có được cứ điểm để phòng thủ cũng có thể miễn cưỡng ứng phó.

Nhiều hơn nữa thì chỉ có thể cầu viện!

Đừng nói là đánh, ngay cả phòng thủ cũng thủ không được. Chỉ có thể lấy không gian đổi thời gian, không ngừng cầm cự trên chiến trường cục bộ, kéo dài thời gian chờ đợi viện quân của những quốc gia khác.

"Chuyện này cũng không cần phải quá lo lắng, con cũng có thể phát hiện ra được, đám cao tầng trong vương quốc cũng không phải là đồ đần."

"Thất Nguyệt Hội chắc là mất trí rồi."

"Mua sắm quân giới rất dễ, nhưng mà muốn vận chuyển nhiều vũ khí trang bị như vậy đến đế quốc Thú Nhân thì lại không hề đơn giản như vậy."

"Vô luận là quân thường trực của vương quốc hay là ngũ đại gia tộc Bắc Cương đều sẽ không ngồi yên để bọn hắn muốn làm gì thì làm."

"Ngoại trừ chú ý quân giới ra, con còn có thể lưu tâm để tình hình lương thực trên thị trường. Trước khi nhiều cuộc đại chiến bùng nổ, giá lương thực sẽ dâng lên."

"Chắc chắn sẽ có một đám kẻ gian nghĩ trăm phương ngàn kế cướp vận vật tư cho đế quốc Thú Nhân. Trong vương quốc còn có một vài quý tộc sẽ vì lợi ích của bản thân mà bỏ mặt chuyện này."

Nam tước Redman tràn đầy căm phẫn nói.

Nhìn biểu tình của ông ta giống như hận không thể xé xác đám kẻ gian và những gã quý tộc tham lam làm tổn hại đến loài người kia.

Điều này làm cho Hudson ở bên cạnh cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nếu như dựa theo tiêu chuẩn này tới đánh giá, hắn chắc chắn là một thành viên trong hàng ngũ quý tộc tham lam mà cha hắn nhắc tới.

Không có cách nào, nhà buôn vũ khí đều không có kẻ nào là người tốt. Hoàn cảnh lớn như thế, hắn cũng đi theo học xấu.

Chỉ cần nhìn chuyện làm ăn phát đạt của toàn bộ các nhà buôn vũ khí trong quốc nội liền biết, tất cả mọi người đều không cự tuyệt những đơn hàng này.

"Được rồi, Redman. Tức giận với những người này ngoài việc chọc giận bản thân ra thì cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì."

"Đế quốc Thú Nhân có xâm lấn hay không, xâm lấn lúc nào, đây không phải là chuyện mà những tiểu nhân vật như chúng ta có tư cách hỏi tới."

"Cho dù có thật sự đánh nhau thì cũng là chuyện mà đám người phương bắc kia nên đau đầu. Nói không chừng trận đại chiến này chính là một cơ hội để gia tộc chúng ta đoạt lại tổ địa."

"Trước tiên cứ tiến hành theo kế hoạch lúc trước của chúng ta, nghĩ biện pháp kiếm nhiều một chút Sinh mệnh nguyên dịch, tận mọi khả năng nhiều bồi dưỡng thêm vài tên kỵ sĩ để tăng cường thực lực của gia tộc."

Kỵ sĩ Fird, người lớn tuổi nhất, mở miệng khuyên.

Người đã có tuổi, trọng điểm chú ý liền không giống nhau. Đối với Kỵ sĩ Fird mà nói, ước mơ lớn nhất chính là lúc sinh thời có thể lấy lại được tổ địa.

Mặc kệ là do chi mạch nào đoạt được, chỉ cần có thể cắm được cờ hiệu của gia tộc Koslow vào đó đã là nguyện vọng suốt đời của ông ta.

Chủ đề lại đi chệch, đám người liền bắt đầu thảo luận về vấn đề thu phục tổ địa, xem Hudson giống như một người ngoài cuộc vậy.

Loại cố chấp phát ra từ trong xương cốt này không phải là thứ mà Hudson có thể hiểu được. Điều duy nhất mà hắn có thể làm được chính là thỉnh thoảng gật đầu, thể hiện sự ủng hộ thu phục tổ địa.

Tham dự thảo luận thì miễn đi. Không phải Hudson tiêu cực biếng nhác, thật sự là kế hoạch chiến lược của đám người này thô ráp đến mức làm cho hắn chẳng dám hó hé câu nào.

Chờ mọi người thảo luận không sai biệt lắm, Hudson mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Phụ thân, các vị chú bác, mọi người có quen biết vị Luyện Kim đại sư naof không?"

"Hoặc là những chi mạch khác có giao thiệp với những người này không. Nhưng mà nhất định phải là người đáng tin tuyệt đối, không thể để xảy ra bất kỳ sơ sót gì."

"Con hỏi những chuyện này làm gì, chẳng lẽ con muốn học Thuật luyện kim sao?"

Nam tước Redman ân cần hỏi han.

Thật vất vả bồi dưỡng ra được một đứa con trai ưu tú, ông ta cũng không muốn nhìn thấy Hudson rơi vào cái hố Luyện kim này.

Trong vòng tròn của tiểu quý tộc vẫn luôn lưu truyền một câu nói: "Ma pháp nghèo ba đời, luyện kim hủy một đời".

Tóm lại, hai ngành nghề này đều là thú nuốt vàng, người nghèo không có khả năng đụng vào.

Mặc dù Sơn Địa lĩnh phát triển không tệ, nhưng vẫn còn đang nợ nần chồng chất, tạm thời Hudson không có quan hệ với hai chữ giàu có.

Chương 260 - Di Chứng

Trở thành Ma pháp sư thì không nói, đó là do ma thú phụ tặng kèm, không thể được tiện nghi còn khoe mẽ.

Nhưng chi phí tiêu xài mỗi tháng của Hudson vẫn làm cho Nam tước Redman cảm thấy rung động, cũng cắt đứt luôn ý niệm cho hậu bối học tập ma pháp của ông ta.

Hudson có năng lực, một cái hố to còn chịu được. Nếu như lại nhảy thêm một cái hố thì sẽ rất khó nói.

"Ngay tại sáng hôm nay, con đã thu mua được một tấm bí phương Sinh mệnh nguyên dịch không hoàn chỉnh. Đại bộ phận nội dung đều đầy đủ, chỉ là thiếu những chi tiết về dung luyện ma hạch."

"Con muốn mời một vị Luyện Kim đại sư đáng tin cậy hỗ trợ phiên dịch, thuận tiện tính toán xem cần phải đầu tư tầm bao nhiêu thì mới có thể nghiên cứu ra..."...

Nghiên cứu bí phương là một chuyện tràn đầy tính bất ngờ, không ai biết được ngày nào mới có thể làm ra thành quả, cho nên vẫn phải nghĩ biện pháp kiếm lấy Sinh mệnh nguyên dịch.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, cuối cùng Hudson vẫn không mở miệng với quý tộc bản địa, mà chuyển hướng sang quý tộc phương bắc.

Người làm ăn mà, cái khác không nhiều nhưng bạn bè nhất định phải nhiều. Đừng nghĩ quý tộc phương bắc và quý tộc bản địa thuộc hai trận doanh khác nhau mà hiểu lầm, chuyện này không hề ảnh hưởng tí gì đến chuyện làm ăn của hai bên.

Giao dịch nhiều mấy lần, mọi người liền trở thành người quen. Quan hệ không xa không gần rất thích hợp để thương lượng loại chuyện này.

+30% giá thị trường chính là thành ý mà Hudson đưa ra. Có bao nhiêu thu bấy nhiêu, lộ rõ khí tức cường hào.

Giá này nhìn như rất cao, nhưng trên thực tế giá chỉ là giá tiền mà không cần thiếu nợ nhân tình. Lúc trước, khi giao dịch ở bên trong vòng tròn không chỉ cần trả giá bằng tiền tài, mà còn cần phải trả giá bằng ân tình.

Nếu như không vì gia tộc Koslow có cừu nhân đang ở phương bắc, có lẽ Kỵ sĩ trong gia tộc đã sớm chạy tới phương bắc chém giết, dùng chiến công để đổi lấy Sinh mệnh nguyên dịch cho hậu bối rồi. Tình trạng sẽ không đến mức phải quẫn bách như vậy.

Cụ thể có thể đổi được bao nhiêu Sinh mệnh nguyên dịch thì còn phải chờ thêm một hai tháng mới có kết quả. Tóm lại là sẽ có thu hoạch, nếu như không lấy được chút nào thì đám quý tộc phương bắc này cũng sẽ không đồng ý giao dịch.

Thành Dadir, quan hệ giữa Hudson và đám quý tộc phương bắc được rút ngắn đã ngay lập tức kích thích đến Nam tước Sith.

Là người ngoài, không có thực lực cường long áp đảo địa đầu xà thì cuối cùng cũng phải dung nhập vào vòng tròn này.

Nam tước Sith cũng vô cùng rõ ràng điểm này, nhưng làm sao dung nhập thì đó mới là vấn đề. Người làm lão đại như gã còn chưa tỏ thái độ, đám tiểu đệ đã dám hòa hoãn quan hệ với quý tộc bản địa rồi, đây tính là gì?

Thoạt nhìn thì vụ giao dịch này chỉ giống như một vụ làm ăn bình thường, nhưng Nam tước Sith rất nhạy cảm trong chính trị, nên rất nhanh liền đọc được nội dung khác trong này —— Năng lực khống chế đối với đám tiểu đệ của gã đã giảm xuống!

Ngày trước, nếu như quý tộc phương bắc muốn giao dịch với quý tộc bản địa thì ít nhất cũng phải phái đại biểu tới chào hỏi với Sith một tiếng.

Nhưng bây giờ, mọi người biết rõ là người làm lão đại như gã đang kiêng kị Hudson, vậy mà lại không thèm chào hỏi tiếng nói đã đạt thành hiệp nghị với hắn ta, điều này nói rõ là không xem vị lão đại như gã ra gì nha.

Di chứng trong sự kiện Kettler đã bộc phát.

Không thể giết gà dọa khỉ lập uy kịp thời làm cho uy vọng trong trận doanh quý tộc phương bắc của Nam tước Sith giảm đi rất nhiều.

Cộng thêm chuyện Sơn Địa Lĩnh quật khởi mạnh mẽ, làm cho đám quý tộc phương bắc ý thức được nếu cứ tiếp tục đối kháng thì những kẻ ngoại lai như bọn hắn sẽ phải chịu nhiều thua thiệt.

Trong lúc mấu chốt như lúc này, Hudson đột nhiên thể hiện thiện ý, mọi người đương nhiên là sẽ cao hứng đón nhận.

Nhìn vào thì đây chỉ là một vụ giao dịch bình thường, nhưng còn phải xem là giao dịch cái gì. Tại lục địa Aslante, chỉ có "người một nhà" mới có thể giao dịch Sinh mệnh nguyên dịch.

Huống chi còn là được tăng giá, đám quý tộc phương bắc cũng chỉ cần làm một người trung gian liền có thể kiếm được một số tiền, cho nên càng không thể cự tuyệt .

Ở trước mặt quyền lợi, vị lão đại trên danh nghĩa như Sith không đáng một đồng nào. Có người bắt đầu, mọi người đều sẽ bắt chước theo.

Pháp không trách chúng, khi tất cả người đều tham dự vào cuộc giao dịch nào thì đồng nghĩa với việc tất cả mọi người đều không hề tham dự.

Dù cho người làm lão đại như Sith có nhận được tin tức thi cũng không có biện pháp để truy đến cùng trong vấn đề này.

Nếu muốn xử lý thì phải giải quyết tên phản đồ "Kettler" trước rồi tính!

"Hudson đáng chết, hắn đang muốn làm gì? Thật sự cho rằng ta sợ hắn sao?"

"Khiêu khích lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, quả thực là..." Nam tước Sith không nhịn được nổi giận mắng chửi.

Chỉ mới vừa mất tập trung một chút mà đối thủ cạnh tranh đã chạy tới đào chân tường. Có tiền lệ là Nam tước Kettler ở đó, Sith không cho rằng đám quý tộc phương bắc kia sẽ trung thành với đoàn thể.

Vốn cho rằng sau khi Kettler phản bội trận doanh quý tộc phương bắc thì sẽ không có cách nào dung nhập vào giới quý tộc bản địa, lại còn bị tập thể quý tộc phương bắc chống lại.

Sự thật chứng minh là gã ta đã tự mình đa tình. Đúng là Kettler không thể dung nhập vào vòng tròn của quý tộc bản địa, nhưng quý tộc phương bắc lại không hề chống lại y.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Nam tước Sith cho rằng Nam tước Kettler đang phản bội, nhưng điều này không có nghĩa là những quý tộc khác cũng cho rằng như vậy.

Trên bản chất, ngoại trừ hố Nam tước Sith một đợt ra, Kettler chẳng hề làm chuyện gì có lỗi với đoàn thể cả.

Cho dù là thiếu nợ thì cũng đã nhanh chóng trả lại sau một thời gian ngắn quay vòng, không cho Nam tước Sith lưu lại bất kỳ cái cớ gì.

Chương 261 - Hội Chứng Tâm Lý Sau Chiến Tranh

Thiếu đi một lý do để kêu gọi mọi người cùng nhau hành động, cho nên gã chỉ đành tự thân ra trận, đích thân gây chuyện với Kettler.

Nhưng đen cái là Kettler kia cũng chẳng phải quả hồng mềm, thực lực quân sự của Phong Diệp lĩnh tầm 3/7 với thực lực của gã, nếu như đánh nhau thì thiệt hại chắc chắn sẽ không nhỏ.

Nam tước Sith không phải là người xúc động, sau khi so sánh thực lực giữa đôi bên, gã quả quyết kiềm chế tâm tư động thủ.

Về mặt quân sự thì đây là một sự lựa chọn chính xác, nhưng điều đó không đồng nghĩa là về mặt chính trị cũng chính xác. Đối với đám con em quý tộc sùng bái cường giả mà nói, biểu hiện của Nam tước Sith là không đủ mạnh.

Tuy rằng thân phận cũng lớn, nhưng cộng thêm "con ngoài giá thú" lại trở thành đối tượng mà mọi người đồng thời khinh bỉ, ước ao ghen tị.

Cuối cùng, vẫn là có quá nhiều kẻ có dã tâm. Tất cả mọi người đều muốn làm lão đại, không có người nào chịu cam tâm trở thành vật làm nền.

"Thiếu gia, tỉnh táo lại! Phẫn nộ chỉ có thể thiêu đốt lý trí, làm cho con người ta đưa ra những quyết định sai lầm. So với thế cục thì chuyện này không có bất kỳ ý nghĩa tích cực gì."

"Chỉ là một vụ giao dịch mà thôi, cũng không thể nói rõ cái gì.

Bây giờ có rất nhiều người đều đang đợi ngài phạm sai lầm, bất kỳ một quyết định nào được đưa ra dưới sự phẫn nộ đều sẽ làm cho địch nhân được toại nguyện!"

Quản gia Velen thành khẩn khuyên nhủ.

Không biết có phải là do ảo giác hay không, ông ta luôn cảm thấy dường như thiếu gia nhà mình đã bị trúng ám chiêu rồi vậy. Từ khi tiến vào thành Dadir liền trở nên dễ nổi giận, hoàn toàn không còn dáng vẻ "mặt không đổi sắc khi đứng trước núi lở" như ở phương bắc.

Vả lại không chỉ có mỗi một mình Nam tước Sith là có phản ứng này. Không ít con em quý tộc phương bắc sau khi trở thành lãnh chúa liền không thể khống chế được cảm xúc của bản thân.

Nếu không phải thần trí của mọi người không bị ảnh hưởng gì, Velen còn đang phải hoài nghi có phải cả đám con em quý tộc phương bắc này đã trúng phải nguyền rủa gì rồi.

Nếu như Hudson ở đây thì có thể đưa ra đáp án ngay lập tức —— Hội chứng tâm lý sau chiến tranh.

Sát khí tích lũy trên chiến trường vẫn chưa được phóng thích.

Đổi một vùng trời khác, khắp nơi đều bị quy tắc gò bó, một chút hành vi hơi hơi vượt giới cũng không được, bị ủy khuất cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Tức giận nhưng lại không có chỗ phát tiết, biệt khuất trong một thời gian dài đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của con người.

Dễ dàng tức giận chỉ là một biểu hiện cơ bản.

"Biết rồi, ta sẽ chú ý." Nam tước Sith lạnh lùng nói.

Những lời tương tự gã đã nghe quá nhiều, nhưng hiệu quả lại càng ngày càng nhỏ. Có thể miễn cưỡng áp chế cơn giận trong lòng đều là nhờ vào ý chí kiên định của Nam tước Sith.

"Thiếu gia, một vụ giao dịch không đại biểu cho cái gì. Cho dù bọn hắn có muốn hòa hoãn quan hệ thì cũng không phải là chuyện có thể xảy ra chỉ sau một lần giao dịch."

"Nam tước Hudson chính là người đại diện cho quý tộc bản địa, tình cảnh hiện giờ cũng là thân bất do kỷ, cho dù hắn đồng ý tiếp nhận những người này, nhưng cũng không thể không cân nhắc đến phản ứng của người bên dưới."

"Căn cứ vào kinh nghiệm lịch sử, quý tộc ngoại lai muốn dung nhập vào một vòng tròn mới đều thường phải mất đến hai ba thế hệ, trong khoảng thời gian này tuyệt đối sẽ không thiếu những sự chua xót."

"Trùng hợp là những người này đều có dã tâm bừng bừng, đều là hạng người tự cho là mình siêu phàm, há sẽ cam tâm bị đè thấp làm nhỏ như vậy?"

"So sánh với hình thức của quận Wright thì quận Wyton lại càng cần chú ý hơn. Sau khi vị Nam tước Kayo đó tiến vào Lạc Diệp trấn liền không có một chút động tĩnh gì, chuyện này vô cùng không bình thường."

"Trước đó vài ngày, người này còn chủ động tới bái phỏng Sơn Địa Lĩnh, không chừng hai người này đã âm thầm đạt thành hiệp nghị."

"Rất có thể sẽ bởi vì sự tồn tại của chúng ta mà trong nội bộ của quý tộc bản địa sẽ không xảy ra cuộc chiến giành quyền nói chuyện."

"Hết lần này tới lần khác vị ở quận Ryton kia cũng rất đáng lo, đều muốn tranh đoạt chức vị quận trưởng, cho dù biết rõ Nam tước Kayo kẻ đến không thiện, nhưng hai người họ lại không thể không hợp tác."

Quản gia Velen cười khổ phân tích.

Kinh nghiệm phong phú nói cho ông ta biết, càng không có bất kỳ hành động gì thì cơn bão sẽ càng lớn.

Đám con em quý tộc xuôi nam này đã sớm bị động trở thành một chỉnh thể. Nếu như quý tộc phương bắc ở quận Ryton mà xảy ra vấn đề thì Nam tước Sith cũng sẽ bị cuốn vào.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hai quận Wright và Ryton hiện giờ đã là một chỉnh thể. Cho dù bên là nào phân ra thắng bại thì cũng đều sẽ ảnh hưởng đến kết quả bên kia.

Dựa theo kế hoạch thì Nam tước Sith sẽ nắm trong tay quận Wright trước, sau đó mới nâng đỡ thân tín lên chưởng khống quận Ryton.

Đáng tiếc là chỉ vừa mới ở bước đầu tiên thì kế hoạch này đã chết yểu, thế cục quận Wright trở thành trường kỳ đối lập. Trong ngắn hạn căn bản không thể nào phân ra cao thấp, ngược lại thì cuộc tranh đấu ở quận Ryton sẽ càng dễ phân ra thắng bại hơn.

"Ân!"

"Đúng là thế cục ở quận Ryton không hề lạc quan, đưa thiệp mời hẹn mấy vị kia tới đây dùm ta. Cho dù bọn hắn có muốn ồn ào thì cũng phải đá đối thủ cạnh tranh ra khỏi cục rồi tính!"...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đang cầm lấy bí phương đã được phiên dịch nghiên cứu, phảng phất như muốn chuyển nghề sang làm một vị Luyện kim đại sư vậy.

Đều là bị ép phải như thế.

Dựa vào người khác chung quy vẫn không bằng dựa vào chính mình.

Luyện kim đại sư không dễ tìm, cầu ba ba, cáo nãi nãi, nhờ vả quan hệ khắp nơi, trước trước sau sau tiêu tốn gần hai tháng, cuối cùng cũng chỉ tìm được một Nhà giả kim bình thường.

Hỗ trợ phiên dịch bí phương thì vẫn được, muốn dựa vào bí phương này để nghiên cứu ra cách điều chế Sinh mệnh nguyên dịch hoàn chỉnh thì quả thật là đang làm khó người ta.

Chương 262 - Thức Ăn Cho Gấu

Kế tiếp phải xem những chi mạch khác rồi, dù sao thành viên gia tộc ở tỉnh Đông Nam đều đã cố gắng hết sức của mình.

Gấu con ở bên cạnh thì càng ghê gớm hơn, cầm "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" làm đồ chơi. Một hồi thì ném lên, một hồi thì đập xuống.

Không thể không thừa nhận,"Tà khí" đúng là rất khác biệt. Chiếc kèn lệnh trông rách nát này dù cho có bị Belersden giày vò như thế nào cũng không hề biến hóa.

Đủ loại binh khí áo giáp mà Hudson cất giữ trước đó thì không được như vậy, chỉ cần một cú tát của Belersden liền nát.

Vì giảm bớt thiệt hại, Hudson đã hạ lệnh cấm với Belersden. Cuối cùng chỉ đành lấy ra Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, thứ mà hắn không thể nhìn ra được tác dụng gì, để cho gấu con làm món đồ chơi duy nhất.

"Phanh!"

Một âm thanh vang lên, Hudson lại làm nổ lô. Kể từ khi thu được một chút tri thức luyện kim, tình huống này liền trở thành trạng thái bình thường.

Cũng chỉ có Hudson mới có thể dùng phương pháp luyện đan để điều chế Sinh mệnh nguyên dịch.

Nhìn xem cái thứ màu đen thui tạm thời tính là đan dược kia, Hudson cũng không biết nó có hiệu quả gì không.

Hắn hoàn toàn dựa theo cách điều chế để phối nguyên liệu, bởi vì thiếu thủ pháp luyện chế mấu chốt, nên chỉ có thể dựa vào động não để thử nghiệm.

Ví dụ như: Dung luyện ma hạch, Hudson liền thao túng kim thủ chỉ hút khô năng lượng bên trong ma hạch rồi lại rót vào lại bên trong ma hạch không còn năng lượng.

Những nguyên vật liệu khác cũng đều dựa theo cách điều chế để xử lý. Cuối cùng bỏ thêm một chút trí thông minh liền biến thành nồi cháo đen thui trước mặt.

Hắn đã từng bỏ vào nồi chưng, xào, nấu rồi, nhưng toàn bộ đều kết thúc với thất bại. Cuối cùng không còn cách nào khác, Hudson liền ném vào trong lò luyện đan chơi.

Vì chuyện này mà đám thợ rèn trong lãnh địa còn có thêm một nghề phụ, chế tạo lò luyện đan cho Hudson lão gia.

Củi lửa, lửa than đều đã chơi qua, lần này chơi ma pháp Hỏa Cầu Thuật, nhưng mà trình độ khống hỏa của hắn không đến nơi đến chốn, lần này lại thành công làm hỏng một cái đan lô.

"Belersden, tới đây giúp coi!"

Hudson không chút khách khí kêu gấu con lại.

Mặc dù Belersden không có cách nào xác định thành quả của hắn có thành công hay chưa, nhưng người ta có khả năng phán đoán ra có độc hay không.

Đây đều là kinh nghiệm giáo huấn, phàm là thứ mà gấu con cho rằng không thể ăn, cái kia nhất định sẽ mất mạng. Trước đó, đã có vô số động vật cống hiến sinh mệnh vì sự nghiệp nghiên cứu khoa học của Hudson.

Nó duỗi tay gấu ra, nhìn xem việc đan dược đen thui bằng ánh mắt ghét bỏ. Sau đó lại nhìn chằm chằm Hudson rồi trực tiếp nhét vào mồm.

Tốc độ nhanh đến mức Hudson không kịp ngăn cản.

"Belersden, ta bảo ngươi xem thôi chứ có bảo ngươi ăn đâu. Lỡ như ăn vào đau bụng thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé!"

Dù sao cũng là gấu nhà mình, đúng là nó có nghịch ngợm đôi chút, nhưng cũng xem như là một vị hộ vệ hợp cách.

Nếu là vị hộ vệ này có chuyện gì thì ai sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho Hudson lão gia chứ?

An bài hộ vệ mới?

Không phải là đang tự diệt uy phong của mình sao. Cho dù có là tên binh sĩ đánh nhau giỏi nhất trong Sơn Địa Lĩnh thì cũng không chịu nổi một cú tát của gấu con.

"Hương vị kém một chút, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nuốt vào trong bụng. Hudson, không ngờ ngươi lại còn có thiên phú trở thành Nhà giả kim."

"Tiếp tục cố gắng đi, cải tiến một chút hương vị, bề ngoài, tốt nhất là thêm một chút mật ong và sữa thú đi vào, lại bỏ thêm chút đường..."

Lời nói của Belersden lập tức làm cho Hudson cảm thấy yên tâm. Hắn bèn tức giận trừng con gấu tham ăn này một cái, sau đó lại bắt đầu khai lò luyện đan.

Công hiệu cụ thể như thế nào thì tạm thời chưa xác định được, nhưng có hai điểm có thể chắc chắn: một là gấu ăn không chết, hơn nữa còn có chỗ tốt với gấu trưởng thành.

Về phần người ăn sẽ như thế nào thì cần thêm một bước thí nghiệm nữa mới có thể cho ra kết luận.

Dù sao sức chịu đựng của Đại Địa Chi Hùng không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh.

Sự thật đã chứng minh là suy đoán của Hudson hoàn toàn không sai.

Sau khi mười mấy con thỏ, hai con hươu hoang ăn vào liền lập tức nổ tung, hắn không thể không thừa nhận viên đan dược mà mình vừa tạo ra là thức ăn cho gấu.

Dù cho có bỏ nước pha loãng liều lượng thì cũng không có con động vật trở thành vật thí nghiệm nào có thể còn sống bước ra phòng thí nghiệm.

Sau khi tai họa hết năm ngàn kim tệ dược liệu, cuối cùng Hudson cũng dừng cuộc thí nghiệm này lại. Bây giờ hắn đã cảm nhận được cái gì gọi là "Luyện kim hủy một đời".

Cũng không tính là thất bại, ít nhất hắn đã làm ra một hạng thành quả. Mặc dù vô cùng kém cỏi, còn thường xuyên bị Belersden phàn nàn về hương vị của viên thức ăn cho gấu này, nhưng chung quy vẫn là thành quả.

Lần đầu nghiên cứu phát minh liền có thể làm ra thành quả. Mặc kệ là thành quả này có kém cỡ nào, nhưng cầm ra bên ngoài liền có thể được ca ngợi là "Nhà giả kim có thiên phú".

Con đường trưởng thành của đại đa số Nhà giả kim đều là vậy. Phương pháp luyện dược của mỗi một vị Luyện kim đại sư đều là độc nhất vô nhị.

Có muốn bắt chước cũng không được. Cho dù là sư đồ truyền thừa, chứng thực đến chi tiết thì cũng khác nhau một trời một vực.

Cuối cùng vẫn phải mua Sinh mệnh nguyên dịch ở bên ngoài để giải quyết tình hình khẩn cấp. Bất quá dưới sự khuyên bảo của Hudson, gia tộc cuối cùng vẫn tạm thời gác lại kế hoạch nghiên cứu chế tạo Sinh mệnh nguyên dịch.

Không có Nhà giả kim, bỏ tiền cho người khác nghiên cứu phát minh là một việc làm rất tốn kém.

Bản thân hắn lý trí như vậy mà cũng có thể tiêu hết mấy ngàn kim tệ chỉ trong thoáng chốc, đổi thành đám Nhà giả kim điên rồ kia, có trời mới biết sẽ tiêu phí bao nhiêu.

Mấu chốt nhất vẫn nằm ở trong phòng thí nghiệm, rốt cuộc là người ta đang nghiên cứu Sinh mệnh nguyên dịch hay là đang làm những chuyện khác, người đầu tư như bọn hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Chương 263 - Nạn Châu Chấu

Nếu như có Luyện kim đại sư chủ trì thì không nói. Trình độ của người ta ở đó, tiêu gần đủ tiền thì vẫn sẽ lấy ra thành quả.

Đổi thành những Nhà giả kim có năng lực bình thường khác, Hudson cảm thấy chẳng thà để hắn đích thân ra trận còn tốt hơn. Ít nhất thì hắn vẫn là một người đã làm ra thành quả, đại đa số kẻ được gọi là Nhà giả kim đều chỉ có thể sao chép thành quả của người xưa.

Có thể sao chép cũng xem như là tốt rồi, quan trọng nhất là thành quả một trăm điểm thì chỉ có thể sao chép được năm sáu mươi điểm.

Không phải là do bọn hắn không cố gắng, thật sự là có rất nhiều thứ không có tiêu chuẩn cụ thể, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm chủ quan để phán đoán. Trong ngành nghề này, thiên phú và may mắn đều quan trọng hơn nỗ lực.

Đừng nói là dược hiệu của dược liệu khó phán đoán, cho dù là ma hạch cùng loại, trong hai viên khác nhau thì năng lượng ở bên trong cũng không hoàn toàn giống nhau.

Nhưng trong quá trình điều chế Ma pháp dược tề, chỉ cần sai lầm ở bất kỳ một chi tiết nào cũng đều sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Thí nghiệm của Hudson chính là ví dụ tốt nhất. Hắn vốn định điều chế Sinh mệnh nguyên dịch, kết quả cuối cùng lại chỉ có thể dùng để nuôi gấu. ...

"Lão gia, vừa mới nhận được tin tức. Ở tỉnh lân cận xuất hiện nạn châu chấu, đám châu chấu đó đang lao về phía tỉnh Đông Nam."

"Nghe nói còn có một con Ma thú trùng vương lĩnh đội, có trí tuệ không thấp, nhiều lần thoát khỏi những cuộc vây bắt của vương quốc."

"Phủ tổng đốc đã tuyên bố nghiêm lệnh, cưỡng chế mọi người chuẩn bị chống lại nạn châu chấu. Đồng thời ban bố lệnh treo thưởng, giết được một con Trùng vương thì sẽ được thưởng một ngàn viên kim tệ."

Nhận được tin dữ này, Hudson suýt nữa liền phun máu ba lần. Luyện kim thất bại thì thôi, bây giờ còn có cả nạn châu chấu chạy tới tham gia náo nhiệt.

Một khi nạn châu chấu tác động đến tỉnh Đông Nam, giá cả lương thực chắc chắn sẽ tăng vọt. Hết lần này tới lần khác Sơn Địa Lĩnh còn chưa thể tự cung tự cấp lương thực, không chừng lợi ích cực khổ bận rộn trong một năm còn chưa đủ để đền bù thiệt hại do giá lương thực tăng vọt mang lại.

Lương thực tăng giá không phải là điều thảm nhất, điều đáng sợ nhất là có tiền cũng mua không được lương thực. Sau tất cả các nạn châu chấu đều sẽ xuất hiện tình cảnh nhân gian luyện ngục.

Nhất là có sự xuất hiện của Ma thú trùng vương, dù cho các quý tộc lão gia đã cố gắng cứu tế, nhưng cũng rất khó ngăn cản được nạn châu chấu.

Bàn về cách đối phó châu chấu thì Kỵ sĩ chắc chắn không bằng Ma pháp sư, nhưng nhìn vào số lượng Ma pháp sư ít ỏi kia liền biết là chẳng thể nào trông cậy vào họ được.

Dù rằng một vị Ma pháp sư có khả năng bắt giết mấy vạn con châu chấu một cách dễ dàng, nhưng so với số lượng châu chấu khổng lồ kia vẫn chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Nếu như thật sự có châu chấu tập kích Sơn Địa Lĩnh, Hudson cũng chỉ có thể mang theo dân trong thuộc địa ăn châu chấu. Cũng không biết là mùi vị của châu chấu trên lục địa Aslante này như thế nào, có thể ăn được không.

"Tom, lập tức dẫn người gia cố nhà kho, tất cả vị trí đều phải đổi thành vật liệu đá. Thông tri cho tất cả Bảo trưởng tạm dừng việc khai hoang, sai một số nhân thủ gặt lấy số lương thực sắp thành thục."

"Cố gắng thu hoạch hết số rau quả trồng trong đất, rau dại trồng trên núi rồi nhanh chóng phơi khô. Nhớ kỹ, đừng nên phá hư rễ của nó, nếu như không có nạn châu chấu thì sau này còn có thể có thu hoạch."

"Cũng sắp xếp người dự trữ cả cỏ khô nữa. Chuyện này phi thường quan trọng, giao cho Nick phụ trách. Mặt khác..."

Sau khi an bài xong những công việc có liên quan, phản ứng đầu tiên của Hudson chính là tranh mua lương thực, nhưng hắn lại lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Phủ tổng đốc đã đồng thời phát ra văn kiện khẩn cấp này, lấy vị trí của Sơn Địa lĩnh thì có lẽ là lãnh địa nhận được tin tức trễ nhất.

Vào thời điểm này mới chạy tới tranh mua lương thực, có còn lương thực bán không biết thì không nói, dù sao giá đã bị đội lên trên trời.

Một khi nạn châu chấu tác động đến tỉnh Đông Nam, đơn đặt hàng lương thực mà hắn đã ký kết với tất cả các nhà kia chắc chắn sẽ hết hiệu lực.

May mà Hudson có thói quen trữ lương, dựa vào tồn kho ở trong lãnh địa, lại đặt thêm một số lương thực thì chắc là có thể cầm cự được đến đầu xuân năm sau.

Nhưng điều kiện tiên quyết là nạn châu chấu phải mau chóng kết thúc, không thể vừa tai họa mùa vụ thu hoạch lại còn gây ảnh hưởng đến quý trồng trọt lương thực tiếp theo.

Nếu như ngay cả vụ thu cũng bị châu chấu gieo họa, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Tỉnh Đông Nam Là tỉnh sản xuất lương thực lớn nhất cả nước, một nạn châu chấu cũng không ảnh hưởng gì nghiêm trọng lắm đến tỉnh này. Cho dù sản lượng lương thực có giảm xuống trên phạm vi lớn, nhưng dựa vào số lương thực dự trữ của các quý tộc thì cũng còn có thể vượt qua nguy cơ.

Cuộc khủng hoảng thực sự nằm ở các tỉnh Bắc Cương, nơi phụ thuộc nhiều vào nguồn cung cấp lương thực từ các tỉnh khác trong vương quốc.

Phạm vi liên lụy của nạn châu chấu lần này cũng không nhỏ, hiện giờ tỉnh Đông Nam chỉ mới báo động mà thôi, nhưng các tỉnh lân cận đã xuất hiện tình hình tai nạn trong phạm vi lớn rồi. Hết lần này tới lần khác những tỉnh này đều là nơi sản sinh lương thực chính của vương quốc Alpha.

Nếu chỉ có một mùa bị giảm sản lượng hoặc có lẽ là tuyệt thu, xuất phát từ đại cục, có lẽ mọi người còn cắn răng chịu đựng, sẽ không cắt giảm nguồn cung cấp với Bắc Cương.

Chỉ khi nào cày bừa vụ thu bị ảnh hưởng, lương thực mùa xuân sang năm bị đàn châu chấu tai họa không còn, vậy thì không có biện pháp.

Chương 264 - Nạn Châu Chấu (2)

Nếu chuyện đến một bước đó, quý tộc lãnh chúa khắp nơi đều gặp phải vấn đề thiếu lương thực. Đến lúc đó tự lo còn không nổi thì nói gì đến chuyện trợ giúp lương thực cho phương bắc.

Hudson xoa trán một cái, đột nhiên phát hiện mình đã suy nghĩ quá nhiều. Những vấn đề này đều là chuyện mà đại nhân vật nên nghĩ, một tiểu nhân vật như hắn thì cần gì phải lo lắng.

Vương quốc Alpha đã tồn tại nhiều năm như vậy, đây cũng không phải lần đầu tiên gặp phải thiên tai, trước đó đều có thể cầm cự nổi, không có đạo lý lần này lại đột nhiên không chống đỡ được.

Vào thời đại nông nghiệp, tất cả mọi người có thói quen trữ lương để đề phòng mất mùa. Nếu như chỉ để cho bản thân sử dụng, lương thực mà tiểu quý tộc dự trữ đều có thể vượt qua 2 năm nạn đói.

Sử dụng một vài thủ đoạn đặc biệt thì còn có thể cầm cự lâu hơn nữa. Phàm là quý tộc có một chút truyền thừa đều sẽ không thiếu kinh nghiệm ở phương diện này.

Lương thực mà đám Đại quý tộc dự trữ lại càng phong phú hơn. Ngũ đại gia tộc Bắc Cương độc quyền vốn là một loại thế yếu đối với việc phòng thủ, vậy mà bây giờ lại biến thành chuyện tốt.

Hudson không tin là ngũ đại gia tộc không hề có chuẩn bị gì. Nếu như thật sự chỉ dự trữ có mấy tháng lương thực giống như mặt ngoài thì đế quốc Thú Nhân còn cướp cái quái gì?

Phóng tầm mắt ra toàn bộ đại lục, cho dù vương quốc Alpha gặp phải thiên tai thì cũng không có nghĩa là các quốc gia loài người khác cũng bị thiên tai gây họa.

Vương quốc Alpha được xem như người gác cửa của các quốc gia loài người, trong thời khắc nguy cơ đưa tay cầu viện, mọi người cũng sẽ không thể ngồi yên mà không để ý đến được?

Ít nhất là vài ông hàng xóm bên cạnh chắc chắn không dám đứng nhìn vương quốc Alpha sụp đổ.

Sau khi cẩn thận phân tích một lần, Hudson phát hiện ra thế cục của vương quốc vẫn còn được, nguy cơ chân chính lại là Sơn Địa lĩnh, hoặc có lẽ là hai quận Wright và Ryton.

Là những lãnh địa mới được khai phát, ngoại trừ thu hoạch một mùa xuân lương, còn lại đều đang trồng trong đất. Nạn châu chấu sắp đột kích, cho dù có thể thu hoạch gấp một bộ phận thì sản lượng chắc chắn cũng sẽ giảm sâu.

Lúa mạch non đều đang còn xanh, bây giờ tiến hành thu hoạch, thay vì nói là lương thực, chẳng thà nói là thức ăn ủ chua.

Sản lượng của vụ hè năm nay chắc chắn sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Bản thân không có đủ dự trữ, chỉ dựa vào một ít thu hoạch trong đất này thì chắc chắn không cầm cự được bao lâu.

Quý tộc bản địa còn có thể dựa vào sự ủng hộ của gia tộc, nhưng quý tộc phương bắc lại chỉ có thể bỏ tiền mua sắm "lương thực giá trên trời".

Trong túi có tiền còn tốt, nếu như không có tiền, lại không có lương thực, sau đó sẽ phát sinh cái gì, Hudson không dám suy nghĩ.

Tóm lại, hai quận sẽ không yên ổn, thậm chí còn lan đến các khu vực lân cận.

Những kẻ phạm tội như "sơn tặc","thổ phỉ" mới vừa bị giết tuyệt tích này sẽ tro tàn lại cháy trong một thời gian ngắn.

Có vẻ như việc kinh doanh vũ khí lại phải nghênh đón một đợt đơn đặt hàng mới, nhưng đây không phải là chuyện Hudson mong muốn. So với đơn đặt hàng, bây giờ hắn càng cần lương thực hơn.

So ra mà nói, Sơn Địa lĩnh chỉ bị ảnh hưởng tương đối nhỏ. Ít nhất là những khu trồng đậu xanh, đậu hà lan, hạt vừng... Khả năng cao là có thể thoát được một kiếp.

Đáng tiếc là số lượng của những thứ này cũng không nhiều, chỉ có mấy ngàn mẫu. Những cây nông nghiệp chủ yếu như lúa mì đen, khoai tây, đậu nành đều nằm trong thực đơn của châu chấu.

...

Đều gặp phải nạn châu chấu, phiền não đều tương tự. Khi đám quý tộc lãnh chúa nhận được tin tức đều mau chóng vùi đầu vào công cuộc chống lại nạn châu chấu với tốc độ nhanh nhất.

Có thể gặt sớm thì mau chóng gặt, dù rằng lúc này thu hoạch chỉ có thể dùng để làm thức ăn nuôi gia súc, nhưng thà vậy thì cũng tốt hơn là mất cả chì lẫn chài tốt.

Ngay cả Nam tước Sith đang chuẩn bị đi tìm Hudson tính sổ cũng đã bỏ qua cừu hận trước. Sau khi hạ lệnh cấm chuyển lương thực chuyển ra khỏi thành, gã liền mang theo đội ngũ lao thẳng đến thành Beda để tranh mua lương thực.

Không có cách nào, những lãnh chúa khác đều cố gắng làm ruộng, còn gã thì cố gắng tu sửa thành Dadir, diện tích thổ địa khai khẩn được không nhiều.

Hiệu quả cũng rất rõ rệt, thành Dadir vừa khôi phục được mấy phần nguyên khí liền lập tức trở thành trung tâm thương nghiệp trong hai quận.

Lợi ích kiếm được không ít như trồng trọt, lấy tiền trực tiếp mua sắm lương thực cũng có lời, còn không cần lo lắng đất đai xảy ra vấn đề.

Nhưng mà, thành Dadir có tính ỷ lại rất nghiêm trọng về việc thuê ngoài(Outsourcing), nhưng lại không thể không nhìn thẳng vào vấn đề "thiếu lương thực" mà nạn châu chấu mang lại.

Gã vốn định chờ tới sau khi thu hoạch liền sẽ mua một lần với giá rẻ, xem như lương thực dự trữ trong một năm. Không ngờ là giá rẻ đâu không thấy, ngược lại còn nhận được tin dữ này.

Nhìn xem giá cả mà toàn bộ cửa hàng lương thực niêm yết, Nam tước Sith suýt nữa tức hộc máu.

Trước khi nhận được tin tức có "nạn châu chấu đột kích", giá lúa mì đen trong thành cũng chỉ tầm 3. 5 đồng tệ 1 pound, mua nhiều còn có ưu đãi, chỉ là so với việc mua trực tiếp từ trong tay các quý tộc các lãnh chúa còn quý hơn một chút.

Bây giờ giá lại lao thẳng lên tới trời xanh, lúa mì đen đã 10 đồng tệ 1 pound, còn không cho cò kè mặc cả, Nam tước Sith thật sự là không có chỗ xuống tay.

Gặp qua tăng giá, nhưng chưa từng thấy giá nào tăng vọt như lúc này. Chỉ là một cái tin tức nạn châu chấu đột kích mà thôi, còn chưa thật sự giết tới nữa?

Lỡ đâu toàn bộ Trùng vương bị đánh giết, nạn châu chấu bị khống chế thì sao?

Thật đáng tiếc, trong bầu không khí khủng hoảng bao trùm, toàn bộ thị trường đều đã điên rồi.

Chương 265 - Chiêu Mộ

Trong thành đã sớm xuất hiện tình trạng cướp mua lương thực. Chỉ cần nhìn một hàng dài dân tự do là biết tâm tình lúc này của mọi người như thế nào rồi.

Đối mặt với thiên tai, cuộc sống của đám dân tự do vốn chẳng tốt lành gì, năng lực chống cự với nguy hiểm lại còn không bằng nông nô.

Ít nhất là khi gặp phải nguy cơ thì đám nông nô còn được quý tộc lão gia cứu tế. Không đến mức vạn bất đắc dĩ thì mọi người sẽ không để cho đám nông nô dưới trướng của mình bị chết đói.

Một khi đám người yếu ớt nhất bị phá sản, vận mệnh của bọn hắn sẽ còn thảm hơn cả nông nô. Hoặc là bị chết đói, hoặc là bán mình làm nô lệ.

Tranh mua thường đi cùng với tăng giá, nhất là sau khi biết được chuyện lãnh chúa ở hai quận Wright và Ryton đang mua sắm lương thực với quy mô lớn thì càng kích thích sự tăng giá nhiệt tình của đám thương nhân lương thực này hơn.

Thương nhân lương thực trong thành đồng loạt tăng giá, không muốn gánh chịu cái giá trên trời này thì chỉ có thể đi mua trực tiếp của các quý tộc lãnh chúa.

Trước đó thì có lẽ còn có thể thử xem. Nhưng bây giờ thu khi nhận được tin tức nạn châu chấu đang đến, cả đám quý tộc lãnh chúa đều tiếc không nỡ bán lương thực?

Cho dù là có dư thừa lương thực để bán thì người ta cũng phải ưu tiên cung cấp cho "người một nhà". Trừ phi có khả năng mở ra một cái giá trên trời làm cho người ta không có cách nào cự tuyệt, nếu không những kẻ ngoại lai như đám quý tộc phương bắc sẽ rất khó mua được nhiều lương thực.

Ngay cả những thương nhân lương thực này, nếu như không phải lo lắng trong tay cầm đại lượng lương thực sẽ bị các quý tộc lão già nhìn trộm, mạng nhỏ khó có bảo toàn, thì đám thương nhân này cũng sẽ không bán ra nhanh như vậy.

"Thiếu gia, chúng ta phải mua với tốc độ nhanh nhất có thể!"

"Không nên so đo giá tiền. Nhân lúc bây giờ còn có lương thực để mua, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu."

"Qua một chút thời gian nữa, sợ là có tiền cũng rất khó mua được lương thực."

"Một khi những thương nhân bán sạch lương thực trong tay, trong vòng mấy tháng sau này cũng rất khó xuất hiện nhóm thương nhân lương thực thứ hai."

"Nạn châu chấu thế tới hung hăng, nếu như thật sự xảy ra tình huống cực đoan, phủ tổng đốc chưa hẳn sẽ lo cho chúng ta." Velen vội vàng khuyên nhủ.

Là một lão quản gia, ông ta cũng thật sự là tận tâm tận tụy. Thành Dadir phải rất vất vả mới đi lên quỹ đạo thì lại lập tức gặp phải chuyện này. Phần vận khí này , thật sự không biết nên nói gì cho tốt.

"Mua đồ!"

Nam tước Sith cố nén đau lòng nói.

Có tiền hay không không quan trọng, nhưng nếu không có lương đó thì sẽ phải chết đói. Là một vị lãnh chúa hợp cách, nếu như để cho nhiều dân trong thuộc địa dưới quyền chết đói, chỉ là nước bọt cũng có thể dìm chết gã rồi. ...

Lạc Diệp trấn, Nam tước Kayo cũng nhận được tin tức là nạn châu chấu sắp bộc phát. nhưng y bình tĩnh hơn nhiều, phảng phất như chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả.

Bưng lên một bát nước trà, Kayo khẽ thở ra một hơi, không hề hoang mang nói: "Xem ra Thần Hi chi chủ đang quan tâm ta. Nạn châu chấu lại tự mình đưa tới cửa, nếu vậy cũng không cần tiếp tục kế hoạch lúc đầu nữa."

Có khả năng làm quân tử, ai lại nguyện ý làm tiểu nhân chứ?

Có thể danh chính ngôn thuận chưởng khống quận Wyton, Nam tước Kayo cũng không muốn làm ra mấy chuyện âm mưu quỷ kế, làm cho người khác khó chịu.

Một khi bộc phát nạn đói, trong tay ai có lương thực thì người đó sẽ là lão đại trong quận. Cho dù những người khác có dã tâm tranh đoạt thì cũng phải có năng lực làm cho đại gia nhét đầy cái bao tử cái đã.

Nhìn chung toàn bộ quận Ryton này, ngoài Nam tước Kayo lưng tựa gia tộc Dalton có khả năng giải quyết vấn đề thiếu lương thực ra thì còn có vị lãnh chúa nào dám có khí phách như vậy?

Đến lúc đó, chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn là mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua. Ai bảo ăn cơm của người ta, miệng mềm chứ?

Dù là trong lòng có không phục như thế nào, nhưng thiếu ân tình lớn như vậy thì sẽ không còn mặt mũi bước ra cạnh tranh với Nam tước Kayo. Nếu không sẽ bị gạch đá bên ngoài ném vỡ đầu.

"Thiếu gia, chỉ là tin tức thì còn chưa đủ. Tốt nhất là đàn châu chấu này thật sự tập kích quận Wyton thì mới có thể gây đủ áp lực cho các phương."

"Nếu như ngài đồng ý còn có thể mang thêm quận Wright. Ở trước mặt loại thiên tai này, bất luận là con trai của Đại công tước, hay là con cưng của ông trời cũng đều phải cúi đầu."

Vị quản gia ở bên cạnh đề nghị.

Người không hung ác, đứng không vững.

Quý tộc các nơi đều đang tổ chức nhân thủ ngăn chặn châu chấu, nhưng mà đối mặt với đàn châu chấu ngợp trời kia lại có thể chặn được bao nhiêu con chứ?

Đại gia có thể làm cũng chỉ là đánh giết Trùng vương dẫn đầu. Về phần những con tôm nhỏ bên dưới lại bất lực.

Đàn châu chấu không có Trùng vương lãnh đạo thì chỉ là những con ruồi không đầu, bay đến nơi nào thì xơi nơi ấy.

Uy hiếp sẽ nhỏ hơn một chút, thế nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Mặc cho đàn châu chấu bay đến bất kỳ một chỗ thì cũng đều đả kích hệ sinh thái ở nơi đó.

Thành phố lớn còn có một số Ma pháp sư bố trí Ma pháp trận để thủ hộ, nhưng trong nông thôn rộng lớn mênh mông thì thật sự là không có biện pháp.

Nếu như cố gắng dẫn dụ đàn châu chấu này vào trong hai quận sẽ làm cho kinh tế của các quý tộc lãnh chúa ở hai quận Wright và Ryton đều bị trọng thương.

"Cứ quan sát một chút trước đã, dù sao chúng ta cũng không thể khống chế đàn châu chấu này, có thể ngăn được bọn nó ở ngoài tỉnh Đông Nam là tốt nhất."

"Nếu như không được, vậy thì chỉ đành lén lút dẫn dụ một đàn châu chấu đến hai quận nam bộ, chắc là mọi người cũng có thể tiếp nhận."

Chương 266 - Chiêu Mộ (2)

"Các ngươi không cần phải hành động vội, chờ sau khi ta thương nghị với chú Pierce rồi mới quyết định. Là một Ma pháp sư, ta sẽ đáp lại lời kêu gọi của vương quốc, tham dự vào chuyện đối kháng với nạn châu chấu."

"Chuyện trong lãnh địa sau này liền nhờ cậy Phúc bá. Mọi chuyện lấy ổn định làm đầu, những vấn đề nhỏ khác có thể gác lại trước."

Nam tước Kayo có chút chần chờ nói.

Có thể thấy được trong lòng y đang rất mâu thuẫn. Đứng trên lập trường của gia tộc Dalton, ngăn chặn đàn châu chấu này ở bên ngoài tỉnh Đông Nam chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Nếu như để nạn châu chấu làm loạn, gia tộc Dalton có diện tích đất đai rộng lớn nhất sẽ là người bị thiệt hại thảm trọng nhất.

Trong thể chế quý tộc, đất đai đều là của các quý tộc lão gia, nhưng lại không có cách nào thừa cơ để sáp nhập, thôn tính đất đai.

Toàn bộ thiệt hại đều là của bản thân thì không nói, gia tộc Dalton là lão đại ở tỉnh Đông Nam, cho nên bọn họ còn có nghĩa vụ phải cứu trợ đám tiểu đệ bên dưới.

Cụ thể cứu trợ đến bước nào thì tạm thời bất luận, nhưng không thể ngồi yên không quan tâm được.

Bỏ nhiều tiền là đương nhiên. Nông nô chết đói cũng không phải là vấn đề lớn gì, nhưng nếu để quý tộc lão gia chết đói thì đó chính là tin tức lớn oanh động toàn quốc.

Nhưng đứng trên lập trường của mình, Nam tước Kayo lại vô cùng hy vọng nạn châu chấu này làm lớn chuyện. Chỉ khi nào náo loạn thì y mới có thể xuất hiện với phong thái của chúa cứu thế.

Nhận lương thực cứu tế của y thì cuộc tranh đoạt chức vị quận trưởng này sẽ hạ màn, hơn nữa còn có thể nhân lúc này để đắp nặn cho mình một hình tượng cao thượng, điển hình được cả danh và lợi. ...

Thành phố Beda, khi lần đầu tiên bước vào trung tâm hành chính tỉnh Đông Nam thì Hudson lại không có tâm tư để chú ý đến tòa thành lớn này.

Là một vị "Ma pháp sư", lần này Hudson cũng được phủ tổng đốc chiêu mộ. Nói cho đúng là phủ tổng đốc muốn chiêu mộ con gấu của hắn.

Từ vấn đề đãi ngộ cũng có thể thấy được điểm này. Rõ ràng chỉ là một vị tiểu pháp sư, nhưng Hudson lại có thể được hưởng thụ phúc lợi của Ma đạo sư.

Đãi ngộ siêu cao này làm cho Hudson cảm thấy vô cùng không chắc. Phần đãi ngộ này tương ứng với thực lực mà Belersden thể hiện ra ngoài, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng chẳng biết thực lực của gấu con nhà mình ra sao.

Đều là vì tộc Đại Địa Chi Hùng rất lười biếng, trực tiếp dùng kích thước hình thể lớn nhỏ để phân chia thực lực, hoàn toàn không để ý đến tình huống ngoại lệ.

Không có vật tham chiếu, không có tiêu chuẩn đánh giá hợp lý, cho nên cũng không có cách nào xác định được chính xác thực lực của gấu con.

Vốn cho rằng chỉ cần đắp nặn một hình tượng mơ hồ để cho người ngoài tự suy đoán là được. Không ngờ lại xảy ra chuyện này, làm cho Belersden không thể không bước lên bục diễn.

Hudson âm thầm thở dài một hơi, sau đó yên tâm thoải mái hưởng thụ phúc lợi. Đãi ngộ cao cấp này đều là do phủ tổng đốc cho, không phải vì hắn yêu cầu.

Lỡ như thực lực của Belersden không bằng Ma đạo sư thì cũng chỉ có thể chứng minh người của phủ tổng đốc hành sự bất lực, không liên quan đến Hudson lão gia.

Quyền hạn và nghĩa vụ ngang nhau, tiếp nhận làn sóng chiêu mộ lần này cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ quân sự trong 3 năm sau này.

Nhưng mọi chuyện đều là trên lý luận, nếu như thật sự gặp phải tình huống khẩn cấp, mặc kệ là có nhiệm vụ quân sự hay không, nên chiêu mộ thì vẫn phải chiêu mộ.

Cũng tỷ như nói nạn châu chấu lần này chính là nhiệm vụ chiêu mộ cưỡng chế. Toàn bộ Ma pháp sư ở tỉnh Đông Nam đều bị phủ tổng đốc chiêu mộ tới đây.

Một vài Kỵ sĩ có vật cưỡi Ma thú cũng được xếp vào phạm vi chiêu mộ. Chỉ có Kỵ sĩ bình thường là nằm ngoài phạm vi chiêu mộ, bởi vì lực sát thương tạo ra cho châu chấu quá nhỏ.

Hơn 150 vị Ma pháp sư + hơn 20 vị Kỵ sĩ đều tới đông đủ, cảnh tượng như vậy mà muốn nói không phải đang chuẩn bị chiến tranh thì chắc là cũng không có người tin.

Toàn bộ đều là những khuôn mặt xa lạ, ngẫu nhiên gặp phải một vài gương mặt quen thuộc thì cũng là do Hudson nhận biết người khác chứ người ta không biết hắn.

Hudson không có hứng thú để tìm kiếm người quen trong đám này, cho nên liền chọn một xó xỉnh nào đó ngồi xuống, tự mình hưởng dụng mỹ thực, phảng phất như không hợp với yến hội này.

Không có cách nào, không phải là hắn không muốn dung nhập, mà vì quần thể pháp sư này quá bài xích ngoại vật, một kẻ nửa vời như hắn rất khó có thể tham gia vào trong các chủ đề của bọn họ.

Kỵ sĩ thì dễ tiếp xúc hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Trong đám kỵ sĩ ở nơi này chỉ có một mình Hudson là yếu gà.

Thực lực kém nhất của người ta cũng là Đại kỵ sĩ, không thể yếu hơn nữa. Những gã Kỵ sĩ không đủ thực lực đều đã biến thành "phân bón" trong quá trình thu phục Ma thú rồi.

Cho dù đám người này không phải những kẻ cuồng tu luyện thì cũng đã ở sát biên giới đó rồi. Nội dung chủ đề đều có liên quan đến việc tu luyện, Hudson không thể dung nhập được.

Còn những tiểu thư, phu nhân quý tộc trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện trên yến hội này. Ngẫu nhiên có một vài vị Ma pháp sư tiểu thư, nhưng đó không phải là đối tượng mà Hudson có thể đến gần.

Hơi trong suốt cũng có chỗ tốt của hơi trong suốt, đó chính là không cần đi giao tiếp. Chỉ cần da mặt đủ dày liền có thể ăn uống thỏa thích.

Cái gọi là lễ nghi quý tộc, thật là đáng tiếc, nơi này không phải sân nhà để hắn thể hiện. Những cường giả ở nơi này đều là những người hào phóng, người nào người nấy đều thích làm gì thì làm.

Ví dụ như vị Kỵ sĩ vạm vỡ ở đối diện Hudson kia, người này đang vừa thảo luận với đồng bọn cách diệt Trùng vương như thế nào lại vừa một một cái đùi dê gặm lấy gặm để.

Chương 267 - Nổi Bất

Mặc dù hình tượng của những người xung quanh hơi tốt một chút, nhưng về mặt tổng thể thì cũng chẳng tốt được đến đâu. Bưng chén lên liền uống.

Quy củ, Thói quen của mọi người chính là quy củ. Là cường giả, họ có thể không thèm để tâm đến cái nhìn của thế tục.

So ra mà nói, những kẻ nho nhã lễ độ, hình tượng khí chất mười phần trong yến hội này lại xuất phát từ đáy của chuỗi thức ăn.

Hudson không chỉ không khinh bỉ tướng ăn của người ta, ngược lại còn ở bên cạnh trầm tư. Thân phận cao hay thấp chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Khó trách không cho các quý phụ tham gia loại yến hội này, cảnh tượng trước mắt quả thực chênh lệch quá xa với cuộc sống quý tộc trong mắt của các quý bà.

Nhưng mà những người không giữ hình tượng này mới là nhân vật đứng ở đỉnh cao của chuỗi thức ăn trong tỉnh Đông Nam. Có lẽ trong này có rất nhiều người không nổi tiếng, cũng rất ít lộ diện ở bên ngoài, nhưng có thể chắc chắn rằng mỗi người đều là hạch tâm trong gia tộc.

Tất cả mọi người đều không quan tâm hình tượng, Hudson cũng theo nước chảy bèo trôi. Mặc dù vị cường giả như hắn rất vô dụng, nhưng lại không xuất hiện mấy nội dung cẩu huyết đánh mặt kia.

Bản thân của những người có thể tham gia buổi yến hội này đã là đại diện cho thân phận và thực lực. Những thế hệ trẻ tuổi đã bị bậc cha chú dặn dò qua vô số lần, an phận, an phận, và an phận.

Nếu như quá phách lối, nhỡ đâu đắc tội với vị cường giả dở hơi nào đó thì đến chết cũng không biết chết như thế nào.

Điệu thấp ăn mấy thứ linh tinh, thuận tiện nghe lén cuộc trò chuyện của mọi người, mọi chuyện vốn đang rất tốt. Nhưng khi Belersden duỗi lưng một cái liền trực tiếp làm cho Hudson trở thành trung tâm của buổi yến hội.

Cảm nhận được chuyện phiền phức mà mình gây ra, gâu con ngượng ngùng nhìn Hudson một cái rồi bắt đầu kiếm đồ ăn.

Nó bưng cái mâm lên rồi đổ hết vào trong miệng, làm cho Hudson tức giận đến mức một cước đạp nó bay ra ngoài. Quả thật là quá mất mặt, làm như mọi người nhìn vào cảm thấy như vị chủ nhân là hắn đây không có cho gấu con ăn no vậy.

Mặc dù cơm nước bình thường sẽ không có cấp bậc này, nhưng đều là lượng nhiều bao ăn no, dù có thế nào cũng không bỏ đói gấu nha!

Phảng phất như bầu không khí của yến hội lập tức đột ngột thay đổi. Đủ loại ma thú nhao nhao nhảy ra ngoài, gia nhập vào trong trận yến hội này.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho cái chết xã hội lại lập tức bình phục tâm tình.

Không phải chỉ có một con gấu nhà mình mất mặt là được, nếu như ma thú của mọi người đều đã nhảy ra ngoài, vậy thì không sao rồi.

Nhìn xem thần sắc khó xử của đám khách mời, Hudson âm thầm thở dài một hơi. Thì ra không chỉ có một mình hắn không quản được ma thú nhà mình.

Có lẽ vì để cho đám ma thú yên phận trên yến hội nên trước đó đám người này đã hứa hẹn không ít điều kiện. Chỉ là sức hấp dẫn của thức ăn ngon quá lớn, con gấu nhà mình lại trở thành gấu đầu đàn.

Ngăn cản là chuyện không thực tế, thứ mà mọi người ký kết với ma thú ký kết đều là khế ước bình đẳng, hai bên đều phải tôn trọng đối phương.

Có lẽ vì để cho ma thú đồng ý làm ma sủng mà rất nhiều người còn âm thầm hứa hẹn những điều kiện ngoài định mức.

Dù sao, trí thông minh của ma thú đều không thấp, không có đầy đủ chỗ tốt sẽ rất khó làm cho bọn chúng đồng ý ký kết khế ước.

"Đại Địa Chi Hùng!"

Đi tới chỗ nào cũng là nhân vật nổi bật nhất, cái mị lực đáng chết này của gấu con muốn đỡ cũng đỡ không nổi.

Nể mặt của Đại Địa Chi Hùng, số người chào hỏi với Hudson lập tức tăng lên rất nhiều.

Chẳng qua đối với cả tràng yến hội mà nói, hắn vẫn là một người ngoài cuộc.

Muốn trở thành cường giả thì nhất định phải chịu được sự tịch mịch mà người thường khó mà chịu được, năng lực giao tiếp có thể hiểu được.

Loại nhân vật vừa là đại lão trong một phương thế lực lại vừa là người mạnh nhất đa phần đều chỉ tồn tại trong hàng ngũ tiểu quý tộc.

Bên trong những thế lực lớn, những người mạnh nhất đều bỏ qua quyền hạn thế tục để một lòng tu luyện.

Suốt ngày ăn uống chém gió, bề bộn thế tục sự vụ mà còn muốn chiến thắng người đã khổ tu mấy chục năm như một ngày thì quả thực là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Mặc dù có tài nguyên phụ trợ, nhưng cũng không có nghĩa là những nhân vật khổ tu kia không có. Các đại thế lực đều bỏ hết tất cả vốn liếng ra bồi dưỡng thiên tài tu luyện của nhà mình.

Có lẽ vào thời bình thì tỷ suất chi phí và hiệu quả khi bồi dưỡng những cao thủ này không cao. Nếu như dùng số tài nguyên này để bồi dưỡng quân đội thì còn có bộc phát ra sức chiến đấu mạnh hơn, nhưng khi gặp phải tình huống đột phát thì lại khác.

Ví dụ như nạn châu chấu lần này, cho dù nhân số quân đội có nhiều hơn nữa thì cũng vô ích khi phải đối mặt với đại quân châu chấu .

Có thể tìm ra Trùng vương trong đại quân châu chấu rậm rạp chằng chịt rồi đánh chết nó chỉ có thể là đám cao thủ ở đây mà thôi.

Những bối cảnh vận dụng tương tự như vậy còn rất nhiều. Đối với một thế lực lớn mà nói, khi đánh cờ với người khác, có thể không sử dụng những cao thủ này, nhưng không thể không có những cao thủ này.

Trong ván cờ chính trị, sự tồn tại của cao thủ hàng đầu chính là lực chấn nhiếp tốt nhất. Có thể tránh được rất nhiều chuyện phiền toái không cần thiết.

Từ trong vòng hoạt động như ẩn như hiện của đám người trong sân, Hudson vẫn mơ hồ phát hiện ra sự tồn tại của vòng tròn.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, gia tộc Dalton là thế lực có số lượng cường giả nhiều nhất, tổng số chiếm gần 40% số người tập trung ở đây.

Mấy nhà trung đẳng quý tộc trong tỉnh cũng có không ít cường giả. Ít thì mấy người, nhiều thì hơn mười người.

Còn tiểu quý tộc chiếm giữ phần lớn nhân số thì lại rất ít người có mặt ở đây. Cho dù là có vài vị tham gia yến hội thì cũng ở vị trí biên giới.

Chương 268 - Nổi Bật

Trong vùng nước cạn không nuôi được giao long.

Cho dù nắm giữ nhân khẩu khổng lồ nhất, nhưng tiểu quý tộc lại thiếu tài nguyên, muốn đản sinh một vị cường giả là chuyện vô cùng khó khăn.

Cho dù là có tư cách tham gia yến hội thì cũng không có nghĩa là bọn hắn có quyền nói chuyện. Những người nói chuyện lớn tiếng nhất trong yến hội đều chẳng có người nào có xuất thân tiểu quý tộc cả.

Thực lực bản thân không đủ thì chỉ có thể điệu thấp rồi lại điệu thấp trong những hoàn cảnh như vậy. Nếu không bị người ta tóm lấy đánh cho một trận, lúc đó sẽ không còn mặt mũi gặp người.

Hudson là một ngoại lệ, mặc dù hắn vô cùng điệu thấp, nhưng con gấu nhà hắn lại vô cùng cao điệu.

Cũng may là lão tổ tông của Đại Địa Chi Hùng rất ghê gớm, ở trên lục địa Aslante này lưu lại uy danh hiển hách. Cho nên mọi người cũng chẳng nói gì về biểu hiện của Belersden.

Cho dù có người bất mãn trong lòng, nhưng trước khi xác định được thực lực của Belersden thì cũng không có người nào dám ý kiến.

Người và ma thú cùng nhau liên hoan, yến hội hò hét loạn cào cào, cảnh tượng này thật sự làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chuyện này một mực kéo dài đến khi Bá tước Pierce ra trận, vốn cho rằng mọi người sẽ nể mặt của vị đại lão này một chút, Hudson còn cố ý nhắc nhở Belersden một câu.

Thực tế lại vô cùng đánh mặt, chỉ có một đám tiểu nhân vật mới đứng lên nghênh tiếp.

Còn đám đại lão ở đây căn bản không hề để Tổng đốc đại nhân vào mắt. Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên chém gió thì vẫn tiếp tục chém.

Dựa vào khí thế của gấu con, Hudson cũng có may mắn trở thành người đang ngồi, không hề đứng dậy nghênh đón vuốt mông ngựa.

Từ trước tới giờ, đãi ngộ đều dựa vào bản thân mình đoạt được, không thể hy vọng người khác bố thí.

Chủ nhà đều cho rằng gấu con có thực lực của Ma đạo sư, Hudson cũng vui vẻ dựa hùng uy, không thèm đi làm mấy chuyện đánh mất giá trị bản thân.

Bá tước Pierce ứng phó vài câu cho có rồi đi tới trong đại sảnh, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Chắc hẳn chư vị đã biết mục đích mà ta mời mọi người tới đây hôm nay."

"Hiện giờ đại quân châu chấu đang càn quét ở tỉnh Phong Vân. Hành động ngăn chặn của những nhà quý tộc nơi đó đã thất bại, bị châu chấu gây họa hết phần lớn khu vực, lương thực đã xuất hiện dấu hiệu bị tuyệt thu."

"Căn cứ vào tin tức mà tỉnh Phong Vân thông báo, trước mắt thì đàn châu chấu này đang lao về hướng tỉnh Đông Nam của chúng ta. Có lẽ là hai ngày, cũng có lẽ ba ngày, đại quân châu chấu ngợp trời sẽ tiến vào quận Arbor."

"Vận mệnh sau này của tỉnh Đông Nam đều đang nằm trong tay của các vị."

"Nếu như không thể đánh giết Trùng vương kịp thời, ngăn cản đại quân châu chấu tàn phá bừa bãi, sợ là tỉnh Đông Nam ta sẽ phải nối gót theo tỉnh Phong Vân.

"Lời nói nhảm thì ta sẽ không nhiều lời. Sáng sớm ngày mai, chúng ta cùng nhau chạy tới quận Arbor, tranh thủ ngăn cản đại quân châu châu ở bên ngoài..."...

Phương thức xử lý với hiệu suất cao như vậy làm cho Hudson cảm thấy rất kinh ngạc. Hắn còn cho rằng sẽ dựa theo thông lệ để thương nghị cãi cọ vài hôm rồi mới hành động, không ngờ Bá tước Pierce vừa ra sân liền tuyên bố luôn kết quả.

Chuyện này thật sự không giống phong cách của quý tộc.

Nhưng đây là phương pháp đối phó hiệu quả nhất vào thời điểm này.

Nạn châu chấu đang tới gần, không nhanh chóng tổ chức nhân thủ đánh giết Trùng vương, chờ bầy trùng tiến vào tỉnh Đông Nam thì hết thảy đã chậm.

Trên thực tế, cho dù có giết được Trùng vương thì cũng không có nghĩa là tình hình tai nạn sẽ kết thúc như vậy.

Bầy trùng không có Trùng vương lãnh đạo, lực phá hoại vẫn rất đáng sợ. Chỗ tốt duy nhất là sau khi đánh mất người lãnh đạo thì sẽ không có người nào có thể khống chế được hành động của bọn chúng, sẽ không tràn hết vào tỉnh Đông Nam như ong vỡ tổ.

Có thể nói là chắc chắn sẽ gặp họa. Chuyện mà mọi người có thể làm cũng chỉ là cố gắng tiêu diệt châu chấu, giảm bớt số lượng bầy trùng và giảm thiệt hại đến mức thấp nhất.

Cơ nghiệp của mọi người đều nằm ở tỉnh Đông Nam, có thể tính là châu chấu trên một sợi thừng. Nếu như đại quân châu chấu ập tới thì chẳng có ai tốt lành gì. Cho nên sẽ không có người dám có ý đồ gì vào lúc này.

Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi đến mức không thể tưởng tượng nổi. Cho dù có người có ý kiến khác, nhưng bị đại cục bức ép nên chỉ đành giấu vào trong bụng. ...

"Nam tước Hudson, Bá tước đại nhân cho mời!"

Lời nói của thị nữ làm cho Hudson cảm thấy rất kinh ngạc.

Yến hội đã tan, hắn còn cho rằng mình có thể trở về ngủ một giấc, không ngờ rằng bị giữ lại.

Mặc dù đã gặp mấy lần mặt, thế giữa hắn và Bá tước Pierce cũng chẳng có giao tình gì. Ngược lại, giữa hai người còn phát sinh một chút ma sát nhỏ.

Lần trước ở thành Dadir còn bị lão ta hố cho một vố, đến giờ mà Hudson vẫn còn nhớ kỹ đoạn ký ức không vui này.

"Dẫn đường đi!" Hudson bình tĩnh nói.

Vào những lúc như thế này chắc chắn không phải tìm hắn để làm khó dễ rồi?

Nếu như Bá tước Pierce thật muốn nhằm vào hắn thì vẫn còn rất nhiều cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình. Không đáng phải kiếm chuyện vào lúc mấu chốt như thế này, làm ảnh hưởng để đại nghiệp ngăn chặn châu chấu.

Hudson đi theo thị nữ tới phòng tiếp khách, nhìn xem bảy chiếc ghế đã được xếp sẵn từ trước, Hudson vô cùng tự giác ngồi vào chiếc ghế cuối cùng.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, có thể tới đây nghị sự vào thời điểm như thế này đều là đại nhân vật trong tỉnh. Hắn chỉ là một tên tiểu tốt hậu bối, không thể làm cho người ta chán ghét được.

Còn chưa ngồi nóng đít thì đã có mấy người lục tục ngo ngoe bước vào đại sảnh, toàn bộ đều là những người từng gặp mặt ở trên yến hồi vừa rồi.

Thực lực cụ thể thì không biết, trông cũng chẳng khác gì người bình thường. Hắn là phản phác quy chân, hoàn toàn không thể nào căn cứ vào mức độ khí tức để phán đoán thực lực, điều duy nhất có thể khẳng định là những người này chắc chắn sẽ mạnh hơn mình.

Chương 269 - Ăn Chia

"Nam tước Hudson, con gấu của các hạ đã trưởng thành chưa vậy?"

Hudson theo âm thanh nhìn sang, người tra hỏi chính là một vị lão Ma pháp sư có mặt mũi hiền lành. Chẳng qua Hudson chẳng có chút hảo cảm gì với lão già này, làm sao có thể tùy tiện tiết lộ át chủ bài của bản thân được?

"Pháp sư Yuli không cảm thấy vấn đề này rất quá đáng sao?" Hudson tức giận mắng lại.

Trên yến hội vừa rồi cũng không phải không có thu hoạch. Thông qua nghe lén và quan sát, Hudson đã sơ bộ biết được cách thức ở chung với lão già này.

Khách khí là không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bên cạnh có quá nhiều người nịnh hót, lão ta đã sớm miễn dịch. Những đại nhân vật này sẽ không bởi vì sự khách khí mà đối xử khác đi.

Thứ có thể lọt vào mắt những người này chỉ có thực lực. Nếu như thực lực không tốt, mặc kệ là ai, họ đều chẳng thèm nể mặt.

Hudson không biết lão già đang tra hỏi này có lai lịch như thế nào. Chỉ biết lão ta xưng hô với Bá tước Pierce là —— Tiểu Pierce.

Tổng đốc đều không có mặt bài như vậy, Hudson không cho rằng bản thân mình thành thành thật thật trả lời thì sẽ nhận được sự tôn trọng.

"Ừm!"

"Vấn đề này quả thật có chút mạo muội. Chỉ là mấy lão già chúng tôi đều đã rất quen thuộc, chỉ không rõ thực lực con gấu của các hạ."

"Tiếp đó phải đối phó với châu chấu, mọi người chắc chắn sẽ phải phối hợp với nhau. Hiểu biết thực lực trước thời hạn cũng là nên."

"Nghe nói sau khi Đại Địa Chi Hùng trưởng thành sẽ thức tỉnh Lĩnh vực trọng lực, có khả năng ảnh hưởng đến một bộ phận không gian rất lớn ở lân cận."

"Đại quân châu chấu đáng sợ ở chỗ số lượng, thực lực đơn thể gần như không có gì để tính."

"Cho dù là đã tiến giai ma thú Trùng vương thì thực lực cũng thấp đến mức đáng thương."

"Nếu như con gấu của các hạ có khả năng thi triển Lĩnh vực trọng lực, hoặc là gây ra một chút ảnh hưởng đến áp lực không gian. Vậy thì sẽ có ý nghĩa trọng đại đối với cuộc chiến ngăn cản đại quân châu chấu này."

Pháp sư Yuli cười ha hả giải thích nói.

Nhìn qua giống như một ông cụ hàng xóm hiền hòa nhà bên cạnh. Nếu như không phải ở trên yến hội từng thấy lão già này gây gổ với người, có lẽ Hudson đã tin những gì lão ta nói.

"Thì ra là vậy, Pháp sư Yuli có thể yên tâm. Đại Địa Chi Hùng thức tỉnh thiên phú không có thứ tự trước sau, đều dựa vào ngẫu nhiên, trùng hợp là Belersden lại rất thích ma pháp trọng lực, cho nên thiên phú ở phương diện này của nó cũng rất không tệ." Hudson ra vẻ bình tĩnh giải thích nói.

Hỏi thăm một chiêu ma pháp thì được, nhưng muốn biết Đại Địa Chi Hùng có trưởng thành hay không thì khỏi bàn.

Có lẽ ở khác nơi, Đại Địa Chi Hùng không nhất định sẽ là đối thủ của đám lão già này, nhưng mà trong tình huống đánh lính thì Belersden có thể chấp 10 lão già như vậy.

Không có nguyên nhân khác, chính là sức bền rất mạnh.

Nguyên nhân chủ yếu mà Đại Địa Chi Hùng có thể có được tên tuổi "Vương giả trên mặt đất" nằm ở chỗ: chân đạp đất liền có thể không ngừng hấp thụ năng lượng bên dưới lòng đất để bổ sung cho bản thân.

Tốc độ bổ sung còn nhanh hơn việc Ma pháp sư cầm lấy Ma tinh thạch điên cuồng hút gấp mấy chục lần.

Nếu như địch nhân đều là loại bất nhập lưu cặn bã như đại quân châu chấu, Belersden có thể đánh từ sáng đến đêm đều không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cũng chỉ là phóng thích những chiêu ma pháp có tiêu hao rất nhỏ. Tốc độ bổ sung năng lượng của Đại Địa Chi Hùng hoàn toàn có thể sánh ngang lúc thi pháp.

Đây là chuyện mà Ma pháp sư loài người tuyệt đối không thể so được. Đừng nói là phóng thích ma pháp trong một ngày liên tục, có khả năng kiên trì chiến đấu ba, bốn tiếng thì đã là cường giả rồi.

Đại chiến liên tục trong vài ngày, thậm chí là suốt mấy tháng thì chỉ có tồn tại trong truyền thuyết. Là một người bình thường thì sẽ không có cách nào so sánh với những tên biến thái trong truyền thuyết được.

Bá tước Pierce bước tới đã chấm dứt luôn cuộc đối thoại không mấy vui vẻ này.

Bố cục chiến đấu trong tưởng tượng của hắn không hề xuất hiện vào lúc này. Cân nhắc đến việc địch nhân lần này là châu chấu không ra bài theo lẽ thường, thay vì bố cục từ trước thì chẳng thà tùy cơ ứng biến.

"Lời nên nói thì ta đã nói hết ở trên yến hội vừa rồi rồi. Gọi các vị ở lại chủ yếu là vì đối phó với Trùng vương."

"Căn cứ vào tình báo sưu tập được, trong bầy trùng lần này không chỉ có một con Trùng vương, thậm chí có thể đã đản sinh ra Trùng hoàng trong truyền thuyết."

"Nhất định phải tìm ra những con Trùng vương Trùng hoàng này trong đại quân châu chấu mênh mông rồi đánh chết bọn chúng. Nhìn chung toàn bộ tỉnh Đông Nam cũng chỉ có mấy vị có khả năng làm được."

"Những người khác tham dự lần này hành động chủ yếu là để phụ trợ. Cho dù họ có gặp phải Trùng vương thì cũng rất khó đánh chết được nó dưới sự che chở của bầy trùng."

"Mọi người có thể yên tâm, chỉ cần có thể ngăn cản đàn châu chấu này ở ngoài tỉnh Đông Nam, hoặc là đánh chết toàn bộ vương giả ở trong bầy trùng, chỗ tốt của mọi người là sẽ không thiếu được."

"Có lẽ mọi người cũng sẽ chướng mắt những tài vật bình thường. Sau này các vị có thể căn cứ vào cống hiến của bản thân để hối đoái một chút tài nguyên tu luyện trân quý với phủ tổng đốc."

"Danh sách cụ thể đều ở nơi này, nếu như muốn những thứ ở bên ngoài danh sách, chỉ cần là ở tỉnh Đông Nam có, ta có thể hiệp lực giúp đỡ, nhưng không đảm bảo nhất định có thể đổi được."

Nghe xong lời mà Bá tước Pierce nói, Hudson lập tức hiểu rõ ra. Khó trách tiền thưởng đánh giết một con Trùng vương chỉ có một ngàn kim tệ, hóa ra người bình thường căn bản không thể hoàn thành loại nhiệm vụ này.

Nếu như treo tiền thưởng quá cao, trọng thưởng phía dưới tất có "mãng phu". Một đám ngu ngơ đần độn xông vào trong bầy trùng, không chết Trùng vương thì không nói, ngược lại còn bị bầy châu chấu làm cho ngủm củ tỏi thì thật sự là rất mất mặt.

Chương 270 - Ăn Chia (2)

Nếu như đã không thể hoàn thành được nhiệm vụ, vậy thì những người này cũng không cần phải biết tiền thưởng chân chính của nhiệm vụ này.

Tránh cho xảy ra trường hợp ngu dốt + nhiệt tình = phá hoại. Nếu như đả thảo động Trùng vương, làm cho chúng đề phòng thì sẽ gia tăng độ khó đánh giết.

Nhìn xem số bảo vật trong danh sách, Hudson không biết hơn 2/3 số vật phẩm trong này là gì. Bất quá chuyện này không ảnh hưởng đến việc hắn quan tâm những vật phẩm này.

Dù là ở đâu thì những tài nguyên có thể phụ trợ cho những chức nghiệp giả cao giai này đều là bảo vật đắt tiền. Cho dù bản thân mình không cần thì cũng có thể lấy ra ngoài trao đổi.

Những cường giả có mặt ở đây cũng là nhân vật trọng yếu của các đại thế lực, cho dù có đặt 10 vạn kim tệ ở trước mắt thì cũng chưa chắc có thể làm cho những cường giả này động tâm.

Nhưng những tu luyện tu luyện này thì lại có thể điều động tính tích cực của đám người này. Trong xã hội thượng lưu, những tài nguyên này chắc chắn sẽ có tác dụng hơn kim tệ.

Xem ra nạn châu chấu đã dọa cho các đại thế lực một phen chết khiếp. Ngay cả những bảo vật mà ngày bình thường khó gặp như thế này mà cũng lấy ra hết.

Hudson liếc nhìn xung quanh một cái rồi đột nhiên phát hiện ra chỗ không thích hợp. Có vẻ như ngoài mình ra, đám lão gia này đều là thành viên của các đại thế lực.

Tự mình lấy ra bảo vật cho người trong nhà chia cắt. Sau đó tất cả chi tiêu đều có đám quý tộc lãnh chúa trong tỉnh đồng thời gánh vác.

Khó trách hào phóng như vậy, thì ra là vì chuẩn bị cho một số người này. Hóa ra chỉ cần lấy ra những vật phẩm này ra ngoài dạo một vòng liền có thể làm cho tất cả quý tộc cùng nhau bỏ tiền một cách hợp tình hợp lý.

Có lẽ ngay cả quyền sở hữu của những thứ này cũng đều đã được phân phối từ trước. Cái gọi là hối đoái chỉ dùng để che giấu tai mắt người ngoài, làm cho mọi người xem mà thôi.

Điều kiện tiên quyết là có khả năng vấn đề giải quyết.

Nếu là không thể ngăn cản được đại quân châu chấu, hoặc là không thể đánh giết Trùng vương, vậy thì những chuyện này đều xem như uổng công. Không thể giải quyết vấn đề, đám trung tiểu quý tộc bên dưới cũng sẽ không ngoan ngoãn bỏ tiền.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Hudson có khả năng tiến vào nơi này. Dù sao đối với Đại Địa Chi Hùng mà nói thì châu chấu chỉ là những con tép mòng.

Không riêng gì Đại Địa Chi Hùng, đại đa số chủng tộc ma thú đều có lực sát thương rất lớn với châu chấu.

Khí thế trên người của Ma thú cao cấp vừa ấp xuống, những con châu chấu trong phạm vi mấy chục mét, thậm chí là hơn trăm mét đều phải chết.

Chỉ cần xem phạm vi di chuyển của đám châu chấu này là biết. Từ đầu đến giờ bầy trùng đều tránh né những khu vực có ma thú quần cư, chưa từng có con Trùng vương nào dám mang theo đội ngũ xung kích Ma Thú sơn mạch.

Không biết phân và nước tiểu của Ma thú có thể hù sợ châu chấu được hay không. Nếu như có tác dụng, Hudson vẫn còn có thể làm được cái gì đó.

Mặc dù con gấu nhà hắn ăn rất nhiều, nhưng mà đi ra lại thiếu. Hoàn toàn không biết những thức ăn này đã biến đi đâu, không hề phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng gì cả.

Bất quá độ phì trong phân và nước tiểu của gấu con lại rất đạt tiêu chuẩn. Nhất định phải pha loãng nhiều lần thì mới có thể bón vào trong ruộng. ...

"Nam tước Hudson có ý kiến gì khác không?"

Lời nói của Bá tước Pierce đã khiến cho Hudson lập tức từ trong trầm tư tỉnh lại. Nếu như những vật phẩm ở trên danh sách đã được dự định từ trước, vậy thì một kẻ tạm thời gia nhập việc này như hắn liền sẽ rất lúng túng.

Dám ăn cướp ở trước miệng của đám đại lão này thì rất dễ dàng đắc tội với người, hơn nữa còn có thể bị xã hội đánh đập.

Dù sao quy tắc đều do cường giả chế định. Người ta vận dụng một chút đặc quyền để sửa chữa quy tắc cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng nếu không cướp với đám lão già này thì Hudson lại cảm thấy thiệt thòi?

Cũng không thể suốt ngày lười biếng, bỏ mặc nạn châu chấu càn quét được nha?

Chuyện khác thì Hudson lão gia là một vận động viên lười biếng chuyên nghiệp, nhưng mà tình huống lần này lại hoàn toàn khác.

Bỏ mặc nạn châu chấu càn quét thì Sơn Địa lĩnh cũng sẽ bị liên lụy. Hudson chắc chắn sẽ không làm những chuyện như mang đá đập chân mình.

"Tổng đốc các hạ, nếu như ta lấy được công lao thì chắc là cũng có thể cầm đi hối đoái những vật phẩm ở trong tay người khác được, đúng không?" Hudson dò hỏi.

Theo lý mà nói, hắn nên nghiêm ngặt đả kích loại giao dịch âm thầm này. Ví dụ tốt nhất chính là quân công, vương quốc đã ban ra một điều lệnh vô cùng nghiêm ngặt: Cấm bất luận hành vi giao dịch quân công nào.

Vì đảm bảo quyền lợi cho trung tiểu quý tộc, từ trước tới giờ vương quốc đều sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này.

Một khi phát hiện, không chỉ mất sạch quân công, ngay cả thân phận quý tộc cũng sẽ bị tước đoạt. Thậm chí ngay cả gia tộc sau lưng cũng phải bị liên lụy.

Mặc dù chống lại nạn châu chấu không phải là chiến tranh, nhưng theo một ý nào đó mà nói thì vẫn nằm trong phạm trù quân công. Tham gia những cuộc chiến này cũng được xem như là tòng quân.

Nếu là lập được công lao đủ lớn, ví dụ như: Đánh chết "Trùng hoàng" trong truyền thuyết, cứu vãn thiệt hại cho vương quốc, dù là phong tước cũng có thể.

"Không được! Quy củ chính là quy củ, bất luận kẻ nào đều không được phép vi phạm. Công lao của ai thì chính là của người đó, bất luận kẻ nào đều không được xâm chiếm!" Bá tước Pierce nghĩa chính ngôn từ nói.

Chỉ là ánh mắt khích lệ của ông ta rõ ràng là đang nói cho Hudson: Tiểu tử này không tệ, nhanh như vậy liền có thể biết được chuyện ẩn trong này, có tiền đồ!

Cũng làm cho mấy người cùng nhau tham gia hội nghị đều nhìn Hudson với ánh mắt có thêm một chút thiện ý. Rất rõ ràng, chỉ cần không cướp tài nguyên tu luyện trân quý với họ thì những vấn đề khác không phải là vấn đề.

Chương 271 - Ăn Chia (3)

Cảnh tượng trước mắt đã làm cho Hudson triệt để mất hết hy vọng. Quả nhiên là có ánh sáng thì sẽ có bóng tối.

Trong thời đại mà giai cấp lũng đoạn và cố hóa, làm sao có thể không có chuyện âm thầm quyết định được?

Xem như kẻ đến sau, Hudson có thể đi theo kiếm một chén canh đã là vì những đại nhân vật xem trọng tướng ăn rồi. Nếu như không biết lượng sức mà dám chạy ra giành ăn, vậy thì chuẩn bị nghênh đón xã hội đánh đập đi!

"Đa tạ Bá tước đại nhân nhắc nhở, Hudson thụ giáo!"

Trong khi nói chuyện, Hudson thuận thế thi lễ Bá tước Pierce một cái.

Hắn dùng hành động thực tế để thể hiện mình là một người hiểu quy củ, chỉ lấy phần mà mình nên được, tuyệt đối sẽ không vượt giới, không chạm vào những thứ không nên chạm. ...

Trong thời đại nông nghiệp, việc sản xuất lương thực là đại sự ưu tiên hàng đầu của mỗi quốc gia. Nạn châu chấu ngày càng nghiêm trọng đã nhanh chóng làm cho vương quốc Alpha phải coi trọng.

Phỉ Thúy cung, từ khi nhận được tin cấp báo từ các nơi truyền đến, tâm tình của Caesar III liền không tốt chút nào.

"Điều tra ra sao rồi? Rốt cuộc thì nạn châu chấu này là do tự nhiên phát sinh? Hay là do có người gây ra?"

Đối mặt với câu hỏi của Quốc vương, đám đại thần nhao nhao cúi thấp đầu.

Nếu như có thể điều tra được nguyên nhân gây ra nạn châu chấu dễ dàng như vậy thì vấn đề này đã sớm được giải quyết rồi. Các tỉnh cũng không cần phải luống cuống tay chân như hiện giờ.

Những chuyện khác thì vương đô còn có thể phái cao thủ đi tiếp viện. Nhưng đối mặt với một nạn châu chấu ở cấp độ này, cho dù có tập hợp tất cả cao thủ trên toàn quốc thì cũng không thể cam đoan là có thể dập tắt được nó.

Chuyện mà mọi người có thể làm chỉ là nhanh chóng tìm ra con châu chấu đã lột xác thành Ma thú trùng vương rồi giết chết. Bầy trùng còn lại chỉ có thể dùng biện pháp cũ: khói hun lửa đốt.

Đương nhiên, tổ chức nhân thủ bắt giết là chuyện không thể thiếu được. Dùng vải, dùng lưới, dùng... đều là thao tác bình thường.

Đây là thiên hạ của Thần Hi chi chủ, loại Hoàng thần bất nhập lưu này không thể nào dọa được các quý tộc lão gia.

"Bệ hạ, nạn châu chấu tới quá mãnh liệt, gần như là đồng thời bộc phát trong vài tỉnh, sau đó lại nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía."

"Từ thi thể của những con Trùng vương đã chết có thể nhìn ra được là có khả năng có người đã bồi dưỡng Trùng vương."

"Nhưng muốn chắc chắn thì chúng ta còn cần nhiều mẫu vật hơn nữa. Tốt nhất là có thể bắt sống Trùng vương."

"Bất quá với tin tức tình báo hiện giờ của chúng ta, cho dù có xác định được là có người nhúng tay thì cũng rất khó xác định là do thế lực nào đang ở sau màn thao túng chuyện này." Đại công tước Newfoundland nhắm mắt hồi đáp.

Gặp phải một vị Quốc vương cường thế, Tể tướng không dễ làm nha. Caesar III quá khôn khéo, lại ba phải, những chiêu thức thái cực của quan lại đều không dùng được ở nơi này.

Dù cho có biết là đáp án này sẽ không thể làm cho Quốc vương vừa ý, nhưng Đại công tước Newfoundland vẫn nói ra tình hình thực tế.

"Chỉ cần xác định được là do cố ý là đủ rồi. Những thế lực lớn có năng lực sắp đặt chuyện này cũng không ít, nhưng sẽ hạ thủ với chúng ta cũng không nhiều."

"Hoặc là do thú nhân làm, hoặc là do Giáo Đình làm. Cho dù có dùng danh nghĩa của tổ chức tà giáo để làm thì cũng chỉ có thể gạt được mấy đứa con nít mà thôi."

"Truyền lệnh xuống, cố gắng hết sức để bắt sống Trùng vương. Nếu bọn chúng đã có thể làm ra loại chuyện này thì cũng đừng trách chúng ta trả thù."

Caesar III lạnh lùng nói.

Không phải lúc nào cũng cần một sự thật chính xác tuyệt đối. Dù sao người bị tình nghi cũng chỉ có hai nhà, cụ thể là ai làm cũng đều như nhau cả thôi.

Những thế lực lớn khác, hoặc là không có thù với vương quốc Alpha, hoặc là cần vương quốc Alpha làm người giữ cửa.

Không có động cơ để hạ thủ, cũng không thể nào ăn no rửng mỡ rồi nhảy ra kiếm chuyện chơi được?

Phải biết rằng, muốn chế tạo ra nạn châu chấu cũng cần chi phí. Muốn làm ra động tĩnh tới thì ít nhất cũng phải bồi dưỡng được một con Trùng vương.

Tuyệt đại đa số châu chấu cũng chỉ có hai ba tháng tuổi thọ.

Muốn bọn chúng tấn thăng trở thành Ma thú trong một khoảng thời gian ngắn như vậy là cần bỏ ra đại giới.

Cho dù có đản sinh ra Trùng vương thì cũng không thể khống chế được nó. Ma thú trùng vương có trí khôn, nên sẽ không đần độn đến mức mặc cho loài người điều khiển.

Khơi dậy nạn châu chấu là bản năng của sinh vật, nhưng nạn châu chấu phát sinh vào lúc nào, nên đi theo hướng nào, những điều này đều do Trùng vương tự quyết định.

Thậm chí còn có chuyện Trùng vương tự mình băng qua một vài quốc gia rồi mới bắt đầu nhấc lên đại dịch châu chấu.

Đừng thấy kẻ xui xẻo hiện giờ là vương quốc Alpha mà tưởng không có chuyện gì, nếu như không thể ngăn chặn được tình hình tai nạn thì tương lai không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu quốc gia.

Xác suất lập kế hoạch cho loại hành động nâng lên tảng đá nện chân mình này cũng không hề thấp.

Cũng giống như hiện giờ, chỉ mới hoài nghi là nạn châu chấu này do con người làm ra, Caesar III đã chuẩn bị sẵn cho địch nhân của mình một phần quà.

Niềm vui nằm ở chỗ chia sẻ.

Nạn châu chấu là một chuyện rất khó gặp, vương quốc Alpha sao có thể hưởng dụng một mình được?

Cho dù là phán đoán sai lầm thì cũng chẳng sao. Dù sao người bị hố đều là địch nhân, mặc kệ có gây ra nhiễu loạn lớn như thế nào thì cũng là đại hỷ sự đáng giá chúc mừng.

"Bệ hạ, chuyện trả thù này còn phải thận trọng cân nhắc!"

"Nếu như chỉ là một mình Giáo Đình thì không nói làm gì. Dù sao bây giờ mọi người cũng đã trở mặt rồi, cho dù có bị Giáo Đình phát hiện thì bọn chúng cũng sẽ không làm gì được chúng ta."

"Chỉ cần không để lại chứng cớ, các quốc gia trên đại lục cũng chỉ có đứng nhìn Giáo Đình ăn quả đắng. Không có người nào sẽ đứng về phe bọn chúng."

"Nhưng đế quốc Thú Nhân thì khác. Một khi bọn chúng gặp phải nạn châu chấu, rất có thể sẽ mang theo thú nhân xâm nhập phía nam, đến lúc đó vương quốc..."

Chương 272 - Thiên Tai Nhân Họa

Không chờ Đại công tước Newfoundland nói hết lời, Caesar III đã nhảy vào cắt ngang.

"Tính toán thời gian thì cũng đã gần tới thời điểm đế quốc Thú nhân phát động một cuộc chiến xâm nhập phía nam mới rồi."

"Lão bất tử Behemoth đại đế kia cũng đã qua đại thọ 300 tuổi, đứa con nhỏ nhất cũng bị lão ta cưỡng ép nhấc lên ngồi ở ngôi vị hoàng trữ."

"Thế cục một mảnh tốt đẹp, phái chủ hòa vững vàng chiếm thế thượng phong. Nhưng các ngươi cảm thấy hiện giờ lão bất tử kia còn có thể sống được bao lâu nữa?"

"Cho dù lão ta không chết thì hoàng trữ Alex chết cũng giống nhau thôi."

"Tộc Behemoth trời sinh đã là chủng tộc hiếu chiến. Bất luận là vị hoàng trữ tuổi trẻ nào thượng vị cũng đều nghiêng về phái chủ chiến."

"Uy vọng của Behemoth King mặc dù rất cao, nhưng lão ta chung quy vẫn là già rồi. Một vị hoàng trữ chủ chiến xuất hiện cũng có thể đánh vỡ thế cân bằng hiện giờ."

"Hoàng đình Behemoth mà còn như vậy, mấy nhà Hoàng đình còn lại càng không cần phải nói. Người nào người nấy đã sớm không còn nhẫn nại được nữa, thời gian thú nhân xâm nhập phía nam đã không còn lâu nữa."

"Có phát sinh nạn châu chấu hay không cũng sẽ không thay đổi được chuyện này. Thay vì bị động chờ đợi bị bọn chúng đánh, không bằng chúng ta chủ động gây một chút phiền phức cho bọn chúng trước."

"Ít nhất là một nạn đói lớn cũng có thể giảm bớt số lượng chủng tộc phụ thuộc vào bọn chúng. Tránh cho việc cứ dùng mãi cái chiến thuật "thú hải" làm cho người ta buồn nôn kia."

Vào năm tai họa thì càng cần chiến tranh hơn.

Mặc dù nghe vào có chút khó có thể lý giải được, nhưng chính trị là ảo diệu như thế đấy.

Nếu như nạn châu chấu gây hại không lớn, vương quốc Alpha còn đang tích lũy thực lực, đương nhiên sẽ không gây chuyện mà thời khắc mấu chốt như lúc này.

Nhưng một khi tình hình tai nạn khuếch đại, thậm chí ảnh hưởng đến sản lượng lương thực năm sau, vậy thì cũng không còn cách nào khác, trực tiếp khai chiến đi!

Cầu viện thì không chắc sẽ nhận được đủ lương thực từ các quốc gia khác. Nhưng một khi đế quốc Thú Nhân xâm nhập phía nam, những ông bạn hàng xóm xung quanh chắc chắn sẽ không dám không viện trợ lương thực.

Vương quốc Alpha chính là một trong số ít cường quốc của loài người, một khi quốc gia này sụp đổ, xác suất mà đám bạn hàng xóm ở xung quanh có thể ngăn cản được đế quốc Thú Nhân cũng sẽ không cao được đến đâu.

Đến lúc đó sẽ không còn cuộc chiến tranh nghĩa khí hay lợi ích gì đó nữa, mà sẽ là cuộc chiến sinh tử tồn vong giữa hai đại chủng tộc, loài người và thú nhân.

Vô số bị chủng tộc bị loài người trấn áp cũng sẽ thừa cơ khởi xướng phản kích. Chỉ cần hơi không cẩn thận, loài người sẽ khó có thể giữ được chức vị bá chủ đại lục.

Nghiêm trọng hơn một chút còn có thể vong tộc diệt chủng.

Có thể nói, đây là một vụ đánh cược. Tiền đặt cược không chỉ là vương quốc Alpha, mà còn liên lụy đến vận mệnh của cả nhân loại.

Nhìn thì giống như có vẻ không đủ lý trí, nhưng vương quốc Alpha nhất định phải tham gia vào ván cược này.

Chính là bởi vì dám đánh cược nên mới có thể mạnh mẽ kéo theo những quốc gia loài người khác cùng lên chiếu bạc, vương quốc Alpha mới có thể ngăn chặn được thú nhân mấy trăm năm nay.

Nếu như mà vương quốc Alpha mềm yếu một chút, đối mặt với thú nhân uy hiếp, hôm nay cắt một thành, ngày mai chém hai thành, vương quốc Alpha đã sớm biến mất trong dòng lịch sử. ...

Sáng sớm ngày tiếp theo, trong lúc ngủ ngon, Hudson bị thị nữ đánh thức. Hắn vội vàng dùng bữa, sau đó liền gia nhập vào trong đội ngũ.

Bất luận là Kỵ sĩ hay là Ma pháp sư cũng đều là nhảy lên chiến mã. Dưới sự thống lĩnh của Bá tước Pierce, đám người lao thẳng đến quận Arbor.

Cảm giác phóng ngựa chạy như điên này quả thực làm cho người ta si mê, chỉ là xương bánh chè sẽ có chút đau, phần mông cũng bị thương nhẹ.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy phải từ bỏ chiến mã để cưỡi gấu. Ít nhất là Belersden chạy đủ ổn định, không cần lo lắng bị xóc nảy.

Chỉ là tất cả mọi người đều đang cưỡi chiến mã, ngay cả Ma pháp sư tiểu thư yếu ớt trong truyền thuyết cũng bộc lộ ra phong phạm nữ Kỵ sĩ.

Quả nhiên truyền thuyết đều là gạt người. Cơ thể của Ma pháp sư rất yếu ớt, đây chẳng qua chỉ là những lời dùng để so với Kỵ sĩ cùng giai mà thôi, so với người bình thường thì thân thể của Ma pháp sư vẫn sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Không phải là không có những Ma pháp sư yếu ớt, chẳng qua những con gà kia lại không có tư cách xuất hiện ở nơi này.

Mọi người đang đi diệt Trùng hoàng, không phải ra ngoài thành dạo chơi. Để mấy gã Pháp sư chỉ vừa phóng thích một vài chiêu ma pháp liền đã mệt mỏi nằm xuống đi theo thuần túy chỉ làm vướng chân mọi người.

Lòng tự trọng đáng thương của Hudson đã làm cho hắn từ bỏ suy nghĩ cưỡi gấu.

Dù sao chỗ này có nhiều người như vậy, cũng có không ít người có Ma thú, nhưng toàn bộ đều lựa chọn cưỡi chiến mã.

Lý do công khai là khí thế của Ma thú khi chạy quá mạnh, có khả năng quấy nhiễu đến cư dân dọc đường.

Từ lúc nào mà các quý tộc lão gia quan tâm đến dân sinh như vậy?

Hudson cảm thấy kiến thức của mình có chút không đủ dùng. So với lý do này, hắn càng muốn tin tưởng là đám người này không thể chỉ huy được Ma thú của mình.

Sinh vật có trí khôn, ai cũng đều có một chút tôn nghiêm cả.

Dám dùng Ma thú làm lao động tay chân thì phải chuẩn bị sẵn tâm lấy có thể bị nó hố chết ở trên chiến trường.

Giống như con gấu nhà mình, lần nào ra sân hắn cũng đều phải trả phí cả?

Kiên trì công bằng giao dịch, mọi người theo như nhu cầu, chính là vì không để phát sinh ra bi kịch giống như vị Xi Vưu kia.

Cũng may là những con chiến mã này có được một tia huyết mạch của Ma thú, sức bền và lực bộc phát cũng đều được tăng cường trên phạm vi lớn. Lộ trình vài trăm dặm này chỉ chạy trong ngày là đến.

Chương 273 - Thiên Tai Nhân Họa (2)

Ngoài những Kỵ sĩ đoàn do Kỵ sĩ tạo thành thì cũng chỉ có không quân mới có tốc độ như vậy. Những binh đoàn khác mà dám chạy một cách điên cuồng như vậy thì sẽ giày vò cho binh sĩ chết lên chết xuống.

Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc ra nghênh tiếp, Hudson cảm thấy rất thân thiết, phảng phất như đang đón nhận sự ấm áp của mùa xuân vậy.

Không phải người một đường, không vào chung một nhà.

Đối với Hudson thì việc chung đội với đám cuồng tu luyện này chính là một loại giày vò.

Hoặc là không mở miệng nói chuyện, một khi mở miệng, chủ đề hầu như chỉ toàn xoay quanh các vấn đề tu luyện. Cho dù không phải trực tiếp đàm luận tu luyện, chờ một lúc mọi người cũng sẽ tự động chuyển sang chủ đề giao lưu kinh nghiệm tu luyện.

Điều này làm cho một vị Ma pháp sư / Kỵ sĩ trung cấp như Hudson cảm thấy vô cùng bi thương. Đi theo nghe thì bản thân lại nghe không hiểu, còn rất dễ dàng bị những kẻ này làm cho lệch lạc.

Nhất là một vài suy nghĩ kỳ kỳ quái quái, quả thực là đang không ngừng khiêu chiến nhận thức cực hạn của Hudson. Nếu như không cẩn thận bị lừa, dựa theo mạch suy nghĩ mà bọn hắn thảo luận để tu luyện, không ai biết sau này sẽ phát sinh cái gì.

Mặc dù đám cuồng nhân này luôn mồm tuyên bố là phương pháp tu luyện mà bọn họ độc chế, cũng bởi vì sử dụng những phương pháp này nên họ mới có được thực lực như bây giờ; Nhưng Hudson tin chắc rằng những lời này đều là ăn nói bậy bạ.

Không quen không biết, ai sẽ đần độn đến mức giao phương pháp tu luyện của mình ra làm gì? Đây chính là bản sự ăn cơm, gia truyền đấy, dù là đệ tử cũng không nhất định được truyền thụ.

Ngay cả chi tiết đều nói rõ ràng như vậy, quả thật là muốn lừa gạt chuột bạch đi tu luyện, cung cấp số liệu tham khảo cho bọn họ.

Hud không muốn nghe, nhưng hết lần này tới lần khác những âm thanh này lại không ngừng vang lên bên tai. Chuyện này làm Hudson cảm thấy là đám cuồng nhân này đang định hố hắn, cho nên mới cố ý nói cho hắn nghe.

Chỉ qua khi nhìn thấy Bá tước Pierce cũng trưng bộ mặt buồn bực ra thì Hudson mới từ bỏ ý nghĩ này. Công kích toàn phương diện, rõ ràng là đang muốn lừa hết toàn bộ hậu bối thiên tài nha.

Hiệu quả đương nhiên là chẳng ra sao cả. Thiên tài mà, chẳng có người này là kẻ đần hết. Truyền thừa trong nhà còn học chưa xong, há sẽ đi làm chuột bạch cho người khác.

Nếu như thật sự có loại ngu xuẩn này, vậy thì chết cũng là đáng đời. Ít nhất là bây giờ bị lừa thì chỉ có một mình hắn chết thôi. Lỡ như sau này bị người ta lừa thì cả gia tộc cũng phải xui xẻo theo.

Cố nhân tương kiến vốn nên là một chuyện đáng giá chúc mừng. Nhưng bây giờ đã sắp bộc phát nạn châu chấu, mọi người thật sự không thể nào cao hứng nổi.

Vì nghỉ ngơi dưỡng sức, tiệc chào đón đều được bãi bỏ. Tất cả hoạt động đều giản lược, dù là những vị lão bằng hữu quen biết ngày trước cũng sẽ không chạy tới ôn chuyện vào thời điểm này.

Đây là một quyết định vô cùng sáng suốt. Mệt mỏi cả một ngày dài, cơ thể đều sắp tan ra thành từng mảnh. Hudson như vậy, những người khác cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Cường giả có ý chí kiên định, có thể chịu được cơn đau mà người thường không có cách nào chịu được, nhưng chuyện này không có nghĩa là mọi người không cảm thấy mệt.

Đến quận thành cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ. Ngày mai còn phải ra ngoài ngăn chặn đại quân châu chấu, vì giảm bớt thiệt hại, chắc chắn sẽ phải xâm nhập các tỉnh lân cận.

Phương diện này sẽ có phủ tổng đốc tự đứng ra câu thông, không tới phiên Hudson lo lắng. Bây giờ chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, vạn nhất gặp phải đại quân châu chấu thì chỉ cần không cản trở là được.

Về phần chiến đấu, đó là chuyện của gấu con. Sức chiến đấu của Hudson đa phần đều nằm hết ở trên cung tên.

Chỉ có giương cung xạ đại điêu, chưa ai từng thấy giương cung xạ châu chấu cả?

Không có yến hội, nhưng tiểu hội thì vẫn sẽ không thiếu. Làm chiến lực chủ yếu, Hudson vô cùng vinh hạnh nhận được tư cách dự thính. ...

"Tình huống có biến, vừa mới nhận được tin tức bằng ma pháp mà vương đô truyền đến. Nạn châu chấu lần này rất có thể bị người ta khống chế, tin tức nói là chúng ta phải cố gắng hết sức để bắt sống Trùng vương."

"Viện binh đang trên đường tới đây, bất quá mọi người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn. Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm cho ra Trùng từ trong đại quân châu chấu, nhiệm vụ này dựa vào may mắn nhiều hơn là dựa vào cao thủ."

Đây là sự thật, đối với những người ở đây thì đại quân châu chấu cũng không có uy hiếp gì. Nhiều lần gặp nạn châu chấu trước đó cũng rất ít nghe nói có cao thủ tử trận.

Trong lúc nói chuyện, Hudson rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang tập trung lên người hắn. Trực giác nói cho hắn biết, đám người này đã đem nhiệm vụ quan trọng là tìm được Trùng vương ký thác lên người của một vị "khí vận chi tử" như hắn.

Giờ khắc này, Hudson đột nhiên hiểu được lý do tại sao mình lại được coi trọng như vậy. Hóa ra ngoài việc xem trọng con gấu nhà hắn thì đám người này còn coi trọng vận khí của hắn.

Di chứng của nhân thiết đã bạo phát.

Trên người hắn xảy ra quá nhiều chuyện thần kỳ. Mặc dù đa phần đều trải qua nghệ thuật gia công mới khiến cho những câu chuyện này trở nên truyền kỳ, nhưng chuyện trùng hợp thật sự là nhiều lắm, mọi người có muốn không tin cũng không được.

Vào thời gian bình thường thì loại nhân thiết "may mắn" này rất dễ dàng chấn nhiếp được người khác.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không có người nào nguyện ý đối đầu với "khí vận chi tử". Kinh nghiệm trong lịch sử đã nói cho mọi người biết, đối đầu với khí vận chi tử đều sẽ không có được kết quả tốt gì.

Hưởng thụ được tiền lãi mà "thiết lập nhân vật" mang lại thì nhất định phải tiếp nhận phản phệ tương ứng. Cũng may là lần này chỉ cần đi tìm Trùng vương, về phương diện an toàn là có bảo đảm.

Chương 274 - Thiên Tai Nhân Họa (3)

Mấy con yếu nhớt như châu chấu dù có tấn thăng trở thành Ma thú thì sức chiến đấu cũng là hạng chót trong hàng ngũ Ma thú.

Nếu như không phải vì tốc độ phi hành của Trùng vương rất nhanh, còn có thể chỉ huy đại quân châu chấu chiến đấu, với cái sức chiến đấu cỏn con kia của nó căn bản không được mọi người để vào mắt.

"Tổng đốc các hạ, nếu như thật sự có người khống chế nạn châu chấu, vậy thì có phải Trùng vương cũng đang bị người này khống chế rồi không?

"Trùng vương bị người ta khống chế, chỉ cần nó muốn trốn thì có thể né qua tai mắt của chúng ta, đóng vai thành châu chấu bình thường hành động liền có thể tùy tiện từ bất kỳ ngóc ngách nào cũng có thể chui vào tỉnh Đông Nam ta."

"Ma pháp sư bình thường rất khó phân biệt được sự khác nhau giữa Trùng vương và châu chấu bình thường, lại càng không cần phải nói đến dân chúng bình thường. Chuyện này ắt sẽ tăng thêm độ khó trong việc bắt được Trùng vương."

Hudson quả quyết sử dụng vung nồi đại pháp.

Nếu như vương đô đã nói là nạn châu chấu có thể do con người khống chế, vậy thì không gặp được Trùng vương cũng có thể dễ dàng giải thích được.

"Yên tâm đi, Nam tước Hudson. Trùng vương không dễ dàng khống chế như vậy, ma thú cũng có tôn nghiêm của mình. Coi như có ép buộc bọn chúng ký kết khế ước chủ phó thì cũng không có cách nào ép bọn chúng phối hợp 100% được. Thậm chí Trùng vương còn có thể chủ động bại lộ thân phận của người khống chế."

"Tiếp đó, chúng ta chỉ cần bố phòng chặt chẽ là được. Tin rằng Thần Hi chi chủ vĩ đại sẽ phù hộ cho tín đồ của ngài, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc nạn châu chấu càn quét đâu!"

Bá tước Pierce ôn hóa hồi đáp.

Toàn bộ đều là lời nói nhảm, ngay cả đối tượng chịu trách nhiệm đều đã chọn xong. Lỡ như không bắt được Trùng vương là vì Thần Hi chi chủ không phù hộ, không phải vị Tổng đốc như ông ta không cố gắng. ...

Tỉnh Phong Vân, nạn châu chấu bao phủ tàn phá khắp nơi, lúa mì chưa thành thục, đậu nành... Toàn bộ đều tiến vào trong bụng của bọn này ác ma.

Những thứ này còn chưa đủ. Hình như đại quân châu chấu vĩnh viễn đều ăn không đủ no, không chỉ thôn phệ cây nông nghiệp, ngay cả cỏ dại ở trong đồng ruộng và lá cây cũng không thể thoát khỏi miệng mồm của bọn chúng.

Châu chấu thôn phệ hết thảy những thứ có thể thôn phệ được, đại quân quá cảnh, dường như toàn bộ thế giới đều trở nên tĩnh mịch.

Sau khi tránh thoát được đại quân châu chấu, các quý tộc lãnh chúa mới tổ chức nông nô ra ngoài bắt giết số châu chấu còn sót lại.

Trên gương mặt của đại quân bắt trùng lưa thưa rời rạc này viết đầy sự tuyệt vọng.

"Năm tai tới rồi!"

Chỉ cần là lão nông có một chút kinh nghiệm đều biết, gặp phải những năm đại tai như thế này, chỉ cần không bị chết đói đã là may mắn lớn nhất rồi. Muốn ăn cơm no thì thực sự là nằm mơ giữa ban ngày.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, các quý tộc lão gia đều nhao nhao tuyên bố mệnh lệnh cắt giảm khẩu phần lương thực. Không riêng gì tiêu chuẩn cơm nước của nông nô bị giảm xuống, ngay cả tiêu chuẩn cơm nước của rất nhiều tiểu quý tộc cũng bị ép giảm xuống.

Dù là trong canh thịt được phân hiện giờ vẫn còn có thể mơ hồ nhìn thấy thịt viên, nhưng mọi người lại không hề cảm thấy một chút vui mừng nào.

Châu chấu thôn phệ hết thảy mọi thứ, trên đất còn chẳng tìm thấy đủ cỏ khô, các quý tộc lão gia chỉ có thể nhịn đau mà giết chết gia súc.

Bây giờ ăn một bữa tốt liền mang ý nghĩa chấp nhận những năm tháng phải nhịn đói trong tương lai.

Nhìn đồ ăn liền biết, lúa mì đen đã tạm thời rời khỏi cái ghế lương thực chính, tất cả hoa màu mà mọi người đang ăn đều là loại bị thu hoạch sớm, lại còn khó có thể cất giữ trong thời gian dài.

Trong một thế giới tiêu điều này, một đội ngũ hành thương đặc biệt đang băng qua vùng đồng ruộng.

Nghiệp vụ chủ yếu của thương đội này là thu mua gia súc mà các quý tộc lão gia đã giết để ướp gia vị, sau đó vận chuyển tới thành phố lớn tiêu thụ.

Người bình thường chắc chắn sẽ không nghĩ ra được phương pháp thiên tài này. Cái thương đội khác đều chỉ thu mua da lông, còn bọn hắn thì ngay cả thịt cũng không buông tha.

Không phải bất cứ cuộc mua bán độc nhất vô nhị nào cũng đều có thể kiếm được tiền. Ngoài quý tộc lão gia ra sẽ chẳng có bao nhiêu người bình thường có thể hưởng dụng được thịt ướp gia vị.

Nhất là vào những năm đại tai như hiện giờ, mọi người có tiền thì cũng chỉ ưu tiên mua sắm lương thực, mà không phải mua thịt ướp gia vị xa xỉ như vậy.

Những chuyện này đều không ảnh hưởng tới quyết định của ông lão, bởi vì những vụ làm ăn của lão ta dù là không kiếm được tiền thì cũng chưa bao giờ phải chịu lỗ.

Cho dù là hàng hoá có rác rưởi đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có những kẻ ngốc nhiều tiền xuất hiện rồi lấy giá cả cao hơn thị trường để thu mua.

"Gia gia, những con châu chấu này vậy mà đang gặm thân gỗ!"

Trong một thế giới bị đè nén này, giọng nói thiên chân vô tà của cô bé này đã trở thành suối nguồn sung sướng trong thương đội.

Chẳng qua lần này mọi người thật sự là thể nào cao hứng nổi. Châu chấu gặm thân gỗ chắc chắn không phải là chuyện tốt gì.

Nếu là tất cả châu chấu đều tiến hóa ra bản lĩnh này, tình hình tai nạn có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Không chừng sau khi tỉnh lại sau giấc ngủ thì xe ngựa đã biến mất. Đối với thương đội hành tẩu trong khu vực bị tai họa mà nói, đây chắc chắn là một vụ tai nạn.

"Guna thật là lợi hại, vậy mà cũng bị cháu phát hiện ra. Nhưng mà những con châu chấu này cũng không phải thứ tốt gì, gặp được bọn chúng thì cứ một cước dẫm chết là được!"

Trong khi nói chuyện, lão ta một cước đá bay đống đá vụn, tiêu diệt toàn bộ những con châu chấu ở trước mặt.

Đám tiểu nhị đi theo cũng bắt đầu bận rộn, không ngừng kiểm tra xem có con châu chấu nào lẫn vào trong đội xe không. Một khi phát hiện sẽ lập tức sử dụng thủ đoạn lôi đình.

Chương 275 - Chứng Cứ

"Ông nội , ông gạt cháu! Lần trước cháu còn nhìn thấy..."

Không đợi cô bé nói hết lời, lão ta đã vươn tay bịt cái miệng nhỏ của nó lại, kiên nhẫn dặn dò: "Tiểu nha đầu, không được phép nói hươu nói vượn!"

"Những con châu chấu này đã biến dị, đều là vật kịch độc! Nếu cháu muốn ăn thịt thì ông sẽ tìm cho cháu, nhưng không thể tham ăn..."

Cô bé nhìn xem ông lão với ánh mắt ủy khuất, nó đâu có nói là mình muốn ăn châu chấu, rõ ràng chính là...

Lời của bé gái đã làm cho thương đội tăng nhanh tốc độ. Giống như đã chạm vào chuyện cấm kỵ gì đó, ông ta cũng chẳng thèm đoái hoài đến chuyện làm ăn nữa.

Có lẽ chuyện này không liên quan gì đến những vụ làm ăn này có kiếm tiền hay không.

Dù sao ánh mắt thương nghiệp của lão ta vẫn chuẩn như trước đây. Có thể duy trì được tình trạng thu chi cân bằng đều dựa vào "may mắn".

Cũng giống như lời mà lão ta đã nói:

"Những chuyện làm ăn kiếm tiền đã sớm bị đại nhân vật nhận thầu hết rồi. Người bình thường mà thò tay vào thì chỉ làm cho bản thân mình gặp họa thôi. Kiếm một chút tiền khổ cực là được, bình an mới là thứ quan trọng nhất."...

Màn đêm buông xuống, lão ta rời khỏi đoàn xe liền lập tức thay đổi hình tượng.

Làn da già nua trở nên mượt mà, nếp nhăn đầy mặt dần dần biến mất, giống như lập tức trẻ ra ba mươi tuổi vậy.

"Thánh Chủ, bọn thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ mà ngài phân phó."

"Dụ Hoàng Tán đã được rải theo hướng tỉnh Đông Nam như lời dặn của ngài, bây giờ đại quân châu chấu đang không ngừng tập trung ở bên đó."

"Chỉ là đám quý tộc này phản ứng rất nhanh, bây giờ đều đã tập trung hết ở quận Arbor, hình như đang chuẩn bị săn giết Trùng vương ở giữa đường."

"Thực lực của tiểu đội quý tộc này vô cùng mạnh, những cường giả ẩn thế ngày thường khó gặp như Ma đạo sư, Đại kỵ sĩ đều đã xuất hiện."

"Có thể nói là tất cả chiến lực cao cấp nhất của tỉnh Đông Nam đã tập trung lại."

"Thực lực kém cỏi nhất của những Ma pháp sư tham gia hành động lần này cũng là Ma pháp sư cao cấp. thực lực kém nhất của Kỵ sĩ đều là Đại kỵ sĩ, hơn nữa đám người này còn mang theo Ma thú."

"Cộng thêm quân đội mà đám quý tộc bản địa ở quận Arbor tổ chức phối hợp, Trùng vương có thể xông qua được vòng phong tỏa này hay không thì thật sự rất khó nói trước."

Nam tử trung niên thấp thỏm báo cáo.

Sau khi tận mắt nhìn thấy nội tình của quý tộc, ngạo khí của gã nam tử trung niên này đã sớm biến mất. Nếu như không nhờ nạn châu chấu lần này, có lẽ cả đời này gã ta cũng không có cơ hội chứng kiến.

Khô Lâu Hội tiểu đả tiểu nháo căn bản không thể làm cho người ta toàn lực ứng phó. Mới chỉ là sức mạnh ở trên mặt nổi mà đã có thể trấn áp bọn hắn vô số lần rồi.

"Callis, đừng để cho sự thất bại tạm thời này lừa gạt. Thành công cũng được, thất bại cũng chẳng sao. Đây không phải là cuộc chiến của chúng ta, quý tộc cũng không phải là kẻ địch chân chính của chúng ta."

"Đối với chúng ta mà nói, thực lực của bọn hắn mạnh như vậy chưa hẳn không phải là một chuyện tốt."

"Đây chỉ là một vụ giao dịch mà thôi, nạn châu chấu nháo đến tình trạng này đã đủ cho đám khốn kiếp kia trở về xin thưởng tranh công rồi."

"Cho dù Trùng vương không thể tiến vào tỉnh Đông Nam, chỉ riêng việc đàn châu chấu bay rải rác khắp nơi cũng đã đạt thành mục đích của chúng ta rồi."

"Ánh mắt của các quý tộc sẽ bị phân tán, trong ngắn hạn không thể tới tìm chúng ta gây phiền phức nữa. Nhiệm vụ kế tiếp của ngươi là tìm kiếm Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Thành Dadir là nơi cuối cùng mà Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xuất hiện, những quý tộc vào thành bình định năm ngoái đều nằm trong diện tình nghi."

"Lần này chính là cơ hội tốt nhất để hành động, ngươi nhất định phải điệu thấp, trước khi tìm được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì đừng gây ra những sai lầm không cần thiết."

Một tổ chức phản Giáo Đình lại đang tiềm phục trong đội ngũ mà Giáo Đình nâng đỡ, không thể không nói đây quả thực là một sự châm chọc.

Chỗ càng nguy hiểm lại càng an toàn, chỉ cần dùng danh nghĩa của Khô Lâu Hội thì mọi hành động dù có hợp lý hay không cũng đều được che giấu.

Từ trước tới nay, tổ chức tà giáo đều làm việc không theo quy củ như vậy. Dù cho thay đổi phong cách cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Bộ dạng khả nghi cũng chỉ là thao tác bình thường. Nếu như không khả nghi thì có còn được tính là tổ chức tà giáo nữa không?

"Thánh Chủ, tại sao chúng ta lại làm việc sạch sẽ như vậy, sao không để lại một chút vết tích, để cho đám quý tộc và Giáo Đình chó cắn chó vậy?"

Callis nghi ngờ hỏi.

Khơi dậy mâu thuẫn giữa Giáo Đình và tập đoàn quý tộc chính là kế hoạch mà dù có nằm mơ thì bọn hắn cũng muốn hoàn thành. Nhưng mà khi cơ hội đưa tới cửa thì vị Khô Lâu Thánh Chủ ở trước mặt lại làm theo phương pháp hoàn toàn ngược lại.

Không chỉ không để lộ Giáo Đình tồn tại, thậm chí còn cố ý xóa hết toàn bộ dấu vết, dùng hết mọi khả năng để ẩn giấu.

"Callis, ngươi nghĩ quá đơn giản. Giáo Đình mặc dù mục nát, nhưng không đại biểu cho đám người này là kẻ ngốc."

"Cố ý để lại dấu vết cũng chỉ làm cho chúng ta bại lộ trước mặt bọn chúng mà thôi?"

"Bây giờ không phải là lúc để gây xích mích, trước khi nhận được sự ủng hộ của thế lực lớn mới thì chúng ta tạm thời không thể mất đi sự ủng hộ của Giáo Đình."

"Chẳng lẽ chúng ta không để lại dấu vết thì đám kia quý tộc kia sẽ tìm tới trên đầu Giáo Đình hay sao. Từ trước tới nay, chứng cứ chưa bao giờ là vấn đề đối với những thế lực lớn."

"Chỉ cần một sự hoài nghi thôi cũng đủ cho bọn hắn đưa ra kết luận rồi."

"Không phải trước đó ngươi cũng phải chịu một lần thiệt thòi sao?"

Lời Khô lâu Thánh Chủ nói làm cho Callis cảm thấy rất xấu hổ.

Ở tầng giữa lăn lộn mới cần phải có chứng cứ, manh mối.

Callis bị nhận thức của bản thân mang lệch, lấy quan niệm của mình để đi suy đoán quyết sách của cao tầng, há có thể không chịu thiệt thòi cho được.

Chương 276 - Chiến Châu Chấu

Quận Arbor, sau khi phân chia thành mấy khu vực, mấy vị đại lão liền tự mình dẫn người phụ trách một khu vực.

Mỗi đội ngũ đều được phân phối rất đều, Ma pháp sư, Kỵ sĩ, còn có cả những tư quân của quý tộc chạy đến phối hợp nữa.

Phối hợp theo đúng nghĩa đen luôn, nhiệm vụ chủ yếu của tư quân quý tộc đang kéo lưới bắt châu chấu là phát hiện ra dấu vết của Trùng vương phải lập tức báo cáo.

Bắt giết?

Dù rằng nó chỉ là Ma thú hạng chót nhưng cũng là Ma thú, không phải là sinh vật mà người bình thường có thể đối phó được.

Huống chi tốc độ bay của Trùng vương còn rất nhanh, nhanh đến mức chiến mã cũng không đuổi kịp chứ đừng nói là người bình thường.

Hudson là đội trưởng trẻ tuổi nhất trong đám, cho dù có đi đến nơi nào thì cũng là người nổi bật nhất.

Sau khi trải qua hành động lần này, hắn nhất định sẽ trở thành "con nhà người ta" trong mắt của các vị phụ huynh.

Hudson nhìn qua những trang bị dùng để đối phó với châu chấu, mặc dù đơn sơ một chút, nhưng về mặt tổng thể vẫn còn được tính là kinh nghiệm phong phú.

Ngoài các loại lưới ra, thứ mà Hudson xem trọng nhất chính là vật dùng để hun khói. Dùng khói đặc để xua đuổi châu chấu chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất của người bình thường trong công nghệ khoa học kỹ thuật hiện giờ.

Ma pháp sư thì không tính, bởi vì Ma pháp sư có đủ loại trang bị ma pháp, mặc dù không biết sử dụng như thế nào, nhưng trực giác nói cho Hudson biết, những món đồ chơi này chắc chắn sẽ có lực sát thương không nhỏ với đàn châu chấu.

Ngoài các thủ đoạn vật lý ra, còn có Khu hoàng dược tề mà các Nhà giả kim tạm thời chế tạo.

Công hiệu cũng giống như thuốc sát trùng thôi, có hiệu quả không tệ đối với những con châu chấu bình thường. Nhưng một khi đụng phải đại quân châu chấu có Trùng vương chỉ huy thì sẽ lập tức mất tác dụng.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất mơ hồ, dường như Trùng vương có một loại thiên phú đặc biệt nào đó để nó có thể khống chế châu chấu, không chỉ có thể nâng cao tính kháng dược, ngay cả sức chiến cũng tăng mạnh.

Nếu là xuất hiện Trùng hoàng, tình huống sẽ càng tồi tệ hơn. Nghe nói dưới sự chỉ huy của Trùng hoàng, những châu chấu ăn chay này ngay cả thịt cũng không buông tha.

Một khi Trùng hoàng được sinh ra, nhưng nơi đi qua cả người lẫn vật đều tuyệt tích, có rất ít sinh linh có thể may mắn sống sót.

Hudson chỉ là đội trưởng trên danh nghĩa, thực tế thì hắn chẳng cần phải chỉ huy gì cả.

Đám cường giả tham gia hành động lần này đều có khu vực phụ trách riêng, Ma pháp sư còn có Kỵ sĩ bảo vệ.

Tư quân quý tộc đến đây phối hợp đương nhiên sẽ do quý tộc lãnh chúa tự mình chỉ huy.

Nhiệm vụ chủ yếu của các quan chỉ huy trên danh nghĩa là sau khi phát hiện ra Trùng vương thì phải lập tức chạy tới đó bắt sống hoặc là giết chết.

Vì nâng cao hiệu suất, còn có hai tên Kỵ binh Griffin đi theo Hudson, hai người này thay phiên nhau bay lên không trung tuần tra xung quanh.

Hudson lựa chọn dừng chân ở một dòng suối nhỏ, buồn bực ngán ngẩm, lẳng lặng nhìn Belersden nghịch nước.

Gấu con đang ở trong giai đoạn thấy cái gì cũng cảm thấy hiếu kỳ, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ.

Một hồi mò cua, một hồi bắt cá, thỉnh thoảng còn giơ về phía Hudson để khoe khoang chiến tích.

Vì để cho sau này thằng nhóc này có thể ra sức làm việc, Hudson lập tức hóa thân thành một người anh trai tràn đầy lòng nhiệt thành, không ngừng cổ vũ chiến tích của nó.

"Ông, ông..."

Những âm thanh vỗ cánh vang lên, thần sắc của Hudson lập tức trở nên ngưng trọng, cuối cùng cũng đã tới.

Dưới sự cố gắng của Ma pháp sư, một làn khói đen nồng đậm giống như một cái chân dài lao thẳng đến đại quân châu chấu.

Chiến tranh bắt đầu.

Hudson vươn tay vỗ vỗ bả vai của gấu con, cười ha hả nói:

"Belersden, nên làm việc rồi. Đánh chết mấy con tiểu côn trùng này cho ta, nhưng mà không thể làm tổn thương đến người một nhà."

Bị quấy rầy hứng thú, tròng mắt đen láy của Belersden khẽ chuyển động, quơ tay gấu vỗ xuống mặt đất bên dưới, cả khu vực đều bị chấn động.

Thằng nhóc này cố ý làm vậy, Hudson không kịp trách cứ Belersden thì đã nghe được những âm thanh "Xoát xoát...".

Lấy gấu con làm trung tâm, phàm là những nơi mà ánh mắt của Hudson nhìn tới, châu chấu đang không ngừng từ không trung rơi xuống giống như bị say rượu vậy.

"Lĩnh vực trọng lực?"

Hudson không xác định hỏi.

Trong mơ hồ, hắn thật sự đã cảm thấy cơ thể nặng hơn một tí ti, nhưng loại tăng lượng này không lớn.

Đám nông nô binh đang kéo lưới bắt châu chấu ở gần đó cũng không hề bị ảnh hưởng. Nếu như không phải châu chấu đang không ngừng rơi xuống, Hudson đều suýt nữa bỏ qua.

Uy lực nhỏ như vậy hoàn toàn không hợp với đại danh "Lĩnh vực trọng lực".

Dường như Belersden đã cảm nhận được ý nghĩ của hắn, nó bèn tức giận nói: "Đối phó một đám tiểu côn trùng mà cũng đáng giá xuất toàn lực sao?"

"Huống chi, còn có những đồng bọn khế ước của ngươi ở đây. Lỡ như không cẩn thận ép cho người ta biến thành thịt nát, người nào chịu trách nhiệm lấy..." Dường như ý thức được mình lỡ lời, lời ra đến khóe miệng lập tức bị Belersden nuốt vào lại.

Chém gió một chút là được.

Lỡ như làm cho phiếu cơm trường kỳ này bị kích thích, quay đầu phải tiếp tục gặm cái cục bánh mì vừa đen vừa cứng kia thì bỏ mẹ, đó không phải là cuộc sống mà một con gấu nên có.

Một tên đồng bọn có thể nuôi cơm, còn có thể giúp nó tăng cao thực lực cũng không phải dễ tìm như vậy.

Ngoài thực lực hơi yếu ra, những phương diện khác của Hudson đều phù hợp với yêu cầu về đồng bọn của gấu con.

"Đừng có ở đây nói nhảm, cho rằng ta không biết ngươi là loại gấu gì sao? Đám côn trùng chán ghét này còn rất nhiều, đi theo ta tuần tra khu vực phòng thủ."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã leo lên lưng gấu.

Rõ ràng là hắn đã sớm miễn dịch với những lời khoác lác của Belersden.

Chương 277 - Chiến Châu Chấu (2)

Theo lý mà nói, đúng là Belersden đã thức tỉnh toàn bộ thiên phú thần thông của Đại Địa Chi Hùng. Chẳng qua uy lực thì lại có chút một lời khó nói hết.

Nếu như Lĩnh vực trọng lực có thể áp súc phạm vi thi triển trong vòng vài mét, có lẽ sẽ có thể dễ dàng giết chết Hudson.

Nhưng mà sau khi mở rộng phạm vi thi triển, có thể làm cho châu chấu rơi xuống cũng được xem như không tệ rồi.

Ít nhất là Hudson vẫn còn thấy không ít con châu chấu sau khi rơi xuống liền giãy giụa một chút, sau đó lại tiếp bay lên rồi lại rơi xuống.

Với tác phong thích làm màu của con gấu này, nếu như có thể giải quyết trong một lần thì nó tuyệt đối sẽ không để xảy ra loại tình huống này.

Bất quá có thể làm cho đàn châu chấu rơi xuống cũng đã đủ rồi. Thỉnh thoảng vẫn có cá lọt lưới cũng không sao.

Đáng tiếc là chỉ có một con Đại Địa Chi Hùng, phải chi có một mấy chục con ở đây, chỉ cần thi triển Lĩnh vực trọng lực thì có thể đảm bảo là đại quân châu chấu sẽ không thể sống sót rời đi.

Hudson cưỡi trên lưng Belersden, một đường tuần tra khu vực phòng thủ của mình, đại quân châu chấu dọc đường đều nhao nhao rơi xuống đất, một người một gấu lập tức trở thành trên cảnh tượng đẹp đẽ nhất trên chiến trường.

Hudson đánh giá một chút phạm vi ảnh hưởng Lĩnh vực trọng lực của Belersden, kết quả lại làm cho hắn giật nảy cả mình.

Trong phạm vi một dặm, không có con châu chấu nào có thể bay lên. Đại đa số châu chấu sau khi đột nhiên gặp phải trọng kích, bay nhảy hai cái liền kết thúc đời trùng.

Cho dù nhặt về một cái mạng thì cũng rất nhanh bị đại quân nông nô bồi thêm một cước rồi lên đường.

Lại xa hơn một chút, những con châu chấu gầy yếu sẽ rơi xuống, châu chấu cường tráng vẫn còn có thể cầm cự được.

Tóm lại, đám châu chấu cách gấu con càng gần thì sẽ càng thê thảm. Đại khái là phải ở xa chừng hai ba dặm địa mới có thể hoàn toàn thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Lĩnh vực trọng lực.

Chiến tích hoa mỹ này làm cho Hudson muốn cưỡi gấu con đi tản bộ một vòng trong đại quân châu chấu. Chỉ cần thu phóng Lĩnh vực trọng lực thêm vài lần liền có thể thắt cổ được 70-80% số châu chấu ở trong phạm vi bao phủ của lĩnh vực.

Nếu bàn về hiệu suất diệt trùng, phương pháp này có hiệu quả cao hơn bất kỳ loại thuốc trừ sâu nào, lại còn bảo vệ môi trường. Dù đại quân châu chấu có quy mô lớn hơn nữa cũng không chịu được.

Chẳng qua khi nhớ tới mục đích tới đây lần này, Hudson vẫn kiềm chế cái suy nghĩ mê người này. Hành hạ một hồi, đại quân châu chấu sẽ tản, nhưng con Trùng vương dẫn đầu đám châu chấu này cũng chuồn theo.

Đối với chủng tộc có tốc độ sinh sôi nghịch thiên như châu chấu, chỉ cần có một con Trùng vương tại thế, không bao lâu nữa sẽ xuất hiện một đại quân châu chấu tiếp theo.

Sau khi trở thành Ma thú trùng vương, tuổi thọ và trí tuệ của nó đều sẽ được tăng lên.

Nếu như để cho bọn chúng sống trên đời này thêm một khoảng thời gian nữa, sợ là trí thông minh sẽ có thể bắt kịp loài người. Đến lúc đó sẽ càng khó đối phó hơn.

Nếu là sống trong một thời gian dài, sau khi hấp thu được đại lượng tai kiếp khí, Trùng vương sẽ có cơ hội tiến giai thành Trùng hoàng.

Khi đã phát triển đến giai đoạn Trùng hoàng, lực phá hoại của đại quân châu chấu sẽ đạt đến cấp bậc hủy diệt.

Cách đối phó tốt nhất chính là tìm cho ra Trùng vương rồi lập tức thi triển thủ đoạn lôi đình để diệt sát, không cho nó có cơ hội nhấc lên nạn châu chấu.

Với quy mô mà đại quân châu chấu đã tạo thành trong thời điểm này thì lại càng phải giết chết Trùng vương.

Dựa vào tin tức mà phủ tổng đốc truyền đến, trong nạn châu chấu lần này sẽ có hơi nhiều Trùng vương xuất hiện. Một vài tỉnh lân cận đều đã lùng giết được nhiều con Trùng vương, nhưng đại quân châu chấu này vẫn không thấy tản đi.

Bây giờ vương đô còn hạ lệnh phải cố gắng bắt sống, rõ ràng là sau lưng của nạn châu chấu lần này còn có rất nhiều chuyện chưa rõ.

Hudson không muốn dẫn lửa thân trên, nên không dám phá hủy kế hoạch bắt trùng của các đại nhân vật vào những lúc mấu chốt như thế này.

Diệt hoàng đại chiến vẫn còn tiếp tục, trên chiến trường cũng không chỉ có mỗi mình Đại Địa Chi Hùng là thể hiện tài năng, mặc dù những con Ma thú không thể làm được nhẹ nhàng như vậy, nhưng cũng mang đến cho mọi người một màn biểu diễn đặc sắc.

Liệt Diễm Sư của Bá tước Pierce chính là một cây súng phun lửa, nước bọt giống như nhung nham vậy, phun hết miếng này đến miếng kia.

Ngọn lửa dài mấy chục thước nướng cho đám châu chấu phát ra một mùi thơm tỏa ra vài dặm. Đám nông nô đại quân nhìn thấy đều chảy nước bọt.

Nếu như không vì toàn bộ quý tộc lãnh chúa đã liên tục cường điệu: Châu chấu không phải là thức ăn. Có lẽ đám nông nô binh đã không nhịn được mà lao lên thưởng thức.

Kẻ làm cho Hudson cảm thấy ngứa mắt nhất chính là lão Ma pháp sư tên Yuli kia cũng đang đại sát tứ phương trên chiến trường. Không chỉ có Ma pháp trận đặc biệt nhằm vào châu chấu, ngay cả vật cưỡi Ma thú của lão ta cũng biểu hiện ra thực lực làm cho người khác phải giật mình.

Cho dù là tất cả mọi người đều đã nhét chặt lỗ tai, nhưng vẫn bị tiếng kêu cổ quái kia làm cho tê cả da đầu.

"Liệt Âm Thú", Ma thú chuyên tạo ra tiếng ồn, thiên phú thần thông lợi hại nhất chính là tạo ra tạp âm, chiêu thuật công kích mạnh nhất cũng là tạp âm.

Nó nổi tiếng khắp cả lục địa Aslante với việc tạo ra tạp âm.

Ngoại giới đánh giá tiếng kêu của "Liệt Âm Thú" là: Người nghe hận không thể lột da của nó; Người nghe hận không thể đưa nghiền nó thành tro.

Không chỉ tiếng xấu lan xa ở trong thế giới loài người, ngay cả trong thế giới Ma thú cũng đều ở bị các loài chán ghét vứt bỏ. Biểu hiện cụ thể của độ chán ghét này chính là: chỉ cần nghe được tiếng kêu của Liệt Âm Thú từ xa mà Belersden đã muốn chạy tới vả cho nó mấy phát rồi.

Chương 278 - Chiến Châu Chấu (3)

Hudson hoàn toàn đồng ý với hành động này của nó, chẳng qua cuối cùng hắn vẫn còn có thể kiềm chế được cảm xúc. Dù sao bây giờ còn đang là đồng đội, không thể tự giết lẫn nhau, làm cho châu chấu chê cười được.

Còn có không ít Ma thú có biểu hiện giống như gấu con, ai bảo đại chiêu mà loài này phóng ra lại không phân biệt được địch ta.

Đúng là có hố một chút, nhưng uy lực của âm ba công thật sự rất lợi hại. Chỉ cần một tiếng kêu đó vang vọng tới đây, đại quân châu chấu rậm rạp chằng chịt trong tầm mắt của Hudson đã biến mất không thấy.

Càng truyền kỳ hơn chính là trong đại quân châu chấu có hai vị Trùng vương dũng sĩ trực tiếp lao tới quyết chiến với "Liệt Âm Thú". Kết quả của cuộc chiến đã giúp cho trận doanh quý tộc đột phá chiến tích bằng 0.

Ngay cả địch nhân đều tức đến váng đầu, có thể tưởng tượng được uy lực công kích của tạp âm ra sao rồi. Đáng tiếc là giết địch một ngàn, tự tổn năm trăm.

Rất nhiều nông nô ngã xuống đất kêu rên khóc lớn thì không nói, ngay cả hạng người có ý chí kiên định như Hudson cũng đang không ngừng nhào nặn lỗ tai.

Hơn nữa khoảng cách song phương vẫn còn rất xa, không biết đã có bao nhiêu vị đồng liêu ở gần bị hố thảm.

Nếu như có người khư khư cố chấp, từ chối lời nhắc che chắn lỗ tai, có lẽ cảm giác hiện giờ đang rất sảng khoái.

Thẳng thắn mà nói, loài Ma thú có thể kéo cừu hận như vậy mà lưu truyền đến nay cũng không hề bị diệt tuyệt thật sự là một kỳ tích.

Bây giờ Hudson đã có thể hiểu được phần nào về Ma đạo sư Yuli rồi, mỗi ngày đều phải giao tiếp với loại Ma thú này, bị giày vò ra bệnh tinh thần cũng có thể hiểu được.

Mọi thứ đều sợ so sánh, nhìn xem màn trình diễn của đám Ma thú khác, Hudson đột nhiên cảm thấy Belersden quả thực không tệ.

Mặc dù hơi lười, lại thích chém gió, vừa thô lỗ, thiếu giáo dưỡng... Nhưng về mặt tổng thể vẫn còn có thể chịu đựng được.

Nếu như đổi thành Liệt Âm Thú, trong lúc tâm tình đang khó chịu mà nó đột nhiên hét to một tiếng, Hudson không dám hứa chắc là mình có thể bảo toàn mạng sống cho nó.

May mắn là đại chiêu của "Liệt Âm Thú" có hạn chế, xài một lần liền phải nghỉ ngơi mấy ngày. Nếu không cứ để nó tiếp tục giày vò như vậy, Hudson sợ rằng mình sẽ không nhịn được mà phải chạy trốn.

Những điểm đen xuất hiện ở chân trời đã kéo Hudson từ trong cơn miên man suy nghĩ về hiện thực. Không thể không thừa nhận, ý chí của đại quân châu chấu quả thực rất kiên định, bị giày vò như vậy mà còn dám tới nữa.

Nếu như là quân đội bình thường, biết được phía trước đáng sợ như vậy, sợ là đã sớm bỏ chạy tứ tán rồi.

"Belersden, ngươi cũng đã nhìn thấy Trùng vương rồi chứ. Chú ý nhìn chằm chằm nó."

"Thật vất vả mới đi ra một chuyến, không thể để cho người khác đoạt hết công lao được. Nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì tộc Đại Địa Chi Hùng của ngươi cũng sẽ bị mất mặt."

Hudson ra sức cổ động tim gấu.

Nhưng mà Belersden lại không trúng chiêu, nó nghiêng đầu sang nhìn hắn, duỗi một bàn tay gấu to lớn ra với ý nghĩa —— Chia phần.

Trí thông minh quá cao cũng không phải là chuyện tốt, về phương diện tính sổ sách thì Belersden quả thực rất tinh ranh, vì để không Hudson bị hố, nó thậm chí còn học được cách xem sổ sách.

Hudson liếc mắt nhìn phương xa, mở hai tay ra nói: "Yên tâm, kẻ tám lạng, người nửa cân. Toàn bộ lợi tức chúng ta chia đều, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!"

Nhìn xem móng gấu bất động, hắn biết gấu con không đồng ý với phương án này rồi.

Gấu nhà mình càng ngày càng không dễ hố. Hudson cảm thấy rất bất đắc dĩ, ai có thể ngờ là trí tuệ của thằng nhóc lười biếng này lại tăng nhanh như vậy chứ.

"Được rồi, vậy thì một ngàn kim tệ tiền thưởng đều thuộc về ngươi. Chớ vội cự tuyệt, mặc dù ngươi là người xuất lực nhiều nhất trong cuộc chiến bắt Trùng vương tiếp đó."

"Nhưng ta chính là người đứng ra tiến hành vụ mua bán này. Phần thưởng sau này cũng phải do ta đứng ra thương lượng với người ta."

Mỗi một con Trùng vương để cho ngươi kiếm thêm một ngàn kim tệ đã là quá đủ thành ý rồi. Nếu như ngươi muốn nhiều hơn thì chẳng phải ta sẽ làm việc uổng công sao?"

"Nghĩ lại xem, một ngàn kim tệ có thể mua được mấy trăm con dê, lượng sữa mà mỗi ngày có thể sinh ra..."

Không có thứ gì không thể liên quan đến sữa thú, một khi chuyển đổi đơn vị đo lường, đầu óc của gấu con sẽ phát sinh biến hóa.

Lần này cũng không ngoại lệ. Belersden bắt đầu tính toán xem có thể đổi bao nhiêu con dê, bao nhiêu con trâu, rất nhanh nó liền thu hồi tay gấu, nghiêng đầu sang nhìn đại quân châu chấu.

Ánh mắt nóng bỏng của nó làm cho người ta nhìn vào đều cảm thấy sợ hãi. Dường như thứ đang ở trước mặt nó hiện giờ không phải là đại quân châu chấu, mà là những chậu sữa thú + mật ong.

Con ngươi của Belersden đột nhiên đảo một vòng, bốn chân đạp một cái rồi lập tức lao ra ngoài.

Hudson bất ngờ không kịp đề phòng, nếu như không phải kịp thời nắm được lông gấu thì suýt chút nữa hắn đã bị văng ra ngoài.

Lật xe với loại tốc độ này thì không chết cũng phải bị trọng thương.

Bị tọa kỵ nhà mình làm cho tàn phế, người không biết chuyện còn tưởng rằng hắn dùng thủ đoạn hèn hạ để ép buộc Ma thú ký kết khế ước nên mới bị phản phệ.

Hudson không để ý đến việc tìm Belersden tính sổ, bởi vì không khí ma sát kịch liệt đã làm cho hắn phải cẩn thận đối phó.

May mắn hắn vẫn còn là một Ma pháp sư, kịp thời buff thêm cho mình một vòng phòng hộ bằng ma pháp.

Tốc độ xung phong của gấu con thật sự là quá nhanh, còn nhanh hơn cả tốc độ mà châu chấu rơi xuống. Nếu như Hudson phản ứng chậm một chút thì đã tiếp xúc thân mật với châu chấu rồi.

Con gấu nhà mình da dày thịt béo, không có chút cảm giác gì với mấy con côn trùng nhỏ bé này. Nhưng hắn thì khác, một khi khuôn mặt nhỏ nhắn này tiếp xúc thân mật với châu chấu thì kết quả thực sự là không dám tưởng tượng.

Khoảng cách vài dặm thoáng cái liền tới, tốc độ của con gấu này quả thật là đang bay.

Chương 279 - Âm Mưu

Trên thực tế, nói là đang bay thì cũng không sai. Ngoại trừ giai đoạn khởi bước bốn chân đạp đất ra, thời gian còn lại bốn cái chân nhỏ nhắn của Belersden đều chưa từng tiếp xúc với mặt đất.

Thậm chí giữa đường còn đụng gãy mấy cây đại thụ trơ trọi, cành của những cây đại thụ này suýt chút nữa đã đâm thủng vòng phòng hộ ma pháp của Hudson.

Bàn về cách hố chủ nhân, con gấu này chắc chắn là dân chuyên nghiệp.

Đây còn không phải là cố tình, chỉ đang làm theo bản năng quen thuộc mà đã có thể hố chết người rồi.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân mà những người cưỡi ma thú trên lục địa Aslante này đều là cường giả. Những kẻ có thực lực không tốt căn bản sẽ không chịu được thiên phú thuộc tính hố đồng đội của Ma thú nhà mình.

Không đợi Hudson thích ứng với tốc độ nhanh như bão tố này, Belersden đột nhiên thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía bên trái. Sự thay đổi đột ngột kinh tâm động phách này lại suýt chút nữa đã ném văng hắn ra ngoài.

Trước khi xuyên qua Hudson không bị say xe, không ngờ là sau khi xuyên việt bởi vì tốc độ quá nhanh mà lại bị say "gấu", chuyện này làm cho Hudson nổi trận lôi đình.

Nếu như không phải vì hắn có thể nhìn thấy bóng mờ của một con châu chấu cực lớn ở trước mặt đang vội vàng chạy trốn, có lẽ hắn đã...

Mà thôi!

Địa điểm bây giờ không đúng, người đang ở trên lưng gấu, nói chuyện đều không có sức mạnh.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, sau khi trải qua gấu tăng tốc rồi lại đột nhiên ngoặt hướng, đòn tiếp theo mà hắn phải chịu đựng chính là thắng gấp.

Lực quán tính cực mạnh đã làm cho Hudson nắm chặt được lông gấu, thân thể của hắn cũng dán sát vào lưng gấu.

Còn chưa hiểu chuyện ra sao, chỉ thấy Belersden đã xách theo một con Trùng vương bị đánh ngất xỉu rồi khoe khoang chiến tích với hắn.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ vả có một cái, Trùng vương không ai bì nổi đã bị vả cho sml.

Giờ khắc này, Hudson đột nhiên hiểu được lý do tại sao Ma Thú sơn mạch lại chưa từng bị nạn châu chấu gây họa.

Một con Đại Địa Chi Hùng vị thành niên cũng có thể dễ dàng đánh choáng một con Trùng vương. Toàn bộ Ma Thú sơn mạch không biết có bao nhiêu Ma thú cấp cao, bao nhiêu Trùng vương, Trùng hoàng cũng không đủ cho người ta giết.

Nếu như đại quân châu chấu thật sự dám chạy tới bao vây căn cứ của Ma thú thì cũng chỉ là đang ship đồ ăn cho người ta thôi.

Đại quân châu chấu có độc là vì nhằm vào người bình thường. Lấy tố chất thân thể của Ma thú, chút độc tố đó sợ là ngay cả cảm giác cũng không có.

"Belersden, ngươi làm cái quái gì vậy? Tại sao không nhắc nhở ta? Ngươi có biết là vừa rồi nguy hiểm cỡ nào không, suýt chút nữa..."

Không đợi Hudson nói hết lời, gấu con đã học theo giọng điệu nói chuyện bình thường của hắn để mắng lại: "Bình tĩnh! Chỉ là chút việc nhỏ mà thôi, nôn nôn nóng nóng, có thể làm được đại sự gì đây?"

"Chỉ là một chút khổ mà đã không chịu được, còn không biết xấu hổ ở đây phàn nàn, quả thật là làm cho bổn gấu mất mặt."

"Còn nguy hiểm, da mặt của ngươi đúng là dày thật. Từ đầu đến cuối ngươi đều ở một bên xem kịch. Người khác đều là liên thủ với Ma thú để chiến đấu, còn ngươi chỉ đi theo ăn ké công lao của bổn gấu, dọc đường còn muốn ta phải bảo kê cho ngươi, thật sự là một miếng gỗ mục, không có triển vọng."

"Nếu như không vì phải chăm sóc cho ngươi, ta đã sớm kết thúc công việc này rồi. Mà thôi, gặp phải loại đồng bọn như ngươi coi như bổn gấu xui xẻo vậy. Chỉ cần..."

Bị một con gấu chụp mũ, mắng cho á khẩu không trả lời được, Hudson lập tức bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Không phải thằng ngốc này vẫn luôn đi ngủ sao, sao nó lại học lỏm được mấy chiêu thức này.

Lý trí nói cho hắn biết, sau này khi làm việc công thì nhất định phải tránh con gấu này ra.

Nếu như bồi dưỡng ra được một con gấu biết chơi chính trị thì có trời mới biết tương lai sẽ phát sinh cái gì.

"Đủ rồi, Belersden ! Ngươi cố ý đúng không! Từ trước tới nay, tộc Đại Địa Chi Hùng đều nổi danh về sự chất phác, tại sao có thể đản sinh ra một con gấu vô lại như ngươi vậy?"

Hudson tức giận nói.

Chuyện vừa rồi mà nói là do gấu con cố ý gây ra thì vẫn còn có mấy phần gượng ép. Nếu như thật sự muốn hố hắn, có lẽ ngay cả một đạo Ma pháp thuẫn hắn cũng chẳng dùng được.

Chẳng qua khi nhìn thấy dáng vẻ vênh vang đắc ý của nó, Hudson liền cảm thấy rất giận. Ngay cả chủ nhân của nó mà cũng dám trêu chọc...

Mà thôi, mình đại lượng nên không so đo với một con gấu làm gì.

Chủ yếu là vì không thể làm gì được nó, Belersden ném Trùng vương Hudson rồi lại nhắm vào mục tiêu mới xuất kích.

Là một vị Kỵ sĩ, nội tâm của Hudson đang sụp đổ. Tốc độ của Đại Địa Chi Hùng khi bộc phát toàn lực quá nhanh, giống như đang lái một chiếc moto với tốc độ siêu thanh vậy, cảm giác như đang muốn bay lên trời.

Cũng may là lần này gấu con đã có kinh nghiệm, trước khi hành động còn biết buff thêm cho hắn ma pháp Đại Địa Thủ Hộ.

Cuối cùng cũng đã ổn định, Hudson không cần phải lo lắng mình sẽ bị ném quăng ra ngoài bất kỳ lúc nào, cũng không cần lo lắng bị nôn mửa vì tốc độ "gấu" quá nhanh, cuối cùng có tâm tư chơi —— "đua gấu".

Ở bên trong hàng ức vạn con châu chấu giống như lạc vào vô trùng chi cảnh, cảm giác thật sự là rất kích thích. Khi Hudson thích ứng được với tốc độ này, toàn bộ cơ thể đều cảm thấy thăng hoa.

Một người một gấu chơi đến vô cùng hưng phấn, không ngừng băng qua bầy trùng, mở đường cho đám người phía sau. Mọi người rất nhanh liền học theo, ngay cả khu vực phòng thủ cũng chẳng thèm để ý.

Nhìn xem đám cường giả đang giày vò trong đại quân châu chấu, nội tâm của Bá tước Pierce lập tức sụp đổ. Đây đều là một đám đại gia, mặt mũi của một vị Tổng đốc như ông ta không đủ dùng.

Dần dần Pierce liền phát hiện ra không thích hợp, mặc dù đại quân châu chấu bị đám cường giả xung kích đến phân tán khắp nơi, không ngừng tán loạn, nhưng mục tiêu cuối cùng của bọn nó vẫn là tỉnh Đông Nam.

Chương 280 - Âm Mưu (2)

Trước đó, khi đại quân châu chấu tụ tập lại một chỗ, bọn hắn chỉ cần ngăn trở đường đi của bầy châu chấu là được.

Bây giờ đại quân châu chấu đã bị phân tán khắp nơi, phạm vi hoạt động cũng đang không ngừng mở rộng; Có rất nhiều châu chấu đang không ngừng phá vây từ những khu vực lỏng lẻo để lẻn vào.

"Có người động tay chân, cố gắng dẫn dụ đám châu chấu này tới tỉnh Đông Nam!"

Nghĩ đến đây, Bá tước Pierce liền cảm thấy may mắn, may mà lần này ông ta phản ứng đủ nhanh, tập hợp tất cả cường giả ở trong tỉnh lại trong thời gian ngắn nhất.

Nếu như học như ông bạn hàng xóm bên cạnh, chờ châu chấu tràn vào thành như nước lũ rồi mới tổ chức cao thủ bắt giết thì toang mẹ rồi.

Chỉ là không biết gia tộc mình đã đắc tội với thế lực nào, vậy mà lại không tiếc đại giới cũng phải gây phiền toái cho gia tộc Dalton.

Dược tề dẫn dụ châu chấu cũng không hề rẻ, đại quân châu chấu có quy mô khổng lồ như vậy liên tục không ngừng tràn vào, quả thực chính là đang dùng kim tệ để trải đường cho châu chấu.

Tự động nghĩ rằng nguyên nhân chuyện này là vì mình, đây không phải là vì Bá tước Pierce không có đầu óc, mà là bởi vì quá thông minh nên mới có thể đưa ra kết luận này.

Mặc dù ở trong tỉnh Đông Nam cũng có rất nhiều quý tộc lớn nhỏ khác nhau, nhưng người có tư cách đắc tội với một thế lực lớn, hơn nữa đối phương lại không thể làm gì thì chỉ có gia tộc Dalton mà thôi.

Biết được chuyện này cũng vô dụng, quy mô của đại quân châu chấu này thật sự là quá lớn. Chỉ là giải quyết được Trùng vương thôi mà phải dốc hết toàn lực rồi. Muốn tiêu diệt toàn bộ đàn châu chấu này là chuyện không thể nào. ...

Sơn Địa Lĩnh, công tác chuẩn bị chống lại nạn châu chấu đang được triển khai một cách trật tự ngăn nắp. Những lương thực có thể thu hoạch được thì đã sớm được thu hoạch xong rồi. Số lượng thực còn lại thực sự là không thể thu hoạch được, chỉ có thể chọi cứng với nạn châu chấu.

Mấy vạn người cùng nhau chuẩn bị chiến đấu, không hề bối rối một chút nào. Qua đây cũng không thể không thừa nhận tầm quan trọng của nhân tài.

Nếu như là vào trước khi mà gặp phải loại chuyện này, không có Hudson lão gia ở đây thì lãnh địa đã sớm trở nên lộn xộn rồi.

Phương pháp cũng không có gì mới cả, đều là dùng nhân công bắt giữ + khói xông lửa đốt. Còn phương pháp diệt hoàng cao cấp bằng Ma pháp dược tề thì một Sơn Địa lĩnh không có đủ tiền mua.

Tình huống tổng thể của các lãnh địa lân cận đều không khác mấy. Tất cả lãnh chúa đều đang cố gắng chuẩn bị chiến đấu, mặc dù trong lòng của đại đa số người đều đã rõ ràng, hiệu quả của những thủ đoạn cổ xưa này cũng chẳng ra làm sao.

Nhưng mà dù sao cũng phải làm đủ công tác chuẩn bị chống chọi với nạn châu chấu. Không quan trọng là giết được bao nhiêu châu chấu, quan trọng là phải chuẩn bị đầy đủ, tăng cường lòng tin của lĩnh dân.

Năm đại tai cũng là thời điểm càng cần trấn an dân tâm. Các tổ chức tà giáo tiềm phục ở khắp nơi đã sớm không chịu được sự cô đơn, chỉ đợi một cơ hội để phát động.

Hai quận Wright và Ryton đã chịu nỗi khổ của chiến tranh, tình huống lần này coi như không tệ. Từ trên xuống dưới đều đã bị dọn dẹp một lần, các loại tổ chức tà giáo lớn nhỏ đều đã tiêu đời trong đợt phong ba lần trước.

Trong các quý tộc lão gia thống trị hai quận này, ngoài những người cá biệt do kế thừa gia nghiệp nên có năng lực cao thấp không đồng đều ra, đại đa số lãnh chúa đều không thiếu thủ đoạn.

Lạc Diệp trấn, Nam tước Kayo chạy tới phủ tổng đốc báo danh chống lại nạn châu chấu, nhưng lại bị ông chú nhà mình lấy lý do thực lực quá kém để loại bỏ, chuyện này làm cho y cảm thấy vô cùng mất mặt.

May mắn là người biết chuyện này cũng không nhiều, Nam tước Kayo đã kịp thời phong tỏa tin tức, nếu không khi chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ vô cùng xấu hổ.

Câu đánh giá "thực lực không đủ" này làm cho y cảm thấy rất bi thương. Nam tước Kayo vốn cho rằng thực lực của mình cũng coi như không tệ trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng thực tế lại vô cùng vả mặt.

Chỉ có thể nói là thiên phú là thứ không thể nào miễn cưỡng được, cho dù có bị nhồi cho một đống tài nguyên thì Nam tước Kayo cũng chỉ có thể bắt kịp tiêu chuẩn bình thường.

Trong bụng tràn đầy nộ khí, y đang cần tìm một địa phương để phát tiết, cho nên liền rất tự nhiên để mắt tới các vị hàng xóm bên cạnh.

"Thiếu gia, nạn châu chấu lần này thế tới hung hăng, căn cứ vào tin tức mà phủ tổng đốc truyền đến, sợ là không có cách nào tránh khỏi."

"Dựa theo tin tức hiện giờ đến xem, cho dù chúng ta không làm gò thì nạn châu chấu cũng sẽ lan đến gần hai quận Ryton và Wright."

"Nếu như rải thêm dược tề thì có thể làm cho tình hình tai nạn trở nên càng nghiêm trọng hơn. Nhưng nếu như chỉ rải dược tề lên lãnh địa của một vài nhà thì rất có thể sẽ bị người khác nhìn ra vấn đề."

"Loại chuyện này chỉ cần để lại bất kỳ dấu vết gì thì cũng có thể làm cho chúng ta bị người khác hoài nghi. Cho dù là chỉ lộ ra nửa chút sơ hở cũng là đả kích trí mạng đối với danh tiếng của ngài."

"Hay là chúng ta cứ thả vào mấy khu vực lân cận đi, cũng có thể đạt được hiệu quả như nhau, còn không biết bị người ta hoài nghi."

Lão quản gia ra sức khuyên nhủ.

Trong nội tâm thì ông ta cực lực phản đối làm vậy. Mặc dù đống dược tề này là do Nam tước Kayo tự tay điều chế, không có bao nhiêu người biết được chuyện này. Nhưng trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió.

Một khi tiết lộ phong thanh, không chừng toàn bộ quý tộc trong tỉnh đều sẽ ném hết cái bô nạn châu chấu này lên đầu của Nam tước Kayo. Nếu như chuyện này phát triển đến bước đó, cho dù là gia tộc Dalton cũng sẽ không bảo vệ được Kayo.

Chương 281 - Toi Công Bận Rộn

"Yên tâm đi, Phúc bá. Ta không ngu như vậy, loại chuyện như vậy đương nhiên là cần phải có người đứng ra chịu trách nhiệm."

"Công việc thu hoạch bên trong lãnh địa đã kết thúc, cho dù toàn bộ số lương thực còn lại bị mất đi thì ta cũng có thể chịu đựng được."

"Vậy thì cứ dứt khoát chơi chiêu khổ nhục kế đi, tạm thời ủy khuất đám quý tộc bản địa một chút, đem cái bô này ném hết cho quý tộc phương bắc là được."

"Với uy lực của đống dược tề này, mặc kệ là rải ở địa phương nào, phạm vi trăm dặm xung quanh đều sẽ gặp phải tai hoạ, không người có thể thoát được."

"Nếu như không vì một lần thu hoạch ngoài ý muốn, ta cũng không thể điều phối ra loại dược tề này. Lần này là cơ hội tốt nhất, một khi bỏ lỡ, muốn chưởng khống được hai quận sẽ rất khó khăn."

Nam tước Kayo lạnh lùng nói.

Hung ác với người khác không tính là gì, quan trọng là có thể hung ác với chính bản thân mình. Ngay cả lãnh địa nhà mình đều không buông tha, muốn nói là do y gây ra chuyện này, cho dù là có truyền ra ngoài cũng sẽ không có người tin. ...

Thành Dadir, theo tin tức về nạn châu chấu truyền đến, tòa thành vừa mới khôi phục được vài phần cảnh tượng phồn hoa này lại trở nên đìu hiu.

Phủ lãnh chúa đã khống chế cửa hàng lương thức, bắt đầu cung cấp theo số lượng / đầu người mỗi ngày, giá cả cũng đã tăng lên một con số khủng khiếp.

Chi phí sinh hoạt cao làm cho vô số thương nhân bị động lựa chọn dọn nhà. Nam tước Sith cũng vô cùng bất đắc dĩ, gã cũng mua lương thực với giá cao, cho nên căn bản không thể hạ giá được.

Quan trọng nhất chính là sau khi tình hình tai nạn truyền đến, đám quý tộc lãnh chúa ở xung quanh nhao nhao thắt lưng buộc bụng, tạm ngừng toàn bộ những chi tiêu không cần thiết.

Những chỗ ăn chơi đều phải đóng cửa. Những mặt hàng xa xỉ cũng đánh mất thị trường chỉ trong vòng một đêm.

Thương phẩm bán chạy nhất hiện giờ chính là lương thực, vải vóc, sau đó là muối ăn, sản phẩm bằng sắt như các loại nông cụ thì vẫn còn có thể bán được, những hàng hóa khác đều là người bán nhiều hơn người mua.

Không kiếm tiền là việc nhỏ, quan trọng là khi mở cửa còn phải lỗ vốn. Thương nhân là những người giỏi về cân nhắc giữa lợi và hại, sau khi đánh giá được năng lực phòng chống nguy hiểm của các quý tộc lãnh chúa ở nơi đó, bọn họ rất nhanh liền cho ra một kết luận hỏng bét.

Nếu không rời đi nhân lúc vẫn còn trật tự, chờ nạn châu chấu ập tới, tình trạng thiếu lương thực bộc phát, khắp nơi đều là "sơn tặc thổ phỉ", lúc đó có muốn chạy cũng chạy không được.

Chuyện mà tất cả mọi người lo lắng chính là, nếu như thật sự không thể chống chọi được với nạn châu chấu, vị Sith lão gia bây giờ vẫn còn hiền lành kia sẽ là kẻ đầu tiên giơ đao với bọn hắn.

Thành kiến là thứ nghiêm trọng như vậy đấy, cho dù thái độ của Nam tước Sith rất không tệ, nhưng mọi người đã sớm có thành kiến đối với đám quý tộc phương bắc.

Nam tước Sith tiện tay bóp chết một con châu chấu đang bay nhảy, có chút không cam lòng hỏi: "Velen, nạn châu chấu lần này thật sự không có cách nào tránh được sao?"

Khổ tâm kinh doanh một khoảng thời gian mới cho ra kết quả, không có người nào nguyện ý chắp tay từ bỏ, thế nhưng khi đối mặt với thiên tai thì nhân lực thật sự là quá mức mong manh.

"Thiếu gia, những con châu chấu đang bay rải rác hiện giờ không được tính là uy hiếp gì. Nhưng một khi những con vật nhỏ không đáng chú ý này tập hợp lại một đội quân thì sẽ trở thành tai nạn kinh khủng nhất."

Càng làm cho người ta lo lắng chính là sau lưng của nạn châu chấu lần này có dấu hiệu do người cố ý gây ra. Điều này làm cho việc muốn ức chế tình hình tai nạn trở nên càng khó khăn hơn."

"Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, một số lãnh địa đã bắt đầu cố gắng giảm bớt số lượng nô lệ thú nhân để giảm bớt lượng lương thực tiêu hao."

"Sơn Địa lĩnh mà ngài chú ý nhất hiện giờ giờ cũng đang trắng trợn bắt giữ châu chấu ở trong lãnh địa để phơi khô và chứa đựng. Nghe nói là để nuôi gia súc, nhưng theo tôi thấy thì là đang chuẩn bị thức ăn cho thú nhân."

"Một khi nạn châu chấu đột kích, bị bức bách bởi áp lực lương thực, sợ là vị Sơn Địa nam tước kia cũng chỉ có thể tiêu giảm số lượng nô lệ thú nhân."

Gần như tất cả lãnh chúa đều ban bố lệnh cấm nam nữ nông nô kết hôn, cùng phòng. Đây là đang chuẩn bị cho tình trạng sắp tới có thể sẽ thiếu lương thực."

"Quý tộc bản địa mà con phản ứng kịch liệt như vậy, huống chi là những kẻ ngoại lai như chúng ta. Mấy tỉnh lân cận cũng đã gặp phải nạn châu chấu, cho dù có muốn mua lương thực cũng không mua được."

"Chuyện đã đến nước này, chúng ta không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Thương nhân muốn rời khỏi thì cứ để cho bọn hắn đi thôi, có thể giảm bớt một chút lương thực tiêu hao."

"Lưu lại mấy phần tình hương hỏa, chờ khi tình hình tai nạn đi qua rồi lại mời bọn họ quay lại là được. Có lần kinh nghiệm này, tương lai bọn họ sẽ tin tưởng lãnh địa chúng ta hơn một chút."

Quản gia Velen cố gắng khuyên nhủ.

Năm đại tai, tăng thu giảm chi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đầy đủ lương thực dự trữ mới được. Đáng tiếc là Dadir lại không làm được chuyện này.

Cho dù là đã thu hoạch hết những lương thực có thể sớm thu hoạch. Nhưng nếu muốn cầm cự đến đầu xuân năm sau thì vẫn vô cùng khó khăn.

Vì tăng thêm lượng lương thực dự trữ, vô số quý tộc đều tổ chức nhân thủ vào trong núi rừng săn bắn. Các loại động vật hoang dã đều gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Rau dại cũng được đặt vào hàng ngũ lương thực dự trữ. Thậm chí có một vị lãnh chúa tính toán tỉ mỉ ở một nơi nào đó còn dùng cả vỏ cây, sợi cỏ xem như lương thực dự trữ.

Chương 282 - Toi Công Bận Rộn (2)

"Dần dần cắt giảm số lượng nô lệ đi, cố gắng hết sức làm cho số lượng này giảm xuống một cách bình thường một chút, miễn cho truyền ra ngoài làm ảnh hưởng đến danh tiếng."

"Những người có thể bán thì toàn bộ đều bán đi. Bao gồm cả đám vũ nữ kia, nhân lúc bây giờ còn bán được một ít tiền thì cứ bán hết đi."

"Từ giờ trở đi, khẩu phần lương thực của tất cả lĩnh dân không có việc làm sẽ bị giảm xuống 20%. Chỉ cần cấp đủ vật tư sinh tồn căn bản là được."

"Phát động tất cả quan hệ nhân mạch mà chúng ta có được, tận mọi khả năng mua sắm lương thực, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu."

"Phái người chú ý đến động tĩnh của đám thương nhân lương thực lớn, có cơ hội thì làm một vụ mua bán không vốn. Đã đến nước này rồi, chúng ta cũng không cần phải tiếp tục giả bộ nữa."

Nam tước Sith mặt không thay đổi nói.

Phảng phất như gã hoàn toàn không thèm quan tâm đến hậu quả đáng sợ sau mệnh lệnh này.

"Vâng, thiếu gia!"

Lão quản gia trả lời, không hề có ý khuyên nhủ nào. Lạnh nhạt, quả quyết, vô tình... Đây cũng là những phẩm chất tốt đẹp của quý tộc.

Muốn có thể sống tốt ở một thế giới phải cạnh tranh kịch liệt như thế này thì nhất định phải vứt bỏ hết thảy thánh mẫu tâm, lấy lý trí để đối mặt với thế giới tàn khốc này. ...

Quận Arbor, sau khi đám quý tộc ngăn chặn thành công đại quân châu chấu lại không hề vui mừng khôn xiết. Ngược lại còn đang không ngừng phát sầu vì đại quân châu chấu.

Nhân lực chung quy cũng có hạn, cường giả cũng sẽ phải mỏi mệt. Chính vì vậy mà một vài vị cường giả đỉnh cao vừa rồi còn ra sức chém giết thì bây giờ đã được thay đổi để nghỉ ngơi.

Hudson vừa mới trở về doanh địa liền trở thành nhân vật nổi bật nhất. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì toàn bộ cơ thể của hắn đều được treo đầy Trùng vương.

Tự mình giải quyết 5 con Trùng vương, lại còn bắt sống được toàn bộ, phần chiến tích này đều sắp bắt kịp được thành tích tổng của đám người này rồi.

Chỉ có thể nói là vì sức hấp dẫn của sữa thú + mật ong quá lớn, nếu như không phải Hudson lôi kéo, đến bây giờ Belersden vẫn còn không muốn trở về nữa.

Gấu chịu được, nhưng người thì không chịu được. Giằng co lâu như vậy, cả người của Hudson đều sắp tan ra thành từng mảnh, không thể không miễn cưỡng ép Belersden kết thúc công việc.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là lúc này không dễ gì bắt được Trùng vương. Cho dù là có con lọt lưới thì cũng đều tránh ra xa.

Những sinh vật có trí tuệ khi biết rõ trước mặt có nguy hiểm thì sẽ không đần độn đến mức lao tới chịu chết.

Đại quân châu chấu vốn tập hợp lại thành một đàn, bây giờ lại phân tán thành vô số nhóm chính là chứng cứ tốt nhất.

Mặc dù tụ tập lại một chỗ sẽ có lợi cho bọn chúng thăng cấp, nhưng mà vẫn là mạng nhỏ càng quan trọng hơn một chút.

"Mục tiêu của châu chấu đã rất rõ ràng, chính là tỉnh Đông Nam của chúng ta, cho dù là bị buộc phải đi đường vòng thì cũng sẽ đến chỗ cần đến. Bây giờ có thể xác định là có người đã rải Dụ Hoàng Tán đến tỉnh Đông Nam."

"May nhờ có chư vị ra tay đánh tan đại quân châu chấu. Chặt đứt khả năng đản sinh Trùng hoàng, nếu không thì lần tai nạn này sẽ thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát."

"Tạm thời còn không có cách nào xác định hung thủ là ai. Cho nên chúng ta chỉ có thể nhớ kỹ món nợ này trước, chờ tương lai điều tra ra được thì mới tính sổ với bọn chúng."

Kế tiếp chỉ có thể trông chờ vào các chư vị, cố gắng giải quyết cho xong số Trùng vương còn lại. Vương quốc sẽ không quên chiến công của mọi người."

Có thể thấy được Bá tước Pierce đã rất mệt mỏi. Ngay cả những lời khách sáo thường ngày cũng bị bỏ qua.

Còn Hudson cảm thấy lại cảm thấy là vì những người ở đây không dễ lừa gạt.

Vẽ bánh nướng rất đơn giản, nhưng muốn làm ra bánh nướng lại rất khó. Hết lần này tới lần khác những cường giả này đều là hạng người cứng đầu, nếu như dám nói mà không dám làm, người ta cũng sẽ dám đánh cả Tổng đốc.

Thay vì chơi thủ đoạn tự tìm phiền phức, chẳng thà thể hiện ra sự chân thành sẽ càng dễ nhận được hảo cảm của mọi người.

Đối mặt với bầy trùng phân tán khắp nơi, mọi người cũng chỉ đành chia ra hành động.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, chiến trường đã từ bên ngoài tỉnh chuyển đến bên trong tỉnh. Vì đuổi theo bầy trùng, Hudson chỉ đành chơi trò "gấu bay".

Dựa vào tin tức tình báo mà Kỵ binh Griffin cung cấp, một đường phi nước đại tám mươi dặm mới chặn đứng được một bầy trùng.

Càng hố hơn là trong này lại không thể tìm được Trùng Vương, chuyện này làm cho Belersden tức đến hai mắt lóe lên những tia sáng màu hồng, sau đó nó lập tức thi triển Lĩnh vực trọng lực rồi không ngừng lao vào trong bầy trùng.

Mặc cho Hudson có khuyên như thế nào cũng vô dụng, thẳng đến khi bầy trùng bỏ chạy tứ tán thì nó mới từ bỏ ý đồ.

Nhìn xem đám châu chấu đã chết, Hudson chẳng hề có ý thương hại gì. Dám giày vò không ngủ không nghỉ như vậy, bọn chúng không đoản mệnh thì ai đoản mệnh.

Ở lại quận Arbor quyết chiến không tốt sao?

Cho dù là công kích suốt cả đêm không ngủ thì Hudson cũng chấp nhận.

Dù sao chỉ cần gấu kiên trì được, hắn liền không sợ.

Cùng lắm thì trực tiếp ngủ luôn trên lưng gấu, có ma pháp Đại Địa Thủ Hộ nên không cần lo về vấn đề an toàn.

Hiện giờ bầy trùng bay tứ tán, tràn ngập tỉnh Đông Nam, mỗi một đội ngũ đều cách nhau rất xa.

Gần thì vài dặm, xa thì hơn trăm dặm, làm cho độ khó đuổi bắt tăng lên rất nhiều.

Càng khốn nạn hơn chính là chạy 180 dặm mới đuổi kịp bầy trùng, vậy mà lại không nhìn thấy bóng dáng của Trùng vương.

Toi công bận rộn một trận, chỉ có thể đi tìm bầy trùng tiếp theo.

Hudson cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống này rồi. Hôm qua bắt sống, giết chết được mười mấy con Trùng Vương, số lượng Trùng Vương còn lại vốn đã là lác đác không có mấy.

Chương 283 - Nghi Ngờ

Những sinh vật có trí tuệ này còn dám tiến vào tỉnh Đông Nam hay không vẫn còn là một ẩn số.

Cho dù là có dược tề dẫn dụ châu chấu, nhưng đối với Trùng Vương, loài đã thăng cấp lên thành Ma thú mà nói, lực hấp dẫn cũng không còn trí mạng như vậy nữa.

Nếu không thì phủ tổng đốc cũng không cần phải giày vò nhiều như vậy, trực tiếp rải Dụ Hoàng dược tề để dẫn dụ bọn chúng tới cửa chịu chết là được.

Nhưng nếu như chỉ có thể hấp dẫn được những con châu chấu bình thường thì lại là một chuyện vô bổ, về mặt kinh tế cũng không đáng phải làm vậy.

Dù sao phạm vi ảnh hưởng của dược tề là có hạn, mà tốc độ sinh sôi của châu chấu lại có thể được gọi là vô hạn.

Trong tình huống bình thường, một con châu chấu cái có thể đẻ ra mấy chục quả trứng chỉ trong một lần, trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi liền có thể ấp ra châu chấu con.

Nhưng khi có sự xuất hiện của Trùng Vương thì tốc độ này còn có thể tiến hóa thêm một bước. Không chỉ tốc độ đẻ trứng tăng lên gấp bội, mà ngay cả thời gian ấp trứng cũng được rút ngắn chỉ còn hai ngày.

Nếu như không giết chết Trùng Vương, chỉ trong thời gian ngắn là nó có thể thúc ra một đại quân châu chấu với số lượng hàng trăm tỷ con.

Có lẽ ngay cả tốc độ săn giết châu chấu cũng không thể nào nhanh bằng tốc độ sinh sôi nảy nở của bọn nó.

Bận rộn suốt hai ngày ròng rã mà chỉ bắt được một con Trùng Vương. không chỉ Belersden không thể nào chấp nhận được loại tốc độ này, mà ngay cả Hudson cũng khó có thể chịu đựng.

Cũng may là không chỉ có bọn hắn rơi vào tình trạng này, tình huống của những cường giả khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Phải chiến đấu với cường độ cao nhưng lại không có được thu hoạch như mong mong đã làm giảm đi rất nhiều nhiệt tình của mọi người.

Mắt thấy nạn châu chấu đã lan tràn ra ngoài, còn lan đến gần lãnh địa nhà mình, cuối cùng thì đám người cũng không thể nhẫn nhịn được nữa!

Sai khi vị đại biểu đầu tiên cáo từ rời đi, những người còn lại cũng nhao nhao bắt chước.

Trùng Vương là phải bắt, bất quá việc cấp bách hiện giờ là phải bảo vệ lãnh địa nhà mình trước đã.

Nếu như phát hiện ra dấu vết của Trùng vương thì có thể cầu viện những bạn hàng xóm bên cạnh, nể tình phần thưởng phong phú, tất cả mọi người sẽ xuất thủ.

Hudson cũng không là ngoại lệ, hắn quả quyết chào từ giã với Tổng đốc Pierce.

Về phần vấn đề khen thưởng, ngoài phần thưởng bằng kim tệ khi săn giết Trùng Vương được treo ở bên ngoài ra, những phần thưởng còn lại cần mọi người từ từ âm thầm hối đoái.

Chuyện này không vội được. Chờ sau khi dập tắt nạn châu chấu rồi mới chậm rãi thương lượng cũng được.

Dù sao hành động lần này cũng đã vượt qua mong muốn ban đầu. Bắt sống được 8 con Trùng Vương, phần thưởng trên mặt bàn chính là 8000 kim tệ.

Còn có thể âm thầm trao đổi tài nguyên, số tài nguyên này sẽ chỉ nhiều hơn chứ không ít.

Nhất là khi mệnh lệnh "bắt sống" được vua Caesar III ban ra, với phong cách hành sự của vị này, chắc là sẽ không để mọi người làm không công đâu.

Phần thưởng cụ thể là gì thì không biết, nhưng có thể khẳng định là sẽ có hồi báo. Nếu không thì thanh danh của vua Caesar III ở trong giới trung tiểu quý tộc cũng sẽ không tốt như hiện giờ.

Vừa mới tiến vào quận Wright, Hudson liền phát hiện ra không thích hợp. Rõ ràng là tình hình nạn châu chấu ở khu vực nam bộ này còn nghiêm trọng hơn những nơi khác.

Chủ lực của đại quân châu chấu đã bị những cao thủ do phủ tổng đốc tổ chức đánh cho trọng thương, bầy trùng phân tán lại đã bị các quý tộc lãnh chúa ở ven đường tổ chức nhân thủ bắt giết, theo lý mà nói thì càng vào sâu trong hậu phương thì sẽ càng ít mới đúng.

Không kịp truy cứu nguyên nhân, một người một gấu liền lập tức tăng tốc. Những con châu chấu dọc đường đều bị Belersden thuận tay giải quyết hết.

Làm một con gấu có ý chí cầu tiến, Belersden đã lập chí trở thành chủ của một nông trường lớn.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, nó chuẩn bị nuôi 10, 000 con dê, 10, 000 con trâu, 10, 000 tổ ong, sau đó mỗi ngày đều có sữa thú + mật ong uống mãi không cạn, thịt nướng ăn hoài không hết, từ đó bước lên đỉnh cao của đời gấu.

Loài sinh vật như châu chấu chính là đại địch của chủ nông trường gấu. Gặp được khẳng định là thà giết nhầm chứ không bỏ sót.

Trong phạm vi bao phủ của Lĩnh vực trọng lực, không chỉ châu chấu ven đường gặp tai vạ, mà những con tiểu côn trùng cũng phải gặp họa theo.

Nếu như không ngộ thương đến một vài cây cỏ hoa lá khác thì sẽ càng hoàn mỹ. Gấu trừ sâu đến từ thiên nhiên, cuối cùng cũng có thể không cần phải lo lắng bị sâu bệnh uy hiếp.

Nhìn qua những làn khói đặc không ngừng bay lên ở ven đường, Hudson thở dài một hơi. Hiển nhiên là các quý tộc lãnh chúa còn chưa đến tình trạng phải nằm ngửa, điều này cũng mang ý nghĩa là thế cục vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn.

Số lương thực chưa thu hoạch thì chắc là mất hết rồi. Nhưng chỉ cần có thể kịp thời diệt hoàng thì vẫn còn tới kịp cày bừa vụ thu.

Mặc dù thu hoạch vụ thu không nhiều lắm, nhưng cũng còn tốt hơn là không có. Chờ đến vụ thu hoạch vào đầu xuân năm sau liền có thể đầy máu phục sinh.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất. Những người đã từng trải qua nạn châu chấu đều biết, loài sinh vật này chính là "một tai náo mười năm" .

Cho dù có giết sạch hết châu chấu, trứng trùng rải khắp mặt đất vẫn có thể dục hỏa trùng sinh vào năm sau. Muốn tiêu diệt sạch sẽ là chuyện gần như không thể.

Cho dù có thể kịp thời phản ứng, không cho nó tạo thành nạn châu chấu. Những con châu chấu phân bố ở khắp mọi nơi này cũng là một loại uy hiếp đối với việc sản xuất nông nghiệp.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bắt đầu từ năm sau, mọi người liền phải học cách ăn châu chấu.

Trong tình huống sản lượng lương giảm mạnh, bất đắc dĩ chỉ có thể sử dụng loại thủ đoạn phi thường khẩn cấp này.

Hudson mang theo Belersden đi dạo xung quanh lãnh địa, tiêu diệt hết những con châu chấu đã tụ tập thành đàn rồi mới trở lại phủ lãnh chúa.

Chương 284 - Nghi Ngờ (2)

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao tình hình tai nạn trong lãnh địa lại trầm trọng như vậy?"

Thẳng thắn mà nói, Hudson vẫn rất hài lòng với công tác chuẩn bị phòng tai của lãnh địa. Mặc dù phát sinh không ít vấn đề, nhưng về mặt tổng thể vẫn đã hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao ra.

Trong hoàn cảnh mà nạn châu chấu có ở khắp nơi trên mặt đất, chỉ cần không để cho châu chấu ăn hết toàn bộ cây nông nghiệp đã là một loại thành công rồi.

"Lão gia, không biết tại sao châu chấu lại điên cuồng tràn vào hai quận Wright và Ryton. Sơn Địa lĩnh nằm ở chỗ vắng vẻ, tình huống đã xem như là tốt rồi."

"Tình hình của những lãnh địa nằm ở khu bình nguyên mới xem như là nghiêm trọng. Có mấy vị lãnh chúa xui xẻo còn bị châu chấu gặm sạch toàn bộ cây nông nghiệp trong trong lãnh địa."

"Bao gồm cả vị Nam tước Kayo kia, mặc dù tổ chức hành động diệt hoàng với thanh thế to lớn, nhưng mà cuối cùng thì Lạc Diệp trấn vẫn biến thành đất trống."

"Không riêng gì cây nông nghiệp bị gặm cho sạch sành sanh, ngay cả cỏ cây cũng bị thương nặng. Thậm chí ngay cả một chút phòng ốc bằng gỗ cũng bị châu chấu tập kích."

"Chuyện kỳ lạ hơn là những khu vực gặp tai hoạ nghiêm trọng đều là lãnh địa của quý tộc bản địa, còn lãnh địa của đám quý tộc phương bắc kia lại bị hao tổn nhẹ hơn nhiều."

"Ngoại giới đều đang đồn rằng, nạn châu chấu lần này là do đám quý tộc phương bắc gây ra. Thậm chí có tin tức ngầm nói là người đã rải Dụ Hoàng dược tề ở trong hai quận."

"Vài ngày trước, đội tuần tra của chúng ta đã phát hiện ra có người đang lén lén lút lút, còn phát hiện hai bình dược tề nhỏ. Đáng tiếc là để cho người này chạy thoát, nếu không. . ."

Nghe Tom giải thích, Hudson đều có chút hoài nghi rằng mình có phải là khí vận chi tử hay không. Có người chạy tới bỏ thuốc, không chỉ bị đội tuần tra gặp được, ngay cả bình thuốc cũng không kịp rải.

Nhìn hai bình thuốc trước mặt, Hudson không vội vàng mở ra, mà vỗ vỗ đầu gấu con, ra hiệu cho Belersden tới kiểm tra.

Không có cách nào, thế giới này có quá nhiều thủ đoạn hố người, Hudson không muốn mình phải tráng niên mất sớm.

Dù sao thì thủ đoạn có thể hố được Đại Địa Chi Hùng cũng rất ít, nhất là Belersden còn là một con gấu khác loài, có thể nói là ngũ độc bất xâm.

Bất cứ thứ gì đều dám bỏ vào miệng. Ngay cả trong lúc diệt hoàng đại chiến, có không ít con châu chấu bị nướng đến giòn tan đã chui vào trong bụng của nó.

Có độc?

Nếu như Đại Địa Chi Hùng sợ độc thì Belersden căn bản không thể sống tới hiện giờ. Nó đi theo Hudson lâu như vậy, hắn chưa bao giờ thấy nó bị đau bụng bao giờ.

Ngay cả những loại bệnh vặt như đau đầu nhức óc đều chưa từng phát sinh. Năng lực chống độc của nó tuyệt đối nằm trong top 1 top 2 của đại lục Aslante này.

Theo như lời mà Belersden nói thì Đại Địa Chi Hùng thành niên sẽ miễn dịch với mọi loại độc tố, từ đó suy ra là gấu vị thành niên cũng có thể miễn dịch với đại đa số chất độc.

Belersden mở nắp bình ra, dùng mũi ngửi ngửi, không đợi nó cho ra đáp án, Hudson liền nghe được tiếng vỗ cánh ong ong của châu chấu.

Hudson lập tức đậy kín nắp bình mà không hề do dự. Sau đó liền âm thầm suy nghĩ nên xử lý hai bình dược tề này như thế nào.

Giao cho phủ tổng đốc?

Có lẽ cũng chẳng đổi được bao nhiêu thứ, hiện giờ mọi người đều biết là có người đã vung vãi Dụ Hoàng dược tề vào trong tỉnh Đông Nam, nhưng lại không thể xác định được thân phận của đối phương, chỉ có hai bình dược tề này là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Có lẽ thứ này có thể dễ dàng truy tung được hắc thủ phía sau màn, nhưng người bị tìm được chắc chắn sẽ là tiểu nhân vật bị đẩy lên trên sân khấu.

Thế lực lớn đứng sau chuyện này không thể nào đần độn đến mức lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy được. Thậm chí ngay cả kẻ phụ trách rải độc cũng có thể là một gã xui xẻo mới được thuê gần đây.

Lưu hai bình dược tề này lại?

Chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì với Hudson, mặc dù thứ này có thể dẫn dụ châu chấu tới để tiêu diệt, nhưng có Belersden tọa trấn lãnh địa, Hudson cảm thấy mình không cần phải làm lòe loẹt như vậy.

Thật vất vả mới giúp gấu nhà mình lập chí làm ông chủ của một đại nông trường, thời điểm này chính là lúc Belersden tự tin nhất, đàn châu chấu này dám tới thì khỏi cần nghĩ đến chuyện còn sống rời đi.

Dựa vào hiệp nghị mà song phương đã ký kết, sau này Hudson sẽ chuyển nhượng 500 con dê, 200 con trâu cùng với một nửa thùng nuôi ong trong lãnh địa cho Belersden.

Đồng thời còn phải cung cấp kỹ thuật nuôi dưỡng, cho thuê dân chăn nuôi, núi rừng và đồng cỏ vv...

Về phần tiền, đương nhiên là thiếu trước. Số tiền thưởng 8000 kim tệ kia còn chưa đủ trả nợ lúc trước nữa?

Bất quá chuyện này không phải là vấn đề, dựa vào biểu hiện trong nạn châu chấu lần này, phần thưởng sau đó đã đủ để Belersden trả hết nợ nần.

Trong túi gấu có tiền thì mới có lực lượng đặt mua sản nghiệp. Nếu như còn một nghèo hai trắng giống như trước đó thì làm sao còn có mặt mũi mở miệng?

Một con gấu có sản nghiệp liền trở nên vô cùng keo kiệt. Nó tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào, bất kỳ con côn trùng gì ảnh hưởng đến khẩu phần lương thực của nó.

Về phần bảo hộ lãnh địa của Hudson, đây chẳng qua chỉ là việc tiện tay. Dù sao châu chấu đều biết bay, không đề phòng cẩn thận trước sẽ rất dễ khuếch tán truyền bá.

"Tình hình tai nạn ở Lạc Diệp trấn nghiêm trọng như vậy, sao Nam tước Kayo không cầu viện gia tộc?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Đối với bất kỳ một vị lãnh chúa nào thì việc gặp phải nạn châu chấu với quy mô lớn đều sẽ bị tổn thất vô cùng khổng lồ.

Sản lượng lương thực thu hoạch năm này đã bị tổn thất nặng nề, sản lượng năm sau càng khỏi bàn, thậm chí ngay cả năm tới vẫn còn có thể tiếp tục gặp nạn.

Chương 285 - Nghi Ngờ (3)

Một khi lãnh địa bị vô số châu chấu hội tụ, nếu như không thể diệt trừ trứng trùng tận gốc, vậy thì chờ đợi bị "châu chấu" đến thăm hàng năm đi!

Một khi hình thành quy mô, lập tức sẽ xuất hiện một nạn châu chấu mới. Có thể nói là lửa đồng đốt không xuể, gió "hè" thổi lại mọc.

"Nghe nói là đã cầu viện, bất quá hiện giờ gia tộc Dalton cũng là ốc còn không mang nổi mình ốc, không rảnh quan tâm đến một thôn làng."

"Nhưng đây chỉ là những tin đồn, chưa chắc sẽ chính xác. Dính vào gia tộc Dalton, chúng ta không dám sắp xếp nhân viên tình báo vào đó."

Andrea phụ trách tình báo trả lời.

Đem tổ chức tình báo ném cho một vị ngoại nhân vừa tìm nơi nương tựa không lâu, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Trong tình huống một nghèo hai trắng, muốn xây dựng một tổ chức tình báo không phải là chuyện dễ.

Đừng nói là nghe ngóng tình báo bí mật, thu thập một chút tin tức ngoài sáng cũng đều khó khăn trùng điệp rồi. Ai bảo nhân khẩu lưu động nhỏ như vậy?

Trạng thái của đại đa số lãnh địa đều là: Mười ngày nửa tháng cũng sẽ không xuất hiện một người xa lạ nào.

Bất luận một người xa lạ nào tới gần đều sẽ làm cho cư dân nơi đó chú ý. Nếu có thể lực không tốt, chỉ trong chốc lát liền sẽ bị người tìm được ngọn nguồn rồi tìm tới cửa.

Hudson chỉ muốn tìm hiểu tin tức, không chuẩn bị kết thù với những ông bạn hàng xóm. Những chuyện kéo cừu hận như vậy thì đương nhiên không thể làm.

Cho nên liền dứt khoát giao cho "người ngoài" đi làm, lỡ như thật sự bại lộ, Hudson lão gia còn có thể nói là không biết.

Chỉ cần cắn chết nói: đây đều gián điệp mà người khác xếp vào, muốn châm ngòi ly gián quan hệ của mọi người. Không tin thì có thể điều tra, lai lịch của những người này tuyệt đối có vấn đề.

Mặc kệ là điều tra ra được là người của thế lực nào, Hudson lão gia đều có thể rửa sạch hiềm nghi. Nếu như tất cả mọi người đều là người bị hại, đương nhiên phải cùng nhau phát nỗi hận này lên đầu của kẻ đã cài gián điệp kia.

Đây đều là kinh nghiệm được trao đổi bằng những bài học xương máu. Bàn về bản lãnh đẩy trách nhiệm, hiện giờ Hudson đã là dân chuyên nghiệp.

Về phần tai họa ngầm sau khi tổ chức tình báo phát triển lớn mạnh, chuyện này quả thực là đang suy nghĩ nhiều. Với điều kiện hiện giờ, tổ chức tình báo của Hudson căn bản không có khả năng phát triển.

Những nô bộc mà quý tộc sử dụng đều là đã phục vụ cho gia tộc rất nhiều thế hệ, con cháu đời đời đều bị buộc chặt lại với nhau, người ngoài căn bản không thể làm được gì.

Muốn chơi trò xiếc bán mình làm nô thì trước tiên phải vào trong làm mấy đời nô lệ đi đã! Không nỗ lực cố gắng mấy đời thì căn bản không có cách nào nhận được sự tín nhiệm của chủ nhân.

Một người ẩn núp mấy chục năm đã khó mà cam đoạn được độ trung thành, huống chi còn liên tiếp ẩn núp mấy đời người.

Cho dù trung thành không ra vấn đề, với hình thức thẩm thấu lề mề này, không đợi nhân viên gián điệp tiếp cận hạch tâm quyền lực, Hudson hoài nghi mộ phần của mình đã mọc cỏ trước rồi.

Gián điệp không thể trà trộn vào, muốn thu mua lại càng khó khăn. Có lẽ chân trước vừa bàn xong điều kiện, chân sau đã bị người ta báo cáo.

Mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm giáo dục nô hoá không thể nào chỉ cần dăm ba câu liền có thể dao động. Lợi ích của nô bộc đã sớm được buộc chặt lên người quý tộc.

Một khi thế lực suy sụp, đám nô bộc đi theo cũng sẽ không nhận được lợi ích gì. Cho dù muốn phản bội thì cũng phải có chủ tử nguyện ý tiếp nhận mới được.

Nhân khẩu lưu động vô cùng thấp đã làm cho những tổ chức giống như Cẩm Y Vệ căn bản không có đất sinh tồn trên lục địa Aslante này.

Thay vì thu mua thân tín người hầu của người ta, chẳng thà thu mua quý tộc dưới trướng sẽ càng dễ dàng hơn. Những người này có thể vì lợi ích mà tập hợp lại với nhau, vậy thì cũng có thể bởi vì lợi ích mà phản bội nhau.

Chỉ cần thẻ đánh bạc đủ lớn, không lo không có người phản bội.

Tiếc là nếu như có thể bỏ ra cái giá này thì Hudson đã sớm trở thành Đại quý tộc rồi. Lúc đó cứ trực tiếp đánh cờ là được, cần gì phải chơi mấy trò xiếc này?

"Nhìn chằm chằm từ xa là được, không cần phải tới quá gần. Để tâm xem thế cục trong hai quận phát hiện như thế nào, ta có cảm giác là có người đang cố gắng gây mâu thuẫn."

Hudson có ý riêng nói.

Không phải là do hắn quá nhạy cảm, thật sự là tin đồn "quý tộc bắt địa bỏ độc" quá ảo ma. Đây chính là nạn châu chấu, không phải đồ chơi khác.

Mặc dù lãnh địa của đám quý tộc phương bắc chỉ bị thiệt hại hơi nhẹ, nhưng mà đó cũng còn có chữ "hơi", trên thực tế thì thiệt hại của bọn họ cũng rất nặng.

Tuyệt thu lương thực một năm sẽ không làm cho quý tộc bản địa chết đói, nhưng đối với đám quý tộc phương bắc mà nói thì đây lại là một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Nếu như không thể đối phó được, người bị chết đói là đương nhiên. Đến lúc đó không chỉ bị thiệt hại về tiền hàng, còn mất đi lòng người trong lãnh địa.

Đối với đám quý tộc phương bắc mà nói, dẫn phát nạn châu chấu là điển hình của việc "giết địch 800, tự tổn 3000".

Nếu như so sánh thì quý tộc bản địa lại có động cơ lớn hơn để chơi trò này. Là địa đầu xà, mọi người hoàn toàn có thể dựa vào ưu thế về mặt vật tư để mài mòn đám kẻ ngoại lai này.

Những quý tộc bản địa có thực lực để áp dụng kế hoạch này cũng chỉ có năm sáu nhà.

Nếu tính thêm năng lực cá nhân, mức độ đầu tư của gia tộc, có dã tâm, cũng có động cơ làm vậy thì số người sẽ càng ít hơn.

Hudson có thể bài trừ bản thân mình ra khỏi diện tình nghi, như vậy xác suất lớn là vị hắc thủ phía sau màn này chính là một người được lợi khác.

Chương 286 - Hàng Xóm Không Trữ Lương

Nếu như thật sự xảy ra tình trạng thiếu lương thực trên quy mô lớn, số gia tộc có thể bỏ ra nhiều lương thực như vậy để giúp mọi người vượt qua nguy cơ ở trong cả tỉnh Đông Nam này cũng không có mấy nhà.

Trùng hợp là gia tộc Dalton ở sau lưng vị Nam tước Kayo kia liền có thực lực này.

Nhiều sự trùng hợp như vậy, rất khó làm cho Hudson không suy nghĩ nhiều được.

Nhưng mà hoài nghi thì hoài nghi, chuyện có liên quan đến gia tộc Dalton, trong tình huống không có chứng cứ xác thật, Hudson sẽ không tùy tiện tỏ thái độ.

Hudson quay về làm cho Sơn Địa lĩnh lập tức trở nên náo nhiệt.

Sự kiện rải độc đã sớm được lan truyền trong giới quý tộc bản địa, tất cả mọi người đều tức đến một bụng khí, bây giờ chỉ còn kém việc tìm ra một gã đầu lĩnh nữa thôi.

Ở trước mặt lợi ích, chân tướng là thứ không quan trọng. Cho dù đối thủ cạnh tranh có chụp đại cái bô lên đầu một ai đó, không có người nào sẽ cẩn thận tìm hiểu xem người đó có oan uổng hay không?

Nạn châu chấu gây ra thiệt hại lớn như vậy, chung quy vẫn phải nghĩ biện pháp bù đắp nha?

Đứa trẻ biết khóc có sữa uống, không làm lớn chuyện thì sao những đại nhân vật ở phía trên có thể nhìn thấy được?

Là nhân vật chủ yếu của trận doanh quý tộc bản địa , Hudson đương nhiên là được đám người ký thác kỳ vọng. ...

"Chư vị, thời cơ không đúng. Vương quốc đang nghiêm tra nạn châu chấu lần này, đã sơ bộ xác định được hung thủ phía sau màn chính là một thế lực lớn trên đại lục."

"Bây giờ trong tay chúng ta không có đủ chứng cứ để chứng minh, nếu chỉ là vấn đề tình hình tai nạn nặng hay nhẹ, bọn hắn hoàn toàn có thể đẩy hết mọi trách nhiệm lên người của hắc thủ sau màn."

"Phạm vi liên lụy của chuyện này còn lớn hơn tưởng tượng của mọi người, cho dù là phủ tổng đốc thì cũng không có nhiều quyền lên tiếng trong vấn đề này."

"Vào giờ phút quan trọng trước mắt, chúng ta nên lấy việc chống cự thiên tai làm trọng, đừng dẫn lửa thiêu thân."

Đại đa số những người ở đây đều là người mình, Hudson cũng không muốn bọn họ bị người ta lợi dụng để nhảy ra ngoài giẫm hố vào thời khắc mấu chốt như lúc này.

Nếu như để cho các tiểu đệ bị kéo vào, người làm lão đại như hắn cũng không thể thoát được.

Cãi nhau và đánh nhau là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

"Khẩu chiến" thì Hudson vẫn luôn mồm nói là sẽ "chết trùm" với quý tộc phương bắc. Nhìn thì giống như là không chết không thôi, nhưng trên thực tế lại chẳng hề ảnh hưởng gì cho đôi bên.

Lén lút vẫn có kinh doanh qua lại.

Nếu như thật sự đánh nhau thì tình huống lại hoàn toàn khác. Ngoại giới hiểu lầm là Sơn Địa lĩnh có binh hùng tướng mạnh, nhưng Hudson biết thực lực của mình ở mức nào.

Ngoài đám lão binh đã từng thấy máu ra, nhưng binh lính được huấn luyện thành tinh nhuệ chân chính cũng chỉ có vẻ bề ngoài.

Bày trận thế thì còn được, nếu như bàn về thấy máu thì bọn hắn cũng chỉ giết qua dê bò.

Sức chiến đấu cao hơn nông nô binh bình thường, nhưng còn cách tinh nhuệ chân chính bao xa thì phải đánh mới biết được.

Sau khi đã ngừng huấn luyện nửa năm một năm, Hudson thật sự chắc về thực lực của đám binh tinh nhuệ này của mình.

"Nam tước Hudson, chẳng lẽ chúng ta phải bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?"

Nam tước Ezequil không cam lòng hỏi.

Là kẻ thất bại trong tranh đấu lần trước, ngoài việc có được một chút danh tiếng ra, Nam tước Ezequil chẳng thu hoạch được gì.

Theo thời gian trôi qua, những hư danh này liền từ từ giảm sút.

Thực tế là sau khi gặp được vấn đề thì người đầu tiên mà các quý tộc nghĩ tới chính là hai vị Nam tước có thực lực như Kayo và Hudson.

Danh tiếng chỉ có thể tạo tiện lợi cho Ezequil trong việc tạo dựng các mối quan hệ nhân mạch, nhưng khi dính đến lợi ích thiết thực thì ý kiến của y liền không còn quan trọng nữa.

"Vương quốc cần sự ổn định, đây là đại cục cần. Là một nhà quý tộc, chúng ta nhất định phải lấy lợi ích của vương quốc làm trọng."

"Ân oán với đám người phương bắc kia thì sau này chúng ta có thể từ từ giải quyết. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ của mọi người là chống lại nạn châu chấu."

"Thu hoạch mùa vụ sẽ giảm xuống rất thấp, nhưng chúng ta vẫn còn có thể cố gắng bảo vệ vụ xuân."

"Nạn châu chấu lần này không hề tầm thường, không chỉ sản lượng vụ thu năm nay giảm lớn, ngay cả sản lượng vụ thu năm sau cũng rất khó có thể thu hoạch được quá nhiều."

"Chỉ riêng việc thiếu lương thực đã có thể cho đám người đó khó chịu rồi. Đứng nhìn bọn chúng xui xẻo không tốt sao?"

"Tại sao phải nhảy ra giải vây cho bọn chúng? Giáo huấn lần trước còn chưa đủ sao?"

Hudson giễu cợt cười lạnh nói.

Muốn cổ động hắn đứng ra làm chim đầu đàn, quả thực là đang nằm mơ.

Bây giờ mà đánh nhau với đám quý tộc phương bắc thì người ta sẽ thực sự phải liều mạng. Chỉ có đánh thắng thì đám người kia mới có vượt qua nạn đói. Dựa vào tin tức mà Hudson biết được, vì giảm bớt lượng lương thực tiêu hao, đám quý tộc phương bắc đều đang cắt giảm số lượng nô lệ dưới trướng.

Một vài quý tộc lãnh chúa tàn nhẫn còn đem châu chấu mài thành bột rồi bỏ vào trong quá trình sản xuất bánh mì, rất nhiều nông nô có sức đề kháng yếu cũng vì vậy mà chết thẳng cẳng.

Chuyện này đã đủ để chứng minh là cuộc sống hiện giờ của đám quý tộc phương bắc gian khó ra sao rồi.

Mặc dù việc chế tác bột châu chấu là do Sơn Địa lĩnh mở đầu, nhưng mà Hudson cũng chỉ ra tay với những con châu chấu lạc đàn, còn đại quân châu châu tụ tập lại một chỗ, có cho hắn cũng không dám lấy.

Cho dù là làm ra bột châu chấu thì cũng chỉ có thể tăng thêm một chút ít thôi, tỷ lệ không thể quá 1%.

Liều lượng ít như vậy, cho dù có độc tố thì cũng có thể chịu được.

Đều là bị ép phải làm vậy, sau khi cắt giảm khẩu phần lương thực của nô lệ thì dù sao cũng phải đảm bảo bọn chúng được cung cấp đầy dinh dưỡng nha.

Một ngày một con châu chấu cũng coi như được thấy thức ăn mặn.

Chương 287 - Hàng Xóm Không Trữ Lương (2)

Nam tước Ezequil thấy không có nhà quý tộc nào hưởng ứng lời nói của mình liền lập tức tỏ ra lúng túng.

Mới vừa rồi còn nói là mọi người cùng nhau tạo áp lực cho Nam tước Hudson ở Sơn Địa lĩnh, ép cho vị lão đại này phải dẫn đầu đoàn người đi gây chuyện với quý tộc phương bắc.

Kết quả chờ nước đến chân thì Hudson chỉ cần mấy câu đã có thể làm cho một nhóm "minh hữu tạm thời" có lập trường không kiên định này phải rút lui.

Rốt cuộc là bị thuyết phục hay là không muốn đối nghịch với Sơn Địa nam tước thì không rõ.

Tóm lại, không có người nguyện ý đi đầu.

Đối mặt với ánh mắt cầu trợ của Nam tước Ezequil, mọi người đều đang hồn ở trên mây, giống như chẳng nhìn thấy gì.

Nam tước Ezequil lại một lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của thực lực, y càng khát vọng có thể đánh vỡ được cục diện hiện giờ.

Cách cục chính trị trong quận Wright là đám quý tộc bản địa đều đi theo Hudson lăn lộn, còn quý tộc phương bắc thì đi theo Nam tước Sith lăn lộn, căn bản không có không gian cho y thi triển.

Tình huống của quận Wyton ở bên cạnh cũng gần như vậy, mặc dù quý tộc phương bắc đã bị phân liệt, nhưng đại đa số quý tộc phương nam đều phải nhìn sắc mặt của Nam tước Kayo mà làm việc.

Xuất thân đã quyết định Nam tước Ezequil không thể nào chơi chung được với quý tộc phương bắc, trong quý tộc bản địa lại có Nam tước Hudson và Nam tước Kayo nghiêm phòng tử thủ.

Trong đoàn đội mà hai người này xây dựng đều không có vị trí cho Nam tước Ezequil.

Muốn kéo bè kéo cánh còn bị các phe đồng thời nhằm vào.

Quý tộc trung lập cũng không là ngốc, làm sao có thể đi theo loại người chỉ có hư danh như Ezequil dược? Dù cho thuật lừa gạt của y có lợi hại như thế nào thì cũng không làm cho mọi người thay đổi quyết được được. Nếu như cách cục hiện giờ cứ tiếp tục kéo dài, không bao lâu nữa, số danh vọng ít ỏi mà y khổ tâm tích lũy cũng sẽ bị tiêu hao hết. ...

Thành Dadir, bị thế cục biến hóa ảnh hưởng, đám quý tộc phương bắc đang ngồi lại với nhau thương nghị đối sách.

Chẳng qua vấn đề mà bọn họ đang thảo luận không phải là đi đánh nhau với ai, mà là phải làm như thế nào mới có thể gom được đủ lương thực.

"Nam tước Sith tôn kính, bây giờ thì thật sự là không thể nào sống tiếp được nữa, ngài hỗ trợ nghĩ một chút biện pháp dùm chúng tôi đi!"

"Bị nạn châu chấu ảnh hưởng, sản lượng lương thực nhập kho của Bott lĩnh còn không bằng 1/3 sản lượng bình thường. Diện tích gieo trồng vốn đã thiếu, bây giờ lại còn bị đại tai."

"Vì giảm bớt lượng lương thực tiêu hao, ta đã hạ lệnh cho toàn thể lĩnh dân ngừng sinh con, hơn nữa còn giảm lượng lương thực cung cấp."

"Ngay cả tiêu chuẩn cơm nước của một vị lãnh chúa như tôi cũng phải giảm xuống."

"Bây giờ ngay cả một lát nướng thịt mà tôi cũng không dám ăn, toàn bộ đều đem đi nấu canh, vì cho bọn thuộc hạ có thể ăn được một chút thức ăn mặn. Nhưng đó vẫn chỉ là hạt cát trong sa mạc."

"Dựa theo lương thực tồn kho hiện giờ trong lãnh địa, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì được ba tháng liền sẽ không còn gì để ăn."

"Hơn nữa bây giờ lại bị nạn châu chấu tàn phá bừa bãi, những người có thể động đậy ở bên trong lãnh địa đều đã gia nhập vào cuộc chiến diệt hoàng."

"Nhưng mà số lượng châu chấu giống như có thể liên tục không ngừng vậy, giết hết một đàn lại tới một đàn, dù có làm thế nào cũng không thể giết sạch bọn nó."

"Lấy tình huống trước mắt đến xem, vụ thu đã không còn cày cuốc gì được nữa. Đến bây giờ ta vẫn không biết sau này nên sống như thế nào."

Nam tước Barzel lo lắng nói.

Mặc dù sau 3 tháng sẽ không có gì ăn là nói quá, nhưng đúng là hiện giờ đang rất thiếu lương thực.

Vì đối phó với tai nạn lần này, Barzel đã dốc hết toàn lực. Bây giờ đám nô lệ trong trong lãnh địa đã bắt đầu bắt châu chấu, ăn châu chấu.

Cho dù biết rằng châu chấu có độc, nhưng thà bị độc chết còn hơn là bị đói chết.

Dựa vào sức đề kháng mạnh mẽ của cơ thể, một số thú nhân vẫn còn có thể cầm cự được, nhưng có rất nhiều thú nhân đang nằm ở trên giường bệnh kêu rên.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, những kẻ đã nằm xuống này cũng đã thuộc về phần tử bị đào thải.

Không chỉ có cuộc sống của nô lệ bi thảm như vậy, ngay cả nông nô cũng chẳng tốt được đi đâu. Khẩu phần lương thực bị cắt giảm trên diện rộng, trong cơn đói bụng, rất nhiều người cũng đã bắt đầu ăn châu chấu.

Nam tước Barzel trơ mắt nhìn xem mọi chuyện phát sinh mà vẫn làm như không nhìn thấy gì.

Đối với Bott lĩnh mà nói, nếu như không tìm được nguồn cung cấp lương thực mới, vậy thì đây chính là phương pháp hữu hiệu duy nhất để cắt giảm nhân khẩu và đối phó với nguy cấp.

"Được rồi, Barzel. Ít nhiều gì thì bên trong lãnh địa của ngươi cũng còn có một dòng sông nhỏ, có thể bắt được một chút tôm cá để bổ sung."

"Lãnh địa của ta mới thảm, ngoại trừ đất đai trơ trọi ra thì chẳng còn lại gì cả."

"Đám châu chấu đáng chết kia ngay cả rau dại cũng không buông tha."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta thật sự chỉ có thể cạp đất mà ăn."

Kỵ sĩ Justin Finch khổ tâm trêu chọc nói.

Không có người thảm nhất, chỉ có kẻ thảm hơn.

Có lẽ theo cái nhìn của quý tộc bản địa thì tình hình nạn châu chấu mà đám lãnh chúa phương bắc gặp phải sẽ nhẹ hơn một chút, nhưng những người này đều bị tổn thất mang tính huỷ diệt. ...

Nam tước Sith nghe đám người này không ngừng kể khổ, gã chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

"Muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó. Muốn cầm được hoa hồng thì nhất định phải chịu đau."

Được hưởng thụ phúc lợi của việc làm lão đại thì đương nhiên cũng phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng.

Không nói những cái khác, thành Dadir có thể có thương nghiệp phồn vinh như trước đó đều nhờ đám tiểu đệ này chống đỡ.

Bây giờ các tiểu đệ đều sắp phải chịu đói, người làm lão đại như gã há có thể không có biểu thị gì?

Chương 288 - Hàng Xóm Không Trữ Lương (3)

Đáng tiếc là Nam tước Sith cũng đang thiếu lương thực, mặc dù đã kịp thời tranh mua được một số, tiếc rằng nạn châu chấu lần này vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc!

Ngay cả lãnh địa nhà mình đều đang cắt giảm lượng lương thực tiêu hao thì làm gì còn dư lực để giúp đỡ người khác chứ?

"Tình huống trước mặt của mọi người đều không khác nhau là mấy, vấn đề lớn nhất vẫn là thiếu lương thực."

"Phạm vi liên lụy của nạn châu chấu lần này quá rộng, quý tộc các nơi đều tạm dừng việc bán lương thực. Trong thời gian ngắn thì chúng ta rất khó mua đủ lương thực ở trong tỉnh Đông Nam này."

"Vì kế hoạch hôm nay, chúng ta chỉ có thể tổ chức thương đội đi tới những quốc gia loài người khác xem có thể thu hoạch được gì không."

"Quốc gia cách chúng ta gần nhất chính là vương quốc Hesse, tiếc là bị Hắc Thạch sơn mạch ngăn trở, làm cho chúng ta nhất định phải đi thêm một đoạn lớn đường."

"Phái người đi qua thì rất đơn giản, nhưng là muốn vận chuyển một số lượng lớn lương thực quay về lại là một sự khó khăn không hề nhỏ."

"Tốn thời gian dài thì không nói, mấu chốt là sẽ có một nửa số lương thực bị tiêu hao trên đường vận chuyển."

"Phương pháp đơn giản nhất chính là đi đường thủy, đáng tiếc là đa số bến cảng ở vùng duyên hải đều nằm trong tay của gia tộc Dalton.

"Với sự căm thù của Tổng đốc Pierce với chúng ta, khả năng mà ông ta cho chúng ta mượn đường là cực kỳ bé nhỏ."

"Cho dù có thể mượn được đường, nhưng biển rộng mênh mông cũng là nơi vô cùng hung hiểm, xảy ra chuyện toàn quân bị diệt trên biển cũng không có gì kỳ quái."

Lời nói của Nam tước Sith giống như đã tạt cho mọi người một chậu nước lạnh.

Không phải lão đại không nghĩ biện pháp, thật sự là biện pháp chẳng có biện pháp nào đáng tin cậy cả.

Bên trong thì không mua được nhiều lương thực, bên ngoài có thể mua được lương thực, nhưng vấn đề là không vận chuyển về được.

Tổng số nhân khẩu trong lãnh địa của đám quý tộc phương bắc này cộng lại cũng chừng bảy, tám vạn người, cộng thêm nô lệ thì nhân khẩu sẽ hơn mười vạn.

Gia súc cũng phải tính luôn, dê bò thì có thể tạm thời không cần tính, nhưng khẩu phần lương thực của chiến mã là thứ không thể cắt được. Muốn giải quyết lỗ hổng lương thực, ít nhất cũng phải mua được mấy ngàn vạn pound lương thực.

Lỗ hổng lớn như vậy, còn phải đi đường vòng dài gần nghìn dặm, vận chuyển bằng đường bộ quả thực chỉ có thể nằm trên giấy.

Hải vận, trừ phi được gia tộc Dalton ủng hộ, nếu không, phái bao nhiêu người ra thì sẽ chết bấy nhiêu người.

Ở trong vương quốc thì mọi người còn cần phải chú ý tướng ăn, không thể làm quá mức.

Nhưng trong biển rộng mênh mông, một đội tàu bị mất tích thật sự là chuyện quá bình thường. Cho dù vương quốc có muốn điều tra thì cũng không biết nên bắt đầu tra từ chỗ nào.

"Chúng ta không có lương thực, nhưng không có nghĩa là những người khác không có. Thay vì ngồi đây cảm thán, không bằng trực tiếp công thương lượng một cách công bằng với bọn hắn."

Hoặc là bán lương thực, để cho chúng ta vượt qua nan quan lần này. Hoặc là tất cả mọi người cùng nhau xuống địa ngục."

Nam tước Kettler đằng đằng sát khí nói.

Oán khí tích lũy gần đây thật sự là quá nhiều, y cần một chỗ để phát tiết. Dù sao cũng đã bị lún sâu vào trong cục nợ Thất Nguyệt Hội rồi, có thể thoát thân được hay không cũng còn là một ẩn số.

Những người còn lại còn lo lắng làm vậy sẽ gây ra kết quả xấu, nhưng Nam tước Kettler lại không hề quan tâm nhiều như vậy.

Thắng thì tiếp tục ở nơi này làm quý tộc lão gia. Thua thì cùng lắm chạy trốn rời đi thôi.

Dù sao một khi quả bom Thất Nguyệt Hội nổ tung thì y vẫn phải chạy trốn đến tận đẩu tận đâu.

Chạy sớm một chút, còn có nhiều người như vậy chạy theo cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

"Chuyện còn chưa mức này. Chúng ta còn có thể cầu viện với vương quốc."

"Mọi người đồng thời phát động quan hệ nhân mạch để gây áp lực cho gia tộc Dalton, vị Tổng đốc đại nhân này của chúng ta sẽ không chịu được áp lực lớn như vậy. Đến lúc đó, ông ta đương nhiên sẽ chọn thỏa hiệp."

Nam tước Sith vội vàng trấn an nói.

Lý trí nói cho gã ta biết rằng hiện giờ không phải là thời điểm để xung đột vũ trang.

Đúng là trong tay của quý tộc bản địa có lương thực, nhưng trong lãnh địa mới mở của bọn hắn lại không có nhiều lương thực như vậy.

"Hàng xóm trữ lương, ta trữ thương".

Điều kiện tiên quyết là hàng xóm phải có tích trữ lương thực mới được.

Nếu như số lượng lương thực mà người ta tích trữ không nhiều, vậy thì dù có đánh thắng cũng khó có thể thu thu hoạch được như trong dự tính, lại còn rước họa lên người.

Nam tước Kettler liên tục gặp khó nên đã chuẩn bị vò mẻ không sợ rơi, nhưng Nam tước Sith có tiền đồ sáng lạn lại không muốn điên theo y.

Mặc dù có bối cảnh, nhưng Caesar III cũng không phải hạng người dễ trêu.

Một kẻ chỉ biết gây chuyện, lại còn không thể duy trì trật tự thì dựa vào cái gì mà đòi đảm nhiệm chức vị quận trưởng một phương?

Đừng nói là con tư sinh của Đại công tước, cho dù là con ruột của Đại công tước, nếu như không có triển vọng thì chỉ có thể làm một con mọt gạo.

Một cuộc xung đột do người hữu tâm bốc lên đã bị hai đại cự đầu của quận Wright ăn ý đè xuống.

Nhưng mà vấn đề thực tế là nạn châu chấu thì vẫn phải giải quyết.

Có quan hệ liền phát động quan hệ, không có quan hệ cũng chỉ có thể tự cứu.

Trong lúc nhất thời Hudson liền trở nên vô cùng bận rộn, nói cho đúng là Belersden trở nên vô cùng bận rộn.

Đối mặt với đại quân châu chấu, hiệu suất của nhân công diệt hoàng thật sự là quá thấp.

Đổi thành Đại Địa Chi Hùng liền đơn giản hơn nhiều, không chỉ có thể tiêu diệt hết đám châu chấu, ngay cả trứng trùng ở trong đất cũng có thể đồng thời giải quyết.

Đặc biệt là trứng của con châu chấu, thứ này thật sự là một loại bệnh dữ nha.

Chương 289 - Gấu Đại Gia

Phương pháp tiêu diệt trứng trùng truyền thống là lợi dụng sức người, nước, lửa và các loại tài nguyên tự nhiên khác, hiệu suất thấp thì không nói, lại còn để nhiều con cá lọt lưới.

Bởi vì thể tích của trứng châu chấu quá nhỏ, trộn lẫn với đống bùn đất thì mắt thường sẽ rất dễ dàng bỏ qua.

Dùng lửa thiêu là phương pháp có hiệu quả tốt nhất, nhưng lại không thể đốt hết toàn bộ đất đai được.

Ma pháp dược tề có tác dụng tiêu diệt trứng trùng với hiệu quả cao, nhưng mà, giá cả cao thì không nói, sản lượng còn thấp đến đáng thương, đại quý tộc còn không đủ dùng.

Bản thân Belersden mang diệt trùng tuyệt kỹ, rất nhanh liền lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong phạm vi bao phủ của Lĩnh vực trọng lực, ngay cả châu chấu cũng không chịu được, trứng trùng đương nhiên càng không đỡ nổi.

Bây giờ khắp nơi đều là một mảnh trống không, ngay cả phiền não về việc ngộ thương cây cỏ hoa lá cũng không có, gấu con có thể tùy ý giày vò.

Không thể nghi ngờ, tiêu diệt châu chấu thì nhất định phải thu lệ phí, ngay cả trứng trùng cũng được giải quyết, nên càng phải thêm một chút ngoài định mức.

Gặp được một con gấu chỉ biết có tiền, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Tiếp tục như vậy, không biết ngoại giới sẽ nói gì về hắn nữa.

Họa do Ma thú gây ra, người làm chủ nhân phải chịu trách nhiệm!

Để tiện cho việc cò kè mặc cả, Belersden còn học được cách nói chuyện, làm cho Hudson mất luôn cơ hội làm trung gian thương để kiếm lời giá chênh lệch.

Cũng không phải là không có thu hoạch, tất cả mọi người đều cho rằng con gấu của Hudson lão gia trưởng thành rồi!

Lực uy hiếp của Sơn Địa lĩnh +10086...

Lần này dù cho hắn có muốn che giấu cũng chẳng có tác dụng, chỉ có Đại Địa Chi Hùng trưởng thành mới có thể sử dụng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục, đây là "chân lý" mà mọi người đều công nhận.

Belersden vốn chỉ là thằng nhóc mới 2 tuổi 3 tháng, bây giờ lại không thể không tuyên bố với bên ngoài là nó đã hai trăm ba mươi tuổi.

Về phần Hudson, đương nhiên là bị gắn cho cái mũ vận khí bạo rạp, nhặt được một con Đại Địa Chi Hùng sắp thành niên.

Mặc kệ bản thân Hudson có tin hay không, dù sao ngoại giới đều tin cách nói này.

Lần này không còn người nào dám hoài nghi Belersden là con Đại Địa Chi Hùng mà Giáo Đình đã bắt nữa, phương diện tuổi tác căn bản không khớp chút nào.

Đại Địa Chi Hùng gần thành niên thì sức chiến đấu cũng rất tiêu chuẩn, muốn bắt sống là chuyện gần như không có bất luận cơ hội gì.

Trong cái thế giới mạnh được yếu thua này, mị lực của cường giả là thứ không có gì sánh kịp.

Bây giờ, người dựa hùng uy Hudson mặc kệ là đi đến địa phương nào cũng đều được hoan nghênh nhiệt liệt.

Ngay cả việc thu phí quá mắc cũng chỉ bị các quý tộc phê bình kín đáo mà không dám nói gì.

Cường giả đỉnh cao trên đại lục chịu ra tay giúp đỡ diệt hoàng, mỗi mẫu đất mới thu một ngân tệ, quả thật là quá rẻ.

Không muốn à, đằng sau còn có người cướp xếp hàng đấy.

Nếu như lãnh địa của mọi người không lấy vạn mẫu làm đơn vị thì tiêu chuẩn lệ phí quả thực không cao.

Mặc dù tốc độ nhanh một chút, nhưng chỉ có thể nói là do hiệu suất cao. Bất kể có nói thế nào, Belersden đại gia đều phải tự mình đi tới tản bộ một vòng.

Thời gian một ngày liền có thể giải quyết hết phiền phức cho mười mấy nhà quý tộc. Thấy Belersden ngày thu đấu vàng, Hudson đột nhiên phát hiện bản thân mình là một kẻ nghèo.

Lúc trước đều là gấu làm việc cho hắn, không ngờ là phong thủy luân chuyển, bây giờ đến lượt hắn làm việc cho gấu.

Mặc dù tranh thủ được một cái giá không sai, dựa theo phí ra sân tiêu chuẩn cao nhất của "Thần cung kỵ sĩ" để tính, mỗi ngày năm trăm kim tệ, tiền làm thêm tính khác nữa.

Nhưng mà Hudson lại không thể cao hứng nổi.

Lý trí nói cho hắn biết, nhất định phải mau chóng móc sạch kim khố của Belersden, nếu không có lẽ thằng nhóc này sẽ vô cùng đắc ý. Sau khi kiểm điểm sâu sắc một phen, Hudson phát hiện mình không đủ đen.

Chi phí trong tu luyện thu quá ít, dù sao năng lượng đều đã được chứa bên trong la bàn của mình. Dù có nói là số lượng Ma tinh thạch lượng tiêu hao gấp mười mấy lần thì Belersden cũng không biết.

Lý do: Thực lực tăng lên nên cần năng lượng có độ tinh khiết cao hơn.

Không có sở hở, tinh luyện năng lượng đương nhiên là phải có hao tổn, đây là thường thức trên đại lục.

Nhu cầu thiết yếu, mua bán lũng đoạn, không cho phép mặc cả.

Thuê đồng cỏ chỉ cần hơi thêm một chút tiền là được, hiện giờ thì những chi phí có thể nhìn thấy này đã không còn gạt được gấu nữa.

Có lẽ lừa gạt gấu đi khai hoang đầm lầy cũng là một lựa chọn tốt. Chỉ cần Belersden chịu xuất lực, tiến độ khai hoang chắc chắn sẽ tăng lên nhiều.

Ví dụ như: Trước khi mở kênh đào mương liền sử dụng ma pháp tạm thời đông cứng nước bùn ở hai bên lại. ...

Vương đô, những con Trùng vương bị áp giải tới đây cũng không có bị đem ra ngoài gây chuyện ngay lập tức, ngược lại còn âm thầm nuôi dưỡng bọn chúng.

Thời tiết không đúng, mùa hè đã sắp trôi qua, rõ ràng hiện giờ không phải là thời cơ tốt để nhấc lên nạn châu chấu. Cứ nuôi một năm trước cho mập trước đã, sau đó thả ra thì hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt.

Chẳng qua chuyện này đối với Trùng vương mà nói thì lại vô cùng tàn khốc. Trở thành những con xui xẻo bị bắt làm tù binh đã xác định là trong một năm kế tiếp bọn chúng sẽ phải sống trong phòng thí nghiệm của các Ma pháp sư.

Có không ít thủ đoạn thôi thúc Ma thú trưởng thành, nhưng đại đa số những thủ đoạn này đều có di chứng. Nếu như là ma thú đã ký khế ước thì không thể sử dụng những loại thủ đoạn phi thường này.

Nhưng mà dùng để đối phó với Trùng vương thì chắc là không sao. Từ Trùng vương đến Trùng hoàng còn cả một quá trình rất dài, xác suất thành công cũng thấp đến đáng thương.

Chương 290 - Thôi Thúc

Đại đa số Trùng vương đều chết mà chưa kịp xuất sư. Có vị khắc tinh lớn nhất là loài người ở đây, con đường tiến hóa của Trùng vương sẽ không yên bình như vậy.

Vì cố gắng hết sức để gây thêm phiền phức cho địch nhân, dưới lời dặn dò của Caesar đệ tam, những con Trùng vương xui xẻo này sẽ được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt.

Đủ loại thủ đoạn thôi thúc Ma thú trưởng thành đang không ngừng được thử nghiệm trên người bọn nó. Chỉ vì bồi dưỡng ra những con Trùng vương mạnh hơn mà các Ma pháp sư đều thỏa thích sáng tạo.

Mặc dù thủ đoạn này hơi tàn nhẫn một chút, nhưng vương quốc Alpha cũng không còn sự lựa chọn nào tốt hơn nữa.

Nếu như không làm cho địch nhân bị trọng thương, vậy thì bản thân phải chấp nhận thiệt hại, nếu tình huống cứ kéo dài như vậy, trình độ chênh lệch giữa song phương chỉ có thể bị kéo càng dài hơn.

Lửa là do địch nhân đốt, nếu như người ta đã dám nhằm vào vương quốc Alpha mà không chút kiêng kỵ như thế, vậy thì Caesar đệ tam cũng sẽ không để ý ăn miếng trả miếng mà phản kích ngược về.

Nhưng kế hoạch thì vẫn cứ là kế hoạch, đầu tiên vẫn phải đối mặt với thực tế trước đã. Nhìn bảng số liệu thống kê thiệt hại trên tay, Caesar đệ tam liền cảm thấy đau đầu.

Dưới ảnh hưởng của nạn châu chấu, những tỉnh lớn sản xuất lương thực chủ yếu ở phía nam đã không còn là giảm sản lượng trên phạm vi lớn nữa, mà là trực tiếp tuyệt thu.

Vì vậy mà thiệt hại gây ra là một con số khổng lồ. Không cần nghĩ cũng biết, năm nay nhất định là không thể nào trông cậy vào thuế má của mấy tỉnh này rồi.

Vào những lúc mấu chốt như thế này, người làm lão đại không thể bỏ đá xuống giếng với tiểu đệ của mình được. Cho dù tình hình tài chính có khẩn trương như thế nào thì cũng không thể làm chuyện tát ao bắt cá.

Không chỉ không thể thu thuế, ngay cả số lượng lương thảo vận dùng để trợ giúp tiền tuyến Bắc Cương cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Chuyện duy nhất đáng giá vui mừng chính là: ngoài một số kẻ cá biệt mặt dày ra, đại đa số quý tộc lãnh chúa đều không hề vươn tay cầu viện vương quốc.

Điều này đủ để chứng minh các vị tiểu đệ rất cần cù và tiết kiệm, cho dù là gặp phải loại thiên tai có cấp bậc như vậy thì vẫn còn có thể sống được.

Dưới loại tình huống này, thư cầu viện của các quý tộc lãnh chúa phương bắc ở hai quận Ryton và Wright liền tỏ ra vô cùng chướng mắt.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh là không thể đắc tội với cấp trên trực thuộc. Trong tình huống bình thường, những bức thư cầu cứu không có ý nghĩa này sẽ bị phủ tổng đốc giữ lại trước, sau khi trải qua nghệ thuật gia công rồi mới thống nhất báo lên trên.

Nhưng tình huống lần này rất đặc thù, Bá tước Pierce lại muốn hố bọn hắn, cho nên chẳng thèm quy nạp chỉnh lý, tinh luyện tinh hoa, nghệ thuật gia công mà trực tiếp chuyển giao lên vương đô luôn.

Rơi vào trong mắt của Caesar đệ tam thì đương nhiên là sẽ từ từ dâng lên ác cảm. Khi trấn giữ ở Bắc Cương, gặp phải thú nhân uy hiếp, đưa tay cầu viện còn có thể miễn cưỡng hiểu được.

Nhưng mà tình huống hiện giờ đã khác, đều đã chạy đến phương nam hưởng phúc mà còn thích giày vò như vậy, so với biểu hiện của những quý tộc cũng gặp nạn khác, biểu hiện của đám quý tộc phương bắc quả thực là rất mất mặt.

Chỉ có thể nói, nếu đã xem đám người màu không vừa mắt thì mặc cho bọn chúng có làm cái gì cũng sẽ cảm thấy không vừa mắt. Lựa chọn tốt nhất là không nên xuất hiện, chỉ cần xuất hiện thì đã rất chướng mắt.

"Để cho tất cả các tỉnh xem xét tình hình thiên tai cụ thể như thế nào rồi xử lý đi!"

Caesar đệ tam mặt không biểu lộ nói.

Là một vị Quân vương, ông ta không thể dùng cảm tính của mình để quyết định đại sự. Bất quá qua chuyện lần này sẽ làm cho Caesar đệ tam càng không ưa đám con em quý tộc phương bắc hơn.

Loại mâu thuẫn này là không thể tránh khỏi, đối với đám người suốt ngày đưa tay đòi tiền, đòi lương thực, đòi vật tư, lại còn không nhìn thấy hồi báo, cho dù là không có ân oán từ đời tổ tiên thì dù có là ai cũng rất khó có hảo cảm được.

Một chút chuyện nhỏ này chẳng là gì đối với một vị Quốc vương trăm công nghìn việc mỗi ngày.

Đối với đám vương công đại thần thì sự cầu viện của đám tiểu quý tộc cũng chẳng phải là đại sự gì.

Dù rằng gia tộc của những người này cũng đã phái người tới cầu tình, nhưng nhiêu đó vẫn không đủ để cho mọi người đứng ra bác bỏ quyết định của Quốc vương.

Quan trọng nhất vẫn là những chữ "xét tình hình cụ thể rồi xử lý" này thật sự có thể hiểu theo quá nhiều nghĩa, hoàn toàn không tìm ra bất kỳ một khuyết điểm nào.

Không giải quyết ổn thỏa thì nhất định là do những Tổng đốc bên dưới không lĩnh hội được thâm ý của Quốc vương, tuyệt đối không phải là do Quốc vương vĩ đại an bài sai lầm.

"Bệ hạ, những vị công thần bắt sống được Trùng vương thì nên an bài như thế nào?"

Đại công tước Newfoundland dò hỏi.

Có thể thấy được trong mắt của vị Tể tướng việc trấn an những bề tôi có công còn quan trọng hơn chuyện giải quyết thư cầu viện của đám tiểu quý tộc.

Dù gì thì những người có thể xuất thủ bắt được Trùng vương cũng đều là cao thủ đỉnh tiêm trong vương quốc, đại biểu cho sức chiến đấu mạnh nhất ở khu vực phương nam.

"Bọn họ đều là cột trụ của quốc gia, sẽ rất khó động tâm với danh lợi thế tục. Vậy thì mở ra một chút tài nguyên trân quý để bọn họ tự do hối đoái đi!"

"Nếu như có yêu cầu khác, chỉ cần không phải quá phận, đều có thể thương lượng. An bài Tổng đốc các nơi làm cho tốt việc câu thông trấn an những người này, đừng có làm hư đó."

Caesar đệ tam như có điều suy nghĩ nói.

Cách đối đãi với cường giả của các quốc gia trên đại lục luôn luôn đều lấy lôi kéo làm chủ. Không có một quốc gia nào ghét bỏ trong quốc nội của mình có nhiều cao thủ.

Chương 291 - Ngày Thu Đấu Vàng

Có lẽ một hai tên cao thủ chẳng là gì đối với cả một quốc gia. Nhưng khi con số này mở rộng lên gấp mấy chục, thậm chí là trên trăm lúc, vậy thì có thể ảnh hưởng đến sự hưng suy của một quốc gia.

Nhất là đối với một vương quốc Alpha đang phải cùng thú nhân tranh phong, số lượng cao thủ đỉnh tiêm còn quan trọng hơn nữa.

Trong nhiều cuộc đại chiến, những người này đều có thể phát huy được tác dụng trọng yếu trong chiến tranh. ...

Một người một gấu vui vẻ hạnh phúc bận rộn hơn nửa tháng, gần như trong tất cả các khu vực bị thiên tai nghiêm trọng đều có bóng dáng của hai tên này.

Belersden đã nhảy lên trở thành con gấu có tài sản nhiều nhất lục địa Aslante, nhưng lại còn kém con tiền vô cổ hùng trước đó một khoảng cách nữa. Chủ yếu là vì lão tổ tông của Đại Địa Chi Hùng quá ghê gớm, đã từng cầm Thần khí tranh phong với cả cự long.

Giá trị của thần khí thật sự là rất khó đánh giá, nhưng chắc chắn là không thể dùng kim tệ để mua được. Dù là bỏ thêm một tòa Sơn Địa lĩnh cũng không đáng giá bằng Thần khí.

Đương nhiên, loại tà khí như "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thì không tính. Bởi vì danh tiếng quá xấu, bị người người kêu đánh, nên không cách nào lấy ra sử dụng một cách công khai được, điều này làm cho giá trị của nó giảm xuống rất nhiều.

Bất quá cho dù tài sản của Belersden có phong phú cỡ nào thì rốt cuộc nó vẫn là một con gấu, kẻ hấp dẫn ánh mắt của những tiểu thư quý tộc vẫn là Hudson.

Nếu như trước đây hắn vẫn là một cổ phiếu tiềm năng, thì giờ đây đã biến thành một cổ phiếu tăng trưởng tốc độ cao.

Tất cả mọi người đều biết rằng, nếu còn không nhanh chân đặt cược thì sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Trên thực tế, đối với rất nhiều người mà nói là đã bỏ lỡ cơ hội.

Trên đường tiêu diệt châu chấu, Hudson còn tiện đường trở về nhà cũ một chuyến. Cũng từ trong miệng của Nam tước Redman biết được những quý tộc có ý định đám hỏi với hắn đã tăng lên một cấp bậc.

Những nhà Kị sĩ bình thường và đại đa số Nam tước đều tự hiểu rằng là mình không có hy vọng, nên đã tự động lui ra ngoài.

Thay vào đó, một đám quý tộc hạng trung đã gia nhập, thậm chí còn có chi thứ của đại gia tộc cũng đang gia nhập vào danh sách tuyển chọn.

Trong giới quý tộc, trước khi xác định được đối tượng thông gia, con cái quý tộc trở thành lốp xe dự phòng là một chuyện rất phổ biến.

Trong tay của Nam tước Redman đang có một đống tư liệu của các nữ tử quý tộc, trong tay của phụ huynh những nữ tử này cũng có một đống tư liệu của con em quý tộc.

Cảm thấy phù hợp thì thêm vào, nhắm trúng người nào thì đi thăm dò một phen, nếu như song phương cảm thấy có thể liền sẽ quyết định đối tượng được tuyển chọn.

Nhưng cuối cùng lựa chọn như thế nào vẫn phải xem lợi ích của gia tộc, ý nguyện cá nhân cùng với thế cục phát triển.

Hôn sự của con em bình thường không quan trọng, cho dù có hỏng thì cũng chẳng hỏng được đến đâu.

Nhưng đối với những con em được gia tộc ký thác kỳ vọng như Hudson, không chỉ Nam tước Redman đang quan tâm hôn sự của hắn, tất cả các chi mạch khác cũng đang chú ý.

Người không quan tâm nhất có lẽ là bản thân Hudson. Là một gã độc thân cẩu, trước mặt hắn còn có hai vị huynh trưởng? Dựa theo lệ cũ, trước quyết định hôn sự của hắn thì phải an bài hôn sự cho hai con đầu độc thân cẩu ở phía trước đã.

Hudson tuổi còn, còn có thể tiếp tục chờ đợi. Dù sao rất nhiều đối tượng được tuyển chọn hiện giờ vẫn còn là mấy đứa trẻ. Cái gọi là phù hợp chỉ là phù hợp về bối cảnh gia đình thôi.

Mà Nelson và Evola cũng đã lớn tuổi rồi, đại khái là trong một hai năm nữa là sẽ được quyết định. Dù sao trước khi an bài hôn sự cho Hudson thì nhất định phải an bài cho hai người này trước, miễn làm cho người khác chế giễu.

Nhiệt độ không khí dần hạ xuống, cộng thêm các quý tộc lãnh chúa liều mạng bắt giết, nạn sâu bệnh oanh oanh liệt liệt rất nhanh liền hạ màn.

Trùng vương mà người người kêu đánh đã sớm biến mất trong tầm mắt của tất cả mọi người. Rốt cuộc là bị diệt tuyệt hay là đã lén lút trốn đi rồi đợi thiên thời để quay lại thì không ai biết được.

Tóm lại, thiên tai lần này tạm thời tính là qua.

Nhờ vào công lao của Belersden, những khu vực có nạn thiên tai nghiêm trọng trong tỉnh đều đã có thể cày bừa được vụ thu.

Các tỉnh lân cận thì thảm rồi, mặc dù Hudson không ngại mang theo Belersden đi một chuyến, nhưng chung quy vẫn là bỏ lỡ mùa vụ.

Dù sao thì đại quân châu chấu đã không còn, lại bỏ lỡ thời điểm thích hợp để cày bừa vụ thu, mọi người cũng không muốn tiêu số tiền uổng phí đó nữa, nên liền dứt khoát tự tổ chức nông nô đại quân tiếp tục quyết chiến với những con châu chấu còn sót lại.

Không ai biết được quyết định này là đúng hay sai. Nhưng không thể không thừa nhận Belersden thật sự rất có thiên phú kinh doanh, lại còn mạnh hơn cả Hudson.

Ít nhất là Hudson còn phải tính thêm ân tình, nhưng ở trước mặt hùng đại gia, nó mặc kệ đối phương là bố con thằng nào.

Một ngân tệ một mẫu đất, tiếp nhận thì làm, không đồng ý thì dẹp đi, hùng đại gia không phục vụ.

Muốn chơi giá thầu là chuyện không có khả năng. Belersden là một con gấu cứng đầu, thu thêm một ngân tệ và thu thiếu một ngân tệ đều có thể lật bàn.

Ngay cả Hudson đứng ra hòa giả cũng không có tác dụng, hùng đại gia trực tiếp biểu thị: Không sợ ban đêm đi đường đụng trúng gấu thì nó có thể chiết khấu cho "50%".

Đối mặt với một con gấu không biết xấu hổ như vậy, vì tránh dẫn đến tình trạng bị đánh, cả đám quý tộc đều không dám yêu cầu giảm giá.

Gặp phải quỷ nghèo cần ký sổ thì cũng do Hudson ứng ra trước. So với việc thiếu tiền của hùng đại gia, mọi người đều cảm thấy thiếu tiền của Nam tước Hudson sẽ tốt hơn một chút, cho dù cần phải nợ nhân tình thì bọn họ cũng không tiếc.

Chương 292 - Cuộc Chiến Quận Trưởng

Căn cứ nguyên tắc chuyện tốt không nên để chảy ra bên ngoài, Hudson cũng không ngăn cản Belersden ôm tiền. Dù sao muốn móc tiền từ trong túi của đám quý tộc này thật sự là quá khó khăn.

So ra thì, tiền tiến vào trong túi của Belersden thì cũng tương đương việc với tiến vào trong túi của Hudson lão gia hắn.

Kim tệ chồng chất như núi, cho dù có đếm cũng đếm không hết! Dù sao đều là do Hudson "giữ hộ", cái Belersden có cũng chỉ là những con số.

Nhìn như Hudson đang cho vay tiền, nhưng trên thực tế thì số tiền này chỉ từ tay trái đổi sang tay phải. Hudson có được quyền sử dụng của toàn bộ số tiền này mà không cần phải trả một xu lợi tức nào, đương nhiên là có thể dùng lợi tức cực thấp để đổi lấy nhân tình.

Không chỉ cho vay mượn, dù là lấy đi đầu tư cũng được. Chỉ cần uy tín không sụp đổ, loại trò chơi vẫn còn có thể tiếp tục chơi nữa.

Không có kinh nghiệm tham khảo, cho dù gấu con có thông minh như thế nào thì cũng không khả năng nghĩ ra cách chơi không biết xấu hổ như vậy. ...

Thành Beda, lại trở về chốn cũ, Hudson lại cảm nhận được không tầm thường.

Mặc dù đãi ngộ vẫn giống như lần trước, đều là tiêu chuẩn cấp cao nhất, nhưng mà trong ánh mắt của mọi người khi nhìn hắn đã tràn đầy nỗi kính sợ.

Tin tức Đại Địa Chi Hùng trưởng thành được xác định cũng đã nâng hắn lên thành đệ nhất cao thủ tỉnh Đông Nam. Ít nhất là trên mặt nổi, còn trong bóng tối có còn nhân vật nào lợi hại hơn không thì Hudson không biết.

Không giống với trước đó, muốn tiến vào phủ tổng đốc phải xếp hàng, lần này hắn chỉ vừa mới vào cửa thì Bá tước Pierce đã bước tới đón tiếp, đã rất nể mặt rồi.

Xích mích trước đây giữa hai người giống như chưa từng xảy ra. Đối với loại biến hóa này, Hudson cảm thấy nhạc kiến kỳ thành. (một thành ngữ Trung Quốc, hy vọng sẽ thấy điều gì đó phát triển hoặc thành công)

Ở sâu trong nội tâm, Hudson đã âm thầm quyết định, nể tình Bá tước Pierce hiểu chuyện như vậy, tương lai hắn sẽ không tới mộ phần của ông ta nhảy disco.

Sau đó một cuộc trò chuyện khách khí, Hudson quả quyết lấy ra một bình "Dụ Hoàng dược tề" đặt lên bàn, không đếm xỉa tới nói: "Tổng đốc, đây là tác phẩm luyện kim của Nam tước Kayo đúng không. Xem ra cũng có sáu bảy phần bản lĩnh, chúc mừng gia tộc Dalton sắp sửa sinh ra một Nhà giả kim."

"Nhà giả kim" không phải là "Luyện Kim đại sư", giữa hai từ vẫn còn có một khoảng cách chênh lệch. Có thiên phú thì sẽ nhảy qua, còn không có thiên phú thì sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại ở đây.

Bá tước Pierce đương nhiên nghe được ý châm chọc trong lời nói của Hudson.

Đối với gia tộc Dalton mà nói, nếu như có thêm một vị Luyện Kim đại sư thì đương nhiên sẽ là một chuyện đại hỷ sự. Nhưng nếu chỉ là một Nhà giả kim thì đó chính là một câu chuyện cười.

Ai mà không biết là muốn trở thành Nhà giả kim thì phải bỏ tiền ra đầu tư trước. Còn lúc nào ra thành quả thì không biết, nhưng mà trước mắt thì thấy lỗ vốn rồi.

"Nam tước Hudson, đây là ý gì?"

Bá tước Pierce nghiêm nghị chất vấn.

Nể mặt thì nể mặt, nhưng chuyện này không có nghĩa là ông ta sợ. Là chủ nhân của tỉnh Đông Nam, chỉ là một con Đại Địa Chi Hùng thì còn chưa đủ làm cho ông ta phải cúi đầu.

Đặc biệt là chủ nhân của con gấu này này còn là người ở trong vòng tròn, phải tuân thủ quy tắc của trò chơi, chẳng thể uy hiếp được gì nhiều.

"Ngài Bá tước, ngài không nên hiểu lầm. Ta mang theo thiện ý tới đây, không tin ngài mở bình dược tề này ra xem thì hiểu."

Hudson bình tĩnh nói.

Nếu như là trước đó, hắn nhất định sẽ giấu chuyện Nam tước Kayo rải Dụ Hoàng dược tề này vào trong bụng. Cho dù có chứng cứ chứng minh thì hắn cũng sẽ không lấy ra.

Nhưng bây giờ thì hắn, người dựa hùng uy Hudson cũng có mấy phần vốn liếng để đàm phán.

Cho dù đàm phán không thành thì gia tộc Dalton cũng sẽ không sinh ra ý nghĩ giết người diệt khẩu. Đại Địa Chi Hùng thành niên muốn mang theo một người bỏ chạy sẽ chẳng có ai cản được, trừ phi phái cự long đi ngăn chặn.

Hudson không cho rằng gia tộc Dalton sẽ có một con cự long trưởng thành. Nếu như thật sự có loại đại sát khí này, gia tộc

Dalton đã sớm vang danh toàn bộ đại lục.

Bá tước Pierce mở nắp bình ra, sắc mặt lập tức đại biến. Âm thanh run rẩy nói: "Cái này sao có thể? Không đúng, trong này nhất định có hiểu lầm! Nam tước Hudson, không lẽ ngươi đang nghi ngờ Kayo..."

"Tổng đốc, ngài hiểu lầm rồi. Ta chẳng biết gì cả, chỉ là thuận đường tới đây chúc mừng gia tộc Dalton sắp có thêm một Nhà giả kim mà thôi."

"Còn chuyện có liên quan đến Dụ Hoàng dược tề, đương nhiên là phải do phủ tổng đốc phái người đi điều tra. Ta chỉ là một người đứng xem, trùng hợp nhìn thấy được một chút manh mối không quan trọng nên bèn thuận tiện mang qua."

Hudson trần trụi ám chỉ.

Chứng cứ cũng đã được đưa đến nơi này rồi, chuyện sau đó sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Nếu như muốn đào hầm cho gia tộc Dalton thì Hudson đã đưa manh mối này lên vương đô rồi.

Một khi chuyện này bị lộ ra ánh sáng. Gia tộc Dalton liền khỏi cần nghĩ đến chuyện lăn lộn trong giới quý tộc nữa, đám quý tộc gặp họa sẽ lấy roi đánh thi thể của bọn hắn cả một đời.

Cho dù có quân pháp bất vị thân thì mọi người cũng sẽ không tin. Có lẽ ngay cả cái bô nạn châu chấu lần này cũng sẽ được đẩy lên đầu gia tộc Dalton.

Nếu như kẻ thù chính trị tàn nhẫn hơn một chút, thuận tiện đội thêm cho bọn hắn cái mũ cấu kết với Giáo Đình, vậy thì gia tộc Dalton sẽ có thể bị xoá tên khỏi vương quốc.

Đương nhiên, xác suất để xuất hiện loại cục diện này cũng không lớn. Dù sao gia tộc Dalton cũng là một nhà đại quý tộc lâu đời, nhân mạch nội tình của bọn họ tuyệt đối không phải đơn giản như mặt ngoài.

Chỉ cần ứng phó thỏa đáng, cam lòng đánh đổi khá nhiều thứ thì vẫn có thể ém vụ này xuống.

Chương 293 - Cuộc Chiến Quận Trưởng (2)

Tội danh không bị chứng thực thì cũng chỉ là một chút lưu ngôn phỉ ngữ, không thể lay động được căn cơ của họ.

Bởi vậy liền sẽ đến lượt Hudson gặp xui. Loại chuyện như cáo trạng không thành rồi bị giết chết này đã từng xảy ra rất nhiều trong lịch sử.

Cùng một phương thế lực lớn không chết không thôi, vì mạng nhỏ của bản thân, Hudson cảm thấy tốt nhất là không nên thử.

Huống chi Sơn Địa lĩnh hiện giờ quá nhỏ yếu, cho dù là đánh sập được gia tộc Dalton thì cũng không nhận được bao nhiêu bánh ga tô.

Nghe được nói bóng gió này, sắc mặt đen thui của Bá tước Pierce lập tức thay đổi, ông ta cười ha hả nói: "Nam tước Hudson nói không sai, chuyện này đúng là một sự hiểu lầm. Thiên phú của Kayo có hạn, đến nay mới chỉ là một gã Ma pháp sư trung cấp, làm sao có thể trở thành một Nhà giả kim được chứ!"

"Ngài đường xa đến đây chắc là vì chuyện phần thưởng đúng không. Hai nhà chúng ta đời đời giao hảo, chỉ cần có thể giải quyết, ta đều sẽ giải quyết cho ngài."

Nghe xong câu "đời đời giao hảo", Hudson suýt chút nữa là cười thành tiếng. Không chút khách khí mà nói, dù là tới bây giờ thì Bá tước Pierce cũng chẳng biết tên phụ thân hắn là gì.

Cấp độ song phương chênh lệch quá lớn, loại tiểu gia tộc như

Koslow căn bản không vào được mắt của Bá tước Pierce.

Cho dù là bây giờ, song phương vẫn là người của hai thế giới. Có thể ngồi ở chỗ này tâm bình khí hòa đàm luận cũng là bởi vì Bá tước Pierce không muốn mạo hiểm.

Chủ yếu là Bá tước Pierce không biết Nam tước Kayo nhúng tay sâu hay không, có cấu kết với người của Giáo Đình hay chưa.

So với việc phải bỏ ra một cái giá thảm trọng khi sự tình bại lộ. Mua chuộc Hudson giữ kín chuyện này rõ ràng sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Ngài Bá tước, chức quận trưởng quận Wright vẫn chậm chạp chưa được quyết định đã làm ảnh hưởng đến sự phát triển của địa phương. Là một nhà quý tộc, ta muốn có cơ hội phân ưu thay cho vương quốc này."

Từ trước tới nay, Hudson đều không nắm chắc phần thắng trong cuộc chiến tranh đoạt chức quận trưởng quận Wright, nguyên nhân quan trọng nhất chính là trong triều không có người.

Hudson không cho rằng chỉ dựa vào cảm tình đồng hương của quý tộc bản địa mà gia tộc Dalton sẽ đứng ra tranh thủ dùm hắn.

"Nam tước Hudson, ngươi tới quá muộn. Thực ra khi phân chia đất phong vào năm ngoái thì chức vị quận trưởng này đã được sớm được quyết định trong vương đô rồi."

"Cái gọi là chưa được giải quyết chỉ là một tuồng kịch mà vị Đại công tước kia an bài để rèn luyện con trai của mình mà thôi."

Bá tước Pierce bất đắc dĩ nói.

Không phải là ông ta không muốn giúp, mà là mọi chuyện đã thật sự kết thúc rồi. Muốn lật đổ quyết định của vương quốc, trừ phi là bản thân Nam tước Sith xảy ra vấn đề.

Muốn nhằm vào con trai của một vị Đại công tước tử cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Tiểu đả tiểu náo thì thôi không bàn, nếu là trực tiếp phế luôn gã ta, Đại công tước Kavadia chắc chắn sẽ can thiệp.

Nhận được đáp án này, Hudson cũng không hề cảm thấy kỳ quái. Dù sao những chuyện kỳ lạ tương tự như vậy hắn cũng đã từng gặp rất nhiều rồi, so ra mà nói thì chuyện này đã rất chú ý tướng ăn.

Dù rằng chỉ là giả vờ giả vịt, nhưng người ta cũng đã đi xong toàn bộ quá trình. Nếu như Hudson không đột ngột xuất hiện, Nam tước Sith hoàn toàn có thể thượng vị trong tình trạng chúng vọng sở quy.

Điển hình của việc: "Ba phần dựa vào liều, bảy phần nhờ vận khí, còn lại chín mươi phần là xem —— cha".

Có một vị phụ thân là Đại công tước đã đủ để xóa nhòa toàn bộ nỗ lực của Hudson. Dù rằng hiện giờ hắn đã thanh danh vang dội, bị vô số quý tộc trong tỉnh cho là: người thích hợp nhất để đảm nhiệm chức vị quận trưởng quận Wright, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

"Ta hiểu rồi, đa tạ lời khuyên của ngài Bá tước!"

Chuyện vốn nằm trong dự tính bây giờ đã thật sự xảy ra. Hudson phát hiện ra mình vẫn không thể đối mặt với nó một cách thản nhiên, chung quy vẫn là vì trước đó quá thuận lợi, làm cho hắn không quan tâm đến bản chất tàn khốc của thế giới này.

"Tuy rằng chức vị quận trưởng đã không thể nhúng tay vào, nhưng nếu như Nam tước Hudson không muốn khuất dưới Nam tước Sith nam thì vẫn còn có thể thao tác."

"Dựa vào công lao bắt sống Trùng vương trước đó, ta có thể giúp ngươi tranh đoạt một vị trí Tử tước."

"Bất quá đất phong là sẽ không thể nào tăng thêm. Chỉ có thể đem sơn mạch Salam cùng với mảnh phiến đầm lầy kia đều chia hết cho ngươi."

Từ trong phủ tổng đốc bước ra, trong đầu Hudson đang không ngừng vang lên những tiếng ong ong.

Trong thời gian ngắn sẽ rất khó xác định được vụ giao dịch này là lời hay lỗ.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận Bá tước Pierce chính là một tay chơi chính trị lão luyện, vừa ra tay đã đánh trúng vào điểm yếu hại của hắn.

Có lẽ đối với cá nhân Hudson mà nói, Nam tước và Tử tước cũng chẳng hề khác nhau là mấy, chỉ là đổi một loại danh xưng mà thôi, không thể mang đến lợi ích thực chất gì.

Thế nhưng đối với những người khác mà nói, ở giữa Tử tước và Nam tước có một khoảng cách về mặt giai cấp khó mà vượt qua được.

Ở trong mắt ngoại giới, vượt qua một bước này cũng được xem như bước vào cánh cửa của trung đẳng quý tộc, chỉ còn thiếu thời gian tích lũy nữa thôi.

Nếu như không phải bụi trần còn chưa kết thúc, tin tức vẫn chưa được truyền ra, sợ là toàn bộ gia tộc Koslow đã tổ chức đại khánh.

Có lẽ những nhân vật thủ lĩnh phân bố của tất cả chi mạch phân phối khắp mọi ngóc ngách trong vương quốc đều sẽ đích thân chạy tới tham gia khánh điển. ...

Nam tước Kayo còn không biết mọi việc đã bị bại lộ, khi y đang bận rộn xử lý công vụ trong lãnh địa thì bị Kỵ sĩ của gia tộc mời đến phủ tổng đốc.

Nhìn thấy đám thân tín tay sai quỳ ở bên trong đại điện, Nam tước Kayo lập tức ngớ người.

Chương 294 - Mơ Hồ

Không đợi cho y kịp phản ứng, cây roi của Bá tước Pierce đã quất tới. May mắn là phụ thân của Kayo chết sớm, nếu không lần này sẽ bị hai người cùng đánh.

Trận đòn này đánh đến khi y da tróc thịt bong, ngã xuống đất kêu rên, Bá tước Pierce mới miễn cưỡng kiềm chế được lửa giận.

Cũng không cần nói gì nhiều, Nam tước Kayo biết rằng nhất định là do đám thủ hạ phế vật kia đã bán đứng mình.

Chẳng qua chuyện làm cho y cảm thấy không hiểu là tại sao chú của mình lại giận tím mặt tím người chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy.

"Đồ hỗn trướng, thành thật nói cho ta biết, ngươi đã nhúng tay vào chuyện này đến mức độ nào rồi?"

Đối mặt với câu chất vấn của Bá tước Pierce, Nam tước Kayo vẫn còn cảm thấy ngơ ngác.

"Nhúng tay đến mức độ nào"?

Đang hỏi chuyện gì vậy?

Có vẻ như ngoài việc rải mấy bình Dụ Hoàng dược tề ở bên trong hai quận Wright và Ryton ra, gần đây y cũng chẳng gây ra chuyện gì khác nha?

"Còn không thừa nhận, xem thử đây là cái gì?"

Trong khi nói chuyện, một cái bình nhỏ không đáng chú ý từ trong tay của Bá tước Pierce bay ra rồi lơ lửng ở trước mặt Nam tước Kayo.

Nhìn thấy cái bình nhỏ quen thuộc trước mắt, Nam tước Kayo càng cảm thấy đám tay sai này không vừa mắt. Thứ vốn nên cầm đi hố người khác lại có thể xuất hiện ở chỗ này một cách hoàn hảo không chút tổn hại, không phải là đang bán đứng mình một cách trần trụ sao?

Khó trách ngoại giới chẳng có tiếng gió nào mà bản thân mình lại bị phát hiện ra, hóa ra là bị nội ứng bán đứng.

"Chú, chuyện này cháu cũng chuẩn bị thương lượng với ngài rồi. Chẳng qua lúc đó ngài đang bận rộn tổ chức nhân thủ trấn áp nạn châu chấu, không cho cháu có cơ hội đơn độc trao đổi, nên mới..."

Không đợi Nam tước Kayo giải thích xong, Bá tước Pierce càng phẫn nộ hơn, vươn bàn tay run run ra chỉ thẳng mặt y rồi mắng:

"Tên ngu xuẩn nhà ngươi đang muốn hại chết gia tộc sao!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nam tước Kayo càng cảm thấy mơ hồ hơn. Chỉ đi rải mấy bình Dụ Hoàng dược tề mà thôi, làm sao đến mức sẽ liên lụy đến gia tộc.

Nếu như gia tộc Dalton yếu ớt như vậy thì đã sớm bị người ta cắn nuốt rồi, há sẽ có được huy hoàng như ngày hôm nay.

"Chú, đây là hiểu lầm! Làm sao cháu có thể..."

Y không giải thích còn đỡ, vừa mở miệng giải thích liền bị Bá tước Pierce quất cho một roi, vẻ mặt hận sắt không thành thép của ông ta giống như đang muốn ăn thịt người vậy.

"Hiểu lầm cái mẹ gì! Cấu kết với Giáo Đình rải Dụ Hoàng dược tề ở trong tỉnh Đông Nam là chuyện phải mất mạng đó, vậy mà tên tiểu tử khốn nạn nhà ngươi cũng dám làm. Còn có chuyện gì mà ngươi không dám làm không? Hôm nay nếu không có ta..."

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện ra sao, Nam tước Kayo trực tiếp khóc không ra nước mắt. Cái mũ "cấu kết với Giáo Đình" là thật sự sẽ hại chết người.

Mặc dù trong pháp lệnh của vương quốc không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng trong giới quý tộc đã sớm lập ra một quy tắc ngầm —— không làm bạn với Giáo Đình.

Chỉ cần bị gán cho tội danh này, không chỉ không thể lăn lộn trong vương quốc Alpha, mà hơn 90% vương quốc loài người đều không có đất cho Kayo dung thân.

Cho dù là thế lực lớn như gia tộc Dalton, một khi có chứng cứ chứng minh là đã cấu kết với Giáo Đình, trong vương quốc cũng sẽ không có chỗ cho bọn hắn cắm dùi.

"Chú, oan uổng nha! Cháu chẳng có quan hệ gì với Giáo Đình cả! Cháu vẫn luôn làm theo lời dặn của ngài, luôn luôn kính sợ tránh xa với những người của Giáo Đình. Ngay cả lời cũng không nói được một câu, tại sao cháu lại có thể cấu kết với bọn chúng được? ..."

Nam tước Kayo vội vàng giải thích.

Bây giờ y thật sự sợ rồi. Nếu như chỉ là chuyện rải Dụ Hoàng dược tề vào trong hai quận, với sức mạnh của gia tộc thì vẫn còn có thể che được, nhưng một khi dính líu với Giáo Đình là xong cmn đời.

Nghe xong lời giải thích của cháu trai, Bá tước Pierce mới biết là mình đã hiểu lầm, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều, chỉ là lửa giận vẫn khó có thể lắng lại.

"Ngu xuẩn! Chỉ một chút chuyện như vậy cũng làm không xong. Ở trong vương đô nhiều năm như vậy mà chẳng tiến bộ được tí nào."

"Bây giờ bị người ta mang theo chứng cứ tìm tới cửa còn không biết. Tại sao trước đó ta lại không phát hiện ra là tên tiểu tử ngươi phế vật như vậy nhỉ? ..."

Hạ độc thủ không phải là tội, nhưng mà hạ độc thủ lại bị người ta bắt được thì chính là nghiệp chướng nặng nề.

Là một nhà quý tộc, bề ngoài nhất định phải ngăn nắp xinh đẹp. Những thủ đoạn âm mưu chỉ có thể đặt ở dưới mặt bàn.

Nếu như Nam tước Kayo đã bị người ta bắt được, cho dù không bị gán cho cái danh cấu kết với Giáo Đình thì đây cũng là một vết nhơ không thể nào rửa sạch được trong cuộc đời của y.

Một khi chuyện này vỡ lở, không chỉ Nam tước Kayo xong đời, ngay cả gia tộc Dalton cũng sẽ hổ thẹn.

Đối mặt với những lời quở mắng của Bá tước Pierce, Kayo khóc không ra nước mắt. Rõ ràng là y đã rất cẩn thận rồi, thậm chí vì che dấu thân phận mà y không hề phái người một nhà đi làm.

Sau đó còn phái người đi diệt khẩu những kẻ xui xẻo đã được y thuê kia. Có thể nói là một kế hoạch hoàn mỹ, đáng tiếc là cuối cùng chuyện này vẫn bị lộ.

"Thúc phụ, chuyện này cháu làm rất bí mật. Ngoại trừ một vài tên thân tín ra, những người chấp hành khác đều đã bị diệt khẩu. Theo lý mà nói là sẽ không thể bại lộ được. Ngài lấy được thứ này ở đâu vậy?"

Nam tước Kayo nhắm mắt hỏi.

Cho dù là chết thì y cũng muốn làm một con quỷ minh bạch. Huống chi lần này còn chưa chết, nếu như thật sự chuẩn bị quân pháp bất vị thân, Bá tước Pierce cũng sẽ không tốn sức giáo huấn y.

"Hừ! Tự cho là đúng! Đều đã bị người ta đưa tới tận cửa mà vẫn còn không biết là ai, ngươi thật sự là rất lợi hại. tự mình từ từ suy nghĩ đi!"

Chương 295 - Chia Của

"Nếu như nghĩ mãi mà không rõ thì cứ tiếp tục ở lại đây đi, đừng trở về nữa. Miễn cho tiếp tục mất mặt xấu hổ, làm cho gia tộc phải hổ thẹn..."

Bá tước Pierce tức giận nói.

Đứa cháu trai mà ông ta khổ tâm bồi dưỡng ra được lại chỉ có trình độ này, Pierce không biết nên chửi bậy như thế nào.

Bất quá cuộc đời của một nhà quý tộc không hề thuận buồm xuôi gió. Lúc còn trẻ sẽ không gặp khó khăn trắc trở, vậy thì sau này sẽ chỉ bị xã hội đánh đập nghiêm trọng hơn mà thôi.

Gần như tất cả con em của các đại quý tộc đều bị phái ra ngoài rèn luyện, vì để cho bọn họ gặp phải khó khăn.

Không cần sợ thất bại, chỉ cần có thể ngộ ra một bài học, tích lũy được kinh nghiệm là được, đại quý tộc là có tiền vốn để trả học phí.

Thiên tài dù sao cũng là thiểu số, với hệ thống truyền thừa huyết mạch trong gia tộc, xác suất sinh ra thiên tài sẽ rất thấp.

Đại đa số chỉ là người bình thường, sau khi thông qua dạy bảo mới chậm rãi trui luyện ra được.

Ngay cả bản thân Bá tước Pierce cũng là như vậy, đều phải trải qua vô số lần cách trở mới thành công.

Chẳng qua đối với Nam tước Kayo thì thực tế quá tàn khốc. Mọi thứ đều sợ so sánh, nếu như xung quanh chỉ toàn những tuyển thủ có trình độ như mình thì cho dù y có thất bại cũng sẽ không nhụt chí.

Nhưng mà những đối thủ mà Nam tước Kayo phải đối mặt đều không phải hạng người bình thường. Trong hai quận Wright và Ryton có rất nhiều nhân tài, khiến cho y không thể không cẩn thận chặt chẽ.

Tiếc là dù có cẩn thận như thế nào thì cuối cùng vẫn phải hành động. Nhưng xui cái là chỉ vừa đi bước đầu tiên thì y đã bị xã hội vả cho sấp mặt.

Sau khi tỉnh táo lại, Nam tước Kayo nhớ lại những biến cố phát sinh trong hai quận, y lập tức sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Các khu vực bị rải Dụ Hoàng dược tề đều bị nạn châu chấu đả kích mang tính hủy diệt, chỉ có Sơn Địa lĩnh là có thể tránh khỏi.

Kayo còn cho rằng nguyên nhân là vì Đại Địa Chi Hùng, bây giờ xem ra những bình dược tề vốn nên rải vào trong Sơn Địa lĩnh đã không thể nào phát huy tác dụng, còn trở thành chứng cứ chỉ chứng y và xuất hiện ở nơi này.

Có hối hận thì cũng đã muộn rồi, chuyện đã bại lộ, mông đã nở hoa. Bây giờ cũng bị đánh rồi, lại còn không thể đánh trả.

Nam tước Kayo cảm thấy vô cùng ảo não, hận không thể cho mình hai cái bạt tai thật mạnh. Rõ ràng đã quyết định là sẽ không gây chuyện với Hudson trước khi khí số của hắn hao hết, không ngờ là… …

Sơn Địa lĩnh, Hudson đang bận chia cắt chiến lợi phẩm với Belersden. Muốn có được tước vị có lẽ sẽ phải bỏ ra phần thưởng mà vương quốc ban cho, nhưng phần thưởng trong tỉnh thì vẫn còn.

Thông qua một loạt giao dịch nội tình, Hudson nhận được tổng cộng là hai trăm vạn pound lúa mì đen, mười phần Sinh mệnh nguyên dịch, một đống Ma tinh thạch, còn có một số tài nguyên tu luyện cơ sở khác.

Năm nay là năm đại nạn, giá lương thực tăng vọt, bây giờ đã là có tiền mà không mua được. Nếu như không vì nể mặt của Belersden thì chắc là sẽ không đổi được nhiều đồ như vậy.

Từ trước tới nay, Hudson chưa bao giờ bạc đãi đại công thần. Hắn trực tiếp đem hết toàn bộ thu hoạch đặt ở trước mặt gấu con rồi bá khí tuyên bố:

"Belersden, lần này công lao của ngươi là lớn nhất. Bên này là Ma tinh thạch, bên khác là lương thực, sinh mệnh nguyên dịch, các loại tài nguyên tu luyện cơ bản, dù sao giá trị hai bên đều không khác mấy, ngươi chọn trước đi!"

Nhìn thấy cảnh này, Belersden tức giận đến trừng to mắt gấu, nó không chút khách khí lấy đi Ma tinh thạch.

Lựa chọn?

Đây quả thật là đang vũ nhục trí thông minh của gấu. Ngoài Ma tinh thạch ra, những thứ còn lại đều là rác rưởi?

Tài nguyên tu luyện căn bản đối với Hudson thì lại rất thích hợp. Nhưng đối với Belersden, không có tác dụng gì thì không nói, ngay cả dục vọng ăn uống cũng không thỏa mãn được.

Sinh mệnh nguyên dịch cũng gần như vậy, đối với Belersden mà nói, chút ít năng lượng ẩn chứa bên trong còn không bằng thức ăn cho gấu mà Hudson luyện ra.

Lương thực thì càng hố. Mặc dù lượng cơm của Belersden rất lớn, nhưng nó lại không muốn gặm bánh mì mỗi ngày. Hai trăm vạn pound lúa mì đen, cho dù có ăn đến mốc meo thì một con gấu cũng ăn không hết.

Căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước, một khi lựa chọn lương thực, vậy thì nó sẽ phải trả thêm phí kho bãi, phí trông nom, phí phòng cháy chữa cháy vv...

Là chủ của một nông trường, chuyện mà Belersden chán ghét nhất hiện giờ chính là đủ loại chi phí loạn thất bát tao này. Vừa nhìn thấy xấp giấy tờ dày cộm, hùng đại gia liền phiền.

Đối với cảnh này, Hudson nhếch miệng mỉm cười. Mặc kệ nó có chọn cái gì thì kết quả sau cùng cũng đều là như thế.

Vào ngày mai thì Ma tinh thạch cũng sẽ không còn nằm trong tay Belersden nữa. So với việc chậm rãi hấp thu năng lượng ở trong Ma tinh thạch thì việc bật hack sảng khoái hơn nhiều.

Một con gấu đã quen với cuộc sống xa xỉ, bây giờ không thể trở về được nữa. Nếu như phải trở lại với tốc độ tu luyện như rùa bò trong quá khứ, hùng đại gia tình nguyện trở về ngủ một giấc.

Sau khi chia của xong xuôi, Hudson đang muốn rời đi thì bị gấu con ngăn lại.

"Hudson, đừng quên rằng cái tước vị Tử tước của ngươi cũng có phần của bổn gấu."

Ngó qua vẻ mặt nghiêm túc của Belersden, Hudson nhẹ gật đầu. Quỵt nợ không phải là tác phong của hắn, con gấu nhà mình đã phát huy tác dụng trọng yếu trong cuộc chiến vừa rồi, chuyện này hắn nhất định phải thừa nhận.

"Yên tâm đi, Belersden. Ta chắc chắn sẽ không quên công lao của ngươi đâu, ta lập tức tăng thêm ảnh chân dung của ngươi lên huy hiệu của gia tộc, để ngươi cùng hưởng vinh quang..."

Chương 296 - Bánh Vẽ

Không đợi Hudson nói hết lời, Belersden liền giơ tay gấu ra, trực tiếp ngã xuống mặt đất, tức giận nói:

"Hừ! Đừng tưởng có lừa được bổn gấu! Rõ ràng là vì để khoe khoang chiến công của mình nên ngươi mới thêm chân dung của ta lên huy hiệu của gia tộc, đừng có nói cái gì mà cùng hưởng vinh quang, người không biết còn tưởng rằng ta chiếm tiện nghi vậy."

"Nói thật cho ngươi biết, lão đầu Redman kia đã chuẩn bị xong huy hiệu từ trước rồi. Chỉ là điêu khắc quá xấu nên bị bổn gấu cự tuyệt!"

Khắc chân dung ma thú lên huy hiệu của gia tộc chỉ là thao tác bình thường. Có một con Ma thú mạnh như vậy, không khắc lên huy hiệu của gia tộc để khoe khoang một chút thì thật sự là có lỗi với lòng hư vinh của quý tộc.

Rất nhiều tộc nhân đều có suy nghĩ này. Chẳng qua ngày trước Belersden còn không nổi danh, dù có lấy ra cũng chẳng khoe mẽ được gì.

Bây giờ danh tiếng đã vang dội, Hudson cũng chuẩn bị làm vậy, không ngờ lại bị phụ thân nhà mình đoạt trước.

"Được thôi, Tử tước Belersden. Chờ khi tước vị được chứng thực, ngươi cũng có thể hưởng thụ được xưng hào Tử tước ở bên trong lãnh địa này."

Hudson tùy ý nói.

Đừng nói gọi Belersden là Tử tước, cho dù là xưng Bá tước, xưng Quốc vương cũng sẽ không có người quan tâm.

Quốc vương của tộc Đại Địa Chi Hùng thì liên quan gì đến loài người?

Ai ăn no rửng mỡ đi để ý chủng tộc Ma thú nào xưng vương làm gì.

Còn chuyện những con Đại Địa Chi Hùng khác nhận được tin tức này có đánh tới cửa hay không thì cũng không có người biết.

Bất quá Hudson cảm thấy chuyện này xác suất không cao. Nhìn Belersden liền biết, nếu như không nhờ có người chủ nhân là hắn đây cố gắng giúp nó cố gắng phấn đấu, thằng nhóc này quả thực là một con phế gấu ăn no ngồi chờ chết.

Những chủng tộc nổi danh về sự lười biếng của không ít, nhưng có thể lười đến trình độ như tộc của bọn gấu này thì thật sự là không có mấy tộc. Dù là loài Pigg lười nhất trong lãnh địa thì vẫn cần cù hơn Belersden nhiều.

"Lãnh địa đâu?"

Không hổ là gấu có IQ cao, lập tức liền phát hiện ra mấu chốt của vấn đề. Chỉ có danh xưng của một vị Tử tước mà không có lãnh địa, như vậy có ý nghĩa gì?

"Lãnh địa? Lãnh địa gì? Belersden, không phải là ngươi đã ngủ đến ngốc rồi chứ?"

"Có người phân lãnh địa mới cho chúng ta sao, tại sao ta lại không biết?"

"Ta đã nói ngươi là khi bình thường ngủ ít một chút, bớt mơ mộng lại, bây giờ phát sinh di chứng rồi thấy chưa. Thứ ở trong mộng thì đừng nên đưa vào trong cuộc sống hiện thực."

"Địa bàn của Sơn Địa lĩnh cũng chỉ lớn bằng lúc trước. Một tấc đất cũng không hề tăng thêm, ta đi đâu lấy lãnh địa mà chia cho ngươi?"

"Nếu như ngươi thực sự rất muốn thì cũng không phải là không thể thương lượng. Chúng ta có thể hùn vốn khai hoang, đất đai khai phát ra cũng có thể tính cho ngươi một phần."

Hudson cổ động nói.

Sự nghiệp có phong hiểm cao nhất trong thời đại này chính là khai hoang. Sơn mạch Salam chỉ toàn đồi núi thì không nói, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hồi báo.

Mặc dù tốc độ này rất chậm, nhưng đó cũng là hồi báo. Khai hoang một khu đất mới, có lẽ chỉ cần chờ thêm tám năm mười năm là có thể hồi vốn.

Còn khu vực đầm lầy mênh mông bát ngát kia quả thực là một cái hố to. Hudson không biết người khác khai hoang đầm lầy như thế nào. Dù sao hắn chỉ cần động một tí liền thấy được nước bùn cao mười mấy thước, gia tăng độ khó của việc khai hoang này lên cấp độ địa ngục.

Làm hơn nửa năm trời, nhìn như đã mở mang gần mười ngàn mẫu đất, nhưng mà nhân vật, vật lực đầu tư vào đó cũng là một con số khổng lồ.

Nếu như không vì phân bón trong đầm lầy đã có thể hồi lại một chút máu, Hudson đều phải hoài nghi là mình có thể kiên trì nổi không.

Suy đoán theo hướng tích cực, chỉ cần không gặp phải tai nạn gì, mưa thuận gió hoà thu hoạch lớn hai mươi năm, đại khái có thể hồi vốn.

Nhưng tình hình thực tế chắc chắn sẽ không tốt như vậy, trong ngắn hạn thì đây chính là một cái động không đáy. Với sức sản xuất hiện giờ, không sử dụng thủ đoạn siêu tự nhiên thì đây chính là một công trình "để đời", để đời sau làm.

Nguy hiểm cảo, làm một mình thật sự là có áp lực quá lớn, Hudson không thể không tìm một con gấu ngốc nhiều tiền hùn vốn.

Belersden nắm giữ gia sản giàu có, còn có năng lực thi công bằng ma pháp, nó chắc chắn là một tên đồng bọn hợp tác tốt nhất.

Có lẽ Ma pháp phối hợp với sức người khai hoang mới là hình thức khai phát đầm lầm chính xác nhất. Nếu không sớm muộn gì thì Sơn Địa lĩnh cũng sẽ bị cái động không đáy này làm cho suy sụp.

"Không cần khai hoang, chỉ cần ngươi chia cho ta mười mấy ngọn núi để chăn thả là được, bổn gấu sẽ không so đo với ngươi."

Trong khi nói chuyện, dường như đã nghĩ đến chuyện gì đó. Belersden vốn đang hữu khí vô lực bỗng nhiên nhảy nhót tưng bừng.

"Không thành vấn đề, chỉ cần ngươi trả tiền đúng hạn là được. Dù sao ngươi cũng biết giá thuê rồi, tỉnh Đông Nam thiếu núi, vật hiếm thì quý."

"Chẳng qua ngươi thật sự không suy nghĩ thêm một chút sao?"

"Vùng núi không phải nơi lý tưởng để chăn nuôi, một khi quy mô chăn nuôi được mở rộng sẽ gặp phải rất nhiều chuyện phiền toái."

"Thảo nguyên là nơi tốt nhất để chăn nuôi. Chỉ cần có thể xả hết nước trong đầm lầy thì nó sẽ trở thành một vùng bình nguyên, ngươi hoàn toàn có thể trồng cỏ để nuôi súc vật, cũng có thể trồng cả măng ma pháp mà ngươi thích nhất..."

"Tuổi thọ của tộc Đại Địa Chi Hùng chừng hơn ngàn năm, với thiên phú của ngươi không chừng có thể đột phá cực hạn, sống lâu hơn những con Đại Địa Chi Hùng bình thường khác."

"Belersden, ngươi vẫn chưa tới ba tuổi, đây là thời kỳ nên phấn đấu, không thể chán chường sớm như vậy được."

"Ngẫm lại xem, có được một mảnh nông trường của bản thân mình, nuôi thêm mấy vạn con trâu con dê, có sữa thú + mật ong uống hoài không cạn, măng ma pháp ăn mãi không hết..."

Chương 297 - Đầu Tư Cần Cẩn Thận

"Một cuộc sống như vậy chẳng phải sẽ hấp dẫn vô số gấu cái chạy tới cửa vì ngươi khai chi tán diệp sao. Đến lúc đó, ngươi hoàn toàn có thể thiết lập một vương triều của riêng Đại Địa Chi Hùng, sinh ra một đống gấu con."

"Nếu như truy cầu cao hơn một chút nữa, ngươi còn có thể chăn nuôi thịt ma thú. Chính là những loài ma thú đã tạp giao với dã thú kia, ngươi cũng từng ăn qua rồi mà, mùi vị không tệ đúng không? ..."

Bánh càng vẽ càng lớn.

Nói một hồi, ngay cả Hudson cũng sắp lạc lối trong bản kế hoạch mà mình vẽ ra. Belersden bị hắn lừa đến bây giờ khóe miệng vẫn còn đang chảy nước miếng.

Mặc dù khai phát đầm lầy là một công trình rất dài, nguy hiểm lại không tỷ lệ thuận với lợi ích, nhưng với tuổi thọ rất dài của tộc Đại Địa Chi Hùng thì chu kỳ hồi vốn dài cũng không tính là gì.

"Làm sao chia?"

Vừa hỏi ra lời, Belersden liền phát hiện không thích hợp. Hình như là lại bị người ta hố rồi, chỉ là dựa theo mạch suy nghĩ của Hudson thì nó thật sự là không phát hiện ra bản kế hoạch này có vấn đề gì.

"Đương nhiên là dựa theo tỷ lệ xuất lớn nhiều hay ít để chia rồi! Có hai phương thức hợp tác: phương thức đầu tiên, chúng ta cùng nhau bỏ tiền khai hoang, ta ra sức lao động và kỹ thuật, thành quả sau cùng chúng ta chia 2:8."

"Phương thức thứ hai, tiền thì chúng ta cũng cùng nhau bỏ ra, nhưng mọi người đều phải ra thêm sức lao động và kỹ thuật, thành quả sau cùng trực tiếp chia 5:5."

"Ngươi thấy đủ công bằng chưa?"

"Ta không chiếm tiện nghi của ngươi chứ!"

Hudson nói khoác mà không biết ngượng.

Nghe vào thì chưa thấy có bất kỳ tật xấu gì, chẳng qua khi áp dụng cụ thể thì sẽ rất khó nói.

Không nói đến vấn đề chi phí tính như thế nào, chỉ riêng việc bỏ sức lao động và kỹ thuật thôi cũng là một cái hố to rồi.

Đúng là trong tay Hudson có một đám sức lao động, nhưng trong tay Belersden không có. Là một con Đại Địa Chi Hùng, thân phận Ma thú đã quyết định rằng nó không có cách nào chiêu binh mãi mã trong thế giới loài người.

"Ngươi đang muốn ta làm khổ lực sao?"

Trong khi nói chuyện, Belersden không ngừng lung lay đầu gấu. Ngẫu nhiên khai hoang một lần thì còn được, nhưng làm công việc này mấy chục năm như một ngày nhào thì quả thực là đang muốn cái mạng gấu của nó.

"Ngươi nghĩ gì thế, Belersden. Chẳng lẽ ngươi cảm thấy một con gấu như ngươi có thể làm được lượng công việc của hơn hai vạn tên nô lệ sao?"

"Mọi chuyện đều có kỹ năng."

"Ngươi chỉ cần phóng thích một đạo ma pháp để phụ trợ mọi người thi công vào thời khắc mấu chốt là được."

"Ta nhớ là có một con gấu đã từng nói là Thuật cố hóa của nó có thể bao trùm phạm vi một dặm, lại còn có thể kéo dài chừng nửa tháng, mấy lời này không phải chỉ để chém gió thôi, phải không?"

Hudson tránh nặng tìm nhẹ nói.

Nếu như chỉ có một đội thi công, như vậy nửa tháng chỉ cần thi triển một đạo ma pháp để cố hóa nước bùn ở hai bên mương máng, thời gian còn lại liền bỏ mặc cho các nô lệ mở đào là được. Nhưng mà khi có nhiều đội thi công thì sẽ có nhiều chỗ cần đến gấu. Huống chi khai phát trong vùng đầm lầy còn cần phải xử lý đủ loại sinh vật kỳ quái, chuyện này cũng cần gấu xuất lực.

Nhưng công việc này thì tạm thời không bàn đến. Chỉ cần Belersden gật đầu, tài sản của nó sẽ lại biến thành tiền đầu tư.

Rút vốn là chuyện không thể nào, Hudson sẽ lấy tốc độ nhanh nhất để hô biến tài chính trong trương mục thành tư liệu sản xuất.

Hoặc là tiếp nhận đầu tư thất bại mất hết toàn bộ số tiền, hoặc là liền dấn thân vào sự nghiệp khai hoang. Cho dù nó có chọn thế nào thì Hudson cũng sẽ không bị thiệt.

Những thứ này đều sẽ được ghi rõ ràng vào trong hợp đồng. Không cho gấu có cơ hội chơi xấu.

Thấy gấu con đồng ý, Hudson bổ sung: "Suy nghĩ cho thật kỹ đi, nhất định phải thận trọng với những hạng mục đầu tư lớn như thế này."

"Mặc dù cơ hội khó được, bỏ lỡ lần này, có lẽ ngươi sẽ rất khó gặp được cơ hội thứ hai trong đời gấu. Nhưng kỳ ngộ luôn luôn đồng hành với nguy hiểm, trên đời này không có vụ làm ăn nào chỉ có lời mà không có lỗ."

"Khai phát đầm lầy cũng tràn đầy nguy hiểm. Lỡ như gặp phải tình huống đột phát, hay là con gấu nào đó chỉ biết chém gió thì cũng có thể làm cho hạng mục này bị mất cả chì lẫn chài."

Nếu như không chịu được phong hiểm thì coi như ta không nói gì. Dù sao đây cũng là tiền mồ hôi nước mắt mà ngươi kiếm được, lỡ đâu bởi vì bản thân quá lười mà bị lỗ sạch, lúc đó lại đổ hết trách nhiệm lên đầu ta."

Cảnh báo rủi ro!

Tăng thêm một vị cổ đông, công cuộc khai hoang vốn đã đình trệ nay lại tiếp tục được khởi động. Khẩu phần lương thực bị cắt giảm cũng đã khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường.

Vụ thu đã được cày xong, chỉ cần nhịn đến đầu xuân năm sau liền sẽ có lương thực mới nhập kho, lúc đó cũng xem như vượt qua cửa ải thiếu lương lần này của tỉnh Đông Nam.

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Nam tước Kayo xui xẻo kia chính là người bi thảm nhất, bây giờ y vẫn còn đang nằm trên giường bệnh để kiểm điểm bản thân.

Mới từ trong tháp ngà bước ra liền bị xã hội vừa đánh vừa đập, làm cho y đang vô cùng hoài nghi bản thân mình.

Cuộc sống của đám quý tộc phương bắc cũng chẳng dễ chịu gì. Đúng là thiên tai đã qua, nhưng mà trên thị trường vẫn có rất ít người bán lương thực.

Đám quý tộc bản địa thì bày tiệc ăn mừng vượt qua nạn châu chấu, còn bọn hắn lại đang lo lắng chờ đợi viện trợ từ vương quốc.

Đáng tiếc là người phụ trách thi hành mệnh lệnh này lại là Bá tước Pierce, người xem bọn hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Mặc dù trong tỉnh thường xuyên tổ chức những buổi hội nghị liên quan tới việc cứu viện cho những quý tộc lãnh chúa đang gặp khó khăn, nhưng lại không bao giờ có kết quả.

Mỗi lần đi khiếu nại thì đều nhận được câu trả lời là đang họp thảo luận. Nhưng lúc nào mới có kết quả thì vậy phải xem tiết tháo của các quan lại.

Chương 298 - Đầu Tư Cần Cẩn Thận (2)

Một ngày lại một ngày trôi qua, kho lúa của đám người ngày một cạn dần, cuối cùng thì đám quý tộc lãnh chúa đã không thể ngồi yên được nữa.

Không biết là do kẻ nào mở đầu, trong tỉnh Đông Nam lập tức xuất hiện rất nhiều người làm ăn không vốn.

Lúc bắt đầu, bọn họ chỉ ra tay với những đội ngũ vận chuyển lương thực, nhưng dần dần lại biến thành chỉ cần thấy thương đội là cướp.

Một xã hội có trật tự hỗn loạn đã đẩy giá hàng lên cao. Chuyện này không chỉ làm cho các đoàn thương nhân sống khổ không thể tả, còn có rất nhiều dân tự do trong thành phố đã bị phá sản.

Ăn cướp là chuyện dễ dàng, nhưng muốn mang một số lượng lớn chiến lợi phẩm đi thì lại rất khó khăn. Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ làm cho các quý tộc lão gia chú ý.

Tự mình động thủ ăn cướp sẽ bại hoại danh tiếng. Nhưng mà chỉ cần tiêu diệt những tên thổ phỉ cường đạo này liền có thể thu được chiến lợi phẩm một cách hợp pháp.

Trong số đó, đám tiểu quý tộc phương bắc là những người có biểu hiện hăng hái nhất, thường xuyên có mặt ở hiện trường sau khi sự việc xảy ra, trong hồ sơ còn ghi là bọn họ đã tiêu diệt những tên "thổ phỉ cường đạo" này.

Một lần hai lần thì không sau, nhưng mà xảy ra nhiều lần thì tình huống sẽ phát sinh biến hóa.

Thái độ của các quý tộc lãnh chúa ở khắp nơi đối với đám "phần tử diệt phỉ tích cực này" lại càng ngày càng ác liệt, địch ý cũng ngày càng mãnh liệt. ...

"Không thể làm như vậy! Không có ai là ngu ngốc cả, liên tục xảy ra vấn đề, người ta đã sớm nghi ngờ các ngươi rồi."

"Lỡ như một ngày nào đó không may bị người ta bắt tại trận, vậy thì chuyện này sẽ không dễ kết thúc được!"

Nam tước Sith nghiêm khắc nói.

"Nam tước Sith tôn kính, chúng tôi không có lợi hại như ngài. Nếu như có thể được lựa chọn, chúng tôi cũng không muốn làm như vậy."

"Nhưng mà thật sự là không còn cách nào khác, rõ ràng là phủ tổng đốc đang làm trò cho chúng ta xem, bọn họ căn bản không có muốn cứu tế."

"Nếu như họ đã không muốn giúp đỡ, vậy thì chúng tôi cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp. Mặc dù thủ đoạn hèn hạ một chút, nhưng vì có thể để cho lĩnh dân không bị đói bụng, chúng tôi cũng không còn cách nào."

Nam tước Kettler nói với giọng điệu sao cũng được.

Tất cả mọi người đều có phần trong vụ cướp bóc này, Nam tước Sith có thể khắc chế dục vọng bản thân không phải vì ý chí của gã kiên định cỡ nào.

Chủ yếu là vì động thủ sớm nên đã cướp được không ít lương thực. Lại cắt giảm thêm số lượng nô lệ trong lãnh địa liền có thể miễn cưỡng cầm cự qua nạn đói lần này.

Nhưng những con em quý tộc phương bắc còn lại thì khác, những thứ cướp được còn chưa đủ nhét kẽ răng. Bây giờ kêu ngừng tay, vậy thì sau này mọi người lấy cái gì mà ăn?

Danh tiếng đúng là rất quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là có mới được. Vô cùng đáng tiếc đám quý tộc phương bắc này không có, bởi vì chuyện ăn cướp thương nhân hiện giờ đã là một bí mật công khai.

Không có làm cho phủ tổng đốc chú ý chỉ vì mắt của bọn hắn rất sáng, chuyên chọn lựa những người có hậu trường không cứng rắn để ra tay.

Nhận ra được điểm này, rất nhiều đại thương nhân có hậu trường cứng rắn vì muốn đả kích đối thủ cạnh tranh mà còn cố gắng phát động quan hệ nhân mạch để che lấp dùm bọn hắn.

Bất quá theo thời gian trôi qua, chuyện này càng lúc càng lớn, muốn che đậy chuyện này cũng càng lúc càng khó.

"Đủ rồi! Ai mà không biết Nam tước Kettler người có quan hệ mật thiết với Sơn Địa lĩnh. Ngươi mà cũng có thể thiếu lương thực sao?"

"Theo ta được biết, trước đó không lâu vị Sơn Địa nam tước kia mới mua được một nhóm lương thực. Chỉ từ số lượng xe ngựa để suy đoán thì ít nhất cũng có hơn trăm vạn pound."

"Đây còn chỉ mới vừa mua có một lần. Nếu như nguyện ý, vị chủ tử sau lưng ngươi còn có thể kiếm ra hơn ngàn vạn pound lương thực!"

"Cho dù có muốn nhờ vả chủ nhân mới thì cũng không cần phải bắt những người đồng minh cũ như bọn ta để làm vé nhập đội chứ?"

Nam tước Sith giễu cợt nói.

Có thể thấy là lần này gã ta đã thật sự bị chọc tức.

Nếu không gã ta tuyệt đối sẽ không đem loại chuyện ở trong bóng tối này lên trên mặt bàn để nói.

Quý tộc đều rất coi trọng thể diện, cho dù là đứng ở thế như nước với lửa, nhưng trên mặt nổi đều phải thu liễm một chút.

Sith trực tiếp trở mặt, không chừa lại một đường lùi nào, cách làm việc phá hỏng toàn bộ đường xoay sở này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của quý tộc.

"Nam tước Sith, nói chuyện là phải chịu trách nhiệm. Nếu đã nói ta là phản đồ, vậy thì mời lấy ra chứng cứ để tất cả mọi người xem thử."

"Nếu không, sợ là tất cả mọi người sẽ không yên tâm được."

"Dù sao chẳng có người nào muốn bị định tội khi không có đủ bằng chứng như vậy."

Sắc mặt của Nam tước Kettler âm trầm nói.

Y vốn chẳng muốn phát sinh xung đột chính diện với Nam tước Sith, nhưng mà bây giờ đã bị dồn đến góc tường, chỉ có thể nhắm mắt cứng đối cứng.

Bất kể có nói thế nào, Kettler đều không thể mang cái danh phản đồ này. Nếu không y sẽ không còn đất dung thân trong giới quý tộc nữa.

"Nam tước Sith, chắc đây chỉ là hiểu lầm thôi! Đúng là quan hệ của Kettler và Sơn Địa lĩnh có hơi gần một chút, nhưng muốn nói là phản đồ thì không đến mức."

"Ân oán giữa chúng ta và quý tộc bản địa sâu cơ nào, tất cả mọi người đều đã rõ ràng. Loại cừu hận này tuyệt đối không thể hóa giải chỉ trong một sớm một chiều được."

"Chắc là mọi người cũng đã từng tiếp xúc với quý tộc bản địa rồi, hiệu quả như thế nào, chắc là trong lòng mọi người cũng đã rõ ràng."

"Nếu như quý tộc bản địa chịu tiếp nhận chúng ta, thế cục chắc chắn sẽ không phát triển đến tình trạng như hiện giờ."

"Cho dù thực sự có người muốn làm phản đồ thì nên đi nhờ vả gia tộc Dalton."

"Dù sao mọi người đều là Nam tước một phương, mặc dù Sơn Địa lĩnh hơi cường thế một chút, nhưng còn chưa mạnh đến mức làm cho mọi người nhất định phải phụ thuộc."

Nam tước Calvo cười ha hả nói.

Chương 299 - Giăng Lưới

Là một đồng minh, Calvo nhất định phải ra mặt vào những thời điểm như thế này. Nếu như Nam tước Kettler bị đá ra khỏi cục, thế cân bằng yếu ớt này sẽ bị đánh vỡ. Đoàn thể nhỏ của Calvo vốn đã ở vào thế hạ phong, nếu thế cân bằng bị phá vỡ thì quyền nói chuyện trong liên minh sẽ thấp hơn.

"Calvo nói không sai, mặc dù vị Sơn Địa nam tước kia có thanh danh vang dội, nhưng dù sao xuất thân cũng quá thấp."

"Có gia tộc nào ở sau lưng của những người đang ngồi ở đây không mạnh bằng gia tộc Koslow không?"

"Con em quý tộc trở thành chó nhà có tang đã là cực hạn mà Hudson có thể làm được."

"Mặc dù hắn bị ngoại giới ca tụng là người có cơ hội lớn nhất để trở thành quận trưởng, nhưng chúng ta đều biết là hắn chẳng còn hy vọng gì."

"Cho dù Hudson có muôn vàn điểm tốt thì cũng không bằng việc có người ở trong vương đô!"

"Mọi người đều đã quá quen với cách làm người của Nam tước Kettler rồi, làm sao mà y có thể đi nhờ vả một vị Nam tước đã hao hết tiềm lực được chứ?"

Nhìn như mỗi câu đều không dính dáng gì đến Nam tước Sith, nhưng trên thực tế, mỗi một lời nói của Nam tước Reno đều nhắm thẳng vào gã.

Trên mặt nổi là đang hạ thấp Hudson, nhưng trên thực tế thì lại đang giẫm về phía Nam tước Sith. Thân là con trai của một Đại công tước vậy mà lại không chèn ép được con trai của một vị Nam tước.

Đây quả thật là một câu chuyện cười. Mặc dù Reno cũng thuận thế chê bai luôn đám người, nhưng những người này lại không hề quan tâm.

Ở sâu trong nội tâm của mọi người đều có một lý do để thuyết phục bản thân —— vì kiêng kị gia tộc Felix, không muốn gây thêm phiền phức cho gia tộc nên mới bị Nam tước Sith đè ép.

Trong khi nói những lời chế giễu này, chỉ có một mình Nam tước Reno biết rõ trong những người không cam lòng còn có bản thân y nữa.

Câu "không có người ở vương đô" nhìn thì giống như đang nói Hudson, nhưng trên thực tế cũng là đang nói chính bản thân mình.

Kể từ khi biết được tin tức chức vị quận trưởng đã được quyết định từ trước, Nam tước Reno liền cảm thấy vô cùng uất ức. Bây giờ bị minh hữu lôi xuống nước, y lập tức bộc phát vào những giây phút cuối cùng này.

"Đủ rồi! Các ngươi thích làm gì thì làm đi! Chuyện do ai gây ra thì người đó tự mình chịu trách nhiệm. Đừng để khi xảy ra chuyện liền kéo luôn liên minh xuống nước."

"Chúng ta không thể gánh những chuyện bôi xấu danh tiếng như vậy được, cũng không có nghĩa vụ phải gánh thay cho một vài người có dã tâm!"

Nói xong, Nam tước Sith phất tay áo bỏ đi. Dường như gã ta đã thật sự bị chọc tức, ngay cả hình tượng lão đại cũng chẳng thèm quan tâm.

Chẳng qua ý cười như ẩn như hiện nơi khóe miệng đã để lộ ra ý tưởng chân thật của gã. Khi chưa đến thời khắc cuối cùng thì không ai biết được thắng thua ra sao.

Chuyện duy nhất có thể khẳng định là hiện giờ đã lớn chuyện rồi. Phủ tổng đốc nhúng tay vào chỉ là vấn đề thời gian thôi, muốn kết thúc một cách thuận lợi thì phải có người đứng ra gánh chịu trách nhiệm.

Nam tước Sith là lão đại của đám con em quý tộc phương bắc, dựa theo diễn biến này, gã ta nhất định sẽ khó từ tội lỗi.

Không muốn gánh trách nhiệm thay cho đám tiểu đệ thì đương nhiên phải hành động. Coi như không có sợi dây dẫn nổ này, gã ta cũng sẽ lấy một cái cớ khác. ...

Sơn Địa lĩnh, Hudson vừa nhận được tin tức là nội bộ quý tộc phương bắc đang bị chia rẽ thì không những không cảm thấy mừng rỡ, mà còn thất vọng tràn trề.

Trông thì giống như sau khi chia rẽ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Nam tước Sith. Nhưng cho dù có ảnh hưởng lớn đến mức nào thì cũng tốt hơn là phải chịu trách nhiệm cho đồng bọn.

Tội danh "ăn cướp thương khách" không tính là lớn, chỉ cần sáng mắt một chút, không đắc tội với những người không nên đắc tội, chuyện này chẳng đáng là gì với các nhà quý tộc.

Chỉ cần không quan tâm danh tiếng, liền xem như bị người cho đuổi kịp, cũng liền bồi lên một món tiền chuyện, không cần quý tộc mệnh.

Thế nhưng đối với kẻ đang tranh đoạt chức vị quận trưởng như Nam tước Sith mà nói, vết nhơ này có thể sẽ kéo gã ta phải xuống ngựa.

Quốc vương không thể nào bổ nhiệm một kẻ có tiền án ăn cướp thương khách để đảm nhiệm chức vị đứng đầu một quận.

Cho dù là con trai của Đại công tước thì cũng vô dụng, vương quốc Alpha không gánh nổi người này.

Tiếc là Nam tước Sith động thủ quá nhanh, chờ Hudson chú ý thì gã ta đã rửa tay không làm nữa, căn bản không thể lấy được nhân chứng vật chứng.

Nếu như là người bình thường thì còn có thể tra ra chứng cứ. Nhưng mà chuyện này dính líu đến con trai của một vị Đại công tước, dù có điều tra thì cũng chẳng tìm ra chứng cứ gì.

Một kích trí mạng không làm được, vậy thì chỉ có thể lấy lui cầu tiến. Nếu không nhờ Hudson liên hợp với đám quý tộc bản địa phát lực, chỉ dựa vào mấy gã đại thương nhân thì sẽ không ép được cái tin tức "ăn cướp thương khách" này.

Đè tin tức này xuống trông giống như đang giúp đám quý tộc phương bắc che giấu chân tướng, nhưng trên thực tế lại là đang đào hầm, chờ cho bọn chúng phạm phải sai lầm lớn hơn.

Dựa theo kế hoạch, trong một lần lơ đãng, đám quý tộc phương bắc này sẽ trùng hợp cướp được thứ không nên cướp, sau đó sẽ bị đánh cho không kịp ú ớ.

Đáng tiếc là cái lưới này còn chưa dệt xong thì con cá lớn nhất đã bơi ra ngoài trước rồi, chỉ để lại một đám tôm tép nhãi nhép.

Từ trước tới nay Hudson đều không có hứng thú với việc bắt tôm bắt tép. Nam tước Sith đã chạy thì kế hoạch sau đó cũng chẳng có ý nghĩa gì với hắn nữa.

Hudson không có thời gian để lãng phí với cái kế hoạch không có ý nghĩa gì này, trọng tâm của hắn lại được chuyển dời đến việc xây dựng lãnh địa. Nhiệm vụ trong sáu tháng cuối năm vô cùng nặng nề, phải bù lại tiến độ bị trì hoãn vì nạn châu chấu.

Chương 300 - Mỏ Than

Việc khai hoang đồi núi cũng không có gì khác biệt so với trước đó. Vì muốn có một cuộc sống tốt đẹp mà lãnh chúa lão gia "vẽ ra", đám dân trong thuộc địa đều đang liều mạng ra sức làm việc.

Nông cụ tiên tiến nhất + đầy đủ gia súc + vật tư phong phú, công cuộc khai hoang đang được tiến hành rất thuận lợi.

Chỉ hơn nữa năm, kế hoạch "khai hoang mười vạn mẫu" đã được hoàn thành hai phần ba, nếu như không bị trì hoãn vì nạn châu chấu, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ cũng là chuyện dễ dàng.

Bất quá Hudson lão gia lại trực tiếp giả vờ như không thấy loại tình huống đột phát như nạn châu chấu này. Kế hoạch vẫn không thay đổi gì cả, phần thưởng vẫn còn hữu hiệu. Muốn lấy thì cứ tiếp tục làm việc đi!

Đều đã làm hơn năm rồi, nếu như bây giờ từ bỏ thì sẽ trở thành công cốc.

Quan trọng nhất là không có tên Bảo trưởng Giáp trưởng nào muốn mình bị hạng chót cả. Nhỡ đâu người khác đều đang cố gắng, còn mình thì mang đội ngũ cá ướp muối, kết quả thật sự là một tràng tai nạn.

Quy định vận hành trơn tru là được, Hudson không có ý định vẽ rắn thêm chân. Hắn đem trọng tâm công việc đều tập trung vào việc khai phát đầm lầy.

Tiến độ khai hoang đầm lầy vốn rất chậm rãi, nhưng nhờ có thêm hùng đại gia gia nhập, tiến độ liền lập tức tăng lên gấp mười lần.

Vấn đề duy nhất chính là cảm xúc của Belersden có chút lớn. Đã nói xong là mười ngày nửa tháng mới qua đó tản bộ một vòng đâu, kết quả liền biến thành gần như thường trú ở công trường.

Vì trấn an lòng "gấu", hằng ngày Hudson cũng đi theo nó tới công trường, thuận tiện giám sát luôn.

Về phần là giám sát nô lệ làm việc, hay là giám sát hùng đại gia làm việc thì cũng không quan trọng.

Đã nhảy xuống hố rồi, dù có hối hận cũng đã chậm. Hiện thực tàn khốc đã dạy cho Belersden một bài học, gió mà bản thân mình chém ra, dù có bị chém gãy răng thì cũng phải nuốt vào trong bụng.

Ai bảo khu đầm lầy hố như vậy?

Đúng là ma pháp cố hóa có thể đồng thời bao trùm phạm vi vài dặm, nhưng cái đó chỉ giới hạn với tầng đất bên ngoài ngoài. Nước bùn trong đầm lầy dày những mười mấy mét, phạm vi của ma pháp đương nhiên là phải co lại.

Vì nâng cao tốc độ, khi Belersden thi triển ma pháp còn phải tạo ra một vết nứt trong đầm lầy để nước bùn chảy ra, thuận tiện cho nô lệ thú nhân đào mở.

Càng hố hơn chính là, hơn hai vạn thú nhân này lại chia ra thành hai trăm đội thi công, toàn bộ đều do Belersden phụ trách thi pháp phụ trợ.

Những sinh mạng bé nhỏ giấu ở trong đầm lầy cũng cần Belersden xuất thủ xử lý. Ngẫu nhiên gặp phải địa hình đặc thù cần ma pháp phụ trợ cũng vẫn phải nhờ đến Belersden.

Không nói là một ngày bận đến tối tăm mặt mày, nhưng dù sao đa số thời gian đều chưa thấy gấu con bận rộn.

May mắn là tốc độ bổ sung ma lực của Đại Địa Chi Hùng đủ nhanh, còn có Hudson ở bên cạnh hỗ trợ bật hack, nếu không thật sự là không chịu nổi cái công việc hành hạ này.

Chủ yếu vẫn là vì gấu con không đủ thực lực, nếu như có thể liên tục phóng thích cấm chú, trực tiếp đập ra một cái hố to trong vùng đầm lầy rồi nối liền lại với nhau, tạo ra một cái hồ nước nhân tạo, vậy thì tiến độ khai hoang còn có thể đề cao thêm mười lần nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo tưởng của Hudson. Đừng nói là liên tục phóng thích cấm chú, cho dù là phóng thích loại cấm chú có uy lực nhỏ nhất cũng có thể làm cho Đại Địa Chi Hùng thành niên mệt đứ đừ rồi, không tu dưỡng mấy tháng thì đừng nghĩ đến chuyện khôi phục lại.

Sau mấy lần muốn rút vốn, nhưng đều bị Hudson lấy hợp đồng giấy trắng mực đen bác bỏ, Belersden không cam tâm tiền đầu tư của mình bị đổ xuống sông xuống biển, nó chỉ có thể hùng hùng hổ hổ làm việc.

Chỉ có thể nói: lợi ích động nhân tâm, cho dù là một con gấu thì cũng không ngoại lệ. Nhìn xem đất đai bị phân chia ra thành từng mảnh, nghĩ đến "kế hoạch pháo đài gấu" của mình, Belersden cắn răng kiên trì.

Thời gian yên bình trôi qua, mỗi ngày đều không có chút gợn sóng nào. Sau một khoảng thời gian vùi đầu khổ tu, cuối cùng Hudson đã thăng cấp, trở thành một tên Kỵ sĩ cao cấp.

Từ Kỵ sĩ sơ cấp đến Kỵ sĩ cao cấp, Nam tước Redman thiếu tài nguyên phụ trợ nên cần khoảng 15 năm, mà Hudson chỉ cần không đến hai năm.

Công thần lớn nhất là cái la bàn thần bí kia, nhưng tài nguyên tu luyện phụ trợ cũng có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Không có những tài nguyên này, Hudson muốn đột phá thì còn phải cố gắng thêm ít nhất là nửa năm nữa.

So với việc tu luyện của Kỵ sĩ thì ma pháp của hắn lại tăng lên nhanh hơn một chút. Dù sao hắn chỉ cần đề thăng tinh thần lực là có thể thi triển ma pháp bật hack được rồi.

Tiếc là loại buff này không phải vô hạn, theo tinh thần lực không ngừng nâng cao, tác dụng phụ trợ của dược tề cũng càng ngày càng nhỏ.

Đại ma pháp sư đã miễn cưỡng được xem như là một vị cường giả. Nếu như Hudson nguyện ý ghi danh vào hàng ngũ Ma pháp sư trong vương quốc thì còn có thể lấy được một phần tiền lương.

Cường giả luôn luôn đều có đặc quyền, các Ma pháp sư lão gia tôn quý đều không chịu được nỗi khổ của những cuộc huấn luyện tập trung, cuộc huấn luyện của các Ma pháp sư không giống với huấn luyện quân đội.

Vào thời bình, trong vòng năm năm, chỉ cần đến cương vị trực luân phiên nửa năm là được, thời gian khác có thể hoàn toàn tự do chi phối.

Nếu như thực lực nâng cao thêm một bước, kỳ hạn trực luân phiên còn có thể rút ngắn. Cường giả đỉnh cao thì chỉ cần ra sân trong thời chiến là được, nếu như thời bình mà còn đến cương vị thì phải trả thêm tiền.

"Lão gia, trong lúc đào đầm lầy, đám nô lệ thú nhân đã phát hiện ra một mỏ than. Belersden đại nhân mời ngài qua đó thương thảo quyền phân phối mỏ than?"

Tom thấp giọng nói.

Chương 301 - Mỏ Than (2)

Theo Tom thấy, dám thương thảo quyền sở hữu mỏ than với lãnh chúa lão gia là chuyện rất đại nghịch bất đạo. Bất quá kẻ đưa ra yêu cầu lại là Đại Địa Chi Hùng, vậy thì không sao rồi.

Tên tuổi "con gấu tham lam" của Belersden đã vang vọng cả vương quốc Alpha này. Thậm chí rất nhiều người đều đang hoài nghi Belersden có mang huyết thống cự long.

Đương nhiên, Hudson cũng phải gánh không ít trách nhiệm thay cho con gấu này. Có không ít người hoài nghi chuyện này là do kẻ làm chủ nhân như hắn chỉ điểm, còn Đại Địa Chi Hùng chỉ là người chấp hành.

Rừng vốn lớn, loài chim nào cũng có. Nhiều ma thú như vậy, xuất hiện một hai con kỳ quái cũng chẳng có gì lạ.

Ma thú vật cưỡi là những chủng tộc cao đẳng có trí tuệ trên lục địa Aslante, không phải là nô lệ, cho nên cũng có phong cách hành xử riêng của mình.

Tham tiền, thích cờ bạc, háo sắc, thích đùa ác, thích... Tóm lại là Ma thú có đủ loại sở thích kỳ lạ, các quý tộc đều nhìn mãi cũng thành quen.

Nguyên nhân dẫn phát tranh luận chủ yếu vẫn là hình tượng tham tài của Belersden không hợp với hình tượng của tộc Đại Địa Chi Hùng trong lòng mọi người.

Từ trước tới giờ, tộc Đại Địa Chi Hùng chưa từng xuất hiện qua một con gấu nào siêng năng như vậy. Muốn bọn chúng làm việc kiếm tiền, quả thực là đang nằm mơ.

Belersden xuất hiện đã phá vỡ hoàn toàn cái định luật này. Không chỉ có thể đi làm kiếm tiền, còn có thể tự mình lên sân khấu trả giá.

Bây giờ lại còn phát dương quang đại thêm một bước nữa, không chỉ nói giá với người ngoài, dù là người một nhà cũng phải tính cho rõ ràng.

"Biết rồi, ta sẽ lập tức tới đó."

Hudson bất đắc dĩ nói.

Con gấu do mình nuôi dạy thì chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Sự thật lại chứng minh, muốn đánh "gấu con" thì phải nhân lúc còn sớm. Nếu như chậm thì sẽ đánh không lại!

Nhưng tình huống của Hudson lại hoàn toàn là bi kịch, từ đầu đến cuối đều hắn đều bị đối phương áp chế, đến mức độ mà khi đối mặt với Belersden hắn chỉ có thể nói đạo lý.

Dụ dỗ + lừa gạt, vất vả lắm mới bồi dưỡng ra được một con gấu cần cù. Đáng tiếc là con gấu này...

Không đề cập tới cũng được!

Gấu đi ngàn dặm phải ăn thịt. Muốn gấu làm việc thì không thể chỉ cho gấu ăn cỏ.

Phát hiện ra mỏ than chung quy vẫn là một chuyện tốt, nhưng không biết là loại than đá gì. Phát hiện ra trong vùng đầm lầy thì khả năng cao không thể dùng để luyện thép được rồi.

Đây chỉ là vấn đề nhỏ, đối với người đã khởi nghiệp với nghề bán vũ khí kém chất lượng như Hudson lão gia mà nói, chất lượng của than đá không quan trọng, chỉ cần là than đá là được.

Sau khi khảo sát thực địa một phen, Hudson không phải dân chuyên, nên vẫn không thể nào xác định được số lượng dự trữ của mỏ than này. Hắn chỉ có thể căn cứ vào phạm vi khoa tay múa chân của Belersden để tham khảo.

Từ thành phẩm khai thác được đến xem thì mỏ than này chủ yếu là than bùn, còn có một bộ phận than nâu.

Đều là những khoáng sản thường thấy trong khu vực đầm lầy, không có kỳ tích phát sinh.

Luyện thép thì không được, nhưng dùng làm nhiên liệu cũng không tệ. Sản xuất loại sắt kém chất lượng cũng không thành vấn đề.

Sách đến lúc dùng mới thấy ít.

Rửa than, Hudson chỉ từng nghe qua, cụ thể phải làm như thế nào thì hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Đem than đá bỏ vào trong nước rửa sao?

Chuyện này cũng không khỏi quá cái gì đi...

Mặc kệ nó, sai người đi rửa thử một chút là biết.

Luyện cốc thì càng không cần phải bàn. Hắn chỉ là một tay mơ trong ngành này, thay vì nghiên cứu những kỹ thuật này, chẳng thà mua một bộ thiết bị dã luyện từ Hiệp hội pháp sư còn hơn.

Nghe nói là khi sử dụng thiết bị này, mặc kệ là dùng nhiên liệu gì thì cũng có thể sản xuất ra sắt thép chất lượng cao.

Chi phí...

Đây là vấn đề rất lúng túng.

Nếu như nói nó rẻ thì các sản phẩm bằng sắt đã rớt giá thê thảm như giá cải trắng rồi, cũng không tới lượt Hudson phát tài.

Nhưng dù sao thì việc phát hiện ra mỏ than cũng là một chuyện tốt.

Tác dụng chủ yếu của than bùn là dùng cho nông nghiệp, xem như "phân bón hiệu đầm lầy" phiên bản pro.

Cũng có không ít những tác dụng khác, chẳng qua Hudson tạm thời không đủ sức để khai phát.

Sản xuất vật liệu xây dựng, chất ổn định và chất pha loãng, chất điều hòa nguyên liệu cho ngành gốm sứ... Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của Sơn Địa lĩnh sẽ không thể làm ra được những thứ này.

Với mức độ cacbon hóa của than nâu thì cũng có thể dùng để nấu sắt thay cho than củi.

Chuyện làm hạn chế đến sản lượng sắt hiện giờ của Sơn Địa lĩnh chính là không đủ lượng than củi. Tuy rằng thời đại này có rất nhiều gỗ, nhưng mà số lượng tiêu xài mỗi ngày cũng rất lớn.

Trực tiếp khai thác sử dụng than nâu không chỉ có thể gia tăng sản lượng, còn có thể giảm chi phí dã luyện.

Trong lúc Hudson đang suy tư trong bản kế hoạch của mình, một bàn tay gấu bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn lắc qua lắc lại.

"Belersden, làm cái quái gì vậy? Không thấy ta đang suy nghĩ sao, làm gấu thì phải có tố chất của một con gấu."

Vừa dứt lời, hắn liền nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của gấu con.

"Được rồi, đừng có giả vờ giả vịt nữa, làm như ta mới biết ngươi vậy! Nếu không nhờ ta nhắc nhở, người nào đó đã chảy cả nước dãi ra rồi."

"Lại còn ở ngay trước mặt nhiều nô lệ như vậy, ngươi không cảm thấy mất mặt thì ta cũng cảm thấy e thẹn thay!"

"Không nói mấy lời thừa thải này nữa, tuyên bố trước, bổn gấu cũng công lao trong việc phát hiện ra cái mỏ than này. Nếu như không ngờ..."

Hudson khinh bỉ nhìn gấu con một cái rồi hào sảng nói:

"Đi, không thiếu phần của ngươi đâu ma lo. Ta sẽ chia cho ngươi một nửa lợi nhuận của mỏ than, được chưa?"

"Belersden, chừng nào thì ngươi mới có thể thu liễm cái bản tính nhỏ mọn của mình lại đây?"

"Đừng quên là hiện giờ ngươi đã không còn là con gấu nghèo tay trắng như trước kia nữa."

Chương 302 - Thu Lưới

"Ngươi đã là một con gấu có hơn một ngàn con dê bò, điền sản ruộng đất sắp hơn vạn mẫu, ngươi phải học được cách rộng lượng."

"Đừng có suốt ngày nhớ đến mấy cái ba dưa hai táo* này, nếu truyền ra ngoài thì sẽ bị gấu cười đó."(* ý chỉ những điều nhỏ nhặt, tầm thường, không đáng kể.)

Thực ra dù có được cái "ba dưa hai táo" này thì khoáng lão bản cũng không nhất định có thể nằm thắng.

Vị trí địa lý của cái mỏ than này đã quyết định rằng rất khó có được lợi nhuận.

Trong phạm vi mấy trăm dặm cũng chỉ có một người mua là Hudson, muốn kiếm tiền quả thực là nằm mơ!

Đương nhiên, là một vị chủ nhân có liêm sỉ, Hudson sẽ không để cho mỏ than này lỗ vốn.

Ít nhất là vào dịp chia hoa hồng hàng năm, hắn nhất định sẽ có thể để cho gấu con ăn được dưa và táo. ...

"Lão gia, bên ngoài có một đám đại lý đồng thời tới thăm. Nghe nói hàng hóa ở bên ngoài của bọn hắn đã bị người ta cướp sạch, muốn xin ngài giúp một tay tìm về."

Nick mặt không thay đổi nói.

Có thể thấy rằng Nick cũng chẳng hề xem chuyện đám thương nhân bị cướp này là chuyện to tát gì.

Tiền hàng cũng đã thanh toán xong rồi, dù cho không có thiệt hại thì cũng không liên quan đến lợi ích của Hudson lão gia, hoàn toàn có thể không cần quan tâm.

Nếu như không phải người tới hơi nhiều, sợ mất khách làm ảnh hưởng đến việc kinh doanh của lãnh địa, Nick sẽ không tới báo cáo vào thời điểm này.

"Hàng hóa bị cướp là sản phẩm sắt mà chúng ta sản xuất hay là những loại hàng hóa khác của bọn hắn?"

Hudson quan tâm hỏi.

Hắn không phải là thánh mẫu, kinh doanh trong thời đại này vốn tràn ngập nguy hiểm.

Hàng hóa bị cướp chỉ là vấn đề nhỏ, nếu như đen hơn thì còn có thể bị chết thẳng cẳng.

Muốn lo chuyện bao đồng cũng không lo nổi.

Nhưng nếu là hàng hoá của Sơn Địa lĩnh bị cướp thì Hudson liền không thể ngồi xem kịch. Bởi vì chuyện này sẽ làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của hắn.

Sau khi tin tức Đại Địa Chi Hùng thành niên được truyền ra thì chưa từng xảy ra những chuyện không nể mặt hắn như vậy.

"Đều có!"

Nghe được đáp án này, Hudson lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Thương nhân tinh minh đương nhiên sẽ không thể nào vô duyên vô cớ tìm tới cửa.

Đám quý tộc bắc địa cũng không ngốc, biết rõ Hudson lão gia không dễ chọc mà còn động thủ với việc kinh doanh của hắn.

Giải thích duy nhất chính là có thương nhân thông minh đã trộn lẫn các loại hàng hoá khác nhau lại, với ý đồ là mượn danh của Hudson để chấn nhiếp giặc cướp.

Hoặc có lẽ là vì có người muốn khơi dậy cuộc xung đột giữa hắn và các quý tộc phương bắc nên bèn ở sau màn thao túng màn kịch này.

Mặc kệ là loại kết quả nào, hắn đều phải ra mặt giải quyết. Nếu không, sau này sẽ không thể nào làm ăn gì được nữa.

"Nói cho bọn hắn là hãy kiên nhẫn chờ đợi. Chuyện này chẳng mấy chốc nữa sẽ có kết quả, mấy ngày gần đây tạm thời không nên chuyển hàng ra ngoài."

Hudson mặt không thay đổi nói.

Mặc dù không biết những thương nhân này đóng vai trò gì trong chuyện này, nhưng chắc chắn đây sẽ không đơn thuần là ngoài ý muốn.

Một người gặp cướp là bình thường, một đám người gặp cướp thì tuyệt đối có vấn đề.

Nếu như không vì nể tình đám người này bình thường trả tiền sảng khoái, từ trước tới giờ đều không gây ra chuyện xấu gì, có lẽ ngay cả những lời an ủi này mà hắn cũng chẳng muốn nói.

Người sống một đời, nan đắc hồ đồ. (Thông minh khó, hồ đồ khó, từ thông minh chuyển sang hồ đồ càng khó.)

Nước quá trong thì sẽ không có cá.

Nếu như truy tra đến cùng thì sẽ không còn đồng bạn hợp tác nữa. Những đối tác thành thật sẽ rất khó sinh tồn trên lục địa Aslante này.

Người đứng đắn thì ai lại đi bán vũ khí bao giờ!

Chuyện đã đến nước này rồi, hiển nhiên là đám thương nhân này cũng bị ép cho không còn cách nào nên mới có thể nghĩ ra loại chủ ý ngu ngốc này.

Có lẽ không riêng gì hắn, mà những quý tộc có thực lực khác trong tỉnh cũng có thuyết khách ghé thăm.

Nhìn từ một góc độ khác thì chính là sắp tới thời gian thu lưới rồi.

Một khi đâm thủng lớp giấy trên cửa sổ thì sẽ tới công đoạn gây khó dễ, không riêng gì những quý tộc trong hai quận bị liên lụy về lợi ích, mà cả những quý tộc bản địa ở khu vực khác cũng sẽ xuất lực.

Chỉ là không biết đám quý tộc phương bắc kia có cướp được đủ lương thực để sống qua mùa đông hay không, nếu không thì lần này bọn họ sẽ bị thiệt lớn rồi. ...

Phủ tổng đốc, từng viên Ma pháp Lưu Ảnh Thạch xuất hiện ở trước mặt Bá tước Pierce.

Còn có cả một đám quan lại của tỉnh Đông Nam cũng đang đứng xem cùng. Chẳng qua phong cách này có chút không bình thường.

Nhìn thấy những chuyện xấu hổ như vậy trong nội bộ quý tộc, bọn họ vốn nên thẹn quá thành giận mới phải, nhưng bây giờ lại đứng cười ha hả rồi nói nhảm, thỉnh thoảng còn bình luận về kỹ năng diễn xuất của đám quý tộc phương bắc. Nếu như cảnh tượng này mà bị truyền ra ngoài sợ là sẽ lập tức gây ra sóng to gió lớn.

Hóa ra, ở trong mắt của đám lão già này, kết quả mà mọi người khổ tâm mưu đồ cũng chỉ vở kịch để bọn họ bình phẩm.

"Những tên thương nhân này cũng thật là chịu bỏ tiền, ngay cả thứ hiếm thấy như Lưu Ảnh Thạch cũng lấy ra dùng, xem ra lần này bọn họ bị đánh thảm rồi."

Thuế vụ quan cười ha hả nói.

Bá tước Simic không phải là quý tộc bản địa, mà là quan lại mà Quốc vương phái tới trú đóng tại tỉnh Đông Nam, trong tràng tranh phong lần này, ông ta chỉ đóng vai quần chúng.

Bất quá là một kẻ lai hộ, muốn thu đủ thuế hàng năm, ngoài việc phải bán quyền thu thuế cho quý tộc ra, ông ta còn phải giao tiếp với đám thương nhân này nữa.

Quá trình này rõ ràng là không hề tốt đẹp gì.

Không có thương nhân nào thích nộp thuế cả, cả người trốn thuế và người thu thuế đều phải đấu trí đấu dũng.

Chương 303 - Thu Lưới (2)

Mặc dù ông ta là thuế vụ quan, có tài nguyên cuồn cuộn, nhưng chuyện này lại không hề ảnh hưởng đến chuyện Bá tước Simic chán ghét những thương nhân này.

Nói đúng ra thì đại đa số quý tộc đều xem thường thương nhân đến tận xương tủy.

99% số đất đai ở tỉnh Đông Nam đều được phân cho các quý tộc lãnh chúa, nhưng quyền khống chế của một vài thành thị lớn phồn hoa vẫn còn nằm trong tay vương quốc.

Vào lúc chính phủ trung ương cường thế, những địa phương này đều trực thuộc vương quốc. Nhưng khi yếu thế thì quyền khống chế lại nằm trong tay quý tộc.

Không hề nghi ngờ, đụng phải loại quân chủ cường thế như Caesar III, những thuế vụ quan như ông ta vẫn có chút quyền nói chuyện ở địa phương.

"Đúng là bọn hắn đã bị đánh tơi tả. Nhưng mà cũng là lúc cho bọn hắn một bài học, miễn cho cuộc sống quá thoải mái dễ chịu làm cho bọn hắn quên mấy ai mới là chủ nhân của cái thế giới này."

"Mấy tên tiểu tử bên dưới cũng đã huyên náo đủ rồi."

"Gần như toàn bộ con em quý tộc phương bắc đều bị Lưu Ảnh Thạch ghi hình xuống, cuộn tranh đấu này đã phân ra thắng bại, không cần phải tiếp tục chờ đợi nữa."

"Bá tước Simic, hay là ngài chuyển những chứng cứ này lên cho Quốc vương bệ hạ đi?"

Pierce Tổng đốc nói với ánh mắt phức tạp.

Không hề nghi ngờ, lần này đám con em quý tộc bản địa đã làm rất tốt. Ngoài việc hỗ trợ ém nhẹm tin tức này ra, còn cổ các thương nhân khác làm vậy.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những nội dung được ghi hình trong Lưu Ảnh Thạch sẽ oanh truyền thiên hạ trong thời gian ngắn nhất.

Danh tiếng của quý tộc phương bắc vốn đã không tốt, bây giờ sẽ trở nên càng xấu hơn.

Đối với rất nhiều gia tộc mà nói, danh tiếng của gia tộc bị thiệt hại là chuyện còn lớn hơn cả một mảnh đất phong.

Những cuộc tấn công tàn bạo như vậy, bản thân lại còn ẩn ở phía sau màn. Thủ đoạn chính trị mà đám người này thể hiện đã đủ để khiến cho đám người lau mắt mà nhìn.

Tiếc là một màn biểu diễn xuất sắc như vậy mà lại không hề xuất hiện bóng dáng thành viên của gia tộc Dalton.

Đối với một đại gia tộc mà nói, sự hưng suy đã không còn bị hạn chế trong việc để mất hay được một tòa thành. Cái quan trọng hơn chính là hậu bối có liên tục xuất hiện nhân tài hay không.

Kayo được ký thác kỳ vọng đúng là đã thể hiện ra con mắt chính trị không tầm thường. Đáng tiếc là chỉ có thể nhìn thấu mà không thể thao tác.

Nói thì đạo lý rõ ràng, phân tích vấn đề cũng rất rành mạch, tiếc là lần thực hành đầu tiên liền bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

Có lẽ chỉ cần chịu thêm vài lần thua thiệt là tương lai sẽ có thể trưởng thành, thế nhưng đây cũng chỉ là một loại khả năng.

Nói được nhưng không làm được là một khuyết điểm không thể giải quyết dễ dàng như vậy.

Thằng cháu không đủ sức, thằng con lại quá nhỏ.

Độ tuổi 13-14 chính là thời điểm bệnh trung nhị bộc phát, Bá tước Pierce không dám để con trai mình ra đời sớm như vậy.

Trong hàng ngũ con cháu đích tôn lại không xuất hiện nhân tài nổi trội nào, đối với một đại gia tộc mà nói, chuyện này thật sự không phải chuyện tốt gì.

Không có biện pháp, nhân khẩu quá ít. Dòng dõi đời trước quá đơn bạc, huynh đệ duy nhất còn chết yểu. Đến đời của Bá tước Pierce, ông ta cũng đã ra sức cày cuốc rồi, nhưng kết cục cũng không tốt đẹp là mấy. Không chỉ thu hoạch không như mong muốn, ngay cả sản lượng cũng chỉ có mỗi một dòng độc đinh.

Nếu không vì có quá ít con cái thì ông ta cũng sẽ không cố gắng bồi dưỡng cháu trai của mình.

Con em dòng thứ thì đúng là không thiếu số lượng. Nhưng chất lượng lại đều rất bình thường.

Nếu như chịu bỏ tiền thì còn có giá trị bồi dưỡng. Nếu không muốn dốc hết vốn liếng nộp học phí, vậy thì cũng chẳng khác người thường là mấy. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà gia tộc Dalton chú ý tướng ăn, tận lực giải quyết vấn đề theo quy tắc, ít gây thù bốn phía.

Đàn ông ít ỏi, không chịu được giày vò, chơi quá mức thì rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Cho dù là cùng một gia tộc, nhưng Bá tước Pierce cũng không nguyện ý nhìn thấy chi thứ làm lớn, cơ nghiệp của gia tộc bị sa sút.

"Tổng đốc, những chuyện này vẫn nên do ngài đích thân xử lý thì tốt hơn! Ta chỉ là một thuế vụ quan, không thể vượt quyền."

Bá tước Simic khoát tay áo nói.

Một vị Bá tước cung đình thể cốt yếu ớt như ông ta không có vốn liếng để tham dự vào cuộc mâu thuẫn giữa quý tộc bản địa và quý tộc phương bắc.

Lúc này mà ló đầu ra là sẽ rất dễ dàng đắc tội với người. Lỡ như quý tộc phương bắc tính món nợ này lên đầu ông ta thì chẳng phải là rất oan uổng sao.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám quý tộc bản địa đều nhao nhao nhìn nhau rồi nở nụ cười. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thì lại đang rất khinh bỉ.

So với những quý tộc trong chốn cung đình, ưu thế của quý tộc đất phong thật sự là quá lớn. Cho dù là hiện giờ Bá tước Simic quyền cao chức trọng, nhưng mà hết thảy vinh quang đều bắt nguồn từ Quốc vương.

Trừ phi lập được công lao ngập trời thì mới có thể thay đổi thân phận. Bất quá một khi thay đổi thì khả năng cao là sẽ bị giáng cấp.

Ngoại trừ những năm đầu khai quốc, mỗi một vị đại quý tộc quật khởi sau này không chỉ cần phải có đủ thực lực, còn nhất định phải có được công lao kéo vương quốc từ trong nguy nan.

Những chuyện này đều chẳng dính dáng gì đến Bá tước Simic.

So với việc ngồi chờ những chuyện có xác suất cực nhỏ này, chẳng thà hiệu lực cho Quốc vương đời đời, mượn vương quyền để ngồi hưởng quyền thế phú quý.

Ít nhất là Bá tước Simic có thể ngồi ở chỗ này chuyện trò vui vẻ với mọi người, mặc cho trong lòng những người khác có suy nghĩ gì thì cũng sẽ không thể hiện ra bên ngoài.

Chương 304 - Thu Lưới (3)

"Bá tước Simic vẫn là khiêm nhường như vậy. Ai mà không biết ngài chính là phụ tá đắc lực nhất của Quốc vương, là thần tử được bệ hạ tin tưởng nhất."

"Nếu như ngài không thích lẫn vào những chuyện xấu này, vậy thì chúng tôi cũng sẽ không miễn cưỡng."

"Quân vụ quan, nhiệm vụ truy bắt hung thủ liền giao cho ngươi."

"Ngoài đám oắt con phương bắc ra, những tên cướp xuất hiện trên Lưu Ảnh Thạch cũng đều bắt lại hết cho."

"Nếu cần thì có thể chiêu mộ những quý tộc ở nơi đó phối hợp. Nếu như những kẻ này dám phản kháng, trực tiếp giết ngay tại chỗ!"

"Còn việc xử lý những tên tiểu tử này như thế nào thì phải chờ các quý tộc ở vương quốc tổ chức hội nghị rồi mới quyết định!"

Bá tước Pierce lạnh lùng nói ra.

Đối với quý tộc mà nói, tội danh ăn cướp thương khách không hề nguy hiểm đến tính mạng.

Đặc biệt là còn dính đến những kẻ khó dây dưa đến từ phương bắc kia, càng khó có thể đánh ngã được bọn chúng.

Về phần hội nghị quý tộc, khả năng cao vẫn là đấu võ mồm thôi. Giá trị duy nhất chính là làm cho đám quý tộc phương bắc này mất mặt, sau này lại muốn thò tay vào hậu hoa viên của ông ta thì đây chính là lý do tốt nhất để cự tuyệt.

Dù sao tất cả mọi người đều lăn lộn trong giới quý tộc, Bá tước Pierce cũng không muốn làm căng chuyện này.

Bây giờ lấy thủ hạ của những người này ra khai đao liền có thể cắt giảm được thực lực của quý tộc phương bắc ở tỉnh Đông Nam, đồng thời cũng để lại cho đối phương một đường lui.

Mặt mũi đã mất thì chắc chắn sẽ không tìm lại được. Nhưng chỉ cần da mặt dày một chút liền có thể che lấp được.

Mặc dù quăng hết trách nhiệm cho những kẻ xui xẻo này sẽ rất khó làm cho người ta tin tưởng, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là phải trực tiếp thừa nhận do con em nhà mình dẫn đội đi ăn cướp.

Quý tộc chính là những kẻ gian hiểm xảo trá mà.

Nhiều khi, dù đã biết rõ là lừa mình dối người, nhưng cũng phải diễn tiếp.

Bên trong vương đô, khi những viên Lưu Ảnh Thạch được truyền đến, dân chúng vương đô được quan sát những màn trình diễn đặc sắc đến no cả mắt.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của quý tộc phương bắc lại bị dư luận đẩy lên đỉnh sóng.

Chứng cứ đầy đủ được đặt trước mặt mọi người, những lời che giấu hay giải thích đều trở nên không có chút ý nghĩa nào. ...

"Là ai làm?"

Caesar III tức giận chất vấn. Mặc dù ông ta thấy ngũ đại hào môn Bắc Cương rất ngứa mắt, nhưng lại không muốn đẩy toàn bộ đám quý tộc phương bắc sang phe đối lập.

Từ trước tới nay, ăn cướp thương nhân đều không được xem là chuyện lớn. Nếu như không vì các quý tộc ở tỉnh Đông Nam kiện cáo lên vương đô thì Caesar III còn chẳng rảnh mà quan tâm tới chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này.

Ông ta vốn định chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, âm thầm xử lý những người có trách nhiệm thì coi như xong việc.

Nhưng bây giờ chuyện này lại bị thọc ra, nhấc lên dư luận thủy triều. Chuyện này cũng đã lan ra đến toàn bộ quần thể quý tộc phương bắc.

Là một vị chính trị cường nhân, Caesar III vừa liếc mắt liền nhìn ra là có người đang gây chuyện.

"Căn cứ vào những tư liệu điều tra được, những viên Lưu Ảnh Thạch này đều do một gã thương nhân tên là Philip ném ra."

"Tiếc là nhân viên điều tra của chúng ta đã tới chậm một bước, khi tìm được dấu vết thì đã người đi lầu trống, chỉ bắt được một chút tôm tép."

"Những tin tức liên quan đến Philip cũng không tìm được gì nhiều. Người này giống như đột ngột xuất hiện vậy, ngoại trừ Lưu Ảnh Thạch ra thì không còn tài liệu nào khác nữa."

"Ngay cả hàng xóm ở xung quanh cũng không biết người này. Thậm chí cái tên này là thật hay giả cũng không thể xác định."

Đại công tước Newfoundland nhắm mắt giải thích.

Không phải là vị Tể tướng như lão ta không cố gắng, thật sự là chuyện này xảy ra quá đột ngột, không ai nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện này.

Các thế lực nằm trong diện tình nghi thật sự là quá nhiều. Tính luôn cả trong nước và ngoài nước đều có hơn mấy chục nhà.

Dù có muốn điều tra thì cũng không biết nên bắt tay từ chỗ nào.

"Bá tước Pierce nói cái gì?"

Caesar III tức giận hỏi.

Ông ta không phải đang trút giận sang người khác, thật sự là hiện giờ đã không dễ dàng để kết thúc chuyện này, nhất định phải mau chóng có kết quả để dìm vụ này xuống.

Chuyện này xuất phát từ tỉnh Đông Nam, Mặc kệ Bá tước Pierce có nguyện ý hay không, ông ta cũng đã bị động cuốn vào trong vòng xoáy này rồi.

"Ý kiến của Tổng đốc Pierce là: chỉ xử lý những người chấp hành cụ thể để dập tắt lửa giận của dân chúng. Còn những con em quý tộc có liên quan tới chuyện này, ông ta đề nghị không xử lý trực tiếp, để giảm mức độ ảnh hưởng xuống mức thấp nhất."

"Nếu như cần, tỉnh Đông Nam có thể công bố kết quả điều tra ra bên ngoài, tuyên bố là có người của Khô Lâu Hội cải trang thành những quý tộc này để gây chuyện."

Nghe xong những lời mà Tể tướng nói, nộ khí của Caesar III lắng lại được một chút.

Mặc dù những lời giải thích này không thể gạt được người hữu tâm, nhưng cũng là một phương án giải quyết đáng tin cậy.

"Vậy thì cứ xử lý chuyện này theo ý của ông ta đi. Nhưng mà không thể nói là bị cải trang, lý do này rất khó làm cho người ta tin tưởng."

"Tuyên bố với ngoại giới là Khô Lâu Hội đã dùng tà pháp khống chế những quý tộc này làm ác."

"Đồng thời gia tăng cường độ truy bắt người của Khô Lâu Hội, để đám quý tộc phương bắc tự nghĩ biện pháp kiếm ra chứng cứ chứng minh Khô Lâu Hội đã gây ra chuyện này!"

Caesar III lạnh lùng nói.

Nhìn thì giống như đã thay đổi một loại ý kiến, nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn khác nhau.

"Bị người cải trang" cũng có nghĩa là chuyện này không có quan hệ gì với con em quý tộc phương bắc, bọn họ không cần phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào.

"Bị tà pháp khống chế" mặc dù cũng có thể không bị truy cứu trách nhiệm, nhưng đã mang lên cái mũ này thì con đường phía sau cũng bị đoạn tuyệt.

Chương 305 - Thu Lưới (4)

Không ai dám cam đoan là một nhà quý tộc đã từng bị tổ chức tà giáo khống chế sẽ không bị khống chế lần thứ hai, việc này đã quyết định là những quý tộc này không thể nào đảm đương nhiệm vụ quan trọng được nữa.

Bởi vì chỉ có những kẻ ý chí không kiên định mới có thể bị tà giáo khống chế. Hoàn toàn trái ngược với tinh thần Kỵ sĩ và tinh thần quý tộc, không chỉ con đường phát triển bị ngăn trở, ngay cả sau khi lui xuống cũng bị người ta khinh bỉ.

"Bệ hạ, biến cố ở tỉnh Đông Nam chủ yếu vẫn là vì con em quý tộc phương bắc và quý tộc bản địa có lợi ích ma sát gây ra."

"Nếu như không giải quyết được vấn đề này, không có người nào có thể cam đoan là sau này sẽ không xuất hiện chuyện tương tự. Không bằng chúng ta nhân cơ hội này giải quyết chuyện này luôn đi!"

Đại công tước Epierro đề nghị.

Epierro là đại thần quân vụ, ông ta vẫn luôn duy trì trạng thái trung lập trong những cuộc đấu tranh chính trị trong nội bộ vương quốc.

Nhưng bây giờ thì khác, mắt thấy phương bắc khói lửa tràn ngập, thú nhân xâm nhập phía nam chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vào lúc mấu chốt như thế này, vương quốc Alpha nhất định phải đoàn kết.

Nếu không, một khi đại chiến bộc phát cũng là lúc tai nạn bắt đầu.

Đối mặt với loại đại địch như thú nhân căn bản là không có chỗ để giảng hòa. Trên bản chất, tất cả mọi người đều đã lên chung một chiếc thuyền.

Caesar III nhìn về hướng Bắc Cương một cái, thở dài một hơi rồi như có điều suy nghĩ nói:

"Chuyện này Tể tướng xem rồi xử lý đi!"...

Quyết định của vương đô còn đang ở trên đường, mà tình hình ở hai quận Ryton và Wright đã trở nên sôi trào.

Phủ tổng đốc trắng trợn bắt người, lại không hề giữ bí mật, chuyện này rất nhanh liền gây ra sóng to gió lớn trong giới quý tộc.

Nhìn thấy hết nhà quý tộc này đến nhà quý tộc khác bị xui xẻo, đám con em quý tộc phương bắc có tham dự vào chuyện cướp bóc này lập tức hoảng hồn.

Có rất nhiều thằng xui xẻo, ngoài trừ bản thân kẻ đó ra, quân đội thủ hạ đều bị bắt hết.

Không phải là không có người tổ chức phản kháng, chỉ là vận mệnh của những kẻ phản kháng quả thực có chút thê thảm, không chỉ thủ hạ đều bị tru sát, ngay cả lãnh chúa cũng bị đánh cho một trận tơi bời.

Quân đội phụ trách thi hành nhiệm vụ bắt giữ đều có mang theo Mục sư, chuyên trị liệu cho những nhà quý tộc không an phận này.

Thiếu cánh tay gãy cái chân đều có thể lập tức khôi phục. Chỉ cần dám phản kháng, người ta liền dám hạ độc thủ.

Tiêu chuẩn duy nhất chính là —— không có quý tộc chết ở hiện trường. Còn về di chứng gì đó, bọn hắn đều chẳng quan tâm.

Nhất là những quý tộc bản địa đi theo kia, có cừu báo cừu, có oán báo oán, hành vi ác liệt, quả thực là tội lỗi chồng chất.

Hết lần này tới lần khác đúng vào lúc này, Nam tước Sith, người được xem như là lãnh đạo của đám quý tộc phương bắc, lại bất ngờ tuyên bố đóng cửa từ chối tiếp khách.

"Thiếu gia, thật sự không gặp sao?"

Quản gia Velen có chút do dự hỏi.

Nam tước Sith thu tay sớm, không bị người ta tìm được chứng cứ, bây giờ bo bo giữ mình đúng là một lựa chọn tốt.

Nhưng bây giờ đã dính đến rất nhiều quý tộc phương bắc, ngoài số ít người may mắn tránh thoát được Lưu Ảnh Thạch ghi hình ra, đại đa số những người tham dự đều bất hạnh sa lưới.

"Không có ý nghĩa gì, nhược điểm đã rơi vào trong tay địch nhân. Phủ tổng đốc muốn thừa cơ làm loạn, không ai ngăn cản được đâu."

"Chúng ta tham dự vào, ngoài tự mình chuốc lấy khổ cực cũng không giúp được bất luận kẻ nào."

"Dù sao trước đó ta cũng đã từng nhắc nhở bọn hắn rồi. Đa số những quý tộc thân cận với chúng ta đều tránh khỏi vụ này, những người khác chết hay sống lại có quan hệ gì với ta?"

"Công tác dọn dẹp sau vụ này của chúng ta cũng sẽ không dễ dàng như vậy. Không có người truy đến cùng thì thôi không nói, nếu như tra đến cùng, vậy thì sẽ không dễ thu thập cục diện."

"Nếu như chúng ta thật sự lẫn vào quá nhiều, chọc giận phủ tổng đốc, có lẽ ngay cả chúng ta cũng bị kéo xuống nước."

Nam tước Sith tỉnh táo nói.

Mọi chuyện sợ nhất chính là làm thật, lúc đó ngay cả mặt mũi của phụ thân hắn cũng không dễ dùng. Người ta không thâm nhập truy tra là vì bắt nguồn từ quy tắc ngầm trong các đại quý tộc.

Nhà ai cũng có hậu bối cả, gặp phải một chút vấn đề liền níu chặt lấy không thả, có lẽ con em quý tộc đời thứ N cũng chẳng có ngày lành để sống.

Người ta không truy cứu không có nghĩa là gã có thể vô hạn tìm đường chết. Nếu như tự mình đưa tới cửa, bị người khác tiện tay thu thập, cho dù là Đại công tước Kavadia cũng không tiện nói cái gì.

Quản gia Velen liếc mắt nhìn thiếu gia nhà mình một cái, muốn nói lại thôi. Chuyện lần này, nhà mình có chút không nghĩa khí.

Trên mặt nổi là ngồi yên không quan tâm đến, thờ ơ lạnh nhạt khi mọi người tìm đường chết, trong bóng tối thì lại là đang mượn cơ hội này để thanh trừ đối lập. ...

Phong Diệp lĩnh, Nam tước Kettler đang dửng dưng nghênh đón đại quân truy bắt.

Muốn bắt người không thành vấn đề, y sẽ toàn lực phối hợp, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy ra được chứng cứ.

Nam tước McName cầm Lưu Ảnh Thạch so sánh một lần rồi lại một lần, gã ta lúng túng phát hiện ra là không có binh sĩ nào trong lãnh địa trùng với hình tượng của những binh sĩ tham gia cướp bóc cả.

Nếu như không phải có người nhìn thấy những đội xe sau khi bị cướp thành công được vận chuyển vào trong Phong Diệp lĩnh thì suýt chút nữa là bị gạt.

"Nam tước Kettler, mời khai báo đúng sự thật, số binh lính còn lại và những vật tư cướp được đang ở chỗ nào?"

Nam tước McName nghiêm nghị chất vấn.

Đã có rất nhiều phần tử ngoan cố đều bị McName ép cho phải khai ra hết. Nhưng lần này lại là ngoại lệ, quân chủ lực của Phong Diệp lĩnh căn bản không ở nơi này, trong lãnh địa chỉ có nông nô binh đang mặc áo giáp mà thôi.

Những người tham dự cướp bóc chắc chắn không thể là nông nô binh được, thương đội cũng không phải là quả hồng mềm, không có chút thực lực mà chạy đi cướp thì chờ bị phản sát đi!

Chương 306 - Thu Lươi (5)

"Ngài đang nói cái gì? Toàn bộ binh sĩ của Phong Diệp lĩnh ta đều ở nơi này, làm gì còn những binh lính nào khác nữa."

"Nhất định là bởi vì các vị nhìn lầm rồi, không chừng là do một vị quý tộc vô lương nào đó phái người mạo danh ta. Các vị nên đi nơi khác điều tra thêm thì hơn, tránh để cho đám hung phạm này chạy thoát."

Những lời nói xem người khác như thằng ngốc của Kettler đã triệt để chọc giận Nam tước McName đang thi hành nhiệm vụ.

Nếu như không phải vì chưa bắt được hung thủ gây án nên không bắt được Kettler, thì gã đã để cho kẻ trước mặt này biết được cái gì gọi là nhân viên phá án không dễ chọc.

"Vậy à? Nếu như ngài đã nói vậy thì cũng không nên hối hận."

"Bây giờ Tổng đốc đại nhân còn khoan hồng độ lượng, có ý định xử nhẹ các vị, nhưng sau đó sẽ không đơn giản như vậy."

Sau khi để lại một lời hăm dọa, Nam tước McName liền dẫn người rời đi.

Hung thủ chạy rồi, ngay cả tang vật cũng không tìm được, đương nhiên là không thể định tội rồi.

Dù có tiếp tục dây dưa ở đây cũng không có ý nghĩa gì, chỉ làm trò cười cho người khác mà thôi.

Món nợ này có thể nhớ kỹ trước, sau này một khi xuất hiện cơ hội thì gã sẽ tới xử lý luôn một thể. ...

May mắn trốn qua một kiếp, nhưng trên mặt của Nam tước Kettler lại không hề vui mừng chút nào.

Sau khi cảm thấy danh tiếng không đúng, trước khi phủ tổng đốc phản ứng thì y đã để cho thủ hạ vận chuyển hàng hóa tới Bắc Cương rồi.

Nhưng mà quân đội lén lút rời đi như vậy chỉ có thể tránh né nhất thời, chứ không thể né tránh cả đời được. Một khi trở lại tỉnh Đông Nam thì vẫn sẽ bị tính lại món nợ này.

"Sith, nếu như chuyện này thật sự là do ngươi làm. Vậy thì có lẽ bọn ta đều đã đánh giá thấp ngươi rồi!"

Suy nghĩ này vừa mới nảy sinh trong đầu thì y đã không vung đi được nữa.

Nam tước Sith vừa nhắc nhở không bao lâu thì những viên Lưu Ảnh Thạch ghi lại cảnh tượng lúc động thủ liền xuất hiện. Vừa vặn làm cho thân tín của y trốn qua một kiếp, những kẻ phải chịu tổn thất nặng nề đều là những người ngày thường không chịu nể mặt y.

Từ trước tới nay, Kettler chưa bao giờ thực sự để vị đối thủ cũ như Nam tước Sith này vào mắt. Nhưng cục diện bây giờ đã khác, y không thể không xem kỹ lại đối thủ của bản thân.

Sau khi phong ba lần này qua đi, đám con em quý tộc phương bắc chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề, nhưng trong cái liên minh chia năm xẻ bảy này sẽ xuất hiện cục diện một nhà độc quyền.

Kẻ thất bại thì thân bại danh liệt, không chỉ con đường phát triển sau này gặp khó, ngay cả sinh tồn cũng trở thành một vấn đề.

Thực lực trong tay giảm lớn, sau lưng gia tộc lại nằm ngoài tầm tay, muốn bảo vệ được phần cơ nghiệp trong tay, bọn hắn chỉ có một lựa chọn duy nhất —— Là đi tìm chỗ dựa.

Bên phía quý tộc bản địa sẽ rất khó dung nhập chỉ trong một thời gian ngắn, muốn đi nhờ vả cũng không có cửa, Nam tước Sith đương nhiên sẽ trở thành lựa chọn duy nhất của đám người.

Lấy việc hy sinh thực lực của những phần tử không ổn định trong liên minh để đổi lấy quyền khống chế toàn bộ liên minh khống chế, cuộc mua bán này hiển nhiên là có lời.

Căn cứ vào nguyên tăcs ai được lợi, người đó chính là hiềm nghi lớn nhất, Kettler có đủ lý do để hoài nghi chuyện này do Sith gây ra.

Nhưng hoài nghi thì hoài nghi, bây giờ y cũng chẳng làm được gì.

Mặc dù không biết kết quả xử lý cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng Kettler có thể khẳng định sau này đám quý tộc phương bắc ở trong hai quận do Nam tước Sith đứng đầu.

Không phục cũng vô dụng, những người phản đối cực liệt đã bị trọng thương, không đủ sức để tranh đoạt quyền nói chuyện trong liên minh với Sith nữa.

Thậm chí vì sống sót, rất nhiều người còn bị ép đến phải đi phụ thuộc. ...

Sơn Địa lĩnh, Hudson ngồi xem gió nổi mây phun, ánh mắt của hắn đã không còn nằm ở trên người của đám quý tộc phương bắc bị hao tổn sức mạnh nữa.

Từ khi khởi động kế hoạch thu lưới, nội dung cốt truyện sau đó đã không còn nằm trong tầm khống chế của hắn rồi. Sự thật chứng minh rằng, suy nghĩ của các các đại nhân phía trên quả nhiên đều không tầm thường giống như dự đoán của hắn.

Sự kiện ăn cướp này vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng lại bởi vì một lần ngoài ý muốn mà trực tiếp tống táng luôn tương lai của một nửa quý tộc phương bắc ở trong hai quận.

Đương nhiên, đối với những quý tộc bình thường mà nói, cái chết xã hội ở tầng thứ này cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận.

Trong vương quốc Alpha giai cấp nghiêm trọng cố hóa này, mỗi tiến thêm một bước đều là khó khăn trọng trọng.

Cả đời của tuyệt đại đa số quý tộc đất phong đều khó có thể nhảy vọt lên một tầng, mà muốn trượt xuống thì lại vô cùng đơn giản.

Nhưng đối với những kẻ có dã tâm bừng bừng mà nói, chuyện này chính là tai nạn lớn nhất, có thể tưởng tượng ra trong lòng của những người này đang tích lũy bao nhiêu oán khí.

Luồng oán khí này sẽ phát tiết ra địa phương nào thì tạm thời không biết, dù sao tai họa ngầm cũng đã được chôn xuống rồi.

"Tom, ngươi về nhà một chuyến, tự tay giao bức thư này cho Nam tước Redman."

Hudson dặn dò.

Mọi thứ đều có hai mặt, nếu vương quốc đã thủ hạ lưu tình với quý tộc phương bắc, vậy thì chắc chắn sẽ phải trấn an những quý tộc bản địa.

Hudson chính là người phát ngôn của những quý tộc bản địa, cho nên có thể hưởng thụ được tiền lãi của làn sóng chính trị lần này.

Không thể hố được Nam tước Sith, ngược lại còn tạo ra cơ hội giúp gã ta chỉnh hợp quý tộc phương bắc, chức vị quận trưởng cũng đã không còn chỗ cho Hudson nữa.

Nhưng mà hắn cũng đã nhận được sự giúp đỡ giành lấy tước vị Tử tước từ gia tộc Dalton, chuyện này cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Chương 307 - Chém Giá

Tước vị tăng lên, đặc biệt là tước vị của quý tộc đất phong tăng lên đều không phải chuyện bình thường.

Nhất là lần lên chức này hoàn toàn có thể được xưng là một bước nhảy vọt, đối với bất kỳ một gia tộc nào cũng có ý nghĩa trọng đại.

Đây cũng không phải là chuyện cá nhân của Hudson, mà là toàn bộ gia tộc phương diện của Koslow được tăng lên. Cho nên cũng tăng thêm không ít công tác chuẩn bị.

Nhiều chuyện lung ta lung tung như vậy, Hudson không muốn mình bị cuốn vào đó. Có thời gian rảnh rỗi này, hắn thà rằng cố gắng khổ tu, nâng cao thực lực của bản thân.

Hudson không muốn làm, nhưng lại có người vui vẻ làm.

Nam tước Redman là một vị phụ thân đã gần 50, đã qua thời kỳ tu luyện hoàng kim, lãnh địa tổ truyền cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Đến cái tuổi này rồi mà vẫn không leo lên được tầng dưới chót của quý tộc, thứ mang ra so sánh đã không còn là sự nghiệp nữa, mà là hậu đại.

Nếu như người làm cha đã có nhu cầu, kẻ làm con như Hudson chỉ có thể phối hợp. Loại chuyện đại xuất danh tiếng giao cho Redman tuyệt đối sẽ không phát sinh bất kỳ việc xấu gì.

Thông báo sớm một chút để công tác chuẩn bị sớm một chút, tránh cho đến lúc đó luống cuống tay chân gây ra chuyện cười. ...

"Lão gia, trong thời gian gần đây, nô lệ trong lãnh địa hao tổn có chút lớn."

"Gần đây có người đang bán tháo nô lệ thú nhân, chúng ta có muốn nhân lúc giá thấp mua sắm một nhóm để bổ sung không?"

Kẻ mở miệng chính là người phụ trách cải tạo đầm lầy - Luke.

Kẻ này vốn là một thương nhân, chẳng qua trước đó bất hạnh bị đám quý tộc phương bắc địa cướp sạch hàng hóa dẫn đến phá sản, vì tránh né chủ nợ nên mới vội vàng chạy tới phụ thuộc.

Thấy năng lực của người này không tệ, lại đang thiếu rất nhiều nhân tài, Hudson liền nhanh chóng đề bạt kẻ này lên làm chủ nhiệm phụ trách việc cải tạo đầm lầy.

Sự thật chứng minh, bàn về thủ đoạn nghiền ép thì vẫn là thương nhân càng chuyên nghiệp hơn.

Có thêm một người phụ trách, tiến độ cải tạo đầm lầy lại được nâng cao 40%, chẳng qua số lượng nô lệ bị hao tổn cũng càng ngày càng tăng. Có thể nói, sau lưng của mỗi một mẫu đất được cải tạo đều tràn đầy máu và nước mắt.

Nếu như không phải Hudson lão gia nhân từ cảm thấy không đành lòng nên đã đứng ra khuyên răn thì tốc độ này còn có thể càng nhanh hơn.

Nhưng nhân từ thì nhân từ, Luke vẫn còn đang ngồi vững vàng trên cái ghế người phụ trách, hơn nữa còn nhảy lên trở thành phụ tá đắc lực của Hudson lão gia.

"Đám quý tộc phương bắc kia bỏ cuộc nhanh vậy sao?"

Hudson cười ha hả hỏi.

Trên thực tế, trước đây tất cả mọi người đều đã từng tiếp xúc thương lượng về vấn đề liên quan tới mua bán nô lệ thú nhân.

Tiếc rằng giá cả mà song phương mong muốn chênh lệch quá lớn, Hudson chỉ chịu bỏ ra một chút tiền, hoàn toàn không thể thỏa mãn được khẩu vị của mọi người.

Đám quý tộc phương bắc kia còn hăm dọa là sẽ giảm bớt nhân khẩu để tỏ lòng bất khuất.

Tiếc là những chuyện này không dọa được Hudson lão gia, dù sao những nô lệ thú nhân bị xử lý không phải là tài sản của hắn, không đáng để hắn quan tâm.

"Lão gia, nghe nói bởi vì cơm nước quá kém nên nô lệ thú nhân ở Tiger lĩnh đã khởi xướng bạo động."

"Mặc dù cuộc bạo động này rất nhanh liền bị các quý tộc lãnh chúa ở lân cận liên thủ trấn áp, nhưng Tiger lĩnh vẫn bị tổn thất nặng nề."

"Kỵ sĩ Justin Finch thẹn quá thành giận, trong lúc nóng giận đã giết chết toàn bộ nô lệ thú nhân. Chỉ là sau khi giết xong thì gã lại cảm thấy hối hận..."

Luke có chút hả hê nói.

Tiger lĩnh phát sinh chuyện nô lệ nổi loạn không phải là do ngẫu nhiên. Justin Finch là một trong những kẻ chủ chốt tham gia vào sự kiện ăn cướp kia, binh sĩ trong tay không thể thoát khỏi vận mệnh bị phủ tổng đốc truy bắt.

Trong tay không binh, đám nô lệ thú nhân vốn được xem như sức lao động quý giá kia cũng trở thành tai họa ngầm lớn nhất trong lãnh địa.

Chỉ cần một cây diêm nhóm lửa, quả bom này lập tức phát nổ. Thấy Kỵ sĩ Justin Finch bị xui xẻo, những quý tộc phương bắc khác đương nhiên là sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nếu còn để mấy trái bom này ở trong tay thì không biết nó sẽ lúc nào, chẳng thà báo tháo hết đi, ít nhiều gì cũng có thể đổi bù đắp được một chút thiệt hại.

Tiếc nuối duy nhất chính là người mua quá ít, không có cơ hội lựa chọn. Sau khi dạo qua một vòng thì vẫn chỉ có thể tìm tới trước mặt Hudson.

Chuyện này vốn là một bộ phận trong kế hoạch, lúc này Hudson đương nhiên sẽ không khách khí với bọn hắn.

"Nói với bọn hắn, mỗi một tên nô lệ thử nhân cường tráng ta sẽ ra giá ba mươi pound thổ đậu, nô lệ ngưu đầu nhân ta ra năm mươi pound thổ đậu, cẩu đầu nhân..."

Hudson trực tiếp chặt xuống một nửa giá hồi trước rồi báo giá cho bọn hắn. Đám quý tộc phương bắc có chấp nhận cái giá này hay không cũng đã không quan trọng.

Rừng vốn lớn, loài chim nào cũng có, không phải mỗi một vị quý tộc phương bắc đều có vốn liếng, cho nên chắc chắn sẽ có người thỏa hiệp.

Bây giờ bán ra còn có thể đổi được một chút lương thực, nếu như để xảy ra chuyện nô lệ bạo động, lúc đó sẽ mất cả chì lẫn chài.

Kết quả xử lý sự kiện "ăn cướp thương nhân" rất nhanh liền được truyền ra, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, chung quy vẫn là do tổ chức tà giáo đã gây náo loạn vào năm ngoái, Khô Lâu Hội, gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

Những quý tộc bị tà giáo khống chế đã được Mục sư do phủ tổng đốc an bài để giải trừ nguyền rủa. Toàn bộ binh sĩ tham dự vào vụ cướp bóc này đều bị sung quân ra tiền tuyến Bắc Cương, cả đời cũng không được trở về.

Tổng thể mà nói, đây là một kết quả mà các phương đều có thể tiếp nhận. Bao gồm cả tổ chức gánh tội là Khô Lâu Hội cũng không có dị nghị gì.

Chương 308 - Bổ Nhiệm

Có lẽ là do đã nợ quá nhiều nên không lo, cũng có lẽ là vò đã mẻ không sợ rơi, dù sao gần đây Hudson không nghe nói Khô Lâu Hội có động tĩnh gì.

Những người duy nhất không cam lòng chắc là đám thương nhân bị ăn cướp kia. Hung thủ đã bắt được rồi, nhưng toàn bố số hàng hóa bị cướp lại biến mất một cách thần kỳ, quả thực chính là "làm trò cười cho thiên hạ".

Không cam tâm cũng vô dụng, thương nhân là một quần thể chưa bao giờ có quyền nói chuyện trong chính trị.

Nếu như bọn họ thật sự dám làm ầm ĩ, chỉ cần níu chặt lấy việc của bọn họ để điều tra thì chắc chắn có thể tìm được lý do để bắt người.

Dù sao hai chữ "gian thương" cũng không phải là gọi cho có. Hợp pháp mua bán đều chỉ kiếm được tiền mồ hôi nước mắt, lại còn rất nguy hiểm.

Nếu thật sự là người an phận thủ thường, vậy thì có kinh doanh cả đời cũng đừng nghĩ đến việc có thể kiếm được nhiều tiền.

Đại đa số việc kinh doanh của thương nhân đều có quý tộc đứng sau lưng ủng hộ, hoặc có lẽ là có dính líu quan hệ với quý tộc, không có ngoại lệ.

Một vài vị đại thương nhân còn có năng lượng lớn hơn cả tiểu quý tộc. Thậm chí còn có thể có được một chút mặt mũi ở trước mặt đại quý tộc.

Nhưng nếu như chỉ giao thiệp nhiều với quý tộc mà đã xem mình giống như quý tộc, đó chính là lúc tai họa bắt đầu.

Lần này chính là một ví dụ, cho dù cả đám thương nhân đã phát động toàn bộ năng lượng, nhưng cuối cùng cũng không thể nhận được kết quả vừa lòng.

Đáp án mà phủ tổng đốc cho ra còn không thể làm cho bọn họ cảm thấy hài lòng, đáp án mà vương quốc cho ra thì càng vớ vẩn.

Giống như không hề xảy ra chuyện này vậy, một mặt chỉ phát lệnh truy nã nhằm vào Khô Lâu Hội, một mặt khác thì bổ nhiệm nhân sự để đổ thêm dầu vào lửa.

Khô Lâu Hội là tổ chức tà giáo lâu đời, lệnh truy nã của bọn chúng đã treo trong vương quốc Alpha hơn trăm năm nay, dù có phát thêm một phần cũng chẳng thay đổi được gì.

Bổ nhiệm nhân sự không chỉ làm cho đám thương nhân không vừa lòng, ngay cả đám quý tộc bản địa, bao gồm cả Hudson, cũng tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

"Nam tước Kayo kế nhiệm chức quận trưởng quận Ryton".

"Nam tước Sith kế nhiệm chức quận trưởng quận Wright".

Mọi người tranh đấu lâu như vậy, cuối cùng lại bị hai vị nhị đại này lấy đi toàn bộ thành quả thắng lợi. Dù là ai khi gặp phải chuyện này cũng sẽ cảm thấy không cao hứng.

Nếu như Hudson không mò được một cái tước vị Tử tước để đền bù được một chút thiệt hại về mặt chính trị thì sợ là ngay cả vị trí người phát ngôn của quý tộc bản địa cũng khó mà giữ được.

Không thể trách mọi người thực dụng, thật sự là thế giới này quá tàn khốc. Tiểu quý tộc muốn nghịch tập quả thật quá khó khăn.

Những người khác nhìn thì như đang cảm thấy bất bình thay cho Hudson, trên thực tế càng nhiều hơn là đang phát tiết nội tâm không cam lòng của bản thân.

Trong cái nhìn của rất nhiều người, nếu như bản thân có được xuất thân như Sith hay Kayo, nắm giữ được nhiều tài nguyên như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể làm được tốt hơn so với hai người này.

Ở trong vòng xoáy này, Hudson chỉ có thể nói: chân tướng!

Đúng là trong hai quận này cũng có không ít quý tộc có năng lực không kém hai người này, tiếc là có một vài sự chênh lệch không thể bù đắp bằng sự nỗ lực.

Cho dù hai người này có kém cỏi đến mấy, nhưng chỉ cần đập ra bọt nước, gia tộc ở sau lưng đã nguyện ý nộp học phí thay cho bọn hắn rồi.

So ra thì đám con em của trung tiểu quý tộc lại không được như vậy. Cuộc đời của bọn họ không cho phép mắc phải bất kỳ một sai lầm nào, bởi vì dù là một sai lầm nhỏ nhất cũng có thể làm cho tất cả nỗ lực của bọn họ trở thành công cốc.

Không cam lòng cũng vô dụng, giới quý tộc không chỗ chứa nước mắt. Sau khi thất thần một lúc, Hudson liền bình tĩnh lại. Cuộc đời này còn rất dài, được mất trong lúc nhất thời không tính là gì.

Là họa cũng là phúc!

Mặc dù không có được chức vị quận trưởng sẽ làm cho hắn trông như rơi vào thế hạ phong trong cuộc tranh đấu trường kỳ này, nhưng cũng làm cho hắn tránh khỏi rất nhiều chuyện phiền phức.

Quốc vương bổ nhiệm chỉ có thể danh chính ngôn thuận về mặt đại nghĩa, còn chức vị quận trưởng có thực chí danh quy hay không thì còn phải xem thủ đoạn của bọn họ.

Tạm thời bất luận về thế cục ở quận Ryton, Nam tước Sith muốn nắm giữ được quận Wright thì còn phải xem Hudson có nguyện ý phối hợp hay không nữa.

Không có cách nào, ai bảo Nam tước Sith đen như vậy chứ?

Trong một quận lại đồng thời xuất hiện hai vị Tử tước, trong vương quốc Alpha thì đây cũng không phải là chuyện mới mẻ gì, nhưng đa phần đều chỉ là Tử tước, mà không phải là quận trưởng đất phong Tử tước, nhìn chung toàn bộ lục địa Aslante này cũng không thấy nhiều.

Một khi xuất hiện loại tình huống này, quyền uy của phủ quận thủ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Có thể đè ép được hay không đều phải nhờ thủ đoạn cùng với thực lực của gia tộc của vị quận trưởng sở tại này.

Hậu trường của Nam tước Sith đương nhiên là đủ cứng rồi, nhưng vấn đề là người mà gã ta gặp phải chính là Hudson lão gia, nắm đấm của vị lão gia này cũng không hề yếu hơn gã là bao.

Vị phụ thân Đại công tước đang ở Bắc Cương xa xôi của gã lại chẳng có bao nhiêu mặt mũi ở cái tỉnh Đông Nam này, sức mạnh ở phương nam của gia tộc Felix còn chưa đủ làm cho Hudson phải cúi đầu.

Chuyện này không phải là do hắn ham muốn quyền lực, thật sự là người trong giới quý tộc, thân bất do kỷ.

Là người phát ngôn của quý tộc bản địa trong quận, mọi người đều muốn Hudson phải đi tranh đi giành, làm sao hắn có thể lùi bước được chứ?

Hắn không thể chỉ hưởng thụ chỗ tốt mà không chịu gánh trách nhiệm nghĩa vụ được?

Chương 309 - Con Em Quý Tộc

Một vị lão đại không chịu trách nhiệm thì dựa vào cái gì mà các tiểu đệ phải đi theo lăn lộn?

Không có sự ủng hộ của những người này, Hudson cũng sẽ không có địa vị như ngày hôm nay. Nhìn quá trình quật khởi của hắn đều nhờ cơ duyên xảo hợp cùng với sự phấn đấu, nhưng trên thực tế, các quý tộc bản địa cũng bỏ ra rất nhiều công sức.

Không nói những cái khác, chỉ riêng việc tên tuổi vang vọng cũng đã nhờ những người này hỗ trợ thổi lên.

Lúc hắn thiếu thốn vật tư, cần phải dùng hàng đổi hàng, không có một nhà quý tộc bản địa nào nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Đây đều là ân tình.

Nhìn như không đáng chú ý, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có thể phát huy được tác dụng trọng yếu.

Nếu như không nhờ những người này chèo chống, Hudson dựa vào cái gì dám nhảy ra tiếp nhận đám thú nhân nô lệ trong lúc không có thu hoạch này?

Cầm chỗ tốt của mọi người thì đương nhiên phải bảo vệ lợi ích của mọi người. Ít nhất là trước khi xảy ra xung đột về lợi ích thì loại hợp tác này sẽ không thay đổi.

Không thể cướp được chức vị quận trưởng, nhưng khánh điển vẫn phải tiếp tục tổ chức. Vào những thời điểm càng bất lợi thì lại phải càng thể hiện ra bộ dạng như đã tính trước.

Nghi thức khánh điển cụ thể liền không cần Hudson phải quan tâm. Sau khi Nam tước Redman nhận được thư của hắn liền ngựa không ngừng vó chạy tới đây xử lý chuyện này.

Các chi mạch khác trong tỉnh cũng lục tục ngo ngoe phái người tới trợ giúp, những tộc nhân ở ngoài tỉnh cũng đang trên đường đến đây.

Nhìn thấy những gương mặt tràn đầy nhiệt tình của các tộc nhân, Hudson đều có chút hoài nghi lần khánh điển này không phải đang chuẩn bị hắn, mà là đang chuẩn bị cho bọn họ.

Có cảm xúc mạnh mẽ vẫn tốt hơn là không có cảm xúc gì. Mặc dù gia tộc Koslow đã xuống dốc, nhưng tổ tiên cũng từng có một khoảng thời gian huy hoàng.

Bây giờ chính là lúc để thể hiện nội tình, không phải chuyện bí ẩn nào cũng có trong ghi chép của tất cả các mạch, nhưng tóm lại vẫn có thể dùng để tham khảo.

Lúc đầu thì Hudson không có năng lực này. Nhưng bây giờ thì ít nhiều gì hắn cũng muốn làm một chút gì đó để cống hiến một phần sức mạnh cho sự phát triển của gia tộc.

Trong thời gian ngắn, muốn chỉnh hợp toàn bộ gia tộc Koslow là chuyện không thực tế. Tất cả chi mạch đã tách ra hơn trăm năm rồi, đã sớm tự thành hệ thống.

Trừ phi có thể thu phục tổ địa, có đại nghĩa phục hưng gia tộc, còn có ước định mà tất cả các mạch đã giao ước, nếu không sẽ không có cách nào làm cho tất cả các mạch cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ.

Bất quá hắn vẫn có thể tiến thêm một bước để củng cố quan hệ trong gia tộc này, tập hợp tất cả tri thức tư liệu được các chi mạch tích lũy và tăng thêm hoạt động giao lưu với các thành viên trong gia tộc.

Nội tình không chỉ có thể hiện sức mạnh, mà còn có thể biểu hiện về mặt tích lũy kiến thức.

Ngày trước, khi mọi người tiến hành giao lưu tri thức thì cũng chỉ có thể đơn độc trao đổi trong phạm vi nhỏ. Chuyện tập trung tất cả tri thức mà các mạch dự trữ, cộng hưởng thành quả tri thức thì đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Không phải là mọi người không biết làm như vậy sẽ có chỗ tốt, mà là bị giới hạn bởi thực lực bản thân, không ai đảm đương nổi phong hiểm nếu như làm cho người ngoài dòm ngó.

Tình huống hiện giờ thì khác, một chút nội tình này của gia tộc Koslow còn chưa đủ để cho đại quý tộc buông bỏ thể diện để chạy tới cướp, trong khố phòng của người ta còn đang chất không biết bao nhiêu nữa.

Trung tiểu quý tộc nhìn trộm thì lại không phải là vấn đề đối với Sơn Địa lĩnh. Một con Đại Địa Chi Hùng + hai binh đoàn bộ binh tinh nhuệ đã đủ để hù dọa bọn hắn.

Có thêm một nơi để trao đổi và học tập, sau này tất cả con cháu trưởng thành của các chi mạch đều sẽ chạy tới đây một lần để học tập càng nhiều kiến thức hơn.

Chỉ cần có người đến đây, Hudson liền không lo lắng là không thu phục được. Chỉ cần thu phục hậu đại thì ý nghĩ của đám lão già ở phía trên cũng không còn quan trọng nữa.

Con cháu đích tôn có lẽ sẽ từ từ mới đến, Hudson có kiên nhẫn, trong thời gian ngắn cũng có thể ra tay với những con em dòng thứ này trước.

Đối với đám con em của những chi mạch xa xôi thiếu khuyết tài nguyên tu luyện, một phần sinh mệnh nguyên dịch liền có thể đổi lấy mười năm hiệu lực của bọn hắn.

Đây cũng không phải là vì Hudson lòng dạ đen tối, trên thực tế, nếu như loại đãi ngộ này mà được truyền ra ngoài, có lẽ người ngoài sẽ đạp phá cửa cũng muốn cướp lấy tư cách vào bên trong.

Tất cả các "Kỵ sĩ đoàn" của những thế lực lớn đều được xây dựng như vậy. Rất nhiều người vì một phần sinh mệnh nguyên dịch mà phải ký kết những hiệp ước hà khắc không bình đẳng.

Mặc dù là vậy cũng còn có rất nhiều người không giành được. Đối với những đại thế lực mà nói, nuôi nhiều Kỵ sĩ pháo hôi như vậy thì chẳng thà bồi dưỡng những "chiến sĩ" có giá rẻ hơn.

Một bộ pháp môn tu luyện không hoàn chỉnh, chỉ có một bộ phận đấu khí cũng đã đủ dùng.

Tài nguyên tu luyện thì khỏi cần nghĩ, quá trình tu luyện cụ thể cũng không có người tới truyền thụ, có thể sinh ra được bao nhiêu vị chiến sĩ hợp cách đều phải nhờ vào vận khí của bọn hắn.

Cứ quăng lưới rộng ra thì cuối cùng cũng sẽ có thu hoạch. Không cần phải tu luyện đấu khí lợi hại đến đâu, chỉ cần có đủ căn bản là có thể nuôi được một đội quân có sức mạnh siêu phàm rồi.

Hudson cũng đang bắt chước cách làm này, tiếc là thu hoạch vẫn luôn không hề lý tưởng. Cho dù đã mở rộng cơ sở, nhưng thiên tài vẫn là lác đác không có mấy.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân mà quân đội siêu phàm thưa thớt, cho dù là đại quý tộc, có thể kiếm ra một đội quân siêu phàm gồm mấy ngàn người thì cũng là có nội tình thâm hậu rồi.

Chương 310 - Phủ Lãnh Chúa

Hudson không dám hi vọng xa vời rằng hiện giờ có thể tạo ra được một đội quân siêu phàm, nhưng hắn muốn làm cho đội quân dưới trướng trở nên càng tinh nhuệ hơn.

Binh lính hợp cách đã có, bây giờ chỉ còn thiếu sĩ quan hợp cách nữa thôi. Nông nô binh chưa từng học qua bất luận kiến thức gì, có thể quản lý được 80-100 người đã là cực hạn rồi.

Trừ phi thân kinh bách chiến, trải qua khảo nghiệm sinh tử trên chiến trường, nếu không sai bọn họ mang binh đánh giặc thì thật sự là đang làm khó họ.

Không phải là vấn đề thiên phú, chủ yếu là vì nền giáo dụ hiện giờ đã làm cho bọn họ quen với việc nghe lệnh lãnh chúa, gặp chuyện đều không cần phải động não.

Nhân tài rất hiếm thấy. Đại đa số con em gia tộc tới đây lần trước đều lưu lại, bị Hudson lừa gạt vào trong quân đội tôi luyện.

Trình độ năng lực của con em gia tộc cũng là cao thấp không đều, nhưng mà nội tình lại mạnh hơn nông nô nhiều, tiềm lực phát triển cũng cao hơn nhiều.

Dù rằng biết rõ tử đệ binh là một thanh kiếm hai lưỡi, sử dụng con em gia tộc với quy mô lớn sẽ rất dễ tạo ra phe phái, nhưng Hudson lại không lo được nhiều như vậy.

Cận thân phồn thực(giao phối cận huyết), những chuyện phiền phức về ích lợi khi bão đoàn đều là chuyện tương lai. Nếu như hiện giờ không tăng cường thực lực quân sự, lỡ như đế quốc Thú Nhân đánh tới thì sẽ chẳng thấy được tương lai.

Chờ đến khi gặp được hậu hoạn rồi tính, dù sao trước mắt Hudson chỉ cần một đội quân có độ trung thành cao, sức chiến đấu mạnh để ứng phó với tình thế hỗn loạn sau này. ...

"Hudson, thiệp mời đã được chuẩn bị xong rồi. Con xem thử có cần phải người nào nữa, hay là có bỏ sót một vài nhân vật quan trọng nào không."

Nam tước Redman dặn dò.

Thân phận địa vị quyết định vòng tròn. Vào lúc mới ra đời, vòng tròn của Hudson chỉ xoay quanh những Kỵ sĩ ở tầng lớp thấp nhất, ngẫu nhiên có thể kết giao được vài vị Nam tước đều đã là vô cùng khó khăn rồi.

Nhưng bây giờ thì khác, Hudson đã đặt nửa bước chân vào trong "xã hội thượng lưu" của tỉnh Đông Nam này rồi. Mặc dù cũng không có quen biết nhiều với quý tộc ở cấp bậc này, nhưng hắn biết nhiều cường giả nha!

Cuộc chiến diệt hoàng lần trước cũng không phải là toi công lăn lộn. Hudson cũng xem như là đã chào hỏi đám cường giả đã từng tham gia hành động.

Loại giao tình này vốn không tính là gì, nhưng mà chuyện Belersden "trưởng thành" đã làm cho hắn có tư cách để người ta lau mắt mà nhìn. Chuyện khác thì không dám khẳng định, nhưng khi phát thiệp mời, cho dù bản thân không tới thì nhất định cũng sẽ phái một vị đại biểu tới.

Bởi vậy, gần như toàn bộ những thế lực có một chút phân lượng trong tỉnh đều được mời đến dự.

Không hề nghi ngờ, loại phương thức giao thiệp khoe khoang này rất có ý nghĩa về mặt chính trị.

Mục tiêu của Hudson vô cùng rõ ràng, chính là tạo ra cho ngoại giới một bộ giả tượng là toàn bộ phái thực lực trong tỉnh Đông Nam đều đang nâng đỡ hắn.

Chỉ có như vậy thì các tiểu đệ đi theo hắn lăn lộn mới có đủ lòng tin tiếp tục theo bước chân của hắn. Nếu không vào một ngày nào đó gia tộc Felix bày tỏ thái độ liền những tên tiểu đệ này sẽ trực tiếp rén ngang.

Hudson nhanh chóng nhìn hết số thiệp mời này rồi khẽ mỉm cười nói: "Yên tâm đi, phụ thân. Tất cả các đại thế lực tầm trung trong tỉnh đều đã được mời rồi."

"Nếu như còn bị bỏ sót thì nhất định là vì thế lực này quá nhỏ yếu, không có cảm giác tồn tại. Để lọt cũng không ảnh hưởng đến toàn cục."

"Khách mời trọng yếu trong danh sách sẽ do con đích thân đứng ra chiêu đãi. Còn lại liền giao cho Nelson và Evola phụ trách, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Chủ yếu là lần này người bên phía gia tộc tới đây có chút phức tạp, cần ngài hao tổn tâm trí nhiều hơn."

"Rất nhiều chi mạch sa sút bây giờ còn chẳng có nổi một vị Kỵ sĩ. Đến lúc đó sẽ rất dễ bị xem nhẹ."

Không phải là Hudson xem thường người khác, thật sự là đẳng cấp trên lục địa Aslante này rất sâm nghiêm, nếu như sắp xếp các khách mời có thân phận cấp bậc khác nhau lại cùng một chỗ, trong lòng mọi người liền sẽ không thoải mái.

Công việc tiếp đãi này nhất định phải chia ra đủ loại tầng lớp Lúc này thì chỗ tốt của việc nhân khẩu hưng vượng đã được bộc lộ.

Căn cứ vào nguyên tắc ngang hàng, những vị khách mời tôn quý nhất sẽ do Hudson đích thân đi nghênh đón. Số khách mời còn lại liền giao cho các huynh đệ phụ trách tiếp đãi.

Người của gia tộc tới thì sẽ có Nam tước Redman đi ôn chuyện. Ngay cả nữ quyến tới tham gia khánh điển cũng có tỷ tỷ đã xuất giá đuổi trở về hỗ trợ chiêu đãi.

Còn người mẹ kế kia thì lại không có cơ hội lộ diện trong những trường hợp như vậy. Đây cũng vì thân phận quyết định, cho dù có không cam tâm thì bà ta cũng chỉ có thể ở lại gia tộc chờ tin.

Thổi gió bên gối cũng vô dụng, chuyện đại sự có liên quan đến mặt mũi của gia tộc Koslow này, Nam tước Redman không dám để xảy ra bất kỳ sơ xuất nào.

So với việc Nam tước Redman coi trọng thì Hudson lại càng buông lỏng.

Có lẽ là vì thực lực đã tạo ra lòng tin cho hắn, đối với yến hội chúc mừng đặc biệt này, hắn cũng chẳng có quá nhiều ý nghĩ.

Yến hội chỉ là trên mặt nổi, mọi người có thể tới đây cổ động đều vì xem trọng thực lực.

Nếu như là một năm trước, Hudson dám phát thiệp mời như vậy, có lẽ người ta sẽ trực tiếp cầm đi làm củi nhóm lửa.

Nếu như dựa theo ý nghĩ Hudson, trực tiếp cử hành tại phủ lãnh chúa tạm thời thì yến hội chúc mừng này đã sớm bắt đầu rồi.

Chủ yếu là vì Nam tước Redman dốc hết sức kiên trì nên mới kéo dài tới bây giờ, không thể tùy tiện qua loa như vậy được, nhất định phải làm ra cấp bậc.

Đã như vậy, phủ lãnh chúa tạm thời chỉ có mấy gian nhà nhỏ đương nhiên là không thể nào dùng để đãi khách được.

Chương 311 - Thiệp Mời

Nhưng mà công việc xây dựng phủ lãnh chúa lại không nhanh như mong đợi, cho dù là tạm thời đẩy nhanh tốc độ thì lễ khánh điển vẫn là bị ép phải kéo dài thêm một tháng.

Hudson cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, ngày thường hắn đều không hề trọng thị việc xây dựng phủ lãnh chúa, chỉ ưu tiên đem sức lao động vùi đầu vào những việc có thể sáng tạo tài phú như khai thác mỏ và khai hoang.

Đến khi cần dùng mới phát hiện là phủ lãnh chúa đã được khởi công xây chừng khoảng một năm rồi mà vẫn chưa làm xong.

Thẳng đến khi Nam tước Redman đến Sơn Địa lĩnh mới thuyết phục được Hudson điều động đại lượng sức lao động vào việc kiến thiết phủ lãnh chúa.

Vì đẩy nhanh tốc độ, Hudson còn lừa Belersden qua đó. Đại giới chính là trong bản kế hoạch xây dựng phủ lãnh chúa nhất định phải dựa theo ý chí của gấu con, cuối cùng xây ra một tòa pháo đài gấu.

Vào thời đại này, các công trình xây dựng đều sử dụng vật liệu ở địa phương. Chi phí chủ yếu là nhân công, chủ yếu vẫn là ăn uống ngủ nghỉ cùng với thưởng cho đám công tượng phụ trách hạng mục này một ít tiền thưởng.

Tổng thể tới nói là không đáng kể.

Nguyên nhân mà Hudson đáp ứng sảng khoái như vậy chủ yếu vẫn là vì Belersden là một con gấu nhà quê, chưa từng thấy qua những cảnh tượng hoành tráng, cái thứ được gọi là lâu đài theo thẩm mỹ quan đặc biệt của gấu con này cũng chỉ là một cái động lớn.

Mỹ quan và tính thực dụng thì tạm thời không bàn đến, quan trọng nhất chi phí rẻ. Chỉ cần một đống đá cộng thêm vật liệu gỗ là có thể giải quyết.

Chi phí tiêu nhiều nhất chính là trang trí điêu khắc, nhưng lại bởi vì thẩm mỹ quan của Belersden không tầm thường nên đã bị bỏ qua.

Gấu nhà mình đều không để ý, Hudson đương nhiên sẽ không vẽ rắn thêm chân. Pháo đài gấu cũng rất tốt, nếu như có chỗ không hài lòng thì sau này còn có thể thay đổi.

Chẳng qua khi đó sẽ là chuyện của Belersden rồi, không cần hắn phải bỏ tiền nữa. ...

Hudson nhìn về phía thành Dadir một cái, khinh thường lắc đầu rồi tiện tay vứt luôn tấm thiệp mời.

Lúc này đưa thiệp mời tới đây rõ ràng là đang muốn thị uy rồi?

Bất quá hiện giờ Nam tước Sith quả thật có vốn liếng để đắc ý. Trải qua nhiều khó khăn trắc trở như vậy, cuối cùng gã ta cũng đã đánh bại đám người cạnh tranh, hái được thành quả thắng lợi là chức vị quận trưởng, đúng là cần phải chúc mừng một chút.

Trong giới quý tộc, mọi người chỉ nhìn kết quả, quá trình không quan trọng.

Đối với Nam tước Sith xuân phong đắc ý mà nói, Hudson hiện giờ chỉ là một kẻ thất bại.

Cho dù có lấy được tước vị Tử tước thì cũng thế. So với chức vị quận trưởng, Tử tước của Hudson chỉ là một cái danh hào, chẳng nhìn thấy một chút chỗ tốt thực chất nào.

"Hồi âm cho Tử tước Sith Tử, nói là ta sẽ tới tham gia buổi yến tiệc của gã ta đúng giờ!"...

Thời gian yên bình lúc nào cũng ngắn ngủi.

Không biết là do trùng hợp hay là cố tình. Tiệc mừng của hai người Kayo và Sith lại được cử hành trong cùng một ngày.

Chuyện này làm cho đám quý tộc trung lập vô cùng phiền muộn, bất luận là đi tham gia yến tiệc của bên nào thì cũng sẽ đắc tội với bên còn lại.

Đám quý tộc trung lập chỉ đành bất đắc dĩ chơi giả bệnh, chỉ tặng lễ, người không đến dự.

Trong hàng ngũ bị bệnh này còn có cả Hudson, mặc dù trước đó đã nói là sẽ đi tham gia, nhưng đó chỉ là lời xã giao mà thôi, không thể coi là thật.

Chạy tới xem đối thủ cạnh tranh thể hiện, vô cớ làm cho bản thân cảm thấy ấm ức, đầu hắn cũng không bị nước vào.

Huống chi người ta phát thiệp mời cũng chỉ là khách khí một chút thôi, chưa chắc là thật sự muốn mới Hudson qua cổ động.

Kiếm chuyện, không có ý nghĩa. Không phải sinh tử đại thù, hà tất phải làm loạn đại tiệc chúc mừng của người ta chứ?

Quý tộc là phải độ lượng.

Vụng trộm đâm lén nhau thì không sao, nhưng ngoài sang thì không nên trở mặt.

Nếu không hôm nay ngươi đi làm loạn yến hội của ta, ngày mai ta chạy tới quấy nhiễu điển lễ của ngươi, lúc đó chẳng phải tất cả yến hội đều trở nên rất náo nhiệt sao?

Hudson chuẩn bị hai phần lễ vật rồi phái người đưa qua, sau đó liền tập trung vào việc xây dựng lâu đài của mình.

Hắn cũng không có chơi trò mới, ngoài việc thay đổi một vài bộ phận ra, về mặt tổng thể thì thiết kế của lâu đài này vẫn dựa theo lối kiến trúc của thế giới này, có chút giống như trường phái Gothic.

Nhìn vị trí của lâu đài là biết, sừng sững ở trên đỉnh Salam, là đỉnh cao nhất ở tỉnh Đông Nam, rõ ràng là đem lực phòng ngự đặt ở vị thứ đầu tiên.

Điểm khác biệt duy nhất chính là quy hoạch của Hudson hùng vĩ hơn những tòa lâu đài bình thường rất nhiều, tòa nhà chính chiếm diện tích 1 hecta.

Nếu tính luôn cả các tòa nhà phụ xung quanh thì đây chính là một tòa thành. Diện tích vây quanh tường thành chừng 3, 8 km2.

Nếu như toàn bộ công trình được xây dựng hoàn tất thì đây chính là một pháo đài chiến tranh có thể dung nạp mấy vạn người, có thể so được với cả cứ điểm Essert.

Nếu như là trước đó, một vị Nam tước muốn xây dựng một pháo đài chiến tranh thì nhất định sẽ làm cho người ta bàn tán.

Bất quá đổi thành một vị Tử tước đất phong thì chuyện này lại bình thường hơn nhiều. Gần như toàn bộ Tử tước đất phong đều sẽ xây dựng thành lũy riêng cho riêng mình.

Ngay cả thành Dadir mà Tử tước Sith đang ở cũng là thành quả của các quý tộc lãnh chúa tiền nhiệm.

Vương quốc chỉ có thể cấp phát xây thành đối với Bắc Cương, để bọn họ chống cự thú nhân xâm lấn, những khu vực khác sẽ không được để ý tới.

Dù sao quốc gia loài người cũng sẽ không xâm lấn vương quốc

Alpha. Đây là sự ăn ý giữa các quốc gia trên đại lục.

Vì bị giới hạn bởi tài lực, nhân lực, nói tóm lại, mỗi tòa lâu đài của các quý tộc đều được xây dựng trong một thời gian dài.

Chương 312 - Kiểm Kê

3 năm 5 năm là trạng thái bình thường, 8 năm 10 năm cũng không kỳ lạ. Những bản quy hoạch hùng vĩ còn có thể kéo dài tới tận mấy thế hệ.

Với trình độ nhận thức của tất cả mọi người, phủ lãnh chúa của Hudson xây cả năm trời mà chưa hoàn thành cũng là trạng thái bình thường.

Nhưng từ khi có Belersden gia nhập thì tốc độ xây dựng liền nhanh hơn.

Cự thạch nặng mấy tấn, nặng mấy chục tấn mà để cho người bình thường vận chuyển thì tốc độ có thể so với ốc sên đã là cực nhanh rồi.

Nhưng đối với Belersden, cự thạch nặng mấy tấn, nặng mấy chục tấn chẳng khác nào món đồ chơi trong tay nó cả. Một hồi thì chơi ném bóng, một hồi lại đội lên trên đầu xoay vòng vòng.

Một cục chưa đủ nghiền, nó lấy mấy cục ra chơi cho đã.

Belersden biểu diễn tạp kỹ cũng là phong cảnh đặc biệt của Sơn Địa lĩnh.

Nam tước Redman nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy run sợ, ông ta sợ Đại Địa Chi Hùng chơi quá hưng phấn rồi lấy cự thạch ra đập người ta.

Cũng may là tình huống này không kéo dài bao lâu. Số lượng cự thạch có hạn, chỉ trong chưa tới một ngày thì Belersden đã hoàn thành việc vận chuyển cự thạch.

Đá cũng đã được chuẩn bị sẵn rồi, nhưng gấu con không nói gì, những người khác đương nhiên sẽ không lắm miệng. Bất luận là Hudson hay là Belersden đều không thể nào nói cho người ngoài biết những vụ giao dịch bí mật được.

Một người cần thể diện + một con gấu yêu mặt mũi = ăn ý giữ bí mật.

Vì hình tượng huy hoàng của đôi bên, phàm là những chuyện dính đến lợi ích thì nhất định phải được giữ bí mật.

Không bị người quấy rối, tiệc ăn mừng của Kayo và Sith đều diễn ra rất thành công, chỉ là hơi ít khách mới tham gia.

Theo Hudson, tiệc mừng này cũng chẳng khác gì hôn lễ. Ngoài người trong cuộc ra, tất cả mọi người chỉ xem trọng vẻ ngoài.

Thậm chí ngay cả người trong cuộc đều không nhất định sẽ xem trọng chuyện này, Hudson chính là ví dụ.

Bởi vì bị tiến độ xây dựng lâu đài liên lụy, tiệc mừng của hắn còn chưa kịp bắt đầu thì lương thực vụ xuân đã được thu hoạch trước rồi.

Trải qua nạn châu chấu vào năm ngoái, thu hoạch lương thực vụ xuân này có ý nghĩa rất quan trọng đối với hai quận Wright và Ryton.

Vô số lãnh địa đều gào khóc đòi ăn, đợi lương thực vào nồi.

Theo Hudson được biết, có một vài quý tộc phương bắc còn lấy lúa mạch chưa chín ăn cho đỡ đói.

Chung quy vẫn vì chủng loại lương thực quá đơn nhất, tất cả các cây lương thực đều nằm trong thực đơn của châu chấu, khi đối mặt với nạn châu chấu liền không có sức chống cự.

Hudson đã chuẩn bị đẩy mạnh đa dạng hóa nông nghiệp, muốn ức chế châu chấu tràn lan thì nhất định phải nuôi gia cầm.

Mặc dù gà vịt không có thị trường trong thế giới này, nuôi quy mô lớn sẽ không bán được, nhưng chuyện này lại không ảnh hưởng đến bản thân tự ăn.

Nuôi trồng thủy sản cũng có thể an bài luôn. Những con mương và dòng sông được đào ra từ trong đầm lầy chính là trại chăn nuôi tự nhiên.

Dù sao thời đại này cũng không bị ô nhiễm phân hóa học và thuốc trừ sâu, toàn bộ đều là nguyên sinh thái.

Cũng chẳng cần quan tâm đến sản lượng, dù sao chỉ cần có thu hoạch thì đều là đã kiếm lời. Tăng thêm lượng thịt cung ứng cũng là phương pháp giải quyết sản lượng lương thực chưa đủ trong lãnh địa.

Đặc biệt là đối với quân đội, việc đảm bảo đủ dinh dưỡng chính là mấu chốt để có một đội quân cường tráng.

Bụng còn đói thì lấy cái gì ra để chiến đấu chứ?

Vô số kế hoạch loạn thất bát tao đều chỉ vừa ở giai đoạn chuẩn bị, chuyện quan trọng nhất hiện giờ vẫn là thu hoạch lương thực vụ xuân.

Hudson đã chuyển dời trận địa, những chuyện như tiệc ăn mừng đều ném hết cho Nam tước Redman, may mắn là có một đám tộc nhân tự động chạy tới hỗ trợ, nếu không thì hắn thật sự không thể ứng phó nổi.

Chủ yếu là vì Sơn Địa lĩnh một nghèo hai trắng, trên danh nghĩa là đang tổ chức tiệc ăn mừng, nhưng thực tế thì lại là giám sát việc thi công lâu đài.

Kết cấu chủ thể thì còn dễ nói, quan trọng là phần trang trí bên trong.

Thợ điêu khắc, họa sĩ, nhà thiết kế... Đủ loại nghệ thuật gia đều được mời từ tỉnh thành tới.

Không có một chút tế bào nghệ thuật là sẽ không theo kịp tiết tấu tư duy của những người này. Nếu để cho những kẻ này ngẫu hứng phát huy, khả năng cao là kinh hãi sẽ lớn hơn kinh hỉ.

Nhìn xem những xe lương thực được thu hoạch xong, Hudson còn không cảm nhận được gì, nhưng những người khác lại sợ hết cả hồn.

Ai đồn bậy bạ là sản lượng lương thực của Sơn Địa lĩnh thấp vậy?

Sản lượng lương thực của Sơn Địa lĩnh gần như không kém những vùng bình nguyên ở bên ngoài là bao. Phải biết đây đều là đất hoang mới vừa được khai khẩn, đang trong giai đoạn tăng độ phì của đất.

May mắn là Hudson đã có dự kiến trước, những khu vực này đều trồng cây hạt dầu, đồng thời là lúa mì đen phi chủ lưu.

Hỏi thì có thể trả lời là do thổ chất thích hợp.

Không phải người chuyên môn nghiên cứu về thổ chất sẽ rất khó có thể phân rõ thổ chất thích hợp trồng trọt cây gì. Trùng hợp là lục địa Aslante cũng không có ngành nghề chuyên môn nghiên cứu thổ chất.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng lại không cần thiết phải hâm mộ ghen ghét. Dù sao lãnh địa của mọi người cũng đều là bình nguyên, trồng cái gì thì sản lượng cũng đều rất cao.

Niềm vui sướng khi được mùa cũng không kéo dài được bao lâu, Hudson kinh ngạc phát hiện ra lỗ hổng lương thực của lãnh địa nhà mình không những không giảm mà ngược lại còn tăng lên.

Diện tích đất mới khai hoang đúng là không ít, vùng núi mới tăng thêm 110 ngàn mẫu, ruộng nước mới tăng thêm 68, 000 mẫu, đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ một năm.

Nhưng mà tốc độ tăng trưởng của đất lại không sánh kịp tốc độ tăng trưởng của nhân khẩu.

Ở một nơi không có bất kỳ cơ sở giải trí gì, trời vừa tối thì mọi người liền bắt đầu "gây ra án mạng". Đám nông nô không bị hạn chế còn tích cực trong việc tạo ra con người hơn so với dự đoán của Hudson.

Chương 313 - Kiểm Kê (2)

Mặc dù một năm một thai có hơi chút khoa trương, nhưng trên thực tế lại chẳng kém bao nhiêu. Những đôi nam nữ ở trong độ tuổi đều bật hết hỏa lực sinh đẻ.

Đều là họa do Hudson lão gia quá nhân từ gây ra, quy định người phụ nữ có thai không thể làm những việc nặng như lao động chân tay, còn trợ cấp sữa bò, sữa dê cho trẻ em, làm cho mọi người không có nỗi lo về sau.

Tỷ lệ tăng trưởng nhân khẩu đã vượt qua 6%.

Đương nhiên, số liệu này cũng không khoa học, bởi vì chu kỳ thống kê quá ngắn, tỷ lệ những đứa trẻ sơ sinh chết yểu không thể thống kê chính xác.

Trẻ con ở thời đại này rất dễ nuôi, thêm một nhóm trẻ sơ sinh cũng không làm tăng thêm nhiều chi phí chăm sóc trẻ.

Nguyên nhân chân chính gây ra lỗ hổng lương thực vẫn là những nô lệ thú nhân được mua với giá thấp.

Số lượng nô lệ tăng vọt không chỉ phá vỡ kết cấu nhân khẩu trong lãnh địa, còn làm gia tăng lỗ hổng lương thực.

Số lượng nông nô chỉ mới hơn 28000 người, nhưng số lượng nô lệ thú nhân đều sắp đột phá 60000. Đối với sự phát triển lâu dài của một lãnh địa mà nói, loại kết cấu nhân khẩu không tương đối này chắc chắn sẽ là một loại uy hiếp.

Chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là tỷ lệ tự cung tự cấp cũng đang không ngừng được nâng cao.

Dựa theo tốc độ khai hoang hiện giờ, sau hai năm nữa vẫn vô cùng có hy vọng thực hiện được tự cung tự cấp lương thực.

Nếu như tin tức này được truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ gây ra sóng lớn.

Có thể tự cung tự cấp được lương thực cũng mang ý nghĩa là cái động không đáy mang tên khai hoang của Sơn Địa lĩnh đã xuất hiện chuyển cơ.

Tiếp tục lỗ vốn là chuyện đương nhiên, nhưng số tiền lỗ cũng sẽ từ hàng năm mấy vạn kim tệ như hiện giờ bắt đầu giảm bớt qua từng năm, cuối cùng từ phụ chuyển chính thức.

Dựa theo suy đoán của ngoại giới, quá trình chuyển biến này hẳn là nên kéo dài tới mười mấy năm sau, mà không phải trong hai ba năm gần đây.

Cho dù là người lạc quan thì cũng không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng mà Đại Địa Chi Hùng bắt đầu làm việc, đây quả thật là quá phản "gấu" học.

Tiếc là Đại Địa Chi Hùng chỉ có một con, Hudson cũng không dám nghiền ép tiềm lực của Belersden, chỉ có thể lừa gạt nó đi làm việc, nếu không thì hiệu suất còn có thể nâng cao một bước. ...

"Vụ xuân năm nay diện tích lãnh thổ đã được tăng trưởng trên phạm vi lớn, nhiệm vụ của các ngươi đều rất nặng."

"Nhất là số ruộng nước mới được khai hoang, năm nay sẽ phải trồng lúa nước, các ngươi nhớ phải nhìn chằm chằm."

"Nô lệ thú nhân không thích hợp làm mấy việc có kỹ thuật, cày bừa vụ xuân vẫn do đám dân trong thuộc địa của lãnh chủ phụ trách. Vẫn là quy củ cũ, lấy Bảo và Giáp làm đơn vị, dựa theo số lượng sức lao động để phân chia nhiệm vụ."

"Phần thưởng trước đó mà ta đã hứa ban cho lĩnh dân cũng phải thực hiện."

"Kế hoạch khai hoang lãnh địa năm ngoái là mười vạn mẫu, số lượng đất hoang thực tế được khai khẩn ra là 110, 807 mẫu, vượt mức hoàn thành 10, 807 mẫu."

"Dựa theo một phần ba vượt mức để ban thưởng, như vậy sẽ có 3, 632. 3 ba mẫu đất trở thành ruộng công, phân chia cho nhóm người đã tham gia khai hoang."

"Ghi chép lại, bắt đầu từ mùa vụ sang năm, lấy lợi tức của số đất đai này phân chia theo mức độ cống hiến của những lĩnh dân tham gia khai hoang."

Hudson hào khí nói.

Chỉ là lợi tức của mấy ngàn mẫu đất mà thôi, bây giờ Hudson lão gia thật sự không để vào mắt. Chỉ cần mọi người chịu liều mạng làm việc, Hudson lão gia sẽ không keo kiệt khen thưởng.

Tiếc là những thủ đoạn kích động này chỉ có thể sử dụng với đám nông nô. Còn đám nô lệ có số lượng càng nhiều kia thì vẫn chỉ có thể dùng thủ đoạn ép buộc là chính.

Ngôn ngữ không thông đã làm cho Hudson lão gia am hiểu vẽ bánh nướng cảm nhận được sự bất lực.

"Vâng, lão gia!"

Đám người đồng thanh hồi đáp.

Có thể thấy được tâm tình của mọi người đều rất không tệ. Đi theo một vị lãnh chúa hào phóng rõ ràng là có tiền đồ hơn việc đi theo một lãnh chúa keo kiệt.

Đối với nông nô đều có thể thưởng phạt phân minh, đối với những kẻ nằm ở tầng quản lý như bọn họ thì càng không cần phải nói.

Đối với người khởi nghiệp mà nói, uy tín là cực kỳ trọng yếu. Nhất là khi đối mặt với người mình, bất kỳ một lần trái với điều ước nào cũng có thể làm cho lòng người tan rã.

Đánh mất uy tín rất dễ, nhưng muốn vãn hồi thì lại muôn vàn khó khăn.

Hudson dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

"Phần của các ngươi ta cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, sau đó sẽ do Tom mang người đưa đến nơi ở của các ngươi."

Mặc dù trong đoàn đội khởi nghiệp của Hudson có không ít người đều nằm trong diện không rõ lai lịch, vẫn còn phải khảo nghiệm độ trung thành, nhưng nên ban thưởng thì vẫn phải cho.

Những chuyện này chỉ có thể do bản thân Hudson cân nhắc cho, không ai có thể giúp hắn một tay.

Lục địa Aslante không có lễ mừng năm mới, cho nên cũng không có thưởng tết, thậm chí ngay cả tiền lương cũng không có tiêu chuẩn rõ ràng.

Không có cách nào, vào thời đại này, có thể hiệu lực cho quý tộc lão gia đã là niềm vinh hạnh của bọn họ rồi chứ đừng nói đến đãi ngộ.

Cho dù tổ tiên của những người này có thể đã từng là quý tộc, nhưng đến thế hệ của bọn họ thì đã không còn tước vị, vậy thì cũng chẳng phải là quý tộc nữa.

Có thể thừa kế tước vị chỉ có quý tộc đất phong.

Nhưng quý tộc vinh dự khác đều không có quyền thừa kế.

Con em của các quý tộc vinh dự có thể tuyên bố với người ngoài rằng bọn họ là con em quý tộc, dù sao phụ thân của bọn họ thực sự là nhà quý tộc, nhưng đến đời cháu thì không được nữa.

Thế hệ đời con không cố gắng, hậu bối liền có khả năng bị biến thành bình dân.

Chương 314 - Gió Nổi Mây Phun

Đám người hiện giờ đi Hudson lão gia lăn lộn cũng đều là bình dân. Đối ngoại tuyên bố là quý tộc xuống dốc cũng chỉ là thủ đoạn tự nâng giá trị bản thân mà thôi.

Đều là là cầu phú quý, tài sản của những người này chắc chắn sẽ không giàu có gì. Cái khác ban thưởng thì Hudson lão gia không cho được, nhưng tiền tài thì hắn sẽ không keo kiệt.

Sự thật chứng minh, tiền tài vẫn rất có công hiệu cổ động. Còn chưa nhận được gì mà tâm tình của mọi người đã nâng cao không chỉ một bậc.

Có lẽ là có người đang diễn trò, nhưng cuộc đời cũng như một vở kịch, ai mà không phải là diễn viên chứ?

"Lão gia, kế hoạch năm ngoái hoàn thành, vậy kế hoạch phát triển lãnh địa năm nay thì sao?"

Luke quan tâm hỏi.

Chung quy vẫn là người xuất thân thương nhân, luyện thành một thân bản sự nhìn mặt mà nói chuyện. Liếc mắt liền nhìn ra dụng ý mua chuộc lòng người của Hudson, Luke lập tức lấy hành động thực tế để phối hợp hắn.

"Hạn chế của việc khai thác quặng là than đá đã được giải quyết, năm nay phải tranh thủ tăng gấp bội sản lượng quặng sắt, phải cố gắng khuếch trương mạng lưới thương nghiệp đến các tỉnh lân cận."

"Đồ sắt thay thế đồ đồng đã trở thành xu thế, đây là cơ hội của chúng ta. Nhân lúc những người khác còn đang chuyên chú vào đơn đặt hàng vũ khí, chúng ta phải nhanh chân đoạt lấy thị trường vật dụng hằng ngày."

"Lúc cần thiết có thể giảm giá cho các đại lý ngoài tỉnh, có thể giảm thêm một nửa phí vận chuyển tăng thêm."

"Bởi vì sức lao động trưởng thành tăng lên một chút, cho nên kế hoạch khai hoang vùng núi phải nâng cao đến 105, 000 mẫu."

"Kế hoạch khai hoang đầm lầy thì tạm định vị là 250 ngàn mẫu, dự tính đầu nhập năm vạn tên. Ngành chăn nuôi..."...

Gió xuân mười dặm trăm hoa đua nở, hoa dại bao phủ Sơn Địa lĩnh lộ ra vẻ mê hồn và sặc sỡ lạ thường. Thêm cảnh tượng giăng đèn kết hoa tô điểm, nơi này giống như thần quốc chốn nhân gian.

Phủ lãnh chúa đã được xây dựng xong kiến trúc chủ thể, là nơi bắt đầu của sự huy hoàng, phảng phất như đang nói sắp có một truyền thuyết được sinh ra.

Khách mời trò chuyện vui vẻ, không khí náo nhiệt, làm cho bầu không khí ở hiện trường được đẩy về phía cao trào.

"Tử Tước Aurane tới!"

"Tử tước Nicolas tới!"

"Bá tước Simic tới!"

"Longwell đại nhân tới"...

Mỗi một vị đại nhân vật đến đều sẽ làm cho không khí trên hiện trường trở nên càng náo nhiệt.

Những quý tộc tới trước cũng thuộc dạng bình thường, cho dù mọi người không có cơ hội kết giao nhưng ít nhất cũng từng gặp mặt, cũng có thể coi như là quen mặt.

Nhưng những cường giả ra sân sau đó thì khác. Mặc dù đám cường nhân cuồng tu luyện này rất ít lộ diện, nhưng đều là những nhân vật đỉnh phong trong giới quý tộc, chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai.

Sùng bái cường giả là bản năng của con người, cho dù là quý tộc, nhưng khi đối mặt với một đám cường giả đỉnh cao thì cũng phải xưng hô một tiếng "đại nhân" để tỏ lòng tôn trọng.

Trên đầu của những nhân vật này đương nhiên sẽ không thiếu danh hiệu quý tộc. Vì lôi kéo những cường giả này, danh hiệu quý tộc vinh dự đã sớm được mang len.

Tử tước chỉ là điểm xuất phát, chỉ cần lập được vài lần công lao cho vương quốc, mang lên danh hiệu Bá tước, Hầu tước cũng không kỳ quái.

Nếu như nguyện ý vì vương quốc cúc cung tận tụy đến chết mới dừng thì còn có khả năng cầm tới danh hiệu Đại công tước. Nếu như có thêm huyết mạch hoàng thất, danh hiệu thân vương đã là vật trong túi.

Danh hiệu quý tộc không đáng tiền, nhất là khi dùng để lôi kéo cường giả, vương quốc chưa bao giờ keo kiệt về mặt tước vị.

Có lẽ là bởi vì không cần phát bổng lộc, nên khi các quốc gia trên đại lục đều thích dùng một cái chức suông để lôi kéo cường giả.

Đám cường giả trong tỉnh đến Sơn Địa lĩnh làm cho quy cách của yến hội đột nhiên cất cao, cũng khiến cho đám khách mời tham gia yến hội nghẹn họng nhìn trân trối.

Không giống với hai buổi tiệc mừng vạn chúng chú mục trước đó, cấp bậc của yến hội lần này hoàn toàn khác. Hudson đã thể hiện ra tài nguyên và nhân mạch khủng bố của mình, chuyện này làm cho đám tiểu quý tộc không thể không cân nhắc lại vấn đề chọn đội.

Nhất là các quý tộc ở quận Wright, đám cỏ đầu tường này còn đang chuẩn bị dựa vào Tử tước Sith, nhưng bây giờ thì đã tỉnh táo lại.

Quả thật là chuyện có một người cha Đại công tước là rất tuyệt vời, nhưng nơi này là tỉnh Đông Nam. Thế lực quyết định sinh tử tồn vong của mọi người sinh tử tồn vong vẫn là những nhà quý tộc bản địa có thực lực.

Mặc dù không biết bọn họ sẽ ủng hộ Sơn Địa lĩnh lớn đến đâu, nhưng ít nhất cũng đã thể hiện thái độ. Chuyện này cũng mang ý nghĩa là áp lực về mặt chính trị mà thế lực đứng sau Tử tước Sith tạo ra đã không còn hiệu quả nữa.

Đúng là ngũ đại hào môn Bắc Cương rất lợi hại, nhưng chỉ với một nhà trong đó mà muốn làm cho những quý tộc có thực lực ở tỉnh Đông Nam phải cúi đầu thì quả thực là đang nằm mơ.

Nếu như thật sự dính đến hạch tâm lợi ích, cho dù năm nhà tập hợp lại cũng không thể làm cho mọi người nhượng bộ.

Về mặt bản chất, khu vực Bắc Cương có tính ỷ lại rất nghiêm trọng các tỉnh thuộc Nam Cương.

Mặc dù thực lực của tỉnh Đông Nam hơi yếu khi so với phương bắc, nhưng đại lượng thuế ruộng được ủng hộ hàng năm đã khiến cho mọi người có đủ quyền nói chuyện.

Từ phản ứng của cả đám khách mời liền có thể thấy được Hudson đã hoàn thành được mục đích là khiến cho bọn họ phải sợ hãi.

Những quý tộc phương bắc tới cho đủ số thì không nói, xuất thân đã quyết định lập trường của bọn hắn, qua đây tham gia yến hội chẳng qua cũng chỉ là lễ phép chúc mừng một chút.

Nhưng các nhà quý tộc bản địa thì quả thực bị dọa cho phát sợ. Rất nhiều người đều âm thầm cảm thấy may mắn là mình không vội chấp nhận lời mời gọi của Tử tước Sith.

Những kẻ ngang nhiên xông qua trước một bước thì hiện giờ đang gấp đến độ lửa cháy đến nơi, muốn lập tức cắt đứt quan hệ với Tử tước Sith.

Chương 315 - Gió Nổi Mây Phun (2)

Nhưng hiện thực tàn khốc đã nói cho bọn hắn biết, xuất thân quyết định lập trường!

Muốn làm cỏ đầu tường thì cũng phải hỏi trước xem các đại lão quý tộc bản địa có đáp ứng không đã.

Cuộc tranh đấu ở quận Wright chỉ vừa mới bước vào giữa trận, còn lâu mới có được phân ra thắng bại.

Chức vị quận trưởng cũng chi đại biểu cho người ủng hộ ở sau lưng có quyền nói chuyện mạnh hơn trong vương đô mà thôi. Bây giờ chỗ này mới là nơi mà các thế lực trong tỉnh bày tỏ thái độ.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Tin tức không đối xứng làm cho đám tiểu quý tộc chỉ có thể căn cứ vào nội dung mà mắt mình nhìn thấy để cho ra kết luận là: Thế lực bản địa trong tỉnh "đều" đang ủng hộ Hudson.

Cho dù có người nói cho bọn hắn biết rằng buổi yến hội lần này không đại diện cho cái gì. Chỉ là một buổi giao lưu lấy lòng bình thường thì cũng không có ai tin.

Luận mặt mũi, sao gia tộc Koslow có thể so sánh được với gia tộc Dalton được?

Quy cách trong buổi tiệc ăn mừng của Tử tước Kayo còn thấp hơn yến tiệc này. Đừng nói là một đám cường giả, rất nhiều quý tộc trung lập cũng chỉ chuẩn bị một phần hạ lễ, căn bản không nhìn thấy người.

Bởi vì thời gian tổ chức yến tiệc của hai bên đều là cùng một thời điểm, những quý tộc trung lập không muốn đắc tội với cả hai bên cho nên chỉ có thể đồng thời vắng mặt.

Chuyện này vốn là di chứng của việc tổ chức hai buổi yến tiệc cùng một lúc. Nhưng bây giờ lại bị rất nhiều người hiểu thành: Thế lực khắp nơi đang tỏ thái độ về chính trị.

Loại hiểu lầm này chính là thứ Hudson muốn thấy. Từ trước tới nay hắn đều không chê tiểu đệ của mình nhiều, cho dù là mỗi một người tiểu đệ đều có mục đích riêng phải đạt được, nhưng ít nhiều gì cũng có người đi theo cổ vũ.

Chỉ cần vận hành cho tốt là có thể lấy ra ngoài dọa người. Dù sao Hudson cũng là người có kinh nghiệm phong phú trong cái trò phô trương thanh thế này mà.

Rất nhiều thứ nhìn thì giống như ngẫu nhiên, nhưng trên thực tế lại là tất nhiên. Buổi yến hội long trọng lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Có thể mời được nhiều người như vậy tới đây là bởi vì quan hệ nhân mạch. Hôm nay người khác tới cổ động, ngày khác người ta cần thì Hudson cũng phải chạy tới.

Về mặt bản chất thì tài nguyên nhân mạch kinh khủng của quý tộc chỉ là một màn kịch để thổi phồng lẫn nhau. Màn kịch này có thể diễn được lâu là vì các diễn viên diễn quá sâu, diễn diễn liền xem là thật.

Vào thời điểm mà bản thân cường đại thì loại ý nghĩ này không sai. Tất cả mọi người đều rất tình nguyện làm mấy chuyện dệt gấm thêm hoa, có thể tận hưởng được tiền lãi mà nhân mạch tài nguyên mang tới.

Nhưng một khi thế lực suy sụp, vậy thì sẽ là một câu chuyện khác. Về mặt tổng thể mà nói, có thêm một người bạn cũng sẽ tốt hơn là không có được một người bạn nào. ...

Là nhân vật chính trong buổi yến tiệc lần này, Hudson không ngừng qua lại trong đại sảnh giống như một chú ong mật cần cù.

Khách mời quan trọng thì đương nhiên phải trọng điểm tiếp đãi, nhưng hắn cũng không thể bỏ sót những khách mời bình thường đến đây cổ động mình được.

Mấy lời xã giao nói đến cuống họng đều sắp bốc khói mới xem như đã chào hỏi hết tất cả khách mời có mặt trong buổi tiệc ngày hôm nay.

Không thể mất hình tượng được!

Ngạo khí là thứ không nên có trong hàng ngũ tiểu quý tộc. Muốn nổi bật thì nhất định phải chiêu hiền đãi sĩ, tận mọi khả năng để thể hiện ra thái độ thân thiện với tất cả mọi người.

So với việc Hudson đang âm thầm kêu khổ thì Nam tước Redman, người cũng đang đi lòng vòng trong đại sảnh, lại cảm thấy xuân phong đắc ý, tinh thần cường đại.

Nghĩ một chút cũng cảm thấy bình thường, lăn lộn hơn nửa đời người đều dậm chân tại chỗ, thật vất vả mới dựa vào đứa con trai của bản thân vượt qua rào cản giai tầng, lấy ra khoe khoang một chút thì tinh thần đương nhiên sẽ được đề cao gấp trăm lần.

Sau khi đi dạo một vòng, quay lại trong đội ngũ của đám cường giả, bầu không khí lại thay đổi thành hào phóng.

May mắn là buổi yến hội này được chia ra thành hai bộ phận, nếu không phải để cho người ngoài nhìn thấy cảnh tượng con người và ma thú cùng nhau dùng bữa sẽ làm cho nội tâm của mọi người sụp đổ, đồng thời còn nhất định phải vỗ tay gọi —— tốt.

Đều là bởi vì Belersden gây họa, lần trước nó dám làm càn ở phủ tổng đốc, cho nên bây giờ liền bị báo ứng.

Hudson đã sớm chuẩn bị thức ăn cho đám Ma thú. Mặc dù quy cách không cao bằng yến tiệc trong phủ tổng đốc, nhưng số lượng nhiều bao ăn no.

Thịt dê nướng, thịt bò nướng, đều được dâng lên cả con, sữa thú + mật ong cũng được tính bằng chậu.

Tiếc là không phải là con Ma thú nào cũng đều thích loại đồ uống này, ngoại trừ những Ma thú loài gấu ra thì các Ma thú còn lại chủ yếu vẫn là ăn thịt. ...

"Đại lục sợ là sắp loạn rồi. Thú nhân ở phía bắc lại bắt đầu không an phận, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy bọn chúng đang sẵn sàng ra trận, cuộc chiến xâm nhập phía nam đã ở gần ngay trước mắt."

"Điều duy nhất không thể xác định là bọn chúng sẽ tiến công theo hướng nào. Chỉ mong không phải là vương quốc Alpha, nếu không lần này chúng ta sẽ rất thảm."

"Ghê tởm hơn chính là, vào thời khắc nguy cơ này mà giáo đình cũng còn không an phận. Trước đó không lâu mới kết thúc xung đột với chúng ta, gần đây lại bắt đầu gây chuyện với vương quốc Frank."

"Vậy mà dám tuyên bố Quốc vương của người ta không hợp pháp, thật là không biết xấu hổ, bọn hắn còn cho rằng mình vẫn là chúa tể của đại lục này sao?"

"Nói cái gì thì là cái đó à?"

"Chờ xem, là đệ nhất cường quốc trên đại lục, vương quốc Frank sẽ không thèm nể mặt bọn hắn đâu."

"Nếu là vào một ngày nào đó tỉnh lại từ sau giấc ngủ mà đột nhiên xuất hiện một đống Thần Hi Giáo Đình mới thì ta cũng không hề cảm thấy kỳ quái một chút nào!"

Chương 316 - Gió Nổi Mây Phun (3)

"Bây giờ phải xem là có quốc gia nào nguyện ý làm chim đầu đàn không, dù sao khả năng cao là vương quốc Alpha chúng ta cũng phải cùng tiến."

Longwell giễu cợt nói.

Là một vị Đại địa kỵ sĩ, ông ta đã từng lên chiến trường giao lưu với thú nhân. Chẳng qua đó chỉ là một cuộc cướp bóc xuôi nam với quy mô trung bình của thú nhân, chỉ có hai nhà trong ngũ đại Hoàng đình dẫn đội.

Mặc dù là vậy, lần đó vương quốc Alpha cũng bị tổn thất nặng nề. Bỏ ra hai mươi vạn quân, năm mươi vạn thương vong của thường dân mới đuổi được thú nhân ra khỏi vương quốc. Theo cái nhìn của Longwell, thay vì nói là đuổi thú nhân đi thì chẳng thà nói là dựa vào phòng tuyến cứ điểm để đánh một cuộc chiến dài hơi với đế quốc Thú Nhân, làm cho hậu cần của bọn chúng không đủ, chỉ có thể bị ép cho rút quân.

Vấn đề không phải có sợ hay không, thực tình là không có người nào muốn đối mặt với loại địch nhân khó dây dưa như đế quốc Thú Nhân này.

Chỉ riêng việc thú nhân xâm nhập phía nam đã đủ phiền phức rồi. Hết lần này tới lần khác lại xuất hiện thêm Giáo Đình đang không ngừng kiếm chuyện trên khắp đại lục .

Lần trước thì ủng hộ Khô Lâu Hội làm loạn, không cẩn thận bại lộ "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", bị vương quốc Alpha tìm đến trên đầu bọn hắn.

Lần này là lẫn vào vương quốc Frank muốn thay đổi vương vị, người được lựa chọn xảy ra một chút ngoài ý muốn nho nhỏ, không cẩn thận bị bại lộ.

Không hề nghi ngờ, khoản đầu tư này của Giáo Đình nhất định là sẽ thất bại, hơn nữa còn phải mất cả chì lẫn chài. Nếu không phải như vậy thì Giáo hoàng cũng sẽ không thẹn quá thành giận mà tuyên bố Quốc vương mới của người ta không hợp pháp.

Tiếc là chuyện này không có bất kỳ ý nghĩa gì, các quý tộc trực tiếp dùng chân bỏ phiếu, Giáo Đình phản đối không có tác dụng.

Không hợp pháp đúng không?

Sau khi Giáo Đình tuyên bố quyết định này, nguyên bản các quốc gia loài người khác vẫn còn đang quan sát thế cục, vẫn chưa lập tức thừa nhận tân vương của vương quốc Frank, nhưng nay lại nhao nhao cho thấy lập trường —— thừa nhận tính hợp pháp của vị tân vương này.

Còn chuyện thiếu đi nghi thức lên ngôi có Giáo hoàng tham dự cũng vô cùng đơn giản, trực tiếp cử hành là được. Không có Giáo hoàng chủ trì thì cứ tùy tiện chọn đại một tên Giáo chủ lên góp cho đủ số.

Dù sao đây cũng không phải là gì chuyện mới mẻ, giống như Đại chủ giáo của vương quốc Alpha là do Quốc vương bổ nhiệm, còn Đại chủ giáo lại chủ trì nghi thức kế vị lên ngôi của Quốc vương.

Bởi vì vương quốc Frank là đệ nhất cường quốc của loài người nên cần có thể diện hơn một chút, mỗi lần xảy ra chuyện thay đổi vương vị đều cần Giáo hoàng đích thân qua đó chủ trì.

Bây giờ hai phe đang xích mích, vậy thì tự mình chơi luôn. Dù sao nếu bàn về thực lực quân sự thì vương quốc Frank cũng chẳng kém Giáo Đình là bao nên không sợ.

"Không chỉ có những chuyện này, nghe nói gần đây vương quốc Nam Ngạn đang phát sinh xung đột với tộc Người Lùn Ash, vương quốc Hesse cũng đang có mâu thuẫn với tộc Người Lùn Sơn Địa."

"Hình như vương quốc Dante ở phía đông cũng đang phát sinh xung đột với vương quốc Tinh Linh về việc bắt giữ nô lệ."

"Các cuộc xung đột nhỏ tương tự vẫn còn nhiều không kể xiết. Cảm giác dường như chỉ trong vòng một đêm thì nhân tộc đã là địch nhân của toàn bộ lục địa."

Ma đạo sư Antal cảm khái nói.

"Antal đừng quá ngạc nhiên như vậy. Kể từ khi bắt đầu trở thành bá chủ đại lục thì chẳng phải nhân tộc ta đã là địch của toàn bộ lục địa rồi sao?"

"Mặc kệ là chủng tộc nào trở thành bá chủ đại lục đều sẽ được hưởng thụ loại đãi ngộ này."

"Cho dù là tộc Tinh Linh yêu thích hòa bình, nhưng vào mấy chục vạn năm trước, khi bọn họ thống trị đại lục này thì cũng trở thành địch nhân của toàn bộ lục địa đó thôi?"

"Là bá chủ của lục địa này, chúng ta há có thể sợ những loại âm mưu quỷ kế kia. Thích thì cứ tới đây, vừa vặn giải quyết vụ này trong một lần luôn."

"Chỉ cần các quốc gia loài người khác không phát sinh nội đấu, cho dù là bọn chúng có liên hợp lại cũng không đủ cho chúng ta đánh. Có cái gì phải sợ chứ?"

"Chỉ cần đứng vững trước cuộc xâm lược của thú nhân là được, những chiến trường khác đều không có quan hệ gì với chúng ta. Cho dù là muốn có quan hệ thì vương quốc Alpha cũng không có thực lực đó."

"Bây giờ không giống ngày xưa, nếu như tập hợp lực lượng của ba quốc gia lại, chúng ta chưa hẳn không thể trọng thương đế quốc Thú Nhân."

"Nếu là có thể đả thương nguyên khí của thú nhân, chúng ta không chỉ có thể thu phục được đất đai bị mất, mà còn có thể dời chiến tuyến lên chừng 800-1000 dặm về hướng bắc."

"Chỉ cần lặp đi lặp lại thêm 3-5 lần nữa, chúng ta có thể biến đế quốc Thú Nhân trở thành lịch sử, giải quyết triệt để đại địch uy hiếp đến sự sinh tồn của loài người chúng ta !"

Ma đạo sư Claude bá khí nói.

Những người theo phái chủ chiến trong Ma pháp sư thật sự là rất hiếm thấy. Đại đa số Ma pháp sư đều nổi danh về sự lý trí của bản thân, chỉ có cực kỳ thiểu số khác loại mới tràn đầy nhiệt huyết.

Vị này Ma đạo sư Claude trước mắt này chắc chắn là khác loại trong khác loại. Căn cứ vào tin tức mà Hudson biết được, vị này không chỉ kêu gào chiến tranh ở ngoài miệng, mà còn nghiên cứu ra đủ loại vũ khí chiến tranh.

Không hề nghi ngờ, những vũ khí chiến tranh này đều có liên quan đến ma pháp. Thành quả cụ thể như thế nào thì không có người biết, nhưng tinh thần này tuyệt đối đáng giá được tôn sùng.

Nếu như các Ma pháp sư loài người làm ra thêm nhiều đại sát khí, có lẽ chiến trường Bắc Cương cũng sẽ không bị động như vậy.

Nhìn thấy đám cường giả thảo luận khí thế ngất trời, Hudson chỉ có thể yên lặng làm một vị người nghe. Việc thiếu nguồn tin tức đã làm cho hắn đánh mất quyền lên tiếng.

Đừng nói là toàn bộ đại lục, ngay cả những biến cố phát sinh trong vương quốc Alpha mà gia tộc Koslow cũng đã phải nhận tin tức chậm hơn người ta một bước.

Chương 317 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy

Tốc độ nhận tin tức chậm, tốc độ truyền tin lại càng chậm hơn. Trừ phi có thể đề cập tới ích lợi nhà mình, bằng không mọi người căn bản không có ý nghĩ truyền tin qua lại cho nhau.

Đều là bởi vì một chữ nghèo.

Nếu như toàn bộ chi mạch chủ động xuất kích sưu tập tin tức rồi tiến hành giao lưu trao đổi tin tức, chi phí hàng năm sẽ phải tăng thêm ít nhất là mấy ngàn kim tệ.

Gia tộc Koslow có hơn trăm cái chi mạch to nhỏ khác nhau, nhìn thì giống như không có bao nhiêu. Nhưng vấn đề là có rất nhiều chi mạch đều rất nghèo.

Có chi mạch ngay cả dòng dõi quý tộc cũng không thể bảo vệ, trực tiếp trở thành bình dân.

Nếu như không phải Hudson chủ động mời, những chi mạch biến thành bình dân này căn bản sẽ không tham gia hoạt động lần này.

Có lẽ mình nên làm chút gì?

Tiệc ăn mừng kết thúc, nhưng sức ảnh hưởng của nó lại đang không ngừng khuếch trương.

Chính trị đã làm cho buổi yến hội này càng nhiều thâm ý đặc biệt.

Theo cái nhìn của đám quý tộc bình thường, tất cả các thế lực lớn trong tỉnh đã tiếp nhận gia tộc Koslow "trở lại" hàng ngũ trung đẳng quý tộc.

Mặc dù thực lực của Sơn Địa lĩnh vẫn còn thiếu một chút, nhưng tính thêm sức mạnh của những chi mạch khác của gia tộc Koslow thì đã còn có thể bước lên bậc cửa của một nhà trung đẳng quý tộc.

Cộng thêm việc gia tộc Koslow vốn từ hàng ngũ trung đẳng quý tộc ngã xuống, bây giờ lại trở về, cũng coi như là thuận lý thành chương.

Nếu không có những căn cơ này, vậy thì hôm nay sẽ là một loại cục diện khác.

Hâm mộ cũng được, ghen ghét cũng được, bởi vì mọi người luôn luôn tràn đầy khinh bỉ với những tên nhà giàu mới nổi.

Tiểu quý tộc nghịch tập là phó bản cấp địa ngục, không chỉ bị người phong tỏa lợi ích, mà càng phải đối mặt với sự ngăn cản của quần thể tiểu quý tộc.

Đây là áp lực phải chịu khi xuất hiện tình trạng nhảy vọt về mặt giai tầng trong nội bộ tập đoàn quý tộc, nếu như là bình dân mà muốn nghịch tập thì còn phải chịu chỉ trích và áp lực lớn hơn nữa.

Những gì có thể làm cũng đã làm rồi, Hudson không dám hi vọng xa vời có thể làm cho tất cả mọi người đều thích.

Về phía trận doanh trung lập, sau khi ổn định liền chôn xuống một viên hạt giống. Về phía trận doanh đối địch, dao động lòng quyết tâm của đối phương.

Trước mắt thì hắn đã làm được. Đám tiểu đệ vốn đang ủng hộ hắn nay lại trở nên càng thêm kiên định.

Còn nhóm cỏ đầu tường đung đưa trái phải kia, trước đó còn chuẩn bị đứng ra ủng hộ Tử tước Sith, bây giờ lại nghiêng về phía Hudson.

Cho dù là đám quý tộc phương bắc có lập trường rõ ràng thì lòng tin đối với Sith cũng không còn đủ đầy giống như trước đó nữa.

Cường long không áp được địa đầu xà.

Bọn họ đã từng được trải nghiệm đạo lý này rồi.

Ngoại giới bị ảnh hưởng chỉ là thứ yếu, người xúc động lớn nhất vẫn là các thành viên trong gia tộc Koslow.

Thời điểm đặt cược đến rồi, bây giờ Hudson đã không còn là có tiềm lực nữa, mà đã hoàn thành lột xác.

Những chi mạch có cơ nghiệp thì thôi không bàn, bởi vì đất phong là không thể chuyển dời, nên nhất định phải thận trọng cân nhắc.

Nhưng các chi mạch xuống dốc không còn sản nghiệp thì không có gì tốt để do dự. Đều đã luân lạc tới mức phải kiếm sống cùng với bình dân rồi thì còn có cái gì phải xoắn xuýt nữa chứ.

Đi theo người trong nhà lăn lộn dù sao cũng tốt hơn phiêu bạt giãy giụa ở bên ngoài. Ít nhất là Hudson nguyện ý trả tiền cho những tài nguyên tu luyện cơ bản của con em đời sau .

Có lẽ một mực đi theo vẫn sẽ không nhận được đất phong.

Nhưng lại có thể duy trì được mặt mũi cơ bản của gia tộc, có thể treo huy chương của ra gia tộc, đi ra ngoài bên ngoài cũng có thể thản nhiên tự xưng là con em quý tộc.

Rốt cuộc thì con em dòng thứ của Gia tộc Koslow có bao nhiêu người?

Sổ sách này rất khó tính rõ.

Năng lực sinh con mạnh mẽ đã sáng tạo ra rất nhiều chi nhánh lớn nhỏ, ngay cả việc hiện giờ có bao nhiêu chi mạch đều không nắm rõ thì càng không cần phải nói đến việc có bao nhiêu tộc nhân.

Bất quá chuyện này không làm khó được Hudson.

Ở trên đại lục Aslante chú trọng huyết mạch truyền thừa này cũng có không ít thủ đoạn dùng để giám định huyết mạch, muốn dùng chuyện này để lừa dối qua ải là không thể nào.

Chỉ cần nguyện ý hắn đều thu nhân, đến lúc đó giám định một thể liền có thể giải quyết được chuyện này. Trùng hợp là trong tay Hudson cũng có đạo ma pháp này.

Nhân tài thì luôn luôn là càng nhiều càng tốt.

Cho dù là quý tộc xuống dốc, lăn lộn thê thảm cỡ nào thì tiềm lực bồi dưỡng vẫn sẽ cao hơn người bình thường nhiều.

Gia đạo sa sút, nhưng vẫn còn có rất nhiều tri thức được truyền thừa thông qua phương pháp truyền miệng.

Nếu như có những họ hàng gần lăn lộn không sai thì cũng có thể gửi con cháu tới nuôi trong nhà của quý tộc thân thích, ké tài nguyên dạy bảo.

Những con em này đều có nội tình nhất định, chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút chính là nhân tài quản lý không tồi.

Đối với Sơn Địa lĩnh mà nói, chỉ cần là nhân tài cơ bản đã đủ dùng rồi. Nhân tài ở tầng thứ cao hơn thì có thể chậm rãi sàng lọc chọn lựa. ...

"Hudson, những con em đời sau này đều giao cho con. Không yêu cầu con có thể bồi dưỡng bọn nó thành tài, nhưng ít nhất là không thể làm cho bọn nó kém hơn so với bây giờ."

Nam tước Redman ngữ trọng tâm trường nói.

Tuy rằng ở đây còn có các trưởng bối khác của gia tộc, nhưng mà bởi vì thân phận địa vị nên chỉ có Nam tước Redman là có tư cách nói ra lời này.

Nhìn như là nói cho Hudson nghe, nhưng đồng thời cũng là nói cho những tộc nhân khác nghe.

Lời bóng gió đã vô cùng rõ ràng, chiếu cố là sẽ có, nhưng số lượng em con gia tộc nhiều lắm, không thể nào chiếu cố được hết tất cả mọi người, tài nguyên có hạn, chỉ có thể ưu tiên cho những hậu bối có năng lực chân chính.

Chương 318 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy (2)

Đối với đám hậu bối trong gia tộc mà nói thì chuyện này có thể sẽ có chút tàn khốc, nhưng ai bảo gia tộc Koslow nhân khẩu thịnh vượng quá mức như vậy chứ?

Chỉ tính riêng đám thiếu niên ở nơi này thôi cũng đã có hơn mấy trăm người rồi, còn không biết có bao nhiêu người chưa đến nữa.

Ngay cả đại quý tộc cũng không thể trọng điểm bồi dưỡng toàn bộ, càng không cần phải nói đến một Tử tước mới lên chức như Hudson.

Nếu không biểu hiện ra tiềm lực nhất định, không có người nào sẽ nguyện ý tiêu tốn tài nguyên lên người bọn hắn.

"Yên tâm đi, phụ thân! Con có kinh nghiệm rất phong phú trong việc mang binh, sẽ không để cho minh châu bị long đong đâu!"

Hudson tự tin nói.

Vị trí địa lý đặc biệt của vương quốc Alpha đã làm cho các quý tộc trong vương quốc tràn đầy tinh thần thượng võ. Có vài phần của câu "tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có "cường giả" là thượng đẳng."

Quân đội là nơi tôi luyện cường giả tốt nhất. Trùng hợp là Sơn Địa lĩnh lại nổi tiếng về "cường binh" trong tỉnh Đông Nam, ai cũng biết là Hudson không chỉ có thể đánh, mà còn am hiểu cả việc luyện binh.

So với những địa phương khác, quân đội là nơi dễ trở nên nổi bật nhất. Cho dù chỉ là một vị sĩ quan nhỏ thì đó cũng là có tiềm lực, địa vị cao hơn quản sự bình thường nhiều.

Đều là người trong nhà, sau khi lập được công lao, được thưởng một phần sinh mệnh nguyên dịch cũng không quá phận chứ?

Dù rằng đã qua tuổi tác tốt nhất để tu luyện, nhưng đối với rất nhiều chi mạch đã xuống dốc mà nói, chỉ cần có thể trở thành Kỵ sĩ liền có thể phục hưng.

Nếu như Hudson nói thẳng là chỉ sử dụng những người này giống như nhân tài quản lý bình thường, e rằng đám tộc nhân ở nơi này sẽ bị tức đến ngất đi.

Đây đều là vấn đề nhỏ, quân đội cũng có tỉ lệ đào thải. Nếu như thiên phú của bản thân không đủ, bị đào thải trong quá trình huấn luyện thì sẽ không có người nói được lời nào.

Dù sao lăn lộn trong quân đội đều có thể tùy thời phải lên chiến trường. Để cho những con em huấn luyện không hợp cách lên chiến trường chính là không chịu trách nhiệm với những binh lính còn lại.

Sau khi bị đào thải, lại được bồi dưỡng theo hướng nhân tài quản lý cơ bản chính là vì Hudson lão gia hắn nhớ thân tình. ...

Gia tộc Koslow đã hoàn thành buổi đại tu trăm năm lần thứ nhất trong hoàn cảnh mà chủ và khách đều vui vẻ. Chủ yếu thành quả có ba cái: Một, tập hợp toàn bộ tri thức trong tay của tất cả chi mạch lại rồi sao chép một phần, cất giữ trong Sơn Địa lĩnh, nội tình tích lũy phong phú của gia tộc làm cho con em các nhà có thể tới đây học tập miễn phí.

Hai, tất cả các mạch ra người, xuất lực, cùng nhau tới Sơn Địa lĩnh phát triển.

Ba, tăng cường giao lưu hợp tác, nhất là về phương diện tình báo và quân sự, chuẩn bị cho việc thú nhân xâm lấn.

Chi tiết cụ thể thì càng nhiều hơn.

Tóm gọn lại là: tận mọi khả năng để tăng cường thực lực của gia tộc, để ứng phí đại biến cục tiếp theo.

Thậm chí những chi mạch có đất phong chi mạch còn căn cứ vào tình huống thực tế mà phân phối nhiệm vụ tăng cường quân bị.

Theo lý mà nói, một khi kế hoạch tăng cường quân bị này hoàn thành, tổng binh lực mà toàn bộ gia tộc Koslow có thể điều động được sẽ vượt quá mười hai ngàn người.

Từ trên giấy đến xem thì phần thực lực quân sự này đã có thể được xếp vào vị trí thứ năm trong hàng ngũ trung đẳng quý tộc của vương quốc.

Nhưng mà Hudson lại không hề lạc quan như vậy, kế hoạch thì luôn luôn chỉ là kế hoạch, thực lực cụ thể thì vẫn phải xem ra tình hình thực tế.

Huống hồ gia tộc Koslow cũng không thể nuôi được nhiều quân thường trực như vậy, cho nên đội quân với quy mô khổng lồ này vẫn là lấy nông nô binh chiếm đa số.

Vào mùa vụ thì nhất định phải xuống đất làm việc. Chỉ khi đến thời kỳ nông nhàn thì các lãnh chúa lão gia mới tổ chức huấn luyện định kỳ.

Cụ thể là một ngày huấn luyện một lần, vẫn là ba ngày huấn luyện một lần, hoặc có lẽ là mười ngày nửa tháng huấn luyện một lần, vậy thì phải xem năng lực chấp hành của mọi người.

Nếu như gặp phải một vài gã lười biếng, cường độ huấn luyện còn không bằng quân dự bị của Sơn Địa lĩnh. Ít nhất là Hudson lão gia đối với quân dự bị là mười ngày huấn luyện một lần.

Điều duy nhất có thể khẳng định là đội quân trải qua huấn luyện sẽ mạnh hơn đội quân không tham gia huấn luyện.

Ngay cả cơ hội thấy máu cũng chỉ giới hạn trong việc đi theo lãnh chúa lão gia ra ngoài săn bắn, nhưng sức chiến đấu cũng sẽ mạnh hơn những nông nô vừa mới bỏ cuốc.

Đều là bị ép phải làm như vậy.

Ai bảo mọi người vẫn luôn nhớ mãi không quên việc thu lại tổ địa, còn nhất định phải ép Hudson làm ra một bộ phương án nữa?

Không nói được gì, vậy thì chỉ có thể tăng cường thực lực quân sự của bản thân.

Chỉ cần gia tộc Koslow có trong tay mấy vạn binh tinh nhuệ vào lần xâm lấn tiếp theo của thú nhân thì sẽ có thể nhẹ nhàng đoạt lại tổ địa.

Không hề nghi ngờ, đây gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành. Hiện giờ cũng không bỏ ra nổi mấy vạn quân, lại càng không cần phải nói đến sau cuộc chiến.

Cái gọi là kế hoạch thu lại tổ địa cũng chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương.

Bất quá ước mơ thì vẫn phải, nếu như không có ước mơ thì Hudson làm sao vẽ bánh nướng cho mọi người được?

Không có một lý do cao đại thượng thì dựa vào cái gì mà tất cả chi mạch phải phái con em tới trợ giúp Sơn Địa lĩnh phát triển chứ?

Chỉ cần có liên quan đến vinh quang của gia tộc thì rất nhiều chuyện căn bản không có lựa chọn. Cho dù mọi người vẫn còn đang hoài nghi về kế hoạch của Hudson, nhưng ít nhất là về mặt lý thuyết thì nó vẫn có thể thực hiện được.

Thật vất vả mới trở lại được hàng ngũ trung đẳng quý tộc, nếu như gia tộc Koslow không sử dụng hành động thực tế để thu phục tổ địa thì làm sao có ý tứ mà lăn lộn trong giới quý tộc nữa?

Chương 319 - Kế Hoạch Không Đáng Tin Cậy (3)

Làm được hay không và có đi làm hay không là hai khái niệm. Cái trước là vấn đề năng lực, cái sau là vấn đề thái độ.

Thật sự cho rằng mọi người đang lăn lộn ở phương nam rất tốt, tự dưng đầu óc bị nước vào nên mới muốn nhảy xuống cái hố to bên Bắc Cương hay sao?

Là vì thế hệ trước bị vinh quang gia tộc ảnh hưởng nặng nề, nên đã đem việc có thể lấy lại tổ địa trở thành nguyện vọng suốt đời. Nhưng trong thế hệ tuổi trẻ, bao gồm cả Hudson, đa phần đều không thích Bắc Cương.

Không muốn làm và không đi làm là hai khái niệm, ngay cả Caesar III còn suốt ngày hô hào khẩu hiệu muốn thu phục lại cố thổ của vương quốc đấy?

Quốc vương còn không thể thoát khỏi quy tắc trò chơi gò bó, huống chi là gia tộc Koslow nhỏ nhoi. ...

Từ khi Alex trở thành hoàng trữ, gã ta càng chơi càng hưng phấn. Vào lúc tổ chức yến hội, gã ta trực tiếp mang theo thị thiếp chơi trò trao đổi với các tân khách.

Đối với tất cả thị thiếp trong phủ mà nói, chuyện này là một cơn ác mộng. Chỉ cần là người bị yêu cầu tham gia liền mang ý nghĩa những ngày an nhàn của các nàng đã kết thúc.

Vận mệnh sau này như thế nào đều phải xem tâm tình của hoàng trữ Alex.

Dựa theo phương thức không muốn mạng để chơi tiếp, xác xuất mà hoàng trữ Alex ra đi trước Behemoth đại đế gần như là 99%.

Số tiền đầu tư Giáo Đình bỏ ra lớn như vậy mà thành quả lại như thế này, không biết bọn hắn có chịu đựng nổi không, dù sao nội ứng Sally đã không chịu nổi nữa.

Khuyên cũng không có ý nghĩa, mở miệng ra thì kết cục đại khái chính là mình sẽ phải hầu hạ cái gã hoàng trữ kia.

Rõ ràng là Sally đã vô cùng chán ghét, nhưng lại không thể không làm ra bộ dáng hưởng thụ, ả thật sự không thể chịu đựng nổi nữa.

Đáng tiếc là địa vị của ái thiếp như ả cũng có hạn, nếu như không nhờ công lao trình lên Sinh mệnh chi thủy, giờ này ả có còn ở lại đây hay không vẫn còn là một ẩn số.

Nếu như có thể nói, ả hận không thể lập tức giết chết gã đàn ông trước mắt này.

Tiếc là người theo Giáo Đình thân bất do kỷ, không thể làm theo tính tình, nhất định phải ưu tiên hoàn thành nhiệm vụ.

Khống chế Alex, ảnh hưởng đến quyết sách của đế quốc Thú Nhân?

Sally vô cùng hoài nghi có phải là đầu của gã cao tầng Giáo Đình đã đưa ra quyết định này đã bị nước vào rồi không. Với biểu hiện của gã đàn ông trước mắt này, cho dù gã có kế thừa được chức vị Behemoth King thì cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị người ta cướp quyền.

Không chừng gã chỉ vừa đăng cơ thì đã xảy ra chính biến.

Lý niệm cường giả vi tôn sớm đã xâm nhập vào những xó xỉnh trong đế quốc Thú Nhân. Trong xương cốt đều viết đầy bạo lực, bọn chúng sẽ không tiếp nhận một vị hoàng giả phế vật.

"Tất cả lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi!"

Đây là thói quen của hoàng trữ Alex, cho dù có chơi hưng phấn như thế nào này thì lúc ngủ cũng sẽ không để lại một vị thị thiếp nào qua đêm.

Sau khi nhìn thấy tất cả mọi người rời đi, hoàng trữ Alex đang tràn ngập sắc dục bỗng nhiên trở nên âm trầm, giống như đột nhiên thay đổi thành một người khác vậy.

Gã nhanh chóng cầm quần áo ở phía sau mặc lên, một cánh cửa ngầm đột nhiên mở ra, một cái bóng xuất hiện ở bên trong đại điện.

"Chủ thượng, xin hãy bảo trọng cơ thể, cứ tiếp tục như thế..."

Không đợi cái bóng này nói hết lời, Alex liền phất tay ngắt lời:

"Được rồi, Ngân Mị. Không cần phải nói mấy lời không có ý nghĩa này. Thân thể của ta như thế nào, ta tự biết."

"Vở kịch phong lưu này đều đã diễn được mấy chục năm rồi, há có thể dừng lại vào thời khắc sống còn như lúc này. Huống chi bây giờ không phải ta muốn dừng liền có thể dừng được."

"Lão già kia cũng không còn mấy năm để sống nữa, muốn duy trì vở kịch phụ từ tử hiếu như hiện giờ thì nhất định phải diễn tiếp."

"Trong phủ này đã tràn ngập nhãn tuyến của các thế lực khác. Vì giám thị nhất cử nhất động của ta, bọn hắn thật sự là bỏ hết tất cả tiền vốn, ngay cả tinh anh được bồi dưỡng cẩn thận cũng đưa tới."

"Nếu như thịnh tình đã không thể chối từ, vậy thì ta cần gì phải cự tuyệt hảo ý của bọn hắn chứ? Bên phía ngươi chuẩn bị thế nào rồi?"

"Có lẽ lão già đó đã sắp hết kiên nhẫn rồi. Tình phụ tử giữa bọn ta cũng không còn nhiều, trải qua nhiều năm như vậy, không biết còn thừa lại mấy phần nữa?"

Trong khi nói chuyện, Alex không nhịn được nước mắt chảy ròng. Nhiều năm như vậy, mỗi ngày gã ta đều phải diễn cảnh ca múa mừng thái bình, đắm chìm trong hoan lạc, trên thực tế nội tâm đã khổ đến mức không có cách nào nói ra thành lời.

Nếu như có thể mà nói, gã tình nguyện không biết bí mật đó, giống như mấy người anh trai trước đó, mơ mơ hồ hồ sống hết một đời.

Tiếc là không được, trong một lần vô tình xâm nhập vào nơi đó, gã ta đã phát hiện ra quan tài của vị huynh trưởng đã qua đời đột nhiên trống không, chuyện này đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Alex.

Vừa điều tra liền phát hiện ra bí văn kinh thiên, chuyện này cũng trực tiếp thay đổi cuộc đời của gã.

Một Alex hăng hái nỗ lực đã không còn tồn tại, thay vào đó là mọt Alex tham hoa háo sắc, đắm chìm trong hoan lạc.

Gã vốn cho rằng chỉ cần mình phóng túng, bị ngoại giới bêu danh liền có thể sống một cuộc đời tầm thường.

Không ngờ là sự không cam lòng trong nội tâm đã làm cho Alex không thể nào nằm ngửa được.

Vì có được một chút hy vọng sống, vì đòi lại một lời giải thích cho những người thân nhất, Alex quyết định phản kháng vận mệnh.

Trải qua nhiều năm bố cục, bây giờ cuối cùng đã tới lúc thu lưới, chỉ là trong lòng Alex vẫn đang bị giày vò.

Vừa có sự sợ hãi khi nước đã đến chân, lại có gặp nạn khó dứt bỏ thân tình. Ngoại trừ chuyện khó mở miệng kia ra, Behemoth đại đế đối với huynh đệ bọn họ thật sự đúng là không thể bắt bẻ.

Chương 320 - Lễ Vật

Nước sông Lan Thương cuồn cuộn chảy, sóng lớn mãnh liệt ập vào hai bên bờ, giống như muốn hoá thân thành ác ma để thôn phệ vạn vật trên thế gian.

Ceasar III đứng trên đài quan sát thuỷ triều, mặc cho gió sông gào thét thổi tới.

Quốc vương cũng có áp lực, nhất là những Quốc vương cực khổ phải làm hàng xóm với thú nhân như ông ta, mỗi ngày đều phải chịu đựng áp lực lớn hơn những đồng hành khác.

Những vị Quốc vương của 12 nhiệm kỳ trước của vương quốc Alpha đều không có người nào trường thọ đã đủ để chứng minh chuyện này.

So với những người tiền nhiệm thì Ceasar III đã được xem như là trường thọ rồi.

Bởi vì Behemoth đại đế đã già, nên trong cuộc đời làm Quốc vương hơn 30 năm của ông ta, đế quốc Thú nhân không hề toàn lực xâm nhập phía nam.

Đáng tiếc là ở vương quốc Alpha còn lưu truyền một truyền thống lâu đời, nếu như một vị Quốc vương mà không bị đế quốc Thú Nhân toàn diện xâm lấn thì cuộc đời của vị Quốc vương đó sẽ không hoàn chỉnh.

12 vị Đế vương tiền nhiệm đều đã từng huyết chiến với đế quốc Thú Nhân, mặc dù Ceasar III cũng từng mang binh giao lưu với đế quốc Thú Nhân rồi, nhưng lần trước chỉ có hai trong số ngũ đại Hoàng tộc của thú nhân mang binh xâm lấn.

Vương quốc Alpha đã sử dụng hết toàn bộ sức mạnh của mình mà chỉ có thể đánh ngang cơ với bọn họ.

Nói là xuôi nam cướp bóp nhưng thực tế thì đế quốc Thú Nhân chỉ muốn tiêu hao những người dư thừa trong quốc nội mà thôi.

Nếu như tính thành tích thì thậm chí vương quốc Alpha còn có thể đánh ra số liệu lấy 1 đổi 2, là đại thắng quân địch trên giấy tờ.

Nhưng mà đại đa số thú nhân bị tiêu diệt chỉ là những chủng tộc quá dư thừa như Pigg, thử nhân, cẩu đầu nhân vv... và một đám bất nhập lưu.

Chỉ cần có một vài chủng tộc có một chút sức chiến đấu xuất hiện trên chiến trường thì chiến tổn của song phương sẽ lập tức nghịch chuyển.

Số liệu đẹp đẽ chẳng qua chỉ vì tô son trát phấn cho chiến tích, để cổ vũ nhân tâm.

Thế cục ở Bắc Cương ngày càng khẩn trương, là một vị Quốc vương, Ceasar III đang phải chịu áp lực như núi.

Mặc dù ông ta rất muốn thu thập những kẻ không an phận ở phía bắc, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bảo vệ được Bắc Cương an toàn đã.

So với đại cục thì mối thù cũ không phải là chuyện quan trọng gì. Nếu như thế cục thật sự sụp đổ, đều là người ở chung trên một chiếc thuyền, không có người nào có thể sống tốt được.

Sự uy hiếp của thú nhân vốn đã đủ phiền phức rồi, hết lần này tới lần khác thế cục trên đại lục lại không ổn định.

Không riêng gì nhân tộc và dị tộc đang phân tranh không ngừng, ngay cả trong nội bộ nhân tộc cũng tràn ngập mùi thuốc súng.

Nếu như không vì các phương đại lão cảm nhận được khí tức âm mưu mà cưỡng ép kiềm chế các cuộc xung đột, sợ là hiện giờ đã loạn cào cào rồi.

Nhưng không có người biết là cách làm cường thế này sẽ có thể kéo dài được bao lâu.

Cuối cùng vẫn là vì hai chữ "lợi ích", chẳng qua lúc trước là tiến hành trong âm thầm, còn bây giờ lại được đưa ra ngoài ánh sáng.

Nếu như các phương không có xung đột về lợi ích, cho dù hắc thủ sau màn có châm ngòi như thế nào thì cũng không thể nào làm dấy lên nhiều cuộc phân tranh như vậy trong một khoảng thời gian ngắn được.

Trước lạ sau quen, căn cứ vào kinh nghiệm lịch sử, Ceasar III cũng rất tự nhiên mà cho ra một kết luận: đế quốc Thú Nhân sắp xâm nhập phía nam.

"Đã đưa những phần lễ vật đặc thù kia cho bọn hắn rồi chưa?"

Ceasar III ân cần hỏi han.

Năm ngoài cũng chính là những kẻ này đã làm cho vương quốc Alpha phải chịu đủ nỗi khổ của nạn châu chấu, bây giờ có cơ hội đương nhiên là phải trả thù.

Về phần hậu quả của việc làm này ra sao thì Ceasar III cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Chiến tranh là việc không thể nào tránh khỏi, vậy thì hãy để bản thân nắm giữ quyền chủ động là được.

Chuyện mà ông ta lo lắng hơn cả chính là thế cục trên đại lục này, phân loạn sẽ kiềm chế tinh lực của rất nhiều quốc gia loài người, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mức độ ủng hộ của các quốc gia trên đại lục dành cho vương quốc Alpha.

"Đã được bí mật đưa tới, vì lý do an toàn, chúng thần còn xoá luôn ký ức của Trùng vương."

"Cho dù có bị người phát hiện thì cũng sẽ không tìm thấy chứng cứ chứng minh là chúng ta làm."

"Chỉ là có rất nhiều chuyện đều không cần chứng cứ, năm ngoái vương quốc với phát sinh nạn châu chấu, cho nên chúng ta vẫn có khả năng bị hoài nghi."

Đại công tước Newfoundland trịnh trọng nhắc nhở.

Đi theo một vị quân chủ có năng lực quá mạnh cũng không nhất định là chuyện tốt. Ceasar III hùng tâm tráng chí.

Vào lúc tuổi trẻ, ông ta luôn lấy việc đánh bại đế quốc Thú Nhân và thu hồi lại đất đai bị mất làm nhiệm vụ của bản thân.

Khi đã có tuổi, trở nên thành thục hơn, lý trí dần chiếm cứ thượng phong, ông ta mới thay đổi thái độ.

Nhưng từ trước tới nay, Đế vương là sinh vật không thể chỉ nhìn mặt ngoài được. Trực giác nói cho Đại công tước Newfoundland biết là địch ý đối với đế quốc Thú Nhân của Quốc vương nhà mình lại trỗi dậy.

Khả năng cao là muốn thừa dịp nội bộ đế quốc Thú Nhân phát sinh biến cố để nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Từ khi Alex trở thành hoàng trữ, Hoàng đình Behemoth liền chưa từng yên ổn qua. Âm thanh chống lại vị hoàng trữ đắm chìm trong dục vọng này càng ngày càng cao, nhưng đều bị Behemoth đại đế đè xuống.

Nhưng không có người biết là loại kìm chế này sẽ kéo dài được bao lâu. Có lẽ chỉ cần một cây diêm quẹt qua là sẽ phát sinh chính biến.

Hoàng đình Behemoth là thế lực đứng đầu ngũ đại Hoàng đình của đế quốc Thú Nhân, nếu như xảy ra vấn đề thì đó chắc chắn sẽ là cơ hội ra tay tốt nhất.

Nếu như kéo theo hai quốc gia khác cùng nhau bỏ đá xuống giếng, lại có thêm sự ủng hộ của các quốc gia loài người khác, về mặt lý thuyết thì phần thắng sẽ không thấp.

Chương 321 - Dấu Hiệu

Dù sao Ceasar III cũng đã già rồi. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, sợ là lúc sinh thời sẽ khó mà gặp được thời cơ tốt hơn để ra tay.

"Bị nghi ngờ là chuyện đương nhiên, chẳng qua chỉ cần trộn lẫn mọi thứ lại với nhau, làm cho hư hư thật thật, trong thời gian ngắn sẽ rất khó xác định là do ai hạ thủ."

"Dù gì thì địch nhân của hai thế lực đó cũng đã trải rộng khắp toàn bộ đại lục, có thể xảy ra chuyện có người giả mạo chúng ta cố ý hạ độc thủ để khởi dậy phân tranh."

"Mấy lão già kia chính là những kẻ đa nghi, để cho mấy lão đó từ từ suy đoán đi! Mặc kệ bọn chúng có phát hiện ra không, kết quả cuối cùng cũng đều giống nhau."

"Lão Shelter VII ngu xuẩn kia lại dám đắc tội với vương quốc Francia vào lúc này, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy, sau này chắc chắn sẽ còn phát sinh tranh chấp."

"Còn về đế quốc Thú Nhân ở phương bắc, không phải là đã xác định được bọn chúng đang chuẩn bị xâm nhập phía nam rồi sao? Dù sao cũng đã chắc chắn phát sinh xung đột rồi, có thêm một lý do để phát động chiến tranh của không sao."

"Truyền lệnh xuống, nghi thức sắc phong quý tộc mới sẽ được cử hành vào cuối năm nay."

Ceasar III nói.

Sự tự tin bắt nguồn từ thực lực, so với cuộc đại chiến lần trước, quốc lực hiện giờ của vương quốc Alpha đã tăng lên rất nhiều.

Trong những năm gần đây, các đại thế lực trong quốc nội đều đang âm thầm tăng cường quân bị. Đặc biệt là đám quý tộc phương năm, thực lực quân sự tăng trưởng ngày càng rõ rệt, cũng đã rút ngắn khoảng cách chênh lệch với quý tộc phương bắc.

Trong ngắn hạn thì đây dường như là một chuyện tốt, có lợi cho việc cân bằng nội bộ vương quốc.

Nhưng Ceasar III không phải là người thiển cận. So với việc quý tộc phương bắc bị thú nhân uy hiếp, quý tộc phương năm lại không có ngoại địch, một khi để bọn họ làm lớn thì mới thật sự là phiền phức.

Từ trước tới nay các quý tộc đều chưa hề dừng chuyện sáp nhập và thôn tính. Nhìn thì giống như số lượng các quý tộc lãnh chúa trong vương quốc không có biến hoá gì quá lớn, nhưng số quý tộc kiêm mấy chức lại tăng lên hàng năm.

Đặc biệt là đám đại quý tộc kia, cứ mỗi 3-5 năm là sẽ làm một lần, tiện thể sáp nhập và thôn tính luôn một hai mảnh lãnh địa.

Phạm vi tác động cũng không lớn, mỗi lần cũng chỉ có một hai mảnh Kỵ sĩ lĩnh, thò tay vào một toà Nam tước lĩnh đã xem như động tĩnh lớn rồi.

Toàn bộ hành động đều chỉ diễn ra trong thoáng chốc, rõ ràng là đang chơi trò mượn đao giết người, nhưng bản thân lại giấu cực kỳ sâu. Mỗi lần sáp nhập, thôn tính đều phải tính toán trước mấy năm, thậm chí là mấy chục năm mới hành động.

Tô son trát phấn quá tốt, tốt đến mức đám trung tiểu quý tộc bên dưới đều không cảm giác được gì. Nếu như không vì Caesar III xem chu kỳ dài thì suýt chút nữa đã bỏ qua.

Trong thời gian gần trăm năm qua, diện tích lãnh địa của đám đại gia trong quốc nội đã tăng lên 1/10.

Nếu như loại cục diện này không thay đổi, thế cân bằng chắc chắn sẽ bị phá vỡ. Chỉ tiếng riêng đám người ở phương bắc kia đã đủ làm cho người ta lo lắng rồi, ông ta không muốn gây thêm xích mích với mấy nhà khác nữa.

Có thể nói, mâu thuẫn ngày càng gay gắt cũng chính là một trong những nguyên nhân mà vương quốc Alpha nhất định phải phát động chiến tranh.

Những chuyện tương tự cũng từng xảy ra ở đế quốc Thú Nhân. Chẳng qua so với các cuộc tranh đấu nội bộ của vương quốc Alpha thì cuộc chiến ở đế quốc Thú Nhân sẽ thô bạo hơn nhiều.

Không đồng ý liền sẽ bị đánh.

Các cuộc đấu tranh trong nội bộ của các bộ lạc cũng tàn khốc không kém gì các cuộc ngoại chiến. Có đôi khi, kết cục của sự thất bại sẽ là bị diệt tộc.

Đôi bên đều có lý do để phát động chiến tranh, có thể nói là chiến tranh đang trên đường ập tới, chỉ xem lúc nào mới đâm xuyên lớp giấy cửa sổ cuối cùng nữa thôi.

Caesar III đã có thể nhìn thấy những vấn đề này, thì những thế lực lớn trong quốc nội cũng có thể phân tích ra được. Chỉ cần người cầm quyền không ngốc thì chắc chắn sẽ phát động chiến tranh.

Cử hành nghi thức sắc phong quý tộc sớm là một tín hiệu chính trị rõ ràng. Gần như mỗi lần sắc phong quý tộc sớm thì vương quốc đều sẽ phát sinh chiến tranh sau khoảng 1, 2 năm nữa.

Thấy nhiều nên đâm ra thành quen, đến mức mà việc sắc phong quý tộc sớm đã trở thành một lời thông báo chuẩn bị chiến đấu.

Sơn Địa lĩnh, Hudson vừa mới an trí nhân viên xong thì bị lệnh triệu tập của vương quốc làm cho ngơ ngác.

Theo lý mà nói,"sắc phong sớm" chắc chắn là một chuyện tốt đối với bản thân quý tộc.

Chỉ cần trải qua Quốc vương đích thân sắc phong thì tước vị quý tộc mới được tính là hợp pháp đúng nghĩa, mới có thể có ghế trong hội nghị quý tộc.

Không giống như hiện giờ, mặc dù có danh hào quý tộc, nhưng thân phận thực sự lại là "chuẩn quý tộc". Lỡ như phát sinh biến cố thì còn có thể bị tước đoạt thân phận.

Nếu như không nắm rõ lịch sử của vương quốc Alpha thì có lẽ giờ này Hudson vẫn còn đang cao hứng một cách đần độn giống như đám tiểu quý tộc khác.

Đáng tiếc là hắn biết quá nhiều.

Cộng thêm với những tin tức thăm dò được từ đám "bằng hữu" trước đó, lý trí nói cho hắn biết là sắp có phiền phức lớn xảy ra.

Sơn Địa lĩnh đang ở trong giai đoạn phát triển, chưa chuẩn bị để nghênh đón chiến tranh, nhất là một cuộc chiến đối mặt toàn diện với đế quốc Thú Nhân.

Căn cứ vào kinh nghiệm của dĩ vãng, mỗi lần phát sinh chiến tranh ở cấp độ này đều sẽ có đại quý tộc bị suy sụp, số lượng trung tiểu quý tộc bị thanh tẩy sẽ càng nhiều hơn.

Có người da ngựa bọc thây, chiến tử xa trường. Có người lập được chiến công, nhất phi trùng thiên; Có người nội tâm sụp đổ, trở thành đào binh, bị tước đoạt tất cả.

Tóm lại, đây là một thời đại loạn lạc. Chiến trường là nơi tràn đầy hy vọng, và cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Chương 322 - Chuẩn Bị

Sau nhiều cuộc chiến tranh, vương quốc Alpha đều bị tổn thất nặng nề. Có vô số gia tộc mạnh mẽ cường đại đã ngã xuống sau cuộc chiến, thay vào đó là thực lực mới quật khởi.

Đúng ra mà nói là thế lực lâu năm sẽ tiến thêm một bước, có thể thay thế được một phương thế lực thì nội tình tích luỹ chắc chắn sẽ không thấp.

Đây là do bối cảnh xã hội quyết định, ngoài quân thường trực của vương quốc ra, chủ lực tham chiến đều là tư quân của quý tộc.

Mang theo quân đội của mình lên chiến trường, muốn lập chiến công hiển hách mà không có một chút thực lực thì sao làm được?

Cho dù là có bước nhảy vọt về mặt giai tầng thì cũng không có người nào từ bình dân nhảy lên trở thành đại quý tộc cả. Cho dù Quốc vương đồng ý sắc phong, cũng phải cân nhắc đến tình hình thực tế.

Lên chiến trường, năng lực cá nhân chung quy vẫn có hạn. Chủ lực tranh phong vẫn là quân đội, còn cường giả đinh cao trên đại lục sẽ trở nên không đáng chú ý trong biển người mênh mông.

Hudson nhìn về hướng Bắc Cương rồi bất đắc dĩ thở dài một hơi. Hắn còn cho rằng Sơn Địa lĩnh đang phát triển không sai, chỉ cần chuyên tâm làm ruộng thêm mấy chục năm nữa thì sẽ có thể khai sáng một mảnh cơ nghiệp vĩ đại của bản thân mình.

Tiếc là kế hoạch không đuổi kịp biến hoá, Sơn Địa lĩnh còn chưa khai khẩn xong thì chiến tranh đã nhanh chân tới trước một bước.

Phóng tầm mắt khắp cả đại lục, Sơn Địa lĩnh vẫn là quá yếu. Thậm chí nếu so với đám trung đẳng quý tộc trong vương quốc thì Sơn Địa lĩnh cũng chỉ xếp ở hàng chót.

Những nhà trung đẳng quý tộc hạng chót chỉ có hơn 10 vị Kỵ sĩ và mấy ngàn tạp binh thì không tính.

Gặp phải loại này, ngay cả một chút tiểu quý tộc cường thế cũng có thể vỗ bàn trừng mắt với bọn hắn. Ngoài việc có danh hào dễ nghe ra thì chẳng có quyền nói chuyện gì.

Trung đẳng quý tộc chân chính không chỉ nắm giữ rất nhiều đất phong sản nghiệp, còn có lính tinh nhuệ của bản thân. Những người nổi bật trong đó còn có năng lực đối kháng với cả đại quý tộc.

Sơn Địa lĩnh đương nhiên là sẽ không phát triển đến bước đó. Mặc dù cộng thêm cả những chi mạch khác thì thực lực của gia tộc Koslow sẽ không yếu, nhưng chung quy vẫn không bằng.

Thời kỳ bình thường chém gió thì không sao, nhưng nếu như thực sự cho là thật thì sẽ thành kẻ đần.

Hudson không chút do dự mà tăng cường huấn luyện cho đám con em gia tộc. Vào những lúc như thế này, cho dù người đó có liên quan đến cuộc chiến này hay không thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Muốn nâng cao thực lực tổng hợp của lãnh địa trong ngắn hạn thì chuyện duy nhất có thể làm chính là gia tăng thực lực quân sự.

Về phần những nhược điểm khác thì phải chờ thế cục ổn định trước rồi mới nghĩ biện pháp chậm rãi bù đắp sau.

"Tom, thông báo cho tất cả thợ rèn nâng cao sản lượng, đặc biệt là sản lượng vũ khí trang bị."

"Từ giờ trở đi, vũ khí mà lãnh địa sản xuất ra không chỉ cần phải quan tâm đến số lượng nữa, mà còn phải nâng cao cả về chất lượng."

"Cụ thể nên làm thế nào thì để bọn hắn tự mình tìm tòi. Tóm lại, trong vòng nửa năm phải tăng gấp đôi năng lực sản xuất ở khu quặng mỏ."

Hudson nói.

Đối với những nhà buôn bán vũ khí mà nói, bất kỳ một cuộc đại chiến nào cũng là một lần kỳ ngộ.

Hudson vốn cũng không muốn phát tài chiến tranh như thế này, nhưng cơ hội tự mình đưa tới cửa, cự tuyệt nữa thì thật sự là có chút không thể nào nói nổi.

Thay một góc độ khác để suy xét, nâng cao sản lượng quân công cung là đang cống hiến cho sự nghiệp chống lại thú nhân, cống hiến cho sự nghiệp vĩ đại là bảo vệ nhân loại.

Đứng trên lập trường của nhân tộc, đây chính là chuyện chính nghĩa 100%. Về phần thú nhân, Hudson sẽ không cân nhắc dùm cho địch nhân.

"Vâng, lão gia."

Tom hồi đáp.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lão gia nhà mình đã phân phó thì cứ thi hành là được.

Trước đây có rất nhiều Kỵ sĩ người hầu đi theo bên cạnh Hudson, nhưng y lại có thể vẫn luôn hầu hạ bên cạnh, thứ quan trọng nhất chính là có ánh mắt.

Mặc dù năng lực còn kém, không thể một mình đảm đương một phía, nhưng năng lực chấp hành của Tom lại rất mạnh.

Đối với tất cả mệnh lệnh của Hudson, y chỉ có một ý niệm là thi hành. Còn về phần tại sao phải thi hành thì lại không phải là chuyện mà y nên quan tâm.

"Lão gia, có phải đã phát sinh biến cố gì rồi không?"

Là người phụ trách tiêu thụ vũ khí, Nick biết rất rõ sản lượng quân công của Sơn Địa lĩnh đã ở trong trạng thái dồi dào.

Bởi vì thế cục đã trở nên hòa hoãn, nên số vũ khí rác rưởi của Sơn Địa lĩnh cũng trở nên ngày càng khó bán. Có rất nhiều công tượng chế tạo vũ khí đều kiêm chức cả việc sản xuất các loại nông cụ và vật dụng hàng ngày.

Bây giờ lại đột nhiên gia tăng sản lượng vũ khí lên gấp đôi, nếu như không có nguyên nhân thì y cũng không có năng lực tiêu thụ hết đống vũ khí này.

"Đám thú nhân ở phía bắc đã không an phận nữa, có thể phát động chiến tranh bất kỳ lúc nào, ta chỉ đang đề phòng chu đáo mà thôi."

Hudson bình tĩnh nói.

Loại tin tức này cũng không có gì đáng phải giữ bí mật, cho dù là trong đám thủ hạ này có gián điệp của người khác phái tới nằm vùng thì cũng không thể nào là người của đế quốc Thú Nhân được.

Trước đó, hắn chỉ là một tên tiểu quý tộc không đáng chú ý, cùng lắm là có chút danh tiếng trong tỉnh Đông Nam mà thôi, tên tuổi của hắn căn bản không thể truyền tới đế quốc Thú Nhân được.

Có lẽ những thế lực khác có đủ loại mục đích, nhưng về vấn đề chống lại đế quốc Thú Nhân thì mọi người vẫn ở cùng một chiến tuyến.

Cho dù là muốn kiếm chuyện thì cũng phải đợi tới khi chiến tranh kết thúc, nhân tộc toàn thắng đã.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau này, các đại thế lực đều sẽ liên thủ chống lại thú nhân. Có lẽ sẽ có ý đồ xấu, nhưng cường độ tranh chấp chắc chắn sẽ giảm xuống.

Chương 323 - Hai Lựa Chọn

Thành Dadir, Sith cũng nhận được chiếu thư của vương đô, nhưng lượng tin tức mà gã ta biết được lại nhiều hơn Hudson một chút.

Vào mấy tháng trước, Đại công tước Kavadia đã gửi thư cảnh báo, trên thư có nhắc tới Bắc Cương đang tràn ngập khói lửa, muốn gã mau chóng đứng vững gót chân ở quận Wright.

Trong những bức thư gần đây cũng thường xuyên nhắc tới thế cục Bắc Cương đang rất khẩn trương, còn chi viện cho gã một nhóm vật tư.

Có đôi khi biết được quá nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Kể từ khi ý thức được Bắc Cương sắp xảy ra chiến loạn, Sith liền không thể cao hứng nổi. Cho dù gã đã thành công đoạt được chức vị quận trưởng.

Đột nhiên nhận được chiếu thư sắc phong tước vị trước thời hạn càng làm cho tâm tình của Sith trở nên càng nặng nề hơn.

Cuộc sống thoải mái của các nhị đại đều dựa hết vào phụ thân mình liều mạng mà có.

Một khi Bắc Cương xảy ra chiến tranh, gia tộc Felix ốc còn không mang nổi mình ốc, Đại công tước Kavadia còn có thể nhớ tới đứa con riêng như gã nữa sao?

Thậm chí không cần phải đánh nhau, chỉ cần thế cục phương bắc đủ khẩn trương là cha gã đã không thể để ý tới bên này nữa rồi.

Mất đi sự ủng hộ của vị phụ thân Đại công tước thì cuộc sống của một kẻ ngoại lai như gã sẽ trở nên càng khó khăn hơn.

Sith vốn cho rằng chỉ cần mình cướp được chức vị quận trưởng liền sẽ có được sự ủng hộ của một nhóm cỏ đầu tường, thiết lập sự thống trị đối với quận Wright.

Hi vọng rất đầy đặn, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Vị lão đại của đám quý tộc bản địa đến từ Sơn Địa lĩnh kia vừa mới lóe sáng một cái thì đám cỏ đầu tường này đã nhao nhao kéo dài khoảng cách với Sith.

Không có đủ tiểu đệ ủng hộ, chỉ với đám con em quý tộc phương bắc thì rõ ràng là không đủ trong khi loạn thế sắp tới.

"Thiếu gia, không cần phải quá lo lắng. Những năm qua cũng đều là như vậy, lần này gia tộc cũng nhất định có thể vượt qua..."

Nghe thấy lời thuyết phục của lão quản gia Velen, Sith âm thầm lắc đầu.

Bây giờ gã nào có thời gian để lo lắng cho gia tộc nữa, một đứa con tư sinh như gã thì cần gì phải lo lắng cho gia tộc chứ, gã chỉ đang lo lắng cho bản thân mình thôi!

Sớm sắc phong tước vị cũng có nghĩa là phải sớm thực hiện nghĩa vụ với vương quốc. Nếu như Bắc Cương đánh nhau, các quý tộc lãnh chúa cũng cần phải mang binh lên chiến trường.

Trong tình huống bình thường, tư quân của quý tộc sẽ lấy địa vực làm đơn vị đánh dạt biên trên chiến trường, quận trưởng thường là người sẽ thống soái toàn bộ quân đội trong quận.

Nếu như chiến tranh bộc phát toàn diện, những quận lớn như quận Wright này sẽ thành lập một đội quân bao gồm vạn người.

Nghe vào thì rất nhiều, nhưng trên thực tế, chiến tranh với quy mô như vậy thì hậu cần tiếp tế đã không còn có thể ỷ lại ngoại giới được nữa.

Huống chi còn đánh ở lãnh thổ nhà mình, muốn cướp không có chỗ để cướp.

Vì đảm bảo hậu cần có thể kịp thời cung ứng, số lượng thành viên của hậu cần sẽ còn nhiều hơn lính chủ chiến, bình thường đều chiếm từ 50-60% quân đội.

Nếu là chiến tuyến quá dài, đội hậu chiếm 70-80% cũng có khả năng. Nếu như chiến trường nằm ở vùng duyên hải, vùng ven sông, đội hậu cần cũng có thể bị hạ xuống còn 30%.

Theo lý mà nói, Sith là người đứng đầu một quận, cho dù có lên chiến trường Bắc Cương thì vẫn được xem như sĩ quan trung thượng tầng.

Nhưng đây chẳng qua là về mặt lý thuyết, điều kiện tiên quyết để có thể thành lập một đội quân là đám tiểu quý tộc bên dưới phải đồng ý tổ đội.

Vì tăng thêm tỉ lệ sống sót trên chiến trường, vương quốc đều cổ vũ mọi người bão đoàn sưởi ấm. Những quý tộc có mâu thuẫn căn bản không thể xuất hiện trên cùng một khu vực chiến trường được.

Lấy gia tộc thân quyến làm đơn vị, lấy hàng xóm láng giềng làm đơn vị để thành lập quân đoàn là hiện tượng phổ biến ở trong vương quốc.

Đều là bị thú nhân ép phải làm vậy.

Trên chiến tuyến của Bắc Cương, vương quốc Alpha vẫn luôn nằm ở thế yếu. Vì sống sót, mọi người nhất định phải đoàn kết.

Lấy thế cục hiện giờ của quận Wright, Sith không cho rằng Hudson sẽ tổ đội với mình.

Không có quý tộc bản địa gia nhập, đám con em quý tộc phương bắc bị tổn thương nguyên khí nặng nề có thể kiếm ra một đội quân ba ngàn người đã là một kỳ tích rồi.

Con số này nghe vào thì không ít, nếu như có ba ngàn lính tinh nhuệ thì đúng là không kém.

Đáng tiếc là trước đó không lâu đám quý tộc phương bắc đã bị trọng thương, tinh binh mà bọn họ mang tới còn bị lưu đày đi tiền tuyến vì tham dự vào sự kiện cướp bóc trước đó.

Nếu như không tập hợp đủ một đội quân, vậy thì Sith chỉ có 2 lựa chọn: Hoặc là mang theo đội ngũ của mình quay về Bắc Cương; Hoặc là đi theo một đội quân của một quận nhỏ nào đó.

Nếu như có thể trở về thì Sith đã không cần phải sầu như vậy.

Quý tộc đất phong có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, chuyển tuyến là chuyện chỉ có thể phát sinh trong khi nằm mơ giữa ban ngày!

Đi theo quân đội của quý tộc đất phong phương bắc lăn lộn, lúc đánh thắng trận thì còn tốt, nếu như bại trận, người khác không chạy được, vậy gã làm sao có thể mang theo đội ngũ của mình chạy được?

Đi theo quân đội của những quận nhỏ lăn lộn cũng chẳng được yên lành. Ít nhất là gã ta không thể nào nắm được quyền chủ động trong tay.

Cho dù Sith có kinh nghiệm tác chiến phong phú thì cũng vô dụng, Tổng đốc Pierce sẽ không để cho một quý tộc phương bắc trở nên nổi bật dưới tay mình được, đây là vấn đề nguyên tắc.

Nếu chỉ là như vậy thì gã cũng còn có thể chịu đựng được, mấu chốt là sức chiến đấu của những binh sĩ không thống nhất này thật sự thấp đến đáng thương.

Chỉ cần hơi không chú ý liền sẽ thất bại toàn diện, may mắn thì còn có thể nhặt về một cái mạng, còn nếu đen thì sẽ bị chết thẳng cẳng.

Chương 324 - Đứng Đội

Quy định của vương quốc Alpha rất nghiêm ngặt, cho dù bị tổn thất nặng nề, trừ phi là lúc thi hành mệnh lệnh lập được quân công thì mới có thể trở về gây dựng lại quân đội, chỉnh đốn xong rồi tiếp tục ra chiến trường.

Nếu không, cho dù toàn quân bị diệt cũng đừng hòng lui ra khỏi chiến trường tĩnh dưỡng.

Lười biếng là chuyện không thể nào xảy ra trên chiến trường.

Trong tay không có binh thì sẽ được xếp vào một đội quân khác để tiếp tục chiến đấu.

Mỗi một vị Kỵ sĩ đều là chủ lực trên chiến trường, trước khi chiến tranh kết thúc, Kỵ sĩ không thể dễ dàng rời khỏi.

Nếu như không vì có những hạn chế này, tỷ lệ thương vong của quý tộc cũng sẽ không cao như vậy.

Gia tộc có thể tiếp tục đầu tư cho bọn họ trong tính huống bất lợi này hay không thì phải xem đám con em quý tộc phương bắc này có địa vị như thế nào trong gia tộc.

Chủ yếu là vì thời gian quá gần, nếu như kéo thêm 3-5 năm, tất cả mọi người đều khôi phục lại, Sith cũng không cần phải buồn rầu như vậy.

Nghĩ tới đây, gã liền hâm mộ Hudson. Mặc dù xuất thân là tiểu quý tộc, nhưng mà leo lên nhanh nha!

Bây giờ đã trở thành trụ cột trong gia tộc, một khi chiến tranh bộc phát, tất cả chi mạch liền sẽ chạy tới ôm đoàn.

Chỉ với người trong nhà liền có thể kiếm ra một đội quân, tăng thêm đám tiểu đệ, nhóm cỏ đầu tường, cùng với một chút thân hữu nguyện ý tới bão đoàn, không chừng hắn có thể thành lập được hai đội quân.

Mặc dù sức chiến đấu của những đội quân như vậy rất đáng lo, nhưng bọn hắn chỉ là viện binh trợ giúp cho tiền tuyến, đa số điểm đều chỉ chấp hành nhiệm vụ thủ thành.

Cao tầng của vương quốc cũng không ngốc mà để cho cái đội ngũ chắp vá lung tung của đám trung tiểu quý tộc đi giao chiến với quân đội thú nhân.

Chỉ cần nhìn những tòa thành cứ điểm chằng chịt ở Bắc Cương là biết, đối mặt với thú nhân xâm lấn, vương quốc Alpha chủ yếu vẫn lấy phòng thủ làm chủ.

Bên trong một vài cứ điểm trọng yếu đều được dữ trữ đầy đủ nước và thức ăn cho quân thường trực tiêu hao trong 3 năm.

Đội quân giao phong trực diện với đại quân Thú nhân chính là quân thường trực của vương quốc và lính tinh nhuệ của các đại quý tộc.

"Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều."

Đây không phải là lời nói đùa.

Nếu như vương quốc Alpha không thể đoàn kết lại, nhất trí đối ngoại vào thời khắc mấu chốt, sợ là sớm đã bị thú nhân diệt quốc 10 lần rồi. ...

Phong Diệp Lĩnh, vừa nhận được tin tức, sắc mặt của Nam tước Kettler liền đột nhiên âm trầm đến đáng sợ.

Không biết có phải là vì đã bị trúng nguyền rủa hay không, kể từ khi bắt đầu xuôi nam, mọi việc của y đều không thuận.

Ba lần bốn lượt mưu đồ, cuối cùng đều là thất bại. Mặc dù đã dựa vào năng lực siêu cường để tránh khỏi thiệt hại, nhưng thất bại chung quy vẫn là thất bại.

Thẳng thắn mà nói, trong số các lãnh địa ở trong hai quận, tình hình phát triển của Phong Diệp Lĩnh đã được xem là tốt rồi.

Nhưng mọi chuyện đều sợ so sánh, so với gã hàng xóm Sơn Địa Lĩnh ở bên cạnh thì tình hình phát triển của Phong Diệp Lĩnh căn bản không đáng xem.

Nếu như vào thời bình, chậm rãi phát triển cũng không phải là vấn đề gì. Kettler cũng đã nghĩ thông suốt rồi, bây giờ đã không so sánh với ông bạn hàng xóm nữa.

Đáng tiếc là Thần Hi chi chủ không phù hộ y, thế cục Bắc Cương ngày càng khẩn trương đã phá vỡ những ảo tưởng của Nam tước Kettler.

"Chú Holman, chú cảm thấy hiện giờ cháu có nên chấp nhận lời mời gọi của Sith không?"

Trong giới quý tộc không có kẻ địch vĩnh hằng, khi cuộc chiến quận trưởng kết thúc, Kettler đã không còn là người cạnh tranh của Sith nữa.

Nhất là sau khi phái phản đối bị trọng thương, bây giờ song phương đã hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc, ngay cả tư cách để trở thành đối thủ cạnh tranh cũng không có.

Nếu đã không phải là đối thủ cạnh tranh nữa, Nam tước Kettler liền có giá trị để lôi kéo. Nhánh tinh binh trong tay y chính là thẻ đánh bạc tốt nhất.

Mặc dù hiện giờ chỉ có thể để ở bên ngoài, trong thời gian ngắn không thể trở về lãnh địa, nhưng một khi chiến tranh bộc phát thì những chuyện này cũng sẽ không còn là vấn đề.

"Kettler, chỉ có cháu mới có thể đưa ra quyết định về vấn đề này. Luận về con mắt chiến lược, trong thế hệ trẻ tuổi của gia tộc không có người nào có thể sánh được với cháu."

"Căn cứ vào thế cục hiện giờ, cháu hỏi như vậy là không coi trọng tiền cảnh phát triển của Sith sao."

"Nhưng vấn đề là thân phận của chúng ta rất lúng túng, nếu như trở lại gia tộc, như vậy chẳng khác nào quay lại lối cũ."

"Bắc Cương không phải là nơi có thể ở lâu, đây là câu mà lão tổ tông lưu lại."

"Nhiều năm như vậy không có chuyện gì xảy ra, nhưng điều này không có nghĩa là gia tộc sẽ không xảy ra chuyện."

"Hiện giờ, đa số con cháu trong thế hệ tuổi trẻ đều đã an bài ở bên ngoài, rõ ràng là gia tộc cũng đã phát hiện được nguy hiểm."

"Thân phận của ta không đủ, tin tức có hạn. Có lẽ nguy hiểm sẽ còn lớn hơn nữa, không tiện để lộ."

Kỵ sĩ Holman nghĩ nghĩ nói.

Quý tộc phương bắc vốn cho là quý tộc Nam Cương đều là quả hồng mềm, xuôi nam sẽ có thể đứng vững gót chân rất nhanh. Đáng tiếc là vận may của bọn họ không tốt, vừa bước qua liền gặp phải bạn hàng xóm cường đại, ép cho bọn họ không thể không an phận thủ thường.

"Chú Holman, chú hiểu lầm rồi. Phải vất vả lắm chúng ta mới thoát ra khỏi vòng xoáy Bắc Cương, sao cháu lại có thể quay trở về đó được?"

"Vấn đề bây giờ cuộc sống của Sith cũng không dễ chịu gì, thế lực lớn nhất của quận Wright lại là hàng xóm của chúng ta. Chắc là chú cũng cảm nhận được tính chiếm hữu của Sơn Địa lĩnh mạnh cỡ nào rồi."

"Tích luỹ của gia tộc Koslow có thể chèo chống được một nhà trung đẳng quý tộc, năng lực cá nhân của Hudson càng làm cho người khác theo không kịp."

"Cháu sợ một khi Bắc Cương phát sinh chiến loạn, Sith sẽ bị chen ra ngoài. Dù gì thì việc chiếm đoạt thuộc địa có sẵn cũng dễ hơn khai hoang nhiều."

Nam tước Kettler có chút do dự nói.

Chương 325 - Hội Nghị Thần Bí

Quận trưởng không chỉ được hưởng thụ tiền lãi, mà còn phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

Cái khác tạm thời bất luận, chỉ tính riêng có thể thu được thuế hay không cũng đã là một ẩn số.

Cho dù là Sith có người ở vương đô thì cũng là nằm ngoài tầm tay với. Phủ tổng đốc chỉ có thể gây áp lực cho Sith, nhưng không thể nào đích thân phái người ra giúp gã ta trưng thu thuế của quý tộc bản địa được.

Nếu như không giải quyết được, phủ tổng đốc sẽ phải giao lại việc này cho người có năng lực. Kettler chắc chắn là Hudson có thể thuyết phục được đám cao tầng trong tỉnh.

Không còn quyền thu thuế thì cũng tương đương với việc mất quyền tài chính. Vương quốc sẽ không phát lương cho quan viên trong quận, thu nhập của quan viên đều nhờ hết vào phần lãi được chia sau khi thu thuế.

Không riêng gì quyền tài chính, chiến tranh bộc phát là phải thành lập quân đội xuất chinh, nếu như đám quý tộc bản địa chơi một mình, cũng có nghĩa là Sith sẽ mất hơn một nửa quyền quân sự.

Một quận trưởng đồng thời đánh mất quyền tài chính và quân sự quyền thì chỉ còn là chức vị trên danh nghĩa. Các tiểu đệ không chỉ không chiếu cố mà còn có thể nhằm vào gã.

"Cháu muốn phản chiến sao?"

Kỵ sĩ Holman kinh ngạc hỏi.

Không cần Nam tước Kettler trả lời, ông ta lại lập tức bổ túc một câu:

"Vị Sơn Địa Tử tước kia cho ra cái giá gì?"

Đối với quý tộc mà nói, đứng đội không phải là vấn đề.

Mặc dù xuất thân phương bắc, nhưng đó chỉ là một liên minh phân tán. Có thể bởi vì lợi ích mà sinh thì cũng có thể bởi vì lợi ích mà tán.

Bọn họ không phải là phong thần của Sith, từ trước tới giờ cũng chưa từng thần phục, đương nhiên không thể nói là phản bội được.

Chỉ cần lợi ích phù hợp, dù có đổi trận doanh thì Holman cũng cảm thấy không phải là vấn đề. Cũng giống như đám cỏ đầu tường trong quý tộc bản địa trước đây cố gắng dựa sát vào Sith vậy.

"Nếu như hắn ra giá thì cháu ngược lại là không lo. Nhưng từ đầu đến cuối, vị kia cũng chỉ âm thầm để lộ ra thiện ý."

"Chắc là do áp lực từ trận doanh của quý tộc bản địa đã làm cho vị kia chưa thể quyết định. Có lẽ sau khi chiến tranh bùng nổ thì chúng ta sẽ được lơi lỏng một chút."

"Không riêng gì chúng ta, đại đa số quý tộc phương bắc đều đã nhận đến ám chỉ. Đến bây giờ cũng không thấy Sith có hành động gì, không biết là do gã ta thực sự không biết, hay là đang giả bộ hồ đồ đây."

Nam tước Kettler bất đắc dĩ nói.

Chuyện xoắn xuýt nằm ở chỗ này, chỉ để lộ ra thiện ý mà không nói đến vấn đề đãi ngộ. Loại lôi kéo này rất mệt mỏi.

Đồng ý thì sợ đãi ngộ không như mong muốn, bị biến thành pháo hôi.

Cự tuyệt thì lại lo lắng những quý tộc cùng trận doanh khác phản bội, cuối cùng chỉ có y và Sith là trở thành hai gã xui xẻo bị xa lánh. ...

Thành phố Beda

Lại bước vào địa phương quen thuộc này, thân phận hiện giờ của Hudson đã khác nhau rất lớn.

Chiếu thư của vương đô cũng gây ra sóng to gió lớn trong hàng ngũ cao tầng của tỉnh Đông Nam. Vì ứng phó với tình thế hỗn loạn tiếp đó, Bá tước Pierce đã tổ chức buổi hội nghị cấp cao này.

Hudson là đại biểu của quận Wright nên cũng may mắn được mời tham dự.

Mặc kệ lúc ở nhà có xích mích gì, nhưng một khi xuất hiện ở trên chiến trường Bắc Cương thì mọi người sẽ là minh hưu tốt nhất.

Tổ đội với người quen thì ít nhất cũng còn có thể hiểu rõ được mấy phần, đại khái có thể phán đoán được ranh giới của đối phương.

Những nhà quý tộc có danh tiếng tốt, chưa từng bán đứng đồng bọn như Hudson là người được đồng đội yêu thích nhất. Từ những ý cười trong mắt của rất nhiều cũng có thể nhìn thấy được, mọi người vô cùng hoan nghênh sự gia nhập của hắn.

Hudson nhìn qua một lược những người đến tham dự, hắn đột nhiên phát hiện ngoài mình ra, đại biểu quận Wright thay thế cho Tử tước Sith, những người còn lại đều là quận trưởng của các quận.

Tính cả Tử tước Kayo, toàn tỉnh Đông Nam có 15 quận, gia tộc Dalton đã chiếm giữ 7 cái ghế. Cái danh đệ nhất gia tộc trong tỉnh hoàn toàn là thực chí danh quy. ...

"Đây là tình báo mà phủ tổng đốc sưu tập được, các vị có thể truyền nhau đọc, nhưng mà cấm tiết lộ bất kỳ tin tức nào trong đó ra ngoài."

"Phần khế ước bảo mật này là do một vị Luyện kim đại sư chế tạo. Trước khi hội nghị chính thức bắt đầu, làm phiền mọi người ký một phần khế ước trước."

Bá tước Pierce nghiêm túc nói.

Tín nhiệm là không tồn tại, so với liêm sỉ của mọi người, rõ ràng là Tổng đốc Pierce càng tin tưởng vào sức mạnh ma pháp của khế ước hơn.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà mọi người có thể hợp tác thân mật ở trên chiến trường, có ma pháp khế ước ước thúc, vi phạm ước định sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Càng là đại nhân vật thì lại càng tiếc mạng.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, có rất ít người chịu bỏ ra cái mạng nhỏ của mình ra để làm trái với điều ước.

Sau khi xác định khế ước chỉ giới hạn trong việc bảo mật vĩnh viễn qua lời nói, không có những cái hố khác thì Hudson cũng ký đại danh của mình lên đó.

Trong lúc mơ hồ, hắn cảm giác trên người mình có thêm một loại gò bó. Chẳng qua cảm giác này chỉ vừa lóe lên liền lập tức biến mất, đây là sức mạnh của khế ước.

Không vi phạm ước định thì đương nhiên là luồng sức mạnh thần bí này sẽ không được phát động. Trái với điều ước sẽ như thế nào thì Hudson không biết, bởi vì hắn còn chưa sống đủ, cho nên tạm thời không có ý định tìm đường chết.

Ngay cả loại bảo vật này cũng có thể lấy ra, Hudson càng cảm thấy hứng thú với những lời sắp nói hơn.

Nhưng mà sau khi xem xong tư liệu được truyền tới, Hudson liền lập tức không bình tĩnh nổi.

Thế cục rối ren trên đại lục làm cho người ta phải choáng ngợp. Các thế lực loạn thất bát tao đang nhảy ra kiếm chuyện, giống như đã được hẹn sẵn từ trước vậy.

Vương quốc Alpha có thể thái bình là nhờ con boss đế quốc Thú Nhân sắp sửa giết tới.

Chương 326 - Mật Lệnh Của Quốc Vương

Đối với các đại thế lực của nhân tộc mà nói, người giữ cửa có một vị trí rất quan trọng trên đại lục này.

Cho dù là Giáo Đình thì cũng chỉ dám gây ra phân tranh rồi ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Không có người nào đần độn đến mức làm cho vương quốc Alpha tiêu tùng.

Không có kẻ giữ cửa mạnh mẽ này, một khi thú nhân tiến quân thần tốc giết tới thì sẽ uy hiếp đến địa vị bá chủ đại lục của loài người.

Đối với dị tộc mà nói, nhân tộc cũng không phải thứ tốt lành gì, nhưng mà thú nhân lại càng ghê tởm hơn.

Đế quốc Thú Nhân không phải tự nhiên có nhiều chủng tộc hội tụ lại như vậy, đó là kết quả sau khi 5 chủng tộc lưu manh tạo thành liên minh rồi chinh phạt bốn phía gây ra.

Nhân loại có thể đoạt được địa vị bá chủ đại lục cũng phải nhờ vào trước đó thú nhân đã đại sát tứ phương, đánh cho đám dị tộc bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nhân tộc chính là ngư ông, nhân lúc thú nhân lão đại không sẵn sàng, liên hợp các tộc lại rồi đánh cho bọn chúng không kịp trở tay.

Sau khi nhân tộc lên làm chủ, về mặt bản chất là không có gì thay đổi. Điểm khác biệt duy nhất nằm ở chỗ thủ đoạn chính trị của nhân tộc càng ngày càng mạnh hơn, còn học được cách che giấu, giả bộ.

Thoạt nhìn sẽ không tàn nhẫn giống như thú nhân vậy, đa số thời điểm đều thích âm thầm hạ thủ, mặt nổi sẽ lộ ra cảnh thái bình giả tạo.

Dù cho có che giấu sâu đến cỡ nào thì cuối cùng cũng sẽ có ngày bại lộ. Cho dù những kẻ chịu thiệt không thể phản ứng kịp trong lúc nhất thời thì sau này cũng chậm rãi hiểu ra.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, rất nhanh liền đến phiên nhân tộc trở thành đại lục công địch.

Chuyện này không thể nói là chính nghĩa hay gian ác, mỗi chủng tộc đều muốn có một cuộc sống tốt hơn mà thôi. Cái mông ngồi bên nào thì bên đó chính là chính nghĩa.

Là một phần tử của nhân tộc, Hudson đương nhiên sẽ không bất bình thay cho dị tộc. Vị trí bá chủ đại lục chỉ có một, không tranh không đoạt không thành thế.

Đặt tài liệu trong tay xuống, Hudson hít một ngụm khí lạnh, hắn thừa nhận mình lại có thêm kiến thức mới.

Tạm thời bất luận thế cục của các quốc gia trên đại lục, dù sao trong ngắn hạn cũng sẽ không có quan hệ gì, mấu chốt là đế quốc Thú Nhân đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Nếu chỉ là như vậy, cùng lắm chỉ làm cho hắn cảm thấy phiền phức mà thôi, tuyệt đối không đến mức phải kinh ngạc.

Đối với thú nhân thì việc xâm lược phía nam cũng chỉ đơn giản như ăn cơm đi ngủ vậy.

Cơ hồ tất cả thú nhân thuộc chủng tộc cao cấp đều sẽ tham gia cuộc chiến xâm lược phía nam. Không xâm lược phía nam thì đời thú không hoàn chỉnh.

Vấn đề nằm ở chỗ việc tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu lần này là do Hoàng đình Behemoth phát động. Vị Behemoth đại đế già cả kia vậy mà lại không hề phản đối.

Mặt nổi là vì đẩy hoàng tử Alex thượng vị nên đã thỏa hiệp với phái chủ chiến, nhưng Hudson có thể khẳng định rằng lời giải thích này thuần túy là đang nói nhảm.

Biện pháp tốt nhất để cho một vị hoàng trữ sống phóng túng bình an kế vị là cái gì cũng đừng làm, mà không phải là chạy đi phát động chiến tranh.

Niên kỷ của Behemoth đại đế cũng không còn nhỏ, đã sớm vượt qua đại nạn bình thường của tộc Behemoth.

Nếu như trong khi chiến tranh mà Behemoth đại đế đột nhiên đứng không vững, vậy thì hoàng trữ Alex dựa vào cái gì để ổn định thế cục đây?

Xảy ra chuyện khác thường thì chắc chắn có bẫy.

Mặc dù không biết lần này Behemoth đại đế lại muốn chơi trò gì, nhưng chiến tranh đã tới gần rồi. Một lão già sắp hết thọ nguyên mà điên lên thì không ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì.

Đối mặt loại cục diện quỷ dị này, vương quốc đương nhiên là phải ứng phó cẩn thận. Mỗi lần thú nhân toàn diện xâm lấn đều là một lần khảo nghiệm đối với vương quốc Alpha, chỉ cần hơi không chú ý thì sẽ nước mất nhà tan. ...

"Các vị cũng đã xem hết tài liệu rồi. Behemoth đại đế đột nhiên thay đổi, sau lưng chuyện này nhất định có vấn đề."

"Cụ thể là gì thì không biết, nhưng một khi lần này thú nhân phát động chiến tranh thì tuyệt đối sẽ không phải là tiểu đả tiểu náo."

"Mặc dù đã có hai thêm hai vị minh hữu chia sẻ áp lực, nhưng nếu như chúng ta trở thành hướng mà thú nhân chủ công thì cũng cần phải gánh chịu áp lực không hề nhỏ."

"Tỉnh Đông Nam được xem như hậu phương lớn của vương quốc, một khi chiến tranh bộc phát, chúng ta không chỉ phải cung cấp thuế ruộng, mà còn phải xuất binh tham chiến."

"Bây giờ mọi người nhất định phải làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, lỡ như chiến tranh đột nhiên bộc phát, nhiệm vụ xuất binh của tỉnh Đông Nam ta hẳn là nằm trong khoảng 15 - 25 vạn."

"Mặc dù đội quân khổng lồ này sẽ không được phái ra chỉ trong một lần, nhưng số lượng quân viễn chinh đầu tiên sẽ có ít nhất là 8 vạn."

"Nếu như chiến cục trên tiền tuyến khẩn trương, trưng binh gấp đôi cũng là tình huống bình thường."

"Trong cuộc đại chiến toàn diện lần trước, sau khi tiền tuyến bại trận, đến thời khắc nguy hiểm nhất, vương quốc đã bị ép phải thực hành chế độ ba người chọn một."

"Đưa những tên nông nô vừa mới bỏ cuốc xuống ra chiến trường thì chỉ là tặng đầu người cho địch nhân. Đây là đang dùng mạng người để làm chậm tốc độ tấn công của thú nhân."

"Chúng ta tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm giống như vậy nữa!"

"Hôm nay mời mọi người tới đây chính là hy vọng các vị có thể tận mọi khả năng mở rộng quân bị, trước khi đại chiến bộc phát phải làm hết khả năng để huấn luyện ra quân đội tinh nhuệ."

"Không chỉ có quân thường trực, ngay cả nông nô bình thường cũng phải tham gia huấn luyện quân sự. Phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với cục diện tồi tệ nhất."

"Bệ hạ đã ban ra mật lệnh, từ giờ trở đi, vương quốc tiến vào trạng thái toàn dân giai binh, lấy tư thái mạnh nhất để nghênh đón cuộc xâm lược của thú nhân."

Chương 327 - Mật Lệnh Của Quốc Vương (2)

"Sau khi các vị trở về, không chỉ phải toàn lực chuẩn bị chiến đấu, mà còn phải đốc xúc đám lãnh chúa bên dưới tăng cường quân bị, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu."

"Không thể tiết lộ mật lệnh, ta không quan tâm là thi hành mật lệnh này như thế nào, nhưng một khi chiến tranh bộc phát, các vị phải lấy ra cho ta những đội quân có thể đánh những trận đánh ác liệt."

"Đây là cuộc chiến chủng tộc, không thể thương lượng được bất cứ cái gì. Lục địa Aslante này xem trọng luật rừng, kẻ thất bại không có tư cách sống trên mảnh đại lục này!"

Lời nói của Bá tước Pierce làm cho thần sắc của tất cả những người có mặt ở đây đều trở nên ngưng trọng.

Toàn dân giai binh?

Đây là một ý nghĩ điên cuồng bực nào.

Trông thì giống như là mật lệnh của Caesar III, trên thực tế, có thể lấy tới đây để nói thì cũng có nghĩa là các phương thế lực lớn trong vương quốc đã thương lượng xong rồi.

Hudson không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ biết là phát sinh chuyện lớn rồi. Hiển nhiên là những thế lực lớn này đã cảm nhận được nguy hiểm nên mới có thể làm ra động tĩnh lớn đến vậy.

Không quan tâm phần kế hoạch này có thể thành công hay không. Nhưng chỉ với thái độ chính trị như thế này cũng đã vô cùng đáng sợ rồi.

Chuyện này có nghĩa là nếu như tiền tuyến thật sự đại bại, vương quốc Alpha chắc chắn sẽ tiến vào trạng thái toàn dân giai binh. Mặc kệ là có được huấn luyện hay không, toàn bộ thanh niên trai tráng đều sẽ được vũ trang rồi đưa lên chiến trường.

Hudson chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không mở miệng. Cuộc chiến chủng tộc là cuộc chiến tàn khốc nhất từ trước tới giờ, không phải ngươi chết thì chính là ta vong.

Bây giờ thế cục trên đại lục đang gió nổi mây phun, lỡ như sau khi đại chiến bộc phát, các quốc gia loài người đều bị đủ loại chuyện loạn thất bát tao vướng tay vướng chân, có lẽ tình hình sẽ thật sự xấu đến mức đó.

Chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, kéo đám nông nô đi huấn luyện một chút thì cũng còn tốt hơn là đợi địch nhân đánh đến tận cửa mà cũng không chuẩn bị gì.

"Tổng đốc các hạ, chúng tôi chắc chắn sẽ chấp hành mật lệnh của Quốc vương. Nhưng vấn đề là nếu muốn huấn luyện toàn dân thì cũng phải bỏ ra một số tiền không nhỏ".

"Những gia tộc như chúng ta thì cơ bản đều có thể gánh chịu khoản chi tiêu này, khẽ cắn môi cũng sẽ cầm cự được."

"Vấn đề là đám tiểu quý tộc bên dưới phải làm sao bây giờ?"

"Năm ngoái vừa mới gặp nạn châu chấu, số lương thực dự trữ của những người này đã giảm xuống không ít. Sợ là một vài tiểu quý tộc nghèo khó sẽ rất khó gánh vác thêm khoản chi tiêu này." Tử tước Aurane lo lắng nói.

Quận Arbor là tuyến đầu bị đại quân châu chấu nhập cảnh, mức độ thiệt hại trực tiếp đứng đầu toàn tỉnh.

Không riêng gì lương thực trong đất không còn, ngay cả rất nhiều phòng ốc làm bằng gỗ cũng bị châu chấu gặm sạch.

Có một ít quý tộc xui xẻo còn bị đại quân châu chấu phá cửa kho lúa, mất hết toàn bộ lương thực.

Muốn làm một vị lão đại tốt tiếng thì đương nhiên phải suy sét cho các tiểu đệ nhà mình. Nếu như xem nhẹ tình huống thực tế mà thi hành mệnh lệnh một cách cứng nhắc thì sẽ làm cho các tiểu đệ đau lòng.

Chỉ là Hudson phát hiện mình hiểu được hàm ý trong lời nói này , ở chỗ này thì hắn là người nghèo nhất."Cơ bản có thể gánh chịu" hiểu theo một nghĩa khác chính là: một mình gia tộc Koslow sẽ không đảm đương nổi.

Bất quá mọi chuyện đều có lợi và hại, phải huấn luyện nhiều người như vậy thì sẽ không thể thiếu vũ khí trang bị được?

Các quý tộc đều rất ranh ma, khi nhìn thấy đại quý tộc cũng bắt đầu tăng cường quân bị, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, lại còn tổ chức đại luyện binh, nếu như vẫn không cảm nhận được nguy hiểm thì cũng không cần phải lăn lộn nữa.

Vào những thời khắc nguy cơ thì đương nhiên phải tăng cường thực lực. Cho dù binh khí bằng sắt có chất lượng kém như thế nào thì cũng có lực sát thương hơn là cầm một cây gậy gỗ.

Một khi chuyện làm ăn khá khẩm hơn thì tài nguyên đương nhiên là sẽ cuồn cuộn. Đến lúc đó, Hudson lão gia cũng sẽ không thiếu tiền.

"Tổng đốc các hạ, Tử tước Aurane nói không sai. Ảnh hưởng của nạn châu chấu năm ngoái vẫn còn chưa qua, sản lượng vụ hè lần này như thế nào thì tạm thời không có cách xác định."

"Nếu như muốn huấn luyện nông nô thì nhất định phải giải quyết vấn đề khó khăn đầu tiên là lương thực, đặc biệt là những khu vực bị thiên tai nặng kia."

"Chắc là mệnh lệnh của Quốc vương bệ hạ sẽ không chỉ nhằm vào mỗi tỉnh Đông Nam. Đến lúc đó, toàn bộ các tỉnh trong vương quốc đều sẽ phải tham gia huấn luyện, lúc đó lương thực tiêu hao chắc chắn không phải là một con số nhỏ."

"Giá lương thực trong nước có thể sẽ bị đẩy lên cao. Các quý tộc không giàu có sợ là rất khó gánh chịu khoản chi tiêu này."

"Vì có thể hoàn thành được mệnh lệnh của Quốc vương bệ hạ một cách tốt nhất, ta đề nghị phủ tổng đốc mua một nhóm lương thực từ hải ngoại về để ổn định giá lương thực trong tỉnh."

Hudson đề nghị.

Trong khi nói chuyện, hắn còn nhìn Tử tước Kayo một mắt, ra hiệu y nói bồi vào.

Tỉnh Đông Nam có 15 quận, nhưng hai quận Wright và Ryton là quận có kinh tế khó khăn nhất, ngay cả quận gặp phải thiên tai nghiêm trọng nhất là quận Arbor thì tình huống cũng tốt hơn hai quận này rất nhiều.

Giá lương thực tăng vọt, người bị tổn thương nghiêm trọng nhất chính là đám quý tộc phương bắc kia, nhưng quý tộc bản địa cũng sẽ không dễ chịu.

Lấy bản Hudson làm ví dụ, hàng năm hắn đều phải mua một số lượng lớn lương thực. Không muốn ra giá cao thì phải ghi nợ ân tình.

Khi lão đại không chịu đựng được nữa thì cuộc sống của đám tiểu đệ bên dưới sẽ càng khó chịu. Bây giờ lại gặp phải loại chuyện này, ít nhiều gì cũng phải thay mặt các tiểu đệ tranh thủ một chút.

Chương 328 - Mật Lệnh Của Quốc Vương (3)

Trên thực tế, Hudson đã sớm muốn đi hải ngoại mua sắm lương thực. Tiếc là nhà mình không chỉ không có bến cảng, mà ngay cả đội tàu cũng không nốt.

Đại đa số mậu dịch ở hải ngoại của tỉnh Đông Nam đều nằm trong tay gia tộc Dalton, những nhà trung đẳng quý tộc khác cũng được chia một chén canh, nhưng trong số này không có gia tộc vừa trở lại hàng ngũ trung đẳng quý tộc như gia tộc Coslow.

Tự mình làm đương nhiên là không được, vậy thì chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào phủ tổng đốc. Chỉ khi giá lương thực trong tỉnh ổn định thì Sơn Địa Lĩnh mới có cơ hội mua số lượng lớn để trữ hàng.

Có lẽ là đã nhận được ám hiệu của hắn, Tử tước Kayo nhíu mày một cái, do dự một chút rồi nhắm mắt nói:

"Tổng đốc các hạ, đề nghị của Tử tước Hudson không tệ. Vấn đề ổn định giá lương thực cực kỳ trọng yếu. Mặc dù tỉnh Đông Nam ta không thiếu lương, nhưng bây giờ có cực kỳ quý tộc nguyện ý bán lương thực."

"Để ổn định giá lương thực, ta đề nghị phủ tổng đốc lấy quận làm đơn vị để cung cấp lương thực với giá ổn định và giới hạn số lượng, sau đó sẽ do các vị ngồi ở chỗ này lấy về phân phối."

Thẳng thắn mà nói, Kayo cũng không muốn đưa ra đề nghị này. Nếu như không đặt chuyện này lên trên mặt bàn, từ gia tộc Dalton điều khiển lương thực mậu dịch, y có thể lấy được càng nhiều chỗ tốt hơn.

Nhưng mà y lại không thể làm vậy, với sự hiểu biết về ông chú nhà mình, đối với loại này đề nghị có lợi cho việc hoàn thành mật lệnh của Quốc vương thì chắc chắn Bá tước Pierce sẽ không thể cự tuyệt ở ngay trước mặt mọi người.

"Chính trị chính xác" là quy tắc mà các đại nhân vật nhất định phải tuân theo. Vào những thời khắc cần phải đoàn kết như lúc này thì càng không thể làm ra chuyện có hại cho tinh thần đoàn kết được.

Đã như vậy, Tử tước Kayo đương nhiên sẽ phải ra sân biểu hiện một phen. Quận Ryton vẫn chưa bị y chưởng khống hoàn toàn, số lương thực có giá ổn định này chính lợi khí để lôi kéo nhân tâm.

Đề nghị cung ứng lương thực với giá ổn định rồi chia lại cho những người ở đây thì còn có thể tiện thể nể mặt của mọi người.

Chỉ cần nhìn vị trí ngồi là có thể biết được địa vị cao hay thấp.

Cho dù Kayo là cháu trai của Tổng đốc, nhưng y cũng chỉ có thể ngồi vào cái ghế cuối cùng. Hudson cũng là người mới, nhưng hắn lại được xếp ngồi ở vị trí thứ 5 từ dưới đếm lên.

Quan viên phụ trách tiếp đãi chắc chắn sẽ không phạm sai lầm trong những chuyện quan trọng như vật, mà đây là vị trí cuối cùng sau khi thống kê thực lực tổng hợp của mọi người.

Nếu như vị trí ghế ngồi là thứ dùng để thể hiện thực lực, vậy thì nó cũng có thể đại diện cho quyền nói chuyện cao hay thấp.

Là người yếu thế nhất ở đây, nếu như Kayo muốn đứng vững gót chân thì việc làm cho mọi người vui lòng là một lựa chọn chính xác.

Có lẽ còn có thể làm cho Bá tước Pierce nhìn y thêm một chút. Kayo đang dùng hành động thực tế để chứng minh cho chú của mình biết là kiến thức chính trị của bản thân cũng không thấp, còn có giá trị để bồi dưỡng.

Bá tước Pierce nhìn đám người một lượt rồi mặt không đổi sắc nói:

"Ừm, chuyện này ta sẽ sắp xếp người đi chứng thực. Nhưng mà tạm thời vẫn chưa biết được giá lương thực ở hải ngoại là bao nhiêu. Cộng thêm phí vận chuyển, sau khi vận chuyển lương thực về đây thì giá cả cũng chưa chắc sẽ thấp hơn giá thị trường hiện giờ, các vị phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

Nếu như các vị thiếu lương thực, bến cảng còn có một nhóm tôm cá. Giá cả tương đối rẻ, các vị có thể phái người đi mua."

Ngoài những loài cá đặc thù ra, đa số những loài cá hoang dã đều không được quý tộc tỉnh Đông Nam ưa thích.

Thị trường cá biển lại càng nhỏ.

Quý tộc có tiền thì lại không có hứng thú với cá. Đám nông nô muốn ăn cá thì trong túi lại không có tiền.

Ngoài thời chiến phải muốn dự trữ cá khô để làm quân lương ra, phần lớn thời gian thịt cá đều không được hoan nghênh.

Chủ yếu là vì cá tươi không tiện vận chuyển, cá khô sau khi ướp gia vị đúng là có thể dễ dàng cất giữ, nhưng vấn đề là giá muối quá đắt, điều này dẫn đến mọi thực phẩm được tẩm ướp gia vị đều không rẻ.

Đối với kẻ đã lũng đoạn việc kinh doanh muối ăn như gia tộc Dalton mà nói, việc sản xuất cá khô đương nhiên là không thành vấn đề. Nhưng mà ngoài bản thân tự ăn ra, trên thị trường lại không dễ bán.

Bây giờ Bá tước Pierce nói ra chuyện này đương nhiên là không phải vì bán cá khô rồi. Chút tiền lẻ này còn không đáng cho chư hầu một phương như ông ta nhung nhớ.

Mục đích thật sự là đang cảnh cáo đám người trước mặt phải an phận một chút. Nếu như phát sinh nguy cơ lương thực thì người làm lão đại như ông ta mới có thể viện trợ.

Cho dù là không mua được lương thực từ hải ngoại thì gia tộc Dalton cũng có năng lực hỗ trợ mọi người giải quyết lỗ hổng lương thực.

"Tôm cá" cũng có khả năng là "hàng thừa".

"Tương đối rẻ" là đang nói phải an phận thì mới có thể mua được hàng với giá rẻ; Nếu như không an phận, cho dù là có tiền cũng không mua được vật tư.

Ám chỉ một cách trần trụi như vậy, nếu như không nghe ra được lời bóng gió bên trong thì Hudson cũng không tiện mà ngồi ở chỗ này.

Không quan tâm tới nhiều như vậy, vào thời khắc mấu chốt như hiện giờ, có thể mua được nhiều lương thực mới là chuyện quan trọng nhất.

Hudson cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị làm thịt một đao rồi. Chỉ cần giá cả không tăng một cách quá đáng thì hắn đều chuẩn bị tiếp nhận.

Sau khi rời khỏi thành phố Beda, ở sau lưng Hudson có thêm một đoàn xe, đều là do hắn thuê để vận chuyển cá khô.

Bến cảng có trữ hàng, nhưng ở thành phố Beda cũng có thể mua được. Nếu như thật sự đi bến cảng thì thật sự biến thành kẻ ngu.

Giá cả không đề cập tới cũng được. Dù gì thì cũng không thể nào rẻ được, nhưng cũng không quá đắt.

Chương 329 - Nghi Ngờ

Trong tình huống giá lương thực cao chót vót như lúc này, nhưng sản phẩm được chế biến từ thịt mắc một chút thì Hudson cũng có thể chấp nhận được, huống chi còn được ướp muối.

Mùi vị không biết như thế nào, dù sao thì Belersden cũng tỏ vẻ ghét bỏ, Hudson thì càng không có khả năng trở thành dũng sĩ "ăn cá khô".

Bất quá chuyện này cũng nhắc nhở hắn là phải dự trữ một số thịt khô trước để dùng làm quân lương.

Nếu như gặp phải tình huống đột phát thì những thức ăn có dinh dưỡng cao này cũng có thể để cho quân đội cầm cự được trong một khoảng thời gian dài hơn.

Hudson không cho rằng việc ỷ lại vào vương quốc tiếp tế là một chuyện đáng tin cậy.

Hắn không phải lo các quan lại kiếm chuyện, chủ yếu là vì tình huống trên chiến trường đều sẽ thay đổi chỉ trong nháy mắt, rất nhiều ngoài ý muốn đều không thể nào đoán trước.

Có lẽ trong một lần điều động quân sự bình thường sẽ là lần gặp mặt cuối cùng giữa binh sĩ và đội vận lương, nếu muốn gặp lại thì phải xem Thần Hi chi chủ có phù hộ hay không.

Bởi vì còn có thời gian nên phòng ngừa chu đáo một chút cũng tốt. Nhưng vấn đề là phải làm cách nào mới có thể tổ chức mọi người cùng nhau thi hành toàn dân huấn luyện quân sự.

Không giống với đám quận trưởng kia, trực tiếp tập hợp mọi người lại để tổ chức một cuộc họp, sau đó làm một chút công tác tư tưởng rồi ra lệnh là được.

Cái chức quan quận vụ mà quận Wright mà Hudson mới vừa ngồi lên này còn phải bị quận trưởng quản chế về mặt danh nghĩa.

Mặc dù có thể mặc xác Tử tước Sith, nhưng chung quy vẫn là danh bất chính, ngôn bất thuận. Nhỡ đâu làm náo loạn thì sẽ là một chuyện phiền phức.

Chần chờ một chút, Hudson nhìn về phía Bắc Cương một cái rồi nói:

"Tom, dùng danh nghĩa của quan quân vụ quận Wright để phát thiệp mời cho tất cả quý tộc trong quận, mời bọn họ tới tham dự《 Hội nghị trị an đả kích toàn diện Khô Lâu Hội 》vào 3 ngày sau."

Chung quy vẫn phải mượn cớ, không thể tiết lộ tin tức chuẩn bị chiến đấu thì cũng chỉ có thể chụp cái bô này lên đầu Khô Lâu Hội thôi.

Là một tổ chức tà giáo, chịu trách nhiệm vốn là chức trách của bọn chúng. Phàm là những vấn đề không thể giải quyết đều có thể đẩy hết lên người Khô Lâu Hội.

Hiệu quả vẫn luôn không tệ, chậm rãi liền sẽ trở thành lệ cũ.

Bản chất của chính trị chính là như thế, cho dù biết rõ kế hoạch huấn luyện toàn dân là để chuẩn bị chiến đấu với thú nhân, nhưng vương quốc Alpha vẫn không thể thừa nhận chuyện này.

Chỉ có thể để cho thú nhân gánh chịu trách nhiệm phát động chiến tranh. Mặc dù việc này nhìn không có tác dụng thực chất gì, nhưng lại thể chiếm giữ về mặt đạo đức. ...

"Thời gian lâu như vậy mà vẫn không điều tra được một chút tin tức hữu dụng nào sao?"

Câu hỏi của người đeo mặt nạ làm cho Callis cảm thấy rất xấu hổ.

Nhớ năm đó y cũng là một nhân vật tinh anh ở trong Giáo Đình, giải quyết mọi chuyện đâu ra đó.

Nhưng từ khi gia nhập Khô Lâu Hội, một tổ chức chuyên phản Giáo Đình, thì tình huống liền phát sinh biến hóa. Bắt đầu từ khi nhận nhiệm vụ tìm kiếm "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" thì mọi việc đều không thuận.

"Bẩm Thánh Chủ, thuộc hạ đã điều tra hết những quý tộc có khả năng tiếp xúc với Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rồi. Bây giờ chỉ còn lại một người cuối cùng, cũng là kẻ có hiềm nghi lớn nhất..."

Không đợi Callis nói hết lời, người đeo mặt nạ liền phất tay nói: "Nếu đã xác định được mục tiêu thì còn chần chờ cái gì, trực tiếp đi điều qua đi!"

Vừa nói xong, người đeo mặt nạ lại đột nhiên ý thức được không thích hợp, bèn nói bổ sung:

"Quân đoàn số 5 chính là những kẻ ở gần nơi Imaine tử vong nhất, Không lẽ kẻ bị tình nghi trong miệng của ngươi chính là tên khốn nạn Hudson kia?"

Callis không chút do dự gật đầu một cái.

Không phải là y không cố gắng, thật sự là Sơn Địa Lĩnh chẳng có thái độ niềm nở gì với những vị khách lạ mặt tới thăm.

Bởi vì quy định lấy Bảo và Giáp làm đơn vị đã khiến cho hành tung của Callis không thể nào giữ bí mật được.

Không riêng gì vào lữ điếm phải đăng ký báo cáo, cho dù là đi tới nhà của nông nô nhà làm khách cũng bị người ghi chép.

Có vài lần y định xâm nhập nhưng đều bị binh lính tuần tra tới hỏi này hỏi nọ. Kinh nghiệm nhiều hơn, Callis cũng ý thức được là đang có người mật báo.

Vì không đánh rắn động cỏ, Callis bị ép phải giả dạng thành thương gia tới đó để mua sắm, y còn mua về một đống những sản phẩm sắt loạn thất bát tao.

Mặc dù là vậy thì Callis vẫn là chỉ có thể hoạt động ở ngoại vi. Muốn tới gần phủ lãnh chúa là chuyện không thể nào.

Bí mật lẻn vào cũng không được, Callis không cho rằng thuật tiềm hành thuật mà mình tu luyện đã đạt tới cảnh giới có thể giấu diếm cả Đại Địa Chi Hùng.

Lỡ như không may vừa chui vào mà bị con gấu đó vả cho một phát thì toang.

Sau khi biết được tin tức này, người đeo mặt nạ cũng cảm thấy nhức đầu. Dù là bản thân gã ta qua đó thì cũng không chống cự được một con Đại Địa Chi Hùng thành niên.

Huống chi nơi đó còn là địa bàn của người ta, một khi bại lộ thân phận thì sẽ bị quân đội vây giết.

"Tạm dừng hành động, tên khốn Hudson này quá thần bí. Không chừng là vị Tà Thần vẫn lạc nào đó chuyển thế, không nên đối địch trực diện với hắn."

Mặc dù người đeo mặt nạ nói rất thận trọng, nhưng lời nói này phát ra từ trong miệng gã ta lại xuất hiện một cảm giác không tốt.

Kẻ cầm đầu tà giáo đang hoài nghi địch nhân là Tà Thần, dù có nhìn thế nào cũng thấy có chút hài hước.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, người đeo mặt nạ thật sự đang nghĩ như vậy. Người khác không biết con Đại Địa Chi Hùng đó, nhưng gã lại biết rất rõ.

Thôi thúc một con Đại Địa Chi Hùng còn nhỏ đến khi trưởng thành cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa lại còn không lưu lại tác dụng phụ gì.

Cho dù là Giáo Đình với nội tình thâm hậu cũng không có biện pháp làm được như vậy.

Chương 330 - Luyện Binh

Ở trong phạm vi nhận thức của người đeo mặt nạ, chỉ có sức mạnh của thần linh mới có thể làm đến bước này.

Kết hợp với những lời nói của cháu gái lão ta, người đeo mặt nạ lập tức xác định Hudson có quan hệ với Thần Linh.

Chỉ có năng lượng mang theo trong cơ thể của Thần Linh chuyển thế mới có thể gây ra uy hiếp với một vị cường giả đỉnh cao trên đại lục như lão ta.

Giang hồ càng già thì lòng can đảm càng nhỏ.

Đụng phải một kẻ hư hư thực thực là Thần Linh chuyển thế như Hudson, người đeo mặt nạ thật sự không muốn dính líu gì đến hắn.

"Vậy chúng ta không tìm kiếm Huyết Nguyệt Kèn Lệnh nữa sao?"

Callis nghi ngờ hỏi.

Vì món "Tà khí" này, Khô Lâu Hội đã bỏ hết toàn bộ vốn liếng. Bây giờ lại đột nhiên buông tay, chuyện này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của tổ chức tà giáo.

"Gấp làm gì, cũng không phải chỉ có chúng ta tìm kiếm Huyết Nguyệt Kèn Lệnh."

"Thả tin tức ra nói là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xuất hiện ở Sơn Địa Lĩnh, đám người Giáo Đình kia sẽ tới dò đường thay cho chúng ta."

Người đeo mặt nạ cười lạnh nói.

Người hiểu rõ nhất bản thân nhất vĩnh viễn đều là địch nhân, nhất là những địch nhân là phản đồ.

Người đeo mặt nạ đã từng lăn lộn trong Giáo Đình, cho nên lão ta biết rất rõ tác phong làm việc của Giáo Đình.

Cho dù không còn uy thế của thời kỳ đỉnh phong, nhưng vẫn còn kế thừa được cỗ ngạo khí bẩm sinh kia.

Từ trước tới nay, tác phong làm việc của Giáo Đình đều là bá đạo.

Sơn Địa Lĩnh còn chưa đủ làm cho Giáo Đình phải kiêng kị, sau khi nhận được tin tức, bọn chúng chắc chắn sẽ tìm tới cửa.

"Thánh Chủ, một khi Giáo Đình tham gia vào chuyện này thì chẳng phải là chúng ta sẽ không còn cơ hội sao?"

"Bên phía Vương quốc Frank cũng đa thương lượng xong rồi, nếu như không lấy được thứ này, sợ là không dễ bàn giao..."

Callis có chút kiêng kỵ nói.

Lấy phản Giáo Đình làm sự nghiệp vốn là một chuyện có nguy cơ trùng trùng, nếu như lại đắc tội với những thế lực lớn khác, cuộc sống sau này của bọn hắn sẽ rất khó chịu.

"Yên tâm đi, đây là vương quốc Alpha. Giáo Đình cùng lắm cũng chỉ có thể lặng lẽ phái mấy vị cao thủ tới điều tra, một khi tiết lộ thân phận thật sự, đãi ngộ của bọn chúng chắc chắn sẽ không thể tốt hơn chúng ta bao nhiêu."

"Sơn Địa Lĩnh đề phòng sâm nghiêm ra sao thì ngươi cũng đã từng cảm nhận rồi, muốn đánh cắp Huyết Nguyệt Kèn Lệnh từ nơi đó cũng không phải chuyện dễ dàng."

"Nếu như động thủ cướp đoạt một cách trắng trợn, cho dù bọn chúng có thể đạt được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì cũng đừng hòng còn sống mà mang ra ngoài."

"Mục đích chủ yếu của vương quốc Frank chính là muốn gây phiền phức cho Giáo Đình, Huyết Nguyệt Kèn Lệnh chỉ là vật môi giới."

"Về mặt bản chất thì thứ đồ chơi này cũng không có ý nghĩa gì lớn với bọn họ."

Người đeo mặt nạ giễu cợt nói.

Thần Hi Giáo Đình được xem như đệ nhất tông giáo trên đại lục, vốn nên được thế nhân tôn kính, không ngờ lại có ngày phải luân lạc tới tình cảnh bị người kêu đánh giống như tổ chức tà giáo vậy.

Không thể không nói, đây là một sự châm chọc rất lớn.

Nếu như thật sự bại lộ thân phận, người của Giáo Đình sẽ bị vương quốc Alpha truy sát nhiệt tình hơn cả việc truy bắt Khô Lâu Hội.

Không riêng gì vương quốc Alpha, rất nhiều quốc gia trên lục địa Aslante này đều đối thích gây chuyện với Giáo Đình. ...

Khi mật lệnh của Caesar III được thi hành, cỗ máy chiến tranh mang tên vương quốc Alpha này liền lập tức vận hành.

Dưới sự đốc xúc của đủ loại lý do, khắp nơi đều mở màn cho một thời kỳ đại luyện binh oanh liệt. Không có đầy đủ vũ khí thì cũng phải cầm gậy gỗ khoa tay mấy lần.

Tiếc rằng luyện binh cũng là một việc cần kỹ thuật, có quý tộc huấn luyện ra dáng, nhưng việc luyện binh của đa số quý tộc đều giống như một màn hài kịch.

Tố chất của đám quý tộc ở tầng lớp thấp nhất thật sự là không nói nên lời. Không phải là nhà quý tộc nào cũng có nội tình thâm hậu, chỉ có một số ít mới được truyền thừa tri thức.

Hudson đang mang theo thân binh đi tuần sát tiến độ luyện binh của các quý tộc trong quận, gương mặt của hắn đều sắp đổi sang màu tím rồi.

Hắn thường xuyên nhìn thấy có mấy người đang cầm đao thương côn bổng khoa tay diễn luyện, những người còn lại thì ở bên cạnh vỗ tay bảo hay.

Đây mà là đang luyện binh sao?

Vừa nghĩ tới việc phải mang theo một đội quân như vậy lên chiến trường, Hudson liền hồi tưởng lại liên quân ô hợp đi bình định Khô Lâu Hội ngày trước.

Nhưng vấn đề là địch nhân lần này chính là thú nhân, không còn gà mờ giống như kẻ địch lần trước nữa.

So với đế quốc Thú Nhân, vương quốc Alpha mới là bên đang ở vào yếu thế, Hudson đã không còn tâm tư đi theo lười biếng chờ đợi thắng lợi như ngày hôm đó nữa.

Tổ bị phá, há có quả trứng nào còn nguyên vẹn?

Bây giờ Hudson cũng là người có gia có nghiệp, không còn là vị tiểu Kỵ sĩ nghèo rớt mồng tơi ngày đó nữa.

Thú nhân xâm lấn, tiểu Kỵ sĩ không có gì cả có thể chạy trốn, nhưng một vị quý tộc lãnh chúa sẽ không có đường lui.

Việc có liên quan đến lợi ích bản thân, Hudson không thể không lo lắng thay cho đám "đồng bọn" này.

Không phải là không có học sinh xuất sắc, ví dụ như đám con em quý tộc phương bắc kia cũng huấn luyện binh sĩ ra gì đó.

Chỉ là thế lực phía sau của những người này quá phức tạp, lại còn đắc tội với quá nhiều người, Hudson không muốn đi quá gần với những kẻ này, miễn gây phiền toái cho mình.

Nếu không thì hắn đã sớm đi đào góc tường nhà Sith rồi, cái gọi là trận doanh liên minh Bắc Cương cũng không thể ngăn nổi cái cuốc của hắn.

Bao gồm cả lần luyện binh này cũng là như thế, hắn cũng chỉ nói cho đám người này một tiếng, còn việc bọn họ có chấp hành hay không thì hắn cũng lười quan tâm.

Kết quả là những kẻ mà hắn bỏ mặc không quan tâm này lại là người vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, kéo toàn bộ thanh niên trai tráng ra ngoài tiến hành huấn luyện.

Còn đám quý tộc bản địa nhận được sự chăm sóc đặc biệt của Hudson thì lại toàn làm hỏng việc. Không phải là mọi người không phối hợp, mà là năng lực thật sự có hạn.

Chương 331 - Chuẩn Bị

Trong truyền thừa của đa số quý tộc đều có ghi chép lại phương pháp bồi dưỡng hộ vệ tinh nhuệ như thế nào.

Mặc dù trong cuộc chiến tranh toàn diện lần trước, đám quý tộc bị vương quốc Alpha ép phải động viên toàn diện một lần, nhưng từ đôi câu vài lời trong sách sử, Hudson biết được kết quả không hề lạc quan.

Cân nhắc đến trình độ thê thảm của một cuộc đại chiến lần trước, đại đa số quý tộc tham chiến đều là có đi không về.

Người cũng mất rồi, những kinh nghiệm tích lũy được trên chiến trường cũng đã vĩnh viễn chôn được chôn dưới mặt đất.

"Chú Chels, chú luyện binh như vậy đó hả?"

Hudson tức giận nói.

Hắn vốn cho rằng Nam tước Chels đã học được không ít thứ sau khi từ chiến trường trở về, lại còn từng là thống soái của quân đoàn số năm.

Sự thật chứng minh là Hudson đã nghĩ quá nhiều rồi. Phương pháp luyện binh của ông chú trước mặt này chính là dạy cho binh sĩ tu luyện tâm pháp đấu khí.

Nếu như bữa bữa có thịt ăn, thỉnh thoảng lại được bồi dưỡng thêm một bữa điểm tâm là thịt ma thú có năng lượng cao thì phương pháp huấn luyện không có gì để nói.

Nhưng vấn đề là đám nông nô này chỉ có thể gặm loại bánh mì kém chất lượng, vừa đen vừa cứng, xem như là gậy gỗ để đánh người khác cũng được, còn phải phối hợp thêm canh rau dại mới có thể miễn cưỡng no bụng.

Đây là đãi ngộ chỉ có khi tiến hành huấn luyện quân sự, hoặc là vào mùa vụ.

Vào những ngày bình thường, đám nông nô có thể ăn bảy tám phần no bụng thì vị lãnh chúa lão gia đó đã xem như là có lương tâm rồi.

Dinh dưỡng không theo kịp, truyền thụ pháp môn tu luyện quả thật là đang làm hại mạng người.

Đương nhiên, các quý tộc lão gia cũng rất yêu quý nhân tài. Chỉ cần tu luyện ra thành tựu thì đãi ngộ lập tức tăng lên.

Thịt ma thú thì không cần phải bàn, nhưng ăn no là chắc chắn không thành vấn đề. Mỗi ngày đều có thể dính một chút thức ăn mặn, thỉnh thoảng cũng có thể ăn được một bữa cơm có thịt.

Đáng tiếc là người có thiên phú chung quy vẫn là số ít, nhất là trong tình huống không có bất kỳ tài nguyên phụ trợ tu luyện nào, người có thể tu luyện ra thành tựu lại càng ít.

Đến giờ này mà Sơn Địa Lĩnh chỉ có mấy trăm người tu luyện ra đấu khí, trong đó còn có không ít con cháu gia tộc khốn khổ vì trước đó không có Sinh mệnh nguyên dịch, không đi được con đường Kỵ sĩ, bị ép phải chuyển tu đấu khí thương thân.

Nhưng mà đám đồng lứa hiện giờ lại đang quay lại tu luyện con đường Kỵ sĩ. Cả đám đều đang giương mắt nhìn Hudson, trông cậy hắn có thể giải quyết vấn đề này.

"Sao vậy, có vấn đề gì sao? Ta đã làm theo lời mà cháu nói rồi đó, phải cố gắng hết sức huấn luyện bọn này trở thành tinh nhuệ trong thời gian ngắn nhất."

Nam tước Chels nói với bộ dạng đương nhiên.

Quân đội chỉ toàn là người tu luyện thì tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Bởi vì số lượng quá ít, ngày thường lại thường xuyên ở cùng nhau, nên rất hiểu ý nhau, có thể phối hợp tác chiến trong tình trạng hoàn hảo nhất.

Dưới tình huống binh lực ngang nhau, sức chiến đấu của những đội hộ vệ này sẽ hơn xa tinh nhuệ bình thường.

Nhưng vấn đề là nhân số quá ít, cho nên khó có thể làm được gì trong những trận chiến lớn.

Có lẽ chỉ những đại quý tộc như gia tộc Dalton mới có thể thành lập được một đội quân gồm mấy ngàn người tu luyện, còn đám trung tiểu quý tộc bên dưới thì tuyệt đối không làm được như vậy.

"Vấn đề lớn đấy! Thứ mà chúng ta cần chính là có thể nhanh chóng huấn luyện bọn họ thành binh sĩ, lại phải có được sức chiến đấu nhất định, mấu chốt nhất là phải tạo thành quy mô."

"Giống như đám binh sĩ mà cháu đã huấn luyện trong cuộc đại chiến lần trước."

"Chú Chels, hình như lần trước chú cũng mang đi không ít lão binh, chẳng lẽ chú đã tiêu hao hết số lão binh này rồi sao?"

Nghe được câu hỏi của Hudson, Chels tỏ ra lúng túng.

Ông ta vốn cho rằng sau khi có được một đám lão binh liền có thể sao chép phương pháp luyện binh của Hudson, kết quả lại phát hiện ra trong đầu của đám nông nô thẳng thắn này chỉ học được hai chữ —— Phục tùng.

Quá trình luyện binh không đầy đủ đã làm cho ông ta trực tiếp từ bỏ chuyện này.

"Đều là vì đám quý tộc phương bắc kia, năm trước khi bọn chúng vừa tới liền xảy ra xung đột, ta mang theo người đi hỗ trợ bằng hữu..."

Nhìn thấy Nam tước Chels lòng đầy căm phẫn, Hudson chỉ cảm thấy đau răng.

Bây giờ hắn đã hiểu được lý do tại sao đám quý tộc bản địa lại có thể đánh cái có qua có lại với bọn quý tộc Bắc Cương lúc đó rồi, hoá ra là đám lão binh đã từng thấy máu kia cũng bị đưa tới chiến trường.

May mắn là trước đó mình phản ứng nhanh, quả quyết cự tuyệt tất cả lời mời, nếu không cũng không biết là sẽ phát sinh chuyện gì.

Những binh sĩ đã trải qua các cuộc huấn luyện nghiêm ngặt, lại còn liên tục giành được thắng lợi trên chiến trường sẽ có thể mau chóng trở thành lính tinh nhuệ, ít nhất là họ sẽ tự nhận mình là lính tinh nhuệ.

Nhưng một khi bại trận, quan chỉ huy lại không kịp thời trấn an quân tâm thì lòng tin sẽ tan rã.

Không có lòng dạ để chấp nhận thất bại thì chính là lão binh. Đánh những trận chiến Gure thì bọn họ có thể lấy một người chặt hai người, nhưng một khi tiền tuyến thất bại, đám lão binh này cũng là những người bỏ chạy nhanh nhất.

Thậm chí đám nông nô vừa mới buông cuốc xuống còn có thể đi theo các quý tộc lão gia khổ chiến lâu hơn những kẻ này.

Đương nhiên là đám nông nô cũng muốn bỏ chạy, nhưng bọn họ lại không biết nên chạy như thế nào.

Dù sao nông nô cũng không có kinh nghiệm ra chiến trường, không cẩn thận đi theo quý tộc lão gia lao lên phía trước, muốn vắt chân lên cổ chạy trốn nhưng sau lưng lại còn có người cản đường.

"Hudson, cháu nói thực cho chú biết đi. Vội vã muốn mọi người huấn luyện quân đội như vậy, có phải là tiền tuyến bên Bắc Cương đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Nam tước Chels quan tâm hỏi.

Chương 332 - Quân Quyền

Quý tộc không phải kẻ đần, lúc đầu đại gia còn đang hoài nghi là Hudson đang chuẩn bị gây chuyện để đuổi gã Sith ra khỏi cái ghế quận trưởng.

Nhưng khi tin tức lần lượt truyền ra, toàn bộ các quận lân cận cũng nhận được những mệnh lệnh tương tự, mọi người liền nghĩ tới việc tiền tuyến Bắc Cương đã xảy ra chuyện .

Cũng chính vì nghĩ tới cái nguyên nhân đáng sợ này nên mọi người mới hăng hái tổ chức huấn luyện cho nông nô. Nếu không thì mệnh lệnh của một vị quan quân vụ còn không đủ tư cách để đám quý tộc lão gia này nghe theo.

"Lời này chú đừng hỏi cháu, chú đi hỏi Khô Lâu Hội ấy. Những chuyện khác, chú có thể tự mình suy đoán, dù sao cháu cũng sẽ không thừa nhận."

"Chắc là chú cũng nghe được tin tức rồi, từ sau khi phủ tổng đốc tổ chức hội nghị thì toàn bộ tỉnh Đông Nam đều bắt đầu chuyển động."

"Không riêng gì tỉnh Đông Nam, hiện giờ toàn bộ vương quốc Alpha đều như vậy. Vì đả kích tổ chức tà giáo, lần này vương quốc đã dốc hết toàn lực."

Hudson có ý riêng nói.

Nội dung hội nghị là không thể tiết lộ, nhưng cũng không phải là không thể trình bày sự thật.

Bây giờ vương quốc Alpha thật sự đã bắt đầu chuyển động rồi, về phần đả kích tổ chức tà giáo nào thì phải dựa vào Chels tự mình lĩnh ngộ.

Lấy được đáp án này, sắc mặt của Nam tước Chels lập tức khó coi. Sự ảo tưởng cuối cùng cũng bị phá mất, tai hoạ ở ngay trước mắt.

Sau một lúc do dự, Nam tước Chels mở miệng nói tiếp: "Chuyện đã đến bước này, xem ra thật sự không thể nào tránh được."

"Những cuộc đại chiến lần trước đều chỉ giao tranh ở một khu vực nhất định, lúc đó chúng ta còn nắm được quyền tự chủ trong tay."

"Nhưng một khi Bắc Cương xảy ra chiến tranh, quận Wright chắc chắn sẽ phải xuất binh. Chắc là đại đa số quý tộc bản địa đều sẽ lựa chọn gia nhập vào dưới trướng của cháu để cùng đi xuất chinh."

"Nể tình mọi người đã sắp lên chiến trường rồi, cháu chịu khổ thêm một chút đi, dứt khoát tập hợp mọi người lại rồi tiến hành huấn luyện một lượt luôn."

"Nếu cứ để cho mọi người tự do phát huy, cuối cùng lại phải mang theo một đám ô hợp lên chiến trường, sợ là..."

Hudson không vội đáp ứng, cũng không có trực tiếp cự tuyệt.

Vội vàng là điều tối kỵ trong kinh doanh.

Chỉ có một mình Nam tước Chels đưa ra yêu cầu thì còn chưa đủ, nhất định phải có càng nhiều người đưa ra giống yêu cầu giống vậy mới được.

Vả lại cũng không thể nào hỗ trợ khơi khơi như vậy.

Tiền tài vật tư có thể không thu, nhưng sau khi chiến tranh bộc phát thì nhất định phải quyết định trước là sẽ gia nhập vào trận doanh nào.

Hudson không có thời gian để thay người khác luyện binh.

Không phải là lính của bản thân thì sẽ không theo mình ra tiền tuyến.

Ai ăn no rửng mỡ đi làm mấy chuyện không có kết quả này chứ?

Nên như thả tin tức ra ngoài. Chỉ cần là người có chút thông minh cũng sẽ biết là phía bắc sắp sửa xảy ra chuyện lớn.

Mang theo một đám người ô hợp ra chiến trường để đối chọi với thú nhân là một hành động không chịu trách nhiệm với sinh mạng của mình.

Quý tộc lão gia có thể không cần quan tâm đến sự chết sống của nông nô, nhưng lại không thể không để ý tới mạng sống của bản thân.

Tham khảo vào tỉ lệ tử vong cao chót vót ở trên chiến trường Bắc Cương lúc trước, nếu cứ cắm đầu xông tới thì tỷ lệ còn sống sẽ cực kỳ nhỏ bé.

Thẳng thắn mà nói, trong số những bắp đùi có thêm ôm được thì Hudson là loại đùi tầm thường nhất.

Thực lực còn kém đại quý tộc rất rất xa, ngay cả trong hàng ngũ trung đẳng quý tộc cũng chỉ nằm ở tầng giữa.

Lại không có hậu trường có thể dựa vào, cho dù là ra chiến trường thì cũng rất khó mò được chuyện tốt.

Khuyết điểm một đống lớn, nhưng điểm tốt cũng không ít.

Nổi tiếng về am hiểu luyện binh, có thể đánh nhau, rất nghĩa khí, không bán đứng đồng bọn, quan trọng nhất là may mắn.

"Vận khí" là thứ rất huyền học, nhưng lại không thể không tin tưởng. Đi theo một vị lão đại có vận may tốt thì xác suất còn sống chắc chắn sẽ cao hơn một vị lão đại đen đủi.

Điểm này đã được thể hiện trong thời điểm mang binh trấn áp Khô Lâu Hội.

Quân đoàn số năm thiệt hại rất thê thảm, nhưng đám tư quân đi theo bên cạnh Hudson, rõ ràng tham gia chiến đấu nhiều nhất, lại có xác suất thương vong thấp nhất.

Sau khi Hudson tiếp quản tất cả nông nô binh, tỷ số thương vong cũng mau chóng hạ xuống. Quan trọng nhất là —— Chưa từng bại trận.

Hudson đương nhiên là sẽ không thể nào nói với bên ngoài là do mình lười biếng được. Nếu chỉ xem kết quả cuối cùng, hắn chắc chắn là một ngôi sao may mắn.

Cộng thêm việc cố gắng tuyên truyền theo phương diện này, mọi người đều ước ao ghen tị với vận may siêu cấp của Hudson lão gia.

Trên chiến trường Bắc Cương tràn ngập đủ loại nguy hiểm, cho dù là đại quý tộc cũng có khả năng bị diệt toàn quân. Trong lịch sử của vương quốc Alpha đã từng xảy ra chuyện đại quý tộc bị sa sút vì chống cự thú nhân xâm lấn, hơn nữa còn không chỉ có một nhà hai nhà.

Xuống dốc không phải là diệt vong, là công thần của vương quốc, chỉ cần những gia tộc này không phải quá xui xẻo thì vẫn còn có huyết mạch truyền thừa.

Tổ tiên của Tử tước Aurane mà Hudson quen thuộc nhất chính là một nhà đại quý tộc trong vương quốc, còn từng là "Đông Nam vương" tiếng tăm lừng lẫy.

Đáng tiếc là khi bị tổn thất nặng nề trên chiến trường nên chỉ đành vứt bỏ rất nhiều địa bàn, lùi lại bảo vệ tổ địa tu dưỡng sinh tức.

Còn có rất nhiều nhà quý tộc có hoàn cảnh tương tự như vậy, có thể tiếp tục truyền thừa đều đã được tính là may mắn rồi. Những người xui xẻo cũng đã trực tiếp biến mất trong dòng sông lịch sử.

Lão đại đều đã thê thảm như vậy, cảnh tượng của đám tiểu đệ đi theo phất cờ có thể tưởng tượng được. Bản thân bỏ mình không tính là gì, dẫn đến diệt tộc mới là thảm nhất.

Về mặt bản chất thì việc lựa chọn đi theo ai ra chiến trường chính là một ván cược vào sự may mắn.

Chương 333 - Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay

Theo lý mà nói, chỉ cần lão đại có thể còn sống trở về, cho dù các tiểu đệ đi theo có chết trận nơi sa trường thì gia tộc cũng có thể kéo dài truyền thừa.

Quý tộc mà, cho dù nội đấu có kịch liệt như thế nào thì vẫn luôn có một tấm màn che. Chăm sóc cho gia quyến của những đồng đội ngày trước cũng là chuyện có thể cày tình nghĩa.

Điều kiện tiên quyết là: Không mang ngọc có tội.

Nếu là chuyện đó liên quan đến lợi ích quá lớn thì mặt mũi của quý tộc lão gia cũng chẳng có tác dụng gì.

Bất quá cũng không cần phải lo lắng, đất phong trong tay tiểu quý tộc còn chưa đủ trình độ để bị "nghi ngờ là mang ngọc có tội" .

Sau mỗi lần đại thanh tẩy đều sẽ xuất hiện rất nhiều nơi vô chủ đang chờ mọi người đến chia cắt.

Chuyện cần lo lắng nhất không phải là không có đất phong, mà là thực lực của mình có hạn, không có năng lực để chiếm giữ càng nhiều đất phong.

Có nhiều vết xe đổ như vậy, trừ phi có lý do không thể không chọn. Nếu không thì mọi người không thể nào bỏ qua một cái đùi "thiên tuyển chi tử" như hắn mà chạy theo những kẻ có vận may không xác định kia để giành giật một chút hy vọng sống được.

Tên tuổi mà Hudson đã dành 2 năm thời gian để đánh bóng cuối cùng cũng đã tới lúc phát huy tác dụng, hắn cũng càng ngày càng lý trí hơn.

Để cho đám người này huấn luyện quân đội dựa theo kịch bản của hắn, giao quyền chỉ huy quân đội ra là chuyện dễ. Nhưng nếu muốn chỉnh hợp đội ngũ, huấn luyện được một đội tinh nhuệ chi sư thì lại không đơn giản như vậy.

Cái khó của việc huấn luyện không nằm trên người nông nô binh, mà là trên người của đám quý tộc lão gia kia.

Tiểu đệ cần huấn luyện, sĩ quan cũng cần được huấn luyện. Để cho các quý tộc lão gia bỏ qua lòng kiêu ngạo mà đi tới sân huấn luyện là chuyện còn khó hơn cả việc giết chết bọn hắn.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ.

Lúc trước thì chuyện này chắc chắn là không có chỗ thương lượng, nhưng bây giờ thì lại chưa chắc.

Trước mặt sinh tử tồn vong, ranh giới cuối cùng trông có vẻ như rất quan trọng kia cũng có thể đột phá lên một hạn mức mới.

Một người đi huấn luyện chung với tiểu binh là chuyện mất mặt, nhưng một khi có cả đám người bầu bạn thì chuyện này sẽ trở thành "vốn nên như vậy".

Quy tắc là thứ do con người đặt ra.

Bởi vì lợi ích, sửa chữa quy tắc trò chơi cũng không phải chuyện ghê gớm gì.

Mặc dù không thể đại biểu được toàn bộ quý tộc, nhưng trong một vòng tròn nhỏ thì có thể chơi như vậy.

Chỉ cần mọi người không nói những chuyện này ra ngoài thì đó chính là một đoạn bí mật bị phủ đầy bụi, được cất kín vĩnh viễn trong dòng sông lịch sử. ...

Quang Minh Thánh Sơn.

Một tin tức rợn người từ phía vương quốc Alpha truyền tới đã làm cho đám cao tầng của Giáo Đình trở nên sôi trào.

"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh xuất hiện!"

"Thậm chí địa điểm xuất hiện còn ở trong vương quốc Alpha. Hư hư thực thực nằm trong tay của Sơn Địa lãnh chúa —— Tử tước Hudson."

Tư liệu này quá kỹ càng, rất khó không làm cho người ta hoài nghi rằng có người hữu tâm đang lén lút gây chuyện.

Nhưng hết lần này tới lần khác "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" lại rất quan trọng. Là một tổ chức tôn giáo, cho dù người người đều biết Giáo Đình có liên hệ với tổ chức tà giáo, nhưng Giáo Đình lại không thể thừa nhận.

Nếu như để cho tín đồ thấy được thì chuyện này sẽ trở nên vô cùng rắc rối.

Nguyên nhân lớn nhất mà Thần Hi Giáo Đình đã kéo cừu hận khắp nơi mà còn có thể tồn tại được, lại còn có một cuộc sống thoải mái, là vì bọn chúng nắm giữ một quần thể tín đồ khổng lồ.

Mặc dù không lừa được đại quý tộc, nhưng Giáo Đình vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn trong suy nghĩ của một số tiểu quý tộc và các dân chúng ở tầng lớp thấp nhất.

Nguyên nhân mà các quốc gia không ngừng gây hấn với Giáo Đình nhưng lại không ra tay tiêu diệt, ngoài việc kiêng kị Thần Linh ra thì cũng đang lo lắng về phản ứng của dân chúng.

Nếu như có thể làm xấu đi hình của Giáo Đình, đem Thần Hi Giáo Đình biến thành một tổ chức tà giáo, triệt để cắt đứt căn cơ của Giáo Đình thì các quốc gia sẽ không bỏ qua.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba, bốn năm, sáu, bảy, tám lần, chỉ cần có cơ hội là mọi người sẽ liên hợp lại để hạ độc thủ.

Thần Hi Giáo Đình đã bị bại lộ rất nhiều chuyện xấu, cộng thêm ngày rộng tháng dài, cuối cùng rồi sẽ có ngày Giáo Đình bị sụp đổ.

"Blake, chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Shelter VII lạnh lùng hỏi.

Có thể thấy được ông ta đã rất không hài lòng với biểu hiện của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn.

Họa là do Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn gây ra, cho dù đã xử lý những người có trách nhiệm, nhưng việc giải quyết hậu quả vẫn làm đến rối tinh rối mù.

Nếu như không vì nhìn thấy Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn đã làm ra một chút tác dụng ở đế quốc Thú Nhân thì sợ là sắc mặt của Shelter VII sẽ càng khó coi hơn.

Blake là đoàn trưởng, tâm tình lúc này của gã ta còn phức tạp hơn cả Shelter VII. Vì chuyện của "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", thể xác và tinh thần của gã đã vô cùng mỏi mệt.

Vấn đề không phải là có nên điều tra hay không, mà là sau khi trở mặt với vương quốc Alpha thì những người mà bọn hắn phái qua đều là có đi không về.

Ngay cả người cũng khó mà toàn thân trở ra, việc giải quyết tốt hậu quả đương nhiên là sẽ không thể nào kết thúc được. Ngay cả phía đế quốc Thú Nhân cũng là nhờ vào cơ duyên xảo hợp, nhìn thì như khơi dậy xung đột giữa hai quốc, nhưng trên thực tế chuyện này lại chẳng có quan hệ gì với bọn hắn.

Vì giảm bớt trách nhiệm của bản thân nên mới nhắm mắt nhận đại công lao. Bất quá giả thì chung quy vẫn là giả, thế cục của đế quốc Thú Nhân căn bản không hề trong trong sự khống chế của Blake.

Nhỡ đâu mục tiêu mà đế quốc Thú Nhân xâm lấn không phải là vương quốc Alpha, mà là tìm kiếm những lỗ hỏng bạc nhược của hai nước khác làm khâu đột phá, lúc đó Blake cũng không biết mình nên kết thúc chuyện này ra sao.

Chương 334 - Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay (2)

Một đống rắc rối đã đủ làm cho gã ta cảm thấy đau đầu rồi, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện tin tức về "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", đây quả thực là không muốn để gã sống nữa.

"Bệ hạ, tin tức Huyết Nguyệt Kèn Lệnh được truyền ra quá đột nhiên. Tà khí không phải là thứ dễ khống chế, đối với các quý tộc yêu quý danh tiếng mà nói, thứ này chẳng có tác dụng gì, nhưng ném đi thì lại thấy tiếc."

"Nếu như chỉ là một tên tiểu Tử tước lấy được loại vật này, hắn chắc chắn sẽ nộp lên cho vương quốc Alpha mà không phải tự mình giữ lại."

"Cho dù thứ đó thật sự nằm trong tay người này thì tin tức cũng sẽ bị phong tỏa nghiêm mật. Bây giờ lại đột nhiên truyền ra tin tức, sợ là có người đang cố ý dẫn dụ chúng ta qua đó."

"Căn cứ vào tình báo sưu tập được, vị lãnh chúa của Sơn Địa lĩnh kia cũng không phải hạng người bình thường. Không chỉ có được hai binh đoàn tinh nhuệ, còn có một còn Đại Địa Chi Hùng đã trưởng thành bên cạnh."

"Chỉ trong thời gian hai năm, dưới tình huống không nhận được sự ủng hộ của bất kỳ một thế lực lớn nào, Hudson từ một không tên tiểu Kỵ sĩ không chút tiếng tăm nay đã trở thành một vị Tử tước đất phong."

"Thứ mà hắn dựa vào không phải năng lực, mà là vận khí kinh khủng trên người. Nghe nói mặc dù là chuyện gì, chỉ cần đến trên thân người này cũng đều trở nên..."

"Tóm lại, tên này vô cùng khó chơi. Những người phát sinh xung đột với hắn đều sẽ gặp phải các loại tình huống ngoài ý muốn."

"Ngay cả con trai của một vị Đại công tước cũng bị người này áp chế gắt gao. Thậm chí Hudson còn chẳng cần làm gì thì thế cục đã tự động phát triển đẩy hắn lên cao."

"Hiện giờ chúng ta đang phát sinh xung đột với vương quốc Frank, trước khi chuyện này kết thúc thì không nên tiếp tục trêu chọc thêm địch nhân mới. Vương quốc Alpha đã có thú nhân đi thu thập rồi, chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải đích thân ra tay."

"Có thể phái người lén lút đi điều tra về chuyện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trước. Không nên phất cờ gióng trống, tránh làm cho vương quốc Alpha phản ứng." Blake đề nghị.

Mang Huyết Nguyệt Kèn Lệnh từ trong cảnh nội của vương quốc Alpha về đây là một chuyện có quá nhiều sự không chắc chắn. Nhất là trong tình huống bị bại lộ tin tức, bọn hắn có thể nhận đến phong thanh, vậy thì đám rắn độc đương nhiên cũng sẽ biết được.

Lỡ như đây là một cái bẫy do địch nhân bày ra, vậy thì thứ đang chờ đợi bọn hắn chính là bi kịch.

Liên tục thất bại đã bào mòn sự tự tin của Blake. Vì giảm bớt ảnh hưởng mà thất bại mang lại, gã dứt khoát thổi phồng "mục tiêu" của mình lên.

Đụng tới "khí vận chi tử", không thắng là chuyện rất bình thường.

Trong lịch sử còn có vô số án lệ kinh điển ở đó, kết quả cuối cùng cũng những người đối đầu với kẻ có vận may đặc biệt tốt đều là chết rất khó coi.

Nếu như Giáo Đình còn trong thời kỳ toàn thịnh thì sẽ không sợ. Cho dù địch nhân có ghê gớm đến cỡ nào thì bọn hắn đều có thể nghĩ biện pháp mài chết.

Nhưng Giáo Đình hiện giờ thì không được. Nếu như còn làm việc không chút kiêng kỵ nửa, sợ là mấy phần nguyên khí vừa mới khôi phục được sẽ tiêu hao sạch sẽ trong thoáng chốc.

Chỉ thổi phồng địch nhân, Blake còn ngại không đủ, tiện thể liền kéo luôn vương quốc Frank xuống nước.

Không có người nào có thể coi nhẹ đệ nhất cường quốc trên đại lục. Thực tế, sau khi tuyên bố Quốc vương Frank không hợp pháp thì Shelter VII liền lập tức hối hận.

Chính trị không phải chơi như vậy. Trực tiếp trở mặt đương nhiên là rất sảng khoái, nhưng kết quả cuối cùng thì thật sự là thê thảm.

Chung quy vẫn là vì ông ta đã đánh giá cao sức ảnh hưởng của Giáo Đình, Shelter VII vốn cho rằng không có sự thừa nhận của bọn hắn thì đối phương sẽ không có cách nào ngồi vững trên vương vị, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp với Giáo Đình.

Nhưng thật không ngờ rằng, không có Giáo hoàng như ông ta đi chủ trì nghi thức lên ngôi, người ta liền đích thân động thủ, tự mình đội vương miện, triệt để dẫm nát sự uy nghiêm của Giáo Đình ở dưới chân.

Ít nhất thì phải an bài một tên Đại chủ giáo tới góp đủ số cũng được nha, cho dù Đại chủ giáo là do Quốc vương bổ nhiệm, nhưng Shelter VII cũng có thể cắn răng chấp nhận.

Đáng tiếc là không có, người của vương quốc Frank căn bản không chơi mấy trò này. Ngay cả tấm màn che còn chẳng muốn để lại cho Giáo Đình, trực tiếp nói cho thế nhân biết: thay đổi vương vị là chuyện không cần giáo hội tán thành.

Không hề nghi ngờ, chuyện này đã mở ra chiếc hộp Pandora. Nếu như không thể đè được vương quốc Frank xuống, địa vị của Giáo Đình sẽ bị rớt xuống ngàn trượng.

Shelter VII hung hăng trợn mắt nhìn Blake một cái rồi quay đầu sang đám người bên dưới, hỏi: "Các ngươi có ý kiến gì?"

Bầu không khí nghiêm trọng trong Giáo Đình đã sớm thuế biến thành "ai đề nghị, người đó chịu trách nhiệm". Trong những tình huống tràn đầy không xác định như vậy, đám lão hồ ly này đều không muốn bản thân bị cuốn vào trong cuộc.

"Bệ hạ, chuyện Huyết Nguyệt Kèn Lệnh vẫn luôn do Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn phụ trách. Tin tức liên quan đến chuyện này đều đang nằm trong tay bọn họ, hay là để cho Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn tiếp tục phụ trách chuyện này đi!"

"Chuyện cấp bách trước mắt vẫn là vương quốc Frank. Pháp Vương mới kế vị đang rất căm thù chúng ta, chuyện này đã rất rõ ràng rồi."

"Nghe nói bọn chúng còn đang mưu đồ bí lập ra một vị tân Giáo hoàng. Nếu cứ bỏ mặc cho bọn chúng làm tiếp, sợ rằng sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta."

Gure ở bên cạnh thuận thế mở miệng nói.

Vào những thời khắc mấu chốt giống như lúc này này, đoàn trưởng của Tài Quyết kỵ sĩ đoàn, đối thủ cũ của Blake, há có thể không bổ thêm một đao.

Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn càng không muốn tiếp tục giải quyết cục diện rối rắm này thì Gure lại càng muốn buộc chặt bọn hắn với cục diện rối rắm này.

Kể từ khi xảy ra chuyện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, trong hơn một năm gần đây, cuộc sống của Tài Quyết kỵ sĩ đoàn đã tốt hơn không thiếu. Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn tự lo còn không xong, làm gì còn tinh lực để áp chế bọn hắn nữa.

Chương 335 - Công Quốc Mosey

"Bệ hạ, hiện giờ trọng tâm của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn nằm ở đế quốc Thú Nhân, trong thời gian ngắn đã không còn cao thủ để điều động tới vương quốc Alpha."

Blake vội vàng từ chối.

Không phải là gã ta sợ, thật sự là chuyện này quá khó giải quyết. Nếu là chứng thực được đây là chỉ tin giả, đi một chuyến tay không thì không nói làm gì.

Nhưng nếu như thật sự phát hiện ra Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì ắt sẽ khởi động một cuộc tranh đoạt mới. Chỉ lấy thứ này ra khỏi Sơn Địa lĩnh cũng là chuyện rất khó khăn rồi, càng không cần phải nói đến việc bình an mang nó trở về.

Dọc đường không chỉ cần phải đối mặt với vương quốc Alpha, ngay cả những quốc gia mà bọn hắn đi ngang qua cũng có thể đâm cho bọn hắn vài đao.

Chỉ cần để xảy ra vấn đề ở bất cứ khâu nào cũng sẽ làm cho kế hoạch thất bại.

Cường giả đỉnh cao không phải rau cải trắng, những thất bại liên tiếp đã khiến cho Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn bị thiệt hại không nhỏ, căn bản không còn nhiều cao thủ để sử dụng nữa.

Blake mặt không đổi sắc nghênh đón cặp mắt bén nhọn của Shelter VII. Dù sao thì cự tuyệt cái nhiệm vụ khó giải quyết cũng tốt hơn là để cho nhiệm vụ này thất bại trong tay mình. ...

Từ khi nhận được tin tức đế quốc Thú Nhân có dị động, không chỉ có một mình vương quốc Alpha tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, mà cả vương quốc Warhammer và công quốc Mosey đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến lần này.

Đối với thú nhân mà nói, ba nước đều là quốc gia của loài người, cướp ai cũng giống nhau cả thôi. Một khi đánh nhau, ba nhà đều chạy không thoát.

Cho dù là ngày xưa không thù không oán, nhưng sau khi bị thú nhân liên tục chiếu cố, cừu hận được tích lũy qua ngày rộng tháng dài cũng đã làm cho bọn hắn xem thú nhân thành tử địch.

Khác biệt duy nhất nằm ở chỗ vương quốc Warhammer và công quốc Mosey chỉ trải qua những cuộc xâm lấn với quy mô rất nhỏ, chưa từng lĩnh giáo qua sự kinh khủng của thú nhân khi xâm lấn toàn diện.

Các cuộc chiến tranh toàn diện trước đó đều chỉ có một mình vương quốc Alpha ở tuyến đầu, chờ khi chiến hỏa tràn lan đến cửa nhà bọn họ thì đã bước sang giai đoạn trung hậu kỳ.

Vào giai đoạn trung hậu kỳ thì các quốc gia loài người cũng đã có thể phản ứng kịp. Viện quân và vật tư tiếp viện từ ngũ hồ tứ hải đồng thời lao tới, mặc dù không thể nói là đánh tới xuôi gió xuôi nước, nhưng ít nhất thì chiến cục cũng đã nghiêng về phía nhân tộc.

Hai nước này không có kinh nghiệm ứng phó với chuyện này nên cũng chỉ có thể học theo ông bạn hàng. Nhưng khi nhìn thấy vương quốc Alpha điều động toàn bộ lực lượng của cả một quốc gia thì hai nước lại bị dọa cho phát sợ.

"Thú nhân thật sự muốn xâm lấn toàn diện sao?"

Sắc mặt của Chris IX âm trầm hỏi.

Đều là "người giữ cửa", nhưng cũng có phân chia mạnh yếu.

Nếu như nói trong ba nước, vương quốc Alpha là nước pk với thú nhân lâu nhất nên được xếp thứ nhất, vậy thì công quốc Mosey bị kẹp trong khe hở chính là quốc gia hạng chót.

Mặc dù công quốc Mosey đã từng được gọi là "Đệ nhất công quốc của đại lục", thực lực quân sự mạnh hơn một vài vương quốc nhỏ yếu khác, nhưng nếu đứng ở trước mặt đế quốc Thú Nhân thì lại hoàn toàn không đáng giá chú ý.

Các cuộc tập kích quấy rối với quy mô nhỏ bình thường đã làm cho bọn họ phải mệt mỏi lắm mới ứng phó được, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện tin tức là đế quốc Thú Nhân muốn xâm lấn toàn diện, chuyện này làm cho trong lòng Chris IX rất khó tiếp nhận.

"Bệ hạ, tin tức thú nhân sắp phát động một cuộc chiến toàn diện là do vương quốc Alpha truyền tới."

"Bọn hắn đã chém giết với thú nhân mấy trăm năm rồi, cho nên hiểu rất rõ đế quốc Thú Nhân, suy đoán này chắc là sẽ không sai."

"Huống chi, dựa vào tin tình báo mà chúng ta nhận được từ trong đế quốc Thú Nhân, ngũ đại Hoàng đình đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu."

"Cho dù lần này không phải là một cuộc chiến toàn diện thì cũng sẽ lớn hơn những cuộc chiến lần trước rất nhiều. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, miễn cho đến lúc đó bị đánh trở tay không kịp."

Tể tướng Helcheg thận trọng hồi đáp.

Mặc dù khi thú nhân phát động chiến tranh toàn diện thì có những 3 tên xui xẻo đồng thời bị đánh, nhưng người nguy hiểm nhất lại là công quốc Mosey.

Là quốc gia có thực lực yếu nhất trong ba nước, Mosey rất có thể sẽ trở thành cửa khẩu để cho đại quân Thú nhân đột phá.

Mặc dù biên giới đã có vô số thành lũy, nhưng trong lòng Helcheg lại không chắc là có thể ngăn cản được thú nhân.

Vương quốc Alpha và Vương quốc Warhammer chắc chắn là không thể trông cậy vào rồi. Căn cứ vào kinh nghiệm của các cuộc xung đột trước đó, thú nhân sẽ chỉ chủ công một hướng.

Mà thực lực quân sự của đế quốc Thú Nhân lại rải đều ở ba nước, cho dù là đồng thời đánh ba nhà thì cũng không có bao nhiêu áp lực.

"Vậy thì toàn lực chuẩn bị chiến đấu đi! Ngay cả đám nông nô có một chút sức chiến đấu kia mà Vương quốc Alpha cũng không có buông tha, chúng ta nhất định phải làm theo."

Chris IX cắn răng nghiến lợi nói.

Không dốc hết toàn lực là không được. Công quốc Mosey được xem là nước yếu nhất trong tam quốc, rất có thể sẽ bị đánh trước.

Vạn nhất không thể ngăn được bước tiến của đại quân Thú nhân, nước mất nhà tan là chuyện chỉ phát sinh trong khoảnh khắc. Cho dù là Chris IX có thể lưu vong ở nước ngoài, nhưng quốc gia bị hủy diệt thì lại rất khó gầy dựng lại.

Không có cách nào, đại quân Thú nhân thật sự là quá ác độc. Những nơi bọn chúng đi qua, mặc dù không tới mức không có một ngọn cỏ, nhưng thập thất cửu không lại là tất nhiên.

Dân đều không có, phục quốc đương nhiên sẽ trở thành một truyện cười. Chuyện có liên quan đến không gian sinh tồn của cả chủng tộc, trông cậy vào đối phương nương tay quả thực là hy vọng xa vời.

Chương 336 - Liên Hợp Chiến Đấu

Phỉ Thúy cung, xe ngựa chiến tranh đã bắt đầu chuyển động, Caesar III lại trở nên nhàn rỗi.

Mọi chuyện đều sẽ phục vụ cho chiến tranh, những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể cũng đã biến mất trong tầm mắt của ông ta. Các quý tộc có mâu thuẫn gay gắt cũng không gây chuyện nữa.

Cho dù là sinh tử đại thù thì bây giờ cũng kiềm chế cừu hận trước. Mục đích của mọi người chỉ có một, tập trung toàn bộ lực lượng để vượt qua đại kiếp sinh tử lần này.

Còn về vấn đề thù hận, vậy thì phải xem đối thủ có thể sống sót được trong cuộc chiến tranh này không trước đã.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước đó, xác suất mà đối phương tử thân nơi xa trường sẽ cao hơn là xác suất do bọn hắn đích thân động thủ giết chết đối phương.

Chuyện ít đi thì đương nhiên là sẽ cảm thấy thoải mái, nhưng Caesar III lại có mấy phần không quen, bởi vì không nắm chắc được gì.

Ngoài miệng thì la hét rất ghê gớm, phải báo thù thú nhân, thu phục đất đai bị mất. Nhưng thực tế thì trong lòng của ông ta lại vô cùng lo sợ.

Nếu như đế quốc Thú Nhân không xuất hiện dị động, lại còn xác định được trận chiến này không có cách nào tránh khỏi, ông ta cũng không muốn khai chiến với đế quốc Thú Nhân vào thời điểm

này.

"Bệ hạ, đế quốc Thú Nhân và bán đảo Quiquenin đồng thời xuất hiện dấu hiệu phát sinh nạn châu chấu, khoảng cách bộc phát với quy mô lớn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công."

Đại công tước Newfoundland trầm giọng nói.

Lý trí nói cho lão ta biết, đây là đang chơi với lửa. Đồng thời hạ độc thủ với hai thế lực lớn cũng giống như việc liếm máu trên lưỡi đao, chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ gặp phải tai họa lớn.

Nhưng chuyện tàn khốc hơn chính là, bất luận Vương quốc Alpha có ra tay hay không thì song phương cũng đều là địch nhân, đây là chuyện không thể tránh được.

"Thả lỏng chút đi, Tể tướng của ta. Chuyện này không có bết bát đến vậy, Giáo Đình vừa mới đắc tội với vương quốc Frank."

"Lần này sẽ không có người nào đứng ra làm người hòa giải cho bọn chúng, đệ nhất vương quốc trên đại lục mà gây chuyện thì sẽ không thể giải quyết một cách dễ dàng như vậy."

"Về phần đế quốc Thú Nhân, bọn chúng đều đã chuẩn bị xâm lấn rồi, còn có cái gì để do dự nữa chứ?"

"Chỉ cần có thể suy yếu tiềm lực chiến tranh của bọn chúng, cho dù có khai chiến ngay bây giờ thì cũng đáng."

Caesar III ra vẻ trấn định nói.

Mặc dù trong lòng hoang mang rối loạn, nhưng trên mặt nhất định phải thể hiện ra đủ trấn định để làm yên lòng đám thuộc hạ bên dưới.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Đại công tước

Newfoundland cũng đã nói với bọn thuộc hạ những lời tương tự như thế này.

Tất cả mọi người đều biết rằng đây chỉ những lời trấn an lòng người, nhưng mọi người vẫn nguyện ý nghe. Vào những thời điểm không nắm chắc như thế này, con người cần nhận được công nhận.

Mặc dù sự công nhận này không có ý nghĩa thực chất gì, nhưng tâm linh lại có thể được an ủi.

Người am hiểu chính trị như Caesar III sẽ không làm cho thuộc hạ phải thất vọng về phương diện này. Nếu như ngay cả kẻ làm lão đại cũng không có lòng tin thì chẳng phải thuộc hạ sẽ càng bàng hoàng hơn sao.

Đối với một cuộc chiến tranh quy mô lớn có liên quan đến sự tồn vong của cả chủng tộc, không chỉ Vương quốc Alpha cần xem trọng, mà ngay cả đế quốc Thú Nhân cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Nếu như chỉ là giao chiến với ba quốc gia loài người ở biên giới thì đúng là chẳng là gì đối với thú nhân, nhưng mà nhân tộc lại có mười mấy quốc gia.

Nên đánh như thế nào?

Nên đánh lúc nào?

Đánh tới tình trạng gì?

Đây đều là học vấn, lỡ như vô ý làm cho cả nhân tộc bực tức mà khởi xướng phản công.

Khi vị bá chủ đại lục bất chấp mọi giá để tiêu diệt một đế quốc Thú Nhân thì sẽ có thể làm được.

Đây cũng là nguyên nhân mà mỗi lần thú nhân xâm lấn đều chỉ lấy việc ăn cướp làm chủ, lại còn rất khắc chế trong việc công thành chiếm đất.

Đương nhiên, loại khắc chế này là bị động. Kết cục của những cuộc đại chiến gần như đều là liên quân nhân tộc thu hồi lại đất đai bị mất. Nếu như không buông bỏ lãnh địa đã chiếm thì cuộc chiến cũng sẽ không kết thúc.

Cuộc đại chiến lần trước là ngoại lệ, nhưng loại ngoại lệ này chỉ xảy ra trong bối cảnh nhân tộc đang khai chiến bốn phía. Đế quốc Thú Nhân cũng phải bỏ ra một cái giá thê thảm chính là phản bội minh hữu để ngưng chiến với nhân tộc.

Những chuyện phản bội và liên hợp tương tự như vậy vô cùng phổ biến giữa các chủng tộc. Nếu như tất cả dị tộc đều đoàn kết một lòng thì địa vị bá chủ đại lục của nhân tộc đã sớm đổi chủ.

Cuộc chiến xâm nhập phía nam sắp được phát động này trông như một sự kiện ngẫu nhiên, nhưng thực ra ở sau lưng nó đã trải qua không biết bao nhiêu ván cờ chính trị.

Chỉ khi trải qua nhiều lần cân nhắc giữa lợi và hại, cảm thấy chiến tranh có lợi với phe mình hơn thì Hoàng đình thú nhân mới quyết định phát động chiến tranh.

"Bệ hạ, sứ đoàn mà công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer phái ra đã xuất phát, dự tính là nửa tháng sau sẽ đến vương đô."

"Lần này bọn họ tới đây là để thương nghị chuyện liên hợp chiến đấu. Chuyện này dây dưa rất rộng, còn cần ngài đích thân lấy ra điều lệ."

Bá tước Francois nhắc nhở.

Bá tước Francois là ngoại vụ đại thần của Vương quốc Alpha, đa số thời điểm đều rảnh đến nhức cả trứng, chỉ có thời kỳ chiến tranh là vội đến chân không chạm đất.

So với những ngoại vụ đại thần trước, nhiệm vụ của Bá tước Francois sẽ càng nặng một chút, lần này có thêm hai vị minh hữu cần cân nhắc.

Môi hở răng lạnh, hiện giờ cả ba quốc gia đều là "huynh đệ" trong một cái chiến hào, bất kỳ người nào ngã xuống thì hai người còn lại cũng sẽ trở nên càng nguy hiểm hơn.

Chương 337 - Hudson Điểm Binh

Trong tình huống đủ khả năng, mọi người vẫn sẽ cần chiếu ứng lẫn nhau.

Nếu như để cho đại quân Thú nhân xé mở lỗ hổng từ kỳ quốc gia nào thì sẽ tạo cơ hội cho bọn chúng tiến công hậu phương, từ đó thoát khỏi pháo đài rậm rạp chằng chịt trên tiền tuyến kia.

"Để cho bộ quân vụ đàm phán với bọn họ, có thể phối hợp được thì cứ phối hợp, nhưng mọi chuyện đều phải lấy sự an toàn của vương quốc làm trọng."

"Ngoài ra các tỉnh biên giới phải đề cao cảnh giác, lấy pháo đài của quý tộc là đầu mối then chốt để bí mật chế tạo ra một tuyến phòng thủ. Lỡ như phát sinh bất trắc thì cũng có thể tranh thủ đầy đủ thời gian cho vương quốc."

"Tể tướng, khanh sẽ phụ trách bộ quân vụ, bộ chính vụ, hội nghị quý tộc và thành lập đốc sát tổ, giám sát toàn bộ tình huống chuẩn bị chiến đấu của các tỉnh."

"Nói cho bọn hắn biết, tỉnh nào có công tác chuẩn bị chiến đấu chậm chạp nhất, huấn luyện quân đội rác rưởi nhất thì tỉnh đó sẽ là đội xung phong!"

Caesar III hung hãn nói.

Quý tộc đất phong có quyền tự chủ rất cao, nhưng chuyện này không có nghĩa là Quốc vương không làm gì được bọn hắn. Đặc biệt là vào thời chiến, muốn làm khó dễ lại càng đơn giản hơn.

Đều là bị ép phải làm vậy, bởi vì đại chiến rất căng thẳng. Bây giờ không cố gắng, sau này có muốn cố gắng cũng không có cơ hội.

Mặc dù có thêm hai gã xui xẻo gánh vác áp lực, nhưng các nhân tố không thể khống chế được cũng tăng lên. Lỡ như hai vị minh hữu không chịu đựng được, chiến tuyến vốn đã rút ngắn của Vương quốc Alpha lại tiếp tục bị kéo dài ra.

May mắn là quý tộc trong thời đại này đều có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, không lo các quý tộc lãnh chúa ở các tỉnh biên giới không cố gắng.

Quận Wright, từ khi Hudson tiếp quản công việc huấn luyện cho một đám "minh hữu" thì tràng diện lập tức trở nên hùng vĩ.

Trong tình huống không bao gồm lãnh địa của các quý tộc phương bắc, quận Wright đã có thể điều động được 5 vạn thanh niên trai tráng, vừa nghe được con số này, Hudson thật sự bị dọa cho nhảy dựng lên.

Nhưng hắn cũng lập tức bình tĩnh lại, đây là chuyện tốt mà đám đồng liêu của quân đoàn số 5 làm ra. Bọn hắn không chỉ mang thanh niên trai tráng trong lãnh địa ở quận Wright tới, mà đồng thời còn mang luôn cả thanh niên trai tráng ở quê nhà đến luôn.

Sức mạnh của danh tiếng cường đại như vậy đấy. Mặc dù thanh danh của Hudson đều do bọn hắn thay phiên nhau thổi phồng mà ra, nhưng mọi người đều tán thành năng lực luyện binh và vận may của Hudson từ tận đáy lòng.

Dù sao cũng phải mang theo lương khô thao luyện, tìm một người có bản lĩnh để hỗ trợ huấn luyện sẽ tốt hơn. Binh sĩ được huấn luyện càng tinh nhuệ thì tỷ lệ sống sót trên chiến trường của mọi người cũng sẽ cao hơn.

"5 vạn thanh niên trai tráng" chỉ mới được tính trên góc độ tuổi tác. Không phải ai cũng thích hợp tòng quân, chắc chắn phải sàng lọc lại một lần.

Mặc dù đã chuẩn bị cả nước giai binh rồi, nhưng vương quốc không thể nào bắt hết tất cả thanh niên trai tráng lên chiến trường được. Đa số những người này đều đóng vai quân dự bị khẩn cấp.

Theo suy đoán của Hudson, cùng lắm thì vương quốc chỉ hạ lệnh chiêu mộ chừng 7000-10000 người trong quận của hắn, khả năng cao là sẽ không ra hết tiền tuyến chỉ trong một lần.

Trừ những người này ra, tất cả chi mạch của gia tộc Koslow trong tỉnh đều mang theo thanh niên trai tráng tới tham gia huấn luyện. Một vài vị thân thích, thế giao cũng mang người tới tham gia náo nhiệt.

Những người nhờ quan hệ để tới đây huấn luyện ké thì càng nhiều hơn.

Đối mặt với đội ngũ ngày càng khổng lồ, Hudson bị dọa đến vội vàng kêu ngừng lại.

Năng lực có hạn, cho dù hắn có phái ra toàn bộ nhân lực của mình ra làm huấn luyện viên thì cũng không đủ nhân thủ.

Hudson thật sự rất bội phục những vị đại thần có thể huấn luyện được mười mấy vạn tân binh thành một đội quân ngay sau khi chiêu mộ.

Cho dù đã có căn cơ, nhưng bây giờ mà xuất hiện mười mấy vạn thanh niên trai tráng ở trước mặt thì hắn cũng sẽ ngơ ngác.

Cũng may là đại đa số nông nô binh đều chỉ cần ý tứ một chút là được, chỉ cần có cơ sở nhất định là được. Hắn chỉ cần từ trong số này chọn ra 10000-20000 người để huấn luyện trọng điểm, xem như quân đội xuất chinh trong tương lai.

May mắn Sơn Địa Lĩnh đủ rộng lớn, một đỉnh núi có thể chứa được một quân doanh, sau khi phân tán ra thì cũng không cảm thấy chen chúc như vậy.

Về phần thuận tiên xây dựng đường xá, san lấp mặt bằng cũng đều là công tác huấn luyện, không phải vì Hudson lão gia muốn chiếm tiện nghi.

Ngoài Sơn Địa Lĩnh, không có người cam lòng bỏ ra một mảnh đất đai rộng lớn như vậy để làm sân huấn luyện cho thanh niên trai tráng cả?

Không có đường thì sẽ không vận chuyển lương thực vào được. Sân không bằng phẳng thì không tiện huấn luyện!

Còn số vũ khí trong tay thanh niên trai tráng cũng không phải là do Hudson rao hàng, mà là mọi người nhìn thấy nông nô của Sơn Địa Lĩnh đều được mang một món nên mới học theo thôi.

Vũ khí lần này không giống với lúc xưa, trước đây chỉ toàn là vũ khí kém chất lượng, nhưng lần này Hudson đã bán theo tỷ lệ 5 kém 1 bình thường.

Khuyết điểm duy nhất là vẫn đang thiếu hàng, chỉ có những người được coi trọng là "tinh nhuệ tương lai" mới được sở hữu binh khí làm bằng sắt, những người còn lại vẫn chỉ có thể cầm gậy gỗ cho đủ số.

Đối với tiểu quý tộc mà nói, việc mua quân bị với số lượng lớn là một gánh nặng.

Nếu như không phải Hudson độ lượng nói: Người một nhà có thể ký sổ, cũng có thể lấy vật phẩm khác để gán nợ thì chắc là đại đa số quý tộc đã bị động từ bỏ vì trong túi không có tiền.

"Đứng nghiêm!"

"Đứng vững hết cho ta. Nếu đã đến nơi này, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần chịu khổ."

Chương 338 - Luyện Binh Trước Luyện Quan

"Không cần phải lo bị mất mặt, ai cũng sẽ phải huấn luyện như vậy, không có người chạy tới châm biếm các vị cả."

"Các vị đều là quý tộc, vậy thì phải có bộ dạng của một nhà quý tộc. Nếu như ngay cả nông nô cũng không sánh bằng, truyền đi không sợ bị mất mặt sao?"

"Từ giờ trở đi, các vị phải giữ vững tinh thần trong vòng một tháng, học tập một cách nghiêm túc cẩn thận."

"Một tháng sau, các vị còn phải quay về huấn luyện nông nô. Bọn hắn cũng phải được huấn luyện, nếu như việc học còn thua cả nông nô, vậy thì dứt khoát cắt cổ luôn cho rồi."

"Bây giờ ai muốn rời khỏi thì còn kịp, một khi bắt đầu huấn luyện mới hối hận thì chậm rồi."

"Trước tiên giới thiệu với mọi người một chút, vị trên vai ta đây chính là Belersden tiên sinh Đại Địa Chi Hùng vĩ đại. Cuộc huấn luyện sau này của mọi người sẽ do Belersden tiên sinh phụ trách giám sát."

"Tính tình của Belersden tiên sinh có chút táo bạo, cho nên các vị tốt nhất là đừng chọc giận tiên sinh. Mặc dù trong quân doanh cũng có Mục sư, nhưng ta không dám hứa chắc là có thể cứu chữa được..."

Hudson nghiêm trang nói.

Luyện binh trước luyện quan.

Muốn mang theo một đám người lên chiến trường thì bản thân cũng phải có chút bản lĩnh mới được. Nếu như bọn thuộc hạ đều là phế vật, vậy thì sẽ rất dễ dàng hố chết người làm lão đại như hắn.

Không cần lo lắng bị người ta học trộm, những phương pháp huấn luyện cơ sở này cũng chỉ có thể bồi dưỡng được đến tầng sĩ quan.

Các quý tộc có thể học được trong thời gian ngắn là nhờ vào văn hóa nội tình của bọn họ.

Hudson cũng từng thử đích thân bồi dưỡng sĩ quan nông nô nghèo rớt mùng tơi rồi. Mất khoảng chừng hai năm mới miễn cưỡng đạt đến yêu cầu của hắn.

Vì không để cho những người này mất mặt, Hudson còn chuyên môn thành lập một trại huấn luyện quý tộc, toàn bộ con em quý tộc đều tham gia.

Những quý tộc lão gia đã có tuổi quý tộc không chịu đích thân ra trận huấn luyện vì xấu hổ, cho nên liền đẩy các con ra ngoài.

"Rời khỏi" chỉ là một câu nói đùa.

Cơ hội để học tập kiến thức quân sự cũng không nhiều. Nếu như có người dám nửa đường thối lui, Hudson không cần phải làm gì, vị phụ thân ở sau lưng cũng đã dạy cho bọn họ biết cách làm người.

Về phần Belersden giám sát, đây chẳng qua chỉ dùng để dọa người mà thôi. Cho dù gấu con có nguyện ý đứng ra làm việc không cầu lợi ích thì Hudson cũng sợ xảy ra vấn đề.

Hùng đại gia không biết nặng nhẹ, một khi động thủ, ngay cả Hudson còn sợ nữa là.

Vạn nhất Hùng đại gia không cẩn thận đập chết mấy người, Hudson cũng không có biện pháp bàn giao.

Chẳng qua cái biểu tình nhao nhao muốn thử của hùng thật sự là làm cho người ta cảm thấy có chút... ...

Thành Dadir, kể từ khi biết được hơn một nửa quý tộc trong quận mang người tới Sơn Địa tham gia huấn luyện, Tử tước Sith lập tức sụp đổ.

Hội nghị quân sự cấp tỉnh đều là do quận trưởng các tỉnh tới tham dự, chỉ có duy nhất quận Wright là do quan quân vụ đại biểu tham gia.

Nếu như chỉ là đại diện thì thôi không nói. Dù sao Hudson cũng nổi tiếng là cường đại ở trong tỉnh Đông Nam, mấu chốt là từ đầu đến cuối đều không có người tới thông báo cho gã ta một tiếng.

Rõ ràng là đám quý tộc bản địa không muốn chơi chung với gã. Dù muốn gây ầm ĩ thì cũng không có cớ, phủ tổng đốc tổ chức hội nghị quân sự rồi mời quan quân vụ tham gia thì thôi không nói.

Hudson là quan quân vụ, tổ chức huấn luyện quân sự cũng là chuyện phù hợp với quy định.

Chỉ là quận trưởng của những quận khác cường thế hơn, có quyền nói chuyện mạnh mẽ trong các vấn đề quân sự, bình thường đều sẽ nắm giữ luôn quyền hành của quan quân vụ, thậm chí còn có người giọng khách át giọng chủ.

Nhưng chuyện mà người khác có thể làm được không có nghĩa là Sith cũng có thể làm được. Trong cái quận Wright nhỏ bé này, Sơn Địa Lĩnh là thế lực có thực lực quân sự mạnh nhất.

Vô luận là hai binh đoàn bộ binh, hay là con gấu già thích giả bộ ngây thơ kia đều là thứ mà gã ta không thể đối kháng được.

Muốn cầu viện với gia tộc cũng không được, đúng là gia tộc Felix không thiếu quân đội, cũng không thiếu cường giả, nhưng những thứ này lại chẳng liên quan gì đến một đứa con riêng như gã.

Mặc dù mặt mũi của Đại công tước Kavadia rất lớn, nhưng ông ta cũng không có cách nào đưa cường giả đỉnh cao của gia tộc cho con riêng của mình được. Điều động cường giả rời đi vào những thời khắc mà thú nhân có thể đánh tới bất kỳ lúc nào như lúc này sẽ càng dễ bị chỉ trích.

Tuân theo quy tắc thì không ngăn nổi, về mặt thực lực thì lại bị đối phương áp chế, cho nên Tử tước Sith chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Sơn Địa Lĩnh thao luyện binh mã một cách trắng trợn.

Không riêng gì Tử tước Sith đang buồn rầu, mà tất cả con em quý tộc phương bắc đều đang vô cùng đau đầu.

Đám quý tộc bản địa trong quận đưa 5 vạn thanh niên trai tráng qua đó chỉ trong một lần. Cho dù là chỉ được huấn luyện thêm một chút, nhưng thực lực quân sự song phương cũng sẽ vì vậy mà mất cân bằng.

Trên thực tế, từ khi Sơn Địa Lĩnh quật khởi, thực lực quân sự ở quận Wright đã sớm phát sinh nghịch chuyển.

Đám quý tộc bản địa vốn ở thế yếu nay đã vượt qua bọn hắn. Thân bất do kỷ, đám quý tộc phương bắc chỉ đành ra sức thao luyện nông nô, cố gắng không để cho loại chênh lệch này mở rộng ra.

Trong tình huống chưa đưa người tới Sơn Địa Lĩnh thì diện tích lãnh địa mà song phương khống chế đều không kém bao nhiêu, nhưng số lượng thanh niên trai tráng lại chênh lệch rất rõ rành.

Chung quy vẫn là vì gia tộc ở quá xa. Mặc dù mọi người đã nghĩ trăm phương ngàn kế để gia tăng nhân khẩu, nhưng vẫn không bằng quý tộc bản địa.

"Tử tước Sith tôn kính, ngài hãy mau chóng suy nghĩ một chút biện pháp đi! Nếu như tình huống này cứ tiếp tục kéo dài, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị đuổi ra khỏi đây!"

Kỵ sĩ Justin Finch lo lắng nói.

Chương 339 - Tranh Thủ

Đây là một kẻ vô cùng xui xẻo, trong khoảng thời gian gần đây y vẫn luôn gặp phải những chuyện bất lợi.

Đầu tiên là bị nạn châu chấu làm cho tổn thất nặng nề, sau đó lại bị đánh cho một trận vì sự kiện ăn cướp thương đội. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì trong lãnh địa lại xảy ra vụ nô lệ nổi loạn.

Lãnh địa đã vô cùng tơi tả, nhưng thái độ của mấy ông bạn hàng xóm mới là thứ làm cho y kinh hồn bạt vía.

Nông nô binh còn chưa luyện được mà đã châm chọc khiêu khích rồi, nếu như luyện được thì sợ là...

Chỉ có thể nói là quả báo đến quá nhanh.

Không có vô duyên vô cớ hận, những lời trào phúng này đều bắt nguồn từ các cuộc mâu thuẫn xung đột trước đó.

Vào những thời điểm thực lực không tốt thì chỉ có thể chịu đựng; Nhưng khi thực lực phát sinh biến hóa là sẽ không khách khí như vậy rồi!

Chưa đến kiếm chuyện là vì đám quý tộc bản địa còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thuận tiện cũng nhìn chung đại cục một chút.

Một khi nông nô binh thành quân, đám quý tộc bản địa còn có thể khắc chế được sao?

Vấn đề này, mọi người đã sớm có đáp án.

"Đừng vội, Kỵ sĩ Justin Finch. Chuyện mà chúng ta nên lo lắng hiện giờ không phải là một chút xung đột nhỏ với đám quý tộc bản địa trong quận, phải biết nhìn xa trông rộng."

"Thế cục Bắc Cương đã rất khẩn trương, chắc là mọi người cũng đã nghe thấy rồi. Cơ hồ có thể xác định là chiến tranh đã bắt đầu đếm ngược."

"Một khi phương bắc đánh nhau, tất cả mọi người đều khó tránh khỏi phải ra tiền tuyến."

"Chúng ta đều đã từng giao thủ với thú nhân rồi, địch nhân lợi hại ra sao, trong lòng mọi người đều đã nắm được."

"Trong các cuộc chiến tranh toàn diện trước đó, Vương quốc Alpha ta đều bị tổn thất nặng nề."

"Bây giờ thì đám quý tộc bản địa đang chơi đùa sung sướng, nhưng tương lai bọn hắn chắc chắn sẽ phải chịu khổ."

"Về vấn đề ân oán, cho dù có muốn thanh toán thì cũng phải chờ tới sau cuộc đại chiến. Bây giờ thực lực chênh lệch lớn, nhưng không có nghĩa là tương lai thực lực cũng sẽ chênh lệch lớn như vậy."

"So với đám quý tộc bản địa hoàn toàn không biết gì về thú nhân, tỷ lệ sống sót của chúng ta sẽ cao hơn nhiều."

Tử tước Sith tận lực trấn an.

Thực lực mất cân bằng đã trở thành sự thật. Đám quý tộc bản địa chưa mang quân tới cửa tìm lại mặt mũi đều là vì lấy đại cục làm trọng.

Nếu như bọn họ chủ động kiếm chuyện thì chẳng khác nào là đang đưa mặt ra cho người ta đánh, bị đánh một cách uổng phí.

Vì không muốn lộ ra sự vô năng của người làm lão đại, Sith chỉ có thể để kêu mọi người phóng tầm mắt ra xa một chút, chuyển dời sự chú ý lên cuộc đại chiến sắp tới.

Chiến tranh là thủ đoạn tốt nhất để thay đổi càn khôn, với tỷ số thương vong kinh khủng của những cuộc đại chiến lần trước, thế lực lớn cũng có thể bị lật úp, huống chi là một đám tiểu quý tộc.

Tiếc là những vị ngồi đây đều là người thông minh, mấy lời trấn an lòng người này rõ ràng không thể làm cho mọi người nguôi ngoai.

Đúng là tới khi ra chiến trường thì quý tộc bản địa sẽ bị thương vong thảm trọng, nhưng chuyện này không có nghĩa là bọn hắn có thể toàn thân trở ra.

Muốn sống sót trong một cuộc chiến ở cấp bậc này, hoặc là liều mạng, hoặc là so vận khí. Đối với đa số người không đủ thực lực thì vận may được xếp ở vị trí thứ nhất.

"Tử tước Sith, dựa theo lệ cũ, vương quốc sẽ dựa theo khu vực để thành lập quân đội."

"Với tình huống hiện giờ, đám quý tộc bản địa chắc chắn sẽ không hành động chung với chúng ta."

"Chỉ dựa vào những người mà chúng ta có được, dù là tập hợp hết tất cả quý tộc trong hai quận lại thì sợ là cũng không đủ một cái quân đoàn."

Nam tước Kettler nhắc nhở.

Mâu thuẫn thì mâu thuẫn, nhưng vào những thời khắc như thế này cần phải đồng tâm hiệp lực.

Ít nhất là trước khi quý tộc bản địa chịu chấp nhận y thì liên minh con em quý tộc phương bắc không thể sụp đổ.

Không có ai để bão đoàn sưởi ấm, trở thành tiểu lãnh chúa bèo trôi không rễ sẽ càng khó sống sót trên chiến trường hơn.

Cửa sổ bị đâm thủng, bây giờ Tử tước Sith cũng chỉ có thể bước ra đối mặt.

Thẳng thắn mà nói, trong lòng gã ta đã có mấy phần hối hận. Nếu sớm biết thế cục Bắc Cương sẽ thay đổi nhanh như vậy thì gã ta sẽ không vì tranh đoạt quyền chủ đạo mà làm cho "minh hữu" suy yếu.

"Không đủ thì cũng phải kiếm cho đủ một quân đoàn. Biên chế quân đội trong thời chiến là chuyện không thể thay đổi."

"Tiểu đoàn chỉ cần mấy ngàn người, trung đoàn có thể nắm giữ mấy vạn người. Ta cũng không yêu cầu nghiêm khắc gì, chỉ cần đủ biên chế một vạn người là được."

"Quý tộc bản địa tỉnh Đông Nam này có thành kiến quá sâu với chúng ta, trong thời gian ngắn sẽ rất khó thay đổi. Không muốn làm bia đỡ đạn trên chiến trường thì chúng ta nhất định phải cố gắng hết sức để tranh thủ quyền tự chủ."

Tử tước Sith nói chắc như đinh đóng cột.

Đây là quyết định cuối cùng của gã ta sau khi đã nghĩ sâu tính kỹ. Thay vì đi theo người khác, gã thà tự mình chơi còn hơn.

Mặc dù sức mạnh của con em quý tộc phương bắc đã bị suy yếu, nhưng dù sao vẫn còn hơn 2000 lính tinh nhuệ. Lại kéo thêm mấy ngàn nông nô binh là đã có thể thành lập một quân đoàn.

Nếu mà bàn về sức chiến đấu thì quả thật hơi kém một chút, nhưng ít nhất là có thể nắm được một ít quyền tự chủ.

Chiến tuyến giữa Vương quốc Alpha và đế quốc kéo dài hơn nghìn dặm, thống nhất chỉ huy là chuyện vô cùng khó khăn. Căn cứ vào tình huống thực tế rồi phân ra thành các khu vực chiến đấu khác nhau là chuyện tất yếu.

Ít thì một vài quân đoàn, nhiều thì mấy chục quân đoàn tạo thành một chiến khu.

Quân đoàn trưởng cũng đã được xem như là cao tầng trên chiến trường. Ít nhất là có thể có được một vị trí trong những cuộc hội nghị quân sự quan trọng, còn có thể phát biểu ý kiến của mình.

Chương 340 - Thải Hồng Chi Nguyệt

Vị trí quân đoàn trưởng có liên quan đến quyền lên tiếng trong chiến tranh, cho nên Sith nhất định phải nắm được, tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Muốn làm được điểm này, gã ta cần có sự ủng hộ của đám con em quý tộc phương bắc. Các quý tộc bản địa đang tập kết huấn luyện ở trong Sơn Địa Lĩnh đã gây áp lực cho gã, nhưng cũng là cơ hội để Sith tập hợp thẻ đánh bạc của mình.

Bên ngoài thành phố Beda có một đoàn xe đặc biệt, đoàn xe vừa mới vào thành liền được dân chúng trong thành hoan nghênh nhiệt liệt, trong đó còn có không ít con em quý tộc.

Đám người trong đoàn xe cũng đã không còn cảm thấy kinh ngạc về cảnh tượng như vậy nữa. Bọn họ là đoàn ca cơ nổi tiếng nhất đại lục, là thần tượng số một trong giới giải trí, cảnh tượng như vậy đã thấy nhiều đến mức thành quen luôn rồi.

Trong thời đại thiếu những trò vui giải trí, âm nhạc và sân khấu kịch chính là phương thức giải trí được hoan nghênh nhất.

Thải Hồng Chi Nguyệt là một đoàn thể thần tượng đã du tẩu khắp các quốc gia trên đại lục, từ xuất đạo đến nay đã có được vô số fan hâm mộ.

Đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt có thể di chuyển khắp nơi trên đại lục mà không bị bên ngoài làm khó dễ nên đương nhiên là sẽ có lai lịch không nhỏ.

Nghe nói người sáng lập ra đoàn thể này chính là một vài vị cường giả đỉnh cao trên đại lục. Một vài ca cơ trong đoàn còn có quan hệ không minh bạch với rất nhiều đại quý tộc trên đại lục.

Những tin đồn về chuyện trăng hoa của đoàn ca cơ đều không ngừng truyền ra, chưa từng bị đứt đoạn.

Bởi vì liên quan đến quá nhiều đại nhân vật, cho nên có rất người dám trêu chọc đoàn ca cơ này.

Mặc dù không thể là nói nơi nào cũng có nữ nhân xinh đẹp, nhưng cũng không cần vì mấy nữ nhân mà làm cho mình dính vào những rắc rối không cần thiết.

"Tiểu thư, xem ra ngài rất được hoan nghênh ở nơi này nha? Có rất nhiều quý tộc tài tuấn đang ở bên ngoài hô lên tên của ngài."

Nghe được lời nói của thị nữ lời, trong chiếc xe ngựa sang trọng, Isabel trực tiếp trợn trắng mắt.

Isabel là thần tượng được hoan nghênh nhất trong đoàn ca cơ, đương nhiên là sẽ không thiếu fan hâm mộ truy phủng, gần như đến nơi nào cũng đều xuất hiện cảnh tượng tương tự.

"Có gì mà phải hưng phấn chứ! Dù sao cũng không phải là người của một thế giới, cho dù bọn họ có si mê cỡ nào thì cũng chỉ là muốn chơi đùa mà thôi."

"Windsor, đừng nên xem những lời mà đám đàn ông này nói là lời thật. Bây giờ bọn họ la hét ầm ĩ cũng chỉ là ngoài miệng nói một chút mà thôi."

Isabel khinh thường nói.

Chỉ là sự không cam lòng trên hai đầu lông mày đã bán rẻ ý tưởng thật sự trong lòng nàng. Lục địa Aslante này có đẳng cấp rất sâm nghiêm, cho dù là ca cơ được hoan nghênh nhất thì địa vị cũng chẳng ra làm sao.

Đừng nói là gả vào hào môn, cho dù là con em nòng cốt của trung đẳng quý tộc đều không có khả năng cưới một ả ca cơ.

Không phải là kỳ thị xuất thân, mấu chốt là không có giá trị để "thông gia". Một chút danh tiếng này đối với đại quý tộc đều chẳng không đáng một đồng.

Các quý tộc sa sút thì lại đồng ý cưới các nàng, nhưng lại chẳng có mấy người thành công.

Cho dù có tiến tới với nhau thì cũng không phải là vì tình yêu, càng nhiều vẫn là vì lợi ích. Chủ yếu vẫn là vì lấy lòng đại nhân vật, giang hồ gọi là "hiệp sĩ đổ vỏ".

Bất luận là một vị ca cơ nào cũng đều cảm thấy tương lai của mình rất mê mang. Hào môn không vào được, làm tình nhân thì lại không cam lòng.

Bởi vì sự "không cam lòng" này, Isabel đã lén lút gia nhập một tổ chức thần bí. Lần này nàng tới Vương quốc Alpha lưu diễn là vì thi hành mệnh lệnh của tổ chức.

Nàng vốn không muốn nhận cái nhiệm vụ khó giải quyết này, tiếc rằng người phía sau cho ra thật sự nhiều lắm.

Tiền tài thì Isabel không thiếu. Là một cây rụng tiền, những cơ ca đầu bài như các nàng đều có địa vị vô cùng cao trong Thải Hồng Chi Nguyệt.

Không chỉ có tự do cao, mỗi lần lên đài biểu diễn đều có thể được chia lợi tức. Chỉ tính riêng tiền vé vào cửa cũng là tài nguyên cuồn cuộn rồi.

Nếu như nguyện ý đích thân tiếp khách thì lợi tức sẽ càng phong phú hơn. Cho dù chỉ là uống trà nói chuyện thì cũng có những kẻ ngốc nhiều tiền sẵn sàng móc hầu bao.

Thứ có thể làm cho Isabel động tâm chính là tài nguyên tu luyện trân quý mà tổ chức sau lưng nàng cung cấp.

Trên lục địa Aslante này, ngoại trừ quý tộc có địa vị cao quý ra thì vẫn còn có một quần thể đặc thù, chính là cường giả.

Khi thực lực của một người đủ cường đại, những hạn chế về mặt xuất thân sẽ không còn tồn tại nữa.

Ngoại giới có nằm mơ cũng chẳng ngờ là tiểu thư Isabel nũng nịu lại còn là một vị Kỵ sĩ có thực lực không kém.

Nếu như tin tức này được truyền ra ngoài, có lẽ tên tuổi của nàng sẽ còn có thể tiến thêm một bước, thậm chí có thể trở thành đệ nhất ca cơ của đại lục.

Nhưng những thứ này không phải là điều mà Isabel mong muốn. Thứ mà nàng muốn nhất chính là có thể làm chủ vận mệnh của mình mà không phải chỉ có thể phụ thuộc vào đoàn ca cơ giống như bây giờ.

Đối với kẻ yếu mà nói, xinh đẹp chính là một cái tội."Hồng nhan bạc mệnh" chính là lời trình bày tốt nhất. Không có sự che chở của Thải Hồng Chi Nguyệt, nàng sẽ lập tức biến thành thịt cá nằm trên thớt của người khác.

Nếu như may mắn thì sẽ được một đại nhân vật nào đó đặt vào trong kim ốc; Nếu không may thì khó mà dữ liệu.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển trên đường cái, từ đầu đến cuối Isabel đều không hề đáp những tiếng hô hoán bên ngoài, giống như không hề nghe thấy vậy.

Đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt đến làm cho đám quý tộc trong tỉnh Đông Nam có thêm một chủ đề để nói chuyện, nhưng việc này lại không hề ảnh hưởng đến công tác chuẩn bị chiến đấu của mọi người.

Chương 341 - Thải Hồng Chi Nguyệt (2)

Quốc vương bệ hạ đã thả lời: Tỉnh nào có công tác chuẩn bị chiến đấu kém cỏi nhất thì tỉnh đó sẽ được vinh dự trở thành quân xung phong.

Tổng đốc Pierce là một vị học sinh giỏi, cho nên bèn sửa đổi một chút rồi ra lệnh cho các quận: Công tác chuẩn bị chiến đấu của quận nào kém cỏi nhất thì quận đó sẽ phải đi trước.

Không có người nào dám phớt lờ lời uy hiếp trắng trợn này của ông ta. Ngoài một số fan cuồng nhiệt chạy tới xem náo nhiệt ra, đại đa số quý tộc đều chọn ở lại huấn luyện quân đội.

Đều là bị ép phải làm vậy, cấp trên đè cấp dưới, cấp dưới lại đè cấp dưới nữa. Ngoài quận Wright đã thống nhất tổ chức huấn luyện ra, các quận khác đều phát ra mệnh lệnh tương tự, người nào không hăng hái chuẩn bị chiến đấu thì quân đội của người đó sẽ phải ra chiến trường đầu tiên.

Không muốn đi cũng được, chỉ cần không gia nhập vào quân đội trong quận là được rồi, mọi người không cần một người đồng đội chuyên gây cản trở.

Cũng không thể đi ăn máng khác, ngay cả đội quân trong quận của mình mà còn bị cự tuyệt, những thế lực lớn bên ngoài đều không thu phế phẩm.

Mặc dù khi ra chiến trường thì quân số càng nhiều sẽ càng tốt; nhưng mà nếu như phải có thêm một gã đồng đội chuyên gây cản trở, vậy thì mọi người vẫn tình nguyện không có thì hơn.

Trải qua hơn một tháng rèn luyện sơ bộ, cuối cùng thì đoàn sĩ quan của Hudson cũng đã ra dáng một chust. Nếu chỉ nhìn từ phương diện khí thế thì đội quân này tuyệt đối là tinh nhuệ nhất đẳng.

Nhất là đại đa số người ở trong số này đều là Kỵ sĩ, sức chiến đấu cá nhân không kém càng làm tăng thêm tính chất "tinh nhuệ".

Là tổng giáo quan, Hudson cảm thấy có chút phức tạp. So sánh với đám sĩ quan mà trước kia hắn bồi dưỡng ra, biểu hiện của những người trước mặt này thật sự là tốt hơn quá nhiều.

Cho dù là có người vẫn còn mang theo ngạo khí của quý tộc, nhưng dưới sự giám sát của Belersden đại gia, toàn bộ đều đã hoàn thành huấn luyện, không thiếu người nào.

Không phải là không có người thử tìm đường chết, chẳng qua hậu quả có chút thê thảm, bây giờ vẫn còn nằm trên giường bệnh kêu rên.

Sau khi kết thúc một ngày huấn luyện, tất cả mọi người sẽ tổ đội đến vấn an gã xui xẻo đang nằm trên giường bệnh kia với danh nghĩa là đoàn kết.

Hudson còn chưa hung ác đến độ ra hiệu cho hùng đại gia hạ độc thủ, chỉ là lòng can đảm của tên xui xẻo này quá nhỏ thôi.

Gã này dám đào ngũ trong khi đang huấn luyện, bị Belersden trừng mắt nhìn một cái, gã ta sợ quá quay đầu bỏ chạy, không cẩn thận đâm đầu vào trong hố phân, té gãy tay gãy chân.

Về phần tại sao lại trùng hợp như vậy, đây đương nhiên là bởi vì đen rồi. Dù sao tất cả mọi người đều chứng kiến gã này đâm đầu vào hố phân, không hề liên quan đến hùng đại gia.

Vì tương lai lâu dài của người bị thương, với cái vết thương vô hại này, Hudon cảm thấy không cần thiết phải đi khắc mệnh .

Dù sao Mục sư cũng rất bận rộn. Trong lúc huấn luyện chung quy vẫn khó tránh khỏi xảy ra đủ loại ngoài ý muốn.

Thương cân động cốt 100 ngày, những kẻ xui xẻo bởi vì bị thương mà lui ra khỏi cuộc huấn luyện thì cũng chỉ có thể nằm trên giường bệnh kêu rên.

Dù sao sinh mệnh lực của Kỵ sĩ cũng rất mạnh, xương cũng đã nối lại rồi, còn bôi thêm một lớp ma pháp dược tề, từ từ điều dưỡng là được.

Kháng nghị là chuyện không thể xảy ra, sau mỗi lần huấn luyện, hùng đại gia liền đích thân ra sân diễn thuyết để khích lệ nhân tâm.

Chi tiết nội dung diễn thuyết hơi thô tục và bạo lực, cho nên liền không nói ra. Dù sao sau mỗi lần diễn thuyết thì tất cả mọi người đều giống như xài doping vậy.

Nhìn xem đám sĩ quan sắp hàng chỉnh tề, Hudson lập tức phát biểu bằng một cảm xúc mạnh mẽ: "Cuộc huấn luyện cấp tốc trong vòng một tháng đã kết thúc."

"Ngoài một số phần tử cực kì cá biệt bị rớt lại phía sau ra, tất cả mọi người đều đã hoàn thành rất tốt cuộc huấn luyện căn bản này, nhưng đây chỉ là mới bắt đầu."

"Sau đó mọi người phải đem những thứ đã học được trong một tháng qua truyền thụ lại cho tư quân của gia tộc mình."

"Quá trình luyện binh cụ thể như thế nào do các vị quyết định. Nếu như không học được, vậy thì chỉ có thể chứng minh là đầu của các vị quá ngu ngốc, đã định là không thể nào trở thành tướng quân được."

"Không nói thêm mấy lời thừa thãi này nữa, một tháng tiếp theo chính là thời điểm kiểm tra thành quả học tập của các vị."

"Đám nông nô kia cũng đã được huấn luyện, nhưng người huấn luyện bọn hắn đều là nông nô. Các vị đều là quý tộc, cho dù có rác rưởi như thế nào thì chắc là cũng phải mạnh hơn nô nông mà, đúng không?"

"Chuyện tiếp theo thì các vị tự xem xử lý, một tháng sau, chúng ta sẽ kiểm tra kết quả. Kết quả của cuộc huấn luyện cũng chính là trình độ của các vị."

"Còn chưa tới 2 tháng nữa là sẽ tới mùa thu hoạch, sau khi kiểm tra thành quả xong, các vị còn phải mang theo binh sĩ trở về lãnh địa để thu hoạch."

"Cuộc huấn luyện quân sự sau đó nữa sẽ do đích thân các vị dạy bảo."

"Đừng nên lãng phí khoảng thời gian một tháng quan trọng này, bây giờ phát hiện ra vấn đề thì còn có thể thỉnh giáo học tập, sau này có muốn học tập thì cũng sẽ không dễ dàng như bây giờ."

"Nhớ kỹ một câu nói: Muốn kiến công lập nghiệp trên chiến trường, bình thường phải đổ nhiều mồ hôi!"...

Thành phố Beda, sự xuất hiện của Thải Hồng Chi Nguyệt đã làm cho bầu không khí khẩn trương bị hòa tan mấy phần.

Ca kịch viện vốn đã lạnh tanh này lại trở thành tiếng người huyên náo. Tiền tài, sắc đẹp và quyền hạn vĩnh viễn cũng là đối tượng được thế nhân truy đuổi.

Nhoáng một cái đã qua hơn nửa tháng, dưới sự tuyên truyền của ca kịch viện, tin tức Thải Hồng Chi Nguyệt đến đây đã sớm truyền khắp toàn bộ tỉnh Đông Nam. Những quý tộc cảm thấy hứng thú đều đã xuất hiện trong thành Beda.

Chương 342 - Nhiệm Vụ

Isabel hoàn thành buổi biểu diễn một cách công thức hóa trong sự điên cuồng của các fan hâm mộ như thường lệ, nhưng nàng lại không hề có một chút cảm giác thành tựu nào, mà còn cảm thấy chán ghét chuyện này.

Giờ khắc này, khát vọng về thực lực của nàng lại hiện lên. Lý trí nói cho nàng biết, chỉ có trở thành cường giả thì mới có tư cách rời khỏi nơi này.

"Mục tiêu không xuất hiện sao?"

Một giọng nói thần bí vang lên, kéo Isabel từ trong cơn suy tư trở về hiện thực. Nàng liếc mắt nhìn bóng người đột ngột xuất hiện kia rồi tức giận nói:

"Không có! Không biết tên này có bị gì không, vậy mà lại trốn trong lãnh địa luyện binh, nửa chút phong tình cũng không hiểu."

"Ảnh Sát, làm phiền ngươi lần sau xuất hiện nhớ thông báo trước cho ta một tiếng, nhỡ đâu bị người khác phát hiện..."

"Yên tâm đi, trước khi tới đây ta đã quan sát rất kỹ rồi, không có người giám thị."

"Trong đoàn ca cơ này ai ai cũng biết thói quen của Isabel cô rồi, sẽ không có người nào chạy tới tự chuốc nhục nhã vào thời điểm này đâu."

"Cho dù là thực sự có người tới thì ta cũng có thể lặng lẽ lui ra ngoài. Trừ phi gặp phải cường giả đỉnh cao, nếu không thì sẽ không thể làm gì được ta."

"Nhiệm vụ hiện giờ là mau chóng giải quyết vị Sơn Địa lãnh chúa kia, phải xác định xem Huyết Nguyệt Kèn Lệnh có nằm trong tay hắn thì chúng ta mới có thể quyết định là có nên hành động tiếp hay không."

Từ đầu đến cuối, trong lòng của Ảnh Sát đều không có nửa chút gợn sóng, giống như là vị giai nhân trước mắt này không tồn tại vậy.

"Người gỗ!"

Isabel nhỏ giọng chửi bậy một câu rồi chậm rãi nói: "Yên tâm đi, những ngày này ta cũng không có ở không, các tin tức có liên quan tới vị Sơn Địa lãnh chúa kia đều nằm ở đây."

"Chuyện kỳ quái là đám quý tộc tỉnh Đông Nam lại chưa hề nghe qua tin tức Sơn Địa Lĩnh sở hữu Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Ta hỏi dò một chút thì bị bọn hắn hoàn toàn phủ định."

"Sau khi thăm dò thêm một chút, bọn hắn nói cho ta biết là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã rơi vào trong tay của Giáo Đình sau trận đại chiến lần trước. Còn mịt mờ nhắc tới vụ án đặc sứ của Quốc vương bị giết."

"Vì không làm cho bọn hắn hoài nghi, ta không có cách nào tiếp tục hỏi nữa. Chẳng qua sau lưng của hai loại đáp án hoàn toàn khác nhau này chắc chắn là có vấn đề."

"Nhân tiện nhắc nhở ngươi một câu, đừng tưởng rằng thuật tiềm hành của mình lợi hại là có thể vô địch thiên hạ."

"Sơn Địa Lĩnh không hề đơn giản giống như trong tưởng tượng của các ngươi đâu. Thậm chí tin tức mà ta điều tra tư được lại hoàn toàn trái ngược với tin tức mà các ngươi cung cấp."

"Đừng nói là không xác định được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh có còn ở Sơn Địa Lĩnh hay không, cho dù là xác định được, ta cảm thấy các ngươi cũng không thể nào mang được thứ đó ra ngoài trong vòng vây của mấy vạn đại quân."

Isabel thiện ý nhắc nhở không phải vì mềm lòng. Nhìn thì giống như cô ta đã gia nhập vào tổ chức thần bí này, nhưng trên thực tế, quan hệ giữa đôi bên vẫn là lấy giao dịch làm chủ.

Song phương chỉ vì lợi ích nên mới liên hệ với đối phương, nàng cũng không hiểu nhiều về tổ chức thần bí này, từ những thông tin có hạn trong tay, nàng cũng không thể suy đoán ra được "chủ nhân" phía sau màn là ai.

Trong những hoàn cảnh như vậy thì đương nhiên là sẽ không có thứ gọi là lòng trung thành. Bây giờ nàng nhắc nhở Ảnh Sát chẳng qua là vì lo lắng tên này mạo muội đột nhập vào đó rồi tiện thể làm bại lộ cả bản thân nàng.

Ca cơ chung quy vẫn là ca cơ, một khi bại lộ thân phận, phiền phức sẽ tìm tới cửa, Thải Hồng Chi Nguyệt sẽ không ra mặt thay một ả ca cơ "phản bội".

"Mười mấy vạn đại quân?"

"Isabel, cô đang nói đùa sao?

"Tổng nhân khẩu của Sơn Địa Lĩnh còn chưa tới mười mấy vạn, vậy thì hắn đào đâu ra mười mấy vạn đại quân?"

"Chẳng lẽ là cô bị người ta tung hô lên váng đầu rồi à, ngay cả sức phán đoán của bản thân cũng không còn!"

Ảnh Sát kích động nói.

Không phải là y không đủ tu tâm dưỡng tính, là một gã thích khách, kiến thức cơ bản quan trọng nhất chính là tâm như chỉ thủy.

Nhưng tin tức này thật sự là quá dọa người. Nếu nói gia tộc Dalton tập kết được mười mấy vạn đại quân thì có lẽ còn có người tin.

Chỉ là một tòa Sơn Địa Lĩnh, có đủ 1 vạn thanh niên trai tráng hay không cũng còn là một ẩn số. Đào đâu ra mười mấy vạn đại quân?

"Tình báo của các ngươi quá lạc hậu. Chỉ tính riêng Sơn Địa Lĩnh thì đương nhiên là sẽ không có đủ nhiều thanh niên trai tráng như vậy, nhưng nếu cộng thêm sức mạnh của những tiểu quý tộc khác thì lại rất khó nói."

"Bất quá số lượng thanh niên trai tráng đã tham gia huấn luyện quân sự cũng là do bọn hắn âm thầm suy đoán ra. Sơn Địa Lĩnh không hề công bố số liệu ra bên ngoài, dù sao thì số lượng chắc chắn sẽ không ít."

"Cho dù ngươi không xem những tên nông nô binh này ra gì, nhưng ngoài nông nô binh ra thì còn có một số lớn con em quý tộc cũng đồng thời tham gia huấn luyện quân sự."

"Con số cụ thể thì không thể xác định. Dựa theo những lời mà mấy tên quý tộc này nói, số lượng con em quý tộc đang tham gia huấn luyện trong Sơn Địa Lĩnh đã là mấy trăm người rồi."

"Cộng thêm mấy trăm tên Kỵ sĩ, sau lưng lại còn có ít thì mấy vạn, nhiều thì mười mấy vạn đại quân nông nô. Ngươi có chắc chắn là mình có thể mang theo Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rời đi trong vòng vây của đám người này không?"

Nghe xong lời giảng giải của Isabel, cả người Ảnh Sát đã tê rần. Nhiệm vụ này vốn đã được xếp vào cấp Ác Mộng, lúc này đã tăng lên cấp Địa Ngục.

Thực lực quân sự của Sơn Địa Lĩnh vốn đã rất mạnh, vì nhiệm vụ lần này mà những người phụ trách của mỗi bộ môn trong Giáo Đình đều suýt chút nữa ra tay choảng nhau.

Chương 343 - Tranh Giành Tình Nhân

Có lẽ là vì tất cả mọi người đều cảm thấy trắng trợn cướp đoạt không đáng tin cậy, cho nên cuối cùng cái củ khoai nóng bỏng tay này mới bất hạnh rơi vào người của tổ chức tình báo "Thần Thánh Chi Thủ".

Vì để nhiệm vụ này có thể tiến hành thuận lợi, Shelter VII còn đi khổ tu sĩ doanh một chuyến, mời mấy vị cường giả trong hàng ngũ khổ tu sĩ tới phối hợp.

Đáng tiếc, cho dù khổ tu sĩ có mạnh đến mấy, nhưng khi đối mặt với một đội quân khổng lồ thì chỉ có nước chạy trốn.

Huống chi bây giờ lại muốn chạy tới kiếm chuyện ngay trên địa bàn của địch nhân, một khi bại lộ thân phận thì sẽ bị cường giả của Vương quốc Alpha chạy tới đánh cho sứt đầu mẻ trán.

Cơ hội xuất thủ chỉ có một lần, bất luận thành bại, sau khi động thủ đều phải lập tức chạy trốn rời đi.

Vì lý do an toàn, Giáo Đình không tiếc sử dụng cả ám tử quan trọng là Isabel. Định dùng mỹ nhân kế để thực hiện được mục đích.

Đáng tiếc, kết quả làm cho bọn họ rất thất vọng, Hudson đã xem rất nhiều buổi biểu diễn ca nhạc ở kiếp trước rồi, cho nên chuyện này không có sức hấp dẫn với hắn.

Đầu của Hudson còn không có bị động kinh mà phải bỏ lại chính sự trong tay rồi lặn lội đường xa vài trăm dặm chỉ vì xem một buổi biểu diễn có cũng được mà không có cũng không sao.

"Isabel, cô là người hiểu rõ đàn ông nhất. Có biện pháp có thể tiếp cận vị Sơn Địa Tử tước kia không, hoặc là cô nghĩ biện pháp dụ hắn ta ra ngoài?"

"Ý của ta là cô tìm cơ hội đơn độc ở chung với hắn, đừng để con Đại Địa Chi Hùng kia đi theo, tùy thời..."

Không đợi Ảnh Sát nói hết lời, Isabel liền trợn trắng mắt: "Chuyện này nào có đơn giản như vậy. Chúng ta đã tuyên truyền rõ ràng như vậy rồi, vậy mà tên kia đều có thể trốn trong lãnh địa luyện binh, rõ ràng hắn ta là hạng người có ý chí kiên định."

"Cộng thêm những câu chuyện truyền kỳ về vị Sơn Địa Tử Tước này, nửa chút chuyện xấu cũng không có truyền ra, chắc là hắn ta vẫn còn chưa được nếm thử mùi vị của sự hoan lạc."

"Hắn không muốn ra khỏi lãnh địa, chẳng lẽ ta phải chạy tới Sơn Địa Lĩnh chơi mỹ nhân kế rồi nhân tiện dạy cho hắn khai khiếu như thế nào sao?"

"Các ngươi muốn tiếp cận người này quả thực vô cùng đơn giản, chỉ cần đặt một đơn quân bị với số lượng kếch xù là có thể gặp được hắn."

"Bất quá tình huống hiện giờ có chút đặc thù, khắp nơi đều đang chuẩn bị chiến đấu. Sơn Địa Lĩnh đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng rồi, cho dù các ngươi có đặt thêm thì người ta cũng chắc chịu tiếp kiến."

"Theo ta thì các ngươi cũng đừng bày trò nữa, trực tiếp phái người qua nói giá là được. Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng không có ý nghĩa thực chất gì với người này, cũng không phải là vật phẩm không thể chuyển nhượng."

"Đối với những gã đàn ông có dã tâm bừng bừng mà nói, chỉ cần đủ tiền thì không có gì là không thể thương lượng. Điều kiện tiên quyết là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thật sự đang trong tay hắn."

Nói xong, Isabel còn không quên ném ra một cái mị nhãn. Đáng tiếc là nội tâm của Ảnh Sát đã sớm tĩnh như chỉ thủy, không hề có chút hứng thú nào với mị nhãn của vưu vật trước mắt này, .

"Ta sẽ báo cáo những tin tức tình báo mà cô đã sưu tập được lên trên! Nếu như bên trên đáp ứng, sẽ không thiếu phần thưởng của cô được."

"Nhắc nhở cô một câu, đừng nên đùa với lửa. Mỹ mạo là vũ khí mạnh mẽ nhất, cũng là cội nguồn tại họa của nữ nhân."

"Không phải mỗi một vị quý tộc đều sẽ tuân thủ quy củ. Tổ chức đã giải quyết không ít phiền phức dùm cô rồi, nếu không chỉ dựa vào hào quang Thải Hồng Chi Nguyệt thì vẫn không thể che chở được cô."

"Một vài con em quý tộc quý tộc bình thường thì thôi không nói, nếu như cô thật sự làm cho một vị đại quý tộc nào đó bị mê đến thần hồn điên đảo, đó chính là thời khắc bắt đầu của một vụ tai họa."

Sau khi cảnh cáo xong, Ảnh Sát trực tiếp biến mất trong phòng, không lưu lại nửa chút vết tích, giống như từ trước tới giờ chưa từng có người tới đây vậy.

Isabel ở trong phòng lại âm thầm buồn rầu. Có đôi khi mị lực quá lớn cũng là một loại tội lỗi.

Đám con em quý tộc tràn vào trong thành sống phóng túng, đương nhiên là sẽ không thể thiếu chuyện tranh giành tình nhân. Phát sinh nhiều mâu thuẫn xung đột như vậy, rất nhanh liền làm kinh động đến phủ tổng đốc.

"Đã xảy ra chuyện gì? Đám quý tộc này không ở nhà luyện binh mà lại chạy đến thành Beda gây chuyện, đầu của đám này bị nước vào rồi sao?"

Bá tước Pierce tức giận hỏi quan trị an.

Bây giờ đang là thời kỳ mấu chốt, mỗi tỉnh đều tập trung đang chuẩn bị cho chiến tranh. Ai dừng bước lại thì sẽ phải nghênh đón xã hội đánh đập!

Người làm lão đại như ông ta đều gấp đến độ lửa cháy đến nơi, vậy mà đám tiểu đệ bên dưới lại suốt ngày gây chuyện, quả thực là đang lửa cháy lại đổ thêm dầu.

"Đều là họa do đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt gây ra, từ khi bọn họ đến thành Beda, trong thành liền không có một ngày yên ổn."

"Quý tộc khắp nơi điên cuồng tràn vào trong thành, đa số con em quý tộc đánh nhau đều là bởi vì tranh giành tình nhân."

Guccioni buồn bực nói.

Thời gian gần đây của một vị quan trị an như ông ta cũng không hề thoải mái gì. Cả đám con em quý tộc suốt ngày ăn no không có chuyện gì làm, chỉ biết gây chuyện thị phi, làm cho áp lực trị an trong thành tăng lên rất nhiều.

"Phế vật! Thống kê toàn bộ những con em quý tộc vào trong thành sống phóng túng ra, sau đó phát danh sách cho các quận, để cho gia tộc của bọn hắn tới nhận người."

"Nhân tiện nhắc nhở bọn hắn một câu, một khi Bắc Cương xảy ra chiến tranh, những người này đều phải sẽ được vào trong danh sách tham chiến đầu tiên."

"Cho dù là lấy lý do gì vắng mặt thì cũng bị xử theo tội đào ngũ. Dù là chết rồi cũng phải chờ phủ tổng đốc phái người tới nghiệm chứng thân phận thì mới có thể hạ táng."

"Để cho quận trưởng của các quận chú ý chuyện này, nếu như bọn họ không biết làm thế nào để ước thúc thủ hạ thì học tập Tử tước Hudson, tập trung con em quý tộc lại thao luyện là được." Bá tước Pierce gần như gào thét nói.

Chương 344 - Luyện Binh

Biết được càng nhiều tin tức thì áp lực phải chịu cũng sẽ càng lớn. Thế cục đại lục ngày càng khẩn trương đang vô cùng bất lợi với Vương quốc Alpha .

Bởi vì đủ loại nguyên nhân mà tinh lực của các nước lớn của nhân tộc đều đang bị kiềm chế. Chuyện này cũng mang ý nghĩa là sau khi chiến tranh bộc phát, số lượng quốc gia nhân tộc có thể cung cấp trợ giúp sẽ vô cùng có hạn.

Trong lúc nguy cấp, Bá tước Pierce đã không thèm quan tâm đến chuyện chèn ép đối địch.

Kết quả lại có một đám con em quý tộc không muốn phát triển, chạy đến trước mặt ông ta tranh giành tình nhân, đây là đang chọc giận ông ta nha.

Sự thật chứng minh, lão đại mà tức giận thì sẽ rất khó lường. Bá tước Pierce lập tức tung ra một chiêu hung ác, trực tiếp nhét hết mấy kẻ làm cho ông ta tức giận vào trong danh sách viện quân đầu tiên.

Nếu như đã chán sống rồi thì có thể tiếp tục nằm thẳng. Dù sao mạng cũng là của mình, thích làm gì thì cứ làm đi.

Sơn Địa Lĩnh, Hudson còn không biết mình đã trở thành tấm gương, mỗi ngày đều bận rộn giống như một con ong mật nhỏ vất vả cần cù.

Nhưng chuyện này lại là do hắn tự mình an bài, muốn chửi bậy cũng không biết nên chửi như thế nào.

Hudson đương nhiên không biết là mình đã trở thành một tấm gương sáng. Bởi vì thời gian quá ngắn, trong một tháng thì làm sao có thể bồi dưỡng ra sĩ quan hợp cách được chứ?

Đa số người cũng chỉ mới học được một chút da lông, căn bản không có nắm rõ bản chất của vấn đề. Làm giáo quan cơ sở quân sự thì vẫn được, muốn thống soái đại quân...

Vấn đề này không cần phải thảo luận nữa, ngay cả bản thân Hudson cũng không có năng lực chỉ huy đại quân chiến đấu. Đám tiểu đệ còn đang học theo hắn thì càng không cần phải bàn.

Ngoại trừ một ít danh tướng có thiên phú khác thường ra, năng lực chỉ huy quân sự của đại đa số tướng lĩnh đều được từ từ rèn luyện trong quá mang binh đánh giặc.

Cũng giống như bây giờ vậy, tổ chức huấn luyện cho thanh niên trai tráng chính là một đột phá lớn về năng lực mang binh.

Mặc dù trong này cũng xuất hiện không ít vấn đề, nhưng cuối cùng vẫn giải quyết được.

Nếu như không có loại kinh nghiệm này, sợ là Hudson có nằm mơ cũng chẳng ngờ rằng có ngày mình có thể chỉ huy được nhiều lính như vậy.

"Lão gia, hậu cần vật tư sắp cạn sạch rồi. Cường độ huấn luyện trong những ngày qua quá lớn, vật tư cũng tiêu hao vượt qua dự đoán trước đó. Ngài xem có phải nên..."

Không đợi Tom nói hết lời, Hudson liền ngắt lời nói: "Người tới nhận hậu cần vật tư đều có chữ ký của những sĩ quan quý tộc này đúng không?"

Binh mã không động, lương thảo đi đầu.

Hậu cần luôn luôn là khâu quan trọng nhất trong chiến tranh, nhất là trong những cuộc viễn chinh, hậu cần lại càng quan trọng hơn.

Bây giờ hắn chỉ đang bắt chước hậu cần cung ứng của vương quốc để mô phỏng lại. Kết quả cũng không có cái gì bất ngờ, đã xảy ra "ngoài ý muốn".

May mắn đây chỉ là đang đóng quân huấn luyện tại chỗ, chỉ là vật tư siêu chi. Nếu như là trên đường hành quân, có lẽ sẽ phát sinh nhiều ngoài ý muốn hơn nữa.

Một người xuất thân là sĩ quan áp vận hậu cần vật tư như Hudson biết rõ tính chất phức tạp của công việc hậu cần. Chỉ tính lần bình định Khô Lâu Hội làm loạn lần trước, những chuyện phiền phức gặp phải trên đường vận chuyển hậu cần vật tư cũng đã làm cho hắn cảm thấy rất đau đầu rồi.

"Ký! Toàn bộ quy trình đều dựa theo quy định mà ngài đặt ra."

Tom trả trả lời chắc như đinh đóng cột.

Từng có lúc, Hudson rất ghét phải đi theo quy trình. Nhưng sau khi bản thân thượng vị, hắn lại không thể không thiết lập một bộ quy trình để cho bọn thủ hạ đi chấp hành.

Không phải vì lo lắng nhân tính không qua nổi khảo nghiệm, chỉ là vì năng lực của đám thủ hạ có hạn. Nếu như không có một bộ quy trình nghiêm khắc để cho bọn họ chấp hành thì sợ là sẽ lập tức xảy ra rối loạn.

Chỉ có những quan chức có tư chất nhất định, có thể tự chủ phán đoán thì mới có thể xảy ra vấn đề "linh động".

Vô cùng đáng tiếc là thuộc hạ của Hudson đều là những nhân tài không có tố chất cao như vậy. Nếu như Hudson trao quyền linh động cho bọn hắn, sợ là bên dưới sẽ lập tức thay đổi một bộ mặt hoàn toàn khác.

"Mang toàn bộ giấy tờ về vật tư tiêu hao giao cho những sĩ quan này, chuyện sau đó ngươi không cần phải quan tâm."

"Nếu như vật tư hậu cần đã không còn lại bao nhiêu nữa, lập tức thông báo cho các đội mang người trở về lãnh địa sớm để tham gia thu hoạch!"

Hudson bình tĩnh nói.

Binh sĩ của người nào tiêu hao vật tư thì người đó phụ trách tính tiền. Dù sao hắn cũng sẽ không bỏ ra một đồng tệ nào cả.

Không thu phí sân bãi huấn luyện đều đã xem như là "ân tình" rồi. Đương nhiên, những đơn hàng kếch xù cũng có một chút nguyên nhân là vì vậy.

Kiếm tiền mà, không khó coi.

Nhưng mà nhất định phải xem trọng phương thức kiếm tiền. Không phải mỗi một đồng tệ đều phải nằm trong tay mình. Lúc nên trả ân tình thì nhất định phải trả.

Huấn luyện mà thoát ly sản xuất thì sẽ không có người nuôi nổi nhiều lính như vậy. Tổng số quân thường trực của vương quốc Alpha cũng chỉ được duy trì trong khoảng 30 vạn.

Đây còn là vì có đế quốc Thú Nhân uy hiếp, nếu không thì quân thường trực của vương quốc cùng lắm cũng chỉ hơn mười vạn mà thôi.

Quân đội là một con thú nuốt vàng, quân phí của vương quốc Alpha đều là nhờ vào các quý tộc lão gia giảm bớt cuộc sống xa hoa trụy lạc để đầu tư vào.

Vương quốc Alpha cũng là một trong số ít quốc gia trên lục địa Aslante này đem "thuế chiến tranh" liệt vào loại thuế bình thường.

Đại đa số những quốc gia loài người khác đều là khi xảy ra chiến tranh mới tạm thời trưng thu một chút chi phí.

Ngay cả một quốc gia còn cảm thấy phí sức khi đối mặt với con cự thú nuốt vàng này. Tiểu quý tộc thì càng không cần nói, chỉ mới huấn luyện hơn hai tháng mà đã làm cho rất nhiều người cảm thấy đau lòng không thôi.

Chương 345 - Thu Hoạch

Tham gia thu hoạch là chuyện tất nhiên, chỉ có để cho nông nô binh tự mình làm việc nuôi sống bản thân thì mọi người mới có thể tiếp tục kiên trì.

Hành quân đường dài cũng là một cơ hội để kiểm tra thành quả huấn luyện. Mặc dù đường đi lần này không dài, nhưng cũng có thể để cho các quý tộc sĩ quan sớm trải nghiệm đủ loại chuyện phiền phức phát sinh trên đường hành quân.

Suy nghĩ chu toàn cho đám tiểu đệ của mình như vậy, Hudson đều sắp bị bản thân làm cho cảm động khóc.

Nhìn xem đội ngũ nhổ trại rời đi, không biết tại sao trong lòng Hudson lại sinh ra một cỗ lưu luyến không rời.

Trong hai tháng qua, mặc dù bận đến mức chân không chạm đất, nhưng cuộc sống lại rất phong phú. Giống như đã tìm lại được mục tiêu cuộc sống, Hudson có thể lấy ra mười hai phần tinh lực để phấn đấu.

"Lúc nào bản thân mình có thể có nhiều quân đội như vậy thì tốt?"

Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh, Hudson cũng bị dọa cho sợ hết hồn, hắn vội vàng ép buộc bản thân từ bỏ cái suy nghĩ không thiết thực này.

Chỉ là cắt đứt ý nghĩ thì rất dễ, nhưng dã tâm một khi mọc rễ thì sẽ rất khó bỏ xuống.

Mùa thu hoạch là mùa vụ quan trọng nhất trong năm. Từ quý tộc lão gia cho tới nông nô đều tập trung tinh thần.

Di chứng của nạn châu chấu cũng sẽ không vì cách một năm mà tán đi. Khắp nơi vẫn đang bạo phát không ít trùng tai với quy mô nhỏ, nhưng cũng bị những quý tộc lãnh chúa nơi đó tổ chức nhân thủ dập tắt rất nhanh.

Quận Wright rất may mắn, bởi vì năm ngoái nhanh chóng diệt hoàng, đại đa số quý tộc lãnh chúa đều thuê Belersden tới trong lãnh địa đi dạo một lần.

Gấu đã nhận tiền thì khi làm việc vẫn rất đáng tin cậy. Không chỉ diệt tuyệt châu chấu, còn tiện thể dọn dẹp luôn đám trứng trùng dưới đất.

Không có ấu trùng, một vài con châu chấu này cũng chỉ là đồ ăn trên bàn của mọi người mà thôi. Sản lượng lương thực vẫn được duy trì ở trình độ bình thường, gần như không bị ảnh hưởng bởi nạn châu chấu.

Các lãnh chúa tiết kiệm tiền thì lại đang ngơ ngác, năm ngoái tiết kiệm được một chút phí diệt hoàng, đại giới chính là lương thực năm nay giảm sản lượng.

Là lời hay lỗ thì chỉ có bọn họ mới biết được.

Đối với Sơn Địa Lĩnh mà nói, đây là một năm bội thu. Đại đa số đất hoang được khai khẩn vào năm ngoái đều đã được trồng lương thực.

Nhất là sản lượng ở khu vực đầm lầy càng làm cho Hudson cảm thấy rất kinh hỉ. Mặc dù sản lượng lúa nước chỉ hơi cao hơn lúa mì đen một chút, nhưng cũng đã đạt đến ba trăm pound / mẫu, đây có thể xem là niềm vui ngoài ý muốn. (1 pound = 0.45 kilogam)

Quảng canh mà có thể đạt được sản lượng như vậy đã là rất tốt rồi. Nếu như cày sâu cuốc bẫm, sản lượng sẽ còn có thể gia tăng trên phạm vi lớn hơn.

Nhưng mà chuyện này lại không cần thiết, Hudson lão gia không thiếu đất, chỉ thiếu sức lao động để khai khẩn đất hoang.

Quặng mỏ cần nhân thủ, khai hoang cần nhân thủ, xây dựng thành trì cũng cần nhân thủ. Dù cho tổng nhân khẩu trong lãnh địa đã gần 9 vạn người, nhưng Hudson vẫn cảm thấy không đủ dùng.

Chủ yếu là vì số lượng nô lệ thú nhân quá nhiều, hiệu suất lao động kém xa con người. Đây là vấn đề về thiên phú của chủng tộc, không thể thay đổi một cách dễ dàng được.

Lương thực vụ thu nhập kho, áp lực về lương thực của Sơn Địa Lĩnh cũng được hoà hoãn đi rất nhiều. Cộng thêm một vài khách hàng dùng lương thực để trả tiền hàng, năm nay cuối cùng cũng không cần bỏ tiền ra mua lương thực nữa.

Sau khi kiểm kê hết một lần, Hudson kinh ngạc phát hiện ra mình đã từ người đi vay biến thành chủ nợ.

Đương nhiên, đây là kết quả sau khi đã cộng thêm thu nhập năm ngoái của gaaus con. Nhưng mà chuyện này không có vấn đề gì, tiền của gấu cũng chính là tiền của Hudson.

Đại Địa Chi Hùng không phải cự long, không có thói quen ôm theo kim tệ đi ngủ. Chỉ cần sổ sách rõ ràng, để cho Belersden nhìn thấy có tiền trong hạng mục là được rồi.

Chẳng qua khi nghĩ tới cuộc chiến sắp bộc phát, tâm tình đang tốt của Hudson lập tức không còn. Gia sản dù có phong phú cỡ nào thì cũng không được chiến tranh tiêu pha.

Đối với quý tộc mà nói, chiến tranh không chỉ là vấn đề của sống và chết, mà còn có cả sự nghèo khó.

Tử trận trên chiến trường chỉ là một vấn đề về mặt xác suất, nhưng thiếu hụt tài chính do chiến tranh gây ra lại là chuyện mà tất cả mọi người đều phải đối mặt.

Trên danh nghĩa thì vương quốc sẽ gánh chịu đại đa số chi phí chiến tranh, nhưng số tiền này không phải từ trên trời rơi xuống. Ngoài sự trợ giúp của các quốc gia khác, chủ yếu vẫn là phải tự nghĩ biện pháp.

Thương nhân, dân tự do chắc chắn là đối tượng trọng điểm bị thu thuế, nhưng nhân khẩu của hai quần thể này thật sự là quá nhỏ, hầu bao cũng không đủ giàu có.

Đa phần đều là do các quý tộc lãnh chúa gánh chịu.

Cũng may là vương quốc không chỉ trưng thu tiền mặt, các loại vật tư chiến lược đều có thể sử dụng. Trên cơ bản đều là căn cứ vào tình huống thực tế, có cái gì ra cái đó.

Từ xưa tới nay, tỉnh Đông Nam đều đóng vai nhân vật nhà giàu nhiều lương. Lần này có lẽ sẽ phát sinh một chút thay đổi, quân công nghiệp của Sơn Địa Lĩnh chắc chắn sẽ được đặt vào trong này.

Thời kỳ chiến tranh, vũ khí vĩnh viễn đều không đủ dùng. Không chỉ cần không ngừng bổ sung loại quân giới sử dụng được duy nhất một lần, ngay cả binh khí áo giáp bị hư hại cũng cần phải thay thế.

Cụ thể nên cân đối như thế nào là nhiệm vụ của phủ tổng đốc. Bình thường đều do nội bộ tỉnh cân đối trước, sau đó mới cân đối điều phối khắp cả nước.

Với điều kiện sản xuất hiện thời, hệ thống chuẩn bị chiến đấu của vương quốc Alpha có thể phát triển đến một bước này thì tuyệt đối không thể bỏ qua công lao của đế quốc Thú Nhân.

Chương 346 - Hôn Sự

Không có áp lực sinh tử tồn vong mà muốn điều động một trăm vạn đại quân trong thời đại phong kiến là chuyện gần như không có khả năng hoàn thành.

Nếu như không vì thú nhân quá hung tàn thì đám quý tộc cũng sẽ không móc sạch gia sản để phối hợp với lệnh điều động.

Có lẽ là vì thời giờ bất lợi, năm ngoái các tỉnh phương nam vừa mới gặp đại hạn, năm nay lại nghênh đón một đợt mưa mạnh.

Vừa mới thu hoạch xong vụ thụ, còn chưa kịp hoàn toàn nhập kho thì gặp phải mưa to.

Bị nước mưa ngâm qua, rất nhiều lương thực đều bắt đầu mốc meo, còn có một số đã mọc rễ nảy mầm, khiến cho đám quý tộc lãnh chúa khổ không thể tả.

Sơn Địa Lĩnh cũng không ngoại lệ, Hudson đang cau mày nhìn đống lương thực chưa phơi khô kia.

Những nơi có thể phơi thì cũng đã bị lương thực phủ kín hết rồi. Ngay cả phủ lãnh chúa của hắn cũng đều là lương thực, chỉ để lại một con đường chật hẹp để thông hành.

Dù là vậy thì vẫn không tránh khỏi việc lương thực bị mốc meo. Hudson chỉ đành bất đắc dĩ hạ lệnh cho đám nông nô mang số lương thực bị ngấm nước đi xào khô.

Có thể để thêm được một ngày thì tính một ngày, dù sao cũng còn tốt hơn lập tức phát sinh nấm mốc biến chất. Dù gì thì Sơn Địa Lĩnh cũng có nhiều người, lương thực tiêu hao cũng nhanh.

Nếu như thật sự không để được, vậy thì tống hết vào bụng lĩnh dân, nô lệ, gia súc là được.

Hudson cố nén đau lòng bước vào phòng thí nghiệm, sau đó lại đi ra.

Không cần phải nói, lại là một ngày thất bại.

Sinh mệnh nguyên dịch vẫn chưa được nghiên cứu thành công, nhưng thức ăn cho gấu lại càng ngày càng ngon.

Đương nhiên là hắn sẽ không bỏ thêm đường, mật ong, sữa thú, nhưng mà Belersden có thể tự mình gia công sau nha. Đem thức ăn cho gấu bỏ vào trong sữa thú đã được thêm đường và mật ong rồi làm một hơi cạn sạch.

Hương vị và công hiệu đều có. Nói theo cách của Belersden chính là, một viên thức ăn cho gấu đã đủ cho nó tu luyện trong một ngày.

Hùng đại gia thích ăn uống là một chuyện tốt, chuyện này của có nghĩa là Hudson đã tìm được nhà tài trợ cho cuộc thí nghiệm của mình.

Chỉ có duy nhất một người mua, kiếm tiền là chuyện không thể nào rồi, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể làm được thu chi cân bằng.

Chỉ là đáng thương cho những con động vật bị biến thành vật thí nghiệm kia, chất lượng của viên thức ăn cho gấu càng tốt thì bọn chúng sẽ chết càng nhanh.

Cho dù Hudson đã giảm nồng độ xuống, nhưng những sinh vật bình thường này cũng không thể cầm cự được năng lượng siêu phàm.

Lần thành công duy nhất của hắn chính là bồi dưỡng được một con "Đại lực ngưu". Là con trâu duy nhất còn sống bước ra khỏi phòng, lực lượng của con trâu này lớn hơn trâu bình thường gấp mấy lần, cày ruộng dứt khoát và lưu loát.

Có lẽ là bởi vì gen, hoặc có lẽ là có một chi tiết gì đó mà hắn không có chú ý đã sáng tạo ra lần thành công duy nhất này.

Hudson còn định mang chiến mã đi thí nghiệm, nhưng sau khi cân nhắc đến vấn đề chi phí, hắn liền quả quyết lựa chọn từ bỏ.

Không có gì đáng thất vọng, Thuật luyện kim ma pháp cũng giống như nghiên cứu khoa học vậy, phải không ngừng thử lỗi.

Thất bại là chuyện bình thường, thành công mới là ngoài ý muốn.

"Phụ thân, sao ngài tới vội vàng như vậy, đã xảy ra đại sự gì sao?"

Thấy Nam tước Redman đột nhiên xuất hiện, Hudson nghi ngờ hỏi.

Các quý tộc lão gia không có thói quen dầm mưa vội vàng lên đường, trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không bình thường khi tới mùa mưa thì mọi người sẽ không ra khỏi cửa.

Gần đây hình như không xảy ra việc gì lớn, nếu mà cố mà nói thì đó chính là đám quý tộc xui xẻo tranh giành tình nhân bị Tổng đốc Pierce cưỡng chế nhét vào trong đội xuất chinh đầu tiên.

Nhưng chuyện này lại không có quan hệ gì với gia tộc Koslow, lúc đó con cháu thế hệ tuổi trẻ đều đang ở Sơn Địa Lĩnh tham gia huấn luyện, không có cơ hội đi xem náo nhiệt.

Thế hệ trước thì tâm trí đã thành thục rồi, sẽ không vì vài ả ca cơ mà bỏ mặc sự vụ trong lãnh địa để chạy hơn trăm dặm lộ trình tới thành Beda xem náo nhiệt.

"Hôn sự của hai vị huynh trưởng của con đã được quyết định xong rồi. Lần này ta tới chủ yếu là vì hôn sự của con."

"Vốn là không cần phải gấp gáp như vậy, nhưng chiến tranh càng lúc càng gần, không ai biết được trận chiến này sẽ kéo dài bao lâu."

"Bây giờ con cũng là người có gia nghiệp lớn rồi, một khi mang binh xuất chinh, hậu phương ổn định chính là một vấn đề lớn."

"Để ổn định nhân tâm, con nhất định phải mau chóng thành hôn, hơn nữa còn phải tranh thủ trước khi xuất chinh làm cho thê tử mang thai." Nam tước Redman chậm rãi nói.

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Cho dù là quý tộc, nhưng khi liên lụy đến con cái thì bọn họ cũng chẳng khác những phụ mẫu bình thường khác.

Trong vòng hai, ba tháng ngắn ngủi đã nhanh chóng quyết định hôn sự cho hai vị huynh trưởng, lại còn sắp xếp luôn cho Hudson, rõ ràng là Nam tước Redman cũng rất bận rộn.

Thời gian gần nhất chính là giờ cao điểm để các quý tộc đám hỏi. Không ai biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, có thêm một minh hữu thì sẽ tăng thêm một phần xác suất sống sót.

Cho dù là bất hạnh bỏ mình, lưu lại một vị hậu đại kế thừa gia nghiệp cũng là tốt.

So với hai vị huynh trưởng đã được quyết định chung thân đại sự thì quyền lên tiếng của Hudson sẽ càng nặng hơn một chút.

Từ việc Nam tước Redman đích thân chạy tới đây trưng cầu ý kiến của hắn cũng có thể nhìn ra. Nếu như là hai vị huynh trưởng, sợ là sẽ chỉ nhận được thông báo.

Con em quý tộc có thể hưởng thụ được sự tiện lợi nhờ vào sức mạnh của gia tộc, nhưng đồng thời cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

Hudson không vội cự tuyệt, đúng là hiện giờ Sơn Địa Lĩnh đang cần một nữ chủ nhân, cũng cần một người thừa kế.

Chương 347 - Hôn Sự (2)

"Phụ thân, bây giờ mới bắt đầu chuẩn bị thì sẽ quá gấp gáp. Hay là gia tộc đã có nhân tuyển rồi? Thậm chí song phương đều đã thảo đàm?"

Hudson lý trí hỏi.

Lấy thân phận địa vị hiện giờ của hắn, muốn tìm một vị thê tử môn đăng hộ đối không khó, mấu chốt vẫn nằm ở phương diện chính trị.

Đã tới được bước này, hôn sự của Hudson đã không còn là vấn đề cá nhân nữa, mà là vấn đề chung của toàn bộ gia tộc Koslow.

"Không sai, liên quan tới chuyện nữ chủ nhân của Sơn Địa Lĩnh, gia tộc đã sớm bắt đầu tìm kiếm nhân tuyển."

"Tuổi của con không lớn lắm, vốn là không cần phải vội vàng như vậy. Nhưng mà thế cục hiện giờ biến hóa quá nhanh, gia tộc Koslow vừa mới quay lại hàng ngũ trung đẳng quý tộc thì đã gặp phải cuộc chiến tranh này."

"Thực lực của Sơn Địa Lĩnh đúng là không sai, đặc biệt là con còn lôi kéo được rất nhiều minh hữu. Nhưng mà muốn bình an vượt qua được cuộc chiến tranh này thì vẫn là không đủ."

"Mặc dù gia tộc đã truyền thừa được một khoảng thời gian không ngắn, nhưng chung quy vẫn rời xa trung tâm chính trị nhiều năm, chúng ta đã lạc hậu ở nhiều khía cạnh."

"Bây giờ cần có thê tộc ủng hộ mới có thể kịp thời biết được động tĩnh của nhóm cao tầng trong vương quốc, mới có thể mau chóng dung nhập vào trung tâm quyền lực."

"Thời gian quá vội vàng, bây giờ con cũng không còn nhiều lựa chọn."

"Tổng cộng chỉ có năm nhà có ý đám hỏi với con và phù hợp với lợi ích của gia tộc, con chọn một nhà đi."

"Chúng ta nhất định phải mau chóng khai thông, chậm thì sẽ bị người khác đoạt trước, lúc đó sẽ rất phiền phức."

Nam tước Redman nghiêm túc nói.

Hudson nhận lấy tấm da dê, nhìn xem những thông tin được ghi trên đó, hắn kinh ngạc phát hiện trong số năm nhà quý tộc này lại có ba nhà ở ngoài tỉnh.

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ, có vẻ như tình huống này cũng là bình thường. Trung đẳng quý tộc vốn là không nhiều, có nữ tử hợp tuổi lại càng ít.

Bây giờ lại vội vàng như vậy, chỉ có thể loại bỏ hết những người ứng cử nhỏ tuổi kia .

Nếu như đem mục tiêu hạn chế ở trong tỉnh, vậy thì không gian lựa chọn lại càng nhỏ.

Quan hệ thông gia bình thường của tiểu quý tộc chính là vài trăm dặm xung quanh.

Nhân khẩu hưng vượng giống như gia tộc Koslow thì hoàn toàn có thể đem tất cả hàng xóm đều biến thành thân thích của mình.

Một khi vượt qua hàng ngũ trung đẳng quý tộc, đối tượng đám hỏi lại càng nhỏ hơn rất nhiều, mở rộng phạm vi cũng là chuyện tất nhiên.

Vòng tròn mà đại quý tộc có thể lựa chọn lại càng hẹp hơn, ngoài việc thông gia trong nội bộ vương quốc, không ít đại gia tộc đều có quan hệ thông gia ở nước ngoài.

Từ thông tin của người ứng cử đến xem, ngoài trung đẳng quý tộc ra thì còn có con em bàng chi của đại quý tộc.

Rõ ràng là trong mắt của các đại nhân vật thì biểu hiện của Hudson đã có giá trị lôi kéo nhất định.

May mắn đều là chi thứ, nếu là một đại quý tộc nào đó chịu lấy ra đích nữ thông gia, có lẽ gia tộc Koslow sẽ trực tiếp đáp ứng mà không chút do dự.

"Vậy liền chọn gia tộc Hollisel đi!"

Hudson thản nhiên nói.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ bởi vì quen thuộc. Trong số năm vị tiểu thư quý tộc này, Hudson chỉ gặp qua Melissa của gia tộc Hollisel.

Bốn vị khác, có khả năng sẽ đẹp đến mức kinh động như gặp thiên nhân, và cũng có khả năng xấu đến mức làm cho người giận sôi.

Chuyện có liên quan đến vấn đề cả cuộc đời, Hudson không dám đi đánh cược.

Quyết định sớm cũng tốt, tránh khỏi sau khi đi vương đô lại phát sinh biến cố khác.

Hudson là tinh anh trong thế hệ trẻ tuổi, không chỉ có những người nắm giữ thực quyền ở đây là cảm thấy hứng thú với hắn, các quyền quý ở vương đô cũng không ngại có thêm một vị thông gia có tiềm lực.

Nếu như vào thời bình, thông gia với các quyền quý ở vương đô cũng là một lựa chọn tốt.

Nhưng bây giờ là thời chiến, trong chiến tranh, cái gọi là quyền lực chỉ là hư. Chỉ có thực lực trong tay mới là thật.

Nếu như thật sự gặp phải đại biến, loạn thế giáng lâm, quý tộc đất phong nắm giữ quân đội có thể giúp đỡ nhiều hơn là dựa vào quý tộc vương quyền.

"Gia tộc Hollisel cũng là một sự lựa chọn tốt. Mặc dù bây giờ sa sút, nhưng tổ tiên chính là một trong các đại quý tộc của vương quốc, trong hàng ngũ trung đẳng quý tộc, nội tình của bọn họ cũng là số một số hai."

"Cho dù là hiện giờ thì vẫn là đại gia tộc được xếp thứ hai trong tỉnh Đông Nam, thực lực của bọn họ không phải là thứ mà gia tộc Koslow chúng ta có thể so sánh."

"Tử tước Aurane cũng được xem như là một người có triển vọng, những năm gần đây, gia tộc Hollisel phát triển cũng không tệ, có mấy phần dấu hiệu trở lại hàng ngũ đại quý tộc."

"Chẳng qua có một chuyện con nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, một khi thông gia với gia tộc Hollisel thì chắc chắn sẽ làm cho gia tộc Dalton cảm thấy kiêng kị, thậm chí là có khả năng bị chèn ép."

Nam tước Redman thận trọng nhắc nhở.

"Phụ thân, chuyện này chắc chắn sẽ trốn không thoát, không cần phải quá lo lắng."

"Trước đó Sơn Địa Lĩnh có thể thuận buồm xuôi gió là bởi vì gia tộc Dalton gia tộc cần chúng ta để kiềm chế quý tộc phương bắc."

"Nhưng tình huống bây giờ đã phát sinh biến hóa, đám quý tộc phương bắc bị tổn thương nguyên khí nặng nề đang bị con áp chế gắt gao, Sơn Địa Lĩnh đã lộ rõ sự uy hiếp."

"Không có tận lực nhằm vào Sơn Địa Lĩnh là bởi vì thế cục Bắc Cương đang rất khẩn trương, chiến tranh hết sức căng thẳng, trong vương quốc không cho phép xuất hiện hao tổn trong nội bộ."

"Vì đại cục, mặt ngoài thì gia tộc Dalton sẽ không làm gì. Xem khả năng cao là Tổng đốc Pierce có thể sẽ lợi dụng trận chiến này để tiêu hao thực lực của chúng ta."

"Gặp phải loại áp lực này không chỉ có một mình chúng ta, mấy nhà trung đẳng quý tộc có thực lực trong tỉnh cũng sẽ được gia tộc Dalton trọng điểm chiếu cố."

"Vì lợi ích, đại quý tộc sẽ hạn chế thế lực trung đẳng quý tộc trong phạm vi nhà mình. Mặc kệ là thông gia với ai thì chúng ta cũng không thay đổi được bản chất của vấn đề."

Hudson nói.

Chương 348 - An Toàn Là Trên Hết

Nợ nhiều không áp thân. Từ ngày bắt đầu cự tuyệt lời mời chào của Bá tước Pierce, song phương chắc chắn đã không phải là người đi chung một đường.

Ủy khúc cầu toàn cũng vô dụng. Trừ phi Sơn Địa Lĩnh không tăng trưởng thực lực nữa, bằng không sớm muộn gì song phương cũng sẽ phát sinh mâu thuẫn.

Thế cục khẩn trương chỉ kéo dài thời gian phát sinh xung đột của song phương mà thôi, không có nghĩa là mâu thuẫn này không tồn tại.

Không biết có phải hay không là do trùng hợp không, mà vào tháng 10 năm 99987 theo lịch Thần Thánh lại có rất nhiều người kết hôn.

Chỉ tính riêng hạ lễ thôi mà Hudson đã phải tặng hơn trăm phần, hôn lễ dày đặc như vậy, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy kinh khủng rồi.

Ngay cả hai vị huynh trưởng của Hudson cũng vội vàng kết hôn vào tháng 10 này.

Vốn là còn phải dành thời gian để tổ chức hôn lễ cho cả Hudson nữa, nhưng tiếc là bên phía gia tộc Hollisel đã xảy ra vấn đề.

Sau khi hai nhà quyết định thông gia thì mới nhớ là có một vị nhân vật chính đang còn ở trong học viện pháp thuật vương đô.

Nhưng khi tin tức được truyền tới, Melissa lại đi theo đội ngũ học viện tới Ma Thú sơn mạch để rèn luyện rồi.

Không đủ người trong cuộc nên không có cách nào cử hành hôn lễ được. Thời gian đột nhiên bị kéo dài ra làm cho hai đại gia tộc đều rất lúng túng.

May mắn là mọi người đủ cẩn thận, mới chỉ thả tin tức thông gia mà không công bố thời gian diễn ra hôn lễ, nếu không thì mất mặt lớn rồi.

Để đền bù, gia tộc Hollisel đồng ý bán một trăm năm mươi phần Sinh mệnh nguyên dịch với giá 80% giá thị trường. Chuyện này lập tức liền làm yên lòng gia tộc Koslow.

Một trăm năm mươi phần Sinh mệnh nguyên dịch đại biểu cho có một trăm năm mươi cơ hội sinh ra Kỵ sĩ. Dựa theo xác suất thành công một nửa để tính thì cũng có thể sinh ra được bảy mươi lăm tên Kỵ sĩ.

Đối với gia tộc Koslow có nhân khẩu hưng vượng mà nói, số tài nguyên này tới thật sự là quá kịp thời.

Tất cả mọi người đều rất hài lòng, bao gồm cả bản thân Hudson. Bộ cơ thể này mới chỉ 19 tuổi, kéo dài thời hạn hôn lễ căn bản không tính là gì.

Đúng là kết hôn sớm có thể trấn an nhân tâm, nhưng tác dụng thực tế vẫn là vô cùng có hạn.

Nếu như hắn thật sự xảy ra ngoài ý muốn, để lại một người thừa kế nhỏ tuổi thì cũng rất khó có thể bảo vệ được cơ nghiệp.

Dù sao đều phải tiện nghi cho người khác, thay vì nghĩ nhiều như vậy, còn không bằng tăng cường thực lực để bảo mệnh còn hơn.

Trong thời gian gần đây, mỗi ngày Hudson đều sẽ ra vào phòng thí nghiệm, không chỉ vì nghiên cứu Sinh mệnh nguyên dịch, mà phần nhiều là vì tăng cường thực lực của Belersden.

Thực lực của gấu cũng chính là thực lực của hắn. Nếu như trên chiến trường thật sự gặp được phiền phức, ít nhất gấu con cũng có thể mang hắn chạy trốn.

Về phần những người khác, nếu như thật sự đến tình trạng binh bại như núi đổ thì chỉ có thể tự cầu nhiều phúc!

Ở phương diện bảo mệnh, Belersden thật sự chưa từng làm cho Hudson thất vọng. Tốc độ chạy của nó còn nhanh hơn Ma thú phi ưng rất nhiều.

Trải qua hai năm không ngừng cố gắng, cuối cùng thì hắn cũng đã nhét được cái lý niệm "an toàn là trên hết" vào trong xương tủy của Belersden.

Đây là chỗ tốt lớn nhất khi bồi dưỡng con non, nếu như đổi sang một con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành, cho dù Hudson có nói rách cả môi cũng sẽ không có nửa chút tác dụng.

Thói quen đã ăn sâu vào trong máu mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm, chỉ trong một, hai năm ngắn ngủi thì há có thể thay đổi được?

Khí tức chiến tranh cũng không bị bầu không khi hôn lễ làm cho suy yếu, ngược lại, theo thời gian trôi qua, nó lại càng ngày càng nồng nặc hơn.

Mùa mưa cũng không thể ngăn cản được công tác chuẩn bị chiến đấu của mọi người. Đội đôn đốc của vương quốc đi dò xét khắp nơi, cho dù phải dầm mưa thì các quý tộc lão gia đều nhao nhao ra khỏi cửa, tổ chức huấn luyện cho thanh niên trai tráng.

Mặc kệ hiệu quả như thế nào, dù sao cũng phải có hành động.

Có thể thấy được năng lực cầu sinh của mọi người vẫn rất mạnh, tất cả mọi người đều sợ mình trở thành án lệ điển hình của việc huấn luyện không tích cực.

Sơn Địa Lĩnh cũng không ngoại lệ, điểm khác biệt duy nhất là vì đảm bảo sản lượng của quặng mỏ nên không tổ chức toàn bộ lĩnh dân tham gia huấn luyện.

Điểm này không cần lo lắng, mặc cho cường độ điều động có khoa trương đến đâu thì sản nghiệp sản xuất quân công phải được đặt lên hàng đầu.

Không giống với cuộc huấn luyện căn bản trước đó, lần này Hudson còn sử dụng cả quân trận.

Phương trận, viên trận, trùy hình trận... Những loại quân trận đơn giản nhất này đều bị hắn lôi từ trong ký ức ra dùng.

Về phần một vài loại trận pháp đại danh đỉnh đỉnh khác, tiếc là Hudson chỉ có sở thích quân sự mà không phải là nhà nghiên cứu quân sự, cho nên không biết được thao tác cụ thể nên làm như thế nào.

Điều quan trọng nhất là tình huống của hai thế giới không giống nhau, toàn bộ những trận pháp phải được trang bị súng ống đều không có giá trị phỏng chế.

Quân trận căn bản đơn giản nhất là thứ thông dụng trong chiến tranh.

Nhìn đội ngũ đang hò hét loạn cào cào trước mặt, Hudson biết là sự lựa chọn của mình không sai. Nông nô binh là không thể quá mong chờ, cho dù là quân trận đơn giản nhất cũng đều có binh sĩ đứng sai vị trí.

Giằng co gần nửa tháng, hắn mới dạy cho mọi người học được cách phân biệt mệnh lệnh của lệnh kỳ, thoát khỏi thông tin quẫn bách nhờ tiếng rống như dĩ vãng.

Đây còn là biểu hiện của bộ đội tinh nhuệ, biểu hiện của những tên nông nô binh dự kia sẽ càng hỏng bét hơn, thường xuyên không biết mình nên làm gì.

Từ phương diện này đến xem, lần trước tổ chức mọi người tập huấn, thật sự không phải là vì Hudson tận lực giấu nghề.

Chỉ vì thời gian quá ngắn, có thể hoàn thành được huấn luyện căn bản cũng không dễ dàng rồi. Để cho đám nông nô ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được đi học tập những thứ cao siêu như quân trận thì thật sự là đang làm khó người ta.

Chương 349 - Thống Soái

Cho dù miễn cưỡng học được thì cũng là chỉ có được vẻ bề ngoài, có hoa không quả.

Nhân vật chính của các cuộc chiến tranh vẫn là con người. Bất luận là trận pháp hay chiến thuật gì, cuối cùng vẫn phải do con người đi áp dụng.

Đại đạo chí giản, nhiều khi những thứ đơn giản, dễ học mới là thứ thích hợp nhất cho chiến tranh.

Thao luyện, thao luyện ngoại trừ thao luyện thì vẫn là thao luyện.

Đều là quân đội, nhưng trong quân đội của Hudson lại xuất hiện máy bắn đá và nỏ pháo. Điểm mạnh duy nhất chính là tầm bắn xa, gia tăng năng lực công kích tầm xa của binh sĩ.

Về phần lực sát thương, vậy thì phải xem địch nhân có chịu phối hợp hay không đã. Nếu là quân địch lao tới giống như ong vỡ tổ thì sát thương gây ra chắc chắn sẽ không nhỏ.

Còn nếu như địch nhân hành động phân tán, vậy thì sẽ vô cùng lúng túng. Tỷ lệ chính xác của máy bắn đá và nỏ pháo chỉ có thể nhờ vào vận may.

Sai sót mười mấy mét cũng chỉ là thao tác bình thường. Bắn chệch mục tiêu cách mấy chục mét cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Vũ khí tấn công tầm xa có độ chính xác cao không phải là không có, ví dụ như Ma Tinh Pháo, nhưng vấn đề là Hudson không có thứ đó.

Không chỉ là vấn đề tiền bạc, mà là hắn thực sự không mua được. Nghe nói mỗi một khẩu Ma Tinh Pháo đều là do Luyện kim đại sư chế tạo ra.

Chỉ có các nhà quý tộc có nội tình thâm hậu mới sở hữu được loại đại sát khí này.

Hudson còn chưa từng nhìn thấy vật thật nữa là. Nhưng căn cứ vào các ghi chép trên điển tịch, cái món đồ chơi này chính là hỏa pháo phiên bản lục địa Aslante.

Uy lực lớn nhỏ khác nhau, không có tiêu chuẩn thống nhất cụ thể. Bình thường đường kính càng lớn thì uy lực càng lớn, nhưng chuyện này cũng không phải là tuyệt đối, còn phải xem trình độ của người đã chế tạo ra khẩu Ma Tinh Pháo đó nữa.

Thứ giống nhau duy nhất chính là đạn dược, gần như tất cả Ma Tinh Pháo đều dựa vào Ma tinh thạch hay là Ma hạch để phát động. Chỗ kỳ lạ chính là những khẩu pháp này đều dùng năng lượng để công kích, nhưng sát thương gây ra lại là sát thương vật lý.

Không thể nào sản xuất hàng loạt, uy lực lớn nhỏ, tầm bắn, độ chính xác, tính ổn định đều phải nhờ vào tài nghệ của Luyện kim đại sư, từ khi Ma Tinh Pháo ra đời thì nó đã được định sẵn là hàng cao cấp mà chỉ có người giàu mới có thể sử dụng.

Có thể nói, mỗi lần công kích đều tràn đầy hương vị của kim tệ. Những kẻ nghèo giống như Hudson lão gia đây, cho dù có sở hữu được Ma Tinh Pháo thì cũng không nuôi nổi nó.

Bình thường, chỉ khi phải đối mặt với bộ đội tinh nhuệ của thú nhân thì mọi người mới lấy thứ đại sát khí này ra.

Còn trong những cuộc trấn áp phản loạn bình thường sẽ không có nhà quý tộc nào xa xỉ đến mức sử dụng Ma Tinh Pháo.

Đế quốc Thú Nhân đột nhiên xuất hiện nạn châu chấu, chuyện này làm cho cái đế quốc cổ xưa này bị thương rất nặng.

Kỹ thuật nông nghiệp của thú nhân vốn đã vô cùng lạc hậu, đối với đa số chủng tộc tới nói, ăn không no đã là trạng thái bình thường. Nhưng sau khi trải qua lần tai họa này, các chủng tộc lâm vào nguy cơ thiếu lương thực lại càng nhiều hơn.

Không riêng gì nông nghiệp chịu ảnh hưởng, ngay cả ngành chăn nuôi cũng không thể thoát khỏi. Đối mặt với đại quân châu chấu phủ kín cả bầu trời kia, đồng cỏ đều bị đả kích mang tính hủy diệt.

Cỏ khô giảm bớt làm cho rất nhiều bộ lạc không thể không giết gia súc.

Thiệt hại nghiêm trọng này làm cho tiếng nói của phái chủ chiến tăng lên cao chưa từng có. Thiếu lương thực thì phải đi cướp của nhân tộc, đây là nhận thức đã được hình thành trong quần thể thú nhân trong vô số năm qua.

Thú Nhân chưa lập tức phát động chiến tranh là vì lãnh thổ của đế quốc này quá bao la, cần tập kết binh mã ở rất nhiều nơi.

Hoàng đình Behemoth là thế lực đứng đầu trong ngũ đại Hoàng tộc, lúc này vẫn còn cảnh tượng phụ từ tử hiếu.

"Alex, cuộc nam chinh lần này sẽ do con thống lĩnh!"

Behemoth đại đế giống như không nhìn thấy sắc mặt âm trầm của đám người bên dưới, lão ta trực tiếp giao lại nhiệm vụ nam chinh quan trọng này cho hoàng trữ Alex.

Nhiệm vụ quan trọng ngoài ý liệu này đã kéo hoàng trữ Alex thoát khỏi trạng thái lười biếng.

Vai trò hiện giờ của gã ta chính là một tên hoàn khố tham hoa háo sắc, bổ nhiệm gã là người cầm lái của cuộc nam chinh lần này chính là một việc làm không chịu trách nhiệm.

Nhưng thần thái của Behemoth đại đế lại không giống như đang diễn trò, mà giống như lão ta thật sự hy vọng Alex nhận nhiệm vụ quan trọng này vậy.

"Phụ hoàng, lần nam chinh này dây dưa quá lớn, dựa vào năng lực của nhi thần sợ là khó có thể gánh vác được nhiệm vụ quan trọng này."

"Thân vương Butswig đã đảm nhiệm chức vụ Tổng đốc khu vực biên giới đã lâu, có hiểu biết rất rõ về nhân tộc. Không bằng để cho thân vương Butswig làm thống soái của cuộc nam chinh này đi, nhi thần làm trợ thủ hiệp trợ thân vương Butswig được rồi."

Alex lập tức từ chối.

Chuyện ra khác thường tất có yêu.

Mặc dù không biết trong hồ lô của Behemoth đại đế đang bán thuốc gì, nhưng kế hoạch của gã ta đã đến thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể rời khỏi hoàng đình.

"Không cần lo lắng, thân vương Butswig sẽ giúp đỡ con hoàn thành nhiệm vụ. Con là người thừa kế của tộc Behemoth ta, không lấy ra một chút vũ dũng thì làm sao được?"

"Chuyện này cứ quyết định vậy đi. Alex, còn đi xuống chuẩn bị đi, con sẽ là chủ soái của cuộc nam chinh này!"

Nhìn vào ánh mắt sắc bén của Behemoth đại đế, Alex không tự chủ mà rùng mình một cái, giống như toàn bí mật đều bị nhìn xuyên .

May mắn lý trí kịp thời online nên Alex mới không biểu hiện ra vẻ mặt thất thố. Chỉ là ở sâu trong nội tâm, gã lại đang âm thầm nhắc nhở bản thân phải cẩn thận cảnh giác.

Có cần phải động thủ trước thời hạn hay không?

Ý nghĩ này vừa sinh ra thì đã bị Alex loại bỏ. So với Behemoth đại đế đức cao vọng trọng, tên hoàng trữ ma mới như gã mới là kẻ không được hoan nghênh trong quốc nội.

Chương 350 - Cướp

Tự dưng phát động chính biến, cho dù có thể thành công thì cũng rất nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Làm không tốt còn có thể bị mấy đại hoàng tộc khác quấy nhiễu. Mọi người chỉ cần một vị Behemoth King khiếp nhược, chứ không cần một người có tâm cơ thâm trầm, giỏi về ẩn tàng ngồi lên chức vị Behemoth King.

Trong nháy mắt, mùa đông khắc nghiệt đã tới, cách thời điểm mà Caesar III sắc phong quý tộc lại càng ngày càng gần.

Nghi thức sắc phong quý tộc phải mất mấy năm mới có một lần, một khi bỏ lỡ thì không biết phải chờ tới lúc nào.

Vì để không bỏ lỡ lần sắc phong ngày, cả một quý tộc cần tiếp nhận sách phong đều nhao nhao xuất phát sớm. Dù là Hudson cũng không phải là ngoại lệ.

Hàn phong lạnh thấu xương quét qua, con ngựa lao nhanh một đường chạy thẳng về hướng bắc. Cảm giác giống như bị dao cùn cắt vào thịt, không ngừng ma sát, cắt vào gương mặt.

Cả đám quý tộc đồng hành đều đang cắn răng kiên trì. Giống như đang âm thầm so kè với nhau, ai cũng không chịu thua ai.

Ở ngay trước mặt mọi người nên Hudson không tiện ngồi xe ngựa, nhưng hắn lại có thể buff thêm cho mình một vài vòng phòng hộ ma pháp.

Nhìn đám người đang đấu đá lẫn nhau giống như những đứa con nít kia đã trở thành một sở thích của Hudson dọc đường đi.

May mắn là chiến mã của mọi người đều là tọa kỵ có huyết mạch của Ma thú thượng đẳng, bất luận là sức chịu đựng hay lực bộc phát cũng đều nằm trong tiêu chuẩn, nếu không cũng sẽ không chịu được.

Hudson dẫn đầu đoàn xe đi ở phía trước, không phải là hắn thích thể hiện, mà là mọi người đã đồng thời đề cử hắn đứng ra làm người đại diện cho quý tộc tỉnh Đông Nam.

Ngay cả đám con em quý tộc phương bắc cũng không hề đưa ra dị nghị gì. Đây là đãi ngộ của cường giả, muốn tranh cũng phải xem nắm đấm của mình có đủ cứng hay không đã.

"Phía trước có đánh nhau, mọi người đề cao cảnh giác!"

Hudson cảnh cáo nói.

Mặc dù hắn không cho rằng sẽ có người bị thần kinh mà dám đánh cướp đội ngũ đang chạy tới vương đô để tiếp nhận sách phong như bọn hắn, nhưng nên đề phòng thì vẫn phải đề phòng.

Nếu như không phải vì đi đường vòng quá mất thể diện ở trước mặt đám tiểu đệ, sợ là Hudson đã trực tiếp đi vòng qua rồi.

Không phải là vấn đề sợ hay không, mà là đi ra bên ngoài thì thêm một chuyện không bằng ít một chuyện.

Nếu như thích tham gia náo nhiệt, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho bản thân mình bị cuốn vào trong. Cũng giống như bây giờ, nhìn thấy hai đám nhân mã đang chém giết lẫn nhau ở phương xa, còn không đợi Hudson quyết định là có nên nhúng tay hay không thì đã có quý tộc vượt lên trước một bước nói:

"Đó là cờ của Thải Hồng Chi Nguyệt, có người đánh cướp đoàn ca cơ!"

Nghe được tin tức này, đám quý tộc vốn chỉ muốn đứng xem náo nhiệt bỗng nhiên lập tức tinh thần tỉnh táo.

Cơ hội để anh hùng cứu mỹ nhân cũng không có nhiều, thật vất vả mới gặp được, há có thể bỏ lỡ như vậy?

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt là Hudson đã biết rằng không thể kiềm chế đám quý tộc này được nữa, bây giờ chỉ còn kém một người dẫn đầu nữa thôi.

Ngăn cản là chuyện không thể, đại gia chỉ là bởi vì tiện đường nên mới tạm thời tổ đội, song phương không có ước định gì.

"Cứu mạng!"

"Cứu mạng!"

Những tiếng hét nũng nịu không ngừng vang lên, đám quý tộc đã sớm không nhẫn nại được nữa, huyết khí dâng lên, cũng không thèm quan tâm tới nhiều như vậy nữa, nhao nhao mang theo vệ binh vọt tới.

Vì thể hiện ra sự "hoà đồng" của bản thân, Hudson cũng không phải là ngoại lệ, chẳng qua hắn lại không vội biểu hiện, chỉ bắn chết vài tên tiểu binh, biểu thị mình đang xuất thủ cứu người.

Còn có không ít quý tộc có lựa chọn giống như hắn, ngoài gã quý tộc xông ra đầu tiên bị nửa người dưới chỉ huy muốn anh hùng cứu mỹ nhân ra, những người còn lại cũng chỉ là vì hưởng ké danh tiếng "phù nguy cứu khốn" mà thôi.

Không phải là sợ phiền phức, chủ yếu là vì đám ca cơ này vẫn không đủ tư cách để cho mọi người phải đi bán mạng. Nếu như đổi thành đoàn xe của một vị công chúa nào đó đang bị vây công, có lẽ tất cả mọi người đều đã xông tới rồi.

Sau khi đám cướp ý thức được chuyện này khó giải quyết bèn lập tức bỏ chạy chạy tứ tán. Chỉ còn lưu lại những cái xác đang nằm la liệt dưới mặt đất, thể hiện sự tàn khốc của cuộc chiến vừa rồi.

"Isabel đại diện cho các tỷ muội trong đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt cảm ơn sự giúp đỡ của các vị Kỵ sĩ đại nhân!"

Giọng nói nũng nịu, xốp giòn đến mức xương cốt cũng cảm thấy tê dại. Nhìn về phía phát ra âm thanh, đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Cho dù là Hudson kiến thức rộng rãi thì cũng bị vị giai nhân trước mắt làm cho kinh diễm. Đây là một loại đẹp tự nhiên, giống như mỗi bộ phận trên thân thể đều hoàn mỹ.

Sau một lúc thất thần, Hudson lập tức phục hồi lại. Giai nhân cho dù có xinh đẹp như thế nào thì cũng không liên quan gì đến hắn.

Đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt không chỉ nổi tiếng khắp lục địa Aslante về những buổi biểu diễn nghệ thuật, à còn có cả vô tận chuyện xấu.

Theo cái nhìn của Hudson, đây chỉ là một đám người đã được marketing quá tốt...

Ca cơ càng xinh đẹp thì phiền phức kèm theo sẽ càng nhiều. Tiểu quý tộc muốn nhào tới, trong số đại quý tộc không thiếu những kẻ háo sắc.

Chỉ cần nhìn phản ứng của đám quý tộc tùy hành là biết, người nào người nấy đều có bộ dạng như Trư ca. Nếu không phải vì đang ở ngay trước mặt mọi người, sợ là bọn họ đã không nhịn được mà xông lên kéo Isabel vào...

Ngay vào lúc này, nếu như Hudson dám làm ra bất kỳ chuyện gì khác người thì chắc chắn sẽ được người ta sáng tác cho một câu chuyện tình gió trăng.

Là một người đàn ông vừa mới đính hôn, Hudson nhất định phải tránh xa loại chuyện này. Nếu không để tin tức này truyền đến tai của gia tộc Hollisel thì sợ là sẽ phải phát sinh một cuộc phong ba.

Chương 351 - Anh Tư Cái Thế

Hudson lặng lẽ dời tầm mắt của mình ra khỏi người của Isabel, yên lặng nhìn đám con em quý tộc tiến lên thể hiện. Vốn cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy, nhưng không ngờ là phiền phức lại tự mình tìm tới cửa.

"Hudson đại nhân, chẳng lẽ con gấu dễ thương trên vai ngài chính là Đại Địa Chi Hùng trong truyền thuyết đó sao?"

Giọng nói nũng nịu vang lên, hai mắt mở to, dáng vẻ ngây thơ hiếu kỳ, Isabel trông rất mê người.

Hudson đã xác định là ánh mắt của nàng đang về phía gấu con. Khi nào thì gấu nhà mình lại có được mị lực như vậy?

Đúng là bộ dạng của Đại Địa Chi Hùng rất dễ thương, nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ của nó cũng đã xâm nhập nhân tâm, từ trước tới nay, hình tượng của nó trong lòng mọi người đều là sự cường đại, có rất ít người quan tâm tới vẻ ngoài của nó.

"Tiểu thư Isabel thật là tinh mắt! Không sai, vị này chính là Belersden tiên sinh vĩ đại."

"Chỉ là tính tình của nó không tốt lắm, tốt nhất là nên gọi nó là Belersden đại nhân. Nếu như trong lúc tâm tình nó đang không tốt mà gọi nó là gấu thì rất có thể sẽ phải nhận một cú tát đấy!" Hudson cố ý trêu đùa.

Ở trước mặt người ngoài, nể mặt mũi lẫn nhau là chuyện đương nhiên, những chuyện đại sự chỉ cần diễn ra trong âm thầm là được, đây là ước định giữa Hudson và gấu con.

Đôi mắt đẹp của Isabel co rụt lại, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, làm cho đám người nhìn thấy càng thêm thương tiếc.

Chần chờ một chút, nàng mới vỗ ngực một cái, nói: "Đa tạ Hudson đại nhân nhắc nhở. Sợ là chỉ có một vị Kỵ sĩ cường đại giống như ngài mới xứng với Belersden tiên sinh vĩ đại."

Thổi phồng, khoe khoang trần trụi.

Đúng là khi có gấu thì Hudson rất mạnh, nhưng mà dù không có ma thú thì Hudson cũng là một thiếu niên thiên tài mà.

Trong số người đồng lứa cũng được xếp vào nhóm siêu quần bạt tụy, nhưng hắn lại chẳng có quan hệ gì với hai chữ cường đại.

Đều là được khen tặng, nhưng lời nói phát ra từ trong miệng của một vị mỹ nữ nũng nịu lại tạo ra cho người ta một cảm giác khác nhau.

Nhưng mà không biết tại sao Hudson luôn cảm thấy cô gái ở trước mặt này đang cố ý hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Không đợi Hudson nghĩ rõ ràng, Isabel đã nhanh chóng xoay người thi lễ với đám quý tộc còn lại một cái: "Đa tạ các vị Kỵ sĩ đại nhân đã xuất thủ cứu giúp, để cho đám tỷ muội chúng tôi nhặt lại mạng nhỏ của mình."

"Tiểu nữ tử không thể báo đáp. Chỉ có thể hứa hẹn, sau này nếu như các vị đại nhân vào buổi biểu diễn thưởng thức ca múa thì sẽ được miễn vé vào cửa."

Đây là một nữ tử thông minh.

Rõ ràng là đang hấp dẫn sự chú ý của Hudson, nhưng lại chưa từng lạnh nhạt với đám người còn lại, giống như vừa rồi chỉ là đơn thuần hiếu kỳ về Đại Địa Chi Hùng mà thôi.

Chỉ cần là chỗ có nhiều nam nhân thì nữ nhân xinh đẹp luôn luôn có thể được ưu ái.

Dù là diễn xuất vừa rồi của Isabel cũng không hề hoàn mỹ, nhưng mọi người vẫn vui lòng tự động thêm mắm thêm muối, thay nàng kết thúc những lời nói láo này.

Cứu người cứu đến cùng, đưa đò đến bên bờ.

Nhiệm vụ quan trọng như hộ tống đoàn cơ của Thải Hồng Chi Nguyệt tới vương đô cũng sẽ rơi vào vai của đám người.

Chỗ cần đến lại vừa lúc giống như, chuyện này quá trùng hợp. lòng cảnh giác vốn đã bị Hudson đè xuống nay lại dâng lên.

Có thêm một đám tiểu thư nũng nịu kết bạn đồng hành, đường đi trở nên sung sướng hơn rất nhiều.

Những cô gái lăn lộn trong ngành giải trí sẽ không hàm súc giống như các tiểu thư quý tộc, khi nói đùa đều rất hào phóng, thường xuyên...

Ở trước mặt nữ nhân, đàn ông đều thích thể hiện mị lực của bản thân, nhất là khi ở trước mặt nữ nhân xinh đẹp.

Hudson lặng lẽ nhìn xem các quý tộc vây quanh đám ca cơ đại hiến ân cần rồi lựa chọn làm một vị ăn dưa quần chúng.

Một đêm phong lưu rất dễ dàng, nhưng mà đại giới lại quá tàn khốc. Đám quý tộc đã kết hôn thì không quan trọng, dù sao cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, dù có thêm một câu chuyện trăng hoa cũng không thương phong nhã.

Nhưng một quý tộc độc thân như Hudson lại không thể làm theo. Lỡ như phát sinh va chạm, bị người ta đuổi theo đòi phải chịu trách nhiệm thì sẽ rất xấu hổ.

Những chuyện tương tự cũng không phải là chưa từng xảy ra. Vì gả vào hào môn, thi triển một chút thủ đoạn nhỏ là chuyện quá bình thường.

Mặc dù xác suất thành công thấp, nhưng chung quy vẫn có án lệ thành công. Tiểu quý tộc và những quý tộc đã kết hôn đều không phải là mục tiêu của nhóm ca cơ, nhưng trung đẳng quý tộc thì không nhất định.

Từ thái độ đối đãi khác biệt của các nàng dành cho đám người liền có thể nhìn ra được một chút. Đáng tiếc là những kẻ tinh trùng lên não này sẽ không cân nhắc nhiều như vậy, bọn họ chỉ muốn có được một đêm diễm ngộ.

Đáng tiếc là đối thủ quá mạnh, còn là những cô gái xinh đẹp đã được huấn luyện để nắm lấy trái tim của đàn ông, người người đều tinh thông những suy nghĩ trong lòng của nam nhân.

Càng muốn có được thì sẽ càng không chiếm được. Mà ở trước mặt Hudson bất vi sở động thì thỉnh thoảng lại có ca cơ tới lắc lư.

Lấy cớ là bị anh tư cái thế của Đại Địa Chi Hùng hấp dẫn. Nhưng vấn đề là Belersden trở thành anh hùng khi nào vậy?

Trừ cái đó ra, bên cạnh những con cháu hào môn như Tử tước Kayo và Tử tước Sith đều không thiếu oanh oanh yến yến vây quanh.

Chỉ là mấy gã này mặc dù háo sắc, nhưng đa số thời điểm đều rất khắc chế. Mặc dù bọn họ không cự tuyệt sự dụ hoặc đưa tới cửa này, nhưng lại không hề liều lĩnh nhào tới.

Không biết là vì kiến thức rộng rãi hay là đã từng trải qua chuyên nghiệp huấn luyện, những con cháu hào môn này có sức chống sự trước sắc đẹp mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Chẳng qua không bao gồm Isabel. Đối mặt với vưu vật đặc thù này, cho dù là con cháu hào môn cũng không có bao nhiêu sức chống cự.

Chương 352 - Giá Nhà Ở Vương Đô

Thậm chí Hudson còn chứng kiến con em quý tộc bước lên cầu hôn tại chỗ. Kết quả thì không cần nói cũng biết, lại có thêm một đứa em gái mưa.

"Chuyện tiến triển đến đâu rồi?"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai, đôi mắt đẹp cua Isabel rung chuyển, hung hăng trợn mắt nhìn người tới một mắt.

Chỉ là trong ánh mắt hung tợn này vẫn không nhịn được xen lẫn một chút ẩn ý đưa tình. Rõ ràng là người con gái này đã đem mị hoặc dung nhập vào tận xương cốt, một cái nhăn mày một nụ cười vui mừng giận dữ đều là mị thái.

Nam nhân bình thường khó có thể cầm cự được?

"Ảnh Sát, ngươi không muốn sống nữa sao! Trong doanh địa còn có một con Đại Địa Chi Hùng đó, ngươi lại dám lẻn vào đây ngay lúc này, không sợ bị Belersden ..."

Không đợi Isabel nói hết lời, bóng người kia liền ngắt lời: "Yên tâm đi, tổ chức chắc chắn sẽ hiểu rõ về Đại Địa Chi Hùng hơn cô."

"Doanh trướng mà ta tiến vào cũng không phải là doanh trướng của vị Hudson lão gia kia, Đại Địa Chi Hùng rất lười biếng, không có thói quen dòm ngó bốn phía."

"Trừ phi vị Hudson lão gia kia đã si mê cô đến cực điểm, để cho Đại Địa Chi Hùng giúp đỡ nhìn chằm chằm. Nếu như thật đến một bước đó, cho dù bị phát hiện thì cô cũng có thể giải quyết được chuyện này."

"Dù sao thì thân phận hiện giờ của ta chính là người hầu của đoàn ca cơ, lại phủ thêm một danh phận thân thích liền sẽ không có người nghi ngờ!"

Nghe được đáp án này, Isabel trực tiếp trợn trắng mắt. Tức giận nói: "Nếu các ngươi đã lợi hại như vậy thì tự mình đi giải quyết là được, muốn ta ra tay làm gì?"

"Tiểu nữ tử tài sơ học thiển, không có năng lực gánh trách nhiệm nặng nề này, không thể làm gì được vị Sơn Địa tử tước kia."

Một phần là nàng đang tức giận với Ảnh Sát, một phần là đang giận Hudson. Một vị đại mỹ nhân nũng nịu biểu diễn nhiều lần mà cũng còn có thể bất vi sở động.

Nếu như không phải Isabel đã xác định được là cơ thể của Hudson có phản ứng, chỉ dựa vào ý chí để kiềm chế, thì có lẽ nàng đã hoài nghi rằng Hudson có phải là đàn ông hay không rồi.

"Trên đời này cũng có đàn ông mà Isabel cô không giải quyết được sao, thật sự đúng là một cái kỳ tích!"

Bóng người mặt không thay đổi nói.

Chỉ là hiện giờ ở trong mắt của Isabel lại tràn ngập hiếu kỳ, nàng đang dò xét bóng người trước mặt.

Bây giờ cuối cùng thì nàng cũng hiểu tại sao mình không dụ hoặc được bóng người này rồi. Hóa ra gã này không phải là đàn ông thật sự.

"Nhìn cái gì đó, đừng quên nhiệm vụ của cô là phải mau chóng xác định xem trong tay Tử tước Hudson có Huyết Nguyệt Kèn Lệnh hay không."

Ảnh Sát nhắc nhở.

"Không cần ngươi nói nhảm, ta đương nhiên là biết mình có nhiệm vụ. Nhưng vị Tử tước Hudson kia rất khó đối phó!"

"Rõ ràng là đã động tâm, nhưng lại có thể áp chế dục vọng, tỏ ra bất vi sở động."

"Quý tộc biến thái cỡ nào, ngươi cũng không phải là không biết. Vì tôi luyện tâm tính của mình, có một số kẻ tàn nhẫn đến cả người con gái mà mình yêu cũng có thể..."

Nói được một nửa, Isabel hung hăng giậm chân một cái. Trong nội tâm lại đang âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ mình cũng gặp phải một tên biến thái rồi sao!

Có đại đội Kỵ sĩ hộ tống, dọc đường đi đương nhiên là xuôi gió xuôi nước. Cho dù là đám sơn tặc thổ phỉ có liều mạng cỡ nào thì cũng không ngu đến mức chui đầu vào chỗ chết.

Đã tới vương đô, mọi người liền lưu luyến không rời tạm biệt các tỷ muội trong đoàn ca cơ.

Bị ánh mắt u oán của Isabel nhìn chằm chằm, Hudson luôn cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc nhanh như vậy.

Xem trọng hắn rồi sao?

Chuyện này quá kỳ lạ.

Hắn không phủ nhận chuyện vừa thấy đã yêu, nhưng những nữ tử trà trộn trong ngành giải trí mà vừa thấy đã yêu thì thật sự là một chuyện cười.

Chỉ từ hình dáng bên ngoài đến xem thì Hudson cũng chỉ là người bình thường. Không xấu và cũng không đẹp đến mức làm cho phái nữ phải rụng trứng.

Hắn có thể nhận được sự ưu ái của các tiểu thư quý tộc đều nhờ vào thực lực, thân phận địa vị và khí chất.

Những thứ này rất có lực hấp dẫn với những người con gái chưa từng trải, nhưng gặp phải loại ca cơ đầu bài như Isabel thì mấy thứ này lại không đáng chú ý .

Không phải vừa thấy đã yêu thì chính là chuyên môn nhằm vào hắn.

Trong Sơn Địa Lĩnh cũng có không ít gián điệp trà trộn vào, nhưng Hudson chưa từng gặp được thế lực nào có thể lấy vị vưu vật này ra làm quân cờ.

Không phải là hắn xem nhẹ mình, mà là thật sự không biết.

Trong thế giới của quý tộc không có vô duyên vô cớ yêu hận, trong Sơn Địa Lĩnh cũng chỉ có mấy thứ đáng để người ta mưu đồ.

Toàn bộ đều là thứ mà Hudson không thể nào buông tay, cho dù hắn có bị Isabel sắc dụ thì cũng sẽ không di dời lãnh địa!

Hudson mơ hồ cảm thấy dường như mình đã phát hiện ra chân tướng, nhưng lại cách một lớp ngăn.

Đến vương đô cũng là thời điểm mọi người phải chia tay.

Lúc này chính là thời điểm để bộc lộ thực lực, những gia tộc có thực lực mới có trụ sở riêng của mình ở trong vương đô, những quý tộc không có thực lực thì chỉ có thể ở lữ điếm .

Hudson thì lại bị kẹp giữa hai bên, là thành viên của một gia tộc có mật độ phân bố rộng nhất vương quốc, vương đô cũng có không ít thành viên của gia tộc Koslow đang trú đóng.

Chẳng qua trụ sở thì lại một lời khó nói hết. Nếu chỉ xét về quy mô thì đây chính là một tòa viện lạc bình dân.

Sống ở vương đô không phải là chuyện dễ.

Những quý tộc không giàu có muốn mua được một bất động sản tương xứng với thân phận của mình cũng không là chuyện dễ.

Có chỗ để đặt chân đã là tốt lắm rồi. Hudson cũng không soi mói gì, càng không có gì để bắt bẻ.

Cho dù là phủ đệ Tử tước rẻ nhất cũng có giá hơn vạn kim tệ. Chê mắc à, với cái giá này, chỉ cần có bất động sản truyền ra thì sẽ lập tức bị người ta cướp sạch.

Chương 353 - Bốn Mùa

Trên thực tế, có rất ít phủ đệ của quý tộc sẽ lưu lạc trên thị trường giao dịch. Cho dù là thiếu tiền thì cũng sẽ không có người bán phủ đệ.

Đại đa số quý tộc ngoại lai đều ở lữ điếm.

Những lữ điếm có điều kiện thì sẽ được trang trí không kém cung điện là mấy. Chỉ là giá cả cũng tương đối đắt đỏ.

Muốn vào ở, chỉ có tiền là không được. Thân phận gì thì chỉ có thể ở được phòng có cấp bậc tương xứng.

Giống như Hudson thì cũng chỉ có thể ở 30 phòng Tử tước với giá 30 kim tệ một ngày, hoặc là những phòng có cấp bậc thấp hơn.

Chỉ cần không cảm thấy xấu hổ thì có thể ở phòng rẻ nhất là Kỵ sĩ, chỉ 3 kim tệ một ngày.

Hudson vô cùng hoài nghi là những gã Kỵ sĩ nghèo ở tầng lớp thấp nhất có thể kiếm nổi 3 kim tệ một ngày hay không.

Hudson cũng vô cùng bội phục ông chủ nhà trọ, lại có thể dùng lòng ganh đua của quý tộc để đưa ra hình thức thương nghiệp này,

Bắt chước là không thể nào.

Loại hình thức thương nghiệp này không phải là thứ mà người bình thường có thể bắt chước.

Nếu như hậu trường không phải rất cứng, các quý tộc lão gia tới nhà trọ gây loạn thì sẽ không giải quyết được.

Tiểu viện bình dân thì tiểu viện bình dân vậy, vì không phải nộp thuế thông minh, Hudson cũng lười đi tham gia náo nhiệt.

Nói đúng ra là quán trọ đã đầy ắp khách.

Gia tộc Koslow nhận được tin tức quá trễ, mạng lưới giao thiệp trong vương đô lại không ra sao, căn bản không thể cướp được phòng cho Hudson.

Tiểu viện này vừa mới được tân trang cách đây không lâu, thoạt nhìn vẫn rất dụng tâm. Mặc dù không xứng với thân phận Tử tước, nhưng đối với một người không có yêu cầu cao về điều kiện cư trú như Hudson mà nói là đã đủ hài lòng rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau hắn liền nhận được thông báo là phải vào trong vương cung tập luyện nghi thức thụ tước.

Nhận được thông báo này, Hudson cũng ngơ ngác một hồi. Hóa ra dù cho có đến lục địa Aslante thì cũng không thể tránh thoát mấy lễ nghi phiền phức này.

Thời gian gấp gáp như vậy là vì đội ngũ của tỉnh Đông Nam tới chậm. Dựa theo tốc độ bình thường thì bọn hắn phải đến từ trước rồi.

Nhưng nửa đường lại có thêm một đoàn ca cơ vướng víu, cho nên tốc độ di chuyển đã từ ngày đi mấy trăm dặm rớt xuống ngày đi hơn mười dặm, tới chậm là đương nhiên.

Hiện giờ chỉ còn cách thời gian sắc phong tám ngày nữa thôi. Không bàn đến việc tập luyện có tốt không, lỡ như để xảy ra sơ sót trên đại điển thì chính là một sự cố lớn.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, những người tham dự tập luyện đều là trung tiểu quý tộc. Đương nhiên là Quốc vương bệ hạ vĩ đại sẽ không cần phải làm mấy trò mèo này.

Dưới sự hướng dẫn của quan nghi lễ, Hudson giống như người gỗ đi theo đội ngũ tập luyện cho tới trưa.

Đây chỉ là mới bắt đầu, trong mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều phải tập luyện một lần.

Có thể được nghỉ sớm là vì hắn là Tử tước, có địa vị khá cao trong đám quý tộc được sách phong này.

Những Nam tước, Kỵ sĩ thì thảm hại hơn, nhất là những Kỵ sĩ có địa vị thấp nhất, cơ bản đều phải tập luyện cả ngày. Còn phải chờ những quý tộc khác được sắc phong trước rồi cuối cùng mới đến lượt bọn hắn.

Theo lý mà nói, bọn hắn có thể tới vào buổi chiều. Đáng tiếc là đám quan nghi lễ đều là những kẻ cứng đầu, nhất định phải hoàn nguyên hiện trường nghi thức sắc phong như cũ.

Ngoại trừ Caesar III vắng mặt, những quá trình khác đều phải mô phỏng thực cảnh.

Hudson còn định đi tham quan vương cung một chút, nhưng mà sau khi suy nghĩ lại thì hắn liền bỏ đi ý nghĩ này. Không cần nghĩ đều biết, bọn hộ vệ sẽ không đáp ứng.

Nếu như kẻ nào cũng có thể chạy tán loạn trong vương cung thì nơi này cũng không phải còn là vương cung nữa, mà là một cái chợ bán thức ăn .

"Lão gia, tiểu thư Melissa cho mời?"

Vừa trở lại trụ sở, Hudson đang chuẩn bị đổi một bộ thường phục để ra ngoài đi dạo thì nhận được lời mời ngoài dự kiến này.

Không phải là do Hudson nghĩ nhiều, mà là thật sự quá trùng hợp.

Trước đó khi bàn chuyện cưới gả thì không thấy người, vừa mới tuyên bố kéo dài thời hạn hôn lễ thì người lại trùng hợp trở về , giống như đang tận lực trốn tránh vậy.

Bất quá việc đi tới Ma Thú sơn mạch lịch luyện chính là do học viện pháp thuật thống nhất an bài. Melissa chỉ là một vị tiểu ma pháp sư, còn không có năng lực can thiệp vào quyết định của học viện.

Ngay cả gia tộc Hollisel hiện giờ cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Sau khi xem hết những dòng chữ nhỏ quen thuộc trên tấm giấy da dê, xác định không phải là có người đang đùa giỡn thì Hudson mới đổi một bộ quần áo rồi chạy thẳng đến học viện pháp thuật.

Những cây bạch dương xanh um tươi tốt, mặt cỏ sinh cơ bừng bừng, mùi hoa tử la lan xộc vào mũi, trên những cành cây táo cách đó không xa còn đang treo những quả táo đỏ rực.

Nếu như không phải có hàn phong lạnh thấu xương, Hudson cũng không dám tin tưởng bây giờ là mùa đông.

Sinh cơ của mùa xuân, sự phồn hoa của mùa hè, bội thu của mùa thu, vẻ đìu hiu của mùa đông.

Toàn bộ bốn mùa đều tập trung lại một chỗ, cảnh tượng khác thường này lại không làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nơi này chính là học viện pháp thuật.

Là học phủ cổ xưa nhất, cường thịnh nhất vương quốc Alpha, bất luận là hiện tượng siêu tự nhiên gì xảy ra ở trong này đều chỉ có thể tính là chuyện bình thường.

Lần này gặp lại, quan hệ của hai người đã phát sinh biến hóa về chất.

Một khi quý tộc tuyên bố tin tức thông gia ra ngoài, trên cơ bản sẽ không đổi ý nữa. Giữa vị hôn thê và phu thê chỉ còn kém một nghi thức hôn lễ nữa thôi.

Sau khi nhìn nhau một cái, hai người lập tức xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chương 354 - Tốt Nhất Là Vậy

"Tại sao lịch luyện lại kết thúc nhanh như vậy, không phải nói là sẽ kéo dài hơn nửa năm sao?" Hudson hỏi dò.

"Ma Thú sơn mạch xảy ra biến cố, có một con rồng và hai con Đại Địa Chi Hùng không biết từ chỗ nào lao ra đánh nhau một trận, làm cho Ma thú ở trong khu vực đó khủng hoảng tán loạn."

"Học viện chi đi lịch luyện ở khu vực bên ngoài mà đã thường xuyên xuất hiện ma thú trung cao cấp."

"Sau khi có ba vị học viên xảy ra bất trắc mà không kịp phát tín hiệu cầu viện, cao tầng trong học viện đã dời thời hạn lịch luyện này lại."

Melissa chậm rãi tự thuật.

Từ trong thần sắc thấp thỏm lo âu của nàng có thể thấy được vẻ nghĩ lại mà sợ.

Rõ ràng lần rèn luyện này không hề nhẹ nhàng như những gì nàng vừa nói. Khả năng cao là đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm gì đó nên mới sợ hãi như vậy.

Một con cự long đánh với hai con Đại Địa Chi Hùng, Hudson không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Là sinh vật mạnh mẽ nhất trên thế giới này, cự long luôn là sức chiến đấu mạnh nhất.

Mặc dù Đại Địa Chi Hùng được xưng là có thể solo với cự long, nhưng bọn chúng lại có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là không thể bay trên trời.

Sinh vật trên mặt đất đánh nhau với sinh vật trên bầu trời thì thế yếu đã lộ ra quá rõ ràng rồi. Bất quá nếu như là hai đánh một thì kết quả lại khó mà xác định.

Về mặt bản chất thì hai con đều là sinh vật siêu phàm đỉnh phong, đều là loài đứng đầu chuỗi thức ăn trong tự nhiên, thực lực mạnh hay yếu thì phải xem cá thể phát triển ra sao.

Dù là Ma thú đồng loại, cùng cảnh giới thì thực lực cũng sẽ khác biệt. Những con Ma thú biết cố gắng tu luyện thì sẽ có sức chiến đấu mạnh hơn những con lười biếng chỉ biết dựa vào thiên phú.

Ma thú trưởng thành cũng có cực hạn, ngoài thiên phú ra, sự nỗ lực của bản thân cũng là thứ quyết định cực hạn.

Về mặt bản chất thì bọn nó cũng giống như con người vậy. Chẳng qua hạn mức của Ma thú rất cao, trời sinh liền có sức mạnh siêu phàm bàng thân.

"Kéo dài thời hạn cũng tốt, Ma Thú sơn mạch đối với những Ma pháp sư sơ cấp như nàng thì vẫn là quá nguy hiểm."

"Cho dù là lịch luyện thì sợ là cũng rất khó có được thu hoạch. Không bằng chờ sau khi thực lực cường đại rồi mới đi lịch luyện cũng không muộn."

"Thế cục hiện giờ đang rất khẩn trương, chiến tranh có thể bộc phát bất kỳ lúc nào, không lo không có cơ hội xuất thủ."

Vừa nói được một chút, Hudson liền phát hiện ra chuyện bất thường. Có vẻ như hôm nay mình tới đây để hẹn hò, nhưng tại sao bây giờ lại nói về mấy chủ đề chẳng liên quan gì đến hẹn hò vậy?

Cũng may là lục địa Aslante vẫn thịnh hành ép duyên, xem trọng môn đăng hộ đối, điều kiện cứng nhắc còn quan trọng hơn lời ngon tiếng ngọt gấp trăm lần.

Quan trọng nhất chính là giữa nam và nữ cũng không có quá nhiều cơ hội tiếp xúc. Nếu như không vì hai nhà đã quyết định thông gia, cô nam quả nữ ở trong sân trường đi tới đi lui như vậy cũng sẽ gây nên lưu ngôn phỉ ngữ.

Đối với nam nữ quý tộc chưa lập gia đình mà nói, lưu ngôn phỉ ngữ chính là biểu tượng của sinh hoạt cá nhân không đứng đắn. Một khi nhiễm phải tiếng xấu, muốn có được một cuộc hôn nhân viên mãn thật sự là quá khó khăn.

Hoặc là giảm tiêu chuẩn xuống, hoặc là kết hôn với những kẻ cũng có sinh hoạt cá nhân không đứng đắn, tóm lại là không có quả ngon để ăn.

"Có thể nói cho ta biết, Isabel là chuyện gì xảy ra được không?" Lời nói của Melissa đã kéo Hudson từ trong miên man bất định trở về hiện thực.

Tin tức truyền đi thật sự quá nhanh.

Quả nhiên, đám kia quý tộc cũng không phải là người có thể giữ được bí mật, may mắn là hắn đã khắc chế dục vọng, không có làm càn rỡ.

"Chẳng qua chỉ là một ả ca cơ dung mạo xinh đẹp có mưu đồ một bước lên trời mà thôi!"

Hudson trả lời với dáng vẻ dửng dưng.

Lý trí nói cho hắn biết, vào những thời điểm như lúc này thì tốt nhất là phải phủi sạch quan hệ. Mặc dù hắn không hề làm gì, nhưng không có nghĩa là người khác không có thêm mắm dặm muối vào.

Ghen ghét là một loại tội.

Có cơ hội thân cận với Isabel, mặc dù Hudson từ bỏ, nhưng vẫn bị người ghi hận.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn vẫn là do những người theo đuổi Melissa đã giở trò. Cũng không phải chỉ có mỗi Hudson mới có ý tưởng với gia tộc Hollisel, đối tượng muốn thông gia với bọn họ tuyệt đối không phải là số ít.

Hudson có thể trổ hết tài năng, ngoại trừ song phương phù hợp lợi ích ra, kinh nghiệm truyền kỳ của hắn cũng là một hạng được cộng điểm.

Trong những cuộc chiến tranh với thú nhân, tỷ lệ thương vong của quý tộc đều chưa từng giảm xuống. Thông gia vào lúc này chính là một canh bạc, nếu là không may thì sẽ trực tiếp trở thành quả phụ.

Mặc dù lục địa Aslante không bài xích quả phụ tái giá, thậm chí một vài gia tộc có dòng dõi đơn bạc còn chuyên chọn những quả phụ có thể sinh con để cưới, nhưng chung quy vẫn chỉ là số ít.

Đại đa số nam nữ quý tộc sau khi ở goá mà muốn tái hôn thì sẽ phải giảm xuống một bậc.

Không nói đây là một canh bạc thì không được, sau khi trải qua nhiều cuộc đại chiến, tỉ lệ nam nữ đã bị mất cân đối nghiêm trọng, có rất nhiều tiểu thư quý tộc không tìm thấy đối tượng, chỉ có thể chuyển làm tu nữ.

Đối với gia tộc mà nói, từ bỏ liên minh mà quan hệ thông gia mang lại là một việc làm lãng phí tài nguyên.

Dù sao cũng là một canh bạc, đương nhiên phải chọn bên có phần thắng cao hơn để đặt cược.

Không hề nghi ngờ, Hudson là người có vận may cao nhất, thực lực cũng mạnh, chính là lựa chọn hàng đầu của các gia tộc.

"A, tốt nhất là như vậy."

"Đúng rồi Hudson, lần trước anh có nói là muốn đi dạo thư viện. Vất vả lắm mới tới học viện pháp thuật một chuyến, hay là đi dạo một vòng xem thử đi?"

Chương 355 - Thư Viện

Kỹ năng diễn xuất vụng về để che giấu sự lúng túng này đương nhiên sẽ không gạt được ánh mắt của Hudson.

Nhưng một kẻ độc thân từ trong bụng mẹ như hắn cũng không muốn vì tính tình thẳng thắn của mình mà làm cho hôn sự này xảy ra biến cố

"Được!"

Vừa nói xong, Hudson liền phát hiện ra không thích hợp, có vẻ như bọn hắn đã đến trước cửa thư viện.

Thư viện của học viện pháp thuật đương nhiên là vô cùng ảo diệu. Là một người kẻ lai, Hudson trực tiếp bị chặn ở cửa ra vào.

"Mời giao 50 kim tệ phí vào cửa!"

Một âm thanh cứng ngắc vang lên, Hudson mới phát hiện ra người thu phí ở trước mắt này là một người máy.

Hudson nhìn Melissa một cái, sau khi xác định không có vấn đề thì mới bỏ tiền.

"Hoan nghênh tới thư viện của học viện pháp thuật trong vương quốc Alpha, xin hãy tuân thủ toàn bộ quy tắc trong thư viện! Người vi phạm tự gánh lấy hậu quả!"

Tiếng cảnh cáo vang lên, một tấm lệnh bài cực lớn xuất hiện ở phía trước, trên lệnh bài ghi lại chừng mấy chục loại quy tắc cần tuân thủ.

"Lời giải chú ngữ của ma pháp hệ Thổ sơ cấp, mời trả phí 100 kim tệ!"

"Lời giải chú ngữ của ma pháp hệ Thổ trung cấp, mời trả phí 300 kim tệ!"

"Lời giải chú ngữ của ma pháp hệ Thổ cao cấp, mời trả phí 800 kim tệ!"

"Lời giải kiến thức Ma pháp trận căn bản, mời trả phí 200 kim tệ!"

"Giới thiệu về Luyện kim thuật nhập môn, mời trả phí 300 kim tệ!"

Liên tiếp những tiếng nhắc nhở trả tiền vang vọng trong đầu Hudson, khiến cho hắn không biết phải làm sao.

"Thư viện chỉ biết đòi tiền như vậy đó, lần trước ta đã nhắc nhở rồi, nơi này sẽ không cảm nhận được vui vẻ đâu!"

Melissa dí dỏm nói.

Giống như nhìn thấy Hudson xấu mặt chính là một chuyện cảnh đẹp ý vui.

Hudson trợn trắng mắt, vì không mang đủ kim tệ, hắn chỉ đành bất đắc dĩ thả điển tịch trong tay xuống.

Đây là học viện pháp thuật, mặc dù không tính là cường giả như mây, nhưng tuyệt đối không thiếu cao thủ.

Dám gây chuyện ở đây thì chắc chắn là chán sống rồi.

"Giá này quá đắt đi?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Mặc dù đã sớm nghe nói rằng học tập ma pháp chính là cự thú nuốt vàng, nhưng cái giá này vẫn dọa hắn sợ hết hồn.

Chỉ là muốn mượn đọc sách ghi chép về kiến thức một lần thì giá cả đã cao như vậy rồi, nếu là mỗi ngày học tập, chẳng phải sẽ phải bỏ ra một con số trên trời sao.

"Những cái giá này đều là nhắm vào người ngoài, học viên trong học viện có học phần. Hoàn thành việc học tương ứng hoặc là nhận một vài nhiệm vụ của học viện liền có thể thu được học phần."

"Chỉ khi nào không đủ học phần mới có thể dùng kim tệ để mua."

"Giá cả như đã thấy, còn ác hơn ăn cướp."

"Nghiên cứu ma pháp là việc vô cùng tốn tiền, không riêng gì những học viên nghèo như chúng ta, các đạo sư trong học viện, thậm chí là bản thân học viện đều rất nghèo."

Melissa một nửa là giải thích, một nửa là chế giễu.

Nghe được đáp án này, Hudson cũng im lặng.

Hắn còn cho rằng học viện pháp thuật mở cửa thư viện chủ yếu là vì thể hiện tấm lòng bao dung, không ngờ là hắn đã suy nghĩ nhiều, người ta chủ yếu là vì hố mấy kẻ ngốc nhiều tiền.

Người vừa tới không biết còn tưởng rằng bỏ năm mươi kim tệ liền có thể đọc được tất cả kiến thức ma pháp trong thư viện, đương nhiên là sẽ ngoan ngoãn trả tiền.

Nhưng sao khi giao tiền xong mới phát hiện ra sau này có vô số cái hố to đang đợi bọn hắn nhảy.

Hối hận cũng không có tác dụng gì, hoặc là bỏ qua 50 kim tệ phí vào cửa, hoặc là tiếp tục bỏ tiền học tập kiến thức ma pháp.

Dù sao học viện pháp thuật cũng sẽ không trả lại tiền. Có dị nghị thì cũng phải xem thử nắm đấm của mình có đủ cứng hay không đã, sau đó mới nghĩ đến chuyện đòi một lời giải thích.

Nhưng Hudson lại xem thường cái từ "nghèo" trong miệng của Melissa. Kẻ có thể học tập ma pháp đều không có người nào là nghèo cả.

Chỉ cần nhìn toà thư viện ham tiền này là Hudson liền biết học viện pháp thuật có thể hố tiền ra sao rồi. Học viên không có gia sản dày cộm thì căn bản không thể lăn lộn ở chỗ này.

Có thể là học viện pháp thuật rất ít chiêu sinh bình dân cũng là xuất phát từ nguyên nhân này.

Gia sản không dày, cả ngày đều phải bận rộn kiếm tích phân. Thiên phú dù cao đến đâu mà tài nguyên không theo kịp thì hậu kỳ vẫn bị người khác kéo dài khoảng cách chênh lệch.

Cái gọi là học viên thiên tài được miễn phí chỉ tồn tại về mặt lý thuyết thôi, nội dung miễn phí cũng chỉ giới hạn trong mấy tiết khóa căn bản nhất, những tri thức sau đó vẫn phải bỏ tiền ra mua.

Nhìn như rất hợp lý, trên thực chất chỉ là nhóm lợi ích không muốn tăng thêm một đống người cạnh tranh, làm ảnh hưởng đến ích lợi của bọn họ, cho nên mới cố ý nâng tiêu chuẩn nhập môn lên thôi.

Tòa học viện pháp thuật ở trước mặt này chính là phản ánh chân thật nhất của thời đại này, nhìn thì giống như tất cả mọi người đều có thể đi vào. Nhưng thực tế thì cho dù người bình thường có vào được thì cũng chỉ có thể tiêu tốn rất nhiều thời gian vào việc kiếm điểm tích lũy.

Nghiên cứu ma pháp chỉ là một câu chuyện cười. Một lần thí nghiệm ma pháp ít thì mấy viên kim tệ, nhiều thì hàng trăm hàng ngàn viên kim tệ, người bình thường chịu nổi sao?

Chân lý của ma pháp không phải thích là có thể truy tìm, rất nhiều thứ không tự mình động thủ thì vĩnh viễn cũng sẽ không nhận ra bản chất của ma pháp cái gì là.

Thời điểm tu luyện tiền kỳ sẽ không xảy ra những vấn đề này, nhưng đến khi phải nghiên cứu ở phương diện cao hơn thì những nhược điểm này sẽ rất trí mạng.

Là sức mạnh siêu phàm, rất nhiều tri thức trong lĩnh vực ma pháp đều chỉ có thể hiểu ý mà không thể truyền miệng.

Cho dù là quy tắc ma pháp giống nhau, nhưng ở trong mắt của mỗi người thì sẽ có thu hoạch không giống nhau.

Đôi câu vài lời miêu tả trong sách vỡ chẳng qua chỉ là lĩnh ngộ của nguyên tác giả. Kẻ đến sau chỉ có thể tham khảo, không thể phục chế.

Chương 356 - Nghi Thức Sắc Phong

"Xem ra hôm nay ta không nên vào đây."

Hudson ra vẻ mặt buồn bực nói.

Tri thức ở trước mặt, nhưng lại không tiền để học, cảm giác này thật sự không tốt lắm.

Nhìn lại biển sách mênh mông này, Hudson hoài nghi cho dù mình có táng gia bại sản thì cũng không thể nào học hết được.

Kiến thức căn bản có giá rẻ nhất cũng từ ba chữ số cất bước, kiến thức cao cấp có giá cả đắt cỡ nào thì nghĩ thôi cũng biết.

Vừa đúng chứng thực được câu nói: tri thức là tài phú quý báu nhất.

"Hì hì! Mỗi một vị Ma pháp sư bước vào nơi này đều sẽ cảm thấy bản thân mình không nên tới. Nhưng trước khi đến đây thì lại không nhịn được muốn tới."

"Không có một vị Ma pháp sư nào có thể chống cự được sự dụ hoặc của ma pháp chân lý, không tới kiến thức thư viện ma pháp lớn nhất vương cung thì há sẽ cam tâm?"

"Đừng thấy những vật này đắt mà hiểu lầm, nếu như không phải quý tộc trong vương quốc thì dù cho có tiền cũng không mua được."

"Bất quá với những tri thức căn bản thì không cần phải lãng phí tiền ở nơi này."

"Lúc ở trong nhà thì ta đã học gần đủ rồi. Muốn biết cái gì thì có thể hỏi ta, điều kiện tiên quyết là ta còn nhớ."

"Thực ra cơ hồ mỗi một nhà đại quý tộc đều có cất giữ những tri thức này, chỉ là không được đầy đủ như ở đây thôi."

"Đặc biệt là thành quả của một vài nghiên cứu phát minh mới chỉ có ở học viện mới có. Muốn được xem những kiến thức này, cho dù là đại quý tộc cũng sẽ cảm giác đau lòng."

Ngôn giả có lẽ vô tâm, người nghe lại có ý định.

Hudson không cho rằng Melissa hẹn hắn tới đây chỉ chê cười hắn. Nếu như chuyện chê cười vị hôn phu nhà mình được truyền ra thì tất cả mọi người đều sẽ đồng thời mất mặt.

Tất cả con em quý tộc đều trưởng thành sớm, Hudson càng muốn tin rằng đây là một lần cố gắng an bài để thể hiện giá trị của bản thân.

So với đại quý tộc, thứ mà gia tộc Koslow thiếu nhất không phải là sức mạnh, mà là tri thức truyền thừa.

Đối với một gia tộc có nhân khẩu hưng vượng mà nói, chỉ cần tài nguyên đủ dồi dào, tốc độ tăng trưởng thực lực chắc chắn sẽ không chậm.

Nhưng nội tình truyền thừa thì lại không có biện pháp. Cho dù muốn ra ngoài ăn cướp thì cũng sẽ không cướp được tri thức trân quý gì.

Trang bị ma pháp tự hủy chỉ là trò trẻ con, quan trọng hơn là trong truyền thừa quan trọng của nhà nào cũng đều có mấy cái hố cả.

Vì bảo vệ truyền thừa của gia tộc, sự nỗ lực mà đại quý tộc bỏ ra chắc chắn là thứ mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Không cướp được thì cũng chỉ có thể giao dịch.

Đều là người trong một vòng tròn, chỉ cần chịu bỏ đủ tiền thì không có cái gì là không mua được.

Nhưng cụ thể phải làm như thế nào thì lại rất phức tạp. Thông gia chỉ là một trong số các thủ đoạn này, Melissa có thể mang kiến thức ma pháp căn bản đến cũng xem như là rất xem trọng gia tộc Koslow rồi.

Mặc dù những tri thức căn bản này có thể bỏ tiền mua được từ trong thư viện, nhưng mà giá cả thật sự là quá mắc!

"Có nhiều tri thức như vậy để buôn bán, còn có món tài trợ kếch xù từ vương quốc, học viện pháp thuật nên giàu chảy mỡ mới đúng, há có thể nói là nghèo được?"

Hudson trêu đùa hỏi.

"Đúng là thành quả tri thức có rất nhiều, nhưng cũng phải bán ra được mới được."

"Đa số thành quả nghiên cứu phát minh ra đều không có ý nghĩa gì, ai muốn bỏ ra một cái giá rất lớn để mua mấy thứ này?"

"Những thứ có thể bán được chỉ là những kiến thức căn bản có thể bày trên mặt bàn này. Vì phong phú nội tình, rất nhiều đại quý tộc mới quật khởi đều sẽ phái người tới đây sao chép một phần."

"Học viện thu phí đã vô cùng cao rồi, tiếc rằng phải nuôi một đám đạo sư muốn tìm kiếm ma pháp chân lý."

"Theo ta được biết, một khi trầm mê trong việc nghiên cứu ma pháp liền sẽ không dứt ra được."

Melissa bĩu môi nói.

Rõ ràng là một vị hoa quý thiếu nữ như nàng rất khó hiểu được niềm vui của việc cả ngày ngâm mình trong phòng thí nghiệm.

Lục địa Aslante cũng có không ít nữ Ma pháp sư, nhưng trở thành cường giả chân chính lại là lác đác không có mấy.

Gần như sau lưng của mỗi một vị nữ tính cường giả đều sẽ có một câu chuyện quanh co. Tiểu thư quý tộc thuận buồm xuôi gió sẽ không có cách nào bình tĩnh để tìm kiếm ma pháp chân lý.

Thấy chủ đề ngày càng đi chệch, Hudson mới nhớ là mình tới đây để ước hẹn, hắn tự giễu nói:

"Đi thôi, mau mang ta rời khỏi cái nơi đau lòng này. Loại địa phương quỷ quái chỉ biết có tiền này không phải là nơi mà người nghèo như ta nên tới."

Thời gian nhàn nhã lúc nào cũng ngắn ngủi, mỗi ngày buổi sáng đi tập luyện, buổi chiều bồi tiếp giai nhân đi dạo vương đô, rất nhanh liền đến thời gian sắc phong.

Ngày 31 tháng 12 năm 99987 lịch Thần Thánh.

Là ngày hoàng đạo do đích thân Caesar III vĩ đại chọn ra, ông trời cũng vô cùng nể mặt, trong mùa đông rét lạnh lại xuất hiện một ngày nắng đẹp.

Giống như lúc tập luyện, Hudson đi theo đám người xếp hàng, chờ đợi Caesar III.

Bốn phía quảng trường hoàng cung đã bị đám người xem náo nhiệt vây đầy, cảnh tượng hoành tráng thường phải mất 5 năm mới diễn ra một lần này đã khiến cho các vị ăn dưa quần chúng cũng vô cùng nhiệt tình.

Thậm chí có một số đại phú thương còn dùng Lưu Ảnh Thạch đắt giá để ghi chép lại thời khắc này.

Không vì nguyên nhân khác, chính vì ghi chép tin tức sẽ chuẩn xác hơn một chút, sau này mà lỡ có gặp được thì cũng biết mà tránh va chạm.

Trên đỉnh của một tòa nhà ở đằng xa, đoàn ca cơ Thải Hồng Chi Nguyệt cũng đang xem náo nhiệt. Bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên ngay cả bóng người cũng không thể phân biệt được, lại càng không cần phải nói đến việc nghe được lời nói.

Đều là bị nghề nghiệp làm hại, chúng nữ đều là thành viên của một đoàn ca cơ nổi danh, đi tới chỗ nào cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của quần chúng.

Chương 357 - Nghi Thức Sắc Phong (2)

Loại đại lễ sắc phong quý tộc này cũng không phải là nơi mà các nàng có thể giọng khách át giọng chủ. Nếu như đứng xem ở khoảng cách gần mà gây ra sự cố làm đảo loạn sắc phong điển lễ, vậy thì sẽ ra đại họa.

Thấy không rõ, nghe không được, chúng nữ xinh đẹp vốn nhiệt tình như lửa lập tức mất hết hứng thú, nhao nhao trở về khuê phòng của mình.

Chỉ có Isabel ở lại, dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn đám người thụ phong ở phía xa, lâm vào vô tận trong trầm tư.

"Isabel, cô cũng chẳng có tiến bộ gì nhỉ. Nghi thức sắc phong vừa kết thúc, tên kia sẽ phải trở về lãnh địa."

"Bỏ lỡ cơ hội này, sau này mà muốn tiếp cận hắn thì sẽ không đơn giản như vậy."

Một giọng nói không mang một chút tình cảm nào vang lên bên tai, kéo Isabel sắp lâm vào huyễn tưởng trở về thực tại.

Isabel hung hăng trợn mắt nhìn người tới một mắt, tức giận nghiêng đầu, giống như giận dỗi nói:

"Trở về thì trở về thôi, cái nhiệm vụ đáng chết này không phải là chuyện mà con người có thể hoàn thành!"

Không phải là vì nàng không cố gắng, mà là thật sự không có cơ hội phát huy.

Trong những ngày đến vương đô này, buổi sáng Hudson liền vào trong vương cung để tập luyện, buổi chiều lại đi dạo xung quanh với vị hôn thê.

Những cuộc gặp ngẫu nhiên được Isabel an bài đều chỉ có thể bị ép hủy bỏ.

Cho dù mị lực của nàng có vô hạn thì cũng không thể thi triển ở ngay trước mặt vị hôn thê của người ta được!

Gặp phải loại đối thủ như vậy, Isabel cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Nếu như không vì phần thưởng của nhiệm vụ lần này quá làm cho người trông mà thèm, nàng đã sớm bỏ gánh không làm.

"Chậm rồi! Nhiệm vụ của tổ chức không có chuyện bỏ dở nửa chừng. Bất kể có nói thế nào, nhất định phải điều tra xem Huyết Nguyệt Kèn Lệnh có ở Sơn Địa Lĩnh hay không."

"Phía trên cũng đang cân nhắc khả năng mua sắm Huyết Nguyệt Kèn Lệnh. Cô có thể thử đi thương lượng với vị Sơn Địa Tử Tước kia, nếu như giá cả không cao, mua lại cũng không sao."

Ảnh Sát lạnh lùng nói.

Trong nguyên tắc làm người của gã ta không có khái niệm "thất bại". Dấu ấn nhiệm vụ lớn hơn trời sớm đã được khắc vào trong xương tủy của gã.

Từ khi xuất đạo đến nay, mặc dù không phải hoàn thành nhiệm vụ trăm phần trăm, nhưng đây là lần đầu tiên mà Ảnh Sát gặp phải cục diện quẫn bách giống như bây giờ, giằng co hơn mấy tháng, ngay cả người trong cuộc cũng không tiếp xúc được.

"Đừng có nằm mơ nữa! Ngươi xem ta là kẻ ngu? Hay là vị kia Sơn Địa Tử Tước là kẻ ngu?"

Isabel không chút khách khí giễu cợt nói.

"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" là thứ mà một ả ca cơ có thể dính vào sao. Chỉ sợ vừa mới mở miệng nói giá cả, thân phận của nàng sẽ bại lộ ngay lập tức.

Làm một người thông minh, từ trước tới giờ Isabel đều không đặt bản thân mình vào trong hiểm địa. Nàng không dám đánh cược xem khi mình bại lộ thân phận có còn có thể toàn thân trở ra hay không.

Còn chuyện mua lại Huyết Nguyệt Kèn Lệnh với giá rẻ thì lại càng là ăn nói vớ vẩn. Cho dù là ai cầm được loại thẻ đánh bạc này đều sẽ muốn bán với một cái giá tốt, làm gì có chuyện bán tháo.

Dù là muốn tạo áp lực cho đối phương thì cũng phải báo danh hào của tổ chức mình ra, xem thử có thể gây áp lực cho người ta được không.

Thật đáng tiếc, tổ chức thần bí này căn bản cũng không dám lộ diện dưới ánh mặt trời. Uy hiếp là chuyện không thể nào xảy ra.

"Thử xem mà thôi, lấy năng lực của cô, cho dù là nhiệm vụ thất bại thì chắc là hắn cũng sẽ không cam lòng giết người, bọn ta sẽ nghĩ cách cứu viện."

"Trong buổi tiệc ăn mừng sau đó, ta sẽ nghĩ biện pháp dụ vị hôn thê của hắn ra đê sáng tạo cơ hội cho cô. Cô nhất định phải nắm chặt thời gian đó."

Rõ ràng là lời động viên, nhưng từ trong miệng của Ảnh Sát nói ra lại làm cho nó đổi vị.

"Biết rồi!"

Isabel hất váy lên nói.

Đối với Ảnh Sát, nàng chỉ tin một nửa. Lý trí nói cho nàng biết, tạo cơ hội thì chắc là thật sự, nhưng mà cam kết nghĩ cách cứu viện thì không cần phải tin là thật.

Kể từ khi gia nhập vào tổ chức thần bí đến nay, nàng chưa từng thấy tổ chức nghĩ cách cứu viện nhân viên tình báo bị bắt lần nào, ngược lại còn nhìn thấy hai lần diệt khẩu.

Vừa vào tổ chức thần bí liền sẽ không quay đầu lại được. Cho dù biết rõ nhiệm vụ lần này rất khó giải quyết, nhưng bây giờ Isabel chỉ có thể nhắm mắt làm theo.

Có lẽ tổ chức thần bí này không làm gì được đại quý tộc, nhưng muốn bóp chết một tiểu ca cơ như nàng lại thật sự rất đơn giản .

Chẳng cần đến người khác ra tay, chỉ cần kẻ "đến vô ảnh, đi vô tung" trước mắt này thôi đã đủ để lấy mệnh của nàng rồi.

"Sắc phong Hudson Koslow thành Tử tước!"

Chờ đợi trong đau khổ hơn mấy giờ, chỉ nhận được một lời nói của Caesar III. Hudson quỳ một chân trên đất đón nhận một thanh Kỵ sĩ kiếm, nghi thức sắc phong đã xem như hoàn thành.

Những lời động viên, cổ động nhân tâm đều chẳng có lời nào. Ngay cả việc giao lưu vài lời cũng không có.

Dù là truyền thống hôn tay lễ đều bị tóm tắt. Hoàn toàn không giống với những nghi thức phức tạp phải tập luyện trước đó.

Xem ra Caesar III thực sự là một vị quân chủ sấm rền gió cuốn. Giảm nghi thức sắc phong tới cực hạn, những nghi thức lòe loẹt kia đều bị cô đọng thành một câu nói là xong việc.

Không hợp với quy củ truyền thống, nhưng bây giờ ông ta mới là quy củ. Nhìn thì giống như là một sự thay đổi vì lười biếng, nhưng kỳ thực lại là một lần tuyên thệ của vương quyền.

Caesar III dùng hành động thực tế để nói cho đám quý tộc mới được sách phong biết rằng người nào mới là lão đại của vương quốc Alpha này.

Có lẽ lúc trước cũng từng có khó khăn trắc trở! Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều rất tình nguyện chấp nhận, không có bất kỳ người nào cảm thấy Caesar III làm không đúng.

Chương 358 - Công Chúa

Hoặc là nói cho dù trong lòng cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ cũng phải kiềm chế lại, không dám nói ra.

Nếu như tất cả mọi người đang tiếp nhận sách phong đều có thể tiếp nhận, Hudson thì càng không cần phải nói. Hoàn thành nghi thức càng sớm thì càng tốt, kết thúc công việc để về nhà mới là vương đạo, hắn không muốn ở lại đây biểu diễn xiếc khỉ cho đám người thưởng thức nữa.

Dù rằng nghi thức phong tước chính là thời khắc vinh dự nhất trong đời của một nhà quý tộc, nhưng với một người sợ phiền phức như Hudson thì lại cảm thấy càng đơn giản càng tốt.

Nghi thức càng đơn giản liền mang ý nghĩa hiệu suất càng cao.

Ở đầu buổi lễ, Caesar III còn đích thân gọi tên, nhưng khi đến lượt sắc phong Kỵ sĩ, bởi vì nhân số quá nhiều, ông ta liền ném luôn danh sách cho quan viên chủ trì nghi lễ tuyên đọc.

Nghi thức phong tước vốn phải kéo dài vài ngày lại bị Caesar III hoàn thành trong vòng ba canh giờ. Đám người Hudson chờ đợi lâu chỉ là bởi vì Quốc vương đến trễ.

Mặc kệ là vô tình hay cố ý, người làm lão đại có thể tùy tiện đến trễ, nhưng người làm tiểu đệ thì nhất định phải tới sớm chờ đợi.

Tận mắt nhìn thấy vương quyền uy nghi, Hudson cuối cùng cũng hiểu được lý do vì sao từ xưa đến nay có nhiều người muốn đoạt vị như vậy.

May mắn nơi này là lục địa Aslante, không thịnh hành thuyết pháp vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh, nếu không những đại quý tộc cầm binh trong vương quốc Alpha đã sớm náo lật trời.

"Sắc phong đại điển kết thúc, kế tiếp chính là tiệc ăn mừng, các ngươi tự ngồi vào vị trí đi!" Caesar III hiền lành nói.

Có lẽ là ông ta đang cao hứng vì đã hoàn thành việc làm nặng nề ngày hôm nay, hoặc có lẽ là vì bản thân lại có thêm một đám tiểu đệ mà cảm thấy mừng rỡ, tóm lại là tâm tình hiện giờ của ông ta rất không tệ.

Thấy Quốc vương rời đi, đám người bên dưới liền lập tức huyên náo, người nào người nấy đều châu đầu ghé tai nhao nhao nghị luận trong vòng tròn nhỏ của mình.

Là một trong những nhân vật chính được sắc phong lần này, vị trí của Hudson ở phía trước, hắn tận mắt nhìn thấy quan viên phụ trách chủ trì nghi thức bị tức đến tái xanh mặt mày.

Rõ ràng là Caesar III đã tạm thời thay đổi quy tắc, ngay cả những quan viên chủ trì lễ nghi như bọn họ đều không được thông báo trước.

Vừa rồi khi Quốc vương ở đây thì mọi người không dám biểu hiện quá rõ ràng, bây giờ người đã đi rồi nên liền bắt đầu bộc lộ chân tình.

Chuyện sắc phong tước vị quý tộc là một sự kiện lớn, chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách. Loại phương pháp làm việc lập dị, đánh vỡ thường quy này cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm.

Và người chủ trì nghi thức chính là người gánh chịu tốt nhất. Ít nhất là đa số tiếng mắng vang lên bên tai Hudson đều là đang hỏi thăm quan lễ nghi.

Đối với Caesar III thì nhiều lắm chỉ dám trích vài câu mà thôi.

Không phải là đại gia không muốn mắng Quốc vương, thật sự là trên lục địa Aslante này, là phong thần thì không có tư cách mắng phong chủ.

Các quý tộc vẫn chưa hoàn toàn đánh mất ranh giới đạo đức cuối cùng, nên vẫn không làm được chuyện như "bưng bát cơm lên ăn, đặt bát xuống chửi mẹ".

Đến thời gian yến hội, tập đoàn quý tộc lại khôi phục dáng vẻ hài hòa khi xưa, dường như ban ngày không hề phát sinh chuyện gì vậy.

Các đại quý tộc chấp nhận thực tế nhanh như vậy đương nhiên không phải là vì bọn họ dễ nói chuyện.

Mà là mọi người đang giữ gìn quy tắc, đang bảo vệ vương quyền, cũng là vì hạn chế vương quyền, bản chất vẫn là vì giữ gìn lợi ích của bản thân.

Dựa theo lệ cũ, nếu như biểu hiện của Quốc vương vượt quá quy củ thì tất cả mọi người sẽ đứng ra khuyên can, kéo ông ta trở lại đúng với quỹ đạo của mình.

Cảnh tượng hài hòa hiện giờ chỉ là vì thế cục Bắc Cương đang rất khẩn trương, vương quốc cần tăng cường quyền lực trung ương.

Chuyện này đều đã có tiền lệ từ trước, khi nhiều cuộc đại chiến bộc phát, vương quốc Alpha đều sẽ tăng cường quyền lực của chính phủ để có thể đối kháng với thú nhân xâm lấn tốt hơn.

Chỉ có duy nhất một lần ngoại lệ, đó chính là cuộc đại chiến lần trước.

Bởi vì Quốc vương quá mềm yếu, trung ương chính phủ không đủ uy vọng, không thể cân đối các đại thế lực liên hợp chiến đấu, làm cho vương quốc Alpha bị mất thành mất đất, tổn thất nặng nề.

Bị hố cho một phát liền có thể nhìn xa trông rộng.

Vào những thời khắc mấu chốt như bây giờ, cho dù mọi người không muốn nhìn thấy Caesar III tiếp tục tăng cường vương quyền, nhưng vì có thể chống cự thú nhân xâm lấn một cách tốt nhất, các đại thế lực cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này sẽ còn có đủ loại thăm dò, đánh cờ, xác định ranh giới cuối cùng của nhau.

Là một thành viên mới trong hàng ngũ trung đẳng quý tộc, Hudson còn chưa đủ tư cách tham dự vào ván cờ của cao tầng, chuyện mà hắn có thể làm chỉ là yên tĩnh chờ đợi.

Yến hội hoan nghênh quý tộc mới có quy cách rất cao.

Đám đại quý tộc trong vương đô cũng tụ tập lại, ngay cả Caesar III đều đích thân tới dự rồi đọc một bài diễn thuyết với cảm xúc mạnh mẽ mênh mông.

Tại vương đô thiên tài nhiều như mây này, người hấp dẫn mọi ánh nhìn không còn là những thanh niên tài tuấn như Hudson nữa, mà là công chúa Madeleine.

Đây là một vị thiên chi kiêu nữ chân chính, nàng vừa ra sân liền làm cho hiện trường yến hội trở nên vô cùng náo nhiệt.

Hudson cũng xem như là từng gặp qua nhiều mỹ nữ rồi, nhưng lại không có người nào có thể sánh được với công chúa Madeleine.

Không phải là vấn đề về nhan sắc, nếu chỉ so sánh về hình dáng bên ngoài thì công chúa Madeleine cũng không được tính là đỉnh tiêm, nhưng có một thứ có thể đền bù toàn bộ những thiếu sót này.

Khí chất cao quý trời sinh, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn một mắt cũng đều có thể để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Chương 359 - Thú Nhân Xâm Lấn

"Nhìn cái gì vậy, ngươi chính là người đã có vị hôn thê rồi." Bên tai vang lên âm thanh quen thuộc kéo Hudson từ trong cơn say mê trở lại với hiện thực.

Khi nhìn thấy rõ người tới, hắn liền âm thầm thở dài một hơi.

Hudson còn cho rằng mình bị vị hôn thê bắt tại trận, sắp phải xui xẻo rồi, không nghĩ người tới lại là Isabel đang bắt chước giọng nói của Melissa.

"Tiểu thư Isabel, cô chơi như vậy sẽ dọa cho ta sợ chết khiếp đó!"

Hudson tức giận nói.

Ca cơ đi theo con đường nghệ thuật, đa tài đa nghệ là tố chất căn bản, biết bắt chước giọng nói cũng không kỳ quái.

Chỉ là hắn không hiểu, rốt cuộc là thế lực nào ăn no rửng mỡ phái vị vưu vật này tới đây bám chặt lấy hắn không buông.

Hudson cũng đang vô cùng hoài nghi về hệ thống an ninh của vương quốc này, vậy mà lại để cho một ả ca cơ nữ giả nam trang xâm nhập vào nơi này.

Lỡ như là thích khách thì chẳng phải Caesar III sẽ gặp nguy hiểm sao?

Đương nhiên, sát thủ bình thường dù có trà trộn vào được cũng chẳng làm được gì. Đám quý tộc ở chỗ này đều là người có thực lực, hộ giá là vấn đề không lớn.

"Tử tước Hudson, ngài đang nói gì vậy? Ta là Huân tước Isabel, không phải là tiểu thư!"

Dù là đã cải nam trang, trên toàn thân tràn ngập mị thái thì có che thế nào cũng không được.

Một lời giải thích như bịt tai đi trộm chuông thế này khiến cho Hudson trực tiếp trợn trắng mắt. Nếu như không nhờ công chúa Madeleine đang hấp dẫn mọi ánh nhìn thì sợ là Isabel đã bị người ta nhận ra từ trước rồi.

Bất quá chuyện này có thể giải thích lý do vì sao Isabel có thể trà trộn vào đây.

"Huân tước" là một loại tôn xưng dành cho quý tộc nam tử của vương quốc Alpha, không dùng để diễn đạt một tước vị cụ thể.

Ca cơ mà còn có thân phận quý tộc?

Nhưng mà cũng có thể hiểu được. Rừng vốn lớn, loài chim nào cũng có, trong số nhiều quý tộc như vậy, xuất hiện một vài kẻ kỳ lạ cũng là chuyện bình thường.

Quý tộc đi làm ca cơ có xác suất rất thấp, nhưng ca cơ lấy được thân phận quý tộc thì là nhìn mãi cũng thành quen.

Một vài người tinh trùng lên não làm việc thường không thông qua đại não, khi cao hứng liền trực tiếp sắc phong ca cơ thành quý tộc.

Lúc bình thường thì mọi người chỉ xem loại sắc phong này như một trò đùa, trong vòng tròn chủ lưu chắc chắn sẽ không thừa nhận loại sắc phong này.

"Vậy được rồi, Huân tước Isabel tôn kính. Không biết ngài phí hết tâm tư trà trộn vào đây để làm gì, chẳng lẽ cũng vì chiếm được niềm vui của công chúa Madeleine sao?"

Hudson giễu cợt nói.

Mỹ nhân ưu ái là chuyện tốt, nhưng mỹ nhân có dụng tâm khác thì không phải chuyện tốt.

Dường như lời nói của Hudson đã chạm tới chỗ đau của Isabel, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó coi. Sự ganh đua giữa phái nữ nghiêm trọng hơn cánh đàn ông rất nhiều.

Đối mặt công chúa Madeleine, cho dù Isabel có ưu thế về nhan sắc và hình thể thì vẫn bị thua đến không thể nào thua hơn được nữa.

Chỉ có thể nói, ở trước mặt khí chất, mỹ mạo và dáng người không đáng giá một xu.

Đương nhiên, nếu như Isabel cũng có một vị phụ thân là Quốc vương, mẫu thân là Vương hậu thì mọi chuyện sẽ khác.

"Tử tước Hudson đang cố tính chọc tức để ta rời đi sao? Chẳng lẽ là muốn..."

Trong khi nói chuyện, Isabel còn cố ý kéo gần khoảng cách. Hương khí xộc vào mũi làm cho Hudson tâm phiền ý loạn.

Lý trí rất thanh tỉnh, nhưng cơ thể lại có chút không cầm cự được, hormone lập tức dâng trào.

"Xin lỗi Huân tước Isabel. Ta rất có hứng thú với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp."

"Nhưng bây giờ ta đang bận rất nhiều việc, nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện, có chuyện gì đợi đến khi yến hội kết thúc rồi chúng ta lại tìm một chỗ để đàm luận thêm."

Nói xong, Hudson nhanh chóng quay người rời đi.

Thừa nhận mình có dục vọng là không mất mặt, nhưng bị dục vọng chi phối cơ thể thì chính là một trận tai nạn.

Nơi này là chỗ công cộng, bất kỳ một hành động không chuẩn mực nào cũng có thể bị người hữu tâm chú ý.

"Quân báo khẩn cấp!"

Kỵ binh Griffin từ trên trời lao xuống quảng trường trong vương cung, một phần quân báo bị niêm phong đang được bọn thị vệ truyền tới tay Caesar III bằng tốc độ nhanh nhất.

"Bắc Cương truyền đến cấp báo, thú nhân đang tập kết đại quân ở tiền tuyến, chiến tranh đã tới!"

"Yến hội sẽ kết thúc sớm, các đại thần đi theo ta tổ chức hội nghị khẩn cấp."

"Toàn bộ quý tộc đất phong lập tức trở về lãnh địa chiêu mộ quân đội, chờ đợi vương quốc lệnh triệu tập của vương quốc!"

Lời nói của Caesar III đã vẽ lên một dấu chấm tròn không viên mãn cho buổi yến hội này.

Quân báo tiền tuyến là loại canh giải rượu tốt nhất, chỉ trong chớp mắt đã làm cho mọi người từ trong vàng son tỉnh táo lại.

So với tin tức thú nhân xâm lấn thì nữ nhân có đẹp đến mấy cũng không đáng giá nhắc tới.

Phải trở về!

Hudson cảm thấy rất bất mãn với cuộc hành trình vương đô phải kết thúc vội vàng như vậy. Phải biết là hắn đều chưa kịp áp dụng kế hoạch của mình.

Trong triều có người dễ làm quan, cơ hội để kết giao nhân mạch, nới rộng mạng lưới quan hệ đã chết yểu.

Loại chuyện này không thể vội vàng, quá cố ý kết giao chỉ làm người ta cảm thấy phản cảm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hudson liền cùng với đám quý tộc tỉnh Đông Nam lên đường về nhà, ngay cả thời gian để cáo biệt với Melissa cũng không có.

Đại chiến sắp đến, mọi chuyện đều phải phục vụ cho chiến tranh, tất cả mọi người đều không còn thời gian để già mồm nữa.

Những chuyện còn lại trong vương đô, Hudson cũng chỉ có thể ủy thác cho tộc nhân xử lý thay. Vào những thời điểm như lúc này chỉ có thể tin tưởng vào lực lượng gia tộc thôi.

Gia tộc Koslow đã xuống dốc nhiều năm, nhưng mạng lưới quan hệ mà lão tổ tông lưu lại thì lại không bị đứt hoàn toàn.

Cũng có một chút quan hệ bởi vì nghèo khó nên mới ngượng ngùng tìm tới cửa.

Bởi vì trong thế giới quý tộc là rất thực tế. Chỉ khi mọi người cùng một cấp bậc thì mới có thể chơi chung với nhau.

Chương 360 - Thú Nhân Xâm Lấn (2)

Tiểu quý tộc mà cố gắng chen chân vào trong hội cao tầng thì chỉ làm cho người ta chán ghét thôi. Cho dù là quan hệ thông gia, nhưng trong thời gian dài cũng sẽ không còn kiên nhẫn nữa.

Thân phận địa vị không ngang hàng, khi thế hệ trước qua đời, quan hệ qua lại sẽ ít đi, nhưng tặng quà vào những ngày lễ thì lại chưa từng đứt đoạn.

Bây giờ gia tộc Koslow đã trở về, nhưng lại thiếu mạng giao thiệp, Hudson đương nhiên là muốn nhặt lên chút di sản gia tộc này.

Hắn cũng không hy vọng xa vời là có thể được trợ giúp nhiều bao nhiêu, nhưng có một người dẫn đường thì cũng có thể không cần phải đi loạn.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, những nhà có thể duy trì quan hệ đến nay cơ bản đều là quan hệ thông gia.

Thời gian trăm năm đã đủ để thay đổi rất nhiều người và chuyện, cho dù là gần nhất thì cũng đã cách ba đời rồi.

Nếu như chậm thêm một chút nữa, có lẽ những mối quan hệ này cũng sẽ chậm rãi tan biến theo năm tháng.

Đế quốc Thú Nhân, doanh trướng của hoàng trữ Alex đã đến tiền tuyến.

Behemoth đại đế rất kiên quyết với lập trường của mình, cánh tay không lay chuyển được bắp đùi, Alex chỉ có thể nhắm mắt đến tiền tuyến thống soái đại quân.

Chung quy cũng là một kẻ đã hoang phế mấy chục năm, cho dù chỉ là diễn kịch, nhưng thói quen sinh hoạt cũng in dấu lên người gã.

Vừa rời khỏi cảnh tượng oanh oanh yến yến trong phủ, Alex liền cảm thấy toàn thân không thoải mái. Đặc biệt là khi tiến vào trong quân doanh thống soái đại quân thì càng làm cho gã ta cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

"Butswig, ngũ đại Hoàng tộc sắp tổ chức hội nghị trước trận chiến, đến lúc đó ta sẽ rất bận rộn. Những chuyện trong quân giao lại cho ông quản lý."

So sánh với việc mang binh đánh trận, Alex cảm thấy trạng thái hiện giờ của mình vẫn là nên chơi chính trị sẽ càng thích hợp hơn.

Tiền tuyến cũng chỉ là một ván cờ chính trị, là nơi để tranh đoạt quyền lên tiếng trong chiến tranh.

Tộc Behemoth chính là thế lực đứng đầu ngũ đại Hoàng đình đứng đầu, mặc kệ kết quả cuối cùng của ván cờ có như thế nào thì Hoàng đình Behemoth cũng có thể lấy được phần bánh ga tô lớn nhất.

Việc chia cắt lợi ích chính trị không có tiêu chuẩn thống nhất cụ thể, người bình thường sẽ không nhìn ra là lời hay lỗ.

Nhưng mà mang binh đánh trận thì khác, phải dùng đao thật thương thật, nếu như bị đánh bại, chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Là hoàng trữ của tộc Behemoth, nhưng Alex lại không có đủ uy vọng, không thể chịu đựng nguy hiểm khi chiến bại.

Dưới loại hoàn cảnh này, cho dù gã ta có kiêng kỵ về năng lực của đứa cháu trước mặt thì cũng chỉ có thể giao hết sự vụ trong doanh trướng lại cho y.

"Yên tâm đi, hoàng trữ điện hạ. Ta sẽ xử lý tốt những chuyện trong quân."

"2 vạn đại quân của tộc Behemoth ta sẽ đến tiền tuyến sau mười ngày nữa."

"Trong số 30 vạn quân của các chủng tộc phụ thuộc thì bây giờ đã tập kết được 5 vạn, số còn lại sẽ tập kết xong trong vòng ba tháng tới."

"Cộng thêm 10 vạn đại quân Hoàng đình đang trú đóng tại biên giới, cho dù chỉ là một nhà chúng ta cũng đủ để phát động một cuộc đại chiến với nhân tộc rồi."

Thân vương Butswig chậm rãi nói.

Y chính là một trong số những người cạnh tranh hoàng vị Behemoth King, vì góp nhặt quân công, thân vương Butswig đã sớm tới tiền tuyến đảm nhiệm chức vụ Tổng đốc.

Đáng tiếc là Behemoth đại đế lại thích đứa con trai của mình, lão ta thà đẩy một gã được ngoại giới công nhận là phế vật như Alex thượng vị cũng không chịu cho y cơ hội.

Mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng Butswig cũng hiểu tại sao Behemoth đại đế phải làm vậy. Đế quốc Thú Nhân không bị đạo đức lễ nghi gò bó, từ trước tới nay, khi thay đổi hoàng quyền đều không hề yên bình.

Behemoth đại đế đã sống lâu như vậy, nếu như đổi thành một vị hoàng trữ có năng lực mạnh thì rất có thể sẽ phát sinh chính biến thượng vị vì không chờ được nữa.

So ra thì để cho tên phế vật như Alex thượng vị sẽ càng dễ khống chế hơn.

Thanh sắc khuyển mã* cũng không sao, lão ta vốn không trông cậy vào Alex có tiền đồ gì. (*ám chỉ cách sống thối nát dâm nhạc của giai cấp thống trị.)

Chuyện làm cho thân vương Butswig không hiểu chính là tại sao ông nội tinh minh của mình lại phái gã hoàng trữ phế vật này tới thống soái tam quân.

May mắn là ông chú phế vật trong tin đồn này cũng không phải chỉ thật sự biết đùa bỡn nữ nhân. Năng lực chỉ huy đương nhiên là rất thất bại, nhưng thắng ở chỗ biết uỷ quyền.

"Butswig, cuộc chiến lần này không còn thăm dò giống như lúc trước nữa, một khi khai chiến thì tuyệt đối không thể nào kết thúc trong nửa năm một năm được."

"Tộc Behemoth ta có rất ít đàn ông, mỗi một binh lính đều rất quý giá, tuyệt đối không thể dễ dàng tiêu hao trên chiến trường."

"Ngũ đại Hoàng tộc liên hợp hành động nhìn thì giống thân như một nhà, nhưng trên thực tế đều là từng người tự chiến."

"Địch nhân trên chiến trường của chúng ta không chỉ có nhân tộc, mà còn phải đề phòng bị đâm lén sau lưng."

"Trách nhiệm hiện giờ rất quan trọng, bất kỳ một chút sơ sẩy nào cũng có thể làm cho tộc Behemoth ta bị tổn thất nặng nề."

Hoàng trữ Alex ngữ trọng tâm trường nhắc nhở.

Gã ta vốn muốn giấu nghề, đáng tiếc là bị đẩy về phía sân khấu, nên chỉ đành lấy ra mấy phần năng lực.

Tiếp tục giả vờ ngu ngốc thì sẽ thật sự biến thành kẻ ngốc. Vạn nhất tiền tuyến phát sinh vấn đề, kẻ làm hoàng trữ như gã sẽ rất bi kịch.

Về phần có làm cho ngoại giới kiêng kị hay không, gã cũng đã đến nơi này rồi, làm gì còn thời gian mà lo trước lo sau nữa.

Đoàn người Hudson vừa chạy đến tỉnh Đông Nam thì lệnh chiêu mộ của vương đô đã tới trước một bước.

Cho dù những con chiến mã này đều có huyết mạch Ma thú, nhưng chung quy vẫn là sinh vật chạy trên mặt đất, không so được với loài sinh vật bay trên bầu trời kia.

Chương 361 - Nhiệm Vụ

Không kịp trở về lãnh địa, Hudson đã bị người của phủ tổng đốc chặn lại ngay giữa đường, được mời tới thành phố Beda tham gia hội nghị quân sự.

Không giống với trước đây, vào những thời khắc mấu chốt giống như lúc này, ngay cả Tử tước Sith cũng đại diện cho đám quý tộc phương bắc xuất hiện ở trong phòng họp.

"Chỉ còn thiếu mấy người các ngươi nữa thôi. Bây giờ toàn bộ người đã đủ rồi, ta cũng sẽ không lãng phí thời gian thêm nữa."

"Chắc là các vị cũng đã nghe tin Đế quốc Thú Nhân bắt đầu điều động nhân mã rồi, vương quốc chỉ có thể làm theo."

"Căn cứ vào tin tình báo mà vương quốc sưu tập được, tổng binh lực lần này mà Đế quốc Thú Nhân điều động sẽ vượt quá trăm vạn, thậm chí có khả năng đạt đến 200 vạn."

"Cho dù có vương quốc Warhammer và công quốc Mosey chia sẻ áp lực thì đây cũng là một cuộc chiến có liên quan đến sinh tử tồn vong của chúng ta."

"Vương quốc nhất định phải toàn lực ứng phó, bất luận lơ là sơ suất gì cũng sẽ phải trả giá bằng xương máu."

"Căn cứ vào lệnh chiêu mộ của Quốc vương bệ hạ, trong vòng một tháng, tỉnh Đông Nam sẽ điều động 3 vạn quân đến tiền tuyến tiếp viện phòng tuyến Bắc Cương."

"Nhóm quân đầu tiên đã có danh sách, chắc là tất cả mọi người cũng đã biết rồi."

"Đám công tử ca kia không có việc gì làm, cả ngày chỉ biết gây chuyện, vậy thì ta sẽ cho bọn hắn một cơ hội để ra sức vì nước."

"Ta tính một chút, trừ những người này ra, còn thiếu khoảng 15, 000 người nữa."

"Lỗ hổng không phải rất lớn, ta cũng lười chia nhỏ ra. Chỗ này có 15 quận, mỗi quận ra 1000 người."

"Yêu cầu rất đơn giản, có thể đánh được là được. Không phải người nào cũng có thể mang lên tiền tuyến, viện binh là phải đi thủ vệ biên cương, không phải là từ xa xôi ngàn dặm chạy tới tặng đầu người cho thú nhân."

"Cụ thể làm sao chia thì các ngươi trở về đóng cửa từ từ thương nghị. Nhưng mà nhất định phải giải quyết theo quy củ, nếu như dám gây ra náo loạn, hết thảy đều sẽ nghiêm trị không tha."

"Tỉnh đông nam ta là hậu phương lớn của vương quốc, danh sách điều động đều nằm trong nhóm ít nhất, nguyên nhân là vì chúng ta vẫn luôn phải gánh vác nhiệm vụ quan trọng là trở thành kho lúa của vương quốc."

"Trước khi chiến tranh toàn diện bộc phát, trước khi lãnh binh xuất chinh còn phải an bài tốt việc này."

"Từ giờ trở đi, mỗi tháng chúng ta sẽ phải cung cấp cho tiền tuyến 1500 vạn pound lúa mì đen, 800 vạn pound khoai tây, 500 vạn pound ..."

"Chi tiết nhiệm vụ sẽ được phát tới mỗi quận, các ngươi tự mình phân chia cho mỗi một vị lãnh chúa."

"Đừng có âm mưu giở trò trong chuyện này, phủ tổng đốc sẽ phái người giám sát, vương quốc cũng sẽ phái đội đốc tra kiểm tra thí điểm."

"Ai dám gây chuyện thì sẽ bị xử theo tội phản nhân loại."

Lệnh chiêu mộ của Quốc vương có thể tổng kết lại thành 3 câu đơn giản.

"Ra người".

"Ra lương".

"Ra tiền".

Ngay cả kim ngạch cụ thể mà cũng quy định rõ ràng, hiển nhiên là các đại thế lực đã câu thông xong rồi.

Trung đẳng quý tộc chỉ có thể miễn cưỡng được xem là tiến vào trung tâm quyền lực của vương quốc; Nhưng vẫn còn một khoảng cách nữa mới đặt chân đến tầng lớp quyết sách chân chính.

Các đại lão đều đã thương nghị xong xuôi, lệnh chiêu mộ này của Quốc vương rõ ràng không phải là đang thương nghị với bọn hắn. Nội dung yêu cầu trên mệnh lệnh thì nhất định phải hoàn thành.

Nhưng mà số lượng nhiệm vụ mà các quận phải gánh vác thì nhất định sẽ không thiếu cãi cọ.

So ra mà nói, tình huống của tỉnh Đông Nam đã được xem là tốt rồi. Tỉnh Đông Nam là hậu phương vững chắc của vương quốc, nhiệm vụ thiết yếu là đảm bảo cung cấp thuế ruộng cho tiền tuyến, thứ yếu mới là cung cấp binh lính hợp cách.

3 vạn binh lính thì rất dễ giải quyết, những gã quý tộc xui xẻo bị phạt đã cống hiến một nửa danh ngạch rồi. Còn lại chỉ cần mỗi quận ra một ngàn người mà thôi, lại chia đều cho mỗi một vị lãnh chúa thì căn bản không có áp lực.

Số binh lính này sẽ được bổ sung vào quân phòng thủ biên giới. Bỏ vào hơn một trăm tên kỵ sĩ, thiếu đi một chút sĩ quan thì chắc là vấn đề sẽ không lớn.

Tổng đốc Pierce không nói đến nhân tuyển dẫn đội, như vậy đại khái là do một vị quý tộc xui xẻo có năng lực không tệ nào đó bị con trai của mình hố cho một vố.

Vấn đề về "thuế chiến tranh" thì sẽ hơi khó giải quyết một chút. Nhưng về mặt tổng thể thì vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được, dù sao chỉ cần bỏ tiền là được rồi.

Không có tiền thì dùng vật thật để thay thế, hoặc là bỏ thêm một số người đi đánh trận, trong tỉnh cũng có thể cân đối.

Chuyện làm người khác đau đầu nhất vẫn là vật tư.

Các loại vật tư chiến lược mà tỉnh Đông Nam phải cung cấp, bao gồm cả lương thực, là khoảng 15, 000 tấn.

Đối với một tỉnh mà nói, chỉ cần chia đều cho các quận thì cũng chẳng có bao nhiêu. Nhưng vấn đề mấu chốt hiện giờ là mọi người không chỉ phải gom góp vật tư, mà còn muốn tổ chức nhân thủ vận chuyển số vật tư này lên tiền tuyến.

Những vật tư khác sẽ hao tổn không bao nhiêu trên đường vận chuyển, chỉ tầm không phẩy mấy phần trăm mà thôi. Nhưng chỉ có lương thực là ngoại lệ, hết lần này tới lần khác vật tư chủ yếu mà tỉnh Đông Nam cung cấp lại là lương thực.

Lộ trình từ tỉnh Đông Nam ra tiền tuyến khoảng chừng hơn 1000km, mặc dù có thể vận chuyển theo vùng duyên hải, vùng ven sông một đoạn lộ trình, nhưng nửa đường lại cần nhân lực vận chuyển đường bộ hơn bốn trăm dặm.

Đây đã là suy đoán lạc quan nhất rồi, nhiều khi không phải chỉ cần vận chuyển lương đến địa điểm ước định là được, mà còn phải thay đổi theo thế cục biến hóa trên chiến trường nữa.

Năng lực toán học của Hudson vẫn còn tốt, hơi tính toán một lần, hắn liền có được kết quả là trên đường sẽ bị hao tổn ít nhất 1/3.

Hơn nữa kết quả này có được là nhờ vào vương quốc Alpha có kinh nghiệm tác chiến quá nhiều lần với thú nhân, các công trình cơ sở ven đường tương đối hoàn thiện, nửa đường còn được xây nhiều kho lúa làm trạm trung chuyển.

Chương 362 - Điều Động

Vào thời bình mà khi vận chuyển đã hao tổn mất 1/3 rồi, nếu như vào thời chiến, cho dù có hao tổn hết một nửa số lương thực trên đường vận chuyển thì Hudson cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào.

Chẳng trách phải xếp danh sách điều động tỉnh Đông Nam vào hàng sau, nếu như không có đám quý tộc lão gia bọn hắn chủ trì thì làm sao có thể thu thập lại vật tư rồi vận chuyển lên tiền tuyến được chứ?

Theo cái nhìn của Hudson, nguyên nhân mà liên quân nhân tộc có thể đánh bại được thú nhân xâm lấn nhiều lần không phải bởi vì các quốc gia nhân tộc không đoàn kết, cũng không phải vì liên quân không có năng lực phản kích, mà đa phần là vì vật tư bị tiêu hao quá mức kinh khủng.

Vương quốc Alpha chiến đấu ở vùng biên giới mà đã tiêu hao nhiều vật tư như vậy rồi. Một khi chiến tuyến kéo dài đến Đế quốc Thú Nhân, một người đánh trận 10 người vận lương cũng chưa chắc có thể thỏa mãn được nhu cầu của tiền tuyến.

Trong vấn đề này, nhân tộc vĩnh viễn không học được cách làm của thú nhân. Thú nhân có thể tập kết rất nhiều quân đội không phải vì năng lực hậu cần của bọn chúng mạnh cỡ nào, mà là hoàn toàn ngược lại, năng lực hậu cần của Đế quốc Thú Nhân bết bát đến không có cách nào nói nổi.

Đế quốc Thú Nhân có thể ở tập kết hơn trăm vạn đại quân trên tiền tuyến chỉ là bởi vì bọn chúng không có điểm mấu chốt. Nếu như trong quân không có đủ lương thực, vậy thì đồng loại chết trận chính là khẩu phần lương thực của bọn chúng.

Có lẽ đại quân nhân tộc quyết ăn thua đủ với thú nhân cũng không phải là vì mọi người anh dũng cỡ nào, thuần túy chỉ là không muốn trở thành đồ ăn cho bọn chúng mà thôi.

"Tổng đốc các hạ, binh lực và thu thuế đều lấy quận làm đơn vị để phân chia nhiệm vụ thì cũng rất dễ giải quyết, nhưng vật tư thì lại rất phiền phức."

"Mặc dù tỉnh Đông Nam đất đai màu mỡ, nhưng đặc sản của các quận lại là khác nhau, thậm chí có một vài quận còn không có vật tư."

"Trực tiếp lấy quận làm đơn vị để phân chia nhiệm vụ sợ là sau này tất cả mọi người đều rất khó hoàn thành. Không bằng để mọi người gom góp đặc sản nhà mình để thay thế vật tư đi."

"Chỉ cần tổng lượng có thể bằng nhau, cho dù là có một chút sai sót thì bên phía vương quốc cũng sẽ không nói cái gì."

Hudson đứng ra đề nghị.

Chuyện dính đến lợi ích của bản thân thì hắn nhất định phải tranh thủ. Nếu không cứ cố chấp gánh vác một đống nhiệm vụ vật tư về thì có lẽ cũng không thể gom đủ số lượng.

Trên danh nghĩa thì Tử tước Sith là quận trưởng, những vấn đề này phải nên để gã ta đau đầu mới phải. Nhưng từ khi tiến vào phòng họp thì gã liền không nói một lời.

Không biết là Sith tự biết mình không có quyền nói chuyện ở đây, hay là bất mãn vì bị Hudson cướp quyền mà gã ta đã nằm thẳng rồi.

Quận trưởng nằm thẳng, nhưng nhiệm vụ thì vẫn phải hoàn thành. Chuyện này có liên quan đến vật tư chiến lược trên tiền tuyến, là đại sự, nếu như để xảy ra vấn đề, toàn bộ quý tộc trong quận Wright đều sẽ bị liên lụy.

Mặc dù không đến mức bị xử lý theo tội "phản bội", nhưng khả năng cao là sẽ bị đưa lên chiến trường sớm để tận trung vì nước.

Đám con em quý tộc gây án trước đó chính là những tấm gương tốt, Hudson cũng không muốn bị mang danh "lập công chuộc tội" để ra tiền tuyến.

"Đề nghị của Tử tước Hudson rất tốt, vô cùng phù hợp với thực tế. Nhiệm vụ vẫn được chia theo quận, nhưng phủ tổng đốc sẽ đưa ra một tỉ lệ tương ứng, mỗi người tự cầm vật tư ra để thay thế."

"Vì cuộc chiến này, quốc vương bệ hạ đều bận đến mức không thể ngủ ngon, nếu những vấn đề mà nội bộ chúng ta có thể giải quyết thì cũng không cần làm kinh động đến bệ hạ."

"Nếu như có một vài vật tư không đủ số lượng, phủ tổng đốc cũng có thể đứng ra bỏ tiền mua sắm. Cân nhắc đến chi phí mua sắm gia tăng, dùng vật tư để thay thế thì sẽ bị thu thêm 5% phí hao tổn."

"Nhằm đả kích những kẻ nhân lúc loạn lạc mà tăng giá vùn vụt, từ giờ trở đi, nhất định phải cam đoan giá hàng trong tỉnh ổn định."

"Nếu như phát hiện có người trữ hàng đầu cơ tích trữ, nhiễu loạn giá thị trường, giết hết không tha!"

"Ngoại trừ vật tư vận chuyển ra tiền tuyến, bất luận là vật tư chiến lược nào nằm trong danh sách muốn rời khỏi tỉnh Đông Nam đều phải được phủ tổng đốc phê chuẩn."

"Các quận nhất định phải nghiêm ngặt phối hợp, nhất là những quận nằm sát biên giới, nhất định phải đảm bảo không được để vật tư bị tuồn ra bên ngoài. Địa bàn của ai xảy ra vấn đề thì người đó phải gánh chịu trách nhiệm."

"Cuộc chiến này chắc chắn sẽ không dừng lại trong thời gian ngắn được. Chuyện này cũng mang ý nghĩa là chúng ta phải chuẩn bị sẵn tâm lý cung cấp vật tư lâu dài cho tiền tuyến, sau này nhất định phải cố gắng sản xuất lương thực."

"Các vị cũng phải làm gương tốt, dẫn đầu tiết kiệm lương thực, giảm bớt những chi tiêu không cần thiết."

"Nói cho đám người bên dưới ngừng ngay cái lối sống hưởng lạc xa hoa lãng phí cho ta, phải thắt lưng buộc bụng một thời gian. Ta không muốn nhìn thấy khi chiến tranh còn chưa kết thúc mà đã có người làm cho lãnh địa của mình phá sản."

Lời của Bá tước Pierce nói đã làm cho nỗi lo trong lòng Hudson lắng xuống. Có thể dùng vật tư để thay thế, vậy thì khốn cảnh mà Sơn Địa Lĩnh gặp phải đã không còn tồn tại.

5% phí hao tổn là một cái giá quá rẻ rồi. Kiếm tiền là chuyện không thể nào, nếu như thao tác không tốt, phủ tổng đốc còn phải đền vào.

Mua vật tư nghe vô cùng đơn giản. Nhưng một khi mua sắm vật tư với quy mô lớn thì không phải chỉ là chuyện có tiền là có thể mua được .

Cho dù có thể ổn định được giá hàng, mua sắm đầy đủ vật tư mà chỉ thu lấy 5% phí tổn thật sự là không cao lắm.

Có thể thấy được Bá tước Pierce thật sự đang bỏ công bỏ sức để phục vụ cho chiến tranh, mà không phải qua loa lấy lệ ứng phó cho qua.

Chương 363 - Hỏi

Đặc biệt là câu cảnh báo ngữ trọng tâm trường cuối cùng kia càng làm cho người tỉnh ngộ.

Tìm lại được lương tâm rồi sao?

Hay là chỉ đơn thuần vì cảm thấy thương hại cho đám quý tộc tầng lớp thấp nhất?

Những vấn đề này sẽ không có người có thể trả lời. Bất quá mỗi lần bộc phát chiến tranh quy mô lớn đều sẽ làm cho quý tộc phá sản lại là sự thật.

Một khi sắp phá sản, các quý tộc cũng sẽ không còn ranh giới gì nữa, tốc độ sa đọa vượt quá sức tưởng tượng.

Một số quý tộc thông minh liền đi lừa gạt những thương nhân coi tiền như rác. Bọn họ sẽ thế chấp tất cả tài sản có thể thế chấp được, cuối cùng liền trực tiếp xù luôn.

Thậm chí có những kẻ còn bán con bán cái. Chỉ là con cái mà những người này bán không phải là con ruột của họ, mà là con cái của đám nông nô.

Còn những kẻ ngu xuẩn nhất thì chạy đi vay nợ của đại quý tộc, thậm chí còn thế chấp lãnh địa để vay. Một khi xảy ra tình trạng nợ quá hạn, hậu quả chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì.

Còn có nhiều quý tộc lâm vào tài chính khốn cảnh liền chạy khắp nơi mượn tiền của thân bằng hảo hữu. Đến lúc phá sản còn liên lụy thêm một đám thân bằng xui xẻo.

Gặp phải loại chuyện này, mọi người cũng chỉ có thể tự nhận đen thôi. Vì danh tiếng của nhà mình, đám thân bằng không thể nhảy ra bỏ đá xuống giếng, nên chỉ có thể bỏ mặc món nợ vô kỳ hạn này.

Hudson chính là một trong số các chủ nợ lớn nhất của tỉnh Đông Nam, bây giờ hắn đang cảm thấy lạnh cả sống lưng. Từ tình huống hiện giờ đến xem, hắn rất có khả năng sẽ trở thành một trong những thân bằng bị những quý tộc xui xẻo liên lụy.

Những người đang thiếu nợ của Hudson đều là các quý tộc có tình huống kinh tế không được tốt, không có con nợ nào là ngoại lệ.

Dưới tình huống bình thường, những người có lợi tức sản nghiệp ổn định này chính là những khách hàng tốt nhất. Nhưng đến thời chiến thì tình hình sẽ phát sinh biến hóa.

Lợi tức trên lãnh địa đều đã dùng để chi viện cho tiền tuyến hết rồi, nếu như các quý tộc nghèo khó này không thu hoạch được gì trên chiến trường thì sẽ rất khó có thể kiên trì đến hậu kỳ của cuộc chiến.

Nghĩ tới mấy chục món nợ có thể sẽ quá hạn, mười mấy vạn kim tệ vốn nên tới tay sắp đổ xuống sông xuống biển, Hudson lập tức cảm thấy đời mình bế tắc.

"Nhanh như vậy liền thích ứng được, không hổ là Thần cung kỵ sĩ Hudson đại danh đỉnh đỉnh, xem ra ngươi thật sự sinh ra vì chiến tranh!"

Ra khỏi đại sảnh hội nghị, nghe được lời cảm khái của Tử tước Aurane, Hudson cũng cảm thấy rất đau răng.

"Sinh ra vì chiến tranh" là một nói câu không tốt đẹp gì. Làm như hắn là tai tinh vậy, đi tới chỗ nào thì nơi đó sẽ xảy ra chiến tranh.

Thú nhân xâm lấn Vương quốc Alpha đều đã kéo dài mấy trăm năm qua. Có hắn hay không thì cũng sẽ bộc phát, đây cũng không phải là hiệu ứng cánh bướm của người xuyên việt.

Nếu như không vì người trước mặt này là nhạc phụ của hắn, là đối tượng không thể đắc tội, thì hắn tuyệt đối sẽ không khách khí.

"Tử tước Aurane quá khen! So với ngài thì cháu còn có một đoạn đường rất dài phải đi."

"Nếu như không vì ở vương đô đã sớm nhận được tin tức, nửa đường lại có mấy ngày hòa hoãn, sợ là trong hội nghị vừa rồi cháu cũng sẽ bị luống cuống tay chân."

Vợ còn chưa tới tay, không thể đắc tội cha vợ được. Nhất là vào thời chiến giống như lúc này, mọi người còn phải đoàn kết độ nan quan.

So với những gia tộc lâu năm thì truyền thừa của gia tộc Koslow chỉ được cái là thời gian tương đối dài, còn về những phương diện khác đều kém xa.

Tử tước Aurane nhìn Hudson một mắt, cười ha ha một tiếng nói: "Thôi, không đùa tiểu tử ngươi nữa. Ta biết bây giờ trong lòng ngươi đang có rất nhiều nghi hoặc, muốn hỏi thì cứ hỏi đi! Bỏ lỡ cơ hội lần này, sợ là lần sau sẽ phải gặp lại trên chiến trường."

Bị ông ta nhìn thấu tâm tư, Hudson cũng không cảm thấy kỳ quái. Là đệ nhị gia tộc trong tỉnh Đông Nam, có thể sống thoải mái trong sự chèn ép của gia tộc Dalton, Tử tước Aurane tuyệt đối không hề đơn giản như vẻ ngoài.

"Tử tước các hạ tôn kính, cháu vẫn luôn có một thắc mắc. Vương quốc khởi động chiến dịch điều động cả nước nhanh như vậy, về mặt thời gian lại eo hẹp đến thế."

"Chỉ tính riêng nội bộ tỉnh Đông Nam chúng ta mà đã có nhiều phiền phức như vậy rồi, còn phải nhờ vào Tổng đốc Pierce cưỡng ép phân phối nhiệm vụ mới miễn cưỡng hoàn thành."

"Có lẽ những tỉnh khác cũng không tốt hơn chúng ta bao nhiêu, vương đô sẽ gặp phải càng nhiều vấn đề hơn, cả nước có nhiều tỉnh thành như thì làm sao cân đối được?"

"Sau khi viện binh đến tiền tuyến, làm sao mới có thể tạo thành một đội quân có sức chiến đấu trong thời gian ngắn nhất?"

Trong thời đại phong kiến vẫn còn xài vũ khí lạnh, muốn chỉ huy trăm vạn đại quân chiến đấu là một việc làm vượt quá tưởng tượng của Hudson.

Nhất là khi biểu hiện của các quý tộc trong vương quốc lại chẳng có vẻ gì là thông minh càng làm cho hắn cảm thấy lo lắng hơn.

Lỡ như xuất hiện sơ hở, điều động trăm vạn đại quân liền sẽ biến thành một chuyện cười. Không chỉ không thể tăng cường thực lực ở biên giới, ngược lại còn có khả năng làm cho phòng tuyến bị sụp đổ.

"Hudson, cậu nghĩ quá nhiều rồi. Bất kể là bên cạnh ai có một gã hàng xóm lúc nào của nhăm nhe hủy diệt bản thân thì cũng có năng lực điều động đại quân trong một khoảng thời gian ngắn, hơn nữa trong quá khứ mấy trăm năm qua, chúng ta còn gặp phải vài chục cuộc chiến diệt quốc."

"Gia tộc Koslow xuống dốc đã lâu, từ nhỏ cầu đều sống trong vòng tròn của tiểu quý tộc, có rất nhiều thứ mà cậu nhìn thấy đều không phải là chân tướng của thế giới này."

"Cuộc trấn áp Khô Lâu Hội phản loạn lần trước không phải là thực lực chân chính của tập đoàn quý tộc chúng ta."

"Chuyện của Alphonse chỉ là một vụ ngoài ý muốn, nếu như không phải y không may, đúng vào lúc quân chủ lực của gia tộc không có ở đó thì Khô Lâu Hội sẽ không thành công dễ dàng như vậy đâu."

Chương 364 - Bí Ẩn Được Cởi Bỏ

"Chắc là cậu cũng từng nghe nói là vương quốc có một đội quân thường trực ở Bắc Cương. Nhưng đội quân thần bí này lại rất ít chiêu mộ tiểu quý tộc nhập ngũ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Thực tế là một số những quý tộc có một chút thực lực trong vương quốc, bao gồm cả gia tộc Hollisel của, đều có người đang phục dịch trong đội quân này."

"Hoặc là nói, về mặt bản chất thì đội quân thường trực đang nằm trong sự khống chế của đám quý tộc trong vương quốc. Điểm khác nhau chỉ nằm ở quyền nói cao hay thấp mà thôi."

"Ngoài việc thủ vệ biên cương ra, đội quân này còn có một tác dụng, đó chính là thay bọn ta huấn luyện quân đội, nhân tiện tôi luyện con em đời sau."

"Vậy thì tại sao chỉ chiêu mộ binh sĩ mà không cho mọi người mang binh qua đó, bởi vì người của chúng ta vốn đang ở tiền tuyến."

"Trong lúc không ngừng giao phong với thú nhân, mọi người không chỉ tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu, mà còn huấn luyện rất nhiều sĩ quan."

"Đây đều là bị Đế quốc Thú Nhân ép ra. Vì có thể sống tốt hơn, chúng ta không thể không học tập kinh nghiệm sinh tồn từ trong chiến tranh."

"Không để các tiểu quý tộc gia nhập vào là vì bảo vệ bọn họ, cũng là đang hạn chế họ. Đối với người bình thường mà nói, có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải là một chuyện tốt."

"Trong tình huống tài nguyên có hạn, không gian dung nạp của xã hội thượng lưu là có hạn. Chỉ tính riêng lợi ích thôi mà mọi người đã ăn không no rồi, làm sao có thể để cho những kẻ đến sau gia nhập vào giành ăn chứ."

"Hudson, vận khí của cậu rất tốt. Trùng hợp gặp phải thế cục Bắc Cương khẩn trương, đại chiến hết sức căng thẳng, vương quốc cần bổ sung máu mới."

"Nếu không, cho dù gia tộc Dalton có đồng ý giúp cậu thì cũng chỉ có thể nhận được một tước vị Tử tước vinh dự, mà không phải là Tử tước đất phong."

Trong nháy mắt, Hudson đã thông suốt mọi chuyện. Không phải là toàn bộ tập đoàn quý tộc là phế vật, mà là đám tiểu quý tộc ở tầng dưới chót bị thượng tầng phong tỏa.

Chuyện này cũng bình thường thôi, là một vương quốc đã ác chiến mấy trăm năm với thú nhân, cho dù những phương diện khác đều dậm chân tại chỗ, nhưng về mặt quân sự chiến tranh thì tuyệt đối không có khả năng không tiến bộ được.

Bí ẩn đã được cởi bỏ, tập đoàn quý tộc đúng là đang tiến bộ. Chẳng qua chỉ có đám quý tộc trung thượng tầng tiến bộ mà thôi, các quý tộc ở tầng dưới chót đã bị bài trừ ra khỏi vòng tròn.

Đều là họa do giai cấp cố hóa gây ra, thực ra từ việc đám con em quý tộc Bắc Cương muốn xuôi nam cướp đất phong cũng có thể thấy được một chút.

Lợi ích không đủ mọi người chia, nếu như để cho tiểu quý tộc tiến vào trong quân, lại tích lũy được một số lớn quân công trên tiền tuyến, cuối cùng lại không có chỗ an trí, ắt sẽ làm cho những người này cảm thấy bất mãn.

Thà rằng như vậy, không bằng từ lúc bắt đầu liền để cho bọn họ sống mơ mơ màng màng là được. Sau khi chiến tranh bộc phát thì cứ sai lên tiền tuyến làm bia đỡ đạn.

Đối với đám tiểu quý tộc mà nói, chiến tranh là cơ hội duy nhất để thay đổi cách cục phân chia lợi ích, đánh vỡ giai cấp cố hóa, nhưng cũng là thời điểm tai họa bắt đầu.

Đối với đại đa số người mà nói, không chỉ là thiếu cơ hội, mà còn thiếu cả năng lực nắm bắt cơ hội nữa.

Không được học tập theo hệ thống, không có kinh nghiệm thực chiến, xác suất để nắm giữ năng lực chỉ huy mạnh mẽ thật sự là quá thấp.

Chiến tranh vốn là một cơ hội để thay đổi số phận, nhưng bởi vì năng lực bản thân không đủ mà vụt mất. Đại đa số tiểu quý tộc chỉ có thể đóng vai tốt thí.

Nghĩ tới đây, Hudson liền âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn là tổ tiên của gia tộc Koslow đã từng huy hoàng, còn sót lại một chút kiến thức quân sự cũng có thể hiểu được.

Theo lý mà nói là cũng người có thể tự học thành tài. Những người khác không thành tài là vì năng lực của bản thân.

Ngoại giới đã tự động viết xong một kịch bản để giải thích hoàn mỹ về lý do tại sao hắn biết luyện binh. Về phần phương pháp luyện binh không giống nhau, đều đã qua hơn trăm năm thời gian, ai mà biết tổ tiên của gia tộc Koslow luyện binh ra sao chứ.

Xuất thân tốt, lai lịch trong sạch, lại còn là người một nhà, hơn nữa lại trùng hợp gặp phải chiến tranh bộc phát. Dưới tình huống không làm ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người, Hudson mới có thể nhảy vọt giai tầng.

Một thiên tài quân sự có vận khí làm bạn, có thể tự học thành tài. Hơn nữa còn có một con Đại Địa Chi Hùng làm bảo tiêu, năng lực sinh tồn max cấp trên chiến trường, Hudson được hoan nghênh cũng rất bình thường.

Từ hướng này đến xem, hắn có thể đánh bại số đông người cạnh tranh, trở thành thông gia với gia tộc Hollisel cũng là chuyện thuận lý thành chương.

"Đáng giá"!

Thành Dadir, khí tức chiến tranh đã tràn ngập mỗi xó xỉnh trong thành.

Trong lúc bất tri bất giác, giá hàng trong thành đã bắt đầu lặng lẽ dâng lên, đặc biệt là giá của các vật dụng sinh hoạt hàng ngày là tăng nhanh nhất.

Phủ quận thủ đã nhiều lần gửi công văn để ổn định giá hàng, nhưng dưới sự điều khiển của cảm xúc đe dọa, thị trường đã sớm đánh mất lý trí.

Cộng thêm đám thương nhân tham lam trợ giúp, khiến cho giá hàng tăng vọt với tốc độ chóng mặt.

Người chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là những binh sĩ Bắc Cương đã đi theo Sith xuôi nam.

Bọn họ rời nhà đã lâu, cho nên đang cảm thấy rất nhớ nhà. Bây giờ đại chiến đã hết sức căng thẳng, gia quyến còn đang ở tiền tuyến Bắc Cương, loại tâm tình này liền bị phóng đại thêm một mức nữa.

Vì trấn an quân tâm, Sith cũng đã cố gắng rất nhiều. Đại đa số binh sĩ đều đã xây dựng tổ ấm ở đây, đều có vợ con.

Sau khi cắm rễ, nỗi quyến luyến với quê hương đã in dấu vào trong lòng của mọi người.

Ngay cả bản thân Tử tước Sith cũng nhìn về phía bắc xa xôi nhiều hơn trong khoảng thời gian gần đây. Rõ ràng là gã ta vẫn còn chưa vứt bỏ nỗi nhớ quê nhà.

Chương 365 - Khóc Than Đại Hội

"Thiếu gia, ngài cứ như vậy mà từ bỏ quyền thu thuế sao?"

Quản gia Velen thất kinh hỏi.

Đối với một vị quận trưởng mà nói, quyền thu thuế chính là quyền lực quan trọng nhất, ngang hàng với quyền tài chính.

Một vị quận trưởng mất đi quyền tài chính thì tiếng nói trong quận sẽ chắc chắn sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

"Không còn kịp nữa! Chiến tranh đã hết sức căng thẳng, mọi chuyện đều phải nhường đường cho chiến tranh."

"Thế lực mạnh nhất quận Wright chính là Sơn Địa Lĩnh, trước đó ta còn có thể lợi dụng quy tắc trò chơi để đối kháng với hắn ta, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã chậm rồi."

"Không có sự phối hợp của đám quý tộc bản địa, chúng ta sẽ rất khó có thể gom đủ vật tư chiến lược đúng thời hạn. Việc có liên quan đến sự an nguy của tiền tuyến là không thể kéo dài được."

"Huống chi quận Wright đầu tiên là chịu chiến tranh tàn phá, sau đó lại bị nạn châu chấu, nền kinh tế vẫn chưa phục hồi."

"Rất nhiều lãnh địa mới chỉ có thể miễn cưỡng làm được thu chi cân bằng, căn bản không có khả năng lấy ra đủ vật tư, muốn hoàn thành được nhủ nhiệm vụ theo quy củ là chuyện không hề dễ dàng."

"Ta cũng không thể nào ép chết người ta được?"

"Ném cho Hudson củ khoai nóng bỏng tay này cũng tốt."

"Gia tộc Koslow có thân bằng hảo hữu ở khắp nơi, vốn là người có ưu thế lớn nhất, bây giờ lại biến thành người yếu thế nhất."

"Nhiệm vụ thu thuế rơi xuống đầu hắn, không chỉ không thể kiếm lời, không chừng còn muốn ứng ra không ít vật tư cho người ta."

"Thường kỳ bình thường bán một cái nhân tình thì không nói làm gì. Nhưng vào thời chiến, tùy tiện phát sinh một chút ngoài ý muốn đều sẽ trở thành chỗ chết người." Sith cười lạnh nói.

Nhưng mà vẻ không cam lòng giữa hai lông mày đã đứng suy nghĩ chân thật trong lòng gã.

Từ trước tới nay, nguy hiểm và lợi tức đều luôn tỉ lệ thuận với nhau.

Tuy gã nói là nguy hiểm lớn, nhưng có lẽ đây cũng là một lời an ủi cho sự bất lực của bản thân gã.

Sơn Địa Lĩnh.

Đối thủ nằm thẳng, Hudson đã trở thành người chiến thắng trong cuộc đấu tranh quyền lực này, nhưng trên mặt hắn lại không có vẻ vui sướng mà người thắng nên có.

Ngoài một ngàn binh lính có thể gom đủ trong thời gian ngắn nhất ra. Bất luận là thuế chiến tranh hay là nhiệm vụ gom góp vật tư đều gặp trở ngại.

Mỗi ngày đều có không ít người chạy tới khóc than kêu khổ.

Không có giao tình cũng có thể miễn cưỡng kéo lên thân bằng hữu cựu, Hudson là thực sự không xuống tay được.

Hudson đã hết sức tranh thủ với phía phủ tổng đốc.

Bá tước Pierce cũng không tận lực gây khó dễ về chuyện này, nhiệm vụ mà các quý tộc ở quận Ryton và Wright phải gánh chịu chỉ bằng 80% nhiệm vụ của các quý tộc ở khu vực khác.

Mặc dù mức độ chiếu cố không thế nào, nhưng chung quy vẫn là có chiếu cố. Loại chuyện này không thể nào thập toàn thập mỹ được.

Nhiệm vụ của Vương quốc được chia ra cho các tỉnh. Có quận ra ít vật tư thì phải có quận khác ra nhiều hơn, nhất định phải gom đủ số lượng.

Thấy đám người đang không ngừng kêu khổ trong đại điện, Hudson tức giận khiển trách:

"Đủ rồi! Hôm nay ta mời các ngươi tới đây là để thương nghị đối sách giải quyết, không phải là tới nghe các ngươi tới kể khổ."

"Chống lại thú nhân xâm lấn là trách nhiệm của toàn bộ người dân trong Vương quốc Alpha. Chúng ta có thể ở hậu phương gom góp vật tư là vì có người ở tiền tuyến đang chém giết thay cho chúng ta."

"Nếu như các ngươi cảm thấy không công bằng thì có thể lựa chọn báo danh tham chiến. Chỉ cần mang theo quân đội đi tiền tuyến, vấn đề thuế ruộng liền không cần các ngươi quan tâm"

"Chắc các ngươi cũng biết tổng lượng thuế ruộng mà quận Wright cần gom góp là bao nhiêu rồi, số lượng ta chia xuống dưới có hợp lý hay không, có lẽ trong lòng các ngươi đều đã biết rõ."

"Đừng có nghĩ đến việc chỉ cần khóc mấy tiếng là có thể tránh được nhiệm vụ. Nhiệm vụ này là mệnh lệnh bắt buộc phải hoàn thành, nhất định phải góp đủ số lượng."

"Nhưng quý tộc không thực hiện nghĩa vụ sẽ bị thu hồi lãnh địa, tước đoạt thân phận quý tộc, đến lúc đó sẽ không có thuốc hối hận đâu!"

Hài tử biết khóc có sữa uống, đó là ở trong nhà mình. Nếu như ra đến bên ngoài, không ai có nghĩa vụ phải gánh vác trách nhiệm thay cho họ.

Nếu như ầm ĩ liền có thể giải quyết vấn đề, tất cả mọi người đều chạy tới đây làm loạn, vậy thì tiền tuyến sẽ ra sao?

Căn cứ vào lệ cũ dĩ vãng, quý tộc các nơi đều bỏ tiền bỏ sức. Chỉ có quý tộc phương bắc là ngoại lệ, chỉ cần ở tiền tuyến chém giết là được.

Mọi chuyện đều rất công bằng.

Bởi vì toàn bộ tư quân của quý tộc đều tham chiến nên mới xuất hiện hình thức chiêu mộ này. Nếu như chọn lựa hình thức thay phiên nhau chiến đấu, chờ người này chiến đấu được một khoảng thời gian liền sẽ lui xuống chỉnh đốn, đổi thành người khác lên thay ca.

Quý tộc phương bắc là những người có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, cho nên không có lựa chọn. Chỉ cần chiến tranh bộc phát, bọn họ chỉ có thể liều chết ở tiền tuyến, phải đánh đến khi chiến tranh kết thúc thì mới có thể kết thúc.

Vì bảo vệ lãnh thổ của bản thân, đám quý tộc phương bắc sớm đã sử dụng toàn bộ khí lực để tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu. Mỗi người đều là những kẻ cực kỳ hiếu chiến, thuế ruộng trong lãnh địa đều được đầu tư vào trong quân đội, căn bản không cần vương quốc phái người tới thúc giục.

"Tử tước Hudson tôn kính, không phải là chúng tôi không muốn thực hiện nghĩa vụ của một nhà quý tộc. Thật sự là hiện giờ lãnh địa không đủ sức gánh chịu khoản chi tiêu này."

Kỵ sĩ Hendel uể oải nói.

Từ vẻ mặt bất đắc dĩ của người này cũng có thể thấy được y thật sự là bất lực, đã chuẩn bị xong tư thế "nằm thẳng" rồi.

Làm không được là làm không được, cho dù có bị ép phải ra tiền tuyến sớm thì vẫn không thể giao nổi nhiều thuế ruộng như vậy.

Nhất là các loại vật tư chiến lược, không riêng gì bây giờ phải ra, sau này mỗi tháng đều phải ra. Hơn nữa số lượng chỉ tăng chứ không giảm.

Chương 366 - Đường Sáng

Đối với một số quý tộc nghèo rớt mồng tơi mà nói, muốn gom đủ vật tư trong một hai tháng có lẽ sẽ không khó, nhưng quanh năm suốt tháng tiêu hao thì bọn họ thực sự không chịu đựng nổi.

"Kỵ sĩ Hendel, tình huống của ngươi ta cũng đã biết. Nếu như phải nộp thuế ruộng cho tiền tuyến trong một khoảng thời gian dài thì đúng thật phải chịu áp lực lớn."

"Nhưng quy củ chính là quy củ, đây không phải là chuyện mà chúng ta có tư cách thay đổi. Lệnh chiêu mộ của Quốc vương phải được hoàn thành."

"Cũng không phải chỉ có một nhà hai nhà quý tộc trong quận Wright gặp phải khốn cảnh này. Thậm chí có thể nói, đại đa số quý tộc đều gặp phải khó khăn nhất định."

"Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, phải chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân. Cho dù các ngươi quyết định như thế nào, ta đều sẽ tôn trọng sự lựa chọn của các ngươi."

"Không muốn nộp thuế ruộng cũng được, điền phiếu báo danh đi, chỉ cần mang theo quân đội đi theo đội vận lương cùng tiến lên tiền tuyến, tham dự vào cuộc chiến bảo vệ vương quốc là được."

"Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi một chút: Ngăn cản thú nhân xâm lấn không phải là chuyện dễ dàng như khi trấn áp Khô Lâu Hội phản loạn đâu."

"Căn cứ kinh nghiệm của nhiều cuộc chiến tranh trước đó, tham dự chiến tranh càng sớm thì xác suất còn sống trở về sẽ càng thấp. Có muốn mạo hiểm hay không, các ngươi suy nghĩ cho kỹ rồi mới quyết định."

"Cá nhân ta đề nghị các ngươi cố gắng hết sức gom góp vật tư trước, hoàn thành nhiệm vụ rồi tính. Cuối cùng nếu như thật sự không có cách nào mới mang theo quân đội ra tiền tuyến phục dịch cũng không muộn."

"Thuế ruộng chung quy vẫn là vật ngoài thân. Cho dù bây giờ có tiêu sạch gia tài thì tương lai cũng còn có thể tiếp tục tích lũy."

"Nhưng mạng thì chỉ có một."

"Nhất là đối với những gia tộc có dòng dõi đơn bạc, một khi các ngươi bỏ mình ở tiền tuyến, gia nghiệp mà các ngươi khổ tâm dành dụm được chỉ có thể làm lợi cho người khác."

Hudson ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ.

Nếu là lỗ hỏng nhỏ thì hắn có thể hỗ trợ bỏ ra trước. Nhưng tình huống bây giờ rõ ràng rất không đúng, vừa bắt đầu mà đã có người trực tiếp nằm thẳng.

Như vậy thì hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể dựa theo quy củ để xử lý. Chống cự thú nhân người người đều có trách nhiệm, có tiền bỏ tiền, có lương thực ra lương thực, cái gì cũng không có thì bỏ mạng.

Bầu không khí trong đại điển đột nhiên trở nên khẩn trương. Đám quý tộc vốn còn tranh thủ một chút này đột nhiên phát hiện lý do mà bọn họ chuẩn bị lại hài hước và nực cười như vậy.

Có khó khăn đúng là đáng giá thông cảm. Nhưng vấn đề hiện giờ nằm ở chỗ tất cả mọi người đều khó khăn. Quý tộc phụ trách gom góp vật tư khó khăn, vậy những quý tộc chém giết ở tiền tuyến lại càng khó khăn hơn.

"Tử tước Hudson tôn kính, số vật tư trong tay chúng tôi căn bản không thể cầm cự được bao lâu. Cũng không thể vì hoàn thành nhiệm vụ mà làm cho lĩnh dân đói bụng được nha! Không biết ngài có đối sách gì có thể giúp chúng tôi vượt qua nan quan này không?"

Nam tước Sanchez mong đợi hỏi.

Nhờ lời nhắc nhở này, mọi người mới kịp phản ứng, hội nghị hôm nay là để cùng bàn đối sách, cùng nhau vượt qua gian nan.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của đám quý tộc, Hudson trực tiếp lắc đầu, ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Ta cũng chỉ biết là mọi người có khó khăn, nhưng không ngờ là sẽ khó khăn tới mức này."

"Không dối gạt các vị, dù là Sơn Địa Lĩnh cũng rất phí sức mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta đều đang nghĩ biện pháp để lấp lỗ thủng."

"Sơn Địa Lĩnh không đủ lương thực, trong số các loại vật tư chiến lược thì chỉ có sản lượng sắt là tương đối khá. Dựa theo quy định, mỗi tháng chỉ cần cung cấp 15 vạn pound thép tốt thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ."

"Chắc hẳn các vị đều biết, nhiều thép tốt như vậy, cho dù là dựa theo giá hàng của thời kỳ bình thường để tính toán thì cũng có giá trị hơn năm ngàn kim tệ."

"Nếu như đem đi bán vào những thời điểm như lúc này, cho dù giá cả có tăng gấp đôi cũng không kỳ quái."

"Từ trước tới nay, chi phí nấu sắt đều chưa bao giờ giảm xuống, cho dù không tính chi phí khoáng thạch và than đá, chỉ riêng mấy ngàn thợ mỏ ăn uống ngủ nghỉ cũng là một chi phí khổng lồ rồi."

"Một gánh nặng kinh tế nặng nề như vậy, ta cũng đảm đương không nổi. Vì giảm bớt chi tiêu, ta chỉ có thể nhận thêm một chút nhiệm vụ rèn đúc."

"Sơn Địa Lĩnh là trường hợp đặc thù, mọi người không có khả năng bắt chước. Nhưng mọi người cũng có thể căn cứ vào tình hình thực tế của bản thân để phát triển một số nghề phụ."

"Ví dụ như: Những lãnh địa theo sông thì có thể bắt một chút tôm cá, sau khi hun khói, một pound có thể so với bốn pound lúa mì đen."

"Nếu như có điều kiện, tự mình nuôi một vài loại thủy sản có tốc độ sinh trưởng nhanh thì càng tốt."

"Những lãnh địa có thú rừng phong phú thì có thể bắt một ít, sau khi hun khói cũng có thể mang đi nộp thuế."

"Cho dù là rau dại ở vùng đồng ruộng, sau khi phơi khô thì vẫn sẽ được chấp nhận. Mọi người còn có thể căn cứ vào tình hình thực tế để trồng trọt một số cây nông nghiệp cho thu hoạch trong ngắn hạn."

"Quận Wright cách vùng biển cũng chỉ tầm 80-100 dặm, nếu như có quan hệ nhân mạch thì có thể chế tạo thuyền, tổ chức nhân thủ ra biển bắt cá, đây cũng là một đường ra."

"Nếu là những cách này đều không làm được, vậy thì tới Sơn Địa Lĩnh làm việc cũng được, thợ rèn, thợ mỏ, nông phu, thợ đóng giày... Đều có thể tới."

"Giá thuê sẽ được căn cứ vào năng lực thực tế để tính toán. Chi tiết cụ thể thì các ngươi có thể phái người tới đàm luận với những người quản sự bên dưới."

"Cụ thể nên làm như thế nào thì phải kết hợp với tình huống thực tế của các vị. Cho dù vật tư gom góp được chỉ là hạt cát trong sa mạc thì cũng còn tốt hơn là không có gì."

Chương 367 - Đường Sáng (2)

Bất luận là làm cá khô, thịt khô, đồ ăn khô đều thuộc diện những ý tưởng ngu ngốc. Đối sách thì không có vấn đề, vấn đề nằm ở chỗ thoát ly thực tế.

Trong những thuộc địa đã được khai phá xong, tôm cá dưới sông thường xuyên bị cư dân ven bờ chăm sóc; Còn dã thú trên núi rừng cũng thường xuyên xuất hiện trên bàn cơm của các quý tộc lão gia.

Rau dại cũng là lương thực, đối với nông nô mà nói, rau dại còn có thể được tính là một nửa món chính. Có thể nói là thức ăn thiết yếu trong mọi bữa ăn, ngay cả dân trong lãnh địa đều ngại không đủ ăn, làm gì có dư mà lấy ra chế tác đồ khô.

Ra biển bắt cá thì càng là nói nhảm. Cho dù thực sự có nhân mạch có thuyền, sai một đám vịt trên cạn đi đánh bắt cá quả thật là vô cùng không đáng tin cậy.

Huống chi, biển cả trong thế giới ma pháp này cũng không hề yên ổn. Trong biển rộng mênh mông còn có vô số sinh vật nguy hiểm khác.

Ngư dân vẫn luôn là một trong những nghề nghiệp có mức độ nguy hiểm cao nhất. Nếu như có thể yên tâm trồng trọt thì gần như sẽ không có người nào muốn mạo hiểm ra biển bắt cá.

Đường sáng mà mọi người có thể nhìn thấy chính cho thuê sức lao động. Những vật tư như lương thực vải vóc không phải thứ có thể mọc ra chỉ sau một ngày hai ngày, nhưng sản lượng quặng mỏ thì lại có thể đề cao trong một thời gian ngắn.

Vào thời chiến, sắt chính là mặt hàng thông dụng. Dù là sản xuất ra quặng sắt, hay là đã rèn thành binh khí thì cũng đều có thể giao nộp cho phủ tổng đốc.

Hudson dừng lại một chút rồi mới bổ sung: "Nếu như những chuyện này đều đã làm hết mà vẫn không thể thỏa mãn được nhu cầu."

"Các vị còn có thể cân nhắc đi làm lính đánh thuê, đi hoàn thành nghĩa vụ quân sự thay cho các quý tộc có điều kiện kinh tế giàu có ở các tỉnh lân cận để đổi lấy thù lao phong phú."

"Nếu như số người báo danh nhiều mà nói, ta có thể đề nghị với phủ tổng đốc dời lại thời hạn tham gia nghĩa vụ quân sự của các vị. Tránh xảy ra chuyện các vị đang phục dịch trong quân ngũ lại nhận được lệnh chiêu mộ trong tỉnh."

"Đều là ra chiến trường, nhưng đi theo quân đội các tỉnh ra tiền tuyến thì còn có thể trở về chỉnh đốn sau một khoảng thời gian. Tính an toàn sẽ cao hơn việc tiến vào quân thường trực chém giết đến khi chiến tranh kết thúc."

"Dựa theo lệ cũ, không đến thời khắc mấu chốt thì vương quốc sẽ không chiêu mộ quý tộc của tỉnh Đông Nam chúng ta ra tiền tuyến."

"Theo lý mà nói, chỉ cần các tỉnh cân đối tốt thì còn có chỗ trống để thao tác."

Hudson không có lừa gạt bọn họ, mà là thật sự có loại nhu cầu này. Một số quý tộc giàu có, nhưng lại ở trong giai đoạn không có người kế tục đều sẽ mời người thay thế bọn hắn nhập ngũ.

Ý chí chiến đấu của lính đánh thuê không cao, chấp hành nhiệm vụ thủ thành cũng đã miễn cưỡng rồi. Một khi dã chiến thất bại thì rất dễ dàng xuất hiện đào binh.

Trên nguyên tắc vương quốc cấm loại hành vi mướn người phục dịch này, nhưng phép tắc cũng phải thua ân tình, tóm lại là luôn có những thời điểm ngoại lệ.

Ví dụ như: Khô Lâu Hội làm loạn lần trước, có một vài người thừa kế gia tộc trong hai quận vẫn còn là những đứa con nít.

Cũng không thể để cho người ta ôm bọn búp bê lãnh chúa này ra chiến trường nha?

Đúng vào lúc này, quan viên phụ trách thi hành sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, ngầm đồng ý bọn hắn sử dụng lính đánh thuê.

Trong chuyện này cũng có nguy hiểm, lính đánh thuê phục dịch mà xảy ra vấn đề thì chủ thuê cũng phải chịu trách nhiệm.

Trong tình huống bình thường, tất cả mọi người đều thích mời quý tộc làm thay. Đều là người trong vòng tròn, cha xứ chạy được nhưng giáo đường không chạy được.

Ngoài cái đó ra, còn có một loại tình huống có thể trao đổi nghĩa vụ.

Đơn giản mà nói, những quý tộc ở các tỉnh khác nhau có thể trao đổi nghĩa vụ với nhau. Ngươi đi thực hiện nghĩa vụ của tỉnh ta, ta đến làm nhiệm vụ cho tỉnh ngươi.

Nhưng chỉ giới hạn những quý tộc có thân phận địa vị và tổng hợp thực lực tương đương thôi. Hơn nữa còn phải được Tổng đốc hai tỉnh đồng ý.

Loại tình huống này thường chỉ phát sinh trong đại gia tộc.

Đại gia tộc có nhiều tộc nhân, có con em dòng thứ phân bố tại những khác tỉnh khác cũng là chuyện rất bình thường. Vào thời chiến, bọn họ không yên lòng khi đi theo người khác ra chiến trường, cho nên liền sử dụng phương pháp này để trao đổi.

Bình thường, chỉ cần thân thỉnh là sẽ không xảy ra vấn đề gì. Dù sao cũng có người đi hoàn thành nhiệm vụ rồi, mọi người đều dựa theo nhu cầu, tạo điều kiện cho đôi bên, cũng có thể lưu lại một cái ân tình.

Những đại gia tộc có số lượng con cháu khác nhau thì tình huống thực tế cũng sẽ không giống nhau.

Loại trao đổi này không có khả năng góp đủ số, có sai biệt thì phải cho đền bù.

Có thể là vật tư, cũng có thể là phái người tới phục dịch. Tình huống cụ thể thì phải căn cứ vào tình hình thực tế để cân đối.

Nếu là tình huống khẩn cấp, không kịp cân đối. Vậy thì sẽ phải thay đổi vị trí nghĩa vụ, nói một cách đơn giản chính là: từ khi những quý tộc này tiến vào một tỉnh khác thực hiện nghĩa vụ, vậy thì nghĩa vụ trên người bọn họ cũng đã bị chuyển dời đến trên tỉnh.

Đã trải qua vô số lần, tất cả mọi người đều có kinh nghiệm phong phú, ai cũng đừng nghĩ chiếm được tiện nghi ở phương diện này.

Đều là bị thú nhân ép phải làm vậy. Trong những năm tháng chiến tranh dài dằng dặc, áp lực sinh tử tồn vong ép cho đám cao tầng của Vương quốc Alpha phải không ngừng tiến bộ.

Đã sớm định ra đối sách với đủ loại tình huống ngoài ý muốn. Đối với tiểu quý tộc mà nói, đi theo ai ra chiến trường cũng không quan trọng, quan trọng là phải hoàn thành nghĩa vụ của bản thân.

"Tử tước Hudson tôn kính, nếu như chúng tôi đưa thanh niên trai tráng tới Sơn Địa Lĩnh làm việc, vậy thì có phải cũng có thể tiến hành huấn luyện quân sự ngay ở chỗ này luôn không?"

Nam tước Kettler nhắm mắt hỏi.

Chương 368 - Quyền Chủ Động

Quý tộc bản địa gặp khó, quý tộc phương bắc cũng chẳng dễ chịu gì. Ngoài một số quý tộc có gia sản giàu có ra, đại đa số quý tộc phương bắc đều không gánh nổi nghĩa vụ.

Kettler vốn đã chuẩn bị ra chiến trường liều một phen rồi, nhưng bây giờ lại đột nhiên phát hiện ra còn có thể giãy giụa một chút, y đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng.

"Đương nhiên có thể! Bất quá chỉ giới hạn trong quân dự bị, dựa theo mười ngày huấn luyện một lần để huấn luyện quân sự căn bản."

"Chi tiết huấn luyện cụ thể phải do chính các ngươi phụ trách, ta chỉ cung cấp sân bãi."

"Vào mùa vụ, các ngươi cũng có thể mang thanh niên trai tráng trở về lãnh địa làm việc. Ưu tiên bảo đảm sản lượng lương thực trong lãnh địa."

"Chớ vội cao hứng, các ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Sơn Địa Lĩnh chỉ thuê những lao động thặng dư vào mùa nông nhàn, cho nên giá cả sẽ không quá cao."

Trong khi nói chuyện, Hudson còn cố ý liếc mắt nhìn Tử tước Sith có sắc mặt tái xanh một cái. Nếu như không phải gã này nằm thẳng, vứt hết toàn bộ phiền phức cho hắn thì hắn cũng không có cơ hội để chiếm loại tiện nghi này.

Nếu như không trùng hợp gặp phải thời kỳ đặc thù này, muốn các quận mang sức lao động tới làm việc cho hắn là chuyện gần như không thể nào.

Cho dù là các vị lãnh chúa chịu nể mặt, để cho thủ hạ tới làm việc thì Hudson cũng không trả nổi tiền công.

Dù sao thị trường cũng bị ảnh hưởng bởi quan hệ cung cầu, nếu như liều lĩnh đề cao sản lượng thì chỉ có thể có thêm một đống hàng tồn kho mà thôi.

Chỉ có vào thời chiến, nhu cầu về sắt đạt đến đỉnh phong thì mới có thể liều lĩnh nâng cao sản lượng.

Có lợi nhuận kếch xù từ việc nâng cao sản lượng mang lại, chi phí mà lãnh địa bỏ ra cũng có thể thu hồi.

Mặc dù Tử tước Sith biết rằng Hudson dụng tâm hiểm ác, nhưng đây là dương mưu, gã cũng chẳng làm được gì.

Cho dù có nói ra thì cũng không thể ngăn cản mọi người gia nhập. Từ khi gã ta bắt đầu lựa chọn nằm thẳng thì quyền chủ đạo của quận Wright đã rơi vào trong tay Hudson rồi.

"Phá hư?"

Ý nghĩ này vừa mới sinh ra liền bị Sith dập tắt. Nâng cao sản lượng sắt hoàn toàn phù hợp với lợi ích của vương quốc Alpha.

Trong lệnh chiêu mộ của quốc vương đúng là đã đưa ra yêu cầu muốn các nơi nâng cao sản lượng sắt. Để có thể rèn đúc ra càng nhiều binh khí, vũ trang cho càng nhiều quân đội chiến đấu với thú nhân.

Vương quốc Alpha vốn đang ở thế yếu, nếu như gã ta dám nhảy ra làm trái đại thế, không chừng ngay cả nỗi mong chờ cuối cùng mà đám quý tộc phương bắc dành cho gã cũng sẽ biến mất.

Tử tước Sith nhìn vẻ mặt của đám người, lại nhìn về phương bắc xa xôi một cái, gã chậm rãi đứng lên, cười hì hì nói:

"Tử tước Hudson an bài rất hợp lý, chỉ cần Sơn Địa Lĩnh có thể gia tăng sản lượng sắt, chắc là nguy cơ về vật tư của mọi người cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng."

"Cho dù có chỗ khiếm khuyết thì mọi người cũng có thể đi vay đi mượn! Từ tước Hudson hào khí của chúng ta cũng không phải là hạng người hẹp hòi."

"Nhưng mà sản xuất thì sản xuất, mọi người tuyệt đối không thể lơ là trong việc huấn luyện quân đội. Những lần thú nhân toàn diện xâm lấn trước đây, kết quả đều là máu chảy thành sông."

"Nếu như chỉ huấn luyện 10 ngày một lần, sợ là..."

Tuy rằng thủ đoạn bất nhập lưu này không phát huy được tác dụng mang tính thực chất gì, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm thấy buồn nôn. Nếu như không phải Hudson kiềm chế được thì hắn đã muốn đuổi gã này đi rồi.

Nhất là nghe được hai chữ "vay mượn" kia, suýt chút nữa đã làm cho Hudson bị nghẹn chết. Bên ngoài còn có một đống nợ chưa thu hồi được, nếu như lại cho mượn thêm nợ mới, sợ là Sơn Địa lĩnh sẽ bị những món nợ này kéo cho sụp đổ.

Nếu như Hudson không tham ô kinh phí khai hoang đầm lầy thì Sơn Địa Lĩnh đã sớm phá sản rồi. Hơn nữa nhất định phải trả lại số tiền đã tham ô kia.

Ít nhất là không thể làm ảnh hưởng đến tiến độ khai hoang đầm lầy. Nếu như để cho Belersden phát hiện ra vấn đề thì danh dự của hắn sẽ tiêu tan.

Những chuyện như tát ao bắt cá là tuyệt đối không thể làm.

Đừng nói mượn tiền, mượn vật tư cũng không có. Ngay cả tiền công dùng để thuê lao động làm việc cũng là dùng sản phẩm sắt để gán nợ.

Không chỉ tiền công phải dùng sản phẩm sắt để trả, mà ngay cả chuyện mua vật tư từ trong tay của đám quý tộc, Hudson đều đã chuẩn bị giữ lại một ít cho bản thân sử dụng, sau đó sẽ dùng sản phẩm sắt đi lấp hố.

Đừng thấy những gã quý tộc này khóc than trông rất thê thảm, trên thực tế bọn họ vẫn còn có một chút của cải. Có lẽ sẽ không thể nào chịu được áp lực nếu cung cấp thuế ruộng dài hạn, nhưng trong thời gian ngắn chắc chắn là không thể nào phá sản được.

Loạn thế quảng tích lương, ai cũng biết một đạo lý dễ hiểu như vậy. Không ép một chút thì vĩnh viễn sẽ không biết được những quý tộc này có bao nhiêu tài sản.

Gom góp thuế ruộng cho tiền tuyến cũng không phải chuyện xảy ra lần đầu tiên. Trong quá khứ mấy trăm năm, chuyện tương tự đã phát sinh qua mấy chục lần.

Hàng năm, những quý tộc có kinh nghiệm đều sẽ lấy ra một khoản tiền lương để dành, xem như tài chính khẩn cấp. Đây đều là nội tình của gia tộc, chỉ cần trong nhà không xuất hiện bại gia tử, dựa vào tích lũy của tổ tông cũng đủ để vượt qua giai đoạn khó khăn này rồi.

Ngoài những gia tộc bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến Khô Lâu Hội ra, những quý tộc bản địa khác đều có thể cầu viện gia tộc.

Tăng thêm thời gian huấn luyện chỉ là lời nói nhảm. Huấn luyện quân sự là chuyện tiêu hao rất nhiều thể lực, không có thức ăn mặn thì căn bản không thể nào thỏa mãn được nhu cầu.

Nếu như dựa theo lời đề nghị của Sith đổi thành ba ngày huấn luyện một lần, sợ là tiền công cũng chỉ có thể đủ trả tiền ăn mà thôi, lúc đó chẳng phải các quý tộc lão gia sẽ làm không công sao.

Không cần Hudson mở miệng, mọi người đều đã nhất trí bác bỏ. Chỉ cần có thể cam đoan mười ngày huấn luyện căn bản một lần là được, ngày bình thường cũng chỉ cần huấn luyện một chút binh sĩ trọng điểm thôi.

Chương 369 - Mượn Binh

Nếu như thật sự đến tình cảnh điều động toàn dân thì đó cũng là lúc vương quốc Alpha đã sơn cùng thủy tận. Đưa một số lượng lớn nông nô binh lên chiến trường cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Đây chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, sẽ không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của hội nghị.

Đối với đám quý tộc quận Wright mà nói, cho thuê sức lao động vào lúc nông nhàn không chỉ có thể giảm bớt lượng lương thực mà lãnh địa tiêu hao, còn có thể cầm được một chút tiền công để bù đắp lỗ hổng tài chính mà lãnh địa đang thiếu hụt.

Chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện như vậy, tại sao lại phải cự tuyệt chứ? Về phần Hudson có kiếm được bao nhiêu, đây không phải là chuyện mà những tiểu nhân vật như bọn hắn nên bận tâm.

Không có người nào sẽ đần độn đến mức lựa chọn đắc tội với lão đại nhà mình vào lúc này. Nếu như bây giờ mà làm mất lòng nhau, đến lúc ra chiến trường thì muốn khóc cũng không kịp.

Giữa quý tộc với nhau rất khó tồn tại bí mật, biến cố phát sinh ở quận Wright lập tức được truyền ra ngoài, cũng trở thành đề tài bàn luận trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Những quý tộc ở địa khu khác thì chẳng sao cả, lúc này mới chỉ là lần đầu tiên đòi tiền, hầu bao của mọi người vẫn hoàn toàn có thể chấp nhận, tạm thời không có áp lực quá lớn.

Quý tộc của quận Ryton thì khác, là một trong hai quận xui xẻo nhất, mọi người đều bị Khô Lâu Hội làm loạn, cùng nhau gặp phải nội chiến, cùng nhau trải qua nạn châu chấu, bây giờ lại cùng nhau liếm láp vết thương để gom góp thuế ruộng cho tiền tuyến.

Quý tộc quận Wright không chịu nổi áp lực, vậy thì tình huống bên quận Ryton cũng sẽ không kém là bao. Nhìn thấy Hudson giúp đỡ các tiểu đệ giải quyết vấn đề, mọi người đều thấy nóng mắt không thôi.

Rất nhanh Tử tước Kayo liền cảm nhận được áp lực này. Không ngừng có quý tộc tới cửa khóc than, mời kẻ làm lão đại như y nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

"Phúc bá, ngày trước khi đối mặt với loại cục diện này, quận trưởng những nơi khác đã giải quyết như thế nào?"

Tử tước Kayo quan tâm hỏi.

Gặp chuyện đừng nên hoảng hốt, hãy mượn kinh nghiệm của tiền nhân xem thử rồi từ từ đưa ra quyết định cũng không muộn.

Trong mấy trăm năm qua, những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra thì cũng đã từng xảy ra. Phương pháp ứng phó thành công của tiền nhân chính là đáp án tham khảo tốt nhất.

"Thiếu gia, trước đây cũng rất hiếm khi xảy ra tình huống đặc biệt giống như quận Ryton này. Thiên tai nhân họa đều vội vàng ập tới, đúng là rất hiếm thấy."

"Đa số thời điểm, cho dù gặp phải phản loạn thì trong quận cũng sẽ không bị thiệt hại quá lớn. Phản quân chiếm lĩnh hai quận thì càng là chuyện lần đầu tiên xảy ra sau khi tỉnh Đông Nam được thành lập."

"Nhiệm vụ gom góp vật tư tiền kỳ thì các quý tộc lãnh chúa bên dưới còn có thể cầm cự. Chỉ khi đến hậu kỳ mới xuất hiện tình huống thiếu thốn tài lực, cần phủ quận thủ cho bọn hắn mượn một khoản tiền khẩn cấp."

"Năm nghiêm trọng nhất là vào thời kỳ chiến tranh lại còn xảy ra tai họa hồng thuỷ, các tỉnh Đông Nam đều bị tổn thất nặng nề, không còn đủ sức gánh chịu nhiệm vụ quan trọng là gom góp vật tư cho vương quốc nữa."

"Bất đắc dĩ, gia tộc chúng ta đã dẫn đầu quý tộc các nơi chạy đi hải ngoại mua một nhóm vật tư để hoàn thành nhiệm vụ của vương quốc."

"Tình huống giống như bây giờ, chiến tranh còn chưa bộc phát toàn diện mà đã có quý tộc xảy ra vấn đề về tài chính, thường chỉ xuất hiện trên người một số quý tộc gia đạo sa sút quý mà thôi, bình thường mọi người đều là bỏ mặc không quan tâm."

Lão quản gia tự hào nói.

Phương pháp giải quyết nguy cơ khẩn cấp lần đó đã làm cho gia tộc Dalton thu hoạch được vô số danh tiếng. Đến nay vẫn còn bị người ta nói chuyện say sưa.

Sau khi trải qua lần đó, tất cả mọi người đều đã có thêm một thói quen tích trữ lương thực. Đặc biệt là gia tộc Dalton còn thành lập những thương khố dự trữ vật tư khẩn cấp của riêng mình, vào thời bình thì thương khố này đều sẽ đầy ắp.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị từ trước, những người không chuẩn bị hoặc là chuẩn bị không được đầy đủ sẽ trở thành đối tượng bị xa lánh, công kích.

Nhà nào có bại gia tử, ngày thường chỉ biết là hưởng lạc, không biết tích góp gia sản, vậy thì bỏ mặc cho kẻ đó tự sinh tự diệt cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng bây giờ thì không được, tình huống lần này rất đặc thù. Mọi người cũng không phải là vì bại gia mới lâm vào khốn cảnh.

Thiên tai nhân họa cùng đến một lúc, gia sản của tiểu quý tộc không dày, không chịu được giày vò như vậy. Thuế ruộng thiếu là chuyện có thể hiểu được.

Trong thế giới của quý tộc, ngoại trừ tàn khốc thực tế ra thì cũng phải nói đến ân tình.

Huống chi, so sánh với ông bạn hàng xóm kế bên đang hăng hái giải quyết vấn đề. Nếu như y hoàn toàn bỏ mặc không quan tâm, một khi đám tiểu đệ không chịu nổi áp lực, không chừng sẽ chạy qua đi theo Hudson lăn lộn.

Tử tước Sith là kẻ ngoại lai, bị người ta cướp quyền còn nói thông, nhưng một địa đầu xà như y mà cũng bị Hudson cướp quyền, vậy thì gia tộc Dalton sẽ thật sự rất mất mặt.

Chính vì kiêng kỵ với phản ứng của gia tộc Dalton nên xúc tu của Hudson vẫn luôn dừng lại ở quận Wright mà không hề vương sang những quận khác.

Nhưng nếu như các tiểu đệ ở nơi khác chủ động chạy tới nương nhờ, vậy thì đó lại là một chuyện khác.

"Phúc bá, đưa tin cho gia tộc, mượn mấy người am hiểu luyện binh tới. Thông báo cho các quý tộc trong quận mang thanh niên trai tráng tới đây tập huấn."

"Nếu như những quý tộc tham gia tập huấn không thể hoàn thành nhiệm vụ của vương quốc thì phủ quận thủ có thể cho bọn họ mượn thuế ruộng, lợi tức tượng trưng 10% một năm là được."

Tử tước Kayo tỉnh táo nói.

Chương 370 - Nhắc Nhở

Tại lục địa Aslante, lãi suất hằng năm 10% quả thật là đang làm từ thiện. Nhất là vào thời kỳ chiến tranh tràn ngập đủ loại không chắc chắn như lúc này.

Vì làm cho mọi người mang thanh niên trai tráng đưa tới thống nhất huấn luyện, Tử tước Kayo cũng đã bỏ hết tất cả tiền vốn.

Đều là bị ép phải làm vậy. Kayo không muốn vẫn luôn ở sau lưng Hudson, y muốn làm ra thành tích thì nhất định phải lôi kéo các quý tộc trong quận.

Nhưng chỉ lôi kéo không thôi còn chưa đủ, khi ra chiến trường, thứ mà mọi người trông cậy vào không còn là thủ đoạn chính trị nữa, mà là chiến tích dùng đao thương giết ra.

Nếu luận về khả năng mang binh đánh trận, Kayo tự biết mình không phải là đối thủ của Hudson.

Mang binh đánh trận không được không có nghĩa là không có chiến tích. Chiến tranh là nơi để thể hiện thực lực, chỉ cần huấn luyện được một đội quân có thể chiến đấu, tình hình lúc đó sẽ khác.

Có được bến cảng, lại còn nắm luôn cả thông đạo trên biển với các nước láng giềng, gia tộc Dalton không hề thiếu vật tư.

Đối với gia tộc Dalton mà nói, cho các quý tộc trong quận vay mượn vật tư cũng chỉ là chuyện đội tàu chạy thêm mấy chuyến mà thôi. Những khoản đầu tư này sẽ phải trả lại, không có trực tiếp đổ xuống sông xuống biển.

Dùng chuyện này để đổi lấy một đội quân có thể thay mình ra chiến trường cướp đoạt quân công, Kayo cảm thấy chuyến này không lỗ.

Đây cũng là dương mưu, có lẽ những quận khác cũng có thể học, nhưng quận Wright thì lại không bắt chước được.

Nếu như Hudson không vùi hết toàn bộ sức lao động vào việc phát triển lãnh địa, liều mạng mở rộng sản lượng sắt thép, sợ là ngay cả nhiệm vụ mà vương quốc chia xuống cũng không hoàn thành được.

Mang theo một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh ra chiến trường sẽ dễ dàng lấy được thành tích hơn việc mang theo một đám ô hợp ra chiến trường.

"Thiếu gia, thanh niên trai tráng trong quận đều tập trung ở đây, cho dù mọi người tự gánh vác lương thực cũng cần có một sân huấn luyện không nhỏ."

"Sơn Địa Lĩnh có rất nhiều ngọn núi chưa được khai thác, ngoài mấy gốc cây ra thì chính là bụi cây cỏ dại, lấy ra làm sân huấn luyện đương nhiên sẽ không đau lòng."

"Nhưng Lạc Diệp trấn đều là đồng bằng, nếu như vạch ra diện tích lớn như vậy làm sân huấn luyện thì sẽ ảnh hưởng đến sản lượng lương thực trong lãnh địa."

Lão quản gia thận trọng nhắc nhở.

Mặc dù quận Ryton nhỏ hơn quận Wright một chút, nhưng số lượng thanh niên trai tráng trong quận cũng không phải là một con số nhỏ.

Tiểu quân doanh của Lạc Diệp trấn không đủ chỗ chứa cho mấy vạn nhân mã, vậy thì chắc chắn sẽ phải chiếm dụng rất nhiều đồng ruộng.

"Biết rồi, dựa theo sự phân phó của ta mà làm đi. Tạm thời chiếm dụng một chút đồng ruộng mà thôi, so với lợi ích có thể lấy được trên chiến trường thì những này căn bản không được tính là gì."

Tử tước Kayo mặt không đổi sắc nói.

Nếu đã đưa ra quyết định thì y cũng sẽ không hối hận. Có được một đội quân biết chiến đấu không chỉ có thể tăng thêm tỷ lệ sống sót trên chiến trường, mà còn đề cao địa vị tương lai của y trong quân đội.

Nếu như phối hợp tốt với gia tộc, không chừng lần này còn có thể làm cho gia tộc Dalton bước lên một bước nhỏ.

Mặc dù về mặt bản chất thì Công, Hầu, Bá cũng đều là chư hầu một phương, quyền lực có được đều chẳng kém bao nhiêu.

Thậm chí một vài Bá tước đất phong cường thế còn có quyền nói chuyện hơn một số Công Hầu sa sút. Nhưng về mặt xưng hô thì vẫn phải thấp hơn một cái đầu.

Xưng hô chỉ là vấn đề nhỏ, Tử tước Kayo không quan tâm. Nhưng mà y lại rất có hứng thú với việc tăng thêm thực lực cho gia tộc.

Quân công đầy đủ, thực lực hung hãn, lại trùng hợp gặp đúng thời điểm đại tẩy bài, dù có nhìn thế nào cũng đều thấy cơ hội để bước lên phía trước một bước.

Không chỉ riêng Tử tước Kayo nghĩ vậy. Toàn bộ quý tộc các quận trong tỉnh Đông Nam, hoặc có lẽ là các quý tộc trong vương quốc cũng sẽ tham dự vào ván cờ này, mọi người đều đang liều mạng khuếch trương vũ lực .

Đương nhiên, chỉ có một số ít người trẻ tuổi lạc quan mới nghĩ tới việc cướp đoạt thành quả thắng lợi. Những quý tộc đã có tuổi thì sẽ không có nhiều ảo tưởng như vậy, tăng cường thực lực quân sự hoàn toàn chỉ vì tự vệ.

Thắng đối cuộc chiến với thú nhân thì mọi người mới có tương lai; Thua trận quốc vận chi chiến này, vận mệnh đang chờ đợi bọn hắn chính là nước mất nhà tan.

Càng là đại nhân vật thì sẽ càng biết rõ sự lợi hại của đế quốc Thú Nhân, cũng càng không có nhiều lòng tin đối với cuộc chiến tranh này.

Nếu như không phải vì không có sự lựa chọn, có lẽ không có bất kỳ một thế lực lớn nào trong Vương quốc Alpha muốn ăn thua đủ với đế quốc Thú Nhân cả.

Nhìn thấy mấy ông bạn hàng xóm nhao nhao hành động, nỗi lo lắng trong lòng Hudson cũng dần lắng lại.

Không sợ địch nhân mạnh, chỉ sợ bị đồng đội kéo suy sụp.

Bây giờ các đội hữu đều đang hăng hái chuẩn bị chiến đấu, cũng không vì bản thân chưa nhận được lệnh điều động mà thả lỏng, đối với vương quốc Alpha mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Đều là châu chấu trên một sợi thừng, đồng bọn càng nỗ lực thì xác suất mà vương quốc giành được thắng lợi trong cuộc chiến này sẽ càng lớn, cho dù thật sự không đánh thắng được thì cũng có thể kéo dài thời gian.

Sơn Địa Lĩnh không gia nhập vào luyện binh cuồng triều một cách mù quáng, mà vẫn đang vận hành đâu vào đấy. Hudson không sợ bị người ta nói là lười biếng, nâng cao sản lượng quân công cũng là đang cống hiến cho vương quốc mà.

Trước tiên cứ xác định một mục tiêu nhỏ đã, trong vòng ba tháng phải nâng cao sản lượng đề quặng sắt lên đến năm trăm tấn

/ tháng, trong vòng nửa năm phải nâng lên một ngàn tấn / tháng.

Mặc dù trình độ này vẫn còn chưa bằng những nhà máy thép nhỏ ở kiếp trước, nhưng nếu như đặt tại lục địa Aslante thì đã là số một số hai.

Thậm chí sản lượng sắt thép của rất nhiều tiểu quốc tập hợp lại cũng không đạt tới con số này.

Chương 371 - Lỗ Hổng Lương Thực

"Tom, những vấn đề về sản xuất quặng sắt sẽ do ngươi tự mình đi an bài."

"Ngươi có thể sắp xếp cho những công nhân làm thuê này đi đào khoáng, cũng có thể sắp xếp đi rèn đúc hậu kỳ, nhưng khâu quan trọng nhất thì chỉ có thể do người của chúng ta tự mình làm."

"Nhớ là phải canh phòng nhà máy dã luyện cho tốt, cấm toàn bộ người ngoài tới gần. Nếu như phát hiện có người khả nghi thì cứ bắt lại trước rồi tính."

Giấu diếm được nhất thời cũng được nhất thời, Hudson cũng không muốn truyền thụ kỹ thuật luyện sắt lò cao ra thế giới nhanh như vậy.

Hiệu suất của lò nung truyền thống là một lò ra 180 pound sắt, có thể ra được 200-300 pound thì đều nhờ vào công tượng cấp đại sư.

Nhưng dung tích lò cao lớn nhất của Sơn Địa Lĩnh lại có thể cho ra 1 tân sắt một lò.

Không chỉ sản lượng cao, chất lượng sắt được sản xuất ra cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Mặc dù không bằng cái lò luyện sắt bằng ma pháp trong truyền thuyết, nhưng chi phí sản xuất của hai cái lò này hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Một cái sử dụng Ma tinh thạch làm năng lượng, một cái áp dụng than củi, than đá, căn bản không thể so sánh.

Còn những bí mật khác trong lĩnh địa, cho dù có đặt ở trước mặt nông nô thì có lẽ cũng không làm cho bọn họ chú ý.

Ví dụ như: phân bón hiệu đầm lầy, bây giờ đã không còn sử dụng khi vào mùa vụ nữa, mà ngay cả những khu vực mới được khai hoang cũng được bón phân đầy đủ.

Đều ở trong một cái quận, tương đương với việc tới trước cửa nhà đi làm. Ngày mùa vụ, mọi người còn phải ai về nhà nấy, bọn họ cũng sẽ không có cơ hội được tiếp xúc với bí mật sản xuất nông nghiệp của Sơn Địa Lĩnh.

Vào những lúc bình thường thì khu vực làm việc cũng đã được phân chia rõ ràng, nông nô ngoại lai và nông nô bản địa cũng rất khó có cơ hội được tiếp xúc gần gũi.

Ngẫu nhiên gặp phải, mọi người cũng không quen. Chào hỏi đã được xem như là nhiệt tình rồi, đa phần đều là chẳng nói câu nào.

"Lão gia, khu vực khai thác mỏ đã được an bài xong rồi. Chuyện phiền phức lớn nhất hiện giờ trong lãnh địa chính là lương thực tiêu hao quá nhanh."

"Cùng một lúc tăng thêm mấy vạn cái miệng, lương thực mà chúng ta dự trữ vốn cũng không nhiều, bây giờ sợ là chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự đến khi lương thực vụ xuân nhập kho."

"Dựa theo kế hoạch trước đó, bắt đầu từ năm sau, lương thực mà lãnh địa sản xuất ra đã có thể thỏa mãn được 80%, chỉ cần mua thêm một ít để lấp lỗ hổng là được."

"Nhưng tình huống bây giờ đã phát sinh biến hóa, lỗ hổng lương thực không giảm mà còn tăng. Vào thời bình thì không nói làm gì, chỉ cần có tiền thì có thể mua được lương thực."

"Nhưng vào những lúc như thế này, trừ phi lão gia ngài đích thân đứng ra, nếu không chúng ta chỉ có thể ra giá cao để mua, nhưng cũng chưa chắc có thể mua được đủ lương thực."

Hudson cũng không biết là mình có bị nguyền rủa hay không, mà mỗi lần đều có chuyện với "lương thực". Từ khi bắt đầu trở thành lãnh chúa, hàng năm hắn đều phải buồn rầu vì không đủ lương thực.

Vì giải quyết vấn đề lương thực, Hudson không tiếc ra giá cao để tiến hành đại khai hoang. Nhưng lại bởi vì đại khai hoang mà làm cho lãnh địa rơi vào nguy cơ thiếu lương thực.

Sản lượng lương thực hàng năm của Sơn Địa Lĩnh đều đã nhiều lần sáng tạo độ cao mới; Nhưng lỗ hổng lương thực hàng năm của Sơn Địa Lĩnh cũng nhiều lần sáng tạo độ cao mới.

Giống như Hudson đã cầm nhầm kịch bản, sa vào trong một vòng luẩn quẩn "càng thiếu lương thì sẽ càng khai hoang, càng khai hoang lại càng thiếu lương".

Phương án giải quyết vô cùng đơn giản, chỉ cần giảm tốc độ phát triển của lãnh địa lại, giảm bớt số công nhân làm thuê, xử lý hết đám nô lệ dư thừa là được.

Không có một cái hố trời như việc khai hoang, tốc độ tiêu hao lương thực sẽ chậm lại, Sơn Địa Lĩnh lập tức có thể xoay chuyển khốn cục lương thực nhập không đủ xuất này.

"Nhóm vật tư đầu tiên mà trong quận gom góp được sắp được mang tới rồi. Giữ lại toàn bộ lương thực trong số vật tư này rồi bổ sung quặng sắt cho đủ số là được."

"Không đủ tồn kho thì đi lấy một số binh khí đã được chế tạo xong để bù vào. Nhớ là số binh khí mang đi nộp lần này đều phải dùng những sản phẩm đạt tiêu chuẩn."

"Cho dù là binh khí tạm thời mượn cho quân đội thì cũng không được để xảy ra vấn đề về chất lượng."

"Sau này đều phải dựa theo tiêu chuẩn này, về phía phủ tổng đốc sẽ do ta tới nói chuyện. Có được số lương thực này bổ sung, lỗ hổng lương thực trong lãnh địa chắc là sẽ không lớn lắm."

"Sau này ta sẽ nghĩ biện pháp mua một số lương thực từ bên ngoài về để gia tăng lượng lương thực dự trữ trong lãnh địa."

Hudson có chút bất đắc dĩ nói.

Là một phần tử tích cực trữ lương, mỗi lần Hudson đều sẽ chuẩn bị thêm hơn trăm vạn pound lương thực, nhưng kết quả mỗi năm đều chịu cảnh thiếu lương thực.

Đều là di chứng do nhân khẩu tăng trưởng kịch liệt mang lại. Bởi vì tốc độ tăng trưởng nhân khẩu cao hơn tốc độ tăng trưởng sản lượng lương thực trong lãnh địa nhiều.

Lập tức tăng thêm mấy vạn cái miệng, áp lực của đám quý tộc sẽ nhẹ đi nhiều, nhưng áp lực mà Sơn Địa Lĩnh phải chịu lại tăng lên.

Nhất là vào giai đoạn trước, khi sản lượng quặng sắt còn chưa tăng lên mà lãnh địa đã phải chi tiêu nhiều hơn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Hudson lại là một vị quý tộc có lương tri, hắn không thể nào làm ra hàng nhái để hại quân đội trên tiền được.

Tất cả mọi người đều là châu chấu trên một sợi thừng, về mặt bản chất thì phương pháp mà vương quốc Alpha dùng để chống cự thú nhân xâm lấn chính là —— kéo chữ quyết.

Kéo tới khi các quốc gia loài người khác kịp phản ứng, đợi đến khi viện quân của các quốc gia trên đại lục đến, đó mới là thời điểm để phản công.

Chương 372 - Tiến Công

Trước đó, bất kể là thủ thành hay chủ động xuất kích cũng chỉ vì làm chậm tốc độ tấn công của đại quân thú nhân, tranh thủ thời gian cho vương quốc.

Đại quân ở tiền tuyến trụ được càng lâu thì thời gian mà Hudson bị điều động sẽ càng muộn, thời gian chuẩn bị cũng sẽ càng dồi dào, xác suất sống sót trên chiến trường cũng sẽ càng lớn.

Đương nhiên, cho dù hắn muốn giao hàng nhái thì cũng rất khó có thể lừa gạt được.

Phủ tổng đốc sẽ kiểm tra, quan viên mà vương quốc phái tới sẽ kiểm tra, tướng lĩnh trên tiền tuyến cũng sẽ kiểm tra.

Bất kỳ một phân đoạn nào phát hiện ra vấn đề đều sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Dựa theo quy củ, mỗi một món binh khí hợp cách đều được khắc chữ trên mặt. Nơi sản sinh, thợ rèn phụ trách chế tạo, thời gian rèn đúc, người phụ trách đốc tạo đều được ghi đầy đủ.

Chỉ cần lần theo tin tức được khắc trên binh khí là có thể tìm ra người chế tác.

Đây cũng là cách mà Sơn Địa Lĩnh dùng để phân chia vũ khí tốt hay xấu. Vì kiếm tiền, sản xuất hàng kém chất lượng, giảm chi phí là nhiệm vụ thiết yếu, phân đoạn khắc chữ đương nhiên cũng sẽ bị lược bỏ". . . .

Chân trời vừa ló ra một tia sáng màu hồng, hoàng trữ Alex đã xuất hiện ở mặt đại quân thú nhân.

"Hỡi các dũng sĩ của Đế quốc Thú Nhân, ngàn năm trước loài người bội bạc, cấu kết với các tộc trên đại lục, dùng thủ đoạn hèn hạ để chiếm đoạt lãnh thổ của chúng ta, giết tộc nhân của chúng ta."

"Khiến cho tộc Thú nhân vĩ đại từ khu vực trung tâm màu mỡ của đại lục phải chạy tới vùng hoang vu biên thuỳ này."

"Mối hận này cao hơn cả núi, sâu hơn cả biển!"

"Thế nhưng loài người tà ác kia không chỉ không biết sám hối tội nghiệt, ngược lại còn phái người tới bắt thú nhân làm nô lệ, làm hại khắp toàn bộ Đế quốc Thú Nhân, khiến cho các bộ lạc khổ không thể tả."

"Loài người định dùng thủ đoạn hèn hạ này để ép con cháu của Thú Thần vĩ đại phải khuất phục, vĩnh thế làm nô làm tỳ cho bọn chúng."

"Là con dân của Thú Thần vĩ đại, làm sao chúng ta có thể khuất phục trước những kẻ đê tiện như vậy."

"Sỉ nhục chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch."

"Thời khắc báo thù đã đến, các dũng sĩ, hãy cầm lấy vũ khí trong tay các ngươi. . ."

Ngày 11 tháng 1 năm 99988 theo lịch Thần Thánh, hoàng trữ Alex diễn thuyết một bài « tuyên ngôn báo thù » trong quân đội, mở màn cho cuộc chiến tranh đại lục lần thứ 136.

Khi buổi diễn thuyết kết thúc, đại quân của Hoàng đình Behemoth đã dẫn đầu tiến công về phía Vương quốc Alpha. Gần như trong cùng một lúc, tứ đại Hoàng đình khác cũng phát động chiến tranh.

Ba nước xui xẻo là Vương quốc Warhammer, công quốc Mosey và Vương quốc Alpha đều bị đại quân thú nhân xâm lấn.

"Giết!"

"Giết!". . .

Những tiếng la giết vang vọng khắp Bắc Cương.

Dân chúng Bắc Cương đã có kinh nghiệm từ trước, nhao nhao trốn vào các cứ điểm trong pháo đài.

Giờ khắc này, các quý tộc lão gia cao cao tại thượng cũng buông xuống tư thái, đi lên tường thành chỉ huy đại quân tác chiến.

Trên phong hỏa đài dâng lên khói đặc bay thẳng lên vân tiêu, hết đài này tới đài kia giống như thi tiếp sức vậy, từ Bắc Cương truyền tới trong vương đô. . . .

Trong Phỉ Thúy cung, nhìn thấy khói đặc bốc lên, Caesar III âm thầm cảm khái: "Rốt cục cũng đến rồi!"

Không biết tại sao, tới lúc chiến tranh thật sự bộc phát, nỗi thấp thỏm trong lòng ông ta lại lập tức không còn.

Trong ngực đột nhiên xuất hiện một cỗ đấu chí, Caesar III lập tức đi thẳng đến phòng nghị sự mà không hề dừng lại.

Vào thời khắc này, Vương quốc Alpha cần một vị Quốc vương. Chiến tranh bộc phát, còn có trăm ngàn chuyện phiền phức đang chờ Caesar III đi xử lý, ông ta không thể mệt mỏi vào lúc này được.

"Thế nào, có xác định được phương hướng mà đại quân thú nhân chủ công chưa?"

Vương quốc Alpha đã chuẩn bị sẵn để đối mặt với đại quân thú nhân xâm lấn, cũng đã chế định ra nhiều bộ phương án ứng phó.

Nhưng mà nhất định phải xác định được hướng tấn công của địch nhân trước thì mới quyết định nên sử dụng bản kế hoạch nào.

"Bệ hạ, căn cứ vào tin tức mà Kỵ binh Griffin điều tra được, đại quân của thú nhân có số lượng rất đông."

"Vừa bắt đầu đã tiến công toàn diện, tạm thời vẫn chưa xác định được phương hướng chủ công, dường như bọn chúng đang thử thăm dò lỗ thủng trong phòng tuyến của chúng ta vậy!"

Đại công tước Epierro kiên trì hồi đáp.

Không phải là vì bộ quân vụ không cố gắng điều tra động tĩnh của đại quân thú nhân, thật sự là địch nhân quá hung mãnh.

Đại quân của Đế quốc Thú Nhân vẫn còn đang được thiết lập theo hệ thống bộ lạc truyền thống. Không giống với đại quân nhân tộc đã xây dựng chế độ rõ ràng. Về phương diện khống chế quân đội, thú nhân kém hơn loài người không chỉ một bậc.

Cũng không phải là thú nhân không muốn thay đổi cục diện này. Chỉ là sau khi các chủng tộc khác nhau hòa trộn lại với nhau thì sức chiến đấu thật sự là thấp đến đáng thương, còn thường xuyên phát sinh nội chiến, cuối cùng chỉ đành quay lại với hệ thống cũ.

Đặc điểm lớn nhất của hệ thống dùng bộ lạc làm đơn vị chính là —— loạn.

Các chủng tộc thú nhân khác nhau đều có sức chiến đấu khác biệt.

Nếu chỉ dựa theo số lượng nhiều ít để phán đoán phương hướng chủ công của đại quân thú nhân thì sẽ rất khó có được đáp án chính xác.

Dù sao thì sức chiến đấu của mười vạn Pigg cũng kém hơn một vạn con Razorback rất nhiều, nếu như so với đội quân Behemoth thì chênh lệch sẽ còn lớn hơn nữa.

Phương hướng chủ công không nhất định là phía có binh lực nhiều nhất, nhưng nhất định là hướng có nhiều tinh nhuệ nhất.

Thật đáng tiếc, trình tự xâm lấn bình thường của đại quân thú nhân đều là để pháo hôi lên trước, tinh nhuệ ở phía sau phụ trách đốc chiến.

Khi có dấu hiệu thể hiện ra phương hướng chủ công thì cũng là lúc cuộc chiến khai hỏa. Muốn bố trí cạm bẫy trước để chờ bọn chúng mắc câu gần như là chuyện không thể nào.

Chương 373 - Chiến Hỏa Bốc Lên

"Chấp hành kế hoạch ban đầu. Các tỉnh sẽ được điều động theo thứ tự trong kế hoạch trước đó."

"Đặc biệt là các tỉnh hậu phương quan trọng, phải đảm bảo cung cấp đầy đủ vật tư chiến lược cho vương quốc, không được phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào."

"Bộ Ngoại vụ gửi thông điệp đến các quốc gia loài người khác trên thế giới, để thông báo là một cuộc chiến tranh đại lục mới đã bắt đầu. Bây giờ, chúng ta cần hỗ trợ toàn diện về nhân lực, tài nguyên và tài chính!"

"Thuận tiện nhắc nhở Vương quốc Warhammer và công quốc Mosey một chút, để họ chuẩn bị thêm một ít đội dự bị."

Caesar III nói một cách bình tĩnh.

Những phương pháp đối tương tự đều sắp chất đầy một căn phòng trong Tàng Thư lâu vương thất, toàn bộ đều là kinh nghiệm quý báu mà đám tiền bối để lại.

Là đối thủ cũ, Vương quốc Alpha đã nghiên cứu thú nhân không phải một ngày hai ngày, ngược lại thú nhân cũng hiểu rất rõ về loài người.

So ra mà nói, hai vị hàng xóm còn lại thì khác. Mặc dù cũng đã dây dưa với thú nhân mấy chục năm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp nhau trong cuộc chiến tranh toàn diện, cho nên hai nước này thiếu kinh nghiệm ứng phó.

Bất kể là kế hoạch tác chiến hay hệ thống điều động đều không được đầy đủ Vương quốc Alpha.

Là minh hữu, hiện giờ cả ba quốc gia đều ở chung trong một chiến hào. Bất kỳ một hướng nào bị đại quân thú nhân xé mở lỗ hổng, đối toàn bộ phòng tuyến mà nói, đều là một loại khiêu chiến.

Vương quốc Alpha không tiện nhúng tay vào công việc nội bộ của minh hữu, chuyện mà Caesar III có thể làm chỉ là nhắc nhở bọn hắn lưu thêm đội dự bị.

Lỡ như một đoạn phòng tuyến nào đó xảy ra vấn đề thì còn có thể kịp thời ngăn chặn lỗ hổng. . . .

"Bệ hạ, thú nhân phát động chiến tranh sớm hơn dự đoán của chúng ta một tháng."

"Tốc độ điều động nhân viên của các tỉnh đã lạc hậu. Mặc dù đám viện quân đầu tiên đã xuất phát, nhưng muốn ra đến tiền tuyến rồi thích ứng chỉnh huấn thì còn cần thêm một khoảng thời gian."

"Cũng may là thú nhân cũng không có đủ thời gian để chuẩn bị đầy đủ."

"Một số bộ lạc thú nhân ở những khu vực xa xôi, giờ này vẫn còn đang ở giữa đường. Trong thời gian ngắn, binh lực của thú nhân cũng không dồi dào, áp lực tại tiền tuyến sẽ không quá lớn."

"Mấu chốt vẫn là vật tư chiến lược, sợ rằng các tỉnh cũng không thể thu thập đủ trong thời điểm này, chỉ có thể tiêu hao dự trữ tại tiền tuyến trong thời gian ngắn."

"Tiền tuyến vật tư dự trữ vẫn còn phong phú, đủ để cho đại quân cầm cự được một năm. Các cứ điểm quân sự quan trọng chứa đựng vật tư đủ để cầm cự với quân địch trong ba năm."

"Đã chuẩn bị sẵn năm điểm phòng tuyến, hiện tại đều đã được sửa chữa, đảm bảo không có sơ hở lớn."

"Những điểm phòng tuyến sau đó, các lãnh chúa địa phương đang tổ chức nhân công khẩn trương sửa chữa."

"Tổng thể mà nói, vương quốc đã chuẩn bị cho cuộc chiến này rất đầy đủ, không có sự xáo trộn lớn nào xảy ra."

Đại công tước Newfoundland bình tĩnh báo cáo.

Chiến tranh khai hỏa, áp lực công việc của người làm Tể tướng như lão ta lập tức tăng lên, may mắn người bên dưới biết nặng nhẹ, không nhảy ra kiếm chuyện vào thời điểm này.

Đặc biệt là đám lãnh chúa quý tộc phương bắc, vốn là những nhân tố không ổn định nhất của vương quốc, nhưng hiện giờ thì cả đám đều đã trở thành những nhân tố tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến.

Không cần vương quốc hạ lệnh, cả đám đều tự động tổ chức nhân công để sửa chữa các công trình phòng ngự trên lãnh thổ của mình.

Trong suốt những năm chiến tranh, các tỉnh phía bắc đã hoạt động như một cỗ máy chiến tranh.

Trong những năm tháng trước đó, Vương quốc Alpha đều xây dựng các cứ điểm thành lũy ở Bắc Cương hàng năm. Cấu trúc phòng tuyến cũng càng ngày càng nhiều.

Phía bắc, các lãnh chúa đất phong cũng không có thời gian rảnh. Ngoài việc tổ chức huấn luyện quân sự cho nông nô, họ cũng dành thời gian để giữ gìn và gia cố các cứ điểm thành lũy.

Có lẽ họ không quan tâm đến an ninh quốc phòng, nhưng đối với an ninh lãnh thổ của mình, đó lại là một vấn đề quan trọng.

Dưới áp lực sinh tồn, trợ cấp mà vương quốc phát xuống lại có thể đến được tay của đám người bên dưới trong hệ thống quan liêu của thời phong kiến, quả thực là một kỳ tích xảy ra ngoài đời thực.

Hệ thống chế độ phân đất phong hầu cổ xưa nhất đang tỏa ra mị lực chói mắt trong Vương quốc Alpha.

"Hừ!"

Sau khi quát lạnh một tiếng, Caesar III không nhịn được giễu cợt nói: "Sợ là thú nhân không phải muốn tiến công sớm, mà là bọn chúng không thể không tiến công. Với khả năng cung cấp hậu cần đáng thương của bọn chúng, muốn nuôi được trăm vạn đại quân quả thực chính là người si nói mộng."

"Nếu như không tấn công sớm, có lẽ không đợi được đến khi đại quân hoàn tất việc tập kết thì bọn chúng đã tự tạo ra một cuộc nội chiến rồi."

"Vội vã phát động công kích như vậy, hơn phân nửa là đám súc sinh kia muốn ăn mặn, đang dòm ngó đến thi thể của đồng bạn!"

"Thú" phía trước,"Nhân" ở phía sau.

Là chủng loại hỗn huyết tạp giao, thú nhân đương nhiên cũng mang trong mình sự dã tính của dã thú.

Dưới sự chi phối của bản năng mạnh được yếu thua, cuộc đấu tranh trong nội bộ thú nhân luôn rất gay gắt. Bên thắng có được tất cả, kẻ thất bại chính là đồ ăn.

Cho dù ngũ đại Hoàng tộc đã cố gắng áp chế, nhưng cũng không thể hoàn toàn thay đổi bộ mặt tàn ác này.

Cứ cách một khoảng thời gian liền sẽ mang theo các chủng tộc phụ thuộc xâm nhập phía nam. Có thể lấy được chiến quả hay không chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là phải tiêu hao hết các nhân tố không ổn định trong đế quốc.

Đặc biệt là những chủng tộc có khả năng sinh sản cao, ngày càng làm cho ngũ đại Hoàng tộc cấm kỵ, trở thành chủng tộc bị tiêu hao chính trong mỗi cuộc chiến.

Chương 374 - Giải Nhất

Sơn Địa Lĩnh, Tin tức về một cuộc đại chiến đã được truyền đến, đi cùng là văn thư thúc giục của phủ tổng đốc.

Áp lực đại tăng, Hudson cũng chỉ đành yêu cầu các lãnh chúa khác tăng tốc độ gom góp vật tư.

So với việc gom góp vật tư thì việc đưa các hàng hóa ra tiền tuyến mới là một thử thách khó hơn. Theo kế hoạch, mỗi tháng tỉnh Đông Nam cần chuyển vận hơn vạn tấn vật tư ra tiền tuyến.

Nhiệm vụ vận chuyển nặng nề như vậy đương nhiên là không thể hoàn thành chỉ với phải một đội kỵ mã rồi. Các quận chỉ có thể tự mình tổ chức đội ngũ riêng, chịu trách nhiệm vận chuyển hàng hóa.

Phủ tổng đốc đóng vai trò làm sáng tỏ và giám sát, nhưng việc thực hiện cụ thể vẫn do nhóm quý tộc lãnh chúa bên dưới chịu trách nhiệm.

Quận Wright có vẻ may mắn khi Hudson đã đổi một lượng lớn ngũ cốc thành sản phẩm sắt. Cùng là nhiệm vụ vận chuyển, nhưng việc chuyển sắt rõ ràng là dễ hơn vận chuyển lương thực.

Một pound sắt có thể đổi thành hai mươi lăm pound hoa màu, không cần đề cập đến chuyện thể tích và trọng lượng đồng thời rút ngắn lại, thậm chí còn không cần phải lo về chuyện hao tổn trên đường vận chuyển.

Cho dù có một số sự bất ngờ xảy ra trên đường, bị gió thổi hay mưa rơi, nhiều nhất cũng chỉ tạo thêm một lớp sắt gỉ, trước khi giao nhiệm vụ cạo đi là được.

Nếu đổi thành lương thực, có lẽ sẽ có chừng mấy xe bị mốc meo hỏng hóc.

Trong tình huống bình thường, vận chuyển những vật tư như lương thực và muối đều phải dự trữ thêm một ít để đối phó với hao tổn trên đường.

Thành Dadir, nhìn những đống vật tư chất đống như núi, Hudson liền dùng giọng khách át giọng chủ nói:

"Các vị, vật tư của tháng này đã được gom đủ rồi, chỉ còn việc vận chuyển ra tiền tuyến nữa thôi."

"Ta không muốn nói nhảm nhiều như vậy nữa, để cho công bằng, các quý vị đến rút thăm đi."

"Trên những cây que gỗ có số hiệu, ba người rút được số 1 sẽ phải phụ trách thực hiện nhiệm vụ vận chuyển đầu tiên."

"Ba người rút được số 2 sẽ phụ trách nhiệm vụ vận chuyển tháng sau, cứ như vậy tiếp tục lặp đi lặp lại."

"Mọi chuyện đều giao hết cho ông trời quyết định, nếu như không may rút phải những con số đầu tiên thì chỉ có thể tự nhận là do mình đen thôi!"

"Muốn thay đổi cũng được, nhưng nhất người trong cuộc định phải phải tự nguyện. Không được phép dùng bất cứ thủ đoạn hèn hạ nào."

"Bây giờ bắt đầu rút thăm, nguyện Thần Hi chi chủ phù hộ các vị!"

Đây là quyết định, không phải thương lượng.

Hudson trực tiếp đưa ra phương án mà không trưng cầu ý kiến của mọi người. Sự thay đổi đột ngột này làm cho nhiều người cảm thấy không thích ứng.

Một vài người có hiểu biết về chính trị sẽ nhận ra đây là một động thái để kiểm tra sớm, chuẩn bị cho việc chỉnh biên quân đội sau này.

Dù không thoải mái, nhưng lại không có cơ hội để phản đối. Quyết định rút thăm để xác định thứ tự vận chuyển vật tư, nhìn như rất công bằng.

Bác bỏ đề nghị này không chỉ đắc tội với Hudson, quan trọng hơn là rất khó tìm ra phương pháp xử lý tốt hơn. .

"Ta tới trước!"

Tử tước Sith nói với vẻ mặt âm trầm.

Xem ra gã ta đã vô cùng bất mãn với Hudson.

Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với gã ta trước một tiếng, rõ ràng là không xem người làm quận trưởng như gã ra gì mà.

Nhưng hết lần này tới lần khác Hudson lại giơ lên cờ hiệu chống lại thú nhân, cho dù trong lòng gã có bất mãn ra sao thì cũng chỉ có thể kìm nén.

"Thăm số 1!"

Người xui xẻo rồi thì uống nước lạnh đều sẽ bị mắc răng, Sith không ngờ là vận khí của mình lại tốt đến vậy, vừa ra sân đã rút được lá thăm xui xẻo nhất.

Nhìn như tất cả mọi người đều muốn chấp hành nhiệm vụ vận chuyển, thứ tự trước sau không quan trọng. Nhưng trên thực tế, nếu dựa vào số thứ tự để xoay vòng, kém một tháng nữa là tròn ba năm.

Đúng là muốn chiếm được Bắc Cương thì phải tốn một khoảng thời gian, nhưng đa phần đều chỉ cần hai ba năm là hạ màn. Nửa đường đánh một chút rồi ngừng lại, có thể kéo dài đến ba bốn năm cũng được xem là rất dẻo dai rồi.

Vận khí tốt, chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng hai năm. Những quý tộc rút được những lá thăm sau cùng sợ là chẳng cần phải thực hiện nhiệm vụ vận chuyển lần nào.

Nếu như vận khí không tốt, đánh ba năm mới kết thúc. Như vậy thì lá thăm số 1 sẽ phải cần thực hiện hai lần nhiệm vụ vận chuyển.

Ở ngay trước mặt mọi người, Tử tước Sith không thể lật lọng, chỉ có thể nhăn mặt tự nhận xui xẻo.

"Tử tước Hudson, tới lượt người!"

Nhìn Sith đau đớn đưa hộp thăm đến, Hudson khẽ mỉm cười nói:

"Tử tước Sith khách khí. Rút thăm là do ta nói ra, để công bằng, ta sẽ để mọi người rút trước, lá thăm còn dư lại cuối cùng kia sẽ là của ta!"

Mặc dù hắn không phải dân chuyên nghiệp trong nghệ thuật giả vờ, nhưng cũng được chứng kiến không ít.

Dù sao cũng đều nhờ vào vận khí, vào những thời điểm có thể biểu hiện phong độ như lúc này, hắn không cần phải giành trước làm gì.

So với việc liều lĩnh đánh cược vận khí của mình tốt hay xấu; Hudson cho rằng chỉ cần lặng lẽ chờ đợi, trong đám đông chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ xui xẻo rút được những que gỗ có số thứ tự đầu tiên.

Không phải là Hudson đang coi thường người khác, thực tế là trong đám quý tộc quận Wright chẳng có người nào được xem là may mắn cả.

Họ phải đối mặt với cuộc sống khốc liệt, từ việc chiến đấu với tổ chức phản loạn, xung đột nội bộ, nạn châu chấu, và giờ là cuộc xâm lấn toàn diện của thú nhân, họ đã trải qua hai ba năm gian khổ, nhưng so với những người khác, họ có một cuộc sống phong phú hơn.

Những người có vận khí đặc biệt như vậy, sống đến ngày hôm nay cũng đã là kỳ tích rồi.

Nếu như không phải là không có biện pháp, Hudson còn chẳng muốn lập đội với những kẻ xui xẻo này.

Tử tước Sith chính là tài liệu giảng dạy về nhân vật phản diện hàng đầu. Ngay cả vận khí của mình kém đến đâu mà cũng không biết.

Lại còn nhảy ra rút thăm đầu tiên, chạm tay vào giải nhất cũng không có gì kỳ quái.

Chương 375 - Tấm Màn Đen

Hai tên xui xẻo khác cũng rất nhanh ra lò, Hudson đang uống trà suýt chút nữa là phun hết ra ngoài.

Hai người đều là nhân vật phong vân trong quận Wright, theo thứ tự là Nam tước Kettler, ông bạn hàng xóm tốt của hắn, và Kỵ sĩ đồ tể Justin Finch.

Chỉ cần kiểm tra lại những gì mà họ đã trải qua là biết, không có người xui xẻo nhất, chỉ có càng xui xẻo.

Người khác làm việc là tâm tưởng sự thành, nhưng họ làm cái gì thì cũng không thành. Nếu như không cố gắng thì không nói là gì, nhưng hết lần này tới lần khác biểu hiện cá nhân của bọn họ cũng không tệ lắm.

Tiếc là Thần Hi chi chủ luôn đứng ở đối lập với họ, bất kể bọn họ có mưu đồ hoàn mỹ đến đâu, cuối cùng sẽ thất bại vì các sự cố ngoài ý muốn.

Khi thời vận không đủ, ngay cả anh hùng cũng không thể làm được gì. Công cuộc phát triển đến bây giờ đã biến thành làm được càng nhiều thì sẽ sai càng nhiều.

Không phải sao, chỉ là rút thăm mà cũng có thể toàn trúng "giải nhất". Trong số hàng trăm que gỗ, vậy mà lại rút được hai que xui xẻo nhất.

Nếu biết trước kết quả này, không biết hai người có còn muốn rút thăm sớm hay không. Dù sao trong quận Wright cũng có nhiều quý tộc xui xẻo như vậy, có thể trong đêm nay sẽ có người khác rút đi giải nhất của họ.

Mọi chuyện đều giống như dự đoán của Hudson, nhờ có một đám kẻ xui xẻo rút trước mà những que thăm cuối cùng sẽ khá hơn không ít.

Nhóm kẻ xui xẻo này đã lấy đi những số thứ tự kém cỏi nhất rồi, cuối cùng còn dư lại hai cây thăm, hai chọn một, vậy mà còn có thể để lại con số cuối cùng.

Phần vận khí này, nếu như không có tấm màn đen, Hudson đều có chút hoài nghi mình là "Khí vận chi tử" .

Nhân thiết người tốt không thể mất, Hudson cố gắng sắp xếp một chút cũng là hợp lý. .

Nhìn thì giống như những que gỗ bình thường, nhưng thực tế lại có một chút khác biệt nhỏ. Người ngoài nhìn không ra, không phải là người một nhà thì cũng không nhìn ra được.

Nhờ có người tận lực phối hợp, chỉ còn lại một que gỗ cuối cùng, không quan trọng con số trên đầu que gỗ là bao nhiêu, kết quả cuối cùng đều sẽ là con số cuối cùng.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là... kết quả. Trong mắt của các quý tộc, Hudson nhờ vào vận khí mà nhặt nhạnh được con số tốt nhất trong dãy số.

Nếu các quốc gia loài người có thể phản ứng nhanh hơn một chút, và cuộc chiến diễn ra ngắn hơn một chút, không chừng nhiệm vụ vận chuyển sẽ không đến lượt của hắn.

Ngay cả khi đến lượt Hudson vận chuyển vật tư thì lúc đó cũng là giai đoạn hậu kỳ của chiến tranh rồi, có khả năng là hắn sẽ được vương quốc điều động ra chiến trường.

Hai nhiệm vụ quan trọng phải thực hiện cùng một lúc thì đương nhiên là phải ưu tiên ra chiến trường rồi. Nhiệm vụ vận chuyển vật tư sẽ có những quý tộc chưa bị điều động làm thay.

Tính toán lộ trình là biết, vận chuyển một chuyến vật tư cần ngựa xe vất vả vừa đi vừa về trong một hai tháng.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại không có nửa chút công lao nào, chỉ là một nhiệm vụ khổ sai mang tính nghĩa vụ, cho nên sẽ không có người nào thích làm mấy nhiệm vụ này.

Đến đúng thời hạn là chuyện phải làm, nhưng giữa đường mà xảy ra sự cố dẫn đến chậm trễ hoặc thậm chí là mất vật tư thì sẽ bị vương quốc truy cứu trách nhiệm.

Khả năng bị trách móc cũng không cao, nhưng vì tránh việc đến trễ, mọi người đều sẽ xuất phát sớm.

Nếu thật sự xảy ra bất trắc thì đó chắc chắn là do phòng tuyến xuất hiện lỗ thủng, quân đội thú nhân chạy vào bên trong. Nếu như gặp phải bọn chúng, tiểu đội hộ tống cũng coi như tiêu đời. . . .

"Kết quả đã được công bố, không quan trọng vận khí tốt hay không, đây đều là do các vị đích thân rút ra, không trách được người khác."

"Sau này sẽ dựa theo kết quả rút thăm để chấp hành nhiệm vụ vận chuyển vật tư. Hy vọng mọi người có thể hợp tác với nhau trên đường hộ tống vật tư, đừng nên gây ra sai lầm làm cho tất cả mọi người phải mất mặt theo."

"Ngoài ra, hôm nay còn có một vấn đề quan trọng khác, cần mọi người đưa ra quyết định."

"Chiến tranh đã bùng nổ, ai nguyện ý theo ta tham chiến có thể đến đây đăng ký. Không muốn thực hiện quân sự nghĩa vụ trong quận mà muốn đổi sang nơi khác thì cũng đăng ký luôn một lần."

"Dù cho các vị có lựa chọn ra sao, nhưng việc cung cấp vật tư cho tiền tuyến mỗi tháng là không thể thiếu."

"Nếu có quý tộc muốn trao đổi nghĩa vụ cá nhân hoặc thay người thực hiện nghĩa vụ, hoặc có bất kỳ lý do nào khác để thay đổi nhiệm vụ thực hiện, hãy tự mình đi gặp tổng đốc để thỉnh cầu."

"Ta nhắc các vị một câu, muốn thỉnh cầu thì tốt nhất là nên nhanh một chút."

"Chiến tranh đã bùng nổ, một số tỉnh đã bắt đầu điều động để chuẩn bị hỗ trợ cho tiền tuyến rồi."

Một khi nghĩa vụ đã được chuyển giao thì người đó nhất định phải đuổi kịp tốc độ hành động của người ta. Nếu như hành động chậm chạp, bỏ lỡ kỳ hạn thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm."

Hudson vừa nói xong, đám người ngay lập tức bắt đầu tranh luận với nhau. Sith đang ngồi ở chủ vị đã tức giận đến mức sắp đập bàn đứng dậy.

Cũng không có mấy người có thể giọng khách át giọng chủ đến mức này. Hiện giờ thì vị quận trưởng khách mời như gã ta đã hoàn toàn biến thành người ngoài.

Cảnh tượng khó tin như vậy lại xảy ra trước mắt mọi người, nhưng mọi người đều đã quen với sự thay đổi này rồi.

Ngay cả đám quý tộc Bắc Cương trước đó vẫn còn ủng hộ gã ta cũng đã im lặng tịt ngòi, hiện giờ còn tụm năm tụm ba gia nhập vào hàng ngũ thảo luận. Người không biết còn tưởng rằng bọn họ là một thành viên trong đám quý tộc bản địa nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng hài hòa của hai đám quý tộc, Tử tước Sith đều có chút hoài nghi về con mắt của mình.

Vài ngày trước đó còn gọi đánh kêu giết, nhưng bây giờ lại thay đổi thái độ. tốc độ biến đổi quan điểm và lập trường quả thật là quá nhanh.

Chương 376 - Lựa Chọn

Đây không phải là một thế giới quá ma huyễn, mà là một thế giới quá hiện thực.

Quý tộc đều là những người theo chủ nghĩa hiện thực. Trong cuộc chiến Bắc Cương, vấn đề sinh tồn đã làm cho những xung đột nhỏ ban đầu trở thành mâu thuẫn thứ yếu.

Mọi người đều nhất trí lập trường về vấn đề đối mặt với thú nhân. Nhu cầu về lợi ích cộng động đã tạm thời kiềm chế mâu thuẫn nội bộ.

Dù rằng trong lòng mọi người vẫn không thể buông xuống sự hận thù, vẫn âm thầm tính toán để tìm cơ hội trả thù, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc mọi người lấy lòng lẫn nhau.

Tại chỗ có 105 người, đã có 94 người đăng ký tham gia đội quý tộc của Hudson. Nhất là đám quý tộc phương bắc, trừ Tử tước Sith không có tỏ thái độ ra, những người còn lại đều đã báo danh.

Hudson đều bị giật nảy mình với số lượng này. Rõ ràng là hắn không hề làm gì nhiều, chỉ ám chỉ vài lần, nhưng lại có nhiều người tới tìm nơi nương tựa như vậy.

Nhưng mà sau khi thử đổi vị trí suy nghĩ và cân nhắc về lợi và hại, hắn liền hiểu được nguyên nhân tại sao đám con em quý tộc phương bắc phải lựa chọn như vậy.

Nếu như về nhà tham chiến, bây giờ liền có thể thu thập hành lý lên đường, sau đó một mực đánh đến khi chiến tranh kết thúc. Đây là một vụ đầu tư có nguy hiểm cao nhưng hồi báo lại không tương xứng, thất bại là sẽ bị thú nhân tận diệt.

Trong tình hình đó, người làm lãnh tụ như Tử tước Sith lại bị Hudson áp chế gắt gao như vậy đã khiến cho họ trở nên mất định hướng trong lúc nhất thời.

Trong thời kỳ bình thường, chơi như vậy cũng không tính là gì. Nhưng vào thời điểm then chốt giống như hiện giờ, làm sao mọi người dám phó thác tính mạng của mình cho một kẻ như Sith được.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể đi theo Hudson lăn lộn. Ít nhất là Hudson cũng có danh tiếng tốt, khả năng chiến đấu cũng không tệ, đặc biệt là rất may mắn.

Đi theo một lão đại như vậy không nhất định có thể kiến công lập nghiệp, nhưng tỷ lệ sống sót trên chiến trường chắc chắn sẽ cao hơn so với việc đi theo những người khác.

Chỉ cần nhìn kết quả rút thăm là biết, một kẻ bị thần phụ nấm mốc đưa tay ra liền rút đi thăm số 1 xui xẻo nhất; một người khác đứng yên bất động đợi cho mọi người trước rút, vậy mà lại có thể dư lại con số cuối cùng.

Sự chênh lệch rõ ràng như vậy, cho dù Hudson có nói là do trùng hợp thì chắc là cũng sẽ không có người tin.

Nếu như Tử tước Sith tiếp tục duy trì "sự may mắn" này đến khi ra chiến trường, những thuộc hạ đi theo gã ta sớm muộn gì cũng sẽ bị kéo xuống hố.

Trên chiến trường của hai đại chủng tộc, đừng nói là đội quân của một quận, cho dù là đội quân của một tỉnh bị diệt thì cũng đã nhìn mãi thành quen trong lịch sử.

Chuyện liên quan đến mạng nhỏ của bản thân, đám quý tộc Bắc Cương cũng không lo được cái gì trận doanh hay không trận doanh, con em quý tộc phương bắc chỉ chọn đội ngũ mà họ tự nhận là có hệ số an toàn cao nhất.

"Kết quả thống kê đã có rồi. Đường là do mọi người tự chọn, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì, hy vọng các ngươi sẽ không hối hận."

Các quý tộc nguyện ý ở lại quận và tham gia chiến đấu sẽ được đưa vào trong cuộc huấn luyện chỉ huy. Nếu như không thể nghe lệnh làm việc, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, có thể lựa chọn rời khỏi."

"Còn những người còn lại, ta sẽ báo cáo chi tiết về sự lựa chọn của các vị lên cho phủ tổng đốc, nhưng cần chờ đợi sự phê chuẩn từ phía trên."

"Còn những người muốn trao đổi trong tỉnh thì đơn giản hơn nhiều. Ta đã nói chuyện xong với những quận trưởng khác rồi, nếu như chỉ trao đổi quân sự nghĩa vụ thì các vị có thể liên hệ trực tiếp với quê quán của mình."

"Đúng rồi, vẫn còn Tử tước Sith chưa đưa ra quyết định. Ngài dự định tham chiến một mình hay là muốn trở về dưới trướng của Đại công tước Kavadia?"

Hudson có ý riêng nói.

Không phải là hắn tận lực nội hàm, thực tế là vị quận trưởng Sith này đã trở thành nhân tố không ổn định nhất trong quận Wright. Hudson nhất định phải gây áp lực cho gã ta và làm suy yếu danh vọng của gã.

Có lẽ là vì cảm thấy lương tâm bất an nên Hudson vẫn đang cố gắng nhắc nhở mọi người rằng bây giờ vẫn có thể lựa chọn rời khỏi.

Dù sao mấy chuyện như "Khí vận chi tử" này lấy ra lừa gạt một số người thì còn được. Nếu như hắn thật sự đần độn tin rằng nó là thật thì đúng là đầu bị nước vào.

Không có siêu cấp hảo vận kề bên, Hudson cũng không biết là kết cục cuối cùng của đội ngũ này sẽ ra sao.

Điều duy nhất hắn có thể lấy khẳng định chính là: lỡ như không may bại trận trên chiến trường, vào lúc phải chạy trốn, hắn chắc chắn sẽ không thèm quan tâm đến đồng bọn của mình.

"Tử tước Hudson đã hiểu lầm rồi. Làm quận trưởng của Wright, ta há có thể dứt bỏ qua mọi người vào những thời điểm quan trọng như lúc này và rời đi một mình được?"

Tử tước Sith tức giận nói.

Nửa phần tức giận là hướng về phía Hudson, và nửa phần tức giận lại thì hướng về phía những người còn lại.

Sự phản bội bất ngờ của quý tộc Bắc Cương đã làm cho kế hoạch của Tử tước Sith thất bại hoàn toàn. .

Gã ta không thể quay về Bắc Cương được.

Là một đứa con riêng, ở bên ngoài là con trai của Đại công tước. Nhưng khi trở lại trong gia tộc, so với những người huynh đệ cùng cha khác mẹ khác, gã ta chỉ là một vật trang trí không đáng kể.

Với số binh mã trong tay hiện giờ, một mình ra chiến trường nghênh chiến đại quân thú nhân không khác gì đang tự dâng đầu mình cho kẻ địch.

Cả hai con đường đều dẫn đến cái chết, lại không có giao tình với những đại quý tộc khác. Mạo muội xông qua đó, bị người ta hố chết đều không biết tìm nơi nào để giải oan.

So ra thì việc tiếp tục ở lại trong quận Wright, tiếp tục dông dài với Hudson rồi tìm kiếm cơ hội mới sẽ hệ số an toàn cao nhất.

Chương 377 - Quyền Chỉ Huy

Miễn là gia tộc Felix vẫn mạnh mẽ như trước, và vị phụ thân Đại công tước của gã vẫn đang nắm giữ quyền lực, không có người nào dám để cho gã xảy ra chuyện.

"Kẹo da trâu!"

Đây là phản ứng đầu tiên của Hudson. Mặc dù thủ đoạn của Tử tước Sith có phần vô sỉ, nhưng lựa chọn của gã ta thực sự làm cho Hudson cảm thấy khó chịu.

Nếu muốn từ chối, hắn nhất định phải cân nhắc đến phản ứng của đám con em quý tộc Bắc Cương. Mặc dù thực lực của những người này đã suy yếu, nhưng hắn vẫn cần bọn họ hỗ trợ trong việc mang binh đánh trận.

Gia học uyên thâm thì không nói, đám quý tộc đất phong này đều do cầm đao thương từ trong chiến trường giết. Nếu bàn về tài năng quân sự, đa số quý tộc bản địa còn lâu mới sánh kịp.

Trước đây họ là địch nhân, những người này càng có tài thì càng phải chèn ép.

Nhưng tình huống hiện giờ đã phát sinh biến hóa, mọi người sắp khai chiến với thú nhân, Hudson không chỉ không kiêng kị tài năng của họ, mà còn đang lo lắng rằng họ không đủ sức để đánh bại thú nhân.

Ân oán cá nhân thì phải chờ đến khi chiến tranh kết thúc rồi tính. Dựa vào tỷ lệ thương vong lớn trong những cuộc đại chiến lần trước, có lẽ những người có mâu thuẫn đã chết mất xác trên chiến trường rồi.

"Tử tước Sith nguyện ý lưu lại, chúng ta đương nhiên là hoan nghênh. Nhưng mà, trên chiến trường hiệu suất là quan trọng nhất, chỉ có thể có một người ra lệnh."

"Quốc nạn lâm đầu, Hudson trùng hợp có được vài phần tài năng quân sự, sẵn lòng đảm nhận trách nhiệm này ra sức vì nước này."

"Điều này đòi hỏi các hạ phải ủy khuất một lần, nghe quân lệnh làm việc. Không cần bởi vì thể diện nhất thời mà làm ra chuyện có hại đến lợi ích của nhân tộc ta."

Nên tranh thời điểm nhất định phải tranh. Đại lục Aslante luôn tuân theo quy tắc cường giả vi tôn, từ trước tới nay đều không có ai coi trọng mỹ đức khiêm nhường.

Dù hắn có muốn chơi trò giả vờ "khiêm nhường" thì các tiểu đệ cũng không biết phải phối hợp như thế nào. Nhập gia tùy tục, chuyện dính đến quân quyền, Hudson cũng chỉ có thể biểu hiện ra bá khí việc nhân đức không nhường ai.

Tử tước Sith quét mắt nhìn toàn trường, thực sự là không tìm thấy bất kỳ người ủng hộ nào, điều này làm cho gã ta cảm thấy chạnh lòng.

Một bên thầm mắng đám con em quý tộc tộc bất tranh khí, nhát gan; một bên âm thầm ảo não bản thân không cẩn thận, bị người ta đào chân tường mà cũng không hề phát hiện.

May mắn là gã ta không biết chuyện đám quý tộc Bắc Cương thấy người làm lão đại như gã không nỗ lực nên mới lâm thời quyết định đi ăn máng khác, nếu không chắc hẳn gã ta sẽ sụp đổ ngay lập tức.

"Xin Tử tước Hudson cứ yên tâm. Chuyện này có liên quan đến sự sống của hàng triệu sinh linh của nhân tộc chúng ta, Sith sao dám chậm trễ."

"Chỉ sợ có người có ý định trả thù, thừa cơ chèn ép đối lập, hy sinh lợi ích của nhân tộc ta để làm lợi cho dị tộc cường đạo. . ."

Những lời này ngoại trừ nhận được một cái liếc mắt của Hudson ra thì cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện hắn có được quyền chỉ huy quân đội.

Nhưng trong lòng Hudson vẫn đang âm thầm đề cao cảnh giác với Tử tước Sith."Co được dãn được" nói thì dễ, nhưng muốn làm được thì không dễ.

Có thể cúi đầu chịu thua một đối thủ cạnh tranh vốn không bằng mình, đây cũng là một loại năng lực.

Nhìn như phí công biểu diễn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa. Ít nhất là có thể chôn xuống một hạt giống không tín nhiệm vào trong suy nghĩ của đám con em quý tộc phương bắc, nếu như Hudson xử sự bất công, hạt giống này liền sẽ mọc rễ nảy mầm.

Cảng Hansen, nhóm công nhân đang bận chất hàng lên tàu khi phải đối mặt với những cơn gió biển gào thét.

"Tổng đốc đại nhân đến rồi!"

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, cả bến tàu bỗng trở nên sôi động. Mọi người ngừng công việc đang làm, quay đầu nhìn theo hướng của người mới đến.

Trên bến tàu, đã quen thấy đủ loại nhân vật đi lại từ phương Nam ra phương Bắc, có thể nói là có kiến thức rộng rãi. .

Nhưng với rất nhiều người thì đây mới chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy Tổng đốc đích thân tới hiện trường.

Biển rộng mênh mông vô cùng nguy hiểm, luôn khiến con người ta phải kính sợ. Bão tố, quái vật biển, cướp biển... đều đe dọa sự an toàn của hành trình trên biển. .

Kiếm sống trên biển có thể nói là một cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, phải luôn chuẩn bị sẵn sàng táng thân trên biển cả.

Con người luôn sợ hãi trước điều chưa biết, cả những quý tộc cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ.

Từ tỉnh Đông Nam đến thành Thương Lan ở vương đô, ngoài đường giao thông trên đất liền thì còn có thể đi đường biển theo dọc lục địa, sau đó là đi ngược dòng sông Lan Thương.

Tuyến đường giao thông biển này đã được mở hàng trăm năm nay, hàng ngày có vô số tàu thương khách lưu thông.

Thương mại phồn hoa vẫn không thể che giấu được sự nguy hiểm khi khi đi trên biển. Gần như mỗi cách một khoảng thời gian đều có tin tức về tai nạn tàu biển xảy ra.

Biển cả hung hiểm cũng ngăn nổi tâm tư phát tài của mọi người. Lợi nhuận thương mại kếch xù trên biển đã hấp dẫn vô số thương khách, các mạo hiểm giả kẻ trước ngã xuống, kẻ sau gia nhập.

Thậm chí có một số con em quý tộc cũng dấn thân vào nghề buôn bán trên biển này. So với sự bảo thủ truyền thống trên đất liền, cảng Hansen có bầu không khí cởi mở hơn nhiều. .

Tuy nhiên, trong số những người tham gia này không bao gồm những người có gia nghiệp lớn.

Đối với các lãnh chúa đất phong mà nói, trừ khi không thể tránh khỏi, nếu không mọi người đều tình nguyện ở trên đất liền phi nước đại cũng không chọn đi đường biển.

Một phần là vì ghét sự nguy hiểm tiềm tàng trong lòng biển, một phần khác là trải nghiệm đi biển trong những năm này thật sự là không tốt đẹp gì.

Ưu điểm lớn nhất của vận chuyển bằng đường biển là chi phí vận chuyển thấp, còn vận chuyển hành khách thì không tồn tại. Tốc độ phóng ngựa phi nước đại của các quý tộc lão gia còn nhanh hơn tốc độ chạy của thuyền rất nhiều.

Chương 378 - Thị Sát Bến Cảng

Những con chiến mã mang trong mình huyết mạch Ma thú có thể được xem là bước tiến lớn nhất trong khoa học kỹ thuật sinh vật trên lục địa Aslante.

Khả năng chịu đựng, sức mạnh và tốc độ đều tăng lên, khiến cho các Kỵ sĩ có thoát khỏi phiền não một người cưỡi hai, ba con ngựa.

Các kỵ sĩ có thể đi trăm dặm trong một ngày rất dễ dàng, quân báo khẩn cấp của tiền tuyến, trong trường hợp khẩn cấp nhất, thậm chí còn có thể đạt tới ngày đi nghìn dặm.

Đương nhiên, so sánh ra roi thúc ngựa đưa tin, mọi người vẫn thích truyền tin tình báo bằng không binh bay trên trời hơn.

Tuy nhiên, mạng lưới truyền tin bằng không binh vẫn còn rất hiếm, không thể phân phối trên quy mô lớn, nên phần lớn thời gian vẫn phải dùng kỵ binh để truyền tin.

Với tác phong bảo thủ và chán ghét sự nguy hiểm của các quý tộc lão gia, nếu có sự lựa chọn, mọi người vẫn thích đi đường bộ hơn.

Đáng tiếc là nhiệm vụ vận chuyển vật tư hàng tháng hơn vạn tấn là quá nặng nề. Vì giảm chi phí và tăng hiệu suất, vận chuyển bằng đường thủy đã trở thành lựa chọn duy nhất.

Từ khi cuộc chiến bùng nổ, đây là lần đầu tiên mà tỉnh Đông Nam vận chuyển vật tư ra tiền tuyến. Vì đây là việc quan trọng, cho nên Tổng đốc Pierce đã mang theo một đoàn đại lão đến giám sát.

Khi nhìn vào số lượng hàng hóa chồng chất như núi đang chờ chất lên trên tàu, tất cả mọi người đều không khỏi cảm khái.

Nhìn vào danh sách vật tư được thủ hạ đưa tới, Bá tước Pierce bỗng nhiên biến sắc, chỉ vào một số liệu nghi ngờ và hỏi:

"Số liệu trên này là đã xảy ra chuyện gì?"

Quan quân vụ ở bên cạnh nhìn qua số liệu và cười ha hả giải thích:

"Đây là hàng hóa do quận Wright chuyển đến, bọn họ đang gặp tai họa nghiêm trọng làm ảnh hưởng đến sản lượng nông sản, cho nên không gom đủ nhiều lương thực như vậy."

"Dựa theo yêu cầu của Tỉnh phủ, bọn họ đã thay thế binh khí áo giáp cùng với quặng sắt thượng hạng để nộp cho đủ số."

"Ban đầu, bọn họ còn muốn cung cấp những loại sản phẩm sắt khác, nhưng vì lý do vận chuyển, nên đã bị chúng tôi cự tuyệt."

"Trước đó chúng tôi cũng không ngờ rằng là họ sẽ cung cấp được nhiều quặng sắt như vậy, chuyện này khiến cho việc điều hoà nguồn cung cấp trong tỉnh bị hủy hoại."

"Sau khi thông báo với bộ hậu cần ở vương đô, bọn họ đều đồng ý tiếp nhận nhóm vật tư này, cho nên. . ."

Tại thời điểm này, khi sắp tiến vào quá trình điều động toàn bộ quốc gia, dù đã có kinh nghiệm phong phú, nhưng vẫn không tránh được xuất hiện đủ loại vấn đề.

Khả năng thích ứng linh hoạt là yếu tố quan trọng để giải quyết các vấn đề.

Do thời gian bị ép quá gấp, không thể tìm đủ số vật tư, việc sử dụng các loại vật tư chiến lược khác là điều không thể tránh.

Nếu cứ tuân thủ quy tắc một cách cứng nhắc mà không để lại một ít chỗ trống để biến báo, nhân viên bên dưới sẽ không thể nào làm việc được.

Bá tước Pierce hiểu rõ vấn đề này. Nếu không, trước đó ông ta cũng sẽ không đồng ý với việc điều hoà nguồn cung cấp trong tỉnh.

Hiện giờ chuyện mà ông quan tâm không phải là số lượng các loại vật tư, mà là số lượng quặng sắt thượng hạng mà quận Wright nộp ra đã vượt xa dự đoán của ông ta.

Nhiệm vụ giao nộp lương thực ban đầu đã biến thành một đống cục sắt.

Chuyện này có nghĩa là lúc đầu Sơn Địa Lĩnh chỉ có thể sản xuất thấp vũ khí kém chất lượng, nhưng hiện giờ đã có khả năng sản xuất hàng loạt vũ khí trang bị cơ bản với quy mô lớn.

Ông ta đi đến trước mặt một chiếc xe vận chuyển vũ khí rồi rút ra một thanh chiến chùy ngẫu nhiên, trên đó được khắc chữ Sơn Địa Lĩnh sản xuất.

Sắt hạ đẳng kém chất lượng đã biến thành thép tốt thượng đẳng, Bá tước Pierce hận không thể mang đám người sưu tập tình báo kia trả về lại nơi sản xuất.

Năng lực sản xuất quân công là rất quan trọng đối với bất kỳ thế lực lớn nào. Phải biết rằng gia tộc Dalton hiện giờ đang bị hạn chế vì thiếu than đá, cho nên không thể sản xuất vũ khí trang bị với quy mô lớn được.

Nhưng hết lần này tới lần khác loại vật tư chiến lược hạch tâm này vẫn luôn ở ngay dưới mí mắt của ông ta, nhưng lại chậm chạp không bị phát hiện.

Chiến tranh đã bùng nổ, đoàn kết là mục tiêu chính của Vương quốc Alpha. Bất kỳ ai dám nhấc lên phân tranh, phá hư đoàn kết đại cục, đều sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc từ Vương quốc. .

Huống chi, Sơn Địa Lĩnh hiện giờ cũng không phải là quả hồng mềm. Hudson đã chỉnh hợp lực lượng quân sự ở quận Wright, trong tỉnh Đông Nam này cũng có thể được xem như một người có thực lực.

Cho dù gia tộc Dalton có đưa ra trao đổi đất phong thì cũng rất khó chiếm được tiện nghi.

"Ha ha. . ."

Sau khi nở một nụ cười sang sảng che đi bộ dáng lúng túng mất tự nhiên vừa rồi, Pierce Bá tước giả vờ cảm khái nói:

"Thật không ngờ là ở tỉnh Đông Nam ta cũng có khả năng sản xuất được sắt thượng hạng với quy mô lớn."

"Nhu cầu vũ khí trên tiền tuyến đang rất lớn, đặc biệt là vũ khí dùng một lần, đây là một con số khủng bố."

"Năng lực rèn đúc của bộ hậu cần có hạn, nếu như đẩy hết áp lực gia công lên người bọn họ thì vẫn không đáp ứng đủ nhu cầu của tiền tuyến."

"Tử tước Leonard, hãy liên hệ với bộ phận hậu cần ở vương quốc, giải thích tình hình khó khăn mà chúng ta đang đối mặt."

"Xem thử có thể điều chỉnh một chút vật tư của tỉnh Đông Nam thay bằng binh khí để giao nộp được không."

"Tử tước Hudson, đem số quặng sắt này gia công thành vũ khí, không có vấn đề gì chứ?"

Tổng đốc Pierce là một vị chính khách hợp cách không thể nghi ngờ, chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Loại chuyện này, cho dù ông ta không đưa ra thì Hudson vẫn sẽ đẩy mạnh để thực hiện.

Mặc dù Vương quốc Alpha đã chuẩn bị sẵn sàng từ thời điểm chiến tranh bùng nổ, nhưng từ khoảnh khắc chiến tranh bắt đầu, trang bị quân sự đã trở thành hàng tiêu hao.

Chương 379 - Thị Sát Bến Cảng (2)

Tốc độ tiêu hao của các loại vũ khí thông thường thì không quá nhanh. Ngay cả khi có hư hỏng, cũng có thể sửa chữa để tiếp tục sử dụng.

Những vũ khí một lần dùng như: Mũi tên, cây lao, phi mâu. . . Trên cơ bản đều là có đi không về.

Đối với các binh lính thủ thành mà nói, những loại vũ khí là hàng tiêu hao đều là vĩnh viễn cũng không đủ.

Ngay cả một số thương kị sĩ bình thường và trường mâu đều có thể xem như là vũ khí dùng một lần. Thông thường sau mỗi trận chiến, số lượng vũ khí hư hỏng chừng 70-80%.

Với sự tiêu hao khổng lồ hàng ngày trên tiền tuyến, chỉ dựa vào tồn kho thì chắc chắn không đủ. Từ khi chiến tranh bùng nổ, khả năng sản xuất quân công của Vương quốc Alpha đã đạt đến đỉnh cao.

Tuy nhiên, so với sự tiêu hao khổng lồ này, tốc độ sản xuất rõ ràng không thể đuổi kịp. Trong bối cảnh như vậy, bộ phận hậu không thể nào từ chối thêm một địa điểm sản xuất vũ khí mới được.

Làm bên yếu thế hơn, bọn họ nhất định phải toàn lực ứng phó, căn bản không thể tùy hứng.

Thay vì đợi Hudson đẩy mạnh, thì người làm Tổng đốc như ông ta nên đề xuất trước. Vừa bán được một cái nhân tình, lại vừa xây dựng được hình ảnh quan tâm đến lợi ích chung.

Còn về vấn đề trông mà thèm thì phải chờ đến khi chiến tranh kết thúc đã. Nếu như Hudson xảy ra bất trắc trên chiến trường, Sơn Địa Lĩnh chính là vật trong tay của gia tộc Dalton.

Ngược lại, nếu gia tộc Dalton gặp thiệt hại nặng nề trên chiến trường, tổn thương nguyên khí, phần này ân tình cũng có thể phát huy được tác dụng.

Trong cuộc chiến hỗn loạn ở tiền tuyến với sự tham gia của hàng chục vạn, thậm chí hàng trăm vạn đại quân, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Trong trường hợp không cần thiết, người thông minh sẽ không dễ dàng gây thù từ lúc này.

"Tổng đốc các hạ, có thể chia sẻ gánh nặng của vương quốc, đó là niềm vinh hạnh của Hudson."

"Chỉ là để rèn đúc được vũ khí trên quy mô lớn thì Sơn Địa Lĩnh vẫn còn thiếu thợ rèn."

"Không bằng để cho Sơn Địa Lĩnh cung cấp quặng sắt, sau đó chúng ta cùng chia sẻ trọng trách rèn đúc vũ khí."

Hudson thuận thế đề nghị.

Những người có khả năng rèn đúc vũ khí cho vương quốc đều là những thế lực lớn lâu năm. Gia nhập một cách đột ngột như vậy sẽ không tránh khỏi việc xúc động lợi ích của những người này.

Hudson chẳng bao giờ tin tưởng vào liêm sỉ của những nhà buôn vũ khí này.

Gom một nhóm đồng minh để chia sẻ áp lực liền trở nên rất cần thiết.

Phân chia lợi ích sẽ làm cho Sơn Địa Lĩnh không còn quá nổi bật. Ngay cả khi gặp rắc rối trong tương lai, những nhà đã nhận lợi ích cũng không thể chỉ đứng nhìn.

Đồng thời, điều này cũng có thể coi là một bằng chứng cho việc gia tộc Koslow tham gia vào vòng tròn cấp cao của tỉnh Đông Nam. . . . .

Sau một sự cố nhỏ, tình cảnh trở nên ấm áp hơn nhiều. Bá tước Pierce thì quan tâm đến sắt của Sơn Địa lĩnh, trong khi Hudson cũng đang ước ao về bến cảng của gia tộc Dalton.

Trong con mắt của những quý tộc truyền thống, đất đai màu mỡ nội địa và đất trồng trọt lâu năm là những vùng đất phong tốt nhất; nhưng đối với Hudson, vùng ngoại ô như Watson và cảng biển mới đất phong tốt nhất.

Ước ao thì ước ao, gia tộc Dalton đã quản lý đất phong này nhiều năm rồi, không phải là thứ mà hắn có thể thăm dò được.

Nhìn vào cảng biển đông đúc và sôi động, suy nghĩ của Hudson cũng bắt đầu đi lạc. Có lẽ kế hoạch khai thác đầm lầy cũng có nên thay đổi rồi.

Trước khi mở rộng hoàn toàn thành đất nông nghiệp, việc mở một con đường dẫn ra biển sẽ mang lại giá trị phát triển cao hơn cho Sơn Địa Lĩnh.

"Hudson, lần đầu tiên được trải nghiệm sự rộng lớn của biển cả, không có bị hù ngã chứ?"

Khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Hudson biết rằng sự suy tư vừa rồi của mình đã bị cha vợ hiểu lầm. .

Không có lời giải thích nào được đưa ra. Là một vị quý tộc lớn lớn lên ở vùng nội địa, đây là lần đầu tiên Hudson nhìn thấy biển. .

Rung động thất thố là chuyện bình thường. Nếu như không có bất kỳ phản ứng nào, đó mới là có vấn đề.

"Đúng vậy! Sự mạnh mẽ và rộng lớn của biển cả thực sự vượt quá tưởng tượng."

"Bất quá, so với những cơn gợn sóng này, cháu càng hiếu kỳ về sự bí ẩn và huyền bí của biển cả hơn."

"Những truyền thuyết về quái vật biển, những chủng tộc dưới biển được đồn đại, tất cả đều là những điều rất thú vị!"

Đây đều là lời thật lòng, Hudson thực sự rất có hứng thú với những câu chuyện truyền thuyết này.

Muốn khai thác tiềm năng của biển cả thì không thể không làm rõ những vấn đề này. Hudson không tin rằng chỉ cần chế tạo vài chiếc thuyền là có thể tham gia vào cuộc chơi thương mại trên biển.

"Cái gì mà hải quái truyền thuyết, đó chỉ là những loài Ma thú sinh sống dưới biển thôi. Chúng đã được phô trương rất nhiều, nhưng thực tế thì không lợi hại như vậy."

"Nếu bọn chúng thực sự mạnh mẽ như trong truyền thuyết thì các tuyến đường biển đã bị đóng cửa từ lâu rồi."

"Còn về Hải tộc như trong truyền thuyết thì cũng đã từng được ghi chép trong sách sử. Nhìn như thần bí, về mặt bản chất thì bọn chúng cũng chẳng khác gì dị tộc ở trên đại lục cả."

"Chẳng qua chỉ là một nhóm sinh vật có trí khôn sinh sống ở dưới biển mà thôi."

"Sau cuộc chiến thời trung cổ, những sinh vật dưới biển này đã từ bỏ các khu vực ven biển và di cư vào đại dương sâu thẳm, hầu như không giao tiếp với loài người chúng ta."

"Tuy nhiên, dưới biển cũng có rất nhiều tài nguyên quý giá. Một số kẻ thông minh đã thiết lập một mạng lưới thương mại với Hải tộc và kiếm được những lợi nhuận khổng lồ."

"Chuyện kinh doanh này dù có muốn ước ao cũng không được, toàn bộ dựa vào may mắn."

"Để thiết lập mạng lưới thương mại với Hải tộc, nhiều thế lực đã tổ chức đội tàu để tìm kiếm sinh linh Hải tộc dưới biển."

"Đúng là đã bị bọn họ tìm ra, nhưng mà kết cục lại có chút làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Thương mại không được thiết lập, nhưng xung đột lại xảy ra không ít."

Chương 380 - Hải Tộc

"Nếu như ngươi ở lại bến cảng chờ đợi, có thể một ngày nào đó sẽ thấy được cảnh ngư dân mang sinh linh hải tộc bắt được ra chợ để bán."

"Hải tộc thần bí khó lường, thần thông quảng đại, không gì làm không được trong truyền thuyết kia căn bản không tồn tại. Đại đa số sinh linh Hải tộc đều yếu đáng thương."

Tử tước Aurane khinh thường nói.

Thực tế là các sinh vật có trí khôn ở dưới biển đang ít dần đi. Trong môi trường đặc biệt của biển cả, khả năng sinh ra những sinh vật có trí khôn thấp hơn trên cạn rất nhiều.

Ngay cả khi sinh ra đã có trí khôn, nhưng đối mặt với môi trường biển phức tạp, việc phát triển một nền văn minh là chuyện vô cùng khó khăn. .

Bởi vì chuỗi thức ăn nên Hải tộc bị phân tán rất mạnh, hầu như là các bộ tộc hoạt động mỗi người một ý.

Hải tộc năm bè bảy mảng đương nhiên là không thể gây ra áp lực cho nhân tộc, không bị coi trọng cũng là tất nhiên.

Tuy nhiên, khi các bộ lạc Hải tộc tập hợp lại thì sẽ là một chủng tộc lớn nhất thế giới. Bởi tốc độ sinh sôi của các sinh vật dưới biển hoàn toàn như đang sử dụng hack.

Nếu không phải bị chuỗi thức ăn ngăn cản, sợ là đã có rất nhiều sinh linh bị tràn lan.

Hudson chỉ cười nhẹ một cái, không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

Không biết không đáng sợ, nhưng không biết mà còn đi tranh luận với người khác thì thật là đáng sợ.

Hiểu biết của Hudson về Hải tộc chỉ giới hạn ở một số truyền thuyết dân gian. Tài liệu được ghi chép trong gia tộc Koslow chỉ là những bộ tư liệu cũ hàng trăm năm trước và chỉ là các ghi chú không đầy đủ và phân tán.

Dù thời gian không có giá trị đối với một chủng tộc, nhưng vài trăm năm đã có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của một nền văn minh.

Đương nhiên, những chủng tộc có tuổi thọ lâu đời là ngoại lệ. Như loài rồng có thể ngủ cả trăm năm chỉ với một giấc, vài trăm năm đúng là không thay đổi được gì.

Công việc chất hàng lên tàu lại được tiếp tục.

Mọi người chỉ tới để xem một chút, biểu thị lập trường coi trọng của các cao tầng trong tỉnh Đông Nam, không có ý định diễn thuyết để cổ vũ sĩ khí.

Một nhóm công nhân không đáng nhận được sự quan tâm của các quý tộc lão gia.

Hành động lần này chủ yếu là vì cảnh cáo đám quan chức thi hành nên an phận một chút.

Nhìn theo con tàu chở hàng đầy hàng rời cảng, Hudson...

"Giết!"

"Giết!". . .

Cùng với tiếng gào thét giết chóc, xác chết nằm la liệt khắp mặt đất. Cảnh tượng đẫm máu này đã làm cho những người đã quen với cảnh tượng hoành tráng cũng phải thất thố.

Song phương giao chiến đều giết đỏ cả mắt, một binh sĩ nhân tộc bị đánh đến mức chỉ còn nửa cái đầu, nhưng bản năng của cơ thể vẫn đâm ra một thương cuối cùng.

Phản ứng đầu tiên của những người đang bị thương nặng không phải là xem xét thương thế của mình, mà là tiếp tục tấn công.

Loại bản năng phản ứng này rõ ràng là đa biến con người thành những cỗ máy chiến tranh, dường như chuyên vì chiến tranh mà sinh.

Không có phê phán tư cách, bởi vì địch nhân đối diện là thú nhân. Ở trước mặt nguy cơ sinh tử vong tộc diệt chủng, bất kỳ biện pháp nào cũng được chấp nhận.

Những hình ảnh được Lưu Ảnh Thạch ghi lại chỉ là một tình tiết nhỏ trên tiền tuyến Bắc Cương. Còn có rất nhiều màn chiến đấu tương tự xảy ra trên tiền tuyến. . . .

"Số lưu ảnh thạch này đều đã ghi chép lại tình hình chiến đấu ở tiền tuyến. Những gì mà các vị thấy chỉ là một trận chiến với quy mô nhỏ, hàng ngày trên tiền tuyến đều phát sinh vô số các trận chiến tương tự."

Đại quân thú nhân đã bị chia cắt rất nghiêm trọng, mặc dù vậy nhưng bọn chúng vẫn còn rất hung hãn.

"Gặp phải những chủng tộc pháo hôi kia, mọi người còn có thể tiêu diệt rất dễ dàng, nhưng một khi gặp phải những chủng tộc mạnh mẽ, binh lính của loài người chúng ta sẽ đụng phải khó khăn lớn."

"Những lang kỵ binh xuất hiện trong cuộc chiến chỉ là những người sói bình thường trên thảo nguyên, trong đế quốc Thú Nhân chỉ được vào hàng trung đẳng, nhưng lại sức chiến đấu không kém lính tinh nhuệ của nhân tộc ta bao nhiêu."

"Nếu là đổi thành ngũ đại Hoàng tộc thú nhân, cảnh tượng còn khủng khiếp hơn nhiều. Đặc biệt là tộc Behemoth cường đại nhất trong đó, sức chiến đấu của bọn chúng là đáng sợ nhất."

"Mỗi một gã nam tử trưởng thành tộc Behemoth đều có được sức chiến đấu không thua gì kỵ sĩ sơ cấp. Sau khi tu luyện thì sức chiến đấu sẽ còn mạnh mẽ hơn nữa."

"Gặp phải đại quân Behemoth, nếu như không có ưu thế là hơn gấp mười lần binh lực thì nhớ là hãy chạy ngay đi, đừng nên mang theo bất cứ do dự nào."

"Cho dù là binh lính tinh nhuệ nhất trong vương quốc, khi đối mặt với một lực lượng quân địch ngang nhau thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của bọn chúng."

"Ta nói những điều này không phải để làm cho các vị e ngại và tránh chiến, mà để nhắc nhở các vị là trận chiến này rất nguy hiểm, địch nhân mạnh hơn trong tưởng tượng của chúng ta rất nhiều."

"Khi đến chiến trường, đừng nên tự cho mình là thông minh rồi chơi trò chủ động xuất kích, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh từ cấp trên là đủ rồi. ."

Sau lời cảnh cáo của Bá tước Pierce, mọi người cũng không có phản ứng gì nhiều.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thị sát bến cảng rồi bị kéo qua xem phim thì mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Một quốc gia có thể điều động cả nước thì làm sao có thể coi thường việc đào tạo sĩ quan được. Cho dù là ở phía sau chiến trường thì vẫn phải tiếp tục học tập.

Là đội dự bị của vương quốc, ưu thế lớn nhất chính là có thể học hỏi kinh nghiệm chiến đấu từ những trận đánh trước mắt. Những trận đánh khốc liệt này chính là tài liệu giảng dạy tốt nhất.

Từ hình ảnh của những trận đánh trên chiến trường có thể thấy được sức mạnh chiến đấu của các chủng tộc thú nhân.

Hudson còn mơ hồ hiểu ra tại sao Vương quốc lại không đề xướng chủ động xuất kích rồi. Đó đều là những bài học đẫm máu mà tiền bối truyền dạy và tổng kết ra được từ những kinh nghiệm quý báu.

Chương 381 - Hình Ảnh

Không phải là việc chủ động xuất kích không tốt, mà vấn đề quan trọng nhất chính là tư quân quý tộc thường không có sức mạnh chiến đấu ngang hàng với thú nhân.

Cho dù có nắm chắc chiến cơ tốt như thế nào thì vẫn cần có người đi chấp hành. Ngoại trừ những đơn vị tinh nhuệ ra, đa số quân đội không có khả năng làm được.

Ngược lại thì việc phòng thủ sẽ càng đơn giản hơn, dựa vào các cứ điểm công sự, ngay cả binh lính bình thường cũng có thể gây thiệt hại cho đối phương.

Mấu chốt nhất là dễ dàng ổn định quân tâm. Trong doanh địa của thú nhân tràn đầy canh thịt bốc khói nghi ngút chính là liều thuốc tốt nhất để ổn định quân tâm.

Không quan tâm thương vong lớn đến mức nào, không muốn biến thành thức ăn cho quân địch thì cũng chỉ có thể liều chết với bọn chúng.

Không giống với các trận đánh dã chiến, đánh không lại còn có thể chạy. Một khi thương vong đột phá điểm giới hạn của sĩ khí thì sẽ không cản được quân tâm sụp đổ.

Các cứ điểm thành lũy ở biên giới đều được xây dựng dựa trên những tài liệu đặc thù. Khi tường thành bị tấn công bởi ma pháp, sức mạnh của ma pháp sẽ bị suy yếu đi không ít, thường thì chỉ còn lại một nửa hiệu quả.

Các thành lũy quan trọng còn được trang bị trận pháp phòng ngự bằng ma pháp. Thú nhân lại không am hiểu về tấn công ma pháp, khiến cho các thành lũy trở thành điểm tựa phòng thủ tốt nhất.

Dĩ nhiên, dù thành lũy có kiên cố đến mấy thì cuối cùng cũng sẽ có ngày bị hạ gục.

Thú nhân không am hiểu về tấn công ma pháp chỉ là phép so sánh với những người khác.

Nếu như đế quốc Thú Nhân tập trung toàn bộ sức mạnh ma pháp lại, ngay cả các loại cấm chú đều có thể sử dụng, liệu thành lũy có thể ngăn cản được không?

Nguyên nhân vô cùng quan trọng mà thú nhân không thể đại sát tứ phương là vì bị đoàn pháp sư của vương quốc kiềm chế.

Mọi người ở đây đều là lực lượng trung kiên của tỉnh Đông Nam. Khi ra chiến trường cũng thuộc tầng lớp sĩ quan cao cấp, sẽ phải được phân công đảm nhiệm một phía.

Nếu không gõ trước một cái, lỡ như có kẻ thích thể hiện, tự tiện hành động rồi nếm mùi thất bại, có thể làm hỏng cả một khu phòng thủ chiến trường.

Lúc đầu, Hudson cũng không coi chuyện này ra gì, chỉ là ánh mắt sắc bén của Bá tước Pierce làm cho hắn cảm thấy không thích hợp.

Trong mơ hồ, hắn cảm thấy dường như những lời này là đang hướng về phía bản thân.

Thật là, hắn không đáng tin cậy như vậy sao?

Hudson đếm lại toàn bộ chiến tích từ khi xuất đạo đến nay, hắn có thể tự tin nói rằng toàn bộ hành trình đều chỉ có một chữ - ổn.

Đối phó với tạp ngư Khô Lâu Hội, hắn đã cẩn thận như vậy; Khi gặp gỡ đại quân chủ lực của thú nhân, há lại sẽ ngu đến mức lao lên thể hiện!

Giải thích chính là che giấu, yếu thế về mặt tuổi tác rất dễ bị người ta tự động gán cho cái mác - trung nhị (Chuunibyou).

Đối mặt với loại không tín nhiệm này, căn cứ vào nguyên tác: Chỉ cần ta không xấu hổ, như vậy người khác mới chính là người phải xấu hổ, Hudson liền dứt khoát đối mặt với Bá tước Pierce.

Hai người nhìn nhau mười mấy giây đồng hồ, Bá tước Pierce đột nhiên mở lời:

"Tất cả mọi người nhất định phải nghiêm túc xem hết những nội dung được ghi lại trên Lưu ảnh thạch. Có thể học được bao nhiêu kiến thức từ trong đó thì phải dựa vào ngộ tính của mỗi người."

"Nhưng những nội dung này phải được giữ bí mật, không được tiết lộ ra ngoài, tránh tạo ra khủng hoảng cho người bên dưới."

"Đúng là Vương quốc đang thế yếu ở tiền tuyến, nhưng loại chuyện này chỉ có chúng ta mới có thể biết, khi tuyên truyền với người bên dưới, các vị vẫn phải vây quanh. . ."

"Vấn đề này tạm thời không vội. Chúng ta có thể tin tưởng vào sức mạnh của quân đội ở tiền tuyến, rất nhanh liền có thể lấy được một trận đại thắng, có thể lấy ra để tuyên truyền."

"Mặc dù danh sách điều động tỉnh Đông Nam nằm ở phía sau, nhưng thời gian tham chiến của chúng ta thường là những thời điểm đau khổ nhất trong chiến tranh."

"Từ những cuộc chiến với tỷ lệ thương vong cao đến xem, thực tế là mọi người cũng sẽ không kém bao nhiêu đâu. Nếu như không may thì còn có khả năng toàn quân bị diệt."

"Thú nhân sẽ không quan tâm các vị gặp phải bao nhiêu khó khăn. Muốn sống sót và trở về từ chiến trường thì phải thể hiện ra thực lực chân chính của bản thân!!

"Không chỉ có tư quân của các vị, mà ngay cả tư quân của các quý tộc trong quận cũng phải được huấn luyện. . ."

Chiến tranh đã bộc phát hơn nửa tháng, vậy mà tiền tuyến lại không có một trận chiến nào có thể đem ra để tuyên truyền, ngẫm lại cũng biết là vương quốc đang bị địch nhân áp chế thê thảm cỡ nào rồi.

Cho dù sau này có thể lấy được thắng lợi thì đó cũng là một kết quả mà chính trị cần. Có lẽ chỉ có Thần Hi chi chủ mới biết được vì thắng một trận chiến mà vương quốc Alpha đã trả cái giá lớn bao nhiêu.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng khi nhắc tới "toàn quân bị diệt", thần sắc của nhạc phụ nhà mình đột nhiên trở nên căng thẳng, giống như bị dẫm lên chân đau vậy.

Liên tưởng đến chuyện gia tộc Holliser sa sút là vì bắt nguồn từ một cuộc xâm lấn quy mô lớn của thú nhân, Hudson cảm thấy dường như mình đã đào ra chân tướng.

Loại lịch sử đen tối như vậy chắc chắn không thể được nói đến. Cho dù coi đó là một lời nhắc nhở cho hậu thế thì cũng sẽ trải qua nghệ thuật gia công.

Có thể thấy được gia tộc Holliser không bị chỉ trích chỉ vì một cuộc thất bại thông thường, có lẽ là vì lơ là sơ suất nên mới đào hố chôn chính mình.

Cơ hồ mỗi lần đại chiến đều sẽ phát sinh những chuyện tương tự. Cho dù đã có nhiều vết xe đổ phía trước, nhưng mọi người vẫn không ngừng giẫm hố.

Phảng phất như đang chứng minh cho câu nói, bài học duy nhất mà nhân loại hấp thụ được trong lịch sử chính là —— từ trước tới giờ nhân loại đều chẳng học được gì từ trong lịch sử.

Chương 382 - Vị Khách Đặc Biệt

Ngoài miệng nói rất hay, muốn hấp thụ kinh nghiệm của tiền nhân, nhưng thực tế thì vẫn không kiềm chế được mà tự đâm đầu vào hố.

Tình huống của Vương quốc Alpha đã có thể xem là tốt rồi. Bởi vì luôn ở trong tình thế khó khăn, cho nên mọi người bị ép phải cố gắng tiến bộ.

Những cái hố mà tiền nhân rớt qua, mọi người còn biết đường mà né.

Cho dù là có ai đó ngã xuống, ít nhất là khi ngã trong cùng một cái hố thì tư thế và hướng rơi của mọi người vẫn sẽ có thay đổi. . . .

Sau khi xem xong bộ phim tài liệu, Hudson có được nhận thức sâu sắc hơn về sự tàn khốc của chiến tranh. Muốn nói đã học được điều gì thì đó chắc chắn là đang nói xạo.

Nếu chỉ cần xem mấy trận chiến đấu liền có thể học được cách làm sao dùng binh đánh trận thì quân thần đã sớm tràn đầy trên thế giới này rồi.

Năng lực của mọi người đều tăng lên, vấn đề lại trở về lúc ban đầu.

Hudson vốn là muốn mặt dạn mày dày đi theo nhạc phụ của mình trở về, để ké thêm một chút tư liệu liên quan tới biển cả.

Nhưng khi nhớ tới việc gia tộc Holliser hiện giờ cũng chỉ còn là một nhóm vịt trên cạn, thông tin về biển cả chỉ hiểu rõ ở mức da lông, Hudson cũng chỉ đành từ bỏ ý đồ.

Điều quan trọng nhất khi thu thập tình báo chính là độ chuẩn xác. Nếu không tham gia trực tiếp, những tư liệu đều chỉ là lời đồn nghe được, việc kiểm chứng sự thật sẽ rất khó khăn.

Với sự tin cậy của các quý tộc, Hudson hoàn toàn có lý do tin rằng đám người đã nhận được lợi ích sẽ tung tin tức giả để hố kẻ đến sau.

Hudson đã tiếp xúc rất nhiều với loại thông tin này rồi. Nếu như không đủ cẩn thận, sợ là hắn đã rơi vào trong hố rồi bị người khác chôn luôn rồi.

Trở lại Sơn Địa Lĩnh, Hudson ngay lập tức lấy danh nghĩa của phủ tổng đốc ra lệnh cưỡng chế các lãnh chúa địa phương tăng cường huấn luyện.

Vì để tỏ ra coi trọng việc này, Hudson còn cố tình thiết lập các quy tắc đánh giá và kiểm tra định kỳ kết quả huấn luyện.

Phần thưởng chỉ được giới hạn trên miệng, trong khi hình phạt lại được áp dụng một cách nghiêm khắc và thực tế.

Hình thức thưởng phạt không công bằng này không phải do Hudson sáng tạo, mà là tất cả mọi người đều chơi như vậy.

Caesar III vĩ đại đã thực hiện lời hứa của mình.

Tỉnh thành có công tác chuẩn bị kém nhất trong giai đoạn đầu tiên của cuộc chiến hiện giờ đã mang theo đội ngũ ra tiền tuyến, đóng quân tại những vị trí nguy hiểm nhất.

Có lẽ cảnh tượng thê thảm trong Lưu ảnh thạch chính là tình trạng hiện giờ của bọn hắn. Gặp phải đại quân thú nhân không nói lý lẽ, mọi người chỉ có thể dùng nắm đấm để nói chuyện.

Công bằng chỉ là tương đối, từ trước tới kẻ yếu đều không có quyền nói chuyện.

Tỉnh thành xui xẻo nhất đã có rồi, nhưng trong tỉnh Đông Nam còn thiếu một quận xui xẻo nhất.

Bây giờ các quận đều đang đọ sức với nhau, ai lười biếng trước thì người đó chính là kẻ xui xẻo.

Dựa theo hình thức này, trong nội bộ các quận cũng sẽ có vị lãnh chúa xui xẻo nhất.

Kéo chân sau không quan trọng, nhưng nếu làm liên lụy đến đại gia phải cửu tử nhất sinh, đây chính là mối thù không đội trời chung.

Ở trước mặt sinh tồn, cho dù là anh em ruột thì cũng có thể trở mặt.

Trùng hợp là lúc này gã xui xẻo Sith lại không ở đây, không ai dám nhảy ra gây rối, nên Hudson liền thuận thế ban bố quân pháp.

Nội dung cụ thể rất đơn giản, chỉ là phiên bản cải cách của lệnh chỉ huy nông nô binh trước đây. Hạch tâm chỉ có hai từ "liên đới", ép cho mọi người phải dò xét lẫn nhau.

Còn những nhà quý tộc không thể bị xử trí, Hudson đã điều chỉnh quy định để phù hợp với xu hướng của thời đại.

Quý tộc phạm tội sẽ trở thành đội trưởng của "đội cảm tử".

Cho dù có nhiều đồng phạm cũng không sao, chỉ cần thiết lập thêm vài đội cảm tử nữa là được.

Trên chiến trường nhiều nguy hiểm như vậy, không lo không có cơ hội để bọn họ biểu hiện. . . .

"Lão gia, lúc ngài không có ở đây, có một vài vị khách đặc biệt đến thăm."

"Bởi vì thân phận đặc thù không tiện đợi ở bên ngoài. Tôi đã tự tiện làm chủ, sắp xếp cho họ ở trong biệt viện của phủ lãnh chúa."

Lão quản gia nói với ánh mắt phức tạp.

Ngay cả ánh mắt khi nhìn về phía Hudson cũng trở nên khác biệt. Giống như là đang lo lắng khi đã biết đượ một bí mật mà mình không nên biết.

"Vị khách đặc biệt gì?"

Hudson hỏi với đầu óc mơ hồ.

Hudson nghĩ lại những việc mà mình đã làm, mặc dù không thể nói là chuyện nào cũng quang minh lỗi lạc, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn xứng đáng với danh hiệu quý tộc.

Nhưng người lui tới kết giao cũng đều là quý tộc. Có lẽ là trình độ thực lực không đủ, nhưng về mặt thân phận tuyệt đối không có bất kỳ tai họa ngầm gì.

"Lão gia, hay là ngài đích thân đến xem đi! Người ta đều đã tìm tới cửa, không chịu trách nhiệm là không tốt?"

Lão quản gia nói với vẻ mặt khó khăn.

Nghe được lời này, Hudson suýt nữa là đánh rơi tách trà trong tay xuống đất.

"Tìm tới cửa","Không chịu trách nhiệm", đây là cái gì với cái gì.

Dù gì thì hắn cũng là một người đàng hoàng, chính trực, cũng không có làm ra chuyện đuối lý nha!

Chẳng lẽ là trách nhiệm mà chủ cũ để lại?

Vậy thì cũng không đúng!

Trước khi hắn xuyên qua, nguyên chủ vẫn là còn là một đứa con nít, cho dù hữu tâm thì cũng vô lực.

Không có quá nhiều xoắn xuýt, Hudson đi thẳng tới biệt viện, sau khi nhìn thấy người tới, Hudson lập tức khó chịu.

"Tiểu thư Isabel, cô đang muốn làm gì? Ai kêu cô tới đây!"

Không phải là hắn không có lễ độ, thực sự là thân phận của cô gái trước mắt này quá đặc thù.

Khi còn ở vương đô, đã có người lan truyền thông tin về một mối quan hệ đặc biệt giữa hai người. Bây giờ Isabel lại xuất hiện ở Sơn Địa Lĩnh, nếu như tin này truyền ra ngoài, cho dù Hudson có nhảy vào sông Lan Thương cũng rửa không sạch được.

Chương 383 - Giao Dịch

Là một nhà quý tộc đã có vị hôn thê, nếu như chuyện đào hoa này mà được truyền ra trước hôn nhân thì rất dễ bị gia tộc nhà gái cho rằng hắn không tôn trọng, không có thành ý.

Dù rằng có thể giải thích rõ ràng, nhưng chuyện có liên quan đến thể diện của quý tộc sẽ rất khó giải quyết.

"Tử tước Hudson quên nhanh như vậy sao?"

"Tôi đã đến đây theo như lời mời, ngày đó lúc ở trên yến hội, ngài đã. . ."

Giọng nói nũng nịu vang lên làm sắc mặt của Hudson trở nên càng khó coi hơn. Hắn lập tức đuổi tên thủ hạ ra khỏi phòng. .

"Đủ rồi, đừng diễn kịch ở nơi này nữa, ta cũng không dám mời ngươi tới làm khách quý."

"Mặc kệ ngươi có lai lịch gì, nhưng là đừng quên nơi này là địa bàn của ai, tiểu thư Isabel!"

Hudson cũng không thèm giả bộ nữa!

Lúc ở bên ngoài, vì giữa hình tượng của bản thân nên hắn không muốn làm gì cô ta. Nhưng nếu như đã tới địa bàn của Hudson rồi thì mọi chuyện sẽ khác.

Nếu như không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, Hudson không định để cho sự phiền toái này rời đi.

Một nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa còn là một nữ nhân xinh đẹp có danh khí to lớn như vậy, nếu như để ở bên ngoài thì gây ra cho hắn không ít chuyện phiền phức.

Có lẽ vì cảm nhận được sát khí trong ánh mắt Hudson, Isabel lập tức biến sắc. Nàng đã muốn từ bỏ cái nhiệm vụ đáng chết này từ lâu rồi, nhưng tiếc là tổ chức thần bí ở sau lưng không đáp ứng.

Nàng có thể có được thân phận địa vị như ngày hôm nay đều nhờ vào tổ chức thần bí này bỏ công sức rất lớn. Nếu như không có những người này ở phía sau màn ủng hộ, sợ rằng nàng đã biến thành đồ chơi của một vị đại nhân vật nào đó rồi.

Nhưng những chuyện này đều không phải miễn phí. Hưởng lợi từ việc gia nhập tổ chức thần bí thì đương nhiên cũng phải trả giá đắt cho điều đó.

Trong quá khứ, mọi nhiệm vụ đều chỉ là những việc nhỏ, có thể hoàn thành một cách dễ dàng và không có cảm giác gì đặc biệt.

Nhưng tình huống lần này thì khác, mục tiêu là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đại danh đỉnh đỉnh. Cho dù là ai có được thứ này trong tay thì cũng sẽ không tuỳ tiện lấy ra.

"Tử tước Hudson, ngài không cần phải nghiêm túc như vậy, người ta không có ác ý với ngài."

"Nói thật cho ngài biết, có một tổ chức thần bí nhận được tin tức là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đã rơi vào trong tay của ngài."

"Một cô gái yếu đuối như tôi đã bất hạnh nhận được nhiệm vụ này."

"Tiểu nữ tử không giống với cánh đàn ông các ngài, không thích chém chém giết giết, cho nên liền đến đây để thương nghị với ngài xem liệu có thể chuyển nhượng lại Huyết Nguyệt Kèn Lệnh hay không."

Trong khi nói chuyện, Isabel còn rút ngắn khoảng cách giữa hai người để thử phản ứng của Hudson.

"Sợ là phải để cho tiểu thư Isabel thất vọng rồi, trong tay của ta không có Huyết Nguyệt Kèn Lệnh gì đó. Thay vì nói về Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, không bằng chúng ta nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đi."

Trong khi nói chuyện, Hudson thuận thế tiến lên nghênh đón, giống như thật sự đang muốn nói chuyện yêu đương vậy.

Nhưng trong lòng thì hắn đang bắt đầu chửi bậy. Rõ ràng là đã rất cẩn thận rồi, không ngờ là vẫn để lộ phong thanh.

Hiện tại hắn vẫn chưa thể chắc chắn là liệu đối phương chỉ đang hoài nghi hay thực sự đã xác định rằng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang nằm trong hắn.

Nhuyễn hương vào lòng, mùi thơm nức mũi. Còn đến không kịp hưởng thụ, Isabel đã ngay lập tức lùi ra xa, cho dù là một vị Kỵ sĩ cao cấp như Hudson cũng không thể ngăn cản.

"Thật không ngờ là tiểu thư Isabel còn là một vị cao thủ, xem ra ta không hưởng thụ nổi phần diễm phúc này rồi!"

Hudson buông tay cười nói.

Thành thật mà nói, nếu như là ca cơ bình thường, có lẽ hắn đã lặng lẽ thu vào trong phòng rồi.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết là phải đề phòng với nữ nhân xinh đẹp, khôn ngoan, và có thực lực không tầm thường ở trước mắt này.

"Vậy thì chưa hẳn, nơi này chính là Sơn Địa Lĩnh. Ở trên địa bàn của ngài, tiểu nữ tử còn không phải mặc cho ngài giày vò sao."

Sau khi tỉnh táo lại, Isabel lại khôi phục vẻ quyến rũ.

Thực lực đã bại lộ, kinh nghiệm nói cho nàng biết là nếu muốn toàn thân trở ra thì nhất định phải lợi dụng vũ khí lợi hại nhất của bản thân.

"Thật sao? Nếu như tiểu thư Isabel đã có thể có được giác ngộ như vậy thì không còn gì tốt hơn rồi. Ngày tốt cảnh đẹp. . ."

Không đợi Hudson nói hết lời, Isabel lại mở miệng nói:

"Tử tước Hudson, mặc dù tên tuổi của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rất lớn, nhưng đối với các hạ lại có tác dụng thực sự gì."

"Thay vì giữ lại củ khoai nóng bỏng tay này, không bằng hay đưa ra một cái giá trước, để xem chúng ta có thể đạt được một thỏa thuận hợp lý hay không."

"Đợi khi hoàn thành nhiệm vụ này, người ta liền có thể thoát khỏi tổ chức thần bí, đến lúc đó chúng ta có thể. . ."

Đối mặt với sự dụ hoặc của Isabel, Hudson trợn trắng mắt. Nếu như cô ta thật sự muốn phát sinh một chút gì đó với Hudson thì vừa rồi cũng sẽ không phản kháng kịch liệt như vậy, ngay cả thực lực cũng bị bại lộ.

Nếu như giao Huyết Nguyệt Kèn Lệnh ra dễ dàng như vậy thì hắn sẽ thật sự trở thành một kẻ ngốc lắm tiền rồi.

Cho dù có thể ôm mỹ nhân về thì đó cũng là một vụ mua bán lỗ vốn. Giá trị của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh có thể mua được toàn bộ Thải Hồng chi nguyệt.

Muốn cự tuyệt là vô cùng đơn giản, nhưng phiền phức thực sự là đối phương có vẻ như đã chắc chắn rằng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang trong tay hắn.

"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh không ở Sơn Địa Lĩnh, chắc là tiểu thư Isabel đã từng tìm rồi."

"Nếu như chỉ đơn thuần chờ ta trở về, vậy ngươi cũng cần phải bỏ cả thanh danh để giả mạo ngoại thất của ta."

"Tuy nhiên, nếu giá cả hợp lý, ta không ngại trở thành cầu nối giúp cô liên lạc với chủ nhân thực sự của nó."

"Đương nhiên, cho dù giao dịch thành công hay không thì thù lao của ta đều không thể thiếu."

Chương 384 - Con Rối

Trong khi nói chuyện, Hudson còn tỏ ra si mê nhìn chằm chằm Isabel, giống như đã bị mê hoặc đến mức mất cả thần trí, hai tay không an phận lại thò ra ngoài.

Không giống với trước đó, sự chú ý của Isabel đã tập trung vào Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, nàng không có né tránh ngay lập tức, mà còn mê hoặc hỏi:

"Đồ vật trong tay ai?"...

"Ngươi đã làm gì ta?"

Isabel tức giận hỏi.

Nếu như ánh mắt là một thanh đao, Hudson đã bị chặt thành mảnh vụn.

Lửa giận bùng cháy trong lòng, nhưng tiếc là cơ thể mềm oặt đã làm cho nàng không còn sức để phản kháng.

Cả cơ thể nàng đều nằm trong vòng tay của Hudson, trong đôi mắt đẹp hiện lên cả sự phẫn nộ lẫn phong tình.

Hudson vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt rồi cười ha hả nói:

"Thật xin lỗi, bởi vì tiểu thư Isabel thật sự là quá quyến rũ, làm cho ta không thể kiềm chế được..."

"Được rồi, nói thật cô cũng không tin. Vậy thì ta nói những lời mà cô nguyện ý tin tưởng vậy!"

"Con người ta có tính nhát gan trời sinh."

"Vì an toàn, trước khi không làm rõ được lai lịch của cô, ta chỉ có thể để cho cô ủy khuất trước."

"Nhưng mà cô có thể yên tâm, ta không hề có ý định bỏ thuốc cô."

"Là một vị Kỵ sĩ, một chút quy củ này ta vẫn còn hiểu."

"Gần đây ta vừa mới học được một ma pháp nhỏ, nhưng vẫn còn chưa kịp thi triển, vậy nên hôm nay muốn nhờ tiểu thư Isabel hỗ trợ kiểm tra hiệu quả của nó."

"Tác dụng phụ cũng sẽ chỉ làm cho cô tạm thời mất đi khả năng phản kháng, sẽ không gây hại gì cho cơ thể."

"Chỉ cần cô cẩn thận trả lời một số câu hỏi của ta thì cơ thể sẽ phục hồi ngay lập tức. Dù sao ta cũng là người biết thương hương tiếc ngọc."

Trình bày đơn giản, nhưng những lời này rơi vào tai của Isabel làm cho cô ta giống như đang xuống vực thẳm. Nàng run run rẩy rẩy nói:

"Ngươi là một tên vong linh ma pháp sư?"

"Chuyện này không thể nào!"

"Làm sao một người trẻ như vậy có thể trở thành vong linh Ma pháp sư được?"

"Trừ phi. . . Ngươi. . . Không phải Tử tước Hudson. . ."

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, sắc mặt của Isabel lập tức trắng bệch, thậm chí âm thanh của cô cũng trở nên đứt quãng.

Nếu như ma pháp sư là những người cuồng nghiên cứu để truy tìm chân lý ma pháp, vậy thì vong linh ma pháp sư chính là những kẻ điên.

Rơi vào trong tay Hudson, Isabel còn có thể cố gắng tự cứu.

Đối với tâm tư của cánh đàn ông, nàng tự nhận là mình vẫn có thể hiểu rất rõ. Trong tình huống không có cừu hận, sẽ có rất ít người có thể hạ độc thủ với một mỹ nhân nũng nịu như nàng.

Nhưng nếu như đối mặt một gã vong linh Ma pháp sư không biết đã sống bao nhiêu năm, cái gọi là sắc đẹp chỉ là một chuyện cười.

Đám pháp sư khác loài kia mỗi ngày đều chỉ giao tiếp với thi thể, dưới sự ăn mòn của âm khí, sợ là cơ thể của họ đã mất đi một số công năng.

Khi không còn kiêu ngạo về thẻ đánh bạc của mình, biểu hiện của Isabel chỉ tốt hơn những người phụ nữ bình thường một chút.

"Tiểu thư Isabel, có mấy lời không thể nói lung tung. Nể mặt cô xinh đẹp như vậy, ta cho cô thêm một cơ hội."

"Tổ chức thần bí sau lưng cô là thế lực nào?

"Nếu như không thể nói thẳng cũng không sao. Ta viết ra đáp án, cô chỉ cần lựa chọn là được. Không cần phải trả lời trực tiếp, ám chỉ cũng được."

"Dù sao thì ta cũng là một người trọng tình nghĩa. Nếu không làm rõ được thân phận của đối tượng giao dịch thì làm sao có thể giới thiệu vụ làm ăn này cho bằng hữu được chứ?"

"Không phản đối, ta xem như cô đã đồng ý rồi nhé."

"Giáo Đình?"

"Vương quốc Frank?"

"Vương quốc Dante?"

"Hay là Caesar III?"

". . ."

Cho dù Hudson đã liệt kê ra rất nhiều thế lực lớn của nhân tộc trên lục địa Aslante, nhưng lại không thấy Isabel có phản ứng gì.

Hudson nhướng mày, đôi bàn tay nắm chặt làm cho Isabel sợ đến mức vội vàng giải thích: "Đại nhân, tôi thật sự không biết!"

"Tổ chức thần bí này rất bí mật. Trừ người liên hệ ra, tôi hoàn toàn không biết gì về những thành viên khác."

"Từ những nhiệm vụ đã hoàn thành trong vài năm qua, tôi chỉ có thể đoán một cách đại khái là có khả năng sẽ liên quan đến Giáo Đình. Còn về thật hay giả thì tôi không có cách nào xác định!"

Có thể thấy được cô ta đã bị dọa cho sợ mất mật rồi. Rơi vào trong tay của một tên Vong Linh pháp sư, chuyện đáng sợ nhất không phải là cái chết, đáng sợ hơn là sau khi chết rồi mà linh hồn cũng không được an lành.

"Hiểu rồi, thì ra cô chỉ là một con tốt thí. Xem ra vụ làm ăn này nếu như thương lượng với cô thì sợ là sẽ rất khó có kết quả."

"Ăn viên thuốc này đi. Trở về nói cho cấp trên của cô, kêu bọn hắn phái người có thể làm chủ tới thương lượng."

Nói xong, Hudson cũng mặc kệ Isabel có đồng ý hay không, hắn liền nhét viên thuốc đó vào trong miệng của cô ta.

Thân thể Isabel đã có lại một chút khí lực, chỉ là cô ta vẫn không dám lộn xộn, vẫn giữ nguyên tư thế nằm trong lòng Hudson rồi nhẹ nhàng hỏi: "Đại nhân, viên thuốc này là gì?"

"Đừng lo, đây là đồ tốt. Chỉ cần cô nghe lời thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra."

"Hiện giờ đã không phải là hàng trăm năm trước nữa, cho dù là người của Giáo Đình thì chúng ta có thể trở thành bạn tốt. Sau khi giao dịch này hoàn thành, chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa."

"Nếu là cô không trung thực, vậy ta sẽ rất khó đảm bảo là sau đó sẽ xảy ra chuyện gì."

"Có lẽ việc có thêm một con rối xinh đẹp cũng là một lựa chọn tốt. Yên tâm, kỹ thuật của ta rất tốt. Cho dù là chế tác con rối thì ta cũng có thể giữ lại linh hồn của cô, giúp cô trường sinh bất lão!"

"Đương nhiên, cô cũng có thể lựa chọn nói cho người phía sau màn biết, đặt cược xem bọn họ có năng lực có thể giải quyết vấn đề phiền toái trong cơ thể của cô hay không."

Chương 385 - Đầm Lầy

"Nể tình chúng ta đều là người quen, ta kiến nghị cô đi nói trực tiếp với Giáo Hoàng, những người khác không có khả năng giải quyết được phiền phức này đâu. Có lẽ ông ta còn có thể mời được Thần Hi chi chủ đích thân ra tay giải quyết cái tai họa ngầm này dùm cô."

Hudson nỗ lực chém gió.

Người bình thường sợ hãi Vong Linh pháp sư là vì không biết gì. Mặc dù cấp độ vòng tròn mà Isabel tiếp xúc cũng không thấp, nhưng vì xuất thân ca cơ nên nàng rất khó tiếp cận được các tài liệu chi tiết về Vong Linh pháp sư.

Trong truyền thuyết, Vong Linh pháp sư được xưng là kẻ điên, chuyện gì cũng làm ra được.

Không chỉ sử dụng thi thể, ngay cả người sống cũng là những vật thí nghiệm của họ. Dùng người sống để chế tác con rối chính là một loại ma pháp tương đối khó.

Hudson nói càng nhẹ nhàng thì Isabel lại càng sợ hãi. Nếu vong linh ma pháp bị phá giải dễ dàng như vậy thì thì Vong Linh pháp sư cũng không có danh tiếng vang dội như ngày nay. .

"Đại nhân, ngài yên tâm! Tôi sẽ làm tốt công việc này, tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng". . .

Sau khi đưa Isabel đi, Hudson lại thêm một thân phận "Vong linh Ma pháp sư". Không biết có thể hù được tổ chức phía sau màn hay không.

Đáng tiếc là Isabel quá thông minh, cho dù đã gia nhập tổ chức thần bí thì cũng không đi nghe ngóng những chuyện mà mình không nên biết.

Chỉ một chút tin tức lặt vặt như thế này, có thể hoài nghi lên người Giáo Đình đã được xem như là có năng lực phân tích mạnh rồi.

Nếu như không đến thời khắc vạch trần thì không có người nào biết được ai mới là hắc thủ sau màn thật sự.

Đối các thế lực lớn đỉnh tiêm mà nói, việc sử dụng biệt danh của người khác để ra ngoài gây rắc rối là chuyện quá bình thường.

.

Thẳng thắn mà nói, Hudson thật sự hy vọng hắc thủ phía sau màn là Giáo Đình, điều này có nghĩa là hắn có thể bán được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh với một cái giá tốt.

Nếu là hắc thủ ở ngay trong vương quốc Alpha, hoặc là nói là Quốc vương Caesar III, vào thời khắc vạch trần sự thật này cũng chính là lúc Hudson phải đưa đồ vật qua.

Và đương nhiên là sẽ không có phần thưởng. Sau khi phát hiện ra Huyết Nguyệt Kèn Lệnh lại không chịu nộp lên cho lão đại ngay lập tức, không bị trừng phạt đã xem như tốt rồi, còn muốn được ban thưởng?

Ngược lại, nếu như là Giáo Đình mà người người chán ghét thì chuyện này sẽ có nhiều tiếng nói chung. Người có danh hiệu vong linh Ma pháp sư chính là đồng bọn mà hiện giờ Giáo Đình đang cần.

Ngay cả tổ chức tà giáo cũng đã hỗ trợ, bây giờ lại ủng hộ giúp đỡ Vong Linh pháp sư cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì.

Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đối quý tộc đúng là không có tác dụng gì; nhưng đối một Vong Linh pháp sư thì lại là vô thượng chí bảo.

Nếu như Vong linh pháp sư tay cầm "tà khí " này đi kiếm chuyện thì cảnh tượng lúc đó sẽ không nhỏ hơn động tĩnh mà Khô Lâu Hội gây ra trước đó.

Đặc biệt là khi xuất hiện ở một địa phương nhạy cảm như vương quốc Alpha. Một khi làm lớn chuyện, Giáo Đình nhất định phải chịu trách nhiệm này.

Vào thời khắc mấu chốt bị thú nhân xâm lấn mà chạy tới đâm cho ngươi ta một đao, tội danh này cũng không phải là nhỏ.

Một khi bị gắn lên cái mác "phản đồ của nhân tộc", Thần Hi giáo hội vẫn luôn tự làm theo ý mình sẽ lập tức sụp đổ.

Giáo hội ở những nơi khác có thể lập Giáo Đình khác một cách hợp tình hợp lý. Cho dù Thần linh không cao hứng, người xui xẻo đầu tiên cũng là đám người ở tổng bộ Giáo Đình.

Có thể nói, từ khi Hudson bắt đầu dùng danh nghĩa của Vong Linh pháp sư, Giáo Đình nhất định phải lấy lại Huyết Nguyệt Kèn Lệnh càng nhanh càng tốt. . . .

Bên trong đầm lầy, có một số lượng lớn nô lệ thú nhân đang đào mở nước bùn. Sau lưng còn có một bầy nông nô đang gia cố khu vực sườn núi ở hai bên nước bùn.

Nô lệ đảm nhận các công việc đòi hỏi sức lao động mệt nhọc, trong khi nông nô thực hiện các công việc kỹ thuật. Công việc được phân chia rõ ràng.

Đây đều là kinh nghiệm được tổng kết ra trong quá trình phát triển của khu vực đầm lầy.

So với nô lệ thú nhân, nông nô có năng lực học tập cao hơn một chút. Dựa vào lý luận tri thức mà Hudson cung cấp, bọn họ nhanh chóng tìm ra các phương pháp gia cố kỹ thuật.

Sự phối hợp giữa nô lệ và nông nô trong việc thi công không chỉ gia tăng hiệu suất so với trước đây; Ngay cả những người nông nô cũng cảm thấy hạnh phúc hơn.

Nhìn mảnh đất được phân chia rõ ràng, Hudson biết rằng nhiệm vụ phát triển đầm lầy trong năm nay sẽ hoàn thành vượt mức.

Không phải là do người bên dưới cố gắng nhiều hơn, chỉ là bởi vì có nhiều người làm việc hơn mà thôi. Ban đầu, đội thi công chỉ có hơn ba trăm người, nhưng hiện tại đã mở rộng lên hơn năm trăm người.

Số lớn công nhân nông nô đến làm thuê đã tạo ra động lực mới thúc đẩy Sơn Địa Lĩnh nhanh chóng phát triển.

Vào thời đại này, nhiều người chính là lực lượng lớn. Dù là trong sản xuất quặng hay khai hoang vùng núi, hoặc là khai phát đầm lầy, tốc độ phát triển đều đang tăng lên.

Hudson vỗ vào đầu gấu và chỉ vào một mảnh đồng ruộng xanh rực rỡ: "Thấy không, Belersden. Những mảnh đồng ruộng này đều là sản nghiệp của ngươi, từ giờ trở đi, ngươi đã là một trong những con gấu giàu nhất tộc Đại Địa Chi Hùng."

"Bây giờ mang ta tới vùng đầm lầy xem đi, xem thử còn vùng đất nào chưa được khai phát không, nhân tiện quy hoạch bước tiếp theo luôn."

Hudson đã muốn đi dò xét đầm lầy từ lâu rồi. Tiếc rằng đống nước bùn sâu không thấy đáy kia chính là nhân loại cấm khu.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đi lừa gấu. Mặc dù không phải là sinh vật sống trong vùng đầm lầy, nhưng Belersden cũng có uy danh hiển hách trong khu vực này.

Quá trình khai phát đầm lầy cũng không hề thuận buồm xuôi gió. Thỉnh thoảng sẽ bị các sinh vật sống trong đầm lầy tập kích, làm gián đoạn công trình, quân đội giám sát thi công đã nhiều lần giao thủ với những sinh linh dị tộc này.

Chương 386 - Đầm Lầy

Cuối cùng vẫn phải do Belersden xuất thủ tiêu diệt những dị tộc làm loạn kia. Bây giờ chỉ cần đánh hơi được khí tức của Đại Địa Chi Hùng là những sinh linh may mắn thoát được một kiếp kia lập tức vắt chân lên cổ chạy trốn.

Cho dù chỉ là chất thải mà Belersden bài tiết ra, chỉ cần ném xuống, trong phạm vi mấy dặm đều khó có thể nhìn thấy bóng dáng sinh linh trong đầm lầy.

Chỉ tiếc là mỗi lần ra đó đều chỉ có một mình Belersden đại gia đi ra ngoài chơi, nó không muốn mang theo một kẻ vướng víu như Hudson.

Sau nhiều năm phát triển, Hudson chỉ có thể dựa đoán đại khái về thời gian khai phát đầm lầy, nhưng lại không đưa ra được thời gian cụ thể.

Bây giờ hắn lại mở rộng mạng lưới giao thông trên mảnh đất đầm lầy này, nếu không đi thực địa điều tra một lần, Hudson không yên tâm.

"Hudson, chẳng lẽ ngươi lại có kế hoạch gì lớn sao? Nhưng mà nói trước, bây giờ trong túi ta không có tiền, chỉ đủ chi tiêu hàng ngày, ngươi cũng đừng có nhòm ngó đến tiền mua quan tài của bổn gấu."

Belersden tỏ ra cảnh giác nói.

Từ khi bị Hudson lừa tham gia vào kế hoạch khai phát lãnh địa, những ngày yên bình của Belersden đã kết thúc. Vừa xuất tiền vừa xuất lực, cái đầu gấu thông minh của nó lập tức online.

Đáng tiếc là đầu tư luôn có rủi ro, những khoản kinh phí đã bỏ ra là sẽ không thể nào hoàn lại được. Đều đã được ghi rõ trên giấy trắng mực đen, muốn chống chế cũng không dễ dàng.

Nhìn thấy hàng vạn mẫu ruộng được khai phát, Belersden không muốn tiền đầu tư của mình bị đổ xuống sông xuống biển, để cho một mình Hudson thu hoạch toàn bộ lợi ích, cho nên gấu con chỉ đành cắn răng kiên trì.

Thói quen làm việc là một chuyện rất đáng sợ, từ lúc bắt đầu mâu thuẫn, về sau lại từ từ thích ứng, thời gian dài, Belersden cũng đã quen với việc đi làm mỗi ngày.

Hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn lần trước, Belersden quản lý số vốn ít ỏi còn lại của mình rất nghiêm ngặt.

Ngoài việc tiêu hao trong sinh hoạt hàng ngày, Belersden không có hứng thú đầu tư vào bất cứ điều gì khác.

"Yên tâm đi, Belersden tiên sinh vĩ đại. Tài chính dùng để khai phát đầm lầy còn chưa xài hết, không cần ngươi tăng vốn đầu tư."

"Theo suy đoán của ta, chúng ta sẽ nhanh chóng tiến vào trạng thái thu chi cân bằng. Ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng về năng lực kinh doanh của ta."

"Hiện giờ ta chỉ muốn đi ra ngoài tản bộ một vòng để xem xét diện tích của mảnh đầm lầy này. Thuận tiện quan sát và khám phá địa hình xung quanh."

"Chọn một con đường gần nhất để tiến về phía bờ biển, những khu vực nguy hiểm thì cứ tránh đi."

Hudson cố gắng thuyết phục.

Hắn nói thực mà cũng không có gấu tin. Sự tín nhiệm giữa người và "gấu" đâu, làm sao lại trở nên như vậy?

Nhìn vẻ mặt do dự của Belersden, Hudson nhịn không được âm thầm cảm thán: Đồng bọn chiến đấu có trí tuệ quá cao cũng không phải là chuyện tốt.

Có lẽ những người có tọa kỵ Ma thú trên lục địa Aslante đều cảm thấy đau đầu về vấn đề này. Cũng có không ít Kỵ sĩ bị Ma thú nhà mình làm cho không xuống đài được.

Cho dù có nhiều phiền phức hơn thì cũng không thể ngăn cản khát vọng có được tọa kỵ Ma thú của mọi người. Thêm một đồng bọn chiến đấu không chỉ có gia tăng thực lực, mà khi ra chiến trường cũng có thêm một cái mạng.

Lỡ như có bại trận trên chiến trường, người có tọa kỵ Ma thú sẽ có tốc độ chạy trốn nhanh hơn.

Căn cứ vào kinh nghiệm của nhiều cuộc chiến tranh đại lục trước đó, tỷ lệ chết trận của Kỵ sĩ có Ma thú đều là thấp nhất. Chỉ cần không phải quá xui xẻo, bị địch nhân cường giả cuốn lấy thì đều có thể chạy thoát.

"Yên tâm đi, Hudson! Ta đã sớm quen thuộc khu vực này rồi."

"Có bổn gấu bảo kê, chỉ cần ngươi không đi tìm đường chết thì sẽ không có gì nguy hiểm."

Belersden vỗ vỗ bộ ngực, vẻ mặt tự tin đảm bảo nói.

Nhìn biểu lộ của đắc ý, rõ ràng là nó đang nói với Hudson: Hùng đại gia rất lợi hại, tranh thủ thời gian khen ta!

Lao vùn vụt trong đầm lầy mênh mông bát ngát, Hudson vừa vui vừa lo.

Một khi khai phát được vùng đất rộng lớn này, thực lực của Sơn Địa Lĩnh chắc chắn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tiếc là tiến độ khai phát đầm lầy rất chậm, muốn đả thông một tuyến đường tới biển trong thời gian ngắn là một chuyện phiền phức.

"Đến rồi!"

Vừa dứt lời, cơ thể khổng lồ của Belersden nhanh chóng thu nhỏ. Hudson vội vàng không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa bị ngã từ trên cây xuống đất.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Belersden, Hudson chỉ đành nuốt cục tức này vào bụng.

Đột ngột dừng lại thì không sao, dù sao cũng đã lên tiếng nhắc nhở rồi, nhưng ít nhiều gì cũng phải để hắn đặt chân xuống trước đã?

Cho dù là thích ở trên cây thì cũng phải chọn một cái cây to lớn một chút. Cái cây hiện giờ mà Hudson đang đứng, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ xảy ra sự cố.

Hudson quan sát xung quanh, trong tầm mắt của hắn chỉ có cái thứ dưới chân mới được tính là cây xanh.

Khắp nơi đều tràn đầy bụi cây cỏ dại, kinh nghiệm nói cho Hudson biết khu vực là một vùng đất bị nhiễm mặn.

Chuyện này nằm trong dự liệu, vùng đầm lầy ven biển thường có độ mặn cao.

Vùng đầm lầy mà Hudson đang khai phát có độ mặn cao hơn so với các vùng đất thông thường khác, nhưng cao hơn không bao nhiêu, không ảnh hưởng đến việc trồng trọt.

Những khu vực bờ biển này thường xuyên bị nước biển xung kích, cây cỏ sinh trưởng được ở đây đều là loài cây chịu mặn.

Hudson đánh giá lộ trình một chút, nơi này nằm cách lãnh địa khoảng chừng hơn hai trăm dặm.

Có thể hình thành một khu vực đầm lầy lớn như vậy, ngoài việc bị nước biển cọ rửa ra, tỷ lệ lớn nhất chính là có quan hệ với địa hình lân cận.

Tỉnh Đông Nam có lượng mưa sung túc, nước đọng chảy vào Sơn mạch Salam, cũng chính là khu vực mà Hudson đang khai thác.

Ở bên cạnh còn có dãy núi Đá Đen, cũng là khu vực có mưa nhiều, có thể sẽ không thiếu nước đọng chảy vào.

Chương 387 - Đầm Lầy (2)

Nguồn gốc của đầm lầy không quan trọng, điều quan trọng là việc khai thác và sử dụng hiện giờ. Một người một gấu đi dọc bờ biển, cảnh tượng nước biển cuồn cuộn làm cho Hudson nhăn mày.

Dựa vào kiến thức sinh hoạt nhỏ nhoi của mình, Hudson biết rằng để khai thác khu vực ven biển thì trước tiên phải xây dựng một con đê lớn.

Nếu không ngăn được nước biển, độ mặn trong đất sẽ không giảm xuống. Đất có độ mặn cao chỉ có thể trồng được ít vụ, lại có năng suất thấp.

Vấn đề về cảng khẩu cuối cùng vẫn chưa được xác định. Chỉ dựa vào việc quan sát từ trên bờ, không có điều tra trực tiếp trên khu vực biển này là một việc làm không chịu trách nhiệm.

Trong vấn đề này, Belersden cũng không thể giúp gì. Đại Địa Chi Hùng chỉ mạnh trên mặt đất, khi vào nước cũng không có gì đặc biệt.

Dạy "gấu" bơi?

Ý nghĩ này vừa nảy lên, Hudson đã dứt khoát dập tắt.

Phải tôn trọng thiên phú của các loài, dù người có khả năng bơi lội tốt cỡ nào thì cũng là sinh vật trên cạn, không thể sống trong nước lâu dài.

Chắc là "gấu" cũng không kém bao nhiêu, có lẽ nếu như sống gần nước một vạn năm thì có thể tiến hóa ra khả năng sống dưới nước, nhưng Hudson không nghĩ mình có thể đợi đến ngày đó.

"Đi thôi, Belersden. Đi dạo quanh vùng đầm lầy một vòng là sẽ hoàn thành nhiệm vụ hôm nay."

"Đi chậm một chút, ta muốn quan sát địa hình."

Chậm chỉ là tương đối, ở trên lưng gấu, Hudson vẫn rất tận hưởng cảm giác tốc độ nhanh như bay.

Ngoài vấn đề cách xa mặt đất ra, Belersden phi nước đại và bay cũng chẳng có gì khác nhau.

Hudson đang vô cùng hoài nghi rằng Belersden đã biết bay, bởi vì sau khi đi qua hàng trăm dặm trong vùng đầm lầy mà chân của nó thậm chí còn không dính một chút bùn nào.

Đáng tiếc là Belersden quả quyết rằng nó không biết bay, đối với việc bốn chân không chạm mặt đất, nó đưa ra lời giải thích là —— thiên phú.

Trên đại lục Aslante, thiên phú là thứ bất hợp lý nhất. Rất nhiều chủng tộc có thiên phú đặc biệt và không thể giải thích được.

Thường thì mọi người sẽ liên tưởng những sự kiện kỳ lạ và không thể giải thích này với Thần linh. Nếu không phải do Thiện thần làm thì chắc chắn là do Tà thần làm.

Những lý luận khác chỉ được truyền bá trong giới những chức nghiệp đặc biệt như Ma pháp sư, Áo Thuật sư vv. . . , Quan điểm chủ lưu cho rằng Thần linh đã sáng tạo ra vạn vật trên thế gian.

Một đường lao nhanh đến được một vùng núi, Dựa trên kiến thức địa lý của mình, Hudson có thể dễ dàng nhận ra đây là dãy núi Đá Đen.

Đây là một dãy núi thực sự, chỉ cần nhìn đến những đỉnh núi cao đâm xuyên tầng mây là biết, những gò đất nhỏ trong lãnh thổ của mình không thể so sánh được.

Dãy núi miên man vô tận. Hudson không biết dãy núi Đá Đen này rộng lớn bao nhiêu, dù sao thì tầm mắt của hắn cũng nhìn không thấy điểm cuối.

"Belersden, trong núi này có Ma thú lợi hại nào không?"

Làm láng giềng, quan tâm một chút cũng là nên. Dãy núi Đá Đen có thể chắn ngang mối liên hệ giữa Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen, chắc chắn không chỉ là vấn đề địa lý.

Những khó khăn đơn thuần về địa lý có thể được vượt qua bằng cách di sơn đảo hải, khai sơn phá thạch, thế giới siêu phàm không phải là không làm được.

Cho dù hai bên đều không có dã tâm, nhưng mở một tuyến đường thương mại cũng không quá đáng mà, đúng không?

Còn chẳng cần hai vương quốc hành động, những thương nhân hám lợi sẽ tự mình khám phá.

"Có! Ta có thể cảm nhận được vài luồng khí tức không kém, ai cũng không biết là trong dãy núi này ẩn chứa bao nhiêu Ma thú cấp cao."

"Tốt nhất là ngươi đừng chạy tới gây chuyện."

"Lỡ mà đánh nhau, ta thì không có vấn đề gì, nhưng sự an toàn của ngươi lại rất khó nói."

Belersden nói bằng giọng như ông cụ non.

Giọng nói của nó giống như Hudson là một đứa trẻ tinh nghịch, chuyên gây rắc rối, cần một vị gia trưởng như nó đứng ra giải quyết hậu quả.

Hudson trực tức giận trợn trắng mắt, cũng dập tắt luôn tâm tư thăm dò. Ma thú đều có ý thức về lãnh địa, mạo muội xâm nhập rất dễ dàng làm phát sinh một cuộc chiến.

Mặc dù lời của Belersden khó nghe, có thực lực của nó lại rất mạnh. Hudson không muốn gây rối với một sự tồn tại khiến cho nó phải cảm thấy e ngại.

Có những người bạn hàng xóm này cản trở, theo một ý nào mà nói cũng là chuyện tốt. Ít nhất là địch nhân phía nam muốn thăm dò Sơn Địa Lĩnh thì cũng phải hỏi đám địa đầu xà này xem có sẵn lòng cho mượn đường không đã.

Trả một cái giá lớn để làm vậy thì chẳng bằng thay một mục tiêu khác. Chiến hỏa đã bay tán loạn trên đại lục Aslante rồi, cơ hội mở rộng thì không thiếu, chỉ thiếu sức mạnh.

Sau khi đi quanh một vòng, Hudson đã có một khái niệm tổng quan trong lòng. Vùng đầm lầy trước nhà của mình không phải là một vùng đầm lầy bình thường, diện tích của nó tầm khoảng hơn vạn km vuông.

Cụ thể là bao nhiêu thì phải đợi sau khi khai phát mới biết được.

Dù sao con đường mà Belersden đi cũng không theo quy tắc nào, chỉ cần phán đoán sai chu vi của một đường cong trong đó thì diện tích phán đoán sẽ bị sai sót rất lớn.

Trong lòng đã nắm chắc, suy nghĩ hướng về hải vực của Hudson lại càng mạnh mẽ hơn.

Muốn đào một con kênh vận chuyển dài hàng trăm dặm, cho dù nó là một vùng đầm lầy đầy bùn thì cũng không phải là một dự án nhỏ.

Nếu tính toán khoảng cách, nó tương đương khoảng một phần ba mươi diện tích của Kinh Hàng Đại Vận Hà. Nếu như không phải đang ở trong một thế giới siêu phàm, Hudson cũng không dám có ý nghĩ này.

Khối lượng đất thì không cần tính toán, nó là một con số thiên văn.

Vùng đầm lầy có địa thế bằng phẳng, sau khi khai thác nó sẽ trở thành một vùng đồng bằng rộng lớn. Cũng không cần phải lo lắng về nguồn nước, chỉ cần dẫn nước đọng từ dãy núi Salam qua liền đổ đầy đường sông.

Trong mùa khô, nếu lượng nước không đủ, đó chỉ là một vấn đề nhỏ, có thể xây cửa chặn ở cửa biển để đảm bảo tàu thuyền có thể đi qua.

Chương 388 - Chiến Tích

Hiện tại, điều cần xem xét là chiều rộng, độ sâu của kênh, số lượng lao động cần đầu tư và ước tính thời gian đào kênh.

Trong thời kỳ chiến tranh, dự án lớn như vậy phải được suy sâu tính kỹ.

Một khi đã đầu tư một lượng lớn lao động và tài nguyên vào thì không thể dừng lại được.

Nếu tiến độ công trình không đạt kỳ vọng và bị ảnh hưởng bởi chiến tranh hậu kỳ, không có đủ tài chính để đầu tư, lúc đó sẽ rất khó xử.

Hay là đầu tư vài nghìn người từ từ đào trước đi?

Với tài lực của Sơn Địa Lĩnh, chỉ cần tách ra một đội nhỏ để đào kênh thì cũng không làm ảnh hưởng gì nhiều đến sự phát triển của lãnh địa.

Hoặc có thể tạm hoãn kế hoạch, chờ đến khi chiến tranh kết thúc rồi mới xem xét vấn đề này?. . .

Phỉ Thúy cung, từ chiến tranh bộc phát ra bắt đầu, nơi này liền trở nên bận rộn.

Báo cáo quân sự từ tiền tuyến đến liên tục. Tổng thể mà nói thì tin xấu nhiều hơn tin tốt.

Không phải là nơi này gánh chịu thiệt hại nặng nề, thì là một nơi khác mất quân, hoặc là có một pháo đài bị đại quân thú nhân công phá.

Lực lượng quân đội của vương quốc đã cố gắng tổ chức phản công, chỉ là thành tích có phần không tốt lắm, không thể lấy ra để tuyên truyền.

Ví dụ, quân đội Vương quốc đã đại hoạch toàn thắng tại Pháo đài Hạ Lân trên tiền tuyến, tiêu diệt hơn 5. 000 quân địch Pigg và chỉ bị tổn thất khoảng chừng 800 người.

Chỉ nhìn vào con số thì đây là một chiến thắng vô cùng rõ ràng. Nhưng đáng tiếc, đối thủ là Pigg, ngay cả khi tuyên truyền thì Vương quốc cũng chỉ thay thế bằng một câu quân đội thú nhân.

Tiêu diệt bao nhiêu, bao nhiêu quân đội thú nhân, không cần nói cũng biết những địch nhân bị giết chết nhất định là các chủng tộc bất nhập lưu.

Nếu là tiêu diệt được tinh nhuệ thú nhân, khi tuyên truyền sẽ thường được gắn với tên chủng tộc của đối phương.

Ví dụ, tuần trước đã giết chết 100 tên lính Behemoth, trên chiến báo đã được miêu tả rất kỹ càng.

Đều là bị ép phải làm vậy. Nhằm đả kích việc báo cáo sai chiến tích, vương quốc sớm ban hàng quy định, toàn bộ chiến công trên tiền tuyến đều phải dùng Lưu Ảnh thạch ghi chép thì mới có giá trị.

Toàn bộ đều là số liệu thực tế, cho nên chiến báo sẽ không đẹp đẽ như vậy.

Dù đã cố gắng tô điểm, nhưng các cao tầng vương quốc vẫn có thể nhìn thấu chỉ với một cái liếc mắt.

Sau khi xem lướt qua chiến báo nhưng vẫn không tìm thấy một trận chiến kinh điển đáng khen ngợi nào, Caesar III bất đắc dĩ nói:

"Để tiền tuyến dựa theo tình huống thực tế của mình mà bố trí, không cần phải vì tuyên truyền chính trị mà lấy tinh nhuệ đi mạo hiểm."

"Đối ngoại tuyên truyền thì chỉ cần dùng tổng số quân địch đã bị tiêu diệt là được!"

"Khai chiến đến nay đã được một một tháng rồi, tiêu diệt được 15 vạn liên quân thú nhân cũng có thể miễn cưỡng trấn an dân tâm."

"Còn về vấn đề mất thành mất đất, chỉ cần nói là tình hình chiến sự căng thẳng, chúng ta đang đấu tranh để kiểm soát lại những khu vực này."

"Hãy thông báo về những khó khăn mà chúng ta đang đối mặt cho các nước láng giềng xung quanh và chuẩn bị một số Lưu Ảnh thạch gửi đi."

"Nếu không cho họ thấy cảnh chiến trường tàn khốc, khả năng cao là bọn họ sẽ không hỗ trợ gì nhiều!"

"Bỏ qua yếu tố chủng tộc, quân đội của Vương quốc Alpha đã có được chiến công hiển hách. Từ khi chiến tranh bùng nổ đến nay, tổn thất của chúng ta chỉ chừng 70. 000 người, trong khi số quân địch tiêu diệt được đã vượt qua 150. 000 người."

"Tiếc là mọi người đều biết trong này có nước. Là bên phòng thủ, chỉ đạt được những thành tích như vậy rõ ràng không thể làm hài lòng mọi người."

"Bệ hạ, sự tàn khốc của chiến trường Bắc Cương là đều mà ai cũng biết, còn được miêu tả trong những quyển sách sử của các quốc gia khác."

"Chính vì tàn khốc như vậy nên các quốc gia không muốn tiêu hao lực lượng của mình trong cuộc chiến chống lại thú nhân."

"Hiện giờ tất cả mọi người đều đang tranh luận, trên danh nghĩa là đang thương lượng về số lượng viện quân được cử đến, nhưng thực tế là mỗi quốc gia đều tính toán để tiêu hao thực lực của quốc gia khác trước."

"Trong thời gian ngắn, việc mong đợi nhận được sự hỗ trợ ngay lập tức của các quốc gia khác là chuyện không thực tế."

"Tham khảo phản ứng của các quốc gia trong những cuộc chiến trước đây."

"Thường là khi chúng ta gánh chịu tổn thất nặng nề và đứng trước nguy cơ sụp đổ thì lực lượng hỗ trợ mới chậm rãi chạy đến."

"Thay vì yêu cầu viện binh, không bằng yêu cầu về tài nguyên chiến lược thì các quốc gia sẽ dễ dàng chấp thuận hơn."

"Thực phẩm, vải, vũ khí, áo giáp và Ma tinh thạch vv... Đều là những thứ mà chúng ta cần."

"Ngoài cái đó ra, chúng ta còn có thể đề xuất để các quốc gia phái cao thủ tới chi viện."

"Tỷ lệ sống sót của cường giả đỉnh cao trên chiến trường là rất cao, chỉ cần không bị địch nhân vây khốn, thường sẽ không gặp phải nguy hiểm gì lớn."

"Có đại nghĩa nhân tộc ở đây, lại không gây ra thiệt hại về thực lực, chắc là các quốc gia sẽ đồng ý."

Bá tước Francois đề nghị.

Là bộ trưởng bộ ngoại vụ, ông ta đã sắp rầu đến hói vì chuyện xin viện trợ này.

Tiếc là hiệu quả quá nhỏ. Các quốc gia trên lục địa đều có tính toán riêng của mình. Mặc dù đại nghĩa nhân loại rất quan trọng, nhưng Vương quốc Alpha vẫn còn đang tồn tại mà?

Trong mắt của các quốc gia, dĩ vãng một mình Vương quốc Alpha cũng có thể chống lại cuộc tấn công của đại quân thú nhân, bây giờ còn có thêm sự gia nhập của Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey, vậy thì càng không phải là vấn đề.

Có ba quốc gia giữ vững mặt trận, bọn họ hoàn toàn có thể xử lý công việc của mình trước rồi sau đó mới từ từ đối phó với đại quân thú nhân.

Đặc biệt là đối với các quốc gia tiếp giáp với các chủng tộc khác, suy nghĩ của họ càng phức tạp hơn. So với việc chi viện cho tam quốc, bọn họ càng muốn giải quyết vấn đề riêng của mình hơn.

Chương 389 - Tiền Tuyến Không Bình Thường

Nhận thấy không có viện binh đến chi viện trong thời gian ngắn, bộ ngoại vụ cũng chỉ có thể giảm mục tiêu và cố gắng tranh thủ sự ủng hộ ở những phương diện khác.

Caesar III thất vọng nhìn về phương xa rồi nói: "Vậy thì cứ làm như vậy đi!"

"Nhớ chú ý Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey, bên phía bọn họ quá yên tĩnh."

"Ngũ đại Hoàng tộc thú nhân đều chạy về hướng của chúng ta, chuyện này rõ ràng không bình thường, có thể có một âm mưu lớn đang chờ họ."

Muốn bóp quả hồng thì phải tìm trái nào mềm mà bóp, nhưng trong cuộc xâm lấn lần này, vừa bắt đầu thì thú nhân đã bóp quả hồng cứng nhất là Vương quốc Alpha.

Tiền tuyến một mực bị động chịu đòn, không lấy được một trận đại thắng chói sáng nào, không phải là quân đội của vương quốc không cố gắng, mà do địch nhân tấn công quá dữ dội.

Quân chủ lực của thú nhân cũng tới rồi, các lực lượng phòng thủ biên giới cẩn trọng đã áp dụng kế hoạch ứng phó cẩn thận nhất. Mặc dù không có thành tích chiến đấu nổi bật, nhưng cuối cùng vẫn giữ được phòng tuyến.

Dựa theo lệ cũ, nếu như quân địch không thể phá vỡ phòng tuyến ngay lập tức thì tiếp theo sẽ là một cuộc chiến kéo dài và tiêu tốn.

Dựa vào những tuyến phòng ngự, quân đội của vương quốc có thể tiếp nhận liên tục binh lính cứu trợ và dần dần hao mòn lực lượng đại quân thú nhân.

Trong quá trình hao mòn này, quân đội của vương quốc chắc chắn sẽ gánh chịu thiệt hại nặng nề, nhưng cũng có thể rèn luyện ra một lượng lớn binh lính tinh nhuệ.

Lực lượng cứu trợ từ các tỉnh vừa mới đến tiền tuyến thì chỉ có sức chiến đấu trung bình, nhưng sau nửa năm một năm, nhưng kẻ may mắn sống sót đều đã hoàn thành thuế biến.

Nếu như tướng lĩnh cố gắng một chút, tăng cường độ huấn luyện thì cũng có thể tạo ra một lực lượng tinh nhuệ.

Tổng hợp quốc lực càng đánh càng yếu, nhưng quân đội trên tiền tuyến lại càng đánh càng mạnh. Một khi có binh lính mới tham gia, tình hình sẽ có thể đảo ngược.

Trong những trận đánh trước ở Bắc Cương, thú nhân đều bị đánh chạy về quê quán theo cách này.

Sau nhiều lần thất bại, không lý do gì để không rút ra bài học. Tiếp tục đối đầu trực tiếp với Vương quốc Alpha rõ ràng không phù hợp với lợi ích của Đế quốc Thú Nhân.

Công quốc Mosey thấy phía Vương quốc Alpha đang chiến đấu kịch liệt như vậy mà người hàng xóm bên cạnh là mình chỉ bị một vài bộ lạc thú nhân lẻ tẻ đột kích.

Nhìn xem tin chiến thắng liên tục được gửi về từ tiền tuyến, vưa Chris IX luôn cảm thấy có chút không thực tế.

Thật sự là quá suôn sẻ, trước đây khi thú nhân chạy tới cướp bóc còn gây ra động tĩnh lớn hơn bây giờ nhiều.

Không ai thích bị đánh cả, bên mình không phải hướng chủ công là một chuyện tốt.

"Mệnh lệnh cho quân trông giữ ở tiền tuyến đề phòng kỹ hơn, không được tự tiện xuất kích."

"Phái người nhìn chằm chằm động tĩnh của quân chủ lực thú nhân, nâng cao cảnh giác, đề phòng địch nhân đột nhiên thay đổi hướng chủ công."

Công quốc Mosey là nước yếu nhất trong tam quốc. Vua Chris IX không dám coi thường lời cảnh báo của Vương quốc Alpha.

Nếu lỡ như đại quân thú nhân đột nhiên thay đổi mục tiêu tấn công, công quốc Mosey có thể sẽ trở thành lịch sử.

Mặc dù công quốc Mosey cũng đã hoạt động ở phía bắc vài chục năm qua, nhưng về khả năng phòng thủ thì lại không thể so sánh với Vương quốc Alpha. .

Các quý tộc lãnh chúa của công quốc Mosey cũng không phải những kẻ bị thú nhân đánh bầm dập suốt mấy trăm năm mà vẫn cứng đầu không chịu di dời như ở vương quốc Alpha

Dù cho chiến tuyến sụp đổ, những quý tộc đất phong vẫn cắn răng kiên trì đến khi chiến tranh kết thúc cũng không phải là số ít tại Vương quốc Alpha.

Trong mấy trăm năm qua, một vài thành lũy nổi tiếng đã bị đại quân thú nhân vây khốn mấy chục lần, đến nay vẫn còn sừng sững không ngã ở Bắc Cương.

Vào thời điểm khốc liệt nhất của cuộc chiến, thủ đô vương quốc bị thất thủ cũng là chuyện thường xuyên xảy ra, tạm thời di chuyển đến tỉnh Nam Cương để cầm cự cũng không phải chỉ mới xảy ra một lần hai lần.

Vương quốc Alpha có thể kiên trì như vậy là bởi vì bọn hắn có kinh nghiệm phong phú, bị đánh nhiều nên quen rồi.

Nhiều chuyện sẽ rất khó chấp nhận khi xảy ra lần đầu, nhưng khi trải qua nhiều lần thì con người sẽ dần quen với điều đó.

Vua Chris IX không biết Công quốc Mosey có thể chịu đựng được những cuộc tấn công như vậy hay không.

Ít nhất là ông ta không dám nhắc tới kế hoạch di chuyển thủ đô tạm thời để tiếp tục chống cự khi chiến tuyến sụp đổ vào lúc này.

Một bản kế hoạch có thể lấy ra thảo luận công khai ở Vương quốc Alpha, nhưng vua Chris IX lại không dám nói ra, nếu không các quý tộc trong nước sẽ lập tức vỡ tổ.

"Bệ hạ yên tâm, cho dù đại quân thú nhân muốn đánh lén thì cũng không dễ dàng như vậy. Việc điều động một lúc mấy chục vạn quân là chuyện không thể nào giữ bí mật được."

"Bây giờ không chỉ chúng ta có thể yên tâm, mà cả Vương quốc Warhammer láng giềng cũng có thể yên tâm."

"Thú nhân níu chặt lấy Vương quốc Alpha chắc là lịch sử. Bọn họ vốn có thù truyền kiếp, lịch đại Thú Hoàng đều sẽ lấy việc hủy diệt Vương quốc Alpha xem như mục tiêu đời mình."

"So ra thì giữa chúng ta và thú nhân cũng không có ân oán sâu đậm gì. Nếu như không phải các bộ lạc thú nhân thường xuyên xuôi nam cướp bóc thì sẽ không phát sinh xung đột."

Tể tướng Herceg thuyết phục.

Mặc dù những lý do này không đủ, nhưng đó là tất cả những gì ông có thể nghĩ ra. Về góc độ quân sự thì đương nhiên phải chọn những nơi yếu kém để tấn công.

Muốn gặm xương cứng trước cũng không phải không được. Nhưng vấn đề là phía sau phòng tuyến của Vương quốc Alpha vẫn còn có phòng tuyến khác nữa, mỗi một nhà pháo đài quý tộc đều là cứ điểm sẵn có.

Những pháo đài là do các thế hệ tổ tiên xây dựng và quản lý trong vô số năm, trong này còn có vô số kinh nghiệm phong phú để đối phó với sự bao vây của đại quân thú nhân.

Chương 390 - Phản Ứng

Trên đường đi đều là cây đinh, nếu những cái đinh này không thể bị loại bỏ, chúng có nguy cơ trở thành một trở ngại lớn trên con đường xâm lấn.

Trong lịch sử, đại quân thú nhân lách qua những cây đinh này để ép buộc xuôi nam đều kết thúc bằng bi kịch, không có ngoại lệ.

"Yên tâm, làm sao ta có thể yên tâm được! Cho dù đại quân thú nhân có bởi vì cừu hận mà cường công Vương quốc Alpha bằng mọi giá."

"Nhưng mà sau đâm đến đầu rơi máu chảy, chẳng lẽ thú nhân vẫn không rút ra được bài học nào sao?"

"Mặc dù trong cuộc chiến lần trước, Vương quốc Alpha đã mất đi một phần lớn lãnh thổ phía bắc, nhưng đường biên giới với Đế quốc Thú Nhân cũng đã bị rút ngắn lại một nửa."

"Đừng để sự hung dữ hiện tại của thú nhân làm cho ta lầm tưởng rằng áp lực phòng thủ đã vượt qua ngày xưa rất nhiều."

Chris IX nói với vẻ xoắn suýt.

Có đồng minh mạnh mẽ là điều tốt cho tình hình đại cục. Tuy nhiên, nếu như thú nhân không đột phá được phòng tuyến của đồng minh, vậy thì bọn chúng nhất định sẽ chỉ họng súng vào bọn hắn, lúc đó sẽ rất lúng túng.

Thế cục bây giờ đã hết sức rõ ràng, đại quân thú nhân đột phá được quốc gia nào thì quốc gia đó sẽ phải chịu những trận đòn khốc liệt nhất.

Nếu như may mắn có thể kiên trì đến chiến hậu thì sẽ được các các quốc gia loài người khác hỗ trợ phục quốc. Nếu như không may, vương thất sẽ tiêu tan, cơ nghiệp sẽ là của người khác.

Hoặc là một đại quý tộc nào đó trong nước quật khởi, hoặc là bị nước láng giềng sáp nhập, thôn tính. Vương thất mới quật khởi nhiều nhất cũng chỉ có một chút quan hệ về huyết mạch với vương thất trước đó.

Ngay cả Quốc vương cũng có thể bị thay thế, việc thay thế của các đại quý tộc bên dưới lại càng dễ dàng hơn. Nếu như thực lực của gia tộc tổn thất quá nặng, bị thay thế chỉ là vấn đề thời gian. . . .

Một bên khác, Vương quốc Warhammer cũng không hề yên bình. Mỗi quốc gia đều có những người thông minh, ngay cả khi Quốc vương không nhận ra vấn đề thì những người xung quanh cũng sẽ nhắc nhở.

Việc giai cấp thống trị đồng loạt mắc lỗi chỉ là trường hợp đặc biệt. Không ai dám phớt lờ chuyện có liên quan đến sinh tử tồn vong.

Ngay cả những quý tộc lạc quan nhất cũng không dám chắc là thú nhân sẽ một mực đánh nhau với Vương quốc Alpha tới chết mà không thay đổi hướng tấn công.

Điều duy nhất làm cho vua Joseph II an lòng là phương hướng chủ công hiện giờ của thú nhân là Vương quốc Alpha da dày thịt béo không cần bọn hắn phái người qua hỗ trợ.

Nếu như đối tượng bị tấn công là Công quốc láng giềng Mosey, có lẽ thư cầu viện đã lấp đầy bàn làm việc của ông ta, thúc giục ông ta chia binh cứu viện.

Môi hở răng lạnh, dù là quốc gia này bị đại quân thú nhân đột phá, địch nhân đều có thể vòng ra sau lưng để tiến công hai nhà còn lại, lúc đó cả "ba anh em" đều sẽ gặp họa cùng một lúc.

"Các quốc gia trên đại lục đang có phản ứng gì, có đồng ý gửi binh lính tới cứu trợ không?"

Joseph II quan tâm hỏi.

Thú nhân chính là bá chủ của thời đại trước, bọn chúng không chỉ là kẻ thù của ba nước, mà còn là kẻ thù của toàn bộ loài người. Đối mặt với kẻ thù của chủng tộc, đương nhiên là phải kéo mọi người cùng nhau xông lên.

Về mặt lý thuyết thì chỉ cần ba nước hợp sức lại là có thể quyết một trận tử chiến với thú nhân. Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại trên chiến trường, đó rõ ràng chỉ là lý thuyết.

Không phải là mọi người không cố gắng hết sức, chỉ là tình huống của song phương không giống nhau. Đại quân thú nhân có thể có thể sử dụng xác đồng đội làm lương thực, trong khi quân đội nhân tộc thì không thể tàn bạo như vậy. .

Nếu như ba nhà đồng thời điều động toàn bộ quân đội, chỉ riêng áp lực về mặt hậu cần thôi cũng đã có thể làm cho tiền tuyến phải sụp đổ rồi.

Chi duy trì cho một trăm vạn đại quân tác chiến đã làm cho ba nước dốc hết toàn lực rồi. Việc huấn luyện cho thanh niên trai tráng cả nước trở thành binh lính rồi mang toàn bộ ra chiến trường chẳng qua chỉ là một lời nói mà thôi.

Trong thời đại chưa có sự đột phá về giao thông, việc điều động hơn ngàn vạn quân đội lên chiến trường là chuyện không khả thi.

Điều duy nhất mà ba nước có thể làm là chậm rãi hao mòn sức lực của Đế quốc Thú Nhân. Mặc dù đội pháo hôi cua thú nhân rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng có cực hạn.

Năng lực sinh sôi có nhanh đến đâu cũng không thể trưởng thành ngay khi vừa chào đời được. Sau khi đội pháo hôi tiêu hao không sai biệt lắm thì sẽ đến lượt tinh nhuệ ra chiến trường.

Đến phiên dòng chính của nhà mình, ngũ đại Hoàng Đình cũng rất đau lòng. Ví dụ như hoàng tộc Behemoth, thế lực có nhân khẩu ít nhất, một khi tổn thất mấy vạn quân đội trên tiền tuyến thì sẽ thật sự thương cân động cốt.

Tình huống của tứ đại Hoàng Đình còn lại thì khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Tổn thất mấy vạn tinh nhuệ thì cũng sẽ cảm thấy đau lòng; tổn thất mười mấy vạn tinh nhuệ thì cũng sẽ thương cân động cốt.

Thế giới này rất công bằng, sau khi ban cho những chủng tộc này lực lượng cường đại thì sẽ suy yếu năng lực sinh sản của bọn chúng.

Trong những cuộc đại chiến lần trước, chỉ cần ngũ đại Hoàng tộc tổn thất nặng nề thì chiến tranh sẽ nhanh chóng kết thúc.

Thậm chí không cần năm nhà đều bị trọng thương nguyên khí, chỉ cần một hai nhà trong đó tổn thất nặng nề là sẽ có khả năng rút quân.

Ăn thua đủ là chuyện không tồn tại. Thú nhân cũng không ngốc nghếch đến vậy, nếu như bọn chúng thật lỗ mãng như vậy thì đã sớm trở thành lịch sử rồi.

"Các quốc gia đều đồng loạt lên án hành động vô sỉ của thú nhân, một số quốc gia đã cam kết xem xét việc cung cấp trợ giúp cho ba quốc gia chúng ta trong tương lai gần, hành động cụ thể sẽ phải chờ đến cuộc họp của Liên minh nhân loại tiếp theo."

Chương 391 - Phản Ứng (2)

"Đáp lại lời kêu gọi của Vương quốc Frank, các quốc gia sẽ cử đại diện tham dự Hội nghị liên minh nhân loại lần thứ 17 tại Lutecia vào tháng Bảy năm nay để thảo luận cách đối phó với tình hình phức tạp hiện tại trên lục địa."

"Theo thông tin tình báo chúng thần thu thập được, ngoài việc thảo luận về các vấn đề liên quan đến các chủng tộc khác, người Frank có thể sẽ đưa ra những đề xuất bất lợi cho Giáo hội trong cuộc họp này."

"Hiện tại, mối quan hệ giữa họ và Giáo hội đang rất căng thẳng. Tổng giám mục mới của vùng Frank đã tuyên bố một cách công khai rằng: sẽ không chấp nhận bất kỳ mệnh lệnh nào từ Giáo Đình và đặt nghi vấn về tính hợp pháp của Giáo hoàng Shelter VII."

Nghe xong lời mà bộ trưởng bộ ngoại vụ nói, Joseph tức đến râu ria đều sắp dựng đứng. Bọn hắn đang liều sống liều chết với thú nhân ở tiền tuyến, trong khi các quốc gia loài người khác thì chỉ đứng xem náo nhiệt.

Ngoài miệng nói là sẽ chi viện, nhưng khi đến bước hành động cụ thể thì cả đám đều ra sức khước từ.

Nói dễ nghe là đang thương nghị thảo luận, khó nghe một chút chính là kiếm cớ từ chối, không muốn tiêu hao thực lực của nhà mình.

Hiện giờ mới là tháng ba, còn bốn tháng nữa mới đến tháng bảy. Còn phải chờ 4 tháng nữa mới tới thời gian tổ chức Hội nghị liên minh nhân loại.

Nếu như đợi thêm các quốc gia hoàn thành cuộc thảo luận và đưa ra kế hoạch cụ thể để gửi quân viện trợ thì chẳng biết sẽ phải chờ tới bao giờ.

Trong lòng của Joseph II đã không nhịn được bắt đầu hỏi thăm tổ tông nhà mình. Tại sao trong cuộc chiến thú nhân xâm lấn lần trước bọn họ chỉ ngồi xem kịch mà không chịu làm gì, nếu họ chịu hành động sớm và giúp Vương quốc Alpha một chút thì nhà mình cũng sẽ không gặp phải tình thế nguy hiểm như hiện giờ!

Chỉ có tự mình trải qua sự tàn khốc của thú nhân xâm lấn thì mới biết được có người ở phía trước cản đao là chuyện tốt biết bao nhiêu. Tiếc rằng thời gian không thể quay lại, hiện giờ thì Vương quốc Warhammer cũng chỉ có thể cố gắng kiên trì.

Nếu như có thể nói, Joseph II không ngại ủng hộ Vương quốc Alpha trong việc tái chiếm lãnh thổ đã mất. Ông ta dám cam đoan, lần này các quý tộc trong Vương quốc Warhammer tuyệt đối sẽ không ghen tị.

Đặc biệt là các quý tộc ở khu vực biên giới, trong vài chục năm gần đây, họ đã bị thú nhân chơi đùa quá sức, rất nhiều trung tiểu quý tộc đều sắp không chịu nổi nữa.

Nếu không vì Vương quốc Warhammer học theo cách làm của hàng xóm, phụ cấp cho các quý tộc biên giới, có lẽ có rất nhiều trung tiểu quý tộc gần như sắp phá sản đã vứt bỏ lãnh địa chạy trốn rồi.

Tình hình nguy cấp như vậy mà nhân tộc còn lo nội đấu. Nếu như vào lúc khác, người Frank muốn nhằm vào Giáo Đình, ông ta tuyệt đối không ngại ở phía sau thêm dầu vào lửa.

Chất vấn Giáo Hoàng không hợp pháp, đây chính là một việc vui lớn. Nếu như không tham dự một lần thì thật sự không phải là một vị Quốc vương hợp cách.

Cuộc tranh đấu liên quan đến vương quyền và thần quyền này, là một vị Quốc vương thì không cần phải suy nghĩ nên ngồi vào vị trí nào.

Nhưng mà bây giờ thì không được, Vương quốc Warhammer cần được hỗ trợ. Bất kỳ một cuộc đấu tranh nào xảy ra bên trong nhân tộc cũng sẽ làm suy yếu cường độ hỗ trợ mà các thế lực lớn dành cho bọn hắn.

Vương quốc Alpha và Giáo Đình bất hòa, nhưng Vương quốc Warhammer vẫn chưa đoạn tuyệt với Giáo Đình, vì lợi ích của mình, vua Joseph II nhất định phải đứng ra yêu cầu tạm dừng.

Đáng tiếc là quyền lên tiếng của ông ta có vẻ như không đủ. Đều là một trong thập đại vương quốc trên đại lục, nhưng Vương quốc Frank là thế lực mạnh nhất, Vương quốc Alpha cũng có thể xếp vào top ba, trong khi Vương quốc Warhammer chỉ nằm trong số những quốc gia hạng chót.

Ngay cả danh xưng "Thập đại vương quốc " cũng là do những người trong số bọn hắn nói ra, thực tế thì khoảng cách giữa Vương quốc Warhammer và những vương quốc đứng trước vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Còn về đám vương quốc nhân tộc xếp sau thì càng không cần nói. Sự chênh lệch còn lớn hơn nhiều, một nước có thể được xưng là vương quốc thì không nhất thiết phải mạnh mẽ, cũng có thể là do tổ tiên của họ của đã từng cường đại.

"Hãy liên hệ với Bộ ngoại vụ của Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey, xem thử có thể lấy danh nghĩa của ba nước cùng nhau đưa ra lời kêu gọi giữ kiềm chế hay không."

"Trong thời khắc quan trọng như lúc này, Nếu như Giáo Đình và Vương quốc Frank đánh nhau thì không xong rồi!"

Joseph II bất đắc dĩ nói.

Không biết tại sao, ông ta luôn cảm thấy bản thân có quá nhiều chuyện để lo. Cuộc chiến tiền tuyến phải xen vào, chuyện của các đồng minh cũng phải cân nhắc, ngay cả thế cục trên đại lục cũng phải nhọc lòng. . . .

Sơn Địa Lĩnh, thế cục gió nổi mây phun cũng làm cho Hudson cảm thấy nhức đầu.

Nhìn vào chiến báo mà vương quốc công khai, mặt của hắn đều sắp trở thành màu tím rồi. Loại chiến tích rác rưởi này cũng dám lấy ra tuyên truyền, không cảm thấy ngại sao?

Có lẽ trong mắt người khác, đại quân thú nhân đều rất khủng bố, tà ác, sức chiến đấu cực mạnh.

Nhưng người có được mấy vạn nô lệ thú nhân như Hudson lão gia lại cho rằng thú nhân cũng chẳng có gì ghê gớm.

Nếu thực sự mạnh mẽ như trong truyền thuyết thì Sơn Địa Lĩnh đã sớm bị bọn này lật ngược rồi, làm sao có thể làm việc chăm chỉ như hiện tại được?

Là phe phòng thủ, đánh ra chiến tích rác rưởi lấy 1 đổi 2, hơn nữa đại đa số địch nhân đều là đội pháo hôi của kẻ địch.

Hudson cũng không biết mình nên phê bình như thế nào.

Không phải là hắn tự khen, nếu như mấy vạn nô lệ thú nhân nhà mình dám nổi loạn, hắn chỉ cần mấy trăm lính tinh nhuệ là có thể trấn áp.

Sức chiến đấu của đại đa số pháo hôi đều phi thường có hạn. Hudson không tin rằng Đế quốc Thú Nhân có khả năng trang bị áo giáp và vũ khí cho tất cả đám pháo hôi này, có lẽ một số thú nhân pháo hôi còn cầm gậy gỗ đi tác chiến.

Chương 392 - Nhu Cầu Chính Trị

Số lượng binh lính bị tổn thất nặng nề như vậy hiển nhiên không phải là do những tên pháo hôi này gây ra. Xác suất cao là đã xảy ra một cuộc chiến với lính tinh nhuệ của thú nhân.

Trong nháy mắt này, Hudson đã nghĩ đến "nhu cầu chính trị" . Có lẽ là do các tướng lĩnh tiền tuyến muốn đánh một trận chiến đẹp đẽ để cầm về làm công cụ chính trị.

Chỉ là lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực lại phi thường đánh mặt. Trận chiến đẹp đẽ đâu không thấy, ngược lại còn bị đại quân thú nhân đập cho choáng váng.

Bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng các tướng lĩnh tiền tuyến có thể tỉnh táo hơn, đừng vì tham chiến công mà đưa ra những quyết định ngớ ngẩn .

Đối với Sơn Địa Lĩnh mà nói, tiền tuyến không xảy ra chuyện mới là chỗ tốt lớn nhất.

Kéo dài thêm một hoặc hai năm mới ra chiến trường, lúc đó Hudson lão gia cũng có thể mang theo hai vạn binh mã được huấn luyện nghiêm chỉnh xuất chinh.

Nhiệm vụ quân sự của các chi mạch gia tộc Koslow đều đã được chuyển dời đến tỉnh Đông Nam, và tất cả đều đặt lên vai Hudson.

Một khi đến phiên tỉnh Đông Nam ra chiến trường, hắn không chỉ phải mang theo quân đội trong quận tham chiến, mà cả tộc nhân chi mạch của các gia tộc cũng đi theo.

Cân nhắc đến việc nhiệm vụ của các tỉnh không giống nhau, tỉnh Đông Nam chịu trách nhiệm cung cấp vật tư nhiều hơn, nghĩa vụ quân sự tương đối ít, gia tộc Koslow còn phải bỏ ra số vũ khí trang bị của một đội quân để đền bù cho các tỉnh khác.

May mắn là chỉ cần cung cấp trang bị theo tiêu chuẩn của một đơn vị quân đội bình thường, áo giáp chỉ cần chiếm được một phần mười là đủ. Nếu như tính theo đơn vị quân đội tinh nhuệ người người mặc giáp mà nói, gia tộc Koslow cũng sẽ không góp đủ trong thời gian ngắn.

Gia tộc tư quân + tư quân của quý tộc trong quận, muốn kiếm đu hai ba vạn binh mã được huấn luyện nghiêm chỉnh không phải là vấn đề. Chỉ cần đánh hai trận, những người còn sống chính là lính tinh nhuệ.

(ghi chú: Vương quốc Alpha thống kê số lượng quân đội theo "quân mã = quân + mã", ngựa chiến cũng được tính vào nhân khẩu.)

Có nhiều tinh nhuệ như vậy đi theo, không chỉ hệ số an toàn được nâng cao, mà ngay cả quyền nói chuyện cũng sẽ tăng lên nhiều. Còn có thể có được quyền lên tiếng trong hội nghị quân sự quan trọng ở tiền tuyến.

Chỉ cần mình không tìm đường chết thì cũng không cần lo lắng bị biến thành pháo hôi. Vương quốc còn không xa xỉ đến mức có thể lập tức vứt bỏ hơn vạn lính tinh nhuệ.

So sánh thì cuộc đấu tranh giữa Vương quốc Frank và Giáo Đình liền trở nên không đáng kể.

Từ đầu đến cuối, Hudson đều không nghĩ rằng những thế lực lớn này sẽ lập tức chi viện cho chiến trường Bắc Cương. Nếu như nhân tộc thật sự đoàn kết như vậy, thì dù có cho thú nhân mười lá gan thì bọn chúng cũng không dám phát động chiến tranh.

Náo lên cũng tốt, Vương quốc Frank và Giáo Đình huyên náo càng lớn thì giá trị của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trong tay hắn sẽ càng cao.

Phong thủy luân chuyển, trước đó Shelter VII đã gõ cho Vương quốc Frank một gậy, bây giờ thì phải chấp nhận bị người ta trả thù.

Đây là lần đầu tiên có người chất vấn tính hợp pháp của Giáo Hoàng trên đại lục Aslante. Có thể nói lần này Shelter VII sẽ được lưu danh thiên cổ.

Tuy nhiên, cũng giống như vương quốc Frank, danh tiếng bị hao tổn là chuyện không thể tránh khỏi. Chỉ đành chờ xem sau này có thể bù đắp được không.

Trong bối cảnh đó, nếu như Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rơi vào trong tay Vương quốc Frank, Giáo Đình chắc chắn sẽ bị buộc tội cấu kết với tổ chức tà giáo, Shelter VII nhất định sẽ suy sụp.

Đứng trên lập trường của Giáo Đình, việc có được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh là tình thế bắt buộc.

Nếu như không vì các quan chức cấp cao của Vương quốc đã xác định là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang nằm trong tay Giáo hoàng, lại còn bị sức mạnh của một chiếc la bàn bí ẩn phong ấn, thì Hudson cũng không dám mang ra giao dịch vào thời điểm này.

Cuối cùng vẫn là vì quá nghèo, nếu không một người cẩn thận như Hudson cũng sẽ không lựa chọn giao dịch mạo hiểm như vậy. Đương nhiên, bị người để mắt tới cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn quyết định làm vậy.

Khi hắn còn ở Sơn Địa Lĩnh thì vấn đề không lớn, không ai dám làm gì. Nhưng một khi hắn mang quân xuất chiến thì tình hình sẽ khác.

Với tác phong làm việc của Giáo Đình, Sơn Địa Lĩnh sẽ không thể ngăn cản các cuộc thăm dò không ngừng của bọn chúng. Thay vì giữ lại củ khoai nóng bỏng tay này, chẳng bằng lấy ra giao dịch.

Chuyện có liên quan đến danh dự của Giáo Đình, cho dù chỉ là một loại suy đoán thì cũng đã đủ để khiến cho Giáo Đình làm ra hành động lớn.

Đặc biệt là bây giờ còn liên lụy đến cuộc tranh đấu về tính hợp pháp của Giáo Hoàng, càng làm cho Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trở nên quan trọng hơn.

Nhìn vào cách Belersden sử dụng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh để đựng thú sữa, Hudson âm thầm cười một tiếng. Trong tình huống không cởi bỏ phong ấn, có lẽ ngay cả khi đặt trước mọi người, không ai nghĩ rằng chiếc kèn rách nát này là một loại tà khí.

Cho dù có tiết lộ phong thanh thì mọi người cũng phải nguyện ý tin tưởng đây là "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" mới được. Không thể chứng nhận minh được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh đang nằm trong tay hắn thì cũng chỉ là những lời bịa đặt.

Cái danh hiệu "Vong linh pháp sư" này rất khủng bố, cho dù Hudson đích thân đứng ra thừa nhận thì ngoại giới cũng sẽ xem như một chuyện cười.

Thật sự cho rằng Vong Linh ma pháp dễ tu luyện vậy sao, tùy tiện một người chính là Vong Linh pháp sư. Nếu là có loại thiên tài này, đó cũng chính là nhân tài mà Vương quốc Alpha cần nhất.

Cho dù thanh danh của Vong linh ma pháp sư không tốt, nhưng trước khi gây rối thì sẽ không có người quan tâm đến việc truy sát Vong Linh pháp sư.

Trong hiệp hội pháp sư mà Vương quốc ủng hộ cũng không thiếu bóng dáng của Vong Linh pháp sư. Về mặt bản chất thì con người mới là thứ tà ác, không phải là sức mạnh.

Chương 393 - Giao Dịch

Đặc biệt là hiện giờ, tiền tuyến đang rất cần Vong Linh ma pháp sư. Chỉ cần có Vong Linh pháp sư ra tay, thi thể bị lực lượng âm u xâm nhiễm, sẽ không thể nào trở thành thức ăn cho thú nhân được nữa.

Để có thể thâm nhập vào vùng tròn quyền lực này, tổ tiên của Hudson đã bị mọi người điều tra nhất thanh nhị sở. Quá trình phát triển từ lúc mới sinh ra cho đến bây giờ, tất cả đều trong sạch, mới được chấp nhận vào vòng tròn này.

Nếu nói có người giả mạo, thì quả thực là một sự xúc phạm về trí tuệ của tất cả mọi người.

Nếu như ngay cả khả năng phân biệt cơ bản nhất cũng không có, sợ là cơ nghiệp đã sớm bị người ta cướp đi thần không biết, quỷ không hay rồi.

Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là tổ chức thần bí có phải là Giáo Đình hay không?

Sau khi xác định được thân phận thì mới đòi thêm được lợi ích. Nếu như là những thế lực lớn khác, vậy thì giá tiền sẽ phải giảm bớt đi nhiều.

Quan trọng nhất là chỉ có Giáo Đình mới đi mua "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", mới sẽ không để lộ ra bên ngoài. Thậm chí bọn họ còn sợ Hudson tiết lộ phong thanh nữa.

Từ đầu đến cuối, Giáo Đình đều luôn khẳng định rằng "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" đang ở trong phong ấn, nếu như để lộ chuyện giao dịch với người khác thì chẳng khác nào đánh vào mặt mình.

Phương pháp xử lý tốt nhất với những chuyện không thể để lộ ra ngoài ánh sáng này chính là lặng lẽ xóa bỏ mọi dấu vết, mà không phải gióng trống khua chiêng tuyên dương.

Quang Minh thánh sơn, từ khi tin tức người Frank chất vấn về tính hợp pháp của Giáo Hoàng được truyền đến, bầu không khí trong Giáo Đình liền có chút không được bình thường.

Mặt mũi Shelter VII vốn đã hiền lành dễ mến, nay càng trở nên thân thiện hơn, nhưng trong cái vẻ mặt "thân thiện" này lại tràn đầy thần sắc kỳ quái.

Có thể thấy rõ rằng người có thể vượt qua một đám đối thủ để chiếm được ngôi vị Giáo hoàng như Shelter VII hiển nhiên không phải là hạng người hiền lành gì.

Khi không gặp bất kỳ chuyện gì xúc phạm đến lợi ích của mình, ông ta mới giữ được diện mạo hiền lành. Nhưng lần này, đã có người dám công khai đặt nghi vấn về tính hợp pháp của chức vị Giáo Hoàng.

Quá trình thay đổi quyền lực trong Giáo Đình cũng không kém phần đẫm máu. Nếu như điều tra sâu hơn, không có một thành viên cấp cao nào của Giáo Đình có thể toàn thân trở ra.

Nhìn như chỉ là đang chất vấn tính hợp pháp của Giáo Hoàng, nhưng thực tế thì động thái của người Frank đã kéo cả tầng lớp cấp cấp trong Giáo Đình xuống nước.

Ngay cả Giáo Hoàng cũng không hợp pháp, vậy thì những nhân viên thần chức do Giáo Hoàng bổ nhiệm cũng phải được xác định lại. Nếu như đâm rách lớp giấy cửa sổ này, tất cả mọi người đều sẽ tiêu tùng.

"Các quốc gia trên đại lục có phản ứng gì?"

Shelter VII hỏi với bộ dạng mệt mỏi.

Cuộc sống gần đây của ông ta cũng chẳng dễ chịu gì. người Frank chất vấn tính hợp pháp của Giáo Hoàng cũng không phải là lời nói vô chứng cứ.

Từ lịch sử và quá trình giành quyền lực có thể "đào" ra rất nhiều quá khứ đen tối của Giáo hoàng Shelter VII.

Dù các thành viên cấp cao của Giáo Đình do có cùng lợi ích nên sẽ đứng về phía ông ta, nhưng điều đó không có nghĩa là Shelter VII sẽ vô sự.

Cấu trúc nội bộ của Thần Hi giáo đình rất phức tạp, ngoài các nhóm quyền lực có chung lợi ích ra thì cũng còn những phe phái khác nữa.

Những gia tộc truyền thừa cắm rễ trong Giáo Đình sẽ tạo ra rất nhiều nhân tố không chắc chắn trong các cuộc đấu tranh quyền lực. Trong quá trình bên đoạt quyền, Shelter VII cũng đã đắc tội với không ít người.

Các cuộc đấu tranh nội bộ không thể đuổi tận giết tuyệt các phe phái đối lập; nếu không thì đó không còn là cuộc đấu tranh nội bộ nữa, mà đã trở thành nội chiến.

Những người đấu tranh quyền lực này không đạt được như ý này đều đang chờ đợi cơ hội để Đông Sơn tái khởi.

Khi lịch sử đen tối của Giáo hoàng bị tiết lộ, những lời đồn tràn lan khắp Thánh sơn, các loại tin tức ngầm đếm không xuể bay đầy trời.

Một người am hiểu nội đấu như Shelter VII biết rõ rằng việc người Frank có thể lấy được nhiều tài liệu mặt tối của ông ta như vậy chắc chắn là vì có người trong nội bộ Giáo Đình phát tán ra.

Nhưng trong thời khắc mấu chốt như lúc này, ông ta vẫn không thể làm được gì với nội bộ. Bất kỳ một hành động không phù hợp nào cũng sẽ khiến cho mọi người hiểu rằng - ông ta đang chột dạ.

Cuộc tranh chấp quyền lực nội bộ vẫn có thể được kiềm chế. Nhưng phản ứng từ bên ngoài thì lại không thể kiểm soát, nếu là nhấc lên làm sóng phản đối Giáo Hoàng, lúc đó Shelter VII chỉ có thể xuống đài trong sự bất lực.

Vì một tổ chức như Giáo Đình không có khả năng rời khỏi tín đồ của mình. Thần Hi giáo đình đã không còn mạnh mẽ như trước đây, đại đa số tín đồ đều nhất trí là Giáo Đình không thể gắng gượng được.

"Tình huống có chút không ổn, Vương quốc Dante, Vương quốc Hessen, Vương quốc Nam Ngạn và 18 quốc gia khác đều rất có hứng thú với đề nghị của người Frank."

"Có khả năng rất cao bọn họ sẽ làm khó dễ chúng ta tại Hội nghị Liên minh Nhân loại diễn ra vào tháng 7 tới."

"Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer, Công quốc Mosey thì kêu gọi các bên kiềm chế, nhưng Vương quốc Alpha đề xuất việc thành lập một nhóm điều tra chung để điều tra sự thật đằng sau các sự kiện này."

"Hiển nhiên là bọn hắn cũng tràn đầy địch ý đối với chúng ta, nếu như bọn họ không bận rộn với cuộc chiến chống lại thú nhân thì sợ là phản ứng của Vương quốc Alpha có thể còn tích cực hơn."

Giám mục Sauron nói với giọng điệu khó khăn.

Những thể lực bày tỏ thái độ đều là phản đối Giáo Đình, còn các thế lực không bày tỏ thái độ mới chính là những người ủng hộ lớn nhất của Giáo Đình.

Đối với thế cục xấu đến mức này, Giám mục Sauron bày tỏ: Xử lý quan hệ giữa Giáo Đình và các quốc gia là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Chương 394 - Giao Dịch

Trăm nhân tất có quả.

Nhằm khôi phục vinh quang của Giáo Đình, trong những năm qua, bọn hắn đã đắc tội với toàn bộ những người nên đắc tội và cả không nên đắc tội.

Ngày bình thường mọi người còn kiêng kị thực lực và sức ảnh hưởng của Giáo Đình nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng mà tình hình gần đây đã thay đổi.

Trước có Vương quốc Alpha công khai đánh mặt Giáo Đình, chỉ trích bọn hắn cấu kết tà giáo và cố ý muốn lật đổ sự thống trị của Vương quốc.

Bây giờ lại xuất hiện chuyện này, mọi người đột nhiên nhận ra rằng, một tổ chức đã từng mạnh mẽ vô địch như Giáo Đình cũng chỉ còn lại vẻ bề ngoài.

Khi cảm giác e ngại phai nhạt, ý định gây chuyện liền sẽ dâng lên. Có một chút người vẫn cảm thấy khó khăn khi trực tiếp khiêu chiến Giáo Đình, nhưng đi theo sau lưng người Frank phất cờ hò reo thì mọi người lại không sợ.

Ngay cả Vương quốc Alpha đang bị cuốn vào cuộc chiến với thú nhân cũng không quên gây khó dễ bọn hắn.

Làm sao có thể thành lập một "nhóm điều tra" được chứ?

Một vị Giáo hoàng bị người khác tổ chức điều tra, điều đó có ý nghĩa gì. Rõ ràng chính là muốn kéo khuôn mặt của Giáo Đình xuống đất cọ xát nha.

Quan trọng nhất là Giáo Đình không thể chịu được cuộc điều tra, nếu không điều tra thì nhiều nhất cũng bị gắn cho những tội danh hiện giờ, nhưng nếu điều tra, bọn hắn chính là tổ chức tà giáo lớn nhất trên đại lục.

Vì vơ vét của cải và làm suy yếu lực lượng của các quốc gia, trong hơn một thế kỷ qua, hơn một nửa các sự kiện của tổ chức tà giáo trên lục địa đều có liên quan đến Giáo Đình.

Nhiều cuộc tranh chấp nội bộ của nhân tộc cũng không thiếu bóng dáng của Giáo Đình.

Tình hình hiện tại trở nên càng nghiêm trọng hơn, nếu đào sâu hơn, không chừng còn được tăng một tội cấu kết với thú nhân, bán đứng lợi ích của nhân tộc.

Nhiều tội danh như vậy kết hợp lại, đừng nói là Giáo Hoàng tiêu đời, sợ là toàn bộ Giáo Đình cũng phải tiêu tùng theo.

Cho dù là Thần Hi chi chủ đích thân giáng lâm, có lẽ đều phải suy nghĩ cẩn thận có đáng vì đám rác rưởi này mà đắc tội với toàn bộ tín đồ hay không.

"Ulise, có manh mối về Huyết Nguyệt Kèn Lệnh chưa?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Ông ta đã gặp đủ nhiều chuyện phiền phức rồi, nếu như ngay cả trái bom "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" này cũng nổ theo, Shelter VII thật sự không biết rằng mình có thể chịu nổi áp lực hay không.

Ông ta cũng đã không còn tin tưởng Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn nữa, những kẻ chỉ biết chém chém giết giết này chỉ làm cho mọi người trở nên tồi tệ hơn thôi.

Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào "Thần thánh chi thủ", người có thủ đoạn linh hoạt hơn, làm việc bí ẩn hơn.

"Bệ hạ, trước mắt thì chúng ta tìm thấy dấu vết chỉ về hướng Sơn Địa Lĩnh. Dựa trên những thông tin tình báo mà nhân viên thu thập được, vị Sơn Địa lãnh chúa kia rất có thể là do một Vong Linh pháp sư giả mạo."

"Thực lực thấp nhất cũng là Ma đạo sư, bên cạnh còn có một con Đại Địa Chi Hùng đã trưởng thành, cộng thêm mấy vạn quân đội đang tập trung trong Sơn Địa Lĩnh, việc tấn công mạnh mẽ vào đó gần như không thể thành công."

"Người của chúng ta đã tiếp xúc với hắn, xem thử có thể mua lại được không, trước mắt thì việc tiếp xúc này cũng coi như là thuận lợi."

"Chẳng qua kẻ này chào giá quá cao, ngân sách của chúng ta có hạn, tạm thời không có đủ kinh phí, ngài xem. . ."

Vì tăng ngân sách, Ulise nói dối mà không đỏ mặt.

Chẳng qua so với biểu hiện trước đó của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn,"Thần Thánh chi thủ" có thể thúc đẩy việc này tới bước này trong thời gian ngắn như vậy, mọi người không có thời gian để so đo nhiều như vậy.

"Rất tốt! Không cần phải lo về vấn đề ngân sách, việc mà các ngươi cần làm hiện giờ là phải mang Huyết Nguyệt Kèn Lệnh về cho ta bằng mọi giá, toàn bộ chi phí sẽ được Thánh khố gánh chịu."

"Các ngươi có thể cố gắng lôi kéo vị Sơn Địa lãnh chúa có vấn đề kia. Chôn được một cây đinh trong Vương quốc Alpha cũng là một chuyện tốt."

"Nhưng chỉ là một tên Vong Linh pháp sư thì làm sao có thể thoát khỏi sự điều tra của các quý tộc trong Vương quốc Alpha, nhất định phải làm rõ vấn đề này."

Shelter VII hài lòng nói.

Giá tiền rất lớn, nhưng cũng phải xem là đối với người nào. Giáo Đình nghèo chỉ là một phép so sánh tương đối với thời kỳ cường thịnh mà thôi, nhưng so với một tên "Vong Linh pháp sư" thì Giáo Đình vẫn giàu có hơn rất nhiều.

Huống chi giao dịch giữa các cường giả đều rất ít sử dụng kim tệ.

Hoặc là dùng vật liệu ma pháp quý giá, hoặc là trao đổi tài nguyên tu luyện, cho dù là giao dịch một chút tri thức thì cũng tốt hơn sử dụng kim tệ.

Trong nhà kho của Giáo Đình có rất nhiều bảo vật và tư liệu tu luyện của không ít Vong Linh pháp sư. Vào thời khắc quan trọng như lúc này, Shelter VII hoàn toàn không ngại lấy ra giao dịch.

Đương nhiên, điều làm ông ta hài lòng nhất vẫn là tổ chức tình báo nhà mình nắm giữ nhược điểm về thân phận của đối phương, hiện giờ không dám lấy ra dùng là vì có liên quan đến "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", nếu như chuyện này bị tiết lộ thì bọn hắn cũng không chịu nổi hậu quả.

Nhưng tương lai thì không chắc. Nếu nguyện ý hợp tác thì chính là bạn tốt, còn không chịu hợp tác, có thể xem xét lựa chọn thời điểm thích hợp để tiết lộ thân phận của đối phương.

Nếu có thể biết được phương pháp bí mật xâm nhập và thay thế mà không bị các quý tộc phát hiện thì giá trị mà bọn hắn có thể đạt được sẽ càng lớn hơn.

Nhưng mọi chuyện đều phải đúng như những lời mà Ulise đã nói. Nếu như tất cả những chuyện này đều là suy đoán, vậy thì tình hình sẽ khác.

Có lẽ do cảm thấy không an tâm vì chuyện này tiến triển quá suôn sẻ, Shelter VII lại bổ sung:

"Lúc giao dịch thì nhớ cẩn thận một chút, vẫn còn chưa bắt được tiết lộ tin tức, có thể là vẫn còn những trở ngại sau này."

Chương 395 - Bị Bán

Chiến trường Bắc Cương, ngũ đại Hoàng tộc thú nhân đã tập hợp lại. Ngoài hoàng trữ Alex của tộc Behemoth ra, Hoàng giả của tứ đại Hoàng tộc còn lại cũng đích thân tới.

"Giết!"

"Giết!". . .

Tiếng la hét điên cuồng vang thấu trời xanh cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc họp, như thể cuộc chiến đang diễn ra bên ngoài không tồn tại vậy.

Có lẽ do tác động từ không khí giết chóc trên chiến trường, bầu không khí trong trướng bồng cũng có chút căng thẳng, sắc mặt của mấy vị Hoàng giả đều không hề tốt đẹp.

"Những chủng tộc đã hứa với chúng ta là cùng nhau phát động chiến tranh như Tộc Cự Nhân tộc, Dwarf, Tinh Linh vv. . . Đều không khởi xướng tiến công nhân tộc giống như những gì đã ước định."

"Nếu như những chủng tộc này không tham chiến, chỉ dựa vào lực lượng chúng ta mà muốn lung lay vị trí bá chủ đại lục của của nhân tộc là chuyện gần như không thể!"

Ưng Hoàng nói với giọng điệu lạnh như băng.

Ngay từ đầu thì ông ta cũng đã không xem trọng cuộc chiến lần này rồi.

Liên minh các chủng tộc trên lục địa lại để nhằm lật đổ vị trí bá chủ của nhân tộc... nghe thì có vẻ tuyệt vời, nhưng muốn thực hiện được lại là một chuyện khác.

Ngay cả khi mọi người đã có ước định từ trước, nhưng đến thời khắc mấu chốt, nhưng đồng minh đều mang tâm tư trong mình lại thất hứa.

Đều là họa do lợi ích gây ra, liên minh để lật đổ nhân tộc vốn là một chuyện có rủi ro cao, còn lợi ích có xứng đáng hay không thì phải chờ khảo chứng.

Vị trí bá chủ đại lục chung quy chỉ có một, không phải mỗi chủng tộc đều có thực lực để thay thế vị trí của nhân tộc.

Đối với phần lớn các chủng tộc mà nói, so với việc tranh đấu vị trí bá chủ đại lục không thiết thực kia, việc bảo tồn thực lực mới là quan trọng nhất.

Thú nhân muốn kiếm chuyện, trong lòng mọi người đều vô cùng ủng hộ, nhưng khi cần mọi người phải cầm vũ khí ra chiến trường lại là một chuyện khác.

Vì hưởng ứng hành động của thú nhân, các chủng tộc khác cũng không hề ngồi yên, gần đây đã nảy sinh rất nhiều vụ xung đột với loài người.

Đáng tiếc, xung đột cũng chỉ là xung đột, muốn khơi mào cuộc chiến chủng tộc, tất cả mọi người đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi hành động.

Loại chuyện này không trách được người khác, trong cuộc chiến đại lục lần trước, thú nhân cũng đã vì lợi ích của mình mà bán đứng các tộc khác.

Phong thủy luân chuyển, lần này đến lượt thú nhân bị bán, mọi người đương nhiên là không chịu được.

Đáng chú ý là ngay cả tộc Tinh Linh cũng tham gia vào chuyện này, Tinh linh thuần khiết mà cũng bắt đầu học được cách lừa gạt, chuyện này thật sự nằm ngoài tưởng tượng của thú nhân.

Nếu như Ưng Hoàng đích thân tham gia đàm phán thì sẽ phát hiện ra Tộc Tinh Linh chưa từng hứa hẹn điều gì.

Chẳng qua người đại diện tham gia liên minh là thành viên của phái chủ chiến, vì xúc tiến cuộc chiến tranh này, họ đã thêm mắm thêm muối vào trong tin tức rồi mới truyền về.

Sư Hoàng ở bên cạnh cảm thấy rất ngượng ngùng, cuộc chiến tranh này là do ông ta một tay thúc đẩy, ngay cả việc liên hợp các tộc cũng là do ông ta làm.

Đáng tiếc là trong các chủng tộc cũng có quá nhiều người thông minh, toàn bộ đều muốn chờ đồng minh tiêu hao thực lực của nhân tộc trước, sau đó mới nhảy ra kiếm chỗ tốt.

Đến mức chỉ có thú nhân thật sự đứng ra chiến đấu, các chủng tộc khác đều dừng lại trước khi thời khắc cận kề.

"Ưng Hoàng, bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng. Các tộc không giữ lời hứa, sớm muộn cũng phải trả giá đắt."

"Chiến tranh đã khai hỏa, ba nước nhân tộc đều đã triển khai điều động toàn diện, cho dù chúng ta muốn ngừng cũng đã không thể ngừng được."

"Càng là thời điểm như vậy thì chúng ta lại càng phải mạnh mẽ hơn. Bất kỳ hành vi mềm yếu nào cũng chỉ làm cho nhân tộc trở nên trầm trọng hơn, từ đó gây ra những hậu quả khôn lường!"

Sư Hoàng nghĩa chính ngôn từ nói.

Chỉ cần da mặt dày, mọi chuyện đều không là vấn đề. Chiến tranh đã bắt đầu rồi, lúc này dù có nói là hiểu lầm thì cũng sẽ không có người tin.

Đại quân thú nhân công kích mạnh mẽ như vậy, các quốc gia loài người muốn bảo tồn thực lực sẽ lựa chọn tạm thời quan sát. Nhưng một khi bọn chúng biểu hiện ra thế chán chường, chắc chắn sẽ không có người ít tham gia vào việc đánh chó mù đường.

Liên minh nhân tộc cũng không phải là vật bài trí, nếu như thật sự có cơ hội hủy diệt thú nhân, mọi người tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Trong vấn đề đối xử với các dị tộc, lập trường của các cao tầng nhân tộc đều rất nhất trí. Không có người nào muốn để cho những kẻ này có thể tro tàn lại cháy, một ngày nào đó phá hủy cơ nghiệp của mình.

"Ưng Hoàng bớt giận, vào những thời điểm như lúc này, chúng ta càng phải đoàn kết hơn."

"Việc các chủng tộc trên đại lục chọn quan sát cũng chỉ là tạm thời."

"Chỉ cần chúng ta lấy được trọng đại đột phá trên chiến trường, bọn họ sẽ không nhịn được mà tham dự vào."

"Chuyện trước đó thì tạm thời bỏ qua, hay là chúng ta cùng nhau thảo luận về cuộc chiến tiếp theo đi."

"Chiến trường bên phía Vương quốc Alpha đã rơi vào trạng thái giằng co, đám đối thủ cũ này quá hiểu chúng ta, ngay cả khi chúng ta phá vỡ được tuyến phòng thủ của bọn chúng thì phía sau vẫn có vô số thành lũy đang chờ đợi chúng ta. . ."

Alex kiên trì hoà giải.

Trong số năm người có bốn vị là Hoàng giả, chỉ có một minh gã ta vẫn còn là hoàng trữ, nghĩ thôi cũng đã cảm thấy biệt khuất rồi.

Đối với bốn vị Hoàng giả mà nói, nếu như trận chiến này thắng thì chính là kiếm lời lớn.

Thua cũng có thể lợi dụng cơ hội để thanh trừ đối lập và những nhân tố không ổn định trong Hoàng đình, chỉ có Alex là ngoại lệ.

Có một số việc Hoàng giả có thể làm, nhưng hoàng trữ thì lại không thể đụng. Nếu như làm cho Behemoth đại đế kiêng kỵ, cái chức hoàng trữ mà gã đang làm cũng có thể thoái vị được rồi.

Nhớ tới những chuyện phiền lòng này, Alex hoài nghi rằng liệu có phải cha mình đang cố ý làm như vậy hay không, muốn dùng những chuyện phiền lòng này để tiễn gã đi sớm.

Dù sao, với tình trạng cơ thể của Alex, gã ta sẽ không thể chịu được những nỗi vất vả này.

Chương 396 - Huấn Luyện

"Tăng tốc độ lên! Uổng cho các ngươi còn xem mình là Kỵ sĩ."

"Phản ứng chậm như vậy là muốn đi tặng đầu cho địch nhân sao?"

Hudson nghiêm nghị khiển trách.

Kể từ khi nhận ra tình hình tiền tuyến không ổn, các thành viên của gia tộc Koslow liền phải nghênh đón những cuộc huấn luyện quân sự nghiêm khắc nhất.

Ngay cả Nam tước Redman cũng đang ở trong đội ngũ huấn luyện này.

Nghĩa vụ quân sự là trách nhiệm không thể trốn tránh của mỗi một nhà quý tộc!

Trên chiến trường, thú nhân sẽ không quan tâm ngươi có địa vị gì. Thân phận càng tôn quý thì người ta sẽ giết càng vui vẻ.

Để gia tăng tỷ lệ sống sót của mọi người, Hudson quả quyết lựa chọn tập huấn. Phàm là những tộc nhân cần ra chiến trường thì đều được hưởng thụ cuộc tập huấn cấp độ địa ngục này.

Nếu như chỉ là chạy bộ đơn thuần thì đương nhiên sẽ không làm khó được đám Kỵ sĩ lão gia này. Nhưng khi chạy trong Lĩnh vực trọng lực của Belersden thì lại là một chuyện khác.

Mỗi người đều có cảm giác như đang đeo mấy trăm cân nặng trên người vậy. Đi bộ đã là một thách thức rồi, chạy nhanh thì quả thực là đang làm khó người.

Kháng nghị cũng vô hiệu, ra đến sân huấn luyện, Hudson liền lục thân bất nhận.

Belersden đại gia đang chơi rất vui vẻ, nên sẽ không bán ân tình.

Một người một gấu, giống như ma quỷ, đang ép bọn hắn phải huấn luyện.

Hiệu quả thì thật là đáng kinh ngạc, sau khi rời khỏi phạm vi của Lĩnh vực trọng lực, tốc độ phản ứng của họ đã cải thiện rất nhiều.

Tuy nhiên vẫn còn cách xa yêu cầu của Hudson.

Vào thời bình, trong những trận ước đấu văn minh giữa các quý tộc, người có cảnh giới mạnh hơn thường là người chiến thắng, nhưng khi phải vật lộn sống mái trên chiến trường thì mọi chuyện lại khác.

Bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào cũng có thể ảnh hưởng đến cuộc chiến của song phương. Cường giả chết dưới tay kẻ yếu nhiều lắm, nhìn mãi cũng thành quen.

Bọn họ không có cơ hội để trải nghiệm sinh tử, nhưng có thể nỗ lực để cải thiện tốc độ phản ứng cơ thể.

Những người này đều là thành viên tinh anh của gia tộc Koslow, nếu như chết hết trên chiến trường, một mình Hudson không thể nào duy trì được cả một gia tộc.

Trong trường hợp trận chiến không thuận lợi, những người có tốc độ phản ứng nhanh vẫn có thể đi theo hắn đổi tuyến.

Miễn là có thể bảo toàn được những tinh anh này, cho dù là toàn bộ quân đội trong tay đều bị tiêu diệt, hắn đều có thể lập ngay một đội quân mới.

Tiêu chí điển hình nhất của một đại quý tộc xuống dốc chính là: Nhân khẩu thưa thớt, hoặc là con cháu hậu bối đều là phế vật.

Một đại quý tộc không có tộc nhân dòng chính, toàn bộ mọi việc đều phải dựa ngoại nhân, chẳng mấy chốc sẽ bị người ta móc sạch.

Ở nơi này chú trọng huyết thống thời đại, gia tộc chính là tốt nhất lợi ích mối quan hệ, xa so với các loại kết minh đáng tin hơn hơn nhiều.

Dù không phải tất cả mọi người đều trung thành với Hudson, nhưng khi bàn về vấn đề lòng trung thành thì họ vẫn cao hơn so với người ngoài.

Sau khi làm cho tất cả mọi người đều mệt mỏi nằm xuống, Hudson mới dừng lại lau mồ hôi.

Dù được lực lượng của la bàn thần bí tẩm bổ, thể chất của hắn mạnh hơn người thường nhiều, nhưng cuối cùng vẫn mệt mỏi và kiệt sức.

Lĩnh vực trọng lực của Belersden cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là không biết phân biệt địch ta.

Đám người tham gia huấn luyện đều cảm thấy khó chịu, một vị huấn luyện viên như Hudson cũng không tốt hơn là mấy.

"Hudson, mức độ huấn luyện này tiêu hao quá lớn, có lẽ. . ."

Không đợi Nam tước Redman nói xong, Hudson đã ngắt lời:

"Phụ thân yên tâm, con và mọi người đều hoạt động ở trong Lĩnh vực trọng lực, cho nên con biết rất rõ mọi ngươi tiêu hao bao nhiêu năng lượng."

"Chỉ cần ăn nhiều một chút thực phẩm dinh dưỡng thì vẫn có thể bù đắp cho sự tiêu hao của cơ thể. Cũng không cần phải lo lắng về vấn đề chi phí, nếu chia đều ra thì mọi người cũng chẳng tốn bao nhiêu."

"Tính ra, mỗi người chỉ cần khoảng hai ba kim tệ mỗi ngày liền có thể tăng cường khả năng sinh tồn trên chiến trường, chuyện tốt như vậy, bên ngoài có cầu cũng không được."

"Hơn nữa, cường độ huấn luyện như vậy còn có lợi cho sự tu luyện của mọi người. Con có thể cảm nhận được rất rõ tốc độ vận chuyển gần đây của hạt giống sinh mệnh đã tăng cao gần 20%."

"Nhất là những Kỵ sĩ đang gặp bình cảnh, chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian nữa, không chừng sẽ đột phá cảnh giới hiện giờ."

Hudson tận lực mê hoặc nói.

Loại huấn luyện này có thể đột phá cảnh giới được hay không thì chỉ có vị Thần Hi chi chủ kia mới biết được.

Dù gì thì điều mà hắn muốn chính là làm cho những người này tin rằng cuộc huấn luyện hiện tại không chỉ tăng cường khả năng sinh tồn mà còn có thể nâng cao thực lực bản thân.

Nếu thực lực không tăng lên thì chắc chắn là vì không cố gắng huấn luyện. Dù sao Hudson không tin sẽ có nhiều người ở đây có thể đột phá được cảnh giới.

Chỉ cần có một tấm gương sinh ra, bánh vẽ huấn luyện đại pháp này liền có thể tiếp tục kéo dài.

Nhận được một câu trả lời hoàn mỹ, Nam tước Redman chỉ đành nuốt những lời muốn nói vào trong bụng.

Đối với một tên Kỵ sĩ mà nói, sức hấp dẫn của việc tu vi tiến thêm một bước thật sự là quá lớn.

Bây giờ chỉ là đang lừa gạt Kỵ sĩ sĩ quan, sau này hắn sẽ phổ biến ra khắp toàn quân, và còn phải lừa gạt cả binh sĩ.

Cho nên nhất định phải hoàn thiện lý thuyết cơ sở. ...

Các quý tộc lão gia đều đang liều mạng huấn luyện, binh lính bình thường thì càng không cần phải nói.

Giờ phút này, đội quân tinh nhuệ của các chi mạch cũng đã tập trung lại. Mỗi người đều mặc những chiếc áo giáp nặng và cố gắng luyện tập trận pháp.

Hudson rất kỳ vọng vào quân đội bộ binh hạng nặng này. Nếu như phải đối mặt với lính tinh nhuệ của thú nhân, hắn sẽ phải dựa vào những tư quân tinh nhuệ này.

Thực ra thì trong Sơn Địa Lĩnh cũng không chỉ có hai ngàn bộ binh tinh nhuệ. Còn có một số binh sĩ thân cường lực tráng cũng đã được tuyển chọn.

Chương 397 - Ngựa Chiến

Tuy nhiên, tốc độ phản ứng của những binh sĩ này cuối cùng vẫn không nhanh bằng những chiến sĩ đã tu luyện đấu khí.

Hắn có thể đại sát tứ phương khi đối mặt với binh sĩ thú nhân bình thường, nếu gặp được quân tinh nhuệ của thú nhân thì lại rất khó.

Là phe phòng thủ, chế tạo một cái xác rùa đen cũng không còn cái gì không tốt.

Còn về tính cơ động, Hudson tạm thời không có cơ hội suy xét. Dựa trên kinh nghiệm trước đây, nhiệm vụ chính của những quý tộc Nam Cương được cử đi tiền tuyến như bọn hắn là phòng thủ.

Chủ động xuất kích là chuyện của quân thường trực vương quốc.

Sự sắp xếp này rõ ràng đã xem xét đến khả năng chiến đấu không đồng đều của các tư quân quý tộc, không phù hợp cho các trận đánh có sự tham gia của tinh nhuệ thú nhân.

Nếu chỉ là thủ thành, tác dụng của bộ binh hạng nặng sẽ không lớn. Nhưng nếu như một bức tường thành nào đó bị phá, chỉ có những binh sĩ tinh nhuệ này mới có thể chặn đứng sự xâm nhập.

Hơn nữa, trên chiến trường biến đổi thất thường. Không ai đảm bảo rằng mình sẽ không cần phải chiến đấu với thú nhân ở bên ngoài hoang dã.

Nếu như không có một đội bộ binh hạng nặng áp trận, sợ là lính tinh nhuệ của địch nhân vừa mới xung phong một cái thì đã bị đánh cho vỡ trận rồi.

Còn về kỵ binh hạng nặng, đương nhiên là cũng phải có. Những con chiến mã mang trong mình huyết mạch Ma thú hoàn toàn có thể chịu được sức nặng của áo giáp, tốc độ di chuyển không bị ảnh hưởng nhiều.

Vấn đề duy nhất chính là quá đắt. Áo giáp thì không nói, Sơn Địa Lĩnh có thể tự sản xuất, chi phí vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng chiến mã thì không có cách nào tự sản xuất, nhất định phải mua từ bên ngoài.

Chịu ảnh hưởng của chiến tranh, chiến mã chất lượng tốt đã hết hàng. Rất nhiều lãnh chúa quý tộc, bao gồm cả Hudson, đều đang mong chờ có được chiến mã.

Vì giải quyết vấn đề này, cao tầng của vương quốc đang đang bận rộn giao tiếp với hàng xóm. Ước tính không bao lâu nữa là sẽ có một lượng lớn chiến mã tràn vào.

Còn giá cả thì phải chờ đến lúc đó mới biết được.

Nếu như là do chính phủ các quốc gia bán, vì chống lại đại quân thú nhân, có thể còn được giảm giá; nhưng nếu như là do các tổ chức dân sự từ vận chuyển đến, vậy thì chỉ có thể tuân theo giá thị trường.

Bút trướng này rất dễ tính , nếu như ba nước phía bắc không chịu đựng được nữa, có nghĩa là các quốc gia còn lại phải đích thân mang quân lên chiến trường.

Hơn nữa tốc độ còn phải nhanh, chậm một chút, ngọn lửa chiến tranh sẽ lan tới nhà mình.

Nếu như Hudson là người cầm quyền, trong thời điểm như vậy, hắn cũng sẽ cung cấp hỗ trợ về phương diện vật tư để cho hàng xóm đứng trước tiếp tục che chắn.

Nếu như kinh tế có thể chịu đựng được, kỵ binh nặng có khả năng di chuyển linh hoạt nhất định, cho nên đương nhiên là càng nhiều thì càng tốt.

Để duy trì tính di động cao, cách tốt nhất là tăng số lượng chiến mã phân phối. Hudson đột nhiên linh quang lóe lên.

Có vẻ như trước đây thì chơi trò luyện kim thì hắn đã vô tình tạo ra một con "Trâu" siêu cấp, còn bị đưa đi làm bò giống.

Dưới tác động của di truyền mạnh mẽ, con bê mới sinh vượt trội hơn hẳn so với các con bê khác về sức mạnh và sức chịu đựng.

Những con bê chỉ mới 1 tuổi có thể làm việc ngang bằng với những con bò trưởng thành bình thường. Tốc độ khai hoang của Sơn Địa Lĩnh tăng lên nhiều như vậy, những con bê này có công rất lớn.

Nếu là có thể sao chép lên trên người chiến mã, có lẽ kỵ binh hạng nặng của hắn sẽ còn chạy nhanh hơn cả kỵ binh hạng nhẹ.

Với tinh thần dám thực nghiệm cho nhu cầu khoa học, Hudson lập tức đâm đầu vào trong phòng thí nghiệm, tiếp tục chơi lại sự nghiệp luyện kim mà trước đó đã buông tha.

Khác với trước đây, những ngày gần đây hắn đã bổ sung được không ít kiến thức cơ bản trong lĩnh vực luyện kim. Nhà cung cấp của số kiến thức này đương nhiên là vị hôn thê của hắn rồi.

Đáng tiếc là theo một quy tắc ngầm tồn tại trong Vương quốc Alpha, trong thời gian chiến tranh, quý tộc đều phải tập trung vào việc sẵn sàng chiến đấu, cho nên mọi người đã đồng thuận là sẽ tạm ngưng mọi hoạt động kết hôn.

Không chỉ những hoạt động này bị hủy bỏ, mà cả các buổi tiệc hàng ngày cũng bị hoãn vô thời hạn.

Lý do được đưa ra là để tập trung sẵn sàng chiến đấu, nhưng thực tế là vì không đủ tiền. Không ai biết chiến tranh sẽ kéo dài bao lâu, cả vương quốc đều đang cố gắng sống chung với gian khó.

Ngay cả việc tiếp đãi khách khứa cũng được mọi người hạ cấp độ xuống. Bớt được bao nhiêu thì bớt bấy nhiêu, số tiền tiết kiệm được có thể dùng để hỗ trợ cho tiền tuyến.

Không thể kết hôn, có nhiều việc vẫn còn khá bất tiện. Ngay cả khi những kiến thức này đã được xem như quà cưới mà song phương ngầm thừa nhận, nhưng cũng chỉ có thể thực hiện một cách kín đáo.

Để báo đáp lại, Hudson cũng cung cấp cho gia tộc Holliser không ít thép chất lượng tốt. Mặc dù song phương không nói rõ ràng, nhưng nguyên tắc trao đổi đồng giá vẫn được thể hiện rõ ràng trong lén lút.

Đương nhiên, đây chỉ là những vấn đề nhỏ. Chuyện thật sự làm cho hai nhà thông gia vẫn là vì trận chiến tranh này.

Mặc dù vẫn còn xen lẫn rất nhiều lợi ích, nhưng trong số các liên minh, quan hệ hôn nhân chính là một sự lựa chọn có chi phí thấp nhất và hiệu quả cao nhất.

Gia tộc Koslow cần mua vật tư và một số kỹ thuật về phương diện chiến tranh, ví dụ như: công nghệ sản xuất áo giáp và công nghệ chế tạo vũ khí. . .

Bên ngoài thì Gia tộc Holliser chỉ nhận được một ít sắt chất lượng tốt, nhưng thực tế là họ đã mua một loại bảo hiểm cho sự an toàn cá nhân của Tử tước Aurane.

Đều ở chung trong một trận doanh tỉnh Đông Nam, doanh trại của hai nhà có thể hợp tác hành động. Nếu như gặp phải thất bại không thể tránh khỏi, đến lúc nhất định phải chạy trốn thì giá trị của Hudson sẽ được thể hiện ra.

Chương 398 - Gặp Mặt

Gia tộc Holliser không thiếu cường giả, bên cạnh Tử tước Aurane cũng có người bảo vệ. Nhưng vấn đề là vận may của bọn họ không hề tốt đẹp gì, chỉ lấy được Ma thú loài rùa làm tọa kỵ.

Khi đánh nhau với người khác, việc mang theo một cái mai rùa là một lợi thế. Nhưng khi rút lui theo chiến thuật, tốc độ của những con Ma thú loài rùa còn không nhanh bằng cường giả loài người.

Cường giả muốn chạy thì đương nhiên sẽ không khó, nhưng muốn mang theo một người nữa chạy trốn thì lại phải nhờ vào may mắn. Nếu như bị cường giả của địch nhân chặn đường, vậy thì chỉ có thể chết thảm.

Về phương diện tốc độ, có thể nói là Belersden đang bật hack, ngay cả Kỵ binh Griffin bay trên trời cũng không đuổi kịp mông gấu. Cho dù là mang thêm mấy người nữa thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tốc độ.

Có cơ hội mang người chạy trốn, không có lý do gì không mang theo nhạc phụ của mình. Những chuyện thế này không cần phải nói rõ, mọi người đều hiểu trong lòng là được.

Còn về việc liên thủ chống lại gia tộc Dalton, đó là chuyện sau cuộc chiến. Nếu như thế cân bằng không bị phá vỡ, vậy thì ai về nhà nấy.

Nếu một bên gặp thiệt hại nặng nề, dựa theo quy tắc trong ván cờ, việc cắt giảm một phần lợi ích để đổi lấy không gian phát triển thoải mái cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Đừng thấy gia tộc số 1 và gia tộc số 2 trong tỉnh có nhiều mâu thuẫn mà hiểu lầm, thực tế là hai gia tộc còn có quan hệ thân thích, còn là thân thích đã thông gia nhiều lần.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ lợi ích. Lúc đối nội, mọi người là đối thủ cạnh tranh; nhưng khi đối ngoại thì lại trở thành minh hữu.

Chuyện trong giới quý tộc có thể tóm gọn lại thành một cuộc nội đấu của một nhóm thân thích. Cao tầng là như vậy, trung tầng là như vậy, đến cả tầng dưới chót cũng là như vậy. . . .

"Lão gia, tiểu thư Isabel đến rồi. Lần này nàng còn mang theo một ông lão thần bí, trông có vẻ không dễ chọc!"

Hudson trợn trắng mắt đối mặt với lời ám chỉ và nháy mắt ra hiệu của lão quản gia, xem ra không thể giải thích rõ chuyện hiểu lầm đó rồi.

Nếu không phải vì nể tình tổ tông của lão già đều đi theo gia tộc mình lăn lộn, còn là người chăm sóc cho hắn từ nhỏ đến lớn, độ trung thành không có gì để, có lẽ Hudson đã đổi thành người khác rồi rồi.

Vấn đề chính là thiếu nhân tài, thế hệ trẻ tuổi vẫn còn đang rèn luyện, trước khi có thể san bằng tính tình thì bọn họ không thích hợp để đảm nhận vị trí quản gia quan trọng này.

Hudson cũng chỉ có thể tự mình an ủi: Quản gia không cần phải quá thông minh, quan trọng là trung thành và có thể xử lý mọi việc trong phủ một cách tốt đẹp là được.

"Mang bọn họ tới đây đi!"

Hudson tùy ý nói.

Nụ cười trên khóe miệng đã tiết lộ ý định thật sự của hắn. Cơ hội để lừa đảo tới rồi, không thể tùy tiện bỏ qua được.

Đang khi nói chuyện, Hudson nhấc gấu con đang ngủ say lên, vuốt vuốt cái đầu gấu nhỏ rồi nói: "Belersden tiên sinh tôn kính, xin hãy giúp ta xác định thực lực của những kẻ vừa mới đến."

Ngoài miệng thì nói "tôn kính", nhưng hành động của Hudson chưa bao giờ thể hiện sự tôn kính cả.

Đối với một con gấu thích sĩ diện, vì để cho Belersden ra sức làm việc, Hudson không tiếc lời khen ngợi vài câu.

Chỉ thấy mắt gấu mở ra, sau khi ngáp một cái, Belersden lười biếng nói: "Là mấy tên lạ mặt kia à, không cần phải xem, đều là một đám rác rưởi! Đương nhiên, nếu như người mà bọn chúng muốn đối phó là ngươi, có lẽ chỉ cần một bàn tay là có thể tát chết ngươi rồi."

Không tức giận!

Người không chấp nhặt với gấu.

Không phải chỉ là nhiễu gấu thanh mộng sao, có cần phải trả thù như vậy không? Thế mà dám châm chọc Hudson lão gia vĩ đại không bằng cả đám rác rưởi kia.

Trong lúc mơ hồ, Hudson đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó. Người mà tổ chức thần bí này phái tới đây để giao dịch chắc chắn không thể nào là kẻ yếu.

Một bàn tay liền có thể tát chết Hudson, Bạch Ngân Kỵ Sĩ chắc chắn không thể nào làm được, ít nhất thì hắn cũng có thể chống cự được mấy chiêu.

Chuyện này có nghĩa là thực lực kém cỏi nhất của người tới cũng là Hoàng Kim Kỵ Sĩ, không chừng còn là Đại Địa kỵ sĩ.

Gọi những người như vậy là rác rưởi, Hudson đã có một khái niệm ban đầu về thực lực của Belersden.

Để hiểu rõ hơn, Hudson giả vờ tức giận và hỏi: "Nếu bọn họ đều là rác rưởi, vậy thì Belersden tiên sinh của chúng ta có thể chụp chết bọn họ chỉ bằng một móng vuốt không?"

Gấu con thoát khỏi tay của Hudson, vỗ vỗ móng vuốt rồi ấp úng nói: "Ngoài lão già đang đến gần kia ra, những người còn lại đều có giải quyết bằng một móng vuốt."

"Nhưng mà lão già kia thì không được, tối đa cũng phải ba móng vuốt! Ừm, cùng lắm là năm móng vuốt. . ."

Thấy Belersden ăn quả đắng, Hudson mỉm cười. Có thể giải quyết cũng có nghĩa là vấn đề không lớn.

Hudson cũng không thèm để ý đến việc có thể giải quyết trong bao nhiêu móng vuốt. Nơi này là Sơn Địa Lĩnh, chỉ cần sự an toàn của mình được đảm bảo, cho dù người tới có mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể ngồi yên đó. . . .

"Tiểu thư Isabel xinh đẹp, nhiều ngày không gặp, cô đã tiều tụy đi rất nhiều rồi. Chẳng lẽ là vì nhớ ta đến mức ngủ không ngon sao?"

Sau khi đùa giỡn Isabel xong, không cho nàng cơ hội trả lời, Hudson đột nhiên quay sang hỏi: "Không biết lão tiên sinh xưng hô như thế nào?"

Lời nói không thích hợp với hình tượng của Hudson đã làm rối loạn mạch suy nghĩ của hai người. Sau khi lấy lại tinh thần, Isabel hung hăng trừng mắt một cái, nhưng vẫn tự giác nhường lại cơ hội mở miệng trước cho lão giả.

"Lão hủ Kevin, gặp qua Tử tước Hudson!"

Ngoài miệng thì ăn nói khách khí, nhưng cơ thể lại rất thành thật, chỉ ngồi yên tại chỗ mà không hề có ý di chuyển, lại càng không cần phải nói đến hành lễ.

Trực giác nói cho Hudson biết, thân phận của người trước mắt này nhất định là rất cao. Cho dù có che giấu tung tích như thế nào thì cũng không thể giấu được cỗ tà khí đang từ trong cơ thể toát ra.

Chương 399 - Kế Hoạch Cùng Nhau Phát Tài

"Nếu Kevin tiên sinh đã đích thân tới, chắc là cũng có thể nói chuyện chính sự rồi. Đây là ta danh sách đồ vật mà vị bằng hữu kia của ta cần, các vị chỉ cần gom đủ danh sách là được."

"Phía sau là một phần khế ước ma pháp, phía trên viết rõ nghĩa vụ của các bên, một khi giao dịch hoàn tất, chuyện này liền kết thúc. Sau này chúng ta sẽ ai đi đường nấy."

Hudson nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Loại chuyện cò kè mặc cả không có phong độ như vậy, Hudson lão gia vĩ đại sẽ không làm.

Thật sự cho rằng hắn là sắc ma sao, chính sự ở ngay trước mặt mà còn có thời gian để đùa giỡn nữ nhân.

Nếu không phải vì tạo dựng hình tượng một Vong Linh pháp sư có "tính cách dở hơi ", mang người tới gần hố, hắn mới không rảnh mà làm như vậy.

Có khế ước ma pháp rồi, về mặt lý thuyết là có thể cam đoan đối phương sẽ không để lộ bí mật. Nhưng lý thuyết dù sao cũng chỉ là lý thuyết, bản thân Hudson cũng có thể mượn la bàn thần bí để ngăn cách khế ước ràng buộc, ai có thể đảm bảo rằng đối phương sẽ không thể làm được điều đó?

Lỡ như chuyện này bị tiết lộ trong tương lai, cái danh hiệu "Vong Linh pháp sư " dư ra này chính là thủ đoạn tốt nhất để hắn tránh bị nghi ngờ.

Giả thì cuối cùng vẫn là giả, cho dù có giám định như thế nào thì cũng không thể trở thành thật được.

Đừng nói là Vong Linh ma pháp, chỉ cần Hudson nguyện ý, hắn còn có thể đo ra thiên phú ma pháp ngu ngốc.

Những chuyện lẫn lộn vào nhau như vậy, chỉ cần chứng minh được một trong số đó là lời nói dối, vậy thì những thứ khác cũng có thể trở thành lời nói dối.

Muốn đổi trắng thay đen với một quý tộc có thực lực thì cũng muốn hỏi vương quốc có đáp ứng không đã. Chuyện có liên quan đến lợi ích cốt lõi của tập đoàn quý tộc thì không cần lo không có ai ủng hộ.

Dù cho tổ chức thần bí này là của thế lực nào, Hudson cũng đã có sẵn đối tượng để đùn đẩy trách nhiệm.

Ở tỉnh Đông Nam này, ai mà không biết khoản tiền đầu tiên mà Hudson lão gia hắn kiếm được chính là dựa vào đánh giết kỵ binh Giáo Đình chứ.

Chỉ cần một câu là do Giáo Đình vì trả đũa mà cố ý lan truyền lời đồn, nói xấu hình tượng của Hudson lão gia hắn là có thể khiến cho mọi người đồng tình ngay lập tức.

Quy tắc trong giới quý tộc chính là như vậy, không quan tâm bạn đã nói gì, quan trọng là bạn đã làm gì.

Giết người của Giáo Đình, mọi người sẽ ngầm thừa nhận bạn là thế lực đối địch với Giáo Đình.

Cho dù muốn diễn khổ nhục kế thì lúc Hudson mới ra ngoài xã hội, chưa có tiền đồ gì, cũng không đáng phải bỏ ra mấy trăm kỵ binh.

Đặc biệt là quý tộc trong vương quốc đều đã xác định rằng người của Giáo Đình đánh giết đặc sứ Quốc vương, cướp đoạt "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", càng làm cho luận điệu này trở thành một vòng lặp kín.

Chuyện mà tất cả mọi người đều đã xác định thì nhất định phải là sự thật. Cho dù nó là giả thì cũng sẽ biến thành thật.

Nhìn thoáng qua danh sách, thần sắc lão giả khẽ biến. Trong lòng lão ta đã sớm chuẩn bị bị công phu sư tử ngoạm rồi, vấn đề là những thứ mà Hudson yêu cầu quá lộn xộn.

Một vong linh ma pháp sư như ngươi cần nhiều Ma tinh thạch, toàn bộ chú ngữ ma pháp, ma pháp trận, tri thức luyện kim. . . Những thứ này đều có thể hiểu được.

Nhưng mà những thứ phía sau như công nghệ đóng tàu, công nghệ rèn Ma Tinh Pháo . . . Đây là cái quái gì?

Có lẽ là do mỗi ngày đều phải tiếp xúc với vong linh nên đầu óc đã bị ô nhiễm, muốn trải nghiệm cảm giác thực sự của một vị lãnh chúa, Kevin cũng có thể hiểu được.

Chuyện khiến cho lão ta cạn lời hơn chính là Hudson không chỉ yêu cầu lão ký tên lên khế ước này, còn còn yêu cầu ít nhất phải có năm vị Đại Địa kỵ sĩ hoặc là Ma đạo sư đồng thời ký tên để đảm bảo tính chân thực của thông tin.

Thật sự là quá thận trọng. Dù những thứ trên danh sách có giá trị cao, nhưng hầu hết đều có thể sao chép, cũng không phải là độc môn tuyệt kỹ của giáo hội.

Đối với Giáo Đình mà nói, có thêm một nhà hay thiếu một nhà nắm giữ những kiến thức này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Thứ cần đau lòng chính là hai mươi vạn viên Ma tinh thạch, cùng với năm ngàn viên Ma hạch khác nhau.

Những vật tư quý giá nhất cũng đã đưa ra. Những tư liệu này có đáng giá đến mức vứt bỏ một Đại Địa kỵ sĩ như lão ta sao?

Thật sự cho rằng cường giả là rau cải trắng à, muốn vứt là vứt. Đối với bất kỳ một thế lực nào, ý nguyện của cường giả cũng là đáng quý nhất.

Cò kè mặc cả với một tên Vong Linh ma pháp sư điên điên khùng khùng?

Kevin cảm thấy mình còn chưa bị điên, không làm được những chuyện điên cuồng như vậy.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây, lúc bình thường thì Vong Linh ma pháp sư cũng chẳng khác người bình thường là mấy. Nhưng một khi điên lên thì không có ai biết bọn hắn sẽ làm gì vào những giây phút tiếp theo.

Đặc biệt là những kẻ nghiên cứu quá đà, khiến cho bản thân điên điên khùng khùng, quả thực chính là những quả bom không hẹn giờ.

Hơn nữa,"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" cũng đáng cái giá này.

Dù sao cũng không cần bỏ tiền, lão ta không cần phải đặt mình vào tình huống nguy hiểm chi vì tiết kiệm tiền cho Thánh khố.

Hơn nữa lão ta cũng không muốn mạo hiểm tới đây nói chuyện làm ăn với Vong Linh pháp sư mà không kiếm chác được gì. Thậm chí trong lòng Kevin đã bắt đầu âm thầm tính toán xem nên tăng thêm bao nhiêu thứ trên danh sách mà Hudson yêu cầu.

Đối với Kevin mà nói, Hudson là Vong Linh pháp sư thật hay giả đều không quan trọng.

Từ khi lão ta nhìn thấy danh sách báo giá, Hudson nhất định phải là một tên "Vong linh Ma đạo sư" .

Không đúng, hẳn là "Vong linh Đại ma đạo sư" !

Thực lực càng mạnh thì quyền nói chuyện sẽ càng lớn. Yêu cầu thêm một chút vật tư cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

—— hoàn hảo.

Chương 400 - Kế Hoạch Cùng Nhau Phát Tài (2)

Thần Hi Giáo Đình có gia nghiệp lớn, mọi người cùng nhau phát tài không tốt sao, truy cùng diệt tận để làm gì?

Lỡ như điều tra ra được chuyện khác, vậy thì cuộc giao dịch này có còn tiếp tục được nữa không? Giáo Đình cũng có nguyên tắc của mình, không phải ai cũng có thể làm cho Giáo Đình chịu bỏ một số tiền lớn.

Mà Giáo Đình không chịu bỏ một số tiền lớn thì cũng có nghĩa là những người như lão ta sẽ không thể kiếm chác được gì.

Có lẽ còn có thể bỏ thêm một số bảo vật dùng để tu luyện Vong Linh ma pháp nữa. Mặc dù lão ta không xài được, nhưng có thể lấy ra ngoài bán mà.

Là một tổ chức tình báo dưới trướng của Giáo Đình,"Thần thánh chi thủ" luôn có thể hoàn thành rất tốt nhiệm vụ là nhờ vào khả năng linh hoạt ứng biến này.

Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn chính là một ví dụ tiêu cực, vừa bắt đầu đã xài đến sức mạnh, kết quả không chỉ không tìm được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, mà còn làm cho chuyện này rối tinh rối mù.

"Tử Tước Hudson, không biết có thể để cho ta xem qua Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trước được không?"

Điều kiện tiên quyết để hoàn thành cuộc giao dịch này chính là —— "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" nằm trong Sơn Địa Lĩnh. Nếu không, kế hoạch song phương phát tài này sẽ không thể nào chơi tiếp được nữa.

"Belersden, mang món đồ chơi kèn lệnh của ngươi ra cho vị lão tiên sinh này xem đi."

Hudson ra vẻ nhẹ nhõm nói.

Thực ra thì hắn đang ám chỉ Belersden là phải nhìn chằm chằm lão già này, nếu như có bất cứ dị động gì thì cứ vả chết là được.

Kevin đang cầm trong tay một chiếc kèn lệnh bình thường không có gì lạ. Đúng là vẻ ngoài rất giống với "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh", nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Âm trầm kinh khủng oán khí không còn, thay vào đó là một cỗ nồng nặc sữa vị, trung gian còn xen lẫn mật ong khí tức.

"Tử tước Hudson, đùa như vậy không hay đâu?"

Kevin tức giận chất vấn.

Đúng là kế hoạch phát tài rất quan trọng, nhưng mà điều kiện tiên quyết là có thể gạt được mới được. Chiếc kèn lệnh giả mạo trước mắt này quả thực chính là một cái bình sữa giống như kèn lệnh.

"Kevin tiên sinh đừng vội tức giận. Ta chỉ đang thi triển một chút thủ đoạn nhỏ, phong ấn khí tức của kèn lệnh lại thôi."

Trong khi nói chuyện, Hudson vung tay lên. Chiếc Huyết Nguyệt Kèn Lệnh bình thường không có gì lạ này lập tức trở nên oán khí bức người, làm cho người cầm trong tay đều cảm thấy sợ hãi.

"Không sai, chính là cảm giác này!"

Kevin vốn còn đang lo lắng nay đã lập tức nở nụ cười. Đồ là đồ thật, vậy thì mọi chuyện đều dễ thương lượng. Lão ta không chút do dự nói:

"Đồ vật không có vấn đề, hợp tác vui vẻ! Chỉ là ta còn có một vấn đề cá nhân, các hạ muốn phát triển lãnh địa thì sẽ thiếu rất nhiều tiền, vậy thì tại sao lại không yêu cầu kim tệ vậy?"

Nghe được câu hỏi này, Hudson âm thầm mắt trợn trắng. Nếu như có thể đòi tiền thì hắn đã đòi từ lâu rồi?

Đối với các thế lực lớn mà nói, tình hình tài chính của Sơn Địa Lĩnh cũng không phải là chuyện bí mật gì. Đột nhiên có một số lượng lớn tài chính tràn vào, ai cũng biết là trong này có vấn đề.

So ra thì những thứ như Ma tinh thạch và Ma hạch sẽ an toàn hơn, Hudson có thể trực tiếp sử dụng để nạp năng lượng cho cho la bàn thần bí mà không để lại dấu vết.

Còn những thứ liên quan đến tri thức, thì càng dễ giải quyết hơn. Thông tin được sao chép trực tiếp vào "Lưu ảnh thạch", khi lấy ra được giao dịch thì chỉ là vài viên đá tầm thường, hoàn toàn không gây chú ý.

Chờ sau khi chiến tranh kết thúc liền có thể lấy ra sử dụng. Hudson có thể tự tin tuyên bố một cách không cần liêm sỉ rằng đó là những chiến lợi phẩm mà hắn đoạt được từ trong tay thú nhân.

Còn việc thú nhân làm thế nào để có được những thứ này thì chỉ có thể vào trong Đế quốc Thú Nhân để điều tra. Dựa trên mâu thuẫn giữa hai chủng tộc, khả năng cao là người đến điều tra sẽ trở thành thịt nướng.

"Kevin tiên sinh hiểu lầm, đối với những người truy tìm ma pháp chân lý như ta mà nói, phát triển lãnh địa chỉ là phù vân."

"Cuộc sống rất ngắn ngủi. Sinh mạng có hạn, thay vì lãng phí vào những việc vụn vặt này, chẳng thà dùng để nâng cao thực lực bản thân, tranh thủ sớm ngày đột phá Thánh vực mới là chính đạo!"

Đạt thành một vụ làm ăn lớn, nhưng Hudson không hề đắc ý quên hình.

Ích lợi nằm trong túi thì mới thật sự là ích lợi. Nếu chỉ là một phần khế ước thì cũng đại diện được gì.

Yêu cầu nhiều tên cao thủ Giáo Đình ký tên lên khế ước đảm bảo không chỉ vì lo lắng đối phương làm trái với điều ước, mà còn vì đề phòng hắc thủ giấu ở phía sau màn.

Từ cuộc trò chuyện với Isabel lần trước, Hudson biết rằng tin tức "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" đang ở Sơn Địa Lĩnh là bị người khác tiết lộ.

Đến nay, vị hắc thủ phía sau màn này vẫn chưa bị phát hiện.

Lỡ như vừa hoàn thành giao dịch liền bị người ta cướp mất, Hudson sẽ không thoát khỏi hiềm nghi.

Bán Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cũng có thể xem như chuyện hai bên cùng có lợi.

Nếu như người ta bỏ ra một cái giá rất lớn, nhưng lại không thể mang đồ về, điều đó có nghĩa là đang bị người ta ghim rồi.

Bị một thế lực lớn giấu ở trong tối để mắt thì chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Bây giờ Hudson chỉ muốn ném củ khoai lang nóng bỏng tay là "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" này ra ngoài, hắn thật sự không muốn đấu tranh liều chết với một thế lực lớn.

Hudson tiễn vị sứ giả kia đi bằng vẻ mặt thân thiện, nhưng tâm trí của hắn đã bay ra chiến trường.

Biểu hiện của quân trông giữ tiền tuyến còn kiên cường hơn so với dự đoán của hắn nhiều.

Đương nhiên là cũng có nhiều chiến dịch bị tổn thất nặng nề, nhưng cuối cùng vẫn có thể kiên trì đến khi viện binh chạy tới, giữ được phòng tuyến cuối cùng.

Tin tức xấu cũng có rất nhiều, ví dụ như: Lực lượng tư binh quý tộc của Tỉnh Phong Vân đóng quân tại tiền tuyến đã phải gánh chịu tổn thất nặng nề.

Chương 401 - Đấu Giá Hội

Còn có tin tức ngầm nói rằng: Có đến một phần ba số tổn thất ở tiền tuyến là do lực lượng tư binh quý tộc của Tỉnh Phong Vân đóng góp.

Quả thật là chiến đấu kém hiệu tặng, kỹ thuật tặng đầu thì nhất lưu.

Đây là một bài học phản diện điển hình của việc không tích cực trong công tác chuẩn bị chiến đấu, giờ đây liền phải trả giá.

Đều là chấp hành nhiệm vụ đóng giữ, các lực lượng tư quân quý tộc của các tỉnh khác có biểu hiện tốt hơn nhiều.

Tổn thất nặng nề là chuyện không thể nào tránh khỏi. Nhưng tỷ lệ thương vong của mọi người vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát.

Là một bài học phản diện, Hudson cũng đã không ngại sử dụng quý tộc của Tỉnh Phong Vân để làm công cụ tuyên truyền, nhấn mạnh về tầm quan trọng của huấn luyện.

Còn việc làm như vậy có khiến hắn đắc tội với lũ quý tộc Tỉnh Phong Vân hay không thì hoàn toàn không cần lo lắng.

Thời gian đóng quân nửa năm mà hiện giờ mới trôi qua ba tháng, một nửa thời gian còn lại, không biết bọn họ sẽ chịu đựng như thế nào.

Cho dù có hoàn thành nhiệm vụ đóng quân, sợ là cũng không có bao nhiêu quý tộc có thể sống sót từ trên chiến trường trở về.

Cả đám đều bị tổn thương nguyên khí, vội vàng về nhà liếm vết thương, khôi phục nguyên khí, chuẩn bị nghênh đón lần điều động kế tiếp, đào đâu ra thời gian để so đo với Hudson.

Loại tuyên truyền phản diện tương tự này cũng không chỉ có Hudson thực hiện ở quận Wright.

Vì đốc xúc người bên dưới tăng cường huấn luyện, hầu hết các Tổng đốc, các quận trưởng ở khắp nơi đều không hề do dự mà giẫm lên một cước.

Vừa phải vội vàng huấn luyện, vừa phải chú ý khai phát lãnh địa, Hudson cũng rất mệt mỏi.

Tin tức tốt duy nhất chính là sau khi mở rộng khu vực khai thác mỏ, tình hình lương thực của lãnh địa cũng đã ổn định.

Cũng chẳng phải chiêu số gì mới, đơn giản chỉ là dùng sắt trao đổi lương thực với các quý tộc trong tỉnh.

Sau khi những người này có được quặng sắt thì có dùng để rèn đúc vũ khí tự mình sử dụng, hay là cầm binh khí áo giáp tới để thực hiện nhiệm vụ vương quốc, đều không nằm trong phạm vi quan tâm của Hudson.

Trong thời khắc nguy cấp, khả năng phản ứng của các quý tộc vẫn khá tốt.

Nhóm vật tư đầu tiên do gia tộc Dalton dẫn đầu mua từ hải ngoại đã đến tỉnh Đông Nam rồi.

Đáng tiếc là chưa kịp xuống thuyền thì đã phải mang ra tiền tuyến ngay lập tức

Phủ tổng đốc hai lần ba lượt muốn bình ổn giá hàng cuối cùng vẫn không thành công.

Dưới sự ảnh hưởng của chiến tranh, giá hàng đang không ngừng tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Giá lương đã tăng thêm 80%, vật dụng sinh hoạt hàng ngày cũng tăng thêm 50%, thậm chí có một số mặt hàng đặc biệt đã tăng gấp mấy lần.

Đám thương nhân tận dụng cơ hội đầu cơ tích trữ đã kiếm lời rất nhiều tiền, tiếc là tiền chưa kịp nằm yên trong túi thì đã bị phủ tổng đốc tận diệt để giết gà dọa khỉ.

Thủ đoạn đả kích mạnh mẽ này cũng không ngăn chặn được sự kích thích từ lợi ích.

Dù nguồn cung cấp hàng hóa vẫn đầy đủ, nhưng muốn đẩy giá cả lên cao để kiếm lời lớn thì vẫn có quá nhiều lý do.

Các quý tộc lão gia tự cung tự cấp không bị ảnh hưởng quá nhiều, nhưng những dân tự do kia thì thảm rồi.

Giá hàng dâng lên không chỉ là vấn đề của riêng tỉnh Đông Nam. Ba nước phía bắc bị lôi vào cuộc chiến này cũng không có ai may mắn thoát khỏi. . . .

"Lão gia, vừa mới nhận được tin tức, thương hội Warren có một nhóm chiến mã, ít ngày nữa sẽ đến tỉnh Đông Nam."

Lời của lão quản gia làm cho Hudson thần sắc chấn động.

Trong thời đại vũ khí lạnh, ngựa chiến thực sự quan trọng. Dù là bên phe thủ thành, cũng không có ai sẽ than phiền về tính cơ động của mình quá mạnh cả.

Trong biên chế quân đội của Vương quốc Alpha, khẩu phần lương thực dành cho ngựa chiến cũng ngang hàng với các Kỵ sĩ lão gia.

Sau khi chiến tranh bộc phát, giá ngựa chiến cũng là nước lên thì thuyền lên.

Một thớt chiến mã chất lượng tốt thường có thể bán với giá vài chục, thậm chí là hàng trăm kim tệ.

Ngay cả những con chiến mã bình thường, không có mười viên kim tệ thì sẽ không mua được.

Giá cả đắt đỏ chỉ làm cho người ta đau lòng, nhưng thiếu hàng mới là vấn đề không thể giải quyết.

Cung không đủ cầu, liền sẽ phát sinh siêu lợi nhuận.

Thương hội Warren là một trong bốn hội thương lớn trên đại lục, tham gia vào chuyện mua bán này cũng là điều dễ hiểu. .

"Có biết là lần này thương hội Warren vận chuyển tới đây bao nhiêu con chiến mã không? Giao hàng ở chỗ nào?"

Hudson quan tâm hỏi.

Có rất nhiều thương nhân tham gia kinh doanh ngựa chiến, nhưng hầu hết các doanh nhân chỉ bán vài con ngựa, vài chục con ngựa, hàng trăm con cũng đã được xem là thương nhân lớn rồi.

Sơn Địa Lĩnh là nhà buôn bán sản phẩm sắt lớn nhất Đông Nam, cho nên có mối quan hệ chặt chẽ với đám thương nhân này.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, thông qua mạng lưới kinh doanh trước đây, Hudson cũng đã từng kiếm được mấy trăm con ngựa chiến.

Muốn mua nhiều hơn thì không còn cách nào, tất cả các quý tộc trên khắp đất nước đều đang tranh mua. Thứ có khả năng tăng khả năng sống sót trên chiến trường, ai cũng không muốn buông tay.

Đối thủ cạnh tranh nhiều như vậy, nếu như số ngựa vận chuyển tới đây quá ít, có lẽ không chờ người của Hudson chạy tới thì đã bị người ta tranh mua sạch rồi.

"Nghe nói có hơn 3000 con, thương hội Warren tổ chức bán đấu giá tại thành phố Beda, không nhận đặt trước."

Nghe được đáp án này, Hudson lập tức mất hứng thú.

Chỉ có 3000 con chiến mã mà cũng phải đem đi bán đấu giá, rõ ràng là đang muốn kiếm một món hời đây mà.

So đấu tài lực thì hắn sẽ không phải là đối thủ của các quý tộc uy tín lâu năm.

Trong lòng Hudson không chỉ một lần than phiền về những nhà quý tộc uy tín lâu năm này. Biết rõ chiến tranh có khả năng bộc phát, vậy thì tại sao lại không chuẩn bị nhiều ngựa chiến một chút?

Đương nhiên, chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi. Gần như mỗi vài năm là thú nhân lại mang binh xâm lấn một lần.

Chương 402 - Lỗ Ít Nhất

Trước khi thực sự bùng phát, không ai biết chính xác khi nào chiến tranh sẽ nổ ra.

Nếu dự trữ trước, vậy thì chỉ có thể liên tục nuôi một lượng lớn ngựa chiến này.

Ngựa chiến là một sản phẩm tiêu hao, chỉ riêng chi phí để nuôi chúng hàng ngày cũng đã cao hơn việc duy trì một đội bộ binh cùng số lượng rồi.

Ngoài những đại quý tộc có tiềm lực tài lực hùng hậu ra, ai có thể nuôi được mấy ngàn con chiến mã cùng một lúc?

Vào giai đoạn khởi nghiệp ban đầu, trong tay Hudson chỉ có vài chục con ngựa chiến mà hắn cũng không đủ khả năng để nuôi chúng, chỉ có thể bán lấy tiền.

Nếu không có áp lực phải tham gia trận chiến, dù là hiện tại thì Hudson cũng sẽ không mua nhiều ngựa chiến như vậy.

Trên danh nghĩa hiện giờ thì vị Tử tước như hắn cũng là người chỉ huy hơn vạn binh sĩ, việc sở hữu một đoàn kỵ binh ngàn người là chuyện rất bình thường.

Đáng tiếc là những kỵ binh này đều chỉ là tạm thời chắp vá, hắn chỉ có quyền chỉ huy lâm thời.

Kỵ binh thật sự quá đắt đỏ, dù là thành lập một một đoàn kỵ binh nhỏ chừng vài trăm người thôi cũng là một áp lực lớn với Sơn Địa Lĩnh.

"Biết rồi, đến lúc đó nhớ nhắc nhở ta đi tham gia."

Hudson lãnh đạm nói.

Có cơ hội hay không thì còn phải đợi qua đó mới biết.

Tiền của các quý tộc uy tín lâu năm cũng không phải từ trên trời rơi xuống, không ai muốn trở thành kẻ ngốc nhiều tiền.

Thay vì cạnh tranh đến đầu rơi chảy máu, chẳng thà lén lút chia cắt.

Bắt tay với nhau, không chừng còn có thể được chia một chén canh.

Sau hai, ba năm lăn lộn trong giới quý tộc, Hudson thậm chí chưa bao giờ thấy một phiên đấu giá, nghĩ thôi cũng cảm thấy bi kịch rồi. . . .

Thành Dadir, một lão giả lười biếng nằm dài trước cửa hàng tạp hóa, đắm chìm trong ánh hoàng hôn của mùa xuân. .

"Ông nội, con mắt kinh doanh của ông thật chẳng ra làm sao. Thành Dadir có nhiều địa phương như vậy ông không chọn, lại chọn cái cửa hàng vắng vẻ như thế này."

"Sau hơn ba tháng mua lại cửa hàng này, khách hàng đến mua hàng mỗi ngày còn không nhiều bằng người của chúng ta trong cửa hàng!"

"Nếu cứ tiếp tục kinh doanh như vậy, chẳng mất bao lâu nữa, chúng ta lại phải chuyển nhà."

Cô bé nói với vẻ bất lực.

Đối nhà việc kinh doanh của nhà mình, nó đã hoàn toàn không ôm ấp hi vọng gì nữa. Từ khi nó bắt đầu hiểu chuyện, việc kinh doanh trong nhà chưa bao giờ tốt đẹp.

Trong lòng của cô bé đã nhận định là ông nội mình không thích hợp làm thương nhân.

Thương phẩm trong cửa hàng cũng xem như trung quy trung củ, đều là những mặt hàng tiêu dùng hàng ngày, trong đó không thiếu những mặt hàng cung không đủ cầu.

Theo lý mà nói, chỉ cần giá cả hợp lý thì không lo không có khách hàng tới mua.

Nhưng mà vị trí của cửa hàng quá hẻo lánh.

Cách đó không xa còn là một doanh trại quân đội, xung quanh không có cư dân nào.

Đừng trông mong vào những nông nô binh bị điều động này có sức mua gì. Có thể từ khi sinh ra cho đến bây giờ những nông nô binh này còn không biết tiền có bộ dáng như thế nào nữa.

"Chuyện này cũng không thể trách ông được, ai biết thú nhân lại đột nhiên xâm lấn chứ."

"Cháu vào trong thành xem thử bây giờ có cửa hàng nào kinh doanh tốt không?"

"Mỗi cửa hàng đều đang cố gắng cầm cự, mặc dù lưu lượng khách hàng ở đây ít, nhưng chi phí thuê nhà lại thấp."

"Ông dám đánh cược, trong tất cả các cửa hàng lớn nhỏ trong thành thì chúng ta chắc chắn là người lỗ ít nhất!"

Lão gia ngụy biện nói.

Người khác lỗ vốn chỉ là tạm thời; Nhưng họ thì khác, từ khi khai trương đến giờ vẫn luôn lỗ.

Khí tức khói lửa tràn ngập, các quý tộc lão gia trong quận Wright đều đang bận thao luyện binh mã, không có thời gian tiêu phí.

Dân tự do trong thành chủ yếu đều là thương khách giống như bọn hắn, lượng khách hàng cực kỳ có hạn.

Đây là do Tử tước Sith cân nhắc đến kế hoạch phát triển lâu dài nên không vội vàng thu thuế chiến tranh, nếu không tất cả mọi người đã chạy trốn rồi.

"Hì hì. . . Ông nội, ông đỏ mặt rồi. Thừa nhận đi, dù sao mọi người cũng biết ông không phải người có số làm giàu."

"Nếu không chúng ta đi buôn ngựa đi?"

"Hiện giờ, ngựa chiến chính là hàng bán chạy nhất trong vương quốc Alpha, chỉ cần vận chuyển đến đây thì sẽ nhanh chóng hết hàng."

"Nghe nói hiện giờ có không ít thương nhân đã chuyển sang kinh doanh ngựa, mỗi người đều kiếm được rất nhiều tiền. . ."

Cô bé linh quang lóe lên nói.

Lão già thì lại trợn trắng mắt, nếu như vì kiếm tiền, hiện tại đi kinh doanh ngựa chắc chắn là một thương vụ tốt.

Chỉ cần chiến trường Bắc Cương vẫn bất phân thắng bại thì có nghĩa là giá ngựa chiến sẽ không rớt xuống, lợi nhuận chắc chắn sẽ cực kỳ phong phú.

Nghĩ tới lão ta cũng là đại lão một phương, mặc dù thân phận không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng mà túi tiền lại trống rỗng.

"Được rồi, Guna. Ông đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, không được chạm tay vào những vụ làm ăn phỏng tay này."

"Cháu chỉ nhìn thấy đám người buôn ngựa kiếm được rất nhiều tiền, nhưng lại có biết bọn hắn phải đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm."

"Không nói tới đám sơn tặc thổ phỉ gặp phải dọc đường. Việc kinh doanh với các quý tộc lão gia cũng không phải dễ làm như vậy, nếu như không thể thương lượng được giá cả, không chừng sẽ còn. . ."

Trong khi nói chuyện, lão ta còn làm ra hành động cắt cổ.

Nhưng tất cả những điều này đều không ảnh hưởng gì đến Guna.

Cho dù là gặp nguy hiểm thì đó cũng là người khác gặp nguy hiểm. Bọn họ đã vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, phàm là những kẻ đến gây chuyện, cuối cùng đều sẽ chết rất khó coi.

Cổ linh tinh quái không có nghĩa là không có đầu óc.

Đi lại trên đại lục nhiều năm như vậy mà cũng không gặp được mấy người mạnh hơn ông nội của mình, nhưng hết lần này tới lần khác ông nội của mình lại là một người hèn nhát.

Lúc nói chuyện, một người đàn ông trung niên hình dáng khôi ngô bước đến cửa hàng. Hiếm khi có khách hàng, lão già vội vàng gọi nhân viên đến phục vụ ông ta.

Chương 403 - Chán Nản

"Không cần phải khách khí, gọi ông chủ của các ngươi ra đây đi, ta có một vụ làm ăn lớn muốn thương lượng với ông chủ của các ngươi!"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, làm cho người nghe cảm thấy tê cả da đầu.

"Lại tới nữa rồi!"

Guna nói thầm.

Những vụ "làm ăn lớn" tương tự luôn xuất hiện đúng lúc khi tình hình kinh doanh của họ đang gặp khó khăn.

Nhờ những vụ "làm ăn lớn" không biết từ trong khe đá nào chui nhô này mà ông nội cô bé mới có thể tiếp tục duy trì công việc kinh doanh luôn lỗ này.

"Ta chính là ông chủ, không biết tiên sinh cần thứ gì?"

"Được rồi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, tiên sinh đi theo ta!"

"Guna, còn đứng ngây đó làm gì, mau lấy trà quý của ta ra để chiêu đãi quý khách đi!"

Vừa nói, lão ta vừa mang người đàn ông trung niên kia vào phòng khách.

"Chiêu đãi thì không cần, trong lúc nói chuyện làm ăn, ta không thích có người ở bên cạnh quấy rầy."

Lời nói như vậy, Guna đều đã từng nghe mười mấy lần rồi. Đã sớm chán đến không được, cái gì mà không tiện quấy rầy, rõ ràng là đang nói nó đừng có nghe lén.

Là người làm ăn thì khách hàng chính là thượng đế. Guna âm thầm giậm chân một cái rồi xoay người rời đi.

Chủ nhân đều đã đi, đám nhân viên trong cửa hàng cũng đã đi từ sớm. Chỉ sợ tiếp đãi không chu toàn, chọc giận khách hàng lớn, phá hủy vụ làm ăn này. . . .

Sau khi xác định không có người nghe lén, khí thế ở trên người lão già lập tức thay đổi, mở miệng hỏi:

"Đến tìm ta vào thời điểm này, chắc là việc điều tra đã có kết quả rồi?"

Là một tổ chức hoạt động dưới mặt đất, việc không bị lộ ra ngoài đều nhờ vào công tác che giấu tốt.

"Bẩm Thánh Chủ, người của Giáo Đình đã tìm tới Sơn Địa Lĩnh."

"Hệ thống bảo vệ của Sơn Địa Lĩnh quá nghiêm, chúng tôi không thể xâm nhập vào."

"Tạm thời vẫn chưa biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì."

"Nhưng có thể khẳng định rằng hai bên không xảy ra xung đột."

"Đáng chú ý nhất chính là một ả ca cơ tên Isabel, ả ca cơ này là nhân viên tình báo của Giáo Đình, đã tiếp xúc với Tử tước Hudson nhiều lần."

"Nghe nói giữa hai người còn có một mối quan hệ mập mờ. Có lẽ song phương không phát sinh xung đột là vì có ả ca cơ này."

Người đàn ông trung niên trả lời một cách nghiêm túc.

Việc theo dõi không dễ dàng, đặc biệt là khi gặp phải những nơi có hệ thống phòng thủ sâm nghiêm như Sơn Địa Lĩnh thì sẽ càng hạn chế không gian hoạt động của bọn hắn.

"Hudson không phải nhân vật đơn giản, tuyệt đối sẽ không vì một ả nữ nhân mà chắp tay nhường lại Huyết Nguyệt Kèn Lệnh cho Giáo Đình."

"Song phương không phát sinh xung đột, có thể là do đồ vật không nằm trong Sơn Địa Lĩnh; hoặc là song phương đã bí mật đạt thành giao dịch."

"Tiếp tục nhìn chằm chằm Sơn Địa Lĩnh, nếu như đạt thành giao dịch, hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lừa đảo này."

"Vận chuyển nhiều hàng hóa thì chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết để lại. . ."

Chưa nói xong, lão ta đột nhiên phát hiện ra điều bất ổn.

Vào thời khắc mấu chốt như lúc nào mà đi giao dịch với Giáo Đình vốn đã là chuyện rất nguy hiểm rồi. Nếu như giao dịch với số lượng hàng hóa lớn thì chẳng phải là đang cố ý để người hữu tâm phát hiện ra sao?

Loại chuyện ngu xuẩn như vậy, một vị "sang nhất đại*" khôn khéo như Hudson chắc chắn không thể làm được. (ý chỉ những người đi lên từ hai bàn tay trắng bằng chính sự nỗ lực của bản thân.)

Với đại danh đỉnh đỉnh của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, nếu dùng kim tệ để định giá, không có trên trăm cỗ xe ngựa thì sẽ không kéo được.

Việc điều động số lượng tiền mặt khổng lồ như vậy sẽ không thể giữ bí mật được.

Bản chất của giao dịch là đồng giá trao đổi, chỉ cần giá trị tương đương là được, không cần phải ngốc nghếch đến mức sử dụng kim tệ.

Giáo Đình có gia sản phong phú, hoàn toàn có thể lấy ra một số bảo vật để giao dịch.

Buổi đấu giá đang tới gần, Hudson đã sớm điểm đủ 500 lính tinh nhuệ xuất phát.

Trên danh nghĩa là đi mua chiến mã, nhưng thực tế lại là qua đó để thực hiện giao dịch.

Vụ mua bán lớn như vậy, song phương đều lo lắng bị đối phương lừa đảo. Chọn nơi giao dịch là địa bàn của phe thứ ba thường là lựa chọn tốt nhất.

Giao dịch "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" là chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nên Hudson cũng không sợ tổ chức thần bí này giở trò.

Cho dù muốn giở trò, hắn chỉ cần giải trừ phong ấn của "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" là được. Chỉ dựa vào luồng oán khí ngút trời kia đã có thể thu hút được người của phủ tổng đốc rồi.

Sau đó hắn chỉ cần nói một câu trùng hợp phát hiện ra âm mưu của địch nhân là có thể chuyển hóa thành chuyển hóa thành mâu thuẫn giữa vương quốc và Giáo Đình.

Một bên là những kẻ không rõ lai lịch, hư hư thực thực là người của Giáo Đình, một bên là quý tộc có thực lực trong vương quốc, lời nói của ai càng đáng tin cậy hơn không cần nói cũng biết.

Tình huống tồi tệ nhất chỉ là Hudson không nhận được lợi ích, chỉ có thể lấy được một chút phần thưởng từ vương quốc. .

Nhưng cái giá mà tổ chức thần bí phải trả lại là —— mạng sống.

Thành Beda là thủ phủ của tỉnh Đông Nam, không phải là nơi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Không chỉ có cường giả tọa trấn, còn có Phi Hồng kỵ sĩ đoàn đóng quân. Cái danh một trong thập đại Kỵ sĩ đoàn của Vương quốc cũng không phải là kêu cho oai.

Lần trước khi trấn áp cuộc nổi dậy của Khô Lâu hội, Phi Hồng kỵ sĩ đoàn đã đại sát tứ phương. Theo Hudson được biết, lần trước chỉ có một số thành viên trong Kỵ sĩ đoàn ra sân.

"Kỵ sĩ đoàn" và "Kỵ binh đoàn" chỉ kém có một chữ, nhưng về mặt bản chất lại khác biệt như ngày và đêm.

Cái trước đại biểu cho danh dự, không có công tích chói mắt là sẽ không được mang cái danh này; cái sau chỉ là một đơn vị biên chế đơn thuần.

Chương 404 - Xuất Phát

Trong Kỵ sĩ đoàn có thể có nhiều đoàn kỵ binh, và Kỵ sĩ đoàn nổi danh nhất chính là Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn của Giáo Đình.

Không chỉ có biên chế kỵ binh chạy trên mặt đất, ngay cả không binh bay trên trời cũng có, chỉ còn kém mỗi hải quân bơi trong nước nữa thôi.

Mặc dù Phi Hồng kỵ sĩ đoàn không có biên chế không quân, nhưng cũng được tính là vương giả ở tỉnh Đông Nam này rồi.

Giao dịch ở nơi có trọng binh bảo vệ như vậy, Hudson cảm thấy rất yên tâm. Nếu lỡ như tổ chức thần bí kia phái nhân vật hung ác tới đây thì hắn liền trốn vào trong quân doanh.

Để tránh xảy ra sự cố bất ngờ trên đường, Hudson không chỉ mang theo năm trăm lính tinh nhuệ của mình, mà hắn còn mời các quý tộc trong quận cùng đi tham gia buổi đấu giá.

Một đội ngũ hơn nghìn người xuất phát từ trong quận Wright. Những người nắm rõ tình hình thì sẽ biết bọn họ đang đi tham gia đấu giá hội, còn người không biết có lẽ sẽ nghĩ rằng bọn hắn đang đi đánh trận.

Đội hình như vậy là không thể bị đánh lén được, chỉ có thể công kích trực diện.

Hudson không tin rằng tổ chức thần bí có năng lực điều động mấy ngàn binh tinh nhuệ tới vương quốc Alpha phục kích.

Không có quân đội, chỉ dựa vào chút ít cao thủ mà muốn đánh lén một đội quân như thế này, nếu không chuẩn bị thêm mấy loại cấm chú thì sợ là không có hiệu quả.

Chỉ cần xem tiền tuyến là biết, trận chiến đã kịch liệt như vậy mà song phương vẫn không hề sử dụng cấm chú.

Không phải mọi người không có năng lực sử dụng cấm chú, chỉ đơn giản là vì tỷ suất hiệu quả của nó quá thấp.

Không có năm sáu tên Ma đạo sư cùng hệ hoặc một đội ma pháp sư thì sẽ không sử dụng được cấm chú.

Nếu như cố gắng sử dụng, các pháp sư sẽ bị tiêu hao rất nhiều năng lượng, cần phải điều dưỡng một khoảng thời gian mới có thể tiếp tục xuất thủ.

Phạm vi bao trùm của cấm chú được quyết định bởi thực lực của người thi pháp.

Về mặt lý thuyết thì có thể bao phủ phạm vi vô cùng lớn, nhưng phạm vi bao trùm thực tế của các loại cấm chú đều rất có hạn, việc mở rộng phạm vi sẽ làm suy yếu uy lực.

Các loại cấm chú đã hủy diệt cả tòa thành phố được ghi chép trong trong lịch sử là hoàn toàn không có tính tham khảo, chỉ có thể xem như một câu chuyện để đọc.

Bên ngoài thì hiện giờ nhân tộc chẳng có nổi một vị cường giả Thánh vực nào, cho dù là Giáo Hoàng được sự trợ giúp của Thần khí thì cũng chỉ có thể tính là ngụy Thánh vực.

Đương nhiên, nếu như mượn ngoại lực thì cũng có thể bộc phát ra thực lực của cường giả Thánh vực, nhưng mà sau khi bộc phát xong là sẽ tiêu đời.

Shelter VII là một người rất tiếc mạng, dù đã kế vị nhiều năm như vậy rồi, nhưng ông ta chưa từng đích thân xuất thủ.

Tình huống bên phía dị tộc cũng chẳng khá hơn là bao, Tinh Linh nữ vương, người được xưng là đệ nhất cao thủ trên đại lục, cũng chỉ có thực lực ngụy Thánh vực.

Cho dù trong bóng tối vẫn còn có loại cao thủ ở đẳng cấp này thì số lượng chắc chắn sẽ không nhiều.

Dù là cường giả Thánh vực cũng không có năng lực hủy diệt một tòa thành thị chỉ trong nháy mắt. Những đại nhân vật hủy thiên diệt địa trong truyền thuyết kia đều đã trải qua nghệ thuật gia công, rõ ràng không có tính đại biểu.

Đội quân hùng hậu tiến về phái trước, làm cho các nhân viên tình báo phụ trách giám sát cũng cảm thấy tê cả da đầu. Có nhiều quý tộc lão gia đồng thời xuất động như vậy, dù là đứng ở phía xa quan sát cũng đều phải cẩn thận.

Dù nhiệm vụ khó khăn thế nào thì cũng phải hoàn thành, nếu không thể tiếp cận thì cứ ước lượng là được. Nhiệm vụ do thám mà, có một chút sai sót cũng có thể chấp nhận được. . . .

"Đại nhân, mục tiêu đã xuất hiện. Dự kiến sẽ đến thành Beda vào xế chiều ngày mai."

"Chẳng qua mục tiêu rất cảnh giác, mang theo đại đội nhân mã cùng nhau hành động. Từ trên tin tức điều tra để phán đoán thì có khoảng chừng hơn 1500 người."

"Hơn nữa toàn bộ đều là lính tinh nhuệ, trong đó không thiếu bóng dáng của Kỵ sĩ. Mối quan hệ của mục tiêu rất rộng, trên đường còn có quý tộc khác liên tục gia nhập vào đội ngũ này, nhân số cụ thể có thể thay đổi bất kỳ lúc nào."

"Muốn cướp giết mà nói, trừ phi các vị đại nhân đích thân xuất thủ, nếu không sẽ không có bất cứ phần thắng nào."

Ảnh Sát trầm giọng nói.

Các cuộc huấn luyện dài hạn đã làm cho gã ta mất đi cảm xúc của người bình thường, trở thành một gã sát thủ lạnh như băng.

Tuy nhiên, một tử sĩ như gã ta có thể không màng đến sự sống chết bản thân lại không đồng nghĩa với việc các nhân viên tình báo dưới quyền cũng có thể bất chấp lợi ích cá nhân, Kết quả là xuất hiện một tin tình báo lập lờ nước đôi.

Mục tiêu có tối thiểu 1, 500 người, hơn nữa còn không có giới hạn tối đa, ày làm cho tình hình trở nên khó xử.

Kevin vung tay lên, bình tĩnh nói: "Được rồi, đừng có nghĩ tới những chuyện không chắc chắn này nữa."

"Nhiệm vụ hiện giờ của chúng ta là mang Huyết Nguyệt Kèn Lệnh về, những chuyện khác đều là râu ria không đáng kể. Không cần phải vì một chút lợi ích mà mạo hiểm, nếu như làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ thì sẽ rất phiền phức."

Ảnh hưởng đến nhiệm vụ là một mặt, ảnh hưởng phát tài chính là một cái vấn đề lớn. Nếu như cướp được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh thì lão ta làm sao có thể kiếm chác được?

Cho dù công lao sẽ lớn hơn một chút, nhưng lại có thể lớn hơn bao nhiêu chứ. Trong suy nghĩ của đám cao tầng Giáo Đình, chỉ cần mang được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trở về đã là một cái công lớn rồi, dù có sử dụng bất kì thủ đoạn nào cũng vậy.

Nhưng mà chuyện này chỉ có những cao tầng như lão ta biết rõ là được. Khi làm việc với đám tín đồ thành kính bên dưới, lão ta vẫn phải diễn trò.

Dừng lại một chút, Kevin quay đầu nói với Isabel ở góc phòng: "Tiểu thư Isabel, cuộc giao dịch này sẽ do cô đứng ra thương lượng với Tử tước Hudson."

Chương 405 - Âm Mưu

"Tốt nhất là có thể tạo ra một số tin đồn hấp dẫn ánh mắt ngoại giới, để che giấu cho vụ giao dịch lần này."

"Những người còn lại sẽ đóng vai thành hộ vệ đi theo phía sau cô. Từ giờ trở đi, những đồ vật ở trong rương đều thuộc về cô trên danh nghĩa."

"Bên phía Thải Hồng Chi Nguyệt, bọn ta cũng sẽ giải quyết dùm cô. Sau khi chuyện này thành công, cô chính là người tự do! Thù lao đã hứa trước đó sẽ được Ảnh Sát chuyển giao cho cô."

"Tạ đại nhân!"

Isabel có chút kích động cảm kích nói.

Toàn bộ cơ thể đều run rẩy, giống như đang rất kích động. Nhưng mà trong lòng thì lại có một suy nghĩ khác.

Cơ thể run rẩy là bản năng phản ứng, nhưng không phải đang kích động vì được tự do, mà là bị sợ hãi bởi tin tức này.

Isabel đã đi theo đoàn ca cơ lăn lộn nhiều năm, không còn là một cô gái ngây thơ nữa, kỹ năng mà cô am hiểu nhất chính là nhìn mặt nói chuyện.

Từ vẻ mặt nhìn như hiền lành của Kevin, nàng đã cảm nhận được một điều gì đó không bình thường, ánh mắt giống như đang nhìn người chết vậy.

Những người có mặt ở đây đều là nhân viên dòng chính của tổ chức thần bí, chỉ có nàng là một thành viên vòng ngoài, hơn nữa còn là một thành viên vòng ngoài sắp rời khỏi tổ chức.

Nàng đã biết được nhiều tin tức bí mật, thả nàng rời đi như vậy là không phù hợp với tác phong nhất quán của tổ chức thần bí này.

Có muốn hối hận thì cũng đã muộn rồi. Ai bảo lúc trước nàng tuổi nhỏ vô tri, khi gia nhập vào tổ chức thần bí này liền mang thái độ hợp tác, còn ước định với người ta là lúc nàng muốn rời đi thì không được ngăn cản.

Việc có liên quan đến "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" là không thể để lại bất cứ một nhân tố không ổn định nào. Cho dù con cờ này rất có giá trị thì Giáo Đình cũng sẽ không mạo hiểm. . . .

So với Giáo Đình thì trận doanh bên phía "Khô Lâu hội" lại keo kiệt hơn nhiều. Nhìn vào mấy tên cao thủ ít ỏi bên cạnh, người đeo mặt nạ bắt đầu do dự.

Là một vị Khô Lâu Thánh Chủ có chí hướng, lão ta cũng không muốn vì một chuyện không chắc chắn mà mà làm cho mất hết toàn bộ vốn liếng.

"Người của giáo đình ở thành Beda, hiện giờ Tử tước Hudson cũng chạy tới thành Beda, còn mang theo đại đội nhân mã cùng nhau hành động, khả năng song phương đạt thành giao dịch là vô cùng lớn."

"Với thực lực của chúng ta là không thể nào ngăn cản được vụ giao dịch này. Cho nên cần phải thay đổi kế hoạch, tất cả các hành động đã an bài trước đó đều bị hủy bỏ."

"Sau đó chúng ta phải nhờ vào lực lượng của tập đoàn quý tộc, tìm một thời cơ thích hợp để tiết lộ danh tính của nhóm người Giáo Đình."

"Cứ nói là bọn hắn cấu kết với thú nhân, mang theo Huyết Nguyệt Kèn Lệnh tới đây với ý đồ làm loạn thành Beda, gây rối cho hậu phương của Vương quốc Alpha!"

Người đeo mặt nạ hung hãn nói.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa. Ban đầu lão ta muốn kích động xung đột giữa hai bên, sau đó ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi, nhưng không ngờ là người ta đã đạt thành giao dịch.

Kế hoạch chơi hơn nửa năm cuối cùng lại trở thành một vở kịch. Giống như việc bản thân mình chuẩn bị phòng cưới, nhưng lại bị người khác vào động phòng.

Người đeo mặt nạ thật sự không thể nuốt trôi cục tức này.

Hết lần này tới lần khác địa điểm giao dịch lại nằm ở thành Beda, là một nơi mà lão ta muốn đi gây chuyện nhưng lại không dám đi.

Bất đắc dĩ, lão ta chỉ đành chơi chiêu mượn đao giết người. Hiện giờ lão ta chỉ mong là đám quý tộc tỉnh Đông Nam cố gắng một chút để lưu lại toàn bộ người của Giáo Đình.

Huyết Nguyệt Kèn Lệnh rơi vào tay Vương quốc Alpha sẽ tốt hơn việc nó trở lại trong tay Giáo Đình.

Là một tín đồ cuồng tín hướng tới việc khôi phục vinh quang của Thần Hi chi chủ, lão ta vẫn luôn cố gắng hết mình để vạch trần những lịch sử đen tối, đả kích uy vọng của Giáo Đình.

Ngay cả những chứng cứ mà vương quốc Frank đưa ra để chất vấn tính hợp pháp của Giáo Hoàng cũng có một phần cống hiện của người đeo mặt nạ.

"Thánh Chủ, thân phận của chúng ta không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không thể tiếp xúc được với phủ tổng đốc. Nhiều nhất cũng chỉ có thể tun một chút tin đồn để làm cho đám quý tộc chú ý.

"Nhưng nếu làm vậy thì lại rất dễ đảo thảo kinh xà. Lỡ như để cho người của Giáo Đình phát hiện, vậy. . ."

Không chờ gã đàn ông trung niên nói hết lời, người đeo mặt nạ đã ngắt lời: "Callis, ngươi vẫn còn chưa chịu thay đổi suy nghĩ sao. Bây giờ đã là lúc nào rồi?"

"Đại quân thú nhân xâm lấn, bất kỳ một tin tức nào liên quan tới thú nhân cũng đều sẽ gây ra sóng to gió lớn."

"Huống hồ còn là Giáo Đình cấu kết với thú nhân muốn làm loạn ở thành Beda, loại chuyện này vừa nghe là biết là đại sự rồi."

"Cho dù tin này là thật hay giả, chỉ cần đám quý tộc nhát chết kia nhận được tin tức thì sẽ phái người đi điều tra."

"Viết thêm mấy phong mật tín, tùy tiện tìm đại mấy người đi đường, để bọn hắn giao đến tay của những quý tộc tương quan. Chỉ cần làm cho một vài người chú ý thì chúng ta đã đạt được mục đích."

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng thân phận của đám người Giáo Đình kia rất khó điều tra sao?"

"Một khi bị bại lộ thân phận là người của Giáo Đình, vụ giao dịch này liền sẽ kết thúc. Vì tránh bị cuốn vào chuyện này, vị Tử tước Hudson kia chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng."

"Chuyện của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh nhất định sẽ được đẩy hết lên người của Giáo Đình. Còn về tội danh cấu kết với thú nhân, chắc là hắn ta sẽ tự dựng chuyện thay cho Giáo Đình thôi.". . .

Thành Beda, buổi đấu giá được muôn người chú ý này đã mở màn trong sự chờ mong của tất cả mọi người.

Sức hấp dẫn của chiến mã quá lớn, những quý tộc có một chút thực lực trong tỉnh đều phái đại biểu tới tham dự, thậm chí người còn tự mình ra sân.

Ngoài thương hội Warren ra, còn có một số thương nhân khác chạy tới tham gia náo nhiệt. Số lượng chiến mã cần bán đầu giá cũng được tăng lên, ban đầu là 3000 con, bây giờ đã lên tới 4300 con.

Chương 406 - Giám Sát

Nhìn thì giống như đã tăng thêm không ít, nhưng lại không thể thay đổi tình trạng sư nhiều cháo ít.

Hudson không biết các thế lực khác muốn mua bao nhiêu con chiến mã.

Riêng hắn thì số lượng càng nhiều càng tốt, nếu được thì hắn muốn bao trọn gói số chiến mã này.

Nhìn thì có vẻ như rất nhiều, nhưng thực tế thì bên dưới hắn còn có rất nhiều người muốn chia, các chi mạch của gia tộc Koslow muốn một phần, các tiểu đệ trong quận cũng muốn một phần.

Tiểu quý tộc không cần phải có kỵ binh chuyên nghiệp, nhưng nhất định phải có một vài tên kỵ binh do thám.

Vì sự an toàn của bản thân, một vài tên hộ vệ thân tín đi theo xông pha chiến đấu nhất định cũng phải có chiến mã.

Một nhà cầm đi 8-10 con chiến mã không tính là gì, nhưng nếu như gần hai trăm nhà quý tộc cùng nhau chia, vậy thì sẽ là một con số khổng lồ.

Nếu như trực tiếp tranh đoạt, giá sẽ bị xào đến lên trời. Các quý tộc lão gia thông minh làm sao có thể để cho thương nhân nắm mũi của mình được?

Khi đấu giá hội bắt đầu, đám quý tộc phái thực lực đã thương lượng xong việc chia cắt chiến mã. Màn kịch bán đấu giá thì vẫn phải diễn, nhưng mà giá cả nhất định phải nằm trong tầm kiểm soát của mọi người.

Trên thực tế, mọi người cũng đã được cân nhắc đến những ảnh hưởng sau này. Nếu không hiện giờ sẽ không phải là thương nghị xem nên mua như thế nào, mà là sẽ trực tiếp động thủ cướp đoạt.

Là một nhà quý tộc có thực lực trong tỉnh Đông Nam, Hudson cũng may mắn mò được một căn phòng riêng, không cần phải vào trong đại sảnh chật chội.

"Tử tước Hudson tôn kính, bên ngoài có một vị nữ sĩ xinh đẹp tự xưng là hảo hữu thân mật của ngài, cố ý đến đây để gặp mặt, ngài xem?"

Giọng nói nhẹ nhàng của vị thị nữ đã đánh thức Hudson từ trong cuộc đấu giá.

"Hảo hữu thân mật" còn có một cách gọi khác là tình nhân. Nhưng vấn đề là hắn tìm tình nhân lúc nào chứ, rõ ràng là đang phỉ báng nha.

"Các ngươi lui xuống đi, ta muốn đơn độc tâm sự với Tử tước Hudson!"

Không đợi Hudson mở miệng, một giọng nói từ bên ngoài truyền vào. Những binh sĩ vốn nên chặn đường lại đột nhiên tránh ra để cho người tới bước vào.

Vị thị nữ ở bên cạnh liền rời đi với tốc độ nhanh nhất. Từ mức độ quen thuộc trên khuôn mặt, rõ ràng là trước đây vị thị nữ này cũng đã gặp phải nhiều được tình huống tương tự.

Hudson liếc nhìn Isabel một cái liền quyết định muốn dạy cho nữ nhân này một bài học.

Nếu như đổi sang một trường hợp khác, dám lén lút đưa tới cửa như vậy thì hắn cũng không để ý mình có thêm một vị tình nhân.

Nhưng mà trên đấu giá hội này thì không được, chẳng lẽ không biết trong cuộc đấu giá hội lần này còn có nhạc phụ của Hudson lão gia tham dự sao?

Mặc dù đã đính hôn, mọi người sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà đổi ý, nhưng mà cũng sẽ mất mặt nha.

Hudson không vội trở mặt là vì trong phòng có thêm mấy cái rương. Bằng vào cảm giác bén nhạy của mình, hắn biết được bên trong rương chứa Ma tinh thạch và Ma hạch.

"Khế ước ở đây, để cho mấy vị sau lưng cô kí đi!"

Trong khi nói chuyện, một quyển da dê từ trong tay Hudson bay ra ngoài. Chính là văn thư khế ước đã được chuẩn bị từ trước.

Vì chế tác văn thư này. hắn đã phải chịu khổ không ít. Cuối cùng, nhờ vào sự giúp sức của cái la bàn thần bí mới có thể hoàn thành khế ước.

Còn về phần hiệu quả thế nào thì phải thử qua mới biết được. Ít nhất là trông nó sang trọng hơn những khế ước ma pháp bình thường nhiều, nhìn giống như là hàng cao cấp vậy.

Trong những trường hợp này,"hộ vệ" là đối tượng không thể ở lại đây lâu được. Sau khi mấy tên cường giả này khí tên lên khế ước, trong phòng chỉ còn lại Hudson và Isabel.

Trong lúc mơ hồ, Hudson có cảm giác như đang bị người nhìn trộm, con gấu ở trên vai hắn cũng duỗi ra móng vuốt.

"Bị người theo dõi!"

Ý thức được điểm này, Hudson cũng không khách khí, một tay ôm lấy Isabel vào trong ngực, vuốt ve an ủi giống như gặp mặt tình nhân vậy.

Ngay trong nháy mắt này, số Ma tinh thạch và Ma hạch trong rương đã biến mất không còn một mảnh.

Một tiếng "Sưu" vang lên, Lưu Ảnh Thạch cũng bay vào tay của Belersden. Cùng một thời gian, Huyết Nguyệt Kèn Lệnh bị phong ấn cũng lặng yên được đưa ra ngoài.

Mấy tên "hộ vệ" lấy được đồ liền lấy cớ là đi bài tiết để hỏi đường vị thị nữ đứng ở phía sau, sau đó liền rời khỏi hiện trường.

Cùng một thời gian, một số người có bóng dáng tương tự như các hộ vệ trước đó đã xuất hiện ở bên ngoài phòng riêng, thay thế vị trí của những người trước đó.

Tốc độ phản ứng rất nhanh, nếu như không phải Hudson dặn Belersden lưu ý thì cũng sẽ không phát hiện ra bên ngoài đã thay đổi người.

"Đại nhân, có thể buông tôi ra được chưa."

Sắc mặt Isabel đỏ ửng, có chút bối rối nói.

Vừa rồi, tay của Hudson cũng không an phận, làm cho nàng cảm thấy tâm phiền ý loạn. Rõ ràng là rất tức giận, nhưng lại không dám phát tác.

Từ khi vụ giao dịch này được hoàn thành, nàng đã bị tổ chức thần bí kia từ bỏ. Nếu như không vì còn cần nàng ở đây hấp dẫn sự chú ý, yểm trợ cho cuộc giao dịch có thể tiến hành thuận lợi, sợ là bây giờ nàng đã chết rồi.

"Buông ra, ta ôm tình nhân của ta, tại sao phải buông ra?"

"Không phải cô luôn tự xưng mình là tình nhân của ta sao, chẳng lẽ bây giờ muốn đổi ý, tưởng ta dễ bắt nạt à!"

Trong khi nói chuyện, Hudson vỗ xuống một cái.

Cảnh tượng này làm cho đang giám thị ở phía đối diện tỏ ra rất xấu hổ. Nhìn trộm người ta âu yếm không phải là chuyện mà bọn họ nên làm.

"Yuli, có chắc là người đối diện cấu kết với Giáo Đình và thú nhân để mưu đồ làm loạn, mà không phải là một đôi vợ chồng trẻ đang âu yếm đó chứ?"

"Lúc còn trẻ, phạm phải một chút sai lầm nhỏ thì không sao. Vị quý tộc có năng lực nào mà không có vài chuyện phong lưu chứ."

"Nếu như vạch trần việc này, gia tộc Koslow và Gia tộc Holliser sẽ mất mặt, cũng không phù hợp quy củ."

Chương 407 - Giám Sát (2)

"Isabel diễm danh truyền xa, từ khi cô ta vào thành Beda thì đã làm cho vô số con em quý tộc truy phủng. Ngay cả tiểu tử nhà ta cũng muốn ta đi cầu hôn dùm nó."

"Chắc chắn là có người đố kị nên cố ý tung tin đồn giả nhằm vu oan hãm hại. Để cho chúng ta ra tay phá hủy chuyện tốt của đôi tình lữ bên dưới."

"Một chuyện nhỏ như vậy, cần gì phải làm lớn như thế làm gì?"

Ma đạo sư Antal không quan tâm nói.

Mặc cho Isabel gây họa cho ai, chỉ cần không phải là tiểu tử nhà ông ta là được. Cưới một tên ca cơ vào cửa, ông ta còn không muốn mất mặt như vậy.

Bây giờ ả ca cơ này đã cấu kết với Hudson, cũng là cơ hội để dập tắt ý nghĩ xằng bậy của ông ta, cũng có thể chấm dứt một đoạn tâm sự.

Còn về chuyện có người báo cáo Hudson cấu kết thú nhân và Giáo Đình với ý định làm loạn, ngay từ đầu thì Antal da không tin rồi.

Làm một nhà quý tộc không tốt sao, chạy tới dây dưa với hai thế lực này làm gì, đầu óc bị nước vào à.

Đừng nhìn hiện giờ thú nhân rất ghê gớm, nhưng cuối cùng thì nhân tộc sẽ là phe thắng lợi. Còn Giáo Đình thì lại càng không cần phải nói, nếu như thật sự chứng thực được Giáo Đình có cấu kết với thú nhân, lúc đó trong nội bộ Giáo Đình cũng đã phát sinh nổi loạn trước rồi.

Đám cao tầng không có liêm sỉ, không có nghĩa là người bên dưới cũng không có liêm sỉ. Tối thiểu là đám khổ tu sĩ đại diện cho sức chiến đấu cao nhất kia sẽ không thể nào khoan dung cho việc Giáo Đình phản bội lợi ích của nhân tộc.

Theo Antal, cho dù thú nhân có cấu kết với Giáo Đình thì cũng sẽ lén lút hành động. Kéo Hudson xuống nước quả thực là một chuyện khôi hài, giống như sợ không tiết lộ tin tức vậy.

"Làm sao ta biết được, dù sao ông cũng xem mật tín rồi. Vào những lúc thế này, gặp được bất cứ chuyện gì cũng phải chú ý cẩn thận."

"Không phải bọn chúng còn tố cáo trong này có vài người của Giáo Đình sao, đợi lát nữa điều tra là biết. Đúng rồi, còn có mấy cái rương đi vào cùng, có thể phái người đi điều tra một chút."

Ma đạo sư Yuli kiên trì nói.

Lần trước bị Hudson làm cho mình đầy bụi đất, vì cho rằng lần này có thể bắt được điểm yếu nên Yuli mới tích cực như vậy.

Không ngờ lại bị cho ăn thức ăn cho chó. Nếu như không phải trường hợp không đúng, Yuli còn cho rằng đôi nam nữ si tình ở đối diện sẽ biểu diễn một bộ phim cho họ xem.

"Muốn tra thì tự đi mà tra, ta không phụng bồi."

"Người ta là ca cơ nổi tiếng, có một chút gia sản cũng là chuyện bình thường. Trừ phi có thể tìm được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, chứng minh nội dung trên thư mật báo là thật sự."

"Nếu không, ngoài đắc tội với người ta ra thì chuyện này chẳng có ý nghĩa gì. Nếu như không sợ kết thù, con cháu tương lai bị hắn trả thù thì ngươi cứ việc làm đi!"

Trong khi nói chuyện, Antal đã quay người rời đi, chi để một mình Ma đạo sư Yuli rơi vào tình thế khó xử, cuối cùng chỉ đành phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Cường giả cũng là người, bản thân không sợ đắc tội với người, nhưng còn phải cân nhắc đến hậu bối.

Trong những tình huống không cần thiết, bình thường đều không người muốn đắc tội với kẻ khác một cách vô duyên vô cớ.

Bắt được một chuyện phong lưu, cái này mà cũng có thể xem như là điểm yếu thì có đến một nửa quý tộc khắp thiên hạ đều có điểm yếu tương tự.

Mọi người đều làm vậy thì cũng chỉ có thể gọi "phong lưu" .

Mặc dù chuyện này phát sinh trước hôn nhân đúng là có chút quá phận, nhưng khi vạch trần chuyện này, Gia tộc Holliser, là người bị hại, tuyệt đối sẽ không cảm kích Yuli.

Không biết mình vô tình tránh thoát một cuộc phong ba, Hudson còn đang không ngừng trả thù. Nhưng mà chuyện làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là: nửa đường hắn đã tạo cơ hội, vậy mà Isabel lại không thoát đi.

"Tiểu thư Isabel, sao cô lại không ngừng nhìn ra ngoài cửa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đáng sợ sao?"

"Chẳng lẽ tổ chức thần bí cảm thấy cô biết quá nhiều, có chút vướng bận, nên đang định giết cô diệt khẩu?"

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Isabel, trong lòng Hudson chỉ còn lại một từ: Vãi!

Loại tình tiết máu chó này lại xuất hiện ở trước mặt hắn. .

Khó trách cô nàng này thà bị hắn chiếm tiện nghi cũng không vội vàng rời đi. Hóa ra là vì tránh né cuộc truy sát, nên chỉ có thể ở lại nơi này tránh nạn.

Sự thật bị phơi bày, Isabel cũng không định tiếp tục che giấu nữa, mà nghi ngờ hỏi: "Ngươi không phải là Vong linh Ma đạo sư, vậy thì lần trước đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thư Isabel, có mấy lời không thể nói lung tung. Cũng chỉ vì ta có vị hôn thê, không thể lấy cô làm vợ, cô liền vì yêu sinh hận, cố ý phỉ báng danh dự của ta, chuyện này không khỏi quá ngoan độc đi."

Trong khi nói chuyện, tay của Hudson nâng cằm của Isabel lên để cảnh cáo.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Isabel trực tiếp trợn tròn mắt. Chối bỏ trách nhiệm một cách vô liêm sỉ như vậy, rõ ràng là kẻ này không có ý định thừa nhận.

"Vì yêu sinh hận", đây là đang muốn đẩy hết tiếng xấu lên người nàng đây mà.

Hết lần này tới lần khác cách nói này lại phù hợp với quan điểm chủ đạo. Một bên là vị hôn thê quý tộc môn đăng hộ đối, một bên là một ả ca cơ xinh đẹp, chọn cái nào, không cần nói cũng biết.

Phủ nhận?

Giáo Đình muốn diệt khẩu, sợ là gã háo sắc ở trước mặt này cũng chưa chắc muốn nàng sống sót rời đi.

Có lẽ là vì bảo vệ thanh danh của một nhà quý tộc cho nên gã háo sắc này mới chưa hạ độc thủ. Quý tộc có thể đa tình, nhưng không thể vô tình.

Ngay cả vị "tình nhân" bên cạnh mà cũng có thể tùy ý giết chết, không chỉ làm cho đám thuộc hạ không có cảm giác an toàn, ngay cả gia tộc Holliser cũng sẽ hoài nghi vụ thông gia lần này có đúng hay không.

Chương 408 - Bình Hoa

Con người đều rất mù quáng, rất nhiều chuyện đều không thể tránh được "tưởng tượng". Hudson và Isabel đã tiếp xúc với nhau nhiều lần, mọi người đã nhận định rằng giữa họ có mối quan hệ tình nhân.

"Xin lỗi Tử tước các hạ. Là do tôi hồ đồ rồi, có thể thả tôi ra trước được không. Ngài làm vậy, rất dễ khiến cho tôi làm ra những chuyện ngu ngốc!"

Isabel kiên trì nói.

Biết rõ là Hudson đang diễn kịch, nàng cũng chỉ có thể phối hợp. Trực giác nói cho nàng biết, bản thân mình có thể sống sót rời khỏi đây hay không đều sẽ dựa hết vào cuộc trò chuyện này.

"Tiểu thư Isabel, cô đang nghĩ một đằng nói một nẻo sao. Rõ ràng là cô đang dựa vào ngực của ta, tại sao có thể nói ngược lại chứ?"

"Hiện giờ thì ta mới là người cần một lời giải thích, một lời giải thích có thể đền bù danh dự đã bị tổn thương của ta. Nếu như để cho vị hôn thê của ta biết được thì nhất định sẽ không vui."

Trong khi nói chuyện, bàn tay của Hudson trở nên càn rỡ hơn. Hắn đang muốn dùng hành động thực tế để nói cho Isabel biết rằng, nếu cứ tiếp tục lả lơi đưa tình thì hắn sẽ không khách khí.

Các quý tộc sẽ chỉ dùng danh dự để phán đoán người khác. Một vị nữ nhân xinh đẹp ba phen mấy bận đưa tới cửa, nếu như Hudson nói mình cũng không làm gì cả, người ta không chỉ không nghĩ "Hudson lão gia" có phẩm đức cao thượng, mà sẽ nghi ngờ là có phải thân thể của hắn không tốt hay không.

Không thể tự nhiên bị thiệt thòi như vậy được, nếu đã không rửa sạch được, vậy thì cũng chỉ có thể làm cho truyền ngôn trở thành sự thật, hưởng thụ một lần trước rồi tính.

Isabel đã quen với các loại chiêu số của cánh đàn ông, khi nhìn thấy cảnh này thì chỉ còn biết âm thầm kêu khổ.

Người trước mặt thật sự là quá lý trí. Rõ ràng trong mắt đối nàng đã tràn đầy dục vọng, nhưng vẫn không quên nắm giữ quyền chủ động, giống như muốn đùa bỡn nàng trong lòng bàn tay vậy.

"Từ nãy tới giờ ngươi đều đang diễn kịch?"

Isabel run rẩy hỏi.

"Ha ha. . ."

"Tiểu thư Isabel quả nhiên cực kỳ thông minh, nhanh như vậy đã phát hiện ra vấn đề."

"Chỉ là lỗ thủng ngày hôm nay thực sự là quá rõ ràng. Hộ vệ không hề ngăn cản mà để cho các ngươi tùy tiện vào đây, hơi suy nghĩ liền biết là có vấn đề rồi."

"Hiện giờ thì người của tổ chức thần bí đã mang theo đồ vật rời đi, ta cũng đã nhận được vật phẩm giao dịch rồi, có thể nói là mọi người đều đã lấy được thứ mình muốn."

"Tai họa ngầm duy nhất chỉ còn lại cô nữa thôi."

"Đừng sợ, con người của ta biết thương hương tiếc ngọc, vẫn không thể hạ thủ với một vị đại mỹ nhân như cô."

"Nhưng vì sự an toàn của cô, trong một khoảng thời gian dài sau này, cô không thể rời đi."

"Ta biết rõ tiểu thư Isabel cô rất hiếu thắng, chắc chắn không chịu ăn không ngồi rồi. Hay là cô thể hiện giá trị của mình ra cho ta xem một chút. . ."

Nghe lời giải thích này, đôi mắt đẹp của Isabel khẽ chuyển động, cơ thể nép vào lòng Hudson, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Tôi đã như vậy rồi, ngài còn muốn thế nào?"

"Tin tức về tổ chức thần bí, tôi biết được rất ít. Những gì biết được đều đã nói hết với ngài rồi, cũng chẳng phải là những tin tức có giá trị gì."

"Biểu diễn tài nghệ, sợ là ta còn chưa thể hiện xong thì một số người đã không kiềm chế được thú tính của bản thân. Còn những chuyện gì thì người ta không biết rồi!"

Đây là lời nói thật lòng, những tài nghệ học được ở đoàn ca cơ chỉ có nhiêu đó, còn lại chính là thủ đoạn dùng để kết giao với cánh đàn ông.

Cũng giống như hiện giờ, tình cảnh hương diễm này làm cho Hudson có chút không chịu nổi.

"Cô lăn lộn trong tổ chức thần bí lâu như vậy rồi, ít nhiều gì cũng nên học được một chút gì đó chứ. Ví dụ như: cách thu thập thông tin tình báo, đào tạo nhân viên tình báo?"

"Đương nhiên, nếu như không biết cũng chẳng sao. Chỉ cần cô lấy thủ đoạn của mình ra để hầu hạ lão gia ta đây. . ."

Nói được một nửa, Isabel liền nước mắt long lanh, nằm lên cổ của Hudson khóc không ngừng.

Kỹ năng diễn xuất chuyên nghiệp như vậy làm cho Hudson hiểu ra rằng, hắn muốn thu phục được nữ nhân trước mắt sẽ không dễ thu phục như vậy.

Tận dụng cơ hội ôm mỹ nhân về dễ dàng. Nhưng nếu như muốn nàng bán mạng thì sẽ vô cùng khó khăn. Sau khi bị tổ chức thần bí vứt bỏ, bây giờ Isabel đang vô cùng cảnh giác.

Dù gì cũng là người được đào tạo từ trong đoàn ca cơ, đã quen với việc sử dụng cơ thể để đổi lấy tài nguyên sinh tồn. Bây giờ Isabel tình nguyện bị Hudson chiếm tiện nghi cũng chỉ vì không muốn lại cuốn vào một cuộc phong ba mới.

Đối với tình huống này, Hudson cũng đã dự đoán trước rồi. Nếu như có thể thu phục của cô ta một cách dễ dàng như vậy, hắn chắc chắn sẽ nghi ngờ liệu cô ta có phải là nội ứng do tổ chức thần bí phái tới hay không.

Ảnh hưởng tiêu cực đã xảy ra rồi, điều mà anh có thể làm chỉ là tận dụng tình hình để giảm thiểu ảnh hưởng càng nhiều càng tốt. .

Ngoại giới nghĩ như thế nào thì là thế đó. Chỉ cần không có tin tức mới xuất hiện, một chuyện tình phong lưu như thế này sẽ bị người ta quên lãng nhanh thôi.

Nếu không dùng được năng lực Isabel thì cứ để lại làm bình hoa vậy, việc này cũng có thể thể hiện ra mị lực của Hudson lão gia.

Nói chuyện tình cảm thì cũng chỉ là đang tự rước lấy nhục. Một nữ nhân có thể ăn sung mặc sướng trong đoàn ca cơ thì trái tim của nàng cũng đã chết từ lâu rồi.

Chuyện phiền phức duy nhất chính là phải giải thích cho vị hôn thê bên kia, chẳng qua vấn đề này cũng rất dễ xử lý. Là một vị tiểu thư quý tộc, chắc chắn là vị hôn thê của hắn cũng đã gặp được không ít những chuyện tương tự như vậy rồi, chắc là khả năng chịu đựng sẽ rất mạnh.

So với việc có tin đồn xấu với một vị tiểu thư quý tộc thì việc có quan hệ với một ả ca cơ vẫn tốt hơn. Dù cho ca cơ có xinh đẹp ra sao thì cũng không thể nào bước qua ngưỡng cửa danh phận được.

Chương 409 - Thủy Nguyệt Chi Hồn

Đấu giá hội bắt đầu, làm tan đi không khí nồng nhiệt trong căn phòng. Giờ phút này, gấu con vừa mới xem xong bộ phim này lại đang đắm chìm trong suy tư.

Tại thế giới của loài gấu chưa bao giờ xảy ra những chuyện như vậy. Nếu như gặp được gấu cái làm cho nó ngưỡng mộ thì chỉ cần tiến lên giao phối là xong.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Belersden cảm thấy không hiểu. Lấy kinh nghiệm đời gấu, nó hoàn toàn không rõ mối quan hệ hiện giờ của hai người này.

Có lẽ vì để thu hút nhiều người tham gia hơn, nên chiến mã không được bán ra hết một lần, mà là dựa theo một trăm con một nhóm để đấu giá.

Chuyện này làm cho đám quý tộc đại lão đã âm thầm phân chia từ trước cảm thấy vô cùng khó chịu. Sau khi chia nhỏ ra thì đám tiểu quý tộc cũng có đủ tư bản để đấu giá.

Có lẽ một nhà mua lại trăm con chiến mã thì sẽ còn phí sức một chút, nhưng mấy nhà thân bằng góp tiền mua thì chuyện này sẽ không còn là vấn đề.

Nhiều người tham dự, giá cả đương nhiên sẽ tăng lên. Sau khi thử ra giá 1500 kim tệ thì Hudson liền trở thành khán giả.

Sau khi giá của nhóm chiến mã đầu tiên vượt quá 2000 kim tệ thì số người tham gia cạnh tranh lập tức giảm đi rất nhiều. Cuối cùng, giao dịch được thực hiện với một cái giá trên trời 2800 kim tệ.

Sắc mặt Hudson dần trở nên khó coi, giá này đã vượt qua giá thị trường. Trả giá nhiều như vậy để mua ngựa chiến, tỷ suất chi phí - hiệu quả thật sự là quá thấp.

Mặc dù hắn vừa mới kiếm được chút đỉnh từ tổ chức thần bí kia, nhưng chuyện này vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng hắn là một nhà quý tộc nghèo. Thay vì bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua chiến mã, Hudson thà trở về thao luyện bộ binh còn hơn.

Trơ mắt nhìn xem hết nhóm chiến mã này đến nhóm chiến mã khác bị người khác mua đi, Hudson liền biết là ước định trước đó đã không còn giá trị nữa.

So sánh trong người phòng riêng, đám tiểu quý tộc bên dưới mới là những người mua được đại đa số. Bởi vì số lượng cần ít, cho nên giá cao một chút bọn họ cũng có thể chấp nhận.

Một nhà mua 8-10 con chiến mã, cho dù có tăng giá lên 50% thì cũng chỉ cần bỏ thêm tầm 80-100 kim tệ mà thôi.

Nhưng mà Hudson thì không làm được, nếu như mua mấy ngàn con chiến mã với giá cao hơn thị trường thì chi phí ước tính sẽ là một con số thiên văn.

Không riêng gì Hudson không xuất thủ, ngay cả những quý tộc ở trong phòng riêng khác cũng không tham gia đấu giá.

Dù sao thì chiến mã cũng rơi vào trong tay của các tiểu quý tộc trong các quận, chuyện này cũng có thể tăng cường năng lực sinh tồn trên chiến trường của mọi người. Người làm đại ca thì không cần phải đi tranh với đám tiểu đệ làm gì.

Chủ yếu là do họ chê giá đắt, cho dù tài lực hùng hậu, nhưng đó cũng là gia sản được các thế hệ trước từ từ tích lũy, không được phép phung phí.

Sau khi bán hết chiến mã, bầu không khí trong hội trường cũng được đẩy lên cao trào. Những cái giá trên trời không ngừng kích thích dây thần kinh của Hudson.

Chẳng trách những thương nhân này thích tổ chức buổi đấu giá. Nếu như bán bên ngoài thì sẽ không có nhiều khách hàng tiềm năng cạnh tranh như vậy, những con chiến mã này không thể bán được với giá cao đến vậy.

Nếu là thành lập một nhà phòng đấu giá, chỉ tính riêng phí thủ tục là có thể kiếm. . .

Đột nhiên, Hudson phát hiện vụ làm ăn kiếm tiền này lại không có quan hệ gì với mình.

Buổi đấu giá lần này có thể có được nhiều người tới tham dự như vậy chỉ vì nơi này là thành Beda. Đây là thủ phủ của tỉnh Đông Nam, có sức mua mạnh nhất toàn tỉnh

Nếu như đấu giá hội được đặt ở nơi vắng vẻ như Sơn Địa Lĩnh thì sẽ chẳng có ma nào tới tham dự, ăn no rỗi việc hay sao chạy tới cái nơi thâm sơn cùng cốc để giao dịch?

"Vật phẩm đấu giá tiếp theo chính là vật áp trục ngày hôm nay của chúng ta, một cây ma pháp trượng thần kỳ —— Thủy Nguyệt Chi Hồn!"

"Nghe nói nó được làm ra bởi Nhà giả kim vĩ đại nhất lục địa - đại sư Kembery."

"Trên cây pháp trượng này được khảm một viên Ma hạch cấp 8, còn có cả trang bị bổ sung năng lượng. Chỉ cần không tiêu hao hết ma lực trong Ma lực trong một lần là có thể sử dụng Ma tinh thạch bổ sung."

"Khi sử dụng Ma pháp hệ thủy còn có thể giảm 30% ma lực tiêu hao, đồng thời còn tăng thêm 20% uy lực, ngoài cấm chú!"

"Giá khởi điểm là 8000 kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 500 kim tệ, bây giờ bắt đầu kêu giá."

Lời của người bán đấu giá đã khiến cho cả khán phòng sôi sục. Ngày thường cũng hiếm có cơ hội gặp được một cây ma pháp trượng có thể giảm 30% ma lực tiêu hao và tăng 20% uy lực.

Dù là ai sở hữu loại bảo vật này cũng sẽ để lại cho người một nhà. Cho dù hiện tại không dùng được, tương lai cũng sẽ có hậu bối sử dụng được.

Việc nó xuất hiện trong phiên đấu giá có thể là vì chiến tranh, một quý tộc nào đó đã sở hữu nó, nhưng vì tài chính của lãnh địa không thể chịu được nữa, chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích.

"Một vạn kim tệ!"

Hudson không chút do dự giơ bài.

Là một vị Ma pháp sư, gặp được loại ma pháp trượng thượng phẩm này mà không tham dự tranh đoạt thì thật sự là không thể nào nói nổi.

Mặc dù đối với Hudson thì cây Ma pháp trượng này có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng dùng nó làm quà tặng cũng tệ.

Vị hôn thê của hắn chính là một vị Ma pháp sư hệ thủy, mặc dù để cho một vị Ma pháp sư sơ cấp sử dụng chính là đang phung phí của trời, nhưng ai biểu Hudson đuối lý chứ?

Huống chi một món quà như vậy, cho dù tặng ra ngoài thì tương lai cũng sẽ mang về. Thịt vẫn còn nằm trong nồi.

"12000 kim tệ!"

"13000 kim tệ!". . .

Giá cả nhanh chóng tăng lên, rất nhanh liền vượt qua mốc hai mươi nghìn kim tệ, nhưng vẫn không dừng lại.

"20500 kim tệ!"

"25000 kim tệ!"

Hudson lại giơ bảng lên, một lần tăng thêm 4, 500 kim tệ, đây đã là giá cao nhất trong dự tính của hắn.

Chương 410 - Thủy Nguyệt Chi Hồn (2)

Bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân. Trong lòng của hắn đều đang bắt đầu oán thầm bản thân mình bị điên rồi.

Đáng tiếc là không chỉ có Hudson điên, những gia tộc có được Ma đạo sư hệ thuyr mới thật sự là điên.

"Ba vạn năm ngàn kim tệ!"

Con số này vừa được đưa ra, vô số người ở hiện trường liền hít sâu một hơi. Một lần tăng lên một vạn kim tệ, rõ ràng là đang muốn có cho bằng được.

"Khách quý ở phòng số 3 báo giá ba vạn năm ngàn kim tệ, còn có người nào ra giá cao hơn không?"

"Đây chính là tác phẩm của đại sư Kembery, không chỉ đáng giá về uy lực, mà còn có giá trị sưu tầm và giá trị nghiên cứu nữa."

Đấu giá sư cố gắng kích động.

Đáng tiếc là hiện giờ mọi người đều coi trọng giá trị thực dụng, đối với một cây ma pháp trượng mà nói, giá trị nghiên cứu và giá trị sưu tầm là thứ có cũng được mà không có cũng không sao.

"Ba vạn năm ngàn kim tệ lần một!"

Tiếng búa của đấu giá sư vang lên, Hudson đã biến thành khán giả. Nếu như nhà mình có một vị Ma đạo sư hệ thủy thì có lẽ hắn sẽ còn cố gắng thêm một chút, nhưng bây giờ thì thôi bỏ đi!

"Ba vạn sáu ngàn kim tệ!"

"Khách quý ở phòng số 2 ra giá ba vạn sáu ngàn kim tệ, còn có người ra giá. . ."

"Bốn vạn kim tệ!". . .

Cuộc chiến tranh đoạt ngày càng kịch liệt, thấy các quý tộc trong phòng riêng điên cuồng tăng giá, Hudson đều có chút nghi ngờ về loại tiền tệ mà bọn họ dùng để báo giá không phải kim tệ, mà là đồng tệ.

Giá tiếp tục tăng lên một cách chóng mặt, cuối cùng cây ma pháp trượng này được bán với giá 83000 kim tệ. Giá cả này khiến cho Hudson chỉ có thể thốt lên một câu: Thật không thể tin nổi!

Sau khi tỉnh táo lại, Hudson nhanh chóng chấp nhận thực tế. Từ trước tới nay, giá của vũ khí ma pháp chưa bao giờ rẻ.

Cây ma pháp trượng có tên là "Thủy Nguyệt Chi Hồn" này có thể giảm 30% ma lực tiêu hao và tăng thêm 20% ụy lực, trong cuộc chiến của các cường giả cùng cấp thì nó quả thực là một con át chủ bài.

Nếu như Ma đạo sư hệ thủy cầm thứ này ra chiến trường, lấy một địch hai cũng không còn là giấc mơ nữa. Nếu như chơi đánh lén, không chừng còn có thể đánh cho địch nhân choáng váng.

Tương đương với việc đột nhiên có thêm một vị Ma đạo sư, hơn nữa còn có thể truyền thừa tiếp, 83000 kim tệ còn đắt sao?

Chủ yếu là vì tỉnh Đông Nam cũng không có bao nhiêu Ma đạo sư hệ thủy, nếu không, cuộc tranh chấp này có thể còn khốc liệt hơn.

Nếu như có thể cầm tới đế đô đấu giá thì còn có thể bán được mười vạn kim tệ. Đối với một số quý tộc uy tín lâu năm có tích lũy phong phú mà nói, có lẽ kim tệ thật sự chỉ là những con số.

Cao trào trôi qua, sự hăng hái của mọi người trong cuộc đấu giá giảm đi rất nhiều. Liên tục có mấy món hàng không thể bán được với giá tốt.

Hudson cũng tanh thu mua được hai cây cung Tinh linh thượng hạng, hắn chính là "Thần Cung kỵ sĩ" đại danh đỉnh đỉnh, không chuẩn bị thêm mấy cây cung tốt thì thật sự không thể nào nói nổi.

Số lượng cung Tinh linh trôi nổi trên thị trường cũng không nhiều, nhưng cũng không tính là ít. Đây không phải là vũ khí ma pháp, không tăng thêm ma lực, nên sự cạnh tranh không cao, Hudson mua được với giá rẻ.

"Bây giờ chúng ta đến món hàng áp trục thứ hai của cuộc đấu giá hôm nay, không sai, chính là hai vị tiểu thư Tinh linh xinh đẹp này."

"Nguyệt Tinh Linh thuần huyết, trên toàn lục địa cũng không có nhiều. Mang ra ngoài chắc chắn sẽ rất có thể diện."

"Ban đầu, cố chủ muốn chia ra đấu giá, nhưng hai vị tiểu thư tộc Tinh Linh này lại không đồng ý tách ra."

"Cố chủ là một vị Kỵ sĩ vĩ đại, không muốn làm cho người khác cảm thấy khó xử. Cho nên liền để cho đôi hoa tỷ muội đồng thời đấu giá."

"Giá khởi điểm laf năm ngàn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba trăm kim tệ, hiện tại bắt đầu đấu giá."

Nghe xong lời đấu giá sư nói, Hudson suýt chút nữa là phun ngụm nước đang uống lên người của Isabel. Con buôn nô lệ mà cũng có quan hệ với Kỵ sĩ sao.

Không biết là gã bán đấu giá sư này được gia tộc Dalton tìm được ở nơi nào, vậy mà có thể vô liêm sỉ như vậy.

Đương nhiên, muốn chủ trì một buổi đấu giá thì mặt dày là một phẩm chất cần thiết.

Bất kể chất lượng của các sản phẩm đấu giá như thế nào, nhất định phải chém đến thiên hoa loạn trụy thì mới có thể bán được với giá tốt.

"5, 300 kim tệ!"

"5, 600 kim tệ!"

"6, 000 kim tệ!". . .

Thấy đám quý tộc trong phòng riêng đang liên tục giơ bảng tranh đoạt, Hudson liền ngồi yên xem náo nhiệt. Đôi mỹ nữ Tinh Linh trên đài đúng là rất xinh đẹp, nhưng còn chưa đủ tư cách để hắn tham gia đấu giá.

Trong lúc mơ hồi, Hudson phát hiện ra có chút không ổn. Thủy Nguyệt Chi Hồn xuất hiện ở tỉnh Đông Nam thì còn có thể nói là bảo vật của quý tộc bản địa lấy ra.

Thế giới bên ngoài dễ bán với giá cao, thế giới bên ngoài cũng nguy hiểm. Quý tộc bình thường sẽ không có năng lực mang một số lượng lớn kim tệ về nhà.

Nhưng đôi Tinh linh này vốn không thể bán được với giá cao ở tỉnh Đông Nam. Tiền tuyến đang chiến đấu kịch liệt như vậy, cho dù trong túi có tiền thì cũng không thể tùy tiện lấy ra.

Đừng thấy đám quý tộc tham gia tích cực như vậy mà hiểu lầm, chỉ cần nhìn tốc độ tăng giá là biết, mọi người vốn không bắt buộc phải mua được.

Cho dù là mua được thì xác suất mang về nhà hưởng dụng cũng không cao. Hoặc là mang đi tặng lễ, hoặc là lấy ra giao dịch với người khác.

Trong bối cảnh hiện giờ, muốn bán được một cái giá là chuyện không thể nào.

Đám con buôn nô lệ thông minh vậy, không có khả năng không thấy được điểm này. Nhưng mà vẫn muốn mang tới tỉnh Đông Nam để bán, đây là đang chê tiền nhiều sao?

Chương 411 - Tàng Bảo Đồ

Quả nhiên, sau khi vượt qua 1 vạn, đám quý tộc cũng không còn tiếp tục ra giá nữa.

Tinh Linh có khuôn mặt đẹp, cộng thêm khí chất tự nhiên bẩm sinh, nên vẫn luôn là loại nô lệ được hoan nghênh trên thị trường.

Cung không đủ cầu thường mang ý nghĩa bạo lợi, những nô lệ Tinh Linh bình thường cũng đã có thể bán được hơn ngàn kim tệ rồi, loại hàng thượng đẳng có khi cao đến mấy ngàn kim tệ, thậm chí là hơn vạn cũng không phải là không có.

Lợi nhuận kếch xù đã thúc đẩy sự nghiệp bắt nô trở nên phồn vinh. Hàng năm đều có vô số đội bắt nô lệ xâm nhập vào Tinh Linh sâm lâm.

Mặc dù Vương quốc Tinh Linh đã nghiêm khắc đả kích chuyện này, nhưng vẫn không thể ngăn chặn lòng tham của con người. Cho dù có có biện pháp phòng vệ cẩn thận đến đâu thì cũng có thời điểm lơ là.

Hầu hết các đội bắt nô lệ đều không trở về, nhưng cuối cùng vẫn có những trường hợp thành công. Mỗi năm, hàng chục, thậm chí hàng trăm nô lệ Tinh Linh được bắt về.

Dù số lượng có vẻ không ít, nhưng khi phân ra khắp lục địa Aslante, chúng liền trở nên quý giá ngay lập tức.

Bằng vào khí chất đặc biệt, tộc Tinh Linh hầu như đáp ứng khẩu vị thẩm mỹ của tất cả các chủng tộc có trí tuệ, ngoài Ma thú ra.

Không chỉ có con người, các chủng tộc khác cũng đóng góp một phần công sức của mình trong hoạt động bắt nô lệ.

May mắn là thiên phú tu luyện của Tinh Linh không tồi, cộng thêm việc có thọ nguyên rất dài, trong tộc có cường giả tầng tầng lớp lớp.

Thêm vào đó, địa hình độc đáo của Tinh Linh sâm lâm cũng đã cản trở những ánh mắt tò mò từ bên ngoài.

Nguyệt Tinh Linh tương đối hiếm thấy, đôi hoa tỷ muội này cũng là tuyệt sắc. Tràn giá đến một vạn kim tệ đã là ranh giới cuối cùng trong lòng mọi người.

Nếu như trước khi chiến tranh bộc phát, giá này ít nhất cũng có thể tăng thêm 3000-5000 kim tệ. Nhưng hiện giờ mọi người đều đang thắt lưng buộc bụng, không còn vẻ hào phóng thường ngày.

Giá không đạt như mong đợi, ngay cả đấu giá sư cũng đã bắt đầu đổ mồ hôi. Khách hàng không chịu ra giá, gã ta cũng không thể làm gì hơn.

Cũng không thể nào cố ý sắp đặt người tăng giá được? Nếu như để xảy ra những vụ bê bối như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của nhà đấu giá.

Đám quý tộc tham gia đấu giá hội cũng không phải quả hồng mềm, một khi nổi giận là có thể rút kiếm giết người.

Việc có liên quan đến nhiều quý tộc như vậy, cho dù hậu trường có cứng đến đâu, trong tình huống đuối lý thì cũng chỉ có thể chịu thua.

Bầu không khí không cao, vào các phiên đấu giá tiếp theo, sự nhiệt tình của mọi người cũng bị giảm xuống.

Trước khi báo giá, mọi người đều sẽ suy nghĩ cẩn thận. Một khi hầu hết các mặt hàng đến gần với giá thị trường thì sẽ không ai ra giá nữa.

Là một tên ăn dưa quần chúng, Hudson không quan tâm thương phẩm cuối cùng được bán với giá cao hay thấp.

Giá giao dịch cuối cùng thấp không chỉ vì tâm trạng, thực ra thì đây là họa do chiến tranh gây ra.

Nhìn vào phiên đấu giá là biết, những mặt hàng liên quan đến chiến tranh hoặc có thể nâng cao thực lực cá nhân đều có thể bán được với giá tốt.

Đa số những sản phẩm bán không được giá đều là những vật phẩm xa xỉ được tôn sùng hằng ngày, thậm chí còn có mặt hàng không thể bán được.

Mặc dù đấu giá sư đã cố gắng gào to hết mức, nhưng khi đối mặt với khách hàng tỉnh táo thắt lưng buộc bụng thì vẫn là tốn công vô ích.

"Vật phẩm đấu giá cuối cùng là một tấm tàng bảo đồ thần bí. Theo chủ nhân bán bản đồ cho biết: Vị trí được ghi lại trong bản đồ là một kho báu mà Đế quốc Quang Minh lưu lại để phục quốc."

"Để bảo vệ lợi ích của mọi người, chúng tôi đã xác định niên đại của bản đồ kho báu, và bản đồ này có ít nhất 350 năm lịch sử."

"Đế quốc Quang Minh có ý nghĩa gì, chắc là trong lòng mọi người đều đã rõ ràng. Kho tàng mà một đế quốc lưu lại để phục quốc, giá trị của nó có thể tưởng tượng được."

"Liên quan đến những tin đồn về kho báu này cũng đã được ghi lại trong sử sách. Chắc là sẽ không có người vì chơi khăm chúng ta mà đã làm ra một tấm bản đồ giả từ 300 năm trước được."

"Phiên đấu giá lần này không đặt giá khởi điểm thấp nhất, số tiền tăng giá cũng không bị hạn chế, bây giờ bắt đầu đấu giá."

Ngay khi đấu giá sư vừa dứt lời, trong đại sảnh lập tức bùng nổ, các khách mời cùng nhau thảo luận về bản đồ kho báu.

"Tàng bảo đồ", gần như là con đường làm giàu thiết yếu của những người xuyên việt. Hudson cũng đang vô cùng khao khát, nhưng đây chỉ là một tấm bản đồ khó phân biệt thật giả, thật sự là khó mà làm cho hắn phải đi cạnh tranh bằng mọi giá.

Cho dù bản đồ kho báu là thật thì cũng không có nghĩa rằng kho báu vẫn còn tồn tại. Nếu như là Hudson, hắn cũng sẽ đi lấy kho báu trước rồi mới mang bản đồ kho báu ra bán.

Nếu như kho báu chưa được lấy ra, vậy thì chỉ có thể chứng minh địa điểm chôn giấu kho báu quá nguy hiểm, hoặc kho báu được gọi là một cái bẫy.

Người bình thường sẽ không gài bẫy một cách vô lý như vậy, nhưng tổ chức tà giáo thì có. Có thể thứ được gọi là kho báu chỉ là một tế đàn dành cho các Tà thần.

Nhìn các quý tộc bên dưới ngươi tranh ta đoạt, Hudson yên lặng mặc niệm cho họ. Hy vọng làm giàu qua việc tìm kiếm kho báu cũng chẳng khác gì đang chơi xổ số. .

Không chỉ Hudson không tham gia, mà cả đám quý tộc trong phòng riêng cũng không cạnh tranh.

Lợi ích và rủi ro tỷ lệ thuận với nhau, trong loạn thế, các tiểu quý tộc ăn bữa hôm lo bữa mai có thể lựa chọn đánh cược một lần, nhưng các quý tộc uy tín lâu năm có gia nghiệp lớn thì lại không thể đánh cược.

Hiện thực rất tàn khốc, cho dù kho báu là thật, cũng khó để mọi người thực hiện một cuộc nhảy giai cấp.

Từ trung đẳng quý tộc đến đại quý tộc nhìn như chỉ cách có một bước, nhưng ngưỡng cửa cuối cùng này thật sự cao đến tận mây xanh.

Có thể nhảy lên, không phải là bởi vì có năng lực, càng không phải là bởi vì cố gắng, mà là vì may mắn.

Chương 412 - Tưởng Tượng

Trong tình huống mà cái bánh gato không đủ lớn như hiện giờ, vị trí trên thượng tầng đã là một cái củ cải một cái hố. Củ cải mới muốn mọc ra thì phải nhổ cây củ cải trước đó đã.

Trong hệ thống quy tắc hiện tại, trừ phi bản thân đại quý tộc phía trên xảy ra vấn đề, hoặc là chết trên chiến trường, nếu không thì những người phía sau sẽ không có cơ hội. ...

"Lão gia, Tử tước Aurane mời ngài đến dự tiệc tối nay."

Nên tới cuối cùng sẽ đến, chỉ là hiệu suất này hơi cao. Đấu giá hội vừa kết thúc, cha vợ đã đưa thiệp mời.

"Biết rồi! Nói cho người tới, ban đêm ta sẽ tới tham gia đúng giờ."

Không tránh được thì cũng chỉ có thể đối mặt. Một chuyện tình phong lưu, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cuối cùng vẫn là vấn đề thể diện.

Theo Hudson biết được, vị nhạc phụ này của mình cũng có không ít tình nhân ở bên ngoài, thậm chí còn có mấy đứa con riêng.

Tất cả mọi người đều giống nhau, ai cũng không thanh cao hơn ai bao nhiêu. Vấn đề duy nhất chỉ là tiêu chuẩn khác nhau, yêu cầu đối với con rể và yêu cầu đối với bản thân chắc chắn sẽ không thể giống nhau.

Quý tộc không tránh khỏi phải chú trọng mặt mũi, thường xuyên hoạt động ở thành Beda, Hudson cũng phải nhập gia tùy tục, mua sắm bất động sản trong thành phố.

So sánh giá trên trời ở vương đô, giá nhà ở Beda dễ chịu hơn nhiều. Một tòa trạch viện có diện tích gần ba mẫu mà giá chỉ bằng một phần tư giá của hai tỷ muội Tinh Linh kia.

Tổ chức thần bí làm việc vẫn rất hào phóng. Ngay cả xe ngựa dùng để vận chuyển những chiếc rương cũng được để ở lại bên ngoài, bây giờ đều đã thuộc về Hudson.

Đương nhiên, trên danh nghĩa thì số xe ngựa, xa phu cùng với mấy cái rương rỗng dùng để che giấu tai mắt người này đều thuộc về Isabel.

Trong mắt người ngoài, đây là do Isabel mang theo toàn bộ thân gia tới tìm Hudson nương tựa. Người và của đều chiếm, điển hình của bên thắng.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị của mọi người, Hudson kéo Isabel cùng lên xe ngựa như một đôi tình nhân yêu thương nhau vậy.

Nếu đã bị người ta theo dõi, vậy thì diễn kịch phải diễn nguyên bộ, bất kỳ một sơ hở nào cũng có thể mang lại những rắc rối không đáng có.

Chiếc xe ngựa di chuyển chầm chậm, trong đám đông có một lão già có bộ dạng khả nghi, khuôn mặt của lão ta tràn đầy sự tức giận.

Khổ tâm bố trí lâu như vậy, tin mật báo đều bay đầy trời, kết quả lại chẳng xảy ra chuyện gì.

Trong lòng lão ta đang hỏi thăm tổ tông của các quan chức trong phủ tổng đốc. Thật là làm việc thiếu trách nhiệm, với một vụ án lớn như thế này mà cũng có thể làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy đoàn xe chậm rãi tiến lên, lão già nhanh chóng quay lưng và rời đi.

"Không làm được gì liền lập tức rời đi" . Đây chính là lý do mà lão ta trà trộn trên đại lục nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể tiêu dao tự tại.

Mấy tên thành viên của Khô Lâu hội đi theo lão ta vội vàng rời khỏi thành Beda, nhưng sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Hành vi của Thánh Chủ thật sự là quá "thận trọng". Chẳng có chuyện gì xảy ra mà đã chạy ra khỏi thành giống như đang liều mạng chạy trốn vậy.

"Thánh Chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao..."

Không đợi gã thanh niên này nói hết lời, lão ta đã mở miệng khiển trách: "Ngu xuẩn! Chuyện đã bị lộ rồi mà các ngươi còn không tự biết."

"Đám quan chức trong phủ tổng đốc không hề làm gì, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra gì bất thường sao?"

"Trong tình huống bình thường, đối với những tin mật báo về đám quý tộc lão gia kia đều là thà bắt lầm chứ không bỏ sót, nhưng bây giờ tại sao bọn chúng lại án binh bất động!"

Chần chờ một chút, lão ta tự kiểm điểm nói: "Việc này là do ta quá khinh địch, việc có liên quan đến một vị Tử tước nắm thực quyền thì làm sao có thể xử lý giống như một chuyện bình thường được!"

"Quý tộc đều là người một nhà, khi đối xử với người một nhà thì đương nhiên sẽ khác. Không chừng chúng ta vừa đưa tin mật báo qua đó thì người ta đã thu được tin tức rồi."

"Lúc này bọn chúng đã đặt sẵn một cái lưới lớn, chỉ chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới nữa thôi. Nếu không phải ta phản ứng đủ nhanh, đợi đến khi bọn chúng điều tra ra được, các ngươi có muốn chạy cũng chạy không thoát."

Trong khi nói chuyện, lão ta còn tỏ ra mấy phần sợ hãi. Giống như đang cảm thấy may mắn vì phản ứng quyết đoán của bản thân, nếu không đã bị dính bẫy của địch nhân rồi.

Giờ phút này, các thành viên Khô Lâu hội ở sau lưng cũng bị dọa sợ. Không phân tích không biết, vừa phân tích thì bọn hắn mới phát hiện ra thế giới của quý tộc quá đen tối.

Cũng chỉ là đề cập thoáng qua Hudson Tử tước một chút mà suýt nữa đã gây ra họa sát thân, chuyện này cũng làm thay đổi nhận thức của mọi người.

"Thánh Chủ, sau khi người của Giáo Đình vào trong phòng đấu giá liền không hề rời khỏi đó."

"Mấy tên hộ vệ kia, trông dáng người có vẻ như không sai biệt lắm, trên thực tế thì đã được thay đổi giữa chừng."

"Toàn bộ đều là lính đánh thuê được thuê tạm thời, chẳng lẽ sau khi bọn hắn giao dịch xong xuôi liền mang theo đồ vật leo tường rời đi rồi."

"Chỉ để lại Isabel để che giấu tai mắt và phụ trách yểm trợ Bọn chúng."

Callis ở bên cạnh hoảng sợ nói.

Dù sao gã ta cũng đã lăn lộn trong Giáo Đình nhiều năm rồi, cho nên vẫn còn hiểu rõ tác phong làm việc của Giáo Đình.

Những nhiệm vụ đặc biệt giống như chuyện liên quan đến "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" này, vì đạt mục đích có thể không từ thủ đoạn.

Chỉ cần hoàn thành được nhiệm vụ, chỉ là tặng một ả cơ mà thôi, không tính là gì.

"Tưởng tượng" là chuyện đáng sợ nhất, gần như đã suy đoán được sự thật, nhưng đáng tiếc là họ vẫn chậm hơn một bước.

Đã vài giờ trôi qua, đối cao thủ mà nói, thời gian lâu như vậy đã có thể chạy ra ngoài mấy trăm dặm rồi.

Nếu như có thêm lực lượng không quân tiếp ứng, không chừng hiện giờ người ta đã rời khỏi tỉnh Đông Nam rồi.

Ngay cả chuyện địch nhân rời đi theo hướng nào cũng không biết, cho dù muốn đuổi theo thì cũng không biết nên đuổi theo hướng nào.

Chương 413 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc

Tuy rằng Tử tước Aurane nói là mời hắn tham gia tiệc tối, nhưng Hudson ngây ngô ngu ngốc đến mức đợi tới buổi tối mới qua đó. Mặt trời bắt đầu lặn, chiếc xe ngựa của Hudson đã xuất hiện ở cổng trạch viện của Tử tước Aurane.

So với biệt viện nhỏ nhắn đơn giản của Hudson, nơi này rõ ràng là xa hoa hơn nhiều, chi riêng diện tích thôi cũng đã chừng 70-80 mẫu rồi.

Những ngôi trạch viện có diện tích lớn của quý tộc cũng là văn hóa đặc sắc trên lục địa Aslante. Gần như đại đa số đất đai trong mỗi thành thị đều là biệt thự của quý tộc.

Là "người trong nhà", Hudson nhận được sự chào đón nồng của người hầu. Có thể thấy được, những người này đã được đào tạo một cách chuyên nghiệp và bài bản, biết rõ thân phận của mình.

Từ sự bố trí của dinh thự có thể thấy được tối nay không có dấu hiệu tổ chức bữa tiệc. Việc mời hắn đến có khả năng là một bữa tiệc riêng tư hoặc tiệc gia đình.

Với tư cách chủ nhân, Tử tước Aurane vẫn chậm chạp không xuất hiện, Hudson không khỏi cảm thấy hơi hoảng hốt.

Giải thích là chuyện không thể. Hắn không thể tiết lộ chuyện mình có giao dịch với tổ chức thần bí được.

Vì lý do an toàn, ngay cả địa vị của tổ chức thần bí mà Hudson cũng không điều tra.

Dù rằng trong lòng hắn đã nhận định tổ chức thần bí này là một tổ chức của Giáo Đình, nhưng Hudson vẫn gọi tổ chức này là tổ chức thần bí, kiên quyết không dính líu gì đến Giáo Đình.

"Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" cũng không tồn tại, cũng chẳng có vụ giao dịch gì ở đây. Chỉ có chuyện hắn và Isabel vừa thấy đã yêu, sau đó phát triển thành mối quan hệ tình nhân.

Đây chính là chân tướng, bất kể là ai tới điều tra thì chuyện này nhất định phải dừng lại ở một bước này.

Không có cách nào, vụ giao dịch này người ta cho nhiều lắm. Những tri thức vô giá kia thì tạm thời bất luận, chỉ tính riêng số Ma tinh thạch và Ma hạch lấy được thôi đã đáng giá hơn trăm vạn kim tệ rồi.

Những thứ này đều là vật có tiền cũng không mua được. Vì vụ giao dịch này mà hy sinh một chút thanh danh cũng không phải không được.

"Ăn vụng" bị cha vợ bắt được, trong lòng không lo lắng là chuyện không thể nào. Tuy nhiên, khi nghĩ đến đám con riêng của Tử tước Aurane thì sự lo lắng trong lòng Hudson lại dần dần giảm bớt.

Cùng lắm là bị mắng một trận, coi như không nghe thấy gì là được. Chút chuyện nhỏ mà thôi, chẳng lẽ còn sẽ vì chuyện này mà hủy hôn hay sao.

"Melissa, sao nàng lại ở đây?"

Vừa nói xong thì Hudson đã lập tức cảm thấy hối hận. Đó là một câu hỏi tự làm hại mình, thật sự tự đào mộ cho mình.

"Nơi này là nhà ta, tại sao ta lại không thể ở đây! Chẳng lẽ là ta xuất hiện không phải lúc, quấy rầy chuyện phong lưu của một số người sao..."

Không chờ Melissa nói hết lời, Hudson đã xông tới hôn lên miệng nàng, ôm nàng vào lòng.

Lúc này mà nói đạo lý thì tuyệt đối sẽ phát sinh đại sự. Tốt hơn hết là liều lĩnh một chút để vượt qua cửa này trước rồi tính.

"Thả ta ra!"

Melissa vừa giãy giụa vừa nói, nhưng Hudson lại tiếp tục hôn nàng một lần nữa. Một vị Ma pháp sư nhỏ bé yếu ớt như nàng vốn không thể nào tránh được.

Đây vốn nên là một vụ hưng sư vấn tội, dần dần đã biến thành liếc mắt đưa tình. Người hầu trong phòng đã lặng lẽ lui ra ngoài, bởi vì đây không phải là chuyện mà họ nên tham gia vào.

"Hudson, nếu anh còn làm vậy nữa thì tôi sẽ gọi người tới đó."

Mặc dù vẫn tức giận, nhưng thái độ của Melissa đã có một sự thay đổi nhỏ so với sự lạnh nhạt ban đầu.

"Nàng gọi đi! Ta đã bố trí kết giới ma pháp rồi, mặc cho nàng có gọi rách cổ họng thì âm thanh cũng không bay ra ngoài được đâu."

"Cho dù có người nhìn thấy, dựa vào quan hệ của đôi ta, sẽ không có người nào dám chạy tới đây nhiều chuyện cả."

Trong khi nói chuyện, một ma pháp cách âm đã bao phủ hai người vào bên trong.

Lúc đầu, Melissa còn khí thế hung hăng, nhưng bây giờ thì lại lập tức ngơ ngác. Đôi mắt to tròn của nàng nhìn chằm chằm vào Hudson, giống như đang nói: Ta rất tức giận, việc này còn chưa xong đâu!

Đáng tiếc là những thứ này chẳng làm gì được Hudson. Bây giờ hắn cũng không còn khách khí nữa, trực tiếp kiểm tra thân thể cho vị hôn thê của mình.

"Dừng tay, không được phép làm loạn ở đây!"

Trong khi nói chuyện, trong mắt của Melissa lóe lên một tia sợ hãi. Dù sao nàng cũng còn là một vị thiếu nữ, chưa từng trải qua những chuyện này. Nàng sợ Hudson tiến thêm một bước, trực tiếp ở chỗ này...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson quyết định dừng tay. Làm bộ một chút là được, nếu như chơi thật thì sẽ xảy ra đại sự.

Nơi này là phòng khách, bất kỳ ai cũng có thể đến bất cứ lúc nào. Chiếm một chút tiện nghi, liếc mắt đưa tình thì sẽ không có người nói gì, nhưng nếu như tiến thêm một bước, sợ là Tử tước Aurane sẽ tức giận.

"Nếu không vào phòng nàng đi?"

Hudson hỏi.

"Không được!"

Melissa sợ hãi nói.

Giờ khắc này, nàng đã không còn quan tâm tới việc tìm Hudson tính sổ nữa, mà là đang tìm cách thoát khỏi ma chưởng của tên ác ma này.

Trong giới quý tộc, việc phát sinh quan hệ với vị hôn phu của mình trước hôn nhân sẽ bị cho rằng là không biết kiềm chế. Chuyện này sẽ gây ra những ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của đôi bên.

Điểm khác biệt duy nhất nằm ở chỗ —— Danh tiếng phong lưu của Hudson đã được truyền ra ngoài, không có hy vọng phục hồi, không bài trừ khả năng vò đã mẻ không sợ rơi.

"Nàng về lúc nào, tại sao không cho ta biết?"

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã lập tức thay đổi thành vẻ mặt quan tâm. Quá trình không quan trọng, giải quyết xong mớ rắc rối hiện tại trước rồi tính.

"Hừ!"

Melissa hừ lạnh một tiếng, khôi phục lại như cũ, không nhịn được giễu cợt nói: "Lúc còn ở vương đô, có người nào đó đã từng cam đoan với ta."

"Nhưng lúc này mới bao lâu mà đã người nào đó đã đón người ta vào trong phủ rồi. Nếu như ta trở về chậm thêm một chút, có phải là có thể tới tham dự hôn lễ của hai người luôn rồi không?"

Chương 414 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc (2)

"Hôn lễ" là chuyện không thể nào xảy ra, nếu như Hudson dám lấy một ả ca cơ làm vợ, có lẽ gia tộc Koslow sẽ vỡ tổ. Không chừng Nam tước Redman còn mang theo roi tới tìm Hudson tính sổ.

Khả năng cao là các tiểu đệ bên dưới cũng sẽ đổi trận doanh. Ai cũng biết là đi theo một vị lão đại không đáng tin cậy là chuyện không có tương lai.

"Chỉ là một ả ca cơ mà thôi, làm sao có thể so với nàng được? Là do người ta tự mình đưa tới cửa, chuyện này không thể trách ta được?"

"Nếu như không phải phát sinh chuyện ngoài ý muốn, một số người đã sớm qua cửa rồi, cũng sẽ không xảy ra những chuyện như bây giờ."

Trong khi nói chuyện, Hudson lại ôm Melissa vào lòng, hai tay lại tiếp tục du ngoạn trên cơ thể nàng.

Nhận ra chuyện không ổn, Melissa bèn vội vàng đẩy hắn ra, nói: "Đừng làm loạn, phụ thân đang chờ ngươi ở thư phòng, đừng để ngài chờ lâu."

Nghe được đáp án này, Hudson nhìn chằm chằm vào gương mặt đỏ bừng của Melissa rồi bật cười.

Biết rõ hai người có mâu thuẫn mà còn để con gái mình tới đưa tin, sợ là vị nhạc phụ này không muốn gặp hắn.

Bất quá nghĩ lại tình huống của Tử tước Aurane, bên ngoài "tin đồn" bay đầy trời mà cũng không có chuyện gì, có lẽ vị cha vợ này của mình cũng không xem chuyện này là chuyện to tát gì.

"Biết rồi! Nhưng mà người nào đó nhớ sửa soạn lại một chút, nếu nàng ra ngoài với bộ dáng hiện giờ, sợ là mọi người sẽ hiểu lầm là ta đã làm gì nàng nữa."

Hudson cười xấu xa nói.

Trực giác nói cho hắn biết, nếu như thật sự làm loạn thì khả năng cao là hôm nay sẽ đắc thủ.

Còn sau đó có bị Tử tước Aurane truy sát hay không thì lại rất khó nói.

Chuyện kích thích như vậy, Hudson cảm thấy mình vẫn phải thử mới được. Cho dù muốn làm một chút gì thì cũng phải đổi sang nơi khác đã, không thể phát sinh những chuyện này ở ngay dưới mắt của nhạc phụ đại nhân được.

Có cần mời Melissa tới nhà làm khách không?

Ý nghĩ này vừa mới sinh ra, Hudson liền quả quyết dập tắt. Trong nhà còn có một vị ca cơ chưa giải quyết xong, nếu để cho vị hôn thê này tới cửa, sợ là nhà mình sẽ thành tu la tràng.

Hudson bước vào thư phòng, thứ nghênh đón hắn không phải là những lời hưng sư vấn tội, mà là một tấm bản đồ to lớn.

Có lẽ là do Tử tước Aurane có hàm dưỡng, hoặc có lẽ là vì không xem chuyện phong lưu của hắn ra gì, ông ta kéo Hudson đi đến trước bản đồ.

Từ những chữ nhỏ được ghi chú trên bản đồ, Hudson có thể suy đoán rằng đây là bản đồ của tỉnh Phong Vân, hắn lập tức hiểu ngay tình hình đang diễn ra.

Các quý tộc xui xẻo của tỉnh Phong Vân đã rớt xuống một cái hố to.

Nghe nói vì hoàn thành nhiệm vụ đóng quân, đám quý tộc tỉnh Phong Vân đã tiến hành 2 cuộc tuyển quân trong lãnh địa của mình.

Số lượng thanh niên trai tráng được vùi đầu vào trong cuộc chiến này đã không dưới hai mươi vạn. Mặc dù là vậy, bọn họ vẫn phải nhờ sự hỗ trợ của quân đội thường trực vương quốc mới có thể giữ được tuyến phòng thủ.

Trận đầu tiên mà đã bị đánh cho thê thảm như vậy, lần này chắc chắn là đám quý tộc trong tỉnh Phong Vân nhất định cũng sẽ gặp xui xẻo.

Nếu như không có kỳ tích sinh ra, chắc chắn sẽ có rất nhiều gia tộc quý tộc bị suy sụp, thậm chí là diệt vong.

Là hàng xóm cũ, hỗ trợ quan tâm, thăm hỏi một lần cũng là chuyện đương nhiên, tuyệt đối không có ý gì khác.

"Tình hình khó khăn thật! Ở trên chiến trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Tử tước Hudson, cậu đã sẵn sàng đối mặt với thử thách chưa?"

Nhìn Tử tước Aurane bộc lộ cảm xúc, Hudson rất muốn trả lời một câu —— chưa!

Mặc dù công tác chuẩn bị chiến đấu đã được tiến hành từ đầu đến giờ, trông như đã có tiến bộ ban đầu, nhưng tất cả mọi người đều biết là vẫn còn chưa đủ.

Cuộc chiến toàn diện mà Thú nhân phát động đều không chỉ có một lần. Vương quốc Alpha có viện binh thì Đế quốc Thú Nhân cũng có viện binh.

Dựa theo lệ cũ, nếu như dân số của các bộ lạc trong nước không bị tiêu hao hết 70-80% thì thú nhân chắc chắn sẽ không dừng tay.

Nếu bởi vì chiến tranh mà làm cho một chủng tộc biến mất khỏi đế quốc Thú Nhân thì cũng không nên cảm thấy kỳ quái, đây chỉ là thao tác bình thường.

Không chừng qua vài năm nữa, chủng tộc đã biến mất kia sẽ lại xuất hiện. Trong Đế quốc Thú nhân, các chủng tộc đều thích lạm giao, mỗi ngày đều có chủng tộc mới sinh ra thì không đến mức, nhưng mỗi tháng chắc chắn sẽ có một vài chủng tộc tới ra đời.

Những chủng tộc này thường là đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng. Hầu hết các chủng tộc quý hiếm đều đi tới thế giới này một cách mơ mơ màng màng, rồi lại mơ mơ màng màng rời khỏi thế giới này.

Cuộc chiến ở cấp bậc như thế này thường chỉ so về thực lực tổng hợp của đôi bên, sự nỗ lực của một hai tên quý tộc là không đủ để thay đổi tình hình chiến tranh.

Cho dù có chuẩn bị đến đâu thì khi ra chiến trường cũng chỉ là một thành viên nhỏ bé không đáng kể, cùng lắm chỉ có thể ảnh hưởng đến một chút chiến tranh cục bộ.

Trong lòng có thể không chắc, nhưng ngoài miệng nhất định phải tự tin. Mỗi một nhà quý tộc ưu tú đều là một vị vương giả mạnh miệng hợp cách.

"Mọi thứ đều tiến triển theo kế hoạch. Nếu như nửa đường không xảy ra chuyện bất trắc gì, đợi đến khi tham chiến, cháu có thể mang theo ít nhất là hai vạn lính tinh nhuệ ra chiến trường!"

Giọng nói tràn đầy hưng phấn, như thể hắn đã có trong tay hai vạn binh tinh nhuệ, sẵn sàng ra trận bất cứ lúc nào.

Thực tế, nếu tính hết toàn bộ tư quân của gia tộc Koslow, lại cộng thêm tư quân của tất cả quý tộc trong quận, thì cũng không đủ 1 vạn quân tinh nhuệ.

"Hai vạn tinh nhuệ cũng không tính là ít, chỉ là muốn vượt qua cuộc chiến này, đồng thời còn phải có thu hoạch, thì sợ vẫn còn có chút không đủ."

Chương 415 - Vị Hôn Thê Không Dễ Chọc

"Theo tin tức mà quân tiền tuyến truyền tới, tổng số thương vong của tư quân quý tộc tỉnh Phong Vân đã vượt qua bảy vạn, chỉ tính riêng số người tử trận cũng đã có ba vạn, trong đó còn có hơn 1000 tên con em quý tộc bỏ mạng."

"Ngoại giới đồn rằng chỉ riêng tỉnh Phong Vân đã đóng góp 1 nửa tỷ lệ thương vong trên tiền tuyến cũng không phải là nói quá. Nghe nói vì cứu chữa cho thương binh mà có rất nhiều Mục sư đi theo quân đội mệt mỏi ngã gục."

"Nếu như không phải không còn đường lui, lại không có cách nào đầu hàng, sợ là họ đã không chịu nổi nữa."

"Đây chính là hậu quả của việc công tác chuẩn bị không đầy đủ! Cho dù bọn hắn chỉ cần chăm chỉ luyện binh thêm một chút thì cũng sẽ không xuất hiện tình huống này."

"Đáng thương cho gia tộc Lưu Phong, gặp phải một gia chủ ngông cuồng tự đại, lần này sợ là sẽ phải xong đời!"

"Đám quý tộc tỉnh Phong Vân cũng bị người này lừa thảm rồi. Chết nhiều quý tộc như vậy, sau cuộc chiến, chắc chắn sẽ có người chạy tới tính sổ với bọn hắn."

"Gia tộc Lưu Phong truyền thừa mấy ngàn năm, e rằng có thể sẽ không gượng dậy nổi, thậm chí còn có khả năng bị đứt đoạn truyền thừa."

Tình báo là nhược điểm của Hudson, cho dù hắn có phái người ra tiền tuyến thì cũng không cách nào lẩn vào vòng trong thời gian ngắn được.

Nếu như chỉ là sĩ quan quý tộc bình thường thì cũng chỉ có thể trở thành pháo hôi mà thôi. Đừng nói là truyền tin tình báo của tiền tuyến trở về, chỉ cần bản thân không chết ở trên chiến trường đã xem như là may mắn rồi.

Có thể nhận được báo cáo chi tiết về tỷ số thương vong của cuộc chiến như vậy, hiển nhiên là gia tộc Holliser đã xếp con cháu ra tiền tuyến, thân phận địa vị trong quân còn không thấp, thậm chí có khả năng đang chỉ huy một vị trí trọng yếu nào đó.

Hiện giờ Tử tước Aurane đang nói về chuyện của gia tộc Lưu Phong, đau thương đồng cảm thì vẫn có, nhưng khả năng cao là sẽ không có lòng tốt.

Chỉ cần nhìn vào địa đồ là biết, phía tây của quận Arbor chính là tỉnh Phong Vân. Quan tâm tình hình của hàng xóm cũng là chuyện bình thường.

Dù sao cơ hội này cũng rất khó được. Không chỉ có gia tộc Lưu Phong gặp xui xẻo, mà toàn bộ quý tộc trong tỉnh Phong Vân đều bị rớt xuống hố, sau cuộc chiến này, cả đám sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

Tỉnh Đông nam có gia tộc Dalton chèn ép, không có đủ không gian cho gia tộc Holliser tiến thêm một bước, nên việc nhìn chằm chằm vào người gã hàng xóm nhất định sẽ suy sụp là chuyện có thể hiểu được.

Là trung đẳng quý tộc được xếp ở hàng đầu, chỉ cần trong chiến tranh không bị tổn thất quá lớn, xác suất để gia tộc Holliser muốn chiếm thành công tỉnh Phong Vân cũng không thấp.

Cụ thể phải làm như thế nào thì không cần Hudson nhọc lòng.

Dù sao tổ tiên của gia tộc Holliser cũng là đại quý tộc, hắn không tin Tử tước Aurane không biết quy tắc trò chơi chính trị của thượng tầng.

Hudson cũng không có nhiều hứng thú lắm với mưu đồ của gia tộc Holliser. Cho dù tỉnh Phong Vân có thay đổi như thế nào thì cũng không tới lượt hắn nhảy vào kiếm một chén canh.

Dù cho bỏ qua khó khăn về địa lý, gia tộc Koslow cũng không đủ năng lực để mở rộng sang tỉnh Phong Vân. Nhưng nếu chỉ mưu cầu một hai mảnh Kỵ sĩ lĩnh thì vẫn có hy vọng.

Chỉ là chuyện này không có ý nghĩa gì, trong thời đại hòa bình, bất kỳ một mảnh lãnh địa nào cũng đều rất quý báu. Nhưng thời chiến thì khác, gần như mỗi ngày đều xuất hiện lãnh địa vô chủ.

Ngoài cảm thán ra, Hudson cũng chỉ có thể bội phục. Phá sản thì hắn thấy rồi, chỉ là chưa từng thấy phá sản phá được đến mức này thôi.

Trước cuộc chiến, gia chủ của gia tộc Lưu Phong cũng có danh vọng không thấp trong vương quốc.

Là một trong số ít các gia tộc nhận được tước hiệu Công tước trong số các quý tộc đất phong, gia tộc Lưu Phong vẫn luôn là trụ cột của vương quốc.

"Tử tước Aurane tôn kính, có phải là tiền tuyến đã xảy ra biến cố gì rồi không? Trong tình huống bình thường, là phe thủ thành, sĩ quan quý tộc không nên bị tổn thất lớn như vậy được!"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Nhanh như vậy đã tổn thất mấy vạn binh sĩ, hắn đã có thể cảm nhận được "tài năng" của vị Công tước Lưu Phong đương đại rồi. Cho dù là cho một con lợn lên nắm quyền chỉ huy thì phe thủ thành cũng chưa chắc sẽ tử thương thảm trọng như thế.

Không chỉ có binh sĩ bị tổn thất nặng nề, mà còn có hơn 1000 sĩ quan quý tộc cũng mất mạng, chuyện này đã không thể dùng chữ "tài năng" để diễn đạt nữa, mà phải đổi thành "Khoáng thế kỳ tài" .

"Hừ!"

"Ngoài việc không biết lượng sức chủ động xuất kích, bị quân tinh nhuệ của thú nhân bắt được đánh đập ra, ngươi còn có thể nghĩ ra cách nào có thể tổn thất nhiều binh lực như vậy trong khoảng thời gian ngắn không?"

Tử tước Aurane khinh bỉ nói.

Vương quốc không đề xướng chủ động xuất kích, muốn chủ động xuất kích cũng không phải là không thể được, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải thắng, ít nhất cũng phải bất phân thắng bại mới được.

Vị Công tước Lưu Phong này rõ ràng là một ví dụ phản diện. Không biết là dây thần kinh nào bị chạm, vậy mà dám mang theo quân lính ra khỏi thành đánh dã chiến với thú nhân.

May mắn là thực lực của gia tộc Lưu Phong rất mạnh, sau khi thất bại ê chề nhưng vẫn có thể mang theo đám quý tộc trong tỉnh miễn cưỡng giữ được phòng tuyến.

Nếu không, không cần chờ đến chiến hậu bị nội bộ quý tộc tính sổ, sợ là hiện giờ vương quốc đã muốn truy cứu trách nhiệm của kẻ này rồi.

"Tử tước các hạ, đám quý tộc tỉnh Phong Vân không khuyên can gì sao, trực tiếp nhìn xem Công tước Lưu Phong làm chuyện hồ đồ như vậy?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Theo lý mà nói, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy vô cùng mâu thuẫn với loại hành vi đi chịu chết này mới đúng.

Nếu như Tổng đốc tỉnh Đông Nam mà dám hạ mệnh lệnh di chết kiểu này thì chắc là chỉ có thể mang theo thân tín của mình xuất kích, đám quý tộc còn lại sẽ chẳng thèm ngó ngàng gì đến ông ta.

Chương 416 - Dã Tâm

Quyền lãnh đạo hành chính không thể thay đổi sự thật rằng các quý tộc đất phong chính là những chư hầu độc lập. Cho dù là Tổng đốc của một tỉnh thì cũng chỉ có hạn chế về việc ước thúc các quý tộc.

Tuân thủ mệnh lệnh, đó là nằm trong phạm vi quy tắc, đồng thời còn không thể làm tổn hại cho lợi ích cốt lõi của tất cả mọi người. .

Quân lệnh đi "chịu chết" rõ ràng đã nằm ngoài phạm vi chấp nhận của mọi người, nó sẽ thuộc về "Loạn mệnh" .

Ngay cả quốc vương "Loạn mệnh" mà người bên dưới cũng dám bác bỏ, huống chi chỉ là một tên Tổng đốc "Loạn mệnh" .

"Tình hình ở tỉnh Phong Vân không giống với tỉnh Đông Nam chúng ta."

"Trong những năm gần đây, gia tộc Lưu Phong khuếch trương rất mạnh mẽ, chiếm hơn 40% đất đai của toàn tỉnh, hơn một nửa quận trưởng đều xuất thân từ gia tộc Lưu Phong, có thể nói là một nhà độc đại một tỉnh."

"Trước cuộc chiến này, biểu hiện của Công tước Lưu Phong vẫn rất không tệ. Nếu như bàn về uy vọng cá nhân thì còn hơn xa Bá tước Pierce của chúng ta."

"Đa số quận trưởng ở các nơi đều là thân tín của Lưu Phong, ở trong tỉnh Phong Vân, có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh. Cho dù người khác có phát hiện ra vấn đề thì cũng không dám đối chọi với ông ta."

"Công tước Lưu Phong cũng không phải hoàn toàn làm càn rỡ khi đưa ra việc chủ động xuất kích."

"Tổng thể chất lượng quân đội của tỉnh Phong Vân không tốt, nhưng trong đó vẫn còn có không ít lính tinh nhuệ. Trong tình huống bình thường, cho dù có gặp phải đại quân thú nhân thì cũng không nên thất bại thảm hại như vậy."

"Đáng tiếc là vận may của bọn họ không tốt, vừa tiêu diệt một đội quân của bộ lạc người chuột thì lại gặp phải một đội quân Behemoth."

"Cho dù có lợi thế về quân lực thì cũng không thể bù đắp được chênh lệch sức mạnh của hai bên. Đối mặt với đôi quận hơn vạn tên Behemoth, liên quân quý tộc tỉnh Phong Vân nhanh chóng phải chịu tổn thất nặng nề."

"Hudson, ta biết là năng lực quân sự của cậu không sai, nhưng cậu nhất định phải ghi nhớ bài học bằng máu của gia tộc Lưu Phong này vào trong lòng."

"Nếu chưa tới lúc bất đắc dĩ, đừng nên giao phong trực diện với đại quân Behemoth. Cho dù là lính tinh nhuệ của vương quốc, khi đối mặt với đội quân Behemoth thì cũng phải tập kết gấp mấy lần binh lực mới dám giao thủ với bọn chúng."

"May mắn là nhân khẩu của tộc Behemoth có hạn, cơ hội để gặp được quân chủ lực của bọn chúng cũng không lớn, nếu không thì trận chiến này thật sự không biết nên đánh như thế nào."

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Tử tước Aurane, Hudson lập tức bỏ xuống nỗi lo trong lòng. Biết sợ là tốt rồi, hắn sợ nhất là những kẻ rõ ràng không biết gì, nhưng lại tự nhận mình rất ghê gớm.

Vương quốc không cho phép tự tiện xuất kích, có lẽ cũng vì bị loại quý tộc tự nhận là mình rất ghê gớm này ép phải làm vậy.

Một Công tước Lưu Phong mà đã hại nguyên tỉnh Phong Vân, nếu có thêm mấy người, sợ là toàn bộ vương quốc Alpha sẽ phải tiêu tùng.

"Tử tước các hạ, tỉnh Phong Vân tổn thất thảm trọng như vậy thì chắc là cũng lấy được chiến tích không nhỏ đúng không?"

Hudson hỏi.

Mặc dù không ôm ấp bao nhiêu hi vọng, nhưng hắn vẫn hi vọng có kỳ tích xảy ra. Nếu như có thể gây tổn thương nặng nề cho đội quân Behemoth, đối toàn bộ vương quốc mà nói, trả giá những tổn thất này cũng không tính là thua thiệt.

"Đừng ảo tưởng nữa! Tổn thất của quân đoàn Behemoth còn chưa tới bốn chữ số, tử trận thì càng ít."

"Phàm là có thể giết được mấy quân ngàn Behemoth trận đánh này sẽ là một trận thắng lớn xúc động lòng người trong cuộc phản công của loài người chống lại thú nhân xâm lược."

"Nếu như có thể tiêu diệt một quân hơn vạn Behemoth, cho dù Công tước Lưu Phong có đánh mất luôn toàn bộ tỉnh Phong Vân thì vương quốc cũng sẽ giải quyết tốt hậu quả thay cho ông ta!"

Nghe xong lời nói của Tử tước Aurane, Hudson liền trợn trắng mắt. Tiêu diệt một đội quân vạn người của Behemoth quả thực là chuyện chỉ xuất hiện trong mơ.

Trong những năm tháng quá khứ, chỉ từng xuất hiện 2 lần quân đoàn Behemoth bị tiêu diệt, và hai lần đó đều phải chờ viện quân của các quốc gia đại lục chạy tới mới có thể hoàn thành.

Đại giới phải trả chỉ được sử sách ghi chép vỏn vẹn có hai chữ —— thê thảm!

Nếu như Công tước Lưu Phong có thể làm được như vậy, hiện giờ ông ta đã trở thành anh hùng được ức vạn nhân tộc kính ngưỡng, mà không phải bị biến thành tài liệu phản diện để giảng dạy như hiện giờ.

Đừng nói là đám lính chưa hoàn thành huấn luyện mà đã vội vàng ra chiến trường kia, cho dù có đổi thành quân thường trực của vương quốc, nếu không có gấp mười lần binh lực thì cũng rất khó đánh bại một đội quân Behemoth.

Còn muốn tiêu diệt được một đội quân, trừ phi là đội quân Behemoth đó ngu ngốc đến mức tự chui vào cạm bẫy. Nếu không thì cho dù đánh không lại thì bọn chúng cũng có thể bỏ chạy mà.

Behemoth không giống với loài người, chúng là một chủng tộc sinh đôi, một là "Người" một là "Thú" .

Chiến thú và Behemoth chính là anh em ruột, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có thể phối hợp thân mật khắng khít.

Bàn về tốc độ, bọn chúng nhanh hơn đại đa số kỵ binh của loài người. Chỉ có một vài loại ngựa tốt thượng đẳng mới có thể đấu tốc độ với chúng.

Tốc độ nhanh + sức chiến đấu mạnh mới là nguyên nhân mà tộc Behemoth có thể đứng đầu ngũ đại Hoàng tộc dù nhân khẩu thưa thớt.

Trên thực tế, Ngũ đại hoàng tộc của Đế quốc Thú Nhân cũng không phải cố định. Nếu như có một chủng tộc nào đó bị suy sụp, khả năng cao là sẽ bị một chủng tộc khác thay thế.

Việc Ngũ đại Hoàng tộc liên tục tiến công phía nam không chỉ vì thanh lý lượng nhân khẩu dư thừa trong nước, mà còn nhân cơ hội này để suy yếu chiến lực của các chủng tộc mạnh trong nước.

Sau nhiều cuộc chiến liên tiếp, ngũ đại gia tộc mới có thể đạt được vị trí thống trị.

Ngoài ngũ đại Hoàng tộc ra, những chủng tộc có lực chiến mạnh mẽ khác đều bị giới hạn về nhân khẩu, khó có thể tăng trưởng.

Chương 417 - Dã Tâm

"Tử tước các hạ, bây giờ các quý tộc ở tỉnh Phong Vân đã bị tổn hại thực lực, sợ là sau khi hoàn thành nhiệm vụ đóng quân thì thực lực sẽ còn bị suy yếu thêm một bước."

"Hơn nữa sau này vẫn còn có hai - ba lần điều động. E là chiến tranh còn chưa kết thúc thì bọn họ đã bị hao hết nguyên khí rồi."

"Công tước Lưu Phong đã phạm phải sai lầm lớn, sau cuộc chiến, nội bộ quý tộc trong tỉnh sẽ xảy ra lục đục, tỉnh Phong Vân chắc chắn sẽ khó thoát khỏi một cuộc cải tổ lớn."

"Một cơ hội trăm năm khó gặp như vậy, không biết gia tộc Holliser có ý nghĩ gì?"

Hudson hỏi thẳng vào vấn đề.

Xem bản đồ trò chuyện lâu như vậy rồi, Hudson không nghĩ rằng nhạc phụ nhà mình chỉ đang muốn thảo luận tình hình trên chiến trường với hắn.

Cho dù thật sự muốn thảo luận thì cũng phải mắng cho hắn một trận rồi sau đó mới từ từ thảo luận.

Bây giờ ngay cả cơ hội nắm lấy điểm yếu cũng bỏ qua, rõ ràng là có chuyện quan trọng hơn cần thương lượng, ho nên Tử tước Aurane mới không thèm truy cứu chút chuyện nhỏ nhặt kia của hắn.

Chủ đề của cuộc trò chuyện đều xoay quanh gia tộc Lưu Phong, nói rõ là gia tộc Holliser thấy được ở tỉnh Đông Nam khó phát triển tiếp, cho nên muốn tìm cơ hội trở lại tỉnh Phong Vân làm đại quý tộc.

"Lần này Công tước Lưu Phong đã gây ra một hậu quả nặng nề, sau cuộc chiến, tỉnh Phong Vân chắc chắn trở nên hỗn loạn. Vì không làm cho vụ hỗn loạn này lan đến gần tỉnh Đông Nam nên ta mới quan tâm như vậy."

"Nếu như sau cuộc chiến mà tình hình ở tỉnh Phong Vân vẫn chậm chậm không ổn định, gia tộc Holliser nguyện ý phân ưu thay cho vương quốc."

Tử tước Aurane nói với bộ dáng ưu quốc ưu dân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson cảm thấy mình vừa học được một bài mới. Rõ ràng là muốn thừa cơ khuếch trương, nhưng lại có thể nói thành phân ưu thay cho vương quốc.

Xem ra muốn lăn lộn tốt trong giới quý tộc thì nhất định phải luyện được một bộ da mặt thật dày. Mặt đỏ tâm đen mới cách chơi chính trị chính xác.

Là minh hữu, gia tộc Holliser muốn khuếch trương ra bên ngoài, trong tình huống không làm tổn hại đến lợi ích bản thân, Hudson đương nhiên là ủng hộ.

Nếu như gia tộc Holliser trở lại hàng ngũ đại quý tộc thì đối với Hudson cũng là một chuyện tốt, người cảm thấy khó chịu chỉ có gia tộc Dalton mà thôi.

Nhưng với tác phong làm việc của Tử tước Aurane, cho dù muốn thừa cơ xâm chiếm tỉnh Phong Vân thì cũng sẽ không phát sinh mâu thuẫn với gia tộc Dalton, không chừng hai gia tộc này sẽ còn lén lút giao dịch.

Đến lúc đó, đám quý tộc ở tỉnh Đông Nam sẽ cần phải cẩn thận hơn rồi. Không có đệ nhị gia tộc trong tỉnh gánh chịu áp lực, thế cân bằng lúc đầu chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Đối mặt với một gia tộc Dalton cường thế, toàn bộ đám trung đẳng quý tộc còn lại chỉ có kết thành liên minh, tiếp tục cầm cự.

Cục diện sẽ thay đổi thành một nhà độc đại, đối với một Sơn Địa Lĩnh đang tích góp thực lực mà nói thì đây chắc chắn sẽ không phải là một chuyện tốt.

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, Hudson chợt tỉnh ngộ. Tư quân của quý tộc tỉnh Đông Nam vẫn còn chưa ra chiến trường mà, ai biết trên chiến trường sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu như vận khí không tốt, vừa đi lên liền bị người ta đánh cho tàn phế giống như tỉnh Phong Vân, lúc đó muốn tự vệ cũng không được, cũng chẳng cần phải nghĩ thêm gì nữa.

Mọi người đồng thời bị hao tổn thì còn đỡ, vừa vặn tất cả đều rớt xuống một cấp, thế cân bằng vẫn có thể được duy trì. Vì ngăn cản những kẻ ngoại lai nhòm ngó, mọi người chỉ còn có nước liên thủ.

Nhưng nếu như chỉ có mấy nhà bị tổn thất nặng nề, những nhà còn lại không có tổn thất, lúc đó mới thực sự là phiền phức.

Trong thời gian ngắn, có lẽ vì nể tình minh hữu mà mọi người sẽ không hạ thủ với người mình.

Nhưng qua một thời gian sau, tình cảm từ từ phai nhạt, dưới sự thúc đẩy của lợi ích, phát sinh xung đột là xu thế tất yếu.

Mọi chuyện vẫn còn chưa xác định, Hudson cũng không hề lo lắng. So với những quý tộc khác, Sơn Địa Lĩnh không có nhiều lợi ích để tổn thất như vậy.

Lợi ích cốt lõi chính là khu mỏ quặng và đất hoang được khai thác. Người khác muốn cướp cũng không phải là chuyện dễ như vậy.

Chỉ cần hắn còn sống, có Belersden tọa trấn, bảo vệ cơ nghiệp là chuyện không thành vấn đề.

Cơ nghiệp không mất, muốn khôi phục thực lực quân sự cũng rất đơn giản. Chỉ cần binh sĩ không bị toàn diệt, muốn khôi phục lại cũng chỉ là chuyện nửa năm một năm mà thôi.

"Tử tước các hạ thật sự là tấm gương cho chúng tôi noi theo. Tấm lòng ưu quốc ưu dân như vậy đáng để mọi người học tập. Nếu cần thiết, gia tộc Koslow cũng có thể đóng góp một phần công sức!"

Hudson lập tức mở ra một tờ ngân phiếu khống. Còn việc có hỗ trợ hay không, hỗ trợ đến tình trạng gì thì phải xem tình hình phát triển.

Khi hoàng hôn mùa hè buông xuống, ráng chiều tà lan tỏa khắp không gian, tô điểm bầu trời với sắc đỏ chói lọi như một biển lửa, tiếng kèn vang lên báo hiệu cho cuộc chiến tranh này đã tạm thời dừng lại.

Giữa những tiếng kèn rút lui, đại quân thú nhân hò hét loạn cào cào lại càng trở nên hỗn loạn hơn.

Những binh sĩ thú nhân từ các chủng tộc và bộ lạc khác nhau đã chiến đấu quyết liệt để giành lấy vũ khí trang bị, tiền tài, thậm chí là thi thể của chiến hữu còn sót lại trên chiến trường.

Nếu như lúc này quân phòng thủ xuất kích thì nhất định sẽ thu được chiến tích không nhỏ. Đáng tiếc là quân thủ thành đã sớm chim sợ cành cong.

Thất bại nặng nề phía trước đã khiến cho mọi người mất hết tự tin vào những cuộc dã chiến bên ngoài. Bây giờ họ chỉ muốn sống sót qua thời gian phục dịch và trở về quê hương.

Một đội quân không có sĩ khí mà có thể tồn tại đến bây giờ, ngoài yếu tố thủ thành ra, điều quan trọng nhất là không có đường lui.

Chương 418 - Âm Mưu

Hai cái đùi không thể chạy bằng bốn cái chân, không có tường thành bảo vệ, bộ binh không thoát khỏi sự truy đuổi của kỵ binh thú nhân.

Một đội quân hoảng sợ không có dũng khí chủ động tiến công, cho dù chiến cơ thật sự xuất hiện thì cũng chỉ có thể đứng nhìn trong thành.

"Đội đốc chiến, mau tách lũ rác rưởi này ra!"

Hoàng trữ Alex tức giận hạ lệnh.

Đây là lần đầu tiên gã ta mang binh chiến đấu sau khi trở thành hoàng trữ. Mặc dù được thống lĩnh quân đoàn Behemoth có sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng màn trình diễn chỉ có thể nói là tạm được.

Trong cuộc chiến trước đó, Alex đã lãnh đạo quân đoàn Behemoth đánh bại trực diện liên quân quý tộc tỉnh Phong Vân, nhưng vì một sai lầm nhỏ trong chỉ huy, lực lượng liên minh quý tộc vẫn có thể trốn vào trong thành.

Quân đoàn Behemoth vốn bất khả chiến bại trên chiến trường bên ngoài lại tỏ ra bất lực khi phải đối mặt với toà Tử Kinh Quan trước mặt, Công thành chưa bao giờ là điểm mạnh của Behemoth.

Công thành chiến chính là một quá trình lấy mạng đổi mạng, Hoàng trữ Alex không nỡ để quân tinh nhuệ của tộc mình đi đổi mạng với quân đội của nhân tộc.

Theo thông lệ trong quá khứ, những trận chiến đòi hỏi nhiều nhân mạng như vậy đều sẽ do các chủng tộc phụ thuộc đứng ra hoàn thành.

Khác với quân đoàn Behemoth ưu tiên hỗ trợ hậu cần, công tác hậu cần của các tộc phụ thuộc chỉ có thể nói là có còn hơn không. Muốn sinh tồn được trên chiến trường, thi thể của đồng bọn chính là thức ăn tốt nhất.

Cho dù không nguyện ý ăn đồng loại thì chúng vẫn có thể trao đổi với nhau.

Nếu không đủ lương thực trong thời gian dài, để bù đắp khoảng trống lương thực, việc hạ thủ với chủng tộc nhỏ yếu cũng là chuyện thường xảy ra.

Đối với các bộ lạc thú nhân tham chiến mà nói, địch nhân không chỉ có nhân tộc, mà còn có cả những bộ lạc thú nhân của các chủng tộc khác nữa.

Khi đi ngủ nhất định phải để mắt tới, nếu không lúc tỉnh dậy mà bị gác lên vỉ nướng thì sẽ thật sự là bi kịch.

Vào thời khắc không có nguy hiểm, đồng minh là mối nguy hiểm lớn nhất.

"Quân kỷ" thực sự là điều quá xa xỉ đối với đám binh sĩ thú nhân ăn không đủ no này.

Chỉ huy một đội quân hỗn loạn công thành chắc chắn sẽ không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì. Chậm chạp không thể công hạ được Tử Kinh quan đã khiến cho Hoàng trữ Alex cảm nhận được áp lực.

Gã đã dày công khổ tâm bố trí nhiều thủ đoạn như vậy ở trong Hoàng đình, kết quả còn chưa kịp thi triển đã bị Behemoth hạ lệnh ra tiền tuyến.

Sâu thẳm trong lòng, Alex đang rất nghi ngờ là liệu phụ thân nhà mình có phải là đã nhận thấy điều gì rồi không, cho nên mới nhanh chóng xuất thủ phá vỡ bố cục của gã.

Không thể trực tiếp chủ trì đại cục, muốn dựa điều khiển từ xa để phát động chính biến trong Hoàng đình là chuyện không thể nào xảy ra.

Trên thực tế, ngay cả khi mọi thứ đã sẵn sàng và tiến hành theo đúng kế hoạch, xác suất Alex đoạt quyền thành công sẽ không vượt quá một phần ba.

Nhìn thì cơ hội không lớn, nhưng đối với cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền mà nói, xác suất thành công này đã là rất cao rồi.

Dù chuẩn bị kỹ đến đâu thì tỷ lệ thành công cũng không thể là 100%. Đôi khi, chỉ cần có 10% hy vọng là mọi người sẽ buông tay đánh cược một lần.

Bây giờ mọi chuyện đều đã thành công công, không có gã đích thân tọa trấn, cho dù phát động chính biến thành công thì cũng không biết ai mới là người ngồi trên ngai vàng?

Trong hoàng đình Behemoth còn có không ít người có tư cách tranh đoạt ngai vàng. Alex không muốn mạo hiểm cái mạng nhỏ của mình để đi làm áo cưới thay cho người ta.

"Điện hạ, có vẻ như đội quân thủ thành đã bị kinh sợ, cho dù chúng ta có dụ dỗ thế nào thì cũng không chịu ra tay."

"Các thành lũy lân cận đều có thể hỗ trợ lẫn nhau, nếu như không thể đánh hạ Tử Kinh quan, muốn đánh hạ các thành lũy còn lại sẽ rất khó khăn."

"Chúng ta liên tục cường công mấy ngày nay, các bộ tộc cũng bị tổn thất không nhỏ. Nếu cứ tiếp tục cường công tiếp, sợ là sẽ làm cho quân tâm bất ổn."

"Hay là chúng ta dừng việc công kích này lại trước đi, tìm kiếm những nơi đột phá khác."

Quân đoàn trưởng Agustin thuyết phục.

Ông ta chưa từng có chút nào tin tưởng đối với vị hoàng trữ có sở thích phóng túng này. nhưng biểu hiện của Alex ở tiền tuyến đã nằm ngoài dự tính của ông ta.

Cũng chính vì vậy nên Agustin mới càng thêm lo lắng.

Sức phá hoại của một vị thiếu gia chỉ biết ăn uống chơi gái cá cược sẽ có hạn; nhưng khi một vị hoàng trữ có chút năng lực lại có thể làm ra những chuyện chọc thủng trời.

May mắn là tuổi tác của Alex cũng không nhỏ, nếu như là vào trăm năm trước, ai dám hoài nghi năng lực chỉ huy quân sự của gã thì nhất định bị đòn roi hầu hạ.

Tháng năm là vũ khí tốt nhất, các góc cạnh của Alex đã được san bằng từ lâu. Sau mấy chục năm sống với thân phận công tử bột, gã ta đã có thể đối mặt với nhược điểm của bản thân.

"Tướng quân Agustin có đề nghị gì?"

Trên có một người phụ thân muốn gã chết sớm, dưới có một đám con cháu muốn đoạt vị. Đối với một người chưa ngồi vững vị trí hoàng trữ như Alex mà nói, chiến thắng trong cuộc chiến là ưu tiên hàng đầu.

"Điện hạ, tuyến phòng thủ tiền tuyến của Vương quốc Alpha quá chặt chẽ, cho dù chúng ta có đột phá được Tử Kinh quan thì cũng không đi được bao xa liền sẽ xuất hiện phòng tuyến mới."

"Hết tuyến phòng thủ này đến tuyến phòng thủ khác, rõ ràng là địch nhân đang muốn lợi dụng những thành lũy này từng bước tiêu hao thực lực của chúng ta."

"Nếu cứ tiếp tục cường công như vậy, e rằng đến lúc đánh tới vương đô của Vương quốc Alpha thì chúng ta cũng đã sức cùng lực kiệt."

"Đây là thủ đoạn mà địch nhân thường sử dụng, trong các cuộc chiến tranh trước đây, cũng bởi vì bị tiêu hao quá nhiều ở giai đoạn đầu nên giai đoạn sau chúng ta không đủ lực bộc phát."

Chương 419 - Âm Mưu

"So sánh thì tình hình của hai quốc gia loài người còn lại sẽ tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần đột phá được một vài tuyến phòng thủ trên tiền tuyến của bọn chúng thì sức kháng cự ở phía sau sẽ yếu đi rất nhiều."

"Từ trên bản đồ đến xem, chỉ cần chúng ta. . ."

Không đợi Agustin nói xong, Alex đã ngắt lời: "Quân đoàn trưởng các hạ, những kế hoạch tương tự cũng đã được lập ra trong đế quốc từ trước đó rồi."

"Chỉ là người phụ trách thực hiện kế hoạch không phải là chúng ta, mà là bộ tộc có tính cơ động cao nhất - tộc Ưng. Kế hoạch cụ thể thì ta không thể tiết lộ, ông chỉ cần biết là có chuyện này là được."

"Bây giờ chúng ta đang chấp hành kế hoạch đánh nghi binh, cố gắng thu hút sự chú ý của nhân tộc càng nhiều càng tốt. Đương nhiên, nếu như có thể tìm được cơ hội đột phá mấy tòa thành lũy thì sẽ càng tốt hơn!"

Hiện giờ Alex cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Là hoàng trữ, nhưng gã lại chẳng có nổi mấy tên thuộc hạ thân tin.

Giai đoạn đầu giả bộ quá thành công, bây giờ Alex muốn thu tiểu đệ thì nhất định phải thể hiện được thành ý của mình.

Với tư cách là đại tướng, Agustin chắc chắn là có giá trị lôi kéo rất cao. Cố ý tiết lộ một chút bí mật chính là thủ đoạn mà Alex dùng để lôi kéo lòng người. . . .

Pháo đài August là khâu quan trọng nhất trong công cuộc phòng thủ thú nhân của Công quốc, nơi này luôn được bảo vệ nghiêm ngặt.

Sau khi chiến tranh bộc phát, nơi này lập tức trở thành tiền tuyến.

Là một vị tướng thủ thành, cuộc sống của Urbis cũng không tệ lắm.

Từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, ông ta đã bảy lần phái quân đánh lén đại quân thú nhân ở bên ngoài thành lũy, cũng giành được không ít chiến công.

Nếu như không vì quốc vương hạ nghiêm lệnh thì ông ta đã tổ chức tấn công lần thứ 8 rồi.

Mặc dù những binh sĩ thú nhân bị giết đều là pháo hôi, nhưng so với đám đồng nghiệp, Urbis có thể được xưng là chiến công hiển hách.

Nếu như tình trạng này tiếp tục kéo dài, khả năng cao là Urbis có thể lấy được một danh hiệu Nguyên soái. Hơn nữa còn không chỉ là Nguyên soái của Công quốc Mosey, mà là một vị Nguyên soái được các quốc gia loài người trên thế giới thừa nhận.

Đây cũng là một phương thức mà Liên minh Nhân tộc dùng để khuyến khích mọi người chiến đấu chống lại dị tộc. Chỉ cần lập được đại công trong các cuộc chiến tranh đối ngoại, tước vị và quân hàm mà họ giành được sẽ được toàn bộ Nhân tộc công nhận.

Những người có được các danh hiệu này đều được tất cả các quốc gia loài người trên đại lục này hoan nghênh.

Urbis đang đắm chìm trong vinh quang, như thể ông ta đã trở thành anh hùng của loài người.

"Phanh, phanh, phanh. . ."

Những tảng đá từ trên trời rơi xuống đã đánh cho các sĩ quan và binh lính thủ thành choáng váng. Những nỏ tên, Ma Tinh pháo, máy ném đá được triển khai trên tường thành đã bị phá hủy ngay lập tức.

Urbis nhận được tin tức liền vội vàng hạ lệnh:

"Mau phát tín hiệu để Kỵ binh Griffin đến tiếp viện!"

"Ra lệnh cho các cung thủ lập tức tổ chức phản kích."

"Toàn bộ các sĩ quan có Ma thú phi hành lập tức bay lên trên phá vỡ trận hình của tộc Ưng."

"Thông báo cho nhóm Ma pháp sư, chờ thời cơ để bắt đầu. . ."

Có thể thấy rằng Urbis vẫn còn có chút năng lực. Sau khi bị kẻ thù tấn công, ông ta đã ngay lập tức sử dụng toàn bộ sức mạnh trong tay để chống trả.

Tiếc là mọi chuyện đều đã quá muộn, có quá nhiều Người ứng tập kích bất ngờ. Ngoài những Người ưng bình thường ra thì còn có không ít Người ưng tế tự.

Mặc dù hệ thống sức mạnh khác nhau, nhưng thủ đoạn công kích lại tương tự như Ma pháp sư. Sự khác biệt duy nhất là những kẻ này có thể bay.

Ngay khi nhóm pháp sư vừa ra tay thì lập tức bị Ma pháp sư Người Ưng và cung thủ đánh lén, lập tức gây ra thương vong thảm trọng.

Mặc dù các sĩ quan quý tộc rải rác bay lên không trung có sức chiến đấu rất nhanh, nhưng số lượng lại quá ít, dưới sự bao vây của Người ưng, bọn họ nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Các cung thủ bên dưới thì càng không cần phải nói, ngoài những xạ thủ cá biệt ra, đại đa số cung thủ đều không thể bắn được Người ưng đang bay trên không trung, ngược lại, khi những mũi tên rơi xuống còn ngộ thương không ít người mình.

Sự hỗn loạn trên tường thành đã tạo ra cơ hội cho đội quân thú nhân ngoài thành. Tận dụng cơ hội hỗn loạn này, vô số thú nhân đã leo lên trên tường thành.

Dưới sự yểm hộ của lực lượng không quân, tường thành đã nhanh chóng bị chiếm giữ. Đợi khi Kỵ binh Griffin của Công quốc Mosey chạy tới thì thế cục đã nghiêng về một bên.

Bởi vì số lượng không đồng đều, cho nên đội Kỵ binh Griffin không thể cạnh tranh quyền khống chế bầu trời với bầy Người ưng được, chỉ sau một cuộc giao tranh ngắn ngủi, bọn họ đã phải rút lui.

Thiếu đi sự hỗ trợ của lực lượng không quân, Urbis chỉ có thể ra lệnh cho quân phòng thủ rút lui vào nội thành, mượn các công trình kiến trúc trong thành để tiếp tục chống cự.

Thời gian trôi qua, sự cạnh tranh vây quanh Pháo đài August ngày càng khốc liệt hơn.

Bên phía thú nhân thì không ngừng công kích; Bên phía quân phòng thủ thì lại không có đường lui, nên chỉ đành liều chết đánh cược một lần.

Cảnh tượng hào hùng, oanh liệt nhất kể từ khi chiến tranh bùng nổ tới giờ đã xảy ra ở Pháo đài August.

Ngoài một số cường giả mang theo những Ma pháp sư may mắn còn sống sót rút lui được ra bên ngoài thì toàn bộ quân thủ thành đều đã bộc phát ra huyết tính của loài người.

Dùng cơ thể máu thịt để diễn tả khúc ca bi tráng một tấc sơn hà một tấc máu của nhân tộc. . . .

Trong Vương đô, Chris IX vừa nhận được tin dữ liền tức giận đến mức ngất xỉu ngay tại chỗ.

Khi ông ta tỉnh dậy thì đã là buổi tối, mặc dù cuộc chiến ở Pháo đài August vẫn chưa kết thúc, nhưng mọi người đều biết rằng đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tình huống xấu nhất đã thực sự xảy ra. Thú nhân gặp khó khăn ở chiến trường của Vương quốc Alpha chỉ là một âm mưu dùng để dụ bọn hắn buông lỏng cảnh giác.

Chương 420 - Pháo Đài August

Chiến tranh vẫn không thể thoát khỏi quy luật "chọn quả hồng mềm bóp".

Pháo đài August chỉ là bước khởi đầu, Công quốc Mosey là quốc gia có thực lực yếu nhất trong ba nước phía bắc, sau này sẽ còn phải nghênh đón những trận đánh khốc liệt khác của thú nhân.

Sau khi bình tĩnh lại, Chris IX chậm rãi hỏi:

"Tình hình tiền tuyến đã sụp đổ đến bước nào rồi?"

"Tại sao Pháo đài August lại xảy ra bất trắc?"

"Bao giờ thì viện binh của chúng ta có thể chạy tới tiếp viện?"

Những câu hỏi giống như phát ra từ trong linh hồn này làm cho sắc mặt của cả đám đại thần đều trở nên vô cùng khó coi.

Trước đó, mặc dù mọi người đã đoán được thú nhân có thể sẽ chọn bọn hắn làm nơi đột phá, nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn còn ôm lấy một tia hi vọng.

Khi Vương quốc Alpha gặp phải những cuộc công kích thảm khốc nhất, bọn họ còn âm thầm cảm thấy may mắn vì đã tránh được một kiếp.

Đến khi ngọn lửa chiến tranh lan đến trên đầu mình, bọn hắn mới phát hiện ra công tác chuẩn bị của Công quốc Mosey cũng không được đầy đủ như trong mong đợi.

Lúc đầu, bọn họ cho rằng chỉ cần có Kỵ binh Griffin liên tục tuần tra là sẽ không bị thú nhân đánh lén. Nhưng hiện thực lại bị vả mặt, thú nhân đã chuẩn bị từ trước đó để có thể ám sát kỵ binh Griffin đang tuần tra ngay lập tức.

Đừng nói là truyền lại tin tức về hành động của đại quân thú nhân, ngay cả tin tức về cuộc tấn công bất ngờ của kẻ thù cũng không có thời gian để gửi đi.

Pháo đài August vừa mất cảnh giác liền lập tức bị người Ưng tập kích, chỉ trong một khoảnh khắc đã mất một số lượng lớn thiết bị phòng thủ.

Những Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ có thể uy hiếp được không quân của thú nhân đã lập tức bị phá hủy bởi những tảng đá khổng lồ mà không được bắn ra 1 phát nào.

Mất hỏa lực phòng không, kỵ binh Griffin chịu trách nhiệm kiềm chế lực lượng không quân của kẻ thù cũng không phát huy được vai trò của mình vì thua kém về mặt số lượng.

"Bệ hạ, quân phòng thủ tiền tuyến đã anh dũng chống cự, quân địch tạm thời đang bị kẹt ở trong Pháo đài August."

"Ngay sau khi sự việc xảy ra, chúng thần đã cử quân đến tiếp viện, nhưng trên đường đi thì gặp phải mũi tấn công chủ lực của tộc Người ưng."

"Bộ đội phụ trách tiếp viện tổn thất không nhỏ, tốc độ hành quân cũng bị ảnh hưởng lớn, e rằng sẽ đến chậm hơn dự kiến."

"Vì đại cục, chúng thần đã bắt đầu củng cố tuyến phòng thủ thứ hai. Ngay cả khi kẻ thù chọc thủng Pháo đài August và chiếm được tuyến phòng thủ đầu tiên thì cũng không thể tiến thẳng vào được."

"May mắn là nhóm pháp sư còn sống sót đã bị rút lui được, chúng ta cũng bảo vệ thành công sinh lực của mình."

"Chỉ cần Công quốc chúng ta trên dưới một lòng, tình hình chiến tranh vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được."

Martins dõng dạc nói.

Làm như cuộc đại bại trên tiền tuyến chỉ giống như bị muỗi đốt một cái vậy, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Ngay cả Martins cũng không tin những gì mình nói, với tư cách là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông ta cũng bị buộc bất đắc dĩ phải nói vậy.

Ai mà nghĩ rằng lũ thú nhân này lại không ra bài theo lẽ thường chứ, tộc Ưng - một trong Ngũ đại Hoàng tộc lại bay tới đây chơi với bọn hắn.

Không riêng gì người Ưng, toàn bộ những chủng tộc biết bay trong thú nhân đều đã xuất hiện trên đầu bọn họ.

Lực lượng không quân khổng lồ của kẻ thù không phải là thứ mà Công quốc Mosey có thể chống cự được. Huống chi địch nhân còn chơi trò đánh lén.

Công quốc Mosey chưa từng gặp phải trận chiến nào giống như.

Trong quá khứ, cuộc nội đấu giữa các quý tộc lãnh chúa chỉ giới hạn trong giai đoạn đánh lộn. Mà còn phải hẹn thời gian địa điểm trước, sau đó chỉ việc kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Cuộc nội đấu giữa các Đại quý tộc có thể sẽ kịch liệt hơn một chút, nhưng từ khi có thể ông bạn hàng xóm là thú nhân thì các đại quý tộc trong Công quốc Mosey đã có kinh nghiệm chiến đấu, nên không còn muốn sống mái với nhau nữa.

Kinh nghiệm chiến đấu chủ yếu là do bị thú nhân chạy tới cướp bóc mà có. hầu như năm nào cũng xảy ra tình cảnh như vậy, có thể xem như là trò đùa trẻ con.

Người ta chỉ muốn cướp tiền, thực phẩm và hàng hóa, ngay cả thành trì cũng chẳng muốn tiến công. Mặc cho tình hình chiến đấu ở tiền tuyến ra sao, tin tức mà vương đô nhận được luôn luôn là tin chiến thắng.

Đây là lần đầu tiên mà Công quốc Mosey gặp phải một cuộc chiến tranh toàn diện. Hầu hết sự hiểu biết về thú nhân đều đến từ những kinh nghiệm không đáng tin cậy trước đây.

Tiền tuyến có thể cầm cự được đến bây giờ, ngoài việc quân thủ thành dục huyết phấn chiến ra, đa phần là vì không nhìn thấy hi vọng chạy trốn.

Chạy trên mặt đất thì làm sao sánh được với kẻ bay trên trời chứ?

Nếu không có sự che chở của các tòa nhà trong thành phố, bọn họ chỉ có chết nhanh hơn mà thôi. Nếu như bị bắt thì sẽ biến thành thức ăn, không còn đường sống nữa, vậy thì chỉ đành liều mạng.

Chris IX nhìn về phía bắc một cái, bất lực thở dài một hơi.

Sau khi phòng tuyến bị phá vỡ, quan binh tiền tuyến có thể kiên trì đến bây giờ đã là một chuyện đáng mừng rồi.

Nhưng bây giờ hắn thực sự không vui nổi, tuy rằng những lời mà bộ trưởng bộ quân vụ có vẻ hoa mỹ, nhưng thực chất là đã từ bỏ quân đội đang chiến đấu, trực tiếp dồn sức cho tuyến phòng thủ thứ hai.

Về mặt quân sự thì làm như vậy không sai, nhưng về tình về lý thì lại quá sai. Đặc biệt là chuyện này sẽ trở thành một đòn giáng rất lớn vào tinh thần của quân đội.

Nhưng Chris IX lại không thể làm được gì, miễn cưỡng hạ lệnh cứu viện chỉ làm cho chuyện này trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

"Đã sơ tán hết những dân chúng dọc đường chưa?"

Lời này vừa ra, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng.

Tin xấu vừa mới truyền ra, ai cũng bận điều quân bố trận, làm gì có thời gian mà đi sơ tán dân chúng?

Chương 421 - Pháo Đài August (2)

Không có thông báo từ Công quốc, như vậy chỉ có thể xem đám quý tộc lãnh chúa bên dưới tự mình phát huy.

Nếu tốc độ phản ứng nhanh thì còn có thể tập trung người dân vào trong pháo đài nhà mình cố thủ; Còn phản ứng chậm thì sẽ trở thành nhân gian luyện ngục.

"Còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đi thi hành đi!"

Chris IX tức giận nói.

Không phải ông ta yêu dân như con, mà là chiến tranh đã tiến triển đến mức này, ngay cả nông nô cũng đã trở thành một cỗ lực lượng để chiến đấu sau này.

Rút lui vào trong pháo đài cố thủ, cho dù không ngăn được bước tiến của thú nhân thì cũng có thể tranh thủ thời gian cho Công quốc. . . .

Thành Beda, sau khi đi du ngoạn với Melissa trong vài ngày thì nàng ta cuối cùng cũng đã bỏ qua "sự kiện ca cơ" .

Hudson lão gia đang chuẩn bị quay về lãnh địa, còn chưa kịp cáo biệt với vị hôn thê liền nhận được thông báo về một cuộc họp khẩn cấp từ phủ tổng đốc.

"Vương đô truyền đến tin tức, Công quốc Mosey đã xảy ra chuyện rồi. Đại quân Thú nhân đánh lén Pháo đài August, viện quân không thể tiếp viện kịp, việc sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi."

"Pháo đài August là đại môn phía bắc được Công quốc Mosey bỏ nhiều tiền ra xây dựng, cũng là tuyến phòng thủ hạch tâm đầu tiên của họ, nó luôn được canh gác bởi một đội quân hùng hậu."

"Theo kinh nghiệm trong quá khứ của vương quốc chúng ta, cho dù có ở trong tình huống xấu nhất thì tuyến phòng thủ đầu tiên của chúng ta cũng có thể ngăn cản được đại quân Thú nhân trong nửa năm."

"Bây giờ chiến tranh chỉ mới bùng nổ hơn bốn tháng, chiến dịch chủ yếu ở giai đoạn đầu đều do một mình vương quốc Alpha chúng ta chịu trận, tuyến phòng thủ của Pháo đài August thất thủ quá nhanh, chuyện này làm cho các cao tầng vương quốc cảm thấy vô cùng lo lắng."

"Tổn thất cụ thể của Công quốc Mosey vẫn chưa được làm rõ, nhưng ước tính sẽ không nhỏ."

"Hiện tại thì người chủ công bên phía thú nhân chính là hoàng đình tộc Ưng, quân chủ lực muốn rút lui dưới mí mắt của tộc Ưng là chuyện rất khó."

"Nếu như Công quốc Mosey có phản ứng thích hợp thì có lẽ còn có thể sử dụng màn đêm để sơ tán một số Kỵ sĩ đến tuyến phòng thủ thứ hai, cố gắng bảo toàn sinh lực."

"Cho dù kết quả cuối cùng có là gì thì cũng có thể khẳng định là hướng tấn công tiếp theo của đại quân thú nhân đã thay đổi, nhưng ngày cực khổ của Công quốc Mosey đến rồi."

"Là quốc gia yếu nhất trong ba nước phía bắc, một khi bị thú nhân toàn lực đả kích, sợ là Công quốc Mosey sẽ khó mà cầm cự được."

"Vương đô đang thảo luận xem liệu chúng ta có nên chia binh ra tiếp viện Công quốc Mosey hay không. Việc này liên lụy trọng đại, là một trong những tỉnh quan trọng nhất của vương quốc, chúng ta cũng nên phát ra tiếng nói của mình!"

Bá tước Pierce vẻ mặt nghiêm túc nói.

Có được quyền nói chuyện vốn nên là một chuyện tốt. Nhưng cục diện hiện giờ lại làm cho người ta không cao hứng nổi.

Công quốc Mosey có thể chịu đựng được hay không có ý nghĩa quan trọng với Vương quốc Alpha, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tình hình trên toàn lục địa.

Từ trên bản đồ đến xem, một khi Công quốc Mosey thất thủ, Vương quốc Alpha và Vương quốc Warhammer ở bên cạnh liền sẽ trực tiếp bị hở sườn.

Mặc dù một số công sự phòng ngự đã được chuẩn bị trước ở vùng biên giới, nhưng những công sự này không thể so với các tuyến phòng thủ ở Bắc Cương được.

Nếu tuyến phòng thủ không thể cầm cự được, vậy thì chỉ có thể dựa pháo đài của các quý tộc ven đường để tiếp tục chống cự, kéo dài thời gian.

Cho dù có thể cầm cự được thì các tỉnh miền Tây cũng sẽ bị tổn thất nặng nề. .

Tất cả các tỉnh của vương quốc đều không thể thoát khỏi cuộc chiến thảm thiết này. Một khi mặt trận mới được mở ra, tỉnh Đông Nam cũng sẽ bị cuốn vào chiến trường trước thời hạn.

Nếu như vận khí không tốt, không trụ được cho đến khi quân tiếp viện từ các quốc gia khác đến thì mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn.

Có lẽ Vương quốc Alpha sẽ bị đánh sụp đổ.

Không có sự thỏa hiệp nào trong các cuộc chiến chủng tộc. Nếu như không có sự chỉ huy thống nhất của vương quốc, các quý tộc ở khắp mọi nơi sẽ phải tự mình chiến đấu, lúc đó tình hình sẽ còn tồi tệ hơn.

"Xuất binh trợ giúp Công quốc Mosey giữ vững phòng tuyến", cũng không phải là chuyện dễ hoàn thành như vậy. Không riêng gì đảo loạn các bố trí quân sự của Vương quốc Alpha, mà còn gây căng thẳng lên số lượng binh lực.

Điều quan trọng nhất là liệu Công quốc Mosey có thể đứng vững được hay không, chuyện này vẫn còn là một ẩn số. Nếu như các quý tộc bản địa của họ không cố gắng, chỉ dựa vào quân tiếp viện từ Vương quốc Alpha thì chỉ là hạt cát trên sa mạc.

"Tổng đốc các hạ, theo ước tính của vương quốc thì Công quốc Mosey còn có thể trụ được bao lâu nữa?"

"Quân tiếp viện của các quốc gia loài người có thể đến hỗ trợ sớm nhất là lúc nào?"

Tử tước Aurane dẫn đầu đặt câu hỏi.

Có quá ít thông tin trong tay, chỉ dựa vào một chút tin tình báo rời rạc đó mà muốn đưa ra lựa chọn sẽ quyết định vận mệnh tương lai của vương quốc thì thật sự là quá khó.

"Ước tính lạc quan nhất là Công quốc Mosey có thể tồn tại chừng một năm rưỡi; nhưng những người bi quan thì lại cho rằng nhiều nhất chỉ có thể tồn tại thêm nửa năm nữa."

"Trong vương đô đều đang diễn ra những cuộc tranh chấp bất tận. Các tướng lĩnh ở tiền tuyến đều có những đánh giá khác nhau về thực lực của Công quốc Mosey."

"Có người cho rằng Công quốc Mosey vẫn còn thực lực, còn có thể dựa vào pháo đài và lợi thế địa lý để cầm cự với đại quân Thú nhân thêm một khoảng thời gian nữa."

"Cũng có người cho rằng Công quốc Mosey chính là một cái cái thùng rỗng, cuộc xâm lược của thú nhân đã đâm thủng lớp ngụy trang của bọn họ, và có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào."

Chương 422 - Pháo Đài August (3)

"Từ tình hình của Pháo đài August để đánh giá thì rõ ràng là công tác chuẩn bị cho cuộc chiến lần này của Công quốc Mosey vẫn còn không đủ. Nếu như là ở trong vương quốc chúng ta thì chắc chắn sẽ không xuất hiện chuyện viện binh tới không kịp."

"Còn về quân tiếp viện từ các quốc gia loài người khác, chúng ta phải chờ cuộc họp của Hội nghị liên minh nhân tộc vào tháng 7 tới. Ước tính lạc quan nhất là quân tiếp viện sẽ có thể tới vào năm sau."

"Xét theo tình hình thực tế, thời gian cụ thể mà các quốc gia mang quân chi viện sẽ còn có thể phải lùi lại thêm một khoảng thời gian nữa."

"Có rất nhiều vấn đề mà Liên minh nhân tộc đang phải lo lắng. Không chỉ thú nhân là đe dọa sự an toàn của loài người chúng ta, ngay cả các dị tộc khác cũng đang rục rịch."

"Đặc biệt là khi thú nhân đã tạo ra bước đột phá ở tiền tuyến, chuyện này sẽ kích thích các chủng tộc nhiều hơn. Nếu các dị tộc khác nhân cơ hội tấn công thì tình hình sẽ còn tồi tệ hơn."

"Ngoài các mối đe dọa bên ngoài, chúng ta cũng phải xem xét các vấn đề đối nội. Giáo Đình không an phận luôn là tai họa ngầm của nhân tộc."

"Nhưng khối u ác tính này lại sâu tận xương tủy, rất khó để kéo nó ra."

"Đầu tiên là chúng ta phát sinh xung đột với, hiện giờ đến phiên vương quốc Frank xảy ra mâu thuẫn với Giáo Đình, quả thực là không thể để cho người dân được sống trong hòa bình một giây phút nào."

"Nếu không phải bọn hắn đội lốt da người, ta còn hoài nghi bọn hắn là do dị tộc giả mạo, trà trộn vào nhân tộc để gây nội loạn."

Sau khi nghe xong những lời của Bá tước Pierce nói, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm 10 độ. Dù cho ngoài kia mặt trời đỏ rực như thiêu như đốt cũng không thể xua tan sự lạnh lẽo trong phòng.

Việc đánh giá sức mạnh của Công quốc Mosey lưỡng cực phân hoá đã làm cho chuyện này tràn đầy rủi ro.

Nếu là thực lực của bọn họ giống như suy đoán của những người lạc quan thì còn tốt. Vương quốc chỉ cần phái ra mười mấy, hai mươi vạn viện binh liền có thể giải tỏa nhu cầu cấp bách của họ, sau này có thể từ từ khôi phục.

Còn nếu như là ngược lại thì toang. Nếu như thực lực của Công quốc Mosey không đủ mạnh, cho dù có gửi 100 vạn quân tiếp viện qua đó cũng chỉ tới tặng đầu cho đại quân thú nhân mà thôi.

Loại chuyện không chắc chắn làm cho Hudson ngần ngại trong việc có nên xuất binh tiếp viện Công quốc Mosey hay không.

Càng hố chính là viện binh của các quốc gia khác. Bây giờ ba nước phía bắc còn có thực lực nhất định, chỉ cần mỗi quốc gia phái mấy vạn quân tinh nhuệ tới thì đảm bảo có thể dạy cho đại quân Thú nhân cách làm người.

Đáng tiếc là các quốc này này đều là mỗi người một ý, chỉ muốn bảo tồn thực lực, vốn không muốn bỏ công sức cho loại hoạt động phúc lợi cộng đồng này.

Về phần đánh giá của Giáo Đình, Hudson trực tiếp lựa chọn bỏ qua. Phản đối Giáo Đình chính là việc làm đúng về mặt chính trị trong vương quốc, nếu Bá tước Pierce dám nói mấy lời hữu ích cho Giáo Đình thì lúc đó mới là có vấn đề.

Có lẽ Giáo Đình thực sự rất muốn nhìn nhân loại gặp nạn, nhưng thứ mà bọn hắn muốn chính là đứng ra ngăn cơn sóng dữ, khôi phục vinh quang, mà không phải đạp cho loài người xuống vực sâu.

Đứng trên lập trường của vương quốc, cách làm hiện giờ của Giáo Đình thực sự là đang phản bội loài người

"Tổng đốc các hạ, ngoài vương quốc chúng ta ra, Vương quốc Warhammer, Công quốc Orton, Công quốc Fick, Công quốc Ruilin... Những quốc gia có chung đường biên giới với Công quốc Mosey này cũng nên đưa ra lựa chọn rồi."

"Nếu như mọi người thể cùng nhau hành động, đồng thời gửi quân đến tiếp viện cho Công quốc Mosey thì tình hình sẽ tốt hơn nhiều."

Hudson thẳng thừng đề nghị.

Công quốc Mosey sụp đổ, các quốc gia nhân tộc khác có thể đứng ngoài quan sát, nhưng những người bạn hàng xóm này thì không được.

Không ai biết mục tiêu tiếp theo của đại quân thú nhân sẽ ở đâu, chỉ cần hơi không chú ý thì chiến hỏa sẽ đốt tới cửa nhà mình.

Vương quốc Alpha đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, ít nhất cũng có thể cầm cự được một chút. Còn các quốc gia chưa có chuẩn bị gì này chỉ có thể trở thành thịt trên thớt của thú nhân mà thôi.

Một nhà góp mấy vạn viện binh thì đó cũng là một nguồn sức mạnh không yếu. Không thể cam đoan có thể ngăn cơn sóng dữ, nhưng ít nhất cũng có thể tranh thủ càng nhiều thời gian cho vương quốc.

"Đề nghị của Tử tước Hudson không sai, ta sẽ phản ứng lên vương quốc. Có lẽ ở trong vương đô cũng đã có cân nhắc đến phương diện này rồi."

"Các quốc gia sẽ đưa ra quyết định gì, sợ là đa phần sẽ xem sự lựa chọn của vương quốc ta. Dù sao, trong số các quốc gia lân cận của Công quốc Mosey, ngoài vương quốc ta ra, cũng chỉ có Vương quốc Warhammer là có một chút thực lực."

"Các nước nhỏ còn lại, thực lực quân sự đều có hạn. Sức mạnh quân sự của một số quốc gia thậm chí còn thua kém tỉnh Đông Nam chúng ta."

"Nếu muốn kéo tất cả các nước cùng gửi quân thì điều kiện tiên quyết là vương quốc ta phải xuất binh trước, lúc đó bọn hắn mới có thể theo sau."

"Cuộc chiến ở tiền tuyến không thể trì hoãn, vương quốc phải thể hiện quan điểm của mình càng sớm càng tốt. Xem xét đến yếu tố chiến tranh, Hội nghị Quý tộc Vương quốc không thể được tổ chức."

"Làm thành viên của hội nghị, hiện giờ mọi người có thể tiến hành biểu quyết! Kết quả bỏ phiếu không chỉ là lập trường của mọi người trong hội nghị, mà nó còn đại diện cho lập trường của tỉnh Đông Nam chúng ta."

"Chuyện này có liên quan đến vận mệnh tương lai của vương quốc, cũng liên quan đến vận mệnh tương lai của mọi người. Lần này, chúng ta nhất định phải bày tỏ lập trường của mình, hoặc ủng hộ, hoặc phản đối, không thể bỏ phiếu trung lập."

"Những ai ủng hộ việc gửi quân giải cứu Công quốc Mosey, xin mời giơ tay!"

Bá tước Pierce nghiêm túc nói.

Chương 423 - Quyết Định

Để không rơi vào những cuộc tranh cãi không có hồi kết, ông ta liền chơi trò "giải quyết dứt khoát". Ý kiến có thể từ từ đưa ra, nhưng biểu quyết thì phải tiến hành ngay bây giờ.

Kết quả ra trước thì việc cãi cọ cũng trở nên vô giá trị. Sau khi tổng kết ý kiến gửi tới thủ đô, ý chí của tất cả các quý tộc phái thực lực chính là sự lựa chọn của vương quốc.

Nghe thì có vẻ khó tin, nhưng thực ra đó lại là sự lựa chọn tốt nhất. Với tư cách là cổ đông của vương quốc, vào thời điểm quan trọng như vậy, ít nhiều gì cũng phải thể hiện ra ý định của bản thân.

Quyết định là do mọi người cùng nhau đưa ra, bất kể đúng hay sai, mọi người đều có thể bình tĩnh đối mặt.

Nếu như là chuyên quyền độc đoán, vậy thì Quốc vương sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Lựa chọn chính xác là chuyện đương nhiên, nhưng nếu phán đoán sai lầm thì phải gánh chịu trách nhiệm.

Chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ xảy ra một cuộc phong ba chính trị. Đối mặt đại quân Thú nhân, hiện giờ Vương quốc Alpha cần sự đoàn kết, và không thể chịu được nếu như nội bộ rối loạn.

Không chút do dự, Hudson dẫn đầu giơ tay trước. Chiến hỏa cháy đến Công quốc Mosey dù sao cũng tốt hơn lan đến lãnh thổ của Vương quốc Alpha.

Nhìn thì có vẻ như tỉnh Đông Nam sẽ an toàn vì là hậu phương lớn của vương quốc. Nhưng một khi các tỉnh phía Tây bị hủ bại, gánh nặng tiếp tế cho quân đội tiền tuyến sẽ đổ hết lên vai các tỉnh phía Đông.

Đến lúc đó, không chỉ riêng đòi tiền đòi lương, mà còn phải cung cấp cả binh sĩ, thậm chí mọi người còn phải đích thân lãnh binh ra tiền tuyến.

Với vốn liếng của Sơn Địa Lĩnh, phá sản chỉ là chuyện trong phút chốc. Công cuộc khai hoang sẽ không còn có thể tiếp tục nữa, nhất định phải ưu tiên việc tiếp tế lương thực cho tiền tuyến.

Có rất nhiều quý tộc còn đang băn khoăn, nhưng sau khi Hudson mở đầu, đám người liền tốp năm tốp ba theo vào.

Điều thú vị nhất chính là các quận trưởng của gia tộc Dalton cũng đều đồng loạt giơ tay. Hiển nhiên là Tổng đốc Pierce cũng ủng hộ vấn đề xuất quân giải cứu Công quốc Mosey.

"Mọi người cũng đã thấy kết quả rồi, ta sẽ báo cáo chi tiết lên cho vương đô. Đợi sau khi tất cả các quý tộc có tư cách bỏ phiếu xong, kết quả tổng hợp cuối cùng chính là quyết định cuối cùng của vương quốc."

"Tình hình ngày càng khó khăn, mong mọi người nỗ lực hơn nữa trong công tác chuẩn bị cho chiến tranh. Bây giờ cố gắng chuẩn bị thêm một chút, khả năng sống sót trở về cũng sẽ lớn hơn một chút."

"Đều là đồng liêu, ta không muốn nhìn thấy có người da ngựa bọc thây."

"Nhắc nhở mọi người một câu, tình hình trước mắt rất phức tạp, có khả năng mà chúng ta sẽ bị điều động trước thời gian!"

Bá tước Pierce nghiêm túc nói.

Quan tâm thì cũng có, nhưng càng nhiều là vì nhìn thấy bi kịch của những người thua cuộc nên không muốn nối gót những kẻ kém may mắn đó.

Dựa theo biên chế của vương quốc, một khi tư quân quý tộc tỉnh Đông Nam được tổ chức xong xuôi, các quận trưởng cũng sẽ được bổ nhiệm làm quân đoàn trưởng, còn Tổng đốc chính là người sẽ chỉ huy toàn bộ quân đoàn.

Trong cùng một hệ thống tổ chức, khi thực hiện các nhiệm vụ thì khả năng cao là sẽ hành động cùng nhau.

Nếu như tiểu đệ không cố gắng, người làm lão đại sẽ phải bị liên lụy. đại quân Thú nhân cũng sẽ không quan tâm nhiều như vậy, nếu phát hiện ra nhược điểm thì bọn chúng sẽ đánh thẳng vào.

Nếu muốn sống sót được trên chiến trường, biện pháp tốt nhất chính là tăng quân số càng nhiều càng tốt, đồng thời phải biến quân đội trong tay mình thành tinh nhuệ.

Nhiệm vụ nghĩa vụ quân sự của vương quốc, ngoài việc quy định số lượng quân đội tối thiểu phải mang theo ra thì còn khuyến khích mọi người mang thêm càng nhiều quân đội ra tiền tuyến.

Cho dù có biên chế từ một vạn người đến mười vạn người thì bộ hậu cần của Vương quốc cũng sẽ phân phối vật tư theo số lượng người thực tế. Tóm lại một câu: Không sợ ngươi nhiều binh, chỉ sợ ngươi không có binh.

Quân đội càng đông và càng tinh nhuệ thì xác suất hoàn thành nhiệm vụ càng cao, vương quốc càng an toàn.

Về mặt lý thuyết mà nói, miễn là tất cả các quý tộc đều hoàn thành nhiệm vụ của mình thì đại quân thú nhân sẽ không bao giờ có thể đánh vào được.

Còn tình hình thực tế, chỉ cần đọc qua sách sử đều biết đây là chuyện không thể nào.

Các quý tộc đóng quân trong giai đoạn đầu thì còn có thể hoàn thành nhiệm vụ với sự giúp đỡ của vương quốc.

Giai đoạn sau khi binh lực eo hẹp, viện binh không thể tiếp viện kịp thời, đó cũng chính là lúc phòng tuyến sụp đổ.

Trong các cuộc chiến trước đây, việc tuyến phòng thủ sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian. Sự khác biệt chỉ giới hạn ở thời điểm nó sụp đổ và sụp đổ trong tay ai.

Nếu như bại trận thì cũng không cần hoảng sợ, vì khi chiến tuyến sụp đổ, thường thì mọi người đều sẽ bại trận.

Chỉ cần có chiến tích tốt thì cũng không cần lo lắng bị trách tội. Những người sẽ phải chịu trách nhiệm thường là những người đã không hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí ngay cả việc gây ra sát thương cho địch nhân cũng không làm được.

Lo lắng rằng cấp dưới của mình quá mạnh thì quả thực là đã suy nghĩ quá nhiều. Cho dù có lợi hại đến đâu, khi đã ra chiến trường thì cũng phải cụp đuôi lại làm người.

Những kẻ quá tăng động chính là đối tượng bị đại quân thú nhân nhằm vào nhiều nhất. Sau khi bị thú nhân đánh đập, cho dù có nhặt lại một cái mạng thì cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Đây cũng là lý do tại sao Vương quốc Alpha có thể duy trì sự cân bằng trong một thời gian dài. Dù cho quý tộc có mạnh mẽ đến đâu, một khi chiến tranh nổ ra, họ sẽ bị đánh trả trở lại hình dạng ban đầu.

Ví dụ như Ngũ đại quý tộc Bắc Cương vô cùng ghê gớm trước đó, sau khi chiến tranh kết thúc, bọn họ cũng sẽ trở lại cùng một vạch xuất phát với các đại quý tộc trong vương quốc.

Chương 424 - Nguyên Soái Borg

Cho dù là diện tích đất phong lớn hơn một chút thì tổn thất mà họ phải gánh chịu cũng sẽ nghiêm trọng hơn. Không chỉ quân đội tổn thất rất nhiều, mà ngay cả nông nô dưới quyền cũng bị tổn thất không ít.

Đối mặt với đại quân Thú nhân, họ chỉ có thể rút lui và di chuyển đến những pháo đài gần đó. Còn nếu bọn họ muốn sơ tán về hậu phương, cho dù vương quốc nguyện ý ra mặt tổ chức, nhưng cơ thể già yếu cũng không cho phép họ đi đường dài. ...

Ra khỏi phủ tổng đốc, Hudson cảm thấy toàn thân đều trở nên nặng nề hơn. Công quốc Mosey phát sinh biến cố giống như đặt một gánh nặng ngàn cân lên người hắn vậy.

Xuất binh tiếp viện là có thể vãn hồi sự suy tàn của Công quốc Mosey sao?

Không ai có thể trả lời câu hỏi này. bước chân của cuộc chiến đang ngày càng tiến gần đến Sơn Địa Lĩnh, có lẽ thời gian tham chiến sẽ được diễn ra sớm hơn.

Tương ứng, điều đó cũng có nghĩa là cuộc chiến này càng tàn khốc và khó đánh hơn. Không có sự tiếp viện từ các quốc gia của loài người, chỉ dựa ba nước phía bắc một mình đối mặt với đại quân Thú nhân thì sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Có lẽ tốc độ tổ chức quân đội cần phải được đẩy nhanh hơn nữa. Cũng nên bắt đầu tổ chức đợt huấn luyện thứ hai dành cho đám con em quý tộc trong quận rồi.

Vương quốc Warhammer, tin dữ về việc Pháo đài August sụp đổ đã làm cho vương quốc cổ đại này rơi vào tình trạng hoảng loạn.

Là hàng xóm cũ, bọn họ biết rất rõ Pháo đài August có ý nghĩa gì.

Mặc dù bây giờ tất cả mọi người đều là đồng minh, nhưng trước khi người bạn thú nhân đến làm hàng xóm, giữa hai nước cũng đã phát sinh nhiều cuộc chiến tranh ở xung quanh Pháo đài August.

Chỉ cần mở bản đồ ra là biết, Pháo đài August không chỉ là đại môn phía bắc của Công quốc Mosey, mà còn là đại môn phía đông bắc của Vương quốc Warhammer.

Tuyến phòng thủ của Công quốc Mosey sụp đổ làm cho tuyến phòng thủ ở biên giới phía bắc của Vương quốc Warhammer cũng xuất hiện lỗ thủng.

Nếu như đại quân Thú nhân thay đổi hướng tấn công, bọn hắn sẽ rất khó có thể ngăn cản được, không chừng còn phải bị động thu nhỏ tuyến phòng thủ.

"Chiến lược co vào" nghe thì chẳng có cảm giác gì, nhưng cái giá phải trả cho việc thực hiện chiến lược này đủ để làm cho người ta phải khóc thét.

Từ bỏ một mảng lớn lãnh thổ chỉ là thứ yếu, bị động toàn diện về mặt chiến lược mới thật sự là muốn mạng.

Joseph II nhìn về phía đông bắc thở dài rồi mong đợi hỏi: "Công quốc Mosey có kế hoạch gì để đoạt lại Pháo đài August không?"

Để che đậy mục đích thực sự và hoàn thành cuộc tấn công bất ngờ này, gần như toàn bộ chủ lực của thú nhân đều đã tấn công Vương quốc Alpha. .

Ngoại trừ đội quân của Hoàng đình tộc Ưng ra, hầu hết binh lính thú nhân mà Công quốc Mosey phải đối mặt đều là bia đỡ đạn.

Đại quân thú nhân chủ lực thực sự còn đang trên đường chạy tới. Nếu như muốn đoạt lại Pháo đài August, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất.

"Bệ hạ, sợ là phải làm cho ngài thất vọng rồi!"

"Toàn bộ Công quốc Mosey đều đã bị sốc trước tin dữ đột ngột này."

"Ngoài việc yêu cầu sự giúp đỡ từ các quốc gia khác, họ chỉ vội vàng di tản dân chúng và triển khai tuyến phòng thủ số 2."

"Ngoại trừ một số tướng lĩnh quân đội đề xuất việc đoạt lại Pháo đài August ra, hầu hết các quý tộc đều đã kính sợ trước thực lực của đại quân thú nhân."

"Chuyện đáng được ăn mừng chính là, quân thủ thành của Pháo đài August vẫn còn đang ngoan cường chống cự với thú nhân."

"Thay vì sơ tán trong bóng đêm, họ lựa chọn ở lại dây dưa với đại quân thú nhân, tranh thủ thời gian cho Công quốc Mosey ."

Bộ trưởng bộ ngoại vụ Cassidy bất đắc dĩ nói.

Đứng trên lập trường của Vương quốc Warhammer, ông ta đương nhiên hy vọng Công quốc Mosey có thể giành lại lãnh thổ, trùng kiến tuyến phòng thủ Pháo đài August.

Nhưng mà lập trường của công quốc Mosey thì lại khác. Thứ mà bọn hắn cần nhất hiện giờ chính là bảo toàn thực lực, cố gắng cầm cự với thú nhân, mà không phải là mang quân chủ lực lao ra liều mạng với đại quân thú nhân.

Cho dù có thể đoạt lại Pháo đài August từ trong tay thú nhân thì sau đó phải làm như thế nào nữa?

Sau khi phòng tuyến này trải qua một cuộc chiến đã trở nên tan hoang rồi, rất khó có thể ngăn cản đại quân Thú nhân tiến công.

Thay vì trả giá nặng nề để đoạt lại phòng tuyến, nhưng không thể ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân. Vậy thì chẳng thà trực tiếp triển khai tuyến phòng thủ thứ hai luôn cho rồi.

Còn về chuyện sau khi thú nhân cướp được Pháo đài August thì sẽ đánh chỗ nào tiếp, Công quốc Mosey không quan tâm.

Hiện giờ bọn họ đã là có thể thủ thì thủ, không thủ được thì rút lui về phía sau. Nếu không rút được thì cứ chui hết vào trong pháo đài, trở thành những hộ dân không chịu di dời.

Đối mặt vô số pháo đài quý tộc, bởi vì vấn đề thời gian nên đại quân Thú nhân sẽ không thể từ từ nhổ hết được, mọi người chỉ đành đánh cược vào vận may của mình.

Theo kinh nghiệm của Vương quốc Alpha trong việc chống lại cuộc xâm lược của đại quân thú nhân, chỉ cần xác rùa đen đủ cứng rắn, sau khi đại quân Thú nhân tiến công gặp khó liền sẽ đổi mục tiêu tiến công khác.

Chỉ cần sống sót qua thời điểm khó khăn nhất, quân tiếp viện của các quốc gia loài người sẽ chạy đến chi viện, mọi người sẽ từ trong pháo đài giết ra đến giành lại lãnh thổ.

Hiện giờ bản thân Công quốc Mosey cũng đã sắp không chịu được nữa, đương nhiên là không rảnh để đi quan tâm cho đồng minh của mình. Nếu như đại quân Thú nhân đổi hướng, không chừng bọn họ còn lén lút tổ chức yến tiệc chúc mừng.

"Bắt đầu kế hoạch dự phòng. Ngay lập tức triển khai trọng binh ở khu vực phía đông bắc của vương quốc, nhất định phải ngăn cản đại quân thú nhân ở bên ngoài biên giới."

"Quên đi, để ta đích thân đi mời lão Nguyên soái rời núi."

Chương 425 - Nguyên Soái Borg (2)

"Tại thời điểm này, chỉ có lão Nguyên soái mới có năng lực ngăn cản thú nhân ở bên ngoài biên giới trong vòng nửa năm!"

Joseph II nói với bộ dạng thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Đều là bị ép phải như vậy. Đại quân thú nhân không thể đột phá được Vương quốc Alpha nên liền quay sang tiến công Công quốc Mosey, hiển nhiên là thú nhân cũng biết chọn quả hồng mềm để bóp.

Cuộc chiến tiếp theo cũng sẽ như vậy, ai tỏ ra mệt mỏi trước thì người đó sẽ trở thành trọng điểm cho cuộc tấn công tiếp theo của bọn chúng.

Chỉ là một Đế quốc Thú Nhân thì vẫn không phải là đối thủ của cả nhân tộc. Nếu muốn chiến tranh trong cuộc chiến, bọn chúng phải kéo theo càng nhiều dị tộc tham dự vào.

Nhưng với danh tiếng của thú nhân, muốn lừa các tộc khác tham cuộc chiến là chuyện gần như không có khả năng.

Biện pháp duy nhất là lấy được những chiến tích tốt đẹp, nói cho các tộc biết là vị bá chủ nhân tộc này đã mục nát rồi, là thời điểm chín muồi để lật đổ ngọn núi lớn này.

Muốn có chiến tích tốt đẹp thì cũng chỉ có thể chọn quả hồng mềm để bóp. Nếu cứ tiếp tục đấu pháp liều chết với Vương quốc Alpha thì chắc chắn sẽ không có tương lai.

Trước bối cảnh đó, Joseph II chỉ có thể bỏ qua định kiến của mình và mời lão Nguyên soái danh giá nhất trong vương quốc ra mặt.

"Bệ hạ, Nguyên soái Borg tuổi tác đã cao, còn thoái ẩn nhiều năm, bây giờ đi làm phiền lão nhân gia thì sợ là có chút không ổn?"

Tể tướng Gaye mịt mờ nhắc nhở.

Đấu tranh chính trị là chuyện mà bất kỳ quốc gia nào cũng tránh không khỏi.

Đặc biệt là trong thời bình, loại chuyện này sẽ càng nhiều.

Nguyên soái Borg là trụ cột của vương quốc, và cũng là nạn nhân của cuộc đấu tranh chính trị.

May mắn là Vương quốc Warhammer vẫn còn có đạo đức, dù có đấu tranh chính trị thì vẫn luôn tuân theo các quy tắc của trò chơi.

Đối với vị lão Nguyên soái đức cao vọng trọng này, Joseph II chỉ nghĩ biện pháp mời ông ta về nhà dưỡng lão mà không phải là chém tận giết tuyệt.

Đấu tranh chính trị không có đúng sai, tất cả đều do quyền lực gây ra.

Uy vọng của Nguyên soái Borg quá cao, đã làm ảnh hưởng đến vương quyền.

Quốc vương muốn cầm quyền, đuổi ông ta về nhà dưỡng lão cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ cần thì lại mời người ta ra ngoài cũng là điều dễ hiểu. Nhưng nếu làm vậy, quyền chủ đạo sẽ lại rơi vào trong tay đối phương.

Dù sao cũng không thể về hưu một cách khơi khơi như vậy, thừa cơ ra điều kiện là chuyện đương nhiên.

Cho dù Nguyên soái Borg đại công vô tư, không yêu cầu bất cứ thứ gì, nhưng phe của ông ta cũng sẽ không để yên chuyện này.

Đối đã tập đoàn lợi ích mà nói, nhất thiết phải cắt da xẻ thịt Joseph II để lấy lòng đối phương.

Hơi không cẩn thận thì sẽ lại xuất hiện một cuộc phong ba chính trị.

"Không cần nhiều lời, Nguyên soái Borg chính là cột trụ của Vương quốc Warhammer ta. Hiện giờ quốc nạn lâm đầu, Nguyên soái nhất định sẽ không cự tuyệt!"

Joseph II quả quyết nói.

Ở Vương quốc Warhammer, Nguyên soái Borg là một huyền thoại, ông ta đã từng cứu vương quốc thoát khỏi bờ vực nguy hiểm.

Cho dù là đối thủ chính trị thì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến việc Joseph II tôn kính ông ta từ tận đáy lòng. . . .

Công quốc Orton, nhìn vào bức thư cầu việc của Công quốc Mosey, tâm trạng của Orton XIX liền không tốt.

Là một hàng xóm tốt, Công quốc Orton chỉ cách Pháo đài August năm trăm dặm.

Nghe thì có vẻ xa vời, nhưng đây là thế giới ma pháp.

Nếu như Công quốc Mosey sụp đổ, lang kỵ binh nhanh nhất của thú nhân sẽ có thể giết tới trước cửa bọn hắn vào ngày hôm sau.

Ngay cả Công quốc Mosey cường đại cũng không thể ngăn chặn được cuộc tấn công của đại quân thú nhân, vậy thì Công quốc Orton lại càng không có hy vọng.

Xây dựng phòng tuyến?

Thật là đáng tiếc, Công quốc Orton vốn không nghĩ rằng chiến tranh lại cận kề họ như vậy.

Các cuộc xâm lược trước đây của thú nhân cũng không hề ảnh hưởng gì đến Công quốc Orton, cho nên họ hoàn toàn không hề để tâm đến cuộc xâm lược của thú nhân.

Vốn tưởng rằng có ba nước phương bắc đi đầu, bọn họ chỉ cần lười biếng ngồi hô khẩu hiệu là chiến tranh sẽ kết thúc.

Ngay cả Tam Quốc cũng không chịu đựng được nữa thì lúc đó cũng đã vào giai đoạn giữa và cuối cuộc chiến. Đến lúc đó, viện quân của các quốc gia loài người cũng đã bắt đầu chạy tới rồi, việc mà bọn hắn cần làm chỉ là đi theo đại quân mà thôi.

Dựa vào thực lực cường đại của nhân tộc, một đường nghiền ép liền có thể thu hoạch được vô số hoa tươi và tiếng vỗ tay.

"Công quốc Mosey thật sự là một đám phế vật!"

"Với biểu hiện như vậy mà cũng dám xưng là đệ nhất công quốc của nhân tộc."

"Thật sự không biết cái danh này sao lại rơi xuống đầu bọn hắn, quả thực chính là sự sỉ nhục của Nhân tộc ta."

"Nhìn Vương quốc Alpha bên cạnh mà bên, đánh với thú nhân lâu như vậy rồi mà vẫn còn đang dây dưa ở khu vực biên giới."

"Cho dù là Vương quốc Warhammer bên cạnh cũng có biểu hiện tốt hơn bọn hắn gấp trăm lần, một ngàn lần. . ."

Những tiếng chửi rủa không ngừng vang lên đã phơi bày nỗi lo lắng bất an của Orton XIX .

Là một tên quần chúng, từ khi Orton XIX kế vị đến nay đều được biết đến với sự ổn định.

Đối nội chưa từng làm ra cải cách gì, đối ngoại cũng không phát sinh xung đột với hàng xóm, lại càng không cần phải nói phát động chiến tranh.

Sở thích lớn nhất chính là xem người khác đánh nhau, sau đó liền thuận tiện phê phán một trận.

Một vị Quốc vương như vậy không được xem là ưu tú, nhưng cũng không phải là bại gia tử.

Gặp được một vị Quốc vương thích ổn định nên cuộc sống của Công quốc Orton cũng không tệ lắm.

Không cần bị điều động đi nghĩa vụ quân sự, ít nhất là mức sống của các quý tộc trong nước đang tăng lên theo một đường thẳng.

Thực tế đã chứng minh rằng các lãnh chúa quý tộc có thể kiếm được bộn tiền ngay cả khi họ chỉ trông coi đất phong trồng trọt.

Một vị vua tuân thủ luật pháp như vậy cũng là rất hiếm trên toàn bộ lục địa Aslante.

Chương 426 - Chi Viện

Đáng tiếc người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Đại quân Thú nhân tới gần, thư cầu viện của Công quốc Mosey đồng thời ập tới, chuyện này chẳng khác nào đang báo hiệu chiến tranh đến rồi.

"Bệ hạ, việc đã đến nước này rồi, chỉ dựa vào lực lượng của Công quốc Mosey thì sẽ không thể ngăn được cuộc tấn công của đại quân Thú nhân."

"Chris IX đích thân viết thư cầu viện, tình hình ở tiền tuyến có thể còn tồi tệ hơn những gì sứ giả của họ đã nói."

"Một khi Công quốc Mosey cầm cự hết nổi, Công quốc của chúng ta cũng sẽ bị kéo vào trong cuộc chiến này."

"Nếu như có thể thì tốt nhất nên giúp họ ổn định chiến tuyến và ngăn chặn đại quân Thú nhân ở ngoài biên giới."

Jacob nói với vẻ mặt bất đắc dĩ

Quốc vương nhà mình cái gì cũng tốt, chỉ khi gặp chuyện thì lại rất dễ hoảng loạn.

Đại quân Thú nhân đột kích đúng là rất đáng sợ, nhưng không phải là bọn chúng vẫn còn chưa đến sao?

Mắng Công quốc Mosey vô năng thì làm được gì, quan trọng là phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề. Theo như kinh nghiệm trong quá khứ, đại quân Thú nhân rất mạnh trong giai đoạn đầu của cuộc xâm lược.

Nếu như các chủng tộc pháo hôi chưa chết sạch thì Ngũ Đại Hoàng Đình sẽ không quan tâm đến thương vong. Một cuộc chiến mà bỏ qua thương vong chắc chắn sẽ rất tàn khốc.

Các quốc gia của loài người trì hoãn việc điều động quân đội tới viện trợ vì họ không muốn lấy lính tinh nhuệ của mình ra đổi mạng với những tên bia đỡ đạn này. Cứ để cuộc chiến tiêu hao tàn khốc này lại cho ba nước phía bắc đánh đi.

Nói đến quân tiếp viện, Orton XIX lập tức tỉnh táo. Trong trận chiến trước, họ đã cung cấp vật tư cho Công quốc Mosey một lần rồi, lần này sóng thậm chí còn đòi cả viện binh.

"Ta không phản đối chuyện xuất binh giúp Công quốc Mosey ổn định chiến tuyến. Nhưng vấn đề là chúng ta đủ khả năng sao?"

"Trừ phi cưỡng ép điều động binh lực toàn quốc, nếu không chỉ phái ra mấy vạn quân viện binh, e rằng còn không đủ cho đại quân Thú nhân xung phong một lần!"

Orton XIX xoè tay nói.

Không đủ thực lực chính là khó khăn lớn nhất của Công quốc Orton. Đều là công quốc, nhưng cũng được chia ra thành đủ loại khác biệt.

Những đại quốc giống như Công quốc Mosey có được tám triệu nhân khẩu, diện tích lãnh thổ rộng 700. 000 km2, có thể điều động mấy chục vạn đại quân để khai chiến với thú nhân.

Diện tích lãnh thổ của Công quốc Orton chỉ bằng một phần ba của Công quốc Mosey, nhân khẩu cũng chỉ có hơn hai trăm vạn, quân thường trực thì chỉ tầm một vạn.

Trừ phi điều động cả nước, nếu không sẽ không thể có được bao nhiêu tác dụng khi đối mặt đại quân Thú nhân tràn đầy khí thế kia.

"Bệ hạ, chỉ có một mình chúng ta thì đương nhiên là không được. Nhưng nếu như Công quốc Mosey xảy ra chuyện thì không chỉ có một mình Công quốc Orton là bị đe dọa, các quốc gia khác cũng cần phải góp sức."

"Mọi người cùng nhau hành động, có tiền thì bỏ tiền, có lương thì ra lương, có người thì ra người, vẫn có thể tập hợp được một đội quân tiếp viện cho Công quốc Mosey."

"Bộ ngoại vụ ở Vương quốc Alpha đã nhận được tin tức, đại đa số quý tộc trong vương quốc Alpha đều có khuynh hướng xuất binh cứu viện Công quốc Mosey, có lẽ không bao lâu nữa là sẽ có kết quả."

"Việc chúng ta cần chính là làm tốt công việc của nước láng giềng, cố gắng kéo theo càng nhiều quốc gia tham dự cứu viện càng tốt."

"Hiện giờ còn cách tháng bảy diễn ra Hội nghị liên minh Nhân tộc không xa nữa."

"Bộ ngoại vụ hy vọng được Công quốc ủy quyền tham gia nhóm vận động hành lang được thành lập bởi Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey, cùng nhau thúc đẩy Liên minh nhân tộc tham chiến!"

Dubs đề nghị.

Quốc vương yếu thế thì bầy tôi cường thế. Đây là một bộ bập bênh.

Vua Orton XIX không có kế hoạch ứng phó, với tư cách là Bộ trưởng Bộ ngoại vụ, Dubs phải đứng ra san sẻ cho Quốc vương.

"Được! Công việc ngoại giao sẽ giao cho các ngươi. Đám phế vật ở Công quốc Mosey sợ là không kiên trì được bao lâu nữa, bộ ngoại vụ mau chóng thi hành đi."

"Mặt khác, tuyên bố lệnh điều động chiến tranh, nếu như Vương quốc Alpha chịu dẫn đầu xuất binh cứu viện, vậy thì Công quốc Orton nhất định phải nhanh chóng theo sát!"

Orton XIX sảng khoái nói.

Sức mạnh của một quốc gia sẽ không thể giải quyết vấn đề. Nếu như có thêm nhiều quốc gia cùng chia sẻ gánh nặng thì sẽ tốt hơn.

Đặc biệt là những đề xuất kiểu này có xác suất được các nước láng giềng ủng hộ rất cao. Dù sao ai cũng không muốn mình trở thành mục tiêu kế tiếp của đại quân Thú nhân. . . .

Cảnh tượng tương tự đang đồng thời diễn ra trong các nước láng giềng của Công quốc Mosey.

Chi tiết cụ thể có thể khác nhau, nhưng trong vấn đề thảo luận tuyệt đối sẽ không thiếu đề nghị "có nên xuất binh cứu viện hay không" .

Vương đình đang thảo luận, dân gian cũng không hề nhàn rỗi. Bầu không khí căng thẳng của cuộc chiến bắt đầu lan rộng, từ tuyến đầu của ba nước bắt đầu lan đến nội địa nhân tộc.

Ngày càng có nhiều quốc gia tham gia thảo luận, nhưng hành động cụ thể thì vẫn chậm chạp không thay đổi.

Không có mối đe dọa sinh tử tồn vong, tốc độ điều động của các quốc gia loài người khác không thể nào so được với Vương quốc Alpha.

Khi kết quả bỏ phiếu của các quý tộc ở các tỉnh được tập hợp trong tay Caesar III, đề tài mà Vương quốc Alpha thảo luận đã không còn là có xuất binh hay không, mà là xuất bao nhiêu binh?

Phái ai qua đó?

Khi nào hành động?

Việc huy động quân sự có thể ảnh hưởng đến toàn bộ bố cục.

Việc triển khai quân sự trước đây của Vương quốc Alpha là nhằm mục đích bảo vệ chống lại đại quân thú nhân xâm lược từ phía bắc. Mặc dù phía tây cũng có chuẩn bị, nhưng lại không được đầy đủ.

Đột nhiên phải tiếp viện cho công quốc Mosey ở phía tây đã làm rối loạn tiết tấu về phương diện điều động binh lực.

"Bệ hạ, không thể động đến quân thường trực. Mặc dù Thú nhân đã thay đổi hướng tấn công, nhưng bọn chúng vẫn còn để lại không ít đại quân trên tiền tuyến, không ai có thể cam đoan là bọn chúng không chơi chiêu hồi mã thương."

Chương 427 - Chi Viện (2)

"Huống chi, với tình hình ở Công quốc Mosey, cho dù chúng ta có phái binh tiếp viện thì bọn họ cũng chưa chắc có thể giữ vững phòng tuyến."

"Tuyến phòng thủ Pháo đài August không có ảnh hưởng gì lớn với chúng ta, lại còn có bị dãy núi Parhati ngăn trở, địa hình nơi đó không thuận lợi cho việc triển khai quân đội. ."

"Nếu như tuyến phòng thủ tiếp theo của bọn họ cũng không giữ được, vậy thì tác dụng của các ngọn núi cũng sẽ không lớn. Mặt trận phía tây của chúng ta sẽ sớm phải đối mặt với đại quân Thú nhân, vương quốc nhất định phải chuẩn bị trước cho tình huống xấu nhất."

"Dưới bối cảnh này, quân đội duy nhất có thể rút ra được chính là quân tư nhân của quý tộc, đồng thời nhất định phải là quân tư nhân của quý tộc ngoài các tỉnh miền Tây."

"Cân nhắc đến các vấn đề hậu cần có thể xảy ra khi lao sư viễn chinh. Quân bộ đề nghị, đợt viện binh đầu tiên không nên quá nhiều, đợi sau khi đến được Công quốc Mosey mới căn cứ vào tình hình thực tế để quyết định xem có nên điều động thêm viện binh hay không ."

"Đám viện quân đầu tiên tốt nhất là nên kiểm soát trong tầm 5-10 vạn. Vương quốc chỉ cần huy động tư quân của quý tộc trong một tỉnh là có thể hoàn thành được nhiệm vụ giải cứu. ."

"Hoặc là để một số tỉnh ở phía đông nam tự mình điều động tư quân quý tộc của một vài tỉnh để tạo thành quân viễn chinh cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ."

Bộ trưởng bộ quân vụ - Đại công tước Alfiero lo lắng phân ưu nói.

Từ biểu lộ trên nét mặt có thể thấy rằng ông ta nằm trong nhóm những người bị quan, hoàn toàn không hề tin tưởng vào Công quốc Mosey.

Xuất binh cứu viện đã là cố gắng hết mình rồi, còn lại liền nghe theo ý trời thôi.

Mặt trận phía Bắc đã là chiến trường, mặt trận phía Tây bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành chiến trường, thực ra cũng không còn nhiều lựa chọn.

Các tỉnh nằm trong top đầu của danh sách điều động thì không thể nhúc nhích. Bọn họ đều đã chuẩn bị xuất binh đến biên cảnh phía bắc, nếu đột nhiên thay đổi phương hướng, chỉ gây ra thêm chuyện phiền phức mà thôi.

Caesar III nhìn vào một số tỉnh hậu phương lớn của vương quốc rồi do dự rất lâu. Cuối cùng ông ta mới chậm rãi nói: "Điều đi!

Áp lực cứu viện đều đổ dồn lên một tỉnh thì rất dễ làm gián đoạn các bước điều động của họ, nếu chỉ điều động tư quân quý tộc ở một quận thì áp lực của mọi người sẽ nhỏ hơn rất nhiều."

Rõ ràng, đây chỉ là một cái cớ trên bề mặt. Lý do sâu xa hơn là việc giải cứu công quốc Mosey là cuộc chiến đấu ở nước ngoài, rủi ro cao hơn nhiều so với thực hiện nhiệm vụ trong nước.

Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị đồng minh của mình hố chết.

Toàn bộ áp lực đều dồn hết lên một tỉnh, nếu chẳng may Công quốc Mosey xảy ra biến cố, bất hạnh toàn quân bị diệt, vậy chẳng phải là sẽ liên lụy đến toàn bộ hệ thống tổ chức của một tỉnh sao.

Chuyện này vô cùng bất lợi cho việc điều động sau này của Vương quốc.

Huống chi đại quý tộc cũng không phải dễ trêu, người ta chắc chắn sẽ không tiếp loại nhiệm vụ có rủi ro cao này. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ nhấc lên một cuộc phong ba chính trị.

Dù sao đây không phải là đi bảo vệ quốc gia, mà là đang đi cứu viện Công quốc Mosey, nếu như cứng rắn nói là thực hiện nghĩa vụ quân sự thì có chút gượng ép.

Chỉ cần nằm trong quy tắc của trò chơi, cho dù có cự tuyệt chấp hành thì cũng là điều chính đáng.

Tin tức về việc gửi quân đến tiếp viện cho Công quốc Mosey được truyền ra, một số tỉnh liên quan đến chuyện này lập tức bùng nổ.

Từ góc nhìn đại cục thì mọi người đều ủng hộ việc xuất binh. Nhưng nếu như nhiệm vụ xuất binh rơi xuống đầu mình thì lại là một chuyện khác.

Quý tộc là những người rất thực tế, bọn họ đều sẽ cân nhắc rủi ro và ích lợi trước khi làm việc. Rõ ràng nhiệm vụ lần này là một nhiệm vụ điển hình cho việc rui ro cao, lợi ích thấp.

Tham gia chiến đấu ở một quốc gia xa lạ đều là một thách thức đối với cả sĩ quan quý tộc cũng như binh lính cấp thấp.

Lỡ như phát sinh biến cố, cần có quân tiếp viện, đối tượng giao tiếp chỉ có mỗi Công quốc Mosey.

Phòng tuyến pháo đài August là một cứ điểm chiến lược quan trọng như vậy mà viện binh cũng không thể đến ngay lập tức, điều này đã đủ để chứng minh trình độ phối hợp nội bộ và năng lực điều động của Công quốc Mosey ra sao rồi.

Nếu như biến cố đột phát trên chiến trường, khả năng cao là không thể trông cậy vào một vị đồng minh như thế này được, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân để giải quyết, và rủi ro cao là chuyện hiển nhiên.

Rủi ro cao, mà lợi ích thì thấp. Đánh trận thay cho người khác thì việc tính toán chiến công cũng là một vấn đề lớn.

Đừng thấy bây giờ nói rất dễ nghe, số liệu thống kê chiến công cũng sẽ giống như ở trong nước. Nhưng nếu như thật sự lập được công lao, quyết toán cuối cùng chắc chắn sẽ bị giảm xuống rất nhiều.

Đều là quân công lấy được từ việc giết địch, từ chiến dịch nhưng ý nghĩa chiến lược và giá trị chiến lược mà trận chiến này mang lại là không đáng kể.

Trong việc đánh giá quân công, những giá trị chiến lược này chiếm tỷ trọng quan trọng. Để có thể đạt được thắng lợi về mặt chiến lược thì không biết phải chém giết bao nhiêu địch nhân mới có thể bù đắp được.

Có nhiều tệ nạn như vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt. Là khách quân, mọi người không cần phải cùng sống cùng chết với Công quốc Mosey, đánh không thắng có thể tùy thời tiến hành "Chiến lược chuyển tuyến" .

Điều kiện tiên quyết là: Có thể chạy được.

Chuyện này không chỉ là một bài kiểm tra khả năng phản ứng, mà còn phải xem kẻ thù mà mình đang đối mặt là ai. Ít nhất là khi đối mặt với quân đội của Hoàng đình tộc Ưng thì sẽ rất khó chạy thoát.

Khi có một việc mà không ai muốn làm thì cũng có nghĩa là sắp có rắc rối.

Chương 428 - Kẻ Xui Xẻo

Vương quốc giao nhiệm vụ, Bá tước Pierce liền gặp phải vấn đề rắc rối này. Sau khi nói hết lời mà cũng không ai chủ động báo danh.

Ông ta cũng không thể miễn cưỡng phân phối nhiệm vụ. Những kẻ ngồi ở chỗ này đều là người có thực lực, nếu như muốn nói là chọn quả hồng mềm nhất trong số quả cứng ở đây thì chỉ có Tử tước Sith mà thôi.

Ngay cả quả hồng mềm nhất thì sau lưng cũng có một người cha là Đại công tước. Đều là trọng thần trong vương quốc, cho dù không nể mặt mũi thì cũng không thể làm quá mức được.

Quan trọng nhất chính là dưới trướng Tử tước Sith không có người, ngoại trừ mấy trăm lính tinh nhuệ dòng chính cộng thêm một đám nông nô binh ra, gã ta hoàn toàn không thể chỉ huy các quý tộc khác trong quận.

Nếu như ép giao nhiệm vụ cho gã ta thì cuối cùng cũng sẽ không thực hiện được. Nếu như tập hợp đại một đội quân để đi ứng phó thì lại không thể bàn giao với phía vương quốc.

Chỉ là điều động lực lượng quân sự của một quận, lại không kêu toàn bộ tỉnh Đông Nam phải gánh chịu, nếu như ngay cả chuyện này cũng làm không xong thì thật sự khó mà giải thích.

Đương nhiên, nếu như Vương quốc thật sự định để cho toàn bộ Tỉnh Đông Nam phải gánh chịu chuyện này thì lúc đó Bá tước Pierce chính là người xù lông đầu tiên.

Chuyện liên quan đến lợi ích của bản thân thì không thực tế một chút là không được. Nhiệm vụ cứu viện này không nằm trong nghĩa vụ mà các quý tộc lãnh chúa nhất định phải thực hiện, ồn ào cũng là chuyện bình thường.

Tổng đốc Pierce liếc nhìn toàn trường với sắc mặt âm trầm rồi nói: "Nếu mọi người đều không nguyện ý chủ động báo danh thì cứ giao lại chuyện này cho Thần Hi chi chủ quyết định vậy."

"Vệ binh, chuẩn bị mười lăm mai que gỗ, trong đó có một que có khắc chữ bên trên."

Tâm trạng ông ta không tốt cũng là điều dễ hiểu. Nơi này có tổng cộng 15 vị quận trưởng, không ít trong số đó đều có xuất thân từ gia tộc Dalton.

Quyết định bằng việc bốc thăm, khả năng cao là công việc xui xẻo này sẽ rơi xuống đầu của gia tộc mình.

Nhưng nếu như việc này không được thực hiện một cách công bằng, bất kể là ai bị ép giao nhiệm vụ cũng đều sẽ phản đối kịch liệt.

Cũng không thể dùng vũ lực để cưỡng chế người ta ra chiến trường được nha?

Một khi làm ra loại chuyện vi phạm luật chơi này thì nhất định sẽ khiến giới trung tiểu quý tộc trong tỉnh phản ứng mạnh mẽ.

Không ai muốn bản thân trở thành người xui xẻo tiếp theo. Trung tiểu quý tộc trong tỉnh làm ầm ĩ thì sẽ không có ai đi thi hành nhiệm vụ, chưa kể có thể gây ra nội chiến trước.

Nếu như một vị Tổng đốc mà gây ra chuyện này, cút sớm đi tìm đường khác mới là chính đồ, ở lại cũng chỉ hại nước hại dân thôi.

Có thêm phân đoạn rút thăm, tính chất lập tức phát sinh biến hóa. Tất cả mọi người đều có cơ hội như nhau là một phần mười lăm, nếu như ngay cả như vậy mà cũng có thể rút trúng thì đen khỏi cần bàn nữa.

Hiệu suất làm việc của vệ binh rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã mang theo một cái ống tre chứa mười lăm que gỗ bước vào. Nhìn thấy cảnh này, Hudson rất nghi ngờ rằng Tổng đốc Pierce đã chuẩn bị từ trước.

Trước đó hắn cũng đã từng xài cách tương tự rồi. Chẳng qua lúc đó Hudson chỉ giở trò với những tiểu quý tộc dễ lừa gạt trong quận mà thôi.

Những người ở trước mắt đều không phải đèn cạn dầu. Cho dù là rút thăm thì mọi người cũng sẽ không tùy tiện tin tưởng Tổng đốc Pierce công bằng công chính.

"Chỗ này có mười lăm que gỗ, mười lăm vị quận trưởng sẽ đại diện cho quận mình rút thăm, mỗi người được rút một que."

"Ai rút trúng que gỗ có khắc chữ thì người đó sẽ phải mang theo quân đội trong quận của mình đi tham dự nhiệm vụ cứu viện lần này."

"Chi tiết cụ thể thì phải đợi đến khi xác định được quận xuất binh thì chúng ta mới tiếp tục thương lượng."

"Để tránh bị nghi ngờ, các thành viên của gia tộc Dalton sẽ rút sau cùng, đợi khi các vị rút hết thì bọn họ mới bắt đầu rút."

"Que gỗ ở nơi này, sau khi rút xong, có nghi vấn gì mọi người có thể kiểm tra dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người. Bây giờ mời các vị quận trưởng tiến lên rút thăm."

Nghe xong lời Tổng đốc Pierce nói, Hudson phát hiện mình đã hiểu được ẩn ý trong đó. Nhiều lần cường điệu "quận trưởng" như vậy, không phải là đang nói hắn đừng lên rút sao?

Trong số đoàn đại biểu ở đây thì chỉ có một mình hắn không được rút thăm, chuyện này quả thật là đang phân biệt đối xử một cách trắng trợn!

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã phát hiện ra có gì đó không ổn. Đây không phải là đang phân biệt đối xử, mà rõ ràng là đang muốn loại trừ vị Kỵ sĩ may mắn là hắn ra khỏi cuộc chơi.

Cho dù là không thể dùng vận may thì hắn cũng có thể dùng mánh khóe để gian lận. Các que gỗ đều giống nhau như đúc, vậy thì sẽ có một chút khác biệt về trọng lượng giữa que gỗ có khắc chữ và que gỗ không có khắc chữ.

Có gấu Belersden, vị chuyên gia chơi trọng lực ở đây, hắn muốn tránh đi que gỗ có dấu hiệu bất thường quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bản thân mình không tham gia thì thôi không nói, quan trọng nhất là trong quận Wright lại trùng hợp có được hai vị Kỵ sĩ khí vận, một vị Kỵ sĩ may mắn là hắn, còn có một vị Kỵ sĩ xui xẻo nữa.

Nhìn thấy Tử tước Sith bước lên rút thăm, Hudson liền nhắm mắt lại. Lúc bình thường thì gã này chẳng có chuyện gì, nhưng cứ vào thời điểm quan trọng thì kiểu gì cũng sẽ phát sinh ngoài ý muốn.

Chỉ cần nhìn vào trải nghiệm bi thảm của gã là biết. Đều là con trai của Đại công tước, nhưng Sith chỉ là con riêng, vừa đầu thai thì đã đen lần đầu tiên rồi.

Cuộc sống ở Bắc Cương trước đó như thế nào thì Hudson không biết. Nhưng khi đến Tỉnh Đông Nam, vào lúc trong hai quận chọn một thì gã lại trùng hợp chạm trán với một người "xuyên việt" như hắn.

Chương 429 - Kẻ Xui Xẻo (2)

Thành lập một trung tâm thương mại để tổ chức các sự kiện mà cũng có thể gặp được cảnh các quý tộc đánh nhau, lại còn để xảy ra án mạng.

Ngay cả lúc bóc thăm để xác định thứ tự thi hành nhiệm vụ vận chuyển vật tư với hơn 100 vị quý tộc thì gã ta vẫn có thể rút được giải hạng nhất.

Loại vận may có thể thần nấm mốc phụ thể này thật sự là khiến cho Hudson khó mà tin tưởng gã được.

"Mọi người đặt thanh gỗ của mình lên bàn để mọi người cùng nhau làm nhân chứng. Nếu như trong lòng của vị quận trưởng rút trúng que gỗ khắc chữ có nghi vấn gì thì hiện giờ có thể bước lên kiểm tra."

Tổng đốc Pierce nói với nụ cười trên môi.

Từ biểu hiện của ông ta cũng có thể đoán được công việc đen đủi này không rơi trúng người gia tộc Dalton.

Vẻ mặt hớn hở như vậy chắc chắn không phải là thứ mà một chính trị gia thành thục nên có, trừ phi là ông ta thực sự không nhịn được.

Nhìn thấy Tử tước Sith đang kiểm tra so sánh hết que này đến que kia, Trong lòng Hudson chỉ còn lại một chữ: Vãi!

Mặc dù hắn đã có dự cảm bất hảo từ trước, nhưng linh cảm này có cần phải chính xác như vậy không. Xác suất là 1/15 mà cũng có thể rút trúng, hắn thật sự không biết nên nói gì mới tốt.

Hudson hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tử tước Sith một cái rồi trực tiếp quay đầu đi. Tổng đốc nói có thể kiểm tra nên gã ta liền lên kiểm tra luôn.

Cũng không biết là do gã ta quá đen hay là đầu bị nước vào. Cho dù trong chuyện này có tấm màn đen thì gã cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Dù sao thăm cũng là do gã ta rút ra. Cho dù người ta có động tay chân gì trên đó, nhưng nếu như vận may của Tử tước Sith không quá kém thì cũng sẽ không rút trúng lá thăm "may mắn" này.

Một cuộc rút thăm không chỉ khiến cho người trong nhà tránh thoát nhiệm vụ, mà còn hãm hại luôn cái đinh mà đám quý tộc Bắc Cương cắm vào hậu hoa viên của gia tộc Dalton.

Với vận may hiện giờ của Tử tước Sith, xác suất sống sót trở về từ chiến trường thực sự là không cao.

Ông ta chẳng cần làm gì thì đã có thể rút cây đinh này ra, lại còn có thể làm cho Đại công tước Kavadia không nói được lời nào, quả thật là một công đôi việc.

"Nếu như Tử tước Sith đã không phát hiện ra vấn đề, vậy thì nhiệm vụ chi viện cho Công quốc Mosey sẽ do Quận Wright phụ trách thi hành. Mọi người còn ý kiến gì thì có thể nói luôn bây giờ."

Tổng đốc Pierce tử tế nói.

Giống như thật sự đang trưng cầu ý kiến của mọi người vậy.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson quyết đoán mở miệng nói: "Tổng đốc các hạ, mọi người đều biết Tử tước Sith người yếu nhiều bệnh, không có năng lực chỉ huy."

"Để hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, tôi đề nghị Quận Wright thay thế một vị quý tộc có năng lực hơn để phụ trách việc chỉ huy quân đội trong quận tham gia hành động lần này."

Hắn vừa nói dứt lời, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Tử tước Sith. Cho dù có nhìn thế nào thì dáng người khôi ngô kia của gã cũng không giống như là người yếu nhiều bệnh.

Biết là Hudson đang mở mắt nói lời bịa đặt, nhưng mọi người còn gật đầu phụ họa theo, dường như Tử tước Sith thật sự là người yếu nhiều bệnh, không có năng lực chỉ huy.

Cái mông quyết định lập trường, đều là quý tộc bản địa, trong vấn đề này, mọi người nhất định phải ủng hộ "người một nhà" .

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tử tước Sith tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Từ nhỏ đến giờ, gã ta chưa từng phải chịu nhục như vậy.

Cho dù là muốn cướp đoạt binh quyền thì ít nhất cũng phải tìm một cái thích hợp chứ. Trực tiếp nói xấu gã người yếu nhiều bệnh, không có năng lực chỉ huy, đây rõ ràng là đang đổi trắng thay đen.

"Im miệng! Hudson, ngươi, ngươi, ngươi. . ."

Lời đến bên khóe miệng rồi, nhưng Sith lại đột nhiên phát hiện mình không nói ra được. Ngay từ đầu thì việc một kẻ ngoại lai như gã đi cãi lộn ở ngay trên lãnh thổ của người khác là chắc chắn sẽ thất bại rồi.

Cho dù có cãi thắng thì cũng chẳng làm được gì thì việc một quận trưởng như gã bị đoạt quyền cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Dù có được giao nhiệm vụ thì Sith cũng không làm được. Cuối cùng vẫn phải nhường lại quyền chủ đạo cho Hudson.

Quan trọng nhất là trở mặt với mắt người ở đây, vì mặt mũi, không chừng gã ta sẽ thật sự biến thành "người yếu nhiều bệnh" trong miệng mọi người.

Ở lục địa Aslante có rất nhiều phương pháp bí mật để ám sát người khác. Sith không nghĩ rằng những kẻ đang đổi trắng thay đen ở đây sẽ có liêm sỉ gì.

"Tử tước Sith không cần kích động. Ý của ngươi, bọn ta đều hiểu."

"Yên tâm, mọi chuyện đều sẽ lấy đại cục vương quốc làm trọng."

"Hiếm khi Tử tước Sith lại có đức độ như vậy, vậy thì lần mang quân viễn chinh chi viện cho Công quốc Mosey lần này sẽ do Tử tước Hudson đảm nhiệm quân đoàn trưởng, phụ trách dẫn đội xuất chinh."

"Dựa theo quy định của vương quốc, hạn ngạch xuất binh lần này của Tỉnh Đông Nam không được thấp hơn 15, 000 người."

"Tử tước Hudson không có vấn đề chứ?"

Lời của Tổng đốc Pierce làm cho Sith triệt để im lặng. Giãy dụa là chuyện không có ý nghĩa, cho dù có lộn được cái bàn thì gã cũng không thể góp đủ 15, 000 người đi chi viện.

"Tổng đốc các hạ, muốn tập hợp được hạn ngạch xuất binh của vương quốc thì không khó. Nhưng mà những nghĩa vụ quân sự mà gia tộc Koslow cần làm cũng phải được đặt chung vào trong đó."

"Trong thời gian đại quân xuất chinh, nhiệm vụ điều động của vương quốc không thể dính líu đến Quận Wright nữa."

"Xét theo tình hình thực tế, toàn bộ lãnh chúa quý tộc đều đã mang quân viễn chinh, không ai phụ trách chủ trì đại cục. Nhiệm vụ vận chuyển vật tư hàng tháng hiện giờ cũng cần phủ tổng đốc sắp xếp người tiếp nhận."

"Chuyện có liên quan đến việc cung cấp vật tư tiền tuyến cho giai đoạn sau thì nhất định phải chờ chúng tôi trở về rồi mới có thể thảo luận. Trước đó, nhất định phải giảm bớt nghĩa vụ mà Quận Wright phải thực hiện."

Chương 430 - Kẻ Xui Xẻo (3)

"Trong lúc đại quân xuất chinh, vấn đề an toàn trong quận cũng cần mọi người quan tâm nhiều hơn, không thể để cho tổ chức tà giáo có cơ hội trà trộn vào."

"Còn chuyện liên quan các vấn đề cụ thể trong quận, tốt nhất là nên chờ chúng tôi trở về rồi mọi người mới ngồi xuống chậm rãi thương lượng."

Hudson đưa ra điều kiện mà không hề khách khí. Mặc dù công việc xui xẻo này là do Tử tước Sith rút thăm được, nhưng hắn cũng không muốn xuất chinh một cách không minh bạch như vậy.

Về mặt bản chất, lần này Quận Wright đại diện cho tỉnh Đông Nam xuất chinh. Một số quyền lợi thiết yếu thì vẫn cần phải tranh thủ.

"Tử tước Hudson cứ việc yên tâm. Đây đều là những chuyện nên làm."

"Trong lúc đại quân xuất, nếu như Quận Wright gặp phải bất cứ phiền phức gì, phủ tổng đốc sẽ không ngồi yên mặc kệ."

"Các vị ở đây đều là nhân chứng, nếu như phủ tổng đốc làm việc có vấn đề, mọi người có thể vạch tội lên vương đô."

Bá tước Pierce cười ha hả hứa hẹn nói.

Giúp ổn định hậu phương là chuyện nên làm. Nếu như ngay cả chuyện này mà cũng không làm nổi thì các quý tộc lão gia làm sao có thể yên tâm mang binh xuất chinh được?

Bất kỳ kẻ nào dám gây chuyện trong lúc đại quân xuất chinh đều sẽ bị vương quốc trừng phạt nghiêm khắc. Cho dù là đại quý tộc thì cũng không dám lấy thân thử nghiệm.

Trong loại chuyện này, một khi bị đánh gậy thì sẽ bị định tội: Cấu kết với thú nhân, phản bội nhân tộc và có ý định làm loạn hậu phương của vương quốc.

Không những không thể lăn lộn trong Vương quốc Alpha, mà còn không thể lăn lộn trong toàn bộ thế giới loài người.

Không phải là vương quốc muốn chuyện bé xé ra to, mà là trong lịch sử đã từng xảy ra chuyện này rồi, làm còn cho vương quốc Alpha bị tổn thất nặng nề.

Sau vụ việc đó, mọi người đều đã nhận được một bài học.

Rất khó để xác định một người có bị thú nhân mua chuộc hay không, cho nên cứ dứt khoát chụp cái mũ phản bội nhân tộc lên đầu những kẻ đang âm mưu kiếm chuyện là được.

Nhưng kẻ bị định tội danh này sẽ được hưởng thụ toàn bộ Liên minh nhân tộc truy sát. Chỉ cần là nơi có quốc gia loài người thì đều sẽ bị coi như tội phạm bị truy nã gắt gao nhất.

Hình phạt nghiêm khắc đến gần như bất thường đã thiết lập các quy tắc cho tầng lớp quý tộc của vương quốc. Mọi người mới có thể an tâm mang binh xuất chinh.

Các đại nhân vật có gia nghiệp lớn sẽ không nỡ lấy thân thử nghiệm, còn những tiểu nhân vật phụ trách chấp hành bên dưới liệu có thừa cơ đục nước béo cò hay không thì lại rất khó nói.

Hudson nói ra ở đây trông thì có vẻ như chuyện bé xé ra to. Trên thực tế lại được mọi người coi trọng, chỉ cần là đại nhân vật hơi hơi tỏ thái độ là đám nhân viên thi hành bên dưới đều sẽ rất tuân thủ quy củ.

Trơ mắt nhìn xem Hudson chỉ cần dăm ba câu là quyết định kết quả, Tử tước Sith bị phớt lờ liền tức giận nói:

"Nếu như các ngươi có thể giải quyết tất cả mọi chuyện mà không cần đến một vị quận trưởng như ta thì ta còn ở lại đây cũng chỉ chướng mắt mà thôi, dứt khoát cứ đề nghị vương quốc cắt chức ta luôn đi cho rồi!"

Nhìn thì như gã ta đang hờn dỗi, trên thực tế là đang bị buộc bất đắc dĩ. Sắp phải viễn chinh Công quốc Mosey rồi, Sith không muốn mình tráng niên mất sớm.

Nếu như còn mang cái danh quận trưởng, gã không những không có quyền chỉ huy quân đội, mà còn phải phục tùng mệnh lệnh của Hudson.

Cản đường của người khác, hay là đi theo dưới trướng người khác đánh trận cũng đều không ổn. Nếu như xảy ra bất trắc gì đó trên chiến trường thì sẽ là vấn đề lớn.

Nếu là trước kia, Tử tước Sith cũng không cần lo lắng đến chuyện này, bởi vì gã ta có một người cha là Đại công tước, cho nên không có người nào dám hạ độc thủ với gã.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, từ khi chiến tranh bộc phát đến bây giờ, quý tộc phương bắc đã nhận được rất nhiều vật tư tiếp viện do quý tộc phương nam gửi tới.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, quý tộc phương Bắc không thể kiên cường đối mặt với đội vú em chuyên cung cấp tiền tài, lương thực và vật tư được.

Bây giờ đám quý tộc ở Tỉnh Đông Nam dám đối xử với gã ta như vậy đã nói rõ lực uy nhiếp của vị phụ thân Đại công tước kia của gã đã không đủ để khiến cho mọi người nể mặt nữa.

Nếu như không nhân lúc phụ thân gã còn có một chút sức ảnh hưởng để nghĩ biện pháp từ bỏ cái chức quận trưởng phỏng tay kia, không chừng gã có bị hố chết ở trên chiến trường lúc nào cũng không hay.

Tử tước Sith hung hăng trợn mắt đối mặt với Tổng đốc Pierce, ông ta bèn tức giận đáp lại: "Tốt, rất tốt!"

"Nếu Tử tước Sith đã tự hiểu mình năng lực có hạn, không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vị quận trưởng, vậy thì đưa đơn từ chức đến đây đi!"

Đúng là Bá tước Pierce muốn đuổi đám quý tộc phương bắc đi, nhưng dựa theo kế hoạch của ông ta thì bây giờ còn chưa phải thời điểm.

Tử tước Sith rời đi, người thượng vị đương nhiên sẽ là Hudson. Đối với gia tộc Dalton mà nói, để cho hai người kéo chân lẫn nhau mới là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không phải vì chiến tranh bùng nổ, không có thời gian để kích động đấu đá nội bộ. Pierce đã sớm quạt gió châm lửa để hai người họ tiếp tục đấu đá với nhau rồi.

Còn về đơn xin từ chức của Tử tước Sith, ông ta sẽ không phê. Vì lợi ích của nhà mình, Bá tước Pierce sẽ không để tờ đơn xin từ chức này xuất hiện ở trước mặt Quốc vương.

Đứng trên lập trường của gia tộc Dalton, kết cục tốt nhất của Sith chính là chết trận trên chiến trường.

Sau đó bọn hắn liền có thể thuận thế ở sau lưng thêm dầu vào lửa, để cho gia tộc Koslow kết món nợ máu này với Đại công tước Kavadia.

Mọi chuyện đều là vì lợi ích, ai bảo tốc độ quật khởi của Hudson lại nhanh như vậy, làm cho gia tộc Dalton phải kiêng kị.

Chương 431 - Rời Đi

Dưới áp lực của chiến tranh, Bá tước Pierce không tiện làm một chút gì. Chỉ có thể âm thầm dẫn dắt tình thế phát triển, đợi đến sau khi chiến tranh mới tiến hành châm lửa, tạo ra một vài kẻ địch cho Hudson.

Một mặt thì bán ân tình, một mặt thì đâm đao. Trong thế giới của quý tộc, chuyện này thật sự rất bình thường.

Trong lúc mơ hồ, Hudson đã cảm nhận được khí tức của âm mưu, hắn âm thầm lắc đầu.

Bất cứ chuyện gì, một khi tính toán quá mức cũng chính là lúc bộc phát phản phệ.

Từ chức trước mắt bao người náo trông thì có vẻ đang hờn dỗi, nhưng cũng có thể hiểu thành Sith đã cảm nhận được mối nguy hiểm và đang gửi cho hắn một tín hiệu chính trị để cầu hòa.

Tiện tay rút được lá thăm đen nhất, hố toàn bộ quý tộc trong quận phải đi chấp hành nhiệm vụ cửu tử nhất sinh. Món nợ này, cho dù mọi người ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ ghi lại.

Đắc tội với nhiều người cùng một lúc như vậy, ra chiến trường là chuyện tương đối nguy hiểm.

Sau khi từ thành Beda trở về, Hudson lập tức tổ chức hội nghị quý tộc toàn quận.

Không có gì ngoài ý muốn, mọi người đều lần lượt hỏi thăm cả gia đình của Tử tước Sith.

Từ khung cảnh hỗn loạn này có thể thấy rằng mọi người đang thực sự rất tức giận.

Hudson thậm chí còn nghi ngờ là nếu mình không ở đây thì có lẽ hắn cũng sẽ trở thành đối tượng thăm hỏi trong miệng của đám quý tộc ở đây.

Lòng người là thứ khó lường nhất, gặp phải chuyện đen đủi như vậy, không giận chó đánh mèo là không thể nào.

Mặc dù chuyện này là do Tử tước Sith tiện tay rút được, nhưng có rất nhiều người vẫn không muốn tiếp nhận hiện thực này.

Trong lòng đám quý tộc cũng đang chỉ trích Hudson tại sao không đi rút thăm, mà lại để cho gã xui xẻo Sith kia lên rút.

Còn về nỗi khó xử của Hudson, bọn họ trực tiếp bỏ qua. Bạn không thể trông chờ mỗi một nhà quý tộc đều là người thông minh, có thể nhìn thấu bản chất của vấn đề.

Hình tượng may mắn đương nhiên sẽ mang đến cho Hudson vô số chỗ tốt, nhưng đồng thời cũng mang đến những tác động tiêu cực.

Ví dụ như loại chuyện rút thăm vừa rồi, đám lão hồ ly kia không giữ quy tắc mà đạp hắn ra ngoài cuộc chơi.

Kết quả đều chưa có, hắn cũng không thể chỉ vì một cuộc bóc thăm mà đi đối cứng với đại lão trong tỉnh được?

Nghĩa vụ quân sự sớm là chuyện không thể nào tránh khỏi, chỉ khác ở chỗ cần hoàn thành sớm hay muộn mà thôi.

Chạy tới Công quốc Mosey đánh trận là sẽ không có nghĩa vụ bảo vệ lãnh thổ. Đối với cá nhân Hudson mà nói, đây cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Nhìn thì có vẻ như Hudson cũng đã rớt xuống hố giống như đám quý tộc Quận Wright, nhưng thực ra những kẻ xui xẻo thật sự lại là đám quý tộc bình thường.

Không có nghĩa vụ ràng buộc, vào thời khắc nguy cấp, Hudson có thể chạy trốn mà không hề cảm thấy áp lực.

An toàn cá nhân được đảm bảo, đó là lý do tại sao Hudson có thể nhanh chóng chấp nhận thực tế và đối mặt với nhiệm vụ một cách bình tĩnh như vậy.

"Tử tước Sith đâu, tại sao không đến?"

"Vệ binh, phái người đi hối thúc nhanh lên."

"Hội nghị quan trọng như vậy, tại sao một vị quận trưởng như gã có thể vắng mặt được!"

Hudson ra vẻ quan tâm hỏi, giống như thiếu đi vị quận trưởng Sith thì hội nghị hôm nay sẽ không tiến hành được vậy.

"Tử tước Hudson tôn kính, đoàn xe của Tử tước Sith đã rời khỏi thành Beda và chạy về phía Bắc Cương vào hai ngày trước rồi."

Hudson cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi nhận được kết quả này.

Quân quyền bị hắn đoạt mất, lại còn đắc tội với toàn bộ quý tộc trong quận.

Không tranh thủ thời gian chạy trốn, chẳng lẽ còn muốn đi theo đại quân tới Công quốc Mosey làm nhiệm vụ sao.

Thật sự cho rằng quý tộc dễ trêu như vậy à?

Có thù báo thù, có oán báo oán mới là quý tộc.

Nếu như Sith dám cùng đi Công quốc Mosey, lấy vận may của gã, bị người ta hố chết chỉ là vấn đề thời gian.

Hận thù đã phát sinh, chuyện này không thể được giải quyết chỉ bằng cách gửi đi một tín hiệu chính trị được.

Lâm trận bỏ chạy là không thể, Sith không ngốc đến vậy.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là gã ta đã mang theo thủ hạ chủ động báo danh ra tiền tuyến, gia nhập vào quân thường trực của vương quốc rồi.

Với thể diện của Đại công tước Kavadia, một chút việc nhỏ này, có lẽ quân bộ cũng sẽ nể mặt.

Thiếu đi mấy trăm tinh nhuệ, Hudson cũng không cảm thấy đau lòng. Có thể thoát khỏi gã bị thần nấm mốc phụ thể này mới là điểm mấu chốt.

Nhìn vẻ mặt thoải mái của đám quý tộc ở đây liền biết, rõ ràng là mọi người đều có chung suy nghĩ.

"Nam tước Bazer, ngươi có chắc là mình không nhìn lầm chứ, Tử tước Sith thật sự đã mang người rời đi rồi sao?"

Hudson ra vẻ giật mình hỏi.

"Tử tước các hạ, chuyện như vậy, sao ta dám ăn nói lung tung chứ?"

"Để xác định tin tức này là thật hay giả, trên đường tới đây tôi còn đi tới thành Dadir một chuyến. Đúng là Tử tước Sith không còn ở trong thành nữa, người đang phụ trách chủ trì sự vụ trong lãnh địa là quản gia của gã ta."

"Tôi cũng từ trong miệng quản gia biết được, Tử tước Sith đã bị tiền tuyến điều động khẩn cấp. Bởi vì thời gian quá gấp, cho nên không kịp cáo biệt với mọi người."

Nam tước Bazer thật lòng hồi đáp.

Không phải là y muốn phản bội Sith, mà là mọi chuyện đã xảy ra rồi, không có cách nào giữ bí mật được.

Người cũng đã rời đi hai ngày rồi, cho dù mọi người vẫn còn tức giận trong lòng thì cũng không thể nào lập tức mang người đuổi theo được.

Tính toán thời gian thì có lẽ Tử tước Sith vừa từ thành Beda trở về đã lập tức mang người chạy trốn.

Chỉ riêng sự quyết đoán này thôi thì người thường không thể so sánh được.

Cáo biệt là chuyện không thể nào.

Hố mọi người thê thảm như vậy rồi, nếu như gã dám chạy tới tham gia hội nghị thì sẽ bị ăn đòn.

Một vị quận trưởng không có thực quyền sẽ không thể chấn nhiếp được đám quý tộc này.

Chương 432 - Điều Động

Nếu như cơn tức bộc phát, bị đánh là chuyện có thể xảy ra.

Còn việc gã ta có thể còn sống trở về hay không thì không biết, ai sẽ nể mặt của một vị Đại công tước đang ở cách xa ngàn dặm chứ.

Hudson phất tay ngăn cản cuộc nghị luận ầm ĩ của đám quý tộc rồi chậm rãi nói:

"Nếu quận trưởng Sith đã được vương quốc điều động rời đi, vậy thì chuyện tiếp theo sẽ do ta phụ trách chỉ huy."

"Nhiệm vụ cứu viện Công quốc Mosey đã rơi trúng người của Quận Wright chúng ta, dù có nói thêm thì cũng không có ý nghĩa gì."

"Dựa theo quy định của vương quốc, quân số thấp nhất không được thấp hơn 15, 000 người, hơn nữa nhất định phải là lính tinh nhuệ."

"Không có chỗ trống để thương lượng, dù có thiếu đi quận trưởng Sith thì vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ."

"Việc phân công nhiệm vụ vẫn dựa theo quy tắc cũ, mọi thứ đều được tiến hành theo quy tắc của vương quốc."

"Những tình huống đặc biệt thì có thể cân nhắc."

"Quý tộc vị thành niên không bắt buộc phải ra chiến trường. Tuy nhiên, các nghĩa vụ quân sự khác thì vẫn phải tiếp tục thực hiện."

"Quý tộc lớn tuổi có thể để cho người thừa kế tước vị thay thế phục dịch."

"Chắc là trong lòng mọi người đều đã biết rõ những quy củ này rồi."

"Chuyện ta muốn nhấn mạnh chính là phẩm chất của quân lính, nhất định phải là tinh nhuệ, đừng có nhét rác rưởi vào trong quân."

"Cho dù ta không truy cứu thì cũng không thể vượt qua bài kiểm tra của vương quốc."

"Đến lúc đó bị bắt lại, liên lụy mọi người đồng thời mất mặt thì đừng trách ta không nể tình."

"Các vị cũng không cần quá bi quan!"

"Mặc dù chuyến đi Công quốc Mosey lần này đúng là rất nguy hiểm, nhưng cũng không phải là nhiệm vụ chắc chắn phải chết."

"Muốn bảo toàn thực lực cho gia tộc là không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là các vị có thể sống sót trở về."

"Rõ ràng là có thể sống sót trở về, nhưng lại bởi vì binh sĩ dưới trướng không hợp cách mà mất mạng oan uổng thì sẽ trở thành chuyện cười!"

Việc tiểu đệ có thể đánh hay không có liên quan trực tiếp đến việc có thể giành chiến thắng trong trận chiến hay không. Lần đầu tiên lãnh đạo một đội quân xuất chinh, Hudson cũng không muốn mình bị bại trận.

Muốn xây dựng hình tượng rất không dễ dàng, nhưng muốn phá bỏ hình tượng thì lại vô cùng đơn giản. Chỉ cần bại trận mấy lần, danh tiếng mà hắn đã rất vất vả mới kiếm ra được sẽ trực tiếp bị hủy hoại.

Cho dù thực sự phải bại trận thì hắn cũng muốn tạo dựng hình tượng một anh hùng bi tráng.

Chỉ cần giết đủ số lượng địch nhân, chiến tích đủ chói sáng, cho dù toàn quân bị diệt, mọi người cũng sẽ hỗ trợ tìm kiếm lý do không thể không bại trận.

Ở phương diện này, có thể nói là Vương quốc Alpha đã làm rất tốt. Khi đánh giá công trạng của các danh tướng, bao giờ cũng nhìn vào thành tích và thương vong, chứ không chỉ đánh giá anh hùng qua thắng bại.

Đều là bị thú nhân ép phải như vậy. Là bên yếu hơn, nếu như bọn họ bị quy trách nhiệm một cách máy móc dựa trên lý thuyết thắng bại thì vương quốc sẽ không có tướng lĩnh để sử dụng.

Đối mặt với thực lực tuyệt đối của địch nhân, nếu như có thể kiên trì thêm vài ngày, hoặc là thất bại không quá khó coi thì đã là tiêu chuẩn danh tướng rồi.

Mỗi lần đều yêu cầu tướng lĩnh tiền tuyến nhất định phải lấy yếu thắng mạnh thì quả thực là bị bệnh. Buộc phải thắng sẽ chỉ tạo ra một nhóm các nhà mạo hiểm.

Một vương quốc đầy kiên cường và sống sót sau vô số cuộc chiến tranh đã được định sẵn nó không phải là một vương quốc thích mạo hiểm.

So với đánh cược vào một chút hy vọng sống, mọi người càng thích sự ổn định hơn. Cho dù vẫn luôn liên tục bại trận, nhưng chỉ cần câu kéo đủ thời gian như kế hoạch thì đã là thắng lợi về mặt chiến lược rồi.

Dựa trên hệ tư tưởng chỉ đạo đúng đắn này, việc triển khai chiến lược của Vương quốc Alpha luôn thận trọng, tất cả chiến dịch đều phải phục vụ cho chiến lược.

Sự hy sinh duy nhất là danh tiếng của người chỉ huy tiền tuyến. Hầu như tất cả các tướng lĩnh chính của vương quốc đều bị đánh bại liên tiếp, thậm chí số trận thua còn nhiều hơn số trận thắng.

Danh hiệu "danh tướng " chỉ được nội bộ vương quốc nhắc tới, ngoại giới không hề công nhận.

Nhiều người thậm chí còn cho rằng Vương quốc Alpha bị động đánh chiếm là do Vương quốc Alpha thiếu "danh tướng", chỉ cần có vài vị "danh tướng" là có thể lật ngược thế cờ.

Hudson hoàn toàn bác bỏ nhận định này. Có thể bị thú nhân đánh mấy trăm năm mà vẫn sừng sững không ngã đã đủ để thấy chiến lược mà Vương quốc Alpha đang thực hiện là đúng đắn.

Nếu như dựa theo cách chơi của các quốc gia trên đại lục, hoặc là thắng đậm hoặc là thua đậm. Vậy thì Vương quốc Alpha đã biến mất theo dòng lịch sử lâu rồi.

Không có cách nào, thực lực chênh lệch tuyệt đối không phải là chuyện chỉ cần thắng một hai trận là có đảo ngược; nhưng chỉ cần thua cược một trận thì vương quốc sẽ tiêu tan.

"Tử tước Hudson tôn kính, nhiệm vụ điều động lần này quá khẩn cấp, có thể xin vương quốc chờ đến sau khi thu hoạch vụ thu rồi mới xuất chinh được không?"

Đề nghị của Nam tước Kettler cũng là mong muốn của đám quý tộc. Dựa theo trình tự điều động bình thường, cho dù thời gian nhanh nhất mà mọi người phải ra chiến trường thì cũng là chuyện của năm sau.

Nhiệm vụ điều động đột ngột này không chỉ làm gián đoạn kế hoạch của lãnh địa, mà còn làm rối luôn kế hoạch luyện binh của mọi người.

Đừng thấy lời nói trước đó của Hudson rất ghê gớm, yêu cầu mọi người phải mang theo lính tinh nhuệ, trên thực tế thì Quận Wright vốn không thể nào tập hợp đủ 15, 000 lính tinh nhuệ.

Cho dù cộng thêm gia tộc Koslow, nhiều nhất có thể tập hợp được một nửa số lính tinh nhuệ, phần còn lại chỉ có thể mang theo nông nô binh cho đủ số.

Xét đến tình hình thực tế, gia tộc Koslow không thể dốc toàn lực, đám quý tộc cũng không thể nào bỏ ra toàn bộ lực lượng, cho nên số lượng lính tinh nhuệ sẽ càng ít hơn.

Chương 433 - Điều Động (2)

Tinh binh không phải một ngày hai ngày là có thể huấn luyện ra, nhưng thu hoạch vụ thu lại có thể nhìn thấy được. Cho dù có phải ra chiến trường thì mọi người cũng không quên được số lương thực đang sắp chín này.

"Thật là đáng tiếc, Nam tước Kettler ạ. Cuộc chiến ở Công quốc Mosey đang rất căng thẳng, đại quân thú nhân đã chiếm được phòng tuyến pháo đài August, bây giờ bọn chúng đang tấn công về phía thành Terence."

"Với lực lượng của Công quốc Mosey, không ai dám chắc bọn họ sẽ có thể cầm cự được bao lâu. Để giúp các đồng minh ổn định tiền tuyến, chúng ta phải lên đường càng sớm càng tốt"

"Mọi người có thể yên tâm, không chỉ có Quận Wright của chúng ta phái binh tiếp viện Công quốc Mosey. Sáu tỉnh lớn ở khu vực phía đông nam của Vương quốc đều sẽ điều động binh lực của một quận tham chiến."

"Bộ ngoại vụ cũng đang tiến hành thương lượng với các nước láng giềng khác. Ít nhất là các quốc gia với đường biên giới giáp với Công quốc Mosey sẽ không thể yên mặc kệ."

"Theo ước tính sơ bộ, tổng số quân tiếp viện từ các quốc gia đến Công quốc Mosey sẽ không dưới 50 vạn. Cộng với lực lượng quân sự hiện hữu của Công quốc Mosey, vẫn rất có hy vọng ngăn chặn được đại quân thú nhân."

Hudson cố gắng vẽ bánh.

Vương quốc Alpha đã xác định được viện binh, các quốc gia khác có phái viện quân hay không, phái loại quân nào, toàn bộ đều là ẩn số.

Cái gọi là năm mươi vạn viện quân cũng chính là một con số mà hắn tùy tiện thêu dệt ra để gia tăng lòng tin cho đám tiểu đệ

Thật hay giả không quan trọng, quan trọng là mọi người cần một sự an ủi. Chỉ với một chút ít binh lực của Quận Wright, dù có vùi đầu vào chiến trường thì cũng giống như giọt nước trong biển cả.

Hơi không cẩn thận, kết quả sẽ là toàn quân bị diệt. Ngay cả khi tiền tuyến của Vương quốc Alpha đã được chuẩn bị kỹ càng thì cũng không phải là chưa từng xảy ra chuyện đội quân của một quận bị xóa sổ hoàn toàn.

Công quốc Mosey thì càng không cần phải nói, quân đội đóng tại phòng tuyến pháo đài August đã bị thú nhân tiêu diệt, chỉ có một số ít sĩ quan quý tộc có thể trốn thoát ra bên ngoài.

Một hành vi man rợ như vậy không thể không làm cho người ta giật mình.

Tình huống đặc thù, đối mặt đại quân người Ưng ném đá, viện binh không đến kịp, những lời này chẳng qua là những lời an ủi mà Công quốc Mosey tự nói mà thôi.

Về mặt bản chất thì vẫn là công tác chuẩn bị không được đầy đủ, cho nên viện binh không thể đến kịp.

Chỉ cần đoạt lại phòng tuyến, lợi dụng công sự phòng ngự trong thành, dùng Ma Tinh pháo, Nỏ ma pháp để giao chiến với Người ưng, cho dù cuối cùng phòng tuyến có thất thủ thì cũng có thể gây ra đại lượng thương vong cho địch nhân.

Đối với người mình mà cũng không cố gắng cứu viện như vậy, một khi khách quân gặp phải tình huống tương tự, ai còn dám hi vọng viện quân của Công quốc Mosey sẽ có thể đến ngay lập tức.

Sau khi trấn an đám tiểu đệ xong xuôi, Hudson trực tiếp giao nhiệm vụ cho từng người. Không có gã xui xẻo Sith kia ở đây, nhiệm vụ mà mọi người phải gánh chịu lại bị động tăng thêm một chút.

Có vẻ như tâm tư muốn chơi chết Tử tước Sith ở trong lòng mọi người lại tăng lên mấy phần.

May mắn là gã xui xẻo này cũng biết nặng nhẹ, bản thân chạy trốn rời đi, mà không phải thật sự xảy ra ngoài ý muốn ở trên chiến trường, nếu không Hudson thật sự không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Trông thì có vẻ như việc cạo chết Sith rất hả giận, nhưng một khi đặt tiền lệ cho loại họa từ trong nhà thì sẽ hậu hoạn vô tận.

Trong đội ngũ của Quận Wright cũng có không ít quý tộc có hận thù, nếu như ra chiến trường mà cãi lộn thì đội quân này xem như phế bỏ.

Sau khi tiễn nhóm đàn em đi, Hudson liền hành động. Là quân đoàn trưởng, hắn cũng không thể được miễn nghĩa vụ quân sự.

Sơn Địa Lĩnh cộng thêm các chi mạch của gia tộc Koslow, cho nên nghĩa vụ quân sự cần gánh chịu cũng không nhỏ. Ngay cả khi Hudson sử dụng quyền lực để cố gắng áp súc hạn ngạch nhiệm vụ nhà mình thì vẫn cần phải bỏ ra hơn năm ngàn người.

Người nào sẽ đi theo tư quân của gia tộc ra chiến trường, người nào phụ trách lưu thủ, nhất định phải an bài cho tốt.

Các chi mạch có được đất phong thì không có gì để nói. Chỉ cần thu dọn đồ vật rồi đi theo đại quân xuất chinh là được.

Nghĩa vụ quân sự rõ ràng như vậy, có muốn tránh cũng không khỏi. Chuyện có liên quan đến hơn bảy mươi người, Hudson cũng không dám bao che. ...

"Phụ thân, ngài không cần phải đi theo đại quân xuất chinh tới Công quốc Mosey lần này."

"Đại sự trong gia tộc cần phải có người ở lại phụ trách."

"Các chi mạch lớn có quá nhiều công việc cần cân đối, Nelson và Evola không khống chế được."

Ở lại phụ trách chỉ là mượn cớ. Lực hướng tâm của một gia tộc huyết mạch tương liên sẽ đáng tin hơn liên minh bình thường nhiều.

Đặc biệt là trong thời khắc sinh tử nguy cấp như lúc này, mọi người đều biết tầm quan trọng của sự đoàn kết. Cho dù có người muốn gây chuyện thì cũng sẽ bị những thành viên khác quấy nhiễu.

Những con em gia tộc tới tìm nơi nương tựa nhìn thì giống như được trọng dụng, nhưng thực tế là mỗi người đều bị hạn chế quyền lực.

Con người đều là ích kỷ, Hudson cũng không ngoại lệ. Chuyến đi tới Công quốc Mosey lần này chưa biết ra sao, hắn cũng không muốn mang theo Nam tước Redman đi mạo hiểm.

Nếu như xảy ra nguy hiểm, hắn có thể bỏ mặt người khác chạy trốn, nhưng lại không thể mặc kệ Nam tước Redman.

"Chuyện này không được đâu! Tất cả mọi người đều đi theo đại quân xuất chinh, chỉ có một mình ta là trường hợp đặc biệt, sợ là sẽ rất dễ làm cho..."

Không đợi Nam tước Redman nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Không cần lo lắng, con đã tìm cớ cho người rồi, cứ nói là bị tổn thương nguyên khí trong quá trình tu luyện là được."

"Nếu như ai dám có ý kiến thì cứ để bọn hắn tới tìm con."

Chương 434 - Kỵ Binh

"Huống chi, chúng ta cũng không phải là không thực hiện nghĩa vụ quân sự của vương quốc. Ngài không đi tiền tuyến thôi, còn có Nelson đi thay mà."

"Một chút việc nhỏ này, cho dù có người đi cáo trạng với phủ tổng đốc thì Tỉnh phủ cũng sẽ không đào sâu vấn đề này."

"Hiện giờ ở Sơn Địa Lĩnh có rất nhiều chuyện phức tạp, không có con ở trong lãnh địa tọa trấn, nếu như ngài cũng rời đi theo, vậy thì sau này xảy ra chuyện thì ai sẽ đứng ra xử lý đây?"

Nói thật, người duy nhất có thể làm cho hắn tin tưởng vô điều kiện chỉ có một mình Nam tước Redman mà thôi.

Những người khác, cho dù là huynh đệ thì cũng chưa chắc. Dù sao, cơ nghiệp của Sơn Địa Lĩnh vẫn là thứ rất đáng nhớ thương.

May mắn bây giờ là loạn thế, dù có người muốn nhớ thương cũng biết là nếu không có Hudson thì gia tộc Koslow cũng không thể bảo vệ được phần cơ nghiệp này.

"Được rồi! Nếu như con đã an bài xong, vậy thì ta ở lại là được."

"Chỉ là hành trình tới Công quốc Mosey lần này xa chừng 2000 dặm. Chiến đấu ở một nơi xa lạ sẽ không đơn giản như việc trấn áp những phản quân đâu."

"Hudson, ta biết là con rất có năng lực, từ trước tới giờ luôn làm việc rất ổn trọng, nhưng ta vẫn phải nhắc con một câu."

"Địch nhân hiện giờ mà con phải đối mặt chính là đại quân thú nhân hung ác, vạn sự đều lấy cẩn thận làm đầu, đừng có muốn làm anh hùng trên chiến trường!"

Nam tước Redman nghiêm túc nói.

Mặc dù ông ta có nhiều con cái, nhưng cũng chỉ có một mình Hudson là chân chính bộc lộ tài năng.

Ngay cả người được ông ta coi trọng nhất là trưởng tử Nelson cũng chỉ có thể nói có chí lớn. Nhưng vấn đề là có chí lớn là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác.

Những quý tộc chân chính có thể nghịch tập không chỉ có năng lực, có chí hướng, mà còn có cả vận may nữa.

Dù sao, thế giới này cũng có rất nhiều người có năng lực. Nhưng đại đa số đều đã ngã xuống ở nửa đường, cũng không có mấy người có thể sống đến cuối cùng, lại càng không cần phải nói việc thành công thượng vị.

Những con em quý tộc tuổi nhỏ liền bộc lộ tài năng giống Hudson cũng rất hiếm thấy trên toàn lục địa Aslante, nên địa vị của hắn trong lòng của Redman Nam tước đương nhiên là không giống với những đứa con còn lại.

"Yên tâm đi, phụ thân. Đây không phải là cuộc chiến của chúng ta, lần này con chỉ đi chi viện cho Công quốc Mosey, chủ yếu là vì giúp bọn họ ổn định chiến tuyến."

"Về mặt tổng thể, cuộc chiến tranh này vẫn phải lấy phòng thủ làm chủ."

"Là khách quân, nhiệm vụ của chúng ta sẽ không quá nặng. Đối với một số pháo đài quan trọng nhất, Công quốc Mosey chỉ cho phép quân đội của mình trú đóng ở đó."

"Pháo đài August thất thủ chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Bọn họ sẽ không tiếp tục phạm phải sai lầm thứ hai đâu."

"Chỉ cần chúng ta không tự tiện ra khỏi thành giao chiến với đại quân thú nhân thì rủi ro vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát. Cho dù phòng tuyến sụp đổ cũng có cơ hội rút lui."

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Tự tin là một điều rất thần bí, cho dù hắn không có lòng tin vào bản thân thì cũng nhất định phải có lòng tin trong lòng mọi người.

Sau khi thuyết phục Nam tước Redman xong, sự chú ý của Hudson nhanh chóng chuyển sang việc triển khai quân đội. Tinh nhuệ là nhất định phải có, nhưng lực lượng lưu thủ cũng không thể coi nhẹ.

Lặn lội đường xa đi cứu viện, quan trọng nhất là lực lượng cơ động, kỵ binh nhất định không thể thiếu.

Chẳng qua khi nghĩ tới số lượng chiến mã trong lãnh địa thì Hudson liền nhức đầu không thôi. Toàn bộ gia tộc Koslow cộng lại mới chỉ miễn cưỡng góp đủ một ngàn con chiến mã.

Hiển nhiên là không thể nào trang bị hết chiến mã này cho Kỵ binh rồi. Nhất định phải ưu tiên bảo vệ các Kỵ sĩ lão gia có tọa kỵ; lính truyền tin, lính trinh sát cũng không thể thiếu chiến mã.

Những người này còn phải là một người đôi ngựa, số lượng chiến mã lập tức giảm hơn phân nửa. Số chiến mã còn dư lại, Hudson chỉ có thể miễn cưỡng lập ra một đoàn kỵ binh.

Hudson bước ra khỏi phòng thư giãn tâm tình, nhìn đàn gia súc gặm cỏ trên sườn đồi phía xa, hắn chợt nảy ra ý định thành lập một đoàn ngưu kỵ binh.

Đương nhiên, đây không phải là ngưu kỵ binh thật. Mặc dù trâu ở lãnh địa nhà mình có gen rất mạnh, nhưng lại không thể chạy nhanh bằng chiến mã được.

Cái gọi là ngưu kỵ binh chủ yếu là bộ binh hạng nặng. Đi lại trong ngày hè nóng nực với bộ áo giáp nặng nề trên người không khác gì một thảm họa.

Không mặc áo giáp hành quân, nếu như đột nhiên gặp phải quân địch thì bộ binh hạng nặng sẽ trực tiếp biến thành bộ binh hạng nhẹ rồi.

Khó khăn lớn nhất mà "Ngưu kỵ binh" gặp phải chính là vấn đề chi phí.

Trong thời đại nông nghiệp, trâu là tư liệu sản xuất quan trọng. Hầu hết thời gian, trâu đều luôn có giá trị cao hơn con người.

Vì đại nghiệp khai hoang, từ khi Hudson tiến vào Sơn Địa Lĩnh liền bắt đầu phát triển mạnh ngành chăn nuôi gia súc. Trước trước sau sau đã mua hết mấy trăm con bò giống từ bên ngoài.

Đến nay thì đàn trâu của Sơn Địa Lĩnh đã phát triển đến hơn ngàn con, nhưng mà con nghé chiếm tỷ trọng rất lớn .

Xét đến nhu cầu mà lãnh địa cần để phát triển, cho nên cũng không thể lấy đi hết được. Hơn nữa, trâu cày bình thường không thích hợp ra chiến trường.

Chỉ có hậu duệ của những con trâu đột biến có thể lực, sức chịu đựng và lực bộc phát đều được nâng cao mới đáp ứng được yêu cầu.

Chung quy vẫn là do thời gian quá ngắn, hậu duệ của trâu đột biến vẫn còn đang trong giai đoạn sinh trưởng, ngoài con bò giống kia ra, những con còn lại chỉ nằm trong độ tuổi vị thành niên.

Cho dù hắn có hạ tiêu chuẩn xuống, tính luôn cả những con một tuổi rưỡi vào thì cũng chỉ có tầm hơn hai trăm con trâu. Số lượng như vậy rõ ràng là không thể thỏa mãn được nhu cầu.

Chương 435 - Cắt Giảm

Bộ binh hạng nặng là nền tảng cốt lõi của quân đội, nhìn như không hiển sơn không lộ thủy, nhưng lại là đơn vị quan trọng nhất trong các trận dã chiến quy mô lớn.

Theo kế hoạch, Hudson sẽ trang bị cho 1/15 tổng lực lượng, tức là: Vũ trang cho một ngàn tên bộ binh hạng nặng.

Về phần bộ binh hạng nặng trong quân đội tư nhân của các quý tộc khác, đó là chuyện riêng của các tiểu đệ, tay hắn còn chưa dài đến mức đó.

Quý tộc lãnh chúa có nghĩa vụ phải thực hiện quân sự nghĩa vụ, nhưng họ có quyền tự chủ rất cao trong việc phân bổ binh chủng. Hudson không có quyền can thiệp, cũng không cần phải can thiệp.

Từ trước đến giờ, các quý tộc lão gia đều sẽ không xem nhẹ những chuyện có liên quan đến mạng nhỏ của mình. Cho dù phân bổ không hợp lý thì cũng sẽ không kém đến mức quá tệ.

Hudson chuẩn bị nhiều bộ binh hạng nặng như vậy, ngoài việc tăng cường tác chiến bên ngoài hoang dã ra, chủ yếu nhất vẫn là gia tăng tỷ lệ sống sót của binh sĩ.

Áo giáp và khiên có thể ngăn chặn hầu hết các đòn công kích của địch nhân. Thông thường sau khi phát động một cuộc chiến, tỷ lệ thương vong của bộ binh hạng nặng chưa bằng một phần mười so với các binh chủng khác.

Muốn huấn luyện thành lính tinh nhuệ rất khó, nếu như tổn thất quá lớn thì Hudson cũng không chịu được. Mặc dù hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần để thực thi "Chiến lược chuyển tuyến" một mình, nhưng đó chỉ là trong hoàn cảnh không thể làm gì khác hơn nữa.

Nếu như có thể đánh thắng, làm gì có ai muốn hoảng hốt bỏ chạy chứ. Muốn đánh thắng trận, việc tăng cường sức mạnh cho quân đội chính là yếu tố then chốt.

Ngoài việc chi phí cao một chút xíu, tốc độ di chuyển chậm hơn một chút xíu ra, bộ binh hạng nặng hầu như không có nhược điểm gì rõ ràng.

Không có đủ trâu thì chỉ có thể dùng những con gia súc khác bù vào.

"Kỵ binh nô mã","Kỵ binh la","Kỵ binh lừa" cũng đều có thể sắp xếp được được. (ngựa chất lượng kém)

Dù sao thì hắn cũng không trông cậy vào đội quân này có thể đối chiến trực diện với đại quân thú nhân. Mục đích của hắn chỉ có một, đó là bảo toàn thể lực của bộ binh hạng nặng, nâng cao tốc độ hành quân.

Đương nhiên, nếu như gặp phải những đội quân thú nhân có sức chiến đấu cặn bã thì việc sử dụng bọn hắn như là Kỵ binh hạng nặng cũng không phải là không thể.

Vấn đề lớn nhất vẫn là hậu cần.

So sánh mà nói, trâu là loài dễ nuôi nhất. Một bó cỏ trộn thêm một chút thức ăn gia súc là có thể giải quyết.

Con la, con lừa, ngựa chất lượng kém thì cũng không khó nuôi lắm. Thứ thực sự cần lo lắng chính là chiến mã.

Cỏ khô chỉ là tiêu chuẩn thức ăn thời bình, vào thời chiến thì nhất định phải ăn ngon.

Để cân bằng dinh dưỡng, đậu, cám và ngũ cốc đều cần thiết, có đôi khi còn phải bỏ thêm trứng gà vào.

Tiêu chuẩn thức ăn gần bằng với các quý tộc lão gia rồi, ngon hơn binh lính bình thường nhiều.

Số lượng gia súc được trang bị càng nhiều thì áp lực hậu cần càng lớn. May mắn thay, loại chiến tranh này không yêu cầu hắn phải mang theo lương khô, nếu không Hudson đã gục ngã ngay tại chỗ rồi.

Có bộ binh hạng nặng rồi thì đương nhiên là sẽ không thể thiếu cung thủ được. Đối phương là đại quân thú nhân thiếu áo giáp phòng hộ, các cung thủ thường có thể phát huy được tác dụng bất ngờ.

Năm trăm tên cung thủ, đây đã là hơn một nửa vốn liếng mà Hudson có thể lấy ra. Tất cả bọn họ đều được trang bị những cây cường cung của Vương quốc Alpha, tầm bắn tối đa có thể đạt tới 300 mét.

Cung dài 1, 5m, thân cung làm bằng gỗ cao cấp, dây cung làm từ sợi gai dầu.

Sự khác biệt lớn nhất so với cung tên thông thường là sau khi những cây cường cung này được tạo ra, chúng cần được ngâm trong thuốc thử ma pháp đặc biệt trong ba ngày.

Cung tên có thêm nguyên liệu thì uy lực đương nhiên sẽ phải mạnh hơn bình thường. Những mũi tên được bắn bởi một cung thủ có trình độ có thể dễ dàng xuyên qua áo giáp da, áo giáp vải và thậm chí cả một số áo giáp sắt.

Không chỉ giỏi chiến đấu với tiểu binh, cho dù gặp phải tinh nhuệ thú nhân, những cung thủ được trang bị cường cung này cũng có thể phát huy ra tác dụng lớn.

Suy cho cùng thì bộ binh hạng nặng vẫn luôn là thiểu số. Nhân tộc không trang bị được nhiều, vậy thì bên phía thú nhân sẽ càng ít hơn.

Bị giới hạn bởi trình độ sản xuất, sản lượng sắt của Đế quốc Thú Nhân vẫn luôn không cao, vũ khí và trang bị của bọn chúng kém xa so với loài người.

Tổng cộn là năm ngàn quân, kỵ binh + bộ binh hạng nặng + người bắn nỏ đã chiếm hết 2/5, số binh chủng còn lại đương nhiên là sẽ không có nhiều trang bị.

May mắn là còn có một vạn quân của các tiểu đệ, nếu không thì việc điều động binh chủng một cách vô lý này chắc chắn sẽ khiến cho đám thú nhân sợ hãi thì gặp nhau trên chiến trường.

Không đợi tới lúc đi hù dọa thú nhân thì bản thân Hudson đã giật nảy mình trước rồi.

Theo kế hoạch, 5000 quân này sẽ được trang bị 1000 con chiến mã cộng thêm hơn 2000 con gia súc.

Không hề nghi ngờ, tỷ lệ này cực kỳ bất thường.

Cắt giảm là nhất định phải cắt giảm, mang theo nhiều gia súc như vậy xuất chinh quả thực chính là cơn ác mộng của hậu cần.

Chi phí cũng là một yếu tố quan trọng. Nhưng lập tức điều động nhiều gia súc như vậy rời khỏi Sơn Địa Lĩnh thì sự nghiệp khai hoang của hắn sẽ lập tức bị trọng thương.

Bộ binh hạng nặng sẽ là binh chủng đầu tiên bị khai đao, một người một con gia súc thật sự là quá xa xỉ. Nhất định phải đổi thành xe bò, xe ngựa hoặc là xe la để giảm bớt số lượng gia súc.

Nếu như hành quân bình thường thì có thể đặt áo giáp lên trên xe, toàn bộ quân đội có thể đi bộ.

Chỉ khi tiến vào khu vực nguy hiểm, lúc nào cũng có thể chạm trán với đại quân thú nhân thì mới mặc áo giáp, ngồi xe ngựa tiến lên.

Chương 436 - Khẩu Vị

Trong cuộc hành trình dài 2. 000 dặm, khu vực nguy hiểm thực sự chỉ có 180 dặm của tiền tuyến, bộ binh hạng nặng cũng không cần phải đi bộ quá nhiều thời gian.

Muốn nâng cao khả năng chịu tải của gia súc trong thời gian ngắn thì chỉ cần sử dụng ma pháp dược tề là được. Tuy là hơi xa xỉ một chút, nhưng tốt hơn nhiều so với việc phải mang theo một lượng lớn gia súc lên đường.

Kỵ binh cũng phải bị cắt giảm, từ một người hai ngựa biến thành một mình một ngựa. Khi chiến đấu thì cưỡi ngựa, lúc bình thường thì cứ đi bộ bằng hai cái đùi giống như bộ binh là được.

(ghi chú: Kỵ binh một người hai ngựa, trong đó gồm một con ngựa chiến và một con ngựa kém chất lượng.)

Đối một vị tướng lĩnh không có ý định chủ động kiếm chuyện mà nói, việc hy sinh một chút tính cơ động để đổi lấy giảm bớt áp lực hậu cần là hoàn toàn xứng đáng.

Phần còn lại thì không thể nào cắt giảm được nữa. Lính trinh sát, lính truyền tin và sĩ quan thì nhất định phải có tính cơ động.

Số lượng 1. 000 con ngựa chiến vẫn không thay đổi, nhưng số lượng gia súc khác đã bị cắt giảm xuống một nửa.

Tạp dịch cũng không cần nốt. Ngay cả chiến mã cũng không thể thay thế số lượng binh sĩ mà Vương quốc quy định, tạp dịch thì lại càng không cần phải nói.

Bây giờ không phải là lúc để nuông chiều binh lính, dù là lính tinh nhuệ thì cũng phải đi làm việc vặt.

Trong trường hợp có người cung cấp hậu cần, binh lính phụ trợ không phải là binh chủng nhất định phải phân bổ. Tạp dịch dân phu có thể đợi khi đến nơi rồi nhờ Công quốc Mosey cung cấp.

Chắc là bọn hắn sẽ rất vui lòng. Nhiều binh lính biết chiến đấu dù sao cũng còn tốt hơn là có thêm nhiều bia đỡ đạn.

Vũ khí trang bị, ngoài những đồ dùng hàng ngày ra, những thứ còn lại không cần quá lo lắng.

Nếu như Công quốc Mosey không thể đảm bảo được hậu cần cơ bản nhất, vậy thì Hudson lão gia hắn liền dám mang binh rút lui.

Loại chuyện này, cho dù có kiện cáo lên Liên minh nhân tộc thì hắn cũng không sợ.

Hudson nhìn về phía xa, chậm rãi nói: "Tom, gửi một thông điệp tới các quý tộc trong quận. Để bọn hắn chuẩn bị đủ thịt khô cho quân lính ăn trong ba ngày như một nguồn dự trữ cần thiết."

"Có một số việc không thể giao phó cho đồng minh. Trong trường hợp bị hãm hại thì cũng phải có biện pháp khẩn cấp."

"Lương thực dự trữ trong ba ngày sẽ không ảnh hưởng đến cục diện trận chiến. Thế nhưng trong lúc đi đường thì số thịt khô này sẽ có thể cứu mạng.". . .

Phỉ Thúy cung, sắc mặt của Caesar III trông đẹp đẽ hơn nhiều khi nhìn vào số lượng quân tiếp viện được báo cáo từ các nơi.

Mặc dù số lượng binh lính chỉ đáp ứng yêu cầu tối thiểu, nhưng gia súc đi cùng quân đội ra tiền tuyến cũng có thể được thêm vào.

90. 000 binh sĩ trực tiếp biến thành 120. 000, nếu như dọc đường điều động dân phu từ các quận đến đảm bảo hậu cần cho quân đội, cái gọi là 200. 000 quân cũng không phải là nói ngoa.

Còn về việc dân phu không hề đi theo đại quân tiến vào Công quốc Mosey cũng chỉ là vấn đề nhỏ. Tuyên truyền chính trị mà thôi, không cần phải quá nghiêm túc.

Thứ mà bây giờ Công quốc Mosey cần chính là lòng tin, ngay cả các nước nhỏ lân cận cũng cần có lòng tin, thứ mà Caesar III cung cấp cho bọn họ hiện giờ chính là lòng tin.

"Chín vạn viện binh" và "Hai mươi vạn viện binh" là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, không thể so sánh.

"Cái danh sách nhu cầu về vật tư này của Quận Wright là có chuyện gì."

"Tại sao trong hậu cần vật tư lại còn cố ý ghi chú thêm rất nhiều sữa thú, mật ong, đường, thịt Ma thú, trứng, muối tinh luyện. . ."

Caesar III tức giận hỏi.

Trong chiến tranh, mọi thứ đều đơn giản, mọi người đang đi chiến đấu chứ không phải đi nghỉ dưỡng.

Những "thực phẩm xa xỉ" được Hudson đánh dấu này, ngay cả những sĩ quan quý tộc cấp cao cũng chỉ có thể được cung cấp một lượng nhỏ, quả thực là quá xa xỉ.

"Bệ hạ, Tỉnh Đông Nam đã ban hành một công văn đặc biệt để giải thích tình hình ở quận Wright."

"Quân bộ đã tiến hành xác minh rồi, không phát hiện ra vấn đề gì. Những vật tư bổ sung này không phải để cho các quân quan quý tộc hưởng thụ."

"Chủ soái Quận Wright là Tử tước Hudson có được một con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành, số vật tư này đều là khẩu phần lương thực của con gấu đó."

Đại công tước Alfiero bình tĩnh trả lời.

Ở đại lục Aslante, việc Ma thú có đãi ngộ cao hơn con người là chuyện quá bình thường. Đặc biệt là với những con Ma thú cao giai trưởng thành biết nói tiếng người thì lại không thể bình thường hơn.

Vương quốc có thể yêu cầu quý tộc tiết kiệm và giảm chi tiêu, nhưng lại không thể hạ thấp tiêu chuẩn thực phẩm của Ma thú.

Còn về việc vật tư trong danh sách có được bổ sung thêm số lượng nào không thì không ai biết được.

Dù sao Đại Địa Chi Hùng cũng rất có mặt mũi, nó xứng đáng có một phần thực đơn riêng cho mình.

Là một sinh vật ăn tạp, phạm vi thực đơn của nó "lớn một chút", khẩu vị của nó "lớn một chút" cũng có thể hiểu được.

Chỉ cần ra khỏi Vương quốc Alpha thì vấn đề hậu cần sẽ đến lượt Công quốc Mosey phụ trách.

Bất kể là nguồn vật tư bổ sung này sẽ rơi vào bụng gấu hay dạ dày của các sĩ quan và binh lính tiền tuyến, Vương quốc Alpha cũng đều không bị thua thiệt.

Bộ quân vụ và bộ hậu cần liền dứt khoát liền mở một con mắt, nhắm một con mắt, âm thầm chấp nhận phần danh sách này.

"Đã như vậy, vậy liền chuyển giao cho Công quốc Mosey đi!"

"Nói cho Chris IX, vì chi viện bọn hắn, ngay cả Đại Địa Chi Hùng mà ta cũng phái qua đó."

Tài nguyên tuyên truyền được đưa tới tận cửa, không dùng thì phí, Caesar III không chút khách khí ôm phần công lao này vào người mình.

Trong số "hai mươi vạn viện quân" còn có cả lợi khí chiến tranh như Đại Địa Chi Hùng đã đủ để chứng minh Vương quốc Alpha đang dốc hết toàn lực ủng hộ đồng minh rồi.

Lợi ích về mặt chính trị mang lại không phải là thứ mà chút xíu vật chất này có thể so sánh được.

Ngay cả khi khẩu phần ăn hàng ngày của gấu lên tới mấy ngàn pound, vượt xa sức ăn của Đại Địa Chi Hùng bình thường thì Caesar III cũng có thể giả vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chương 437 - Rời Núi

Vương quốc Warhammer, Joseph II cùng với một nhóm các bộ trưởng đang lặng lẽ chờ đợi trong dinh thự của Nguyên soái Borg.

Vì không quấy rầy lão nguyên soái nghỉ ngơi, ông ta còn cố ý phân phó tôi tớ là không được đi đánh thức lão nguyên soái, trông rất là chiêu hiền đãi sĩ.

Còn về việc tôi tớ trong Phủ nguyên soái có chấp hành theo ý chí của Quốc vương hay không thì lại không quan trọng.

Chính trị mà, từ trước tới giờ đều luôn mang tính tượng trưng hơn là thực tế.

Từ buổi sáng đợi đến giữa trưa, mắt thấy đã đến giờ cơm mà vẫn không gặp được bóng dáng của nguyên soái Borg, Joseph II cũng không tức giận.

Lúc trước vừa mới vu oan giá họa, đuổi một vị đại công thần về nhà dưỡng lão, bây giờ đột nhiên cần thì lại muốn mời người ta rời núi, há có thể không cho người ta trút giận được?

Trong lòng Joseph II còn đang âm thầm cảm thấy may mắn. May mà nguyên soái Borg không vội trở về đất phong, nếu không ông ta còn phải bôn ba thêm vài trăm dặm để đi mời người.

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến đang rất khẩn cấp, đại quân thú nhân đã chuyển hướng khỏi Công quốc Mosey, bây giờ đang phát động một cuộc tấn công thăm dò với Vương quốc Warhammer.

Nếu không lừa được Nguyên soái Borg ra tiền tuyến thì Joseph

II thật sự sẽ không yên lòng.

Là một vị Quốc vương, vì đại cục mà chịu một chút ủy khuất thì cũng không tính là gì.

Cảnh tượng chiêu hiền đãi sĩ hiện giờ là đang làm cho Nguyên soái Borg xem, nhưng cũng là đang làm cho các tướng lĩnh trong quân xem.

Joseph II đang dùng hành động thực tế để nói cho mọi người biết rằng ông ta không phải là một vị vua bảo thủ.

Cho dù là kẻ thù chính trị, chỉ cần có tài hoa thì cũng sẽ được trọng dụng.

Trạng thái này có thể kéo dài bao lâu thì sẽ tùy thuộc vào thời điểm chiến tranh kết thúc.

"Bệ hạ, có cần. . ."

Không đợi Tể tướng Gaye nói xong, Joseph II đã ngắt lời: "Không cần phải vội, đợi lão nguyên soái tỉnh dậy rồi nói."

"Nếu như các ngươi sốt ruột thì có thể về nghỉ trước, để một mình ta chờ ở chỗ này cũng không sao!"

Diễn xuất chính trị mà, muốn diễn thì phải diễn nguyên bộ.

Nếu như bây giờ bỏ dở nửa chừng thì coi như toi công bận rộn.

Cùng lắm thì ông ta ở lại luôn chỗ này là được, chắc là người ta sẽ không để cho một vị Quốc vương chờ đợi với cái bụng đói đâu.

"Chuyện này là sao? Tại sao bệ hạ tới mà các ngươi lại không đánh thức ta dậy?"

Tiếng khiển trách từ xa vọng lại làm cho mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì nhân vật chính, nếu không cứ tiếp tục như vậy thì thật sự là không biết nên kết thúc như thế nào.

"Bệ hạ, xin thứ lỗi! Đều do thần ngự hạ không nghiêm, để cho người đợi lâu!"

"Thần già rồi, cơ thể không còn được như trước nữa."

"Vậy mà lại có thể ngủ một giấc đến tận bây giờ mới dậy, thật sự là sai lầm nha. . ."

Nghe xong lời giải thích của Nguyên soái Borg, đám đại thần đều trợn tròn mắt.

Đối với người bình thường mà nói, tám mươi tuổi quả thực là tuổi già sức yếu, gần đất xa trời, nhưng đối với một vị Đại Địa kỵ sĩ mà nói thì tuổi này mới chỉ đi hết một phần hai cuộc đời mà thôi.

Sợ là dù cho tất cả mọi người ở đây có xuống mồ thì vị lão nguyên soái này vẫn còn có thể nhảy nhót tưng bừng.

Nếu như lão ta thật sự già đến mức không cầm nổi đao thì Joseph II cũng không tới mời lão xuống núi.

Nhưng nguyên soái Borg lại muốn cậy già lên mặt, mọi người cũng không thể nói gì hơn. Bình thường mà nói, khi đến tuổi tác của lão ta thì đúng là đã đến lúc về hưu rồi.

Ở tuổi này, người thừa kế cũng đã trưởng thành rồi. Danh lợi cũng đã trở thành dĩ vãng, trong những năm tháng còn lại, mọi người sẽ càng muốn theo đuổi Thánh vực trong truyền thuyết hơn.

Cho dù không không gặp thất bại trong cuộc đấu tranh chính trị trước đó, Nguyên soái Borg cũng sẽ về hưu trong mấy năm nữa thôi.

Nếu như cứ tiếp tục chiếm lấy vị trí không nhả ra, lúc đó không chỉ riêng người ngoài có ý kiến, sợ là ngay cả hậu bối nhà mình cũng sẽ sinh lòng oán trách.

"Lão nguyên soái nói đùa, cơ thể của lão nhân gia ngài vẫn còn vất khỏe mạnh!"

"Không dối gạt ngài, lần này ta tới đây là để nói xin lỗi với ngài. Trước đó. . ."

Không đợi Joseph II nói hết câu, Nguyên soái Borg liền ngắt lời: "Bệ hạ, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi."

"Cả đời thần cũng đã từng được chứng kiến các loại sóng to gió lớn. Một chút việc nhỏ này vốn chưa từng được để ở trong lòng."

"Tình thế bây giờ khó khăn, Bệ hạ nên đặt quốc sự lên hàng đầu, không cần phải lãng phí tinh lực với một lão già như thần."

Có thể thấy được trí tuệ chính trị của Nguyên soái Borg cũng không phải là thấp.

Lão ta biết rất rõ những gì có thể làm và những gì không thể chạm vào.

Cũng giống như hiện giờ, có thể làm dáng, có thể kiêu ngạo, nhưng không thể để cho Quốc vương công khai nhận lỗi.

"Nguyên soái đừng lo lắng, đúng chính là đúng, sai chính là sai. Nếu như ta tin vào sàm ngôn hiểu lầm nguyên soái, vậy thì nên xin lỗi."

"Tình hình hiện giờ của Vương quốc đang rất khó khăn, vô số lê dân bách tính đều đang nằm dưới mũi mâu của đại quân thú nhân, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ nước mất nhà tan."

"Vì hơn 20 triệu lê dân bách tính của Vương quốc Warhammer, xin nguyên soái Nguyên soái hãy gác lại những hiềm khích trước đây mà ra mặt ngăn cơn sóng dữ!"

Trong khi nói chuyện, Joseph II còn cúi đầu hành lễ với Nguyên soái Borg, cũng không cho lão ta có cơ hội cự tuyệt.

Thẳng thắn mà nói, với tư cách một vị Quốc vương, chơi như vậy quả thật có chút không biết xấu hổ, nhưng thế cục không cho phép Joseph II chậm trễ thêm nữa.

Ai cũng đều biết tình hình tiền tuyến đang là một mớ hỗn độn, bất kể là ai thay thế thì cũng không có cách nào đảo ngược chênh lệch thực lực giữa hai bên.

Sự khác biệt duy nhất nằm ở chỗ phương thức chiến bại.

Chương 438 - Rời Núi (2)

Đối với Nguyên soái Borg, người đã công thành danh toại thoái ẩn về hưu mà nói, ông ta hoàn toàn không cần phải lội vũng nước đục này.

Thân phận địa vị đã sớm đạt tới đỉnh phong nhân thần, đánh thắng cũng thể nào tiếp tục tăng lên, ngược lại còn làm cho Quốc vương càng kiêng kị hơn.

Nhưng nếu đánh thua thì sẽ thảm hại hơn, tổn hại thanh danh khi còn sống chỉ là thứ yếu, không chừng ngay cả bản thân lão ta cũng sẽ bỏ mạng nơi sa trường.

Rủi ro cao lại không có hồi báo, nếu như đổi thành Joseph II thì ông ta nhất định sẽ lựa chọn cự tuyệt.

Nếu như không chơi trò đạo đức thì ông ta thật sự không biết nên làm thế nào để thuyết phục Nguyên soái Borg ra chiến trường.

"Bệ hạ, từ trước đến giờ Vương quốc Warhammer luôn tràn đầy nhân tài. Lúc này quốc nạn vào đầu, chính là thời điểm để thanh niên tài tuấn đứng ra thể hiện."

"Hiện giờ là thời đại của người tuổi trẻ, ngài cần gì phải để cho một lão già như thần nhảy ra ngăn cản con đường của mọi người?"

Nguyên soái Borg cố gắng giãy giụa nói.

Là một cựu chỉ huy quân đội, lão ta hiểu rõ thực lực quân sự của Vương quốc Warhammer còn hơn cả vua Joseph II.

Với thực lực quân sự của Vương quốc Warhammer, một khi trở thành mục tiêu chính của đại quân thú nhân thì biểu hiện của họ cũng sẽ không khá hơn Công quốc Mosey là bao.

Chênh lệch khoảng cách về thực lực không thể chỉ dựa vào nỗ lực cá nhân là có thể bù đắp được. Cho dù lão ta có đích thân chỉ huy quân đội cả nước thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian chiến bại thêm một chút mà thôi.

Không có vị tướng nào thích một cuộc chiến mà không nhìn thấy hy vọng chiến thắng cả.

Vất vả lắm mới có thể toàn thân trở ra chính đàn, lão ta cũng không muốn bản thân mình lại rơi vào trong đó.

"Nguyên soái, đúng là trong vương quốc có không ít thanh niên tài tuấn, nhưng cũng cần có thời gian để trưởng thành."

"Trong thời điểm khó khăn này, chỉ có ngài mới có thể ngăn cơn sóng dữ thay cho bọn họ. . ."

Liên tục dỗ dành, lừa gạt, cộng thêm việc tỏ ra thảm thương, cuối cùng Joseph II cũng đã mời được Nguyên soái Borg xuống núi.

Còn chưa kịp buông lỏng một hơi thì chuyện phiền phức mới lại xuất hiện ở trước mặt ông ta.

Là một đồng minh, Vương quốc Warhammer nhất định phải đưa ra một câu trả lời thỏa đáng cho yêu cầu viện trợ của Công quốc Mosey.

Trước đó, các nước đều không tỏ thái độ, Vương quốc Warhammer cũng chỉ có thể chờ đợi.

Nhưng bây giờ Vương quốc Alpha đã tuyên bố một cách phách lối là sẽ phái ra "Hai mươi vạn" quân tới chi viện cho Công quốc Mosey, chuyện này lập tức dồn họ tới chân tường.

Tất cả mọi người đều là đồng minh, Vương quốc Alpha bị đại quân thú nhân tấn công mạnh mẽ như vậy mà còn có thể phái binh viện trợ, nếu như Vương quốc Warhammer ngồi yên mặc kệ thì thật sự rất không hợp ý.

Còn nếu phái binh đi cứu viện thì lại gặp phải mối đe dọa từ đại quân thú nhân.

Lỡ như viện binh chân trước vừa xuất phát, chân sau thú nhân lập tức đánh tới thì xong.

Cứu viện đồng minh không thành, bản thân lại biến thành phe cầu cứu, lúc đó sẽ tạo ra một chuyện cười.

"Nguyên soái, chuyện của Công quốc Mosey, ngài thấy thế nào?"

Joseph II dò hỏi.

Ông ta chưa bao giờ từng mang binh đánh trận, cũng chưa từng ra chiến trường.

Về các vấn đề quân sự, lý trí của Joseph II cảm thấy vẫn là nên tham khảo ý kiến của chuyên gia trước.

Mặc dù bản thân ông ta cũng đã đề bạt không ít tướng lĩnh, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiêm chỉ quân đoàn lớn tác chiến. Những phán đoán dựa trên sự tự nhận thức của bản thân cũng chưa hẳn là chuẩn xác.

"Bệ hạ, Công quốc Mosey nhất định phải cứu!"

"Cho dù là về mặt chính trị hay quân sự, Vương quốc ta cũng không thể ngồi yên."

"Nếu không, mối quan hệ liên minh sẽ xấu đi, lần sau khi đại quân thú nhân nhắm vào vương quốc thì chúng ta sẽ rất khó để yêu cầu các quốc gia khác giúp đỡ."

"Hiện giờ thì đường biên giới của chúng ta đã không còn giáp với Vương quốc Alpha nữa, nhưng Công quốc Mosey thì có."

"Cho dù Vương quốc ta thất thủ trước móng sắt của thú nhân thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến bọn họ trong ngắn hạn, chúng ta đã không còn nằm trong danh sách các quốc gia nhất định phải được cứu viện nữa."

"Không có Vương quốc Alpha dẫn đầu, các nước láng giềng phía tây sẽ không có tác dụng gì lớn, Công quốc Mosey thì ốc còn không mang nổi mình ốc."

"Một khi thú nhân thay đổi hướng tấn công, chúng ta chỉ có thể chiến đấu một mình."

"Bây giờ Vương quốc ta không chỉ phải phái binh cứu viện Công quốc Mosey, mà còn nhất định phải bắt chước Vương quốc Alpha, gióng trống khua chiêng xuất binh cứu viện."

"Chuyện này không chỉ phải làm cho Công quốc Mosey thấy, mà còn phải làm cho các quốc gia khác trong Liên minh nhân tộc xem."

"Nếu như có thể mà nói, chúng ta còn phải thuyết phục Công quốc Mosey phản công thu phục lại phòng tuyến Pháo đài August, xoay chuyển cục diện bị động trước mắt này."

Nguyên soái Borg nghiêm túc nói.

Về mặt quân sự, Công quốc Mosey mất càng nhiều lãnh thổ thì tuyến phòng thủ bên sườn của Vương quốc Warhammer sẽ bị lộ càng nhiều.

Về mặt chính trị, bây giờ ba nước đã là một liên minh cùng tồn vong.

"Nguyên soái, hai mươi vạn binh mà Vương quốc Alpha phái ra chắc chỉ có hơn phân nửa là thật."

"Dù cho đại quân thú nhân chuyển hướng tấn công, nhưng số lượng quân ở lại biên giới của chúng vẫn là một con số khổng lồ."

"Ngay cả khi Vương quốc Alpha mạnh hơn chúng ta một chút thì việc điều động hai mươi vạn quân trong một lần vẫn sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ đến hệ thống điều động của họ."

"Ta nghĩ họ chỉ có thể gửi đi nhiều nhất là 10 vạn quân tiếp viện, cộng thêm viện binh đến từ một số quốc gia nhỏ còn lại, có thể tập hợp đủ ba mươi vạn quân cũng xem như là một cái kỳ tích rồi."

"Hơn nữa, chất lượng của những quân tiếp viện này cũng rất đáng nghi ngờ."

Chương 439 - Hố Đồng Minh

"Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ không động đến quân thường trực, cho nên chỉ có thể phái tư quân quý tộc ra trận, còn mấy quốc gia nhỏ khác thì mới chỉ vừa điều động, không chừng còn có người mang theo nông nô binh cho đủ số."

"Với phẩm chất của những binh lính này, phái họ ra thủ thành đã là quá lắm rồi, trông cậy vào đám viện binh này có thể giúp thu phục lại đã mất thì sợ là không có hy vọng."

"Cho dù có tăng thêm vương quốc ta thì cũng không có phần thắng. Nếu như miễn cưỡng giành lại tuyến phòng ngự, nhẹ thì tổn thất nặng nề, nặng thì toàn quân bị diệt."

"Một khi lại tiếp tục đại bại, các quốc gia sẽ không thể huy động đủ quân tiếp viện trong thời gian ngắn. Công quốc Mosey vốn đã lòng người bàng hoàng, nay sợ là sẽ hoàn toàn sụp đổ."

Tể tướng Gaye cau mày nói.

Cứu viện Công quốc Mosey là một chuyện, muốn giúp bọn họ thu hồi lại lãnh thổ đã mất lại là một chuyện khác.

Về mặt chiến lược thì việc thu hồi phóng tuyến Pháo đài August đối với Vương quốc Warhammer là chuyện trăm lợi mà không có một hại. Nhưng vấn đề duy nhất nằm ở chỗ không làm được.

"Ha ha..."

"Tể tướng các hạ, chuyện mà bây giờ chúng ta đang thảo luận là làm điều gì để có lợi nhất cho vương quốc, mà không phải để các hạ đi nhọc lòng thay cho đồng minh của mình."

"Từ góc nhìn toàn cục, việc trợ giúp Công quốc Mosey giữ vững phòng tuyến đương nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu làm như vậy thì Vương quốc ta sẽ phải trả một cái giá rất đắt."

"Khi đại quân thú nhân đột phá không có tiến triển gì thì các hạ cảm thấy bọn chúng sẽ chạy tới gặm khúc xương cứng là Vương quốc Alpha, hay là thay đổi hướng tấn công nhắm vào chúng ta?"

"Khác với mặt trận phía bắc được đầu tư mạnh mẽ, sự chuẩn bị của vương quốc ở mặt trận phía đông rất thiếu sót."

"Băng qua Pháo đài Augustus chính là một vùng đồng bằng rộng lớn - Đại bình nguyên Warhammer, ngoại trừ tuyến phòng thủ bằng thép mà chúng ta chưa hoàn thành ra thì biên giới ở đó chỉ còn lại những lâu đài của các quý tộc lẻ tẻ."

"Một khi gặp phải quân chủ lực của thú nhân tiến công, sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian. Không có cứ điểm công sự, cho dù chúng ta có triệu tập quân đội cả nước thì cũng không thể ngăn cản được đại quân thú nhân ở bên ngoài hoang dã."

"Không muốn vương quốc ta bị đánh thành một vùng đất trống, vậy thì cũng chỉ có thể để cho đồng minh của chúng ta hy sinh một lần. Về mặt chiến lược, nếu đại quân thú nhân tiến thẳng vào Công quốc Mosey thì chúng ta sẽ càng bị động hơn."

"Nhưng tất cả những điều này đều cần có thời gian, nếu không nhổ hết những cây đinh trên đường thì bọn chúng sẽ không mạo hiểm mở một cuộc tấn công tổng lực vào chúng ta."

"Trong lúc này, một mặt chúng ta có thể vừa gia cố phòng tuyến, một mặt còn phải khuếch đại thực lực của thú nhân với những quốc gia loài người chưa bị cuốn vào trận chiến này, ép bọn hắn phải đưa ra quyết định sớm."

"Có chuyện tiền tuyến đại bại kích thích, Hội nghị liên minh diễn ra vào tháng 7 mới có thể đưa ra quyết định có lợi cho chúng ta, các quốc gia mới có thể xuất binh sớm."

"Đương nhiên, rủi ro trong chuyện này cũng rất lớn. Nếu như đám dị tộc kia bắt lấy cơ hội này xuất thủ, kiềm chế viện binh của các quốc gia, vậy thì phiền phức lớn rồi."

"Bất quá, đây chỉ là một sự kiện có xác suất nhỏ, cho dù muốn thừa cơ chiếm tiện nghi thì đám dị tộc cũng sẽ chờ đến khi viện binh xuất phát rồi mới nhảy ra kiếm chuyện."

Nguyên soái Borg lạnh lùng nói.

Lão ta cũng không hề muốn hố đồng đội. Nhưng tiếc là không có cách nào khác, Công quốc Mosey không xảy ra vấn đề, vậy thì Vương quốc Warhammer sẽ phát sinh vấn đề lớn.

Ngay cả khi kế hoạch này là uống rượu độc giải khát thì Nguyên soái Borg cũng không còn lựa chọn.

Nếu là không làm gì đó, chỉ dựa vào những công sự chưa hoàn thành ở Mặt trận phía đông thì sẽ cũng không thể nào ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân được.

Khác với Vương quốc Alpha vốn dày dặn kinh nghiệm đánh trận và sẵn sàng bị xâm lược bất cứ lúc nào, các quý tộc lão gia đã sớm chiếm lĩnh hiểm địa, xây dựng pháo đài đủ chỗ ở cho tất cả người dân và tích trữ đầy đủ lương thực.

Vương quốc Warhammer hoàn toàn không chuẩn bị được gì nhiều cho cuộc chiến này. Theo ước tính trước đó, bọn hắn vẫn luôn cho rằng trước khi lão già Behemoth đại đế kia qua đời thì thú nhân sẽ không có khả năng dốc toàn lực xâm lược.

Đánh giá sai về mặt chiến lược thì đương nhiền là cần phải trả giá. Dựa trên kinh nghiệm quá khứ chỉ cần tập hợp đủ quân tiếp viện từ nhiều quốc gia khác nhau thì sẽ phản công thú nhân, nhưng đại đa số các quý tộc của Vương quốc Warhammer đã đánh giá cao thực lực của bản thân.

Cho dù là tới bây giờ thì trong nội bộ Vương quốc Warhammer vẫn còn có rất nhiều trung tiểu quý tộc đang ôm thái độ lạc quan với trận chiến này. Bọn hắn còn ngây thơ cho rằng: chỉ cần toàn lực huy động liền có thể đuổi thú nhân chạy về quê quán.

Trong trạng thái như vậy, để đại quân thú nhân giết vào nội địa vương quốc thì không chừng sẽ thật sự bị đánh thành một vùng đất trống.

Cho dù sau này có được Liên minh nhân tộc giúp đỡ thu hồi lại lãnh thổ, nhưng người đều bị thú nhân tiêu diệt hết rồi, sẽ rất khó có thể phục hưng Vương quốc Warhammer.

Sau khi chần chờ một chút, Joseph II gật đầu bất đắc dĩ. Nhưng trong lòng ông ta lại đang âm thầm thở dài một hơi.

May mắn là mời được Nguyên soái Borg xuống núi, nếu không dựa theo kế hoạch đần độn tiếp viện cho Công quốc Mosey của đám thủ hạ kia thì xong đời. ...

Công quốc Mosey, vừa nhận được tin xuất binh viện trợ của Vương quốc Alpha, Chris IX thở dài một hơi.

Có đại ca dẫn đầu đoàn bão, vấn đề còn lại liền dễ làm hơn rồi. Các bạn hàng xóm lân cận ít nhiều gì cũng sẽ xuất một phần lực.

Chương 440 - Khí Thế

Một nhà góp mấy vạn viện binh, cộng lại cũng là một con số không nhỏ. Cho dù đánh không thắng được quân chủ lực của thú nhân thì ít nhất cũng có thể giúp ổn định thế cục.

Ngoài viện binh ra, thứ mà Công quốc Mosey cần nhất hiện giờ chính là "lòng tin". Có viện binh và không có viện binh là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Bệ hạ, đây là thông điệp được Vương quốc Warhammer gửi tới. Bọn họ đề nghị kết hợp sức mạnh của hai nước, lại thêm viện binh của các quốc gia khác để thu phục lại Pháo đài August, khôi phục tuyến phòng thủ trước đây."

Trong khi nói chuyện, Bộ trưởng bộ ngoại vụ Renato đưa tới một phần văn thư.

Chris IX nhận lấy văn thư, đọc lướt qua nội dung trên đó một lần rồi đắm chìm trong do dự.

Lý do mà Vương quốc Warhammer cho ra rất đầy đủ, Pháo đài August có địa hình hiểm trở và là nơi tốt nhất để xây dựng tuyến phòng thủ.

Ngược lại, tuyến phòng thủ hiện tại ở Thành phố Terence được xây dựng hoàn toàn bằng nhân lực. Cái gọi là nơi hiểm yếu cũng chỉ là một ngọn đồi nhỏ cao 180 mét.

Nếu có nhiều ngọn đồi nối liền nhau, tạo thành địa hình đồi núi, thì cũng có thể dùng để làm tuyến phòng ngự.

Thật đáng tiếc, không có nhiều ngọn đồi trong khu vực này.

Địa hình đồi núi thực sự vẫn là khu vực phía nam của công quốc Mosey.

Cho dù có lùi lại như thế nào thì cũng không thể ném công quốc cơ nghiệp để chạy đến đến khe núi đánh du kích với lũ thú nhân được!

Hơn nữa nhưng nơi đại quân thú nhân đi, cho dù không phải là đất trống thì cũng không có bao nhiêu người sống. Muốn đánh du kích cũng rất khó.

Chris IX khép văn thư lại rồi chậm rãi hỏi: "Đối với đề nghị của Vương quốc Warhammer, các khanh thấy thế nào?"

Có thể thấy rằng lần này ông ta đã thật sự động tâm. Bánh nướng mà Vương quốc Warhammer vẽ ra thật sự là quá hấp dẫn.

Một khi tuyến phòng thủ Pháo đài August được phục hồi thì mọi thứ sẽ trở lại như trước chiến tranh. Công quốc Mosey, nơi đang trên bờ vực sụp đổ, cũng sẽ đầy máu phục sinh.

Thậm chí còn có thể bởi vì chiến tranh mà bị động luyện ra được một đội quân có sức chiến đấu không sai. Tăng thêm tỷ lệ thắng trong cuộc chiến tiếp theo chống lại cuộc xâm lược của thú nhân.

"Bệ hạ, về mặt chiến lược thì việc thu hồi Pháo đài August đúng là lựa chọn tốt nhất, nhưng có hai vấn đề:

"Về mặt chính trị, liệu có ảnh hưởng đến Hội nghị liên minh vào tháng 7 tới hay không; về mặt quân sự, liệu các binh sĩ có thể hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu như kỳ vọng hay không."

Tể tướng Herceg lo lắng nói.

Kế hoạch là tốt, nhưng cuối cùng vẫn là do con người thực hiện. đại quân thú nhân đang liên tục không ngừng kéo đến, muốn thu hồi Pháo đài August từ trong tay bọn chúng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nếu như việc chủ động tấn công dẫn đến thất bại lớn trên tiền tuyến, từ phe thu hồi lại lãnh thổ đã mất biến thành phe đang hốt hoảng chạy trốn thì toang.

So sánh thì Hội nghị liên minh Nhân tộc sắp diễn ra vào tháng 7 đã không còn quan trọng nữa. Theo thông lệ trước đây, dù chỉ là gặp phải một chuyện thôi mà đám đại biểu trong liên minh đã có thể cãi lộn khí thế ngất trời rồi.

Xuất binh tiếp viện là chuyện lớn như vậy, nếu không làm ầm ĩ một khoảng thời gian thì căn bản không thể tiến đến khâu bỏ phiếu.

"Bệ hạ, cơ hội khó được. Có Vương quốc Warhammer phối hợp, cộng thêm viện binh của các quốc gia khác, đây là cơ hội để chúng ta thu hồi lại lãnh thổ của mình."

"Nếu như có thể để cho Vương quốc Alpha kiềm chế đại quân thú nhân ở tiền tuyến thì xác suất thành công sẽ cao hơn."

Bộ trưởng bộ quân vụ Martins thận trọng nói.

"Cơ hội" chỉ là vấn đề về xác suất, không có nghĩa là chắc chắn sẽ thành hiện thực.

Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, suy cho cùng vẫn phải dựa vào thực lực.

Đáng tiếc là có nhiều vấn đề không chỉ đơn thuần là vấn đề quân sự mà còn bao hàm hàng loạt các vấn đề chính trị.

Tiền tuyến liên tục mất thành mất đất, áp lực mà bộ quân vụ phải gánh chịu cũng càng ngày càng tăng. Những lời kêu gọi thay thế Martins trong nước ngày càng lớn, nếu như lại không lập được thành tích gì thì ông ta sẽ thật sự phải cút xéo rồi.

Cho dù biết rằng trong chuyện này vẫn tồn tại rủi ro, nhưng Martins cũng chỉ có thể kiên trì đánh cược một lần. Đối với cá nhân ông ta tới nói, thắng thì mọi chuyện đều dễ nói, nhưng dù thua thì tình hình cũng sẽ không tệ hơn bây giờ là bao.

Chris IX chần chờ nhìn phía bắc một chút rồi nghiêm túc hỏi: "Nếu như chúng ta liên thủ với Vương quốc Warhammer thì xác suất thu hồi lại phòng tuyến Pháo đài August sẽ là bao nhiêu?"...

Quận Wright, trải qua một loạt chuẩn bị, ngày tập hợp của quân viễn chinh cũng đã đến.

Nhìn xem đống đội ngũ to nhỏ khác nhau, Hudson phi thường hoài nghi đây là một đội đi chợ mà không phải là đội quân đi xuất chinh.

Người ly hương tiện. Vừa đi chính là hai ngàn dặm, tha hương tác chiến nơi đất khách quê người, không chuẩn bị đầy đủ một chút là không được.

Những vật tư hàng ngày khác sẽ được Công quốc Mosey cung cấp đầy đủ. Quần áo và chăn màn dùng cho tất cả các mùa chắc là cũng đã được chuẩn bị trước rồi.

Bởi vì không tin tưởng vào năng lực hậu cần của đồng minh, cho nên các quý tộc lão gia hiếm thấy xuất huyết một lần, mua trang phục cho tất cả binh lính tham chiến.

Tổng cộng là 15, 000 binh lính, chỉ nhiều chứ không ít, ngay cả gia súc cũng được tính vào, tổng binh lực trực tiếp đột phá 20, 000, chỉ đợi vương quốc phái người tới điểm danh nghiệm thu.

Tuần tra đội ngũ đang xếp hàng ngay ngắn, một cảm giác tự hào trào dâng trong lồng ngực Hudson. Nhìn thấy hùng vĩ này, không uổng hắn cố gắng lâu như vậy.

Các sĩ quan quý tộc chịu trách nhiệm kiểm kê nhân số ở bên cạnh cũng giật mình trước khí thế mà đội ngũ này thể hiện ra.

Không phải là bọn họ không có kiến thức, mà là những binh lính ở quận Wright đã thể hiện ra sĩ khí nằm ngoài dự kiến của họ.

Chương 441 - Huấn Luyện Viên

Viện quân của những địa khu khác cũng không thiếu lính tinh nhuệ, nhưng khi nghe tới chuyện phải chiến đấu với thú nhân thì điệu bộ cả đám đều giống như là chết cha chết mẹ vậy.

Binh sĩ ở quận Wright là ngoại lệ, ngoài việc phàn nàn về đường xá xa xôi ra, họ không chú ý nhiều đến chuyện sắp phải đối mặt với đại quân thú nhân.

Trong lúc mơ hồ còn có một cỗ ngạo khí chẳng thèm ngó tới .

Không còn nghi ngờ gì nữa, tinh thần này là do Hudson cố tình trau dồi. Trước đó khi được huấn luyện ở Sơn Địa Lĩnh, đám binh sĩ này đều được phái đi giám sát nô lệ thú nhân làm việc.

Đối với những binh sĩ vừa vung roi vừa giám sát đám nô lệ thú nhân làm việc mà nói, rất dễ nảy sinh tâm lý: Thú nhân không gì hơn cái này.

Việc cấy ghép các gợi ý tâm lý một cách tinh vi như vậy đã tạo cho mọi người một cảm giác ưu việt hơn thú nhân. Đến nỗi khi phải ra ngoài chiến đấu với thú nhân mà trong lòng đám binh sĩ này chỉ tràn đầy sự khinh bỉ.

Kiểu tâm lý này làm cho sĩ khí của quân viễn chinh vượt xa quân tiếp viện do các tỉnh lân cận phái đến.

"Tử tước Hudson, năng lực luyện binh của ngài thật là lợi hại! Cho dù có tính luôn toàn bộ đại lục thì cũng là số một số hai."

"Có lẽ ngài nên đảm nhận những trách nhiệm nặng nề hơn, chẳng hạn như: Đảm nhiệm huấn luyện viên của quân đội vương quốc, thay vương quốc huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ!"

Vị sĩ quan trung niên này không phải đang nói nhảm, ông ta thật sự sẽ tiến cử Hudson với Quốc vương. Quốc nạn vào đầu, bất cứ điều gì có thể tăng cường sức mạnh quân sự của vương quốc cũng đều rất có ý nghĩa.

Chỉ là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, việc huấn luyện binh lính ở quận Wright trông thì có vẻ như có thể sao chép, nhưng trên thực tế lại rất khó vận hành.

Không phải Vương quốc Alpha không có nô lệ thú nhân, nhưng thực sự là không có lãnh địa nào sử dụng nô lệ thú nhân với quy mô lớn giống như Sơn Địa Lĩnh.

Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đã xác định là cách huấn luyện này không thể nào mở rộng được rồi.

Về phần huấn luyện còn lại của đội ngũ, đó chẳng qua chỉ có tác dụng nâng cao kỷ luật và khí thế cho các tân binh mà thôi, những kẻ già đời khác không ưa cách làm này.

Nếu như thật sự để Hudson đi phụ trách huấn luyện quân đội cả nước, những vấn đề này sẽ sớm bị bại lộ. Cộng thêm cũng không đủ giáo quan quân sự, cải cách mù quáng sẽ chỉ làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.

"Bá tước Jose nói đùa, chỉ là chỉ huy đội ngũ trước mắt này thôi đã làm cho tôi kiệt sức rồi. làm sao gánh vác được trách nhiệm nặng nề là huấn luyện quân đội cho vương quốc được."

"Vào thời bình, tiến hành cải cách quân sự một chút cũng không sao. Nhưng bây giờ đang là thời chiến, bất kỳ động thái nào cũng đều sẽ bị phóng đại."

"Thay vì tiến hành cải cách với triển vọng không rõ ràng, chẳng thà giữ nguyên hiện trạng, đợi cho đến khi chiến tranh kết thúc rồi tính."

Hudson mở miệng từ chối.

Đây đều là lời thật lòng, thời chiến thật sự không phù hợp cho việc cải cách quân sự. Còn sau khi chiến tranh kết thúc, trận cũng đã đánh xong rồi, còn cải cách gì nữa?

Là một quốc gia có truyền thống bảo thủ, Vương quốc Alpha không thích hợp với những cải cách cấp tiến.

Tình hình căn bản trong nước chính là chư hầu đầy đất, bất luận là quyết định cải cách gì cũng khó có thể được nhân rộng trên toàn quốc.

Có vẻ như Bá tước Jose cũng đã nghĩ đến điều này, ông ta vốn đang cao hứng bỗng gật đầu bất đắc dĩ, không tiếp tục nói về chủ đề nhạy cảm này nữa.

Binh quý thần tốc dù sao cũng chỉ là một trạng thái lý tưởng.

Cho dù vương quốc đã nhận được thư cầu viện, nhưng vừa phải đưa ra quyết sách, vừa phải phái viện binh, cho nên cũng phải mất kha khá thời gian.

Pháo đài August thất thủ vào đầu tháng 5 năm 99988 theo lịch thần thánh, khi quân tiếp viện từ quận Wright chính thức xuất phát đã là cuối tháng.

Ngay cả với tốc độ này thì Hudson vẫn bị đặc sứ của Quốc vương hết lời khen ngợi. So với các đồng nghiệp vẫn còn đang tranh cãi túi bụi thì hiệu suất này thật sự là rất cao.

Không có bất ngờ gì xảy ra, quân đoàn Wright quận của Hudson đã trở thành đội ngũ cứu viện đầu tiên xuất phát.

Những việc liên quan đến chính trị, chỉ cần động đến vị trí đầu tiên là sẽ trở nên khác thường.

Bị động nổi tiếng, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Ai biết tâm tình của các đồng nghiệp lại mâu thuẫn như vậy?

Cho dù biết rõ là không thể tránh thoát mà vẫn cứ lề mà lề mề lãng phí thời gian.

Những chuyện như cứu viện không phải cứ đến càng muộn thì sẽ càng an toàn.

Nếu như quân đội của Công quốc Mosey thật sự sụp đổ, một chút viện binh này của Vương quốc Alpha cũng không đủ để lấp hố.

Các đồng nghiệp không cố gắng, khoản chiến tích này trực tiếp rơi trúng đầu Hudson trên.

Sau đó liền không có sau đó nữa, ngoài việc tăng thêm một chút danh vọng ra thì chẳng có lấy một chỗ tốt gì.

Vương quốc Alpha có một quan điểm rất rõ ràng về quân đội mà mình phái đi —— "Viện binh" .

Đơn giản mà nói, đó là đóng vai trò phụ trợ trên chiến trường, chấp hành một số nhiệm vụ thủ thành, hoặc là đánh nhau với một số thú nhân tôm tép.

Còn việc quyết chiến với quân chủ lực của thú nhân, có lẽ ngay cả đại lão lạc quan nhất ở vương đô cũng không dám ảo tưởng như vậy.

Từ trên địa lý phân chia, khu vực phía đông nam của Vương quốc Alpha có bảy tỉnh thành. Tỉnh Phong Vân thì đang đánh trận ở tiền tuyến, vì vậy nhiệm vụ điều động lần này không đụng chạm gì đến bọn họ.

Trên danh nghĩa là sáu tỉnh đông nam còn lại đều sẽ cử đội quân của một quận đi tham chiến. Nhưng khi đến thao tác cụ thể thì lại xuất hiện vô số vấn đề.

Một chút quận nhỏ không thể bỏ ra nổi 15, 000 tinh nhuệ, số người còn thiếu đương nhiên chỉ có thể san sẻ cho các quận khác gánh vác.

Một số tỉnh thì lại có quá nhiều lục đục nội bộ, không có người chịu nhận công việc nặng nhọc này, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ chia đều cho các quận.

Chương 442 - Đổi Người

Đặc điểm điển hình nhất của một đội quân chắp vá chính là sự hỗn loạn trong chỉ huy. Các quân đoàn trưởng tạm thời không hề có lực chấn nhiếp gì với các quý tộc đến từ các nơi khác.

Quân đoàn quận Wright do Hudson chỉ huy đã lên đường hơn mười ngày rồi mà vẫn còn viện binh của hai tỉnh chưa làm rõ mối quan hệ nội bộ.

Dọc đường đã có người cung cấp hậu cần, không có áp lực về quân nhu, chỉ cần đi là được.

Cho nên tốc độ hành quân sẽ nhanh hơn lúc bình thường một tí xíu. Ngày đầu tiên, Hudson mang theo bộ đội đi được sáu mươi dặm.

Sau đó, tốc độ liền bắt đầu chậm lại. Biểu hiện của ngày đầu tiên ưu tú như vậy là vì đặc sứ mà Quốc phái tới đã đi theo đại quân lên đường, lấy một cái danh đẹp là —— tiễn đưa.

Ở ngay trước mặt lãnh đạo, cho nên mọi người thể hiện một chút cũng là chuyện thường.

Nếu không phải sợ biểu hiện quá mức, sau này không dễ kết thúc, dù có đi thêm hai ba mươi dặm nữa cũng không thành vấn đề.

Dù sao bây giờ vẫn đang hành quân trong lãnh thổ, không bị uy hiếp gì, các binh sĩ không cần phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Ngay cả việc nấu cơm và xây dựng cơ sở tạm thời cũng đã có người là thay.

Khả năng huy động và phối hợp của các quý tộc trên khắp vương quốc, xuất hiện trong thời kỳ nửa nô lệ và nửa phong kiến này, chính là một kỳ tích.

Nhưng chỉ có duy nhất một mình Vương quốc Alpha là có khả năng phối hợp như thế này. Nếu như ở các quốc gia khác, các quý tộc lão gia dọc đường cũng sẽ không phối hợp như vậy.

Đây đều là công lao của Đế quốc Thú Nhân, toàn nhờ vào đại quân thú nhân cố gắng hơn mấy trăm năm qua mới rèn luyện được khả năng phối hợp của mọi người.

Các quý tộc ven đường cố gắng hết sức để hợp tác, các quý tộc tham chiến cũng sẽ nghiêm ngặt ước thúc quân kỷ, mọi người đã ngầm hình thành một sự ăn ý. . . .

Phỉ Thúy cung, nhìn vào tài liệu trong tay, Caesar III lập tức nổi trận lôi đình.

Viện binh có rồi, nhưng biểu hiện của "hai mươi vạn" đại quân này thật sự khó mà diễn tả.

Ngoài quân đoàn quận Wright do Hudson chỉ huy có thể xuất phát đúng thời gian quy định ra, tất cả các quân tiếp viện còn lại đều xảy ra vấn đề.

Đủ loại lý do thiên kì bách quái, kết quả sau cùng đều là giống nhau. Vì thúc giục đám quân tiếp viện này xuất phát, Bá tước Jose, người phụ trách điều phối việc triển khai này chỉ có thể cáo trạng lên Quốc vương.

"Bệ hạ, chi viện cho Công quốc Mosey là một việc làm khổ cực, người phía dưới có mâu thuẫn cũng là chuyện rất bình thường."

"Đối với năng lực chấp hành của một số tỉnh mà nói, quy định cứng nhắc về nhân số binh lực mà chúng ta đã đưa ra trước đó vẫn tồn tại một số độ khó nhất định."

"Bá tước Jose không đủ uy vọng, các quý tộc trên cả nước đều không chưa từng nghe qua tên tuổi của ông ta, cho nên không thể chấn nhiếp được đám kiêu binh hãn tướng bên dưới cũng là chuyện bình thường."

"Không bằng đổi một vị quý tộc có uy vọng cao vào trong quân để đảm nhiệm chức vụ thống soái liên quân."

Đại công tước Newfoundland khuyên bảo.

Làm Tể tướng, lão ta nhận thức rõ những khó khăn mà chính quyền địa phương phải đối mặt.

Hành động chậm chạp chủ yếu bắt nguồn từ hai phương diện: sự phản kháng của các quý tộc chịu trách nhiệm thực hiện nhiệm vụ và sự hỗn loạn trong việc chỉ huy đội ngũ chắp vá này.

Ảnh hưởng của cái sau lớn hơn cái trước. So với đội ngũ chắp vá, những đội quân lấy quận làm đơn vị để triển khai quân đội có biểu hiện tốt hơn rất nhiều.

Đội ngũ càng phức tạp thì lại có yêu cầu càng cao đối với quan chỉ huy. Theo lý mà nói, phái một vị Bá tước tới chỉ huy liên quân là hoàn toàn không có vấn đề.

Đáng tiếc Bá tước Jose chỉ là một vị Bá tước cung đình do Quốc vương sách phong. Danh phận là rất cao, nhưng muốn thống lĩnh được đội ngũ liên quân hỗn tạp này thì còn thiếu rất nhiều.

Nếu không phải vì nể mặt của Quốc vương, sợ là chẳng có ai thèm quan tâm đến vị "đặc sứ Quốc vương" này.

Nể tình là một chuyện, nhưng thực hiện lại là một chuyện khác. Một vị Bá tước cung đình chỉ biết nói miệng là không thể chỉ huy được đội quân chắp vá này, cho dù muốn lập uy thì cũng không có năng lực giết gà dọa khỉ.

"Hừ!"

Caesar III hừ lạnh một tiếng rồi khó chịu nói: "Từ trước đến nay, thú nhân đều là chủng tộc quỷ kế đa đoan, tiền tuyến đã sớm lâm vào trong hiểm cảnh, những tướng lĩnh có quan trọng của vương quốc đều không thích hợp rời đi vào lúc này."

"Còn những quý tộc có danh vọng thì đều đã có nhiệm vụ trong người, chắc là cũng không đi được."

"Thôi, cứ để tiểu Caesar qua đó một lần cho biết. Vừa lúc có thể cho nó trải nghiệm một chút, thuận tiện rèn luyện luôn năng lực chỉ huy quân sự."

Vương tử muốn ra chiến trường rèn luyện, đám người đều ăn ý lựa chọn im lặng trong vấn đề này. Các chính trị gia lý trí đều biết là không nên đụng chạm gì đến vấn đề này.

Tại đại lục Aslante, Quốc vương ra chiến trường cũng là chuyện thường xuyên xảy ra, vương tử ra tiền tuyến "mạ vàng" cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng chuyến đi cứu viện Công quốc Mosey lần này lại tràn đầy chuyện không chắc chắn. Mặc dù bên phía Công quốc Mosey sẽ không dám để cho Vương tử Caesar xảy ra bất trắc, nhưng vấn đề là thú nhân dám nha!

Trên chiến trường tràn đầy đủ loại chuyện ngoài ý muốn, lỡ như vương tử xảy ra bất trắc gì, những kẻ lựa chọn ủng hộ chuyện này chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bị giận chó đánh mèo đối tượng.

Phản đối thì càng không cần phải nói.

Nghi ngờ năng lực của vương tử không chỉ đắc tội với Quốc vương đương nhiệm mà còn đắc tội với cả Quốc vương đời kế tiếp, sẽ rơi vào hoàn cảnh là tiền đồ không "tươi sáng" .

Cho dù vẫn còn có những quý tộc khác có thể chấp hành nhiệm vụ này thì hiện giờ cũng chỉ có thể không có.

Chương 443 - Vương Tử Đến Rồi

Hudson vừa nhận được tin tức là nhân sự cấp cao đột ngột thuyên chuyển liền quyết đoán căn dặn với đám thuộc hạ: "Truyền lệnh xuống, giảm tốc độ hành quân xuống còn 20 dặm/ngày."

"Tom, phái người đi thông báo cho các quan viên phụ trách điều phối vật tư một tiếng. Lý do là: Tốc độ của các viện quân khác quá chậm, chúng ta muốn chờ bọn họ đuổi kịp để đồng thời hành động."

Ngày đi hai mươi dặm thì chỉ cần một buổi sáng là đủ rồi, điển hình của việc tiêu cực biếng nhác.

Không có cách nào, ai bảo danh hiệu tổng chỉ huy của Bá tước Jose đột nhiên bị vương đô tước bỏ chứ?

Không có người, hắn còn biểu hiện tích cực như vậy cho ai nhìn!

Muốn lăn lộn trong chốn quan trường, chỉ riêng việc biểu hiện ưu tú là không đủ, mà còn nhất định phải hiểu rõ động tĩnh phía trên.

Bá tước Jose cần mọi người đến Công quốc Mosey càng sớm càng tốt, nhưng điều này không có nghĩa là quan chỉ huy sau này cũng cho rằng như vậy.

Nhất là vị quan chỉ huy tân nhiệm này còn là "nhị đại" cấp cao nhất của vương quốc —— vương tử.

Lúc đầu khi nhận được tin tức này, Hudson còn tưởng rằng có người đang nói đùa với hắn.

Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy mà cũng dám để vương tử dẫn đội?

Cho dù Bá tước Jose không hợp cách thì cũng có thể thay bằng một vị quý tộc có danh vọng cao đến chủ trì đại cuộc. Thật sự không được thì phái ra một thành viên chi mạch khác của vương thất cũng có thể.

Nhưng khi Hudson nhớ tới truyền thống của đại lục Aslante thì hắn lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Những viện binh như bọn hắn qua chi viện thì đúng là nguy hiểm trùng điệp, nhưng vương tử qua đó mạ vàng thì lại không thể nào an toàn hơn được.

Người của Công quốc Mosey không thể nào để cho Vương tử Caesar ra tiền tuyến. Có thể đục nước béo cò một cách danh chính ngôn thuận, còn dễ hơn việc mạ vàng trong nước nhiều.

Ở trong quốc nội, vương tử muốn vớt chiến công, không nói là phải tự thân ra trận giết địch, nhưng ít nhất cũng phải đích thân ra tiền tuyến tham dự chỉ huy.

Lỡ như gặp phải đại bại, không chừng vương tử cũng tiêu luôn. Trong lịch sử của Vương quốc Alpha cũng không chỉ có một vị Quốc vương chiến tử, còn vương tử chết ở tiền tuyến thì càng nhiều.

Caesar III chỉ có một đứa con trai, cho nên không thể cho để nó đi tham gia loại hoạt động mạ vàng có độ nguy hiểm này.

Nhưng muốn ngồi vững trên vương vị mà không có một chút chiến công kề cạnh thì sẽ không có tự tin khi đối mặt với các quý tộc lớn ở quốc nội trong tương lai.

Trong loại hình vương quốc đầu tư cổ phần này, Quốc vương chỉ là một vị đại cổ đông, nếu như bản thân Quốc vương không đủ uy vọng thì rất dễ bị đám cổ đông nhỏ khống chế điều hành, tranh đoạt quyền nói chuyện.

Nhiệm vụ cứu viện lần này là một cái cơ hội tốt. Chỉ cần tọa trấn hậu phương, tiền tuyến thắng trận thì sẽ có một phần công lao của vương tử; Còn nếu nếm mùi thất bại thì cũng còn sẽ có người chủ động đứng ra chịu trách nhiệm.

Hudson không có chút hứng thú nào muốn đi đánh trận với loại nhị đại này, muốn chia lãi chiến công thì không nói, sợ nhất chính là chỉ huy lung tung.

Còn về phần ôm bắp đùi, đối với quý tộc có thân phận địa vị đạt đến tình trạng hiện giờ của hắn mà nói, chỉ cần không muốn vào chính phủ trung ương phát triển thì việc lấy lòng Quốc vương cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Mạnh như Caesar III, tại vị dài đến mấy chục năm, mà cũng không thể nâng đỡ được một nhà đại quý tộc mới.

Nguồn tài nguyên trong Vương quốc có hạn, là điển hình của hình thức "Một cái củ cải, một cái hố". Trừ phi có đại gia tộc suy sụp, nếu không ai cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện nghịch thế mà lên.

Bình thường đều sẽ cặm cụi trồng trọt trong đất phong của mình, sống một cuộc sống bình thường không tranh với người, lấy lòng vương tử chỉ là việc làm lãng phí thời gian.

Bây giờ hắn thận trọng đối đãi như vậy đây chẳng qua chỉ vì không muốn đắc tội với người, miễn cho trở thành đối tượng bị lập uy. . . .

Tốc độ hành quân chậm lại, Hudson cũng có thời gian bắt bẻ kỷ luật trong lúc hành quân. Dưới sự nỗ lực của đám quý tộc sĩ quan, đội ngũ ngày càng trở nên có trật tự hơn.

Tốc độ bước đi đồng đều, 15, 000 người cùng nhau tiến lên, chỉ riêng phần khí thế này thôi đã có làm cho người ta cảm thấy sợ hãi rồi.

Chỉ cần nhìn vào sắc mặt của đám quý tộc ven đường là biết, cả đám đều bị choáng ngợp bởi vẻ ngoài của đội quân này.

"Tinh nhuệ", đây tuyệt đối là một đội quân tinh nhuệ.

Một đường tiến lên, tốc độ chậm như ốc sên, còn chưa vớt được chiến công gì thì đại danh của Hudson đã vang dội qua một nửa Vương quốc Alpha trước rồi.

Đứng dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt, Hudson vừa hạ lệnh nghỉ ngơi ngay tại chỗ thì có một đội Kỵ binh Griffin xuất hiện ở trên không trung của đội quân.

Hudson nhìn lên bầu trời rồi lờ đi. Dọc đường đi, cảnh tượng tương tự đã xảy ra không chỉ một lần.

Trong phạm vi thế lực của nhà mình có thêm một đội quân quá cảnh, phái Kỵ binh Griffin tới điều tra một chút cũng là chuyện bình thường.

Trên những đám mây, một con Ma thú hùng ưng có bộ lông màu hoàng kim, hai mắt tỏa ra tia sáng ra sắc bén trông đặc biệt bắt mắt.

Trên lưng hùng ưng có một chàng trai trẻ ăn mặc lộng lẫy đang ngồi vững vàng nhìn xuống bên dưới.

"Nghe danh không bằng gặp mặt, không ngờ là tư quân của quý tộc quận Wright thật sự là một đội quân tinh nhuệ. Xem ra nhiệm vụ lần này càng ngày càng thú vị rồi."

Vương tử Caesar có chút hưng phấn nói.

Đây là lần đầu tiên y mang binh xuất chinh, mọi chuyện đều lấy cầu ổn làm đầu. Dù sao thì thống lĩnh một đội quân tinh nhuệ ra chiến trường cũng đáng tin cậy hơn việc mang theo một đám ô hợp.

"Điện hạ, đừng nên thiếu cảnh giác. Trong số quân tiếp viện được Vương quốc gửi đến lần này thì cũng có quân đoàn quận Wright do Tử tước Hudson chỉ huy là có thể dùng được một chút."

"Biểu hiện của năm quân đoàn còn lại thật sự là một lời khó nói hết. Đợi khi ngài được chứng kiến liền sẽ phát hiện nhiệm vụ lần này cũng không đơn giản."

Bá tước Jose cũng đang cưỡi một con Griffin vội vàng khuyên.

Chương 444 - Vương Tử Đến Rồi (2)

Vị trí chủ soái đã bị mất, nhưng vị trí phó soái lại rơi trúng đầu ông ta. Nhiệm vụ chủ yếu hiện giờ của ông ta đã không còn là mang binh đánh giặc nữa, mà là phải trông chừng vị tiểu vương tử trước mắt này.

Người trẻ tuổi đều có tật xấu là tự cho rằng mình rất tài giỏi, thân phận càng tôn quý thì biểu hiện ở phương diện này sẽ càng nghiêm trọng.

Bá tước Jose không muốn vương tử nhà mình vì phán đoán sai thực lực liên quân mà xem tất cả quân viễn chinh thành quân tinh nhuệ, chạy đi nhận một số nhiệm vụ vượt quá khả năng của liên quân.

"Ồ, ta cũng muốn đi xem mấy quân đoàn còn lại rốt cuộc kém đến tình trạng gì mà có thể làm cho Bá tước các hạ ký ức khắc sâu đến vậy."

"Nhưng mà bây giờ chúng ta hãy đi gặp vị Tử tước Hudson thú vị này trước đã."

"Huấn luyện ra được một đội quân tinh nhuệ như vậy, có thể thấy năng lực luyện binh của hắn cũng là số một số hai trong toàn bộ vương quốc."

Trong khi nói chuyện, Vương tử Caesar đã điều khiển hùng ưng bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Đám người vội vàng đuổi theo, có binh sĩ tay lẹ mắt lanh còn gỡ lá cờ lớn ở sau lưng xuống rồi ra hiệu, kẻo binh lính phía dưới lại lầm tưởng là địch.

Vừa mới rơi xuống đất, Bá tước Jose đã từng tới đây liền bị đám sĩ quan quý tộc ở xung quanh nhận ra, bọn họ vội vàng tiến lên nghênh đón nói:

"Bá tước Jose tôn kính, chào mừng ngài đến đây. Quân đoàn trưởng sẽ tới ngay lập tức, mời ngài vào trong doanh trại nghỉ ngơi một chút."

Có thể thấy được đám sĩ quan quý tộc này vẫn chưa chưa biết gì về sự biến động nhân sự cấp cao, họ vẫn đang hiểu lầm rằng Bá tước Jose còn là chủ soái của liên quân, cho nên trực tiếp cho đãi ngộ cao nhất.

Chính chủ bị không để ý tới, Vương tử Caesar đương nhiên là cảm thấy bất mãn. Chẳng qua kỹ năng diễn xuất thiên phú đã làm cho y quen với việc không để lộ sắc mặt.

Tuy nhiên, vẻ không hài lòng thoáng qua giữa hai hàng lông mày của y vẫn bị Bá tước Jose nhìn thấy, ông ta vội vàng giới thiệu với đám sĩ quan quý tộc tiến lên nghênh đón:

"Vị này chính là thống soái tân nhiệm của liên quân—— Vương tử Caesar, nhanh mời quân đoàn trưởng Hudson ra nghênh đón."

Để nghênh đón vị vương tử không mời mà đến này, quân doanh lập tức trở nên náo nhiệt, nhưng đầu của Hudson cũng lớn theo.

Thị sát chính là kiểm tra, nhưng từ biểu hiện của vương tử Caesar có thể thấy được, rõ ràng là y muốn đặt hành dinh ở tại chỗ này, không hề có ý định rời đi.

Chỉ có thể nói, biểu hiện quá tốt cũng là một loại sai lầm. Là đơn vị duy nhất có sức chiến đấu trong lực lượng viễn chinh, quân đoàn quận Wright đương nhiên là sẽ hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

Có thêm một vị lão đại trông chừng, làm cái gì cũng không tiện. Ví dụ như: Tốc độ hành quân vừa mới giảm xuống liền được khôi phục lại.

Từ ngày đi hai mươi dặm tiến hóa thành ngày đi sáu mươi dặm.

May mắn là đám lính này đã được điều động từ nửa năm trước, tiêu chuẩn lương thực đã được cải thiện. Tố chất thân thể hiện giờ đã đủ để đảm nhiệm cường độ hành quân cao như vậy.

Cộng thêm việc vương tử đến đây, sĩ khí được nâng cao, biểu hiện trên đường đi cũng là biết tròn biết méo.

Người phía dưới hưng phấn, nhưng Hudson lại không cao hứng nổi. Việc vương tử Caesar đến đây trông như chẳng gây ra ảnh hưởng gì với hắn, nhưng thực tế thì đã làm suy yếu lực khống chế đội quân này của hắn.

Đám tiểu quý tộc dưới trướng vừa nghe nói vương tử điện hạ tới thì người nào người nấy đều hưng phấn giống như ăn tết vậy.

Nếu như không phải vì nội bộ quý tộc đẳng cấp sâm nghiêm, ước thúc hành vi của họ, sợ là những người này đã không nhịn được mà chạy tới trước mặt vương tử biểu hiện rồi.

"Quân đoàn trưởng, vương tử điện hạ cho mời!"

Lời nói của vệ binh làm cho Hudson nhướng mày. Người khác thỉnh thoảng mới tổ chức yến tiệc, nhưng hắn ngày nào cũng được mời.

Nội dung thảo luận cũng có đủ loại, có lúc là thảo luận tình hình vương quốc, có lúc là thảo luận lộ trình hành quân tác chiến tiếp đó, có lúc chỉ là nghe vương tử điện hạ nói tầm xàm. . .

Hầu hết thời gian, Hudson đều phải diễn vai người nghe. Không phải là hắn giấu dốt, mà thật sự là những vấn đề mà vương tử Caesar nói ra đều rất mẫn cảm.

Vương tử điện hạ đã là người nằm trong nhóm quyền quý hàng đầu trên đại lục, bất kể y có bình luận về tình hình thế cục hay bày tỏ quan điểm cấp tiến gì cũng đều không quan trọng.

Nhưng mà Hudson không được. Thân phận địa vị đã quyết định hắn không thể tham gia quá nhiều vào những vấn đề nhạy cảm này, càng không thể tuỳ tiện cho thấy lập trường.

Đối với việc vương tử Caesar lôi kéo, Hudson cũng chỉ có thể ứng phó. Mặc dù vị này chính là con trai hợp pháp duy nhất của Quốc vương, nhưng chung quy vẫn không phải là Quốc vương.

Cho dù y thật sự trở thành Quốc vương, Hudson cũng sẽ không tùy tiện tìm nơi nương tựa. Caesar III cường thế là vì thủ đoạn chính trị của ông ta đủ mạnh, làm việc cũng rất hào phóng, có thể làm người tin phục.

Phụ thân lợi hại không có nghĩa là con trai nhất định sẽ lợi hại, đại đa số trường hợp có một người cha mạnh mẽ thì khả năng cao là con trai sẽ là phế vật.

Vương tử Caesar có phải là phế vật hay không thì tạm thời còn chưa nhìn ra, nhưng khát vọng kiến công lập nghiệp, tâm tư muốn vượt qua phụ thân của mình thì lại thể hiện rất rõ ràng.

Một vị vương tử chú trọng sự nghiệp đã được chú định là sẽ không được các đại quý tộc thích. Bị Caesar III đè ép lâu như vậy, không có người nào muốn tiếp tục bị ép cả.

Chờ khi vương tử Caesar thượng vị, chắc chắn sẽ có một làn sóng tranh giành quyền nói chuyện chính trị bùng lên.

Hudson không muốn tham gia vào ván cờ ở cấp độ này. Lỡ như đứng sai đội, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.

"Biết rồi, ta sẽ qua ngay."

Dù sao cũng là vương tử mời, nói xong, Hudson buông chuyện trong tay xuống rồi đi ra khỏi doanh trướng.

Chương 445 - Vương Tử Đến Rồi (3)

"Điện hạ, tình hình khó khăn mà các đội quân tiếp viện gặp phải không giống nhau, không có hiểu biết sâu sắc thì rất khó tìm ra mấu chốt của vấn đề.

"Muốn bọn họ có thể bắt kịp, sợ là có chút khó khăn. Không bằng để các tỉnh thành tự điều tra, tự tìm ra vấn đề rồi mau chóng giải quyết vấn đề hành động chậm chạp này."

Lại một ngày bàn luận xung quanh sự chậm chạp của đồng nghiệp. Hudson khéo đưa đẩy nên đương nhiên sẽ không nói bất cứ điều gì làm hỏng phong cảnh.

Để các tỉnh thành tự điều tra rõ ràng chỉ là làm dáng một chút. Nếu như thật sự có thể giải quyết vấn đề thì chuyện này cũng sẽ không kéo dài đến hiện giờ.

Còn về yêu cầu của vương tử là làm cho các đội quân tiếp viện mau chóng đuổi kịp, trừ phi quân đoàn quận Wright giảm tốc độ chờ đợi.

Nếu không với tốc độ ngày đi sáu mươi dặm như hiện giờ, trừ phi các đội quân tiếp viện phía sau biết bay, nếu không sẽ không thể nào đuổi kịp.

"Haizz!"

"Thế cục gian nan, sao mấy người đó không biết lấy đại cục làm trọng vậy chứ?"

"Nếu như tất cả mọi người đều tận trung cương vị, cẩn trọng giống Tử tước Hudson thì lo gì không san bằng được thú nhân! . . ."

Hudson giả vờ không nghe thấy những lời phàn nàn tức giận của vương tử. Hắn sẽ không làm những chuyện vô duyên vô cớ đắc tội với người khác.

Trên thực tế, từ những tình báo được chính phủ công khai để xem thì biểu hiện của các đồng nghiệp khác đã rất tốt rồi.

Tất cả viện quân đều đã lên đường xuất phát. Ngay cả đội ngũ có tốc độ hành quân chậm nhất cũng đã đạt tới tốc độ ngày đi 40 dặm.

Đối với một đội ngũ được chắp vá tạm thời, có thể đạt tới tốc độ này đã là nể mặt của hoàng trữ Caesar lắm rồi.

Còn về tốc độ ngày đi 60 dặm mà quân đoàn quận Wright đang thể hiện chính là tiêu chuẩn của quân tinh nhuệ vương quốc.

Đương nhiên, đội quân chỉ gồm người tu luyện tạo thành thì không tính.

Tiêu chuẩn thấp nhất của đội quân do người tu luyện tạo thành là ngày đi tám mươi dặm. Nếu như không bị hậu cần liên lụy, ngày đi trăm dặm cũng là không đáng kể.

Có lẽ là cảm thấy biểu hiện của vương tử Caesar có hơi thất thố, Bá tước Jose ở bên cạnh lập tức đổi chủ đề:

"Điện hạ, ít ngày nữa, đặc sứ của Công quốc Mosey sẽ đến tụ họp với chúng ta, ngài xem?"

Vương tử Caesar vốn còn đang oán trách, nhưng khi nghe được tin "Công quốc Mosey" muốn tới thì lại ngay lập tức tỉnh táo tinh thần.

"Bây giờ đang là thời chiến, công tác tiếp đãi chỉ cần đơn giản là được. Chắc là đặc sứ của Công quốc Mosey cũng sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ này."

Chúng ta không biết rõ về tình hình tiền tuyến của Công quốc Mosey, nếu như vội vàng ra chiến trường thì sẽ phải chịu thiệt hại nặng nề."

"Tốt nhất là nên ở lại Công quốc Mosey nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đợi viện quân của các quốc gia khác tề tụ rồi mới triển khai bước tiếp theo."

"Những việc này phải giải thích rõ ràng cho họ hiểu. Miễn cho đến lúc đó gây ra những hiểu lầm không cần thiết, làm ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao của hai nước thì không tốt."

Lời của tiểu Caesar nói làm cho mắt Hudson tỏa sáng.

Chỉ cần nhìn vào kỹ năng "xử lý" này liền biết là vị vương tử trước mặt còn có đầu óc chính trị.

Cho dù có khát vọng kiến công lập nghiệp thì cũng không quên địa vị của bản thân. Làm viện quân, qua đó chỉ để hỗ trợ, không phải tới để đỡ đạn.

Đối với những cuộc chiến nằm trong phạm vi khả năng thì việc hỗ trợ là đương nhiên. Những việc nằm ngoài khả năng thì nên từ chối vẫn phải từ chối.

Lảm rõ vấn đề này với Công quốc Mosey trước, để tránh khỏi việc phân bổ nhiệm vụ lung tung, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy không thoải mái. . . .

Công quốc Mosey, sau niềm vui ban đầu, tình hình ở tiền tuyến ngày càng xấu đi đã kéo vua Chris IX về với thực tại.

Ngoại trừ hoàng đình tộc Ưng ra, quân đội của tứ đại Hoàng

Đình khác cũng đã xuất hiện ở trong cảnh nội của Công quốc Mosey, đại quân thú nhân tụ tập đã vượt quá con số 60 vạn.

Phải gánh chịu áp lực khổng lồ như vậy, phản ứng trực tiếp nhất chính là những bức thư khẩn cấp được tiền tuyến gửi về, hết bức này lại đến bức khác.

Kế hoạch phản công có thể tạm thời không để ý tới, điều quan trọng nhất bây giờ là lo cho hiện tại.

"Viện quân lúc nào mới đến?"

Chris IX quan tâm hỏi.

Công quốc Mosey đã bắt đầu huy động toàn diện, ngay cả đội dự bị đã chuẩn bị trước đó cũng đã được phái ra tiền tuyến.

Mặc dù là thế thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản bước tiến của quân địch. Theo thời gian trôi qua, áp lực phòng thủ cũng càng lúc càng lớn.

Chỉ dựa vào thực lực của Công quốc Mosey mà muốn ngăn chặn đại quân thú nhân là gần như không có hy vọng.

"Bệ hạ, bộ ngoại vụ đã liên lạc với các quốc gia khác rồi. tốc độ viện quân của Vương quốc Alpha là nhanh nhất, hai vạn quân tinh nhuệ tiên phong đã đến khu vực biên giới."

"Những đội quân tiếp viện khác cũng đang theo sau, chỉ là tốc độ hành quân lại chậm hơn một chút."

"Bộ ngoại vụ đang tích cực tìm kiếm Vương tử Caesar."

"Nếu như mọi chuyện thuận lợi, mười ngày sau chúng ta sẽ nghênh đón đội quân chi viện đầu tiên."

Renato trả lời.

Bộ ngoại vụ thật sự đã tận lực rồi, nhưng muốn viện binh chạy đến cũng phải cần thời gian.

Kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, vốn cho rằng Vương quốc Alpha sẽ điều viện binh ở lân cận tới, kết quả người ta lại điều binh lực ở hậu phương đến.

Ngoài miệng thì không nói gì, nhưng hành động thực tế đã cho thấy Vương quốc Alpha không hề coi trọng bọn họ.

Đặc biệt là ở các khu vực biên giới, các công sự kiên cố không ngừng mọc lên đã nói rõ là đang chuẩn bị cho sự sụp đổ của Công quốc Mosey.

Biết thì biết, nhưng Renato tuyệt đối không thể nói ra chuyện này, nếu không sẽ làm cho lòng người trong nước rối loạn.

Chương 446 - Hội Nghị Đang Tới

Không chỉ có biểu hiện của Vương quốc Alpha làm cho người ta cảm thấy thất vọng, mà biểu hiện của những người hàng xóm xung quanh cũng không khá hơn là mấy.

Đúng là các nước lân cận đều đã phái viện binh tới, nhưng chất lượng thì lại là một lời khó nói hết.

Căn cứ vào tin tình báo mà bộ ngoại vụ thu thập được, trong số tất cả các lực lượng tiếp viện được biết đến, lực lượng duy nhất có thể được gọi là quân tinh nhuệ chỉ có "quân đoàn quận Wright" .

Căn cứ vào nguyên tắc tốt khoe xấu che, Renato chỉ có thể nói những tin tốt.

Những chuyện xấu còn lại có thể bí mật bẩm báo với Quốc vương, không cần phải nói cho toàn thiên hạ biết.

"Lại phái người đi thúc giục một lần nữa đi, nói cho các quý tộc đến đây cứu viện biết, chỉ cần có công lớn trong việc bảo vệ Công quốc Mosey thì chúng ta sẽ có trọng thưởng."

"Vàng bạc châu báu, cẩm y ngọc thực, mỹ nhân tước vị muốn cái gì có cái có, cho dù là đất phong cũng được!"

Chris IX ngoan tâm nói.

Quý tộc đều là những kẻ rất thực tế, không cho một chút chỗ tốt mà muốn mọi người bán mạng là chuyện không thể nào xảy ra.

Chris IX đang noi gương của Vương quốc Alpha, mỗi khi chiến tranh kết thúc, sẽ có một số lượng lớn quý tộc ngoại lai nằm trong hàng ngũ viện quân nhận được khen thưởng.

Thỉnh thoảng còn có những quý tộc ngoại lai là chi nhánh của gia tộc đang cắm rễ ở Vương quốc Alpha.

Nhưng đây đều là chuyện đã qua. Một quốc gia thường xuyên bị "chào hỏi" không quá hấp dẫn đối với giới quý tộc.

Nhất là đất phong, hầu như đều nằm ở tiền tuyến. Muốn giữ được đất phong thì nhất định phải liều mạng chiến đấu với thú nhân.

Đại đa số quý tộc lấy được đất phong đều ngã xuống trên chiến trường sau những cuộc xâm lược của thú nhân.

Có rất nhiều trường hợp thất bại, các đại quý tộc của các quốc gia khác đã có nhiều kinh nghiệm, nên cũng dần bỏ qua suy nghĩ phân nhánh trong Vương quốc Alpha.

Những lãnh thổ đã từng được phong thưởng, sau nhiều lần quay vòng, cuối cùng lại trở về trong tay của Vương quốc Alpha.

Có giáo án từ trước, Chris IX đương nhiên là phải noi theo. Mặc dù xác suất lừa gạt thành công không cao, nhưng thử cũng chẳng có hại gì.

Dù sao thì trong Công quốc Mosey đã xuất hiện không ít nơi vô chủ. Nếu như cứ tiếp tục đánh tiếp thì sẽ xuất hiện càng nhiều nơi vô chủ hơn nữa.

Hứa hẹn ban thưởng đất phong sau cuộc chiến là chuyện hoàn toàn không có vấn đề. Ngược lại, nếu như là vàng bạc châu báu thì sẽ khó thực hiện hơn. . . .

Vương quốc Warhammer, Joseph II nhìn thấy đại quân đại quân Thú nhân đang liên tục thăm dò biên giới nhà mình liền giận không chỗ phát tiết.

Rõ ràng đã nói là mọi người cùng nhau liên thủ phản công, kết quả bọn hắn vừa chuẩn bị xong, bên phía Công quốc Mosey lại bị tụt xích, nhất định phải chờ viện binh các nước đến mới chịu tấn công.

Còn chưa chờ được viện binh của các nước láng giềng tới thì viện binh của thú nhân đã ập đến trước rồi.

Mặc dù số lượng binh lực này vẫn không thể công phá được Vương quốc Warhammer, nhưng cũng gây ra cho bọn hắn một áp lực vô cùng lớn.

Vì không muốn kích thích thú nhân, Joseph II thậm chí còn hạ lệnh cấm quân đội tiền tuyến chủ động khiêu khích bọn chúng.

Về mặt quân sự thì đây là một mệnh lệnh rất buồn cười.

Hai bên đã khai chiến gần nửa năm rồi, vậy mà còn phải dùng từ "khiêu khích", thật sự là làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Vương quốc Warhammer không phải là đối thủ đại quân thú nhân. Một khi chọc giận thú nhân, dẫn lửa thiêu thân thì sẽ có nguy cơ diệt quốc.

"Hội nghị liên minh nhân tộc sắp diễn ra rồi, bộ ngoại vụ đã có kế sách thuyết phục các quốc gia loài người mau chóng xuất binh tiếp viện chưa?"

Joseph II mong đợi hỏi.

Chỉ cần nhìn vào hiệu suất phái binh cứu viện Công quốc Mosey của mấy ông bạn hàng xóm là biết, muốn toàn bộ liên minh Nhân tộc sẽ cần một khoảng thời gian dài.

Tham khảo các cuộc hội nghị liên minh trong lịch sử, ngắn thì chừng một hai tháng, lâu thì cãi cọ tầm 3-5 năm.

May mắn hiện giờ nhân tộc đang cầm quyền, nếu như là lúc đánh thiên hạ mà dám chơi như vậy, có lẽ nhân tộc đã trở thành dĩ vãng.

Chỉ tính riêng việc tổ chức hội nghị thôi mà đã lâu như vậy rồi, hiệu suất chấp hành thì càng không cần phải trông cậy vào.

Nếu như các phương có thể đồng thuận trong vòng nửa năm, vậy thì viện binh sẽ được phái tới trong một năm, đây chính là hiệu suất cao nhất mà Vương quốc Alpha cầu viện liên minh lúc trước.

Hầu hết thời gian đều sẽ kéo dài chừng hai năm trở lên thì viện binh của các quốc gia mới lần lượt chạy tới.

Đương nhiên là trong này sẽ có yếu tố đường xa, nhưng đa phần là vì có quá nhiều lợi ích vướng mắc rất khó giải quyết.

"Bệ hạ, bộ ngoại vụ đã liên hệ được với 10 nước sẽ chung tay đề xuất lên liên minh trong cuộc hội nghị lần này."

"Vương quốc Alpha nó rằng bọn hắn rất tự tin trong việc thuyết phục Vương quốc Frank ủng hộ đề án này, nhưng chỉ sợ Giáo Đình sẽ quấy rối."

"Trước mắt thì chúng ta đã đạt được thỏa thuận với mười một nước có lợi ích liên quan, mọi người cùng nhau thành lập một nhóm quan hệ công chúng, cố gắng giành được sự ủng hộ của càng nhiều quốc gia càng tốt."

Cassidy nói với bộ dạng kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần.

Trong những ngày gần đây, bộ ngoại vụ chắc chắn là bộ môn bận rộn nhất trong Vương quốc Warhammer.

Nhằm thúc đẩy Liên minh nhân tộc xuất binh, bộ ngoại vụ đã cố gắng hết sức.

Đề xuất chung của mười một quốc gia cũng chỉ là một cái tên mà thôi.

Ngoài Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey có được một chút quyền nói chuyện ra, những nước nhỏ còn lại chỉ có thể đi theo gào to mấy tiếng.

Có người phất cờ cổ vũ cũng không phải là không tốt, đáng tiếc là chỉ có ba nước láng giềng bị thuyết phục.

Ba nước chịu tham gia vào chuyện này chỉ vì lo lắng nếu ba nước phía bắc xảy ra chuyện thì chiến hỏa sẽ đốt tới trước cửa nhà của họ.

Chương 447 - Hội Nghị Đang Tới (2)

"Lại là Giáo Đình, chẳng lẽ bọn chúng không thể làm một chút chuyện mà con người nên làm sao!"

Joseph II không nhịn được oán thầm.

Toàn bộ các quốc vương hợp cách đều chẳng có vị nào ưa nổi Giáo Đình.

Mấy trăm năm trước, phải vất vả lắm mọi người mới hợp lực ép cho Giáo Đình trở về quê quán, không có ai muốn trở lại thời đại màu trắng khủng bố của mấy trăm năm trước.

Có lẽ là vì cảm thấy phàn nàn không đủ xả giận, Joseph II tiếp tục bổ sung: "Nếu như Giáo Đình dám quấy rối về vấn đề gửi quân tiếp tục thì ngươi liền ủng hộ đề nghị của người Frank, kéo mặt mũi của Giáo Đình xuống cho ta!"...

Trên thánh sơn, khi cuộc Hội nghị liên minh nhân tộc càng gần thì bầu không khí trong Giáo Đình lại càng khẩn trương hơn.

Mặc dù đã lấy được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh về rồi, nhưng mà những đoạn lịch sử đen tối của Giáo Đình vẫn còn rất rất nhiều.

Trong tình huống các quốc gia đổ thêm dầu vào lửa, các tin tức gây bất lợi cho Giáo Đình đang liên tục được lưu truyền trên lục địa Aslante.

Thậm chí có một vài Giáo đường còn công khai tuyên bố: tổng bộ của Giáo Đình đã bị ma quỷ khống chế, cho nên bọn họ sẽ không còn tiếp nhận bất cứ mệnh lệnh gì từ tổng bộ nữa.

Ngay cả việc Giáo Đình đang hoạt động ở Đế quốc Thú Nhân cũng bị người ta lôi ra ngoài ánh sáng. Dân gian đồn đại rằng cuộc xâm lược của lũ thú nhân chính là vì Vương quốc Alpha đắc tội với Giáo Đình, cho nên mới gặp phải trả thù.

Tóm lại, dư luận hiện giờ đang rất bất lợi cho Giáo Đình, ăn dưa quần chúng nhiều không đếm xuể. Những vụ bê bối trong một năm gần đây của Giáo Đình còn nhiều hơn mấy chục năm trước cộng lại.

Tội danh càng ngày càng nhiều, Shelter VII cũng lười giải thích. Chủ yếu là vì để lại quá nhiều sơ hở, căn bản khó mà che giấu được, càng giải thích thì sẽ bại lộ càng nhiều vấn đề.

"Giám mục Sauron, quan hệ công chúng của các quốc gia đã tiến triển đến đâu rồi? Hiện giờ có bao nhiêu người ủng hộ chúng ta?"

Đây là một chủ đề rất lúng túng, vương quyền và thần quyền là hai loại quyền lực đối lập trời sinh. Cho dù là một số quốc gia có quan hệ tốt với Giáo Đình cũng không muốn nhìn thấy tay của Giáo Đình càng duỗi càng dài.

"Bệ hạ, tình hình bây giờ có chút vi diệu. Mặc dù chúng ta đã nhận được sự ủng hộ của một số quốc gia, nhưng đại đa số đều không có nhiều quyền lên tiếng."

"Ngay cả Vương quốc Iberia, nước đối đầu với Vương quốc Frank, cũng tỏ ra vô cùng cẩn thận trong vấn đề này."

"Có lẽ là vì động tác trước đó của chúng ta quá lớn, làm cho mọi người liên tưởng đến những chuyện không hay, cho nên. . ."

Thấy sắc mặt của Giáo Hoàng không đúng, Giám mục Sauron liền nuốt lại những lời muốn nói.

Việc thừa nhận bản thân sai lầm sẽ khó hơn việc mượn cớ nhiều. Cho dù là mọi người đều biết, cục diện bất lợi đối với Giáo Đình hiện giờ đều là do trước đó bọn hắn tự tìm đường chết gây ra.

"Được rồi, có một vài nước nhỏ ủng hộ cũng đủ rồi. Phương bắc đang giết đến hôn thiên hắc địa, đại quân Thú nhân vừa lấy được đột phá, các dị tộc khác cũng bắt đầu ngo ngoe muốn động."

"Vào thời khắc mấu chốt như lúc này, người Frank sẽ không làm gì được chúng ta, nhiều nhất chỉ là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ."

"Chỉ cần chúng ta không thừa nhận những sự chỉ trích của bọn họ thì chuyện này chẳng mấy chốc sẽ qua thôi. Cùng lắm là mất một chút danh dự."

Shelter VII nói với vẻ mặt âm trầm.

Nhìn như hời hợt, nhưng thực tế là ông ta đang cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Các đời Giáo Hoàng đều làm như thế, nhưng hết lần này tới lần khác những chuyện này lại bị bại lộ trong nhiệm kỳ của ông ta.

Một mặt là vì đụng phải một vị hùng chủ không dễ chọc, điều này đã châm ngòi của cuộc mâu thuẫn này; một mặt khác là vì sau khi Giáo Đình tăng cường quân bị, chi tiêu không ngừng gia tăng, vì bổ khuyết thâm hụt, thủ đoạn hơi quá trớn một chút.

Hơn phân nửa các quốc gia phản ứng quyết liệt đều bị kích thích bởi động tĩnh lớn mà Giáo Đình gây ra đã đánh thức những ký ức khủng khiếp đang ngủ yên trong lòng mọi người.

Nếu như việc tăng cường quân bị không kích thích thần kinh nhạy cảm của mọi người, cho dù Vương quốc Frank có hô to thế nào thì các quốc gia cũng sẽ không hùa theo nhanh như vậy.

"Bệ hạ, đại quân Thú nhân đang tàn phá bừa bãi phương bắc. Vương quốc Alpha còn có thể chống cự được, nhưng Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer đã ở trong tình trạng rất nguy hiểm."

"Đặc biệt là Công quốc Mosey, nếu như không có ngoại lực viện trợ, sợ là sẽ không thể cầm cự qua năm nay."

"Ngoài việc mâu thuẫn của chúng ta và Vương quốc Frank ra, một chủ đề khác trong Hội nghị liên minh nhân tộc là chắc chắn là xuất binh chi viện cho ba nước phía bắc."

"Đối kháng dị tộc chính là căn bản của việc thành lập Liên minh nhân tộc. Dựa theo thông lệ trước đây, chắc chắn các nước sẽ thông qua đề án xuất binh chi viện cho tiền tuyến phương bắc ."

"Bây giờ chúng ta đã bị mang tiếng là cấu kết với thú nhân, nếu như tiếp tục làm bộ giống như những lần trước đây thì sợ là sẽ rất khó bàn giao."

Blake cố gắng thể hiện nói.

Huyết Nguyệt Kèn Lệnh trở về đã làm cho chức vị Đoàn trưởng của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn đang lung lay sắp đổ của ông ta tạm thời tránh thoát một kiếp, nhưng địa vị thì đã không còn bền chắc như xưa nữa.

Càng là vào những thời khắc như lúc này thì lại càng phải làm ra được thành tích. Nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị người đối đầu đuổi về vườn, dù sao Giáo Đình cũng đã phải trả một cái giá rất lớn mới tìm lại được Huyết Nguyệt Kèn Lệnh.

Đặc biệt là Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn lại còn có liên quan đến tội danh cấu kết với thú nhân. Mặc dù bọn họ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, nhưng cũng không thể để cho Giáo Hoàng đứng ra chịu trách nhiệm về những chuyện như thế này được nha?

Shelter VII nhíu mày.

Chương 448 - Tân Giáo Đình

Địa vị hiện giờ của Giáo Đình trong nhân tộc rất lúng túng. Trên danh nghĩa là có quyền lực chí cao vô thượng, là lãnh tụ của giới tôn giáo.

Trên thực tế, cái chức lãnh tụ của giới tôn giáo này của bọn hắn chỉ còn lại trên danh nghĩa. Hầu hết thời gian đều được dùng để gánh chịu trách nhiệm.

Cho dù là mệnh lệnh do đích thân Giáo Hoàng ban ra, nhưng có thể chấp hành được hay không thì còn phải xem tâm tình của mọi người.

Hiện giờ đã làm căng đến tình trạng này, hơi không cẩn thận thì ngay cả cái danh lãnh tụ của giới tôn giáo này cũng sẽ không giữ được.

"E rằng chúng ta phải tham dự vào lần chi viện lần này rồi. Nhưng mà vẫn phải cố gắng kéo dài thời gian, tốt nhất là kéo tới khi tình hình ở phương bắc trở nên hỏng bét."

Shelter VII ngoan tâm nói.

Làm một vị vương giả trong các cuộc đấu tranh chính trị, Shelter VII hiểu rất rõ hiện giờ Giáo Đình đang chìm sâu trong vòng xoáy dư luận nên rất khó thoát thân.

Biện pháp tốt nhất là làm ra một tin tức lớn để hấp dẫn sự chú ý của ngoại giới, hạ thấp sự tồn tại của Giáo Đình.

Nếu như có thể vớt được một chút công lao trong cuộc chiến chống lại dị tộc thì sẽ càng hoàn mỹ. . . .

Lutecia là nơi sẽ diễn ra Hội nghị liên minh nhân tộc lần này, hiện giờ nơi này đang bận rộn chuẩn bị.

Trong các cuộc Hội nghị liên minh nhân tộc trước đây đều có rất nhiều đại biểu tham dự. Không chỉ có đoàn đại biểu mà các quốc gia phái ra, mà những đại quý tộc, các tập đoàn quyền lực cũng sẽ phái người tới tham dự.

Ba trăm sáu mươi lăm vị nghị viên đại diện cho cơ quan quyền lực cao nhất của toàn bộ Liên minh Nhân tộc.

Số lượng nghị viên cũng sẽ thay đổi theo Vương triều đổi thay và thế lực hưng suy, thứ duy nhất không thay đổi chính là tổng số đại biểu.

Một nhà thế lực có được nhiều ghế, chỉ cần thực lực bản thân tương xứng, cũng là hợp pháp.

Suy cho cùng thì ghế nghị viên không chỉ đại diện cho quyền lực mà còn đại diện cho nghĩa vụ.

Vào những lúc chiến đấu chống lại nhân tộc, các nhiệm vụ được phân công dựa trên số ghế.

Bình thường mà nói, các đại quý tộc đất phong của các quốc gia, Hiệp hội pháp sư, Hiệp hội Luyện Kim. . . Đều sẽ có ghế riêng của mình.

Muốn biết quyền phát biểu của một quốc gia trong hội nghị là cao hay thấp thì chỉ cần đếm số đại biểu của quốc gia đó liền có thể suy ra được.

Là quốc gia hùng mạnh nhất của loài người, Vương quốc Frank là nước có nhiều ghế thứ hai trong hội nghị, thế lực có nhiều ghế nhất vẫn là Giáo Đình.

Chẳng qua thực lực chênh lệch giữa song phương cũng không lớn, cộng với vị trí khó xử của Giáo Đình trong liên minh, Vương quốc Frank là nước có tiếng nói nhất.

Là người trị vì vương quốc, Charles III đang cao hứng nhìn xuống bốn phương.

Y có vốn liếng để kiêu ngạo, ngay cả Giáo Đình đã từng rất hùng mạnh cũng bị y làm cho không xuống đài được.

"Bệ hạ, đây là đề án của mười một quốc gia phương bắc chuẩn bị, bọn họ hy vọng được chúng ta ủng hộ."

Trong khi nói chuyện, Bộ trưởng bộ ngoại vụ đã trình văn thư tới trước người Charles III.

Tiếp nhận văn thư, Charles III hoàn toàn không có ý định đọc nó, thản nhiên hỏi: "Tình hình phía bắc đã phát triển đến bước nào rồi?"

"Chẳng lẽ Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey cộng lại cũng không thể cầm cự được lâu như hồi chỉ có một mình Vương quốc Alpha sao?"

Có thêm đồng minh, cùng nhau san sẻ áp lực, cuộc sống đương nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng có nhiều đồng minh thì không có nghĩa là liên minh đó sẽ có thể tồn tại lâu hơn dưới gót sắt của đại quân thú nhân.

Trông thì có vẻ như Charles III đang hỏi thăm, nhưng trên thực tế lại đang âm thầm trào phúng.

Chuyện có liên quan đến sinh tử tồn vong mà ba nước phương bắc này cũng còn có thể lục đục với nhau, thật sự là không để y vào mắt.

"Bệ hạ, hiện giờ nước đang nguy hiểm nhất chính là Công quốc

Mosey. Bởi vì bọn họ đánh giá thú nhân quá thấp, công tác chuẩn bị trước khi chiến đấu cũng không đủ."

"Phòng tuyến quan trọng nhất là pháo đài August đã bị thất thủ, chuyện này làm cho Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer bị rơi vào thế bị động về mặt chiến lược.

"Đặc biệt là Công quốc Mosey, hiện giờ bọn họ đang cắn răng chèo chống. Mặc dù các nước láng giềng đều đã bày tỏ là sẽ xuất binh cứu viện, nhưng đến bây giờ vẫn còn chưa có đội quân tiếp viện này tới cả."

"So sánh mà nói, Vương quốc Alpha có biểu hiện tốt hơn rất nhiều."

"Ngoài giai đoạn đầu của cuộc chiến bị thiệt thòi không nhỏ, suýt chút nữa đã chôn vùi cả một đội quân của một tỉnh ra; nhìn chung thì biểu hiện của bọn hắn vẫn là tốt."

Nguy cơ là của các quốc gia khác, Vương quốc Frank nằm sâu trong lục địa phía tây nên sẽ không thể cảm nhận được mối đe dọa của thú nhân.

Cho dù tình hình có tồi tệ đến đâu, lão ta đều tin là Vương quốc Frank có năng lực xoay chuyển tình thế.

Dù sao bây giờ cũng là thời đại của loài người, thú nhân chỉ có thể được coi là một chuyện phiền phức nhỏ. Trừ phi toàn bộ dị tộc đồng thời gây khó dễ, nếu không nhân tộc chỉ cần một bàn tay là có thể trấn áp được Thú nhân.

"Đêm qua, ta đã nhận được một bức thư do đích thân Caesar III viết."

"Ở trong thư ông ta đã đưa ra hứa hẹn, chỉ cần chúng ta ra sức thúc đẩy các quốc gia xuất binh, làm cho Đế quốc Thú Nhân bị trọng thương trong cuộc đại chiến này, bọn hắn sẽ thuyết phục các quốc gia phương bắc gia nhập vào kế hoạch Giáo Đình mới của chúng ta."

"Các ngươi thấy thế nào?"

Charles III mỉm cười hỏi.

Lập ra Giáo Đình mới chính là kế hoạch mà y đã dự tính từ lâu. Chẳng qua là vì liên lụy quá lớn nên các quốc gia loài người vẫn đang không ngừng tranh chấp trong vấn đề này.

Vì lôi kéo các quốc gia khác gia nhập, Vương quốc Frank cũng nỗ lực rất nhiều.

Chương 449 - Tân Giáo Đình (2)

Đáng tiếng là mọi người đều không ngốc.

Giáo Đình đúng là rất đáng ghét, nếu như có thể mà nói, mọi người đều không ngại đạp bọn hắn xuống vực sâu.

Nhưng vấn đề là Giáo Đình do Vương quốc Frank dẫn đầu xây dựng thì sẽ dễ đối phó sao?

Bây giờ Giáo Đình chỉ còn lại trên danh nghĩa, chỉ cần không để ý đến bọn hắn, cùng lắm chỉ là thỉnh thoảng nhảy ra làm cho người cảm thấy buồn nôn mà thôi.

Nhưng nếu như lập Giáo Đình mới, lại có thêm sự ủng hộ của Vương quốc Frank, không ai biết được sau đó sẽ phát sinh chuyện gì?

Con người luôn tràn đầy sợ hãi trước những điều không chắc chắn.

Không có đủ người ủng hộ, kế hoạch của Charles III buộc phải gác lại, y chỉ có thể làm mất uy tín của Giáo Đình trước rồi từ từ tính kế sau.

Bây giờ cơ hội đã đến, nếu nhận được sự ủng hộ của các nước phương bắc, cộng thêm các tiểu đệ của Vương quốc Frank, vậy thì sẽ có cơ sở để thành lập Giáo Đình mới rồi.

Nếu có thêm vài quốc gia bị lừa tham gia vào chuyện này, vậy thì có thể làm cho một nửa các quốc gia loài người trên đại lục phải biến sắc.

Ngay cả khi Giáo Đình muốn tổ chức đại quân chinh phạt thì chỉ cần các quốc gia còn lại cũng đã dư sức đối phó rồi.

Dù sao bên ngoài có dị tộc đang dòm ngó, không ai dám gây ra nội chiến với quy mô lớn.

"Bệ hạ, lời hứa của Caesar III thì chắc là có thể tin được. Vương quốc Alpha và Giáo Đình cũng có ân oán sâu sắc, có cơ hội kéo Giáo Đình xuống ngựa, bọn họ tham dự vào cũng không có gì kỳ lạ."

"Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ họ có thể thực hiện được lời hứa là thuyết phục được các quốc gia phương bắc cùng nhau gia nhập vào hay không, đây còn là một ẩn số."

"Nhưng dù sao thì chuyện này cũng là một điều tốt cho vương quốc ta."

"Vô luận thành bại, thử một chút cũng không sao."

Tể tướng Bergson cười ha hả trả lời.

Dù là không thể lôi kéo được các quốc gia phương bắc thì cũng có thể lôi kéo được Vương quốc Alpha. Trong vấn đề đối kháng với Giáo Đình, không ai sẽ ghét bỏ mình có nhiều đồng minh cả. . . .

Lá cờ bay phấp phới trong tiết trời nóng bức ngày hè đã lột tả sự gian khổ khi hành quân nghìn dặm.

Vượt qua đường biên giới, trong lòng Hudson luôn cảm thấy thất lạc và bất an.

Chiến đấu tha hương nơi đất khách, không đề cao cảnh giác là không được.

May mắn là Kỵ binh Griffin do Vương tử Caesar mang tới có thể phát huy tác dụng trong viện do thám điều tra, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy yên tâm hơn mấy phần.

Hudson cố gắng từ chối những lời mời có thể từ chối của các quý tộc ven đường, tận lực rời khỏi doanh trại càng ít càng tốt.

Những này khúc nhạc dạo ngắn không gây ra bất cứ gợn sóng gì. Người ta chỉ muốn mời Vương tử Caesar chứ không phải là một vị Tử tước nhỏ nhoi như hắn.

Có thể phát cho hắn một tấm thiệp mời cũng là nể tình lắm rồi. Còn việc hắn có tham gia hay không thì thật là có hắn không nhiều, thiếu hắn cũng không ít.

Điều này đã được dựa trên tiền đề là danh tiếng của "quân đoàn quận Wright tinh nhuệ" lan xa, nếu không người ta còn chẳng biết Hudson là ai.

Nhìn thấy Vương tử Caesar thoải mái đi lại giữa các quý tộc mà không chút phí sức, Hudson đột nhiên cảm thấy ghen tị.

Không phải muốn học là có thể học được bản lĩnh này. Những người không có thiên phú giao tiếp rất khó làm được như vậy.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là phải đầu thai tốt.

Có được thân phận địa vị rồi, mỗi tiếng nói mỗi hành động đều sẽ có người đứng ra giải thích dùm.

Nho nhã lễ độ là khí chất quý tộc.

Buông thả không bị trói buộc là hào khí xông tận trời mây, không câu nệ tiểu tiết.

Tóm lại, mỗi tiếng nói mỗi hành động của đại nhân vật đều là đúng.

Nếu như phát hiện có vấn đề, thì đó nhất định là vấn đề của bản thân.

Vương tử Caesar bớt thời gian đi tham dự yến hội cũng có chỗ tốt, như vậy liền có thể giảm tốc độ hành xuống một cách hợp tình hợp lý.

Đáng tiếc ý định thì vẫn chỉ là ý định mà thôi.

Không tới mấy ngày, thiệp mời yến hội đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, ngay cả số quý tộc tới bái phỏng cũng ít đi trông thấy.

Chỉ cần động não một chút liền biết đây không phải là vì mặt mũi của Vương tử Caesar nhỏ đi, mà là vì cao tầng của Công quốc Mosey đã ra mặt can thiệp.

Tiền tuyến còn đang chờ cứu mạng, hậu phương ăn uống thả cửa, đây coi là chuyện gì?

Rốt cuộc vẫn là vì bị thú nhân đánh đập chưa đủ, nếu như Công quốc Mosey bị đánh thêm mấy lần, tốt nhất là suýt nước mất nhà tan, lúc đó đảm bảo bọn hắn sẽ ngoan.

Nhìn vào biểu hiện của đám quý tộc trong Vương quốc Alpha là biết, cho dù các quý tộc ven đường đều biết Vương tử Caesar có mặt trong doanh trại, nhưng mọi người cùng lắm chỉ là trình diện một cái rồi thôi.

Không có tổ chức yến hội cao cấp để chiêu đãi. Ai dám vi phạm cái quy tắc ngầm này sẽ lập tức nhận được lệnh điều động ra tiền tuyến.

Thời kỳ chiến tranh lưu hành tiết kiệm, ngoài tiệc ăn mừng ra thì rất hiếm khi bày tiệc.

Ngay cả khi Vương tử Caesar rời khỏi vương đô đến trong quân nhậm chức cũng không tổ chức yến hội đưa tiễn.

Không khí khẩn trương lập tức ảnh hưởng đến cảm xúc của

Vương tử Caesar.

Dù sao y cũng chỉ là một thanh niên mới ngoài hai mươi, còn chưa luyện được sắc mặt tường đồng vách sắt có thể che giấu cảm xúc như mấy lão hồ ly kia.

Bên ngoài thì tỏ ra là mình ổn, nhưng sâu bên trong thì chắc chắn có chuyện.

Vương tử Caesar không có nơi phát tiết nên liền trút giận lên mấy đội tiếp viện ở đằng sau.

Vương tử Caesar mang theo mấy tên hộ vệ cưỡi tọa kỵ đi tuần sát một vài doanh địa ở hậu phương.

Hudson không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sắc mặt của Vương tử Caesar vô cùng khó coi.

Hudson cũng chẳng muốn tìm tới cửa để bị mắng, đáng tiếc là hắn vẫn không thể nào thoát khỏi những chuyện phiền phức.

Chương 450 - Hứa Hẹn

Dưới sự hỗ trợ của các đồng nghiệp, Hudson chính là quan chỉ huy của "quân đoàn tinh nhuệ" duy nhất, vậy nên địa vị của hắn cũng được đà tăng lên.

Hắn chưa từng vắng mặt trong tất cả các cuộc hội nghị quân sự quan trọng. Hầu hết thời gian đều sẽ được trưng cầu ý kiến. . . .

"Ngày mai đã đến thủ đô của Công quốc Mosey rồi, bây giờ cách tiền tuyến chỉ còn hơn hai trăm dặm đường nữa thôi, Tử tước Hudson có kế hoạch gì không?"

Nghe xong vương tử tra hỏi, Hudson âm thầm kêu khổ. Đây là đang xem hắn thành mưu sĩ rồi, còn là loại mưu sĩ chỉ làm việc mà không có lương.

Từ chối là không thể, chuyện này có liên quan đến việc phân công nhiệm vụ tiếp theo, ít nhiều gì cũng phải nghĩ cách tranh thủ một lần.

"Điện hạ, tình thế của Công quốc Mosey đang vô cùng nguy cấp, rất có thể chúng ta sẽ bị điều ra tiền tuyến ngay lập tức."

"Quân đoàn quận Wright vừa mới đến, còn chưa thích ứng được với khí hậu và hoàn cảnh nơi đây, nếu như mạo muội ra chiến trường thì sẽ rất dễ gây ra hậu quả khôn lường."

"Cá nhân tôi kiến nghị ở lại Công quốc Mosey nghỉ ngơi một khoảng thời gian trước, đợi đến khi các đội quân tiếp viện khác tập hợp đông đủ rồi mới tham dự vào trận chiến này."

Lúc đầu, hắn còn muốn nói là không quen khí hậu, nhưng tiếc rằng đây là một thời đại ma pháp công nghệ, chỉ cần một bình dược tề thì không quen cũng sẽ thành quen.

Còn về chuyện có di chứng hay không thì lại rất khó nói.

Cho nên hắn liền đổi một loại lý do thoái thác càng hư vô mờ mịt hơn, trực tiếp ám chỉ Vương tử Caesar là bây giờ hắn còn không muốn ra chiến trường.

Nơi này là Công quốc Mosey, không phải địa bàn nhà mình. Không có đạo lý vì lợi ích của người khác mà hy sinh thực lực của nhà mình.

"Tử tước các hạ yên tâm, ta sẽ đề cập đến những vấn đề này. Mặc cho tình thế của Công quốc Mosey có phát triển đến bước nào thì quân đoàn quận Wright cũng sẽ không cần ra chiến trường trong thời gian ngắn!"

Vương tử Caesar hào khí bảo đảm nói.

Tinh nhuệ không giống với pháo hôi, nếu như chôn vùi hết đám quân tinh nhuệ này vào trong chiến trường của Công quốc Mosey mà vẫn không lấy được một phần chiến tích chói sáng, sợ là ngay cả vương tử cũng không chịu được.

Từ khi nhận được thanh danh "Tinh nhuệ" thì quân đoàn quận Wright liền bị các phương kỳ vọng rất cao, đã bị tuyên truyền thành điển hình.

Vương tử Caesar không ngoại lệ, đội quân trước mắt này ảnh hưởng trực tiếp đến việc y có thể kiến công lập nghiệp hay không.

Chưa phát hiện ra chiến cơ thì sao y có thể ném đồng chip quan trọng nhất của mình ra tiền tuyến liều mạng với đại quân Thú nhân sớm như vậy được.

Còn về thời điểm hành động, Vương tử Caesar lại không vội.

Cao tầng của Vương quốc Alpha vốn chẳng kỳ vọng gì nhiều vào Công quốc Mosey. Chỉ cần có thể kéo dài thời gian là được, đánh bại đại quân Thú nhân vốn không nằm trong phạm trù suy nghĩ của y.

Nhìn thì có vẻ như phái viện binh tới chi viện, trên thực tế là đang phái lòng tin tới đây.

Nhanh như vậy đã mang theo quân đoàn quận Wright tới đây, về mặt bản chất chính là để cho toàn bộ Công quốc Mosey nhìn thấy, để củng cố quyết tâm chiến đấu với thú nhân của bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, sự khẩn trương trong lòng Hudson lập tức hòa hoãn đôi phần.

Chỉ cần Vương tử Caesar không gật đầu vậy thì dễ làm rồi. Cho dù tiền tuyến bên phía Công quốc Mosey có khẩn trương đến mức nào thì cũng chờ quân đoàn nghỉ ngơi xong rồi tính.

Dọc đường hành quân với cường độ cao, đừng nói là binh lính bình thường, ngay cả sĩ quan Hudson cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Đội quân này vốn là ngụy tinh nhuệ, nếu như lại kéo lê tấm thân mệt mỏi ra chiến trường thì chẳng khác nào tặng đầu cho địch nhân.

Mặc dù ở trong suy nghĩ của binh sĩ quận Wright, hình tượng của thú nhân chính là đám nô lệ ở Sơn Địa Lĩnh, nhưng đó chẳng qua là cách tuyên truyền của chính trị.

Các binh sĩ có thể tin tưởng, nhưng nếu quan chỉ huy cũng tin theo thì xong đời rồi.

Đại quân vừa xuất hiện ở dưới thành Dapest liền lập tức được Công quốc Mosey chào đón nồng nhiệt.

Chris IX đích thân dẫn theo một đám vương công quý tộc ra ngoài thành nghênh đón, thể hiện nghi thức tiếp đón theo tiêu chuẩn cao nhất.

Mặc dù biết rằng đây là đang làm bộ, nhưng tâm tình của Hudson vẫn khá tốt. Dù sao thì được người ta coi trọng cũng tốt hơn là bị khinh đánh giá thấp.

Đương nhiên, có thể nhận được phần đãi ngộ này, ngoài việc quân đoàn quận Wright là đội quân tiếp viện đầu tiên tới đây ra thì còn phải kể đến khí thế mà đội quân này thể hiện ra.

Nếu như đổi thành một đám ô hợp tới đây, một đường tiến lên một đường tai họa dân địa phương, người còn chưa tới tiền tuyến mà tiếng xấu đã râm ran khắp cả nước, dù có muốn lấy đi tuyên truyền chính trị cũng không có vốn liếng.

Bộ pháp chỉnh tề như một, hơn vạn người đồng thời bước đi, chỉ riêng phần khí thế này thôi cũng đã làm cho Công quốc Mosey cảm thấy vô cùng hài lòng rồi.

Bọn họ đã đích thân xác nhận, đây sự thực là một đội quân tinh nhuệ, tuyệt đối không phải là hàng lởm.

Còn về phần tại sao đội quân tinh nhuệ lại đến từ một quận thành xa xôi thì lại là việc nội bộ, Vương quốc Alpha không có nghĩa vụ giải thích với bên ngoài.

Đại đội đóng quân trong bên ngoài doanh trại, Hudson thì đi theo Vương tử Caesar vào thành dự tiệc.

Khác với trước đây, vì tạo dựng hình tượng của một vị tướng lĩnh biết kiềm chế bản thân nên Hudson nhất định phải thường xuyên ở lại trong quân doanh.

Nhưng tính chất của những cuộc xã giao lần này rõ ràng khác với đám quý tộc ven đường mời khách trước đó, lần này thuộc về việc chung.

Đám quý tộc sĩ quan bên dưới cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lưu thủ đại doanh. Cho dù muốn đi thì cũng không có tư cách được người ta chiêu đãi.

Là nhất quốc chi chủ, nhưng Chris IX lại đích thân đi mời Hudson đi dự tiệc, đây đã là cực hạn của việc chiêu hiền đãi sĩ.

Còn những Nam tước, Kỵ sĩ thấp hơn một hai cấp kia thì thân phận chênh lệch thật sự là quá xa, căn bản không có tư cách tham gia yến hội này.

Chương 451 - Yến Tiệc

Muốn đánh vỡ hạn chế chỉ có một loại tình huống, đó chính là tiệc ăn mừng.

Cưỡi ngựa giữa thành Dapest phồn hoa, trong không khí tràn ngập khí tức khẩn trương của chiến tranh.

Nơi này chỉ cách tiền tuyến hơn hai trăm dặm, nửa đường còn có ba tuyến phòng thủ, nhưng trên thực tế tuyến này lại yếu hơn tuyến kia.

Bình nguyên rộng lớn làm cho công quốc Công quốc Mosey cường thịnh và giàu có, đồng thời cũng xác định là Công quốc Mosey sẽ gặp phải những khó khăn về mặt phòng thủ chiến lược.

Ngoài phòng tuyến pháo đài August được xây dựng trên phần rìa của dãy núi Parhati ra, các tuyến phòng thủ sau này đều được xây dựng trên vùng đồng bằng.

Ngay từ đầu đã mất đi tuyến phòng thủ quan trọng nhất, Hudson cũng không biết nên đánh giá Công quốc Mosey như thế nào.

Nói bọn họ là phế vật, hiện giờ lại dựa vào tuyến phòng thủ thứ hai tạm thời ngăn chặn bước tiến của đại quân thú nhân.

Nói bọn họ lợi hại, nhưng hết lần này tới lần khác lại để cho tuyến phòng thủ quan trọng nhất thất thủ.

Nếu như phòng tuyến pháo đài August còn trong tay, cho dù đại quân thú nhân có tập trung chủ lực cường công thì Công quốc Mosey cũng có thể giữ vững trong một khoảng thời gian rất dài.

Bây giờ thì cũng chỉ có thể chờ mong vào viện quân của đồng minh.

Yến hội xa hoa để cho Hudson mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng không khỏi kinh ngạc trước sự giàu có của Công quốc Mosey.

Thời kỳ chiến tranh mà cũng dám chi tiêu nhiều như vậy. Không biết là do gia sản giàu có hay là vẫn còn chưa lĩnh hội được uy lực của thú nhân.

So với Vương quốc Alpha, nơi bộc phát chiến tranh đầu tiên, Quốc vương đã dẫn đầu đình chỉ việc tổ chức yến hội. chiến tranh nhất.

"Công chúa Annie và công chúa Susan đến rồi!"

Mỹ nhân thì dù có ở bất cứ nơi nào cũng đều có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, đặc biệt là những người đẹp có địa vị và khí chất cực cao, càng khiến đàn ông mê mẩn.

Hai mỹ nữ một lớn một nhỏ lập tức thu hút ánh mắt của vô số thanh niên kiệt tuấn. Hudson lặng lẽ chọn cách đứng từ xa quan sát đám đông đang vây quanh hai mỹ nữ kia.

Hai người trước mặt này không phải là người mà hắn có thể nhìn trộm. trên đại lục Aslante đẳng cấp sâm nghiêm này, con gái của Quốc vương lấy chồng thì sẽ không thể thiếu được thông gia chính trị.

Hoặc là gả cho vương tử của các quốc gia, hoặc là lấy trưởng tử của các đại quý tộc. Quy tắc trò chơi chính là như thế, thông gia khác biệt về giai cấp thì nhất định sẽ không được chúc phúc.

Chỉ cần xem tình huống hiện trường là biết, mặt ngoài thì hai vị công chúa đối xử bình đẳng với mọi đối tượng tán tỉnh.

Nhưng trên thực tế, Vương tử Caesar lại có thể hưởng thụ được đãi ngộ khác biệt. Dù còn nhiều lời muốn nói nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Ngoài những thanh niên tuấn kiệt trẻ tuổi đang đắm chìm trong đó, tất cả những người ngoài cuộc kể cả Hudson đều thấy rõ điều bất thường này.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, không có người nào đần độn đến mức nhảy ra phá đám vào lúc này. Là người thừa kế của Vương quốc Alpha, Vương tử Caesar có tư bản để được hưởng sự đối xử khác biệt.

Đối với đám đại nhân vật ở đây mà nói, nếu như có thể xúc tiến hôn sự của một vị công chúa nào đó và Vương tử Caesar thì chắc chắn sẽ có lợi cho Công quốc Mosey.

Có lẽ hoàng tộc hai nước đã bí mật liên lạc về chuyện này. Nếu không, Vương quốc Alpha có nhiều đại quý tộc như vậy, tại sao nhất định phải để Vương tử Caesar dẫn đội chứ?

Cho dù là dát vàng thì cũng chỉ cần một chức phụ tá là đủ rồi. Để cho một vị vương tử chưa hề ra chiến trường chỉ huy đại quân tác chiến chính là một việc làm vô trách nhiệm.

Hudson không chỉ không dám nhìn trộm các vị công chúa cao cao tại thượng, mà ngay cả các quý phụ, các tiểu thư phía dưới hắn cũng đều kính sợ tránh xa.

Không có cách nào, hắn chẳng biết người nào, ai biết bọn họ có lai lịch gì?

Diễm ngộ vậy cũng phải chia thời điểm. Nếu như trong lúc mấu chốt mà không thể quản lý được cái dây lưng quần của mình, đắc tội với người ta còn không tự biết, sẽ rất dễ dàng bị hố. . . .

"Tử tước Hudson không đi tâm sự với các quý tộc tiểu thư sao?"

Hudson đang tận hưởng mỹ thực một mình, đột nhiên có một giọng nói xa lạ vang lên bên tai, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, hắn hơi sửng sốt, sau đó cười nói:

"Vẫn là nhường loại cơ hội này cho người khác đi. Ta đã có vị hôn thê rồi, cho nên sẽ không tham gia cuộc vui nữa!"

Đây là lời thật lòng, hắn thật sự không có hứng thú với các tiểu thư quý tộc chỉ có thể nhìn mà không thể đụng này.

Không giống với ca cơ Isabel kia, cho dù thu vào trong phòng cũng chỉ là một câu chuyện tình phong lưu.

Nếu lỡ như đụng nhầm một vị tiểu thư quý tộc có thân phận tương đương hoặc là cao hơn thì hắn sẽ không biết nên ăn nói như thế nào với vị hôn thê của mình.

Có lẽ không chỉ thông gia không thành mà ngược lại còn biến thành kẻ thù. Suy cho cùng thì ca cơ thì là đối tượng chơi đùa của các quý tộc mà thôi.

Cha vợ của hắn cũng nuôi không ít, chắc là năng lực chịu đựng trong lòng Melissa đã sớm được phụ thân của nàng rèn luyện ra rồi.

Cho dù có được sủng ái cỡ nào thì ca cơ vẫn chỉ là ca cơ mà thôi, không có khả năng uy hiếp được địa vị của chủ mẫu.

Nhưng nếu đổi thành một vị tiểu thư quý tộc thì khác, nếu cứ tiếp tục ngoại tình kiểu này thì rất dễ bị biến thành tiểu tam và soán ngôi chủ mẫu.

Mặc dù trên đại lục Aslante không lưu hành ly hôn, nhưng mà có ở góa nha!

Không ai có thể chịu đựng được người có khả năng uy hiếp đến địa vị của mình. Đặc biệt là còn trước hôn nhân, chuyện này càng không thể nào tha thứ được.

"Vậy thì thật là đáng tiếc! Nếu như tin tức này bị truyền ra ngoài, sợ là sẽ có rất nhiều tiểu thư quý tộc âm thầm đau lòng."

"Nhìn sang bên cạnh đi, vẫn còn có mấy vị tiểu thư quý tộc đang chú ý cậu đấy?"

Tể tướng Herceg trêu đùa.

Chương 452 - Yến Tiệc (2)

Ngoại hình của Hudson chỉ có thể được xem là bình thường, không nằm trong dạng vạn người mê, nhưng lại thanh danh vang dội, toàn thân trên dưới đều tản ra mị lực của một cường giả.

Ngưỡng mộ cường giả chính là bản năng tự nhiên của phái nữ.

Thân phận của Vương tử Caesar quá cao, các nàng không đủ trình để dựa vào, cho nên những người như Hudson chính là đối tượng của các tiểu thư quý tộc.

"Thật sao, vậy thì thật là đáng tiếc. Chẳng qua một chút mị lực của ta cũng không dám so với Tể tướng các hạ."

"Hiện giờ đám quý phụ bên kia đã trông mòn con mắt rồi!"

Nhìn ra Tể tướng Herceg đang cố gắng tiếp cận mình, Hudson bèn buông thả thân phận của đôi bên, trực tiếp nói đùa.

Dù sao thân phận hiện giờ của hắn cũng là khách, cho dù có một chút thất lễ thì cũng chẳng có vấn đề gì lớn.

"Tử tước Hudson thật biết nói chuyện, nhưng ta vẫn luôn rất tự tin vào mị lực của bản thân mình."

"Cho dù đã có tuổi, nhưng cũng có không ít quý phụ đang dòm ngó đến cơ thể của ta. Đáng tiếc là năm tháng thật tàn khốc, cơ thể này đã không thể nào sánh bằng đám thanh niên trẻ tuổi rồi."

Nghe xong câu nói tự luyến của Tể tướng Herceg, Hudson âm thầm trợn trắng mắt. Bụng phệ thì có cái gì mà mị lực.

Nếu như không có thân phận Tể tướng, sợ làm đám quý phụ đều chẳng thèm quan tâm đến ông, càng đừng nói đến chuyện ôm ấp yêu thương.

Nếu như nghiên cứu kỹ thân phận của những quý phụ này thì sẽ phát hiện ra rằng hầu hết họ đều kết hôn với những gia đình quý tộc đang sa sút, hoặc là trực tiếp trở thành góa phụ.

Có thể chơi high như vậy là vì không có người quan tâm. Hoặc là nói hi sinh vì lợi ích, dùng cái này để đổi lấy một vài lợi ích cho gia tộc.

Từ trước tới nay, đạo đức luôn là mặt hàng xa xỉ. Đối với giới quý tộc thối nát mà nói, thứ này hoàn toàn không tồn tại.

Hudson không biết được ý đồ của Tể tướng Herceg nên hắn chỉ đơn giản ứng phó một số chủ đề không liên quan. Liên quan tới công việc cụ thể thì đều ậm ừ cho qua.

Lấy hành động thực tế để cho thấy lập trường: Có vấn đề thì đi tìm Vương tử Caesar thương lượng đi, những người khác không có tiếng nói, nên sẽ không chạy tới tham gia náo nhiệt.

Trực tiếp vứt hết trách nhiệm cho lão đại đúng là có chút không đạo đức, nhưng ai bảo lúc này Vương tử Caesar đang bận theo đuổi nữ nhân chứ?

Trong lòng Hudson đã mơ hồ cảm thấy được không ổn. Công quốc Mosey đang chơi trò mỹ nhân kế, lỡ như vị vương tử trẻ tuổi này trúng chiêu thì tiếp đó sẽ gặp phải phiền phức lớn rồi.

Chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, dán nhãn hiệu "Tinh nhuệ " lên cho quân đoàn quận Wright.

Trong bất kỳ một quốc gia nào, đội quân tinh nhuệ đều hàng xa xỉ. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì mọi người chắc chắn sẽ không vứt bỏ một đội quân tinh nhuệ.

Chỉ sợ vận khí không tốt, phải đối mặt trực diện với quân chủ lực của thú nhân. Ngụy tinh nhuệ đối đầu với tinh nhuệ thật sự, cảnh tượng này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, nếu như có chiến đấu với quân đoàn Behemoth ở bên ngoài rồi thất bại thì cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm.

Trong tình huống số lượng binh lực ngang nhau, không có một đội quân nhân tộc nào có đủ sức chiến đấu ngang cơ với quân đoàn Behemoth.

Gặp phải loại đối thủ mạnh mẽ này, cho dù nếm mùi thất bại thì mọi người cũng sẽ không nghi ngờ sức chiến đấu của quân đoàn quận Wright.

Có lẽ hình tượng thiên tài quân sự sẽ không sao, nhưng hình tượng "may mắn" thì sẽ bị sụp đổ.

Trừ khi có thể mang theo đại đa số binh mã rút lui an toàn sau khi chạm trán với quân đoàn Behemoth. Nếu vậy thì còn có thể mặt dạn mày dày tuyên bố rằng: đã toàn thân trở ra sau khi chạm mặt với quân đoàn Behemoth. . . .

Sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó, vào ngày thứ năm sau khi yến hội kết thúc, Hudson liền nhận được mệnh lệnh xuất binh.

"Điện hạ, đội quân tiếp viện của chúng ta còn chưa tới đủ, chỉ dựa vào một ít binh lực của quân đoàn quận Wright mà xông lên tiền tuyến thì sợ là ngay cả bọt nước cũng không khuấy được."

Hudson dựa vào lý lẽ để biện luận.

Hắn đã hạ quyết tâm rồi, nếu như không nhận được một câu trả lời chắc chắn, việc xuất binh này, người nào thích làm thì làm đi.

Cho dù là vương tử thì cũng không thể ép buộc một nhà quý tộc mang quân đội đi chịu chết.

Nếu như làm lớn chuyện này, cuộc sống sau này của Hudson đương nhiên là sẽ không dễ chịu, nhưng danh tiếng của Vương tử Caesar cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Không ai thích một kẻ phản đồ, cho dù là vương tử cũng không ngoại lệ. Trước khi đưa ra quyết định, Vương tử nhất định phải ưu tiên bảo vệ cho lợi ích của vương quốc.

"Tử tước Hudson không nên tức giận. Nếu như không vì bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không đáp ứng lời đề nghị của Công quốc Mosey."

"Thật sự là tình hình chiến sự ở tiền tuyến đang rất căng thẳng, tuyến phòng thủ Terence mà Công quốc Mosey dày công xây dựng giờ đây đang lung lay sắp đổ."

"Sĩ khí của các sĩ quan và binh lính tiền tuyến đã bị ảnh hưởng rất nhiều, họ đang rất cần một tin tức tốt để kích thích."

"Quân đoàn quận Wright hiện đang chạy ra tiền tuyến, chủ yếu là làm dáng cho đám quan binh trung cấp trở xuống của Công quốc Mosey xem mà thôi, không cần phải chiến đấu ngay lập tức."

"Chúng ta chỉ cần mang theo quân đội ra tiền tuyến tuần sát một vòng, chứng minh cho các tướng sĩ của Công quốc Mosey đang ở tiền tuyến thấy là viện binh đã đến là được."

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, quân đoàn quận Wright sẽ được điều đến phía sau phòng tuyến để đóng quân. Chỉ cần tiền tuyến không sụp đổ, có lẽ chúng ta sẽ không cần đối mặt với đại quân thú nhân."

Nhìn bộ dạng thoải mái của Vương tử Caesar, Hudson liền cạn lời. Từ bên ngoài đến xem thì lời đề nghị này của Công quốc Mosey hoàn toàn không có chỗ hở.

Nhưng chiến trường luôn là nơi thiên biến vạn hóa, nếu như thật sự đi ra tiền tuyến thì sẽ không thể nào đơn giản như những gì mà Công quốc Mosey đã nói.

Chương 453 - Ra Tiền Tuyến

"Có lẽ sẽ không cần đối mặt với đại quân thú nhân" cũng có nghĩa là có khả năng phải đối mặt. Còn xác suất cụ thể là bao nhiêu thì lại không có người có thể nói rõ được.

Thấy vẻ mặt này của Vương tử Caesar, hiển nhiên là đã đồng ý với đề nghị của Người Mosey. Nếu như hắn cự tuyệt, Hudson lão gia sẽ không phải là người nữa rồi.

Dù sao người ta cũng đã hứa là sẽ không để cho bọn hắn tham chiến, chỉ là vũ trang vi hành mà thôi.

"Vương tử điện hạ, nếu như Người Mosey có thể cam đoan chuyện này là thật thì chúng ta cũng không phải là không thể ra tiền tuyến."

"Nhưng cũng phải cảnh báo trước, nếu như nửa đường xảy ra biến cố và muốn tiếp viện thì chúng ta phải xem tình huống rồi mới có thể quyết định được."

"Hiện giờ, cờ hiệu của ngũ đại Hoàng tộc đều đã xuất hiện trong cảnh nội của Công quốc Mosey. Cho dù quân chủ lực không có tới toàn bộ thì ít nhất cũng có 10-20% binh lực tới đây, đồng thời vẫn còn đang tiếp tục tăng lên."

"Lỡ như trên đường đụng phải bọn chúng, tổn thất nặng nề là chuyện tất nhiên, có thể toàn thân trở ra hay không cũng còn là một ẩn số."

"Vì lý do an toàn, tốt nhất là điện hạ nên ở lại thành Dapest."

Hudson khó chịu nói.

Không biết có phải là nhờ vào công lao của mỹ nhân kế hay không mà Vương tử Caesar lại có thể bỏ mặt vị quan chỉ huy như hắn, trực tiếp đáp ứng điều kiện của người Mosey, nhưng Hudson không dám tên này ra tiền tuyến.

Nếu như tên Vương tử này mà gây chuyện gì đó trên chiến trường, làm cho cục diện mất khống chế, là thần tử của Quốc vương, hắn thể nào bỏ vương tử lại để chạy trốn một mình.

Vì lý do an toàn, tốt nhất là nên ném loại nhân tố không ổn định này cho Công quốc Mosey.

Chỉ cần không ở chung một chỗ, cho dù vương tử có xảy ra bất trắc thì hắn cũng có thể rũ sạch trách nhiệm của mình.

Dường như lời này đã chạm đến lòng tự ái của Vương tử Caesar, y tức giận nhìn Hudson chất vấn: "Chuyện này sao có thể được?"

"Nếu như không đi chung với quân đội thì chức quan chỉ huy này của ta tính là gì?"

"Tử tước Hudson, đừng quên ta mới là quan chỉ huy cấp cao nhất của liên quân!"

Nhìn thấy cảnh này, Hudson cũng có chút hoang mang. Chỉ đánh giá qua biểu hiện của Vương tử Caesar thì hắn cũng không rõ là y đang diễn kịch hay thật sự là thẹn quá thành giận.

"Điện hạ, nhiệm vụ của chúng ta là vũ trang du hành. Tốc độ càng nhanh thì càng tốt."

"Ngài không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho Vương quốc Alpha. Về mặt nghi thức, tuyệt đối không thể làm cho Vương quốc mất mặt."

"Nếu như ngài đích thân ra tiền tuyến, chỉ tính riêng các loại đồ dùng nghi lễ cũng đã là một rắc rối lớn rồi. Điều này sẽ làm giảm tính cơ động của quân đội."

Hudson bịa chuyện nói.

Đại diện cho vương quốc thì đúng là không thể tiết kiệm được, nhưng cũng phải nhìn xem là lúc nào. Đều đã chạy ra chiến trường mà còn phải tuân thủ những quy củ này thì quả thực là một chuyện cười.

Thấy xung đột có dấu hiệu thăng cấp, Bá tước Jose ở bên cạnh vội vàng mở miệng khuyên: "Điện hạ, Tử tước Hudson nói đúng."

"Chúng ta không thể làm mất mặt của Vương quốc, những thứ này thật sự không thích hợp đưa ra tiền tuyến. Lỡ như gặp phải đại quân thú nhân, không cẩn thận bỏ lại trên chiến trường, rơi vào thú nhân trong tay thì sẽ không dễ kết thúc."

Dù sao cũng là người biết về quân sự, Hudson lo lắng Vương tử Caesar ra tiền tuyến quấy rối, Bá tước Jose thì đang lo lắng cho sự an toàn của Vương tử Caesar.

Khác với cuộc nội chiến của loài người, thú nhân sẽ không quan tâm ngươi có thân phận tôn quý gì. Đừng nói là vương tử, cho dù là Quốc vương thì người ta vẫn giết như thường.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng để thể hiện sự bất mãn. Vương tử Caesar liền vung ống tay áo lên rồi quay người rời đi mà không quay đầu lại.

Hudson cũng không thiết là rốt cuộc y đang giận thật hay là chỉ đang diễn kịch, hắn chỉ biết là mình đã tạm thời thoát khỏi cái cục nợ này rồi.

Không có cấp trên trực thuộc, ra chiến trường muốn đánh như thế nào đều là do Hudson lão gia hắn quyết định.

"Tử tước Hudson, thật có lỗi. Tâm tình gần đây của Vương tử điện hạ có chút không tốt, cho nên vừa rồi có chút thất thố."

"Chuyện trong quân vẫn phải nhờ các hạ hao tâm tổn trí. Nhất là sau khi ra tiền tuyến, Người Mosey chưa chắc sẽ giữ lời."

"Nếu như phát hiện thấy tình huống không đúng thì còn cần nhờ vào sự quyết đoán của các hạ. Còn quân lệnh, trừ phi là người của chúng ta đưa tới, nếu như là những người khác thay mặt truyền lời thì các hạ có thể không cần nhận."

Bá tước Jose có chút lúng túng nói.

Vương tử Caesar có thể vỗ mông rời đi, nhưng người phụ tá như ông ta thì nhất định phải ở lại giải quyết hậu quả. Vừa không thể đắc tội với Vương tử ở phía trên, lại vừa không muốn đắc tội với nhà quý tộc có thực lực ở bên dưới.

Trên đường tới đây, Jose cũng đã lĩnh giáo được năng lực khống chế quân đoàn quận Wright của Hudson rồi.

Dù là các quý tộc bên dưới muốn vỗ mông ngựa của Vương tử thì cũng không dám có hành động gì.

Còn về mệnh lệnh của Vương tử, nhất định phải nhận được sự đồng ý của Hudson trước thì đám quan binh bên dưới mới có thể đi chấp hành.

Đây cũng là lý do mâu thuẫn của hai người, phải vất vả lắm Vương tử mới có một cơ hội chỉ huy quân đội, vậy mà y lại phát hiện ra mình chỉ là chỉ huy trên danh nghĩa, dù là người thường thì cũng sẽ tức giận.

Có thể một mực chịu đựng không phát tác, tính khí của Vương tử Caesar cũng xem như là tốt rồi.

Cho dù tốt tính đến đâu thì cũng sẽ có giới hạn. Cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ vừa rồi khiến Caesar nhận ra rằng tôn nghiêm của mình đang bị khiêu khích nghiêm trọng.

Thuyết phục y ở lại thì có thể hiểu được, nhưng tốt xấu gì cũng phải bịa ra một cái lý do đáng tin một chút. Vậy mà lại trực tiếp mượn cớ "Lễ nghi" để thuyết phục y ở lại, chuyện này làm cho Vương tử Caesar cảm thấy trí thông minh của mình đang bị sỉ nhục.

Chương 454 - Ra Tiền Tuyến (2)

Đáng giận hơn là tên phụ tá kia không chỉ không đứng về phía người cầm đầu như y, mà còn đi phụ họa người đối diện.

Một sự hiểu lầm mỹ diệu làm cho xung đột thăng cấp. Chuyện này khiến cho Hudson có chút dở khóc dở cười.

Từ đầu đến cuối, hắn đều coi vị Vương tử Caesar đang diễn kịch. Trong thành Dapest có công chúa xinh đẹp bầu bạn, ai ăn no rửng mỡ muốn đi tiền tuyến lĩnh hội đao quang kiếm ảnh chứ?

Giải thích là không thể nào, loại chuyện này càng giải thích thì chỉ càng lộ ra nhiều vấn đề. Dù sao Vương tử Caesar cũng chỉ là một vị thiếu niên chưa từng bị xã hội đánh đập, còn chưa quen thuộc với thói chỉ hươu bảo ngựa của giới quý tộc.

Nếu như ngay cả một chút ủy khuất nhỏ này cũng chịu không được, vậy thì tương lai chắc chắn sẽ càng không thể nào sống nổi. Các đại quý tộc ở trong vương quốc đều không phải đèn cạn dầu.

Chỉ cần Quốc vương có chút yếu thế là bọn họ liền sẽ đi lên dụi mũi vào mặt. Ngay cả hùng chủ mạnh như Caesar III cũng bị đám quý tộc trong nước làm cho tức giận không ngớt.

Muốn trở thành một vị Quốc vương hợp cách thì tương lai sẽ còn phải trải qua rất nhiều chuyện như bị các quý tộc quở trách. Nếu như nội tâm không đủ cường đại, sợ là sẽ bị làm cho tức chết.

Dù đã xác định là sẽ xuất binh, nhưng mà vẫn phải kéo dài đến 3 ngày sau mới khởi hành.

Không phải là do Hudson cố ý trì hoãn, chủ yếu là vì quân đội của Công quốc Mosey không chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ cần xem hiệu suất là biết, nó chẳng liên quan gì đến câu binh quý thần tốc cả.

Tác chiến tha hương nơi đất khách mà không có quân đội bản địa phối hợp thì sẽ rất khó thao tác.

Người Mosey cũng không vội, Hudson đương nhiên là sẽ không nhọc lòng thay cho họ.

Trải qua lần này, hắn đã hiểu rõ lý do vì sao phòng tuyến pháo đài August lại bị thất thủ nhanh đến vậy rồi.

Không phải là quan binh tiền tuyến không cố gắng, mà là bị hệ thống quan liêu trì độn này hố chết.

Chỉ cần nhìn vào tốc độ phản ứng là biết, nhận thức của các quan chức trong Công quốc Mosey vẫn còn dừng lại ở mức độ của cuộc nội chiến giữa các quốc gia loài người.

Nhưng vấn đề là thú nhân vốn không ngồi yên chờ họ chuẩn bị xong rồi mới từ từ tiến công.

Đắm mình trong ánh nắng ban mai, đoàn quân cuối cùng cũng đã khởi hành.

Đám cao tầng của Công quốc Mosey đều đích thân ra mặt đưa tiễn, nghi thức không thể chê vào đâu được.

Vương tử Caesar cũng xuất hiện trong đội ngũ này, so sánh với vẻ mặt không vui vài ngày trước, tinh thần trạng thái hiện giờ của y cũng đã khá hơn nhiều.

Chỉ cần nhìn biểu lộ xuân quang đầy mặt của y, Hudson liền biết là mấy ngày gần đây y đã chơi vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên, hiện giờ Hudson cũng đang rất vui vẻ. Trước khi đại quân xuất chinh, Người Mosey cũng đã tặng cho hắn một phần hậu lễ.

Từ quan điểm này đến xem, hệ thống quan liêu cũng không còn cái gì không tốt. Ít nhất là rất biết cách đối nhân xử thế.

Bắt người tay ngắn, cho nên Hudson vô cùng phối hợp trên đường hành quân.

Đội quân của Công quốc Mosey đi bao nhiêu dặm một ngày thì quân đoàn quận Wright sẽ đi bấy nhiêu dặm một ngày, tuyệt không đối không cố ý kéo dài thời gian. . . .

Trong doanh trại thú nhân, một số lượng lớn quân đội đã tập trung về đây, cờ bay phấp phới, cảnh tượng trông rất hoành tráng.

Nhiều người thì sẽ có nhiều việc, một Đế quốc do ngũ đại Hoàng tộc cộng trị đều chưa bao giờ có chuyện đoàn kết.

Khi đối phó với nhân tộc thì ngũ đại Hoàng tộc là đồng minh. Nhưng lúc bình thường thì lại là đối thủ cạnh tranh.

Chỉ vì bị bá chủ lục địa là nhân tộc uy hiếp nên ngũ đại Hoàng tộc thú nhân mới có thể ngồi cùng bàn thảo luận.

Nếu như không có ngoại lực uy hiếp, giữa bọn chúng sẽ lập tức xảy ra nội chiến.

Nguyên nhân địa vị bá chủ đại lục của Thú nhân bị mất có một nửa công lao là do nhân tộc, một nửa còn lại là kết quả của cuộc nội chiến.

Ngũ đại hoàng tộc đã ầm ĩ một tháng trời xung quanh vấn đề lựa chọn hướng tấn công chính, nhưng đến giờ này vẫn thương lượng ra kết quả.

Sư tộc, Ngân Nguyệt Lang tộc chủ trương tiếp tục tiến công Công quốc Mosey, tộc Behemoth và tộc Ưng thì đề nghị thay đổi hướng sang tấn công Vương quốc Warhammer, Hùng tộc thì cho rằng hai đề nghị này đều được.

Song phương đều có lý do riêng của mình, ai cũng không thuyết phục được ai.

Đại quân không ngừng tụ tập, nhưng lại còn chưa quyết định được hướng tấn công, ngũ đại Hoàng tộc cũng có chút gấp gáp rồi.

"Không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa!"

"Căn cứ vào tin tình báo mà chúng ta thu thập được, viện quân của Vương quốc đã tiến vào Công quốc Mosey, và cũng sắp ra tiền tuyến."

"Viện quân của các quốc gia loài người khác cũng đã lần lượt xuất phát. Trong vòng một tháng, Công quốc Mosey sẽ có thể nhận được viện binh từ năm quốc gia trở lên."

"Hội nghị liên minh nhân tộc đã sắp diễn ra rồi, nếu như không nhanh chóng lấy được đột phá trên chiến trường, hấp dẫn các tộc trên đại lục tham gia vào trận chiến này, chúng ta sẽ phải cuốn gói về nhà!"

Ưng Hoàng lạnh lùng nói.

Thú nhân tôn thờ cường giả vi tôn.

Ưng Hoàng dẫn binh lấy được đột phá ở chỗ của Công quốc Mosey chính là chiến tích lớn nhất thì khi khai chiến đến nay, chuyện này tăng cường rất nhiều quyền nói chuyện của ông ta.

Khi ông ta nhìn thấy lợi thế chiến lược mà mình vất vả lắm mới lấy được đang không ngừng biến mất trong các cuộc cãi vã, Ưng Hoàng liền tức giận.

"Ưng Hoàng không cần phải lo lắng, chúng ta đều biết hiệu suất của Hội nghị liên minh nhân tộc rồi, không đủ nửa năm một năm là sẽ không có kết quả."

"Liên minh nhân tộc sẽ không tham gia hoàn toàn, chỉ với mấy quốc gia loài người ở phương bắc thì sẽ không phải là đối thủ của chúng ta."

"Ngay cả khi các quốc gia phái viện binh cho Công quốc Mosey thì đám viện binh đó cũng đều là những kẻ bất nhập lưu."

"Nhìn phản ứng của Vương quốc Alpha là biết, ngay cả bọn hắn cũng không coi trọng đồng minh của mình có thể ngăn cản được đại quân của chúng ta."

Chương 455 - Ra Tiền Tuyến (3)

"Nhìn thì giống như lập tức phái quân chi viện, nhưng trên thực tế lại dồn rất nhiều tâm sức vào việc xây dựng một tuyến phòng thủ mới."

"Vô số những cuộc chiến trong quá khứ đã chứng minh rằng việc kéo loài người khỏi ngôi vị bá chủ đại lục ngay lập tức là chuyện không thực tế, biện pháp tốt nhất chính là dần dần xâm chiếm cương vực của bọn họ."

"Công quốc Mosey chỉ toàn là đồng bằng, rất dễ dàng xâm chiếm, nhưng loài người cũng có thể dễ dàng thu hồi."

"Nơi này nằm giữa Vương quốc Alpha và Vương quốc Warhammer, có vị trí địa lý chiến lược quan trọng, Nhân tộc chắc chắn sẽ không để mất đi nơi này."

"So ra thì Vương quốc Warhammer ở kế bên thì không giống như vậy."

"Phía bắc là thế giới băng tuyết, chỉ có một số chủng tộc suy tàn chiếm cứ."

"Phía tây chỉ có một vài quốc gia nhỏ của loài người, có lẽ không cần chờ chúng ta đánh tới thì đám Tinh Linh kia đã tấn công bọn chúng trước rồi."

"Sau khi chiếm được Vương quốc Warhammer, Công quốc Mosey chỉ toàn là đồng bằng này chẳng khác nào là vật trong bàn tay của chúng ta."

"Đến lúc đó, chúng ta liền có thể tiếp tục đánh tiêu hao chiến với nhân tộc ở Công quốc Mosey trước, sau khi quan sát tình hình biến hóa trên đại lục rồi mới quyết định bước kế tiếp nên làm như thế nào."

"Nếu như các tộc khác cũng tham gia vào, chúng ta liền tiếp tục chiến tranh; Nếu thế cục thối nát, vậy thì từ bỏ Công quốc Mosey, cố thủ lãnh địa của Vương quốc Warhammer."

"Đợi khi tiêu hóa xong chiến quả, cuộc đại chiến tiếp theo sẽ tiếp tục giải quyết với loài người."

Hoàng trữ Alex bình tĩnh phân tích.

Trong trận đại chiến lần trước, Đế quốc Thú Nhân đã giành được một số tỉnh phía bắc của Vương quốc Alpha, tất cả mọi người đều được chia lãi.

Trải qua nhiều năm phát triển, thực lực tổng hợp của Đế quốc Thú Nhân đã mạnh hơn cuộc đại chiến lần trước những 20%.

Con số này nhìn vào thì không lớn, nhưng đối với một chủng tồn đang sinh tồn trong khe hẹp mà nói, bất kỳ sự gia tăng sức mạnh nào cũng đều có ý nghĩa to lớn.

Sau khi nhận thấy được chỗ tốt của việc xâm chiếm lãnh thổ, quan niệm của tộc Behemoth cũng phát sinh biến hóa. Không còn truy cầu một trận chiến hủy diệt ách thống trị của nhân tộc nữa, mà chuyển sang tôn sùng chiến lược xâm chiếm từ từ.

"Alex, suy nghĩ của ngươi quá chủ quan rồi. Nhân tộc cũng không phải là thằng ngốc, tại sao có thể ngồi yên mà nhìn chúng ta từng bước xâm chiếm lãnh thổ của bọn hắn được?"

"Lần trước chỉ là ngoài ý muốn, nhưng loại ngoài ý muốn này chắc chắn sẽ không thường xuyên xảy ra."

"Nếu như chúng ta chiếm được Vương quốc Warhammer, Liên minh nhân tộc chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để phản công."

"Đừng nói là giữ được Vương quốc Warhammer, sợ là ngay cả những lãnh thổ mà chúng ta đang chiếm giữ hiện giờ cũng sẽ phải bị mất đi không ít."

"Muốn giữ vững được chiến lợi phẩm thì chỉ còn cách là đánh cho nhân tộc bị trọng thương, để cho bọn hắn không rảnh bận tâm đến chúng ta."

"Việc cấp bách hiện giờ là mau chóng tiêu diệt Công quốc Mosey, quét ngang một đống tiểu quốc ở phía sau bọn hắn, sau đó mới quay đầu lại hủy diệt Vương quốc Alpha và Vương quốc Warhammer."

"Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, hoàn toàn có thể hoàn thành phần lớn chiến lược trước khi quân tiếp viện của nhân tộc chạy đến."

"Huống chi, địch nhân của nhân tộc có ở khắp đại lục, chỉ cần phương bắc có biến lớn, các chủng tộc khác sẽ không ngồi yên mà nhìn."

"Đến lúc đó, toàn bộ đại lục đều sẽ hỗn loạn, thậm chí Liên minh nhân tộc còn không có tinh lực để điều động viện binh nữa!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng phản bác.

Là một thành viên của phái cấp tiến trong thú nhân, Ngân Nguyệt Lang Hoàng không muốn bỏ dở nửa chừng.

Phải vất vả lắm mới lấy được quyền chủ động về mặt chiến lược, nếu như không hung ác làm thịt Nhân tộc một đao, lần tiếp theo không biết phải chờ tới lúc nào.

Theo cái nhìn của Ngân Nguyệt Lang Hoàng, Thói quen vụng trộm hạ độc thủ của Ưng Hoàng là do thiên tính gây ra, cho nên không dám đối kháng trực diện với nhân tộc.

Alex lựa chọn như vậy thì càng đơn giản hơn. Trong cuộc đại chiến lần trước, Behemoth đại đế đã chấp hành kế hoạch từng bước xâm chiếm.

Là hoàng trữ, nếu là gã dám lật đổ chiến lược của phụ thân mình thì chẳng phải là đang cảm thấy địa vị mình quá vững chắc, cho nên muốn tìm một chút chuyện kích thích để làm sao?

"Chư vị, mặc kệ chiến lược gì đó đi, cứ đánh trước rồi tính sau."

"Theo ý kiến của ta, không bằng cứ xé rách phòng tuyến của Công quốc Mosey, tiêu diệt quân chủ lực của bọn hắn trước."

"Giải quyết xong số địch nhân này, bất kể là hủy diệt Công quốc Mosey hay là đổi hướng tiến công Vương quốc Warhammer đều sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều."

Hùng Nhân Hoàng không thèm đếm xỉa nói.

Nhìn bộ dáng lười biếng của ông ta chẳng giống như là một vị Hoàng giả chút nào, mà trông giống như một con gấu lười biếng hơn.

Ông ta không có năng lực hòa giải mâu thuẫn giữa đôi bên. Cũng không thể nghĩ ra chiến lược nào hay hơn.

Chuyện duy nhất mà ông ta biết chính là ba phải, vào thời khắc mấu chốt nhảy ra giảm bớt xung đột giữa hai bên.

"Mặc dù phòng tuyến Terence của Công quốc Mosey không bằng phòng tuyến pháo đài August, nhưng bây giờ trong đó đang có trọng binh đóng quân, muốn công phá cũng không phải chuyện dễ."

"Trừ phi chúng ta mạo hiểm vượt qua cứ điểm pháo đài của bọn hắn, chỉ huy đại quân tập kích thẳng đến thành Dapest, ép bọn hắn điều chủ lực ra quyết chiến!"

Sư Hoàng cười lạnh nói.

Phòng tuyến biên giới của Công quốc Mosey cũng kéo dài hàng trăm dặm. Đương nhiên, một khoảng cách dài như vậy không thể nào đều là pháo đài được.

Ở hầu hết các khu vực chỉ vừa mới xây dựng xong tường thành. Chỉ có những quan ải quan trọng có vị trí chiến lược mới được xây dựng thành lũy.

Còn những khu vực khác, trong phạm vi năm đến mười dặm mới xây được một tòa thành lũy.

Lực phòng ngự chỉ có thể được xem là trung bình, ngăn cản tiểu đội thú nhân thì được, nhưng nếu hư gặp gỡ đại quân thì việc thất thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 456 - Gặp Địch

Theo lý mà nói, chỉ cần đại quân thú nhân muốn thì tùy thời đều có thể đột phá phòng tuyến.

Nhưng vấn đề là vẫn chưa chiếm được tòa pháo đài duy nhất trên con đường này, hậu cần có thể bị chặt đứt bất kỳ lúc nào.

Lấy chiến nuôi chiến, nghe thì được. Nếu như thật sự làm vậy liền sẽ phát hiện chiến lợi phẩm còn lâu mới theo kịp mức tiêu thụ.

Cho dù thú nhân không kén ăn, nhưng việc cung cấp lương thực cho hơn 60 vạn đại quân cũng không phải là con số nhỏ.

Cho dù là không cân nhắc đến vấn đề thức ăn thì một số vật dụng cần thiết cũng không thể thiếu được.

Đánh lén chỉ có thể thành công trong tình huống địch nhân không chuẩn bị sẵn sàng.

Các đội quân Mosey dọc đường cũng không phải là người chết, nếu như đại quân thú nhân phá quan mà vào thì nhất định là sẽ truyền tin này về ngay lập tức.

Một toà thành lớn có chuẩn bị từ trước sẽ không thể bị đánh sập trong vòng 3-5 ngày được.

Ở trước mặt sinh tử tồn vong, quan liêu quý tộc cũng chỉ có thể liều mạng. Các quý tộc lão gia bụng phệ cũng có thể cầm đao giết người.

Dựa vào các công sự phòng thủ hoàn thiện trong thành, cộng thêm những công nghệ ma pháp, cường công thành Dapest sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

Tốc chiến tốc thắng chỉ là một chuyện cười.

Ép quân chủ lực của Công quốc Mosey từ trong cứ điểm chạy ra quyết chiến hoàn toàn là một canh bạc.

Không riêng gì phải đặt cược đám cao tầng trong Công quốc đưa ra quyết định sai lầm, còn phải đặt cược các tướng lĩnh quý tộc tiền tuyến đều là bé ngoan, luôn luôn nghe theo mệnh lệnh của Công quốc. . . .

Không có vướng víu, Hudson mang theo đại quân rong ruổi trong cảnh nội của Công quốc Mosey chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Đáng tiếc là sau lưng có thêm một bầy theo đuôi.

Bây giờ cuối cùng thì hắn cũng hiểu lý do tại sao Tể tướng Herceg lại muốn lôi kéo làm quen với hắn, hóa ra người chỉ huy quân đội Mosey lần này chính là con trai lão ta.

Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của đội quân Mosey này là biết là tư quân quý tộc mới vừa chắp vá ra rồi.

Ngoài một số binh sĩ là quân tinh nhuệ ra, đại đa số đều là ô hợp. Có lẽ thời gian huấn luyện sẽ không quá ba tháng.

Ngay cả việc huấn luyện quân sự cơ bản cũng không hoàn thành mà dám đưa đám binh sĩ này ra chiến trường.

Chất lượng quân đội giảm xuống đến mức này đã đủ để chứng minh Công quốc Mosey còn có bao nhiêu sức chống cự.

Chỉ là thủ thành mà thôi, vấn đề cũng không tính là quá lớn. Đơn giản là lấy mạng đổi mạng, hiện giờ ba nước phía bắc đều đang chơi đổi mạng với thú nhân.

Người thông minh có khác, biết rõ tiền tuyến nguy hiểm trùng điệp, cho nên đã sớm an bài con cháu vào khu vực an toàn.

So với việc vào quân đội chịu trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, quân khách chắc chắn có mức độ tự do cao hơn nhiều, gặp được nguy hiểm còn có thể bỏ chạy.

Đặc biệt là khi đi theo bên cạnh loại "cao thủ" như Hudson, khả năng sinh tồn trên chiến trường sẽ cao hơn nhiều.

Hudson phải mang theo một đám con ông cháu cha ra chiến trường, hắn chỉ có thể cảm thán: nổi tiếng quá cũng không phải là chuyện tốt.

Có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, làm chuyện gì cũng bất tiện. Trong trường hợp đại bại, dẫn đến cái chết của một lượng lớn con ông cháu cha, cho dù có là quân khách thì cũng không chịu đựng nổi.

Chỗ tốt duy nhất chính là khả năng bị đem ra làm bia đỡ đạn sẽ giảm đi rất nhiều.

Dính líu đến nhiều con em quyền quý như vậy, lúc phân chia nhiệm vụ sẽ chiếu cố một chút, tối thiểu là sẽ không nhận được những nhiệm vụ thập tử vô sinh.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Hudson đã dùng hành động thực tế để ra ám hiệu cho Người Mosey: hắn sẽ không làm những nhiệm vụ chịu chết.

Cuộc cãi vã với Vương tử Caesar cũng không phải là vô ích. Ở trên địa bàn của Người Mosey, vụ cãi vả hôm đó rất nhanh liền truyền tới tai của những quyền quý này.

Một đội quân có thể đánh, nhưng lại không nghe lời. Trong khi làm cho mọi cảm phải cảm thấy bất đắc dĩ thì cũng có một số người thông minh thấy được cơ hội.

Những con ông cháu cha cần được đặc biệt chiếu cố này chắc là năng lực cá nhân sẽ không mạnh được đến đâu. Con cháu tinh anh chân chính đã sớm vào trong quân phục dịch, vùi đầu vào trong cuộc chiến bảo vệ quốc gia.

Đám con cháu còn dư lại này đều là vàng thau lẫn lộn, muốn bọn hắn ra chiến trường thì không được, nhưng ăn uống cá cược chơi gái thì đều tinh thông, hết lần này tới lần khác lại có nghĩa vụ quân sự bên người không thể tránh thoát, nhất định phải ra chiến trường một lần.

Hudson bất hạnh bị biến thành bảo mẫu, cho nên hắn càng trở nên cẩn thận hơn. Liếc mắt nhìn phương xa một cái, hắn lập tức hạ lệnh:

"Truyền lệnh xuống, một nửa bộ binh hặng nặng mặc giáp trụ vào rồi tiến lên. Thám mã chạy ra bên ngoài ba mươi dặm điều tra địch tình, chú ý hết thảy dị động ở xung quanh."

Cẩn thận sẽ không mắc phải sai lầm lớn. Mặc dù khả năng có đại đội thú nhân vượt qua phòng tuyến mà không bị phát hiện là rất thấp, nhưng cũng không thể nói là không có.

Nếu như gặp phải, không có chuẩn bị gì thì sẽ bị thiệt thòi lớn.

Vừa dứt lời, sau lưng liền truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Tử tước Hudson, ngươi cẩn thận quá mức rồi. Nơi này cảnh nội của Công quốc, khoảng cách tiền tuyến còn có một trăm dặm, cho dù gặp được quân đội thú nhân thì cũng chỉ là một đám tạp binh ngoài ý muốn xâm nhập mà thôi."

"Nếu như có một đại đội phá quan mà vào thì quân thường trực ở tiền tuyến không có khả năng không báo tin. Lấy thực lực của quý quân, hoàn toàn có thể không cần lo lắng!"

Hudson trợn nhìn tên mập sau lưng một cái rồi tức giận trả lời: "Tử tước Raquel, chúng ta đang đi đánh trận, không phải đang ra ngoại thành dạo chơi."

"Bất kỳ sơ suất gì cũng có thể gây ra tổn thất lớn cho quân đội. Những cái khác thì có thể mất, nhưng đừng quên là chúng ta đều chỉ có một mạng."

"Nếu như rơi vào trong tay thú nhân, kết quả như thế nào, ta nghĩ là ngươi sẽ không muốn trải nghiệm đâu!"

Chương 457 - Gặp Địch

Trong khi nói chuyện, trong đầu Hudson liền xuất hiện cảnh tượng: Một tên mập rơi vào trong tay thú nhân, bị trói trên vỉ nướng, hai tên binh sĩ dù có cố gắng hết sức cũng không thể nhấc nổi.

Thể trọng vượt quá năm trăm pound, trong tầm mắt nhìn thấy đều là mỡ, đối với thú nhân mà nói thì đây chắc chắn là món ăn thượng đẳng.

"Báo!"

Một giọng nói đột ngột vang lên, đội ngũ hành quân lặng lẽ tránh ra một con đường, để cho thám mã phi nước đại chạy tới.

"Bẩm quân đoàn trưởng, phía trước ngoài ba mươi dặm phát hiện ra tung tích của đại quân thú nhân, nhân số cụ thể còn đang trong quá trình điều tra."

Nghe được tin tức xấu này, Hudson suýt nữa là giật bắn mình. tên Raquel này thật là miệng quạ đen, vừa mới nói sẽ không gặp phải đại quân thú nhân, vừa quay đầu liền gặp được.

"Vệ binh, truyền lệnh cho toàn quân chuẩn bị chiến đấu."

"Belersden, chúng ta qua đó xem thử."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã lay tỉnh gấu con đang còn mơ ngủ.

Không thèm quan tâm tới ánh mắt u oán của Belersden, Hudson liền thúc giục Hùng đại gia xuất phát theo hướng mà lính trinh sát chỉ dẫn.

Bỏ lại đại quân ở phía sau, đích thân ra tiền tuyến điều tra, Hudson cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nếu như gặp được quân tinh nhuệ của thú nhân thì lính trinh sát bình thường không có năng lực điều tra ở khoảng cách gần được.

Gấu con đạp trên không trung, duỗi cái lưng mệt mỏi ra, một con gấu cao hơn 5m xuất hiện.

Nhìn thấy cảnh tượng màu mè này, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt, tung người nhảy lên.

Không biết Belersden học được loại thói hư tật xấu này từ đây, càng ngày càng thích huênh hoang.

Rõ ràng là có thể điều khiển hình thể lớn nhỏ, nhưng nó lại thích dùng bộ dáng khổng lồ này để xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Giống như những tiếng kinh hô của đám người chính là một bản nhạc tuyệt vời.

Quan binh của quân đoàn quận Wright đã thấy nhiều lắm rồi, trong lòng đều có sức miễn dịch.

Nhưng những đội quận Mosey thì khác, cả đám đều trợn mắt hốc mồm, sau đó liền lập tức kinh ngạc cảm thán.

Một con phi hùng đạp trên không khí làm cho mắt của những người này sáng rực.

Hudson đã cố gắng uốn nắn lại tư thế bay kỳ lạ này không chỉ một lần. Đáng tiếc là Belersden vẫn một mực chắc chắn là nó đang phi nước đại, không phải là đang bay.

Không đợi cho đám người lấy lại tinh thần, một người một gấu đã biến mất ở chân trời.

Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở nơi phát hiện ra tung tích của đại quân thú nhân.

Con gấu khổng lồ lập tức thu thỏ thành phiên bản mini, chỉ còn lại bóng người của Hudson lơ lửng trên không trung, giống như đang ngự phong lăng không.

Nếu như người không biết nhìn thấy cảnh tượng này nhất định sẽ hô to —— "Thiên không kỵ sĩ" .

Nhìn xuống đại quân thú nhân ở phía dưới, trong lòng Hudson đang không ngừng giận mắng Belersden không đáng tin cậy.

Đã nói là bí mật điều tra, bây giờ thì trực tiếp biến thành tuần tra luôn rồi.

Liếc nhìn vẻ mặt vô tội của Belersden, Hudson chỉ có thể kiềm chế cơn giận của mình lại.

Không có cách nào, quan niệm của gấu khác với con người.

Thật ra đi dạo trên không trung nhờ vào ma pháp trọng lực của Belersden cũng là một loại hưởng thụ.

Nếu như không nhờ có lần ngoài ý muốn này, Hudson cũng không biết là năng lực điều khiển trọng lực của gấu con đã đạt đến trình độ này.

Chỉ có thể nói là gấu này đã không còn là gấu của ngày xưa nữa.

Lúc trước, chỉ cần có ma pháp mới, hoặc là tìm ra cách chơi gì mới là Belersden đều ngay lập tức chạy tới khoe khoang với hắn.

Bây giờ sao, cho dù Hudson có mở miệng hỏi thăm thì cũng bị nó qua loa cho xong.

Còn kém chút nói thẳng: ta là một con phế gấu, có việc đừng tìm ta.

Lười đến nước này mà cũng có thể trở thành cường giả đỉnh cao trên đại lục. Chuyện này làm Hudson cảm thấy vô cùng vô cùng vô cùng ghen tị.

Mỗi ngày hắn đều cố gắng tu luyện, không dám gián đoạn một ngày nào, kết quả, bây giờ hắn vẫn còn đang lắc lư trước ngưỡng cửa Đại kỵ sĩ.

Không thể suy nghĩ lung tung, hiện giờ đang làm chính sự.

Ngay lập tức giải phóng một ma pháp sương mù vây xung quanh một người một gấu.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy giống như một đám mây đen đang lơ lửng bồng bềnh giữa không trung.

Một đường điều tra đại quân thú nhân, trong lòng Hudson vừa khẩn trương vừa kích động.

Trong đội ngũ hò hét loạn cào cào bên dưới có rất nhiều chủng tộc, Ngưu Đầu Nhân, Miêu nhân, Goblin. . . muốn cái gì có cái đó.

Mãi cho đến khi xuất hiện lá cờ có hình đầu sói đẫm máu mới khiến cho Hudson đề cao cảnh giác.

Lang kỵ binh bình thường thì không đáng sợ, sức chiến đấu cũng không cao hơn loài người là bao. Loài đáng sợ chính Ngân Nguyệt Lang tộc - Hoàng tộc của thú nhân.

Phương pháp đánh giá cũng rất trực tiếp, chỉ cần nhìn vào hình thể là được.

Lang kỵ binh bình thường chỉ cao chừng 1m5 - 1m6; Nhưng Ngân Nguyệt Lang tộc thì thấp nhất cũng là 2, một số con có thân hình vạm vỡ thậm chí có thể đạt tới 3 mét.

Chỉ cần so sánh về hình thể liền biết là Ngân Nguyệt Lang tộc rất mạnh rồi.

Điều duy nhất đáng giá ăn mừng chính là số lượng Ngân Nguyệt Lang tộc rất thưa thớt, hình thức sinh sản của chúng cũng khác với các chủng tộc bình thường, bởi vì chúng được tiến hoá từ những lang nhân bình thường.

Cách thức tỉnh này nhờ hết vào sự may mắn, cho dù cha mẹ đều là Ngân Nguyệt Lang tộc, nhưng con cái cũng có thể chỉ là lang nhân bình thường.

Trong hầu hết thời gian, Ngân Nguyệt Lang tộc đều xuất hiện với thân phận là quan chỉ huy, giống như sói đầu đàn trong bầy sói.

Sau khi tính toán sơ bộ, số lượng lang kỵ binh khoảng chừng hơn năm ngàn tên, Hudson biết rằng trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Lúc này, khoảng cách giữa hai đội quân còn không đến mười dặm, đối phương còn có nhiều lang kỵ binh nhanh nhẹn như vậy, muốn né tránh gần như là không thể.

Tổng binh lực của đại quân thú nhân trước mặt này cũng chưa đến hai vạn. Cho dù trong đó có một ít quân tinh nhuệ thì song phương cũng có thể chiến một trận.

Nếu như hiện tại hắn mang đại quân chạy trốn thì sợ là sẽ bị quân thú nhân đuổi giết cho tan tác.

Sau khi kiểm tra trong bán kính mấy chục dặm cũng không tìm thấy dấu vết của đội quân thú nhân nào khác, Hudson liền trở doanh trại.

Chương 458 - Thú Nhân

"Tử tước Hudson tôn kính, thực lực của đội quân thú nhân ở phía trước như thế nào?"

Raquel khẩn trương hỏi.

Sau khi bị thú nhân đánh cho một trận, đám quý tộc trong Công quốc Mosey gần như đã biến thành chim sợ cành cong, chỉ cần nghe thấy thú nhân liền biến sắc.

"Yên tâm đi, đội quân thú nhân ở phía trước còn chưa tới hai vạn quân, chỉ có năm ngàn lang kỵ binh là đáng giá chú ý, biên chế của các chủng tộc còn lại đều rất hỗn loạn."

"Có lẽ một số chủng tộc có sức chiến đấu cá nhân không tệ, nhưng thực lực đơn lẻ không thể tạo ra được tác dụng quá lớn trong một cuộc hỗn chiến."

"Ta đã qua đó do thám rồi, cứ điểm thành lũy ở tiền tuyến vẫn chưa bị thất thủ."

"Chắc là đội ngũ này đã đi vòng qua cứ điểm, từ những địa khu khác đột nhập vào đây."

Hudson ra vẻ nhẹ nhõm nói.

Trên danh nghĩa thì liên quân có ba vạn binh mã, chiếm ưu thế về mặt binh lực.

Nhưng thực tế thì chỉ có quân đoàn quận Wright của hắn là có thể đánh được một trận.

Còn về đội ngũ chắp vá lâm thời của Người Mosey, theo quan điểm của Hudson thì những người này chỉ được dùng để lấp cho đủ số.

Chỉ là những lời này nghĩ thôi thì không có vấn đề gì. Nhưng nếu nói ra thì thật sự là không có EQ rồi.

Cho dù sức chiến đấu của quân đồng minh có kém đến đâu thì cũng có một vạn người.

Nếu như thật sự đánh không lại, nhất định phải chạy trốn, đám người này chính là khiên thịt thượng hạng.

Biểu hiện bình tĩnh của hắn không thể trấn an quân tâm. Đặc biệt là sau khi nghe nói có tới năm ngàn lang kỵ binh thì tình hình đã bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Đám quý tộc quận Wright thì còn tốt, họ đã quen nhìn thấy nô lệ thú nhân rồi, cho nên trong lòng cũng không có nhiều sợ hãi.

Đám quý tộc xuất thân Bắc Cương thì đã bắt đầu dùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của bản thân để suy nghĩ cách đối phó.

Nhưng đám nhị đại của Công quốc Mosey thì không bình tĩnh được như vậy.

Bọn họ vốn là những kẻ tới chuyên tới đây để là tròn nghĩa vụ, vừa nghe được tin tức là có đại quân thú nhân tiến vào cảnh nội thì cả đám liền bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson liền tức giận, hắn lập tức khiển trách:

"Tất cả yên lặng cho ta!"

"Nơi này là quân doanh, không phải là chợ bán thức ăn, nếu như ai dám tiếp tục ồn ào thì cút ra ngoài cho ta!"

"Nếu như trong lòng không có kế sách thì yên tĩnh nghe theo mệnh lệnh của ta."

"Cuộc chiến này sẽ do quân đoàn quận Wright chịu trách nhiệm giao đấu với địch nhân, các ngươi mai phục ở bên ngoài một dặm, đợi khi nhận được tín hiệu liền lao ra đến giáp công đối phương."

"Hạ lệnh cho tất cả các bộ tìm địa hình thuận lợi để dàn trận, đợi đại quân thú nhân kéo tới!"

"Toàn bộ kỵ binh tập họp, đi theo ta hành động."

Hudson lạnh lùng ra lệnh.

Với địa hình đồng bằng này, muốn chơi chiến thuật là chuyện vô cùng khó khăn.

Vì không muốn để cho bại binh xung kích quân trận, Hudson chỉ đành đặt quân đội của Công quốc Mosey ra ngoài chiến trường.

Cái gọi là mai phục chỉ là tự an ủi trong lòng.

Không có địa hình yểm trợ, hơn một vạn nhân dù có giấu diễm cỡ nào thì cũng sẽ bị người ta phát hiện ra thôi.

Phương trận của bộ binh chỉ có thể gánh vác lúc địch nhân tiến công, uốn giải quyết lang kỵ binh của địch nhân thì vẫn cần nhờ vào kỵ binh.

Tập hợp toàn bộ kỵ binh trong hai đội ngũ này lại, tổng cộng có hơn ngàn người.

Đối đầu trực diện với năm ngàn lang kỵ binh là chuyện gần như không có bất cứ phần thắng nào, đại não của Hudson đang nhanh chóng suy nghĩ. . . .

"Tộc trưởng, phía trước có đại quân Nhân tộc kết trận chặn đường của chúng ta, nhân số khoảng chừng hơn vạn."

"Địch nhân vô cùng cảnh giác, người của chúng ta vừa mới tới gần điều tra thì đã bị tổn thất hơn mười tên lính trinh sát."

Nghe xong thủ hạ báo cáo, lão giả lập tức nổi giận.

Những binh sĩ được cử đi làm lính trinh sát đều là tinh nhuệ của Lang tộc.

Tổn thất mười mấy người mà chỉ nhận được một tin tình báo mơ hồ như vậy, quả thật là lỗ sặc máu.

"Đều là do đám tộc Ưng khốn khiếp đó, không phải là bởi vì chiến lược của mọi người là bất đồng thôi sao, vậy mà ngay cả tin tức tình báo cũng không cung cấp cho chúng ta, rõ ràng là muốn Lang tộc ta phải xấu mặt trước các tộc khác đây mà."

"Chờ đó đi, đợi sau trận chiến này, lão tử chắc chắn sẽ tính sổ với bọn chúng!"

Nhìn thấy đám tộc nhân còn đang đứng yên bất động, lão giả không khỏi khiển trách:

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi tổ chức tiến công đi!"

"Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, đi điều động binh lực ra đây, cũng không thể bởi vì sự xuất hiện của một đội quân nhân tộc mà từ bỏ được?"

Dám lỗ mãng như thế, lão giả cũng rất tự tin.

Đa số quân chủ lực của Công quốc Mosey đều đã tập trung trong cứ điểm thành lũy ở tiền tuyến, hậu phương cũng chẳng có bao nhiêu tinh nhuệ.

Huống chi, với sự cơ động của lang kỵ binh, chỉ cần không bị vây công, cho dù là đánh không lại địch nhân thì cũng có thể bỏ chạy được.

Đối với tộc trưởng của một bộ lạc bình thường mà nói, chiến lược chiến thuật là thứ quá xa xôi.

Căn cứ kinh nghiệm tác chiến lúc trước, chỉ cứ lỗ mãng lao lên phía trước là được.

Trong hầu hết thời gian, chiến thuật thô thiển này đều có thể lấy được thắng lợi. Cho dù là thất bại thì cũng có thể toàn thân trở ra.

Chưa từng xảy ra ngoài ý muốn, nếu không thì lão ta cũng không sống được tới giờ.

Các cuộc cạnh tranh trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân còn khốc liệt hơn nhân tộc nhiều. Vì tranh đoạt tài nguyên, cuộc chiến giữa các bộ tộc gần như không bao giờ có điểm dừng.

Cuộc đấu tranh nội bộ tàn khốc cũng là động lực chủ yếu khiến cho thú nhân phải xâm chiếm phương nam.

Chương 459 - Bật Hack

Trong một thời gian ngắn, một doanh trại đơn giản tạm thời đã được dựng lên.

Trong khi lặng lẽ đợi kẻ thù đến cửa, Hudson cũng chọn ra những binh lính giỏi cưỡi ngựa và bắn cung rồi trang bị mũi tên cho bọn hắn.

Hudson không có bất kỳ kinh nghiệm nào về chiến thuật kỵ xạ, cho nên chỉ có thể tự mình tìm tòi nghiên cứu.

Trong tình huống số lượng kỵ binh chênh lệch quá xa thì việc đối chọi trực diện sẽ không có phần thắng, cho nên chỉ đành mở ra lối đi riêng.

Lang kỵ binh có tốc độ di chuyển rất nhanh, nhưng khả năng phòng thủ thì lại không cao hơn bao nhiêu.

Mặc dù tọa kỵ chiến lang của Lang kỵ binh rất hung mãnh, nhưng lại có nhược điểm lớn nhất chính là phần eo. Nếu như mặc thêm những bộ áo giáp cồng kềnh vào, không chờ ra tới chiến trường thì chiến lang đã bị phế bỏ rồi .

Khi lựa chọn Lang kỵ binh, không chỉ đòi hỏi phải có sức chiến đấu mạnh, mà còn có yêu cầu về hình thể nữa.

Để cho người có vóc dáng khôi ngô mập mạp cưỡi trên lưng chiến lang, không được bao lâu thì tọa kỵ bị ngã gục vì mệt.

Chỉ có một số ít cự lang đã tiến hoá mới có thể chịu nổi.

Loại thú cưỡi cao cấp này chỉ dành riêng cho Ngân Nguyệt Lang tộc, quả thực chính là sói quý tộc.

"Đến rồi."

Hudson đứng dậy, nhìn thấy đại quân thú nhân xuất hiện ở đường chân trời, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ kỳ lạ.

Nếu là bây giờ mang theo kỵ binh xông lên tách đám tạp binh thú nhân kia ra thì đối phương có bị dọa chạy hay không?

Hơi suy nghĩ một chút, Hudson vẫn bỏ qua ý nghĩ này.

Những người lính tinh nhuệ đều được tạo ra từ trong các cuộc chiến, đội quân thú nhân trước mắt này rất phù hợp để tích lũy kinh nghiệm.

Vả lại, là một danh tướng lĩnh, hiện giờ hắn cũng cần chiến công.

Gặp địch liền giả yếu, dẫn dụ địch nhân chạy tới tặng đầu sẽ có ý nghĩa hơn việc doạ cho địch nhân bỏ chạy nhiều.

Nhìn thấy đại quân của địch nhân tiếp cận, Hudson cũng không hề nhàn rỗi.

Hắn lập tức lấy cây cung Tinh Linh của mình ra, rồi rút ra bốn mũi tên có kích thước bằng một cây thương ngắn, giương cung cài tên, bắn về phía gã đầu mục trong đại quân thú nhân.

Một tiếng nổ vang lên, bốn tên xui xẻo ngã gục xuống đất. Nhưng mũi tên vẫn chưa chịu dừng lại, mà tiếp tục lao vọt về phía trước, tiếp tục kết thúc sinh mệnh của những tên xui xẻo khác.

Trong đại quân thú nhân tàn khốc, binh sĩ của các chủng tộc phụ thuộc mà thụ thương thì cũng tương đương với đã chết.

Đột nhiên bị tấn công, đại quân thú nhân vốn đang đằng đằng sát khí bỗng nhiên trở nên hơi hỗn loạn.

Hudson không có thời gian để quan tâm tới phản ứng của đại quân thú nhân, hắn lại là cài bốn mũi tên lên cung rồi tiếp tục bắn ra ngoài.

Liên tiếp mấy lần, dọa cho mấy gã đầu mục thú nhân đang xung phong phải ào ào thu liễm, sợ rằng bản thân mình sẽ bị biến thành kẻ xui xẻo kế tiếp.

Chiến tích chói mắt làm cho đám binh sĩ của quân đoàn quận Wright reo hò.

Không biết là ai mở đầu, vô số binh sĩ đều đồng thanh hô to: "Thần Cung kỵ sĩ!"

Không khí chiến tranh căng thẳng ban đầu đã tan biến bảy tám phần, sĩ khí lập tức dâng lên.

So ra thì đại quân thú nhân lúc này lại đang tràn đầy bi thảm.

Sĩ quan lang tộc ý thức được chuyện không ổn bèn lập tức hạ lệnh: "Cung thủ đâu, phản kích cho ta!"

Đám cung thủ bán nhân mã nghe được mệnh lệnh liền bước ra khỏi hàng, giương cung cài tiễn, nhưng lại lập tức dừng lại.

Khoảng cách này đã vượt quá tầm bắn xa nhất của chúng. Ngoài việc lãng phí những mũi tên quý báu ra thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng chỉ cần trong nháy mắt này thôi, những tên cung thủ này đã trở thành mục tiêu của Hudson.

Đối mặt với những mũi tên đang vùn vụt lao tới, đám bán nhân mã bị dọa đến vội vàng bắn tên chặn lại.

Một tiếng "phanh " vang lên, mũi tên của song phương va chạm giữa không trung.

Một trận quyết đấu đỉnh cao, nhưng đáng tiếc là cục diện lại nghiêng về một phía.

Sau khi đánh tan những mũi tên chặn đường, mũi tên mà Hudson bắn ra vẫn tiếp tục lao đã trúng vào mục tiêu, ba tên xạ thủ bán nhân mã cộng thêm một kẻ xui xẻo ngã ầm xuống đất.

Cuộc phản kích vừa rồi cũng không có uổng phí, uy lực của mũi tên bị yếu đi rất nhiều, sau khi bắn trúng mục tiêu thì không còn tiếp tục rong ruổi trên chiến trường nữa.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson cũng phải âm thầm giật mình. Trong quân của thú nhân lại còn có người có thể bắn tiễn ngăn tiễn, quả thật là thần xạ thủ nha!

Đáng tiếc là vận khí của những vị thần xạ thủ bán nhân mã này lại không được tốt, gặp phải địch nhân bật hack.

Trong lòng Hudson đang tiếc hận dùm cho đối thủ, nhưng tốc độ bắn tên lại không hề chậm.

"Sưu, sưu, sưu. . ." Tiếng mũi tên xé gió đã trở thành ác mộng của đại quân thú nhân.

Địch nhân còn chưa chạm đến thì đã bị tổn thất nhiều như vậy rồi.

Đầu lĩnh Lang tộc nhận được tin tức liền lập tức giận dữ hạ lệnh:

"Địch nhân chỉ có một vị thần cung thủ, hơn nữa còn bắn nhiều tên như vậy, hắn sẽ không kiên trì được bao lâu nữa."

"Toàn quân xung phong, xé nát đám tạp toái nhân tộc này cho ta!"

Kèn hiệu xung phong được cất lên, sĩ quan ra lệnh cũng không chú ý tới bản thân mình đã bị bại lộ, vừa theo đại quân tiến lên chưa được mấy bước liền bị một mũi tên phá không lao tới tiễn đi gặp ông bà.

Lực lượng cá nhân chỉ có thể phát huy được tác dụng nhỏ bé trong một cuộc hỗn chiến chừng mấy vạn người này.

Nhìn thấy đội ngũ thú nhân đang hò hét loạn cào cào xông lại, Hudson thu hồi cung tiễn.

Hắn đã hoàn thành mục đích là đả kích tinh thần của địch nhân rồi, đám pháo hôi trước mắt này còn không đáng để hắn lãng phí mũi tên.

Nhìn thấy địch nhân không ngừng tới gần, Hudson âm thầm đáng tiếc trong tay mình không có vũ khí công kích tầm xa, nếu phải hắn tuyệt đối có thể giết một đám lớn thú nhân loạn cào cào này.

"Cung tiễn thủ đội một chuẩn bị, bắn!"

"Cung tiễn thủ đội hai chuẩn bị, bắn!"...

"Ném mâu thủ chuẩn bị, phóng!"

Chương 460 - Bật Hack (2)

Hudson yên lặng nhìn xem các sĩ quan đang chỉ huy thủ hạ chiến đấu, giống như một người ngoài cuộc bình thường vậy.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn đã không còn ở trên người của đám tôm tép trước mắt nữa, mà là đang tính toán nên làm thế nào mới tiêu diệt được đám lang kỵ binh phía sau.

Mưa tên cũng không thể ngăn cản bộ pháp tấn công của thú nhân, xung phong hò hét loạn cào cào cũng có muôn vàn chỗ không tốt, nhưng có một chỗ tốt chính là —— binh sĩ phía trước không thể nào lui lại.

Sau lưng không chỉ có chiến hữu, mà còn có cả những thanh đao sắc bén. Đừng nói là quay đầu chạy trốn, chỉ cần đứng yên tại chỗ bất động thôi cũng có thể bị ngộ thương rồi.

Mặc kệ địch nhân cho mạnh đến mức nào thì cũng chỉ có thể cắm đầu lao thẳng về phía trước.

Ngay sau đó, song phương liền lao vào hỗn chiến.

Vào thời điểm này, quân trận ngay ngắn trật tự đã phát huy ra uy lực vượt quá mức bình thường.

Bộ binh hạng nặng chỉnh tề như một xuất hiện ở trước quân trận, từng bước tiến lên một cách vững vàng, trong khi các cung thủ ở phía sau vẫn đang bắn tên.

Sự hợp tác về mặt tổng thể thì vẫn còn có một chút non nớt. Nhưng chỉ gặp phải một đám thú nhân ô hợp thì như vậy là đủ rồi.

Thế trận không ngừng được đẩy lên phía trước, hiển nhiên là quân đoàn quận Wright đã chiếm được thế thượng phong trong cuộc giao phong lần này.

Ở phía chân trời xa xôi cũng dần dần xuất hiện lá cờ của thống soái đại quân thú nhân, nhìn thấy đội quân phe mình đang liên tục lùi về phía sau, lão già đang cưỡi trên người một con cự lang thầm mắng một tiếng phế vật.

Sau khi nhận ra rằng đám pháo hôi bên dưới đã không có tác dụng gì lớn, lão ta liền lạnh lùng hạ lệnh:

"Truyền lệnh cho đội đốc chiến hành động đi, phàm người là những người dám lui lại nữa bước, giết chết bất luận tội!"

"Savalens, ngươi dẫn theo một ngàn lang kỵ tấn công từ sườn trái của kẻ địch."

"Genelande, ngươi dẫn theo một ngàn lang kỵ tấn công từ sườn phải của kẻ địch."

"Brando, ngươi dẫn theo một ngàn lang kỵ đi vòng ra phía sau địch nhân rồi phát động tấn công."

"Nếu phát hiện thấy có kỵ binh của địch đánh chặn thì nhất định phải cuốn lấy bọn hắn, tranh thủ thời gian cho đại quân vây công ..."

Một hơi phái ra ba ngàn khinh kỵ, nhìn như là quân trận cường công , nhưng mục tiêu chân chính lại là nhánh kỵ binh đang đi dạo ở ngoài quân trận kia.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson khẽ mỉm cười. Hắn không tấn công từ hai cánh và phía sau của địch nhân chính là vì lo lắng về đội lang kỵ binh này của đối phương.

Không ngờ là chủ soái của đối phương lại khẩu vị tốt như vậy, chia binh xuất kích muốn ăn tươi nuốt sống hắn chỉ trong một lần.

Hudson nhìn thấy hai đội lang kỵ binh đi phía trái, một đội lang kỵ binh hướng phải, đợi khi đối phương tới gần liền không chút do dự hạ lệnh:

"Kỵ binh xuất kích, theo ta lao lên chặn đứng cánh phải của địch nhân!"

Ngay sau đó, khoảng cách giữa hai đội kỵ binh lập tức rút ngắn tầm ba trăm mét. Hudson không ngu đến mức tiếp tục dẫn người xung phong, mà là lấy cung tiễn ra cài tên xạ kích.

Trong những tiếng xé gió "Sưu, sưu, sưu...", một vài con Chiến Lang xông lên đầu tiên đã bị trúng tên ngã ầm xuống đất.

Đám lang kỵ binh ở sau lưng bị bất ngờ không kịp đề phòng nên đã đụng vào. Dưới phản ứng dây chuyền, chỉ trong khoảnh khắc đã có hơn mười lang kỵ binh lật xe.

Lang kỵ binh té đến thất điên bát đảo, nhưng còn chưa kịp định thần liền bị đồng bọn vô tình giẫm đạp.

"Vây..."

Tướng lĩnh quân địch vừa định mở miệng chỉ huy, nhưng còn chưa kịp hạ lệnh liền bị một mũi tên tiễn đi.

Không có cách nào, ai bảo tên này ngu như vậy, dám tiến vào trong tầm bắn của Hudson.

Có Hudson mở đầu, đợi khi khoảng cách giữa hai bên rút ngắn lại, đám quan binh tinh thông kỵ xạ ở sau lưng liền ào ào bắt chước.

Chỉ trong thoáng chốc, đã có hơn trăm tên lang kỵ mất mạng.

Những lang kỵ binh kịp thời phản ứng liền đổi hướng chạy vòng qua đồng bạn đã ngã xuống đất rồi tiếp tục lao lên tấn công.

Không có tan tác, Hudson hơi sững sờ.

Thương vong lớn như vậy, quan chỉ huy quân địch thì chết rồi, vậy mà đội này vẫn không bị sụp đổ.

Nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, đối mặt với những lang kỵ binh rải rác này, tuy rằng tránh khỏi giẫm đạp, nhưng cũng làm rối loạn thế trận xung phong.

"Belersden, thi triển Thuật trọng lực lên những tên lang kỵ binh phía trước!"

Con ngươi của gấu đảo một vòng, một vụ lật sói với quy mô lớn lập tức phát sinh. Mười mấy con Chiến Lang đi đầu đột nhiên lật ngửa trên mặt đất.

Không ít lang kỵ còn bị cắm tên trên người, nếu như không nhìn kỹ, còn tưởng rằng bọn họ đang đi theo vết xe đổ của người trước.

Chỉ có Hudson nghe được những tiếng gãy xương vang lên, cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoá ra Thuật trọng lực của Belersden cũng không hề nhằm vào toàn bộ lang kỵ, mà chỉ tập trung vào một cái chân trước nào đó.

Móng trước của sói bị trúng trọng thì tương đương với bị chuột rút.

Cho dù là chỉ bị chuột rút ở chân trước trong lúc nhất thời, nhưng khi đang chạy với tốc độ cao thì việc này cũng có thể dẫn đến gãy xương.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson quyết đoán hạ lệnh: "Giết!"

Lúc đầu vốn là một trận đối chiến giữa các kỵ binh, nhưng khi "sói" mất móng trước thì đã biến thành tiết mục kỵ binh chặt bộ binh, hơn nữa những bộ binh này lại không mặc giáp phòng hộ.

Những con Chiến Lang hung mãnh lúc đầu không chết thì cũng đã bị thương, chỉ có thể nằm dưới đất giãy giụa.

Nhìn thấy cảnh này, đám lang kỵ binh còn lại cũng không thể nhịn được nữa, nhao nhao quay đầu chạy trốn, phơi lưng trước làn mưa tên.

Chỉ sau một lần va chạm, một đội kỵ binh ngàn người đã bị đánh thành tàn phế.

Đám lang kỵ binh đang chuẩn bị chạy tới tiếp viện cũng bị rung động rất lớn.

"Tinh nhuệ của nhân tộc, tuyệt đối là quân tinh nhuệ của nhân tộc!"

Ngoài quân tinh nhuệ nhất của nhân tộc ra, không có đội quân nào có thể tiêu diệt được một đội lang kỵ ngàn người nhanh như vậy.

Chương 461 - Bật Hack (3)

Hudson không thèm quan tâm đến hai ngàn lang kỵ đang đi đường vòng để vây quanh quân trận, mục tiêu mà hắn nhắm đến chính là đại doanh của quân địch.

Ngay vào lúc chiến đấu vừa rồi, chủ soái của quân địch đã mang đám kỵ binh còn sót lại lao về phía bọn hắn.

Nhưng khi nhìn thấy kỵ binh nhà mình bại trận quá nhanh, trong lòng cũng có chút chần chờ, cho nên cũng giảm tốc độ xuống.

"Theo ta xuất kích, bắt sống chủ soái quân địch!"

Hudson lập tức hạ lệnh.

Thắng lợi tới quá dễ dàng, giờ khắc này, tinh nhuệ giả cũng biến thành tinh nhuệ thật.

Chỉ trong một lần xung phong mà đã giải quyết xong một đội lang kỵ ngàn người, giờ khắc này, sĩ khí quân tâm đã tăng lên tới đỉnh phong.

Thú nhân cũng không gì hơn cái này, hiện giờ suy nghĩ này đã cấy ghép trong đầu của bọn hắn.

Tinh thần thuế biến làm cho phản ứng và hành động của tất cả mọi người trở nên càng tự tin hơn.

"Belersden, chút nữa nghĩ cách lấy soái kỳ của đối phương xuống cho ta."...

Nhìn thấy liên quân Nhân tộc phát động phản công, lão già đang chỉ huy lang kỵ binh lao lên lập tức buồn rầu.

Nếu biết trước là địch nhân sẽ lợi hại như vậy thì lão ta cũng không mù quáng chia binh ba đường.

Mất đi một đội kỵ binh ngàn người, hai đội kỵ binh ngàn người khác thì đang chạy vòng vòng xung quanh quân trận của địch nhân, bây giờ trong tay lão ta chỉ còn có hai ngàn lang kỵ có thể sử dụng.

Chỉ dựa vào hai ngàn lang kỵ binh này thì có thể ngăn chặn được địch nhân không? Có đợi được hai ngàn lang kỵ kia chạy tới tiếp viện không?

Lão ta hoàn toàn không có đáp án. Dù sao bọn hắn chỉ là một bộ lạc Lang tộc bình thường, đại đa số tộc nhân đều là lang nhân bình thường.

Trong đội ngũ này, Ngân Nguyệt Lang tộc chiếm chưa tới một phần mười.

Nếu như đổi thành đội siêu phàm tinh nhuệ do toàn bộ Ngân Nguyệt Lang tộc tạo thành, dù có đối mặt với kỵ binh tinh nhuệ của nhân tộc thì lão ta tuyệt đối sẽ không do dự.

Rút lui thì có vẻ như cũng không được, từ tình hình hiện tại trên chiến trường, nếu như lão ta dám mang theo quân đội quay đầu bỏ chạy thì sẽ bị đánh cho tan tác ngay lập tức.

Lần này tới đây lão ta còn có nhiệm vụ trong người, không phải tới để dạo chơi ngoại thành. Vứt lại đại quân chạy trốn, dù có quay về được thì Hoàng đình cũng sẽ không tha cho lão.

Nghĩ tới đây, lão ta liền khóc không ra nước mắt.

Không phải đã nói lính tinh nhuệ của nhân tộc đang đóng quân bên trong cứ điểm thành lũy ở tiền tuyến sao?

Tại sao vừa mới băng qua tường thành chui vào cảnh nội liền đụng vào miếng sắt này rồi. Lão ta thật sự không biết nên tìm ai nói lý lẽ.

Lão già cắn răng rồi hung ác hạ lệnh: "Giết!"

Tôn nghiêm của Ngân Nguyệt Lang tộc không cho phép lão ta không đánh mà chạy. Thay vì trở về tiếp nhận quân pháp xử trí, còn không bằng liều một phen.

Chỉ cần kéo đủ thời gian cho hai ngàn lang kỵ bị phái ra trở về, cho dù đối phương là kỵ binh tinh nhuệ nhất của nhân tộc, cho dù đối phương có gấp 4 lần ưu thế về binh lực, thì cũng có thể đánh một trận. ...

Đạn tín hiệu ma pháp bay lên không trung, quân đội Mosey đang tiềm phục ở bên ngoài một dặm lập tức từ trong ruộng lúa mạch đứng thẳng lên.

Mặc dù năng lực của đám nhị đại này chẳng ra làm sao, nhưng lá gan lại là không nhỏ, đặc biệt là khi đánh những trận chiến trên thế thắng.

Khoảng cách gần như vậy, lại có trang bị ma pháp phụ trợ, mọi chuyện xảy ra trên chiến trường đều không thể thoát khỏi ánh mắt của bọn họ.

Chi tiết cụ thể thì không rõ ràng, nhưng chỉ cần biết là quân đoàn quận Wright đang đè đánh quân đội thú nhân là được.

Hudson tự mình thống lĩnh kỵ binh đánh ra tới chiến tích đã làm cho lòng tin của bọn họ tăng lên gấp bội.

Chỉ thấy Raquel nhổ hết đống rơm đang phủ lên mình ngựa ra, tung người nhảy vọt lên ngựa rồi hạ lệnh:

"Toàn quân xuất kích, để cho đám thú nhân khốn kiếp này biết rõ Người Mosey chúng ta cũng không phải hạng dễ chọc!"

Nói xong tên mập này liền phóng ngựa lao lên, dẫn dắt toàn quân xuất phát.

Đám con cháu nhị đại cũng ào ào lao lên theo.

Cơ hội đánh chó mù đường cũng không có nhiều.

Nếu như bỏ lỡ cơ hội kiến công lập nghiệp này, bọn họ sẽ phải hối hận cả một đời.

Lấy thân phận bối cảnh của đám nhị đại này, chỉ cần đánh hai cuộc chiến tranh như vậy liền có thể vớt được một mảnh đất phong giàu có và đông đúc.

Đội quân nhân tộc đột nhiên xuất hiện làm cho đại quân thú nhân vốn đang ở vào thế hạ phong cảm thấy càng sợ hãi hơn.

Lão già chỉ huy tác chiến cũng bị tức đến râu ria dựng thẳng.

Tuy là đã biết trước là đám ô hợp này không đáng tin cậy, nhưng lão ta tuyệt đối không ngờ rằng bọn chúng lại không đáng tin cậy đến nước này, thậm chí còn không biết rằng có một đội quân nhân tộc đang ẩn nấp gần đó.

Đây là một sự hiểu lầm tai hại, một đội quân ẩn nấp ở khoảng cách gần như vậy thì làm sao có thể hoàn toàn giữ bí mật được chứ?

Tiếc là trong đội quân thú nhân có vô số chủng tộc, giữa các chủng tộc cũng có rất nhiều mâu thuẫn. Cộng thêm chiến đấu bộc phát quá đột nhiên, đám binh sĩ thú nhân phát hiện ra không hợp lý còn chưa kịp báo cáo thì đã bị đưa lên chiến trường.

Đều đã bị phái đi chấp hành nhiệm vụ chịu chết rồi nên những binh sĩ này liền dứt khoát chẳng thèm báo cáo nữa.

Bị người trong nhà hãm hại, lão giả muốn hối hận thì cũng đã muộn.

Những mũi tên xé gió không ngừng thu gặt mạng nhỏ của lang kỵ binh, khoảng cách của song phương đã rút ngắn lại.

"Ba!"

Một tiếng vang thật lớn, soái kỳ ở sau lưng trực tiếp đổ gục. Nếu như không phải lão giả phản ứng nhanh thì đã bị soái kỳ của mình đập trúng rồi.

Tuy rằng lão giả có thể tránh khỏi, nhưng tên vệ binh ở trước người thì lại không may mắn như vậy, cả người cả sói trực tiếp bị đập thành bánh thịt.

Trong tình huống bình thường, một cây soái kỳ chắc chắn không có uy lực mạnh như vậy.

"Có cao thủ tập doanh!"

Ý thức được điểm này, lông tơ của lão ta liền dựng đứng lên.

Chương 462 - Đại Thắng

Nếu bàn về thực lực thì lão ta cũng không thua gì Đại Địa kỵ sĩ bình thường của Nhân tộc. Nhưng dù là vậy thì vẫn không biết là ai ra tay.

May mắn là địch nhân chỉ nhằm vào soái kỳ, nếu như mục tiêu đánh lén là lão ta, sợ rằng hạ tràng cũng không không tốt hơn cây soái kỳ kia là bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, lão giả lại thầm mắng bản thân ngu xuẩn.

Nếu đã gặp được quân tinh nhuệ của Nhân tộc thì tại sao có thể không có cao thủ đồng hành chứ?

Những trận thắng lợi trước đó đã làm cho lão ta có suy nghĩ là Nhân tộc chẳng có gì hơn cái này. Hoàn toàn không để mắt đến chủng tộc đang ngồi trên vị trí bá chủ đại lục Aslante chính là Nhân tộc nhìn như chẳng ra sao này.

Lão ta còn chưa thăm dò được thực lực của địch nhân mà đã mang theo quân đội trực tiếp xông lên, hiện giờ lão hận không thể tát cho mình một bạt tai.

Giờ có nói gì thì cũng vô dụng rồi, đã bắt đầu đánh giáp lá cà thì có muốn rút lui cũng không lui được.

Cũng không biết vì sao, việc "sói" mất đi móng trước lại phát sinh với tần suất rất cao.

Trong một cuộc va chạm diễn ra giữa các kỵ binh thì có mấy trăm tên Lang kỵ binh, bởi vì "sói" mất móng trước, mãi mãi ở lại chiến trường.

Không kịp so sánh thương vong giữa đôi bên, lão giả nhìn vào đội ngũ còn sót lại của mình liền lập tức hạ lệnh:

"Đi tập hợp với đội quân trước!"

Hudson vừa mới quay đầu ngựa lại, nhìn thấy địch nhân đang chạy trốn, thần sắc lập tức ngưng trọng lên.

Trận vừa rồi có thể chiếm lợi lớn không phải là vì sức chiến đấu của kỵ binh nhà mình mạnh bao nhiêu, chủ yếu vẫn nhờ có Belersden âm thầm hỗ trợ.

Đầu tiên là bẻ gãy soái kỳ của đối phương, sau đó lại không ngừng ám toán kỵ binh của đối phương, cho nên mới có chiến tích chói mắt như vậy.

Nếu để cho đội quân hơn một ngàn kỵ binh này tập hợp đội hai ngàn kỵ binh kia thì tình hình cuộc chiến kế tiếp sẽ không dễ dàng như vừa rồi.

Dưới ưu thế quân số tuyệt đối của đối phương, cho dù có thể thắng, nhưng tổn thất chắc chắn sẽ không nhỏ.

Ít nhất là trong đợt phản công trước đó đã mấy chục kỵ binh ngã ngựa, bây giờ không biết ra sao rồi.

"Quân địch chạy rồi!"

Không biết là ai hô lên, thế cục trên chiến trường lập tức xảy ra biến đổi lớn.

Đám bộ binh thú nhân không tìm được soái kỳ của phe mình, lại thấy kỵ binh phe mình đang bị người ta đuổi giết, sĩ khí vốn đang lung lay sắp đổ đã triệt để tan rã.

Đối mặt với binh sĩ của các tộc đang vội vàng thoát thân, đội đốc chiến cũng lộ ra vẻ bất lực.

Vì chạy trối chết, thú nhân trực tiếp vung đao với đội đốc chiến chặn đường, cô gắng từ phía sau giết ra một con đường máu.

Binh bại như núi đổ, khi lão giả ý thức được bại cục đã định, sau khi tập hợp được kỵ binh, cũng không thèm đoái hoài tới việc tìm Hudson báo thù, liền trực tiếp vắt chân lên cổ chạy trốn.

Đáng tiếc là vận khí của bọn chúng không phải là rất tốt, trùng hợp đụng phải quân đội Mosey đang lao ra đánh chó mù đường.

Vào ngày bình thường mà thấy có nhiều kỵ binh xông tới như vậy, cho dù không vứt binh khí chạy trốn thì cũng sẽ bị dọa đến run lẩy bẩy.

Thế nhưng lần này thì khác, đám nhị đại muốn kiến công lập nghiệp nên đã dũng cảm mang theo quân đội nghênh tiếp Lang kỵ binh.

Quân trận sở hở trăm bề gặp gỡ Lang kỵ binh. Chỉ trong khoảnh khắc đã bị xông vào trong trận, tổn thất nặng nề.

Nhưng thương vong thảm trọng cũng không dọa được Người Mosey.

Sức mạnh của sự thù hận + tâm tư kiến công lập nghiệp đã làm cho nhóm nhị đại tiếp tục tổ chức quân đội chặn đường lang kỵ binh.

Dù sao cũng là một đội quân hơn vạn người, tình huống bây giờ là phe mình đang đại thắng nữa, há có thể bị đám thú nhân này công phá dễ dàng như vậy.

Mũi tên, đoản mâu, phi chùy... Ào ào bay tới người của lang kỵ binh, trong lúc nhất thời, song phương đánh đến có đi có về.

Sau một lúc chậm trễ, đội quân của Hudson cũng đã xuất hiện ở phía sau đội quân thú nhân, một trận chiến hủy diệt được mở màn.

Để lộ phần lưng cho địch nhân là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Bởi vì nóng lòng phá vòng vây nên hiện giờ nhóm lang kỵ binh này đã bị động phạm phải sai lầm như vậy.

Sau khi đuổi kịp, Hudson cũng không vội dẫn người xung phong, mà quả quyết lựa chọn dùng mưa tên chiêu đãi.

Nhóm lang kỵ binh bị hở lưng đã trực tiếp biến thành bia sống, chỉ trong một khoảnh khắc, vô số tiếng kêu rên thảm thiết vang lên.

Trước có bộ binh Mosey ngăn chặn, sau có kỵ binh Hudson truy kích, lang kỵ binh vốn đã lòng người bàng hoàng, hiện giờ sĩ khí lại càng sa sút hơn.

Lão giả ý thức được không ổn liền không thèm quan tâm tới đại quân nữa, lão ta lạnh lùng hạ lệnh: "Chia ra phá vây!"

Trong khi nói chuyện, con Chiến Lang dưới người lão đã lao ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi đại quân.

Lang kỵ binh vốn đã hỗn loạn này càng trở nên hỗn loạn hơn. Rất nhiều binh sĩ cũng không còn để ý nhiều như vậy, chọn đại một hướng rồi lao ra ngoài.

Sống chết trước mắt, con người ta luôn có thể bộc phát ra tiềm lực lớn nhất. Lang kỵ binh đột nhiên bộc phát làm cho Hudson giật nảy mình.

Chẳng qua khi nhìn thấy bọn chúng đang liều mạng phá vây thì hắn liền không còn lo lắng nữa. Chỉ là ngoan cố chống cự mà thôi, đã còn không đáng để lo.

Nếu như mấy ngàn kỵ binh này dựa vào nơi hiểm yếu để cầm cự thì hắn sẽ không dễ dàng gì đánh tan được bọn chúng trong thời gian ngắn, nhưng trong tình huống bỏ chạy tan tác thì lại khác.

Lang kỵ binh bỏ chạy, bên phía bộ binh thú nhân còn thảm hại hơn, hiện giờ bọn chúng đang bị quân đoàn quận Wright truy sát bỏ chạy khắp nơi.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là tốc độ di chuyển của bộ binh hạng nặng quá chậm, không thể làm được mấy chuyện lặt vặt giống như truy sát này. Nhưng mà bọn họ cũng không hề nhàn rỗi, đang từ từ tiến tới gần chiến trường của kỵ binh.

Nếu là lang kỵ binh không chia ra phá vây thì chẳng mấy chốc nữa sẽ được lĩnh hội cảm giác tuyệt vời khi bị bộ binh hạng nặng chèn ép.

Chương 463 - Đại Thắng (2)

Hành động vây giết này kéo dài liên tục trong hai giờ thì Hudson mới hạ lệnh đình chỉ truy kích.

Ngoại trừ một ít lang kỵ may mắn phá vây thoát được ra bên ngoài thì đại đa số quân địch đều đã bị tiêu diệt trong cuộc vây giết vừa rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất là chiến trường quá hỗn loạn, không thể lưu lại thống soái của đại quân thú nhân.

Nhưng chuyện này không có cách nào, trong một cuộc đại hỗn chiến, chỉ cần cường giả muốn chạy trốn thì sẽ rất khó bắt lại.

Cho dù có phát hiện thì Hudson cũng không thể nào sai Belersden đuổi theo.

Lỡ như còn có cường giả thú nhân ẩn núp gần đây, sau khi Belersden rời đi liền xuất hiện đánh cho hắn một trận thì chẳng phải là nhân sinh bi kịch sao.

Hudson không kịp kiểm kê chiến quả mà đã vội vàng tổ chức Mục sư cứu giúp thương binh.

Khắc mệnh thì khắc mệnh đi, còn sống trên chiến trường quan trọng hơn bất cứ điều gì. Chỉ cần còn sống thì mới có tương lai.

Nhìn thấy đám nhị đại đang nằm kêu rên đầy đất, Hudson phát hiện ra đám con ông cháu cha này vẫn còn có chút khả năng. Mặc dù lúc bình thường rất không đáng tin cậy, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì vẫn có thể cầm cự được.

Trấn an quân tâm là chuyện không tồn tại, làm người thắng thì chỉ cần chúc mừng.

Dù sao cũng đã có Mục sư ở đây rồi, binh lính bị thương nhẹ lập tức có thể nhảy nhót tưng bừng, binh sĩ bị trọng thương cũng sẽ được chữa thương nhanh thôi, chỉ cần kiểm kê người chết là được rồi.

Đây là đặc quyền của "Đội quân tinh nhuệ ", nếu như đổi thành quân tạp nham bình thường, các Mục sư lão gia sẽ không rảnh mà đi chữa thương cho đám binh sĩ tầng dưới chót.

Không phải là do lạnh lùng, mà chủ yếu là vì số lượng Mục sư có hạn, không thể chữa cho nhiều người như vậy.

Đặc biệt là Mục sư cao cấp, trong toàn bộ quân đoàn quận Wright cũng chỉ hai vị, hơn nữa còn là sau khi xác định địa vị tinh nhuệ mới được Vương quốc phân phối.

Còn quân đoàn của người Mosey thì chỉ có một vị Mục sư cao cấp đi theo.

Những quân đoàn pháo hôi bình thường sẽ không có được sự phục vụ của các nhân tài cao cấp này.

Đãi ngộ khác biệt toàn diện.

Không riêng tài nguyên chữa bệnh, mà nguồn cung cấp vật tư hậu cần giữa quân đoàn tinh nhuệ và quân đoàn bình thường cũng khác biệt như ngày và đêm.

Trong bánh mì của quân đoàn tinh nhuệ sẽ không có những thứ như mùn cưa hay cát, còn được cho thêm một chút rau quả.

Không nói ăn thịt bao no, nhưng mỗi ngày vẫn có thể nhìn thấy thức ăn mặn.

Cứ cách mỗi mười ngày còn được nhận một mẩu đường mía nhỏ. Nơi nào có điều kiện cũng có thể lấy được một vài quả trứng gà.

Những đãi ngộ này không phải là thứ mà quân đoàn pháo hôi có thể có được.

Cũng vì có đầy đủ chỗ tốt nên dọc đường này Hudson mới ra sức biểu diễn.

Đại chiến kết thúc, quân đội tinh bì lực tẫn đương nhiên sẽ không thể tiếp tục lên đường. Sau khi dọn dẹp chiến trường, hắn liền chọn một nơi gần đó để xây dựng doanh trại tạm thời.

Màn đêm dần buông xuống, một cơn mưa lớn bất chợt từ trên trời giáng xuống, nước mưa rửa sạch những vết máu trên chiến trường.

Chỉ còn lại những bộ thi thể đang cháy dở đang bị cơn mưa lột rửa, để lộ ra sự tàn khốc của chiến tranh.

Trong một chiếc lều vải xa hoa, Hudson và một nhóm sĩ quan đang bận rộn kiểm kê chiến quả và thương vong.

Trong cuộc chiến ban ngày, quân đoàn quận Wright thương vong không lớn.

Trong giai đoạn đầu của trận chiến, đại quân thú nhân đều đánh vào bộ binh hạng nặng, khôi giáp dày cộm đã chặn hầu hết các đòn công kích của quân địch.

Lúc đối chiến với kỵ binh thì Hudson liền bật hack, cũng biến trận chiến đó thành một cuộc đồ sát nghiêng về một phía.

Hai trận cộng lại cũng chỉ có mấy trăm người bỏ mạng, người bị thương hơi vượt qua bốn con số, chẳng qua sau khi được các Mục sư cứu chữa, hiện giờ đã gần như hoàn toàn hồi phục.

Sau này chỉ cần nhiều bổ sung thêm một chút dinh dưỡng, lại điều dưỡng thêm mấy ngày liền có thể khôi phục sức chiến đấu.

Ngược lại, tổn thất của quân đoàn Mosey lại nặng nề hơn một chút, mặc dù là đánh chó mù đường, nhưng khi phải đối mặt với địch nhân ngoan cố chống cự thì vẫn phải trả một cái giá không nhỏ.

Hudson chưa hỏi số lượng thương vong cụ thể. Không phải là binh của mình, dù có chết thì hắn cũng không cảm thấy đau lòng.

So với chiến tích huy hoàng, con số thương vong này không đáng được nhắc tới.

Chỉ tính riêng số lượng thi thể của thú nhân tìm được trên chiến trường thôi cũng đã hơn một vạn rồi.

Hudson cũng chẳng quan tâm liệu những cái xác bị chia năm xẻ bảy có bị tính đi tính lại hay không.

Cảnh tượng máu thịt be bét này, trừ phi là tới gần quan sát, nếu không sẽ rất khó có thể phân biệt được.

Trong tình huống chiến trường Nhân tộc đang thất bại toàn diện như lúc này, bất kỳ một trận thắng nào cũng đều đáng giá tán dương.

Các chính trị gia từ khắp nơi trên thế giới đang hận không thể thổi phồng chiến tích này lên gấp mười, há sẽ có người chạy đến truy cứu những chi tiết nhỏ này.

Sau khi châm một mồi lửa, trừ những ghi chép được ghi lại trong Lưu Ảnh Thạch ra thì cũng không còn sót lại bất kỳ chứng cứ nào.

Không có tù binh.

Cuộc chiến giữa các chủng tộc rất tàn khốc, không phải ngươi chết thì chính là ta vong.

Bất kỳ một sự mềm lòng nào cũng đều sẽ gây ra những hậu quả khôn lường

Thu hoạch hơn vạn cũng không tính là gì.

Thú nhân pháo hôi không đáng tiền, theo cái nhìn của mọi người, tinh nhuệ đánh pháo hôi mà lấy được chiến tích như vậy là đương nhiên.

Chuyện quan trọng đáng giá được ghi lại chính là hơn bốn trăm bộ thi thể của Ngân Nguyệt Lang tộc trên chiến trường kia.

Đây chính là một trong ngũ đại Hoàng tộc thú nhân, sau khi tiến hành nghệ thuật gia công, trên sổ ghi chép công lao sẽ biến thành tiêu diệt được hai ngàn quân hoàng tộc thú nhân.

Không phải Hudson đang khai man chiến công, mà hắn làm vậy là vì để đối nhân xử thế.

Chương 464 - Đại Thắng (3)

Các quý tộc trong quân đoàn quận Wright cần chiến công, nhóm con ông cháu cha của quân đoàn Mosey cũng cần chiến công.

Chỉ có một ít chiến công như vậy, sau khi chia cắt xong xuôi thì cũng không thể nhận được quá nhiều phần thưởng thực chất, nhưng cầm ra chém gió cũng tốt nha!

Chém giết thú nhân pháo hôi nào có chém giết Thú nhân Hoàng tộc có khí thế?

Bánh gato không đủ chia, vậy thì cũng chỉ có thể nghĩ cách làm cho nó to hơn.

So với việc chém gió không có chứng cớ gì thì những bộ thi thể đầy đất này có sức thuyết phục hơn nhiều.

Còn về vấn đề Thú nhân Hoàng tộc không đủ số lượng, không có người nào quy định là một bộ thi thể chỉ có thể xuất hiện một lần trong Lưu Ảnh Thạch.

Lật lại, quay ngang, bổ thêm vài đao... liền có thể tiếp tục quay thêm một lần.

Chỉ cần đại khái là có thể lấy ra tuyên truyền được rồi.

Cách làm sửa đổi số liệu với quy mô "nhỏ" này sẽ có lợi cho cả những binh lính tiền tuyến cũng như các chính trị gia và quan chức ở hậu phương

"Đây là kết quả thống kê cuối cùng, trong cuộc chiến vào ban ngày, chúng ta đã đánh tan ba vạn đại quân thú nhân, lấy được 11, 367 cái đầu thú nhân."

"Chém giết sáu ngàn lang kỵ binh, trong đó có 2, 124 người thuộc Ngân Nguyệt Lang tộc, chém giết sĩ quan thú nhân..."

"Thu được 800 thanh đại đao, 500 cây chiến chùy, 100 tấm thuẫn ..."

"Các chi tiết cụ thể của chiến báo đều đã được ghi trên giấy da, các ngươi xem một chút đi!"

"Nếu như không có vấn đề gì thì mọi người cùng nhau liên danh báo lên trên."

Hudson mặt không cảm giác nói.

Báo cáo sai chiến công nên trong lòng hắn vẫn hơi có chút gợn sóng.

Hudson vốn rất ghét loại người dối trá này, thế nhưng hắn cũng không có cách nào, cuối cùng hắn vẫn trở thành người mà bản thân mình ghét nhất.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, sau khi phần chiến báo này truyền lên thì sẽ còn được tân trang mở rộng thêm một bước nữa.

Một số cái tên không xuất hiện trong sổ ghi chép công lao sẽ được thêm vào, thậm chí còn được xếp ở trước Hudson.

Không quan trọng là đúng hay sai, tất cả là do nhu cầu thực tế.

Công quốc Mosey cần một trận đại thắng để trấn an lòng người, quân viễn chinh cũng cần một trận đại thắng để có khởi đầu tốt đẹp.

Mặc dù chiến tích do mọi người cùng nhau thống kê ra, cuối cùng lại bị Hudson chặn ngang một đao, nhưng vẫn đủ làm hài lòng tất cả mọi người.

Dù sao chém gió cũng là một việc làm cần cân nhắc đến tình hình thực tế. Nếu như thổi phồng quá đà thì sẽ trở thành một kẻ ngốc.

Tiêu diệt được hai ngàn Thú nhân Hoàng tộc thì ngoại giới còn có thể tiếp nhận, nếu như bổ sung thêm nữa thì sẽ rất dễ bị lộ.

Nhìn thấy đám người này mặt mày hớn hở, Hudson đột nhiên tỏ ra nghiêm túc nói:

"Mặc dù không biết tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúng ta không nhận được bất cứ tin tức gì về việc có mấy vạn đại quân thú nhân xuất hiện ở nơi này, chuyện này tuyệt đối không bình thường."

"Chúng ta là quân khách, không biết nhiều về địa hình tiền tuyến. Địa phương nào có để cho nhiều quân thú nhân như vậy xông vào mà lại không bị quân phòng thủ phát hiện?"

Nghe được câu hỏi này, trên gương mặt vốn đàn tràn đầy phấn khích của đám con ông cháu trai lập tức trở nên khó coi.

Đây nào chỉ là có vấn đề, rõ ràng còn là vấn đề lớn.

"Nhất định là do một vài tên khốn nạn ở tiền tuyến đã không làm tròn trách nhiệm, có nhiều quân thú nhân vượt giới như vậy, quân phòng thủ không có khả năng hoàn toàn không biết gì!"

Raquel phẫn nộ nói.

Lần này may mắn là được hành động chung với quân đoàn quận Wright đồng thời ra tiền tuyến. Nếu như bọn họ đơn độc hành động, đừng nói là vớt vát chiến công, có thể giữ được mạng nhỏ hay không vẫn còn là một ẩn số.

Hudson chỉ nói đến đây thôi, hắn không có hứng thú tham gia vào những chuyện nội bộ cũng Công quốc Mosey.

Còn sau đó có truy cứu trách nhiệm hay không là chuyện của chính người Mosey. Nếu như không có cùng chung địch nhân thì hắn cũng lười can thiệp. ...

Đêm khuya, thành Dapest đã vào trạng thái giới nghiêm. Ngoài những đội tuần tra thưa thớt ra, trên đường cái rất khó nhìn thấy bóng người.

Một bức chiến báo từ tiền tuyến đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong thành phố.

"Tin chiến thắng!"

"Tin chiến thắng!"...

Giọng nói khàn khàn vang khắp cung điện và cũng đã đánh thức luôn Chris IX đang ngủ.

Bị quấy rầy mộng đẹp, nhưng Chris IX lại không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười trên môi.

"Tin chiến thắng", thứ này thật sự là quá hiếm có.

Từ khi pháp đài August thất thủ, ông ta vẫn bị luôn bị các tin tức xấu vờn quanh.

Ngay cả lúc đi ngủ cũng không được yên ổn, chỉ sợ sau khi tỉnh giấc thì sẽ nhìn thấy thú nhân đánh tới.

Đám vương công đại thần nghe tuyên liền vội vàng từ trên giường bò dậy, chạy tới vương cung bằng tốc độ nhanh nhất.

Dựa theo thông lệ của Công quốc Mosey, chỉ có những tin tức lớn mới có thể gióng trống khua chiêng như vậy, chắc chắn là tiền tuyến đã lấy được chiến tích tốt.

Những loại chiến thắng nhỏ như đánh bại đội quân nghìn người thì tin chiến thắng sẽ được đưa thẳng đến bộ quân vụ. Đợi tới ngày làm việc tiếp theo báo cáo là được, không cần phải làm nghiêm trọng như vậy. ...

"Quân đoàn 23 mới thành lập và quân đoàn quận Wright của Vương quốc Alpha vừa liên danh báo cáo rằng bọn họ đã chạm trán với ba vạn đại quân thú nhân vào ban ngày, thu hoạch được không ít chiến công."

"Ta đã xem hình tượng được ghi chép trong Lưu Ảnh Thạch rồi."

"Không hổ là quân tinh nhuệ của Vương quốc Alpha, sức chiến đấu thật là mạnh mẽ."

"Trong tình huống binh lực tương đương, chỉ cần xung phong trực diện một lần đã có thể đánh cho lang kỵ binh của quân địch bị trọng thương."

"Cảnh tượng một ngàn kỵ binh đuổi theo mấy ngàn lang kỵ binh bỏ chạy khắp nơi thật là hoành tráng, chỉ nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào."

"Đương nhiên, biểu hiện của Quân đoàn 23 mới thành lập của chúng ta cũng không tệ."

"Bởi vì có bọn hắn trực diện ngăn cản lang kỵ binh của địch nhân phá vây nên mới có được trận thắng huy hoàng nhất từ khi cuộc chiến bắt đầu!"

Chương 465 - Đại Thắng (4)

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Chris IX, mọi người đều biết là thu hoạch lần này sẽ không nhỏ. Nhưng khi nghe xong lời giải thích của ông ta, cả đám lập tức ngơ ngác.

Quân đoàn quận Wright rất mạnh thì bọn họ có thể tiếp nhận. Dù sao cũng là đội quân tinh nhuệ, không mạnh mới là có vấn đề.

Nhưng Quân đoàn 23 mới thành lập của là mặt hàng gì, chẳng lẽ bọn hắn còn có thể không rõ ràng sao?

Đây chính là "Trại tập trung dát vàng của con ông cháu trai" nha, định nghĩa của mọi người về đội quân này ngay từ đầu đã là: ra chiến trường đi lang thang một vòng rồi tranh thủ thời gian triệu hồi để chỉnh đốn.

Không phải là họ không có lòng tin với Quân đoàn 23 mới thành lập, mà là vì hiểu quá rõ con cháu nhà mình nên mới không có tin đây là sự thật, đám con ông cháu cha kia thì biết gì về quân sự chứ.

Nếu không phải do hệ thống nghĩa vụ quân sự của Công quốc bắt buộc như vậy thì bọn họ cũng sẽ không để cho đám người không đáng tin cậy này ra chiến trường

Nhưng mà vừa rồi Quốc vương vừa mới nói cái gì?

Quân đoàn 23 mới thành lập có biểu hiện không tệ, chuyện này thật sự làm cho đám gia trưởng xem không hiểu.

Tể tướng Herceg cũng còn đang ngơ ngác, lão ta biết rất rõ về năng lực của con trai mình.

Ăn uống cá cược chơi gái thì mọi thứ tinh thông. Còn dụng binh đánh trận thì lại ngu ngơ ngờ nghệch.

"Bệ hạ, Quân đoàn 23 mới thành lập và quân đoàn quận Wright đang trên đường chạy ra tiền tuyến, làm sao có thể gặp được ba vạn đại quân thú nhân chứ?"

"Coi như có thú nhân gan to bằng trời dám vượt qua cứ điểm thành lũy tiền tuyến để xâm nhập cảnh nội, thì quân phòng thủ của chúng ta cũng không thể không biết gì được!"

Tể tướng Herceg kiên trì nghi ngờ nói.

Chuyện có liên quan đến con trai mình, lão không ra mặt là không được.

Nhân lúc tin tức này vẫn còn chưa được truyền ra, cho dù có vấn đề thì cũng có đường lùi.

Nếu như nội dung của tin chiến thắng này được công bố ra ngoài rồi bị người ta phát hiện ra là ngụy tạo chiến công thì bỏ mẹ rồi.

Dựa trên sự hiểu biết của lão ta về đám con ông cháu cha này, chỉ cần tùy tiện chém chết mấy tên thú nhân liền hô đại thắng cũng không phải là không thể.

"Yên tâm đi, Tể tướng!"

"Trận đại chiến đặc sắc này đã được dùng Lưu Ảnh Thạch ghi chép lại, thi thể thú nhân nằm la liệt trên mặt đất là sẽ không thể nào giả tạo được."

"Cùng lắm chỉ là khai man một chút số lượng kẻ địch bị tiêu diệt mà thôi."

"Ta đã đích thân xem qua Lưu Ảnh Thạch rồi, ngay cả khi có sự khác biệt về số lượng kẻ địch bị tiêu diệt thì sai số cũng sẽ không quá lớn."

Nói đến đây, nụ cười trên mặt Chris IX dần dần biến mất.

Nếu tin chiến thắng là thật, vậy thì cũng có nghĩa là tiền tuyến đã xảy ra vấn đề.

Mấy vạn quân đội thú nhân xuất hiện ở cảnh nội của Vương quốc mà quân phòng thủ biên giới lại không hề có báo cáo gì, đây chính là một sai lầm rất nghiêm trọng.

Lần này may mắn nhờ có viện binh của Vương quốc Alpha trùng hợp gặp được rồi tiêu diệt luôn đội quân xâm nhập này.

Nếu không, sức tàn phá của mấy vạn đại quân thú nhân đã đủ để quấy cho cảnh nội của Công quốc Mosey long trời lở đất rồi.

"Truyền lệnh cho tiền tuyến nghiêm túc điều tra chuyện đại quân thú nhân xâm nhập vào trong cảnh nội."

"Chuyện lần này nhất định phải có một lời giải thích hợp."

"Cho dù là ai bị điều tra được thì cũng phải nghiêm túc xử lý"

"Ta không hy vọng tiếp tục xảy ra những chuyện tương tự như vậy."

"Bộ quân vụ mau chóng đi thương nghị với Vương tử Caesar Về việc hoạch định chiến công của Quân đoàn 23 mới thành lập và quân đoàn quận Wright, nhất định phải có kết quả trong thời gian ngắn nhất."

"Công quốc cần một trận đại thắng!"

Cơ quan quốc gia hoạt động lại, hiệu quả tuyên truyền lập tức tăng lên.

Đặc biệt là chuyện này còn có quan hệ với đám con ông cháu cha, cơ hội để hậu bối nhà mình lộ mặt đến rồi, đám vương công quý tộc há có thể không cống hiến một phần lực lượng.

Những hình tượng được thu lại trong Lưu Ảnh Thạch lập tức nhanh chóng truyền bá khắp thành Dapest. Vô số người đều đang chúc mừng cho thắng lợi, niềm vui đại thắng đã xua tan đi phần nào bầu không khí ngột ngạt trong thành.

Bởi vì địa điểm giao chiến nằm ở Nguyệt Lạc Loan, còn là một cuộc chiến bất ngờ, cho nên được đặt tên là "Trận đại thắng ở Nguyệt Lạc Loan" .

Để cổ vũ sĩ khí, chính phủ của Công quốc Mosey thậm chí còn trực tiếp tuyên bố rằng: Đây là một cuộc chiến tranh bước ngoặt của Nhân tộc và thú nhân.

Có thể gọi là "Cuộc chiến xoay chuyển", chiến báo của Hudson trông có vẻ như hơi vụn vặt.

Vì cần hình ảnh làm chứng, cho nên số lượng thú nhân bị chém đầu không được tăng lên, nhưng mà nhân số của đội quân thú nhân lại trực tiếp bành trướng lên đến mười vạn.

Đánh tan mười vạn đại quân thú nhân, chém giết hơn một vạn thủ cấp, trọng lượng của trận "đại thắng" này liền trở nên khác biệt.

Bất kỳ một trận chiến nào đánh bại được 10 vạn địch nhân thì cũng phải được ghi vào trong sử sách.

Công quốc Mosey cần trận đại thắng này, đám con ông cháu cha cũng cần trận đại thắng này, ngay cả Vương tử Caesar cũng cần có trận đại thắng này.

Chỉ cần thổi phồng lên là xong chuyện.

Với sự nỗ lực của tất cả các bên liên quan, một cuộc chiến bất ngờ bình thường nhanh chóng bị thổi phồng thành một trận "đại thắng sử thi" .

Hudson vốn chỉ có một chút danh tiếng, nhưng sau cuộc chiến lần này, hắn nghiễm nhiên trở thành một vị "Danh tướng" đang lên. . . .

Hudson vẫn còn không biết mình bị động thành danh, giờ phút này, hắn đang lo lắng về cơn mưa lớn bên ngoài.

Từ sau trận chiến ngày hôm đó, mưa to đã trút xuống liên tục ba ngày rồi. Dù trời có lúc nắng lên, nhưng những con đường lầy lội không thích hợp cho việc hành quân.

Nhìn những người lính đào hố dưới mưa để xử lý thi thể, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Chuyện có thể xử lý chỉ với một mồi lửa sự thì nay lại phải đào hố chôn lấp.

Thi thể ngâm trong nước mưa sẽ bị phân hủy với tốc độ nhanh bất thường.

Vì để tránh phát sinh ôn dịch, hắn chỉ có thể áp dụng phương pháp thô sơ nhất.

Chương 466 - Đại Thắng (5)

Hudson còn định nhờ Belersden hỗ trợ đào hố, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt oán của Hùng đại gia thì hắn chỉ đành phải từ bỏ.

Cuộc chiến lần này có thể lấy được thắng lợi to lớn như vậy chủ yếu đều là vì tin tức mà song phương nắm được không ngang nhau.

Nếu như thú nhân biết trước về sự tồn tại của Đại Địa Chi Hùng thì sẽ không đần độn chia binh ra vây quanh, trận chiến này vẫn còn có thể đánh được.

Tin tức có thể giấu được bao lâu thì bao lâu, có thể hố chết một cái tính một cái.

Với mối quan hệ của Ngũ đại hoàng tộc thú nhân, để xảy ra loại chuyện này, bọn chúng sẽ chỉ che đậy nó thật chặt chẽ.

Có lẽ trong số thú nhân chạy thoát sẽ có người ý thức được không thích hợp, nhưng xác suất có thể liên tưởng đến Đại Địa Chi Hùng lại không cao.

Trừ phi có phản đồ bán đứng Nhân tộc, nếu không sự tồn tại của Belersden sẽ không thể nào bị truyền ra trong ngắn hạn được.

Nghĩ lại những tên Người ưng thỉnh thoảng xuất hiện trên đầu mình để do thám, Hudson cảm thấy Belersden nên ít lộ diện thì tốt hơn.

Làm việc vất vả dưới trời mưa tuy hơi mệt nhưng cũng có cái lợi và cái hại.

Trong mấy ngày nay gần đây, Hudson lão gia cho ăn thịt còn bao no. Thi thể của thú nhân cần phải xử lý, nhưng chuyện này lại không ảnh hưởng đến việc mọi người đánh chén thi thể của chiến thú.

Vì bảo quản loại thịt được dâng đến tận miệng này, doanh trại tràn ngập sương khói lượn lờ trong mấy ngày liền.

Kỹ thuật hun sấy không chuyên nghiệp đã làm cho nội bộ doanh trại tràn ngập các loại hương vị, chuyện này cũng ép cho Hudson phải thi triển ma pháp ngăn cản những mùi hương này chui vào trong lều vải của mình.

Đây đều là những vấn đề nhỏ, đối với những binh sĩ trà trộn ở dưới đáy xã hội mà nói, chỉ cần có thể ăn thịt thì một chút hương vị này chẳng tính là gì.

Bị ảnh hưởng bởi cơn mưa lớn liên minh, tốc độ hành quân cũng bị trì hoãn một cách thụ động, và chỉ còn một ngày nữa là đến thời hạn cuối cùng, nhưng Hudson lại không hề hoảng loạn.

Nếu như không có trận chiến bất ngờ lúc trước thì toàn quân chỉ còn cách đội mưa chạy tới tiền tuyến.

Quân lệnh như núi, cho dù là tác chiến xuyên quốc gia thì vẫn phải tuân thủ quy tắc cơ bản của trò chơi.

Nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần một câu "giải quyết chiến trường" là có thể cho qua.

Ngay cả việc xử lý thi thể cũng tốn thời gian dài như vậy, điều này đã chứng minh là chiến quả của cuộc đại chiến lần này quá huy hoàng.

Hudson cũng không quên nhờ người chụp lại cảnh tượng tất bật xử lý xác chết ở trước mặt. Đây đều là tài liệu tuyên truyền thượng hạng, có thể chứng minh hắn là một nhà quý tộc có trách nhiệm.

Nếu như không xử lý hết những thi thể này, nhỡ đâu phát sinh ôn dịch thì sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Đối với Công quốc Mosey yếu ớt mà nói, hiện giờ quốc gia này còn không thể chịu được bất kỳ sự rung chuyển nào chứ đừng nói là ôn dịch đáng sợ như vậy. . . .

Trong một doanh trại cắm đầy cờ sói, một ông lão đang run rẩy quỳ trên mặt đất, cúi đầu chờ đợi sự phán xét cuối cùng của số phận.

"Claudine, ông đi theo ta đã nhiều năm rồi, cũng xem như là lập được công lao hãn mã cho Hoàng đình."

"Nhưng đã nhiều năm như vậy, ông đều có thể cẩn thận hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì tại sao khi đến tuổi già lại phạm phải loại sai lầm này chứ?"

Nghe xong lời nói của Ngân Nguyệt Lang Hoàng, thân thể của Claudine càng run dữ dội hơn.

Thú nhân không tin nước mắt, tất cả những kẻ thất bại đều phải trả giá cho sai lầm của bản thân.

Lần thống lĩnh đại quân tiến vào cảnh nội của Công quốc Mosey này, lão ta không chỉ không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Ngân Nguyệt Lang Hoàng giao cho, mà còn để xảy ra kết cục toàn quân chết hết.

Phạm phải đại tội như thế, không có một câu trả lời thỏa đáng là không được.

"Bệ hạ, thất bại lần này hoàn toàn là ngoài ý muốn. Không ai ngờ là Vương quốc Alpha sẽ phái đội quân tinh nhuệ nhất của mình tới đây."

"Đều là do những tên người Ưng chết tiệt kia không chịu cung cấp tình báo đúng hạn, bọn thuộc hạ không cẩn thận để chạm trán với địch nhân."

"Mặc dù chiến sĩ của chúng ta đều rất anh dũng, nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối của địch nhân thì lại không thể cầm cự được."

"Nhưng bệ hạ có thể yên tâm, bọn thuộc hạ không làm cho Hoàng tộc mất mặt. Tất cả mọi người đều biểu hiện rất dũng cảm trên chiến trường."

"Nếu như không phải vì muốn truyền tin tức này về, thuộc hạ cũng đã tử chiến đến cùng, dùng máu tươi để rửa sạch. . ."

Claudine nỗ lực giãy giụa nói.

Để giảm nhẹ hình phạt cho mình, lão ta cũng chẳng thèm quan tâm được nhiều như vậy. Một mặt thì khuếch đại thực lực của quân đoàn quận Wright, một mặt còn lại liền vứt hết trách nhiệm cho Người Ưng.

Chỉ là những này còn chưa đủ, mượn cớ chung quy chỉ là mượn cớ, nhất định phải được Lang hoàng công nhận mới được.

Ngân Nguyệt Lang Hoàng ngồi ở bên trên lạnh lùng nhìn lão già này một cái rồi từ từ bước xuống, dùng giọng điệu lạnh như băng nói: "Được rồi, ta đã biết mọi chuyện rồi."

"Đừng nói là ta tuyệt tình, không cho ngươi cơ hội. Ngươi gây ra họa lớn như vậy, ít nhiều gì cũng phải cho các bên một lời giải thích."

"Nếu không, sau này tất cả mọi người đều học theo người thì chẳng phải Ngân Nguyệt Lang tộc ta sẽ xuống dốc không phanh sao?"

"Như ngươi đã nói, khuất nhục chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch. Nghỉ ngơi mấy ngày rồi đi tội doanh báo danh đi!"

Nghe được lời này của Ngân Nguyệt Lang Hoàng, Claudine lập tức ngơ ngác. Dùng máu tươi để rửa sạch sỉ nhục cũng chỉ là một cách nói mà thôi.

Nếu như lão ta thật sự muốn liều mạng thì đã không bỏ chạy về đây rồi.

Thú nhân ủng hộ bạo lực, chiến tử sa trường không mất mặt. Máu vẩy chiến trường đều là dũng sĩ, không ai sẽ bám lấy lỗi lầm của người đã chết cả.

"Tạ, bệ hạ!"

Claudine dùng giọng nói run rẩy hồi đáp.

Chương 467 - Ban Thưởng

Trong Ngân Nguyệt Lang tộc vẫn luôn lưu truyền một câu nói: Vừa vào "Tội doanh", sinh tử không do mình.

Nếu như muốn dùng máu tươi để chuộc tội thì đương nhiên phải đảm nhiệm những nhiệm vụ cay đắng và nguy hiểm nhất. Vì vậy, tỷ lệ thương vong của quan binh trong tội doanh vẫn luôn ở mức rất cao.

Tổn thất nặng nề là chuyện thường xảy ra. Nếu như tình hình chiến tranh gặp khó khăn, tội doanh bị đánh đến không còn một mống cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Nhưng dù tội doanh có nguy hiểm như thế nào thì cũng tốt hơn là bị truy cứu trách nhiệm bởi vì chiến bại. Nếu như vận khí đủ tốt, sau khi sống qua mười trận đại chiến thì vẫn còn có thể bước ra hoà nhập với cộng đồng.

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cũng không rảnh chú ý đến tâm tư phức tạp của thuộc hạ. Ông ta cảm thấy mình không trực tiếp chặt đầu Claudine đã là nhân từ lắm rồi.

Tổn thất một hai vạn binh mã thì Ngân Nguyệt Lang tộc vẫn còn chịu đựng nổi, nhưng vấn đề là kế hoạch lúc đầu đã thất bại rồi.

Dựa theo ước định, ngũ đại Hoàng tộc sẽ phái quân vượt qua phòng tuyến của địch nhân, vòng vào hậu phương tiến công đô thành của Công quốc Mosey.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng rủi ro cũng vô cùng cao. Tất cả mọi người đều không nỡ để quân chủ lực của mình đi mạo hiểm thực hiện nhiệm vụ có rủi ro như vậy.

Đội ngũ mà Claudine thống lĩnh chính là ví dụ tốt nhất. Bởi vì gặp sai người sai thời điểm cho nên liền có kết cục gần như là toàn quân bị diệt.

Cũng không chỉ có một đội ngũ này lên đường thi hành nhiệm vụ, mà còn có những đội khác nữa. Thế nhưng khi vừa mới bắt đầu hành động thì lại thiếu đi một phần năm lực lượng của Ngân Nguyệt Lang tộc này, cho nên mọi người cũng chỉ có thể bị động rút quân.

Nếu muốn ép buộc quân chủ lực của kẻ địch phải ra khỏi cứ điểm quyết chiến thì trước tiên phải vây công thành Dapest.

Nếu như ngay cả thành Dapest cũng chưa nhìn thấy mà toàn quân đã bị tiêu diệt thì thật sự là bi kịch.

Đội quân pháo hôi cũng là một lực lượng quan trọng trên chiến trường. Nếu như bị thiệt hại tầm 8-10 vạn thì ngay cả Ngũ Đại Hoàng Đình cũng phải đau lòng.

Hiện giờ không phải chỉ là vì tiêu hao mà tiêu hao, mà quan trọng hơn là thực hiện kế hoạch chiến lược làm suy yếu loài người và củng cố bản thân của họ.

Trước đó, trong mấy tháng khổ chiến với Vương quốc Alpha mà cũng chỉ mới thương vong hơn mười vạn, lại còn tiêu diệt được mấy vạn quân phòng thủ.

Chỉ vì một kế hoạch không biết thành bại mà bị thiệt hại hết mười vạn đại quân, cho dù vốn liếng có dày hơn nữa thì cũng không chịu được thiệt hại nhiều như vậy.

Có thể nói, cuộc chiến bất ngờ đột nhiên xuất hiện này làm cho Ngũ Đại Hoàng tộc có chút mơ hồ. Trong lúc nhất thời, việc dự đoán thực lực của nhân tộc đã xuất hiện sự bất đồng.

Nếu như Vương quốc Alpha đang lâm vào khổ chiến mà vẫn có thể điều động một quân đoàn chủ lực đến chi viện cho đồng minh, vậy thì ai dám cam đoan Công quốc Mosey không có đội quân chủ lực lưu thủ ở vương đô chứ?

Không cần quá nhiều, chỉ cần một quân đoàn chủ lực cộng thêm một đám tạp binh là có thể cự tuyệt đại quân mà bọn họ phái đi ở ngoài thành rồi.

Nếu như có hai quân đoàn chủ lực cộng thêm ba bốn quân đoàn bình thường là có thể lập tức phản công. Không cần phải quân đội trên điều tiền quay về liền có thể đuổi bọn họ ra ngoài.

Ngân Nguyệt Lang tộc chính là nguyên nhân làm cho kế hoạch này phá sản, cho nên hiện giờ đang bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, các loại âm thanh chỉ trích theo nhau mà tới.

Trong lòng Ngân Nguyệt Lang Hoàng cũng đang âm thầm tính toán, có cần phải phái ra một đội tinh nhuệ để mạo hiểm thêm một lần nữa không.

Nhờ vào cơn mưa to đột nhiên xuất hiện này đã che lấp đi dấu vết rút lui của đại quân thú nhân, kế hoạch chiến lược của bọn họ vẫn chưa bị bại lộ.

Với số lượng quân đội mà Ngân Nguyệt Lang tộc phái đi thì cùng lắm cũng bị cho rằng là phái qua quấy rối. Dù sao chỉ là hai vạn đại quân thú nhân mà thôi, còn chưa đủ tư cách tiến công thành Dapest.

Chỉ cần kế hoạch mạo hiểm này thành công, thất bại trước mặt này đều không phải là vấn đề. Tất cả chỉ trích đều sẽ biến mất vô ảnh vô tung, mà còn có thể thu hoạch được rất nhiều danh vọng.

Nhưng một khi kế hoạch thất bại thì hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng. Mặc dù quân tinh nhuệ của Ngân Nguyệt Lang tộc không thưa thớt như quân tinh nhuệ của Behemoth, nhưng cũng chẳng nhiều hơn bao nhiêu.

Lỡ như không cẩn thận bị địch nhân cắn cho một phát, tổn thất mất mấy vạn người, thì cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Không ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra trong tương lai. Nếu như bị tổn thất nặng nề trong cuộc mạo hiểm lần này, sau đó lại không may bị trọng thương, vậy thì cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu lắm.

Trong cảnh nội của Đế quốc Thú Nhân chưa bao giờ được yên bình, nếu như tổn thất quá nhiều quân chủ lực trên chiến trường, quyền nói chuyện của Ngân Nguyệt Lang tộc trong Ngũ Đại Hoàng Đình sẽ bị giảm xuống trong phạm vi lớn.

Nếu như không may thì còn có thể bị đuổi khỏi bảo toạ Hoàng tộc, từ đây mất đi quyền lực chúa tể vận mệnh của mình.

Nếu như có thể cổ động Tứ Đại Hoàng tộc khác đồng thời huy động quân tinh nhuệ cùng nhau chấp hành kế hoạch mạo hiểm lần này thì sẽ rất hoàn hảo.

Trong lúc mơ hồ, Ngân Nguyệt Lang Hoàng cảm thấy mình nên làm một điều gì đó.

Mạo hiểm không đáng sợ, tổn thất nặng nề cũng không đáng sợ. Đáng sợ là chỉ có một nhà bọn hắn bị tổn thất, còn người khác thì không.

Nếu như tình huống như vậy bị kéo dài, thế cân bằng bị phá vỡ, đó mới là lúc tai nạn bắt đầu. . . .

Thành Dapest, sau khi tuyên truyền một cách khí thế ngất trời, một nan đề mới lại bày ra trước mặt mọi người.

Trận "đại thắng sử thi" này đã được thổi phồng ra rồi, vấn đề lớn hiện giờ chính là phong thưởng. Đặc biệt là chuyện này còn liên quan đến việc hai nước liên hợp tác chiến, có càng nhiều vấn đề cần phải suy tính.

Chương 468 - Đào Người

Giờ khắc này, Chris IX đột nhiên hiểu được lý do tại sao có rất nhiều anh hùng sử thi trong lịch sử lại không được đối đãi tương xứng với công lao của họ.

Có lẽ không chỉ là vì đố kị mà cố gắng giảm xuống phần thưởng của bọn họ, mà là vì đa phần công tích hiển hách mà họ có được đều nhờ vào việc thổi phồng.

Đây không phải suy đoán lung tung, những gì đang xảy ra bây giờ cũng có rất nhiều chỗ tương đồng so với những chuyện được ghi chép trên sử sách.

Nghĩ tới những nhân vật phản diện quyền quý bị người đời công kích trong rất nhiều năm, Chris IX liền run rẩy. Ông ta cũng không muốn bị mang danh ở hiện giờ và sau này chỉ vì một lần tuyên truyền chính trị.

"Tể tướng, khanh có đề nghị gì về việc phong thưởng cho các công thần không?"

Một vị Quốc vương không biết vứt bỏ trách nhiệm chắc chắn sẽ không phải là một vị Quốc vương tốt.

Vừa không thể phá hỏng quy tắc, ban thưởng vượt qua chiến công thực tế, lại không muốn bị hậu nhân bêu danh, Chris IX đương nhiên là phải rũ bỏ trách nhiệm rồi.

"Bệ hạ, con trai thứ của thần cũng nằm trong danh sách công thần lần này. cho nên thần không thể tham gia vào việc phong thưởng này, để tránh bị hiềm nghi."

Tể tướng Herceg cười ha hả nói.

Lý do "tránh hiềm nghi" này thật sự là quá hoàn mỹ. Cho dù là ai nghe xong thì cũng chỉ có thể tán dương Tể tướng có đức độ.

Không đợi Chris IX mở miệng, một đống vương công quý tộc lập tức nhảy ra khỏi hàng rồi nói: Con cháu nhà họ đều có tên trên danh sách công thần, nên cũng cần tránh hiềm nghi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chris IX vốn đang lo lắng bỗng nhiên bừng sáng.

Dựa theo thao tác bình thường, việc hạ thấp phần thưởng của các anh hùng thì chắc chắn sẽ gây ra sự chỉ trích trong dân gian.

Thế nhưng khi chuyện này có liên quan đến con cháu của đám vương công quý tộc, để những bậc phụ huynh như bọn hắn ra mặt chèn ép một chút thì tình huống sẽ khác.

"Không cần nói nhiều, hôm nay nhất định phải thương lượng ra kết quả của chuyện phong thưởng công thần này."

"Việc này liền giao lại cho các ngươi, chỉ cần mọi người làm được công chính nghiêm minh, ta tin rằng sẽ không bị ai chỉ trích."

"Công chính nghiêm minh" chính là một mệnh đề nghiêm túc. Mọi người những chính trị gia lão làng trong giới quý tộc, chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ra mục đích thực sự của Chris IX.

Tuyên truyền có thể mở rộng, nhưng hoạch định quân công lại không thể vượt quá giới hạn. Đây chính là căn cơ lập quốc của Công quốc Mosey, tuyệt đối không thể bị phá vỡ.

Suy cho cùng thì sự phi lý này chỉ là do thổi phồng lên để lừa dân chúng bình thường mà thôi, nhưng lại không thể lừa được những người cầm quyền phía trên.

Cho dù là tướng lĩnh tiền tuyến hay vương công quý tộc hậu phương, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra sự thật đằng sau.

Nếu như bây giờ không thể đưa ra một kết quả thuyết phục, vậy thì sau này sẽ có rất nhiều chuyện khó giải quyết. .

"Bệ hạ, hậu bối của chúng thần đều là con cháu của công quốc, tham gia chiến tranh chủ yếu là vì trục xuất thú nhân ra khỏi công quốc, nên cũng không quan tâm gì đến quân công và phong thưởng."

"Hiện giờ tình hình tiền tuyến đang rất khẩn trương, mọi chuyện đều nên tập trung vào chiến trường, không thích hợp trở về tham gia phong thưởng khánh công."

"Cá nhân thần đề nghị: Tạm thời gác lại chuyện phong thưởng này trước, đợi khi đại chiến kết thúc rồi mới thống nhất đánh giá."

"Nhưng những quân khách tham chiến kia lại không có nghĩa vụ chiến đấu thay cho vương quốc, chúng ta nhất định phải ban trọng thưởng để khích lệ bọn họ."

Tể tướng Herceg bất đắc dĩ nói.

Chỗ tốt còn chưa lấy được mà đã phải thể hiện ra bộ mặt "có đức độ " rồi, danh vọng là thứ đồ chơi mà không có người nào sẽ chê nhiều cả.

Quốc vương đã giao chuyện ban thưởng lại cho bọn họ xử lý, điều đó cũng có nghĩa là chỉ có thể giảm quân công xuống, không thể vượt ra khỏi quy tắc.

Làm một nhà quý tộc thực dụng, ý nghĩ của Tể tướng Herceg vô cùng đơn giản. Phần thưởng trên danh nghĩa có thể không cần, nhưng lại phải đạt được những chỗ tốt thực tế.

Chiến tranh còn chưa kết thúc, thương lượng về đất phong chính là đang đùa nghịch lưu manh. Hầu hết những nơi vô chủ đều đang ở tiền tuyến, ai biết là liệu có thể thu hồi những nơi vô chủ này từ trong thú nhân được hay không.

Nếu như đất phong lấy được cuối cùng lại rơi vào trong tay thú nhân, trở thành một vị lãnh chúa đất phong trên giấy tờ thì chẳng phải là rất bi kịch sao.

Huống chi, tuy rằng quân công lần này rất lớn, nhưng lại phải chia sẻ với nhiều người. Có nhiều con ông cháu cha như vậy, cuối cùng sau khi chia đến trên đầu người thì chỉ còn lại một chút ít.

Những đại quý tộc như bọn họ không thiếu những thứ như vàng bạc châu báu, hương xa mỹ nữ. Chẳng thà cứ tích luỹ quân công ở đó trước, đợi sau cuộc chiến rồi mới kết toán cũng không muộn.

So với việc nhận những phần thưởng vô vị này thì chẳng thà nhân cơ hội giành lấy chức vị cao trong quân đội, thu hoạch được chỗ tốt thực tế còn hơn.

Tể tướng Herceg không có nói trực tiếp là vì lão ta không chắc chắn về năng lực của con trai mình. Thăng quan là một chuyện tốt, nhưng bây giờ đang trong thời kỳ chiến tranh.

Năng lực không xứng vị thì sẽ rất dễ xảy ra sự cố.

Quân đoàn 23 mới thành lập có thể ngăn chặn thú nhân phá vây không chỉ vì được đánh một trận chiến trên thế thắng, mà những hộ vệ được mỗi nhà bố trí cho đá hậu bối này cũng đóng một vai trò quan trọng.

So ra thì công trạng của những kẻ ngoại lai như quân đoàn quận Wright thì dễ giải quyết hơn nhiều.

"Có quý tộc nào trong quân đoàn quận Wright muốn trở thành quý tộc đất phong trong Công quốc Mosey của chúng ta không?"

Chris IX quan tâm hỏi.

Quân đội tinh nhuệ thì ai cũng thèm.

Nếu như có thể đào chân tường của Vương quốc Alpha, ông ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt ban thưởng. Cho dù là ban trọng thưởng một chút thì mọi người cũng có thể hiểu được.

Chương 469 - Đào Người (2)

Dù sao hầu hết những đất phong vô chủ hiện giờ đều đang tập trung ở khu vực biên cương, có người nguyện ý thử hố thì mọi người cũng sẽ cảm thấy vui vẻ vì được nhẹ nhõm.

"Bệ hạ, chúng thần đã lén lút liên hệ với những quý tộc này rồi. Có lẽ là vì khó rời cố thổ nên kết quả cuối cùng không lạc quan lắm."

Renato có chút lúng túng trả lời.

Bộ ngoại vụ thật sự đã rất cố gắng rồi, đáng tiếc là mọi người đang lăn lộn rất tốt trong Vương quốc Alpha, căn bản không có ý định muốn đi ăn máng khác.

Không ai là kẻ ngốc cả, tất cả mọi người đều tránh đất phong ở khu vực Bắc Cương của Vương quốc Alpha như tránh tà, làm sao có thể chạy tới Công quốc Mosey tử thủ biên cương chứ?

Đặc biệt là những đất phong hứa hẹn này còn đang nằm trong tay của đại quân thú nhân, có thể lấy lại hay không còn là một ẩn số, cho nên chuyện này càng không cần bàn.

Chris IX xoay người thở dài một hơi, tức giận bất bình nói: "Thôi, nếu bọn hắn đã không nguyện ý thì bỏ đi."

"Truyền lệnh xuống, sắc phong Vương tử Caesar thành Bá tước của Pháo đài August, sắc phong Hudson thành Bá tước Nguyệt Lạc Loan."

"Những quý tộc còn lại, các ngươi xem rồi cho phong hào đi!"

"Mặt khác lại chuẩn bị thêm một chút rượu ngon, mỹ thực để đi khao quân, lấy trong quốc khố ra hai mươi vạn kim tệ để làm tiền thưởng phát cho quan binh tiền tuyến."

Không nghi ngờ gì nữa, phần thưởng hậu hĩnh như vậy thì chỉ có thể là một nhà quý tộc danh dự. Mặc dù mang tên địa danh, nhưng cũng chỉ để tỏ ra cho có "vinh diệu" mà thôi .

Nếu muốn trở thành một vị Bá tước thực phong, trừ phi là thật sự có thể đánh ra cuộc "Đại chiến chuyển hướng" giống như những gì đã tuyên truyền, hoặc là trọng thương được đại quân thú nhân trên chiến trường.

Còn nếu muốn đi theo con đường tích lũy quân công thì ít nhất cũng phải thắng những trận chiến giống như vừa rồi thêm vài chục lần mới có hi vọng.

Không phải là ngưỡng cửa cao, mà thật sự là tài nguyên đất đai có hạn. Trong tình huống tăng nhiều thịt ít, sự cạnh tranh đương nhiên sẽ rất kịch liệt.

Nếu muốn hạ thấp ngưỡng cửa này xuống, trừ phi tình hình chiến tranh tiếp tục thối nát, Công quốc Mosey xuất hiện thêm nhiều nơi vô chủ.

Ở một khía cạnh nào đó, đây cũng là tệ lớn lớn nhất của hệ thống tước vị quân công quý tộc. Khi phát triển đến một mức độ nhất định thì sẽ không còn đất để phong nữa.

Nếu như thú nhân không đột phá phòng tuyến Pháo đài August, làm hại các quý tộc ở vùng đất rộng lớn phía bắc, Công quốc Mosey ngay cả một mảnh đất phong đều chẳng thể lấy ra được. . . .

"Nhanh chóng truyền tin chiến báo của Công quốc Mosey về trong nước, thuận tiện sao chép một phần để lại cho mấy quân đoàn khác nhìn xem."

"Mọi người đều đồng thời nhận được mệnh lệnh, quân đoàn quận Wright đã kiến công lập nghiệp rồi, mà bọn hắn thì còn đang lề mề lên đường, đây tính là cái gì!"

Tâm trạng của Vương tử Caesar không tệ nói.

Mặc dù y rất bất mãn với hành vi coi mình là vật vướng víu của Hudson, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến niềm vui thắng lợi của y trên chiến trường.

Là chỉ huy tối cao của lực lượng viễn chinh của Vương quốc Alpha, toàn bộ những trận thắng trên tiền tuyến đều có một phần công lao của y.

Và ngược lại, nếu như quân đội dưới trướng nếm mùi thất bại thì y cũng sẽ có trách nhiệm.

Tuyên truyền thắng lợi của quân đoàn quận Wright cũng chính là đang tuyên truyền cho bản thân y.

Chỉ cần Vương tử Caesar không kể về những sự thay đổi nhỏ trước đó thì sẽ không có ai biết.

Ở trước mặt lợi ích, một chút khó chịu là không đáng được nhắc tới.

Thay vì so đo những chi tiết này, còn không bằng chuyển bị động thành chủ động, để cho trận chiến tranh này trở thành động lực nâng cao uy tín của y.

Sâu thẳm trong trái tim Caesar, hạt giống không cam lòng cũng bắt đầu nảy mầm.

Hudson dám đối chọi ở trước mặt y là vì quân đoàn quận Wright có thể chiến đấu.

Từ xưa kiêu binh hãn tướng đều không dễ chỉ huy như vậy, trong lòng mọi người cũng đã có suy đoán từ trước.

Nếu như đổi thành quân đoàn bình thường thì sẽ không dám chống đối với quan chỉ huy, nếu như dám làm vậy thì đừng hỏi tại sao xã hội lại tàn khốc như vậy.

Vương tử Caesar đang không ngừng thúc giục những quân đoàn phia sau tăng tốc là vì hiện giờ trong tay y không có binh lính nào. Cho dù trong lòng có nhiều ý nghĩ thì cũng không có năng lực đi thực hiện.

"Điện hạ, dựa theo ý chí của ngài, bọn thuộc hạ đã trao số hiệu cho 6 quân đoàn này, trước mắt thì quân đoàn viễn chinh số hai và số ba đã tiến vào Công quốc Mosey."

"Dựa theo tốc độ hành quân hiện giờ, trong vòng năm ngày nữa là bọn họ sẽ đến được vương đô."

"Quân đoàn số bốn cũng đã tới biên giới, dự tính là trong vòng mười ngày nữa sẽ tới đây."

"Còn hai quân đoàn còn lại thì có tốc độ chậm hơn một chút. Chắc là khoảng nửa tháng sau cũng có thể đến được vương đô."

"So với những quốc gia khác, tốc độ này cũng không tính là chậm. Phải biết rằng quân tiếp viện của Công quốc Orton, nước ở gần nhất, vẫn còn đang trên đường tới đây."

Bá tước Jose khuyên.

Là cận thần của vương quốc, ông ta cũng không muốn nhìn thấy vương tử trở mặt với các quý tộc bên dưới.

Mặc dù tốc độ phản ứng của những quân đoàn phía sau đúng là chậm hơn một tí xíu, nhưng đó cũng là vì người ta có hoàn cảnh đặc biệt.

Mang theo một đội quân chắp vá lâm thời mà có thể có được tốc độ như bây giờ đã là cố gắng hết sức rồi.

Rõ ràng chỉ là quân đoàn pháo hôi, nhưng lại yêu cầu bọn họ phải có tiêu chuẩn của một đội quân tinh nhuệ, đây không phải là đang cố ý làm khó người ta sao?

Tốc độ hành quân chỉ là phụ, cái mà ông ta lo lắng nhất vẫn là Vương tử Caesar sẽ sử dụng đội quân pháo hôi này như một đội quân tinh nhuệ để thể hiện khả năng của mình.

Chỉ cần nhìn phản ứng của vương thất là biết, nếu như Quốc vương cho rằng Vương tử có tài dùng binh thì sao lại không trang bị cho một đội quân tinh nhuệ chứ?

Chương 470 - Kế Hoạch Lớn

Tình hình hiện nay thực chất là Quốc vương không tin tưởng vào năng lực quân sự của Vương tử, không nỡ lấy quân tinh nhuệ ra cho Vương tử chơi.

Việc phái Vương tử Caesar tới đây kiếm danh vọng thực chất chỉ là ông ta đang dùng tư quân của quý tộc làm vật thí nghiệm cho con trai mình mà thôi.

Thành công thì kiếm lời lớn, thất bại thì mất đi một vài quân đoàn bia đỡ đạn thôi, Vương quốc Alpha có thể tiếp nhận được.

Kế hoạch là không sai, nhưng tình hình chiến đấu lại biến hoá càng nhanh hơn.

Quân đoàn quận Wright có khởi đầu tốt đẹp đã làm cho Vương tử Caesar kiếm được danh vọng.

Vào những lúc như thế nào, thứ mà y cần nhất không phải là liên tục cố gắng, tiếp sáng tạo huy hoàng, mà là phải ổn định chiến quả.

Nếu cứ hành động một cách mù quáng, gây ra một trận đại bại thì thành quả trước mắt sẽ trở nên vô nghĩa.

Vương thất cần bồi dưỡng một người thừa kế ngôi vị Quốc vương mà không phải cái gọi là quân thần.

Quân công chỉ là một thứ tô điểm trên con đường trở thành Quốc vương, khứu giác chính trị nhạy bén và bản lĩnh chính trị thuần thục mới là điều mà một vị Vương tử cần có.

"Có lẽ là vì ta đã quá nóng lòng rồi, tình hình ở tiền tuyến của

Công quốc Mosey còn bết bát hơn trong dự đoán của ta nhiều."

"Một đội mấy vạn quân thú nhân xâm nhập vào trong cảnh nội mà quân phòng thủ lại không thể kịp thời báo cáo tin tức."

"Không biết là do sĩ quan quý tộc ở tiền tuyến không làm tròn trách nhiệm hay là vì đám quan chức vương đô xảy ra vấn đề, tóm lại tình cảnh đang vô cùng nguy hiểm."

"May mắn là đại quân thú nhân tới đây lần này cũng không nhiều, lại trùng hợp bị quân đoàn quận Wright đụng phải, cắt đi cái tai họa ngầm này."

"Nếu như thú nhân xuất động chừng 8-10 vạn đại quân lén lút xâm nhập vào đây mà quân phòng thủ tiền tuyến vẫn hoàn toàn không biết gì, ông cảm thấy bọn chúng sẽ tấn công chỗ nào?"

"Hơn hai trăm năm trước, Vương quốc Alpha ta cũng đã gặp phải chuyện này rồi!"

Vương tử Caesar cười lạnh nói.

Không có cơ hội ra chiến trường thì không có người biết năng lực quân sự của vị Tiểu Caesar này như thế nào.

Nhưng mà từ nhỏ thì y đã đọc thuộc làu sử sách. Khi bắt gặp một phân đoạn quen thuộc, y liền liên tưởng đến những câu chuyện mà mình từng đọc được.

Dù sao cũng là người lớn lên ở trong vương thất, vẫn có sự nhạy bén về chính trị. Khi phát hiện ra điều gì đó không ổn, y đã không báo cáo với Công quốc Mosey ngay lập tức.

Những chuyện chưa xảy này, nhắc nhở đúng thì không có bao nhiêu công lao, nhưng nếu nhắc nhở sai thì lại còn dễ bị người ta oán trách.

Mặc dù những ngày ở trong Công quốc Mosey này y sống rất vui vẻ, nhưng Caesar còn không quên thân phận của mình.

"Điện hạ, ngài muốn. . ."

Nói được nửa câu, Bá tước Jose lại nuốt vào lại.

Không có cách nào, kế hoạch này có rủi ro vô cùng lớn.

Nếu là suy đoán sai lầm thì còn tốt, dù sao cũng không có người biết, coi như không có chuyện gì xảy ra là được.

Nhưng một khi phán đoán chính xác, vậy thì cơ hội liền đến rồi.

Vấn đề nằm ở chỗ bọn hắn thật sự có thực lực ngăn cơn sóng dữ này sao?

Nếu như hành động sai, dẫn đến Công quốc Mosey bị thú nhân phá huỷ, lúc đó Vương quốc Alpha sẽ cần phải đối mặt với áp lực lớn hơn nữa.

"Bá tước các hạ, cơ hội tốt như vậy, không thử một lần thì sao mà được?"

"Công quốc Mosey không có công tác chuẩn bị đầy đủ cho việc thú nhân xâm lấn, cho dù là tới bây giờ thì vẫn còn có rất nhiều người không thay đổi quan niệm."

"Cộng thêm thực lực song phương chênh lệch, nếu cứ tiếp tục phòng thủ như vậy, có thể cầm cự được nửa năm hay không cũng còn là một ẩn số."

"Mặc dù bây giờ tiền tuyến chỉ có hơn 60 vạn đại quân thú nhân, nhưng con số này đang không ngừng tăng lên mỗi ngày."

"Cho dù các quốc gia đã cam kết chi viện, nhưng muốn đợi cho toàn bộ viện quân tập kết đầy đủ thì cũng phải chờ thêm một hai tháng nữa."

"Nếu như không hành động mạo hiểm, tìm cơ hội suy yếu thực lực của thú nhân thì việc Công quốc Mosey sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Caesar tràn đầy phấn khởi nói.

Ra tiền tuyến lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên mà y phát hiện ra chiến cơ. Nếu như không thử một chút thì y thật sự không cam tâm.

Lúc đầu Caesar vẫn không tự tin đến vậy, nhưng trận thắng của quân đoàn quận Wright đã củng cố quyết tâm của y.

Dù rằng thực lực của những quân đoàn phía sau sẽ giảm đi nhiều, nhưng dù sao cũng là binh sĩ được huấn luyện hơn một năm trở, vẫn có một chút sức chiến đấu.

Hợp lực của 6 quân đoàn này lại, cộng thêm liên quân Người Mosey, lại cộng thêm viện quân của các quốc gia lân cận sắp đến nữa, thì vẫn có thể nuốt được hết đại quân thú nhân xâm nhập này.

Cho dù là kế hoạch thất bại thì thành Dapest cũng sẽ không bị thất thủ trong thời gian ngắn, các quốc gia còn có cơ hội để cứu viện.

Sự xuất hiện của một mối đe dọa mang tính thực chất cũng có thể khiến cho Liên minh nhân tộc có thể nhanh chóng đưa ra quyết định cứu viện ở một trình độ nhất định.

"Điện hạ, tốt nhất là ngài nên trưng cầu ý kiến của quân đoàn trưởng Hudson về kế hoạch này."

"Nếu như muốn bao vây tiêu diệt đại quân thú nhân xâm nhập, trong số những đội quân mà chúng ta có thể huy động, quân đoàn có sức chiến đấu mạnh nhất vẫn là quân đoàn số 1."

Bá tước Jose kiên trì nói.

Phải công nhận rằng cảnh tượng mà Caesar miêu tả quả thực rất hấp dẫn.

Không nói đến chuyện trực tiếp tiêu diệt, chô dù chỉ là đánh bại đại quân thú nhân xâm nhập thôi là bọn hắn cũng có thể thu được lợi ích chính trị to lớn rồi.

Tặng than ngày tuyết vĩnh viễn cũng sẽ tốt hơn dệt hoa trên gấm. Nếu như Công quốc Mosey không bị nguy hiểm thì làm thế nào họ có thể làm nổi bật tầm quan trọng của bọn hắn chứ?

Nhưng mà chẳng biết tại sao trong lòng của Bá tước Jose lại không được chắc chắn lắm. Trong nội tâm luôn có một âm thanh nói cho ông biết là: Phải cẩn thận, phải cẩn thận.

Chương 471 - Khao Quân

Sau cơn mưa trời lại sáng, nhìn cầu vồng mọc trên bầu trời, Hudson quyết định ở lại thêm một ngày nữa.

Không có cách nào, con đường lầy lội không thích hợp cho việc hành quân. Cho dù binh sĩ có thể chịu được thì những cỗ xe kia cũng không chịu được.

Trong lòng hắn đã phàn nàn về con đường của Người Mosey không chỉ một lần. Đây chính là tuyến giao thông huyết mạch dẫn ra tiền tuyến, vậy mà vẫn còn là một con đường đất hoàn toàn tự nhiên.

Lúc bình thường, con đường lầy lội cũng không phải là vấn đề lớn. Nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh, đường xấu sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến công tác hậu cần.

Phàn nàn là vô dụng, vào những lúc như thế này, cho dù có muốn sửa đường thì cũng không kịp thời gian.

Ánh mặt trời mùa hè rất rát, con đường lầy lội bị phơi nắng một ngày thì đã gần khô hết.

Còn về phần đường mọc đầy ổ gà ổ voi thì cũng chỉ có vừa đi vừa sửa. Dù sao tất cả mọi người đều làm như vậy, Người Mosey còn không vội, nên hắn cũng lười làm ác nhân.

"Quân đoàn trưởng, bên ngoài xuất hiện một đội quân Người Mosey áp giải vật tư, nghe nói là tới khao quân."

"Các thành viên của Quân đoàn 23 mới thành lập đã xác nhận thân phận của họ, hiện giờ đang ngài qua đó chủ trì đại cục."

Nghe xong lời của thị vệ trưởng nói, Hudson khẽ gật đầu.

Đánh một trận thắng lớn, ít nhiều gì Công quốc Mosey cũng phải biểu hiện một chút.

Nếu như dám đối xử lạnh nhạt với công thần, vậy thì sau này ai còn dám bán mạng cho bọn họ nữa!

Hudson cũng không trì hoãn quá lâu, chỉ đổi một quân trang phục rồi bước ra ngoài trướng bồng.

Nhìn nửa người dưới của đội ngũ khao quân tràn đầy bùn đất, muốn nói không cảm động là không thể nào.

Nhìn tình hình thì chắc là đội khao quân này đã đội mưa chạy tới đây.

Có thể làm được đến bước này đã đủ để chứng minh đám vương công quý tộc phía trên rất xem trọng trận đại chiến này.

Cảm giác được người ta coi trọng luôn rất sảng khoái.

Sau khi nhiệt tình tiếp đãi quan viên khao quân, Hudson cũng biết được chuyện phong thưởng.

Những dự đoán trước đó của các đồng nghiệp đều không sai biệt lắm, một cái tước vị trên danh nghĩa và một chút vàng bạc châu báu, cộng thêm một số tài nguyên tu luyện.

Đáng tiếc là Hudson biết bật hack, những tài nguyên phụ trợ bình thường này cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn với hắn.

Lợi ích thực sự vẫn là Công quốc Mosey đã đồng ý trang bị cho quân đoàn quận Wright một số ma pháp nỏ.

Không cần nghĩ cũng biết, đây là công lao của đám con ông cháu cha kia.

Trong báo cáo chiến đấu trước đó, Hudson đã hung ác khen ngợi bọn họ một chầu, hơn phân nửa chiến báo được khai man đều đặt trên người của nhóm nhị đại này.

Cầm được chỗ tốt thì đương nhiên là phải cho hồi báo.

Mặc dù công nghệ chế tạo Ma pháp nỏ rất rườm rà phức tạp, nhưng đối với một quốc gia thì lại không thành vấn đề.

Chủ yếu là bởi vì vấn đề chi phí nên mới không thể trang bị với quy mô lớn.

Trong tình huống bình thường, nhưng món đồ chơi đắt giá này chỉ được trang bị cho quân đoàn chủ lực dòng chính của công quốc.

Nếu như có thừa hạn ngạch thì mới tới lượt những quân đội khác. Mỗi lần xuất hiện đều bị mọi người điên cuồng tranh đoạt.

Ngoài ảnh hưởng của quân công thì nguyên nhân chủ yếu mà Quân đoàn quận Wright có thể đoạt thức ăn trước miệng cọp chính là vì có người hỗ trợ vận hành.

Hudson coi trọng Ma pháp nỏ không chỉ vì lực sát thương tầm xa của nó, mà chủ yếu vẫn là vì món đồ chơi này có năng lực phòng không.

Chỉ cần điều chỉnh góc bắn tốt là nó liền có khả năng tấn công mạnh mẽ vào các mục tiêu trên không. Đây có thể được xem là một trong những hỏa lực phòng không ít ỏi mà nhân tộc có được.

Đương nhiên, lợi hại nhất vẫn là Ma Tinh pháo.

Chẳng qua thứ đó không chỉ mắc mà còn vô cùng cồng kềnh, cho dù là loại Ma Tinh pháo nhẹ nhất cũng nặng chừng mấy tấn.

Những loại Ma Tinh pháo hạng nặng có uy lực lớn thì còn nặng đến mấy chục tấn, thậm chí là trên trăm tấn.

Dùng để thủ thành thì tạm được, nhưng nếu trang bị cho quân đội dã chiến thì đúng là thảm hoạ.

Uy lực có tỷ lệ thuận với hình thể của nó, nghe nói loại Ma Tinh pháo hạng nặng có trọng lượng trên trăm tấn còn có thể làm cự long bị thương.

Đáng tiếc rằng đây chỉ là "nghe nói", trong tình huống bình thường, những quả đạn pháo do thứ này bắn ra còn chẳng trúng vào cự long.

Trừ khi là cự long bị bao phủ bởi hỏa lực dày đặc, nếu không thì tốc độ điều chỉnh nòng pháo của con người không có khả năng đuổi kịp tốc độ di chuyển của cự long.

Uy lực của Ma pháp nỏ thì nhỏ hơn một chút, nhưng mà hình thể của nó cũng nhỏ hơn, thao tác tương đối linh hoạt.

Một vài Ma pháp nỏ do các Luyện kim đại sư đặc chế còn có thể gây ra sát thương nhất định đối với Ma thú cao cấp.

Đây cũng là nguyên nhân khiến các cao thủ phải chạy trốn khi đối mặt với quân đội.

Ngay cả Ma thú cao cấp mà cũng có thể bị thương, thân thể con người mỏng manh như vậy thì làm sao có thể chịu được.

Hạn ngạch thì có rồi, nhưng lúc nào có thể lấy được hàng thì phải xem hiệu suất của đám quan chức Công quốc Mosey rồi.

Hudson cũng không lo lắng về vấn đề này.

Có đám bạn mới vừa kết giao hỗ trợ, hiệu suất của nhóm quan chức ở vương đô chắc chắn sẽ không thấp.

Dù sao hai bên cũng đã giao hẹn xong rồi, mọi người sẽ cùng nhau hành động trong nhiệm vụ tiếp theo.

Ké quân công là một mặt, điều quan trọng nhất là quân đoàn quận Wright có quyền tự chủ rất cao.

Trên chiến trường, Hudson có thể từ chối mọi nhiệm vụ vô lý do chỉ huy tiền tuyến giao cho bất cứ lúc nào.

Nếu gặp được nguy hiểm, dù hắn có vứt nhiệm vụ bỏ chạy thì Công quốc Mosey cũng không có quyền xử trí.

Muốn truy cứu trách nhiệm thì cứ chạy đi kiện cáo với Vương quốc Alpha đi.

Là một đội ngũ có chiến công hiển hách, chỉ cần không phạm phải sai lầm mang tính nguyên tác thì cơ bản cũng chỉ phạt ba chén rượu là xong.

Chương 472 - Ra Khỏi Thành

Đi theo đồng đội như vậy cùng nhau hành động, những chuyện khác thì không thể xác định, nhưng sự an toàn chắc chắn sẽ cao hơn nhiều.

Nếu có chuyện gì xảy ra thì còn có thể trốn tránh trách nhiệm một cách hợp tình hợp lý. Còn nói như bị hỏi thì chỉ nói cần là sĩ quan liên lạc nhất định phải hành động theo mục tiêu.

Chỉ cần vận hành tốt, miễn là không phải kẻ ngốc thì sẽ không nhìn chằm chằm một đám người có hậu trường cứng rắn không chịu thả. . . .

"Tử tước Raquel tôn kính, việc điều tra đại quân thú nhân vượt giới đã có kết quả gì chưa?"

Hudson quan tâm hỏi.

Sắp phải ra tiền tuyến rồi, nếu như không thể làm rõ vấn đề này thì hắn thật sự không yên lòng.

Nhân tộc và thú nhân thế bất lưỡng lập, xác suất mà quân phòng thủ cấu kết thú nhân là không lớn. Nhưng không ai dám cam đoan là trong số quan binh phòng thủ biên giới sẽ không xuất hiện mấy kẻ ngu xuẩn.

Nếu như những kẻ ngu xuẩn này thân cao chức trọng thì càng thêm không xong.

"Bá tước Hudson tôn kính, vấn đề này vô cùng phức tạp, quân đội tiền tuyến đang tiến hành tự điều tra rồi, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có kết quả."

"Vương đô đã truyền đạt nghiêm lệnh, để quan binh tiền tuyến tăng cường phòng bị, những chuyện tương tự như vậy chắc là sẽ không xảy ra nữa đâu."

Câu trả lời của Raquel làm cho Hudson không biết nên nói cái gì.

Xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn là để cho tiền tuyến"tự điều tra", quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Dựa theo hiểu biết của hắn, một khi xảy ra loại chuyện này thì cứ trực tiếp trách tội là được.

Nhiều đại quân thú nhân như vậy vượt giới, không thể nào không lưu lại vết tích được. Thú nhân từ chỗ nào đi qua thì quân phòng thủ nơi đó phải chịu trách nhiệm.

Nếu như người ta đi vòng qua cứ điểm, quân phòng thủ không ngăn được thì cũng có thể hiểu, nhưng không báo cáo thì thật sự không thể nào nói nổi.

Sau khi điều tra từng lớp một, lần theo manh mối trong vài ngày là chắc chắn sẽ có kết quả sơ bộ.

Nhưng đây là việc nhà của Công quốc Mosey, Hudson cũng không tiện can thiệp quá nhiều. Chuyện mà hắn có thể làm chỉ là âm thầm đề cao cảnh giác trong nhiệm vụ tiếp theo. . . .

Thành Dapest, Vương tử Caesar đang lưu luyến không rời cáo biệt với Công chúa Annie. Trải qua những ngày tiếp xúc này, quan hệ tình lữ của hai người cũng chỉ kém một tầng giấy cửa sổ.

Caesar còn định mời Công chúa Annie đi ra "ngoài thành săn bắn", đáng tiếc là một cô gái ngoan ngoãn được vương thất giáo dục tử tế như Annie thì làm sao có thể đồng ý loại lời mời khác người này chứ?

Vì chuyện này mà hai người còn phát sinh mâu thuẫn không nhỏ. Theo cái nhìn của Công chúa Annie, quốc gia đang đứng trên bờ vực nguy hiểm, không hỗ trợ thì thôi, tại sao lại có thể đi gây thêm phiền phức chứ!

Mặc dù việc ra ngoại thành đi săn trông thì có vẻ như chẳng có chuyện gì, nhưng khi áp thêm thân phận "Vương tử" lên nữa thì mọi chuyện sẽ khác.

Các quan chức ven đường chắc chắn sẽ phải bận rộn chiếu cố cho y. Không chừng còn sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu suất gom góp vật tư chiến lược nữa.

Nếu như là Caesar là Vương tử của Công quốc Mosey thì đã có người ra mặt khuyên lui rồi. Nhưng Vương tử Caesar lại là khách, lần này tới đây là để giúp một tay, Công quốc Mosey không thể nào từ chối một yêu cầu nhỏ như vậy được.

Vì dỗ dành Công chúa Annie, Vương tử Caesar đã nảy ra một ý tưởng, trực tiếp thay đổi cái cớ có sẵn, đổi việc ra ngoại thành đi săn thành đi chỉnh hợp quân đội.

Ngoài quân đoàn quận Wright đang tham chiến ra thì Vương quốc Alpha vẫn còn 5 quân đoàn viễn chinh khác nữa. Với tư cách là tổng chỉ huy, việc đi chỉnh hợp quân đội hoàn toàn phù hợp với hình tượng thân phận.

Chỉ cần không ra chiến trường là được!

Không sai, Công quốc Mosey và Hudson có lập trường giống nhau, bọn họ đều không muốn Vương tử Caesar ra chiến trường.

Quốc vương mang binh xuất chinh đúng là chuyện thường thấy trên đại lục Aslante, nhưng điều kiện tiên quyết là vị Quốc vương đó phải có năng lực quân sự, có khả năng chỉ huy thiên quân vạn mã.

Không có năng lực chỉ huy quân sự mạnh hơn người ta một bậc thì cũng không đừng nên ra tiền tuyến tham gia náo nhiệt làm gì, chỉ tổ gây thêm phiền phức.

Ở phương diện này, ba vị quân chủ phương bắc đang cùng nhau gánh chịu nỗi khổ của thú nhân đang làm rất tốt.

Năng lực chỉ huy quân sự của bản thân không có gì nổi bật thì cứ ở lại hậu phương gom góp vật tư là được, để cho quý tộc có năng lực chỉ huy quân đội lên thay.

Nguyên nhân lớn nhất mà ba nước có thể cầm cự trước đại quân thú nhân vây công đến bây giờ chính là quân chủ của ba nước không đòi ra tiền tuyến tìm đường chết, mà để cho các tướng lĩnh có thể tự do phát huy năng lực quân sự.

Án lệ thành công này cũng chính là trở ngại lớn nhất khi Vương tử Caesar muốn ra tiền tuyến. Không ai sẽ chào đón một vị thống soái không biết có năng lực hay không chạy đến một tuyến chỉ huy lung tung.

Nhưng Caesar lại là một người có mộng tưởng, y vẫn luôn muốn vượt qua phụ thân mình, chứng minh năng lực bản thân.

Đáng tiếc là y càng muốn ra tiền tuyến thì sẽ càng khó thực hiện mộng tưởng đích thân chỉ huy đại quân kiến công lập nghiệp.

Hudson không chịu mang theo y, tên phó soái bên cạnh cũng đang ngăn cản, những người chủ trì của Công quốc Mosey đang cố gắng hết sức để giữ y lại.

Bây giờ phải xem mấy quân đoàn phía sau có chịu nghe lời hay không, nếu như những người này cũng phản đối thì giấc mộng tướng quân của Vương tử Caesar sẽ triệt để tan vỡ. . . .

Vừa bước ra thành Dapest, Vương tử Caesar liền tụ hợp với quân đoàn số hai đang trên đường chạy đến, y đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt nhất.

Mỗi ngày đều có vô số quý tộc đến đây vuốt mông ngựa. Một hai ngày đầu thì Caesar còn cảm thấy rất dễ chịu, nhưng y nhanh chóng nhận thấy có điều gì đó không thích hợp.

Chương 473 - Thành Terence

Có vẻ như những người này xem việc vuốt mông ngựa của y còn quan trọng hơn việc chỉ huy đại quân. Được người ta coi trọng là một chuyện, nhưng lẫn lộn đầu đuôi thì lại có vấn đề.

Về mặt bản chất thì lần này tới đây là để đánh trận, mà không phải để cho đám người này vuốt mông ngựa.

Là Vương tử của Vương quốc Alpha, từ nhỏ đến lớn, Caesar đều lớn lên với những lời tâng bốc, từ lâu đã miễn nhiễm với những chiêu tâng bốc cấp thấp này rồi.

"Bá tước các hạ, tại sao quân đoàn số hai này lại kém hơn quân đoàn số một nhiều như vậy?"

Vương tử Caesar có chút nhức đầu hỏi.

Mỗi ngày đều bị một đám tiểu quý tộc đến thăm hỏi, y cũng bị làm cho kiệt sức. Ba lần bốn lượt khuyên lui mà vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của mọi người.

Giờ khắc này, y càng hoài niệm quân đoàn quận Wright hơn nữa. Không chỉ đánh trận lợi hại, mà còn an phận, biết rõ tôn ti địa vị, không gây thêm phiền phức cho y.

"Điện hạ, đây chính là sự chênh lệch giữa quân đoàn tinh nhuệ quân và đội quân bình thường. Không chỉ riêng về mặt huấn luyện quân sự, mà ngay cả hệ thống chỉ huy cũng là như vậy."

"Việc có nhiều sĩ quan quý tộc không biết phân tấc tới cửa bái phỏng cũng đã phản ánh thực trạng Tử tước Andres kém xa Bá tước Hudson về mặt khống chế quân đội."

"Muốn giải quyết những rắc rối hiện giờ cũng rất đơn giản. Chỉ cần ngài đóng cửa từ chối tiếp khách một khoảng thời gian thì đám người này sẽ lĩnh ngộ được ý của ngài."

Bá tước Jose bình tĩnh giải thích nói.

Bá tước Jose không giống với Vương tử Caesar, người chỉ vừa mới chạm mặt với quân đoàn số hai, ông ta đã từng gặp qua đội quân này nhiều lần rồi, cho nên biết rất rõ trình độ thực lực của đội quân này ra sao.

Nói một cách tương đối thì Quân đoàn số hai đã được xem như là tốt rồi, dù sao cũng đều là quý tộc ở cùng một quận, Tử tước Andres vẫn còn có thể khống chế được đội ngũ này.

Không ra mặt ngăn cản đám quý tộc này tới bái phỏng Vương tử Caesar chỉ vì ông ta là người khéo đưa đẩy, không thích vì những chuyện không tất yếu mà đắc tội với người khác.

Hai quân đoàn hạng chót mới là ngư long hỗn tạp hầm bà lằng. Ngay cả hệ thống chỉ huy nội bộ cũng đều vô cùng hỗn loạn.

Quân đoàn như vậy chỉ có thể đi theo đánh những cuộc chiến thắng thế. Còn một khi gặp phải tình huống bất lợi thì việc sụp đổ cũng chỉ là chuyện trong vài phút.

Cũng bởi vì biết được quá nhiều nên Bá tước Jose mới không coi trọng kế hoạch lớn của Vương tử Caesar. Đáng tiếc là tay không lay chuyển được bắp đùi, là một vị gia thần của vương thất, ông ta không thể đắc tội với một vị Quốc vương tương lai được.

Bây giờ chỉ có thể kỳ vọng vào biểu hiện vụng về của những quân đoàn tiếp theo sẽ làm cho Vương tử Caesar hoàn toàn tỉnh ngộ, từ bỏ kế hoạch không đáng tin này.

"Thôi, để cho người dán thông cáo ra bên ngoài nói là ta muốn bế quan tu luyện, gần đây không gặp khách lạ."

"Thuận tiện thông báo cho Tử tước Andres, để ông ấy tranh thủ mấy ngày nghỉ ngơi này để kéo đội quân ra ngoài rèn luyện cho tốt."

"Lấy trạng thái hiện giờ của quân đoàn số 2, nếu như gặp phải quân tinh nhuệ của thú nhân thì sẽ bị thiệt thòi lớn."

Caesar buồn bực nói.

Không thể chịu nổi việc bị đám Nam tước, Kỵ sĩ bái phỏng quấy rầy nữa, y buộc phải đóng cửa từ chối tiếp khách, y cũng coi như mở ra một tiền lệ.

Đây là hậu quả của việc không học được tinh túy trong việc chiêu hiền đãi sĩ. Đánh giá quá cao trình độ tự hiểu lấy mình của đám quý tộc bên dưới và bỏ qua tấm lòng ham muốn công danh lợi lộc. . . .

Nhiều bạn sẽ có nhiều đường, kể từ khi kết thân được với đám quý tộc Mosey thì Hudson liền có thể nhận được nhiều tin tức hơn.

Tin tức Vương tử Caesar đã rời khỏi thành Dapest, chạy đi tụ họp với những quân đoàn đến sau nhanh chóng được truyền tới tai hắn.

Trực giác nói cho hắn biết, có lẽ vị vương tử chuyên gây rắc rối này của mình lại đang chuẩn bị có kế hoạch lớn gì rồi.

Do không nhận được thông báo nên Hudson cũng rất vui vẻ giả ngu. Không biết rõ tình hình thì cũng có nghĩa là không cần phải chịu trách nhiệm.

Căn cứ vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, hắn liền dứt khoát bỏ mặc không thèm quan tâm đến nữa.

Đại quân chậm rãi tiến lên, nhìn thấy thành Terence đang thấp thoáng phía chân trời, suy nghĩ của Hudson đã bay đến đó rồi.

Thành Terence chính là tuyến đầu trong công cuộc chống lại thú nhân của Công quốc Mosey, nó có tầm quan trọng như thế nào, không cần nói cũng biết.

Có giá trị chiến lược quan trọng cũng đồng nghĩa với việc phải chịu đòn nặng nhất. Từ khi đại quân thú nhân bắt đầu tiến công, chiến hỏa ở thành Terence chưa từng được dập tắt.

Đại chiến diễn ra trong mấy ngày liên tiếp đã khiến cho quân phòng thủ trở nên chết lặng lên. Ngay cả tin tốt về sự xuất hiện của quân tiếp viện cũng không thể gia tăng sĩ khí của mọi người.

Nhìn thấy một đám binh sĩ giống như xác chết di động đang đứng trên tường thành cao lớn, Hudson không nhịn được nhíu mày.

Không nghi ngờ gì nữa, sĩ quan thượng cấp của đám binh sĩ này chắc chắn là kẻ không đạt tiêu chuẩn. Gặp phải tình huống như vậy, việc cần làm trước tiên là phải trấn an quân tâm.

Mỗi ngày đều phải ra trận chém giết với đại quân thú nhân trên chiến trường, mỗi giờ mỗi khắc đều luôn ở trong trạng thái căng thẳng thần kinh, dù là người bình thường thì cũng bị giày vò thành bệnh nhân.

Không giải toả tâm lý cho bọn họ thì sao mà được?

Bất kể là dùng đại nghĩa nhân tộc hay lấy ban thưởng ra kích thích, hoặc là trực tiếp vẽ bánh nướng thì cũng đều là phương pháp giải quyết tốt.

Tóm lại, con người nhất định phải có hy vọng.

Một đội quân cũng là như thế, chỉ có tràn ngập hy vọng thì khi ra chiến trường mới có thể bộc phát ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Rõ ràng là việc giải toả tâm lý không hề phổ biến ở trên đại lục Aslante. Các quý tộc lão gia cao cao tại thượng sẽ không thèm đoái hoài tới cảm xúc của đám binh sĩ phía dưới.

Chương 474 - Thành Terence (2)

Trên thực tế, tình trạng hiện tại của rất nhiều sĩ quan quý tộc cũng tương tự như những binh lính này. Tất cả họ đều đang nắm giữ suy nghĩa là sống được ngày nào hay ngày đó, và không có một chút hy vọng nào cho tương lai. . . . .

"Hoan nghênh Bá tước Hudson tới thành Terence!"

"Thay mặt cho 40 vạn quân phòng thủ tiền tuyến, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các vị đã vượt qua đường xá xa xôi để đến chi viện."

"Nguyện Thần Hi chi chủ vĩ đại phù hộ cho tình hữu nghị giữa hai nước chúng ta vĩnh thế trường tồn. . ."

Hình thức chào đón tiêu chuẩn hoá, chỉ là đã loại bỏ đi tất cả sự phô trương và đơn giản hoá toàn bộ nghi thức.

Hudson nhìn thấy cảnh này không chỉ tức giận mà ngược lại còn cảm thấy yên vui.

Cuối cùng cũng gặp được một vị thống soái rồi, quả là không dễ dàng. Nếu như cấp trên của đội quân tiền tuyến này cũng chú trọng hình thức giống như đám quyền quý vương đô thì thật sự là không còn hy vọng.

Sự xuất hiện của viện quân vẫn gây ra chấn động cho tiền tuyến. .

Ngoại trừ những binh lính đã hoàn toàn chết lặng, đa số người vẫn nhìn thấy được hi vọng.

Theo lời tuyên truyền bên phía chính phủ của Công quốc Mosey thì tổng binh lực mà các quốc gia viện trợ cao đến hơn năm mươi vạn, gần bằng quân số trên tiền tuyến.

Theo lý mà nói, một khi toàn bộ viện quân đến được tiền tuyến thì thế cục của song phương sẽ bị đảo ngược.

Là người trong cuộc, Hudson biết rất rõ con số "50 vạn đại quân" này là giả dối đến mức nào.

Không phải là do các bạn hàng xóm không bỏ sức, thật sự là mỗi nhà đều có khó khăn của riêng mình. Có thể điều binh lực tới tiếp viện đã là đang lấy đại cục làm trọng rồi.

Vương quốc Alpha và Vương quốc Warhammer cũng đang phải đối mặt với sự uy hiếp của thú nhân. Có thể thực hiện phái viện binh tới đây đã là chuyện vô cùng không dễ dàng rồi, mong đợi nhiều hơn nữa chỉ là đang làm cho người khác cảm thấy khó xử hơn tôi.

Một số nước láng giềng khác cũng không khá hơn là mấy, ví dụ như Công quốc Orton, số lượng quân thường trực cũng chỉ mới hơn một vạn người.

Người ta đã tuyên bố là sẽ phái ra bảy vạn quân tiếp viện, nhưng trên thực tế, dù có chắp vá lung tung thì miễn cưỡng lắm mới gom đủ ba vạn viện quân.

Nước láng giềng Ruilin thì có biểu hiện tốt hơn, ngay sau khi nhận được yêu cầu giúp đỡ, họ tuyên bố huy động toàn quốc, muốn dùng lực lượng của cả một quốc gia để tới trợ giúp.

Huy động là thật, chi viện cũng có, nhưng câu khẩu hiệu chính trị như dùng lực lượng của cả nước để tới trợ giúp thì chỉ cần nghe thôi là đủ rồi.

Nhưng mà ít nhất thì bọn họ cũng sẽ phái 1 vạn quân tới chi viện. Mặc dù bởi vì đủ loại nguyên nhân làm cho hiệu suất chậm đi một chút xíu, nhưng lúc này viện quân cũng đã chạy tới biên giới rồi.

Đến lúc này, hầu hết các quốc gia nhân tộc ở phía bắc đều tuyên bố là sẽ huy động cả nước, và cũng đều hứa là sẽ phái binh đến chi viện cho Công quốc Mosey.

Theo lý nói, chỉ cần tập hợp lực lượng của toàn bộ các quốc gia phương bắc lại thì hoàn toàn có thể quyết chiến với thú nhân.

Nhưng vấn đề ở chỗ đây không phải là bài toán cộng $1+1=2$, nhiều người thì cũng sẽ có nhiều vấn đề hơn, một đám quốc gia hô hào huy động ủng hộ, nhưng lại chẳng có mấy nước thật sự bỏ công bỏ sức.

Khẩu hiệu thì kêu đến kinh thiên động địa, nhưng khi đến khâu hành động thì đều bảo toàn thực lực và ngồi nghĩ là những người khác sẽ xuất lực.

Theo tình hình hiện tại, chỉ cần có được một nửa trong số 50 vạn viện quân mà các quốc gia tuyên truyền tới chi viện cũng đã là một chuyện kỳ tích rồi.

Không phải là mọi người không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, mà thật sự là thân bất do kỷ.

Nếu cứ ngốc nghếch xông lên, đánh sạch tất cả vốn liếng của bản thân, vậy những ngày tháng sau này nên sống như thế nào?. . .

Trong doanh trại thú nhân, Ngũ đại Hoàng tộc đã tập hợp lại.

Từ khi Ngân Nguyệt Lang Hoàng đề nghị chơi lớn một lần thì mọi người bắt đầu tỏ ra nghiêm túc.

Đánh nghi binh và cường công là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, chủ yếu là thông qua vây khốn thành Dapest để dụ quân chủ lực của Công quốc Mosey ra ngoài quyết chiến.

Cho dù kế hoạch này thất bại, nhiều nhất cũng chỉ tổn thất một ít quân pháo hôi mà thôi.

Nhưng nếu như đổi thành cường công thành Dapest thì lại là một chuyện khác.

Những người có thể ngồi ở chỗ này đều không phải người ngu, không ai sẽ cho rằng Vương đô của người Mosey không có chuẩn bị gì.

Không nói những cái khác, chỉ tính riêng tư quân của các quý tộc trong vương đô thôi đã không dễ giải quyết rồi.

Huống chi còn có thành vệ quân, đội bảo vệ cung đình, học viện pháp sư, tổ chức thương hội. . .

Ở trước thời khắc sinh tử tồn vong, Nhân tộc chưa bao giờ thiếu khí thế hùng dũng và máu lửa, thành Dapest hoàn toàn có thể tạm thời kéo mấy vạn thanh niên cường tráng lên đầu thành.

"Hành động trước đó đã làm cho Người Mosey cảnh giác. Hiện giờ thì quân phòng thủ biên giới của bọn hắn đã tăng cường cảnh giác."

"Một khi người của chúng ta vượt qua ranh giới, họ sẽ lập tức đốt khói."

"Muốn để cho một đội quân có quy mô lớn lén lút xâm nhập vào là chuyện gần như không có khả năng."

"Lộ trình từ tiền tuyến đến thành Dapest chừng hơn hai trăm dặm. Một khi vượt qua ranh giới, bại lộ chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Nếu muốn đánh cho bọn hắn không kịp trở tay, trừ phi là điều động toàn bộ kỵ binh hoặc là không quân, nếu không sẽ rất khó có được hiệu quả."

Ưng Hoàng mặt không cảm giác nói.

Từ sắc mặt cũng có thể thấy được là ông ta không có hứng thú gì với chuyện đánh lén thành Dapest.

Điều động kỵ binh và không quân thì dễ rồi, nhưng vấn đề là sau khi phát động đánh lén thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm cho lần công thành tiếp theo đây?

Cũng không thể để cho đám kỵ binh và không quân quý báu này cầm vũ khí lao lên đổi mạng với địch nhân nha!

Chương 475 - Tin Thắng Truyền Về

Nếu như chiếm được quyền phòng thủ thành phố ngay lập tức thì chuyện này sẽ diễn biến thành cường công.

Thành Terence trước mắt đã bị tiến công nhiều ngày liên tục mà cũng không thể đánh hạ thì làm sao có thể cam đoan là sẽ đánh được thành Dapest chỉ với một cuộc tấn công chứ.

"Cường công thành Dapest rất khó, vậy thì chúng ta cứ vây thành là được. Một mình xâm nhập nhìn thì có vẻ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần chúng ta thay đổi suy nghĩ, tình hình sẽ phát sinh biến hoá."

"Công quốc Mosey toàn là đồng bằng, cảnh nội rất thích hợp để kỵ binh rong ruổi. Chỉ cần chúng ta muốn thì hoàn toàn có thể đem chiến hỏa đốt tới cảnh nội của bọn hắn."

"Tính toán thời gian thì chắc là sắp tới mùa thu hoạch vụ thu của bọn hắn rồi. Vùng đồng ruộng đều trồng đầy lúa mì, vấn đề lương thực đã có thể được bổ sung ngay tại chỗ."

"Một mặt thì tiến công thành Dapest, một mặt lại chia binh ra cướp bóc tứ phương, phá hoại vụ thu hoạch mùa thu của địch nhân. Chỉ cần phá hủy hậu cần, chuyện quân địch sụp đổ chỉ còn là thời gian vấn đề."

"Để cho an toàn, ta đề nghị mọi người điều thêm một số quân chủ lực tới đây để nhìn chằm chằm vào quân phòng thủ của người Mosey ở thành Terence."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng chậm rãi đề nghị.

Còn việc lo lắng bị chặt đứt đường lui, đó chẳng qua chỉ là vì trong tay có quá ít quân tinh nhuệ. Nếu như lại có thêm mấy đội quân nữa là hoàn toàn có thể vừa áp chế quân địch ở tiền tuyến, vừa khởi xướng tiến công. . . .

Phỉ Thúy cung, vừa nhận được tin chiến thắng từ Công quốc Mosey, Caesar III lập tức hồng quang đầy mặt.

Không dễ dàng nha, khai chiến lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có được một trận thắng lợi gọn gàng mà linh hoạt.

Đặc biệt là trận thắng này lại được thực hiện bởi đội quân mà Vương tử chỉ huy, chuyện này làm cho ông ta cảm thấy càng có mặt mũi hơn.

Còn về tình hình chiến đấu cụ thể như thế nào liền không quan trọng.

Nếu Người Mosey đã có thể lấy ra tuyên truyền thì Vương quốc Alpha cũng có thể.

Mặc dù trong chiến tích trong này có khai man đến mức này thì cũng đã có Lưu Ảnh Thạch ghi lại hình tượng chiến đấu, cái này không thể làm giả được.

Vương tử không ở tiền tuyến là bởi đang bận tọa trấn ngoài trăm dặm bày mưu nghĩ kế, là tướng soái chi tài điển hình.

Vương tử tới đó vốn là để dát vàng mà, cũng không thể thật sự để cho Vương tử ra tiền tuyến được?

Từ trước tới nay, Thú nhân đều không bao giờ tuân thủ quy củ, lỡ như Vương tử chạy ra tiền tuyến rồi chết luôn thì chẳng phải là rất bi kịch sao.

Tâm tình tốt, làm cái gì cũng thoải mái.

"Tình hình hiện giờ bên phía Người Mosey có ổn định không?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Làm một vị Quốc vương đạt tiêu chuẩn, ông ta sẽ không bị một trận thắng làm mờ đôi mắt.

Trận "Đại thắng Nguyệt Lạc Loan" này nhìn như thu hoạch tương đối khá, nhưng đối với một Đế quốc Thú nhân khổng lồ mà nói thì chẳng khác nào nhổ một vài sợi tóc.

Ý nghĩa thực sự không nằm ở chỗ giết bao nhiêu địch nhân, mà là cổ vũ sĩ khí.

"Bệ hạ, vấn đề nội bộ của Công quốc Mosey có thể lớn hơn những gì mà chúng ta suy đoán."

"Có lẽ là vì chưa trải qua nỗi đau vong quốc diệt chủng nên giữa chính quyền trung ương của Công quốc Mosey và quý tộc có thực lực ở địa phương vẫn còn có khoảng cách."

"Bên ngoài thì thái bình, nhưng trong bóng tối bọn hắn vẫn đang tranh đấu không ngừng. Đến giờ mà chuyện đại quân thú nhân vượt giới xâm nhập cảnh nội vẫn còn chưa điều tra ra kết quả gì."

"Nhưng nói chung thì tình hình vẫn đang phát triển theo chiều hướng tốt."

"Tính toán thời gian thì lúc này quân đoàn viễn chinh số một đã tới thành Terence rồi, các quân đoàn còn lại cũng đã lần lượt tiến vào Công quốc Mosey."

"Gần đây thì viện quân của Công quốc Orton cũng đã tiến vào Công quốc Mosey. Còn viện quân của Công quốc Fick và Công quốc

Ruilin cũng đã gần đến rồi."

"Được bổ sung nhiều viện quân như vậy, việc ổn định phòng tuyến chắc không phải là vấn đề lớn."

"Điều đáng lo ngại nhất hiện giờ là công tác hậu cần của họ."

"Đột nhiên tăng thêm mười mấy, hai mươi vạn quân, lương thực tiêu hao cũng không phải là một con số nhỏ."

"Có lẽ Công quốc Mosey có của cải thâm hậu, có thể chịu đựng được, nhưng làm sao để vận chuyển những thứ này ra tiền tuyến lại là một vấn đề lớn "

Đại công tước Newfoundland tràn đầy cảm xúc nói.

Vương quốc Alpha có kinh nghiệm phong phú như vậy mà cũng xuất hiện không ít vấn đề trong việc gom góp lương thảo vật tư.

Công quốc Mosey lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, cho dù không thiếu tiền không thiếu vật tư thì công tác vận chuyển cũng là một phiền phức lớn.

Nếu là quân đội tới đúng hạn mà công tác hậu cần lại không theo kịp thì sẽ có việc vui lớn.

"Những vấn đề này cứ để cho Chris IX từ từ đau đầu đi!"

"Bọn họ cũng đã chuẩn bị trước chiến tranh rồi, ít nhiều gì thì lương thực dự trữ trên tiền tuyến cũng có thể cầm cự được mấy tháng, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì trong ngắn hạn đâu."

Caesar III thờ ơ nói.

Đồng minh là dùng để cản đao, từ khi thú nhân phân tán một phần hỏa lực đến Công quốc Mosey thì Vương quốc Alpha dễ thở hơn rất nhiều.

Trong mấy ngày này gần đây, hầu như không nhận được tin tức gì về việc cứ điểm tiền tuyến bị thất thủ. Thỉnh thoảng, quân phòng thủ còn sẽ lao ra ngoài chặt vài tên thú nhân trợ hứng.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, thời gian tốt đẹp này kéo dài càng lâu thì càng tốt, tốt nhất là kéo tới khi chiến tranh kết thúc.

"Bệ hạ, có một tin tức, có lẽ ngài phải cần chuẩn bị một chút."

"Theo như tin tình báo mà chúng thần thu thập được, vương tử điện hạ và Công chúa Annie của Công quốc Mosey có quan hệ không tầm thường."

Bộ trưởng bộ ngoại vụ Bá tước Francois nhắc nhở.

Việc kết hôn của Vương thất không chỉ là chuyện của hai nhà, mà còn là chuyện của cả hai quốc gia.

Đặc biệt là hôn sự của Vương tử, người thừa kế Vương vị, thì càng phải thận trọng hơn.

Chương 476 - Lương Thực Bị Mốc

Mối quan hệ này vừa mới bắt đầu thì đã bị nhân viên phái bộ ngoại vụ phát hiện, nên liền báo cáo lại.

"Con cái lớn rồi, những người làm cha làm mẹ như chúng ta không nên can thiệp quá nhiều. Cứ để bọn nó tự theo đuổi hạnh phúc đi!"

Caesar III ra vẻ sảng khoái nói.

Người không biết còn tưởng rằng ông ta rất phóng khoáng, nhưng thực ra là vì đối tượng thông gia lần này là môn đăng hộ đối, phù hợp với lợi ích của Vương quốc.

Nếu như mục tiêu theo đuổi của Vương tử không phải là công chúa Mosey mà là một vị ca cơ thì sợ là ông ta đã lập tức nổi trận lôi đình rồi.

Tại đại lục Aslante này,"Truy cầu hạnh phúc" cũng sẽ có ngưỡng cửa. . . .

Tuyên truyền được mở màn, người trở nên nổi tiếng đồng thời với Vương tử còn có quan chỉ huy Hudson.

Đặc biệt là tỉnh Đông Nam, nơi gây ra động tĩnh lớn nhất.

Mọi người đã sớm nghe qua danh tiếng của Hudson rồi, nhưng chiến tích lần này hơi ưu tú thái quá.

Nhìn vào công văn mà Vương đô gửi tới, rất nhiều người đều đang ngơ ngác.

Nhất là Tử tước Kayo, người bị rung động nhiều nhất.

Người khác không biết quân đoàn quận Wright là mặt hàng gì, nhưng người hàng xóm như y sao có thể không biết được chứ?

Có lẽ các quý tộc quận Wright chăm chỉ luyện binh hơn những quận khác, nhưng muốn nói là tinh nhuệ thì vẫn còn kém một khoảng cách.

Chỉ mang danh tinh nhuệ xuất chinh thôi là y đã cảm thấy nghi ngờ rồi.

Theo như Kayo thì chỉ có tư quân của Hudson mới là quân tinh nhuệ thật sự, còn đội quân của các quý tộc còn lại cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là trong lòng y đang kiêng kỵ Hudson, cộng thêm việc này lại không liên quan đến lợi ích của bản thân nên mới không đi làm chuyện có hại người mà không lợi mình - vạch trần.

Kết quả chỉ ra ngoài đi dạo một vòng, quân đoàn quận Wright không chỉ thật sự trở thành tinh nhuệ, mà còn có chiến tích bên người.

Nhìn thấy hình tượng chiến đấu được ghi lại trong Lưu Ảnh Thạch, Tử tước Kayo vô cùng kinh ngạc, giờ khắc này, y cũng không thể không thừa nhận quân đoàn quận Wright thật sự rất biết chiến đấu.

Nghĩ tới đây, y liền cảm thấy phiền muộn.

Có lẽ người khác sẽ còn hoài nghi là tố chất quân sự tổng thể của các quý tộc quận Wright rất cao nên mới luyện ra được một đội quân tinh nhuệ như thế này.

Nhưng trong lòng y thì lại biết rõ, các quý tộc ở Wright và Ryton đều có tố chất như nhau. Mặc dù tố chất tổng thể không hoàn toàn tương tự, nhưng thành phần cấu thành lại nhất quán một cách lạ thường.

Nhìn binh lính mà người khác huấn luyện được, rồi lại nhìn binh lính do bản thân mình huấn luyện được, lúc này Kayo lâm vào trầm mặc. .

Đuổi theo?

Ý tưởng không đáng tin cậy này vừa mới nảy sinh đã bị y gạt bỏ.

Người bình thường thì không nên so với thiên tài.

Ngay từ những ngày còn học ở Học viện pháp thuật thì y đã chấp nhận sự thật rằng bản thân mình là một người bình thường.

Chỉ là sau khi trở về kế thừa tước vị, được khen ngợi nhiều hơn, dần dần đánh mất chính mình.

Mãi cho đến khi gặp phải một số thất bại sau đó, y mới chậm rãi lý tính hơn, nhận thức lại bản thân.

Đặt Lưu Ảnh Thạch xuống, Kayo bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Y biết là từ nay về sau, người đã từng bị y xem là đối thủ cạnh tranh sẽ trở thành nhân vật mà y chỉ có thể ngưỡng mộ.

Dù cho có xuất thân cao hơn thì cũng vô dụng.

Loạn thế là thời cơ tốt nhất để đánh vỡ giai cấp, mọi thứ đều có thể xảy ra ở đây.

Trong lúc mơ hồ, Kayo đã thấy một vị truyền kỳ được sinh ra.

Giờ khắc này, y đột nhiên cảm thấy lo lắng cho vận mệnh của gia tộc Dalton. . . .

"Đây là có chuyện gì, tại sao có lương thực xuất hiện ở trong quân doanh lại bị mốc?"

Hudson gần như gào thét chất vấn.

Nhìn vẻ mặt của hắn giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy. Tên sĩ quan hậu cần liên tục lui về phía sau, trong lúc nhất thời đều nói không ra lời.

Phải biết là từ trước tới nay, dù có đi đến địa phương nào, những sĩ quan hậu cần như bọn họ đều là những đối tượng được mọi người cúng bái, chưa từng phải chịu loại đãi ngộ này.

Dám làm ầm ĩ, có còn muốn quân nhu nữa hay không vậy?

Những kẻ không hiểu quy củ, ngay cả một phần lễ gặp mặt mà cũng không chịu chuẩn bị giống Hudson thì cũng chỉ đáng nhận được lương thực bị mốc.

Sau khi bị gõ cho một gậy thì những kẻ này liền sẽ chậm rãi tiếp nhận hiện thực và tuân theo quy tắc của bọn họ.

Chỉ là tình huống lần này có chút khác biệt. Người trước mặt này vốn chẳng có ý thương lượng, vừa gặp thì đã muốn trở mặt rồi.

Dường như nhớ tới đây là địa bàn của mình, tên sĩ quan hậu cần định thần lại, lấy hết dũng khí tiến lên nói:

"Bá tước các hạ, có thể là vì trời mưa nên mới bị mốc!"

"Đây là do ngoài ý muốn, chúng tôi cũng không còn cách nào."

"Hiện giờ lương thực đã như vậy rồi, ngài tranh thủ thời gian nhận đi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này nữa!"

Nghe xong lời này, Hudson mỉm cười.

Nếu như hắn là quý tộc bản địa của Công quốc Mosey, gặp phải loại quan hậu cần phải đi quan hệ như thế này thì thật sự là cần phải lo lắng.

"Belersden, có người cắt xén khẩu phần lương thực của ngươi kìa, hay là ngươi cứ xem bọn chúng làm điểm tâm để lót dạ trước đi!"

Vừa dứt lời, một con cự hùng cao năm mét xuất hiện ở trước mắt, cười toét miệng nhìn chằm chằm gã quan hậu cần.

"Ngươi muốn làm gì? Vệ binh, vệ binh. . ."

Nhưng mặc cho quan hậu cần có hò hét như thế nào thì cũng không thấy có người hành động.

Trong phạm vi bao phủ của Lĩnh vực trọng lực, đám binh lính xung quanh đều bị ép tới không thở nổi, càng đừng đề cập đến việc di chuyển.

Ý thức được mình đã đá phải tấm sắt, gã quan hậu cần quỳ rạp trên mặt đất vội vàng nói: "Đừng để con gấu của ngài tới đây, mọi chuyện đều dễ thương lượng. . ."

Chương 477 - Vòng Xoáy Quyền Lực

Sau một trận gào thét thảm thiết, Hudson mang theo đầy đủ vật tư rời đi, chỉ để lại gã sĩ quan hậu cần thiếu cánh tay, cụt cái chân đang nằm kêu rên trên đất.

Đây là đại giới của việc không có mắt. Hudson vừa mới đến, đang cần tìm người lập uy, tên này lại tự mình đưa tới cửa, trách ai được chứ?

Tình trạng thê thảm của gã quan hậu cần này là do Hudson cố tính làm vậy. Nếu không, với tác phong của Belersden, một cái tay gấu đập xuống thì gã ta đã biến thành thịt nát rồi.

Hiện giờ tuy rằng người không bị biến thành thịt nát, nhưng tứ chi lại bị biến thành thịt nát. Vết thương như vậy, coi như có cứu lại được thì cũng tiêu hao hết 70-80% sinh mệnh lực, chẳng còn có bao nhiêu ngày để sống.

Vì không làm cho gã quan hậu cần này chết sớm, Hudson còn cố tình thi triển ma pháp cầm máu cho gã.

Tài liệu giảng dạy tiêu cực thường là người sống sẽ càng có ý nghĩa giáo dục hơn người chết.

Vả lại bây giờ đang ở trên địa bàn của người ta, ít nhiều gì cũng phải nể mặt chủ nhân một chút. Nếu như trực tiếp giết chết gã ta thì tất cả mọi người đều khó xử.

Phương pháp giải quyết này liền rất hợp lý.

Dù có truyền ra bên ngoài thì đó cũng là trách nhiệm của quan hậu cần. Ngay cả vật tư quân nhu mà cũng dám cho hàng dởm, chỉ là bị đánh một trận mà thôi, dù có nhìn thế nào cũng thấy không quá phận.

Mặc dù bị đánh "hơi" thảm một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Đại Địa Chi Hùng đã xuất thủ thì việc không nắm bắt được mức độ nặng nhẹ cũng là chuyện bình thường.

Người còn có thể từ từ thương lượng, nhưng Ma thú thì không cần thương lượng. Dám cắt xén khẩu phần lương thực của Ma thú, gã quan hậu cần này đáng bị xui xẻo.

Nghĩ lại cũng cảm thấy hơi xấu hổ, vừa rồi động thủ quá nhanh, hắn vậy mà lại quên hỏi kẻ xui xẻo này tên gì.

Hudson mang theo vật tư phủi mông rời đi, nhưng trong nhóm sĩ quan hậu cần lại lập tức sôi trào.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa từng gặp qua người phách lối như vậy, quả thực là không đem bộ hậu cần bọn hắn để vào mắt mà.

Không tra không biết, vừa tra liền choáng váng.

"Quân khách", người ta tới đây để giúp một tay, vốn chẳng bị quân pháp của Công quốc Mosey ràng buộc.

Cũng chỉ là một tên quan hậu cần bị đánh mà thôi, chút việc nhỏ này, cho dù có kiện cáo lên phía trên thì khả năng lớn là sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Quan trọng nhất là bọn hắn phạm phải điều cấm kị, phân phát lương thực bị mốc làm khẩu phần ăn cho binh sĩ vốn là chuyện không thể nào lấy lên mặt bàn để nói.

Nếu như thật sự làm náo loạn, một vị công thần như Hudson có xui xẻo hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là sẽ có một đám sĩ quan của bộ hậu cần phải bị xui xẻo.

Vẻ mặt hiện giờ của Bá tước Sanford, người phụ trách quản lý bộ hậu cần ở tiền tuyến, đang vô cùng u ám.

Dám gây ra chuyện này thì đã nói rõ đối thủ cũng không phải là hạng người dễ trêu.

Vấn đề bây giờ không phải là bộ hậu cần có muốn đi đòi người ta cho một lời giải thích hay không, mà là liệu Hudson có tiếp tục gây chuyện hay không.

Phân phát lương thực mốc meo cho quân khách làm quân nhu, nếu chuyện này mà làm lớn thì sẽ trở thành một sự kiện ngoại giao.

Rơi vào trong mắt của Vương quốc Alpha thì chính là không coi trọng bọn họ.

Hiện giờ Công quốc Mosey còn đang trông chờ vào viện quân của các quốc gia để cứu mạng đây. Nếu dám gây ra một chuyện như vậy thì nhất định phải đưa ra một câu trả lời hợp lý!

Mặc dù rất nhiều quyền quý trong Công quốc đều có phần trong việc phân chia chỗ tốt của quân nhu, nhưng nếu như cái gậy này mà đánh xuống thì kẻ phải chịu trách nhiệm chính là người quản lý hậu cần như ông ta.

"Cái tên ngu xuẩn Gio đó chết chưa?"

Bá tước Sanford tức giận hỏi.

Trong lòng ông ta đã thăm hỏi tổ tông của tên khốn kiếp này vô số lần.

Vào thời kỳ bình thường, vớt một chút chỗ tốt cũng thì không sao, chỉ cần sáng mắt một chút là được!

Có lẽ những người sẽ còn lo lắng làm liên luỵ đến mạng lưới quan hệ nhân mạch của bộ hậu, lo lắng đắc tội với người không nên đắc tội.

Nhưng người ta là quân khách, không cần phải lăn lộn ở Công quốc Mosey thì có gì mà phải sợ chứ.

Muốn làm khó dễ cho người ta thì cũng muốn xem người ta có chịu nể tình không đã.

Nếu như chọc giận rồi, người ta trực tiếp bỏ gánh trên chiến trường không chơi nữa.

Làm cho cái sạp hàng này nát bét thì người phải đứng ra thu dọn chính là Công quốc Mosey.

"Bá tước các hạ, Tử tước Gio đáng thương vừa mới được cứu lại, tình trạng hiện giờ đang rất xấu."

"Theo mục sư nói, con gấu kia hạ thủ quá nặng, tổn thương tới nguyên khí của Gio, cho nên phải tiêu hao rất nhiều sinh mệnh lực."

"Trừ phi có thể tìm tới bảo vật khôi phục sinh mệnh lực, nếu không sợ là Tử tước Gio đáng thương của chúng ta sẽ không còn sống được mấy năm nữa."

Nghe xong lời của thị vệ trưởng, Bá tước Sanford vỗ mạnh bàn một cái rồi quát lạnh một tiếng:

"Hừ!"

"Gây ra họa lớn ngập trời trong lúc mấu chốt như thế này mà thằng ngu này vẫn còn có thể sống tiếp, quả thực là nỗi sỉ nhục của quý tộc Công quốc!"

Tất cả đều là lời thật lòng, bây giờ Sanford thật sự hi vọng tên thuộc hạ này chết quách đi cho rồi.

Nếu như Tử tước Gio chết rồi, chuyện này sẽ giải quyết hơn.

Đánh chết một tên quý tộc cũng là một chuyện lớn. Song phương đều có điểm yếu trong tay, chỉ cần giấu nhẹm chuyện này đi là xong.

Đáng tiếc là Tử tước Gio còn sống, vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

Đánh đập một gã quý tộc tham nhũng vốn chẳng bị tội gì. Dù có bị ép phải chịu trách nhiệm thì cũng phải xem Vương quốc Alpha có đồng ý không đã.

Mặc dù bây giờ hai nước đang cần lẫn nhau, nhưng rõ ràng là Vương quốc Alpha đang là bên chiếm ưu thế, có quyền nói chuyện hơn Công quốc Mosey nhiều.

Chương 478 - Vòng Xoáy Quyền Lực (2)

Không phải là Bá tước Sanford không nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu, chỉ là ông ta không dám đi thực hiện mà thôi.

Ám sát quý tộc là một chuyện cấm kỵ.

Có quá nhiều người biết rõ Tử tước Gio còn sống, nếu như diệt khẩu toàn bộ thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Một khi tiết lộ phong thanh, ông ta cũng sẽ xong đời theo, cho dù hậu trường có lớn đến đâu thì cũng không bảo vệ được ông ta.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thị vệ trưởng ở bên cạnh cũng ý thức được chuyện lần này rắc rối to rồi.

Trong quá khứ, khi quan viên bộ hậu cần phát sinh xung đột với sĩ quan tiền tuyến vì chuyện cung cấp vật tư quân nhu thì Bá tước Sanford đều luôn giúp đỡ người mình.

Dù cho có phải đối mặt với sĩ quan tiền tuyến có địa vị lớn hơn thì ông ta cũng chưa bao giờ phải sợ. Nhưng lần này thì khác, chỉ riêng việc nổi trận lôi đình cũng đã nói rõ lần này đã lớn chuyện rồi.

Ý thức được điểm này, thị vệ trưởng lập tức mặc niệm dùm cho Tử tước Gio.

Vừa mới chuẩn bị kiếm một món hời thì lại đụng phải tấm sắt cứng như vậy rồi.

Không chỉ không có hy vọng báo thù, mà ngay cả chuyện có thể an toàn sống nốt quãng đời còn lại hay không cũng đều là một ẩn số.

Chỉ trong nháy mắt này, thị vệ trưởng đã quyết định là sẽ chặt đứt quan hệ với Tử tước Gio sắp xong đời kia.

Chỉ tiếc cho phần hậu lễ vừa mới nhận được kia, y còn chưa kịp mở ra xem là thứ gì thì hiện giờ đã phải trả lại.

"Bá tước các hạ, bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, truy cứu trách nhiệm cũng không có ích gì."

"Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ Bá tước Hudson, nếu như có thể bịt miệng được hắn thì chuyện lần này hoàn toàn có thể coi như chưa hề xảy ra."

"Họa là do Tử tước Gio gây ra, gã ta phải có trách nhiệm giải quyết hậu quả."

"Nếu như gã ta không giải quyết được chuyện này, vậy thì chúng ta đành phải tiêu hao ân tình mời Tử tước Raquel ra mặt hoà giải thôi."

Không phải là y đột nhiên tìm lại được lương tâm, mà vì y đã nhận lễ rồi thì phải làm việc, đây là vấn đề nguyên tắc.

Cho dù không làm được, cuối cùng phải lại lễ vật, nhưng dù sao cũng phải nếm thử một phen trước.

Tử tước Gio có thể thu mua một vị thị vệ trưởng như y thì đương nhiên cũng có thể thu mua những người khác.

Trong bộ hậu cần chưa bao giờ có bí mật, nếu như để cho Tử tước Gio biết rõ y không làm việc, gã ta vò đã mẻ không sợ rơi khai y ra luôn thì phiền phức lớn rồi.

Dù sao hiện giờ y đã đưa ra ý tưởng rồi, còn việc Tử tước Gio có thể nắm được cơ hội hay không thì lại không liên quan gì đến y.

. . .

Bên trong doanh soái, Nguyên soái Hodge đang khêu đèn dạ chiến.

Là một vị thống soái tiền tuyến, mỗi ngày đều phải giải quyết trăm công nghìn việc, chuyện này nhìn mãi cũng thành quen.

Sau khi phê xong phần công văn cuối cùng, Nguyên soái Hodge mới chậm rãi ngẩng đầu hỏi vị phó quan bên cạnh:

"Nghe nói vị Bá tước Hudson có thanh danh vang dội kia đã phát sinh xung đột với bộ hậu cần, không biết hiện giờ chuyện này đã tiến triển đến đâu rồi?"

Phải công nhận là tốc độ truyền bá tin tức trong quân doanh rất nhanh.

Còn chưa qua hết một ngày thời gian, không chỉ đám quan chức trong bộ hậu cần nhận được tin tức, ngay cả tổng chỉ huy tiền tuyến cũng đã biết chuyện này.

Từ cách đặt câu hỏi của Nguyên soái Hodge cũng có thể thấy được ông ta đang hy vọng làm lớn chuyện này.

Vấn đề tham nhũng hậu cần ở Công quốc Mosey đã khốn nhiễu quân đội rất nhiều năm rồi.

Chỉ là trong này có liên lụy đến quá nhiều lợi ích rắc rối phức tạp, ngay cả hiện giờ có là tổng chỉ huy tiền tuyến cao quý thì Hodge cũng không có lực lượng để nhổ đi khối u ác tính này.

Bản thân không dám động, nhưng không có nghĩa là ông ta không hy vọng người khác động vào.

Quân đoàn quận Wright là quân khách, hoàn toàn không có liên quan gì đến những nhóm lợi ích này, cho nên chắc chắn là một quân cờ tốt.

Một khi chuyện có liên quan đến vấn đề hậu cần của viện quân mà trở nên nghiêm trọng thì Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ tham dự vào.

Đến lúc đó sẽ trở thành chuyện giữa hai quốc gia, thậm chí còn có thể thu hút sự chú ý của nhiều quốc gia khác, muốn bưng bít cũng không được.

Ở trước mặt đại thế, không có một nhóm lợi ích nào có thể gánh được.

Nhổ được khối u ác tính này thì chắc chắn là một chuyện tốt đối với Công quốc Mosey.

"Nguyên soái, Bá tước Hudson đã trở về trong quân doanh sau cuộc xung đột vào ban ngày, như thể không hề xem trọng chuyện này."

"Tử tước Gio bị thường thì đã được Mục sư cứu chữa. Chỉ là trạng thái có chút không tốt, sợ là chỉ có thể giải ngũ sớm."

"Bên phía bộ hậu cần thì lại có chút phức tạp, có quan viên kêu gào trả thù, nhưng lại bị Bá tước Sanford mắng cho cẩu huyết lâm đầu."

"Chắc là muốn dìm chuyện này xuống, đợi phong ba qua đi rồi mới tiến hành trả thù."

Nghe xong lời của phó quan, Nguyên soái Hodge cười ha ha, lập tức lắc đầu nói:

"Harley, lần này ngươi đoán sai rồi."

"Bị người ta nắm được điểm yếu, lão hồ ly Sanford kia không có gan để đi trả thù đâu."

"Hơn nữa, cho dù lão ta có muốn trả thù thì lại có thể làm được gì chứ?"

"Chẳng lẽ còn dám không cung cấp lương thực cho Quân đoàn quận Wright hay sao?"

"Đừng nói là không cung cấp lương thực vật tư, cho dù chỉ là phát muộn mấy ngày thì Vương quốc Alpha chạy tới vương đô kháng nghị rồi."

"Chuyện có liên quan đến sinh tử tồn vong của một vương quốc, khi Quốc vương truy cứu trách nhiệm thì người phải gánh chịu hậu quả chính là lão ta."

"Nếu như ta đoán không sai thì hiện giờ lão đang bận nghĩ biện pháp chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không."

"Dù sao, mất mặt cũng còn tốt hơn là phải mất mạng."

Chương 479 - Vòng Xoáy Quyền Lực (3)

Các nhóm lợi ích liên quan đến bộ phận hậu cần quả thực rất lớn, nhưng những nhóm lợi ích này chỉ muốn thu lợi chứ không có ý định kéo Công quốc Mosey xuống Địa ngục.

Ngay cả trong lúc bình thường, đa số lợi ích đều chỉ được rút từ hàng nhái, không ai dại gì mà rút hết toàn bộ để làm cho các sĩ quan và binh sĩ ở tiền tuyến phải chịu đói khổ cả.

Không đẩy người ta đến tuyệt lộ, đây mới chính là nguyên nhân mà bọn hắn có thể liên tục đại phát hoành tài.

Ngoài cái đó ra, chú ý thức ăn của người bên dưới cũng là một việc làm bắt buộc.

Bình thường mà nói, quân chủ lực của Công quốc đều đều có thể nhận được 80-90% vật tư, gặp phải một số tướng lĩnh cường thế nhận đủ toàn bộ số định mức cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

Những kẻ xui xẻo thật sự chính là quân đoàn pháo hôi có nhân số đông đảo kia, thực lực kém, quyền lên tiếng trong quân đội không cao, không có vốn liếng để ầm ĩ.

Cắt xén vật tư của người mình thì thôi không nói.

Những rõ ràng là Quân đoàn quận Wright, loại viện quân chỉ cần nhìn vào là biết không dễ trêu, không nằm trong phạm vi bị cắt xén vật tư.

Chỉ cần xem tình huống ven đường là biết rồi, có quan viên phụ trách cung cấp vật tư dọc đường nào dám cắt xén vật tư của bọn họ không.

Có thể làm được như vậy, rõ ràng là các nhóm lợi ích phía sau không có ý định nhúng tay vào số vật tư này. Nhưng khi ra tiền tuyến thì lại xuất hiện vấn đề, nói rõ là có người đang tự tác chủ trương.

Các nhóm lợi ích ở sau lưng không cầm chỗ tốt trong này thì đương nhiên là sẽ không ra mặt thay cho đám quan hậu cần này.

Nếu chuyện này làm lớn, toàn bộ quan liêu hậu cần, bao gồm cả Bá tước Sanford, đều phải gánh chịu hậu quả.

Nguyên soái Hodge nhìn rõ mọi chuyện, nhưng ông ta lại nhanh chóng cảm thấy buồn rầu.

Quân đoàn quận Wright là một thanh hảo đao, nhưng ông ta lại không phải là người cầm đao.

Ông ta rất muốn Hudson đi gây chuyện, nhưng trong tay lại không có đủ thẻ đánh bạc.

Mặc dù cái danh Tổng chỉ huy tiền tuyến rất vang dội, nhưng bị tầng tầng ngăn cách nên quyền lực thực tế của ông ta vẫn chưa đạt đến mức nhất ngôn cửu đỉnh. . . .

Trong doanh trại, lúc này Hudson đang ăn một bữa tiệc lớn, hắn còn không biết là mình đã vô tình bị cuốn vào trong một cuộc tranh đấu quyền lực.

Chuyện ban ngày chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn trong sinh hoạt. Nếu không phải vì muốn lập uy thì hắn đã có thể giải quyết vấn đề theo cách văn minh hơn.

Ví dụ như: Lấy lý do là quân nhu nơi tiền tuyến phát lương thực bị nấm mốc biến chất để tuyên bố với ngoại giới là quân đoàn quận Wright bị đối xử lạnh đạm, sau đó liền trực tiếp cáo từ rời đi.

Ép viện quân ra tiền tuyến phải bỏ đi chính là một sự kiện chính trị lớn, không phải là chuyện mà một quan viên hậu cần có thể chịu nổi.

Chỉ cần hắn cho thấy lập trường của mình liền sẽ hù cho đám quan viên kia sợ chết khiếp.

Hoặc là dùng giao ước ngoại giao của hai nước để nói chuyện, gán cho bọn họ một cái mũ là xé bỏ minh ước thì cũng có thể làm cho gã quan hậu cần kia ngoan ngoãn làm việc.

Có nhiều thủ đoạn văn minh như vậy không sử dụng, hắn lại lựa chọn phương thức bạo lực nhất để giải quyết vấn đề, cho nên gã quan hậu cần kia liền xui xẻo.

"Quân đoàn trưởng các hạ, Tử tước Gio tới chơi."

Nghe xong lời mà thị vệ trưởng nói, trong đầu Hudson liền tục hồi ức, nhưng vẫn không tìm được ký ức có liên quan tới Tử tước Gio.

Không có ấn tượng thì cũng có nghĩa là không phải bằng hữu.

Hắn không có thời gian để tiếp đãi mấy kẻ xa lạ mạo muội đến thăm này, nên bèn phất tay nói:

"Nói cho Tử tước Gio biết là hiện giờ ta đang bận, có việc thì chỉ cần nói với các ngươi là được."

"Sau này mà gặp được những vị khách lạ mặt thì cứ nói như vậy."

Đương nhiên, một số nhân vật nổi danh, hoặc là những quý tộc có tước vị Bá tước trở lên là ngoại lệ."

Nếu như đây là ở Vương quốc Alpha thì Hudson chắc chắn sẽ không hợm hĩnh như vậy, nhưng nơi này là Công quốc Mosey.

Kết giao với một đám tiểu quý tộc là chuyện hoàn toàn vô nghĩa, cũng không có bất kỳ tác dụng nào cho sự phát triển trong tương lai.

Điều kiện tiên quyết để hắn chiêu hiền đãi sĩ là phải có giá trị.

Nếu như có thời gian rảnh như vậy thì Hudson tình nguyện ôn chuyện với đám kỵ sĩ dưới trướng còn tốt hơn là kết giao với một tên Tử tước xa lạ.

"Quân đoàn trưởng các hạ, Tử tước Gio ở bên ngoài chính là vị quan hậu cần ban ngày. Tôi thấy gã ta mang theo một đống lễ vật tới đây, có vẻ như là tới để bồi tội."

Nghe được đáp án ngoài ý liệu này, Hudson có chút bối rối.

Nhớ tới bộ dạng ương ngạnh của Tử tước Gio lúc ban ngày, hắn còn tưởng rằng gã này có lai lịch lớn lắm. Tại sao mới bị đánh cho một trận thì đã tỏ ra mềm nhũn nhanh vậy.

Theo như thông lệ, nhưng người có thể trở thành quan hậu cần đều có bối cảnh to lớn.

Sau khi xảy ra xung đột, bình thường đều là đánh nhỏ thì lớn tới, sau đó liền bước lên con đường cày kinh nghiệm và lập uy.

Hudson còn chuẩn bị luôn ca phương pháp ứng phó với những vụ xung đột và gây khó dễ sau này, kết quả gã này lại chạy tới diễn tiết mục bồi tội, thật sự là nằm ngoài ý liệu của hắn.

"Dẫn gã ta vào đi!"

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương Tử tước Gio, Hudson đều có chút hoài nghi rằng liệu có phải là mình đã làm hơi quá rồi không.

Nhưng mà sự không đành lòng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất. Một gã quan liêu mục nát uống máu của binh lính tiền tuyến vốn không đáng nhận được sự cảm thông.

Ngay cả trong cuộc chiến chủng tộc tàn khốc như vậy mà cũng có thể làm ra loại chuyện cản trở vào thời điểm này, xử trí như vậy cũng không hề quá đáng.

Chương 480 - Tôn Nghiêm

Hudson không có chút thiện cảm nào với loại người cặn bã này. Cho dù bộ dạng hiện giờ của Tử tước Gio trông rất thê thảm, nhưng đó là quả mà gã ta đã gieo, chẳng trách người khác được.

Bây giờ mới thấy hối hận sao? Muộn rồi.

Không bị đám quan liêu này cản trở, không dám nói là có thể xoay chuyển thế cục trên chiến trường, nhưng ít nhất là những binh lính ở tiền tuyến của công quốc Công quốc Mosey có tâm trạng và tinh thần tốt hơn rất nhiều.

"Tử tước Gio, đêm hôm khuya khoắt thế này ngươi không đi ngủ mà chạy đến doanh trại của ta làm gì?"

"Hay là ban ngày bị thiệt nên bây giờ muốn tới trả thù?"

"Hoặc là cảm thấy ta dễ bắt nạt, có thể khoan thứ cho ngươi tới cửa làm càn?"

Hudson ra vẻ giễu cợt nói.

Muốn duy trì thể diện của quý tộc thì cũng phải xem đó là người nào. Loại người cặn bã giống như gã Tử tước Gio thì không đủ tư cách để hắn phải nể mặt.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Tử tước Gio càng khó coi hơn. Nếu như có thể mà nói, gã hận không thể chém Hudson ra thành muôn mảnh.

Đáng tiếc là thực lực và địa vị song phương chênh lệch quá lớn, cho dù gã có vận dụng toàn bộ quan hệ nhân mạch thì cũng chẳng làm gì được Hudson.

Sau khi những vị bằng hữu xưng huynh gọi đệ trước đây nhận được tin tức, cả đám đều đang tránh mặt gã ta.

Kế hoạch thì đầy bụng, nhưng lại không có năng lực "trả thù", chỉ dám chôn giấu trong đáy lòng.

Trước sức ép của các đồng nghiệp, Tử tước Gio chỉ có thể cắn răng tới cửa bồi tội với địch nhân mà gã ta căm hận nhất.

"Bá tước Hudson tôn kính, chuyện ban ngày chỉ là một sự hiểu lầm. Chủ yếu là vì chúng tôi đã phạm sai lầm trong công việc, không biết thân phận của ngài."

"Bởi vậy mới gây ra phiền phức cho ngài, tôi vạn phần xin lỗi. Hiện giờ tôi đại diện cho bộ hậu cần cam đoan với ngài là sau này sẽ không để xảy ra những chuyện tương tự như vậy nữa!"

Không phải là mơ ngân phiếu khống thôi sao, có vết xe đổ của kẻ xui xẻo này thì đám quan liêu của bộ hậu cần sớm đã đánh bóng con mắt rồi.

Không biết thân phận của Hudson chỉ là một hành vi lừa đảo vô tri, xảy ra một lần cũng đủ cảnh tỉnh mọi người.

Trong khi nói chuyện, Tử tước Gio cũng cảm thấy phiền muộn. Nếu như ngày đó hỏi thêm vài câu, làm rõ thân phận của Hudson, thì gã ta tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện ô long này.

Đáng tiếc rằng trên đời này không có thuốc hối hận. Sau khi bị đánh một trận, mất đi nửa cái mạng thì không nói, bây giờ có thể toàn thân trở ra hay không đều thuộc vào việc Hudson có sẵn sàng nhả ra hay không.

Nếu như chuyện này tiếp tục leo thang, cuối cùng sẽ dính líu đến bao nhiêu người thì chưa biết, nhưng người có trách nhiệm trực tiếp như gã chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Không chừng còn bị người ta gắn cho cái mũ cấu kết thú nhân. Không chỉ khó giữ được mạng nhỏ, mà ngay cả gia tộc cũng phải xui xẻo theo.

"Ha ha! Nếu như Tử tước Gio tới đây chỉ để nói chuyện này thì hiện giờ ngươi có thể về được rồi."

"Quân đoàn quận Wright ta đại diện cho Vương quốc Alpha từ xa xôi ngàn dặm tới đây tiếp viện cho quý quốc, không có công lao cũng có khổ lao!"

"Nhưng khi ra tiền tuyến thì lại phải chịu đãi ngộ bất công như thế này. Cho dù ta có thể tha thứ, nhưng tôn nghiêm của Vương quốc không phải là thứ có thể khinh nhờn."

"Tử tước các hạ cảm thấy tôn nghiêm của Vương quốc Alpha ta có giá rẻ như vậy sao, chỉ cần một câu xin lỗi là có thể giải quyết sao?"

"Nói thực cho ngươi biết, ta đang chuẩn bị trình lên vương đô, đề nghị Caesar III vĩ đại rút lại viện quân của Vương quốc đã tiến vào Công quốc Mosey."

Hudson nâng tầm chủ đề nói.

Một cơ hội lừa đảo đưa tới cửa như vậy cũng không phải là dễ gặp. Dù sao Tử tước Gio cũng không thể nào chạy tới trước mặt Caesar III để xác minh loại chuyện này.

Mặc kệ Vương quốc Alpha có bởi vì vậy mà rút quân hay không, bọn họ đều không cược nổi. Chỉ cần lớp giấy cửa sổ này bị xuyên phá, Công quốc Mosey nhất định phải đưa ra một câu trả lời.

"Bá tước các hạ, chuyện này tuyệt đối không thể được. Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến đang rất khẩn trương, nếu như không có viện binh thì sẽ xảy ra đại sự."

"Xin ngài hãy nể tình của nhân tộc mà cho chúng tôi thêm một cơ hội. Ngài có yêu cầu gì thì cứ việc nói, chỉ cần có thể làm được, chúng tôi đều sẽ cố gắng thỏa mãn."

Tử tước Gio đảm bảo nói.

Lần này gã ta thật sự bị hù sợ.

Mặc dù các nước láng giềng lân cận đều hứa là sẽ phái quân chi viện, nhưng nòng cốt của chuyện này là Vương quốc Alpha. Nếu là vị đại ca dẫn đầu này "rút lại viện quân", vậy thì viện quân mà các quốc gia khác hứa hẹn cũng sẽ trở thành bọt nước.

Không có viện quân hỗ trợ, không chừng Công quốc Mosey liền sẽ tiêu tùng.

Gây ra chuyện lớn như vậy, chẳng những dân chúng trong Công quốc không tha cho gã, mà ngay cả nhóm lợi ích ở sau lưng bộ hậu cần cũng sẽ không nhịn được mà diệt cả gia tộc gã.

Nghe được lời hứa của Tử tước Gio, Hudson mỉm cười, thản nhiên nói: "Cái gì gọi là ta có yêu cầu gì?"

"Loại chuyện này, không phải các ngươi nên chủ động đền bù sao?"

"Ta cũng sẽ không nói nhảm nhiều như vậy, các ngươi cảm thấy tôn nghiêm của Vương quốc Alpha đáng giá bao nhiêu thì cứ đền bấy nhiêu!"

"Chắc là ngươi cũng không làm chủ được, vậy ngươi nên mau chóng trở về thương lượng với người có thể làm chủ, xem bọn họ có thể bỏ ra nổi bao nhiêu thành ý."

"Tóm lại, tôn nghiêm của Vương quốc không thể bị bất cứ kẻ nào xúc phạm. Bất kỳ quốc gia hay tổ chức cá nhân nào dám khiêu khích tôn nghiêm của Vương quốc thì đều sẽ bị trừng phạt thật nghiêm khắc!"

Cần cái gì không quan trọng, quan trọng là đám người này có thể cung cấp cái gì. Trông chờ vào bọn họ tự cắt thịt mình là chuyện không thực tế.

Chương 481 - Tôn Nghiêm (2)

Đại giới cuối cùng mà bọn họ đưa ra rất có thể sẽ do Công quốc Mosey thanh toán. Điều này có nghĩa là khoản bồi thường này có tính hạn chế rất lớn, chắc chắn sẽ là những thứ mà bọn họ có trong tay.

Chỉ trong nháy mắt, Tử tước Gio đã hiểu mục đích thật sự của Hudson. Đáng tiếc là gã ta thực sự không thể làm chủ được loại chuyện này.

Nghĩ đến đây gã liền cảm thấy biệt khuất, rõ ràng là bản thân mình bị thiệt thòi, bây giờ đã bỏ đi tôn nghiêm tới đây nhận lỗi rồi, vậy mà còn phải giúp đối phương đạt được mục đích của mình.

"Xin bá tước các hạ yên tâm, thành ý của chúng tôi nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng."

Tử tước Gio cam đoan nói.

Bất kể kết quả cuối cùng như thế nào thì gã cũng phải ổn định Hudson trước đó. Nếu như để chuyện này tiếp tục leo thang thì sẽ không thể bưng bít được nữa.

Thấy Tử tước Gio đã nói đến như vậy nên Hudson cũng không tiếp tục hùng hổ dọa người nữa. Làm lớn chuyện thì rất dễ dàng, nhưng ngoài đắc tội với người ra thì hắn chẳng nhận được chỗ tốt gì cả.

Thanh lý sâu mọt thay cho Công quốc Mosey hoàn toàn là việc làm bỏ công bỏ sức mà chẳng thu lại kết quả tốt. Bất kỳ quốc gia nào tồn tại hàng trăm năm đều không tránh khỏi nội bộ mục rữa.

Loại bỏ thịt thối thì đương nhiên là có thể thu hoạch được sinh mệnh mới; nhưng trong quá trình đào thải thì cũng có khả năng trực tiếp tử vong.

Về cơ bản thì đây là di chứng của quá trình giai cấp cao độ cố hóa. Không phải là thứ mà lực lượng cá nhân có thể đảo ngược.

Đặc biệt là trong thời chiến, những biến động nội bộ quy mô lớn lại càng nguy hiểm trùng điệp. ...

Tại doanh trại của quân viễn chinh, sau khi quân đoàn thứ hai và thứ ba tụ hợp, Vương tử Caesar đã phát động một chiến dịch huấn luyện quân sự oanh liệt.

Cho dù Công quốc Mosey liên tục thỉnh cầu bọn họ ra tiền tuyến chi viện cũng đều bị y kiếm cớ gạt đi.

Hai cái quân đoàn hơn có ba vạn người, tất cả đều đang luyện tập dưới sự chỉ huy của Vương tử Ceasar, tinh thần của y cũng dần dần dâng cao.

Chỉ là thực lực trong tay không phù hợp với kế hoạch trong lòng y.

Ngay cả khi đám quý tộc bên dưới rất tình nguyện chấp nhận sự huấn luyện của một vị Vương tử như y thì cũng thể thay đổi sự thật rằng chất lượng binh lính của hai quân đoàn này là vàng thau lẫn lộn

Những quân tinh nhuệ trong đó hoàn toàn có thể sánh được với quân chủ lực. Nhưng đa phần đều là pháo hôi, cùng lắm là có chút căn cơ quân sự.

Lăn qua lộn lại mấy ngày, thấy hiệu quả quá nhỏ bé, Vương tử Caesar cũng dần dần mất đi kiên nhẫn, không khỏi mở miệng hỏi:

"Bá tước Jose, bọn họ đều là binh lính trong cùng một quận, tại sao trình độ của quân đoàn thứ hai, thứ ba và quân đoàn thứ nhất lại chênh lệch lớn đến như vậy?"

Nghe tra hỏi, Bá tước Jose âm thầm trợn trắng mắt. Loại chuyện này cho dù muốn nói thì cũng nên tránh mặt một chút, nói ra ngay trước mặt của chỉ huy quân đoàn thứ hai, quân đoàn thứ ba thì chẳng khác nào đang tát thẳng vào mặt họ.

Dù nghĩ như vậy, nhưng ông lại không thể nhắc nhở ngay trước mặt mọi người được. Là Vương tử cao quý, Caesar trẻ tuổi có thể không quan tâm đến việc đối nhân xử thế, nhưng một nhà quý tộc cung đình như ông ta thì lại không thể thẳng như vậy.

"Điện hạ, quân đoàn thứ nhất có thể có được sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy là vì có nguyên nhân đặc thù."

"Quân đoàn thứ nhất chủ yếu bao gồm ba phần, theo thứ tự là: Tư quân của Gia tộc Koslow, tư quân của con em quý tộc phương bắc, cùng với tư quân của quý tộc bản địa tỉnh Đông Nam."

"Tư quân của Gia tộc Koslow chính là do Bá tước Hudson tỉ mỉ tạo ra, có thể nói là nhất đẳng tinh nhuệ."

"Còn tư quân của đám con em quý tộc phương, phần lớn đều là quân sĩ từ trên chiến trường Bắc Cương lui xuống, và tỷ lệ cựu chiến binh rất cao."

"Cuối cùng là nhóm tư quân của các quý tộc bản địa tỉnh Đông Nam, nhóm quân này cũng từng có kinh nghiệm chiến đấu. Đại đa số sĩ quan quý tộc đều đã từng tham gia vào cuộc trấn áp Khô Lâu Hội."

"Trong một vài năm qua, quý tộc bản địa quận Wright và quý tộc Bắc Cương vẫn luôn ma sát không ngừng. Hoàn cảnh đặc thù này đã buộc song phương phải gia tăng đầu nhập vào phương diện quân sự."

"Sự hỗn loạn này tiếp tục cho đến sau khi chiến tranh nổ ra. Cuối cùng, Bá tước Hudson ra mặt hòa giải mâu thuẫn giữa hai bên."

"Bản thân sĩ quan và binh lính của Quân đoàn thứ nhất đã có sẵn kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sau khi chiến tranh bộc phát, Bá tước Hudson đã tập trung huấn luyện cho bọn họ một khoảng thời gian nên mới có được sức chiến đấu như bây giờ."

Bá tước Jose bình tĩnh phân tích.

Là người phụ trách công tác trưng binh, dưới trướng đột nhiên xuất hiện một đội quân tinh nhuệ như vậy, không nghiên cứu sâu thì làm sao được?

Vừa nghiên cứu một chút thì đã làm sáng tỏ chân tướng bên trong và bên ngoài của Quân đoàn quận Wright. Mặc dù câu chuyện có chút truyền kỳ, nhưng đây đúng là lời giải thích hợp lý nhất.

Ông ta cố ý đối giới thiệu cặn kẽ về quân đoàn thứ nhất như vậy, còn nhiều lần cường điệu tính chất "đặc thù" của quân đoàn thứ nhất là vì giải vây cho hai vị quân đoàn trưởng đang lúng túng ở bên cạnh.

Theo cái nhìn của Bá tước Jose, biểu hiện của quân đoàn thứ hai và thứ ba cũng không phải là tệ. Chí ít khi so với quân đoàn cuối cùng thì cũng có thể gọi là ưu tú.

Sức chiến đấu kém hơn quân đoàn thứ nhất là chuyện đương nhiên.

Nếu như tất cả các binh sĩ cấp quận đều đạt tới trình độ tinh nhuệ, vậy thì hiện giờ sẽ không phải là thú nhân xâm lấn Vương quốc Alpha nữa, mà sẽ biến thành đại quân của Vương quốc Alpha đang rong ruổi khắp Đế quốc Thú Nhân.

Chương 482 - Sơn Cùng Thủy Tận

Hiển nhiên là Vương tử Caesar không hài lòng với lời giải thích này."Đặc thù" liền mang ý nghĩa khó phục chế , cũng có nghĩa là việc chế tạo những quân đoàn phía sau thành tinh nhuệ của y cũng bị tuyên bố phá sản.

May mắn đây chỉ là ý nghĩ, không có lấy ra nói trước mặt mọi người. Nếu không sẽ tạo ra một chuyện cười lớn.

Nếu như có thể huấn luyện binh lính dưới quyền thành tinh nhuệ thì ai muốn mang theo một đám bia đỡ đạn ra chiến trường chứ?

Vấn đề là chuyện này không chỉ đòi hỏi cần đầu tư rất nhiều tài chính, mà yêu cầu người chỉ huy phải có đủ kiến thức quân sự, đồng thời còn phải tốn rất nhiều thời gian.

Không trải qua quá trình học tập quân sự bài bản, không có kinh nghiệm cầm quân thực chiến, chỉ dựa vào tự học, dựa vào kinh nghiệm truyền thừa do trưởng bối trong gia tộc ghi lại thì sẽ rất có ít người có thể trở thành tướng tài.

So với việc đặt cược vào xác suất này, mọi người đều thích nuôi dưỡng một đội quân do người tu luyện tạo thành hơn. Chỉ cần sức chiến đấu cá nhân đủ mạnh, mang ra ngoài đánh mấy trận liền trở thành một đội quân tinh nhuệ.

"Theo tin tức từ tiền tuyến truyền về, đã bổ sung quân đội đến tiền tuyến của Công quốc Mosey. Viện binh lần này không phải là bia đỡ đạn nữa, mà là quân tinh nhuệ của Ngũ Đại Hoàng Tộc."

"Người Mosey đang liên tục thúc giục chúng ta ra tiền tuyến, kỳ thật là họ cũng bị hành động của thú nhân dọa cho sợ vỡ mật."

"Theo ước tính sơ bộ thì đại quân thú nhân đang ở bên ngoài phòng tuyến Terence hiện giờ có hai quân đoàn Behemoth, ba quân đoàn kỵ binh của Ngân Nguyệt Lang tộc, bốn quân đoàn Người Gấu, ba quân đoàn Sư Nhân và hai quân đoàn người Ưng."

"Tổng binh lực khoảng chừng từ mười lăm vạn đến hai mươi vạn."

"Ngoài những đội quân tinh nhuệ này ra, vẫn còn có năm mươi tạp binh của các chủng tộc phụ thuộc."

"Nếu không phải vì phòng thủ trong phòng tuyến, với thực lực của Công quốc Mosey vốn không phải là đối thủ của đại quân thú nhân."

"Tập hợp nhiều quân như vậy, xem ra thú nhân cũng bắt đầu có ý định tổng tiến công rồi. Thời gian chuẩn bị còn lại của chúng ta rất có hạn, mọi người nhất định phải mau chóng huấn luyện bộ đội!"

Vương tử Caesar vừa dứt lời, thần sắc của đám người liền trở nên ngưng trọng.

Đại quân thú nhân tập trung ở tiền tuyến của Công quốc Mosey chắc chắn không phải là chuyện tốt đối với quân viễn chinh.

Một khi phòng tuyến Terence sụp đổ, sợ là ba tuyến phòng thủ tiếp theo cũng rất khó ngăn chặn bước tiến của đại quân thú nhân.

Làm viện quân, mọi người chắc chắn sẽ phải ra chiến trường để chiến đấu với thú nhân.

Nếu như sáu quân đoàn đến đây tiếp viện đều là quân tinh nhuệ thì không có gì phải sợ. Ngay cả khi gặp được quân chủ lực của thú nhân thì vẫn có thể cắn xuống một miếng thịt.

"Vương tử các hạ, thú nhân tập trung nhiều quân tinh nhuệ như vậy, chỉ dựa vào lực lượng ít ỏi này của chúng ta sợ là cũng không giúp được gì."

"Chắc là Người Mosey sẽ không đặt hết hy vọng vào người của chúng ta đâu?"

Tử tước Andres hỏi một cách không chắc chắn.

Y không biết chút gì về thực lực của đám đồng minh, nhưng y lại biết rất rõ khả năng của quân đoàn thứ hai mà mình đang chỉ hủy, Andres không có một chút tự tin nào.

Bắt nạt một chút tạp binh thú nhân thì vẫn được, nếu như gặp phải thú nhân tinh nhuệ, vậy thì chỉ có tặng đầu cho người ta.

Dựa trên kinh nghiệm trong quá khứ, chỉ những đội quân tinh nhuệ mới có thể chiến đấu với thú nhân tinh nhuệ. Quân đoàn bình thường mà gặp thú nhân tinh nhuệ ở nơi dã ngoại thì sẽ rất dễ bị đối thủ xuyên thủng trận tuyến.

"Yên tâm đi, Người Mosey còn không ngốc đến vậy. Là đệ nhất Công quốc của nhân tộc, bọn họ vẫn còn có một chút thực lực."

"Nếu như điều động toàn quốc, ít nhất cũng có thể kiếm ra được mười mấy vạn tinh nhuệ. Mặc dù chất lượng kém hơn thú nhân tinh nhuệ, nhưng là phe phòng thủ, họ còn có thể dựa vào công sự phòng thủ trong thành."

"Đúng là sức chiến đấu của thú nhân trong Ngũ Đại Hoàng Tộc sẽ mạnh hơn loài người chúng ta, nhưng mà số lượng của bọn chúng thì lại quá ít."

"Bọn chúng sẽ không vì hủy diệt một Công quốc Mosey mà trả giá mười mấy vạn tinh nhuệ được."

Thành Dapest, từ khi nhận được tin thú nhân tăng binh lực, tâm tình của Chris IX liền không tốt.

Vốn cho rằng chỉ cần đến khi viện binh của theo các quốc gia lần lượt kéo đến thì có xoay chuyển được thế cục, nào ngờ thú nhân lại tăng binh lực, khiến cho mọi chuyện lại trở về nguyên trạng.

Đừng nói là phát động phản công thú nhân, chỉ riêng việc phòng thủ thôi cũng đã đủ để khiến họ mệt mỏi rồi.

"Bệ hạ, hiện giờ tiền tuyến đang phải chịu áp lực vô cùng lớn. Nguyên soái Hodge đã phát ra hai tin cầu cứu, rất nhiều pháo đài ở tiền tuyến đã bị địch nhân chiếm được."

"Mặc dù những quan ải trọng yếu vẫn còn đang nằm trong tay chúng ta, nhưng nếu như tình hình hiện tại tiếp tục kéo dài, sợ là quân phòng thủ tiền tuyến sẽ không trụ được bao lâu nữa."

"Dựa trên thiệt hại chiến đấu do tiền tuyến báo cáo, chỉ trong nửa tháng qua, binh lực của chúng ta đã bị tổn thất hơn hai vạn."

Martins nói với vẻ mặt cay đắng.

Những thứ khác có thể khai man, nhưng chiến tổn tuyệt đối không có khả năng khai man. Thiếu đi một binh sĩ thì tương đương với việc thiếu đi một phần vật tư, không ai dám lấy cái bụng của binh sĩ ra nói đùa.

Nửa tháng tổn thất hai vạn người, nhìn thì có vẻ như không có bao nhiêu. Nhưng vấn đề là Công quốc Mosey là phe thủ thành, từ khi chiến tranh bộc phát đến giờ, bọn họ mới chỉ bị tổn thất 20 vạn quân mà thôi.

Hơn một nửa trong số đó đều bị tổn thất do phòng tuyến pháo đài August thất thủ gây ra, phần còn dư lại mới là tổn thất trong các cuộc giao tranh.

Đối với một quốc gia có dân số chỉ hơn 8 triệu người, đây đã là một phần bốn mươi dân số.

Nếu như địch nhân không phải thú nhân hung ác, sợ rằng trong nước đã sớm toát ra những âm thanh bất đồng rồi.

Chương 483 - Sơn Cùng Thủy Tận (2)

"Đồng minh của chúng ta đã tới chỗ nào rồi?"

Chris IX quan tâm hỏi.

Tiền tuyến chiến tổn là chuyện không có cách nào. Tiềm năng chiến tranh trong nước hầu như đã được khai thác không sai biệt lắm.

Ngay cả khi còn có thanh niên trai tráng có thể sử dụng, nhưng huấn luyện cũng cần có thời gian!

Từ nông nô đến binh sĩ là khoảng cách vô cùng lớn, không có nửa năm một năm là sẽ không thích ứng được.

Trên thực tế, loại biến hóa này sẽ mất nhiều thời gian hơn, ai bảo Công quốc Mosey thiếu nhiều sĩ quan có đủ tư cách như vậy?

Phòng tuyến pháo đài August thất thủ, Công quốc Mosey không chỉ mất đi quân đội, mà còn mất đi rất nhiều sĩ quan có kinh nghiệm chiến đấu phong phú .

Ngay cả những quân đoàn tinh nhuệ nhất của Công quốc cũng bị tổn thất nặng nề trên tiền tuyến, đến nay vẫn còn chưa thể khôi phục thực lực.

"Bệ hạ, quân tiếp viện của Vương quốc Alpha chỉ còn cách thành Dapest không tới một trăm dặm nữa, trước mắt thì họ còn đang nghỉ ngơi và huấn luyện."

"Vương tử Caesar đã hứa là chỉ cần tập hợp được năm quân đoàn còn lại quân viễn chinh liền sẽ lao ra tiền tuyến."

"Viện quân của Công quốc Orton cũng còn cách thành Dapest một trăm hai mươi dặm nữa. Bộ ngoại vụ đã làm tốt công tác liên lạc, ước chừng mười ngày nữa là có thể ra tiền tuyến."

"Quân tiếp viện từ Công quốc Fick và Công quốc Ruilin đã vào biên giới của nước ta từ năm ngày trước, dự kiến là cuối tháng sẽ ra tới tiền tuyến."

"Các quốc gia còn lại cũng đã lần lượt hoàn thành việc điều động quân đội. Dự tính là tháng sau liền có thể ra tiền tuyến tác chiến."

"Phiền phức nhất là bên phía Vương quốc Warhammer đã xảy ra sự cố, bọn hắn lấy cớ là vì kiềm chế đại quân thú nhân nên đã cho quân tiếp viện dừng lại ở khu vực biên giới."

Renato bình tĩnh hồi đáp.

Bài thi mà bộ ngoại vụ giao ra không thể nói là hoàn mỹ, nhưng cũng được đánh giá là trung quy trung củ.

Đồng minh có thể tới hỗ trợ là tốt lắm rồi, còn muốn người ta làm quân chủ lực thì quả thật là có chút làm khó người.

Ngay cả khi quân tiếp viện được gửi đến, quân thường trực cũng chiếm tỷ lệ rất thấp. Trong tình hình hiện tại, không có quá nhiều người coi trọng Công quốc Mosey.

Các quốc gia điều quân tới tiếp viện ngoài việc thực hiện nghĩa vụ của đồng minh ra, phần nhiều là vì tranh thủ thời gian cho bản thân.

Đối với một nhóm các quốc gia nhỏ mà nói, bọn họ hy vọng Công quốc Mosey có thể trì hoãn cho đến khi Liên minh Nhân tộc tham chiến, tránh để chiến hỏa đốt tới cảnh nội của mình.

Nhìn phản ứng của Vương quốc Warhammer là biết, trông thì có vẻ như họ đang kiềm chế đại quân thú nhân, nhưng thực tế lại là đang tăng cường phòng ngự cho khu vực biên giới của quốc gia mình.

Không có gì đáng chỉ trích ở đây cả, bản chất con người là hướng về lợi và hại. Tiền đề của việc giúp đỡ các đồng minh là phải bảo vệ được bản thân trước.

"Điều ba quân đoàn lính mới đang huấn luyện đi tiếp viện tiền tuyến , điều động toàn bộ pháp sư nhập giai trong Học viện pháp thuật, điều động các tổ chức lính đánh thuê trong nước, thương hội có vũ trang. . . và các lực lượng dân sự khác để gia nhập quân đội."

"Nói cho Nguyên soái Hodge: Quân tiếp viện sẽ đến sớm thôi. Công quốc đã không còn đường lui nữa, vô luận như thế nào cũng không thể bỏ phòng tuyến Terence được."

"Bộ ngoại vụ trực tiếp nâng nhiệm vụ lính đánh thuê được ban hành trong đất nước của lính đánh thuê lên mức cao nhất, mời tất cả các nhóm lính đánh thuê trên đất liền tới tham gia vào trận chiến chống lại thú nhân."

"Hết chuyện đều dựa vào việc giết chết thú nhân trong Ngũ Đại Hoàng tộc làm tiêu chuẩn, tiền thưởng sẽ không được giới hạn hạn mức cao nhất. Vàng bạc châu báu, mỹ nữ tước vị, tài nguyên tu luyện, thậm chí là đất phong, chúng ta cũng có thể cho."

"Tiêu chuẩn cụ thể sẽ do các ngươi thương nghị rồi chế định."

"Những tổ chức sát thủ ẩn mình trong bóng tối không thể xem nhẹ. Treo thưởng cho toàn bộ đại nhân vật của thú nhân, có thể giết được một tên thì tính một tên."

"Tóm lại, Công quốc Mosey ta đã đến thời khắc sinh tử tồn vong rồi, từ giờ trở đi, chúng ta phải hạ quyết tâm, dốc hết toàn lực đọ sức với thú nhân!"

Sau khi nói xong, Chris IX thở dài thườn thượt. Những việc có thể làm thì ông ta đã làm rồi, phần còn lại chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Nếu như gia tăng cường độ điều động, chiêu mộ lính đánh thuê chiến đấu đều thuộc về loại hoạt động bình thường, vậy thì chạy tới tổ chức thích khách treo nhiệm vụ chính là biểu hiện của việc vô liêm sỉ.

Nếu như không phải là đến lúc sơn cùng thủy tận, Chris IX cũng sẽ không sử dụng loại thủ đoạn bất nhập lưu làm hủy hoại thanh danh của mình như vậy. ...

Vào ngày 17 tháng 7 năm 99988 theo lịch Thần Thánh, Hội nghị Liên minh nhân tộc lần thứ 17 đã được khai mạc tại Lutecia.

Không có hoa tươi, không có tiếng vỗ tay, chỉ có vẻ mặt ngưng trọng của các đại biểu tham dự hội nghị.

Tình hình hỗn loạn ở đại lục ngày càng nghiêm trọng, tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thống trị của loài người trên đại lục.

Đám dị tộc đang hoạt động mạnh hơn lúc bình thường, trong mấy ngày gần đây đều liên tục duỗi xúc tu ra thăm dò, giống như một khúc nhạc dạo báo hiệu cho bão tố sắp xảy ra vậy.

Với tư cách là người khởi xướng và chủ trì cuộc họp liên minh này, Charles III nghiễm nhiên trở thành người chủ trì cuộc hội nghị này.

"Hoan nghênh mọi người đã tới Lutecia tham gia Hội nghị liên minh mở rộng của Liên minh Nhân tộc lần thứ 17."

"Cũng giống như những cuộc hội nghị trước đây, chủ đề trong cuộc hội nghị lần này chính là làm sao có thể duy trì được địa vị bá chủ đại lục Aslante của Nhân tộc ta."

"Đại lục đã thái bình mấy chục năm qua, nay lại bước vào thời đại gió nổi mây phun. Chắc là mọi người đều đã cảm nhận được, trong mấy năm gần đây, xích mích giữa chúng ta và các tộc đột nhiên xảy ra nhiều hơn."

"Tài liệu tương quan đã được giao cho các vị vào hai ngày trước rồi, chắc là hiện giờ mọi người cũng đã xem xong rồi."

Chương 484 - Hội Nghị Quý Tộc

"Theo như kinh nghiệm trong quá khứ, vào những niên đại đặc thù mỗi trăm năm, ngàn năm, vạn năm theo lịch Thần Thánh, đại lục Aslante đều sẽ báo hiệu bất ổn."

"Và những kiếp nạn này còn được thay thế liên tục. Từ thời thượng cổ - thời đại Titan, Long tộc, đến nay là thời trung cổ - Tộc Tinh Linh, gần như mỗi lần thay đổi địa vị đại lục bá chủ đều có quan hệ với nút thắt vạn năm."

"Mặc dù sẽ không gục ngã ngay lập tức, nhưng bọn họ đều mắc sai lầm vào những thời điểm mấu chốt như vậy, bị tổn thương nguyên khí rồi mới chậm rãi suy sụp, bị kẻ đến sau thay thế."

"So với những sự kiện trọng đại xảy ra mỗi 10. 000 năm một lần trong lịch sử, hiện giờ phương bắc thì bị thú nhân xâm lấn, dị tộc khắp nơi thì đang gây chuyện ầm ĩ, những chuyện này chỉ có thể được coi là khúc dạo cho thời đại sắp tới."

"Đặc biệt là hiện tại chúng ta đã đuổi kịp 10 vạn năm đầu tiên, dị tộc toàn diện xâm lấn, Hải tộc ngóc đầu trở lại, có lẽ còn có cả ác ma xâm lấn, ai cũng không biết lần này sẽ phát sinh kiếp nạn cổ quái gì."

"Để đối phó với tình huống phức tạp có thể xảy ra sắp tới, nên mới có buổi hội nghị ngày hôm nay."

"Với thái độ có trách nhiệm đối với loài người, ta hi vọng các vị nghị viên đại biểu có thể bỏ qua những tranh chấp trong quá khứ, đưa ra những quyết định công bằng, khách quan trong kỳ họp tới!..."

Bài phát biểu của Charles III khiến bầu không khí vốn đã nghiêm trọng trong hội trường trở nên càng bị kìm nén hơn.

Vận mệnh của chủng tộc, chủ đề này thật sự là quá nặng nề. Ngay cả một số đại biểu có mâu thuẫn với Vương quốc Frank cũng không dám nói đùa lung tung về vấn đề này.

Lịch sử phát sinh một lần, có thể là do trùng hợp, nhưng mỗi lần đều tái diễn, vậy thì nhất định không phải là trùng hợp.

Mọi sự bất cẩn đều có thể dẫn đến những hậu quả khó lường.

Vào thời thượng cổ, loài người chỉ là một thành viên trong vô số tiểu tộc. Cũng chính vì địa vị bá chủ thay đổi hết lần này tới lần khác nên nhân tộc mới có thể chậm rãi tích lũy vốn liếng.

Trên thực tế, nhân tộc chỉ mới cướp đoạt được địa vị bá chủ đại lục trong vòng mấy trăm năm nay thôi, so với những chủng tộc thượng cổ đã thống trị đại lục nhiều năm thì nhân tộc không hề có bất kỳ ưu thế nào.

Điểm khác biệt duy nhất là nhân tộc bị chia năm xẻ bảy, luôn phải đối mặt với sự cạnh tranh từ bên trong lẫn bên ngoài và chưa bao giờ dừng lại, trải qua gian nan khổ cực, ý thức của mọi người lại mạnh hơn một chút.

Cho dù có một vài quốc gia đã mục nát sa đọa, nhưng hầu hết các quốc gia loài người vẫn đang hoạt động bình thường, không bước vào thời kỳ suy tàn.

Không giống như các bá chủ thời thượng cổ, chỉ có một chính quyền thống nhất, một khi nội bộ bắt đầu sa đọa liền sẽ bước lên một con đường không có lối về.

"Bệ hạ Charles nói không sai, vào thời điểm sắp qua thêm 10 vạn năm theo lịch Thần Thánh như lúc này, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, cùng nhau đối mặt với những thách thức mà chúng ta có thể gặp phải sau này."

"Ta đề nghị mọi người hãy chung tay dọn dẹp những hiểm họa tiềm ẩn có thể đe dọa đến chúng ta trước, ví dụ như: Đế quốc Thú Nhân đang xâm lấn lãnh thổ phía bắc của nhân tộc ta."

Đại diện của Vương quốc Alpha là người đầu tiên hưởng ứng trả lời.

Đều là kịch bản đã được lên sẵn từ trước, hiện giờ chỉ cần diễn kịch theo như ước định trước đó là được. Dù sao thì những chuyện vừa được trình bày đều là sự thật, thú nhân đúng là nhân tố không ổn định nhất.

Trong những năm qua, bọn chúng đã phát động hàng chục cuộc chiến tranh nhằm giành lại ngôi vị bá chủ đã mất.

Nếu như thật sự quyết định dọn bãi trước, vậy thì Đế quốc Thú Nhân chính là cái đinh cần phải nhổ đầu tiên. Cho dù không thể nhổ tận gốc thì cũng phải đánh cho bọn thú nhân bị tàn phế trước.

Đề xuất này phù hợp với lợi ích của các nước phía bắc, cho nên liền lập tức nhận được sự ủng hộ của các đại diện của các nước phía bắc. Cùng với sự ủng hộ mạnh mẽ của Vương quốc Frank, buổi hội nghị này lập tức tiến vào giai đoạn bỏ phiếu.

Không có chuyện gì ngoài ý muốn, đề xuất đã được chấp thuận với số phiếu áp đảo. Chỉ là liên quan đến vấn đề xuất binh cụ thể thì lại lập tức thay đổi sang cảnh tượng khác.

Ủng hộ đề xuất là vì mọi người cân nhắc cho đại cục. Trong những năm qua, đánh thú nhân cũng là một hoạt động theo như thông lệ của loài người.

Hầu như cứ vài chục năm, hai bên lại đánh nhau một trận lớn. Liên tiếp giày vò như vậy, tất cả các quốc gia đều đã cực kỳ căm ghét thú nhân.

Nhưng đến khi cần bỏ công bỏ sức, chuyện dính đến lợi ích của bản thân, đám đại biểu liền từ nhiệt huyết trở về lại với lý tính. ...

Phòng tuyến Terence, Hudson đang ngồi đợi trong quân doanh, cuối cùng cũng nghênh đón một vị khách có trọng lượng tới thăm, tổng quan hậu cần tiền tuyến của Công quốc Mosey —— Bá tước Sanford.

Khác với thái độ thờ ơ trước gã Tử tước Gio xui xẻo kia, khi đối mặt với Bá tước Sanford, quan liêu có thực lực, Hudson vẫn rất nể mặt.

Buổi tiếp đãi được diễn ra theo lễ nghi quý tộc. Hai người vừa tâng bốc nhau, vừa trò chuyện vui vẻ, như thể là bạn cũ gặp nhau vậy.

"Bá tước Hudson tôn kính, chúng tôi vô cùng xin lỗi vì sự hiểu lầm đã xảy ra trước đó trong bộ phận hậu cần."

"Lần này ta tới đây cũng là để bồi tội với ngài thay cho những kẻ không hiểu chuyện ở bộ hậu cần kia."

"Để tỏ lòng thành, ta còn thuận đường mang theo ma pháp nỏ mà Vương đô nhờ chuyển cho quý quân đoàn."

Nghe xong lời của Bá tước Sanford nói, Hudson biết rằng chủ đề chính hôm nay đã bắt đầu rồi. Chuyện có liên quan đến lợi ích gút mắc là sẽ không thể nào giải quyết chỉ với một vài lời khách sáo được.

Lấy được ma pháp nỏ trước cùng lắm chỉ được coi là một ân tình, muốn làm cho Hudson hài lòng thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Chương 485 - Hoàn Thành Giao Dịch

"Bá tước Sanford khách khí, nếu như chỉ là vấn đề mặt mũi của cá nhân ta thì đây đúng là một chuyện nhỏ, chỉ cần làm rõ hiểu lầm là được."

"Nhưng vấn đề là chuyện này có liên quan đến tôn nghiêm của Vương quốc Alpha, cho nên quý quốc nhất định phải lấy ra thành ý để chứng minh sự coi trọng mà quý tộc dành cho chúng tôi."

Hudson cười ha hả nói.

Hắn vốn rất ghét nâng tầm chủ đề, nhưng khi đến phiên mình, hắn đột nhiên phát hiện ra thứ này thật sự rất dễ sử dụng.

Chuyện có liên quan đến tôn nghiêm của một quốc gia thì không thể giải quyết bằng tình hữu nghị được. Mặc kệ là ai làm thuyết khách thì cũng nhất định phải cẩn trọng với vấn đề này.

"Bá tước Hudson có thể yên tâm, ta mang theo thành ý chân thành nhất tới đây. Các hạ cảm thấy chúng tôi nên làm như thế nào thì mới có thể đền bù được khuyết điểm trước đó, cứ nói là được."

Trong khi nói chuyện, trong lòng Bá tước Sanford đang rỉ máu. Đây là lần đầu tiên kể từ khi giữ chức quan quân nhu này ông ta phải đưa tới cửa cho người lừa đảo.

Dĩ vãng, mặc kệ là vị danh tướng nào, mỗi khi gặp ông ta cũng đều phải khách khách khí khí. Lúc bình thường còn phải dâng lên một phần hậu lễ.

Cho dù là Nguyên soái Hodge, tổng tư lệnh tiền tuyến, gặp ông ta cũng cho mấy phần mặt mũi. Ông ta chưa từng phải chịu khuất nhục như thế này bao giờ.

"Ta đã cảm nhận được thành ý của Bá tước Sanford. Nếu quý quốc đã có thành ý như vậy, vậy thì ta cũng không tiếp tục che giấu nữa."

"Vì tình hữu nghị giữa hai nước, ta sẽ không nhắc những yêu cầu quá đáng. Chỉ có một số yêu cầu nhỏ mang tính tượng trưng, tất cả đều nằm trong phạm vi quyền hạn của ngài."

Vừa nói, Hudson vừa đưa ra một tấm da dê đã được chuẩn bị từ trước, Bá tước Sanford lập tức chết lặng.

Ông ta vốn cho rằng mình đã trò chuyện giao tình lâu như vậy rồi thì chuyện này liền có thể được giải quyết nhẹ nhàng, không ngờ là chuyển hướng lại tới nhanh như vậy.

Nhìn xem danh sách vật tư, sắc mặt của Bá tước Sanford lập tức tái xanh.

Tăng thêm một chút thịt và mũi tên cho quân khách thì vấn đề cũng không lớn.

Vấn đề là các loại trang bị ma pháp, ví dụ như: Ma Tinh pháo, ma pháp sàng nỏ, ma pháp máy ném đá...

Chỉ cần là Công quốc Mosey có thì đều xuất hiện trên danh sách. Vũ khí trang bị đều có, đạn dược tiếp tế đương nhiên cũng không thể thiếu được.

Nhìn vào số lượng ma hạch và ma tinh thạch yêu cầu, Bá tước Sanford vô cùng hoài nghi là Hudson đang muốn dọn sạch hết bộ hậu cần của ông ta.

"Bá tước Hudson, những thứ này nhiều quá rồi. Nói thật với ngài, cho dù có mở hết kho ở tiền tuyến ra thì ta cũng không có được nhiều đồ như vậy."

"Hơn nữa, rất nhiều trang bị trên đó đều là vũ khí hạng nặng. Mặc dù uy lực không tệ, nhưng nó lại rất bất tiện khi mang theo trong đánh dã chiến."

"Ngoài ra còn có công tượng, dân phu, gia súc, những thứ này ngài vốn không dùng được nha!"

Bá tước Sanford bất đắc dĩ khóc than nói.

Ông ta làm quan hậu cần nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên mà ông ta cảm thấy mình là một người nghèo. Nhìn vào phần danh sách này, giống như chưa từng thấy thị trường vậy.

"Ha ha..."

"Bá tước Sanford, ngài cũng quá không phóng khoáng rồi. Tiền tuyến không có, nhưng không có nghĩa là Công quốc cũng không có. Chỉ cần ngài nguyện ý nghĩ biện pháp thì nhất định có thể gom đủ."

"Đơn giản chỉ là báo thêm một chút chiến tổn mà thôi, tiền tuyến đang chiến đấu kịch liệt như vậy, trang bị ma pháp bị hao tổn nhiều một chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

"Còn về những thứ như dân phu, công tượng, gia súc vv... , không phải là cần người sao?"

"Dù sao cũng dùng để đối phó thú nhân, cho dù có trang bị cho quân đoàn nào thì cũng đều giống nhau."

"Nếu như ngài lo lắng gặp phải chuyện phiền toái, vậy thì chúng ta có thể tuyên truyền ra ngoài là những loại vũ khí trang bị này đều được mang từ Vương quốc Alpha tới."

"Nếu như ai có dị nghị thì cứ bọn hắn đi Vương quốc Alpha mà điều tra. Có thể tra ra chứng cứ thì ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm!"

Hudson không chút khách khí nói.

Nhiệm vụ dọa dẫm hoàn thành, nhưng Hudson chỉ lấy được 1/3 số vật phẩm trên danh sách.

Phần còn lại phải trả theo đợt, có thể thấy là quân giới hiện giờ của Công quốc Mosey cũng không sung túc.

Nếu không, cho dù khẩu vị của Hudson có lớn hơn nữa, nhưng chỉ trang bị cho một cái quân đoàn thì có thể lấy đi bao nhiêu chứ?

Không thể lấy được toàn bộ quân giới, nhưng công tượng và dân phu thì lại được đưa tới đầy đủ.

Xem ra trong mắt của những đại nhân vật này thì sức lao động quả thực không đáng giá.

Sau khi kiểm kê vật tư xong xuôi, Hudson còn chưa kịp cao hứng liền nhận được lời mời của Nguyên soái Hodge.

"Giao dịch bị bại lộ rồi sao?"

Suy nghĩ vừa mới nảy sinh liền bị Hudson cắt đứt.

Cho dù chuyện này thật sự bại lộ ra thì đám quan liêu ở bộ hậu cần cũng sẽ có biện pháp ứng phó.

Cho dù Công quốc Mosey muốn truy cứu trách nhiệm thì cũng không có khả năng đánh lên người một vị quân khách như hắn.

Đối với thống soái tiền tuyến mà nói, cho dù có phát hiện ra loại chuyện này, cách làm thông minh nhất chính là giả vờ như chẳng biết gì cả.

Bất kệ quân giới rơi vào tay ai thì chung quy vẫn là dùng để đánh thú nhân. Chỉ cần không bị buôn lậu ra ngoài thì đó cũng chính là còn nằm trong tay mình.

Cho dù muốn làm lớn chuyện thì cũng không thể để cho một vị thống soái tiền tuyến ra mặt chấp hành.

Nếu không, người thì đều đã đắc tội hết rồi, trong những cuộc chiến sau này mọi người làm sao phối hợp được nữa.

Nếu như không có liên quan gì đến vụ giao dịch này thì cũng chỉ có thể là nhiệm vụ quân sự.

Trong những ngày gần đây, tiền tuyến phải gánh chịu áp lực bao lớn, Hudson cũng nhìn thấy.

Chương 486 - Cuộc Họp

Những cứ điểm quan ải giống như thành Terence thì còn tốt, một số pháo đài ở bên ngoài đã bị đại quân thú nhân vây nhốt lại, gần như đã ở trong trạng thái mất liên lạc.

Không có viện quân chạy tới tiếp viện.

Không ai dám mạo hiểm gửi quân tiếp viện cho những pháo đài đang bị thú nhân bao vây này, những quân phòng thủ bên trong chỉ còn có thể trông cậy vào chính bản thân họ.

Cũng may là trong những cứ điểm quân sự này đều có thói quen tích trữ lương thực và nước uống, chỉ cần quân phòng thủ có thể ngăn cản các cuộc tiến công của địch nhân, cầm cự một lát là không thành vấn đề.

Có lẽ trong suy nghĩ của một số người, việc sử dụng quân phòng thủ ở trong cứ điểm để thu hút lũ thú nhân tiến công, tiêu hao binh lực của địch nhân cũng là một vụ làm ăn có lời.

Dù sao lúc này quân phòng thủ cũng không thể chạy được. Không ngờ mình bị đưa lên vỉ nướng thì chỉ còn nước là ăn thua đủ với thú nhân mà thôi.

Khi đối mặt với tuyệt cảnh, tiềm năng của con người có thể được kích thích. Quân đoàn pháo hôi cũng không phải là không thể phát huy ra sức chiến đấu của quân chủ lực.

Và cách chơi này còn do Vương quốc Alpha sáng tạo ra. Chẳng qua hiện giờ bên phía Công quốc Mosey chỉ mới học được một nửa.

Mục đích ban đầu của các quý tộc lão gia Vương quốc Alpha là vì trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ.

Nghĩa vụ bên người, không thể bỏ lại lãnh địa dưới chân chạy trốn, lại không muốn làm vong hồn dưới đao của thú nhân.

Cho nên đám quý tộc lão gia liền xây dựng thành lũy cao lên, dày hơn, hệ thống phòng thủ trong thành nối tiếp nhau tầng tầng lớp lớp, cả tòa thành luỹ trông như một cỗ máy chiến tranh.

Đối mặt với đại quân thú nhân đột kích, tất cả mọi người đều trực tiếp chơi trò vườn không nhà trống, mang theo lĩnh dân trốn vào trong lâu đài.

Một toà pháo đài bình thường không đáng để đại quân thú nhân đồng quy vu tận. Thông thường, sau khi trải qua một cuộc tấn công thăm dò, phát hiện là xương cứng, thú nhân liền sẽ từ bỏ.

Có tấm gương thành công, mọi người liền nhanh chóng học theo. Đến mức phát triển tới bây giờ, các tỉnh bắc bộ ở Vương quốc Alpha đều tràn ngập những tòa pháo đài như vậy.

Khi pháo đài nhiều đến một trình độ nhất định, chỉ cần xây thêm một bức tường thành ở giữa liền biến thành một tuyến phòng thủ mới.

Đối mặt với đại quân thú nhân, những quân phòng thủ trong pháo đài đều là bé ngoan; nhưng chỉ cần quân chủ lực của thú nhân vừa rời đi, bọn họ liền lập tức nhảy ra ngoài kiếm chuyện.

Không phải là thú nhân không muốn nhổ những cây đinh cản đường này. Đáng tiếc là sau nhiều lần thử nghiệm, bọn chúng liền phát hiện ra làm vậy được không bù mất.

Trong Đế quốc Thú Nhân mặc dù có nhiều chủng tộc pháo hôi, nhưng mà những tòa pháo đài dọc đường đều là loại dễ thủ khó công.

Muốn chiếm hết pháo đài này đến pháo đài khác, không chỉ cần trả giá thương vong rất lớn, mà còn phải tốn rất nhiều thời gian.

Nếu cứ đánh hết pháo đài này đến pháo đài khác, chiến tuyến còn chưa đẩy lên được bao xa thì thời gian đã trôi qua mất rồi.

Hơn nữa, dù các chủng tộc pháo hôi có nhiều đi nữa thì cũng có hạn, rồi cũng sẽ có ngày tiêu hao hết. Đến lúc đó, cũng không thể lấy quân chủ lực đi liều chết công thành được nha?

Có lẽ là vì tham khảo kinh nghiệm thành công của Vương quốc Alpha nên bạn hàng xóm Công quốc Mosey cũng xây dựng tuyến phòng thủ chiến lược của mình theo cách này.

Nhìn thì có vẻ như phương thức hoạt động của song phương tương tự như nhau, nhưng thực tế thì lại có khác biệt vô cùng lớn.

Sau khi biên giới bị động giáp ranh với thú nhân, Công quốc Mosey không hề có cảm giác an toàn, vì nhanh chóng xây dựng một tuyến phòng thủ chiến lược của riêng mình, lãnh đạo chính quyền trung ương đã trực tiếp tổ chức xây dựng.

Một bên là pháo đài được xây dựng nhằm bảo vệ mạng nhỏ của mình, một bên là pháo đài do quan chức tổ chức xây dựng, Hudson không tin là chất lượng của hai cái này sẽ giống nhau.

Phòng tuyến pháo đài August thất thủ chính là một ví dụ.

Bị địch nhân đánh cho không kịp trở tay chỉ là một nguyên nhân trong đó, lúc xây dựng pháo đài tồn tại lỗ thủng mới là nguyên nhân cốt lõi dẫn đến việc thất thủ.

Trong tình huống bình thường, ngay cả khi bản đồ phòng thủ bị lộ ra ngoài thì địch nhân cũng không thể nào phá huỷ tất cả hỏa lực phòng không chỉ với một cuộc đánh lén được.

Cho dù phản ứng chậm một bước, bị mất đi ngoại thành thì vẫn còn có thể cố thủ nội thành. Không thể cam đoan là nhất định sẽ giữ được, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự được thêm một khoảng thời gian.

Trên chiến trường, thời gian chính là sinh mạng. Dù chỉ là cầm cự thêm được một ngày thì cũng có thể thay đổi cục diện trận chiến.

Nếu như Công quốc Mosey có thể cầm cự qua đợt tấn công ác liệt nhất kia, có lẽ người hiện giờ đang bị đánh đã biến thành Vương quốc Warhammer.

Hudson dạo bước trên con đường chỉ có quân sĩ qua lại, mùi thuốc súng nồng nặc phả vào mặt, không khí ngột ngạt đến mức làm cho người ta cảm thấy ngạt thở.

Hudson bước vào Phủ nguyên soái, lúc này đã có rất nhiều sĩ quan tập trung trong này, hắn tới lúc này cũng xem như là muộn.

Đi theo vệ binh tới chiến ghế gần phía trước rồi ngồi xuống, Hudson lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người đều là người quen, chỉ có Hudson là một vị khách lạ lẫm, vị trí lại còn cao như vậy, thân phận liền vô cùng sống động rồi.

Không có người tiến lên bắt chuyện, càng không có người tới khiêu khích. Từ trong ánh mắt ước ao ghen tị của đa số người có thể thấy được chuyện hắn đại náo bộ hậu cần đã truyền ra ngoài.

Đáng tiếc là mọi người không thể bắt chước được. Là quân khách, sau khi đánh trận xong liền có thể phủi mông rời đi, đắc tội với người thì cũng chẳng có gì.

Nhưng đám sĩ quan ở chỗ này lại phải cần cân nhắc đến lợi ích của gia tộc mình, thậm chí có lẽ bọn họ chính là người nằm trong nhóm lợi ích được hưởng lợi kia.

Chương 487 - Nhiệm Vụ Quân Sự

Chuyện có liên quan đến lợi ích thì không thể hành động một cách tuỳ hứng được. Dù cho phải chịu một chút ủy khuất thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn trước.

Hudson đã quen với tất cả những điều này từ lâu rồi. Nhằm giảm bớt nỗi đau buồn lúc chia tay, hắn còn chẳng có hứng thú kết giao bằng hữu với người chết.

Trong số mười mấy tên sĩ quan có mặt ở đây, một nửa trong số họ có thể sống sót sau trận chiến đã là được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Nếu như Công quốc Mosey bất hạnh sụp đổ trong cuộc chiến này, không chừng còn sẽ toàn quân bị diệt.

Hudson không có hứng thú đặt cược vào xác suất, cho nên hắn chỉ đơn giản là phớt lờ mọi người và nhắm mắt nghỉ ngơi. ...

"Có thể tới được đều đã tới rồi, như vậy hiện giờ hội nghị bắt đầu. Chắc là các vị cũng đã đoán được, lần này ta triệu tập các vị tới đây chủ yếu là vì đối phó với chuyện thú nhân gia tăng binh lực."

"Nhưng cũng không khoa trương giống như những lời đồn đại, Vương quốc Alpha đã kìm hãm hơn phân nửa binh lực của thú nhân rồi, số lượng địch nhân mà chúng ta phải đối mặt cũng chỉ tăng lên có mấy vạn người thôi."

"Chỉ cần mọi người đồng lòng thì vẫn còn hy vọng ngăn cản địch nhân ở ngoài phòng tuyến."

Lời nói của Nguyên soái Hodge đã kéo Hudson ra khỏi sự trầm tư của bản thân.

Tổng binh lực của thú nhân chỉ gia tăng có "mấy vạn người" là không sai, nhưng sự uy hiếp của mấy vạn người này còn hơn cả mấy chục vạn pháo hôi ở bên ngoài.

Những viện binh này vốn là thiên binh được điều động tới để giành thắng lợi.

Cho dù là thủ thành thì cũng không phải là chuyện dễ, trong số thú nhân của Ngũ Đại Hoàng tộc, ngoài tộc Ưng đều là không quân ra thì tộc Behemoth đều là kỵ binh, ba nhà còn lại đều có biên chế bộ binh.

Chỉ cần tùy tiện lấy ra một đội quân thì cũng là nhất đẳng tinh nhuệ trong nhân tộc, có lực chiến cao chót vót.

Một khi thú nhân hạ quyết tâm, không ai biết là liệu tuyến phòng thủ Terence còn có thể được giữ vững được hay không.

"Nguyên soái, quân đoàn bộ binh tinh nhuệ của thú nhân cũng đã tới rồi, sợ rằng lần này bọn chúng đã hạ quyết tâm muốn đột phá tuyến phòng thủ của chúng ta."

"Có lẽ bây giờ chúng ta vẫn còn có thể giữ vững thành Terence, nhưng mặt trận trải dài mấy trăm dặm lại tràn đầy sơ hở, chỉ cần thú nhân muốn thì việc phá quan mà vào thật sự là quá đơn giản."

"Lần trước cũng đã bị đại quân thú nhân trà trộn vào được, hiện giờ thì càng khó đề phòng hơn nữa. Địch nhân chỉ cần đoạt được một vài cứ điểm thành lũy là có thể đả thông một lối đi an toàn rộng hơn mười dặm."

"Địch nhân có nhiều tinh nhuệ như vậy, tùy tiện để lại một vài quân đoàn kỵ binh trấn giữ, dù cho quân phòng thủ chúng ta có muốn phá quan cũng là chuyện rất khó khăn."

"Nếu như thú nhân chia binh kiềm chế chúng ta, đại quân lại xuôi nam xông thẳng đến vương đô Dapest, sợ rằng..."

Lời vừa nói đến bên miệng thì lại bị vị sĩ quan trung niên sĩ này nuốt trở vào. Loại suy đoán không xuôi tai này luôn là "chỉ có thể hiểu chứ không thể diễn đạt bằng lời".

Sau khi nghe người đàn ông trung niên phân tích, Hudson cũng không nhịn được quan sát thêm hai mắt. Có thể phân tích vấn đề thấu triệt như vậy thì hiển nhiên không phải là người bình thường.

Những vấn đề này cũng chính là chuyện mà quân phòng thủ phòng tuyến Terence cần lo lắng nhất hiện giờ, thậm chí nó còn quan trọng hơn việc kẻ thù phát động một cuộc tấn công tổng lực.

Bỏ qua các yếu tố chính trị, một khi thú nhân chia binh đột tiến, hậu cần của đại quân sẽ bị cắt đứt.

Hiện giờ cảnh nội của Công quốc Mosey đang trống rỗng, rõ ràng là không thể ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân. Nước mất nhà tan có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

"Wagner, những tình huống ngươi phân tích đúng là có thể trở thành hiện thực, thậm chí thú nhân đã bắt đầu áp dụng kế hoạch này rồi."

"Cũng không phải là bọn chúng chưa từng làm ra những hành động tương tự. Công quốc há có thể không có phòng bị gì?"

"Kế hoạch cụ thể thì không tiện để lộ, nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là giữ vững phòng tuyến Terence, chuyện còn lại Công quốc tự có cân nhắc."

"Để bảo đảm không có sai sót gì, ta dự định tăng quân cho một số pháo đài có giá trị chiến lược cao và triển khai bảo vệ khu vực trọng điểm."

"Hôm nay triệu tập mọi người tới đây là để điều chỉnh lại các nhiệm vụ tác chiến trước đây."

"Bá tước Hudson, tình hình bây giờ đang rất khẩn trương, binh lực ở tiền tuyến cũng rất căng thẳng, cho nên các vị cũng được bố trí triển khai chiến đấu."

Nhìn như nhẹ như mây gió, nhưng trên thực tế, trong nội tâm của Nguyên soái Hodge cũng đang cảm thấy rất lo lắng, hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Có một số chuyện không phải chỉ cần dựa vào chuẩn bị là có thể làm tốt. Cho dù hiện giờ đã phát hiện ra ý đồ tác chiến của thú nhân, nhưng Công quốc Mosey lại không có đủ thực lực để ứng phó.

May mắn là viện binh của các quốc gia khác đang lần lượt kéo đến, nếu không Hodge thật sự không biết Công quốc sẽ phải đối phó như thế nào.

Sau khi lời này được nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Hudson, chờ hắn đưa ra đáp án.

"Nguyên soái các hạ, tham gia chiến đấu thì không thành vấn đề. Từ khi rời khỏi quê hương thì chúng tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần huyết chiến với thú nhân rồi."

"Chỉ là chúng tôi vẫn còn chưa quen với cuộc sống nơi đây, cần phải có thêm mấy ngày để thích ứng. Bây giờ chúng tôi vẫn còn không quen thuộc nơi này, tốt nhất là không nên những nơi quá phức tạp để đóng quân."

Hudson nói đầy ẩn ý.

Nhiệm vụ quân sự chắc chắn là không thể tránh khỏi. Từ khi đặt chân đến tiền tuyến, có rất nhiều chuyện liền trở nên thân bất do kỷ.

Bây giờ chẳng qua là nhiệm vụ đến quá sớm, không chờ được các quân đoàn còn lại của quân viễn chinh đến.

Chương 488 - Nhiệm Vụ Quân Sự (2)

Lâu như vậy mà cũng không liên lạc, Hudson đột nhiên cảm thấy có lẽ Vương tử Caesar lại đang có âm mưu gì rồi.

Những suy đoán không đúng lúc như vậy đương nhiên là không thể nói với người ngoài.

Trong tay hắn không đủ binh lực, chỉ dựa vào một quân đoàn trong tay, Hudson không dám ra ngoài đi lang thang.

Nhìn thấy cảnh này, Nguyên soái Hodge đột nhiên cười ha ha, trực tiếp đưa bản đồ cho Hudson, ra vẻ rộng lượng nói:

"Không thành vấn đề, Bá tước Hudson có thể từ ngàn dặm xa xôi đến đây tiếp viện, một ít yêu cầu nhỏ này chẳng đáng là gì."

"Những nơi cần tăng phái binh lực đóng quân đều được đánh dấu ở trên bản đồ, các hạ có thể tự mình chọn!"

Chịu ra tiền tuyến là được, đóng quân ở chỗ nào không quan trọng. Có an toàn hay không chỉ là tương đối, quan trọng là thú nhân sẽ phát động tấn công từ chỗ nào.

Đối với Nguyên soái Hodge mà nói, bất luận quân đoàn quận Wright đóng quân ở đâu thì cũng có thể tiết kiệm được một số lượng lớn binh lực, sau đó có thể sử dụng ở những nơi cần thiết nhất.

Hudson nhìn vào những nơi được đánh dấu trên tấm bản đồ liền lập tức trở nên luống cuống.

Là một kẻ ngoại lai, dù có làm bài tập thì cũng chỉ biết được vị trí, không có thời gian để tìm hiểu chi tiết cụ thể.

Ở ngay trước mặt mọi người, lúc này không thể lùi bước được. Sau khi do dự một chút, Hudson liền chỉ vào một địa điểm trên bản đồ rồi sảng khoái nói:

"Vậy thì chọn nơi này đi, quê hương của ta cũng có một toà Phi Hùng bảo, Bây giờ có thể gặp được nó cũng coi như là có duyên phận."

Tuyệt đối là duyên phận, không phải là Hudson lão gia hắn kén cá chọn canh. Là một nhà quý tộc có được Đại Địa Chi Hùng, hắn có lý do để có ấn tượng tốt đối với pháo đài có mang tên gấu.

Từ ánh mắt thất vọng của mọi người, đại khái có thể thấy rằng vị trí đóng quân mà hắn mà chọn chắc là cũng không tệ lắm.

Nguyên soái Hodge nhìn mọi người một lượt rồi mặt không biểu tình nói: "Nếu Bá tước Hudson đã thích Phi Hùng bảo, vậy thì nơi này sẽ do các hạ phụ trách mang binh trấn giữ."

"Ngoài quân đoàn quận Wright ra, Quân đoàn 23 cũng sẽ hỗ trợ các hạ đóng quân ở nơi này. Còn về việc triển khai quân sự cụ thể, Bá tước các hạ có thể đi thương lượng với quân đoàn trưởng Raquel."

"Sau khi thay quân xong, Quân đoàn 6 và Quân đoàn số 3 đã đóng giữ ở đây từ trước sẽ được rút về nghỉ ngơi và bổ sung binh lực..."

Một loạt mệnh lệnh quân sự liên tục được phát ra từ trong miệng của Nguyên soái Hodge, không có một vị sĩ quan nào ở chỗ này dám gây chuyện ầm ĩ.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson đột nhiên hiểu được tại sao Người Mosey có thể ổn định chiến tuyến rồi. Quan liêu nội bộ dù đã thối nát, nhưng dù sao vẫn còn một vài cây kình thiên trụ.

Kỷ luật nghiêm minh là nguyên tắc cơ bản của một đội quân. Có thể làm cho tư quân của một đám quý tộc phục tùng mình như vậy, vị Nguyên soái Hodge thanh danh không hiện này tuyệt đối không đơn giản.

Nhìn xem những tài liệu có liên quan đến Phi Hùng bảo, Hudson hài lòng gật đầu. Không vì nguyên nhân khác nào khác, cũng chỉ bởi vì nó cổ xưa.

Trên đại lục Aslante này, cổ xưa thường đi đôi với mạnh mẽ.

Gia tộc Elvin được sách phong ở chỗ này đã được truyền thừa hơn bốn mươi đời. Bàn về thực lực thì cũng có thể được xếp hạng cao trong các quý tộc của Công quốc Mosey.

Lực phòng ngự của một hang ổ được xây dựng cẩn thận bởi các quý tộc uy tín lâu năm thì đương nhiên là không cần phải bàn.

Nhưng rồi cũng sẽ có ngày các quý tộc cổ xưa tiêu hết may mắn, tộc trưởng đương đại của gia tộc Elvin - Tử tước John chính là một kẻ xui xẻo.

Khi Pháo đài August bị thất thủ, kẻ xui xẻo này chính là một thành viên trong đội ngũ chi viện, lại bất hạnh gặp phải thú nhân ở ngoài hoang dã và phát sinh chiến đấu.

Bản thân chiến tử thì không nói, tư quân gia tộc mà tên xui xẻo này mang theo cũng gần như toàn diệt, gia tộc Elvin cứ như vậy sụp đổ.

Các quan chức cấp cao của Công quốc Mosey từ bỏ cứu viện Pháo đài August cũng có liên quan trực tiếp đến trận chiến này.

Quý tộc đất phong tổn thất nặng nề, nhưng vẫn phải giữ vững phòng tuyến.

Nhiệm vụ phòng thủ Phi Hùng bảo đương nhiên là sẽ rơi xuống đầu Công quốc. ...

"Tử tước Raquel, tại sao sắc mặt của ngươi lại khó coi như vậy?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Dù có nhìn thế nào thì việc đóng quân trong một khu vực được củng cố nghiêm ngặt như Phi Hùng bảo đều được coi là một công việc tốt.

Cho dù không chúc mừng thì cũng không cần phải trưng cái bộ mặt chết chóc này ra nha.

Có lẽ là vì bị lời nói của hắn làm cho choàng tỉnh, Tử tước Raquel vội vàng giải thích:

"Rất xin lỗi về sự thất thố vừa rồi của ta, Bá tước Hudson."

"Bởi vì trên cuộc họp hôm nay ta không nhìn thấy huynh trưởng."

"Anh ta là quan chỉ huy của quân đoàn chủ lực, theo lý mà nói thì là không nên vắng mặt trong một cuộc họp như vậy."

Người không nên vắng mặt lại vắng mặt, hoặc là có việc trì hoãn, hoặc là đã xảy ra chuyện rồi.

Xét theo tình hình tiền tuyến, không nhận được tin dữ thì khả năng cao là đã bị đại quân thú nhân vây khốn rồi.

Là một tên nhị đại, Raquel cũng không phải thật sự bất học vô thuật, y rất rõ chuyện này có ý nghĩa gì.

Mặc dù nếu như huynh trưởng xảy ra chuyện thì y liền trở thành người thừa kế tước vị, nhưng mà trong lần xuất chinh này, huynh trưởng của y cũng đã mang theo đội quân tinh nhuệ nhất của gia tộc.

Nếu như không may xảy ra bất trắc thì lực lượng của gia tộc sẽ bị trọng thương.

Đối với một đại gia tộc mà nói, một khi bị tổn thương nguyên khí trọng thương thì cũng là lúc bắt đất từ thịnh chuyển suy.

Raquel vẫn có tự hiểu lấy mình, y biết rất rõ rằng nếu điều tồi tệ nhất xảy ra thì mình không có năng lực để ngăn cơn sóng dữ.

Chương 489 - Nhiệm Vụ Quân Sự (3)

Đây vẫn chỉ là gia tộc, nếu như nhìn xa hơn, vận mệnh của Công quốc Mosey cũng đang mờ mịt trong mưa gió, chỉ cần hơi không cẩn thận thì sẽ bị hủy diệt.

Hudson chỉ có thể bày tỏ sự cảm thông đối với loại biến cố này

Nếu như bị đại quân thú nhân bao vây, ngoài việc ăn thua đủ ra thì sẽ không có bất kỳ sự lựa chọn nào tốt hơn.

Chỉ khi kéo tới giai đoạn cuối cuộc chiến thì mới có thể kỳ vọng và việc các quốc gia khác phái binh đến chi viện.

"Yên tâm đi, dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, khả năng bị đại quân thú nhân vây công cũng không quá lớn. ."

"Chỉ cần không gặp phải giao tranh giống như trận Pháo đài August, dựa vào một pháo đài quân sự lớn để phòng thủ thì cũng có được 60% xác suất có thể chịu được đòn tấn công của đại quân thú nhân."

Vừa nói xong, Hudson liền phát hiện ra không thích hợp. Có vẻ như những lời an ủi này đã phản tác dụng.

Xác suất 60% là khi người bị vây nhốt là quý tộc trong Vương quốc Alpha có kinh nghiệm phong phú, nhưng chuyện Vương quốc Alpha có thể làm được thì không có nghĩa là Công quốc Mosey cũng có thể làm được.

Từ khi khai chiến đến giờ, không có pháo đài nào trong Công quốc Mosey có thể cầm cự được sự bao vây của đại quân thú nhân đến nửa năm.

Thành trì có biểu hiện tốt nhất chỉ có thể kiên trì được ba tháng trong vòng vây khốn của đại quân thú nhân.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân khiến cho chiến tranh nổ ra cách đây không lâu. Theo thời gian trôi qua, chắc chắn sẽ có người trổ hết tài năng.

Tuy nhiên, để có thể sống sót được dưới sự bao vây của đại quân thú nhân, ngoài thực lực bản thân ra thì vẫn còn cần thêm sự may mắn nữa.

Một khi thú nhân hạ quyết tâm, không có pháo đài nào mà bọn chúng không thể đánh hạ, sự khác biệt chỉ nằm ở mức độ thương vong.

Những kẻ sống sót đều là người rất may mắn.

Đối với Raquel mà nói, vận may là thứ thật sự quá mức hư vô mờ mịt. Một khi thực lực của gia tộc bị trọng thương thì ngày lành tháng tốt của những tên con ông cháu cha như y sẽ kết thúc.

Hudson không nói gì thêm nữa. Loại chuyện bực mình này xảy ra hàng ngày trên tiền tuyến.

Quý tộc uy tín lâu năm suy sụp, quý tộc mới nổi quật khởi. Trong loạn thế, mọi chuyện đều có thể xảy ra. ...

Đắm mình trong gió thu, đội quân viễn chinh của Vương quốc Alpha không ngừng trải qua những thăng trầm cuối cùng cũng đã hợp lực tại Dexarte.

Nhìn năm quân đoàn tập trung trong tay, Vương tử Caesar còn chưa kịp cao hứng được bao lâu liền gặp phải vấn đề mới —— không đủ sân huấn luyện.

Không phải là vì Người Mosey không phối hợp, mà là số lượng quân viễn chinh thật sự là quá nhiều. Năm quân đoàn với hơn 75, 000 quan binh, số sân bãi cần dùng để huấn luyện cũng không phải là tí.

Hai quân đoàn phía trước thì còn có thể cho phép binh lính thay phiên nhau nghỉ ngơi và huấn luyện. Nhưng hiện giờ thì nhất định không được, năm quân đoàn lần lượt thay phiên liền sẽ biến thành năm ngày mới huấn luyện một lần, làm vậy sẽ không có ý nghĩa.

Trừ phi là trọng binh tụ tập ở ngoài tiền tuyến, chứ ở hậu phương làm gì có ai ăn no rửng mỡ mà xây sân huấn luyện lớn như vậy!

Cũng không thể dùng vũ lực chiếm ruộng lúa mì, các quý tộc bản địa cũng không phải quả hồng mềm, huống chi Vương tử Caesar cũng không thể vì một cái sân huấn luyện mà mang tiếng xấu ức hiếp nhỏ yếu được.

Phối hợp là chuyện không thể nào. Vì thúc giục quân viễn chinh ra chiến trường, đám cao tầng của Công quốc Mosey đều sắp gấp đến điên rồi.

Hầu như ngày nào Vương tử Caesar cũng có thể nhận được tin cầu viện, hối thúc y nhanh chóng ra chiến trường. Ngay cả nàng công chúa bảo bối của y cũng đã phàn nàn với y không chỉ một lần.

Nếu như không phải vì có lập trường đủ kiên định, sợ là y đã sớm thất thủ rồi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, áp lực chính trị mà Vương tử Caesar phải gánh chịu lại càng lúc càng tăng.

Nếu như không phải lúc trước quân đoàn thứ nhất biểu hiện không tệ, thay quân viễn chinh kiếm được không ít điểm, sợ là âm thanh chỉ trích ở ngoại giới sẽ còn lớn hơn.

"Hừ!"

"Người Mosey thật là phế vật, uổng cho có được nhiều đất đai phì nhiêu như vậy, quốc lực cũng chẳng kém, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã không chịu được nữa."

"Quân đoàn thứ nhất của chúng ta cũng đã ra chiến trường rồi mà bây giờ ngày nào cũng chạy tới thúc với chả giục, như thể nếu không có chúng ta thì bọn họ không sống nổi nữa vậy."

"Những quân đoàn đến sau còn chưa nghỉ ngơi được mấy ngày, chẳng lẽ ngay cả một chút thời gian cũng không thể tranh thủ được sao?"

Trong khi nói chuyện, Vương tử Caesar đã xé nát tấm da dê trong tay. Vẻ thiếu kiên nhẫn đã viết rõ trên mặt y.

"Điện hạ, sợ là Người Mosey thật sự sắp không kiên trì được nữa. Viện binh của Công quốc Orton mới đến mà hiện giờ cũng đã nhận được công văn hối thúc ra tiền tuyến."

"Viện quân của các quốc gia khác cũng đang tăng tốc độ, trong nước cũng đã gửi công văn yêu cầu chúng ta nhất định phải giúp Người Mosey cầm cự nốt năm nay."

"Tình hình hiện giờ đang rất khẩn trương, nếu bằng chúng ta ra tiền tuyến hỗ trợ trước đi. Sau này mới căn cứ vào thế cục phát triển để áp dụng bước kế tiếp của kế hoạch."

Bá tước Jose cố gắng khuyên nhủ.

Tình hình trên chiến trường đang thay đổi hằng ngày. Là bên yếu thế hơn, Công quốc Mosey chỉ còn cách không ngừng điều chỉnh kế hoạch mới có thể đuổi kịp sự phát triển của tình thế.

Muốn dùng "Thành Dapest" làm mồi nhử để hấp dẫn thú nhân xâm nhập rồi áp dụng kế hoạch bao vây tiêu diệt thì nhất định phải giữ vững phòng tuyến trước.

Nếu như phòng tuyến của Người Mosey sụp đổ, đại quân thú nhân sẽ tiến thẳng một mạch vào đây mà không còn phái quân xâm nhập nữa.

Giờ phút này, Vương tử Caesar cũng bắt đầu cảm thấy rối rắm. Tiếp tục quan sát đúng là có lợi cho việc áp dụng kế hoạch bao vây tiêu diệt, nhưng điều kiện tiên quyết là Người Mosey có thể chịu đựng mới được.

Chương 490 - Thành Bethel Thất Thủ

Nếu như phòng tuyến của Người Mosey lại sụp đổ thêm một lần nữa, sau này có muốn xây dựng thêm tuyến phòng thủ thì sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Cho dù có thể xây dựng được thì cũng phải có người đi thủ mới được. Quân tinh nhuệ đều bị đánh hết rồi, chỉ dựa vào nông nô binh được điều động lâm thời là không thể ngăn cản được đại quân thú nhân.

Nhớ tới mệnh lệnh trong nước, Caesar bất đắc dĩ thở dài một hơi. Ở trước mặt ích lợi quốc gia , bất kỳ kế hoạch gì cũng đều nhỏ nhặt không đáng kể.

Rốt cuộc y vẫn không phải là một con bạc liều lĩnh. Nguyên nhân mà y dám cầm vận mệnh của Người Mosey đi cược là vì Công quốc Mosey không phải nhà y.

Nếu như có liên quan đến Vương quốc Alpha thì mọi chuyện sẽ khác. Đây chính là cơ nghiệp của tổ tông, Caesar còn không chưa điên cuồng đến mức vì một bản kế hoạch mà đặt cược toàn bộ cơ nghiệp vào đó.

"Thôi! Truyền lệnh xuống, ngày mai xuất phát."

Sau khi đưa ra quyết định này, Vương tử Caesar liền thả lỏng không ít. Đại quân cứ đóng quân ở đây không di chuyển, y cũng phải gánh chịu áp lực không nhỏ.

Dù cho kế hoạch có hoàn mỹ như thế nào cũng vô dụng, thú nhân không chịu phối hợp, y cũng chẳng thể làm gì được.

Mặc dù tận sâu trong thâm tâm Caesar vẫn cho rằng thú nhân sẽ xuất binh tiến công thành Dapest, nhưng y lại không thể đoán được thời gian chính xác.

Trong trường hợp thú nhân ổn định tiền tuyến thì cũng không phải là không có khả năng một đường quét ngang qua. ...

"Giết!"

"Giết!"

Kèm theo những tiếng la giết là những âm thanh "Ầm ầm" vang thẳng lên bầu trời, bức tường thành ban đầu ngăn chặn đại quân thú nhân cuối cùng cũng sụp đổ sau khi bị công kích vô số lần.

Lỗ hổng xuất hiện lập tức thu hút đại quân thú nhân điên cuồng tràn vào.

Quân phòng thủ trong thành vội vàng tiến lên chặn đường, sĩ quan quý tộc trực tiếp xung phong ở tuyến đầu, vô số binh sĩ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên xông tới ngăn chặn lỗ hổng.

Tường thành đổ sụp đã trở thành tiêu điểm để song phương tranh đoạt . Trong lúc nhất thời, chi gãy bay đầy trời, phế tích nhuộm đỏ máu tươi.

"Bộ binh hạng nặng của Hùng tộc, xuất kích!"

Theo lệnh của tên quan chỉ huy thú nhân, một đội binh sĩ mặc áo giáp hạng nặng xuất hiện trên chiến trường, bọn chúng đã lập tức tham gia vào cuộc chiến tranh đột lỗ hổng trên tường thành.

Đối mặt với một nhóm kẻ địch cứng rắn, quan quân thủ thành cũng phái ra bộ binh hạng nặng tinh nhuệ của phe mình.

Đáng tiếc, tuy đều là bộ binh hạng nặng, nhưng bộ binh hạng nặng của nhân tộc chẳng những yếu về thể lực, mà ngay cả thể hình cũng kém hơn thú nhân một bậc.

Thường phải cần hai đến ba tên lính bộ binh hạng nặng của nhân tộc mới có thể chống lại một tên lính bộ binh hạng nặng của Hùng tộc. Trong trận va chạm giữa sắt thép này, nhân tộc rất nhanh rơi vào thế hạ phong.

Dưới áp lực của bộ binh hạng nặng hùng tộc, mặc dù quân phòng thủ đã thể hiện ra sự can đảm phi thường, nhưng vẫn bị đánh cho phải liên tục lùi về phía sau.

"Cung nỏ thủ, mau sử dụng Ma pháp nỏ để áp chế bộ binh hạng nặng của địch nhân!"

Ở trước mặt sinh tử tồn vong, phí tổn đã không còn nằm trong diện cần được cân nhắc nữa. Cung tên bình thường có rất ít tác dụng đối với nhóm thiết giáp này, chỉ có Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo mới có đủ lực sát thương.

"Sưu, sưu, sưu..."

Những mũi tên nỏ lần lượt được bắn ra, những tên lính bộ binh hạng nặng của Hùng tộc đang xung phong cũng nhanh chóng xuất hiện thương vong. Đáng tiếc so với đại quân thú nhân xung phong thì số lượng Ma pháp nỏ vẫn là quá ít.

Còn về những khẩu Ma Tinh pháo có lực sát thương càng lớn thì đã bị tổn thất hầu như không còn trong cuộc chiến trước đó rồi, chỉ còn lại một khẩu cuối cùng vẫn còn đang tỏa nhiệt.

Chỉ trong chớp mắt, các cung thủ nhân mã của thú nhân cũng đã xuất hiện trên tiền tuyến, phát động một cuộc phản công với những lính cung nỗ thủ.

Theo lý mà nói, Ma pháp nỏ có tầm bắn xa hơn, không cần tiêu tốn quá nhiều thể lực để phát xạ, nên phải có lợi thế trong việc đối xạ mới đúng.

Tiếc là Ma pháp nỏ và cung tiễn đều giống nhau, tỷ lệ chính xác đều là do người.

Kéo dài khoảng cách thì tỷ lệ bắn trúng thấp đến đáng sợ. Khi khoảng cách càng gần thì tỷ lệ chính xác sẽ tăng lên, nhưng như vậy cũng để cho bản thân bại lộ trong phạm vi tầm bắn của kẻ thù.

Trên thực tế, đại quân thú nhân cũng có những trang bị tương tự như Ma pháp nỏ và Ma Tinh pháo, chỉ là số lượng còn ít hơn so với quân đội nhân tộc nhiều.

Trong tình huống bình thường, nó chỉ được sử dụng vào những thời điểm quan trọng. Không giống với nhân tộc, hầu hết mọi pháo đài quân sự quan trọng đều sẽ được trang bị những vũ khí này.

Đáng tiếc là dù được trang bị thì những vũ khí này vẫn rất thưa thớt. Toàn bộ Pháo đài Bethel cũng chỉ được trang bị 6 khẩu Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ hạng nặng + hạng nhẹ cũng không có đủ một trăm khẩu.

Số lượng thưa thớt cộng thêm giá cả đắt đỏ đã làm cho quân phòng thủ phải sử dụng một cách tiết kiệm. Trong tình huống bình thường đều không nỡ sử dụng; Nhưng một khi dùng tới thì cũng có nghĩa là nguy hiểm đang cận kề.

Mắt thấy địch nhân đang liên tục xông lên tường thành, công sự phòng ngự ban đầu đã dần mất đi tác dụng, ý thức được đại thế đã mất, Bá tước Langton vội vàng hạ lệnh:

"Lui lại phòng thủ nội thành!"

Tiếng kèn rút lui vang lên, sự rút lui của quân phòng thủ càng làm dấy lên sự điên cuồng của đại quân thú nhân. Các binh sĩ thú nhân khát máu đang không ngừng tràn vào trong thành bật đồ sát.

Lúc này, hậu quả của chất lượng binh lính kém đã được lộ rõ, việc rút lui có thứ tự như trong dự định không phát sinh, ngược lại còn bởi vì nóng lòng rút lui mà xảy ra một vụ giẫm đạp quy mô lớn.

Chương 491 - Thành Bethel Thất Thủ (2)

"Tất cả mọi người rút lui theo thứ tự, người nhiễu loạn trật tự sẽ bị giết chết bất luận tội, đội đốc chiến chịu trách nhiệm giám sát!"

Nhưng mệnh lệnh này của Bá tước Langton đã quá muộn. Trong khoảnh khắc mà quân phòng thủ lâm vào hỗn loạn thì đại quân thú nhân đã nhào tới ngay lập tức.

Trận chiến trở nên khốc liệt hơn, ban đầu vốn là một trận công phòng chiến ở ngoại thành, bây giờ đã tràn lan đến nội thành.

Để tránh tình trạng hỗn loạn ảnh hưởng đến quân phòng thủ trong nội thành, Bá tước Langton không còn cách nào khác chỉ đành phải bỏ xe giữ tướng.

"Đóng cổng thành, chặn tất cả lối ra vào!"

Khi mệnh lệnh này được ban ra, rất nhiều quân phòng thủ không kịp rút lui đã vĩnh viễn ở lại ngoại thành.

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa vang thấu trời xanh.

Những chuyện này không lay chuyển quyết tâm của Bá tước Langton. Mặc dù khi nhìn thấy vô số binh sĩ đổ xuống thì trong lòng ông ta đang rỉ máu, nhưng giờ phút này, ông ta vẫn lựa chọn lý trí.

Trận chiến đẫm máu vẫn còn đang tiếp tục. Cùng với sự sụp đổ của ngoại thành, còn có có một loạt các công sự phòng thủ gần đó gắn liền với Pháo đài Bethel.

Tiếng la giết và tiếng khóc không ngừng đánh vào thần kinh của Bá tước Langton. Nhìn lá cờ gia tộc rơi xuống, ông ta biết rằng thời đại thuộc về gia tộc Liberon đã sắp kết thúc.

Lẽ ra bây giờ ông ta phải trấn an sĩ khí quân tâm, nhưng giờ phút này, Langton đã mất đi hứng thú. Giống như những người khác, những suy nghĩ tuyệt vọng dâng lên trong tâm trí Langton, ông ta không cho rằng một toà nội thành sẽ có thể ngăn cản được bước tiến của thú nhân.

Sau khi trở lại phủ thành chủ, Bá tước Langton lưu luyến nhìn thoáng qua trưởng tử rồi dặn dò: "Thành Bethel đã không còn giữ được rồi. Chờ sau khi trời tối, con mang theo các em trai và em gái rời khỏi đây bằng lối đi bí mật đi."

"Mang theo cả những tử sĩ ám vệ mà gia tộc bồi dưỡng. Truyền thừa nội tình có thể mang đi được bao nhiêu thì tính bao nhiêu."

"Đừng đi thành Dapest, hang ổ mà gia tộc chúng ta quản lý hơn trăm năm cũng bị thất thủ nhanh như vậy, Công quốc Mosey có thể sẽ không còn tồn tại được lâu nữa."

"Loạn thế sắp tới rồi, bây giờ chỉ là mới bắt đầu. đại quân thú nhân khí thế hung hăng, lần này sợ là các quốc gia phương bắc cũng khó thoát một kiếp."

"Tương lai của gia tộc Liberon hiện đang nằm trong tay con rồi. Nhớ lấy, cho dù có như thế nào thì cũng không được để đoạn tuyệt truyền thừa của gia tộc!"

Nói xong, Bá tước Langton liền trở nên ủ rũ. Vốn dĩ ông ta muốn dẫn dắt gia tộc mình tiến thêm một bước trong thế giới hỗn loạn này, nhưng ông ta không ngờ là gia tộc Liberon lại bị loại ngay từ đầu.

"Phụ thân, ngài đi chung với bọn con đi! Không có ngài, chỉ dựa vào mấy người chúng con thì không thể nào chèo chống được gia tộc Liberon đâu."

Những lời nói của trưởng tử cũng không thể làm lung lay quyết tâm của Bá tước Langton. Ông ta nhìn con trai mình bằng ánh mắt hiền từ rồi lắc đầu nói:

"Các con có thể đi, nhưng ta thì không đi được. Quý tộc không chỉ có vinh diệu, mà càng phải gánh chịu nghĩa vụ và trách nhiệm tương ứng."

"Là một vị lãnh chúa, ta nhất định phải cùng tồn vong với lãnh địa. Nếu như ta rời đi vào lúc này, chắc là con cũng biết là nó sẽ có nghĩa gì rồi."

"Được rồi, con cũng không còn nhỏ nữa, phải học được cách đối mặt với mọi chuyện."

"Ta không thể làm gia tộc Liberon trở nên càng thêm huy hoàng trong tay mình, nhưng cũng không thể để cho đám tiền bối cảm thấy hổ thẹn."

"Chiến tranh đã diễn ra lâu như vậy, cũng đã có không ít quý tộc chiến tử. Người khác đều có thể vì gia tộc mà chết, ta, cũng không ngoại lệ."

"Thời gian không còn nhiều nữa, con đi chuẩn bị một chút đi! Cuộc sống sau này đã không có cha ở bên cạnh, mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào bản thân các con mà thôi."

"Bên ngoài cũng có không ít người đang nhớ thương truyền thừa của gia tộc Liberon. Hiện giờ thì ngay cả một số người thân và bạn bè cũ trong quá khứ cũng có thể không còn đáng tin nữa."

"Sau khi rời khỏi nơi này, các con nhớ phải chú ý cẩn thận khi làm việc. Không nên vội vàng cầu thành, trong loạn thế này chưa bao giờ thiếu cơ hội."

Không có người nào muốn chết cả, Bá tước Langton cũng không ngoại lệ. Nhưng lại không còn cách nào, nghĩa vụ "bảo vệ lãnh địa" đã buộc ông ta phải ở lại.

Đặc biệt là vào lúc chiến đấu chống lại dị tộc, nếu như ông ta dám chạy trốn theo thì đợi bị Liên minh Nhân tộc truy sát đi!

"Phụ thân, bảo trọng!"

Sau khi sắp xếp cho gia quyến xong xuôi, Bá tước Langton một mình bước vào một gian mật thất. Là một nhà quý tộc uy tín lâu năm, làm sao có thể không có một vài thủ đoạn bí ẩn được!

Không thể ngăn chặn bước tiến của đại quân thú nhân binh không có nghĩa là không thể chế tạo phiền phức cho thú nhân. Bản thân không sống nổi, đương nhiên là phải kéo theo địch nhân làm đệm lưng.

"Khặc khặc..."

"Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người đến rồi. tiểu tử của gia tộc Liberon, chẳng lẽ lão tổ tông nhà ngươi chết sớm nên đã quên nói cho ngươi biết ân oán giữa ta và nhà các ngươi rồi!"

Một giọng nói âm trầm khủng bố vang lên, làm cho người nghe tê cả da đầu. Những bóng ma bay đầy trời cuốn lên một làn âm phong thổi tắt ngọn đèn trong tay Bá tước Langton.

"Lão tổ tông nhà ta thế nào thì không nhọc lão già như ngươi quan tâm. Lần này ta tới đây chỉ để nhìn vị Vu yêu đã từng rong ruổi khắp đại lục như lão đã tịch diệt hay chưa mà thôi."

"Nếu lão đã sống tốt như vậy thì ta cũng yên lòng. Có lẽ ngày mai, hoặc có lẽ ngày mốt, tóm lại, lão sắp có thể ra khỏi đây rồi."

"Gia tộc Liberon sắp sửa không còn nữa, ân oán mà lão tổ tông lưu lại đương nhiên là cũng không còn quan trọng."

"Là vãn bối, ta cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa. Nghe nói sở thích của Vu yêu các ngươi chính là giết chóc, thôn phệ huyết khí làm lương thực, vậy thì ta sẽ tặng cho lão một trận huyết thực."

"Hi vọng lão có thể hài lòng."

Chương 492 - Thành Bethel Thất Thủ (3)

"Tất cả vật liệu dùng để thi triển Thiên Tai Vong Linh đã được ta chuẩn bị sẵn cho lão rồi. Rất nhiều tiết điểm trong thành đều có trận pháp tương ứng."

"Đợi khi ta mở phong ấn thì lão liền có thể thi triển thỏa thích!"

"Tốt nhất là bao phủ toàn bộ Thành Bethel để thể hiện trình độ của một vị Đại vu sư như lão. Có lẽ lão chỉ cần giết hết những kẻ tiến vào trong thành là có thể lấy lại được nhục thân."

"Đương nhiên, ngày đó ta sẽ không thấy được. Chìa khóa bí mật để mở phong ấn đã hòa làm một thể với ta, vào lúc ta bỏ mình cũng chính là lúc lão thấy lại ánh mặt trời."

Bá tước Langton thản nói.

Nhìn thì có vẻ như không quan tâm đến chuyện sống chết, chẳng qua sự hơi do dự trong lòng bàn tay đã bán rẻ vẻ không cam lòng trong nội tâm của ông ta.

Nếu như được lựa chọn, ông ta chắc chắn sẽ không thả lão quái vật này ra. Nhưng bây giờ thì hết cách rồi, đại quân thú nhân đã vây kín Thành Bethel, viện quân thì không có.

Mặc dù mật đạo có thể thông hướng ngoài thành, nhưng liệu nó có thể thoát khỏi tầm mắt của thú nhân hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Biện pháp tốt nhất chính là gây ra một vài động tĩnh lớn để hấp dẫn ánh mắt của đại quân thú nhân, làm cho bọn chúng không có thời gian chú ý tới đám tôm tép nhãi nhép bên ngoài.

Lão vu yêu trước mặt này chính là một con cờ tốt. Thiên Tai Vong Linh vừa ra, đại quân thú nhân tiến vào trong thành nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề.

Hiện giờ đã có không ít thú nhân tiến vào ngoại thành rồi, theo như suy tính của ông ta, lần này ít nhất cũng có thể hố chết mấy ngàn quân tinh nhuệ của thú nhân.

Sau đó chính là chuyện giữa thú nhân và Vu yêu. Bất luận là ai thắng ai thua thì cũng chẳng còn quan hệ gì với một người đã chết như ông ta nữa.

"tiểu tử của gia tộc Liberon, mặc dù ta biết ngươi chỉ là muốn lợi dụng lực lượng của ta để báo thù dùm ngươi, nhưng mà ta rất thích phần lễ vật này."

"Nếu là lão tổ tông nhà ngươi cũng có thể sáng suốt được như vậy thì giữa chúng ta đã không đến mức này rồi?"

"Thôi, chỉ cần ta có thể có được tự do thì ân oán giữa chúng ta liền sẽ được xóa bỏ. Chỉ cần sau này ta không gặp được hậu bối của ngươi thì ta sẽ không giết."

Lão vu yêu tự nhận là rộng lượng đưa ra hứa hẹn.

"Không gặp được thì không giết", nếu như một câu nói như vậy cũng có thể được tính là lời hứa thì chắc là toàn bộ người trên đại lục đều đã hứa với cừu nhân của mình như vậy rồi.

"Vậy ta liền thay mặt hậu bối cám ơn hảo ý của các hạ! Vãn bối còn có việc, cáo từ trước một bước."

Bá tước Langton tức giận đáp lại.

Liên hệ với những sinh vật bóng tối có trái tim vặn vẹo này thật sự làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Lý niệm mà mọi người thờ phụng hoàn toàn khác nhau, muốn trò chuyện bình thường đều rất khó khăn.

"Tiểu tử của gia tộc Liberon, không cần phải rời đi vội vàng như vậy! Ta xem tiểu tử ngươi có thiên phú kinh người, cốt cách kinh kỳ, rất thích hợp để trở thành Vu yêu."

"Hay là để lão già ta dẫn đường cho ngươi, giúp ngươi chuyển hóa thành Vu yêu, từ đó liền..."

Không đợi lão Vu yêu nói hết lời, Bá tước Langton đã quay người rời khỏi mật thất. Người bình thường không biết Vu yêu là thứ, nhưng một đại quý tộc như ông ta thì biết rất rõ ràng.

Nhìn thì có vẻ như thọ nguyên rất dài, chỉ cần không bị người ta tìm được hộp sinh mệnh là có thể nhẹ nhàng sống trên ngàn năm, thậm chí càng lâu hơn nữa.

Nhưng mà trên thế giới này làm gì có bữa cơm nào là miễn phí, nếu như có thể gia tăng ngàn năm tuổi thọ mà không mất mát gì, có lẽ trên đại lục này đã tràn đầy Vu yêu rồi.

Ở trước mặt sinh mạng, đạo đức không đáng được nhắc tới. Vì duyên thọ, các quý tộc cao tuổi có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ quá trình chuyển hóa từ sinh linh trở thành Vu yêu, không chỉ bản chất của sinh mệnh bị thay đổi mà ngay cả linh hồn cũng sẽ bị vặn vẹo.

Từ trước tới nay, chưa từng có người nào chuyển hóa thành Vu yêu mà có thể giữ lại được mọi thứ lúc còn sống cả. Cho dù là có thể giữ lại được một số ký ức thì cũng chẳng có tác dụng thật chất gì.

Đã không còn là chính mình nữa thì loại trường sinh này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bá tước Langton trở lại trong quân doanh rồi lạnh lùng hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, phân phát thánh thủy cho mỗi một tên binh lính."

"Nói cho các binh sĩ biết, Thần Hi chi chủ đang ở cùng chúng ta. Cho dù là chết trận thì linh hồn của chúng ta cũng sẽ được tiến vào Thần quốc."

"Nếu như lũ thú nhân tiếp tục tiến công vào ngày mai, vậy thì chúng ta liền liều mạng với bọn chúng!"

Nếu không chuẩn bị từ trước thì làm sao có thể thả được một lão Vu yêu ra chứ. Nhưng quan binh này đều là thuộc hạ đi theo ông ta, mang theo mọi người cùng nhau chịu chết thì không nói, nhưng nếu như ông ta lại làm cho linh hồn của những người này sau khi chết cũng không được bình yên thì thật sự là không thể nào nói nổi. ...

"Đại ca chúng ta..."

Không đợi vị thiếu niên này nói hết lời, thanh niên lớn tuổi hơn đã nhẹ giọng ngắt lời: "Từ giờ trở đi đừng nói thêm gì nữa. Có gì thắc mắc thì đợi đến nơi an toàn rồi nói."

"Các em còn quá nhỏ, bây giờ còn không hiểu chuyện. Thúc tổ, làm phiền ngài thi triển ma pháp để đưa bọn nó vào trạng thái hôn mê, tránh làm kinh động đến cường giả thú nhân ở phía trên."

Đây là dấu hiệu của việc quá lo lắng, xác suất xuất hiện cường giả thú nhân trong một mật thất vừa hẹp vừa dài vốn không cao.

Cho dù có gặp được thì cũng bị những tiếng ồn trong quân doanh lấn át, xác suất có thể phát hiện ra động tĩnh bên dưới là cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng bây giờ là thời kỳ phi thường, toàn bộ hy vọng của gia tộc Liberon đều nằm trong mật đạo này. Cẩn thận một chút thì luôn luôn không có sai.

Chương 493 - Thành Bethel Thất Thủ (4)

Chỉ thấy ông lão khẽ gật đầu rồi thi triển một chiêu Hôn Thụy Thuật* . (Thuật ngủ dài)

Không còn mấy đứa nhóc quậy phá, người còn lại đều đã trưởng thành, trong mật đạo trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều cầm binh khí trên tay, thân mang áo giáp, nếu như không phải trên mặt mọi người biểu hiện đầy vẻ u sầu thì sẽ không có ai biết đây là một đội chạy nạn.

Lặng lẽ tiến lên trên con đường bí mật, nửa giờ sau, tiếng nước chảy róc rách vang lên bên tai mọi người.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, là một dòng sông ngầm tối tăm dưới mặt đất. Rõ ràng là khi tổ tiên của gia tộc Liberon xây dựng Pháo đài Bethel này đã rất tốn công tốn sức.

Sự tồn tại của dòng sông ngầm không chỉ giải quyết vấn đề nguồn nước trong thành phố, mà nó còn là lối thoát vàng để chạy trốn.

Nếu như không có dòng sông này, chỉ dựa vào đường hầm được đào bằng sức người mà muốn thoát khỏi đại quân thú nhân ngoài thành thì sợ là phải đào mấy chục dặm mới được.

Không có mấy chục năm thì sợ là không đào được một công trình mấy chục dặm mà chỉ dựa vào sức người.

"Nghỉ ngơi một chút trước đi, lối ra cũng dòng sông ngầm ngầm này cũng không còn xa nữa. ước chừng chỉ cách doanh trại của thú nhân khoảng mười dặm."

"Hiện giờ ra ngoài thì rất khó để không bị lính trinh sát của địch nhân phát hiện."

"Trong doanh trại của thú nhân có ít nhất ba ngàn Người Ưng chia thành 3 đội, một khi bị bại lộ tung tích, cho dù là kỵ binh Griffin cũng rất khó thoát khỏi sự truy đuổi của bọn chúng."

"Cứ ở đây chờ tín hiệu của phụ thân ngài trước, sau khi phụ thân ngài ngăn chặn được đại quân thú nhân thì chúng ta mới ngồi thuyền từ nơi này ra ngoài."

Nhìn theo hướng mà ông lão chỉ, có những chiếc thuyền độc mộc nhỏ được đặc chế. Chỉ là những mạn thuyền này cách mặt nước một khoảng cách rất ngắn, chỉ có mười mấy cm.

Một khi có người ngồi lên, khoảng cách với mặt nước sẽ bị thu hẹp lại. Nếu như một người mập ngồi lên thì không chừng còn bị chìm xuống.

Kết cấu bên trong thuyền không phải để người ngồi mà là để người nằm.

Những chiếc thuyền này tạo ra cho người ta một cảm giác giống như không phải chuẩn bị cho người sống, mà giống như chuẩn bị cho người chết.

Chỉ có một lời giải thích cho phong cách thiết kế độc đáo này: không gian phía trên mặt nước của dòng sông ngầm này rất hạn chế, nên chỉ có thể hạ thấp chiều cao của con thuyền.

Trong trường hợp xảy ra va chạm, những chiếc thuyền độc mộc dùng để bỏ chạy này sẽ lập tức biến thành quan tài của bọn họ.

Trên mặt sông đột nhiên xuất hiện một con thủy quái, nó liếc mắt nhìn đám người giống như đang xác định cái gì đó, một lúc sau mới chậm rãi nói:

"Huyết mạch không sai, tại sao gia tộc Liberon các ngươi suy bại nhanh như vậy, mới chỉ trăm năm mà đã tới mức phải vội vàng chạy thoát thân rồi."

"Thực lực của đám nhóc các ngươi cũng không tính yếu, giữ vững gia nghiệp hẳn là không khó, chẳng lẽ thế giới bên ngoài thay đổi nhanh đến vậy sao."

Nào chỉ là không yếu, trong đội ngũ hơn trăm người, đặt ở bất kỳ địa phương nào cũng là một thế lực không nhỏ.

Ngoài bọn trẻ ra, trong số những người còn lại, kẻ yếu nhất cũng là Ma pháp sư trung cấp, đại đa số hộ vệ đều có thực lực Kỵ sĩ cao cấp, ngay cả Bạch Ngân Kỵ Sĩ và Hoàng Kim Kỵ Sĩ cũng có hơn mười vị.

Ba ông lão cầm đầu không phải là Ma đạo sư thì chính là Đại Địa kỵ sĩ. Dù có ở bất cứ đâu thì cũng là cường giả.

"Tiền bối Kerondo, Thành Bethel đã bị thú nhân xâm lấn. gia tộc Liberon đã chiến bại, hiện giờ chỉ có thể cắt đuôi cầu sinh."

"Vãn bối là gia chủ đời kế tiếp của gia tộc Liberon - Anthony, xin ngài nể mặt của tổ tiên vãn bối mà tiễn bọn vãn bối một đoạn đường!"

Trong khi nói chuyện, gã thanh niên kia đã tiến lên rồi hành lễ quỳ lạy với con thủy quái.

"Được rồi, tiểu tử Anthony. Đừng có diễn mấy trò vô dụng này, lão phu đã từng có ước định với tổ tiên của ngươi thì đương nhiên sẽ giữ lời."

"Nhưng mà chuyện xấu nói trước, ta chỉ phụ trách đưa các ngươi ra khỏi nơi này. Phần còn lại là chuyện của các ngươi."

"Ân oán giữa nhân tộc và thú nhân thì các ngươi tự đi mà giải quyết, đừng nghĩ ta sẽ nhúng tay vào."

"Quyết định rời đi khi nào thì tự mình nằm lên thuyền đi, ta sẽ tự đưa các ngươi rời đi."

Nói xong, mặc kệ đám người này có đồng ý hay không, con thủy quái sáng lấp lánh đã trực tiếp lặn xuống nước, lấy hành động thực tế để cho thấy thái độ. ...

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Những tiếng la giết vang lên, quân phòng thủ thành Bethel cuối cùng đã tới biên giới chuẩn bị sụp đổ. Nhìn qua từng binh sĩ ở bên cạnh mình ngã xuống hết người này tới người khác, Bá tước Langton từ từ rút thanh trường kiếm ra.

Nhưng mà ông ta không vội vã tiến công, mà mang theo binh sĩ chậm rãi lui lại, cố gắng dẫn dụ đại quân thú nhân vào nội thành.

Mặc dù Vu Yêu Vương trong truyền thuyết rất lợi hại, nhưng dù sao cũng đã bị phong ấn vô số năm trời, Bá tước Langton cũng không biết là lão già đó còn giữ được mấy phần thực lực.

Uy lực của Thiên Tai Vong Linh đều phụ thuộc vào thực lực của người thi triển.

Cho dù đã bố trí rất nhiều trận pháp phụ trợ cỡ nhỏ từ trước, nhưng bởi vì chiến tranh nên không ai biết là còn có bao nhiêu trận pháp có thể phát huy được tác dụng.

Vì để cái chết của mình có giá trị hơn, Bá tước Langton quyết đoán lựa chọn tiếp tục chống cự, dẫn dụ đại quân thú nhân truy kích.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, bộ áo giáp chói lọi của Bá tước Langton nhanh chóng thu hút sự chú ý của gã một sĩ quan thú nhân, gã này đích thân chỉ huy quân đội đuổi theo ông ta.

"Nhân loại, mau đầu hàng đi, bổn tướng có thể cam đoan sau khi các ngươi sẽ không biến thành đồ ăn!"

Chương 494 - Thành Bethel Thất Thủ (5)

Đối mặt với những lời gọi hàng của gã sĩ quan thú nhân trước mắt, Bá tước Langton cười ha ha một tiếng. Nếu như lời hứa của thú nhân đáng tin, vậy thì heo mẹ cũng biết leo cây.

Cho dù thú nhân thật sự tiếp nhận tù binh thì ông ta cũng sẽ không đầu hàng vào thời điểm này. Nếu như ông ta thật sự muốn sống chui sống nhủi trên thế gian thì trước đó đã trốn vào trong mật đạo rồi, cần gì phải ở lại đến bây giờ chứ?

"Giết!"

Trong khi nói chuyện, Bá tước Langton liền rút kiếm xông lên, lấy hành động thực tế để diễn đạt thái độ của bản thân.

Liên tục chém chết hơn mười tên binh sĩ Hùng tộc, cuối cùng cũng chọc giận cao thủ Hùng tộc giấu trong đội ngũ, tên cao thủ này trực tiếp tung ra một đòn công kích mạnh mẽ về phía Bá tước Langton.

Ông ta vốn có thể tránh thoát, nhưng trong lòng Bá tước Langton đã ôm chí quyết tử từ lâu, cho nên ông ta không chỉ không né, ngược lại còn lại lên đón lấy.

Chỉ trong giây lát, thi thể vỡ vụn, ngay khi ông ta vừa tử trận, trên chiến trường đẫm máu đột nhiên xuất hiện từng làn âm phong.

Nhiệt độ trong thành bắt đầu giảm xuống, mồ hôi nóng trên trán đột nhiên biến thành mồ hôi lạnh, sự thay đổi kỳ lạ khiến cho vô số người cảm thấy bàng hoàng.

Không đợi đám người kịp phản ứng, bầu trời sáng sủa ban đầu đột nhiên tối sầm lại. Vô số xác chết từ từ bắt đầu di chuyển.

Nhìn màn sương đen đang liên tục bay lên trên bầu trời, Linh mục thú nhân đang quan chiến ở ngoài thành đột nhiên hoảng sợ nói: "Vong Linh Thiên Mạc!"

Không hề có bất kỳ sự do dự nào, tên thú nhân vội vàng lao thẳng vào trong doanh trướng của Hùng Hoàng.

"Bệ hạ, nhanh mệnh lệnh cho quân đội trong thành rút ra ngoài đi. Có người đang thi triển Thiên Tai Vong Linh, nhìn vào phạm vi bao phủ của Vong Linh Thiên Mạc thì người thi thuật chí ít cũng có tu vi Đại ma đạo sư."

"Kết hợp với nhiều trận pháp tăng cường mà kẻ địch đã bố trí trong thành, e rằng trận Thiên Tai Vong Linh này có thể thức tỉnh toàn bộ những binh lính đã chết trận trong thành."

"Bây giờ chúng ta có muốn ngăn cản thì cũng không còn kịp nữa. Chỉ có..."

Những lời sau đó còn chưa kịp nói ra. Màn sương đen ban đầu đột nhiên đông đặc lại, Thiên Tai Vong Linh đã được thi triển thành công rồi.

Đúng như Linh mục thú nhân sở liệu, tất cả các xác chết trong thành phố đều đứng dậy, ngoại trừ những binh sĩ mang theo nước thánh. Họ lần lượt nhặt vũ khí dưới đất lên và chĩa mũi đao về phía những người đồng đội cũ của mình.

Một cuộc hỗn chiến mới lại bắt đầu. Quan binh thú nhân vừa mới giành được đại thắng đã cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. ...

Hudson đang mang theo quân đội chạy tới Phi Hùng bảo, lúc này hắn đang tận hưởng phong cảnh trên đường đi.

Không có cách nào, có thêm Quân đoàn số 23 cản trở, tốc độ hành quân không nhanh nổi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao mà hắn yêu cầu các quan chức trong bộ phận hậu cấp cho Ma Tinh pháo. Dù sao tốc độ hành quân cũng đã bị đồng đội làm cho chậm lại, nên dù có chậm hơn một chút thì cũng chẳng còn có thể chậm được bao nhiêu.

"Báo!"

"Quân đoàn trưởng các hạ, có một đám mây đen xuất hiện ở hướng đông bắc, có vẻ như là có người đang thi triển Thiên Tai Vong Linh!"

Giọng nói của tên lính trinh sát đã kéo Hudson từ trong cuộc vui tỉnh lại.

"Thiên Tai Vong Linh" cũng không phải món đồ chơi nhỏ. Mặc dù không có thực lực hủy thiên diệt địa như trong truyền thuyết, nhưng lực sát thương và lực phá hoại vẫn vô cùng kinh người.

Thuật này không thường xuyên xuất hiện chủ yếu là vì điều kiện thi pháp rất hà khắc. Không chỉ cần tiêu hao rất nhiều tài liệu trân quý, mà còn cần chọn một địa điểm thi pháp phù hợp.

Các khu vực vừa trải qua chiến tranh hoặc đang trong quá trình chiến tranh là nơi thích hợp nhất cho việc thi triển Thiên Tai Vong Linh.

Hudson bản đồ ra và kiểm tra vị trí, hắn nhanh chóng xác định được chiến trường nằm gần Pháo đài Bethel.

Tính khoảng cách giữa song phương thì ít nhất cũng còn khoảng năm mươi, sáu mươi dặm nữa. Cho dù hắn có muốn qua đó hỗ trợ thì cũng không kịp.

"Biết rồi! Phái người tiếp tục quan sát động tĩnh bên đó, thám mã tạm thời không nên áp sát quá gần."

Hudson nghiêm túc nói.

Pháo đài Bethel cách Phi Hùng bảo cũng không xa, chỉ khoảng bốn mươi dặm. Nếu như Thành Bethel xảy ra chuyện, vậy thì Phi Hùng bảo sẽ phải chịu áp lực lớn.

Lỡ như đầu của thú nhân bị nước vào, thích chơi một đường quét ngang, vậy thì Phi Hùng bảo sẽ trở thành đối tượng chịu đòn tiếp theo.

Hối hận thì cũng đã vô dụng. Trên chiến trường quân lệnh như núi, đã nhận nhiệm vụ thì nhất định phải chấp hành.

Đại quân tiếp tục tiến về hướng Phi Hùng bảo, Thành Bethel đã máu chảy thành sông.

"Ha ha... Ta đã trở về!"

Một tiếng hò hét vang thấu trời xanh, cho dù ở bên trong mật đạo thì cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

"Cơ hội tới, chúng ta đi!"

Nói xong, Anthony liền xoay người nằm xuống chiếc thuyền độc mộc mà không chút mảy may chần chừ.

Chỉ có nước mắt bên khóe mắt đã lộ ra nỗi bi thương trong lòng y.

Vu yêu bị phong ấn xuất thế cũng có nghĩa là phụ thân y đã bỏ mình.

Muốn mở được phong ấn của tiên tổ thì có chìa khoá thôi là chưa đủ, mà nhất định phải có dùng máu của tộc nhân dòng chính để huyết tế.

Chiếc thuyền độc mộc chậm rãi tiến lên, đường chạy trốn chính thức mở ra, khép lại trang sử của gia tộc Liberon từng hiển hách một thời.

Có thể sẽ có ngày lấy lại được cơ nghiệp, nhưng đó lại là khởi đầu của một câu chuyện truyền kỳ khác. ...

Hư ảnh dần dần ngưng thực, Vu yêu thoát khỏi lồng giam, vừa mở to mắt liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Một đám cao thủ thú nhân đằng đằng sát khí tìm tới cửa, hiện giờ đang vây xung quanh lão ta, không hề nói nhảm bất cứ câu nào đã trực tiếp nhào lên.

Giải thích là chuyện không có ý nghĩa, chỉ cần nhìn toàn thành đều là vong linh thú nhân thì lão ta lại lại lại biết rằng mình đã gây họa.

Không biết có phải là do bị nguyền rủa hay không, từ khi lão ta trở thành Vu Yêu Vương thì không phải đang gặp rắc rối cũng là đang trên đường gặp rắc rối.

Chương 495 - Tự Bạo

Hậu quả trực tiếp chính là lão ta bị toàn bộ đại lục truy sát, cho đến khi bị trọng thương vào khoảng hơn một trăm năm trước rồi bị tiền bối của gia tộc Liberon nhặt nhạnh chỗ tốt phong ấn.

Yên lặng thời gian trăm năm, mãi mới chờ được đến lúc gia tộc Liberon cùng đường mạt lộ, vừa mới nghênh đón tân sinh thì lại bị cường giả thú nhân vây công.

Trong thâm tâm lão ta đang không ngừng thăm hỏi cả gia tộc của Bá tước Langton. Nếu như không phải tên này đã chết đến cả cặn bã cũng không còn thì lão ta chắc chắn sẽ biến Bá tước Langton thành vong linh, thiêu đốt linh hồn của ông ta mỗi ngày.

Đối mặt với vô số đòn công kích của kẻ địch, Vu Yêu Vương lập tức lấy lại tinh thần.

Chỉ tính riêng đám thú nhân đang vây công ở trước mắt này thôi, thực lực thấp nhất đã có thể so sánh với Đại Địa kỵ sĩ (7) của nhân tộc rồi.

Kẻ mạnh nhất trong này còn đạt tới tu vi Thiên Không Kỵ Sĩ (8), quả thật là đại sát khí trên thế gian.

Ngoài hơn mười tên chiến sĩ Thú Nhân ra thì còn có ba tên Linh mục thú nhân, cũng có thể sánh vai với Ma đạo sư (7) của nhân tộc.

Đối mặt với đội hình như vậy, đừng nói là lão ta vừa mới khôi phục, cho dù là trong thời toàn thịnh thì cũng không chịu nổi.

Nếu như không nhờ có Vong Linh Thiên Mạc buff thêm hiệu ứng thì vừa rồi lão ta đã ngủm luôn ở chỗ này rồi.

"Mau dừng tay, chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng!"

Thật không thể tin là lời nói như vậy lại được phát ra từ miệng của một tên Vu yêu.

Nhưng Vu Yêu Vương lại có nỗi khổ riêng của mình, đối mặt với nhiều cường giả như vậy, cho dù có là Vong Linh Thiên Mạc thì cũng không thể cầm cự được lâu.

Lão ta đã bị nhốt trong phòng tối hơn trăm năm, sớm đã chán ngấy rồi, Vu Yêu Vương không muốn bị nhốt thêm một lần nào nữa.

Có lẽ là đã không còn cơ hội thứ hai, hộp sinh mệnh là mệnh căn của Vu Yêu, nhưng điều đó không có nghĩa là nếu không tìm thấy thứ này thì sẽ không thể tiêu diệt được Vu yêu.

Mặc dù quá trình này có thể sẽ hơi phiền phức, nhưng với cừu hận mà lão ta đã gây ra, có lẽ đám cường giả thú nhân ở trước mắt này sẽ không quan tâm đến chút phiền phức đó.

"Hừ! Bây giờ mới biết hối hận sao, trễ rồi, ngươi ngoan ngoãn nộp mạng ra đi!"

Ngoài miệng thì đáp lại, trong động tác trên tay lại không hề dừng lại, nói rõ là muốn chém tận giết tuyệt.

Đàm phán thất bại, chỉ trong chốc lát, cơ thể chưa hoàn toàn ngưng thực của Vu Yêu Vương liền bị trọng thương.

Lúc này, chiến lực mà Vong Linh Thiên Mạc tăng thêm cũng đang trên bờ vực lung lay sắp đổ, có thể đổ sụp bất kỳ lúc nào.

Trận chiến tàn khốc này khiến cho Vu Yêu Vương nổi giận, lửa giận dần dần tràn ngập đại não, lão ta trực tiếp hét lớn một tiếng rồi nói: "Là do các ngươi ép ta đó!"

Nhìn thấy cảnh này, đám cường giả thú nhân có kinh nghiệm phong phú đều nhao nhao lui lại, đáng tiếc là đã trễ.

Vu Yêu Vương tự bạo giống như một cây diêm quẹt châm lửa vào toàn bộ Pháo đài Bethel, pháo đài nổ tung, một đám mây hình nấm bay vút lên bầu trời, có thể nhìn thấy rõ ràng từ khoảng cách mấy chục dặm bên ngoài.

Thành Bethel đã biến mất, đại quân thú nhân tiến vào trong thành cũng bị mai táng theo, ngay cả doanh trại của đại quân thú nhân ở ngoài thành cũng bị ảnh hưởng bởi vụ nổ này.

Toàn bộ thành phố giống như một toà trận pháp tự bạo phạm vi lớn, Vu Yêu Vương tự bạo chỉ là một ngòi nổ, chuyện này làm cho người ta không thể không khiến cảm thán trước thủ đoạn to lớn này của gia tộc Liberon.

Đối mặt với vụ nổ như vậy, đám cường giả thú nhân tham dự vây công Vu Yêu Vương cũng bị tổn thất nặng nề.

Ba tên Linh mục thú nhân có lực phòng thủ tương đối yếu đã bị nổ banh xác, một đám Chiến sĩ thú nhân cũng bị tổn thất nặng nề.

Sau vụ nổ, chỉ có một người là còn có thể đứng dậy. Trong số mười mấy người tham gia cuộc chiến này, chỉ có ba người là còn có thể nằm kêu rên trên mặt đất, nhưng kẻ còn dư lại đều không rõ sống chết.

Vụ nổ kinh thiên động địa này còn làm ảnh hưởng đến Hùng Hoàng đang chỉ huy đại quân ở ngoài thành.

Hùng Hoàng phủi phủi đống bụi trên đầu, không thèm để ý sửa soạn lại dung nhan của bản thân mà đã vội vàng hạ lệnh:

"Mau phái người vào thành tìm kiếm những người còn sống sót!"

Sau trận chiến này, Hùng tộc bị tổn thất nặng nề.

Chỉ cần nhìn vào tòa thành đã biến thành đống đổ nát trước mặt liền biết là những binh sĩ đã tiến vào trong thành sẽ rất khó sống sót.

Binh lính bị tổn thất thì chắc chắn không thể bù đắp được. Nhưng vẫn phải cử người đi tìm kiếm cứu nạn đám cường giả được phái vào trong thành.

Định thần nhìn lại, những căn lều trải dài hơn chục dặm bây giờ đã trở thành một mảnh trống không.

Những tiếng la hét kêu rên không ngừng truyền vào trong tai, hiển nhiên là đại quân thú nhân ở ngoài thành cũng bị ảnh hưởng.

Tổn thất cụ thể vẫn chưa được thống kê, nhưng Hùng Hoàng dám khẳng định, đây là lần tổn thất nặng nề nhất của Đế quốc Thú Nhân kể từ khi cuộc chiến này bắt đầu.

Điều quan trọng nhất là thế lực bị tổn thất nặng nề nhất lần này chính là Hoàng đình Hùng tộc.

Nếu biết trong Pháo đài Bethel có một còn quái vật khủng bố như vậy thì ông ta sẽ không bao giờ chọn nơi này làm chỗ đột phá.

Biên giới của Công quốc Mosey kéo dài mấy trăm dặm, tiến công từ nơi nào mà chẳng được, tại sao phải gặm loại xương cứng này chứ?

Giờ có hối hận cũng vô dụng, trận chiến này là do Hoàng đình Hùng tộc chủ đạo hoàn thành. Quân chủ lực tham gia công thành đều là bộ binh hạng nặng của Hùng tộc.

Không cần suy nghĩ quá nhiều cũng biết là quân đoàn tinh nhuệ phụ trách chủ công pháo đài Bethel đã bị phế rồi.

Chương 496 - Tự Bạo (2)

Điều tiếp theo cần xem xét không phải là làm thế nào để khôi phục sức chiến đấu của quân đoàn, mà là phải cân nhắc xem có nên hủy bỏ chế độ xây dựng quân đoàn hay không.

May mắn là ông ta có một chút bệnh thích sạch sẽ, chán ghét mùi máu tươi bỏ trong thành, nên không vội vàng di dời đại doanh vào ngoại thành, nếu không thì tổn thất sẽ càng lớn hơn nữa.

Điều làm cho Hùng Hoàng cảm thấy bối rối không chỉ là nhà mình bị tổn thất nặng nề, mà là nên giải thích như thế nào với đồng minh. Lần này còn có không quân tộc Ưng đến đây hỗ trợ cũng bị tổn thất nặng nề.

Hôm qua, trụ sở của ba quân đoàn Người Ưng, mỗi phi hành đoàn gồm ngàn người, đã di dời vào trong ngoại thành, ngoài những binh sĩ Người Ưng ra ngoài tuần tra ra, số còn dư lại đều bị vụ nổ vừa rồi thôn phệ sạch sẽ.

Nếu như xử lý chuyện này không tốt, sau này sẽ không dễ dàng mượn được lực lượng không trung viện trợ từ đồng minh nữa. ...

Tiếng nổ kinh thiên cũng làm cho Hudson chú ý. Vì chuyện này mà hắn còn sai Belersden mang theo Lưu Ảnh Thạch chạy qua đó ngó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thứ không biết mới là đáng sợ nhất, một vụ nổ cấp độ này, dù chỉ là dư âm thôi cũng đã có thể giết chết hắn rồi.

Vì lý do an toàn, hắn vẫn để cho Belersden da dày thịt béo đi điều tra.

Với lực phòng ngự của Đại Địa Chi Hùng, uy lực của đòn tấn công theo nhóm với sức mạnh bị phân tán hầu như không gây ra được sát thương gì, khả năng chống chịu của nó là tuyệt đối đỉnh cao.

Nhìn cảnh tượng đống đổ nát được ghi lại trong Lưu Ảnh Thạch, sắc mặt Hudson đại biến.

Rốt cuộc là thứ gì mà lại có thể phá hủy cả một tòa thành như vậy?

Cấm chú, ma pháp trận, hay là còn thứ gì khác nữa?

Dù sao thì Hudson cũng không có tìm được biện pháp có thể chế tạo vụ nổ ở cấp bậc này trong ký ức của mình.

"Belersden, ngươi có nhìn ra gì không?"

Hudson quan tâm hỏi.

Thực lực quyết định tầm mắt, một tên Kỵ sĩ + Pháp sư vừa yếu vừa gà như hắn không nhìn ra cái gì, nhưng không có nghĩa là Belersden cũng không nhìn ra vấn đề.

Dù nói thế nào thì người ta cũng là một con gấu có "gia học uyên thâm". Dựa vào truyền thừa của các đời lão tổ tông, nó cũng tích luỹ được không ít kiến thức.

"Trên chiến trường có khí tức của Vu yêu, còn có rất nhiều vong linh binh sĩ bị chia năm xẻ bảy, chắc là đã có một tên Vu yêu tham gia vào cuộc chiến này.".

"Còn về phần vụ nổ, chắc là do chủ nhân của tòa thành này đã chôn sẵn một số lớn ma pháp trận tự bạo, sau khi thành phá, nhưng trận pháp này liền nổ tung."

Belersden thờ ơ nói.

Có thể thấy được gấu con cũng không hề để loại Ma pháp trận tự bạo này ở trong lòng.

Loại trận pháp có uy lực bị phân tán này chẳng có bao nhiêu lực sát thương với tên da dày thịt béo này cả, nhưng nếu trúng vào người bình thường thì chính là một đại sát khí.

Muốn bố trí ma pháp trận tự bạo thì rất đơn giản, nhưng cái đơn giản ở đây chỉ là ma pháp trận tự bạo cỡ nhỏ thôi.

Còn loại Ma pháp trận pháp do nhiều trận pháp nối lại cùng nhau rồi đồng thời nổ tung này, đây là lần đầu tiên mà Hudson nghe được.

Nếu như có thể mở rộng với quy mô lớn mà nói, chắc là sau này mỗi lần công thành thú nhân đều phải nơm nớp lo sợ. Không kiểm tra chừng 5-6-7-8 lần thì quân chủ lực cũng không dám vào thành.

Sau khi xác định là do người một nhà làm ra, nỗi lo lắng trong lòng Hudson cũng biến mất. Lúc đầu hắn còn lo là đại quân thú nhân sẽ chạy tới chặn đường bọn hắn, hiện giờ thì không cần quan tâm nữa.

Chỉ từ cảnh tượng trên Lưu Ảnh Thạch cũng có thể nhận thấy rằng lần này thú nhân đã phải chịu tổn thất nặng nề.

Không chỉ bị tổn thất về số lượng binh sĩ, mà ngay cả sĩ khí quân tâm cũng bị đả kích.

Chỉ cần là sinh linh bình thường thì đều sẽ biết sợ.

Chắc là vụ nổ lớn vừa rồi sẽ in sâu vào trong lòng của vô số thú nhân, trở thành mọt dấu ấn không thể xóa nhòa.

Ngoài miệng thì không nói gì, nhưng sâu thẳm trong lòng, Hudson không khỏi vỗ tay tán thưởng cho gia tộc Liberon, trận chiến này đánh tốt lắm.

Sau đó, không có sau đó.

Đại quân thú nhân đã bị trọng thương, đây là thời cơ tốt nhất để chiếm tiện nghi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Hudson không thể làm được!

Khoảng cách giữa song phương còn hơn mấy chục dặm, chờ bộ binh của hắn ung dung chạy qua đó thì người ta đã sớm lấy lại được tinh thần rồi.

Kỵ binh đột kích là sự chọn lựa tốt nhất, tiếc là trong tay hắn cũng chỉ có một binh đoàn kỵ binh, mà không phải là quân đoàn kỵ binh.

Ít nhân mã như vậy, chạy qua đó cũng chưa biết người nào chiếm tiện nghi, không bị người ta giết ngược đã là được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi. ...

"Giết!"

"Giết!"

Vận may của đoàn người Anthony không được tốt lắm.

Vừa ra khỏi dòng sông ngầm, đi chưa đến ba mươi dặm liền gặp phải kỵ binh Behemoth đang chạy tới đây tìm hiểu tin tức.

Không cần quá nhiều ngôn ngữ, chỉ một chữ "giết" cũng có thể nói lên mối quan hệ khăng khít giữa đôi bên.

Mặc dù gia tộc Liberon có rất nhiều cao thủ, nhưng so với kỵ binh Behemoth ở trước mắt thì lại kém xa về số lượng.

Trên vùng đồng bằng rộng lớn, hai cái đùi đã được chú định là không chạy lại bốn cái chân, huống chi còn mang theo mấy đứa nhóc vướng víu.

Không đi được thì cũng chỉ có thể chiến đấu.

Dựa vào võ lực cá nhân mạnh mẽ, song phương đánh cho có qua có lại.

Nhưng theo thời gian trôi qua, yếu thế về mặt nhân số cũng dần lộ ra.

Đối mặt với kỵ binh Behemoth có nhân số đông đảo, cho dù thực lực của đám người gia tộc Liberon đều không yếu, nhưng cũng dần lộ ra thế suy bại.

Trơ mắt nhìn từng hộ vệ chiến tử, trong lòng Anthony đang nhỏ máu.

Đây đều là tâm huyết của gia tộc Liberon, không có mười mấy hai mươi năm là không thể bồi dưỡng ra được.

Đặc biệt là vào những lúc gia tộc gặp đại nạn, trong một khoảng thời gian rất dài sau này cũng không có cách nào bổ sung máu mới.

Chương 497 - Vây Giết Behemoth

Có thể nói, mỗi mất đi một người thì việc gây dựng lại gia tộc Liberon sẽ khó khăn hơn một điểm.

Nếu không có nhóm cao thủ này bảo vệ, đừng nói là trùng kiến gia tộc, mấy anh em họ có thể sống sót trong loạn thế này hay không cũng đều là một ẩn số.

Lo lắng cũng vô dụng, thân là gia chủ mới, nhưng thực lực bản thân của y cũng rất có hạn, cho dù có tham chiến thì cũng chẳng phát huy ra được bao nhiêu tác dụng, ngược lại sẽ làm cho bọn hộ vệ đang chiến đấu bị phân tâm.

Nhìn thấy thủ hạ không ngừng ngã xuống, sắc mặt của gã sĩ quan Behemoth đang cưỡi trên một con chiến thú cũng dần dần trầm xuống.

Tổn thất quá lớn.

Nếu như trận chiến này cứ tiếp tục kéo dài, sợ là số binh sĩ Behemoth tử trận sẽ cao đến ba chữ số, đã gần bằng số thương vong của một chiến dịch rồi.

Nếu không phải trực giác nói cho gã biết lần này mình bắt được cá lớn thì gã cũng không muốn mang theo thủ hạ cùng chết ở chỗ này.

Có mấy lần gã sĩ quan này muốn xông lên, nhưng cuối cùng vẫn dập tắt ý nghĩ này.

Mặc dù thực lực của gã cũng không yếu, nhưng trong địch nhân cũng có cao thủ, nếu không cẩn thận bị cao thủ của đối phương ám toán thì sẽ là một trận bi kịch.

Dường như đã cảm giác được gì đó, sắc mặt của gã sĩ quan Behemoth bỗng nhiên vui mừng, sau đó lập tức hạ lệnh:

"Đi bắt mấy đứa nhóc kia trước!"

Kỵ binh Behemoth nhận được mệnh lệnh liền lập tức thay đổi mục tiêu, lao thẳng đến mấy đứa trẻ đang bị đám hộ vệ bảo vệ ở sau lưng.

Ép cho đám hộ vệ này phải tách ra ngăn chặn, ba ông lão nhận thấy không ổn liền liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy hai lão Đại Địa kỵ sĩ đột nhiên rời khỏi đội ngũ rồi hét lớn một tiếng: "Cút!"

Bóng người bay tán loạn, lao thẳng đến chỗ gã sĩ quan Behemoth.

Mục tiêu của đôi bên đều giống nhau, đều là lao tới "bắt vua" trước.

Nhìn thấy cảnh này, những kỵ binh Behemoth dọc đường vội vàng lao ra chặn đường.

Mắt thấy địch nhân sắp tới gần, gã sĩ quan Behemoth cười lạnh một tiếng, nhấc thanh đại kiếm lên rồi trực tiếp nghênh đón.

Vừa rồi sở dĩ gã ta cảm thấy kiêng kị là vì địch nhân vẫn còn có một tên Ma đạo sư, gã lo mình bị ba người này vây công.

Hiện giờ Ma đạo sư của địch nhân đã bị kỵ binh kiềm chế, đương nhiên là gã cũng không cần phải rén nữa.

Sau một lần giao thủ, sắc mặt của hai ông lão lập tức đại biến. Khí tức mà tên sĩ quan Behemoth trước mặt này bộc phát cũng không hề kém cạnh bọn họ là bao.

Lấy hai địch một vốn nên là bên chiếm ưu thế lớn mới phải, tiếc rằng địch nhân chính là một tên kỵ sĩ Behemoth, còn có con cự thú dưới thân phối hợp chiến đấu.

Trong lúc nhất thời, song phương đánh ngang ngửa nhau, bắt đầu rơi vào thế giằng co.

Thần sắc của ông lão lập tức trở nên ngưng trọng, dường như là đang lo lắng cho chiến cuộc, nhưng gã sĩ quan Behemoth lại là càng đánh càng hăng.

Là một tên Behemoth, gien hiếu chiến đã sớm được cấy ghép vào trong xương tủy, những trận chiến ngang tài ngang sức chính là điều gã ta mong muốn.

Sinh tử chiến đấu mới có thể kích thích tiềm lực của sinh linh.

Song phương đều bận rộn chém giết, không ai chú ý tới một tên lính do thám xuất hiện ở ngoài vài dặm. ...

CẤP ĐỘ THỰC LỰC TRONG TRUYỆN:

Kỵ sĩ: Kỵ sĩ thực tập, Kỵ sĩ sơ cấp (1), Kỵ sĩ trung cấp (2), Kỵ sĩ cao cấp (3), Đại kỵ sĩ (4), Bạch Ngân Kỵ Sĩ (5), Hoàng Kim Kỵ Sĩ (6), Đại Địa kỵ sĩ (7), Thiên Không kỵ sĩ (8), Thánh vực 9 (vật cưỡi ma thú phối hợp chiến đấu)

Chiến sĩ khác với Kỵ sĩ ở chỗ: Kỵ sĩ đã thức tỉnh Hạt giống sinh mệnh, có thể có tọa kỵ,

Ma pháp sư: Ma pháp học đồ, Ma pháp sư sơ cấp (1), Ma pháp sư trung cấp (2), Ma pháp sư cao cấp (3), Đại ma pháp sư (4), Ma đạo sĩ (5), Đại Ma Đạo Sĩ (6), Ma đạo sư (7), Đại ma đạo sư (8), Pháp Thánh (9)...

Nhận được tin tức mà thám mã truyền về, Hudson lập tức triệu tập các sĩ quan tới họp. Mặc dù không biết kỵ binh Behemoth đang vây giết người nào, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc hắn muốn đi tham gia náo nhiệt.

Hắn vốn còn định mang theo kỵ binh qua đó giúp một chút, nhưng sau khi do dự một hồi thì vẫn quyết định bỏ qua. Không quen không biết, không đáng để mạo hiểm vì một đám người xa lạ.

Dù sao cuộc chiến vẫn còn đang trong thế giằng co, trong chốc lát sẽ không thể nào phân ra thắng bại được. Quan trọng nhất là —— sự cám dỗ của việc vây giết một đội kỵ binh Behemoth là quá lớn.

Nếu như mang theo đoàn kỵ binh qua đó, cùng lắm chỉ có thể hỗ trợ giải vây mà thôi. Muốn tiêu diệt toàn bộ kẻ địch là chuyện không có khả năng.

Chiến tranh đã diễn ra lâu như vậy rồi mà Hudson cũng chưa từng nghe nói về chuyện có đoàn kỵ binh Behemoth nào bị diệt diệt một cách có hệ thống cả.

Trong trường hợp sức mạnh ngang nhau, nếu như đơn độc tác chiến nơi dã ngoại thì đoàn kỵ binh của hắn chắc chắn không phải là đối thủ của kỵ binh Behemoth. . . .

"Thám mã truyền về tin tức, nói là phía trước xuất hiện một đội kỵ binh Behemoth đang vây giết một đám người không rõ thân phận."

"Từ vị trí địa lý để phán đoán thì nhóm người này có khả năng cao là những người sống sót đã trốn thoát khỏi Pháo đài Bethel."

"Chắc là mọi người cũng nghe được tiếng nổ vừa rồi. Đó là thủ đoạn đặc thù mà các quý tộc trong thành Bethel đã sử dụng để đồng quy vu tận với thú nhân."

"Bọn họ đã dùng sinh mệnh để bảo vệ tôn nghiêm của nhân tộc ta. Bây giờ con cháu của họ đang bị thú nhân truy sát, lại trùng hợp để cho chúng ta gặp được, chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn!"

"Ngay cả khi phán đoán của ta là sai thì những người đang bị đuổi giết cũng là thành viên của loài người chúng ta. Tóm lại, cứu bọn họ thoát khỏi thay thú nhân là chuyện đúng đắn."

"Dựa theo tin tức mà thám mã truyền đến, song phương đang chém giết rất kịch liệt, bây giờ số lượng kỵ binh Behemoth còn sống khoảng chừng tám, chín trăm người."

Chương 498 - Vây Giết Behemoth (2)

"Chỉ dựa vào đoàn kỵ binh của chúng ta mà muốn tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth ngàn người thì vẫn còn chưa đủ sức."

"Cho nên ta quyết định sẽ lựa chọn ra ba ngàn tinh nhuệ đi theo đoàn kỵ binh xuất chinh."

"Nam tước Kettler Nam tước, Nam tước Calvo, Nam tước Reno, Kỵ sĩ Sean, Kỵ sĩ Ball, Kỵ sĩ Feed. . . mang theo thân vệ tinh nhuệ xuất chinh với ta."

"Nam tước Berio, Kỵ sĩ Guarente, Kỵ sĩ Nelson, Kỵ sĩ Adrian. . . Các vị phụ trách lưu thủ."

"Tử tước Raquel, nếu như có quý tộc nào trong Quân đoàn số 23 mới muốn tham gia thì có thể mang theo tinh nhuệ đi theo."

"Binh quý thần tốc, những người được gọi tên hãy đi kiểm kê binh mã ngay lập tức."

Hudson không thể nghi ngờ nói.

Nhưng quý tộc bị hắn chọn trúng đều là đội ngũ tư quân có sức chiến đấu khá mạnh, đồng thời còn có đội kỵ binh của riêng mình.

Có đến một nửa nhân số trong đoàn kỵ binh của quân đoàn quận Wright là do những người này cống hiến. Loại cơ hội để cày chiến công này mà không mang bọn họ đi theo thì không thể nào nói nổi.

Ba ngàn tinh nhuệ chỉ là một con số ảo, chủ yếu là dựa vào số lượng tinh nhuệ trong tay của đám người này, cộng thêm lão binh tinh nhuệ của Sơn Địa Lĩnh, số liệu cuối cùng chỉ gần đúng với con số đưa ra.

Dù có nhiều hay thiếu một chút thì cũng không hề ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Tiếc là không đủ số lượng chiến mã, chỉ có thể dùng ngựa kém chất lượng để góp cho đủ số.

May mà nhờ có sự cống hiến quên mình của đám quan liêu bộ hậu cần kia, nếu không thì cũng không dễ gì có thể gom đủ 3000 con ngựa kém chất lượng.

Trong thâm tâm, Hudson đã quyết định mở rộng đội kỵ binh. Trận chiến này là cơ hội tốt nhất, chỉ cần bao vây tiêu diệt được đoàn kỵ binh Behemoth, sau đó chỉ cần báo thêm một chút chiến tổn là được.

Loại chuyện này đơn giản vốn không khả năng truy cùng diệt tận. Với những chiến tích quân sự xuất sắc trên người, cho dù biết rõ chiến tổn có vấn đề thì Người Mosey cũng sẽ giả bộ hồ đồ bổ sung cho đủ số, bởi vì bọn họ còn muốn hắn tiếp tục bán mạng.

Hơn nữa hắn cũng không phải đang ăn một mình, hắn có để lại một phần cho đám con ông cháu cha trong Quân đoàn số 23 mới. Chỉ cần có gan tham dự là sẽ có thu hoạch.

Quân đoàn 23 mới thành lập không đủ mạnh, đó là bởi vì chất lượng tổng thể của binh lính không đủ tốt, nhưng những hộ vệ đi theo bên cạnh đám nhị đại này vẫn rất biết chiến đấu. . . .

Một tiếng động lớn vang lên trong thành Bethel, không chỉ đã làm kinh động đến quân đội thú nhân đang ở gần đó, mà còn làm kinh động đến những đội quân phòng thủ đang đóng quân gần đó.

Tin tức mà Kỵ binh Griffin thu thập được đang được truyền tới tay của vị tổng tư lệnh tiền tuyến - Nguyên soái Hodge.

Lúc đầu khi nhận được chiến báo này, ông ta còn nghi ngờ là có người đang nói đùa với mình.

Gia tộc Liberon cũng không phải là tiểu quý tộc. Cho dù trong mấy chục năm gần đây vẫn đang trên đà lao dốc, nhưng ít nhiều gì cũng là một trong những quý tộc lâu năm được xếp vào 5 vị trí đầu trong Công quốc.

Mười mấy đời người, hơn trăm năm quản lý. Pháo đài Bethel hoàn toàn có thể được xưng là vững như thành đồng, nếu như bàn về năng lực phòng ngự thì nó có thể xếp hạng trên trong toàn bộ công quốc Mosey.

Nguyên soái Hodge chưa bao giờ nghĩ đến khả năng một pháo đài to lớn kiên cố như vậy bị thất thủ. Ít nhất là trong giai đoạn đầu của cuộc chiến tranh là sẽ không thể bị thú nhân công phá.

Theo như kinh nghiệm bên phía Vương quốc Alpha, chỉ cần những đại quý tộc lâu năm không tự tìm đường chết, dù thú nhân có hạ quyết tâm muốn công phá hang ổ của họ thì cũng không thể nào hoàn thành trong một khoảng thời gian ngắn.

Không tin cũng chẳng có cách nào, những quân phòng thủ lân cận đều cho ra chiến báo tương tự, ngay cả Kỵ binh Griffin do đích thân ông ta phái đi điều tra cũng đã chứng minh Pháo đài Bethel đã thật sự trở thành phế tích.

Còn về chuyện thú nhân đã công phá Pháo đài Bethel như thế nào, tạm thời không ai nói rõ được, nhưng một số người suy đoán là nó có liên quan đến tiếng nổ kinh thiên động địa vừa nãy, và nghi ngờ đây là chuyện do thú nhân gây ra.

May mà Kỵ binh Griffin rất cố gắng điều tra, phát hiện ra đại quân thú nhân bị tổn thất nặng nề, làm cho Nguyên soái Hodge thở phào một hơi.

Không phải là do thú nhân gây ra là được, nếu như thú nhân có thể dễ dàng phá hủy một toà pháo đài thì những trận chiến sau này sẽ không thể nào đánh được nữa.

Thực ra, hiện giờ Nguyên soái Hodge cũng không biết những trận chiến sau này nên đánh như thế nào.

Pháo đài Bethel thất thủ, tuyến phòng thủ kiên cố ban đầu đã xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Từ giờ về sau, đại quân thú nhân liền có thể từ khoảng trống này tiến quân thẳng về phía trước.

Mặc dù quân phòng thủ ở hai bên cũng có thể tập kích các tuyến vận chuyển hậu cần của bọn chúng.

Nhưng vấn đề là sự phụ thuộc vào đội hậu cần của đại quân thú nhân không nghiêm trọng như đại quân tộc nhân. Ngoài một số vật tư chiến lược ra, bọn chúng có thể sử dụng những nguyên liệu địa phương để phục vụ cho mục đích ăn uống ngủ nghỉ.

"Harley, lập tức báo tin cho vương đô, nói là Pháo đài Bethel đã bị thất thủ."

"Nói với Quốc vương bệ hạ là binh lực cơ động trong tay chúng ta không đủ, không có năng lực che chắn lỗ hổng phòng tuyến kịp thời."

"Việc xây dựng tuyến phòng thủ tiếp theo vẫn chưa được hoàn thành, không thể chặn đường của đại quân thú nhân tiến vào Công quốc. Kiến nghị Quốc vương bệ hạ mở rộng phạm vi vườn không nhà trống."

"Tốt nhất là bao gồm tất cả các tỉnh phía bắc của công quốc, không cho thú nhân có cơ hội lợi dụng."

Trong khi nói chuyện, nét mặt Nguyên soái Hodge dần tối sầm lại."Vườn không nhà trống" nói thì rất đơn giản, nhưng muốn làm được thì lại vô cùng khó khăn.

Chương 499 - Vây Giết Behemoth (3)

Câu hỏi thực tế nhất là sau khi vườn không nhà trống, việc sản xuất đã bị hủy hoại hoàn toàn, mọi người lấy gì để ăn?

Các quý tộc ở tiền tuyến thì còn tốt, họ đã có kinh nghiệm bị bộ lạc thú nhân cướp bóc, có đủ ý thức nguy cơ.

Đã dự trữ sẵn lương thực trong lâu đài từ trước, cộng thêm khoản phụ cấp mà Công quốc phát xuống, kế hoạch vườn không nhà trống sẽ được hoàn thành rất nhanh.

Nhưng khi mở rộng phạm vi "vườn không nhà trống" thì tình hình sẽ phát sinh biến hóa. Đầu tiên là sẽ rất khó nhận được các khoản trợ cấp của công quốc.

Cho dù có thể cắn răng gom đủ tài chính thì cũng không có có cách nào để biến ra nhiều lương thực như vậy ngay lập tức.

Ngay cả khi hậu phương có đủ lương thực thì cũng không thể đảm bảo rằng nó sẽ được chuyển đến lâu đài của các quý tộc trước khi đại quân thú nhân tiến đến.

Những quý tộc giàu có, có đủ ý thức nguy cơ, biết tích trữ lương từ trước, có lẽ còn có thể chịu đựng được.

Nhưng đại đa số quý tộc đều không hề nghĩ tới vấn đề này, hoặc là nói dù có nghĩ tới trước thì cũng không có đủ tài chính để hoàn thành việc dự trữ.

Thật ra sau khi chiến tranh nổ ra, các quý tộc ở khu vực phía bắc cũng từng xảy ra một làn sóng hoảng loạn tranh mua lương thực, nhưng chỉ những có quý tộc giàu có mới đủ tư cách tham gia.

Những quý tộc nghèo hầu như không đủ khả năng dự trữ được hai đến ba năm lương thực. Dù sao, với tư cách là lãnh chúa, bọn họ không chỉ phải nuôi sống bản thân, mà còn phải nuôi sống lĩnh dân.

Vụ thu hoạch mùa thu vẫn còn chưa hoàn thành, một khi áp dụng chiến thuật vườn không nhà trống toàn diện, việc sản xuất lương thực bị cắt đứt hoàn toàn, có lẽ sẽ không cầm cự được đến năm sau thì đã có người cạn kiệt lương thực rồi.

Nếu như không thể giải quyết lỗ hổng lương thực trong chiến thuật vườn không nhà trống này, cho dù là mệnh lệnh của Quốc vương thì cũng rất khó được thi hành.

Biết thì biết, nhưng Nguyên soái Hodge lại bất lực. Ai có thể dự liệu được một thành lũy kiên cố khó bị công phá nhất như Pháo đài Bethel lại bị thất thủ chứ?

Trong lòng ông ta ngoài việc đang mắng Bá tước Langton phế vật, mắng gia tộc Liberon có tiếng mà không có miếng ra thì chẳng làm được gì cả.

Cho dù có muốn tính sổ thì người ta cũng đã chết rồi. Từ tình hình trước mắt đến xem, không có bằng chứng nào cho thấy Bá tước Langton đã chạy trốn.

Chỉ cần người ta không chạy trốn, lựa chọn cùng tồn vong với lãnh địa, vậy thì có phạm phải sai lầm lớn hơn nữa cũng chỉ có thể lựa chọn tha thứ.

Thậm chí người bị truy trách cuối cùng có khả năng cao sẽ là vị tổng tư lệnh tiền tuyến như ông ta. Tội danh đều có sẵn rồi —— không cứu viện kịp thời.

Hỏi tội là không thể nào. Chỉ cần Quốc vương còn chưa nổi điên là sẽ không động đến một vị tổng tư lệnh như ông ta.

Dù có nói thế nào thì Nguyên soái Hodge cũng là người nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, cho nên mới để xảy ra cục diện rối rắm này.

Sau khi ông ta thượng nhiệm, mặc dù không có thành tích nổi bật nào, nhưng ít cũng hoàn thành việc xây dựng tuyến phòng thủ mới và ngăn cản đại quân thú nhân được hai tháng mới bị người ta xé rách lỗ hổng.

Nếu so với tướng lĩnh của tuyến phòng thủ Pháo đài August thì đã được xem như một vị học sinh xuất sắc rồi.

Muốn thay người thì cũng phải có thống soái mới lợi hại hơn mới được.

Ở trước mặt nguy cơ vong quốc diệt chủng, tất cả tranh chấp đều phải gác lại phía sau. Cho dù là hắn kẻ thù chính trị, nhiều nhất cũng bị mắng hai câu là thôi.

Nếu như Nguyên soái Hudge bỏ gánh không làm, người lo lắng nhất sẽ là đám quyền quý ở vương đô.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, nhận thức được rất rõ tình hình hiện tại. Nếu như có thể chạy, có lẽ bọn họ đã vận động một cuộc di dân xuyên quốc gia từ lâu rồi.

Tiếc là, dân tự do có thể chạy trốn, nhưng những nhà quý tộc như bọn họ lại không thể chạy được. Không chỉ bọn họ không chạy được, ngay cả con cháu hậu bối cũng không chạy được.

Nếu như không hoàn thành nghĩa vụ của một quý tộc, không chỉ mất đi cơ nghiệp của tổ tiên, mà còn phải đối mặt với toàn bộ Liên minh nhân tộc truy sát.

Cũng không phải là không có cơ hội đào mệnh chạy thoát. Nhưng nhất định phải đợi đến khi thế cục triệt để sụp đổ thì mới có thể đi theo Quốc vương tiến hành chiến lược chuyển tuyến.

Theo lý mà nói, kiểu thay đổi chiến lược này thường sẽ được di chuyển đến một tỉnh dễ phòng thủ rồi tiếp tục kiên trì chiến đấu chống lại thú nhân.

Cũng có thể lựa chọn Lưu vong, chỉ là khi đối mặt với sự xâm lược của thú nhân thì tạm thời không có vị Quốc vương nào mở ra tiền lệ này.

Ba trăm năm trước, thế lực thống trị phương bắc chính là Đế quốc Quang Minh, cho dù không thể trấn ép được Đế quốc Thú Nhân thì cũng có thể chiến đấu ngang hàng không rơi vào thế hạ phong.

Sau đó đổi thành Vương quốc Alpha, một hộ dân kiên trì không chịu di dời. Quốc vương chiến tử thì không ít, nhưng lại chưa từng xuất hiện Quốc vương lưu vong.

Cùng lắm là chỉ xuất hiện một lần dời đô mà thôi. Cho dù là tình huống đặc biệt phải ra nước ngoài thì cũng sẽ nhanh chóng trở về, tiếp tục chủ trì công cuộc chống lại thú nhân.

Dựa vào thái độ ngoan cường này, Vương quốc Alpha mới nhận được sự tôn trọng của Liên minh Nhân tộc. Với sự hỗ trợ của tất cả các quốc gia, Vương quốc Alpha mới có thể đầy máu phục sinh một lần nữa. . . .

Dừng lại một chút, giống như nghĩ tới điều gì đó, Nguyên soái Hodge vội vàng hạ lệnh:

"Thị vệ trưởng, lập tức phái người truyền tin tức về việc Pháo đài Bethel thất thủ cho các quân đoàn đang đi thay quân càng nhanh càng tốt."

Nói xong, trên trán nguyên soái Hodge mồ hôi lạnh túa ra. Suýt chút nữa là đã xem nhẹ vấn đề mấu chốt này rồi.

Chương 500 - Vây Giết Behemoth (4)

Nếu là quân đoàn tới thay quân không có sự chuẩn bị, gặp phải đại quân thú nhân ở ngoài hoang dã, hậu quả thực sự là không dám tưởng tượng.

Mặc dù khi Pháo đài Bethel thất thủ đã từng phát ra một tiếng nổ vang trời, những đội quân nhân tộc ở lân cận đều đã đề cao cảnh giác.

Nhưng Nguyên soái Hodge vẫn lựa chọn nhắc lại một lần. Dù sao cánh rừng lớn như vậy, loài chim gì cũng có; quân đội nhiều thì cũng có đủ loại quan chỉ huy.

Đừng thấy lúc bình thường cả đám đều rất khôn khéo, nhưng đó chỉ là trong chính trị. Trình độ quân sự của một số người thực sự khó mà nói được.

Mặc dù những sĩ quan quý tộc này đã được giáo dục quân sự từ khi còn nhỏ, nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi sự thật rằng một số người trong số họ có năng lực quân sự thật sự là thảm không nỡ nhìn.

Học kiến thức quân sự chỉ cho phép họ học một cách máy móc, họ vốn không thể sử dụng kiến thức quân sự này một cách linh hoạt được.

Đây là vấn đề về thiên phú, cũng giống như sự khác biệt giữa học bá và học cặn bã, lợi hại thì đúng là rất lợi hại, nhưng cặn bã lại đúng là rất cặn bã. . . .

Hudson mang theo đội quân trùng trùng điệp điệp xuất chinh, khi sắp tới gần mục tiêu, hắn liền giơ tay lên: "Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người lấy vải quấn quanh móng ngựa."

"Bây giờ chúng ta sẽ chia ra hành động, đoàn kỵ binh đi theo ta chặn đường lui của địch, kỵ binh nô mã* chia ra làm ba, chúng ta sẽ chia ra làm bốn đường bọc đánh quân địch." (ngựa chất lượng kém)

"Nam tước Kettler, Nam tước Calvo và Nam tước Reno, các ngươi đều có kinh nghiệm chỉ huy kỵ binh tác chiến, ba đội kỵ binh này liền giao cho các ngươi."

"Các thành viên của Quân đoàn 23 mới và đội kỵ binh do Nam tước Kettler chỉ hủy sẽ tấn công từ phía trước."

"Cơ hội khó được, rất hiếm khi có một đoàn kỵ binh Behemoth lạc đàn đưa tới cửa, chúng ta nhất định phải tiêu diệt toàn bộ bọn chúng."

Không biết vì sao, Hudson luôn cảm giác không đúng lắm khi ra lệnh.

"Đoàn Kỵ binh Behemoth", có vẻ như khi Kỵ binh Behemoth hành động đều lấy đoàn làm đơn vị.

Trong một trận chiến trực diện, một đoàn kỵ binh Behemoth ngàn người có thể phá tan một quân đoàn vạn người bình thường của nhân tộc.

Giống như Quân đoàn 23 mới thành lập này, có sức chiến đấu cũng không tệ trong các binh đoàn mới thành lập, khả năng cao là không ngăn được một cuộc tấn công của đoàn Kỵ binh Behemoth.

Ngay cả khi gặp phải quân đoàn chủ lực của nhân tộc, du là đánh không thắng thì cũng có thể bỏ chạy. Cho nên loại cơ hội nhặt nhạnh chỗ tốt này sẽ rất ít xuất hiện.

Cho dù đã dùng vải bao bọc móng ngựa, nhưng khi đại quân sắp đến gần thì vẫn bị song phương giao chiến phát hiện.

Ẩn giấu là chuyện không thể nào, đều đã xuất hiện trong tầm mắt của đối phương rồi, nên không thể nào giấu được nữa.

Hợp lực hai nhà lại, gần năm ngàn quân bao vây tứ phía, xa xa nhìn lại, khắp núi đồi đều tràn đầy kỵ binh nhân tộc.

"Viện quân đến rồi!"

Anthony là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này, y kinh ngạc hét lên.

Những hộ vệ của gia tộc Liberon vốn đang gặp bất lợi và tràn ngập nguy hiểm lập tức sĩ khí đại chấn!

Mặc kệ là quân tiếp viện này đến từ đâu, chỉ cần là quân đội của nhân tộc là được, khi đối mặt với đại quân thú nhân, mọi người đều là người một nhà.

Gã sĩ quan Behemoth nhận thức được đại thế đã mất, vô tâm ham chiến, gã lập tức hất đối thủ ra rồi hạ lệnh: "Rút!"

Đáng tiếc là trễ rồi. Kỵ binh nhân tộc đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn chúng, và ngược lại, bóng dáng của bọn chúng cũng lộ ra trước mắt của đám người Hudson.

Đánh lâu như vậy, đã có một nửa số hộ vệ của gia tộc Liberon ngã xuống, hiện giờ cơ hội báo thù đến rồi, há có thể thả bọn chúng rời đi.

"Cuốn lấy bọn chúng, không được để cho lũ Behemoth này chạy thoát!"

Anthony cao giọng nói.

Hai cái đùi đúng là không đuổi kịp bốn cái chân, nhưng trên thế giới này còn có một loại lực lượng —— ma pháp.

Vài tên Ma pháp sư dùng Ma hạch bổ sung ma lực, không quan tâm đến bản thân tiêu hao, lấy ra năng lực áp đáy hòm, thi triển Thuật trì hoãn về phía kỵ binh Behemoth.

Thẳng thắn mà nói, ma pháp này rất khó có thể điều khiển được phạm vi chính xác của nó. Trong khi làm chậm địch nhân thì thường cũng sẽ gây ảnh hưởng đến tốc độ hành động của phe mình.

Nhưng không có ma pháp phế, chỉ có Ma pháp sư gà. Thuật trì hoãn cũng có thể phát huy ra được tác dụng lớn trong một vài trường hợp đặc biệt.

Chỉ sau một thời gian ngắn, khoảng cách giữa song phương đã được rút ngắn lại còn vài trăm mét, vòng vây khép chặt.

"Sưu sưu sưu. . ."

Những mũi tên đặc trưng của Hudson đang bay về phía Kỵ binh Behemoth. Chỉ trong một khoảnh khắc đã có bốn tên Behemoth xui xẻo ngã ầm xuống đất.

Nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện có một vài tên kỵ binh đã lấy Ma pháp nỏ ra rồi.

Bởi vì khoảng cách quá xa nên bọn họ vẫn chưa bắn được, vả lại trong tình huống kỵ binh đang chạy băng băng như vậy không thể nào nhắm chính xác được.

Những kỵ binh Behemoth vừa thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Thuật trì hoãn, muốn cưỡng ép phá vòng vây liền lập tức trở thành những con mồi đầu tiên. Còn chưa xông lên thì bị bắn cho thành cái sàng rồi.

Nhìn thấy một tên Kỵ binh Behemoth bị trúng nhiều mũi tên như vậy, Hudson không khỏi thầm mắng một tiếng "Bại gia tử" .

Đặc điểm lớn nhất của Ma pháp nỏ chính là đắt, ngay cả mũi tên cũng là hàng đặc chế. Mặc dù Công quốc Mosey sẽ gánh chịu chi phí, nhưng cũng không thể tùy tiện lãng phí.

Trong chiến tranh, những tài nguyên khan hiếm như vậy không thể mua được bằng tiền. Cho dù Công quốc Mosey rất giàu có, nhưng cũng không có quá nhiều hàng dự trữ trong tay. .

Lỡ như không có hàng để bổ sung, vậy thì những trang bị phép thuật này sẽ biến thành hàng xa xỉ.

Chương 501 - Vây Giết Behemoth (5)

Bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này, mấy trăm tên Kỵ binh Behemoth đang ngoan cố chống cự ở trước mặt mà liều mạng thì cũng có thể mang lại rất nhiều tổn thất cho liên quân.

Kỵ binh Behemoth chết rồi, con chiến thú dưới thân cũng trở nên điên cuồng. Chỉ trong nháy mắt, Hudson liền nhìn thấy có mấy tên Kỵ binh nô mã bị chiến thú tập kích.

Không chút do dự, Hudson vội vàng bắn hạ những con chiến thú vô chủ đang nổi điên này, sau đó lập tức hạ lệnh: "Giết luôn cả chiến thú đi, không cần để lại người sống!"

Thẳng thắn mà nói, hắn vẫn luôn trông mà thèm loại chiến thú này của Behemoth. Đáng tiếc là trên đại lục Aslante chưa từng xuất hiện tiền lệ con người có thể thuần hóa chiến thú của Behemoth.

Dựa theo cách nói phổ biến trên đại lục, chiến thú của Behemoth và Behemoth đồng sinh cộng tử, khi kỵ binh Behemoth chiến tử, chiến thú cũng sẽ nhanh chóng chết theo.

Chuyện này là thật hay giả thì không có cách nào xác thực, nhưng Hudson không cho là mình có thể làm được chuyện mà vô số tiền bối cũng không làm được.

Có lẽ là bởi vì biểu hiện vừa rồi của hắn quá xuất chúng, hoặc có lẽ là vì hạ lệnh nên hắn đã bị bại lộ thân phận quan chỉ huy của mình, đám kỵ binh Behemoth lập tức lựa chọn thoát khỏi đối thủ rồi đánh về phía Hudson.

Trong lúc bị hãm sâu trong trùng vây,"bắt vua" là lựa chọn tốt nhất để phá vỡ tình thế khó khăn này. Hudson bày tỏ sự tán thưởng từ tận đáy lòng đối với trình độ quân sự siêu cao của kỵ binh kỵ binh Behemoth.

Đặc biệt là bọn chúng còn lựa chọn hắn làm chỗ đột phá, càng đáng khen ngợi hơn nữa. Dù gì thì tấm sắt cứng nhất trên chiến trường hiện giờ chính là hắn.

Không bỏ chạy từ những chỗ bạc nhược thì thôi, lại còn dám chạy tới đá vào tấm sắt cứng rắn nhất, chỉ có thể nói, đội kỵ binh Behemoth này hơi đen.

Không cần hạ lệnh, nhóm cung nỏ thủ đã tự giác nhắm vào đám kỵ binh Behemoth đang vọt tới.

Có thể nói, mỗi bước tiến về phía trước đều được Kỵ binh Behemoth mở ra bằng sinh mạng của mình. Khoảng cách càng ngày càng gần, nhóm cung nỏ thủ đã sớm không nhẫn nại được nữa, bắt đầu màn trình diễn của bản thân.

Sau hai vòng kỵ xạ, kỵ binh Behemoth đột nhiên phát hiện ra không thích hợp, có vẻ như tốc độ của chiến thú đột nhiên chậm lại.

Dưới mưa tên của địch nhân mà đột ngột giảm tốc độ thì hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Chỉ trong nháy mắt, hết đội kỵ binh này tới đội kỵ binh khác cầm theo trường thương xuất hiện ở trước người Hudson.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ, các thành viên của gia tộc Liberon đang khổ chiến với kỵ binh Behemoth cũng dần rút lui ra khỏi chiến trường, nhường lại sân khấu này cho kỵ binh.

Có lẽ là vì nhận thấy tình hình không ổn, sắc mặt của gã sĩ quan Behemoth lập tức trở nên xanh xám. Trực giác nói cho gã ta biết, lần "bắt vua" này là một quyết định sai lầm.

Lùi lại là chuyện không thể nào, tín hiệu cầu viện đã được phát ra rồi. Nhưng mà nơi này vẫn còn cách doanh trại của đại quân thú nhân gần nhất mấy chục dặm đường nữa.

Ngoài không quân Người Ưng là có cơ hội chạy đến chi viện ra, những đội quân còn lại dù có chạy tới thì cũng chỉ có thể nhặt xác cho bọn chúng.

Nhìn thoáng qua những cây Ma pháp nỏ trong tay địch nhân, gã sĩ quan biết là cho dù không quân Người Ưng có tới thì cũng không thể phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Giống như đã hạ quyết tâm, trong mắt của sĩ quan trung niên Behemoth tràn ngập tơ máu, khí thế quanh người đột nhiên dâng lên, mặc cho mưa tên đầy trời, gã giơ thanh Kỵ sĩ thương đặc chế nhảy lên rồi lao thẳng đến mệnh môn của Hudson.

Gần hơn, càng gần hơn nữa!

Ngay khi thanh Kỵ sĩ thương chỉ còn cách Hudson không đủ ba mươi centimet thì đột nhiên ngừng lại, mặc cho gã có cố gắng như thế nào cũng không thể đâm tới được nữa.

Không đợi cho gã ta kịp phản ứng, một cái tay gấu to lớn xuất hiện ở trước mặt, gã ta lập tức bay ra ngoài.

Phun ra một ngụm máu tươi, gã sĩ quan Behemoth đã hoàn toàn chết lặng! Liều mạng bị trọng thương nguyên khí chỉ để đổi lấy một kết cục như vậy.

Gã còn định lấy mạng đổi mạng, giết chết Hudson, gây nhiễu loạn liên quân nhân tộc, tranh thủ một chút hy vọng sống cho thủ hạ của mình.

Đáng tiếc, kết quả cuối cùng là trên người gã bị ghim đầy mũi tên, mà Hudson thì lại bình an vô sự, đang nhìn gã với ánh mắt như đang nhìn một thằng hề.

Gã sĩ quan Behemoth cố nén đau đớn, sử dụng chút sức lực cuối cùng để nói bằng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục với vẻ không cam lòng: "Tộc Behemoth, Hoàng Kim Behemoth Royia."

"Nhân loại, nói ra tên của ngươi, để cho ta chết được rõ ràng!"

"Xin lỗi, ta không có hứng thú nói nhảm với người chết."

Trong khi trả lời, Hudson không quên bổ sung thêm một mũi tên, để tiễn vị Hoàng Kim Behemoth Royia này đi gặp Thú Thần với đầy sự nghi ngờ.

Cái chết của Royia không chỉ không làm cho đám kỵ binh Behemoth còn lại sụp đổ, ngược lại còn khiến cho bọn chúng trở nên càng điên cuồng hơn.

Tiếc là loại điên cuồng này chẳng thể làm được gì khi phải đối mặt với ưu thế binh lực tuyệt đối.

Cho dù là chiến sĩ anh dũng cỡ nào cũng không thể đỡ được trường thương đâm từ bốn phương tám hướng.

Hơn nữa, bọn chúng còn vừa trải qua một trận ác chiến, trạng thái của kỵ binh Behemoth không còn ở mức cao nhất. Điên cuồng vùng vẫy giãy chết cũng chỉ làm cho sự thất bại này lộ ra vẻ bi thảm hơn một chút.

Tận mắt nhìn thấy một trận chiến "kiến nhiều cắn chết voi", Hudson âm thầm nhắc nhở bản thân: Khi dụng binh đánh trận, nhất định phải bình tĩnh.

Gã Royia nằm dưới đất chính là tài liệu dạy học tốt nhất.

Nếu không phải sự kiêu ngạo không ai bì nổi khiến cho gã bị lạc lội. Chỉ cần để lại thêm mấy tên trinh sát bên ngoài coi chừng động tĩnh xung quanh thì bọn chúng cũng sẽ không rơi xuống kết cục này.

Chương 502 - Thương Đội

"Lập tức quét dọn chiến trường, đốt thi thể ngay tại chỗ, sau đó mang theo thương binh rút lui! Nơi đây cách doanh trại của thú nhân không xa, tốc độ nhất định phải nhanh."

Hudson ra vẻ bình tĩnh hạ lệnh.

Tiêu diệt được cả một đoàn kỵ binh Behemoth ngàn người, cho dù là trong tình huống có lợi thì cũng là một chuyện đáng để ăn mừng.

Bọn hắn chính là những người đầu tiên tiêu diệt được đoàn Kỵ binh Behemoth từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, nên chắc chắn sẽ được nhiều quốc gia ghi lại việc quan trọng này, và giao phó ý nghĩa chính trị đặc biệt cho nó.

Không để lộ sắc mặt chính là tố chất cơ bản mà một người làm tướng cần có. Đặc biệt là trong lúc thắng trận thì càng phải thời giữ được sự bình tĩnh.

Dù là trong lòng vui đến nở hoa, nhưng vì duy trì hình tượng cao lạnh, Hudson vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Chủ soái có thể kiềm chế cảm xúc, nhưng quan binh phía dưới thì lại không làm được. Chỉ cần nhìn vẻ mặt hoan thiên hỷ địa của mỗi người là biết mọi người đều đang rất hài lòng với trận chiến này.

Hudson đã bắt đầu được hưởng thụ lợi tức từ việc đánh thắng trận mang lại. Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là uy vọng của hắn ở trong quân đội đã cao hơn nhiều.

Không chỉ nhất ngôn cửu đỉnh trong quân đoàn quận Wright, mà ngay cả đối với Quân đoàn số 23 mới của Người Mosey cũng có tác dụng.

Liên tục chiến thắng đã làm làm cho niềm tin mà đám người bên dưới đặt vào hắn tăng lên đến đỉnh điểm.

Bây giờ hắn chỉ cần ra lệnh là đám sĩ quan của Quân đoàn số 23 mới đã tự đi thi hành, không còn cần quân đoàn trưởng Raquel phải thuật lại nữa.

Trong tình huống bình thường, nếu như xảy ra chuyện cướp quyền đoạt quyền hư hư thực thực này, có lẽ song phương sẽ trực tiếp trở mặt.

Nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh, vị huynh trưởng khôn khéo của mình còn bị đại quân thú nhân vây khốn, có thể bị đưa đi gặp Thần Hi chi chủ bất kỳ lúc nào, Raquel ôm bắp đùi còn không kịp, sao lại dám kiếm chuyện.

Quyền chỉ huy chỉ là vấn đề nhỏ. Đứng trên lập trường của Raquel, dù Hudson có lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là người ngoài, sẽ không cắm rễ ở Công quốc Mosey, dù có lấy đi quyền chỉ huy quân đội thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Điều mà y cần nhất bây giờ chính là đi theo ké quân công.

Lỡ như vị huynh trưởng kia của mình bất hạnh gặp nạn, thuận tiện hoàn thành đại nghiệp bại gia, vậy thì những công huân mà y tích lũy bây giờ có thể sẽ là liều thuốc cứu mạng vào một thời điểm nào đó trong tương lai.

Sau khi thu xếp xong việc quân công, Hudson mới để mắt tới tiểu đoàn đội vừa mới được giải cứu.

"Các ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?"

Không phải Hudson đang cố tình kiếm chuyện. ét về mặt địa lý, nơi này thuộc khu vực trực thuộc của thành Bethel, bởi vì quá gần tiền tuyến, nên đã sớm hoàn thành vườn không nhà trống.

Trong tình huống bình thường, lúc này không nên có người đi qua đây mới phải. Nếu như không phải vừa rồi đám người này đã chiến đấu với thú nhân, chứng minh được bọn họ không phải là gian tế của thú nhân, có lẽ hiện giờ hắn sẽ không đặt câu hỏi, mà là trực tiếp bắt người rồi.

Thời kì phi thường phải sử dụng thủ đoạn phi thường. Công quốc Mosey đã sớm ban bố lệnh cấm người trong nước tiến vào chiến khu.

Nghe được câu hỏi, Anthony còn chưa thoát khỏi bi thương, nên đã không lựa lời để trả lời: "Chúng tôi là một đoàn thương nhân, trong lúc đang đi ngang qua đây thì bị thú nhân ăn cướp, một đường chạy trốn đến đây."

Vừa nói xong, những ông lão có kinh nghiệm phong phú trong trong đội ngũ đã ý thức được chuyến này toi rồi.

Cái cớ này thật sự là quá vớ vẩn. Bên trong có vô số sơ hở.

Thương đội nhà ai mà ngay cả xe ngựa cũng không có?

Thương đội nhà ai có đội hộ vệ mạnh như vậy?

Thương đội nhà ai không biết sống chết, dám chạy ra tiền tuyến vào lúc này?...

Có quá nhiều nghi vấn chưa được làm sáng tỏ. Nói vậy chẳng khác nào đang trực tiếp nói cho đối phương biết là thân phận của bọn họ có vấn đề.

Đều là bị ép phải làm vậy, với trạng thái hiện giờ của họ, nếu như bại lộ thân phận cho một đội quân xa lạ thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Truyền thừa của gia tộc Liberon cũng rất có sức hấp dẫn. Ngay cả bạn bè thân thích ngày thường cũng có thể ra tay với họ, huống chi là những người xa lạ không hề quen biết.

Chỉ cần tùy tiện gắn cho cái mũ đào binh là có thể trực tiếp bắt bọn họ lại. Nơi này lại là dã ngoại hoang vu, muốn kêu oan cũng không có cơ hội.

"Tướng quân tôn kính, chúng tôi là cung phụng của thương hội Warren. Được gia tộc Elvin mới đến để làm ăn, đây là giấy thông hành đặc biệt mà Tử tước John đã cấp."

Trong khi nói chuyện, lão Ma đạo sư còn lấy ra một tấm khế ước văn thư bằng da dê để chứng minh bọn họ thật là thương đội, coi như bổ sung những sơ hở trong lời nói trước đó của Anthony.

Tiếc là làm vậy lại càng làm cho Hudson cảm thấy hoài nghi về thân phận của những người này hơn. Chuẩn bị đầy đủ như vậy, như thể nó đã được sắp xếp từ trước.

Quy tắc đều chỉ nhằm vào người bình thường, nếu như thật sự là thành viên của tứ đại thương hội trên đại lục, trực tiếp lấy ra một phần giấy thông hành do Quốc vương cấp cũng không thành vấn đề.

Bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, những thương hội lớn này có thể kiếm được một lượng lớn tài liệu chiến lược, cho nên đi đến đâu cũng là khách.

Miễn là không đi làm ăn với thú nhân là được, chỉ cần chào hỏi với tướng lĩnh ở tiền tuyến trước một tiếng thì tất cả mọi người đều sẽ nể mặt bọn họ.

"Thật sao, trùng hợp là ta cũng muốn đi Phi Hùng bảo thay quân, các ngươi liền đi theo đi!"

"Mặc dù Tử tước John đã chiến tử, nhưng với danh dự của gia tộc Elvin thì vẫn còn có thể tiếp tục làm ăn."

Chương 503 - Thương Đội (2)

"Cho dù các ngươi gặp bất trắc gì trên đường thì chỉ cần qua đó nói rõ tình huống là được, tư cách là những quý tộc có tố chất, bọn họ cũng có thể hiểu được."

"Không cần cám ơn ta, đều là việc làm thuận tay mà thôi. Đi ra bên ngoài, tạo thuận lợi cho người khác cũng là đang tạo thuận lợi cho chính mình."

Nói xong, Hudson liền quay người rời đi, không cho ông lão cơ hội từ chối.

Muốn che giấu tung tích, không sao cả.

Tuy hắn không biết bọn người này, nhưng không có nghĩa là các quý tộc trong Quân đoàn số 23 mới cũng không biết. Người sống chừng hơn bốn mươi người, hắn không tin tất cả những người này đều thuộc lực lượng giấu ở trong bóng tối, chưa bao giờ lộ mặt.

Chỉ cần nhận ra một người là có thể xác định được thân phận của bọn họ. Đến lúc đó lại cân nhắc vấn đề xử trí cũng không muộn.

Dương mưu trần trụi như vậy đương nhiên là không thể giấu được đám người này. Nhìn thấy Hudson rời đi, Anthony phiền muộn nói: "Đều do cháu không lựa lời mà nói, thúc tổ, hiện tại chúng ta nên làm thế nào cho phải?"

"Không quan hệ gì với cháu, chung quy vẫn là do kế hoạch của chúng ta không đủ chặt chẽ chu đáo. Với thực lực của đám người chúng ta, cho dù có dùng thân phận gì để che giấu thì cũng sẽ bị người ta phát hiện ra điều bất thường."

"Các ngươi đều đã nhìn thấy cuộc chiến vừa rồi rồi. Từ đầu tới đuôi, toàn bộ quá trình chiến đấu đều diễn ra hết sức gọn gàng và linh hoạt."

"Trong cả công quốc cũng không có bao nhiêu đội quân có được sức chiến đấu mạnh như vậy. Ngay cả đội quân tinh nhuệ trong gia tộc cũng không thể cam đoan làm tốt hơn bọn hắn."

"Dựa vào giọng nói của những người này, có lẽ bọn hắn là quân tiếp viện của Vương quốc Alpha. Tên tướng lĩnh đặt câu hỏi vừa rồi chắc là vị Bá tước mới được Công quốc sắc phong gần đây - Bá tước Nguyệt Lạc Loan."

"Có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến người này, truyền ngôn là thật là giả thì không biết, nhưng có một chuyện có thể xác định, vị Bá tước này phi thường lợi hại."

"Bị người này nhìn chằm chằm, sợ là lý do mà chúng ta đã chuẩn bị trước đó sẽ không thể nào lừa được."

"Vừa rồi ta còn phát hiện ra người quen ở trong đội quân này, nếu không phải bộ dạng hiện giờ của chúng ta quá chật vật, sợ là đã bị bại lộ thân phận rồi."

"Sau này phải đi theo đại quân hành động, thân phận bại lộ chỉ là vấn đề thời gian. Thay vì bị vạch trần thân phận, bị người ta nghi ngờ, tốt hơn là chúng ta nên trực tiếp ngả bài."

"Chúng ta không có thù oán gì với vị Bá tước Hudson này. Chắc là hắn sẽ không vô duyên vô cớ hạ sát thủ với chúng ta đâu."

"Hiện giờ gia tộc Liberon đã chịu không được sóng gió nữa, chỉ cần điều kiện không quá phận, cứ coi như là quà tạ lễ cho lần cứu mạng này đi. Hi vọng là phẩm hạnh của vị này giống như trong lời đồn, đừng đòi hỏi những chuyện quá đáng."

Lão Ma đạo sư bất đắc dĩ nói.

Khổng tước nhổ lông không bằng gà, bây giờ gia tộc Liberon chính là con khổng tước bị nhổ lông kia.

Thực lực của gia tộc bị tổn thất rất nhiều, nội tình truyền thừa thâm hậu của gia tộc Liberon đã trở thành một đứa trẻ cầm gạch vàng trong một khu phố sầm uất, đi tới chỗ nào cũng sẽ bị người nhớ thương. ...

Sau khi quét dọn chiến trường xong, kiểm lại thương vong và thu hoạch, Hudson rất hài lòng với tỷ lệ lấy 1 đổi 2.

Đối tượng trao đổi lần này chính là Kỵ binh Behemoth, trên khắp cả đại lục Aslante này cũng không có bao nhiêu đội quân có thể đối đầu trực diện với bọn chúng.

Đừng nói là lấy 1 đổi 2, cho dù là lấy 2 đổi 1 thì cũng là đại hỷ sự đáng giá nhân tộc chúc mừng rồi.

Không còn nghi ngờ gì, phần chiến báo này cũng được sửa đổi một chút xíu. Những tên Kỵ binh Behemoth bị đánh chết trước đó cũng được đưa vào.

Không phải là Hudson muốn nuốt chiến công của bọn họ, hoàn toàn là vì thân phận "thương đội" mà những người này tự đưa ra. Nếu như là thương đội, vậy thì hành vi của liên quân sẽ được tính là giải cứu.

Là bên được giải cứu, muốn chia chiến công thì thật sự là đang nói nhảm. Không thể phá hỏng quy tắc của trò chơi, cho nên Hudson chỉ đang yên lặng nhận lấy khoản chiến công này.

Lưu ảnh thạch cũng đã ghi chép xong rồi, ném một mồi lửa, coi như vẽ xuống một dấu chấm tròn viên mãn cho trận chiến bao vây tiêu diệt này.

Không biết là vì khoảng cách quá xa hay là do không hậu tri hậu giác, khi đại quân rút lui thì trên bầu trời mới xuất hiện bóng dáng của Người Ưng chạy tới điều tra.

Địch nhân đưa tới cửa, Hudson cũng không thèm khách khí với bọn chúng.

"Sưu, sưu, sưu..."

Giương cung, cài tên, nhắm chuẩn, bắn tên, toàn bộ quá trình nước chảy mây trôi, không hề bị giật lag một tí nào.

Tiếng mũi tên xé gió vang lên, Người Ưng đang điều tra trên trời cũng bị bắn rơi xuống đất, thi thể bị đập thành thịt nát.

Người khác thì giương cung bắn đại điêu, Hudson chỉ có thể giương cung bắn đại ưng. Nhưng mà cảm giác này vẫn là rất tốt.

Vấn đề duy nhất là sau khi những tên Người Ưng này bị trúng tên liền bắt đầu rơi xuống, quá trình giống như một tảng đá khổng lồ từ trên trời giáng xuống, lực sát thương không hề nhỏ chút nào.

Mới vừa rồi, có một con nô mã không may bị Người Ưng từ trên trời giáng xuống đập trúng, chết thẳng cẳng.

Đây đã coi là tốt, nếu như đen hơn, thứ bị rơi trúng là người thì đã được đi tới Thần quốc để nghe những lời dạy bảo của Thần Hi chi chủ rồi.

Trong lúc chỉ huy đại quân rút lui, Hudson cũng không quên gửi tin chiến thắng này cho Vương tử Caesar và Chris IX.

Khứu giác chính trị nói cho hắn biết, hiện giờ cả hai người này đều cần phần chiến này. Vào thời điểm Pháo đài Bethel thất thủ, bất kỳ một trận thắng lợi nào cũng đều rất đáng quý.

Đặc biệt là loại chiến dịch kinh điển như toàn diệt kỵ binh

Behemoth này, càng đáng giá để ghi lại hơn.

Chương 504 - Vườn Không Nhà Trống

Chỉ là trong lòng Hudson không chắc lắm, cuộc chiến bất ngờ lần trước đã bị thổi phồng một cuộc chiến mang tính bước ngoặt.

Tình huống lần này thì càng đặc biệt hơn, cũng càng có ý nghĩa tuyên truyền hơn, không biết sẽ bị thổi thành cái gì.

Dù sao, những lời tuyên truyền của Người Mosey có mang theo thuộc tính miệng quạ đen."Cuộc chiến mang tính bước ngoặt" mà lần trước tuyên truyền hiện giờ đã xảy ra bước ngoặt thật sự.

Chỉ là bước ngoặt này không giống như mong muốn của mọi người. Pháo đài Bethel thất thủ đã làm chi tình hình của Công quốc Mosey trở nên tồi tệ hơn.

Nếu như lần này thuộc tính miệng quạ lại được sử dụng thêm một lần nữa, Công quốc Mosey có thể cầm cự được hay không sẽ trở thành một ẩn số.

Dựa theo hiểu biết của Hudson về Công quốc Mosey, muốn điều động quân đội trong một khoảng thời gian ngắn để thiết lập lại pháo đài ngăn chặn đại quân thú nhân thì xác suất thành công sẽ không vượt quá 30%. ...

Tin chiến thắng còn đang trên đường, nhưng tin dữ đã đến thành Dapest trước một bước.

Cầm trong tay tin chiến báo của Nguyên soái Hodge, nhìn nội dung được ghi trên đó, Chris IX cũng không dám tin rằng đây là sự thực.

"Gia tộc Liberon thật sự phế vật như vậy sao?"

Đối mặt với câu hỏi của Quốc vương, đám đại thần đều cúi thấp đầu. Là đại quý tộc uy tín lâu năm của Công quốc, ấn tượng của mọi người về gia tộc Liberon chính là - MẠNH.

Dù là đang đi xuống dốc, nhưng không có người nào dám xem thường gia tộc lâu năm này.

Nếu như không vì gia tộc này tương đối lười, lại luôn cắm rễ ở địa phương vùi đầu quản lý, ít nhúng tay vào công việc chộn rộn trong trung ương, nếu không thì bọn họ chắc chắn sẽ có được một vị trí trong đám nhân viên quan trọng.

Không có thành viên trong gia tộc nắm chức vụ cao không có nghĩa là không có quyền phát ngôn ở trung ương. Bọn họ không thiếu thân bằng hảo hữu và đồng minh chính trị trong chính quyền trung ương.

Tất cả các quan chức quan trọng có mặt ở đây đều có thể có quan hệ với gia tộc Liberon. Đương nhiên, giữa những quan chức này cũng có quan hệ với nhau.

Công quốc Mosey vốn cũng chẳng có bao nhiêu đại quý tộc. Vòng tròn chỉ lớn như vậy, mọi người thông gia với nhau là chuyện tất nhiên.

"Bệ hạ, Pháo đài Bethel thất thủ cũng không chỉ là trách nhiệm của gia tộc Liberon. So với loại quái vật khổng lồ như Đế quốc Thú Nhân, bất kỳ một nhà quý tộc nào cũng đều lộ ra vẻ nhỏ nhặt không đáng kể."

"Khi thú nhân đã quyết định muốn đánh hạ một thành trì nào đó thì việc thất thủ cũng chỉ là vấn đề thời gian."

"Trước khi Pháo đài Bethel thất thủ, bọn họ cũng đã gửi rất nhiều tin cầu viện cho Công quốc, kể rõ chi tiết về cảnh ngộ mà họ đang phải đối mặt."

"Nhưng do bị hạn chế về tình hình đặc biệt trên chiến trường, cộng thêm lực lượng tiền tuyến đang căng thẳng, không kịp thời gửi quân tiếp viện cho bọn họ."

"Từ trong tình huống được ghi chép trong Lưu Ảnh Thạch đến xem thì cuộc chiến bảo vệ thành Bethel vô cùng tàn khốc, gia tộc Liberon đã tận lực."

Martins không nhịn được nói một câu lời công đạo.

Với tư cách là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông ta có hiểu biết sâu sắc về tình hình tiền tuyến hơn tất cả những người có mặt tại đây, nên biết rất rõ sự gian nan của quân phòng thủ.

Người ta vì công quốc mà da ngựa bọc thây, máu nhuộm thành trì, cũng đã rất thê thảm rồi. Tiếp tục truy cứu trách nhiệm của một người chết thì thật là quá tàn nhẫn.

Dù gì cũng có quan hệ thông gia, lúc này ông ta nhất định phải đứng ra.

"Bệ hạ, sự tình đã phát triển đến trình độ như bây giờ, vấn đề về thị phi đúng sai chúng ta có thể để sau bàn lại, việc cấp bách hiện giờ là phải giải quyết tốt hậu quả."

"Tình hình ở tiền tuyến bây giờ thực sự rất tồi tệ, Nguyên soái Hodge đã nói rõ là không đủ lực lượng cơ động để ngăn chặn lỗ hổng."

"Đại quân thú nhân có khả năng sẽ tiến thẳng một mạch vào đây, tình hình chiến tranh tiếp theo chắc chắn sẽ trở nên càng khó khăn hơn."

"Xét thấy tình hình trước mắt, chúng ta nhất định phải xem xét cẩn thận đề xuất mở rộng phạm vi vườn không nhà trống của

Nguyên soái Hodge."

"Theo kinh nghiệm của Vương quốc Alpha, mỗi khi đại quân thú nhân kéo tới, bọn họ đều sẽ ở áp dụng vườn không nhà với quy mô lớn ở các tỉnh Bắc Cương."

"Trước đó chúng ta cũng đã làm theo, tiến hành chiến lược vườn không nhà trống đối với một số khu vực, xét theo tình hình hiện tại thì kết quả cũng không tệ."

"Nếu như không có những công tác chuẩn bị này, có lẽ những gì chúng ta đang phải đối mặt bây giờ không chỉ là hơn 60 vạn đại quân thú nhân nữa, mà là hơn trăm vạn đại quân thú nhân."

"Nhưng vấn đề là, việc chấp hành vườn không nhà trống với quy mô lớn cần phải bỏ ra đại giới vô cùng thảm trọng."

"Không riêng gì các tỉnh phía bắc không còn lương thực cung cấp cho tiền tuyến, mà ngay cả các quý tộc lãnh chúa khắp nơi cũng phải vươn tay ra xin lương thực từ Công quốc thì mới có thể được lâu dài."

Tốt và xấu đều đã chỉ ra hết rồi, nhưng không có cách nào có thể giải quyết vấn đề. Không phải là vì Tể tướng Herceg không đủ thông minh, chỉ vì đây là một đạo đề nan giải.

Không giải quyết được vấn đề thì đi giải quyết người tạo ra vấn đề. Nhưng vấn đề là Công quốc Mosey cũng bất lực với kẻ đầu têu là đại quân thú nhân, cho nên chỉ có thể hạ thủ với người trong nhà.

Chris IX nhìn ra ngoài cửa sổ, chần chờ một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ nói: "Làm theo đề nghị của Nguyên soái Hodge đi, chấp hành vườn không nhà trống."

"Nói cho các quý tộc, đại quân thú nhân đã tới rồi. Thời khắc đen tối nhất của Công quốc sắp giáng lâm, kêu bọn họ chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Vương quốc Alpha có thể chịu được sự xâm lược của đại quân thú nhân thì chúng ta cũng có thể chịu đựng được."

"Dù gấp rút vận chuyển lương thực hay gấp rút sửa chữa pháo đài thì cũng đều không còn kịp nữa."

"Di chuyển nông nô đi!"

"Không cần phải để tất cả mọi người ở lại chôn cùng. Ngoài thanh niên trai tráng ở lại giữ thành ra, di chuyển những người còn lại đến phía nam hết."

Chương 505 - Tin Chiến Thắng

"Dặn các quý tộc dọc đường cung cấp đồ ăn tiếp tế cho nông nô, toàn bộ chi phí sẽ mà sẽ do Công quốc kết toán."

"Sơ tán nông nô chỉ là kiến nghị của Công quốc, không phải là bắt buộc. Nếu như có thể giải quyết vấn đề lương thực thì tất cả mọi người có thể ở lại."

"Gần như toàn bộ những pháo đài nằm trong khu vực bị chiếm đóng để đã thất thủ. Sự thật đã chứng minh là công tác chuẩn bị của chúng ta hoàn toàn không đủ để ngăn cản bước tiến của thú nhân."

"Đóng quân rải rác sẽ chỉ dễ dàng bị địch nhân đánh tan mà thôi. Cho phép các quý tộc từ khắp nơi trên đất nước lấy quận phủ làm đơn vị để cố thủ một toà pháo đài kiên cố."

"Chuyện này cũng không phải là bắt buộc, nếu như có người tự nhận bản thân có thực lực xuất chúng thì hoàn toàn một mình cố thủ một pháo đài, thậm chí chủ động xuất kích đi quyết chiến với thú nhân cũng không thành vấn đề."

Ngoài kế hoạch vườn không nhà trống nhất định phải chấp hành ra, toàn bộ những mệnh lệnh còn lại đều là đề nghị, điều này đủ để chứng minh sự mâu thuẫn nội tâm của Chris IX.

Vườn không nhà trống là vật tư chiến lược. Nếu không mau chóng tự mình động thủ thanh lý hết hoa màu trên đất, đợi khi đại quân thú nhân giết tới thì đã chậm.

Dù là tổn thất thảm trọng thì cũng còn tốt hơn là làm lợi cho địch nhân. Lương thực chưa thành thục gặt vội thì không cho vào kho được, nhưng ít nhất cũng có thể dùng để nuôi gia súc, có thể bù đắp phần nào tổn thất.

Sơ tán nông nô chính là một dự án lớn. Từ khu vực vườn không nhà trống đến xem thì số lượng nhân khẩu cần được di dời khoảng chừng hơn trăm vạn.

Trong thời đại phong kiến, đây chắc chắn là một quyết định vô cùng điên rồ. Trong lòng Chris IX còn không chắc liệu rằng chuyện này có thể thực hiện được hay không.

Đặc biệt là toàn bộ thanh niên trai tráng đều phải ở lại tiền tuyến, chỉ có người già và trẻ em được rút lui. Lộ trình di chuyển từ bắc đến nam dài hơn nghìn dặm, chắc chắn sẽ có rất nhiều người không chịu nổi.

Nhưng thà là tổn thất nặng nề thì cũng tốt hơn là rơi vào trong tay thú nhân rồi bị tiêu diệt. Mặc dù không nói thẳng ra, nhưng từ hành động thực tế có thể thấy được sự bàng hoàng trong nội tâm của Chris IX.

Ngay cả người làm Quốc vương mà cũng không xem trọng quốc gia của mình. Nếu như tin tức này bị truyền ra ngoài, tất cả các quý tộc của Công quốc Mosey ở trên tiền tuyến sẽ khóc hết nước mắt.

Nhìn thì có vẻ như việc di tản nông nô chỉ là thủ đoạn tất yếu để giải quyết vấn đề lương thực. Nhưng thực chất thì vẫn là bảo tồn sinh lực.

Theo quan điểm của Chris IX, phòng tuyến xuất hiện lỗ hổng, chuyện các tỉnh phía bắc thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nơi duy nhất có thể giãy giụa chính là các tỉnh phía nam của Công quốc. Lấy không gian đổi thời gian để tiếp tục cầm cự, không chừng có thể kiên trì đến khi viện quân của Liên minh nhân tộc chạy đến.

Lúc đó liền có thể phản công thu hồi lãnh thổ bị mất, những nông nô di cư về phía nam này chính là lực lượng chính để tái thiết sau chiến tranh.

Nông nô đều đã bảo vệ như vậy rồi, quý tộc chính là căn cơ của Công quốc, cho nên lại càng phải bảo vệ cẩn thận hơn.

Có tiền lệ là Vương quốc Alpha ở đó, Chris IX vẫn rất có lòng tin là mình có thể thu hồi lại lãnh thổ đã mất với sự giúp sức của Liên minh nhân tộc, một lần nữa đoạt lại cơ nghiệp của tổ tông.

Những chiến lược đang được triển khai hiện giờ đã không kìm hãm được quyết định trải đường cho tương lai. . . .

Công quốc Mosey đang chuẩn bị cho tình huống tồi tệ nhất, áp lực chính trị mà Vương tử Caesar phải gánh chịu cũng đột nhiên tăng lên.

Mặc dù không có người nói rõ, nhưng việc quân viễn chinh chậm chạp không hành động cũng có liên quan đến sự sụp đổ của pháo đài Bethel.

Có thể tưởng tượng được một khi tin tức này truyền về trong nước, khả năng cao là y sẽ bị gán cho cái mũ không để ý đại cục, khư khư cố chấp.

Nếu không kịp thời khắc phục, dẫn đến thất bại trong nhiệm vụ chiến lược mà Vương quốc giao cho, toàn bộ danh vọng mà y tích lũy được trong giai đoạn trước cũng không đủ để bù vào.

"Người Mosey đều là phế vật sao? Nhanh như vậy liền bị thú nhân xé ra một lỗ hổng, tuyến phòng thủ được là bằng giấy sao?"

"Bây giờ là Pháo đài Bethel thất thủ, như vậy lần sau sẽ là

Terence, hay là Dapest sẽ thất thủ đây?"

Những lời phàn nàn này đủ để chứng minh rằng Vương tử Caesar thật sự đang rất tức giận. Nhìn vẻ mặt tức giận của y, những người không biết đều cho rằng y là Vương tử của Công quốc Mosey.

"Điện hạ, chỉ dựa vào lực lượng của một nhà quý tộc thì gần như không có khả năng giữ được cứ điểm mà thú nhân quyết tâm đánh hạ."

"Người Mosey đã mắc sai lầm khi đánh giá sai, họ đã đánh giá thấp quyết tâm muốn công chiếm Pháo đài Bethel của thú nhân, cho nên không thể kịp thời tiếp viện."

"Hành động chậm chạp và không thể kiểm soát tình hình chiến đấu ở tiền tuyến cũng là căn bệnh kinh niên của họ."

"Từ sự sụp đổ của tuyến phòng thủ Pháo đài August trước đây cho đến việc Pháo đài Bethel hiện tại bị thất thủ khẳng định được chuyện này."

"Vào thời khắc mấu chốt, Người Mosey sẽ không đáng tin cậy, chúng ta nhất định phải hấp thu giáo huấn, tuyệt đối không thể để đại quân bị cô lập trong thành."

Bá tước Jose khuyên nhủ.

Nhìn thì có vẻ như đang nói về vấn đề đóng quân, nhưng thực ra ông ta đang mịt mờ nói cho Vương tử Caesar biết là: Người Mosey không đáng tin cậy, tranh thủ thời gian từ bỏ cái kế hoạch không đáng tin cậy trước đó đi!

"Tin chiến thắng!"

"Tin chiến thắng!". . .

"Tin chiến thắng" đột ngột vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Ngay sau đó, vệ binh liền trình lên một phần văn thư được niêm phong cho Vương tử Caesar.

Chương 506 - Tin Chiến Thắng (2)

Sau khi nhìn lướt qua nội dung của tin chiến thắng, khuôn mặt mây đen dày đặc của Vương tử Caesar đột nhiên chuyển thành trời trong xanh.

Phần "tin chiến thắng" này tới quá kịp thời.

Pháo đài Bethel vừa mới thất thủ liền nhận đến phần tin chiến thắng mang tính bước ngoặt này, nếu bây giờ ai dám chỉ trích quân viễn chinh không hành động thì y liền có thể trực tiếp về cãi lại.

Bao vây tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth trong hoang dã, không chỉ là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu cuộc chiến, liền xem như ngay cả khi thời gian được kéo dài ra mấy trăm năm thì loại chiến tích này cũng rất hiếm thấy.

Không phải là quân đội của nhân tộc không biết chiến đấu, chủ yếu là muốn toàn diệt trong cuộc chiến chốn hoang dã thì nhất định phải có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Với sức chiến đấu của kỵ binh Behemoth, chỉ cần không phạm sai lầm, cho dù là đánh không lại thì cũng có thể phá vây chạy trốn.

Một đoàn kỵ binh Behemoth đầy đủ biên chế mà có thể bị người ta bao vây tiêu diệt trong tại hoang dã thì thật sự là không may.

"Bá tước, ông xem đi! Đại quân thú nhân không ai bì nổi cũng bất quá như thế, cũng không mạnh như những gì mà Người Mosey đã nói."

Trong khi nói chuyện, Vương tử Caesar đã đưa tin chiến thắng cho Bá tước Jose. Dù sao y vẫn là còn quá trẻ, không thể giữ được bình tĩnh, ý nghĩ trong lòng đều được viết đầy trên gương mặt.

Nhìn thoáng qua nội dung trên tin chiến thắng, Bá tước Jose cũng tỏ ra chấn kinh, rồi lại lập tức khôi phục lại.

Có phần tin chiến thắng này rồi, thế khó về mặt chính trị mà bọn họ đang phải đối mặt sẽ bị biến mất ngay lập tức.

Chỉ là ông ta làm như không nghe thấy những lời phàn này của Vương tử Caesar. Nếu như đại quân thú nhân không mạnh thì ba nước phía bắc cũng sẽ không bị động chịu đòn như vậy.

"Điện hạ, mau truyền tin tức này về trong nước đi! Tốt nhất là có thể gửi tin chiến thắng đến thủ đô trước khi tin tức về sự sụp đổ của Pháo đài Bethel đến."

Chính trị chính là như vậy, tận khả năng phóng đại ưu thế của mình, che giấu những vấn đề không muốn bại lộ.

"Ừm!"

"Phiền phức của chúng ta đã không còn, nhưng vẫn phải coi trọng lời cầu viện của Người Mosey."

"Nếu như bọn họ thật sự sụp đổ sớm như vậy, thì dù cho chúng ta có đạt được những kết quả tích cực cũng không thể che đậy được sự thất bại về chiến lược."

"Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ ngày mai, tốc độ hành quân tăng lên bốn mươi dặm, tranh thủ thời gian mau chóng ra tiền tuyến."

"Tộc Behemoth là những kẻ có thù tất báo, phái người nhắc nhở Bá tước Hudson một tiếng, dặn hắn cẩn thận đề phòng thú nhân trả thù."

Ở trước mặt lợi ích, cuộc xung đột ban đầu của hai người vốn chẳng đáng được nhắc tới.

Hãn tướng thì luôn có nhiều đặc quyền.

So với những người khác liên tục bại trận, Hudson liên tục chiến thắng hai lần đã có địa vị khác trong suy nghĩ của Vương tử Caesar.

Trước đó, y ước rằng Hudson ngã càng đau càng tốt, nhưng mà bây giờ thì không còn nữa.

Lợi ích chung đã làm cho Vương tử Caesar bỏ qua thành kiến ban đầu. Cho dù vẫn còn ngăn cách, nhưng cũng chỉ được giấu ở sâu trong lòng mà thôi.

Những chuyện này y học được từ phụ thân của mình, ngay cả một Caesar III cuồng thế mà cũng thường xuyên bị người ta nói cho á khẩu không trả lời được trong các cuộc họp quân sự.

Dưới hệ thống thừa kế do quý tộc độc quyền, nhân tài sẽ không có nhiều.

Những quý tộc có được năng lực đào tạo tướng lĩnh ưu tú cũng chính là đang nắm giữ tài nguyên cốt lõi, trong cả Vương quốc Alpha cũng chỉ có chừng 80-100 nhà.

Với số lượng ít ỏi như vậy, không dễ gì để có thể có thể đào tạo được nhiều tướng lĩnh ưu tú.

Vừa trông chờ bọn họ có thể mang binh đánh trận, lại còn phải có EQ siêu cao, chuyện này thật sự là quá hư vô mờ mịt.

Từ nhỏ đã nghe nhiều thấy nhiều, cho nên khả năng thích ứng đương nhiên là sẽ mạnh. Có đại quân thú nhân uy hiếp, hiện tại yếu tố đầu tiên chính là có thể chiến đấu, những vấn đề khác có thể tính sau.

Sau khi đánh trận xong thì cũng là ai về nhà nấy, có rất ít người tiếp tục ở lại trong quân tiếp tục hiệu lực.

Đại đa số tướng lĩnh quý tộc đều trở lại đất phong của mình, 8 năm 10 năm cũng chưa chắc sẽ gặp mặt Quốc vương một lần, điển hình của việc nhắm mắt làm ngơ. . . .

Behemoth đại doanh, sắc mặt của Hoàng trữ Alex âm trầm đáng sợ. Một đoàn kỵ binh Behemoth ngàn người đã đột nhiên biến mất trên chiến trường.

Chuyện chưa từng xảy ra này lại bị một vị chủ soái vốn không đủ uy vọng như gã ta gặp phải, chẳng khác nào đang giội nước lạnh vào trong chảo dầu.

"Ta chỉ sai Royia mang người tới doanh trại Hùng tộc để tìm hiểu tin tức mà thôi, tại sao lại đột nhiên biến mất được chứ?"

Đều là Ngũ Đại Hoàng Đình, cạnh tranh nội bộ vẫn là điều khó tránh khỏi, đại doanh của Hùng tộc phát ra tiếng nổ lớn, các tộc khác đương nhiên phải phái người qua xem thử.

Nếu như phái người ở trên không trung điều tra thì lại quá không lễ phép. Lỡ như bị người ta hiểu lầm là "thám tử của nhân tộc" rồi xử đẹp thì không biết tìm ai để nói rõ.

Hoàng trữ Alex là một người cẩn thận, gã ta liền phái một đoàn kỵ binh ra ngoài. Theo lý mà nói, một lực lượng như vậy là đủ để đối phó với bất kỳ tình huống đột phát nào.

"Hoàng trữ điện hạ, đã có một cuộc chạm trán xảy ra ở giữa doanh trại của Hùng tộc và chúng ta."

"Chẳng qua những dấu vết trên chiến trường đã bị phá hủy gần hết, không thể xác định được thân phận của người giao chiến."

"Nếu như phán đoán từ vị trí mà Royia phát tín hiệu cầu viện thì cả hai gần như là trùng khớp với nhau, có thể suy ra đại khái là một phe trong cuộc giao tranh này chính là đoàn kỵ binh do ông ta chỉ huy."

"Khoảng 3-4 tiếng sau khi vụ nổ xảy ra, Hùng tộc cũng đã phái số không quân tộc Ưng còn sót lại qua đó điều tra, chúng tôi cũng tìm được một vài bộ thi thể của Người Ưng ở phụ cận."

Chương 507 - Tới Nơi

"Theo như tin tình báo từ ám tuyến truyền tới, Hùng tộc đã bị tổn thất nặng nề trong cuộc tiến công Pháo đài Bethel, một đội quân chủ lực gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, các đội quân phụ trợ khác cũng bị tổn thất không dưới ba vạn."

"Ngoài ra còn có nhiều vị cường giả rơi vào cái bẫy của địch nhân, vĩnh viễn nằm lại ở thành Bethel."

"Theo phán đoán sơ bộ thì Hùng tộc không phải hung thủ. Tam Đại Hoàng Đình khác gần đây cũng không phái quân đoàn chủ lực ra ngoài, cho nên cũng có thể loại trừ."

"Về cơ bản đã có thể xác định được đoàn kỵ binh do Royia thống lĩnh đã bị quân đoàn tinh nhuệ của nhân tộc phục kích bất ngờ."

"Trùng hợp là trong lúc bọn họ gặp nạn thì chỉ có một đội quân nhân tộc đi ngang qua gần đó. Theo thứ tự là quân đoàn viễn chinh thứ nhất của Vương quốc Alpha và Quân đoàn số 23 mới của Người Mosey."

"Hai quân đoàn này đã hoạt động cùng nhau được một thời gian rồi. Đội quân lần này do Ngân Nguyệt hoàng đình phái ra cũng gặp được bọn hắn ở nửa đường, kết quả cuối cùng gần như là toàn quân bị diệt."

"Lấy thực lực của bọn hắn, nếu như có chuẩn bị từ trước, thì vẫn có thể nuốt được một đoàn kỵ binh của chúng ta."

Thân vương Butzweig phân tích với vẻ mặt ngưng trọng.

Royia là do y đề bạt, đoàn kỵ binh Behemoth mà Royia thống lĩnh cũng là bộ hạ cũ của y, có thể nói đây là lực lượng dòng chính của Butzweig.

Chưa làm được gì, chỉ là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ một lần mà đã toàn quân bị diệt, khiến cho thực lực của y bị suy yếu rất nhiều.

Nếu như không phải xác định được đây là một chuyện ngẫu nhiên, Thân vương Butzweig còn nghi ngờ là có phải Hoàng trữ Alex đang muốn mượn đao giết người, muốn mượn cơ hội lần này để gạt bỏ cánh chim của y hay không.

Đương nhiên, những điều này chỉ là suy nghĩ mà thôi. Mặc dù các cuộc nội đấu trong tộc Behemoth rất đẫm máu, nhưng còn không bại gia đến mức chỉ vì nội đấu mà tặng một đoàn kỵ binh Behemoth cho địch nhân.

Toàn bộ tộc nhân của tộc Behemoth còn chưa đủ ba mươi vạn người, một lúc mất đi một nhóm ngàn người đã là đại sự, cần phải báo cáo lên Hoàng đình.

Để xảy ra loại chuyện này, người làm thống soái tối cao như Hoàng trữ Alex cũng phải chịu trách nhiệm.

Trầm mặc hồi lâu sau, Hoàng trữ Alex chậm rãi nói: "Thân vương các hạ, chuyện này liền giao cho ngươi."

"Tìm ra vị trí rồi giải quyết chúng đi. Dùng đầu lâu của bọn chúng để tế điện cho các dũng sĩ đã chết của chúng ta!"

Sự thật không quan trọng, mấu chốt là tìm ra mục tiêu rồi giải quyết, cho quốc nội một lời giải thích.

"Hoàng trữ điện hạ, đã xác định được vị trí của địch nhân rồi. Nhìn phương hướng thì chắc là chúng đang tiến về phía Phi Hùng bảo thay quân."

"Tính thời gian thì hiện giờ bọn chúng đã sắp tới nơi rồi. Muốn chặn đường thì cũng đã không còn kịp nữa."

"Phi Hùng bảo có lịch sử lâu đời hơn cả Công quốc Mosey. Các công sự phòng ngự của tòa thành này rất kiên cố, dù có cường công cũng không thể đánh hạ trong một sớm một chiều được."

"Hơn nữa, sau chuyện Pháo đài Bethel, chúng ta cũng nên đề cao cảnh giác. Tuyệt đối không thể khinh thường nội tình của những quý tộc uy tín lâu năm của nhân tộc."

"Tộc Behemoth ta đều là kỵ binh, không giỏi về công thành. Tốt nhất là nên tìm cơ hội thanh toán với địch nhân trong hoang dã."

"Hơn nữa, Phi Hùng bảo cũng không nằm trong khu vực mà chúng ta phụ trách, đại quân muốn vượt giới hành động thì còn cần thương lượng với Hùng tộc nữa."

Thân vương Butzweig quyết đoán cự tuyệt.

Biết rõ có hố mà còn nhảy vào bên trong chắc chắn không phải là hành động của một trí giả.

Không thể phát huy được ưu thế của kỵ binh Behemoth, chỉ dựa vào một đám tạp binh mà đi tiến công pháo đài trọng điểm của địch nhân. Đầu của Butzweig vẫn còn chưa bị hư.

Nhiệm vụ này đã định là không thể hoàn thành, cho nên đương nhiên là không nhận.

Một đường phong trần mệt mỏi đi đến Phi Hùng bảo, nhìn qua bức tường thành cao lớn trước mắt, sắc mặt của Hudson tốt hơn rất nhiều.

Ngoài chủ thành ra, phụ cận còn có hơn chục tòa thành lũy lớn nhỏ liên kết chặt chẽ với Phi Hùng bảo.

So với chủ thành thì lâu đài này rõ ràng thiếu đi sự thăng trầm của thời gian. Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được đây là những công trình mới xây.

Rõ ràng là gia tộc Elvin đã đặt hết tâm huyết vào việc bảo vệ tòa pháo đài này. Đáng tiếc là vận khí của họ không tốt lắm, bị mất hết quân chủ lực của gia tộc ở trên chiến trường.

"Hoan nghênh Bá tước Hudson và Tử tước Raquel!"

Một giọng nói nồng nhiệt phát ra từ trong đội chào đón.

Nhưng từ cách ăn mặc được vũ trang đầy đủ của người này cùng với đội quân ở sau lưng đã chuẩn bị sẵn sàng cũng nói rõ là bọn họ không tới đây để chào mừng, mà càng giống như để chạy trốn hơn.

Có vẻ như họ không thể chờ đợi việc thay quân lần này, và cũng không muốn ở lại tiền tuyến lâu thêm nữa.

"Các hạ khách khí! Các vị đang định làm gì?"

Hudson đặt câu hỏi với vẻ mặt như không biết gì.

Gã sĩ quan trung niên nghe vậy liền cảm thấy có đôi chút xấu hổ.

Thay quân rời đi là điều bình thường, nhưng vội vã chạy trốn như vậy thì thật sự là có hơi quá.

Đều là bị ép phải như vậy, Sự thất thủ của Pháo đài Bethel đã dọa cho quân phòng thủ Phi Hùng bảo sợ vỡ mật.

Ngay cả gia tộc Liberon dốc hết toàn lực mà cũng không thể ngăn cản được bước tiến của đại quân Thú nhân, vậy thì bọn hắn lại càng không được.

Bây giờ sóng êm gió lặng chẳng qua là vì thú nhân đã thu hẹp lực lượng, chuẩn bị dồn toàn lực tấn công Pháo đài Bethel.

Trước khi trận chiến bảo vệ Pháo đài Bethel khai hỏa, quân phòng thủ của Phi Hùng bảo cũng bị lũ thú nhân đánh không ít lần. Hai quân đoàn đóng quân ở đây đã bị thú nhân hành hạ đến chết lên chết xuống.

Mãi mới chờ đến lúc thay quân chỉnh đốn, nếu như không tranh thủ thời gian bỏ chạy, chờ đại quân thú nhân giết tới thì dù có muốn đi cũng không đi được.

Chương 508 - Chiến Tổn

"Bá tước các hạ, cuối cùng cũng chờ được các vị đến rồi.".

"Sau nhiều ngày chiến đấu, chúng tôi đã sớm kiệt sức, chỉ sợ cứ điểm lại xảy ra vấn đề."

"Hiện giờ các vị đã ở đây, chúng tôi cũng có thể trở về chỉnh đốn lại đội ngũ và đánh một giấc thật ngon."

"Phi Hùng bảo đành giao lại cho các vị!"

"Bá tước Hudson, Tử tước Raquel, chúng tôi đi trước, gặp lại sau trận chiến..."

Nói xong lời khách sáo, viên sĩ quan trung niên liền nóng lòng mang theo đội quân xuất phát, hoàn toàn không cho đám người Hudson một cơ hội giữ lại nào.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson cũng cảm thấy cạn lời.

Nhưng sau khi nhìn đội quân này rời khỏi thành thì hắn liền hiểu là có chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng là những người này chỉ biết tin Pháo đài Bethel đã thất thủ, nhưng lại không rõ Hoàng đình Hùng tộc cũng trả một cái giá thảm trọng, họ hiểu lầm là địch nhân sẽ đánh tới đây bất kỳ lúc nào cho nên mới phản ứng quá khích như vậy.

Giải thích là không thể nào, người ta đã vội vã rời đi, Hudson cũng lười giữ họ lại.

Chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu, hiện giờ thì còn tốt, nhưng lại có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào. Kết bạn vào thời điểm như vậy chỉ làm tăng thêm phiền não.

Nhìn hai quân đoàn này rời đi, Hudson phát hiện ra đội ngũ của họ ít hơn quân đoàn bình thường rất nhiều.

Thời kỳ chiến tranh, quân đoàn chủ chiến ở tiền tuyến không có đủ biên chế chỉ có một lời giải thích: Bị tổn thất trên chiến trường.

Nhìn lá rụng là biết mùa thu đến, chắc chắn là sẽ không chỉ có quân phòng thủ ở Phi Hùng bảo là bị tổn thất nặng nề, sợ rằng toàn bộ quân phòng thủ trong phòng tuyến đều bị thú nhân chơi hành hạ vô cùng thê thảm.

Quân trú đóng bên ngoài đã rời đi, nhưng người của gia tộc Elvin thì vẫn còn. Mặc dù chết mất một vị gia chủ, nhưng cũng không có nghĩa là đã hoàn thành nghĩa vụ.

Trừ phi bọn họ chịu từ bỏ tước vị và lãnh địa, nếu không sẽ không thể nào thoát khỏi nghĩa vụ bảo vệ lãnh thổ của một vị lãnh chúa.

Là một thành viên của tập đoàn quý tộc, Hudson hiểu rất rõ là cái quần thể này phong bế cỡ nào, một khi bỏ qua cơ nghiệp thì gần như không thể lấy lại được.

Lưu thủ là cửu tử nhất sinh, nhưng nếu khởi nghiệp lại từ đầu thì là thập tử vô sinh. Cho dù thật sự có thể buông bỏ tất cả những điều này, thì kết cục cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Không có thân phận quý tộc, không được quy tắc trò chơi bảo vệ, bọn họ chính là những con dê béo mới xuất chuồng, ai nhìn thấy đều sẽ tiến lên chém một đao.

Chủ động từ bỏ khác với quý tộc lưu vong, người ta là bị mất đất phong, gia chủ chiến tử, người thừa kế muốn thừa kế lãnh thổ cũng không được, nhưng xét về mặt pháp lý thì vẫn là người thừa kế hợp pháp.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần Công quốc Mosey thu lại lãnh thổ đã mất, bọn họ vẫn có thể trở về kế thừa lãnh địa.

Nhìn vào sự lựa chọn của gia tộc Elvin thì chắc là cũng đang đi con đường giống như những quý tộc này. Gia chủ mới toàn lực phối hợp trong phương diện bảo vệ thành trì, thủ được đương nhiên là mọi người đều vui vẻ.

Còn không thủ được liền an bài hậu bối rời đi, mất thêm một vị tân gia chủ và số tư quân còn lại của gia tộc. Đợi ngày Công quốc thu hồi lại lãnh thổ cũng chính là ngày lấy họ lại tất cả những gì đã mất.

Hudson tiếp quản đại quyền bảo vệ thành trì từ trong tay của Tử tước William non nớt, hắn liền mang theo một đám sĩ quan thân tín đi tuần tra quanh thành phố. Dính đến thân gia tính mạng, hắn cũng không dám xem thường. ...

Thành Dapest, tin chiến thắng truyền đến làm cho sắc mặt đang âm trầm của Chris IX trở nên tốt hơn một chút. Nếu như ông ta nhận được tin tốt như vậy trước khi Pháo đài Bethel thất thủ thì đã bày rượu chúc mừng rồi.

Nhưng mọi chuyện đã muộn, thắng lợi về chiến thuật không thể bù đắp cho sự sai lầm về mặt chiến lược. Ý nghĩa lớn nhất của "tin chiến thắng " chỉ là khích lệ sĩ khí.

"Đã xác minh tính tính xác thực của chiến tích này chưa, bọn hắn thật sự đã tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth sao?"

Chris IX quan tâm hỏi.

Việc sử dụng các biện pháp nghệ thuật để báo cáo đã trở thành thông lệ từ lâu.

Công quốc cần trấn an lòng người, nếu không tô điểm thì sẽ không ai chịu được loại chiến báo bại trận mỗi ngay như vậy.

Nhưng lần này là ngoại lệ, tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth là chiến tích đủ lớn rồi. Nếu như lại dùng nghệ thuật gia công thêm thì sẽ lộ ra vẻ giả dối.

"Bệ hạ, bộ quân vụ chúng thần đã xác minh chiến tích này nhiều lần rồi. Quân đoàn quận Wright và Quân đoàn số 23 mới đúng là đã tiêu diệt được một đoàn kỵ binh Behemoth."

Martins trả lời khẳng định.

Chiến tích lần này là thật đến không thể thật hơn nữa. Cho dù có điều tra thế nào thì cũng không tìm ra vấn đề gì.

Nội dung được sửa đổi trong chiến báo chỉ đơn giản là che giấu chuyện đoàn kỵ binh Behemoth đã có một trận chiến đẫm máu với kẻ địch trước khi rơi vào vòng vây và bị tiêu diệt.

Những tì vết trong chi tiết này đều là vấn đề nhỏ. Quá trình giao chiến không quan trọng, quan trọng là số lượng Behemoth bị giết đúng như thực tế.

Chiến tích thực tế là thứ có sức thuyết phục nhất. Nếu như lại gia công thêm mấy lần, sợ là tộc Behemoth tuyệt đối không chịu được.

"Không có vấn đề gì thì tốt, trực tiếp tiến hành tuyên truyền đi! Có tin tức tốt này cũng sẽ có thể kích thích sĩ khí quân tâm trong quốc nội."

Chris IX bình tĩnh nói.

"Bệ hạ, cũng không phải là hoàn toàn không có vấn đề. Chiến tích và chiến báo đều không tìm được sơ hở này, nhưng chiến tổn thì lại có vấn đề lớn."

"Theo số liệu mà bọn họ đã báo cáo, Quân đoàn quận Wright bị hao tổn hơn 2, 800 thớt chiến mã, Quân đoàn số 23 mới bị hao tổn năm trăm thớt chiến mã."

"Thế nhưng dựa theo thông tin mà chúng thần có được, toàn bộ Quân đoàn quận Wright cũng không có nổi hai ngàn con chiến mã, vậy thì làm sao có thể tổn thất được nhiều chiến mã như vậy!"

"Chúng thần đã phái người đi liên hệ với Bá tước Hudson, nhưng Bá tước Hudson một mực chắc chắn là bọn họ bị tổn thất lớn như vậy, còn hối chúng ta mau chóng bổ sung cho họ."

Martins có chút bất đắc dĩ nói.

Chương 509 - Chiến Tổn (2)

Báo cáo sai lệch về thiệt hại chiến tranh cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Trong tình huống đánh thắng, chỉ cần báo cáo không bị chênh lệch quá nhiều thì bộ quân vụ sẽ lựa chọn ngầm thừa nhận, xem như là phần thưởng để khen ngợi những người có công.

Nhưng nếu vượt qua ranh giới thì phải phái người thanh tra. Trong tình huống bình thường, tất cả mọi người đều tuân thủ quy tắc ngầm, sẽ không làm quá mức.

Bộ quân vụ chỉ có nhiệm vụ hoạch định, bộ phận phụ trách bổ sung vật tư vẫn là Bộ hậu cần. Nếu cứ để mặc cho người phía dưới báo cáo sai thì Bộ hậu cần không có cách nào làm việc được.

Sau một thời gian dài, bộ phận hậu cần cũng đã rút ra kinh nghiệm. Bình thường bọn họ đều sẽ dựa vào những thông tin mà mình nắm giữ để tính ra một con số rồi coi đây là tiêu chuẩn, khi bổ sung vật tư, bọn họ sẽ dựa trên con số này để so sánh với báo cáo hao tổn của bên dưới rồi cắt giảm số lượng xuống.

Ví dụ như: Quân đoàn số 23 mới báo cáo chiến tổn là 500 thớt chiến mã, vậy thì thực nhận sau cùng có lẽ chỉ có 300 thớt.

Quân đoàn quận Wright là một ngoại lệ, làm quân khách, bọn họ không cần phải tuân thủ quy tắc ngầm. Nếu như Bộ quân vụ xác nhận số lượng trên báo cáo chiến tổn là chính xác thì Bộ hậu cần cũng chỉ có thể phân phát đủ số lượng.

Sau khi trải qua vụ thua thiệt ban đầu, hiện giờ Bộ hậu cần chỉ cần nhìn thấy Hudson liền đã trốn đi rất xa, nào dám cắt giảm vật tư của hắn.

Lỡ như làm lớn chuyện lên, những quy tắc ngầm không lên được mặt bàn này cũng không thể được lấy làm lý do để họ trốn tránh trách nhiệm.

"Quân đoàn quận Wright bị tổn thất bao nhiêu chiến mã?"

Chris IX quan tâm hỏi.

"Theo như tin tức mà quan viên Bộ hậu cần trú đóng trong Phi Hùng bảo truyền về thì lượng cỏ khô mà Quân đoàn quận Wright nhận lấy chỉ giảm xuống có một chút."

"Dựa trên chuyện này để suy đoán, số lượng chiến mã bị tổn thất của bọn họ sẽ không vượt quá 200 con, thậm chí có khả năng là chưa tới 100 con. Cho dù có tăng thêm ngựa kém chất lượng thì chiến tổn cũng sẽ không vượt quá 500 con."

"Từ những thông tin tình báo mà chúng thần thu thập được, vị Bá tước Hudson này đặc biệt quan tâm đến kỵ binh. Ngoài một đoàn kỵ binh tiêu chuẩn ra, người này còn trang bị thêm rất nhiều ngựa kém chất lượng."

"Tất cả binh sĩ của Quân đoàn quận Wright đều đã từng học cưỡi ngựa. Trong cuộc vây giết đoàn kỵ binh Behemoth lần này, bộ binh đã biến kỵ binh. Chỉ tính riêng số lượng ngựa kém chất lượng được xuất động thôi cũng đã cao đến 3, 500 người."

"Nhiều nô mã như vậy, một phần là do dùng số vũ khí trang bị tịch thu được trên chiến trường để đổi lấy, còn phần lớn là do dọa dẫm Bộ hậu cần của chúng ta mà có, những con ngựa kém chất lượng đi theo họ từ lúc đầu thì đang được dùng để kéo xe."

"Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, thần nghi là không đợi đến khi chiến tranh kết thúc thì Quân đoàn quận Wright đã biến thành quân đoàn kỵ binh rồi."

Martins phàn nàn nói.

Là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông ta đều thích những đội quân nào biết chiến đấu.

Cho dù quân đoàn tinh nhuệ cần càng nhiều vật tư tiếp tế thì ông ta cũng đều không chớp mắt lấy một cái, bởi vì đã quen với những hành động vô sỉ này nhóm hãn tướng rồi.

Nhưng đây là lần đầu tiên mà Martins nhìn thấy loại cách chơi chuyển hình từ quân đoàn bộ binh thành quân đoàn kỵ binh.

Phàn nàn thì phàn nàn, nhưng ông ta vẫn không đưa ra ý kiến phản đối rõ ràng. Mặc dù có chút làm trái quy củ, nhưng cường giả thì có đặc quyền.

"Cho hắn!"

Chris IX vuốt vuốt trán nói.

Chần chờ một chút rồi lại bổ sung: "Nói cho Bá tước Hudson biết, chiến mã chỉ là vấn đề nhỏ."

"Nếu như hắn có thể giết được năm ngàn kỵ binh Behemoth, hoặc là tiêu diệt một vạn quân của Hùng Nhân Hoàng tộc khác, dù hắn có muốn thay đổi toàn bộ trang phục thành trang phục của kỵ binh cũng không có vấn đề!"

Bánh vẽ, vẽ một cách trần trụi.

Nếu như Hudson thật sự có thể giải quyết nhiều thú nhân tinh nhuệ như vậy, có lẽ Quân đoàn quận Wright cũng chẳng còn lại bao nhiêu người. Người thì mất hết rồi, lời hứa thay đổi trang phục đương nhiên là không thành vấn đề.

Nếu như không bị hao tổn quá nhiều thì lại càng tốt hơn. Chỉ cần trả giá một chút trang bị mà đã có thêm một quân đoàn kỵ binh tinh nhuệ để dùng, Công quốc Mosey cũng sẽ không thua thiệt.

Về phần Hudson có thể biến bộ binh tinh nhuệ thành kỵ binh tinh nhuệ hay không, có án lệ toàn diệt đoàn kỵ binh Behemoth ở đây, Chris IX không hề cảm thấy lo lắng chút nào.

"Bệ hạ, về chuyện có liên quan đến việc phong thưởng công thần, ngài cảm thấy nên giải quyết như thế nào? Nếu không cứ dựa theo thông lệ, cứ tích lũy chiến công trước, đợi sau cuộc chiến rồi mới cùng nhau hạch toán?"

Tể tướng Herceg hỏi.

Con trai lão ta cũng đang ở trên chiến trường, mặc dù là đi theo ăn ké chiến công, nhưng đó cũng là chiến công. Là người nhận được lợi ích, quan tâm là chuyện tất nhiên.

Trong tình huống trưởng tử sinh tử khó liệu, hiện tại lão ta đành phải dành nhiều tâm sức hơn cho con trai thứ.

Có lẽ năng lực cá nhân của Raquel rất bình thường, nhưng mà vận khí lại không tệ, vừa bắt đầu thì đã ôm được bắp đùi, trực tiếp đi theo nằm thắng là được.

Lấy vận may của Raquel, khả năng sống sót vượt qua trận loạn thế này là phi thường lớn. Cộng thêm tuổi trẻ, vẫn còn có rất nhiều không gian có thể đào tạo. Vẫn có thể trở thành một chiếc lốp xe dự phòng người thừa kế.

"Phái người đi hỏi thăm ý kiến của bọn họ xem sao. Nếu như cộng thêm công lao của lần trước, rất nhiều người đã đủ công lao để gia tăng tước vị, hoặc là đổi lấy một mảnh đất phong."

"Nếu như muốn kết toán, Công quốc có thể kết toán phần thưởng cho bọn họ. Tước vị, đất phong, vàng bạc châu báu, mỹ nữ, tài nguyên tu luyện, mặc cho họ lựa chọn."

"Nếu như không chuẩn bị kết toán, vậy liền dựa theo thông lệ, cứ tính gộp lại đợi đến sau cuộc chiến rồi cùng nhau hạch toán."

Chương 510 - Giải Thích

"Bộ quân vụ nhất định phải làm rõ công tác giải thích về chuyện này, không thể để xảy ra nhiễu loạn."

"Về phần Quân đoàn quận Wright, tước vị thì không thể thăng được nữa, vậy liền ban thưởng một chút vật thật đi!"

"Bộ ngoại vụ tiếp tục liên hệ với bọn họ, cố gắng hết sức lôi kéo một chút quý tộc về phía chúng ta. Tước vị và phong địa đều có thể phóng khoáng một chút."

"Nhất là vị Bá tước Hudson kia, nếu là có thể lôi kéo được, mặc cho hắn chọn địa khu Bắc Cương để đóng quân, chúng ta cũng có thể..."

Những lời của Chris IX có vẻ như vô ý, trên thực tế lại là cố ý nói cho đám đại thần nghe. Chủ yếu là vì lo lắng bọn thủ hạ sẽ không tận tụy làm việc, dù sao cũng không có người muốn người khác chia phần bánh gato của mình.

Mặc dù Công quốc Mosey không hấp dẫn lắm đối với các quý tộc của Vương quốc Alpha, nhưng chỉ cần lợi ích đủ nhiều thì vẫn có thể dẫn dụ được một vài thằng ngốc tới.

Hoạt động thời gian dài như vậy mà một chút thành tích cũng không có, muốn nói bọn thủ hạ không tiêu cực biếng nhác thì sợ là cũng chẳng có ai tin.

Hiện giờ còn cố ý điểm danh đóng giữ ở địa khu Bắc Cương, đây chính là lời hứa tốt nhất đối với các quý tộc trong nước. Sau khi trải qua trận chiến này, sợ là cũng chẳng còn bao nhiêu quý tộc muốn làm hàng xóm của thú nhân nữa.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của Vương quốc Alpha, cứ cách mỗi mấy chục nằm thì Đế quốc Thú Nhân sẽ phát động một cuộc xâm lược toàn diện. Không chừng mọi người còn có thể gặp lại cảnh này trong lúc sinh thời.

Biên giới luôn cần có người canh giữ, bản thân không muốn đi thì chỉ có thể để cho người khác đi.

Nếu như các quý tộc Công quốc đều không cần lãnh địa phía bắc, vậy thì những lãnh địa này sẽ nằm trong tay Quốc vương, cũng không thể để cho Vương thất đi cầm cự được nha?

Lãnh địa trực thuộc chính phủ trung ương?

Không nói đến việc này vẫn chưa tiền lệ, vấn đề là tất cả mọi người đều không yên lòng! Suy bụng ta ra bụng người, bản thân mình là mặt hàng gì, những người khác chắc cũng không khá hơn chút nào.

Phòng tuyến Pháo đài August bị thất thủ nhanh như vậy, mặc dù ngoài miệng mọi người không nói gì, nhưng trong lòng đều rất rõ ràng, chuyện này tuyệt đối có dính líu đến những quan chức phụ trách xây dựng phòng tuyến.

Bọn họ không truy cứu trách nhiệm là bởi vì hiện giờ tên quan liêu đã chịu trách nhiệm xây dựng phòng tuyến đã xuống mồ rồi. Kẻ xui xẻo nhiệm kỳ cuối cùng này đã cùng nhau ngã xuống trên chiến trường với cả tuyến phòng thủ.

Đây không phải là vấn đề là có thể giải quyết dựa vào việc thay người. Các lãnh chúa quý tộc tự mình xây dựng lâu đài, một khi phát hiện ra vấn đề, họ nói làm lại là làm lại. Chi phí hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới trước mặt thân gia tính mạng.

Nhưng mà quan liêu thì không được, dù có trong sạch đến đâu thì cũng vô ích. Ngân sách là thứ có giới hạn, không thể tùy tiện làm lại.

Cho dù có phát hiện ra vấn đề, vì cái ghế của bản thân, bọn họ cũng sẽ lựa chọn che giấu. Dù sao chỉ cần thú nhân không phát động một cuộc xâm lược toàn diện trong nhiệm kỳ của họ thì quả bom này cũng sẽ không nổi.

Sau khi trải qua một lần bị thua thiệt, đã phải trả giá bằng máu, thì không ai muốn trải nghiệm thêm lần thứ hai nữa.

"Xin Bệ hạ yên tâm. Bộ ngoại vụ nhất định sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ!"

Pháo đài Bethel đổ nát lại nghênh đón thời khắc tỏa sáng một lần nữa.

Quan chức cấp cao của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân đang tề tụ tại đây, tiến hành bước thương lượng cuối cùng trong việc hợp lực xuất binh.

Cuộc họp vừa mới bắt đầu đã lâm vào tình cảnh lúng túng. Đều là di chứng mà đại chiến lưu lại, từ ánh mắt như muốn giết người của Ưng Nhân Hoàng cũng có thể thấy được ông ta đang rất có ý kiến với Hùng Nhân Hoàng.

"Hùng lão quỷ, chẳng lẽ ông không nên cho ta một lời giải thích sao?"

Ưng Nhân Hoàng nghiêm nghị chất vấn, phá vỡ trầm mặc. Hiển nhiên là việc mất đi đội quân ba ngàn Người Ưng đã làm cho ông ta không kiềm chế được cảm xúc.

Trong Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân, Behemoth là bộ tộc có nhân khẩu thưa thớt nhất, Tộc Người Ưng tộc theo sát phía sau, tổng nhân khẩu mới miễn cưỡng đột phá bảy chữ số.

Tuy nói các bộ tộc thú nhân đều là toàn dân giai binh, nam nữ già trẻ đều có thể ra chiến trường, nhưng đó cũng chỉ là về mặt lý thuyết.

Lấy tộc Người Ưng làm ví dụ, người trẻ tuổi và người lớn tuổi chỉ bay trên không trung được có vài lần liền không bay nổi nữa.

Mất đi năng lực phi hành, không quân liền biến lục quân, ưu thế giữa tộc Người Ưng và những bộ tộc khác cũng biết mất.

Một lúc tổn thất ba ngàn Người Ưng là một con số quá lớn, còn lớn hơn tổn thất khi đánh lén Pháo đài August nhiều, nếu như Ưng Nhân Hoàng không bày tỏ một chút thì trở về cũng rất khó giải thích với tộc nhân.

"Giải thích, ông muốn ta giải thích cái gì?"

"Quyền chỉ huy quân đội của tộc Người Ưng đều nằm trong tay đám thuộc hạ của ông. Là do bọn hắn muốn vào trong thành, cũng đâu phải ta hạ lệnh kêu bọn hắn vào đó."

"Binh sĩ tộc Ưng tổn thất nặng nề liền chạy đến tìm ta đòi một lời giải thích; Vậy dũng sĩ Hùng tộc ta tổn thất càng nhiều hơn, ta đi tìm ai đói một lời giải thích đây?"

Hùng Nhân Hoàng tức giận cãi lại.

Tộc nhân bị tổn thất nặng nề, trong lòng hai người đều đang tức sôi ruột. Đều là người bị hại, mặc dù Hùng Nhân Hoàng hiểu rõ tâm tình hiện giờ của Ưng Nhân Hoàng, nhưng không có nghĩa là ông ta chấp nhận bị người khác chỉ trích.

Một khi đã tức giận thì ông ta cũng chẳng thèm nể tình nữa. Chuyện đã xảy ra rồi, cũng đã sớm phái người qua đó giải thích rồi. Tin thì tin, không tin thì thôi, dù sao ông ta cũng không thẹn với lương tâm.

"Ngươi, ngươi..."

Thấy Ưng Nhân Hoàng tức giận đến độ không nói nên lời, sắp biến thành võ giả chính hiệu, ba người đang xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng ngồi không yên.

Chương 511 - Tập Kết

"Ưng Nhân Hoàng bớt giận, người chết không thể phục sinh. Ta thấy chuyện lần này đều là âm mưu của nhân tộc, bọn chúng muốn dùng chuyện này để kích động nội đấu giữa chúng ta."

"Vào thời khắc mấu chốt như lúc này, nhất định phải gìn được sự tỉnh táo, tuyệt đối không được trúng âm mưu quỷ kế của nhân tộc."

Mặc kệ ai đúng ai sai, dùng thuyết âm mưu để đổ lỗi cho nhân tộc thì chẳng bao giờ sai.

Còn về phần lý do này nhảm nhí đến mức nào thì Sư Nhân Hoàng lại chẳng thèm quan tâm, mấy vị Hoàng giả khác cũng sẽ không để ý.

Người thì cũng đã chết rồi, có làm gì cũng không sống lại được, hiện giờ chỉ đang tranh thể diện mà thôi.

Cho dù muốn trả thù thì cũng phải tìm ra địch nhân mới được. Tiếc là người đã lên kế hoạch cho tất cả những chuyện này là Langton Bá tước cùng với công cụ người chịu trách nhiệm chấp hành kế hoạch đều đã hôi phi yên diệt trong trận chiến ngày hôm đó rồi.

Cho dù Linh mục thú nhân đã xuất thủ tìm tòi khắp toàn bộ chiến trường thì cũng chẳng tìm được nửa chút tàn hồn của cừu nhân. Muốn trút giận, nhưng lại không tìm thấy chính chủ.

"Hừ!"

"Hừ!"

Hai người gần như đồng thời bất mãn hừ lạnh một tiếng. Nhìn thì có vẻ như họ đã tan rã trong không vui, nhưng kỳ thực đang thể hiện thái độ tạm thời bỏ qua đoạn ân oán này.

Trong những năm tháng vô tận của quá khứ, những cuộc tranh đấu nội bộ trong Ngũ Đại Hoàng tộc đều chưa bao giờ ngừng lại, sớm đã tích tụ vô số mâu thuẫn.

Nếu như không vì có áp lực của nhân tộc, có lẽ bọn chúng đã đấu đá với nhau rồi. Cũng bởi vì ngoại lực nên mới Ngũ Đại Hoàng tộc mới phải đoàn kết, cho nên sự đoàn kết này cũng chỉ được cái vẻ bề ngoài.

Sống mái với nhau thì cuối cùng sẽ có lợi cho người khác, bọn họ còn chưa ngu đến như vậy. Nhưng việc đào hố và âm mưu tính toán lẫn nhau thì chưa bao giờ đứt đoạn.

Thấy màn kịch này đã có một kết thúc, Hoàng trữ Alex đại diện cho Hoàng đình Behemoth mở miệng nói trước: "Hiện giờ, chúng ta hãy bàn về chuyện xuất binh đi!"

"Sau một khoảng thời gian dài như vậy, chắc là mọi người cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi."

"Theo thỏa thuận trước đó, tộc Behemoth ta và tộc Người Ưng sẽ cử ra một quân đoàn, ba tộc còn lại mỗi tộc sẽ cử ra 2 quân đoàn."

"Tộc Behemoth sẽ tuân thủ ước định, các vị không có vấn đề gì chứ?"

Trong khi nói chuyện, Alex nhìn về phía Ưng Nhân Hoàng và Hùng Nhân Hoàng. Trong mấy ngày này, hai bộ tộc này bị tổn thất thảm trọng.

Đặc biệt là Hùng Nhân tộc, vì tiến công Pháo đài Bethel mà đã hy sinh mất một quân đoàn. Hiện giờ lại phải cử ra hai quân đoàn tham gia hành động, chắc chắn sẽ gây ra tình trạng binh lực căng thẳng.

Suy cho cùng, khi vây công thành Dapest thì bọn hắn còn phải tính đến cả đường lui nữa, không thể để cho quân đội nhân tộc từ trong cứ điểm lao quấy rối được.

"Tộc Người Ưng ta rất trọng tín dự, chuyện đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Chẳng qua bởi vì cuộc chiến trước đó đã làm cho Tộc Nhân Ưng ta có một vài quân đoàn không còn đủ biên chế."

"Cho nên tổng binh lực của quân đoàn được phái ra lần này chỉ có chín ngàn người. Nhưng cũng đã đủ để áp chế địch lực lượng không quân của địch nhân rồi."

Nói xong, Ưng Nhân Hoàng còn nhìn Hùng Nhân Hoàng bằng ánh mắt khiêu khích.

"Nhìn cái gì, ngay cả Tộc Người Ưng các ngươi cũng có thể thực hiện hứa hẹn, Hùng Nhân tộc ta đương nhiên sẽ giữ lời."

"Hai quân đoàn bộ binh tinh nhuệ đã được chuẩn bị xong xuôi, tùy thời đều có thể xuất phát."

Hùng Nhân Hoàng bất mãn nói.

Chẳng qua khi vừa mới nói xong thì ông ta liền bắt đầu cảm thấy hối hận. Hờn dỗi thì nhất thời thoải mái, nhưng sau đó lại là nhà hỏa táng.

Ngũ Đại Hoàng Đình đều nhiệm vụ riêng của mình, lần này Hùng Nhân tộc đã công phá thành công Pháo đài Bethel, dẫn đầu mở ra một con đường xuôi nam, làm ra cống hiến kiệt xuất cho Đế quốc Thú Nhân.

Ông ta vốn còn có thể yêu cầu mấy tộc khác phải san sẻ một phần cho Hùng Nhân tộc trong hành động sau này, nhưng bởi vì vừa rồi nhất thời lanh mồm lanh miệng mà không nói ra chuyện gì.

Mặc dù sau này vẫn còn có biện pháp cứu vãn, nhưng việc Hùng nhân tộc sẽ phái hai quân đoàn xuất chinh lại là kết cục đã định.

"Không có vấn đề!"

"Không có vấn đề!"

Sư Nhân Hoàng cùng Ngân Nguyệt Lang Hoàng lần lượt bày tỏ thái độ. Có thể thấy được tâm tình của bọn họ rất không tệ, rất hài lòng với kết quả hiện tại.

Sau khi đã xác định được số lượng tinh nhuệ của mỗi chủng tộc thì đám tạp binh cũng không có cái gì tốt để thảo luận. Trong tay mọi người đều không thiếu những chủng tộc bia đỡ đạn.

Cho dù trong cuộc tiến công Pháo đài Bethel trước đó đã bị tổn thất mấy vạn quân của chủng tộc phụ thuộc, nhưng Hùng Nhân Hoàng lại không cảm thấy buồn vì chuyện này.

Binh lực vẫn còn chưa đến tình trạng thiếu thốn. Bình thường thì tình trạng thiếu binh lực sẽ xảy ra vào giai đoạn giữa và cuối của cuộc chiến.

Khi chiến tuyến tiếp tục kéo dài, quân tiếp viện của Liên minh nhân tộc lần lượt kéo đến, đó mới là lúc Đế quốc Thú Nhân không cầm cự được nữa.

"Nếu như tất cả mọi người đều không có vấn đề, vậy thì xuất binh thôi. Binh quý thần tốc, các vị lập tức trở về tập kết binh mã, tranh thủ xuất phát trong vòng mười ngày tới."

Hoàng trữ Alex bình tĩnh nói.

Chỉ tính riêng quân chủ lực thôi cũng đã có 8 quân đoàn rồi, cộng thêm đội quân của các chủng tộc phụ thuộc nữa, tổng binh lực cho dù không tới 30 vạn thì cũng sẽ không ít hơn 25 vạn.

Ngay cả khi ở tiền tuyến, muốn tập kết được nhiều quân đội như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, những quân đoàn này còn được chia ra thành năm đại trận doanh, càng làm gia tăng độ khó điều động. Muốn tập kết đủ nhân số rồi xuất phát trong vòng 10 ngày chắc chắn là một chuyện khó khăn.

Chương 512 - Khổ Sở

Phi Hùng bảo, sau khi đã quen với hệ thống phòng ngự trong pháp đài, Hudson lại tiếp bắt đầu đại nghiệp luyện binh mà bản thân quen thuộc nhất.

Hắn không chỉ tăng cường huấn luyện với sĩ quan và binh lính của Quân đoàn quận Wright, mà các quân đội khác ở trong thành cũng nằm trong phạm vi huấn luyện, ngay cả những dân phu đi theo phụ tá cũng không tha.

Tất cả đàn ông, phụ nữ và trẻ em khỏe mạnh trong thành, tuổi từ 12 đến 65 tuổi đều bị Hudson lôi ra để huấn luyện quân sự. Chỉ là cường độ huấn luyện đã được giảm đi rất nhiều, chủ yếu là huấn luyện cho bọn họ cách phòng thủ.

Kế hoạch điên cuồng toàn dân giai binh này đã được thực hiện hoàn toàn trong Phi Hùng bảo. Với tư cách là quan chỉ huy tối cao ở đây, Hudson đã buông thả bản thân một cách triệt để.

Phản đối cũng vô dụng, nơi này không chấp nhận phản đối. Khi Thú nhân giết tới, bọn chúng sẽ không phân biệt nam nữ già trẻ. Không cầm vũ khí ra chiến trường thì đợi bị địch nhân xông vào đồ sát đi!

Đại giới của việc này chính là vật tư dự trữ trong Phi Hùng bảo bị tiêu hao một cách nhanh chóng, không biết liệu số vật tư đủ để quân dân trong thành ăn trong vòng ba năm theo kế hoạch ban đầu có còn trụ nổi 2 năm trong sự tai họa của Hudson hay không.

Dù biết là chơi như vậy rất nguy hiểm, nhưng Hudson cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Theo như tình huống trước mắt thì tình hình của Công quốc Mosey đã tương đối nguy hiểm, có thể bị sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Tình hình của Phi Hùng bảo đã tương đối tốt rồi. Gia tộc Elvin đã quản lý chỗ này mấy trăm năm, vốn liếng đủ dày nên mới có thể dự trữ được nhiều vật tư như vậy.

"Tom, phái người đi hối thúc Bộ hậu cần lần nữa, kêu họ mau chóng bổ sung chiến mã cho chúng ta, còn số vũ khí trang bị mà họ đang thiếu ta cũng phải được bổ sung ngay lập tức."...

Xuân giang thủy noãn áp tiên tri. Là một vị quan chỉ huy ở tiền tuyến, thú nhân gây ra động tĩnh lớn như vậy là sẽ không thể giấu được hắn.

Bất kể mục tiêu mà đại quân Thú nhân muốn tấn công là ai, một khi ngọn lửa chiến tranh bùng cháy thì sẽ rất khó được bổ sung những vật tư chiến lược này.

Không có cách nào, Hudson gây thù chuốc oán quá nhiều nên không thể không chột dạ. Hai trận đại thắng trước đó cũng tương đương với việc đắc tội hai đại Hoàng tộc của thú nhân.

Nếu như bọn chúng mà tìm tới cửa trả thù, khả năng cao là hắn sẽ trở thành đối tượng được chiếu cố trọng điểm.

Vì tăng cường năng lực sinh tồn trên chiến trường, hiện giờ Hudson lão gia có thể làm ra bất kỳ chuyện gì.

Đương nhiên, việc huấn luyện này ngoài nâng cao khả năng phòng thủ của thành phố thì một trong những mục đích chính là tuyển chọn nguồn quân dự bị từ những thanh niên trai tráng này.

Là quân khách, chuyện khác đều dễ thương lượng, chỉ có việc bổ sung quân lực là rất khó khăn.

Việc binh sĩ càng đánh càng ít là một chuyện vô cùng nguy hiểm dù là đối với bất kỳ một đội quân nào.

So với việc nhờ người Mosey tuyển dụng tân binh, Hudson vẫn thích tự mình huấn luyện họ hơn. Trong thời kỳ chiến tranh, chỉ cần có thể đánh thắng trận thì những việc này đều là vấn đề nhỏ.

Điều động một số sĩ quan và binh lính từ trong Quân đoàn quận Wright trở thành lực lượng nòng cốt, bên trong Phi Hùng bảo lại tăng thêm một binh đoàn không đầy đủ biên chế và một quân đoàn phòng thủ thành trì.

Hai quân đoàn này đều là những dân phu, công tượng mà hắn dọa dẫm được từ trong tay của Bộ hậu cần, cộng thêm một số thanh niên trai tráng ở trong Phi Hùng bảo, tổng binh lực chỉ có hơn năm ngàn người.

Biên chế của quân đoàn phòng thủ thành trì thì lại rất hỗn loạn, gồm có tư quân của các quý tộc bản địa, bao gồm cả tư quân của gia tộc Elvin, nam nữ già trẻ đã tham dự huấn luyện cũng đều được đặt vào trong quân đoàn phòng thủ thành trì.

Nói là một quân đoàn thôi, nhưng trên thực tế thì đây chính là một nồi thập cẩm. Từ cái tên cũng có thể thấy được mục đích của quân đoàn này —— thủ thành.

Sức chiến đấu không cần phải mạnh đến đâu, chỉ cần trong lúc thủ thành có thể phát huy ra tác dụng nhất định là được.

So ra mà nói, quân đoàn tân binh mới là trọng điểm bồi dưỡng.

Vừa phải bổ sung binh lực cho quân đoàn chủ lực, lại vừa phải gánh chịu trách nhiệm công binh. Những việc sửa cầu trải đường, chế tạo một số vũ khí đơn giản đều là nhiệm vụ của họ. ...

Cuộc sống bận rộn luôn phong phú và bất đắc dĩ. Mỗi ngày Hudson đều chăm chú vào việc huấn luyện quân sự, đến mức hắn đều quên luôn "thương đội" mà mình đã thuận tay cứu được khi đang trên đường đến đây.

Kết quả của việc đối xử lạnh lùng đã làm cho các thành viên của gia tộc Liberon sống một ngày giống như một năm. Vòng tròn của giới quý tộc thượng tầng cũng không lớn, làm gì có chuyện không có người nhận ra bọn họ chứ?

Kể từ thời điểm họ bước vào Phi Hùng bảo thì thân phận của của họ đã bị bại lộ. Nhưng thứ nghênh đón bọn họ không phải là hoa tươi và tiếng vỗ tay, cũng không có trách móc.

Ngoài việc không thể rời khỏi đây ra thì họ chẳng bị động tay động chân gì, như thể họ không tồn tại vậy.

Bị phớt lờ là điều đáng sợ nhất, sự lãng quên của Hudson đã làm cho gia tộc Liberon rơi vào trong sự hoảng sợ vô tận.

"Thúc tổ, tình huống có chút không ổn. Raquel và William không có một tí xíu chủ kiến nào, toàn bộ đại quyền trong Phi Hùng bảo đều đã rơi vào trong tay của vị Bá tước Hudson kia."

"Đã lâu như vậy mà hắn cũng không liên hệ với chúng ta, sợ là vị Bá tước Hudson có mưu đồ quá lớn. Một khi bị hắn nắm được đằng chuôi, sợ rằng..."

Anthony khổ sở nói.

Là một nhà quý tộc uy tín lâu năm, y vẫn còn có không ít nhân mạch. Chỉ là hiện giờ người đi trà lạnh, Công quốc còn chưa quyết định xử lý gia tộc Liberon ra sao, nhưng thái độ của mọi người đối với những kẻ sa cơ thất thế như bọn họ lại hết sức phức tạp.

Muốn nghe ngóng một chút tin tức thì không khó, nhưng muốn nhờ mọi người giúp đỡ thì hơi khó.

Chương 513 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị

Vấn đề chủ yếu nằm ở chỗ hai nhà quý tộc lãnh tụ là Raquel và William, hiện đang ở trong tình trạng khó khăn.

Nhìn thì có vẻ như là không có chủ kiến, nhưng trên thực tế lại là không thể làm gì khác. Từ bỏ quyền chủ đạo nhiều nhất chỉ là bị mất mặt, nhưng nếu tranh đoạt quyền chủ đạo thì lại có khả năng phải mất mạng.

Ở trước mặt chiến tranh không có sự may mắn, được chính là được, không được là không được.

Năng lực bản thân và thực lực trong tay đều không tốt, lựa chọn đi theo Hudson lăn lộn cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Ngay cả hai người có thân phận địa vị cao nhất mà còn như như, đám quý tộc bên dưới thì càng không cần nói.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, ai cũng không muốn mình bị chết một cách mơ hồ trên chiến trường, nên sẽ không vô duyên vô cớ đắc tội lão đại.

Quan trọng nhất là Hudson không làm gì gia tộc Liberon cả. Mặc dù cho đãi ngộ hơi kém, nhưng ai bảo bọn họ tự xưng mình là thương đội chứ?

Đãi ngộ của thương nhân đương nhiên là sẽ phải thấp hơn quý tộc. Trên đường đi chỉ được gặm bánh mì đen, sau khi vào trong Phi Hùng bảo, được thân bằng hữu cựu chiếu cố mới cải thiện được một chút.

Nhưng loại cải thiện này chỉ thể hiện trên phương diện sinh hoạt. Trước khi Hudson lên tiếng, không ai dám thả bọn họ rời đi.

Một ngày hai ngày thì họ còn có thể chịu được. Nhưng sau khi trải qua một khoảng thời gian thì bọn họ lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

"Tìm cơ hội đi bái phỏng Bá tước Hudson một lần đi! Có một số việc phải làm rõ trên mặt bàn, dù sao cũng còn tốt hơn là cứ kéo dài giống như hiện giờ."

"Người ngoài hoàn toàn không biết chi tiết về chuyện chúng ta đã rời khỏi pháo đài Bethel. Nên chỉ cần cắn chặt là chúng ta đã rời khỏi đó sau khi thành bị phá thì sẽ không có vấn đề gì."

"Thời gian lâu như vậy mà cũng không làm gì chúng ta. Chắc là vị Bá tước Hudson kia vẫn chưa tìm ra chứng cứ gây bất lợi cho chúng ta, nếu không đã sớm phái người tới đàm phán rồi."

"Cứ đi dò xét người này một trước, nhìn xem vị Bá tước có thanh danh vang dội này rốt cuộc đang muốn thu hoạch được cái gì từ trên người chúng ta rồi quyết định cũng không muộn."

Lão Ma đạo sư bình tĩnh nói.

Chỉ là vẻ buồn bã trên đôi lông mày của lão đã bại lộ vẻ bất an trong lòng.

Lý trí nói cho lão ta biết, đây mới chỉ là bắt đầu, người để mắt tới truyền thừa của gia tộc Liberon tuyệt đối không chỉ có một mình Hudson.

Nếu có cơ hội, những quý tộc lớn nhỏ trong thành cũng sẽ không ngại mà chạy tới chia một chén canh.

Bây giờ vẫn chưa có người hành động chẳng qua là vì bọn họ đang được quy tắc trò chơi bảo vệ, hoặc là nói thể diện của quý

tộc.

Không có người nào muốn mang tiếng xấu cướp đoạt. Cho dù là muốn hành động thì cũng phải tìm một lý do đường hoàng.

Không có cái cớ cũng không có nghĩa là bọn họ đã an toàn. Ngoài sáng không thể động thủ cũng không có nghĩa là trong bóng tối cũng không thể.

So sánh với thủ đoạn thu liễm bên ngoài, những thủ đoạn trong âm thầm của quý tộc mới thực sự là đẫm máu.

Có lẽ là có người đạo đức cao thượng, nhưng lão Ma đạo sư không dám đánh cược.

"Bá tước, người thừa kế của gia tộc Liberon - Tước sĩ Anthony đến đây bái phỏng."

Có lẽ là vì nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Hudson, thị vệ trưởng nói tiếp: "Chính là vị thiếu niên trong thương đội à chúng ta đã cứu trên đường tới đây vài ngày trước."

"Đi cùng với vị thiếu niên này còn có một vị lão Ma đạo sư. Chúng tôi đã xác nhận với Tử tước William rồi, bọn họ đúng là người của gia tộc Liberon."

Hudson có thể không thèm để ý thân phận của bọn họ, nhưng bọn thuộc hạ thì phải để ý. Lỡ như một ngày nào đó lão gia hỏi mà y không biết gì thì chẳng phải rất xấu hổ sao.

Sau khi vừa đến Phi Hùng bảo, Tom đã đi tìm Tử tước William xác minh thân phận của các thành viên trong "Thương đội".

Không có gì ngoài ý muốn, trước đó bọn họ chưa kịp liên lạc gì, nên Tử tước William đã trực tiếp bán luôn bọn họ.

Vốn là muốn đến báo cáo, nhưng lại gặp đúng lúc Hudson bận rộn nhất, hắn liền xem chuyện này như việc vặt, để cho bọn thuộc hạ tự xem rồi xử lý.

Để trả đũa những kẻ đã che giấu thân phận này, Tom cũng giả bộ như không biết gì, cung cấp đãi ngộ xứng với thân phận thương nhân của họ.

Thao tác mơ hồ này làm cho các quý tộc trong thành choáng váng. Trước khi không biết được suy nghĩ thực sự của Hudson đối gia tộc Liberon, không ai dám mạo muội tới gần.

Ngoài việc chiếu cố về phương diện sinh hoạt ra, không có người nào đến gặp bọn họ cả, giống như thật sự xem họ như những thương nhân bình thường vậy.

"Mang Tước sĩ Anthony vào đi!"

Hudson nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Từ khi chiến tranh bắt đầu nổ ra, số lượng quý tộc sa sút cũng càng ngày càng nhiều. Nếu như nhà nào sa sút cũng đi chú ý thì dù Hudson có mệt chết cũng không chú ý được nhiều như vậy.

Nếu như không phải vì tiếng vang lớn phát ra từ Pháo đài Bethel, hắn còn chẳng nhớ gia tộc Liberon là ai.

Có ấn tượng, nhưng cũng không cần liên hệ. Gia tộc Liberon hiện giờ chỉ còn lại truyền thừa và những hộ vệ kia là đáng để cho người ngoài nhớ thương mà thôi.

Hộ vệ thì không cần cân nhắc, hoặc là tộc nhân của gia tộc Liberon, hoặc là tử sĩ mà người ta bồi dưỡng ra được, không có khả năng chiêu mộ.

Truyền thừa của một nhà đại quý tộc đúng là khiến cho người ta trông mà thèm. Nhưng Hudson lão gia là người có liêm sỉ, không phải là hạng người thấy lợi quên nghĩa.

Cho dù là hạ độc thủ thì cũng phải chờ đến khi trật tự sụp đổ rồi mới làm!

Bây giờ Công quốc Mosey vẫn còn tồn tại, quy tắc trò chơi vẫn đang được vận hành bình thường. Chạy đi bắt nạt quý tộc bị sa sút, một khi chuyện này truyền ra ngoài thì làm sao hắn có thể lăn lộn trong vòng tròn này nữa?

Chương 514 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (2)

Chuyện có liên quan đến cả cuộc đời, Hudson cũng sẽ không vì nhỏ mất lớn. Dù hắn muốn có được truyền thừa của đại quý tộc thì cũng sẽ chờ đến giai đoạn sau của cuộc chiến rồi mới hành động.

Đến lúc đó, quý tộc bị sa sút nhiều lắm, không còn hấp dẫn ánh mắt như hiện giờ nữa. Chỉ cần tướng ăn không phải quá khó nhìn là sẽ gây nên gợn sóng gì. ...

"Bá tước Hudson tôn kính, tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Liberon, Anthony gửi lời chào tới ngài!"

Hudson nhìn vị thiếu niên đang nói chuyện trước mặt, tuổi tác sẽ không vượt quá hai mươi. Lấy cái tuổi này mà phải nhận lấy trọng trách phục hưng gia tộc, chỉ nghĩ thôi cũng biết y phải chịu áp lực bao lớn rồi.

Hắn không rảnh để đồng tình, cho dù gia tộc Liberon có sa sút như thế nào thì cũng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo.

Ngay cả khi mất đi căn cơ, nhưng bọn hắn chỉ cần thu nạp những lực lượng còn sót lại thì sẽ mạnh hơn 99% các tiểu quý tộc, thậm chí còn mạnh hơn một vài trung đẳng quý tộc hạng chót.

Hudson còn chưa có tư cách đi đồng tình loại người sa cơ thất thế này. Nếu như không có hắn chống đỡ, gia tộc Koslow hiện giờ còn không bằng người ta nữa!

"Hoan nghênh Tước sĩ Anthony đến thăm."

"Tình cảm giữa ta và gia tộc Liberon chính là thần giao dĩ cửu*, đại danh của Pháp Thánh Prim càng là như sấm bên tai."(Một tình bạn thiêng liêng lâu năm.)

"Vốn dĩ ta còn đang chuẩn bị tới bái phỏng Bá tước Langton, để chiêm ngưỡng di tích của Pháp Thánh, đáng tiếc là trời không toại lòng người, thành Bethel đột nhiên gặp đại nạn."

"Đều là do đám thú nhân ghê tởm khốn nạn kia!"

"Chúng ta nhất định sẽ thanh toán món huyết hải thâm cừu với bọn chúng. Không xóa tên Đế quốc Thú Nhân ra khỏi đại lục thì thật sự là khó tiêu mối hận trong lòng."

"Thôi, hôm nay Tước sĩ Anthony hiếm thấy tới thăm, tạm thời không nhắc tới những chuyện đau thương này."

"Đều do đám thuộc hạ không hiểu chuyện, chậm trễ khách quý, thật sự là vô cùng xin lỗi!"

"Tom, truyền lệnh xuống, thay cho Tước sĩ Anthony một chỗ ở mới. Tất cả đãi ngộ đều được tăng lên theo cấp bậc Bá tước."

Sau một tiếng vang lớn phát ra từ thành Bethel, Hudson cũng ngay lập tức chạy đi học bài, nghiên cứu lịch sử của gia tộc Liberon một phen.

Có thể liên kết Ma pháp trận tự bạo lại với nhau để tạo ra một vụ nổ có uy lực vượt qua đại bộ phận cấm chú thì tuyệt đối không phải người bình thường được.

Cuối cùng hắn đã khóa chặt được mục tiêu là gia chủ đời thứ nhất - Pháp Thánh Prim.

Vị Pháp thánh truyền kỳ này đã từng là nhân vật danh chấn đại lục. Cho dù không ở chung một quốc gia, nhưng trong tài liệu của gia tộc Koslow cũng từng nhắc đến nhân vật này.

Nhưng ngay cả những nhân vật mạnh một cách ghê gớm như vậy cũng khó chống lại sự ăn mòn của thời gian. Sau khi huy hoàng hơn một trăm năm, Lão Pháp Thánh đã đi gặp Thần Hi chi chủ khi tuổi gần ba trăm tuổi.

Lão tổ tông quá mạnh mẽ, các hậu bối sống dưới bóng râm của lão tổ tông nên luôn khó sinh ra những nhân tài kiệt xuất.

Pháp Thánh truyền kỳ của gia tộc Liberon không còn, gia tộc liền bắt đầu đi xuống dốc. Trong vòng chưa đầy mười năm, gia tộc Liberon từ đệ nhất gia tộc của Công quốc ngã xuống một bậc.

Đến thời đại của Bá tước Langton, mặc dù thực lực của gia tộc Liberon vẫn có thể được xếp vào top 5 trong hàng ngũ quý tộc của Công quốc Mosey, nhưng cũng đã biến thành một đại quý tộc bình thường, không còn địa vị siêu phàm như năm đó nữa.

Thẳng thắn mà nói, Hudson không thích thảo luận về lịch sử, dù sao thì hắn cũng không có một vị tổ tông hiển hách để lấy ra khoe khoang.

Gia tộc Koslow có thể truyền thừa ngàn năm cũng là bởi vì năng lực sinh sôi mạnh mẽ. Dòng chính diệt môn thì còn có chi mạch tiếp tục chèo chống.

Điều duy nhất có thể chứng minh gia tộc hắn có một lịch sử lâu đời chính là dòng họ Koslow. Còn truyền thừa gia tộc thì chẳng biết đã bị mất bao nhiêu lần rồi.

Hiện giờ hắn thổi phồng Pháp Thánh Prim như vậy chỉ bởi vì hiện giờ gia tộc Liberon đang ở trong tình cảnh vô cùng lúng túng. Ngoài vị lão tổ tông hiển hách này thì cũng chẳng còn có gì để lấy ra nói nữa.

Mặc dù hắn cũng có thể thổi phồng Bá tước Langton đã khẳng khái hy sinh vì đại nghĩa nhân tộc, làm cho đại quân thú nhân bị trọng thương.

Chỉ là EQ của Hudson không thấp đến thế. Cho dù hắn có thổi phồng đến mức nào thì Pháo đài Bethel vẫn thất thủ, Công quốc Mosey cũng bởi vì vậy mà rơi vào thế bị động chiến lược.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, tình cảnh lúng túng hiện giờ của gia tộc Liberon đều là di chứng của việc Pháo đài Bethel thất thủ, làm cho Công quốc rơi vào thế bị động về mặt chiến lược.

Anh hùng bi tráng đương nhiên là đáng giá khen ngợi, nhưng tiếc là những lãnh chúa quý tộc chiến tử vì thực hiện nghĩa vụ của Công quốc Mosey đã vượt qua ba chữ số.

Khi tất cả người đều xem chuyện hy sinh này là nghĩa vụ thì loại chuyện này sẽ không còn đáng giá ca ngợi nữa, các quý tộc thực dụng sẽ chú trọng hiệu quả thực tế hơn.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nhưng gia tộc Liberon phải chịu toàn bộ trách nhiệm về việc đã làm cho Công quốc Mosey rơi vào thế bị động về mặt chiến lược.

Bá tước Langton không cho bọn hậu bối chạy tới vương đô cũng không phải chỉ vì không coi trọng Công quốc Mosey, mặc dù đó là nguyên nhân quan trọng nhất, nhưng đồng thời ông ta cũng lo lắng rằng con cái của mình sẽ bị đẩy ra ngoài làm dê thế tội.

Quân thủ thành trú đóng trong Pháo đài Bethel không chỉ có tư quân của gia tộc Liberon, mà còn có tư quân của các trung tiểu quý tộc ở phụ cận, cùng với viện quân mà Công quốc phái tới.

Hiện giờ toàn bộ quý tộc thủ thành đã bị tiêu diệt, họ là những người duy nhất trốn thoát.

Người nhà của những người đã chết trận người há có thể cam tâm.

Có thể nói, dù rằng đoàn người của gia tộc Liberon còn chưa làm gì cả mà đã gây ra rất nhiều thù hận.

Chương 515 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (3)

"Bá tước các hạ, không cần phiền phức như vậy. Đều là lỗi của Anthony, ngày đó đột nhiên gặp đại nạn, trong tình thế cấp bách nên chỉ đành giấu diếm thân phận, thật sự là có chút bất đắc dĩ."

"Hôm nay tới bái phỏng chủ yếu là cảm tạ ân cứu mạng của Bá tước các hạ. Nếu các hạ không xuất binh kịp thời, sợ là gia tộc Liberon ta đã biến mất rồi."

Anthony cảm kích nói.

Nhưng trong sự cảm kích còn kèm theo một tia sợ hãi. Hiển nhiên là y đã bị sự nhiệt tình của Hudson làm cho sợ hãi, dựa theo những phân tích trước đó, y chuẩn bị tâm lý là sẽ bị đối xử lạnh nhạt rồi.

Nhưng mà trình diễn nhiệt tình của Hudson làm cho hai nhà giống như là thế giao vậy, chuyện này quả thực khiến cho Anthony xem không hiểu.

Dừng lại một chút, Anthony mới móc ra một quyển da dê và một viên Lưu Ảnh Thạch rồi đưa cho Hudson.

"Bá tước các hạ, đây là một phần công thức điều chế Sinh mệnh nguyên dịch luyện và thủ pháp luyện chế."

"Gia tộc Liberon gặp đại nạn, thực sự là không có gì để hồi báo đại ân cứu mạng của ngài, nên chỉ đành dâng trên một phần công thức để bày tỏ tâm ý."

Hiển nhiên là trước khi tới đây thì Anthony cũng đã tìm hiểu kỹ càng rồi. Trước đó đã nghe ngóng được hiện giờ Gia tộc Koslow đang thiếu cái gì, cho nên mới tặng món lễ vật này.

Hiển nhiên là một vị thiếu niên sẽ không thể nào thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy, chắc là đã được trưởng bối trong tộc bàn giao.

Hudson liếc nhìn quyển da dê và Lưu Ảnh Thạch rồi lắc đầu, trực tiếp đẩy lại chỗ cũ, đại nghĩa lẫm liệt nói: "Tước sĩ Anthony khách khí."

"Phù nguy cứu khốn vốn là phẩm chất vốn có của Kỵ sĩ chúng ta, huống chi việc đả kích thú nhân còn là nghĩa vụ của toàn bộ nhân tộc, làm sao ta có thể nhận thù lao được."

Sinh mệnh nguyên dịch có giá trị liên thành, đó là nếu ở trong thời đại hòa bình, phần thù lao này đã đủ để đền ơn cứu mạng.

Nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh, thứ vốn được mọi người coi như trân bảo này đã không còn có cái giá như vậy.

Trước đó không lâu, Công quốc Mosey đã mở ra điều kiện mời chào hắn, trong đó cũng bao gồm phương pháp điều chế Sinh mệnh nguyên dịch. Chỉ cần Hudson đồng ý mang theo tộc nhân tới đây phát triển thì lập tức có thể lấy được.

Thẳng thắn mà nói, Chris IX ra giá đúng là khá hào phóng.

Không chỉ có Sinh mệnh nguyên dịch, còn có một khối Bá tước lĩnh cực lớn, diện tích có thể có thể sánh bằng một nửa tỉnh Đông Nam, thậm chí Công quốc còn nguyện ý chi trả phí tổn tái kiến thiết sau chiến tranh.

Vấn đề duy nhất là vị trí địa lý của lãnh địa, nó chỉ "hơi hơi" kém một chút. Vừa lúc nằm ở bên ngoài phòng tuyến Pháo đài August đã bị thất thủ, là tuyến đầu trong công cuộc chống lại sự xâm lược của thú nhân.

Hudson biết rõ bản thân mình có bao nhiêu cân lượng. Đừng nói là đất phong có diện tích bằng một nửa tỉnh thành, cho dù Chris IX chia cho hắn toàn bộ địa khu phương bắc thì hắn cũng không ngăn được bước tiến của thú nhân.

Hudson còn trẻ, không muốn tráng niên chết sớm. Dựa vào kinh nghiệm của quá khứ, khả năng cao là hắn còn được chứng kiến thú nhân xâm lược toàn diện 2-3 lần nữa trong lúc sinh thời.

Làm hàng xóm với thú nhân không chỉ nguy hiểm trong thời kỳ chiến tranh toàn diện, mà trong thời bình cũng sẽ bị các bộ lạc thú nhân thường xuyên chạy tới đòi tiền.

Muốn yên tâm trồng trọt là chuyện gần như không có khả năng. Tất cả các lãnh thổ của quý tộc có thú nhân làm bạn đều có sản xuất kém phát triển.

Ngay cả khi bỏ mối đe dọa thú nhân sang một bên, sau chiến tranh thì khu vực phương bắc vẫn là một vùng đất không có người ở, chỉ tính riêng việc phục hồi dân số cũng đã là một vấn đề rất lớn rồi.

Chris IX cam kết là Công quốc sẽ cung cấp chi phí tái thiết sau chiến tranh, nghe một chút thì còn được. Chờ trận chiến này qua đi, sợ là ngay cả con chuột nhìn thấy quốc khố của Công quốc Mosey cũng phải rơi lệ.

Vương quốc Alpha rất có kinh nghiệm trong vấn đề này, mỗi lần đánh đuổi thú nhân xong thì cả nước đều kiệt quệ. Chính quyền trung ương cũng phải đi khất thực khắp nơi mới đủ sức duy trì hoạt động.

Không tặng được lễ vật, khắp người Anthony túa đầy mồ hôi lạnh. Đều là người lăn lộn trong giới quý tộc, ai cũng biết điều này có ý nghĩa gì.

"Bá tước các hạ, chúng tôi chân thành muốn cảm tạ ân cứu mạng của ngài, xin ngài cho chúng tôi một cơ hội để biểu ân.

"Ngài có yêu cầu gì thì có thể nói ra. Chỉ cần gia tộc Liberon có thể làm được, tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng."

Anthony ngập ngừng nói.

Sự sống chết đang nằm trong tay người khác, cảm giác này thật sự không tốt chút nào.

Cảm tạ ân cứu mạng chỉ là mượn cớ. Mục đích thật sự của y lần này tới đây là muốn có được sự tự do.

Theo lý nói, chỉ cần bộc lộ thân phận quý tộc thì tội danh ra vào khu vực chiến tranh mà không được phép sẽ không còn nữa, bọn họ có thể lập tức rời đi Phi Hùng bảo.

Trên thực tế thì hoàn toàn ngược lại, Hudson là quan chỉ huy tiền tuyến, trong tay hắn có rất nhiều quyền lực.

Nếu như Anthony dám cáo từ rời đi mà không giải quyết vị lão đại này này trước thì lệnh điều động sẽ ập đầu tới y ngay lập tức.

Là người thừa kế tước vị Bá tước, Anthony đương nhiên là không cần phải lo lắng bị cưỡng ép nhập ngũ, nhưng các thành viên còn lại của gia tộc Liberon thì sẽ không thể thoát được.

Muốn hố chết người ở trên chiến trường là chuyện quá đơn giản. Anthony thật sự không dám đánh cược vào liêm sỉ của Hudson, nên y liền trực tiếp ngả bài.

"Ha ha..."

"Xin Tước sĩ Anthony yên tâm, ta không có chút hứng thú nào với bảo tàng của gia tộc các vị."

"Chắc là các hạ cũng đã từng nghe nói ta là một vị Ma pháp sư rồi. Ta luôn luôn tràn đầy hiếu kỳ với những điều chưa biết, vì dụ như toàn bộ ma pháp."

"Nếu như thuận tiện, ta muốn mượn tàng thư của quý gia tộc để duyệt một lần."

Chương 516 - Cái Giá Của Tình Hữu Nghị (4)

"Pháp thuật, thuật giả kim, bí mật đại lục, truyền thuyết cổ xưa... Ta có hứng thú với toàn bộ tri thức."

"Tước sĩ có thể yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật tuyệt đối về bí mật của các quý tộc."

"Sau khi chiến tranh kết thúc, ta sẽ trở về Vương quốc Alpha. Những kiến thức này cũng được mang đi, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đến gia tộc Liberon."

Đây là lần đầu tiên mà Anthony thấy có người ăn nói tao nhã về sự thèm muốn truyền thừa của người khác như vậy. Y đột nhiên cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Điều duy nhất đáng giá vui mừng là Hudson chỉ yêu cầu tri thức, mà không hề quan tâm đến bảo tàng của gia tộc họ.

Truyền thừa của đại quý tộc thường được chia làm hai phần, một phần là truyền thừa về tri thức, còn một phần khác chính là bảo tàng dùng để trùng kiến gia tộc.

Đối với Hudson thì tri thức đương nhiên sẽ quan trọng hơn. Nhưng đối với người đang muốn trùng kiến gia tộc như Anthony thì lại cần tài nguyên hơn, tri thức có thể sao chép phỏng chế, nhưng bảo tàng thì lại là duy nhất.

Ngoài một số bí ẩn trong gia tộc ra, đại đa số tri thức của gia tộc Liberon đều không phải là duy nhất.

Trên toàn bộ đại lục đều còn có rất nhiều gia tộc quý tộc có những kiến thức này, dù có tăng thêm một gia tộc sở hữu thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.

Dù gì thì Hudson cũng không lăn lộn trong Công quốc Mosey, hai đại gia tộc cách xa nhau hơn nghìn dặm, khả năng song phương phát sinh xung đột gần như là bằng không.

"Bá tước các hạ, dựa vào tình hữu nghị của hai gia tộc chúng ta, lẽ ra tôi không nên từ chối việc mượn đọc thư tịch này."

"Nhưng vì chiến tranh, gần như toàn bộ thư tịch của gia tộc Liberon đều không được mang ra ngoài. Mặc dù gia tộc có dự phòng ở bên ngoài, nhưng lại không nằm trong tay tôi."

"Cho nên nếu như các hạ muốn xem thì còn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa."

Anthony nói với vẻ mặt phức tạp.

Nếu đã không từ chối được thì y cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực. Anthony chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân mình: Dùng tri thức truyền thừa để đổi lấy sự sinh tồn cho gia tộc Liberon là không lỗ.

"Không thành vấn đề, tước sĩ chỉ cần cho ta mượn xem những quyển thư tịch có trong tay là đủ rồi. Phần còn lại, chỉ cần đưa đến tay ta trong vòng ba tháng là được."

"Đương nhiên, vì để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết. Tốt hơn hết là chúng ta nên ký kết một phần khế ước hữu nghị, toàn bộ thành viên trong gia tộc Liberon đều phải ký!"

Hudson dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất để nói ra những lời gay gắt nhất.

Sắc mặt của Anthony thay đổi ngay lập tức. Y còn định dùng một chút tri thức bình thường để góp đủ số, lừa gạt Hudson một lần. Nhưng sự xuất hiện của khế ước đã làm cho y từ bỏ đi tâm tư may mắn này.

Nhìn những dòng chữ nhỏ dày đặc trên tấm giấy da dê đột nhiên xuất hiện, Anthony không khỏi chửi thầm.

Nội dung quá chi tiết, và tất cả các điều khoản ràng buộc đều nhằm vào họ. Hình phạt cho việc vi phạm khế ước cũng rất đơn giản, chính là lấy đi linh hồn của họ.

Trả giá bằng truyền thừa của gia tộc, thu hoạch duy nhất là lấy được tình hữu nghị của Hudson.

Còn về tình hữu nghị cụ thể ra sao thì không biết, bởi vì nội dung trên văn thư khế ước không ghi. Quyền giải thích cụ thể đương nhiên là thuộc về Hudson lão gia.

Anthony đang định đưa ra dị nghị, nhưng khi nhìn thoáng qua vẻ mặt như cười như không của Hudson, y lập tức từ bỏ cái suy nghĩ đáng sợ này.

Không biết tại sao, y luôn không khỏi hồi tưởng lại trận chiến mấy ngày trước. Vẻ mặt của Hudson khi bắn giết tướng lĩnh của Behemoth lại rất giống như bây giờ.

Trùng hợp sao?

Anthony càng muốn tin rằng đây là một lời cảnh cáo.

Ở sâu trong nội tâm, có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở y, nếu như bây giờ dám từ chối ký kết khế ước, vậy thì lần gặp tới sẽ không phải là ở chỗ này nữa.

Anthony cắn răng ký tên mình lên tấm giấy da dê, y lập tức cảm nhận được trong linh hồn của bản thân có thêm một sự ràng buộc.

Đúng như trong dự liệu của Hudson, truyền thừa quan trọng nhất luôn luôn được mang theo bên mình.

Sau khi ký kết khế ước, gia tộc Liberon cũng rất nhanh chóng mang theo truyền thừa tới gặp hắn.

Bao gồm cả những ám môn truyền miệng cũng được giải thích một cách rõ ràng.

Sau khi nhìn sơ một phần nội dung trên đó, Hudson đột nhiên hiểu được lý do tại sao gia tộc Liberon lại không suy tàn.

Truyền thừa Ma pháp, truyền thừa thuật giả kim, truyền thừa phương pháp tu luyện của Kỵ sĩ, cần cái gì có cái đó, chỉ thiếu tri thức về phương diện quân sự.

Không biết là do không được tích lũy hay là bị bỏ qua, dù sao thì phần nội dung này cũng bị bỏ trống.

Đúng là trong thế giới siêu phàm chú trọng tu luyện là không sai, nhưng mà cũng không thể chỉ nghiêng về một phía như vậy được nha.

Một nhà đại quý tộc, thực lực tổng hợp mạnh mẽ thì mới thật sự là mạnh.

Ở phương diện quân sự tồn tại nhược điểm rõ ràng như vậy đã giải thích rõ lý do tại sao Pháo đài Bethel lại bị thất thủ nhanh đến vậy.

Hudson không rảnh để cảm khái, hắn đã bắt đầu đắm chìm trong biển tri thức. . . .

"Báo!"

"Vương tử điện hạ, đã phát hiện ra đại quân thú nhân ở phía trước năm mươi dặm, số lượng khoảng chừng hơn vạn người."

Nghe được tin có liên quan đến đại quân thú nhân, Vương tử Caesar đột nhiên trở nên hăng hái.

Năm mươi dặm nói gần cũng không gần, nói xa cũng không coi là xa.

Nếu như để bộ binh mang theo hành lý lên đường thì một ngày chưa chắc đã có thể tới được; nhưng nếu đổi thành kỵ binh thì chỉ cần hơn 1 tiếng là tới.

Phát hiện ra quân địch ở khoảng cách cũng không phải là do Kỵ binh Griffin lười biếng. Thật sự là vì khoảng cách thăm dò càng xa thì không gian cần điều tra lại càng lớn.

Không biết vị trí của địch nhân, điều tra năm mươi dặm thì tương đương với tìm kiếm một vòng tròn xung quanh có bán kính năm mươi dặm dọc theo vị trí của quân đội.

Giám sát một khu vực rộng lớn như vậy, dù có là Kỵ binh Griffin bay trên trời cũng có áp lực không nhỏ.

Chương 517 - Kế Hoạch

Hơn nữa, thú nhân còn có lực lượng không quân, lỡ như chạm trán với đám Người Ưng đang tuần tra thì có còn sống để trở về hay không cũng còn là một ẩn số.

"Lệnh cho Kỵ binh Griffin tiếp tục giám sát động tĩnh của thú nhân và tìm ra cách bố trí binh chủng của địch nhân càng sớm càng tốt."

"Vệ binh, thông báo cho các quân đoàn trưởng tới đây dự họp!"

Vương tử Caesar dứt khoát hạ lệnh.

Mặc dù y không có kinh nghiệm dụng binh đánh trận, nhưng vẫn rất thành thạo những kiến thức cơ bản về quân sự.

Nhìn vào tấm bản đồ quen thuộc, y biết phán đoán trước đó của mình là đúng. Thú nhân quả nhiên là không liều chết với những tuyến phòng thủ dọc đường, mà đã nhắm thẳng vào thành Dapest ngay từ đầu.

Vương tử Caesar đột nhiên do dự, không biết có nên dừng việc ra tiền tuyến rồi thực hiện kế hoạch bắt cá trước đó hay không.

Sự sụp đổ của Pháo đài Bethel đã dọn sạch chướng ngại cho đại quân thú nhân tiến về phía nam.

Phần quan trọng nhất trong kế hoạch vây giết đại quân thú nhân xuôi nam chính là phải có người cắt đứt thông đạo nối liền giữa quân xuôi nam và quân hậu phương, làm cho đại quân thú nhân đã tiến vào bên trong trở thành một đội quân bị cô lập.

Đại quân thú nhân ở hậu phương cũng không ngu ngốc đến mức bỏ mặc cho loại chuyện này xảy ra, song phương nhất định sẽ cạnh tranh xung quanh khu vực Bethel.

Liệu quân đội Mosey ở tiền tuyến có thể hoàn thành được nhiệm vụ này không?

Vương tử Caesar không chắc lắm, bắt đầu từ khi Pháo đài Bethel sụp đổ thì những đánh giá về thực lực của quân đội Mosey của y đã giảm mạnh.

Trong nội tâm y đã nghi ngờ không chỉ một lần về việc với trình độ gà mờ của Công quốc Mosey thì dựa vào cái gì để trở thành đệ nhất Công quốc của nhân tộc.

Ưu điểm lớn nhất của việc có ít người chính là hiệu suất cao. Lực lượng cấp cao của quân viễn chinh bao gồm chủ soái, phó soái + năm vị quân đoàn trưởng đã nhanh chóng tập hợp lại với nhau.

Tin mật báo có liên quan tới đại quân thú nhân mới cũng đã được truyền tới, binh lực lúc đầu là trên vạn người, bây giờ đã biến thành mấy vạn người, đúng ra mà nói là từ 3 đến 5 vạn người.

Nhân số cụ thể thì không nên làm khó kỵ binh điều tra rồi. Thú nhân hành quân đều loạn cào cào, người có thể ước lượng đại khái nhân số cũng đã là những lão binh có kinh nghiệm điều tra phong phú.

Phạm vi của khoảng cách lớn hơn một chút, bởi vì những người bên dưới đều nghiêm túc và có trách nhiệm với công việc nên sợ nói dối làm cho quan chỉ huy hiểu lầm.

"Điện hạ, chúng ta phải thay đổi tuyến đường hành quân thôi. Nếu như cứ tiếp tục tiến lên theo đường cũ, chúng ta sẽ sớm đụng độ với đại quân thú nhân này."

"Đại quân thú nhân bình thường thì không đáng để lo, nhưng theo như tin tình báo mà chúng ta điều tra được, trong quân của địch nhân còn có một số lượng lớn Kỵ binh Behemoth."

"Mặc dù quân ta chiếm ưu thế về mặt binh lực, nhưng khi đối chiến với Kỵ binh Behemoth ở trong hoang dã thì sợ là không còn lợi thế gì nữa."

"Nếu cuộc chiến rơi vào tình trạng bế tắc, quân đội của Tứ Đại Hoàng Tộc thú nhân còn lại chạy tới tiếp viện thì chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn."

Bá tước Jose cẩn thận nói.

Là phó soái của quân viễn chinh, nhiệm vụ quan trọng nhất của ông ta không phải là kiến công lập nghiệp, mà là mang Vương tử Caesar an toàn trở về.

Là người thừa kế chính thống duy nhất của Vương quốc Alpha, Vương tử Caesar bình an trở về có giá trị hơn công lao sự nghiệp nào.

Là quân khách, bọn họ chỉ là đến giúp đỡ, không cần phải liều mạng như vậy.

Theo quan điểm của ông ta, Vương tử Caesar chỉ cần ở lại hậu phương điều khiển trù tính đại cục là đủ. Chuyện của tiền tuyến liền giao cho mấy vị quân đoàn trưởng này tự do phát huy mới là hoàn mỹ nhất.

Đánh thắng, chủ soái đương nhiên là sẽ có một phần quân công; Còn nếu đánh thua, ai là người chỉ huy thì người đó đương nhiên phải chịu trách nhiệm.

"Bá tước các hạ, ông hơi cẩn thận quá mức rồi."

"Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân đều thích làm theo ý mình, từ trước đến nay, tộc Behemoth đã quen với sự cường thế rồi, có cơ hội xem bọn chúng gặp xui xẻo, các tộc còn lại cao hứng còn không kịp."

"Cho dù là bọn chúng đã đạt thành hiệp định, thật sự xuất binh cứu viện thì cũng sẽ tiêu cực biếng nhác."

"Theo như tin tình báo thu thập được, có tổng cộng hai quân đoàn Behemoth tiến vào trong cảnh nội của Công quốc Mosey, nhưng vì phải đề phòng quân phòng thủ tiền tuyến chặt đứt đường lui, nên nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra một quân đoàn mà thôi."

"Trước đây còn tham dự vào mấy cuộc đại chiến, hiện giờ hai quân đoàn này cũng không còn đủ quân số, cùng lắm cũng chỉ tầm cỡ 8000-9000 người."

"Quân viễn chinh của Công quốc Orton hiện giờ chỉ còn cách chúng ta 20 dặm nữa; quân viễn chinh của Công quốc Ruilin, thì còn cách chúng ta khoảng chừng hơn 30 dặm."

"Hợp lực của ba nhà lại, chúng ta sẽ có được 12 vạn đại quân, cộng thêm một vài quân đoàn mới của Công quốc Mosey, tổng binh lực sẽ vượt qua 18 vạn."

"Cho dù đại quân thú nhân ở phía trước có năm vạn quân, việc thanh trừ hơn bốn vạn tạp binh liền giao lại cho các Quân đoàn mới thành lập của Mosey."

"Chúng ta sẽ tập hợp 12 vạn quân viễn chinh của ba nước lại để đánh thẳng vào quân đoàn của Behemoth, cho dù là không thể nuốt được 8000-9000 Kỵ binh Behemoth thì ít nhất cũng có thể giết được một nửa trong số này."

"Quân đội của Hoàng đình Behemoth bị thương nặng, chỉ còn lại quân đội của Tứ Đại Hoàng Đình khác, độ khó trong việc bao vây tiêu diệt quân đội của Tứ Đại Hoàng Đình còn lại sẽ giảm đi rất nhiều."

Vương tử Caesar bình tĩnh phân tích.

Pháo hôi chơi với pháo hôi, tinh nhuệ đối đầu với tinh nhuệ, không có bất kỳ sơ hở nào.

Quân viễn chinh không phải hoàn toàn là tinh nhuệ, nhưng tinh binh vẫn chiếm tỉ trọng hơn 20%.

Chương 518 - Kế Hoạch (2)

Những binh sĩ còn lại, dù là kém cỏi nhất thì cũng đã được huấn luyện quân sự trong một năm trời ròng rã. Mặc dù việc huấn luyện này có chút không được như ý muốn, nhưng ít nhất vẫn sẽ được huấn luyện trong vài tháng.

Suy cho cùng thì đây cũng là đội quân đồng hành với mình ra chiến trường, các quý tộc lão gia vẫn rất chăm chỉ huấn luyện. Không huấn luyện ra hồn thì chỉ là vấn đề về năng lực.

Sau khi xuất chinh, các vị quân đoàn trưởng đều đang nghĩ biện pháp giúp đám lính bên dưới học bù. Dù sao hành quân đường dài cũng là một loại huấn luyện.

Không chỉ khảo nghiệm thể lực và sức chịu đựng của binh lính, mà khảo nghiệm năng lực tổ chức, khả năng phối hợp và hòa đồng của binh sĩ.

Quân viễn chinh của hai nước khác như thế nào thì tạm thời không được biết. Nhưng mà Vương tử Caesar cho rằng dù có kém thì cũng chẳng kém được đến đâu.

Dù sao cũng là xuất ngoại tác chiến, có rất nhiều quốc gia đang xem, nếu như thực lực quá kém thì chẳng phải sẽ rất mất mặt sao.

Có ưu thế gấp mười mấy lần binh lực, cho dù Kỵ binh Griffin có thiện chiến đến mức nào thì cũng sẽ bị mệt chết.

Ý kiến của chủ soái và phó soái không hợp nhau, 5 vị quân đoàn trưởng cũng có tâm trạng khác nhau.

Có người không có lòng tin về quân viễn chinh, cũng không có lòng tin vào kế hoạch của Vương tử Caesar; Có người thì lại cảm thấy có thể đánh một trận.

Chỉ có thể nói, tấm gương là một loại lực lượng vô hạn, trước đó không lâu, quân đoàn thứ nhất nhẹ nhàng tiêu diệt một đoàn Kỵ binh Behemoth quả thực đã làm cho không ít người kích động.

Tất cả mọi người là quận binh, Người Mosey xem quân đoàn thứ nhất là tinh nhuệ nhất đẳng, nhưng những người biết chuyện như bọn họ lại vô cùng rõ ràng.

Đúng là thực lực của Quân đoàn thứ nhất vượt trội hơn bọn họ, nhưng muốn nói mạnh hơn quá nhiều thì họ lại không tán thành.

Ít nhất là Quân đoàn thứ nhất sẽ không có tên trong danh sách quân chủ lực của Vương quốc Alpha.

Nếu như Quân đoàn thứ nhất thật sự lợi hại giống như ngoại giới đồn đại thì Vương quốc cũng không nỡ phái họ đến Công quốc Mosey làm vật tiêu hao.

Một đội quân chỉ mạnh hơn bọn họ một tí xíu mà đã có thể tiêu diệt được một đoàn Kỵ binh Behemoth, rất nhiều người đều cảm thấy nếu là mình thì mình cũng làm được, cùng lắm là bị thương vong nhiều một chút thôi.

Cho dù không toàn diệt được thì cũng có thể trọng thương địch nhân nha?

Ba người theo chủ nghĩa lạc quan + Vương tử Caesar tán thành, phe chủ chiến lấy ưu thế tuyệt đối áp đảo phe ôn hòa.

Bá tước Jose đã mấy lần muốn phản đối, nhưng khi bị ánh mắt sắc bén của Vương tử Caesar nhìn chằm chằm, ông ta cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng.

Dù sao cũng chỉ là một người làm công, trên danh nghĩa là phó soái quyền cao chức trọng của quân viễn chinh, nhưng trên thực tế, lời nói của bất kỳ người nào ngồi ở chỗ này đều có trọng lượng hơn ông ta.

Hai vị quân đoàn trưởng theo phe ôn hòa được đặt nhiều kỳ vọng thì lại không đủ lực lượng để cương với Vương tử Caesar. Họ chỉ cãi cọ vài câu mang tính biểu tượng rồi trực tiếp buông vũ khí đầu hàng.

Mắt thấy bụi bặm lắng xuống, Bá tước Jose cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Không ngăn được trận chiến này, vậy thì chỉ có thể cố gắng hết sức làm tốt công tác chuẩn bị để nâng cao phần thắng thôi.

"Điện hạ, nếu đã quyết định đánh một trận với thú nhân thì chúng ta cũng phải nói với bên phía các đồng minh một tiếng."

"Lần liên hợp hành động này có liên quan đến quân đội của bốn quốc gia, tốt nhất là mọi người nên tập trung binh lực lại rồi mới hành động."

"Nếu không, chỉ cần có bất kỳ một mắt xích nào xảy ra vấn đề thì sẽ khiến cho bánh răng phối hợp bị trật nhịp, từ đó làm cho cuộc chiến này thất bại!"

Bá tước Jose ngữ trọng tâm trường nói.

Chỉ là bản thân ông ta lại không nhận ra cảm xúc chán ghét ở trong lòng của Vương tử Caesar tăng lên sau khi ông ta liên tục nhắc tới hai chữ "Thất bại".

"Vấn đề phối hợp giữa các quốc gia liền giao cho Bá tước các hạ rồi. Mời các hạ nhất định phải giải quyết cho tốt mối quan hệ với ba nước."

"Những người khác liền lập tức chuẩn bị chiến đấu, chúng ta ở chỗ này chờ đợi đại quân thú nhân đến."

"Thời khắc mấu chốt để xoay chuyển cục diện đến rồi, tiếp theo. . ."

Bá tước Jose chẳng còn nghe lọt được câu nào nữa, trong đầu chỉ đang nghĩ mình bị hố rồi.

Điều phối quan hệ giữa các nước nói thì dễ nhưng thực hiện sẽ vô cùng khó khăn.

Mọi người đều không lệ thuộc vào nhau, dựa vào cái gì phải nghe Vương tử Caesar chỉ huy?

Lại không có đủ lợi ích, chỉ là một vị Vương tử của Vương quốc Alpha thì vẫn không đáng để mọi người đi bán mạng.

Nếu như là đánh một trận chiến trên thế thắng thì không nói, nếu như không may đụng phải một trận chiến bị mất ưu thế, lúc đó sẽ thực sự là đại họa đến rồi mỗi người tự bay. . . .

Quân đoàn Behemoth đã lọt vào tầm ngắm của quân đội Vương quốc Alpha, và ngược lại, quân viễn chinh cũng đã bại lộ trong tầm mắt của Quân đoàn Behemoth.

Sự khác biệt chỉ nằm ở vấn đề là phe nào phát hiện ra đối phương trước mà thôi.

Khi Thân vương Butzweig nhận được tin tức lúc, khoảng cách của song phương đã rút ngắn còn 40 dặm.

Đối mặt với quân địch có binh lực lớn hơn bên mình, Thân vương Butzweig cũng không biết là có nên đánh một trận hay không.

Mặc dù tộc Behemoth được xưng đầy vạn vô địch, nhưng đó chỉ là những lời thổi phồng mà thôi.

Hù dọa địch nhân một lần thì không có vấn đề, nếu như bản thân cho là thật thì nhất định sẽ gặp bi kịch.

Yếu tố cốt lõi quyết định có phát động chiến tranh hay không không chỉ là có thắng được hay không, mà còn cân nhắc đến việc sẽ bị tổn thất bao nhiêu.

Chương 519 - Kế Hoạch (3)

Tộc Behemoth có uy danh vô địch trong đánh dã chiến, một nửa là dùng đao thật thương thật đánh ra được, một nửa khác thì là am hiểu lựa chọn chiến cơ.

Biết rõ địch mạnh ta yếu mà còn đần độn xông lên thì không phải là đang chiến tranh, mà là đang dâng đầu cho địch nhân.

"Chắc chắn là quân viễn chinh của Vương quốc Alpha, mà không phải Quân đoàn mới thành lập của Người Mosey chứ?"

Thân vương Butzweig quan tâm hỏi.

Đều là quân đội của nhân tộc, nhưng sức chiến đấu lại không giống nhau.

Cuộc chiến đã bắt đầu lâu như vậy rồi, Đế quốc Thú Nhân có đã có tiêu chuẩn của riêng mình về thực lực của quân đội nhân tộc.

Trong ba nước phía bắc thì quân đội của Vương quốc Alpha không nhất thiết phải mạnh nhất, nhưng nhất định là khó dây dưa nhất.

Là đối thủ cũ mấy trăm năm, song phương đều đã hiểu quá rõ đối phương. Hai bên đều hiểu rõ ưu điểm và khuyết điểm của nhau.

Nếu đã hiểu rõ như vậy thì đương nhiên cũng có các biện pháp nhằm vào.

Đặc biệt là tư quân của các quý tộc uy tín lâu năm, được nhiều đời truyền thừa, có rất nhiều chi tiết đều thay đổi một cách vô tri vô giác.

Cũng không phải là Đế quốc Thú Nhân không muốn thay đổi những thủ đoạn này. Đáng tiếc là một số chủng tộc đã quen thuộc với thiên phú của bản thân rồi, không phải muốn thay đổi là có thể đổi.

Khó chơi không phải là vô địch, cho dù phát hiện ra nhược điểm của đối phương thì cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, quân đội của Vương quốc Alpha chỉ có thể diễn vai chịu đòn, điểm khác biệt duy nhất nằm ở chỗ có thể cầm cự được bao lâu.

Sự ngăn cách giữa các chủng tộc đã làm cho tình báo giữa đôi bên bị đứt đoạn.

Thân vương Butzweig không rõ thực lực của quân viễn chinh Vương quốc Alpha ra sao, nhưng nếu đánh giá từ thực lực mà Quân đoàn thứ nhất đã thể hiện thì y không thể không coi trọng được.

"Thân vương điện hạ, đúng là quân viễn chinh của Vương quốc Alpha. Cho dù lá cờ có thể ngụy trang, nhưng đặc điểm của quân đội hai nước thì lại không thể sửa được."

"Quân địch ở phía trước rất giống với quân đoàn quận Wright mà chúng ta đã lưu ý, điểm khác biệt duy nhất nằm ở chỗ trận hình của bọn hắn hỗn loạn hơn một chút, không cảm nhận được sát khí khi liếc mắt nhìn từ xa."

Nghe được đáp án này, Thân vương Butzweig nửa vui nửa lo.

Đám bia đỡ đạn dưới trướng là không thể trông cậy vào rồi, nếu chỉ có một Quân đoàn Behemoth thì không đủ sức để nuốt được quân đoàn có ưu thế binh lực lớn hơn phe mình nhiều như vậy.

Điều đáng được ăn mừng duy nhất chính là dường như kẻ địch cũng không mạnh như trong mong đợi.

Trong thời đại vũ khí lạnh, có rất nhiều yếu tố cần xem xét để đánh giá xem một đội quân có phải là tinh nhuệ hay không.

Nhưng muốn xác định một đội quân không phải là tinh nhuệ thì lại vô cùng đơn giản.

Không có sát khí ngất trời cũng có nghĩa là chưa từng gặp thấy máu. Loại quân đội này dù được huấn luyện tốt đến đâu cũng không thể gọi là tinh nhuệ được.

Sau một chút lưỡng lự, Thân vương Butzweig vẫn quyết định đánh một trận.

Không đánh mà chạy không phải là phong cách của tộc Behemoth.

Huống chi mục đích lần này của bọn chúng là thành Dapest, dù có muốn né tránh thì địch nhân cũng chưa chắc sẽ thả bọn chúng rời đi.

"Satuk, ngươi lập tức chạy tới doanh trại của Ngân Nguyệt Lang tộc một chuyến, nói với bọn hắn. . ."

Phi Hùng bảo, từ khi nhìn thấy tin tình báo trong tay thì lông mày của Hudson chưa bao giờ giãn ra.

Vốn cho rằng thú nhân tập kết binh mã là chuẩn bị đánh hạ tuyến phòng thủ Terence, sau đó một đường quét ngang qua. Dù sao phòng tuyến này cũng không vững chắc cho lắm.

Hudson đã từng ở trong thành Terence, cũng không chỉ phát hiện ra một sơ hở. Bức tường thành nhìn có vẻ như cao lớn và hùng vĩ này lại có nhiều chỗ thiết kế chưa được hợp lý.

Theo lý mà nói, một toà pháo đài có ý nghĩa chiến lược đột xuất như vậy thì nên tính đến các loại trường hợp khẩn cấp. Nếu trong quá trình thi công phát hiện có chỗ thiếu hụt thì phải sửa ngay lập tức, làm vậy thì khi thành phẩm chắc chắc sẽ không có lỗi thiết kế.

Ngay cả thiết kế mà cũng tồn tại sơ hở, vậy thì chất lượng công trình không cần nghĩ cũng biết là có vấn đề. Công trình bã đậu thì không đến mức, nhưng Hudson không tin là nó sẽ kiên cố như tường đồng vách sắt.

Có tiền lệ của phòng tuyến Pháo đài August, đại quân thú nhân tiếp tục cố gắng một đường quét ngang thì còn nghe được.

Trong số những phòng tuyến bị quét đương nhiên cũng bao gồm cả Phi Hùng bảo mà hắn đang đóng giữ. Nhìn thấy đại quân thú nhân dị động, Hudson bị dọa cho không nhẹ, cho nên mới điều động toàn thành.

Sự thật chứng minh là do hắn cả nghĩ rồi. Ngũ Đại Hoàng Đình thú nhân đồng thời điều động binh lực vốn không phải vì đánh hạ tuyến phòng thủ đáng thương này, mà vì một mục đích chiến lược lớn hơn.

Chỉ dựa vào quy mô của quân đội được phái đi, Hudson lập tức liền đoán được mục tiêu của đại quân thú nhân chính là thành Dapest rồi.

Tạm thời tránh thoát một kiếp, nhưng Hudson lại không hề cao hứng.

Nếu như đại quân thú nhân từng bước quét ngang, có lão Nguyên soái Hodge chỉ hủy, phòng tuyến Terence ít nhất cũng có thể cầm cự được 2-3 tháng.

Còn những tướng thủ thành có công tác chuẩn bị đầy đủ như hắn, chỉ cần đầu của thú nhân không bị nước vào là sẽ không chọn hắn làm đối thủ. Nếu như thú nhân không chịu để bọn hắn ở lại làm hộ không chịu di dời mà triệu tập trọng binh tiến công thì sẽ bị kéo thêm một khoảng thời gian.

Có thêm mấy tháng thời gian chuẩn bị, viện quân của các nước phương bắc cũng đã tới nơi rồi, Công quốc Mosey vẫn còn có thể đủ sức để đánh một trận ở thành Dapest.

Thắng bại không quan trọng, quan trọng là có thể kéo dài thời gian. Khi đệ nhất Công quốc của nhân tộc liều mạng thì ít nhiều gì cũng có thể giữ vững được mấy tháng.

Tính thời gian thì bây giờ là đầu tháng tám, chờ cuộc chiến ở thành Dapest kết thúc đều đã là chuyện năm sau. Lúc đó bọn hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ chiến lược mà Vương quốc giao cho.

Chương 520 - Kế Hoạch (4)

Đại quân thú nhân cử động như hiện giờ thì cuộc chiến ở thành Dapest sẽ diễn ra sớm hơn. Phòng tuyến Terence mà Người Mosey khổ tâm chế tạo sẽ trở thành vật bài trí.

Không phải là phòng tuyến tàn phá này vô dụng, chủ yếu là vì không đủ thực lực để sử dụng. Nếu như thực lực của Công quốc Mosey mạnh hơn một chút, khi đại quân thú nhân chia binh cũng chính là thời cơ phản kích tốt nhất.

Đặc biệt là Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân còn chơi trò tự chiến, không hợp tác hành động, quả thực là cơ hội trời cho.

Nhưng hiện thực không có nhiều nếu như vậy, cho dù đại quân thú nhân có đem khuyết điểm của mình bày ra trước mặt mọi người thì hiện giờ Người Mosey cũng không có được thực lực đó.

Theo lý mà nói, chỉ cần tập hợp các lực lượng cơ động trong nước và các đội quân tiếp viện lại thì vẫn còn bao vây và quét sạch một hoặc hai đội quân thú nhân ở giữa đường.

Nếu thực sự có thể bao vây và tiêu diệt một hoặc hai đội quân thú nhân thì cuộc chiến ở thành Dapest liền có thể kết thúc sớm. Đại quân thú nhân cũng không phải người ngu, biết rõ gặp được nguy hiểm mà cũng phải lao lên.

Đáng tiếc là đó chỉ là lý luận, chỉ huy một đại binh đoàn tác chiến một bài kiểm tra năng lực tổ chức.

Chỉ riêng việc chỉnh hợp quân đội của mình đều đã quá sức, càng không cần phải nói đến chuyện điều phối quân đội của các nước láng giềng để cùng nhau chiến đấu. Công quốc Mosey có người làm được chuyện này hay không thì Hudson không rõ ràng, hắn chỉ biết là mình không làm được."

Nếu như Người Mosey thật sự có loại người có năng lực tổ chức nghịch thiên như vậy thì cũng sẽ không thất bại thảm hại trên chiến trường rồi.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cũng không quan tâm lắm đến việc Công quốc Mosey có thể tồn tại được bao lâu, nhưng nhiệm vụ chiến lược mà Vương quốc giao cho thì hắn phải hoàn thành.

Không có Công quốc Mosey, mặt trận phía tây của Vương quốc Alpha sẽ được rộng mở, đại quân thú nhân có thể xông thẳng vào bất cứ lúc nào.

Hiện giờ các quý tộc ở một số tỉnh phía tây đang bận sửa chữa công sự, để xây dựng được một tuyến phòng thủ vững chắc trong thời gian ngắn là chuyện rất khó.

Công sự thủ thành không đủ kiên cố, không có địa lợi có thể trông cậy vào, song phương liền phải so thực lực.

Hudson cũng không chắc là mình có bao nhiêu phần thắng. Dù sao hắn chỉ biết là một khi Vương quốc Alpha sụp đổ, chẳng mấy chốc thì chiến hỏa sẽ lan tới các tỉnh Đông Nam, Sơn Địa Lĩnh cũng khó trốn một kiếp.

Thay vì để chiến hỏa tràn lan tới lãnh địa nhà mình, vẫn là ở lại Công quốc Mosey để giúp người khác chống lại thú nhân thì vẫn là một lựa chọn tốt hơn. ...

"Chúng ta cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ đóng giữ Phi Hùng bảo, âu cũng là một loại duyên phận. Mọi người cũng đã sống chung trong một khoảng thời gian rồi, hiện giờ cũng không tính là người ngoài, có chuyện ta liền nói thẳng."

"Đại quân thú nhân đã vượt qua phòng tuyến, chia làm năm đường để xâm nhập vào nội địa của Công quốc, mục tiêu cuối cùng rất có thể là thành Dapest."

"Ta không có hiểu biết gì về các quý tộc của quý tộc, thành Dapest có thể ngăn cản được bước tiến của đại quân thú nhân hay không, hoặc là nói có thể ngăn được bao lâu, ta không thể đưa ra một phán đoán chính xác."

"Việc này có liên quan đến vận mệnh sau này của chúng ta, hi vọng hai vị có thể căn cứ vào tình hình mà bản thân hiểu rõ nhất để đưa phán đoán chính xác nhất có thể. ."

Hudson ra vẻ thận trọng nói.

Đây đều là lời thật lòng, tư liệu mà hắn nắm trong tay quá ít, nên hắn thật sự không biết cuộc chiến ở thành Dapest sẽ kéo dài trong bao lâu.

Dù sao nơi này cũng là một thế giới siêu phàm, ngoài việc phải cân nhắc đến thực lực của các đội quân bình thường thì còn phải cân nhắc đến sự ảnh hưởng của các lực lượng siêu phàm.

Có lẽ những lực lượng này không đủ để xoay chuyển càn khôn, nhưng vẫn có khả năng làm chậm bước tiến của đại quân thú nhân.

Trong thành Dapest có không ít quý tộc uy tín lâu năm, một khi những kẻ này ra tay tàn nhẫn thì tuyệt đối không phải người dễ trêu.

Chỉ là rất khó để xác định được những con át chủ bài này có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Đại quân thú nhân đã chịu thua thiệt một lần ở trong Pháo đài Bethel, cho nên bọn chúng chắc chắn sẽ có phòng bị, muốn đào thêm cái hố thứ hai thì độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

"Bá tước các hạ, công sự phòng ngự ở thành Dapest đã vô cùng hoàn thiện, Công quốc cũng cân nhắc đến nguy cơ bị đại quân thú nhân bao vây và đã tiến hành một số công tác chuẩn bị từ trước."

"Kể từ khi đại chiến bùng nổ, quân thủ thành đã nhanh chóng được mở rộng, tổng binh lực hiện giờ đại khái nằm trong khoảng 15, 000 đến 20, 000 người."

"Lực lượng cận vệ bảo vệ Quốc vương cũng đã được mở rộng từ 2. 000 người ban đầu lên thành 3. 000 người."

"Tư quân quý tộc có thể tập hợp hơn vạn người. Ngoài ra, tổ chức lính đánh thuê và thương hội vũ trang trong thành cộng lại cũng có chừng 2000 đến 3000 người."

"Có khoảng chừng 700-800 Ma pháp sư ở trong Vương đô, toàn bộ đạo sư của Học viện pháp thuật cùng với một số học viên ưu tú cũng là thành viên của đoàn pháp sư."

"Không đủ tư liệu chi tiết về thực lực của họ, từ Ma pháp sư sơ cấp đến Đại ma đạo sư đều có, tài liệu cặn kẽ vẫn luôn bị giữ bí mật nghiêm ngặt, ngoại giới không được biết."

"Ngoài ra, ở gần Vương đô còn có ba quân đoàn mới thành lập đang được huấn luyện quân sự."

"Nếu như Quốc vương tuyên bố lệnh điều động, ước tính còn có thể thành lập thêm hai quân đoàn mới nữa."

"Phần còn lại thì phải phụ thuộc vào lượng thời gian chuẩn bị mà thú nhân để lại cho Vương quốc. Thời gian càng dài thì lực lượng phòng thủ thành Dapest cũng sẽ càng mạnh."

Rõ ràng là Raquel vẫn có chút hiểu biết về chính trị, nên chỉ phân tích lực lượng phòng vệ Vương đô mà không hề đề cập đến việc thành Dapest có thể cầm cự được bao lâu.

Chương 521 - Kế Hoạch (5)

Hudson có thể trực tiếp phê bình là vì hắn không lăn lộn ở Công quốc Mosey. Cho dù lời nói có chói tai thì cũng không ai làm gì được hắn.

Nhưng Tử tước Raquel là quý tộc bản địa, nên không thể nói càn. Nhỡ đâu không cẩn thận bị truyền ra ngoài, bị kẻ thù chính trị nắm trong tay, thì đây chính là một nhược điểm không nhỏ.

Tử tước William ở bên cạnh thì không nói một lời, chỉ không ngừng gật đầu phụ họa.

Lập trường của hai người này nhất quán một cách đáng kinh ngạc, đó chính là nói hết tin tức mà họ biết được cho Hudson, để một người ngoài như hắn đưa ra phán đoán.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã từ vẻ mặt ưu sầu của hai người đọc được đáp án mà hắn mong muốn.

Sức chiến đấu của quân thủ thành vốn rất bình thường, sau khi mở rộng biên chế thì sức chiến đấu lại càng tệ hơn nữa.

Đội cận vệ cung đình thì là tinh nhuệ siêu cấp, là hộ vệ của Quốc vương, ngưỡng cửa gia nhập được bày ở nơi đó, kém nhất cũng phải là Kỵ sĩ mới có tư cách báo danh.

Dù là sau khi mở rộng thì chiến đấu cũng sẽ không bị giảm xuống quá nhiều. Nhân số mở rộng là có hạn, xác suất xảy ra tình trạng nhận người một cách mù quáng là không cao.

Tư quân quý tộc thì đa phần đều là tinh nhuệ. Đều là hộ viện trông nhà, không có một chút tu vi bên người sợ là không thể chấn nhiếp được đám đạo tặc gan lớn.

Thực lực của thương hội có vũ trang và tổ chức lính đánh thuê thì lại là lưỡng cực phân hoá vô cùng nghiêm trọng, mạnh yếu đều có. Không thể ôm quá nhiều hy vọng.

Kinh hỉ duy nhất chính là đoàn Ma pháp sư. Hắn vốn dĩ cho rằng đại đa số Ma pháp sư đều đã được điều ra tiền tuyến, không nghĩ vẫn còn lưu thủ nhiều như vậy.

Bởi vì cũng đã từng đến Học viện pháp thuật nên Hudson hiểu rất rõ. Đa số những người ở trong đoàn ma pháp sư này đều là người trong học viện.

Sau khi tính toán một chút về số lượng ma pháp sư trong Công quốc Mosey, Hudson phát hiện ra rằng mình đã bị số liệu mà phía chính phủ công bố lừa một cách thảm hại.

Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ không chỉ có một chút Ma pháp sư như số liệu đã công bố ra ngoài. Số lượng cụ thể thì không rõ, nhưng mà ít nhất cũng sẽ không ít hơn Công quốc Mosey.

Cuối cùng là các Quân đoàn mới thành lập, nhân số đúng là không ít, nhưng đáng tiếc là lực chiến đấu của bọn họ thật sự là không nỡ nhìn thẳng.

Sau khi tập hợp tất cả các lực lượng lại với nhau, Hudson lại càng không coi trọng Công quốc Mosey. Không vì nguyên nhân gì khác, bởi vì Vương đô thiếu quân tinh nhuệ một cách trầm trọng!

Cũng không phải ảo tưởng đến việc chủ động xuất kích nữa. Thực lực giữa hai bên chênh lệch quá xa, không ai biết được Công quốc Mosey có thể thủ ở trong thành Dapest được bao lâu.

Hudson nhìn thoáng qua hai người một cái, trong lòng nặng trĩu nói: "Ta biết rồi. Tiếp tục nắm chặt thời gian, dụng tâm thao luyện đại quân đi!"

"Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm, mặc kệ là Vương đô có thể giữ vững được bao lâu, chúng ta cũng nhất định phải chuẩn bị trước cho một cuộc chiến trường kỳ."

Vương đô không còn thì cũng phải giữ vững thành trì. Dù là muốn chạy trốn thì cũng tuyệt đối không phải lúc này.

Một khi rời khỏi sự bảo vệ của tường thành và chạm trán với đại quân chủ lực của thú nhân ở trong hoang dã thì chính là đang dâng đầu mình cho địch nhân.

Hudson không nghĩ rằng 40. 000 đến 50. 000 quân được tập hợp trong Phi Hùng bảo này có thể chiến đấu sống mái với thú nhân.

Nếu như thật sự đánh nhau, chỉ có quân đoàn quận Wright mà hắn chỉ huy là vẫn còn có thể chịu được một lát, nhưng đội quân còn lại chỉ có thể đánh những trận chiến trên thế thắng.

Còn về những trận chiến bất lợi, đừng nói là đánh, cho dù là cầm cự thêm một lát thì cũng không được.

Tình hình tồi tệ như vậy, điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là hắn đã có dự kiến từ trước. Sớm hối thúc đám quan viên bộ hậu đưa vật tư đến.

Nếu như kéo tới tới hiện tại, cho dù đám quan hậu cần có lòng đưa vật tư sang thì cũng không làm được. Một khi thành Dapest bị vây nhốt, mọi chuyện đều sẽ không được giải quyết. ...

Tin tức về việc đại quân thú nhân phá quan mà vào sớm được truyền tới thành Dapest.

Khoảng cách ở giữa chỉ có một chút như vậy, đại quân thú nhân binh lâm thành hạ chỉ là chuyện của mấy ngày mà thôi.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi ngày này thật sự đã đến. Các quan chức cấp cao của Công quốc Mosey vẫn bị sợ hãi.

"Vương tử Caesar đưa tin nói là chuẩn bị liên hợp với Công quốc Orton, Công quốc Ruilin, còn có chúng ta, hợp lực của bốn nhà lại để chặn đường quân đội Hoàng Đình Behemoth ở giữa đường, chặt một tay của địch nhân trước."

"Nếu như kế hoạch thành công, tính thế công thủ sẽ phát sinh nghịch chuyển."

"Nếu như đại quân thú nhân không chịu rút lui, chúng ta chỉ cần chậm rãi hao tổn với bọn chúng là có từ từ nghiền nát chúng."

"Các khanh cảm thấy cuộc chiến này có bao nhiêu phần thắng?"

Chris IX hỏi với vẻ mặt không chắc chắn.

Nghe vào thì kế hoạch này đúng là không tệ. Nếu như thật sự có thể bao vây tiêu diệt được một quân đoàn Behemoth thì cũng có thể chấn nhiếp những quân đội thú nhân khác.

Cuộc bao vây thành Dapest còn chưa xuất hiện đã được giải trừ. Thiếu đi tộc Behemoth, quân viễn chinh của bốn tộc còn lại sẽ mất đi ưu thế.

Trong tình huống có lợi thế sân nhà, chỉ cần quân tiếp viện của các nước phương bắc đến là có đuổi bọn chúng ra ngoài.

"Bệ hạ, mấu chốt của kế hoạch chiến đấu này nằm ở chỗ có thể đánh bại được kỵ binh Behemoth hay không."

"Mấy Quân đoàn mới thành lập của Công quốc nhiều nhất chỉ có thể dây dưa với đội quân thú nhân bình thường, gặp phải quân tinh nhuệ của Behemoth thì sẽ dễ sụp đổ. Chủ yếu vẫn phải trông cậy vào lực lượng quân tiếp viện của ba nước."

Chương 522 - Kế Hoạch (6)

"Công quốc Orton và Công quốc Ruilin đã an hưởng thái bình nhiều năm, sợ là đội quân được phái tới cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng. Đội quân duy nhất có thể trông cậy vào chỉ có quân viễn chinh của Vương quốc Alpha."

"Nếu như bọn họ đều có được thực lực như quân đoàn thứ nhất, việc áp dụng kế hoạch bao vây và tiêu diệt đương nhiên là không khó. Nhưng từ tình hình mà chúng ta biết được, sợ là chuyện này không có khả năng."

"Vương quốc Alpha chỉ phái ra một quân đoàn tinh nhuệ, còn lại đều là quân đội bình thường. Sức chiến đấu cũng chỉ mạnh hơn quân đội của Công quốc ta một chút, nhưng cũng sẽ không mạnh hơn quá nhiều."

"Nếu như năm quân đoàn viễn chinh còn lại đều có được một nửa sức chiến đấu của quân đoàn thứ nhất thì chúng ta sẽ không thua trong trận chiến này ."

"Xét về mặt tổng thể thì liên quân có được ưu thế ở phương diện binh lực, nhưng Kỵ binh Behemoth lại có sức chiến đấu rất mạnh, nếu như thật sự đánh nhau, vẫn phải xét đến năng lực chỉ huy của hai phe."

"Trong trận chiến này, quân viễn chinh của Vương quốc Alpha chính là chủ lực tuyệt đối, ba quốc còn lại, bao gồm cả chúng ta, chỉ là phụ trợ. Vương tử Caesar đã dám đưa ra kế hoạch vào lúc này, hẳn là đang rất tự tin."

Tể tướng Herceg thật lòng phân tích.

Từ số liệu trên giấy thì có nhìn thế nào cũng thấy là liên quân có nhiều ưu thế hơn. Phiền phức duy nhất phiền phức là có một quân đoàn Kỵ binh Behemoth.

Nếu muốn tiêu diệt bọn chúng, không có gấp mười lần binh lực thì rất khó làm được. Nhưng bây giờ bọn họ không cần làm được triệt để như vậy, chỉ cần đánh bại được Kỵ binh Behemoth là độ khó sẽ giảm xuống không chỉ một bậc.

"Tể tướng các hạ, có lẽ sự tính toán của các hạ quá lạc quan rồi."

"Quân đoàn thứ nhất của quân viễn chinh chỉ là trường hợp đặc biệt, cho dù trong danh sách quân chủ lực của Vương quốc Alpha, thực lực của họ đều có thể được xếp vào những vị trí đầu."

"Cộng thêm việc nhận được rất nhiều trang bị ma pháp từ chúng ta, sức chiến đấu tăng thêm một bước, nên mới có được thực lực bây giờ."

"Nếu như quân đội bình thường của Vương quốc Alpha mà có thể có được một nửa sức chiến đấu của họ, sợ là ngay từ khi bắt đầu cuộc chiến thì Vương quốc Alpha đã để quân chủ lực quyết chiến với Đế quốc Thú Nhân rồi."

"Suy đoán lạc quan một chút, tập hợp năm quân đoàn của quân viễn chinh lại một chỗ cũng chỉ tương đương với hai quân đoàn thứ nhất."

"Đương nhiên, cá nhân ta có khuynh hướng là năm quân đoàn này tập hợp lại cũng chỉ tương đương với 1. 5 quân đoàn thứ nhất."

"Nếu là chỉ huy một cách thoả đáng mà nói, quả thật có khả năng đánh bại Quân đoàn Behemoth không đủ biên chế kia, nhưng điều này đòi hỏi năng lực cá nhân của người chỉ huy phải rất cao."

"Rất xin lỗi, ta không cho rằng Vương tử Caesar có năng lực chỉ huy cao như vậy. Nếu như Vương tử Caesar chịu nhường quyền chỉ huy quân sự lại cho một vị tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú chỉ huy thì có lẽ sẽ hoàn thành được kế hoạch tác chiến này."

Martins nhún vai nói.

Là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông ta nắm giữ càng nhiều tin tức hơn. Chính vì biết được nhiều nên ông ta mới không coi trọng kế hoạch tác chiến này.

Không vì nguyên nhân gì khác, việc điều phối chỉ huy quân đội của bốn nước quá lớn, đến mức gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Có đôi khi đồng minh không chỉ có thể hỗ trợ, mà còn có thể gây ra trở ngại mà chẳng giúp được gì. Một khi việc điều phối xảy ra vấn đề, bị đồng minh hố là tất nhiên.

Trên danh nghĩa là bốn nước liên hợp hành động, nhưng không chừng cũng sẽ biến thành một hoặc hai nhà huyết chiến với đại quân Behemoth, nhưng đồng mình khác thì phụ trách cản trở.

Loại cản trở này cũng không phải là do bọn họ chủ quan muốn làm vậy. Chỉ là thực lực không cho phép bọn họ điệu thấp, cho nên chỉ có thể hố đồng đội.

"Để Vương tử Caesar từ bỏ quyền chỉ huy là chuyện không thực tế. Người ta là quân khách, chúng ta vốn không có quyền can thiệp."

"Nếu như đưa ra loại yêu cầu này thì sẽ đắc đội với người. Dù có nói thế nào thì tác chiến tích cực của Vương tử Caesar cũng đáng được khẳng định."

"Trước khi nghiệm chứng thì không ai nói rõ được năng lực chỉ huy quân sự của Vương tử caesar ra sao."

"Xưa nay không hiếm những danh tướng xuất thân là những vị thiếu gia ăn chơi. Huống chi, Vương tử Caesar biểu hiện còn tốt hơn những người này trước khi thành danh một chút."

"Dưới sự bồi dưỡng tỉ mỉ của vương thất Vương quốc Alpha, nền tảng lý luận quân sự của Vương tử Caesar vẫn rất vững chắc."

"Cho dù thiên phú quân sự chẳng ra làm sao, nhưng chỉ cần nền tảng lý luận quân sự đủ vững chắc, không phạm phải sai lầm lớn trên chiến trường, vậy thì vấn đề sẽ không lớn."

"Hơn nữa, Vương quốc Alpha còn trang bị cho y một vị phó soái có kinh nghiệm phong phú trong việc chỉ huy quân đội."

"Theo ta được biết, vị Bá tước Jose kia không chỉ từng phục dịch trong quân thường trực nhiều năm, mà còn nhiều lần tham gia vào việc hoạch định chiến lược của Vương quốc Alpha, chỉ là bị giới hạn bởi thân phận nên không có cơ hội lãnh đạo quân đội tác chiến."

Renato cười ha hả nói.

Vì đào chân tường, bộ ngoại vụ cũng đã tìm hiểu được không ít tin tức. Các quý tộc đến từ Vương quốc Alpha đều bị điều tra vô cùng rõ ràng.

Phàm là những người có biểu hiện kinh, Renato đều nắm rõ trong lòng. Bá tước Jose có lý lịch tốt như vậy, đương nhiên cũng lọt vào tầm mắt của ông ta. ...

Đám đại thần lần lượt phát biểu ý kiến, ý kiến của mọi người đều giống nhau đến mức đáng kinh ngạc, hầu như họ đều ủng hộ cho kế hoạch của Thái tử Caesar. .

Thái độ của quần thần cũng ảnh hưởng đến Quốc vương Chris

IX.

"Tước sĩ Martins, khanh còn có lý do khác để phản đối phát động chiến dịch lần này không?"

Chương 523 - Đại Chiến Bắt Đầu

"Bệ hạ, thần nghĩ là ngài đã hiểu lầm rồi. Thần chỉ phản đối để cho Vương tử Caesar nắm quyền chỉ huy, mà không phản đối phát động chiến dịch lần này."

"Đứng trên lập trường của Công quốc, cũng giống như lời mà mọi người đã nói, bây giờ chúng ta nhất định phải đánh cược một lần."

"Thành công thì có thể xoay chuyển xu hướng suy tàn của cuộc chiến; Thất bại thì tình hình cũng sẽ không tồi tệ được đến đâu!"

"Cá nhân thần kiến nghị, tốt nhất là có thể để cho Bá tước Hudson có chiến công hiển hách tiếp nhận quyền chỉ huy quân sự của Vương tử Caesar."

"Không chỉ bởi vì chiến tích xuất chúng, chủ yếu là vì vận may của người này tương đối tốt."

"Từ địa vị là con trai thứ của một vị Nam tước, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi đã trèo lên vị trí như hiện giờ, nửa đường lại còn chưa gặp phải khó khăn trắc trở gì, quả thực chính là hình mẫu của anh hùng sử thi trong truyền thuyết."

"Công quốc cần vận may. Thần nghĩ giao trận chiến quyết định quốc vận này vào tay của một vị tướng may mắn và có chiến tích xuất chúng sẽ là lựa chọn tốt nhất."

"Hơn nữa vị Bá tước Hudson này cũng là tướng lĩnh của Vương quốc Alpha. Nếu để cho hắn nắm quyền chỉ huy quân viễn chinh thì tâm tình mâu thuẫn nội bộ hẳn là sẽ không quá lớn."

Sau khi kế hoạch tác chiến nhận được sự ủng hộ của Công quốc Mosey liền nhanh chóng được khởi động.

Còn về vấn đề quyền chỉ huy, xét cho cùng thì chính trị cũng lớn hơn quân sự, sau khi đề xuất bị từ chối, Vương tử Caesar liền trở thành quan chỉ huy tối cao của liên quân.

Dám đón nhận trọng trách như vậy, Vương tử Caesar cũng không phải là lính mới trong lĩnh vực quân sự.

Y không ngu đến mức thống lĩnh quân đội đuổi theo đại quân Behemoth quyết chiến, mà lựa chọn xây dựng cơ sở tạm thời ngay tại chỗ, ngăn ở trên con đường mà bọn chúng phải đi qua.

Trong trận quyết chiến của quân đoàn lớn, việc triển khai chiến lược càng đơn giản thì sẽ thường dễ phát huy được tác dụng.

Đại đa số những kế hoạch phức tạp đều sẽ giống như nâng một tảng đá lên nện vào chân mình.

Quân viễn chinh của Vương quốc Alpha và quân đoàn mới thành lập của Công quốc Mosey đã triển khai hệ thống phòng thủ tại chỗ dưới sự an bài của Vương tử Caesar, chậm rãi chờ đợi đại quân thú nhân đưa tới cửa.

Vương tử Caesar không ngừng tuần tra phòng ngự doanh trại, nhìn thì có vẻ như hăng hái, nhưng sâu bên trong nội tâm thì lại không hề nhẹ nhõm như vẻ bề ngoài.

Lý thuyết rốt cuộc cũng chỉ là lý thuyết, vào thời điểm thực hành thì vẫn xuất hiện rất nhiều sai lầm.

Biểu hiện của năm quân đoàn của quân viễn chinh chỉ ở mức tạm chấp nhận được; Còn quân đoàn mới thành lập của Người

Mosey thì quả thực là không nhìn nổi.

Thiếu kinh nghiệm chiến đấu chính là bệnh chung của những đội quân này, từ vị quan chỉ huy như y tới những binh sĩ phía dưới đều chưa từng vào một trận chiến lớn nào.

Nếu như không có sự trợ giúp của Bá tước Jose, chỉ là việc chỉ huy bọn lính phối hợp tác chiến thôi cũng đã có thể làm cho y sụp đổ rooif.

Sau khi trải qua trắc trở, cuối cùng cũng đã hoàn thành bài binh bố trận.

Nhưng trong lòng của Vương tử Caesar cũng không chắc là có thể bao vây tiêu diệt được quân đoàn Behemoth. Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì số lượng kỵ binh của bọn chúng quá nhiều.

Quân viễn chinh chỉ có thể kiếm được hơn 3000 kỵ binh, ba quân đoàn mới thành lập của Người Mosey thì chỉ được có 800 kỵ binh.

Số lượng kỵ binh còn không chẳng bằng một nửa của Behemoth, nếu như song phương đối đầu trực diện, sợ là sẽ không chịu nổi một kích của đối phương.

Không những số lượng kỵ binh không hợp lý mà sự phối hợp của các binh chủng khác cũng không đạt được yêu cầu như trong binh thư.

Đặc biệt là quân đoàn mới thành lập của Người Mosey lại không có biên chế của bộ binh hạng nặng.

Không phải họ không biết tầm quan trọng của bộ binh hạng nặng, chẳng qua là thời gian thành lập của những quân đoàn này quá ngắn. Rất nhiều người vẫn còn là nông nô cầm cuốc vào 2-3 tháng trước.

Mới chỉ được ăn cơm no trong 2-3 tháng nên tố chất cơ thể không cho phép họ trở thành bộ binh hạng nặng.

Nhiều tin tức xấu như vậy, nhưng cũng không phải là không có tin tức tốt.

Ít nhất theo như tin tình báo sau khi điều tra sâu hơn, đã phát hiện ra số lượng đại quân thú nhân ở đối diện ít hơn trong dự đoán một chút.

Tổng binh lực chỉ có không đến bốn vạn người, trong đó cũng chỉ có 8000 kỵ binh Behemoth, có thể khẳng định số lượng kỵ binh còn thiếu chính là đoàn kỵ binh bị quân đoàn thứ nhất tiêu diệt kia.

Dù cùng là quân đoàn Behemoth, nhưng thực lực nội bộ cũng có sự khác biệt.

Chỉ là so với quân đội con người bình thường thì cho ngay ca quân đoàn Behemoth có sức chiến đấu thấp nhất cũng mạnh đến mức không có gì để nối.

Những việc quân đoàn thứ nhất có thể toàn diệt một đoàn kỵ binh cũng đã chứng minh sức chiến đấu của quân đoàn Behemoth ở đối diện này chỉ thuộc hạng chót trong số các quân đoàn Behemoth.

Dựa trên phán đoán này, Vương tử Caesar liền cảm thấy vô cùng tự tin.

Chỉ cần ngăn chặn được đợt công kích đầu tiên của đại quân thú nhân thì tiếp đó sẽ là lúc phản công.

Đến lúc đó, chỉ cần quân đồng minh di chuyển ở 2 cánh dồn ép lên thì cũng chính là dấu chấm hết cho đại quân thú nhân này. . . .

"Giết!"

"Giết!"

Sáng sớm, Dietrich vừa mới tỉnh lại, đang hạ lệnh nhóm lửa nấu cơm thì bên ngoài doanh trại vang lên những tiếng la giết.

Trước khi Dietrich có thể phản ứng lại, trong đại doanh liền loạn cào cào.

Đại quân thú nhân tới quá nhanh, hôm qua còn cách nhau hơn bốn mươi dặm đường, sáng sớm đã mò đến cướp trại, thật sự là nằm ngoài dự liệu.

Ở trước mặt kỵ binh Behemoth, các loại vật cản trên đường như cọc cản ngựa, hố bẫy ngựa đều là tốn công vô ích, không phát huy được bất cứ tác dụng gì.

Đại đội kỵ binh Behemoth lao thẳng vào trong đại doanh của quân viễn chinh Công quốc Ruilin rồi bắt đầu một cuộc tàn sát đẫm máu mà chẳng nói lời nào.

Chương 524 - Đại Chiến Bắt Đầu (2)

Rất nhiều binh sĩ mới từ trong doanh trướng chui ra, còn chưa tới kịp mặc áo giáp đã phải đón trường thương của Kỵ binh Behemoth.

Các binh sĩ của Công quốc Ruilin đã sống trong hòa bình vô số năm, chưa từng được chứng kiến một trận chiến nào như vậy, nên liền lập tức tỏ ra luống cuống.

"Phản kích!"

"Tổ chức phản công cho ta!"

Dietrich gần như gào thét lên.

Là một tiểu quốc, Công quốc Ruilin cũng không giàu có gì. Vì lần cứu viện này, họ cũng đã dốc hết toàn bộ vốn liếng.

Khổ tâm gây dựng được một quân đoàn, vừa đến Công quốc Mosey, chưa lập được chiến công nào đã phải bị đánh đòn cảnh cáo, trong nội tâm của Dietrich liền sụp đổ.

Những đám sĩ quan còn sụp đổ nhanh hơn cả ông ta, lão đại chỉ biết đứng đó hô tổ chức phản công, nhưng còn việc phải phản công như thế nào thì lại không nói?

Đáng tiếc là trước đây quân viễn chinh của Công quốc Ruilin chưa được tiến hành bất kỳ một cuộc tập trận nào về phương diện này.

Dù có một số quý tộc cá biệt gia học uyên thâm đã từng học qua những tri thức có liên quan, nhưng cũng chỉ giới hạn trong về mặt lý thuyết.

Một số sĩ quan nhỏ đã tổ chức tư quân tiến lên chặn đường kỵ binh Behemoth, với ý đồ ổn định trận cước, đáng tiếc là họ đều đã đánh giá cao thực lực của mình, cũng đánh giá thấp thực lực của địch nhân.

Gần như chỉ vừa đối mặt thì Kỵ binh Behemoth đã dễ dàng đánh bại binh sĩ chặn đường.

Bộ binh mất đi sức mạnh tổ chức thì chỉ có thể bị tàn sát dưới mũi thương của kỵ binh.

Trận chiến đẫm máu vẫn còn đang tiếp tục, vô số binh lính bại trận của Công quốc Ruilin đã rời doanh trại và chạy trốn tứ phía.

Nhận thức được đại thế đã mất, Dietrich chỉ có thể nhóm lửa tạo khói để cầu cứu quân đồng minh gần đó.

Cùng lúc đó, bên phía doanh trại quân viễn chinh của Công quốc Orton cũng đang bốc khói dày đặc.

Là "nát huynh nát đệ", trong lúc đại quân thú nhân đang tiến công quân viễn chinh của Công quốc Ruilin thì cũng không quên đánh lén "người anh em" láng giềng.

So sánh biểu hiện bị thú thân đè xuống đất ma sát của quân đội Ruilin, biểu hiện của quân đội Công quốc Orton liền tốt hơn được một chút xíu.

Đây là công lao của Quốc vương, các quý tộc của Công quốc Orton có tính chủ động cao hơn một chút.

Chủ soái Raimundo có thói quen dậy sớm để luyện công buổi sáng, các sĩ quan và binh sĩ bị liên đới cũng hình thành thói quen dậy sớm.

Mặc dù hệ thống phòng thủ trong doanh trại không đủ, nhưng cũng phát hiện ra Kỵ binh Behemoth sớm hơn bên Ruilin sớm hơn một tí xíu.

Đương nhiên cũng chỉ là phát hiện ra tung tích địch nhân sớm hơn vài dặm mà thôi.

Còn về phần đám lính gác đi ra bên ngoài lại không thấy truyền tin về, không cần nghĩ cũng biết là họ đã đi gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Đương nhiên, điều này cũng không phải là chắc chắn. tốc độ chạy của kỵ binh Behemoth rất nhanh, nhanh hơn đại đa số chiến mã nhiều.

Cho dù có phát hiện ra bọn họ sớm hơn vài dặm, có lẽ đợi thám mã chạy về tới doanh trại thì địch nhân cũng đã theo sau tiến vào trong đại doanh rồi.

Tạo khói cảnh báo cũng không có tác dụng gì.

Trời vừa tờ mờ sáng, sương mù vẫn chưa tiêu tán, tầm nhìn bị hạn chế rất lớn.

Có nhiều hơn một một chút thời gian chuẩn bị nên đại đa số binh sĩ của Công quốc Orton đều đã mặc được áo giáp, cầm được vũ khí.

Đáng tiếc là thời gian quá ngắn, chưa kịp bày binh bố trận.

Chỉ là với tốc độ phản ứng của bọn họ thì cho dù có chuẩn bị ngay khi vừa phát hiện ra kỵ binh Behemoth cũng sẽ không kịp bày binh bố trận thôi.

Nguyên soái Raimundo một mặt thì chỉ huy chiến đấu, một mặt thì đang tự trách bản thân mình.

Nếu như ông ta xây dựng doanh trại kiên cố hơn một chút, bố trí nhiều cạm bẫy nhằm vào kỵ binh Behemoth ở bên ngoài đại doanh nhiều hơn một chút, có lẽ sẽ không đến nỗi bị động như vậy.

Đây đều là hậu quả của việc thiếu kinh nghiệm, nếu như là chặn đường kỵ binh nhân tộc thì những công tác chuẩn bị này đã đầy đủ chu đáo rồi.

Đáng tiếc là chiến thú của Behemoth còn nhanh và mạnh hơn chiến mã rất nhiều, một vài cạm bẫy nhỏ cũng chỉ giống như là đang gãi ngứa cho bọn chúng mà thôi. . . .

Vương tử Caesar nhìn thấy tín hiệu cầu viện bốc lên từ doanh trại của hai nước láng giềng, trong nội tâm liền sụp đổ.

Đại quân thú nhân hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường nha!

Không chịu tấn công đại doanh trung quân của y, vậy mà là chia binh đánh lén quân đồng minh ở cánh, quả thực là không nói võ đức nha.

Song phương cũng đã là tử địch rồi, khiển trách cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Có lẽ thú nhân còn xem việc bị địch nhân mắng là một loại khen thưởng. Bị mắng càng hung ác thì thú nhân càng vui vẻ.

"Có bao nhiêu kỵ binh Behemoth ra ngoài? Thế cục hiện giờ đã xấu đến một mức nào rồi?"

Vương tử Caesar quan tâm hỏi.

Khoảng cách doanh trại của hai bên chỉ còn lại mười dặm cuối cùng, kỵ binh Behemoth rời khỏi doanh trại lúc sáng sớm là nên đương nhiên không thể giấu được quân viễn chinh.

Tiếc là bị doanh trại của quân đồng minh bị đánh lén cũng cách đó không xa, khi tin tức truyền về thì khói đặc cầu viện cũng đã dâng lên.

"Dựa theo động tĩnh mà nói, tộc Behemoth phái ra ước chừng bốn đến năm ngàn kỵ binh, đại quân chia làm hai đường đồng thời phát động đánh lén."

"Theo tin tức mà Kỵ binh Griffin vừa gửi về, lực lượng viễn chinh của Công quốc Ruilin đã bắt đầu sụp đổ, quân viễn chinh của Công quốc Orton cũng sẽ không còn cầm cự được lâu nữa."

"Mặc dù quân đoàn mới thành lập của Người Mosey cũng đồng hành chung với họ thì không bị đại quân Behemoth tập kích, nhưng hiện giờ cũng đang hỗn loạn."

Bá tước Jose nghiêm túc hồi đáp.

Đáp án này khiến cho Vương tử Caesar bị thương rất nặng.

Lúc đầu đã nói rõ là tất cả mọi người sẽ phái quân tinh nhuệ tới chi viện Công quốc Mosey, tại sao bây giờ lại biến thành những mặt hàng này.

Chương 525 - Đại Chiến Bắt Đầu (3)

Tổng cộng cũng chỉ có 4000-5000 kỵ binh Behemoth, còn phải chia binh ra hai đường để hành động, bình quân mỗi quân đoàn cũng chỉ cần đối mặt với một đoàn kỵ binh của địch nhân.

Trước đó khi quân đoàn thứ nhất tiêu diệt được một đoàn kỵ binh Behemoth, mọi người còn thề thốt kêu gào là ta lên ta cũng được, Vương tử Caesar đã thực sự nghĩ rằng hai vị đồng minh này đều đã cử quân tinh nhuệ tới đây.

Hiện giờ không cần bọn họ ra ngoài bao vây tiêu diệt đoàn kỵ binh Behemoth, chỉ là cố thủ đại doanh thôi mà cũng đã bị người ta đánh cho không biết trời đất là gì.

Vấn đề ở đây không phải là vì không đủ phòng bị mà gặp phải đánh lén, chỉ là sức chiến đấu chênh lệch quá mà thôi.

Nếu như hai quân đoàn này đều là quân tinh nhuệ, cho dù có bị kỵ binh Behemoth đánh lén thì cũng có thể nhanh chóng phản ứng rồi đánh đuổi địch nhân ra ngoài.

Có ưu thế gấp mười lần binh lực, cho dù là lấy mạng người để chồng lên thì cũng có thể đè chết kỵ binh Behemoth.

Kỵ binh trực tiếp trùng kích đại doanh vốn là một trận cá cược có rủi ro cao.

Những trường hợp được ghi vào sử sách đều là những người may mắn đã đánh cược thành công. Nhưng vẫn còn có nhiều người đánh cược thất bại, cuối cùng đều bị tan thành mây khói mà không có tiếng tăm gì.

Xui cái là kỵ binh Behemoth bây giờ chính là người thành công. Thành công của bọn chúng không nằm ở chỗ nắm bắt chiến cơ, chỉ vì đối thủ quá phế vật mà thôi.

Xuất binh cứu viện?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh liền bị Vương tử Caesar quả quyết dập tắt.

Trong phương diện chính trị đúng là phải cứu viện quân đồng minh, nhưng tiếc là về mặt quân sự thì điều kiện lại không cho phép.

Trong tay y cũng chỉ có một chút kỵ binh như vậy, phái ra cứu viện đồng minh, có lẽ bản thân mình cũng có thể phải tạo khói cầu viện.

Vương tử Caesar nhìn chằm chằm bản đồ một hồi rồi nhẫn tâm nói: "Cuộc chiến ở hai cánh sẽ không thể nào kết thúc nhanh như vậy, cứ để cho đồng minh của chúng ta từ từ chơi với kỵ binh Behemoth đi!

"Địch nhân đã chia binh ra hai cánh, đây là lúc đại doanh trống trải nhất."

"Truyền lệnh xuống, toàn quân xuất kích tiến thẳng vào đại doanh của đại quân thú nhân!"

Bá tước Jose vừa định nói gì đó, nhưng lời đến bên khóe miệng thì lại bị nuốt vào.

Hiện giờ đúng là thời cơ tốt nhất để quyết chiến, một nửa kỵ binh Behemoth đã tập kích hai cánh, đại doanh trung quân nhất định sẽ trống rỗng.

Có lẽ sức chiến đấu của quân viễn chinh Công quốc Ruilin và Công quốc Orton chẳng ra sao cả, nhưng mà binh lực lại không ít.

Cộng thêm quân đoàn mới thành lập của Người Mosey đồng hành, tổng binh lực khoảng chừng hơn sáu vạn. Cho dù không đánh thắng được kỵ binh Behemoth thì cũng có thể tiêu hao được rất nhiều thể lực của bọn chúng.

Tiêu hao nhiều thể lực như vậy, cho dù kỵ binh Behemoth lập tức kết thúc chiến đấu trở về đại doanh thì cũng đã mệt mỏi.

Cho dù quân đội có tinh nhuệ như thế nào thì cũng không thể chịu nổi sự hành hạ này.

Không được nghỉ ngơi chút nào mà đã ngay lập tức vùi đầu vào một cuộc chiến, e rằng 100% sức chiến đấu nhiều nhất cũng chỉ phát huy được 40% đến 50%.

Cơ hội tốt như vậy, nếu như bỏ lỡ thì sẽ rất khó đánh bại đại quân Behemoth.

Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ khoảng cách đại doanh của song phương cách nhau mười dặm. Vứt bỏ toàn bộ đồ quân nhu để khởi xướng tiến công thì cũng mất ít nhất một giờ mới đến được chiến trường.

Nghĩ tới đồ quân nhu, sắc mặt của Bá tước Jose đột nhiên đại biến, vội vàng mở miệng nói:

"Điện hạ, nếu như chúng ta tấn công đại doanh quân địch thì kỵ binh của chúng ở hai cánh cũng có thể đánh lén doanh trại của chúng ta."

"Lương thảo, đồ quân nhu đều nằm trong đại doanh, nếu như bị kỵ binh của địch nhân đoạt được, cho dù có đánh thắng trận chiến này, chúng ta cũng sẽ gặp phiền phức lớn."

Nào chỉ là phiền phức lớn, rõ ràng chính là muốn mạng người.

Nếu như thật sự mất hết lương thảo và đồ quân nhu, cho dù có được sự hợp tác của Người Mosey, xem như tác chiến ở bản địa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể đào ra được nhiều vật tư như vậy.

Nếu như bị đói bụng hành hạ, quân tâm sĩ khí sẽ sụp đổ.

Đại quân thú nhân tới đây lần này cũng không chỉ có mỗi tộc Behemoth, lỡ như lại chạm trán với đại quân của các Hoàng đình thú Nhân khác, hậu quả thực sự là không dám tưởng tượng.

"Giao cho quân đoàn mới thành lập của Người Mosey trông coi đi, dù sao bọn họ cũng không giúp được gì trong cuộc chiến này, vậy thì để họ ở lại trông nhà đi."

"Đại doanh của chúng ta cũng xem như kiên cố, chỉ cần đồng minh của bọn họ rút ra được bài học, ngăn cản kỵ binh của địch nhân xung kích đại doanh sẽ không khó."

Vương tử Caesar bình tĩnh nói.

Trong lịch sử cũng có không ít trường hợp Kỵ binh xung kích đại doanh, nhưng chỉ xuất hiện trong tình huống mà đối phương không có chuẩn bị từ trước.

Những doanh trại đã chuẩn bị và bố trí binh lực từ trước chưa từng có tiền lệ bị kỵ binh xé nát.

Không phải là không xông vào được, chủ yếu là phải trả một cái giá quá lớn.

Nếu trong quá trình tấn công doanh trại tổn thất quá lớn, cho dù có miễn cưỡng xé rách đại doanh thì cũng là được không bù mất.

Nếu như dùng mấy vạn quân viễn chinh liền có thể đổi được một quân đoàn kỵ binh Behemoth, Vương tử Caesar sẽ đổi mà không chút do dự.

Ở trên thế giới này, quân đoàn pháo hôi là thứ không đáng giá như vậy đấy.

Trong những cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, số lượng binh sĩ tử trận của Vương quốc Alpha đều lên tới hàng trăm vạn. Mười phòng chín không thì không đến mức, nhưng nhà nào cũng khóc lóc thảm thiết, nhà nào cũng treo vải trắng, đây chính là bức tranh khắc họa dân gian chân thực nhất.

Vương tử Caesar đã từng thấy nhiều trường hợp như vậy trong sử sách, nên đã không còn mẫn cảm với những con số nữa.

Khi mệnh lệnh được phát ra, quân viễn chinh trùng trùng điệp điệp bước ra khỏi doanh trại, nhắm thẳng vào đại doanh của thú nhân.

Chương 526 - Đại Chiến Bắt Đầu (4)

Trong doanh trại của đại quân thú nhìn, nhìn đại quân nhân tộc xuất hiện ở phía chân trời, Thân vương Butzweig cười lạnh một tiếng, tự lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng đã ra rồi!"

"Truyền lệnh xuống, để thủ lĩnh của các bộ lạc mang theo quân đội tự do xuất kích."

"Ta mặc kệ bọn hắn đánh như thế nào, nhưng nhất định phải cầm cự được một giờ thì mới có thể rút lui!"

"Satuk, truyền tin cho bạn cũ của chúng ta, nói cho bọn họ là cá đã sa lưới, có thể kéo rồi. . ."

"Giết!"

"Giết!"...

Trong một rừng tiếng la hét, hai đội quân đánh giáp lá cà với nhau trên một vùng đồng bằng.

Vương tử Caesar chủ động phát động tấn công. Y bày đủ trận hình tấn công, quân viễn chinh vẫn có một chút sức chiến đấu.

Ngay khi trận chiến đẫm máu bắt đầu, quân viễn chinh đã đoạt được quyền chủ đạo trên chiến trường, trực tiếp áp chế đại quân thú nhân lấy bộ lạc làm đơn vị.

Thân vương Butzweig đang cưỡi trên chiến thú nhìn thoáng qua chiến trường với ánh mắt hờ hững và lạnh lùng, dường như những kẻ đang chiến đấu này không phải là thuộc hạ của y vậy.

Vốn dĩ y nên xuất kích vào lúc này để quấy rối hai bên cánh của quân viễn chinh, chia sẻ áp lực cho kỵ binh Behemoth, nhưng giờ phút này, Butzweig lại không có ý định hành động.

Kỵ binh Behemoth bất động, Vương tử Caesar cũng không dám để kỵ binh của mình vọng động.

Đều là đối thủ cũ, quân đội của vương quốc Alpha đã có biện pháp để đối kháng với kỵ binh Behemoth trong tình huống kỵ binh nhà mình ở vào thế hạ phong.

Nếu như kỵ binh không thể đánh trực diện, vậy thì dùng bộ binh ở bên cạnh yểm trợ hỏa lực. Không cần phải xông lên liều mạng với địch nhân, chỉ cần kỵ binh còn tồn tại thì chính là uy hiếp lớn nhất.

Quân viễn chinh cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị khi dám khởi xướng chiến dịch này. Những vũ khí tầm xa nhằm vào kỵ binh Behemoth đã được chuẩn bị một chút, chỉ là số lượng không đủ nhiều.

Có rất nhiều thứ đều không nhất thiết phải có số lượng nhiều. Tộc Behemoth có nhân khẩu thưa thớt, chuyện này làm cho các quan chỉ huy của tộc Behemoth nhất định phải trân trọng từng vị binh sĩ.

Quân đội nhân tộc có thể hi sinh mấy ngàn, thậm chí là mấy vạn kỵ binh để đổi lấy một trận chiến thắng lợi về mặt chiến lược, nhưng tộc Behemoth thì không được.

Đối với tộc Behemoth mà nói, Một trận chiến có thương vong nặng nề đã là một thất bại về mặt chiến lược rồi, cho dù kết quả có huy hoàng đến đâu đi nữa.

Thời gian trôi qua, đại quân thú nhân bị đánh phải liên tục lùi lại phía sau, tình thế trên chiến trường ngày càng có lợi cho quân viễn chinh.

Địch nhân sắp tiêu đời, Vương tử Caesar đương nhiên là cảm thấy mừng rỡ trong lòng. Nếu như không phải vì có giáo dưỡng tốt đẹp thì y đã không nhịn được mà cười thành tiếng rồi.

Chỉ là y không để ý rằng khi quân viễn chinh tiếp tục tiến lên phía trước thì đội hình của phe mình cũng trở nên phân tán.

Trên chiến trường cục bộ, vì có thể truy sát bại binh thú nhân, có binh sĩ thậm chí còn chủ động bỏ qua trận hình.

Thắng lợi quá dễ dàng luôn dễ khiến người ta cảm thấy tự mãn. Theo đại quân thú nhân liên tục bại lui, những sơ hở mà quân viễn chinh để lộ cũng càng lúc càng lớn. ...

Trong doanh trại của Ngân Nguyệt Lang tộc, một quân đoàn kỵ binh tinh nhuệ, hai binh đoàn lang kỵ binh bình thường đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi Công tước Daniel ra lệnh là sẽ xuất phát.

Bọn chúng chính là đội quân thú nhân cách doanh trại của tộc Behemoth gần nhất, cũng là đội quân có tính cơ động mạnh nhất trong đại quân thú nhân. Lúc này, khi nhìn thấy quân đồng minh đang rơi vào tình trạng khổ chiến, theo lý mà nói, Công tước Daniel phải ra lệnh tiếp viện ngay lập tức mới phải.

Nhưng hành động của ông ta lại làm cho người ta xem không hiểu. Muốn nói không đi tiếp viện đi, thì ông ta lại hạ lệnh cho thủ hạ toàn chuẩn bị sẵn sàng xuất phát; nhưng muốn nói là xuất binh tiếp viện thì ông ta lại chậm chạp không chịu hạ lệnh.

Dù là trong nội bộ của Ngũ Đại Hoàng Đình thú nhân tràn đầy mâu thuẫn, nhưng dưới áp lực của nhân tộc, bọn họ đã đoàn kết với nhau trong vô số năm trời.

Bây giờ lại là giai đoạn quan trọng trong cuộc đại chiến giữa hai tộc, mọi người đều đồng thời chấp hành nhiệm vụ công phá thành Dapest. Từ một ý nào đó mà nói, hố đồng minh cũng chính là đang hố bản thân mình.

Trên chiến trường binh quý thần tốc, nếu như tới chậm một chút, hố tộc Behemoth một trận thì còn có thể kiếm cớ ứng phó.

Nhưng cứ ngồi nhìn đại quân Behemoth chém giết với nhân tộc mà lại chậm chạp không chịu hành động như vậy. Lỡ như không cẩn thận chơi quá mức, làm cho đại quân Behemoth tiêu tùng, vậy thì sẽ không thể nào hạ màn được.

"Công tước các hạ, nên hạ lệnh xuất chinh rồi. Thân vương Butzweig đã phái người tới hối thúc chúng ta hai lần rồi."

"Nghe nói đại doanh trung quân của họ đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan rã, nếu chậm thêm nữa là sẽ không kịp."

Thomas tiến lên nhắc nhở.

Quân đội đã tập hợp từ sáng sớm, đợi ở đây hai ba tiếng đồng hồ, nhưng lại không thấy chủ soái hạ lệnh xuất kích, mọi người đều không kìm nén được nữa.

Thomas là quân đoàn trưởng của quân đoàn tinh nhuệ, y chỉ đành trở thành chim đầu đầu trong ánh mắt mong chờ của đám đồng liêu.

Chẳng qua khi y vừa dứt lời liền bị ánh mắt bén nhọn của Công tước Daniel nhìn chằm chằm, y liền bắt đầu cảm thấy hối hận.

Thomas biết rõ tính tình của chủ soái mình không tốt, từ trước đến nay đều có tác phong nói một không hai, đặc biệt là trong việc chỉ huy quân sự, không dung được người khác nói này nói kia, vậy mà y lại còn dám đâm đầu vào.

"Thật sao, nếu ngươi cảm thấy hiện giờ nên xuất chinh thì cứ tự mình xuất chinh đi!"

Giọng nói lạnh như băng này rơi vào trong tai Thomas giống như sấm sét giữa trời quang. Y nghĩ lại thủ đoạn của Công tước Daniel, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Chương 527 - Đại Chiến Bắt Đầu (5)

"Sợ cái gì, ngươi còn dám dạy ta làm việc thì sợ cái gì. Thomas, còn có chuyện gì mà ngươi không dám làm không?"

Giọng nói như cười mà không phải cười của Công tước Daniel chẳng khác nào lại giội cho Thomas giội một chậu nước lạnh, làm cho y lạnh toát cả người.

Đại danh Công tước mặt lạnh là như sấm bên tai tong Đế quốc Thú Nhân. Ngoại hiệu này không chỉ vì ông ta làm người lạnh lùng, mà còn dùng một đao một thương giết ra tới.

Từ khi xuất đạo đến nay, Công tước Daniel đã từng chỉ huy qua mấy chục trận đánh lớn nhỏ khác nhau, cho dù có đối mặt với loại địch nhân nào thì cũng không hề bại trận.

Chiến tích chói lọi này đã nâng ông ta lên thần đàn, nắm giữ địa vị vô cùng quan trọng trong Ngân Nguyệt hoàng đình.

Khuyết điểm duy nhất chính là làm người quá lạnh lùng vô tình, dụng binh đánh trận thích chuyên quyền độc đoán, chuyện gì cũng thích tự mình quyết định, chưa từng nghe ý kiến của bất kỳ kẻ nào.

Trong ánh mắt lạnh lùng còn có thêm một sự kiêu ngạo bẩm sinh, dường như trên đời này chỉ có một mình ông ta là người thông minh, những kẻ khác chỉ là vật làm nền.

Nhưng trên thực tế thì đúng là như thế, vô số án lệ kinh điển cuối cùng đã chứng minh rằng Công tước Daniel đã đúng.

Gặp phải một vị chủ soái như vậy, tướng lĩnh không cần phải có tư tưởng, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh, trở thành người chấp hành là được.

"Thomas, nên nhớ rằng ngươi là quân đoàn trưởng của kyj binh Ngân Nguyệt Lang tộc ta, không phải là quân đoàn trưởng của kỵ binh Behemoth. Tộc Behemoth bị tổn thất thì có liên quan gì với ngươi!"

Nghe xong lời cảnh cáo của Công tước Daniel, vẻ mặt u ám của Thomas lập tức thay đổi tươi tắn hơn.

Từ trước tới giờ, vị này đều chưa bao giờ nói nhảm với người khác, hiện tại chịu chỉ điểm y, cũng mang ý nghĩa là y còn có giá trị bồi dưỡng.

"Tạ ơn công tước các hạ chỉ điểm, Thomas chắc chắn sẽ không quên..."

Những câu nói thể hiện sự quyết tâm còn chưa được nói xong thì đã bị Công tước Daniel phất tay ngắt lời: "Bây giờ có thể xuất chinh rồi, nhưng không phải đi cứu viện đại quân Behemoth, mà là lao thẳng đến đại doanh của đại quân nhân tộc."

"Đều là đại doanh, nhưng những vật tư có trong đại doanh của nhân tộc sẽ phong phú hơn đám quỷ nghèo Behemoth kia nhiều."

"Thomas, nhiệm vụ lần này liền giao cho ngươi. Cướp toàn bộ vật tư trong doanh trại nhân tộc về đây cho ta, tiện thể cứu viện luôn đại quân Behemoth."

"Còn về phía Thân vương Butzweig thì không cần ngươi phải nhọc lòng. Đại quân chân chính của tộc Behemoth vẫn còn đang trên đường chạy tới, mấy vạn pháo hôi vốn chỉ là mồi nhử của Butzweig thôi."

"Chẳng qua bởi vì con cá câu được quá lớn, bọn hắn không nuốt một mình được, cho nên mới mời chúng ta cùng nhau hành động."

"Đều là những tính toán rỗng tuếch không có giá trị thực tế. Cho dù kế hoạch thành công, cuối cùng vẫn phải dùng thực lực để chiến đấu với nhân tộc!"

Biết được chân tướng, sắc mặt của Thomas lại biến đổi. Y có nằm mơ cũng chẳng ngờ là tộc Behemoth dám chơi lớn như vậy, mấy vạn đại quân nói không cần liền không cần.

Nhớ đến chuyện một đoàn kỵ binh Behemoth bị tiêu diệt trước đó, Thomas lập tức hiểu rõ, tộc Behemoth đang muốn trả thù.

Kẻ đầu têu là quân đoàn thứ nhất của Vương quốc Alpha thì đang núp trong Phi Hùng bảo không ra, muốn báo thù thì chỉ còn cách cường công thành lũy.

Nhưng có thể làm được hay không là một chuyện, quan trọng là chiến lược bây giờ của Đế quốc Thú Nhân là phải đánh hạ thành Dapest, mau chóng hủy diệt Công quốc Mosey, vốn chẳng có thời gian lãng phí với Phi Hùng bảo.

Không tìm thấy chính chủ để báo thù, dùng những quân đoàn viễn chinh khác của Vương quốc Alpha để khai đao thì cũng giống vậy. Vừa có thể lập được hiển hách công huân, lại có thể dùng hành động thực tế để nói cho thế nhân biết —— Đừng nên khinh nhục tộc Behemoth!...

Viện binh còn đang ở trên đường, nhưng tình thế trên chiến trường đã ngày càng rõ ràng.

Đại quân thú nhân tan rã đã lui trở về trong doanh trại. Nếu như không có kỵ binh Behemoth ở bên cạnh đốc chiến, sợ là bọn chúng sẽ bị tan rã sớm hơn nhiều.

Viện binh không đến kịp, cái gọi là cầm cự một giờ rồi rút lui cũng đã trở thành một cái bánh vẽ.

Thấy chuyện này thất bại, ngoài việc phàn nàn trong lòng là đồng minh không đáng tin cậy ra thì Thân vương Butzweig cũng chỉ đành đích thân thống lĩnh kỵ binh Behemoth xuất kích.

Đại quân viễn chinh mất đi trận hình bảo vệ giống như bị lột sạch quần áo đang chờ lấy bọn chúng đến...

Chỉ trong tích tắc, kỵ binh Behemoth đã xông vào trong quân viễn chinh rồi triển khai một trận đồ sát của kỵ binh đối với bộ binh.

Vương tử Caesar vừa rồi còn đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng đã trực tiếp bị một chậu nước lạnh này giội cho tỉnh lại.

Lý trí nói cho y biết, kỵ binh Behemoth chính là kỵ binh Behemoth, dù là binh lực hiện giờ còn không đủ bốn ngàn, nhưng lại có thể uy hiếp được mấy vạn đại quân.

"Truyền lệnh xuống, toàn bộ kỵ binh xuất kích, đi kiềm chế kỵ binh Behemoth."

"Ra lệnh cưỡng chế các quân đoàn trưởng tổ chức quân đội dưới quyền bày trận, phối hợp với kỵ binh cùng nhau bao vây tiêu diệt đoàn kỵ binh Behemoth này!"

Mệnh lệnh truyền ra, ba ngàn kỵ binh đã chuẩn bị sẵn sàng liền lập tức lao đến hậu phương của kỵ binh Behemoth bằng tốc độ nhanh nhất và phát động tấn công.

Hành động truy sát bại binh của thú nhân đột nhiên chậm lại. Dưới sự tổ chức của các sĩ quan quý tộc, một vòng vây cực lớn đang dần thành hình.

Dù cho có dũng mãnh thiện chiến thế nào thì cũng sợ chiến thuật biển người. Cuộc chiến vừa rồi đã khiến cho binh sĩ quân viễn chinh tiêu hao không ít thể lực, nhưng cũng làm đại chấn sĩ khí quân tâm.

Sau một lúc bối rối, dưới sự tổ chức của sĩ quan quý tộc, quân viễn chinh đã nhanh chóng khôi phục trật tự.

Từng phương trận trăm người liên tục xuất hiện trên chiến trường, dựa vào lực lượng trận pháp để đối chọi với kỵ binh Behemoth.

Chương 528 - Đại Chiến Bắt Đầu (6)

Thân vương Butzweig thầm mắng một tiếng "đáng chết", mặc dù quân viễn chinh vẫn còn rất non nớt, nhưng lại vô cùng thuần thục loại phương trận chuyên nhằm vào kỵ binh Behemoth này.

Rất rõ ràng, đây là kết quả của việc trải qua vô số lần diễn luyện mới có được.

Thân vương Butzweig lập tức ý thức được rằng mình đã bất cẩn rồi. Dù gì thì quân đội của Vương quốc Alpha cũng khác với quân đội của Người Mosey, ngay cả quân đội bình thường cũng được huấn luyện những thủ đoạn chuyên dùng để đối phó với bọn chúng.

Chỉ cần không thể đánh tan quân viễn chinh ngay lập tức thì mấy ngàn kỵ binh trong tay sẽ không thể nào đánh bại được một đội quân gấp hai mươi lần quân mình.

Không đợi vòng vây được hoàn thành, Thân vương Butzweig lập tức quyết đoán hạ lệnh: "Các dũng sĩ của tộc Behemoth, theo ta xông lên bắt sống chủ soái của địch nhân!"

Khi mệnh lệnh này được ban ra, kỵ binh Behemoth lập tức liền có mục tiêu mới, bọn chúng nhắm thẳng về phía cờ soái của Vương tử Caesar.

"Điện hạ, địch nhân đang định liều chết đánh cược một lần, không bằng ngài hãy tạm thời tránh lui một chút đi, đợi vòng vây khép chặt rồi mới thanh toán với bọn chúng sau cũng được."

Bá tước Jose che giấu lương tâm khuyên nhủ.

Vì mặt mũi của Vương tử Caesar, kỵ binh Behemoth rõ ràng còn đang nhảy nhót tưng bừng trên chiến trường đã biến thành một đội quân sắp bị hủy diệt trong miệng của ông ta.

Đừng thấy vòng vây của quân viễn chinh đang từ từ khép lại mà nghĩ là trận chiến này sắp xong rồi, một người có kinh nghiệm phong phú như Bá tước Jose chỉ cần nhìn thoáng qua là đã phát hiện ra vấn đề.

Trên trận xuất hiện rất nhiều mặt trận, nhìn thì có vẻ như có thể chia cắt và áp súc không gian hoạt động của Kỵ binh Behemoth, cuối cùng sẽ tiến hành bao vây và tiêu diệt.

Trên thực tế thì sự phối hợp của những phương trận này lại tồn tại rất nhiều vấn đề, căn bản không thể chia cắt kỵ binh Behemoth ra ngay lập tức, mà ngược lại còn bị bọn chúng phá vây nhiều lần.

Nơi liên kết của các quân đoàn liên tục xảy ra vấn đề. Hoặc là để lại một khe hở to lớn, hoặc là mọi người đụng vào nhau, không thể bày ra trận hình.

Chỉ cần có một nơi sơ hở là kỵ binh Behemoth liền có thể phá vây lao ra, tiếp tục hoạt động rong ruổi bên ngoài vòng chiến.

Hiện giờ bọn chúng cũng đang lao thẳng đến chỗ Vương tử Caesar cũng không phải vì làm dáng, mà là thật sự đang tiến hành đột phá. Các binh sĩ chặn đường lập tức bị công phá chỉ trong tích tắc.

Trong lúc Vương tử Caesar đang do dự xem có cần phải đi hay không thì phía hậu phương của doanh trại đột nhiên bốc khói nghi ngút.

"Đại doanh đã bị địch nhân công kích!"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Vương tử Caesar không nhưng không lo mà ngược lại còn cảm thấy vui mừng. Hai đoàn kỵ binh Behemoth đánh lén quân đồng minh lúc đầu đã chạy đi đánh lên doanh trại, cũng có nghĩa là đoàn kỵ binh Behemoth trước mặt này chỉ còn lại một mình.

"Bá tước, không cần lo lắng. kỵ binh Behemoth muốn tới đây cũng không dễ dàng như vậy."

"Quân đoàn thứ hai đã ngăn cản ở phía trước trước, chờ sau khi bọn chúng công phá được mười chướng ngại chặn đường rồi mới cân nhắc đến chuyện tạm lánh cũng không muộn."

"Truyền lệnh xuống, lệnh cho bộ đội ngừng đuổi theo bại binh thú nhân, dốc hết toàn lực nuốt đoàn kỵ..."

Chữ "binh" còn chưa kịp nói ra thì đã nghe được tiếng cấp báo từ xa vọng lại.

"Báo!"

"Vương tử điện hạ, đã hơn một tiếng rưỡi rồi mà không thấy kỵ binh Griffin phái ra điều tra truyền tin tức về, những kỵ binh Griffin được phái ra sau đó cũng đã mất đi liên lạc."

"Báo!"

"Vương tử điện hạ, một đội kỵ binh Behemoth xuất hiện ở khoảng cách 20 dặm về phía tây nam, bọn chúng đang lao về phía chúng ta."

"Báo!"

"Vương tử điện hạ, quân đội của Ngân Nguyệt Lang tộc đang tiến công đại doanh ở hậu phương, ngoài ra còn có hơn một vạn lang kỵ binh đang lao thẳng đến vị trí của chúng ta, khoảng cách không lớn hơn..."...

Tin chiến báo liên tục truyền tới đã làm cho Vương tử Caesar cảm thấy choáng váng, hoàn toàn không cho y có thời gian phản ứng.

Từ khi nhận được tin kỵ binh Griffin xảy ra chuyện, y biết là mình đã bị trúng bẫy của địch nhân, lần này gặp rắc rối lớn rồi.

Nhưng y không ngờ là phiền phức lần này lại lớn đến như vậy, ngoài quân đội của hoàng đình Behemoth ra, quân đội của Ngân Nguyệt hoàng đình cũng tham gia vào trong tràng chiến dịch lần này.

Quả nhiên là thú nhân sẽ không ra bài theo lẽ thường. Đúng là Ngũ Đại Hoàng Đình từng người tự chiến, nhưng cũng không có quy định là bọn chúng không thể hợp tác với nhau.

Chiến hỏa đã đốt tới lông mày mới ý thức tới điểm này thì đã quá muộn rồi.

Điều làm cho Vương tử Caesar cảm thấy khó hiểu chính là trước đó y chẳng làm gì car, đây chỉ mới là trận chiến đầu tiên mà y xuất đạo, tại sao lại bị thú nhân nhắm vào.

Kỵ binh Griffin mà y phái ra rất mạnh, không phải ba năm tên Người Ưng là có thể tiêu diệt được. Trên thực tế, đại đa số binh sĩ Người Ưng đều không phải là đối thủ của kỵ binh Griffin.

Trừ phi là cường giả trong tộc Người Ưng, hoặc là siêu cấp cường giả của các hoàng tộc thú nhân thì mới có thể làm được.

Làm cho Toàn bộ chiến trường giống như một cái lưới lớn, chỉ vì muốn bắt một con cá là y.

Nghĩ tới đây, Vương tử Caesar khóc không ra nước mắt. Y có trêu ai ghẹo ai đâu chứ, tại sao bọn chúng lại ghim mình như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, sau trận chiến này, giấc mộng tướng quân của y cũng đã vỡ vụn triệt để, từ đây cũng mất luôn cơ hội chỉ huy quân đội.

Cho dù màn trình diễn của y trong tràng chiến dịch này là trung quy trung củ, không phạm phải sai lầm trọng đại nào, nhưng kết quả sau cùng vẫn giống nhau.

Kẻ thất bại sẽ không có quyền nói chuyện, cho dù y là Vương tử thì cũng không phải ngoại lệ. Ngay cả khi y được treo chức danh chủ soái thì cũng sẽ không có quan binh nào chịu hợp tác.

Các quý tộc của Vương quốc Alpha cần một vị thống soái có thể mang theo bọn họ đánh thắng trận, mà không phải một vị Vương tử điện hạ có thân phận tôn quý.

Chương 529 - Đại Chiến Bắt Đầu (7)

"Điện hạ, nếu như bây giờ đã không thể làm gì được nữa thì đành phải hạ lệnh rút quân thôi, bảo tồn sinh lực trước rồi tính!"

Bá tước Jose mở miệng khuyên nhủ.

Trong lòng ông ta cũng đã bắt đầu cảm thấy hối hận vì không ngăn cản Vương tử Caesar chuyên quyền độc đoán, đẩy đại quân vào trong hiểm địa.

Đoàn kỵ binh Behemoth ở phía trước thì không đánh bại được, viện quân của địch nhân lại sắp giết tới, nếu không tranh thủ thời gian chạy trốn, sợ là lát nữa có muốn trốn cũng không có cơ hội.

Vương tử Caesar chần chờ nhìn thoáng qua chiến trường rồi cắn răng hạ lệnh: "Quân đoàn thứ hai phụ trách đoạn hậu, những người còn lại đi theo ta rút lui!"

Khoảng cách gần như vậy, hai cái đùi gần như không có khả năng chạy nhanh hơn bốn cái chân.

Dù đã để quân đoàn thứ hai ở lại đoạn hậu, nhưng muốn mang theo đại quân rời đi cũng sẽ gặp phải khó khăn trùng điệp.

Chỉ cần nghĩ tới thảm kịch bị kỵ binh của địch nhân truy sát trên đường rút lui thôi là Vương tử Caesar đã cảm thấy sầu rồi.

Quân viễn chinh đã bỏ chạy, còn bên phía đại doanh cất giữ lương thảo và đồ quân nhu thì lại máu chảy thành sông.

Đúng là doanh trại này rất kiên cố, hai quân đoàn mới thành lập của Người Mosey cũng vô cùng nỗ lực cố thủ đại doanh, nhưng tiếc là thực lực không cho phép.

Đối mặt với lang kỵ binh đột nhiên xuất hiện, các tân binh trực tiếp bối rối. Đã nói là phòng bị kỵ binh Behemoth cướp trại rồi mà, tại sao lại biến thành lang kỵ binh?

Trường thương của lang kỵ binh đã trả lời cho câu hỏi này của họ, nhân lúc quân phòng thủ đang hốt hoảng , dưới sự dẫn đầu của đội cảm tử Lang tộc, thú nhân đã nhanh chóng xé toạc một lỗ hổng trong doanh trại.

Đám lang kỵ binh chen chúc chui vào rồi triển khai một cuộc tàn sát đẫm máu nhất đối với quân phòng thủ, trong lúc nhất thời, mặt đất phủ đầy xác chết, máu tươi nhiễm đỏ thế gian.

Đối mặt với sự tàn sát đẫm máu của lang kỵ binh, quân phòng thủ ngoài đốt khói cầu viện ả thì chỉ có thể vùng vẫy đau khổ trong vũng máu.

Cảm xúc hoảng loạn không ngừng tràn lan, ngay cả khi các sĩ quan quý tộc xung phong dẫn đầu cũng không thể khôi phục lại sĩ khí đã tan rã. .

Viện binh chậm chạp không thấy tăm hơi, ngày càng nhiều người cảm thấy tuyệt vọng, cuối cùng, một tên binh lính dẫn đầu trốn khỏi đại doanh, ngay sau đó là vô số binh sĩ đi theo, thời khắc tan rã lại tới.

"Đừng để những con dê hai chân này chạy thoát, ta muốn cầm đầu của bọn chúng để xây tháp đầu người, lấy tóc của bọn chúng để làm kim khâu, dùng da của bọn chúng để làm vải vóc, khâu thành..."...

Binh bại như núi đổ, đầy đất đều là bại binh, cái gọi là rút lui có thứ tự chỉ là một chuyện cười.

Đại nạn đến rồi mỗi người tự bay, dù là mệnh lệnh của Vương tử cũng không thể ngăn cản quyết tâm chạy trối chết của binh sĩ.

Không chạy lại kỵ binh Behemoth cũng chẳng sao, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được.

Quân đoàn thứ hai vốn nên ở lại đoạn hậu, nhưng bây giờ lại dựa vào thực lực mà trở thành những kẻ chạy đầu tiên trong đội ngũ đào tẩu.

Còn về phần thống soái tam quân Vương tử Caesar, ngay vào thời khắc đại quân tan tác thì đã bị thủ hạ bế đi rồi.

Đã vào thời khắc này rồi mà còn tiếp tục nghe mệnh lệnh của y thì trong nhà sẽ phải đãi tiệc đấy.

Trò chơi đuổi bắt mở màn cho một cuộc rượt đuổi đẫm máu. Phóng tầm mắt nhìn lại, tất cả đều là bại binh, thậm chí đến cả Kỵ binh Behemoth đang truy sát cũng không kịp. ...

Thành Dapest, Chris IX đang lo lắng chờ đợi tin tức, nhưng sau khi nhận được chiến báo liền lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Một tướng vô năng, tam quân mệt chết."

Lần này ông ta đã thật sự hiểu được hàm nghĩa của câu nói này rồi.

Đáng tiếc là đã quá muộn.

Một trận đại chiến được lên kế hoạch từ trước lại kết thúc bằng một thất bại thảm hại, trực tiếp đẩy Công quốc Mosey tới bên bờ vực thẳm.

Quân viễn chinh của Công quốc Orton tiêu rồi, quân viễn chinh của Công quốc Ruilin cũng tiêu luôn, mấy quân đoàn mới thành lập của nhà mình cũng đã bị thanh lý trong cuộc đại chiến này.

Qua chiến dịch lần này, quân viễn chinh của Vương quốc Alpha được ký thác kỳ vọng cũng chỉ còn lại quân đoàn thứ nhất là có thể sử dụng.

Bỏ ra một cái giá nặng nề như vậy mà chỉ đổi lấy chiến tích đánh tan mấy vạn đại quân pháo hôi của thú nhân.

Còn quân tinh nhuệ thú nhân có bị tổn thất tới bốn chữ số hay không cũng không xác định.

Dù sao người ta cũng có quân y toàn năng "Linh mục" đi theo quân đội. Chỉ cần không bị chiến tử tại chỗ hoặc là trọng thương thì đều có thể cứu sống.

Nhìn thì có vẻ như người chỉ huy tác chiến là Vương tử Caesar sẽ có trách nhiệm lớn nhất trong vụ tổn thất thảm trọng này, nhưng trên thực tế, Công quốc Mosey mới là người phải chịu toàn bộ trách nhiệm về hậu quả của cuộc chiến này.

Truy cứu trách nhiệm là chuyện không tồn tại.

Người ta tới đây vốn là để làm công nhân tình nguyện, liều sống liều chết bán mạng trên chiến trường, đánh thua trận cũng là đã cố gắng hết sức.

Nếu như nhìn từ trong sổ sách, quân viễn chinh của Vương quốc Alpha là đội quân bị tổn thất thảm trọng nhất.

Năm quân đoàn cùng ra trận, những quan binh rút lui thành công có thể tập hợp đủ một quân đoàn hay không cũng còn là một ẩn số.

Vương quốc Alpha không tìm bọn họ đòi một lời giải thích đã là tốt lắm rồi. Nếu như dám đòi Vương quốc Alpha chịu trách nhiệm thì sợ là ngay cả đồng minh cũng không thể làm được nữa.

Quốc vương ngã bệnh, vương tử còn nhỏ tuổi, rõ ràng không thích hợp để chủ trì đại cục.

Vương tử Caesar của nước láng giềng vừa mới nộp một khoản học phí đắt giá, vương thất Mosey cũng bị chuyện này làm cho hoảng sợ.

Đối mặt với cục diện phức tạp như hiện giờ, bọn họ không dám đẩy một vị vương tử không có kinh nghiệm ra làm người chủ sự nữa, quyền lực của Công quốc liền rơi vào trong tay của đám đại thần.

Chương 530 - Đại Chiến Bắt Đầu (8)

Ngày thường mà gặp được loại chuyện tốt này, tất cả mọi người đều sẽ tranh đoạt đến bể đầu.

Nhưng tình huống lần này thì lại rất đặc biệt, đám vương công đại thần vậy mà lại học được cách khiêm nhường, cả đám đều thể hiện ra vẻ nho nhã lễ độ, không hề có ý định đoạt quyền.

"Nếu tất cả mọi người đều đã khiêm nhường như vậy, không có người nguyện ý đứng ra đảm nhiệm đại thần phụ chính, vậy thì chúng ta cứ chờ quốc vương bệ hạ tỉnh lại rồi nói."

"Còn về phần giải quyết hậu quả, bây giờ đã rất cấp bách, chúng ta nhất định phải đưa ra một kế sách chung càng nhanh càng tốt."

"Mọi người cứ dứt khoát nói ra suy nghĩ và ý kiến của cá nhân mình đi, sau đó tất cả các bộ trưởng có mặt cùng nhau biểu quyết để chọn phương án có tỷ lệ ủng hộ cao nhất làm kết quả của quyết định cuối cùng."

Tể tướng Herceg cười khổ nói.

Thế cục bây giờ vô cùng bất lợi với Công quốc, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào hoàn cảnh nước mất nhà tan.

Không ai muốn chịu trách nhiệm lớn như vậy cả.

Cuộc chiến bảo vệ thành Dapest sắp mở màn rồi. Từ tình huống trước mắt đến xem thì khả năng có thể phòng thủ thành công là cực kỳ bé nhỏ.

Ai đứng ra chủ trì đại cục thì cũng có nghĩa là người đó phải gánh chịu trách nhiệm nếu thành Dapest thất thủ. Phần lớn trách nhiệm về sự sụp đổ của Công quốc cũng sẽ được đổ lên đầu người này.

Một khi phải mang một nỗi oan ức lớn như vậy thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện cởi bỏ. Có tiếng xấu, dù là tiếng xấu muôn đời cũng chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là tương lai sẽ bị thanh toán.

Không chỉ bản thân phải chịu trách nhiệm, ngay cả gia tộc cũng sẽ không thoát khỏi liên quan. Một khi trò chơi chính trị được bắt đầu thì sẽ không còn đường lui, đừng trông chờ vào việc mọi người có thể thủ hạ lưu tình.

Người khác có thể tránh né, nhưng người làm Tể tướng như Herceg thì lại không né được. Vì giảm xuống trách nhiệm của bản thân, lão ta bèn kéo mọi người lại để cùng nhau đưa ra quyết định.

Đám người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi gật đầu ngầm thừa nhận. Đây không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng lại là biện pháp hiệu quả nhất vào lúc này.

Dù sao thì việc tập thể đồng thời đưa ra quyết định và chia sẻ trách nhiệm cũng còn tốt hơn là không ngừng từ chối, nếu sai thì tất cả mọi người đều bị suy yếu.

Thấy không có người phản đối, Tể tướng Herceg kiên trì đề nghị:

"Nếu mọi người đã khiêm nhường như vậy thì để ta nói ra cách nhìn của bản thân trước. Tình thế hiện giờ của công quốc đang vô cùng gian nan, nhất định phải làm được mấy chuyện sau đây:

"Đầu tiên, quốc vương bệ hạ hiện giờ không thể xảy ra chuyện được. Việc này có liên quan đến sự ổn định lòng người trong Công quốc, chúng ta nhất định phải dốc toàn lực cứu giúp."

"Ai có bảo vật gì kéo dài tính mạng thì cứ lấy ra hết đi! Bây giờ không phải là lúc để so đo sự được mất của cá nhân."

"Có trả giá thì có hồi báo, tất cả những người ở đây có thể làm chứng, sau này Công quốc sẽ tiến hành đền bù."

"Tiếp theo, nhất định phải triển khai hệ thống phòng thủ thành Dapest ngay lập tức."

"Xem xét tình hình hiện tại, nếu như không giữ được thành Dapest thì Công quốc vẫn còn phải tiếp tục kiên trì chiến đấu, vì vậy thủ đô thứ hai tạm thời cũng cần được xem xét..."

Một loạt các đề xuất, hầu hết đều là những cách ứng phó tiêu cực, nhưng điều kỳ diệu là không có người nào phản hồi cả.

Những đề xuất cực kỳ bi quan này đã được đa số những người có mặt ở đây tán thành, hiển nhiên là trận đại chiến vừa rồi đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến ban lãnh đạo cấp cao của Công quốc Mosey.

"Tể tướng các hạ, chuyện khác đều có thể làm được, duy chỉ có việc rút quân đang đóng ở tuyến phòng thủ Terence về là chuyện không thể được."

"Không nói đến việc rút đại quân về và sự an toàn của người dân trong lâu đài ở tiền tuyến. Chỉ tính riêng việc rút người về thôi đã là một vấn đề lớn rồi."

"Nên biết là hiện giờ đại quân thú nhân đã tiến sâu vào nội địa Công quốc, một khi đại quân tiền tuyến rời khỏi pháo đài, vận mệnh đang chờ đợi bọn họ chính là bị đại quân thú nhân hai mặt vây công."

"Cho dù đại quân tiền tuyến có thoát khỏi cuộc vây công của đại quân thú nhân thì cuối cùng cũng sẽ không còn bao nhiêu quan binh có thể sống sót về tới đây."

"Mặc dù tình thế của Công quốc đã sụp đổ, nhưng mà Liên minh nhân tộc vẫn còn đang thảo luận về việc xuất binh, sớm muộn gì cũng có sẽ có ngày lấy lại được quốc thổ mà chúng ta đã đánh mất hiện giờ."

"Vì tương lai của Công quốc, bảo tồn sinh lực là chuyện vô cùng cần thiết."

"Trước khi chiến đấu chúng ta cũng đã tích trữ không ít lương thảo và vật tư ở trong pháo đài tiền tuyến, cho dù đại quân thú nhân cắt đứt liên lạc với hậu phương thì quân phòng thủ cũng có thể cầm cự được một khoảng thời gian."

"Chúng ta liền ra lệnh cho bọn họ tiếp tục giữ vững pháo đài, nếu có cơ hội thì cứ chủ động xuất kích."

"Nếu như vật tư hao hết không chịu nổi nữa, bọn họ có thể tự do lựa chọn phương hướng phá vây."

Martins thận trọng đề nghị.

Là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông biết rõ hơn hầu hết những người có mặt tại đây rằng quân đội của Công quốc Mosey sẽ yếu ớt như thế nào nếu không có bức tường thành bảo vệ.

Đối với mặt thú nhân uy hiếp, tướng lĩnh quân phòng thủ nhất định sẽ cố gắng thao luyện binh lính ở trong pháo đài.

Không hy vọng tất cả bọn họ có thể trở thành quân tinh nhuệ, chỉ cần có một phần mười nông nô binh được bồi dưỡng thành binh lính hợp cách cũng là một việc có ý nghĩa trọng đại đối với Công quốc Mosey rồi.

Trong những lúc nguy cấp như thế này, chỉ huy từ xa chính là việc làm không chịu trách nhiệm đối với mạng sống của tất cả mọi người. Uỷ quyền mới là cách duy nhất để giải quyết vấn đề.

"Bá tước Martins nói không sai, vào những thời điểm như lúc này này, để quân phòng thủ rút lui sẽ nguy hiểm ở lại cố thủ."

Chương 531 - Đại Chiến Bắt Đầu (9)

"Giữ lại những số quân phòng thủ này ở tiền tuyến thì ít nhất cũng có thể kiềm chế được mấy chục vạn đại quân thú nhân không nhúc nhích."

"Nếu như rút người về, nhìn thì có vẻ như có thể gia tăng lực lượng phòng thủ của chúng ta, nhưng mà đại quân thú nhân tham chiến cũng sẽ tăng lên."

Bộ trưởng bộ ngoại vụ Renato quyết đoán lựa chọn ủng hộ.

Tất cả chỉ vì lợi ích, tư quân chủ lực của ông ta cũng đang ở tiền tuyến, nếu như rút về đây tham gia cuộc chiến bảo vệ vương đô thì không chừng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Dù rằng ở lại tiền tuyến cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng thú nhân đã lựa chọn bỏ qua các pháo đài dọc đường, nên có khả năng cao là chúng sẽ không chọn liều chết tấn công.

Công quốc Mosey có thể vong, nhưng cơ nghiệp của gia tộc thì lại không thể bị chôn vùi. Chỉ cần quân tinh nhuệ trên tiền tuyến vẫn còn, cho dù tất cả lãnh thổ ở hậu phương có bị thất thủ thì sau này cũng có thể lấy lại được.

Ngược lại, nếu như toàn bộ tư quân gia tộc đều thiệt mạng ở trên chiến trường, cho dù có bảo vệ được hậu phương thì cũng khó lòng ngăn được ánh mắt tò mò của những kẻ hữu tâm. ...

Phi Hùng bảo, Hudson nhận được tin tức chiến dịch thất bại đã là chuyện của ba ngày sau.

Không hề nghi ngờ, Công quốc Mosey lựa chọn lập tức phong tỏa toàn bộ tin tức về chuyện này.

Nếu như không nhờ có mấy tên sĩ quan quý tộc may mắn trốn thoát một kiếp, đánh bậy đánh bạ chạy tới khu vực phòng thủ của mình, sợ là thời điểm Hudson nhận được tin tức sẽ còn trễ hơn một chút.

Bại trận là chuyện đã nằm trong dự liệu của hắn. Nhưng mà có thể bại đến loại tình trạng này thì Hudson cũng chỉ có thể nói hai chữ — bội phục.

Tổng quân số mà liên quân bốn nước cộng lại cũng có chừng mười tám vạn người. Nhiều binh mã như vậy mà lại có thể sụp đổ chỉ trong vòng một ngày.

Dù có lùng sục toàn bộ lịch sử loài người thì cũng hiếm có thể nhìn thấy một chiến tích kinh thiên động địa như vậy.

Có thể đánh được một chiến tích như vậy, Hudson thật sự muốn cạy đầu của Vương tử Caesar ra xem bên trong có chứa cái gì.

Đặc biệt là sau khi nghe xong kế hoạch bố trí đội hình khi chiến đấu và chỉ huy thực tế trên chiến trường, Hudson bỗng nhiên cảm thấy mình không thốt ra được lời nào.

Là quan chỉ huy tối cao, ngoài việc chỉ biết làm theo sách một cách cứng nhắc ra thì việc triển khai chiến lược tổng thể của Vương tử Caesar cũng không có gì sai.

Lý do cốt lõi dẫn đến thất bại nặng nề là do y đã phán đoán sai về thực lực của phe mình, bỏ qua thế cục biến hóa trên chiến trường, không có đủ quân dự bị đề phòng tình huống khẩn cấp.

So với sự có thể gọi là chính xác ở cấp độ vĩ mô thì lại gặp nhiều vấn đề ở các khâu chi tiết.

Có quá nhiều tài nguyên để sử dụng trong việc tác chiến ở bản địa, tiếc là Vương tử Caesar lại chẳng thèm động tới dù chỉ là một chút.

Nhưng phàm là những tướng lĩnh có kinh nghiệm dụng binh phong phú một chút liền sẽ xây dựng đại doanh ở gần pháo đài của một vị quý tộc nào đó, ít nhất cũng có thể đảm bảo lương thảo được bảo vệ an toàn tuyệt đối.

Dù cho kỵ binh thú nhân có lợi hại đến đâu, nhưng khi nhìn thấy tường thành thì cũng chỉ có thể đi đường vòng. Chỉ cần lưu lại một chút quân phòng thủ, thậm chí là có thể trực tiếp ủy thác cho quý tộc bản địa trông giữ.

Đại doanh không xảy ra vấn đề, cho dù tiền tuyến giao chiến nếm mùi thất bại thì cũng có thể rút lui có thứ tự.

Ngay cả khi thua tan tác thì cũng chỉ là chuyện của vài dặm lộ trình. Kỵ binh tiến lên dây dưa một lần thì đại quân đã rút trở về hậu phương rồi.

Trừ phi đại quân thú nhân từ bỏ mục tiêu chiến lược là tiến công thành Dapest, nếu không bọn chúng sẽ không thể nào dây dưa với liên quân trong thời gian quá dài.

Có rất nhiều vấn đề được phơi bày trong cách chỉ huy của Vương tử Caesar, mặt khác thì biểu hiện của quân đội ba nước còn lại cũng làm cho hắn cảm thấy cạn lời.

Bản thân sơ ý chủ quan, chuẩn bị không đầy đủ bị kỵ binh Behemoth đánh bại thì thôi, mấu chốt là những tác động sau đó.

Một đoàn kỵ binh công phá trực diện một quân đoàn, thậm chí còn không có bao nhiêu thương vong, loại truyền thuyết thần thoại vậy mà lại thật sự xuất hiện ở trước mắt người đời.

Sau trận chiến này, kỵ binh Behemoth sẽ lại được phong thần.

Có thể hình dung được điều này sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm của lực lượng Liên minh nhân tộc đến mức nào.

Trận chiến trước đó của Hudson xem như là đã uổng công.

Giấc mộng ta lên ta cũng được đã bị phá, trong suy nghĩ của mọi người chỉ còn lưu lại thần thoại bất khả chiến bại của kỵ binh Behemoth.

Đối với trường hợp Hudson tiêu diệt đoàn kỵ binh Behemoth, mọi người sẽ chỉ cho rằng: quân tinh nhuệ thì không thể so với quân bình thường được.

Vương tử Caesar hố, heo đồng đội cũng hố.

Sau khi mọi người đều rơi vào trong hố thì sẽ không ai có thể làm rõ được là do ai đã hố ai.

"Tom, truyền lệnh xuống, sai toàn bộ kỵ binh trong thành ra khỏi thành, dốc hết toàn lực tìm kiếm tung tích của Vương tử Caesar, dọc đường thuận tiện thu nạp luôn đám bại binh kia."

"Nói cho các sĩ quan khác, chỉ cần thu nạp bại binh, không nên dây dưa với đại quân thú nhân."

"Nếu như ven đường gặp phải quân đội, mặc kệ là binh lính của quốc gia nào, đều mang về hết cho ta."

Hudson bất đắc dĩ hạ lệnh.

Có thể thu được bao nhiêu quân thì tính bao nhiêu, vào những lúc như bây giờ, hắn chỉ có thể làm được nhiều như vậy.

Còn về hạ lạc của Vương tử Caesar thì không tới phiên hắn đi nhọc lòng. Dù sao trận chiến này cũng không có liên quan gì đến Quân đoàn thứ nhất, trách nhiệm dù lớn đến đâu cũng không thể đổ lên đầu hắn.

Khi phát động tràng chiến dịch này, Vương tử Caesar chưa từng hỏi qua ý kiến của hắn, hắn cũng không nhận được bất kỳ văn thư chính thức nào.

Chương 532 - Chiến Tranh Chủng Tộc

"Bá tước các hạ, chúng tôi cũng sẽ ra ngoài tìm kiếm!"

"Người nhiều thì lực lượng se lớn, khả năng tìm được vương tử điện hạ cũng sẽ lớn hơn một chút."

Thoáng nhìn qua người quý tộc trẻ tuổi bị nhuốm đầy máu trước mặt, Hudson âm thầm trợn trắng mắt.

Quả nhiên là trẻ người non dạ, ngay cả lời nói thật và lời nói dối cũng nghe không rõ.

Nhìn như đang cường điệu tìm kiếm hạ lạc của vương tử, nhưng trên thực tế, mục đích thật sự của hắn chính là thừa cơ thu nạp bại binh, tăng cường thực lực trong tay mình.

Hắn cường điệu việc "tìm kiếm hạ lạc của vương tử" chỉ là một loại thái độ về mặt chính trị, không có nghĩa là hắn thật sự hoan nghênh cục nợ Vương tử Caesar này tới đây.

Có cao thủ của vương thất ở bên cạnh bảo vệ, chỉ cần không phải bị thần nấm mốc phụ thể, đâm đầu vào trong đại quân thú nhân thì việc chạy thoát là không thành vấn đề.

Vì để cho thuộc hạ có thể nghe hiểu mệnh lệnh của mình, Hudson thậm chí còn cố ý nói bóng nói gió một câu "Chỉ thu nạp bại binh" .

Lời nói trắng trợn như vậy, ngay cả thị vệ trưởng xuất thân nông nô đều nghe hiểu, vậy mà mấy vị quý tộc trẻ tuổi này lại nghe không hiểu.

Không biết là do bị người nhà bảo vệ quá tốt hay thiếu kinh nghiệm sống, hoặc là đơn thuần nóng lòng cứu chủ, muốn tới lấy lòng Vương tử Caesar.

"Đại quân thú nhân đang nhìn chằm chằm Phi Hùng bảo, là tướng thủ thành, ta không thể tự ý rời khỏi vị trí, trách nhiệm tìm kiếm hạ lạc của vương tử liền giao lại cho các vị rồi."

"Vệ binh, mau đi lấy ít lương khô và túi nước tới đây cho mấy vị kỵ sĩ."

"Sự an nguy của Vương tử điện hạ có liên quan đến sự ổn định của vương quốc, có ý nghĩa to lớn đối với vương quốc."

"Chậm thì sinh biến, vì sự an toàn của Vương tử điện hạ, ta sẽ không giữ mấy vị lại nữa."

Hudson phối hợp nói.

Bất kể trong lòng mấy người này nghĩ như thế nào, việc tìm kiếm hạ lạc của vương tử là một chuyện chính xác về mặt chính trị, nhất định phải mạnh mẽ ủng hộ.

Cũng là vì an nguy của vương tử, chịu khổ một chút cũng không sao. Rửa mặt, tiếp đãi quá lãng phí thời gian, vẫn là để bọn họ mang theo lương khô trực tiếp lên đường đi.

"Daniel, ngươi tới nhanh thật đấy!"

Thân vương Butzweig không nhịn được giễu cợt nói.

Song phương đã ước định từ trước, hai bên đồng thời liên thủ chơi một vố lớn. Nhưng mà, toàn bộ thuộc hạ của ông ta đều đang lâm vào khổ chiến, vậy mà chiến lợi phẩm lại bị Công tước Daniel mang người cướp đi.

Đế quốc Thú Nhân chỉ tuân theo nguyên tắc mạnh được yếu thua, chiến lợi phẩm đã nuốt vào bụng rồi là sẽ không nhổ ra.

Sau một trận đại chiến, quân đoàn Behemoth chẳng thu hoạch được chỗ tốt thực chất nào ngoài danh tiếng.

Tuy nói là vẫn thu được không ít vũ khí trang bị, nhưng mà những trang bị này cũng được đổi bằng thương vong của binh sĩ. Tổn thất của đội quân pháo hôi thì không nhắc làm gì, quan trọng là sự tổn thất của kỵ binh Behemoth.

"Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người."

Huống chi đối thủ còn là quân đội của nhân tộc.

Đối mặt với cuộc tấn công quy mô lớn của kỵ binh Behemoth, quân viễn chinh thực sự không làm được gì, nhưng nếu như chỉ đối mặt với kỵ binh Behemoth chia binh truy kích, các kỵ sĩ quý tộc chạy trối chết sẽ không hèn nhát như vậy.

Các quý tộc của Vương quốc Alpha đều có kinh nghiệm phong phú trong việc đối phó với kỵ binh Behemoth lạc đàn. Cho dù không tự mình động thủ thì cũng từ nghe các vị trưởng bối trong nhà chém gió rồi.

Thật hay giả thì không biết, dù sao những quý tộc có thể từ trên chiến trường sống sót được đều có một chút gì đó, có lẽ năng lực chỉ huy thiên quân vạn mã thì không học được, nhưng nếu chỉ là kỹ năng tác chiến + kỹ năng bảo mệnh thì nhất định học được không ít.

Gần như mỗi một nhà quý tộc đều có loại truyền thừa này. Bởi vì nếu như vậy may không tốt, mỗi lần tham gia đại chiến đều có trưởng bối bỏ mình, vậy thì gia tộc cũng không truyền thừa được đến hiện giờ.

Ba năm tên kỵ binh Behemoth truy kích thì cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống trở về. Khi phải đối mặt với sự sống và cái chết, các kỵ sĩ quý tộc quyết tâm bộc phát tiềm lực liều chết đánh cược một lần.

Đến mức mà số lượng thương vong trong cuộc đại chiến trước đó của kỵ binh Behemoth còn chưa tới bốn chữ số, nhưng lại bởi vì phân tác binh lực đi truy kích quân địch mà tổn thất kéo cao đến bốn chữ số.

Sau trận chiến, Thân vương Butzweig kinh ngạc phát hiện tổng binh lực quân đoàn dòng chính của bản thân đã từ hơn 8500 người rớt xuống còn không đủ 7000 người.

So với chiến tích đạt được thì những tổn thất thật sự không tính là gì, nhưng ông ta vẫn cảm thấy đau lòng không thôi.

Nếu như lang kỵ binh tới nhanh thêm một tí xíu nữa thì kỵ binh Behemoth chắc chắn có thể khống chế số lượng tổn thất ở trong vòng 1000 ngàn người.

Bây giờ vừa bị tổn binh hao tướng, lại còn bị người ta chiếm đoạt chiến lợi phẩm, Thân vương Butzweig không có nổi giận ngay cả chỗ cũng là có hàm dưỡng lắm rồi.

"Thân vương điện hạ, làm tốt lắm!"

"Kỵ binh của Ngân Nguyệt Lang tộc ta không dũng mãnh thiện chiến giống như kỵ binh Behemoth, chỉ có tốc độ là ưu thế duy nhất."

"Nếu như tốc độ chậm hơn một chút nữa nhi, sợ rằng trong Ngũ Đại Hoàng Đình sẽ không có vị trí cho chúng tôi rồi."

Công tước Daniel lạnh lùng đáp lại.

Giống như thật sự trận chiến này có thể đạt được thắng bởi đều vì kỵ binh Lang tộc tới kịp thời vậy.

Đụng phải một kẻ vô liêm sỉ như vậy, Thân vương Butzweig cũng không thể làm được gì. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù bây giờ có tranh luận thì cũng không chẳng có ý nghĩa gì.

Lần này bị Ngân Nguyệt hoàng đình chiếm được tiện nghi, vậy thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp lần sau bù lại. Ngũ Đại Hoàng Đình nội đấu cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, đào hố lẫn nhau cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nếu như đổi vị trí ngược lại, Thân vương Butzweig cũng sẽ không chùn tay trong việc hố đồng minh.

Ghi chú: Tước vị trong Vương quốc Alpha của main là Tử tước đất phong, danh hiệu chính thức là: Tử tước.

Còn tước vị chỉ được Công quốc Mosey công nhận (các nước khác không công nhận) là: Bá tước.

Chương 533 - Chiến Tranh Chủng Tộc (2)

Nhưng dù có xích mích như thế nào, hai Đại Hoàng Đình đều phải hợp lực mới có thể lấy được chiến thắng cuối cùng trong cuộc đại chiến lần này.

Nếu như không có quân đội của Ngân Nguyệt hoàng đình đánh lén đại doanh của liên quân nhân tộc, quân viễn chinh cũng sẽ không sụp đổ. Nếu chỉ phải đối mặt với kỵ binh Behemoth, cho dù thương vong lớn hơn nữa, quân viễn chinh của Vương quốc Alpha cũng có thể tiếp tục chịu đựng.

Suy cho cùng, thứ chiến đấu trên chiến trường là sự tự tin.

Nếu như sĩ khí quân tâm không sụp đổ, cho dù có thêm quân đội của Ngân Nguyệt hoàng đình gia nhập thì quân viễn chinh vẫn chiếm ưu thế về mặt binh lực, vẫn có thể liều mạng chiến một lần.

Có lẽ cuối cùng vẫn sẽ thất bại, nhưng ít nhất cũng có thể kết thúc trận chiến này theo một cách có mặt mũi hơn. Ví dụ như: Lưỡng bại câu thương, đại quân Thú nhân chỉ là thắng thảm.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Thân vương Butzweig liền quay người rời đi. Đòi một lời giải thích thất bại, y đã ghi tạc món nợ này vào trong lòng rồi.

Từ khi khai chiến đến giờ, quân đoàn dòng chính đã giảm hơn ba phần mười quân số, quả thật là tổn thất nặng nề.

Cũng may là cuộc đại chiến lần này đạt được chiến thắng mỹ mãn, hoàng đình cũng đang bổ sung binh lực, điều này an ủi được phần nào trái tim bị tổn thương của Thân vương Butzweig. ...

Vào ngày thứ tư của trận đại chiến thất bại, tức là ngày 7 tháng 9 năm 99988 theo lịch thánh, Công quốc Mosey cuối cùng đã đặt cho trận chiến thất bại này một cái tên chính thức là « Chiến dịch Dacias ».

Cách đặt tên không có bất kỳ kỹ thuật gì, chủ yếu chỉ vì địa điểm giao chiến nằm ở hai nơi Daci and Yass, sau một hồi tranh cãi, mọi người đã thỏa hiệp và chọn đặt tên hai địa điểm cùng nhau.

Các quan chức cấp cao của Công quốc Mosey đã chọn cách phong tỏa tin tức chiến bại, nhưng họ lại có một thái độ hoàn toàn trái ngược khi đối ngoại.

Ngay sau cuộc họp cấp cao đầu tiên sau thất bại, họ đã lập tức truyền tin tức này ra ngoài. Để có được nhiều viện trợ quốc tế hơn, họ thậm chí còn phóng đại những tổn thất của mình.

Là một trong những kẻ xui xẻo phải trả giá cho thất bại, sau khi tin tức truyền đến Vương quốc Alpha, Caesar III bị tức đến râu ria dựng đứng.

Hao tướng tổn tướng thì không quan trọng, từ khi bắt đầu phái đội quân viễn chinh này ra ngoài thì ông ta đã không còn trông cậy vào đội quân này có thể trở về nữa.

Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ —— Thống soái tối cao chỉ huy cuộc đại chiến lần này chính là con trai bảo bối của ông ta.

Có thể tưởng tượng, sau thất bại của cuộc đại chiến mang tính sử thi này, cuộc đời của tiểu Caesar sẽ được ghi vào trong sử sách.

Thanh danh của vương thất cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Muốn tìm dê thế tội để gánh trách nhiệm cũng không được, trận chiến lần này thất bại quá thảm, còn kéo cả Công quốc Mosey, Công quốc Orton, Công quốc Ruilin bị tổn thất nặng nề, những người khác vốn không chịu nổi.

"Nói cho Người Mosey, ta mặc kệ trận chiến lần này đã có chuyện gì xảy ra, nhưng không được để cho tiểu Caesar xảy ra ngoài ý muốn!"

Caesar III nộ khí trùng thiên nói.

Nếu như thanh danh đã không thể vãn hồi được nữa thì ông ta cũng bỏ mặc luôn. Đại chiến có thể thất bại, nhưng con trai bảo bối lại không thể xảy ra chuyện.

Trong bụng tràn đầy lửa giận nhưng lại không có nơi phát tiết, Caesar III liền giận chó đánh mèo lên Công quốc Mosey. Nếu như không phải chạy qua đó hỗ trợ bọn họ thì con trai bảo bối của ông ta cũng sẽ không phải chịu nhục như vậy.

Nguyên bản ông ta chỉ muốn tạo cơ hội lịch luyện có quy cách cao cho con trai mình, dựa theo kế hoạch ban đầu, vương tử chỉ cần qua đó quan sát học tập rồi thuận tiện ăn ké một chút chiến công là được.

Đương nhiên, nếu như có thể bồi dưỡng được một người có năng lực chỉ huy quân sự thì càng tốt hơn.

Giai đoạn trước của kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, quân đoàn thứ nhất ở tiền tuyến đánh trận cày chiến công, vương tử làm tổng chỉ huy, nên chỉ cần tọa trấn hậu phương nhìn xem là được.

Hai phần tin chiến thắng không nhỏ truyền đến, Caesar III còn tưởng rằng con trai bảo bối của mình đã học được kỹ năng thiết yếu của một vị quân chủ —— ngồi mát ăn bát vàng.

Đáng tiếc là đánh mặt tới quá nhanh, trong nước còn đang tuyên truyền chiến tích toàn diệt đoàn kỵ binh Behemoth của quân đoàn thứ nhất quân viễn chinh thì con trai bảo bối của ông ta liền lập tức làm ra một trận thất bại mang tính sử thi.

Cho dù có cộng thêm cả kỵ binh Lang tộc vào thì tổng binh lực của song phương cũng là 18 vạn vs 7 vạn, trong tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt binh lực, vậy mà chỉ giao chiến ngày đầu tiên đã thất bại tan tác.

Dù có đặt ở nơi nào thì cũng là một tài liệu dạy học tiêu cực.

"Xin bệ hạ yên tâm. Vào những lúc như thế này, Người Mosey sẽ không để cho vương tử điện hạ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Có lẽ hiện giờ bọn họ đã tìm được vương tử điện hạ, chỉ là chưa kịp truyền tin tức cho chúng ta."

Đại công tước Newfoundland cố gắng ăn ủi.

Lão ta hoàn toàn có thể hiểu được nỗi khổ mà Quốc vương bệ hạ đang phải chịu. Gặp phải những đứa con như vậy, dù là ai thì cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Còn về vấn đề an toàn của Vương tử, chỉ cần những hộ vệ được phái đi theo không chết sạch là sẽ không xảy ra bất trắc.

Huống chi, ngoài cao thủ mà vương thất phái ra thì vẫn còn có cao thủ mà Công quốc Mosey đang âm thầm bảo hộ. Đối với loại con ông cháu cha có máu mặt như vậy, tất cả mọi người đều phải vạn phần cẩn thận.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Người Mosey coi trọng sự an toàn của Vương tử Caesar hơn cả chính người trong Vương quốc Alpha.

Ai bảo Caesar III chỉ có mỗi một đứa con trai bảo bối là y chứ?

Lỡ như xảy ra ngoài ý muốn, ai biết khi phát điên thì Caesar III sẽ làm ra những chuyện gì.

Chương 534 - Chiến Tranh Chủng Tộc (3)

"Hừ!"

"Chờ tên nghịch tử kia về đây, ta nhất định sẽ cho nó biết tay."

""Truyền lệnh xuống, giải trừ chức vụ tổng chỉ huy quân viễn chinh của vương tử, để quân đoàn trưởng của quân đoàn thứ nhất - Tử tước Hudson tiếp nhận."

"Sau khi tìm được vương tử liền lập tức mang về nước. Nếu như nó không nghe lời thì cứ trói lại dẫn về đây."

Caesar III tức giận nói.

Từ vẻ mặt có chút nhẹ nhõm của Caesar III có thể thấy được cơn tức đã bị kìm nén đi rất nhiều.

Dù sao cũng là con ruột mà, không còn có cách nào. Chỉ cần con trai không xảy ra chuyện bất trắc thì ông ta có thể không cần quan tâm đến những vấn đề khác.

Sự thất bại của cuộc đại chiến này cũng có nghĩa là: Công quốc Mosey sắp tiêu rồi.

Nếu như tiếp tục ở lại Công quốc Mosey vào lúc này thì chẳng khác nào đang khiêu vũ trên mũi đao. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ phải mất luôn mạng nhỏ.

Nhìn thì có vẻ như việc thuận thế giải trừ chức vụ của vương tử giống như một loại trừng phạt, nhưng thực ra đó lại là tình yêu của một người cha dành cho con trai mình.

Còn về chuyện chức vụ tổng chỉ huy quân viễn chinh rơi vào tay Hudson, đơn giản chỉ là không có lựa chọn nào khác.

Trong số sáu quân đoàn tham gia cuộc viễn chinh, năm quân đoàn đã bị đánh cho sụp đổ. Trong số các sĩ quan cao cấp trên tiền tuyến, ngoài Hudson ra, những người còn dư cho dù có thể nhặt được một cái mạng thì trên người cũng phải gánh thêm trách nhiệm của cuộc chiến bại lần này.

Tướng bên thua, không bị hỏi tội đã là tốt lắm rồi, há có thể tiếp tục đề bạt.

Trừ phi Vương quốc Alpha nguyện ý bỏ thêm càng nhiều quân đội vào trong vũng bùn Công quốc Mosey này. Nếu không, quân đoàn thứ nhất chính là mặt mũi cuối cùng của quân viễn chinh.

Trên thực tế, dù cho có bổ nhiệm nhân sự hay không thì hiện giờ Hudson cũng đã trở thành tổng chỉ huy của quân viễn chinh rồi.

Tất cả mọi người đều cho rằng đi cứu viện Công quốc Mosey vào lúc này là đang xông vào đầm rồng hang hổ, việc không còn đối thủ cạnh tranh lại càng chứng minh cho quan điểm này hơn.

Hiện giờ ngay cả đại quý tộc có tư lịch lâu đời cũng không dám nhảy ra tranh đoạt cái củ khoai nóng bỏng tay này.

Dù biết rõ chức vụ tổng tư lệnh của quân viễn chinh có cấp bậc rất cao, quyền hạn trong tay cũng vô cùng lớn. Có thể đại diện cho Vương quốc Alpha ở Công quốc Mosey. ...

Công quốc Orton, sau khi vua Orton XIX nhận được tin tức liền không nhịn được chửi thề "mấy chục tiếng".

Ông ta bắt đầu "thăm hỏi" dòng họ của Vương tử Caesar cho đến toàn bộ các quan chỉ huy cao tầng của các quốc gia đã tham chiến.

Đương nhiên, người bị chửi nhiều nhất vẫn là chủ soái Raimundo của quân viễn chinh. Thất bại thì không sao, nhưng đã thất bại mà còn làm mất hết 3 vạn đại quân mà Công quốc Orton khổ tâm kiếm ra liền vô cùng quá phận.

Chuyện quan trọng nhất chính là, một khi Công quốc Mosey tiêu tùng thì Công quốc Orton cũng trở nên vô cùng nguy hiểm. Không có ông bạn hàng xóm này ở phía trước chịu trận, những nước nhỏ như bọn họ vốn không đủ sức ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân.

"Bệ hạ, đã đến lúc chúng ta phải tuyên bố lệnh điều động tối cao rồi!"

"Cuộc đại chiến lần này đã trực tiếp tống táng mười mấy vạn binh lực cơ động, Người Mosey đã mất năng lực phản kích về mặt chiến lược."

"Cuộc chiến bảo vệ thành Dapest sau đó cũng chỉ có thể kéo dài thêm một chút thời gian nữa thôi. Dựa theo suy đoán lạc quan nhất, có lẽ bọn họ chỉ có thể cầm cự tầm nửa tháng nữa."

"Chuyện này cũng có nghĩa là vào cuối tháng 10, Công quốc Mosey sẽ nằm xuống. Nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được đến tháng mười thì Công quốc Mosey sẽ không còn cầm cự được nữa."

"Đại quân Thú nhân không có chỗ để phát tiết tinh lực sẽ lại tiếp tục tìm kiếm con mồi mới."

"Có thể là Vương quốc Alpha, cũng có thể là Vương quốc Warhammer, hoặc cũng có thể là chúng ta."

Tể tướng Jacob nghiêm túc nói.

Nỗi bi ai của một nước yếu đã thể hiện rõ vào lúc này. Quân viễn chinh đại bại đã trực tiếp phơi bày bộ mặt thực tế của Công quốc Orton trước mặt đại quân Thú nhân.

Một khi thú nhân lấy bọn họ làm mục tiêu đột phá, cho dù chỉ là chia ra một đội quân yểm trợ xâm lấn thôi là Công quốc Orton đã khó lòng ngăn cản được.

"Được!"

Chỉ một chữ ngắn gọn, nhưng dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực của vua Orton XIX.

Cảnh tượng tương tự đang không ngừng phát sinh trong các nước láng của Công quốc Mosey. Khi nhận thức được nguy hiểm đang thật sự tới gần, các nước liền lập tức tiến hành điều động lực lượng.

Hết nông nô này đến nông nô khác nối tiếp nhau nhập ngũ; hết đội quân này đến đội quân khác liên tục được huấn luyện.

Trong vòng một đêm, các nước phương bắc đều bắt đầu huy động lực lượng toàn quốc. Bất kể hiệu quả chiến đấu của những đội quân này ra sao, nhưng quân số đang tăng lên đáng kể, dường như chỉ có số lượng mới có thể làm cho mọi người cảm thấy yên tâm.

Nếu như các quốc gia này nỗ lực hơn trong việc hỗ trợ Công quốc, dù chỉ bằng 1/3 cường độ điều động hiện giờ thôi, có thể tình thế hiện giờ cũng sẽ không sụp đổ đến tính trạng này. ...

Lutecia, sau khi nhận được tin tức chiến dịch Dacias thất bại thảm hại, đám các nghị viên đang cãi nhau đột nhiên bắt đầu tâm thần suy nghĩ.

Đúng ra mà nói, tất cả mọi người đang chờ quyết định từ thế lực ở sau lưng mình.

Thế cục chuyển biến xấu quá nhanh, chiến thuật trì hoãn ban đầu không còn đáp ứng được tình hình diễn biến hung mãnh hiện giờ.

Càng nhiều quốc gia tham gia, năng suất của việc ra quyết định sẽ càng thấp, và cuối cùng, việc triển khai thực hiện cũng sẽ càng kém.

Là một người cầm quyền thì nhất định phải cân nhắc đến những vấn đề này. Cho dù có lập tức khởi động kế hoạch chi viện thì cũng phải đợi tới năm sau viện binh của các nước mới tập hợp đầy đủ.

Chương 535 - Chiến Tranh Chủng Tộc (4)

Thời gian lâu như vậy, nửa đường không biết sẽ còn phát sinh biến cố gì. Nếu như các quốc gia phương bắc có thể tiếp tục cầm cự thì tốt, nhưng nếu như bọn họ cũng gặp đại bại giống như Công quốc Mosey thì toang thật rồi.

Thực lực của các quốc gia phương bắc gần như đã chiếm 1/5 tổng lực lượng của nhân tộc. Nếu như bị hao tổn nhiều lực lượng như vậy, các đại dị tộc đang bị nhân tộc áp chế đều sẽ chen lấn tranh nhau nhảy ra.

Cảnh tượng độc chiến bách tộc này, chỉ cần nghĩ thôi cũng làm cho người cảm thấy tê cả da đầu rồi.

Nhân tộc có thể có được địa vị bá chủ đại lục chỉ có 3 phần là dựa vào thực lực quân sự, bảy phần còn lại đều dựa vào thủ đoạn chính trị.

Chia rẽ, tan rã và kích động các tộc đối đầu với nhau, đây đều là chiến lược cốt lõi của liên minh nhân tộc từ xưa tới nay.

Đáng tiếc là khi nhân tộc ngồi vững ngôi vị bá chủ đại lục liền không ngừng bóp nghẹt không gian sinh tồn của các tộc, dần dần liền trở thành đối tượng bị cả đại lục công địch, những thủ đoạn chính trị này cũng càng ngày càng vô tác dụng.

Cho dù có nói hay đến đâu thì cuối cùng vẫn phải phụ thuộc vào những gì đã làm. Lịch sử đen tối càng ngày càng nhiều, quan hệ giữa nhân tộc và các tộc khác cũng ngày càng vi diệu.

Phát triển tới bây giờ cũng đã dần dần thay đổi 3 phần quân sự 7 phần chính trị thành 7 phần quân sự 3 phần chính trị.

Một vị bá chủ đại lục lấy thủ đoạn quân sự chủ đạo thì nhất định phải thường xuyên duy trì địa vị cường thế của bản thân. Bất kỳ dấu vết suy đồi nào cũng có thể châm ngòi cho một cuộc chiến tranh địa lục mới.

"Chư vị nghị viên, chắc là mọi người cũng đã xem tin tức mà phía bắc gửi đến rồi."

"Trải qua nhiều năm phát triển, thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã mạnh hơn thời kỳ chiến tranh lần trước giữa hai tộc."

"Nếu như so sánh về thực lực hiện giờ thì thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã vượt quá điểm tới hạn, đã trở thành một mối đe dọa nghiêm trọng đến địa vị bá chủ đại lục của chúng ta."

"Vấn đề hiện giờ mà chúng ta cần thảo luận không chỉ là đuổi thú nhân chạy về quê nhà nữa, mà còn phải cân nhắc xem phải làm sao mới có thể diệt trừ mối uy hiếp tiềm ẩn này."

"Ta cũng không hy vọng xa vời là có thể hoàn toàn hủy diệt được bọn chúng, các tộc cũng sẽ không cho phép chúng ta làm như vậy, nhưng ít nhất cũng phải đánh cho Đế quốc Thú Nhân trọng thương, tốt nhất là có thể đánh cho bọn chúng sụp đổ."

"Các vị nghị viên, thời gian thái bình đã trôi qua quá lâu rồi, rất nhiều dị tộc đều đã quên mất uy nghiêm của nhân tộc ta."

"Bây giờ là thời điểm tìm một đối tượng để lập uy, để đánh ra uy phong của nhân tộc ta, để chấn nhiếp bách tộc trên đại lục."

Lời nói của Charles III lập tức làm cho mọi người bàn tán xôn xao.

Không nghe thì không biết, bây giờ cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện, thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã đạt tới 20% thực lực của nhân tộc, thậm chí có khả năng còn cao hơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở lục địa Aslante vô số chủng tộc này, tỉ lệ này đã đạt đến đường ranh giới được các vị tiên hiền của loài người đặt ra.

Mặc kệ là chủng tộc gì, quan hệ có tốt đến đâu, chỉ cần thực lực vượt qua nhân tộc 20% thì nhất định phải tiến hành các biện pháp chèn ép.

Huống chi thế lực có được phần lực lượng này còn là thú nhân, có mối thù cực đoan với loài người, nên càng không có chỗ thương lượng.

Các nghị viên vốn còn định chờ cho thế lực của mình cân nhắc lợi hại xong rồi mới đưa ra quyết định, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện có vẻ như không cần phải lãng phí thời gian thêm nữa.

Vào ngày 11 tháng 9 của năm 99988 theo lịch Thần thánh, dưới sự đề xuất của Vua Charles III của Vương quốc Franks, Liên minh nhân tộc đã thông qua đề xuất phát động cuộc chiến chống lại thú nhân.

Khi tin tức này truyền ra, đại lục Aslante lập tức xôn xao.

"Cuộc chiến chủng tộc" không phải là một cuộc chiến nhỏ.

Từ khi nhân tộc ngồi vững ngôi vị bá chủ đại lục đến nay, số lượng cuộc chiến được phát động giữa các chủng tộc chỉ được đếm trên đầu ngón tay, trung bình phải mất tới ba trăm năm mới xảy ra một lần.

Trong mọi cuộc chiến tranh, mâu thuẫn của các bên đều đã tích tụ đến cực điểm, thật sự không áp chế được nữa thì mọi người mới lựa chọn con đường chiến tranh.

Cuộc chiến tranh chủng tộc toàn diện lần trước đã diễn ra cách đây hơn một trăm năm.

Bây giờ mâu thuẫn giữa các bên rõ ràng vẫn chưa đến mức bùng nổ.

Nhanh như vậy liền phát động cuộc chiến chủng tộc, người không biết còn tưởng rằng đại quân Thú nhân đã bình định phương bắc, một đường giết vào trong nội địa của nhân tộc.

Nhưng thực tế thì cuộc chiến bảo vệ thành Dapest chỉ vừa mới mới mở màn. Ba nước lớn phương bắc vẫn còn chưa ngã xuống, còn lâu mới tới tình trạng cần Liên minh nhân tộc phải can thiệp vào.

Dù có nói thế nào thì việc Liên minh nhân tộc quyết định khai chiến với thú nhân cũng là một tin tức tốt đối với các quốc gia đang phải chiến đấu chống lại thú nhân.

Đánh đuổi thú nhân ra ngoài lãnh thổ?

Không!

Cách cục này rõ ràng là quá nhỏ.

Mặc dù nhân tộc đã bị chia rẽ từ lâu, nhưng dù sao cũng là bá chủ đại lục. Một khi hung hãn thì các tộc đều phải cẩn thận ứng đối.

Theo thông lệ của các cuộc chiến chủng tộc trước đây, Liên minh Nhân tộc sẽ không dừng lại trước khi thể hiện được uy phong của một vị bá chủ đại lục. ...

Thành Dapest, khi đám vương công quý tộc nhận được tin tức cũng không dám tin rằng đây là sự thật.

Sự chuyển hướng này tới quá đột ngột, Liên minh nhân tộc không chỉ quyết định xuất thủ, mà còn nâng tầm cuộc chiến này lên thành một cuộc chiến tranh chủng tộc toàn diện.

Mặc dù không biết quân tiếp viện còn đang ở xó xỉnh nào, nhưng chuyện này đã làm cho mọi người cảm thấy tự tin hơn nhiều.

"Bá tước Renato, tin tức này có chuẩn xác không, bộ ngoại vụ đã xác nhận chưa?"

"Đây thật sự là quyết định cuối cùng của Liên minh nhân tộc chứ, không phải một đề án thôi đúng không?"

Tể tướng Herceg quan tâm hỏi.

Chương 536 - Chiến Tranh Chủng Tộc (5)

Không phải lão ta chuyện bé xé ra to, mà thật sự là tin tức này quá kinh người.

Trước đây cũng từng có không ít đề xuất phát động một cuộc chiến tranh chủng tộc toàn diện với Thú nhân rồi. Trong hầu hết các cuộc Hội nghị Liên minh nhân tộc, Vương quốc Alpha đều sẽ đưa ra đề xuất này.

Nhưng lại chẳng thể thông qua nổi một lần.

Không có cách nào, tất cả các quốc gia đều có tính toán nhỏ của riêng mình. Phá tan Đế quốc Thú Nhân thì người thu lợi lớn nhất chính là Vương quốc Alpha, những quốc gia nhân tộc khác cũng chỉ có thể đi theo uống canh.

Thậm chí một vài nước nhỏ còn chẳng có canh để mà uống, các thuộc địa ở phương bắc xa xôi chẳng có tác dụng gì với họ.

Cho dù Vương quốc Alpha đã từng công khai hứa hẹn rằng: Sau khi tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân sẽ nguyện ý trao đổi lãnh thổ với các quốc gia, nhưng chuyện này vẫn không thể đả động được mọi người.

Ngay cả Công quốc Mosey, trước khi biên giới chưa giáp với thú nhân, cũng bỏ phiếu chống.

Tất cả cũng chỉ vì lợi ích, không có Đế quốc Thú Nhân kiềm chế, Vương quốc Alpha phát triển ở phương bắc gần như là điều khó tránh khỏi.

Mấy trăm năm kinh nghiệm tích lũy được khi ác chiến với Đế quốc Thú Nhân đã rèn luyện ra được cơ chế huy động lượng lực hùng hậu, đây là kỹ năng mà không phải quốc gia nào cũng có thể so sánh được.

Là hàng xóm, Vương quốc Alpha làm lớn thì chính là ác mộng đối Công quốc Mosey.

Mãi cho đến khi biên giới giáp ranh với Đế quốc Thú Nhân, được kiến thức sự đáng sợ của thú nhân thì Công quốc Mosey mới thay đổi lập trường.

Dù có nói thế nào thì Vương quốc Alpha cũng là quốc gia loài người, phải tuân thủ quy tắc trò chơi, không thể tùy phát động nội chiến.

Chỉ cần nhìn lịch sử nội chiến của các quốc gia loài người khác là biết, 99% các cuộc chiến tranh đều không liên quan gì đến lãnh thổ. Cho dù có đánh thắng thì cũng không thể cướp đoạt lãnh thổ của đối phương.

Muốn khuếch trương nội bộ thì vấn đề cần phải đối mặt đầu tiên chính là tính hợp pháp.

Không có món đồ chơi này, cho dù có công chiếm được lãnh thổ thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phun ra ngoài.

Các quý tộc sẽ không thừa nhận sự thống trị phi pháp, Liên minh nhân tộc càng không cho phép các quốc gia khuếch trương phi pháp.

Nếu làm trái với quy tắc trò chơi thì sẽ bị toàn bộ tập đoàn quý tộc căm thù, căng thẳng sẽ leo thang.

Nếu như không có sự bảo vệ của quy tắc, những nước nhỏ giống như Công quốc Ruilin đã sớm bị người ta nuốt mất rồi.

Làm hàng xóm với các nước lớn cùng lắm là bị ủy khuất một chút, nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu như mạnh vì gạo, bạo vì tiền, có lẽ còn không cần chịu ủy khuất.

Ai bảo đa số Quốc vương của các quốc gia đều có quan hệ thân thích với nhau chứ?

Cho dù bây giờ không phải là thân thích thì sau này cũng có thể trở thành thân thích. Vòng tròn của vương thất chỉ lớn có từng này, muốn không dính líu quan hệ cũng khó.

Quan hệ cao tầng đã xử lý xong, dù cho người bên dưới có đánh nhau một chút cũng chỉ là ma sát nhỏ. Ban ngày thì hai nhóm người đang giao chiến, nhưng ban đêm thì bọn họ lại cùng nhau tham gia yến hội.

Không chừng sau vài chén rượu thì mọi người liền trở thành hảo huynh đệ, chiến tranh cũng liền kết thúc.

Văn minh biết bao nhiêu!

So với Đế quốc Thú Nhân một đường giết giết giết thì tất cả quốc gia loài người đều là những ông bạn hàng xóm tốt bụng.

Nhưng dù có nhận thức được điểm này cũng vô dụng, Trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc mà phe đối lập chiếm đa số tuyệt đối, việc tăng thêm một hai tấm phiếu ủng hộ cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới kết quả.

"Tể tướng các hạ, sao Bộ ngoại vụ lại có thể không xác minh một việc lớn như vậy chứ?"

"Người của chúng ta đã đích thân tham gia bỏ phiếu."

"Đề xuất phát động một cuộc chiến tranh toàn diện là của vua

Charles III, lý do là: Thực lực mà thú hiện bộc lộ đã vượt qua khỏi đường ranh giới của nhân tộc."

"Chắc là mọi người cũng đã từng nghe về « dự luật gấp ưu thế năm lần » rồi, nếu như có bất kỳ chủng tộc nào trên đại lục Aslante này có thực lực bằng 20% thực lực của nhân tộc ta thì chiến tranh sẽ được tự động phát động."

"Ngay trong « chiến dịch Dacias » vừa rồi, thực lực mà đại quân Thú nhân thể hiện ra đã khiến cho đại đa số đại biểu tham gia hội nghị cho rằng: Thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã bằng 20% thực lực của nhân tộc."

"Cho nên cuộc biểu quyết lần này mới có thể thuận lợi thông qua. Ngay cả người của giáo đình cũng không bỏ phiếu phản đối."

Renato hả hê nói.

Nếu như Đế quốc Thú Nhân biết rằng chỉ vì mình lấy được chiến trường mỹ mãn trên chiến trường mà làm cho Liên minh nhân tộc phải xuất thủ chèn ép, có lẽ bọn chúng sẽ hối hận đến mức cả ruột cũng biến thành màu xanh.

Khiêu chiến địa vị bá chủ của nhân tộc là một chuyện, tất cả các chủng tộc trên đại lục, trừ nhân tộc ra, đều muốn kéo nhân tộc ra khỏi cái ghế bá chủ đại lục.

Nhưng lại chẳng có nổi một người dám hành động, bao gồm cả Đế quốc Thú Nhân. Từ trước tới nay bọn chúng đều chỉ đang không ngừng thăm dò ranh giới cuối cùng của nhân tộc, mà không phải trực tiếp tỏ rõ ý đồ muốn làm người khiêu chiến.

Lý do rất thực tế, kẻ làm chim đầu đàn đều đã xuống mồ hết rồi.

Có thể kéo nhân tộc xuống khỏi ngôi vị bá chủ đại lục hay không thì chưa nói, nếu đã dám có gan phát động khiêu chiến thì đương nhiên là sẽ bị đánh.

Thấy mọi người đều là mặt không hiểu, Renato tiếp tục bổ sung:

"Hội nghị liên minh có thể nhanh chóng thông qua đề án lần này có khả năng cao là có liên quan đến đại kiếp vạn năm trong truyền thuyết."

"Đặc biệt là đại kiếp vạn năm lần này lại trúng ngay thời điểm mười vạn năm, ai cũng không biết sẽ xảy ra biến cố gì."

"Trong hoàn cảnh này, toàn bộ dị tộc trên đại lục đều là tai họa ngầm đe dọa ách thống trị của chúng ta."

Chương 537 - Chiến Tranh Chủng Tộc (6)

"Trong cuộc họp lúc trước còn có nghị viên đưa ra đề xuất: Dọn bãi, đồng thời cũng đã nhận được không ít sự ủng hộ. '

"Chỉ là thực lực của các tộc trên đại lục cũng không yếu, một khi chúng ta thi hành kế hoạch "dọn bãi", bọn chúng chắc chắn sẽ liên thủ phản kháng."

"Đồng thời khai chiến với toàn bộ chúng ta thì chúng ta sẽ không có bất kỳ phần thắng gì. Cho nên đề nghị này cuối cùng cũng bị lý tính bác bỏ."

"Dù không thể dọn bãi với quy mô lớn, nhưng không có nghĩa là liên minh không làm gì cả. Lần này Đế quốc Thú Nhân tự mình đưa tới cửa, cung cấp cho liên minh một cái cớ tuyệt vời để động thủ."

"Còn về chuyện thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã vượt quá 20% thực lực của nhân tộc ta thì chẳng có gì quan trọng. Đây chẳng qua là do chúng ta cố ý tiết lộ cho bên ngoài, chủ yếu vẫn là vì che giấu mục đích "dọn bãi"."

Cách giải thích này hợp lý hơn nhiều.

Thực lực của Đế quốc Thú Nhân đã gần tới điểm tới hạn, nhưng cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, không có lý do nào để lấy ra nói vào lúc này cả.

Nhưng khi kết hợp hai vấn đề lại với nhau thì tình huống sẽ khác.

Cuộc chiến thất bại lúc trước chỉ là dây dẫn nổ, căn nguyên vẫn là địa vị bá chủ của nhân tộc. Trước khi đại kiếp vạn năm trong truyền thuyết bộc phát, việc tấn công đối thủ cạnh tranh trước là điều không thể tránh khỏi.

Còn có phần có giao dịch gì khác trong chuyện này hay không thì chỉ có thể đi hỏi Quốc vương bệ hạ đang trên giường bệnh rồi. Loại chuyện cơ mật này thường đều sẽ do Quốc vương phụ trách xử lý.

Đáng tiếc là Chris IX vất vả lâu ngày thành tật, đặc biệt là sau khi chiến tranh bộc phát, phải chịu áp lực lớn lâu ngày, bây giờ đã là dầu hết đèn tắt.

Đúng là có cách để đánh thức Quốc vương, nhưng với trạng thái hiện giờ của Chris IX, một khi bị kích thích tỉnh lại thì cũng đã đi đến phần cuối của cuộc đời.

Với thế cục hiện giờ của Công quốc Mosey, chuyện quan trọng nhất chính là ổn định. Vào thời khắc mấu chốt như lúc này, Quốc vương tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.

Cho dù Chris IX nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh thì cũng còn tốt hơn việc phải thay đổi Quốc vương và gây ra chính biến.

"Mặc kệ là vì nguyên nhân gì thì chuyện này chung quy vẫn là một tin tức tốt. Chúng ta nhất định phải mau chóng lan truyền tin tức này đến tay các quý tộc bằng tốc độ nhanh nhất để cổ vũ quân tâm sĩ khí."

"Kể cả kế hoạch phòng thủ thành Dapest đã lập trước đó cũng phải được chỉnh sửa ngay bây giờ. Mặc dù viện quân của Liên minh nhân tộc sẽ không thể tới đây ngay lập tức, nhưng vẫn có thể cung cấp một số viện trợ cho chúng ta."

"Ví dụ như: chi viện lực lượng không quân. '

"Phi Long kỵ binh của Giáo Đình, Dực Long kỵ binh của Vương quốc Frank, Cự Ưng kỵ binh của Vương quốc Iberia..."

"Nếu như có thể mới được những binh chủng này tới thì Người Ưng sẽ không còn có thể càn rỡ trên chiến trường được nữa."

"Thành Dapest phòng có công sự hoàn thiện, lại nắm được quyền khống chế bầu trời, chúng ta chưa chắc không thể thủ vững đến khi viện quân tới!"

Bá tước Martins tràn đầy phấn khởi nói.

Có thể thủ vững thì không ai nguyện ý từ bỏ thủ đô của mình để tha hương. Đặc biệt là ở một nơi có địa hình đặc thù như Công quốc Mosey, một khi thành Dapest thất thủ thì sẽ không còn chỗ hiểm để phòng thủ nữa.

Không chỉ riêng khu vực phương bắc thất thủ, hầu hết các tỉnh ở miền trung và miền tây cũng chỉ có thể run rẩy dưới móng sắt của thú nhân.

Ngoại trừ một số ít khu vực đồi núi có thể phòng thủ ra, chơn 80% lãnh thổ của công quốc sẽ bị Đế quốc Thú Nhân chiếm đóng một cách dễ dàng.

Trùng hợp là lãnh địa của đám đại quý tộc đều nằm trong 80% lãnh thổ này. Có thể nói, một khi thành Dapest thất thủ thì cũng là lúc mọi người mất đi lãnh địa của mình.

Mặc dù có cơ hội cầm lại lãnh thổ sau chiến tranh, nhưng sau khi bị đại quân Thú nhân họa hại nhân gian luyện ngục, bọn họ còn phải đi thu thập cục diện rối rắm. ...

Pháo đài Bethel, đám cao tầng của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân lại tập hợp lại. Từ trên sắc mặt âm trầm của đại đa số người cũng có thể thấy được vấn đề lần này nghiêm trọng đến mức nào.

Mới phút trước đó họ còn đang ăn mừng chiến thắng, nhưng một phút sau liền nhận được tin tức là Liên minh nhân tộc đã phát động một cuộc chiến tranh chủng tộc toàn diện.

Trái tim của người bình thường đều sẽ không chịu nổi loại kích thích băng hỏa lưỡng trọng thiên này.

"Tình hình đã hoàn toàn mất kiểm soát, Các chủng tộc đồng ý khai chiến với nhân tộc lúc đầu đều không hưởng ứng hành động của chúng ta, ngược lại còn chọc giận nhân tộc."

"Một khi cuộc chiến tranh chủng tộc toàn diện mở ra, địch nhân mà chúng ta cần đối mặt không chỉ là ba nước phía bắc nữa, mà là toàn bộ nhân tộc."

"Bằng vào sức mạnh hiện giờ của chúng ta, muốn một mình đối kháng toàn bộ nhân tộc là chuyện gần như không thể nào. Hiện giờ thì chúng ta đã không còn nhiều lựa chọn nữa."

"Hoặc là lập tức chấp hành chiến lược co lại, từ bỏ toàn bộ lãnh thổ đã chiếm được hiện giờ, thu thập đồ vật rút về nhà, lợi dụng ưu thế địa lý chậm rãi đọ sức với quân đội nhân tộc."

"Hoặc là dứt khoát làm một vố lớn, nhân lúc viện quân của Liên minh nhân tộc chưa đến, chúng ta đánh cho ba nước phía bắc này tàn phế trước."

"Lập trường của các tộc trên đại lục đều không kiên định, chỉ cần thế cục phát triển theo chiều hướng có lợi cho chúng ta thì không lo không có người đi theo."

"Nếu như các phương phối hợp tốt, cho dù không thể kéo được nhân tộc ra cái ghế bá chủ đại lục thì cũng có thể đánh cho bọn chúng trọng thương."

Ưng Nhân Hoàng đằng đằng sát khí nói.

Đáng tiếc là sự sợ hãi thỉnh thoảng lấp lóe trên hai đầu lông mày đã lộ ra ý nghĩ thực sự trong lòng ông ta. Bắt nạt một vài quốc gia phía bắc thì còn được, nhưng nếu như đối đầu với toàn bộ Liên minh nhân tộc thì lực lượng của Đế quốc Thú Nhân sẽ trở nên không đáng chú ý.

Chương 538 - Chiến Tranh Chủng Tộc (7)

« Dự luật gấp năm lần ưu thế » của nhân tộc cũng không phải dùng để bài trí, mà là thực sự được thi hành.

Mặc kệ là chủng tộc nào, một khi chạm đến điểm giới hạn thì cũng đều bị Liên minh nhân tộc kéo quân sang đánh.

Trong lịch sử của thú nhân, những vụ đánh đập tương tự đã đã diễn ra không chỉ một lần. Cho dù chỉ là đôi câu vài lời được ghi trên sách, nhưng vẫn làm cho bọn chúng cảm thấy sợ hãi.

Tuy nói hiện giờ nhân tộc chia năm xẻ bảy, nhưng thực lực tổng thể của cả chủng tộc thì lại không giảm xuống bao nhiêu.

"Ưng Hoàng, lựa chọn rút lui vốn không hề tồn tại. Đã tới nước này rồi, cho dù là chúng ta muốn thu tay lại thì cũng không thể nào giải thích được với tộc đàn."

"Không phải tộc nhân nào đều biết rõ sự đáng sợ của nhân tộc, trong cái nhìn của đại đa số con dân Thú Thần, nhân tộc chính là một đám dê hai chân."

"Nếu như thật sự ép buộc rút lui, sợ rằng không cần đợi đến khi Liên minh nhân tộc đánh tới, nội bộ của chúng ta đã xảy ra biến cố trước rồi."

"Đánh các quốc gia nhân tộc phương bắc rồi quấy cái long trời lở đất, hấp dẫn các tộc khác tham gia vào cuộc chiến này, mới là đường ra duy nhất của chúng ta."

"Muốn làm được điểm này, chúng ta phải thay đổi rất nhiều thói quen trong quá khứ."

"Giết chóc một cách mù quáng sẽ chỉ gây ra những sự kháng cự quyết liệt nhất."

"Có đôi khi giết người cũng không phải là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, sử dụng các biện pháp linh hoạt phù hợp thường có thể gây ra nhiều rắc rối hơn cho kẻ thù."

"Ví dụ như: Đoạt các thanh niên trai tráng nông nô để cho chúng ta sử dụng, để bọn chúng cày ruộng cho chúng ta. Còn những kẻ già yếu vô dụng thì trả về, tiếp tục tiêu hao lương thực của địch nhân."

"Đám quý tộc dối trá giả nhân giả nghĩa kia sẽ không đứng yên nhìn con dân của mình đói bụng đâu!"

"Mấy chục vạn, hơn trăm vạn nạn dân ập tới cũng có thể tạo ra tác động không kém gì so với việc chúng ta điều động một đội quân lớn."

Hoàng trữ Alex âm tàn nói.

Theo gã thấy, nguyên nhân thất bại của các cuộc chiến tranh trước đây là do bọn chúng đã giúp nhân tộc giải quyết quá nhiều nan đề hậu cần.

Một số lượng lớn nạn dân vốn nên được sinh ra bởi chiến tranh thì đều bị đại quân Thú nhân giải quyết hết, sự tàn phá không được mở rộng ra hậu phương.

Đặc biệt là kiểu chém giết đẫm máu này còn làm cho mọi người liều chết chống cự, gây ra một số lượng lớn thương vong cho đại quân Thú nhân.

"Alex, ngươi nghĩ quá đơn giản. Thả nông nô rời đi thì dễ dàng, nhưng hậu cần của chúng ta thì sao?"

"Việc kéo dài chiến tuyến cũng mang ý nghĩa là hậu phương không thể cung cấp được bao nhiêu trợ lực cho chúng ta."

"Hiện giờ 80% vật tư tiêu hao của đại quân đều thu được từ tiền tuyến, binh sĩ cần bổ sung rất nhiều thịt..."

Sư Nhân Hoàng lắc đầu nói.

Cân nhắc giữa lợi và hại thì ai cũng biết, nhưng mà hậu cần cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Đừng thấy đại quân Thú nhân thuận lợi tiến lên mà hiểu lầm, trên thực tế, ngoài quân chủ lực ra là có thể nhận được vật tư cung ứng ra, những binh lính còn lại đều thường xuyên bữa đói, bữa no.

Nếu quan sát kỹ liền có thể thường xuyên bắt gặp binh sĩ thú nhân hái quả dại, lá cây, đào cỏ tươi, rau dại để lót dạ.

Nếu như không vì hệ tiêu hoá của các binh sĩ mạnh mẽ, thứ gì cũng có thể nhét vào trong bụng, chỉ dựa vào vật tư tiếp tế mà hậu cần cung cấp, sợ là đã sớm bị chết đói cả rồi.

Đánh trận là một việc nặng tiêu tốn thể lực, các binh sĩ chỉ ăn chay thì cơ thể chắc chắn sẽ không chịu được, cho nên việc bổ sung thịt là đặc biệt quan trọng. ...

Phi Hùng bảo, nhìn thấy bại binh đang không ngừng tụ tập, tâm tình của Hudson lão gia liền đặc biệt vui vẻ.

Một quân đoàn mới thiếu rất nhiều người thì hiện giờ đã được bổ sung đầy đủ quân số. Nhìn tình huống hiện giờ, chỉ cần lại cố gắng thêm một chút nữa, có lẽ số lượng quân đoàn dưới trướng của hắn sẽ được + 1.

Mặc kệ là binh sĩ của quốc gia nào, chỉ cần tiến vào Phi Hùng bảo thì sẽ là lính của Hudson lão gia. Nếu như sĩ quan quý tộc sĩ có ý kiến thì có thể thảo luận về vấn đề lâm trận bỏ chạy trên chiến trường trước rồi nói tiếp.

Mặc kệ là có quyền truy cứu hỏi trách hay không, dù sao Hudson lão gia truy cứu là được. Nghe lời thì cho vào trong quân lập công chuộc tội, không nghe lời thì cứ gán cho tội danh "Lâm trận bỏ chạy" rồi bắt vào ngục.

Chứng cứ, không cần. Nếu như không chạy thì đã đi gặp Thần Hi chi chủ rồi. Có thể nhặt về một cái mạng đã chứng tỏ là tốc độ chạy rất nhanh trên chiến trường.

Giải thích cũng không có ý nghĩa, cho dù lý do có đầy đủ như thế nào thì cũng không sửa đổi được sự thật là bọn họ lâm trận bỏ chạy.

Hudson đã sớm xác minh rồi, ngoài mệnh lệnh rút lui có thứ tự được Vương tử Ceasar ba ra, quan chỉ huy của Công quốc Orton và Công quốc Ruilin đều không kịp ra lệnh rút lui, cũng không có truyền đạt mệnh lệnh gì.

Mặc kệ là loại tình huống nào, bỏ lại đại quân vắt chân lên cổ chạy trốn là đủ để gán cho tội lâm trận bỏ chạy rồi.

Tội danh này cũng không phải dùng để giam giữ quý tộc, mà là dùng để truy bắt đào binh.

Cho dù có trả lại đám người này cho các quốc gia sau cuộc chiến thì bọn họ cũng sẽ khó thoát khỏi trách nhiệm.

Ở trước mặt bọn họ hiện giờ chỉ có 2 con đường: Hoặc là ra chiến trường lập công chuộc tội; hoặc là bị tước đoạt thân phận quý tộc rồi tiếp nhận quân pháp xử phạt.

Đều là người thông minh, cho dù có kẻ đầu óc phát sốt, nhưng sau khi vào ngục tỉnh táo mấy ngày thì cũng sẽ tỉnh lại.

Bại binh thì không còn sĩ khí gì, nhưng tố chất thân thể vẫn rất không tệ. Đều đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, trổ hết tài năng trong đám đông chạy trốn thì mới có có thể xuất hiện ở đây.

Chỉ cần giải quyết vấn đề sĩ khí rồi huấn luyện thêm một chút liền có được một đội quân có sức chiến đấu không tệ. Chỉ cần đánh thắng thêm mấy trận, những kẻ còn sống sót liền trở thành quân tinh nhuệ.

Chương 539 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn

Vui quá hóa buồn là khắc hoạ chân thực nhất hiện giờ của Hudson. Khi hắn đang thu nạp bại binh, mở rộng thực lực thì quyết định bổ nhiệm của Vương quốc Alpha cũng đã tới tay.

"Tổng tư lệnh của quân viễn chinh Vương quốc Alpha trú đóng ở Công quốc Mosey", nghe thì cũng ra gì đấy, nhưng vấn đề là vương quốc chỉ cho hắn một cái danh mà thôi.

Ngoài việc trách nhiệm nghĩa vụ tăng lên thì Hudson chẳng có gì cả, lúc trước chỉ huy bao nhiêu binh sĩ thì bây giờ vẫn chỉ huy bao nhiêu binh sĩ.

Quyền lực thực chất chẳng hề tăng lên nửa chút nào. Vương quốc Alpha đang nói rõ cho hắn biết, không có viện binh gì cả, có vấn đề thì tự mình giải quyết đi.

Giấc mộng về nước sớm cũng bị dập tắt theo.

Lợi và hại song hành cùng nhau, có mất thì cũng có được.

Là tổng chỉ huy của quân viễn chinh, về nước sớm là chuyện không thể nào, nhưng quyền nói chuyện của Hudson cũng tăng lên nhiều.

Bây giờ hắn đã không còn là một vị quan chỉ huy tiền tuyến đơn thuần nữa, mà còn đại diện cho cả Vương quốc Alpha. Trọng lượng của lời nói và làm việc hiện giờ đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là đám bại binh bị thu nạp trở nên càng an phận hơn, nhất là đám quan binh của quân viễn chinh Vương quốc Alpha, biểu hiện cực kỳ nhu thuận.

Hudson lão gia của hiện giờ đã không còn là Hudson lão gia của lúc trước nữa, trước đó chuyện thu nạp binh này là việc làm nằm ngoài quyền hạn của hắn, nhưng bây giờ hắn đã một tên quan chỉ huy hợp pháp, tùy thời đều có thể truy cứu "tội đào ngũ" của đám quan binh này.

Hiện giờ thì câu "lập công chuộc tội" đã không còn là một lời nói đùa nữa, mà đã thật sự biến thành hiện thực.

Hudson cũng chẳng cần nhằm vào bất kỳ ai, chỉ cần nhẹ giọng cảnh cáo một câu, thứ chờ đợi bọn họ chính là đoạt tước hỏi tội.

Tìm quan hệ cũng vô dụng, trách nhiệm thất bại trong trận đại chiến đều đang đổ hết lên đầu Vương tử Caesar. Quốc vương đang lo không biết làm sao để giảm bớt trách nhiệm cho con trai bảo bối của mình đây.

Nếu như họ dám đụng vào, Caesar III tuyệt đối sẽ không ngại quy kết nguyên nhân thất bại của cuộc chiến là: do một số sĩ quan quý tộc tham sống sợ chết, lâm trận bỏ chạy, dẫn đến đại quân bại trận.

Bây giờ đổ hết trách nhiệm là vì trong nước vẫn còn chưa biết rõ tình hình ở tiền tuyến. Nếu không thì đám sĩ quan quý tộc may mắn còn sống sót như bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm thay cho Vương tử.

Đương nhiên, chuyện này cũng không tính là oan uổng bọn họ.

Vào lúc tan tác, bọn họ không có thực hiện chức trách của mình, ngược lại còn dẫn đầu chạy trốn.

Nhưng mà Hudson cũng có thể hiểu được tại sao bọn họ lại làm vậy. Tất cả mọi người đều là người bình thường, ở trước mặt sự sống và cái chết, không thể thản nhiên đối mặt cũng là rất bình thường.

Thất bại trong một cuộc dã chiến thì bỏ chạy cũng là chuyện tất nhiên.

Nếu như không phải gặp được Hudson, vận mệnh đang chờ đợi đám người này chính là mãi mãi đi lang thang. Đi tới chỗ nào thì tính chỗ đó, dù sao cũng không thể nào trở về quê quán.

Bị người ta bắt được nhược điểm, cho nên đám quý tộc này đã vô cùng nỗ lực trong quá trình huấn luyện.

Chỉ là mấy vị quân đoàn trưởng may mắn còn sống sót lại luôn thất thần. Đám quý tộc ở tầng dưới chót không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, không có nghĩa là bọn họ cũng không biết.

"Lập công chuộc tội" là có, nhưng mà công lao dùng để chuộc tội lại không phải là ít, tối thiểu cũng phải gấp mấy lần tội lỗi.

Đặc biệt những người như bọn họ, vì làm liên lụy đến vương tử, bị cuốn vào cuộc tranh chấp quyền lực của vương quốc. .

Trừ phi có đại nhân vật ra sức bảo vệ, nếu không, một chút công lao sẽ không đủ để lấp hố.

Những chuyện này đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Hudson. Mấy tên quân đoàn trưởng này không hợp cách, nhưng xuống một cấp thì vẫn có tác dụng.

Không nói những chuyện khác, chỉ tính riêng tư quân trong tay đám người này thôi cũng đã có sức chiến đấu không tệ rồi.

Mặc dù bị đánh cho tan tác, nhưng lại có thể tụ tập được mấy trăm người đồng thời chạy trốn, cũng được xem như quân tinh nhuệ.

Bất kỳ một lực lượng nào cũng đều rất quý giá khi chiến đấu ở nơi đất khách quê người. Mặc kệ là đám người này có liêm sỉ hay không, dù sao bọn họ cũng không thể đi nương tựa thú nhân được.

Chỉ cần đặt ở nơi thích hợp thì không lo không phát huy được tác dụng. . . .

"Tử tước Andres, Tử tước Goodson, Tử tước Robles, trạng thái hiện giờ của các vị là đang cảm thấy bất mãn với ta vì đã đẩy các vị xuống chức vụ quân đoàn trưởng sao?"

"Hoặc là nói các ngươi cảm thấy ta đang lừa gạt các ngươi, lập công chuộc tội chỉ là một lời nói đùa?"

'Danh dự của ta không đáng giá như vậy sao, phải dùng đến nó để lừa mấy tên bại tướng như các ngươi?"

Hudson không am hiểu đùa bỡn lòng người, nhưng mà không sao, hắn biết lừa gạt.

Ở thời đại dựa vào danh vọng để kiếm sống này, không ai dám coi nhẹ thanh danh của mình. Vì mấy tên bại tướng mà từ bỏ thanh danh của mình là chuyện không đáng.

"Bá tước các hạ, chúng tôi chưa từng nghi ngờ thành ý của ngài. Nhưng mà chuyện lần này quá lớn, có lẽ vương quốc sẽ bỏ qua cho người phía dưới, nhưng mấy người bọn ta thì nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm."

Trong khi nói chuyện, Tử tước Andres nhìn Hudson bằng ánh mắt tràn đầy u oán.

Dường như đang nói, nếu không phải ngươi phái người đi tìm thì bọn ta đã sớm chạy thoát rồi.

Những người biến mất trên chiến trường sẽ được coi là đã chết trong trận chiến.

Người chết thì không cần phải gánh chịu trách nhiệm, con trai có thể kế thừa tước vị, gia quyến còn có thể tiếp tục sinh sống với thân phận quý tộc.

Mấy người bọn họ vô cùng bất hạnh, trên đường chạy trốn, thì kỵ binh mà Hudson phái ra tìm được.

Tin tức bọn họ còn sống bị bại lộ, nếu như lại chạy trốn tiếp là sẽ bị Liên minh nhân tộc truy nã, toàn bộ đại lục cũng không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Bọn họ chỉ đành dựa theo tin tức mà kỵ binh đưa cho chạy đến Phi Hùng bảo báo danh.

Chương 540 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (2)

"Tử tước Andres, ngươi nói quá tuyệt đối rồi."

"Cuộc chiến ở Dacias ra sao, chắc là trong lòng mọi người cũng đã rõ ràng rồi. Từ khi cuộc chiến này bắt đầu thì đã chú định là sẽ thất bại."

"Quyết chiến với thú nhân ở ngoài hoang dã, cho dù các ngươi có thành công đánh bại đại quân Behemoth thì cũng sẽ bị quân đội của Tứ Đại Hoàng Đình khác nhào tới cào xé."

"Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, ý chí cá nhân là không thể xoay chuyển được, cho nên không cần phải để ở trong lòng.'"

"Còn về phía vương quốc, thật ra tình hình cũng không tệ như trong tưởng tượng của các vị. Nếu như phán trọng tội cho các vị thì Vương tử Caesar liền có thể thoát thân sao?"

"Có một vị Caesar III vĩ đại là đủ rồi, không ai muốn nhìn thấy lại đến một vị Caesar IV vĩ đại. Bây giờ mọi người đều hi vọng Caesar IV bình thường một chút."

"Điều này có ý nghĩa gì, chắc là ba vị cũng đã rõ ràng."

"Chiến trường là một nơi rất thần kỳ, nó có thể làm cho người ta rơi xuống vực sâu, nhưng cũng có thể nâng người ta lên một vị trí cao hơn."

"Không thử một chút thì làm sao biết rằng bản thân không làm được?"

"Thay vì cam chịu ngồi đợi chịu trách nhiệm, chăng thà liều một phen. Dù gì thì tình huống xấu nhất cũng là không thu hoạch được gì mà thôi, các ngươi cũng có thể lựa chọn chết ở trên chiến trường!"

Hudson cố gắng mê hoặc nói.

Những người này có thể lập công chuộc tội hay không không quan trọng, quan trọng là hiện giờ Hudson cần bọn họ bán mạng.

Sau cuộc chiến là chuyện của sau chiến tranh, đầu tiên phải bảo đảm mình có thể còn sống sót đến khi chiến tranh kết thúc đã rồi mới có tư cách cân nhắc đến vấn đề của sau cuộc chiến. . . .

"Vương tử điện hạ, chúng ta nên rời đi rồi."

Bá tước Jose cố gắng khuyên bảo.

Kẻ từ khi bại trận và bước lên con đường đào vong, Vương tử Caesar giống như biến thành một người khác vậy.

Lúc đầu thì nổi giận, sau đó là khóc rống, cuối cùng liền trở nên trầm mặc ít nói.

Thiếu niên mới ra đời, xuôi gió xuôi nước mười mấy năm, luôn bị người khác nói rằng mình là người ưu tú nhất. Đột nhiên bị xã hội đánh cho một đòn đau điếng người, chuyện này có tác động rất lớn đến Vương tử Caesar.

Nhưng đây cũng là một phần thiết yếu trong cuộc sống của mỗi vị quân vương.

Sau khi trải qua những thăng trầm, bước ra từ đáy vực sâu thì mới có cơ hội trở thành một vị quân chủ hợp cách.

Cho dù là hiện giờ không gặp phải thất bại, bậc cha chú cũng sẽ cho cố tình sắp đặt nan đề để rèn luyện tâm trí cho y.

So với những người khác, điểm khác biệt chỉ là cái hố mà Vương tử Caesar giẫm phải càng sâu một chút, muốn trèo ra ngoài sẽ khó khăn hơn.

"Bây giờ chúng ta đi chỗ nào?"

Vương tử Caesar lạnh lùng hỏi.

Bởi vì xấu hổ nên hiện y không muốn gặp người quen nào cả. Y luôn cảm giác dáng vẻ khách khí trên mặt của những người này như thể đang giễu cợt mình vậy.

Mặc dù không có người nhắc đến chuyện bại trận ở trước mặt y, nhưng người được hoàng thất giáo dục từ nhỏ như Caesar vẫn nhận ra điều dị thường.

"Có lệnh từ trong nước truyền đến, bệ hạ yêu cầu ngài lập tức trở về nhà. Vị trí tổng tư lệnh quân viễn chinh sẽ do quân đoàn trưởng quân Hudson đảm nhiệm."

Bá tước Jose lựa chọn nói sự thật.

Sớm muộn gì Vương tử Caesar cũng sẽ biết rõ những chuyện này. Đều đã bị lệnh cưỡng chế trở về nước rồi, đương nhiên là y sẽ không còn khả năng chỉ huy quân viễn chinh nữa.

Lúc đi có sáu quân đoàn, hiện giờ chỉ còn lại một quân đoàn duy nhất, không thể tiếp tục chơi nữa.

"Biết rồi. Không hổ là cha. Đối đãi với kẻ thất bại vĩnh viễn đều sẽ tuyệt tình như vậy, dù cho có là con trai của mình thì cũng không có cơ hội thứ hai."

Nghe được lời phàn nàn của Vương tử Caesar, Bá tước Jose hận không thể bịt lỗ tai mình lại. Vương tử phàn nàn Quốc vương là không có việc gì, nhưng đây không phải là lời mà một tên gia thần như ông ta nên nghe.

Sâu thẳm trong lòng, ông ta càng lúc càng có ý kiến với Vương tử Caesar.

"Cơ hội thứ hai" nói thì đơn giản, nhưng vấn đề là cái giá cần phải trả quá cao.

Chiến dịch Dacias đã trả giá hết năm quân đoàn của vương quốc rồi, nếu như lại có thêm một cơ hội thì đám quý tộc trong vương quốc chắc chắn sẽ vỡ tổ.

Hiện giờ triệu hồi Vương tử Caesar, dừng cuộc hành trình lịch luyện này lại, kịp thời ngăn chặn tổn thất mới là lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc là loại chuyện mà người bình thường cảm thấy đương nhiên này lại không được vị vương tử này chấp nhận dễ dàng như vậy.

Dù sao cũng là một tấm chiếu mới, còn chưa nhận thức được sự tàn khốc của thế giới này.

"Điện hạ, bệ hạ cũng có nỗi khổ tâm. Chuyện lần này đã làm cho các quý tộc trong nước cảm thấy rất bất mãn."

"Đặc biệt là thế cục hiện giờ của Công quốc Mosey đã chuyển biến xấu, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Rất nhiều người đều sẽ quy trách nhiệm cho sự thất bại của trận chiến này."

Bá tước Jose kiên trì giải thích nói.

"Bá tước các hạ, không cần giải thích, ta hiểu những chuyện này."

"Có phải tối nay ta rời đi, nếu như Công quốc Mosey sụp đổ thì mọi trách nhiệm sẽ bị đổ hết lên đầu ta đúng không? Hoặc là nói bọn họ đang chuẩn bị đổ hết tội danh này lên đầu ta?"

Vương tử Caesar cười lạnh nói.

Sau bao nhiêu năm mắt thấy tai nghe, y đã rất thông thạo các vấn đề trong chính trị.

Vứt bỏ trách nhiệm, phóng đại trách nhiệm chỉ là cách chơi cơ bản nhất.

Nếu không phải tình hình hiện giờ đang rất căng thẳng, tất cả mọi người đều đang vội vàng đối phó với thú nhân, không rảnh nội đấu, chắc chắn là chuyện này sẽ không kết thúc như vậy.

Các đại quý tộc trong không kiếm chuyện không phải vì chuyện này đã qua. Mà là đang đợi chiến tranh kết thúc, lúc đó sẽ có người nhảy ra nhắc lại chuyện cũ.

Tranh giành quyền lực không có chỗ cho nhu tình, đại quý tộc là chư hầu địa phương, đương nhiên là không hi vọng quân quyền mở rộng vô tận.

Chương 541 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (3)

Đối mặt với một vị Caesar III cường thế, tất cả mọi người đều bất lực. Vậy thì cũng chỉ có thể níu lấy vương tử dễ bắt nạt mà hạ thủ, dùng chuyện này đến bàn điều kiện với Quốc vương.

Biết cũng không có nghĩa là hiểu, ở trong vòng xoáy phong ba, không phải ai cũng có thể bình tĩnh đối mặt.

Vương tử Caesar rất ghét loại đấu tranh chính trị này, muốn dựa vào năng lực bản thân để xông ra một mảnh thiên địa. Đáng tiếc là đã ký thác sai rồi. . . .

Những tháng năm yên tĩnh luôn luôn rất ngắn ngủi, Cuộc chiến bảo vệ thành Dapest đã khai hỏa, tình thế của Công quốc Mosey cũng đã đến thời khắc nguy cấp nhất.

Hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác khiến cho quân phòng thủ trong thành kiệt sức. Liên minh nhân tộc được ký thác kỳ vọng đúng là đã đáp ứng xuất binh, nhưng chuyện này có liên quan đến mấy chục quốc gia, không ai biết được là khi nào thì viện binh sẽ đến.

Chuyện duy nhất có thể khẳng định là năm nay sẽ không tới được. Ngay cả một số quốc gia đã gửi binh tiếp viện cũng đã kiếm cớ rút về sau chiến dịch Dacias.

Không quân chi viện của liên minh thì không biết có hay không. Sứ thần đều đang ở trên đường, trong thời gian ngắn là không thể trông cậy vào được.

Tổng chỉ huy mặt trận Terence, Nguyên soái Hodge đang nhìn chằm chằm quân lệnh trong tay phát sầu.

Cuộc chiến bảo vệ vương đô mới chỉ tiến hành đến ngày thứ ba, ông ta liền nhận được ba quân lệnh tương tự —— cắt đứt hậu cần của đại quân Thú nhân.

Chủ động xuất kích, cắt đứt đại hậu cần của quân Thú nhân, về mặt chiến lược thì chuyện này chẳng có gì đáng bàn. Nhưng vấn đề là đến khâu chấp hành, tình huống liền xảy ra biến hóa.

Quân phòng thủ vừa ló đầu ra khỏi thành, đại quân Thú nhân liền kéo quân qua. Sau khi giao thủ một lúc lại phải xám xịt lui về trong thành.

Không phải là không có những sĩ quan táo bạo liều lĩnh tấn công hậu cần của thú nhân, nhưng kết quả thì...

Lương thảo không cướp được bao nhiêu, vừa từ trên đường trở về liền bị đại quân Thú nhân nghe tin chạy tới chặn lại.

Sau một phen chém giết, phí sức chín trâu hai hổ mới trốn về trong cứ điểm.

May mắn là quan chỉ huy đủ khôn khéo, không ham chiến lợi phẩm, mà trực tiếp phóng hỏa đốt xe lương.

"Nguyên soái, xét theo tình huống hiện tại, số binh lực mà lũ thú nhân để lại đây vẫn có thể áp chế chúng ta."

"Gần như không thể cắt đứt hoàn toàn hậu cần của đại quân Thú nhân ở ngay dưới mí mắt của bọn chúng."

"Nhưng mà mệnh lệnh của Vương đô thì chúng ta chỉ có thể hoàn thành. Nếu không để quân phòng thủ ở các nơi tự do phát huy, cứ vài ngày lại chủ động tấn công, tận lực gây khó dễ cho thú nhân."

Harley không nhịn được đề nghị.

Thẳng thắn mà nói, y biết là đề xuất này của mình không đáng tin cậy như thế nào, nhưng tiếc là quân lệnh trong nước lại càng không đáng tin cậy hơn.

Làm rối loạn đường vận chuyển hậu cần của đại quân Thú nhân, mọi người cố gắng một chút còn miễn cưỡng làm được. Nhưng muốn cắt đứt hoàn toàn hậu cần của quân địch, thật sự cho rằng quân thú nhân ngoài thành là người chết sao?

"Ừm!"

"Cứ gửi công văn cho các tướng lĩnh bên dưới đi, còn về phía quân viễn chinh của Vương quốc Alpha, ngươi tự mình qua đó một chuyến."

"Gần đây vị Bá tước Hudson kia đã thu nạp không ít bại binh, nghe nói hắn đã khôi phục lại một nửa hệ thống lục đại quân đoàn quân viễn chinh rồi."

"Thật sự là vất vả cho hắn rồi. Ngay vào lúc này mà cũng còn cố gắng xây dựng đội ngũ. Đáng tiếc là Vương tử Caesar không biết dùng người, nếu không cũng sẽ không kết thúc như vậy."

"Trong số những quân thủ thành hiện giờ thì chỉ có Bá tước Hudson là người có nhiều quân nhất. Muốn ra ngoài đánh lén hậu cần của đại quân Thú nhân liền cần bọn họ phải ra tay."

Nguyên soái Hodge cảm khái nói.

Bàn về năng lực xây dựng đội ngũ, ông ta thực tình cảm thấy bội phục Hudson. Người khác đánh trận đều là càng đánh binh lực càng ít, chỉ có vị này là càng đánh binh sĩ càng nhiều.

Sau khi lấy được vị trí tổng chỉ huy của quân viễn chinh, Hudson lập tức hợp pháp hóa việc tư nhân mở rộng quân đội. Phủ lên cờ hiệu của quân viễn chinh quân đoàn thứ hai, quân đoàn thứ ba.

Sức chiến đấu của quân đoàn do bại binh và dân phu tạo thành này ra sao thì tạm thời chưa biết. Nhưng ít nhất là quân số đang bành trướng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ba quân đoàn tập hợp chung vào một chỗ, tổng binh lực của quân viễn chinh đã cao đến 43, 000 người, gần bằng một nửa sức mạnh của thời kỳ toàn thịnh.

Nếu như cộng thêm Quân đoàn số 23 mới thành lập của Công quốc Mosey và quân phòng thủ của Phi Hùng bảo, số lượng binh lực mà hắn có thể vận dụng cũng sẽ càng nhiều. . . .

Phi Hùng bảo, Hudson đang bận thao luyện đại quân. Đặc biệt là hai quân đoàn mới, bọn họ nhận được sự chăm sóc đặc biệt.

Khác với lúc trước, các sĩ quan quý tộc sẽ được đào tạo trước, sau đó mới tổ chức huấn luyện cho binh lính. Lần này vì tiết kiệm thời gian, hắn trực tiếp kéo tướng binh đồng thời huấn luyện.

Thể diện của quý tộc không phải là thứ mà những kẻ "lập công chuộc tội" có tư cách sở hữu.

Loại chênh lệch "kém người một bậc" này hoàn toàn do Hudson cố tình tạo ra. Mục đích là để kích thích lòng tự trọng của những người này.

"Nỗi nhục chỉ có thể rửa sạch bằng máu. Không phải của địch nhân, thì chính là của mình."

"Nếu muốn có lại tôn nghiêm, chỉ có thể ra chiến trường để lấy lại. . . . ."

Vì trọng chấn quân tâm sĩ khí, Hudson cũng vô cùng cố gắng.

"Bá tước các hạ, phó quan Harley từ bộ Tổng chỉ huy tiền tuyến tới rồi."

Lời của thị vệ trưởng làm cho Hudson nhớ lại phần công văn mà hắn đã ném vào sọt rác mấy ngày trước.

"Mời ông ta vào đây đi!"

Sau một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, Hudson đã hiểu rõ ý đồ của Harley.

Đúng như trong dự đoán, tình hình ở thành Dapest đang rất căng thẳng, nên cần bọn hắn phải làm ra một chút động tĩnh.

Chương 542 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (4)

Chặt đứt đại quân Thú nhân hậu cần quả thật là một mục tiêu vô cùng vĩ đại, không uống mấy pound rượu là sẽ không nghĩ ra được.

Có lẽ đám người ở Vương đô cũng không ôm loại ảo tưởng này. Mục đích chủ yếu vẫn là để bọn hắn hành động quấy rối, miễn cho thú nhân tiếp tục tăng binh.

Mặc dù không có con số cụ thể, nhưng dựa vào số lượng binh lực mà Hùng Nhân Hoàng đình điều động, Hudson cũng có thể suy ra số lượng đại quân Thú nhân đang vây khốn Dapest sẽ không thấp hơn 30 vạn.

Con số này còn đang không ngừng tăng lên, mặc dù quân tinh nhuệ không tăng lên, nhưng đại quân pháo hôi thì lại giống như không có hạn mức cao nhất vậy.

Hudson không cần nghiên cứu cũng biết rõ nguyên nhân gây ra chuyện này. Đơn giản là các quý tộc ở các tỉnh nội địa dễ bắt nạt hơn, dễ dàng kiếm được thức ăn hơn.

Chỉ cần công phá bất kỳ một tòa lâu đài nào cũng đều sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Cho dù quân phòng thủ đốt sạch kho lúa thì cũng vô dụng, dạ dày của thú nhân rất tốt, ngay cả lương thực biến thành than cốc thì cũng có thể ăn đỡ đói được.

Chỉ cần tốc độ phá thành đủ nhanh thì sẽ có lương thực chưa bị đốt.

Lương thực và thịt đều có, áp lực bên hậu cần sẽ nhỏ đi, nên liền có thể tiếp tục tăng binh ra tiền tuyến.

Kiến nhiều cắn chết voi.

Trơ mắt nhìn đại quân Thú nhân càng ngày càng nhiều, quân phòng thủ tứ cố vô thân phải chịu áp lực vô cùng lớn.

"Ta biết rồi, làm phiền Nam tước Harley chuyển lời cho Nguyên soái Hodge, chúng tôi sẽ đang tìm kiếm chiến cơ."

"Trễ nhất là trong tháng này, quân viễn chinh nhất định sẽ có một cuộc hành động lớn, nói cho Nguyên soái Hodge cứ chờ tin tức tốt của chúng tôi là được."

Hudson tận tình hứa hẹn.

Hành động thì có, nhưng cụ thể vào lúc nào thì phải xem thú nhân cho cơ hội lúc nào.

Tinh binh là phải đánh mới thành, Hudson cũng cần tìm một cơ hội thích hợp để hai quân đoàn mới này thấy một chút máu.

Chiến dịch Dacias không tính, bị người ta đuổi đánh vốn không có hiệu quả rèn luyện.

"Đa tạ Bá tước Hudson thông cảm, hiện giờ Nguyên soái các hạ đang phải chịu áp lực rất lớn. Không dối gạt ngài, chúng tôi đã chủ động xuất kích mấy lần rồi, nhưng đều vô công mà lui."

"Chắc là ngài cũng biết được tình hình ở Dapest rồi. Liên minh nhân tộc đã quyết định phát động chiến tranh với thú nhân, nhưng mà vấn đề về hạn ngạch quân đội vẫn còn đang tranh cãi."

Nam tước Harley lo lắng nói.

Không giống với kẻ ngoại lai như Hudson, các quý tộc bản địa của Công quốc Mosey đều đặt kỳ vọng rất lớn vào cuộc chiến bảo vệ thành Dapest, cũng có thể nói đây là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Một khi thành Dapest thất thủ thì cũng đồng nghĩa với việc Công quốc Mosey tiêu rồi. Dời đô tái chiến, nghe một chút thì được, mất đi đại bình nguyên trù phú nhất, những lãnh thổ mục nát còn lại vốn không thể nào chèo chối nổi cuộc chiến tiếp theo.

Phục quốc sau chiến tranh cũng phải xem tình huống. Nếu như chỉ đuổi đại quân Thú nhân ra ngoài, có một vị hàng xóm ác nhân này ở bên cạnh, có lẽ sẽ không có nhiều người có ý định gì với lãnh thổ của Công quốc Mosey.

Nhưng lần này Liên minh nhân tộc đã quyết định là phải cho thú nhân một bài học, lỡ như Đế quốc Thú Nhân thật sự bị trọng thương, Vương quốc Alpha thu phục lại lãnh thổ đã mất, Công quốc Mosey sẽ biến thành một hậu phương an toàn.

Giàu có + an toàn bị tranh đoạt là chuyện tất nhiên. Các quý tộc tham chiến tới đây là để chia một chén canh, người ta dựa vào cái gì để ủng hộ Công quốc Mosey phục quốc.

Biện pháp tốt nhất chính là bản thân mình có thể cầm cự được, miễn cho bị đánh thành quý tộc lưu vong, trong tay không có vốn liếng, chỉ có thể để người ngoài đến chia bánh gato.

"Xin Nam tước Harley yên tâm, vấn đề hiện giờ mà hai quốc gia chúng ta gặp phải là tương tự nhau. Nếu như quý quốc xảy ra vấn đề, vậy thì chúng tôi cũng sẽ không khá hơn là mấy."

"Nhìn vào những hành động của thú nhân liền biết là bọn chúng đang bộc lộ sự điên cuồng cuối cùng."

"Chắc là bọn chúng đã bị bị quyết định của liên minh dọa sợ, muốn nhanh chóng càn quét bắc bộ trước khi liên quân các nước kéo đến, hấp dẫn những dị tộc khác tham chiến."

"Nhưng mà cách làm tàn ác này nhất định sẽ thất bại. Thần Hi chi chủ vĩ đại sẽ không ngồi xem con dân của ngài bị thú nhân tàn sát."

"Bây giờ là bóng tối cuối cùng trước bình minh, ánh sáng sẽ đến sớm thôi."

"Xét thấy viện quân của các quốc gia khác chậm chạp chưa đến, ta cảm thấy quý quốc có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ liên minh trước."

"Ví dụ như: Trong tay thiếu vật tư chiến lược, vũ khí trang bị, hoặc là lực lượng chi viện cấp cao, đặc biệt là không quân."

"Người Ưng suốt ngày bay ở trên đầu chúng ta, rất nhiều chuyện bí ẩn đều bị lộ ra ngoài, thật sự là làm cho người ta khó lòng phòng bị."

"Chúng ta còn có thể tăng cường mối quan hệ giữa các đội quân khác nhau. Nếu như có đủ lực lượng không quân, kết hợp với quân phòng thủ dưới mặt đất, vậy thì sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội."

Hudson cố gắng khuyên bảo.

Đồ là do Liên minh nhân tộc ra, ngu hay sao mà không cầm. Nếu như thật sự nhận được sự viện trợ từ các quốc gia khác, đội quân viễn chinh của Vương quốc Alpha do hắn làm đại biểu nhất định có thể được chia một chén canh.

Còn về vấn đề nợ nần, đó là chuyện của Công quốc Mosey, không liên quan gì đến một vị tướng lĩnh khách khách nhân như hắn.

Tính toán nhỏ không quan trọng, mấu chốt là những gợi ý này có thực sự giải quyết được vấn đề hay không.

Hudson trốn ở trong Phi Hùng bảo chậm chạp không dám hành động, không phải là bởi vì đại quân Thú nhân lợi hại, cũng không phải là bởi vì hắn nhát gan, chủ yếu là vì mọi cử động của hắn đều bị bại lộ dưới mắt địch nhân, thật sự không có cách nào hành động được.

Chương 543 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (5)

Trong những ngày này gần đây, Hudson vẫn đang nghiên cứu thói quen trinh sát của Người Ưng, hắn muốn tìm cơ hội để đánh cho bọn chúng một đòn thật đâu, nhân tiện lên kế hoạch săn bắn luôn.

Chỉ là trong chuyện này vẫn có rất nhiều chuyện không chắc chắn. Nếu như lính trinh sát của Người Ưng đủ cẩn thận, chỉ quan sát từ xa mà không tiến vào phạm vi tầm bắn của hắn, Hudson liền chẳng làm được gì.

Cho dù có thành công lần thứ nhất, lính trinh sát không trở về, dẫn trong thời gian dài thì địch nhân sẽ phái người tới lần thứ hai, lần thứ ba, bại lộ chỉ là vấn đề thời gian.

Cho dù Belersden xuất thủ cũng không có biện pháp cam đoan tiêu diệt được toàn bộ Người Ưng. Dù sao cũng là không quân phi hành trên không trung, tầm mắt rất khoáng đạt.

Các trinh sát của Người Ưng có thể giữ một khoảng cách vừa đủ để quan sát. Muốn diệt khẩu cũng rất khó làm được.

Nếu như thật sự phải hành động, thời gian để lại cho đại quân cũng chỉ có mấy giờ. Nhất định phải nhanh chóng kết thúc chiến đấu rồi rút quân về.

"Bá tước các hạ, tôi sẽ báo cáo lại những vấn đề mà ngài phản hồi cho các quan chức cấp cao trong nước biết. Nếu như có kết quả thì chắc chắn sẽ thông báo cho ngài ngay lập tức."

"Nhưng mà chuyện tăng cường liên lạc thì tôi chỉ có thể mời được hai kỵ binh Griffin thường trú Phi Hùng bảo, có biến chúng ta có thể lập tức liên hệ."

Nam tước Harley nghiêm túc hồi đáp.

Những vấn đề này đều vượt ngoài quyền hạn của y, thậm chí còn vượt ngoài quyền hạn của Nguyên soái Hodge, cho nên Harley có thể báo cáo lên trên mà không giúp được gì.

Những người ra quyết định cuối cùng vẫn là đám kia quyền quý ở vương đô. Ngay cả việc phái hai tên Kỵ binh Griffin tới đây cũng cần phải xin chỉ thị của Nguyên soái Hodge.

"Được thôi!"

Hudson thuận thế nhẹ gật đầu nói.

Dù sao thì có cũng tốt hơn là không có gì, mặc dù tạm thời chỉ lừa được hai tên Kỵ binh Griffin, nhưng đây cũng xem như là một khởi đầu tốt rồi.

Chức trách chủ yếu là tăng cường liên lạc, thỉnh thoảng ra ngoài dò xét tình hình địch cũng là chuyện bình thường.

Có ít trinh sát trên không, vậy thì phải xem như bảo bối để sử dụng. Hắn không hy vọng có thể điều tra tình báo kỹ càng của địch nhân, chỉ cần vào thời khắc mấu chốt xác định được động tĩnh của quân địch là đủ.

Trong nội tâm Hudson đang ngày càng nung nấu ý tưởng thành lập lực lượng không quân của riêng mình.

Tiếc là chuyện này không phải muốn là có thể làm được. Đừng nói là người, dù là một quốc gia cũng gặp khó khăn trùng điệp nếu như muốn thành lập một lực lượng không quân.

Khó khăn lớn nhất chính là phi hành Ma thú khó cầu. Đều biết trên trời bay, xác suất bị bắt sống vốn đã vô cùng thấp; Có thể thuần hóa được thì lại càng ít.

Trong tình huống bình thường đều chỉ có thể tìm trứng Ma thú về rồi tự nghĩ biện pháp ấp trứng.

Không quân được nhân tộc sử dụng rộng rãi nhất hiện giờ chính là Kỵ binh Griffin. Nhưng không phải vì Kỵ binh Griffin có sức chiến đấu mạnh nhất, chủ yếu là do tỷ lệ ấp nở thành công của trứng Griffin cao hơn những con Ma thú khác.

Dù sao cũng Ma thú cao giai phi hành trên trời, cho dù có lấy được trứng của bọn chúng thì cũng rất khó ấp thành công, lại càng không cần phải đến việc sản xuất hàng loạt.

Thẳng thắn mà nói, đây là một con đường rất dài, cần tích lũy nội tình. Cho dù có ấp được trứng Ma thú thì cũng rất khó phát huy được tác dụng trong thời gian ngắn.

Thường thì việc thành lập một lực lượng không quân cần sự nỗ lực của nhiều thế hệ. Nếu muốn sinh sôi mở rộng, tài lực, nhân lực, vật lực cần đầu tư đều là một con số thiên văn.

Nước xa không cứu được lửa gần, Hudson cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua suy nghĩ dư thừa này, gửi gắm hy vọng vào lực lượng của Liên minh nhân tộc có thể giải quyết mối uy hiếp trên trời này.

...

Tuyến phòng thủ phía đông của Vương quốc Warhammer, ngoại trừ lúc đâu khi phòng tuyến Pháo đài August sụp đổ đại quân Thú nhân có tới thăm dò một chút ra thì những ngày gần nhất vẫn luôn sóng êm lặng gió.

Yên lặng đến mức khó tin. Nếu như không phải nhân viên ngoại giao của Vương quốc Warhammer vẫn đang hoạt động ở bên ngoài thì hầu như mọi người đều đã bỏ qua rằng họ cũng là một trong những nhân vật chính của cuộc chiến.

Đại quân Thú nhân không xâm lược, Vương quốc Warhammer cũng không dám chủ động ra ngoài kiếm chuyện, ngoài việc không ngừng tăng cường quân bị ra, chuyện còn lại chỉ có cắm đầu gia cố phòng tuyến.

Theo một nghĩa nào đó, chính sự khiêm tốn thái quá của Vương quốc Warhammer đã tạo ra bi kịch hiện tại của Công quốc Mosey.

Nếu như bọn hắn học tập Vương quốc Alpha, sau khi đại quân Thú nhân quay đầu chuyển hướng tấn công Công quốc Mosey liền thường xuyên kiếm chuyện với chúng ở ngay biên giới thì tình hình hiện giờ đã khác rồi.

Đương nhiên, nếu như họ thật sự làm vậy, có lẽ Công quốc Mosey thật sự được cứu vãn, nhưng mà đối tượng bị đánh sẽ là bọn họ.

Một bên là đồng minh bị đánh, một bên là bản thân bị đánh. Câu hỏi này rất trả lời.

Mặc dù có chút trái với đạo nghĩa, nhưng giữa các quốc gia cũng không phải chỉ dựa vào đạo nghĩa để kiếm cơm.

Những năm yên bình cuối cùng cũng sẽ bị phá vỡ vào một ngày nào đó. Chẳng biết lúc nào mà soái trướng của Công tước Daniel đã đột nhiên xuất hiện trong khu vực biên giới giữa Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer.

Ông ta mang theo vài tên thị vệ, khiêm tốn dạo bước trên biên giới, dùng hai chân để đo đạc ngọn núi này, nguồn nước này, nơi này, giống như một sĩ quan thú nhân tầng dưới chót đang tuần tra biên giới vậy.

Không thấy có gì đáng kinh ngạc, cho nên binh sĩ của Vương quốc Warhammer cũng không hề lao ra ngăn cản. Không phải là quan binh tiền tuyến không có huyết tinh, chủ yếu là vì trước đó không lâu, vương quốc đột nhiên hạ lệnh cấm bọn họ gây chiến ở biên giới.

Chương 544 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (6)

Tính toán thời gian thì mệnh lệnh này được ban hành sau khi Liên minh nhân tộc quyết định khai chiến với Đế quốc Thú Nhân.

Trước đó, mặc dù Vương quốc Warhammer cũng rất khiêm tốn, nhưng dưới áp lực của các đồng minh, thỉnh thoảng vẫn sẽ lao ra ngoài chặt một vài tên thú nhân lâu la.

Hiện giờ đột nhiên dừng lại là bởi vì bọn họ biết là nguy hiểm sắp giải trừ, Liên minh ba nước đã trở nên vô vị.

Đứng trên lập trường của Vương quốc Warhammer, đây nhất định là lựa chọn chính xác nhất. Chỉ khi nào bảo toàn được lực lượng trong giai đoạn đầu của chiến tranh thì sau đó Vương quốc mới có sức để đi gặt hái lợi ích.

Tất nhiên, đối với các quan chức cấp cao của Vương quốc Warhammer mà nói, chỉ cần không cần phải làm hàng xóm với thú nhân nữa là tốt nhất, cho dù không thu hoạch được gì cũng chẳng sao.

Ngay cả việc Vương quốc Alpha muốn thu phục lãnh thổ bị mất cũng chẳng có bất cứ vấn đề gì. Là một đồng minh tốt, bọn họ toàn lực ủng hộ chuyện này.

Không vì nguyên nhân gì khác, kể từ khi bắt đầu làm hàng xóm với thú nhân, chi phí quân sự hàng ngày của họ đã tăng lên gấp ba lần.

Chưa hết đâu. Dưới sự tập kích quấy rối của thú nhân, rất nhiều đồng ruộng ở khu vực biên giới đã bị bỏ hoang, nhiều tỉnh ở phía bắc không được yên bình.

Trong cuộc chiến hiện tại, có vẻ như Vương quốc Warhammer không bị tổn thất gì nhiều, nhưng thực tế là từ ngày chiến tranh nổ ra, các quyền quý lão gia trong vương quốc đều luôn trong trạng thái ăn không ngon ngủ không yên.

Địch nhân có thể ập đến bất cứ lúc nào, những khoảng thời gian chờ đợi một điều gì đó sắp xảy ra luôn là những khoảng thời gian dằn vặt người nhất.

Phải luôn luôn đề cao cảnh giác, bị kìm nén trong một thời gian lâu dài, cộng thêm việc nhìn thấy thảm trạng của Công quốc Mosey, các quan chức cấp cao của Vương quốc Warhammer liền trở nên ngày càng bảo thủ.

Đáng tiếc là ở trong mắt của thú nhân, sự khắc chế, lấy lòng này lại là biểu hiện của sự khiếp nhược. Trong Đế quốc Thú Nhân, chỉ có kẻ yếu mới hèn kém như vậy, cường giả khinh thường điều này. .

Công tước Daniel đột nhiên dừng lại khi còn cách phòng tuyến một khoảng cách nhất định, sau đó lạnh lùng nói: "Không cần phải tiếp tục nữa, đám hèn nhát Vương quốc Warhammer này đã chuẩn bị rất đầy đủ."

"Mặc dù phòng tuyến còn chưa hoàn thành, nhưng với những gì chúng ta thấy bây giờ, muốn công phá được phòng tuyến này trong một khoảng thời gian ngắn là chuyện rất khó."

"Liên minh nhân tộc đã tham gia, thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều lắm, không thể tiếp tục ở đây dông dài với bọn hắn nữa."

"Truyền tin cho Hoàng đình, nói là ta ủng hộ tiến công Vương quốc Warhammer. Nhưng mà, ta phải là người đích thân lựa chọn nơi đột phá."

Lời nói trước sau mâu thuẫn này làm cho gã đặc sứ tùy hành của Ngân Nguyệt Lang Hoàng ngơ ngác. Chẳng qua dưới sức ép của Công tước Daniel, gã chỉ kìm nén sự nghi hoặc này vào trong bụng.

"Công tước mặt lạnh" cũng không phải chỉ là cái nhanh. Trừ phi vị này nguyện ý, nếu không, dù có là ai thì ông ta cũng sẽ không thèm giải thích nửa chữ.

Vốn dĩ một kẻ kiêu ngạo như vậy sẽ không thể nào lăn lộn được trong Hoàng đình, tiếc là kết quả cuối cùng mỗi lần đều chứng minh phán đoán của Công tước Daniel là chính xác.

Trong Ngân Nguyệt hoàng đình, nơi sùng bái cường giả, Công tước Daniel có năng lực xuất chúng đã nhanh chóng trở nên nổi bật so với những người đồng lứa.

Khi bạn thành công, tính cách kiêu căng khó thuần đã không còn là khuyết điểm nữa, mà sẽ được xem như khí chất đặc biệt mà chỉ cường giả mới có.

Đừng hỏi tại sao, đều là do thiên tính gây ra. Trong Đế quốc Thú Nhân to lớn như vậy mà cũng không tìm được bao nhiêu vị cường giả tốt tính.

Mặc dù Công tước Daniel lạnh lùng kiêu ngạo, không chịu nể mặt bất cứ ai, nhưng y lại thật sự rất có tài.

Kiểm kê những chiến tích trong quá khứ, trong Ngân Nguyệt hoàng đình không có người nào có thể sánh bằng, dù là phóng tầm mắt khắp toàn bộ Đế quốc Thú Nhân cũng không tìm được người có thể so sánh.

Một vị "Quân thần" dùng đao thật thương thật giết ra tự nhiên là sẽ được mọi người quỳ bái. Địa vị trong Ngân Nguyệt hoàng đình cũng là nước lên thì thuyền lên.

Đương nhiên, ngoài năng lực cá nhân ra, xuất thân của Công tước Daniel cũng là một hạng mục được thêm điểm.

Là con trai bảo bối của Ngân Nguyệt Lang Hoàng đương đại, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử. Những người khác muốn chèn ép cũng không có dũng khí hành động. ...

Vào lúc sinh tử tồn vong, đám quý tộc của Công quốc Mosey vẫn có mấy phần cái nhìn đại cục. Sau khi nhận được mệnh lệnh của vương đô, đám quân phòng thủ trong phòng tuyến Terence liền bắt đầu hành động.

Mặc kệ chiến quả có như thế nào, chỉ cần quân phòng thủ bắt đầu hành động đã là một sự kiềm chế đối với đại quân Thú nhân rồi.

Vì bảo hộ tuyến đường hậu cần an toàn, thú nhân chỉ đành phái ra càng nhiều binh lực hộ tống. Một vài vị tướng lĩnh có biểu hiện tốt còn nằm trong danh sách truy nã gắt gao nhất của Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng mà chuyện này cũng không có ý nghĩa gì khác ngoài việc phát tiết một chút cừu hận. Song phương vốn chính là tử địch, ai thèm để ý đến lệnh truy nã của Đế quốc Thú Nhân làm gì!

Là thủ tướng của Phi Hùng bảo, mặc dù Hudson không làm ra đại sự gì, nhưng vẫn có được vinh dự danh đề bảng vàng.

Không có cách nào, đám thủ hạ của hắn làm việc quá chuyên nghiệp. Đám con em quý tộc xuất thân phương bắc đều có tay nghề tổ truyền bên người.

Bọn họ có thể thu được tước vị, ngoại trừ di sản của tổ tiên để lại, loại tay nghề thành thạo này cũng phát huy được tác dụng rất lớn.

Mấy năm trước, từ khi xuôi nam bị phong tỏa, tư quân mà bọn hắn mang tới đều sống nhờ vào thú nhân.

Bây giờ chỉ là làm lại nghề cũ, chẳng qua lúc đầu nghiệp vụ này phải đi Đế quốc Thú Nhân bắt nô lệ, bây giờ đã biến thành đi kiếm chuyện với thú nhân.

Chương 545 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (7)

Đại quân Thú nhân nhìn thì có vẻ như khổng lồ, nhưng thực tế lại là do từng bộ lạc tập hợp lại mà thành, bàn về năng lực tổ chức nội bộ thì còn kém xa nhân tộc.

Giữa rất nhiều bộ lạc với nhau đều tràn ngập cừu hận. Bất đồng chủng tộc thì sẽ có càng nhiều mâu thuẫn hơn. Nhờ vào áp lực cưỡng chế của Ngũ Đại Hoàng Đình nên bọn chúng mới tập hợp lại với nhau.

Có mâu thuẫn liền có cơ hội.

Hudson không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cũng không có hứng thú hỏi cho ra lẽ, dù sao hắn chỉ sai đám thuộc hạ đi gây một chút phiền phức cho thú nhân mà thôi, sau đó liền được đứng đầu bảng danh sách truy nã.

Nhìn vào vẻ mặt tức hổn hển của thú nhân, Hudson không chỉ không sợ, ngược lại còn làm cho hắn cảm thấy càng hứng thú hơn.

Thú nhân không mang mang đại quân giết đến tận cửa cũng có nghĩa là đang nói cho hắn biết: Binh lực đang căng thẳng, tạm thời không rảnh để chơi với hăn.

Có cơ hội không lợi dụng, quá thời hạn sẽ tự động hết hiệu lực. Chi phí cho việc tác chiến đa tuyến rất lớn, dù là ai cũng không chịu đựng nổi.

Chiến lược cốt lõi hiện giờ của thú nhân là vây công thành Dapest, nếu như triệu tập 20-30 vạn đại quân tới vây công Phi

Hùng bảo thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến bố cục tổng thể của chiến lược.

Trong tình huống mà Liên minh nhân tộc có thể xuất binh bất kỳ lúc nào, các quan chức cấp cao của Đế quốc Thú Nhân phải cân nhắc đến hiệu ứng của thời gian

Nhổ một cây đinh và diệt một quốc gia, bên nào nặng bên nào nhẹ, chỉ cần nhìn thoáng qua là thấy.

Thú nhân không muốn bị nhân tộc đánh cho bầm dập thì biện pháp duy nhất chính là kéo càng nhiều dị tộc hạ tràng để san sẻ áp lực.

Bây giờ điều mà bọn chúng cần không phải là tăng cường kiểm soát địa phương, mà là gây ra động tĩnh lớn nhất, để chứng minh với ngoại giới là vị bá chủ nhân tộc này đã mục nát rồi. ...

"Bá tước, vừa mới nhận được tin tức do thám tử truyền về, có một đoàn xe lớn của thú nhân từ tiền tuyến trở về."

"Thám tử kiểm tra phía sau đoàn xe thì phát hiện trên mặt đất có vết bánh xe rất sâu, hẳn là đang chở đầy hàng hóa."

Nghe được "từ tiền tuyến trở về", Hudson liền lập tức cảm thấy hứng thú. đại quân Thú nhân đại sát tứ phương, ngoài việc trắng trợn giết chóc ra thì cũng làm không ít chuyện nhập thất cướp bóc.

So với đoàn xe vận chuyển lương thảo ra tiền tuyến, những đoàn xe chứa đầy chiến lợi phẩm này mới thật sự là thịt mỡ lớn.

Chẳng qua số lượng của loại xe này rất thưa thớt. Trong tình huống tự biết bản thân không địch nổi, các quý tộc của loài người thường sẽ phá hủy tài sản của họ để không làm lợi cho thú nhân.

Trong hầu hết thời gian, đại quân Thú nhân chỉ có thể cướp được những thứ không kịp tiêu hủy, cũng có thể nói là những tài sản không có cách nào tiêu hủy.

Trời không phụ lòng người. Hắn đã dặn đám thuộc hạ chú ý chuyện này rất lâu rồi, cuối cùng cũng bị Hudson chờ được.

"Tom, thông báo cho quân viễn chinh tập kết, phân phó Kỵ binh Griffin lên trời bay một vòng, từ xa điều tra xem phụ cận có địch nhân mai phục hay không."

Thịt mỡ tuy tốt, nhưng cảnh giác vẫn không thể thiếu. Tuyến hậu cần thường xuyên bị quấy rối, thú nhân cũng bắt đầu trở nên giảo hoạt rồi.

Có rất nhiều quân phòng thủ ra ngoài ăn cướp lương thảo của thú nhân, nhưng lại bởi vì hành động không đủ kín đáo, kết quả cuối cùng làm cho bản thân trở thành lương thảo của đại quân Thú nhân.

Có thể thuận lợi rút quân đều là những lão tướng trên chiến trường. Đa số đều phải trả một cái giá không nhỏ cho chuyện này.

Mặc dù là hành động thất bại, nhưng Hudson chưa nghe qua trường hợp nào bị tiêu diệt hoàn toàn.

Rõ ràng là những tướng lĩnh quý tộc này cũng đã trưởng thành sau những tháng ngày vật lộn với thú nhân.

Người nào người nấy đều vô cùng cảnh giác, chỉ cần phát hiện ra không thích hợp liền lập tức mang theo quân đội rút lui.

Tất cả mọi người đều có tự hiểu lấy mình, những quân đoàn mới thành lập có sức chiến đấu yếu ớt đều sẽ không bị mang ra ngoài tặng đầu người.

Những binh sĩ có thể tham gia hành động, cho dù không phải quân tinh nhuệ thì cũng là lão binh, nửa tinh nhuệ.

Cộng thêm giờ phút này quân chủ lực của thú nhân có hạn, cần quan tâm quá nhiều nơi, đa số những người phụ trách chấp hành nhiệm vụ phục kích quân đội đều là tạp binh, sức chiến đấu không phải là rất mạnh, cho nên mọi người cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Lần hành động này của Hudson cũng không ngoại lệ, chỉ đem những quân đoàn biết chiến đấu ra ngoài. Quân đoàn phòng thủ thành trì và Quân đoàn 23 mới thành lập không có sức chiến đấu đều được để lại trong thành, hắn không phải là muốn ăn một mình.

Còn quân đoàn thứ hai, quân đoàn thứ ba mới được khôi phục thì chẳng biết sức chiến đấu ra sao, cho nên cũng chỉ có thể điều động một số quan binh tham chiến.

Dù sao cũng chỉ là một vụ cướp bình thường, căn bản không cần quá nhiều quân. Mang theo mấy vạn binh mã hành động, nhiệm vụ của đại đa số binh sĩ không phải là đi ăn cướp, mà là chuẩn bị đánh viện binh.

Đừng thấy tổng binh lực thú nhân đóng quân ở phụ cận không ít, nhưng tại một thời điểm nhất định, sẽ không có nhiều binh lực cơ động có thể được điều động để tiếp viện ngay lập tức.

Thời kỳ chiến tranh, cách tốt nhất để trở nên nổi bật là —— chiến công.

Trong tay có càng nhiều chiến công thì quyền nói chuyện cũng sẽ càng cao. Đây là cơ hội duy nhất để các trung tiểu quý tộc có thể vượt qua những hạn chế về địa vị, tham gia vào cuộc đấu tranh giành quyền.

Công quốc Mosey hiện giờ đang ở trong thời đại binh hoang mã loạn, nếu như không lợi dụng thân phận tổng chỉ huy của quân viễn chinh thì thật là đáng tiếc.

Hudson không ngốc đến mức chạy tới quyết chiến với thú nhân. Một bên thì hắn mang theo đội ngũ đi cướp bóc thú nhân phát tài, một bên hắn lại cầm đầu người của thú nhân để cày chiến công.

Chương 546 - Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn (8)

Sự trưởng thành của một vị danh tướng là một quá trình tích lũy lâu dài. Ngoại trừ một số trận chiến nổi tiếng ra, đại đa số đều là một chút trận chiến nhỏ, quan trọng là phải đánh nhiều.

Mỗi một lần chiến đấu đều là một phần tư lịch.

Một người đột nhiên lập được đại công ngập trời, vinh đăng cao vị sẽ chỉ làm cho vô số người cảm thấy đố kị; Nhưng mà sau khi một người thân kinh bách chiến, lại lập được một lần đại công mà địa vị lên cao, mọi người cũng chỉ biết bội phục.

Sự quật khởi thầm lặng mới là cách làm đại chúng mà dân chúng bình thường có thể chấp nhận, bởi vì chuyện này phù hợp với nhận thức của mọi người, và mọi người đều đang nỗ lực trên con đường này.

Có người thành công cũng liền chứng minh rằng con đường mà bọn họ đang đi là đúng. Loại này thành công chính là một tấm gương mà mọi người cần học tập.

Đột nhiên nổi danh, địa vị dâng cao, cách chơi này không hợp với quy tắc của trò chơi, đương nhiên là sẽ bị các phe công kích và chèn ép rồi.

Về mặt này, Hudson là người may mắn. Trong hai cuộc đại thắng lần trước đều có Vương tử Caesar ở phía trước hứng chịu, việc tuyên truyền chính trị khiến cho những kẻ ghen tị không có chỗ xuống tay.

Sau khi Hudson tiếp nhận quyền chỉ huy quân viễn chinh, mặc dù không có đại công, nhưng tiểu công cực khổ lại chưa từng đứt đoạn.

Thỉnh thoảng liền ra ngoài chơi chết 80-100 tên thú nhân, cầm lên mặt bàn tuyên truyền thì ngại, nhưng bỏ vào trong lý lịch thì lại rất không tệ.

Lệnh truy nã của Đế quốc Thú Nhân chính là thần trợ công. Có thể trở thành nhân vật mà địch nhân chán ghét nhất, ai còn dám nói chiến công của hắn không có trọng lượng?

Giết địch ít cũng không sao, trực tiếp bỏ thêm một số 0 ở phía sau là được. Ở trên chiến trường giữa nhân tộc và thú nhân, tiêu diệt 100 địch nhân cũng chẳng khác nào sắp giết đủ 1000 người.

Dù có muốn hoạch định thì cũng không có cách nào làm được. Trong vấn đề này, các quý tộc lớn nhỏ trong quân đều là những người được lợi.

Hudson chưa bao giờ nhận công chém đầu, ngoài công lao chỉ huy ra, những chiến công còn lại đều được tính lên đầu của đám quý tộc dưới trướng.

Nếu như có người thanh tra mạo hiểm lĩnh quân công, người bị xui xẻo đầu tiên chính là những quý tộc dưới trướng này. Bởi vì công chém đầu có định lượng cụ thể, mà công chỉ huy thì lại không có tiêu chuẩn cụ thể.

Dù có điều tra ra, tội danh trực tiếp nhất chính là thiếu giám sát, mà không phải mạo hiểm lĩnh quân công.

Một tội nhỏ như vậy, đối với bất kỳ một vị quý tộc tướng lĩnh có chiến công hiển hách mà nói đều không đáng được nhắc tới.

Không chỉ dời bản thân mình ra bên ngoài, quan trọng hơn là Hudson đã thành công xây dựng được một hình tượng "lãnh đạo tốt, không tham công", tiện thể còn dùng lợi ích để buộc chặt đám quân viễn chinh này lại với nhau.

Đều là bị ép phải làm vậy, nếu như hắn không chơi những thủ đoạn này, gần như không thể nào hợp nhất một đội quân có những thành phần phức tạp như vậy trong thời gian ngắn.

Trong lúc đội ngũ ăn cướp đang tập họp, ở ngoài thành Dapest hơn hai trăm dặm cũng đang diễn ra một cuộc điều động binh lực trong yên lặng.

Số lượng doanh trướng của Thú nhân vẫn đang không ngừng tăng lên, chỉ là số lần ra sân của mấy quân đoàn tinh nhuệ kia lại càng ngày càng ít, mỗi lần công thành chiến đều là đa số pháo hôi đang xung phong.

Quân đốc chiến đã từ ban đầu mấy vạn người giảm mạnh xuống còn mấy ngàn người, đa số chủ lực đều đột nhiên mất đi bóng dáng.

Biến hóa quỷ dị trong doanh trại thú nhân đã nhanh chóng làm cho quân phòng thủ trong thành chú ý. Các bản báo cáo được gửi từ tầng dưới lên tầng trên, cuối cùng đến được trong tay của Tể tướng Herceg.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, Quốc vương Chris IX cuối cùng đã được cứu sống, nhưng cơ thể của ông vẫn còn quá yếu nên không thể đứng ra chủ trì đại cục.

Là yếu thật hay yếu giả cũng không quan trọng, dù sao Chris IX đã giao toàn bộ công tác bảo vệ thành Dapest lại cho đám vương công đại thần rồi, còn ông ta thì ở phía sau màn chuyên tâm dưỡng bệnh.

"Một số quân đoàn tinh nhuệ thú nhân ở ngoài thành đã biến mất giống như hư không tiêu thất vậy, chẳng lẽ các vị không phát hiện được gì sao?"

Tể tướng Herceg hỏi với vẻ mặt khó tin.

Phải biết rằng có tới tâm 8 quân đoàn đang tụ họp dưới thành Dapest, nhiều quân đoàn tinh nhuệ như vậy, cho dù bọn chúng có tấn công chỗ nào thì cũng đều có thể khuấy động một phen phong vân.

"Thưa Tể tướng, số lượng Người Ưng gấp chúng tôi mấy chục lần, trước khi đại quân Thú nhân điều động đều sẽ vây khốn chúng tôi vào trong thành."

"Đoàn kỵ binh Griffin chúng tôi đã phái người ra ngoài điều tra mấy lần, nhưng cuối cùng đều là một đi không trở lại."

"Hiện giờ chỉ có thể xác định được là Thú nhân không điều động quân đoàn Behemoth, quân đoàn Người Ưng ở lại chừng 2000-3000 người."

"Có chừng 6000 binh sĩ Người Ưng và quân chủ lực của Tam Đại Hoàng Đình đã tạm thời biến mất khỏi tầm mắt của chúng ta. Cùng rời đi còn có 4 quân đoàn lang kỵ binh bình thường."

"Trong thành hiện giờ chỉ còn lại chưa đến 50 kỵ binh Griffin. Đột phá vòng vây của địch nhân vào ban ngày là chuyện quá mạo hiểm, tốt nhất là đợi đến đêm xuống mới hành động."

"Muốn thu được tình báo thì nhanh nhất cũng phải đợi đến tối ngày mai. Nếu như muốn mau hơn nữa, có lẽ chỉ đành thi triển một số thủ đoạn đặc thù để liên hệ với các đại quý tộc ở xung quanh."

"Đại quân Thú nhân hành động chắc chắn sẽ đi qua lãnh địa của bọn họ. Chỉ cần xác minh vị trí liền có thể phán đoán được mục đích đại khái của địch nhân."

Kamm Pals nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Là đoàn trưởng của đoàn Kỵ binh Griffin, từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, mỗi ngày y đều phải chịu đựng bài kiểm tra khắc nghiệt nhất.

Bởi vì số lượng Kỵ binh Griffin có giới hạn, cho nên Công quốc Mosey vẫn luôn sử dụng bọn họ làm lính trinh sát. Nhưng dù là vậy thì vẫn không thể thay đổi thực tế rằng Kỵ binh Griffin đã bị hao tổn rất nhiều.

Chương 547 - Đại Chiến Bắt Đầu

Vừa nhắm mắt lại, khi mở mắt ra liền có tin dữ truyền đến. Số lượng kỵ binh Griffin tử trận mỗi lần đều không nhiều, thường là một hoặc hai người, về mặt số liệu thì không đáng chú ý, nhưng vấn đề là rất khó bổ sung.

Đúng là Công quốc Mosey đang chăn nuôi Griffin, nhưng Griffin không phải gà mái, có thể đẻ trứng mỗi ngày. Năng lực sinh sản đáng thương của nó đều dùng năm làm đơn vị.

Vất vả lắm mới sinh ra được một tổ trứng, trong số hơn chục quả trứng chỉ nở được một hoặc hai quả. Đến đây vẫn còn chưa thể cam đoan là những con Griffin nhỏ này có thể bình an đến khi trưởng thành.

Không phải là họ chưa từng thử các biện pháp để tăng tỷ lệ nở, nhưng tiếc là nó bị giới hạn bởi quy luật của tự nhiên.

Những con Griffin được con người nuôi nấng đều sẽ bị thoái hóa trên nhiều khía cạnh, đẻ trứng lần hai rồi sử dụng thủ đoạn ma pháp để ấp trứng thì những con Griffin được sinh ra sẽ còn tiếp tục thoái hóa.

Griffin vốn là Ma thú cấp thấp, sau vài lần thoái hóa liền biến thành dã thú.

Sức chiến đấu của dã thú Griffin như thế nào thì có thể tạm thời không nói, nhưng mà lực lượng của nó thì thật sự là quá yếu, nó không thể chở theo một người đàn ông trưởng thành phi hành.

Cho dù muốn ấp trứng nhân tạo thì cũng chỉ có thể tìm trứng của những con Griffin hoang dã về ấp. Loại Ma thú biết bay và sống theo đàn này thường làm nhà trên những vách đá cheo leo trong chỗ sâu của Ma Thú sơn mạch.

Muốn trộm được trứng của chúng thì phải hỏi đám Ma thú dọc đường có đồng ý cho qua không đã.

Trừ phi là rất may mắn, nếu không ngay cả bóng dáng trứng Griffin ra sao cũng không gặp được thì đã biến thành phân và nước tiểu của Ma thú rồi.

Quá trình sinh sản kéo dài + tỷ lệ ấp nở kém đã hạn chế sự phát triển của kỵ binh Griffin.

Đến mức mà sức chiến đấu của Kỵ binh Griffin mạnh hơn Người Ưng, nhưng lại luôn bị địch nhân áp chế. Ưng nhiều cắn chết Griffin, đây là chuyện không có cách nào thay đổi được.

"Tể tướng các hạ, xét từ tình hình hiện tại thì thế cục của Công quốc đã xấu tới cực điểm."

"Bất kể mục tiêu của đại quân Thú nhân nằm ở đâu thì tác động đối với tình hình của chúng ta cũng sẽ không có sự khác biệt về mặt bản chất nào."

"Quay đầu trở về vây công phòng tuyến Terence, ngoài việc lãng phí thời gian ra cũng không ý nghĩa thực chất gì, khả năng cao là thú nhân sẽ không làm ra loại chuyện này."

"Tiếp tục xuôi nam chiếm lĩnh để chiếm thêm nhiều lãnh thổ của chúng ta, vậy thì chẳng thà vây công Dapest, ảnh hưởng mà chuyện này mang lại còn lớn hơn. Chỉ cần công phá được Vương đô của chúng ta, những phần lãnh thổ còn lại của Vương quốc cũng sẽ bị thất thủ."

"Vậy thì những lựa chọn còn lại chỉ còn vài người bạn hàng xóm thôi. Việc thú nhân lựa chọn tiến công Vương quốc Warhammer, hay là muốn xuống tay với Vương quốc Alpha đều không có gì khác biệt đối với Công quốc của chúng ta."

Martins thờ ơ nói.

Áp lực nặng nề đã làm cho vị Bộ trưởng bộ quân vụ này mất đi lòng tin về con đường trước mặt.

Nhưng mà sau khi thay đổi góc nhìn, tâm tình của Martins vốn đang lo lắng đã bình tĩnh lại.

Nếu đã không ngăn cản được hành động của đại quân Thú nhân thì cứ bỏ mặc thôi, chỉ cần bảo vệ thành Dapest là được.

Cho dù quân chủ lực thú nhân có đột nhiên biến mất cũng không thể làm cho ông ta động dung. Tâm tính bình hòa, việc phân tích vấn đề liền trở nên dễ dàng hơn.

"Bá tước các hạ, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có ảnh hưởng. Nếu như phát hiện ra động tĩnh của đại quân Thú nhân thì chúng ta còn có thể nhắc nhở đồng minh một tiếng."

"Nếu như chiến hỏa từ chỗ chúng ta tràn sang trước nhà họ, nhưng lại không kịp thời thông báo, vậy thì sau này mọi người cũng sẽ khó chịu khi gặp mặt."

Bộ trưởng bộ ngoại vụ Renato buồn bực nói.

Bị động giải quyết thì dễ, nhưng bộ ngoại vụ của ông ta lại gặp phiền phức lớn. So với hai ông bạn hàng xóm thì thực lực của Công quốc Mosey yếu hơn rất nhiều.

Nếu như làm mất lòng người ta, tương lai chắc chắn sẽ phải nếm mùi đau khổ. Đặc biệt là bây giờ hai vị đồng minh này vẫn còn có thực lực, mà bọn họ đã bị thú nhân đánh cho bán thân bất toại.

Trong hoàn cảnh này, trừ phi có thể hố chết đồng minh, nếu không tốt nhất là đừng hạ thủ, kẻo gieo họa ngầm cho bản thân.

Vì tránh tầm quan sát của thú nhân, trời còn chưa sáng, các nhóm binh sĩ đã lặng lẽ ra khỏi Phi Hùng bảo.

Kẻ làm chủ soái như Hudson thậm chí còn đích thân đóng vai lính gác, mang theo Belersden đi tuần tra gần đó.

Lý thuyết dù sao cũng chỉ là lý thuyết, lần đầu tiên hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy, trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng nếu đã dấn thân vào con đường này rồi thì hắn nhất định phải bước ra một bước này.

Nhìn vào đội quân có sĩ khí dâng cao, Hudson liền biết những lời khích lệ tinh thần mà mình nói trước đó đã không uổng phí.

"Nam tước Kettler, nhiệm vụ phục kích lần này liền giao cho ngươi. Sau khi thành công nhớ để lại tín hiệu, ta sẽ dẫn binh tới tiếp ứng các ngươi."

Trong khi nói chuyện, Hudson vẫn không quên làm ra vẻ ta xem trọng ngươi.

Không thận trọng không được, những người có thể hành quân vào ban đêm đều là quân tinh nhuệ được lựa chọn tỉ mỉ.

Vì gia tăng xác suất thành công, Hudson chỉ đành trọng dụng đám quý tộc phương bắc có kinh nghiệm phong phú kia. Cho dù trong quá khứ mọi người đã từng phát sinh một chút xích mích, nhưng chuyện đó không ảnh hưởng đến việc hợp tác hiện giờ.

Những nơi khác đều dễ xử lý, quan trọng nhất là làm sao thoát khỏi tầm điều tra của kẻ thù sau khi trời sáng, điều này rất quan trọng.

Mặc dù đã được diễn tập rất nhiều lần rồi, nhưng dù sao đây cũng là một đội ngũ 3000 người, lỡ như bại lộ tung tích, khả năng cao là đội vận chuyển của thú nhân sẽ biến thành đại quân vây quét.

"Xin Bá tước các hạ yên tâm! Chỉ cần đội vận chuyển của thú nhân chạy tới, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Thần sắc của Nam tước Kettler đặc biệt kích động nói.

Chương 548 - Đại Chiến Bắt Đầu (2)

Cơ hội lộ mặt rất hiếm có, đặc biệt là vào lúc vị trí quân đoàn trưởng còn giống như bây giờ, ai lập được đại công trước thì người đó sẽ nắm giữ tiên cơ.

Lấy thân phận Nam tước đảm nhiệm quân đoàn trưởng cũng là một chuyện rất hiếm thấy trong toàn bộ lịch sử của Vương quốc Alpha. Bây giờ có cơ hội như vậy hoàn toàn là bởi vì tình huống đặc thù của quân viễn chinh.

Trong nước không thể nào phái tướng lĩnh mới tới đây nữa, những quân đoàn trưởng lúc đầu thì hiện giờ lại mang tội trên người.

Thời đại mà quân viễn chinh lấy thân phận địa vị để xác định vị trí đã kết thúc, Hudson đã tuyên bố là chức vị quân đoàn trưởng bổ nhiệm dựa vào thành tích quân sự.

Mặc dù có chút không hợp quy củ, nhưng với tình hình hiện tại của quân viễn chinh, đây đã là sự lựa chọn tốt nhất.

Thấy đội ngũ đã xuất phát, Hudson liền nhìn về phía Belersden vừa mới điều tra xong trở về rồi quan tâm hỏi: "Trong Hùng Nhân Hoàng đình có thay đổi gì không?"

Hắn dám nhảy ra kiếm chuyện thì đương nhiên là phải hiểu rõ thực lực của địch nhân ở phụ cận trước. Phi Hùng bảo nằm trong phạm vi thế lực của vào Hùng Nhân Hoàng đình, Hudson đương nhiên là phải chú ý đến bọn chúng.

"Yên tâm đi, ta sẽ không quên khí tức của đám gấu nhãi con kia, không có gì thay đổi."

"Đúng rồi, hình như số lượng doanh trướng của thú nhân đã tăng lên một chút, có thêm 4 chủng tộc lộn xộn, hồ ly lẳng lơ, heo móng thúi, Goblin bẩn thỉu... Đều là những chủng tộc không có tác dụng gì, ngươi sẽ không có chuyện gì đâu."

"Theo ta nói thì ngươi cứ dứt khoát mang người bưng luôn cái Hùng Nhân Hoàng đình này là được. Luận nhân số, binh lực trong tay ngươi cũng không ít hơn bọn chúng bao nhiêu."

Lời này của Belersden làm cho Hudson trợn trắng mắt. Nếu như đánh trận chỉ xem nhân số thì đại quân thú nhân đã sớm bị đánh chạy về nhà rồi.

Kể từ khi điều chuyển hai đội quân chủ lực xuống phía nam, Hùng Nhân Hoàng chỉ còn lại một quân đoàn chủ lực và một vài quân đoàn pháo hôi có sức chiến đấu bình thường.

Thực lực của hai bên cũng không chênh lệch nhiều lắm, nếu như xung đột trực diện thì rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, đây cũng là nguyên nhân mà Hudson dám liên tục gây chuyện.

Nếu như điều kiện cho phép, Hudson không ngại tiêu diệt Hùng Nhân Hoàng đình, ghi thêm thành tích vang danh sử sách vào trong lý lịch của mình.

Cùng lắm thì đánh xong liền bỏ chạy, không cho đại quân thú nhân có cơ hội trả thù. Có phần chiến tích hiển hách này ở trên người, dù có vứt bỏ Phi Hùng bảo cũng chẳng là chuyện to tát gì.

"Belersden tiên sinh, ngươi không cảm thấy trong doanh trại của Hùng Nhân Tộc có rất nhiều cao thủ sao. Lần trước có một con gấu nào đó đi ngang qua, suýt nữa thì bị bắt."

"Trong trường hợp chúng ta rơi vào tình trạng giằng co không dứt ra được, mà đại quân thú nhân ở phụ cận lại chạy đến giúp đỡ, ngươi cảm thấy đội quân Mosey trốn bên trong pháo đài có thể ngăn được bọn chúng không?"

Hudson không chút khách khí vạch khuyết điểm.

Từ khi xuất đạo đến nay, Belersden đều thuận buồm xuôi gió, nó còn giống nhân vật chính hơn một vị chủ nhân như hắn.

Mặc dù trong quá trình trưởng thành, tính cách của nó đã chịu sự ảnh hưởng của Hudson, trở nên trầm ổn hơn, nhưng sự kiêu ngạo từ tận xương tủy cũng đang lớn dần theo sức mạnh của nó.

Đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma. Trong một lần điều tra đại doanh của Hùng Nhân Hoàng đình, cũng bởi vì nó không cẩn thận mà bị cao thủ của thú nhân phát hiện.

Song phương ra tay đánh nhau trong Hùng Nhân Hoàng đình, lúc đầu thì Belersden còn chiếm được một chút thượng phong, chẳng qua khi đối mặt với đám thú nhân không nói võ đức lựa chọn quần ẩu thì cuối cùng nó vẫn chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Bị vạch trần đoạn lịch sử đen tối này, tâm tình của Belersden lập tức liền không tốt.

Hai mắt gấu của nó đang hung hăng nhìn chằm chằm Hudson, đôi tay gấu đang không ngừng ma sát mặt đất, như thể đang cảnh cáo: Bổn gấu sắp không chịu được nữa rồi.

Nhưng mà ngoài miệng thì nó vẫn cố gắng giải thích: "Lần trước chẳng qua là vì ta chưa chuẩn bị xong nên mới bị trúng bẫy của đám hèn hạ vô sỉ."

"Ngươi chờ mà xem, một trăm năm sau, ta nhất định sẽ đi tìm bọn chúng tính sổ!"

"Một trăm năm", nghe được con số này, Hudson liền kiên quyết ngậm miệng. Trở thành địch nhân của một giống loài trường thọ thật sự là một chuyện bi ai.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, Belersden báo thù trăm năm khởi bước.

Nếu như dựa theo tốc độ tăng trưởng thực lực hiện giờ của gấu con, Hudson vô cùng hoài nghi là trăm năm sau nó sẽ trực tiếp tiêu diệt cả Hùng Nhân Hoàng đình.

Được rồi, vẫn là không nên đắc tội quá sâu với một con gấu mang thù thì tốt hơn.

Nếu không, mấy trăm năm về sau, sợ là nó sẽ chạy đến mộ phần của hắn nhảy disco, lúc đó sẽ rất lúng túng. ...

Sắc trời dần sáng, Phi Hùng bảo lại trở nên náo nhiệt.

Cửa thành đột nhiên mở ra, Hudson mang theo đoàn kỵ binh chạy ra bên ngoài tường thành, dọa cho đám Người Ưng đang giám thị vội vàng quay đầu bay đi.

Mãi đến khi khoảng cách giữa hai bên cách xa mấy dặm mới dừng lại giữa không trung.

Đã là hàng xóm "tốt" bao lâu nay, danh tiếng "Thần Cung kỵ sĩ" của Hudson đã sớm truyền khắp đại quân thú nhân.

Đây đều là bài học đẫm máu mà các đồng bọn dùng mạng đổi lấy.

Nghe nói một khi đã lọt vào phạm vi tầm bắn của Thần Cung kỵ sĩ thì sẽ không có một Người Ưng nào có thể sống trở về.

Không có Người Ưng nào biết được phạm vi tầm bắn này là bao xa. Nhưng phàm là có kẻ can đảm nếm thử thì mộ của chúng đều đã xanh cỏ.

Cho dù là cường giả trong tộc Người Ưng rất muốn diệt trừ mối uy hiếp này, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nuốt hận mà chết.

Liên tục phải chịu thiệt thòi, bây giờ chỉ cần nhìn thấy vị "Thần Cung kỵ sĩ" Hudson này là những binh sĩ Người Ưng ở gần đó liền cảm thấy sợ hãi.

Nhờ vào sự tài trợ của Công quốc Mosey cộng thêm thu nạp kỵ binh trong đội ngũ bại binh, cuối cùng thì Hudson cũng miễn cưỡng tập hợp đủ bốn đoàn kỵ binh.

Chương 549 - Đại Chiến Bắt Đầu (3)

Đầu tiên là kỵ binh ra sân, sau đó chính là bộ binh ra khỏi thành, giống như là một khóa huấn luyện cần thiết hàng ngày.

Sân huấn luyện nằm cách pháo đài chừng vài dặm, những vùng đất ở phụ cận pháo đài đã bị biến thành vườn rau xanh.

Lương thực thì có thể dự trữ, nhưng những rau quả xanh tươi thì rất khó bảo quản lâu dài. Thỉnh thoảng ăn rau muối một lần thì không sao, nhưng nếu như phải ăn mỗi ngày thì các quý tộc lão gia lại không chịu được.

Bên trong pháo đài cũng có vườn rau xanh, nhưng mà khu đó vốn là vườn hoa, sau này mới đổi sang trồng rau, cho nên sản lượng cực kỳ có hạn.

Không biết còn phải thủ tới khi nào. Sau khi chiến tranh lắng dịu một chút, Hudson liền hạ lệnh cho trồng một số loại rau củ quả cho thu hoạch nhanh ở bên ngoài pháo đài.

Vườn rau xanh mơn mởn không chỉ mang lại rau quả, mà còn mang lại hy vọng.

Không phải là không có thú nhân chạy tới kiếm chuyện, nhưng cuối cùng chúng đều biến thành phân bón.

Có lẽ là do e ngại thực lực của quân phòng thủ, sau một cuộc giao thủ mang tính thăm dò, Hùng Nhân Hoàng đình liền âm thầm thừa nhận phạm vi trong bán kính hơn mười dặm chính là địa bàn Hudson lão gia.

Chuyện này phải cảm ơn gia tộc Liberon rồi. Nếu như không nhờ bọn họ đánh cho Tộc Nhân Hùng một đòn đau điếng người thì Hùng Nhân Hoàng chắc chắn sẽ không an phận như bây giờ. ...

Trên bầu trời, thấy nhìn thấy đội ngũ sau khi rời khỏi thành liền nghỉ ngơi tại chỗ, một tên binh sĩ Người Ưng nghi ngờ hỏi:

"Jesus, tình huống có chút không đúng. Tại sao binh sĩ nhân tộc lại nghỉ ngơi ở đây mà không huấn luyện gì hết vậy?"

Người Ưng tên Jesus trợn nhìn đồng bạn của mình một cái rồi nói: "Ta cũng thấy rồi. Nhưng Cummins này, các binh sĩ nhân tộc này có huấn luyện hay không thì liên quan gì đến chúng ta?"

"Không chừng chờ một lát nữa người ta liền bắt đầu huấn luyện."

"Chẳng lẽ chỉ một chút chuyện nhỏ này mà ngươi cũng muốn trở về báo cáo sao?""

"Lính trinh sát không dễ làm, không chỉ phải thu hoạch được tình báo, mà còn phải có năng lực phân tích nhất định."

"Một chút chuyện lông gà vỏ tỏi này mà cũng phải chạy về báo cáo, khả năng cao là sẽ bị mệt chết trên đường."

Cummins lắc đầu, không khỏi phàn nàn nói: "Đương nhiên không phải, nơi này là Phi Hùng bảo, thực lực của quân phòng thủ đều sắp sánh ngang với thành Terence rồi."

"Cho dù có phát hiện ra vấn đề cũng vô dụng, đám Hùng Nhân Tộc hèn nhát kia đã sớm bị dọa cho sợ vỡ mật rồi, không dám quyết chiến với đám nhân tộc này nữa đâu."

"Nếu như nơi này mà nằm trong khu vực quản lý của Hoàng đình Behemoth thì nào có chuyện quân đội nhân tộc dám ra dã ngoại huấn luyện. Mỗi lần chỉ cần có một Kỵ binh Behemoth xuất hiện là binh sĩ nhân tộc đã bị dọa cho..."

"Không thể nói như vậy, quân phòng thủ của Phi Hùng bảo cũng không phải là người bình thường. Nghe nói đều là quân tinh nhuệ đến từ Vương quốc Alpha, không phải là loại quân rác rưởi như của Người Mosey."

"Nghe nói lần trước kỵ binh Behemoth còn phải chịu thiệt thòi trong tay bọn chúng. Binh lực trong tay Hùng Nhân Hoàng đình hiện giờ cũng chỉ tương đương với bọn chúng, nếu như thật sự đánh nhau thì không nhất định sẽ thắng."...

Bánh xe đè lên lá rụng liên tục phát ra những tiếng "xào xạc", giống như một bản nhạc tuyệt hay.

Van Lumulov là sĩ quan của đoàn xe này, tâm tình của gã ta hiện giờ rất tốt. Gã phải đánh bại vô số đối thủ cạnh tranh mới cướp được loại chuyện tốt như hộ tống chiến lợi phẩm về Hoàng đình này.

Từ những vết hằn sâu của bánh xe cũng có thể thấy được thu hoạch lần này phong phú đến mức nào. Chỉ cần vận chuyển đến Hoàng đình bên trong thì nhất định sẽ không thiếu ban thưởng.

Con đường phía trước bỗng trở nên khó đi. Mặt đường gập ghềnh làm cho xe ngựa phải di chuyển chậm lại.

Chuyện này khiến cho một người đang nóng lòng trở về tranh công như Van Lumulov biến sắc mặt, gã nghiêm nghị giận dữ hét với đám binh sĩ trong đoàn xe: "Các ngươi đang thất thần cái gì, còn không mau tới đây đẩy xe phụ đi."

"Đừng quên gần đây có quân đội của nhân tộc đóng giữ, lỡ như bị bọn hắn gặp được thì các ngươi có thể còn sống quay về hay không cũng còn là một ẩn số."

Trong khi nói chuyện, gã ta bèn vung vẩy cây roi da trong tay.

Thấy có người không ra sức liền lập tức quất cho một roi.

Nhưng chẳng biết tại sao, con đường phía trước càng ngày càng khó đi. Chỉ dựa vào mã lực đã không thể kéo được xe ngựa tiến lên phía trước nữa, càng ngày càng nhiều binh sĩ gia nhập vào trong đội đẩy xe.

Van Lumulov đã từng đi qua con đường này ba lần rồi, hiện giờ đã lần thứ tư. So với mấy lần trước thì lần này rõ ràng là khó di di chuyển hơn rất nhiều.

Mặt đường gập ghềnh, có một số nơi còn có nước đọng, rõ ràng là hậu quả của việc không được bảo trì trong một thời gian dài.

Cho dù có người muốn phá hư con đường này thì cũng sẽ không ra tay lúc này. Xung quanh cũng không có dấu vết động thổ, Van Lumulov rất yên tâm.

Trong khi đẩy xe, gã bèn tiện thể sai các binh sĩ đi tới phía trước sửa đường luôn. Dựa vào xây xây sửa sửa, cộng thêm nhân súc đồng thời phát lực, cuối cùng bọn chúng cũng vượt qua đoạn đường gian nan nhất.

Tâm tình của Van Lumulov rất không tệ, gã đang suy nghĩ xem có cần phải dừng lại để cho mọi người nghỉ ngơi một chút hay không, nhưng đột nhiên có một giọng nói truyền đến làm cho gã ta toát đầy mồ hôi lạnh.

"Đoàn trưởng, cánh trái phát hiện có đội quân nhân tộc, bọn chúng đang lao tới gần chúng ta."

"Đoàn trưởng, cánh phải phát hiện..."

"Đoàn trưởng, phía trước phát hiện..."

Chỉ trong nháy mắt liền ba mặt thọ địch, Van Lumulov lập tức cảm thấy áp lực như núi.

Chạy là chuyện không thể nào, người có thể chạy được, nhưng xe thì lại không đi được. Ba mặt đều có địch nhân, hậu phương nhìn thì có vẻ an toàn nhưng lại là một con đường gập ghềnh.

Địch nhân lựa chọn động thủ ở nơi này đã nói rõ là bọn chúng đã điều tra từ trước rồi. Trong lúc Van Lumulov đang do dự, chân trời đã xuất hiện bóng dáng của quân đội nhân tộc.

Chương 550 - Đại Chiến Bắt Đầu (4)

"Nhóm lửa tạo khói, tất cả mọi người cầm vũ khí lên, xếp xe ngựa thành một vòng tròn rồi dựa vào đoàn xe để phòng thủ!"

Thời khắc mấu chốt, Van Lumulov vẫn thể hiện được những phẩm chất mà một sĩ quan hộ tống cần phải có, đồng thời đưa ra quyết định thực tế và phù hợp nhất.

"Giết!"

"Giết!"

Những tiếng la giết đinh tai nhức óc vang lên trên đồng bằng, vô số tên nỏ đang lao về phía binh sĩ thú nhân đang phải co cụm lại thành một vòng tròn.

Dàn xe cung cấp khả năng phòng thủ không sai cho binh sĩ thú nhân, nhưng cũng hạn chế không gian hoạt động của bọn chúng.

Đối mặt với mưa tên dồn dập, binh sĩ thú nhân không phải không có ý phản kích, nhưng tiếc là địch nhân đều đang sử dụng Ma pháp nỏ, còn vũ khí trong tay bọn chúng chỉ là loại cung tên thô sơ nhất.

Khoảng cách về vũ khí và trang bị đã khiến cho trận chiến này trở nên bất bình đẳng ngay từ đầu. Van Lumulov thầm mắng xui xẻo một tiếng rồi vội vàng ra lệnh cho những người lính đang hoảng loạn:

"Ngu xuẩn, đừng có chạy lung tung nữa, mau đi xe ngựa tìm xem có cái gì có thể ngăn mũi tên rơi xuống đầu hay không!"

Trong khi nói chuyện, trên đầu của Van Lumulov đã xuất hiện một tấm khiên lớn. Đáng tiếc là không phải tất cả binh sĩ thú nhân đều có tư cách sở hữu loại trang bị này.

Bởi vì bị hạn chế bởi sức sản xuất, cho nên ngay cả những binh sĩ trong quân đoàn tinh nhuệ của Hùng Nhân Tộc cũng chỉ có một chút binh sĩ mới có thể sở hữu khôi giáp và tấm khiên.

Đối với phần lớn những binh sĩ Người Gấu bình thường mà nói, có thể thu hoạch được một bộ giáp da đã xem như là may mắn rồi.

Nếu gặp địch nhân bắn tên thì chỉ cần cầm một tấm ván gỗ đỡ là xong. Thứ này rẻ hơn nhiều so với những tấm khiên được làm bằng sắt.

Chỉ chậm trễ một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi mà đại quân nhân tộc đã giết tới trước mặt rồi. Cảnh tượng đẫm máu đã khiến cho những con ngựa kém chất lượng sợ đến mức gần như mất kiểm soát.

"Chém giết toàn bộ nô mã, phá hư bánh xe!"

Van Lumulov quả quyết hạ lệnh.

Loại "xa trận" này nhìn thì có vẻ như rất vững chắc, nhưng thực ra gã đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

Địch nhân quá hung mãnh, hơn nữa lại toàn là tinh nhuệ, chỉ dựa vào đám binh sĩ vận chuyển này thì rất khó có thể bảo vệ được đoàn xe.

Chuyện có thể làm hiện giờ chỉ là nhờ vào nhờ xa trận để đọ sức với kẻ địch, cố gắng kéo dài thời gian, chờ đợi viện binh chạy đến.

Cho dù có thất bại, nhưng vì địch nhân không có xe ngựa nên cũng rất khó mang hết số tài vật trên xe đi trong một thời gian ngắn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt của Nam tước liền trở nên âm trầm, y lập tức hạ lệnh: "Kỵ sĩ Holman, phát tín hiệu cho ngài Bá tước, chúng ta cần chi viện xe ngựa. Những người khác đi theo ta xông lên giết sạch lũ khốn này!"

Có thể thấy rằng Nam tước Kettler đã thật sự nổi giận. Mặc dù y đã sớm đề phòng về chiêu này rồi, nhưng cuối cùng thì tình huống tồi tệ nhất vẫn xảy ra.

Sĩ quan của đoàn xe hộ tống này quá dứt khoát, vừa mới bắt đầu chiến đấu liền hạ lệnh phá hư xe ngựa, chẳng cho y có cơ hội nào để ngăn cản.

Không có xe ngựa thì lựa chọn duy nhất là kích hoạt kế hoạch dự phòng, để đội xe ngựa đã chuẩn bị sẵn tiếp ứng.

Nhưng làm vậy thì việc vận chuyển vật tư lại phải lãng phí rất nhiều thời gian, đối với nhóm thực hiện kế hoạch cướp bóc này, rủi ro đã tăng lên gấp nhiều lần.

Khói đặc bốc lên nhanh chóng thu hút sự chú ý của những binh sĩ Người Ưng đang đi tuần tra. Sau khi cảm ứng được cuộc đại chiến bên dưới, bọn chúng liền lập tức truyền tin về đại bản doanh của Hùng Nhân tộc.

Gần như trong cùng một lúc, Hudson cũng nhận được tín hiệu từ những Phong hỏa đài mà hắn đã xây dựng ven đường, chỉ là không nhanh bằng tốc độ truyền tin của binh sĩ Người Ưng.

Chỉ cần để lại vài tên lính gác cách nhau mỗi mười dặm, sau khi phát hiện khói đặc của phe mình bay lên liền nhóm lửa ma pháp khói đặc chế trong tay.

Chỉ cần trung chuyển mấy lần là có thể truyền được tin tức.

Thậm chí còn có thể ước định từ trước, thông qua số lượng khói đặc nhiều hay ít để truyền một chút tin tức đơn giản.

"Tom, ngươi mang đội xe ngựa qua đó tiếp ứng bọn hắn, những người còn lại theo ta xuất kích!"

Ngay khi hạ lệnh, Hudson đã nhảy lên chiến mã, dẫn đầu đoàn quân, lấy thanh kiếm kỵ sĩ ra để chỉ đường cho đại quân đi tới.

Bốn ngàn kỵ binh, hai vạn bộ binh, vũ trang đầy đủ, đồng thanh tiến bước. Có thể nói, vì trận chiến lần này, Hudson đã sử dụng toàn bộ vốn liếng trong tay.

Từ trước tới nay, trong các cuộc dã chiến, không phải cứ quân số càng nhiều thì càng tốt. Thay vì mang theo một số lượng lớn bia đỡ đạn vướng víu, thì việc chỉ mang theo tinh nhuệ sẽ thuận tiện hơn.

Nếu như chiến thế thật sự rơi vào cục diện bế tắc, hắn còn có thể kêu gọi các tiểu đệ lại để liều một phen.

Nguyên nhân chủ yếu mà Hudson dám nhảy ra lúc này chỉ có một, đó là vì quân chủ lực của Hùng Nhân Hoàng đình chỉ còn lại một quân đoàn bộ binh, số lượng kỵ binh vô cùng có hạn.

Kỵ binh ít không có nghĩa là sức chiến đấu sẽ yếu.

Nếu như nói kỵ binh hạng nặng Behemoth là vương giả trong giới kỵ binh, vậy thì bộ binh hạng nặng của Hùng Nhân Tộc chính là vương giả trong giới bộ binh, đều có danh tiếng nổi nhất đại lục.

Dám chỉ kiếm vào một kẻ địch như vậy không phải vì Hudson coi trời bằng vung, mà là trong lòng hắn đã sớm có tính toán.

Chưa lo thắng, trước lo bại.

Bộ binh hạng nặng dù có mạnh đến đâu thì cũng có một nhược điểm trí mạng, đó là tốc độ hành động chậm. Những bộ áo giáp cồng kềnh bao bọc trên cơ thể của những binh sĩ Người Gấu khoẻ mạnh cũng là một gánh nặng không hề nhỏ.

Gặp được địch nhân như vậy, cho dù đánh không lại thì cũng có thể chạy được.

Nguy cơ thất bại đã có thể kiểm soát, vậy thì phần còn lại chỉ còn là thắng lợi. Chiến tranh chính là một canh bạc, khi phần thắng đủ cao liền phải quyết đoán đặt cược.

Chương 551 - Đại Chiến Bắt Đầu (5)

Hùng Nhân Hoàng đình, Hùng Nhân Hoàng vừa mới hạ lệnh cứu viện đoàn xe hộ tống liền nhận được tin tức đại quân của Phi Hùng bảo nhảy ra gây chuyện, ông ta không còn kiềm chế được nữa.

"Tên khốn kiếp, thật sự cho rằng bổn hoàng sợ hắn hay sao!"

"Quân đoàn trưởng Bruno, ta giao đội quân của Phi Hùng bảo lại cho ngươi. quân đoàn trưởng Boggs và quân đoàn trưởng Nonandez, hai ngươi phụ trách mang binh đi theo phối hợp."

"Ta mặc kệ các ngươi đánh như thế nào, nhưng nhất định phải đánh ra uy phong của Hùng Nhân Tộc ta. Phải để nhân tộc nghe được tên của chúng ta liền sợ đến run rẩy, tốt nhất là có thể hủy diệt được đội quân tinh nhuệ kia của Phi Hùng bảo."

"Quân đoàn trưởng Raoul, ngươi dẫn người đi đường vòng qua đó cứu viện đoàn xe hộ tống của chúng ta. Bất kể là ven đường có gặp phải chuyện gì thì cũng không được giao chiến với quân đội nhân tộc."

Hùng Nhân Hoàng vừa nói xong, mấy vị quân đoàn trưởng liền trợn tròn mắt.

Quân đoàn trưởng Bruno vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Bệ hạ, một lần điều động nhiều quân đội ra ngoài như vậy thì bên trong Hoàng đình chỉ còn lại một quân đoàn bình thường mà thôi."

"Hay là thần để lại hai ngàn bộ binh hạng nặng, ba quân đoàn khác cũng để một nửa số binh lực để bảo vệ sự an toàn của Hoàng đình."

"Không cần phải lo, thứ duy nhất ở gần đây có thể gây ra mối đe dọa cho chúng ta chỉ có đội quân nhân tộc ở Phi Hùng bảo kia."

"Đám còn dư lại đều như chim sợ cành cong, ngày thường chỉ biết làm một số động tác nhỏ, cả đám đều sợ đầu sợ đuôi. Nào dám chạy đến hoàng đình ta giương oai!"

"Cho dù đám người đó thật sự chạy đến, có một quân đoàn phòng thủ bình thường cũng đủ cầm cự đến khi các ngươi trở về rồi."

"Ngược lại, nếu như các ngươi không đủ binh lực, sợ là sẽ không làm gì được đội quân nhân tộc của Phi Hùng bảo kia. Dựa trên thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, vị Bá tước Hudson này chính là một đối thủ khó nhằn."

"Bây giờ hắn dám nhảy ra kiếm chuyện thì chắc chắn là sẽ có nơi dựa vào. Nếu như chuẩn bị không đầy đủ sẽ rất dễ bị thiệt thòi lớn."

Hùng Nhân Hoàng bình tĩnh nói.

Ông ta đương nhiên là rất tự tin nên mới dám điều binh như vậy. Trong Hùng Nhân Hoàng đình ngoài quân đội ra vẫn còn có rất nhiều cao thủ.

Đây đều là vốn liếng mà Hùng Nhân Tộc khổ tâm tích lũy, nhằm đề phòng bị cao thủ loài người đánh lén chém đầu, ông ta đã mang theo không ít hảo thủ.

Nhưng khi nghĩ tới chuyện này thì Hùng Nhân Hoàng lại cảm thấy đau lòng.

Đầu tiên là tổn thất hơn 10 vị cao thủ ở trong Pháo đài Bethel, trước đó không lâu còn bị một con Đại Địa Chi Hùng thần bí đánh lén, lại có mấy người bất hạnh bỏ mình.

Nếu cứ dựa theo cách chơi như vậy, sợ là chiến tranh còn chưa kết thúc thì nội tình của Hùng Nhân Hoàng đình đã bị ông ta tiêu sạch rồi.

Hùng Nhân Hoàng đột nhiên cảm thấy không nên để cao thủ mà Hoàng đình đã phải bỏ rất nhiều công sức ra tham gia tiêu hao chiến. Nhưng mà lời đã nói ra miệng rồi liền không tiện thu lại. ...

Đắm mình trong cơn gió thu thoang thoảng, dưới sự chỉ huy của Hudson, quân viễn chinh đã bày xong trận hình trên con đường lớn, chậm rãi chờ đợi đại quân thú nhân chạy tới.

Nơi này không phải là con đường mà đoàn xe hộ tống của thú nhân phải đi qua, nhưng đây lại là con đường tốt nhất. Nếu như đi đường vòng thì sẽ phải đi xa thêm ba mươi dặm, đường lại quanh co uốn lượn.

Ở trung tâm có 10. 000 bộ binh, ở hai bên cánh mỗi bên có 5. 000 bộ binh, ngoài ra hai cánh còn có 4. 000 kỵ binh, tổng cộng là 24. 000 người.

Thân mặc áo giáp, đầu thắt khăn đỏ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, trông như rừng phong đỏ rực mùa thu.

Một hồi còi inh ỏi và gấp gáp vang lên, đại quân thú nhân xuất hiện ở phía chân trời, đen kịt như một rừng thông, nhưng trận hình thì lại tán loạn hơn nhiều.

Chỉ nhìn vào trận hình thì đội quân thú nhân trước mặt này trông chẳng giống quân tinh nhuệ.

Nhưng trung quân của đại quân Người Gấu vẫn làm cho Hudson phải chủ ý. Mặc dù bộ pháp có rối loạn một chút, thoạt nhìn thì những tên to con mặc giáp này cũng không phải là hạng dễ trêu.

So với những binh sĩ Người Gấu cao bình quân là 2, 34 mét và nặng 400 pound thì quân viễn chinh chỉ có chiều cao trung bình dưới 1, 7 mét, thực sự là một sự so sánh giữa thú...

Đây chính là bộ binh hạng nặng mạnh nhất đại lục sao. Chỉ nhìn vào thể trạng và trọng tải, nếu như không thể tính mạnh nhất đại lục thì cũng chỉ có thể so được với cự nhân.

Nhưng mà tộc Cự Nhân đã sớm thối lui ra khỏi sân chơi đại lục rồi, hiện giờ số lượng cự nhân còn sót lại là cực kỳ có hạn, chỉ có thể an phận ở một góc.

Hai đội quân với phong cách khác nhau gặp nhau trên một cánh đồng, đột nhiên, tiếng trống và tiếng tù và vang lên, những lá cờ bay phấp phới trong gió.

"Xuất kích!"

Theo Hudson ra lệnh một tiếng, kỵ binh ở bên ngoài dẫn đầu xuất động, lao về phía quân đoàn pháo hôi của thú nhân.

Bộ binh tiến lên với những bước chân gọn gàng và đồng đều trông như một bức tường thành, mỗi tiến lên ba bước liền hô to "giết", ung dung không vội đẩy lên phía trước.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của quân đoàn trưởng Bruno liền thay đổi, nhưng lại lập tức khôi phục.

Thể trạng của Tộc Người Gấu đã định sẵn là bộ binh trời sinh. Còn kỵ binh, đừng nên làm khó gấu.

Với trọng lượng của bọn chúng, cộng thêm giáp trụ trên người, trọng lượng nhẹ nhất cũng phải vượt qua 500 pound, những con ngựa chiến mỏng manh sẽ không thể chịu đựng được trọng lượng này.

Có lẽ voi mới càng thích hợp bọn chúng hơn, trong thời đại mà thú nhân xưng bá đại lục, tộc Người Gấu đã từng có một đội tượng binh uy danh hiển hách.

Đáng tiếc là khi thú nhân suy sụp, đội kỵ binh đó của tộc Người Gấu cũng tan thành mây khói, ngay cả đàn voi thuần dưỡng cũng bị loài người tiêu diệt sạch sẽ.

Từ đó về sau, kỵ binh liền trở thành nhược điểm của Hùng Nhân Tộc, bọn chúng chỉ có thể chuyên tâm phát triển bộ binh.

Theo Bruno được biết, Hoàng đình đã âm thầm gây dựng một quân đoàn kỵ binh mới, chẳng qua quy mô không lớn, nên chưa được xuất hiện trong cuộc chiến tranh này.

Chương 552 - Đại Chiến Bắt Đầu (6)

"Toàn quân xuất kích!"

Không quan tâm đến kỵ binh của địch nhân, đây là lựa chọn cuối cùng của Bruno.

Trong lịch sử của Hùng Nhân Tộc, họ chỉ bị kỵ binh Behemoth xông phá quân trận một lần duy nhất, kỵ binh của nhân tộc kỵ thì còn chưa đủ tư cách.

Về phần hai quân đoàn pháo hôi, nếu có thể kìm hãm kỵ binh tinh nhuệ của nhân tộc thì bọn chúng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình rồi.

Tiếng tù và chói tai làm rung chuyển cả mặt đất, gào thét nghênh kích kỵ binh của quân viễn chinh, ngay khi áp sát trận doanh của đại quân thú nhân thì kỵ binh của quân viễn chinh lại đột nhiên chuyển hướng, bỏ lại đại quân và lao thẳng đến hậu phương của đại quân thú nhân.

Tiền hậu giáp kích?

Bruno lập tức phát hiện ra không ổn, kỵ binh nhân tộc vẫn còn chưa khởi xướng tiến công bọn họ mà đã phi nước đại thẳng về phía đại doanh hoàng đình rồi.

"Hỏng rồi!"

Nhận ra điều này, sắc mặt của Bruno lập tức trở nên âm trầm. Nếu như bỏ qua đại doanh hoàng đình, vậy thì cho dù có đánh bại được đội quân nhân tộc tinh nhuệ trước mắt này cũng chẳng có tác dụng gì?

"Truyền lệnh xuống, sai Người Ưng ra ngoài điều tra, nhìn xem những cứ điểm gần đây có đại quân nhân tộc nào xuất động không!"

Chỉ trong thoáng chốc, hai đội quân va chạm vào nhau như bài sơn đảo hải, giống như thiên lôi vang vọng sơn cốc, lại giống như sóng dữ mênh mang tấn công dãy núi.

Trường kiếm và loan đao kêu vang bay múa, trường mâu và lao gào thét bay lượn, mưa tên dày đặc như châu chấu bay qua phô thiên cái địa, những tiếng hét chói tai và tiếng gầm ngắn làm cho núi sông rung chuyển.

Hai đội quân tinh nhuệ đang chém giết ác liệt trên một vùng đồng bằng.

Thiết hán đụng kích, chết không kịp trở tay, khuôn mặt dữ tợn, đao kiếm nhuốm máu, tiếng tru trầm thấp, tràn ngập bụi mù, toàn bộ đồng bằng bị bao phủ và hủy diệt bởi bầu không khí chiến đấu nguyên thủy bi thảm này...

Thấy quân mình chịu thiệt trong trận huyết nhục va chạm này, Hudson lập tức hạ lệnh: "Tất cả mọi người cùng hô theo ta, lao thẳng đến Hùng Nhân hoàng đình, bắt sống Hùng Nhân Hoàng!"

"Lao thẳng đến Hùng Nhân hoàng đình, bắt sống Hùng Nhân Hoàng!"

"Lao thẳng đến Hùng Nhân hoàng đình, bắt sống Hùng Nhân Hoàng!". . .

Những tiếng hét phô thiên cái địa này là sử dụng ngôn ngữ của Hùng Nhân tộc. Mặc dù phát âm không phải không được chuẩn cho lắm nhưng cũng đủ để các binh sĩ Hùng Nhân Tộc hiểu được.

Tiếng hò hét kinh thiên làm chấn động nội tâm của binh sĩ Người Gấu đang giao chiến.

Kỵ binh của nhân tộc đâu rồi!

Trong lòng chấn động phản chiếu trên chiến trường, bộ pháp dưới chân bỗng nhiên chậm lại một chút.

Trên chiến trường liều là một ngụm huyết khí, một khi khẩu khí này tiết ra rồi thì sẽ rất khó để còn đề chấn.

Mặc dù không đến mức tan tác, nhưng lại mất đi thời cơ thừa thế xông lên đánh bại quân viễn chinh.

Song phương lại tiếp tục ác chiến, nhưng trong nội tâm của một vị quân đoàn trưởng như Bruno lại đang chịu rất nhiều dày vò.

Một bên là chiến trường, một bên là hoàng đình, thật sự là làm cho người khó quyết định là nên lấy hay bỏ.

Lúc này hai vị quân đoàn trưởng khác cũng đã đến trước mặt Bruno, Nornandez mở miệng nói:

"Bruno tướng quân, địch nhân cố ý dẫn dụ chúng ta ra đây, rõ ràng là đang định tiến công Hoàng đình."

"Bọn chúng định dây dưa với chúng ta nhằm nhân lúc Hoàng đình đang bỏ trống để đánh lén."

"Có lẽ giờ phút này đại quân nhân tộc ở xung quanh đây đều đã từ lao ra ngoài cứ điểm và phát động vây công Hoàng đình rồi!"

"Quân đoàn trưởng Nornandez, ta đã phái Người Ưng ra ngoài điều tra rồi, chẳng mấy chốc liền sẽ có tin tức."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong nội tâm của Bruno lại không cho rằng nhân tộc sẽ bỏ qua cơ hội tốt này.

Bên trong Hoàng đình chỉ còn lại một quân đoàn bình thường đóng giữ, nhưng cũng không ít cao thủ, nếu như chỉ là quân phòng thủ của một vài cứ điểm lân cận thì Bruno cũng không lo lắng lắm.

Nhưng bây giờ lại có thêm sự gia nhập của 4000 kỵ binh tinh nhuệ, mọi chuyện liền trở nên khác biệt. Rõ ràng đây là do nhân tộc cố tình làm vậy.

Nếu như đã chuẩn bị từ trước, tập hợp thêm một nhóm cao thủ nhân tộc rồi thừa cơ xuống tay với Hùng Nhân Hoàng cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Suy đoán ra được âm mưu của nhân tộc càng làm cho Bruno cảm thấy khó xử hơn.

Hiện giờ song phương đang hỗn chiến với nhau, không thể thừa thế xông lên đánh bại quân địch, trong một chốc lát là sẽ không thể phân ra thắng bại được.

Một khi hạ lệnh lùi về phía sau thì đại quân nhân tộc cũng sẽ bám theo. Chỉ cần hơi không cẩn thận, cuộc rút lui này sẽ diễn biến thành tan tác.

"Bruno tướng quân, Hoàng đình đang rất nguy hiểm. Nhân lúc hiện giờ vẫn còn đủ thời gian, tướng quan mau mang theo quân đội quay về hoàng đình đi!"

"Còn quân địch trước mắt cứ giao cho chúng tôi là được. Cho dù đánh không lại bọn hắn thì cũng có thể ngăn chặn được một lúc."

Quân đoàn trưởng Boggs chủ động đưa ra yêu cầu đoạn hậu.

Mặc dù là quân đoàn trưởng của một đội quân tạp nham, nhưng y cũng là một thành viên trong Hùng Nhân Tộc. Vào thời khắc nguy cấp, chuyện đầu tiên mà y suy tính vẫn là lợi ích của Hùng Nhân Tộc.

Hoàng đình thất thủ không chỉ bị tổn thất 1 vạn quân phòng thủ trong đại doanh, mà còn bị mất luôn cả đám cao tầng của Hoàng tộc.

Cho dù toàn bộ cao tầng có thể kịp thời chạy trốn, nhưng vụ tai nạn khủng bố về mặt chính trị này vẫn sẽ khiến cho tộc Người Gấu bị thương cân động cốt.

Việc này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với chuyện mất đi một đội chủ lực trước đó.

"Báo!"

Không đợi cho Bruno đưa ra quyết định, Người Ưng ở bên ngoài đã truyền đến tin tức.

"Trong quá trình điều tra, chúng tôi phát hiện ra một lượng lớn quân đội nhân tộc đang từ hướng đông nam tiến về phía Hoàng đình."

"Nhìn theo số lượng đội ngũ hành quân thì có không dưới 2 vạn người."

"Nhưng tạm thời vẫn chưa biết quân đội đang hành quân này là của đơn vị nào."

Bruno đang chuẩn bị mở miệng thì lại có một tên binh sĩ Người Ưng từ trên trời đáp xuống.

"Báo!"

Chương 553 - Đại Chiến Bắt Đầu (7)

"Quân phòng thủ của pháo đài Landrey đã chạy ra ngoài, mục tiêu dường như là hướng về phía Hoàng đình của chúng ta, đội quân này dài chừng mấy dặm. . ."

Cọng rơm cuối cùng xuất hiện đã phá vỡ nội tâm của Bruno, gã ta cuối cùng cũng không trì hoãn được nữa, lập tức hạ lệnh:

"Truyền lệnh lập tức thu binh. Quân đoàn Người Gấu đi theo ta trở về cứu viện hoàng đình!"

"Quân đoàn trưởng Boggs, quân đoàn trưởng Nornandez, các vị phụ trách mang quân đánh chặn."

"Bất luận như thế nào cũng phải muốn ngăn chặn địch nhân ít nhất hai giờ, không thể để cho bọn chúng gia nhập vào cuộc chiến vây công hoàng đình!"

Tiếng kèn thu binh vang lên, những binh sĩ Người Gấu đang chém giết kích liệt liền nhao nhao vứt bỏ đối thủ, muốn thoát ly ra khỏi chiến trường.

Mãi mới chờ đến lúc chiến cơ xuất hiện, Hudson há sẽ chùn tay, hắn bèn dứt khoát hạ lệnh: "Thú nhân đã bại trận rồi, không thể để cho bọn chúng chạy thoát!"

Mặc kệ có người tin hay không, dù sao đám vệ binh bên cạnh đều hô lên theo hắn, ngay sau đó, tất cả binh sĩ đều đồng loạt hô theo.

Lần này không dùng ngôn ngữ của Hùng Nhân tộc nữa, mà là ngôn ngữ thông dụng trong Đế quốc Thú Nhân.

Hudson cũng không biết là có bao nhiêu người có thể nghe hiểu, dù sao hô lên mấy tiếng cũng không bị tổn thất gì. Nơi này có nhiều thú nhân như vậy, chắc là sẽ có mấy kẻ ngu ngốc, lừa được một tên thì tính một tên.

Vì mấy câu này, hắn đã mở rộng trong quân đội gần nửa tháng mới khiến cho các binh sĩ ghi nhớ toàn bộ.

Sự thật chứng minh là đồ đần cũng không ít.

Nghe được tiếng hò hét, lại nhìn thấy binh sĩ Người Gấu đang không ngừng rút lui, hai quân đoàn thú nhân phụ trách đoạn hậu lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn.

"Mau trở về, nhân tộc đang lừa các ngươi đó, cái đám ngu xuẩn này!"

"Đội đốc chiến giết hết những người tự tiện rút lui cho ta!"

Hai vị quân đoàn trưởng phụ trách đoạn hậu ra sức kêu gào.

Nhưng tiếc là đội đốc chiến chỉ có thể chém giết được một vài tên đào binh lẻ tẻ chứ không ngăn được đại quân đang rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Kẻ phải chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là quân đoàn Người Gấu đang rút lui theo thứ tự kia, thấy các đồng bọn đang tán loạn khắp nơi, rất nhiều người đã xông vào trong đội hình này.

Vốn là hậu quân chặn hậu, tiền quân rút lui một cách trật tự, nhưng sau khi bị đồng bọn quấy rối, trận thế liền lập tức bị rối loạn.

Mặc dù binh sĩ Người Gấu đã được huấn luyện bài bản, nhưng không phải ai cũng là người có đầu óc. Đi theo đại quân đồng thời hành động thì được, nhưng một khi rơi vào tình trạng hỗn loạn thì lại bắt đầu luống cuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bruno tướng quân lập tức bị tức đến nổ tung.

Đáng tiếc là đại quân tán loạn khắp nơi trông như những con ruồi không đầu đang bắt đầu chạy loạn.

Sĩ quan không tìm được binh sĩ, binh sĩ cũng chẳng tìm thấy sĩ quan trực thuộc, tất cả mọi người đều đang làm việc theo bản năng.

Đây là ví dụ điển hình của câu nói "heo đồng đội".

Rút lui biến thành tan tác, nếu như sớm biết sẽ như vậy, Bruno cũng sẽ không để hai quân đoàn pháo hôi tham chiến.

Đều là họa do kinh nghiệm gây ra, lúc trước quân đoàn Người Gấu làm nòng cốt, quân đoàn pháo hôi làm cánh chim, một khi xé rách quân trận của địch nhân liền có thể lập tức triển khai đồ sát.

Giai đoạn trước của cuộc giao chiến thì đúng là như vậy, đi theo đại quân Người Gấu hành động, hai quân đoàn đã kìm hãm quân đội nhân tộc ở cả hai cánh.

Điều khác biệt duy nhất là họ đã không thể xé nát đội hình của quân viễn chinh ngay lập tức, đưa cuộc chiến vào thế bế tắc.

Đến khi chủ soái hạ lệnh rút lui, các heo đồng đội liền bộc lộ thiên phú "hố đồng bọn", vô sự tự thông thẳng tới đỉnh phong.

Bộ binh hạng nặng mạnh nhất đại lục - quân đoàn Hùng Nhân Tộc không bị địch nhân đánh bại, mà lại là bị các đồng bọn hố đến quên đường về.

Đợi khi quân đoàn Người gấu thoát khỏi sự dây dưa của nhân tộc thì đội ngũ chỉ còn lại hơn 6000 người, Bruno tức đến mặt xanh lè.

Muốn tìm lại quân tinh nhuệ của mình trong đại quân hỗn loạn này là một chuyện vô cùng khó khăn, không nói là các binh sĩ nhân tộc có đáp ứng hay không, quan trọng là các sĩ quan phía trên không đáp ứng!

Chỉ tính riêng thông tin tình báo nhận được đã có mấy vạn quân nhân tộc đang lao thẳng về phía Hoàng đình rồi, không biết còn có bao nhiêu địch nhân đang ẩn giấu chưa bị phát hiện.

Nếu như dây dưa ở đây quá lâu, Hoành đình làm sao bây giờ?

Bruno nhìn thoáng qua sự hỗn loạn chiến trường, gã bèn cắn răng hạ lệnh: "Đi!"

Loạn quân có ở khắp mọi nơi, cho dù gã có muốn hạ lệnh cho quân đoàn Người Gấu tiếp tục tham chiến thì cũng rất khó đảo ngược cục diện trận chiến.

Ở lại liều chết chiến một trận, kết cục tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương. . . .

Thấy Hùng Nhân tộc bị mắc lừa, Hudson liền âm thầm thở dài một hơi.

Cuộc chiến này là một canh bạc về sức phán đoán của quan chỉ huy thú nhân, nếu là chủ tướng của đối phương mặc kệ tất cả ở lại liều chết thì người nên chạy trốn rời đi chính là quân viễn chinh rồi.

Vì diễn vở kịch này, hắn đã điều động toàn bộ quân phòng thủ nhân tộc ở lân cận.

Đúng là đại quân nhân tộc đang lao về phía Hoàng đình thú nhân. Nhưng mà vây công Hoàng đình thú nhân lại không trong phạm vi ước định của mọi người.

Không phải là vì Hudson bố cục không hoàn thiện, chẳng qua là vì hắn không ngờ rằng kế hoạch lại thuận lợi đến vậy.

Hắn chỉ định điều động đại quân gây áp lực cho quân chủ lực của Hùng Nhân Tộc phải rút về, thuận thế nuốt luôn đám tạp binh thú nhân, ghi thêm một chiến tích chói sáng là đánh bại quân đoàn Hùng Nhân Tộc vào trong lý lịch của bản thân là đủ rồi.

Không nghĩ là địch nhân lại kiêu ngạo đến vậy, vừa bắt đầu liền tự nhận là có thể chiến thắng 100%, vì giảm bớt tổn thất của quân chủ lực, thậm chí ngay cả quân đoàn pháo hôi đều phái ra ngoài.

Chương 554 - Đại Chiến Bắt Đầu (8)

Chuyện làm cho hắn càng không ngờ đến chính là hai quân đoàn pháo hôi thú nhân này là mạnh đến vậy, vào thời khắc mấu chốt khi quân đoàn Hùng Nhân Tộc rút lui, bọn chúng lại bộc phát ra kỹ năng tối thượng "hố đồng bọn".

Một chiến tích vốn chỉ dùng để khoe khoang nay lại đột nhiên biến thành chiến tích thật sự, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy choáng váng.

Thấy quân số của quân đoàn Hùng Nhân Tộc bị tổn thất nghiêm trọng đang rời khỏi chiến trường, Hudson chợt nhận ra hình như lần này mình chơi hơi lớn.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý tưởng mới, có nên thừa thắng xông lên hủy diệt cả Hùng Nhân hoàng đình hay không?

Khi ý nghĩ này được sinh ra thì không vứt đi được nữa.

Chiến cơ đã xuất hiện, quân đoàn chủ lực cách Hùng Nhân hoàng đình gần nhất đã bị trọng thương nguyên khí.

Hai quân đoàn pháo hôi trên chiến trường có thể rút lui được một phần ba quân số đã là được Thú Thần phù hộ rồi.

Giờ phút này, số lượng quân đội đang lưu thủ trong Hùng Nhân hoàng đình tuyệt đối sẽ không nhiều hơn hai quân đoàn pháo hôi. Nhìn bộ dạng khẩn trương của tướng bên địch là biết, không chừng quân đội lưu thủ sẽ còn ít hơn nhiều.

Nếu như tập hợp quân đội nhân tộc ở bốn phương lại vây công thì chưa chắc không thể công phá được Hùng Nhân hoàng đình trước khi viện quân của Tứ Đại Hoàng Đình khác đến.

Thấy đại cục trên chiến trường đã định, Hudson bèn uỷ quyền cho thuộc hạ chỉ huy, còn hắn thì leo lên lưng gấu đuổi theo đoàn kỵ binh.

Diễn kịch phải diễn nguyên bộ, vì dụ địch mắc mưu, bốn đoàn kỵ binh này thật sự đang lao thẳng đến Hoàng đình thú nhân.

Tính toán thời gian thì hiện giờ cũng sắp đến lúc thi triển kế hoạch đánh nghi binh rồi.

Nghĩ tới đây, Hudson cũng thầm than một tiếng đáng tiếc.

Vì suy đoán sai lầm trước đó nên các đồng minh đều chỉ ra ngoài làm dáng một chút, mà không thật sự lao thẳng về phía Hoàng đình thú nhân.

Quân đoàn Người Gấu đang dốc toàn lực quay về, cho dù có muốn thông báo cho quân đồng minh thì cũng chưa biết ai là người đến trước.

Có hơn 6000 bộ binh Người Gấu tinh nhuệ, cho dù là một đội quân mệt mỏi thì cũng không dễ đối phó.

Chủ lực của phe mình thì vẫn còn đang dây dưa với tàn binh bại tướng của thú nhân, trong một chốc lát sẽ không đến kịp, nếu chỉ dựa vào lực lượng của quân đồng minh thì Hudson lại không chắc chắn lắm.

Hắn đã được tận mắt chứng kiến sức phá hoại của heo đồng đội.

Lỡ như các đồng minh phe mình cũng bộc lộ thiên phú này, để cho Hùng Nhân hoàng đình lật bàn, vậy thì những chiến tích phải vất vả lắm mới lấy được trước đó cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Chủ yếu là vì quân phòng thủ ở lân cận không có chiến tích gì đáng kể, cho dù bọn họ có chém gió là đã lập được chiến tích lợi hại ra sao thì cũng không có chứng cứ chứng minh, Hudson thật sự không tìm ra nổi một lý do nào để tín nhiệm bọn họ cả.

Tốc độ của Đại địa "Phi Hùng" thật sự rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, Hudson đã chạy tới trước mặt của bộ binh Người Gấu.

Belersden mang theo Hudson trực tiếp bay qua trên đầu của đại quân Người Gấu. Tay gấu còn không ngừng đập xuống, vô số Người gấu xui xẻo còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì đã đi gặp Thú Thần rồi.

Là Kỵ sĩ gấu, Hudson lão gia cũng không hề rảnh rỗi, hắn thi triển toàn bộ những Ma pháp mà bản thân đã học được xuống bên dưới.

Một hồi thì thi triển mưa đá rơi xuống, một hồi lại là trời giáng hỏa cầu, lúc thì chông gai đầy đất, lúc thì mê vụ bộc phát...

Thi triển được ma pháp đều nhờ vào may mắn. Dù sao cũng là tùy tâm sở dục ném loạn, trúng ai thì người đó đen thôi.

Kinh khủng nhất chính là những dũng sĩ Người Gấu vốn đã đi gặp Thú Thần lại đột nhiên từ dưới đất bò dậy, cầm theo vũ khí bổ về phía những người đã từng là chiến hữu khi còn sống.

Một đống Ma pháp loạn thất bát tao được thi triển, người không biết tình hình sẽ còn tưởng rằng đây là đang ném quyển trục Ma pháp, trong tình huống bình thường, nếu không có tu vi Đại ma đạo sư thì sẽ không thi triển Ma pháp với tốc độ kinh người như vậy.

Đặc biệt là các loại ma pháp này đều không cùng hệ, trên đại lục Aslante này, chưa từng có ai nghe qua một vị Đại ma đạo sư toàn hệ cả.

Đừng nói là Đại ma đạo sư toàn hệ, ngay cả Ma pháp sư toàn hệ cũng chưa từng xuất hiện.

Nếu như thật sự phải nói là có thì chỉ có thể là nhân vật không gì không làm được trong truyền thuyết - Thần Linh. Dù sao đây cũng chỉ là những câu chuyện thần thoại, chưa có ai được tận mắt chứng kiến cả.

Cảnh tượng hỗn loạn làm cho quân đoàn Người Gấu vốn đã sa sút tinh thần nay lại trở nên càng bị động hơn.

Chờ đến lúc bọn chúng phản ứng lại thì một người một gấu đã sớm biến mất ở phía chân trời rồi. Ngay cả bóng dáng của địch nhân cũng không thấy mà đã bị tổn thất mấy trăm người, Bruno tức đến suýt ngất đi.

Không có cách nào, những kẻ tới vô ảnh đi vô tung này là loại địch nhân làm cho người ta cảm thấy đau đầu nhất. Muốn trả thù cũng không biết nên ra tay như thế nào. . .

"Tiểu nhân hèn hạ! Một chút khí độ cường giả cũng không có, quả thực chính là..."

Gã ta chửi một hồi cũng không có ý nghĩa. Một người một gấu đã sớm biến mất trong tầm mắt của bọn chúng, vốn chẳng nghe được gì.

Khí độ cường giả, đang nói đùa sao.

Hudson lão gia vốn chẳng phải là cường giả, đào đâu ra khí độ cường giả?

Còn về Belersden, nó chỉ là một con gấu con mới 4-5 tuổi, đang trong giai đoạn nghịch ngợm nhất, vốn chẳng có khái niệm gì về khí độ cường giả.

Hơn nữa, nó còn là một con gấu thù rất dai, Belersden vẫn chưa quên chuyện bị Hùng Nhân Tộc vây công lần trước. Ngay cả con đường tiến lên cũng giống với con đường mà quân đoàn Hùng Nhân Tộc đang đi như đúc, nói rõ là nó đang muốn lấy bọn này ra trút giận.

Là quân đoàn trưởng của quân đoàn chủ lực, thực lực của Bruno cũng không kém. Nhưng nếu so với Belersden thì còn cách xa lắm.

Chương 555 - Đại Chiến Bắt Đầu (9)

Ngoài miệng chửi lợi hại vậy thôi, nhưng cơ thể của gã lại rất thành thật, chỉ đứng yên tại chỗ chứ không vì cơn nóng giận nhất thời mà đuổi theo một cách mù quáng.

Ngày đó, trong trận chiến vây công Belersden, gã ta cũng là một trong số những người tham dự, nên đã được tận mắt nhìn thấy những vị cao thủ chỉ yếu hơn gã ta một tí xíu bị tay gấu đánh bay đầu.

Nếu như không phải người nhiều thế chúng, sợ là Hùng Nhân hoàng đình đã bị quấy long trời lở đất rồi.

Nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không có thu hoạch, kết hợp với trận đại chiến vừa rồi, Bruno đã đặt Hudson vào trong diện tình nghi.

Vấn đề duy nhất là thông tin tình báo không khớp. Trên tư liệu thì con gấu tọa kỵ của Hudson chỉ là một con Đại Địa Chi Hùng vừa mới trưởng thành, thực lực không mạnh như vậy mới đúng.

Lực phòng ngự cao thì còn có thể hiểu được, lực phòng ngự của Đại Địa Chi Hùng vốn là rất cao. Vấn đề nằm ở chỗ lượng ma lực hùng hậu trên người gấu, đây căn bản không phải là lượng ma lực mà một con gấu vừa trưởng thành có thể tích lũy được.

Thực lực không khớp, Bruno cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận. Đại Địa Chi Hùng là một loài sinh vật còn hiếm gặp hơn cả Cự Long, 99% người đều chưa bao giờ gặp được, lại càng không cần phải nói đến việc ký kết khế ước.

Chỉ sau một chốc lát, một người một gấu đã đuổi kịp đoàn kỵ binh. Vào thời khắc này, đoàn kỵ binh đang phát động kế hoạch đánh nghi binh với Hùng Nhân hoàng đình.

Hiện giờ có hai con đường đang được bày ra ở trước mặt Hudson, Một là thấy tốt thì lấy, lập tức mang theo đội ngũ rời đi; Hai là biến trận đánh nghi binh này thành chủ công, dùng bốn đoàn kỵ binh trong tay cố gắng xung kích Hùng Nhân hoàng đình.

Hắn liếc mắt quan sát đại doanh của Hùng Nhân hoàng đình, số lượng quân phòng thủ còn ít hơn cả trong dự tính của hắn, Hudson đột nhiên cảm thấy bản thân mình còn có thể cố gắng một lần.

4000 Kỵ binh tinh nhuệ giao đấu với 1 vạn pháo hôi thú nhân, về mặt lý thuyết thì phần thắng vẫn rất lớn. Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ viện binh của Hùng Nhân hoàng đình có thể đến bất kỳ lúc nào.

Giữa Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân có rất nhiều mâu thuẫn, đào hố giày vò đồng bọn là chuyện thường xuyên xảy ra, nhưng không có nghĩa là mọi người không có cái nhìn đại cục.

Một khi Hùng Nhân hoàng đình thất thủ thì không còn là việc nhỏ như hố đồng bọn nữa, mà là ngay cả bản thân mình cũng bị lọt hố.

Liên minh nhân tộc đã tuyên chiến với Đế quốc Thú Nhân, bây giờ vốn đã đến thời điểm nguy cấp tồn vong, nếu như lại không đoàn kết với nhau, tộc Thú Nhân coi như xong rồi.

Ngay vào lúc này, một khi Đế quốc Thú Nhân biểu hiện ra bộ mặt suy tàn thì các quốc gia nhân tộc chắc chắn sẽ chen chúc kéo tới, trực tiếp xóa tên bọn chúng khỏi bản đồ thế giới.

Hành động "dọn bãi" trước đại kiếp đã không còn là một cuộc chiến tranh chủng tộc bình thường nữa, mà đã được nâng lên tầm cao của chiến lược chủng tộc.

Đế quốc Thú Nhân thể hiện bộ mặt càng suy yếu thì các đồng minh tiềm ẩn sẽ càng do dự; Và ngược lại, nếu như bọn chúng biểu hiện càng cường thế thì lại càng dễ nhận được sự ủng hộ từ các tộc.

"Belersden, tìm cơ hội phá hủy hệ thống phòng thủ của doanh trại thú nhân."

Thời gian của hắn không còn nhiều lắm, cho nên chỉ có thể dùng phương thức nhanh gọn nhất. Còn việc Belersden bại lộ, đó đã là chuyện tất nhiên.

Thú nhân lại không ngốc, cho dù hệ thống tình báo trong nhân tộc chưa hề hoàn thiện thì cũng có thể bắt mấy gã quý tộc về bức cung tra hỏi.

Những kẻ thấy chết không sờn cũng chỉ là thiểu số, nếu như bị cực hình tra tấn thì chắc chắn sẽ có người không chịu được mà khai ra ngoài. ...

Chỗ sâu trong doanh trại, Hùng Nhân Hoàng tận mắt nhìn thấy đại chiến nổ ra, lúc này đang vô cùng tức giận.

Quân đội của mình mới vừa ra khỏi cửa vào buổi sáng, buổi chiều địch nhân liền giết tới cửa. Nếu như còn không biết rõ là đã trúng kế thì ông ta đã sống uổng kiếp này rồi.

Chỉ riêng đoàn kỵ binh trước mặt thôi đã gây ra biết bao chuyện phiền phức cho bọn chúng rồi. Nếu như chút nữa còn có quân đội nhân tộc chạy tới, sợ là Hoàng đình sẽ không cầm cự được nữa.

Sống chết trước mắt, mạng nhỏ dù sao cũng quan trọng hơn mặt mũi, Hùng Nhân Hoàng chỉ đành xệ mặt cầu viện khắp nơi.

Nhưng mà Ngũ Đại Hoàng Đình đều có khu vực phòng thủ riêng của mình, khoảng cách giữa chừng không dưới trăm dặm. Viện quân cách bọn họ gần nhất chính là đội quân vừa được phái ra ngoài lúc sáng.

"Tìm thấy Bruno chưa?"

Nhìn thấy Người Ưng đang từ trên trời bay xuống, Hùng Nhân Hoàng quan tâm hỏi.

"Tìm được, chỉ là..."

Nhìn thấy bộ dạng ấp úng của Người Ưng, Hùng Nhân Hoàng liền giận không có chỗ phát tiết. Nếu như tên Người Ưng này không phải là lính trinh sát mượn được từ chỗ Ưng Nhân Hoàng thì ông ta sớm đã vả cho nó một phát rồi.

Gấu nóng tính như vậy đấy. Không đợi Người Ưng nói hết lời, Hùng Nhân Hoàng đã cưỡng thế ngắt lời:

"Chỉ là cái gì mà chỉ là, mau nói đi!"

"Bệ hạ, Bruno tướng quân đang mang theo quân đội quay về, qua hai giờ nữa sẽ đến được hoàng đình."

"Chỉ là trạng thái của đại quân không tốt lắm, hình như đã bại trận, tổng binh lực chỉ còn lại khoảng chừng 6000..."

Thấy sắc mặt của Hùng Nhân Hoàng dần trở nên âm trầm, Người Ưng liền quả quyết ngậm miệng.

Không muốn nghe thì thôi, y lại không phải binh sĩ của Hùng Nhân hoàng đình. Nếu như đại doanh thật sự thất thú thì y chỉ cần vỗ cánh rời đi là được.

"Hừ!"

Hùng Nhân Hoàng hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị bão nổi thì đột nhiên nghe được một tiếng vang thật lớn.

Hệ thống phòng ngự được xây dựng ở cửa doanh trại bất ngờ bị một con gấu khổng lồ cao mười mấy mét phá huỷ, các cao thủ trong doanh đang chuẩn bị đi ra chặn đường thì đoàn kỵ binh đã chui vào từ trong lỗ thủng mà con gấu tạo ra.

Chương 556 - Đại Chiến Bắt Đầu (10)

Một linh mục lớn tuổi đến gần Hùng Nhân Hoàng rồi mở miệng khuyên: "Bệ hạ, ở lại đại doanh rất nguy hiểm, ngài mau tránh lui đi."

"Đợi khi đại quân quay về rồi mới tính số với đám quân đội nhân tộc này."

Bởi vì bị đánh cho không kịp trở tay, cho nên Hùng Nhân hoàng đình còn có rất nhiều thủ đoạn không thể nào thi triển.

Nếu như ở trong hang ổ của bọn chúng, đừng nói là 4. 000 kỵ binh nhân tộc, cho dù là 40. 000 kỵ binh nhân tộc cũng không nhất định đủ.

"Không được, không thể từ bỏ đại doanh được. Cho dù như thế nào thì chúng ta cũng phải cố thủ."

"Chuyện này không chỉ liên quan đến thể diện của Hùng Nhân Tộc ta, mà còn quyết định địa vị của chúng ta ở trong Đế quốc Thú Nhân."

"Thi triển bí pháp đi, cho dù có phải vứt bỏ toàn bộ quân đoàn trong doanh trại này thì ta cũng sẽ không tránh lui!"

Lời nói của Hùng Nhân Hoàng làm cho lão Linh mục cạn cmn lời. Lão ta muốn Hùng Nhân Hoàng tránh lui là vì thuận tiện cho việc thi triển bí pháp.

Nếu như Hùng Nhân Hoàng ở lại trong phạm vi bao phủ của bí pháp thì cũng sẽ bị bí thuật ảnh hưởng, lúc đó ông ta mà cầm vũ khí lao ra ngoài huyết chiến với địch nhân thì bỏ mẹ luôn.

"Bệ hạ, hay là ngài mang theo hộ vệ thối lui ra hậu doanh trước đi, tránh việc bị bí thuật ảnh hưởng."

Lão Linh mục vội vàng giải thích.

Sau khi biết được bản thân mình đã hiểu lầm, Hùng Nhân Hoàng bèn nở một nụ cười lúng túng rồi lặng lẽ chạy ra hậu doanh.

Không kêu ông ta làm đào binh là được, trong từ điển của Hùng Nhân Tộc không có chuyện vứt bỏ doanh trại để chạy trốn. Cho dù là muốn đi thì đó cũng là lúc thi hành chiến lược chuyển dời.

Không còn lo lắng, một hành khúc thần bí đột nhiên vang lên trong đại doanh. Các binh sĩ thú nhân vốn đang bị đánh cho tan tác sau khi nghe được hành khúc này thì cả đám giống như đầy máu phục sinh vậy.

Hai mắt đỏ bừng, trên trán lóe lên lục quang, làm cho người người cảm thấy sợ hãi.

Sau khi ý thức được không thích hợp, Hudson vội vàng triệu hoán Belersden xuất thủ ngăn cản, tiếc là các cao thủ thú nhân trong doanh trại đã chắn ở phía trước.

Chỉ vì một chút trì hoãn này mà Linh mục thú nhân đã hoàn thành bí thuật. Toàn bộ công sức của Hudson đều đổ xuống sông xuống biển, hắn đang vô cùng tức giận.

Không nói đến việc bắt sống Hùng Nhân Hoàng, chỉ riêng chiến tích công phá Hùng Nhân hoàng đình đã có thể nâng hắn lên hàng ngũ danh tướng trên đại lục rồi.

Sau này chỉ cần ổn định, sau cuộc chiến hắn vẫn có cơ hội rất lớn để được nâng lên thành một vị Bá tước.

Đương nhiên loại chuyện này vẫn phải xem kỳ ngộ, ở trong thời đại một cây củ cải một cái hố, công lao chỉ là phụ, quan trọng là phải có hố trống.

Theo các quy tắc hiện hữu của trò chơi, nếu như không có Bá tước lĩnh vô chủ xuất hiện, cho dù có lập được nhiều công lao đi nữa thì cũng phí công mà thôi.

Cái mà Quốc vương có thể cho chỉ là một đống chức suông. Ví dụ như ban tặng một đống lãnh địa của Đế quốc Thú Nhân, có năng lực thì tự đi mà lấy.

Nếu như tìm hiểu sâu hơn liền sẽ phát hiện hang ổ của Đế quốc Thú Nhân đã bị các đời Quốc vương của Vương quốc Alpha phân đất phong hầu ra ngoài vài chục lần rồi.

Vì phòng ngừa tước vị tràn lan, lãnh chúa đất phong không tới đất phong thì tước vị sẽ hết hiệu lực sau một đời.

Những gì để lại cho thế hệ mai sau chỉ là một trang sử huy hoàng có thể lấy ra để chém gió, sau đó chính là cảm thán không đủ thời vận.

"Sưu, sưu, sưu..."

Tiếng mũi tên xé gió vang lên như đang thể hiện lửa giận ngập trời của Hudson.

"A!"

Một tiếng hét thảm thiết từ trong thú nhân phát ra, bốn mũi tên đã bị người ta cản lại ba mũi, chỉ có một mũi tên lấy được chiến quả.

Hudson không có thời gian để xác minh chiến quả, bởi vì hắn đã bại lộ vị trí, cho nên hắn liền quyết đoán hòa mình vào trong đại quân.

"Jim, để cho người phía dưới dùng Lưu Ảnh Thạch ghi chép kỹ càng một chút."

"Đặc biệt là đám cao tầng của Hùng Nhân hoàng đình này nhất định phải xuất hiện trong Lưu Ảnh Thạch."

Hudson phân phó thuộc hạ.

Dù có nói thế nào thì hắn cũng không thể từ bỏ công tích vĩ đại như việc tiến công Hùng Nhân hoàng đình này được.

Chỉ cần ghi lại hình tượng chiến đấu, không chừng trong lúc tuyên truyền, vì chính trị cần mà Vương quốc sẽ gia công một phen, biến thành công phá Hùng Nhân hoàng đình.

Loại chuyện khuếch đại chiến tích này Hudson đã từng trải qua hai lần trước đó rồi, cũng đã xe nhẹ đường quen.

Chỉ tiếc là lần này không có vương tử Caesar đưa thân ra trước ngăn cản, nếu không đây sẽ không còn là khả năng nữa, mà nhất định sẽ biến thành "Công phá Hùng Nhân hoàng đình" .

Thú nhân khát máu liều mạng ngăn cản bước tiến của kỵ binh, sức chiến đấu cũng được tăng lên không chỉ một chút.

Chỉ trong chớp mắt, Hudson đã nghĩ đến bí thuật "Bài ca tế tự thú nhân" trong truyền thuyết . Mặc dù loại bí thuật này có hạn chế về mặt thời gian, nhưng tiếc là thời gian hiện giờ của hắn cũng không còn nhiều.

Một khi ở đây quá lâu thì sẽ không còn là quân viễn chinh đang tiến công Hùng Nhân hoàng đình nữa, mà là thú nhân muốn hủy diệt quân viễn chinh.

Nhìn thấy chiến kỳ của Hùng Nhân Tộc đang tung phấp phới theo làn gió, mắt Hudson lập tức sáng lên. Vất vả lắm mới ra ngoài một chuyến, ít nhiều gì cũng kiếm một vài thứ về làm kỷ niệm.

Chiến kỳ của Hùng Nhân Tộc vừa tràn ngập đặc sắc của dị vực, lại vô cùng duyên dáng chính là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù làm vậy sẽ khiến cho hắn bị Hùng Nhân Tộc ghi hận, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, mối hận thù của song phương đã sâu tựa biển cả.

"Belersden, đừng có ham chiến, tìm cơ hội cướp cái chiến kỳ của Hoàng đình thú nhân về đây, tức chết đám gấu nhãi con này."

Hudson bắt chước ngữ khí của gấu con để nói chuyện.

Chương 557 - Chiến Kỳ

May mắn khế ước rất thần kỳ, có thể làm cho nhân tộc có thể giao tiếp bằng tinh thần với Ma thú. Nếu không hắn chỉ cần hô to lên một tiếng là sẽ lập tức hấp dẫn sự chú ý của các cường giả thú nhân, lúc đó cũng không còn cơ hội nữa.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" vang lên, cột cờ đột nhiên bị cắt ra làm hai, Belersden mang theo chiến kỳ của Hùng Nhân tộc vọt ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson không chút do dự hạ lệnh: "Rút!"

Chỗ tốt lớn nhất của kỵ binh chính là chạy nhanh, cho dù đám thú nhân ở phía sau muốn đuổi theo thì cũng chỉ có thể nhìn mông ngựa mà hít khói.

Chỉ có một số cường giả thú nhân là có thể theo kịp tốc độ của kỵ binh. Thế nhưng chỉ là vài người cá biệt thì chẳng làm được gì trước mặt đoàn kỵ binh hùng hậu.

Ở phương diện này, bất kể là nhân tộc hay thú nhân đều không sánh bằng Ma thú.

Ma thú da dày thịt béo, ở trong đại quân chạy hai vòng cũng chẳng có vấn đề gì lớn, nhưng mà những chủng tộc có trí tuệ như nhân tộc và thú nhân thì lại không được.

Dù cho thực lực bản thân có mạnh đến đâu thì lực phòng ngự cũng không sánh bằng Ma thú cùng cấp, cho dù là chiến sĩ chuyên luyện thể cũng không được.

"Đừng đuổi nữa!"

Hùng Nhân Hoàng lạnh lùng hạ lệnh.

Lửa giận đầy bụng cũng không dập tắt được lý trí của ông ta. Lúc này mà đuổi theo, ngoài việc phí sức ra thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tương lai còn dài, trong lòng Hùng Nhân Hoàng cũng đã hạ quyết tâm rồi. Đợi khi đội quân của mình tập hợp đủ, ông ta chắc chắn sẽ nhổ cây đinh Phi Hùng bảo này để tiêu mối hận trong lòng.

Sau khi quân đội của Hudson rút lui không lâu, quân đoàn Hùng Nhân Tộc cuối cùng cũng xuất hiện ở bên ngoài đại doanh.

Nhìn thấy thi hài nằm la liệt trong đại doanh hoàng đình, chiến kỳ của hoàng đình cũng biến mất, Bruno mặt như tro tàn.

May mắn là trong doanh trại vẫn còn có thú nhân đang hoạt động đã kéo gã từ trong cơn tuyệt vọng ra ngoài. Chỉ cần bảo vệ được hoàng đình thì mọi chuyện còn có đường lui.

Bruno kiên trì tiến vào đại doanh, đi tới bên ngoài doanh trướng của Hùng Nhân Hoàng, bước chân của gã đột nhiên chậm lại.

Mặc dù lần này là vì cứu chủ mà chạy về, nhưng dù sao gã ta cũng không kịp tham dự cuộc chiến bảo vệ Hoàng đình. Đại quân mà gã mang ra ngoài bị tổn thất nặng nề lại là chuyện thật đến mức không thể nào thật hơn.

Hối hận thì chưa tới mức, nếu như thời gian có thể đảo ngược, gã vẫn sẽ chọn làm như vậy.

Đây là vấn đề về nguyên tắc. Không có thượng vị giả nào hy vọng thuộc hạ lấy mạng của mình ra làm thẻ đánh bạc.

Cho dù phán đoán không đúng thì thế nào, ở trước mặt lòng trung thành, năng lực là thứ không đáng được nhắc tới.

Bruno kiên trì bước vào trong doanh trướng của Hùng Nhân Hoàng, một tràng tiếng gầm gừ từ trong đại doanh vang lên.

Sau khi rời đi Hùng Nhân hoàng đình, Hudson mang theo kỵ binh trở về chiến trường thì cuộc chiến đã hạ màn.

Từ những thi thể nằm la liệt trên mặt đất cũng có thể thấy được chiến quả rất huy hoàng. Thú nhân bình thường thì tạm thời không bàn đến, quan trọng nhất chính là giết được mấy ngàn quân tinh nhuệ Người Gấu.

Sau này thì quân viễn chinh liền có thể thoải mái mà tuyên bố với ngoại giới rằng: Bọn họ đã từng chính diện đánh tan quân đoàn tinh nhuệ chủ lực của Hùng Nhân tộc.

Hai vạn bộ binh đối đầu với ba vạn đại quân Thú nhân, trong đó còn có một quân đoàn Người Gấu, được xưng là đệ nhất bộ binh trên đại lục, phần chiến tích này cũng đủ để bọn họ đem về nhà chém gió cả đời rồi.

4. 000 kỵ binh xung kích Hùng Nhân hoàng đình thì càng là một chiến dịch kinh điển đáng giá được ghi lại trong sử sách. Hai chiến công chấn động trong cùng một ngày đủ để ghi danh vào sử sách nhân loại rồi.

Thắng lợi quân sự chỉ là phụ, quan trọng là ảnh hưởng trong chính trị. Phần chiến tích này đã đủ để triệt tiêu trận đại bại trong chiến dịch Dacias trước đó của quân viễn chinh.

Nếu như phần chiến tích này được truyền về nước, có lẽ Caesar III sẽ âm thầm hối hận vì đã triệu hồi con trai mình về nước quá sớm.

Nếu như về trễ thêm một tí xíu, để vương tử ở lại vị trí thống soái quân viễn chinh lâu thêm một chút thời gian là có thể ăn ké được đợt quân công này rồi, cũng có thể vãn hồi một chút thanh danh.

Đáng tiếc là trên thế giới không có thuốc hối hận, ai mà ngờ là quân viễn chinh bị trọng thương nguyên khí lại có thể lật bàn trong khốn cảnh chứ?

Không cần nghĩ cũng biết, làm tài liệu giảng dạy phản diện, cuộc sống sau này của Vương tử Caesar sẽ càng bi thảm hơn.

Ở trong mắt người ngoài, quân viễn chinh vẫn còn có thể sử dụng, chiến dịch Dacias bị thất bại chẳng qua là do quan chỉ huy không biết cách dụng binh mà thôi.

Ít nhất là các quý tộc trong Vương quốc Alpha đều sẽ duy trì quan điểm này để làm đồng chip cho ván cờ chính trị sau này.

Cho dù Vương tử Caesar có thừa kế vương vị trong tương lai thì cũng sẽ không có quá nhiều quyền lên tiếng về các vấn đề về mặt quân sự.

Hudson không quan tâm lắm đến những chuyện tai bay vạ gió sau này. Sau này vẫn còn thời gian để suy xét về thắng lợi chính trị và quân sự, việc cấp bách hiện giờ là phải kiểm kê tổn thất, giải quyết hậu quả cho tốt.

Lúc xuất chinh có 4. 000 kỵ binh, nhưng khi trở lại pháo đài thì chỉ còn có hơn 3. 200 người, tỷ lệ tổn thất gần 20%.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Hudson quyết đoán hạ lệnh rút quân mà không tiếp tục dây dưa trong Hùng Nhân hoàng đình nữa.

Thậm chí ở trên đường trở về, dù có gặp được bộ binh Người Gấu đã mệt mỏi thì hắn cũng đều lựa chọn bỏ qua.

Không phải là hắn nhân từ nương tay, thật sự là vì kỵ binh bị tổn thất quá nhiều, nếu như lại chơi thêm một trận với bộ binh Người Gấu nữa thì đoàn kỵ binh trong tay hắn sẽ bị mất sạch.

Chương 558 - Chiến Kỳ (2)

Trong tình huống không thể bổ sung, một lực lượng có tính cơ động cao như kỵ binh là vô cùng quý giá.

Nếu như trước đó hắn không mở rộng đoàn kỵ binh nhiều như vậy thì cũng không dám bày ra chiến dịch kinh điển lần này.

Một khi kỵ binh bị hao tổn hết thì chỉ còn có thể dựa vào bộ binh chống đỡ, lúc đó cuộc sống của quân viễn chinh sẽ không dễ chịu gì cho lắm.

So với kỵ binh thì tình huống của quân đoàn bộ binh lại tốt hơn rất nhiều. Ngoài giai đoạn trước tinh nhuệ hai phe va chạm, bị tổn thất không ít binh sĩ ra, giai đoạn sau đều là đánh chó mù đường.

Quân số bị giảm chừng 10%, so với chiến tích huy hoàng lần này thì Hudson hoàn toàn có thể chấp nhận.

Chỉ tiếc là trong chiến tích huy hoàng này lại không thu được bao nhiêu chiến lợi phẩm. Thú nhân ra đây để đánh trận, cho nên trên người cũng không mang theo bao nhiêu vật tư.

Bên trong Hùng Nhân hoàng đình thì cũng có không ít đồ tốt, tiếc là Hudson lại không dám sai binh sĩ đi cướp.

Nếu như thật sự mang theo một lượng lớn chiến lợi phẩm thì kỵ binh sẽ mất đi tính cơ động, lúc đó có thể toàn thân trở ra được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Thu hoạch lớn nhất lại là đội ngũ được phái đi câu cá phục kích ban đầu.

Hơn ba trăm cỗ xe ngựa, mặc dù 1/3 trong số đó đều đựng xác của những con ngựa kém chất lượng, nhưng cũng đủ làm cho Hudson cảm thấy vui vẻ.

Hai trăm cỗ xe ngựa chiến lợi phẩm còn lại, có hơn phân nửa là kim tệ hoặc là những vật phẩm được làm bằng vàng, chỉ tính riêng tổng giá trị của những món này thôi đã không ít hơn 2 triệu kim tệ.

Những chiến lợi phẩm còn lại thì có đủ loại, thậm chí trong đó còn có 7 vị thiếu nữ quý tộc và năm tên nô lệ Tinh Linh.

Vừa nhìn liền biết là lễ vật đang chuẩn bị được dâng lên cho các đại nhân vật trong Hùng Nhân hoàng đình, hiện giờ toàn bộ đều có lợi cho Hudson.

Nhưng mà hắn chẳng động một ngón tay nào vào những mỹ nhân này. Tất cả mọi người đều là quý tộc, gặp được gia quyến của đồng liêu thì đương nhiên phải cứu.

Ít nhất là ở trước mặt của vô số quý tộc thì không có người nào dám bỏ đá xuống giếng. Hudson lão gia rất chú trọng thanh danh của mình, nên sẽ không phạm phải một sai lầm như vậy.

Năm tên nô lệ Tinh Linh thì càng không cần phải nói. Vậy mà lại đều là nam, khẩu vị của Hudson lão gia còn chưa nặng đến vậy.

Trong lòng hắn cũng đang cảm thấy cạn cmn lời với sở thích đặc biệt này của các quý tộc Mosey. Thật sự là ăn no rửng mỡ.

Sau khi hỏi hết các quý tộc trong quân, có lẽ vì ở ngay trước mặt mọi người, cảm thấy không được tốt lắm, cho nên không có người muốn nhận.

Hudson còn chưa biết phải giải quyết những tên nô lệ này như thế nào. Hắn chỉ đành giam bọn họ lại trước, đợi vị quý tộc có sở thích đặc biệt kia tới nhận.

Đương nhiên, khả năng cao là sẽ không có ai đến nhận. Sở thích đặc biệt cũng không phải là chuyện gì mới mẻ trong giới quý tộc, nhưng lại chẳng có mấy người dám để lộ chuyện này ra ngoài ánh sáng.

Hudson đương nhiên là không thể độc chiếm nhiều chiến lợi phẩm như vậy.

Toàn bộ quý tộc tham chiến đều được chia một phần, còn phải để lại một phần cho các quý tộc đã chiến tử.

Ở phương diện này, Hudson chưa bao giờ keo kiệt.

Còn phải để lại một chút quân phí để duy trì tổng bộ của quân viễn chinh. Mặc dù bây giờ có tiền cũng không tiêu được, nhưng ai có thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai chứ?

Chiến tranh chỉ có thể ngăn được người bình thường, đối với đám con buôn khát vọng phát tài chiến tranh mà nói, loạn thế chính là cơ hội tốt nhất.

Gần đây, lính đánh thuê từ khắp nơi trên thế giới đã điên cuồng đổ về Công quốc Mosey. Nếu như không vì thành Dapest đang bị vây quanh, có lẽ mỗi ngày đều sẽ có hàng dài người chạy tới báo danh.

"Nguy cơ" chính là có "nguy" rồi mới có "cơ" .

Không có loại cơ hội này, bình dân và quý tộc vĩnh viễn sẽ là hai giai cấp bất đồng.

Lệnh điều động tối cao của Chris IX đã dọn sạch chướng ngại về mặt pháp lý để cho bình dân có thể trở thành quý tộc.

Theo lý mà nói, chỉ cần mạo hiểm lấy được công tích chói sáng trong chiến tranh là có thể đạt được bước nhảy vọt về mặt giai cấp

Còn việc có vượt qua được hay không thì còn phải xem vận may. Tổ tiên của rất nhiều quý tộc đều làm giàu như vậy.

Làm giàu, suy sụp, phục hưng, suy sụp...

Chỉ cần không diệt vong, đây chính là một vòng tuần hoàn.

Trên đời này không có gia tộc nào trường thịnh không suy. Ngay cả những quý tộc cổ xưa xưng là được truyền thừa mấy ngàn năm, hơn vạn năm, khả năng cao là cũng chỉ được lão tổ tông truyền lại một dòng họ mà thôi.

Kim tệ, vật phẩm được làm bằng vàng đều rất dễ giải quyết, chỉ cần nhìn vào là biết ngay giá trị, có thể chia cắt ngay lập tức.

Nhưng những thứ lung tung còn lại thì phải bán ra hết mới có thể tiến hành xử lý.

Dù sao hiện giờ cũng đang là thời chiến, hệ thống giá cả lúc trước đã sớm sụp đổ.

Những loại hàng thủ công mỹ nghệ được săn lùng ban đầu bây giờ còn chẳng đáng giá bằng bánh mì.

Giá của những thương phẩm có liên quan đến chiến tranh đều tăng vọt.

Nô lệ Tinh Linh thì không ai cần, nhưng trong chiến lợi phẩm mà xuất hiện trang bị Ma pháp thì sẽ bị đám quý tộc tranh đoạt.

Phương pháp giải quyết cuối cùng rất đơn giản: đấu giá —— người trả giá cao thì được.

Những thứ có thể tiêu hóa nội bộ hắn đều cho tiêu hóa hết, chỉ còn lại một số vật liệu Ma pháp rất ít khi được sử dụng và một đống thứ kỳ lạ không rõ lai lịch, hắn bèn ném hết vào trong nhà kho của quân viễn chinh.

Là tổng tư lệnh quân viễn chinh, Hudson cũng chiếm được miếng bánh gato lớn nhất, tiếp theo là Belersden đại gia - kẻ có lực chiến mạnh nhất.

Chỉ riêng việc đoạt chiến kỳ của Hùng Nhân hoàng đình thôi cũng đã là chuyện không thể dùng tiền tài để đong đếm rồi.

Chương 559 - Chiến Kỳ (3)

Vấn đề duy nhất là hiện giờ hắn còn chưa thể đưa chiến kỳ này ra ngoài, hoặc là nói Hudson không muốn bán nó với một cái giá rẻ mạt.

Công quốc Mosey hiện giờ đang quá bận rộn trong công cuộc phòng thủ, không bỏ nổi một cái giá lớn để mua chiến kỳ này.

Giao cho bọn họ thì ngoài dùng để cổ vũ sĩ khí ra liền chẳng có ý nghĩa thực chất nào nữa. Cho dù bọn họ có hứa hẹn gì đi nữa, Hudson cũng sẽ không ngốc chạy đến mức chạy đến Công quốc Mosey bảo vệ biên cương cho bọn họ.

Mang về nước thì đường xá lại xa xôi, ai biết giữa đường sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Lỡ như bị thú nhân chặn đường đoạt lại xem như toi công bận rộn một trận.

Hơn nữa lúc này Hudson cũng không thể về nước, Gia tộc Koslow không có người ở trong triều, cho dù có mang về nước thì cũng rất khó nhận được hồi báo vốn có.

Thay vì làm áo cưới cho người khác, chẳng bằng để lại trong tay để tô điểm vẻ ngoài. Chỉ cần treo trong phòng khách, bất kể là ai thấy cũng đều sẽ duy trì kính ý.

Trong khi huấn luyện quân sự cũng có thể thường xuyên lấy ra khoe khoang, để loại bỏ nỗi sợ thú nhân trong lòng của những binh lính bình thường. .

Trải qua cuộc đại chiến lần này, Hudson đã cảm nhận được đại quân đang thuế biến. Không chỉ có đội quân tham chiến trở nên càng tự tin hơn, ngay cả sĩ khí của quân thủ thành cũng đang tăng vọt.

Bây giờ đã không còn xảy ra chuyện vừa nghe được tin thú nhân tới là bị dọa đến tè ra quần nữa.

Đám quý tộc bản địa Mosey vừa nghe đám đồng liêu ở bên cạnh liên tục khoác lác, vừa ao ước đố kị.

Loại đại chiến ở cấp bậc này, chỉ cần tham gia góp mặt cũng đủ để làm đề tài chém gió cả một đời rồi.

Đáng tiếc là trước khi cuộc chiến diễn ra thì lại chẳng có mấy người báo danh tham gia. Đương nhiên, cho dù bọn họ chịu báo danh thì Hudson cũng sẽ không cho họ có cơ hội lên chiến trường hố bản thân mình.

Cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội để tên của mình xuất hiện trong danh sách chiến công. Chỉ cần tặng cho Hudson lão gia một phần hậu lễ là sẽ được trèo lên.

Chiến công lớn nhỏ thì cứ dựa theo giá trị lễ vật để quyết định. Dù sao quân viễn chinh và quân Mosey là hai hệ thống khác nhau, ai cũng sẽ không tranh đoạt tài nguyên của đối phương.

Sau khi giải quyết xong vấn đề nội bộ, một bức tin chiến thắng đã trải qua nghệ thuật gia công đã được gửi khắp tứ phương với danh nghĩa của quân viễn chinh.

Nghĩ tới chuyện này thì Hudson liền không nhịn được phải phàn nàn một câu: Trong nước không coi trọng quân viễn chinh, nên ngay cả việc trực tiếp liên lạc với vương đô cũng là khó khăn trùng điệp.

Mỗi lần muốn đưa tin, hoặc là để cho kỵ binh Griffin của Người Mosey đưa dùm, hoặc là tự mình phái tín sứ phóng ngựa phi nước đại hơn nghìn dặm.

Có chỗ xấu thì cũng có chỗ tốt, chỗ tốt lớn nhất chính là Hudson có rất nhiều quyền lực, không cần chuyện gì cũng phải đi xin chỉ thị.

Ngay cả việc phát động một cuộc đại chiến cũng không cần phải báo cáo với Vương quốc. Nếu là nếm mùi thất bại thì còn có thể trực tiếp phong tỏa tin tức.

Chỉ cần khống chế được quân viễn chinh, kịp thời bổ sung những binh sĩ đã bị tổn thất liền có thể lừa gạt được.

Đối với một quốc gia đã chiến đấu ác liệt với thú nhân trong một thời gian dài mà nói, việc bị thú nhân đuổi chạy khắp nơi cũng chẳng tính là đại sự gì.

Chỉ cần không bị mất mặt trận, binh lực không tổn thất quá lớn, thì đều sẽ được tính là chiến lược chuyển tuyến. ...

"Cái gì, Bá tước Hudson chạy đi tiến công Hùng Nhân hoàng đình rồi?"

Nguyên soái Hodge hỏi với vẻ mặt khó tin.

Chiến báo còn chưa có kết quả, tin tức đã truyền ra ngoài trước một bước. Bởi vì trước đó hắn đã liên lạc với những hàng xóm lân cận, cho nên tất cả mọi người đều đang chú ý cuộc chiến này.

Tình huống cụ thể thì không biết, nhưng mà nhìn thấy cảnh thú nhân bị đuổi chạy tán loạn khắp nơi thì mọi người liền biết là Hudson đã đánh thắng trận.

Loại chuyện tốt này đương nhiên là phải thông báo cho lão đại của mình một tiếng. Nguyên soái Hodge vốn chỉ coi đây là một trận thắng nhỏ, nên không hề để ở trong lòng.

Nhưng mà những tin tức lần lượt ập tới sau đó đã làm cho ông ta càng ngày càng kinh hãi. Nhưng dù sao Nguyên soái Hodge cũng là người từng trải, trận chiến lớn nào cũng từng thấy qua, cho nên còn có thể miễn cưỡng ổn định.

Nhưng khi tin tức chuyện Hudson tiến công Hùng Nhân hoàng đình vừa được truyền tới, vị lão nguyên soái này đã không còn ổn định được nữa, ông ta cũng không thèm quan tâm đến hình tượng gì đó, trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Đúng vậy, nguyên soái các hạ. Khi vừa nhận được tin từ người phía dưới truyền đến, chúng tôi cũng không dám tin tưởng, còn phái người tới doanh trại của Hùng Nhân Tộc điều tra một phen."

"Xét theo tình huống ở hiện trường, đúng là bọn chúng vừa mới đã trải qua một cuộc đại chiến, doanh trại bị phá hoại nặng nề."

"Dựa vào tin tức mà quân phòng thủ ở các nơi truyền đến, quân đội của Tứ Đại Hoàng Đình khác cũng đột nhiên nhận được lệnh điều động, toàn bộ đều đang đi thẳng về phía của Hùng Nhân Hoàng Đình."

"Có thể sơ bộ xác định rằng Hùng Nhân hoàng đình bị ngoại địch uy hiếp nghiêm trọng nên mới phải cầu viện Tứ Đại Hoàng Đình khác."

"Lực lượng duy nhất gần đó có thể gây ra mối đe dọa cho Hùng Nhân hoàng đình chỉ có quân viễn chinh của Vương quốc Alpha đang đóng trong Phi Hùng bảo."

"Trùng hợp là vào ngày xảy ra chuyện, quân viễn chinh cũng tiến hành điều động một lượng lớn binh lực, những quân phòng thủ ở các pháo đài lân cận cũng xuất động quân đội để phối hợp tác chiến với quân viễn chinh."

"Chẳng qua kế hoạch ước định ban đầu là mọi người sẽ ra ngoài đánh nghi binh với Hùng Nhân hoàng đình, ép cho đại quân Thú nhân được phái ra ngoài phải quay về."

"Nhưng không biết nửa đường đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng đánh nghi binh lại biến thành cường công."

Chương 560 - Tin Chiến Thắng

"Có lẽ Bá tước Hudson đã phát hiện chiến cơ, cũng có lẽ là có lý do không thể không tấn công, sự thực là quân viễn chinh của Vương quốc Alpha đã phát động một cuộc tiến công nhằm vào Hùng Nhân hoàng đình."

"Dựa trên thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, lần này quân viễn chinh đã đánh thắng. Tình huống cụ thể thì phải chờ chiến báo mà Bá tước Hudson gửi tới."

Harley nghiêm túc hồi đáp.

Mọi người đều bị thú nhân đè xuống đất ma sát, ra khỏi thành làm một chút tiểu động tác cũng phải vô cùng cẩn thận.

Bây giờ lại có người dám chạy đi đâm Hùng Nhân hoàng đình, đồng thời còn chiếm được lợi thế, tin tức này thật sự là làm người ta khó có thể tin.

Nhưng dù có khó tin cũng phải tin, bởi vì sự thật đang được bày ở trước mắt. Quân viễn chinh thật sự đã làm, hơn nữa còn làm rất tốt.

Sau khi tỉnh táo lại, sắc mặt của Nguyên soái Hodge đột nhiên trở nên hồng nhuận, cười ha hả nói:

"Đây là một đại hỉ sự nha, hành động lần này của Bá tước Hudson đã làm giảm bớt rất nhiều áp lực cho thành Dapest."

"Nếu như Hùng Nhân hoàng đình thật sự bị thương nặng, áp lực mà các pháo đài lân cận của chúng ta phải chịu cũng sẽ giảm mạnh trong thời gian ngắn, còn có thể mở rộng thêm phạm vi hoạt động nữa."

Có thể thấy được ông ta đang vô cùng cao hứng. Mắt thấy thế cục đang ngày càng bất lợi với Công quốc Mosey, người làm Nguyên soái như ông ta cũng phải chịu một áp lực rất lớn.

Những âm thanh chỉ trích đến từ nội bộ của Công quốc đều từng ngừng lại. Không bị người thay thế vị trí chỉ vì không tìm được nhân tuyển thích hợp hơn mà thôi.

Danh lợi cá nhân thì không nói, quan trọng nhất là Công quốc sẽ có thể bị lật đổ, đây là chuyện làm cho ông ta cảm thấy lo lắng nhất.

Tổ bị phá thì làm gì có quả trứng nào lành, một khi Công quốc Mosey sụp đổ, đám quý tộc lớn nhỏ bám víu vào Công quốc cũng sẽ bị rơi xuống vũng bùn.

"Báo!"

"Nguyên soái, Phi Hùng bảo gửi chiến báo khẩn cấp, mời..."

Không đợi người tới nói hết lời, Nguyên soái Hodge đã đoạt lấy chiến báo, trực tiếp mở ra xem.

Nội dung trên giấy da dê không nhiều, nhưng nằm trong tay ông ta lại nặng tựa ngàn pound.

Càng xem thì thần sắc của Nguyên soái Hodge lại càng biến hóa rõ ràng hơn, đến cuối cùng, miệng của ông ta trực tiếp mở lớn như hình chữ O.

"Harley, lập tức phái người chuyển chiến báo này tới vương đô."

"Vì phòng ngừa xảy ra bất trắc, ngươi sai người sao chép thêm mấy phần và gửi bằng các tuyến đường khác nhau."...

Hùng Nhân hoàng đình, đối mặt với viện quân của Tứ Hoàng Đình viện quân, Hùng Nhân Hoàng tỏ vẻ xấu hổ.

Hang ổ khó giữ được, ông ta chỉ đành cầu xin các đồng minh giúp đỡ, chuyện này truyền ra ngoài là sẽ bị người ta cười cả đời.

Nhìn vẻ mặt như cười như không của đám người này là biết, bây giờ cả đám đều đang chê cười ông ta.

Biết rõ người ta đang cười mình, nhưng số viện binh này cũng là do ông ta mới tới. Đây đều là ân tình.

Mất mặt là chuyện của cá nhân Hùng Nhân hoàng, không thể trách đồng minh được.

"Hùng hoàng bệ hạ, vị Bá tước Hudson này thật sự lợi hại như vậy sao?"

Hoàng trữ Alex quan tâm hỏi.

Mặc dù tộc Behemoth cũng từng giao thủ với Hudson rồi, tiếc là đoàn kỵ binh xui xẻo kia đã bị tiêu diệt hoàn toàn, không có thông tin quý giá nào được truyền về.

Bởi vì vấn đề chiến lược, cho nên Hoàng đình Behemoth vẫn luôn chưa có cơ hội trả thù, nhưng mà món nợ này đã được ghi lại.

Mặc dù giữa tộc Behemoth và Hùng Nhân Tộc đều nhìn nhau ngứa mắt, nhưng bọn họ lại công nhân thực lực của Người Gấu.

Hiện giờ tên lão oan gia này bị thiệt lớn trong tay Hudson, hoàng trữ Alex có tâm trả thù, cho nên càng phải xem trọng hơn.

"Hắn là kẻ dụng binh mạnh nhất trong số những kẻ thù mà chúng ta gặp phải kể từ đầu cuộc chiến đến giờ."

"Không riêng dụng binh lợi hại, ngay cả năng lực trị quân cũng rất mạnh. Đặc biệt là quân viễn chinh dòng chính của hắn - quân đoàn thứ nhất, đây chính là quân đoàn đứng đầu nhất trong các quân đoàn của nhân tộc."

"Sau này nếu như gặp được trên chiến trường thì mọi người nhớ phải chú ý cẩn thận. Lần này là do chúng tôi nhất thời chủ quan nên mới trúng kế của hắn."

Hùng Nhân Hoàng kiên trì hồi đáp.

Không thổi phồng là không được, nếu không thổi thì làm sao có thể chứng minh Hudson lợi hại, mà không chứng minh được Hudson lợi hại thì Hùng Nhân Tộc cũng ông ta sẽ bị lộ ra vẻ vô năng.

Vì không để cho tộc mình trở thành phế vật, Hùng Nhân Hoàng chỉ đành làm cho kẻ địch trở nên lợi hại hơn.

Lúc đầu thì còn có chút mất tự nhiên, nhưng Hùng Nhân Hoàng đã nhanh chóng thích ứng. Ngoài bản thân ông ta ra, trong số 4 người ở đây còn có hai người gật đầu phụ họa ông ta.

Chỉ trong thoáng chốc, Hùng Nhân Hoàng cũng đã hiểu rõ là có chuyện gì.

Ngân Nguyệt Lang tộc và tộc Behemoth đều đã từng nếm mùi thất bại trong tay Hudson. Mặc dù Hùng Nhân tộc là bộ tộc bị tổn thất thảm trọng nhất, nhưng hai tộc khác cũng bị tổn thất không nhỏ.

Địch nhân co đầu rút cổ trong Phi Hùng bảo, còn có mấy vạn binh lính, chuyện trả thù là không thể nào xảy ra trong thời gian ngắn.

Nhưng cứ để cho Hudson nhảy nhót ở bên ngoài thì mọi người lại cảm thấy rất mất mặt. Hùng Nhân Hoàng muốn khoác lác Hudson lợi hại, vậy thì bọn họ liền thuận nước đẩy thuyền.

Nếu địch nhân đã lợi hại như vậy thì việc thất bại trong cuộc chiến nhỏ trước đó cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Dù có nói thế nào thì tất cả mọi người đều ra ngoài lăn lộn, mặt mũi vẫn là phải có.

Ba trong số Ngũ Đại Hoàng tộc đều nói Hudson lợi hại, cho dù hai nhà còn lại có muốn không tin cũng khó.

Có sự chứng thực từ Đế quốc Thú Nhân công nhận chứng thực, một vị danh tướng đang từ từ dâng lên.

Thành Dapest, trải qua hai ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của đại quân Thú nhân.

Nhưng khi nhìn xem thông tin tình báo mà người bên dưới đưa tới, Tể tướng Herceg liền lập tức ngơ ngác. Là một vị quan văn, để lão ta chủ trì hội nghị quân chính vốn đã là bất đắc dĩ rồi.

Chương 561 - Tin Chiến Thắng (2)

Vào trong thời khắc nguy cấp này, xem không hiểu mục đích chiến lược trong các hành động của đại quân Thú nhân cũng là chuyện bình thường.

Nếu như có thể xem hiểu thì mới là ra đại sự. Ngay cả tuyển thủ nghiệp dư cũng có thể nhìn thấu được kế hoạch chiến lược thì đó chính là dương mưu được bày ở ngoài sáng, biết cũng không thể nào giải được.

"Dựa vào tin tức mà các quý tộc ven đường truyền đến, đại quân Thú nhân đang tiến thẳng về hướng tây nam, nhưng lại không hề đụng vào một tòa pháo đài nào của các quý tộc dọc đường, mà chỉ tiến thẳng về phía Công quốc Orton."

"Vì một Công quốc nhỏ nhoi mà chấp nhận rủi ro bị cắt đứt đường lui, chuyện này thật sự là làm cho người ta xem không hiểu?"

Tể tướng Herceg bất lực nói.

Không rõ động cơ của thú nhân, nhưng tình huống hiện giờ rõ ràng lại chưa tới lúc tồi tệ nhất. Chiến hỏa đốt tới trước nhà Công quốc Orton, nhà cung cấp vật tư của Công quốc Mosey đã giảm xuống 1 nhà, nhưng áp lực mà bọn họ phải chịu cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Tạm thời chưa thể xác định mức độ ảnh hưởng trong tương lai. Nhưng trong thời gian ngắn, Công quốc Mosey lại có thời gian để thở dốc.

Quý tộc khắp nơi đều đang liều mạng tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu, thời gian càng dài thì công tác chuẩn bị của mọi người sẽ càng đầy đủ. Nếu như bị đại quân Thú nhân tấn công cũng có thể cầm cự được thêm mấy ngày.

"Có phải là thú nhân đang chơi trò bọc đánh, chặt đứt liên lạc của chúng ta với các nước láng giềng, sau đó lại tiền hậu giáp kích chúng ta?"

"Hình như trong cuộc đại chiến 150 năm trước, thú nhân đã từng sử dụng chiến lược tương tự với Vương quốc Alpha."

"Khi Vương quốc Alpha mất cảnh giác liền sẽ bị tổn thất nặng nề. Vương đô Thương Lan thành đều rơi vào trong tay thú nhân sau cuộc đại chiến lần đó."

Renato không nhịn được suy đoán nói.

Là Bộ trưởng bộ ngoại vụ, vì công việc của mình, ông ta rất am hiểu lịch sử các nước. Khi nhìn thấy hành động của đại quân Thú nhân, Renato liền không kiềm chế được mà liên tưởng đến việc này.

"Khả năng này không lớn, cục diện hiện giờ của chúng ta khác với Vương quốc Alpha lúc đó. Thành Dapest hiện giờ đã bại lộ ở trước mặt thú nhân, vốn chẳng cần chơi trò bọc đánh."

"Có lẽ thú nhân muốn tiến thẳng một mạch và gây ra vô tận giết chóc ở vùng đất phía bắc này, để dẫn dụ những dị tộc khác tham gia vào trong cuộc chiến tranh lần này."

"Hoặc là Công quốc Orton có thứ mà bọn chúng nhất định phải lấy được, vì món bảo vật này, chúng không tiếc điều chỉnh kế hoạch tác chiến."

Bộ trưởng quân vụ Martins thận trọng phân tích.

Vì kéo người xuống nước nên cố ý làm ra một vài động tĩnh để chứng minh với ngoại giới là nhân tộc sắp không xong rồi, đây cũng chỉ là thao tác bình thường.

Có rất nhiều chuyện chỉ vì một món bảo vật mà phát động một cuộc chiến tranh, càng đừng nói là hiện giờ chỉ là điều chỉnh một chút kế hoạch tác chiến.

Cả hai kết quả đều có thể xảy ra nên càng cho người ta cảm thấy không hiểu. Chân tướng là gì thì chỉ có thể chờ đến khi thú nhân động thủ mới biết được.

Chuyện đáng giá vui mừng chính là kẻ xui xẻo lần này chính là Công quốc Orton có thực lực yếu kém, cho dù không thông báo kịp thời, cùng lắm chỉ là bị oán trách một chút mà thôi, Công quốc Orton không có thực lực làm gì bọn họ.

Không đoán ra được thì cũng lười đoán. Mặc dù chuyện này có chút xin lỗi đồng minh, nhưng cũng không có cách nào. . . .

"Tin chiến thắng!"

Vừa kết thúc hội nghị, đoàn trưởng của đoàn Kỵ binh Griffin - Hertz cầm theo một phần chiến báo khẩn cấp được gửi từ tiền tuyến lao tới, kéo đám quý tộc ở lại.

Là cao tầng của Công quốc, từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, loại chuyện này đã xảy ra vô số lần.

Tan việc đúng giờ quả thực là một loại hi vọng xa vời. Chuyện đánh thức người dậy lúc nửa đêm để giải quyết những công việc cấp bách là việc thường xuyên xảy ra.

Vinh hoa phú quý đã được cột vào vận mệnh của Công quốc, tất cả mọi người đều không còn đường lui nữa. . . .

"Chuyện này không có khả năng!"

Tể tướng Herceg thất thố nói.

Tin chiến thắng là chuyện tốt, nhưng phần tin chiến thắng trước mắt này lại quá mức khoa trương. Lão ta biết là tiền tuyến có thói quen khuếch đại chiến tích.

Nhưng về mặt tổng thể thì mọi người đều nắm chắc giới hạn. Bình thường đều chỉ nâng chiến công lên cao một tí xiu, nhưng phần chiến báo này, dù lão ta có nhìn như thế nào thì cũng thấy giống như là được "x10" lên vậy .

"Tể tướng các hạ, Hodge đã tiến hành xác minh nội dung trên chiến báo rồi, có lẽ phần chiến báo cũng đã trải qua nghệ thuật gia công, nhưng về mặt tổng thể thì không có chênh lệch gì nhiều."

"Ngoài Lưu Ảnh Thạch mà quân viễn chinh cung cấp ra thì người của chúng ta cũng đã tới chiến trường tiến hành điều tra. Ngay cả chiến kỳ của Hùng Nhân hoàng đình đều đã nằm trong tay của Bá tước Hudson rồi."

Kamm Pals giải thích nói.

Nghe được tin tức rợn người này, mọi người vẫn luôn không khỏi nghi ngờ. Cho dù là tin chiến thắng khẩn cấp cũng không tránh khỏi việc xác minh thật giả trước.

Sau một hồi thất thố, Tể tướng Herceg nhanh chóng tỉnh táo lại. Gần đây gặp được quá nhiều chuyện, năng lực chịu đựng cũng ông ta cũng được tăng lên nhiều.

Chiến báo này không phù hợp lẽ thường, nhưng mà lại có chứng cứ chứng minh. Những vật khác thì có thể làm giả, nhưng chiến kỳ của Hùng Nhân hoàng đình thì không thể nào làm giả được.

Có thể từ trong Hùng Nhân hoàng đình vác chiến kỳ của người ta chạy ra ngoài, một trận đại thắng là có. Trọng thương một quân đoàn Người Gấu tinh nhuệ, đánh tàn phế hai quân đoàn pháo hôi, có vẻ như cũng có thể nói thông.

Bên cạnh niềm vui, cũng không tránh khỏi nỗi buồn. Từ đầu cuộc chiến đến hiện giờ, Công quốc Mosey cũng không xuất hiện chiến tích nào nổi bật, công tích hào hùng nhất lại là của quân viện trợ.

Nguyên soái Hodge ổn thì ổn, nhưng lại không đủ năng lực tiến thủ.

Nghĩ vậy thôi, chứ mọi người vẫn chưa có ý định thay soái. Năng lực tiến thủ là một chuyện tốt, nhưng cũng phải xem là lúc nào.

Chương 562 - Tin Chiến Thắng (3)

Với tình huống trước mắt của Công quốc Mosey, nếu như thật sự đổi một vị chủ soái có năng lực tiến thủ lên, chuyển bại thành thắng được hay không thì không biết, nhưng đại khái là sẽ tiêu hao hết toàn bộ gia sản của mọi người.

Lấy yếu thắng mạnh chỉ là những chủ đề dùng để chém gió lúc bình thường. Nếu như xem là thật, muốn tướng lĩnh tiền tuyến phải hoàn thành mục tiêu này thì thật sự là nhân gian bi kịch.

"Gửi phần chiến báo này cho Vương quốc Alpha đi, lần thắng lợi này của quân viễn chinh mang ý nghĩa phi phàm, chúng ta sẽ phải trao đổi sâu hơn với họ về các vấn đề tiếp theo."

Tể tướng Herceg nói với một chút bối rối.

Trận đại bại trước đó không lâu đã làm cho quan hệ giữa hai nước xuất hiện một vết rách. Chỉ là dưới áp lực của thú nhân nên song phương mới ngầm bỏ qua.

Tình hình hiện giờ lại đột nhiên thay đổi, thực lực mà quân viễn chinh thể hiện vượt ngoài sự mong đợi của họ, và tầm quan trọng của Vương quốc Alpha lại được tăng lên.

Sự thay đổi này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quan hệ ngoại giao giữa hai nước.

Trong lòng của Tể tướng Herceg đã thầm mắng Vương tử Caesar vô năng không chỉ một lần.

Nếu như quân viễn chinh sớm thể hiện ra sức chiến đấu như vậy thì cuộc chiến lần trước sẽ không thất bại thảm hại đến thế, tình thế của Công quốc Mosey cũng sẽ không sụp đổ.

"Tể tướng, vấn đề liên lạc với Vương quốc Alpha rất dễ giải quyết. Mặc dù chúng ta không gửi quân tham gia vào cuộc chiến này, nhưng mọi người cũng đã toàn lực phối hợp."

"Có phần tin chiến thắng này, tất cả những điều không vui trước đây đều có thể được cho qua. Cho dù có khó khăn trắc trở thì đó cũng là chuyện mà nội bộ Vương quốc Alpha cần xoắn xuýt."

"Bây giờ đến lượt chúng ta cần suy tính."

"Quân viễn chinh lấy được đại thắng, tình thế ở tiền tuyến đã phát sinh biến hóa, đại quân chủ lực của Thú nhân lại chạy đi tiến công Công quốc Orton."

"Cơ hội để chúng ta rút binh lực từ tiền tuyến về giải vây cho Dapest đã xuất hiện."

Bộ trưởng bộ ngoại vụ Renato vừa nói xong, cặp mắt của những người ở đây lập tức phát sáng.

Vừa rồi chỉ tập trung chú ý vào chiến báo, bây giờ được nhắc nhở như vậy, mọi người lập tức phản ứng lại, bước ngoặt của chiến tranh đến rồi.

Bọn họ vẫn luôn bị đại quân Thú nhân bao vây, muốn nói trong lòng không hoảng loạn là không thể nào. Nếu như có thể đuổi quân đội thú nhân ở bên ngoài rời đi, đối tại chỗ tất cả mọi người đều là một chuyện tốt.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong chờ của đám đồng liêu, Bộ trưởng bộ quân vụ Martins lập tức cảm thấy áp lực như núi.

Ông ta cũng rất muốn giải vây cho Dapest! Nhưng vấn đề là phải làm được mới được, nếu không tính toán cẩn thận, không chừng lại bị thất bại nặng nề một lần nữa.

Sau khi phân tích sâu về nguyên nhân thất bại của chiến dịch Dacias, Martins đã rút ra được bài học cho mình, cũng đã mất đi sự tự tin khi tham gia một trận chiến lớn.

Không liên quan gì đến quân số, hoàn toàn là vì quân đoàn mới thành lập không thể sử dụng được. Thủ thành thì còn miễn cưỡng, nếu như quyết chiến nơi dã ngoại thì chính là một gánh nặng.

Chỉ dựa vào số lượng quân đoàn chủ lực ít ỏi trong Công quốc mà muốn đánh bại đại quân Thú nhân thì thật sự là quá khó. Hơn nữa, dù có muốn điều binh khiển tướng thì cũng phải hỏi xem thú nhân có chịu hay không đã.

Chẳng qua áp lực mà đám đồng liêu này tạo ra quá lớn, khiến cho ông ta không thể nói lời cự tuyệt được. Trong nháy mắt này, dường như Martins đã nghĩ ra điều gì đó, bèn đột nhiên mở miệng nói:

"Chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta mà muốn giải vây cho Dapest thì vẫn còn chưa đủ. Mặc dù quân chủ lực của thú nhân đã rời khi, nhưng cũng không phải là sẽ không trở về."

"Nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, không thể nhanh chóng kết thúc cuộc chiến trước khi quân chủ lực của địch nhân trở về thì người của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

"Trước mắt thì hầu hết các quân đoàn chủ lực của Công quốc đều bị thú nhân áp chế, quân đoàn tốt nhất để điều động chính là quân viễn chinh của Vương quốc Alpha."

"Muốn hoàn thành được kế hoạch này, tốt nhất là chúng ta nên liên lạc với Bá tước Hudson để trưng cầu một lần ý kiến của hắn trước."

Bản thân mình không chịu nổi áp lực, vậy thì cũng chỉ có thể chuyển giao mâu thuẫn. Các tướng lĩnh trong nước đều phải chịu sự ảnh hưởng của đám quyền quý này, nên cũng rất khó gánh vác áp lực.

Quân viễn chinh thì khác, là viện binh bên ngoài, quân viễn chinh có được quyền chỉ huy tác chiến độc lập, trên danh nghĩa là do Công quốc Mosey chỉ huy, nhưng thực tế thì Công quốc cũng chẳng ước thúc được quân viễn chinh.

Đối với Hudson mà nói, văn thư quân lệnh mà Công quốc Mosey ban ra chẳng có ý nghĩa gì cả, hắn tùy thời đều có thể ném vào thùng rác.

Trưng cầu ý kiến của đối phương là một đề nghị thật lòng. Nếu như song phương không đồng ý, bỏ gánh bãi công là chuyện bình thường.

Nghe được lời này, đám người liếc mắt nhìn nhau một cái, không có người nói thêm câu nào.

Dù có nói thế nào thì ở bên ngoài thành Dapest cũng đang có hơn ba mươi vạn đại quân Thú nhân đóng giữ. Ngay cả khi chỉ còn lại một quân đoàn kỵ binh Behemoth không đủ biên chế áp trận thì cũng chẳng có ai dám phớt lờ.

Không có một đội quân tinh nhuệ đi cuốn lấy kỵ binh Behemoth, muốn giải vây cho Dapest là chuyện gần như không có khả năng.

Người trong nhà biết chuyện nhà mình, quân thường trực của Công quốc co cụm phòng thủ trong Pháo đài August mà còn bị tổn thất nặng nề, đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất hiện giờ đều là tư quân của các đại quý tộc.

Không ai dám chắc là tư quân của mình có thể đối chiến được với quân đoàn kỵ binh Behemoth hay không. Những chuyện cực nhọc và có rủi ro cao như thế này, tốt nhất là nên tìm một kẻ ngốc nhiều tiền đến gánh vác.

Nhìn chung toàn bộ chiến trường, kẻ thích hợp nhất hiện giờ chỉ còn lại quân viễn chinh của Vương quốc Alpha rồi.

Chương 563 - Tin Chiến Thắng (4)

Trên thế giới này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí, cũng không đủ lợi ích mà muốn người bán mạng là chuyện không thể nào.

Đừng thấy quân viễn chinh chủ động xuất kích thì nghĩ họ có lập trường vững chắc về việc chống lại thú nhân.

Thực chất đằng sau cũng có yếu tố chính trị nhúng tay vào, Hudson tiếp nhận vị trí tổng tư lệnh quân viễn chinh, và cũng tiếp nhận cả cục diện rối rắm mà Vương tử Caesar để lại.

Cho dù hắn không cần phải gánh chịu trách nhiệm trước đó, nhưng lại có trách nhiệm giải quyết tốt hậu quả.

Để bù đắp cho trận đại bại trước đó, biện pháp tốt nhất chính là dùng thắng lợi để che giấu. Chỉ cần đánh thắng trên chiến trường, vậy thì những vấn đề lịch sử còn sót lại từ thất bại trước đó sẽ có thể được che đậy.

Yếu tố chính trị + nhu cầu huấn luyện quân sự + chiến cơ đưa tới cửa, ba yếu tố chung này đã góp phần xúc tiến trận đại chiến này.

Cục diện rối rắm đã bị thu dọn xong, thanh danh của quân viễn chinh cũng đã nổi lên, bây giờ còn muốn người ta liều mạng với quân chủ lực của thú nhân thì phải bàn điều kiện rồi. . . .

Công quốc Orton, Vua Orton XIX vừa thức dậy sau giấc ngủ, còn chưa kịp duỗi người một cái đã bị buộc phải bắt đầu một ngày làm việc mới.

Có lẽ đại đa số Quân vương đều sống như vậy, nhưng đối với một vị Quân chủ cá ướp muối mà nói, loại cuộc sống này thật sự là quá làm khó người.

Không có cách nào, từ khi chiến dịch Dacias thất bại, Công quốc Orton cũng bị dồn đến bên bờ vực.

Công quốc Mosey lung lay sắp đổ, người hàng xóm gần nhất của họ là Công quốc Orton cũng chỉ đành phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

Lúc vừa nhận được tin chiến thắng từ Công quốc Mosey thì tâm tình của vua Orton XIX không tệ lắm, đồng minh đánh thắng trận là một chuyện tốt.

Nhưng khi nhìn thấy văn thư ở dưới phần tin chiến thắng này thì ông ta liền giận tím người.

Quân viễn chinh của Vương quốc Alpha lật bàn thành công, nhưng mà đại quân Thú nhân lại sắp giết cửa nhà ông ta.

Lúc này mới thông báo cho ông ta biết, đây không phải đang cố ý hố đồng minh sao!

Còn về lời giải thích mà Công quốc Mosey đưa ra: chỉ vừa mới phát hiện ra quỹ tích hành động của đại quân Thú nhân, Orton XIX hoàn toàn không tin.

Gần mười vạn đại quân Thú nhân, đa phần đều là quân chủ lực của Đế quốc Thú Nhân, điều động binh lực ở cấp độ như vậy, kẻ làm địa đầu xà như Công quốc Mosey lại nói cho ông ta biết là không phát hiện kịp thời?

Phàn nàn cũng vô dụng, địch nhân đã sắp giết tới cửa rồi. Cho dù ông ta có thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Người Mosey thì vẫn không giải quyết được vấn đề.

"Tể tướng, công tác chuẩn bị của chúng ta thế nào rồi, có ngăn được đại quân Thú nhân xâm lược không?"

Nghe Quốc vương tra hỏi, Tể tướng Jacob cũng chỉ có thể tỏ ra bất đắc dĩ.

Nhiều đại quốc như vậy cũng không phải là đối thủ của thú nhân, để cho một Công quốc nhỏ như bọn họ đi chống cự, đây không phải là đang làm khó bọn họ sao?

Tiếc là lần này đại quân Thú nhân đã giết tới, dù có nói không cũng chẳng thay đổi được gì.

"Bệ hạ, chúng ta đã điều động được 20 vạn đại quân, trong đó có 15 vạn quân đang được bố trí ở nơi tiếp giáp với Người Mosey."

"Ngoài ra còn có 5 vạn đại quân đang được huy động, dự tính là tháng sau sẽ hoàn thành."

"Chỉ là chúng ta vẫn luôn giao hảo với Người Mosey, không xây dựng công sự phòng thủ ở khu vực biên giới. Hiện giờ chỉ có thể lâm thời đẩy nhanh tốc độ xây dựng, cho nên. . ."

Từ trong lời nói của Tể tướng Jacob, vua Orton XIX đọc ra được 2 chữ: tuyệt vọng.

Quân đội chỉ mới được điều động, còn chẳng kịp huấn luyện gì; phòng tuyến thì chưa xây dựng xong, địch nhân lại sắp giết đến tận cửa.

Dưới song trọng đả kích này, Công quốc Orton lấy gì ra để ngăn cản thú nhân đây?. . .

Trong vương cung vẫn còn đang tiếp tục thảo luận, nhưng ở khu vực đã vang vọng những tiếng la giết. Có lẽ là vì quá tự tin vào đồng minh của mình, cho nên quân phòng thủ chưa bao giờ suy tính đến vấn đề bị địch nhân đánh lén.

Đợi khi phát hiện ra tung tích của địch nhân thì chiến đấu đã bắt đầu rồi. Vô số binh sĩ Orton đang bận rộn trong việc xây dựng công sự, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đồ đao của thú nhân.

"Giữ vững!"

"Ngu xuẩn, mau cầm vũ khí lên chiến đấu với địch nhân đi!"

"Không được lui!". . .

Các sĩ quan đang ra sức kêu gào.

Đáng tiếc là những nông nô chỉ vừa buông cuốc xuống còn chưa từng gặp phải cảnh tượng này bao giờ, nhìn thấy huyết nhục văng tung tóe, rất nhiều người đều bị xây xẩm mặt mày.

Có những kẻ nhát gan cá biệt còn bị dọa tới tè ra quần, không còn dũng khí để cầm vũ khí lên chống cự.

Thậm chí còn có kẻ dựa theo theo kinh nghiệm khi đối mặt với các quý tộc lão gia trong quá khứ, quỳ xuống đất cầu xin thú nhân tha thứ, quả thật là ngốc hết chỗ chê, kết quả đương nhiên là không có ngoài ý muốn gì, bị thú nhân chém cho một đao.

Không biết là do ai dẫn đầu, tên đào binh đầu tiên xuất hiện, ngay sau đó là tên thứ hai, tên thứ ba. . . Thẳng đến tên đào binh thứ N xuất hiện, chiến trường đã rơi vào trong hỗn loạn.

Các sĩ quan quý tộc không cam tâm bị thất bại nhanh đến vậy, nên liền mang theo hộ vệ của mình tham gia vào cuộc chiến, nhưng cũng chỉ kìm chân được đại quân thú nhân trong một giây lát mà thôi.

Tiếc là những dũng sĩ như vậy quá ít, chuyện dẫn đầu lao lên này chỉ ảnh hưởng đến một số binh lính, nhiều nông nô binh vẫn lựa chọn chạy trốn.

Trong trường hợp bị thua tan tác, lực lượng cá nhân nhỏ bé sẽ không thay đổi được gì.

Binh bại như núi đổ, tai nạn bắt đầu rồi. Khói lửa chiến tranh quét về phía công quốc Orton, Công quốc cổ kính này đang khóc dưới lưỡi dao của đồ tể.

"Nhanh, phái người truyền tin tức này về! Lập tức..."

Bá tước Bernard run rẩy nói.

Là một trong các tướng lĩnh phòng thủ tiền tuyến, đối với cảnh tượng trước mắt, ông ta thật sự không biết phải bàn giao với Quốc vương như thế nào.

Chương 564 - Tin Chiến Thắng (5)

Chỉ vì quá tin tưởng đồng minh nên lơ là sơ suất, đây chỉ là một trong số các nguyên nhân thôi. Về mặt bản chất vẫn là vì Công quốc Orton không đủ thực lực.

Trên danh nghĩa thì tiền tuyến có 15 vạn đại quân, nhưng thực tế chỉ có "14 vạn dân phu + 1 vạn quân phòng thủ".

Nhiệm vụ của những dân phu được điều động tới đây không phải là để huấn luyện quân sự, mà là xây dựng công sự phòng ngự.

Không phải bọn họ ngu xuẩn, mà ngược lại, đây là biểu hiện của việc thông minh. Để cho đám nông nô vừa mới buông cuốc đi thủ thành thì còn miễn cưỡng, muốn bọn họ cầm vũ khí lên tác chiến với thú nhân thì thật sự là không đáng tin cậy.

Cuối cùng, vẫn là vì công tác chuẩn bị không được đầy đủ, họ không ý thức được đại quân Thú nhân sẽ giết tới.

Mãi cho đến khi phòng tuyến pháp đài August thất thủ, Công quốc Mosey mở miệng cầu viện, các quan chức cấp cao của Công quốc Orton mới nhận thức được nguy hiểm.

Trải qua một tràng tranh luận mới miễn cưỡng thông qua quyết định xây dựng tuyến phòng thủ. Đến lúc phải chấp hành cụ thể, các quan lại quý tộc đã dùng hành động thực tế để chứng minh thế nào là quan liêu.

Đến khi chiến dịch Dacias thất bại, đại quân Thú nhân bao vây thành Dapest, Công quốc Mosey lung lay sắp đổ, lúc này Công quốc

Orton mới chính thức bắt đầu hành động.

Lần đầu tiên điều động nhân lực của cả quốc gia, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn thì cũng nhất định sẽ xảy ra bất trắc.

Bởi vì thời gian hạn chế, các quý tộc của Công quốc Orton các quý tộc chưa kịp thích ứng với phương thức chiến tranh mới, vẫn còn đang áp dụng tư duy chiến đấu với vương quốc nhân tộc như lúc đầu.

Vì tranh giành quyền lực nội bộ nên quyền chỉ huy tiền tuyến của Công quốc Orton được chia ra làm ba, mỗi bên sẽ tự phòng thủ khu vực của riêng mình.

Nếu như quân đội tiền tuyến đều là lính tinh nhuệ thì sự phân chia cũng không có vấn đề gì, cũng lắm là khi phối hợp chiến đấu sẽ có một chút phiền phức mà thôi.

Đáng tiếc là quân đội của Công quốc Orton cũng chẳng phải là quân tinh nhuệ gì, ngoài một số ít hộ vệ quý tộc ra, những người còn dư lại đều tới góp đủ số.

Không có một phòng tuyến nào hoàn hảo, sau khi đại quân đến tiền tuyến liền dựa thành mà thủ, nhưng họ lại kinh ngạc phát kinh ngạc phát hiện không có một tòa thành trì nào có thể chứa được mấy vạn đại quân.

Hầu hết các pháo đài của quý tộc đều có sức chứa rất hạn chế, có đủ chỗ cho một vạn quân trú đóng đã được xem như là pháo đài lớn rồi.

Càng hố hơn chính là thành lũy, trong lúc thiết kế, đa số đều không có tính đến vấn đề nguồn nước để đóng quân lâu dài.

Bởi vì trong các cuộc nội chiến của quý tộc, mọi người đều tuân thủ quy củ, rất ít khi dồn đến bước đường cùng. Trừ phi là sinh tử đại thù, nếu không sẽ không bao vây lâu dài.

Quý tộc loài người cần thanh danh, nhưng mà thú nhân không cần. Thay một vị địch nhân, vậy thì nhất định phải giải quyết hết những nhược điểm này.

Mọi người không có lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng tân binh như dân phu. Nếu như những mối nguy hiểm tiềm ẩn liếc mắt là thấy này không được loại bỏ, vậy thì pháo đài này sẽ là một cỗ quan tài lớn.

Những suy nghĩ của Bá tước Bernard chắc chắn là vô ích, Kỵ binh Griffin vừa bay lên không trung thì bị cao thủ Người Ưng đánh chặn lại bay xuống dưới. Trên trời không đi được, vậy thì chạy dưới đất báo tin vậy.

Bốn phương tám hướng đều có thể chạy, chắc chắn là thú nhân sẽ không thể nào chặn hết mọi con đường được, còn chuyện khi nào mới truyền được tin tức về vương đô thì cũng chỉ có thể nhờ vào may mắn.

Trên chiến trường binh quý thần tốc, dù là kéo dài thời gian một lát cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng, huống hồ là chậm trễ thời gian không chắc chắn như vậy.

Công quốc Orton đã được định sẵn là sẽ gặp họa, đầu tiên là đại quân tiền tuyến sụp đổ, sau đó là dân nghèo gặp nạn.

Binh sĩ thú nhân một đường tiến lên, từ khi giơ đao lên liền không dừng lại được.

Nhân gian luyện ngục. ...

Phỉ Thúy cung, tin tức quân viễn chinh đại thắng truyền tới, bầu không khí trong cung điện liền trở nên không được bình thường, thậm chí còn khẩn trương hơn cả khi chiến dịch Dacias thất bại.

Mặc dù Caesar III vĩ đại luôn nở nụ cười khi ở trước mặt mọi người; nhưng khi chỉ còn lại một mình thì lại không khỏi thở ngắn thở dài.

Biểu hiện của Vương tử Caesar thì lại càng không chịu nổi, gương mặt lạnh như băng, y đi tới chỗ nào thì nhiệt độ nơi đó liền sẽ bị giảm xuống 10 độ.

Tâm tình của hai vị nam chủ nhân không tốt, tâm tình của nữ chủ nhân lại càng không cần phải nói. Tuy nhiên, một nền giáo dục tốt của vương thất đòi hỏi vương hậu phải luôn duy trì hình tượng của mình.

Ảo não, hối hận, oán trách, các loại cảm xúc đều có. Ánh mắt u oán kia làm cho Caesar III chỉ cần nhìn thấy vương hậu liền bỏ trốn. ...

"Đủ rồi!"

"Đã trở về lâu như vậy rồi mà vẫn chưa nguôi ngoai sao. Chẳng lẽ nhiều năm học quyền mưu như vậy con vẫn chưa tỉnh ngộ được sao?"

Caesar III không khỏi khiển trách.

Muốn trở thành một vị Quân vương hợp cách thì nhất định phải trải qua gió táp mưa sa. Ngay từ đầu thì việc an bài con trai cưng đi Công quốc Mosey chỉ nhằm mục đích là để nó đón nhận mưa gió tẩy lễ.

Vốn nghĩ rằng tiểu Caesar mang theo quân viễn đi Công quốc Mosey rồi từ từ bị đánh bại, chầm chậm ma luyện tâm trí, học được cách đối mặt với khó khăn.

Đáng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, khởi đầu rất thuận lợi, nhưng kết cục thì lại hơi nát.

Càng bi kịch hơn là, vừa mới ném cục diện rối rắm của quân viễn chinh cho người khác liền lập tức liền xảy ra đảo ngược kinh thiên.

Tấm màn che cuối cùng cũng không còn, sự thật đã chứng minh là quân viễn chinh không phải không có sức chiến đấu, mà chỉ vì gã quan chỉ huy như y quá phế vật nên mới thất bại.

Liên tiếp gặp phải đả kích, Vương tử Caesar đã đến bên bờ vực chuẩn bị sụp đổ. Tự tin, ngạo khí của y đều đã biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là sự nghi ngờ bản thân sâu sắc.

Chương 565 - Tin Chiến Thắng (6)

Đối mặt với lời trách cứ của phụ thân, Vương tử Caesar hơi đổi sắc mặt, dường như muốn mở miệng nói cái gì, nhưng không biết tại sao, lời đã ra đến khóe miệng lại bị y nuốt vào.

Cục diện rối rắm quá lớn, trong lúc còn ở Công quốc Mosey, y vẫn không cảm nhận được gì, nhưng sau khi về nước, Vương tử liền phải chịu áp lực nặng nề.

Người nhà của đám quân viễn chinh liền kéo bè kết phái nháo đến vương đô, muốn vương thất cho ra một lời giải thích.

May mắn là Caesar III ứng đối thoả đáng, cộng thêm thế cục phức tạp, tạm thời còn chưa xác định thân phận của những người đã chết, nên mới trấn an được đám người này.

Làm cho người thân của quân viễn chinh yên lòng cũng không có nghĩa là chuyện này đã kết thúc. Bởi vì ảnh hưởng sâu rộng mà chuyện này mang lại sẽ đi theo tiểu Caesar cả cuộc đời.

Bây giờ không ai làm ầm ĩ là bởi vì y chỉ là vương tử. Một khi thăng cấp thành Quốc vương trong tương lai, đây chính là đồng chip mà các đại quý tộc có sẵn trong tay.

Nhìn thấy cảnh này, Caesar III càng giận hơn. Nhưng mà lý trí đã khiến cho ông ta phải thu liễm tính khí, cưỡng ép kiềm chế suy nghĩ động thủ đánh người.

"Được rồi, tiểu Caesar. Con cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc nhất định phải học được cách đối mặt."

"Thừa nhận bản thân mình có thiếu sót ở một khía cạnh nào đó là chuyện không có gì phải xấu hổ cả. Trên đời này không ai là hoàn hảo cả, ai cũng có khuyết điểm của riêng mình."

"Chỉ là có người che giấu không tốt, để cho thiếu sót này bại lộ ra ngoài; có người thì lại che đậy rất kỹ. ."

"Cho dù có che đậy như thế nào, những gì nên tồn tại thì vẫn sẽ luôn tồn tại."

"So sánh các quý tộc bình thường, chúng ta có nhiều lợi thế hơn. Một vị Quân vương hợp cách không cần phải tự mình làm hết mọi việc, chuyện xông pha chiến đấu có thể giao cho người khác đi hoàn thành."

"Đừng để bị phân tâm bởi những truyền thống trên đại lục. phương pháp sinh tồn của Vương quốc Alpha không giống với bọn họ. Có một đại địch như thú nhân ở đây, mọi chuyện đều phải lấy sinh tồn vi thượng, chúng ta không thể tùy hứng được."

"Con cũng không phải là vị Vương tử duy nhất không thích hợp ra chiến trường, trong số các vị Quân vương trước đây của Vương quốc Alpha ta, có hơn một nửa trong số đó đã tự nguyện từ bỏ quyền chỉ huy quân đội."

"Suy nghĩ cho kỹ đi!"

Đều là những lời thật lòng, mặc dù vương thất cất giữ rất nhiều truyền thừa liên quan đến quân sự, nhưng thực sự là không có bao nhiêu vị Quân vương có thiên phú mang binh.

Bao gồm cả Caesar III, năng lực thống soái đại quân của ông ta cũng rất rác rưởi.

Khác biệt duy nhất nằm ở chỗ: khi thử chỉ huy quân đội tác chiến, ông ta ngã không đau như con trai mình mà thôi.

Một trận thua nhỏ không đáng nhắc tới, thương vong không lớn cũng không có phiền toái gì, chỉ cần an bài một người gánh tội thay là được.

Sau khi rút ra bài học, Caesar III dốc toàn lực vào chính trị. Dựa vào thủ đoạn chính trị mạnh mẽ, ông ta cũng ngồi vững được trên vương vị.

Caesar III âm thầm thở dài một hơi, trên mặt lại nở một nụ cười thật tươi, như thể đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng.

Cho dù trong lòng ông có nghĩ như thế nào, những gì phải đối mặt thì vẫn luôn phải đối mặt. Thuộc hạ đánh thắng trận, là một vị Quân vương hợp cách, ông ta nhất định phải thể hiện sự vui mừng của bản thân.

Đặc biệt là vào những thời khắc mấu chốt như lúc này, nếu như không thể hiện vẻ mặt vui mừng thì rất dễ bị người phía dưới hiểu thành: Đố kị người tài.

Đối với một vị Quân vương, một khi đã bị gán cho cái mác "đố kị người tài " thì sẽ rất khó để nhận được sự ủng hộ của các quý tộc. ...

"Quân viễn chinh đã giành được hai lần đại thắng trong cùng một ngày tại Công quốc Mosey."

"Phục kích đoàn xe hộ tống của thú nhân, đánh tàn phế 4 quân đoàn thú nhân, trong đó còn bao gồm cả một quân đoàn chủ lực của Người Gấu, thu hoạch được 3 vạn thủ cấp của địch nhân, đoạt được một cây chiến kỳ của Hùng Nhân hoàng đình."

"Chiến quả phong phú, có thể nói là phong phú nhất từ khi cuộc chiến này bắt đầu. Quân viễn chinh lấy được chiến tích như vậy, Tử tước Hudson là người có công đầu."

"Chiến tranh vẫn còn đang tiếp tục, chúng ta tạm thời chưa thể tính toán chiến công cụ thể, mọi chuyện chờ sau cuộc chiến rồi tính."

"Tể tướng, mau chóng sắp xếp người mang phần chiến báo này đi thông truyền khắp cả nước, để khích lệ sĩ khí của dân chúng."

Caesar III cười ha hả nói.

Nếu như có người từng xem qua chiến báo thì sẽ biết chiến tích trong miệng Quốc vương có một chút biến hóa so với chiến tích mà quân viễn chinh đưa tới.

Vốn là "trọng thương", nhưng đến trong miệng của Caesar III lại biến thành "đánh tàn phế" .

Là một vị Quốc vương, trong một trường hợp chính thức như lúc này, tuyệt đối không thể nào xảy ra chuyện nói sai từ được.

Tất cả đều là để tuyên truyền chính trị, nếu không phải lo lắng chém gió lớn quá sẽ không có ai tin, ông ta còn định đổi thành hai chữ "toàn diệt" .

Tuy rằng tuyên truyền một cách gióng trống khua chiêng như vậy sẽ rất bất lợi với con trai mình, nhưng là một vị Quân vương, nhất định không được tùy tiện hành xử theo cảm tính.

"Bệ hạ, chúng thần đã bắt đầu công tác tuyên truyền rồi. Chậm nhất là trong vòng năm ngày sẽ truyền khắp mọi nơi trong vương quốc."

"Ngoài tin chiến thắng ra, Người Mosey gửi cho chúng ta một tin tức. Vào 5 ngày trước, đại quân Thú nhân đã chia binh xuất phát về phía Công quốc Orton, có lẽ hiện giờ trận chiến đã bắt đầu rồi."

"Người Mosey còn phái đặc sứ tới đây, trên danh nghĩa là để thảo luận về vấn đề ban thưởng cho trận đại thắng này, nhưng thực tế thì họ đang muốn nhận được nhiều sự ủng hộ hơn từ chúng ta."

"Dựa theo thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, bọn họ đang lên kế hoạch để giải vây cho thành Dapest, nhưng lại khổ vì trong tay không đủ thực lực."

Chương 566 - Tin Chiến Thắng (7)

Lời của Tể tướng Newfoundland nói khiến cho tất cả đại thần có mặt ở đây đều nhìn về phía tấm bản đồ trên tường. Nhìn chằm chằm vị trí của Công quốc Orton nửa ngày, cuối cùng bọn họ đưa ra được một kết luận thống nhất: lần hành động quân sự này của Thú nhân không có quan hệ gì với Vương quốc Alpha.

Chỉ như thế là đủ.

Mặc dù bây giờ các nước đều là đồng minh, nhưng đồng minh xui xẻo cũng tốt hơn là bản thân mình gặp xui xẻo. Chỉ cần đại quân Thú nhân không tiến đánh bản thân thì mọi vấn đề không còn là vấn đề.

Về phần đại quân Thú nhân sau khi công phá Công quốc Orton sẽ tiếp tục xuôi nam quét ngang các quốc gia khác, hay là quay đầu lao thẳng về phía bạn hàng xóm Vương quốc Warhammer, mọi người đều chẳng để tâm nhiều như vậy.

Không có cách nào, đều là bị ép phải như vậy. Chiến tranh bộc phát không lâu, các quốc gia phương bắc đã đạt được thỏa thuận cùng nhau chiến đấu chống lại Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng kết quả cuối cùng chỉ có Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đang khổ chiến, các quốc gia khác vẫn chỉ luôn mồm gọi khẩu hiệu mà không xuất lực.

Dù là ai thì cũng cảm thấy không công bằng.

Đương nhiên, nói như vậy thì Công quốc Orton và Công quốc

Ruilin sẽ cảm thấy có chút ủy khuất, bởi vì bọn họ cũng đã xuất lực rồi.

Tiếc rằng là ngàn dặm tặng đầu người, chưa lập được chiến tích gì. Phần cống hiến khó mà cân nhắc này rất dễ bị người ta bỏ qua.

Liếc qua phản ứng của mọi người, Caesar III thu liễm tiếu dung, có chút do dự hỏi: "Với tình huống hiện giờ, các khanh cảm thấy chúng ta có cần phải tiếp tục tăng cường đầu tư cho chiến trường Mosey hay không?"

Có thể thấy được trong lòng ông ta đang rất mâu thuẫn. Một mặt thì hy vọng Công quốc Mosey kiên trì lâu hơn một chút, tranh thủ càng nhiều thời gian cho Vương quốc; một mặt thì lại lo lắng là nếu tiêu hao quá nhiều lực lượng trên chiến trường Mosey sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của vương quốc.

Mặc dù Công quốc Mosey hiện giờ đang rất khốn khổ, nhưng trên thực tế, cường độ chiến đấu ở chiến trường phía bắc của Vương quốc Alpha không thấp hơn họ là bao.

Ngay cả Ngũ Đại công tước Bắc Cương không ai bì nổi cũng bị thú nhân đánh cho chảy máu đầu, đất phong trong tay đã bị thất thủ mất 70-80%.

Thậm chí những bộ lạc thú nhân gần đó đã di chuyển cả tộc qua chiếm cứ lãnh địa vốn thuộc về bọn họ.

Không chỉ quý tộc phương bắc bị tổn thất nặng nề, mà tất cả các tỉnh tham chiến đều đang không ngừng kêu ca.

"Bệ hạ, thế cục quốc tế hiện giờ đã phát sinh biến hóa. Liên minh nhân tộc đã quyết định dọn bãi, lần này thú nhân rất khó toàn thân trở ra."

"Xét theo quan điểm ngoại giao, nếu như hiện giờ chúng ta giúp đỡ cho Công quốc Mosey một chút sẽ giúp cải thiện hình ảnh quốc tế của Vương quốc, sẽ rất hữu ích trong việc xây dựng lại cấu trúc chính trị của các khu vực phía bắc sau chiến tranh."

Bá tước Francois đề nghị.

Là Bộ trưởng bộ ngoại vụ, ông ta không thể không cân nhắc càng xa hơn một chút. Ánh mắt của mọi người còn đang nằm trong chiến tranh, mà Bá tước Francois đã tính cách cục quốc tế sau chiến tranh.

Ở khu vực bắc bộ của nhân tộc, Vương quốc Alpha vẫn luôn là Vương quốc mạnh nhất. Nhưng vương quốc mạnh nhất này lại không có cảm giác hiện diện gì trên trường quốc tế.

Không phải bọn họ không biết chơi chính trị quốc tế, nguyên nhân chủ yếu là sau lưng bọn họ có Đế quốc Thú Nhân, toàn bộ tinh lực của vương quốc đều bị ép phải tập trung vào việc chống lại sự xâm lấn của thú nhân.

Nếu như ngay cả bản thân mình cũng không lo liệu được, vậy cũng đừng thò tay vào việc của các quốc gia khác trong khu vực bắc bộ.

"Bệ hạ, cục diện của Công quốc Mosey đã thối nát, hầu như là không còn cơ hội lật bàn. Cho dù là quân viễn chinh có lấy được một lần đại thắng thì cũng không thay đổi được cái gì."

"Một khi thú nhân quyết định, thành Dapest thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian. Cho dù Vương quốc ta có gửi binh một lần nữa thì cũng là nước xa không cứu được lửa gần."

"Còn về kế hoạch mà bọn họ đang chuẩn bị, từ góc độ quân sự mà nói, tính khả thi cũng không cao. Thú nhân cũng không phải người ngu, có lẽ Dapest hiện giờ chính là một miếng mồi nhử."

"Mục đích là để dụ quân Mosey ra khỏi pháo đài, để tìm cơ hội tiêu diệt chúng trên dã chiến."

"Binh lực của Vương quốc ta vô cùng quý giá, không cần phải lãng phí quá nhiều thời gian với Người Mosey. Nếu như điều kiện cho phép, tốt nhất là tìm cơ hội rút quân viễn chinh về."

"Còn về vấn đề cách cục chính trị sau chiến tranh, thần cảm thấy vẫn là đợi đến khi đánh tàn Đế quốc Thú Nhân rồi mới cân nhắc vấn đề này sẽ càng thích hợp hơn."

"Bất kể tình hình quốc tế trong tương lai có biến hóa như thế nào thì nhân tố cốt lõi quyết định tất cả những điều này vẫn là thực lực. Chỉ cần thực lực của Vương quốc đủ mạnh, sẽ không ai dám bỏ qua sự tồn tại của chúng ta."

Bộ trưởng bộ quân vụ Alfiero quyết đoán bỏ phiếu chống.

Ủng hộ và phản đối đồng thời xuất hiện, các quan đại thần nhanh chóng chia ra làm 2 phe rồi không ngừng cãi lộn.

Mãi cho đến khi hội nghị kết thúc vẫn chưa cãi ra kết quả nào.

Nhưng có một số việc không có kết quả cũng là một loại kết quả. Caesar III chậm chạp không tỏ thái độ cũng chính là đang tuyên bố một loại thái độ chính trị.

"Kéo" tự quyết, chẳng phải là một kiểu từ chối ôn hòa tao nhã sao?

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ lợi ích, nếu như đại quân Thú nhân không tiến công Công quốc Orton, mà chọn lựa một quốc gia có biên giới giáp với cả Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey thì cục diện bây giờ đã khác.

Hội nghị kết thúc, tâm tình Caesar III không tốt , ông ta cau mày ra lệnh cho tướng lĩnh trong cung: "Viết một phần văn thư sắc phong Tử tước Hudson thành Bá tước."

Lôi kéo nhân tâm luôn là điều bắt buộc đối với bậc làm Quân vương. Cho dù trong nội tâm có chỗ giận chó đánh mèo, nhưng Caesar III tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt.

Chương 567 - Bá Tước

Xét theo tình hình hiện tại, miễn là quân viễn chinh không gặp phải vấn đề lớn thì khả năng cao là Hudson sẽ trở thành một Bá tước thực thụ sau chiến tranh.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Caesar III lại thấy rất rõ ràng, trong vương quốc đã có mấy nhà đại quý tộc rơi đội rồi, bị người phía sau thay thế chỉ là vấn đề thời gian.

Đối với vương quốc tới nói, việc đại quý tộc đổi mới cũng không phải là chuyện gì xấu. Chỉ cần các đại quý tộc không thôn tính lẫn nhau, Quốc vương cũng không cần nhảy ra đóng vai phản diện.

Thủ tục phong tước vị Bá tước đất phong cho quý tộc vô cùng phức tạp, không chỉ phải có đủ chiến công, mà còn nhất định phải được Quốc vương và hội nghị quý tộc phê chuẩn.

Nếu như xảy ra chuyện quý tộc mới đổi quý tộc cũ thì sẽ còn liên quan đến càng nhiều vấn đề hơn. Không đến khi kết thúc chiến tranh sẽ không có thời gian để thực hiện.

So ra thì tước vị bá tước cung đình không thể truyền thừa đời đời liền không có giá trị cho lắm. Chỉ cần quốc vương đồng ý là có thể trực tiếp sắc phong.

Ngoài danh tiếng ra thì chẳng được gì, thực lực hoàn toàn phụ thuộc vào chức vụ mà Quốc vương ban cho.

Những thứ lợi người không hại mình dùng để thu mua lòng người này, Caesar III chưa bao giờ keo kiệt. ...

Sơn Địa lĩnh, từ khi nhận được tin tức mà Vương đô truyền đến, Nam tước Redman liền không giữ được sự bình tĩnh. Đúng ra mà nói là toàn bộ Gia tộc Koslow đều đang sôi trào.

Vốn dĩ mọi người đều lo lắng về việc xuất chinh sang Công quốc Mosey, nhưng trước những chiến thắng liên tiếp, mọi thứ đã thay đổi. Lòng tin của mọi người dành cho Hudson đột nhiên tăng vọt đến mức khó có thể tăng thêm được nữa.

"Nguy cơ" đúng là có tồn tại, nhưng mà "nguy hiểm" là của người khác,"cơ hội" lại là của gia tộc Koslow.

Dựa theo tình huống trước mắt, Nam tước Redman đang không khỏi mặc sức tưởng tượng cảnh tượng rầm rộ khi gia tộc Koslow bước vào hàng ngũ đại quý tộc.

Nam tước Redman nhiệt tình tiếp đãi mỗi một vị khách tới thăm, cho dù biết rõ những người này đều có mục đích, nhưng ông ta vẫn làm không biết mệt.

Nhiều một vị bằng hữu thì có thêm một con đường, cho dù phần lớn những người này đều không đáng kết bạn, nhưng chỉ cần một người trong số họ có thể phát huy tác dụng liền không tính là thua lỗ.

Ông ta không hy vọng bọn họ có thể hỗ trợ được cái gì, chỉ cần không xảy ra chuyện xấu vào thời khắc mấu chốt là đủ rồi. ...

Quận Arbor, Tử tước Aurane nhận được tin tức liền nửa vui nửa lo. Quyết đoán xuất thủ, tìm được một người con rể có tiềm lực là một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là năng lực mà người con rể này thể hiện quá xuất chúng, lúc đầu vốn là quan hệ minh hữu, nhưng sau này lại có khả năng trở thành đối thủ cạnh tranh.

Gia tộc Holliser đã tích lũy thực lực trong nhiều năm đang mượn cơ hội lần này để trở lại hàng ngũ đại quý tộc. Dựa vào những gì mà Hudson thể hiện, cho dù Gia tộc Koslow không đủ nội tình cũng có thực lực để xung kích đại quý tộc.

Vào thời đại một cái củ cải một cái hố, chỉ cần hơi không cẩn thận, hai nhà có quan hệ thân thích sẽ biến thành đối thủ cạnh tranh.

Còn về khả năng đồng thời nhảy vọt, cùng nhau vượt qua hàng ngũ đại quý tộc thì lại cực kỳ bé nhỏ.

Tử tước Aurane âu yếm nhìn thoáng qua con gái mình, ông ta chỉ đành tự an ủi, hai nhà sẽ không xảy ra va chạm gì đâu.

"Phụ thân, phần chiến báo này có vấn đề gì sao?"

Melissa cảm thấy không đúng bèn nghi ngờ hỏi.

Nàng nhớ là hai lần trước khi nhận được tin chiến thắng của Hudson thì phụ thân của nàng còn nhiều lần khoe khoang về ánh mắt chọn con rể của mình.

"Không có cái gì, chỉ là Hudson biểu hiện quá lợi hại thôi. Trong lúc nhất thời hơi kinh ngạc, khó mà tiếp nhận!"

Aurane Tử tước miễn cưỡng giải thích nói.

Đáng tiếc là lời giải thích miễn cưỡng cho có này lập tức bị Melissa nhìn thấu. Sống với nhau nhiều năm như vậy, nàng cũng rất hiểu Tử tước Aurane.

Nếu như thật sự là kinh ngạc thì lông mày sẽ không nhíu chặt như vậy. Nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, không xác định hỏi:

"Có phải là vì Hudson quật khởi nên đã xảy ra xung đột lợi ích với gia tộc rồi không?"

"Nhưng mà giữa hai nhà chúng ta còn cách mấy quận liền, cho dù có phát sinh xung đột thì cũng không dính đến lợi ích cốt lõi."

"Trừ phi là..."

Đột nhiên, thần sắc của Melissa lập tức mờ đi. Chuyện có liên quan đến chiến lược cốt lõi của hai đại gia tộc, không phải chỉ cần dăm ba câu là có thể giải quyết.

Nếu sau này hai gia tộc vì lợi ích mà trở mặt với nhau, tình cảnh của nàng sẽ có chút lúng túng. Tuy nhiên, loại chuyện này cũng rất phổ biến trong giới quý tộc, gặp được thì cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

"Được rồi, Melissa. Chuyện này còn không tệ như trong tưởng tượng của con đâu, đây chỉ là tình huống xấu nhất thôi, cũng không phải là nhất định sẽ xảy ra."

"Mặc kệ thế cục có phát triển như thế nào, hôn sự của hai con cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Gia tộc Koslow không có nội tình gì, Hudson là người thông minh, nó chắc chắn sẽ không để cho thanh danh của mình xuất hiện chỗ bẩn không thể xóa nhòa."

"Huống chi, trong chiến tranh mọi chuyện đều có thể xảy ra. Lưu Phong gia tộc đã bị loại, kế tiếp sẽ có càng nhiều gia tộc bị loại."

"Chỉ cần có nhiều đại quý tộc suy sụp liền sẽ có đủ cơ hội, hai nhà chúng ta sẽ không cần vì chuyện này mà trở mặt."

Nghe xong giải thích lời giải thích của Tử tước Aurane, Melissa có chút do dự nói: "Phụ thân, có lẽ chúng ta nên viết thư nhắc nhở chuyện này với Hudson."

"Với tư cách là tổng chỉ huy của quân viễn chinh, lại liên tục giành được thắng lợi, địa vị trong quân của Hudson sẽ không thấp."

"Mặc dù lúc này đang ở Công quốc Mosey xa xôi, nhưng khả năng cao là sẽ quay về hội binh khi cuộc đại phản công xảy ra trong tương lai."

"Nếu như cố gắng thao tác, chế tạo thêm mấy lần ngoài ý muốn..."

Chương 568 - Bá Tước (2)

Nói đến bên miệng, Melissa lại thu về. Loại chuyện như hố đồng đội này rõ ràng là không hợp với tinh thần Kỵ sĩ của quý tộc.

Tử tước Aurane nhìn con gái của mình một cái, có chút vui vẻ nói: "Melissa, cuối cùng thì con đã lớn rồi."

Thế giới quý tộc rất tàn khốc, ngây thơ là sẽ không sống nổi 3 tập. ...

Kể từ khi chiến thắng trong cuộc đại chiến lần trước, Phi Hùng bảo liền trở nên thái bình. Cho dù là có quân đội thú nhân có hệ thống thú nhân đi ngang qua cũng đều phải đi đường vòng.

Trong phạm vi 20 dặm hầu như không nhìn thấy bóng dáng của gã thú nhân nào. Như thể đôi bên đã đạt được một thỏa thuận ngầm vậy, thú nhân sẽ không vượt qua ranh giới xâm nhập, quân phòng thủ cũng sẽ không ra ngoài kiếm chuyện.

Sự trả thù của thú nhân như trong dự đoán cũng không hề xảy ra. Sau khi đám cao tầng của Ngũ Đại Hoàng Đình họp hội ý, cả đám đều lựa chọn ai về nhà nấy.

Hiển nhiên là tất cả mọi người đều có lý trí, biết rõ là thể diện là thứ không đáng nhắc đến trước mặt chiến lược chủng tộc.

Hudson sẽ không lãng phí khoảng thời gian yên bình khó được này. Hắn đã dành nhiều thời gian để tăng cường huấn luyện quân đội trong thành.

Lần này hắn đắc tội với Hùng Nhân hoàng đình như vậy, lần sau mà có cơ hội, người ta chắc chắn sẽ chạy tới trả thù.

Chiến tranh không nổ ra thì không sao, nhưng một khi bắt đầu sẽ là máu chảy thành sông. Nếu như thực lực của bản thân không tốt, vậy thì nhất định sẽ gặp bi kịch. ...

"Cái gì, thú nhân xâm lược Công quốc Orton?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, Bá tước các hạ. Các hạ không nghe lầm đâu, đại quân chủ lực Thú nhân đúng là đã lách qua Dapest, tiến thẳng đến Công quốc Orton."

Sau khi nhận được câu trả lời xác định từ Nguyên soái Hodge, Hudson liền không màng đến hình tượng của mình mà đứng dậy mở tấm bản đồ ra, cẩn thận nghiên cứu.

Rất nhanh hắn liền đạt được một kết luận: Vương quốc Warhammer sắp phải xui xẻo rồi.

Từ khi tình thế bên phía Công quốc Mosey chuyển biến xấu, Vương quốc Warhammer đã tăng thêm một tuyến phòng thủ mới.

Hudson không biết tình huống cụ thể ra sao, dù sao đến giờ này mà tuyến phòng thủ này vẫn chưa được hoàn thành.

Hiện giờ đại quân Thú nhân đã xuôi nam, nói rõ là muốn lách qua tuyến phòng thủ này, mượn đường của Công quốc Orton để khởi xướng tiến công bọn họ.

Tiếp tục sửa chữa phòng tuyến hiển nhiên là không kịp nữa, cho dù có đẩy nhanh tốc độ như thế nào thì cũng không nhanh bằng người ta đi đường vòng.

Khác với Công quốc Mosey, nơi toàn là đồng bằng, hơn 2/3 lãnh thổ của Vương quốc Warhammer là vùng núi, đồi núi.

Địa hình đặc thù không thích hợp cho việc hành quân của quân đội, nhưng trong đội quân thú nhân lại có chủng tộc đặc biệt, nói đến việc lợi dụng khu vực núi đồi thì rõ ràng là thú nhân mạnh hơn nhân tộc nhiều.

Có lẽ việc công phá Vương quốc Warhammer sẽ không dễ dàng, nhưng chỉ cần đánh hạ thì Đế quốc Thú Nhân sẽ có thể giữ vững trong thời gian dài.

Ngược lại thì cho dù thú nhân có công phá được một vùng đồng bằng rộng lớn như Công quốc Mosey thì cũng không giữ được bao lâu, chỉ cần bị đại quân của Liên minh nhân tộc tràn đến là sẽ mất đi.

Một loại thì chỉ có thể cướp được một vụ trong giai đoạn đầu, một loại thì có thể tăng cường thực lực của chủng tộc một cách lâu dài, lựa chọn như thế nào, nhìn vào liền biết.

Sau khi phán đoán hành tung của đại quân thú nhân, Hudson phát hiện dường như mình chẳng làm được gì cả.

Thông báo cho Vương quốc Warhammer để bọn họ đề cao cảnh giác?

Chuyện này quả thực là đang nói nhảm. Không nói đến việc tại sao người ta phải đi tin lời của một người không có liên quan gì, cho dù bọn họ tin là thật thì Vương quốc Warhammer cũng sẽ không có thời gian để xây dựng một tuyến phòng thủ khác.

Điều binh khiển tướng nói thì đơn giản, nhưng nếu muốn áp dụng liền sẽ gặp được rất nhiều vấn đề. Để một khu vực hòa bình lập tức biến thành tiền tuyến của một cuộc chiến, chỉ tính riêng việc điều phối lương thực và vật tư thôi cũng đã là vấn đề lớn rồi.

Khu vực càng an toàn thì năng lực phòng ngự quân sự sẽ càng kém, đây là bệnh chung của toàn bộ quý tộc.

Những pháo đài có thể chứa toàn bộ lĩnh dân chỉ tồn tại ở các khu vực dễ xảy ra chiến tranh ở biên giới, các quý tộc hậu phương xây dựng cứ điểm thành lũy đều dùng để phòng ngự người của mình.

Chỉ cần đại quân Thú nhân khởi xướng tiến công, vùng đất nằm gần Công quốc Orton của Vương quốc Warhammer sẽ bị thất thủ ngay lập tức, sau đó chiến hỏa sẽ tràn lan tới toàn bộ đại bình nguyên Warhammer.

Mất đi đồng bằng lớn duy nhất của mình, dù cho Vương quốc Warhammer có muốn chống cự thì cũng không được, áp lực lương thực sẽ khiến họ sụp đổ.

Thậm chí cũng không thể trông chờ vào sự giúp đỡ của các đồng minh. Quốc thổ còn lại đều là vùng núi, đồi núi, cho dù mọi người có viện trợ vật tư thì cũng khó có thể vận chuyển ra tiền tuyến trong một thời gian ngắn.

Sau khi tỉnh táo lại, Hudson nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng. Những chuyện này rõ ràng không phải là chuyện mà hắn nên suy tính.

Sự sống chết của Vương quốc Warhammer cũng sẽ không ảnh hưởng đến Phi Hùng bảo. Còn về lợi ích của toàn bộ loài người, đó là vấn đề mà chỉ các đại nhân vật phía mới có tư cách suy nghĩ.

"Nguyên soái Hodge, ngài đích thân đến đây một chuyến chắc không phải chỉ vì nói cho ta biết tin tức này thôi, đúng không?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trực giác nói cho hắn biết, Người Mosey đang chuẩn bị kiếm chuyện rồi. Hắn cũng đã đoán được một chút.

Nhưng mà hắn vẫn muốn đạt được một đáp án chuẩn xác từ trong miệng của Nguyên soái Hodge.

"Bá tước Hudson quả nhiên là có tuệ nhãn."

"Không sai, lần này ta tới bái phỏng các hạ chủ yếu là muốn các hạ tư vấn một lần, các hạ có cái nhìn như thế nào về thế cục hiện giờ."

"Quân chủ lực của thú nhân rời đi, mặc kệ mục tiêu của bọn chúng là nơi nào, chúng ta sẽ có một khoảng thời gian ngắn để thở dốc."

Chương 569 - Giải Vây Dapest

"Cho dù là để giảm bớt áp lực cho Công quốc Orton, hay là để đảo ngược tình thế bất lợi trên chiến trường. Trong những lúc như thế này, chúng ta phải làm một chút gì đó."

"Có người trong hàng ngũ cao tầng của Công quốc đề xuất nhân cơ hội này để phát động một trận chiến lớn, lấy Dapest làm trung tâm, đánh cho đại quân Thú nhân đã xâm nhập vào nội địa công quốc thành trọng thương!"

Tất cả những lý do trên đều là nói nhảm, ý quan trọng chỉ có một câu "Giải vây cho Dapest" .

Lấy được đáp án này, Hudson cũng bắt đầu trầm tư.

Đứng trên lập trường của Công quốc Mosey, giải vây cho Dapest chính là chiến lược quan trọng nhất hiện giờ. Nhưng hắn không phải là quý tộc Mosey, hắn không có khả năng hoàn toàn đứng trên lập trường của Người Mosey để cân nhắc vấn đề.

"Nguyên soái các hạ, chắc là ngài cũng biết kế hoạch này khó khăn đến mức nào."

"Xét theo tình hình trước mắt, số lượng binh lực mà quý quốc có thể vận dụng nhìn thì có vẻ không ít, nhưng quân đoàn chủ lực có thể điều động lại chẳng có mấy cái."

"Với sức chiến đấu của quân đoàn bình thường, một khi gặp được quân chủ lực thú nhân trong hoang dã thì đó chính là tặng chiến tích cho địch nhân."

"Huống chi, thú nhân còn có hơn 30 vạn đại quân đang đóng giữ ở ngoài thành Dapest, cho dù sức chiến đấu của 30 vạn đại quân này có rác rưởi như thế nào thì cũng có thể ngăn chặn 20, 30 quân đoàn bình thường của quý quốc."

"Các vị cũng đã được lãnh giáo sức chiến đấu của quân đoàn kỵ binh Behemoth không đủ biên chế kia rồi. Một đoàn kỵ binh mà đã có thể phá tan một quân đoàn bình thường."

"Nếu như không có vài quân đoàn chủ lực ngăn chặn đoàn kỵ binh Behemoth này, sợ là rất khó đạt được thắng lợi."

Hudson không chút khách khí nói.

Nể mặt cũng phải xem là chuyện gì. Với một cuộc đại chiến với sự tham gia của hơn 10 vạn quân như vậy, nếu như không cân nhắc hoàn thiện các vấn đề thì lúc đó sẽ là một thảm họa.

Người thì luôn sẽ thay đổi. Trước kia binh lực trong tay có hạn, đồng đội lại không đáng tin cậy, Hudson đương nhiên là muốn về nước.

Nhưng theo thế cục phát triển, đã quen với cuộc sống tự do không có người ước thúc này rồi, Hudson cũng dần thay đổi lập trường.

Về nước cũng phải đánh trận, thay vì nghe theo mệnh lệnh của người khác, chẳng thà giống như bây giờ, hắn có thể khống chế vận mệnh của mình.

Không chỉ có thể phát tài chiến tranh, mà còn có thể nhân lúc loạn lạc để tích lũy thực lực. Cướp chiến lợi phẩm của thú nhân rồi lén lút chia cắt là được.

Lấy danh nghĩa của quân viễn chinh để mở rộng thực lực bản thân cũng chỉ là thao tác bình thường.

Nếu như làm vậy trong thời đại hòa bình thì đã sớm gây ra sóng to gió lớn. Nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh, mọi chuyện đều lấy việc đả kích thú nhân làm đầu.

Thu nạp bại binh của các quốc gia, điều động thanh niên trai tráng Người Mosey nhập ngũ, nhìn như đều là binh sĩ của quân viễn chinh, nhưng thực tế, những binh lính giỏi nhất trong đó đều đã gia nhập tư quân của gia tộc Koslow.

Chỉ là Hudson làm rất bí mật, hắn cũng không trực tiếp dùng danh nghĩa của bản thân, mà là dùng danh nghĩa của quân chính quy, đem quân quan đổi thành người một nhà.

Bề ngoài là sĩ quan thủ hạ dòng chính sẽ có chất lượng cao hơn, vũ khí trang bị cũng tốt hơn, các phương diện đãi ngộ khác đều không khác mấy.

Hầu như toàn bộ quan binh dưới trướng chủ soái đều là như thế. Có lẽ có người thông minh phát hiện ra vấn đề, nhưng tất cả mọi người đều ăn ý lựa chọn ngậm miệng không nói.

Lão đại có thể âm thầm mở rộng thực lực, thì các tiểu đệ cũng có thể theo học. Điểm khác biệt duy nhất là họ không có quyền tự chủ, số lượng binh lính là do Hudson tiến hành phân phối, không thể tùy ý tăng cường quân bị.

Dựa theo tình huống hiện giờ để phát triển tiếp, có lẽ qua không được bao lâu nữa, quân viễn chinh sẽ lại khôi phục lại 6 quân đoàn.

Là tổng tư lệnh tiền tuyến, những động tác nhỏ này của Hudson đương nhiên là không thể không thể giấu được Nguyên soái Hodge.

Chẳng qua Hudson chỉ thu nạp bại binh và thanh niên trai tráng, không vươn tay vào trong quân đội Mosey, cũng không chạm đến ranh giới cuối cùng của lão ta.

Cộng thêm việc không tìm ra mục đích thực sự của Hudson, Công quốc Mosey lại cần quân viễn chinh bán mạng, cho nên lão ta chỉ có thể lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Bá tước các hạ, mấu chốt của trận chiến lần này chính là quân viễn chinh. phòng tuyến Terence vẫn còn có ý nghĩa để tiếp tục tồn tại, chúng tôi không thể để mất những cứ điểm thành lũy này, dù là có thể điều binh thì quân số cũng rất có hạn."

"Không ai có thể nói trước được sức chiến đấu của các đội quân đang được huy động trong nước sẽ như thế nào."

"Để những đội quân này đi đối phó quân đội thú nhân bình thường thì còn miễn cưỡng làm được. Nhưng nếu như gặp được Kỵ binh Behemoth, sợ là sẽ bị sụp đổ ngay lập tức."

"Trước mắt thì chỉ có quân viễn chinh của các hạ là thích hợp nhất để xuất chinh. Cũng chỉ có quân viễn chinh mới có thể đối đầu trực diện với kỵ binh Behemoth thôi."

"Vì kế hoạch lần này, công quốc đã quyết định dốc hết vốn liếng, các hạ có yêu cầu gì thì cứ việc nói!"

Nguyên soái Hodge nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đều là bị ép phải làm vậy, đám cao tầng trong Công quốc đều muốn giải vây cho Dapest. Nhưng đến khi tới bước hành động cụ thể thì lại không có bất kỳ một nhà đại quý tộc nào dám đứng ra gánh chịu trách nhiệm này.

Bao gồm cả chính Nguyên soái Hodge cũng không dám cầm tư quân của gia tộc ra liều mạng với kỵ binh Behemoth.

Người một nhà không làm được, vậy thì chỉ có thể gửi hy vọng vào quân viễn chinh. Quân viễn chinh khác với tư quân của đại quý tộc, thành phần trong đội quân này rất phức tạp.

Ngoài mấy ngàn tư quân của gia tộc Koslow là quân dòng chính của Hudson ra, còn lại đều là tư quân của những quý tộc khác, hoặc có thể thay một cách gọi khác là: quân đội của Vương quốc.

Điều này có nghĩa là sẽ có không gian thao tác.

Chương 570 - Giải Vây Dapest (2)

Không ai muốn lấy quân đội dòng chính của mình đi mạo hiểm; Nhưng nếu lấy quân đội của Vương quốc đi mạo hiểm thì lại là một chuyện khác.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, Nguyên soái Hodge biết rõ Hudson là người không thấy lợi ích là sẽ không dậy sớm, nên lão ta liền trực tiếp ám chỉ ra điều kiện.

"Nguyên soái các hạ, đây không phải là vấn đề quý quốc có dốc hết vốn liếng hay không. kỵ binh Behemoth tới lui như gió, muốn cản được bọn chúng thì chỉ có thể lấy kỵ binh ngăn cản kỵ binh."

"Xét đến sức chiến đấu của kỵ binh Behemoth, muốn đánh bại bọn chúng mà không có gấp mấy lần số lượng kỵ binh thì không thể nào làm được. Để cho an toàn, tốt nhất là nên tập kết quân số gấp mười lần kỵ binh của bọn chúng."

"Nếu như không đủ kỵ binh thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp về phương diện trang bị, ví dụ như: Trang bị cho kỵ binh Ma pháp nỏ hạng nhẹ."

"Lại hoặc là trang bị một số lượng lớn quyển trục ma pháp."

"Đương nhiên, có đoàn Ma pháp sư theo quân hành động thì càng tốt..."

Nguyên soái Hodge chết lặng trước những lời nói cho có này của Hudson.

Nếu như có thể điều động được binh lực gấp mười lần quân đoàn Behemoth thì Công quốc Mosey đã sớm bắt đầu hành động rồi, cần gì phải xệ mặt cầu viện chứ?

Nếu như có năng lực phân phối thì Công quốc Mosey đã sớm trang bị cho quân đội rồi, cần gì phải kéo tới thời khắc này?

Ma pháp nỏ cần có Nhà giả kim chế tạo, quyển trục ma pháp cũng cần Ma pháp sư tự mình khắc hoạ. Không nói đến chi phí vật liệu, chi tính việc chế tạo bằng thủ công thôi cũng đã hạn chế sản lượng của những loại vũ khí này rồi.

Đoàn Ma pháp sư đồng hành theo quân đội thì càng không cần phải nói. Với số lượng Ma pháp sư ít đến đáng thương của Công quốc Mosey, ngay cả việc kiềm chế Linh mục thú nhân trong đại quân cũng là một chuyện khó khăn.

"Bá tước các hạ, những yêu cầu này quá hà khắc rồi. Nói thật với các hạ, chúng tôi không thể thực hiện được điều nào cả."

"Sợ rằng chỉ có loại đại vương quốc như quý quốc mới có thể xuất ra mười vạn kỵ binh mà thôi."

"Còn việc trang bị Ma pháp nỏ, quyển trục ma pháp trên quy mô lớn, có lẽ chỉ có những thế lực lớn như Vương quốc Frank và Giáo Đình mới có thể trang bị cho một bộ phận quân tinh nhuệ."

"Hiện giờ Công quốc nhiều nhất chỉ có thể bỏ ra khoảng chừng 3. 000 con chiến mã, lại điều thêm 8. 000 kỵ binh phối hợp hành động."

"Ma pháp nỏ, quyển trục ma pháp đều là những vật phẩm tiêu hao trong chiến tranh, sợ là chỉ có thể đợi viện trợ của Liên minh nhân tộc tới rồi mới có thể phân ra một chút."

Nguyên soái Hodge bất đắc dĩ nói.

Lão ta không sợ công phu sư tử ngoạm, chỉ sợ nói chuyện không đâu còn loạn hét giá. Bất kể là phải bỏ bao nhiêu tiền ra thu mua một mình Hudson thì cũng còn rẻ hơn nhiều so với việc thu mua toàn bộ quân viễn chinh.

Tiếc là toàn bộ ám chỉ đều đã trôi theo dòng nước, Hudson vốn chẳng hề tiếp thu, những yêu cầu mà hắn đưa ra đều không có cái nào đáng tin cậy car.

"Nguyên soái các hạ, nếu vậy thì ta cũng chỉ đành thương mà không giúp được gì."

"Các hạ cũng biết, quân viễn chinh vừa mới trải qua một trận đại chiến, đang cần phải nghỉ ngơi."

"Trong thời gian ngắn không thích hợp tham gia đại chiến nữa. Hay là chờ đến khi vật tư viện trợ của các nước đến rồi chúng ta mới hành động đi?"

Hudson chân thành đề nghị.

Là một nhà quý tộc có lương tri, hắn biết tiền gì có thể thu, tiền gì không thể cầm.

Dưới trướng nhiều quý tộc như vậy nguyện ý đi theo hắn chính là vì xem trọng vận khí của Hudson lão gia, có thể đánh thắng trận, thanh danh tốt, xưa nay không hố đồng đội.

Danh tiếng bao năm dày công vun đắp, chỉ một chút lợi nhuận như vậy há có thể bù đắp được?

Không phải là hắn xem thường Người Mosey, mà thật sự là trận chiến tranh này đã tiêu hao quá nhiều quốc lực của bọn họ, những vốn liếng cuối cùng còn sót lại cũng chẳng còn bao nhiêu, căn bản không bỏ nổi một cái giá trên trời.

"Bá tước các hạ, vật tư viện trợ của Liên minh nhân tộc cũng không phải là miễn phí?"

"Những viện trợ miễn phí thực sự đều chỉ luôn mang tính tượng trưng. Các loại vật tư chiến lược đều phải bỏ tiền mua."

"Không có tiền thì dùng đồ vật để gán nợ, quý quốc có rất nhiều kinh nghiệm trong phương diện này. Sau mỗi cuộc đại chiến đều sẽ nợ nần chồng chất."

Nguyên soái Hodge không khỏi phàn nàn nói.

Mặc dù các thế lực lớn trong Liên minh nhân tộc không bỏ đá xuống giếng đẩy giá lên cao, nhưng tiền lại nên cho thì lại không thể thiếu được.

Không phải là do chính phủ các nước hỗ trợ ít, chỉ đơn giản là túi tiền của mọi người không được dồi dào cho lắm.

Tại đại lục Aslante, thuế mà chính phủ có thể thu được rất hạn chế, nó chỉ giới hạn trong việc duy trì chi phí hàng ngày. Hầu hết các nguồn tài chính đang được nắm giữ trong tay của các quý tộc ở khắp mọi nơi.

Trừ phi là chiến tranh bùng nổ, nếu không chính phủ rất khó áp đặt các loại thuế mới. Cho dù Quốc vương có hạ lệnh thì cũng bị hội nghị quý tộc phủ quyết.

Các loại thuế không được hội nghị thông qua đều là các loại thuế bất hợp pháp và hoàn toàn không thể được công nhận.

"Nguyên soái các hạ, nợ nần chồng chất liền nợ nần chồng chất thôi. Nhiều năm như vậy rồi mà Vương quốc Alpha cũng còn có thể gắng gượng qua được, chẳng lẽ các vị còn sợ những chuyện này sao?"

"Tha thứ ta nói thẳng, tình thế hiện giờ của Công quốc Mosey đã vô cùng nguy hiểm, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ nước mất nhà tan."

"Muốn vượt qua kiếp nạn lần này, chuyện đúng nhất mà chính phủ quý quốc nên làm bây giờ là đi vay tiền. Có thể vay được bao nhiêu thì vay bấy nhiêu, thiếu nợ càng nhiều càng tốt, đặc biệt là phải vay nhiều tiền của các đại quý tộc."

"Trả lãi nhiều thêm một chút cũng không sao, bây giờ cũng không phải là lúc nên nghĩ xem mình có trả được hay không."

"Chỉ cần thiếu nợ đủ nhiều, đám chủ nợ mới không thể nhìn xem quý quốc ngã xuống, viện trợ của các quốc gia mới có thể đến sớm hơn."

Chương 571 - Giải Vây Dapest (3)

"Cho dù quý quốc thật sự ngã xuống, nhóm chủ nợ này cũng sẽ ra tay nâng các vị dậy. Thậm chí loại hành động này còn mang tính tự phát, khi đưa quyết sách thì họ cũng sẽ không tự chủ được mà khuynh hướng quý quốc."

"Cho dù lỗ thủng quá lớn, một ngày nào đó thật sự không trả được nữa, các vị có thể dùng lãnh thổ ở phía bắc để gán nợ."

"Bọn họ chắc chắn sẽ không muốn, nhưng chỉ cần tỏ thái độ một chút là mọi người sẽ kéo dài thời gian trả nợ của quý tộc."

"Đây chính là bí mật lớn nhất mà Vương quốc Alpha có thể giữ vững được đến bây giờ dưới sự tấn công mạnh mẽ của Đế quốc Thú Nhân."

"Nếu như không phải chúng ta rất hợp nhau, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho các vị biết đâu. Cho dù là hiện giờ, chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này thì ta sẽ không thừa nhận là mình đã nói qua những lời này."

Hudson cố gắng lừa đảo nói.

Vương quốc Alpha có thể kiên trì được đến bây giờ vốn chẳng liên quan gì đến chuyện nợ nần, Vương quốc không thể lần nào cũng phải dựa vào các chủ nợ kéo mình một tay.

Nhưng chuyện này không trở ngại Hudson dùng cái này để lừa gạt Người Mosey.

Khi một người tới được bước ngoặt nguy hiểm nhìn thấy một cọng rơm đều sẽ lựa chọn tóm lấy, huống chi Hudson còn đưa ra lý do + ví dụ thực tế.

Điều quan trọng nhất là khả năng thành công cũng rất cao. Chỉ cần nợ đủ nhiều, đám chủ nợ cũng không dám đứng yên nhìn bọn họ chết đi.

Đều là bị ép phải làm vậy, hiện giờ Hudson đang lăn lộn trong Công quốc Mosey, tiền lương vật tư, vũ khí trang bị đều dựa vào Người Mosey cung cấp.

Hiện giờ trong túi của vị kim chủ này đã không có tiền, điều này có nghĩa là những ngày tháng tốt lành của quân viễn chinh đã sắp kết thúc.

Để có thể chống lại sự xâm lược của thú nhân một cách tốt nhất, vì cuộc sống tốt đẹp của bản thân, hắn chỉ đành cố gắng lấp đầy túi tiền của kim chủ.

Hơn nữa món nợ này lại không cần hắn phải trả, cho nên cân nhắc nhiều như vậy làm gì?

"Bá tước các hạ, chuyện này thật sự có thể làm được sao?"

Nguyên soái Hodge hỏi với vẻ mặt khó tin.

Kiến thức về cuộc sống trước đây đột nhiên trở nên không đủ vào lúc này.

Hudson trực tiếp trợn trắng mắt, ra vẻ tức giận nói: "Được hay không, trong lòng nguyên soái không phải đã có đáp án rồi sao?"

"Nhưng mà loại chuyện này nhất định phải giữ bí mật nghiêm ngặt. Một khi truyền ra ngoài, sợ là quý quốc sẽ rất khó mượn được tiền!"

Sau khi lừa gạt được Nguyên soái Hodge rời đi, kế hoạch tác chiến mà Người Mosey đưa đến chỗ Hudson cũng bị tạm gác lại.

Giải vây cho Dapest cũng không là chuyện muốn là có thể làm được.

Kế hoạch này có liên quan đến việc đội điều động 20-30 vạn đại quân, có quá nhiều thứ liên quan và cần có nhiều thời gian để chuẩn bị.

Là đại lão trong quân đội, Nguyên soái Hodge hiểu rất rõ Công quốc Mosey.

Ông ta biết rất rõ tình huống hiện tại, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân Công quốc để bảo vệ cơ nghiệp thì xác suất thành công gần như bằng không.

Mặc dù lời đề nghị của Hudson đã nằm ngoài nhận biết của ông ta, nhưng đây đúng là một con đường cứu quốc. Đều đã ở trên bờ vực sinh tử, mặc kệ hiệu quả có như thế nào thì cũng phải thử trước rồi tính.

Có lẽ là tương lai sẽ tồn tại di chứng, nhưng ít nhất cũng phải sống đến tương lai mới được.

Sau khi giải quyết xong đống rắc rối này, Hudson mới chậm rãi mở công văn của Vương quốc ra.

Ngợi khen là đương nhiên, mặc dù không có biện pháp cụ thể để hạch toán chiến công, nhưng vương quốc vẫn sẽ không keo kiệt những lời khen ngợi bằng miệng.

Sau khi khen xong chính là kết luận chính thức có liên quan đến hai trận thắng vĩ đại của cả hai quốc gia, cách đặt tên vẫn thiếu tính nghệ thuật như trước đây.

« Đại thắng Hùng Nhân Hoàng đình Tại Bethel», cái tên này chẳng tìm thấy ưu điểm nào ngoài sự đơn giản và dễ hiểu.

Nhưng mà Hudson cũng có thể hiểu được, trình độ tri thức của mọi người đều không cao, rất nhiều quý tộc đều ở tầng dưới chót đều là người nửa mù chữ, lại càng không cần phải nhắc đến nông nô rồi.

Nếu như đặt tên quá phức tạp, mọi người nghe đều không hiểu ra sao, vậy thì sẽ không có tác dụng tuyên truyền.

Cái tên chính thức « Đại thắng Hùng Nhân Hoàng đình Tại Bethel » này không chỉ giải thích nơi nổ ra chiến tranh, mà còn giới thiệu đối tượng của cuộc chiến và ý nghĩa của cuộc chiến.

Chỉ cần nhắc tới hai chữ "Hoàng đình", trong mắt của người thường thì nhất định là phi thường.

Trong cái nhìn của đại đa số người, mang binh tấn công Hùng Nhân hoàng đình, cướp đi chiến kỳ của bọn chúng còn có sức thuyết phục hơn đánh trọng thương một vài quân đoàn thú nhân.

Không có bất ngờ, tính chất của cuộc chiến này lại là một "bước ngoặt" trong công cuộc chống lại Đế quốc Thú Nhân.

Thẳng thắn mà nói, khi nghe được 2 chữ "bước ngoặt", Hudson liền cảm thấy tê cả da đầu.

Không có cách nào, lần trước vừa mới tuyên truyền một bước ngoặt xong thì các đồng bọn lập tức sáng tạo ra một trận đại bại mang tính sử thi.

Dù rằng tin tức về tình hình chiến đấu ở Công quốc Orton còn chưa truyền đến, nhưng kinh nghiệm nói cho Hudson biết, tình thế ở bên đó cũng không được lạc quan cho lắm.

Không chừng hiện giờ đã bị thú nhân "lăn cầu tuyết" rồi. Khả năng cao là trận đại thắng mà hắn vừa mới giành được lại bị đồng bọn vùi lấp.

Trong lòng Hudson chỉ có thể âm thầm cầu nguyện là tin tức xấu này tới càng trễ một chút, nếu không sẽ khiến cho mọi người liên kết hai trận chiến này lại với nhau, lúc đó mọi chuyện sẽ không rõ ràng. ...

Công quốc Orton, tin dữ cuối cùng cũng đã truyền đến vương đô, đi kèm với tin tức còn có đại quân Thú nhân đang trên đường tới.

Giống như một tia sét giữa trời quang, đánh cho đám cao tầng trong Công quốc Orton chấn động đến mức trợn mắt hốc mồm. Dù rằng mọi người cũng không tin là quân đội nhà mình có thể ngăn cản được đại quân Thú nhân, nhưng tốc độ sụp đổ này thật sự là quá nhanh đi.

Chương 572 - Tị Nạn

Tốt xấu gì cũng phải ngăn cản được mấy ngày, để chứng minh là bọn họ đã phát huy được tác dụng chứ. Dựa theo thế cục hiện tại, cho dù Liên minh nhân tộc có thu hồi lại lãnh thổ bị mất trong tương lai thì cũng không còn chuyện của bọn họ nữa.

Nhỏ yếu chính là một cái tội, cho dù bên ngoài có một tầng quy tắc bảo vệ, nhưng về mặt bản chất thì đại lục Aslante vẫn luôn tuân theo luật rừng.

"Đại quân Thú nhân giết tới rồi, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Orton XIX thất kinh hỏi.

Là một vị Quân vương cá ướp muối, ông ta chưa bao giờ hứng thú với những chuyện chém chém giết giết này. Bây giờ thấy địch nhân đã đánh đến trước cửa, nên cũng không biết phải đối phó như thế nào.

Biểu hiện của quần thần cũng tốt không hơn là bao. Giá trị lớn nhất của đại quân tiền tuyến chính là trì hoãn tốc độ tiến lên của đại quân Thú nhân.

Đúng là bọn họ cũng đã có chống cự, nhưng ở trước mặt đại thế của đại quân thú nhân thì lại bị sụp đổ, bất kỳ sự nỗ lực cá nhân nào cũng là điều vô ích.

Cuối cùng vẫn là vì có quá ít quân tinh nhuệ, số lượng tân binh quá nhiều. Không có nhiều binh sĩ có thể chiến đấu, lại còn bị đồng đội liên lụy làm cho không có cơ hội thể hiện, không bại mới là lạ.

"Bệ hạ, chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta chỉ còn có thể chuẩn bị cho cuộc chiến bảo vệ Vương đô thôi."

"Dù có nói thế nào, chúng ta cũng phải đánh với thú nhân một trận, để chứng minh tinh thần vĩnh viễn không khuất phục của Công quốc ta."

Tể tướng Jacob kiên trì nói.

Lời nói rất khó nghe, nhưng đây lại là thực tế. Nếu như không thể hiện một chút gì đó trên chiến trường, vậy thì sau này bọn họ sẽ không còn có thể lăn lộn trong giới quý tộc được nữa.

Không riêng gì bọn họ, toàn bộ quý tộc trong Công quốc Orton đều sẽ mắc chứng tử vong xã hội.

Nhiều khi nếm mùi thất bại cũng không sao, thất bại trước mặt thực lực tuyệt đối, sẽ không có người chế giễu châm chọc.

Quan trọng là bại như thế nào.

Dễ dàng sụp đổ và chống cự kịch liệt rồi bị mất thành mất đất là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Đại tranh chi thế, quý tộc không thể bảo vệ một phương chính là u ác tính đối với nhân tộc.

Tể tướng đã nói rõ là muốn liều chết, làm cho sắc mặt của một số người trong quần thần đều trầm xuống, nhưng mà cuối cùng vẫn không có ai đề nghị chạy trốn.

Không phải là mọi người không muốn dời đô chạy trốn, mà là thế cục bây giờ không cho phép bọn họ rời đi.

Chuyện đã tới nước này rồi, toàn bộ quý tộc trong Công quốc Orton đã không có đường lui.

Nếu như không thể hiện được một chút gì đó trong cuộc chiến sau, đàn sói đang nhìn chằm chằm cũng sẽ không bỏ qua cho họ.

Một khi rút lui, thân phận quý tộc của Công quốc Orton trong tương lai sẽ không còn là vinh diệu, mà là trò cười bị người ta giễu cợt.

Cho dù đánh không lại thú nhân thì cũng phải cắn răng cầm cự. Thứ có thể rửa sạch nỗi nhục chỉ có máu tươi.

Không đủ thực lực thì chỉ có thể biểu hiện ra vẻ mặt anh hùng bị thảm, tranh thủ sự cảm thông trong giới quý tộc.

Sự cảm thông không thể dùng làm cơm ăn, nhưng sự cảm thông có thể làm cho các thế lực lớn chừa lại cho gia tộc bọn họ một chén canh.

"Viện binh của chúng ta đâu?"

Orton XIX quan tâm hỏi.

Dù có nói thế nào, nếu đã có thể giãy giụa thì nhất định phải giãy giụa một lần.

Đại quân Thú nhân khí thế hung hăng là không sai, nhưng đội quân mang tới đều tinh nhuệ, bọn chúng không nhất định sẽ dùng để công thành.

"Bệ hạ, chúng ta chỉ vừa mới gửi tín hiệu cầu viện, các quốc gia còn chưa trả lời."

"Xét đến vấn đề khoảng cách, đại đa số viện binh của các quốc gia đều là nước xa không cứu được lửa gần."

"Trong số các quốc gia có chung biên giới với chúng ta, Người Mosey ốc còn không mang nổi mình ốc. Các nước nhỏ phía tây thực lực có hạn, không thể trông cậy vào."

"Hiện giờ chỉ còn lại một nước có đủ thực lực để giúp chúng ta, đó là Vương quốc Warhammer."

"Chỉ là biểu hiện của họ trong cuộc chiến lần này lại không được tích cực lắm, muốn họ viện trợ cho chúng ta sợ là không dễ."

Dubs lo lắng nói.

Nước yếu không có ngoại giao. Là bộ trưởng bộ ngoại giao của một nước nhỏ yếu, Dubs vẫn luôn phải chịu áp lực rất lớn.

Việc duy trì quan hệ quốc tế vào lúc bình thường đã cố gắng hết sức rồi. Bây giờ muốn các quốc gia gửi binh viện trợ, chỉ với dăm ba câu nói là không thể nào làm được.

"Tuyên bố lệnh triệu tập tất cả các quý tộc của công quốc tập trung tại thủ đô, cùng nhau quyết một trận tử chiến với thú nhân!"

"Còn về những người khác, để lại cũng không có tác dụng gì, cứ để bọn chúng tự đào mệnh đi!"

Orton XIX nhẫn tâm nói.

Không còn hy vọng giữ lại toàn bộ công quốc, vậy thì ưu tiên giữ vững thủ đô vậy.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là một cuộc trao đổi chính trị bí mật.

Để các quý tộc vứt bỏ lãnh địa, chạy tới tham gia cuộc chiến bảo vệ vương đô, đổi lấy quyền rút lui hợp pháp dành cho gia quyền của bọn họ.

Không đợi mệnh lệnh của Orton XIX truyền đi, làn sóng tị nạn đã bắt đầu trước rồi.

Biết được sự tàn bạo của thú nhân, người dân từ khắp nơi trong Công quốc Orton đã bắt đầu chạy trốn trước mà không cần người nào tổ chức.

Những người giàu thì ngồi xe ngựa rời đi, những người nghèo thì dùng một cái bao gom hết tất cả tài sản.

Ngoài một số quý tộc tận tâm vẫn đang duy trì trật tự ra, ở hầu hết các khu vực của Công quốc, trật tự xã hội đã sụp đổ.

Vô số tội ác đang liên tục diễn ra trong quốc gia khổ nạn này.

…

Chạy nạn cũng là chuyện rất thú vị, sau khi được chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của đại quân Thú nhân, mọi người đều sẽ chọn một vài quốc gia hùng mạnh để đào mệnh.

Là hàng xóm tốt, Vương quốc Warhammer không kịp đề phòng đã trở thành lựa chọn hàng đầu trong công cuộc chạy nạn.

Dòng người tị nạn tràn vào đã làm cho tâm lý của các quý tộc ở khu vực biên giới của Vương quốc Warhammer sụp đổ.

Chương 573 - Tị Nạn (2)

Trục xuất những người tị nạn bằng vũ lực là không phù hợp với tinh thần của một nhà quý tộc. Nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của mình.

Khẳng khái giúp tiền thì hầu bao của mình sẽ trống trơn. Đối mặt với dòng người tị nạn liên tục không ngừng này, căn bản là cứu không hết.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ sử dụng một chiêu tổn hại, dụ những người tị nạn vào trong vùng nội địa của vương quốc.

Nếu một nhà quý tộc không đủ khả năng chi trả cho làn sóng tị nạn, vậy thì kéo theo mọi người cùng nhau chịu.

Đều là bị ép phải làm vậy, Liên minh nhân tộc có quy định: Trong các cuộc chiến tranh với dị tộc, các quốc gia đều có nghĩa vụ cung cấp viện trợ cho nước đang giao chiến.

Trong đó cũng bao gồm các điều khoản giúp đỡ cho người tị nạn.

Mặc dù việc thực thi chẳng ra làm sao cả, nhưng mà quy định là quy định, mặt ngoài thì vẫn cần phải tuân thủ.

Đặc biệt là hiện giờ Vương quốc Warhammer cũng đang là một trong số các quốc gia đang giao chiến. một khi thú nhân đánh tới, họ cũng cần các quốc gia khác viện trợ.

Nếu như phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc vào những lúc như vậy, sau này bọn họ mà gặp rắc rối thì sẽ rất khó được các nước khác giúp đỡ.

Tin tức truyền đi tầng tầng, chuyện phiền phức này nhanh chóng được truyền đến tay vua Joseph II.

"Cứu trợ nạn dân?"

Thật đáng tiếc, Quốc vương bệ hạ vĩ đại đang bận cân nhắc thế cục đột biến trên chiến trường.

Chiến tuyến của đại quân Thú nhân được kéo dài, điều đó cũng có nghĩa là biên giới giữa Vương quốc Warhammer và thú nhân cũng bị kéo dài.

"Rốt cuộc vẫn là không thể thoát khỏi!"

Joseph II buồn bực nói.

Từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, ông ta vẫn luôn nể mặt của thú nhân. Tiếc là lũ thú nhân này không hề cảm kích, vẫn chĩa mũi đao về phía ông ta.

"Bệ hạ, sớm muộn gì Vương quốc ta cũng phải đối mặt với đại quân thú nhân. Chỉ là Người Mosey và Người Orton quá vô dụng nên mới làm cho cuộc chiến này diễn ra sớm hơn."

"Xét theo quỹ tích di chuyển của đại quân Thú nhân, gần như có thể chắc chắn rằng chúng sẽ sử dụng Công quốc Orton làm bàn đạp để tiến hành một cuộc tấn công nhằm vào chúng ta."

"Chịu sự ảnh hưởng ngoại giao lâu dài với Công quốc Orton, Vương quốc ta cũng không đầu tư quá nhiều sức lực vào biên giới phía tây."

"Xét theo tình huống trước mắt, lâu thì hai tháng, ngắn thì mười ngày, đại quân Thú nhân chắc chắn sẽ xâm lược vương quốc."

"Đã quá muộn để xây dựng một tuyến phòng thủ hoàn chỉnh."

"Chúng ta chỉ chỉ có thể triển khai thêm vài tuyến phòng thủ tạm thời, liên tiếp chống cự làm chậm tốc độ tấn công của địch nhân."

Nguyên soái Borg trịnh trọng nói.

Không phải là do lão ta thiếu tầm nhìn chiến lược, không tính toán trước việc phòng thủ biên giới phía tây, chủ yếu là vì tài lực, nhân lực, vật lực của Vương quốc có hạn.

Chỉ tính riêng việc xây dựng tuyến phòng phủ với Công quốc Mosey mà Vương quốc Warhammer đã huy động hơn 50 vạn lao động, cơ hồ đã đạt tới cực hạn của vương quốc.

Ở khu vực phía Tây tương đối an toàn, cho nên vấn đề phòng thủ chỉ có thể để sau rồi tính.

Ngoài việc ra lệnh cho các quý tộc ở biên giới tăng cường phòng thủ, Vương quốc Warhammer thực lực là không thể chi viện thêm được nữa.

Kế hoạch lúc đầu là đợi đến khi công sự trong khu vực nguy hiểm xây dựng gần hết rồi mới tổ chức nhân thủ đi xây dựng phòng tuyến phía tây vương quốc, tiếc là địch nhân đến quá nhanh.

"Xây dựng tuyến phòng thủ tạm thời cũng được. Nhưng mà quân đội phải đẩy nhanh tiến độ, cần phải hoàn thành việc xây dựng tuyến phòng thủ tạm thời trước khi đại quân Thú nhân phát động tấn công."

"Không đủ nhân lực thì để cho các quý tộc ở biên giới tự nghĩ biện pháp. Không phải bọn hắn đang phàn nàn là mỗi ngày đều có nhiều dòng người tị nạn lớn tràn vào sao, vậy thì để cho họ tự tổ chức những người tị nạn này để xây dựng công sự đi."

"Vừa lúc có thể kiềm chế người dân ở khu vực biên giới, tránh cho bọn chúng lang thang khắp nơi và ảnh hưởng đến an ninh của các nơi trong Vương quốc."

Joseph II lạnh lùng nói.

Trong trường hợp không đủ cứ điểm thành lũy để chứa hết những người tị nạn này, kiềm chế bọn họ ở tiền tuyến chẳng khác gì tặng đầu người cho thú nhân.

Mọi chuyện đều là vì lợi ích của vương quốc. Nếu không năng lực giải quyết phiền phức mà đám nạn dân mang lại, vậy thì chỉ có thể giải quyết hết đám nạn dân mang lại phiền phức. ...

"Bá tước các hạ, bên ngoài có một tên kỵ binh Griffin tự xưng là thành viên của gia tộc Holliser, được tiểu thư Melissa sai đến đây gửi thư cho ngài."

Hudson là đại tướng thống soái nhất phương, hiện giờ cũng có thể miễn cưỡng tính là quyền cao chức trọng. Trong tình huống bình thường, người xa lạ không có tư cách cầu kiến hắn.

Nhưng bây giờ là tình huống đặc thù, các quý tộc tỉnh Đông nam đều biết mối quan hệ của hắn và Melissa.

Vị hôn thê của chủ soái phái người tới đưa tin, không ai dám ém nhẹm chuyện này.

"Đã xác minh danh tính của người tới chưa?"

Hudson quan tâm hỏi.

Là một vị thống soái cẩn thận, hắn sẽ không tuỳ tiện tạo cơ hội cho người lạ tiếp cận mình. Đặc biệt là vào những lúc như thế nào, bức thư này được gửi quá trùng hợp.

Mặc dù hắn tiếp tục với Melissa cũng được bao lâu, nhưng vẫn hiểu được cô nàng này mấy phần. Trong tình huống bình thường, vị hôn thê của hắn chắc chắn sẽ không vì một bức thư mà hưng sư động chúng.

Gia tộc Holliser có nội tình thâm hậu, nhưng vẫn chưa đủ năng lực để chăn nuôi Griffin. Mấy tên kỵ binh Griffin trong gia tộc đều được mua từ trong tay vương thất với giá cao.

Loại nhiệm vụ đường dài nguy hiểm này, đừng nói là một vị tiểu thư quý tộc, cho dù là Tử tước Aurane muốn điều động cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

"Đã xác minh rồi, người tới đúng là thành viên của Gia tộc Holliser. Không chỉ biết ám ngữ, mà trong quân còn có người biết y."

Tom khẳng định nói.

Nhận được đáp án xác định, Hudson bèn khoát tay áo nói: "Nếu đã không có vấn đề thì mang y vào đây đi!"

Chương 574 - Mua Mua Mua

Trong chiến tranh, không có chỗ cho sự dịu dàng. Cho dù là thống soái một phương cũng rất khó có thể giao tiếp với người nhà.

Công văn thì có thể để kỵ binh Griffin của Người Mosey mang về cho Vương quốc, nhưng thư nhà thì không được.

Không phải là sợ bị người ta mắng, đơn giản chỉ vì số lượng kỵ binh Griffin quá ít, không đủ dùng.

Dựa vào tín sứ để đưa tin, giữa chừng chậm trễ một tháng là chuyện bình thường. Với khoảng thời gian dài như vậy, nội dung bức thư đã trở thành tin cũ.

Điều quan trọng nhất là nếu như Hudson dẫn đầu làm vậy thì các quý tộc sĩ quan trong quân đội viễn chinh đều sẽ học theo, sợ là binh lính dùng để đưa tin sẽ tăng lên 3 chữ số.

"Bá tước các hạ, tiểu thư Melissa và gia chủ đã cố ý căn dặn, bức mật thư này chỉ có thể do ngài đích thân mở ra."

Trong khi nói chuyện, người tới đã trình bức thư lên. Nhưng mà Hudson không vội đưa tay ra tiếp nhân, mà thì triển một chiêu ma pháp khiến cho bức thư lơ lửng giữa không trung.

Sau khi xác định không có vấn đề, hắn mới từ từ mở bức thư ra. Một lúc sau, Hudson mới chậm rãi nói:

"Trở về nói cho Tử tước Aurane biết là ta đã hiểu rồi. Nhưng mà trên chiến trường phong vân biến ảo khó lường, loạn thế thực sự chỉ vừa mới bắt đầu, tạm thời không nên vọng động."

"Phần còn lại ta sẽ giải thích trong thư, ngươi ở trong thành nghỉ ngơi một ngày, tiện thể giúp ta mang mấy bức thư trở về."

Ngừng một chút, Hudson lại nói: "Tom, truyền lệnh xuống, phong tỏa toàn bộ tin tức về chuyện ngày hôm nay."

Không phải là do chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chủ yếu là vì hắn sợ sau khi tin tức này được truyền ra liền sẽ có một đống quý tộc cầm thư nhà chạy tới.

Dù cho Griffin là Ma thú, nhưng đẳng cấp của nó lại không phải là rất cao. Nếu như có quá nhiều thư, cuối cùng phát hiện ra không mang được thì sẽ rất lúng túng.

Hơn nữa đám quý tộc quân viễn chinh còn phân bố trong 6 tỉnh thành. Công việc truyền tin này cũng là một dự án lớn.

Dùng tài nguyên của Gia tộc Holliser để bán ân tình, người ta không thể không có ý kiến.

Hudson chắc chắn là sẽ không làm loại người tốt này.

Hắn nhấc bút lên, đang muốn viết thì lại đột nhiên phát hiện mình không biết nên viết như thế nào.

Hắn hiểu ý của gia tộc Holliser, đơn giản là cảm thấy mấy cái hố củ cải ở phía trước trống không đủ nhiều, không thể cam đoan nhà mình có thể lọt hố, cho nên muốn đào thêm mấy cái nữa.

Vấn đề là các đại quý tộc cũng không phải đồ đần, nhưng kẻ ngốc như Công tước Lưu Phong kia, chỉ cần có thể gặp được cũng xem như là một kỳ tích rồi, trông cậy vào tất cả đại quý tộc đều ngu như vậy thì lại là quá hão huyền.

Vung cuốc đúng thì mới đào được hố. Nếu như vung lệch, rất có thể sẽ đào trúng chân mình.

Không thể hố chết người ta, ngược lại là trêu chọc một đại địch cho gia tộc, vậy thì sẽ rất bi kịch.

Trong những cuộc đại chiến trước đây đều có rất nhiều chuyện hố đồng đội xảy ra. Nhưng mà những chuyện này đều không xảy ra ở hiện tại, mà ở lúc đại phản công.

Khi đại cục đã định, cho dù có hố chết mấy nhà thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục thắng lợi của cuộc chiến, lúc đó mọi người mới có tâm tư nội đấu.

Bình thường mà nói, trong loại trò chơi hố lẫn nhau này, những quý tộc giỏi về cầm quân thường thường có nhiều lợi thế hơn.

Những người thảm nhất thường là lính mới, nhiều khi còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì đã bị người ta bán rồi.

Thảm hại hơn chính là bị người ta ám toán, cũng không biết là ai làm.

Hudson vốn không định xen vào loại chuyện thối nát này, nhưng nếu xét theo tình huống hiện giờ, có vẻ như hắn vẫn không thể thoát được.

Lúc còn ở trong Công quốc Mosey thì còn tốt, mọi người không chia chung một phần bánh gato, cho nên không tồn tại chuyện xung đột lợi ích.

Đối với một vị đại tướng ngoại lai có thể ảnh hưởng đến thế cục phát triển như hắn, mọi người lôi kéo còn không kịp, căn bản sẽ không có chuyện chạy tới đắc tội.

Nhưng một khi về nước tham gia cuộc chiến phản công Đế quốc Thú Nhân thì tình hình sẽ khác.

Trong tình huống hố củ cải đang bị thiếu hụt nghiêm trọng, ngoài việc phải hố những đại quý tộc trước mặt ra, thì hắn còn phải hố thêm những đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn khác.

Ở trước mặt lợi ích, có lẽ Hudson còn có thể duy trì lý tính, nhưng không thể cam đoan những người khác cũng có thể duy trì lý tính.

Nâng bút, lại đặt bút, một bức thư đã được hoàn thành. ...

Cực hạn của con người đều là bị ép ra. Người Mosey đã quyết định vay nợ cứu quốc, cho nên rất nhanh liền bộc phát ra tiềm lực bạo không có gì sánh kịp.

Tất cả các đại quý tộc trong nước, bao gồm cả hoàng gia, đều nhao nhao chào hàng trái phiếu thay cho Công quốc. Nhóm đối tượng bị lừa đầu tiên đương nhiên là người thân và bạn bè ở nước ngoài.

Hố người trong nhà cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ. Không có cách nào, vòng tròn của các đại quý tộc cũng chỉ lớn có vậy.

Mấy gia tộc lớn trong nước còn không đủ để thông gia được, thông gia xuyên quốc gia liền trở thành chuyện tất nhiên.

Mục tiêu được chọn đều là người một nhà, đối tượng chào hàng đương nhiên cũng chỉ có thể là người một nhà. Còn về vấn đề hậu hoạn trong tương lai, giữ được cơ nghiệp gia tộc trước rồi nói sau!

Dù có nói thế nào, tiền lãi kếch xù mà bọn họ cam kết đều được trả bằng vàng ròng bạc trắng, không phải chỉ chiếm tiện nghi.

Hiện giờ thì Công quốc Mosey không có ý nghĩ quỵt nợ, ngay cả kế hoạch trả nợ cũng đã được làm xong. Đợi sau khi chiến tranh kết thúc, Công quốc Sẽ triển khai "Thuế trả nợ", do toàn thể quốc dân cùng nhau thanh toán.

Tuy rằng chưa ban hành nội quy cụ thể, nhưng lại rất có lòng thành. Chỉ cần Công quốc Mosey có thể tồn tại được đến sau chiến tranh, những trái phiếu này đều sẽ được trả tiền.

Còn nếu xảy ra bất trắc, Công quốc không còn, lúc đó sẽ là một câu chuyện khác.

Chương 575 - Mua Mua Mua (2)

Rủi ro cao thì lợi nhuận mới cao, muốn nhận được lợi nhuận vượt trội thì chắc chắn phải gánh chịu khả năng mất cả chì lẫn chài.

Theo một nghĩa nào đó, Hudson cũng đã cống hiến một phần lực lượng trong lần đầu tư bỏ vốn đặc thù này của Người Mosey.

« Đại thắng Hùng Nhân Hoàng đình Tại Bethel » vừa mới kết thúc, lòng tin tăng lên rất nhiều. Cộng thêm sự ủng hộ mạnh mẽ của Liên minh nhân tộc, mọi người vẫn rất xem trọng Công quốc Mosey.

Các thế lực lớn trên quốc tế có lọt hố hay không thì Hudson không biết. Hắn chỉ biết là có không ít quý tộc quân viễn chinh đã nhảy xuống hố rồi.

Nhìn Raquel đang chào hàng trái phiếu với mình, sắc mặt Hudson lập tức tối sầm lại. Chủ ý này là do hắn đưa ra, vậy mà bây giờ lại muốn hố cả hắn nữa.

Chẳng qua điều này cũng đã chứng minh là Người Mosey lần này rất đáng tin cậy, đã giữ kín bí mật về chiến lược vay tiền để cứu nước này.

"Tử tước Raquel, ngươi cũng biết là từ khi ta thượng nhiệm đến nay đều chỉ có hai bàn tay trắng."

"Mặc dù được chia không ít chiến lợi phẩm, nhưng chi phí hàng ngày của ta luôn rất lớn, có rất ít tiền tiết kiệm."

"Tuy nhiên, ta vẫn sẵn sàng đóng góp cho sự nghiệp gây quỹ của quý quốc. Như vậy đi, ta sẽ đăng ký mua 1 vạn kim tệ trái phiếu do quý quốc phát hành."

Hudson nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, sau này hắn sẽ lấy lại gấp trăm lần những gì đã trả hiện giờ.

Nếu không phải vì nhu cầu chính trị, ngay cả một vạn kim tệ này mà hắn cũng chẳng muốn bỏ ra. Còn bọn thủ hạ bị hố, Hudson sẽ lựa chọn giả vờ như không thấy.

Không có cách nào, ý thức liều mạng của các quý tộc sĩ quan eo quấn bạc triệu sẽ giảm xuống.

Đây gần như là phiền não chung của toàn bộ lão đại. Một mặt phải dùng tiền tài để kích thích các tiểu đệ bán mạng, một mặt lại lo lắng tiểu đệ có quá nhiều tiền, mất ý thức tiến thủ.

Trên đại lục Aslante thì càng phải lo lắng nhiều hơn một chút. Bởi vì trong túi của các tiểu đệ có quá nhiều tiền thì sau khi về nước đều sẽ chuyển hóa số tiền này thành thực lực quân sự.

Đối với lão đại mà nói, đây chắc chắn không phải là chuyện tốt. Đặc biệt là đối với Hudson đang muốn thu phục tiểu để bán mạng cho mình, chuyện này càng là một thảm họa.

Người ta đã có tất cả mọi thứ, tự mình sống một cuộc sống tiêu dao tự tại. Cần gì phải lao tâm lao lực làm công cho hắn nữa?

Người Mosey có thể ra tay hố hết tiền trong túi của các tiểu đệ, Hudson cũng rất vui khi thấy điều đó. Điều này có nghĩa là hắn có thể loại bỏ hai chuyện rắc rối cùng một lúc.

Không cần phải lo lắng các tiểu đệ sẽ phát triển lớn mạnh sau chiến tranh, thoát khỏi phạm vi chưởng khống của người làm lão đại như hắn; lại không cần phải lo đám tiểu đệ này trở nên tiêu cực biếng nhác.

Bỏ nhiều tiền ra mua trái phiếu của Người Mosey cũng có nghĩa là đã ràng buộc bản thân với số phận của Công quốc Mosey. Trong những cuộc chiến sau này, Hudson hầu như không cần phải quan tâm đến vấn đề sĩ khí.

Chỉ có thể nói: lợi ích động nhân tâm, nếu như không biết trước là trong này có hố, sợ là Hudson cũng đã trúng chiêu rồi.

Lãi suất hàng năm là 30%, còn dùng danh dự của chính phủ để chứng thực, chuyện này đã vượt quá giới hạn cho vay thông thường của giới quý tộc.

Đều là do hoàn cảnh xã hội đưa đẩy. Đại đa số những người dưới trướng mà các quý tộc lão gia trị vì đều là nông nô, số lượng dân tự do cực kỳ ít ỏi. Kiềm chế sự phát triển bồng bột của ngành cho vay nặng lãi từ gốc rễ.

Một chút lợi ích như vậy còn không đáng để quý tộc từ bỏ vinh diệu của bản thân mà để tham gia vào các hoạt động mờ ám này.

Ngay cả khi muốn kiếm tiền từ trên người của dân tự do thì quý tộc cũng sẽ đem quyền cho vay tiền bán cho thương nhân, mà không phải tự mình hạ tràng chơi.

Trong giới quý tộc rất hiếm khi phát sinh chuyện quỵt nợ. Có thể nói đây là một vụ kinh doanh không có nguy hiểm, cộng thêm quan hệ ân tình, lãi suất cho vay thường không quá cao.

Thậm chí lần này Người Mosey còn lên kế hoạch trả nợ rõ ràng, dù có nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy thành ý. Các quý tộc chưa phải trải qua cảnh bị quỵt nợ nên bị trúng chiêu cũng không có gì kỳ lạ.

Dù sao bọn họ cũng chỉ biết Công quốc Mosey trả nợ rất có thành ý, nhưng lại không biết người ta rốt cuộc đã mượn bao nhiêu tiền.

Có lẽ bây giờ Người Mosey còn có thể tiết chế, chưa in trái phiếu một cách mù quáng, nhưng Hudson dám khẳng định, một khi loại chuyện này có tiền lệ thì sau này sẽ không kiểm soát được.

Chiến tranh chính là con thú nuốt vàng lớn nhất, không ai biết tiếp theo sẽ cần phải tiêu bao nhiêu tiền. Khi trong túi không có tiền, tất cả mọi người đều nghĩ trăm phương ngàn kế để tiết kiệm, thắt chặt chi tiêu.

Nhưng nếu như quốc khố có tiền, nhiều khoản chi tiêu không cần phải tiết kiệm nữa.

Không nói cái khác, chỉ tính riêng chi phí mua sắm vũ khí trang bị thôi đã tăng gấp mấy lần, thậm chí là gấp mười mấy lần.

Không đủ lương thảo, mua!

Không đủ áo giáp, mua!

Không đủ chiến mã, mua!

Quyển trục ma pháp xài rất tốt, mua!

Ma pháp nỏ có uy lực lớn, mua!

Ma Tinh pháo thích hợp để thủ thành, mua!...

Hết thảy đều vì thắng được cuộc chiến này, tốn một chút tiền thì tính là gì.

Kết quả cuối cùng của việc "mua, mua, mua..." này chắc chắn là chi tiêu tài chính đang nhanh chóng bành trướng.

Xài hết dự toán thì lại tiếp tục đi mượn. Còn vấn đề trả tiền, đó là chuyện của tương lai.

Có lẽ chờ đến khi Công quốc Mosey nhận thức được áp lực trả nợ thì đã bước lên con đường mượn mới trả cũ không có lối về rồi.

Thứ điều quyết định kết quả cuối cùng không phải là ý chí của mỗi người, mà nằm ở chỗ cuộc chiến này sẽ kéo dài bao lâu.

Nếu như cuộc chiến này kết thúc nhanh chóng, dựa vào trình độ giàu có của Công quốc, chuyện trả nợ trong tương lai cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng nếu kéo chừng 3-5 năm, lúc đó sẽ không còn là vấn đề trả tiền nữa, mà là cục nợ này có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Chương 576 - Mua Mua Mua (3)

Chuyện này còn chưa có xảy ra, Hudson đương nhiên sẽ không chạy đi nói những lời xui xẻo này.

Là một thành viên trong nhóm những người lợi ích, hắn không chỉ không thể đi vạch trần, mà còn phải phối hợp với Người Mosey tiêu thụ trái phiếu.

Tự mình hạ tràng có rủi ro quá lớn, mua một chút là đủ rồi. Nếu như bị cục nợ này nổ, hắn cũng là "người bị hại" .

Nhìn màn trình diễn của Hudson, nội tâm của Tử tước Raquel đã sụp đổ. Một kẻ ngay cả chiến công cũng có thể lấy ra bán mà còn dám nói là hai bàn tay trắng.

Mặc dù y không biết Hudson đã vơ vét được cụ thể bao nhiêu tiền, nhưng chuyện chia mấy chục vạn kim tệ chiến lợi phẩm lại là việc bày ở ngoài sáng.

"Chi tiêu lớn" càng làm cho y cạn lời hơn, toàn bộ chi phí của quân viễn chinh đều do Công quốc Mosey thanh toán.

Là tổng chỉ huy của quân viễn chinh, toàn bộ chi tiêu của Hudson đều được Công quốc tính sổ, muốn dùng tiền cũng không có cơ hội.

"Bá tước các hạ, nếu như trong tay các hạ không có tiền thì còn có thể dùng những cách khác để mua."

"Bởi vì chiến tranh nên tiền thưởng của cuộc đại chiến lần trước vẫn chưa được cấp phát."

"Nếu như Bá tước các hạ đồng ý, chúng tôi có thể trực tiếp chuyển hóa thành trái phiếu."

Raquel kiên trì đề nghị.

Về mặt bản chất thì việc bán trái phiếu cho Hudson không phải là vì móc bao nhiêu tiền từ trong túi của hắn, mà là dùng để tuyên truyền chính trị.

Chuyện tài sản mà Hùng Nhân tộc khổ tâm cướp bóc đều rơi vào trong tay của quân viễn chinh cũng không phải là bí mật gì.

Chỉ cần Hudson chịu dẫn đầu mua trái phiếu thì việc chào hàng sau này sẽ suôn sẻ hơn nhiều, dễ dàng hơn việc tới tận cửa chào hàng.

Gom góp quân phí chỉ là phụ, quan trọng là phải ràng buộc sâu sắc với quân viễn chinh. Nếu như toàn bộ quân viễn chinh đều mua trái phiếu của bọn họ thì còn có thể ngồi yên nhìn thành Dapest bị vây công không?

Vì đạt được mục đích chiến lược, giải quyết Hudson là chuyện rất cần thiết. Nếu đã không lừa được, vậy thì dùng vàng ròng bạc trắng nện là được.

"Không thành vấn đề, ta sẽ dùng tất cả tiền thưởng của mình để mua trái phiếu chiến tranh của quý quốc, đóng góp một phần sức mạnh cho cuộc chiến tranh chính nghĩa này."

"Hy vọng là sau khi quý quốc huy động đủ kinh phí chiến tranh thì mau chóng mua sắm một nhóm chiến mã, bổ sung quân giới cho quân đội tiền tuyến."

Hudson hào khí nói.

Tiền thưởng không trả đúng hạn, ngoài nguyên nhân chiến tranh ra, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Công quốc Mosey không có tiền.

Nếu như không giải quyết được vấn đề tài chính, tiền thưởng sẽ không bao giờ được trả. Hiện giờ đổi nó ra thành trái phiếu chiến tranh thì chẳng khác nào biến tài sản chết thành tài sản rủi ro cao.

Tài sản rủi ro cao vẫn có khả năng sinh lời, nếu như Người Mosey biểu hiện tốt, không chừng nửa đường còn có thể tìm được một kẻ ngốc lắm tiền ôm hết.

So với những tài phú hư vô mờ mịt này, Hudson coi trọng những vũ khí và trang thiết bị có thể lập tức mang lại kết quả và nâng cao sức mạnh của quân đội.

Từ khi lấy được thắng lợi trong « Đại thắng Hùng Nhân Hoàng đình Tại Bethel », Hudson đã lần lượt thu nạp được 3000 bại binh.

Có lẽ là những người này muốn chuồn đi luôn, nhưng sau khi phát hiện ra thời gian lang thang không dễ chịu, thấy có cơ hội lập công chuộc tội nên mới lựa chọn trở lại trận doanh của quân viễn chinh.

Ôm bắp đùi không mất mặt, đều là người trưởng thành, Hudson sẽ không nghiêm túc truy xét vấn đề này.

Dựa vào việc thu nạp bại binh, cộng thêm việc điều sĩ quan từ một vài quân đoàn khác, và điều động 3000 thanh niên trai tráng từ trong quân phòng thủ, hắn đã nhanh chóng thành lập được quân đoàn thứ 4.

Thành phần của bại binh rất phức tạp, có thể nói là liên quân bốn nước, sức chiến đấu thì không thể trông cậy vào được trong một thời gian ngắn.

Không thể làm chủ lực, vậy thì làm phụ binh. Hudson lão gia vốn đã quen nhìn các cảnh tượng hoành tráng rồi, hiện giờ hắn cũng không chê binh nhiều.

So với Hoàng tộc Thú nhân, thể lực của binh sĩ nhân tộc kém rất xa. Cho dù là chủ lực đối chiến chủ lực, trong tình huống binh lực song phương ngang hàng, quân đội nhân tộc vẫn sẽ chịu tổn thất lớn.

Nếu muốn bù đắp sự chênh lệch này, thì chỉ có thể dựa vào vũ khí và trang bị. Con người là bá chủ đại lục, là thế lực dẫn đầu về sự phát triển của nền văn minh.

Hiếm khi có dịp các quốc gia trên đại lục sẵn sàng nới lỏng hạn chế, nếu như nhân cơ hội kiếm về một lô hàng hóa cao cấp, muốn có được hàng cao cấp như vậy sau chiến tranh thì sẽ không còn là vấn đề tiền bạc nữa.

Để có nhiều trang bị tối tân hơn, để quyền nói chuyện của mình mạnh hơn sau chiến tranh, hắn bắt buộc phải tiếp tục tăng cường quân bị.

Còn về vấn đề quân số, Hudson đã gửi công văn cho vương quốc rồi. Hắn vừa mới đánh thắng trận, trong nước ít nhiều gì cũng được suy xét một chút ý kiến của một vị đại tướng tiền tuyến.

Cho dù không tăng phái viện quân thì cũng phải cho quyền bổ sung tổn thất.

Trong nước bổ sung một phần, lại tìm cơ hội bổ sung một phần từ Công quốc Mosey, quân viễn chinh khôi phục chế độ trước chỉ là vấn đề thời gian.

Có chiến công bên người, trong tay nắm mười mấy vạn đại quân, dù có ở địa phương nào thì đây cũng là một lực lượng quan trọng. ...

Lutecia, Charles III, người đã chủ trì thành công Hội nghị Liên minh nhân tộc, gần nhất đều là phong quang vô hạn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ông ta liền cảm thấy mệt mỏi với những cuộc cãi vã không hồi kết trong liên minh.

Quyết định dùng thú nhân để giết gà dọa khỉ đã được thông qua rồi, nhưng bây giờ lại vướng vào vấn đề phân bổ quân giữa các nước.

Trong lòng ông ta luôn xem thường đám nghị viên tính toán chi li này. Cả đám đều chỉ biết nhìn chằm chằm món lợi nhỏ của mình, một chút cái nhìn đại cục cũng không có.

Loài người là bá chủ đại lục, lãnh thổ thực tế mà loài người chiếm giữ chỉ bằng một phần ba lục địa.

Chương 577 - Ám Sát

Nhân tộc có thể trấn áp được các dị tộc khác là bởi vì chiếm được đất đai màu mỡ hơn, đa phần những khu vực mà dị tộc chiếm cứ đều là vùng núi, thảo nguyên, hoang mạc, sa mạc, thế giới băng tuyết...

Loại ưu thế này chỉ dựa trên tình huống từng dị tộc chiến đấu đơn lẻ, một khi các tộc đoàn kết lại, kẻ nên phát sầu sẽ là nhân tộc.

Biện pháp tốt nhất để loại bỏ các mối đe dọa chính đàn áp các chủng tộc mạnh nhất trong dị tộc.

Đặc biệt là một số chủng tộc từng là bá chủ thế giới, họ sẽ là đối tượng trọng điểm cần phải được đả kích.

Sau khi giải quyết xong những tai họa ngầm này, những chủng tộc nhỏ còn lại sẽ chẳng là gì cả.

Một khi ổn định nội bộ thì mới có hy vọng vượt qua đại kiếp nạn 10 vạn năm một cách thuận lợi.

"Bệ hạ, gần đây Người Mosey hoạt động rất tích cực, không ngừng chào hàng trái phiếu chiến tranh với các đại quý tộc."

"Dựa vào lãi suất siêu cao, trong vương quốc đã có không ít quý tộc bỏ tiền ra mua."

"Số lượng cụ thể thì không biết, nhưng từ các loại dấu hiệu cho thấy, bọn họ đã bán ra mấy trăm vạn trái phiếu chiến tranh ở tại trong Vương quốc."

"Có tiền, họ tiếp tục càn quét thị trường. Giá của tất cả các vật liệu liên quan đến chiến tranh đã tăng lên ở các mức độ khác nhau."

Tể tướng Bergson cười ha hả nói.

Có thể thấy được ông ta cũng kiếm được không ít lợi lộc từ việc "Bán bán bán" và "Mua mua mua" của Người Mosey.

Đúng ra mà nói, chỉ cần trái phiếu chiến tranh có thể trả được tiền lãi thì đám đại quý tộc đều là những kẻ thu lợi.

Lấy tiền thì phải làm việc. Một đơn đặt hàng khổng lồ không chỉ là một vụ giao dịch mua sắm đơn giản mà còn là một lần quan hệ công chúng.

Hiện giờ nói ra chuyện này là vì Bergson biết rằng Quốc vương của mình muốn tất cả các quốc gia gửi quân chi viện càng sớm càng tốt.

Còn về chuyện tọa sơn quan hổ đấu, mượn cơ hội để suy yếu thực lực của ba đại quốc phương bắc, Charles III còn khinh thường làm vậy.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ thực lực, là đệ nhất cường quốc trên đại lục, Vương quốc Frank có đủ lợi thế so với những kẻ truy đuổi mình.

Về dân số, chính trị, kinh tế, quân sự, văn hóa đều là siêu việt toàn diện.

Sức mạnh của một vương quốc còn mạnh hơn cả ba quốc gia lớn phía bắc cộng lại.

So ra thì Vương quốc Alpha giống như một học sinh kém, chỉ có thực lực quân sự bị thú nhân huấn luyện ra mới có thể được xếp hạng trước ba trong tất cả Vương quốc.

Còn về thực lực ở các phương diện khác thì lại không có cách nào nhìn thấy. Một quốc gia phải thường xuyên liều mạng với thú nhân vốn chẳng đáng để y phân tâm chú ý.

"Ha ha..."

"Lần này Người Mosey chơi rất lớn, ta ở trong vương cung mà còn nghe được. Trái phiếu chiến tranh của bọn họ lại còn bán cho cả vương thất, nhưng xét đến những ảnh hưởng về mặt chính trị nên vương thất cũng không mua nhiều."

"Lần này Thú nhân thực sự đã đẩy họ vào thế khó rồi, thậm chí ngay cả thuế trả nợ cũng nghĩ ra được, hơn nữa những quý tộc trong Công quốc lại còn không phản đối."

"Đây cũng là một chuyện tốt, Người Mosey đã biểu hiện tích cực như thế, chúng ta liền tạo thuận tiện cho bọn họ."

"Bọn họ muốn mua cái gì thì cứ để cho họ mua!"...

Cảnh tượng tương tự đang liên tục xảy ra trong rất nhiều quốc gia nhân tộc. Quyền quý của các quốc gia nhận được chỗ tốt đều vô cùng ủng hộ hành động mua mua mua của Người Mosey.

Ngay cả khi Liên minh nhân tộc cung cấp vật tư cho các quốc gia phương bắc đang giao chiến, Công quốc Mosey cũng mơ mơ hồ hồ xếp ở vị thứ đầu tiên.

Mọi hành động đều do các nghị viên tự nguyện. Chủ đề này vừa được đưa ra tại cuộc họp của Liên minh Nhân tộc, nó liền được thông qua với số phiếu cao, chẳng cần thời gian để đi đả thông quan hệ.

Lý do bên ngoài là vì tình hình của Công quốc Mosey đang nguy hiểm nhất, cần sự giúp đỡ khẩn cấp của Liên minh Nhân tộc. Còn nguyên nhân thực sự sau lưng thì không cần phải suy xét kỹ.

Bầu không khí túc sát do chiến tranh mang lại đã tràn ngập khắp thế giới. Những ngọn cờ tung bay trong gió đã bị rách tơi tả, như thể sẽ rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Trên cổng thành còn có rất nhiều xác chết nằm la liệt trên mặt đất. Thương binh đang chảy máu đầm đìa, nhưng lại không có người tiến lên thu dọn, mùi máu và mồ hôi nồng nặc trộn lẫn tràn ngập không khí, làm cho không khí trở nên hăng hắc khó chịu.

Ngọn lửa chiến tranh cuối cùng đã lan đến thành Oster. Khi ở trước mặt sự sống mà cái chết, đám quý tộc Công quốc Orton không còn đường lui đã giải phóng ra tiềm lực lớn nhất của mình.

Những tiếng gào thét thảm thiết làm rung động lòng người. Dưới sự dẫn dắt của các quý tộc trong thành, các binh sĩ Orton toàn thân nhuốm máu đang phát ra những tiếng hét đau thấu tim gan.

Kiểu hò hét truyền nhiễm và khích lệ lẫn nhau này đã xua tan rất nhiều nỗi sợ hãi âm thầm trong lòng họ.

Những mũi tên điên cuồng bay trong không trung, kéo theo một cơn mưa tên, trông như cá diếc sang sông, cắt xuyên qua bầu trời quang đãng rồi lao thẳng vào người của những binh sĩ thú nhân đang công thành.

Máy ném đá, Ma Tinh pháo, các loại nỏ đang bay loạn khắp nơi.

Lúc này, các cường giả của hai phe cũng đang chiến đấu rất kịch liệt. Đấu khí bay tứ tung, Ma pháp loạn vũ. Cảnh tượng kinh hoàng đến mức chỉ cần nhìn thôi cũng có thể làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiếng gào thét thê lương, điên cuồng giết chóc, phong hỏa nóng bỏng, khiến cho binh sĩ hai quân càng thêm phẫn nộ, cuộc chiến ngày càng khốc liệt.

Trận chiến thành Oster lần này dường như cũng là trận chiến khó khăn nhất kể từ khi đội quân thú nhân tiến vào Công quốc Orton. Ánh tà dương đỏ như máu, ánh chiều tà chiếu lên trên cổng thành.

"Truyền lệnh xuống, đình chỉ công thành!"

Công tước Daniel lạnh lùng nói ra.

Công phòng chiến chỉ kéo dài một ngày, đại quân thú nhân đã phải bị tổn thất lên tới 4 chữ số. Đây không phải là quân đội pháo hôi, mà là quân tinh nhuệ của Đế quốc Thú Nhân.

Chương 578 - Ám Sát (2)

Thời điểm tốt nhất để công phố đã bị bỏ lỡ, các quý tộc trong thành đã bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn. Nếu như tiếp tục tấn công, cho dù có giành được thành Oster thì cũng là được không bù mất. . . .

"Công tước các hạ, vất vả lắm chúng ta mới đẩy được lên đầu tường thành, tại sao các hạ lại đột nhiên hạ lệnh đình chỉ tiến công?"

Công tước Daniel trừng mắt nhìn người đang nổi giận đùng đùng bước tới, kiêu ngạo trả lời: "Bá tước Pulver, ngươi đang chất vấn ta sao?"

"Đừng quên, hiện giờ ta mới là chủ soái liên quân. Ta không có nghĩa vụ phải giải thích cho ngươi biết mệnh lệnh của ta. Chuyện mà ngươi cần làm là phục tùng mệnh lệnh."

"Đây là lần thứ nhất, cũng là lần cuối cùng!"

Giọng nói lạnh như băng này khiến cho Pulver lập tức dập tắt cơn giận. Sau khi tỉnh táo lại, sau lưng ông ta toát đầy mồ hôi lạnh.

Biệt danh "Công tước mặt lạnh" không chỉ có là nói kẻ này làm người lạnh lùng, mà còn kèm theo sự giết chóc tàn nhẫn. .

Không chỉ đối với địch nhân sát phạt quả quyết, mà đối với người mình cũng là như thế.

Nhìn thấy bầu không khí trở nên lúng túng, thống soái Tộc Ưng Bartle bèn mở miệng khuyên: "Công tước các hạ, Bá tước

Pulver chỉ là nhất thời kích động."

"Dù sao, vì xông lên đầu tường thành, quân đoàn Hùng Nhân Tộc đã phải trả giá không nhỏ, hiện giờ lại đột nhiên dừng tay, trong lòng có chút cảm xúc cũng có thể hiểu được."

Có thể thấy được Bartle cũng có một chút bất mãn với mệnh lệnh của Công tước Daniel. Nhưng gã ta lại biết nhẫn nại, không trực tiếp chạy tới chất vấn.

"Nếu các ngươi muốn biết, vậy thì ta sẽ nói cho các ngươi biết. Chắc là các ngươi vẫn còn chưa quên chuyện cũ ở Pháo đài Bethel phải không!"

"Từ khi trận công thành chiến này bộc phát cho đến giờ, bọn chúng chưa bao giờ ngừng bắn Ma Tinh pháo, quyển trục ma pháp cũng được ném ra ngoài liên tục, giống như không cần tiền vậy, hoàn toàn không cân nhắc đến chi phí chiến tranh."

"Đám quý tộc trong thành Orton đã bị chúng ta dồn vào chân tường rồi, nhưng lại không lựa chọn chạy trốn, như vậy cũng có nghĩa là bọn chúng đang chuẩn bị liều mạng với chúng ta."

"Đừng bị nhận thức kém cỏi của bản thân che đậy hai mắt. Nhân tộc dù sao cũng là bá chủ đại lục, tuy rằng nội bộ đang chia năm xẻ bảy, nhưng cũng không thể xem thường bọn nội tình truyền thừa của bọn hắn ."

"Hiện giờ trong tay chúng ta không đủ quân đoàn pháo hôi để dùng, lấy quân tinh nhuệ ra đổi mạng với bọn chúng, cho dù có thể đánh chiếm được tòa thành này thì cũng không còn đủ quân số để chấp hành kế hoạch tiếp theo."

"Công quốc Orton cũng không phải là mục tiêu của chúng ta, nguyên nhân mà ta phát động cuộc công thành chiến này chỉ vì quân đội của bọn hắn đã có những biểu hiện kém cỏi trước đó, cũng vì chuyện này đã khiến cho chúng ta cảm thấy chỉ cần một trận chiến là có thể công phá được."

"Nhưng cuộc chiến trước mắt đã chứng minh phán đoán của chúng ta sai rồi. Quyết tâm chống trả của địch nhân còn mạnh hơn trong dự đoán nhiều."

"Nếu đã làm sai thì phải sửa chữa kịp thời, không thể tiếp tục đi sai đường nữa."

Công tước Daniel giải thích với giọng điệu giễu cợt.

Chuyện này chỉ vì sự kiêu ngạo thôi sao?

Không, y đang cố tình làm vậy.

Ban đầu thì liên quân vốn đã lục đục với nhau, nếu như chủ soái không cứng rắn một chút thì trận chiến này sẽ không thể nào đánh được.

Muốn chỉ huy được đội ngũ thì nhất định phải gõ tướng lĩnh của những tộc khác một lần, lập uy cho chủ soái.

Trong tay mọi người đều có binh sĩ, dùng sức mạnh để lập uy khẳng định là không được. Như vậy chỉ có thể trấn áp tinh thần để xác lập địa vị thống soái của y.

Ngay từ đầu thì Công tước Daniel đã không ngừng quán thâu cho tướng lĩnh của các tộc: Các ngươi không có năng lực, khi đánh trận nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của chủ soái.

Lời giải thích hiện giờ giống như là đang dùng ví dụ thực tế để nói cho ba người biết: Các ngươi đều quá ngu, vấn đề rõ ràng như vậy mà cũng không thấy.

Sau này chỉ cần trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của chủ soái là được, đừng có lại suy nghĩ lung tung, tự cho là thông minh nữa.

Đại quân thú nhân từ bỏ thành Oster, chúng cũng không ở lại Công quốc Orton mà trực tiếp tiến thẳng về phía Vương quốc Warhammer. . . .

Waxas là một trong những tỉnh phía bắc quan trọng của Vương quốc Alpha, luôn là tâm điểm trong các cuộc tấn công của thú nhân.

Cuộc đại chiến lần này cũng không ngoại lệ, từ khi chiến tranh bắt đầu, nơi này đã được đại quân thú nhân trọng điểm chiếu cố.

Mãi đến khi thú nhân chia binh sang tiến công Công quốc Mosey thì tình hình ở đây mới dịu đi một chút.

Việc nới lỏng này cũng chỉ là tương đối, Vương quốc Alpha vẫn là nước thu hút phần lớn quân đội của Đế quốc Thú Nhân, và phải gánh chịu áp lực nhiều nhất.

Trong cuộc chiến đang diễn ra, đa số lãnh thổ ở tỉnh Waxas đều đã rơi vào trong tay thú nhân. Một vài cứ điểm còn lại cũng đang lung lay sắp đổ dưới sự tấn công của thú nhân.

"Lại đến một bước này rồi sao?"

Công tước Aarondo lẩm bẩm một mình.

Trong những cuộc xâm lấn toàn diện trước đây, Vương quốc Alpha đều áp dụng chiến lược "đổi không gian lấy thời gian". Liên tục sử dụng các công sự thành trì ven đường để làm chậm tốc độ tấn công của đại quân thú nhân.

So sánh lúc trước mà nói, cuộc chiến lần này đã được xem là tốt rồi. Có thêm hai nước xui xẻo san sẻ áp lực, nên áp lực mà tỉnh Waxas phải chịu cũng đã được giảm bớt rất nhiều.

Trước đây, Waxas đều sẽ thất thủ trong vòng 3 đến 5 tháng sau khi chiến tranh bùng nổ; lần này chiến tranh đã nổ ra gần 10 tháng mà tỉnh Waxas vẫn đang giữ vững, đây được coi như là phá kỷ lục rồi.

Nhưng mà, cho dù thành lũy có kiên cố đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ bị bào mòn vào một ngày nào đó. Sau nhiều ngày đại chiến, các pháo đài ở tiền tuyến đã gần như bị phá hủy bởi ngọn lửa chiến tranh.

Sau khi an bài xong việc thay quân, Công tước Aarondo đã quyết định rút lui về hang ổ của mình, hoàn thành nghĩa vụ của một lãnh chúa và một hộ không chịu di dời.

Chương 579 - Ám Sát (3)

Đều là bị ép phải làm vậy. Thực lực chênh lệch quá xa, quân phòng thủ chỉ có thể dựa vào cứ điểm thành lũy để phòng thủ.

Chủ động xuất kích tìm kiếm cơ hội quyết chiến chỉ là một sự kiện có xác suất nhỏ, đại đa số thời gian bọn họ đều dùng để phòng thủ.

Đã ở thế yếu, muốn sống tạm bợ thì đương nhiên không thể đặt sào huyệt của mình trên chiến trường.

Chủ động chạy trốn thì không được, Vương quốc không cho phép có người làm đào binh. Cho dù là Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương quyền cao chức trọng cũng cần phải tuân thủ quy tắc trò chơi.

Cho dù muốn thi hành chiến lược chuyển tuyến thì cũng phải đợi đến khi thành trì bị phá rồi mới đi được. Thông thường khi tình hình chiến đấu phát triển đến thời điểm này, quân phòng thủ ở tiền tuyến đã bị tổn thất nặng nề.

Trong nhiều cuộc đại chiến, Các quý tộc lãnh chúa phương bắc đều sẽ bị tổn thất nặng nề, đây là kết cục đã chú định ngay từ đầu cuộc chiến.

Lực lượng tích lũy trong suốt mấy chục năm đều đang bị bào mòn sau trận chiến này đến trận chiến khác.

Đây là vận mệnh của các đời lãnh chúa Bắc Cương.

Trong đêm tối, có hơn mười tên thanh niên trai tráng đang tập hợp lại trong một căn nhà dột nát ẩn mình trong góc phố.

Một cuộc gặp mặt kỳ lạ như vậy, nếu để cho người ngoài bắt gặp thì nhất định sẽ bị ngộ nhận là tổ chức tà giáo.

Trên thực tế thì cũng đúng là như vậy, từ khi được thành lập đến nay, Thất Nguyệt Hội đều luôn mang lấy cái danh tà giáo, luôn sống tạm trong những nơi âm u đen tối.

So với các tổ chức tà giáo khác thì Thất Nguyệt hội không bao giờ hiến tế máu và không tuyên truyền tín ngưỡng tà thần. Nhưng trong mắt những kẻ thống trị thì những tư tưởng mà họ truyền bá còn đáng sợ hơn các tổ chức tà giáo.

"Long Hi đại nhân!"

"Long Hi đại nhân!". . .

Mọi người lần lượt đứng lên, vội vàng chào hỏi. Có thể thấy được, đây là sự tôn trọng phát ra từ trong trái tim.

Sau khi mỉm cười đáp lại mọi người, Long Hi bước tới vị trí dành cho mình rồi ngồi xuống.

"Nếu mọi người đều đã đến đủ rồi, vậy thì cuộc họp hôm nay sẽ được bắt đầu sớm."

"Chắc là các vị cũng đã hiểu rõ tình huống trong thành rồi. Ngoại thành đã sụp đổ một nửa, cho dù quân phòng thủ đã che chắn lỗ hổng kịp thời, nhưng tình hình xấu đi vẫn là khó tránh khỏi."

"Dựa theo tin tình báo thu thập được, Công tước Aarondo của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc thành phá rời đi. Điểm đến đương nhiên là hang ổ của gia tộc ông ta ."

"Cơ hội báo thù đến rồi. Nếu lão già này đã không còn gánh chịu trách nhiệm thủ hộ Waxas, vậy thì chúng ta cũng không cần phải khách khí với lão ta."

"Vừa vặn có thể lấy đầu của lão để tế điện đám tiền bối đã chết của chúng ta. Thuận tiện thanh lý môn hộ thay cho nhân tộc."

Lời nói của Long Hi làm cho mắt của mọi người sáng lên. Thất Nguyệt hội vốn do các quý tộc lụi bại tạo thành, có mối thù sâu như biển với Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương.

Có thể nói, thứ làm nên vinh quang của Ngũ Đại Hào Môn Bắc Cương chính là huyết nhục của đám trung tiểu quý tộc.

Nhưng thù hận là thù hận, có một số vấn đề mang tính nguyên tắc vẫn không thể vi phạm được.

Làm ăn với thú nhân ngày thường chỉ là chuyện nhỏ, nếu lúc này dính dáng đến thú nhân thì sẽ trở thành phản đồ của nhân tộc.

Một khi bị gán cho cái mác phản đồ là sẽ vĩnh thế không được thoát thân. Mọi người mạo hiểm chạy tới gia nhập Thất Nguyệt hội chỉ vì muốn báo thù, nhưng không muốn phản bội Nhân tộc.

"Long Hi đại nhân, con rùa già Aarondo kia rất nhát gan. Bên cạnh lão ta chưa bao giờ thiếu cao thủ, cho dù là vội vàng thoát thân, sợ là số lượng hộ vệ số ở bên cạnh cũng sẽ không ít."

"Muốn phục kích lão ta ở nửa đường, với lực lượng hiện giờ của chúng ta sợ là còn chưa đủ. Trừ phi có thể mượn đao giết người, để thú nhân động thủ dùm chúng ta."

Gã nam tử mắt ưng không khỏi đề nghị.

Trà trộn ở khu vực Bắc Cương đã lâu, gã ta thường xuyên có liên hệ với thú nhân, đương nhiên cũng sẽ có mối quan hệ với bên đó.

Chẳng qua bởi vì chiến tranh nên song phương mới tạm thời cắt đứt liên hệ. Nếu như muốn liên lạc liền có thể tiếp tục ngay lập tức.

"Mắt ưng, ta biết là ngươi sốt ruột muốn báo thù. Nhưng loại chuyện này tốt hơn hết là đừng quá nóng lòng."

"Giấy không gói được lửa, chúng ta có thể âm thầm tiết lộ hành tung của Aarondo, nhưng tuyệt đối không thể trực tiếp liên lạc với thú nhân."

"Các huynh đệ cũng không dễ dàng. Mãi mới chờ đến lúc xuất hiện một cơ hội, tất cả mọi người đang chuẩn bị gây dựng lại vinh quang của gia tộc, chúng ta không thể mạo hiểm vào lúc này được."

Long Hi lắc đầu nói.

Thấy đề nghị của mình bị từ chối, Gã nam tử Mắt ưng cũng không cảm thấy thất lạc. Thất Nguyệt hội có thể phát triển lớn mạnh trong bóng tối là nhờ vào phần cẩn trọng này.

Có một số việc có thể làm, nhưng tuyệt đối không thể nói ra. Theo cái nhìn của gã ta, việc tiết lộ hành tung của Aarondo và trực tiếp cấu kết với thú nhân chẳng có gì khác nhau.

Nhưng về mặt chính trị, đây thực sự là hai tình huống hoàn toàn khác nhau. Cái trước còn có thể cố tình bày mê trận để che giấu, cái sau một khi tiết lộ thì Thất Nguyệt hội liền xong rồi.

Suy cho cùng thì tất cả mọi người đều là con cháu Bắc Cương. Vừa có mối thù sâu như biển với Ngũ Đại Hào Môn, lại vừa có nợ máu với thú nhân.

Nếu như họ thật sự cấu kết với thú nhân, nội bộ của Thất Nguyệt hội sẽ bị sụp đổ. Chuyện này không giống với việc làm ăn với Đế quốc Thú Nhân trong quá khứ.

Trước đó cấu kết với quyền quý thú nhân là vì việc mua bán và bắt giữ nô lệ trở nên càng suôn sẻ hơn mà thôi. Cho dù danh tiếng của người buôn bán nô lệ không tốt lắm, nhưng mọi người còn có thể tự mình an ủi rằng đây là đang đả kích thú nhân, báo thù cho tiền bối.

Chương 580 - Ám Sát (4)

Những tình tiết tương tự đang liên tục được diễn ra ở các khu vực Bắc Cương khác, nhưng mỗi người đều hướng đến những mục tiêu khác nhau.

Không riêng gì Thất Nguyệt hội giấu trong bóng tối muốn trả thù Ngũ Đại Hào Môn, mà trong các lộ viện quân cũng đầy rẫy kẻ thù của họ.

Sau bao nhiêu năm phát triển, có không ít quý tộc phương bắc lưu vong ở phương nam năm xưa đã tỏa sáng lần thứ hai.

Có thù với một nhà hai nhà thì không sao, nhưng khi số lượng địch nhân quá nhiều, cho dù là đại quý tộc cũng không chịu nổi.

Những động tác nhỏ trong bóng tối này giống như một dòng chảy ngầm ẩn dưới lòng đất đang liên tục tấn công Ngũ Đại Gia Tộc. . . .

Phi Hùng bảo, Hudson lão gia đang bận huấn luyện quân đội , tâm tình bây giờ cũng rất không tệ.

Ngay tại vừa rồi, hắn đã nhận được câu trả lời chính thức từ vương quốc: năm vạn tân binh sẽ lần lượt được bổ sung vào quân viễn chinh.

Nhằm tăng cường mối liên hệ giữa song phương, Vương quốc thậm chí còn cử một tiểu đội Griffin gồm năm thành viên đi theo quân viễn chinh.

Từ quyết định của vương quốc cũng có thể thấy được, quân viễn chinh đã từ một đội quân tạp nhâm có cũng được mà không có cũng không sao dần vươn lên thành một lực lượng vũ trang quan trọng của vương quốc.

Trong thời kỳ chiến tranh, địa vị của quân đội là do bản thân đánh ra. Thông thường, các chiến công càng nổi bật và quân đội càng tinh nhuệ thì họ sẽ nhận được càng nhiều tài nguyên.

Đây là một vòng tuần hoàn, một khi 50. 000 binh lính bổ sung đến, lục đại quân đoàn của quân viễn chinh sẽ đầy đủ thành viên, thậm chí còn vượt qua.

Nếu như có thể huấn luyện xong mười vạn đại quân này, Hudson sẽ có đủ tiếng nói trong loạn thế.

Mặc dù phần lớn trong số họ là quân đội của vương quốc. Nhưng miễn là chịu chấp nhận mệnh lệnh của hắn thì vẫn còn có một chút tình hương hỏa.

Loại quan hệ nhân mạch sau khi cùng nhau trải qua sinh tử trên chiến trường này sẽ bền chắc hơn việc tạo mối quan hệ trong hai mươi năm bình thường.

Chỉ cần làm tốt, đây là một phe phái chính trị tự nhiên.

Đánh thêm vài trận thắng, tất cả mọi người đều sẽ thành công thần của vương quốc, chắc chắn sẽ có một bộ phận quý tộc đạt được bước nhảy về giai cấp.

Người hưởng lợi lớn nhất từ sự gia tăng quyền lực của phe phái chính trị này đương nhiên là thủ lĩnh Hudson. Nếu như hắn trở thành một quan chức trong chính quyền trung ương, khả năng cao là còn đạt được vị trí đại thần có thực quyền.

Tin tức tốt lần lượt kéo đến, không chỉ có viện binh trong nước đến rồi, mà ngay cả Người Mosey cũng đã cho hắn một câu trả lời khẳng định: Đồng ý đề nghị gia tăng vũ khí trang bị cho quân viễn chinh.

Có thể thấy được trái phiếu chiến tranh của họ bán rất chạy. Nếu không sẽ không thể nào thông qua đề xuất tân trang quân đoàn kỵ binh trong quân viễn chinh của Hudson được.

Quân khách cuối cùng cũng chỉ là quân khách, mặc dù hiện giờ mọi người đang cùng nhau tác chiến, nhưng khi chiến tranh kết thúc liền sẽ mỗi người một ngả.

Người ta liều mạng đến đây giúp đánh trận, cũng không thể đòi lại vũ khí trang bị đã đưa cho người ta được nha?

Loại này không đạo nghĩa sự tình, nếu là mở một cái hỏng đầu, về sau gặp được sự tình, ai còn sẽ tới hỗ trợ a!

Tất nhiên, sự hào phóng đột ngột này của Người Mosey có lẽ còn bao hàm cả việc tạ ơn từ vụ việc trước.

Thế giới quý tộc phổ biến đồng giá trao đổi. Hudson đưa ra một kế hoạch đáng tin cậy như vậy, đồng thời đạt được kết quả vào giai đoạn đầu, đưa ra phần thưởng tương ứng là điều đương nhiên.

Tiếc là tất cả đều là lời hứa, và hiện giờ cũng chỉ có thể hứa. Muốn triển khai cụ thể thì còn phải chờ một khoảng thời gian không ngắn.

Thời gian yên bình luôn rất ngắn ngủi, tin tức về việc Công quốc Orton bị thú nhân đánh cho bầm dập đã nhanh chóng được truyền ra.

Một Công quốc mà ngay cả việc chống cự ra dáng một chút cũng không có, trực tiếp bị đại quân thú nhân xé nát phòng tuyến, Hudson không còn lời nào để phàn nàn.

Có lẽ đây chính là đại giới của việc "đao binh nhập khố, mã phóng nam sơn". Một môi trường thoải mái dễ chịu luôn dễ khiến người ta buông lỏng cảnh giác.

Nếu như họ chịu điều động cả nước từ sớm thay vì đặt sự an toàn của bản thân lên người của Công quốc Mosey thì đã là một chuyện khác.

Biến cố của Công quốc Orton cũng đang ảnh hưởng đến quân viễn chinh, nước mất nhà tan gần ngay trước mắt, những quan binh Orton đang ở trong quân viễn chinh đều cảm thấy bàng hoàng.

Có bối rối thế nào cũng vô ích, nước xa không cứu được lửa gần. Huống chi lại còn phải đối mặt với quân đoàn quân đoàn chủ lực của thú nhân, cho dù có kéo toàn bộ quân viễn chinh qua đó thì cũng chỉ là có thể một người bị đập mà thôi.

Hudson còn định đứng ra trấn an quân tâm, nhưng cuối cùng hắn lại lựa chọn mặc kệ. Đây cũng là một cuộc khảo nghiệm không tiếng động .

Những sĩ quan có năng lực sẽ tự giải quyết vấn đề sĩ khí quân tâm dưới trướng của mình, mà không phải chỉ biết cầm vấn đề chạy tới làm phiền một vị thống soái như hắn.

Từ một ý nghĩa nào đó thì câu chuyện bi kịch của Công quốc Orton lại là một lần kỳ ngộ đối với Hudson.

Trong một thế giới tri thức có tính độc quyền cao, nhân tài hầu như đều tập trung vào nhóm cầm quyền, chỉ khi nào nước mất nhà tan thì mới xảy ra tình trạng nhân tài tràn lan.

Đi qua đào chân tường là không có bao nhiêu hi vọng, nhưng những quý tộc Orton không có nhà để về ở bên trong quân viễn chinh thì lại có khả năng bị thu phục.

Sau đó phải xem thế cục phát triển rồi. Có Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer ngăn ở phía trước, lãnh thổ của Công quốc Orton không còn được tính là tiền tuyến, cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Tình huống lần này hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn. Trong tình huống bình thường, tình thế của Công quốc Mosey sẽ không xấu đi nhanh như vậy.

Chương 581 - Ám Sát (5)

Theo lý mà nói, miễn là xây dựng được một tuyến phòng thủ tương đối vững chắc, an ninh của Công quốc Orton vẫn được đảm bảo.

Nhưng loại an toàn này lại không phải là chuyện tốt đối với quý tộc Orton. Điều này có nghĩa là lãnh địa của họ có một giá trị đáng để người nhìn trộm.

Liên minh nhân tộc có thể hỗ trợ thu phục lãnh thổ đã mất, nhưng cũng cần phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu may mắn thì còn có thể giữ được tên của quốc gia, mọi người chỉ mở mấy nhánh nhỏ tới kiếm một chén canh; nếu như đen thì không chừng sẽ bị mọi người trực tiếp phân thây.

Cho dù là loại tình huống nào thì cũng đều là đang cắt thịt của quý tộc Orton. Chắc chắn sẽ có một nhóm quý tộc xui xẻo sẽ vì vậy mà mất đi cơ nghiệp của gia tộc.

Những quý tộc được phái tới tiếp viện cho Công quốc Mosey đều là những người lăn lộn không tốt ở Công quốc Orton. Nếu như gặp phải loại chuyện khổ cực này, khả năng cao là những người này sẽ biến thành những kẻ xui xẻo đầu tiên.

Nhận thức được điểm này, Hudson liền bắt đầu quan sát phản ứng của quý tộc Orton, hắn chuẩn bị tuyển chọn những nhân tài có thể sử dụng.

Nghĩ tới chuyện này thì hắn cũng cảm thấy cạn cmn lời, xuyên qua nhiều năm như vậy rồi, vậy mà ngay cả một nhóm nhân tài cũng không có.

Gặp chuyện đều do bản thân Hudson quyết định. Muốn tìm người thương lượng cũng rất khó khăn.

Vì chiêu mộ nhân tài, Hudson cũng tiêu tốn không ít sức lực, nhưng kết quả cuối cùng lại vô cùng bi thương.

Ngoài việc chiêu mộ được một số nhân tài căn bản ra, đại tài thì một người cũng chẳng có.

Cho dù là những quý tộc đang sa sút, đối tượng đầu tiên khi lựa chọn tìm nơi nương tựa chính là Quốc vương, tiếp theo mới là các đại quý tộc trong nước.

Đến lượt Hudson thì cũng đã bị người ta sàng chọn qua vô số lần. Gặp không được mới là bình thường, nếu như thật sự gặp được thì mới là có vấn đề. ...

Phỉ Thúy cung

"Bệ hạ, tiền tuyến truyền đến tin tức nói là Công tước Aarondo đã bị cao thủ thú nhân đánh lén mất mạng khi đang ra ngoài."

"Gần như cùng lúc đó, Công tước Pias, Công tước Agiron, Công tước Dias và Công tước Kavadia cũng bị tấn công."

"Trước mắt thì bốn nhà đã phong tỏa tin tức nghiêm ngặt, tình huống cụ thể vẫn còn chưa biết được."

"Ngay cả Nguyên soái Campbell đang ở trong doanh trại cũng bị ám sát. May mắn là thực lực của lão nguyên soái không sai, không để cho địch nhân thành công."

"Ngoài ra còn có rất nhiều tướng lĩnh tiền tuyến bị kẻ thù ám sát, đã có bảy người bỏ mạng."

"Thân phận của thích khách cũng rất đa dạng, có Nhân tộc, có thú nhân, có Tinh Linh, có Dwarf, có Ma tộc, có vong linh..."

Sau khi nghe báo cáo của Đại công tước Alfiero, khuôn mặt của Caesar III lập tức biến thành màu xanh.

Một người gặp chuyện thì có thể là ngoài ý muốn, nhưng nhiều người như vậy đồng thời bị ám sát thì tuyệt đối không thể nào là ngẫu nhiên được.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng việc nắm bắt hành tung của nhiều người như vậy đã là một chuyện không đơn giản rồi.

Trừ phi là nội ngoại thông đồng, nếu không căn bản không có khả năng hoàn thành.

"Hắc thủ là ai ? Những thích khách này làm sao lẻn vào?"

Caesar III đằng đằng sát khí hỏi.

Những người bị ám sát đều là đại nhân vật, bên cạnh chắc chắn sẽ có lực lượng bảo vệ. Người sắp xếp lộ trình là người trong nhà, khả năng bị người ngoài thu mua vô cùng nhỏ.

Ngoài Công tước Aarondo bị cao thủ thú nhân tập kích có vẻ hơi bình thường ra, những vụ ám sát còn lại đều tràn ngập sương mù.

"Từ tình huống trước mắt thì thú nhân có hiềm nghi lớn nhất. Nhưng mà xét đến thù hận của nhân tộc và thú nhân, bọn chúng tuyệt đối không có khả năng xếp nhiều nội gián nhiều như vậy."

"Huống chi, thân phận của thích khách rất đa dạng, một mình Đế quốc Thú Nhân chưa chắc có năng lực đồng thời khống chế nhiều người như vậy."

"Điều đáng lo ngại nhất là những sát thủ này, ngoài vong linh là đột nhiên xuất hiện ra, còn lại đều là nô lệ và người hầu đã được ẩn nấp từ trước."

Đại công tước Alfiero kiên nhẫn giải thích.

Mặc dù chuyện này xảy ra ở trong quân, nhưng không có nghĩa là Bộ quân vụ có thể nắm bắt được tình hình. Các đại quý tộc đều có tư quân của riêng mình ở bên cạnh, sự an toàn cá nhân của họ cũng do tư quân chịu trách nhiệm.

Thông tin chi tiết cụ thể của vụ ám sát mà Bộ quân vụ điều tra được đều là do họ đưa ra, chỉ có những người trong cuộc này mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Đặc biệt là ngũ đại địa đầu xà kia, ngoài Công tước Aarondo đã được xác minh là đã chết ra, bốn người còn lại đều chưa biết sống chết ra sao.

Chuyện truy tra hung thủ cũng không phải do Bộ quân vụ quyết định. Không có sự hợp tác của những đại quý tộc này thì sẽ không thể nào tiến hành được.

Không phải mọi người cố ý chống lại cuộc điều tra, chủ yếu là vì trước khi chuyện này được điều tra rõ ràng, các nhà đều thiếu đi sự tín nhiệm cơ bản nhất.

Có lẽ lúc này họ nhìn ai cũng thấy giống như hung thủ.

Ngay cả khi nguy cơ tín nhiệm được tiêu trừ thì Bộ quân vụ cũng rất khó can thiệp hoàn toàn. Không có cách nào, tất cả mọi người đều có rất nhiều lịch sử đen tối.

Không tuôn ra thì không có việc gì, một khi bị vạch trần, đó sẽ là một tai nạn lớn về mặt chính trị.

Cho dù là trong thời kỳ chiến tranh không có thời gian để nội đấu, nhưng những lịch sử đen tối này cũng sẽ trở thành bia ngắm của các kẻ thù chính trị sau chiến tranh.

Dưới bối cảnh này, Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương thà tự mình điều tra cũng không muốn Bộ quân vụ tham dự vào.

"Hừ!"

Caesar III hừ lạnh một tiếng rồi tức giận nói: "Ta không muốn nghe nhiều lời giải thích như vậy, nhất định phải máu chóng tìm ra hắc thú phía sau màn."

"Nói cho đám người ở Bắc Cương kia biết, hoặc là bản thân bọn hắn tìm ra hung thủ cho ta, hoặc là toàn lực hợp tác để Vương quốc điều tra."

"Còn chuyện ở tiền tuyến nữa, Bộ quân vụ bộ nhất định phải coi trọng. Đồng thời phát sinh nhiều biến cố như vậy, thú nhân nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này."

Chương 582 - Ám Sát (6)

Nếu như có cơ hội thì Caesar III không ngại đánh cho Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương thành cát bụi, nhưng tuyệt đối không phải là hiện giờ.

Bất kể là ông ta có chán ghét Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương bao nhiêu, nhưng thực lực quân sự của họ lại là thật. Vào thời điểm chống lại sự xâm lược của đại quân thú nhân như lúc này, họ vẫn đóng một vai trò quan trọng.

Nếu không có những gia tộc này đóng vai trò là rào cản, ngọn lửa chiến tranh sẽ sớm lan đến vùng nội địa của Vương quốc Alpha rồi, lúc đó cũng sẽ mang lại rất nhiều tổn thất. ...

"Giết!"

"Giết!"

"Cung thủ, phóng!"

"Đứng vững, đều đứng vững cho ta!"...

Rốt cuộc thì ngọn lửa chiến tranh vẫn đốt tới lãnh thổ của Vương quốc Warhammer. Đối mặt với đại quân thú nhân khí thế hung hung, quân phòng thủ của họ đã thể hiện tốt hơn nhiều so với Người Orton.

Mặc dù tuyến phòng thủ vẫn chưa được hoàn thành, nhưng ít nhất đã bố trí được rất nhiều cạm bẫy nhằm vào kỵ binh thú nhân, lại còn xây dựng được rất nhiều hàng rào.

Mặc dù lực phòng ngự kém hơn cứ điểm thành lũy, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì. Các tuyến phòng thủ đơn giản nối tiếp nhau không ngăn được bước tiến của đại quân thú nhân, nhưng lại có thể làm chậm tốc độ tiến lên của chúng.

Một quân đoàn bị đánh không còn thì sẽ có một quân đoàn khác đi tới thay thế, nhưng đáng tiếc là vận mệnh cuối cùng cũng đều giống nhau.

Đối mặt với con số thương vong ngày càng tăng, Vương quốc Warhammer cũng phải chịu áp lực rất lớn.

"Nguyên soái, đã nhìn ra con số thương vong ở tiền tuyến chưa. Nếu cứ tiếp tục kéo dài dựa theo tình huống hiện tại, sợ là quân đội mà chúng ta bố trí ở nam tuyến sẽ bị đánh sạch trong một khoảng thời gian ngắn!"

Joseph II lạnh lùng nói.

Có thể thấy rằng sự bất mãn của ông ta đối với Nguyên soái Borg đã tích tụ đến cực hạn.

Quân vương đều là những người rất thực tế, nếu như trụ cột của Vương quốc không thể ngăn cơn sóng dữ thì sẽ không còn là trụ cột nữa.

Những thành tựu trong quá khứ hoàn toàn vô giá trị khi đối mặt với thực tế. Nếu như không phải vì không có lựa chọn nào tốt hơn, sợ là ông ta đã đổi người từ trước rồi.

Là người trong cuộc, trong bụng Nguyên soái Borg cũng đang vô cùng tức giận. Nếu như là do vấn đề về mặt chiến lược thì lão ta chịu trách nhiệm cũng không sao.

Nhưng vấn đề là chiến lược của lão lại có không sai lầm gì. Nếu không phải vì tăng cường phòng ngự, tiền tuyến của Công quốc Mosey đã sớm bị địch nhân công phá rồi, căn bản không cần đi đường vòng ngàn dặm.

Ngay cả khi lão ta cũng đã sớm đề cập đến mối đe dọa từ mặt trận phía nam này rồi, nhưng vấn đề là thực lực của vương quốc có hạn, không có năng lực giải quyết nhiều vấn đề như vậy cùng một lúc

Tài nguyên có hạn, nhưng lại cần được phân phối trong các khu vực phòng thủ vô hạn, bất luận có bố trí như thế nào cũng đều sẽ xuất hiện lỗ thủng.

Cho dù Công quốc Orton có thể bảo vệ được tiền tuyến của mình thì cùng lắm là địch nhân lại đi đường vòng thêm vài trăm dặm nữa thôi. Các đồng minh không góp sức, để cho địch nhân một đường quét ngang, lão ta có thể làm được gì?

Không đủ công sự phòng thủ, chỉ dựa vào một số thiết bị giản dị mà muốn ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân, quân đội tiền tuyến không bị sụp đổ ngay từ lần chạm đầu tiên đã là kết quả mà mọi người liều mạng hoàn thành.

"Bệ hạ, ngài định làm gì?"

Nguyên soái Borg nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Borg cũng là người nóng tính, là lão thần của vương quốc, lão ta cũng sẽ không muốn bị oan một cách vô duyên vô cớ như vậy.

Nguyên nhân không giải quyết được vấn đề là vì thực lực của Vương quốc có hạn. Thế cục thối nát bây giờ không phải do mệnh lệnh mù quáng của lão ta gây ra, cho nên lão hoàn toàn không cần phải chột dạ.

"Quân đội thú nhân đến từ phía nam có tổng lực lượng không quá 10 vạn, trong đó còn có 3 vạn là lang kỵ binh bình thường, tinh nhuệ chân chính chỉ có 7 vạn."

"Mặc dù đại quân thú nhân một đường đánh thắng, nhưng bọn chúng cũng phải một cái giá không nhỏ. Tổng binh lực hiện giờ nhiều nhất cũng chỉ chừng 9 vạn."

"Tập trung binh lực của các tỉnh nam bộ và trung bộ lại, chậm rãi đọ sức với bọn chúng, tùy thời tìm kiếm cơ hội quyết chiến!"

Joseph II bình tĩnh nói.

Kế hoạch chiến lược này được nhóm túi khôn của ông ta vạch ra sau nhiều lần minh tư khổ tưởng.

Về mặt lý thuyết, nếu như điều động binh lực ở toàn bộ các tỉnh nam bộ và trung bộ của Vương quốc Warhammer, thì có thể tổ chức được 60-70 vạn đại quân.

Dựa vào ưu thế binh lực gấp mấy lần đối phương, hoàn toàn có đủ sức để đánh một trận. Không hy vọng có thể tốc thắng, chỉ cần kéo dài một khoảng thời gian, đại quân thú nhân này chính là cá trong chậu.

"Bệ hạ, ngài nghĩ quá lạc quan rồi."

"Đám quý tộc của các tỉnh nam bộ vốn không hề nghĩ rằng sẽ có ngày địch nhân giết ra từ phía sau, công tác chuẩn bị vô cùng thiếu thốn."

"Lệnh điều động đã ban ra lâu như vậy rồi mà các tỉnh vẫn chưa điều động xong, sợ là đại quân chưa tập hợp xong thì thú nhân đã giết tới cửa rồi."

"Cho dù chúng ta có thể tập hợp được đại quân thì cũng không ngăn được bước tiến của thú nhân."

"Là một đội quân đơn độc, nhiệm vụ mà bọn chúng phụ trách chính là quấy rối, mà không phải là quyết chiến với chúng ta."

"Tùy tiện xé ra một vết rách, địch nhân sẽ giết từ phía nam sang phía bắc. Phần lớn kẻ địch đều là kỵ binh, quân đội bình thường vốn không đuổi kịp bọn chúng."

"Nếu chỉ dùng kỵ binh quyết đấu, ưu thế binh lực của Vương quốc binh sẽ không còn rõ ràng như vậy."

"Bận rộn tập trung binh lực quyết chiến với địch nhân sẽ chỉ khiến cho việc thất bại đến càng nhanh hơn mà thôi. Chẳng thà để các quý tộc dựa vào cứ điểm thành lũy không ngừng tập kích quấy rối đại quân thú nhân còn hơn."

"Lúc cần thiết, chúng ta còn có thể thu nhỏ lực lượng và rút lui về giữ tây bộ. Nếu như địch nhân muốn đại bình nguyên Warhammer thì cứ đưa cho bọn chúng trước."

"Chỉ cần vương quốc vẫn còn thực lực, chúng ta vẫn có thể lấy lại những lãnh thổ đã mất đi hiện giờ."

Nguyên soái Borg nghiêm túc nói.

Chương 583 - Bỏ Gánh

Nếu như có thể mà nói, lão ta cũng không muốn từ bỏ đại bình nguyên Warhammer. Nhưng mà chẳng còn có cách nào khác, thực lực chân chính của Vương quốc Warhammer không mạnh như vẻ bề ngoài.

Nếu như chỉ có một đội quân thú nhân xâm nhập thì Borg vẫn còn chắc chắn là đánh bại được bọn chúng. Vấn đề là họ còn phải gánh vác thêm áp lực quân sự ở mặt trận phía bắc và phía đông nữa.

Quân chủ lực của Vương quốc đã bị kiềm chế, chỉ dựa vào một đám quân ô hợp thì lấy cái gì mà đi quyết chiến với thú nhân chứ?

Từ bỏ đại binh nguyên Warhammer, lui giữ vương quốc tây bộ vùng núi, quyết định này cố nhiên gian nan, lại là hóa giải chiến lược bị động lựa chọn tốt nhất.

"Nguyên soái các hạ, ngài có biết là nếu từ bỏ đại binh nguyên Warhammer thì Vương quốc sẽ cần phải đại giới như thế nào không?"

"Gần 70% dân số của vương quốc sống trên Đại Bình nguyên Warhammer. Trong thời gian ngắn không có cách nào sơ tán, một khi rút lui, chúng ta sẽ phơi bày những người này trước lưỡi dao đồ tể của thú nhân."

"Lãnh địa của ngài nằm ở khu vực phía Tây nên sẽ không chịu bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng các quý tộc sống trên đại binh nguyên Warhammer thì phải làm sao?"

Đối mặt với những lời chất vấn giận dữ của Tể tướng Gaye, Nguyên soái Borg thở dài một hơi, vẻ mặt nghiêm túc hồi đáp:

"Ta không bị mù, đương nhiên biết là đại binh nguyên Warhammer có ý nghĩa như thế nào đối với Vương quốc. Nhưng vấn đề bây giờ là thú nhân đang nhắm đến chúng ta."

"Trong ba nước phía bắc, Công quốc Mosey toàn là đồng bằng, không có chỗ hiểm để phòng thủ, không phải nơi ở lâu dài."

"Vương quốc Alpha thì có thực lực mạnh mẽ, trong một thời gian ngắn thì bọn chúng nuốt không trôi."

"Như vậy chỉ còn lại Vương quốc chúng ta là thích hợp nhất với Đế quốc Thú Nhân."

"Mặc dù bọn chúng lấy được đại binh nguyên Warhammer nhưng lại không thủ được, nhưng mà vùng núi tây bộ thì khác. Chỉ cần nuốt hết thì bọn chúng liền có khả năng tiêu hóa."

"Nếu như Vương quốc tập trung thực lực cố thủ, dựa vào ưu thế về mặt địa hình thì còn có thể ngăn cản bước tiến của thú nhân."

"Nếu như lao ra quyết chiến với thú nhân trước, sau khi chiến bại mới nghĩ đến chuyện cố thủ khu vực tây bộ thì sẽ không dễ dàng như vậy!"

Từ xuất đạo đến nay, Nguyên soái Borg chưa bao giờ nếm mùi đại bại. Cho dù là ở giai đoạn phải chịu một chút thua thiệt nhỏ, nhưng sau này cũng có thể bù đắp lại và tạo nên sự cẩn trọng này.

Nhưng mà tình huống lần này rõ ràng khác với lúc trước. Từ bỏ đại binh nguyên Warhammer đã vượt qua ranh giới cuối cùng của rất nhiều người.

Dù biết đây là lựa chọn có tỷ lệ chiến thắng cao nhất nhưng ai cũng có lý do để từ chối. Vương quốc tổn thất chỉ là phụ, quan trọng nhất là cơ nghiệp gia tộc của mọi người đều nằm ở trong đại binh nguyên Warhammer.

Một khi bình nguyên thất thủ, dù chỉ thất thủ trong ngắn hạn, mọi người cũng cần phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Điều quan trọng nhất bây giờ là nếu như hy sinh, biến thành bèo trôi không rễ thì sẽ không có đủ lực lượng khi tới khâu chia chiến lợi phẩm sau cuộc chiến.

"Nguyên soái các hạ, kế hoạch lui lại cố thủ khu vực tây bộ của Vương quốc có thể tạm thời gác lại, tình hình hiện giờ vẫn chưa đến mức đó."

"Trước mắt vẫn là nên nghĩ cách ngăn chặn đại quân thú nhân trước!"

"Kế hoạch chống lại và làm chậm tốc độ của đại quân thú nhân mà Nguyên soái đã bố trí trước đó đã lỗi thời rồi."

"Vương quốc cần áp dụng các chiến lược và chiến thuật tích cực hơn, thay vì chỉ biết rút lui như vậy."

"Chẳng phải Liên minh nhân tộc đã tuyên chiến rồi sao? Khi nào thì viện binh của các quốc gia sẽ đến?"

Joseph II quyết đoán phủ quyết.

Cũng giống như nhiều đại quý tộc khác, căn cơ của Vương thất cũng nằm trong đại binh nguyên Warhammer. Mặc dù khu vực phía tây cũng có các lãnh thổ của vương thất, nhưng tỷ lệ chiếm cứ lại không bằng một phần năm.

Từ bỏ cơ nghiệp để dời đô tây bộ, ưu thế của vương thất so với các quý tộc trong nước cũng không còn nữa, không chừng thì quyền nói chuyện sau cùng còn chẳng sánh bằng các đại quý tộc ở khu vực phía Tây.

Cho dù có thể lấy lại lãnh thổ sau cuộc chiến, thì đó cũng sẽ là một cuộc cải tổ chính trị lớn. Các quý tộc Tây bộ chiếm được ưu thế chắc chắn sẽ nhân cơ hội này để bành trướng thế lực về phía đông.

Chuyện này có liên quan đến lợi ích cốt lõi của Vương thất, cho nên không có khả năng thỏa hiệp. Cho dù biết rõ quyết chiến với thú nhân sẽ rất mạo hiểm, nhưng Joseph II không có lựa chọn.

Ông ta không trực tiếp nhảy ra chỉ trích âm mưu trong kế hoạch của Nguyên soái Borg đã là sự tôn trọng cuối cùng mà ông ta dành cho vị Nguyên soái này rồi.

"Bệ hạ, tốc độ hành động của Liên minh Nhân tộc lần này nhanh hơn dự kiến gấp mấy lần."

"Hội nghị đã thông qua kế hoạch viện trợ vật tư quân sự đợt đầu tiên, bao quát 100 khẩu Ma Tinh pháo, 3000 Ma pháp nỏ, 5 vạn bộ khôi giáp, 3 vạn con chiến mã, 20 triệu pound lúa mì đen..."

"Chẳng qua người được viện trợ đầu tiên lại là Người Mosey, một nhà bọn họ đã lấy đi 60% hạn ngạch."

"Trong số hạn ngạch vật tư còn lại, Vương quốc Alpha độc chiếm 30%, 10% cuối cùng còn phải chia cho Người Orton một phần rồi cuối cùng mới là của vương quốc chúng ta."

Ngoại vụ đại thần Cassidy tức giận bất bình nói.

Mặc dù số vật tư viện trợ này không phải lấy không, tương lai vẫn cần phải thanh toán, nhưng có thể có được vật liệu chiến lược với giá ổn định trong thời chiến đã là một chuyện vô cùng hiếm thấy rồi.

Không tranh được với Vương quốc Alpha cũng là điều dễ hiểu, thực lực của hai bên bày ở đó, quyền lên tiếng trong liên minh cũng khác nhau.

Huống chi, Vương quốc Alpha còn đang kìm hãm phân nửa quân đội của thú nhân, gánh chịu áp lực quân sự nặng nhất, lấy thêm một phần cũng có thể hiểu được.

Nhưng Cassidy cũng lại phục vì bị bại bởi Công quốc Mosey. Ngay khi Hội nghị Liên minh nhân tộc đưa ra quyết định thì đại biểu của Vương quốc Warhammer đã đưa ra kháng nghị ngay lập tức.

Chương 584 - Bỏ Gánh (2)

Kháng nghị thì đã được hội nghị tiếp nhận rồi, tiếc là kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi.

Hỏi thì sẽ nhận được câu trả lời: Công quốc Mosey cần được trợ giúp nhiều hơn.

Nói nhảm nhiều thì còn bị một số đại biểu trực tiếp chỉ trích Vương quốc Warhammer không phát huy được tác dụng vốn có trong chiến tranh.

Trong vấn đề này, Cassidy cũng không giúp được gì. Vấn đề chiến lược của vương quốc là không thể bị thay đổi bởi một vị bộ trưởng bộ ngoại vụ.

"Tại sao?"

"Cho rằng Vương quốc Warhammer ta dễ bắt nạt sao?"

"Bộ ngoại vụ đang làm ăn cái gì, sao lại dung túng cho sự đối xử bất công của Vương quốc."

Đối mặt với sự chất vấn của Quốc vương, Cassidy âm thầm kêu khổ.

Cái gì gọi là không làm gì, vừa nói ra kế hoạch viện trợ vật tư thì đã lập tức được Hội nghị phê chuẩn.

Cho dù là muốn quan hệ xã hội thì cũng phải có thời gian mới được. ...

Vào ngày 15 tháng 11 năm 99988 theo lịch Thần Thánh, cũng tức là ngày thứ tư sau khi vụ ám sát nổ ra, tin tức cuối cùng cũng được truyền đến Phi Hùng bảo.

Nhìn vào công văn mà Vương quốc gửi tới, phản ứng đầu tiên của Hudson chính là —— không thể nào!

Ám sát trong doanh trại, không phải đang nói đùa đó chứ? Tất cả các đại quý tộc đều rất trân quý mạng sống của mình, ngay cả hộ vệ bên người cũng đều là thân tín, người ngoài vốn chẳng thể nào tới gần được.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy phần giới thiệu về danh tính của hung thủ, Hudson đã chấp nhận thực tế ngay lập tức. Mỗi người đều có sở thích khác nhau, và những sở thích này chính là nhược điểm lớn nhất của quý tộc.

Sát thủ ngụy trang thành nô lệ và người hầu, chuyện này rõ ràng không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được, có lẽ trong đó có người đã ẩn nấp mấy đời, nếu không căn bản không cách nào tới gần bọn họ.

Thay vì nói là ẩn núp, Hudson càng muốn tin là những người này bị người ta dùng tà pháp khống chế. Sau khi phải chịu hết khuất nhục tra tấn, chỉ vì một vụ ám sát, đại giới bỏ ra dường như hơi lớn một chút.

Đôi khi có một vài cá nhân bị cừu hận che mờ mắt thì có thể làm ra chuyện này. Nhưng một đám sát thủ đều làm như vậy, rõ ràng là không thực tế.

Bỗng nhiên, Hudson nhớ lại trước cuộc đấu giá đi ngược lại logic kinh doanh được diễn ra trước cuộc chiến. Hai thiếu nữ Tinh Linh xinh đẹp bị con buôn nô lệ mang tới tỉnh Đông Nam bán đấu giá.

Những nô lệ khác không thể nhanh chóng tiếp cận được các quý tộc, nhưng nô lệ Tinh Linh thì lại là một ngoại lệ.

Khí chất đặc biệt bẩm sinh của những thiếu nữ Tinh Linh chính là thiên địch của cánh đàn ông. Sau khi mua loại bảo bối này về, để yên bất động là chuyện không thể nào.

Sắc đẹp chính là vũ khí tốt nhất, hầu như tất cả quý tộc đều tự hào vì đã chinh phục được các mỹ nữ Tinh Linh. Chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn liền rất dễ mê hoặc chủ nhân.

Dù là bị phong cấm tu vi, nhưng một khi đã nhận được tín nhiệm thì vẫn có thể chơi trò ám sát.

Những người có thể làm được như vậy còn có hồ nữ, miêu nữ, Báo Nữ, thỏ nữ...

Nếu như gặp phải người có đam mê đặc thù, đổi sang giới tính nam cũng có thể áp dụng.

Để những người này ra tay thì xác suất ám sát thành công cũng sẽ cao hơn việc phái cao thủ.

Trong số các tướng lĩnh quý tộc tiền tuyến bị ám sát, ngoài Công tước Aarondo bị cao thủ thú nhân tập kích bỏ mạng ra, trong số 7 người còn lại thì có đến 6 người bị chết dưới tay nô lệ, một người bị người hầu đầu độc chết.

Chẳng trách Caesar III lại đích thân hạ lệnh: Cấm tướng lĩnh tiền tuyến mang theo nô lệ dị tộc.

Một vụ ám sát hàng loạt làm cho các tướng lĩnh cấp cao bị thương vong nặng nề hơn cả một cuộc đại chiến với thú nhân.

Nếu như lại diễn ra thêm mấy lần, có lẽ không cần thú nhân tiến công thì quân đội tiền tuyến đã trở thành một mớ hỗn độn rồi.

Hudson không cần nghĩ cũng biết là hiện giờ tiền tuyến Bắc Cương của Vương quốc đang loạn đến mức nào.

Gia chủ đột nhiên chết đi, người ngoài vốn chẳng thể nào chỉ huy được tư quân của gia tộc.

Đặc biệt là những đại quý tộc đã chết lại là chỉ huy của một đội quân cấp tỉnh, không chỉ quân đội nhà mình rơi vào tình trạng hỗn loạn, mà ngay cả hệ thống chỉ huy quân đội cấp tỉnh cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Để cấp phó lên thay thì dễ, nhưng muốn làm rõ quyền chỉ huy thì không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Cơ hội đưa tới tận cửa như vậy, nếu như thú nhân không nắm chặt thì cũng chẳng cần phải tiếp tục lăn lộn trên đại lục này nữa.

Phiền phức thì phiền phức, nhưng Hudson tin là Vương quốc vẫn có thể chịu đựng được loại rối loạn nhỏ này.

Cùng lắm chỉ là bỏ ra một vài tuyến phòng thủ mà thôi, các cứ điểm thành lũy dày đặc ở các tỉnh phía Bắc cũng đủ làm cho thú nhân nhức đầu rồi.

Nếu như không nhổ hết những cây đinh dọc đường, cho dù đại quân thú nhân có xé mở phòng tuyến thì cũng không dám một mình xâm nhập vào.

Bởi vì Vương quốc Alpha cũng không phải là Công quốc Mosey, mỗi một nhà đại quý tộc đều rất có trọng lượng.

Một khi tiến sâu rồi rơi vào muôn trùng vây thì sẽ rất khó thoát.

Là một vương quốc có kinh nghiệm chịu đòn phong phú, cho dù thế cục có sụp đổ thì cũng là chậm rãi chuyển biến xấu, mà không phải lập tức xong đời.

So sánh thế cục trong vương quốc, Hudson càng lo lắng tên hắc thủ ở phía sau màn hơn. Công văn chính thức đưa ra đáp án là

Đế quốc Thú Nhân, nhưng câu trả lời này rõ ràng không đủ sức thuyết phục.

Đế quốc Thú Nhân gồm Ngũ Đại Hoàng tộc cộng trị, lực lượng đã bị chia ra thành năm phần. Ngoài lúc xâm lấn nhân tộc mới tập hợp lại thành một chỉnh thể ra, vào thời kỳ bình thường, Ngũ Đại Hoàng Đình đều tự làm theo ý mình.

Giữa năm nhà này có rất nhiều mâu thuẫn, mạng lưới tình báo cũng là mạnh ai người nấy xài. Muốn nói bọn chúng lên kế hoạch cho một cuộc hành động lớn như vậy, rõ ràng là đã quá coi trọng bọn chúng rồi.

Chương 585 - Bỏ Gánh (3)

Hơn nữa, nếu như chuyện này thật là do thú nhân gây ra, vậy thì tại sao chỉ nhắm vào Vương quốc Alpha, mà không tiện thể ám sát cả Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer luôn.

Không phải Hudson xem thường đồng minh của mình, nhưng nếu như có một lượng tướng lĩnh trọng yếu ở tiền tuyến bỏ mình thì phòng tuyến Terence còn lại của Người Mosey sẽ lập tức sụp đổ.

Không có đội quân này, thành Dapest thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian, Công quốc Mosey cũng sẽ tiêu đời.

Tình hình ở Vương quốc Warhammer cũng không kém hơn là bao,"Tuyến phòng thủ thép" của họ nhìn có vẻ như rất mạnh, nhưng thực tế lại rất ỷ lại vào sự phối hợp của các quân đoàn tiền tuyến.

Nếu như có vấn đề xảy ra ở bất kỳ phân đoạn nào, tuyến phòng thủ bằng thép sẽ trở thành tuyến phòng thủ bằng sắt vụn, nó sẽ bị đại quân thú nhân phá vỡ ngay lập tức.

Từ phân tích tổng hợp đến xem, hắc thủ phía sau màn là nhân tộc có hiềm nghi càng lớn hơn, đồng thời còn là thế lực có thâm cừu đại hận với Vương quốc Alpha.

Trong một thoáng, trong đầu Hudson hiện ra hai chữ —— "Giáo Đình" .

Sắc mặt của hắn cũng lập tức âm trầm, nếu như suy đoán này là chính xác, vậy thì sau này sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nếu như tin tức này được chứng thực, nội loạn của nhân tộc đã ở ngay trước mắt. Phe quân chủ do Vương quốc Frank cầm đầu chắc chắn sẽ tận dụng cơ hội này để thanh toán với Giáo Đình, vậy thì tiền tuyến...

Hudson nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, Caesar III không phải là người hành động theo cảm tính. Cho dù ông ta có điều tra ra được Giáo Đình thì cũng sẽ nhẫn nhịn trước.

Nội chiến vào thời điểm này sẽ chỉ làm lợi cho thú nhân. Cho dù muốn tính sổ với Giáo Đình thì cũng phải chờ đến sau cuộc chiến rồi mới làm.

Trong lòng Hudson không khỏi thầm mắng Giáo Đình ngu xuẩn. Cho dù muốn gây phiền phức cho Vương quốc Alpha thì cũng đừng nên sử dụng thủ đoạn này.

Muốn đánh một nước lớn, chỉ dựa vào ngoại lực thì sẽ rất khó làm được, biện pháp tốt nhất chính là kích động mâu thuẫn nội bộ.

Nghĩ tới đây, Hudson càng nhức đầu hơn, kế hoạch lúc đầu lại không dùng được nữa.

Giáo Đình sẽ chơi ngu ngốc một lần, nhưng không có nghĩa là họ sẽ tiếp tục chơi ngu nữa.

Các quý tộc lâu năm suy sụp sẽ không sẵn sàng từ bỏ lợi ích của mình, các đại quý tộc mới quật khởi cũng sẽ không bỏ qua cơ hội khuếch trương, song phương chắc chắn sẽ phát sinh va chạm .

Sau chiến tranh, Vương quốc Alpha sẽ được cải tổ lại, một trận long tranh hổ đấu là chuyện không thể tránh được, đây chính là thời cơ tốt nhất để Giáo Đình tham gia vào.

Công khai tham dự thì không được, nhưng lén lút ủng hộ một ít quý tộc kiếm chuyện thì lại vô cùng nhẹ nhõm.

Vứt bỏ hết những chuyện phiền lòng này, Hudson cử hành yến hội đầu tiên ở Phi Hùng bảo. Để khỏi bị người ta chỉ trích, bữa tiệc này được đặt một cái tên rất đẹp: Tiệc mừng chiến thắng.

Mặc dù đã được một thời gian kể từ trận chiến thắng lớn lần trước, nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ. Lý do đều đã chuẩn bị sẵn: bề bộn quân vụ.

Hết bận rồi thì chúc mừng. Không có gì sai cả.

Chọn thời điểm này đương nhiên là có lý do. Một mặt là hắn cần lôi kéo những quý tộc Orton chưa ngã xuống, một mặt khác là vì đám quý tộc phương bắc trong quân.

Mặc dù con em quý tộc phương Bắc Địa chiếm tỷ lệ vô cùng ít ỏi trong quân viễn chinh, nhưng nếu bàn về năng lực thì những người này thuộc hàng giỏi nhất nhì trong toàn quân.

Trong tình huống bình thường, Hudson không có hy vọng thu phục đám người này, nhưng tình huống bây giờ đã phát sinh biến hóa.

Sự kiện ám sát đột nhiên xảy ra làm cho thế cục tiền tuyến đại biến, chắc chắn là đã có không ít quý tộc đất phong ở phương bắc gặp nạn rồi.

Đại quý tộc có thực lực hùng hậu chắc là có thể vượt qua phong ba lần này, nhưng trung tiểu quý tộc thì không.

Cho dù bọn họ đã phụ thuộc vào Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương, nhưng khả năng cao là lúc này cũng đã trở thành pháo hôi.

Nếu lực lượng của gia tộc bị trọng thương, thậm chí là trực tiếp hủy diệt, vậy thì những con em quý tộc phương bắc này cũng sẽ biến thành bèo trôi không rễ.

Đừng nói là tiến thêm một bước, có thể hay không tại đông nam hành tỉnh đem gia tộc truyền thừa tiếp, đều là một ẩn số.

Không có sự che chở của gia tộc, bọn họ sẽ không còn quyền nói chuyện trong chính trị. Có thù báo thù, có oán báo oán, các quý tộc bản địa có muôn vàn cách thứ để chơi chết bọn họ.

Vào những lúc như thế này, thiện ý của Hudson lão gia liền lộ ra cực kỳ trọng yếu.

Nếu như lòng dạ hiểm độc một chút, Hudson hoàn toàn có thể chơi chết bọn họ rồi trực tiếp chiếm đoạt đất phong của họ sau chiến tranh.

Nhưng suy cho cùng cũng còn tình nghĩa đồng bào, Hudson khinh thường làm ra loại chuyện vô lương như hố tiểu đệ này.

Chỉ cần nguyện ý tiếp nhận thiện ý của hắn, vậy thì mọi người vẫn còn là bạn tốt. Không muốn đi theo Hudson lão gia lăn lộn cũng không sao, sau chiến tranh tự mình xin phép rời khỏi tỉnh Đông Nam là được.

Đây cũng là vì tốt cho mọi người. Quý tộc bản địa tỉnh Đông Nam sẽ không dung thứ cho họ, nếu như không có hậu trường che chở thì sẽ rất khó lăn lộn.

Ngay cả sau khi những người này nhập ngũ đều đang không ngừng kết bạn, nhưng ở trước mặt lợi ích, một chút quan hệ này vẫn còn chưa đủ. ...

"Nam tước Kettler, sao trông ngươi có vẻ lo lắng vậy? Chẳng lẽ là do ta chiêu đãi không tốt sao?"

Hudson ra vẻ không biết gì hỏi.

Hắn vẫn luôn rất để tâm đến vị hàng xóm cũ này. Mặc dù Nam tước Kettler vẫn luôn bị hắn áp chế, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc y có năng lực.

Trong một hoàn cảnh bất lợi lớn như vậy, Diệp Phong Lĩnh vẫn có thể phát triển không ngừng đã là chứng minh tốt nhất rồi.

Sự bối rối hiện giờ đương nhiên là vì Kettler đang bị vận rủi ngập đầu, y lại bị hãm sâu trong vòng phong ba một lần nữa.

Chương 586 - Bỏ Gánh (4)

Trong công văn mà Vương quốc gửi tới có nhắc đến "Thất Nguyệt hội". Mặc dù không có chứng cứ chứng minh, nhưng khả năng cao là Thất Nguyệt hội sẽ không thể thoát khỏi tội danh cấu kết thú nhân.

Là một thành viên của Thất Nguyệt hội, cho dù là bị ép gia nhập vào, nhưng sau này cũng rất khó thoát khỏi chuyện bị Vương quốc tính sổ.

Nếu thực lực của gia tộc không bị tổn hại, có lẽ còn có thể giúp y vận hành một chút. Nhưng xét theo tình huống trước mắt, sợ là có rất ít trung tiểu quý tộc Bắc Cương có thể toàn thân trở ra.

"Bá tước các hạ hiểu lầm, tôi chỉ đang lo lắng cho chiến cục ở Bắc Cương. Có nhiều vị tướng lĩnh cao cấp gặp chuyện bỏ mình như vậy, sau này sợ là..."

Trong khi giải thích, Kettler liên tục nháy mắt ra hiệu cho Hudson, như thể đang cầu xin hắn bỏ qua cho mình.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson mỉm cười. Nâng chén chạm vào một cái, uống một ngụm nhỏ rồi quay đầu đi liên hệ với những quý tộc khác.

Người thông minh, có rất nhiều lời đều không cần nói thẳng ra, trực tiếp ám chỉ là được rồi.

Thân phận "Thất Nguyệt hội" chính là sơ hở lớn nhất hiện giờ của Nam tước Kettler. Nếu không muốn bị tan xương nát thịt trong cơn bão táp thì cũng chỉ có thể dựa vào phe Hudson.

Còn về chuyện chỗ dựa này có thể che gió che mưa hay không thì còn phải chờ thời gian kiểm chứng.

Ít nhất là trong thời gian ngắn này, ấn tượng của y về Hudson là tương đối đáng tin cậy. .

Sau một chút ngập ngừng, Nam tước Kettley cũng tham gia vào trong hoạt động giao tiếp.

Chẳng qua là lần này khác với lúc trước, trong lúc nói chuyện với bạn bè, y luôn vô tình nhắc đến những ưu điểm của Hudson lão gia.

Kettler cũng là bị ép làm thuyết khách bất đắc dĩ. Muốn tìm một nơi nương tựa thì cũng phải bỏ phí nhập hội.

Dù sao thì kéo theo một đám bằng hữu gia nhập cũng có phân lượng hơn là tham gia một mình. Lỡ như thế cục phát sinh biến hóa gì đó, khả năng trở thành con rơi cũng sẽ thấp hơn một chút.
...

Tại tỉnh Atreus của Vương quốc Warhammer, một trận đại chiến để định đoạt số phận của vương quốc đang nổ ra.

Nguyên soái Borg, người kiên quyết phản đối trận chiến này, cuối cùng đã chọn bỏ gánh. Ai thích làm thì tự đi mà làm, dù sao lão ta cũng đã lấy lý do là bị bệnh nên không chỉ huy được.

Joseph II không làm gì được vị nguyên soái có tính cách bốc đồng này của mình, cho nên chỉ đành đích thân phụ trách đốc chiến.

Đều là bị ép phải như vậy, trận chiến lần này có liên quan đến sự điều phối và phối hợp của các quân đội ở nhiều tỉnh, những tướng lĩnh bình thường không đủ uy vọng không đủ sẽ không làm được.

Sau khi sàng lọc các tướng lĩnh quan trọng của vương quốc, cuối cùng cũng không tìm được ai phù hợp hơn Nguyên soái Borg.

Joseph II bị dồn vào chân tường, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tự mình nắm quyền chỉ huy.

Mọi người vẫn sẵn sàng nể mặt của một vị Quốc vương, quân đội các tỉnh đều điều động theo yêu cầu của Quốc vương, sau đó liền xảy ra vấn đề.

Bởi vì khoảng cách khác nhau nên mặc dù quân đội của mỗi tỉnh đều xuất phát vào cùng một thời điểm, nhưng thời gian đến của họ lại khác nhau.

Trên danh nghĩa thì lần này Joseph II đang chỉ huy 55 vạn đại quân, nhưng lại tuyên bố với bên ngoài là trăm vạn đại quân, còn thực tế thì quân số chưa đủ 30 vạn, đại quân thú nhân đã giết đến tận cửa chính.

Đã quá muộn để thay đổi địa điểm của một trận chiến quyết định rồi, nếu như lùi lại vào lúc này, đại quân thú nhân đuổi theo sau đít thì lúc nào cũng có thể biến thành một trận thua tan tác.

"Chuyện gì đang xảy ra, tại sao tên ngốc Matthaus kia lại không cầm cự được 10 ngày chứ?"

Joseph II gần như đang gào thét.

Trên thực tế, sau khi tự mình nắm giữ ấn soái thì ông ta bắt đầu cảm thấy có chút hối hận rồi.

Tự mình chỉ huy quân đội, ông ta mới nhận ra rằng việc điều động mấy chục vạn quân thực sự là điều nằm quá tầm với của người bình thường.

Mặc dù đã điều động nhiều tên tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú đến hỗ trợ, nhưng việc triển khai cụ thể vẫn còn nhiều vướng mắc.

Mặc dù từ khi đại chiến bộc phát đến nay, quý tộc các nơi đều đang huấn luyện nông nô binh, nhưng luyện binh cũng là một việc cần thiên phú.

Tư quân của các Đại quý tộc thì còn miễn cưỡng có thể xem, nhưng tư quân của đám trung tiểu quý tộc bên dưới thì khó mà diễn tả bằng lời.

Mặc dù đúng là đã được huấn luyện một khoảng thời gian, nhưng mà kết quả sau khi huấn luyện lại chẳng khác gì không huấn luyện.

Rất nhiều quý tộc không có kinh nghiệm luyện binh liền trực tiếp áp dụng phương pháp huấn luyện hộ vệ của gia tộc. Cuối cùng tinh binh không luyện được, lại còn có không ít nông nô bị luyện phế.

Sau khi nhận được lệnh điều động, quân đội từ khắp nơi liền tập hợp lại với nhau, biến thành một buổi đại tụ hội của một đám ô hợp.

Cho dù là có một vài quân đoàn tinh nhuệ, nhưng đặt trong đội ngũ của một đám ô hợp thì vậy cũng chẳng làm ăn được gì.

Tất nhiên là những quân đoàn đã trải qua huấn luyện vẫn sẽ tốt hơn quân đoàn gồm toàn tân binh của Công quốc Orton nhiều.

Ít nhất là đã được các quý tộc dạy cách chém giết đơn giản ở trên chiến trường. Sẽ không xuất hiện trường hợp ra cầm vũ khí ra trên chiến trường mà chẳng biết mình nên làm gì.

"Bệ hạ, Bá tước Matthaus đã chiến tử, hầu như toàn bộ quân đội tiền tuyến phụ trách đánh chặn đã bị xóa sổ."

"Đại quân thú nhân khí thế hung hăng, hình như bọn chúng đã hạ quyết tâm là phải giết thẳng tới đây, cho nên không thèm quan tâm đến đường lui."

"Kế hoạch của chúng ta đều không thể phát huy được tác dụng vốn có của nó."

Tiago khổ sở hồi đáp.

Là Bộ trưởng bộ quân vụ, mấy ngày gần đây y quả thực giống như một cái ống bễ, hai đầu đều bị khinh bỉ.

Quốc vương trách cứ bộ quân vụ hành sự bất lực, tướng lĩnh phía dưới oán trách Bộ quân vụ chỉ huy lung tung, không để ý đến tình hình thực tế của mọi người.

Chương 587 - Kế Hoạch Lớn

Hiện thực chính là như vậy, quân đội bên dưới đều có khó khăn của riêng mình, nhưng tình hình tiền tuyến lại không cho phép họ từ từ giải quyết khó khăn.

Tiền tuyến có nhiệm vụ ngăn chặn kẻ thù, và câu giờ để đại quân quyết chiến sụp đổ. Ngay cả một vị chủ soái như Bá tước Matthaus đều đã chiến tử, vậy mà lại mắng phun bọn họ không cố gắng, thật sự là không thể nào nói nổi.

Đây là vị tướng cấp cao nhất của Vương quốc Warhammer bị giết kể từ khi chiến tranh bắt đầu.

Nhưng hạnh phúc đều là nhờ vào so sánh. Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha đều đồng thời tham gia vào cuộc chiến chống lại thú nhân, nhưng các tướng lĩnh cấp cao đã chết trong trận chiến của hai nước này còn nhiều hơn họ nhiều.

Ngay cả Công quốc Orton, tiện thể nhắc tới, cũng có nhiều tướng lĩnh cấp cao bị giết trong cuộc chiến hơn Vương quốc Warhammer.

"Hừ!"

Joseph II hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng kiềm chế lửa giận trong lòng.

Người cũng đã chết rồi, níu lấy một người chết không thả không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vấn đề cốt lõi bây giờ không phải là Bá tước Matthaus có vô năng hay không, mà là nên thế nào để đối phó với những thay đổi tiếp theo.

Rút lui là không thể nào, vậy thì chỉ đành phải tiếp tục kiên trì. Gần 30 vạn đại quân, cho dù không thể đánh tan đại quân thú nhân thì cũng không thể nào thất bại chỉ trong một thời gian ngắn được.

Chỉ cần kéo dành trận chiến, khi quân tiếp viện từ khắp nơi trên thế giới kéo đến, tình thế sẽ từ từ bị đảo ngược.

Sau khi nghĩ rõ ràng mọi chuyện, Joseph II đã bình tĩnh lại một chút, và ngay lập tức hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị chiến đấu."

"Sau đó toàn quân cẩn thủ doanh trại, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào cũng không được phép tự tiện xuất kích."...

Công tước Daniel đứng cách một dòng sông nhìn về phía quân đội nhân tộc ở đối diện rồi cười lạnh.

Trong thế giới ma pháp, một con sông nhỏ rộng chưa tới 30m là không thể bước tiến của đại quân thú nhân.

Cũng chẳng cần phải làm cầu phao, chỉ cần một chiêu ma pháp là có thể cắt đứt dòng sông.

Còn về phần chuyện này sẽ gây ra hậu quả gì cho những người ở hạ lưu, đối với đại quân thú nhân chỉ phụ trách phá hoại mà nói, chuyện này hoàn toàn không quan trọng.

Dựa vào một đường thắng lợi, cộng thêm việc gõ liên tục, sự kiểm soát của Daniel đối với quân liên quân lại đạt đến một tầm cao mới.

Không thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng ít nhất là không có người nào dám hét vào mặt y. Tất cả mọi người biết là khi vị hoàng tử của Ngân Nguyệt Lang tộc này mà nổi giận thì sẽ thật sự giết người.

"Công tước, dựa theo thông tin tình báo mà chúng tôi thu thập được, đại quân của địch nhân vẫn còn chưa tập hợp đầy đủ, Bây giờ là thời điểm tốt nhất để chúng ta tấn công. Ngài ra lệnh tấn công đi!"

Hầu tước Bartle tràn đầy phấn khởi đề nghị.

Là chủ soái của quân đoàn Người Ưng, các cuộc quyết chiến trên mặt đất không liên quan gì đến gã ta, có thể nói gã chỉ là khán giả trong các trận chiến trước đó.

Màn trình diễn duy nhất chính là lần vây hãm Vương đô Orton, nhưng tiếc là mấy tảng đá lớn mà người ta liều mạng ném lên cũng chẳng phát huy được tác dụng gì quá lớn.

Hiếm khi tìm được một chiến cơ, gã đương nhiên phải đứng ra biểu hiện một chút, chứng minh bọn họ tới đây không phải để dạo chơi.

"Vẫn chưa tới lúc!"

Có lẽ là do lời nói của mình quá cao thâm, Hầu tước Bartle không hiểu được, Daniel lại bổ sung:

"Hầu tước các hạ chớ quên, mục tiêu lần này của chúng ta là công phá toàn bộ Vương quốc Warhammer, mà không phải chỉ là đánh bại bọn hắn."

"Thay vì đi tìm kẻ thù khắp nơi để quyết chiến, chẳng bằng chậm rãi chờ đại quân của bọn hắn tập hợp lại rồi đánh tan sĩ khí của chúng trong một lần."

"Nếu như chúng ta ra tay vào lúc này, địch nhân bị đánh bại vẫn còn có thể lui lại cố thủ ở khu vực vùng núi tây bộ. Nếu như muốn tiêu diệt được Vương quốc Warhammer, thì cũng chỉ có thể đi đào núi."

"Đương nhiên là Đế quốc sẽ không sợ phải giao thủ với nhân tộc ở vùng núi, nhưng làm phe phòng thủ, nhân tộc có thể lợi dụng ưu thế địa hình để kéo dài thời gian."

"Liên minh nhân tộc đã tham chiến, viện binh của các quốc gia nhân tộc có thể đến bất kỳ lúc nào, chúng ta không có thừa thời gian để lãng phí trên người Vương quốc Warhammer."

Đang khi nói chuyện, Công tước Daniel còn nhìn về phía Vương quốc Alpha ở phía xa. Công phá Vương quốc Warhammer chỉ là bắt đầu, mục đích thực sự của cuộc chiến lần này vẫn là muốn hủy diệt Vương quốc Alpha.

Chỉ khi nào đánh tàn ba nước lớn nhân tộc ở phương bắc thì Đế quốc Thú Nhân mới có thể nhân lúc loạn thế mà leo lên chiếm giữ toàn bộ lục địa phía bắc.

Còn về cuộc chiến hiện giờ, đơn giản chỉ là một cuộc khởi động cho loạn thế sắp đến mà thôi.

Muốn kéo nhân tộc xuống khỏi vị trí bá chủ đại lục thì như vậy vẫn còn chưa đủ. Ít nhất là cho đến khi tất cả các chủng tộc trong đại lục tham gia cuộc chiến này.

Nhìn tin tình báo mà Người Mosey truyền tới, Hudson đều cảm thấy có chút cạn lời. Chỉ có thể nói là Vương quốc Warhammer thật là mạnh, vào những lúc như thế này mà cũng dám chơi đại chiến.

Nếu như thật sự muốn làm một vố lớn thì chẳng thà bắt tay với Người Mosey để thu hồi phòng tuyến Pháo đài August trước.

Một khi lỗ hổng này được che chắn, đại quân thú nhân tiến vào Vương quốc Warhammer bị hủy diệt chỉ còn là vấn đề thời gian, muốn phá vây rời đi cũng không được.

Giao thủ ở trên một vùng đồng bằng như Đại bình nguyên Warhammer, cho dù là đánh bại đại quân thú nhân thì cũng không tiêu diệt được .

Đánh không lại, người ta còn không chạy được sao?

Đại đa số quân viễn chinh Thú nhân đều là kỵ binh, bộ binh đuổi theo kỵ binh chính là một chuyện cười.

Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng Hudson không bày tỏ lập trường. Từ trước tới nay, chiến tranh luôn có vô hạn khả năng.

Chương 588 - Kế Hoạch Lớn (2)

Mặc dù khi phân tích về mặt dữ liệu thì phần thắng lần này của Vương quốc Warhammer không cao, nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ.

Lỡ như trong đại quân mà Vương quốc Warhammer triệu tập có mười mấy hai mươi quân đoàn tinh nhuệ, lại thêm một đám tiểu đệ chơi chiến thuật biển người, dùng số lượng mài chết quân viễn chinh thú nhân cũng là có thể xảy ra.

Nhưng dù sao thì đây cũng chỉ là một sự kiện xác suất nhỏ mà thôi. Phần lớn quân đoàn chủ lực của Vương quốc Warhammer đều bị kiềm chế ở tiền tuyến, nếu như hậu phương còn nhiều quân đoàn chủ lực như vậy thì Vương quốc Warhammer cũng sẽ không đứng cuối trong thập đại Vương quốc của nhân tộc rồi.

Chẳng trách Người Mosey khẩn trương như vậy. Là hàng xóm cũ, còn là một vị hàng xóm có thực lực tương đương mình, hai nước đã có nhiều xích mích trong những năm tháng quá khứ, đôi bên đã biết quá rõ về thực lực của nhau.

Chuyện mà nhà mình không giải quyết được, Vương quốc Warhammer mạnh hơn có một tí xíu kia có thể giải quyết được sao?

Vấn đề này, Hudson không trả lời được. Trong quân sự, sự khác biệt nhỏ nhất thường quyết định thắng bại. ...

"Nguyên soái các hạ, nhanh như vậy đã phát động đại chiến, các vị chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?"

Hudson quan tâm hỏi.

Hắn không phản đối Người Mosey muốn giải vây cho Dapest, nhưng điều kiện tiên quyết là Người Mosey có thể ngăn chặn quân đoàn Behemoth kia.

Qua thời gian lâu như vậy, quân đoàn Behemoth bị tổn thất không nhỏ kia đã bổ sung đầy đủ binh lực, cho dù sức chiến đấu vẫn chưa khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, nhưng cũng khôi phục được 90%.

Bất kể là ai, khi phải đối mặt trực diện với một đoàn kỵ binh Behemoth đầy đủ biên chế đều sẽ cảm thấy da đầu tê tê.

Không phải là không có lực lượng có thể đối đầu trực tiếp với bọn chúng, một đoàn Kỵ sĩ do người tu luyện tạo thành liền có thể tranh phong với kỵ binh Behemoth.

Đáng tiếc là số lượng Kỵ sĩ thật sự là quá ít.

Ngay cả một người có được mấy vạn đại quân viễn chinh như Hudson cũng không dám có suy nghĩ thành lập một đoàn Kỵ sĩ.

Không phải là thành lập được, nguyên nhân chính là cưỡng ép thành lập đoàn Kỵ sĩ thì sức mạnh nòng cốt của những quân đoàn khác sẽ bị rút hết.

Những quý tộc sở hữu đoàn Kỵ sĩ không nhất thiết phải là những người có thực lực quân sự mạnh nhất, nhưng họ chắc chắn là những người giàu có nhất.

Từ góc độ hiệu suất chi phí đến xem, chi phí cho một đoàn Kỵ sĩ ngàn người còn nhiều hơn chi phí của một quân đoàn vạn người bình thường.

Nếu sử dụng cùng một số tiền để thành lập một binh đoàn kỵ binh, ít nhất cũng có thể có được 3. 000 - 4. 000 kỵ binh. Nếu các yêu cầu lựa chọn được nâng cao hơn nữa, chi phí cuối cùng sẽ còn lớn hơn.

Đội quân có chi phí lớn như vậy vẫn được mọi người đổ xô đi làm, đương nhiên là nó cũng có mị lực độc đáo riêng của mình.

Sức chiến đấu cực mạnh, tính cơ động cao, khả năng đột kích từ xa... là những ưu điểm của đoàn Kỵ sĩ.

Là đệ nhất công quốc trên đại lục, Người Mosey cũng có đoàn Kỵ sĩ của riêng mình. Tiếc là trong cuộc chiến tranh đoạt Pháo đài August thì đã có nhiều đoàn Kỵ sĩ bị thương nặng.

Đây là tuyên bố chính thức, còn tình huống cụ thể đã được các đại quý tộc giữ bí mật. Rốt cuộc là thật sự bị trọng thương hay là đang bảo toàn thực lực, Hudson cũng không rõ lắm.

Hơn nữa, giữa các đoàn Kỵ sĩ cũng có phân chia mạnh yếu. Có một số đoàn Kỵ sĩ chỉ do Kỵ sĩ tạo thành, nhưng trong một số đoàn Kỵ sĩ lại còn có cả Chiến sĩ.

Bỏ qua nghề nghiệp không đề cập tới, một đoàn Kỵ sĩ từ Kỵ sĩ sơ cấp tạo thành chắc chắn sẽ kém hơn đoàn Kỵ sĩ do Kỵ sĩ trung cấp tạo thành.

Chênh lệch về sức mạnh chiến đấu thậm chí có thể lớn hơn gấp nhiều lần, hoàn toàn không thể quơ đũa cả nắm.

Hudson không biết là thực lực của đoàn Kỵ sĩ Người Mosey ra sao, nhưng hắn đã đích thân trải nghiệm sức chiến đấu của kỵ binh Behemoth rồi.

Lần trước hắn tập trung tinh nhuệ để bao vây tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth mệt mỏi không đủ biên chế mà còn phải trả một giá không nhỏ.

Hiện giờ muốn hắn giao chiến với một quân đoàn kỵ binh Behemoth đầy đủ biên chế thì thật là đang làm khó hắn.

Có lẽ quân viễn chinh có thể cản được một lần xung phong của kỵ binh Behemoth khi triển khai đại trận, nhưng muốn đánh bại kỵ binh Behemoth thì lại không có bất kỳ khả năng gì, thậm chí ngay cả ngăn chặn đều không làm được.

"Bá tước các hạ, lô vật tư tiếp tế đầu tiên do Liên minh nhân tộc viện trợ đã trên đường đến đây rồi."

"Tuy nhiên, Bộ ngoại vụ đang ngoại giao với một số quốc gia láng giềng, bọn họ muốn mượn một số vật tư chiến lược của chúng ta trước, sau khi Liên minh vận chuyển tới thì họ sẽ trả lại vật tư."

"Trước mắt thì lô vật tư này đã tiến vào trong biên giới, nhưng vì lý do an toàn, trước mắt những vật tư này đang được chia ra thành các lô nhỏ và vận chuyển nhiều lần."

"Vì mối quan hệ hữu nghị của hai nước chúng ta, quân viễn chinh chính là một trong số các đội quân đầu tiên được bổ sung vật tư."

"Cân nhắc đến vấn đề chiến tổn của quân viễn chinh, chúng ta có thể cung cấp bổ sung một quân đoàn tân binh."

Hudson không để tâm đến những lời nói của Hodge."Hữu nghị" hay không "Hữu nghị " không quan trọng, nếu như không phải quân viễn chinh giành được chiến công hiển hách thì cũng không khả năng có được loại đãi ngộ này.

Công quốc Orton và Công quốc Ruilin cũng gửi quân viễn chinh đến đây, nhưng đã bị hủy diệt rồi. Dù là vẫn còn sót lại một chút thực lực, nhưng cũng không thấy Người Mosey giúp bọn họ khôi phục lại hệ thống quân đội.

Suy cho cùng vẫn là vì lợi ích.

Quân viễn chinh của Vương quốc Alpha do Hudson chỉ huy có thể chiến đấu, có ý nghĩa chiến lược trọng đại đối với Công quốc

Mosey. Cho dù không phải là quân đội của mình, thế nhưng vì sự an toàn của quốc gia, cho nên phải bổ sung đủ biên chế.

Chương 589 - Kế Hoạch Lớn (3)

Còn quân viễn chinh không có sức chiến đấu của Công quốc Orton và Công quốc Ruilin thì chẳng có ý nghĩa thực chất gì với Người Mosey, lực lượng của quốc gia ở sau lưng cũng không đủ mạnh, đương nhiên là sẽ bị bỏ qua.

Cùng lắm chỉ là tán thưởng vài câu trong những trường hợp ngoại giao mà thôi, không chừng trong lòng bọn họ còn đang khinh bỉ sự vô dụng của hai quốc gia này.

"Nguyên soái các hạ, nếu như có thể nhận được viện trợ của liên minh thì phần thắng của hành động lần này sẽ tăng thêm điểm."

"Chỉ là không biết ngoài quân phòng thủ Dapest ra thì lần này quý quốc còn có thể đầu nhập bao nhiêu quân tinh nhuệ?"

Hudson hỏi.

Vỏ bọc đường quả thực làm cho hắn rất hài lòng, nhưng trước tiên cần phải kiểm tra một chút xem bên trong có bao gồm đạn pháo hay không đã.

Quân đội bình thường không cần phải quan tâm, chỉ cần Người Mosey nguyện ý, tùy tiện liền có thể lôi ra mấy chục vạn.

Những loại quân đội này cũng chỉ dùng để gia tăng thanh thế, ngay cả việc giao chiến với quân pháo hôi của thú nhân còn quá sức. Đừng thấy thú nhân có giới hạn thấp, nhưng chỉ cần có bản năng khát máu của động vật là nông nô bình thường không thể sánh bằng rồi.

Theo kinh nghiệm trong quá khứ, sức chiến đấu của quân đội thú nhân bình thường tương đương với quân đoàn mới thành lập của Người Mosey được huấn luyện nửa năm trở lên.

Chủ yếu là phải xem là chủng tộc gì, một số chủng tộc có sức chiến đấu còn mạnh hơn một vài quân đoàn tinh nhuệ.

Nhưng ngoài Ngũ Đại Hoàng tộc ra thì những chủng tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ trong Đế quốc Thú Nhân đều bị suy yếu đi rất nhiều. Không phải bị diệt tộc thì cũng là sắp bị diệt tộc.

Từ quan điểm này, không chỉ vì sự trỗi dậy của nhân tộc mới dẫn đến sự suy tàn của thú nhân, mà các cuộc đấu tranh nội bộ của thú nhân cũng là một nhân tố cốt lõi.

Nếu như Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân không áp chế sự phát triển của các chủng tộc mạnh mẽ dưới quyền, có lẽ số lượng quân tinh nhuệ hiện giờ mà bọn chúng đã có thể kéo ra đã có thêm một số 0 vào phía sau.

Đạo lý là như vậy, nhưng khi liên quan đến lợi ích của bản thân thì không phải ai cũng buông bỏ được.

Vì bảo vệ địa vị và ưu thế của tập đoàn thống trị, áp chế những chủng tộc khác quật khởi chỉ là một loại bản năng.

"Ba quân đoàn bộ binh tinh nhuệ vượt biên chế, hai quân đoàn kỵ binh và cộng thêm năm đoàn Kỵ sĩ, ngoài ra còn có hơn 15 quân đoàn mới thành lập."

"Tính thêm quân viễn chinh, lại cộng thêm quân phòng thủ trong thành, chúng ta đã có đủ ưu thế."

Nguyên soái Hodge tự tin nói.

Nghe được số lượng này, sắc mặt của Hudson khá hơn rất nhiều.

Trong tình huống phòng tuyến Terence bị kiềm chế đại lượng binh lực mà vẫn còn có thể điều động được nhiều quân đội như vậy, vốn liếng của Công quốc Mosey còn dày hơn mấy phần so với trong dự đoán của hắn.

Nhưng mà hắn không biết là những lực lượng này đều là lực lượng cuối cùng mà Người Mosey chuẩn bị dời đô kiên trì chống cự nếu như thành Dapest thất thủ.

Bây giờ thế cục thay đổi, làm cho Người Mosey thấy được hy vọng nên mới thay đổi kế hoạch trước đó, chuẩn bị giải vây cho Dapest.

Hudson trầm tư một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Nguyên soái các hạ, nếu như quý quốc có thể tập kết được nhiều tinh nhuệ như vậy, muốn giải vây cho Dapest cũng không khó."

"Vấn đề hiện giờ là biểu hiện của thú nhân rất không bình thường, dù đã biết rõ quân chủ lực không vây được thành Dapest nữa nhưng lại không chịu phái quân viện trợ."

"Như thể bọn chúng đang chơi một ván cờ lớn, chỉ còn đợi chúng ta mắc câu nữa thôi, mà đoàn quân đang bao vây Dapest chính là mồi câu."

"Ta không nắm rõ được sự thay đổi thế cục của tiền tuyến cho lắm, nhưng Hùng Nhân hoàng đình ở phía đối diện thì đã tăng binh rồi."

"Hai quân đoàn bộ binh Người Gấu, cộng thêm một đoàn kỵ binh thần bí. Không phải là chiến tượng bình thường, mà dường như có được huyết mạch Ma thú."

"Sức chiến đấu cụ thể như thế nào thì không biết, nhưng nếu như quân đoàn ma tượng này có được một nửa sức chiến đấu như trong truyền thuyết thì kỵ binh của chúng ta cũng chỉ có thể đi đường vòng!"

"Những quân đoàn thú nhân bình thường còn tăng thêm rất nhiều quân số, binh lực cụ thể thì chúng tôi không rõ, nhưng ít nhất cũng là 10 vạn trở lên."

Hudson nghiêm túc nói.

Hùng Nhân hoàng đình trắng trợn tăng binh, đều là họa mà hắn gây ra. Sau khi Hùng Nhân Hoàng chịu thiệt một lần, biến thành chim sợ cành cong.

Một quân đoàn chủ lực đã không thể nào mang lại cảm giác an toàn cho ông ta nữa, nên liền dứt khoát điều một số lượng lớn quân đội từ hậu phương tới, trực tiếp loại bỏ khả năng tiếp tục bị tập kích.

Ít nhất là bây giờ Hudson không có dũng khí đánh lén Hùng Nhân hoàng đình nữa.

Nhiều quân đội như vậy tới đây đương nhiên không chỉ vì trông nhà. Trả thù Phi Hùng bảo là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Bọn chúng chậm chạp không hành động là bởi vì phải chấp hành chiến lược. Phi Hùng bảo không thể bị công phá trong ngày một ngày hai, cho dù có dùng 8 vạn - 10 vạn mạng sống của thú nhân cũng không thể lấp đầy được cái hố to này.

Gần đây Hudson còn lợi dụng khoảng thời gian yên bình mà hắn đánh ra được để tiếp nhận một vài lần tiếp tế vật tư.

Muốn dựa vào việc vây khốn phá thành thì phải chuẩn bị sẵn cho một cuộc chiến dài hơi.

Hùng Nhân Tộc không có nhiều thời gian để tiêu tốn ở đây, cho dù bọn chúng có nguyện ý liều chết ở đây thì Tứ đại Hoàng tộc khác cũng sẽ không đáp ứng.

Phương pháp trả thù tốt nhất không phải là tấn công phá thành, mà là dụ quân viễn chinh từ trong thành ra ngoài quyết chiến.

Nếu như quyết đấu trực diện, một quân đoàn bộ binh Người Gấu thì quân viễn chinh vẫn đối phó được với; hai quân đoàn bộ binh Người Gấu thì dựa vào chiến thuật miễn cưỡng có thể đánh tiếp.

Chương 590 - Kế Hoạch Lớn (4)

Còn nếu nhiều thêm thì Hudson chỉ có thể mang theo bộ binh chạy trốn. Dù rằng đã có một nửa số tân binh được quốc nội gửi đến, nhưng cũng chỉ có mấy vạn người lúc đầu là có sức chiến đấu.

"Bá tước các hạ có thể yên tâm, chúng tôi đã hỏi thăm rõ ràng rồi. Đại quân Thú nhân đang tập kết ở tiền tuyến với mục đích là xâm lấn Vương quốc Warhammer."

"Vương quốc Warhammer đã tập kết trọng binh, chuẩn bị phát động một trận chiến quyết định với Đội quân viễn chinh thú nhân ở tỉnh Atrus."

"Vào thời khắc mấu chốt này, Đế quốc Thú Nhân nhất định phải tập kết trọng binh ở tiền tuyến, phát động một đợt vây công mới để kiềm chế quân đội tiền tuyến của Vương quốc Warhammer."

"Từ giờ trở đi, Công quốc đã không còn là trọng điểm tiến công của bọn chúng nữa. Có lẽ lúc này Hùng Nhân hoàng đình đã bắt đầu di chuyển."

"Đợi sau khi thú nhân điều động binh lực xong, chúng ta có thể lập tức triển khai hành động. Cho dù bọn chúng có muốn quay đầu thì cũng không thể nào làm được trong ngày một ngày hai."

"Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, hoàn toàn có thể giải vây thành công Dapest trước khi viện binh thú nhân chạy tới."

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của Nguyên soái Hodge, Hudson cũng từ bỏ luôn ý định thuyết phục lão ta.

Có làm được hay không thì phải đánh một trận rồi mới biết được. Người ta đã chuẩn bị đầy đủ như vậy rồi, nếu như lúc này hắn giội cho một chậu nước lạnh thì thật sự là không có ánh mắt.

"Không thành vấn đề, chỉ cần quân đội của quý quốc có thể kiềm chế quân chủ lực thú nhân, ngăn chặn được viện binh mà thú nhân phái tới, chuyện còn lại giao cho quân viễn chinh là được."

"Nhưng mà quý quốc nên phái người hối thúc một chút về vấn đề chiến mã và vũ khí trang bị đi. Nếu có thể vũ trang sớm hơn thì phần thắng của chúng ta cũng sẽ lớn hơn một phần."

Hudson hào sảng nói.

Giọng điệu thành khẩn không cho Nguyên soái Hodge một chút cơ hội cự tuyệt nào. Đã mấy lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng lão ta vẫn chỉ đành nuốt vào lại.

Dù sao cũng là quân khách, để người ta hỗ trợ thì được, nhưng trông cậy người ta đón lấy công việc nặng nhọc của quân chủ lực thì vẫn là đang làm khó người.

Quan trọng nhất là dù cho Hudson chịu đáp ứng thì quân viễn chinh cũng không có biện pháp kiềm chế được quân đoàn kỵ binh Behemoth của thú nhân.

Một chuyện đã được quyết định sẵn là sẽ không thể làm được thì dù có nói gì cũng vô ích. Chỉ có quân đoàn kỵ binh mới có thể kiềm chế được quân đoàn kỵ binh Behemoth.

Hai quân đoàn kỵ binh + năm đoàn Kỵ sĩ, thực lực trên giấy đã rất gần với cùng quân đoàn kỵ binh Behemoth.

Nếu như để các đội quân điều thêm một chút kỵ binh tham chiến, không chừng còn có thể kiếm ra thêm một cái quân đoàn kỵ binh nữa.

Thực lực của hai bên chênh lệch không lớn, nếu chỉ là kiềm chế một chút thì khả năng thất bại là cực kỳ bé nhỏ.

Phiền phức thực sự là đánh chặn quân tiếp viện. Nếu như không có thể ngăn chặn được viện binh của thú nhân, thì dù cho trước đó có chiến đấu tốt đến đâu cũng chẳng có ích gì.

Chỉ cần một trong Ngũ Đại Hoàng Đình thú nhân gửi binh tinh nhuệ đến là thế cục sẽ đảo ngược lại.

"Bá tước các hạ có thể yên tâm, một khi chiến mã và vũ khí trang bị tới nơi, chúng tôi sẽ lập tức phân phối cho quân viễn chinh."

"Còn về việc triển khai cuộc đại chiến này, bây giờ nói những vấn đề này thì vẫn còn hơi sớm. Đợi thế cục rõ ràng hơn một chút, chúng ta lại từ từ thương nghị."

Chung quy vẫn là vì không đủ lực lượng, Nguyên soái Hodge không dám đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Trọng tâm chiến lược của Thú nhân đã thay đổi, đây chẳng qua chỉ suy đoán của bọn họ dựa trên thế cục của chiến trường, không có nghĩa là nhất định sẽ xảy ra.

Lỡ như thú nhân đột nhiên vòng lại rồi tiếp tục hạ quyết tâm diệt Công quốc Mosey trước cũng không phải là không có khả năng. ...

Sau khi tiễn Nguyên soái Hodge rời đi, trọng tâm của Hudson lại trở về với việc huấn luyện quân đội. So với trước đây, đã có khá nhiều thay đổi trong những ngày gần đây.

Mặc dù hắn vẫn chưa nhận được tín hiệu trung thành của đám thuộc hạ cấp dưới, nhưng ngày càng có nhiều quý tộc đang lấy lòng hắn.

Tạm thời không thu phục được thuộc hạ thì cũng chỉ có thể làm bạn. Thế giới của người trưởng thành thực tế như vậy đấy, suy cho cùng vẫn là một vụ giao dịch.

"Có thể thu hoạch được gì, cần phải trả cái giá gì" chính là yếu tố cốt lõi quyết định sự lựa chọn của mỗi người.

Chuyện này nhất định không vội vàng được, nếu như biểu hiện quá gấp gáp, bại lộ nhu cầu từ sớm, thì sẽ tự đặt mình vào thế bị động.

Đại đa số quý tộc đều có dã tâm, không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không bán rẻ thân mình. Cách tốt nhất để so sánh với những người này không phải là khuất phục họ, mà là xem như những đồng minh chính trị.

Chỉ cần xử lý tốt quan hệ, sau này giương cờ nhận người tự nhiên sẽ có người đưa con cháu của mình tới.

So sánh những quý tộc có tước vị, có đất phong thì những con em quý tộc không có gì cả này mới là người mà Hudson thực sự có thể "thu mua nổi" .

"Bá tước các hạ, đây là đây là kế hoạch biên chế mới của quân viễn chinh, mời ngài xem qua!"

Trong khi nói chuyện, Nam tước Kettler đưa một phần công văn cho Hudson.

Đây cũng là một trong những thành quả gần đây của Hudson. Mặc dù không có những cải cách mạnh mẽ đối với quân viễn chinh, nhưng hắn đã thành lập một đội tham mưu nhỏ trong nội bộ. .

Quân chế lúc đầu vẫn không thay đổi, bộ phận tham mưu nhỏ mới thành lập này cũng chỉ có quyền hạn trong việc tham mưu và hỗ trợ giải quyết quân vụ.

Không ảnh hưởng gì đến quyền lãnh đạo tư quân của các sĩ quan quý tộc, không xúc phạm đến lợi ích thực tế của mọi người, cho nên cũng không gây ra gợn sóng gì.

Bao gồm cả sự điều chỉnh biên chế quân đội hiện giờ cũng đang tuân theo truyền thống của Vương quốc Alpha, từng bước tiến hành mở rộng.

Chương 591 - Bí Pháp Trường Sinh

Liếc nhìn danh sách sĩ quan, cách sắp xếp binh lực trên công văn không có thay đổi gì nhiều so với lúc trước, Hudson khẽ gật đầu.

"Cứ dựa theo danh sách trên này mà làm, phát ra ngoài đi!"...

Biên giới Bắc Cương ở Vương quốc Alpha, tiếng còi xung kích vang lên, giữa vô vàn những tiếng la hét giết chóc, đại quân thú nhân lại phát động một cuộc tấn công.

Dưới sự đốc chiến của thống soái, binh sĩ thú nhân giết đỏ cả mắt, trên đầu đội một tấm thuẫn được làm bằng gỗ, hứng làn mưa tên, đá lăn, vàng lỏng... Mang theo vũ khí xông lên công thành.

Đội phía trước ngã xuống, và đội phía sau lập tức bổ sung. Có đội đốc chiến ở phía sau nhìn chằm chằm nên không ai dám lùi lại nửa bước.

Một số binh sĩ nhân tộc đang cầm những thanh đao sắc bên ở trên tường thành chặn giết những gã thú nhân leo lên, một số thì ra sức ném cự thạch, thỉnh thoảng còn dội một chậu dầu hỏa xuống bên dưới.

Ngọn lửa hừng hực tràn lan ở bên dưới tường thành rồi nhanh chóng khuếch tán. Những binh sĩ thú nhân bất hạnh rơi vào trong biển lửa liền trực tiếp biến thành nhiên liệu.

Thi thoảng còn mùi thịt nướng truyền tới.

Máy ném đá và Ma Tinh pháo của đôi bên đều đang phát động những đòn công kích khốc liệt, quân phòng thủ chiếm thế thượng phong về mặt hỏa lực, nhưng quân đội Người Ưng trên bầu trời lại gánh cho thú nhân một ván.

Tổng thể mà nói, năng lực công kích tầm xa của hai bên đều không kém cạnh bao nhiêu. Hiện giờ đang so thực lực, nên quân phòng thủ đang chiếm lợi thế về thành trì, nhưng thú nhân có ưu thế về mặt binh lực.

Tiền tuyến đang xung phong, Người Chuột, Người Kiến ... Ở hậu phương cũng hóa thành những "kỹ sư đào đất", bắt đầu các hoạt động đào đất.

Chỉ là vùng đất gần thành trì đã được xử lý qua, không chỉ cứng rắn lạ thường, mà còn chôn giấu rất nhiều cự thạch, điều này mang đến rất nhiều bất tiện cho những "kỹ sư đào đất" này.

Đặc biệt là khi đến gần bức tường thành, các Ma pháp sư trong thành liên tục xuất thủ can thiệp.

Vô số "kỹ sư đào đất" còn chưa kịp chạm tay vào tường thành đã vĩnh viễn bị chôn vùi dưới lòng đất.

Sau nhiều lần thất bại, tướng lĩnh chỉ huy đại quân thú nhân không chỉ không buồn mà còn lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Chiến tranh là thứ có khả năng che đậy vấn đề cao nhất, đồng thời cũng là thứ dễ phơi bày vấn đề nhất. Tuyến phòng thủ nhìn như bền chắc không thể phá vỡ này đang dần phơi bày nhược điểm sau khi các tướng lĩnh cao tầng bỏ mạng.

Rõ ràng là khả năng phản ứng và phối hợp tác chiến của các quân đội ở khác khu vực đã trì độn hơn nhiều, không còn linh hoạt tự nhiên như lúc trước nữa.

Không có chủ soái mạnh mẽ đè ép, các tướng lĩnh dự bị lại không có đủ uy vọng, đám quý tộc bên dưới không đủ lòng kính sợ, lúc thi hành mệnh lệnh khó tránh khỏi trì trệ.

Ngoài ra, mức độ quen thuộc với quân đội của tướng lĩnh tân nhiệm kém xa so với thống soái trước, khi giao nhiệm vụ thường xảy ra một chút sai lầm, điều này càng làm cho mâu thuẫn trở nên trầm trọng hơn.

Tất cả là do nhân tính định đoạt, một đội quân chỉ có thể có một vị chỉ huy, vì duy trì uy vọng của bản thân, các đại quý tộc cũng vô thức giảm bớt cảm giác tồn tại của phó soái.

Dù rằng tất cả mọi người đều là quý tộc cùng một tỉnh, nhưng chuyện lão đại chèn ép lão nhị cũng là trạng thái bình thường, đám quý tộc bên dưới cũng bị ép phải chọn đội.

Bây giờ lão đại đột nhiên xảy ra chuyện, lão nhị lên nắm quyền chỉ huy quân đội, nếu như không xảy ra vấn đề thì mới là vấn đề lớn nhất.

Đây là một đề bài không có câu trả lời, chỉ huy quý tộc ở cùng một tỉnh mà cũng khó khăn trùng điệp rồi, chỉ huy những sĩ quan cao hơn một cấp lại càng khó hơn nữa.

Nhất thời trì độn cũng không sao, nhưng hàng loạt thao tác đều chậm nửa nhịp, cuối cùng sẽ dẫn đến tai họa lớn.

Nhìn cuộc chiến giết đẫm máu trên chiến trường, Abraham cười lạnh một tiếng, đang chuẩn bị hạ lệnh để Linh mục thú nhân xuất thủ, một bóng người đột nhiên xuất hiện làm cho gã ta giật mình.

"Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?"

Lời mới vừa ra miệng, Abraham liền ý thức được mình đã lỡ lời.

Behemoth Đại Đế chính là Hoàng giả của tộc Behemoth, là kẻ đứng đầu ngũ đại cự đầu của Đế quốc Thú Nhân, Hoàng giả làm việc thì không cần phải báo cáo với bất kỳ ai.

May mắn là lúc này Behemoth Đại Đế đều đặt ở trên chiến trường, không chú ý tới sự thất thố của gã ta.

"Ta không yên lòng đám tiểu tử các ngươi nên mới đích thân ra đây xem một chút."

"Khai chiến đã qua lâu như vậy rồi mà còn chưa xé rách được phòng tuyến của Vương quốc Alpha."

"Abraham, tiểu tử ngươi đang làm gì vậy!"

Nhìn như một lời phê bình hời hợt, nhưng đối với Abraham thì chẳng khác nào như bị đánh đòn cảnh cáo.

Nhưng mà chuyện thắng bại trên chiến trường không phải là thứ mà một tên tướng lĩnh như gã ta có thể quyết định.

Hoàng trữ tộc Behemoth và Hoàng giả của 4 tộc khác đã quyết định đột phá từ phía Công quốc Mosey, cho nên liền giảm bớt quân số ở chiến trường Vương quốc Alpha.

Nhưng chuyện này chỉ có thể nghĩ mà không thể nói thẳng ra. Nếu như xem đây là một lý do để đổ lỗi thì chính là đang chỉ trích hoàng trữ và Hoàng giả bốn tộc quyết sách sai lầm.

Việc tối kỵ nhất của kẻ làm thuộc hạ chính là gặp chuyện liền đổ hết trách nhiệm lên đầu cấp trên. Huống chi chuyện chọn quả hồng mềm để bóp vốn là không sai.

Mặc dù tình hình ở phía Vương quốc Alpha tiến triển chậm chạp, nhưng bên phía Công quốc Mosey lại là hát vang tiến mạnh, hiện giờ còn đang đi đường vòng để tiến công Vương quốc Warhammer nữa.

Nếu như kế hoạch thành công, sau khi hủy diệt Vương quốc Warhammer liền sẽ tiện đường diệt luôn Công quốc Mosey, sau đó mới quay đầu đối phó với Vương quốc Alpha, lúc đó độ khó sẽ giảm đi rất nhiều.

Chương 592 - Bí Pháp Trường Sinh (2)

Ngược lại, nếu như cứ tiếp tục dây dưa với Vương quốc Alpha ở nơi này, trực tiếp kéo đến khi viện quân của nhân tộc ập đến thì đó mới là quyết sách sai lầm.

"Bệ hạ, quân phòng thủ của Vương quốc Alpha giống như những viên đá trong hầm phân vậy, vừa thúi lại vừa cứng, quân đội đế quốc mỗi tiến lên một bước đều phải trả một cái giá thê thảm đau đớn."

"Nhưng mà bây giờ hệ thống chỉ huy của địch nhân đang xảy ra vấn đề, chúng thần nhất định sẽ nắm chặt cơ hội này để xé mở phòng tuyến của bọn hắn!"

Abraham cam đoan, nhưng lại không nhận được lời tán dương của Behemoth Hoàng, mà còn bị lão ta phủ nhận.

"Ngươi đó, vẫn không đổi được cái thói hư tật xấu này!"

"Nếu như Vương quốc Alpha thật sự dễ đối phó như vậy thì đã sớm bị Đế quốc tiêu diệt mười lần rồi, sao có thể chờ đến bây giờ."

"Chỉ là mấy tên tướng lĩnh cao tầng bỏ mình mà thôi, cùng lắm chỉ là hỗn loạn trong một lúc, bỏ qua một vài tuyến phòng thủ cho chúng ta ."

"Từ nơi đánh thẳng tới Thương Lan thành, dọc đường còn có vô số pháo đài lớn nhỏ khác nhau, tùy thời đều có thể tổ chức được mười mấy hai mươi tuyến phòng thủ mới."

"Lúc mà ta chỉ huy đại quân công phá Thương Lan thành, trên đường cũng phải chịu không ít đau khổ."

"Nhưng mà cho dù có công phá Thương Lan thành thì Vương quốc Alpha vẫn không hề sụp đổ, người ta trực tiếp dời đô đến phía nam tiếp tục chống cự."

"Cho nên lần này chúng ta phải thay đổi chiến lược, không thể đần độn một đường quét ngang như trước, chỉ cần đánh những kẻ nên đánh là được!"

Lời nói của Behemoth đại đế làm cho Abraham cảm thấy bối rối.

"Cái gì gọi là kẻ nên bị đánh?"

Gã ta hoàn toàn tìm không nghĩ ra kẻ nào nên bị đánh.

Trong quan niệm cố hữu của Abraham, tất cả nhân tộc đều là địch nhân, không có phân chia kẻ nào nên bị đánh kẻ nào không.

Tiếc là dường như Behemoth đại đế lại không chú ý tới dáng vẻ nghi hoặc của gã ta, hoặc có lẽ là lão ta căn bản không thèm để ý, không có ý định giải thích.

Behemoth Đại Đế đích thân ra tiền tuyến, quyền chỉ huy đại quân đương nhiên là phải đổi chủ.

Không riêng gì Abraham phải ngoan ngoan nghe lời, ngay cả thống soái quân đội của bốn tộc khác cũng chỉ có thể cúi đầu trước vị lão hoàng đế đức cao vọng trọng này.

Ngũ Đại Hoàng Đình vốn đang chiến đấu độc lập, vậy mà đột nhiên thống nhất chỉ huy quân sự theo một phương thức kỳ lạ.

Đối với sự biến hóa này, Behemoth Hoàng vốn không để ở trong lòng.

Lúc đầu thì lão ta không định ra tiền tuyến nhanh như vậy, nhưng mà kế hoạch không theo kịp biến hóa. Không biết là ai đã giúp Đế quốc Thú Nhân một tay, làm cho cơ hội xuất hiện sớm hơn.

Sau vụ hiến tế lần trước, tế phẩm trong mật thất đã bị tiêu hao không sai biệt lắm. Xét theo tình hình trước mắt, khả năng cao là sẽ không có cách nào thỏa mãn được lần hiến tế cuối cùng.

Tế phẩm không đủ thì đương nhiên là phải bổ sung, nếu không phải vì có nhu cầu thực tế, Behemoth Đại Đế sẽ không đồng ý phát động chiến tranh vào thời khắc quan trọng này.

Khoảng cách kiếp số mười vạn năm ngày càng gần, cũng có nghĩa là thời khắc nguy hiểm nhất đã sắp đến.

Các đời bá chủ đại lục trước đây của đại lục đều sẽ dọn dẹp những mối nguy hiểm tiềm ẩn trước khi kiếp nạn ập đến, để giảm bớt tổn thất trong thảm họa.

Đế quốc Thú Nhân hiện giờ nhảy ra kiếm chuyện thì chẳng khác nào đặt mình vào nơi nguy hiểm.

Lỡ như chọc giận Nhân tộc, Liên minh nhân tộc bất chấp mọi thứ mà chọn tiêu diệt thú nhân trước thì sẽ rất bi kịch.

Trên thực tế, nguyên nhân lớn nhất làm cho Behemoth Hoàng dám phát động chiến tranh vào thời điểm này là do nhân tộc đang bị chia năm xẻ bảy.

Cho dù là phù hợp với lợi ích của chủng tộc thì cũng không nhất định sẽ phù hợp với lợi ích của mỗi người. Nhiều khi lợi ích của cá nhân sẽ bao trùm lên lợi ích của cả chủng tộc, đây chính là nhân tính.

Nếu như bá chủ đại lục là một chủng tộc thống nhất không bị chia rẽ, có lẽ giờ phút này tất cả các đại dị tộc đều sẽ ngoan ngoãn giống như mấy bé thỏ trắng vậy.

Thực ra Behemoth Hoàng cũng đã cố gắng né tránh nên mới lựa chọn xuất hiện ở trên chiến trường vào thời điểm này, lão ta không muốn bị người ta phá hư chuyện vào thời khắc mấu chốt.

Trận đại chiến đẫm máu vẫn tiếp tục, tường thành cuối cùng không chịu được nữa, nó đã bị sụp đổ một góc trong cuộc chiến đẫm máu của đôi bên.

Các "kỹ sư đào đất" đang tác nghiệp liền biến thành đợt tế phẩm đầu tiên.

Lỗ hổng xuất hiện làm cho cuộc chiến của song phương diễn ra càng kịch liệt hơn. Các ma pháp sư của nhân tộc đang bị Linh mục thú nhân kiềm chế, nên không thể giúp được gì cho quân thủ thành.

Vì ngăn chặn lỗ hổng, vô số sĩ quan quý tộc đã mang theo binh sĩ lao lên ngăn chặn, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, đáng tiếc là vẫn không chặn được bước tiến của đại quân thú nhân.

"Truyền lệnh xuống, sau khi đại quân phá thành thì cố gắng bắt sống cao thủ nhân tộc cho ta!"

Behemoth Đại Đế âm tàn nói.

Đáng tiếc biểu tình nóng nảy giữa hai lông mày vẫn để lộ ra dục vọng trong nội tâm của lão.

Không phải loại người gì cũng có tư cách trở thành tế phẩm. Nếu như không phải cường giả, cho dù có lấy được linh hồn cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán, căn bản không thỏa mãn được nhu cầu của hắn.

Nếu hạ độc thủ trong nội bộ thú nhân, không chỉ hao tổn thực lực của đế quốc, mà còn dễ bị bại lộ kế hoạch.

Cho dù bí pháp có bí ẩn đến đâu thì lão ta cũng không dám cam đoan là sẽ không có người nhận ra.

Nhỡ đâu tiết lộ phong thanh, không chỉ kế hoạch thất bại, ngay cả bản thân lão ta cũng bị cái chết xã hội.

Một vị Hoàng giả ngay cả con trai của mình cũng có thể hạ thủ thì làm sao có thể được thuộc hạ hiệu trung chứ.

Chương 593 - Bí Pháp Trường Sinh (3)

Nếu như đến bước đó, ngoài một số thân tín ra, đa số người đều sẽ tránh né lão ta.

Nhưng việc xuất thủ bắt địch nhân trên chiến trường làm tế phẩm thì lại càng dễ thao tác hơn.

Cho dù bị mọi người phát hiện thì cũng có thể tùy tiện tìm một cái cớ lừa được. Trong lúc nhất thời, mọi người sẽ không nghĩ theo phương diện này.

Đợi sau khi kế hoạch thành công, cho dù chân tướng bị bại lộ ra thì Behemoth Hoàng cũng sẽ không lo lắng.

Thế giới này vẫn tôn thờ mạnh được yếu thua, cường giả là sẽ không bị chỉ trích. Cho dù thủ đoạn có độc ác như thế nào, mọi người cũng chỉ giả vờ như không nhìn thấy. ...

Phỉ Thúy cung, tin tức tỉnh Waxas thất thu đã lập tức truyền đến nơi này. Caesar III đang rầu vì vẫn chưa tìm được hung thủ, đã tích lũy rất nhiều oán hận vào lúc này.

"Hừ!"

"Ngu xuẩn!"

"Đều là một đám ngu xuẩn!"

"Rõ ràng đã nói với bọn hắn là phải tăng cường phòng thủ rồi, đề phòng bị thú nhân đánh lén, vậy mà vẫn để cho địch nhân có cơ hội làm vậy, quả thực là cho vương quốc mất hết mặt mũi!"...

Đối mặt với một vị Quốc vương đang nổi giận, đám đại thần đều nhao nhao cúi thấp đầu. Từ khi Công tước Aarondo xảy ra bất trắc thì trong lòng mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý là tỉnh Waxas sẽ bị thất thủ rồi.

Nhưng chuyện này xảy ra quá nhanh. Trong tình huống bình thường, dựa vào quân phòng thủ tiền tuyến, ít nhiều gì cũng có thể đọ sức được với thú nhân trong vài tháng.

Kế hoạch kéo dài thời gian thất bại không phải là thất bại thực sự, mà là một sự "chuyển hướng chiến lược" có chủ đích.

Những kế hoạch có chủ đích như "chuyển hướng chiến lược" này thường xảy ra ở Vương quốc Alpha trong thời kỳ thú nhân mang quân sang xâm lược.

Tiếc là lần này tỉnh Waxas thất thủ quá nhanh, chưa kịp phát huy giá trị của chiến lược đổi không gian lấy thời gian.

"Bệ hạ, quân phòng thủ tiền tuyến đã tận lực rồi. Dựa vào tin tình báo mà chúng thần thu thập được, Behemoth Hoàng đã xuất hiện trong doanh trướng của đại quân thú nhân."

"Lão bất tử kia đã đích thân tới tiền tuyến, có thể sẽ làm cho thay đổi chiến lược trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân. Quân phòng thu Waxas bất ngờ không kịp đề phòng, thất bại cũng là chuyện có thể hiểu được."

Đại công tước Alfiero kiên nhẫn giải thích.

Là Bộ trưởng bộ quân vụ, ông ta thực sự đã rất vất vả trong những ngày gần đây. Vụ án ám sát gây chấn động đại lục còn chưa tìm ra manh mối thì Waxas lại bị thất thủ.

Kế hoạch chiến lược là do bọn họ phụ trách tổ chức áp dụng, bây giờ phát sinh biến cố lớn, cho nên Bộ quân vụ phải đứng ra chịu trách nhiệm.

Muốn vứt bỏ trách nhiệm cũng không được, những tướng lĩnh chủ trì tuyến phòng ngự của tỉnh Waxas đều đã không còn thở nữa.

Không muốn phải chịu trách nhiệm thì chỉ có thể đẩy hết trách nhiệm lên người địch nhân. Mặc dù lời giải thích này không đáng tin cậy, nhưng dù sao có đối tượng để đẩy trách nhiệm thì cũng còn tốt hơn là không có.

Chỉ cần nhìn vào biểu lộ của Caesar III là biết, khi nghe được danh của Behemoth Đại Đế thì mí mắt liền nhảy dựng lên theo thói quen.

Có thể nói vị đối thủ này chính là cơn ác mộng của Vương quốc Alpha. Trong những năm tháng quá khứ, vì đánh cờ với lão già này mà Vương quốc Alpha đã phải chịu rất nhiều đau khổ.

"Chẳng phải lão già đó đã sắp chết rồi à, tại sao lại còn nhảy nhót tưng bừng vậy? Chẳng lẽ Đế quốc Thú Nhân thật sự có tà pháp kéo dài tuổi thọ sao?"

Trong lúc tra hỏi, vẻ mặt của Caesar III thoáng có chút mất tự nhiên. Đối với các vị Quân chủ mà nói,"Trường sinh" đều là một cơn ác mộng.

Nếu như có thể kéo dài tuổi thọ, mặc kệ nó có phải là tà pháp hay không, thực dụng phải được đặt lên hàng đầu.

"Bệ hạ, Behemoth Đại Đế đã qua đại thọ ba trăm tuổi. Theo ghi chép trong lịch sử, lão ta đã là lão Behemoth sống lâu nhất chỉ sau cường giả Thánh vực."

"Gần như có thể xác định là trong tay của Behemoth đại đế đang nắm giữ bí pháp kéo dài tuổi thọ. Nếu không thì lão ta không thể nào sống tới hiện giờ được."

"Đây là một chuyện rất phiền phức, nhưng cũng là một cơ hội rất tốt."

"Trên đại lục này có không ít đại nhân vật cảm thấy hứng thú với bí pháp kéo dài tuổi thọ. Chỉ cần chúng ta tung tin ra ngoài thì khoảng thời gian còn lại của Behemoth Đại Đế sẽ có ngày yên tĩnh nữa."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland hồi đáp.

Đây tuyệt đối là lời cảm khái phát ra từ nội tâm. Tể tướng cũng không phải là ngoại lệ, là một ông già ở tuổi xế chiều, trong lòng ông ta cũng đang trông mong vào các pháp môn kéo dài tuổi thọ.

Đau khổ tìm kiếm hoài mà vẫn không thấy, đột nhiên được người khác nói cho biết về tin tức của bí pháp kéo dài tuổi thọ, sử dụng thủ đoạn phi thường gần như là chuyện tất nhiên.

Behemoth Đại Đế đúng là rất mạnh, nhưng nếu muốn ngăn cản toàn bộ đám người sắp chết thăm dò cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Tốt, cứ dựa theo đề nghị của Tể tướng mà làm, tung tin tức này a. Nhưng mà không thể nói là bí pháp kéo dài tuổi thọ, mà phải trực tiếp tuyên bố với ngoại giới là Behemoth Đại Đế đang nắm trong tay bí pháp trường sinh."

Caesar III hung hãn nói.

Mặc kệ trong tay Behemoth Đại đế có bí pháp trường sinh hay không, chỉ cần lão ta còn sống thì loại chuyện này liền không thể giải thích rõ ràng được.

Những đại nhân vật có mộng trường sinh sẽ không có thời gian đi tìm hiểu lời đồn này là thực hay giả, dù sao Behemoth Đại Đế đã sống quá ba trăm tuổi rồi, chuyện này không thể nào là giả được.

Một khi lòng tham sinh ra, cho dù Behemoth Đại Đế có giải thích như thế nào thì cũng không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Dù rằng chiêu mượn đao giết người này đã cũ lắm rồi, nhưng xài được là được.

Ngay cả khi chỉ có một phần mười số quyền quý động tâm thôi thì những biến cố xảy ra sau này đã đủ để cho Behemoth Đại Đế khó chịu rồi.

Chương 594 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu

Nhìn từng thớt chiến mã thượng hạng, vuốt ve từng bộ áo giáp long lanh, Hudson cảm thấy rất hài lòng.

Thông tin tình báo của Người Mosey vẫn rất đáng tin cậy. Trong mấy ngày gần đây, đại quân thú nhân đã thực sự tập kết binh lực tiến về phía Vương quốc Warhammer.

Những con chiến mã và số vũ khí trang bị này chính là minh chứng tốt nhất. Nếu như đại quân thú nhân không thu hẹp chiến tuyến, muốn vận chuyển được những thứ này đến đây an toàn là chuyện rất khó.

Trong chuyện này cũng có một phần công lao của quân viễn chinh. Những ngày gần đây, Hudson cũng không hề nhàn rỗi, quân viễn chinh đã có 6 quân đoàn bộ binh và 1 quân đoàn kỵ binh đủ biên chế, tổng binh lực đã đột phá 12. 000 Người.

Nhưng binh sĩ dư ra đương nhiên là kết quả của việc vượt biên chế. Hudson không thích phương pháp thống kê "Binh + Mã" thông thường, binh là binh, mã là mã, há có thể nói gộp lại làm một.

Tổng binh lực cao đến 12 vạn, đó thực sự là 12 vạn người, không hề ít đi một chút nào.

Nguồn gốc của số binh mã này là do Vương quốc Alpha bổ sung, cộng thêm Người Mosey cung cấp một quân đoàn tân binh, số còn lại đều là do bản thân Hudson lão gia tích lũy.

Thu nạp bại binh, điều động thanh niên trai tráng nhập ngũ chỉ là những thao tác thông thường. Có thể nói như vậy, chỉ cần là người bị Hudson lão gia gặp phải nơi hoang dã sẽ đều bị thu vào trong quân đội.

Còn về phần trong này có bao nhiêu gián điệp của các thế lực khác phái tới nằm vùng thì Hudson không quan tâm. Chỉ cần những sĩ quan nắm quyền là người một nhà là đủ, binh lính bình thường không cần phải điều tra lai lịch.

Binh sĩ chính là những người bị thay thế nhanh nhất trên chiến trường, có lẽ vào một ngày đẹp trời nào đó liền nằm lại trên chiến trường, thân phận ban đầu đương nhiên cũng sẽ không còn quan trọng nữa.

Vấn đề thừa biên chế là một sự kiện lớn trong thời bình, nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh. Hôm nay có thể là trạng thái vượt biên chế, không chừng ngày mai ngay cả hệ thống quân đoàn cũng không đủ.

Ít nhất là hiện giờ Người Mosey rất thích quân viễn chinh vượt biên chế. Mặc dù chi tiêu lớn hơn một chút, nhưng lại có thể mang đến cảm giác an toàn!

Người có tên, cây có bóng.

Bởi vì liên tục giành được thắng lợi, cộng thêm Đế quốc Thú Nhân chứng nhận, tên tuổi của Hudson đã vang vọng khắp toàn bộ Công quốc Mosey.

Phải biết rằng ngay cả quân đội thú nhân ra ngoài tuần tra mà gặp được tiền tuyến Phi Hùng bảo có mười mấy vạn quân viễn chinh trú đóng cũng đều là chủ động đi đường vòng.

Nếu như tin tức này truyền đến tai của Hùng Nhân Hoàng, không biết ông ta có hối hận về việc bản thân đã nâng Hudson lên hay không.

"Nâng giết", nhưng cũng phải có người đi giết mới được. Mặc dù có rất nhiều tướng lĩnh thú nhân đều muốn lấy đầu của Hudson để lập chiến công, nhưng không bao gồm những quan binh ở tầng trung và tầng dưới chót.

Người không biết nội tình, chỉ dựa vào chiến tích bên ngoài để phán đoán thì lập tức đưa ra kết luận rằng: Hudson không dễ chọc.

Không thể trêu vào thì chạy thôi. Thú nhân cũng là chủng tộc lấn yếu sợ mạnh, thậm chí bởi vì nội bộ của Đế quốc Thú Nhân càng tuân thủ luật rừng hơn nên bọn chúng sẽ kính sở cường giả hơn so với nhân tộc.

Không làm rõ được thực lực của quân viễn chinh, sau khi Hùng Nhân hoàng đình di chuyển, đại quân thú nhân ở lại chỗ này liền vô cùng an phận.

Thú nhân giữ quy củ, Hudson cũng không còn ra ngoài kiếm chuyện. Mười hai vạn quân viễn chinh thoạt nhìn như binh cường mã tráng, nhưng thực tế thì cũng chỉ có 2-3 vạn người là biết chiến đấu.

Nếu nới lỏng tiêu chuẩn thêm một chút một chút, còn có hai vạn lão binh từng thấy máu, miễn cưỡng có thể tính là nửa tinh nhuệ.

Những kẻ còn lại đều là tân binh, mặc dù đã từng trải qua các cuộc huấn luyện quân sự cơ bản, nhưng ở trong mắt Hudson thì đám người này vẫn không hợp cách.

Thời kỳ chiến tranh, huấn luyện từng bước một thì nhất định sẽ không kịp. Kéo ra ngoài đánh mấy trận chiến trên thế thắng sẽ hiệu quả hơn việc huấn luyện khô cằn trong một vài tháng.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Hudson sảng khoái đáp ứng yêu cầu xuất binh giải vây của Người Mosey.

Chỉ cần Người Mosey kìm hãm được quân chủ lực thú nhân, vậy thì 30 vạn đại quân thú nhân đang vây khốn Dapest đá mài đao mà hắn dùng để luyện binh.

Trên thực tế, không có quân đoàn thú nhân chủ lực áp trận, quân thủ thành cũng có thể đánh ra được một đường máu.

Nhưng Dapest là một tòa thành lớn, vòng vây của thú nhân cũng không chắc chắn lắm. Nếu như không có quân đoàn kỵ binh Behemoth có tính cơ động cao thì khắp nơi đều tràn đầy lỗ thủng.

Thực lực của quân thủ thành cũng không tính là yếu, chỉ cần đám quan chức cấp cao của Mosey dám mạo hiểm, tùy thời đều có thể xé mở lưới bao vây.

Nhưng hiển nhiên là chuyện này không tồn tại. Quốc vương đang không ổn, những người đang đưa ra quyết sách chính là đám vương công quý tộc.

Nhân số càng nhiều thì càng không thể dứt khoát được. Những quyết định có thể nhận được sự tán đồng của đại đa số người thường là những quyết định mang tính bảo thủ.

Bọn họ thà tiêu một cái giá rất lớn để mời quân viễn chinh xuất thủ cũng không dám lấy an nguy của thành Dapest ra mạo hiểm.

Chủ yếu vẫn là vì không tin tưởng vào thực lực của quân đội mình. Ngay cả quân đoàn tinh nhuệ cũng bị đám quan chức cấp cao Mosey nghi ngờ về thực lực.

Không trách được bất luận kẻ nào, những quyết định này đều được đưa ra dựa trên những chiến tích trước đó của quân đội Mosey.

Quân tinh nhuệ không thể chỉ dựa vào miệng nói được, mà phải ra chiến trường thể hiện.

Không thể đánh ra chiến tích thì cho dù có huấn luyện ưu tú như thế nào, trang bị tốt đến đâu, cũng không thể làm cho người ta tin được.

Ngay cả Hudson cũng ôm thái độ nghi ngờ về sức chiến đấu của quân đoàn tinh nhuệ của Người Mosey.

Không phải là lo bọn họ không có thực lực, mà chỉ lo về vấn đề sĩ khí quân tâm.

Chương 595 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu(2)

Từ lúc khai chiến đến giờ, quân đội Mosey một đường đại bại. Cho dù ngẫu nhiên có vùng lên được một lần, nhưng còn chưa kịp cao hứng thì đã bị thất bại chôn vùi.

Liên tiếp giày vò như vậy, sĩ khí quân tâm đang vô cùng lung lay. Những binh sĩ không rơi vào tình trạng thiếu tự tin đã được xem như có tâm tính tốt rồi.

Nếu bàn về phương diện này, quân viễn chinh và quân đội Mosey lại giống như hai thái cực. Dưới sự chỉ dạy của Hudson, từ khi các tân binh bước chân vào doanh trại, họ phải học hỏi những chiến tích xuất sắc của quân viễn chinh mỗi ngày.

Chiến kỳ của Hùng Nhân hoàng đình hầu như đã từng xuất hiện trong mỗi một doanh trại lớn, làm như sợ có người không biết công tích vĩ đại Hudson lão gia vậy. . . .

"Quân đoàn trưởng Kettler, số chiến mã liền giao cho ngươi. Ta muốn ngươi huấn luyện ra quân đoàn kỵ binh trong thời gian ngắn nhất!"

Hudson ra vẻ thưởng thức nói.

Tốc độ mở rộng kỵ binh quá nhanh, cho dù tuyển chọn từ trong toàn quân cũng không thể tập hợp được nhiều binh lính tinh thông cung mã như vậy.

Thay vì nói là kỵ binh, không bằng nói là bộ binh cưỡi chiến mã.

Cho dù đã được chuẩn bị từ trước, nhưng các binh sĩ cũng chỉ trải qua một vài khóa huấn luyện kỵ binh cơ bản, còn lâu mới có thể trở thành những tên kỵ binh hợp cách.

Hudson biết rất rõ thân tín của mình có trình độ gì. Chỉ huy bộ binh thì còn tạm được, nhưng huấn luyện kỵ binh là một việc cần kỹ thuật, cần phải để nhân sĩ chuyên nghiệp đi làm.

Trước đó số lượng kỵ binh quá ít, Hudson tự mình chỉ huy là được. Nhưng hiện giờ đã mở rộng thành quân đoàn, nếu cứ để một vị tổng tư lệnh như hắn chỉ huy thì lượng công việc sẽ quá lớn.

Nhìn chung trong toàn bộ quân viễn chinh, những người có năng lực đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng này đều lác đác không có mấy, kẻ có thể chỉ huy được quân đoàn kỵ binh thì càng chẳng có mấy người.

Hudson lựa chọn Nam tước Kettler ngoài việc trong tay hắn đang nắm thóp của y ra thì nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là quen thuộc.

"Bá tước các hạ, với tình huống hiện giờ của quân đoàn kỵ binh tình huống, ngắn nhất cũng phải sau ba tháng mới có thể tham gia chiến đấu."

"Trong thời gian ngắn, nhiều nhất chúng ta chỉ có thể bắt nạt được quân đoàn bộ binh của thú nhân mà thôi. Nếu là gặp phải quân đoàn kỵ binh Behemoth, sợ là bất lực!"

Kettler có chút thấp thỏm nói.

Vất vả lắm mới leo lên được chức vị quân đoàn trưởng này, vậy mà ngay nhiệm vụ đầu tiên mà lão đại giao cho đã gặp phải phiền toái.

Người Mosey muốn phát động chiến tranh, chuyện giải vây cho Dapest vốn chẳng phải là bí mật gì trong quân viễn chinh.

Tin tức này bị rò rỉ không hề liên quan đến Hudson, chủ yếu là vì Người Mosey không biết giữ bí mật, nên mới khiến cho tin tức này bị lan truyền ra ngoài.

Trận đại chiến ở cấp độ này, chỉ cần là người hơi có chút thường thức quân sự sẽ biết là quân viễn chinh không thể nào ở ngoài đứng xem.

"Yên tâm, không cần các ngươi đi đối phó đám kỵ binh của Behemoth, Người Mosey sẽ tự giải quyết."

"Nếu như thật sự gặp được trên chiến trường, ngươi chỉ cần cân nhắc đến việc đối phó một đến hai đoàn kỵ binh Behemoth là đủ."

"Nếu như vượt qua giới hạn này, không cần phải động thủ với bọn chúng, trực tiếp tránh là được."

Hudson bình tĩnh nói.

Hắn kỳ vọng rất cao vào đoàn kỵ binh này. Tuyệt đối không thể để mất khi vẫn còn chưa phát huy ra tác dụng gì được.

Trực tiếp đối đầu với quân đoàn kỵ binh Behemoth là chuyện của đoàn Kỵ sĩ. . . .

Con sóng này không bằng phẳng, con sóng khác lại nổi lên.

Vừa mới giao xong nhiệm vụ, phân phát toàn bộ vũ khí trang bị, trong nước liền truyền đến một tin dọa cho Hudson kêu to một tiếng.

Tiền tuyến Bắc Cương nhiều lần thất thủ, Vương quốc Alpha vốn đang ổn định cũng bắt đầu lộ ra dấu hiệu rung chuyển.

May mắn là công tác chuẩn bị rất đủ đầy, sau khi mất đi một vùng lãnh thổ rộng lớn, chiến cuộc rất nhanh liền ổn định lại.

Thế cục chuyển biến tốt đẹp mới phái người thông báo cho hắn biết, rõ ràng là vì lo lắng tin tức này truyền ra thì sẽ làm cho quân viễn chinh quân tâm bất ổn.

So với tin dữ nơi thất bại, lời đồn Behemoth Đại Đế có được "Bí pháp trường sinh" còn gây ra ảnh hưởng lớn hơn.

Gần như trong nháy mắt, tin tức này đã che đậy tin đại bại ở tiền tuyến, thu hút sự chú ý của vô số người.

Dù có ở thế giới nào, chủ đề "Trường sinh" đều khiến cho người ta chạy theo như vịt.

Ngay cả Hudson, lúc đầu khi nghe được tin tức này thì cũng không khỏi động tâm.

Behemoth Đại Đế đã sống qua ba trăm tuổi, vượt xa tuổi thọ của một Behemoth bình thường, đây là sự thật đến không thể nào thật hơn.

Như vậy chỉ có hai cách giải thích: Hoặc là Behemoth Đại Đế lén lút đột phá Thánh vực, gia tăng tuổi thọ của bản thân; hoặc là lão ta thật sự có cách kéo dài tuổi thọ hoặc là bí pháp trường sinh.

Tình huống đầu tiên khả năng cực kỳ bé nhỏ, đột phá Thánh vực có động tĩnh lớn như vậy, căn bản không giấu được, cũng không có lý do phải ẩn giấu.

Nếu là tình huống thứ hai, bất kể là phương pháp kéo dài tuổi thọ hay là bí pháp trường sinh cũng đều đáng giá mọi người đi thăm dò.

Nếu như không phải Hudson vẫn còn trẻ, còn có thể sống rất lâu, thì hắn cũng không biết là mình có thể cưỡng lại được sự cám dỗ này không.

Bản thân hắn đã như vậy, sợ là đám lão già sắp hết tuổi thọ kia sẽ càng không nhịn được.

Chắc chắn rằng sẽ có trận chiến đẫm máu được triển khái xung quanh Behemoth Đại Đế.

Có lẽ không chỉ có cao thủ nhân tộc, không chừng ngay ca cường giả dị tộc cũng tham dự vào. Dù sao không có người nào chê tuổi thọ của mình quá dài cả.

Mặc kệ tin tức này là do ai truyền ra, đây là một dương mưu trần trụi. Cho dù biết rõ là có người đang cố gắng chế tạo địch nhân cho Behemoth Hoàng, nhưng cũng không ngăn được ý nghĩ của mọi người.

Sau khi cân nhắc giữa lợi và hại, Hudson cuối cùng vẫn kiềm chế tâm tư tham gia vào vụ náo nhiệt này. Mọi chuyện đều phải lấy việc chống lại thú nhân làm trọng, hắn tuyệt đối không rén.

Chương 596 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (3)

Tỉnh Atreus, cuộc đại chiến quyết định vận mệnh tương lai của Vương quốc Warhammer đã được bắt đầu.

Sau khi tập hợp toàn bộ quân đội có thể điều động được trong vương quốc, Joseph II không chỉ có không hăng hái, mà lại sầu mi khổ kiểm, ngay cả tóc cũng bạc đi mấy sợi.

Joseph II không biết là binh nhiều thì sức chiến đấu có mạnh hơn hay không; nhưng ông ta đã cảm nhận được độ khó của việc đồng thời chỉ huy nhiều binh lính như vậy.

Vấn đề khó khăn đầu tiên gặp phải chính là hậu cần của quân đội.

Lần lượt tập hợp hơn 700. 000 quân, cho dù những người này không làm gì cả, chỉ tính riêng việc ăn uống ngủ nghỉ mỗi ngày thôi cũng đã là một vấn đề lớn rồi.

Vấn đề ở đây không phải là các quý tộc của Tỉnh Atreus có phối hợp hay không, mấu chốt là ngay cả khi mỗi nhà quý tộc đều mở cửa nhà kho thì bọn họ cũng không thể nào gom góp đủ nhiều vật tư chiến lược như vậy.

"Cái gì, đại quân thú nhân chia binh tập kích kho lúa chúng ta? Hơn vạn tấn lương thảo vật tư bị địch nhân phóng hỏa thiêu rụi."

Joseph II gần như gào thét chất vấn.

Vì gom góp số vật tư chiến lược này, ông ta đã gần như cố gắng hết sức, nhưng cuối cùng lại bị một mồi lửa của địch nhân đốt trở về lại con số không.

Vật tư mất là chuyện nhỏ, quan trọng là đại quân phải ăn cơm nha! May mắn là ông ta cũng rất thận trọng trong thời khắc quan trọng này, không tập trung toàn bộ vật tư lại cùng một chỗ.

"Đúng vậy, bệ hạ."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ trả lời với khuôn mặt xanh ngắt.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây là một bài thi thất bại. Tiếc là đã nộp bài rồi, không có khả năng sửa thành tích.

Có lẽ là vì cảm thấy cẩu trả lời của quá đột ngột, không thể nhận được sự tha thứ của Quốc vương, Tiago vội vàng tiến lên giải thích:

"Bệ hạ, đại quân thú nhân ập tới quá nhanh. Những binh sĩ thủ vệ nhà kho đều là nhân viên hậu cần của vương quốc, sức chiến đấu hơi thấp, nên khi đối mặt với địch nhân tập kích đã không kịp phản ứng."

"Đây chỉ là mới bắt đầu, địch nhân hiện giờ đã chia binh ra, rõ ràng là không muốn quyết chiến trực diện với chúng ta, áp lực hậu cần của ta sẽ không ngừng gia tăng trong tương lai."

Đây đều là lời thật lòng, đại quân thú nhân chỉ có một chút binh lính như vậy, kế hoạch quyết chiến này vốn đã bị lủng ngay từ ban đầu rồi.

Hai cái đùi thì làm sao chạy lại bốn cái chân. Đại quân thú nhân chắc chắn sẽ không ngừng kiếm chuyện. Tình cảnh sau này của Vương quốc Warhammer sẽ càng nguy hiểm hơn.

"Hừ!"

"Phế vật!"

"Đều là một đám phế vật!"

"Chuyện lớn như việc đại quân thú nhân chia binh này sao lại không thông báo sớm hả? Phải chờ đến khi địch nhân gây chuyện thì mới biết báo cáo."

Joseph II nghiêm nghị khiển trách.

Không phải là ông ta không đủ hàm dưỡng, mà thật sự là phần chiến báo này quá hoang đường. Bị người đánh lén kho lúa rồi mới biết phải chạy tới báo cáo tin tức, rõ ràng là thủ tướng đã không làm tròn trách nhiệm.

Quân đội bên dưới xảy ra sơ suất, Bộ Quân vụ đương nhiên là khó từ tội lỗi, bị mắng cũng không oan uổng.

"Bệ hạ, chuyện xảy ra quá đột nhiên. Dù cho bây giờ có truy cứu trách nhiệm thì cũng không có ý nghĩa gì. Việc cấp bách hiện giờ vẫn là mau chóng giải quyết mối đe dọa thú nhân này."

"Số vật tư bị tổn thất trước đó, chúng ta còn có thể nghĩ cách điều phối một chút vật tư từ nơi khác tới để làm dịu tình hình."

"Ngoài ra các quân đoàn bên dưới phải thắt lưng buộc bụng một khoảng thời gian. Những người khác cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều."

"Nhưng nếu như sau này lại xảy ra sai sót thì thật sự là rất phiền phức."

Tể tướng Gaye phân tích nói.

Phát hiện ra vấn đề không đồng nghĩa với việc có thể giải quyết vấn đề. Trong lúc đám cao tầng của Vương quốc Warhammer đang đau đầu vì việc thú nhân chia binh quấy rối, đại quân thú nhân phân tách cũng đang tiếp tục hành động.

Cướp sạch nhà kho vật tư chỉ là một thao tác bình thường. Ăn cướp đội vận chuyển, tập kích đội tuần tra, ngẫu nhiên còn công kích vài toà doanh trại, nhưng bọn chúng lại không chịu ra mặt quyết chiến với quân đội Vương quốc Warhammer. . . ...

Ngày 7 tháng 12 năm 99988 theo lịch Thần Thánh, dưới những yêu cầu liên tục của Người Mosey liên tục yêu cầu phía dưới, quân viễn chinh đã hoàn thành thay quân.

Nhìn qua tòa Phi Hùng bảo ở sau lưng, Hudson không khỏi âm thầm thổn thức.

Trong mấy tháng ở đây, quân viễn chinh đã hoàn thành việc thuế biến, đồng thời nơi này cũng là một bước nhảy vọt trong cuộc đời hắn.

Từ một tên quân đoàn trưởng bình thường không có gì lạ, nhảy lên trở thành quan chỉ huy tối cao của quân viễn chinh, là nhân vật có máu mặt trong cả hai phe nhân tộc và thú nhân.

Tốc độ leo lên này của hắn, sợ là ngay cả những con ông cháu trai cấp cao nhất trong Vương quốc cũng khó mà nhìn thấy bóng lưng.

Nếu xét về phương diện này, Vương tử Caesar cũng là có công rất lớn. Bởi vì có một tài liệu phản diện như y mới làm cho quyền quý của các quốc gia ý thức được rằng: chiến tranh là chuyện của các nhân sĩ chuyên nghiệp.

Cho dù muốn an bài con cháu thì đầu tiên cũng muốn suy xét về năng lực trước, mà không phải đơn thuần dùng xuất thân để xếp vị trí.

Vô hình trung, nó tạo ra không ít cơ hội cho các trung tiểu quý tộc. Nếu không thì chức vị tổng tư lệnh cũng không rơi xuống đầu Hudson một cách dễ dàng như vậy.

Chủ soái muốn mượn trận gió đông này để thượng vị, tướng lĩnh bên dưới đương nhiên là cũng không thể ngoại lệ. Trong quá khứ, chỉ những quý tộc có tước vị trên Tử tước mới có hy vọng trở thành quân đoàn trưởng, nhưng hiện giờ không chỉ Nam tước có cơ hội, thậm chí còn xuất hiện cả Kỵ sĩ quân đoàn trưởng.

Đương nhiên, chuyện này chủ yếu là do tính đặc thù của quân viễn chinh, không có con ông cháu cha nào chạy tới hái đào, nên những người này mới có thể thuận lợi tiến chức.

Nếu như là ở trong nước, tiểu quý tộc muốn vùng lên thì còn cần phải trải qua hết đại chiến này đến đại chiến khác, tích góp đủ uy vọng thì mới có thể nhận được đề bạt.

Chương 597 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (4)

Không ai biết được là những ngày tháng tốt lành này sẽ có thể kéo dài được bao lâu. Suy cho cùng thì bài học lớn nhất mà con người có thể học được từ lịch sử chính là không học được bất cứ bài học gì.

Sự đoàn kết của các quý tộc đều là bị ép, một khi thế cục chuyển biến tốt đẹp, bọn họ sẽ lập tức quay sang nội đấu.

Hudson lưu luyến nhìn qua bức tường thành sừng sững và những cánh đồng rau xanh mơn mởn, hắn biết rằng lần này rời đi có thể sẽ là vĩnh biệt.

Nhìn vẻ mặt sầu thảm của các sĩ quan đang đưa tiễn, hắn không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể để những người này tự cầu phúc thôi.

Nhìn thì có vẻ như là bổ sung thêm 2 quân đoàn tới thay quân, nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, không có quân viễn chinh trú đóng, Phi Hùng bảo cũng chẳng khác nào những pháo đài quân sự bình thường khác.

Đại quân thú nhân ngóc đầu trở lại chỉ là vấn đề thời gian. Vườn rau bên ngoài thành cũng chỉ có thể gặt gấp một vụ, sau này không còn trông cậy vào được nữa.

Không phải ai cũng có thể dựa vào thanh danh để dọa cho thú nhân phải lùi bước. Có lẽ Hùng Nhân hoàng đình bị ủy khuất trước đó còn sẽ tính món nợ với quân viễn chinh lên đầu của bọn họ.

Không làm gì được quân viễn chinh, chẳng lẽ còn không làm gì được hai quân đoàn Mosey sao?

Đây đều là việc riêng của Công quốc Mosey, Hudson không có năng lực nhúng tay vào. Cho dù nhiệm vụ đóng giữ Phi Hùng bảo có hố như thế nào thì cũng phải có người đi trấn thủ.

Để lại cây đinh này có thể làm cho thú nhân cảm thấy không thoải mái, đây chính là giá trị tồn tại lớn nhất của Phi Hùng bảo.

"Xuất phát!"

Hudson ra lệnh một tiếng, đại quân bước những bước chỉnh tề tiến lên.

Luồng sát khí phả vào mặt như thể đang nói thầm: đây là một đội quân tinh nhuệ. . . .

Bên ngoài hơn 150 dặm, Hùng Nhân hoàng đình mới vừa di chuyển từ khu vực Bethel tới đây liền lập tức nhận được tin tức là quân viễn chinh đã ra khỏi thành.

"Địch nhân cuối cùng cũng ra ngoài rồi. Nói cho Tứ Đại Hoàng Đình khác biết là hết thảy đều đang tiến hành theo kế hoạch, kêu bọn họ tăng thêm tốc độ, lần này không thể để cho địch nhân chạy nữa!"

Hùng Nhân Hoàng hung hãn nói.

Là một trong Ngũ Hoàng của thú nhân, lần trước bị quân viễn chinh ngựa đạp liên doanh, mặc dù gây ra tổn thất chẳng đáng là gì, nhưng lại phải chịu sự nhục nhã rất lớn.

Cho dù chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, nhưng tác động về mặt chính trị vẫn không hề phai nhạt. Mỗi khi mọi người nhắc tới quân viễn chinh đều sẽ tiện thể nhắc lại quá khứ đen tối của Hùng Nhân Hoàng Đình.

Hudson đã thực sự trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của ông ta, nếu như không thể hủy diệt quân viễn chinh thì thật sự là khó tiêu mối hận trong lòng Hùng Nhân Hoàng.

Bị sự thúc đẩy bởi hận thù và lợi ích, nên Ngũ Đại Hoàng Đình mới hợp mưu bày ra một tấm lưới lớn.

Không riêng gì phải hủy diệt quân viễn chinh, mà còn phải tiêu diệt cả Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey luôn một thể, lập nên thắng lợi vẻ vang của Đế quốc Thú Nhân.

Mồi nhử đã được thả xuống, giai đoạn trước của kế hoạch vô cùng thành công, sau đó sẽ phải khảo nghiệm hành động thực tế. . . .

Bên ngoài thành Dapest, trong doanh trướng của đại quân thú nhân. Nhìn tin tình báo mà lính trinh sát Người Ưng truyền tới, Thân vương Butzweig cười lạnh một tiếng.

Muốn giải vây cho Dapest thì sẽ liên quan đến việc điều động mấy chục vạn đại quân, nên đương nhiên không thể thực hiện trong một bước. Mà quân đội được tập hợp từ trời nam biển bắc thì sẽ không thể nào đồng bộ hoàn toàn được.

Cho dù Người Mosey đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý và ra lệnh cưỡng chế quân đội từ khắp nơi tiến đến gần thành Dapest, nhưng ở trong mắt của Thân vương Butzweig, chuyện này đều tràn đầy sơ hở.

"Ba quân đoàn bộ binh tinh nhuệ, hai quân đoàn kỵ binh cộng thêm năm đoàn Kỵ sĩ, ngoài ra còn có 15 quân đoàn mới thành lập, cộng thêm 7 quân đoàn của quân viễn chinh, tổng binh lực đã sắp vượt qua 35 vạn."

"Đây còn chưa tính quân phòng thủ trong thành Dapest. Nếu như cộng toàn bộ lại, sợ là cũng chỉ còn cách 50 vạn không xa."

"Phía nam, phía bắc, phía đông, phía tây đều là quân địch, Người Mosey cũng thật sự rất coi trọng chúng ta!"

Lời của Thân vương Butzweig làm cho cả đám tướng lĩnh cười vang.

Binh nhiều tướng mạnh cũng không thể dọa cho Quân đoàn Behemoth phải sợ phải. Trong chiến dịch Dacias lần trước, nhân tộc cũng chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt binh lực, nhưng cuối cùng vẫn là bị bọn họ đánh chạy tứ tán.

Lần này số lượng quân địch càng nhiều hơn, nhưng binh lực trong tay họ cũng đã nhiều hơn lúc trước.

"Thân vương điện hạ, địch nhân đang tập hợp đại quân, chúng ta cũng không thể chỉ nhìn mà không làm gì được."

"Vừa vặn chúng ta có thể nhân lúc bọn chúng đang bận bịu để đánh tan một đội quân trước, xem như đại lễ tặng cho bọn chúng nhân dịp mở cửa thành!"

Gregg không khỏi đề nghị.

Behemoth sinh ra là dành cho chiến tranh, từ trước tới giờ đều không e ngại chiến tranh, bọn chúng chỉ lo là không có chiến tranh.

Nếu như không nhờ có sự tỉnh táo của đám cao tầng Behemoth, áp chế dục vọng hiếu chiến của những người bên dưới, sợ rằng bây giờ bọn chúng không phải là đang chinh chiến thì cũng là đang trên đường chinh chiến.

"Đoàn trưởng Gregg, đề nghị của ngươi rất không tệ. Trong lúc đại quân của địch nhân đang tập hợp đúng là một cái cơ hội tốt để tấn công."

"Nhưng mà cơ hội càng xuất hiện ở trước mặt thì chúng ta lại càng phải giữ cái đầu lạnh. Chúng ta có thể nhìn ra vấn đề, chẳng lẽ địch nhân không nhìn ra được sao."

"Ai dám cam đoan rằng đây không phải là sơ hở mà địch nhân cố ý tạo ra để dẫn dụ chúng ta mắc câu chứ?"

Người mở miệng chính là Clark, gã này là túi khôn mà Thân vương Butzweig chiêu mộ. Trong những năm tháng quá khứ, gã đã từng nhiều lần bày mưu tính kế, nên được chủ soái rất tin tưởng.

"Nếu vậy, dựa theo ý của Tử tước Clark thì bây giờ chúng ta chỉ việc đứng đây mà nhìn, không làm gì sao?"

Gregg ra vẻ tức giận giễu cợt nói.

Chương 598 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (5)

Hai người một văn một võ, không phát sinh xung đột là chuyện không thể nào. Gregg là tướng lĩnh dùng đao thật thương thật đánh ra tới, nên y rất xem thường loại người khua môi múa mép này.

Clark cũng không còn cảm thấy kinh ngạc về cảnh tượng trước mắt nữa. Gregg chướng mắt những mưu sĩ như gã, còn gã thì cũng chẳng ưa gì loại "mãng phu" như Gregg.

Nếu như thật sự muốn đạt được uy vọng trong quân đội, Clark đã có rất nhiều cơ hội. Nhưng vấn đề là gã là phụ tá, là túi khôn của Thân vương Butzweig trước, sau đó mới là chức vụ trong quân.

Cơ hội thể hiện đương nhiên là phải để lại cho chủ soái rồi. Nào có kẻ làm phụ tá giọng khách át giọng chủ, một lòng chỉ biết kiếm lấy công tích cho bản thân chứ?

Yên phận mới là nguyên nhân chính mà gã ta được tin tưởng như vậy. Nếu không một kẻ thuộc Hồ Nhân Tộc như gã thì làm gì có tư cách ngồi đây nghị sự với một đám Behemoth.

"Đoàn trưởng Gregg đừng vội, đánh thì đương nhiên là phải đánh. Nhưng nếu bốn phía đều có địch nhân, ít nhất thì chúng ta cũng phải chọn mục tiêu trước đã."

"Ví dụ như đoàn quân viễn chinh đến từ phương bắc kia. Nếu như đối thủ là bọn hắn, chúng ta sẽ nuốt không trôi trong một khoảng thời gian ngắn."

"Kéo thời gian càng lâu thì quân đội nhân tộc khắp nơi sẽ tập hợp lại càng nhiều, đại quân đang bao vây thành Dapest sẽ rơi vào trong tình huống nguy hiểm."

"Lựa chọn tốt nhất hiện giờ vẫn là chọn một vài đội quân nhân tộc có thực lực yếu kém để hạ thủ, đả kích sĩ khí của địch nhân."

"Sau đó, tốt nhất vẫn nên chờ viện quân trong nước đến rồi mới tiến hành đại quyết chiến với nhân tộc."

Clark bình tĩnh hồi đáp.

Một cái hố đã được gã ta đào xong một cách rất nhẹ nhàng. Những gì có thể nói đều đã bị gã ta nói hết rồi, cho dù sau đó Gregg có trả lời như thế nào thì cũng sẽ lọt hố.

"Hừ!"

Gregg hừ lạnh một tiếng để thể hiện sự bất mãn của bản thân, sau đó liền nghiêng đầu sang chỗ khác.

Kinh nghiệm nói cho y biết, không nên biện luận với gã chuyên múa mép khua môi này, nếu không mình sẽ gặp nạn.

Biện pháp tốt nhất là dùng nắm đấm, không đồng ý thì cứ đánh cho gã một trận là được, thật sự không được thì lại nện cho một trận nữa.

Đều là thuộc hạ đi theo Thân vương Butzweig lăn lộn, ít nhiều gì cũng phải nể mặt lão đại, cho nên y không thể làm chuyện này ngay trước mặt lão đại được.

"Được rồi, chuyện này dừng ở đây đi!"

"Mặc kệ đây là địch nhân sơ hở , vẫn là bọn hắn cố ý lưu lại cạm bẫy, một trận chúng ta đều nhất định phải đánh."

"Clark tiên sinh nói không sai, quân viễn chinh chính là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất của nhân tộc. Chỉ dựa vào một quân đoàn chủ lực như chúng ta thì rất khó có thể nuốt được bọn hắn trong thời gian ngắn."

"Địch nhân ở phía tây nằm rất gần quân viễn chinh, nếu như chúng ta hạ thủ với bọn chúng sẽ dễ rơi vào thế bị bao vây hai bên."

"Lựa chọn tốt nhất chính là kẻ địch ở phía nam, mặc dù bọn chúng có quân số nhiều nhất, nhưng đa phần đều là tân binh. Chỉ có hai đoàn Kỵ sĩ và một quân đoàn bộ binh là có một chút sức chiến đấu."

"Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh thì hoàn toàn có thể đánh tan bọn chúng trước khi địch nhân hội quân."

"Thị vệ trưởng, phái người đưa tin cho hoàng trữ điện hạ nói là cá đã cắn câu, để điện hạ mau hối thúc Đế quốc phái viện binh tới."

Thân vương Butzweig phất tay nói.

Cách nói nhẹ nhàng không che giấu được sự mất tự nhiên giữa hai hàng lông mày, hiển nhiên là Butzweig vẫn cảm nhận được áp lực khi thực hiện kế hoạch mồi như này.

So với kỵ binh Behemoth thì sức chiến đấu của quân đội nhân tộc đúng là thấp hơn một chút. Nhưng mà quân số của nhân tộc lại rất đông, còn trong tay y chỉ có một Quân đoàn kỵ binh Behemoth.

Từ xưa đến nay, những trận chiến kiến nhiều cắn chết voi luôn luôn nhiều hơn những chiến dịch kinh điển như lấy ít thắng nhiều.

Cho dù quân đội dưới quyền có tinh nhuệ như thế nào, khi phải đối mặt với quân địch có số lượng gấp 10 lần bản thân thì nhất định phải chú ý cẩn thận.

Hơn nữa, địch nhân lần này cũng không phải chỉ toàn là một đám ô hợp. Đúng là quân đoàn tinh nhuệ của nhân tộc kém hơn Quân đoàn Behemoth, nhưng cuốn lấy bọn hắn trong một khoảng thời gian thì vẫn có thể làm được.

Một khi không thể tốc chiến tốc thắng, để cho trận này biến thành một cuộc chiến tiêu hao lâu dài, lúc đó sẽ là thảm họa đối với bên có binh lực yếu thế hơn. . . .

Thành Dapest, đám vương công quý tộc đang bề bộn an bài chiến lược, ngay cả khi tin tức về bí pháp trường sinh truyền đến cũng chẳng gây ra bất kỳ cơn gợn sóng nào.

Không phải là bọn họ không có dục vọng trường sinh, mà là ngược lại, chính vì khát vọng sinh tồn quá mạnh nên họ không còn tâm trí để nghĩ đến những chuyện viển vông này.

Trường sinh có tốt đến đâu thì cũng phải sống sót được trước đã, lúc đó mới có tư cách thảo luận về chủ đề này.

"Quân viễn chinh đã xuất phát rồi, đại quân ở khắp nơi trong Công quốc cũng đang hành động."

"Vì lý do an toàn, Bộ Quân vụ hạn chế tốc độ hành quân xuống còn 30 dặm."

"Nguyên soái Hodge đã liên lạc với Bá tước Hudson rồi, quân viễn chinh sẽ đóng vai trò tiên phong để thu hút sự chú ý của đại quân thú nhân trong hành động lần này."

"Tuy nhiên, dựa theo ước định thì quân đội của Công quốc phải phụ trách quyết chiến với Quân đoàn Behemoth."

"Căn cứ theo tốc độ hành quân của quân viễn chinh, họ hiện đang cách thành Dapest khoảng chừng 150 dặm."

"Sau đó phải xem thú nhân sẽ trúng kế hay không!"

Bá tước Martins nói một cách trịnh trọng, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Tiếc là tất cả mọi người ở đây đều là những kẻ lão làng trong chính trường, có thể lập tức hiểu ra ý trong lời nói.

Nói dễ nghe là áp chế tốc độ hành quân ở 30 dặm 1 ngày, nhưng tình hình thực tế là tốc độ hành quân nhanh nhất của quân đội chỉ ở mức này.

Chương 599 - Đại Chiến Chuẩn Bị Bắt Đầu (6)

Quân viễn chinh phụ trách hấp dẫn lực chú ý của thú nhân, hay nói theo một cách khác chính là: Trước mắt thì quân viễn chinh là đội quân cách thành Dapest gần nhất.

Martins không có lựa chọn nào khác ngoài chơi nghệ thuật ngôn từ. Là Bộ trưởng Bộ Quân vụ của Công quốc, ông ta không thể nói thẳng ra là hiệu suất của quân đội nhà mình không đạt tiêu chuẩn được.

Dù rằng đây là sự thật, vậy nhất định phải che giấu.

Nếu không khi truyền ra ngoài sẽ làm cho lòng người bàng hoàng, lúc đó sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Hơn nữa, việc tốc độ di chuyển của đại quân chậm chủ yếu là vì bị quân đoàn mới thành lập liên lụy, còn biểu hiện của một vài quân đoàn chủ lực cũng không tệ lắm.

"Bá tước Martins, những đội quân chủ lực này chỉ mới vừa được bổ sung, liệu bọn họ có thể quấn lấy Quân đoàn Behemoth được không?"

Herceg Tể tướng quan tâm hỏi.

Không phải là Công quốc Mosey mất lòng tin, chủ yếu là vì cuộc đại chiến ở giai đoạn trước đã tổn thất quá nhiều tinh nhuệ, đến mức sau này không có người để bổ sung.

Nếu như không vì quân chủ lực bị tổn thất quá lớn, cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi bổ sung ở hậu phương, thì thành Dapest sẽ không bị bao vây dễ dàng như vậy.

"Tể tướng, ta nghĩ vấn đề hiện giờ không phải là có thể quấn lấy kỵ binh Behemoth hay không, mà là làm cách sao để chặn đường viện quân của thú nhân."

"Chỉ là một Quân đoàn kỵ binh Behemoth cộng thêm một đám pháo hôi mà muốn vây khốn thành Dapest, ta không nghĩ rằng một chỉ huy bình thường có thể nghĩ ra điều này."

"Rõ ràng là bọn chúng đang cố tình ném mồi nhử để hấp dẫn quân chủ lực của chúng ta tới quyết chiến, nhưng hết lần này tới lần khác Công quốc lại không có cách nào cự tuyệt."

"Hiện tại hai phe đang so sự kiên nhẫn và tốc độ, ai không nhịn được mà phạm sai lầm trước thì người đó sẽ dễ bị đào thải hơn."

"Vương quốc Warhammer chính là ví dụ tốt nhất, họ đã cố gắng bảo toàn sức mạnh của mình trong những cuộc chiến trước, nhưng bây giờ thì lại phải trả một cái giá vô cùng đắt."

"Quân viễn chinh của Đế quốc Thú Nhân đã làm xáo trộn hậu phương của bọn họ. Dù là đã tập hợp được mấy chục vạn đại quân, nhưng vẫn bị địch nhân nắm mũi dẫn đi."

"Mặc dù tình hình của Công quốc cũng rất nguy cấp, nhưng chúng ta còn có viện binh. Đội quân tiên phong của Liên minh nhân tộc đã xuất phát và sẽ đến vào đầu xuân năm sau."

"Bây giờ chúng ta chỉ cần tranh thủ thời gian. Mặc kệ là chiến dịch gì, mọi chuyện đều phải xoay quanh việc kéo dài thời gian."

Có đôi khi, việc không trả lời trực diện cũng có nghĩa là phủ định. Sự thật bày ở trước mắt, nó không thể bị chuyển hướng bởi ý chí của một cá nhân.

Bá tước Martins hiểu rất rõ quân đội của Công quốc, ông ta biết rõ rằng mấu chốt để cuốn lấy kỵ binh Behemoth không nằm ở chỗ đoàn kỵ binh phe mình, mà đa phần là phải xem địch nhân có chịu phối hợp hay không.

Đều là quân đội có tính cơ động cao, chỉ cần kỵ binh Behemoth muốn chạy thì không ai có thể đuổi kịp.

Đội quân duy nhất có thể đối đầu trực diện với bọn chúng là đoàn Kỵ sĩ thì lại có số lượng quá ít. Hơn nữa những thành viên trong đội quân này còn thuộc các gia tộc khác nhau, không ai có thể nói chắc rằng sự hợp tác tạm thời này có thể phát ra huy hiệu quả chiến đấu đến mức nào.

Không chắc chắn về chiến thuật thì còn có bù đắp bằng những trận thắng chiến lược. Nhiệm vụ của họ là kéo dài thời gian để giải vây cho Dapest, sự thành bại của một hai cuộc chiến không phải là vấn đề mấu chốt. . . .

Hudson không biết rằng quân viễn chinh của hắn đã bị động trở thành quân tiên phong của toàn bộ quân đội, vẫn còn đang từng bước tiến lên.

Đại quân từ tứ đi về phía thành Dapest, mặc kệ thú nhân lựa chọn như thế nào thì cũng chỉ có thể tiến công một hướng mà thôi.

Chọn quả hồng mềm để bóp, Hudson tin rằng với tên tuổi của mình, khả năng cao là sẽ không bị biến thành kẻ xui xẻo này.

"Truyền lệnh xuống, thám mã mở rộng phạm vi điều tra ra 10 dặm, bộ binh hạng nặng chia làm ba tổ, thay phiên mặc giáp để làm tiền quân."

Kinh nghiệm đều là tổng kết mà ra, mặc dù Hudson rất tự tin, nhưng hắn không dám cam đoan quan chỉ huy của đối phương nhất định là người thông minh.

Lỡ như đụng phải một tên tướng lĩnh ngu ngơ, nhân gia thích chọn tên tuổi lớn để lập uy, vậy thì quân viễn chinh sẽ biến thành mục tiêu đầu tiên.

Những ví dụ về chuyện này chưa bao giờ là hiếm trong lịch sử. Rất nhiều tướng lĩnh đầu toàn cơ bắp thường đạt được chiến tích ngoài ý muốn, chủ yếu chính là vì tướng lĩnh của đối phương đoán sai lòng người.

Mặc dù chiến tranh là đang chơi trò đùa bỡn lòng người, nhưng người ta phải có tài mới được. Đụng phải địch nhân đầu toàn cơ bắp, mặc cho ngươi có cố tình bày nghi trận thì người ta cũng sẽ trực tiếp lao thẳng vào.

Mệnh lệnh vừa được truyền ra, Kỵ binh Griffon chịu trách nhiệm giám sát động tĩnh của kỵ binh Behemoth từ xa đã đáp xuống trước mặt Hudson.

"Bá tước các hạ, Quân đoàn Behemoth đã hành động. Hướng mà bọn chúng xuất binh vừa vặn ngược lại với hướng của chúng ta."

Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Hudson chính là chiến cơ xuất hiện rồi. Chẳng qua khi cân nhắc đến khoảng cách của đôi bên, hắn không khỏi kiềm chế cái suy nghĩ hấp dẫn này.

Ngay cả đội quân thú nhân nằm gần quân viễn chinh nhất cũng không dưới 140 dặm.

Một đường chạy thật nhanh qua đó, có nắm bắt được chiến cơ hay không thì không biết, dù sao bản thân hắn chắc chắn sẽ bị quãng đường này làm cho mệt chết.

Trên chiến trường binh quý thần tốc, muốn nhân lúc kỵ binh Behemoth ra ngoài để tập kích doanh trại, lựa chọn tốt nhất vẫn là kỵ binh.

Đáng tiếc là quân đoàn kỵ binh của quân viễn chinh vừa mới mở rộng xong, còn chưa thành một quân đoàn thực sự, chỉ có thể xem như bộ binh tinh nhuệ biết cưỡi ngựa.

Chương 600 - Đại Chiến Nổ Ra

Kỵ binh tác chiến và bộ binh tác chiến là hai phạm trù khác nhau. Hudson cũng không chắc là quân đoàn kỵ binh của mình có thực lực ra sao.

Mang theo một quân đoàn kỵ binh không biết thực lực ra sao chạy tới xung kích doanh trại thú nhân gồm mấy chục vạn đại quân, đầu của Hudson còn chưa bị nước vào.

Loại chiến cơ này để dành cho Người Mosey là được. Những đội quân đang trên đường tập hợp nhất định sẽ không bắt kịp chiến cơ này, nhưng quân thủ thành thì lại có thể.

Có lẽ muốn xé rách tấm lưới bao vây rất khó, nhưng thừa cơ chiếm một chút nhi tiện nghi, cổ vũ khí hay thì vẫn có thể làm được.

Hudson giống như đã nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, bố trí chướng ngại vật ở trên con đường phía sau đại quân, đặc biệt là phải đào các thêm hố ngựa ở trên đường chính."

"Để lại thám mã cảnh giới ven đường, một khi phát hiện ra tung tích của đội quân thú nhân thì phải nhóm lửa tạo khói ngay lập tức."...

Cơn gió lạnh buốt thổi qua, Bá tước Fidelis gương mặt đỏ bừng và cơ thể đang run cầm cập của các binh sĩ rồi nhướng mày.

Buổi sáng mùa đông chắc chắn là một thử thách không nhỏ đối với những binh sĩ chỉ mặc những bộ quần áo mỏng manh.

Nhưng hết cách rồi, thời gian quá eo hẹp.

Nhánh đại quân này là do tư quân của quý tộc các nơi tập hợp lại mà thành, là một đội quân được động viên khẩn cấp, trước đó vốn không chuẩn bị được nhiều áo khoác như vậy.

Theo lý mà nói, các quý tộc phải tự chuẩn bị quần áo cho tư quân của mình. Nhưng các tỉnh phía nam của Công quốc có khí hậu nhiệt đới, cho nên không cần chuẩn bị áo khoác vào mùa đông.

Những thứ không cần dùng đến thì đương nhiên là sẽ không được dự trữ. Cho dù sau khi nhận được lệnh điều động, mọi người đã cố gắng chạy đi gom góp, nhưng vẫn chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Trong tình huống không đủ vật tư, quân đội chủ lực nhất định phải được ưu tiên, binh lính bình thường chỉ có thể dựa vào run rẩy để giữ ấm.

Không thể biến ra áo khoác mùa đông, Bá tước Fidelis chỉ đành thở dài bất đắc dĩ. Đang định trở mình lên ngựa thì ánh mắt lại đột nhiên thay đổi, ông ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Giữa bầu trời xanh và mây trắng, một điểm nhỏ màu xám đang dang rộng đôi cánh bay lượn, trông như một con chim ưng.

Tuy nhiên, sau khi quan sát cẩn thận liền sẽ phát hiện ra con ưng này có thể hình lớn hơn những con chim ưng bình thường, hơn nữa động tác bay lượn của nó trông có vẻ hơi kỳ lạ, sau khi lượn vài vòng ở phía trên quân đội, còn xoay người lại múa may mấy lần.

Sắc mặt của Bá tước Fidelis vốn đã rất khó coi, nay càng trở nên âm trầm hơn, tên sĩ quan thanh niên ở bên cạnh hoảng hốt nói: "Phụ thân, là Người Ưng. . ."

Không đợi tên thanh niên nói hết lời, Bá tước Fidelis đã vỗ vào ót y một cái rồi khiển trách: "Ngậm miệng! Ta đã thấy rồi. Không phải chỉ là lính trinh sát Người Ưng thôi sao, có cái gì mà phải ngạc nhiên!"

Ngoài miệng thì nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thì lại không hề thư thái đến vậy. Sau khi chần chờ một lúc, Bá tước Fidelis liền hạ lệnh:

"Truyền lệnh xuống, để kỵ binh Griffin bay lên không trung điều tra, nhưng đừng nên dây dưa với địch nhân."

Bởi vì số lượng kỵ binh Griffin thiếu trầm trọng, cho nên chỉ có thể sử dụng tiết kiệm một chút.

Nếu như lại phát sinh không chiến với Người Ưng, có lẽ một ngày nào đó ngay cả hạt giống cuối cùng cũng không còn.

Lính trinh sát của thú nhân đều đã xuất hiện, chắc là khoảng cách của song phương đã không còn xa nữa. Ông ta quay đầu hỏi tên sĩ quan bên cạnh: "Đã bao lâu rồi mà thám mã chúng ta phái ra không truyền tin tức?"

"Lần nhận được tin tức cuối cùng là tối hôm qua."

Sĩ quan hồi đáp.

"Lấy địa đồ đến đây!"

Bá tước Fidelis vừa nói xong, tên phó quan ở bên cạnh lập tức lấy tấm bản đồ từ sau lưng y xuống và mở nó ra, đưa đến trước mặt ông ta.

Sau khi tìm được vị trí của đại quân trên bản đồ, sắc mặt của Bá tước Fidelis đột nhiên thay đổi, ông ta nói với vẻ mặt âm trầm: "Hỏng rồi. . ."

Lời còn chưa nói xong, kỵ binh Griffin mới vừa bay lên không trung đã gặp phải phiền toái. Hóa ra màn trình diễn trước đó của tên Người Ưng này là đang gửi tín hiệu kêu gọi đồng bọn tới.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ đã đặt nền móng cho trận chiến bùng nổ. Số lượng kỵ binh Griffin rất thưa thớt nên không dám dây dưa với địch nhân ở trên không trung, vội vàng thoát khỏi Người Ưng truy đuổi.

Cũng chính vì vậy mà nhiệm vụ điều tra nhiệm cũng bị ngâm nước nóng. Đối mặt số lượng Người Ưng đông đảo, kỵ binh Griffin chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bá tước Fidelis đang vô cùng hoảng hốt nhưng lại ra vẻ bình tĩnh nói: "Tăng gấp ba lần số lượng lính trinh sát ra ngoài điều tra.". . .

Trên một cánh đồng ở phía xa, một đoàn kỵ binh Behemoth đang điên cuồng phi nước đại, từ xa liền có thể cảm nhận được một cỗ sát khí đầy trời đang phả vào mặt.

Jorge là một người lính trinh sát dày dặn kinh nghiệm, đã đi theo chủ soái nam chinh bắc chiến nhiều năm, cũng coi như là thấy qua cảnh tượng hoành tráng, nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Nhìn thấy địch nhân đang tới gần, Jorge vỗ đầu một cái, lập tức nhóm lửa tạo khói rồi vội vàng xoay người bỏ chạy.

Đây là phản ứng khẩn cấp của một binh lính dày dặn kinh nghiệm sa trường. Quay về báo tin thì đã không kịp nữa, với tốc độ của kỵ binh Behemoth, cho dù y có chạy tới thì địch nhân cũng đã theo sau rồi.

Thông tin chính xác không thể truyền về, chỉ có nhóm lửa tạo khó để nhắc nhở chủ soái ở phía sau cẩn thận.

Cho dù Jorge phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị chậm một khoảnh khắc, kỵ binh Behemoth cũng đã chú ý đến y. Jorge chạy chưa được một dặm đã bị cường giả của Behemoth đuổi kịp và diệt khẩu.

Chương 601 - Đại Chiến Nổ Ra (2)

Sự hy sinh của Jorge không phải là vô ích, mặc dù kỵ binh Behemoth đã nhanh chóng có biện pháp dập tắt đám khói, nhưng khi làn khói bốc lên cũng đã thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp ở cách đó hơn mười dặm.

Từng làn khói đặc bốc lên, cuối cùng đã truyền tới trong quân.

Bá tước Fidelis nhận thấy có điều gì đó không ổn liền âm thầm kêu khổ. Trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh đều là đồng bằng, thứ duy nhất có thể coi là công sự phòng ngự chính là một tòa lâu đài Nam tước nằm cách đó một dặm.

Chưa nói đến khả năng phòng thủ của tòa lâu đài này ra sao, một tòa lâu đài Nam tước nhỏ nhoi thì làm sao có thể chứa được nhiều quân đội như vậy.

Bá tước Fidelis lập tức hạ lệnh mà không chút do dự: "Truyền lệnh xuống, chuyển hướng tới Pháo đài Allente."

Dù sao thì có công sự phòng ngự cũng còn tốt hơn là không có. Dựa vào lâu đài để cắm trại, ít nhất còn có thể bỏ vật tư vào trong lâu đài để đảm bảo hậu cần không bị kẻ địch phá hủy.

Trong lòng Bá tước Fidelis đang âm thầm cầu nguyện: Thứ mà mình sắp phải đối mặt không phải là Quân đoàn kỵ binh Behemoth.

Trong dã ngoại mà gặp phải kỵ binh Behemoth chính là ác mộng đối với toàn bộ tướng lĩnh. Ngay cả khi chiếm được ưu thế về mặt binh lực, nhưng Bá tước Fidelis cũng không có một chút phần thắng nào.

Kết quả tốt nhất chính là dựa vào quân trận để ép lui kỵ binh Behemoth. Chính diện đối chiến thì thôi bỏ đi, gia tộc bồi dưỡng đoàn Kỵ sĩ cũng không dễ dàng, ông ta không nỡ tiêu hao ở chỗ này.

Ghét của nào trời trao của ấy, đại quân vừa đến được Pháo đài Allente thì có thám mã báo lại: "Bá tước các hạ, phía trước xuất hiện một đám kỵ binh Behemoth, số lượng vô cùng khổng lồ, khắp nơi đều có."

Việc thiếu lượng từ khiến cho thám mã không tìm được hình dung từ nào phù hợp hơn! Chỉ có thể nói một câu là khắp nơi đều có.

Quân số cụ thể?

Vô cùng tiếc nuối, lính trinh sát vốn không có thời gian để kiểm kê. Tốc độ phi nước đại của Behemoth là nhất lưu, hơi chậm lại một chút là sẽ không thể nào quay về báo tin được nữa.

Trên thực tế, khi lính trinh sát đang hồi báo tin tức thì mặt đất đã bắt đầu run chuyển, một điểm đen như ẩn như hiện xuất hiện ở phía chân trời xa xa.

"Bày trận nghênh địch!"

Bá tước Fidelis vừa hạ mệnh lệnh, cũng vừa âm thầm cảm thấy may mắn: May mắn là bản thân mình đủ cẩn thận, sau khi nhận được khói đặc cảnh báo liền lập tức thực hiện các biện pháp khẩn cấp.

Nếu là không có một chút chuẩn bị nào mà đối đầu với kỵ binh Behemoth ở nơi hoang dã, sợ là sẽ bị đánh cho sụp đổ ngay lập tức.

Chỉ trong thoáng chốc, một cuộc giết chóc đẫm máu bắt đầu. Không có bất kỳ đối thoại nào, thậm chí tướng lĩnh của hai phe còn chưa lộ diện thì trận chiến đã nổ ra.

"Nỏ thủ, bắn!"

"Cung thủ chuẩn bị, bắn!"

"Ném mâu thủ chuẩn bị, phóng!". . .

Chỉ huy gọn gàng có thứ tự cũng không thể ngăn được bước tiến công của kỵ binh Behemoth. Bộ giáp bao phủ toàn bộ cơ thể đã ngăn cản một số lượng lớn mũi tên lao tới Behemoth.

"kỵ binh Behemoth hạng nặng", ngay khi suy nghĩ này được sinh ra, quân trận ở phần ngoài rìa đã bị địch nhân xé rách.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Bá tước Fidelis chau mày. Tinh nhuệ trong tay có hạn, không thể bao đồng hết các vị trí, địch nhân tìm được sơ hở là điều khó tránh khỏi.

"Truyền lệnh xuống, cấm bất luận kẻ nào rút lui. Đội đốc chiến phụ trách giám sát , bất kỳ người nào nhiễu loạn trận hình đều giết chết bất luận tội!"

Mệnh lệnh rất kịp thời, nhưng đối mặt với thế cục sụp đổ thì vẫn là phí công bất lực. Cho dù đội đốc chiến có lợi hại đến đâu thì cũng không ngăn được tốc độ sụp đổ của quân đội.

Bá tước Fideli vốn định hạ lệnh cho đoàn Kỵ sĩ bên cạnh xuất kích, ngăn chặn kỵ binh Behemoth, nhưng cuối cùng ông ta lại không nỡ.

Cứu được thế cục sụp đổ thì đoàn Kỵ sĩ của nhà mình sẽ không còn. Hơn nữa, ngăn được kỵ binh Behemoth một lần, nhưng lại không ngăn được lần thứ hai.

Hiện thực tàn khốc nói cho ông ta biết, mang theo một lượng lớn tân binh lên đường chính là sai lầm lớn nhất.

Tuy nhiên, trận chiến vẫn phải tiếp tục, chỉ có một phần của chiến trường bị sụp đổ thì không đủ để làm cho Bá tước Fidelis bỏ cuộc.

"Cuộc chiến này sẽ không thể kết thúc trong một thời gian ngắn được. Kevin, con tìm cơ hội phá vây ra ngoài, truyền tin tức này về cho vương đô. Để bọn họ nắm chắc cơ hội, lập tức phát động đại chiến ép cho kỵ binh Behemoth phải quay về!"

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong thâm tâm, Bá tước Fidelis lại hoàn toàn không chắc. Đại quân khắp nơi đều đang trên đường tụ họp, căn bản không kịp chạy tới tiếp viện.

Biện pháp duy nhất chính là: Kỵ binh phối hợp với quân phòng thủ trong thành Dapest phát động một cuộc tấn công vào đại quân thú nhân đang vây khốn vương đô, ép cho kỵ binh Behemoth phải quay về.

Đây là cuộc đua tốc độ sinh tử, ai kết thúc trận chiến trước sẽ là người chiến thắng trong trận chiến này.

"Phụ thân, nhưng mà. . ."

Không đợi Kevin nói ra những lời lo lắng trong lòng, Bá tước Fidelis đã ngắt lời: "Không có nhiều nhưng mà như vậy, đây là mệnh lệnh!"

"Chuyện mà con cần làm hiện giờ chính là chấp hành! Những chuyện còn lại không liên quan gì đến con.". . .

Đồng thời điểm khi chiến tranh nổ ra, Ngũ Đại Hoàng Đình thú nhân cũng lần lượt bắt đầu cuộc chiến ở biên giới, chiến lược tiến về phía tây ban đầu chỉ là một vỏ bọc.

Vì mất cảnh giác, nhiều tòa pháo đài ở biên giới đã bị công phá chỉ trong một trận chiến, thành Terence cố gắng cầm cự cũng đã biến thành lung lay sắp đổ.

Đối mặt với thế cục đột nhiên chuyển biến xấu, Nguyên soái Hodge chỉ có thể im lặng ngửa mặt lên nhìn trời.

Không phải quân phòng thủ không cố gắng, thật sự là vì địch nhân chơi quá lớn. Mới vừa từ tiền tuyến điều binh lực trở về giải vây cho Dapest thì đã gặp phải một cuộc tấn công dữ dội của thú nhân, rõ ràng là địch nhân đã có chuẩn bị từ trước.

Chương 602 - Đại Chiến Nổ Ra (3)

Dựa theo tình huống bình thường, cho dù thú nhân có dùng đội quân đang vây khốn thành Dapest để làm mồi nhử câu cá thì lúc này cũng nên gửi đại quân vượt qua tuyến phòng thủ để tiếp viện.

Nhằm đảm bảo cho kế hoạch giải vây Dapest được tiến hành thuận lợi, Nguyên soái Hodge còn cố ý an bài quân đội chuẩn đánh chặn đại quân thú nhân ở nửa đường.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, thú nhân vốn không ra bài theo lẽ thường.

Kế hoạch nội ứng ngoại hợp vây công Vương quốc Warhammer đã tạm thời bị hủy bỏ, đại quân đang hãm sâu trong hiểm cảnh cũng bị bỏ mặc không thèm để ý, một lòng một dạ muốn nhổ đi "hộ không chịu di dời" là bọn họ.

Một số lượng lớn binh lính đã được điều đi, hiện tại chính là lúc phòng tuyến Terence suy yếu nhất. Ngoài việc trơ mắt ra nhìn từng tòa pháo đài bị thất thủ ra, Nguyên soái Hodge phát hiện mình chẳng làm được gì cả.

Lão ta đột nhiên hiểu ra. Từ đầu đến cuối, mục tiêu của thú nhân chính là mấy chục vạn quân phòng thủ tiền tuyến này.

Không có đội quân này, cho dù Công quốc Mosey có bị phế bỏ, cho dù có giải vây được cho thành Dapest, thì cũng không thể ngăn cản được hiện thực suy tàn.

Nhìn thấu âm mưu cũng vô dụng, nếu không nắm chặt thời cơ lần này để phát động cuộc chiến giải vây, vậy thì kế hoạch cường công thành Dapest sẽ biến thành sự thật.

Đối với Công quốc Mosey mà nói, một khi thành Dapest thất thủ, thứ mất đi không chỉ là thủ đô, mà còn là hy vọng và tín ngưỡng.

Điều quan trọng nhất là quân đội tiền tuyến sẽ trở thành một đội quân đơn độc, không chỉ quân tâm sĩ khí bị trọng thương, mà tất cả các nguồn cung cấp hậu cần cũng sẽ không còn.

Mặc dù trước đó đã dự trữ một số lượng lớn lương thảo ở trong thành, nhưng miệng ăn núi lở, sẽ luôn có ngày cạn kiệt.

So với lương thảo, chuyện phiền phức hơn chính là vật tư dùng để thủ thành. Các trận chiến hàng ngày đều sẽ tiêu tốn rất nhiều, dựa vào nguồn dự trữ trong thành là sẽ không thể cầm cự được lâu.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, dựa vào âm mưu đồ là không thể xoay chuyển càn khôn. Thực tế mà người Mosey phải đối mặt là: bất luận bọn họ có chọn cái gì, kết quả cuối cùng đều sẽ là bi kịch.

Nguyên soái Hodge liếc mắt nhìn về hướng vương đô rồi âm thầm hạ quyết tâm. Mặc dù không thể nghịch chuyển đại thế suy sụp của Công quốc, nhưng ông ta cũng phải cố gắng tranh thủ càng nhiều thời gian cho vương đô.

Chỉ cần phòng tuyến Terence cầm cự được thêm một ngày là có thể kìm chân quân chủ lực thú nhân thêm một ngày. Trả giá thảm trọng như vậy, nếu như còn không thể giải vây cho Dapest thì Công quốc Mosey liền thực sự xong rồi. . . .

Còn có một người cũng đang cảm thấy khó chịu, đó là Vương quốc Warhammer. Những dị động trước đây của đại quân thú nhân làm cho quân phòng thủ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho dù là nhìn thấy đại quân chủ lực thú nhân quay đầu, nhưng bọn họ vẫn không dám điều binh lực trở về tiếp viện cho chiến trường Atreus, sợ rằng địch nhân lại chơi chiêu hồi mã thương.

Trên thực tế, trên chiến trường Atreus hiện giờ không thiếu người, thứ họ thiếu chính là đoàn kỵ sĩ tinh nhuệ có thể đối đầu với kỵ binh thú nhân.

Là một vương quốc, Vương quốc Warhammer giàu có hơn Công quốc Mosey, nhưng sự giàu có này cũng có hạn.

Dân số đông, lãnh thổ rộng lớn, nhưng phần lớn đất đai của Vương quốc Warhammer đều là vùng núi, đất đai trên vùng đồng bằng lại không màu mỡ bằng Công quốc Mosey, cho nên về phương diện tài lực, hai nước cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu.

Khốn cùng xuất cường binh, nhưng khốn cùng không tạo ra được Kỵ sĩ. Bị giới hạn bơir tài lực, cho nên họ chẳng có bao nhiêu quân đoàn Kỵ sĩ.

Ngay cả khi những binh sĩ có tinh thần kiên cường, nhưng khi phải đối mặt với kỵ binh thú nhân tập kích khắp nơi thì họ vẫn chỉ có thể nhìn mà than thở.

Sau khi hết lần này đến lần khác lương thảo gặp phải sự cố ngoài ý muốn, cơn giận của Joseph II cũng ngày càng tăng.

Kho lúa của các quý tộc lân cận đã sắp bị đại quân ăn sạch rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mọi người cũng phải chịu đói.

Rút lui là chuyện không thể nào, cho dù Joseph II đồng ý, đại quân thú nhân đang vờn quanh bốn phía cũng sẽ không đáp ứng.

Ngẫm lại cũng là hết chỗ nói, 70 vạn đại quân nhân tộc lại bị 9 vạn đại quân thú nhân hạn chế.

Đối mặt với doanh trại nghiêm phòng tử thủ thì đại quân thú nhân bất lực. Nhưng cứ khi nào bọn họ xuất phát thì kỵ binh thú nhân liền lập tức xông lên.

Trừ phi là bày quân trận đồng thời tiến lên. Hiển nhiên đây là chuyện không thể nào. Có quân trận nào có thể chứa được 70 vạn đại quân sao?

Cho dù có bày quân trận thì cũng không có biện pháp di chuyển về phía trước một cách có trật tự được. Đồng bằng không có nghĩa là toàn bộ vùng đất đều bằng phẳng, sẽ có chỗ cao chỗ thấp chỗ chập trùng, chỉ là tương đối bằng phẳng một chút mà thôi. . . .

"Đã tìm được vị trí của bộ binh thú nhân chưa?"

Joseph II nghiêm túc hỏi.

Nếu như được lựa chọn, ông ta tuyệt đối sẽ không đích thân chỉ huy đại quân nữa. Loại chiến đấu bị động này thực sự làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

Từ khi đại quân tập hợp ở tỉnh Atreus liền bắt đầu bị địch nhân nắm mũi dẫn đi, giống như đang dắt chó đi dạo vậy.

Ba lần bốn lượt chủ động xuất kích, không chỉ không thể phá vỡ âm mưu của địch nhân, ngược lại còn bị thiệt hại hết hai quân đoàn kỵ binh và có bốn đoàn kỵ sĩ bị trọng thương.

Nhưng nghe bọn thủ hạ nói thì cũng lấy được chiến tích không sai. Dù sao sau đó kêu bọn họ tiếp tục xuất kích thì cả đám đều ra sức khước từ, như thể xuất kích chính là đang ra pháp trường vậy.

"Bệ hạ, đã xác định được rồi. Trong Pháo đài Yakron cách chúng ta ngoài năm mươi dặm đã phát hiện ra một quân đoàn bộ binh Người Gấu đang đóng quân."

Một vị tướng trung niên trả lời.

Chương 603 - Đại Chiến Nổ Ra (4)

Vì có được phần tình báo này, bọn họ cũng tốn không ít công sức. Cũng vì chuyện này mà đã có gần 100 tên lính trinh sát phải trả giá bằng mạng sống.

Nhưng mà mạng người là thứ không đáng giá ở trên chiến trường, thương vong bình quân mỗi ngày đều vượt qua bốn chữ số, mọi người đã sớm chết lặng với những con số rồi.

"50 dặm vẫn là hơi xa. Nhưng mà thế cục hiện giờ lại không quan tâm được nhiều như vậy nữa."

"Vệ binh, thông báo cho các sĩ quan cao tầng tới đây thương nghị kế hoạch tác chiến."

Joseph II nói với vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Kỵ binh thú nhân nắm giữ quyền chủ động trên chiến trường, thời gian câu kéo càng dài thì thế cục sẽ càng bất lợi với bọn họ.

Không chủ động tìm kiếm chiến cơ quyết chiến, kéo tới khi đại quân cạn kiệt lương thực, lúc đó có muốn đánh cũng không có thể lực mà đánh.

Trên thực tế, ngay cả khi kỵ binh thú nhân không tập kích quấy rối lương đạo thì bọn họ cũng không cầm cự được bao lâu.

Một lần điều động viên 70 vạn đại quân, thoạt nhìn là rất uy phong, nhưng áp lực hậu cần mà nó mang lại cũng ngoài sức tưởng tượng.

Tỉnh Atreus nằm trong khu trung bộ của vương quốc, nơi này vốn không phải là chiến trường như trong kế hoạch, trước đó cũng không tiến hành dự trữ bất kỳ vật tư gì. Tất cả tiêu dùng của quân đội đều phụ thuộc vào việc gom góp tạm thời.

Các vấn đề mà Vương quốc Warhammer đang phải đối mặt không chỉ bao gồm hậu cần của quân đội, mà còn có cả số lượng lớn người tị nạn do chiến tranh mang lại.

Chẳng biết vì sao, lần này đại quân thú nhân lại đột nhiên thay đổi bản chất, không gây ra những cuộc thảm sát cực kỳ bi thảm, mà chỉ đuổi nông nô rời đi.

Nạn dân của một thành thì Vương quốc Warhammer còn có thể an trí. Nhưng mà toàn bộ dân chúng của các tỉnh thành phía nam đều biến thành nạn dân thì sẽ biến thành một vấn đề nan giải.

Cứu tế không được thì cũng chỉ có thể trấn áp. Có rất nhiều khu vực trong Vương quốc Warhammer đều đã biến thành nhân gian luyện ngục.

Ở một khía cạnh nào đó, Joseph II cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Kết quả của trận chiến Atreus này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến số phận tương lai của Vương quốc Warhammer.

Rút lui không chỉ có nguy cơ toàn quân bại trận, mà cục diện các tỉnh miền trung cũng sẽ bị thất thủ hoàn toàn; Đánh, chẳng những không quét sạch được đại quân thú nhân, mà còn bị địch nhân nắm mũi dẫn đi.

Lựa chọn tốt nhất chính là nắm lấy bộ binh trong đại quân thú nhân để đánh, dụ kỵ binh của địch nhân chạy đến hỗ trợ, tìm cơ hội trọng thương quân địch. . . .

Hai trận chiến tranh đồng thời sự lựa chọn của số phận.

Hudson vẫn hoàn toàn không biết gì, hắn còn đang thống lĩnh đại quân tiến về thành Dapest.

Khi hắn xoắn xuýt là số lượng Người Ưng trên bầu trời đột nhiên nhiều lên, điều này khiến cho kỵ binh Griffin của hắn không thể ra ngoài điều tra như bình thường.

Để xua đuổi những kẻ phiền phức này, Belersden cũng đã bị hắn ném ra ngoài mấy lần, làm cho gấu con nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy u oán, như thể đang phàn nàn về việc hắn lạm dụng sức lao động trẻ em vậy.

Lý trí nói cho Hudson, địch nhân càng không muốn để hắn làm gì thì hắn nhất phải làm cái đó.

Xuất động Người Ưng một cách trắng trợn như vậy chỉ vì phong tỏa và ngăn không cho Kỵ binh Griffon ra ngoài điều tra, Chắc chắn là đã có chuyện lớn xảy ra.

Trong lúc đang do dự, Hudson lập tức biến sắc mặt khi nhìn thấy làn khói đen bốc lên từ sau lưng.

"Khói đen cuồn cuộn, thú nhân đang tiến công phòng tuyến Terence!"

Ngay lập tức, Hudson đã hiểu ra. Lần này Thú nhân cố tình để lộ sơ hở không phải vì muốn quyết một trận chiến ở thành Dapest, mà là nhằm vào quân phòng thủ của phòng tuyến Terence.

Đối với Đế quốc Thú Nhân mà nói, so với việc đánh hạ thành Dapest thì chuyện tiêu diệt sinh lực của Công quốc Mosey càng có giá trị về mặt chiến lược hơn.

Biết vậy, nhưng Hudson vẫn không có ý định quay về tuyến phòng thủ Terence. Vấn đề không phải là hắn có muốn hay không, chỉ đơn giản là không thể làm được mà thôi.

Trên đường tới đây, hắn lo lắng đại quân thú nhân đánh lén đường lui, nên đã để quân viễn chinh phá hư dọc đường. Con đường chính hiện tại đầy ổ gà, hoàn toàn không thích hợp cho đại quân hành quân.

Muốn trở về thì phải sửa đường trước đã. Mọi người đều biết là phá hủy sẽ dễ dàng hơn xây dựng, dựa vào việc để các binh sĩ tự do phát huy sẽ có thể gây ra bao nhiêu lực phá hoại, chắc là chỉ có thể đi hỏi Thần Hi chi chủ.

"Truyền lệnh xuống, gia tăng tốc độ hành quân! Trong vòng hai ngày, chúng ta nhất định phải chạy tới thành Dapest."

Lý trí nói cho Hudson biết, bây giờ không phải là lúc bảo toàn thực lực. Nếu như không thể nhân cơ hội kỵ binh Behemoth rời đi để giải vây cho Dapest, vậy thì tình huống sau này sẽ càng tồi tệ hơn. ...

"Thế nào, có liên lạc được không?"

Tể tướng Herceg khẩn trương hỏi.

Mặc dù hành động đột ngột của Thú nhân không chặt đứt hoàn toàn sự liên lạc giữa Dapest và ngoại giới, nhưng việc trao đổi thông tin bình thường vẫn chịu ảnh hưởng.

Đối mặt với không quân Người Ưng phong tỏa bầu trời, kỵ binh Griffin chỉ có thể tìm kiếm cơ hội đột phá trong các khe hở.

Thông tin liên lạc trên trời bị ngăn trở, thông tin liên lạc dưới mặt đất còn bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Để thoát khỏi tầm đại quân Thú nhân, ngoài sức mạnh ra thì còn cần cả sự may mắn nữa.

Không phải là không có phương pháp truyền tin tân tiến hơn, ví dụ như: Ma pháp trận.

Nhưng thứ đồ chơi này không chỉ rườm rà trong việc sắp xếp, mà chi phí cũng cao đến dọa người, lại còn không thể di chuyển.

Kể từ khi ra đời, nó đã là một sản phẩm vô vị. Trừ khi công nghệ luyện kim được cải thiện hơn nữa, nếu không thì không có khả năng thăng cấp.

Đối với một thành trì đang bị hãm sâu trong trùng vây mà nói, việc mất liên lạc với ngoại giới chắc chắn là rất nguy hiểm.

Ngay khi nhận thấy có điều gì đó không ổn, các quan chức cấp cao của công quốc đã vội vàng phái người ra chuồn ra khỏi thành để liên hệ với quân đội ở khắp nơi.

Chương 604 - Đại Chiến Nổ Ra (5)

"Đã liên lạc được rồi, chỉ là tình hình rất tồi tệ."

"Liên quân của các tỉnh phương nam do Bá tước Fidelis thống lĩnh đã bị Quân đoàn Behemoth tiến công, trước mắt đang cố thủ ở Pháo đài Allente."

"Những đại quân khác thì không gặp được chuyện phiền phức gì, nhưng mà lại nhận được một tin tức xấu từ phía quân viễn chinh của Vương quốc Alpha, thú nhân đang toàn lực tiến công tuyến phòng thủ Terence."

"Tình huống cụ thể không biết, nhưng Bá tước Hudson kiến nghị chúng ta nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Trước mắt thì quân viễn chinh đã tăng thêm tốc độ, dự tính là ngày hôm sau sẽ đến nơi, sau đó nội ứng ngoại hợp với chúng ta để xé mở vòng vây của thú nhân ở Dapest."

Thần sắc của Bá tước Martins có chút sợ hãi nói.

Biết càng nhiều thì phiền não càng nhiều.

Những người khác còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng một vị Bộ trưởng Bộ Quân vụ như ông ta lại biết rất rõ ràng là tình hình mà Công quốc sắp phải đối mặt sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Ba nước lớn phương bắc gần như đồng thời gặp nạn, muốn cầu viện cũng không có đối tượng. Chỉ cần một trong ba nước này sụp đổ cũng sẽ làm liên lụy đến hai nước còn lại.

Còn các nước láng giềng lân cận, nhờ bọn họ chi viện một số vật tư thì được, xuất binh đánh trận thì đúng là làm khó người ta.

Cho dù là các quốc gia này có thể gửi binh tiếp viện thì Bá tước Martins cũng không biết làm sao sử dụng. Lỡ như không cẩn thận để bị tiêu diệt, lúc đó sẽ phải thiếu một món nợ ân tình lớn.

Muốn xoay chuyển cục diện chỉ có cách là chờ viện binh của Liên minh nhân tộc tới. Nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể cầm cự được lâu như vậy.

"Chỉ có quân viễn chinh và quân thủ thành Dapest thì có thể đánh bại được địch nhân đang bao vây chúng ta không?"

Tể tướng Herceg có chút thấp thỏm hỏi.

Đây là di chứng của việc bại trận liên tục, sau hàng loạt cuộc đại chiến, mọi người đều đã thiếu đi niềm tin vào quân đội của mình.

"Chắc là không thành vấn đề, Bá tước Hudson không phải hạng người lỗ mãng, chắc là phải có tự tin nhất định thì mới dám đề xuất kế hoạch này."

"Mặc dù đại quân Thú nhân ở ngoài thành có những 30 vạn, nhưng đều là quân đoàn pháo hôi của Đế quốc Thú Nhân, sức chiến đấu vô cùng bình thường."

"Tổng binh lực hiện giờ của quân viễn chinh cũng đã hơn 12 vạn, có lẽ còn chẳng cần chúng ta xuất thủ, một mình bọn họ đã có thể đánh tan đại quân Thú nhân ở ngoài thành rồi."

"Nhưng mà để cho an toàn, tốt nhất vẫn là tăng thêm một chút binh lực. Bộ binh thì không đến kịp, nhưng kỵ binh thì chắc là không thành vấn đề."

"Điều duy nhất cần phải lo lắng chính là Quân đoàn Behemoth của thú nhân có quay về hay không."

"Nhưng chúng ta cũng có hai quân đoàn kỵ binh và một vài đoàn Kỵ sĩ, cộng thêm quân đoàn kỵ binh mới thành lập của quân viễn chinh, việc quấn lấy bọn chúng trong một khoảng thời gian chắc là không thành vấn đề."

Bá tước Martins phân tích.

Không tin tưởng vào quân đội nhà mình, nhưng lại vô cùng tin tưởng vào quân đội người, không thể không nói, đây là một loại châm chọc.

Nhưng mà hiện thực bày ở trước mắt, trong các trận chiến trước, biểu hiện của quân đội công quốc Mosey đã không đạt tiêu chuẩn.

Sau khi trải qua giai đoạn đầu khó khăn nhất của cuộc chiến, tình hình đã được cải thiện, nhưng dưới chiến lược bảo thủ của Nguyên soái Hodge, quân đội của Công quốc vẫn không thể đạt được chiến tích nào.

Nếu chỉ dựa vào loại chiến tích như giữ vững phòng tuyến, hoặc là đánh cái lưỡng bại câu thương trong một cuộc chạm trán bất ngờ ở dã ngoại hiển nhiên là không thể xoay chuyển được những ảnh hưởng bất lợi mà giai đoạn đầu mang lại.

Sự thiếu tự tin sâu sắc này đã ảnh hưởng trực tiếp đến việc xây dựng chiến lược của Công quốc Mosey.

Như như đổi thành một nhóm thống soái có lòng tin, ngay khi kỵ binh Behemoth vừa rời đi thì đã bắt đầu hành động quân sự rồi.

Cho dù không trực tiếp thống lĩnh quân phòng thủ giết ra ngoài thì cũng sẽ sắp xếp nhân mã thừa cơ ra ngoài tập kích doanh trại, mà không phải ngồi nhìn thế cục biến hóa giống như hiện giờ.

"Nếu như mọi người không còn ý kiến gì khác thì cứ quyết định như vậy đi!"

"Bộ ngoại vụ, đi hối thúc liên minh thêm một lần nữa. Ta luôn cảm thấy thế cục hiện giờ có một chút không bình thường."

"Lão bất tử Behemoth Hoàng kia đã đích thân chạy ra tiền tuyến, vừa tới liền xé rách hai tuyến phòng thủ, Vương quốc Alpha hiện giờ cũng là thần hồn nát thần tính."

"Tình hình bên phía Vương quốc Warhammer thì càng tệ hơn, Joseph II thống lĩnh trăm vạn đại quân mà cũng chẳng làm gì được một quân đoàn viễn chinh của thú nhân."

"Cho dù binh lực thực tế của bọn họ chỉ bằng một nửa so với tuyên bố thì cũng có 50 vạn đại quân. Nhiều quân đội như vậy mà lại bị hạn chế ở nơi đó không thể động đậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện lớn."

"Tình huống của Công quốc ta thì mọi người đều biết rồi, nếu như không thể mau chóng phá vỡ vòng vây của địch nhân nhằm vào Dapest, bước tiếp theo có lẽ là..."

Lời nói đến bên miệng, Tể tướng Herceg lại nuốt vào. Sĩ khí lúc đầu vốn đã không cao, sau vài đòn nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Cảm xúc bi quan lan rộng trong hàng ngũ cao tầng của Công quốc, ngoài thế cục đang không ngừng xấu đi, còn có liên quan đến những biến động trong cao tầng của Công quốc.

Thiếu đi trụ cột là Quốc vương, Tể tướng Herceg lại không phải cường thần, bất kể quyết định nào được đưa ra, mọi người đều sẽ thảo luận và bỏ phiếu.

Cách giải quyết này tuy ổn định, nhưng luôn tạo cho người ta một cảm giác rất miễn cưỡng.

Công quốc Mosey hiện giờ cần một trận đại thắng để ổn định lòng người đang rung chuyển ở trong nước.

Giải vây cho Dapest không phải là quyết định tốt nhất vào lúc này, nhưng nó chính là sự lựa chọn hiệu quả nhất trong một khoảng thời gian ngắn.

Chương 605 - Đại Chiến Nổ Ra (6)

Phi Hùng bảo, từ khi quân viễn chinh rút lui, nơi này liền phải hứng chịu những đòn công kích mãnh liệt nhất của Hùng Nhân hoàng đình.

Tên nỏ, máy ném đá, Ma Tinh pháo, Ma pháp đạn bay đầy trời, tất cả hỏa lực đều hướng về phía tường thành của quân phòng thủ.

Có thể thấy rằng Hùng Nhân Hoàng đang trút tất cả những sự bực tức mà ông ta phải chịu trước đó lên tòa lâu đài này.

Ngay từ lúc đầu thì kiểu tấn công dồn dập, không tiếc công sức này đã gây ra áp lực tâm lý rất lớn cho quân thủ thành.

Ma Tinh pháo vang không ngừng vang vọng trên tường thành, sàng nỏ và máy ném đá cũng đang không ngừng bắn xuống bên dưới, nhưng dù sao thì Phi Hùng bảo cũng là một tòa pháo đài.

So với toàn bộ Hùng Nhân hoàng đình, dù quân Mosey đã bật max hỏa lực trên chiến trường, nhưng vẫn ở vào thế hạ phong.

Trước khi chiến tranh bùng nổ, không ai có thể ngờ là Hoàng Đình thú nhân lại bỏ ra một cái giá đắt như vậy chỉ để xông vào một pháo đài quân sự?

Cho dù có muốn công kích ác liệt như vậy thì cũng nên đi chào hỏi tuyến phòng thủ chủ chốt là thành Terence, mà không phải là nơi có địa vị chiến lược kém hơn một bậc như Phi Hùng bảo.

Phải chịu những áp lực vốn không nên thừa nhận, Phi Hùng bảo cổ kính chỉ có thể thút thít trong chiến hỏa.

Đối mặt với thế công phô thiên cái địa của đại quân Thú nhân, nếu như không phải vì bị mắc kẹt trong một pháo đài biệt lập không có lối thoát, sợ rằng quân phòng thủ đã sớm gục ngã rồi.

Nhưng bây giờ đây chỉ là món khai vị, trận đại chiến đẫm máu thực sự là lúc tòa pháo đài này bị phá vỡ.

"Ầm ầm, ầm ầm..."

Một tiếng nổ lớn liên tục phát ra, sau mỗi tiếng nổ, một mảnh tường thành sẽ bị sụp đổ.

"Chuyện gì đang xảy ra, tại sao đến giờ vẫn chưa phá hủy được tường thành của địch nhân nữa?"

Hùng Nhân Hoàng nhìn xem cuộc chiến rồi hỏi với vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

"Bệ hạ, tường thành của địch nhân rất dày. Cho dù người bên dưới đã chôn Ma pháp đạn chuyên dùng để phá thành xuống sâu bên dưới tường thành, nhưng cũng không thể lập tức xé rách nó!"

Có lẽ là vì nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hùng Nhân Hoàng, gã sĩ quan trung niên liền vội vàng bổ sung: "Nhưng cho dù tường thành của địch nhân có dày hơn nữa cũng không ngăn được binh sĩ thú nhân anh dũng."

"Những mảnh tường thành bị sụp đổ chính là thang mây tự nhiên, các binh sĩ có thể đi dọc theo phế tích xông lên tường thành của địch nhân..."

Trong khi nói chuyện, đã có binh sĩ thú nhân dọc theo tường thành đổ sụp lao lên phía trước.

Đáng tiếc là con đường bị nổ tung này không hề bằng phẳng, đi lại bình thường còn khó chứ đừng nói đến việc xung phong.

Bất kỳ sự chậm trễ nào trên chiến trường đều sẽ phải trả giá bằng mạng sống. Chỉ cần những binh sĩ thú nhân đang xung phong mà đột nhiên di chuyển chậm lại một tí xíu liền sẽ biến thành bia ngắm của cung thủ.

Nhưng sự hy sinh này không hề uổng phí, một số lượng lớn thi thể của binh sĩ thú nhân đang dần dần lấp đầy phế tích, dùng mạng sống của thú nhân để xây thành một con đường.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hùng Nhân Hoàng liền mừng rỡ trong lòng, ông ta vội vàng hạ lệnh: "Phái bộ binh hạng nặng Hùng Nhân tộc lên xé rách cái xác rùa đen này của địch nhân ra cho ta!"

Binh sĩ Người Gấu xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của các tướng lĩnh thủ thành.

Raquel lập tức hạ lệnh mà không chút chần chờ: "Mau đổ dầu hỏa xuống, đợi địch nhân tiến lên liền lập tức châm lửa!"

Từ một gã công tử bột con ông cháu cha biến thành một tên đại tướng thủ thành, Raquel cũng là có khổ khó nói.

Y vốn dĩ đã hạ quyết là sẽ đi theo quân viễn chinh hành động, ôm chặt lấy bắp đùi của Hudson để ké chiến công.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, không biết ông già nhà y bị chạm sợi dây thần kinh nào, vậy mà cho rằng việc đi theo quân viễn chinh giải vây cho Dapest là quá nguy hiểm, nên liền để cho quý tử ở lại phòng thủ Phi Hùng bảo.

Raquel không biết chuyến đi này của quân viễn chinh nguy hiểm đến mức nào, dù sao thì y cũng đã cảm nhận được sự nguy hiểm khi đóng quân ở Phi Hùng bảo này rồi.

Trong cuộc công thành chiến vừa rồi, ít nhất đã có mấy ngàn quân Thú nhân bỏ mạng. Thương vong lớn như vậy thì cũng nên dừng lại một chút.

Nhưng mà vị thống soái toàn quân Hùng Nhân Hoàng kia rõ ràng là có chút cấp tiến, không thèm quan tâm đến thương vong của binh sĩ.

Đối với quân thủ thành mà nói, việc phải đối mặt với loại địch nhân không thèm để ý đến thương vong của bản thân cũng phải cưỡng ép đánh hạ Phi Hùng bảo này không phải là một chuyện tốt.

Trong thâm tâm của Raquel đang không khỏi hỏi thăm phụ thân mình, thật sự là quá hố nhi tử.

Kinh nghiệm chính xác trong quá khứ không có nghĩa là có thể áp dụng vĩnh viễn.

Ra khỏi thành đối đầu trực diện với đại quân Thú nhân đúng là có nguy hiểm, nhưng ở trong Phi Hùng bảo, nơi tượng trưng cho sự sỉ nhục của Hoàng đình thú Nhân cũng chưa chắc sẽ an toàn đến đâu.

Nghịch cảnh là cách tốt nhất để làm cho con người trưởng thành, ít nhiều gì cũng đã đi theo Hudson lăn lộn trong một khoảng thời gian, Raquel cũng học được không ít tri thức.

Sự chỉ huy trước mắt chính là những diễn luyện bố trí đã được tập trận từ trước để nghênh đón đại quân Thú nhân tiến công.

Mặc dù có chút máy móc, nhưng trong tay Raquel lại có nhiều quân dự bị. Chỗ nào xảy ra vấn đề liền phái binh tiếp viện tới chỗ đó.

Liên tục chiến đấu trong vài ngày, Phi Hùng bảo phòng thủ giọt nước không lọt, đại quân Thú nhân không tìm được cơ hội nào.

Ngọn lửa cháy hừng hực không chỉ ngăn cản bước tiến công của đại quân Thú nhân, mà còn lấy đi mạng sống của mười mấy tên bộ binh hạng nặng Người Gấu lao lên trước.

Có lẽ là vì thất bại trong việc công thành trước mắt đã rèn luyện năng lực chịu đựng của Hùng Nhân Hoàng, cho nên dù có thất bại thêm một lần thì cũng chẳng thể làm cho ông ta thay đổi sắc mặt.

Chương 606 - Đại Chiến Nổ Ra (7)

"Bệ hạ, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian vào tại Phi Hùng bảo rồi. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo."

"Nhỡ đâu vì chuyện này mà làm cho tiền tuyến xảy ra biến cố thì không tốt bàn giao với đồng minh."

"Hay là ngài phái một đội quân đuổi theo quân viễn chinh trước, vừa có thể ngăn chặn đường lui của bọn chúng, lại vừa có thể hoàn thành ước định với đồng minh."

Một tên Linh mục thú nhân lớn tuổi tiến lên nhắc nhở.

Linh mục là quần thể đặc biệt nhất của Đế quốc Thú Nhân, bọn họ không chỉ đảm nhiệm trách nhiệm tế tự Thần Linh, mà còn đóng vai trò của trí giả.

Đối mặt với Hùng Nhân Hoàng có chút cấp tiến, những người khác không dám thuyết phục, nhưng vị Linh mục lớn tuổi đức cao vọng trọng này lại không sợ.

Sau khi do dự một lúc, Hùng Nhân Hoàng liền nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: "Bruno, ngươi đã từng chạm trán với quân viễn chinh rồi, cũng là người hiểu rõ bọn chúng nhất. Nhiệm vụ lần này liền giao cho ngươi phụ trách."

"Thành lập một đại quân mới với quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ bảy làm hạch tâm, lại thêm hai quân đoàn Ngưu Đầu Nhân, hai quân đoàn Báo Nhân, hai quân đoàn Dã Trư Nhân, thêm một nửa quân đoàn Nhân Mã."

"Chuyện khác thì ta mặc kệ, nhưng ngươi tuyệt đối không thể để cho quân viễn chinh của Vương quốc Alpha trốn thoát."

Là kẻ thất bại trong cuộc đại chiến lần trước, dựa theo tình huống bình thường, cho dù Bruno không bị truy cứu trách nhiệm thì cũng sẽ bị tuyết tàng không dùng tới. Nhưng trong quân đội, ngoại trừ thành tích, lòng trung thành cũng rất quan trọng.

Mặc dù Bruno bị tổn thất rất lớn trong cuộc chiến lần trước, thế nhưng gã cũng đã gián tiếp giải cứu Hùng Nhân hoàng đình, đã chứng minh được lòng trung thành của mình.

Từ trước đến giờ, Hùng Nhân Hoàng đều rất khoan dung với những thuộc hạ trung thành. Nể tình thất bại lần trước là có nguyên nhân, ông ta quyết định lại cho Bruno thêm một cơ hội.

Nhìn vào cách triển khai quân đội liền biết là quân đoàn mới thành lập này chắc chắn không phải là loại quân đoàn rác rưởi. Đều là thú nhân, nhưng sức chiến đấu nội bộ lại có sự chênh lệch vô cùng lớn.

Trong đại quân mới thành lập này không chỉ có hai quân đoàn chủ lực Người Gấu, những quân đoàn còn lại cũng đều là các chủng tộc có lực chiến mạnh mẽ, yếu nhất cũng có thể được xếp vào hàng ngũ trung thượng của Đế quốc Thú Nhân.

Có lẽ sức chiến đấu sẽ kém hơn quân đoàn chủ lực, nhưng cũng sẽ mạnh hơn đại đa số quân đoàn pháo hôi. Chỉ cần không gặp được quân đoàn tinh nhuệ của nhân tộc trên chiến trường thì cũng là đội quân có thể đại sát tứ phương.

Hùng Nhân Hoàng cũng là bất đắc dĩ khi phải bỏ ra tư bản hùng nhậu như vậy. Sỉ nhục chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch, không giải quyết được quân viễn chinh thì vết bẩn trên người ông ta vẫn sẽ tiếp tục tồn tại.

"Xin bệ hạ yên tâm! Lần này thần nhất định sẽ làm cho quân viễn chinh biết là tôn nghiêm của Hùng Nhân hoàng đình chúng ta là thứ không thể khinh nhờn! Để cho vị Bá tước Hudson kia chết trong sự hối hận tột cùng!"

Bruno vô cùng tự tin nói.

Cuộc chiến lần trước gã thua không phục, bây giờ có được tư bản hùng hậu như vậy thì lại càng không cần phải sợ.

Còn về phần quân viễn chinh có thanh danh vang dội trong Đế quốc Thú Nhân, đó vốn là do bọn chúng tuyên truyền mà thành, không thể coi là thật.

Nếu như không phải đang trong tình huống không thích hợp, Bruno đều cao hứng đến bật cười rồi. Mang theo đại quân này đi chặn đường lui của quân viễn chinh chẳng phải là công lao đưa tới cửa sao?

Điều duy nhất mà gã cần lo lắng chính là địch nhân chạy trốn.

Nhưng mà đây cũng không phải là vấn đề, chỉ cần quân viễn chinh không chạy đến hướng mà gã ta đang phụ trách là có thể vứt hết trách nhiệm cho quân đồng minh.

Tiêu diệt không được địch nhân, nhưng đánh bại địch nhân cũng được. Chỉ cần phá vỡ thần thoại bất bại của quân viễn chinh, gã sẽ trở thành anh hùng của Hùng Nhân Tộc.

Đương nhiên, trong thâm tâm của Bruno vẫn khát vọng mình có thể quét sạch hoàn toàn quân viễn chinh do Hudson chỉ huy chỉ với một đòn duy nhất, để khẳng định vị thế danh tướng của bản thân trong Đế quốc Thú Nhân.

Nhìn thấy thuộc hạ vô cùng tự tin, Hùng Nhân Hoàng hài lòng nói: "Có tự tin là tốt rồi!"

"Bruno, đợi khi ngươi lấy được đầu của Hudson, ta sẽ đích thân bày tiệc chúc mừng cho ngươi!"...

Pháo đài Allente, sau hai ngày liên tục bị công, quân thủ thành đã mệt bở hơi tai, bị đánh đến thoi thóp, nhưng vẫn còn đang treo lấy hơi thở cuối cùng.

Là một phe tấn công, Quân đoàn Behemoth cũng chẳng dễ chịu. Không thể đánh bại quân phòng thủ ngay lập tức, cuộc chiến này dần trở thành cuộc chiến tiêu hao.

Mặc dù pháo đài rất nhỏ, không đủ sức chứa đựng toàn bộ đại quân, cũng không thể trông cậy vào ưu thế của pháo đài để phòng thủ, nhưng dù sao nó vẫn có tác dụng.

Kỵ binh Behemoth thường dùng chiến thuật đột kích với tốc độ nhanh, nhưng ở đây lại va phải một cây đinh. Dù cho kỵ binh có lợi hại đến đâu thì cũng phải bất lực khi gặp phải tường thành.

Không thể chọc thủng đội quân trung tâm, quân trận dựa vào pháo đài làm hạch tâm vẫn đứng sừng sững ở nơi đó.

Cho dù kỵ binh Behemoth có tiến công từ bất kỳ một hướng nào thì cũng có thể đánh cho quân phòng thủ đến thất linh bát lạc, nhưng mà người ta lại có mười mấy vạn người, trong thời gian ngắn là sẽ giết không hết.

Vì không giết được hết, nên đợi khi kỵ binh Behemoth chuyển đổi hướng tấn công, các sĩ quan quý tộc lập tức nhảy ra tổ chức lại quân đội.

Không phải là không có người có ý định chạy trốn, nhưng cũng chỉ là thiểu số. Bởi vì đội quân này toàn là do nông nô và tư quân của quý tộc tạo thành, đám nông nô chỉ biết nhìn theo động tĩnh của lão gia mình.

Các sĩ quan quý tộc lại không ngốc, bọn họ biết rất rõ là bây giờ chạy trốn sẽ có ý nghĩa như thế nào. Ở lại chống cự thì không nhất định sẽ chết, nhưng một khi chạy trốn thì nhất định là xong đời.

Chương 607 - Đại Chiến Nổ Ra (8)

Bị gán cho tội danh "đào binh" là sẽ mất hết toàn bộ vinh quang và cơ nghiệp, còn bị toàn bộ Liên minh nhân tộc truy sát, chuyện này rõ ràng là không có lời.

Ngoài sự hoảng loạn ban đầu ra, sau khi nhận thức được số lượng kỵ binh Behemoth có hạn, mọi người cũng dần bình tĩnh lại.

Nhân số của quân phòng thủ rất nhiều, hoàn toàn có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi. Còn số lượng kỵ binh Behemoth lại có hạn, sau một cuộc xung kích thì phải quay về nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Thời gian nghỉ ngơi không chỉ để cho kỵ binh Behemoth khôi phục thể lực. Mà quân phòng thủ bị động cũng có thể tổ chức lại trận hình.

Mặc dù hành quân đường dài không thể mang theo các loại vũ khí hạng nặng, nhưng một vài vũ khí tầm xa đơn giản thì vẫn có thể mang theo.

Mỗi một lần kỵ binh Behemoth xung phong đều sẽ gặp phải một cơn mưa tên. Kỵ binh hạng nặng thì không sao, nhưng kỵ binh hạng nhẹ thì lại khó tránh khỏi bị tổn thất.

Nhìn có vẻ như không đáng chú ý, nhưng chỉ cần xung phong thêm mấy lần, con số thương vong cộng lại cũng không phải là nhỏ, huống chi còn bị giảm quân số trong khi chiến đấu bình thường nữa.

Ở chỗ này đánh hai ngày, tổng cộng đã phát động tấn công 13 lần, quân số kỵ binh Behemoth bỏ mình đã đột phá 4 chữ số vào sáng hôm nay.

Mặc dù chiến tích lấy được cũng rất huy hoàng, quân địch bị tổn thất hơn gấp mười phe mình, nhưng chuyện này vẫn khiến cho người phụ trách chỉ huy cuộc đại chiến lần này là Thân vương Butzweig cảm thấy thất vọng.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế nào, có thể tiêu diệt được quân địch trước mắt này không thì không biết, nhưng chắc chắn là đám kỵ binh Behemoth dưới trướng của y sẽ bị đánh cho tàn phế.

Cũng là quân đội của nhân tộc, nhưng trong chiến dịch Dacias lần trước thì lại thuận buồm xuôi gió, nhưng đến lần này thì lại va phải cây đinh.

Nếu xét về thực lực tổng hợp thì đội quân trước mắt cũng chẳng mạnh hơn địch nhân trong cuộc đại chiến lần trước bao nhiêu. Mặc dù trong này còn có một quân đoàn bộ binh tinh nhuệ và một Kỵ sĩ đoàn, nhưng số còn lại đều chẳng ra làm sao.

Dù sao cũng là đội quân được điều động tạm thời, cả chất lượng và tình hình huấn luyện của binh sĩ đều bị hạ thấp.

Hầu như mỗi một lần xung phong thú nhân đều có thể xé toạc trận hình của địch nhân. Nếu như không có tòa thành ở chính giữa chặn đường, ngăn không cho kỵ binh Behemoth đánh xen kẽ thì y đã đạt được thắng lợi từ lâu rồi.

Đáng tiếc là trong chiến tranh không có nếu như, tòa thành ở giữa không chỉ đảm bảo sự an toàn cho chủ soái, mà còn bảo vệ được vật tư hậu cần.

Cho dù có ở đây tiêu hao mười ngày nửa tháng, địch nhân cũng có thể kiên trì được. Nhưng phe tấn công thì lại không chịu nổi.

Không có cách nào, trên chiến trường binh quý thần tốc. Thân vương Butzweig cần phải cân nhắc từ góc độ toàn cục, không thể cứ ở đây dông dài mãi được.

Y đã thử chia binh ra công kích bốn phía, kết quả liền có một đoàn kỵ binh bất hạnh đụng phải quân đoàn tinh nhuệ của địch nhân, còn bị kỵ sĩ đoàn của địch nhân đánh lén, trực tiếp tổn thất mất một nửa binh lực.

Chuyện này giống như một chậu nước đá mùa đông giội xuyên tim của Thân vương Butzweig.

Hiện thực tàn khốc đã nói cho y biết, kỵ binh cường công quân trận của bộ binh không phải là một lựa chọn tốt, mặc dù sức chiến đấu của quân đoàn bộ binh này rất bình thường.

"Thân vương điện hạ, lính trinh sát của Người Ưng truyền đến cấp báo, quân viễn chinh của Vương quốc Alpha đột nhiên tăng tốc tốc độ hành quân, lao thẳng đến thành Dapest."

"Dựa theo tốc độ hành quân hiện giờ của bọn chúng, nhanh nhất là vào tối ngày mai, còn chậm nhất là buổi sáng ngày kia sẽ tới được thành Dapest."

Satuk có chút khẩn trương báo cáo.

Người có tên, cây có bóng.

Đối với quan binh trung hạ tầng của Đế quốc Thú Nhân mà nói, thanh danh của Hudson đã có sức uy hiếp nhất định.

Mười mấy vạn quân viễn chinh, sức chiến đấu thực sự ra sao thì còn chưa được kiểm chứng.

Dù sao lính trinh sát của Người Ưng đã cho ra đáp án là: tinh nhuệ nhân tộc.

Một Người Ưng nói như vậy thì không sao, nhưng một đám Người Ưng đều nói như vậy thì nhất định phải thận trọng.

Dù có nói thế nào thì quân viễn chinh cũng đã từng lập ra các chiến tích như: tiêu diệt một đoàn kỵ binh Behemoth, trọng thương quân đoàn bộ binh của Người Gấu, ngựa đạp Hùng Nhân hoàng đình.

Ít nhất có thể xác định là bên trong quân viễn chinh có hơn 2 vạn bộ binh tinh nhuệ và mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ.

Đối với loại địch nhân này, dù có là Thân vương Butzweig chiến công hiển hách cũng không dám xem thường.

Thân vương Butzweig nhìn chiến trường một cái rồi có chút không cam lòng hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, lập tức thu binh. Đại quân nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát trở về Dapest!"

Thời cơ tốt nhất để quyết chiến đã bị bỏ lỡ, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này, Thân vương Butzweig tin rằng mình có thể đánh tan quân phòng thủ.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ y không có thời gian!

Nếu như quay về quá chậm, quân viễn chinh và quân thủ thành Dapest nội ứng ngoại hợp thì 30 vạn đại quân Thú nhân đang vây thành sẽ không thể chịu nổi.

Viện quân của hoàng đình chỉ vừa mới xuất phát không lâu, nếu như 30 vạn đại quân Thú nhân bị sụp đổ trước, vậy thì Quân đoàn kỵ binh Behemoth này của y chỉ còn lại một mình.

Một Quân đoàn Behemoth không đủ biên chế chỉ còn lại một mình chính là đang tự dâng đầu mình cho địch nhân.

Vô số quý tộc đều sẽ xem bọn họ giống như phương pháp để thăng tiến, những địch nhân sẽ chen chúc tới đây xé bọn họ thành mảnh nhỏ.

Chiến tranh có thể bại, nhưng thần thoại "đầy biên vô địch " của kỵ binh Behemoth thì không thể bị phá hủy. Lợi ích chính trị liên quan đằng sau việc này là quá lớn, Thân vương Butzweig không muốn mình trở thành tội nhân của tộc Behemoth.

Chương 608 - Đại Chiến Nổ Ra (9)

Vào lúc chạng vạng tối, một đại quân hành quân với những bước đi chỉnh tề xuất hiện ở phía chân trời.

Người còn chưa đến, nhưng những bước chân chỉnh tề như một đã truyền khắp tứ phương.

Vốn dĩ Hudson cũng không muốn tới nhanh như vậy, nhưng mà thế cục đột nhiên phát sinh biến hóa làm cho hắn phải buông bỏ ảo tưởng bảo toàn thực lực.

Hiện giờ hắn là tổng chỉ huy của quân viễn chinh, không còn là tên quân đoàn trưởng nhỏ nhoi như lúc trước nữa. Ngoài việc phải cân nhắc đến lợi ích của quân viễn chinh ra thì còn phải cân nhắc đến đại cục.

Chỉ từ những thông tin tình báo hạn chế mà hắn đã nhìn ra thế cục của Vương quốc Warhammer đang bất ổn, Công quốc Mosey cũng lung lay sắp đổ.

Nếu như hai đồng minh này ngã xuống, mục tiêu tiếp theo của đại quân Thú nhân chắc chắn là Vương quốc Alpha. Đạo lý môi hở răng lạnh thì Hudson cũng hiểu.

Bên phía Vương quốc Warhammer thì hắn với không tới, nhưng Công quốc Mosey thì được. Bảo vệ được vị đồng minh này thì cũng có nghĩa là sẽ có thêm một người ở bên cạnh chia sẻ áp lực, áp lực mà trong nước phải chịu cũng sẽ ít hơn một chút.

Nếu như hai vị đồng minh này đồng thời ngã xuống, mặt trận phía tây của Vương quốc sẽ xuất hiện thêm trăm vạn đại quân Thú nhân. Chỉ một mình quân viễn chinh thì không thể chống lại nhiều địch nhân như vậy.

Gần rồi, rất gần rồi...

Chẳng biết lúc nào, đám cao tầng của Công quốc Mosey đã xuất hiện ở trên tường thành, giờ phút này, bọn họ đều đang nhìn về phương xa với nỗi niềm chờ mong.

Nếu như đại quân Thú nhân đột nhiên phát động công thành thì không chừng còn có thể vớt được một hai con cá lớn. Đáng tiếc là ánh mắt của thú nhân hiện giờ đã tập trung hết lên người của quân viễn chinh.

Đại quân vốn đang bao vây thành Dapest cũng bắt đầu chia quân ra ngăn chặn bước tiến của quân viễn chinh.

Sắc trời đã dần ảm đạm, không bao lâu nữa là màn đêm sẽ giáng lâm, thời gian này đã không thích hợp để chiến đấu.

"Truyền lệnh xuống, để nỏ thủ bắn một đợt, sau đó bộ binh hạng nặng liền lập tức xuất kích!"

Hudson hạ lệnh một cách khác thường.

So sánh với những bất lợi trong việc chiến đấu ban đêm, hắn càng không muốn phải chiến đấu trong tình huống đột nhiên có một quân đoàn kỵ binh Behemoth xuất hiện ở sau lưng của mình.

Mục đích của lần này chính là giải vây cho Dapest, không phải là tiêu diệt đại quân Thú nhân, chỉ cần đánh tan quân địch là đủ rồi.

Muốn trách liền trách dã tâm của thú nhân quá lớn, biết rõ là quân viễn chinh đang tới gần mà vẫn không buông tha cho cuộc vây quanh Dapest.

Chia binh chặn đường nhìn như hai đầu đều tốt, nhưng thực tế là bên nào cũng khó khăn.

Vốn dĩ 30 vạn đại quân vây khốn Dapest đã có phần miễn cưỡng rồi, bây giờ còn điều đi một nửa quân đội để giằng co với quân viễn chinh, 15 vạn đại quân còn lại muốn vây khốn mười mấy vạn quân phòng thủ quả thực chính là một chuyện cười.

Biết rõ là không thể làm vậy, nhưng Baratz cũng vô cùng bất đắc dĩ. Mặc dù Đế quốc Thú Nhân do Ngũ Đại Hoàng tộc cộng trị, nhưng khi ra chiến trường vẫn là quân lệnh như núi.

Mệnh lệnh mà y nhận được chính là bao vây thành Dapest, cho nên nhất định phải tiếp tục chấp hành. Nếu không, cho dù y có đánh thắng trận thì cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Muốn có quyền tự chủ, nằm mơ đi thôi!

Ai bảo y không phải là thành viên trong Ngũ Đại Hoàng tộc chứ?

Y có thể đại diện cho tổng chỉ huy là vì Thân vương Butzweig thấy năng lực y xuất chúng, nhưng chỉ đến thế mà thôi.

Pháo hôi dù sao cũng là pháo hôi, năng lực càng mạnh thì thường sẽ chết càng nhanh.

Việc bổ nhiệm y lên chức vụ đại diện quan chỉ huy nhìn như nhận được sự coi trọng của Thân vương Butzweig, nhưng ai dám cam đoan rằng Butzweig không phải đang tìm người gánh tội thay?

Mồi nhử dù sao cũng là mồi nhử, cho dù kế hoạch có đầy đủ như thế nào thì cũng sẽ tồn tại sơ hở.

Một khi xảy ra bất trắc liền nhất định phải có người chịu trách nhiệm. Thân vương Butzweig không muốn gánh trách nhiệm này, các quyền quý của Ngũ Đại Hoàng tộc cũng không muốn.

Dù có ở bất cứ nơi nào thì một vị tướng lĩnh có thể chỉ huy mấy chục vạn đại quân cũng đều là nhân tài cấp cao. Thân vương Butzweig không thể lấy người mình ra mạo hiểm, nên Baratz có xuất thân tộc Vượn Người liền bị đẩy ra ngoài.

Tiếng mưa tên "sưu sưu sưu..." vang lên đã mở màn cho cuộc chiến.

"Phản công!"

"Truyền lệnh xuống, đổi hướng Ma Tinh pháo nhắm vào trung tâm của quân địch!Tất cả tên nỏ..."

Không đợi Baratz nói hết lời, Ma Tinh pháo ở phía trên tường thành đã vang lên trước một bước. Hiển nhiên là quân phòng thủ trên tường thành cũng đã ý thức được đại chiến đã bộc phát, cho nên cũng phát động tấn công về phía đại quân Thú nhân.

"Bịch, bịch... A..."

Bộ binh hạng nặng đi đầu đột nhiên rơi xuống trong cạm bẫy bị ẩn giấu dưới lòng đất, phát ra những tiếng la thảm thiết.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson liền nhíu mày. Hiển nhiên là quân địch đã chuẩn bị từ trước, tên quan chỉ huy của địch nhân cũng không phải những kẻ ngờ nghệch mà hắn gặp được trước đó.

"Ma pháp sư hệ thổ tiến lên, thi triển ma pháp lấp đầy cạm bẫy của địch nhân!"

Trong khi hạ lệnh, Hudson cũng lặng lẽ gia nhập vào trong đội ngũ thi pháp. Chủ lực xuất thủ đương nhiên vẫn là Belersden.

Khoảng cách trận địa của quân địch cũng chỉ là 80-100 mét, cho dù kà có cạm bẫy thì cũng sẽ không nhiều, muốn phá huỷ những chướng ngại vật này cũng không khó.

Nếu như trên đường đi đều gặp được loại cạm bẫy này thì không có cách nào tiến lên. Cho dù Ma pháp sư có bị kiệt sức thì cũng lấp không xong.

Sự trì hoãn ngắn ngủi này không hề ảnh hưởng gì đến cuộc đại chiến. Trận chiến giáp lá cà nhanh chóng được bắt đầu.

Đám cao tầng của Công quốc Mosey đứng trên tường thành nhìn xem cuộc chiến bên dưới, cả đám đều đang khẩn trương nhìn chằm chằm chiến trường.

"Sắc trời đã ảm đạm, sắp sửa tối đến nơi rồi, tại sao lại phát động công kích vào thời điểm này?"

"Đúng đấy, ngoại giới đều đang đồn là Bá tước Hudson dụng binh như thần, vậy thì tại sao bây giờ lại sử dụng loại ngu chiêu này?"

"Ngươi nói không sai, lần này Bá tước Hudson quả thật không hợp cách. Cho dù muốn tập kích doanh trại thì cũng phải chờ nửa đêm rồi mới ra tay."

"Ai lại đi động thủ vào lúc này, Haizz... Dù sao cũng còn quá trẻ!"

Chương 609 - Đại Chiến Nổ Ra (10)

Một tiếng ồn ào phát ra, ngay sau đó là những tiếng chỉ trích liên tục vang lên, làm cho đám người đang quan chiến cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Chẳng qua cuộc chiến đã được bắt đầu rồi, cho dù bọn họ có nghĩ như thế nào thì hiện giờ cũng chỉ có thể làm theo.

"Mọi người đừng vội, Bá tước Hudson phát động tấn công vào lúc này là chuyện có thể hiểu được."

"Chắc là mọi người cũng đã biết được tốc độ của kỵ binh Behemoth nhanh đến mức nào rồi. Có lẽ hiện giờ bọn chúng cũng đã nhận được tin tức, trưa mai liền có thể vội vàng trở về."

"Trừ khi chúng ta có thể kết thúc chiến đấu trong một buổi sáng, nếu không chúng ta không chỉ phải đối mặt với 30 vạn đại quân ở bên ngoài thành, mà còn có một Quân đoàn Behemoth có tính cơ động cao nữa."

"Bây giờ bắt đầu cuộc chiến mặc dù rất khó khăn, nhưng cũng là lúc có phần thắng cao nhất."

Nhìn thấy tình hình có chút khẩn trương, Bá tước Martins vội vàng mở miệng giải thích.

Mặc kệ suy đoán này có chính xác hay không, bây giờ quân phòng thủ nhất định phải phối hợp hành động với quân viễn chinh. Nếu như gây ra bất kỳ nhiễu loạn nào, tổn thất cuối cùng sẽ do Công quốc Mosey thanh toán.

"Bá tước Martins, trong thành không có đại tướng am hiểu việc chỉ huy tác chiến, trong số chúng ta thì ông là tinh thông quân sự nhất, cuộc chiến này liền giao lại cho ông rồi."

Tể tướng Herceg thận trọng nói.

Bọn họ thật sự là hết cách rồi. Trong lúc Dapest đang bị bao vây, những vị đại tướng có trình độ đều đang ở bên ngoài.

Bá tước Martins đã đảm nhiệm chức vụ Bộ trưởng Bộ Quân vụ trong nhiều năm rồi, là người biết cầm quân nhất trong số những người ở đây.

Ít nhất là lý lịch của Bá tước Martins trông rất đẹp, đã từng chỉ huy đại quân bình định nhiều cuộc nội loạn, còn từng tổ chức quân đội đấm vỡ mồm bộ lạc thú nhân xuôi nam cướp bóc.

So với những người khác, Bá tước Martins có thể được xem như là có kinh nghiệm chỉ huy phong phú.

"Được, cuộc chiến này cứ giao cho ta chỉ hủy!"

Trong thời khắc khẩn cấp, Bá tước Martins đã thể hiện ra trách nhiệm của một vị Bộ trưởng Bộ Quân vụ, ông ta tiếp nhận nhiệm vụ mà không chút do dự.

Sau khi liếc mắt nhìn về phía chiến trường, lại nhìn về phía đám người một cái, ông ta chậm rãi mở miệng nói: "Đêm tối rất khó phân địch ta, đây là khó khăn lớn nhất trong dạ chiến."

"Làm phiền Tể tướng ra mặt thu thập toàn bộ những đèn ma pháp và các loại bảo thạch có thể phát sáng trong thành lại đây."

Tể tướng Herceg lập tức gật đầu mà không chút do dự, sau đó liền nói với mọi người:

"Quốc nạn lâm đầu, mọi người cũng phải thể hiện một chút, tạm thời lấy những vật trong nhà ra cho quân đội mượn dùng đi."

"Hames, ngươi về phủ mang tất cả thiết bị chiếu sáng trong phủ Tể tướng tới đây, đặc biệt là ngọn đèn lớn bằng ma pháp trong nhà kho!"

"Furth, ngươi đi triệu tập toàn bộ Ma pháp sư hệ ánh sáng trong thành tới đây, ngay cả Ma pháp học đồ cũng được, chỉ cần có thể thi triển Chiếu Minh thuật thì đều gọi đến đây hết cho cho ta!"

"Bây giờ chúng ta chia nhau ra hành động, mỗi người tự mình phụ trách một khu vực trong thành để thu thập thiết bị chiếu sáng."

"Bá tước Renato, ngươi phụ trách..."

Yêu cầu hợp lý, mọi người đều rất hợp tác. .

Là cổ đông của Công quốc Mosey, không có người nào hy vọng cứu con thuyền lớn sắp chìm này hơn họ.

Dù rằng biết rõ cho mượn vào lúc này thì sẽ rất khó lấy lại được nguyên trạng sau chiến tranh, nhưng tất cả mọi người vẫn lựa chọn rủi ro. ...

Sắc trời ngày càng ảm đạm, hai đội quân đang hỗn chiến với nhau.

Tàn dư cuối cùng của mặt trời lặn phản chiếu xuống mặt đất đỏ như màu máu, toàn bộ thế giới đều đắm chìm trong máu.

Bộ binh hạng nặng đã đột nhập thành công vào trong đội hình của thú nhân, lợi thế về mặt trang bị đã được bộc lộ rất rõ ràng vào thời điểm này.

Bộ binh hạng nặng đầy đủ khôi giáp của nhân tộc đối đầu với binh sĩ thú nhân thân không mảnh giáp, ngay từ lúc đầu thì cuộc chiến này đã không cân bằng rồi.

Quân trận bị xé toạc, binh sĩ thú nhân bị ép cho phải liên tục lùi về phía sau, nhưng hai cánh quân lại tỏ ra nổi bật.

Nhận thức được không ổn, Baratz vội vàng hạ lệnh biến trận. Tiếc là suy nghĩ rất đầy đặn, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Nhiều chủng tộc liên hợp tác chiến, có thể bày được quân trận đã là chuyện vô cùng khó khăn rồi. Còn muốn tự do thay đổi trận hình thì quả thực là đang làm khó thú nhân.

Mệnh lệnh "biến trận" không chỉ không thể xoay chuyển thế cục, ngược lại còn làm cho đội hình ở hai bên cánh bị rối loạn theo.

Đặc biệt là ở những nơi mà các chủng tộc khác nhau tham gia chiến đấu cùng nhau, đã gây ra không ít trò hề. Lúc này, rất nhiều binh sĩ thú nhân đã không phân rõ đông nam tây bắc, biến thành những con ruồi không đầu đang chạy tán loạn trên chiến trường.

Nhìn thấy cảnh này, Baratz suýt nữa là tức đến thổ huyết. Thật sự là quá đả kích người, mặc dù y biết là đại quân thú nhân này không có tác dụng gì lớn, nhưng tuyệt đối không ngờ là bọn chúng lại vô dụng đến mức này.

Vũ khí trang bị kém hơn nhân tộc thì không nói, đây là do sức sản xuất quyết định.

Số lượng áo giáp có hạn đều được khoác lên mình của binh sĩ trong Ngũ Đại Hoàng tộc, cho dù là có dư thừa áo giáp thì cũng bị chất đống trong nhà kho phủ bụi chứ không thể nào trang bị cho bọn họ.

Đây là vấn đề nguyên tắc. Một khi các chủng tộc phụ thuộc lớn mạnh, đảo khách thành chủ chỉ là chuyện diễn ra trong vài phút.

Đứng trên lập trường của Hoàng tộc Thú nhân, bọn họ có thể bại trận cho nhân loại, nhưng lại không thể bỏ mặc để các chủng tộc phụ thuộc lớn mạnh.

Bại bởi nhân loại thì chỉ vứt bỏ địa vị bá chủ đại lục mà thôi, còn có thể sống an phận ở một góc; nhưng nếu để cho các chủng tộc phụ thuộc lớn mạnh thì sẽ dao động đến căn cơ sinh tồn của Ngũ Đại Hoàng tộc.

Quanh năm suốt tháng bị bóc lột và nghiền ép, những mâu thuẫn tích lũy giữa Hoàng tộc Thú nhân và các chủng tộc trong nước chưa chắc thấp hơn sự thù hận giữa thú nhân và loài người.

Ở trong mắt của loài người, tất cả thú nhân đều là một thể. Thế nhưng ở trong mắt của thú nhân, chỉ có đồng tộc của mình mới được tính là người một nhà, còn thú nhân của các chủng tộc khác là đối thủ cạnh tranh.

Chương 610 - Thua Tan Tác

"Toàn quân xuất kích!"

Baratz hơi ngập ngừng hạ lệnh.

Chủ động quyết chiến với quân viễn chinh vốn không nằm trong kế hoạch của gã.

Nhưng kế hoạch lại không theo kịp biến hóa, nếu cứ để mặc cho quân tinh nhuệ viễn chinh tự do phát huy thì sớm muộn gì quân trận của gã cũng sẽ bị phá hủy.

Thay vì bị động chịu đòn, chẳng thà chủ động xuất kích, lôi toàn bộ binh sĩ của quân viễn chinh xuống nước.

Kinh nghiệm sống phong phú cho gã ta biết rằng Vương quốc Alpha không đủ hào phóng để gửi mười mấy vạn quân tiếp viện tinh nhuệ đến Công quốc Mosey.

Chỉ cần không phải là tinh nhuệ thì sức chiến đấu của mọi người sẽ không chênh lệch quá nhiều. Hỗn chiến với quy mô lớn mới có thể tối đa hóa lợi thế binh lực của thú nhân.

Dù sao trời cũng sắp tối rồi, và khi màn đêm buông xuống, mọi người sẽ bắt đầu một trận đại loạn chiến!

"Quân đoàn kỵ binh xuất kích, mục tiêu là hai bên cánh của địch nhân!"

Hudson quả quyết hạ lệnh.

Hắn lựa chọn khai chiến vào thời điểm này thì cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý tác chiến trong đêm rồi.

Đối với quân đội bình thường mà nói, hỗn chiến trong màn đêm đen kịt chính là một thảm họa.

Nhưng quân viễn chinh thì khác, thoạt nhìn có vẻ như là một đội quân tinh nhuệ, nhưng trên thực tế tỷ lệ tinh binh vẫn chưa tới 30%.

Nếu như trực tiếp triển khai đội hình liều mạng với đại quân thú nhân thì những ngụy tinh binh này sẽ rất dễ bị sự tàn khốc của chiến tranh dọa cho sợ hãi.

Hiện giờ có đêm tối yểm hộ, tầm nhìn của họ chỉ nằm trong một phạm vi hạn chế, điều này càng có lợi cho bọn họ phát huy.

Miễn là không thể nhìn thấy tình trạng của đồng đội ở phía xa, sĩ khí quân tâm sẽ không sụp đổ. Sau khi chém chết vài tên thú nhân, không chừng sĩ khí quân tâm sẽ còn tăng vọt.

Nhưng mà cách chơi này chỉ thích hợp với quân đội có sĩ khí quân tâm dâng cao. Nếu như là một đội quân lòng người tan rã, dạ chiến chỉ làm cho họ sụp đổ nhanh hơn mà thôi.

Suy cho cùng thì việc chiến đấu trong đêm tối không chỉ so về thực lực, mà quan trọng hơn vẫn là sự va chạm của lòng người.

Hudson đang cược sĩ khí của quân viễn chinh cao hơn đại quân thú nhân.

Hai đội quân đồng thời lựa chọn xuất kích, tiếng la giết vang vọng đất trời, đầu tiên bộc phát một cuộc diễn tập thực chiến về chiến thuật kỵ xạ.

Vô số mũi tên giống như thủy triều lao về phía đại quân thú nhân.

Sau 3 vòng bắn tên, kỵ binh không chỉ không lao lên, mà ngược lại còn lui về phía sau mấy chục mét, tiếp tục động tác trước đó.

Không có chiến thuật tốt nhất, chỉ có chiến thuật thích hợp nhất. Đại quân thú nhân thân không một manh giáp chính là bia ngắm tốt nhất trên chiến trường.

Chiến quả cụ thể như thế nào thì không thể thống kê được trong tình huống hò hét loạn cào cào này, điều duy nhất có thể khẳng định là: dưới cơn mưa tên, sĩ khí quân tâm của đại quân thú nhân đang không ngừng bị hao mòn.

Chiến thuật kẹo kéo đã làm cho Baratz suy sụp tinh thần. Thật sự là quá vô sỉ, kỵ binh không xung phong lao lên mà lại đi chơi cung tiễn.

Đây là lần đầu tiên gã gặp được một địch nhân không biết xấu hổ như vậy, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ được cách đối phó nào?

Huống chi đại quân đã phát động tiến công lao lên rồi, không phải muốn dừng liền có thể dừng được. Bất kỳ một mệnh lệnh không đúng lúc nào cũng có thể dẫn đến một trận thất bại tan tác.

Dù rằng biết rõ cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phải trả giá đắt, nhưng Baratz chỉ có thể cắn răng gắng gượng.

Những binh sĩ ở bên cánh chính là những kẻ suy sụp nhất vào lúc này, đầu đội mưa tên của địch nhân tiến lên, nội tâm không vững thì không được.

Đáng tiếc bị hậu quân ép phải tiến lên, căn bản không dừng lại được, bọn chúng cũng chỉ có thể cắn răng chống cự.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang vọng tứ phương, dù là ở trên tường thành cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Bởi vì không còn tia sáng nên lúc này những người ở trên cổng thành đã không thể quan sát toàn bộ chiến trường. Bá tước Martins cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác để chỉ huy đại quân tác chiến.

Nhìn vào những thiết bị chiếu sáng ma pháp nối tiếp nhau đưa tới, Bá tước Martins biết là đã đến giờ xuất kích, chậm thêm nữa, quân viễn chinh ở bên ngoài sẽ phải mắng bọn họ rồi.

Hiện giờ không phải là lúc hố đồng đội, Công quốc Mosey còn cần quân viễn chinh tiếp tục cống hiến trong những cuộc chiến kế tiếp .

"Truyền lệnh xuống, chiếu đèn về phía doanh trại của đại quân thú nhân ở trước mặt. Quân phòng thủ thứ nhất, thứ hai, thứ ba xuất kích, cùng quân viễn chinh tiền hậu giáp kích đánh tan đại quân thú nhân!"

"Những ma pháp sư hệ ánh sáng cũng đi theo quân đội hành động, tùy thời thi triển Chiếu Minh thuật vào doanh trại của đại quân thú nhân, mang theo toàn bộ quyển trục chiếu sáng, một nửa quyển trục công kích..."

Theo mệnh lệnh được ban ra, vô số ánh đèn lập tức lóe sáng. Không biết là vị nào đã phát minh ra cái này, còn đặc biệt cho đèn ma pháp phủ một lớp phản quang, làm cho ánh sáng có thể chiếu về phía trước với công suất tối đa.

Một nhóm các nhà giả kim do các pháp sư tạo thành đã ngay lập tức thiết lập một vòng tròn ma pháp trận khó hiểu, ánh sáng từ vô số ngọn đèn liền hội tụ lại với nhau.

Bức tường thành được chiếu sáng ban đầu lại mờ đi, bởi vì ánh sáng của những ngọn đèn ma pháp đã được chiếu về phía doanh trại thú nhân. Giống như mặt trời từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng toàn bộ doanh trại thú nhân.

Cảnh tượng đột ngột xuất hiện này làm cho các binh sĩ thú nhân cảm thấy rất khó chịu. Ánh sáng chói lóa chiếu sáng con đường phía trước, nhưng ánh sáng cũng phơi bày bóng người của bọn chúng ra ngoài.

Mục tiêu đã tìm lại được, tên nỏ và Ma Tinh pháo trên cổng thành lại tiếp tục vang vọng. Quân phòng thủ xông lên đầu tiên liền giáng một cơn mưa ma pháp về phía trước.

Chương 611 - Thua Tan Tác (2)

Vô số quyển trục bay đầy trời, xé ra đội hình của đại quân thú nhân ngay lập tức. Không đợi cho sĩ quan thú nhân hạ lệnh ngăn chặn lỗ hổng, đại quân đã thuận lỗ hổng giết vào bên trong.

Sau khi được chứng kiến thế công của quân đội Mosey, Baratz tức giận đến mức chửi thề vài tiếng. Thật sự là quá khi dễ người, quân viễn chinh chỉ cậy vào khôi giáp và binh khí, còn Người Mosey thì trực tiếp sử dụng luôn thủ đoạn Ma pháp.

Cho dù quân trận của thú nhân có lợi hại như thế nào thì cũng không đỡ được loại công kích không quan tâm đến chi phí này.

Một cơn mưa ma pháp đã dọn ra một mảnh đất trống, Bất kỳ sự chống cự nào ở trước mặt sức mạnh siêu phàm đều trở nên nhợt nhạt và bất lực.

Đại loạn chiến đã mở ra, nhưng cảnh tượng của trận chiến lại nằm ngoài dự đoán của Baratz. Đối mặt với công nghệ giả kim ma pháp, kinh nghiệm trong quá khứ của gã đã đi về phía cực đoan mà gã chưa từng nghe thấy.

Tại thời điểm này, vỏ bọc do bóng đêm mang lại chỉ thuộc về kẻ địch, mà bọn chúng thì vẫn được hưởng thụ "ban ngày" do ánh đèn mang lại.

"Truyền lệnh xuống, để cao thủ trong quân phá huỷ đèn ma pháp trên cổng thành của địch nhân, tuyệt không thể để cho bọn hắn tiếp tục chiếu sáng nữa!"

Trong lúc bối rối, Baratz vội vàng hạ lệnh.

Vô số bóng người từ trong đại quân lao ra, tiến thẳng về phía tường thành. Đáng tiếc mệnh lệnh này được ban ra quá muộn, khi những bóng người này vừa mới lao ra thì cũng đã bại lộ bản thân.

Vô số tên nỏ trực tiếp bắn thẳng về phía những cao thủ này, những tên cao thủ may mắn đột phá được mưa tên của đại quân, còn chưa sờ được tường thành đã bị cao thủ Mosey chặn đường.

Không thể phá hủy những thủ đoạn ma pháp trên tường thành, những cao thủ thú nhân lao ra lại bị tổn thất nặng nề.

Hudson đang chỉ huy tác chiến ở phương xa đã tận mắt nhìn thấy một cuộc đồ sát do khoa học kỹ thuật không cân sức mang lại, trong lòng hắn cũng rất rung động.

Ma pháp còn có thể được dùng như thế này, lần này hắn cũng coi như là học được một bài học. Quả nhiên, tiềm lực của con người đều là bị ép ra tới.

Người Mosey đột nhiên bộc phát làm cho Hudson phải nhận thức lại vị minh hữu không đáng tin cậy cho lắm này.

Vốn dĩ Hudson định đánh vào sĩ khí của thú nhân trước, sau đó lợi dụng cuộc loạn chiến trong đêm tối để từ từ đánh đổ đại quân thú nhân.

Bây giờ xem ra không cần phải phiền phức như vậy. Đối mặt với quân viễn chinh và quân phòng thủ tiền hậu giáp kích, đại quân thú nhân sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sĩ khí lúc đầu của đại quân thú nhân chắp vá này vốn đã không cao, còn bị Hudson hao mòn một trận, hiện giờ lại tận mắt nhìn thấy đồng bọn sụp đổ, đây là một đòn đả kích trí mạng vào sĩ khí quân tâm của thú nhân.

Không biết là ai mở đầu, đại quân thú nhân đang tập trung lại thì đột nhiên có người thoát ly đại quân từ hai bên cánh .

Đối với một trận hỗn chiến của mấy chục vạn người mà nói, xuất hiện mấy tên đào binh không tính là gì, nhưng sự ảnh hưởng mà 3-5 tên đào binh mang lại thì rất to lớn.

"Đội đốc chiến, nhanh đi bắt giết đào binh!"

Baratz vừa mới truyền đạt mệnh lệnh liền nhận ra tình hình không ổn rồi. Lúc này mà đội đốc chiến rời đi, ở trong mắt của những binh sĩ bình thường thì càng dễ bị xem như bại binh đang chạy trốn.

Nhìn như đang đuổi giết đào binh, nhưng thực chất lại là những con "dê đầu đàn", chuyện này làm cho vô số thú nhân bỏ chạy theo.

Giết chóc đã không còn ý nghĩa gì nữa. Mọi người đã quen với việc tự giết lẫn nhau trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân rồi.

Chỉ cần không phải là người của bộ lạc mình thì sẽ đều là đối thủ cạnh tranh; Nếu như ngay cả chủng tộc cũng không giống thì chính là "tử địch" .

Ở một nơi thiếu thốn tài nguyên như Đế quốc Thú Nhân, thú nhân muốn sống tốt thì cũng chỉ có thể đi tranh, đi đoạt.

Nếu đã là địch nhân, có cơ hội thì đương nhiên phải hạ độc thủ. Nếu không phải là bị quân pháp ước thúc thì giữa các bộ tộc đã sớm phát sinh nội chiến rồi.

"Truyền lệnh xuống, để binh sĩ đang vây thành chạy tới tham gia chiến đấu!"

Baratz tiếp tục hạ lệnh.

Trong thời khắc nguy cấp, gã ta cũng không còn quan tâm đến sự ràng buộc của quân lệnh nữa. Vi phạm quân lệnh đương nhiên là sẽ bị xui xẻo, nhưng còn có thể trông chờ vào chủ soái đột nhiên có "lương tâm" .

Mặc dù thứ đồ này là vật phẩm trân quý trong đám cao tầng của Đế quốc Thú Nhân, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.

Nếu như đánh thua, không chỉ một mình gã ta phải chết, mà một nhà già trẻ gái trai, thậm chí là cả bộ lạc đều phải xui xẻo theo.

Đáng tiếc là mọi chuyện chỉ phí công mà thôi, khi đã đến giới hạn của sự sụp đổ, dù cho có bao nhiêu quân đội thì kết cục cũng đều giống nhau cả thôi.

Về mặt bản chất thì cuộc chiến tranh này đang so về sĩ khí và thực lực. Không có thực lực tuyệt đối để nghiền ép đối thủ, sĩ khí quân tâm chính là nhân tố mấu chốt quyết định sự thắng bại của trận chiến.

Sĩ khí của quân viễn chinh dâng cao, Người Mosey bị khốn thủ cô thành lại càng tử chiến đến cùng, nhưng đại quân thú nhân thì không có những điều này.

Khi nhìn thấy đại quân thú nhân chạy tứ tán, Hudson không chỉ không hạ lệnh chặn đường, mà ràng buộc thế công của kỵ binh, cố ý bỏ mặc cho bọn chúng rời đi.

Trong số hơn 30 vạn đại quân thú nhân, có chưa đến 1/10 trong số chúng bị tiêu diệt trong trận chiến vừa rồi. Dù là quân viễn chinh có truy sát, giết tới hừng đông cũng không giết được bao nhiêu.

Biện pháp tốt nhất chính là dẫn dụ địch nhân tự giết lẫn nhau. Hắn không hi vọng xa vời là thú nhân sẽ chết bao nhiêu người trong cuộc nội đấu này, chỉ cần khơi dậy hận thù giữa các bộ lạc thì đại quân này liền bị phế bỏ.

Về việc để cho đội quân thú nhân sụp đổ này chạy tứ tán gây họa cho các địa phương khác, Hudson tin là quý tộc của Công quốc Mosey có thể giải quyết được.

Nếu là ngay cả bại binh bị phân tán mà cũng không giải quyết được, vậy chỉ có thể chứng minh bọn họ là kẻ yếu, nên bị thời đại này đào thải.

Chương 612 - Thua Tan Tác (3)

Bên ngoài Pháo đài Allente, trong doanh địa của đại quân Behemoth, Thân vương Butzweig vừa mới nhận được tin tức nổ ra đại chiến liền cảm thấy rất giật mình.

Địch nhân lại không theo lẽ thường ra bài, lựa chọn tấn công ngay trong đêm, điều này nói rõ là đang không cho y cơ hội trở về.

Có nên vội vàng quay về tham chiến ngay trong đêm hay không, đây là một vấn đề mà y đang rối rắm.

Quân đoàn kỵ binh Behemoth đương nhiên là quân tinh nhuệ, nhưng trong cuộc chiến ban ngày đã tiêu hao không ít thể lực, lại còn phải chạy hơn 200 dặm, sợ là khi đến nơi, 100% thực lực chỉ còn lại một nửa.

Thống lĩnh binh lính mệt mỏi ra chiến trường là điều tối kỵ trong quân sự. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị thiệt thòi lớn.

Nhưng nếu không xuất binh tiếp viện, trong lòng Thân vương Butzweig lại cảm thấy không ổn lắm. Đại quân thú nhân đang bao vây thành Dapest đều là mồi nhử do Ngũ Đại Hoàng Đình chọn ra, hoặc có thể nói là con rơi.

Một đội quân có thể vứt bỏ một cách tùy tiện như vậy, sức chiến đấu không cần nói cũng biết. Nếu như thật sự có thực lực, cho dù là biết rõ phải thanh trừ đối lập thì cũng sẽ để cho cái chết của bọn chúng càng có giá trị hơn.

Lúc này, Thân vương Butzweig đột nhiên phát hiện bản thân đang ở trong tình trạng "tiến thoái lưỡng nan", tiến cũng không được mà lui cũng không xong.

"Truyền lệnh cho lính trinh sát Người Ưng lập tức xuất phát đi liên lạc với viện quân của các Đại Hoàng Đình, hối thúc bọn họ mau chóng ra chiến trường!"

"Tối nay đã trễ rồi, tốt nhất là sáng mai mới lên đường đi."

Dù sao cũng có 30 vạn đại quân, Thân vương Butzweig không tin là đại quân thú nhân không cầm cự nổi một đêm. ...

Thời gian trôi qua, trên chiến trường ngày càng hỗn loạn. Bất kể là đại quân thú nhân hay là quân đội nhân tộc đều đang ở trong tình trạng lúng túng là "binh không biết tướng, tướng không biết binh".

Tình huống của binh sĩ nhân tộc thì còn tốt một chút, giữa các binh lính không có nhiều sinh tử đại địch như vậy. Cho dù là có cừu nhân thì xác suất gặp nhau trên chiến trường cũng sẽ không lớn.

Nhưng đại quân thú nhân thì khác, mặc dù là đang liên hợp tác chiến, nhưng mối hận thù giữa các chủng tộc đã được tích tụ trong vô số năm không thể bị loại bỏ chỉ bằng một mệnh lệnh quân sự được.

Sau khi rơi vào tình trạng vô cùng hỗn loạn, các mệnh lệnh và luật lệ ban đầu của quân đội cũng mất đi hiệu lực ràng buộc đối với mọi người.

Không biết là do ai mở đầu hạ thủ với những dị tộc đối địch với chủng tộc của mình, ngay sau đó, chuyện này liền lan tràn ra khắp toàn quân.

Chiếc hộp Pandora đã được mở ra, thế cục không còn khống chế được nữa. Giờ khắc này, thú tính ghê tởm của thú nhân đã bộc phát.

Đầu tiên là tiêu diệt chủng tộc thù địch, sau đó liền chủ động tìm kiếm cơ hội trả thù. Loại chuyện này xảy ra nhiều đến mức không thể giữ bí mật.

Sau khi phát hiện ra người mình bị giết, thú nhân không chút suy nghĩ liền cầm đao lên trả thù.

"Mau dừng tay, đám ngu xuẩn các ngươi ! Đội đốc chiến, mau tách bọn chúng ra. . ."

Baratz gào thét.

Đều đã đến lúc này rồi, vậy mà cũng còn có thể xảy ra tình huống tự giết lẫn nhau, gã ta cũng rất bất lực. Đây thật sự là "heo đồng đội" rồi, gã ta gánh không nổi nữa!

Sự thật đã chứng minh, một khi những thú nhân cấp thấp không đủ trí thông minh mà giết đến đỏ cả mắt thì sẽ không nghĩ được nhiều như vậy nữa. Đội đốc chiến tham gia thì chỉ có thêm một lực lượng gia nhập vào cuộc nội chiến mà thôi.

Giờ khắc này, chỉ huy đại quân tác chiến đã biến thành một chuyện cười. Ngay cả Hudson hiện giờ cũng không điều động được quân viễn chinh, chỉ có thể chỉ huy được những đội quân dự bị chưa tham chiến, và đoàn kỵ binh đang di chuyển ở phần rìa của chiến trường.

Đội ngũ bị kẹt lại trong đám đông hiện giờ đã loạn thành một đoàn. Các cuộc huấn luyện thường ngày cũng chỉ có thể làm cho đám binh sĩ phía dưới duy trì liên kết trong một nhóm nhỏ 10 người.

Một sĩ quan có thể liên kết với 100 người đã là một nhân tài rồi. Nếu quân số nhiều hơn, đó không còn là vấn đề có muốn hay không nữa, mà thực tế là không làm được.

Trong thời đại mà thông tin liên lạc chỉ phụ thuộc vào những tiếng rống, khi đại quân rơi vào tình trạng hỗn loạn, các sĩ quan chỉ có thể chỉ huy những binh sĩ nằm trong phạm vi giọng nói của mình.

Nếu như vượt qua giới hạn này, binh sĩ còn chẳng nghe thấy mệnh lệnh của chỉ huy thì nói gì đến việc chấp hành.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong cảnh hỗn loạn này, cho dù có gửi bao nhiêu quân vào đó thì sớm muộn gì họ cũng sẽ bị kéo vào trong cuộc hỗn chiến.

Bây giờ làm càng nhiều thì sẽ càng sai nhiều. Đối với những binh sĩ đang bị hãm sâu trên chiến trường mà nói, bất kỳ một mệnh lệnh nào được đưa ra sẽ gây ra một vòng hỗn loạn mới.

Tăng binh đã không có ý nghĩa, vậy liền dứt khoát nhìn xem bọn họ loạn giết lẫn nhau đi!

Sau trận chiến đẫm máu này, tất cả những người sống sót đều là cựu chiến binh. Nếu như không thể chịu được khảo nghiệm mà nằm lại trên chiến trường, vậy thì chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo.

Trong loạn thế,"Mạng sống" là thứ không đáng giá nhất. . . .

"Ngừng bắn pháo vào cổng phía nam, bắt đầu pháo kích vào ba cổng còn lại. Không cần nhắm, cứ bắn loạn xạ cho ta. Bắn càng xa thì càng tốt!!"

Bá tước Martins đột nhiên hạ lệnh.

Hai quân ở thành nam cũng đã rơi vào tình trạng hỗn chiến, nếu cứ để Ma Tinh pháo bắn tiếp, vậy thì ngay cả người mình cũng bị bắn trúng.

Dù sao lúc này ba mặt còn lại đều là một mảnh đen nghịt, cái gì cũng không thấy. Thêm một số hỏa lực sẽ có thể tạo ra áp lực tâm lý đối với đội quân thú nhân.

"Ma Tinh pháo đánh trả cho ta!"

Baratz tuyệt vọng hạ lệnh.

Chương 613 - Thua Tan Tác (4)

Đây là lần thứ hai gã ta phạm sai lầm, vừa mới hạ lệnh cho đội quân đang vây thành tới tiếp viện, bây giờ lại muốn bọn họ tổ chức hỏa lực đánh trả, quả thực là một sự sai lầm tai hại.

Đáng tiếc Baratz đã hết cách rồi, nhìn thấy đại quân đang suy sụp, gã nhất định phải làm một cái gì đó.

Mặc dù song phương còn đang hỗn chiến, nhưng đó chẳng qua là vì đội quân thú nhân ở trung tâm không còn nơi nào để chạy. Những kẻ đào ngũ lẻn vào vùng rìa ngày càng nhiều, thậm chí còn có thú nhân kéo theo cả bộ lạc chạy trốn.

Ban đầu thì lực hướng tâm của Đế quốc Thú Nhân vốn đã không mạnh, đại quân nghe theo mệnh lệnh của Ngũ đại Hoàng tộc chỉ vì kính sợ cường giả.

Ngày thường đều bị nghiền ép, bây giờ lại muốn bọn chúng dùng sinh mệnh để hiệu trung cho Đế quốc Thú Nhân, rõ ràng là đang cố ý làm khó "thú" mà.

Đèn ma pháp trên cổng thành không thể rọi sáng toàn bộ chiến trường. Có quá nhiều ẩn số ở trong những góc tối âm u.

Binh sĩ thú nhân liên tục đào tẩu, nhưng lại liên tục có quân tiếp viện từ ba mặt tường thành chạy tới bổ sung, cục diện sụp đổ của trận chiến đã bị níu kéo như vậy đấy.

Đáng tiếc là Baratz lại chẳng thể nào cao hứng nổi.

Cảnh tượng này thật sự là quá hỗn loạn, đại quân thú nhân đã dồn hết toàn bộ lực lượng, mà quân viễn chinh thì vẫn còn đội quân dự bị, quân phòng thủ trong thành cũng chưa lao ra hết.

Trời vừa sáng cũng chính là lúc tận thế của bọn chúng, có lẽ còn chẳng cần chờ tới khi trời sáng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chiến trường đã rơi vào trong hỗn loạn. Đến lúc này, cho dù Baratz có muốn hạ lệnh thì cũng không biết là nên hạ lệnh cho ai.

Quan chỉ huy của các đại quân đoàn dưới trướng đều đã bị mất liên lạc, lúc này gã chỉ còn lại thân binh của bộ lạc mình là có thể sử dụng.

Sự sụp đổ cuối cùng cũng đến, chỉ là sự sụp đổ lần này có chút cẩu huyết.

Đào binh càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức khiến cho viện binh chạy tới bị nhầm phương hướng, điên cuồng phi nước đại ngay trong đêm tối. .

Khi đầu lĩnh của bộ lạc nhận thức được mình đi sai đường thì đã chậm rồi, trong đêm tối vốn chẳng thể nào tìm thấy quân đội của mình, sau lưng thì có loạn quân đang đẩy về phía trước, thế là liền biến thành đào binh biến mất trong đêm tối.

Đây là ngẫu nhiên hay là do cố tình làm vậy, bây giờ thì chuyện này đã không còn quan trọng.

Không có viện binh, các binh sĩ thú nhân bị bại lộ dưới ánh đèn nhanh chóng phát hiện ra không ổn.

Đám chiến hữu đã chạy rồi, ai còn ở lại huyết chiến thì người đó chính là kẻ đần.

Sau đó người nào người nấy đều tranh nhau chen lấn chạy trốn, dù sao cũng có màn đêm yểm trợ, không cần phải sợ truy binh của địch nhân.

"Lập tức thu binh, cứu chữa cho thương binh!"

Hudson đột nhiên hạ lệnh.

Trong đêm tối mênh mông, chỉ có một chút ánh sáng của mặt trăng tỏa ra, hắn thực sự không dám cho đại quân tiếp tục truy kích.

Lý trí nói cho hắn biết, lúc này mà để binh sĩ xuất kích, sáng sớm ngày mai, số người bị lạc đường sẽ còn nhiều hơn số người chiến tử trong đêm nay.

Các binh sĩ thú nhân đang chạy tán loạn cũng không biết đã trốn tới phương nào, muốn thu thập lại bại binh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Huống chi bọn chúng còn mang theo vũ khí công thành, bây giờ thì toàn bộ số vũ khí này đã đặt ở dưới thành, cho dù có thể tổ chức lại đội quân này thì cũng mất đi năng lực uy hiếp thành Dapest.

Nhìn thấy số Ma Tinh pháo, sàng nỏ mà các binh sĩ thu thập được, Hudson cạn cmn lời. Quả nhiên là rất có phong cách của thú nhân, số vũ khí này lớn hơn những vũ khí mà hắn đã từng nhìn thấy trước đây.

Có thể vận chuyển những vũ khí to tổ bố này tới đây đã đủ để chứng minh thú nhân đã nỗ lực đến thế nào rồi.

Tiếc là những vũ khí này to tổ bố này không có duyên với quân viễn chinh, chỉ có thể ném cho Người Mosey để là khí giới thủ thành.

Còn những vật phẩm năng lượng như Ma tinh thạch và Ma hạch thì khả năng cao là đã bị thú nhân đóng gói mang đi, một viên cũng không chừa lại.

Lục soát toàn bộ doanh trại của thú nhân cũng không tìm được chiến lợi phẩm gì có giá trị, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất rất thất vọng.

Hắn thật sự không có hứng thú với đống đồng nát sắt vụn được bày đầy đất này, nên liền ném hết công tác giải quyết hậu quả cho Người Mosey.

"Bá tước các hạ, trong vương cung đã chuẩn bị xong tiệc mừng, mời ngài. . ."

Không đợi người này nói hết lời, Hudson đã ngắt lời nói: "Hôm nay đã mệt lắm rồi, viện binh của thú nhân có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, quân viễn chinh còn có chuyện cần phải giải quyết."

"Ta sẽ không tham gia tiệc ăn mừng, làm phiền đại thần các hạ thay ta gửi lời cám ơn đến hảo ý của Quốc vương bệ hạ!"

Tin tức Chris IX bị bệnh đã bị phong tỏa nghiêm ngặt, toàn bộ chiếu thư đều dùng danh nghĩa của Quốc vương để tuyên bố, cho nên ngay cả Hudson cũng không biết chuyện này.

Nghe được lời cự tuyệt, Renato vừa cảm thấy xấu hổ, cũng vừa thở dài một hơi.

Cự tuyệt tham gia yến hội là chuyện nhỏ, mấu chốt là quân viễn chinh không yêu cầu vào thành. Bởi vì kỷ luật của các quân đoàn đều chẳng ra làm sao, nhất là quân khách.

Gây họa ở những nơi khác thì thôi không nói, nhưng Dapest chính là Vương đô. Nếu như gây ra rắc rối thì sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.

Cho dù có nghe đồn rằng quân viễn chinh có kỷ luật nghiêm minh, nhưng đám quan chức cấp cao của Công quốc Mosey lại không dám đánh cược.

Renato còn không biết phải làm cách nào để cự tuyệt quân viễn chinh vào thành, không ngờ Hudson vốn chẳng có suy nghĩ sẽ vào trong thành.

Sau khi giải quyết xong nỗi lo, Renato trở nên càng nhiệt tình hơn.

Đáng tiếc là Hudson không tới đây để chơi trò ngoại giao, hắn cũng chả có hứng thú để xâm nhập giao lưu với vị Bộ trưởng ngoại vụ này của Công quốc Mosey, nên chỉ trả lời dăm ba câu rồi đuổi ông ta đi.

Chương 614 - Thua Tan Tác (5)

Tận dụng cơ hội để làm sâu sắc thêm tình hữu nghị giữa hai nước?

Đó là chuyện mà Quốc vương và đám đại thần ở trong Vương đô cần phải suy tính, hắn là tổng chỉ huy của quân viễn chinh, chỉ cần đánh thắng trận là được.

Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính, vươn tay lung tung ra khắp nơi không phải là một loại phẩm đức tốt đẹp, ai bảo chủ soái Hudson vẫn còn là tên newbie chứ? (Không ở vị trí thích hợp, không nên toan tính chuyện. Ý nói "hãy an phận thủ thường")

Địa vị bây giờ của hắn đều nhờ đánh mà ra. Căn cơ ở trong Vương quốc thì cực kỳ bất ổn, căn bản không có tư cách làm quyền thần.

Nếu như đổi thành một vị đại quý tộc uy tín lâu năm nào đó, có lẽ giờ phút này đã sớm được toàn quyền phụ trách các công việc ở Công quốc Mosey, tận khả năng chia đi càng nhiều bánh gato, sẽ không để cho người khác có cơ hội.

Thực ra thì Hudson cũng đang vận hành. Chẳng qua đều là lấy thân phận cá nhân để kết thiện duyên, trong ngắn hạn sẽ không phát huy ra hiệu quả gì.

Đợi sau khi chiến tranh kết thúc mới là lúc thu hoạch trái cây. Hắn còn chưa đủ tư cách để chạm vào lợi ích chính trị được bày ở ngoài sáng, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không thể nhúng tay vào những lợi ích thương mại tiềm ẩn.

Là đại tướng chỉ huy toàn quân, cao lạnh một chút cũng là phải. Về mặt việc chung có thể lạnh nhạt, nhưng trong những chuyện riêng bí mật thì lại có thể nhiệt tình. Khi người thông minh liên lạc với nhau, mọi chuyện đều không cần phải nói.

Trước mắt thì kế hoạch giải vây cho Dapest mới chỉ thành công được một nửa. Kế tiếp còn muốn gánh chịu cuộc phản kích của thú nhân mới tính là đại công cáo thành.

Sau khi tiễn đi Renato, Hudson liền âm thầm tính toán xem phải làm cách nào để đối phó với Kỵ binh Behemoth. Đây cũng là một cuộc chiến chạy đua với thời gian.

Ngũ Đại Hoàng Đình Thú nhân đều đã gửi quân tiếp viện, nhanh nhất là năm ngày sau liền sẽ đến dưới thành Dapest. Chậm nhất thì còn đang sửa đường, không biết lúc nào mới có thể đến, tạm thời có thể không cần phải cân nhắc.

Nếu muốn trọng thương hoặc là bao vây tiêu diệt Kỵ binh Behemoth, thời gian còn lại của bọn hắn cũng chỉ có năm ngày, thậm chí có thể sẽ còn ít hơn.

Tin tức về cuộc đại chiến tối nay sẽ nhanh chóng truyền đến tai của Hoàng đình thú Nhân, chuyện này có thể sẽ thúc đẩy bọn họ thay đổi quyết định, để kỵ binh bỏ lại đại quân chạy nhanh tới tiếp viện.

Như vậy lộ trình 5 ngày sẽ bị rút ngắn lại chỉ còn khoảng chừng hai ngày là tới. Nếu như một đường phi nước đại, cho dù một ngày đến tiền tuyến thì Hudson cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đương nhiên, xác suất phát sinh chuyện này là vô cùng thấp. Nếu như thật sự chơi trò chạy đường dài với tốc độ cao, sức chiến đấu chắc chắn sẽ bị giảm bớt đi nhiều, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ bị thiệt thòi lớn.

tận dụng thời gian đến khác nhau của các đội quân tiếp viện để tấn công vào khoảng trống đó mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Dám bày mưu như vậy, Hudson cũng rất tự tin. Thú nhân có viện binh, Công quốc Mosey cũng có viện binh.

Mặc dù quân tiếp viện từ các tỉnh phía nam đã bị kỵ binh Behemoth đánh cho một trận, nhưng cho đến nay họ vẫn chưa nhận được tin xấu nào về việc toàn quân bị tiêu diệt, điều đó có nghĩa là tình hình sẽ không quá tệ.

Hơn nữa, hai đội quân tiếp viện còn lại cũng không thấy báo tin xấu nào. Thời gian đến cũng nhanh hơn đại quân thú nhân một tí xíu.

Ngay cả khi bỏ qua những quân đoàn bình thường thì các quân đoàn tinh nhuệ của Công quốc Mosey cũng sẽ có thể phát huy được tác dụng. Đặc là mấy đoàn kỵ sĩ kia, tuyệt đối là quân chủ lực.

Cậy vào ưu thế về mặt binh lực để đánh địch nhân không kịp trở tay, làm cho kế hoạch bao vây của thú nhân biến thành "chiến thuật tiếp nhiên liệu" thì càng hoàn mỹ.

Mặc kệ có thể thực hiện được hay không thì cũng phải có kế hoạch. Cho dù xác suất thành công rất thấp, nhưng nếu đối phương ngu xuẩn thì sao?

Nếu như lật sách sử ra xem thì sẽ phát hiện ra 99% chiến dịch truyền kỳ đều tràn ngập vô số bóng dáng ngu xuẩn.

Và ngược lại, có rất ít những trận quyết đấu đỉnh cao có thể trở thành truyền kỳ. Trừ phi là thực lực cách biệt quá lớn, nếu không kết quả của cuộc chạm trán mạnh mẽ sẽ là lưỡng bại câu thương. . . .

Đắm mình trong tia nắng đầu tiên của buổi sáng, Thân vương

Butzweig quay người liếc nhìn quân đoàn Kỵ binh Behemoth đã chuẩn bị sẵn sàng rồi vung tay lên nói: "Toàn quân xuất phát, trở về Dapest!"

Bá tước Fidelis nhìn theo quân đoàn Kỵ binh Behemoth trùng trùng điệp điệp rời đi, có mấy lần muốn hạ lệnh toàn quân xuất kích để đâm mông Kỵ binh Behemoth, nhưng cuối cùng ông ta vẫn nhịn được dụ hoặc này.

Thực sự ông ta không trêu nổi, với số lượng kỵ binh ít ỏi trong tay, nếu là chọc giận Kỵ binh Behemoth thì sẽ chẳng có mấy người có thể còn sống mà quay về.

Bộ binh thì càng không cần phải nói, ngay cả bóng dáng của Kỵ binh Behemoth còn không thấy, càng không cần phải nói đến việc đi gây chuyện với người ta.

Bỗng nhiên có một tên Người Ưng từ trên trời giáng xuống trước mặt quân đoàn Kỵ binh Behemoth. Từ trong đôi mắt tràn đầy tơ máu của tên Người Ưng này cũng thể có nhìn ra đêm qua gã nhất định đã ngủ không ngon giấc.

Mặc dù thị lực của Người Ưng không sai, nhưng đi trong đêm tối thì vẫn khó tránh khỏi sẽ bay lệch hướng.

Để có thể sớm truyền tin tình báo này, ngay khi đại quân thú nhân thua tan tác, toàn bộ Người Ưng trong đại quân đã đi ngày đi đêm để tìm kiếm tung tích của Thân vương Butzweig.

Cuối cùng, tên lính liên lạc đã chạy đi chạy lại những 2 lần này mới là người đầu tiên tìm ra đại quân Behemoth.

"Mau. . . Mau nói cho Thân vương Butzweig biết là đại quân đã. . . . . . Xảy ra vấn đề rồi... Trong đêm qua rồi!"

Vừa nói hết lời liền lập tức ngất đi, xem như đã thành công truyền tin xấu này cho Thân vương Butzweig.

Chương 615 - Thua Tan Tác (6)

"Linh mục đâu, mau cứu người!"

Thân vương Butzweig nhận được tin tức liền vội vàng hạ lệnh.

Y không thèm để ý đến sự sống chết của một tên Người Ưng, nhưng lại không thể bỏ mặc sự sống chết của 30 vạn đại quân vây thành.

Mặc dù là ngay từ đầu thì đám binh sĩ này đã bị định nghĩa thành pháo hôi, nhưng cũng không thể để bọn chúng chôn vùi ở nơi này một cách không minh bạch như vậy.

Một bài ca dao tế tự cổ xưa vang lên, tên Người Ưng vốn đang hôn mê lại đang từ từ mở mắt ra, vừa há mồm định nói một chút gì đó thì lại đột nhiên nói không nên lời.

Linh mục phụ trách điều trị lập tức biến sắc, vừa rồi y chỉ muốn nhanh chóng đánh thức tên Người Ưng này dậy, nhưng không ngờ tác dụng phụ của chú thuật quá lớn, trực tiếp tiễn tên này đi gặp ông bà.

Trong lòng tên Linh mục thú nhân không ngừng kêu khổ, nhưng bên ngoài nói với vẻ mặt dửng dưng: "Thân vương điện hạ, tên Người Ưng đã từng bị thương nhiều lần, cơ thể đã dầu hết đèn tắt, hiện tại đã trở về với vòng tay của Thú Thần!"

Một chút tin tức hữu dụng cũng không hỏi được, còn uổng phí hết thời gian đi đường, sắc mặt của Thân vương Butzweig lập tức trở nên rất khó coi.

Bất quá khi đối mặt với tên Linh mục không hề sợ hãi này, y cũng chẳng thể làm được gì. Một người ngoài nghề như y là không có quyền lên tiếng trong những vấn đề chuyên môn như vậy.

"Tiếp tục lên đường!"

Trong khi nói chuyện, y đã xoay người nhảy lên chiến thú. ...

Một đường vừa đi vừa nghỉ, Bruno đã tràn đầy một bụng lửa, nói đúng ra là toàn bộ đại quân thú nhân đều đang vô cùng tức giận.

Khắp nơi đều có cạm bẫy, có thể nói, số lượng hố mà bọn họ giẫm phải trong mấy ngày nay còn nhiều hơn so với nửa đời trước cộng lại.

Đáng giận nhất là theo thông tin tình báo từ cuộc điều tra của Người Ưng thì phía trước vẫn còn có một đội ngũ vẫn đang tiếp tục phá đường.

Mặc dù quân viễn chinh đã ra tiền tuyến tác chiến, nhưng một số công binh đoàn vẫn còn ở lại đằng sau tiếp tục sự nghiệp "làm đường". Những đoạn đường càng dễ đi thì sẽ bị phá càng nghiêm trọng.

Đặc biệt là một vài đoạn đường nằm gần nguồn nước, không chỉ đầy ổ gà ổ voi mà còn bị dính nước biến thành đường bùn.

Nếu như không nhờ có Người Ưng phụ trách điều tra, có lẽ đã bị ngăn sông ngăn đập, dìm nước bảy quân rồi.

Dìm nước bảy quân không xảy ra, nhưng mà nước lũ ngập tràn trên đường thì lại không thể tránh thoát.

Con đường xấu làm giảm tốc độ của đại quân thú nhân. Con đường mà quân viễn chinh đi trong năm ngày rưỡi, đến phiên bọn chúng thì tốn hết 4 ngày mới chỉ đi chưa đến một phần ba đoạn đường.

Nguyên nhân lớn nhất khiến tốc độ chậm như vậy là vì sửa đường.

Không sửa cũng không được, với tư cách là đội quân tiếp viện gần nhất, bọn họ còn gánh vác trách nhiệm nặng nề là hộ tống vật tư hậu cần.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, Công quốc Mosey hoặc là bị động, hoặc là chủ động hoàn thành vườn không nhà trống đối với các khu vực giao chiến.

Ngay cả những tòa pháo đài quý tộc dọc đường cũng đều người đi nhà trống, không phải là chạy tới tham gia cuộc chiến bảo vệ thành Dapest thì chính là gia nhập vào trong đại quân tiếp viện.

Lãnh chúa có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, nhưng không có là không thể linh hoạt. Sau khi Quốc vương tuyên bố lệnh điều động thì sự ràng buộc ban đầu đã không còn là vấn đề nữa.

Sự biến báo của Người Mosey đã trực tiếp hố khổ đại quân thú nhân. Khi các quý tộc rút lui liền phá hư toàn bộ những vật tư không thể nào mang đi.

Không phải đầu độc vào trong lương thảo, hoặc là trực tiếp dùng một mồi lửa giải quyết. Cho dù có lọt lưới thì cũng bị đội quân ở phía trước cướp sạch.

Vì thu hoạch được càng nhiều vật tư, đại quân thú nhân chỉ có thể đi chỗ xa hơn để cướp bóc.

Tuy nhiên, đại quân thú nhân đang bao vây thành Dapest có chừng hơn 30 vạn, nhiều binh sĩ như vậy, số lượng lương thảo tiêu hao là rất lớn.

Những khu vực lân cận đã sớm chẳng còn lại gì. Lấy Dapest làm trung tâm, trong phạm vi trăm dặm cũng không thể nhìn thấy một người nào.

Dù là mở rộng phạm vi lên 300 dặm thì cũng chỉ còn lại một vài cứ điểm quân sự. Nông nô và dân tự do, hoặc là biến thành vong hồn dưới đao, hoặc là đã chạy nạn.

Trong khu vực chiếm đóng không thể thu hoạch được đủ lượng thực tiếp tế, như vậy cũng chỉ có thể lấy lương thực từ hậu phương.

Không phải thú nhân nào cũng có thể dựa vào gặm cây cỏ để sống. Nếu không bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng thì sẽ không thể nào chiến đấu với cường độ cao được.

Vốn cho rằng Hùng Nhân hoàng đình nằm gần thành Dapest nhất, nên mới để bọn họ vận chuyển một số lương thảo qua đó để giải quyết tình huống khẩn cấp, kết quả, đội ngũ vốn nên tới sớm nhất nay lại rớt xuống hàng cuối cùng.

Đã có mấy lần Bruno muốn hạ lệnh cho đại quân đi đường vòng rồi, nhưng sau khi cân nhắc đến vấn đề thực tế, cuối cùng gã ta chỉ đành từ bỏ suy nghĩ này.

Người có thể đường vòng đi, nhưng chiến thú và đoàn xe thì không được. Hơn nữa khoảng thời gian tăng thêm cho việc đi đường vòng có thể sẽ không ít hơn bao nhiêu so với việc sửa đường.

Ai bảo bọn họ đều là kẻ ngoại lai chứ?

Mọi người đã chạy nạn hết rồi, ngay cả một người dẫn đường cũng không có. Nếu đi trên trục đường chính thì không có gì, nhưng nếu như băng qua những con đường mòn rồi bị lạc thì sẽ rất lúng túng.

Nhìn xem tên Người Ưng lạ lẫm trên trời giáng xuống, tâm trạng của Bruno trở nên càng tồi tệ hơn. Trực giác nói cho gã ta biết, tên này tới đây là để hối thúc gã tăng tốc.

Bruno cũng muốn mau chóng lao ra tiền tuyến tìm quân viễn chinh báo thù, nhưng vấn đề hiện giờ là phải sửa xong đường trước đã!

Chương 616 - Đuổi Đánh Behemoth

Đại quân thú nhân tiến gần tới thành Dapest, khi chỉ còn cách 30 dặm thì Kỵ binh Behemoth cuối cùng cũng gặp được những binh sĩ thú nhân đang hốt hoảng chạy thục mạng.

Tên sĩ quan Behemoth đi đầu là một người thông minh, biết rõ hiện giờ thân vương nhà mình đang muốn cái gì. Nhìn thấy bại binh liền bắt lại, đưa tới trước mặt Thân vương Butzweig.

"Nói cho ta biết, thành Dapest đã xảy ra chuyện gì?"

Đối mặt với ánh mắt sắc như dao của Thân vương Butzweig, mấy tên bại binh xui xẻo này lập tức đứng ngây người bất động.

"Ngu xuẩn, không nghe được ta đang hỏi chuyện sao?"

Thân vương Butzweig nắm chặt một kẻ xui xẻo, nổi giận đùng đùng khiển trách.

Y là thân vương Behemoth cao cao tại thượng, có thể hạ mình nói chuyện với những chủng tộc ti tiện này đã là một đặc ân vô cùng lớn rồi. Vậy mà bọn này lại dám ngây người, quả thực là tội không thể tha thứ.

"Thân. . . Thân vương. . . Điện hạ, tôi. . . Chúng tôi không. . . không biết gì cả!"

"Chỉ toàn là một mảnh đen kịt, sau đó đại quân liền thua, chúng tôi thật không biết đã xảy ra chuyện gì."

Lấy được một đáp án mơ mơ hồ hồ, Thân vương Butzweig trực tiếp ném kẻ hồ đồ này ra ngoài.

Chỉ nghe được một tiếng "Bịch", tên hồ đồ này rơi xuống cách đó 7-8 mét, cơ thể theo bản năng vùng vẫy một hồi liền hoàn toàn im bặt.

Hiện giờ không có ai dám chọc một vị Thân vương Butzweig đang tức giận nên cũng không ai đi cứu tên hồ đồ đó. Chỉ là một tên Dã Trư Nhân ti tiện mà thôi, chẳng có gì đáng để cứu.

"Các ngươi thì sao? Cũng không biết chút gì giống như con lợn hồi nãy sao?"

Từ trong ánh mắt tràn ngập sát khí của Thân vương Butzweig, những tên Dã Trư Nhân này đã đánh hơi thấy sự nguy hiểm, một tên bị để mắt tới chỉ có thể run rẩy hồi đáp: "Không phải. . . Thân vương điện hạ."

"Tôi nhớ là vào lúc chạng vạng ngày hôm qua, quân viễn chinh đã xuất hiện trên chiến trường, sau đó liền phát động tấn công."

"Thống lĩnh hạ lệnh phân ra một nửa quân đội chặn đường quân viễn chinh, sau đó quân phòng thủ trong thành cũng giết ra ngoài, tiền hậu giáp kích chúng tôi."

"Ngay sau đó thì trời tối, địch nhân dựng một ngọn đèn lớn ở trên cổng thành, chiếu sáng chiến trường giống như ban ngày vậy."

"Sau đó là Ma Tinh pháo, chém giết, kỵ binh. . ."

Dã Trư Nhân nhớ lại toàn bộ ký ức mà mình có, có lẽ là bởi vì quá khẩn trương, nên nội dung có chút lộn xộn, trước sau chẳng ăn nhằm gì với nhau.

Nhưng mà dựa vào trí tuệ hơn người một bậc, Thân vương Butzweig vẫn đại khái nắm rõ đại khái tình hình hiện tại —— quân viễn chinh và quân thủ thành liên thủ đánh tan đại quân vây thành.

Sau đó thì không có sau đó nữa. 30 vạn đại quân thú nhân chết thì chết, trốn thì trốn, đại thế đã mất sạch.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân đình chỉ tiến lên, xây dựng cơ sở tạm thời rồi nghỉ ngơi tại chỗ."

Thân vương Butzweig quyết đoán hạ lệnh.

Mục tiêu cứu viện đã không còn, tiếp tục chạy nhanh qua đó cũng mất đi ý nghĩa.

Mặc cho đại quân vây thành có "vô dụng" cơ nào thì chung quy vẫn là 30 vạn đại quân. Không có đội quân này, chỉ dựa vào một Quân đoàn Behemoth, Thân vương Butzweig cũng không dám chạy tới quyết chiến với nhân tộc.

Thân vương Butzweig không phái binh thu thập bại binh không phải là vì y không có hứng thú với việc gia tăng binh lực, chỉ đơn giản là vì không làm được.

Trong đại quân thú nhân có rất nhiều chủng tộc, chuyện nội bộ hài hòa là không thể nào. Bình thường đều dùng bộ lạc và chủng tộc để làm đơn vị biên chế, muốn khôi phục chế độ thì nhất định phải tìm được thủ lĩnh của bộ lạc trước.

"Thú nhân ngay thẳng" chỉ biết lý lẽ cứng nhắc, chỉ nhận thủ lĩnh của bộ lạc mình.

Bởi vì đám thú nhân cấp thấp không có truyền thừa văn hóa. Trong Đế quốc Thú Nhân, một chủng tộc đều là dân mù chữ cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Vì địa vị thống trị của mình, Ngũ Đại Hoàng Đình không chỉ phong tỏa việc truyền bá tri thức với cấp dưới, còn cố tình ngăn chặn sự phát triển văn hóa của các chủng tộc phụ thuộc.

Có rất nhiều chủng tộc đã phát triển trong vô số năm nhưng vẫn đang nằm ở giai đoạn sản xuất sơ khai nhất. Ít nhất là trong các lĩnh vực liên quan đến quân sự đã không có lấy một bước tiến nào trong nhiều năm.

Nền văn minh của các tiểu đệ vẫn đứng yên bất động, chỉ dựa vào một chút nhân khẩu của Ngũ Đại Hoàng tộc thì sức sản xuất lạc hậu hơn nhân tộc cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

Hiện giờ chính là lúc phải trả giá cho chuyện này, trong hệ thống huy động nguyên thủy nhất, thú nhân sẽ không thể làm được gì nếu rời đi thủ lĩnh của bộ lạc.

Có lẽ những binh sĩ cùng chủng tộc thì còn có thể miễn cưỡng chỉ huy lấy một lần.

Nhưng trong tình huống bại binh đầy đất như hiện giờ, cho dù có thu nạp rồi chỉnh biên thì cũng không thể khôi phục lại chế độ lúc trước. Nếu như muốn thành lập một đội quân thì chỉ có thể trộn lẫn nhiều chủng tộc lại với nhau.

Việc đặt các chủng tộc có mâu thuẫn nặng nề vào trong một đội quân cũng giống như việc nhốt "dê và sói" vào chung một chuồng. Không cần nghĩ cũng biết là sau đó sẽ phát sinh chuyện gì.

. . .

Lần đầu tiên tới vương cung của Công quốc Mosey để tham gia hội nghị cấp cao, Hudson mới biết được tin tức Chris IX bị bệnh.

Không biết có phải là vì cố tình cao hứng hay là tâm trạng thật sự cao hứng, Chris IX vẫn đến tham gia hội nghị quân sự dù đang bị bệnh.

Bằng vào cảm giác bén nhạy, Hudson liếc mắt liền có thể nhìn ra đây không phải là bệnh, mà là cơ thể bị móc sạch, sắp đi tới đoạn đường cuối cùng của cuộc đời.

Chris IX Có thể chèo chống đến bây giờ, ngoài ý chí hơn người ra, có lẽ cũng vì đã ăn không ít bảo vật bổ sung sinh mệnh để kéo dài mạng sống.

Là đồng minh, hiện giờ Hudson thực tình hi vọng Chris IX có thể sống thêm mấy năm, ít nhất cũng phải cầm cự đến khi chiến tranh kết thúc.

Chương 617 - Đuổi Đánh Behemoth (2

Công quốc Mosey hiện giờ không thể chịu nổi bất kỳ một sự rung chuyển nào, cho dù việc thay đổi vương quyền diễn ra thuận buồm xuôi gió thì vẫn không cũng khó tránh khỏi nội loạn.

Điều này không thể thay đổi chỉ dựa vào ý chí của một cái nhân

Chris IX cũng thấy được điểm này nên mới cắn răng chịu đựng. Giờ phút này ra đây tham gia hội nghị quân sự cũng là đang lấy lòng Hudson, hoặc có thể nói là đang thể hiện lập trường cho Vương quốc Alpha thấy.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, việc hai nước thông gia đã đang được tiến hành. Hudson biết rất rõ là vị vương tử của nước mình si mê nàng công chúa Annie như thế nào.

Từ thế cục trước mắt thì cuộc thông gia này là lựa chọn tốt nhất đối với song phương, việc có chung địch nhân làm cho hai nước đến gần với nhau.

Tình hình ở Công quốc Mosey đang rất nguy cấp, cần một thế lực lớn chèo chống; Vương quốc Alpha cũng đang cần ổn định mặt trận phía tây, ủng hộ Công quốc Mosey chính là đang ủng hộ chính mình.

Huống chi, màn biểu hiện lần trước của Vương tử Caesar khi còn ở Công quốc Mosey đã bị mất rất nhiều điểm, danh tiếng ở trên đại lục của y đã giảm mạnh.

Thanh danh hỏng rồi, khi thông gia chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Không phải ai cũng nguyện ý chọn một vị Quốc vương tương lai không có nhiều thực quyền làm con rể để thông gia.

Giãy dụa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, quan điểm chung của ngoại giới đều là: Sau khi trải qua một vị Quốc vương cường thế là Caesar III, thì Caesar IV nhất định là một vị Quốc vương yếu thế.

Trừ phi Vương tử Caesar lật bàn thành công, chứng minh được năng lực của bản thân, lúc đó mới có thể rửa sạch sỉ nhục mà trận đại bại trước đó mang lại.

Không hề nghi ngờ, đây là chuyện không thể nào. Sẽ không ai dám để cho y ra mặt chỉ huy quân đội một lần nữa.

Lập công lớn trong quân đội đã khó, lập công trong chính trị lại càng khó hơn.

Đám vương công đại thần bên dưới đều là lão hồ ly, một vị Vương tử mới nhú như y thì làm sao có thể đấu lại đám hồ ly này chứ?

Nếu như y an phận dựa theo quy tắc trò chơi thì mọi người còn sẽ cho mấy phần mặt mũi, nếu như dám vượt quá giới hạn, chịu khổ là chuyện đương nhiên.

"Tể tướng, hội nghị lần này sẽ do ông chủ trì!"

Chris IX nói với giọng hơi run.

Nhìn vẻ mặt của ông ta giống như có thể tiến vòng tay ôm ấp của Thần Hi chi chủ bất kỳ lúc nào vậy.

"Đúng, bệ hạ!"

Tể tướng Herceg thận trọng hồi đáp, lão ta chỉ sợ giọng nói của mình quá lớn, không cẩn thận tiễn Quốc vương sang thế giới bên kia.

"Cuộc đại chiến tối qua đã có kết quả, sau khi thống kê sơ bộ. chúng ta đã đánh tan hơn 30 vạn đại quân thú nhân, chém giết hơn 6 vạn binh sĩ thú nhân. . ."

"Công đầu đương nhiên là thuộc về Bá tước Hudson của chúng ta."

"Trong cuộc chiến đêm qua, quân viễn chinh do Bá tước Hudson chỉ huy đã kịp thời nắm chắc chiến cơ, xuất thủ liền xé rách đội hình của thú nhân, đặt nền móng vững chắc cho cuộc đại thắng này."

"Ta xin đại diện cho Công quốc Mosey gửi tới các hạ phần kính ý cao nhất, mời Bá tước các hạ tiếp nhận! Chúc cho tình hữu nghị giữa hai nước chúng ta mãi mãi trường tồn!"

Trong khi nói chuyện, Tể tướng Herceg trực tiếp bái Hudson một cái.

Lần này Hudson không né tránh. Nếu như chỉ nhắm vào một mình hắn thì còn có thể khiêm nhượng, nhưng chuyện có liên quan đến Vương quốc Alpha thì hắn lại không thể cự tuyệt.

Lễ ngộ này nhìn như tiêu chuẩn vô cùng cao, nhưng chung quy vẫn chỉ là hư danh.

Ngoài việc có thể lấy ra chém gió thì chẳng được lợi ích thực tế gì.

Hudson lại không lăn lộn trong Công quốc Mosey, cho dù có nhiều vinh dự hơn nữa cũng sẽ không liên quan đến lợi ích thực chất, đại gia đương nhiên không ngại nâng hắn lên cao một chút.

"Tể tướng các hạ khách khí, hai nước chúng ta vốn là đồng minh, tình hữu nghị giữa hai nước đến cả Thần Hi chi chủ cũng có thể thấy được, ta chỉ đang thực hiện chức trách của mình mà thôi."

"Trận chiến đêm qua chủ yếu là nhờ vào sự nỗ lực chung của hai nước nên mới giành được đại thắng huy hoàng như vậy."

Hudson nghiêm túc trả lời.

Nếu đã muốn diễn kịch thì hắn cũng không ngại phụng bồi tới cùng. Hư danh dù sao cũng chỉ là hư, những thứ đã hứa mà chưa được thực hiện thì vẫn phải thực hiện.

"Trận thắng huy hoàng đêm qua đã là quá khứ rồi. Công quốc sẽ phải đối mặt với những thách thức còn khốc liệt hơn trong tương lai, chúng ta phải nhìn về phía trước."

"Bá tước Hudson, Kỵ binh Behemoth đang nằm cách chúng ta chừng 30 dặm. Lúc này thì viện quân của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân vẫn còn đang ở giữa đường."

"Đối mặt với thế cục phức tạp này, không biết các hạ có cách đối phó nào không?"

Nghe xong lời nói của Tể tướng, trong lòng Hudson cũng âm thầm giật mình. Trong nội bộ các quan chức cấp cao của Công quốc Mosey cũng đang xảy ra đấu tranh.

Việc không ngừng thổi phồng hắn cũng đã nói rõ là đang muốn sử dụng sức ảnh hưởng của một vị công thần hàng đầu như hắn để đè ép danh tiếng của Bá tước Martins.

Tuy nhiên, theo như cái nhìn hiện giờ thì loại đấu tranh này cũng không hề khốc liệt. Chỉ dùng dương mưu, bọn họ không muốn làm gì Bá tước Martins, chẳng qua là vì duy trì cục diện chính trị cân bằng như hiện giờ.

"Đại quân thú nhân khí thế hung hăng, nhưng bọn chúng lại tách ra, đây chính là cơ hội để cho chúng ta ra tay."

"Tập trung ưu thế về mặt binh lực, tiêu diệt một đại quân trong số chúng để đả kích sĩ khí của địch nhân trước, sau đó mới từ từ đánh tiêu hao chiến với đại quân thú nhân."

"Chẳng qua trước đó vẫn phải giải quyết quân đoàn Kỵ binh Behemoth ở ngoài 30 dặm kia trước, miễn cho bọn chúng đánh lén sau lưng chúng ta trong cuộc đại chiến sau này."

"Chủ yếu vẫn phải xem tốc độ của các đội quân tiếp viện mà quý tộc điều động đến đây vào lúc nào thì mới có thể chế định ra kế hoạch phù hợp nhất ."

Hudson cười ha hả nói.

Chương 618 - Đuổi Đánh Behemoth (3)

Hội nghị quân sự liên hợp lần thứ nhất đã chấm dứt mà không có quyết định nào được đưa ra, không phải là hai bên không chịu phối hợp, mà là thật sự không tìm được cơ hội để động thủ nếu địch nhân không phạm sai lầm trước.

Kỵ binh Behemoth dừng ở nơi cách Vương đô chừng 30 dặm, Hudson không có gan mang bộ binh đuổi đánh kỵ binh.

Huống chi, địch nhân cũng có chân mà. Đánh không lại chẳng lẽ không chạy được sao?

Dù cho toàn bộ kỵ binh của Công quốc Mosey đều đến đông đủ, hai bên hợp quân lại cũng chỉ ba quân đoàn kỵ binh + vài đoàn Kỵ sĩ.

Giao chiến trực diện với quân đoàn Behemoth thì tạm được, nhưng muốn bao vây tiêu diệt đối phương thì đừng có mơ. Với số lượng kỵ binh ít ỏi như vậy, hoàn toàn không đủ khả năng để bao vây thú nhân.

Thú nhân cũng không phải là ngốc, nếu như đã chia binh ra rồi thì khả năng cao là đã có phòng bị hết rồi. Trừ phi giải quyết hết đám Người Ưng bay đầy trời kia, nếu không thì sẽ rất khó đánh tan từng quân đoàn một.

Muốn mạo hiểm chiến một trận cũng được, nhưng với thế cục hiện giờ, Công quốc Mosey căn bản không thể chịu được một trận đại bại.

Hudson cũng chỉ vừa mới bước vào vòng tròn thượng tầng, cũng không muốn dùng địa vị mà mình vất vả mới lấy được ra đánh cược.

Không tìm thấy chiến cơ thì chỉ đành chờ đợi. Ba mươi vạn đại quân bị đánh tan kia, cho dù toàn là pháo hôi, nhưng cũng không thể bổ sung quân lực trong một thời gian ngắn.

Dựa theo thông tin tình báo mà Người Mosey cung cấp, trong 5 đội viện quân của Đế quốc Thú Nhân thì đại quân của Hùng Nhân hoàng đình là có thực lực hùng hậu nhất.

Bây giờ Hudson không sợ thú nhân tới nhanh, chỉ sợ bọn chúng cố tình giảm tốc độ hành quân, kiểm soát thời gian đến nơi trong cùng một ngày.

Năm đội đại quân tụ tập, lại thêm quân đoàn kỵ binh Behemoth, đây chính là một trận đại chiến quy mô lớn.

Không biết tại sao, hiện giờ mỗi khi nhắc tới "trận đại chiến quy mô lớn" thì Hudson liền cảm thấy đau đầu.

Dựa vào thực lực của quân viễn chinh, cộng thêm đại quân mà Người Mosey điều động, giữ vững thành Dapest là sẽ không thành vấn đề, nhưng muốn đại hoạch toàn thắng thì lại là hy vọng xa vời.

Kế hoạch quân sự không thương lượng ra được, nhưng các phương án khẩn cấp thì lại chuẩn bị được mấy bộ. Nhưng những chuyện này không liên quan gì đến Hudson, nếu như tình hình thật sự chuyển biến xấu đến mức không thể vãn hồi, cho dù quân viễn chinh có bỏ chạy thì Người Mosey cũng không cảm thấy lo lắng.

Hudson từ chối lời mời giữ lại của Người Mosey và trở lại trong doanh trại, báo cáo thương vong của cuộc đại chiến đêm qua cuối cùng cũng đến tay Hudson.

Không sai biệt gì nhiều so với trong dự đoán của hắn, tử thương hơn vạn, may mắn là đại đa số thương binh đều đã được cứu sống, nghỉ ngơi mấy ngày, bồi bổ một chút dinh dưỡng liền trở thành một đội quân thiện chiến.

Kết quả cuối cùng là quân số giảm đi 6, 376 người, trong đó xác định có 5, 827 người chiến tử, những kẻ xui xẻo còn lại thì không biết là chạy đi hay là đang nằm trên vỉ nướng của thú nhân.

"Truyền lệnh cho kỵ binh thanh lý đám bại binh ở lân cận, thuận tiện tìm kiếm những binh sĩ mất tích!"

"Nếu như trên đường gặp được kỵ binh Behemoth thì đừng có dây dưa với bọn chúng, phải lập tức trở về đại doanh."

Hudson mặt không cảm giác hạ lệnh.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, mang binh xuất chinh hơn nửa năm, hắn đã thấy nhiều chuyện sinh tử, hiện giờ cũng đã rèn luyện ra "Ý chí sắt đá" .

Mềm lòng không giải quyết được vấn đề, điều quan trọng nhất bây giờ chính là nghĩ biện pháp đuổi thú nhân rời đi, sau đó trở về làm quý tộc lão gia của hắn.

Quân viễn chinh tổn thất không nhỏ, nhưng thu hoạch cũng rất lớn. Trải qua trận đại chiến đêm qua tẩy lễ, đám tân binh non nớt hiện giờ cũng xem như là từng thấy "cảnh tượng hoành tráng" rồi.

So sánh lúc trước, trên người của các binh sĩ đã có thêm một cỗ sát khí, khí chất toàn thân cũng đã phát sinh biến hóa.

Hudson cực kỳ quen thuộc với loại biến hóa này. Nhưng mà trước đó đều phải đánh một vài trận chiến mới có thể xuất hiện, lần này chỉ cần một đêm đại chiến liền sinh ra.

Quả nhiên, vẫn là những cuộc chiến tàn khốc mới là hoàn cảnh tốt nhất để tạo ra cường giả.

Tổng binh lực của quân viễn chinh đã giảm xuống, nhưng tân binh đã lột xác thành cựu binh, sức chiến đấu không những không giảm mà ngược lại còn tăng thêm một chút. . . .

"Giết!"

"Giết!"

Tiếng la giết đinh tai nhức óc vang vọng đất trời, đại quân của Vương quốc Warhammer đang phát động một cuộc tấn công vào doanh trại của bộ binh thú nhân.

Trong lúc nhất thời, mưa tên bay đầy trời, phi thạch rơi cuồn cuộn .

Không biết từ khi nào mà cả Ma Tinh pháo cũng tham gia vào trận náo nhiệt này.

Nhưng mà số lượng Ma Tinh pháo rất ít ỏi, chỉ có đại quân nhân tộc mới sở hữu, đại quân thú nhân không thể nào mang theo món đồ chơi lớn như vậy tới đây được.

Joseph II đều có chút không tin là quân mình lại có thể bao vây được bộ binh thú nhân một cách dễ dàng như vậy.

Nó giống như một giấc mơ vậy, như thể thú nhân đột nhiên bị ngu, mặc cho bọn họ muốn chơi thế nào cũng được.

"Bệ hạ, kỵ binh thú nhân không hề vội vã chạy tới tiếp viện, mà ngược lại còn tàn phá một cách liều lĩnh hơn."

"Theo như tin tức từ các nơi truyền đến, có vẻ như địch nhân đã buông tha cho chúng ta, một đường lao thẳng về phía bắc, phối hợp với quân đội thú nhân ở phương bắc để xé một lỗ hổng!"

Những lời nói của Bộ trưởng Bộ quân vụ Tiago giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào tim của Joseph II đang vui mừng.

Kịch bản không phải như vậy nha. Kế hoạch ban đầu là bọn họ sẽ bao vây bộ binh thú nhân, dẫn dụ kỵ binh thú nhân chạy đến trợ giúp, sau đó hai bên sẽ quyết chiến với nhau.

Không ngờ là kế hoạch bao vây lại có thể hoàn thành rất nhanh, nhưng kỵ binh thú nhân lại không tuân theo kịch bản, mà chạy đi chơi trò "ngươi đánh của ngươi, ta đánh của ta" .

Chương 619 - Đuổi Đánh Behemoth (4)

Thú nhân có thể chịu nổi tổn thất 3 vạn bộ binh, nhưng mà Vương quốc Warhammer lại không chịu nổi nếu như để mất phòng tuyến phương bắc

Một khi để đại quân thú nhân phá quan thành công, tình cảnh hiện giờ của Công quốc Mosey chính là tương lai của Vương quốc Warhammer.

Thậm chí tình huống của bọn họ sẽ còn tồi tệ hơn, mức độ coi trọng mà Đế quốc Thú Nhân dành cho Vương quốc Warhammer còn cao hơn Công quốc Mosey không chỉ một bậc.

Tuyến phòng thủ vững chắc chỉ nhằm vào địch nhân ở bên ngoài. Nếu như có địch nhân từ sau lưng giết ra, vậy thì sẽ là một chuyện khác.

"Nếu như chúng ta tiêu diệt đại quân thú nhân trong vòng vây này trước rồi mới trở về tiếp viện cho tuyến phòng thủ phương bắc thì có kịp không?"

Joseph II quan tâm hỏi.

Bộ trưởng bộ quân vụ không mở miệng, Tể tướng đã giành nói trước: "Bệ hạ, vấn đề bây giờ không chỉ là kịp hay không kịp nữa, mà là thú nhân đang muốn làm gì."

"Kỵ binh thú nhân đang tiến thẳng về phía bắc là không sai, nhưng mà trên đường tiến lên bọn chúng cũng đang không ngừng phá hoại, thiêu hủy phòng ốc, phá huỷ đồng ruộng, xua đuổi dân chúng. . ."

"Những nơi đi qua đều bị biến thành phế tích."

"Các tỉnh dọc đường về cơ bản đã có thể tuyên bố là bị phế bỏ, nếu tình trạng này tiếp tục, toàn bộ đại binh nguyên Warhammer cũng không tìm ra một tấc tịnh thổ."

"Căn cơ của Vương quốc đã bị lung lay."

"Còn có mấy trăm vạn nạn dân đang ngay lưu lãng tứ xứ kia cũng đã trở thành một mối đe dọa mới. Thậm chí ở một số khu vực đã xuất hiện tình trạng nạn dân tấn công pháo đài của quý tộc để cướp đoạt lương thực."

Tình hình thực tế còn nghiêm trọng hơn những gì Tể tướng Gaye đã nói. Nền kinh tế địa phương bị phá hủy sẽ trực tiếp suy yếu tiềm năng chiến tranh của Vương quốc Warhammer.

Hậu quả trực tiếp nhất là hậu cần đã không còn được đảm bảo.

Không có đại binh nguyên Warhammer màu mỡ, chỉ dựa vào các tỉnh miền núi ở phía tây vương quốc sẽ không kham nổi mức tiêu hao vật tư khổng lồ của quân đội.

Ngay cả khi móc sạch toàn bộ tích lũy của các quý tộc thì cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc.

Lại không thể trông cậy vào sự viện trợ của các đồng minh, cho dù mọi người nguyện ý giúp đỡ thì cũng rất khó vận chuyển được vật tư tới đây.

Là vương quốc xa xôi nhất của loài người, đúng là Vương quốc Warhammer có thể thoát khỏi vô số cuộc tranh chấp nội bộ, nhưng trong tình huống nguy cấp thì lại rất khó nhận được sự viện trợ của các quốc gia.

Nếu như muốn vận chuyển vật tư tới đây sẽ không tránh khỏi chuyện mượn đường của Công quốc Orton hoặc Công quốc Mosey. Đường xá xa xôi thì không nói, tình hình hiện của hai nước này cũng không đủ sức để tổ chức vận chuyển vật tư dùm cho họ.

Trong thời gian ngắn chỉ còn có thể ăn lương thực tồn kho, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài tháng ngày miệng ăn núi lở này, Vương quốc Warhammer sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ vấn đề quân sự chuyển thành vấn đề kinh tế, Joseph II càng cảm thấy đau đầu hơn.

Ông ta bỗng nhiên hiểu được lý do tại sao bộ binh thú nhân lại bị bọn họ bao vây dễ dàng như vậy rồi.

Theo hậu phương lần lượt xảy ra vấn đề, vấn đề hậu cần của 70 vạn đại quân này đang dần bị đại quân thú nhân từng bước xâm chiếm.

Loại phá hoại mang tính hủy diệt này có hiệu quả hơn phương pháp cướp bóc nhiều.

Chỉ cần bị đội bộ binh thú nhân đang bị bao vây có thể kéo dài một khoảng thời gian, vậy thì 70 vạn đại quân liền sẽ tự mình sụp đổ bởi vì vấn đề lương thảo.

Joseph II tự nhận là mình đã thấy rõ âm mưu của địch nhân, nhưng ông ta lại không vui nổi.

Vì tập hợp được 70 vạn đại quân này, ông ta đã hút hết lực lượng quân sự của một số tỉnh ở hậu phương. Đối mặt với kỵ binh thú nhân tiến thẳng một mạch, các địa phương gần như không có cách để đánh trả.

Cho dù quý tộc ở lại có cố thủ thành lũy cũng không cản được bước tiến của đại quân thú nhân. Kỵ binh không phù hợp để công thành, nhưng không có nghĩa là bọn chúng không biết xua đuổi nông đi công thành.

Không thể trông cậy tất cả mọi người đều là xương cứng, đao gác trên cổ, chắc chắn sẽ có người nguyện ý phối hợp với đại quân thú nhân.

Từ khi Công tước Daniel cấm việc đồ sát, lợi dụng nạn dân để bắt đầu gây phiền phức cho Vương quốc Warhammer, cuộc chiến tranh này đã không còn giống với lúc trước nữa.

Bây giờ Vương quốc Warhammer không chỉ phải cung cấp vật tư lương thảo cho đại quân, mà còn phải nghĩ biện pháp cứu tế nạn dân. Nhưng như có bất kỳ một khâu nào xảy ra vấn đề, nó sẽ biến thành một cơn sấm sét khổng lồ và thổi bay vương quốc cổ đại này ra từng mảnh.

Nếu như sớm biết thú nhân sẽ chơi như vậy. Joseph II tuyệt đối sẽ không tập kết đại quân để chạy đi quyết chiến với bọn chúng.

Bộ đội phân tán ở khắp nơi cũng không thể ngăn chặn bước tiến của thú nhân, nhưng kỵ binh của địch nhân chắc chắn sẽ không thể nào hành động một cách thuận lợi giống như hiện giờ.

Ít nhất là sẽ không để xảy ra chuyện chỉ với hơn 10 tên kỵ binh mà có thể xua đuổi mấy ngàn nông nô đi phá hư phá hoại, thậm chí là vây công pháo đài của quý tộc.

Nếu như địch nhân không thể tùy ý chia binh thì cũng có nghĩa là tốc độ phá hoại của bọn chúng sẽ giảm đi rất nhiều, Vương quốc Warhammer cũng có thể tranh thủ được càng nhiều thời gian để chuẩn bị.

Đáng tiếc hiện thực không có nếu như, nếu như thật sự được làm lại, Joseph II cũng chưa chắc có thể chịu được áp lực.

Thoạt như cuộc chiến ở tỉnh Atreus lần này là do ông ta phát động, nhưng trên thực tế lại là do nhiều nhóm lợi ích khác nhau trong vương quốc hợp lực quyết định.

Ai bảo căn cơ của mọi người đều ở trên đại binh nguyên Warhammer này chứ?

Không cố gắng giãy giụa một lần mà đã trực tiếp vứt bỏ cơ nghiệp gia tộc, lui về tây bộ chống cự, ai mà cam tâm?

Chương 620 - Đuổi Đánh Behemoth (5)

Người rời bỏ quê hương thì hèn, đối với các quý tộc cũng là như vậy. Không có cơ nghiệp chèo chống, cho dù có mang theo quân đội thi hành chiến lược chuyển dời thì quyền nói chuyện của bọn họ trong Vương quốc cũng sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

Trong chiến tranh tràn đầy biến số, cho dù thực lực trong tay có mạnh như thế nào, nếu như không thể bổ sung lực lượng sau khi tổn thất thì cũng chỉ càng đánh càng yếu.

Đợi đến sau cuộc chiến, những cơ nghiệp lúc đầu đã không còn liên quan gì đến những kẻ như bọn họ nữa. Người may mắn thì còn có thể nhận được bồi thường thỏa đáng, kẻ xui xẻo thì ngay cả tư cách sống đến ngày đó cũng không có.

Lợi ích quyết định lập trường, Nguyên soái Borg có thể chủ động từ bỏ đại binh nguyên Warhammer để rút lui về vùng núi phía tây bởi vì lão ta chính là người phát ngôn cho lợi ích của các quý tộc ở các tỉnh phía tây.

Nhưng Joseph II thì không được, căn cơ của Vương thất nằm ở đại binh nguyên Warhammer, người ủng hộ ông ta cũng ở tại đại binh nguyên Warhammer.

Nếu như ông ta dám trực tiếp từ bỏ căn cơ, có lẽ không cần phải đợi đến khi thú nhân đánh tới, đám người bên dưới đã gây náo loạn trước rồi.

Cá nhân không thể đi ngược lại xu thế chung, dù biết rằng con đường phía trước có rủi ro rất lớn, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Bây giờ nói ra vấn đề đó bởi vì căn cơ của bọn họ đang bị kỵ binh thú nhân phá hủy, đang cần có phương pháp giải cứu khẩn cấp.

"Nếu như chúng ta từ bỏ. . ."

Vừa nói được một nửa, Joseph II đã nuốt hết những lời còn lại vào trong.

Buông lỏng vòng vây rất dễ, nhưng mấy vạn bộ binh thú nhân này sẽ biến thành kẹo da trâu, một đường đi theo đằng sau bọn họ.

Chỉ cần đại quân lộ ra một chút sơ hở là những địch nhân này sẽ lập tức nhào tới. Người ta đều là tinh nhuệ, một khi động thủ sẽ gây ra tổn thất không nhỏ cho đại quân.

Chia binh tiếp viện phương bắc lại càng không được, bộ binh không cơ động bằng kỵ binh. Bọn họ chia binh cũng phải mất vài ngày, có lẽ lúc đó kỵ binh thú nhân đã thay đổi họng súng giết ngược lại rồi.

Trong tình huống nội ứng ngoại hợp, khả năng cao là đám đại quân còn lại sẽ tiêu đời.

Bận rộn một trận còn bị tổn binh hao tướng, lại còn rơi vào thế bị động về mặt chiến lược, quả thật là thua thiệt lớn.

Hơn nữa sau đại chiến này, thực lực của đôi bên còn sẽ phát sinh biến hóa, thế cục cũng sẽ càng tồi tệ hơn.

"Không có nổi một tin tức tốt nào sao?"

Joseph II hỏi với vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Bệ hạ, chúng thần vừa nhận được tin tức của Công quốc Mosey, bọn họ đã đánh bại đại quân thú nhân bao vây thành

Dapest."

"Chỉ cần Công quốc Mosey có thể đứng vững trong cuộc đại chiến phản công của viện quân thú nhân thì tình hình bên phía họ sẽ dần ổn định."

"Bên phía Vương quốc Alpha cũng truyền đến một tin tức tốt, sau khi đại quân thú nhân liên tục phá hủy ba tuyến phòng thủ thì cuối cùng cũng bị bọn họ chặn lại rồi."

"Nghe nói còn phát động một cuộc phản kích, tổng cộng đánh tan ba quân đoàn chủ lực thú nhân, tiêu diệt hơn 20 vạn đại quân thú nhân."

"Nhóm viện binh đầu tiên của Liên minh nhân tộc đã lên đường xuất phát. Tổng cộng là 30 vạn đại quân tinh nhuệ, nhanh nhất sẽ đến Công quốc Mosey trong hai tháng nữa."

"Mặt khác, Hội nghị liên minh còn phê chuẩn đề nghị trước đó của Vương quốc Alpha, các thế lực lớn sẽ phái cao thủ tới tiền tuyến tiếp viện trước."

"Cường độ ủng hộ lần này rất lớn, toàn bộ nghị viên có ghế đều sẽ phái ra ít nhất là một tên Đại Địa Kỵ sĩ hoặc là Ma đạo sư."

"Một phiếu bầu đại diện cho một tên cao thủ, các đại thế lực đỉnh tiêm còn hứa hẹn là sẽ phái ra Thiên Không Kỵ sĩ đến tham chiến. Những cao thủ này sẽ lần lượt đến trong một tháng."

"Một khi những lực lượng này đến nơi, chúng ta sẽ triệt để áp chế Đế quốc Thú Nhân về phương diện lực lượng cấp cao ."

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Cassidy thông thả ném ra một trái bom.

Vốn dĩ mọi người còn đang lo lắng tình hình sẽ vượt quá tầm kiểm soát, nhưng bây giờ lại đột nhiên phát hiện mình còn có thể cầm cự thêm một hồi. Chỉ cần kiên trì đến khi viện quân tới liền có khả năng vãn hồi tình hình đang chuyển biến xấu này.

Vấn đề duy nhất nằm ở việc phân phối viện binh.

Ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ không phải là một con số nhỏ, số lượng này đã vượt qua toàn bộ lực lượng quân sự của không ít quốc gia.

Trước khi chiến tranh bộc phát, trong số các thế lực loài người, tổng cộng chỉ có 5 nhà có số lượng quân thường trực vượt qua ba mươi vạn, phương bắc chỉ có một mình Vương quốc Alpha.

Tuy là có nhiều viện binh, nhưng số quốc gia cần viện binh cũng rất nhiều. Sau khi bị mọi người chia thì cũng sẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

"Vương quốc nhận được bao nhiêu quân tiếp viện?"...

Trên cổng thành, Hudson đứng nhìn đội ngũ kỵ binh đang tụ tập bên dưới, hắn đột nhiên cảm thấy là có thể đánh với quân đoàn Behemoth một trận.

Không giống như quân đoàn bộ binh thật giả lẫn lộn, chất lượng kỵ binh của Người Mosey cũng không tệ lắm, đặc biệt là vài đoàn Kỵ sĩ kia, làm cho hắn rất muốn có được.

Sự thay đổi đột ngột không phải vì Hudson bị choáng đầu, mà là thế cục bây giờ đã khác rồi.

Bên phía Liên minh nhân tộc đã gửi tin tức xác định thời hạn mà viện binh sẽ đến, kế hoạch ứng phó thụ động ban đầu cũng đã trở nên tích cực hơn một chút.

"Bá tước Hudson, nếu như để ngài chỉ huy số quân đội này thì có thể tiêu diệt được quân đoàn Behemoth không?"

Câu hỏi của Tể tướng Herceg trực tiếp khiến cho Hudson sững sờ.

Giao toàn bộ kỵ binh cho một vị tướng lĩnh quân khách như hắn chỉ huy, hành động lần này hơi lớn nha.

Sau khi ngây người một chút, Hudson cũng nhanh chóng hiểu rõ lý do tại sao.

Chương 621 - Đuổi Đánh Behemoth (6)

So với Công quốc Mosey, Vương quốc Alpha chính là một nước lớn. Hudson là tướng lĩnh của Vương quốc Alpha, nên cũng được coi trọng thêm mấy phần.

Cho dù là trước đó Vương tử Caesar đã gây ra một trận đại bại, nhưng chuyện này lại không hề ảnh hưởng gì đến "Hào quang danh tướng" của Hudson .

Nếu đã có sẵn danh tướng ở đây thì đương nhiên không cần thiết phải mạo hiểm sử dụng những vị tướng lĩnh không có chiến tích trác tuyệt. Lỡ như lại chọn phải một người giống như Vương tử Ceasar thì toang, Công quốc Mosey không cược nổi.

"Tể tướng các hạ, muốn tiêu diệt một quân đoàn kỵ binh Behemoth ở nơi hoang dã là rất khó, trừ phi bọn chúng tự phạm phải sai lầm lớn."

"Trong tình huống bình thường, cho dù có được gấp mấy chục lần binh lực vây công thì bọn chúng cũng có thể chạy thoát."

"Vì vậy, muốn tiêu diệt được quân đoàn Behemoth, mấu chốt của vấn đề không nằm ở chỗ của chúng ta, mà phải xem tướng lĩnh quân địch có nguyện ý phối hợp hay không."

"Đương nhiên, nếu như có thể giảm xuống một chút, chỉ là đánh bại bọn chúng, hoặc là đuổi bọn chúng rời đi thì vẫn là có hy vọng."

Hudson dám bình tĩnh như vậy đương nhiên là vì viện quân thú nhân đã giảm tốc độ hành quân.

Lần này không phải vì hố đồng đội mà cố tình giảm tốc độ, mà vì Người Mosey đã học theo quân viễn chinh, phá hư con đường tiến lên của bọn chúng.

Những đội quân tiếp viện khác không có nhiều đồ quân nhu như quân đoàn Người Gấu, cho nên bị ảnh hưởng nhỏ hơn một chút. Không xác định được thời gian chính xác mà bọn chúng sẽ đến, nhưng có thể khẳng định là sẽ chậm hơn vài ngày.

Vào thời bình thì vài ngày không là gì cả, nhưng vài ngày trong lúc này lại có thể thay đổi vận mệnh của quân đoàn Behemoth.

"Vậy thì xin nhờ Bá tước Hudson làm việc này!"

Lời nói gọn gàng dứt khoát của Tể tướng Herceg làm cho Hudson trợn tròn mắt.

Người Mosey thẳng thắn như vậy sao, hắn mới chỉ phân tích một chút mà thôi, có nói là sẽ đồng ý đâu?

Hudson cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tể tướng Herceg xem có tìm thấy sơ hở nào không, tiếc là cuối cùng hắn vẫn chẳng nhận ra điều gì.

Đám đại thần Mosey ở gần đó cũng không có người lên tiếng dị nghị. Nói rõ là đã thương lượng kỹ càng từ trước rồi, chỉ đợi hắn nhập hố nữa thôi.

Thật ra thì việc chỉ huy đại quân tác chiến cũng không tính là gì, nhưng quan trọng là phải thương lượng "giá tiền" trước đã!

Hiện tại thì bên phe liên quân nhân tộc có ba quân đoàn kỵ binh + bốn Kỵ sĩ đoàn, còn có một Kỵ sĩ đoàn của cung đình, thực lực tổng thể chắc chắn là mạnh hơn quân đoàn Behemoth.

Huống chi bây giờ còn có thể kéo một số Kỵ sĩ quý tộc từ trong quân đội ra tham chiến, cộng thêm đám cao thủ của các gia tộc trong Công quốc Mosey, chỉ cần không chỉ huy lung tung là sẽ không thể nào thất bại được.

Nếu như không phải Người Mosey đã chịu quá nhiều sự thất bại, không còn lòng tin vào tướng lĩnh của mình, thì Hudson nhất định sẽ không thể nhận được loại việc tốt có thể thu hoạch chiến công dễ dàng như vậy.

Về phần cái giá phải trả cho việc đánh bại quân đoàn Behemoth cũng đã không còn là vấn đề.

Bởi vì nhu cầu chính trị, viện quân của Liên minh nhân tộc đã xác minh thời hạn đến tiếp viện, Người Mosey ít nhiều gì cũng phải thể hiện một chút.

Tốt nhất là làm cho liên minh thấy rằng, chỉ cần bọn họ phái thêm một chút viện binh là Người Mosey sẽ lập tức có thể lật bàn, từ đó vực dậy toàn bộ chiến trường.

Sau một hồi đắn đo, cuối cùng Hudson cũng quyết định giúp đỡ. Coi như hắn đóng góp một phần công sức vào việc chống lại thú nhân của nhân tộc vậy.

"Muốn ta chỉ huy đại quân cũng không thành vấn đề, nhưng trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, toàn bộ binh sĩ tham chiến đều phải tuân thủ quân lệnh một cách nghiêm ngặt."

"Bất luận kẻ nào dám chống lại quân lệnh thì sẽ bị giết ngay lập tức, không thể chờ đến khi hội nghị quý tộc của quý quốc thông qua rồi mới xử trí!"

Đây là một chủ đề rất lúng túng, liên quan tới vấn đề quý tộc làm trái quân lệnh có thể bị xử quyết ngay tại chỗ hay không, Công quốc Mosey vẫn còn đang tranh luận.

Phe ủng hộ và người phản đối đều có, nó đã được đệ trình lên hội nghị quý tộc vài lần rồi, nhưng cuối cùng đều bị bác bỏ.

Trên thực tế, loại tranh luận này chủ yếu bắt nguồn từ Quốc vương và một số đại quý tộc, còn đám trung tiểu quý tộc bên dưới chỉ là cỏ đầu tường.

Nếu như quý tộc bản địa của Công quốc Mosey dám nhắc tới yêu cầu này thì sẽ lập tức bị mắng đến hoài nghi nhân sinh.

Nhưng Hudson không khác, ở Vương quốc Alpha đã sớm áp dụng pháp lệnh đặc biệt thời chiến tranh. Vào thời bình, các quý tộc phạm tội phải được sự chấp thuận của Hội nghị quý tộc sau thì mới có thể xử quyết, nhưng trên chiến trường lại là ngoại lệ.

Một chuyện đã có tiền lệ thì dù có được nhắc lại cũng không được xem là đột ngột. Huống chi còn có sự ủng hộ của Liên minh nhân tộc pháp điển, không thiếu cơ sở pháp lý.

Bầu không khí ngột ngạt này không kéo dài được bao lâu, đám đại quý tộc của Công quốc Mosey đều nhao nhao gật đầu đồng ý.

Đều là người thông minh, bọn họ biết rất rõ rằng thế cục hiện giờ không cho phép họ tiếp tục tùy hứng nữa.

Dỗ dành cũng được, lừa gạt cũng tốt, dù sao cũng phải để cho Liên minh nhân tộc phái viện quân tới.

Ngay vào lúc này, ba quốc gia phương bắc đều đã biến thành đối thủ cạnh tranh. Viện quân đến hỗ trợ quốc gia nào đầu tiên thì có nghĩa là thế cục của quốc gia đó sẽ xoay chuyển nhanh hơn, và tổn thất cũng sẽ được giảm xuống mức thấp nhất.

"Dời đô tái chiến, liều chết chống cự..." cũng chỉ là khẩu hiệu, nếu như thật sự đến lúc đó, nhân gian thảm kịch "mười phòng trống chín" sẽ thật sự xảy ra trước mắt.

Cơ nghiệp bị huỷ, nguyên khí trọng thương, giai cấp sa sút, đây không phải là điều mà các nhóm lợi ích muốn thấy.

Chương 622 - Đuổi Đánh Behemoth (7)

Sau khi được ủy quyền, Hudson cũng không khách sáo, trực tiếp bắt đầu hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, ổn định nhân mã nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày mai xuất phát đi quyết chiến với thú nhân!"

"Thông báo cho tất cả các sĩ quan cấp đoàn biết là ta sẽ tổ chức một cuộc họp quân sự trên cổng thành sau hai giờ nữa."

Tác phong lôi lệ phong hành của hắn làm cho đám cao tầng của Công quốc Mosey giật nảy mình, nhưng sau đó đám người lại thở dài một hơi.

Mọi người không sợ Hudson sát phạt quả quyết, chỉ sợ vị quan chỉ huy mới tới như hắn không quả quyết. Phong cách càng quyết đoán thì sẽ càng làm cho người ta tin tưởng.

Đương nhiên, nếu như mặt của Hudson già hơn một chút, tốt nhất là khoảng 50-60 tuổi, thì sẽ làm cho mọi người cảm thấy yên tâm hơn. ...

Ngoài ba mươi dặm, trong doanh địa của đại quân Behemoth.

Sau khi nhận được tin quân tiếp viện sẽ bị trì hoãn, Thân vương Butzweig liền nổi trận lôi đình. Tâm trạng vốn đã không tốt, bây giờ trở nên càng tồi tệ hơn.

Viện binh không thể đến kịp cũng có nghĩa là trong vài ngày tới, Quân đội Behemoth sẽ phải chiến đấu một mình

Hai ngày trước y vẫn còn cảm thấy rất tự tin, đó là bởi vì quân đội của Người Mosey còn chưa tới, chỉ dựa vào quân đoàn kỵ binh của quân viễn chinh + Kỵ sĩ đoàn cung đình, y còn không để vào mắt.

Nhưng từ hôm nay trở đi, tình huống đã phát sinh biến hóa. Tăng thêm hai quân đoàn kỵ binh và bốn Kỵ sĩ đoàn, nhân tộc đã có được thực lực uy hiếp quân đoàn Behemoth.

Có lẽ con số này vẫn còn chưa phải là tất cả, trong liên quân quý tộc của các tỉnh phía nam đã bị y bắt nạt trước đó còn có một Kỵ sĩ đoàn nữa.

Kỵ binh đối đầu với kỵ binh, ưu thế tính cơ động cao để tự do ra vào chiến trường đã không còn.

"Satuk, lập tức phái người đi hối các đội viện quân, nói cho bọn hắn biết là, nếu còn không đến thì lão tử sẽ mang người rời đi trước!"

Đây là lời nói nhảm, nhưng cũng là lời thật lòng của y. Thân là mồi nhử Thân vương Butzweig, bây giờ đã thật không muốn làm nữa.

Tổn thất 30 vạn pháo hôi thì còn có thể dùng công bù tội, coi như toàn bộ chiến công trước đó đều trôi theo dòng nước.

Nhưng nếu như quân đoàn Behemoth trong này cũng bị tổn thất thì sẽ thật sự xong đời. Cho dù y có là hậu đại của Behemoth Hoàng thì cũng khó thoát khỏi bị Hoàng đình xử phạt.

Bởi vì tộc nhân Behemoth rất thưa thớt, cho dù là toàn dân giai binh, binh sĩ cũng chỉ có chừng đó mà thôi, căn bản không chịu đựng nổi tổn thất to lớn như vậy.

Người nói vô ý, nhưng người nghe lại hữu tâm.

Một câu nói nhảm của Thân vương Butzweig đã làm cho bọn thuộc hạ tưởng là thật rồi bắt đầu suy nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể mang theo đội ngũ an toàn rời đi.

"Thân vương điện hạ, cho dù chúng ta có rút lui ngay bây giờ thì cũng không phải là chuyện dễ."

"Trừ phi có thể đi một vòng lớn, cố gắng tránh thoát những khu vực có quân đội Dapest, nếu không bọn chúng nhất định sẽ chặn đường."

"Chỉ là làm vậy sẽ phải lãng phí thêm rất nhiều thời gian. Lộ trình cũng được tăng thêm, lại còn không chắc là sẽ an toàn."

"Lương thực mà chúng ta mang theo không nhiều, lỡ như chậm trễ quá lâu thì sẽ làm cho đại quân gặp được nguy hiểm."

"Cưỡng ép tiến lên hội quân với viện quân của Hoàng đinh cũng vô cùng nguy hiểm."

"Theo như trên thông tin tình báo thì nhân tộc đã phá hỏng con đường thông hướng Bắc Cương rồi, chỉ cần hơi không cẩn thận là chúng ta sẽ bị quân đội nhân tộc chặn đường."

"Bây giờ bọn chúng đang có ưu thế binh lực tuyệt đối, nếu như trực tiếp liều mạng thì sợ là chúng ta sẽ bị thiệt thòi lớn!"

"Nếu như điện hạ thật sự muốn di chuyển thì lựa chọn tốt nhất chính là tránh chỗ mạnh, đánh chỗ yếu. Chúng ta trực tiếp quay đầu tiến vào Công quốc Orton, sau đó lại đi vòng qua Vương quốc Warhammer."

"Chiến thế ở bên đó hiện giờ cũng đang rất căng thẳng, nếu như chúng ta có thể qua đó hỗ trợ thì chắc chắn có rất có ích cho chiến lược của Vương quốc!"

Clark hiến kế nói.

Mưu sĩ là người gấp chủ nhân chỗ gấp, lo chủ nhân chỗ lo.

Trong tình huống mà tình hình thay đổi đột ngột như bây giờ, Thân vương Butzweig đương nhiên sẽ không cự tuyệt chuyện có thêm một con đường lui như vậy.

Làm mồi nhử, y đã hợp cách. Không chỉ hấp dẫn một số lượng lớn lực lượng của Công quốc Mosey tới đây, mà ngay cả quân viễn chinh của Vương quốc Alpha cũng xông tới.

Sau đó chính là thời điểm thu lưới, có thể nuốt hết đám lực lượng của nhân tộc này không thì phải xem màn trình dựa của đồng minh rồi.

Con đường bị phá hư, bị ép kéo dài thời gian hành quân, chuyện này không thể trách đồng minh được. Nhưng nếu như bởi vì chuyện này mà gây ra hậu quả tai hại thì y chính là người phải chịu trách nhiệm, quả thật là quá hố người.

Thân vương Butzweig liếc nhìn mưu sĩ của mình một cái rồi khẽ gật đầu nói: "Cứ liệt kê phương án này vào trong các kế hoạch dự bị tạm thời trước đi!

Trước tiên hãy chờ xem tình hình, nếu thật sự không thể cứu vãn thì chúng ta sẽ quay lại thảo luận vấn đề này. Cho dù có như thế nào, chúng ta cũng không thể tùy tiện..."

Ngoài miệng thì rất cứng, nhưng trong thâm tâm y đã bắt đầu cân nhắc xem có cần phải áp dụng kế hoạch này không. ...

Sợ cái gì, đến cái đó.

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên chiếu rọi mặt đất. Đám Behemoth còn đang bận nhóm lửa nấu cơm thì đột nhiên mặt đất bắt đầu run chuyển.

Chỉ cần là binh sĩ có một chút kinh nghiệm binh sĩ thì cũng có thể dễ dàng nhận ra đây là dấu hiệu của việc kỵ binh sắp xuất hiện.

Viện quân của Hoàng đình còn đang ở trên đường, địch nhân lại tìm tới cửa trước rồi, Thân vương Butzweig cũng đang vô cùng tức giận.

Mặc dù y đã sớm nhận được tin tức là quân đội nhân tộc đã hành động, nhưng mà thời gian giảm xóc vẫn quá ngắn, không có thời gian để triển khai quân sự.

Chương 623 - Đuổi Đánh Behemoth (8)

"Truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị chiến đấu!"

Thân vương Butzweig lập tức hạ lệnh.

Có nên đánh hay không, đây là một vấn đề mà thú nhân đang rối rắm. Tuy nhiên, cảnh tượng khổ sở này không kéo dài được bao lâu.

Quân đội nhân tộc đang xuất hiện ở phía chân trời, cũng đã thay Thân vương Butzweig đưa ra quyết định. Kẻ cầm đầu, chính là Hudson lão gia. ...

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt. Tên tuổi của Hudson là đại danh đỉnh đỉnh trong Đế quốc Thú Nhân, và đã thống trị bảng xếp hạng treo thưởng từ lâu.

Ngay cả khi hắn thâm cư không ra ngoài cũng sẽ có một vài tên thích khách chạy tới tặng đầu. Có lẽ là nhằm thu hút càng nhiều sát thủ tham dự, hoặc là do tình báo bị sai, thông tin được treo trên bảng danh sách lại để lọt Đại Địa Chi Hùng.

Kết quả là đám sát thủ hồ đồ này còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã bị gấu con bắt lấy xem như đồ chơi.

Thực ra thì phương pháp ám sát tướng lĩnh quân địch này có xác suất thành công rất thấp. Đối với những nhân vật nổi tiếng ra vào đại quân giống như Hudson, thích khách ngay cả tới gần cũng không có.

Nếu muốn ám sát thành công, hoặc là lăn lộn lên làm thân tín của mục tiêu, hoặc là nhân lúc mục tiêu ra ngoài để phát động đánh lén.

Trước đó thì Vương quốc Alpha đã từng phải đóng học phí cho những thủ đoạn tương tự này rồi. Bây giờ ở bên cạnh Hudson lão gia đều là thủ vệ thân tín của hắn, ngay cả một ả thị nữ cũng không, càng không cần phải nói đến việc để thú nhân trà trộn vào.
...

"Thân vương điện hạ, kỵ binh nhân tộc đã tới rồi, kẻ dẫn đầu hình như là tên khốn kiếp Hudson kia, hãy để thuộc hạ mang theo đội ngũ ra ngoài dạy cho bọn chúng một bài học!"

Gregg tiến lên xin chiến.

Từ trong cặp mắt đỏ bừng của gã cũng có thể thấy được sự căm thù dành cho Hudson.

"Được, vậy ngươi liền mang binh xung phong ra ngoài. Truyền lệnh xuống, mở ra cửa doanh ra, toàn quân xuất kích!"

Thân vương Butzweig hạ lệnh với vẻ mặt ngưng trọng.

Trong từ điển của Behemoth không có hai từ "phòng thủ", đặc biệt là trong những cuộc chiến ở ngoài hoang dã như thế này.

Chỉ cần nhìn doanh trại của bọn chúng là biết, nơi này không phải là chỗ thích hợp cho việc phòng thủ. Quan trọng nhất là thế cục không cho phép bọn chúng cố thủ. Mặc dù bên ngoài hiện giờ chỉ có kỵ binh nhân tộc, không chừng ở lại thêm một chút là bộ binh sẽ đến ngay lập tức.

Một khi giam mình trong doanh trại và đánh mất tính cơ động cao của kỵ binh, chuyện toàn quân bị diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Theo khoảng cách giữa đôi bên càng ngày càng gần, màn va chạm đỉnh cao của hai cường giả sẽ bắt đầu ở nơi hoang vu này.

"Nỏ thủ chuẩn bị, tìm mục tiêu để bắn, đừng khách sáo với Behemoth!"

Hudson vô cùng vô sỉ hạ lệnh.

Vì trận chiến này, hắn đã mang đi tất cả cung nỏ loại nhỏ của Người Mosey. Đặc biệt là những cây Ma pháp nỏ kia, đây chính là lợi khí chiến tranh có thể xuyên thủng áo giáp của kỵ binh hạng nặng.

"Sưu, sưu, sưu..."

Một trận mưa tên tiếng mang theo tiếng xé gió truyền ra, kỵ binh Behemoth xung phong đi đầu suýt nữa đã bị bắn thành cái sàng. Gregg đoàn trưởng dẫn đầu đàn thú còn chưa biết là đã xảy ra chuyện gì thì đã đi gặp Thú Thần rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của Thân vương Butzweig liền đại biến. Thật sự là quá vô liêm sỉ, kỵ binh quyết đấu mà lại chơi công nghệ Ma pháp.

Chuyện làm cho y cảm thấy lo lắng hơn chính là những cây Ma pháp nỏ loại nhỏ này tập hợp chung một chỗ lại có thể bộc phát ra uy lực lớn đến vậy.

Nếu như sau này kỵ binh nhân tộc đều được trang bị Ma pháp nỏ, vậy thì kỵ binh Behemoth làm sao có thể lăn lộn trên đại lục được nữa?

Chẳng lẽ phải để cho binh sĩ mặc áo giáp dày hơn để tăng cường sức phòng ngự sao?

Hoặc là đổi áo giáp bình thường thành áo giáp Ma pháp có sức phòng thủ mạnh hơn?

Đối với tộc Behemoth mà nói, hai sự lựa chọn này đều là thảm họa.

Áo giáp dày hơn cũng có nghĩa là tính cơ động sẽ bị giảm xuống.

Còn áo giáp Ma pháp cái gì cũng tốt, nhưng chi phí lại không tốt, sản lượng thì thấp, còn phải do Luyện kim đại sư tự tay chế tác, không có khả năng sản xuất hàng loạt.

Một mũi tên bay lướt qua trán đã kéo Thân vương Butzweig trở về với thực tại. Vận mệnh của tộc Behemoth ra sao là chuyện của tương lai, điều quan trọng nhất hiện giờ là phải qua được cửa ải này trước đã.

Sau khi trả một cái giá lớn là tổn thất mấy trăm tên kỵ binh thú nhân thì hai đại quân cuối cùng cũng va chạm vào nhau, ngay sau đó liền diễn ra cảnh tượng người ngã ngựa đổ và thú ngửa thú lật nổi tiếng.

"Kỵ sĩ đoàn của nhân tộc!"

Ngay khi suy nghĩ này vừa được lóe lên, Thân vương Butzweig đã từ bỏ ý nghĩ đánh tan đoàn kỵ binh trước mắt này.

Không có cách nào, địch nhân đều cưỡi trên chiến mã, nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài thì sẽ rất khó phân biệt được đoàn Kỵ sĩ cùng đoàn kỵ binh trong lúc giao chiến.

Hudson để đoàn Kỵ sĩ xung phong chắc chắn là một quyết định sáng suốt. Trong cuộc va chạm tàn khốc trên chiến trường này, kỵ binh Behemoth chỉ có một chút lợi thế.

Nhưng một chút ưu thế này hoàn toàn không đủ để bù đắp nhược điểm về mặt binh lực của bọn chúng. Sau một vòng đối chiến trực diện bị xuyên thủng, lại có thêm mấy trăm kỵ binh Behemoth đang nằm trên mặt đất.

Thực ra thì số lượng kỵ binh nhân tộc chết trận còn nhiều hơn, nhưng ở trước mặt ưu thế binh lực thì "một chút" nhiều hơn này cũng chẳng là gì.

Đại quân quay đầu ngựa lại, Hudson hô lên một tiếng "giết", thế là đoàn Kỵ sĩ đoàn lại xung phong lao lên, vô số kỵ binh cũng đi sát theo sau.

Một vòng quyết chiến mới nảy sinh, cảnh tượng chiến đấu ngày càng đẫm máu. Trong sự va chạm giữa man rợ và văn minh, giờ khắc này, văn minh là phe chiếm thượng phong.

Chương 624 - Đuổi Đánh Behemoth (9)

Hai vòng quyết đấu đỉnh cao, cộng thêm bị cơn mưa tên trước đó tiễn đi mấy trăm người, quân số của kỵ binh Behemoth đã giảm hơn 1000.

Nhìn thấy cảnh này, Thân vương Butzweig đang ẩn tàng trong đại quân nói thầm một tiếng: "Hỏng rồi!"

Mặc dù y rất muốn lấy đầu của Hudson, nhưng cuối cùng lý trí đã chiếm thế thượng phong. Sau khi trải qua hai vòng giao chiến, Butzweig cũng không quay đầu thú lại, mà trực tiếp hạ lệnh với các binh sĩ: "Theo ta rút lui!"

Trong lúc nói chuyện, y không thèm quay đầu lại, mà mang theo quân đội bắt đầu chạy trốn. Đợi Hudson quay đầu ngựa lại thì khoảng cách của song phương đã bị kéo ra vài trăm mét.

Nhìn thấy kỵ binh Behemoth bỏ chạy thục mạng, Hudson chỉ cảm thấy có mấy phần không chân thực. Lần này hắn không hề bật hack, từ đầu đến cuối Belersden đại gia đều nằm trên vai hắn ngủ ngon lành.

"Đuổi theo!"

Hudson lập tức hạ lệnh.

Kỵ binh Behemoth vừa rút lui, thắng bại của cuộc chiến cũng coi như đã được xác định. Mấy khi có được cơ hội đánh rắn dập đầu, đương nhiên là không thể bỏ qua.

Chém chết một tên tính một cái, đối với chủng tục có nhân khẩu thưa thớt như Behemoth, giết chóc chính là chiến lược tốt nhất.

Trên một vùng đồng bằng rộng đang xảy ra một cảnh tượng truy đuổi như trong phim hành động. Theo lý mà nói, bây giờ có đuổi theo kỵ binh Behemoth thì cũng đã vô dụng.

Nhưng mà nơi này lại không phải là đại thảo nguyên, trục đường chính cũng chỉ rộng chừng mấy mét, không chứa được quá nhiều kỵ binh, những kỵ binh Behemoth đang bỏ chạy thục mạng cũng khó thể tránh khỏi muốn giẫm đạp đồng ruộng ở hai bên đường.

Tuy nhiên, trong đồng ruộng ở hai bên đường vẫn còn sót lại một vài cái hố. Thỉnh thoảng lại xuất hiện ở móng trước của thú nhân, muốn tránh cũng không tránh kịp.

Ý nghĩa thực sự của trận truy kích chính là đánh giết những kẻ xui xẻo này. Đương nhiên, cũng không loại trừ việc có sĩ quan Behemoth gặp không may, mang theo quân đội đâm thẳng một "ngõ cụt" nào đó.

Vùng đông bằng không có nghĩa là toàn bộ đất đai đều bằng phẳng, cũng không có nghĩa là toàn bộ con đường đều sẽ kéo dài tới phía chân trời, không có bất kỳ chướng ngại vật nào.

Thỉnh thoảng xuất hiện một vài đống đất nhỏ, một con đường nhỏ hẹp, hoặc là xuất hiện một hẻm núi, dòng sông, hết thảy cũng đều có khả năng phát sinh.

Nhìn thấy Người Ưng đang bay vòng vòng trên bầu trời phương xa, Hudson thầm mắng một tiếng "Xui xẻo!"

Có những kẻ này ở trên trời chỉ đường thì sẽ không thể nào trông cậy vào việc địch nhân dẫn quân vào trong "ngõ cụt" nữa.

Một cơ hội để quét sạch Quân đoàn kỵ binh Behemoth đã vừa vuột khỏi tay, nhưng mà hắn vẫn phải tiếp tục truy sát.

Ba mươi dặm, năm mươi dặm, một trăm dặm... Một đường phi nước đại tới đường biên giới của Công quốc Mosey.

"Dừng truy kích!"

Hudson vung tay lên quát.

Không thể tiếp tục đuổi tiếp nữa, dù là chiến mã có huyết mạch Ma thú thì sức chịu đựng vẫn có hạn.

Trong cuộc truy kích trước đó đã có không ít chiến mã bị mệt chết rồi. Hiện giờ ngay cả con chiến mã của Hudson cũng đang mệt mỏi thở hồng hộc, nếu cứ đuổi tiếp, không chừng sẽ mệt chết ngựa.

Trả một giá lớn như vậy, nhưng thành quả thu hoạch được cũng không ít. Quân đoàn kỵ binh Behemoth hốt hoảng bỏ chạy cũng đã bị trọng thương.

Có lẽ chỉ cần có một nửa quân số có thể trốn vào Công quốc Orton đã xem như là may mắn rồi. Số còn lại hoặc bị tách ra trong cuộc truy kích trước đó, hoặc là đã đi gặp thần thú rồi.

"Một đám tàn binh bại tướng mà thôi, có lẽ Công quốc Orton liền có giải quyết được rồi?"

Hudson có chút không chắc chắn nói thầm.

Không phải là hắn muốn hố Công quốc Orton, thật sự là địch nhân một lòng một dạ muốn chạy về phía này, hắn muốn cản cũng cản không được.

Nếu như kỵ binh Behemoth chất phác một chút, chạy đi tụ họp với viện binh, Hudson dám cam đoan: Cho dù không thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng thì cũng có thể đánh cho bọn chúng tàn phế.

Chạy tới những quốc gia khác thì kết cục cũng sẽ không khác nhau là mấy. Chỉ cần quân đội của nước láng giềng ngăn cản một chút thì lũ Behemoth này đã tiêu rồi.

Nhưng chỉ có Công quốc Orton là một ngoại lệ. Trong trận chiến lúc trước, Công quốc Orton đã bị đại quân viễn chinh của thú nhân đánh cho trọng thương, hiện giờ vẫn đang ở trong tình trạng không phòng bị.

Có thể giữ vững được một mảnh khu vực cốt lõi ở vương đô cũng đã cố gắng hết sức rồi. Phòng ngự biên giới, nghĩ thôi thì được!

Sau khi ở tại chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày, Hudson mới hạ lệnh cho đại quân trở về. Nghỉ ngơi lâu như vậy là vì để cho các binh sĩ thư giãn một chút sau khoảng thời gian căng thẳng, cũng là vì lo lắng kỵ binh Behemoth sẽ quay lại.

Sự thật chứng minh là Hudson nghĩ quá nhiều rồi. Quân đoàn kỵ binh Behemoth trốn vào Công quốc Orton chỉ nghỉ ngơi một đêm liền tiếp tục bắt đầu chạy trốn rồi.

Xét theo tuyến đường hành quân thì hoặc là bọn chúng định nghỉ ngơi trong Công quốc Orton, hoặc là chuẩn bị tiến vào Vương quốc Warhammer.

Dù là loại tình huống nào thì có vẻ như Hudson đã hố đồng minh của mình. Nhưng loại chuyện này cứ để lại cho Người Mosey giải quyết đi, dù sao hắn cũng đánh thắng trận rồi.

Mặc dù tổn thất mấy ngàn kỵ binh, chơi phế hơn vạn con chiến mã, nhưng ở trước mặt chiến tích trọng thương quân đoàn kỵ binh Behemoth, hết thảy đều không đáng được nhắc tới.

Thoạt nhìn số lượng quân địch bị tiêu diệt có vẻ như không nhiêu, nhưng nếu thay một cách nói thì tình huống sẽ khác: Tiêu diệt 1, 5% tổng nhân khẩu của tộc Behemoth, hơn nữa tất cả đều là thanh niên trai tráng.

Định tính chiến tranh Hudson đã nghĩ đến rồi, một trận đại thắng có "ý nghĩa chiến lược" vĩ đại. Lấy ra chém gió cũng đủ rồi.

So với lúc đến nhanh như gió, lúc về lại từ kỵ binh biến thành bộ binh, khi đi tốc độ 50 dặm, khi về chậm rãi ung dung.

Không còn cách nào, lúc truy kích kỵ binh Behemoth đều là phóng ngựa phi nước đại. Những con ngựa kém chất lượng dùng để thay cho việc đi bộ đã bị ném lại ở hậu phương.

Chương 625 - Đuổi Đánh Behemoth (10)

Di chứng của việc dùng ngựa quá độ đã lần lượt bộc phát trong hai ngày qua.

May mắn thế giới này có lực lượng siêu phàm, ma pháp dược tề đã cứu sống không ít con chiến mã, nếu không những kỵ binh này có lẽ sẽ thật sự biến thành bộ binh.

Hiện giờ không cần phải vội, cho nên phải yêu quý mã lực. Trực giác nói cho Hudson biết, những ma pháp dược tề có hiệu suất cao này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn luôn cảm giác cây khoa học kỹ thuật trên đại lục Aslante này mọc lệch hướng. Toàn bộ ma pháp trị liệu đều đều phải trả giá bằng việc tiêu hao sức sống của những người bị thương.

Tình huống của dược tề cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, phàm là những loại dược tề có thể có hiệu quả ngay lập tức cũng cần phải cần trả một cái giá thật lớn. ...

Công quốc Orton, trong doanh trại Behemoth, khi nhận được tin tức Hudson đã rút quân, Thân vương Butzweig cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Còn chưa kịp cao hứng, con số thương vong mà cấp dưới báo cáo đã phá hỏng hết tâm trạng của y.

Nhìn xem sĩ quan đã giảm hết một nửa quân số trong doanh trại, Thân vương Butzweig nói bằng giọng trầm thấp: " Trận chiến lần này thất bại chủ yếu là vì chúng ta đã đánh giá thấp lực lượng của nhân tộc, bá chủ đại lục cũng không phải là thứ có thể rung chuyển dễ dàng như vậy!"

"Chắc là các ngươi cũng cảm nhận được rồi, sức chiến đấu của đoàn Kỵ sĩ của nhân tộc mặc dù yếu hơn chúng ta một ít, nhưng họ gần như đã bù đắp được khoảng cách chênh lệch này nhờ vào sự vượt trội về vũ khí và trang bị."

"Ngay cả những kỵ binh của nhân tộc cũng có thể gây ra không nhỏ thương vong cho chúng ta nếu như phối hợp với đoàn Kỵ sĩ, ."

"Ta sẽ chịu trách nhiệm giải thích với Hoàng đình, sẽ không truy cứu trách nhiệm chiến bại của các ngươi, nhưng ta hi vọng mọi người lấy đó mà làm gương, thu liễm ngạo khí tự cho mình siêu phàm kia lại đi."

"Phải khắc ghi trong đầu, địch nhân của chúng ta không phải là những con Slime yếu ớt, mà là bá chủ đại lục đang xưng bá Aslante."

"Mặc dù địch nhân rất mạnh, nhưng mà Behemoth anh dũng..."

Vừa gõ cho đám tướng lĩnh dưới trướng một gậy, lại vừa cổ vũ sĩ khí, Thân vương Butzweig hiện giờ cũng đang liều mạng.

Đừng thấy ngoài miệng y nói rất nhẹ nhàng là sẽ giải thích với Hoàng đình. Nhưng mà Đế quốc Thú Nhân lại vô cùng tàn khốc, những cuộc cạnh tranh nội bộ của tộc Behemoth cũng không kém hơn là bao.

Sau một thất bại nặng nề như vậy, những đối thủ cạnh tranh kia sẽ không chùn tay mà nắm chặt lấy điểm yếu này.

Nếu như không phải hiện giờ đại quân ở ngoài có một mình thì không chừng y đã bị cướp mất quyền chỉ huy rồi.

Lý trí nói cho Butzweig biết, nếu như sau này mà không có biểu hiện chói sáng, sau khi trở về ít nhất cũng bị lột da.

"Thân vương điện hạ, xét theo tình huống trước mắt, hành động nhằm vào Công quốc Mosey lần này sợ là rất khó lấy đạt được mục đích ban đầu."

"Không bằng phái người đi liên hệ với các đội viện quân, mời bọn họ cùng nhau xuôi nam tập hợp với chúng ta, mọi người hợp binh cùng nhau giết vào Vương quốc Warhammer."

Clark đề nghị.

Làm mưu sĩ, vận mệnh của gã cùng một nhịp thở với Thân vương Butzweig. Nếu là lão đại xảy ra chuyện, vậy thì một tên tiểu đệ như gã cũng phải xui xẻo theo.

Với sự phân biệt đối xử của Thú nhân Hoàng tộc dành cho những chủng tộc phụ thuộc như bọn hắn, gặp được một vị lão đại chịu lắng nghe khuyên bảo như Thân vương Butzweig đúng là không dễ dàng gì. Cho dù muốn đổi lão đại thì cũng không khả thi.

"Muộn rồi, nếu như thực lực của đại quân còn chưa bị tổn thất. Mời những đội viện quân khác cùng nhau giết vào Vương quốc Warhammer đúng là một con đường tốt."

"Chuyện đã tới nước này rồi, cho dù có thể hợp binh thì chúng ta cũng sẽ không chiếm được bao nhiêu quyền nói chuyện."

"Cho dù có giành được đại thắng trong Vương quốc Warhammer thì cũng rất khó che giấu những ảnh hưởng mà trận chiến bại lần này mang lại. Chúng ta chỉ còn lại một con đường thôi, chính là xuôi nam quấy rối nội địa của nhân tộc."

"Thực lực của những quốc gia nhân tộc ở phía bắc của đại lục cũng không tính là quá mạnh. Ngoài Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey ra, những nước còn lại đều là tiểu quốc."

"Dựa vào binh lực trong tay, chúng ta hoàn toàn có thể gây ra một cuộc đại loạn. Công tước Daniel đã làm gương cho chúng ta, sau đó chỉ cần học theo là được."

"Truyền lệnh xuống, sau này có gặp được thôn trang, tiểu trấn thì phải phá huỷ toàn bộ, đuổi toàn bộ những nông nô và bình dân này ra bên ngoài."

"Chúng ta cần tạo ra một làn sóng tị nạn có quy mô khổng lồ có thể làm lung lay sự thống trị của nhân tộc ở phương bắc!"

Thân vương Butzweig lạnh lùng nói.

Muốn lộn cái bàn thì nhất định phải tung kỳ chiêu. Nếu như dựa theo đấu pháp bình thường, cho dù tiếp đó y có biểu hiện như thế nào thì cũng rất khó thu hoạch đủ chiến công để lấp đi trận đại bại trước đó.

"Điện hạ, khơi mào làn sóng tị nạn, gây rối loạn nhân tộc không khó, nhưng nếu chỉ dựa vào những chuyện này thì cũng chưa chắc đã giải thích được với Hoàng đình."

"Trừ phi chúng ta có thể gieo rắc sự hỗn loạn đến tận trung bộ của đại lục, làm suy yếu tiềm năng chiến tranh của nhân tộc. Chỉ là..."

Không đợi vị tướng lĩnh trung niên này nói hết lời, Thân vương Butzweig đã phất tay cắt ngang. Muốn gieo rắc sự hỗn loạn đến tận trung bộ của đại lục cũng không phải là chuyện đơn giản.

Các vương quốc loài người ở trung bộ cũng không phải là kẻ ngốc. Có lẽ còn không đợi bọn chúng tới gần thì quân đội của người ta đã giết ra ngoài rồi.

Vừa mới bị kỵ binh nhân tộc đánh cho một trận, không có vị

Behemoth nào dám cam đoan rằng quân đoàn nửa tàn này có thể chịu đựng được đòn đả kích của một Vương quốc.

"Làn sóng tị nạn không nhất thiết phải tiến vào trung tâm đại lục, xua đuổi nạn dân tiến vào Vương quốc Alpha cũng như nhau thôi!"

"Đương nhiên, nếu quy mô của làn sóng tị nạn này đủ lớn để gây rắc rối cho các quốc gia ở trung bộ thì càng tốt hơn!"

Chương 626 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều

Đại quân còn đang ở trên đường, thành Dapest đã chuẩn bị xong tiệc mừng rồi, chỉ đợi đoàn người Hudson trở về khai tiệc.

Không giống với cuộc đại chiến lần trước, trận thắng lần này đã vẽ lên một dấu chấm tròn cho cuộc chiến bao vây thành Dapest.

Chỉ dựa vào viện quân mà Ngũ Đại Hoàng Đình phái tới, thực lực của hai bên đã bị kéo lên cùng một đẳng cấp. Nếu như thật sự đánh nhau, ai thắng ai thua cũng còn là một ẩn số.

Chẳng có một chút hy vọng nào có thể công phá thành Dapest. Nếu như tiếp tục hành quân tiến lên sẽ rất dễ dàng bị liên quân nhân tộc đánh tan.

An toàn được đảm bảo, các quyền quý trong thành đương nhiên là high rồi.

Còn về việc quân đoàn Behemoth xuôi nam sẽ gây ra thảm họa gì cho các đồng minh, bọn họ thật sự không quan tâm được nhiều như vậy.

Còn chưa bước vào thành Dapest, Hudson, vị công thần lớn nhất, đã cảm nhận được sự nhiệt tình của Người Mosey.

Vương tử đích thân mang theo đám vương công đại thần đứng ở cửa thành chờ đợi, quy củ lễ tiết đều chiếu theo tiêu chuẩn cao nhất.

Nếu như không phải Quốc vương bị bệnh nằm liệt giường, có lẽ hiện giờ người mang đội ra nghênh tiếp chính là bản thân Chris

IX.

Nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng này, Hudson liền âm thầm lắc đầu.

Mặc dù trận thắng lần này rất quan trọng, nhưng lại không xứng với đãi ngộ cao như vậy.

Làm cho khung cảnh hoành tráng như vậy thoạt nhìn như đang xem trọng đám công thần, nhưng thực tế đây chỉ là một cách thức để đền bù.

Danh lợi không thể đạt được cùng một lúc, bây giờ đã có thanh danh, vậy thì lợi ích chắc chắn sẽ bị cắt giảm.

Không có gì đáng phải thất vọng. Với vị trí hiện giờ của Hudson, Người Mosey thực sự không có quá nhiều thứ để cung cấp cho hắn.

Chức suông thì không đủ để ghi công, huống chi bọn họ vốn là một Công quốc, không có khả năng ban cho một tước vị quá cao.

Đất phong, Người Mosey là nguyện ý cho, nhưng vấn đề là Hudson không có hứng thú đi ăn máng khác.

Vì một mảnh đất phong mà chạy tới giữ cửa cho Người Mosey, hắn còn chưa bị điên.

Mặc dù hiện giờ các quý tộc Mosey đều rất nhiệt tình với hắn, khi chỉ huy đại quân tác chiến, mọi người cũng rất phối hợp, danh vọng cũng đang lên cao.

Nhưng mà nguyên nhân chủ yếu vì hắn là quân khách. Bất kể là danh vọng của hắn có cao bao nhiêu, cuối cùng cũng sẽ trở về Vương quốc Alpha, không chạm đến lợi ích cốt lõi của mọi người.

Tất cả mọi người đều rất tình nguyện làm mấy chuyện như dệt hoa trên gấm này.

Nhưng một khi hắn đi ăn máng khác thì lúc đó sẽ là một câu chuyện khác. Lúc đầu là bạn, nhưng sau đó lại biến thành đối thủ cạnh tranh, không đâm đao sau lưng đã là lấy đại cục làm trọng rồi.

Cũng không cần phải trông cậy vào chuyện tài nguyên tu luyện.

Tài nguyên tu luyện quý giá đều đã bị các đại quý tộc và vương thất chia cắt hết rồi, trong quốc khố chỉ còn lại những mặt hàng bình thường.

Nếu như là vào một hai năm trước, Hudson sẽ còn nóng mắt; nhưng bây giờ sâ, nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

Đương nhiên, nếu như số lượng đủ nhiều thì hắn vẫn rất tình nguyện lấy về bồi dưỡng thuộc hạ.

Tiếc là chuyện này căn bản không có khả năng, số lượng ít ỏi còn lại trong quốc khố còn không đủ để ban thưởng cho người trong nhà, làm sao có thể tuồn một số lượng lớn ra ngoài chứ.

Khen thưởng bằng kim tệ thì nhất định sẽ có, nhưng đại đa số đều là trái phiếu. Những lợi ích về mặt lý thuyết là không tệ, nhưng có thể thực hiện được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Rõ ràng là Người Mosey đã học được tinh túy trong việc "vay mượn", đồng thời còn phát dương quang đại.

Muốn tiền thưởng có thể trở thành sự thật thì cũng chỉ có thể không ngừng cố gắng bảo vệ cơ nghiệp của Công quốc Mosey.

Trong tay hắn vốn đã có một đống trái phiếu không biết làm sao tiêu, bây giờ lại tăng thêm một đống, Hudson cũng không biết nên phàn nàn như thế nào.

Quả đắng do bản thân mình gieo xuống, dù có bị đánh rớt răng cửa cũng phải nuốt vào trong bụng. Có lẽ chờ đến khi thế cục sáng tỏ rồi tìm một kẻ ngốc lắm tiền ôm hết đống nợ này vậy.

Đáng tiếc là ngành tài chính ở Aslant đại lục chưa đủ phát triển, cũng không có thị trường mua bán trái phiếu, cho nên rất khó để bán sang tay.

Các thương hội bình thường cho dù giàu có cũng không dám tiếp nhận loại nợ này, chỉ có đại quý tộc thực lực hùng hậu mới không sợ Người Mosey quỵt nợ.

Hudson đột nhiên phát hiện ra dường như mình đã chôn xuống một quả bom hạt nhân, một khi phát nổ là sẽ sơn băng địa liệt. ...

"Nhanh lên một chút, động tác nhanh lên một chút cho ta!"

"Người nào người nấy đều hữu khí vô lực, bộ chưa ăn cơm hay sao?"...

"Ngu xuẩn, tảng đá kia quá lớn."

"Ngươi muốn đắp mộ cho mình hay sao mà nhấc nó lên!"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ thời gian đập nát nó đi, chẳng lẽ muốn ta động thủ dùm các ngươi sao?"

"..."

Các binh sĩ thú nhân đã quen với giọng điệu chửi rủa này rồi

Chẳng biết từ lúc nào mà vị tổng tư lệnh Bruno này đã biến thành đội trưởng đội thi công.

Lúc đầu chỉ là lấp một cái hố liền tiến lên một bước. Sau đó gã ta phát hiện ra tốc độ quá chậm, nên liền dứt khoát sai các binh sĩ đi lên trước sửa đường luôn.

Đáng tiếc, đám thú nhân thô lỗ này mà xách đao giết người thì là chuyên nghiệp; Còn sửa đường sao, bọn chúng còn chưa nhập môn.

Một đội thi công đội nghiệp dư thì luôn khó tránh khỏi việc phát sinh ngoài ý muốn. Vì hoàn thành nhiệm vụ công trình, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu để ứng phó chính là hiện tượng phổ biến.

Hậu quả trực tiếp nhất chính là hố đồng bọn phía sau, chỉ cần hơi không chú ý thì sẽ gặp sự cố.

Trên đường đi đã có vô số con ngựa kém chất lượng bị kiệt sức mà chết. Bruno cũng là một người tàn nhẫn, không còn ngựa kém chất lượng nữa liền đổi thú nhân lên kéo xe.

Hiệu suất thấp hơn một tí tẹo, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn đảm bảo đội quân nhu có thể tiến lên.

Chương 627 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều (2)

Để bù đắp cho hiệu suất bị giảm, Bruno đã hóa thân thành chủ thầu, một mặt thì tuần tra các hạng mục công trường, một mặt lại chỉ huy đại quân sửa đường.

Bởi vì tạm thời chuyển nghề, chủ thầu nghiệp dư phối hợp với đội thi công nghiệp dư, công trình chất lượng ra sao thì tạm thời bất luận, nhưng hiệu suất lại chẳng cao hơn được bao nhiêu.

Hiệu suất càng thấp thì Bruno lại càng thích khoa tay múa chân; càng khoa tay múa chân thì hiệu suất thi công lại càng thấp.

Trong vòng luẩn quẩn này, công việc sửa chữa đường xá vẫn luôn không được thuận lợi. Khi thấy lúc này đã qua thời gian ước định trước đó, Bruno lại càng tức giận hơn.

"Cấp báo!"

"Cấp báo!"...

Dưới sự chỉ dẫn của các binh sĩ ven đường, tên lính trinh sát Người Ưng cuối cùng đã tới được trước mặt Bruno.

"Tướng quân, tiền tuyến cấp báo. Quân đoàn Behemoth đã bị đánh bại dưới sự bao vây của quân đội nhân tộc, hiện giờ đã lui về Công quốc Mosey."

"Thân vương Butzweig chuyển lời cho ngài là phải cẩn thận với những âm mưu của nhân tộc, đừng rơi vào âm mưu của..."

Không đợi tên lính trinh sát Người Ưng nói hết lời, Bruno đã tức giận cắt ngang: "Đủ rồi!"

"Ta tự biết phải đánh trận như thế nào. Không cần một tên tướng lĩnh bại trận khoa tay múa chân."

"Nói cho Thân vương Butzweig tự lo cho bản thân y trước đi! Đừng có để cho bản thân trở thành quân đoàn Behemoth đầu tiên bị nhân tộc tiêu diệt kể từ khi cuộc chiến này bắt đầu!"

Trong Đế quốc Thú Nhân, chỉ cường giả mới có tư cách nhận được sự tôn trọng của mọi người. Trước đó Bruno cũng rất tôn trọng Thân vương Butzweig, bởi vì y chiến công hiển hách.

Nhưng tình huống bây giờ đã phát sinh biến hóa, Thân vương Butzweig chiến công hiển hách đã liên tục bị đánh bại, tổn thất 30 vạn đại quân vây thành, hiện giờ ngay cả quân đoàn Behemoth cũng bị nhân tộc đuổi cho chạy trốn tứ phía, đương nhiên là không còn tư cách để cho Bruno tiếp tục tôn trọng nữa.

Cộng thêm đường đi không thuận, khiến cho gã ta tràn ngập một bụng lửa, hiện giờ đã không còn áp chế được nữa.

Một khi gấu đã máu thì mặc xác y có là thân vương hay không, hai người lại ở kiếm cơm trong cùng một Hoàng đình, ngay cả đồng liêu cũng không phải, không đáng phải nể mặt nhiều như vậy.

Sau khi phát tiết một hồi, Bruno chỉ đành đối mặt với hiện thực. Quân đoàn Behemoth chiến bại đã trực tiếp đẩ viện quân của Hùng Nhân hoàng đình vào hoàn cảnh rất lúng túng.

Có nên tiếp tục đi nữa không? Đây là một vấn đề cần phải suy nghĩ.

Mặc dù Bruno rất lỗ mãng, nhưng không có nghĩa gã ta là kẻ ngu.

Không có quân đoàn Behemoth ở bên cạnh phối hợp tác chiến, gã không đủ can đảm để một mình dẫn dắt đội ngũ chạy tới trước mặt liên quân nhân tộc ra oai.

Sau khi chần chờ một hồi, Bruno cao giọng la lên: "Vệ binh, phái người liên lạc với những đội quân tiếp viện khác, ta cần phải biết rõ động tĩnh tiếp đó của bọn họ."

"Mặt khác, phái người báo cáo lại tình huống hiện giờ cho hoàng đình, mời Hùng Hoàng bệ hạ quyết định xem có nên tiếp tục tiến quân hay không?"

Cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra trong các đội viện quân còn lại.

Mồi nhử đã bị địch nhân nuốt sạch. Hiện giờ không ai dám chắc là tấm lưới này có thể kéo lên được không

Rủi ro và lợi ích của việc tiếp tục xuất binh đã hoàn toàn không tương xứng.

Trừ phi Hoàng đình có thể phái thêm càng nhiều viện quân tới, nếu không, tiếp tục xuất binh sẽ là một trận chiến không có tương lai. ...

Dưới thành Terence, quân đội của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân đang tụ tập ở đây, mọi người đều đang bỏ ra tất cả vốn liếng để phát động tấn công mạnh mẽ nhằm vào tòa cứ điểm này.

Đối mặt với thế công điên cuồng của lũ thú nhân, sự chống trả của quân phòng thủ liền lộ ra vẻ bất lực. Thành Terence hiện giờ giống như một căn nhà cũ nát, đang lung lay sắp đổ trong mưa gió.

Nhưng mỗi lần đến thời khắc quan trọng thì tòa thành cổ xưa này lại có thể đứng vững. Đại quân thú nhân đã xé mở lỗ hổng tận mấy lần rồi, nhưng đều bị quân phòng thủ trong thành dùng mạng sống để bịt lại.

Nguyên soái Hodge đức cao vọng trọng lúc này tóc đã bạc phơ, giống như đột nhiên già đi 20 tuổi vậy.

Bởi vì phải đối mặt với lũ thú nhân khí thế hung hăng, thần kinh căng thẳng suốt cả ngày, phải chịu áp lực vô cùng lớn.

"Nguyên soái, đây là báo cáo thương vong của ngày hôm qua, tổng cộng có 3, 246 người bỏ mạng."

"Ngoại thành có tới mười một chỗ bị hư hại, mặc dù chúng ta đã phong tỏa lỗ hổng rồi, nhưng lực phòng ngự vẫn bị giảm sút đi rất nhiều"

"Dự kiến là trận chiến tiếp theo sẽ còn tàn khốc hơn nữa. Dựa theo lực công kích hiện tại của địch nhân, đoán chừng trong vòng mười ngày nữa, ngoại thành sẽ thất thủ."

Harley nói với giọng điệu trầm thấp.

Y là phó quan của Nguyên soái Hodge, suốt ngày phải đối mặt với các loại số liệu, cho nên biết được nhiều tin tức hơn những quan binh bình thường.

Người chính là như vậy, biết được càng nhiều thì sẽ càng không vui.

Mỗi ngày đều có mấy ngàn người bỏ mạng, đồng thời lại còn không ngừng tăng lên theo thời gian, lại không nhìn thấy một chút hy vọng nào, quả thực là làm y không thể nào lạc quan được.

Nếu như là cuộc chiến trong nội bộ của loài người, đánh tới trình độ hiện giờ thì đã phá thành từ lâu rồi.

Nguyên nhân mà mọi người có thể kiên trì được đến bây giờ là vì đại quân thú nhân đã vây thành Terence chặt như nêm cối, chỉ có thể chống cự đến chết.

Hiện giờ thay vì nói là cố thủ thành trì, không bằng nói là đang ngoan cố chống cự.

Ngoại thành có thể kiên trì đến bây giờ là vì không gian trong nội thành quá nhỏ, không chứa được nhiều quân đội như vậy.

Đợi khi quân thủ thành chết gần hết thì sẽ đến lúc rút lui vào trong nội thành cố thủ.

Mười ngày đã là suy đoán lạc quan nhất rồi. Theo lỗ hổng càng ngày càng nhiều, mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều người bỏ mạng.

Xác suất bị địch nhân \đánh vỡ tường thành gần như là 99%. 1% còn lại là trông chờ vào sự phù hộ của Thần Hi chi chủ.

Chương 628 - Anh Hùng Tuổi Xế Chiều (3)

"Biết rồi, đặt hồ sơ xuống đây rồi lui xuống nghỉ ngơi đi!"

"Còn về vấn đề thủ thành vấn đề, ngươi cũng không cần phải quá lo lắng. Tình hình đã tới nước này rồi, chúng ta cũng chỉ có thể cầm cự được ngày nào hay ngày đó."

"Từ giờ trở đi, Terence cầm cự được mỗi một ngày cũng đều là đang tranh thủ thời gian cho Công quốc."

"Tiếc là chúng ta đã bị thú nhân phong tỏa tin tức, không thể liên lạc được với Vương đô, không biết là thế cục ở Công quốc đã xấu đến mức nào rồi."

Nguyên soái Hodge nói với bộ dạng mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần.

Anh hùng tuổi xế chiều, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên bi quan.

Nhưng đã đến nước này rồi, cho dù tình hình của Công quốc Mosey có biến hóa như thế nào thì thành Terence cũng sẽ không biến ra được viện quân.

Trừ phi bọn họ có thể tiếp tục giữ vững cho đến khi viện quân của Liên minh nhân tộc viện quân đến thì còn có mấy phần đường lui.

"Nguyên soái, tình huống trong thành không có biến hóa gì lớn, ngài cũng không cần phải vất vả như vậy."

Harley mở miệng khuyên.

Đã tới nước này rồi, quan binh thủ thành đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý liều chết. Cho dù có muốn phá vây thì đám thú nhân ở phía ngoài cũng sẽ không đồng ý!

Đầu hàng là chuyện không thể nào. Không nói đến việc mất đi tất cả mọi thứ ở quê nhà, quan trọng nhất là danh tiếng của Đế quốc Thú Nhân đã tiêu hao hết trong những cuộc chiến ở quá khứ rồi.

Đương nhiên, trong mắt của thú nhân thì tín dự của loài người cũng chẳng khác mấy.

Mặc kệ trước đó có hứa hẹn gì, đến phía sau chắc chắn là sẽ bội ước. Một lần hai lần thì không sao, chắc chắn sẽ có mấy thằng đần bị lừa, nhưng sau khi trải qua 8 lần 10 lần thì mấy thằng đần đã bị lừa sạch rồi.

So với việc đầu hàng làm phản đồ, cuối cùng được đưa lên vỉ nướng thì chẳng thà liều chết chiến một trận, ít nhất cũng có thể kéo theo mấy cái đệm lưng.

Dưới tình thế này, quân phòng thủ trong thành sĩ khí sẽ không cao, nhưng lại rất liều mạng.

Cho dù là quân đoàn pháo hôi, nhưng khi ở trước mắt sự sống và cái chết thì cũng có thể bộc phát ra sức chiến đấu bằng 30-40% của quân tinh nhuệ.

"Ha ha ha..."

"Yên tâm đi, thành tại người tại, thành phá người vong!

"Harley, ngươi không cần phải lo lắng cho ta. Trước khi thành Terence bị thú nhân đánh hạ, ta sẽ không chết được."

"Nhưng mà ngươi, đến lúc đó nhìn tình huống rồi thừa cơ hành động đi!"

"Khi thành bị phá cũng là thời điểm hỗn loạn nhất. Muốn phá vây ra ngoài, đó chính là thời điểm tốt nhất."

"Nếu như may mắn nhặt về một cái mạng thì thay ta giao bức thư này cho Quốc vương bệ hạ."

Lời nói của Nguyên soái Hodge làm cho Harley không nhịn được mà rơi lệ.

Hiển nhiên, bức thư này là đặc biệt chuẩn bị cho y. Nếu như không có lý do, một mình phá vây rời đi sẽ rất khó giải thích khi trở về.

Có thêm một bức thư thì chính là mang theo nhiệm vụ rời đi. Không có người sẽ khiển trách y về vấn đề nà.

Cảm xúc dạt dào nhưng Harle cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ: "Nguyên soái..."

Chỉ thấy Hodge đưa tay vỗ vỗ bờ vai y, cười tủm tỉm nói: "Không cần phải nhiều lời, ta biết rất rõ tình huống của ngươi."

"Người thừa kế duy nhất của gia tộc, người mang trên mình huyết mạch truyền thừa của gia tộc, không thể chết ở chỗ này được."

"Ta và phụ thân ngươi cũng xem như là bạn cũ, lúc đó ông ấy đỡ một tiễn dùm ta, bây giờ xem như ta báo ơn trên người tiểu tử ngươi vậy."

"Không cần phải bi thương như vậy, da ngựa bọc thây vốn là số mệnh của quân nhân. Có thể chết trên chiến trường chống lại thú nhân cũng là một loại vinh diệu, dù sao cũng còn tốt hơn chết bệnh ở trên giường."

"Sau đó chính là bài kiểm tra thành quả tu luyện của ngươi trong những năm này, có thể đoạt lại một cái mạng từ trong tay

Tử Thần hay không thì phải xem bản thân ngươi rồi."

"Cầu nguyện Thần Hi chi chủ phù hộ đi!"...

Sàng nỏ bãi công, máy ném đá tê liệt, Ma Tinh pháo bốc khói...

Những trận chiến khốc liệt đã kéo dài liên tục trong vài ngày qua, dù là quân phòng thủ nhân tộc, hay là đại quân thú nhân công thành cũng đều phải trả một cái giá rất thê thảm.

Ngắm nhìn chiến trường từ xa, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy thần sắc lo lắng trên gương mặt của hoàng trữ Alex.

Ngoại giới đều nghĩ rằng y đang lo về tiền tuyến đang ở thế bất lợi, quân đoàn Behemoth lại bị trọng thương, nhưng chỉ có bản thân Alex mới biết rõ, chuyện mà y đang lo lắng chính là vị phụ thân kia của mình.

Behemoth Đại Đế đã rời núi, chuyện này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của y. Mạng lưới quan hệ nhân mạch mà phí hết tâm tư để kết giao lại lập tức bị phá thành mảnh nhỏ chỉ vì sự xuất hiện của Behemoth Đại Đế.

"Người kế vị" dù sao cũng có thêm một chút "kế". Nhìn thấy Behemoth Đại Đế ngà càng càng dẻo dai, những người đang chuẩn bị đứng đội lại đột nhiên ngừng lại.

Trước đây đã xảy ra rất nhiều trường hợp tiêu cực rồi, ở trong Behemoth hoàng đô lại kéo chết mấy nhiệm kỳ hoàng trữ, dù có thêm một vị hoàng trữ đợi đến chết cũng không phải là chuyện gì quá lạ.

"Bí pháp trường sinh" đang được truyền bá rộng rãi trong nhân tộc đương nhiên là do Vương quốc Alpha để lộ, nhưng cũng không thiếu phần lửa cháy thêm dầu của Alex.

Ở trước mặt Behemoth Đại Đế, mưu đồ của y chỉ giống như là trò chơi trẻ con, xác suất lộn được cái bàn cũng vô cùng thấp.

Nếu như không muốn nối gót của mấy người anh trai đi trước, Alex chỉ có thể mượn nhờ ngoại lực. Bí pháp trường sinh xuất hiện chính là cơ hội tốt nhất.

Lời đồn không đáng sợ, đáng sợ là lời đồn sát với chân tướng. Alex chỉ đem tin tức mà mình nắm giữ trong tay tiến hành gia công rồi mới tiết lộ ra ngoài.

Không chỉ có các quyền quý nhân tộc ngo ngoe muốn động, ngay cả trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân cũng có rất nhiều kẻ nhìn lén.

Nếu không phải vì bị chấn nhiếp bởi sự uy nghiêm của Behemoth Đại Đế, cộng thêm việc chiến tranh vẫn còn đang tiếp tục, không phải là thời cơ tốt để nội đấu, có lẽ Đế quốc Thú Nhân cũng sẽ không yên bình.

Chương 629 - Viện Quân Đến

"Điện hạ, đại quân do Thân vương Butzweig thống lĩnh đã chuyển dời đến Công quốc Mosey, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm, ngài không cần phải quá lo lắng."

"Mặc dù trận chiến ở Dapest tạm thời thất bại, nhưng thế cục vẫn đang nằm trong tầm khống chế của chúng ta."

"Tuyến phòng thủ Terence của địch nhân đã sắp bị chúng ta công phá rồi, chỉ còn lại vài tòa thành lớn cuối cùng nữa thôi. Đợi khi nhổ hết những cây đinh này cũng là lúc tính sổ với Người Mosey."

"Đề nghị của Thân vương không sai, tạm thời không thể hủy diệt Công quốc Mosey, vậy thì chỉ huy đại quân đi vòng qua hủy diệt Vương quốc Warhammer trước."

"Nếu kế hoạch làn sóng tị nạn diễn ra suôn sẻ, lần này chúng ta không chỉ có thể hạ gục Vương quốc Warhammer mà còn có thể phá vỡ hậu phương của Vương quốc Alpha và làm xáo trộn việc bố trí quân sự của chúng."

"Nếu may mắn, không chừng chúng ta còn có thể hủy diệt cả ba nước phương bắc, thuận thế nắm lấy toàn bộ khu vực phía bắc đại lục!"

Đây là lúc khảo nghiệm các mối quan hệ nhân mạch, thoạt nhìn có vẻ như người này đang thuyết phục hoàng trữ Alex, nhưng thực tế lại đang nói giúp cho Thân vương Butzweig.

Nếu bàn về quan hệ nhân mạch, một người lăn lộn trong quân đội thời gian dài như Thân vương Butzweig sẽ có căn cơ vững chắc hơn vị Hoàng trữ Alex sống phóng túng này.

Hai người đều là hậu đại của Behemoth Đại Đế, ai là người có thể ngồi lên ngôi hoàng vị vẫn còn là một ẩn số.

Đặc biệt là hiện giờ Behemoth Đại Đế sống rất dai, không chừng ngay cả vị hoàng tử cuối cùng Alex này cũng sẽ đi gặp Thú Thần trước.

Hoàng tử không còn, đến phiên một đám hoàng tôn tham dự cuộc tranh đấu hoàng quyền, Thân vương Butzweig cũng rất có ưu thế. Dù đã trải qua một lần thất bại, nhưng vẫn được rất nhiều người coi trọng.

"Biết rồi, hỏi ý kiến của Tướng quân Agustin xem sao. Nếu như ông ta cho rằng việc vượt qua Công quốc Mosey và vòng qua Công quốc Mosey để tiến công Vương quốc Warhammer có thể thực hiện được thì áp dụng đi."

Hoàng trữ Alex nói với vẻ mặt âm trầm.

Lão già bất tử nhà mình còn chưa giải quyết xong, đám tiểu bối bên dưới cũng bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Mấy vị huynh trưởng đã sớm đi gặp Thú Thần, nhưng lại để lại quan hệ nhân mạch. Thân vương Butzweig đã được thừa kế di sản chính trị của một vị hoàng trữ đã chết.

Alex ẩn nhẫn vô số năm, đương nhiên sẽ không thiếu kiên nhẫn. Biết rõ bây giờ là cơ hội tốt để chèn ép Thân vương Butzweig, nhưng gã vẫn lựa chọn khắc chế.

Có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, đè xuống từng người một cũng không giải quyết được vấn đề. Mạo muội tiến lên bỏ đá xuống giếng chỉ làm cho cục diện trở nên càng bị động hơn mà thôi.

Là người kế vị, gã đã chiếm được ưu thế về mặt đại nghĩa, thuận thế mà làm là được, không cần phải dồn đối thủ đến bước đường cùng.

Việc cấp bách hiện giờ vẫn là phải giải quyết mối đe dọa Behemoth Đại Đế trước. Không có thanh lợi kiếm treo trên đầu này, chuyện sau này sẽ dễ xử lý hơn nhiều.

Đáng tiếc là Behemoth Hoàng quá cẩn thận, căn bản cũng không cho gã có cơ hội động thủ, bây giờ chỉ còn có thể trông chờ vào đám kẻ thù bên ngoài kia cố gắng một chút thôi.

Còn về phần làm vậy sẽ gây ra hậu hoạn gì, Alex đã không nghĩ được nhiều như vậy nữa. Dưới sự sợ hãi của cái chết, nội tâm gã đều đang trên bờ vực sụp đổ mỗi ngày. ...

"Phế vật!"

"Đều là một đám phế vật!"

"Người nào người nấy đều là đồ ngu, suốt ngày xưng là thiên hạ đệ nhất kỵ binh, vậy mà lại bị người..."

Tiếng mắng chửi của Hùng Nhân Hoàng vang lên trong doanh trại, đám quan viên hoàng đình ở gần đó đều cúi thấp đầu xuống, cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình càng nhiều càng tốt.

Mắt thấy cơ hội rửa nhục đã xuất hiện, kết quả lại từ dưới mí mắt bay đi, Hùng Nhân Hoàng hiện giờ chính là một cái ống pháo.

Tính tình bộc trực của Hùng Nhân Tộc là trời sinh, bản chất của một chủng tộc là không thể thay đổi, cho dù có trở thành Hoàng giả. Không chỉ riêng Hùng Nhân Hoàng có tính tình táo bạo, mà toàn bộ Hoàng giả của tộc Thú nhân tộc đều chẳng có người nào có tính tình tốt cả.

Một khi đã máu rồi thì sẽ chẳng cần biết bố con thằng nào.

Chỗ tốt chính là sau khi phát tiết cơn thịnh nộ xong thì chuyện này sẽ trôi qua, so với giấu ở trong lòng rồi từ từ lên men thì tốt hơn nhiều.

Sau khi phát tiết một hồi, Hùng Nhân Hoàng liền tỉnh táo lại, lông mày nhíu chặt hơn.

Giận mắng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Phát tiết cảm xúc trong lòng xong thì vẫn phải đối mặt với hiện thực.

Tiền tuyến đại bại đã làm cho kế hoạch hủy diệt Công quốc Mosey bị phá sản, tiếp tục kế hoạch ban đầu đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Nếu như là quân đội kỵ binh, ông ta còn có thể cân nhắc xem việc mượn đường của Công quốc Mosey để tiến vào Công quốc Orton, sau đó chạy đi đâm cho Vương quốc Warhammer một đao.

Nhưng mà quân đội mà Hùng Nhân hoàng đình phái tới đều là bộ binh, nếu như học theo cách này, đại quân còn chưa đi ra thì đã bị liên quân nhân tộc bao vây rồi.

Đoàn công binh của quân viễn chinh phá hư con đường lúc đầu đã trở về nghỉ ngơi rồi, không còn đào hố nữa.

Rõ ràng là bây giờ địch nhân đã không còn sợ bọn chúng nữa, thậm chí có khả năng nhân tộc đang đợi đến bọn chúng tới cửa. Không có đồng bọn giúp đỡ, chỉ dựa vào số quân đội ít ỏi mà Hùng Nhân hoàng đình phái tới thì không đủ để đánh bại liên quân nhân tộc.

"Truyền lệnh xuống, kêu Bruno mang quân trở về!"

Hùng Nhân Hoàng có chút bất đắc dĩ hạ lệnh.

"Kỵ binh", Hùng Nhân hoàng đình cần một đoàn kỵ binh có thể đánh những trận chiến ác liệt. kỵ binh Ma tượng mà lão tổ tông truyền xuống đúng là rất mạnh mẽ, nhưng vấn đề là số lượng ma tượng quá ít.

Không giống với chiến mã có thể sinh sôi sản xuất số lượng lớn, năng lực sinh sản của ma tượng rất thấp. Sau khi trưởng thành, 5-6 năm mới sinh một thai, còn muốn thuần dưỡng voi con mười mấy năm thì mới có thể ra chiến trường.

Chương 630 - Viện Quân Đến (2)

Từ khi quân đoàn kỵ binh Ma tượng uy danh hiển hách bị hủy diệt bởi nhân tộc thì mỗi giờ mỗi khắc Hùng Nhân hoàng đình đều đang không ngừng nghĩ đến việc gây dựng lại. Hao hết thiên tân vạn khổ mới bắt được mấy con ma tượng, trải qua mấy chục năm phát triển, đàn voi mới sinh sôi hơn ba trăm con.

Không biết còn phải đợi bao lâu nữa mới tái hiện cảnh tượng vạn tượng tề bôn rầm rộ kia. Số lượng chiến tượng không đủ, kỵ binh Ma tượng liền trở thành vật tô điểm.

Muốn phát huy được tác dụng trong đại chiến, ít nhất cũng phải có mấy trăm con chiến tượng thì mới có thể quyết định sự thành bại của một trận chiến dịch.

Không hề nghi ngờ, đối với Hùng Nhân hoàng đình hiện giờ, đây là chuyện không thể nào. Đàn voi cần sinh sản, không thể tát ao bắt cá.

Hiện giờ trong đại doanh của Hoàng đình đã có hơn 50 con chiến tượng, lấy ra tiến công thì còn không đủ dùng.

Dù sao nơi này cũng là thế giới siêu phàm, có rất nhiều thứ có thể uy hiếp được chiến tượng. Bất luận là Kỵ sĩ cấp cao, hay là Ma pháp sư, hoặc là Ma pháp nỏ cỡ lớn, Ma Tinh pháo, đều có thể gây ra sát thương trí mạng cho kỵ binh Ma tượng.

Trước khi một quy mô nhất định được hình thành, kỵ binh Ma tượng rất khó phát huy được uy lực. Trên đại lục còn có rất nhiều loại binh chủng tương tự đang lâm nguy của các tộc.

Kỵ binh Ma tượng được điều động tới đây ngoài đóng vai trò bình phong thì còn có thêm trách nhiệm bảo vệ doanh trại, để tránh lại phát sinh bi kịch "Ngựa đạp doanh gấu" một lần nữa. ...

Nhìn thấy đại quân thú nhân rút lui thì rút lui, mượn đường thì mượn đường, Hudson đột nhiên trở nên nhàn rỗi vì không có trận để đánh.

Có lẽ là vì bị chiến tranh kích thích, nên tốc độ hành chính của đám quan lại của Công quốc Mosey đã nhanh hơn rất nhiều.

Việc hạch định chiến công và phong thưởng vốn là chuyện phải tranh cãi trong vài tháng, giờ đã đưa ra được một kế hoạch cụ thể vào ngày thứ bảy sau khi chiến tranh kết thúc.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, ngoài việc bổ sung một bộ phận vật tư và quân giới bị tiêu hao trong chiến tranh ra, thì cũng chỉ ban thưởng một số tài nguyên tu luyện, còn đại đa số đều là "trái phiếu chiến tranh" .

Lý do thực sự phức tạp hơn nhiều so với dự đoán trước đó của Hudson. Mặc dù Công quốc Mosey đã bán không ít trái phiếu ra ngoài, nhưng số kim tệ được cầm trong tay lại không nhiều.

Đại đa số kim tệ vừa tới tay liền lập tức được cầm đi giao dịch, đổi thành vật tư chiến lược. Cho dù trong tay còn thừa tài chính thì số tiền này cũng đang nước ngoài, chưa được vận chuyển về trong nước.

Đến mức tài chính hiện giờ của Công quốc Mosey chỉ còn có tiền trên danh nghĩa, trên thực tế, mặc dù quốc khố không đến mức làm cho chuột nhìn thấy cũng rơi lệ, nhưng cũng rất khó để cho bọn chúng ăn no.

Trong tay không có tiền mặt, khi phong thưởng công thần cũng chỉ có thể dùng trái phiếu để kết toán.

Đây còn là ưu đãi đặc biệt dành cho quân viễn chinh vì là quân khách. Nếu như là đội quân trong nước, trực tiếp ghi sổ trước là được.

Có thể thấy rằng trong chính phủ của Công quốc Mosey vẫn có những người thông minh, biết là không thể phát hành trái phiếu một cách bừa bãi.

Nếu không có việc gì làm thì chỉ có thể thăm hỏi, giao lưu tình cảm. Dù Hudson không thích những cuộc xã giao này, nhưng vì kết giao thêm càng nhiều nhân mạch, hắn vẫn lựa chọn tiếp nhận hiện thực.

"Cái gì, viện binh của Liên minh nhân tộc sắp đến rồi?"

Không phải là hắn quá ngạc nhiên, mà thật sự là lúc này vẫn còn quá sớm, từ khi nào mà hiệu suất của Liên minh nhân tộc được đẩy lên cao như vậy?

"Bá tước các hạ, không cần phải quá kinh ngạc. Số viện quân này chỉ là cao thủ do các thế lực lớn phái ra."

"Đều là những người bị bí pháp trường sinh kích thích, sau khi Hội nghị liên minh đạt được thỏa thuận, các thế lực lớn liền phái cao thủ tới."

"Dựa theo tin tình báo mà chúng thu thập được, số lượng cao thủ tới đây lần này còn nhiều hơn yêu cầu của Hội nghị liên minh rất nhiều."

"Đặc biệt là Giáo Đình, nghe nói đã có hơn trăm tên khổ tu sĩ chạy tới."

"Hầu như toàn bộ cường giả sắp hết thọ nguyên trên toàn đại lực đều bu lại đây. Nhiều cường giả như vậy, ngày lành của Behemoth Hoàng sắp phải kết thúc rồi."

Nghe xong lời giải thích của Vương tử George, Hudson lập tức hiểu ra. Cái gì mà lợi ích với không lợi ích, ở trước mặt trường sinh cũng đều phải nhường đường.

Đặc biệt là những cường giả sắp hết tuổi thọ kia, gặp được loại chuyện này thì nhất định phải cố gắng thử một chút.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào một truyền ngôn về bí pháp trường sinh thì không thể hấp dẫn được nhiều cường giả như vậy tham gia, nhất định là phải có càng nhiều chứng cứ được lưu truyền ra ngoài.

Hudson mơ hồ phát hiện hình như đây là một âm mưu lớn, có người ở phía sau màn điều khiển chuyện này.

"Điện hạ, truyền ngôn bí pháp trường sinh này là thật sao?"

Hudson hỏi.

Hai người không cùng tầng lớp có thể trở thành bằng hữu và ngồi ở chỗ này trò chuyện hoàn toàn là vì lợi ích.

Là vương tử, George cũng có nỗi khổ của riêng mình. Trong tình huống bình thường, Quốc vương bị bệnh thì nên đến lượt một vị Vương tử như y lên chủ trì đại cục.

Nhưng tiếc là các quý tộc trong nước lại không tín nhiệm một vị vương tử nhỏ tuổi như y, ngay cả cả các thành viên trong vương thất cũng không nguyện ý ủng hộ y đứng ra chủ trì đại cục.

Việc để các đại thần lên nắm quyền trong một khoảng thời gian ngắn không phải là vấn đề lớn. Nhưng một khi tình trạng này tiếp tục sẽ rất dễ rơi vào tình thế "thần mạnh quân yếu".

Uỷ quyền dễ dàng, thu quyền khó.

Bây giờ đám đại thần rất an phận, cũng dành sự tôn trọng đầy đủ cho vương thất, nhưng tương lai thì rất khó nói.

Tạo phản thì chắc là không đến nỗi, nhưng việc các đại quý tộc cướp quyền của Quốc vương cũng đã từng xảy ra trên đại lục Aslante rồi.

Chương 631 - Viện Quân Đến (3)

Nếu như muốn không bị cướp quyền trong tương lai, Vương tử George nhất định phải lập ra uy vọng của mình. Thế cục hiện giờ rất phức tạp, muốn tại trong chính trị có tư cách, gần như không thể tạo ra sự khác biệt về mặt chính trị.

Chìa khóa mấu chốt để phá cục nằm trên phương diện quân sự. Vết xe đổ của Vương tử Caesar đã trực tiếp phá hỏng con đường chỉ huy quân đội kiến công lập nghiệp của Vương tử George.

Nếu đã không thể đột phá từ mặt chính diện, vậy thì đi đường vòng vây. Mang binh ra chiến trường rủi ro quá cao, tất cả mọi người cũng chưa chắc sẽ không ủng hộ, vậy thì đi theo bên cạnh ké chiến công là được!

Hudson, người đánh đâu thắng đó, nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của Vương tử George. Mặc dù việc lừa Hudson đi ăn máng khác đã thất bại, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc hai người trở thành bằng hữu.

So với một đám lão già thì hai người có độ tuổi tương đương nhau sẽ có nhiều chủ đề chung hơn.

"Ta không thể xác định rằng bí pháp trường sinh có phải là thật hay không. Nhưng Behemoth Hoàng có thể sống đến bây giờ đúng là đã sử dụng bí pháp kéo dài tuổi thọ."

"Tin tức này đã được chứng thực."

"Nghe nói với trạng thái hiện giờ của Behemoth Hoàng thì lão ta vẫn còn có thể sống thêm 500 năm nữa. Thọ 800 tuổi đã sắp đuổi kịp Tinh linh rồi."

"Cho dù là loài người chúng ta sử dụng hiệu quả sẽ giảm xuống một nửa thì cũng có tận 400 năm tuổi thọ, còn sống lâu hơn cả cường giả Thánh vực."

"Đặc biệt là đối với những cường giả kia, một khi có được tuổi thọ dài như vậy, xác suất để tu vi tiến thêm một bước chắc chắn sẽ tăng lên nhiều."

"Đột phá Thánh vực, thậm chí là sờ đến cảnh giới phía trên Thánh vực cũng có khả năng."

"Các bậc thầy bí thuật đã từng nói rằng: nếu cứ tiếp tục tu luyện, không ngừng thực hiện bước nhảy vọt về sinh mệnh, tuổi thọ của con người cũng sẽ không ngừng tăng trưởng."

"Tình huống cụ thể thì lại không được ghi chép nhiều trong tàng thư của vương thất, đa phần đều là kiến thức dã sử, không biết là thật hay giả."

"Bằng chứng duy nhất có thể tìm thấy trong sách lịch sử là những anh hùng sử thi thời thượng cổ kia. Trong số họ có rất nhiều người sống hơn 300 tuổi."

"Tuy nhiên, trong quá trình truyền thừa thì những thần thoại và truyền thuyết này cũng đã xảy ra không ít ngoài ý muốn, nội dung có thể bị sai lệch."

"Đặc biệt là sự ảnh hưởng nghiêm trọng của đại kiếp vạn năm, hầu như mỗi lần trải qua một kiếp thì thế cục trên đại lục đều sẽ nảy sinh kịch biến, nền văn minh của rất nhiều chủng tộc đều bị trọng thương."

Câu trả lời của Vương tử George làm cho Hudson không biết nên nói như thế nào. Sở thích lớn nhất của cái đứa trước mặt là khám phá những điều kỳ lạ cổ quái, nhưng lại không có lòng thành đối với Thần linh.

Nếu như mà ở trong thời đại Giáo Đình chúa tể thiên hạ, loại người dị đoan công khai truyền bá dị giáo nhất định sẽ bị đưa lên vỉ nướng.

Nhưng bây giờ là thời đại của vương quyền, Caesar III dám tịch thu sản nghiệp của Giáo Đình, Charles III có thể chất vấn tính hợp pháp của Giáo Hoàng, việc George tuyên dương một giáo lý kỳ lạ cũng không tính là cái gì.

Ghi chú: Chi thứ và dòng chính là quan hệ tương đối, huynh đệ tỷ muội thuộc về chi thứ.

Ví dụ như hiện giờ Alex là hoàng trữ, như vậy mạch của gã ta chính là dòng chính, những mạch khác là chi thứ.

Nếu như lấy Behemoth Đại Đế làm đầu nguồn, như vậy hậu đại của những vị hoàng trữ đã chết cũng là người thừa kế dòng chính. ...

Thời gian thảnh thơi luôn rất ngắn ngủi, trong lúc Hudson đang chuyên tâm lười biếng thì một chuyện lúng túng đã xảy ra.

Khi Người Mosey đang vô cùng vui vẻ chuẩn bị nghênh đón viện binh của Liên minh thì tất cả cao thủ đều chạy sang Vương quốc Alpha.

Chuyện khó xử nhất chính là có không ít đội ngũ đi ngang qua cảnh nội của Công quốc, bị Người Mosey ngộ nhận là quân tiếp viện mà liên minh phái tới để chi viện cho mình, yến tiệc hoan nghênh đều đã được bày ra, kết quả đám lão già kia rời đi.

Hudson cũng là một trong những người có mặt ở hiện trường, độ tuổi trung bình của những đội ngũ đi ngang qua đều là 80+, trên trăm tuổi cũng không phải là ít, thật là một đám "Cựu chiến binh" .

Cho dù người nào người nấy đều có thực lực không tệ, nhưng cũng chẳng còn mấy năm để sống. Có lẽ bọn họ đều không cam tâm chết già ở trên giường, nên mới nhân lúc còn có thể cử động để liều một phen.

Mặc dù truyền ngôn về bí pháp trường sinh vẫn còn có một chút lỗ thủng, nhưng đối với một đám người sắp chết đuối mà nói thì đây đã là cọng rơm cuối cùng rồi, cho nên nhất định phải nắm lấy.

Không chỉ có cường giả tham gia vào hành động lần này, một số Kị sĩ bình thường cũng có mặt trong đội ngũ. Đây là đang chuẩn bị liều một phen trước khi chết, cũng là đang lan tỏa một chút nhiệt lượng cuối cùng cho gia tộc.

Đều là chết, chết trên chiến trường chống lại thú nhân sẽ vinh quang hơn việc chết già ở trong nhà rất nhiều.

Không chỉ có được hanh danh, mà ngay cả nhiệm vụ điều động quân sự sau đó cũng được tiện thể hoàn thành.

Dù sao cũng chỉ một Đế quốc Thú Nhân mà thôi, còn không đáng để nhân tộc dốc hết toàn lực, chỉ cần điều động một bộ phận là đã đủ dùng rồi.

Số lượng viện binh tăng nhiều, Hudson đương nhiên sẽ cảm thấy cao hứng. Mặc kệ mục đích của những người này là gì, chỉ cần lên chiến trường là đã đóng góp một phần công sức đáng kể cho sự nghiệp chống lại thú nhân rồi.

Trong thâm tâm của Hudson đột nhiên không muốn Behemoth Hoàng xảy ra bất trắc gì ngay bây giờ. Chỉ cần Behemoth Hoàng còn sống, các quyền quý sẽ không dừng tay trong việc thăm dò bí pháp trường sinh.

Cho dù lão ta có quay về hang ổ thì cũng sẽ bị đại quân của Liên minh nhân tộc truy sát tới cùng. Có lẽ khối u ác tính Đế quốc Thú Nhân này cũng sẽ bị nhổ bỏ.

Chương 632 - Cựu Chiến Binh

Không có đại địch thú nhân, cho dù lãnh thổ phương bắc có cằn cỗi một chút thì cũng không còn là củ khoai nóng bỏng tay nữa.

Vương quốc thu hồi lãnh thổ phương bắc bị thất thủ cũng là chuyện thuận lý thành chương. Cho dù có tiếp tục khuếch trương thêm mười mấy tỉnh thành cũng không phải là không được.

Đương nhiên, loại chuyện tốt không thể nào ăn một mình được.

Hoặc là diễn ra một hoạt động trao đổi đất đai với quy mô lớn, toàn bộ lãnh thổ của Vương quốc Alpha sẽ di chuyển về phía bắc.

Hoặc là đám thế lực lớn trong nội bộ Liên minh nhân tộc sẽ nâng đỡ một số quốc gia mới ở phương bắc, và sắp đặt con cái của mình qua đó.

Xét về diện tích lãnh thổ thì Đế quốc Thú Nhân cũng không nhỏ. Nó lớn hơn lãnh thổ của mười quốc gia loài người ở phương bắc cộng lại, gần như bằng một phần ba cương vực của toàn bộ nhân tộc.

Mặc dù có không ít lãnh thổ trong này đều rất khó phát triển, nhưng số đất đai còn lại cũng đủ cho mọi người chia nhau rồi.

Trong bối cảnh có chiếc bánh lớn hơn, xác suất để Hudson, một trong những công thần quan trọng nhất, thu được đất phong Bá tước lĩnh sẽ cao đến 99%.

Càng nghĩ thì lại càng thấy chuyện này có thể thực hiện được, nhưng khi đến bước thực hành thì Hudson lại lúng túng phát hiện, có vẻ như hiện giờ mình chẳng làm được gì. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar III đã tổ chức một bữa tiệc chào mừng hoành tráng cho quân tiếp viện đến từ khắp đại lục.

Viện binh của các đại thế lực đến từ khắp nơi đã vượt xa nhân số thấp nhất được quy định trong Hội nghị liên minh, cũng vượt xa sự mong đợi của Caesar III.

Trong dự đoán của ông ta, chỉ cần có mấy trăm cao thủ tới hỗ trợ là đã đủ rồi. Nhưng thực sự không ngờ rằng, chỉ "một lời đồn" mà đã lừa được một đội quân tiếp viện khổng lồ lên đến hơn hai vạn người.

Toàn bộ người tham dự, thực lực kém cỏi nhất cũng là kỵ sĩ / ma pháp sư trung cấp, ngay cả Đại Địa kỵ sĩ và Ma đạo sư cũng có hơn 800 người, thậm chí còn xuất hiện 38 tên Thiên Không kỵ sĩ và 17 tên Đại ma đạo sư.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, không ai dám tin là sẽ có nhiều cường giả như vậy tụ tập ở đây.

Trong này cũng không thiếu những nhân vật trong truyền thuyết, có rất nhiều cường giả đã là người chết trong mắt của người ngoài. Nếu như không bị "bí pháp trường sinh" lừa gạt, có lẽ những lão già này cũng sẽ không ngoi đầu lên.

Không chút khách khí mà nói, ngoài một số ít chủng tộc trường thọ ra, bất kỳ thế lực nào trên đại lục cũng không thể bỏ ra nhiều cường giả như vậy.

Nhưng mà, đây chỉ là một phần lực lượng của nhân tộc. Có thể nói, nội tình của một vị bá chủ đại lục là không thể khinh thường.

Mặc dù đa số tuổi đều là người già, sức chiến đấu cũng sẽ bị giảm sút, nhưng đây cũng là một lực lượng vượt qua tưởng tượng của người bình thường.

Khi ở mặt đội quân "Cựu chiến binh" này, cho dù là đệ nhất kỵ binh hay là đệ nhất bộ binh của đại lục đều không đáng được nhắc tới.

Có lẽ còn chưa đủ sức để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, nhưng đánh xuyên qua hoàng đình Behemoth thì dư sức. Chỉ dựa vào một chút nhân khẩu của tộc Behemoth thì sẽ không chịu nổi sức mạnh của đám lão già này.

Chiêu đãi nồng nhiệt tất cả các "đại gia", nụ cười trên mặt của Caesar III liền chưa bao giờ ngừng lại. Đột nhiên, thần sắc của ông ta cứng lại, có chút lúng túng nói: "Lão tổ tông, sao ngài cũng tới đây!"

Ông ta tung tin về bí pháp trường sinh là để lừa gạt cường giả tới đối phó thú nhân. Những người khác thì không nói, người trong nhà không nằm trong phạm vi lừa gạt của ông ta.

"Có nhiều bạn cũ tới như vậy, ta có thể không ra nghênh tiếp sao? Được rồi, ngươi đi làm việc đi, đừng ảnh hưởng đến cuộc hội ngộ của ta và bạn cũ."

Ông lão tức giận nói.

Caesar III Am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện đã lập tức hiểu rõ ẩn ý trong lời nói, đây là là ám chỉ rằng sau khi yến hội kết thúc có chuyện muốn thương lượng với ông ta.

"Vậy ngài tùy ý, ngài tùy ý."

Nói xong, Caesar III tiếp tục xuyên qua đám đông. Có chừng mấy trăm người tham gia yến hội này, đại diện cho mấy trăm nhà thế lực.

Mặc dù đại bộ phận khách nhân đều không còn mấy năm để sống, nhưng không có nghĩa là những lão già này không có quyền nói chuyện trong thế lực của mình.

Mặc dù bản thân đã lui xuống, nhưng hậu duệ của bọn họ vẫn đang nắm giữ quyền lực. Cho dù không phải là lão đại trong thế lực thì cũng là nhân vật trọng yếu.

Nhiều như vậy người đồng thời tới tham gia yến hội, không phải vì Caesar III có mặt mũi lớn, mà là mọi người cần một nơi để trao đổi và giao tiếp với nhau.

Nên đoàn kết thì đoàn kết, nên kết minh thì kết minh, chiến đấu một mình trong trận đại chiến này là không có tương lai.

Caesar III chạy khắp nơi chào hỏi khách nhân cũng vì bất đắc dĩ. Số lượng viện binh nhiều hơn mong đợi cũng làm ảnh hưởng đến kế hoạch chiến lược mà Vương quốc Alpha đã định ra từ trước.

Ban đầu thì Caesar III cũng chỉ định phòng thủ mà thôi, nhưng sau khi nhìn thấy đội hình viện binh xa hoa này, ở trong lòng cân nhắc một chút, ông ta đột nhiên phát hiện ra rằng phản công càng tốt hơn.

Chỉ cần song phương phối hợp tốt, hoàn toàn có thể quyết chiến được với đại quân thú nhân. Việc đuổi thú nhân chạy về quê nhà sớm là sự cám dỗ rất lớn, đương nhiên sẽ không thể nào bỏ qua.

Bận rộn đến cuối bữa tiệc, Caesar III lê tấm thân mệt mỏi về phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị lão tổ tông kéo vào mật thất trong vương cung.

Ở ngay trên địa bàn của mình mà cũng phải cẩn thận từng li từng tí như vậy, điều này làm cho nét mặt của Caesar III trở nên ngưng trọng, trực giác nói cho ông ta biết rằng sau đó nhất định có đại sự phát sinh.

Chương 633 - Cựu Chiến Binh (2)

"Ngồi xuống đi, đã trở thành Quốc vương thì không cần thiết phải đứng."

"Chắc là ngươi cũng đoán được mấy phần nguyên nhân ta gọi ngươi tới đây rồi. Trong số các đời quân chủ của Vương quốc Alpha ta, năng lực của ngươi đủ để xếp vào ba vị trí đầu."

"Nhìn chung toàn bộ đại lục Aslante, cũng chẳng có bao nhiêu vị quân chủ có năng lực hơn ngươi."

"Thế nhưng ngươi có biết là mình vừa mới làm một chuyện ngu xuẩn không. Nếu không nhờ may mắn, thiếu chút nữa đã bị người ta nắm cán rồi!"

Lời nói của ông lão làm cho Caesar III biến sắc. Vốn dĩ khi nhìn thấy nhiều người bị lừa gạt tới đây thì ông ta vẫn còn âm thầm đắc ý vì kế hoạch thành công, nhưng không ngờ là lại có lỗ thủng.

"Mời lão tổ tông chỉ giáo!"

Caesar III vội vàng hỏi.

Theo lý mà nói, Caesar III đã vô cùng cẩn thận trong việc tung tin đồn này rồi. Trong tình huống bình thường là sẽ không điều tra ra được, nhưng nghe ý trong lời nói của lão tổ tông thì hình như có người đang giúp mình.

Những âm mưu và tính toán trong chính trị không phải chuyện lớn gì, nhưng mà tính kế với một đám lão già sắp hết thọ nguyên thì lại là một chuyện khác.

Cho người ta hy vọng, rồi lại dập tắt hy vọng đó, điều này khiến họ phát điên. Một đám người sắp chết mà điên cuồng thì có thể bộc phát ra lực phá hoại nằm ngoài sức tưởng tượng.

"Ngươi làm việc rất cẩn thận, vốn không có sơ hở gì, tiếc là lại quá trùng hợp!"

"Behemoth Hoàng vừa ra tới tiền tuyến, liên tục công phá ba tuyến phòng thủ, sau đó trên đại lục liền xuất hiện những lời đồn này, điều này khiến cho người ta phải suy nghĩ sâu xa."

"May mà tiểu tử ngươi tốt số, ngay sau khi lời đồn được truyền ra thì trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân cũng xuất hiện truyền ngôn tương tự, thậm chí còn bị các thế lực lớn tìm được một số chứng cứ."

"Chắc là ngươi cũng biết những chuyện này rồi. Chỉ là trong định kiến trước đây ngươi cho rằng bí pháp trường sinh căn bản không tồn tại, không xem đây là chuyện to tát gì."

"Nhưng mà sự thật lại là ngược lại, từ những thông tin thu thập được trong Đế quốc Thú Nhân, Behemoth Hoàng đã có mấy lần kề cận cái chết nhưng đều bị kéo lại."

"Mỗi một lần khôi phục thì thân thể của lão ta đều sẽ trở lại thời tráng niên. Nếu như không có những biến cố này, có lẽ lão ta đã chết từ 100 năm trước rồi."

"Các loại dấu hiệu đều cho thấy trong tay Behemoth Hoàng không có bí pháp trường sinh thì cũng có bí pháp có thể kéo dài tuổi thọ."

"Chẳng qua loại bí pháp này chắc chắn sẽ có hạn chế, hoặc là cần đánh đổi khá nhiều."

"Bất kể có nói như thế nào, chỉ cần bí pháp này tồn tại thì đã là một chuyện tốt đối với những lão già sắp chết như bọn ta, đáng giá để bọn ta đánh cược một phen."

Lời của ông lão này làm cho Caesar III biến sắc."Bí pháp" lại thật sự tồn tại, chuyện này hoàn toàn thay đổi nhận thức của ông ta.

Trên đại lục Aslante, có không ít thủ đoạn có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng chỉ có hiệu quả trong phạm vi tuổi thọ bình thường, người bình thường khó có thể vượt quá một trăm năm mươi tuổi.

Mạnh như cường giả Thánh vực cũng chỉ hơn hai trăm tuổi. Cho dù có dùng nhiều thiên tài địa bảo thì cũng không thể đột phá giới hạn của tuổi thọ.

Đương nhiên, những phương pháp kéo dài tuổi thọ của hệ hắc ám thì không tính. Chuyển hóa thành vong linh, hoặc là biến thành Vu yêu, nhưng nó đã thay đổi bản chất của sự sống, biến thành một sinh vật mới.

"Lão tổ tông, ý của ngài là lần này..."

Ông lão nhẹ gật đầu, cười nhạt một tiếng nói: "Không sai, ta cũng sẽ tham gia hành động lần này. Không chỉ có ta, toàn bộ đám lão già trong Vương quốc cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này."

"Có lẽ bí pháp gia tăng tuổi thọ trong tay của Behemoth Hoàng có điều kiện hạn chế vô cùng hà khắc, không có khả năng mở rộng."

"Nhưng vậy thì thế nào?"

"Ta biết rất rõ tình hình cơ thể của mình. Không đột phá được bình cảnh Thánh vực, coi như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì cũng chỉ còn lai 1-2 năm để sống mà thôi."

"Lấy khoảng thời gian 1-2 năm cuối cùng này đi tìm một chút hy vọng sống, dù có nhìn thế nào cũng không bị thiệt!"

"Huống chi, nếu như trận chiến lần này diễn ra thuận lợi thì còn có thể giải trừ tình thế nguy hiểm của Vương quốc. Cho dù ta có chết ở trên chiến trường thì cũng đã có lời rồi."

"Ta biết rõ ngươi muốn nói cái gì, nhưng thế cục hiện giờ đã không cho ta có sự lựa chọn nào khác. Nếu như ta không tham gia hành động lần này, những người khác có thể yên tâm được sao?"

Caesar III trầm mặc.

Chuyện có liên quan đến "bí pháp trường sinh", nếu như ngay cả cường giả của Vương quốc Alpha cũng không tham gia hành động lần này thì sợ là tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy nghi ngờ.

Caesar III thật sự không nghĩ đến những chuyện sao?

Sợ là không phải.

Là một chính trị gia mạnh mẽ, điều mà Caesar III giỏi nhất là giành được chiến thắng lớn nhất bằng cái giá nhỏ nhất.

Con người dù sao cũng không phải máy móc, có cảm xúc của riêng. Tính toán người khác không quan trọng, nhưng khi liên quan đến người nhà, Caesar III không còn giữ được vẻ bình thản ung dung nữa.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, từ khi ông ta bắt đầu tản ra lời đồn về "bí pháp trường sinh" thì cũng có nghĩa là đám cường giả của Vương quốc Alpha nhất định phải tham dự vào hành động lần này.

Vốn đã không còn sống được bao lâu nữa, bây giờ lai còn phải chạy ra trên chiến trường đánh nhau với thú nhân, cho dù có thể trở về thì là bị người ta khiêng về. ...

Gió rét lạnh thấu xương đang gào thét và thổi không ngừng. Sáng sớm, Caesar III mang theo đám quý tộc trong vương cung đứng ở cửa thành tiễn đưa đội quân tiếp viện.

Nhìn qua đội ngũ đều là tóc bạc trắng tràn đầy thăng trầm, trong bụng có muôn vàn lời để nói, nhưng khi ra đến bên miệng thì lại chẳng nói được câu nào.

Đối với những người già gần đất xa trời mà nói, sống thêm được một ngày đều là rất đáng quý.

Chương 634 - Các Cụ Gánh Hết

Nếu như kéo dài thời gian, có lẽ có một số người trong đội ngũ còn chưa ra tới chiến trường đã sớm ngã xuống trên đường.

Đối với một vi Kỵ sĩ mà nói, cho dù là chết thì cũng phải chết trên chiến trường. Nếu như chết ở nửa đường, vậy thì thật sự là quá uổng phí.

Đội quân tiếp viện trùng trùng điệp điệp xuất phát về hướng bắc đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của các trinh sát Người Ưng. Chỉ là lần này bọn chúng vô cùng bất hạnh, gặp phải một đội ngũ đều là cường giả.

Vừa bay đến trên đầu đại quân liền bị một vị Kỵ sĩ nào đó nhảy lên kéo xuống, chết vô cùng thê thảm.

Đây chỉ là mới bắt đầu, theo đại quân một đường hướng về phía bắc, những binh sĩ Người Ưng phụ trách điều tra ven đường đã trở thành những vật hi sinh đầu tiên.

Điều tra ra được tình báo cũng vô dụng, quan trọng là làm sao để truyền tin này về. Gặp phải một đội ngũ không trêu nổi này, lính trinh sát Người Ưng vừa ngoi đầu lên đã bị người ta kéo xuống, quả thật là đang đi tặng đầu người.

Một lượng lớn trinh sát Người Ưng có đi không về đã làm thu hút sự chú ý của các sĩ quan Người Ưng. Sau tầng tầng báo cáo, tin tức nhanh chóng được truyền tới tay Behemoth Đại Đế.

"Nên tới cuối cũng sẽ tới!"

"Cũng thật là đứa con trai ngoan của ta, vừa ra tay liền không bình thường, vậy mà lại có thể điều động đến đám lão bất tử kia của nhân tộc."

"Mấy chục năm giả ngây giả dại quen rồi, tại sao lại không tiếp giả vờ tiếp đi, tại sao phải ép ta vào lúc này chứ?"

"Đáng tiếc, chung quy vẫn là quá non."

"Tưởng rằng chỉ cần làm kín đáo một chút là có thể giấu diếm được tất cả mọi người sao."

"Ngay từ đầu thì con đã bước lên một con đường sai lầm rồi!"

"Một vị hoàng tử công tử bột mà lại có thể được một đám người tìm nơi nương tựa, con thật sự cho rằng mình là thiên mệnh chi tử à?"

Sau khi lẩm bẩm một hồi, Behemoth Đại Đế thu liễm những cảm xúc dư thừa rồi đột nhiên trở nên âm trầm.

"Vệ binh, truyền lệnh xuống. Để cho các quân đoàn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhân tộc sắp sửa phản công rồi."

"Phái người đưa tin cho hoàng trữ, nói cho nó biết là cơ thể của ta rất khó chịu, để nó bàn giao công việc trong tay rồi lập tức chạy tới đây chủ trì đại cục."

"Thông báo cho tứ đại Hoàng tộc khác biết rằng viện binh của nhân tộc đã tới, kêu bọn họ mau chóng hủy diệt Vương quốc Warhammer đi."

"..."

Những mệnh lệnh được ban ra liên tục, Behemoth Đại Đế đã cắt hết những cảm xúc dư thừa, chỉ còn lại lý tính, giống như một cỗ máy không có tình cảm.

Con đường trường sinh nhất định là cô độc, từ khi trưởng tử chết đi đến giờ, lão ta đã không còn biết cảm giác bi thương là gì nữa, trong thâm tâm của Behemoth đã sớm vững như bàn thạch.

Có lẽ thỉnh thoảng cũng sẽ động tình, nhưng đó chỉ là tìm thú vui cho cuộc sống bớt nhàm chán mà thôi.

Trường sinh bất lão và lực lượng cường đại mới là mục tiêu cuối cùng của Behemoth Đại Đế .

Vì đạt được mục đích, lão ta có thể trả giá hết thảy mọi thứ. ...

"Giết!"

Tiếng la giết vang lên, một đội quân đặc biệt do các "cựu chiến binh" tạo thành đã xuất hiện trên chiến trường giữa thú nhân và loài người.

Ma pháp bay đầy trời đã mở màn cho cuộc đại chiến.

Mưa lửa, mưa đá, gai đất, phong nhận, lôi điện... Cảnh tượng này còn đẹp hơn vô số đặc hiệu của các bộ phim bom tấn.

Hơn ngàn vị Ma pháp sư đồng loạt ra tay, cảnh tượng thực sự là quá rung động lòng người.

Một đoàn bộ binh hạng nặng Người Gấu đi đầu trong đội quân Thú nhân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã đi gặp Thú Thần trong màn pháo hoa mỹ lệ này.

"Sàng nỏ xạ kích, Ma Tinh pháo thay đổi nòng pháo. Linh mục, mau kiềm chế Ma pháp sư của địch nhân!"

Sau khi Agustin đưa ra mệnh lệnh, đoàn Linh mục ở sau lưng ông ta liền cảm thấy choáng.

Kiềm chế Ma pháp sư của địch nhân trên chiến trường đúng là trách nhiệm của bọn họ, nhưng cũng phải xem tình hình thực tế nha.

Từ trên thể hình cũng có thể thấy được thú nhân thích hợp đi theo con đường chiến sĩ hơn.

Sự thật cũng là như thế, thực lực quân sự của Đế quốc Thú Nhân nghiền ép ba quốc gia loài người ở phía bắc, nhưng nếu xét về phương diện ma pháp thì bọn chúng lại ở thế hạ phong.

Không phải là do nhóm Linh mục không cố gắng, mà vì bị thiên phú của chủng tộc hạn chế. Trong Ngũ Đại Hoàng Tộc có vô số chủng tộc thích hợp với con đường chiến sĩ, nhưng người có khả năng tu luyện ma pháp đã ít lại càng thêm ít.

Thậm chí có người còn không cần tu luyện nhiều, vừa trưởng thành đã chiến sĩ trời sinh.

Thiếu đi thiên phú ma pháp, lực lượng mà pháp của thú nhân cũng chỉ có thể trông chờ vào thần linh ban phước. Cho nên đoàn Linh mục thú nhân đồng thời kiêm luôn việc tế tự Thần Linh có địa vị rất đặc thù trong Đế quốc.

May mắn là Thú Thần là một vị Thần đa tài, đã từng đọc lướt qua các loại pháp tắc, nếu như chỉ chuyên về một hệ giống như Thần Hi chi chủ thì đoàn Linh mục thú nhân này sẽ rất lúng túng. .

Lực lượng dựa vào Thần linh ban cho là có hạn, đồng thời còn bị giới hạn bởi mức độ sùng đạo của tín ngưỡng.

Dưới bối cảnh như vậy, đoàn Linh mục thú nhân đương nhiên là không thể phát triển lớn mạnh được. Có thể kiềm chế được đoàn Ma pháp sư của ba nước phía bắc cũng đã được xem là một màn thể hiện nằm ngoài khả năng rồi.

Đoàn ma pháp toàn người già ở trước mặt bọn họ bất kể là kinh nghiệm thi pháp, hay là thực lực bản thân cũng đều thuộc dạng top đại lục.

Cho dù đoàn Ma pháp sư của ba nước phía bắc có tập hợp lại cũng không góp đủ đội hình này, chỉ với một đoàn Linh mục thú nhân như bọn họ kiềm chế bằng niềm tin à?

Chiến tranh không có nguyên tắc công bằng, dù biết đánh không lại nhưng vẫn phải chiến đấu. Mệnh lệnh đã được ban ra rồi, ít nhiều gì cũng phải thử một phen.

Ý nghĩ không sai, nhưng thực tế lại vô cùng đánh mặt.

Chương 635 - Các Cụ Gánh Hết (2)

Đoàn Linh mục thú nhân xuất thủ cũng đã làm bại lộ vị trí của mình. Nhìn thấy cảnh này, đám Ma đạo sư vốn chỉ đang đứng xem náo nhiệt lại đột nhiên nổi hứng.

Lưu Tinh Hỏa Vũ, Đại Địa Mạch Trùng, Long Quyển Phong, Băng Thạch Loạn Trụy...

Có thể nói là tất cả các ma pháp cao cấp mà con người thành thạo đều có thể tìm thấy ở đây, ngoài cấm chú ra .

Ma pháp của hai nhóm người va chạm dữ dội trên bầu trời, bùng phát những ánh sáng chói lọi. Tuy nhiên, cuộc chiến giằng co chỉ kéo dài chừng mấy lần thì đã xuất hiện cảnh tượng nghiêng về một phía.

Đối mặt với những đòn công kích ma pháp bao phủ trên đầu mình, các Linh mục thú nhân vội vàng thi triển vòng bảo hộ năng lượng, nhưng tiếc là ở trước mặt thực lực tuyệt đối, nhưng chuyện này chỉ là phí công.

Ngoài một số ít Linh mục cường giả có tốc độ phản ứng đủ nhanh, kịp thời thoát khỏi phạm vi công kích của ma pháp ra, những người còn lại đều bị hôi phi yên diệt.

Bởi vì chủ soái Agustin ở quá gần đoàn Linh mục thú nhân nên cũng bị vạ lây. Mặc dù may mắn nhặt về một cái mạng, nhưng cũng rất tơi tả.

Sau khi kề cận với cái chết, quan niệm của Agustin cũng đã thay đổi. Cái gì mà tiêu diệt đại quân nhân tộc, mấy chuyện này đều là phù vân.

Lý trí nói cho ông ta biết, đám biến thái trước mắt này không phải nhân vật mà đội quân dưới trướng của mình có thể đối phó.

"Vệ binh, truyền lệnh xuống, để quân đoàn Pigg và quân đoàn Thử Nhân khởi xướng tiến..."

Chữ "công" còn chưa kịp nói xong thì đã bị ông ta nuốt vào laij. Địch nhân không lợi dụng ưu thế của đoàn Ma pháp sư để tiếp tục công kích, mà là trực tiếp phát động toàn quân xuất kích.

Đội hình của thú nhân đã sớm đã bị xé thành mảnh vụn hiển nhiên là không thể ngăn cản được kỵ sĩ của địch nhân. Agustin vội vàng hạ lệnh: "Toàn bộ quân đoàn Lang kỵ binh lập tức xuất kích ngăn chặn địch nhân!"

"Quân đoàn Hùng sư và quân đoàn Behemoth phát động tiến công từ hai cánh, làm xáo trộn đội hình tấn công của kẻ địch. Quân đoàn Người Gấu lập tức bổ sung lỗ hổng, kết trận đối địch!"

Lang kỵ binh có tốc độ nhanh nhất, nên đã mau chóng xuất hiện ở trước mặt đại quân của địch, ngăn chặn con đường xung phong của Kỵ sĩ loài người.

Sau đó Agustin liền được chứng kiến một cảnh tượng mà ông ta nhớ đến suốt cả đời.

Đồ sát, trần trụi đồ sát.

Chỉ sau một lần va chạm, quân đoàn Lang kỵ binh đã tử thương một mảnh, vô số lang kỵ binh còn chẳng kịp chạy trốn.

Tàn thi trải dài trên đất không hề ngăn cản được bước tiến của những "cựu chiến binh" này, Quân đoàn Hùng sư và quân đoàn Behemoth tiến công hai bên cánh cũng chỉ làm chậm tốc độ của địch nhân lại một chút mà thôi.

Đội hình của các kỵ sĩ "cựu chiến binh" này không hề bị xé rách, ngược lại sau cuộc đụng độ kịch liệt vừa rồi, quân đoàn Hùng sư và quân đoàn Behemoth đã bị đánh cho choáng váng.

Là chiến lực trần nhà của kỵ binh trên đại lục, Behemoth chưa bao giờ từng phải trải qua sự sỉ nhục này?

Lúc trước, cho dù là kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất của nhân tộc cũng thường xuyên bị bọn chúng đè lên đánh.

Thật đáng tiếc, tình huống lần này là ngoại lệ, người yếu nhất trong số các "Kỵ sĩ cựu chiến binh" đang xông xáo ở phía trước này cũng là Bạch Ngân Kỵ Sĩ, cho dù là kỵ binh Behemoth tinh nhuệ nhất cũng bị một đòn của "các cụ" này tiễn đi gặp Thú Thần.

Đệ nhất kỵ binh đại lục không có nghĩa là đệ nhất kỵ sĩ đại lục, hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau.

Đáng tiếc, sau khi nhận thức được điểm này thì đã muộn, quân đoàn kỵ binh thú nhân cản đường đã bị tổn thất nặng nề sau cuộc va chạm vừa rồi, còn không đợi Agustin thu binh lại thì đã bị đánh tan.

Quân đoàn Người Gấu đang bận trở về lắp vị trí để khôi phục đội hình cũng bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người.

Không đợi bọn chúng lấy lại tinh thần, thương kỵ sĩ đã đâm trúng người bọn chúng, rất nhiều Người Gấu vẫn còn chưa lấy lại tinh thần thì đã về với vòng tay ôm ấp của Thú Thần rồi.

Quân đoàn tinh nhuệ bị đánh tan tác, những quân đoàn pháo hôi ở phía sau thì không cần nói, ngay cả chỗ trống để né tránh cũng không có, bị đoàn kỵ sĩ chặt ra làm hai.

Nhìn thấy cảnh này, chủ soái quân đội của Vương quốc Alpha ở hậu phương liền vội vàng hạ lệnh toàn quân xuất kích, đánh chó mù đường.

Cuộc chiến đẫm máu vẫn còn đang tiếp tục, nhưng mà bây giờ đã không còn là lưỡng cường giao phong nữa, mà là một trận đơn phương đồ sát.

Agustin hốt hoảng chạy thục mạng, trong đầu tràn đầy nghi hoặc.

Đám biến thái này từ chỗ nào chui ra vậy?

Tại sao nhân tộc lại có đội quân mạnh như vậy?

Đế quốc Thú Nhân nên làm gì tiếp đây?

Bản thân mình thì nên làm gì?...

Agustin mang theo vô số nghi vấn dần dần rời xa chiến trường.

Vị thống soái thanh danh hiển hách lúc trước của thú nhân đã chết, hiện giờ chỉ còn lại một vị trung niên Behemoth đang tràn ngập sợ hãi .

Qua trận chiến lần này, Agustin cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao nhân tộc lại là bá chủ đại lục, mà thú nhân chỉ có thể co đầu rút cổ ở nơi biên thùy cằn cỗi này.

Nhớ lại bút ký của các đời tổ tiên, Agustin mơ hồ cảm nhận được cuộc chiến tranh lần này đã không giống bình thường.

Lúc trước, mặc dù nhân tộc cũng sẽ giành được thắng lợi, nhưng tuyệt đối không thể thoải mái như vậy.

Trong hầu hết thời gian, chỉ cần một vài quân đoàn tinh nhuệ thú nhân liền có thể xông thẳng xông ngang trên chiến trường, đánh cho quân đội loài người bỏ chạy tứ phía.

Cho dù có thất bại thì đó cũng là kết quả bị một đống quân đoàn nhân tộc vây công

Nào giống như bây giờ, bọn chúng bị một đám lão già râu tóc bạc phơ có thể tắt thở bất kỳ lúc nào đánh cho không phân biệt được đông nam tây bắc.

Cái này đâu phải là đang chiến đấu?

Đây rõ ràng là một vụ đồ sát có tính toán từ trước!

Chương 636 - Các Cụ Gánh Hết (3)

Trên chiến trường cục bộ lại có một đội quân gồm mấy ngàn vị Ma pháp sư, còn có đếm không hết cao thủ nhân tộc theo quân, quả thực là không cách nào tưởng tượng.

Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, trong thâm tâm ông ta mơ hồ có một giọng nói đang nói cho ông ta biết, số lượng cao thủ vừa rồi của quân địch còn nhiều hơn toàn bộ cao thủ trong Đế quốc Thú Nhân.

Agustin chiến bại chỉ là sự khởi đầu, có thêm các "cụ" kỵ sĩ trợ giúp, Vương quốc Alpha không ngừng phát động phản công ở khu vực biên giới.

Bất luận đại quân thú nhân có chuẩn bị đầy đủ ra sao, có tập hợp được bao nhiêu quân đoàn tinh nhuệ, cũng đều không thể ngăn cản được các "cụ".

Ngay cả quân đoàn Người Ưng vô tung vô ảnh cũng phải trả một cái giá thê thảm trên chiến trường. Một khi bị các "cụ" để mắt tới thì sẽ lập tức rơi xuống.

Vì trả thù, Đế quốc Thú Nhân còn phái ra hai quân đoàn Người Ưng phối hợp quân đội tác chiến.

Đáng tiếc là kết quả cuối cùng cũng chẳng khá hơn là bao, đoàn Ma pháp sư của địch nhân đã trực tiếp hóa thân thành pháo binh cường công bọn chúng, còn có một đám các cụ bay thẳng vào trong đội ngũ của bọn chúng rồi bật đồ sát.

Thú nhân trên lục địa còn có thể kết trận đối địch, nhưng lực lượng không quân như bọn chúng thì lại không được.

Hầu hết các loại vũ khí được trang bị đều nhằm vào quân đội mặt đất, khi đối mặt với mối đe dọa từ không trung thì thường sử dụng cung tiễn. Một khi bị địch nhân tới gần, sức chiến đấu của Người Ưng cũng chẳng mạnh hơn người bình thường bao nhiêu.

Trong lúc nhất thời, tin chiến thắng từ tiền tuyến liên tục được báo về, nghe nói Caesar III vui đến mức sắp méo cả miệng, Hudson ở xa ngàn dặm cũng cảm nhận được sự vui sướng này.

Từ trên chiến báo mà Vương quốc gửi đến, Vương quốc Alpha đã lần lượt thu phục những tuyến phòng thủ bị mất trước đó, còn kém một chút nữa là đuổi thú nhân ra khỏi lãnh thổ.

Cùng nhau phấn đấu trong một chiếc chiến hào, thắng lợi luôn là thứ dễ làm cho mọi người đồng tình. Thấy đồng minh hát vang tiến mạnh trên chiến trường, thành Dapest cũng tràn ngập trong niềm vui chiến thắng.

Đều là do một cuộc tranh luận trong triều đình Vương quốc Alpha gây ra.

Mấy ngày thắng lợi liên tiếp đã khiến cho đám cao tầng trong Vương quốc cảm thấy lạc quan hơn, một số tướng lĩnh quân đội đã đưa ra phương án: Thu phục những lãnh thổ đã mất của Vương quốc trong cuộc đại chiến lần trước.

Một khi kế hoạch mang tính chiến lược này này thành công, quân đội của Đế quốc Thú Nhân đang xâm nhập vào trong Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer sẽ bị lẻ loi một mình.

Không có viện binh của thú nhân, thế cục sẽ nhanh chóng đổi chiều.

Thú nhân tứ cố vô thân chết một tên thì thiếu một tên, cho dù không có viện binh Liên minh nhân tộc thì cũng có thể từ từ nghiền nát chúng.

Không chỉ cuộc chiến này ổn định, ngay cả việc an ninh phòng thủ trong tương lai của Công quốc Mosey cũng được đề cao.

Có Vương quốc Alpha làm khiên thịt, bọn họ lại có thể trở về với cuộc sống tốt đẹp.

Cùng lắm là sau này khi bộc phát đại chiến thì chỉ cần hơi lưu tâm "bạn cũ" một chút, cung cấp một chút chi viện để tránh tái diễn thảm kịch lần này.

Đối với suy nghĩ của Người Mosey, Hudson chỉ cười nhạt một tiếng. Lý tưởng luôn phải có, nếu không thì làm sao biết được thế giới này là tàn khốc chứ?

Dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Caesar III, ông ta tuyệt đối không thể nào thu phục lại những lãnh thổ bị mất trong cuộc đại chiến lần trước vào thời điểm này. Cho dù có bỏ qua chuyện được và mất thì Vương quốc Alpha cũng không có thực lực thu hồi lại lãnh thổ đã mất.

Tiền tuyến nhìn như đang hát vang tiến mạnh, nhưng ngoài cuộc chiến lúc đầu thú nhân không cẩn thận bị thiệt lớn ra, những cuộc chiến sau chỉ là bị đánh bại, nhưng số lượng chủ lực bị tổn thất lại không nhiều.

Trên tin chiến báo ghi chém đầu này nọ vậy thôi, nhưng đều là dùng tạp binh tới góp cho đủ số. Dù sao Hudson rất ít khi thấy những lời giới thiệu cụ thể về việc chém giết bao nhiêu trong các tài liệu chính thức.

Dựa theo lệ cũ, chỉ cần chém giết hơn 300 tinh nhuệ Thú nhân Hoàng tộc thì sẽ được liệt vào danh sách.

Nhưng văn thư chiến thắng trong nước truyền tới lại không có ghi nên Hudson liền mặc định là không có. Nếu như quân chủ lực của địch nhân vẫn còn tồn tại, vậy thì việc thu phục lại những lãnh thổ bị mất là một việc vô cùng mạo hiểm.

Thu phục lãnh thổ bị mất cũng không chỉ là "thu" về, mà còn khâu "phục" quan trọng hơn ở phía sau. Sau khi đoạt lại lãnh thổ thì phải phái quân thường trú.

Bị thú nhân gây họa nhiều năm như vậy, các công sự phòng ngự ban đầu đã sớm bị biến thành phế tích. Muốn xây dựng lại tuyến phòng thủ thì chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Vết thương mà chiến tranh mang lại còn chưa kịp chữa trị, Vương quốc Alpha làm gì có nhiều quốc lực như vậy để chạy tới quản lý lãnh thổ phía bắc.

Trong ngắn hạn, nếu như Vương quốc Alpha mạo muội tiến quân về phía bắc thu phục lãnh thổ bị mất thì cũng sẽ không thể thu được bất kỳ lợi ích thực tế nào ngoài một chút danh tiếng.

Thậm chí viện quân của liên minh nhân tộc sẽ vì thế cục chiến tranh nghịch chuyển mà giải tán ngay lập tức, trực tiếp dẹp đường hồi phủ.

Biết thì biết, nhưng ở bên ngoài Hudson lại thuộc phe chủ chiến.

Đừng nói là thu phục lãnh thổ bị mất, ngay cả khi có người đưa ra: Chỉ huy bắc thượng, một đường đánh đến hang ổ của Hoàng đình thú nhân, chỉ cần không kêu hắn mang binh đi đánh, thì Hudson cũng đều sẽ ủng hộ.

Hình tượng mà thôi, đều vì nhu cầu chính trị. Chỉ đại diện cho thân phận lập trường của hắn ở vị trí hiện giờ, mà không đại diện cho lập trường của bản thân hắn.

Nhìn vị Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ ở trước mắt đang không ngừng thuyết phục bản thân, Hudson cũng rất muốn cười một tiếng. Đừng thấy hắn ở Công quốc Mosey trông uy phong bát diện, nhưng đó đều là giả.

Một khi về trong nước, đám cao tầng trong Vương quốc còn chẳng biết hắn là ai?

Chương 637 - Thống Soái Liên Quân

Chiến công hiển hách là thật, nhưng lại là ở Công quốc Mosey. Trên danh nghĩa thì Vương quốc sẽ đối xử như nhau, nhưng trên thực tế thì vẫn có chỗ khác biệt.

Nguyên nhân cốt lõi là vì khoảng cách quá xa, chỉ có số liệu trên giấy, mọi người rất khó cảm nhận được cống hiến mà Hudson đã làm ra cho Vương quốc.

Cho dù mọi người có thể công nhận những cống hiến này thì cũng không có nghĩa là quyền nói chuyện trong chính trị của Hudson sẽ được nâng cao bao nhiêu, .

Về mặt bản chất, quyền nói chuyện vẫn bắt nguồn từ thực lự. Ở Công quốc Mosey, hắn có được 11 vạn quân viễn chinh, thực lực quân sự gần như tương đương với một phần tư lực lượng hiện giờ của Công quốc Mosey.

Nhưng theo sự phát triển của tình hình chiến đấu tiền tuyến, tỷ lệ thực lực của quân viễn chinh vẫn còn đang không ngừng tăng lên. Nếu như tuyến phòng thủ Terence thất thủ, tỷ lệ này thậm chí còn có thể đề tăng đến 40%.

Trong tay có thực lực, sau lưng còn có Vương quốc Alpha chống đỡ, Hudson đương nhiên là có quyền nói chuyện rất cứng.

Nhưng khi về nước thì khác, quân viễn chinh giải tán ai về nhà nấy, hắn cũng bị mất chức Tổng tư lệnh, bị đánh trở lại nguyên hình.

Cho dù mọi người có đoàn kết lại và thành lập một phe phái chính trị mới thì cũng sẽ rất khó để giành được quá nhiều quyền nói chuyện chính trị trong thời gian ngắn.

Cuối cùng, sức mạnh hiện giờ của Hudson là bởi vì có Vương quốc Alpha cung cấp bệ phóng, về mặt bản chất thì đây vẫn là lực lượng của bệ phóng, chứ không phải là sức mạnh của bản thân hắn.

Nếu như bỏ qua bệ phóng, quân đội hắn dòng chính của hắn cũng chỉ mở rộng đến khoảng chừng 1 vạn. Thực lực tổng hợp của một số trung đẳng quý tộc còn mạnh hơn những gì hắn đang có.

Trông cậy vào hắn đi thúc đẩy quyết sách của vương quốc quả thực là đang nằm mơ. Nếu như thực sự có sức ảnh hưởng chính trị như vậy thì Hudson cũng sẽ không dùng vào lúc này.

"Bộ trưởng các hạ, thu phục lãnh thổ bị mất là nguyện vọng chung của mọi quý tộc ở Vương quốc Alpha, Về nguyên tắc, ta nhất định sẽ ủng hộ kế hoạch này."

"Chỉ là bây giờ ta lại không ở trong nước, quyết sách của vương đô thật sự nằm ngoài tầm tay với của ta."

"Không bằng ngài chờ thêm một chút đi, đợi khi quân viễn chinh về nước nghỉ ngơi, ta nhất định sẽ đề nghị với Quốc vương bệ hạ, cũng sẽ dốc hết toàn lực thúc đẩy kế hoạch chiến lược này."

Câu trả lời thản nhiên của Hudson khiến cho Renato toát mồ hôi lạnh. Quân viễn chinh muốn về nước, nói đùa gì vậy?

Tình hình ở Vương quốc Alpha đảo ngược không có nghĩa là tình hình ở Công quốc Mosey cũng vậy. Tuyến phòng thủ Terence đang lung lay sắp đổ, một khi tuyến phòng thủ này sụp đổ, đại quân thú nhân sẽ lại tiếp tục xuôi nam.

Không có lực lượng quan trọng là quân viễn chinh ở đây, chỉ dựa vào lực lượng của bản thân bọn họ sẽ không thể nào cam đoan có thể cầm cự được đến khi viện quân của Liên minh nhân tộc xuất hiện.

Đối mặt với vấn đề sinh tồn, mọi thứ đều phải thỏa hiệp.

Bộ mặt non nớt của Hudson quả thực là quá có tính lừa gạt, một vị tướng nhỏ tuổi nhỏ thành danh, hăng hái mang theo quân viễn chinh về nước phát động chiến dịch thu phục lãnh thổ đã mất, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

"Bá tước các hạ, việc này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn. Chúng ta chỉ mới đề nghị mà thôi, chủ yếu là vì cơ hội đột nhiên xuất hiện, không lợi dụng thì thật sự là quá đáng tiếc."

"Tình hình trên chiến trường thay đổi chỉ trong nháy mắt, chuyện tương lai không ai nói trước được. Hiện giờ thích hợp xuất thủ, không có nghĩa là sau đó cũng thích hợp, cho dù hiện giờ ngài có vội vã quay về thì cũng không còn kịp nữa."

"Đều là vì mục tiêu đả kích thú nhân, không bằng ngài ở lại nơi này để phá vỡ kế hoạch xuôi nam của và âm mưu lật đổ quyền bá chủ của loài người chúng ta trên lục địa của thú nhân!"

Renato sắp xếp lại ngôn ngữ và nói.

Trong thâm tâm ông ta đang cảm thấy vô cùng nản. Đã sớm nghe các đồng liêu nói là Hudson rất khó đối phó, nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ là sẽ khó đến mức độ này.

Lúc này mới chỉ vừa đưa ra một đề nghị, không chỉ bị Hudson phá hỏng chủ đề, thậm chí còn bị phản công một đòn.

Nhìn như chỉ là thiếu niên khí thịnh, nhưng kiếp sống ngoại giao nhiều năm nói cho ông ta biết rằng đây là một lời cảnh cáo mơ hồ. ...

Thành Terence, dưới sự tấn công bất chấp của đại quân thú nhân, tòa thành trì kiên cố này cuối cùng cũng đã đi đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Ngoại thành đã mất từ lâu rồi, nội thành cũng xuất hiện nhiều chỗ bị đổ sụp. Ngoài việc thăm hỏi tổ tông mười tám đời của đám quan viên xây dựng tường thành một phen thì Nguyên soái Hodge chẳng làm được gì nữa cả.

Trải qua một phen cố gắng, cuối cùng cũng liên lạc được với bên ngoài. Thế cục trong Công quốc đã được cải thiện đôi chút, nhưng viện binh vẫn chưa tới.

Tuy rằng ở gần thành Dapest có rất nhiều quân đội đang tụ tập, nhưng đại đa số đều là tân binh vừa mới được điều động, muốn quyết chiến trực diện với đại quân thú nhân ở dã ngoại thì rõ ràng là có chút quá sức.

Thực lực cách biệt nhiều như vậy, không phải chỉ dựa vào cố gắng là có thể bù đắp được. Công quốc Mosey hiện giờ không thể gánh chịu được hậu quả của việc mạo hiểm quân sự, đám quan viên ở Vương đô cũng sẽ không đồng ý.

Viện binh chưa tới, đám quan liêu ở Vương đô cuối cùng cũng đưa ra một quyết định giống như con người, cho phép bọn họ phá vây rời đi sau khi thành bị phá.

Nguyên nhân chủ yếu là vì trong thành có con cháu của các đại quý tộc trong Vương đô, trong tình huống không xác định như thế này, không cần thiết phải để "người trong nhà" ở lại chôn cùng thành trì.

Nhưng khi mệnh lệnh này được truyền tới thì đã không có bao nhiêu ý nghĩa mang tính thực chất nữa. Phá vây nói thì đơn giản, nhưng khi hành động cụ thể thì lại rất khó.

Chương 638 - Thống Soái Liên Quân (2)

Cố thủ thành trì, quân phòng thủ còn có thể quyết chiến một trận với thú nhân. Nếu như mất đi tường thành bảo vệ, lúc đó sẽ là một chuyện khác.

Hai cái đùi không chạy lại bốn cái chân, hiện giờ phá vây ra ngoài chính là đang đi tặng đầu người cho địch nhân.

Đại đa số viện quân mà Thú nhân phái ra trước đây đều đã mượn đường xuôi nam chạy tới Vương quốc Warhammer rồi, còn có một số thì đang trên đường trở về.

Cho dù có thể từ trong vòng vây của thú nhân chạy thoát thì khả năng cao cũng sẽ gặp phải đám viện quân này ở giữa đường.

Rút lui với quy mô lớn là chuyện không thể. Biện pháp duy nhất chính là chia ra rồi nhờ cả vào vận may, điều này cũng có ý nghĩa là nhất định phải hy sinh hầu hết mọi người.

"Nguyên soái, ngài cũng cùng nhau rời đi đi! Thế cục trong nước rất loạn, bây giờ không thể rời bỏ ngài!"

Harley cố gắng khuyên.

Tất cả đều là lời thật lòng, y thật sự hi vọng Nguyên soái Hodge có thể phá vây. Thế cục của Công quốc Mosey nhìn thì có vẻ như đã được cải thiện, nhưng khi tuyến phòng thủ Terence thất thủ, tình hình sẽ nhanh chóng thay đổi.

Đúng là Vương đô có rất nhiều quân đội đang tụ tập, đã chuẩn bị sẵn sàng quyết chiến với đại quân thú nhân, nhưng mà Công quốc vẫn còn thiếu một vị thống soái có uy vọng cao và kinh nghiệm chiến tranh phong phú.

Là nguyên soái còn lại duy nhất trong quân Mosey, nếu như Nguyên soái Hodge có thể phá vây trở về thì sẽ thật sự trở thành thống soái chỉ huy đại quân.

"Harley, ngươi tự mình đi đi! tuyến phòng thủ Terence thất thủ phải có người ở lại chết theo."

"Ta sẽ ở cùng sống chết với tòa thành này, không chỉ vì cho quốc dân một cái công đạo, mà còn phải cho vô số quân phòng thủ đã chết đi một cái công đạo."

"Dựa theo tin tức mà trong nước truyền đến, qua nửa tháng nữa, quân tiếp viện sẽ đến. Với tình hình trước mắt của Công quốc, chỉ cần không làm loạn, muốn kéo dài một chút thời gian này cũng không khó."

"Còn về chuyện thống soái, vị Bá tước Hudson từ khi xuất đạo đến nay chưa từng thất bại trận nào chính là ứng cử viên sẵn có rồi."

"Năng lực mạnh, chiến công hiển hách, danh vọng cũng bị bọn họ thổi phồng lên, sau khi chiến tranh kết thúc sẽ rời đi, không ở lại chia bánh gato của mọi người, hắn còn được hoan nghênh hơn một lão già họm hẹm như ta nhiều!"

Nguyên soái Hodge cười mắng phàn nàn.

Lão ta lựa chọn sống chết với tòa thành này, ngoài những lý do này ra thì vẫn còn một nguyên nhân khác, đó chính là thân thể của lão đã đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Phải chịu áp lực cao trong một khoảng thời gian dài đã mang đến cho lão quá nhiều gánh nặng. Thân thể cũng đã rất mệt mỏi rồi, mà mệt mỏi thì cần nghỉ ngơi.

Nguyên soái Hodge mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần thật sự không muốn tiếp tục sống trong một hoàn cảnh có áp lực nặng nề như vậy nữa. Đối với lão ta hiện giờ mà nói, cái chết đã trở thành một loại giải thoát.

"Ầm ầm, ầm ầm..."

Sau một tràng tiếng nổ vang lên, bức tường thành cuối cùng cũng không chịu nổi gánh nặng mà sụp đổ. Vô số đại quân thú nhân từ chỗ lỗ hổng chen chúc lao vào.

Nhìn thấy cảnh này, các quan quân vội vàng mang theo binh sĩ giữ thành xông tới để chắn lỗ hổng, đáng tiếc là lỗ hổng lần này thật sự quá lớn, cho dù quân phòng thủ đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân.

Thành bị phá!

Các quan quân quý tộc trong thành vẫn mang theo quân phòng thủ tiếp tục khổ chiến. Mỗi một tòa nhà trong thành đều là trận địa của họ, đây là sự ngoan cố cuối cùng của quân thủ thành. ...

"Đám Thú nhân khốn nạn vô học!"

"Người Mosey chó đẻ, bố mày nhớ mày rồi!"...

Sau khi Joseph II nhận được tin tức là quân đội thú nhân đã xuôi nam, sắp đến Vương quốc Warhammer rồi, ông ta liền mắng liên tục không ngừng lại.

Thật sự là quá hố. Lần trước Dapest bị vây, đại quân thú nhân mượn đường đi vòng qua, Người Mosey không ngăn cản được thì còn có thể hiểu.

Nhưng mà tình huống lần này rõ ràng đã khác, thành Dapest đã được giải vây, mấy chục vạn đại quân tập trung lại một chỗ, vậy mà vẫn còn để cho kỵ binh thú nhân từ dưới mí mắt lưu chạy qua đây.

Dấu vết lười biếng thật sự là quá rõ ràng.

Cho dù không ngăn được kỵ binh thú nhân thì ít nhiều gì cũng phải đánh một trận để chứng minh bản thân đã nỗ lực hết mình.

Tiếc là Người Mosey dường như lại bị mắc bệnh chậm chạp, sau khi nhận được tin tức là có đại quân thú nhân đi ngang qua, lại không lập tức phái kỵ binh ra chặn đường, mà là tụ tập đại quân đồng thời hành động.

Hậu quả của việc cẩn thận này chính là: Khi đại quân chậm rì rì chạy đến chiến trường thì kỵ binh thú nhân đã tiến vào Công quốc Orton rồi.

Cuộc chiến lúc đầu không tốt thì không nói, bây giờ lại đột nhiên có thêm mấy vạn kỵ binh thú nhân, chuyện này làm cho thế cục của Vương quốc Warhammer trở nên đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Trồng nhân gì, được quả nấy.

Trước đó Vương quốc Warhammer cũng cam kết xuất binh chi viện, nhưng chỉ là làm dáng, bây giờ quả báo đến rồi.

"Bệ hạ, viện binh của địch nhân đã đến, kế hoạch bao vây tiêu diệt quân đội thú nhân còn sót lại này của chúng ta sợ là khó mà có kết quả."

"Hay là chúng ta thu nhỏ chiến tuyến, tạm thời rút lui về phía tây của Vương quốc cố thủ, đợi viện quân của liên minh đến rồi mới phát động phản công."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Tiago mở miệng khuyên.

Tình hình thực tế của Vương quốc Warhammer còn nghiêm trọng hơn những lời nói vừa rồi.

Vì không để cho thú nhân có cơ hội để lợi dụng, bọn họ lựa chọn bao vây tiêu diệt đoàn bộ binh thú nhân đang bị vây này trước rồi mới đi tìm kỵ binh của địch nhân quyết chiến.

Quyết sách này không sai, cho dù muốn đi tìm kỵ binh của địch nhân thì bộ binh cũng không đuổi kịp người ta.

Kỵ binh thì lại có hi vọng đuổi kịp địch nhân, nhưng vấn đề là đánh không lại người ta!

Chương 639 - Thống Soái Liên Quân (3)

Toàn bộ quân thường trực đều đang bị dây dưa ở tiền tuyến, lực lượng hiện giờ chỉ có 3, 5 đoàn kỵ binh + 5 Kỵ sĩ toàn được chắp vá từ khắp nơi trên đất nước, bọn họ nào có tự tin đi quyết chiến với kỵ binh thú nhân chứ?

Chuyện khó thì cứ để đó, làm chuyện dễ trước đã. Dù biết rõ là hành động của kỵ binh thú nhân đang phá hủy căn cơ của Vương quốc Warhammer, nhưng bọn họ cũng chẳng làm được gì.

Không thể hy sinh một cách uổng phí như vậy được, nếu đã không ngăn cản được địch nhân, vậy thì tiêu diệt quân đoàn bộ binh thú nhân này trước rồi tính.

Kế hoạch rất tốt, nhưng sau khi đánh thì bọn họ mới phát hiện là khúc xương này rất cứng. Doanh trại mà bộ binh thú nhân lựa chọn là nơi dễ thủ khó công, địa hình hạn chế binh lực tham dự tấn công.

Có được 70 vạn đại quân, nhưng Người Warhammer lại khó phát huy ra được ưu thế của binh nhiều tướng mạnh. Một mực giày vò tới bây giờ vẫn không thể đánh bại được địch nhân.

Số thú nhân còn sót lại trong lời nói của Tiago còn những hơn hai vạn người, so với binh lực lúc đầu cũng chỉ tổn thất có 6000-7000 ngàn.

Còn bên phía Vương quốc Warhammer thì lại thương vong đến hơn mấy vạn, quả thật là một trận thua lớn.

Nếu không nhìn thấy hy vọng thắng lợi, Tiago cũng sẽ không đề nghị rút lui cố thủ ở khu vực tây bộ của vương quốc.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là vì căn cơ của mọi người đã bị thú nhân phá hủy gần hết rồi, số còn lại cũng không giữ được. Tổn thất đã là sự thật, cũng là lúc nên chấp nhận thực tế rồi.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Joseph II lạnh lùng nói: "Lúc này muốn rời khỏi thì cũng phải xem thú nhân có đồng ý hay không đã?"

"Viện binh của liên minh không biết khi nào mới đến, nhưng viện binh của thú nhân thì đã tới đến. Bây giờ chúng ta rút lui thì đại quân ở tiền tuyến của Vương quốc sẽ tiêu đời!"

Không phải là ông ta chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, thật sự là với thế cục bây giờ, cho dù đại quân có muốn chấp hành chiến lược chuyển tuyến cũng khó.

Mấy chục vạn đại quân đồng thời di chuyển, đội ngũ hành quân dài bao nhiêu thì không cần nói cũng biết. Trận hình dài đằng đặc này lại bị lộ ở trước mặt địch nhân, nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ rồi.

Muốn chấp hành chiến lược chuyển tuyến thành công thì phải tổn thất vô số binh lực. Cho dù tổn thất hơn phân nửa cũng không phải là không thể.

Điều tồi tệ hơn là quân chủ lực đang cố thủ tiền tuyến của Vương quốc cũng sẽ bởi vì vậy mà biến thành một đội quân đơn độc, phải đối mặt với địch nhân tiền hậu giáp kích.

Nếu như may mắn có thể cầm cự được đến khi viện quân của Liên minh nhân tộc đến thì không nói. Nhưng nếu như chiến bại trước lúc đó, Vương quốc Warhammer sẽ bị tổn thất vô cùng lớn.

Nếu thực sự xảy ra trường hợp đó, có lẽ bọn họ còn có thể tranh giành danh hiệu Vương quốc yếu nhất trên đại lục. Một vài Công quốc có thực lực còn mạnh hơn bọn họ.

Địa vị quốc tế giảm xuống còn miễn cưỡng có thể chấp nhận. Nhưng thế cân bằng chính trị trong nước cũng sẽ bị phá vỡ, tập thể quý tộc ở đông bộ sẽ bị suy sụp, các quý tộc tây bộ vốn đang ở thế yếu sẽ lập tức nhảy ra tranh đoạt quyền chủ đạo.

Thực lực quyết định quyền nói chuyện, khi căn cơ của vương thất bị mất, quyền kiểm soát vương quốc của Joseph II chắc chắn sẽ suy giảm.

Cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, nhưng mà hậu quả để lại thì vô cùng lớn. Ví dụ như: để các quý tộc phía tây trong quân đội ở lại bọc hậu.

Nhưng mà sau khi sử dụng kế hoạch mượn đao giết người này thì các quý tộc ở vùng núi tây bộ sẽ càng xa lánh vương quốc. Cho dù có thi hành chiến lược chuyển tuyến thành công thì cũng rất khó nhận được sự ủng hộ toàn lực của các quý tộc tây bộ.

Có lẽ những người này sẽ trực tiếp từ bỏ luôn một vị Quốc vương như ông ta, sau chiến tranh sẽ đòi độc lập và xây dựng ra một quốc gia mới.

Những chuyện tương tự đã từng xảy ra rất nhiều lần trong lịch sử. Những quốc gia loài người ở phương bắc hiện giờ chính là những nước đã đòi độc lập từ Đế quốc Quang Minh.

Nhiều mô bản có sẵn như vậy, Joseph II không cho rằng các quý tộc tây bộ không biết bắt chước.

Dù sao sau chiến tranh thì thực lực của Vương quốc Warhammer sẽ bị tổn thất rất nhiều, toàn bộ Bình nguyên Warhammer đều sẽ biến thành một vùng phế tích, vấn đề tái thiết sau chiến tranh rất khó giải quyết rồi, căn bản không còn đủ sức phái binh trấn áp phản loạn.

"Bệ hạ, thế cục hiện giờ đã không lo được nhiều như vậy. Hậu cần của đại quân đã bị địch nhân làm gián đoạn, số lương thảo mang theo lại vô cùng có hạn, không thể cầm cự được thời gian quá dài."

"Viện binh của địch nhân đã tới rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian, quân đội sẽ khó di chuyển hơn."

Tể tướng Gaye khổ sở khuyên.

Chấm dứt tổn thất kịp thời là khả năng sinh tồn thiết yếu của mỗi một vị quý tộc ưu tú. Trước đó, mọi người muốn tổ chức đại quân quyết chiến với thú nhân là bởi vì cơ nghiệp của gia tộc vẫn còn, nhất định phải cố gắng ra sức bảo vệ.

Bây giờ đã không còn lại gì cả, tiếp tục liều chết cầm cự cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cho nên phải tính đến phương án giải quyết hậu quả.

Lợi ích của Vương quốc phải để sang một bên, trước mắt là phải cố gắng bảo toàn thực lực, để tránh bị đào thải trong bất ổn chính trị trong tương lai. ...

Vương cung Dapest, một buổi sáng sớm nọ, Hudson được mời tới nghị sự.

Tin tức thành Terence thất thủ đã được truyền tới, toàn bộ tuyến phòng thủ Terence hiện giờ chỉ còn lại một toà Phi Hùng bảo đang cố gắng cầm cự.

Từ những thông tin nhận được, có vẻ như tình hình trong Phi Hùng bảo cũng rất tồi tệ, ngoại thành và các pháo đài trực thuộc đều đã thất thủ, chỉ còn lại nội thành là nằm trong tay quân phòng thủ.

Nhưng không ai nói trước được tòa pháo đài này có thể kiên trì được bao lâu. Không chừng hiện giờ đã thất thủ rồi, chỉ là tin tức chưa được truyền về mà thôi.

Chương 640 - Thống Soái Liên Quân (4)

Thẳng thắn mà nói, thành Terence có cầm cự được đến bây giờ cũng đã là một cái kỳ tích. Dựa theo suy đoán của Hudson, thành Terence phải thất thủ từ nửa tháng trước rồi.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, vì giải vây cho Dapest, Người Mosey đã điều động binh lực từ tiền tuyến về đây, làm cho binh lực của quân thủ thành bị giảm xuống trên phạm vi lớn.

Tiếp theo là có rất nhiều công sự phòng ngự trong thành đều tồn tại những khuyết điểm nhỏ, chất lượng của công trình này cũng chỉ có thể nói là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Nhiều yếu tố bất lợi chồng chất như vậy, Hudson đương nhiên là không coi trọng nó rồi. Có thể cầm cự được đến hôm qua, quân phòng thủ đã biểu hiện rất xuất sắc rồi.

Từ sắc mặt của đa số người cũng có thể thấy được tâm trạng hiện giờ của mọi người đều không hề tốt đẹp gì, rất nhiều người hốc mắt hơi sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc rất nhiều.

Chắc là có hậu bối ở tiền tuyến, bây giờ tuyến phòng thủ đã sụp đổ, diễn ra thảm kịch người tóc bạc đưa kẻ tóc vàng.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, vào thời khắc quốc gia lâm nguy, những vị "đại cổ đông" như bọn họ nhất định phải thực hiện nghĩa vụ của mình.

Hudson là người cuối cùng bước vào hội trường, nhưng hắn lại không hề hoảng. Vừa nhận được thông báo thì hắn đã lập tức rời giường, cũng không phải là cố ý chậm trễ.

Đắm mình trong bầu không khí bi thương trong căn phòng, tâm trạng của Hudson cũng sa sút theo. Dưới sự hướng dẫn của người hầu, hắn ngồi xuống vị trí của mình rồi không nói một lời, buồn bã cũng với mọi người

Trầm mặc một hồi lâu, Tể tướng Herceg cố nén bi thống nói: "Người đã đến đủ rồi, như vậy hội nghị liền bắt đầu đi!"

"Tuyến phòng thủ Terence đã sụp đổ, với tình hình trước mắt của Công quốc thì rất khó xây dựng lại một tuyến phòng thủ mới để ngăn cản đại quân thú nhân xâm lấn."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đại quân thú nhân đã bắt đầu xuôi nam. Không được bao lâu liền sẽ phát sinh đại chiến bảo vệ thành Dapest lần thứ hai."

"Viện quân của Liên minh nhân tộc vẫn còn đang ở trên đường, cho dù hiện giờ có hối bọn họ tăng thêm tốc độ thì chúng ta cũng phải cầm cự được ít nhất là 10 ngày trở lên."

"Nên thiết lập kế hoạch phòng thủ như thế nào, mọi người nêu ý kiến của mình đi!"

Tể tướng Herceg có thể hồi phục nhanh như vậy làm cho Hudson đánh giá lão già này cao lên mấy phần.

Trưởng tử chết trên chiến trường, thứ tử lại bị vây trong Phi Hùng bảo không rõ sống chết, quả thực là không có bao nhiêu người có thể giữ được bình tĩnh như lão ta.

Nên biết là Tể tướng Herceg chỉ có hai đứa con trai mà thôi, ít nhất là bên ngoài chỉ có hai đứa này. Nếu như cả hai đều chết trên chiến trường, vậy thì thành quả mà lão ta dốc sức làm lụm chỉ đành chắp tay nhường lại cho người khác.

Người bình thường mà gặp phải tình huống này, khả năng cao là sẽ bật chế độ bất chấp. Nhưng vị này lại còn có thể tới chủ trì hội nghị, quả thực là tấm gương của mọi quý tộc.

"Trước khi xác định kế hoạch phòng ngự thì chúng ta còn phải chọn ra một vị chủ soái để thống soái toàn quân. Nếu không mỗi lần điều động quân sự đều do đám người chúng ta ra quyết định, lúc đó sẽ gây ra nhiễu loạn lớn."

"Ta đề nghị để Bá tước Hudson đảm nhiệm chủ soái của cuộc đại chiến này, phụ trách chỉ huy quân đội hai nước."

Lời nói của Bá tước Martins làm cho Hudson giật nảy mình.

Đúng là trong quân đội Mosey thiếu một vị thống soái có uy vọng cao, nhưng không có nghĩa là bọn họ không có sự lựa chọn. Bộ trưởng Bộ Quân vụ Bá tước Martins chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Cuộc chiến bảo vệ thành Dapest trước đó là do ông ta phụ trách chỉ huy. Phẩm chất quân sự khá nổi bật, trong hàng ngũ quan chức cấp cao của Công quốc Mosey như là hạc giữa bầy gà.

Bây giờ lại nhảy ra đề cử Hudson, không chỉ mang ý nghĩa Bá tước Martins đã từ bỏ, mà quan trọng hơn là chuyển giao quyền chỉ huy quân đội.

Tác chiến ở sân nhà mà lại giao quyền chỉ huy quân đội của mình cho người ngoài, sự quyết đoán này thực sự là vượt quá tưởng tượng của hắn.

Vừa dứt lời, đám người liền nhỏ giọng nghị luận. Nếu như Hudson không có mặt ở hiện trường trường, khả năng cao là đã có người nhảy dựng lên mắng hắn rồi.

Mọi người không lập tức đưa ra phản đối, ngoài EQ đủ cao ra, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là Bá tước Martins đã tỏ rõ lập trường của bản thân, ông ta không có hứng thú với vị trí thống soái.

Nếu như Hudson cũng bị bác bỏ, vậy thì ít nhất bọn họ cũng phải tìm ra một vị chủ soái mới được.

Đây là một chủ đề rất lúng túng, trong quân đội của Công quốc Mosey có hàng tá tướng lĩnh, nhưng người có danh vọng lại vô cùng ít ỏi.

Bá tước Fidelis cũng có mấy phần uy vọng trong quân đội, nhưng tiếc là quân đội của các tỉnh phía nam do vị này thống lĩnh trước đó đã bị quân đoàn Behemoth chà đạp một trận ở nửa đường.

Mặc dù không bị đại bại, nhưng một đội quân mười mấy vạn lại bị một quân đoàn của địch nhân đè đánh, chiến tích như vậy hiển nhiên là không đủ sức thuyết phục.

Người trong nhà đều không công nhận, quân viễn chinh lại càng không cần phải nói. Nếu như quân viễn chinh không chịu nể mặt, đến lúc đó chắc chắn sẽ phát sinh vấn đề trong khâu phối hợp của hai đội quân.

Đám cao chức của Công quốc Mosey không giống như Hudson, đánh không thắng thì hắn còn có thể chơi chiến lược chuyển tuyến, nhưng đám quý tộc này lại không có gan vứt bỏ Dapest để bước lên con đường lưu vong.

Bá tước Martins đẩy Hudson thượng vị hiển nhiên là đã tính đến trường hợp này, ông ta lần hợp tác này sẽ gây ra thêm rắc rối gì nữa.

Cho dù là tạm thời nhường quyền chỉ huy quân đội ra cho người ngoài, nhưng đây vẫn là quân đội của Công quốc Mosey. Cùng làm là bị mất mặt một chút mà thôi, lợi ích thực tế lại không bị tổn thất gì.

"Ta ủng hộ đề nghị của Bộ trưởng Martins, Bá tước Hudson chiến công hiển hách, từ khi nhập quân đến nay thân kinh bách chiến, chưa từng thất bại lần nào, là lựa chọn tốt nhất để thống soái toàn quân!"

Lời nói của Bộ trưởng Ngoại vụ Renato giống như đổ một chậu nước vào trong dầu sôi, căn phòng lập tức trở nên náo nhiệt.

Chương 641 - Thống Soái Liên Quân (5)

Điều thú vị là đám người này chỉ lén lút thảo luận nói ra ý kiến của bản thân mình, mà không có người công khai đứng ra biểu thị phản đối.

Người khác không phản đối, Hudson lại muốn phản đối. Mặc dù vị trí thống soái liên quân rất tốt, nhưng mà trách nhiệm cũng vô cùng trọng đại. Lỡ như thất bại, sợ là cơ hội để đùn đẩy trách nhiệm cũng không có.

Quan trọng nhất chính là chỉ có trách nhiệm mà không nhìn thấy chỗ tốt thực chất nào. Đánh thắng là đương nhiên, nhưng nếu đánh thua thì phải đánh mất đi thanh danh mà bản thân hắn đã dày công vun đắp.

Hudson đang chuẩn bị mở miệng phản đối thì bị Tể tướng Herceg chặn ngang nói trước: "Nếu tất cả mọi người đã không phản đối, vậy thì vị trí thống soái đại quân sẽ do Bá tước Hudson đảm nhiệm."

"Bá tước các hạ, vì an nguy của nhân tộc, mời các hạ nhất thiết phải đón nhận trách nhiệm này!"

Ngay cả đại nghĩa nhân tộc cũng lấy ra rồi, những người vốn đang nghị luận ầm ĩ đột nhiên lập tức yên tĩnh, người nào người nấy đều lặng lẽ nhìn Hudson.

Bọn họ chợt nhận ra rằng, dường như thảo luận về chủ đề này chỉ là mong muốn đơn phương của họ, người trong cuộc vẫn còn chưa gật đầu đồng ý.

Nếu như bị cự tuyệt thì tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Sự thay đổi tâm trạng đã ảnh hưởng trực tiếp đến thái độ của mọi người. Suy nghĩ hiện giờ của mỗi người không phải là làm cách nào để phản đối Hudson thượng vị, mà ngược lại, nên làm như thế nào mới đẩy hắn lên được. ...

Sau khi liên tục từ chối, Hudson vẫn không thoát khỏi vận mệnh trở thành thống soái liên quân.

Hắn có thể thống khoái cự tuyệt yêu cầu của Người Mosey. Nhưng tiếc là Người Mosey còn có hậu chiêu, tốn một cái giá thật lớn để khởi động ma pháp trận truyền tin, mời Caesar III làm thuyết khách.

Trước sự thuyết phục ngữ trọng tâm trường của lão đại, Hudson rốt cuộc vẫn không thể đứng vững trước áp lực, chỉ đành miễn cưỡng tình nguyện tiếp nhận củ khoai nóng bỏng tay này.

Nhưng không thể không thừa nhận Người Mosey thật sự rất dũng cảm, không sợ hắn tiêu cực biếng nhác sao.

Trên thực tế, bây giờ Hudson thực sự không dám giở trò. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì sau khi đại bại một trận thì con đường trở thành đại quý tộc của hắn cũng sẽ bị gãy.

Có lẽ chính vì nhìn thấu điểm này nên người Mosey mới phí hết tâm tư đẩy hắn thượng vị.

Năng lực đủ mạnh, lại không chia lợi ích của mọi người, còn bị vướng bận tiền đồ, hắn chắc chắn sẽ là một vị thống soái cố gắng nhất.

Làm thống soái liên quân có độ rủi ro cực cao, mặc dù chẳng có lợi ích gì nhiều, nhưng lại không phải là hoàn toàn không có.

Ví dụ như: Danh hiệu vinh quang.

Đánh thắng một trận, ít nhất cũng được Công quốc Mosey trao tặng cho một danh hiệu nguyên soái. Nếu như có được 1 trận đại thắng, không chừng ngay cả Vương quốc của mình cũng tặng cho một cái.

Trên đại lục Aslante, danh hiệu nguyên soái là đại diện cho vinh quang. Không phải người thân kinh bách chiến, không có chiến công chói sáng thì sẽ không được trao tặng.

Đặc biệt là những người lấy được danh hiệu nguyên soái trong những cuộc chiến chống lại dị tộc xâm lấn, đều được toàn bộ đại lục hoan nghênh.

Gần như tiệm cận với giới hạn nghề nghiệp của một người quân nhân, lại lên trên nữa chính là danh hiệu nguyên soái do Liên minh nhân tộc trao tặng, danh hiệu này có thể hưởng thụ đãi ngộ của nguyên soái ở bất kỳ quốc gia loài người nào.

Mặc dù danh hiệu nguyên soái mà Liên minh nhân tộc trao tặng rất vinh quang, nhưng những người lấy được đều là đại nhân vật lưu danh sử sách. Mỗi người đều có những đóng góp to lớn trong sự phát triển của loài người, bây giờ chẳng có người nào còn sống.

Khó khăn như thế nào thì ai cũng có thể tưởng tượng được. Dù sao chỉ là đánh bại thú nhân xâm lấn thì còn chưa đủ, ít nhất cũng được thống lĩnh quân đội nhân tộc tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân thì mới có cơ hội.

Hoặc là tham dự thêm một vài cuộc chiến chống lại dị tộc xâm lấn, tích lũy công tích chói sáng, lại có nhân duyên đủ tốt, thì mới có thể được hội đồng liên minh chấp thuận.

Đây là những điều mà Hudson thậm chí còn không dám nghĩ. Có thể mò được danh hiệu nguyên soái của một Công quốc là đủ để hắn khoe khoang rồi.

Nếu như may mắn nhận được danh hiệu nguyên soái của Vương quốc mình thì hắn sẽ nhảy lên trở thành tướng lĩnh quân sự quan trọng trong Vương quốc Alpha, hoặc có thể nói là một trong những người phát ngôn của quân đội.

Những vấn đề về xuất thân ban đầu của hắn cũng sẽ bị mọi người bỏ qua, và thống khoái tiếp nhận hắn tiến vào vòng tròn đại quý tộc.

Không giống như hiện giờ, cho dù Hudson lấy được vé vào cửa của đại quý tộc, nhưng có thể bước qua ngưỡng cửa được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Phúc họa song hành!

Trong khi hưởng thụ tiền lãi mà danh hiệu "Nguyên soái" mang lại, hắn cũng cần phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng.

"Tiếp nhận" cũng có nghĩa là coi trọng. Một khi phát sinh xung đột lợi ích, thậm chí là xung đột lợi ích tiềm ẩn, tất cả mọi người đều sẽ xem hắn như đối thủ cùng cấp.

Muốn tiếp tục giống như lúc trước là chuyện không thể nào. Một khi chiến tranh kết thúc, hắn chắc chắn sẽ bị mọi người chèn ép.

Đây là thử thách mà tất cả mọi người đều phải vượt qua khi muốn nhảy vọt giai cấp. Sự khác biệt chỉ là giai cấp bên dưới mềm mỏng hơn, cạnh tranh không kịch liệt như vậy.

Không cần phải phàn nàn, ít nhất là Vương quốc Alpha vẫn tồn tại khả năng có thể nhảy vọt giai cấp. Những quốc gia ở nội địa của loài người, nơi đánh trận giống như đang chơi nhà chòi, ngay cả cơ hội để nhảy vọt giai cấp cũng không có.

Toàn bộ đều phải dựa theo quy tắc trò chơi để tiến hành, cạnh tranh đều dùng thực lực. Cho dù có được muôn vàn tính toán, mọi loại đồi núi, thì cũng không hề có đất dụng võ.

Bánh gato trong nhà đã chia xong, vậy thì chỉ có thể ra ngoài tìm cơ hội. Sau khi thú nhân phát động chiến tranh thì có không quốc gia nội địa đã phái Kỵ sĩ nước mình tới tham gia quân đội.

Chương 642 - Lấy Thân Làm Mồi

Dựa vào tên tuổi của Hudson, quân viễn chinh cũng thu được không ít con em quý tộc đến tha hương nơi đất khách. Đáng tiếc là năng lực về mọi mặt đều vô cùng bình thường, đại đa số người đều chỉ giới hạn trong việc chỉ huy một đội 10 người.

Đại tài, có lẽ là có! Tiếc là danh vọng của Hudson còn chưa đủ tư cách để hấp dẫn những nhân tài này đến tìm nơi nương tựa.

Đương nhiên, Hudson càng muốn tin tưởng là nhân tài đều được bồi dưỡng mà thành.

Thiếu đi hệ thống tri thức truyền thừa, cho dù có thiên phú phi phàm thì cũng bị phế bỏ thôi.

Tại kỳ vị, mưu kỳ chính. (Ở chức nào thì nghĩ về công việc của chức đó.)

Trận chiến tranh này không dễ đánh, sau khi ngồi lên vị trí tổng chỉ huy liên quân, Hudson lập tức bắt đầu có đại động tác.

Đại quân thú nhân đều đang ở nửa đường, cho dù Người Mosey đã phá hư con đường một lần nữa thì cũng không dài được bao nhiêu thời gian.

Luyện binh là nhất định không còn kịp nữa, chuyện duy nhất có thể làm chính là tạm thời tích hợp hệ thống chỉ huy để cổ vũ sĩ khí của quân đội.

Việc triển khai chiến lược cụ thể được dựa trên một chữ: "ổn"
.

48 vạn quân của Công quốc Mosey cộng thêm 11 vạn quân viễn chinh, tổng binh lực đã sắp đạt tới 60 vạn.

Chỉ huy nhiều quân đội tác chiến như vậy quả thực là đang làm khó Hudson. Mặc dù hắn đã được lịch luyện trên chiến trường, nhưng bỗng chốc tăng lên nhiều quân như vậy, trong lòng hắn cũng không chắc lắm.

Nhìn qua là binh nhiều tướng mạnh, nhưng trên thực tế chỉ được hơn 10 vạn quân tinh nhuệ là biết chiến đấu. Đám còn lại chỉ mới tiếp thụ huấn luyện quân sự, khoảng hơn 20 vạn người là từng ra chiến trường.

Số còn lại thì không đề cập tới cũng được, sau khi thị sát trại lính một vòng. Hudson chỉ có thể dùng một câu để hình dung, đó là: "một lời khó nói hết" .

Không phải là nông nô vừa mới buông cuốc xuống thì cũng là dân tự do bị cưỡng chế nhập ngũ. Chắc là vì thiếu thốn nhân khẩu, nhằm góp đủ số lượng nên người dưới mới bất đắc dĩ chọn làm như vậy.

Dù sao, trong danh sách nhân khẩu của Công quốc Mosey cũng chỉ có hơn 8 triệu người, cho dù là ẩn giấu một phần dân số thì cũng lắm là hơn 10 triệu.

Chiến tranh đã tiến hành đến hiện tại, dù cho Người Mosey không tổn thất đến 1 triệu người thì cũng mất hết bảy tám trăm ngàn.

Tổn thất nhiều thanh niên trai tráng như vậy đương nhiên là sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến công tác trưng binh. Vì hoàn thành nhiệm vụ, bắt lính góp đủ số cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Những binh sĩ bị cưỡng ép điều động tới đây còn chưa kịp huấn luyện quân sự toàn diện, sĩ khí quân tâm và sức chiến đấu đều không thể trông cậy vào.

May mắn địch nhân là thú nhân, không phải là nhân tộc nội chiến. Nếu không để loại quân đội này ra chiến trường thì sẽ lập tức buông tay đầu hàng.

Cân nhắc tình hình thực tế của quân đội, Hudson dứt khoát quyết định chiến lược tác chiến trong tương lai của quân đoàn bộ binh sẽ là —— "Củng cố cứ điểm và chiến đấu thầm lặng" .

Không hy vọng có thể đại thắng, chỉ cần không gặp phải đại bại là được. Còn vấn đề tìm kiếm chiến cơ thì cứ giao lại cho quân đoàn kỵ binh.

Đều là bị hiện thực ép phải làm vậy, nếu không giải quyết được không quân của địch nhân, đại đa số chiến thuật đều khó có thể phát huy ra được tác dụng vốn có trên chiến trường. ...

"Phế vật, đều là một đám phế vật! Chuyện đơn giản như dụ địch xâm nhập mà cũng có thể bị biến thành một trận thua tan tác, các ngươi quả thực là..."

Behemoth Đại Đế giận dữ mắng chửi, hoàn toàn không giống với tình trạng thể chất mà một lão già 300 tuổi nên có.

Sự kiện về bí pháp trường sinh gây ra nhiều ồn ào không chỉ dẫn tới sóng to gió lớn trong xã hội loài người, mà còn có rất nhiều lão bất tử sắp hết thọ nguyên ở trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân cũng đang để mắt tới lão ta.

Nếu không vì bị uy nghiêm lâu ngày mà Behemoth Đại Đế tích lũy chấn nhiếp, sợ là đã có người trực tiếp tìm tới cửa đòi bí pháp rồi. Nhưng hiện giờ có thể nhẫn nhịn không có nghĩa là sau này cũng có thể.

Một khi những cường giả sắp hết tuổi thọ mà trở nên điên cường thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Đối mặt với loại thế cục bất lợi này, Behemoth Đại Đế cũng đang âm thầm phát sầu. Bí pháp đã được thi triển đến bước cuối cùng rồi, nhưng số lượng tế phẩm lại vượt qua dự đoán của lão ta.

Cường giả tán tu thì lác đác không có mấy, đại đa số cường giả đều đã gia nhập các thế lực lớn. Muốn tìm kiếm cường giả lạc đàn để hạ độc thủ cũng không phải là chuyện dễ.

Trong tình thế bất đắc dĩ, lão ta chỉ đành vươn tay về phía chiến trường. Đây chính là nơi duy nhất có thể giết rất nhiều người mà không làm cho người ngoài cảm thấy nghi ngờ.

Vì dẫn dụ càng nhiều cao thủ tới đây, sau khi tin tức về bí pháp được truyền ra, Behemoth Đại Đế liền dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, bỏ mặc cho tin tức này truyền bá.

Tiếc rằng kế hoạch không theo kịp biến hóa, cao thủ đã bị dẫn dụ tới rồi, nhưng mà số lượng lại nhiều hơn "một chút" so với dự tính của lão, chất lượng cũng vượt ngoài mong đợi.

Mặc dù cường giả tuổi cao không sánh bằng thời kỳ đỉnh phong, sức chiến đấu đã giảm đi rất nhiều, nhưng những người này cũng có ưu điểm của mình, tỉ như: Kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Ví dụ như: Đủ điên cuồng. Ai dám ngăn cản bọn họ truy tìm con đường trường sinh, người đó sẽ là địch nhân không chết không thôi của bọn họ.

Khi thực lực chênh lệch đến một trình độ nhất định, các loại chiến lược chiến thuật đều trở nên không còn đáng tin cậy. Rõ ràng chỉ muốn dụ địch xâm nhập, kết quả lại thật sự biến thành một trận thua tan tác, trở thành chuyện thường tình trên chiến trường.

Cá không bị dụ tới vị trí đặt bẫy, mà mồi câu đã bị địch nhân ăn hết rồi, chẳng trách Behemoth Đại Đế lại nộ khí xung thiên như vậy.

Chương 643 - Lấy Thân Làm Mồi (2)

Liều mạng đối đầu trực diện với địch nhân cũng không phải là không được, nhưng nhất định là một trận trao đổi không ngang hàng. Đại đa số người mà nhân tộc phái ra đều là mấy lão già đã sắp dầu hết đèn tắt, cho dù có tiêu diệt hết toàn bộ bọn chúng thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến thực lực của cả nhân tộc .

Cho dù những người này không chết ở trên chiến trường thì mấy năm sau mộ cũng xanh cỏ.

Cho dù Behemoth Đại Đế nguyện ý tập trung toàn bộ lực lượng của Đế quốc Thú Nhân để đi đổi mạng với các cụ nhất định phải chết trong một vài năm nữa, thì Tứ Đại Hoàng tộc còn lại cũng sẽ không đồng ý.

Huống chi, Ngũ Đại Hoàng Tộc vốn chính là mạnh ai nấy chỉ huy. Behemoth Đại Đế hiện cũng chỉ có thể chỉ huy những quân đội ở lân cận.

Quân số trên danh nghĩa có hơn mấy trăm vạn, nhưng chỉ cần là một người có một chút thực lực quân sự đều biết rõ, không thể nào có chuyện nhiều quân như vậy tập trung trong một doanh trại lớn.

Địch nhân cũng không phải người ngu, chỉ đứng ngây ngốc ở một bên nhìn xem họ điều binh khiển tướng. Nếu muốn thực hiện những điều chỉnh quân sự quy mô lớn ở tiền tuyến, cái giá phải trả sẽ là vô cùng đau đớn.

Còn không đợi đến khi quân đội tụ tập lại thì đã bị đã cho tan

70-80% binh lực rồi. Trong một cuộc đối đầu về lực lượng quân sự thuần túy, thực sự có rất ít hy vọng chiến thắng.

Nhằm dạy cho địch nhân một bài học, Behemoth Đại Đế chỉ đành sử dụng thủ đoạn cuối cùng, chuẩn bị sử dụng thủ đoạn siêu phàm để xoay chuyển thế cục bị động trước mắt này.

Tiếc rằng địch nhân đều là một đám lão hồ ly, sau khi đã đánh tan ba quân đoàn chủ lực mồi nhử liền lập tức quay đầu lao thẳng tới đại quân thú nhân ở gần đó, không thể đi theo kế hoạch của lão ta.

Dù có mắng chửi cũng không giải quyết được vấn đề, mấy ngày liên tiếp bị đánh bại, quân tâm sĩ khí đã tụt xuống đáy vực.

Cho dù Behemoth Đại Đế muốn truy cứu trách nhiệm chiến bại thì cũng không biết nên bắt đầu từ ai. Toàn bộ tướng lĩnh đều đồng thời bị đánh bại, tình huống như vậy chiến bại là phải, thắng lợi mới là khác loại.

"Bệ hạ, thực lực của địch nhân quá mạnh, số lượng cường giả theo quân của chúng ta quá ít, có thể nói là vừa ló đầu ra là sẽ bị địch nhân vây công, làm tổn hại quá nhiều sĩ khí quân tâm."

"Đặc biệt là trong quá trình đại chiến, các quan quân chỉ cần ló mặt ra chỉ huy chiến đấu đều sẽ khó thoát khỏi ma trảo của địch nhân..."

Abraham kiên trì giải thích.

Là một trong những tướng lĩnh bại trận, ông ta đã bị đánh bại mấy lần rồi. Bại nhiều đến mức thành thói quen.

Behemoth Đại Đế hung hăng trợn mắt nhìn Abraham một cái, tạm thời áp chế lửa giận trong lồng ngực. Nguyên nhân đều là thật, nguyên nhân lớn nhất mà đại quân thú nhân liên tục thất bại chính là vì có quá ít cường giả.

Nhiều khi chỉ sau một cuộc va chạm trực diện liền sẽ bị địch đánh bại. Đây cũng chính là nguyên nhân trực tiếp nhất làm cho rất nhiều các sĩ quan chỉ huy chiến đấu bỏ mạng.

Nếu dám dẫn đầu thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị giết, đến mức mà sau nhiều lần chiến bại, tỷ lệ sĩ quan chết trận vẫn còn ở mức cao, đặc biệt là các tướng lĩnh trung và cao cấp.

Sau khi thu nạp bại binh thì sẽ thật sự trở thành bại binh. Các quân đội bên dưới đã lần đầu tiên xuất hiện việc "thiếu sĩ quan" .

Vị trí sĩ quan vốn được "thú thú tranh đoạt " nay lại biến thành một củ khoai nóng bỏng tay. Chỉ cần nghe được 2 chữ "đề bạt" là có thể làm cho rất nhiều thú nhân toát hết mồ hôi lạnh.

"Ta không muốn nghe lời giải thích của các ngươi. Không phải ngày thường các ngươi rất có bản lĩnh sao? Mỗi ngày đều kêu gào đòi hủy diệt nhân tộc, muốn Đế quốc Thú Nhân trở lại vị trí bá chủ đại lục."

"Hiện giờ đã được như ý nguyện của các ngươi rồi, chiến tranh bộc phát, tại sao không đi thực hiện đi?"

"Ta nói cho các ngươi biết, địch nhân lần này rất tàn nhẫn. Bọn chúng sẽ không quan tâm các ngươi thuộc chủng tộc, bộ lạc nào, chỉ cần lộ ra dấu hiệu suy đồi, địch nhân sẽ giết thẳng một đường vào trong Đế quốc Thú Nhân."

"Cũng giống như cái cách mà bọn chúng đã hủy diệt rất nhiều dị tộc vậy, chúng ta sẽ bị gạch tên ra khỏi đại lục Aslante này."

"Cho dù có người còn sống thì cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, cả ngày đều phải nơm nớp lo sợ, run lẩy bẩy dưới ách thống trị của nhân tộc."

"Không muốn để xảy ra tình cảnh đó thì thể hiện bản lĩnh sự cho ta. Để cho địch nhân biết rõ thú nhân chúng ta cũng không phải hạng dễ trêu, để bọn chúng bỏ đi sự huyễn tưởng không hiện thực đó đi!"

Behemoth Đại Đế nghiêm nghị khiển trách.

Rõ ràng là sự thù hận do chính lão ta hấp dẫn tới, vậy mà khi đến trong miệng của lão lại hoàn toàn đổi vị, biến thành vấn đề của toàn bộ thú nhân.

Nguyên nhân gây ra không trọng yếu, mấu chốt nằm ở chỗ kết quả. Nếu đã ra tay, với sự thù hận giữa hai tộc người thú, chỉ cần có cơ hội hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, nhân tộc chắc chắn sẽ không chùn tay.

Người khác không rõ chuyện "bí pháp trường sinh", Nhưng một người trong cuộc như Behemoth Đại Đế lại biết rất rõ.

Lão ta tuyệt đối không thể nào giao thứ này ra được. Một khi giao ra, đám con cháu hậu bối của lão sẽ là người tạo phản đầu tiên.

Huống chi, chỉ cần nhìn vào loại bí pháp tà ác này liền biết là có tác dụng phụ cực mạnh rồi. Cho dù có giao ra thì người ta cũng sẽ không tin.

Khả năng cao là còn sẽ bị người ta nghĩ rằng: Đây là âm mưu mà lão ta đã chuẩn bị từ trước nhằm khơi dậy xung đột nội bộ của nhân tộc.

Ai bảo bí pháp này khó luyện như vậy?

Không chỉ phải có rất nhiều cao thủ cường giả để làm tế phẩm, mà còn phải chơi chết con trai mình để nó gánh chịu phản phệ dùm.

Điều kiện nhập môn đã đánh vỡ mộng tưởng của vô số người. Cho dù có năng lực hoàn thành, thì lại có mấy ai nguyện ý vì một bộ bí pháp không thể xác định được thật hay giả mà đần độn chơi chết một đứa con trai để thí nghiệm chứ?

Chương 644 - Lấy Thân Làm Mồi (3)

Càng hố hơn chính là một đứa hiến thân còn chưa đủ, nhất định phải có nhiều con trai mới không có thể đảm đương nổi nhiều phản phệ như vậy.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục Aslante này, kẻ có thể thỏa mãn toàn bộ điều kiện chỉ là lác đác không có mấy. Một bí pháp đã được xác định từ đầu là không thể thi triển đương nhiên là sẽ không làm cho mọi người cảm thấy hài lòng.

"Bệ hạ, muốn dẫn dụ địch nhân mắc câu, dựa theo cách làm trước đây sợ là không thể nào phát huy được tác dụng."

"Trừ phi áp dụng thủ đoạn phi thường, để cho bọn chúng có lý do không thể không đến. Nếu không, rất khó dẫn dụ bọn chúng vào bẫy."

Đề nghị của Abraham làm cho Behemoth Đại Đế biến sắc."Lý do không thể không đến" rõ ràng là đang ám chỉ để lão ta lấy thân làm mồi để câu cao thủ nhân tộc.

Behemoth Đại Đế vốn định cự tuyệt, nhưng lời vừa ra đến miệng thì lại bị nuốt vào.

Trong mấy ngày gần đây, đại quân thú nhân đã tổn thất rất nhiều. Thậm chí số binh sĩ tử trận còn vượt qua mấy tháng trước đó cộng lại.

Ngay cả quân đoàn tinh nhuệ của Ngũ Đại Hoàng tộc cũng đã bị địch nhân lật đổ mười đội. Những quân đội còn chưa quyết chiến trực diện với quân địch đã bị dọa đến run lẩy bẩy.

Nếu như tình trạng này tiếp tục kéo dài, có thể dẫn dụ cao thủ nhân tộc vào trong cạm bẫy hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là đại quân thú nhân ở tiền tuyến sẽ phải xong đời.

Liên tục chiến bại, nói bọn quan binh dưới trướng không có oán khí là chuyện không thể nào.

Mặc dù ngoài miệng mọi người không nói gì, nhưng trong thâm tâm có lẽ đều đang chào hỏi tổ tông của Behemoth Đại Đế.

Có thể áp chế được trong thời gian ngắn, nhưng nếu tích tụ quá lâu thì cuối cùng cũng sẽ có ngày bộc phát.

"Được, lần này ta sẽ đích thân tọa trấn trung quân!"...

Vương quốc Warhammer, Tỉnh Atreus.

Chậm chạp không thể hạ gục được bộ binh thú nhân, quân đội của Vương quốc Warhammer đã nhận ra rằng mình đã bị lừa, chỉ đành phải thi hành chiến lược chuyển tuyến.

"Cái gì?"

"Người Mosey đều là đám lợn sao, thà bỏ mặc tuyến phòng thủ Terence thất thủ cũng không phải binh đi tiếp viện?"

Sự kinh ngạc của Joseph II cũng không làm cho mọi người đồng tình.

Chiến tranh rất tàn khốc, vì giành được thắng lợi cuối cùng, trả bất cứ giá nào đều là đáng giá.

Bỏ mặc tuyến phòng thủ Terence thất thủ chắc chắn không phải là mong muốn của Người Mosey. Tiếc rằng sau khi cuộc chiến bảo vệ thành Dapest kết thúc thì tuyến phòng thủ Terence chỉ còn lại hai tòa thành trì độc lập.

Tuyến phòng thủ đã biến thành tuyến không thể phòng thủ, cũng đi giá trị chiến lược vốn có. Chỉ còn lại hai tòa thành độc lập không có đủ giá trị chiến lược là không đáng để đánh cược quốc vận để cứu viện.

Không giữ được thì bỏ mới là việc làm hoàn toàn đúng đắn, tránh cho việc lại lâm vào cục diện bị mặt động về mặt chiến lược một lần nữa.

Những chuyện tương tự cũng từng xảy ra ở Vương quốc Warhammer. Mục đích của việc đại quân thi hành chiến lược chuyển tuyến là để chạy tới vùng núi tây bộ dễ phòng thủ thủ, mà không phải chạy tới tiền tuyến để tiếp viện tuyến phòng thủ thép.

Đó gần giống như sự lựa chọn của người Mosey, điểm khác biệt là Công quốc Mosey không có đủ chiều sâu chiến lược, vì vậy chỉ có thể cố thủ ở vương đô liều chết với thú nhân.

Tất cả mọi người đều đưa ra lựa chọn hợp lý nhất, chẳng qua lần này Công quốc Mosey không cẩn thận hố Vương quốc Warhammer một cú. Mặc dù là vô tâm, nhưng Joseph II vẫn khó chấp nhận.

Sau khi nhổ xong cây đinh cuối cùng, ở trước mặt đại quân thú nhân có hai lựa chọn: Tiếp tục xuôi nam tấn công Công quốc Mosey; hoặc là tây tiến đánh Vương quốc Warhammer.

Lựa chọn của Đế quốc Thú Nhân là toàn bộ đều muốn. Một đường xuôi nam tiếp tục xâm lấn Công quốc Mosey, một đường thì đi thẳng về phía Tây tăng cường tiến công Vương quốc Warhammer.

Tiền tuyến đột nhiên tăng thêm hơn ba mươi vạn quân địch, dù là ai thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy không hề dễ chịu.

Nghĩ tới thế cục tồi tệ hiện giờ đều là bị đồng bọn hố, Joseph

II đầy một bụng lửa.

Nếu không phải Người Mosey phế vật, để đại quân thú nhân đi vòng qua hậu phương của họ rồi phát động tấn công, tình hình của Vương quốc Warhammer chắc chắn sẽ không nát nhanh đến vậy.

Nghĩ tới đây, ông ta liền đố kị Vương quốc Alpha. Mọi người vốn đã nói xong là sẽ cùng nhau trở thành "nát huynh nát đệ", hai người đều bị đánh cho bầm dập, kết quả lại có 1 người chạy trước.

Có lẽ số lượng binh sĩ tử trận của Vương quốc Alpha sẽ không hề ít hơn hai nước còn lại, nhưng từ đầu đến cuối lại có thể ngăn cản đại quân thú nhân ở lại Bắc Cương, thiệt hại chủ yếu chỉ là một vài tỉnh thành phía bắc.

Căn cơ ở hậu phương không bị trọng thương gì, cho dù tổn thất ở tiền tuyến có lớn đến mức nào, chỉ cần qua mấy năm thời gian là có thể khôi phục lại.

Không giống như hai kẻ xui xẻo là họ và Công quốc Mosey, không chỉ binh sĩ thương vong thảm trọng, mà số lượng bình dân cũng bị tổn thất rất nhiều. Cuộc chiến kéo dài đến giờ, số lượng nhân khẩu mà hai nước thiệt hại đã lên đến hàng trăm vạn.

Không chút khách khí mà nói, nếu như sau cuộc chiến này mà nhân khẩu của hai nước có thể còn lại một nửa đã là được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Hiển nhiên, đây là một loại hi vọng xa vời.

Dựa theo cách chơi hiện giờ của đại quân thú nhân, không đợi chiến tranh kết thúc thì đại binh nguyên Warhammer đã biến thành một bãi đất trống.

Hơn 10 triệu người không thể sống yên thân, biến thành công cụ của địch nhân, và đang không ngừng cắn nuốt những mảnh tịnh thổ cuối cùng của Vương quốc Warhammer.

Những tổn thất do chuyện này gây ra hoàn toàn không thể ước tính được. Hệ thống chính trị, kinh tế, văn hóa đã bị địch nhân phá hủy toàn diện.

Nếu không có nhiều thập kỷ để nghỉ ngơi và phục hồi, Vương quốc Warhammer sẽ khó khôi phục nguyên khí. Đối với một quốc gia mà nói, thiệt hại nặng nề như vậy là một đòn đả kích trí mạng không thể nghi ngờ.

Chương 645 - Lấy Thân Làm Mồi (4)

Đặc biệt là trước ngưỡng cửa của đại kiếp vạn năm, trong tay không đủ thực lực, đi ngủ đều không yên ổn!

Trên thực tế, Joseph II vốn không suy tính sâu xa như vậy. Cái mà Vương quốc Warhammer cần là hiện tại, còn tương lai như thế nào, đợi sau khi vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này rồi mới nghĩ cũng không muộn.

"Bệ hạ, chuyện đã xảy ra rồi. Bây giờ thảo luận quyết sách của Người Mosey là sai hay đúng cũng đã không có ý nghĩa gì."

"Chuyện phiền phức nhất hiện giờ chính là kỵ binh thú nhân. Đại quân của chúng mới đi chưa đầy trăm dặm thì đã bị địch nhân đánh lén bảy lần, tổn thất hơn nghìn người."

"Rõ ràng là thú nhân đã thay đổi chiến thuật quen thuộc lúc trước, không còn trực tiếp liều mạng với chúng ta nữa. Mà chia đại quân ra thành nhiều tốp nhỏ, lấy đoàn làm đơn vị để theo đuôi chúng ta."

"Một khi phát hiện sơ hở liền lập tức phát động đánh lén, sau mỗi lần xuất thủ đều sẽ lập tức rút lui, tuyệt đối không ham chiến. Chúng ta đã nhiều lần tổ chức phản công, nhưng cuối cùng cũng không bắt được địch nhân."

"Thoạt nhìn mỗi lần tập kích chúng ta không bị tổn thất gì nhiều, nhưng những tổn thương về mặt sĩ khí quân tâm thì lại không thể nào bù đắp được."

"Khi sĩ khí của quân đội chúng ta giảm xuống đến một mức độ nhất định, địch nhân sẽ phát động cường công với quy mô lớn, định. . ."

"Cấp báo!"

"Cấp báo "

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Tiago đang phân tích thì bị một những tiếng cấp báo đột nhiên xuất hiện cắt ngang.

Nhìn xem bức chiến báo trong tay, sắc mặt Joseph II càng trở nên âm trầm hơn. Sau khi do dự một lúc, ông ta liền phẫn nộ nói: "Ngươi nói không sai, sau khi sĩ khí của quân ta bị giảm xuống thì địch nhân đã phát động một cuộc tấn công với quy mô lớn!"

Tiên đoán bất hạnh trở thành sự thật, Tiago cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Ông ta cũng không muốn lời của mình lại linh như vậy.

Tiếc rằng đây là kết quả của việc phân tích hợp lý, Tiago chỉ có thể ăn ngay nói thật. Lý trí nói cho ông biết, loại tin xấu này sẽ còn xảy ra vô số lần trong tương lai.

Theo lý mà nói, Vương quốc Warhammer có hơn 60 vạn đại quân thì vẫn còn đang chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt binh lực.

Nhưng binh nhiều không có nghĩa là thực lực mạnh, hiện giờ đã có chừng mười mấy vạn đại quân thú nhân tiến vào Vương quốc Warhammer, hơn nữa đa phần đều là kỵ binh.

Thoạt nhìn thì có vẻ như Vương quốc Warhammer đang chiếm ưu thế về mặt binh lực, nhưng lại hoàn toàn rơi vào thế bị động về mặt chiến lược. Cho dù có sử dụng đến chiến lược chuyển tuyến thì cũng là nguy cơ trùng trùng.

Đáng sợ hơn là bọn họ không có lựa chọn nào khác, hiện giờ không chuyển tuyến, tương lai muốn chuyển cũng không có cơ hội.

Không phải là họ không nghĩ tới việc cố thủ chờ cứu viện, nhưng vấn đề là đại quân tiêu hao quá nhiều vật tư, chuyện này không có cách nào giải quyết được.

"Bệ hạ, đây là âm mưu quỷ kế của địch nhân. Bọn chúng đang định kéo chúng ta ở lại vùng đồng bằng, chuẩn bị tạo cơ hội để sau này tấn công tây bộ của Vương quốc ta."

"Nếu như thần đoán không sai, đối tượng tấn công chủ yếu của Đế quốc Thú Nhân lần này chính là chúng ta, Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha chỉ là tiện thể bị đánh mà thôi!"

Tể tướng Gaye nghiêm túc nói.

Đối với đối Vương quốc Warhammer mà nói, chiến lược của Đế quốc Thú Nhân chắc chắn là một cuộc thảm họa.

Trở thành mục tiêu chính của kẻ thù cũng mang ý nghĩa là tình hình sau này của họ sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn.

Sau khi nhận thức được điểm này, tất cả mọi người đều bắt đầu nghĩ biện pháp đối phó. Đáng tiếc là trên đời không có thuốc hối hận.

Sau khi thở dài một hơi, Joseph II chậm rãi nói: "Bộ Ngoại vụ tiếp tục hối thúc Liên minh nhân tộc, chúng ta cần tiếp viện, tiếp viện và tiếp viện!"

"Đồng thời tăng cường liên hệ với Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey. Đặc biệt là Vương quốc Alpha, bọn họ hiện giờ đang phát động một cuộc phản công."

"Nếu như có thể thuyết phục được bọn họ chuyển hướng phản công sang phía tây, làm bộ như muốn chặt đứt đường lui của đại quân thú nhân, làm xáo trộn chiến lược của thú nhân thì sẽ càng tốt hơn."

"Truyền lệnh xuống, lập tức phái quân đoàn thứ 41, 43, 46, 48 đi tiếp viện. . .". . .

Công quốc Mosey, Hudson một lòng cầu ổn, nhưng cũng không ngồi yên đợi địch nhân đánh tới. Một mặt hắn phái người đi xây dựng công sự phòng ngự, một mặt lại bắt đầu chủ động tìm kiếm chiến cơ.

Dựa theo tình báo điều tra được, có khoảng hơn 80 vạn đại quân thú nhân xuôi nam, chỉ tính riêng quân đoàn chủ lực tinh nhuệ đã có 15 quân đoàn.

Chỉ nhìn vào số liệu trên giấy thôi là liên quân nhân tộc đã ở vào thế yếu rồi. Hiện giờ không có người nào có thể hạn chế hậu phương của thú nhân, vì vậy bọn chúng có thể hoàn toàn yên tâm xuất binh chiến đấu.

Trong tình thế địch mạnh ta yếu này cũng có chỗ tốt. Tác động trực tiếp nhất là những lời chỉ trích về việc Hudson đảm nhiệm chủ soái trong nội bộ Công quốc Mosey đã tuyệt tích chỉ trong vòng một đêm.

Ở trước mặt sinh tồn, mặt mũi không có giá trị. Để một vị thường thắng tướng quân đảm nhiệm chủ soái là lựa chọn tốt nhất để cải thiện cơ hội chiến thắng mà không cần phải tăng thêm quân số

Vì giành được thắng lợi, Người Mosey chỉ đành hạ cái tôi xuống. Ngay cả Đám quý tộc vốn cao cao tại thượng cũng có thể hạ cái tôi xuống, chạy đi làm lính trinh sát.

Đều là bị ép phải như vậy, Kỵ binh Griffin đã bị tổn thất đến mức chỉ còn lại hạt giống. Các quý tộc sở hữu Ma thú phi hành liền trở thành vật thay thế.

Đáng tiếc là số lượng thật sự quá ít, chỉ có thể nhìn chầm chầm động tĩnh đại quân chủ lực của thú nhân, những cuộc điều tra cục bộ thì vẫn phải nhờ đến lính trinh sát trên mặt đất.

Vì tăng cường hiệu suất truyền tin tình báo trở về ngay lập tức, người dẫn đội đã đổi hết thành các quý tộc có vật cưỡi ma thú.

"Quân đội của Ngũ Đại Hoàng Đình thú nhân không hành động chung với nhau sao?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Chương 646 - Kế Hoạch Đánh Lén

"Đúng vậy, Bá tước các hạ. Hiện giờ đại quân thú nhân đã chia ra làm năm nhóm, tới từ những con đường khác nhau."

"Khoảng cách của mỗi nhóm nằm trong khoảng từ 30-50 dặm, tương đương với gần một ngày lộ trình, chắc là vì có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Địch nhân rất cảnh giác, Người Ưng vẫn luôn bay tuần tra trên bầu trời, gió thổi cỏ lay ở xung quanh mấy chục dặm đều rất khó giấu được ánh mắt của bọn chúng."

". . ."

Quý tộc đảm nhiệm lính trinh sát thật sự là rất khác biệt, không chỉ có thể mang đủ tin tình báo trở về, mà còn có thể tiến hành phân tích, sàng chọn và rút ra những tin tức có tác dụng.

Đáng tiếc là loại "Lính trinh sát" xa xỉ này chỉ có thể dùng được trong những thời khắc nguy cấp. Thời kỳ bình thường mà dám hành hạ các quý tộc lão gia như vậy thì chắc là người ta sẽ tạo phản mất.

"Phần tình báo này rất quan trọng. Tử tước Kenny vất vả rồi! Đi xuống nghỉ ngơi trước đi, sau này còn phải làm phiền các hạ."

Hudson khách khí nói.

Sau khi điều tiết trong chốc lát, hắn đã chấp nhận sự thật rằng đại quân thú nhân đã chia binh ra. Nếu như 80 vạn đại quân đồng thời hành động, chiều dài của đội ngũ sẽ lên đến hàng chục dặm.

Chỉ cần hơi bất cẩn một chút, bị quân đội nhân tộc đánh lén, sẽ lập tức phát sinh bi kịch đầu đuôi khó mà gặp nhau. Cho dù có có trinh sát Người Ưng có thể phát hiện ra địch nhân trước, thfi việc điều động quân đội cũng sẽ rất phiền phức.

Cho dù là thuận buồm xuôi gió, thời gian đại quân tiêu hao ở trên đường cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Trong quân đội luôn có một quy tắc: Nhân số càng nhiều thì tốc độ hành quân càng chậm.

Dưới bối này này, chia binh chính là lựa chọn tốt nhất. Thoạt nhìn thì có vẻ như khoảng cách ở giữa khá xa, nhưng đó là vì đường xá không tốt của Công quốc Mosey gây ra.

Con đường chính thích hợp cho việc tiến quân thì khoảng cách là xa như vậy. Tạm thời mở ra một con đường thì đã quá muộn, trừ phi có dũng khí bỏ qua đường lớn đi đường nhỏ, nếu không cũng chỉ đành chấp nhận.

Trên bản đồ đã đánh dấu vị trí của 5 con đường, đám tướng lĩnh cao tầng đều bu lại, cẩn thận quan sát địa đồ, định tìm kiếm kế sách phá địch.

"Bá tước Hudson, năm đội đại quân của địch nhân cách nhau quá gần, nếu dùng kỵ binh thì có thể đến trong vòng 1 giờ."

"Muốn đánh lén bọn chúng, trừ phi chúng ta có thể kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn. Nếu như chiến thế lâm vào cảnh giằng co, địch nhân sẽ lập tức tập hợp lại."

"Xem ra địch nhân là dự liệu được chúng ta sẽ đánh lén, nên đã sớm đề phòng."

Bá tước Martins buồn bực nói.

Cơ hội đánh lén không còn, đây chắc chắn là một tin xấu đối với liên quân đang ở thế bất lợi.

"Các hạ nói không sai, địch nhân an bài như vậy, muốn đánh lén là chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng dù có khó cỡ nào thì đây cũng là cơ hội."

"Chỉ cần lừa được lính trinh sát Người Ưng, để quân đội mai phục từ trước, vậy thì chúng ta sẽ có ít nhất là một tiếng rưỡi thời gian để chiến đấu."

"Xét đến vấn đề Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân không hòa thuận, chủ soái của mỗi Hoàng tộc chắc chắn sẽ cân nhắc đến lợi ích của tộc mình trước rồi mới tính đến việc gửi binh tiếp viện, thời gian thực tế của chúng ta sẽ càng dài hơn."

"Nhưng chỉ cần dựa vào thời gian một tiếng rưỡi để tính là được. Muốn đánh bại quân địch trong một khoảng thời gian như vậy là không có hy vọng."

"Nhưng nếu hạ thấp kỳ vọng xuống, chỉ là gây hỗn loạn cho địch nhân, kéo dài tốc độ tiến quân của chúng thì không khó."

"Nếu như thời gian phát động đánh lén là vào buổi tối thì còn có thể gây ra thiệt hại lớn hơn nữa. Dọc đường đi có không ít lâu đài quý tộc bị bỏ hoang, chọn mấy chỗ để binh lính ẩn nấp chắc là không khó?"

Hudson bình tĩnh nói.

Suy nghĩ vấn đề theo hướng khác nhau thì kết quả cuối cùng cũng sẽ không giống nhau. Lợi dụng việc chia binh địch nhân để đánh bại quân địch là rất khó, nhưng muốn gây ra hỗn loạn lại vô cùng dễ dàng.

Dù là chỉ kéo dài được một ngày thời gian thì cũng có nghĩa là địch nhân sẽ tiến công muộn một ngày.

Hudson đã tính rồi, trong tình huống con đường chính bị phá hủy, đại quân thú nhân sẽ mất ít nhất 13 ngày để đến được thành Dapest.

Thời gian để kẻ thù tấn công về cơ bản chỉ còn lại một tháng. . Chỉ cần đảm bảo đại quân không bị đánh bại trong vòng một tháng là viện quân của Liên minh nhân tộc sẽ đến.

Có thể nói, hiện giờ mỗi một ngày đều cực kỳ quan trọng đối với cả hai bên, nó trực tiếp quyết định vận mệnh tương lai của Công quốc Mosey.

"Giấu binh sĩ thì đúng là không khó, nhưng muốn giấu được trinh sát Người Ưng thì chúng ta chỉ có thể phái thêm một chút quân đi đường nhỏ vào ban đêm."

"Vì lý do an toàn, tốt nhất là số lượng mỗi đội quân đều không được cao hơn 1000 ngàn."

"Đồng thời còn phải là kỵ binh tinh nhuệ thì mới có thể cam đoan có thể thoát khỏi sự truy sát của địch nhân sau khi đánh lén thành công."

"Số lượng binh lực ít như vậy, cùng lắm chỉ có thể gây ra một chút hỗn loạn nhỏ mà thôi, khó có thể gây ra nhiều thiệt hại cho kẻ địch."

"Một khi bị địch nhân quấn lấy, còn có rủi ro bị tiêu diệt toàn quân."

Bá tước Fidelis phản đối.

Làm vị tướng lĩnh cẩn thận, ông ta không có hứng thú đảm nhiệm những nhiệm vụ quân sự rủi ro như vậy.

Mặc dù tính cách cẩn thận này đã làm cho ông ta bỏ lỡ rất nhiều chiến cơ, nhưng cũng khiến cho ông ta thoát khỏi rất nhiều nguy cơ.

Trong cuộc dã chiến lần trước với Quân đoàn Behemoth, ông ta cũng dựa vào loại tư duy cẩn thận này nên mới có thể cầm cự và bảo vệ được đại bộ phận binh lực dưới sự tấn công dồn dập của địch nhân.

Nhưng cũng bởi vì loại tính cách cẩn thận này, ông ta không dám mang Kỵ sĩ đoàn theo Kỵ binh Behemoth sau khi bọn chúng rút lui, cũng bỏ lỡ một cơ hội để tiêu diệt Quân đoàn Behemoth.

Chương 647 - Kế Hoạch Đánh Lén (2)

"Bá tước Fidelis, mạch suy nghĩ của ông là đấu pháp truyền thống. Địch nhân mà chúng ta đang đối mặt hiện giờ là thú nhân, bọn chúng không xứng để chúng ta tuân thủ quy tắc kỵ sĩ."

"Mang theo cả Vong Linh pháp sư, bố trí một số tế đàn bí ẩn ở giữa đường, những tên thú nhân đã chết chính là tế phẩm tốt nhất. Còn lại thì để vong linh sinh vật từ từ chơi với thú nhân đi."

"Ven đường còn có thể bố trí một số cạm bẫy, nếu như bị kỵ binh của địch nhân truy kích thì cứ dẫn bọn chúng vào những nơi có cạm bẫy là được."

"Cụ thể nên làm thế nào, ta nghĩ tốt hơn là nên nhờ đoàn pháp sư tư vấn, có lẽ họ sẽ có cách tốt hơn."

"Trong cuộc đại chiến lần trước, chúng ta đã xác định việc trang bị tên nỏ loại nhỏ cho kỵ binh có thể phát huy ra tác dụng không tưởng tượng nổi, lần này cũng có thể tiếp tục."

"Đặc biệt là lúc nhắm vào kỵ binh thú nhân, sử dụng tên nỏ để công kích sẽ có hiệu quả tốt hơn. Chỉ cần giày vò địch nhân nhiều lần thì cũng sẽ gây ra tổn thất làm cho bọn chúng cảm thấy đau lòng."

Hudson bình tĩnh nói.

Theo hắn thì Ma pháp nỏ chính là "súng kíp" phiên bản đại lục Aslante, nếu như không phải vì chi phí quá đắt, nó đã có thể đưa văn minh nhân loại bước vào kỷ nguyên vũ khí nóng rồi.

Nhưng mặc kệ chi phí cao đến đâu, khi một quốc gia chế tạo mà không quan tâm về giá thì nhất định có thể làm ra thành quả.

Sau khi Hudson đảm nhiệm chủ soái liền lập tức yêu cầu nhóm Nhà giả kim ở Vương đô toàn lực chế tạo. Trước mắt đã sản xuất được 15 cây mỗi ngày, sản lượng giống như hạt cát trong sa mạc.

Đúng là sản lượng rất ít ỏi, nhưng dựa vào sự cống hiến của các quý tộc và trang bị có sẵn trong quân thì vẫn là góp đủ hơn 3000 cây ma pháp nỏ loại nhỏ.

Nếu như trong một trận đại chiến gồm mấy trăm ngàn người, số lượng ma pháp nỏ loại cỡ ít ỏi này sẽ không đáng giá được nhắc tới. Nhưng nếu là trong một cuộc chiến đấu nhỏ giữa các quân đoàn kỵ binh thì đây chính là một đại sát khí. ...

Vào lúc giữa trưa, mặt trời đang treo lơ lửng ở chính giữa bầu trời, ánh nắng dịu nhẹ rọi xuống mặt đất, xua tan đi cái giá lạnh của mùa đông.

Hai đội quân đã sắp xếp trong đội hình đang gặp nhau trong một vùng đồng bằng rộng lớn. Hai bên từ từ rút ngắn khoảng cách, bầu không khí lạnh lẽo bao trùm giữa đất trời.

Behemoth Đại Đế tọa trấn trong đại doanh của trung quân, lão ta đang đứng nghiêm dưới soái kỳ, trông không có vẻ gì là già nua ốm yếu cả.

Giờ phút này, lão đang dùng ánh mắt sắc bén để quan sát địch nhân xuất hiện ở phía chân trời.

Mặc dù lấy thân làm mồi, nhưng để khiến màn trình diễn chân thực hơn, lần này lão ta đã tập trung toàn bộ quân tinh nhuệ ở phụ cận.

Tổng cộng là 35 quân đoàn tinh nhuệ, còn có vô số quân đoàn pháo hôi đếm không xuể.

Đội hình như vậy đã đủ để đánh một trận đại chiến diệt quốc.

Nhưng đội ngũ trước mắt chỉ là một bộ phận binh lực của song phương mà thôi, còn là tinh nhuệ của một nhà.

Nếu như có thể tiêu diệt được đội quân nhân tộc này trong một cuộc chiến, thì tuyến phòng thủ của Vương quốc Alpha sẽ mỏng như tờ giấy, và những vùng đồng bằng rộng lớn sẽ mặc cho bọn chúng ngao du.

"Bộ binh xuất kích, cận thân chiến đấu với địch nhân!"

Behemoth Đại Đế hạ lệnh.

Thú nhân tinh thông cận chiến, trong nhiều cuộc đại chiến, lựa chọn đầu tiên của bọn chúng chính là nhanh chóng tiếp cận rồi triển khai chém giết cận thân.

Nhưng mà, đại quân nhân tộc đang tiến tới lại bỗng nhiên dừng bước.

Chẳng biết từ lúc nào, trên bầu trời lại xuất hiện thêm một vầng thái dương, nguyên tố lửa ở trong đất trời đang điên cuồng phun trào, Linh mục thú nhân dày dặn kinh nghiệm vội vàng kêu lên:

"Bệ hạ, mau tránh ra. Đây là cấm chú —— Liệt Diễm Địa Ngục!"

Nghe được 2 chữ "cấm chú", Behemoth Đại Đế lập tức chuồn đến hậu phương, sau khi liên tục lùi lại mấy dặm mới dừng.

Thân pháp nhanh nhẹn đến mức gần như nằm ngoài tầm nhìn của mắt thường, quả thật là một vị cường giả.

Mặt trời đỏ rực từ trên trời giáng xuống, nhưng mục tiêu không phải là soái kỳ, mà là quân đoàn bộ binh Người Gấu hạng đang đi đầu tiên.

Mặc dù tất cả mọi người đều đã nghe được lời nhắc nhở của Linh mục Thú nhân, nhưng né tránh cấm chú là chuyện nằm ngoài khả năng của những thú nhân bình thường.

Trong sự thiêu đốt của liệt diễm, vô số binh sĩ Người Gấu còn không biết xảy ra chuyện gì thì bị hôi phi yên diệt, ngay cả áo giáp trên người đều bị nóng chảy.

Một quân đoàn Người Gấu đầy đủ biên chế đã biến mất, dư âm của liệt diễm vẫn còn đang lan đến gần những đội quân thú nhân ở lân cận.

Trực tiếp đi diện kiến Thú Thần thì còn tốt, thảm nhất là những binh sĩ thú nhân bị liên lụy và không thể chết ngay lập tức, bị nướng thành heo sữa quay, trước khi chết còn có thể ngửi được mùi thơm của thịt mình.

Cho dù mọi người đã quen với chuyện sinh tử, nhưng kiểu chết vẫn vượt qua vượt quá khả năng chịu đựng của rất nhiều thú nhân.

Behemoth Đại Đế tuổi già cũng đang nổi giận trong lòng, vừa rồi khi nghe được hai chữ "Cấm chú" thì lão ta liền chạy thoát thân, làm mất hết hình tượng anh minh thần võ của bản thân.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, lão ta liền thầm mắng mình ngu xuẩn. Chưa lấy được bí pháp trường sinh, cường giả nhân tộc sao có thể hạ sát thủ với lão ta được chứ?

Nói trắng ra là, bây giờ "cấm chú" mà thấy lão ta thì cũng phải đi đường vòng.

Behemoth Đại Đế cũng đang rất tức giận với đoàn Linh mục thú nhân. Giận chó đánh mèo chỉ là phụ, mấu chốt là biết địch nhân chuẩn bị thi triển cấm chú mà cũng không chịu ra tay quấy nhiễu.

Chuyện này thật sự là làm khó Linh mục thú nhân rồi,"Liệt Diễm Địa Ngục" tới quá nhanh, ngay cả cơ hội để ra tay quấy nhiễu cũng không có.

Địch nhân có thể phóng thích cấm chú nhanh như vậy thì chỉ có một lời giải thích: Số lượng cường giả đủ nhiều.

Chương 648 - Kế Hoạch Đánh Lén (3)

Tốc độ thi triển cấm chủ được quyết định bởi năng lượng. Cấm chú cần một lượng năng lượng rất khủng bố, thời gian thi triển đương nhiên là sẽ không ngắn.

Nhưng đó chỉ là đối với cá nhân mà thôi, khi một đội hình Ma pháp sư khổng lồ liên hợp xuất thủ, thời gian tích tụ năng lượng sẽ bị rút ngắn đi rất nhiều.

Từ tình huống vừa rồi đến xem thì địch nhân không chỉ tập hợp một nhóm Ma pháp sư hệ hỏa liên hợp xuất thủ, mà còn sử dụng rất nhiều Ma tinh thạch hệ hỏa, còn nhờ vào Ma pháp trận để tăng tốc quá trình tích lũy năng lượng.

Linh mục thú nhân còn chưa kịp giải thích rõ ràng với Behemoth Đại Đế thì ở đất trời lại bắt đầu tích tụ nguyên tố gió. Nhìn thấy cảnh này, đoàn Linh mục liền vội vàng ra tay quấy nhiễu.

Nhưng tiếc là mọi chuyện đều đã muộn rồi, ngay khi bọn chúng vừa xuất thủ quấy nhiễu nguyên tố, trên bầu trời đã xuất hiện vô số những lưỡi đao gió lấp lóe.

"Đây là cấm chú hệ gió —— Địa Ngục Phong Nhận Vũ, mau nằm xuống!"

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, lời nhắc nhở của lão Linh mục lại chậm hơn một tí xíu.

Những lưỡi đao gió bay đầy trời đã lao vào trong đại quân thú nhân và bắt đầu thu hoạch sinh mạng. Kỵ binh là quân đoàn thảm nhất, đứng cao nhìn xa, ngồi càng cao thì chết càng thảm.

Những lưỡi đao gió bay đầy trời như thể đang trình diễn một điệu múa vậy, chẳng qua người khác thưởng thức vũ đạo thì cần tiền, mà thú nhân thưởng thức vũ đạo lại phải trả bằng mạng sống.

So với chiêu Liệt Diễm Địa Ngục trước đó, phạm vi bao trùm của Địa Ngục Phong Nhận Vũ rõ ràng là lớn hơn một chút, diện tích che phủ khoảng chừng mấy vạn mét vuông.

Muốn phá hủy một tòa thành trì thì còn kém xa lắm, nhưng trong trường hợp này thì lại gây ra được một lượng sát thương không hề nhỏ.

Lần lượt bị cấm chú tấn công, đoàn Linh mục nhà mình lại chẳng có tác dụng gì, dưới sự chi phối của cảm xúc khủng hoảng, đại quân thú nhân vốn đã không tuân theo kỷ luật giờ liền lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Behemoth Đại Đế lúc này vẫn còn đang đắm mình trong đòn cấm chú của địch nhân vô pháp tự kiềm chế, lão ta kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

Đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ lão lại được thấy lại cấm chú.

Lão vốn định răn dạy đoàn Linh mục vô năng, nhưng khi nhìn thấy số lượng Linh mục ít ỏi theo quân, lời vừa ra đến khóe miệng thì lại bị nuốt vào.

Trông cậy vào mấy trăm tên Linh mục thú nhân đi đối kháng với mấy ngàn Ma pháp sư chất lượng cao của nhân tộc thì quả thực là đang làm khó thú.

Dù chỉ là quấy nhiễu thi pháp thôi cũng đã nằm ngoài phạm vi năng lực của Linh mục. Ai bảo lần này nhân tộc lại chịu đầu tư như vậy, phái một nhóm lớn cường giả ra trận.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Behemoth Đại Đế cũng sẽ không tin là nhân tộc vẫn còn nhiều lão bất tử còn sống như thế.

Cho dù có tập trung toàn bộ Linh mục trong Đế quốc Thú Nhân lại thì cùng lắm chỉ có thể quấy nhiễu đối phương thi pháp. Có lẽ cũng chỉ vào lúc Đế quốc Thú Nhân ở thời kỳ đỉnh cao, thống trị toàn bộ đại lục thì mới có lực lượng để áp chế đoàn Ma pháp sư này của địch nhân.

"Rút!"

Behemoth Đại Đế quyết đoán hạ lệnh.

Địch nhân không tuân theo quy củ, lão ta cũng không muốn ở lại chỗ này để bị đánh tiếp nữa.

Khả năng liên tục phóng thích cấm chú là không lớn, nhưng địch nhân chỉ mới thi triển cấm chủ hệ lửa và hệ gió thôi, còn có mấy hệ khác vẫn còn chưa thi triển nữa.

Theo lý mà nói, chỉ cần có 20 vị Ma đạo sư hoặc là hơn 10 vị Đại ma đạo sư liên thủ, lại có thêm một lượng lớn Ma pháp sư cùng hệ liên thủ là có khả năng thi triển ra được cấm chú.

Nhưng đó chỉ là loại cấm chú thuộc loại kém nhất, không chỉ uy lực bị giảm xuống, ngay cả thời gian thi pháp cũng lâu hơn bình thường.

Hai chiêu cấm chú vừa rồi của nhân tộc tích tụ nhanh như vậy, uy lực cũng không phải là nhỏ, chắc chắn là có không ít cường giả xuất thủ.

Cho dù đã bỏ qua hai hệ, nhưng Behemoth Đại Đế vẫn không dám ở lại tái chiến. Đặc biệt là sau khi cảm nhận được một chút xíu ma pháp ba động thì lão ta lại càng không dám ở lại chỗ này lâu hơn nữa.

Trong chiến tranh, người chết là chuyện bình thường, nhưng không thể để cho các binh sĩ chết oan uổng như vậy.

Một phát cấm chú liền giết hơn vạn quân tinh nhuệ, nếu như để cho các Ma pháp sư khác hệ của nhân tộc thay phiên nhau thi pháp, sợ là quân tinh nhuệ mà lão ta mang ra sẽ bị thiệt hại hơn phân nửa.

Lần này lão ta tới là để dụ địch, không phải là tới để cống hiến chiến tích cho địch nhân.

Nếu như để đi mất toàn bộ đội quân này, thực lực của Đế quốc Thú Nhân sẽ bị giảm xuống 30%. Cuộc chiến sau đó cũng không cần phải đánh tiếp nữa.

"Behemoth Hoàng muốn chạy, mau đuổi theo!"

Một tiếng hô lớn truyền ra, Kỵ sĩ đoàn lớn tuổi liền trực tiếp xông ra ngoài. Khí thế một đi không trở lại trông như một ngọn núi cao đang đè ép đại quân thú nhân.

Ở trước mặt trường sinh, bất kỳ tên thú nhân nào dám ngăn cản bước tiến của họ đều sẽ phải cảm thấy hối hận khi đã bước chân vào thế giới này.

Giờ khắc này, những cao thủ đỉnh tiêm xưa nay hiếm gặp lại trở thành đại quân tiên phong, một cuộc đồ sát thật sự đã bắt đầu.

Những binh sĩ thú nhân chịu trách nhiệm bọc hậu còn chưa rõ chuyện ra sao thì đã trở về với vòng tay ôm ấp của Thú Thần rồi.

Nếu như không vì chiến trường quá hỗn loạn, không tìm được vị trí của Behemoth Hoàng, có lẽ "các cụ" này đã bỏ qua đại quân và giết tới đó rồi.

"Toàn quân xuất kích!"

Sau khi phản ứng lại, Nguyên soái Campbell vội vàng hạ lệnh.

Nếu xét về sự thù hận thú nhân, Vương quốc Alpha chắc chắn là người đứng đầu. Quân đội Vương quốc làm sao có thể bỏ qua loại cơ hội đánh rắn dập đầu này chứ?

Kỵ binh của địch nhân thì không cần nhắm tới, mấy tên này chạy nhanh lắm; Nhưng còn đám bộ binh chỉ có hai cái đùi thì Nguyên soái Campbell nhất định sẽ không bỏ qua.

Chương 649 - Ác Ma Vương

Quân địch đã mất hết sĩ khí, sức chiến đấu giảm chỉ còn 20-30%. Tiêu diệt toàn bộ thì có lẽ không thực tế, nhưng đánh cho tàn phế thì vẫn có hy vọng.

Binh bại như núi đổ, đây là lần đầu tiên sau hơn một trăm năm qua mà Behemoth Đại Đế cảm nhận được cái gì gọi là vội vàng chạy thoát thân.

Lão ta còn nghĩ rằng phải chiến đấu một trận ra trò thì mới có thể từ từ rơi xuống thế hạ phong, sau đó lại sử dụng chiến lược chuyển tuyến để dụ địch mắc câu.

Đáng tiếc, dù rằng đa mưu túc trí, nhưng Behemoth Đại Đế vẫn đánh giá thấp sức hấp dẫn của bí pháp trường sinh.

Đám cao thủ nhân tộc bị dẫn dụ lần này, bất kể là số lượng hay chất lượng, cũng đều vượt qua dự đoán của lão ta.

Đại quân tổn thất nặng nề thì không nói, những cạm bẫy đã được bố trí sẵn cũng chưa chắc sẽ chôn cất được bao nhiêu địch nhân.

Behemoth Đại Đế nhìn đám người đang bay trên trời ở phía sau, lão ta không khỏi tăng nhanh tốc độ.

Cảnh tượng này thật sự là quá tàn nhẫn. Quân đoàn Người Ưng phụ trách tập kích và quấy rối quân địch từ trên không trung, nhằm tranh thủ thời gian cho đại quân rút lui, nhưng lại bị đám lão bất tử kia đánh cho máu thịt vương vãi khắp bầu trời.

Nhìn thấy đám Thiên Không kỵ sĩ và Đại ma đạo sư đang trên không trung, trong lòng Behemoth Đại Đế chỉ còn lại một chữ —— khổ!

Đều là vì lão tổ tông bại gia, nếu như Đế quốc Thú Nhân không bị suy sụp thì cũng không đến mức bị nhân tộc bắt nạt như hiện giờ.

Cũng không thể phái cao thủ đi ra chặn đường.

Mặc dù bên cạnh Behemoth Đại Đế cũng có cao thủ có cùng đẳng cấp thủ hộ, thậm chí ngay cả bản thân lão ta cũng không yếu hơn những tên kia, nhưng mà số lượng hai phe chênh lệch thật sự là quá nhiều.

Lý trí nói cho lão ta biết, Hoàng đình Behemoth phải vất vả lắm mới tích góp được một chút vốn liếng, đừng nên làm cho phá sản.

Cuộc chiến đuổi trốn vẫn còn đang tiếp tục, nhưng mà số lượng quân đội đi theo bên cạnh Behemoth Đại Đế lại càng ngày càng ít, truy binh của địch nhân cũng càng ngày càng gần.

Một đường đào vong, không biết đã có bao nhiêu binh sĩ thú nhân phải trả giá bằng cả mạng sống vì chặn đường địch nhân, tranh thủ thời gian cho lão ta chạy trốn.

Những hành động này đều do các tướng lĩnh trung thành tự động tổ chức. Nhưng kẻ mang ý đồ xấu đã sớm nhận thức được mục tiêu mà đám truy binh này nhắm đến chính là Behemoth Đại Đế, nên đã thoát khỏi đội ngũ từ trước đó rồi,

Dù biết rõ những hành động này của đám thuộc hạ dòng chính cũng chẳng có ý nghĩa gì, Behemoth Đại Đế chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Mồi nhử không phải dễ làm như vậy, một khi khiến cho địch nhân phát hiện ra không thích hợp thì sẽ phí công nhọc sức.

Đều là lão hồ ly lớn tuổi, đã từng chứng kiến đủ loại cảnh tượng. Những kẻ có thể sống đến từng tuổi này đều không phải là kẻ vớ vẩn.

"Sắp rồi, sắp tới rồi!"

Đích đến đã ở gần ngay trước mắt, trong mắt của Behemoth Đại Đế lóe ra ánh sáng hy vọng.

Nhanh một chút, nhanh hơn một chút nữa. Chiến thú Behemoth tăng tốc, bỏ lại đại quân ở phía sau, chỉ có một phần nhỏ cao thủ có thể đuổi kịp.

"Tình hình có chút không đúng, địch nhân lại chạy thoát khỏi đại quân, trong số những kẻ này thật sự có Behemoth Hoàng ao?"

"Hư hư thật thật, thật thật giả giả."

"Năng lực dụng binh của lão già Behemoth Hoàng cũng không kém, trong này sợ là có trá!

"Morrison, ông là người hiểu rõ về vị đối thủ cũ này nhất. Có ý kiến gì không?"

Một vị Đại Ma đạo sư mở miệng nói.

Làm một trong những cường giả đỉnh cao trong Vương quốc Alpha, còn là thành viên của vương thất đã thoái ẩn. Morrison đã đối phó với thú nhân trong hơn nửa đời người, đã từng tham gia không biết bao nhiêu trận chiến dịch to to nhỏ nhỏ.

Ông ta hiểu rất rõ Behemoth Hoàng, chỉ còn thiếu mỗi việc quan tâm lão ta ăn gì mỗi bữa nữa thôi.

"Dù sao cũng là bá chủ uy tín lâu năm, có một vài thủ đoạn đặc biệt cũng có thể hiểu được."

"Dặn mọi người cẩn thận một chút đi, phát hiện ra chuyện không ổn thì trực tiếp xuất thủ."

"Ta cảm thấy dường như địch nhân đang cố ý dẫn chúng ta đến nơi này, có lẽ trong sơn cốc phía trước có vật gì đó đang chờ chúng ta."

Lời nói của Morrison làm cho sắc mặt của mọi người trở nên ngưng trọng hơn.

Nhưng đã đến bước này rồi, không thể nào từ bỏ được. Thực lực mang đến cho mọi người rất nhiều tự tin.

Nhiều cao thủ hàng đầu tụ tập như vậy, ngay cả khi Đế quốc Thú Nhân để vài tên cường giả Thánh vực mai phục ở nơi này thì bọn họ cũng có thể đối phó được.

Trên đại lục Aslante này, không có địa phương nào là bọn họ không thể đi. Nếu như phải nói là có thì có lẽ chỉ có Đảo rồng trong truyền thuyết.

"Ầm ầm!"

Tiếng nổ cực lớn vang lên, cát đá bay tứ tung trong sơn cốc, đưa tay không thấy năm ngón tay.

Sự kinh biến này làm cho đoàn người Behemoth Đại Đế đã chạy vào trong sơn cốc lập tức biến sắc. Địch nhân còn chưa vào, nhưng đòn công kích của địch nhân đã đến trước một bước.

"Bệ hạ, dường như địch nhân đã cảm nhận được cái gì đó rồi, nên bọn chúng mới không vội vã vào theo."

"Chúng ta bắt đầu huyết tế thôi!"

"Ở khoảng cách này, sau khi Thâm Uyên Chi Môn mở ra, bọn chúng cũng sẽ không thoát được."

"Nếu như cứ tiếp tục để cho bọn chúng thăm dò như vậy nữa, những tế phẩm mà chúng ta dày công chuẩn bị đều sẽ bị hủy hoại, sợ là không thể dẫn tới đủ nhiều ác ma cường đại."

Lời nhắc nhở của lão Linh mục đã lập tức khiến cho Behemoth Đại Đế tỉnh ngộ.

"Được, ngươi tới chủ trì đi!"

"Những người khác chuẩn bị sẵn sàng, một khi Thâm Uyên Chi Môn mở ra thì chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này."

"Tuyệt đối không được do dự, Ngoài Linh mục ra, toàn bộ sinh linh đều sẽ trở thành đồ ăn của lũ ác ma."

"Một khi bị ác ma khóa chặt khí tức thì sẽ rất phiền phức."

Chương 650 - Ác Ma Vương (2)

Nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của Behemoth Đại Đế, đám người nhao nhao gật đầu. Bọn họ cũng không muốn thưởng thức một bữa tiệc lớn được chuẩn bị riêng cho những cường giả nhân tộc.

Một bài ca dao cổ xưa phát ra từ trong miệng Linh mục, trên tế đàn xuất hiện những khe hở nhỏ xíu, những hạt máu tỏa ra hơi thở tà ác trên mặt đất đang trôi vào trong khe hở.

Một nhóm thiếu niên nam nữ bị binh sĩ áp giải tới đây rồi lần lượt bị cắt cổ tay, ào ào bị cắt lấy lấy cổ tay, máu tươi chậm rãi chạy dọc xuống huyết sào, dưới sự xâm nhiễm của máu tươi, trông nhưng một dòng Thâm Uyên Minh Hà.

Ở phía bên kia của khe hẹp như thể được rải ma túy vậy, đám Ác ma ở lân cận đều lập tức lao tới.

Con nào con nấy đều chen lấn xô đẩy để tranh vào trong khe hẹp, cố gắng vượt qua kết giới để thưởng thức thịnh yến.

Tiếc là bọn chúng vừa thò đầu ra liền bị không gian loạn lưu thôn phệ, giống như là một lời cảnh cáo dành cho kẻ ngoại lai: Người vượt qua ranh giới sẽ chết!

Nhưng một chút khó khăn như vậy rõ ràng không thể dọa được lũ Ác ma tham lam. Mỗi ngày bọn chúng đều phải hấp thụ bầu không khí hỗn loạn trong vực thẳm, những cảm xúc tiêu cực đã được phóng đại đến vô hạn.

Không gian loạn lưu đã cắn nuốt một số Ác ma, nhưng vẫn còn có rất nhiều Ác ma đang liên tục chui vào, vết nứt không gian cũng đang không ngừng được mở rộng trong sự nỗ lực của bọn chúng.

Nhìn thấy cảnh này, lão Linh mục mỉm cười, giống như đang thưởng thức một khúc nhạc tuyệt mỹ.

Rồi lại đột nhiên ngưng thần, tự lẩm bẩm: "Vừa rồi chết mất mười mấy người, số lượng kíp nổ có chút không đủ dùng, không có cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất của những giọt máu này."

"Thôi, dù sao cũng khó thoát khỏi cái chết, chết ở đây càng có ý nghĩa hơn!"

"Chắc là bệ hạ cũng sẽ không phản đối, nếu như là thân tín quan trọng thì cũng không được bệ hạ giao cho nhiệm vụ hẳn phải chết này."

"Mấy người các ngươi lập tức đi triệu tập toàn bộ binh sĩ trong sơn cốc tới đây, ta có chuyện muốn phân phó."...

Khí tức tà ác vừa phát ra, nhóm cao thủ nhân tộc vốn còn đang do dự có nên vào tiến vào sơn cốc hay không đã lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Hình như là khí tức Thâm Uyên, xem ra trong sơn cốc này thật sự đang ẩn giấu một chuyện gì đó, hay là chúng ta cứ ném một chiêu cấm chú vào thử đi?"

Morrison cười ha hả đề nghị.

Đám lão già này chính là những người duy nhất có thể nói chuyện phóng thích cấm chú một cách nhẹ nhàng như vậy.

"Thôi đi, Morrison. Ông và Behemoth Hoàng có huyết hải thâm cừu, chúng ta không phản đối ông muốn nhân cơ hội này để chơi chết lão ta, nhưng ít nhất cũng phải chờ đến khi ép hỏi ra bí pháp trường sinh đã."

Một vị Đại ma đạo sư có dáng người gầy gò tức giận trả lời.

Bọn họ đều là những kẻ sắp xuống lỗ, bí pháp trường sinh ở gần ngay trước mắt, nếu như không bắt Behemoth Hoàng để ép hỏi một trận thì ai có thể cam tâm?

"Kurt, ngươi đang vu oan cho người tốt đấy. Nếu Behemoth Hoàng dễ bị giết như vậy thì lão ta cũng sẽ không sống được tới giờ."

"Động tĩnh của Cấm chú lớn như vậy, chỉ cần chúng ta giảm tốc độ xuống lúc thi triển thì lão bất tử kia chắc chắn sẽ né được."

"Huống chi, Tộc Behemoth cũng còn có một chút nội tình. Theo ta được biết, trong tay Behemoth Hoàng có một món áo giáp thuộc loại Thần khí. Cho dù lão ta không thể phát huy ra toàn bộ uy lực thì Thần khí cũng sẽ không bị phá vỡ dễ dàng như vậy."

"Miễn là lão ta không bị trúng phải một loại cấm chú tấn công đơn mục tiêu thì sẽ không chết được. Mà muốn ép hỏi bí pháp trường sinh thì phải đánh lão thừa sống thiếu chết trước đã."

Morrison vội vàng tiến lên giải thích.

Chuyện có liên quan đến "trường sinh " thì không thể để cho mọi người hiểu lầm được.

Đám cao thủ ở chỗn này đều là người quyền cao chức trọng chủ, dục vọng cầu sinh vô cùng mãnh liệt. Ai dám cản bọn họ truy tìm con đường trường sinh thì người đó chính là địch nhân không chết không thôi của họ.

"Morrison nói không sai, Behemoth Hoàng không dễ chết như vậy. Đều đã đến nước này rồi, cẩn thận một chút là luôn luôn đúng."

"Tòa sơn cốc này quá quỷ dị, tử khí dày đặc, không phải là thứ mà một sơn cốc bình thường nên có, vừa nhìn liền biết đây là dùng núi thây biển máu đắp nặn mà thành."

"Còn có cả khí tức tà ác Thâm Uyên, không chừng nơi này còn có một khe hở liên thông đến Thâm Uyên. Nếu không xuất thủ ngăn cản, lỡ như để Behemoth Hoàng thả một đám quái vật ra ngoài này thì sẽ rất phiền phức."

"Cấm chú thì không cần, ném vài chiêu ma pháp siêu giai vào trước thăm dò là được rồi."

Một vị lão Ma pháp sư mặt mũi hiền lành phụ họa nói.

Kinh nghiệm phong phú chính là sự khác biệt, nhiều cường giả hội tụ ở nơi này như vậy, cho dù Behemoth Hoàng có giấu diếm như thế nào cũng bị người ta nhìn ra vấn đề.

Đám người liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Có một số việc chỉ cần nghi ngờ thôi là đã đủ rồi, căn bản không cần đến chứng cứ.

Chỉ trong nháy mắt, sơn cốc lại tiếp tục đất rung núi chuyển, trông như sắp bị lật úp lại vậy.

"Ma pháp siêu giai hệ thổ—— Thiên Phiên Địa Phúc!"

Nhìn thấy địch nhân phát động công kích, Behemoth Đại Đế đang giấu ở trong mật đạo của sơn cốc đã vội vàng xông ra ngoài, ngoài đầu lại nhìn mật đạo đang sắp sụp đổ.

Bên ngoài sơn cốc đều là địch nhân, giờ phút này mà lao ra ngoài thì chính là đang giao hàng tới cửa. Dù biết là trong sơn cốc thì rất có thể sẽ trở thành đối tượng công kích đầu tiên của Ác ma nhưng lão ta không có lựa chọn nào khác.

"Lũ nhân tộc rác rưởi đáng chết, lão tử nguyền rủa các ngươi..."

Tiếng mắng chửi vừa mới vang lên, Behemoth Đại Đế liền bị ép phải ngừng lại.

Vô số Ác ma vừa từ trong khe hở Thâm Uyên chui ra ngoài, đang giương nanh múa vuốt lao về phía bọn chúng, con nào con nấy đều đang phát ra những tiếng cười "Khặc khặc" tà ác.

Chương 651 - Ác Ma Vương (3)

Ánh mắt của lũ ác ma này trông như những kẻ đã bị đói bụng ba ngày trời, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đống sơn trân hải vị.

"Chạy!"

Ý nghĩ này vừa được nảy sinh, đám người liền không chút do dự lao nhanh ra ngoài.

Địch nhân bên ngoài cầu bí pháp trường sinh, trước khi chưa lấy được thì sẽ không hạ sát thủ với bọn họ, nhưng lũ Ác ma trước mắt này thfi khác, bọn chúng chỉ cần huyết nhục và linh hồn.

Ngay khi đám thú nhân thoát đi, toàn bộ sơn cốc liền bị lật úp lại, bụi đất, đá rơi bay đầy trời, làm cho lũ Ác ma đang chảy nước miếng kia biết cái gì gọi là cạp đất mà ăn.

Lão Linh mục nhìn thoáng qua tế đàn đã bị lật tung rồi thầm mắng một tiếng hỏng rồi. Không có tọa độ của tế đàn chỉ dẫn, muốn xuyên qua thời không loạn lưu một cách chính xác là chuyện gần như không thể nào làm được.

Chỉ bằng trước lũ Ác ma trước mặt này thì còn không đủ tư cách đồng quy vu tận với đám cường giả nhân tộc ở bên ngoài.

"Tiểu Behemoth, là ngươi đã triệu hoán bổn vương tới đây sao?"

Nghe được giọng nói vô lễ này, lão Linh mục không những không buồn mà còn âm thầm lộ ra một nụ cười vui mừng.

Cuối cùng cũng triệu hoán được một con Ma vật có chút năng lực, có thể tiêu diệt được đám cường giả nhân tộc ở bên ngoài hay không thì không biết, nhưng ít nhất cũng có thể tranh thủ đủ thời gian cho lão chạy trốn.

"Đúng vậy, Ma Vương đại nhân!"

Con quái thú chín đầu quơ quơ cái cánh có mọc răng nanh rồi khẽ gật đầu, trông nó rất hài lòng với cách xưng này, rồi lại hỏi:

"Tại sao đám tế phẩm ở bên ngoài đều già như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết bổn vương thích linh hồn và huyết nhục tinh khiết nhất sao?"

Nghe được câu hỏi này, trong lòng lão Linh mục thầm mắng một tiếng ngu xuẩn.

Cảnh tượng trước mắt đã nói cho lão ta biết, tên Ma vương mặt là loại không có đầu óc.

Ngay cả tình huống cũng không thèm quan sát mà đã mặc định địch nhân bên ngoài là tế phẩm của mình. Còn muốn linh hồn tinh khiết, nằm mơ đi thôi!

Thật sự coi lão ta là tín đồ của Ác ma, có thể trả giá hết thảy mọi thứ để được Ác ma ban lực lượng à!

"Ma Vương đại nhân, những kẻ bên ngoài chỉ là một trong số các tế phẩm mà thôi, ngài cứ thỏa thích hưởng dụng trước đi."

"Nơi này là vị diện vật chất, muốn bao nhiêu linh hồn tinh khiết cũng có, đợi..."

Còn chưa nói hết câu, những đòn công kích ma pháp đầy trời đã ập tới.

Hiển nhiên là toàn bộ tình hình trong sơn cốc đã bị bại lộ ra ngoài. Đối mặt với một đám Ác ma, cường giả nhân tộc sẽ không nương tay.

"Nhân loại đáng chết, các ngươi đang tìm chết sao! Đi theo bổn vương ra ngoài xé nát đám rác rưởi này!"

Con Ác ma vương ở bên cạnh lão Linh mục thẹn quá thành giận quát lớn, sau đó liền mang theo đám tiểu đệ còn sót lại xông ra bên ngoài.

Nhân lúc song phương đang hỗn chiến, lão Linh mục vội vàng xé rách một tấm không gian quyển trục để chạy trốn, trong khoảnh khắc đã ở bên ngoài 10 dặm.

Không gian ma pháp sư vốn rất thưa thớt, người có thể chế tạo ra quyển trục thuấn di lại càng ít hơn.

Dùng một tấm thì thiếu một tấm, đây là phần thưởng mà lão Linh mục thu hoạch được trong một hoạt động thám hiểm, vẫn luôn trân tàng cho tới bây giờ.

Lập tức na di ra ngoài 10 dặm quả thực là chí bảo đào mệnh, vấn đề duy nhất là không thể khống chế được vị trí.

Cũng giống như lão Linh mục hiện giờ, lão ta vô cùng đen đủi, trực tiếp bị ngã thì không nói, còn na di đến con đường mà bọn họ vốn đã chạy qua trước đó.

Vừa mới đứng lên, còn chưa kịp ổn định thân thể, bên tai lão ta đã truyền đến những tiếng la giết.

"Dịch chuyển ra chiến trường rồi."

Dù lão ta có biết thì cũng vô dụng, đại thương của đám kỵ sĩ nhân tộc đã đâm về phía lão ta.

Tránh thoát một thương thì lại có một thương khác, để một tên Linh mục chơi chơi ma pháp cận thân vật lộn với Kỵ sĩ, hơn nữa còn bị một đám người đánh hội đồng, thật sự là không lưu đường sống nha.

Sau khi thi triển Ma pháp thuẫn chống đỡ được mấy lần công kích liền bị người ta đâm chết, một thân thực lực còn chẳng phát huy ra được 10%.

Đám Ác ma vừa mới xông ra sơn cốc liền bị đông đảo cường giả nhân tộc bao vây, sau đó cả đám đều trợn tròn mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhận thức vừa mới đánh lừa Ác ma. Rất nhiều cường giả nhân tộc đều chơi trò giấu đi khí tức của bản thân, nếu không phải tận mắt nhìn thấy là sẽ không phát hiện ra.

Vốn cho rằng đám người bên ngoài chính là huyết thực chuẩn bị riêng cho bọn chúng, nào ngờ mới vừa ngoi đầu lên thì đã biến thành mộ phần.

Gã Ác ma vương cầm đầu cũng đang vô cùng lo lắng. Là người nhập cư trái phép, thực lực của gã ta bị áp chế rất nhiều, trong lúc thích ứng với quy tắc của thế giới mới, có rất nhiều thủ đoạn đều không thi triển ra được.

"Nhân loại ngu xuẩn, hãy mau đầu hàng trước Ma vương Dragon vĩ đại, dâng lên linh hồn và huyết nhục của các ngươi..."

Ác ma vương còn không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào, một tên tiểu đệ Ác ma dưới trướng đã nhảy ra la lối.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, tên tiểu đệ này bị "nắm đấm công lý" thẩm phán. Lời khiêu khích mới chỉ nói được một nửa đã cường giả nhân tộc miểu sát rồi.

Ai cũng biết là Ác ma thích giày vò người ta nhất, dâng lên linh hồn cùng huyết nhục, chẳng phải là muốn sống không được, muốn chết không xong sao?

"Có chuyện từ từ thương lượng, ta chỉ đi ngang qua nơi này. Các vị thích làm gì thì làm, không liên gì đến ta, cáo từ!"

Trong khi nói chuyện, bóng ma của Dragon đã lập tức biến mất. Không chạy trốn không được, vị diện vật chất này thật sự là quá nguy hiểm, tùy tiện một cái sơn cốc mà đã có vô số cường giả có thực lực gần bằng gã ta rồi, không phải nơi thích hợp cho Ác ma sinh tồn.

Có thể sống sót ở nơi Thâm Uyên ngươi lừa ta gạt, đồng thời trưởng thành thành Ma vương, Dragon rất am hiểu xem xét thời thế.

Chương 652 - Ác Ma Vương (4)

Đánh không thắng thì chạy thôi, đối với Ác ma mà nói, chuyện này không hề mất mặt. Nhưng kẻ xui xẻo muốn chạy cũng chạy không được mới là những người bị khinh bỉ.

Dragon chính là kẻ xui xẻo đó, vừa chạy đến nửa đường, một thanh cự kiếm lóe lên hàn quang đã từ đối diện gã ta chém tới.

Sau khi tránh được một kích trí mạng thì lại gặp phải một tia sét đánh trúng đầu gã, Dragon bị điện giật đến toàn thân run rẩy.

Thân thể dừng lại trong giây lát, vô số công kích nhao nhao lao tới người gã. Vào thời khắc mấu chốt, bản năng thiên phú đã bắt đầu phát huy uy lực, sau khi phải bỏ ra đại giới là từ bỏ một cái đầu, khí thế quanh người Dragon liền phóng đại.

"Nhân loại ngu xuẩn, các ngươi đã thành công chọc giận bổn Ma vương, giờ thì chết hết đi cho ta!"

Trong khi nói chuyện, khí tức tà ác nồng nặc tiếp tục tập trung về phía cơ thể của gã, giống như đang chuẩn bị tự bạo vậy, dọa cho đám người vội vàng rút lui.

Ngay sau đó, cơ thể của Dragon liền biến thành hư vô, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong sơn cốc. Tự bạo là chuyện không thể nào, là một Ma vương hợp cách, nói láo chỉ là phẩm chất cơ bản của một Ác ma.

"Địch nhân còn đang ở trong sơn cốc, nó là Ác ma vương hệ hỏa, thực lực còn mạnh hơn cường giả Thánh vực bình thường, mau thi triển cấm chú hệ thủy —— Băng Phong Thế Giới để áp chế thực lực tên này!"

Morrison vội vàng la lên.

Ác ma đã rất đáng sợ rồi, lại còn thêm một chữ "Vương" nữa, ở trên đại lục Aslante, đây chính là một nhân vật vô địch.

Nếu để cho tên Ác ma vương ở trước mặt này chạy ra ngoài, nhất định sẽ mang đến thảm họa nặng nề cho vô số sinh vật trên đại lục.

Sau khi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đám Ma pháp sư hệ thủy lập tức xuất thủ.

Nhiệt độ giữa thiên địa bắt đầu giảm mạnh, toàn bộ thế giới đều biến thành một mảnh trắng xóa, giống như bị đóng băng vậy.

Dragon, Ác ma vương vẫn còn đang tìm kiếm đường về ở trong sơn cốc, lập tức ý thức được không ổn, nhưng gã vừa mới ngoi đầu lên liền bị một nhóm cường giả nhân tộc vây công.

Ác ma vương có thực lực Thánh vực đúng là rất mạnh, nhưng một tên Ma vương vừa mới lẻn qua đây là ngoại lệ, rất nhiều tuyệt chiêu chỉ thi triển được một nửa liền bị vi phạm thiên địa pháp tắc rồi bị bỏ dở.

Theo sự thay đổi của môi trường xung quanh, đám lửa quấn quanh cơ thể Dragon ban đầu lúc này chỉ còn lại một ngọn lửa nhỏ, như thể có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Thân thể không bị trọng thương, nhưng mà một thân thực lực lại bị áp chế đến chỉ còn lại một nửa.

Hết lần này tới lần khác tế đàn lại bị phá huỷ, ngay cả một tia vết nứt không gian cuối cùng cũng bị pháp tắc thiên địa tự động sửa chữa sau sự trì hoãn vừa rồi, đường về đã bị bịt kín.

"Các ngươi thật là đáng chết!"...

Thành Dapest, Hudson vốn đang chuẩn bị mang theo đại quân xuất kích thì bị một bức tin chiến thắng từ trong nước truyền tới làm cho ngây người.

Tiền tuyến đại thắng, đánh tan trăm vạn đại quân thú nhân, chém giết ba mươi vạn quân chủ lực thú nhân, giết cho Behemoth Hoàng hốt hoảng bỏ chạy về phía bắc.

Bây giờ là đang vừa thu phục lãnh thổ vừa truy sát bại binh thú nhân đang bỏ chạy thục mạng. Đội quân tiên phong "các cụ Kỵ sĩ" đã giết tiến vào trong lãnh thổ của Đế quốc Thú Nhân.

Tình huống cụ thể thì không được nhắc, không biết là do cao tầng phong tỏa tin tức hay là bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể ở tiền tuyến.

Bất luận có như thế nào thì trận đại thắng này đều giống như một cơn mưa đúng lúc đối với Hudson.

Cho dù chiến tích này có được gia công một chút, nhưng việc đánh tan trăm vạn đại quân thú nhân và đuổi đánh Behemoth Hoàng phải chạy trốn về phía bắc lại là sự thật.

Kinh thiên đại thắng đã trực tiếp thay đổi cấu trúc quyền lực trong Đế quốc Thú Nhân. Behemoth Đại Đế, kẻ đã tổn binh hao tướng ở tiền tuyến, đã không còn tư cách ngồi trên vị trí lão đại nữa.

Hiện giờ thì phải phụ thuộc vào tổn thất của Ngũ đại Hoàng tộc, nếu như mọi người cùng chịu tổn thất như nhau thì cán cân quyền lực vẫn còn có thể tiếp tục.

Nhưng một khi có một nhà, hoặc hai nhà bị tổn thất rất nhiều thực lực, sự cân bằng chính trị vốn đã mong manh sẽ lập tức vỡ vụn.

Thế cân bằng bị phá vỡ, đối Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân mà nói, liên thủ xâm lấn nhân tộc đã trở thành một sự kiện phụ, chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là bảo toàn thực lực.

Đánh thua nhân tộc chỉ là vấn đề nhỏ, trong những năm tháng quá khứ, bọn chúng đã từng thất bại vô số lần rồi.

Dù cho sĩ khí quân tâm có bị đả kích nặng nề như thế nào, chỉ cần đợi qua mấy chục năm nữa, sau khi thế hệ trẻ tuổi trưởng thành, thì sẽ lãng quên mất sự thất bại này, sau đó lại tiếp tục đánh trống reo hò giết trở về.

So ra thì việc thất bại trong nội đấu mới là thất bại thực sự.

Vào thời kỳ đỉnh phòng, Đế quốc Thú Nhân không phải do Ngũ Đại Hoàng tộc cộng trị, mà là do vô số chủng tộc đồng thời nắm quyền.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cũng vô cùng bội phục kẻ đã sáng lập ra Đế quốc Thú Nhân này.

Dựa theo cấu trúc chính trị ban đầu của Đế quốc Thú Nhân, nếu nó được vận hành đúng cách, hoàn toàn có cơ hội để hợp nhất nhiều chủng tộc trên lục địa Aslante, thành lập được một chế độ khổng lồ thống nhất toàn bộ lục địa.

Mặc dù mục đích của ý định này rất cao, Đế quốc Thú Nhân cũng rất cởi mở, bất kỳ chủng tộc nào cũng có thể tham gia.

Cũng chính nhờ vào đa chủng tộc liên hợp và không ngừng kéo người nhập bọn nên mới làm cho Đế quốc Thú Nhân nắm quyền bá chủ đại lục.

Thật đáng tiếc, cho dù hệ thống có tốt đến đâu, cuối cùng cũng không thể chịu được sự ăn mòn của lợi ích. Đã nói xong là vạn tộc cộng trị, nhưng kho số lượng chủng tộc gia nhập tăng lên, các cuộc đấu tranh nội bộ liền trở nên khốc liệt hơn.

Chương 653 - Làn Sóng Nạn Dân

Hết chủng tộc này đến chủng tộc khác gia nhập đã đẩy Đế quốc Thú Nhân lên đỉnh phong, đồng thời cũng kéo bọn chúng xuống địa ngục.

Vào thời kì hiển hách nhất, không chỉ nhân tộc bị ép phải gia nhập vào trong đó, ngay cả chủng tộc kiêu ngạo như Tinh Linh cũng phải đệ trình thư nhập bọn.

Vào thời khắc đỉnh phong khi sắp hoàn thành việc thống nhất đại lục, do không tìm thấy kẻ thù nào trên toàn lục địa, mâu thuẫn trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân cũng ngày càng gay gắt.

Các chủng tộc ban đầu bị ép nhập bọn đã châm ngòi thổi gió trong nội bộ Đế quốc, đợi khi nội loạn bộc phát liền trực tiếp độc lập ra ngoài.

Đế quốc Thú Nhân từ thịnh chuyển suy, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì quyền bá chủ. Mãi cho đến khi lãnh thổ trên đại lục Aslante bị mọi người chia cắt không sai biệt lắm, các phương thế lực mới chính thức đối đầu với nhau.

Trên sử sách chỉ viết ra mấy bút sơ sài thì đã bước vào kỷ nguyên của chủng tộc được chọn —— Nhân tộc thống trị đại lục.

Hudson không biết là sau lưng chuyện này đang che giấu bao nhiêu bí mật. Dù sao hắn cũng không phải là nhà lịch sử học, không có hứng thú nghiên cứu những câu chuyện đằng sau nó.

Sở dĩ hắn nghĩ tới những thứ này là bởi vì hắn đã mơ hồ nắm được một sợi dây, chính là: Tập trung thực lực đả kích một trong Ngũ Đại Hoàng tộc, sau đó kích động nội bộ Đế quốc Thú Nhân phát động nội đấu.

Dù sao thì tỷ lệ sinh sản của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân cũng không cao, cho dù có độc bá toàn bộ Đế quốc thì cũng không thể trở nên cường đại thêm nữa.

Đừng nói là xuôi nam xâm lấn, chỉ riêng việc trấn áp vô số chủng tộc trong nội bộ đế quốc đã đủ làm cho bọn chúng mệt mỏi rồi.

Nếu như vận khí tốt, không chừng Đế quốc Thú Nhân sẽ còn trở lại thời đại bách tộc tự trị.

Không có một chế độ thống nhất mạnh mẽ thì cũng chỉ có thú nhân mà không có đế quốc, nhiều nhất có thể được coi là "liên minh tiền tuyến của những kẻ thua cuộc" .

So với các đại chủng tộc có lịch sử văn minh huy hoàng trên đại lục, đông đảo chủng tộc trong nội bộ thú nhân thực sự chẳng tính là gì.

Ngay cả Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân hiện giờ cũng chỉ là một tộc nhỏ bình thường nếu xét khắp toàn bộ đại lục Aslante.

Hudson là một người theo phái hành động, có ý nghĩ thì phải đi chứng thực. Mặc dù không biết con số thiệt hại của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân ra sao, nhưng Hudson vẫn để mắt đến đối thủ cũ của mình —— Người Gấu.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, ai bảo đa phần người của Hùng Nhân tộc đều là bộ binh chứ?

Nếu như bọn chúng thật sự bị đánh thua tan tác ở tiền tuyến, trong lúc vội vàng thoát thân, bộ binh chắc chắn sẽ không chạy lại kỵ binh. Đặc biệt là loại bộ binh hạng nặng mặc những bộ áo giáp thật dày, cơ hội chạy trốn gần như bằng không.

Khả năng cao thì Hùng Nhân hoàng đình là thế lực bị thiệt hại nhiều nhất, như vậy thì cần nắm lấy quân đội của Người Gấu mà đấm là chắc chắn sẽ không sai. ...

"Cái gì?"

"đại quân thú nhân rút lui!"

Hudson không nhịn được hoảng sợ nói.

Hắn đã chuẩn bị xong hết rồi, đang định làm một vố lớn, kết quả đến khi sắp khởi động chiến dịch thì đại quân thú nhân lại không tới.

Đường đã đào xới lên hết rồi, cho dù bây giờ có muốn phái binh đuổi theo thì cũng không đã không kịp. An bài một đám nhỏ kỵ binh đi tiểu đạo tập kích đánh lén cũng đã vô tác dụng.

"Đúng vậy, Bá tước các hạ. Buổi sáng hôm nay, đại quân thú nhân đột nhiên trở về đường cũ. Đi rất vội vàng, ngay cả một số khí giới mang theo để công thành cũng bị vứt lại ở nửa đường, hình như hậu phương đã xảy ra chuyện kịch biến gì vậy."

Lời nói của Tử tước Kenny làm cho Hudson liên tưởng đến tin chiến thắng mà trong nước vừa truyền đến.

Nếu như có các cụ đi trước trước mở đường, đại quân của Vương quốc Alpha liền có đi theo giết thẳng vào trong Đế quốc Thú Nhân, vậy thì chuyện địch nhân rút quân cũng có thể giải thích được.

Hủy diệt Công quốc Mosey đương nhiên là quan trọng, nhưng so với hang ổ của mình thì chuyện này lại hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Đại quân thú nhân muốn tiêu diệt toàn bộ nhân tộc, quân đội nhân tộc cũng muốn xóa tên thú nhân ra khỏi bản đồ thế giới.

Sự hận thù mà song phương tích lũy trong vô số năm đã đạt tới mức thù sâu như biển. Nếu như có cơ hội giết vào trong Đế quốc Thú Nhân trả thù thì Vương quốc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cuộc đại chiến thất bại đương nhiên sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, cho dù đại quân thú nhân tấn công Vương quốc Alpha bị sụp đổ hoàn toàn thì Hudson cũng chẳng cảm thấy kỳ lạ.

Sau trận đại bại này, mặc dù Đế quốc Thú Nhân không yếu đến tình trạng không còn một chút sức chống cự nào, nhưng nội bộ của bọn chúng cũng không còn lực lượng nữa.

Chỉ dựa vào một số binh lính rút lui từ Vương quốc Alpha, cộng với số quân còn lại bên trong Đế quốc Thú Nhân, khả năng cao là không ngăn được cuộc đại phản công do Vương quốc phát động.

Dưới bối cảnh này, việc rút quân đội từ tiền tuyến về là một việc làm vô cùng cần thiết.

Người tính không bằng trời tính, đại quân thú nhân vừa rút lui, toàn bộ bố trí của Hudson cũng trở nên vô dụng.

Chuyện đã xảy ra rồi, Hudson cũng chỉ có thể tự an ủi mình: Không cần đánh trận mà cũng có thể treo danh thống soái liên quân, lần này không lỗ!

Sau khi quan sát tấm bản đồ trên tường, hắn liền mặc niệm thay cho Vương quốc Warhammer. Thú nhân có thể bỏ qua Công quốc Mosey, đó là bởi vì hiện giờ nơi này thú nhân đã không còn quan trọng nhất.

Nhưng Vương quốc Warhammer thì khác, trong cảnh nội của bọn họ còn có mười mấy vạn đại quân thú nhân đang gây chuyện ầm ĩ. Hơn nữa đại đa số quân đều là lính tinh nhuệ quý báu, nếu như không thể tiếp đội quân này về thì thú nhân chắc chắn sẽ không yên tâm rút lui.

Chương 654 - Làn Sóng Nạn Dân (2)

Nhưng làm sao có thể thương lượng với Vương quốc Warhammer về chuyện như vậy được chứ, chẳng lẽ kêu người ta mở tuyến phòng thủ rồi thả quân đội của bọn chúng ra sao?

Không thể thương lượng thì cũng chỉ còn cách tấn công càng mạnh hơn mà thôi. Cho dù có hứa hẹn điều kiện gì thì cũng không có ý nghĩa, Vương quốc Warhammer vốn không tin tưởng thú nhân.

Huống chi Liên minh nhân tộc còn đang ở bên cạnh nhìn xem đó, trực tiếp thả đại quân thú nhân rời đi, bị người ta gán cho cái mác cấu kết với thú nhân thì cũng đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn trong liên minh nữa.

Thương lượng không được thì cũng chỉ còn cách phá vỡ một lỗ hổng trên tuyến phòng thủ của Vương quốc Warhammer và cưỡng tiếp đại quân ra ngoài.

Đương nhiên, còn có một sự lựa chọn nữa, đó chính là để quân viễn chinh thú nhân xâm nhập vào Công quốc Mosey, vòng qua tuyến phòng thủ của Vương quốc Warhammer, trở về theo đường cũ.

Đúng là đã không còn quan ải cản đường nữa, nhưng mà lộ trình phải đi lại tăng lên hơn 1000 cây số.

Thời gian dài thì không nói, còn phải được đám địa đầu xà ở ven đường đồng ý chịu thả bọn chúng qua mới được.

Công quốc Orton là không có tư cách để ngăn cản bọn chúng, nhưng mà Công quốc Mosey thì lại không nói chắc được. Chỉ cần Hudson còn đảm nhiệm vị trí chủ soái, vậy thì sẽ không thể nào thả bọn chúng quay về.

Mặc dù hắn không có năng lực nuốt xuống mười mấy quân chủ lực thú nhân này, nhưng nếu chỉ là kéo dài 20-30 ngày thời gian thì lại vô cùng nhẹ nhõm.

Cộng thêm thời gian mà đại quân thú nhân dùng để đi đường, viện quân của liên minh cũng sắp tới rồi. Song phương hợp lực nuốt luôn đội quân này cũng không phải là vấn đề.

Có lẽ thú nhân cũng đã suy tính rất kỹ giữa lợi và hại rồi, bởi vì không chắc có thể hủy diệt được Công quốc Mosey trước khi viện quân liên minh chạy đến nên bọn chúng mới quay đầu đi khi dễ Vương quốc Warhammer.

Hudson mơ hồ cảm thấy trong chuyện này còn có một phần công lao của mình."Hào quang danh tướng" cũng có tác dụng tăng thêm rất nhiều khi đánh giá về thực lực quân sự.

Cho dù danh hiệu "Đệ nhất danh tướng" này đều nhờ thổi mà lên, nhưng dù sao cũng là do Hùng Nhân hoàng đình vvaf Behemoth hoàng đình thổi lên, hai nhà này cũng không thể tự đánh mặt mình được!

Mặc dù là thổi, nhưng tiêu chuẩn của Hudson cũng tầm tầm hãn tướng. Dù có thêm nhiều nguyên nhân đặc thù cũng không thể xóa được chiến công thực sự của Hudson.

Thay vì lãng phí thời gian với một vị "Danh tướng" biết đánh trận, chẳng thà đi bắt nạt kẻ không có chiến tích gì còn hơn, ít nhất thì khả năng thắng cũng cao hơn.

Ai bảo Vương quốc Warhammer biểu hiện kém cỏi như vậy?

Tập hợp những 70 vạn đại quân mà còn bị quân viễn chinh thú nhân nắm mũi dắt đi, quả thực là đang cổ vũ sĩ khí giúp cho thú nhân.

Đặc biệt là vào lúc này, dựa vào chiến thuật đánh từng phần, 70 vạn đại quân này đã bị thiệt hại hết 1/4 . Dựa theo tình hình trước mắt, không đợi Vương quốc Warhammer hoàn thành chiến lược chuyển tuyến thì quân đội đã bị tổn thất gần hết rồi

Vừa so sánh liền biết ai là quả hồng mềm hơn.

"Vệ binh, lập tức truyền lệnh xuống, thông báo cho các quân đoàn hủy bỏ toàn bộ hành động quân sự!"

"Tử tước Kenny, các hạ tiếp tục mang người đi nhìn chằm chằm đại quân thú nhân, mãi cho đến khi bọn chúng rời khỏi Công quốc Mosey mới thôi."

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Địch nhân cũng đã chạy rồi, đương nhiên không cần phải tiếp tục kế hoạch nữa. Nhưng mà giám thị thì vẫn phải tiếp tục, còn lại chỉ cần chờ là được.

Không có trận để đánh, nhưng Hudson cũng sẽ không lập tức từ chức chủ soái. Có thể tại vị lâu một ngày thì tính một ngày, tận dụng cơ hội để đạt được càng nhiều danh vọng thì càng tốt.

Dù sao từ trước đến giờ chức vị thống soái đều là bổ nhiệm khó khăn, giải trừ chức vụ càng khó hơn. Cho dù có người muốn hái quả đào thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chuyện có liên quân đến quan hệ ngoại giao của hai nước, nếu không phạm phải sai lầm lớn, Hudson hoàn toàn có thể tại vị cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Đây chính là lý lịch chính trị quan trọng, sau khi về nước cũng có thể sử dụng, trực tiếp tiến vào danh sách thống soái dự bị của Vương quốc. ...

"Oa oa..."

"Giết!"

Tiếng khóc trong xen lẫn tiếng la giết, kỵ binh Behemoth lại xua đuổi đại quân nạn dân công chiếm một tòa lâu đài của nhân tộc.

Thân vương Butzweig cũng đã sớm miễn dịch với cảnh tượng này rồi, thậm chí còn cảm thấy thích "bản nhạc kỳ lạ" này .

Sự thật đã chứng minh là kế hoạch xâm nhập vào nội địa của nhân tộc để phá hoại là hoàn toàn có thể làm được. Vô số quốc gia nhỏ bé chật hẹp đã bị làn sóng người tị nạn trực tiếp nuốt chửng.

Sau mỗi lần thắng lợi, đội ngũ nạn dân đều sẽ càng lớn mạnh hơn. Trong lúc bất tri bất giác, gã đã tập hợp hơn trăm vạn nạn dân.

Dưới tác động của làn sóng tị nạn, sản xuất và kinh tế của nhiều quốc gia nhỏ ven đường đã bị tàn phá nặng nề.

Chỉ còn lại vài tòa thành trì kiên cố là có thể cầm cự được, nhưng đó chỉ vì Thân vương Butzweig không muốn lãng phí thời gian quý giá vào những tòa thành trì không có ý nghĩa này.

Nhìn đội quân công thành đang hò hét hỗn loạn, Thân vương Butzweig mỉm cười một cái. Gã thích nhìn thấy cảnh nhân tộc tự giết lẫn nhau, tự tiêu hao thực lực của mình một cách vô ích.

"Đại quân nạn dân đã tập hợp gần đủ rồi, chắc là đã tới lúc gây ra một chút phiền phức cho Vương quốc Alpha. Nếu như còn kéo dài thêm nữa, sợ rằng tiền tuyến sẽ không chịu nổi."

Thân vương Butzweig đang vội vàng âm thầm toan tính, một giọng đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của gã.

"Điện hạ, việc lớn không tốt! Hoàng đình truyền đến tin tức, quân đội ở Vương quốc Alpha của chúng ta đã gặp phải đại bại, hiện giờ ngay cả bệ hạ cũng không biết sống chết..."

Chương 655 - Làn Sóng Nạn Dân (3)

Không đợi người tới nói hết lời, Thân vương Butzweig đã lập tức đứng lên, tiến tới phía trước đoạt lấy văn thư rồi nhìn xem.

Tình huống còn tàn khốc hơn 3 phần so với những lời vừa nãy. Đại chiến thất bại đã trực tiếp đẩy Đế quốc Thú Nhân tới bên bờ vực thẳm. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị ngã tan xương nát thịt.

Đặc biệt là Behemoth Đại Đế hiện giờ vẫn không rõ sống chết, điều này càng làm cho Thân vương Butzweig cảm thấy lo lắng hơn. Chuyện đoạt vị có thể để sang một bên không bàn.

Không có Behemoth Đại Đế tọa trấn, gã hoàn toàn không xem trọng vị hoàng trữ chỉ biết sống phóng túng có thể đối phó được với thế cục hiện giờ.

Ấn tượng cố hữu không dễ thay đổi. Mặc dù biểu hiện ở tiền tuyến của Hoàng trữ Alex rất không tệ, nhưng thành kiến đã hình thành từ trước vẫn ảnh hưởng đến phán đoán của Thân vương Butzweig.

Thế cục gian nan, nội bộ lại sắp xảy ra phân tranh, quả thực là khiến cho người ta cảm thấy lo lắng.

Nhưng tâm tình tiêu cực này không có kéo dài được bao lâu, Thân vương Butzweig liền khôi phục lại. Vấn đề mà trong nước gặp phải không phải là chuyện mà gã có thể thay đổi, quan trọng nhất vẫn là phiền phức trước mắt.

Đại quân nạn dân đã có rồi, nhưng mà thế cục sụp đổ, kế hoạch lúc đầu rất khó có thể đạt được như kỳ vọng.

Vương quốc Alpha cũng không phải là nước nhỏ, không có đại quân tiền tuyến phối hợp, chỉ dựa vào một đám nạn dân mà muốn phá hủy cả một Vương quốc là chuyện vô cùng khó khăn.

Không giải quyết được địch nhân, khả năng cao là còn bị địch nhân giết ngược lại.

Hoàng đình đã quyết định rút quân, dừng lại ở trong nội địa nhân tộc lâu thì chắc chắn sẽ phải chôn xương ở tại nơi này.

Quân đoàn Behemoth tai họa tứ phương, trêu chọc vô số địch nhân. Có lẽ lúc khác những nước nhỏ này không dám ra tay, nhưng nếu để cho địch nhân phát hiện ra bọn họ muốn chạy trốn thì nhất định sẽ gây thêm phiền phức trên đường.

Đặc biệt là phải mượn đường từ Công quốc Mosey, hiện giờ đường đã bị Hudson phá hỏng rồi. Chỉ còn cách chạy tới Vương quốc Warhammer tập hợp với quân đội ở nơi đó mới có thể xé rách phòng tuyến của địch nhân, và phá vây ra ngoài.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân lập tức xuất phát về phía Vương quốc Alpha!"

Thân vương Butzweig quyết đoán hạ lệnh.

Bận rộn lâu như vậy mới tạo ra một làn sóng nạn dân này, không thể uổng phí như vậy được. Mặc kệ làn sóng nạn dân này có thể gây ra bao nhiêu phiền phức cho địch nhân thì cũng phải thử.

...

Thời gian lười biếng luôn trôi qua rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã qua hơn mười ngày, vì hối thúc liên quân xuất binh, sứ thần của Vương quốc Warhammer mỗi ngày đều chạy quấy rầy họ.

Về vấn đề này, lập trường của Hudson nhất quán với đám vương công quý tộc của Công quốc Mosey, bọn hắn đều quyết định là chờ viện binh đến rồi mới xuất binh.

Nói ra cũng buồn cười, sau khi nhận được tin tức là Vương quốc Alpha phản công thì Vương quốc Warhammer liền phán rằng thú nhân đang muốn chạy trốn, kết quả là Joseph II thống lĩnh đại quân lại tiếp bị đấm cho say sẩm mặt mày.

Khi 70 vạn đại quân một đường rút lui đến tây bộ của vương quốc thì quân đội đi theo bên người đã không còn đủ 5 vạn, lại là một trận đại bại cấp sử thi.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, hai vị "Ngọa Long Phượng Sồ" là Joseph II và Vương tử Caesar lập tức trở thành tâm điểm sáng chói nhất trong cuộc chiến tranh này.

Đúng là đại quân thú nhân đang muốn bỏ chạy, nhưng mà trước khi thì chạy cũng không ảnh hưởng đến việc bọn chúng muốn gây thiệt hại cho nhân tộc.

Vừa mới liều mạng một trận, ai cũng biết ba nước nhân tộc phía bắc chính là "phe diệt thú" kiên định nhất. Sau này khi nhân tộc đại phản công, ba quốc gia này nhất định sẽ dốc hết vốn liếng.

Không nhân lúc bây giờ còn có thời gian mà tiêu diệt quân đội của Vương quốc Warhammer, đợi lần gặp mặt tiếp theo sẽ là ở trong Đế quốc Thú Nhân rồi.

Thành công làm được một vố lớn, nhưng vẫn không thể nào thỏa mãn được khẩu vị của thú nhân. Quân đội trên tuyến phòng thủ thép của Vương quốc Warhammer hiện giờ cũng là thịt đang nằm trên thớt của bọn chúng.

Nếu như thời gian cho phép, có lẽ thú nhân sẽ còn tiếp tục lặp lại hành động, trực tiếp đánh hạ toàn bộ khu vực phía tây Vương quốc Warhammer.

Trên thực tế, đại quân thú nhân đã hành động rồi. Chỉ là tây bộ có rất nhiều vùng núi, dễ thủ khó công, Nguyên soái Borg về nhà dưỡng lão liền bị quý tộc nơi đó cùng nhau đề cử lên vị trí Thống soái, chủ trì công tác phòng ngự của các tỉnh tây bộ.

Cộng thêm việc số lượng bộ binh thú nhân xâm nhập Vương quốc Warhammer có hạn, lại không nỡ dùng kỵ binh đi công thành, nhờ vậy mà các tỉnh vùng núi tây bộ có binh lực yếu hơn của Vương quốc Warhammer mới cầm cự được.

Nếu xét theo hướng này, Joseph II cũng không phải là hoàn toàn vô dụng. Ít nhất là trong cuộc đại chiến trước đó cũng đã đấm cho bộ binh thú nhân một cú, đặt nền móng vững chắc cho việc phòng thủ hiện giờ.

Đáng tiếc là toàn bộ quý tộc tây bộ đều không cảm kích việc này, thậm chí ngay cả khi Joseph II mang theo quân đội di chuyển qua lãnh thổ thì họ còn không hoan nghênh. Không chỉ có một vị quý tộc cự tuyệt Quốc vương vào trong pháo đài.

Mọi chuyện đều vì lợi ích, trong cuộc chiến đấu lần này, quyền nói chuyện của các quý tộc đông bộ cao hơn, vì đảm bảo ưu thế sân nhà, nên họ đã cố tính sắp xếp cho tư quân của các quý tộc tây bộ ở lại đoạn hậu.

Nếu như đại quân hoàn thành chiến lược chuyển tuyến, các quý tộc đông bộ có thể dựa vào ưu thế binh lực trong tay để làm cho các quý tộc tây bộ phải cắn răng chịu đựng.

Tiếc là một trận thua tan tác đã tống táng hết thảy mọi thứ, tập đoàn quý tộc đông bộ vốn đang chiếm ưu thế thực lực thì nay đã không đè ép được các quý tộc tây bộ nữa.

Chương 656 - Đặc Sứ

Trong cuộc tranh chấp giữa hai tập đoàn quý tộc này, thoạt nhìn có vẻ như Quốc vương Joseph II luôn đứng ở thế trung lập, nhưng trên thực tế, ông ta vẫn có khuynh hướng nghiêng về phía quý tộc đông bộ nhiều hơn.

Trong chính trị không có thuốc hối hận, chọn sai thì phải giả giá, cho dù là Quốc vương thì cũng không ngoại lệ.

Đại quân vẫn còn đang ở tiền tuyến, thế cân bằng của Vương quốc Warhammer vẫn chưa bị phá vỡ hoàn toàn.

Chỉ cần bảo vệ được đội quân này, các quý tộc đông bộ vẫn còn có thể duy trì ưu thế quân sự với các quý tộc tây bộ.

Đáng tiếc là những lý do này hoàn toàn vô nghĩa với Hudson.

Bất kể là ai thắng ai thua trong cuộc đấu tranh nội bộ giữa hai phe của Vương quốc Warhammer lần này đều không ảnh hưởng gì đến lợi ích của hắn. Nên không phải mạo hiểm vì một nhóm người không liên quan gì đến mình.

Người Mosey thì càng không cần phải nói, sợ là bây giờ bọn họ đang muốn gã láng giềng cũ này càng thảm hại hơn một chút. Vương quốc Warhammer càng loạn thì lại càng có lợi cho họ.

Chiến tranh đã tới bước này rồi thì đã không còn là thời điểm mà mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực chống chọi với cường địch nữa, mà đã đến suy nghĩ cho những toan tính riêng của mình.

Không đâm đao sau lưng vì mọi người vẫn còn là đồng minh. Nhưng muốn bọn họ mạo hiểm gánh rủi ro bị thiệt hại nặng nề để xuất binh cứu viện thì quả thật là đang làm khó người ta.

Nhìn xem danh mục quà tặng dày cộm, Hudson thở dài một hơi, nói: "Tom, phái người trả hết đồng đồ này về."

"Nói cho bọn hắn biết, sau này không cần tặng lễ nữa. Chuyện này đã vượt quá phạm trù năng lực của ta, ta không làm được!"

Lấy tiền làm việc là vấn đề về nguyên tắc. Nếu đã không làm được thì đương nhiên là không thể nhận quà rồi.

Ở phương diện này, Hudson vẫn luôn rất khắc chế. Những ngày ở trong Công quốc Mosey, chỉ cần là người tặng lễ thì hắn đều giúp đỡ.

"Vâng, Bá tước! Thuộc hạ lập tức đi làm ngay."

Nói xong, Tom liền thối lui ra khỏi căn phòng. Tác phong làm việc nhanh nhẹn này của Hudson đã trực tiếp ảnh hưởng đến thái độ làm việc của thuộc hạ.

Toàn bộ những chuyện mà hắn căn dặn đều sẽ được thi hành ngay lập tức, những thói hư tật xấu như kéo dài hoặc từ chối tạm thời vẫn chưa xuất hiện trong đội nhóm nhỏ này của hắn.

Sau khi xử lý một việc nhỏ, Hudson lại tiếp tục bận rộn. Thời khắc đại phản công đến rồi, chiến tranh cũng đã sắp đi đến hồi cuối.

Cực khổ lắm mới chạy được tới đây dục huyết phấn chiến, Hudson không muốn đi một chuyến uổng công. Bây giờ hắn thực tình không thiếu tiền.

Không đề cập tới mấy chục vạn kim tệ trái phiếu mà Người Mosey đưa cho, chỉ tính riêng chiến lợi phẩm thôi cũng đã không phải là một con số nhỏ rồi, hơn nữa còn có thu nhập nhiều nhất chính là những giao dịch ngầm không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Rất nhiều thứ không tiện thay đổi hiện trạng, rất khó thống kê số lượng cụ thể. Trong cuộc chiến tranh lần này, Hudson đã góp nhặt được lượng tài phú mà nếu sống trong thời bình thì có làm lụng cả đời cũng khó mà tích lũy được.

Điều thực sự có giá trị không phải là những khoản thu nhập nhìn thấy được này. Càng nhiều vẫn là một chút tư sản vô hình, đặc biệt là các loại tài liệu tri thức.

Rất nhiều thứ hiếm thấy trong thời bình, lại bởi vì chiến tranh mà lần lượt được tung ra thị trường, Hudson thu hoạch được không ít.

Mấu chốt nhất là những thứ này không cần hắn phải bỏ tiền, chỉ cần tỏ ra có ý một chút là sẽ có người đi thu thập và gửi tới.

Lợi ích của quyền lực được phát huy vô cùng tinh tế.

Đây chỉ là một phần nhỏ, nếu như có người xâm nhập vào trong quân viễn chinh một chuyến liền sẽ phát hiện ra một vài "công binh đoàn" có gì đó không ổn.

Nhìn như đều là dân phu, nhưng thực tế lại là các loại công tượng. Ở trong loạn thế, những người này không hề thu hút chút nào, nhưng khi đến công cuộc xây dựng lại sau chiến tranh, họ sẽ trở thành những nhân tài quý giá.

Cho dù có bị người ta phát hiện thì cũng không sao, những người này đều do Hudson dày công tuyển chọn, hắn chắc chắn sẽ không thả ra ngoài.

Lấy thân phận địa vị hiện giờ của Hudson, trừ phi là có người quên mang não, nếu không sẽ không xảy ra chuyện lấy thế đè người.

Hudson biết rằng Công quốc Mosey hiện giờ đang thiếu nhân khẩu, cho nên làm việc rất có phân tấc, mọi chuyện đều được diễn ra một cách kín đáo. Những nhân tài được tuyển dụng đều được trực tiếp kết nạp vào quân viễn chinh, loại bỏ khả năng bị người khác đào góc tường. . . .

"Bá tước các hạ, Bá tước Lauren - đặc sứ của Quốc vương đến đây bái phỏng!"

Nghe được tin tức ngoài ý muốn này, Hudson hơi hơi biến sắc. Hình như gần đây Công quốc Mosey cũng không xảy ra đại sự gì, trong nước phái một tên đặc sứ tới đây là có ý gì?

Cho dù là hai nước cần trao đổi và liên lạc thì cũng cần phải trưng cầu ý kiến của một vị thống soái liên quân như hắn trước, hoặc là trực tiếp trao quyền cho hắn xử lý.

Hudson rất không hài lòng với loại chuyện đột ngột vượt quá giới hạn này. Cho dù muốn qua sông đoạn cầu thì cũng phải chờ đến khi chiến tranh kết thúc đã rồi tính.

Vào thời điểm như bây giờ, đừng nói là một tên đặc sứ của Quốc vương, ngay cả khi Quốc vương đích thân đến đây thì cũng không có cách nào đá Hudson ra khỏi cục được.

Caesar III không thể không biết một đạo lý rõ ràng như vậy được. Nhưng mà đặc sứ của Quốc vương lại xuất hiện ở ngoài cửa.

"Mời!"

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Người đã đến rồi, ít nhiều gì cũng phải gặp mặt đã. Nơi này là Công quốc Mosey, và hiện giờ hắn cũng chẳng có gì cần phải lo lắng cả.

Cho dù có người muốn tới mạ vàng thì cũng nên ra tiền tuyến. Nơi này ngay cả thú nhân cũng khó gặp, vốn không thể sản xuất được chiến công.

Chương 657 - Đặc Sứ (2)

Sau khi hàn huyên dăm ba câu tào lao, thái độ của Hudson nhanh chóng trở nên lãnh đạm. Trong ký ức của hắn, trong các đại quý tộc đỉnh tiêm trong Vương quốc thì không có người nào là Bá tước Lauren cả.

Không phải quý tộc có thực quyền, vậy thì khả năng cao là một tên Bá tước cung đình, căn bản không đáng giá.

Mặc dù chức vị Bá tước của Hudson cũng là một chức suông, nhưng đó cũng là thành quả do hắn lập chiến công đổi lấy, trọng lượng của hai tước vị này không cùng một cấp bậc.

Nhìn thấy cảnh này, Lauren nhanh chóng phản ứng lại, đây là vẻ mặt của việc không còn kiên nhẫn. Ý thức được điểm này, ông ta lập tức tiến thẳng vào chủ đề nói: "Bá tước Hudson tôn kính, đây là chiếu thư mà Quốc vương bệ hạ viết cho ngài."

"Năm ngày trước, một đoàn kỵ binh Behemoth lẩn trốn đã xua đuổi một lượng lớn nạn dân tràn vào khu vực nam bộ của Vương quốc, gây ra thiệt hại lớn cho các tỉnh phía nam. ."

"Hiện giờ quân chủ lực của Vương quốc đều đang ở Bắc Cương chống lại thú nhân, trong nước không còn lực lượng nào nữa, số binh lực lưu thủ không đủ để ổn định địa phương."

"Quốc vương hi vọng ngài có thể thống lĩnh quân viễn chinh trở về để dẹp yên làn sóng nạn dân này và ổn định khu vực nam bộ của vương quốc."

Hudson mở chiếu thư ra xem, thấy không có gì khác biệt so với những lời mà Bá tước Lauren đã nói, tổng kết lại chính là: Làn sóng nạn dân bộc phát, tư quân của các quý tộc địa phương đều đang ở tiền tuyến liều mạng với thú nhân, triệu quân viễn chinh về gấp để trấn áp nạn dân.

"Làm phiền các hạ chuyển cáo cho Quốc vương bệ hạ, đợi khi sắp xếp xong công việc trong tay, ta sẽ lập tức thống lĩnh quân viễn chinh về nước."

Hudson có chút bất đắc dĩ nói.

Kế hoạch thống lĩnh liên quân đi Đế quốc Thú Nhân ké quân công đã bị phá sản, hiện giờ chỉ có thể đi thu thập đoàn kỵ binh Behemoth đang lẩn trốn kia.

Hắn không tin là trong Vương quốc Alpha rộng lớn lại không có đủ binh lực để trấn áp mấy ngàn kỵ binh Behemoth, khả năng cao là bởi vì biểu hiện trên chiến trường của hắn quá loá mắt, cho nên những người phía trên cảm thấy cần phải đè ép.

Những chuyện tương tự cũng từng xảy ra vô số lần trong lịch sử. Khi có liên quan đến việc chia cắt bánh gato cuối cùng, việc cố gắng chèn ép đối thủ cạnh tranh chỉ là một thao tác bình thường.

Hudson không có người trong triều, vào những thời khắc mấu chốt như lúc này, xảy ra loại biến cố này cũng không có gì kỳ lạ.

Đây có thể được xem như tác dụng phụ của "Hào quang danh tướng", không ai biết rằng nếu để cho Hudson thống lĩnh liên quân đi viễn chinh Đế quốc Thú Nhân thì sẽ lấy được chiến quả kinh người như thế nào.

Có người chiến công hiển hách trong việc chiến đấu chống lại thú nhân là một chuyện tốt; Nhưng khi đến khâu chia bánh gato sau cuộc chiến thì lại là một câu chuyện khác.

Công lao càng lớn, sẽ càng có nhiều cơ hội cầm được phần bánh lớn nhất. Mặc dù có thể có được quyền ưu tiên, nhưng nguyên tắc phân chia tổng thể là sẽ không thể thay đổi.

Đối với đối thủ cạnh tranh mà nói, biện pháp tốt nhất để đối phó với loại người chiến công hiển hách như Hudson chính là tuyết tàng càng sớm càng tốt, không cho hắn tiếp tục có cơ hội kiến công lập nghiệp nữa.

Vốn dĩ mọi người còn không biết nên hạ thủ như thế nào khi Hudson đảm nhiệm chức vị thống soái liên quân của hai nước. Làn sóng nạn dân đột nhiên bộc phát này chính là một cái cớ vô cùng thích hợp.

Đây là một dương mưu, Hudson vô pháp cự tuyệt. Hơn nữa làn sóng nạn dân nhiều như châu chấu đang không ngừng càn quét tứ phương, đã sắp lan đến gần tỉnh Đông Nam rồi.

Hudson có thể không quan tâm những địa phương khác bị thiệt hại ra sao. Nhưng hang ổ cơ nghiệp của nhà mình thì phải coi trọng.

Nếu như thật sự để cho người khác đi làm việc này, hắn còn sẽ không yên lòng. Lỡ như có người cố tính hố hắn một vố, dụ kỵ binh Behemoth vào quận Wright, lấy sự hận thù mà thú nhân dành cho Hudson, sợ là Sơn Địa Lĩnh sẽ bị biến thành một vùng đất trống.

Lập nghiệp không dễ, Hudson không nỡ để mất khối tài sản mà hắn đã khổ tâm dành dụm ra được. Nếu như căn cơ bị hủy hoại, phải làm lại từ đầu, vậy thì độ khó sẽ tăng lên không chỉ là một tí thôi đâu.

Nếu như đến một bước đó, hắn cũng không cần phải trở về tỉnh Đông Nam nữa, đối thủ cạnh tranh sẽ không cho hắn cơ hội để quật khởi một lần nữa. Trực tiếp đi Bắc Cương phát triển mới là lựa chọn tốt hơn.

Nếu như có thể thoải mái ở lại phía nam thì Hudson tuyệt đối không muốn chuyển ổ. Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân là khẩu hiệu mà nhân tộc đã hô hào trong vô số năm qua.

Mỗi lần bắt đầu, tất cả mọi người đều thế thốt tỏ vẻ: Lần này thì khác, nhất định có thể hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng kết quả cuối cùng thu hoạch được lại đều giống nhau.

Sau khi giày vò một trận, đến lúc không chịu đựng nổi khoản phí quân sự khổng lồ và vận chuyển vận tư, cuối cùng chỉ đành phải chấm dứt mà chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tiến triển nhanh chóng của cuộc chiến này chủ yếu là do sự dụ hoặc của "Bí pháp trường sinh". Một khi chứng minh được thứ đồ chơi này không đáng tin cậy, sự nhiệt tình khi tiến công Đế quốc Thú Nhân của các bên sẽ bị giảm xuống.

Nếu như không thể hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân, Bắc Cương sẽ vĩnh viễn thuộc loại lãnh thổ tồi tệ. Lập nghiệp ở bên đó thì dễ, nhưng muốn giữ vững cơ nghiệp thì lại rất khó.

Cho dù là một Đế quốc Thú Nhân bị trọng thương nguyên khí thì cũng cũng không phải là thế lực mà một tên lãnh chúa nhỏ nhoi có thể đối phó được. Các cuộc tấn công rải rác của thú nhân có thể khiến hắn không thể làm gì được.

Sau khi đưa tiễn Bá tước Lauren, Hudson liền lập tức hạ lệnh: "Tom, an bài xe ngựa, ta muốn đi bái phỏng Vương tử George, thông báo cho toàn bộ tướng lĩnh cao tầng của quân viễn chinh rằng ban đêm tới đây nghị sự."

Chương 658 - Đặc Sứ (3)

Hắn phải đi rồi, có rất nhiều chuyện đều cần phải bàn giao. Thế cục hiện giờ đã nghịch chuyển, Chris IX vẫn kiên trì còn sống, nhưng cũng đã đến lúc có thể đi gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Với tình trạng cơ thể hiện giờ của Chris IX, ông ta có thể cầm cự được đến giờ đều nhờ vào một ý chí kiên trì, chỉ cần hơi thở trong lồng ngực được giải phóng, sinh mệnh sẽ đến điểm cuối cùng.

Nhiều nhất cũng chỉ là mấy tháng nữa thôi là cơ thể của ông ta sẽ kiệt quệ. Quốc vương đi gặp Thần Hi chi chủ, Công quốc Mosey cũng sẽ tiến vào thời đại của George.

Xét về năng lực cá nhân, có lẽ George chỉ có thể được xem là một nhân tài bậc trung; Nhưng nếu xét về việc làm Quốc vương, Hudson lại cho rằng y là một lựa chọn tốt.

Nguyên khí của Công quốc Mosey đã bị trọng thương trong cuộc chiến tranh này, hiện giờ cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức. Trong bối cảnh này, chỉ cần Quốc vương không cần làm gì quá sai làm là đủ.

Nhân khẩu giảm xuống trên diện ruộng, rất nhiều mâu thuẫn xã hội đã bị chiến tranh giải quyết, sau đó sẽ là làn sóng phục hồi kinh tế nhanh chóng.

Quốc vương không cần làm gì thì cũng có thể nằm thắng, trở thành "Quân vương thịnh thế". Trùng hợp là George cũng không phải nhân vật hùng tài đại lược gì, lại còn bắt kịp lợi ích của làn sóng phục hồi kinh tế này, quả thật là người thắng lớn.

Đầu thai là một việc cần kỹ thuật, người ta đã thắng ngay từ lúc bắt đầu rồi, đây là chuyện không ước ao được.

Dù sao cũng sắp phải rời đi, Hudson không ngại đưa cho vị Quốc vương tương lai này một phần ân tình. Nhưng mà phần ân tình này cũng không thể tặng không, ít nhất cũng phải để người ta biết rõ hắn đã bỏ công bỏ sức.

Mặc dù không có Hudson hỗ trợ thì sớm muộn gì những quyền lực này cũng sẽ rơi vào tay của George. Nhưng việc có thể cầm được quân quyền sớm một ngày và chậm một ngày là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. ...

Một lần nữa bước vào trong vương cung, bầu không khí nơi này đã không còn khẩn trương như ngày xưa nữa, trên mặt của bọn thị nữ cũng tràn đầy tiếu dung.

Có thể thấy được việc đại quân thú nhân rút lui đã làm cho tâm trạng của các vị chủ nhân vương thất tốt hơn nhiều, ngay cả tâm tình của thị nữ cũng khá hơn.

"Bá tước các hạ, điện hạ đang huấn luyện ở diễn võ trường, không muốn chúng tôi qua đó quấy rầy, cho nên ngài chỉ có thể đến đó một mình."

Hudson rộng lượng khoát tay áo, ra hiệu cho thị nữ có thể rời đi.

Ở trong một thế giới tràn ngập gió tanh mưa máu, cuộc sống của con cháu vương thất cũng không dễ dàng gì. Mặc dù có được một cuộc sống ưu việt, nhưng đồng thời cũng phải tiếp nhận một nền giáo dục khắc nghiệt.

Huấn luyện Kỵ sĩ chính là một bài học ắt không thể thiếu.

Chỉ cần tư chất không quá kém, dùng tài nguyên của vương thất bồi đắp thì cũng sẽ có được một thân thủ không tệ.

Hudson dựa vào bật hack mới sờ đến ngưỡng cửa của Bạch Ngân Kỵ Sĩ, một người đồng lứa như Vương tử George cũng chỉ chậm hơn hắn có một tí xíu.

Trong độ tuổi này, đám con em quý tộc bình thường ở bên ngoài có thể trở thành Kỵ sĩ cao cấp đã được xưng là thiên tài rồi.

Loại này chênh lệch là nguyên nhân quan trọng mà các đại quý tộc có thể luôn duy trì lợi thế so với các tiểu quý tộc.

Thời đỉnh cao của một người là có thời hạn, con đường của cường giả cũng chú trọng đến tốc độ.

Một bước chậm, từng bước chậm, theo thời gian trôi qua, các phương diện thể năng trên thân thể bắt đầu giảm xuống, tốc độ tu luyện cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Hudson nhìn thấy quá trình huấn luyện nghiêm ngặt của George, dù là có người tới gần cũng làm như không nhìn thấy vậy.

Hắn đi đến ngồi xuống vị trí nghỉ ngơi quen thuộc của George rồi lặng lẽ trở thành một người xem, bọn thị vệ ở bên cạnh bảo hộ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc với hành động của hắn.

Bạn bè mà, tùy ý một chút cũng có sao. Mặc xác y có phải là vương tử hay không, dù sao Hudson cũng phải về nước rồ, không cần phải quan tâm nhiều như vậy.

Cuộc huấn luyện rất nhanh liền kết thúc, George cầm lấy khăn mặt lau những giọt mồ hôi rồi cười ha hả nói: "Hudson, một người bận rộn như ngươi mà cũng có thời gian rảnh để tới đây sao, thật sự là rất hiếm thấy!"

Nghe được lời này, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt. Là thống soái liên quân, hắn đương nhiên là rất bận. Dù rằng tạm thời không đánh trận, nhưng cũng có rất nhiều quân vụ cần phải xử lý.

Trước hôm nay, hắn cũng không biết là mình sẽ được về nước sớm như vậy, hắn còn chuẩn bị mang theo đại quân đi Đế quốc Thú Nhân tản bộ một vòng nữa.

"Hôm nay ta tới đây là để chào từ biệt. Khu vực nam bộ của Vương quốc vừa bùng phát một làn sóng người tị nạn, Quốc vương hạ lệnh cho quân viễn chinh trở về ổn định địa phương."

Như thể vừa nghe một tin tức kinh hoàng nào đó, Vương tử George hoảng sợ nói: "Dựa vào cái gì, chuyện này không công bằng!"

"Đã sắp đến lúc gặt hái thành quả cuối cùng rồi, hiện giờ triệu ngươi về nước xử lý những chuyện vụn vặt này rõ ràng là không có lòng tốt."

"Bọn hắn dám đối xử với ngươi như vậy, Hudson, hay là ngươi mang theo quân viễn chinh ở lại đây đi, ta có thể cam đoan rằng nếu ở lại đây thì các ngươi sẽ thu hoạch được càng nhiều."

"Thứ mà Vương quốc Alpha có thể cho ngươi, Công quốc Mosey có thể ra hai, gấp ba lần, thậm chí còn có thể nhiều hơn."

"Hiện giờ ngươi quay về đó, sau chiến tranh cùng lắm chỉ thu hoạch được đất phong ở một hai quận mà thôi, nếu lại ở đây, ta có thể cho ngươi nửa cái tỉnh thành."

"Số đất phong mà toàn bộ quân viễn chinh có thể lấy được sẽ không thấp hơn hai tỉnh thành. Chỉ cần ngươi chịu ở lại, gia tộc Koslow sẽ lập tức trở thành một trong những gia tộc hàng đầu của Công quốc."

"Ngay cả ghế nghị viên trong Liên minh nhân tộc đều sẽ chừa cho ngươi một vị trí, Vương quốc Alpha không thể nào cho ngươi những thứ này đâu!"

Có thể thấy là vì đào chân tường mà Vương thất Mosey đã thật sự dốc hết vốn liếng.

Chương 659 - Trở Về

Nhưng điều này cũng dựa trên thực tế là Công quốc Mosey đã bị tổn thất nặng nề, xuất hiện một số lượng lớn các vùng đất vô chủ.

Tình hình bên phía Vương quốc Alpha thì lại tốt hơn rất nhiều, mặc dù cũng có không ít quý tộc chiến tử, nhưng lại không có bao nhiêu thế lực cả nhà cùng nhau đi gặp Thần Hi chi chủ.

Người thừa kế trực tiếp của gia tộc vẫn còn, tướng ăn cũng không thể khó coi như vậy. Cho dù là gia tộc đó sẽ xuống dốc, nhưng cũng xuống từ từ.

Nếu như người thừa kế đủ thông minh, quyết đoán nhường ra một bộ phận lợi ích, thì còn có thể thu hoạch được sự che chở của "người được lợi".

Trừ phi thu phục lại vài tỉnh Bắc Cương, nếu không thì chiếc bánh gato này sẽ không đủ để chia cho tất cả mọi người.

Không có cách nào, chiến tranh đảo chiều quá nhanh, các quý tộc tử trận còn chưa đủ nhiều.

Trong các cuộc đại chiến lần trước,"Tổng quân số giảm thiểu" của con em quý tộc là từ 30% trở lên. Số liệu này đã bao hàm cả nam nữ già trẻ, mà không phải chỉ đơn thuần là số lượng sĩ quan tổn thất.

Từ khi chiến tranh bắt đầu đến kết thúc, rất nhiều sĩ quan quân đội đều được thay đổi từ trên xuống dưới, binh sĩ thì càng đổi nhiều hơn.

Nhà nhà đưa tang, cả nước thút thít.

Trong cuộc chiến lần này, rõ ràng là các quý tộc trong vương quốc không bị thiệt hại nhiều như vậy. Chỉ cần nhìn vào số lượng pháo đài bị thú nhân công phá là biết, còn chẳng bằng 1/4 của dĩ vãng.

Tổng cộng cũng chỉ có hơn 10 quân đoàn bị tiêu diệt hoàn toàn, thấp hơn nhiều so với cùng thời kỳ trong lịch sử.

Tỷ lệ chết trận của quân viễn chinh đã được xem là cao rồi, tỷ lệ sĩ quan chết trận là hơn 60%.

Đây không phải là trách nhiệm của Hudson, hơn 90% quân số đều mất mạng trong chiến dịch Dacias.

"Thật sự rất xin lỗi, George. Ta không thể chấp nhận lời mời này."

"Mặc kệ Vương quốc Alpha có như thế nào thì đó cũng là nơi sinh ra ta, nuôi ta lớn lên. Là một nhà quý tộc yêu nước, ta sẽ không rời bỏ quê hương."

Một câu trả lời như trong sách giáo khoa, trên mặt không nhìn ra một tia bất mãn nào.

Trên thế giới này có thiết bị chụp hình quay phim, cho nên Hudson luôn rất cẩn thận với những chuyện có liên quan đến vấn đề chính trị.

Ngay cả bạn bè cũng không ngoại lệ, hắn không dám đặt cược ích lợi của quốc gia vào sự liêm sỉ của George.

Điều kiện mà Công quốc Mosey đưa ra đúng là rất cao, và những điều kiện này chắc chắn sẽ được thực hiện, nhưng hắn sẽ không còn nhận được sự tôn trọng giống như bây giờ nữa.

"Trung thành" là phẩm chất vô cùng quan trọng trong thế giới của quý tộc. Có lẽ bên ngoài sẽ không có ai nói gì, nhưng thâm tâm của mọi người lại luôn rất khinh bỉ loại chuyện này.

Trừ phi Caesar III làm điều ngang ngược, làm ra chuyện khiến cho nhân thần cộng phẫn, nếu không thì Hudson sẽ luôn là "Trung thần" của vương quốc.

Hudson không đi ăn máng khác chủ yếu vẫn là cái giá mà Người Mosey đưa ra không đủ. Sơn Địa Lĩnh không phải chỉ có mỗi dãy núi, mà phía sau đó còn có một đầm lầy lớn và cửa thông ra biển.

Hiện giờ trong tay hắn đã có tiền, chỉ cần phát triển tất cả những địa phương này thì giá trị của nó đã không ít hơn nửa tỉnh thành rồi.

Đặc biệt là vị trí đất phong mà Người Mosey lại còn không thể khống chế. George cũng không nhắc tới vị trí cụ thể, nghĩ thôi cũng biết là ở tiền tuyến rồi.

Chỉ có những tỉnh thành nằm ở nơi biên cương mới không bị các đại quý tộc trong Công quốc Mosey phản đối.

Còn về việc đồng thời thu được đất phong ở cả hai nước, đó chẳng qua chỉ có thể thực hiện được về mặt lý thuyết. Một khi hai nước phát sinh xung đột vũ trang, vậy thì hắn phải đồng thời thực hiện nghĩa vụ quân sự ở cả hai nước.

Nghĩ tới cảnh tượng khi đó, Hudson liền cảm thấy không rét mà run.

Một nhân vật nhỏ bé như hắn không đủ sức để thừa nhận chuyện này. Chỉ có những đại quý tộc đỉnh tiêm có thực lực hùng hậu mới có đủ lực lượng tuyên bố đứng trung lập trong cuộc xung đột của hai nước.

"Thôi vậy, ta tôn trọng sự lựa chọn của ngươi. Cửa lớn của Công quốc luôn luôn rộng mở vì ngươi, ta cũng sẽ giữ lại đất phong của ngươi. Ngươi muốn tới lúc nào cũng được."

Nghe xong lời nói của George, Hudson âm thầm trợn trắng mắt. Giữ lại đất phong cho hắn, có nghĩa là vương thất đang muốn nhân cơ hội này để khuếch trương địa bàn, nói hay như hát vậy.

Biết thì biết, Hudson cũng không có ý định vạch trần. Dù gì thì hắn cũng phải rời đi rồi, cuộc tranh đấu giữa vương thất Mosey và các quý tộc trong nước cũng không liên quan gì đến hắn.

"Vậy ta cám ơn trước!"

Hudson khẽ mỉm cười nói.

Chẳng biết từ lúc nào, ở trên mặt bàn có thêm một con dấu.

Người thông minh giao dịch, có rất nhiều chuyện đều không cần phải nói rõ, chỉ cần một ánh mắt ám chỉ là có thể hiểu được mọi chuyện rồi.

"Hudson, ngươi không chịu qua thì thôi, nhưng chắc là người sẽ không phản đối việc chúng tôi mời chào các quý tộc khác trong quân viễn chinh, đúng không?"

George hiểu ngầm trong lòng nhưng vẫn cố ý hỏi.

Rõ ràng là chuyện đào chân tường này không cần phải thông báo cho Hudson biết. Quý tộc đi ăn máng khác ở nước láng giềng cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

Hiện giờ y đưa ra vấn đề này nhìn thì có vẻ như là đang tôn trọng đối phương, nhưng kỳ thực là đang đưa ra điều kiện.

"Không thành vấn đề, chỉ cần bọn họ chịu đi thì ta không phản đối. Nhưng mà các vị cũng phải khắc chế một chút, không thể đào hết toàn bộ người đi."

"Sau đó quân viễn chinh vẫn còn phải tiếp tục đánh trận, ta sẽ tạm thời giữ lại số binh sĩ bổ sung, đợi khi cuộc chiến này kết thúc, hai nước mới thương lượng tiếp, như thế nào?"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Ám chỉ trần trụi như vậy, George đương nhiên hiểu rõ. Đơn giản là có một số người có thể đào, một số người không thể.

Chương 660 - Trở Về (2)

Song phương cũng là theo nhu cầu, Người Mosey thu được tay chân cấp thấp, Hudson thì lại bất động thanh sắc thanh trừ những kẻ đối lập.

Chủ yếu vẫn là nhằm vào các quý tộc quận Wright chân trong chân ngoài, không nguyện ý đầu nhập Hudson, những kẻ này đều thuộc về nhân tố không ổn định.

Hudson vốn định an bài cho bọn hắn chết trên chiến trường, nhưng cuối cùng thì Hudson lão gia vẫn không qua nổi cửa ải lương tâm, cho nên không làm tuyệt tình như vậy.

Không nguyện ý phụ thuộc cũng có nghĩa là những người này không muốn đứng đội trong các cuộc tranh chấp diễn ra trong tương lai ở tỉnh Đông Nam, điều đó không có nghĩa là họ nhất định sẽ trở thành kẻ địch.

Cho dù có thanh trừ đối lập tinh vi như thế nào thì cũng sẽ bị người ta phát hiện ra dấu vết, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sau này sẽ không có người nào dám tìm Hudson lão gia tổ đội nữa.

Nên hắn liền chơi chiêu văn minh hơn một chút, để cho Người Mosey ra mặt đào hết đống nhân tố không an phận này đi, Hudson lại thuận thế nuốt luôn đất phong của họ.

Bổ sung quân số thì thuộc về hàng tặng, sau chiến tranh mới thương lượng, nhưng sau chiến tranh thì toàn bộ số người đó đều đã "bị" bỏ mình hết rồi.

Đây cũng chỉ là vấn đề của một phần danh sách tử trận mà thôi, người cũng tới Vương quốc Alpha rồi, vốn không có cách nào để xác minh còn sống hay đã chết. ...

Sau khi rời đi vương cung, Hudson liền từ chức thống soái liên quân, tin tức quân viễn chinh sắp rời đi cũng nhanh chóng truyền bá khắp thành Dapest.

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, tiếc là không đợi bọn họ có hành động gì thì Vương tử George đã mang theo chiếu thư của Chris IX đến tiếp quản quân đội trước một bước rồi.

Đợi khi mọi người kịp phản ứng, chuyện này cũng đã lắng xuống.

Không hề nghi ngờ, chuyện này có thể thuận lợi như vậy là vì vương thất Mosey đã bỏ ra rất nhiều công sức

Thời kỳ chiến tranh quan hệ trọng đại, bọn họ không dám để cho một vị vương tử nhỏ tuổi ngoi đầu lên, đó là vì lấy đại cục làm trọng.

Nhưng mà thời điểm hiện giờ nguy hiểm đã qua, vương tử đã chưởng khống được quân đội, đảm bảo quá trình chuyển giao quyền lực được diễn ra suôn sẻ mới chuyện phù hợp với lợi ích của vương thất.

Sau khi George cầm quyền, chuyện đầu tiên mà y làm chính là hạch định chiến công cho những công thần trong trận chiến này, mượn cơ hội luận công hành thưởng để lôi kéo nhân tâm.

Là người đã ngăn cơn sóng dữ trong cuộc đại quyết chiến, Hudson đương nhiên cũng được ban thưởng. Theo thứ tự là danh hiệu "Nguyên soái" vinh dự của Công quốc Mosey và thêm 30 vạn kim tệ tiền mặt.

Không có ngoại lệ nào cả, phần thưởng tiền mặt chính là trái phiếu. Chẳng qua lãi suất hiện giờ đã không còn là 30% một năm như lúc đầu nữa, mà đã giảm mạnh xuống còn 5%.

Lãi suất trái phiếu giảm xuống cũng không phải là chuyện xảy ra lần đầu tiên. Ngoại trừ trái phiếu chiến tranh được phát hành sớm nhất trong thời cuộc nguy cấp ban đầu, không thể không trả lãi suất cao, lãi suất của các phiên bản trái phiếu sau này liền lật lượt giảm xuống.

Với tư cách là nhân chứng và người tham dự, Hudson đã sưu tầm đủ toàn bộ trái phiếu chiến tranh do Người Mosey phát hành, từ lãi suất cao nhất là 30% đến lãi suất thấp nhất 5%.

Không thể không thừa nhận là Người Mosey rất hào phóng, nếu như gộp toàn bộ trái phiếu lại với nhau, tổng kim ngạch cao đến 128 vạn kim tệ.

Mặc dù nghe thì cảm thấy con số này rất khổng lồ, nhưng Hudson rất yên tâm thoải mái cầm số tiền này. Đây không chỉ là phần thưởng chiến công của một mình hắn, mà còn bao gồm cả tiền mua mạng của đội quân tư nhân dưới trướng.

Theo lý mà nói, chỉ cần Người Mosey có thể trả tiền bình thường, vậy thì Hudson chẳng cần làm gì thì hàng năm cũng có thể nhận được 16 vạn kim tệ tiền lãi.

Con số này có thể so sánh với thu nhập bình thường của Sơn Địa Lĩnh trong thời bình.

Nếu chỉ dựa vào bản thân làm ruộng, có lẽ hắn phải phấn đấu ít nhất là 20 năm nữa.

Nghe cấp dưới phàn nàn về chuyện lãi suất trái phiếu của người Mosey quá thấp, Hudson liền muốn cười. Lãi suất cao thì có ích gì, quan trọng là có thể trả được tiền hay không kìa.

Lãi suất càng ngày càng thấp cũng chứng minh là Người Mosey đang chuẩn bị trả tiền lãi.

Nếu như lãi suất cứ giữ nguyên ở mức 30% không giảm xuống, vậy thì cũng không cần phải nghĩ gì nữa, rõ ràng là đang muốn quỵt nợ rồi.

Không biết trái phiếu chiến tranh có lãi suất thấp của Người Mosey có phải hàng bán chạy trên thị trường quốc tế không.

Nếu như bán chạy, bọn hắn hoàn toàn có thể mượn mới trả cũ, trước tiên thu lại số trái phiếu có lãi suất cao đã phát hành trước đó.

Không có hố cho vay nặng lãi, mặc dù khoản nợ còn lại rất lớn, nhưng ít nhất thì việc trả lãi hàng năm không phải là vấn đề lớn.

Nếu như nền kinh tế trong nước khôi phục được một chút, có lẽ ngay cả tiền vốn cũng có thể lần lượt được trả lại.

Hudson vốn không nên lo lắng về những chuyện này. Nhưng mà trái phiếu chiến tranh trong tay hắn càng ngày càng nhiều, hắn cũng chỉ đành vô liêm sỉ một lần. ...

Khi mọi bụi bặm đã lắng xuống, quân viễn chinh liền bước lên con đường trở về nhà. So với lúc đến chỉ có một cây trường thương đánh thiên hạ, thì lúc về lại là xe lớn xe nhỏ bị chất đầy.

Không hề nghi ngờ, không chỉ có mỗi mình Hudson phát tài. những quý tộc đi cùng với hắn cũng thu hoạch được kha khá. Ngay cả binh lính bình thường dưới trướng cũng kiếm được chút đỉnh.

Tư tàng chiến lợi phẩm vốn là truyền thống của quân đội, không có cách nào ngăn chặn tập tục xấu này. Cũng may là đám binh sĩ bên dưới kiến thức có hạn, chỉ giấu một số tiền tệ, chủ yếu vẫn là lấy đồng tệ và ngân tệ làm chủ.

Kim tệ thì chỉ có số ít binh sĩ gan lớn mới dám đụng. Đây là trí tuệ lớn của đám nông nô tầng dưới chót, tài phú kếch xù đối với bọn hắn là một tai nạn.

Chương 661 - Trở Về (3)

Vì gia tăng tốc độ hành quân, Hudson còn cưỡng chế quy định hạn mức chiến lợi phẩm cao nhất mà toàn bộ quý tộc có thể mang theo.

Đơn vị tính toán vô cùng trực tiếp, chính là xe ngựa: Tử tước không được vượt quá một chiếc xe ngựa, Nam tước không được vượt quá 1/4 xe ngựa, Kỵ sĩ không được vượt quá 1/10 xe ngựa.

Trước khi đi, quân viễn chinh còn tổ chức một một hội chợ hàng hóa quy mô lớn ở trong doanh trại, một buổi bán phá giá tràn đầy nước mắt đã được diễn ra. Bao gồm cả chính Hudson cũng bán không ít chiến lợi phẩm.

Người mua đương nhiên là các đại quý tộc của Công quốc Mosey, chỉ có những nhân vật có thực lực hùng hậu mới có thể mua được những món hàng với giá hời này.

Chiến tranh chính là như vậy, sống sót thì phát tài, chết thì hóa thành bụi đất.

Từ khi xuất chinh đến khi trở về, quân viễn chinh đang ở lại Công quốc Mosey gần một năm trời. Trong khoảng thời gian này, có chua xót có ngọt ngào, có đắng khổ có nước mắt, đã trải qua nhân gian trăm vị.

Nhìn xem danh sách tử trận dày cộm trên tay, tâm tình vốn đang vui sướng của Hudson lập tức biến mất không còn lại gì.

Là người thành công, hắn có được cả danh và lợi. Mang theo danh hiệu "Nguyên soái", mang theo vinh diệu và tài phú áo gấm về nhà.

Nhưng cái giá phải trả chính là đã có hơn 8 vạn binh lính của quân viễn chinh ngã xuống, cho dù bỏ đi 6 vạn người chiến tử trong chiến dịch Dacias trước đó thì cũng có hơn 2 vạn người đã ngã xuống vì phần vinh quang này.

Binh sĩ chết rất nhiều, sĩ quan chết cũng không ít. 1200 nhà quý tộc của Vương quốc đã vĩnh viễn nằm lại nơi đất khách quê người.

Chuyện là do Vương tử Caesar gây ra, nhưng người phải giải quyết hậu quả lại chính là Hudson. Hiện giờ hắn mới là tổng tư lệnh của quân viễn chinh, một khi người nhà của đám quý tộc bỏ mình mà gây chuyện thì hắn cũng không thoát khỏi phiền phức.

Sau khi cảm khái một phen, Hudson dứt khoát khép lại bản danh sách này. Có một số việc không thể quá tích cực, nếu không cuộc sống sẽ rất khó vui vẻ.

Lúc đến một đường lắc lư, lúc về ngày đi 50 dặm. Từ xa nhìn lại đều có thể cảm nhận được một luồng sát khí toát ra, có thể được quân viễn chinh đã thoát thai hoán cốt.

Năng lực đào người của Người Mosey cũng rất không tệ. Quân viễn chinh vốn có hơn 114, 000 người, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại hơn 76. 000 người theo Hudson trở về.

Các quý tộc lập công chuộc tội về cơ bản đều lựa chọn di dân đến Mosey. Đều là bị ép phải như vậy, bọn họ là những người còn sống sót trong chiến dịch Dacias, phiền phức trên người họ còn lâu mới kết thúc.

Nếm mùi thất bại thì phải bị truy cứu trách nhiệm. Không đối với được với Vương tử Caesar thì cũng chỉ có thể bắt mấy tên sĩ quan trốn chạy để trả lại một cái công đạo cho người nhà của những quý tộc đã mất.

Cho dù sau này có lập công chuộc tội thì cũng chỉ có thể miễn đi hình phạt, nhưng nỗi oan ức và cừu hận vẫn còn đang đi theo bọn họ.

Phong thưởng sau cuộc chiến càng không có phần của họ. Rõ ràng không phải là trách nhiệm của mình, nhưng lại không thể không chịu nỗi oan này, đương nhiên là sẽ càng nghĩ càng giận.

Dưới bối cảnh này, sau khi được Người Mosey động viên một chút thì việc đi ăn máng khác cũng diễn ra một cách thuận lý thành chương.

Trên thực tế, không cần về nước để cảm nhận, chỉ từ việc bổ nhiệm nhân sự nội bộ trong quân viễn chinh cũng có thể thấy được một vài vấn đề.

Đa số các vị trí chủ chốt trong quân đều là thân tín mà Hudson đề bạt. Đám quý tộc lập công chuộc tội đều được an bài những vai diễn gần với quần chúng.

Không phải là vì Hudson cố tình chèn ép bọn họ, mà là vì nhu cầu chính trị. Sĩ quan nhậm chức là việc cần phải báo cáo lên vương đô, nếu như bổ nhiệm sĩ quan có vết nhơ thì chủ soái cũng phải gánh chịu trách nhiệm.

Ngoài những người này ra, hầu hết các sĩ quan quý tộc từ khắp đại lục tề tụ đến đây đều đã ở lại.

Không có cách nào, mặc dù Hudson cũng đã hứa hẹn là sẽ báo cáo chi tiết công lao của bọn họ sau khi về nước, sẽ cố gắng tranh thủ đất phong thay cho họ, nhưng đó cuối cùng chỉ là một lời hứa.

Còn đất phong mà Người Mosey đưa ra lại có thể nhận được ngay lập tức. Mặc dù đa số đều nằm ở tiền tuyến, nhưng mà tên quý tộc phụ trách đào người lại rất biết cách lừa gạt.

Cái gì mà Đế quốc Thú Nhân nhất định sẽ bị hủy diệt, cái gì

Vương quốc Alpha đã thu phục mất đất, Công quốc Mosey không còn biên giáp giới ranh với thú nhân nữa... vân vân, một đống lý luận ngay cả Hudson nghe được cũng cảm thấy choáng váng.

Quý tộc nhảy sang nước khác, tư quân của họ đương nhiên phải ở lại. Còn về vấn đề người nhà sẽ tự có Bộ ngoại vụ của hai nước phụ trách liên lạc.

Các quý tộc trong nước đang lo là bánh gato lần này quá nhỏ, không đủ chia, có người nguyện ý chủ động nhường phần, mọi người cao hứng còn không kịp, căn bản là không có chuyện gây trở ngại.

Binh lực trong Hudson giảm bớt, nhưng quyền khống chế quân viễn chinh của hắn lại được tăng cường.

Ngoài quân đoàn công binh hơn 8. 000 người kia ra, quân đội dòng chính của Hudson đã mở rộng lên đến hơn 12. 000 người, nhân mã dưới trướng của các thành viên trong gia tộc Koslow cũng bành trướng lên đến hơn 13. 000 người.

Trong này còn không bao gồm binh lực mà Vương quốc cung cấp bổ sung, bởi vì biết rõ phải trả lại những người sau khi chiến tranh kết thúc, cho nên Hudson cố tình đẩy hết sang dưới trướng của những quý tộc khác.

Hầu hết những binh lính được bổ sung vào trong nhà đều đến từ Công quốc Mosey. Sau khi bị thú nhân gây họa, đa phần những người đều không còn nhà để về.

Không có chỗ để đi, nên không có nhiều lo lắng về việc đi theo chủ soái tới Vương quốc Alpha phát triển.

Chương 662 - Trở Về (4)

So với lúc đến thì binh lực mở rộng lên gấp năm lần. Quân đội có thể khuếch trương nhanh như vậy là nhờ vào mấy trăm thành viên của gia tộc. Bởi vì có một nhóm sĩ quan cốt cán nên Hudson mới dám chơi như vậy.

Mấy vạn quân đội còn lại hoặc là nằm trong tay tiểu đệ, hoặc là được giao cho các quý tộc thân cận chỉ huy.

Một nhóm chính trị mới với nòng cốt là Hudson đã âm thầm thành hình, chỉ chờ bén rễ nảy mầm và phát triển lớn mạnh.

Đế quốc Thú Nhân, Behemoth Đại Đế đang hốt hoảng bỏ chạy thục mạng, sau khi trải qua muôn vàn gian khổ, lão ta chật vật trở lại hoàng đình.

Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, chuyện phát triển đến bước này là nên có một kết thúc.

Tiếc là "các cụ Kỵ sĩ" bị bí pháp trường sinh hấp dẫn đến đây lại không hề có ý muốn tha cho lão ta. Một đường truy sát đến nội địa của Đế quốc Thú Nhân, nếu không đạt được mục đích thì thề không bỏ qua.

Theo lý mà nói, một mình xâm nhập là điều tối kỵ của binh gia, chờ quân đội của Vương quốc Alpha cùng nhau hành động mới là lựa chọn an toàn nhất.

Đáng tiếc là dọc đường đã có không ít người ngã xuống. Không phải vì chiến tử trên chiến trường, mà bởi vì thọ nguyên hao hết, thân thể dầu hết đèn tắt mà chết.

Cảnh tượng này thật sự là quá tàn khốc đối những lão già đã sắp hết thọ nguyên.

Bí pháp trường sinh đã ở gần ngay trước mắt mà cũng ngã xuống trước, rất nhiều người chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng đã không muốn lãng phí thời gian.

Nếu như Behemoth Hoàng có thể kéo thêm 3-5 năm nữa, không cần phái binh đi tiến công thì những lão già này cũng đã chết gần hết rồi.

Chính là vì không có mấy ngày để sống, cho nên khi chiến đấu những lão nhân này mới bộc phát ra sức mạnh kinh khủng như vậy.

Một khi bị trọng thương liền quyết đoán kéo theo người đệm lưng. Làm cho cả đám cao thủ thú nhân cũng không dám mạo hiểm đi đầu.

Địch nhân mang theo tâm tính không thành công thì thành nhân vốn đã rất đáng sợ rồi, hết lần này tới lần khác bọn lão nhân này còn là những tên đại biến thái có thực lực cực mạnh.

Lúc đầu chỉ là đi câu cá, nhưng bất hạnh là lại câu ra một đám cá mập lớn, Behemoth Đại Đế cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Thuyền bị đánh lật, người thì đang đau khổ giãy giụa trong biển cả mênh mông, sau lưng còn có một bầy cá mập đang đuổi theo, quả thực là khiến cho người ta không biết phải làm sao.

"Truyền lệnh xuống, điều động toàn bộ Kỵ binh Behemoth, cưỡng chế các tộc lập tức mang theo toàn bộ thanh niên trai tráng tới tiếp viện cho hoàng đình, người vi phạm diệt tộc!"

"Ofman, ngươi phụ trách tổ chức cho những người già yếu trong tộc rút lui khỏi hoàng đình. Tốc độ nhất định phải nhanh, mồi nhử kéo mà chúng ta ném ra sẽ không kéo dài được bao lâu đâu, nhất định phải sơ tán toàn bộ người trước khi địch nhân tìm được vị trí của hoàng đình."

Người có thể rút lui, nhưng hoàng đình thì lại không thể từ bỏ. Giai đoạn đầu dày công chuẩn bị như vậy, nếu là rơi vào trong tay nhân tộc thì mọi nỗ lực của lão ta đều sẽ uổng phí.

Không có bí pháp kéo dài mạng sống hỗ trợ, một lão già như lão ta có thể đã phải đi gặp Thú Thần rồi.

Trận chiến tiếp theo trong hoàng đinh cũng là trận chiến sinh tử của Behemoth Đại Đế, hiện giờ lão ta đã không đường lui nữa.

Dựa vào quân đội để mài chết địch nhân là không được, vấn đề không phải là có thể làm được hay không, mà là lão ta cũng không có đủ thời gian để tập hợp toàn bộ quân đội trong Đế quốc Thú Nhân lại đây.

Nếu chỉ dựa vào số quân đội ít ỏi mà Hoàng đình lưu thủ thì chỉ là đang tặng đầu người cho địch nhân mà thôi. Chuyện đã đến nước này rồi, Behemoth Đại Đế cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào nội tình mà lão tổ tông để lại.

Lão ta mơ hồ cảm thấy có lẽ mình sẽ không qua được cuộc khảo nghiệm này. Một thứ nghịch thiên như bí pháp gia tăng tuổi thọ thì làm sao có thể không phải trả giá được?

Trước khi tu luyện, Behemoth Đại Đế đã biết không có khả năng thuận buồm xuôi gió trong việc gia tăng tuổi thọ này rồ. Tiếc rằng lão ta vẫn đoán sai độ khó của bí pháp này.

Behemoth Đại Đế nhìn ra phương xa, nhớ tới đứa con trai đang trốn ở tiền tuyến của mình, lão ta lập tức nổi giận.

Nếu như không phải bị Alex đâm đao sau lưng, cho dù có lời đồn về bí pháp trường sinh thì cũng sẽ không dẫn dụ được nhiều lão bất tử tới như vậy.

Dọc theo con đường này, lão ta đã phát hiện ra không ít tung tích của cao thủ dị tộc. Cao thủ nhân tộc chỉ là những người nhòm ngó ở bên ngoài, nhưng trong bóng tối lại còn có vô số lão bất tử đang nhìn chằm chằm lão ta.

"Đại tế ty, làm phiền ngài đích thân đi một chuyến để truyền lệnh cho Alex, lệnh nó lập tức trở về chủ trì đại cục. Nếu như không nghe lời, vậy thì cưỡng ép mang người về đây cho ta."...

Vương quốc Warhammer, trong đại doanh của Behemoth. hoàng trữ Alex đang thương nghị với bốn vị hoàng giả khác về việc làm thế nào để tiêu diệt quân đội trong thành của kẻ địch với tổn thất nhỏ nhất.

Còn về suy nghĩ của phụ thân mình, gã không có hứng thú muốn biết. Trước trước sau sau đã gửi mười mấy mệnh lệnh hối thúc gã về nước rồi, nhưng Alex vẫn không chịu rời đi.

Thế cục trong hoàng đình rất nguy hiểm, tộc Behemoth đã đang lâm nguy. Nhưng mà chủng tộc nguy hiểm thì dù sao cũng tốt hơn là bản thân gã bị nguy hiểm.

Ở lại tiền tuyến, gã vẫn cầm đại quyền trong tai, là hoàng trữ cao cao tại thượng; Nhưng khi trở lại hoàng đình, gã chỉ là một vị thuốc trên con đường trường sinh của Behemoth Đại Đế.

Nhân tộc đang tấn công là Hoàng đình Behemoth vào lúc này, nhưng hoàng trữ Alex đều không vội, bốn vị khác thì lại càng không vội.

Tiêu diệt sinh lực của Vương quốc Warhammer, giảm bớt cường độ phản kích của nhân tộc, bất kể có nhìn thế nào thì cũng đều là đang lấy đại cục làm trọng.

Chương 663 - Viện Nguyên Lão

Hội nghị quân sự kết thúc, vừa mới quyết định được kế hoạch tác chiến Vương quốc Warhammer, Alex liền đột nhiên cảm thấy tâm thần không yên.

Trực giác nói cho gã biết là sắp có đại sự phát sinh. GIống như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt của Alex đột nhiên biến đổi.

"Vệ binh, để thế thân đi ra ngoài tuần tra đại doanh!"

Dường như Alex vẫn còn cảm thấy không đủ an toàn, nên gã liền dứt khoát rời khỏi doanh trướng của mình.

Ngay cả bộ áo giáp ma pháp mà gã thích nhất cũng được để lại cho thế thân, còn bản thân gã thì đổi sang một bộ giáp da bình thường.

Nếu như không phải là người thân cận, khi nhìn thấy bộ trang bị mới này của Alex thì tuyệt đối sẽ ngộ nhận gã là một tên binh sĩ Behemoth bình thường.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Alex liền đứng gác và đi tuần tra như một binh sĩ.

Cũng không lâu lắm, một con Cự Điêu màu hoàng kim chở theo một lão già đột ngột từ trên trời lao xuống đại doanh.

Các quan quân biết được thân phận của lão già này liền vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Đại tế ty, sao ngài lại tới đây?"

Lão già quét mắt liếc nhìn đám người rồi nghiêm túc nói: "Bệ hạ xảy ra bất trắc, đã hôn mê bất tỉnh, Hoàng đình không thể một ngày vô chủ, ta tới đây để mời điện hạ trở về chủ trì đại cục."

"Điện hạ ở nơi nào, mau dẫn ta tới đó!"

Trong khi nói chuyện, thần sắc của lão ta còn có chút mất tự nhiên. Là một Đại tế ty quyền cao chức trọng, đã rất nhiều năm rồi lão ta chưa nói dối.

Nhưng bây giờ thì hết cách rồi, lão ta nhất định phải hoàn thành mệnh lệnh của Behemoth Đại Đế, Hoàng trữ Alex cũng không phải loại chủ nhân đáng tin cậy gì.

Hoàng đình đã liên tục phát ra hơn mười đạo chiếu thư mà cũng chẳng thấy gã ta nói câu gì, nếu như không có một cái cớ hợp lý, lão tế ty sợ là ngay cả mình cũng chẳng gặp được vị hoàng trữ này.

Alex đã tiến vào trong quân đội hơn một năm rồi, chỉ cần không phải quá ngu ngốc, dựa vào thân phận hoàng trữ là có thể nhận được sự ủng hộ của một số người.

Đừng nói là mặt mũi của một vị Đại tế ty như lão ta không đáng chú ý, ngay cả khi Behemoth Đại Đế đích thân tới cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn.

Truyền thống chính là nguyên nhân của chuyện phiền phức này, trong Đế quốc Thú Nhân, chuyện soán vị thật sự là quá phổ biến.

Ngay cả bản thân Behemoth Đại Đế cũng là dựa vào chính biến để thượng vị, có tấm gương bày ở trước mặt, người làm con trai học theo cũng chẳng có gì kỳ lạ.

"Điện hạ đang đi tuần doanh, hay là ngài ở đây nghỉ ngơi chờ một lát đi."

Lão tế ty trừng mắt liếc nhìn tên sĩ quan lắm miệng này một cái rồi nổi giận nói: "Đều là lúc nào rồi, làm sao ta có thể nghỉ ngơi được. Lập tức mang ta đi gặp điện hạ!"

Vừa dứt lời, tên thế thân đi tuần doanh đã xuất hiện ở trong tầm mắt của các Behemoth. Lão tế ty lập tức không thèm do dự mà bay vèo một cái đến trước mặt thế thân, nói: "Hoàng trữ điện hạ, bệ hạ đã xảy ra bất trắc, Hoàng đình cần ngài tới chủ trì đại cục. ?"

"Chuyện này vô cùng khẩn cấp, chi tiết cụ thể chúng ta sẽ trao đổi kỹ càng sau khi lên đường."

Trong khi nói chuyện, lão tế ty liền kéo mạnh lấy thế thân nhảy lên con Cự Điêu mà hoàng kim.

Trước khi đi, lão ta vẫn không quên dặn đám Behemoth bên dưới một câu: "Hoàng trữ điện hạ và ta đi trước một bước, mấy người các ngươi ở lại trông giữ đại quân. Mau chóng kết thúc chiến đấu rồi trở về hoàng đình!"

Chỉ trong nháy mắt, hai tên Behemoth và một con Cự Điêu đã biến mất trong tầm mắt của mọi người, chỉ để lại đám sĩ quan mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hoàng trữ Alex ở một bên nhìn thấy cảnh này liền âm thầm thở dài một hơi. Cuối cùng cũng đã lừa gạt được rồi, không biết là sau khi lão tế ty phát hiện ra chuyện không ổn thì sẽ báo cáo cho Behemoth Đại Đế như thế nào.

Nhưng mà chuyện này cũng không nói trước được điều gì. Tên thế thân đó cũng không phải là Behemoth bình thường, mà cũng là một vị hậu đại của Behemoth Đại Đế, có huyết mạch của Hoàng tộc, hiện giờ có thể giấu diếm được đại tế ty, không chừng sau đó cũng có thể lừa gạt qua ải.

Trong thâm tâm của Alex đã bắt đầu tưởng tượng đến bộ dạng phẫn nộ và bất lực của Behemoth Đại Đế khi phát hiện ra thế thân là một tên giả mạo sau khi tràn đầy phấn khởi thi triển bí pháp. ...

Có lẽ là tất cả mọi người đều một lòng muốn về nhà, cho nên tốc độ của quân viễn chinh còn nhanh hơn dự tính của Hudson một chút, về nước sớm hơn một ngày so với dự tính.

Vừa bước vào biên giới đã bị các quý tộc địa phương nhiệt tình chiêu đãi. Quân viễn chinh có công rất lớn trong việc không để cho chiến hỏa lan tràn tới đây.

Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chủ yếu của buổi tiệc cám ơn này. Mấu chốt là dáng vẻ đằng đằng sát khí của quân viễn chinh quá dọa người, làm cho quý tộc địa phương cảm thấy không yên lòng.

Vì không muốn để cho địa bàn của mình gặp phải thảm họa chiến tranh, bọn họ chỉ đành lựa chọn chủ động xuất kích, hi vọng vị chủ soái Hudson này ước thúc quân kỷ.

Đây là một chủ đề rất lúng túng, đều là di chứng do quân viễn chinh để lại khi đi ngang qua vùng đất này trước đó .

Hudson thống lĩnh quân đoàn thứ nhất thì không có vấn đề gì.

Không thể là nói không đụng đến một cây kim một sợi chỉ, nhưng ít nhất là binh sĩ không cố ý đi nhiễu dân, trên đường đi cũng đều được khen ngợi.

Nhưng mấy quân đoàn sau đó liền một lời khó nói hết.

Mặc dù các quan quân quý tộc đã ước thúc cả rồi, nhưng đám ô hợp thì chung quy vẫn là đám ô hợp, không thiếu hạng người cướp gà trộm chó.

Nghe nói ở giữa đường còn phát sinh xung đột với các quý tộc ven đường, hành động lần này có khả năng cao là vì tránh xảy ra rắc rối một lần nữa.

Chương 664 - Viện Nguyên Lão (2)

Nhìn thấy đám quý tộc già nua ra đây nghênh tiếp, Hudson liền không dám nói chuyện quá lớn tiếng, hắn sợ mình không cẩn thận tiễn người ta về với vòng tay ôm ấp của Thần Hi chi chủ.

Người có thể cầm đao thì đã ra tiền tuyến hết rồi, những quý tộc ở lại hoặc là già cả, hoặc là còn quá nhỏ.

Những lão già chỉ cần hơi có một chút thực lực thì hiện giờ cũng đã đi Đế quốc Thú Nhân, vì bí pháp trường sinh mà phấn đấu lần cuối cùng.

Đương nhiên, Hudson càng muốn tin tưởng là bọn họ qua đó để gây chuyện hơn.

Phải vất vả lắm mới có một nhóm cao thủ nhân tộc tới đây, nếu như không mượn lực lượng của những cao thủ này để đả kích Đế quốc Thú Nhân thì mọi người xem như toi công lăn lộn rồi.

Là địa đầu xà, dẫn đường là thao tác cơ bản. Chỗ nào có bộ lạc thú nhân thì sẽ trùng hợp đi ngang qua nơi đó, chuyện này rất bình thường.

Không quấy cho Đế quốc Thú Nhân long trời lở đất thì thật sự sẽ rất có lỗi với những bậc tổ tông đã chết trong tay thú nhân.

Nếu như không phải nội tình của gia tộc Koslow quá mỏng, không có cường giả uy tín lâu năm, sợ là cũng đã qua dó tham gia náo nhiệt rồi.

"Mọi người có thể yên tâm, chỉ cần hậu cần tiếp tế đầy đủ thì binh sĩ của quân viễn chinh sẽ tuyệt đối không tự tiện tiến vào thôn trang, thành trấn ven đường!"

Hudson cười ha hả đảm bảo nói.

Tố chất của binh sĩ thì hắn không dám khen, nhưng nếu xét về quân kỷ, nếu như không có mệnh lệnh thì không ai trong quân viễn chinh dám tự tiện rời khỏi đại doanh.

Những chuyện có thể làm được ở Công quốc Mosey thì sau khi về nước cũng có thể làm được. Dưới chế độ liên đới của quân pháp, muốn ra ngoài thì phải cũng hỏi xem các binh sĩ đồng đội có đáp ứng hay không đã.

"Đa tạ Bá tước các hạ thông cảm, chúng tôi chỉ dân nông thôn, không có kiến thức gì nhiều, khi gặp chuyện thì sẽ dễ dàng hoảng loạn."

"Chủ yếu vẫn là chúng tôi già rồi, không chỉ không ra được chiến trường, mà ngay cả một chút việc nhỏ này cũng không giải quyết được."

Nghe được lời tự giễu của lão già này, Hudson giơ ly rượu lên rồi khẽ lắc một cái, sau đó nói: "Lão Hầu tước khách khí, ngài chính là báu vật của Vương quốc ta."

"Lúc mà ngài mang binh huyết chiến với thú nhân thì đám tiểu bối như bọn cháu vẫn còn chưa ra đời!"

"Bây giờ đến phiên chúng cháu đứng ra bảo vệ Vương quốc Alpha, cũng phải nhờ lão nhân gia ngài đề điểm."

Ngoài miệng thì nói rất khách khí, nhưng trong lòng Hudson đã bắt đầu chửi thề rồi. Nếu như hắn biết được lão già này không đi tiền tuyến, thì dù có nói gì hắn cũng sẽ không tới tham gia buổi yến hội này.

Đều đã trăm mấy tuổi rồi, đã sắp được đi gặp Thần Hi chi chủ, bí pháp trường sinh ở gần ngay trước mắt mà cũng có thể nhẫn nhịn được, Hudson cũng không biết nên nói cái gì.

Nhưng cũng bởi vì sự cẩn thận này nên lão già trước mắt có thực lực chỉ là Bạch Ngân Kỵ Sĩ mới có thể sống đến độ tuổi này.

Thực lực chẳng ra làm sao, nhưng lại am hiểu "cẩu đạo", gặp được chuyện có thể tránh thì tránh, đương nhiên là sẽ không thể góp nhặt được bao nhiêu công huân.

Đến mức mà Hudson muốn thổi phồng vài câu cũng không tìm thấy chủ đề, chỉ có thể chém gió cho đỡ xấu hổ.

Nhưng nếu chỉ dựa vào "Cẩu đạo" mà muốn lăn lộn được trong thế giới quý tộc ăn người không nhả xương này thì nhất định là không được. Lão già trước mắt này không mang binh đánh giặc được, nhưng lại rất biết kinh doanh gia tộc.

Trước khi lão ta tiếp quản gia tộc, gia tộc Alam đã sắp rơi khỏi vòng tròn đại quý tộc rồi, dưới sự nỗ lực của lão ta, gia tộc Alam dần dần phát triển trở thành gia tộc số một Tây Nam.

Nếu xét về thực lực tổng hợp thì gia tộc Alam còn hơn cả gia tộc Dalton. Gặp được loại địa đầu xà này, ngay cả Hudson cũng phải đau đầu.

Thế lực mới quật khởi chắc chắn sẽ bị các thế lực uy tín lâu năm chèn ép, đây là chân lý hằng cổ bất biến.

Mặc dù không nói thẳng, nhưng lão già trước mắt này đột nhiên tới đây rõ ràng là một lời cảnh cáo.

Lão ta đang đại diện cho các thế lực bản địa tỉnh Tây Nam nói cho hắn biết: Nơi này không chào đón player mới gia nhập, đừng cố gắng tận dụng cơ hội dập tắt làn sóng nạn dân để mơ tưởng đến việc bám rễ ở đây.

Rõ ràng là trong vương quốc đã bắt đầu một đợt cải tổ mới, cuộc đấu tranh trong nước còn kịch liệt hơn trong dự đoán của Hudson mấy phần.

Hudson vốn dĩ không định chạy đến Tây Nam phát triển, đương nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm cho đôi bên đều cảm thấy không thoải mái.

Trên thực tế, chỉ cần không có xung đột lợi ích, đám lão già này vẫn rất dễ gần.

Hám lợi đối ứng là quyền hành lợi và hại, khi gặp được vấn đề, chỉ cần phân tích từ góc độ lợi ích liền có thể giải quyết được hơn phân nửa.

Ngược lại thì thế hệ tuổi trẻ sẽ rắc rối hơn, ngoài lợi ích ra, còn có sự đố kị của những người đồng lứa khác.

Từ trước tới nay,"con nhà người ta" luôn là đối tượng gây thù chuốc oán khắp nơi.

Rất không may, ở trong độ tuổi của Hudson, hắn chính là "con nhà người ta" trong miệng của mọi người.

Không chỉ phải bị người đồng lứa đố kị, ngay cả bậc cha chú cũng không khỏi đố kị, đây là cái giá của việc quá ưu tú

"Bá tước các hạ khách khí, các hạ chính là vị nguyên soái trẻ tuổi nhất trên đại lục, là lãnh tụ của người tuổi trẻ trong Vương quốc."

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, sau khi vòng bầu cử viện nguyên lão mới trong vương quốc được khởi động, các hạ sẽ một vị trí."

Hầu tước Zuel vui vẻ nói.

Đây là điển hình của việc đánh một gậy rồi cho một trái táo ngọt.

Ý tứ đã rất rõ ràng, nếu như không đến đoạt bánh gato thì mọi người chính là bạn bè.

Lấy vị trí của viện nguyên lão ra dụ hoặc là vì sợ bị Hudson ghi hận, trong quá trình bình định làn sóng nạn dân sau này sẽ hố bọn họ một vố.

Chương 665 - Viện Nguyên Lão (3)

Trên thực tế, Hudson thực sự đang chuẩn bị làm như vậy. Mặc dù không đến mức cố ý đuổi nạn dân sang địa bàn của những lão già này, nhưng khi hành động thì hắn sẽ chậm chạp lười biếng đi một tí xíu.

Trong một năm trở lại đây, cuộc sống của các quý tộc tỉnh Tây Nam cũng không dễ chịu gì. Tất cả mọi người đều đang thắt lưng buộc bụng để sửa chữa tuyến phòng thủ, hầu như toàn bộ nam nữ già trẻ đều cùng nhau ra trận.

Nếu như lại bị nạn dân gây họa một đợt, cho dù gia tộc Alam có của cải thâm hậu thì cũng đừng nghĩ đến việc khôi phục nếu không có mấy năm thời gian.

Vào thời khắc quan trọng của cuộc cải tổ chính trị này, những gia tộc bị tổn thương nguyên khí thì sẽ rất nguy hiểm.

"Hudson cám ơn sự hậu ái của Hầu tước các hạ, chuyện đề danh thì xin nhờ vào chư vị rồi!"

Trong khi nói chuyện, Hudson liền giơ ly rượu lên ra hiệu với mọi người, sau đó liền trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

Đây là một vụ giao dịch trần trụi, lấy đại giới là phải dập tắt làm sóng nạn dân càng sớm càng tốt, để đổi việc các quý tộc ở tỉnh Tây Nam sẽ đẩy hắn một cái về mặt chính trị trong vương quốc.

Đây là di chứng của việc không có người trong triều, không nghĩ biện pháp vận hành, vào thời khắc mấu chốt, sợ là ngay cả một cái đề danh cũng không kiếm nổi.

Viện nguyên lão nhìn như không có thực quyền gì, nhưng đó là bởi vì Caesar III rất bá đạo, dựa vào một hệ liệt thao tác chậm rãi lật đổ cái cơ cấu này.

Là một cơ cấu do các đại quý tộc tạo thành, khi Viện nguyên lão được thành lập thì đã địa vị chính trị trong vương quốc của nó sẽ không thấp rồi.

Nếu như Quốc vương xảy ra bất trắc, Viện nguyên lão chính là cơ cấu phụ chính.

Lúc bình thường thì thú này không có tác dụng gì, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại rất quan trọng, là vật trang trí không thể thiếu. ...

Có lẽ là vì cuộc trò chuyện vui vẻ trên yến hội phát huy tác dụng, cũng có lẽ là vì thoát khỏi tai ương nạn dân, nên số vật tư tiếp tế mà đại quân nhận được vô cùng dồi dào.

Hơn 76, 000 binh sĩ quân viễn chinh mang theo vật tư của chừng 90, 000 người, Hudson đương nhiên sẽ không nói thêm cái gì.

Vật tư dồi dào thì sẽ cố gắng làm việc, không hề chậm trễ một chút nào, quân viễn chinh đã vội vã chạy ra tiền tuyến.

Nạn dân cũng là một loại tài nguyên, nhưng điều kiện tiên quyết là nạn dân không bị biến chất. Một khi đột phá ranh giới cuối cùng của con người, vậy thì sẽ từ sức lao động thượng hạng biến thành u ác tính của xã hội.

Sơn Địa Lĩnh cần đại lượng sức lao động để phát triển, có thể lấp bên được cái hố này hay không đều trông chờ hết vào vụ này rồi.

Trùng hợp là đại đa số những nạn dân bị thú nhân xua đuổi đến đây đều là người nước ngoài. Cho dù Hudson có nuốt hết thì chủ nhân của những người này cũng không tiện tới đòi. ...

"Hudson, em chịu cho anh mang binh rồi hả?"

Nelson kinh ngạc hỏi.

Làm lão đại mà phải đi theo lão tam lăn lộn vốn đã rất mất mặt rồi. Càng bi thương hơn là y cũng đi theo quân viễn chinh một đường đánh Đông dẹp Bắc, thế nhưng ngay cả cơ hội ra chiến trường cũng không có, chỉ toàn đi theo quân làm việc vặt.

Phàn nàn cũng vô dụng, Nelson không đủ kinh nghiệm mang binh, Hudson sẽ không tạo cơ hội chi y ra chiến trường.

Không phải là hắn đang cố ý chèn ép anh trai của mình, chủ yếu là trên chiến trường xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn. Lỡ như Nelson chết trên chiến trường, sau này hắn sẽ không biết nên ăn nói thế nào với Nam tước Redman.

Không có cơ hội ra chiến trường thì đương nhiên là sẽ không có chiến công. Đi theo trong quân làm việc vặt cùng lắm là cũng chỉ có thể ké được một chút khổ lao.

Đến mức mà người làm lão đại như Nelson còn không bằng lão nhị Evola. Hết cách rồi, ai bảo trọng lượng của trưởng tử và thứ tử lại khác biệt như vậy chứ?

Nelson là người thừa kế của gia đình, từ nhỏ đã được Nam tước Redman trọng điểm bồi dưỡng, các loại tài nguyên đều nghiêng về phía y.

Lão nhị Evola thì lại không nhận được đãi ngộ như vậy. Đối với một người cha có vô số đứa con trai mà nói, những đứa không giỏi cũng chẳng kém sẽ dễ dàng bị xem nhẹ nhất. Cường độ đầu tư sẽ khác nhau, tình cảm dành cho cũng không giống nhau.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Nelson đã có sẵn tước vị để thừa kế rồi, không cần phải đi liều mạng bằng mọi giá; mà Evola thì lại là hai bàn tay trắng, muốn có cái gì thì phải ra ngoài cố gắng làm lụng, phải ra chiến trường mạo hiểm.

Nằm thẳng ở nhà chờ nhặt tước vị thừa kế có sẵn là chuyện không thể nào xảy ra. Gia tộc Koslow có rất nhiều thân thích, người thừa kế dự bị lại càng càng nhiều.

Xác suất để những con cháu không trên không dưới như Evola có thể kế thừa tước vị là bằng 0.

Nếu như Hudson không quật khởi, vì bảo toàn thực lực và truyền thừa của gia tộc, có lẽ Evola sẽ được sắp xếp nằm thẳng.

Nhưng theo địa vị của Hudson càng ngày càng cao, Nam tước Redman đã không thể khoan dung cho việc Evola nằm thẳng được nữa, nên liền trực tiếp ném y vào trong đại quân.

Đây là chỗ tốt của việc có nhiều con cái, đứa này xảy ra ngoài ý muốn thì vẫn còn nhiều đứa khác dự phòng. Ba đứa lớn tuổi này ra, ông ta vẫn còn có 3 đứa nhỏ hơn ở trong nhà.

Cho dù có bị phế đi một đứa thì cũng còn có hai đứa nhỏ. Có nhiều con trai như vậy, Nam tước Redman cược nổi.

"Nelson, tỉnh táo! Điều tối kỵ của người làm tướng tối chính là nóng nảy, Anh nhất định phải học được cách giữ được bình tĩnh."

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Bị kiềm chế lâu như vậy, đột nhiên nhận được một cơ hội, thân thể sinh ra hưng phấn theo bản năng thì hắn có thể hiểu được. Nhưng hiểu không đồng nghĩa với khoan dung.

Điều cấm kỵ nhất trên chiến trường là sự thiếu kiên nhẫn. So với giai đoạn đầu của cuộc chiến, chuyện đàn áp những nạn dân hiện giờ thực sự là một cảnh tượng nhỏ, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ không xảy ra bất trắc.

Chương 666 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ

Với quy mô của quân viễn chinh thì đúng là không lật thuyền được, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc sẽ không chịu thiệt thòi trên chiến trường. Lỡ như gặp được Kỵ binh Behemoth, chỉ cần hơi không cẩn thận là vẫn sẽ có khả năng bị tổn thất không nhỏ.

Sau khi tỉnh táo lại, mặt của Nelson hơi đỏ lên. Đối với một người anh trai mà nói, việc bị em trai mình giáo huấn một trận là chuyện rất mất mặt.

Nhưng khi y nghĩ khoảng giữa hai người liền cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Sự chênh lệch này không phải chỉ cần cố gắng là có thể đuổi kịp được. ...

Tin tức quân viễn chinh đến đã nhanh chóng được truyền đến tay của Thân vương Butzweig trong tay. Nhìn thoáng qua doanh trướng sau lưng, gã biết là mình nên rời đi rồi.

Báo thù là tình huống chỉ xảy ra khi lực lượng của hai bên ngang bằng.

Nếu như Quân đoàn Behemoth dưới trướng gã ta không bị trọng thương, có lẽ gã sẽ còn cố gắng giãy giụa một lần. Tiếc là hiện giờ chỉ có chưa tới 4000 kỵ binh Behemoth còn sống.

Đừng nói là báo thù quân viễn chinh, ngay cả giao thủ mà gã ta cũng chẳng dám. Binh vốn đã ít rồi, nếu như lại bị tổn thất thêm một số nhân mã nữa, khi trở về sẽ ngày tận thế của gã.

Trên đường đi gã ta có thể gây họa nhiều như vậy không chỉ dựa vào sức mạnh cường đại của Kỵ binh Behemoth, mà còn vì các quốc gia dọc đường không kịp phản ứng, bị đánh cho không kịp trở tay.

Chịu sự thiệt thòi lớn như vậy, không trả thù là chuyện không thể nào. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh quay về thôi cũng biết là sẽ không thuận buồm xuôi gió rồi.

Trong cuộc chiến lần này, tộc Behemoth đã phải trả một cái giá quá lớn ở nơi này, đã bị trọng thương nguyên khí, nhất định phải bảo toàn thực lực để đối phó với tình hình hỗn loạn sau này.

"Truyền lệnh xuống, để cho thập đại thống lĩnh của nhân tộc chia ra thành 10 đường công kích, tự do lựa chọn mục tiêu để tấn công.

"Nói cho trong bọn chúng là không được dừng lại giữa đường, cơ hội để lật đổ sự thống trị tà ác của đám quý tộc đang ở ngay trước mắt, tuyệt đối không được bỏ cuộc vào thời khắc mấu chốt như lúc này."

"Mặt khác, triệu tập các đoàn kỵ binh tới để thương nghị về vấn đề đường về."

Thân vương Butzweig lạnh lùng hạ lệnh.

Để khơi dậy làn sóng nạn dân này, gã ta đã phát huy ra toàn bộ trí tuệ suốt đời của mình.

Cưỡng ép bức bách có hiệu suất quá thấp, cho dù là bị kề đao lên cổ ép phải đồng ý thì cũng sẽ tiêu cực biếng nhác và nghĩ biện pháp chạy trốn.

Trải qua nhiều lần nếm thử, cuối cùng Butzweig đã lựa chọn hợp tác với thành viên của tổ chức tà giáo, cổ động các tổ chức này thành lập quân đội để lật đổ ách thống trị của giới quý tộc.

Còn về những màn tế tự Tà Thần đã xảy ra trong khoảng thời gian này, gã cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, dù sao người chết đều là nhân tộc, không liên quan gì đến Behemoth.

Dựa vào tôn giáo để lừa gạt, gã ta mới có thể miễn cưỡng kéo theo đội ngũ nạn dân khổng lồ này. Gã tuyên bố với bên ngoài là trăm vạn đại quân, nhưng chẳng ai biết được tình huống thật sự cả.

Bởi vì thời gian có hạn, có thể thành lập được đội ngũ này đã là tốt lắm rồi, cơ cấu nội bộ của đại quân nạn dân này còn chưa kịp hoàn thiện, lại càng không cần phải nói đến việc thống kê nhân số.

Mỗi ngày đều có vô số người mới gia nhập, tương tự cũng có vô số người chuồn đi. Chết bệnh, chết đói ở giữa đường cũng không phải là ít, một đội ngũ gồm toàn đám ô hợp này vốn không thể trông cậy vào hậu cần được.

Va chạm trực diện thì sẽ không đánh lại quân viễn chinh, vậy liền dứt khoát chia nhỏ đội ngũ này ra, gây ra càng nhiều phiền phức cho Vương quốc Alpha thì càng tốt.

Hiện giờ mỗi phá hư một tấc ruộng, mỗi thiêu hủy một công sự phòng ngự, mỗi giết một người, cũng đều là đang làm suy yếu tiềm lực chiến tranh của địch nhân. ...

Làn khói đặc cuồn cuộn bay thẳng lên trời xanh, lại có một bộ lạc thú nhân lớn bị hủy diệt dưới đồ đao của các cụ kỵ sĩ.

Tiếng khóc vang vọng đất trời cũng không ngăn cản được bước tiến của các cụ, chỉ cần hơi do dự một chút đã là không tôn trọng cuộc chiến tranh chủng tộc này rồi.

Nơi này không có đúng sai, chỉ có sự tranh giành không gian sinh tồn của các chủng tộc.

Hoặc là giết chết địch nhân, hoặc là bị địch nhân giết chết, đây là bản chất hằng cổ bất biến tại đại lục Aslante.

"Morrison, không phải ông nói là thuộc đường trong Đế quốc Thú Nhân sao, chúng ta đã phá huỷ 17 bộ lạc rồi, tại sao vẫn còn chưa tìm thấy vị trí của Hoàng đình Behemoth nữa?"

Đối mặt với câu hỏi của đồng bọn, Morrison xấu hổ cười một tiếng. Có thể tìm được vị trí chính xác của nhiều bộ lạc lớn như vậy cũng đủ để chứng minh là lão ta thật sự hiểu rõ Đế quốc Thú Nhân rồi.

Nhưng việc chậm chạp không tìm được vị trí của hoàng đình Behemoth vị trí, rất khó để không làm cho mọi người nghi ngờ rằng lão ta đang muốn mượn dao giết người bằng.

Kẻ bị giết đều là thú nhân, dựa vào mối hận thù giữa loài người và thú nhân, dù có giết như thế nào thì tất cả mọi người cũng không cảm thấy quá phận.

Nhưng vấn đề là tuổi của các cụ đã không còn nhỏ nữa, đã qua cái thời bồng bột hành động theo cảm tính, lần này mọi người tới đây đều là vì bí pháp trường sinh.

"Camilla, chuyện này không thể trách ta được. Thói quen của thú nhân khác với chúng ta, hoàng đình của bọn chúng rất thích di chuyển vị trí."

"Vị trí hiện giờ đã không còn ở vị trí cũ nữa. Đặc biệt sau khi khi chiến tranh bộc phát, rõ ràng là những bộ lạc này không phụ thuộc hoàng đình, nhưng lại thích treo cờ của hoàng đình Behemoth."

"Ta chỉ có thể lựa chọn ra những vị trí mà hoàng đình Behemoth có khả năng xuất hiện nhất, ta dám chắc chắn là bọn chúng đang hoạt động ở khu vực này thôi, chúng ta chỉ cần giết tiếp thì khẳng định có thể tìm được bọn chúng."

Morrison bình tĩnh nói.

Chương 667 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (2)

Những lời này đều là thật, hoàng đình của thú nhân đúng là rất thích di chuyển, nhưng mà hoàng đình Behemoth lại là ngoại lệ.

Từ khi bắt đầu cắm rễ từ mấy chục năm trước thì bọn chúng đã không hề di chuyển nữa. Nhưng vì che giấu tai mắt của mọi người, Behemoth Đại Đế vẫn thường xuyên mang theo Hoàng đình giả đi lung tung khắp nơi.

Tin tình báo mà các thế lực lớn điều tra ra được về cơ bản cũng đều là tin tức của hoàng đình giả. Vị trí của hoàng đình thực đã sớm bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Đương nhiên, hoàng đình thật hay giả chỉ là một cách miêu tả tương đối mà thôi, cho dù là làm bộ một chút thì Behemoth Đại Đế cũng sẽ mang theo ban lãnh đạo hành động.

Cái gọi là Hoàng đình thực cũng chỉ là hang ổ mà mỗi cách mấy năm thì nhất định phải trở về một khoảng thời gian, tạo cho người ta cảm giác là một trụ sở bình thường của Hoàng đình.

Cho dù có gián điệp trà trộn vào trong thì cũng rất khó phân biệt.

Nếu như không phải Vương quốc Alpha luôn nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của hoàng đình Behemoth, lại còn cẩn thận so sánh quỹ đạo di chuyển của Behemoth Đại Đế, có lẽ cũng sẽ không phát hiện ra được.

"Vậy ông nhanh lên một chút, cơ thể của những lão già như chúng ta không còn chịu được bao lâu nữa đâu."

"Cho dù có lấy được bí pháp thì cũng cần rất nhiều thời gian để chuẩn bị những điều kiện hà khắc của nó nữa."

"Ngay cả khi ông muốn bọn ta báo thù dùm ông thì cũng phải tìm được bí pháp trước đã. Yên tâm đi, lần này liên minh rất nghiêm túc, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho thú nhân."

Nghe xong những lời mà Camilla nói, Morrison âm thầm trợn trắng mắt. Có lần phát động chiến tranh nào mà Liên minh nhân tộc không nghiêm túc không?

Nhưng làm đại lục bá chủ cũng chuyện kiêng kỵ riêng của mình. Nội bộ khó đoàn kết là nhân tố cốt lõi, ngoại bộ cũng phải cân nhắc đến phản ứng của các tộc khác.

Nếu chỉ cần đối mặt với bất kỳ một chủng tộc nào trên đại lục thì loài người đều có đầy đủ ưu thế, nhưng khi phải đối mặt với toàn bộ các tộc thì sẽ vô cùng khó.

Nhân tộc không đoàn kết, nên việc quyết định liên hợp tác chiến cũng sẽ không đạt được hiệu quả như mong đợi. Nếu như đồng thời tác chiến trên nhiều tuyến khác nhau thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi.

Cộng thêm việc viễn chinh Đế quốc Thú Nhân sẽ phải trả một cái giá quá lớn, không có mười mấy hai mươi năm sẽ rất khó có thể hủy diệt hoàn toàn Đế quốc Thú Nhân, điều này càng làm cho mọi người không thể hạ quyết tâm.

Bị hố một vố liền sẽ khôn ngoan nhìn xa trông rộng hơn.

Vì giảm bớt áp lực mà bản thân phải chịu trong tương lai, mỗi lần Nhân tộc phát động phản công, Vương quốc Alpha đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế nhờ vào lực lượng của liên minh để làm suy yếu Đế quốc Thú Nhân.

Thao tác cụ thể vô cùng đơn giản, chỉ có một chữ —— giết!

Chủ yếu là nhằm vào thành viên của Ngũ Đại Hoàng tộc, phàm là giết nhiều một người thì thời gian để Đế quốc Thú Nhân khôi phục nguyên khí sẽ kéo dài thêm một chút.

Nhưng tình huống lần này thì lại có một chút khác biệt, chiến tranh còn chưa trải qua giai đoạn tàn khốc nhất là dùng nhân mạng để "lấp" thì đã bước vào thời kỳ phản công trước thời hạn, điều này đã khiến cho nội bộ của Vương quốc Alpha có thêm nhiều ý tưởng.

Bọn họ chuẩn bị tận dụng sự suy yếu của Đế quốc Thú Nhân để cố gắng cắt giảm nhân khẩu của Ngũ Đại Hoàng tộc, tạo ra một thời đại trăm năm hòa bình.

"Yên tâm đi, ở khu vực lân cận này cũng không còn bao nhiêu bộ lạc bị tình nghi là bộ lạc của hoàng đình Behemoth nữa, chúng ta chỉ cần tìm từng cái một thì chắc chắn sẽ có thể tìm được."

"Chỉ cần Behemoth Hoàng trở lại hoàng đình, lão ta tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi sự truy sát của chúng ta!"...

Một số lượng lớn quân đội đã tập trung về hoàng đình Behemoth, điều này không chỉ tăng cường sức mạnh phòng thủ, mà còn tiết lộ cả vị trí của hoàng đình.

Morrison cũng đang cảm thấy rất bất đắc dĩ về việc lũ thú nhân tự mình dẫn đường này. Ngay cả khi lão ta muốn kéo dài thời gian dùm cho bọn chúng thì cũng không biết nên ra tay từ chỗ nào.

Đứng trên lập trường của Vương quốc Alpha, Behemoth Hoàng tập kết binh lực càng nhiều thì càng tốt. Binh mã càng nhiều thì cũng có nghĩa là trong cuộc chiến sau đó sẽ tử thương càng lớn.

Còn về chuyện đại giới mà viện quân của nhân tộc phải trả, Vương quốc chẳng thèm quan tâm. Đều là một đám người sắp xuống lỗ rồi, dù có tử thương thảm trọng thế nào cũng không thể đả thương được nguyên khí của nhân tộc.

Từ khi bắt đầu bước lên cuộc hành trình này, trong lòng của mọi người đã chuẩn bị sẵn tư tưởng có đi không về rồi.

Cho dù truyền ngôn có mơ hồ đến đâu thì cũng sẽ không có người nào ngây thơ đến mức nghĩ rằng chỉ cần cầm được bí pháp trường sinh là nhất định sẽ có thể trường sinh.

Trước mắt thì chỉ có mỗi mình Behemoth Hoàng là thành công làm được, nhưng nếu như có thể mở rộng phổ cập thì Behemoth Hoàng cũng không cần phải liên tục đưa tiễn những đứa "con trai" của lão.

Khi đại quân nhân tộc càng ngày càng gần, Hoàng đình Behemoth cũng mở ra một nghi thức tế tự hoành tráng —— "Triệu hoán Thú Thần" !

Nói chính xác thì đó là triệu hoán những binh lính dưới trướng của Thú Thần —— Đội hộ vệ Thú Thần trong truyền thuyết.

Các cường giả trước đây của tộc Behemoth đều sẽ thi triển bí pháp tự phong ở trong thần miếu khi thọ nguyên của mình sắp hết, tự xưng với bên ngoài là đội hộ vệ Thú Thần, hiện giờ đang cố lay tỉnh đám người này.

Nhưng mà loại phong ấn này chỉ có thể làm chậm tốc quá trình trôi qua của tuổi thọ, khi đến một thời gian nhất định thì vẫn sẽ ngủm thôi.

Ngoài ra, chuyện này còn có một khuyết điểm: Nếu như thời gian tự phong quá dài, những cụ Behemoth bị phong ấn sẽ dần mất đi ý thức theo năm tháng. Sau khi tỉnh lại, có xác suất nhất định trở thành người điên.

Chương 668 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (3)

Cho dù có khuyết điểm thì đây cũng là nội tình của tộc Behemoth.

Tộc Behemoth có thể đứng vững ở vị trí đầu tiên trong Ngũ Đại Hoàng Đình của Đế quốc Thú Nhân cũng là nhờ vào lực lượng này phát huy được tác dụng chấn nhiếp không nhỏ.

Chậm chạp không sử dụng đến lực lượng này là bởi vì đây là một đại sát khí. Một khi những cường giả bị phong ấn của tộc Behemoth tỉnh lại, chẳng mấy chốc cũng sẽ chết vì hết thọ nguyên.

Có thể nói là nếu chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong thì không thể vận dụng chiêu này. Ý nghĩa tồn tại lớn nhất của lực lượng này không phải là để giết địch, mà là dùng để chấn nhiếp ngoại địch.

Một khi thi triển thì sẽ bộc phát ra uy lực rất lớn, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh quý giá này sẽ sớm biến mất cùng với ngọn lửa chiến tranh.

Nhân tộc đã đánh tới cửa nhà rồi, bây giờ chính là thời khắc sinh tử tồn vong. Nhưng trong lòng Behemoth Đại Đế lại không biết là tộc Behemoth đã tích lũy được bao nhiêu nội tình.

Dù sao thì loại chuyện này đều nhờ vào tinh thần cống hiến của mỗi cá nhân mà thôi. Chỉ có tự mình nguyện ý phối hợp thì mới có thể dựa vào bí pháp để hoàn thành phong ấn.

Tại hiện trường của nghi thức triệu hồi, Behemoth Đại Đế giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh.

Lão ta không phải đang lo lắng nghi thức này sẽ thất bại, mà là đang lo lắng chờ đợi đại tế ty trở về.

Từ góc nhìn toàn cục, lần này tộc Behemoth đã thất bại thảm hại. Tổng số lượng Kỵ binh Behemoth bị thiệt hại trên chiến trường đã vượt quá 30, 000 người, lại có thêm 30, 000 người trong bộ lạc bị nhân tộc đồ sát, và hơn 40, 000 Behemoth bị huyết tẩy.

Chiến tranh còn chưa kết thúc, nhưng tộc Behemoth đã bị trọng thương nguyên khí trước rồi, bây giờ còn bị ép phải vận dụng nội tình. Bất kể kết quả của trận chiến tiếp theo, thú nhân đều là bên thua lớn nhất.

Chủng tộc đã thua rồi, nhưng bản thân Behemoth Đại Đế vẫn còn chưa thể thua. Đã phải trả một giá lớn như vậy rồi, nếu như ngay cả kế hoạch vẫn thất bại thì thật sự sẽ là thiệt hại nặng nề.

Nghe được tiếng chim hót quen thuộc, hai mắt của Behemoth Đại Đế liền tỏa sáng. Cuối cùng cũng kịp rồi, nếu như chậm thêm một chút nữa thôi là sẽ phiền phức lớn rồi.

Bỏ lỡ trận chiến này, sau đó lão ta cũng không còn đủ năng lực để kiếm được nhiều cường giả như vậy để làm tế phẩm.

"Bệ hạ, tình trạng của điện hạ có chút không đúng, thần chỉ có thể mời điện hạ đi nghỉ ngơi một chút!"

Đại tế tự dùng một tay nhấc bổng "cơ thể của hoàng trữ Alex" lên rồi giải thích với Behemoth Đại Đế.

Trong thâm tâm Đại tế tự đã mắng không chỉ một lần: hoàng trữ Alex quá vô dụng. Đều đã từng này tuổi đầu rồi mà vẫn còn say "điêu".

Ngay cả khi Cự Điêu đã hãm tốc độ lại thì tên hoàng trữ này vẫn nôn thốc nôn tháo trên không trung, những chất bẩn bài tiết còn làm bẩn luôn lông vũ của Cự Điêu, suýt chút nữa đã khiến hoàng kim Cự Điêu tạo phản.

Mới vừa lên Cự Điêu thì đã bị giày vò cho nửa chết nửa sống rồi, trên đường đi hai người cũng chẳng có cơ hội trao đổi gì. Vì có thể giải quyết vấn đề một cách êm xuôi, đại tế ty quả quyết đập choáng thế thân.

Vốn cho rằng khi đến nơi thì hoàng trữ Alex sẽ tỉnh lại, nhưng không ngờ là tên "Alex" này còn vô dụng hơn cả trong dự đoán.

Bởi vì hình tượng thiếu gia ăn chơi của Alex quá thành công nên mới không làm cho lão tế tự cảm thấy nghi ngờ. Tất cả mọi người đều cho rằng gã ta chính là một tên phế vật chỉ biết ăn uống cá cược chơi gái.

Cho dù gã có vô dụng cỡ nào thì cũng là hoàng trữ, lại còn để cho Behemoth Đại Đế nhìn thấy những hành vi phạm húy này, lão tế tự cũng vô cùng xấu hổ.

"Hừm, dẫn nó xuống dưới nghỉ ngơi trước đi!"

Behemoth Đại Đế nói.

Nỗi lo lắng trong lòng lão ta cũng đã vơi đi rất nhiều. Vốn dĩ lão ta còn định nói thêm mấy câu với đứa con này của mình, xem như làm tròn quan hệ cha con, nhưng cuối cùng lão ta chỉ đành từ bỏ.

Đối với một vị Hoàng giả mà nói, tình cảm chính là một căn bệnh u ác tính. Toàn bộ công tác đã được chuẩn bị xong rồi, không thể vì tình phụ tử mà vứt bỏ mọi thú được.

Vô số quan tài bằng gỗ trên tế đàn bắt đầu rung lắc, sau đó có thể nghe được những tiếng nổ vang phát ra, những chiếc quan tài trực bằng gỗ đặc chế đã bị chia năm xẻ bảy, một tên Behemoth có mái tóc trắng xóa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đây chỉ là bước khởi đầu, theo những chiếc quan tài bằng gỗ trên tế đàn lần lượt nổ tung, không ngừng có cường giả từ trong phong ấn bước ra.

Còn có càng nhiều quan tài đang không ngừng rung lắc, như thể đang giãy giụa kịch liệt vậy. Giống như có một lực lượng thần bí nào đó đang cản trở bọn họ phá quan tài ra ngoài.

Đám cường giả thức tỉnh đang đứng ngây người như những khúc gỗ.

Không có người tiến lên quấy rầy, tất cả mọi người đều biết là bọn họ đang kết nối lại với ký ức của mình. Đây cũng là cửa ải khó khăn nhất, nếu như trầm mê trong thế giới của mình không bước ra được, vậy thì sẽ rất dễ dàng bị biến thành kẻ ngốc.

Thời khắc này, bên ngoài hoàng đình Behemoth phát ra những tiếng la giết ồn ào, địch nhân đã tìm tới cửa, đại quân Thú nhân lập tức phát động phản công.

Kết quả không có bất kỳ tác dụng gì, phản công càng kịch liệt thì sẽ chết càng nhanh.

Sĩ khí của đám binh sĩ thú nhân vốn đã không cao, cho nên nhanh chóng bị địch nhân công phá. Chỉ trong thoáng chốc, loạn quân đã trải rộng khắp các ngõ ngách trong hoàng đình, làm cho cả doanh trại đều trở nên hỗn loạn.

Có lẽ chính bản năng chiến đấu đẫm máu đã đánh thức những cụ Behemoth bị phong ấn. Một khắc trước vẫn còn đang mông lung, nhưng một khắc sau đã hóa thân thành những cỗ máy chiến tranh.

Cuộc quyết đấu đỉnh cao giữa hai đại chủng tộc cuối cùng cũng bộc phát ở trong hoàng đình Behemoth.

Chương 669 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (4)

"Cái gì, địch nhân chia thành 10 đường tấn công?"

"Vậy thú nhân đâu, bọn chúng chạy đi đâu rồi?"

Hudson kinh ngạc hỏi lại.

Hắn không sợ nạn dân tụ tập, chỉ sợ nạn dân phân tán. Đám nạn nhân tập trung lại với nhau rất dễ đối phó, chỉ cần quân viễn chinh nguyện ý thì tùy thời đều có thể đánh tan.

Ngược lại, nạn dân tách ra lẩn trốn sẽ càng khó xử lý hơn. Nạn dân tuyên bố là đã tụ tập được trăm vạn đại quân, cho dù không có 100 vạn người thì cũng nên có 50-60 vạn người.

Cho dù là có 50-60 vạn con heo ở bên ngoài đang chờ người đến bắt thì cũng không thể bắt xong trong vòng mười ngày nửa tháng được. Không đợi bắt hết toàn bộ heo về thì người ta đã hoàn thành phản tổ, biến thành lợn rừng trước rồi.

Đổi thành người thì tình hình sẽ càng phức tạp hơn. Chỉ cần tìm đại một nơi để trốn, cho dù Hudson có nhiều thời gian hơn nữa thì hắn cũng sẽ không tìm được hết!

"Bá tước, tin tức này là thật. Chúng tôi đã xác minh tin tình báo rồi, đúng là địch nhân đã chia binh ra thành mười đường để tấn công."

"Còn về phần đại quân Thú nhân thì lại chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu cả, có lẽ đã rút lui rồi."

Nghe được tin tức này, Hudson đầu tiên là giật mình, sau đó lại lập tức bình tĩnh lại.

Biết rõ đánh không lại mà còn ngu ngốc lao lên tặng đầu người thì rõ ràng không phải là việc làm của một trí giả.

Chủ soái của thú nhân có thể lẩn trốn được tới đây, lại còn làm ra cảnh tượng lớn như vậy, kẻ này tuyệt đối không phải người ngu.

"Truyền lệnh xuống, cẩn thận tìm kiếm hành tung của đại quân Thú nhân, cho dù là phát hiện ra bất cứ chuyện dị thường nào thì cũng phải báo cáo ngay lập tức."

"Mệnh lệnh cho các quân đoàn lấy đoàn làm đơn vị, chia ra đả kích địch nhân, thuận tiện thu nạp nạn dân đang lẩn trốn."

Hudson lập tức hạ lệnh.

Kỵ binh Behemoth chạy rồi, kẻ duy nhất có thể gây ra phiền phức cho quân viễn chinh đã không còn tồn tại nữa.

Chỉ cần phải đối mặt với đám nạn dân bình thường mà thôi, biên chế cấp đoàn đã đủ để ứng phó với tình huống đột phát rồi.

So với việc đánh tan đại quân nạn dân thì việc bắt sống những binh lính nạn dân lại càng có tính chiến lược hơn với Hudson. ...

Vương quốc Warhammer, dưới sự tấn công tổng lực của thú nhân, tuyến phòng thủ thép kiên cố cuối cùng cũng không chịu được sức nặng mà sụp đổ.

Những tiếng la giết tê tâm liệt phế cũng như lời tuyên bố là trận chiến này đã kết thúc.

Những Hoàng giả của thú nhân đang đứng từ rất xa quan sát chiến trường. Từ ánh mắt cố ý của họ có thể thấy rằng họ không muốn rút quân sớm như vậy.

Mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong thâm tâm thì họ đang thăm hỏi tổ tông của Behemoth Hoàng.

Có bí pháp trường sinh không chịu lấy ra chia sẻ với mọi người thì thôi, vậy mà ngay cả công tác giữ bí mật cũng không làm được.

Hiện giờ rước họa vào thân, làm cho chiến lược của toàn bộ Đế quốc Thú Nhân bị liên lụy gặp khó. Nếu như không phải bị bí pháp kích thích, bây giờ Liên minh nhân tộc vẫn còn đang ngồi cãi lộn?

Dựa theo kinh nghiệm quá khứ, chuyện viện binh đến vào năm đầu tiên của cuộc chiến là việc chưa từng có tiền lệ, nhanh nhất cũng phải chờ đến đầu năm thứ hai, khi tiền tuyến thật sự không chịu đựng được nữa, thì các quốc gia mới chậm rãi xuất binh.

Có thêm mấy tháng thời gian thì tình hình trên chiến trường sẽ rất khác.

Những dị tộc vốn đã bị họ cố gắng thuyết phục, đang ngo ngoe muốn tham gia vào cuộc chiến, bây giờ lại bị dọa cho rụt đầu lại.

Hết cách rồi, nhân tộc chính là bá chủ của đại lục này, mặc dù hiện giờ đang bị chia rẽ, nhưng thực lực tổng hợp không những không giảm mà còn tăng lên.

Nhìn số lượng cao thủ là biết, chỉ với đám lão già sắp hết thọ nguyên, cộng thêm sự phối hợp của quân đội của Vương quốc Alpha mà đã có thể một đường giết tới hoàng đình Behemoth.

Thú nhân cũng không phải là tiểu tộc gì, trên toàn bộ đại lục Aslante này, thú nhân cũng được xếp vào hàng ngũ đại tộc chỉ sau nhân tộc.

Từ trước tới nay, chuyện lão nhị khiêu chiến lão đại rồi thất bại cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, nhưng lần này người làm lão nhị lại thất bại thảm hại quá một chút.

Nếu như có thêm một vài đồng minh tham gia vào, chuyện khác thì không dám hứa chắc, nhưng hủy diệt Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey thì bọn họ nhất định có thể làm được.

Sau khi đá văng chướng ngại vật, những quốc gia nhỏ phía sau sẽ không thể cản được quân tiên phong của họ, đến lúc đó, phạm vi thế lực của Đế quốc Thú Nhân liền có thể mở rộng kéo dài đến bờ biển Tinh Linh, có thể bắt tay với Vương quốc Tinh Linh.

Là một quốc gia đa chủng tộc, thuận tay thu thập luôn những dị tộc sống trong thế giới băng tuyết ở cực bắc đại lục vào dưới trướng của mình cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Khi Đế quốc Thú Nhân còn ở trong thời kì đỉnh phong, những chủng tộc này chính là một thành viên của họ, hiện giờ chỉ là trở về với vòng tay ôm ấp của Đế quốc Thú Nhân mà thôi, không có bất kỳ trở ngại nào.

Sau khi hoàn thành cuộc đại sát nhập này, mặc dù Đế quốc Thú Nhân vẫn không phải là đối thủ của Nhân tộc, nhưng sự chênh lệch về thực lực giữa hai bên sẽ giảm đi rất nhiều.

Sau khi kết minh được với Tộc Tinh Linh, việc liên thủ chống cự cuộc phản công của nhân tộc vẫn có cơ hội thành công.

Về phần các Tinh Linh có nguyện ý trở thành hàng xóm với bọn họ hay không thì lại được các vị Hoàng giả để ở trong lòng. Cuộc cạnh tranh giữa các chủng tộc là phải cân nhắc giữa lợi và hại, không thể hành động theo cảm tính được.

Tộc Tinh Linh và Đế quốc Thú Nhân không hợp nhau, nhưng ở trên vấn đề đối kháng nhân tộc thì hai thế lực này lại là đồng minh.

Không có thú nhân ở đằng trước gây thù chuốc oán thì trọng chùy của nhân tộc sẽ rơi trúng người của Tộc Tinh Linh. So với Đế quốc Thú Nhân một nghèo hai trắng, bản thân Tinh Linh chính là những tài phú quý báu.

Chương 670 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (5)

"Đi thôi, cuộc chiến ở nơi này đã kết thúc, chúng ta cũng nên rời đi rồi."

"Viện quân của Liên minh nhân tộc sắp đến Công quốc Mosey rồi, không bao lâu nữa sẽ chạy tới cứu viện, thời cơ để hủy diệt Vương quốc Warhammer đã không còn!"

Ưng Nhân Hoàng hơi cảm khái nói.

Một cơ hội ở gần ngay trước mắt lại vuột khỏi tầm tay. Muốn thay đổi tình thế của đại lục trong tương lai sẽ càng khó khăn hơn.

Sau trận chiến này, nếu như sau này không có biến cố lớn xảy ra, địa vị bá chủ đại lục của nhân tộc đại lục sẽ trở nên càng vững chắc hơn.

"Lần này rời đi, sợ rằng cả đời chúng ta cũng không có cơ hội tới thêm một lần nữa."

"Lão già Behemoth Hoàng kia thật sự là một tai họa!"

Sư Nhân Hoàng tức giận bất bình nói.

Vì phát động chiến tranh lần này, ông ta cũng đã vứt hết liêm sỉ. Kết quả chỉ có thể kết thúc trong tình huống ảm đạm này, Sư Nhân Hoàng thật sự rất không cam tâm.

"Nói những lời này thì làm được cái gì, đám lão bất tử của nhân tộc kia đã giết tới hoàng đình Behemoth rồi. Cho dù có giao nộp bí pháp trường sinh thì người ta cũng sẽ không bỏ qua cho lão ta."

"Cho dù lão ta có may mắn thoát khỏi cuộc đuổi bắt của nhân tộc thì cũng bị đám lão bất tử trên toàn đại lục săn tìm, lão ta không thoát được đâu."

"Không cần thiết phải so đo với một tên Behemoth sắp chết làm gì."

"Có thời gian rảnh này, chẳng thà chúng ta thảo luận về công việc sau chiến tranh trước đi. Ví dụ như: cấu trúc chính trị tương lai của Đế quốc!"

Hùng Nhân Hoàng lẫm liệt nói.

Tộc Behemoth bị tổn thất nặng nề, Hùng Nhân Tộc của ông ta cũng chẳng khá hơn là bao. Điều duy nhất đáng được vui mừng chính là: Họa lần này là do Behemoth Hoàng gây ra.

Đế quốc Thú Nhân không thể nào đồng thời tính xổ với hai vị Hoàng giả cùng một lúc, cho dù có phát sinh cuộc tranh chấp quyền lực thì cũng sẽ chỉ nhắm vào một nhà mà thôi.

Hùng Nhân Hoàng lựa chọn nói ra ở thời điểm này rõ ràng là đang muốn đổ thêm dầu vào lửa, kích động mọi người chỉ đầu mâu về phía hoàng đình Behemoth.

"Xem tư thế của nhân tộc thì sau này chắc là sẽ chạy tới tìm chúng ta tính sổ, chỉ cần hơi không cẩn thận là chúng ta cũng có thể bị thiệt hại nặng nề."

"Bây giờ mà thảo luận về công tác sau cuộc chiến thì còn hơi sớm một chút, vẫn là chờ đến khi chiến tranh kết thúc rồi mới thảo luận đi!"

"Nhằm tránh phát sinh một số mâu thuẫn xung đột không cần thiết, tốt nhất là mọi người nên trấn an thuộc hạ trong bộ tộc mình trước, đồng thời loại bỏ những nhân tố không ổn định, kẻo gây ra chuyện cười."

Lời nói của Ngân Nguyệt Lang Hoàng làm cho những người ở đây thay đổi sắc mặt. Những cuộc đại chiến đều có một mục đích chung —— tiêu hao nhân khẩu dư thừa, thanh tẩy những bộ lạc không ổn định.

Nhưng tình huống lần này có chút đặc thù, mặc dù đã thống lĩnh quân đội hoàn thành nhiệm vụ thanh tẩy, nhưng bên chiến trường Alpha lại xảy ra biến cố.

Sau khi đại quân thú nhân thua tan tác, đại quân nhân tộc chỉ nhằm vào quân chủ lực của Ngũ Đại Hoàng tộc để truy sát, vốn chẳng thèm quan tâm đến những chủng tộc đang bỏ chạy thục mạng khác.

Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, những chủng tộc có lực lượng mạnh mẽ đã sống sót sau trận chiến này sẽ thành các nhân tố không ổn định.

Sau khi thế công thủ bị đảo ngược, mục tiêu đả kích trọng điểm của nhân tộc chắc chắn là người của Ngũ Đại Hoàng Tộc, khả năng cao là họ còn phải trả thêm một cái giá thêm thảm khác nữa.

Nếu như những chủng tộc có lực chiến mạnh mẽ nhưng lại không bị thiệt hại quá nhiều này không bị đàn áp, chúng sẽ có thể trở thành những mối nguy hiểm tiềm ẩn đe dọa đến sự thống trị của họ.

Ngay cả những chủng tộc này không đủ thực lực thì vẫn còn có sự giúp đỡ từ người bạn hàng xóm là Vương quốc Alpha nữa?

Nhân tộc vốn rất giỏi chơi chính trị, nếu có cơ hội kích động nội loạn trong Đế quốc Thú Nhân thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

...

Thú nhân đang buồn rầu, Joseph II lại càng buồn rầu hơn. Chiến tranh tiến hành đến hiện giờ, lực lượng dòng chính của Vương thất chỉ còn lại chừng vạn người đi theo bên cạnh ông ta.

Một lực lượng vũ trang như vậy chỉ có thể được coi là tồi tàn trong tay của một đại quý tộc.

Đại quý tộc có thể dựa vào đội lực lượng vũ trang để duy trì, nhưng Quốc vương thì không. Chắc là mọi người sẽ không đoạt vị, nhưng sẽ tranh đoạt quyền lên tiếng của Quốc vương, và cũng đừng nghĩ đến việc là mọi người sẽ nhượng bộ.

Đặc biệt là khi tin tức về việc đại quân Thú nhân rút lui được truyền đến, nội đấu cũng trở nên càng kịch liệt hơn.

Các quý tộc đông bộ muốn lấy lại những gì đã mất, còn các quý tộc tây bộ lại muốn được chia phần bánh gato lớn hơn, hai bên đang cãi lộn không ngừng.

Thậm chí còn lén lút ước đấu không chỉ một lần, tử thương vượt qua ba chữ số, làm cho Joseph II nổi trận lôi đình.

Nhưng hết lần này tới lần khác ông ta lại không thể làm được gì, chỉ cần hơi không cẩn thận thì sẽ bị các quý tộc tây bộ mắng là đối xử bất công.

Có rất nhiều người phàn nàn về việc bị "đối xử bất công", nhưng trên đại lục Aslante này lại hiếm có người dám công khai nói trên triều đình.

"Thú nhân chỉ mới bắt đầu rút lui mà chúng ta đã vội vàng rút lui như vậy sợ là không tốt!"

Joseph II nói với vẻ khó khăn.

Tại khu vực phía Tây này, bọn họ là những người đang ăn nhờ ở đậu, các quý tộc đông bộ đương nhiên không phải là đối thủ của đám địa đầu xà này.

Cho nên việc trở lại địa bàn của mình chính là lựa chọn tốt nhất để cứu vãn tình hình. Nhưng vấn đề là khu vực đông bộ của vương quốc hiện giờ đã không còn là khu vực đông bộ phồn hoa ngày xưa nữa.

Sau khi bị thú nhân gây họa, hiện tại đã biến thành một vùng đất trống, có thể nói là thi cốt đầy đất.

Loại địa phương quỷ quái này vốn không thích hợp để loài người sinh sống.

Chương 671 - Tuyến Phòng Thủ Thép Bị Phá Vỡ (6)

Cưỡng ép dọn nhà qua đó, cho dù là người có nội tâm cường đại, không kiêng kỵ những vật này, thì cũng phải tính đến vấn đề thực tế.

Quân đội cộng thêm đám gia quyến tôi tớ của đám quý tộc đã được rút lui từ trước, một hàng mười mấy vạn người ăn uống ngủ nghỉ thôi cũng đã là một cái vấn đề lớn rồi.

Hiện giờ đám quý tộc tây bộ dám kiêu ngạo như vậy không chỉ vì trút bỏ hết những ân oán tích tụ trong quá khứ, mà còn bởi vì những kẻ ngoại lai như quý tộc tây bộ đang ăn nhờ ở đậu.

"Bệ hạ, sợ là chuyện này nằm ngoài quyền kiểm soát của chúng ta. Đám quý tộc tây bộ có khẩu vị quá lớn, cho dù chúng thần đã hứa hẹn nhượng bộ mà bọn hắn vẫn không chịu bỏ qua."

"Một nửa vị trí trong triều cộng thêm 1/5 lãnh thổ tại Đại bình nguyên Warhammer vẫn không thể thỏa mãn được khẩu vị của bọn hắn."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng Vương quốc Warhammer sẽ trở thành quốc gia của bọn hắn mất!"

Tể tướng Gaye đổ thêm dầu vào lửa nói.

Nếu như có sự lựa chọn thì lão ta cũng không muốn đối chọi gay gắt với đám quý tộc tây bộ này làm gì, dù sao bây giờ người ta cũng đang chiếm thế thượng phong.

Cho dù bọn họ có lấy lại được cơ nghiệp thì trong thời gian ngắn cũng không thể khôi phục thực lực được. Trong một thời gian dài sắp tới, các quý tộc tây bộ đều sẽ chiếm thế thượng phong.

Nhưng vấn đề là mâu thuẫn tích tụ trong quá khứ quá sâu, nhất là sau cuộc đại chiến lần trước, chuyện cố tình để cho đám quý tộc tây bộ làm pháo hôi ở lại bọc hậu đã triệt để châm ngòi cho sự mâu thuẫn giữa hai bên.

Kích động phân tranh thì dễ, nhưng muốn dập tắt phân tranh thì lại khó. Có rất nhiều chuyện một khi bày ra ngoài sáng thì cũng có nghĩa là không thể thỏa hiệp được nữa.

Bộ trưởng Bộ Quân vụ, Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ và các Bộ trưởng quan trọng khác trong vương quốc lần lượt bị hạ bệ, nếu như không nhờ sự ủng hộ của Quốc vương thì ngay cả người làm Tể tướng như lão ta cũng đã phải từ chức rồi.

Lý do mà người ta đưa ra rất đầy đủ, thế cục trong vương quốc chuyển biến xấu như bây giờ, phải người có trong tầng lớp quyết sách đứng ra chịu trách nhiệm.

Quân đội bại hết lần này đến lần khác, Bộ quân vụ khó từ tội lỗi. Chỉ để cho Bộ trưởng Bộ Quân vụ từ chức rời đi mà không tiếp tục truy cứu trách nhiệm đã là nể tình mọi người đều là quý tộc rồi.

Về mặt ngoại giao thì lại thua Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey trong việc tranh đoạt viện trợ của liên minh, chuyện này đương nhiên là do Bộ Ngoại vụ vô năng rồi. ...

Thế cục thối nát đến tình trạng này, có thể nói là đa số các quan chức cấp cao của Vương quốc đều phải chịu trách nhiệm. Chỉ cần nhấc nắp lên là mọi người phải rời khỏi cái ghế của mình.

Joseph II ra sức bảo vệ Tể tướng không phải là vì ông ta coi trọng vị tướng tài đắc lực này như thế nào, mà là ông ta cần có một người hấp dẫn hỏa lực, để bị những đầu mâu này chỉ về phía mình.

Nếu như toàn bộ đại thần đều bị hạ bệ hết, vậy thì sẽ đến lượt Quốc vương chịu phụ trách. Phương pháp thao tác vô cùng đơn giản, nhường vị lại cho con trai là được.

Chỉ cần Quốc vương chịu phối hợp, tất cả mọi người vẫn là "Trung thần" của vương quốc, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện thí quân.

"Im miệng, những lời này không thể nói lung tung!"

Joseph II nghiêm nghị quát lớn.

Hiện giờ chỉ là cuộc tranh chấp giữa hai đại trận doanh của quý tộc, quý tộc tây bộ chỉ đang bất mãn với ông ta, còn chưa đến tình trạng phải thay đổi Quốc vương.

Nhưng nếu như ông ta lại tiếp tục đứng chung với các quý tộc đông bộ nữa thì sẽ rất khó cam đoan là thế cục không diễn biến đến bước đó.

Nhưng nếu muốn duy trì chính trị cân bằng trong vương quốc và bảo hộ vương quyền ổn định thì ông ta lại không thể không ủng hộ các quý tộc đông bộ đang ở thế yếu.

Tình cảnh mâu thuẫn này làm cho Joseph II vô cùng đau đầu. Giống như đang khiêu vũ trên hai quả trứng gà vậy, chỉ cần hơi vô ý một chút là sẽ trứng nát người thê lương. ...

Không có Kỵ binh Behemoth quấy rối, một đám loạn dân do tổ chức tà giáo thống lĩnh đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của quân viễn chinh rồi. Từ khi chia binh ra thì tin chiến thắng liền chưa từng ngừng lại.

Nơi này bắt ba ngàn, nơi đó bắt năm ngàn. Nhiệm vụ chủ yếu của Quân viễn chinh không phải là tác chiến, mà là trông coi đám tù binh bị bắt.

Khi số lượng tù binh càng ngày càng nhiều, áp lực mà Hudson gặp phải cũng càng lúc càng lớn.

Từ khi cuộc chiến bắt đầu đến giờ, nhân khẩu của Vương quốc Alpha cũng bị thiệt hại không nhỏ, đặc biệt là mấy tỉnh bắc bộ bị thất thủ kia, nhân khẩu bị tổn thất vô cùng lớn.

Nhất là bây giờ các tỉnh không có người ở nằm ở phía bắc xa xôi đã được thu hồi lại, các lãnh chúa quý tộc đã giành được những lãnh thổ này sẽ phải phát sầu về vấn đề dân số sau cuộc chiến.

Cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị. Bụi bặm còn chưa kết thúc, các đại quý tộc trong vương quốc đã bắt đầu một cuộc đấu tranh cướp người.

Đại lượng tù binh trong tay của Quân viễn chinh nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của bọn họ. Mặc kệ là có giao tình hay không, ai ai cũng đều phái đại biểu tới đây.

Đối mặt với một đám đại quý tộc đòi người, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Mặc dù tù binh rất nhiều, nhưng lại không đủ chia cho mọi người.

Huống chi bản thân hắn cũng phải lấy một phần, các tiểu đệ dưới trướng cũng phải chia một phần, số còn lại mới có thể lấy ra chia.

Số lượng tù binh trong tay có hạn, nên chia cho ai và không chia cho ai liền biến thành một cuộc khảo nghiệm.

Nếu như tất cả mọi người cùng nhau chia thì chắc chắn sẽ không đắc tội với ai cả, nhưng lúc đó cũng đừng trông cậy vào người ta sẽ nhớ ân tình của hắn.

Mọi người chỉ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, thậm chí sẽ có đa số người còn phàn nàn là mình bị chia ít. Bởi vì kết quả của những miếng bánh gato được phân phát công bằng thường sẽ thấp hơn sự mong đợi của bản thân.

Chương 672 - Đường Về Của Đại Quân

Hudson sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn bỏ công bỏ sức mà không có kết quả tốt này. Thay vì bị tất cả mọi người oán trách, hắn thà lựa chọn đắc tội với một nhóm người còn hơn.

Hudson vẫn không biết nên chia phần bánh gato trong tay mình như thế nào.

Ai là bằng hữu, ai là địch nhân?

Hiện giờ hắn vẫn còn không làm rõ được vấn đề này. Đây chính là tệ nạn lớn nhất của những người từ tầng dưới chót bò lên, đó là không thể định vị chính xác vị trí của mình ngay lập tức.

Chuyện có liên quan đến lợi ích sâu xa, có rất nhiều thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài. Thái độ thân mật không đồng nghĩa với việc có thể trở thành bạn bè, thái độ ác liệt cũng chưa chắc sẽ là địch nhân.

Có quá nhiều điều cần xem xét đằng sau chuyện này, muốn xác định một nhà đại quý tộc là địch hay bạn, không chỉ phải xem xét mối quan hệ giữa đôi bên, mà còn phải tính đến vấn đề thông gia, vòng tròn của mỗi người, vị trí đất phong...

Hudson cũng không dám để người khác quyết định loại chuyện có tương lai đến này. Chỉ có thể dựa vào thông tin có hạn trong tay để sàng chọn từng nhà một.

Chọn "địch nhân" ra để qua một bên, đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn cũng được ném sang một bên, những người này sẽ nằm trên đầu trong danh sách bị từ chối.

Cho dù là mặt mũi của ai thì hắn cũng không thể làm ra chuyện có lợi cho địch nhân được.

Những quý tộc trung lập không rõ lập trường nằm trong danh sách những đối tượng có thể tranh thủ, cho nên sẽ nhận được đãi ngộ khác.

Còn về phần đồng bọn, thật sự là vô cùng tiếc nuối. Trước mắt thì gia tộc Koslow vẫn chưa kết đồng minh với bất kỳ một nhà đại quý tộc nào, ngược lại thì còn có mấy nhà là địch nhân.

Đừng nói là kết giao, ngay cả những đại quý tộc đã từng quen biết cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu đã không phải là người của một thế giới thì dù có cưỡng ép người đó gia nhập thì cũng không phải là người chung một đường.

Tình cảnh của Hudson vô cùng lúng túng, tốc độ quật khởi của hắn quá nhanh, căn bản không có thời gian để thành lập mạng lưới quan hệ nhân mạch.

Cho dù có mạng lưới quan hệ nhân mạch thì cũng nằm trong Công quốc Mosey. Mọi người không có xung đột lợi ích nên mới có thể yên tâm to gan kết giao bằng hữu.

Khi còn đang lăn lộn trong tầng lớp trung tiểu quý tộc, mạng lưới quan hệ của gia tộc Koslow vẫn còn có thể dùng được, nên Hudson cũng lăn lộn đến phong sinh thủy khởi.

Nhưng khi đến địa vị hiện giờ của Hudson, cần phải đối mặt với quý tộc cả nước, mạng lưới quan hệ nhân mạch của gia tộc đã không còn đủ dùng nữa. ...

Đã quá muộn để làm rõ các mối quan hệ giữa các nhà, một tin tức từ tiền tuyến đã lôi Hudson ra khỏi mớ phiền phức này.

Các cụ kỵ sĩ hung hãn đã bị thiệt hại nặng nề trong cuộc đại chiến với "Đội hộ vệ Thú Thần" trong Hoàng đình Behemoth, sau đó lại bị đại quân Thú nhân vây công.

Trong trận chiến này, không chỉ có sự xuất hiện của các cao thủ hoàng đình Behemoth, mà ngay cả cao thủ của Tứ Đại Hoàng Đình khác cũng chạy tới tham chiến.

Sự thật đã chứng minh cho câu nói "kiến nhiều cũng rất khó cắn chết voi". Mặc dù đã liên tục chiến đấu trong nhiều ngày liền, nhưng thú nhân vẫn không thể tiêu diệt toàn bộ đội quân đặc biệt này, tiếc là năm tháng không tha người.

Chiến tranh chỉ làm cho đội quân đặc biệt này bị thiệt hại nặng nề; Nhưng tháng năm lại đẩy bọn họ đến cùng đường mạt lộ.

Có rất nhiều cường giả cao tuổi không chết trong tay địch nhân, mà lại bởi vì chiến đấu với cường độ cao mà đi gặp Thần Hi chi chủ.

Quan trọng nhất chính là niềm tin đã níu kéo lấy bọn họ đã bị sụp đổ. Behemoth Hoàng, người nắm giữ bí pháp trường sinh trong lời đồn, đã hét lên một tiếng gầm gừ rồi đi gặp Thú Thần.

Khi thú nhân chiến bại, Behemoth Hoàng chết đi, chân tướng của bí pháp trường sinh cũng nổi lên mặt nước.

"Tế đàn thần bí, những bức phù văn được điêu khắc trong địa cung, vô số thi cốt của cường giả, năm cỗ huyền quan đặc biệt, thi thể của ngụy hoàng trữ. . ."

Quá trình thao tác cụ thể không còn quan trọng nữa, chỉ từ những thứ phát hiện được trong địa cung là không đủ để làm cho mọi người cảm thấy thỏa mãn.

Cho dù có người phát điên vì bí pháp trường sinh thì cũng phải có đủ con trai để hiến tế mới được. Ngay cả khi có một số ít người sinh được nhiều con như vậy, nhưng đi đâu để tìm được nhiều cường giả tế phẩm như vậy chứ?

Ngay cả Behemoth Hoàng cũng phải mạo hiểm lợi dụng lực lượng của Đế quốc Thú Nhân mới có thể gom đủ tế phẩm.

Hiện giờ bí mật đã lộ ra ngoài ánh sáng, sau này chỉ cần xuất hiện tình trạng cường giả bị mất tích hàng loạt thì Liên minh nhân tộc sẽ lập tức nghĩ tới chuyện này.

Loại chuyện thách thức ranh giới đạo đức cuối cùng của con người này bị để lại bất kỳ manh mối nào cũng đều dẫn đến bị mọi người đồng thời tấn công.

Càng hố hơn chính là có nhiều điều kiện hạn chế như vậy mà chỉ kéo dài được có một chút thọ nguyên, không thể trường sinh thật.

Behemoth Hoàng đã chết vì bị phản phệ, không ai có thể chứng minh là bí pháp này nhất định sẽ hữu hiệu?

Đối với một quần thể già cả mà nói, niềm tin cuối cùng bị phá tan cũng là lúc cuộc đời kết thúc.

Cho dù có người còn sống thì cũng không cần phải trông chờ vào việc bọn họ tiếp tục bán mạng. Đoàn đội này vốn vì "Mộng trường sinh" mà tập hợp lại, hiện giờ cũng vì "Mộng trường sinh bị phá tan" mà giải tán.

Ngoài đám cường giả của Vương quốc Alpha lựa chọn lưu tại trong quân và cống hiến một phần sức lực cuối cùng cho Vương quốc ra; đại đa số cường giả nhân tộc sống sót đều lựa chọn rời đi nơi đau lòng này.

Không có đám cao thủ này đóng vai trò tiên phong, quân đội của Vương quốc sẽ không có đủ thực lực quét sạch tứ phương. Sau khi cuộc chiến trong Hoàng đình kết thúc, Nguyên soái Campbell đã lập tức lựa chọn rút lui.

Chương 673 - Đường Về Của Đại Quân (2)

Tiếc là mọi chuyện đều có ngoài dự liệu. Khi tới thì thuận buồm xuôi gió, nhưng lúc trở về lại không dễ dàng như vậy.

Đám thú nhân không biết từ chỗ nào chui ra rồi liên tục phát động đủ loại tập kích, làm cho đại quân không được bình yên một giây phút nào.

Những trò quấy rối trẻ con này chỉ có thể được xem là phiền toái nhỏ, phiền phức lớn hơn nữa chính là đại quân thú nhân ở trong Vương quốc Warhammer đang trên đường trở về.

Xét theo tốc độ rút lui của đại quân thì xác suất mà song phương gặp nhau ở nửa đường là vô cùng cao.

Trong cuộc viễn chinh Hoàng đình Behemoth, Vương quốc Alpha đã dốc hết toàn bộ thực lực, hầu như toàn bộ quân chủ lực trong vương quốc đều đang ở tiền tuyến.

Vì tranh đoạt miếng bánh gato sau cuộc chiến, các đại quý tộc cũng đã dốc hết toàn lực. So với chuyện thành bại ở tiền tuyến thì đám tù binh trong tay Hudson chẳng tính là gì.

Mặc dù sứ thần vẫn còn chưa rời đi, nhưng tần suất tìm tới Hudson đã giảm đi rất nhiều.

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến đã rất rõ ràng, tranh đoạt lợi ích bây giờ chính là một chuyện cười. Một khi thực lực của nhà mình bị trọng thương, dù có cắn sâu cỡ nào thì cũng đều phải phun ra hết.

Trừ phi là bỏ ra một cái giá vô cùng thê thảm để đánh ra một chiến tích kinh thiên động địa thì mọi người mới cần phải chú ý tướng ăn, mới có thể tránh được ngoại giới thăm dò.

Nhưng chuyện này cũng có kỳ hạn. Khi mọi người lãng quên đi phần cống hiến này, mọi chuyện sẽ trở về với bản chất mạnh được yếu thua. . . .

"Evola, anh phụ trách mang người vận chuyển một vạn dân này về Sơn Địa Lĩnh. Đây là thứ mà em viết cho phụ thân, sau đó phụ thân sẽ biết nên an bài như thế nào."

"Nếu như trên đường có người lao ra chặn đường thì không cần nể mặt nể mũi gì cả. Chỉ cần chúng ta chiếm lý, không gây ra thương vong cho quý tộc, em sẽ gánh hết mọi chuyện cho anh."

Hudson căn dặn huynh trưởng của.

Evola không thừa kế được quá nhiều trí tuệ của cha mẹ giống như lão đại, y là một người ngay thẳng và chính trực, ngay cả tứ chi đều không "Phát triển" lắm.

Tâm nhãn không đủ nhiều, thực lực không đủ mạnh, không có quan hệ. Nhưng chỉ cần lực chấp hành độ đủ mạnh thì cũng là nhân tài.

Làm anh trai của Hudson, thân phận này chính là giá trị lớn nhất của Evola. Chuyện vận chuyển nạn dân này nhìn như đơn giản, nhưng cũng rất phức tạp.

Nếu là trên đường gặp phải địa đầu xà muốn chia một chén canh, những quý tộc bình thường thì đúng là không chấn nhiếp nổi đám người này. Đặc biệt là khi gặp được đại quý tộc, thân phận không ngang nhau, lúc nói chuyện đều không mạnh mẽ như vậy.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nếu như thật sự gặp phải chướng ngại vật vứt bỏ liêm sỉ này, những kẻ mãng phu như Evola chính là người thích hợp nhất để giải quyết chuyện này."

Ám chỉ, nghe không hiểu; Ra hiệu, trực tiếp cự tuyệt.

Ăn cướp trắng trợn là không thể nào xảy ra!

Trong tình huống mà quân chủ lực của Vương quốc đều đã bị phái ra ngoài, mấy vạn quân viễn chinh trong tay Hudson chính là lực lượng vũ trang mạnh nhất trong Vương quốc hiện giờ.

Hắn không đi cướp người khác đã là nể mặt lắm rồi, những người dám chạy tới cướp đoạt quân viễn chinh chắc chắn là những kẻ ngu ngốc.

Cùng lắm chỉ là có mấy gã da mặt dày, muốn ỷ vào thân phận của mình để chiếm tiện nghi của đám tiểu quý tộc bên dưới.

Gia chủ của mọi người đều đang ở tiền tuyến, thân phận của Evola lại ngang hàng với nhân viên lưu thủ. Hai bên có mắng chửi nhau cũng không sao, cho dù có đánh một trận thì cũng không tổn thương phong nhã.

Đương nhiên, nếu như có thể không đánh thì tốt nhất vẫn là không nên đánh. Chủ yếu là vì Evola không đủ thực lực, khả năng cao là sẽ solo không lại người ta.

"Hudson, hay là để anh đi một chuyến đi! Để Evola đi, lỡ như xảy ra xung đột với Gia tộc Dalton, sợ là nó không đối phó được."

Nelson không yên lòng nói.

"Nelson, anh có ý gì, chẳng lẽ chúng ta sợ Gia tộc Dalton hay sao?"

Evola tức giận chất vấn.

Y căm thù Gia tộc Dalton như vậy cũng là có nguyên nhân. Quân viễn chinh đột nhiên bị điều về nước chính là chuyện do Gia tộc Dalton dẫn đầu gây ra.

Hai bên vốn là đối thủ cạnh tranh, bây giờ lại bị đối phương ám toán một lần, quan hệ giữa song phương đương nhiên là sẽ không tốt.

Mặc dù trở về bình định sẽ chiếm được ưu thế trong chuyện chia cắt nạn dân; Nhưng nếu Hudson mang binh ra tiền tuyến thì còn có thể lấy được nhiều hơn.

Đặc biệt là trong những tình huống giống như hiện giờ, lỡ như quân đội của vương quốc đại bại trận, Hudson thậm chí còn có cơ hội tiếp nhận vị trí của Nguyên soái Campbell.

Cơ hội nhảy lên trở thành đại lão đỉnh tiêm trong quân đội lại để vụt qua trước mắt, các thành viên của Gia tộc Koslow không hận Gia tộc Dalton mới là có vấn đề.

Mặc dù thực lực giữa song phương vẫn còn chênh lệch, nhưng bây giờ Gia tộc Koslow và gia tộc số 2 trong tỉnh đã là đồng minh, nếu như tập hợp lực lượng của hai nhà này lại thì còn cao hơn Gia tộc Dalton một bậc.

Từ hướng này đến xem, Dalton xuất thủ kéo Hudson xuống dưới cũng là bị ép cho bất đắc dĩ, ai bảo thực lực quân sự của Gia tộc Koslow bành trướng nhanh như vậy làm gì?

Gia tộc khác ra chiến trường đều là càng đánh càng yếu, Gia tộc Koslow lại càng đánh càng mạnh, điều này làm cho đối thủ cạnh tranh làm sao lăn lộn được nữa?

Nếu như thật sự để cho Hudson trở thành đại lão quân đội, hắn chỉ cần động một chút tay chân trong thời điểm chiến tranh đối ngoại thì có lẽ Gia tộc Dalton đã xong đời rồi.

Cảnh giới cao nhất trong việc mượn đao giết người không phải là cố ý an bài cho một nhiệm vụ phải chết, mà là an bài cho một nhiệm vụ nhìn như an toàn, nhưng lại nhất định sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Chương 674 - Đường Về Của Đại Quân (3)

Tướng lĩnh bình thường không có năng lực bố cục sâu xa như vậy, nhưng "Danh tướng" trưởng thành trên chiến trường thì lại có thể.

Hudson, kẻ mang trên mình "Hào quang danh tướng", chính là người làm cho rất nhiều quý tộc trong nước cảm thấy bất an.

"Evola, anh không phải ý này. Chủ yếu là vì hiện giờ chúng ta không cần thiết phải phát sinh xung đột chính diện với Gia tộc Dalton, dù có nhiều ân oán thì cũng phải chờ sau khi đại chiến kết thúc rồi mới tính toán."

"Nếu lỡ như bọn hắn xảy ra bất trắc trên chiến trường, sẽ tự có đến đẩy bức tường này, chúng ta không cần phải làm loại ác nhân này."

"Gia tộc Koslow cũng không thích hợp làm loại ác nhân này!"

Lời của Nelson khiến cho Hudson mỉm cười. Có thể nhìn thấy điểm này, chứng minh công sức bồi dưỡng của hắn cũng không bị uổng phí.

Một đường đến đây hắn vẫn luôn đè nén Nelson, không để y ra chiến trường, vừa là suy tính cho vấn đề an toàn của y, cũng vừa là đang rèn luyện năng lực chính trị.

So với người ngoài thì anh em ruột vẫn đáng tin hơn một chút. Dù sao cũng đều phải bồi dưỡng nhân tài, đương nhiên là phải ưu tiên bồi dưỡng những người có hệ số an toàn cao hơn rồi.

Hoàn cảnh xã hội lớn chính là như vậy, trong tình huống tri thức bị phong tỏa nghiêm ngặt, toàn bộ đại quý tộc đều là đang chơi trò độc chiếm thiên hạ.

Hudson tự nhận là mình còn có thể đè ép được những huynh đệ này, có thể ngăn chặn khả năng bọn họ sinh ra những ý nghĩ xằng bậy.

"Được rồi, việc này cứ quyết định vậy đi."

"Evola, anh sẽ là người phụ trách vận chuyển nhóm nạn dân đầu tiên; Nelson, anh sẽ phụ trách vận chuyển nhóm nạn dân thứ hai."

"Còn về phía Gia tộc Dalton, hai anh đừng chủ động khiêu khích bọn họ. Nhưng nếu như có người thò tay vào thì cũng đừng khách khí."

"Nếu như có thể mà nói, em vẫn chưa muốn trở mặt với họ. Cuộc cải tổ chính trị của vương quốc chỉ vừa mới bắt đầu, hai anh không nên lấy quan niệm cố hữu để phán định địch bạn."

"Hôm nay chúng ta và Gia tộc Dalton là đối thủ cạnh tranh, nhưng ai dám chắc rằng ngày mai chúng ta sẽ trở thành đồng minh chứ?"

Lời nói của Hudson làm cho hai người cảm thấy bối rối, nếu như không vì uy vọng của hắn quá cao, có lẽ hai người đã nhảy dựng lên phản bác lại rồi.

Chính trị chính là bài học chuyên ngành của bọn họ. Vô số án lệ trong lịch sử đều đã chứng minh rằng những người hàng xóm có xung đột lợi ích cuối cùng sẽ trở thành kẻ thù.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson cũng không thèm giải thích. Có một số thứ chỉ có thể dựa vào bản thân tự mình ngộ ra, người bên ngoài nói là sẽ không thể nào hiểu được.

Tỉnh Đông Nam không chứa được hai nhà đại quý tộc, nhưng chuyện này không có nghĩa là lúc này hai nhà cũng phải đối địch với nhau.

Gia tộc Koslow hiện giờ là chỉ có thực lực quân sự, thiếu nền tảng kinh tế phù hợp, cần có nhiều thời gian để củng cố nền tảng.
.

Chỉ cần Gia tộc Dalton cũng cần thời gian thì song phương liền có thể đạt được thỏa hiệp trong thời gian ngắn.

Về mặt bản chất thì hai bên đã cùng tầng thứ, đã thoát khỏi cuộc đấu tranh ngươi chết ta sống ở tầng dưới chót, không thể động một chút liền đánh cược toàn bộ vận mệnh của gia tộc được.
...

Phỉ Thúy cung, tin tức tiền tuyến xảy ra biến cố đã truyền đến được vài ngày rồi, nhưng Caesar III vẫn không tìm ra cách đối phó.

Chiến trường ở trong Đế quốc Thú Nhân, Vương quốc đã mất đi ưu thế địa lý. Muốn rút toàn bộ quân đội về đây ở ngay dưới mí mắt của thú nhân là chuyện gần như không có khả năng.

Đồng minh thì không trông cậy vào được, Vương quốc Warhammer đã bị phế bỏ, không có mấy chục năm là sẽ không khôi phục được nguyên khí.

Công quốc Mosey cũng bị tổn thất nặng nề, trước khi đợi được viện quân của Liên minh nhân tộc đến thì đừng trông cậy vào bọn họ có thể phát huy được tác dụng gì.

Tổ chức viện quân tiếp ứng, có lẽ còn chưa đợi tập hợp xong quân đội thì cuộc chiến đã kết thúc rồi. Vương quốc Alpha hiện giờ không có cách nào tập kết được mấy chục vạn tinh nhuệ để đi tiếp ứng trong thời gian ngắn được.

"Bộ Quân vụ chuẩn bị đối phó với tình hình phức tạp trước mắt như thế nào?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Nếu bản thân đã không giải quyết được, vậy thì vứt hết đống phiền phức này sang cho nhân sĩ chuyên nghiệp thôi. So với một vị Quốc vương kiến thức nửa vời như ông ta, đám quan liêu trong Bộ Quân vụ ít nhiều gì cũng xuất thân từ chiến trường.

"Bệ hạ, tình huống bây giờ rất phức tạp, chúng thần cũng không thể làm được gì nhiều, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào quân đội ở tiền tuyến cố gắng ứng phó thôi."

"Chiến tranh đánh tới hiện giờ, không chỉ có mỗi Vương quốc ta bị tổn thất nặng nề, bên phía thú nhân cũng không dễ chịu gì."

"Cho dù có bộc phát đại chiến, chúng ta cũng chưa chắc sẽ thua. Ngay cả khi không thể giành được thắng lợi thì cũng có thể đánh trọng thương địch nhân."

"Nguyên soái Campbell có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại đang ở tuyến đầu, hiểu rõ tình huống so hơn chúng ta, tin rằng nguyên soái nhất định có biện pháp xử lý thỏa đáng."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ - đại công tước Alfiero kiên trì nói.

Ông ta đang tự động viên bản thân, tình huống ở tiền tuyến không thể được giải thích rõ ràng bằng chỉ với dăm ba câu tin tức mà Kỵ binh Griffin truyền về mỗi ngày.

Trên chiến trường có quá nhiều biến số, vì lý do an toàn, bọn họ không dám để Kỵ binh Griffin truyền về tin tức bố trí quân sự kỹ càng ở tiền tuyến.

Nhỡ đâu nửa đường bị địch nhân lấy được tình báo này thì sẽ là một vụ thảm họa.

Kinh nghiệm nói cho đại công tước Alfiero biết rằng tốt nhất là không nên can thiệp bừa bãi khi chưa nắm rõ tình hình cụ thể ở tiền tuyến.

Caesar III trừng Bộ trưởng Bộ Quân vụ một cái, cuối cùng chỉ đành nuốt những lời mắng chửi vào trong bụng. Chuyện đã xảy ra rồi, dù có giận mắng vài ba câu thì cũng không giải quyết được vấn đề.

Chương 675 - Đường Về Của Đại Quân (4)

Đều là bị đám lão bất tử kia hố, giai đoạn đầu đại quân xung phong mạnh mẽ bao nhiêu thì hiện tại trở về lại càng khó khăn bấy nhiêu.

Bộ Quân vụ không thể giải quyết được chuyện bất khả kháng này.

"Bệ hạ, viện quân của liên minh đã tiến vào Công quốc Mosey, dự tính là sau bảy ngày nữa sẽ hội quân với quân đội Mosey."

"Bộ ngoại vụ đã chạy qua hối thúc, nếu như thuận lợi, khoảng một tháng sau, đại quân sẽ đến được tiền tuyến."

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Bá tước Francois chậm rãi nói.

Đại pháp nói sang chuyện khác đã hóa giải bầu không khí lúng túng này. Nhưng mà vấn đề thì vẫn cần có cách giải quyết.

Sau khi cân nhắc một hồi, Caesar III lúng túng phát hiện không gây thêm phiền phức đã là sự trợ giúp lớn nhất dành cho tiền tuyến rồi.

"Có Nguyên soái Campbell phụ trách tiền tuyến, ta rất yên tâm!"

"Bộ Ngoại vụ tiếp tục theo sát vấn đề viện quân."

"Truyền lệnh xuống, quân viễn chinh đổi tên thành quân đội mặt trận phía đông nam, nói cho Bá tước Hudson là phải dập tắt loạn dân bằng tốc độ nhanh nhất rồi thống lĩnh đại quân bắc thượng."

Caesar III nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Hiển nhiên, ngoài miệng thì nói yên tâm, nhưng suy nghĩ thật sự trong lòng thì lại không yên tâm chút nào. Nếu như không phải vì không yên tâm thì ông ta cũng sẽ không vội vã điều Hudson bắc thượng.

Lỡ như tiền tuyến xảy ra biến cố, quân đội mặt trận phía đông nam chính là nội tình để gây dựng lại tuyến phòng thủ.

Là một vị Quân vương đạt tiêu chuẩn, chuẩn bị thêm mấy một vài biện pháp đối phó chỉ là thao tác bình thường.

"Bệ hạ, quân viễn... trong tay của quân đội mặt trận phía đông nam vẫn còn đang giam giữ rất nhiều tù binh, ngài cảm thấy chuyện này nên an bài như thế nào?"

Tể tướng đại công tước Newfoundland hỏi thăm.

Vì số lao lực này, nội bộ Vương quốc đã tranh đến mức suýt nữa là ra tay choảng nhau. Nếu như không vì tiền tuyến xảy ra biến cố ngoài ý muốn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, có lẽ bọn họ đã thật sự đấm nhau rồi.

Kẻ làm chủ soái như Hudson có quyền quyết định nhất định đối với việc phân bổ tù binh, nhưng chuyện này chỉ có thể lén lút tiến hành, bên ngoài thì Caesar III vẫn là lão đại.

Lén lút trao tặng không phải là vấn đề lớn gì, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có độ. Trong khi âm thầm chia cắt thì cũng phải để lại một phần cho lão đại.

"Đại đa số người trong nhóm tù binh này đều là bị thú nhân ép buộc gia nhập loạn quân. Chỉ cần truy cứu tội ác của đầu đảng là được, tòng phạm vì bị cưỡng ép nên sẽ được xử nhẹ."

"Phái ra một đội đi tiếp nhận nhóm tù binh này từ trong quân đội mặt trận phía đông nam về trước, đợi sau chiến tranh rồi xử lý."

"Xét thấy lần này Vương quốc bị thiệt hại nặng nề, cần rất nhiều sức lao động để bổ khuyết, nhóm tù biên này sẽ được xem như chiến lợi phẩm để phân bổ cho các công thần sau cuộc chiến."

Caesar III có chút phiền muộn nói.

Chia bánh gato thường là công đoạn phức tạp nhất, còn khó hơn việc làm ra bánh gato mấy phần. Ai cầm nhiều, ai cầm ít, đều phải suy tính toàn phương diện.

Quan trọng nhất là vương thất cũng đang thiếu người!

Sau khi thu hồi lãnh thổ Bắc Cương, lãnh địa của Vương thất cũng chiếm tỉ trọng không nhỏ. Nếu không bổ sung được hơn trăm vạn nhân khẩu thì sẽ không khôi phục được sức sản xuất.

Tuy rằng bắt được nhiều tù binh, nhưng lại không cùng cấp bậc với nhu cầu.

Hết lần này tới lần khác người làm lão đại như ông ta lại không thể ăn một mình, sức lao động "Tù binh" có hạn mà còn phải lấy ra chia cho các quý tộc khác trong Vương quốc. ...

Đế quốc Thú Nhân, Nguyên soái Campbell đang thống lĩnh đại quân chậm rãi tiến lên. Con đường phía trước vốn đã bị hư hại, nay lại càng trở nên tồi tệ hơn dưới sức phá hoại của loài thú nhân.

Thời gian xây đường mỗi ngày đã hơn ba lần thời gian hành quân. Cho dù có an bài nhân thủ thi công ngày đêm thì vẫn không thay đổi được sự thật là tốc độ của đại quân như rùa bò.

Không có đủ số lượng cường giả đi trước mở đường, quân viễn chinh phương bắc của Vương quốc chỉ còn là một đội quân tinh nhuệ bình thường, cũng cần phải nỗ lực để vượt qua muôn vàn khó khăn gặp phải trên đường đi.

"Địch tập!"

Nghe được tiếng hô hoán trong doanh trại, Nguyên soái Campbell chẳng hề có chút phản ứng nào.

Cảnh tương tự đã xảy ra nhiều lần trong ngày. Thấy nhiều thì sức miễn dịch lại càng cao.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, lại là một cuộc tập kích "tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ".

Mười mấy tên thú nhân tiềm phục tại hai bên, lợi dụng dụng cụ đơn sơ để lắp đặt cạm bẫy để đánh lén đại quân.

Sau khi đánh xong liền chạy, không thèm ngoái đầu nhìn lại. Tuy nhiên, đội quân viễn chinh phương Bắc có kinh nghiệm phong phú cũng không phải là một quả hồng mềm, họ ngay lập tức phản công.

Ngoài một số thú nhân may mắn có thể chạy thoát ra, những kẻ còn lại đều được tiễn đi gặp Thú Thần.

"Dừng lại!"

Sĩ quan ra lệnh một tiếng cũng đồng nghĩa với việc cuộc tập kích này đã chấm dứt.

Truy cứu trách nhiệm cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, một tiểu đội hơn 10 người muốn trốn thì thật sự là quá đơn giản.

Đại quân còn đang vội vã đi đường, không có thời gian để dây dưa với bọn chúng.

"Nguyên soái, có mười bảy người của quân ta bị thiệt mạng, và ba mươi sáu người bị thương."

"Thương binh đã được Mục sư ra tay cứu chữa, chắc là phải nghỉ ngơi vài ngày thì mới có thể khôi phục được."

Nghe xong lời báo cáo của viên sĩ quan trung niên, Nguyên soái Campbell gật gật đầu nói: "Cứ xử lý theo quy củ cũ đi, đừng nên trì hoãn tốc độ tiến lên của đại quân."

Vẻ cau có giữa hai hàng lông mày đã bại lộ nội tâm khủng hoảng của ông ta. Dựa theo tốc độ hành quân hiện giờ, việc bị đại quân Thú nhân chặn đường trở về gần như là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Chương 676 - Đường Về Của Đại Quân (5)

Nếu như là một chiến trường khác, Nguyên soái Campbell không ngại triển khai trận thế để đọ sức một phen với thú nhân, nhưng nơi này là Đế quốc Thú Nhân.

Trong cuộc chiến trước đó, bọn họ một đường quét ngang vô số bộ lạc thú nhân, giết chết hơn trăm vạn thú nhân.

Loại huyết hải thâm cừu này, một khi bị địch nhân chặn lại thì chắc chắn sẽ có vô số thú nhân tham dự vào.

Có thể nói, càng kéo dài thời gian thì sẽ càng bất lợi cho quân viễn chinh phương Bắc. Chỉ cần hơi lộ ra một chút sơ hở là sẽ bị tổn thất nặng nề.

Tiếc rằng cho dù ông ta có gấp cũng vô dụng,"các cụ kỵ sĩ" tùy hứng nói bỏ gánh liền bỏ gánh, chẳng thèm nể mặt nể mũi gì.

Không có đoàn Ma pháp sư "bài sơn đảo hải " kia, những con đường bị phá hư ven đường liền trở thành chướng ngại lớn nhất ngăn chặn đại quân trở về.

So ra thì những cuộc tập kích nhỏ do những thú nhân ven đường gây ra lại không bị Nguyên soái Campbell để ở trong lòng.

Quan trọng là thành trì của Đế quốc Thú Nhân quá xấu. Ven đường quả thực chẳng có lấy một tòa kiên thành đủ chỗ để dung nạp quân viễn chinh phương bắc, nếu không thì Nguyên soái Campbell tuyệt đối sẽ mang theo quân đội vào trong làm "hộ không chịu di dời", ngồi yên đợi viện quân của Liên minh nhân tộc tới.

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, Nguyên soái Campbell cũng đang không ngừng quan sát bốn phương, tìm kiếm những nơi có lợi thế về mặt địa hình cho đại quân cố thủ.

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức do kỵ binh Griffin truyền đến, đại quân thú nhân đã triệt hạ Vương quốc Warhammer đang xuất hiện ở ngoài 150 dặm."...

Nhìn đàn ngỗng hoang bay về phương bắc trên bầu trời, Hudson lại trở về cố hương, sờ sờ cây cung Tinh Linh trong tay, cuối cùng hắn vẫn từ bỏ ý nghĩ đi săn.

Đông đi xuân tới, ào mùa vạn vật sinh sôi nảy nở này, thật không thích hợp để sát sinh.

Lần này trở về tỉnh Đông Nam thật sự là đang lấy việc công để làm việc riêng. Mặc dù bên cạnh cũng có loạn dân, nhưng số lượng ít đến đáng thương này còn không đủ để cho nhân viên lưu thủ của các quý tộc địa phương dọn dẹp.

"Tom, chuẩn bị xe, ta muốn đi bái phỏng Gia tộc Holliser!"

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Đã đến quân Arbor rồi mà không đi bái phỏng gia tộc của nhạc phụ một lần thì thật sự là không thể nào nói nổi.

Còn về Sơn Địa Lĩnh thì thực sự không tiện trở về. Lấy việc công làm việc riêng cũng phải có giới hạn, Hudson căn cơ bất ổn, không thể không cân nhắc đến những lời đồn nhảm.

Vài câu lời đồn thoạt nhìn có vẻ như không đáng chú ý, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có thể xảy ra chuyện xấu.

"Bá tước, đặc sứ quốc vương - Bá tước Lauren đến rồi."

Lời nói của vệ binh trực tiếp phá tan ý nghĩ ra ngoài của

Hudson. Thể diện của lão đại thì vẫn phải nể, sứ giả đã được phái tới đây rồi, hắn nhất định phải gặp mặt một lần.

Không biết có phải là do hắn có độc hay không, dường như những đặc sứ mà Quốc vương phái tới gặp hắn đều chẳng có kết quả tốt.

Vị thứ nhất thảm nhất, bị Giáo Đình giết lầm; vị thứ hai là Bá tước Jose thì không chết, nhưng trên người phải mang theo nỗi oan về sự thất bại của chiến dịch Dacias; vị thứ ba Bá tước Lauren, không biết vị này có thể thoát được kiếp nạn này không.

Hudson thật tâm hy vọng vị này đừng xảy ra chuyện gì, nếu không hắn chắc chắn sẽ bị người ta đội cho cái mũ khắc tinh của đặc sứ Quốc vương.

Ai bảo hiện giờ hắn "Đi cao hơn người", cả đám người đều đang cầm kính lúp để tìm kiếm sơ hở của hắn.

"Mời Bá tước Lauren tới đây."

Chưa hàn huyên được mấy câu, Bá tước Lauren đã trực tiếp tỏ rõ ý đồ đến đây. Quân viễn chinh đổi tên thành quân đội mặt trận phía đông nam, Hudson cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Đều đã trở về cố hương, chẳng còn liên quan gì đến hai từ viễn chinh nữa, nếu lại tiếp tục treo cái danh "Quân viễn chinh chi viện Công quốc Mosey" thì sẽ trở nên dở dở ương ương.

Hối thúc quân đội mặt trận phía đông nam nhanh chóng dập tắt làn sóng nạn dân rồi lập tức bắc thượng, sau lưng chuyện này ẩn giấu không ít tin tức.

Vất vả lắm Hudson mới có cớ vòng ra hậu phương, bây giờ lại kêu hắn ra tiền tuyến, rõ ràng là đang thả hổ về rừng.

Nếu như hắn lại đánh thắng thêm mấy trận nữa thì quyền lên tiếng của Hudson trong cuộc chia bánh gato sau cuộc chiến sẽ tăng lên nhiều.

Nếu như may mắn một chút, hắn rất dễ dàng trở thành đại lão của quân đội, lúc đó mà muốn áp chế hắn nữa thì sẽ rất phức tạp.

Là một vị Quốc vương đạt tiêu chuẩn, trong tình huống bình thường, Caesar III chắc chắn sẽ không tham dự vào cuộc nội đấu của các vị thần tử. Cho dù có muốn kích thích mâu thuẫn nội bộ thì Caesar III cũng phải lấy thân phận trọng tài để xuất hiện.

Quyết sách hiện giờ mà ông ta đưa ra giống như đang tát thẳng vào mặt những quý tộc đang muốn chèn ép Hudson vậy.

Nếu như hiểu theo chính trị thì chính là: Quyền nói chuyện trong triều của bọn họ đã giảm xuống.

Một khi phản ứng dây chuyền này bắt đầu, thế cục sau này sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát nữa. Có lẽ mấy nhà xuất thủ sẽ bị tức giận đến chửi thề.

"Bá tước Lauren, rốt cuộc thì tình hình tiền tuyến đã phát triển đến bước nào rồi?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trên trời rớt xuống một cái bánh có nhân thì cũng có thể đập chết người.

Trên đời này không có vô duyên vô cớ yêu hận, trừ phi là thế cục tiền tuyến vô cùng nguy hiểm, nếu không thì Caesar III sẽ không có lý do gì mạo hiểm đắc tội với những nhà quý tộc để đẩy hắn ra tiền tuyến.

"Bá tước Hudson hiểu lầm, thế cục ở tiền tuyến vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát của Vương quốc. Đại quân viễn chinh phương bắc đang rút lui, chưa từng xảy ra trận đánh nào lớn với thú nhân."

"Hiện giờ triệu tập quân đội mặt trận phía đông nam bắc thượng, chủ yếu là vì lo lắng thú nhân đột nhiên quay xe, nhân lúc Vương quốc không có binh lực để phát động tấn công."

"Vì sự an toàn của Vương quốc, các hạ vẫn nên mau chóng chấm dứt chiến tranh ở phía nam rồi xuất binh phương bắc để đề phòng bất trắc."

Chương 677 - Thù Truyền Kiếp

Nghe xong lời giải thích của Bá tước Lauren, Hudson âm thầm trợn trắng mắt, lí do thoái thác này thật sự là quá qua loa.

Đầu của Thú nhân bị lửa đá hay sao mà chọn tiếp tục xâm lấn Vương quốc Alpha vào thời điểm này?

Cho dù không sợ bị đóng cửa thả chó thì cũng phải cân nhắc xem phản ứng của Liên minh nhân tộc nha!

Chỉ cần bọn chúng chiếm thế thượng phong trên chiến trường thì nhóm viện quân thứ hai của Liên minh nhân tộc sẽ lập tức giết tới.

Vừa mới bị xã hội đập cho một trận, cũng được kiến thức khoảng cách chênh lệch về thực lực của hai bên, bây giờ lại tới khiêu khích quả thực là chán sống rồi.

Ít nhất nếu như Hudson là Hoàng giả của Thú nhân thì lúc này hắn sẽ co đầu rút cổ để phòng thủ. Đánh một hồi lại ngừng một hồi, không truy cầu đại thắng, chỉ cần có thể kéo dài thời gian là được.

Ký ức của loài người rất ngắn ngủi, chỉ cần kéo dài một chút thời gian, quyết tâm hủy diệt thú nhân của các thế lực lớn nhân tộc sẽ hao mòn sạch sẽ trong cuộc chiến này.

Đợi khi vượt qua kiếp nạn lần này rồi mới bàn tính chuyện tương lai.

Bá chủ đại lục không dễ khinh thường, lỡ chọc vào dẫn lửa thiêu thân thì ít nhiều gì cũng phải làm cho người ta phát tiết cơn bực tức trong lòng ra.

"Bá tước Lauren, nhất cử nhất động của đại quân Thú nhân đều bị vương quốc nhìn chằm chằm. Bọn chúng gần như không có khả năng đánh lén thành công."

"Mấy tỉnh mà chúng ta vừa thu hồi lại hiện giờ chỉ là một vùng đất trống, vừa vặn làm một đợt giảm xóc."

"Có giai đoạn giảm xóc này, các cứ điểm thành lũy sau này cũng sẽ được chuẩn bị xong. Kéo chậm bước tiến của đại quân Thú nhân sẽ không phải là vấn đề lớn."

"Các hạ có thể yên tâm, sau khi quân đội mặt trận phía Đông Nam bình định xong loạn dân thì sẽ chạy tới tiếp viện ngay lập tức, hoàn toàn có đủ thời gian!"

Hudson phối hợp nói.

Giả vờ ngây ngốc mà thôi, ai mà không biết!

Vương quốc an bài nhiều tuyến phòng thủ như vậy ở phương bắc, cho dù quân chủ lực bị rút ra hết thì vẫn còn có một số lượng lớn nông nô binh ở lại lưu thủ.

Trước có kiên thành chặn đường, sau có đại quân chủ lực đang trở về vương quốc, chỉ có kẻ ngu mới lựa chọn công thành vào thời điểm này.

Dù cho Thú nhân có hiếu chiến đến đâu thì ít nhất cũng phải giải quyết quân chủ lực của vương quốc trước rồi mới có tâm tư cân nhắc đến chuyện công thành. Nếu không thành chưa công được, mà đường lui thì đã bị đoạn mất rồi.

Bá tước Lauren đang muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên khóe miệng lại bị nuốt trở vào. Hai người đã từng gặp mặt một lần, ông ta cũng biết rõ Hudson khó chơi ra sao.

Một khi người trước mắt này hạ quyết tâm thì một gã sứ thần như ông ta cũng chẳng thể làm được gì. Bá tước Lauren tự nhận là mình còn chưa đủ tư cách để làm công tác tư tưởng cho Hudson.

Vì một nhiệm vụ mà phải đắc tội với một nhà quý tộc nắm thực quyền trong tay, hơn nữa còn không thể cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, vụ làm ăn này thật sự không có lời.

Dù gì thì ông ta cũng đã truyền lời rồi, không đạt được mục đích là vì mặt mũi của Quốc vương không đủ lớn, còn chưa đủ ra lệnh cho đối phương từ bỏ lợi ích trong tay.

Trên thực tế, việc mà Hudson đã làm còn hơn xa dự đoán của Bá tước Lauren.

Tự mình thôn tính tù binh chỉ là thao tác nhỏ tầm thường. Vì bắt được càng nhiều tù binh, quân đội mặt trận phía Đông Nam đã vượt qua biên giới, chạy tới giúp đỡ các bạn hàng xóm bình định dân loạn.

Chuyện này không có quan hệ gì với việc yêu nước hay không, chủ yếu là vì Sơn Địa Linh có nhu cầu rất lớn về số lượng tù binh chiến tranh. Không bắt được đủ tù binh thì các hành động riêng tư của Hudson sẽ vượt quá giới hạn.

Bình thường mà nói, trong loại chiến tranh siêu cấp nhẹ nhõm như bình loạn này, chủ soái có quyền quyết định từ 50-70% số chiến lợi phẩm thuộc về ai, số còn dư lại sẽ do vương quốc tiến hành phân phối.

Tỷ lệ cụ thể sẽ căn cứ vào tình hình thực tế để xác định. Có quyền quyết định phân phối nhiều chiến lợi phẩm như vậy không có nghĩa là Hudson có thể trực tiếp biển thủ.

Đám quý tộc tham chiến dưới trướng nhất định phải được chia một phần. Những đại quý tộc tìm tới cửa cũng phải cho một phần, những người này không cống hiến gì trong cuộc chiến lần này, nhưng trong tay bọn họ lại quyền lên tiếng của Vương quốc.

Đây vẫn còn chưa kết thúc, nếu như bạn bè thân thích tìm tới cửa thì cũng không bỏ ra thêm một phần.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ những phần này, số còn dư lại mới thuộc về bản thân Hudson.

Trong tình huống bình thường, chủ soái sẽ chiếm tỉ lệ không vượt quá 10%, nếu tính thêm toàn bộ thành viên của Gia tộc Koslow, vậy thì hắn cùng lắm chỉ lấy được 1/5 .

Bánh gato thì không thể lớn thêm được nữa, nhưng Hudson có thể giảm kích thước của cái bánh xuống.

Xuất binh giúp nước láng giềng bình định phản loạn là một hành động thể hiện tinh thần nhiệt huyết sẵn sàng ra tay giúp đỡ bạn bè quốc tế chắc chắn là một hành vi đáng được khen ngợi.

Còn về vấn đề tù binh, đó là chuyện của Bộ Ngoại vụ. Hoàn toàn có thể chờ đến sau cuộc chiến rồi mọi người mới từ từ thương lượng.

Trả lại tù binh là nhất định sẽ có, nhưng mà số lượng cụ thể thì phải xem thao tác cuối cùng rồi.

Còn về phiền phức sau này, Hudson chẳng quan tâm. Những đại quý tộc muốn cầm chỗ tốt thì đương nhiên phải có trách nhiệm đứng ra giải quyết chuyện này.

Vương quốc Alpha là quốc gia loài người lớn nhất ở bắc bộ, nên vẫn có chút mặt mũi. Một cuộc xung đột nhỏ xíu như vậy chắc là không thành vấn đề.

Hơn nữa, những bạn hàng xóm này cũng đã hố Vương quốc một vố trước đó. Mọi người vốn đã nói là sẽ cùng nhau liên thủ đối kháng với thú nhân xâm lấn, nhưng khi chiến tranh thực sự bộc phát, người nào người nấy đều kiếm cớ mà không làm gì cả.

Chương 678 - Thù Truyền Kiếp (2)

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Vương quốc cũng rất vui khi thấy Kỵ binh Behemoth chạy đến những nước nhỏ này khuấy động phong vân.

Vươn tay càng dài thì cần càng nhiều thời gian. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà Quân đội mặt trận phía Đông Nam chậm chạp không thể dẹp nạn dân loạn.

Đáng tiếc loại chuyện làm ăn này nhất định không thể làm lâu dài. Hudson có thể nguyện ý hỗ trợ mà không đòi hỏi gì cả, nhưng các quý tộc trong nước của người ta cũng không phải kẻ ngu!

Cho dù lúc đầu không nhìn ra cái gì, nhưng khi thấy từng đám tù binh bị áp giải về Vương quốc Alpha thì mọi người cũng nên tỉnh ngộ.

Sau khi ý thức được quân đội mặt trận phía Đông Nam đang đoạt dân số của mình thì quý tộc của các quốc gia này sẽ trở nên tích cực hơn trong vấn đề trấn áp loạn dân.

Những người này không thèm quan tâm tới việc mượn đao giết người nữa, nhao nhao bỏ ra toàn bộ vốn liếng, cố gắng dẹp loạn trong thời gian ngắn nhất, không cho quân đội mặt trận phía Đông Nam có cơ hội nhúng tay vào. ...

Sau khi hết bận, Hudson lại bước chân vào phủ đệ của Tử tước Aurane. So với lần trước, Phủ Tử tước này đã được đề phòng sâm nghiêm hơn nhiều.

Có lẽ là vì cảm thấy thế cục bất ổn, lo lắng có người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nên mới đề phòng trước.

Nhờ quan hệ thông gia, Hudson cũng được xem như là nửa cái người trong nhà, hắn trực tiếp tiến vào trong nội viện.

Không ai ra nghênh tiếp không phải vì Hudson mặt mũi nhỏ, mà vì nam chủ nhân đều đang ở tiền tuyến, nữ chủ nhân ở trong nhà không tiện xuất đầu lộ diện.

"Hudson, bên này!"

Hudson nhìn theo hướng phát ra giọng nói quen thuộc này, một hình bóng xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bên cạnh còn có một vị quý phụ trung niên đang mang theo một vị thiếu niên chừng hơn mười tuổi đang quan sát hắn.

Một năm không gặp, Hudson đang chuẩn bị giang tay ôm vị hôn thê của mình thì đột nhiên cảm thấy không thích hợp, hắn vội vàng thu tay lại.

"Phu nhân Narcissa, Tước sĩ Kuro, Hudson vấn an hai vij!"

Hudson còn chưa điên đến mức dám làm loạn ở ngay trước mẹ vợ và em vợ.

"Hudson, còn ta thì sao?"

Phát hiện bản thân bị lọt mất, Melissa bất mãn nói.

"Tiểu thư Melissa xinh đẹp tuyệt trần, Hudson xin vấn an ngài!"

Trong khi nói chuyện, hắn bèn lấy lễ vật đã được chuẩn bị sẵn từ trước đang được tên hộ vệ giữ dùm ở sau lưng ra giao cho một ả thị nữa ở bên cạnh.

"Cái này còn tạm được!"

Melissa chu mỏ nói. Nhìn thấy gương mặt trắng nõn hồng hào kia, Hudson không khỏi muốn chạy tới nhéo một cái.

Tiếc là hoàn cảnh hiện giờ không thích hợp, hắn nhất định phải thể hiện ra bộ dáng nho nhã và lễ độ của mình. Dù sao hai người mới chỉ là vị hôn thê, vẫn không thiếu được lễ tiết giữa các ú tộc.

"Hoan nghênh anh hùng của chúng ta, Bá tước Hudson đến đây. Toàn bộ Gia tộc Holliser đều cảm thấy vinh hạnh khi ngài đến!"

phu nhân Narcissa cười ha ha đáp lễ.

Đối với một nhà đầu tư mà nói, cổ phiếu có tiềm năng mà mình lựa chọn nhất phi trùng thiên là một chuyện rất đáng để ăn mừng.

Vốn dĩ khi cuộc hôn nhân này được quyết định thì ngoại giới đã có rất nhiều người chỉ trích, cho rằng Gia tộc Holliser thật sự sa sút rồi, vậy mà lại phải đặt cược một đứa con rể có "tiềm năng".

Nhưng tình huống này nhanh chóng bị đảo ngược, lúc mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Hudson đã từ tầng dưới bò lên tầng lên

Tốc độ quật khởi thật sự quá nhanh, nhanh đến mức mà mọi người có muốn xuất thủ chèn ép cũng không kịp.

Đứa con rể tiềm năng nhất phi trùng thiên, rõ ràng là Gia tộc Holliser đã thắng trong ván cược này. Bọn họ vốn chỉ định nhờ vào vũ lực của Đại Địa Chi Hùng, nhưng không ngờ là Hudson lại ưu tú đến vậy.

Một vị chủ soái của một cánh quân đã ngang hàng với Tổng đốc của một tỉnh. Quan trọng nhất là Hudson đang nắm trong tay quân đội mặt trận phía Đông Nam, hơn nữa tất cả đều là những chiến binh trở về từ trên chiến trường, hơn một nửa quân số đều là tinh nhuệ.

Nếu xét về sức chiến đấu thì đội quân này còn mạnh hơn lực lượng quân sự của cả một tỉnh thành. Cộng thêm hiệu ứng của "Hào quang danh tướng", trọng lượng của đội quân này trong mắt của ngoại giới lại càng nặng hơn.

Sau khi trò chuyện tào lao với phu nhân Narcissa vài câu, Hudson liền lựa chọn đơn độc giao lưu với Melissa .

Tiếc là sau lưng có thêm một cái đuôi, Kuro nhỏ tuổi dường như đang xem hắn như cuốn sách mười vạn câu hỏi vì sao vậy, trên đường đi không ngừng hỏi này hỏi nọ.

Chỉ cần hơi suy nghĩ một chút, Hudson liền biết đây là do phu nhân Narcissa cố tình an bài. Có lẽ là vì hy vọng đứa con trai bé bỏng của mình có thể thiết lập mối quan hệ với hắn, nếu như có thể học được một chút binh pháp từ trong tay hắn thì càng tốt hơn.

Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng là đang giám thị bọn hắn, không cho Hudson có cơ hội giở trò.

Nhưng mà chuyện này không làm khó được hắn, không đến thời gian một chén trà, hắn đã lừa tên Kuro chướng mắt này đi chỗ khác rồi.

Cuối cùng cũng có thể đơn độc ở chung, nhưng Hudson lại không biết mình nên nói cái gì, điển hình của việc thiếu đi tế bào tình êu.

Nếu như không nhờ có thân phận cường giả mang theo mị lực đặc biệt, cộng thêm chế độ hôn nhân truyền thống, hắn vô cùng hoài nghi là mình sẽ không tìm được một nửa môn đăng hộ đối còn lại.

"Anh không có chuyện gì để nói sao?"

Melissa tức giận hỏi. ...

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi. Trong quân đội lại còn có một đống chuyện đang chờ Hudson đi xử lý.

Sau khi từ biệt vị hôn thê, Hudson liền nhanh chóng chia cắt tù binh

Không chỉ cầm đi phần của mình, mà ngay cả phần của đám quý tộc dưới trướng cũng bị hắn chia xong.

Thậm chí ngay cả bạn bè thân thích, đám đại quý tộc trong nước, và nhóm địa đầu xà đã hỗ trợ cho đại quân đều đã cầm đi phần của mình.

Chương 679 - Thù Truyền Kiếp (3)

Cách làm việc dứt khoát này đã khiến cho Bá tước Lauren tức đến tái xanh mặt mày, tiếc là Hudson chẳng thèm nể mặt.

Dù có là Quốc vương thì cũng phải tuân thủ quy tắc của trò chơi chính trị, huống chi ông ta chỉ là một tên đặc sứ. Có ân tình thì đương nhiên là để bản thân ra mặt bán, làm sao Hudson có thể tặng cho người khác được?

Hắn không hề đụng chạm gì đến phần của Vương quốc. Dù có nhìn thế nào thì cũng là "Trung thần điển hình", không có bất cứ sơ hở nào.

60 vạn tù binh đã bị trong nữa chia cắt hết sạch, những tù binh đang bị bắt thì không cần phải ghi sổ làm gì.

Đám tù binh loạn dân xuyên quốc gia được thống kê theo nguyên tắc "Chín một", có nghĩa là chỉ thống kê 1/10 số lượng, hơn nữa còn là kém nhất.

Chín phần còn lại Hudson cũng không có ăn một mình, mà là dựa theo quy củ cũ để chia cắt. Đơn giản chỉ là số lượng trên sổ sách bị ít đi "một chút đỉnh".

Doanh trại của Quân đội mặt trận phía Đông Nam nhanh chóng trở nên náo nhiệt, từ trong đủ loại tiếng rao hàng nối liền không dứt cũng có thể thấy được những người bán hàng này không phải là những con buôn nô lệ đạt tiêu chuẩn.

Đúng là Vương quốc đang thiếu sức lao động, nhưng không có nghĩa là lãnh địa của tất cả quý tộc đều thiếu sức lao động. Lãnh địa của các quý tộc trong Quân đội mặt trận phía Đông Nam đều nằm ở phía nam, ngoài một số ít kẻ xui xẻo bị loạn dân tác động ra, đại đa số lãnh địa của quý tộc đều không bị tổn thất nhiều nhân khẩu.

Đối với quý tộc lãnh chúa mà nói, nhân khẩu dư thừa cũng là một gánh nặng. Lấy ra giao dịch cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng nếu nhìn tình hình ở hiện trường thì dường như không được lạc quan cho lắm, tỷ lệ giao dịch thấp đến đáng thương.

Đều là họa do giá cả gây ra, Hudson cũng phái người đi dạo một vòng thị trường, giá bán bình quân của tù binh đều gấp đôi giá nô lệ.

Dám đưa ra loại giá trên trời này nói rõ là nhà bán không hề thật tâm muốn bán. Chắc là bọn họ đều đang nghĩ đến vấn đề đất phong, tưởng tượng sau này nếu may mắn đạt được được một mảnh đất phong rộng lớn thì còn cần nhiều nhân lực để phát triển.

Hiện giờ lấy ra bán chỉ là vì lý trí còn sót lại đang nói cho họ biết rằng vương quốc lần này không bị tổn thất quá nhiều, không có nhiều củ cải bị bứng ra khỏi hố. Để lại một lượng lớn tù binh chỉ làm lãng phí số lương thực quý giá của họ.

Cho dù có thể lấy được đất phong thì khả năng cao cũng sẽ nằm ở Bắc Cương, nơi người người đều ghét bỏ. Trong lòng của những người này đều đang suy tính xem có nên lấy những lãnh địa hoang phế này không.

Một phương diện là vì ghét bỏ khu vực Bắc Cương nguy hiểm, một phương diện khác là đang ôm lấy một chút ảo tưởng, nhỡ đâu Liên minh nhân tộc thật sự tiêu diệt được thú nhân thì sao.

Bị thúc đẩy bởi những suy nghĩ phức tạp như vậy, giá cả tù binh nhanh chóng bị đẩy lên cao chót vót.

Kẻ ngốc lắm tiền dù sao cũng chỉ là số ít, sau khi trải qua cuộc đại chiến lần này, hầu bao của đại đa số quý tộc trong nước đều chẳng giàu có gì, không chịu nổi loại giá trên trời nà.

Xử lý của cải của mình như thế nào là quyền tự do của tất cả quý tộc, người khác thích bán bao nhiêu thì bán bấy nhiêu, Hudson không có quyền can thiệp.

Là người được lời lớn nhất trong cuộc đại chiến lần này, Hudson được chia tám vạn tù binh, cộng thêm 2 vạn mà trước đó hắn đã nuốt riêng, nhân khẩu của Sơn Địa Lĩnh được + 10 vạn.

Nhân khẩu tăng trưởng lên gấp bội làm cho lãnh địa phải chịu không nhỏ áp lực. Vấn đề nghề nghiệp thì rất dễ giải quyết, trực tiếp đuổi đi khai hoang là được.

Vấn đề lớn nhất chính là lương thực, nếu như không phải có tiền trong túi thì hắn thật sự không nuôi nổi nhiều người như vậy.

Đối mặt với giá lương thực cao gấp 3 lần trước cuộc chiến, không phải người nào cũng có thể tiếp nhận. Mặc dù hiện giờ đám quý tộc này đang ôm một số lượng lớn nhân khẩu trong tay, nhưng sau này chắc chắn sẽ có người tung ra thị trường.

Theo lý mà nói, các quý tộc trong quân đội mặt trận phía Đông Nam đều đã đi Công quốc Mosey phát tài trở về, nhưng đa số tài phú trong tay bọn họ đều là một đống trái phiếu chiến tranh.

Ngoài vị chủ soái là Hudson ra, không có bao nhiêu quý tộc trong quân nắm giữ lượng lớn tiền mặt.

Trái phiếu có lãi suất cao là không sai, nhưng cũng phải chờ đến kỳ kết toán mới có thể trả tiền mặt được. Cho dù là tiền lãi mỗi năm thanh toán một lần thì cũng cần thời gian để đến Công quốc Mosey nhận lãi suất.

Để sử dụng trái phiếu chiến tranh như kim tệ thì cũng phải có người dám thu mới được. Mặc dù trái phiếu không ghi tên, nhưng không phải người nào cầm trong tay cũng sẽ được trả tiền mặt.

Hudson đều đang tìm kiếm hiệp sĩ đổ vỏ, đám tiểu quý tộc ngây thơ vô tri này lại càng khó nhận ra điều này.

"Truyền lệnh xuống, để cho người phía dưới mau chóng giải quyết hết đám tù binh trong tay, sau hai mươi ngày nữa, đại quân sẽ phải tiến về phía bắc."

Thời gian này đã là cực hạn mà Hudson có thể kéo được. Nếu như trì hoãn quá lâu thì sẽ không dễ ăn nói với Quốc vương.

Đối với các tiểu quý tộc dưới trướng mà nói, việc phải xử lý nhiều tù binh như vậy trong thời gian ngắn cũng là một cuộc khảo nghiệm.

Lần này đang so quan hệ nhân mạch. Nhân mạch có bối cảnh lớn, chỉ cần phái người áp giải tù binh thì quý tộc dọc đường sẽ cung cấp hậu cần.

Nếu như quan hệ nhân mạch không được thì sẽ rất lúng túng. Không chỉ cần phái càng nhiều binh sĩ vận chuyển, mà còn phải đứng trước nguy cơ bị đám địa đầu xà ven đường doạ dẫm.

Hơn nữa còn chẳng cần phải làm gì nhiều, chỉ cần nâng giá vật tư lên gấp đôi là cũng đủ làm cho bọn họ phải bỏ thêm rất nhiều tiền rồi.

Chương 680 - Thù Truyền Kiếp (4)

Không hề nghi ngờ gì nữa, kẻ xui xẻo nhất nhất định là quý tộc phương bắc. Các quý tộc khác còn có thể bấu víu quan hệ, ít nhiều gì cũng có thể tìm được một số bạn bè thân thích; Nhưng nếu đám quý phương bắc mà đi chạy quan hệ, khả năng cao là sẽ tìm ra một đống địch nhân.

Kẻ cầm đầu là Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương, những người đi theo Ngũ Đại Gia Tộc lăn lộn như bọn họ sẽ bị xem như đồng lõa.

Nết xét theo hướng này, việc Sith dứt khoát bỏ chạy sau ngày hôm đó chắc chắn là một sự lựa chọn sáng suốt.

Chịu khổ gặp nạn cũng không sao, nếu không chịu khổ thì sao những người này biết được tầm quan trọng của việc ôm chặt bắp đùi của Hudson lão gia chứ?. . .

Đế quốc Thú Nhân, đội quân viễn chinh phương bắc cuối cùng vẫn chạm mặt với đại quân Thú nhân đang trở về nước.

Hai nhánh quân đang giằng co trên một đại thảo nguyên mênh mông bát ngát. Không bên nào muốn mạo hiểm phát động tấn công trước, như thể đang so kè với nhau trước khi hai cường giả quyết đấu vậy.

Sắc mặt của Nguyên soái Campbell trông rất khó coi, địch nhân đến quá nhanh, nơi này lại không phải chỗ tốt để xây dựng cơ sở tạm thời.

Chạm mặt với địch nhân trên một vùng trên đại thảo nguyên mênh mông là chuyện rất bất lợi, bất kể là tiếp tục đi tới, hay là rút lui theo chiến lược thì cũng không phải là lựa chọn tốt.

Chỉ còn lại một ngày hành trình liền có thể đến được khu chiến trường mà ông ta đã tính toán sẵn. Tiếc là kỵ binh thú nhân tới quá nhanh, đã ngăn chặn đường đi của quân viễn chinh phương bắc.

Chỉ huy đại quân giết qua thoạt nhìn có vẻ là một lựa chọn tốt, trên thực tế thì lại không khả thi.

Bộ binh không đuổi kịp kỵ binh, chỉ có kỵ binh mới có thực lực quyết đấu với kỵ binh. Thoạt nhìn thì có vẻ như số lượng kỵ binh của hai bên đều không kém bao nhiêu, nhưng kỵ binh nhân tộc bẩm sinh đã có thể lực kém hơn kỵ binh thú nhân.

Cho dù trong tay ông ta có 10 đoàn Kỵ sĩ thì cũng không thể thay đổi sự thật về khoảng cách chênh lệch thực lực giữa kỵ binh của đôi bên. Đánh không lại nên đương nhiên là không thể nào chủ động xuất kích.

"Nguyên soái, chúng ta cứ tiếp tục dây dưa với địch nhân như vậy sao?"

Bá tước Pierce không cam lòng hỏi.

Những quý tộc khác có thể ngồi đây dây dưa với đám thú nhân này, nhưng lão ta thì không được. Việc bế Hudson về nước để tuyết tàng thoạt nhìn như rất thành công, nhưng bây giờ lại biến thành một nét bút hỏng.

Nếu Hudson tiếp tục đảm nhiệm chức vụ thống soái liên quân ở tại Công quốc Mosey thì lão ta còn có lý do để hối thúc đối phương lập tức xuất binh, nhưng hiện tại thì khỏi cần nghĩ đến chuyện đó.

Người Mosey cũng có lợi ích của riêng mình, có thể xuất binh cứu viện đã là nể mặt lắm rồi, còn hy vọng bọn họ tăng tốc là chuyện quá xa vời.

Chuyện này là do Pierce dẫn đầu, nên kẻ phải trách nhiệm đầu tiên cũng sẽ là lão ta. Những ánh mắt châm chọc khiêu khích của đám kẻ thù chính trị này làm cho Bá tước Pierce cảm thấy áp lực như núi.

Nếu như có thể đánh thắng trận chiến này một cách dễ dàng thì còn tốt, mọi chuyện đều sẽ trôi theo làn gió; Nhưng nếu liên lụy đến đại gia bị thiệt hại, vậy thì lão ta chính là đối tượng để đám người này giận chó đánh mèo.

Mặc dù trước khi hành động đã được sự công nhận của đám đại quý tộc.

"Bá tước, các hạ tỉnh táo một chút đi. Ngoài việc ở đây dây dưa với địch nhân ra, các hạ cảm thấy chúng ta còn có lựa chọn nào tốt hơn sao?"

Nguyên soái Campbell tức giận nói.

Gặp phải địch nhân trong một hoàn cảnh như vậy, cho dù có là ai lên thay vị trí của ông ta thì cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Về mặt bản chất thì hiện giờ đang so về thực lực, mọi chiến lược và chiến thuật đều được đưa ra dựa trên sai lầm của đối thủ.

Hiện tại đại quân của địch nhân vẫn còn đang ở trên đường, chỉ có kỵ binh chạy tới ngăn cửa, nhưng mặc cho Nguyên soái Campbell có đầy bụng thao lược cũng không có chỗ trống để thi triển.

Sau khi bị "mắng" cho một trận, Bá tước Pierce nhanh chóng bình tĩnh lại. Mặc dù không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nếu lựa chọn cố thủ ở chỗ này, nhưng nếu lựa chọn chủ động xuất kích thì chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

Vốn liếng của Vương quốc Alpha đều nằm hết ở nơi này, một khi chiến bại là sẽ mất đi toàn bộ. Mọi người không thể nào chấp nhận sự rủi ro này.

Có lẽ là vì cảm thấy ngữ khí vừa rồi quá nặng, có chút đả kích sĩ khí quân tâm, nên Nguyên soái Campbell lập tức bổ sung: "Yên tâm đi, Bá tước Pierce."

"Vương quốc cũng đã bắt đầu hành động rồi, quân viễn chinh đi chi viện Công quốc Mosey ban đầu đã được đổi tên thành quân đội mặt trận phía Đông Nam, ít ngày nữa sẽ chạy đến tiền tuyến."

"Bộ ngoại vụ cũng đã đạt được thỏa thuận với Người Mosey, hiện giờ đến phiên bọn họ trả ân tình rồi, chỉ cần đợi viện quân của liên minh nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ có một nhóm tiếp viện chạy đến."

"Hai nhóm viện quân này tập hợp lại, tình thế công thủ sẽ hoàn toàn bị đảo ngược. Bây giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi, nhiều nhất là sau hai tháng nữa sẽ đến lượt chúng ta phản công."

Lời nói trấn an quân tâm vừa rồi làm cho sắc mặt của các quan chức cấp cao của quân viễn chinh dễ nhìn hơn rất nhiều. Chỉ có sắc mặt của Bá tước Pierce là ngày càng âm trầm hơn.

Còn có một người có sắc mặt âm trầm giống như lão ta, đó là Công tước Pias. Năm đó nhất thời sơ sẩy, không ngờ lại để cho Gia tộc Koslow có được thành tựu.

Nếu như bọn họ chỉ lăn lộn trong giới trung tiểu quý tộc thì Công tước Pias chẳng xem ra gì. Loại địch nhân bất nhập lưu này, gia tộc Locknard còn có một đống lớn, vốn chẳng có thời gian để thanh toán.

Nhưng khi bước vào ngưỡng cửa của đại quý tộc, thì mọi chuyện sẽ khác. Loại kẻ thù này có thể giáng cho họ một đòn trí mạng vào thời điểm quan trọng.

Chương 681 - Thù Truyền Kiếp (5)

So với xung đột lợi ích tiềm tàng giữa gia tộc Koslow và gia tộc Dalton, gia tộc Locknard mới là mối thù truyền kiếp của đối phương.

Gia tộc Locknard không trực tiếp triển khai hành động là bởi vì không tìm được cơ hội một kích mất mạng. Để làm gián đoạn sự trỗi dậy của gia tộc Koslow, ông ta không tiếc hòa giải với một thế lực từng có mâu thuẫn là Gia tộc Dalton.

Tiếc rằng Bá tước Pierce cũng không phải đèn đã cạn dầu, cho dù có ra tay chèn ép Gia tộc Koslow thì cũng chỉ dừng lại ở thủ đoạn chính trị, không ngớ ngẩn đến mức trực tiếp hạ sát thủ.

Vì không dính máu nên mâu thuẫn của hai gia tộc vẫn chỉ dừng lại tại xung đột lợi ích tiềm tàng, còn chưa thăng cấp đến giai đoạn nợ máu không chết không thôi.

Một khi Hudson thu được chức vị cao trong quân đội, tình cảnh của gia tộc Locknard sẽ còn nguy hiểm hơn Gia tộc Dalton nhiều.

Nhưng cho dù có giày vò như thế nào đi chăng nữa, trong quy tắc của trò chơi, mọi người cũng không tiện phát động một cuộc chiến diệt tộc. Đại đa số thủ đoạn mà mọi người lựa chọn đều là mượn đao giết người.

Gia tộc Dalton nằm ở phía Đông Nam của vương quốc, hầu như không cần lo lắng về ngoại địch; nhưng gia tộc Locknard nằm ở phía bắc thì khác, thú nhân chính là thanh đao tốt nhất. ...

Quân viễn chinh phương bắc đang phát sầu, bên phía đại quân thú nhân cũng xảy ra tranh luận. quân viễn chinh phương bắc đã bị ngăn chặn, nhưng sau đó nên giải quyết như thế nào lại trở thành một nan đề.

Đánh bại địch nhân không khó, khó là làm thế nào để đánh bại địch nhân trong thời gian ngắn, đồng thời còn phải cam đoan thực lực của bản thân không bị thiệt hại quá lớn.

Bị tình thế ép buộc, nên Ngũ Đại Hoàng Đình đã không còn quan tâm đến nội đấu. Bọn họ vốn định đi tìm tộc Behemoth để đòi một lời giải thích, nhưng hiện tại chỉ đành hủy bỏ.

Sự thay đổi duy nhất chính là: tộc Behemoth từ bộ tộc đứng đầu Ngũ Đại Hoàng tộc đã bị hạ xuống cuối cùng. Đây là lời của tân hoàng Behemoth - Alex chủ động nói ra.

Hết cách rồi, trong cuộc chiến trong hoàng đình lúc trước, thực lực của tộc Behemoth bị giảm mạnh, đã không còn đè ép được Tứ Đại Hoàng Đình còn lại nữa.

Thay vì bị người ta đánh xuống, chẳng thà chủ động nhượng bộ. Hơn nữa mối họa lần này mà Behemoth Đại Đế gây ra quá lớn, cũng cần phải trấn an Tứ Đại Hoàng Đình khác một chút.

"Tình huống có chút không ổn, có một số đại bộ lạc đều đang dọn nhà, giống như đang cố tình trốn tránh chúng ta vậy, xem ra bọn họ đã phát hiện ra cái gì rồi."

"Trong mười mấy ngày gần đây, người mà chúng ta phái ra liên tục xảy ra bất trắc. Trước đó ta còn cho là nhân tộc làm, nhưng bây giờ xem ra hắc thủ là những bộ lạc lớn này."

"Bọn chúng đã không còn xem lệnh điều động của hoàng đình ra gì nữa, dựa theo tình huống hiện giờ, bọn chúng đang chờ chúng ta liều mạng nhân tộc rồi sau đó sẽ nhảy ra chiếm tiện nghi."

Ưng Nhân Hoàng nói với vẻ mặt tái xanh.

Đế quốc Thú Nhân vốn là ngư long hỗn tạp, mặc dù trên danh nghĩa đều treo tên tuổi thú nhân, nhưng thực tế lại thuộc nhiều chủng tộc khác nhau.

Thực lực của Ngũ Đại Hoàng Đình bị thiệt hại nặng nề, đám tiểu đệ lập tức không nhịn được nữa. Vội vàng nhảy ra gây chuyện, không phải là do những bộ tộc này thiếu kiên nhẫn, mà thật sự là vì Ngũ Đại Hoàng tộc ra tay quá độc ác.

Nếu như thành thật tiếp nhận lệnh điều động, vận mệnh sau này sẽ là không ngừng đối chọi với nhân tộc, sau đó chậm rãi bị tiêu hao sạch sẽ.

Trải qua ngàn năm tuế nguyệt, mỗi một cuộc đại chiến giữa hai chủng tộc cũng chính là lúc những bộ tộc bên dưới gặp xui xẻo.

Vô số chủng tộc có lực chiến mạnh mẽ đều bị đưa lên chiến trường làm pháo hôi, như vậy thì mới duy trì sự thống trị tàn bạo của Ngũ Đại Hoàng tộc sừng sững không ngã.

Rõ ràng là mọi người đã chịu đủ rồi, sau khi nhìn thấy cơ hội thoát khỏi ách thống trị của Ngũ Đại Hoàng tộc, bọn họ lập tức triển khai hành động.

Nhưng mà Ngũ Đại Hoàng Đình đã tích lũy quyền lực quá lâu, cho nên mọi người chỉ lựa chọn tránh né, chứ không phải đối kháng chính diện.

Nếu như những bộ tộc này dám đánh cược, nhân lúc quân chủ lực của Ngũ Đại Hoàng tộc đi ra ngoài rồi ra tày tàn sát sạch bộ lạc của bọn họ thì nhất định có thể hạ bệ bọn họ.

Alex cảm thấy vô cùng xấu hổ, đây đều là trách nhiệm của phụ thân gã. Bại trận thì thôi, thậm chí ngay cả đám pháo hôi dưới trướng cũng bị tiêu hao hết sạch.

"Đây là âm mưu quỷ kế của nhân tộc, bọn chúng thấy khó đánh bại chúng ta khi đối đầu trực diện, nên đang cố gắng chia rẽ đế quốc từ bên trong."

"Chúng ta không thể ngồi chờ chết được, nhất định phải phản công một cách mãnh liệt, để cho địch nhân biết thế nào là lợi hại!"

Hoàng trữ Alex cố gắng chối bỏ trách nhiệm.

Gặp được một vị phụ thân chuyên hố nhi tử như vậy, bây giờ gã ta cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Nếu đã không thể rửa sạch những tội danh không thể xác định này thì cũng không cần rửa nữa, đẩy được thì đẩy, vứt được thì vứt.

"Alex, đừng kích động như vậy. Phản kích là chuyện đương nhiên, nhưng nên động thủ từ chỗ nào thì nhất định phải suy tính kỹ càng."

"Thế cục hiện giờ không phải là chúng ta có thể giết được bao nhiêu binh sĩ nhân tộc, mà là phải ổn định Đế quốc Thú Nhân trước."

"Dù là hiện giờ các bộ lạc đang thay đổi, nhưng chỉ một số chủng tộc trong thú nhân mà thôi, nhưng nếu cứ để loại tình huống này tiếp tục kéo dài, sẽ có càng nhiều bộ lạc lớn học theo."

Sư Nhân Hoàng bình tĩnh nói.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, Ngũ Đại Hoàng tộc đều bị tổn thất nặng nề, nhưng so sánh mà nói, Sư Nhân tộc là thế lực bị thiệt hại nhẹ nhất.

Trong những chiến dịch quan trọng trước đó, Sư Nhân tộc đều không xuất hiện, cho nên cũng không thiệt hại được bao nhiêu.

Loại vận khí nghịch thiên này thật sự làm cho Tứ Đại Hoàng Tộc khác phải ghen tỵ. Tiếc là có ghen tị cũng không thay đổi được sự thật rằng quyền nói chuyện của Sư Nhân tộc trong Đế quốc Thú Nhân đã lên rất nhiều.

Chương 682 - Khiêm Nhường

Nếu như không phải vì thiếu chiến công làm cho mọi người tin phục, có lẽ vị trí lão đại đã đến lượt của Sư Nhân Hoàng rồi.

Theo lý mà nói, lúc này Sư Nhân Hoàng nên theo phái chủ chiến mới phải, dùng chiến công tiêu diệt quân viễn chinh phương bắc của Vương quốc Alpha để đặt nền móng cho sự thăng tiến của mình.

Nhưng tình huống hiện giờ rõ ràng lại không phải như vậy. Hiếu chiến, là do thiên tính gây ra, nhưng không có nghĩa là Sư Nhân Hoàng thiếu đầu óc chính trị.

Quân đội của nhân tộc là phải đánh, nhưng ổn định hậu phương là chuyện quan trọng hơn. Nhân tộc và thú nhân thù sâu như biển là không sai, nhưng điều này không có nghĩa là song phương không thể hợp tác trong thời gian ngắn.

Một khi để cho những phần tử không ổn định trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân cấu kết với nhân tộc, đó cũng chính là thời khắc tận thế của ngũ tộc.

Là đại lục bá chủ, nhân tộc sẽ không thể dung thứ cho "Một Đế quốc Thú Nhân cường đại" .

Nếu như các tộc có thể tự lập môn hộ, tan rã Đế quốc Thú Nhân từ trong nội bộ , bọn họ sẽ mất đi giá trị để liên minh Nhân tộc chèn ép.

Trong vấn đề này, đám tiểu tộc bên dưới có khả năng thỏa hiệp với nhân tộc, nhưng Ngũ Đại Hoàng tộc thì không. ...

Trên thảo nguyên rộng lớn, hai đội quân vẫn đang giằng co với nhau. Việc đại quân thú nhân đến đây dường như cũng chẳng ảnh hưởng gì đến trận chiến này.

Việc "chỉ vây mà không công" này khiến cho Nguyên soái Campbell cảm thấy áp lực.

Hết cách rồi, theo thời gian trôi qua, số lượng quân đoàn pháo hôi của thú nhân cũng tập trung lại đây ngày càng nhiều.

"Thú nhân chia binh ra rồi, các ngươi có chắc làm mình không nhìn lầm không?"

Nguyên soái Campbell kinh ngạc hỏi.

Thực lực của Quân viễn chinh phương bắc cũng không yếu, thực lực tổng hợp ít nhất cũng bằng 60% của đại quân thú nhân. Vậy là chúng còn dám chia binh rời đi, đây là đang xem thường mình sao?

"Nguyên soái yên tâm, thuộc hạ đã phái người đi xác minh phần tình báo này ba lần rồi, còn để cho binh sĩ điều tra dùng Lưu Ảnh Thạch để ghi hình lại."

"Dự đoán sơ bộ quân thú nhân có ít nhất tám vạn người đã rời đi. Dựa vào hướng di chuyển của đội quân thú nhân thì hẳn là đang trở về hang ổ của chúng."

"Có lẽ là do hậu phương của Đế quốc Thú Nhân đã xảy ra biến cố gì đó, làm cho bọn chúng nhất định phải chia binh quay về."

Lời nói của viên sĩ quan trung niên càng làm cho Nguyên soái Campbell cảm thấy ngạc nhiên hơn.

Hậu phương của Đế quốc Thú Nhân xảy ra biến cố là một chủ đề siêu khó. Trong mấy trăm năm qua đều chưa từng xảy ra tình huống tương tự.

Dù biết rõ trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng trong suốt nhiều năm qua, không có bất kỳ cuộc nổi loạn lớn nào xảy ra.

Một vị thống soái có kinh nghiệm phong phú thường bị kinh nghiệm phong phú trói buộc, gặp được loại chuyện ngoài ý muốn này, phản ứng đầu tiên của Nguyên soái Campbell là đề cao cảnh giác.

"Truyền lệnh xuống, yêu cầu các đơn vị tăng cường cảnh giác. Lập tức động thủ giết gia súc, để lại cỏ khô quý giá cho chiến mã, chúng ta phải chuẩn bị cho một cuộc đấu tranh kéo dài với đối thủ!"

"Phái người nhìn chằm chằm hướng di chuyển của đội quân thú nhân, mau chóng làm rõ mục đích thật sự của chúng."...

Trong ánh nắng rực rỡ của mùa xuân, quân đội mặt trận phía Đông Nam lại bước vào hành trình tiếp theo. Theo lý mà nói, quân đội mặt trận phía Đông Nam đã liên tục tác chiến hơn một năm nay, cũng đã đến lúc nên nghỉ ngơi rồi.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, tình hình của vương quốc đang nguy ngập, quân đội mặt trận phía Đông Nam đang đóng vai cứu binh, nên đương nhiên là không thể trở về nghỉ ngơi được.

Đại quân một đường tiến lên, đội ngũ cũng ngày càng lớn mạnh. Caesar III lại ban bố lệnh điều động trong phạm vi 7 tỉnh ở khu vực đông nam, ngay cả tỉnh Phong Vân bị trọng thương nguyên khí cũng nằm trong phạm vi điều động.

Vì giải quyết vấn đề tù binh nên mất một chút thời gian, nên các tỉnh cũng đã sắp hoàn thành việc điều động rồi.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, bảy tỉnh phía Đông Nam đã điều động ra 14 quân đoàn, bị gom hết vào trong quân đội mặt trận phía Đông Nam.

Binh lực + 14 vạn, nhưng Hudson lại không hề cảm thấy mừng rỡ. Trực giác nói cho hắn biết, đây chỉ là mới bắt đầu, sau này sẽ có càng nhiều đám ô hợp bị phân phối đến dưới trướng của hắn.

Sự khác biệt lớn nhất giữa việc nhiều quân và ít quân là: Cái trước đánh thua trận thì sẽ bị gọi là phế vật và phải gánh chịu trách nhiệm, cái sau mà nếm mùi thất bại cũng là chuyện có thể hiểu được.

Nếu như để cho hắn gây dựng lại phòng tuyến, vậy thì những nông nô binh chỉ được huấn luyện quân sự đơn giản này vẫn còn có thể dùng được.

Nhưng nếu trông cậy vào hắn thống lĩnh đại quân chạy đi giải vây cho đại quân phương bắc là quả thực là đang hố người.

Chỉ có thể hy vọng là đám người ở vương đô không có bị sốt mà truyền đạt một mệnh lệnh ngu ngốc như vậy.

Bởi vì cảm thấy lo lắng cho thế cục sau này, nên Hudson quyết định nằm thẳng. Ngoài việc chỉnh đốn quân kỷ ra thì những chuyện còn lại hắn đều mặc kệ.

Sau khi quân đội mặt trận phía Đông Nam được mở rộng, tốc độ hành quân đã bị đám ô hợp này kéo chậm lại một cách vô cùng tinh tế.

Ngày đi 50-60 dặm đã là quá khứ. Tốc độ hành quân hiện giờ của quân đội mặt trận phía Đông Nam đã giảm xuống phân nửa.

Nếu như lúc trước Hudson nhìn thấy tốc độ chậm như ốc sên bò này thì hắn đã sai đội đốc chiến đi giết người rồi.

Nhưng hiện tại sao, chậm một chút thì chậm điểm chút thôi.

Tốt nhất là khi ra tới tiền tuyến, nhóm viện quân đầu tiên của liên minh cũng đồng thời chạy đến.

Nếu như quân viễn chinh phương bắc vẫn còn chưa phá vây, như vậy sau khi hợp binh rồi chạy tới giải vây cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Nếu như tiền tuyến bất hạnh chiến bại, Hudson cũng đành chịu. Hắn rất muốn bảo vệ vốn liếng thay cho Vương quốc, nhưng tiếc là thực lực bản thân không cho phép.

Chương 683 - Khiêm Nhường (2)

"Bá tước, đặc sứ của Quốc vương lại tới nữa rồi."

Nghe được chữ "lại" này, Hudson liền cảm thấy tê cả da đầu. Hiện giờ chỉ cần nhìn thấy Bá tước Lauren là hắn liền cảm thấy phiền, tên này chỉ biết tới hối thúc.

"Mời Bá tước Lauren vào đi!"

Cho dù có khó chịu thế nào thì vẫn phải gặp mặt. Người gia đại diện cho Quốc vương, Hudson còn chưa có "gan" dám trực tiếp cự tuyệt không gặp.

Caesar III cũng không phải loại người dễ bắt nạt, một khi đắc tội với ông ta, vậy thì hắn sẽ bị vô số thủ đoạn nhắm vào.

Có rất nhiều đại quý tộc trong Vương quốc đều bị những thủ đoạn của ông ta giày vò đến ngoan ngoãn. Vô số án lệ thê thảm đau đớn có sẵn từ trước này làm cho Hudson không nguyện ý đi nếm thử.

"Bá tước Hudson tôn kính, ta mang đến đây mệnh lệnh mới của bệ hạ Caesar III vĩ đại."

"Từ giờ trở đi, quân đội mặt trận phía Đông Nam đổi tên thành quân đội mặt trận trung nam, do ngài đảm nhiệm chức tổng tư lệnh, phụ trách thống nhất chỉ huy khu vực trung bộ và các quân đoàn mới thành lập của các tỉnh nam bộ trong vương quốc."

Sau khi tuyên bố xong mệnh lệnh mới của Quốc vương, Bá tước Lauren thấy Hudson không có phản ứng gì liền không khỏi nhắc nhở: "Bá tước Hudson, ngài thấy thế nào?"

Thấy, thấy cái quái gì!

Sức chiến đấu của những quân đoàn mới được điều động này đều nằm trong số những đội quân rác rưởi hạng chót trong Vương quốc.

Không biết là ai cho Caesar III lòng tin, vậy mà lại dám để hắn chỉ huy nhiều đám ô hợp như vậy.

Chỉ tính riêng bảy tỉnh Đông Nam đã mười mấy vạn ô hợp, đã đủ để cho hắn nằm thẳng cẳng rồi, bây giờ lại ném hơn hai mươi vạn ô hợp tới nữa, có còn muốn để cho người ta sống hay không vậy?

"Bá tước Lauren, làm phiền ông thay ta chuyển lời với Quốc vương bệ hạ: năng lực của Hudson có hạn, không thể nào chỉ huy quân đội mặt trận trung nam được, mời bệ hạ tuyển ra người hiền năng khác đi!"

Ngữ khí chân thành của hắn làm cho Bá tước Lauren đều cảm thấy sững sờ. Cũng không phải là không có thống soái ghét bỏ dưới trướng mình có nhiều quân lính, nhưng đó chỉ là số ít.

Lần trước mang đám ô hợp của tỉnh Đông Nam qua thì Hudson đã không cao hứng rồi, nhưng dù sao hắn cũng đã nhận lấy, nhưng lần này lại trực tiếp cự tuyệt.

"Bá tước Hudson tôn kính, ngài tuyệt đối đừng nói như vậy! Tình hình của Vương quốc rất gian nan, đang cần những vị lương tướng như ngài ra sức vì nước."

Đều là bị ép phải làm vậy, điều quan trọng nhất của Quốc vương là giữ cho chính trị cân bằng, Caesar III vốn cũng không định giao nhiều quân đội như vậy cho Hudson thống lĩnh.

Trước đó ông ta còn bổ nhiệm thống soái của quân đội mặt trận phía Tây Nam và thống soái của quân đội mặt trận trung ương, đáng tiếc hai vị này thật sự chẳng làm nên trò trống gì, mới vừa ra đường liền gây ra nhiễu loạn lớn.

"Binh qua như bề" cũng không phải là một câu nói đùa. Đặc biệt là một đội quân toàn những kẻ ô hợp, lực phá hoại sẽ càng kinh khủng hơn.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương đã lấy hành động thực tế để chứng minh cho sức phá hoại của đám ô hợp này.

Đội quân duy nhất không xảy ra vấn đề chính là quân đội mặt trận phía Đông Nam, lập tức lộ ra như hạc giữa bầy gà. Dưới sự chênh lệch rõ ràng này, Caesar III lập tức quyết định thay tướng.

Quân đoàn mới thành lập vô cùng thiếu kỷ luật, ngoài việc thiếu huấn luyện ra, còn có một nguyên nhân quan trọng khác chính là —— thiếu sĩ quan hợp cách.

Nói một cách khác là đang thiếu con em quý tộc có năng lực. Những tên công tử bột con ông cháu cha còn lại đều bị cưỡng ép điều động vào trong quân đội.

Một đám sĩ quan vô dụng cộng thêm một đám binh sĩ ô hợp liền phát sinh ra thảm kịch "Binh qua như bề " này.

Làm cho gia quyến của nhiều nhà quý tộc bị loạn binh làm hại, phải biết là những quý tộc này vẫn còn đang chiến đấu ở ngoài tiền tuyến.

Xảy ra loại đại sự này, Vương quốc há có thể ngồi yên mặc kệ. Thống soái chính là người phụ trách trực tiếp, bị cách chức là đương nhiên, nhưng những kẻ tham dự làm loạn cũng phải bị truy cứu trách nhiệm.

Sau một phen giày vò, vị trí cũng được bỏ trống. Biết rõ là cục diện rối rắm, cho nên đám đại lão ở Vương đô đều đột nhiên học được cách khiêm nhượng. ...

"Cái gì, cự tuyệt?"

Caesar III khó chịu nói.

Ngay cả ánh mắt khi nhìn Bá tước Lauren cũng đều phát sinh biến hóa, giống như đang nói: Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, ngươi thật là vô dụng.

"Bệ hạ, Bá tước Hudson từ chối rất dứt khoát, thật sự là thần không thể làm được gì!"

Trong khi nói chuyện, Bá tước Lauren đều sắp sửa muốn khóc rồi. Chuyện này thực sự không phải là trách nhiệm của ông ta, người ta kiên quyết chối từ không nhận, một vị đặc sứ Quốc vương như ông ta cũng chẳng thể làm được gì.

Trong tình huống mà người ta đã cự tuyệt rồi, cho dù ông ta có cưỡng ép muốn đối phương đảm nhiệm chức vụ quan chỉ huy quân sự cũng chẳng có tác dụng gì.

Caesar III vuốt vuốt trán, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng quỷ dị.

Bất kể có nói thế nào thì vẫn phải có quan chỉ huy quân sự. Nhưng mọi người đều biết rõ là cục diện hiện giờ rất rối rắm nên không ai muốn tiếp nhận cả.

Chủ soái trước đó của quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương đều là lão tướng do Vương quốc Alpha bổ nhiệm, có thể nói là chiến công hiển hách, nhưng cuối cùng vẫn kết thúc trong ảm đạm.

Vết xe đổ ở nơi đó, những sĩ quan quý tộc có năng lực sẽ không muốn nhảy xuống cái hố này. Còn những tên ngốc muốn nhảy thì mọi người lại không yên lòng.

Chuyện gây ra trước đó quá, nếu như lại chơi thêm một vố như vậy nữa thì mọi người sẽ không chịu nổi!

Chương 684 - Khiêm Nhường (3)

Caesar III vốn còn lo lắng binh quyền quá tập trung thì sẽ bất lợi cho nền chính trị cân bằng trong nước. Nhưng ông ta đột nhiên phát ra vấn đề đã không phải là cân bằng hay không cân bằng nữa.

Quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương hiện giờ quả thực là hai củ khoai nóng bỏng tay. Nếu như vương quốc còn có quân đội có thể sử dụng thì Caesar III sẽ chẳng thèm ngó đến loại quân rác rưởi này.

Chủ yếu vẫn là vì di chứng của sự lạc quan mù quáng, những con em quý tộc có năng lực đều đã chạy tới quân viễn chinh phương bắc kiếm chiến công hết rồi, những kẻ còn lại đều là thành sự không có, bại sự có thừa.

"Bệ hạ, mặc dù Bá tước Hudson cự tuyệt chức vị chủ soái, nhưng chúng ta cũng có thể để cho hắn quản lý quân đội được mà."

"Trong số các tướng lĩnh trong Vương quốc, kỷ luật của đội quân mà Bá tước Hudson thống lĩnh luôn rất nghiêm ngặt. Binh lính dưới quyền vô cùng an phận, không có quân lệnh đều không ra khỏi quân doanh."

"Đội quân mặt trận phía Tây Nam cùng đội quân mặt trận trung ương hiện giờ đang cần loại chủ soái trị quân nghiêm ngặt này, để thay đổi kỷ luật trong quân đội!"

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Đại công tước Alfiero nói bằng giọng điệu nghĩa chính từ nghiêm.

Dù sao cũng phải có người nhận lấy củ khoai nóng bỏng tay này. Một người có năng lực mạnh, biểu hiện ưu tú, lại không có thân phận bối cảnh như Hudson chính là sự lựa chọn tốt nhất.

"Lauren, Bá tước Hudson trị quân như thế nào?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Muốn kéo một tập thể thối nát từ trên xuống dưới ra khỏi vũng lầy cũng không phải là chuyện khó khăn bình thường.

Những vị thống soái trước đó đều đã sử dụng hết phương pháp rồi, tiếc là cuối cùng vẫn thất bại.

"Bệ hạ, thần không biết rõ Bá tước Hudson trị quân như thế nào."

"Nhưng thần nghe được rất nhiều những tiếng kêu thảm thiết trong doanh trại của quân đội mặt trận phía Đông Nam, chắc là tiếng kêu của những binh sĩ đã xúc phạm quân kỷ nên bị phạt."

"Có lẽ quân kỷ nghiêm minh của quân đội mặt trận phía Đông Nam chính là nhờ vào quân pháp nghiêm ngặt này."

Bá tước Lauren nói với vẻ mặt không xác định.

Đáp án này không thể làm cho mọi người cảm thấy hài lòng. Quân pháp dù có nghiêm ngặt đến đâu thì cũng phải có người đi chấp hành mới được. Ngay cả sĩ quan cũng đều đã thối nát, cho dù quân pháp có khắc nghiệt như thế nào thì cũng chỉ là bài trí.

"Hừ!"

"Nếu đã không rõ liền phái người đi học đi. Bộ Quân vụ, tranh thủ thời gian an bài người qua đó. Đừng có an bài những kẻ vớ va vớ vẩn qua đó để làm loạn thêm nữa."

"Lauren, ngươi đi thêm một chuyến nữa, nhất định phải đảm bảo rằng Bá tước Hudson phải tiếp quản đội quân mặt trận phía Tây Nam và đội quân mặt trận trung ương."

"Truyền lệnh xuống, để hai đội quân này tiến lại gần quân đội mặt trận phía Đông Nam. Sau này ta không muốn nghe thấy bất kỳ một tin tức xấu nào nữa!"

Caesar III tức giận hạ lệnh. ...

Công quốc Mosey, Vương tử George đang nhiệt tình nghênh đón viện quân của liên minh nhân tộc. Nói cho đúng thì hoạt động nghênh đón này đã được kéo dài gần nửa tháng rồi.

Hết cách rồi, trong Liên minh nhân tộc có quá nhiều thế lực, và giữa những thế lực này lại còn có mâu thuẫn. Nếu để cho bọn họ đến cùng với nhau thì thật sự là làm khó người ta.

"Điện hạ, Đoàn trưởng Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn của Giáo Đình - Blake đã đến."

Lời nói của người hầu làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc. Cho dù đã qua mấy trăm năm, nhưng đại danh của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn vẫn như sấm bên tai, vẫn còn là một cái bóng mờ trong lòng của rất nhiều người.

Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn khác với những Kỵ sĩ đoàn bình thường, họ đã sớm lột xác thành một món thập cẩm, không chỉ có Kỵ sĩ chạy trên mặt đất, còn có cả Kỵ sĩ trên trời bay, ngay cả hải quân cũng có.

Là một lực lượng bá chủ tập hợp đủ ba loại binh chủng là lục quân không quân và hải quân, tổng binh lực chừng hơn tám vạn, nếu xét về thực lực quân sự còn mạnh hơn rất nhiều quốc gia.

Đoàn trưởng của Thẩm Phán Kỵ sĩ đoàn đích thân dẫn đội tới đây đã đủ để chứng minh sự coi trọng của Giáo Đình dành cho hành động lần này.

Quân đoàn Địa Hành Long quân đoàn ra trận, từ xa liền tạo ra cho người ta một cảm giác như đất rung núi chuyển, thân thể cao lớn của nó vừa nhìn liền biết không phải hạng dễ trêu.

Dường như đang bất mãn vì bị quân đoàn Địa Hành Long cướp đi danh tiếng, Phi Long đoàn bay trên bầu trời cũng phát ra những tiếng long ngâm, nháy mắt liền hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Gặp phải hai tên đồng đội thích thể hiện như vậy, đội kỵ binh đồng hành liền lộ ra ảm đạm phai mờ. Dù cho bọn họ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng ở trước mặt binh chủng siêu phàm đều sẽ trở nên không đáng chú ý.

"Đi, nhanh đi nghênh đón!"

George vừa dứt lời, chân trời đã xuất hiện một đội ngũ mới. Cơ thể cao lớn như một ngọn núi lớn đang đi về phía đám người.

Trên bầu trời lại phát ra những tiếng long ngâm, tiếng ngâm lần này có chút khác biệt với đoàn Phi Long trước đó, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến khí phách ra sân của họ.

Không cần chờ thủ hạ thông báo, chỉ cần nhìn vào đội hình này là George biết đây chính là quân đoàn Bá Vương Long cùng Dực Long kỵ binh của Vương quốc Frank.

Trong số các quốc gia trên đại lục thì cũng chỉ có bọn họ dám đối chọi gay gắt với Giáo Đình như vậy. Bất quá so với việc tuyên bố sự phi pháp của Giáo Hoàng thì một chút chuyện nhỏ này vốn chẳng đáng là gì.

Hai thế lực lớn đang phân cao thấp, điều này chỉ làm khổ Vương tử George mà thôi. Hai bên đều là nhất thế lực đứng đầu trong nhân tộc, bên nào cũng không thể đắc tội được.

Hết lần này tới lần khác hai nhà lại đến cùng một lúc, việc tiếp đãi sẽ trở thành một vấn đề lớn. Đồng thời nghênh đón thì lại không biết phân thân, nghênh đón một nhà trước thì chắc chắn sẽ đắc tội với nhà còn lại.

Chương 685 - Khiêm Nhường (4)

Dù rằng ở trong thâm tâm Vương tử George càng có khuynh hướng về Vương quốc Frank hơn, nhưng y lại không muốn để cho Công quốc Mosey đang bị trọng thương nguyên khí bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu này.

"Thật là náo nhiệt, nếu như lại thêm cả ta nữa thì sao!"

Một giọng nói hào sảng từ trên trời giáng xuống đã nhanh chóng hóa giải sự lúng túng của George. Nếu như dính vào cuộc đấu đá của hai thế lực hùng mạnh này, chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ thịt nát xương tan.

Hiện tại biến thành thế chân vạc, tình huống lập tức thay đổi. Vương quốc Iberia xuất hiện đã làm tạm thời vẽ lên một dấu chấm tròn cho cuộc tranh đấu này.

Kỵ binh Cự Ưng, kỵ binh Kền Kền, kỵ binh Griffin đều xuất hiện, tiếc là vẫn không làm cho mọi người cảm thấy rung động bằng loài "Á Long" trước mắt này.

Tuy rằng quân đoàn Tấn Mãnh Long trên mặt đất không hề kém cạnh gì khi so với quân quân đoàn phía trước. Nhưng khổ người lại nhỏ hơn một chút, ngược lại thì nó càng linh hoạt hơn.

Quốc gia mạnh thứ hai trên đại lục, Vương quốc Iberia cũng là thực chí danh quy.

Tam cường tranh phong quả thực làm cho mọi người được xem một màn trò hay. Những nhóm viện quân còn lại đều trở nên điệu thấp hơn.

So với ba thế lực hùng mạnh này, những thế lực khác của nhân tộc mặc dù không mạnh bằng, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn chẳng kém hơn bao nhiêu.

Tam đại thế lực đều gửi ba vạn quân tiếp viện, chiếm 30% tổng số viện binh, nhưng sức chiến đấu lại chiếm hơn 50%. ...

Trong đại doanh của Quân đội mặt trận phía Đông Nam đại doanh, Hudson lại nghênh đón những vị khách không mời mà đến. Đối với đám quý tộc mang theo tâm tình tới đây để học tập đạo trị quân này, hắn cũng không biết nên nói gì.

Ở trong một thời đại mà tri thức được bảo mật nghiêm ngặt như thế này lại chạy tới học trộm một cách quang minh chính đại như vậy, Hudson thật sự là cạn cmn lời.

Trong thâm tâm hắn đã liên tục thăm hỏi cả gia đình của Caesar III rất nhiều lần, nhưng trên mặt lại phải nhiệt tình tiếp đãi đám khách quý này.

Hầu như toàn bộ các đại quý tộc trong vương quốc đều phái đại biểu tới đây, hắn thực sự không đắc tội nổi.

Đối với ánh mắt mang theo vẻ đố kỵ như ẩn như hiện này, Hudson biết rằng lần này Caesar III đã gây thù chuốc oán dùm cho hắn rồi.

Không phải chỉ là cự tuyệt đảm nhiệm thống soái thôi sao, có cần phải nhỏ mọn vậy không?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Hudson chỉ dám tán thưởng Quốc vương bệ hạ anh minh thần võ. Thực tình không đắc tội được, khi lão đại muốn kiếm chuyện với tiểu đệ thì sẽ có rất nhiều phương pháp.

Thống khoái chỉ là nhất thời, nửa đời sau liền sẽ bi kịch. Đặc biệt là loại chuẩn đại quý tộc như Hudson thì lại càng không thể trêu chọc Quốc vương.

Nể tình thì không có vấn đề, nhưng muốn hắn nhảy hố thì lại không có cửa. Đại diện quyền chỉ huy quân sự thì khác gì với việc đảm nhiệm chủ soái chứ?

Không phải là muốn học sao, vậy thì cứ đi theo học là được. Có thể học được bao nhiêu đều nhờ vào bản lĩnh của mình, dù sao Hudson cũng sẽ không chủ động dạy.

Mang binh đánh giặc vẫn phải xem thiên phú. Không được là không được, cho dù có học thuộc lòng bao nhiêu binh thư, học được bao kế sách trị quân thì vẫn không thể thay đổi được bản chất.

Dựa vào kinh nghiệm bước tới chính là lão tướng, mà không phải hãn tướng. Sản xuất hàng loạt chỉ có thể tạo ra sĩ quan cấp cơ sở, mà không phải là "Danh tướng" .

"Bá tước Hudson tôn kính, ngài trị quân như vậy là không xem tôn nghiêm của quý tộc ra gì sao?"

Một giọng nói không hài hòa vang lên, Hudson biết rằng kẻ gây chuyện đến rồi. Hiện giờ có một đám quý tộc đời thứ N đang bị phạt gậy, trùng hợp bị đoàn người học tập quan sát đụng phải.

Quân kỷ nghiêm minh cũng cần phải trả một cái giá lớn. Đại đa số quan quân trong quân đội mặt trận phía Đông Nam đều là đám ô hợp, nguyên nhân mà họ có thể không đụng đến một cây kim một sợi chỉ của dân chúng là vì một đám quý tộc đời thứ N này bị đánh cho mông nở hoa.

Thao tác vô cùng đơn giản, cú thấy kẻ nào không an phận thì kéo ra ngoài đánh một trận là được, hơn nữa còn bị đánh ngay trước mặt binh sĩ dưới quyền.

Một chầu không phục thì lại đánh thêm một chầu nữa, dù sao chỉ cần còn lăn lộn trong quân đội mặt trận phía Đông Nam thì gậy bao no.

Đại đa số những tiếng kêu thảm thiết vang lên trong quân doanh đều nhờ vào sự cống hiến của những quý tộc đời thứ N này. Còn về đám nông nô binh bên dưới, lão gia nhà mình đều bị đánh gậy, có thể không an phận được sao?

Thỉnh thoảng cũng có người không an phận, và đầu của những kẻ đó vẫn còn đang được treo trên cột cờ cao kia.

Có một người thì xử lý một người, có một đám thì chém đầu một đám, Hudson chưa từng nương tay.

Hắn không chặt đầu của các sĩ quan quý tộc, mà chỉ đánh cho một trận, đó là vì giữ thể diện cho những gia tộc đứng sau những kẻ này, bây giờ lại còn nhắc tới tôn nghiêm của quý tộc, quả thực là nói chuyện cười.

"Những kẻ không có tư chất quý tộc này quả thực là nỗi nhục trong giới quý tộc, không xứng có được tôn nghiêm của quý tộc, ngươi cảm thấy có vấn đề gì sao?"

Trong khi hỏi, Hudson cũng nhìn sang vị thanh niên quý tộc này bằng một ánh mắt sắc bén. Một áp lực vô hình ép cho gã thanh niên này phải lùi lại ba bước.

Gã ta vốn còn muốn nói thêm cái gì, nhưng tiếc sĩ khí đã tiết. Lời đến bên miệng, cuối cùng lại trở nên ấp a ấp úng.

Một cuộc giao phong ngắn ngủi, Hudson toàn thắng, nhưng hắn lại không hề cảm thấy mừng rỡ. Không phải là quý tộc không có tố chất, mà là nhóm quý tộc đến kiếm chuyện này không có tố chất.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, những lực lượng tinh anh của thế hệ trẻ tuổi đều đang ở tiền tuyến cả rồi. Nhưng kẻ còn ở lại trong nước hoặc là không có thiên phú về mặt quân sự, hoặc là những thành phần ăn no chờ chết.

Chương 686 - Hòa Giải

Chỉ có một số ít cá biệt bởi vì bị trọng thương trong cuộc chiến trước đó nên mới phải ở lại dưỡng thương.

Nhanh như vậy mà đã có người nhảy ra quấy rối, đã đủ để chứng nhận minh rằng có rất nhiều người trong nước đều không chào đón một player mới như hắn.

Hết cách rồi, ai bảo hắn trẻ tuổi như vậy chứ?

Mọi người thật sự không thể khoan dung cho một kẻ nhỏ tuổi hơn mình, xuất thân thấp hơn mình, nhưng lại ngồi trên đầu mình. Chuyện này làm cho bọn họ cảm thấy rất mất mặt.

Đối với đại đa số thế hệ tuổi trẻ mà nói, những kẻ "con nhà người ta" giống như Hudson vừa là tấm gương của bản thân, lại vừa là những gã đáng ghét kéo bọn họ quay lại với thực tại.

Nghe giọng của con chim đầu đàn vừa rồi thì hình như là đến từ Bắc Địa. Hudson mơ hồ hiểu địch loại địch ý này từ đâu ra rồi.
...

Sau khi tham quan học tập, đám quý tộc này cũng học được không ít. Nhưng Hudson không biết học được tri thức quân sự hay học được mấy tri thức linh tinh.

Trị quân nghiêm khắc toàn phương vị cũng không phải là chuyện kéo sĩ quan quý tộc ra ngoài đánh mấy trận đánh là có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Nếu như thật sự làm vậy, trước tiên phải suy tính xem nắm đấm của mình có đủ cứng hay không, có thể trấn áp được đám quý tộc và tập thể quân quan dưới trướng phản đối hay không.

Hudson có thể chơi như vậy mà không gây ra bất cứ gợn sóng nào, là vì trong tay hắn đã có sẵn mấy vạn quân tinh nhuệ đi theo rồi.

Dù cho đám sĩ quan quý tộc bên dưới có oán khí thì cũng chỉ có thể kìm nén.

Chuyện mà đám ăn chơi thiếu gia này thành thạo nhất chính là sống phóng túng, mà không phải mưu đồ bí mật tạo phản. Lấn yếu sợ mạnh mới là bản năng của họ, gặp được loại thống soái cứng như Hudson, đương nhiên là không vùng vẫy được.

Sau khi đưa tiễn đoàn tham quan học tập rời đi, Hudson liền bắt đầu nhớ lại lịch sử của Gia tộc Koslow. Trực giác nói cho hắn biết, địch ý của đám con em quý tộc phương bắc dành cho hắn đều bắt nguồn từ gia tộc, mà không phải hắn là một nhà quý tộc tốt.

Từ khi ra đời đến đây, Hudson vẫn luôn lăn lộn ở phía nam, lần xa nhà duy nhất chính là đi Công quốc Mosey chi viện, căn bản không có cơ hội kết thù với đại lão phương bắc.

Nếu miễn cưỡng phải nói là có dính líu quan hệ thì chỉ có việc đuổi gã Sith xui xẻo kia rời đi. Hơn nữa còn là do gã ta tự mình bỏ chạy, Hudson không trực tiếp xuất thủ.

Một đứa con riêng không được gia tộc thừa nhận như gã ta, cho dù có bị giết thì gia tộc Felix cũng sẽ không để ở trong lòng, cùng lắm cũng chỉ kết thù với Công tước Kavadia mà thôi.

Sau khi dùng phương pháp loại trừ, chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất, mối thù truyền kiếp của Gia tộc Koslow —— Gia tộc Locknard.

Vốn dĩ đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của các thành viên trong gia tộc Koslow, gia tộc Locknard có thể còn không biết bên ngoài mình vẫn còn kẻ thù bất nhập lưu này.

Xét theo tình huống hiện giờ, chắc là vì sự quật khởi mạnh mẽ của Hudson đã dần dần đánh thức ký ức của đối phương.

Tiếc là tên đại biểu được phái tới đây lại là một kẻ ngốc. Kiếm chuyện cũng bị bắt được điểm yếu trí mạng, lại bị hắn ra tay một kích mất mạng.

Đần độn đến mức lấy tôn nghiêm của quý tộc ra để cố gắng kích động toàn bộ tập đoàn quý tộc căm thù Hudson, thật sự là quá coi thường hắn.

Nói trắng ra là, đây là mâu thuẫn nội bộ của tập đoàn quý tộc. Chỉ bị đánh một trận, gia tộc sau lưng của những kẻ bị đánh đều không ý kiến, làm gì đến lượt người ngoài nói này nói kia.

Không có bất kỳ một vị quý tộc chính thống này thích ăn chơi thiếu gia, có người hỗ trợ giáo dục một chút, người rõ lí lẽ sẽ chỉ cảm kích. Không nói là sẽ tỉnh ngộ lại, nhưng nếu thật sự ra chiến trường thì phải trả giá bằng máu.

So với việc bị một trận, việc bỏ bê quản giáo dẫn đến các sĩ quan quý tộc dưới trướng bị chết hàng loạt mới thật sự là chuyện gây thù chuốc oán.

"Trả thù" là nhất định, nhưng Hudson đang không biết nên ra tay như thế nào.

Quân đội của Gia tộc Locknard đang ở chung với quân chủ lực của Vương quốc, dù cho hắn muốn hạ độc thủ thì cũng không có chỗ trống để thi triển.

Cũng không thể nào hố luôn toàn bộ quân chủ lực của Vương quốc được!

Tổ bị phá thì không có trứng lành, không có cây đại thụ Vương quốc Alpha này che gió che mưa, Hudson lão gia làm sao có thể tích lũy thực lực?

"Bá tước, quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương đều phái đại biểu tới đây, ngài xem?"

Lời nói của Tom khiến Hudson phải nhướng mày. Lúc này đang mang binh đánh giặc, hắn cũng không thể nào nói mình "Không có ở đây" được!

Gặp mặt cũng có nghĩa là phiền phức đến rồi. Caesar III đã sớm hạ lệnh để hắn quản lý tam quân, muốn đẩy cũng đẩy không xong.

Năng lực không tốt cũng không sao, chờ có người thích hợp tiếp nhận liền có thể lui ra tới.

Nếu như trong Vương quốc còn có người thích hợp hơn hắn thì Caesar III bị điên để đẩy hắn thượng vị.

Cho dù thật sự có thì cũng đang nằm trong đại quân viễn chinh phương bắc. 99% tướng lĩnh trong Vương quốc Alpha đều đang ở đại quân viễn chinh phương bắc, lúc này đang bận giằng co với thú nhân.

"Mang bọn họ vào trong doanh trướng chờ đi, lát nữa ta sẽ qua đó."

Hudson tức giận nói.

Không ném được thì cũng chỉ có thể mang theo lên đường trước vậy. Dù sao có hai kẻ xui xẻo trước đó phụ trợ, dù có nát thì cũng không nát được đến đâu.

Cùng lắm thì tốc độ hành quân chậm lại thêm một chút, chỉ không gây ra nhiễu loạn lớn trên đường là có thể bàn giao với các phương rồi.

Còn về phần ra tiền tuyến, viện quân của Liên minh nhân tộc một ngày không đến thì hắn sẽ cố thủ trong phòng tuyến.

Vô số án lệ đều đã chứng minh rằng, trong quá trình thủ thành, đội quân pháo hôi cũng có thể mang đến phiền phức cho đại quân thú nhân.

Thất bại chính là tử vong, sinh tử tồn vong có khả năng kích phát tiềm lực của con người. Bị dồn vào chân tường thì ngay cả ăn chơi thiếu gia cũng có thể liều mạng.

Chương 687 - Hòa Giải (2)

Phỉ Thúy cung, sau khi miễn cưỡng nhét hết quân đội cho Hudson, trong lòng Caesar III lại đang vô cùng lo lắng.

Nhưng khi nhớ tới việc viện quân của Liên minh nhân tộc tới rồi, loại lo lắng này liền nhanh chóng tiêu tan.

Căn cứ vào chiến tích trước đó để phân tích, ông ta cho ra kết luận là: Hudson am hiểu đánh thuận gió chiến.

Nghịch phong chiến là không tồn tại, toàn bộ chiến dịch lớn nhỏ mà Hudson phát động đều là dựa vào tình huống bản thân mình chiếm ưu thế mới triển khai hành động quân sự.

Loại tướng lĩnh cẩn thận này rất khó bị đánh bại trên chiến trường. Bởi vì khi đánh không thắng thì sẽ không giao thủ với địch nhân.

"Quân đồng minh hiện giờ đã đến vị trí nào rồi, còn bao lâu mới có thể ra tiền tuyến?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Tình hình tiền tuyến đã bắt đầu phát sinh biến hóa, sau khi tập hợp được vô số chủng tộc pháo hôi, đại quân thú nhân đã bắt đầu phát động tấn công nhằm vào quân viễn chinh phương bắc.

Trong thời gian ngắn thì quân viễn chinh phương bắc vẫn còn có thể chịu đựng được. Nhưng nếu tiếp tục kéo dài như vậy, sợ là rất khó cầm cự nổi.

Dù sao, lúc này đại quân thú nhân chỉ vì dọn dẹp những nhân tố không ổn định nên mới phát động cường công.

Rất nhiều bộ lạc mới đến đều bị Ngũ Đại Hoàng tộc dùng quân đội cưỡng ép mời ra tiền tuyến.

"Nhóm viện quân đầu tiên của liên minh đã hội quân ở Công quốc Mosey. Chỉ là người của Giáo Đình và Vương quốc Frank đang đấu đá với nhau, Vương quốc Iberia cũng cắm một tay vào, cục diện đang rất vi diệu."

Bá tước Francois khó khăn nói.

Trong lúc mấu chốt như thế này mà nội bộ liên minh lại bộc phát phân tranh, Bộ Ngoại vụ cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cho dù bọn họ có cố gắng như thế nào thì cũng không chống cự nổi nếu có người cố tình cản trở.

Vốn chỉ là cuộc phân tranh giữa Giáo Đình và Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia ở bên cạnh phụ trách khuyên can, kết quả khuyên khuyên không biết tại sao lại biến thành ba nhà đấu với nhau.

Sau khi ổn định lại tam giác cãi nhau thì hiệu suất quyết sách của Quân đồng minh cũng bị trì hoãn rất nhiều. Phần lớn thời giờ đều lãng phí trong những cuộc cãi vã vô nghĩa.

"Đáng chết Giáo Đình, bọn chúng cũng thật sự là âm hồn bất tán!"

Caesar III không nhịn được nổi giận mắng.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng trực giác nói cho ông ta biết, cuộc phân tranh này là do Giáo Đình cố tình gây ra, mục đích là vì cản trở bọn họ.

Cách chơi rõ ràng như vậy, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia đương nhiên là có thể nhìn ra, nhưng bọn họ vẫn nguyện ý phối hợp, như vậy đã đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề.

Mọi chuyện đều vì lợi ích, đứng trên lập trường của hai nước này, bọn họ cần một Vương quốc Alpha kiên định phản đối Giáo Đình, nhưng Vương quốc Alpha này lại không thể quá mạnh.

Kéo dài thời gian cứu viện, chơi trò mượn đao giết người, thừa cơ suy yếu thực lực của Vương quốc Alpha, đối với tam phương thế lực mà nói đều là một lựa chọn tốt.

Mắng thì mắng, nhưng binh lính nhà minh đang bị vây nhốt, dù sao cũng phải nỗ lực giải cứu.

"Viện quân liên minh chỉ có thể chấn nhiếp địch nhân được một lần, thời khắc mấu chốt là không thể dựa vào được. Các ngươi có ý nghĩ gì không, chẳng lẽ thật sự trông cậy vào Bá tước Hudson mang binh đi cứu viện sao?"

Lời nói của Caesar III làm cho đám người cảm thấy rất xấu hổ. Mấy chục vạn quân xuất hiện ở sau lưng đại quân thú nhân, dù chỉ là pháo hôi, nhưng cũng có thể phân tán binh lực của địch nhân.

Có pháo hôi ngăn trở, quân chủ lực của vương quốc bị nhốt sẽ có hi vọng phá vây ra ngoài. Hi sinh quân đoàn pháo hôi để đổi lấy quân đội chủ lực bình an trở về, về chiến lược là hoàn toàn không sai.

Nhưng vấn đề duy nhất là làm sao có thể bình an đưa mấy chục vạn pháo hôi này đến sau lưng đại quân thú nhân. Nếu như mới đi đến nửa đường mà bị kỵ binh thú nhân đánh tan thì sẽ mất cả chì lẫn chài.

"Bệ hạ, quân đội có sức chiến đấu mạnh nhất trong vương quốc đều đang nằm trong tay Bá tước Hudson. Muốn tạo cơ hội cho đại quân an toàn rút về thì đây là hy vọng duy nhất."

"Nhưng mà kế hoạch chấp hành cụ thể thì vẫn tồn tại rất nhiều vấn đề. Quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương có chất lượng gì, tất cả mọi người đã thấy rồi, có lẽ những quân đoàn mới thành lập của quân đội mặt trận phía Đông Nam cũng không tốt hơn bao nhiêu."

"Toàn bộ đều là đám ô hợp, trực tiếp giao thủ với đại quân thú nhân sợ là sẽ dễ dàng sụp đổ."

"Biện pháp tốt nhất là không giao thủ với địch nhân, chỉ dựa vào đe dọa hoặc là phương pháp nào khác để ép thú nhân rút quân."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero kiên trì nói.

"Đe dọa" thú nhân chỉ là một trạng thái lý tưởng. Trừ phi mấy chục vạn pháo hôi Hudson trong tay đều biến thành quân tinh nhuệ, nếu không sẽ chẳng có chút tác dụng nào.

Chân chính có thể được vẫn là "phương pháp khác", chỉ là trong này liên lụy đến quá nhiều vấn đề, Đại công tước Alfiero không dám nói thẳng.

"Các ngươi cũng nghĩ như vậy sao?"

Caesar III cau mày hỏi.

Muốn thú nhân thả người, không trả giá đắt là không thể nào. Trong lúc mấu chốt này, điều kiện mà thú nhân nói ra có khả năng cao là sẽ quan hệ đến cuộc thanh toán của Liên minh nhân tộc.

Mãi mới chờ đến lúc có cơ hội trọng thương, thậm chí hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, Caesar III thực sự không muốn từ bỏ như vậy.

"Bệ hạ, nếu như không có những biện pháp khác, cũng chỉ có thể thử một chút."

"Trong nội bộ Liên minh đang tranh đấu không ngừng, cho dù chúng ta kiên trì muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì cuối cùng khả năng cao là sẽ chấm dứt mà không làm được gì."

"Nếu như đã không thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân một cách triệt để, vậy thì những hy sinh của vương quốc sẽ không có ý nghĩa, không bằng bảo toàn thực lực trước."

Chương 688 - Hòa Giải (3)

"Trong Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân, tộc Behemoth đã bị trọng thương, số lượng nhân khẩu đã giảm gần một nửa. Những tộc khác cũng có thương vong không nhỏ."

"Qua chiến dịch này, vương quốc đã giành được mấy chục năm hòa bình cho Bắc Cương. Tổn thất hiện giờ của chúng ta không tính là lớn, tốc độ khôi phục hẳn là sẽ nhanh hơn thú nhân."

"Đợi khi vương quốc tu dưỡng và khôi phục nguyên khí rồi mới xuất binh chinh phạt Đế quốc Thú Nhân cũng không muộn."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland thấp thỏm trả lời.

Thỏa hiệp không phải là ước nguyện của lão ta, tiếc là việc bảo toàn thực lực càng quan trọng hơn. Liên minh nhân tộc nội đấu đã làm cho Đại công tước Newfoundland cảm thấy thất vọng đau khổ.

So với việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, làm một thành viên của vương thất, lão ta càng quan tâm đến lợi ích của vương thất.

Vương thất Alpha có thể từ trong suy sụp đứng dậy là vì gặp được hùng chủ Caesar III. Nếu như lại đến một lần, vị Quốc vương đời tiếp theo chưa chắc có thể chịu được?...

Hudson không biết suy nghĩ của đám quan chức cấp cao đã xảy ra biến hóa, nên hắn vẫn đang thống lĩnh đại quân vùi đầu đi đường. Từ ban đầu ngày đi hai mươi dặm, chậm rãi nâng lên thành ngày đi hai mươi lăm dặm.

Lấy hành động thực tế để chứng minh Bá tước Hudson hắn là một nhà quý tộc yêu Vương quốc, đang cố gắng vì sự nghiệp của vương quốc.

Đồng thời, ngoài những ngày đầu gây ra một chút nhiễu loạn nhỏ ra thì khoảng thời gian sau này đều gió êm sóng lặng.

Cái giá phải trả chính là trong quân doanh thường xuyên phát ra những tiếng kêu la thảm thiết. Cũng hết cách rồi, cho dù kỷ luật có nghiêm minh thế nào thì vẫn không tránh khỏi có một vài kẻ muốn thử.

Hudson bất đắc dĩ chỉ đành mở rộng phạm vi tội liên đới trong hàng ngũ sĩ quan, để cho các sĩ quan quý tộc dò xét lẫn nhau. Báo cáo trễ thì mông sẽ nở hoa.

Mục sư theo quân sẽ ở một bên cạnh nhìn chằm chằm, cam đoan đám quý tộc không chết. Sau đó đòn nào đau thì đánh đòn đó.

Còn về đám tiểu đệ đi theo những sĩ quan công tử bột này kiếm chuyện thì đương nhiên là phải bầu bạn bên cạnh các quý tộc lão gia rồi, điểm khác nhau nằm ở chỗ bọn hắn chỉ có thể để lại đầu lâu để bầu bạn, nửa người dưới đã trở thành phân bón hết rồi.

Vốn đã bị đánh cho đau đớn khó nhịn, còn phải ngày ngày ngồi trên xe ngựa xóc nảy, càng hố hơn chính là trên xe ngựa có thêm mấy cái đầu lâu bầu bạn.

Đặc biệt là những tên công tử bột có nhiều tiểu đệ kia, trong xe toàn là đầu người, cảnh tượng kinh khủng hãi hùng này đã đủ để lại ấn tượng khắc sâu trong phần đời còn lại của họ.

Không phải Hudson ác độc. Nhưng kẻ bị chặt đầu này chẳng có người nào là bị oan cả. Ăn chơi thiếu gia gây chuyện thị phi khắp nơi, những tên "tay sai" tùy tùng bên cạnh cũng cống hiến một nửa "công trạng" .

Là người được lợi, hắn không thể phá hỏng quy tắc có lợi cho mình được, cho nên chỉ đành ủy khuất những tên "tay sai" này rồi.

Sự thật chứng minh là cái giá mà những người này phải trả cũng không hề uổng phí.

Có vết xe đổ này, những gã tùy tùng của đám công tử bột may mắn thoát được một kiếp đều trở nên vô cùng hiểu chuyện.

Đám cẩu đầu quân sư này vốn phải bày mưu tính kế cho các công tử bột thì nay lại biến thành quân chủ lực khuyên can bọn họ an phận thủ thường. Chỉ sợ lão gia nhà mình gây chuyện, người thiệt mạng lại chính là bản thân mình.

Sau khi bọn họ an phận liền chính là ngươi tốt ta tốt mọi người tốt. Đại quân tiến lên thuận buồm xuôi gió, ngoài tốc độ chậm "một chút xíu" ra liền không còn tìm thấy vấn đề gì lớn nữa.

Xét thấy tốc độ hành quân đang tiếp tục tăng lên mỗi ngày, mặc dù mỗi lần đều chỉ tăng lên được một ít, không nhiều, nhưng cũng đã chứng minh rằng Hudson rất biết trị quân.

Dựa trên nguyên tắc có tài nguyên không dùng thì phí, Hudson liền trắng trợn đề bạt thân tín trong quân đội, đẩy người mình lên những vị trí then chốt để rèn luyện.

Quân chức đều là tạm thời, không chiếm biên chế quân đội chính thức của Vương quốc. Ngay cả cớ cũng có sẵn rồi, chỉnh đốn quân kỷ.

Chỉ dựa những rắc rối mà quân đội mặt trận phía Tây Nam và quân đội mặt trận trung ương gây ra trước đây, một chủ soái đại diện như Hudson muốn chỉnh đốn quân kỷ, không ai nói được gì.

Sau khi liên tục đánh giết, cuối cùng cũng miễn cưỡng làm được kỷ luật nghiêm minh. Còn phương diện khác, Hudson tạm thời không để ý tới.

Trên đường đi lề mà lề mề, vừa đi vừa nghỉ, đại quân cũng đã đến Bắc Cương. Nhưng viện quân của Liên minh nhân tộc còn đang lề mề trên đường, điều này làm cho Hudson cảm thấy rất xấu hổ.

Nếu như hắn tiếp tục tiến lên phía trước thì sẽ tới được những tỉnh thành mới được thu phục lại. Tuyến phòng thủ nơi này đã vỡ vụn, nhưng xây xây sửa sửa thì cũng có thể dùng tạm, còn phía trước thì cùng lắm chỉ có thể tìm được di tích của các chiến trường cổ.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân dừng lại. Dựng trại tại chỗ, sửa chữa công sự phòng ngự, xây dựng lại phòng tuyến."

"Phái người đi thông báo vương quốc, để Quốc vương bệ hạ phái một vị lương tướng tới chỉ huy toàn quân, thuận tiện hối thúc viện quân liên minh."

Hudson bình tĩnh nói.

Ai có lá gan thì cứ việc đi lên phía trước đi. Dù sao hắn sẽ không dám mang theo một đám ô hợp đi va chạm với đại quân thú nhân ở nơi hoang dã.

Xây dựng tuyến phòng thủ tại chỗ, chống cự khả năng bộc phát thú nhân xâm lấn đã là biểu hiện của việc có trách nhiệm đối với vương quốc rồi.

Tình huống của Vương quốc Alpha không tốt lắm, tình cảnh của đại quân thú nhân cũng chẳng khá hơn là mấy. Đại quân pháo hôi vùi đầu vào trong chiến trường đúng là đã đả kích và vây khốn được quân viễn chinh phương bắc, nhưng cũng khơi dậy sự phản kháng của càng nhiều bộ tộc trong Đế quốc.

Chương 689 - Hòa Giải (4)

Mọi người vốn chỉ muốn dọn nhà tránh thoát lệnh điều động của Ngũ Đại Hoàng tộc, bây giờ đã phát triển đến tình trạng dùng vũ trang để đối kháng.

Nơi nào có áp bách, nơi đó sẽ có phản kháng. Những bộ tộc thú nhân không cam tâm ra chiến trường làm pháo hôi đã đoàn kết lại với nhau, cắt cứ một phương trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân.

Đồng thời cỗ thế lực mới này còn rất có sức dụ hoặc, nhanh chóng thu hút vô số bộ tộc tham gia.

Đây là kết quả không thể tránh khỏi, thú nhân trong thiên hạ đã chịu khổ vì Ngũ Đại Hoàng tộc lâu lắm rồi! Khi có kẻ vung tay hô lên thì đương nhiên sẽ có người đáp ứng.

Ngoại địch còn chưa quét sạch, mâu thuẫn nội bộ lại ngày càng căng thẳng, Đế quốc Thú Nhân cũng đang ở trong tình cảnh lúng túng.

"Vương quốc Alpha đã phái người đến đây truyền tin, bọn họ muốn chúng ta thả đại quân của họ rời đi."

Alex mặt không cảm giác nói.

Đối địch thì đối địch, nhưng cao tầng của song phương vẫn lén giữ liên lạc.

Các hoạt động buôn lậu trong quá khứ nhìn như là do lòng tham của những người bên dưới gây ra, nhưng thực tế đó lại sự ăn ý của các quan chức cấp cao của cả hai bên.

Là người đứng đầu của Ngũ Đại Hoàng tộc lúc trước, phương thức liên lạc bí ẩn này vẫn luôn nằm trong tay tộc Behemoth.

"Người Alpha bị điên rồi sao! Bọn chúng kêu thả người thì chúng ta phải thả người sao, dựa vào cái gì?"

Hùng Nhân Hoàng khinh thường nói.

Bỏ ra một cái giá thê thảm như vậy mới đổi được một cơ hội có hy vọng tiêu diệt được quân chủ lực của Vương quốc Alpha, há có thể bởi vì một yêu cầu của địch nhân mà từ bỏ được!

"Chỉ bằng hiện giờ nhân tộc thế lớn, chúng ta thế nhỏ!"

"Chỉ bằng viện quân của Liên minh nhân tộc đang liên tục không ngừng chạy đến, mà chúng ta thì lại có tầng tầng lớp lớp phản loạn!"

Sư Nhân Hoàng cười lạnh nói.

Chiến tranh là do ông ta khởi xướng, nhưng bây giờ Sư Nhân Hoàng lại lắc mình theo phe chủ hòa, toàn bộ đều là vì lợi ích.

Mặc dù không thể mượn nhờ cuộc chiến lần này để lập đủ uy vọng, nhưng ít nhiều gì cũng đã thanh trừ thành công những kẻ đối lập.

Sư Nhân tộc cũng chẳng bị thiệt hại gì nhiều trong cuộc chiến này, những kẻ đã chết đều là người không hợp với ông ta. Hiện giờ thấy tốt thì lấy, kết thúc chiến tranh, Sư Nhân Hoàng cũng không có áp lực gì.

"Thả địch nhân rời đi thì dễ, nhưng chuyện phiền phức là làm sao có thể cam đoan nhân tộc sẽ lập tức kết thúc cuộc chiến này?"

"Nếu như Vương quốc Alpha có thể làm chủ được Liên minh nhân tộc thì Đế quốc ta đã bị hủy diệt mấy chục lần rồi."

"Khác với những lần trước, lần này Liên minh nhân tộc đã kêu gào là sẽ phát động một cuộc chiến diệt tộc. Bọn chúng là bá chủ đại lục, không thể nào chỉ nói mà không làm được!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng lo lắng nói.

Là đại lục bá chủ, ngoại trừ thực lực, quan trọng nhất là phải nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu như nói chuyện không tính toán thì sau này còn có ai để lời nói của bị bá chủ này ở trong lòng nữa!

Chuyện này có liên quan đến bá quyền của nhân tộc, muốn làm cho đối phương thu hồi lời đã nói cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đừng nói là Liên minh nhân tộc, ngay cả bản thân Vương quốc Alpha cũng chưa chắc sẽ tuân thủ ước định.

Lỡ như thả địch nhân trở về, đối phương lại lập tức trở mặt không thực hiện ước định, quay đầu lại phát động tấn công nhằm vào họ thì thật sự là bi kịch.

"Thật ra cũng không phải là không có cách nào cam đoan đối phương sẽ thực hiện lời hứa, ví dụ như: Mời một chủng tộc mà ngay cả Vương quốc Alpha không chọc nổi đứng ra bảo đảm."

"Đương nhiên, chuyện này có liên quan đến toàn bộ Liên minh nhân tộc, một chủng tộc chưa hẳn có thể chấn nhiếp bọn chúng. Tốt nhất là phải kéo thêm những dị tộc khác lên thuyền tiến hành đàm phán."

Alex vừa dứt lời, trong đầu của những vị Hoàng giả đều không hẹn mà đồng thời hiện lên —— "Long tộc" .

Chỉ có siêu cấp cường giả của Long tộc mới có thể làm cho Vương quốc Alpha không dám thất hứa, lại còn có lực uy hiếp nhất định đối với nhân tộc.

Đối với người bình thường mà nói, Long tộc đại diện cho sự mạnh mẽ và thần bí, nhưng đối với các quan chức cấp cao của các bộ tộc mà nói, Long tộc chỉ là mạnh hơn một chút mà thôi.

Long tộc là một trong những bá chủ cổ xưa nhất trên đại lục, đã sớm di chuyển ra khỏi đại lục Aslante, quay về nơi ở của mình —— "Đảo rồng", hoặc là nói Lục Địa Rồng.

Mặc dù rất nhiều thành viên của long tộc đã rút lui, nhưng thỉnh thoảng có một vài con rồng không an phận lưu lạc ra ngoài liền có thể quấy cho đại lục gà chó không yên.

Nhấc lên Long tộc, các bộ tộc trên đại lục chỉ có một từ để hình dung—— "Đau đầu" .

Dũng sĩ đồ long, nghe rất uy phong, nhưng sự thật là 99. 9999% trong số 10. 000 người đi diệt rồng đã trở thành thức ăn nhẹ cho lũ ác long.

Còn lại 0. 0001% người đồ long thành công, hưởng thụ công thành danh toại, đồng thời cũng phải chuẩn bị nghênh đón sự trả thù của Long tộc.

Đừng mong chờ vào các thế lực lớn có thể che chở cho họ. Gặp phải đối thủ có sức chiến đấu biến thái, lại còn tới đi vô tung như Long tộc, bất kỳ thế lực nào cũng phải nhức đầu.

Nếu như cự long chơi lưu manh, lúc đó sẽ còn khốn nạn hơn nữa. Chỉ cần nghĩ tới cảnh một đám Cự Long tập kích đánh du kích khắp nơi thôi cũng đã cảm thấy ớn lạnh rồi.

Chọc phải loại địch nhân này, cho dù thế lực có ghê gớm đến đâu thì cũng sẽ nhanh chóng suy sụp.

Trong những năm tháng quá khứ, đã có rất nhiều thế lực không tin chuyện này nên đã phải trả giá bằng máu.

"Alex, muốn mời được Long tộc xuất thủ cũng không phải chuyện dễ, huống hồ thời gian đã không còn kịp nữa! Chắc là các vị đã biết quan niệm về mặt thời gian của cự long rồi."

Chương 690 - Hòa Giải (5)

Không phải Ngân Nguyệt Lang Hoàng lo lắng một cách mù quáng, thật sự là những sinh vật trường thọ như cự long đều không nhạy cảm về mặt thời gian. Đặc biệt là đối với một sinh vật có thể ngủ một giấc trong mấy năm trời, trông cậy vào việc bọn chúng có thể đưa ra quyết định nhanh chóng là chuyện gần như không có khả năng.

Có lẽ còn chưa chờ được tới lúc thuyết phục Long tộc tham gia thì Đế quốc Thú Nhân đã xanh cỏ trước rồi.

"Thuyết phục Long tộc rất khó, nhưng muốn thuyết phục một con Cự Long thì lại không khó như vậy. Chỉ cần chúng ta chịu bỏ tiền, thu mua một con Cự Long đứng ra là người hòa giải là được."

"Chỉ cần chúng ta không nói ra chuyện này thì nhân tộc làm sao biết được chỉ có một con cự long ra mặt hòa giải mà không phải toàn bộ Long tộc chứ?"

"Đến lúc đó, chúng ta lại kéo thêm các tộc trên đại lục cùng nhau tham gia, đồng thời tạo áp lực cho nhân tộc, khả năng cao là bọn chúng sẽ thỏa hiệp."

"Về bản chất thì cũng chỉ có những quốc gia nhân tộc nằm ở phía bắc mới sẽ kiên quyết với chủ trương hủy diệt Đế quốc, mà trong số những quốc gia phương bắc thì Vương quốc Alpha chính là nước có tiếng nói nhất."

"Chỉ cần giải quyết được bọn hắn thì cũng tương đương với việc giải quyết xong một nửa phái chủ chiến trong nhân tộc, vấn đề còn lại sẽ dễ xử lý hơn nhiều."

Alex cười ha hả nói.

Gã ta đã suy nghĩ về kế hoạch này rất lâu rồi. Sau khi cân nhắc những ưu và nhược điểm của tất cả các bên mới nghĩ ra được phương án này.

Thẳng thắn mà nói, với tính cách cẩn thận của gã thì sẽ không thích những hành động vội vàng như vậy. Tiếc là cái hố mà Behemoth Đại Đế để lại quá lớn, gã nhất định phải nghĩ biện pháp để đền bù. ...

Ma Thú sơn mạch, trong một sơn động được khai quật, một con cự long màu đỏ dài khổng lồ dài khoảng bảy mươi mét đang giận dữ nhìn chằm chằm vào phía trước với đôi mắt to hơn cả chiếc đèn lồng.

"Đám bò sát bẩn thỉu các ngươi lại dám quấy rầy giấc ngủ của Maxim đại nhân vĩ đại, quả thực là tội đáng chết vạn lần!"

Phải công nhận là Long tộc có thiên phú rất tốt, đến mức có thể nói được ngôn ngữ thông dụng trên đại lục, rõ ràng là đang cố ý để cho người ta nghe rõ ràng.

Hồng Long cũng không phải nhân vật dễ trêu chọc, tên này được xếp trong top 3 trong số những cự long có tính tình nóng nảy.

Trong tình huống bình thường khi bị quấy rầy, hoặc là sẽ được chiêu đãi bằng một ngụm nham tương, hoặc là một cái đuôi quật chết.

Một ngụm nuốt vào là đãi ngộ của các chủng tộc khác. Những kẻ bị Cự Long xem là sinh vật dơ bẩn như thú nhân thì ngay cả tư cách bị nuốt cũng không có.

Nhưng rõ ràng Long tộc mới là chủng tộc giống ngựa nhất, nhưng hết lần này tới lần khác nó lại còn khinh bỉ những thú nhân mang dòng máu lai từ nhiều chủng tộc khác nhau.

Khi một con rồng khổng lồ đang động dục, chỉ cần nhìn thấy con cái là nó sẽ nhào tới, dù là biết trên trời bay, hay chạy trên mặt đất, hoặc là bơi trong nước cũng đều có thể trở thành đối tượng giao phối.

Vô số chủng tộc Á Long trên đại lục Aslante đều là nhờ vào công lao của Long tộc. May mắn là bọn chúng không thường trú trên đại lục, nếu không sớm muộn gì toàn bộ đại lục cũng sẽ tràn ngập long duệ.

Maxim nguyện ý nói nhảm là bởi vì nó đang thật sự rất tức giận, đến mức mà giết chết bọn thú nhân trước mắt này cũng không thể tiêu trừ lửa giận trong lòng nó.

Từ khi ra khỏi Đảo rồng thì mọi chuyện liền bắt đầu trở nên tồi tệ với nó. Lúc vừa mới đến Ma Thú sơn mạch, nó nhìn trúng một ngọn núi, muốn xây một cái sào huyệt ở bên, không ngờ là "địa chủ" nơi đó cũng không phải hạng dễ trêu.

Là một con gấu cái có tính khí nóng nảy, vừa gặp mặt không nói một lời liền lao tới. Thực lực của hai bên đều ở cùng một cấp độ, solo mà thôi, ai sợ ai!

Tiếc là đối phương chơi dơ, sau khi chịu thiệt thòi trong cuộc chiến liền chạy đi kêu một con Đại Địa Chi Hùng khác tới đánh hội đồng.

Sau đó, Maxim liền thảm rồi, bị hai con Đại Địa Chi Hùng đuổi đánh đến tê người. Nếu như không phải tốc độ của nó đủ nhanh, cộng thêm thể trạng cường tráng, chịu đòn được, thì có lẽ giờ này nó đã xanh cỏ rồi.

Từ chỗ sâu trong Ma Thú sơn mạch một đường truy sát đến khu vực biên giới, sau khi thấy rằng thật sự không bắt được nó thì hai con Đại Địa Chi Hùng kia mới bằng lòng thu tay lại.

Sau khi bị thiệt lớn, Maxim bỗng nhận thức được rằng đại lục Aslante cũng không hề dễ lăn lộn như vậy, ít nhất nó không thể xưng vương xưng bá trong Ma Thú sơn mạch được.

Nên nó liền xây dựng sào huyệt ở ngay rìa Ma Thú sơn mạch, chậm rãi dưỡng thương. Lúc này mới chỉ thiếp được một năm thì bị bọn thú nhân trước mắt này đánh thức.

Cơn giận chất chồng lên nhau, Maxim quyết định để cho lũ thú nhân dám quấy rầy nó được chết trong nỗi sợ tột cùng.

Sau khi nhận ra điều gì đó không thích hợp, lão giả Người Ưng dẫn đầu đã vội vàng mở miệng nói: "Maxim đại nhân tôn kính, chúng tôi từng được nghe qua uy danh như sấm bên tai của ngài nên cố ý mang lễ vật tới đây tặng ngài."

Nghe được lũ này tới đây tặng quà, sắc mặt của Maxim hơi hòa hoãn một chút, sau đó lập tức nổi giận nói: "Tên bò sát nhà ngươi đang nói láo!"

Đây là lần đầu tiên nó vào đại lục Aslante, trận chiến đầu tiên liền bị hai con Đại Địa Chi Hùng hội đồng truy sát, nói "uy danh" của nó như sấm bên tai quả thực là một trò cười.

Nhìn thấy cảnh này, lão giả Người Ưng dẫn đầu giật nảy mình. không phải cự long đều rất thích nghe mấy lời nịnh nọt này sao, tại sao đến phiên con này lại nổi điên vậy!

May mắn là lão ta phản ứng đủ nhanh, sau khi ý thức được lời nói của mình có lẽ đã chạm vào nỗi đau nó bèn vội vàng bổ cứu: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mở những cái rương này ra!"

Chương 691 - Hòa Giải (6)

Ngay sau đó, những ánh sáng vàng lấp lánh đã thu hút sự chú ý của Maxim, cơn tức giận ban đầu cũng bị dập tắt từ lúc nào.

Nhược điểm lớn nhất của loài rồng chính là tham tài, Hồng Long Maxim cũng không phải là ngoại lệ. Nguyện vọng lớn nhất của nó là có được một lượng kim tệ đếm mãi không hết, sau đó lại đi thông đồng với những con rồng cái xinh đẹp để tạo ra rồng con.

Một con còn chưa đủ, tốt nhất là có một đám.

Thực sắc tính dã, Maxim là một con rồng trưởng thành, những nhu cầu này là hoàn toàn bình thường.

Lần này nó ra đây là vì kiếm đủ tài bảo. Nếu như không phải bị hai con Đại Địa Chi Hùng kia đánh hội đồng thì nó ra rời núi đi ra ngoài kiếm tiền rồi.

"Số tài bảo này đều là của bổn đại gia, đám bò sát các ngươi tránh xa ra!"

Maxim không nhịn được khiển trách.

Từ trong giọng nói có thể nhận ra là nó đã không còn mang theo sát ý như vừa rồi nữa. Chỉ có thể nói, sức hấp dẫn của kim tệ thật sự là quá to lớn, ngay cả quyết định của cự long cũng có thể thay đổi.

Sau khi liên tục lùi lại hơn năm mươi bước, cảm thấy đã đủ an toàn rồi, Lão giả Người Ưng mới chậm rãi mở miệng nói: "Maxim đại nhân tôn kính, phần này chỉ là lễ gặp mặt, chỉ đại diện cho kính ý cao thượng mà Đế quốc Thú Nhân chúng tôi dành cho ngài."

"Đại lục Aslante chiến hỏa bay tán loạn, các tộc đều không hề cảm thấy an toàn, đang cần thành lập một bộ trật tự mới. Một sự kiện lớn như vậy thì làm sao có thể thiếu đi sự tham dự của ngài được chứ?"

"Lần này chúng tôi tới đây là để đại diện cho Đế quốc Thú Nhân mời ngài tham gia hội nghị đại lục, chứng kiến thỏa thuận hòa bình giữa các tộc."

"Ngài có thể yên tâm, mọi chuyện đều sẽ tuân theo lệ cũ, sẽ không để cho ngài khó làm."

"Sau khi chuyện này thành công, chúng tôi cũng sẽ dâng tặng số kim tệ tương đương với thể hình của ngài xem như quà cảm ơn. Vì ngài đã làm ra cống hiến cho vạn tộc trên đại lục, nên cũng sẽ được những người ngâm thơ rong vĩnh viễn truyền xướng!"

Sau khi hấp thụ bài học lần trước, lần này lão giả Người Ưng đã vỗ mông ngựa thành công.

Không chỉ cho ra một giá tiền rất lớn, mà còn nâng Maxim lên thật cao, không hề đề cập đến một thỏa thuận nào, điều này rất phù hợp với khẩu vị của con Hồng Long này.

Trí thông minh của cự long là điều không cần phải hoài nghi. Chỉ cần không gặp phải lúc mà bọn nó đang động dục, đại đa số thời gian đều không có kẻ ngu.

Maxim cũng biết rõ mục đích mà Đế quốc Thú Nhân dùng nhiều tiền như vậy để mời nó tham gia hội nghị đại lục, đơn giản là muốn mượn thế của Long tộc thôi.

"Hừm, chứng kiến hội nghị đại lục cũng được. Nhưng ta chỉ lấy thân phận của bổn long tham gia, nếu như muốn ta đại diện cho Long tộc thì các ngươi còn phải trả thêm tiền!"

Trong khi nói chuyện, Maxim đã vươn móng vuốt ra khoa tay múa máy. Giao dịch sảng khoái như vậy làm cho lão giả Người Ưng rất kinh ngạc.

Cự Long đều trực tiếp như vậy sao?

Những con Cự Long được ghi lại trên điển tịch đều là những kẻ thích sĩ diện và vô cùng tự đại ngông cuồng, từ trước tới giờ đều cho rằng bản thân là cái rốn của vũ trụ.

Nhưng còn Hồng Long trước mặt này rõ ràng là không giống như trong ghi chép. Bình thường mà nói, chỉ có những con Cổ Long có tuổi mới có thể luyện được da mặt dày như vậy.

Trong lòng nghĩ như thế nào đã không còn quan trọng nữa, bên ngoài thì lão giả Người Ưng lại ra vẻ do dự một hồi rồi mới nói: "Vậy được, chúng tôi chấp nhận cái giá mà đại nhân đưa ra!"

Dám nói chuyện làm ăn với Cự Long thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị nó lừa. Dù sao lần này lão ta đang đại diện cho Đế quốc Thú Nhân, mặc kệ là bao nhiêu tiền thì cũng là do Đế quốc bỏ ra, lão ta cũng không muốn mạo hiểm cò kè mặc cả.

Chuyện này cũng đã từng có vết xe đổ, lúc trước có người đang trong quá trình cò kè mặc cả với Cự Long đã bị nó không cẩn thận đập chết. ...

Vương quốc Alpha muốn đàm phán, Đế quốc Thú Nhân cũng muốn đàm phán, khi song phương đều muốn dựa vào thủ đoạn ngoại giao để giải quyết vấn đề thì mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản hơn.

Chẳng mấy chốc thì những một lá thư hòa giải xuất hiện trên của thủ lĩnh các tộc trên đại lục. Bị ảnh hưởng bởi lá thư hòa giải, Liên minh nhân tộc tuyên bố tổ chức một hội nghị khẩn cấp.

Tất cả chỉ vì trên lá thư hòa giải có một dấu trảo rất lớn, chỉ cần là quý tộc có một chút kiến thức đều nhận ra được đây là tiêu chí của Long tộc.

Nếu như các chủng tộc khác dám nhảy ra làm người hòa giả, cho dù không bị đập bay trở về thì những lá thư hòa giải này cũng sẽ bị ném vào thùng rác.

Là chúa tể đại lục, nhân tộc có tự tin nói không với tất cả các chủng tộc, nhưng ngoài long tộc ra.

Dù biết rõ là số lượng cự long hiện giờ rất thưa thớt, toàn bộ Cự Long trên đại lục này cộng lại cũng sẽ không cao hơn năm chữ số, thực lực tổng hợp tuyệt đối không sánh bằng nhân tộc.

Nhưng mà thực lực tổng hợp mạnh không có nghĩa là nhất định sẽ thắng. Gặp phải loài sinh vật ngoài số lượng ra thì hầu như không có nhược điểm gì như long tộc, chiến thuật biển người không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Một khi song phương khai chiến, Cự Long có thể đánh lén bất chỗ nào của nhân tộc, còn nhân tộc thì ngay cả phòng thủ cũng không làm được.

Cho dù có gia nghiệp lớn cỡ nào cũng không chịu được không ngừng giày vò. Nếu như bị Cự Long không ngừng tập kích, nhân tộc cũng sẽ nhanh chóng bị kéo xuống khỏi cái ghế bá chủ.

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đám đại biểu nhanh chóng nghị luận.

"Long tộc đã sớm không can dự vào chuyện của đại lục rồi, tại sao trong thời điểm mấu chốt này lại đột nhiên nhảy ra nhúng tay vào?"

"Chuyện này hơn phân nửa là do thú nhân ngụy tạo, định mượn lực lượng của Long tộc để toàn thân trở ra, chúng ta cũng không thể mắc lừa được!"

Bá tước Derek dẫn đầu phản đối nói.

Chương 692 - Hồng Long (1)

Là đại biểu của Vương quốc Warhammer, mối thù hận giữa ông ta và Đế quốc Thú Nhân đã xâm nhập đến tận cốt tủy.

Khi cừu hận chiếm thế thượng phong, lý trí chắc chắn sẽ bị tụt lại phía sau. Ngay chiến lược cổ xưa như giữ lại thú nhân để kiềm chế Vương quốc Alpha mà ông ta cũng không thèm đoái hoài tới nữa.

Thật sự là do thú nhân quá hố, cho dù Vương quốc Alpha phát triển lớn mạnh thì cũng chỉ nắm giữ ích lợi của bọn họ mà thôi, nhưng thú nhân lại thật sự sẽ lấy mạng của họ.

Còn kém một chút nữa thôi là Vương quốc Warhammer đã trở thành lịch sử, chuyện này làm cho họ rất hoảng sợ.

Nếu như đổi thành Vương quốc Alpha muốn xâm lấn Vương quốc Warhammer, thì cũng phải tiến hành theo như quy tắc của trò chơi. Ngay cả khi chiến thắng trên chiến trường, nhưng chỉ cần Liên minh nhân tộc tham gia vào thì sẽ ngoan ngoãn lui binh.

Huống chi trung gian còn cách một Công quốc Mosey nữa, xác suất để hai nước này trực tiếp bộc phát xung đột vũ trang cũng không cao, cùng lắm cũng chỉ là tranh đoạt về quyền nói chuyện thôi.

"Muốn phán đoán chuyện này là thật hay giả cũng rất đơn giản, người hòa giải nhất định sẽ phái đại biểu trình diện."

"Tạm thời cứ xem lá thư hòa giải này là thật đi, nếu như không có đại biểu của Long tộc tham dự vào, lúc đó chúng ta lại ra tay hủy diệt Đế quốc Thú Nhân cũng không muộn."

Giám mục Montesson bình tĩnh nói.

Vương quốc Warhammer có thể xúc động, nhưng Giáo Đình thì nhất định phải giữ được lý trí. Bây giờ bọn họ đã đối đầu với cường quốc có lực lượng quân sự mạnh nhất trên đại lục rồi, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn chặn những nhân tố bất ổn như Vương quốc Alpha.

Không có thú nhân kiềm chế, bọn họ sẽ phải đồng thời đối mặt với hai cường quốc quân sự kiên định phản đối Giáo Đình, chỉ cần hơi không cẩn thận thì trên đại lục Aslante sẽ có vô số Giáo Đình lớn nhỏ được lập ra.

Nhỡ đâu ngay cả Vương quốc Iberia cũng bị 2 nước này thuyết phục, trực tiếp xuất thủ hủy diệt Giáo Đình để lập ra một Giáo Đình mới biết nghe lời cũng là chuyện có thể xảy ra.

"Ngài giám mục, có đại biểu tham dự cũng không có nghĩa là chuyện này sẽ là thật. Không phải con Cự Long nào cũng có đạo đức cao thượng như vậy, ngược lại, cũng có một số Cự Long tham lam vô độ."

"Chỉ cần trả đủ tiền thì việc thu mua một con Cự Long giả mạo đại diện của Long tộc để đứng ra hòa giả cũng không phải là không có khả năng."

"Những trường hợp đã từng xảy ra trong lịch sử. Nếu như bị thú nhân lừa dối và bỏ lỡ cơ hội lần này, đánh giá trong sử sách sẽ không tốt đẹp gì."

"Chỉ cần cẩn thận phân tích là biết, cuộc tranh chấp giữa chúng ta và thú nhân không hề ảnh hưởng đến lợi ích của Long tộc, bọn chúng không đáng ra mặt thay cho thú nhân."

Bá tước Nigel phản đối nói.

Cùng là người bị hại trong chiến tranh lần này, Công quốc

Orton cũng kiên định với phe diệt thú. Orton XIX đã sớm hạ một mệnh lệnh bắt buộc, tận mọi khả năng thúc đẩy phương án tiêu diệt thú nhân.

Hầu như là toàn bộ đại biểu của các đại thế lực phương bắc đều đã nhận được mệnh lệnh tương tự, khác nhau là sớm hay muộn mà thôi. Rõ ràng là lần này bọn họ đã cảm nhận được nỗi đau điếng người này, cho nên không muốn phải chịu lần thứ hai.

Điều duy nhất làm cho người ta ngoài ý muốn chính là: Vương quốc Alpha, một nước tiên phong và kiên định theo phe diệt "Thú", nay lại luôn bảo trì trầm mặc.

Hết cách rồi, trong tay thú nhân có "con tin". Nếu như Vương quốc Alpha dám thúc đẩy phương án diệt "Thú" này, người ta sẽ giết chết con tin. ...

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, cuộc họp liên minh đã kết thúc mà không thảo luận ra được kết quả gì. Charles III, người chủ trì cuộc họp, vẫn còn đang do dự.

Ông ta rất muốn có công tích diệt tuyệt thú nhân này, nhưng lại không muốn Vương quốc Frank phải trả giá cho việc này.

Chuyện có liên quan đến ích lợi quốc gia, tất cả mọi người đều trở nên rất hiện thực. Ngoài các quốc gia phía bắc ra, những quốc gia còn lại chẳng nhận được chỗ tốt thực chất gì khi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Đặc biệt là trong tình huống mà thái độ của Vương quốc Alpha vẫn còn mập mờ, phương án đổi thành quốc thổ sẽ không được thông qua, cùng lắm chỉ được chia một miếng đất trên thi thể của Đế quốc Thú Nhân mà thôi.

Khai cương khoách thổ nhìn thì có vẻ như rất tuyệt vời, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy được lãnh địa màu mỡ trước đã.

Đại đa số cương vực mà Đế quốc Thú Nhân đang chiếm đóng đều thuộc về vùng đất nghèo nàn. Thú nhân có thể sống được, nhưng không có nghĩa là loài người cũng có thể sống được.

Cho dù có nhận được lãnh địa tốt một chút thì đó cũng là một vùng đất trống. Muốn phát triển cũng cần phải bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức.

Không chút khách khí nói, sau khi làm xong vố này rồi thì Charles III sẽ chẳng cần phải làm gì nữa, nửa đời sau chỉ tập trung lực lượng để phát triển lãnh thổ là được.

Đầu tư dài hạn lại không thấy được ích lợi, cho dù có mở mang thuộc địa thì cũng rất khó thu được lợi ích thực chất.

Xét đến những chuyện khó khăn trong quản lý không tỷ lệ thuận với lợi ích, chẳng thà trực tiếp để người tới nơi đó độc lập kiến quốc còn hơn.

Diệt thú nhân không đáng, nhưng bỏ qua cho thú nhân cũng không phải là thượng sách. Liên minh nhân tộc làm rùm beng như vậy, nếu như chẳng làm gì cả thì thật sự là sẽ mất uy danh?

Ít nhất là một người chủ trì như Charles III sẽ bị tổn thất rất nhiều danh vọng.

Quốc gia có quyền nói chuyện lớn nhất là Vương quốc Frank có thái độ mập mờ, Vương quốc Alpha giả câm vờ điếc, một thế lực lớn khác là Giáo Đình thì lại mãnh liệt phản đối, chỉ dựa vào sự ủng hộ của các quốc gia phương bắc là không đủ để đưa ra được quyết sách trong hội nghị liên minh.

Chương 693 - Hồng Long (2)

Trên thực tế, Giáo Đình thật sự chẳng thèm quan tâm đến chuyện Đế quốc Thú Nhân có bị diệt hay không. Nguyên nhân mà bọn họ phản đối mãnh liệt như vậy là vì không muốn hội nghị liên minh lập tức đưa ra quyết định.

Bọn họ cũng biết được chuyện quân chủ lực của Vương quốc Alpha đang bị Đế quốc Thú Nhân vây nhốt. Càng kéo dài thời gian thì xác suất mà đội quân này có thể rút lui lại càng thấp.

Mặc cho Liên minh nhân tộc có đưa ra lựa chọn gì, ngày mà kết quả được đưa ra cũng chính là lúc sẽ nhìn thấy kết quả trên tiền tuyến.

Bây giờ quân viễn chinh phương bắc vẫn còn chưa tới trình độ sơn cùng thủy tận, lập tức phá vây rời đi thì cùng lắm chỉ bị tổn thất nặng nề, nhưng chắc chắn sẽ không bị diệt.

Có lẽ Vương quốc Alpha sẽ lâm vào tình trạng suy sụp trong ngắn hạn, nếu không có Đế quốc Thú Nhân cản trở, bọn họ sẽ nhanh chóng tiếp tục quật khởi.

Trong số ba cường quốc quân sự hàng đầu của nhân tộc, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia đều dựa vào thực lực hùng hậu, mà Vương quốc Alpha lại nhờ vào "cơ chế điều động" tiên tiến.

Cũng không phải là không có những quốc gia có thực lực ngang cơ với Vương quốc Alpha, nhưng nếu xét về năng lực điều động thì hiệu suất của những quốc gia này còn chẳng bằng một nửa hiệu suất của Vương quốc Alpha.

Hiệu suất điều động cao cho phép Vương quốc Alpha xếp hạng trong ba trong số các quốc gia đứng đầu mặc dù số lượng tinh nhuệ không chiếm ưu thế.

So với những thứ có thể nhìn thấy được này, chuyện làm cho Giáo Đình kiêng kỵ nhất vẫn là sự dẻo dai của Vương quốc Alpha. Một đất nước bị Đế quốc Thú Nhân hủy hoại vô số lần nhưng mỗi lần đều có thể đứng lên.

Có rất nhiều quốc gia hùng mạnh, nhưng cuối cùng thì những quốc gia này đều hóa thành bụi đất, chỉ có đôi câu vài lời trên sử sách là có thể chứng minh bọn họ đã từng tồn tại.

Nhưng chỉ có một vương quốc có thể lần lượt bị té ngã suy sụp, rồi lại lần lượt đứng lên.

Địch nhân như vậy, nếu như không nhân cơ hội đánh cho trọng thương. Một khi không còn Đế quốc Thú Nhân cản trở, Vương quốc Alpha quật khởi lần nữa cũng chính là lúc bọn họ gặp phải ác mộng.

Dù sao thì lực lượng cấp cao cũng có thể dựa vào thời gian để từ từ tích lũy. Năm mươi năm không đủ thì chờ một trăm năm. Một trăm năm không được thì còn có thể chờ hai trăm năm. . . .

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, trong nháy mắt đã qua nửa tháng, Liên minh nhân tộc chậm chạp không đưa ra câu trả lời, Đế quốc Thú Nhân cũng đang trong tình trạng bối rối.

"Tình huống có chút không ổn, hình như Liên minh nhân tộc đã phát hiện ra cái gì rồi. Có lẽ chúng ta nên để cho Maxim xuất hiện và gây áp lực cho bọn chúng!"

"Đương nhiên là cũng phải tăng tốc quan hệ xã hội với các tộc trên đại lục. Mặc kệ các tộc mạnh yếu ra sao, càng nhiều chủng tộc tham gia thì nhân tộc sẽ phải chịu áp lực càng lớn."

"Đặc biệt là những chủng tộc lớn kia, nhất định phải nói cho bọn hắn hiểu được lợi và hại, nếu như chúng ta thật sự ngã xuống, bọn họ sẽ chẳng còn bao nhiêu ngày lành nữa đâu."

"Dã tâm của nhân tộc là vô hạn, nếu như không tiến hành ngăn chặn, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ thống nhất đại lục!"

Hùng Nhân Hoàng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cho dù có nhiều khuyết điểm, nhưng ông ta cũng là một vị Hoàng giả. Tính tình táo bạo không có nghĩa là ông ta ngu ngốc, lúc giữ được lý trí, trí tuệ chính trị của ông ta cũng sẽ không kém.

"Để Maxim lộ diện rất đơn giản, nhưng có thể chấn nhiếp được nhân tộc hay không thì vẫn còn là một ẩn số."

"Nếu làm không tốt sẽ còn phản tác dụng. Bây giờ chắc là nhân tộc chỉ đang hoài nghi tính chân thực của việc Long tộc tham dự vào."

"Nếu để cho bọn chúng phát hiện vấn đề, vậy thì thật sự sẽ phá hỏng đường lui của chúng ta."

"Tốt nhất là để con Hồng Long kia ra ngoài hoạt động một chút, như vậy sẽ không có vẻ như quá cố ý."

"Mọi người phải tiếp tục cố gắng quan hệ xã hội với các tộc. Hiện giờ chúng ta đã thuyết phục được tộc Dwarf, tộc Bán thú nhân, Man Nhân tộc, đang cố gắng thuyết phục Tộc Tinh Linh và Tộc Mộc Linh."

"Ngoài mấy đại tộc này ra, những tộc nhỏ còn lại chỉ có thể tới góp cho đủ số lượng, quyền nói chuyện rất có hạn."

"Nếu như ai có quan hệ bên phía Hải tộc thì cũng có thể đi liên hệ. Nếu như có thể kích động bọn hắn tiếp tục xâm lấn Nhân tộc, cho dù có trả giá lớn thì cũng rất đáng."

"So với việc chấn nhiếp nhân tộc, chúng ta cứ đe dọa Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey trước. Chỉ cần làm xong bọn này, lực lượng của phe chủ chiến trong nhân tộc sẽ bị suy yếu đi một nửa."

"Chuyện còn lại liền để Giáo Đình giải quyết dùm cho chúng ta. Trong cuộc chiến lần này, bọn chúng đang đóng một vai rất ám muội, trùng hợp là trong tay ta đang nắm giữ một số chứng cứ."

"Nếu như bọn chúng không giúp thì ta sẽ tiết lộ bí mật này ra ngoài. Đồng thời thả ra lời đồn mà chúng ta đã đạt thành hiệp nghị với bọn chúng, muốn dụ quân đội của các quốc gia khác vào bẫy để tiêu diệt."

Alex đằng đằng sát khí nói.

Vì đảm bảo sự an toàn của Đế quốc Thú Nhân, gã ta đã rất nhọc lòng. Ngay cả kế sách ly gián Liên minh nhân tộc cũng đều được đem ra.

Với quan hệ của các quốc gia nhân tộc và Giáo Đình, chỉ cần nghe được phong phanh là sẽ rất khó không sinh ra hoài nghi. Nếu như lại lộ ra thêm một chút "Chứng cứ", cho dù là chứng cứ rất gượng ép, nhưng cũng đủ để gây ra một cuộc phong ba.

Nếu như thật sự không phải vạn bất đắc dĩ thì Alex cũng không muốn làm như vậy. Một khi bước lên con đường này thì cũng có nghĩa là đã làm mất lòng Giáo Đình rồi.

Trong tương lai, khi xảy ra chiến tranh với nhân tộc, có lẽ sẽ khó tìm được những đồng đội "cản trở chuyên nghiệp" như vậy nữa.

Chương 694 - Hồng Long (3)

Các đại thế lực đang đánh cờ, Hudson thì đang vội vàng sửa chữa phòng tuyến, cho nên hoàn toàn không biết gì cả. Bây giờ hắn vẫn còn đang trông chờ vào viện binh của Liên minh nhân tộc tới giải cứu quân chủ lực của vương quốc .

Trong những ngày gần đây, hắn đã nhận được không ít lời hứa hẹn bí mật của các đại quý tộc. Chỉ cần có thể cứu được tư quân của bọn họ, sau này mọi người sẽ là người một nhà.

Ngay cả đại biểu của gia tộc Dalton cũng tỏ ý: Địa vực ở tỉnh Đông Nam rất rộng lớn, đất đai phì nhiêu, hoàn toàn có thể nuôi nổi hai nhà đại quý tộc, mọi người có thể đồng mưu phát triển.

Thế lực không có phản ứng gì chỉ có một nhà mà thôi, chính là Gia tộc Locknard. Mối thù truyền kiếp là thứ thực sự không có cách nào hóa giải.

Có thể thấy được là hiện giờ mọi người đã gấp lắm rồi. Sợ rằng quân chủ lực của nhà mình bị thiệt hại trên chiến trường, không thể đối mặt với cuộc cải tổ lớn tiếp theo.

Hudson hoàn toàn có thể lý giải tâm tư của họ, tinh anh của các nhà đều đang ở trong quân đội viễn chinh phía bắc, một khi mất đi cũng có nghĩa là gia tộc sẽ không có tương lai.

Cho dù có vượt qua được cuộc cải tổ lớn tiếp theo thì cũng sẽ nhanh chóng suy sụp vì không có người kế tục.

Đối với một đại gia tộc mà nói, so với việc mất đi binh lực, thì việc mất đi những tài năng cốt lõi mới là điều trí mạng nhất.

"Rồng!"

"Cự Long!"

"Mau nhìn, trên trời có Cự Long!"

"Nó đang bay về phía chúng ta. . ."

Nhìn về phía phát ra âm thanh, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt của Hudson.

Loài sinh vật trong truyền thuyết đang xuất hiện ở ngay trước mắt, không chỉ hắn cảm thấy hiếu kì, mà ngay cả một kẻ ngủ suốt ngày như Belersden cũng đang dụi dụi đôi mắt gấu của nó rồi nhìn chòng chọc lên trên bầu trời.

Nghe được tiếng kinh hô của những người bên dưới, Maxim cảm thấy rất hài lòng. Dựa theo kinh nghiệm do vị long mẫu không chịu trách nhiệm của nhà nó truyền lại, chỉ cần là trong tình huống mọi người đều cảm thấy sợ hãi thì nó mới có thể hoàn thành việc cướp bóc với hiệu suất cao nhất.

Không sai, lần này nó ra đây là để ăn cướp. Mặc dù là bị thú nhân mời ra lộ diện để chấn nhiếp nhân tộc, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc ăn cướp của nó.

Là một con Hồng Long, làm sao nó có thể là một đứa trẻ ngoan được?

Là một con rồng thiên tài trong tộc Hồng Long, nếu như không thể vang danh trên đại lục này thì làm sao nó có thể trở về khoác lác với các tiểu đệ trên Đảo rồng được chứ!

"Lũ bò sát cắc ké bên dưới nghe đây, mau giao ra tất cả kim tệ và công chúa, bổn Long Vương sẽ tha cho các ngươi khỏi chết!"

Vì thiếp vàng lên mặt mình, Maxim tự xưng là Long Vương mà không hề cảm thấy đỏ mặt. Bởi vì khi còn bé ngộ nhập long mộ, ăn rất nhiều đặc sản trong mộ địa —— Long Linh thảo, cho nên cơ thể của nó vô cùng lớn.

Nếu như chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ xấu thì Long Linh Thảo đã sớm bị đám Cự Long này ăn sạch rồi. Dù sao loài rồng đều rất thích hư vinh, bọn chúng đều hy vọng hình thể của bản thân lớn hơn.

Đại giới của việc hình thể tăng vọt chính là mất đi một bộ phận ký ức truyền thừa, chỉ có thể dựa vào Long mẫu bù đắp.

Trong này có bao nhiêu kiến thức sai thì rất khó nói, nó dựa vào cảm xúc lúc đó của Long mẫu.

Dù sao đột nhiên xuất hiện một đứa "nhóc" có hình thể còn khổng lồ hơn cả mình, chuyện này làm cho Long mẫu phải chịu áp lực tâm lý rất lớn.

Nếu chỉ nhìn từ mặt hình thể, Maxim đã tiếp cận với tiêu chuẩn của Long Vương rồi. Còn về sức chiến đấu, nó chỉ mạnh hơn những con Cự Long trưởng thành bình thường một chút mà thôi, chênh lệch cũng không cách xa.

Nếu như nó thật sự là Long Vương thì cũng không bị hai con Đại Địa Chi Hùng đuổi chạy khắp thế giới, suýt chút nữa còn bị mất luôn cái mạng rồng.

Vẻ bề ngoài chói sáng không lừa được Ma thú đồng giai, nhưng lại có thể hù dọa được nhân tộc.

Nghe được 2 chữ "Long vương", kết hợp với hình thể to lớn của Maxim, chuyện này đã ngay lập tức gây náo động trong quân đội, liền ngay cả Hudson cũng bị giật nảy mình.

Con đường tu hành của loài người và Cự Long hoàn toàn khác nhau, bình thường mà nói, một con Cự Long trưởng thành sẽ tương đương với nhân tộc Thánh Vực. Đại đa số nhân tộc Thánh Vực đều không phải là đối thủ của Cự Long, ngẫu nhiên cũng có cường giả có thể nghịch tập, nhưng tình huống cụ thể thì không thể quơ đũa cả nắm.

Nhân tộc Thánh Vực bình thường mà nhìn thấy một đám lớn quân đội thì chắc chắn sẽ phải đi đường vòng. Đã có không chỉ 1, 2 vị cường giả Thánh Vực bị đại quân vây nhốt mà phải nuốt hận rồi.

Nhưng nếu đổi thành Long tộc thì lại khác, bởi vì đao kiếm bình thường vốn chẳng gây ra được sát thương nào trên lực phòng ngự cực mạnh của nó, chỉ có Ma pháp sàng nỏ có uy lực to lớn, hoặc là Ma Tinh pháo hạng nặng mới có thể uy hiếp được bọn chúng.

Đặc điểm lớn nhất của hỏa lực hạng nặng chính là cồng kềnh, không có tính linh hoạt, xác suất bắn trúng Cự Long vô cùng thấp.

Nếu như đối tượng công kích là Long vương thì tình huống sẽ còn càng nghiêm trọng hơn nữa. Đại đa số Ma Tinh pháo đều chỉ có thể gãi ngứa cho bọn chúng.

Muốn diệt sát Long vương thì vẫn phải dựa vào rất nhiều cường giả đánh hội đồng! Những công kích có uy lực phân tán trong phạm vi lớn là sẽ vô tác dụng với tên biến thái này.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là số lượng Long Vương vô cùng thưa thớt, vả lại đa số đều là những Cự Long đã có tuổi, không hoạt bát hiếu động như lúc còn trẻ nữa.

"Thôi đi, một con Long vương hàng lởm mà thôi, chỉ biết chém gió."

Giọng nói của Belersden đã kéo Hudson từ trong sự kinh ngạc trở về hiện thực. Nếu gặp phải một con Long Vương thực sự chạy tới ăn cướp, hắn chỉ có thể nhận thua; Nhưng còn tên giả mạo thì đừng trách hắn có ý khác.

Chương 695 - Hồng Long (4)

Vừa nhìn liền biết là con Cự Long trước mặt này không được thông minh cho lắm rồi. Những con Cự Long nghiêm túc sẽ không ngu đến mức chạy tới quân đội để ăn cướp, đặc biệt là còn nói ra câu "giao ra kim tệ và công chúa" .

Kim tệ thì quý tộc trong quân còn mang được một chút, nhưng số lượng chắc chắn là sẽ không nhiều.

Công chúa thì đừng nói nữa. Ai ăn no rửng mỡ mà mang theo công chúa đi đánh trận chứ?

Hay là có một người ngâm thơ rong có đầu óc không được bình thường đã bịa ra câu chuyện để lừa gạt "con rồng ngu ngốc" này?

"Không nghe thấy gì sao, mau kêu quan chỉ huy của các ngươi cút ra đây trả lời, nếu không bổn Long Vương sẽ đại khai sát giới!"

Giọng nói của Maxim lại vang lên một lần nữa, Hudson liền trợn trắng mắt, nhưng hắn cũng không vội vã trả lời, mà lại nhìn về phía Belersden.

Ý tứ hết sức rõ ràng: Hắn muốn xem thử là con gấu nhà minh có bảo kê được không?

Bảo kê được thì sẽ ra ngoài trả lời trực diện; Nếu không bảo kê được thì sẽ để cho quân đội trực tiếp vây công.

Tỉ lệ chính xác thấp thì sao, chỉ cần số lượng công kích đủ nhiều thì chắc chắn sẽ có đòn trúng đích. Hắn không cần phải làm Dũng sĩ đồ long, chỉ cần đuổi con Cự Long này đi là được.

Là một vị chủ soái có thanh danh và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, từ lâu thì Hudson đã quen với việc nhất tướng công thành vạn cốt khô.

"Yên tâm đi, chúng ta còn có quân đội mà! Nếu như tên này không chịu nể tình thì cứ đánh gãy răng nó!"

Nhìn xem vẻ mặt kích động của Belersden, Hudson cũng cảm thấy gan mình lớn hơn một chút, nhưng hắn vẫn không ngu đến chạy đến trước mặt Cự Long, mà đứng từ xa sử dụng ma pháp truyền âm :

"Cự Long tiên sinh tôn kính , ta nghĩ là ngài đã đến nhầm nơi rồi. Nơi này là quân doanh, vừa không có kim tệ, lại còn không có công chúa."

"Nếu như ngài muốn ăn cướp kim tệ và công chúa, ta kiến nghị ngài đi Đế quốc Thú Nhân ở bên cạnh, bọn chúng có rất nhiều Hoàng tộc, nên sẽ có rất nhiều công chúa."

"Chắc là ngài cũng nhìn thấy rồi, trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh đây là không có người ở. Nơi này vốn cũng rất phồn hoa, đáng tiếc là ngài đã tới chậm một bước, tài phú mới vừa bị đại quân thú nhân cướp sạch rồi."

Thuật lừa gạt vừa ra thì đến lượt Maxim ngơ ngác.

Nghe vào đúng là không có sơ hở gì, Đế quốc Thú Nhân không có chế độ một vợ một chồng, đúng là có rất nhiều công chúa. Vừa cướp sạch địa bàn của nhân tộc, cho nên cũng sẽ rất có tiền.

Nhưng nó vừa thu tiền của người ta, bây giờ lại lập tức quay đầu ăn cướp người ta, vậy thì thật sự là quá không đạo nghĩa rồi. Nếu như truyền ra ngoài thì sẽ làm tổn thương đến long phẩm!

"Nhân loại, đừng có nói nhảm nữa. Ta nhất định sẽ đi Đế quốc Thú Nhân, nhưng các ngươi cũng phải giao tiền mãi lộ, nếu không thì. . ."

Không đợi Maxim nói hết lời, Hudson liền không chút khách khí ngắt lời: "Cự Long tiên sinh, ta xin đính chính một lần, chúng tôi không có ý định đi qua nơi này, cho nên không cần thiết phải giao tiền mãi lộ."

"Quan trọng nhất là chúng tôi không có tiền, càng không có công chúa."

"Ngài có chắc là muốn mình mạo hiểm bị thương để đánh nhau với chúng tôi một trận không? Cuối cùng còn sẽ không thu hoạch được gì rời đi?"

"Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, mọi người sẽ cho rằng ngài là một rồng ngu ngốc, sau này tất cả rồng cái đều sẽ trốn tránh ngài."

"Mạo muội hỏi một câu, ăn cướp kim tệ thì ta có thể hiểu được, nhưng tại sao lại muốn ăn cướp công chúa vậy?"

Nghe xong lời nói của Hudson, trên khuôn mặt đỏ của Maxim liền trở nên càng đỏ hơn.

Lần đầu tiên ra ngoài ăn cướp nên nó không có kinh nghiệm, liên tiếp phạm phải nhiều sai lầm như vậy, thật sự là làm mất mặt Cự Long.

Đều là do Long mẫu gây ra, nói cái gì mà "cướp công chúa" dễ thành danh, còn có thể yêu cầu tiền chuộc kếch xù.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng càng hố chính là không có nói cho nó biết nơi nào thích hợp để cướp, nơi nào không thể cướp.

Có lẽ trong đầu của Long mẫu đều có thường thức cơ bản, tất cả Cự Long vừa sinh ra liền hiểu, nên quên phổ cập cho Maxim .

Cũng giống như trước đó nó chạy tới đoạt địa bàn của Đại Địa Chi Hùng vậy, lần này Maxim lại nhảy vào cái hố ăn cướp quân đội. May mắn là không lỗ mãng động thủ, nếu không thì sẽ lại là một chuyện bi kịch.

"Tiểu tử loài người, ngoài thú nhân ra, gần đây còn có chỗ nào có thể ăn cướp được không?"

"Mau nói cho ta biết, hôm nay bổn Long Vương sẽ bỏ qua cho các ngươi!"

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo thích ăn đòn kia, Hudson rất muốn tóm nó xuống rồi đập cho một trận. Nhưng khi cân nhắc đến sức chiến đấu mạnh mẽ của Cự Long thì hắn chỉ đành từ bỏ ý nghĩ hấp dẫn này.

Đánh rồng một trận thì dễ, nhưng sau đó bị Cự Long dây dưa thì lại là một chuyện phiền phức. Không phải vạn bất đắc dĩ thì Hudson sẽ không muốn làm Dũng sĩ đồ long. (Dũng sĩ đồ long hay là Dũng sĩ diệt rồng hay hơn nhỉ, bác nào có ý kiến thì nhớ comment để ta đổi lại nhé.)

"Hướng đông bắc đã từng là tổ địa của gia tộc ta, nên chắc là có một chút tài bảo, hay là ngài qua đó xem thử đi?"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Hắn không nói dối, tổ địa của Gia tộc Koslow đúng là nằm ở hướng đông bắc.

Chẳng qua hiện giờ đã đổi chủ, trở thành địa bàn của Gia tộc Locknard. Trùng hợp là đại bản doanh của bọn họ cũng đang ở hướng đông bắc.

Lúc này lừa Cự Long qua đó, nhìn thế nào cũng thấy là hắn đang cố ý trả thù. Nhưng hai bên đã là địch nhân thì hắn cũng không cần phải khách khí nữa.

Hudson không trực tiếp mang binh qua đánh chiếm hao ổ của Gia tộc Locknard đã tuân thủ quy củ lắm rồi. Loại chuyện như mượn đao giết người này, Gia tộc Locknard vốn không có tư cách để nói người khác.

Năm đó, Gia tộc Koslow cũng bị bọn chúng dùng phương pháp này hố chết. Hơn ba trăm thành viên dòng chính của gia tộc đều gặp nạn, món nợ máu của song phương đã kéo dài tới hiện tại.

Chương 696 - Mượn Đao Giết Người

Thế cục lâm vào giằng co, kẻ xui xẻo đầu tiên chính là quân viễn chinh phương bắc. Có lẽ vì gây áp lực với Vương quốc Alpha nên thú nhân đã gia tăng cường độ tiến công.

Vô số chủng tộc pháo hôi liên tục bị đưa ra chiến trường, như thể muốn mài chết quân viễn chinh phương bắc vậy.

"Mọi người đừng lo, thú nhân đã tới bước đường cùng rồi. Trên chiến trường binh quý thần tốc, viện binh của chúng ta đang ở trên đường, kéo thời gian càng dài thì đối với chúng ta càng Gulei."

"Nếu là lúc trước thì bọn chúng đã sớm phái quân chủ lực ra quyết chiến với chúng ta rồi, không thể lề mề như bây giờ rồi!"

Nguyên soái Campbell cổ vũ tinh thần.

Nếu như viện quân thật sự đang chạy tới thì không nên sử dụng loại chiến lược tiêu hao chậm chạp như thế này.

Tiếc là đám đại quý tộc ở nơi này đều là người hiểu chuyện, nên chẳng lừa gạt được ai.

Mặc dù bọn họ và đại quân đang đồng thời bị vây ở chỗ này, nhưng không có nghĩa là họ hoàn toàn gián đoạn việc liên lạc với trong nước.

Viện quân của liên minh chậm chạp không đến, viện quân do vương quốc tổ chức thì thực lực lại có hạn, không có năng lực giải vây cho bọn họ.

Vào thời khắc nguy cấp này, người hốt hoảng nhất không phải là quý tộc Bắc Cương, mà các quý tộc Nam Cương lại là những người đang lo lắng nhất.

Hang ổ của quý tộc phương bắc nằm ở biên cương, bởi vì lo lắng bị thú nhân đánh lén hang ổ nhà mình, nên quý tộc phương bắc còn để lại một số quân tinh nhuệ ở trong nhà.

Đa số những người thật sự dốc hết toàn bộ lực lượng để chiếm tiện nghi lại là các quý tộc phương nam. Dù sao trước đó vừa nhìn liền biết là một trận chiến tất thắng, không ai từng nghĩ rằng sau này sẽ phát sinh biến cố.

Nếu như mọi người đều bị tổn thất nặng nề, những người vốn bị thiệt hại nặng nề trong cuộc đại chiến là các quý tộc phương bắc sẽ còn có thể lật bàn, chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh trong nước sau này.

Kẻ ngoại lệ duy nhất chính là Công tước Pias. Từ khi lão ta nhận được tin tức Hudson đến Bắc Cương thì tâm tình liền không tốt chút nào.

Hai nhà có mối thù truyền kiếp, từ những thông tin tình báo thu tập được, lão ta biết rằng Hudson không phải hạng người lấy ơn báo oán. Nếu như có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà ra tay với gia tộc Locknard.

May mắn là hiện giờ đại quân thú nhân đang xâm lấn Vương quốc Alpha, nếu không, khi quan chỉ huy tối cao của phòng tuyến Bắc Cương đổi thành địch nhân của nhà mình, gia tộc Locknard nhất định là sẽ gặp được bi kịch.

"Nguyên soái, chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi như vậy cũng không phải là cách hay. Còn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa thì viện quân của liên minh nhân tộc mới đến, hay là chúng ta hối thúc viện binh của vương quốc chạy tới cứu viện đi."

"Không hy vọng bọn họ có thể giải vây cho chúng ta, chỉ cần xuất hiện ở phụ cận của đại quân thú nhân thì cũng đã có thể phân tán binh lực của địch nhân, giảm bớt áp lực quân sự mà chúng ta đang phải đối mặt!"

Công tước Pias kiên trì đề nghị.

Đây là một chủ ý ngu ngốc điển hình, nhưng vì ích lợi của gia tộc, lão ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chỉ khi dẫn Hudson ra ngoài thì hang ổ nhà mình mới có thể an toàn, không cần phải suốt ngày lo lắng bị Hudson hãm hại.

"Công tước Pias, viện quân của vương quốc đang ở trong tình trạng vô cùng phức tạp, ngoài một vài quân đoàn trong tay Bá tước Hudson là có một chút sức chiến đấu ra, những quân đoàn còn lại đều chỉ vừa mới được thành lập."

"Các vị đều có con đường tin tức của riêng mình, chắc là cũng đã nghe nói rồi. Trên đường hành quân, những quân đoàn mới thành lập này đã gây ra không ít phiền phức."

"Có thể nói là nỗi sỉ nhục của quân đội vương quốc, trông cậy vào bọn hắn chạy tới cứu viện..."

Nguyên soái Campbell quyết đoán bác bỏ.

Quân viễn chinh phương bắc đã lâm vào tình huống nguy hiểm, nếu như bất hạnh toàn quân bị diệt, thực lực quân sự của Vương quốc Alpha sẽ rơi xuống đáy cốc.

Dưới bối cảnh này, nếu như ngay cả đội viện quân cuối cùng cũng bị mất thì sau này phải sống như thế nào?

Là một thành viên của vương thất, chuyện đầu tiên mà ông ta cần suy tính chính là lợi ích của vương quốc. Còn về ân oán giữa các quý tộc, ông ta chẳng thèm quan tâm.

Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương đồng khí liên chi, theo lý mà nói, lúc này mọi người nên lên tiếng ủng hộ mới phải. Hiện thực là mấy người này lại đang nhắm mắt dưỡng thần, giống như chẳng hề nghe thấy gì vậy.

Mọi chuyện đều là vì lợi ích, kẻ có mối huyết hải thâm cừu với Gia tộc Koslow chính là gia tộc Locknard, bọn họ có thể bán ân tình, nhưng nếu trực tiếp cuốn vào trong cuộc xung đột này thì phải bàn lại điều kiện rồi.

Trên đời không có bức tường nào là không lọt gió cả, ai cũng không dám cam đoan cuộc trò chuyện ngày hôm nay sẽ không truyền đến tai Hudson.

Nhỡ đâu chọc trúng người ta, bị người ta chôn bom trong lúc tiến hành bố trí quân sự, vậy thì bọn họ liền xong.

Hết cách rồi, năm xưa Ngũ Đại Gia Tộc cũng từng làm ra vô số những chuyện tương tự như vậy, cho nên bọn họ thực sự không dám đặt niềm tin vào liêm sỉ của Hudson.

Đây là lực uy hiếp của "Hào quang danh tướng", nếu như đổi thành một tên phế vật quân sự, mọi người sẽ không cần phải lo lắng như vậy.

"Bán đồng đội" cũng là một việc cần kỹ thuật, đặc biệt là phải bán đồng đội một cách hợp tình hợp lý, làm cho mọi người không tìm được khe hở, chuyện này là một khảo nghiệm về khả năng thao túng vi mô.

Bởi vì kiêng kị Hudson, mọi người thà âm thầm giúp đỡ cho gia tộc Locknard chứ không nguyện ý trực tiếp nhảy vào cuộc phong ba này.

Về phương diện này, Công tước Kavadia là người có cảm nhận sâu nhất, đứa con riêng có năng lực không tệ của ông ta đã bị

Hudson chơi đùa đến mức không ngóc đầu lên được khi còn ở tỉnh Đông Nam.

Cho dù Sith đã lấy được vị trí quận trưởng, lại được con em quý tộc Bắc Cương ủng hộ, ngay từ đầu đã chiếm thế thượng phong về mặt quân sự, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể xám xịt rời đi.

Chương 697 - Mượn Đao Giết Người (2)

Công tước Kavadia không chỉ kiêng kỵ năng lực chỉ huy quân sự của Hudson, mà còn cả năng lực bố cục chiến lược và khả năng đào chân tường.

Bất động thanh sắc đã làm cho Sith nằm thẳng, ngay cả năng lực giãy giụa phản kháng cũng không có, chỉ có thể kịp thời ngăn chặn tổn thất.

Ngay cả những thành viên tổ chức mà ông ta chuẩn bị cho con riêng của mình cũng đều làm lợi cho Hudson. Nếu như không có ông ta ở sau lưng thúc đẩy thì làm sao có thể có nhiều thanh niên tuấn kiệt như vậy đi tỉnh Đông Nam chứ?

Ăn thiệt thòi lớn như vậy, Công tước Kavadia đương nhiên sẽ không nuốt giận vào bụng. Nhưng bởi vì kiêng kị Hudson nên ông ta mới chậm chạp không ra tay.

Trước đó gia tộc Dalton dẫn đầu nhằm vào Hudson, ông ta lựa chọn ủng hộ; hiện giờ gia tộc Locknard muốn ra mặt, hắn cũng tỏ vẻ ủng hộ.

Nhưng sự ủng hộ này chỉ giới hạn trong âm thầm, bên ngoài ông ta sẽ tiếp tục giả vờ như không có việc gì, giống như chẳng có gì xảy ra cả. ...

Pháo đài Nadson nằm ở phía đông bắc của tỉnh Kreidler, trên đỉnh núi Herunladen.

Lâu đài cổ xưa này được bao quanh bởi những ngọn đồi trập trùng, địa hình rất nguy hiểm, chỉ có thể đi qua lối đi dài ba mét ở phía trước.

Phía nam của chân núi là sông Obugai, dòng sông chảy dưới vách đá cao 100 mét ở trên bức tường phía nam của thành cổ, đứng trên tường thành nhìn xuống sẽ làm cho người ta mê muội

Nơi này là tổng bộ của gia tộc Locknard, nó đã được truyền lại từ thời Đế Quốc Quang Minh đến bây giờ.

Trải qua mấy chục cuộc vây công của đại quân thú nhân mà vẫn luôn sừng sững không ngã, có thể nói đây là "Tượng đài bất tử" của Bắc Cương.

Có thể cắm rễ ngoan cố ở đây như vậy, ngoài việc Pháo đài Nadson có địa hình hiểm trở và tránh được các địa điểm chiến lược ra, thực lực của gia tộc Locknard cũng là một nhân tố quan trọng.

Chỉ là bầu không khí lúc này ở Pháo đài Nadson lại trang nghiêm lạ thường. Dù có bị đại quân thú nhân vây thành cũng không thấy mọi người khẩn trương đến như vậy.

Khác với những kẻ địch lúc trước, kẻ địch lần này đã trực tiếp miễn trừ sự hạn chế về mặt địa hình. Cho dù tòa thành trên vách núi cheo leo có hùng vĩ đến đâu thì cũng không là gì đối với một con rồng.

"Thorsten, chúng ta mới vừa huyết chiến một trận với thú nhân xong, hiện giờ một nửa binh lực của gia tộc đều đang ở trong quân đội viễn chinh phương bắc, có thể rút về được bao nhiêu thì không ai nói rõ được."

"Hiện giờ thật sự không phải lúc thích hợp để gây thù chuốc oán, hay là chúng ta đi thương lượng với các tộc lão một chút, ra ngoài bàn điều kiện với con rồng kia, bỏ tiền mua bình an là

được."

Nghe được lời nói của mẫu thân, Thorsten trầm mặc. Là người thừa kế của gia tộc, y có rất nhiều vấn đề cần phải suy tính.

Dựa vào thực lực của gia tộc Locknard, muốn đuổi một con Cự Long đi vốn chẳng phải là vấn đề gì lớn, nhưng nếu là một con Long Vương thì mọi chuyện sẽ khác.

Nhận sợ thoạt nhìn có vẻ là một lựa chọn tốt, nhưng cái giá cần phải trả chính là danh vọng của gia tộc Locknard.

Lúc đầu thì danh vọng của bọn họ trong giới quý tộc cũng đã không tốt rồi, có thể lăn lộn được tới giờ đều dựa vào thực lực. Nếu như ngay cả sư uy hiếp về mặt thực lực cũng bị mất, vậy thì sau này sẽ rất khó sống trong vương quốc.

Sau khi do dự một hồi, Thorsten chậm rãi nói: "Con biết rồi. Để con đi thăm dò xem khẩu vị của con rồng này như thế nào, nếu như có thể đàm phán thì để cho của đi thay người vậy."

Phải công nhận vẻ ngoài của Maxim sinh ra là để làm những vụ mua bán không vốn này. Dựa vào hình thể to lớn hơn 70m, nó đã hù dọa được không ít người.

Nếu xét từ điểm này, việc Long mẫu triển khai giáo dục đặc biệt cho nó cũng không phải là không có nguyên do.

Không đợi đến khi Thorsten bước ra cửa phòng thì đã có một luồng long diễm từ trên trời giáng xuống, làm cho trong thành trở nên hỗn loạn.

Hết cách rồi, ai bảo tốc độ phản ứng của bọn họ chậm như vậy, Maxim lại không phải là con rồng có tính kiên nhẫn.

Khi nó thấy lâu như vậy mà cũng không có người trả lời, cho nên nó liền dùng phương pháp của bản thân để giải quyết vấn đề.

Liệt diễm mà Cự Long phun ra ngoài đã lập tức gây ra một vụ hỏa hoạn, sau đó liền nhanh chóng lan ra khắp toàn bộ Pháo đài Nadson.

Tiếc là Maxim tính sai một điểm, cảnh cáo không chỉ có thể dọa người, mà còn có thể làm cho địch nhân phản kích.

Quân phòng thủ đã chiến đấu với thú nhân trong một khoảng thời gian dài nên tốc độ phản ứng là nhất lưu. Sau khi phát hiện Cự Long bắt đầu công kích thì những sĩ quan bên dưới đã tự động tổ chức phản kích.

Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ, máy ném đá... Mặc kệ có hiệu quả hay không, toàn bộ đều nhắm về phía Maxim mà bắn.

Thân thể khổng lồ giúp Maxim nâng cao hiệu suất khi chiến đấu với những binh sĩ nhỏ bé; Nhưng khi bị đánh thì cũng có thể gia tăng tỷ lệ chính xác của địch nhân.

Maxim hơi bất cẩn nên đã bị Ma Tinh pháo của địch nhân bắn trúng, một chút công kích này vốn chẳng có thể uy hiếp được tính mạng của nó, nhưng nỗi đau đớn này lại làm cho nó kêu gào thảm thiết.

"Đám bò sát đáng chết, lại dám công kích Maxim vĩ đại, toàn bộ các ngươi đều phải chết!"

"Không, chết còn chưa đủ, ta còn phải thiêu linh hồn của các ngươi trong một ngàn năm..."

Hồng Long đã nổi giận, lúc này nó đã quên đi mục đích của chuyến đi lần này, trong lúc giận mắng, nó cũng bắt đầu triển khai những đòn trả thù mãnh liệt nhất.

Trận chiến đẫm máu đã bắt đầu, Thorsten vốn còn định ra ngoài đàm phán, nhưng giờ thì gã đã triệt để dập tắt ý nghĩ trấn an con rồng này.

Chết cũng không đủ, còn phải thiêu đốt linh hồn của bọn hắn, vậy thì còn có chuyện gì để nói nữa?

"Còn thất thần làm gì, còn không đi mời các tộc lão xuất thủ!"

Chương 698 - Mượn Đao Giết Người (3)

Trong lúc y đang răn dạy thủ hạ thì cường giả của gia tộc Locknard cũng đã xuất hiện trên chiến trường. Động tĩnh lớn như vậy, muốn không làm cho bọn họ chú ý cũng khó.

Nhìn thấy hình thể khổng lồ của Maxim, lão già tóc trắng cầm đầu giật nảy mình, vội vàng la lên: "Cự Long tiên sinh, có việc từ từ thương..."

Đáng tiếc, lão ta còn chưa dứt lời thì đã bị một cái đuôi quật tới, dọa cho mấy người vội vàng trốn tránh.

Không thương lượng được thì cũng chỉ có thể đánh. Bọn họ nhanh chóng phát hiện ra chuyện không thích hợp, thực lực của con Cự Long trước mắt này hoàn toàn không tương xứng với hình thể khổng lồ của nó.

Trong tình huống bình thường, chỉ một kích của Long Vương là đủ để lấy mạng của bất kỳ người nào trong số bọn họ rồi, nhưng con rồng trước mắt này lại chỉ có thể làm cho họ bị thương.

"Mọi người đừng sợ, con Cự Long này đang bị thương, không thể phát huy ra toàn bộ thực lực!"

"Tiếp tục công kích bằng Ma Tinh pháo và ma pháp nỏ, dừng hết toàn bộ những đòn công kích bình thường, người có thực lực từ Bạch Ngân Kỵ Sĩ trở lên thì ở lại tham chiến!"

Lão giả tóc trắng vội vàng phân phó.

Cự Long da dày thịt béo, đánh giết những tên lính nhỏ là rất chuyên nghiệp. Nếu như để mặc cho Hồng Long trước mặt này tùy ý giày vò, quân phòng thủ chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

Dù rằng đã kịp phản ứng, nhưng thiệt hại cũng đã gây ra rồi. Số người trực tiếp chết dưới long trảo của Maxim không tính là quá nhiều, nhưng là ngọn lửa lan ra khắp toàn thành lại làm cho mọi người không có nơi ẩn núp.

Long diễm này rất quỷ dị, nước thường không thể dập tắt được. Trong thành lại không có đủ Ma pháp sư hệ thủy, nên chỉ có thể dùng đất để vùi lấp.

Nhưng mà diện tích đám cháy quá lớn, một chút bụi đất này chỉ giống như là hạt cát trong sa mạc. Rất nhiều người ở trong nhà còn không có kịp phản ứng đã bị ngọn lửa trực tiếp chôn vùi. ...

"Da thô giáp dày, quả thực chính là sát khí chiến tranh của tự nhiên. Nếu như có thể vận dụng tốt trên chiến trường thì có thể phát huy ra được tác dụng hơn mấy vạn tinh binh!"

"Đặc biệt là thiên phú phóng hỏa này, quả thực là người chơi hỏa thiêu liên doanh tốt nhất..."

"Thôi đi, con rồng này thật sự là quá vô dụng! Vậy mà lại ngu ngốc đến mức xông thẳng vào trong, không biết đánh lén là gì, nó bị đánh là đáng đời!"

"Nếu như đổi thành bổn đại gia xuất thủ, những lão già này đã sớm chết hết rồi, làm gì có cơ hội cho bọn chúng vây công..."

Một người một gấu giấu trong một đám mây mù đặc thù đang tùy ý chỉ trỏ phê bình. Đặc biệt là Belersden, cái bộ dạng hận rồng không thành tài kia thật sự là rất dễ thương.

Phê bình thì phê bình, nhưng Hudson lại không có ý định xuất thủ.

Các cuộc đấu đá giữa quý tộc cũng có nguyên tắc, âm thầm mượn đao giết người thì không sao, nếu như đích thân hạ tràng tham dự thì tính chất sẽ thay đổi.

Còn về chuyện giúp gia tộc Locknard đối phó Maxim thì lại càng không có khả năng. Liêm sỉ của Hudson còn chưa cao đến mức chạy đi cứu mạng của địch nhân.

"Đi thôi, Belersden. Màn kịch này sắp kết thúc rồi, chờ lát nữa con rồng ngu ngốc kia tỉnh ngộ thì nó cũng sẽ chạy trốn thôi."

"Nếu như không đi thì chúng ta sẽ bị người ta phát hiện."

Hudson vuốt ve đầu gấu nói.

Không thể không thừa nhận, ma pháp trọng lực này thật sự là rất có hiệu quả. Rõ ràng là ma pháp hệ thổ, nhưng lại có thể làm cho người ta bay lên trời.

Đáng tiếc là ngưỡng cửa quá cao, chẳng có bao nhiêu vị cường giả có thể vận dụng ma pháp trọng lực đến mức độ này.

Ít nhất là ma pháp hệ thổ của Hudson vẫn không đạt tới tiêu chuẩn này, nhưng ma pháp hệ gió thì có thể làm cho một tên Ma đạo sĩ newbie như hắn có được năng lực phi hành ngắn ngủi.

Vấn đề duy nhất chính là di chứng hơi lớn, trong lúc luyện tập phi hành thuật, Hudson đã đâm phải không chỉ một hai cái cây.

May mắn là hắn đã có dự kiến từ trước, cho nên mỗi lần đều sẽ để cho Belersden đứng ở phía trước. Cho dù có phát sinh va chạm thì cũng là cây bị gãy, còn hắn thì còn nguyên. ...

Sau khi hố kẻ thù thành công, Hudson trở lại trong quân doanh, cả người đều thần thanh khí sảng.

Xét theo tình huống trên chiến trường, lần này gia tộc

Locknard chắc chắn sẽ bị thiệt hại không nhỏ, đủ để làm cho bọn chúng cảm thấy đau lòng.

Đáng tiếc là Maxim vẫn còn quá non, nếu như đổi thành một con rồng lưu manh có kinh nghiệm phong phú thì lần này gia tộc Locknard chắc chắn sẽ phải khóc thét.

Côn trùng trăm chân, chết cũng không hàng.

Muốn hủy diệt một đại thế lực trong phạm vi của quy tắc là chuyện không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được, Hudson cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Hắn vốn còn định đi cổ động Maxim làm thêm một vố nữa, nhưng cuối cùng chỉ đành từ bỏ suy nghĩ hấp dẫn này.

Newbie Long chưa từng trải, có lẽ rất dễ lừa gạt, nhưng chắc chắn sẽ không phải là kẻ ngu. nếu như cố ý gài bẫy quá mức thì sẽ rất dễ dàng bị lộ.

Bị một con Cự Long theo dõi, cuộc sống sau này vĩnh viễn sẽ không được yên tĩnh, muốn ngủ một giấc ngon lành cũng là chuyện khó khăn.

Sau khi được chứng kiến sức mạnh của Maxim, Hudson cũng không muốn màn kích vừa rồi được trình diễn trong quân doanh của mình. Chủ yếu là hắn còn đang kiêng kỵ nên không dám đi đồ long.

Đánh nhỏ thì già chưa chắc sẽ tới. Nhưng nếu như đánh chết trẻ thì già chắc chắn sẽ chạy tới.

Với năng lực sinh sản đáng thương của Cự Long, nếu như có một con rồng chết thì có thể sẽ làm cho nửa cái Long tộc bị rung chuyển.

Cự Long là loài vật trường thọ, có trời mới biết là có bao nhiêu thế hệ đồng đường. Nếu như một đám trưởng bối của người ta tìm tới cửa, Hudson chắc chắn là không chịu nổi.

Loại công tích vĩ đại này vẫn nên để dành lại cho Dũng sĩ đồ long đi. Đây chính là công tích được người ngâm thơ rong truyền tụng đời đời, quả thực là danh truyền thiên cổ.

Chương 699 - Mượn Đao Giết Người (4)

Phần đãi ngộ này càng thích hợp cho những anh hùng có lòng dũng cảm. Sau khi đồ long thành công, tùy tiện tìm một nơi để trốn, Long tộc sẽ rất khó tìm được hung thủ trong biển người mênh mông.

Nhưng những người có gia nghiệp lớn như Hudson thì lại không dám đi nếm thử.

Chuyện này cũng áp dụng đối với gia tộc Locknard. Đánh Maxim một trận thì không sao, Long tộc sẽ không rảnh đến mức xen vào những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này.

Có lẽ ngay cả bản thân Maxim đều không có ý tứ trở về gọi gia trưởng. Cùng lắm chính là Cự Long báo thù, một trăm năm không muộn. Nếu như không đủ thì còn có thể thêm một trăm năm nữa.

Sau khi xả được một cơn giận, Hudson liền quay lại với cuộc sống cá ướp muối. Thời gian cứ như vậy trôi qua, chớp mắt đã hơn nửa tháng.

Chuyện Gia tộc Locknard bị ác long tập kích cũng được lan truyền rộng rãi. Thậm chí có những sĩ quan quý tộc thông minh đã liên tưởng đến trên người Hudson.

Nhưng mà đã là người thông minh thì sẽ không nhảy ra chỉ trích chủ soái của mình trong tình huống không có đầy đủ chứng cứ.

Huống chi, đội quân này còn là do quý tộc của các tỉnh phía nam trong Vương quốc tạo thành, vốn chẳng phải là người cùng đường với gia tộc Locknard.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hudson luôn cảm giác nhân duyên ở trong quân đội của mình đã tốt hơn nhiều, còn có không ít sĩ quan quý tộc đã âm thầm biểu lộ ý tứ thân cận.

Giống như hắn đã lập tức trở thành lãnh tụ tinh thần của những quý tộc bị ép xuôi nam ngày xưa vậy.

Nhưng mà vị trí lãnh tụ thật sự là quá phỏng tay. Chỉ một gia tộc Locknard đã đủ để hắn chịu rồi, nếu như đồng thời đối chọi với Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương thì thật sự sẽ chết người đấy.

Hudson vẫn còn chưa có gan giơ cao ngọn cờ báo thù quý tộc Bắc Cương, nhưng ngọn báo thù gia tộc Locknard thì đã được hắn dùng hành động thực tế để giơ lên rồi.

Có người dựa vào, Hudson cảm thấy rất yên vui, điều này có nghĩa là hắn không phải đang một mình phấn chiến.

Có lẽ những tiểu quý tộc này không có nhiều quyền nói chuyện trong vương quốc, nhưng đi theo phất cờ hò reo thì vẫn có thể dùng được. ...

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu, sau khi tiếp tục ăn cướp thất bại, Maxim cố nén vẻ mệt mỏi trở lại huyệt động tạm thời.

Lần này nó thật sự cảm thấy mệt mỏi, hiện giờ chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành. Vết thương trên người không tính là gì, nhưng mà nó lại không chịu nổi sự mệt nhọc này.

Từ khi xuất đạo đến nay, nó đã tổ chức ăn cướp 3 lần, toàn bộ 3 lần đều thất bại, có hai lần còn bị đuổi giết.

Chiến tích như vậy làm cho nó cảm thấy vô cùng hoài nghi về sự giáo dục của Long mẫu.

Đám sinh vật bên ngoài này vốn không hề mềm yếu như trong miêu tả của Long mẫu, Cự Long cũng không mạnh đến vậy.

Maxim nhắm mắt rồng lại, nhưng lại nhanh chóng mở ra. Còn chưa kiếm được kim tệ, bây giờ nó vẫn không thể ngủ được.

Nhìn xem tài bảo trong huyệt động, Maxim vốn đã mệt mỏi không chịu nổi bỗng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Cướp bóc là chuyện không có tiền đồ, nhưng dùng danh nghĩa của Long tộc để giả danh lừa bịp thì lại có "tiền" đồ.

"Đời rồng gian khó nha!"

Sau khi cảm thán một câu, Maxim quyết định thay đổi kế hoạch đời rồng.

Tạm thời không đi ăn cướp nữa, phải đi lừa nhân tộc ký hiệp nghị đình chiến trước. Sau khi lấy được số kim tệ mà thú nhân cam kết rồi mới tính đến chuyện có nên tiếp tục đại nghiệp ăn cướp hay không. ...

Maxim đột nhiên chạy đi đã hố khổ Đế quốc Thú Nhân. Bọn chúng còn định nhờ vào chuyện này để gây áp lực với Vương quốc Alpha, không ngờ là chỉ trong chớp mắt thì con rồng này liền quay về.

Càng hố chính là con Hồng Long bị nghi ngờ là Long Vương lại bị người ta đánh chạy. Lần này thì Gia tộc Locknard đã hoàn toàn nổi tiếng, tất cả mọi người đều biết rõ trong gia tộc bọn họ có cường giả nhiều như mây, ngay cả Long Vương cũng bị đánh cho chạy trốn.

"Đã tìm được con rồng đó rồi, nó đã trở về sào huyệt tạm thời. Xét đến chuyện Maxim vừa phải chịu thiệt thòi, hiện giờ đang rất nóng giận, nên người của chúng ta không dám tới gần."

"Sau khi nó gây ra cuộc nhiễu loạn này, tình huống sau này có thể sẽ phát sinh biến hóa. Bây giờ chúng ta phải tăng tốc độ đàm phán với Vương quốc Alpha."

"Lực lượng của phe chủ chiến trong Liên minh nhân tộc còn mạnh hơn trong dự đoán của chúng ta mấy phần. Ngoài Giáo Đình ra, không có thế lực đỉnh tiêm nào theo phe phản chiến cả."

"Chúng ta nhất định phải nắm chắc tiết tấu chiến đấu sau này. Vừa phải gây áp lực cho địch nhân, lại vừa phải để lại hy vọng cho bọn chúng."

"Căn cứ theo tin tình báo được truyền từ trong Vương quốc Alpha, địch nhân đã bố trí lại phòng tuyến, thủ tướng vẫn là đối thủ cũ của chúng ta - Bá tước Hudson."

"Nếu như dồn Vương quốc Alpha đến đường cùng, bọn chúng sẽ trực tiếp hạ lệnh cho quân viễn chinh phương bắc phá vây, đồng chip trong tay chúng ta sẽ không còn!"

Ưng Nhân Hoàng nói với vẻ lo lắng.

Thực lực mà nhân tộc bộc lộ ra quả thật là quá đáng sợ. Một nhóm lão già sắp hết thọ nguyên mà đã có thể quấy cho Đế quốc Thú Nhân gà chó không yên.

Một khi Nhân tộc bộc phát, lực lượng có thể điều động cũng không chỉ có nhóm lão già kia. Còn quân tinh nhuệ mà Đế quốc Thú Nhân có thể vận dụng chỉ còn lại đám quân trong tay bọn họ.

Trong tộc còn có thể điều động, nhưng phải có người ở lại trong coi hang ổ. Nếu như bọn họ thật sự điều động hết toàn bộ thanh niên trai tráng, không ai dám cam đoan là phản quân có liều mạng kéo theo bọn hắn làm đệm lưng hay không.

Đối với rất nhiều chủng tộc trong Đế quốc Thú Nhân mà nói, Ngũ Đại Hoàng tộc và nhân loại cũng chẳng khác biệt gì về mặt bản chất, đều là những kẻ địch nắm giữ không gian sinh tồn của bọn chúng.

"Vậy thì bỏ qua những điều kiện khác, chỉ cần Vương quốc Alpha có thể làm đảo lộn kế hoạch xuất binh của Liên minh nhân tộc thì chúng ta sẽ thả người bọn hắn trở về."

"Ngay cả những khu vực phía nam đã rơi vào trong tay bọn họ, chúng ta cũng có thể không so đo!"

Sư Nhân Hoàng lạnh lùng nói ra. .

Chương 700 - Mượn Đao Giết Người (5)

Vùng đất phía nam kia vốn là do Behemoth Đại Đế dẫn đầu công chiếm, Sư Hoàng đời trước có tham dự nên mới cắn được một miếng thịt từ trên người Vương quốc Alpha.

Nhưng thế cục hiện giờ đang đột biến, Đế quốc Thú Nhân bị thiệt hại rất nhiều thực lực, muốn giữ vững cương vực rộng lớn của nhà mình còn khó, nói gì đến những mảnh đất công chiếm được kia.

Tạm thời từ bỏ cũng là một lựa chọn sáng suốt. Dù sao lần chiến bại này cũng có Behemoth Đại Đế đã chết chịu trách nhiệm rồi, cho nên không cần ông ta phải gánh chịu nữa.

"Ta đồng ý nhượng bộ. Tình hình hiện giờ của Đế quốc quả thực không thích hợp để dồn ép Vương quốc Alpha vào đường cùng."

"Caesar III là ai, tất cả mọi người đều rõ ràng. Chưa chắc là ông ta không có thể làm ra loại chuyện như từ bỏ quân viễn chinh phương bắc này."

"Nhưng mà, cho dù chúng ta có thỏa hiệp với Vương quốc Alpha thì Caesar III cũng là một tai hoạ ngầm. Đế quốc muốn an ổn được thì nhất định phải diệt trừ kẻ này!"

"Nếu như có thể mà nói, ngay cả tên Hudson kia cũng phải giải quyết luôn một thể. Bộ đôi minh quân cộng danh tướng là mối đe dọa quá lớn đối với Đế quốc."

Hùng Nhân Hoàng cắn răng nghiến lợi nói.

Người hiểu rõ bạn nhất vĩnh viễn là địch nhân.

Trước khi Caesar III lên ngôi, Vương quốc Alpha quân yếu thần mạnh đã bắt đầu suy sụp, nhưng khi ông ta thượng vị thì tình hình nhanh chóng bị đảo ngược.

Sau khi Vương quốc Alpha thu phục lại những lãnh thổ đã mất, danh vọng của Caesar III liền dâng cao hơn một bậc, đủ để áp đảo những tiếng nói trong nước.

Nếu một vị Quân vương hùng mạnh như vậy cai trị Vương quốc Alpha trong nhiều thập kỷ thì Đế quốc Thú Nhân còn làm ăn gì được nữa.

Dù sao thì tốc độ tăng trưởng nhân khẩu của nhân tộc sẽ nhanh hơn Ngũ Đại Hoàng tộc nhiều. Dựa theo tình huống bình thường, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ khôi phục nguyên khí trước bọn họ.

Các đời quân chủ trước đây của Vương quốc Alpha đều lấy việc "Bắc phạt hủy diệt Đế quốc Thú Nhân" là mục tiêu cao nhất, không có lý nào Caesar III sẽ là ngoại lệ.

Không cần một lần chiến thắng, chỉ cần không ngừng tiêu hao nhân khẩu của Ngũ Đại Hoàng Tộc thì thắng lợi sẽ thuộc về nhân tộc.

Đối với một Đế quốc Thú Nhân nguyên khí trọng thương mà nói, Vương quốc Alpha bện thành một sợi dây thừng chính là mối đe dọa to lớn nhất.

Còn về phần Hudson tiện thể bị điểm danh, ai bảo hắn cưỡi ngựa đạp Hùng Nhân hoàng đình, dẫm đạp uy nghiêm của Hùng Nhân Tộc làm gì?

Sỉ nhục chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch. Nếu như không phải điều kiện không cho phép, Hùng Nhân Hoàng đã sớm triển khai hành động rồi.

"Ta ủng hộ đề nghị của Hùng Hoàng, sau khi ngưng chiến, nhất định phải giải quyết Caesar III và Bá tước Hudson."

"Nhưng mà hai người này đều là nhân vật quyền cao chức trọng, muốn tiếp cận bọn hắn cũng không phải chuyện dễ. Xét đến quan hệ của chúng ta và Vương quốc Alpha, cho dù có phái cao thủ ra thì cũng không có biện pháp ám sát được bọn hắn."

"Muốn ám sát được bọn hắn, tốt nhất là nên để loài người chấp hành. Những vụ ám sát các vị tướng cấp cao ở Vương quốc Alpha lần trước diễn ra một cách suôn sẻ là kết quả của việc nội ứng ngoại hợp."

"Tiếc là kế hoạch như vậy chỉ có thể sử dụng được một lần. Cho dù Thất Nguyệt Hội chịu phối hợp với chúng ta thì cũng rất khó áp dụng lại lần thứ hai. Trừ phi có thế lực lớn trong nhân tộc xuất thủ."

"Alex, ngươi đã từng tiếp xúc với Giáo Đình. Bọn hắn cũng có mâu thuẫn với Vương quốc Alpha, có thể nhờ lực lượng của bọn hắn để hoàn thành nhiệm vụ này không?"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng quan tâm hỏi.

Hành động lần trước trên danh nghĩa là do Đế quốc Thú Nhân chủ đạo, Thất Nguyệt Hội hỗ trợ, nhưng thực tế là sau lưng chuyện này vẫn còn có sự tham gia của thế lực khác nữa.

Mặc dù không tìm được chứng cứ thực chất, nhưng Ngân Nguyệt Lang Hoàng vẫn luôn hoài nghi Giáo Đình. Bây giờ muốn lập lại chiêu cũ, ông ta lập tức liền nghĩ ngay đến việc mượn lực lượng của Giáo Đình.

"Mối liên hệ giữa ta và Giáo Đình không giống như trong tưởng tượng của các vị, chỉ là Giáo Đình xếp thám tử vào trong nhà ta rồi trùng hợp bị ta phát hiện ra mà thôi."

"Sau khi tìm hiểu chuyện này, ta mới nắm được điểm yếu của bọn hắn. Nhưng mà những điểm yếu này rất khó có thể cam đoan là Giáo Đình sẽ xuất thủ."

"Dù sao, bất kể là chứng cứ gì, chỉ cần từ trong tay chúng ta truyền đi, thì độ tin cậy của nó ở trong nhân tộc sẽ giảm đi rất nhiều."

"Nếu như trực tiếp uy hiếp thì xác suất mà bọn hắn tiếp nhận sẽ không cao, tốt nhất vẫn là dùng danh nghĩa của Đế quốc để giao dịch với Giáo Đình."

"Trước mắt, giữa chúng ta và Giáo Đình không có xung đột lợi ích gì, đồng thời còn có chung địch nhân, cho nên có thể có tiếng nói chung."

Alex trả lời. ...

Quang Minh thánh sơn, trận chiến tranh ở phía bắc đại lục đã di dời tầm mắt của ngoài giới, Shelter VII hiếm khi có được một khoảng thời gian yên bình.

Là một vị Giáo Hoàng, Shelter VII rất bi thảm.

Ở trong nhiệm kỳ của ông ta, rất nhiều các vấn đề tồn đọng trong lịch sử đều lần lượt bị bộc lộ, ngay cả bản thân ông ta cũng chìm sâu trong bê bối.

Không ngừng sử dụng các loại biện pháp để giải quyết vấn đề, tiếc là Thần Hi chi chủ không phù hộ, càng giải quyết vấn đề thì lại gặp càng nhiều phiền phức.

Loại tình huống vẫn luôn tiếp diễn đến khi thú nhân xâm lấn, tầm mắt của mọi người mới từ trên thân Giáo Đình dịch chuyển lên người thú nhân, làm cho ông thở phào một hơi.

Tiếc là cuộc sống hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi, mới qua được một năm tốt lành thì phiền phức lại tìm tới cửa.

Gián điệp phái vào trong Đế quốc Thú Nhân bị người ta bắt được, còn lấy được một số chứng cứ chứng minh Giáo Đình đã âm thầm khơi dậy cuộc chiến tranh này.

Nếu như tín dự của Giáo Đình đủ tốt, ông ta chỉ cần cắn chặt là do thú nhân tạo ra là xong chuyện. Tiếc là thanh danh của Thần Hi Giáo Đình chẳng ra làm sao cả, một khi chuyện này bị lộ ra ngoài thì sẽ là một vụ bê bối kinh thiên.

Chương 701 - Mượn Đao Giết Người (6)

Đặc biệt là bọn họ còn làm ra những hành động gây trở ngại trong hội nghị liên minh, nếu như người hữu tâm người ghép hai chuyện này lại thì cũng là thời điểm tận thế của Giáo Đình.

"Ngu xuẩn, đều là một đám ngu xuẩn! Loại chuyện này mà cũng có thể để bị lộ, các ngươi đang làm cái quái gì. . ."

Đối mặt với sự tức giận của Giáo Hoàng, đám người đều cúi thấp đầu. Hết cách rồi, hầu như tất cả các cơ quan trong Giáo Đình đều dính bê bối,

Vụ bê bối lần này lớn hơn một chút, làm cho chuyện này trở nên càng phức tạp hơn một chút mà thôi.

"Bệ hạ, là do người của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn bị thú nhân bắt được, tốt nhất là nên triệu hồi Blake để hỏi thăm tình huống cụ thể của chuyện này."

Đoàn trưởng của Tài Quyết kỵ sĩ đoàn Gulei không chút do dự bổ đao.

Trong đấu tranh chính trị không có chỗ cho sự dịu dàng.

Là đối thủ cũ, lần này Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn lại ngã xuống, gã ta không có lý do nào để không xuất thủ.

"Đoàn trưởng Gulei, chuyện còn chưa tới mức đó. Behemoth Hoàng tân nhiệm chỉ mới bắt người của chúng ta, mà chưa tiến hành xử lý."

"Dù rằng Hank đang bị giam giữ, nhưng Sally vẫn còn đang ở trong phủ của Behemoth Hoàng, vẫn chưa bị liên lụy."

"Alex vốn chính là một gã công tử bột, chẳng qua bị Behemoth Đại Đế đẩy lên thượng vị, chúng ta không thể đối xử với gã ta bằng tư duy của người bình thường."

"Nếu như xử lý tốt chuyện này, chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt."

"Nếu như hiện tại triệu hồi Blake trở về thì sẽ càng dễ làm cho các đại thế lực khác nghi ngờ hơn!"

Giám mục Sauron hỗ trợ biện hộ.

Đã gây ra chuyện thì cần phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Nếu như Blake trở về hiện giờ thì chắc chắn là phải chịu trận.

Là một đồng minh chính trị, những lúc như thế này đương nhiên là phải giúp đỡ đồng minh.

Ở bên ngoài bôn ba, không có công lao cũng có khổ lao. Đợi khi giải quyết xong chuyện này rồi mới quay về, lúc đó sẽ là một câu chuyện khác.

"Giám mục Sauron, lời không thể nói như vậy. Bị thú nhân nắm được nhược điểm chính là một tai họa ngầm."

"Coi như lần này có thể đạt thành hiệp nghị, bọn chúng sẽ không tiết lộ ra ngoài, vậy tương lai thì sao?"

"Chúng ta cũng không thể bị bọn chúng quản chế được?"

Gulei bất mãn nói.

Muốn nhẹ nhõm quá quan sao, mơ đi? Cho dù không thể đánh cho vị đối thủ cũ này đến tàn phế thì ít nhất cũng phải cạo đi một lớp da.

Bánh ga tô chỉ lớn từng này, có người cầm được nhiều thì sẽ có người cầm thiếu.

Vất vả lắm mới tìm được cơ hội, Gulei đã hạ quyết tâm, nếu như lần này Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn không chảy máu thì sẽ không bỏ qua. . . .

Đầu tiên là cuộc cãi vã của hai người, sau đó liền biến thành màn khẩu chiến của hai đại trận doanh, tiếp đó thì các phe phái khác cũng bị kéo xuống nước, đại điện nghị sự trực tiếp biến thành một cái chợ bán thức ăn.

Mắt thấy màn khẩu chiến này đang từ từ thăng cấp, Shelter VII không ngồi yên được nữa, ông ta lập tức nghiêm nghị quát lớn: "Yên lặng!"

"Các ngươi nhìn lại bản thân mình hiện giờ đi, giống như đại nhân vật sao?"

"Sau này vẫn còn nhiều thời gian để thảo luận về vấn đề truy cứu trách nhiệm, vấn đề hiện giờ là phải thảo luận xem đề nghị của thú nhân có phù hợp với ích lợi của chúng ta hay không!"

Không biết từ lúc nào bắt đầu, Shelter VII đã quen với việc thảo luận về "lợi ích". Điều này hoàn toàn không hợp với thân phận Giáo Hoàng, nhưng lại rất có tác dụng.

Mỗi lần gặp phải chuyện gì không giải quyết được, chỉ cần ra tay từ góc độ "Lợi ích" là sẽ có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Nếu đã dùng tốt như vậy thì đương nhiên phải phát dương quang đại rồi. Mặc dù ngoại giới mắng chửi Shelter VII đến cẩu huyết lâm đầu, nhưng uy vọng của ông ta trong nội bộ của Giáo Đình vẫn rất cao.

"Bệ hạ, thú nhân đưa ra 2 yêu cầu chính, một là để cho Liên minh nhân tộc ngưng chiến, hai là ám sát."

"Nếu như tách ra xem, yêu cầu khó khăn nhất chính là để cho Liên minh nhân tộc ngưng chiến. Nếu như chúng ta biểu hiện quá mức, sẽ rất dễ làm cho các phe hoài nghi."

"Hơn nữa, Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn đã ra tiền tuyến rồi, nếu như không đánh trận nào mà rút về, sợ là sẽ rất mất mặt."

"Còn về ám sát."

"Từ khi Caesar III kế vị đến nay đã gây ra không ít rắc rối cho chúng ta, nếu như có thể diệt trừ kẻ này, đương nhiên là một chuyện tốt."

"Còn về những người khác mà thú nhân yêu cầu, bọn họ đều là nhân viên quan trọng trong Vương quốc Alpha, có cơ hội thuận tay giải quyết là được."

"Điều phiền phức duy nhất chính là những người này rất quan tâm đến sự an toàn của bản thân, muốn tới gần bọn hắn cũng đã khó rồi, càng không cần phải nói đến việc ám sát."

"Trừ phi chúng ta. . ."

Lời đến bên miệng, Tổng giám mục Sauron lại nuốt trở vào. Là một trong những thế lực lâu đời nhất của nhân tộc, Giáo Đình đương nhiên là sẽ không thiếu những thủ đoạn âm u.

Chỉ là có một vài thủ đoạn quá tàn nhẫn, không tương xứng với vai trò của Giáo Đình, hơn nữa lại phải trả một cái giá quá lớn, cho nên liền dần dần biến mất trong tầm mắt của người đời.

"Bệ hạ, nếu như chúng ta đáp ứng điều kiện của thú nhân một cách dễ dàng như vậy thì thực sự là quá có lợi cho bọn chúng rồi."

"Huống hồ, bất kể là để Liên minh nhân tộc ngưng chiến, hay là ám sát Caesar III, chúng ta đều cần phải trả một cái giá rất lớn."

"Nếu bọn hắn đã ra nan đề cho chúng ta, vậy thì chúng ta cũng có thể đáp lễ lại. Cũng không cần yêu cầu gì nhiều, chỉ cần bọn chúng có thể đánh trọng thương quân viễn chinh phương bắc của Vương quốc Alpha là được rồi."

"Cung cấp cho bọn chúng những thông tin về các phe phái trong nội bộ Vương quốc Alpha, để bọn chúng bắt lấy một vài phe phái trong đó để đánh liền có thể phá vỡ sự cân bằng quyền lực trong nội bộ của Vương quốc Alpha."

"Đến lúc đó, cho dù ám sát Caesar III thất bại thì cũng có đủ cục diện rối rắm chờ lão ta đi thu dọn."

Gulei cười lạnh nói.

Chương 702 - Mượn Đao Giết Người (7)

Có thể thấy rằng Gulei thực sự khinh bỉ sự vô năng của Đế quốc Thú Nhân, cho nên ngay cả việc bày mưu tính kế mà gã ta cũng hỗ trợ làm luôn.

Sau khi suy tư một chút, Shelter VII khẽ gật đầu nói: "Có thể để cho thú nhân thử xem, vô luận thành bại ra sao, chúng ta cũng không thiệt hại gì."

"Báo cho giám mục Montesson biết, để ông ta chuẩn bị sẵn sàng. Một khi chúng ta đạt thành hiệp định với thú nhân liền thúc đẩy đề án ngưng chiến."

"Nhưng chỉ như vậy thì vẫn còn chưa đủ, muốn Hội nghị liên minh đồng ý ngưng chiến, chúng ta còn phải giúp thú nhân một tay."

"Sauron, phát động nhân mạch của chúng ta, giúp thú nhân thuyết phục các tộc tham gia vào cuộc hòa giải lần này."

Lời vừa ra khỏi miệng, Shelter VII cũng cảm thấy có chút không đúng. Dường như Giáo Đình nhúng tay hơi nhiều trong cuộc chiến tranh lần này.

Đặc biệt là bây giờ, rõ ràng là bọn quá thiên vị cho thú nhân, chỉ thiếu chút nữa là có thể nhảy ra ủng hộ cho Đế quốc Thú Nhân luôn rồi.

Là một thế lực của nhân tộc, làm vậy rõ ràng là một kẻ phản cốt. Lỡ như ngày nào vụ này bị bại lộ thì sẽ thịt nát xương tan.

"Được rồi, đừng để Giám mục Montesson hành động."

"Biểu hiện trước đó của chúng ta đã để lại không ít sơ hở rồi, trong Hội nghị liên minh tiếp theo, chúng ta nhất định phải là phe chủ chiến."

"Nói cho Giám mục Montesson là hãy phóng đại độ khó của việc tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân trong cuộc họp liên minh tiếp theo, sau đó kêu gọi tất cả các nước cùng nhau xuất 700 vạn quân đi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân!"

Shelter VII cười lạnh nói.

Để thúc đẩy một kế hoạch, không nhất thiết phải đích thân ra trận, đôi khi áp dụng kế hoạch ngược lại cũng có thể đạt được mục đích.

700 vạn quân, toàn bộ nhân tộc đương nhiên có thể lấy ra. Nhưng muốn muốn đưa nhiều quân như vậy ra chiến trường thì quả thực là chuyện người si nói mộng.

Hậu cần nặng nề đủ sức kéo sập bất kỳ thế lực nào. Cho dù là có nhiều thế lực trong liên minh đồng thời chia sẻ thì cái giá phải trả cũng đủ khiến tất cả mọi người thương cân động cốt.

Nhưng mà, với lãnh thổ khổng lồ của Đế quốc Thú Nhân, không có mấy trăm vạn quân mà muốn hủy diệt đối phương một cách triệt để là chuyện không có khả năng.

Khuếch đại độ khó lên một lần liền có được con số hợp lý "700 vạn".

Nếu như không chịu nổi thiệt hại thì kế hoạch đương nhiên là sẽ không thể tiến hành được. Lại thêm sự tham gia của các tộc trên đại lục, đàm phán liền sẽ biến thành lựa chọn tốt nhất. . . .

Pháo đài Nadson, thông qua những nỗ lực chung của quân dân trong thành, công việc khai quật tử thi và thu dọn đống đổ nát cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Từ những tàn tích do cuộc đại chiến để lại cũng có thể thấy được vụ cướp của Hồng Long Maxim đã làm cho gia tộc Locknard bị thiệt hại to lớn đến nhường nào.

Báo cáo tổn thất cụ thể đã đến tay Thorsten. Nhìn vào danh sách chi tiết trên tay, y suýt chút nữa là khóc thành tiếng.

Thật sự là quá thảm, danh sách tử trận dài dằng dặc không khác gì thua một trận chiến dịch cả.

Nhưng vấn đề là trong chiến tranh bọn họ còn lấy được chiến tích. Nhưng sau khi con ác long gây ra tất cả mọi chuyện này phủi mông rời đi thì gia tộc Locknard lại là người trả tiền cho toàn bộ những tổn thất này.

Nếu như không phải vẫn còn lý trí, y đều đã muốn tổ chức một buổi đồ long đại đội, đi tìm Maxim đòi một lời công đạo rồi.

Nếu đã là sinh linh thì đương nhiên là sẽ có nhược điểm, Cự Long cũng không ngoại lệ.

Nhưng so với sinh linh bình thường thì nhược điểm của Cự Long không rõ ràng như vậy. Cho dù có bắt được nhược điểm thì người bình thường cũng rất khó có thể tóm chặt được.

Là một nhà đại quý tộc cổ xưa, gia tộc Locknard không thiếu những ghi chép về phương diện này.

Sau khi suy tính giữa lợi và hại một phen, Thorsten cuối cùng cũng dập tắt tâm tư trả thù.

Cuộc đại chiến này đã gây ra 3000 nhân viên thương vong, nhân viên thương vong do đám cháy lan tràn thì còn lớn hơn, vượt qua 5000 người.

Hàng chục ngàn ngôi nhà bị phá hủy, thiệt hại về tài sản là càng nhiều hơn. Hầu hết cư dân của thành phố đều không còn nhà để về chỉ sau một đêm.

Những người có thể sống ở trong Pháo đài Nadson cũng không phải là nông nô bình thường. Hoặc là chi mạch của gia tộc Locknard, hoặc là người nhà của gia thần thân cận, kém nhất cũng là gia quyến của binh lính tinh nhuệ.

Đều là người một nhà, xảy ra chuyện như vậy, gia tộc đương nhiên là phải chịu trách nhiệm.

Vừa mới trải qua thú nhân xâm lấn, gia tộc Locknard vốn đã bị thiệt hại nặng nề, bây giờ lại xảy ra thêm chuyện này, càng khiến tình hình tài chính vốn đã không giàu có của họ càng trở nên càng tồi tệ hơn.

Thật sự là chịu không được giày vò nữa. Lỡ như đồ long thành công, lại dẫn đến Long tộc trả thù, vậy liền xong đời.

Dù có làm được lén lút như thế nào cũng vô dụng, vừa mới xảy ra loại chuyện này, Maxim liền xảy ra bất trắc, Long tộc muốn không nghi ngờ bọn họ cũng khó.

Đối với cường giả mà nói, chứng cứ chưa bao giờ là nhân tố thiết yếu, chỉ cần hoài nghi đủ rồi.

"Đừng hi vọng là có thể nói đạo lý với Cự Long, trừ phi ngươi cũng phải có được nắm đấm cứng như bọn chúng."

Cho dù có muốn trả thù thì cũng phải chờ chuyện này qua đi. Hoặc là nói khi địch nhân của Maxim trải rộng khắp đại lục thì mới xuất thủ. . . .

"Cái gì?"

"Trước khi con Hồng Long này chạy tới cướp bóc Pháo đài

Nadson thì đã từng xuất hiện ở trong doanh trại của quân đội biên phòng?"

Thorsten hoảng sợ nói.

Sau khi Quân đội mặt trận phía Đông Nam, Quân đội mặt trận phía Tây Nam và Quân đội mặt trận trung ương đến Bắc Cương, lại hội quân với quân đội của các quý tộc trong các tỉnh bắc bộ liền trở thành quân biên phòng mới của Vương quốc Alpha.

Chương 703 - Mượn Đao Giết Người (8)

Chỉ vừa suy nghĩ thì Thorsten đã phát hiện ra vấn đề. Chủ soái hiện giờ của quân biên phòng chính là tử địch của gia tộc bọn hắn.

Hồng Long ăn cướp quân biên phòng không thành liền lập tức chạy tới cướp bóc Pháo đài Nadson, chuyện này rất khó làm cho y không sinh ra liên tưởng.

"Đúng vậy, Tử tước!"

"Nghe người trong quân biên phòng nói, con ác long kia vừa từ trên trời giáng xuống liền đòi quân biên phòng giao nộp kim tệ và công chúa. Là Bá tước Hudson ra mặt thương lượng với ác long mới đuổi được nó đi."

"Có rất nhiều phiên bản về nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện này. Có người nói con rồng kia bị Hudson đe dọa bỏ đi; cũng có người nói là sau khi Hudson kiên nhẫn giải thích với ác long là trong quân doanh không có. . ."

Nghe được báo cáo của thuộc hạ, sắc mặt của Thorsten càng trở nên khó coi hơn. Mặc kệ là phiên bản nào thì cũng không thể chứng minh là cuộc tập kích Pháo đài Nadson của con ác long đó có quan hệ với Hudson.

Những tin tức nghe được chỉ có thể chứng minh một kết quả —— Bá tước Hudson thật là lợi hại, ngay cả ác long mà cũng có thể dùng dăm ba câu nói đuổi đi.

Có lẽ là vì cảm nhận được sắc mặt biến hóa của Thorsten, gã thanh niên sĩ quan phụ trách tìm hiểu tin tức vội vàng nuốt hết những lời chưa nói vào lại.

Không thể trách thủ hạ không có ánh mắt, trên thực tế, ân oán giữa họ cùng gia tộc Koslow vốn là lịch sử đen tối của gia tộc Locknard.

Những thành viên của gia tộc Koslow nhất định phải ghi nhớ sự sỉ nhục này trong lòng, và tìm kiếm cơ hội báo thù.

Gia tộc Locknard là người thắng nên không để tâm nhiều như vậy. Trong những năm tháng của quá khứ, số quý tộc bị bọn họ dẫm lên cũng có xấp xỉ hơn nghìn người, ai có thể nhớ được một đám người đã sa cơ thất thế chứ!

Người muốn báo thù còn nhiều, rất nhiều, nhưng đã bao nhiêu trôi qua rồi, gia tộc Locknard vẫn cường thịnh như xưa, những địch nhân lúc trước thì đã hóa thành bụi đất.

Nếu như không phải Hudson đột nhiên quật khởi, trong lúc dò xét nội tình trong điển tịch của gia tộc vô tình phát hiện, bọn họ gần như quên mất rằng mình còn có một kẻ thù như vậy.

Nhớ lại cừu nhân, nhưng dù sao đây cũng là một đoạn lịch sử đen tối nghĩ lại mà kinh của gia tộc y. Đám cao tầng trong gia tộc biết là được, không cần thiết phải nói cho khắp thế giới đều biết.

"Ta biết rồi, các ngươi lui xuống trước đi!"

Thorsten nói với vẻ mặt âm trầm.

Quả bom mà lão tổ tông chôn xuống hiện giờ đột nhiên phát nổ, những kẻ làm hậu bối như bọn hắn chỉ có thể chịu trách nhiệm.

Cho dù bọn họ nguyện ý hòa hoãn quan hệ, để cho những ân oán lúc xưa tan biến theo gió, thì Gia tộc Koslow cũng không thể nào đồng ý!

Biết được chuyện ác long tập kích có thể có liên quan với Hudson, nhưng tiếc là trong tay không có chứng cứ, cho dù có muốn trả đũa thì cũng không được.

"Thật là phiền phức, chuyện này không dễ giải quyết!"

Sau khi cảm thán một câu, Thorsten lại tự nhủ.

"Không được! Nhất định phải nghĩ biện pháp hạ bệ Hudson mới được, nếu cứ để hắn ta tiếp tục đảm nhiệm thống soái của quân biên phòng thì gia tộc sẽ rất nguy hiểm!"

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cụ thể nên làm như thế nào thì y lại chẳng có chút đầu mối gì.

Lực ảnh hưởng của gia tộc Locknard đúng là rất lớn, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến quyết sách của Vương quốc. Ít nhất là bọn họ không thể quyết định được vị trí thống soái của quân biên phòng.

Muốn hạ bệ được Hudson thì không chỉ phải bắt được nhược điểm của đối phương, mà còn phải tìm được nhân tài có thể thay thế hắn ta.

Nếu như Vương quốc có lựa chọn tốt hơn, vị trí quyền cao chức trọng này vốn chẳng đến lượt một kẻ nhà giàu mới quật khởi như Hudson.

Đám tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú đều đang ở trong quân đội viễn chinh phương bắc. Đám tướng lĩnh lưu thủ trong nước thì chiến công lại không bằng Hudson.

Đột nhiên muốn thay người, đừng nói là gia tộc Locknard, cho dù là Quốc vương cũng không làm được.

Người đầu tiên muốn phản đối không phải là ai khác, mà chính là các đồng minh quan trọng nhất của gia tộc Locknard. Ngũ Đại Hào Môn Bắc Cương đồng khí liên chi, nhưng mỗi người đều có dự định riêng của mình.

Hudson đảm nhiệm chức thống soái của quân biên phòng thì người gặp nguy hiểm chỉ có gia tộc Locknard; nhưng nếu thay một kẻ ất ơ nào đó lên giữ chức này, người nguy hiểm sẽ là toàn bộ gia tộc Bắc Cương.

Cuộc chiến ở tiền tuyến ngày càng kịch liệt, quân viễn chinh phương bắc có thể toàn thân trở ra hay không vẫn còn là một ẩn số.

Viện quân của liên minh nhân tộc thì chậm chạp không thấy tới, lỡ như thú nhân giải quyết xong quân viễn chinh phương bắc rồi lại tiếp tục xuôi nam thì quân biên phòng chính là phòng tuyến cuối cùng của mọi người.

Không an bài một vị tướng lĩnh biết đánh trận đảm nhiệm chức vị thống soái tiền tuyến này, mọi người liền sẽ cảm thấy không yên lòng!

Dưới bối cảnh này, tất cả mọi người đều chỉ quan tâm đến bản thân mình, ai đi lo lắng cho gia tộc Locknard làm gì?

Theo một ý nghĩa nào đó, bây giờ mà muốn hạ bệ Hudson thì cũng chính là đang đối nghịch với đại đa số quý tộc trong Vương quốc. ...

Xuân về hoa nở, nhưng trong quân đội viễn chinh phương bắc lại tràn ngập vẻ u sầu.

Lại có một doanh trướng bị phá hủy lương thực.

Đối với một người nắm trong tay mấy chục vạn đại quân như Nguyên soái Campbell mà nói, lương thực của một doanh trướng vốn chẳng tính là gì, còn chưa đủ để đại quân ăn trong một ngày.

Nhưng vấn đề là hiện giờ quân viễn chinh phương bắc đang trong tình trạng tứ cố vô thân, phải nhờ vào số lương thực đoạt được trước đó để sống qua ngày. Vì giảm bớt lượng lương thực tiêu hao, ngay cả gia súc trong quân cũng đã bị giết làm thịt.

Lại không thể cắt giảm khẩu phần lương thực của binh sĩ. Một khi không bảo đảm được hậu cần thì sĩ khí của đại quân sẽ nhanh chóng giảm xuống đáy cốc.

Chương 704 - Phá Vây

"Địch nhân chiếm ưu thế trên không trung, cho nên tần suất phóng hỏa đang càng ngày càng cao. Chắc là bọn chúng đã biết rằng chúng ta đang thiếu lương thực, cho nên muốn dùng cách này để đánh ngã chúng ta."

"Nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, sợ là chúng ta có ngụy trang doanh trướng chứa lương thảo thành doanh trướng bình thường thì cũng sẽ bị tổn thất nặng nề."

"Ta tin chắc rằng thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta, nhưng viện binh còn đang ở trên đường, trong thời gian ngắn vẫn phải dựa vào chính chúng ta."

"Hiện giờ chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp, không thể để mặc cho địch nhân đạt được âm mưu!"

Nghe xong những lời nói ý vị thâm trường của Nguyên soái Campbell, mọi người đều biến sắc. Trong quân không đủ lương thực, mọi người cũng đều biết rồi.

Số lượng vật tư mà mấy chục vạn quân viễn chinh phương bắc tiêu hao mỗi ngày chính là một con số thiên văn. Trong tình huống không có nguồn cung cấp, lại bị vây nhốt hơn một tháng, không thiếu lương thực mới là có vấn đề.

Vì giảm bớt số lượng vật tư tiêu hao, trong khoảng thời gian gần đây, các quân quan quý tộc đã không còn ăn thịt nướng nữa, mà đổi thành món hầm.

Mục đích chỉ vì để cho các thân binh ở bên cạnh có thể được ăn một bát canh thịt.

"Nguyên soái, dựa theo quy củ vào thời kỳ đặc thù, tăng thêm nguồn cung cấp thịt đi!"

Công tước Kavadia nói với vẻ mặt ý vị thâm trường.

Không còn nghi ngờ gì nữa,"tăng thêm nguồn cung cấp thịt" mà ông ta vừa nói chắc chắn là loại thịt không dễ ăn.

Thú nhân có thể ăn thịt người, ngược lại, con người cũng có thể ăn thú nhân.

Nhưng so với thú nhân thì liêm sỉ của loài người cao hơn một tí ti. Chỉ khi nào rơi vào tình trạng không thể làm gì khác thì mới có thể làm như vậy.

Từ khi đại quân bị vây nhốt, trong quân đội viễn chinh phương bắc chinh liền thành lập một đội ngũ đặc biệt chuyên xử lý thi thể của những thú nhân tử trận, nguyên nhân là vì chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Quét mắt liếc nhìn đám người, thấy không có người phản đối, Nguyên soái Campbell mỉm cười.

Chẳng qua vẻ tà dị trong nụ cười của ông ta làm cho người ta cảm thấy rùng mình.

"Cứ làm như vậy đi, sau này thịt sẽ chiếm một nửa nguồn cung vật tư."

"Vấn đề lương thực xem như tạm thời đã được giải quyết. Tiếp theo, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp tổ chức phản công."

"Thời gian lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì, có lẽ thú nhân đã quên là chúng ta cũng có năng lực phản công!"

Campbell là một vị lão soái đã mang binh mấy chục năm, từ khi bị đại quân thú nhân chặn đường thì vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Nếu như không phải mọi người ở đây có sự hiểu biết nhất định về Nguyên soái Campbell thì còn sẽ cho rằng vị thống soái nhà mình là một gã giá áo túi cơm.

Chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng tới thời khắc phản công, và cũng là thời khắc đen tối nhất của quân viễn chinh phương bắc.

Đại quân thú nhân đang tiến công với cường độ càng ngày càng cao, thương vong của quân viễn chinh phương bắc cũng càng ngày càng tăng. Đặc biệt là trong mấy ngày gần đây, binh sĩ của Ngũ Đại Hoàng tộc đã xuất hiện trên chiến trường.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, ngày mà địch nhân phát động tổng tấn công đã không còn xa nữa.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng mọi người vẫn mơ hồ suy đoán ra được, chắc là việc đàm phán giữa Vương quốc và thú nhân đã gặp phải trắc trở.

"Nguyên soái, địch nhân vô cùng cảnh giác, ngoại trừ doanh trại rải rác của những chủng tộc pháo hôi kia ra, doanh trại của Ngũ Đại Hoàng tộc đều được canh phòng nghiêm ngặt."

"Kỵ binh mà chúng ta phái ra ngoài điều tra đều thường xuyên xảy ra bất trắc, có cần..."

Không đợi Công tước Pias nói hết lời, Nguyên soái Campbell đã cắt ngang nói: "Vậy thì chúng ta cứ việc đánh những chủng tộc pháo hôi này!"

"Nhưng mà lần này phải đổi đấu pháp."

"Dựa theo tin tức mà nhân viên tình báo truyền về, Đế quốc Thú Nhân hiện giờ cũng không hề yên bình, có rất nhiều phụ thuộc chủng tộc đang tạo phản."

"Đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta, chỉ cần ly gián được quan hệ của những chủng tộc pháo hôi này và Ngũ Đại Hoàng tộc thì cuộc chiến sau này sẽ dễ thở hơn nhiều."

"Trực tiếp đánh tiêu hao với địch nhân, chúng ta liều mạng toàn quân bị diệt, kéo theo Ngũ Đại Hoàng tộc bị trọng thương nguyên khí chắc là không khó!"

Nếu như đã khó thủ thắng về mặt chiến lược, vậy thì dứt khoát chơi chiến lược đồng quy vu tận là được. Hiển nhiên, Nguyên soái Campbell đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất rồi.

Thú nhân không chịu thả quân viễn chinh phương bắc rời đi, vậy thì dứt khoát hi sinh quân viễn chinh phương bắc để trọng thương địch nhân.

Có lẽ chuyện này đối với một đám quý tộc ở đây mà nói thì có chút khó chịu; nhưng đây chính là lựa chọn tốt nhất đối với Vương quốc.

Nguyên khí trọng thương, tổn thất nặng nề, từ trước tới giờ đều không phải vấn đề. Vấn đề chân chính nằm ở chỗ chỉ có một mình mình bị trọng thương nguyên khí.

Nguyên soái Campbell rất tin tưởng vào Caesar III, ông ta tin rằng dù cho thế cục có biến ảo như thế nào thì tình hình của Vương quốc vẫn sẽ nằm trong tầm kiểm soát của Caesar III.

Cách cục chính trị cũ đã bị phá vỡ, vậy thì thành lập cách cục chính trị mới là được. Đối với trò chơi cân bằng quyền lực này, Caesar III chính là tuyển thủ chuyên nghiệp. ...

Sau khi cuộc họp quân sự kết thúc, tất cả các quý tộc đều trở về doanh trại của bản thân với tâm trạng nặng nề.

Muốn liều mạng, nhưng mà mọi người vẫn chưa sống đủ!

Đặc biệt là những quý tộc mang theo con cháu kiệt xuất của nhà mình tới đây còn thầm mắng bản thân: bị lợi ích làm cho mê muội tâm trí.

Nhét hết toàn bộ trứng gà ở vào trong một cái giỏ, chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ không có người nối nghiệp.

Nhưng hối hận thì cũng đã muộn rồi, đã tới bước này rồi, mọi người cũng chỉ có thể ứng phó một cách bị động.

Chương 705 - Phá Vây (2)

Nửa đêm, trong một vài doanh trướng vẫn đang đèn đuốc sáng trưng, các nhóm chính trị nhỏ vẫn đang tranh luận, cãi vã gay gắt.

Từ trước tới giờ, thế giới của quý tộc đều không cô độc. Càng vào những thời khắc nguy hiểm thì mọi người sẽ càng đoàn kết.

Nếu như quan sát cẩn thận sẽ phát hiện mỗi vòng tròn nhỏ này đều mang đậm tính khu vực.

Cái này là do thời thế mà ra.

Giao thông và liên lạc giới hạn phạm vi giao tiếp của mọi người, trong hầu hết thời gian, mọi người đều đã quen với việc giao dịch với các quý tộc ở xung quanh mình.

Trong vô số năm qua, thông qua việc thông gia với nhau, các đại quý tộc lân cận đã sớm trở thành người một nhà.

Mặc dù ngày thường mọi người là đối thủ cạnh tranh, nhưng trong cuộc cạnh tranh của vương quốc, mọi người lại là đồng minh chính trị.

Trong số nhiều nhóm nhỏ này, liên minh Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương là nhóm đặc thù nhất.

Trong những nhóm chính trị khác, ngoài đại quý tộc ra thì vẫn còn có vài trung đẳng quý tộc thực lực không tệ chen vào.

Chỉ có trong trận doanh của Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương là có mỗi năm nhà bọn hắn, những quý tộc Bắc Cương khác đều là thế lực phụ thuộc. Mặc dù số lượng người của bọn họ là ít nhất trong tất cả các liên minh chính trị, nhưng thực lực quân sự lại là mạnh nhất.

"Ai ở bên ngoài?"

Công tước Kavadia tức giận chất vấn.

Ở trong doanh trại của mình nghị sự mà lại có người dám tới nghe lén, quả thực là không để ông ta vào mắt.

Bốn người khác cũng tức sôi ruột, những vấn đề mà bọn họ vừa thảo luận cũng không phải chuyện tốt lành gì, nếu như truyền ra ngoài, lập tức sẽ gây ra sóng to gió lớn.

"Phụ thân bớt giận, con vừa mới nhận được một tin tức đặc biệt. Nội dung bên trong liên lụy quá lớn, con không dám tự tiện làm chủ, chỉ có thể lấy tới đây thỉnh giáo..."

Công tước Kavadia hung hăng trợn mắt nhìn xem con trai mình một cái, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Thật sự là quá mất mặt, lẽ ra ông ta sớm nên nghĩ đến, ngoài bản thân ra thì chỉ có con trai mình mới có thể giải quyết được đám vệ binh ở bên ngoài một cách dễ dàng như vậy.

"Hero, tốt nhất là tin tức mà con mang tới nên đủ lớn, nếu không ta sẽ để con phải hối hận về sự lỗ mãng của mình!"

Công tước Kavadia tức giận nói.

"Phụ thân, nội dung trong bức thư này thật sự là rất bất ngờ, cũng quá doạ người, hay là ngài đích thân xem đi!"

Trong lúc trả lời, Hero đã đẩy bức mật tín về phía trước. Vào những lúc như thế này, y thực sự không dám khiêu khích sự kiên nhẫn của Công tước Kavadia, nếu không cái mông của y sẽ thật sự nở hoa.

Chỉ trong một thoáng chốc, gương mặt vốn đang tức giận của

Công tước Kavadia đã đột nhiên biến thành kinh hãi.

Có lẽ là vì nhận ra bản thân mình đã thất thố, ông ta nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó nhìn về phía 4 vị công tước còn lại rồi nói:

"Các vị tự mình xem đi, nội dung trên bức mật tín này thật sự là không tiện nói!"

Công tước Pias là người ở gần nhất, nên bèn nhận lấy bức mật tín rồi liếc mắt nhìn qua, sau đó sắc mặt lão ta cũng lập tức thay đổi.

Không có bất kỳ câu nói nhảm nào, lão ta trực tiếp đưa bức mật tín cho Công tước Agiron ở bên cạnh.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, sau khi đọc xong nội dung trên bức thư, mấy vị công tước còn lại đều tỏ ra kinh ngạc.

"Nội dung trên bức thư này có chính xác không?

"Thú..."

Lời vừa nói ra đến khóe miệng, Công tước Agiron đã nuốt vào lại.

Nhưng mà một chữ "thú" cũng đã bại lộ rất nhiều vấn đề.

"Mặc kệ danh dự của bọn chúng có như thế nào, đối với chúng ta thì đây là một cơ hội, không phải sao?"

Công tước Pias cười lạnh nói.

Bọn họ quanh năm lăn lộn ở phương bắc, còn độc quyền đại bộ phận mậu dịch với Đế quốc Thú Nhân, mấy nhà bọn hắn làm sao có thể không có liên hệ với thú nhân được chứ?

Chẳng qua mối liên hệ này đã bị bọn họ lặng lẽ thu vào khi chiến tranh nổ ra.

So với các quý tộc khác trong vương quốc, bọn hắn đối với thú nhân là vừa yêu vừa hận. Có đôi khi hận không thể nhổ tận gốc Đế quốc Thú Nhân, nhưng cũng có đôi khi vừa lại mong thú nhân hoạt động mạnh hơn một chút.

Mọi chuyện đều là vì lợi ích, nhân tố quan trọng nhất để Ngũ đại gia tộc có thể quật khởi chính là —— chống cự thú nhân xâm lấn.

Chính vì có sự tồn tại của thú nhân, Vương quốc mới sẽ liên tục chi viện cho họ, Ngũ đại gia tộc cũng bởi vì vậy mà trở thành những quý tộc mạnh mẽ nhất trong Vương quốc.

Nếu như thú nhân không còn nữa, chỉ dựa vào sức sản xuất trong đất phong của họ, sẽ khó có thể duy trì được số lượng quân bị khổng lồ như hiện giờ.

Có lẽ không cần đến mười năm, bọn họ sẽ từ những nhà quý tộc có thực lực quân sự mạnh nhất Vương quốc rơi xuống phàm trần, từ từ biến thành những kẻ gác cửa của đại quý tộc.

Đây là suy đoán lạc quan, cân nhắc đến vô số địch nhân mà bọn họ đã đắc tội trong những năm tháng của quá khứ, có thể toàn thân trở ra hay không đều là một ẩn số.

"Đúng, là cơ hội!"

"Nhưng cũng có thể là thảm họa!"

"Khẩu vị của thú nhân cũng không nhỏ, cho dù lần này bọn chúng bị tổn thương nguyên khí thì cũng không phải là thế lực mà mấy nhà chúng ta có thể đối phó được."

"Nếu như quân viễn chinh phương bắc bị tổn thất nặng nề, tương lai sau này của chúng ta cũng sẽ không mấy dễ chịu."

"Quyền chủ đạo của Vương quốc thực sự là một miếng bánh lớn!"

Công tước Kavadia giễu cợt nói.

Tiền cảnh được miêu tả trong thư thực sự là sáng rực rỡ. Tiếc là khả năng hoàn thành quá thấp.

Muốn chưởng khống được Vương quốc Alpha thì không chỉ phải dựa vào thực lực.

Nếu như Quốc vương không đồng ý, đám quý tộc phía nam không chịu phối hợp, chẳng lẽ bọn hắn thật sự phải dùng vũ lực hay sao?

Chương 706 - Phá Vây (3)

Mặc dù đã bị trọng thương nguyên khí, nhưng thuyền hỏng cũng còn có ba cân đinh.

Một khi nội đấu bộc phát, hơi không cẩn thận Vương quốc Alpha liền sẽ suy sụp. Trong lần xâm lấn tiếp theo của thú nhân, bọn họ sẽ không còn tìm được nhiều đồng minh "thân cận" như vậy nữa.

"Bánh, có ăn hay không thì tương lai mới tính. Chỉ cần quyền chủ động nằm trên tay chúng ta, mọi chuyện liền không thành vấn đề."

"Hiện giờ chuyện mà chúng ta cần suy tính là thú nhân có ý định thả chúng ta rời đi hay không, lỡ như đây là một âm mưu nhằm vào chúng ta thì phiền phức lớn rồi."

Công tước Agiron lo lắng nói.

"Thủ lâu tất thua!"

"Trong quân đã không còn nhiều lương thực nữa, viện quân của liên minh lại chậm chạp không đến, cho dù có sử dụng thủ đoạn đặc thù thì quân viễn chinh phương bắc cũng không cầm cự được bao lâu."

"Ở trước mặt chúng ta hiện giờ chỉ có hai con đường: Hoặc là làm theo cách của Nguyên soái, lấy mạng đổi mạng với thú nhân; hoặc là nghĩ biện pháp phá vây rời đi."

"Thú nhân đã chuẩn bị thả chúng ta rời đi, vậy thì cứ thử thúc đẩy kế hoạch phá vây xem sao. Nếu như phá vây thất bại liền trực tiếp liều mạng với địch nhân."

"Dù sao cũng không cần chúng ta phải làm cái gì, thành công phá vây ra ngoài cũng chỉ có thể nói là do chúng ta may mắn."

Công tước Pias cố gắng cổ động nói.

Mặc kệ lời hứa của thú nhân có tác dụng hay không, lão ta nhất định phải thử.

So với những gia tộc khác, địch nhân vẫn còn đang giấu ở chỗ tối chờ cơ hội; Địch nhân của gia tộc Locknard đã lộ ra ngoài ánh sáng rồi.

Nếu lão ta không thể mang đội quân của mình về, chỉ dựa vào lực lượng lưu thủ trong gia tộc thì sẽ không chơi lại một nhân vật giỏi về quân sự mới quật khởi —— Hudson. ...

Lâu đài Ashes.

Những ngôi nhà thấp bé bằng đá, những tiếng va đập leng keng chính là phong cách độc đáo của thành phố cổ kính này.

Phố lớn ngõ nhỏ đều có rất nhiều người thuộc các chủng tộc khác nhau đang đi lại, cuộc sống ở đây rất yên bình, giống như là một xã hội thống nhất vậy.

Cảnh quan độc đáo này chỉ có thể được nhìn thấy trong Lâu đài Ashes, thủ đô của vương quốc Người Lùn.

Không có nhiều lý do như vậy, tất cả chỉ vì đây là trung tâm sản xuất và mua bán vũ khí lớn nhất trên lục địa Aslante.

Thiên phú của chủng tộc không phải là chuyện có thể nghịch chuyển được.

Cùng một loại nguyên liệu thô, nhưng sau khi được xử lý bởi Người Lùn thì chất lượng sẽ được cải thiện lên một cấp độ cao hơn.

Bất kỳ một vị thợ thủ công Người Lùn nào cũng đều là thợ rèn bậc thầy ở ngoại giới.

Hầu như toàn bộ các trang bị quý tộc trên đại lục đều do nơi này bán ra. Hầu hết các trang bị ma pháp cao cấp cũng đều do Người Lùn rèn đúc rồi mới lại giao cho Luyện kim đại sư lắp ráp phụ ma.

Có thể nói, không có Vương quốc Người Lùn, trình độ rèn vũ khí trên toàn lục địa sẽ giảm xuống hai bậc.

Trong thế giới hỗn loạn này, không ai có thể không nể mặt của ông trùm súng ống đạn dược.

Đương nhiên, những kẻ biến thái như Long tộc là ngoại lệ.

Những chủng tộc khác muốn làm ăn ở chỗ này thì nhất định phải tuân thủ quy củ ở nơi đây.

Thực lực của Người Lùn cũng là một nhân tố quan trọng giúp bọn họ có thể sống thoải mái như vậy.

Khác với nhân tộc binh nhiều tướng mạnh, cũng khác với Tộc Tinh Linh có số lượng cao thủ nhiều, Người Lùn dựa vào vũ khí sắc bén và áo giáp kiên cố.

Các loại tên nỏ, Ma Tinh pháo... Đều là sản phẩm đứng đầu đại lục. Khả năng tấn công tầm xa cũng là tốt nhất trên lục địa Aslante.

Mặc dù thực lực tổng hợp kém hơn nhân tộc, nhưng cũng là chủng tộc đứng đầu trên đại lục.

Một đội ngũ của Giáo Đình bước vào Vương cung của tộc Người Lùn mà không hề gây ra một chút gợn sóng nào.

Mua bán vũ khí thường đi kèm với chính trị, không phải chỉ cần có tiền liền có thể giải quyết. Mua bán lớn đều phải thảo luận về chính trị trước rồi bàn lại giá tiền.

Đại thế lực đi vương cung mua quân bị thì chẳng có gì sai. Mặc dù vua của tộc Người Lùn không thích loại trò chơi chính trị này, nhưng vì ích lợi quốc gia, ông ta chỉ có thể kiên trì đứng lên.

Nhìn cái bát lớn trước mặt, có thể thấy được lượng rượu trong đó không dưới hai pound, người phụ trách đi sứ là Giám mục Sauron liền âm thầm kêu khổ.

Đây là nghi thức tiếp khách cao nhất của Tộc Người Lùn, nhưng đó chỉ là những điều mà Người Lùn đã nói. Trong cái nhìn của người bên ngoài, đây rõ ràng là đang cố ép bọn họ uống rượu.

Cụ thể hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của Vua Người Lùn. Dù sao uống hết chính là bạn của tộc Người Lùn, còn không chịu uống chính là đang không tôn trọng Người Lùn.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như sứ đoàn của Tộc Tinh Linh, mỗi khi bọn họ đến đây, chén lớn sẽ biến thành ly rượu nhỏ, rượu mạnh cũng trở thành rượu trái cây, vô cùng ưu nhã.

"Giám mục Sauron, hoan nghênh ngài tới Lâu đài Ashes, xin hãy nhận sự tôn trọng cao nhất từ Tộc Người Lùn bọn ta!"

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại dùng một cái chén nhỏ như vậy?"

"Đối đãi với khách quý thì phải dùng chậu biết không!"

"Mau đi lấy cho ta..."

Không đợi Vua Người Lùn biểu diễn xong, Giám mục Sauron đã vội vàng ngăn cản nói: "Bệ hạ, dùng chén là được rồi."

"Thần chỉ là một gã giám mục nhỏ nhoi, không thể vượt quá địa vị, hãy để chậu lại cho những vị khách quý hơn!"

Vừa nói xong, hắn liền hận không thể vả cho mình một cái.

Quả thực là nói chuyện không biết suy nghĩ, một bát rượu mạnh lớn như vậy, uống vào sẽ phải mất mạng già.

Đáng tiếc là Vua Người Lùn lại không hề có ý định bỏ qua cho gã ta, vung tay lên nói: "Giám mục yên tâm, ngoài chậu ra thì bọn ta vẫn còn có vạc rượu."

"Nếu như một ngày nào đó Giáo Hoàng đến đây, bọn ta sẽ dùng vạc rượu lớn để chiêu đãi, đảm bảo sẽ không làm ngươi khó xử!"

Chương 707 - Phá Vây (4)

Giám mục Sauron không dám để Vua Người Lùn tiếp tục giày vò, gã ta lập tức bưng bát rượu trước mặt lên rồi uống một hơi cạn sạch.

"Đa tạ bệ hạ khoản đãi, Sauron..."

Không đợi Giám mục Sauron nói hết lời, trong bát lại được rót đầy rượu.

"Giám mục không cần khách khí. Vương quốc Người Lùn và quý Giáo Đình vẫn luôn là bạn bè."

"Vì tình hữu nghị lâu dài của hai nước chúng ta, ngươi nhất định phải uống thêm một chén nữa!"

Nghe được ba chữ "tình hữu nghị", Giám mục Sauron liền âm thầm kêu khổ. Giữa song phương xác thực tồn tại hữu nghị, nhưng đó đã là chuyện của trăm năm về trước.

Trước đó, khi Giáo Đình xưng bá đại lục, song phương cũng từng xảy ra không ít xung đột.

Chỉ cần nhìn vào cảnh tượng trước mắt thì cũng biết là tình hữu nghị giữa song phương sâu bao nhiêu rồi.

Sau khi kiên trì uống xong chén thứ hai, Giám mục Sauron liền phát hiện ra thị nữ Người Lùn đang tiếp tục rót rượu, gã ta liền trực tiếp giả say ngã xuống mặt đất.

Mất mặt thì mất mặt thôi, nếu như bản thân mình không bị say ngã thì cũng sẽ bị quá chén. Chủ động ngã xuống thì còn có thể uống ít một chút.

Chính chủ ngã xuống, hào hứng của Vua Người Lùn cũng không còn. Ông ta bền căn dặn với thị nữ: "Mau dẫn quý khách xuống dưới nghỉ ngơi!"

Sau khi đưa tiễn Giám mục Sauron, Vua Người Lùn nhìn về phía bắc của đại lục, sau đó vẫy tay gọi thân tín lại nói: "Nói cho sứ giả của thú nhân biết là ta đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều rồi."

"Nếu như muốn chúng ta tham gia hòa giải thì kêu bọn hắn tranh thủ thời gian thể hiện thành ý của mình đi, nếu không để đại biểu của nhân tộc đồng thời ra giá thì bọn hắn sẽ gặp phiền phức lớn!"

Đại diện của Giáo Đình tới thu mua tộc Người Lùn để bọn họ không nhúng tay vào cuộc chiến tranh này?

Dù sao hiện giờ Vua Người Lùn đã mặc định là như vậy.

Ngay cả khi một đại diện từ quốc gia khác đến, ông ta vẫn sẽ cho là như vậy. Chân tướng là gì đã không quan trọng nữa, chỉ cần có thể lừa được là được.

Theo Vua Người Lùn, loài người rất chán ghét, Thú nhân cũng chẳng phải hạng tốt lành gì.

Hiện giờ ông ta có khuynh hướng ủng hộ thú nhân chẳng qua là vì thực lực của nhân tộc quá mạnh. Bỏ mặc để nhân tộc tiếp tục phát triển, cuối cùng cũng sẽ có ngày tộc Người Lùn không còn nơi lăn lộn nữa.

Nếu hai bên cũng đều là đồ quỷ sứ chán ghét, vậy thì việc lần này không thể làm không công. Muốn tộc Người Lùn gia nhập hòa giải thì phải bỏ ra lợi ích thực tế. ...

"Cái gì?"

"Kêu ta mang binh đi tiếp ứng quân viễn chinh phương bắc phá vây, đây là sách lược do tên ngu ngốc nào nghĩ ra được vậy?"

Hudson không nhịn được chửi thẳng mặt.

Quân viễn chinh phương bắc tụ tập tập hợp lại để phòng thủ tại chỗ, giống như một con nhím. Thú nhân muốn ăn được con nhím này thì cũng phải chịu đau trước đã.

Cho dù là có thể tiêu diệt được quân viễn chinh phương bắc thì bọn chúng cũng phải bỏ ra một cái giá vô cùng to lớn.

Nhưng khi lựa chọn phá vây thì tình huống sẽ khác. Có lẽ sẽ có không ít kỵ binh chạy được, nhưng còn bộ binh thì phải xem Thần Hi chi chủ có chịu phù hộ hay không.

Nếu như Hudson là quan chỉ huy thú nhân, sau khi hắn chặn đường thành công liền sẽ chủ động thả đội kỵ binh rời đi, sau đó tập trung lực lượng để nuốt hết toàn bộ quân đoàn bộ binh của quân viễn chinh.

Mang binh ra ngoài tiếp ứng, nói thì đơn giản, vấn đề là nên đi chỗ nào tiếp ứng?

Khoảng cách giữa song phương không dưới năm trăm dặm, không quân của địch nhân lại đang bay đầy trời, Hudson không ngu đến mức mang theo đội quân của mình hành động ngay dưới mắt thú nhân.

Một đội ngũ hơn trăm người thì có thể lén lút chạy vào. Một đội ngũ ngàn người thì cũng có thể chia thành tốp nhỏ chui vào trong Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng hơn trăm vạn người đồng thời hành động, cho dù có chia ra thì cũng là một đám lớn, trừ phi đám Người Ưng đang bay trên trời đều bị mù.

"Bá tước Lauren, làm phiền ông chuyển lời cho bệ hạ."

"Nếu như đội ngũ phá vây của quân viễn chinh có thể chạy vào trong phạm vi trăm dặm của phòng tuyến thì ta sẽ lập tức mang binh ra ngoài tiếp ứng."

"Nếu như xa hơn, chuyện này đã vượt quá phạm vi năng lực của ta. Chỉ cần là người có một chút kiến thức quân sự cũng biết là động tĩnh do đại quân hành động gây ra lớn như thế nào."

"Tùy tiện xuất kích, sợ là còn chưa tiếp ứng được quân viễn chinh phương bắc thì quân biên phòng đã bị đánh cho tan tác rồi."

"Vương quốc không còn bao nhiêu vốn liếng, chúng ta không thể tùy hứng."

"Ta kiến nghị bệ hạ tốt nhất là nên sử dụng những thủ đoạn ngoại giao, tranh thủ hối thúc viện binh của liên minh nhân tộc!"

Hudson quả quyết cự tuyệt.

Đây là một cái hố to, hắn cũng đâu phải người ngu, biết rõ là hố mà còn nhảy vào bên trong.

"Bá tước Hudson tôn kính, Quốc vương bệ hạ cũng đang rất khó xử."

"Viện quân của Liên minh nhân tộc vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì, lương thảo của quân viễn chinh phương bắc đã không còn lại bao nhiêu. Vì tiếp tục sinh tồn, các quan quân tiền tuyến đã bắt đầu ăn thịt thú nhân rồi."

"Ngài là bậc thầy về binh pháp, chắc là cũng biết chuyện này có ý nghĩa gì."

"Dưới sự dẫn đầu của Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương, đám đại quý tộc trên tiền tuyến đã bắt đầu ép Nguyên soái Campbell thoái vị."

"Trước sức ép của quân đội, Nguyên soái chỉ đành đồng ý kế hoạch phá vây."

Nghe được lời giải thích của Bá tước Lauren, Hudson cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao một người luôn luôn anh minh như Caesar III lại đồng ý với kế hoạch ngu ngốc này rồi.

Là một quốc gia liên minh theo hình thức đầu tư cổ phần, khi các đại quý tộc trong nước đã nhất trí lập trường, thì ý nghĩ của Quốc vương sẽ không còn quan trọng nữa.

Đối với một đội quân đang bị bao vây mà nói, lâu như vậy vẫn không thấy được viện quân xuất hiện, bọn họ đang phải chịu áp lực rất lớn.

Chương 708 - Phá Vây (5)

Ai cũng biết là cố thủ chờ cứu viện đến chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng nhân tính là ích kỷ.

Những người sẵn sàng hy sinh lợi ích, thậm chí là mạng nhỏ của bản thân vì chiến lược quốc gia dù sao cũng chỉ là thiểu số.

Đặc biệt là những đại quý tộc đã bỏ ra rất nhiều vốn liếng, bọn họ không thua nổi.

Phá vây ra ngoài thì chỉ bị tổn thất nặng nề mà thôi, nhưng khả năng cao là những thành viên quan trọng có thể chạy được, dù sao cũng còn tốt hơn là ở lại chờ chết.

Năng lực bảo vệ quốc gia thì rất bình thường, nhưng chuyện bán đồng đội, dưỡng khấu thì vô cùng có thiên phú, quả thực là một đàn báo.

Điểm khác biệt duy nhất chính là địch nhân, sau lưng của Vương quốc Alpha còn có Liên minh nhân tộc làm hậu thuẫn.

Trong liên minh, những thế lực muốn Vương quốc Alpha suy sụp cũng có không ít, nhưng bọn họ lại không muốn để Vương quốc Alpha bị hủy diệt dưới móng sắt của Đế quốc Thú Nhân.

Có lẽ nếu như quân viễn chinh thất bại một lần thì viện binh của liên minh sẽ chạy đến bằng tốc độ nhanh nhất để ngăn cơn sóng dữ.

Hudson lập tức cảm thấy yên tâm. Hắn chỉ cần biết rằng Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương không dám phản bội nhân tộc là đủ rồi.

"Bá tước Lauren, ta đương nhiên là biết bệ hạ rất khó xử.

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải là ta có hiểu hay không, mà là ta thật sự không làm được."

"Đại quân đang ở nơi này, năng lực của Hudson có hạn, nếu như trong Vương quốc có người có được năng lực này, vậy thì để người đó tới đảm nhiệm chức thống soái này đi, ta nguyện ý thoái vị nhường chức."

Hudson không chút khách khí trả lời.

Chuyện hắn muốn bỏ gánh không làm cũng không phải chỉ mới xảy ra lần đầu tiên. Nếu như đổi thành một vị Quốc vương có lòng dạ hẹp hòi thì hắn đã sớm bị cuốn gói về nhà rồi.

Nhưng Hudson không quan tâm, nếu như thật sự có thể vứt hết chuyện phiền phức này để về nhà, hắn sẽ chỉ cảm thấy mừng thầm.

Công thành danh toại không dễ dàng, toàn thân trở ra lại càng khó. Càng vào những thời khắc mấu chốt thì lại càng phải "cẩu".

Nếu như mù quáng tiếp nhận nhiệm vụ vượt quá phạm vi năng lực của bản thân thì cuối cùng chỉ có thể thân bại danh liệt, hại nước hại dân.

Hudson hoài nghi rằng việc chạy tới hỏi thăm ý kiến của hắn là do aesar III cố ý làm vậy, nguyên nhân là vì để hắn đứng ra làm loại ác nhân này. . . .

"Giết!"

Trong đêm tối, quân viễn chinh phương bắc lại phát động một đợt tấn công. Để tạo cơ hội đột phá, quân đội viễn chinh phương Bắc đã phát động các cuộc tấn công mà bất kể ngày đêm.

Khác với những cuộc tập kích trước, đối tượng bị tấn công lần này đã đổi thành những chủng tộc pháo hôi của thú nhân. Trong những ngày gần đây, mỗi lần tấn công, quân viễn chinh đều sẽ để lại rất nhiều lá thư.

Nội dung được viết bằng nhiều loại ngôn ngữ của thú nhân, đều là những đoạn lịch sử đen tối của Ngũ Đại Hoàng Tộc và kích động bọn chúng phản kháng. Bọn họ còn sợ thú nhân xem không hiểu, nên đã sử dụng phương pháp tường thuật trực tiếp để viết.

"Nguyên soái, công tác chuẩn bị đã sắp xong rồi. Có lẽ những chủng tộc thú nhân này cũng đã biết được biến cố xảy ra ở hậu phương."

"Nếu như thành công thì hiện giờ chắc là đã có tác dụng rồi. Nếu như kéo dài thời gian, đợi địch nhân kịp thời phản ứng, công tâm kế sẽ mất hiệu lực."

Công tước Pias hơi kích động nói.

Đây đều là lời thật lòng, ước định với thú nhân không hề ảnh hưởng đến việc lão ta vẫn là đại quý tộc của Vương quốc. Bán đồng đội không quan trọng, nhưng lão ta còn chưa có gan để phản bội nhân tộc.

Bọn họ vẫn chưa tiết lộ một lời nào về kế hoạch đột phá cụ thể của của quân viễn chinh phương bắc. Chủ yếu là vì hai bên đã quá hiểu rõ nhau, cho nên không ai tin tưởng ai cả.

Nguyên soái Campbell nhìn đám tướng lĩnh dưới trướng một lượt, nhìn thấy trên mặt của mọi người đều đang vô cùng kích động, ông ta liền âm thầm thở dài.

"Vệ binh, lấy que gỗ ra đây."

"Phá vây cần người mở đường, cũng cần có người phụ trách đoạn hậu, loại nhiệm vụ gần như cửu tử vô sinh này, miễn cưỡng an bài cho ai thì cũng đều không công bằng."

"Trên những que gỗ này có viết rõ nhiệm vụ của mỗi người, ai rút được que gỗ viết cái gì thì sẽ chấp hành nhiệm vụ đó."

"Mọi chuyện đều giao hết cho Thần Hi chi chủ quyết định đi, vì để công bằng, ta sẽ không tham gia rút thăm. Nhiệm vụ cuối cùng còn lại, ta chỉ huy các cánh quân trực thuộc bộ chỉ huy hoàn thành."

Vốn dĩ mọi người còn muốn nhảy ra cãi vã một hồi, sau đó lại dựa theo lệ cũ là áp dụng phương pháp bỏ phiếu biểu quyết, nhưng khi nghe xong những lời này, Ngũ Đại Công Tước liền lập tức choáng váng.

Nếu như dựa vào phương pháp rút thăm thì xác suất để năm nhà bọn hắn có thể hợp tác hành động gần như bằng không. Điều này cũng có nghĩa là thỏa thuận của bọn hắn với thú nhân còn chưa bắt đầu thì đã bị phá sản rồi.

Hết lần này tới lần khác đây lại là cách làm công bằng nhất, không ai tìm ra sơ hở gì. Nếu như không có một lý do thích hợp mà tùy tiện cự tuyệt thì cũng tương đương với việc viết lên mặt mình mấy chữ: Ta có vấn đề.

Bên ngoài là đang chiếu cố cho năm nhà bọn hắn. Rút thăm đều nhờ vào may mắn, bỏ phiếu thì lại nhờ hết vào nhân mạch.

Với nhân duyên tồi tệ của bọn hắn trong Vương quốc, nếu như không phụ trách đoạn hậu thì cuộc bỏ phiếu này chắc chắn có tấm màn đen.

Nhưng nếu bọn hắn chủ động yêu cầu đứng ra đoạn hậu thì sẽ càng làm cho người ta hoài nghi hơn. Tất cả mọi người đều là lão hồ ly, bọn hắn đột nhiên trở thành người cao thượng, ai cũng biết có là vấn đề.

Năm người âm thầm liếc nhau một cái, sau đó liền tham gia vào trong hàng ngũ rút thăm, chờ mong kỳ tích giáng lâm.

Chương 709 - Phá Vây (6)

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, bọn họ không chung đội với nhau. Nguyên soái Campbell không chỉ giao nhiệm vụ mở đường và đoạn hậu, ngay cả phương hướng phá vây đều đã được vạch ra rất rõ ràng.

Có nhiều lựa chọn khác nhau như vậy, xác suất để một nhóm thế lực được phân phối ở chung với nhau cũng đã giảm đi rất nhiều.

Về mặt bản chất thì chuyện này vẫn là vì cân bằng chính trị trong Vương quốc. Ông ta lo rằng lỡ như quân đội phá vây ra ngoài đều đến từ một nhóm lợi ích thì sẽ rất bi kịch.

Hiện tại an bài như vậy, cho dù là hướng nào phá vây thành công thì trong đội đó cũng sẽ có rất nhiều thế lực.

Mọi khía cạnh đều đã được lo liệu, chỉ có nhóm năm người muốn bán đồng đội cầu sinh là bị hố khổ. Đồng thời hành động với các thế lực khác thì cũng đừng mong là thú nhân sẽ bỏ qua cho bọn hắn.

Chờ sĩ quan ghi lại nhiệm vụ của mình, Nguyên soái Campbell vung tay lên nói: "Mọi người trở về chuẩn bị sẵn sàng đi, sau khi hừng đông, chúng ta sẽ xuất phát."

"Hành động lần này, chúng ta đã không có đường lui. Hoặc là xông ra vòng vây của địch nhân, mang theo đội ngũ còn sống trở về Vương quốc; hoặc là ở lại làm bạn với đại thảo nguyên này, vĩnh viễn ngủ say ở nơi đây.". . .

Cuộc chiến phá vây thảm thiết đã được mở màn. Nhờ được sự giúp đỡ của Giáo Đình, hành động quan hệ xã hội của Đế quốc Thú Nhân cũng thuận lợi hơn nhiều.

Những dị tộc chậm chạp không nguyện ý tham gia hòa giải, một mặt là vì quan hệ ngoại giao tồi tệ của thú nhân; một mặt là đang lo nhân tộc trả thù.

Đối mặt với bá chủ đại lục, ai cũng phải nhiều nghĩ nhiều một chút. Lỡ như sau này nhân tộc muốn trả thù, những đồng minh này có chịu đứng ra giúp đỡ hay không.

Sự xuất hiện của Giáo Đình đã làm cho bọn họ bỏ qua nỗi lo này. Trong nội bộ của nhân tộc có người kéo chân sau, vậy thì còn có gì đáng sợ nữa chứ!

Ngoài bên phía tộc Người Lùn gây ra một vụ ô long ra, các chủng tộc khác trên đại lục khác, về cơ bản đều thuận buồm xuôi gió.

Hết chủng tộc này đến chủng tộc khác đứng ra tỏ ý muốn hòa giải, Liên minh nhân tộc dần dần cảm nhận được áp lực.

Bá chủ đại lục đúng là rất mạnh, nhưng bá chủ đại lục còn chưa cuồng vọng đến mức coi trời bằng vung. Đối mặt với áp lực của các tộc, ngay cả Charles III đều cảm nhận được áp lực.

Chủ đề có chấp nhận hòa giải hay không đã được đẩy lên cao trào trong Hội nghị liên minh.

Lutecia, Hội đồng liên minh.

Khi tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát, ngày càng có nhiều người trong hội nghị ủng hộ việc sử dụng biện pháp đàm phán để giải quyết vấn đề. Ngược lại thì vị lãnh tụ phản chiến phái ban đầu là Giáo Đình thì lại không ngừng kêu gào đòi chiến tranh.

"Các vị nghị viên, chúng ta là bá chủ đại lục Aslante, cho nên nhất định phải luôn duy trì uy nghiêm của mình."

"Các tộc mới vừa tuyên bố tham gia hòa giải, chúng ta liền lựa chọn ngưng chiến với thú nhân, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải bọn dị tộc sẽ nghĩ rằng: nhân tộc ta đang sợ bọn chúng!"

"Một khi tiền lệ này được mở ra, những chuyện tồi tệ như vậy sẽ xảy ra ngày càng nhiều trong tương lai."

"Ta đề nghị sử dụng một đòn mãnh liệt để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân một cách nhanh chóng, để cho các tộc khác biết rõ sự lợi hại của nhân tộc ta."

"Các tộc trên đại lục đều đang trong tình trạng năm bè bảy mảng, vốn không đáng được nhắc tới. Chúng ta cứ việc phái người thả tin tức ra ngoài, sau này kẻ nào dám ra mặt cho thú nhân thì kẻ đó sẽ bị chúng ta chèn ép. . ."

Giám mục Giám mục Montesson dõng dạc diễn thuyết đạo.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, chỉ có các quốc gia phương bắc mới lựa chọn ủng hộ đề nghị chủ chiến của Giáo Đình. Ngay cả một quốc gia luôn luôn không hợp với bọn họ là Vương quốc Alpha cũng đang đứng về phía Giáo Đình.

Vương quốc Alpha vốn còn đang lo là bọn họ hoạt động quá mạnh sẽ chọc thú nhân nổi giận rồi "giết con tin" . Nhưng bây giờ quân viễn chinh phương bắc đã bắt đầu phá vây rồi, trong tay thú nhân đã không còn đồng chíp nào nữa.

Vương quốc Alpha vẫn luôn là phe kiên định của "Diệt thú phái ", giờ phút này đương nhiên là phải dốc toàn lực thúc đẩy phương án này rồi.

Ngay cả khi có mâu thuẫn với Giáo Đình, nhưng chỉ cần hiện giờ Giáo Đình chịu chủ chiến thì mọi người có thể trở thành bằng hữu tạm thời.

"Ngài Giám mục, thế lực dẫn đầu cuộc hòa giải lần này chính là Long tộc. Ngài có chắc là mình muốn chèn ép bọn chúng chứ?"

Đột nhiên, một giọng nói cắt đứt màn diễn thuyết đầy nhiệt tình của Giám mục Montesson, còn đưa ra một vấn đề trí mạng —— Long tộc.

Trên đại lục Aslante có vô số chủng tộc, Giáo Đình chẳng sợ bố con thằng nào. Nhưng bọn họ lại một chủng tộc đã sớm dời hang ổ của mình tới nơi khác - Long tộc.

"Các hạ không cần phải nói đùa như vậy. Long tộc đã lui ra khỏi đại lục nhiều năm rồi, cô treo hải ngoại. Hiện giờ sợ là chẳng còn mấy ai biết rõ vị trí cụ thể của Đảo rồng, vậy thì làm sao chèn ép được?"

"Hiện giờ chỉ có mỗi một con rồng xuất hiện mà thôi, nó chỉ đại diện được cho bản thân nó. Làm sao có đủ tư cách đại diện cho Long tộc chứ."

Giám mục Montesson mạnh mẽ phủ định.

Vài ngày trước, ông ta vẫn còn nói là cần phải tính đến Long tộc sau lưng của con Hồng Long đó, nhưng chớp mắt một cái, hôm nay cũng xảy ra chuyện tương tự, nhưng câu trả lời lại hoàn toàn kahcs.

"Giám mục Montesson nói không sai, một con Hồng Long đúng là không đại diện được cho Long tộc, cho dù là Long vương cũng không ngoại lệ."

"Theo ta được biết, Rồng ngũ sắc không có quyền nói chuyện nhiều trong Long tộc, từ xưa đến nay, Long tộc chưa từng có tiền lệ để cho một con Rồng ngũ sắc đứng ra làm đại diện."

"Ta còn đặc biệt tham khảo ý kiến của các Long kỵ sĩ trong Vương quốc, hơn một trăm năm gần đây, trên Đảo Rồng không ban hành bất kỳ sắc lệnh nào cho thế giới bên ngoài."

"Thú nhân chỉ đang phô trương thanh thế, muốn lừa dối quá quan, cho nên không cần phải để ở trong lòng."

Chương 710 - Kịch Bản Không Đúng

Charles III vừa mới nói xong, sĩ khí của phái chủ chiến lập tức đại chấn, nhưng Giám mục Montesson lại trợn tròn mắt.

Kịch bản này không đúng nha!

Charles III vốn nên thuộc về phái phản chiến, tại sao bây giờ lại nói chuyện giúp cho phái chủ chiến vậy?

Là Quốc vương của đệ nhất Vương quốc trên đại lục, y vừa mới mở miệng, những nghị viên đi theo Vương quốc Frank lăn lộn chắc chắn sẽ lập tức thay đổi lập trường.

Phe chủ chiến vốn đang ở thế yếu thì nay lại chiếm thế thượng phong.

Giám mục Montesson bỗng nhiên cảm thấy bối rối. Đều đã thay đổi thành như vậy rồi, lão ta nên chơi như thế nào tiếp đây?

Giáo Đình ra mệnh lệnh cho lão ta theo phe chủ chiến, mục đích là để liên minh bác bỏ phương án phát động chiến tranh. Nhưng xét theo tình huống trước mắt, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không chừng các phương sẽ phải thảo luận xem nên xuất binh như thế nào rồi.

Giám mục Montesson nhìn thoáng qua đại điện của Vương quốc Alpha đang nở nụ cười ở bên cạnh, lão ta lập tức hiểu ra vấn đề.

Charles III phản chiến, đây chẳng qua là trong tình huống bình thường. Nếu như có ngoại lực tham gia, thì y vẫn có khả năng thay đổi lập trường, ví dụ như: Có người đưa ra điều kiện mà y không có cách nào cự tuyệt.

Nội dung cụ thể của cuộc giao dịch này là gì thì lão ta không biết, nhưng Giám mục Montesson biết rằng lần này xảy ra chuyện lớn rồi.

Ngay từ đầu thì lão ta đã rơi vào bẫy của địch nhân. Địch nhân đã sớm đoán được lão ta muốn quấy rối, cho nên mới cố ý sai người thả ra tín hiệu là Vương quốc Frank sẽ phản đối cuộc chiến tranh này.

Nước đổ khó hốt. Cho dù có vô liêm sỉ cỡ nào thì cũng không thể thu hồi những lời vừa mới nói được. ...

"Bắn!"

Một mệnh lệnh được phát ra, những mũi tên màu trắng gào thét lao ra như mưa, bay thẳng đến đại quân thú nhân đang cản đường.

"Nâng thuẫn, xuất kích!"

Chiếc mộc thuẫn giản dị lập tức được chống lên, đón lấy mưa tên, và từng bước áp sát về phía quân đội nhân tộc.

Vừa nhìn liền biết những kẻ địch trước mắt chính là quân tinh nhuệ của thú nhân rồi, Công tước Agiron tức giận đến mức muốn thổ huyết.

Đã nói xong là sẽ thả bọn hắn một ngựa, kết quả, chiến kỳ của mình đã được treo lên thật cao mà cũng chẳng thấy thú nhân chùn tay một chút nào.

Đi tìm thú nhân đòi một lời giải thích là chuyện không thể nào. Một khi loại giao dịch không thể lộ ra ngoài ánh sáng này bị bại lộ thì ông ta cũng sẽ tiêu tùng.

Cũng không phải chỉ có một mình bọn họ phá vây về phía đông nam, còn có Bá tước Pierce thống lĩnh liên quân của các quý tộc tỉnh Đông Nam và Tây Nam ở bên cạnh hỗ trợ.

Hiện giờ thì mọi người đang liên thủ tác chiến, không nói là nhất cử nhất động đều sẽ lọt vào trong mắt của đối phương, nhưng về mặt tổng thể thì mọi người đều sẽ quan tâm lẫn nhau.

"Hỡi các kỵ sĩ anh dũng, vì vinh quang, đi theo ta xuất kích!"

Công tước Agiron gầm lên.

Không có đường thì chỉ có thể giết ra một con đường máu.

Nhìn thấy cảnh này này, kẻ phụ trách chỉ huy đại quân thú nhân là Agustin liền âm thầm lắc đầu.

Không phải là do ông ta không tuân thủ ước định, mà là vì kịch bản đã thay đổi. Nhân tộc lại không có đặc điểm nổi bật giống thú nhân, cho dù ông ta có muốn đả kích trọng điểm quý tộc phương nam thì đám binh sĩ thú nhân dưới trướng cũng không phân biệt được người nào là quý tộc phương nam!

Nếu như phải thả quân đội của Công tước Agiron rời đi thì cũng có nghĩa là phải thả toàn bộ quân đội ở trước mắt này rời đi.

Đế quốc Thú Nhân đã gặp được đủ phiền phức rồi, nếu như lại để cho quân viễn chinh phương bắc toàn thân trở ra, không chừng tận thế sẽ thật sự hàng lâm.

"Kỵ binh xuất kích, ngăn chặn kỵ sĩ đoàn của địch nhân!"

Cuộc chiến đẫm máu bắt đầu. Hai đội quân tinh nhuệ đang va chạm rất ác liệt trên một vùng đại thảo nguyên.

Chiếc búa chiến của Công tước Agiron giống như cuồng phong quét lá rơi vậy, ba tên Kỵ binh Behemoth ở phía đối diện lập tức quét bay lên trời, phát ra những tiếng kêu thảm thiết!

Đám thân vệ thì đi sát theo sau lưng Agiron, cầm theo Ma pháp nỏ loại nhỏ để nhắm bắn bốn phía, mỗi lần bóp cò đều bốn mũi tên bay ra, sau đó liền nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết và tiếng ngã ngựa đồng thời vang lên.

Bá tước Pierce ở cách đó không xa đã vứt bỏ chiến thuẫn, hai tay đồng thời nắm chặt cây thương kỵ sĩ, đâm xuyên qua địch nhân giống như một luồng sáng, đầu thương màu bạc trắng lập tức được khoác lên mình một bộ xiêm y màu đỏ.

Chủ soái xung phong đi đầu, sĩ khí của thuộc hạ lập tức dâng cao. Bị bầu không khí này lây nhiễm, đám binh sĩ vốn còn đang lo lắng cũng dần dần trở nên khát máu điên cuồng.

Hoặc là giết ra một đường máu, hoặc là biến thành thức ăn của địch nhân, cuối cùng hóa thành... để nuôi dưỡng vùng đại thảo nguyên này.

Ngay khi đại quân phá vòng vây, Nguyên soái Campbell lập tức hạ lệnh thiêu hủy doanh trại, lửa vẫn còn đang cháy hừng hực ở sau lưng.

Sự thật đã chứng minh là công tâm chiến đã có hiệu quả. So với những cuộc chiến trước đó, tốc độ di chuyển của quân pháo hôi thú nhân rõ ràng là đã chậm chạp hơn nhiều.

Gặp phải quân đội nhân tộc chặn đường thì lập tức dừng bước giằng co, không hề có ý định tiến lên.

Bọn chúng đều đã khôn hơn rồi, thành quả thắng lợi là của Ngũ Đại Hoàng tộc, nhưng mạng lại là của bản thân.

Nhân tộc đúng là một mối đe dọa rất lớn, có thể trực tiếp nghiền ép Ngũ Đại Hoàng tộc của bọn chúng. Nhưng không phải chỉ cần đội chung một cái mũ Đế quốc Thú Nhân thì có thể cưỡng ép thay đổi bản chất của vấn đề.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất của cách chiến đấu tiêu cực biếng nhác này chính là: con số thương vong của quân đội Ngũ Đại Hoàng tộc phụ trách chặn đường trực diện đã tăng lên nhiều.

Không chỉ riêng hướng đông nam, mà tình hình ở một vài phương hướng khác cũng như vậy. Đối mặt với quân viễn chinh phương bắc đang bị hỏa thiêu hậu phương, quân đội của Hoàng tộc thú nhân phụ trách chặn đường thực sự là không chịu đựng nổi.

Trận chiến dần trở nên ác liệt hơn, hai phe tham chiến đều phải trả một cái giá thê thảm đau đớn. Không biết từ lúc nào, một vài tộc trưởng của các bộ lạc đã tập hợp lại với nhau.

Chương 711 - Kịch Bản Không Đúng (2)

"Thời cơ chín muồi rồi, các ngươi tính thế nào?"

"Tại sao lại không nói lời nào, bên phía liên minh đã phái người tới tiếp ứng chúng ta. Cơ hội chỉ có một lần, nếu như bỏ lỡ, sau này mà muốn thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn chúng thì sẽ không còn đơn giản như vậy nữa."

Tộc trưởng bộ tộc linh dương đầu bò có tính tình hung bạo nóng nảy thúc giục.

Chỉ dựa vào việc châm ngòi ly gián của nhân tộc thì sẽ không thể phân hoá được các tộc dễ dàng như vậy. Điều thực sự có ảnh hưởng cốt lõi đến bọn chúng vẫn là tổ chức nổi dậy trong Đế quốc Thú Nhân.

Vì thoát khỏi vận mệnh làm pháo hôi, sau khi các bộ tộc trải qua sự hỗn loạn lúc ban đầu đã bị ép phải ngã về phía liên minh.

Nhằm củng cố thực lực của liên minh, các thành viên của tổ chức phản loạn đã nhanh chóng đi khắp nơi kéo thú nhân nhập bọn.

Các bộ tộc trên tiền tuyến đương nhiên cũng nằm trong phạm vi lôi kéo của liên minh.

"Ngũ Đại Hoàng tộc vẫn chưa dốc hết toàn bộ quân đội vào trong cuộc chiến này, một khi chúng ta dẫn đầu chạy trốn, sợ là sẽ bị bọn chúng đánh cho không kịp trở tay!"

Một tên quái vật đầu dê có chút lo lắng nói.

Uy danh của Ngũ Đại Hoàng tộc quá thịnh, cho dù trước đó bọn chúng đã ước định là sẽ cùng nhau hành động, nhưng khi bắt đầu thì lại do dự.

"Không khoa trương như vậy, với lại còn có quân đội của Vương quốc Alpha quấn lấy bọn chúng, bọn chúng không dám truy kích đâu."

"Nếu như bọn chúng vì chúng ta mà thả cho những địch nhân này chạy trốn thì lúc đó sẽ là thời khắc tận thế của Ngũ Đại Hoàng tộc!"

Mang lão giả đầu báo giễu cợt nói.

Không phải bọn họ không nguyện ý cùng tồn vong với Đế quốc Thú Nhân, thật sự là Ngũ Đại Hoàng tộc quá hố. Bản thân bọn họ bị tổn thất nặng nề thì sẽ ra tay cắt giảm thực lực của những bộ tộc phụ thuộc.

Nếu như tiếp tục đi theo Ngũ Đại Hoàng tộc, việc chết trên chiến trường chỉ là vấn đề thời gian. Không muốn chết thì cũng chỉ có thể phản kháng.

Không thể trêu vào thì chuồn thôi.

Đế quốc Thú Nhân cương vực bao la, số lượng nhân khẩu của Ngũ Đại Hoàng tộc lại có hạn, vì vậy việc kiểm soát nơi này không quá nghiêm ngặt.

Liên minh nổi dậy đã chiếm được một lãnh thổ dễ thủ khó công ở hậu phương, trực tiếp chơi chế độ ly khai.

"Không có gì phải do dự nữa, ai đồng ý rời đi thì mang theo tộc nhân đi cùng với bọn ta."

"Những kẻ lo trước lo sau không dám rời đi, chuẩn bị tiếp tục bán mạng cho Ngũ Đại Hoàng tộc, bọn ta cũng sẽ không ngăn cản!"

"Chỉ cần không trở thành phản đồ, báo cho Ngũ Đại Hoàng tộc biết chuyện này, chúng ta vẫn còn là người một nhà."

Nữ tử Người rắn cười ha hả nói.

Tiếc là mọi người vô phúc tiêu thụ nụ cười quyến rũ này. Có mấy người vốn còn đang do dự không quyết, bây giờ đột nhiên cảm thấy linh hồn run rẩy.

Biết được bí mật mà không chịu gia nhập thì chính là một rủi ro tiềm ẩn. Chuyện có liên quan đến tính mạng của cả bộ tộc, không có người sẽ chùn tay.

"Làm đi!"

Một giọng nói thô ráp vang lên, lập tức mọi người liền hưởng ứng.

"Ha ha, tất cả mọi người đều đã đồng ý gia nhập liên minh, vậy thì chúng ta đã là người một nhà rồi."

"Đây là một phần khế ước gia nhập liên minh, coi như là do Báo Tử ta tài trợ đi!"

Đầu báo cao giọng nói.

Trong khi nói chuyện, gã đã lấy ra một con dao nhỏ rồi vạch một đường trên ngón tay, một giọt máu rơi xuống phần khế ước.

"Huyết mạch khế ước!"

Lão giả hồ tộc kinh ngạc hô lên.

So sánh khế ước bình thường thì loại khế ước dùng máu tươi làm vật môi giới này sẽ có lực ước thúc mạnh hơn.

Một khi làm trái với điều ước, không chỉ bản thân mình bị ngã nấm mốc, mà ngay cả huyết mạch hậu duệ cũng phải xong đời theo, có thể nói là đoạn tử tuyệt tôn.

"Cáo lão rất có hiểu biết, không sai, đây chính là một phần huyết mạch khế ước. Vì sau này mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, nên cần phải có một chút thủ đoạn thiết yếu này."

"Nhưng mà mọi người có thể yên tâm, phần khế ước này không những điều khoản khác, chỉ nói rõ chúng ta sẽ hợp lực để thoát khỏi ách thống trị của Ngũ Đại Hoàng tộc."

Đầu báo bình tĩnh nói.

Tất cả đều là vì lợi ích của liên minh, gã ta không thẹn với lương tâm.

Trong khi nói chuyện, gã đưa khế ước ra cho những người còn lại để bọn hắn tiến hành kiểm tra.

Phần khế ước này vốn chẳng có vấn đề, cho nên đương nhiên là sẽ không tìm ra sơ hở gì, một đám thú nhân nhanh chóng nhỏ máu lên khế ước. ...

Mặt trận phía Tây, Nguyên soái Campbell mặc áo giáp, tay trái cầm khiên, tay phải cầm trường thương kỵ sĩ, đang đứng ở phía trước trận hình, nhìn chằm chằm vào địch nhân ở trước mặt.

Bởi vì phải phóng hỏa đốt đại doanh, cho nên bọn hắn gặp được đại quân thú nhân cản đường chậm hơn những cánh quân khác một tí xíu.

"Các dũng sĩ, thời cơ để kiến công lập nghiệp đã đến. Từ nơi này lao ra ngoài, giết chết toàn bộ địch nhân ngăn cản ở trước mặt chúng ta!"

"Vì vương quốc, vì nhân tộc, vì vinh quang, xông lên theo ta..."

Ngoài miệng hô xung phong, nhưng thứ lao ra ngoài đầu tiên lại là một cơn mưa tên.

Hiển nhiên là trước đó bọn họ đã thỏa thuận từ cẩn thận, cổ vũ sĩ khí chính là tín hiệu phát xạ.

Thủ đoạn hơi bỉ ổi một chút, nhưng cơn mưa tên đánh lén này vẫn gây ra không ít phiền phức cho đại quân thú nhân đang từ đối diện xông tới.

Quan chỉ huy của thú nhân lập tức nổi giận quát: "Giết, giết sạch lũ nhân tộc hèn hạ này!"

Chỉ trong nháy mắt, hai đội quân đã va chạm với nhau. Không có bất kỳ động tác lòe loẹt nào, chỉ phát ra những âm thanh va chạm của sắt thép.

Nguyên soái Campbell không để ý đến những lời kêu gào của địch nhân, chỉ dùng cây trường thương kỵ sĩ trong tay để trả lời bọn chúng.

Quét ngang, đâm thẳng... Tất cả đều là kiến thức cơ bản trong các cuộc huấn luyện kỵ sĩ, nhưng dưới bàn tay của ông ta, cây trường thương kỵ sĩ giống như là một vật thể sống vậy, mỗi một động tác đều sẽ cướp đi tính mạng của một tên binh sĩ thú nhân.

Giống như là nghệ thuật gia, cuộc chiến tàn khốc ở trong tay ông ta đã biến thành một tác phẩm nghệ thuật.

Chương 712 - Kịch Bản Không Đúng (3)

Có lẽ đây mới là diện mục thật sự của ông lão này, lão nguyên soái ổn trọng ngày thường chỉ là một lớp ngụy trang.

Biểu hiện xuất sắc này nhanh chóng khiến cho Nguyên soái Campbell trở thành nhân vật chói mắt nhất trên chiến trường này, nhưng cũng biến thành người gây thù chuốc oán nhiều nhất.

"Nhân tộc thật sự là được trời ưu ái !"

Phương xa, Alex đang quan chiến cũng không khỏi cảm thán nói.

Từ khi đại chiến bộc phát đến nay, gã ta đã được chứng kiến rất nhiều tinh anh của nhân tộc. Mặc dù đại đa số đều chết ở trên chiến trường, nhưng không có nghĩa là những người này không ưu tú.

Dã man chiến thắng văn minh, chỉ có thể chứng minh là dã man mạnh mẽ, mà không có nghĩa là văn minh vô dụng.

Xét về lực chiến đấu cá nhân, Nhân tộc vốn chẳng được xếp hạng trên đại lục, nhưng cuối cùng nhân tộc lại là bá chủ đại lục, đây chính là mị lực của văn minh.

Mặc dù là hệ thống đào tạo gia tộc nguyên thủy nhất, nhưng ở phương diện bồi dưỡng nhân tài, nhân tộc vẫn đi trước tất cả các tộc.

Alex muốn học theo nhưng lại không có chỗ xuống tay. Hết cách rồi, số lượng nhân khẩu của tộc Behemoth thật sự là quá ít.

Trước khi chiến đấu cũng chưa tới ba mươi vạn, bây giờ thì ngay cả hai mươi vạn cũng chưa tới, không có người biết là sau cuộc chiến này sẽ còn lại bao nhiêu?

"Truyền lệnh xuống, giết chết lão già kia, không tiếc bất cứ giá nào!"

Alex lạnh lùng hạ lệnh.

Hai tộc đã giao thủ với địch nhân nhiều năm như vậy, đương nhiên là phải biết rõ những tướng lĩnh quan trọng của địch nhân.

Có thể nói, ngoài kẻ đột nhiên từ dưới đất nhô ra như Hudson, những tướng lĩnh quan trọng của Vương quốc Alpha chủ yếu tướng lĩnh, chỉ cần từng lộ mặt trên chiến trường Bắc Cương thì thú nhân đều có ghi chép lại.

Nếu chỉ xét về sức chiến đấu, Nguyên soái Campbell còn không đáng làm cho gã ta kiêng kị. Nguyên nhân chủ yếu mà gã ta muốn giết chết Campbell là vì đã nhận ra thân phận của ông ta.

Cho dù là ở bất kỳ quốc gia nào thì Nguyên soái cũng không phải là danh hiệu dễ dàng lấy được.

Đặc biệt là trong một quốc gia thường xuyên đánh trận với thú nhân như Vương quốc Alpha, chức vị nguyên soái lại càng quan trọng hơn.

Không đủ uy vọng thống soái tam quân thì cũng đừng nghĩ tới chuyện lấy được danh hiệu Nguyên soái này, đây là chung nhận thức của tất cả các quốc gia.

Giết được vị lão tướng này còn có ý nghĩa về mặt chiến lược hơn việc tiêu diệt một quân đoàn của địch nhân. ...

Một tiếng "vèo" vang lên, Nguyên soái Campbell vội vàng nghiêng người né tránh , mũi tên lướt sát qua người ông ta.

Còn kém một chút nữa, cảm giác bén nhạy lại cứu ông ta một mạng.

Nguyên soái Campbell thần nói không tốt, trực giác nói cho ông ta biết rằng mình đã bị địch nhân để mắt tới rồi.

Đang muốn thay đổi chiến trường thì một trận mưa tên đã từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó là hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tấn công mà không phân địch ta!

Sau khi ý thức được chuyện này, cây trường thương trong tay Nguyên soái Campbell múa may nhanh hơn, vật cưỡi Ma Lang ở dưới người cũng tâm hữu linh tê nhanh chóng thoát khỏi phạm vi bao phủ của mưa tên.

"Campbell, còn nhận ra ta không?"

Nguyên soái Campbell nhìn về phía gã Behemoth đang cản đường của mình, ông ta chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra là ai.

"Xem ra ngươi đã quên mất bạn cũ rồi!"

"Nhưng mà không sao, ta sẽ giúp ngươi nhớ lại."

"Lúc đó, là ngươi đã cắt đứt con đường quân sự của ta, sau đó bước lên đỉnh cao!"

Lời nói của gã đại hán Behemoth đã làm cho Nguyên soái Campbell biến sắc, ông ta không khỏi hoảng sợ nói: "Không có khả năng, không phải ngươi đã chết sao? tại sao lại còn sống đến bây giờ!"

"Ha ha..."

"Thì ra trong lòng của ngươi ta đã là người chết, khó trách ngươi có thể quên mất... Nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng, dù sao hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!"

Trong khi nói chuyện, gã đại hán Behemoth đã phát động công kích với Nguyên soái Campbell, thanh chiến đao trong tay gã đã trực tiếp bổ tới. ...

Thương Lan thành, Phỉ Thúy cung.

Sau khi cuộc chiến phá vây mở màn, đám quan chức cấp cao của Vương quốc Alpha đều tập hợp ở nơi này lo lắng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Con đường này là do bọn họ lựa chọn, cho dù hậu quả có ra sao thì họ cũng phải chịu trách nhiệm.

Ở tiền tuyến không chỉ có quân tinh nhuệ của gia tộc, mà còn có đám con cháu hậu bối mà họ xem trọng nhất.

Theo lý mà nói, tình huống tồi tệ nhất cũng chỉ là bị trọng thương nguyên khí. Binh sĩ thì chưa chắc có thể còn sống, nhưng khả năng cao là con cháu trong gia tộc sẽ quay về được.

Mặc dù đã từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng khi chuyện này bắt đầu, họ vẫn là không nhịn được mà cảm thấy lo lắng. So với quần thần thì Caesar III lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Có lẽ sự thong dong bình tĩnh này là giả vờ, có lẽ chỉ cần ông ta muốn thì có thể giả bộ cả một đời thì cũng không khác gì là thật cả.

"Bệ hạ, tin tức tốt!"

"Hội nghị liên minh nhân tộc đã chính thức đưa ra quyết định, khuếch đại quy mô cuộc chiến. Nhóm quân viễn chinh thứ hai đã được quyết định, các phương sẽ phái ra tổng cộng là một trăm văn quân."

"Khác với lần trước, lần này các thế lực lớn đã hứa sẽ lập tức ra tay tổ chức điều động ngay khi liên minh vừa ra quyết định."

"Chậm nhất là trong vòng nửa tháng là sẽ xuất binh, dự tính là trong khoảng ba tháng đến một năm thì các lộ viện quân sẽ lần lượt đến nước ta !"

Lời nói của Bá tước Francois làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ lo âu.

Lần này Liên minh nhân tộc hiệu suất cao hiếm thấy, đúng là một tin tức tốt, nhưng tiếc là tin tức tốt này không phải thứ mà mọi người muốn.

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng cảm thấy bình thường, nếu như không xác định được tin tức quân viễn chinh phương bắc đang phá vây thì sợ là hiệu suất của liên minh sẽ không cao như vậy.

Dù cho tình hình phá vây như thế nào thì Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí. Ba nước có thực lực mạnh nhất phương bắc đều bị suy yếu, nếu cứ tiếp tục kéo dài thêm nữa thì không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chương 713 - Tử Trận

Là bá chủ đại lục, nhân tộc có thể thất bại, nhưng tuyệt đối không thể lộ ra vẻ suy sụp. Cho dù đó chỉ là một dấu hiệu của sự suy sụp thì cũng không được.

Vương quốc Alpha bị trọng thương nguyên khí, việc cần làm tiếp theo chính là để cho quân tiếp viện ở giai đoạn đầu ra tiền tuyến.

Trên danh nghĩa thì quân số quân tiếp viện đầu tiên có ba mươi vạn, nhưng bởi vì một vài thế lực nhân tộc ở khoảng cách quá xa, nên vẫn còn có không ít viện quân đang đi trên đường.

Tổng số viện binh thực tế chỉ có khoảng chừng hai mươi lăm vạn người.

Lỡ như thú nhân vò đã mẻ không sợ rơi, bất chấp tất cả mà dốc hết toàn lực khởi xướng tiến công, vậy thì một chút binh lực này sẽ không đủ cho bọn chúng đánh.

Cho dù có cộng thêm tàn quân của Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey thì cũng rất khó có thể ngăn cản bước tiến của thú nhân.

Một khi bị địch nhân đột phá tuyến phòng thủ, những nước nhỏ ở phía bắc vốn không thể trông cậy vào được. Căn cơ ở phương bắc của nhân tộc sẽ bị trọng thương.

Làm bá chủ của đại lục thì sao có thể không bị ghét được chứ?

Nếu như để xảy ra chuyện bi kịch này, các tộc trên đại lục chắc chắn sẽ nhặt lên kịch bản liên thủ xâm lược.

"Bá tước Francois đã vất vả rồi. Lần này Bộ Ngoại vụ đã làm rất tốt, có tin tức tốt này rồi, cho dù chiến cục trên tiền tuyến không được như ý muốn thì cũng có thể ổn định lòng người."

Trong khi nói chuyện, Caesar III còn cố ý liền nhìn quần thần một mắt.

Quốc vương có lòng dạ rộng lượng, nhưng mà Quốc vương cũng có ranh giới cuối cùng. Bị đám đại quý tộc trong Vương quốc ép phải thoái vị, cho dù ông ta có rộng lượng đến đâu thì cũng sẽ ghi nhớ món nợ này.

Đặc biệt là loại hùng chủ như Caesar III thì lại càng coi trọng quyền uy của mình.

Ông ta vốn cho rằng mình đã áp đảo quần thần, vẫn luôn chưởng khống được Vương quốc, nhưng hiện thực là vả cho ông ta một cái tát.

Khi đám đại quý tộc này thống nhất lập trường, kẻ là Quốc vương như ông ta chẳng là cái đinh gì. Cho dù thủ đoạn chính trị có lợi hại hơn nữa thì cũng không chịu nổi quần thần thông đồng cấu kết với nhau.

Bên ngoài thì Caesar III lựa chọn biết nghe lời phải, nhưng trong thâm tâm thì lại xuất hiện một cảm giác nguy cơ nồng nặc không thể nguôi ngoai.

Quần thần thử liên thủ đã nếm được ngon ngọt, ai có thể cam đoan là sẽ không có lần sau chứ?

Mặc dù mọi người không biết ý nghĩ trong nội tâm của Caesar III, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn cúi đầu.

Theo lý mà nói, việc liên thủ cướp quyền của Quốc vương là hoàn toàn không có vấn đề, nhưng lại không có người nào có thể áp dụng vào trong thực tế.

Trong nội bộ của tập đoàn quý tộc cũng có mâu thuẫn trùng điệp, đặc biệt là gặp được vị Quốc vương am hiểu đào hố chôn bom như Caesar III, đám quý tộc của Vương quốc Alpha lập tức bị phân hoá thành nhiều nhóm lợi ích nhỏ.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng việc hòa giải giữa Gia tộc Koslow của Hudson và gia tộc Locknard là đã không thể nào làm được rồi.

Mặc dù trong giới quý tộc của Vương quốc không nhiều những gia tộc có thù truyền kiếp như thế này, nhưng những gia tộc trở mặt vì lợi ích thì lại có không ít.

Nhiều khi, không phải mọi người muốn hòa hoãn quan hệ là có thể hòa hoãn được.

Mặt mũi là một vấn đề, tín nhiệm là vấn đề lớn hơn, lợi ích lại là càng nan đề không có lời giải.

"Báo!"

"Báo!"

Giọng nói phát ra từ bên ngoài điện đã phá vỡ bầu không khí khẩn trương bên trong đại điện, cũng điều động cảm xúc của mọi người một lần nữa.

"Rốt cuộc cũng tới!"

Đám người âm thầm thở dài một hơi, mặc kệ kết quả cuối cùng có như thế nào, ít nhất là vẫn tốt hơn là phải chịu dày vò như vậy.

"Tiền tuyến cấp báo, trải qua một ngày cả đêm hỗn chiến, quân viễn chinh phương bắc đã đột phá được vòng vây đầu tiên của địch nhân."

"Nhưng lại bị tổn thất thảm trọng, rất nhiều quân đội đã bị đánh tan, trước mắt vô pháp thống kê con số thương vong."

"Đặc biệt là các sĩ quan cao tầng bị thiệt hại càng nghiêm trọng hơn, có rất nhiều tướng lĩnh cấp cao của Vương quốc, bao gồm cả Nguyên soái Campbell, đã bỏ mạng..."

Chưa nói được hết lời, tên lính liên lạc này đã lăn ra té xỉu, lúc này mọi người mới phát hiện ra là trên lưng của người này còn đang cắm một mũi tên.

"Taryn, mau ra tay cứu người!"

Để Tổng giám mục của Vương quốc ra tay cứu chữa cho một tên binh sĩ truyền tin cũng là một việc làm phá kỷ lục.

Nhưng vào những thời khắc mấu chốt này, Caesar III cũng không thèm đoái hoài tới nhiều quy củ như vậy nữa.

Muốn truyền tin trong vòng vây phong tỏa của thú nhân cũng không phải là một việc dễ dàng.

Cho dù có phái Kỵ binh Griffin ra đó thì cũng là cửu tử nhất sinh.

Sau khi tiến lên kiểm tra một phen, Tổng giám mục Taryn thi triển một chiêu Thánh Quang thuật, sau đó lại khẽ lắc đầu nói: "Cơ thể của người này hiện giờ đang rất yếu, không thích hợp cưỡng ép trị liệu, nếu không sẽ bị tổn thất rất nhiều tuổi thọ."

"Thần đã giúp y ổn định thương thế rồi, mang y xuống nghỉ ngơi trước đi! Có lẽ là phải qua mấy giờ nữa mới có thể tỉnh lại."

Hiển nhiên đây không phải là kết quả mà mọi người muốn. So với sự sống chết của một tên Kỵ binh Griffin, cái mà bọn họ muốn biết hơn chính là tin tức của tiền tuyến.

Nhưng dường như Tổng giám mục Taryn hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt tha thiết của đám người này. Hoặc là nói đã cảm nhận được nhưng lại ra vẻ không biết.

Người khác muốn thế nào, ông ta không xen vào, Taryn chỉ duy trì bản tâm của chính mình.

Cũng chính nhờ vào bản tâm này nên ông ta mới trở thành Tổng giám mục của Vương quốc.

Nếu như ông ta cũng giống như đám đại quý tộc trong nước thì Caesar III cũng không dám đẩy ông ta thượng vị.

"Mang y xuống dưới nghỉ ngơi đi!"

Caesar III nói với vẻ không hăng hái lắm.

Hiện giờ trong đầu ông ta đều là hình ảnh chiến tử của Nguyên soái Campbell.

Chương 714 - Tử Trận (2)

Bỏ tình cảm cá nhân sang một bên, Nguyên soái Campbell là thủ lĩnh quân đội của vương quốc, cũng là trụ cột quan trọng để ông ta điều khiển được quân đội của Vương quốc.

Mặc dù người làm Quân vương thì không nên ký thác hy vọng vào một người, nhưng mà lốp xe dự phòng bất kể là năng lực, hay là uy vọng cũng đều kém xa Nguyên soái Campbell .

Trong thời đại hòa bình, yêu cầu đối với năng lực chỉ huy quân sự không cao, đây cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Tiếc là hiện giờ đang trong thời chiến, Caesar III cũng không dám để cho một kẻ không đủ năng lực và uy vọng lên nắm chức vụ thống soái.

Caesar III không hề dốc hết toàn bộ lực lượng để tranh đoạt thành quả thắng lợi giống như những quý tộc khác trong Vương quốc, ông ta vẫn còn để lại một phần lực lượng.

Dù sao trong số bảy tỉnh thành được thu hồi lần này, ba tỉnh trong đó chính là lãnh địa đã từng trực thuộc vương thất. Phần bánh ga tô này đã đủ cho vương thất ăn rồi, không cần phải đi tranh với mọi người làm gì.

Dựa theo kế hoạch, chỉ cần tiêu hóa xong phần chiến lợi phẩm này, lực lượng của vương thất sẽ trực tiếp tăng lên gấp bội, quyền kiểm soát vương quốc của ông ta cũng sẽ tiến thêm một bước.

Đáng tiếc là kế hoạch không nhanh bằng biến hóa, Nguyên soái Campbell bỏ mình đã làm cho sức ảnh hưởng trong quân đội của Vương thất giảm mạnh.

Trong cuộc chiến sau này chỉ có thể ỷ lại vào những đại quý tộc trong vương quốc.

Suy cho cùng, nhân tài quân sự có thể thống soái trăm vạn đại quân không phải muốn có là có được. ...

Quốc vương đang xoắn xuýt, Hudson ở xa tiền tuyến cũng đang đau đầu. Mặc dù ngoài miệng hắn cự tuyệt gọn gàng linh hoạt, nhưng mà hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp ứng quân đội của Vương quốc phá vây rồi.

Mặc dù hắn không thể chạy ra vài trăm dặm để tiếp ứng, nhưng ở trong phạm vi trăm dặm thì hắn vẫn còn có thể đưa tay kéo được.

Dù sao cũng là lực lượng quân sự của vương quốc, có thể cứu được chút nào hay chút đó. Trong những lúc mấu chốt như hiện giờ, kiếm được thêm một tên lính thì áp lực quân sự mà sau này phải chịu sẽ giảm đi một phần.

"Belersden, ngươi nói trong nội bộ đại quân thú nhân đã xảy ra biến cố lớn?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Lính trinh sát mà hắn phái ra đều một đi không trở lại, trong đó còn bao gồm hai tên quý tộc có Ma thú phi hành. Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành nhờ Belersden đi một chuyến.

Quân viễn chinh phương bắc tổn thất nặng nề, Nguyên soái Campbell tử trận cũng không làm cho Hudson cảm thấy kinh ngạc, chỉ có chuyện nội bộ của đại quân thú nhân phát sinh biến cố làm cho hắn chú ý.

Trực giác nói cho hắn biết, đây rất có thể là một cơ hội.

"Ngươi nói lời này là có ý gì, ta là con gấu không đáng tin cậy như vậy sao?"

Belersden tỏ vẻ khó chịu nói.

Hudson vốn định gật đầu nói đúng vậy, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của gấu con thì cuối cùng hắn vẫn nhịn được.

"Nói cụ thể một chút đi, trong đại quân của thú nhân đã xảy ra biến cố gì?"

Hudson nói sang chuyện khác.

Lý trí nói cho hắn biết, không nên tranh luận với mấy thằng nhóc chưa cai sữa, nếu không thì sẽ bị nó quấn lấy suốt ngày.

"Cũng không có cái gì quá gọi là, chỉ là có một vài bộ lạc thú nhân bỏ gánh không làm, thoát ly đại quân thú nhân."

"Chắc là có khoảng chừng 1/3 tổng binh lực của đại quân thú nhân!"

"Ngoài Ngũ Đại Hoàng tộc ra, những chủng tộc bừa bộn gì cũng có, chắc là bọn chúng đã xảy ra xích mích với Ngũ Đại Hoàng tộc."

Nghe xong câu trả lời của Belersden, Hudson bị hù đến nhảy lên một cái.

Cùng lúc bỏ đi 1/3 binh lực, cho dù đều là quân đoàn pháo hôi, nhưng cũng có thể làm suy yếu rất nhiều thực lực của đại quân thú nhân.

Mặc dù quân tinh nhuệ sẽ không chịu ảnh hưởng gì, vấn đề là Ngũ Đại Hoàng tộc sẽ còn dám để cho quân đội dòng chính của mình ra ngoài liều mạng sao?

"Thú nhân không phái binh chặn đường sao?"

Hudson mong đợi hỏi.

Trong thâm tâm hắn đang chờ mong thú nhân sẽ xảy ra nội chiến. Mặc kệ là ai thắng ai thua, chỉ cần nội chiến bộc phát thì Đế quốc Thú nhân chắc chắn sẽ bị trọng thương.

"Tình huống như thế nào thì ta không biết, dù sao lúc ta vừa rời đi thì hai bên vẫn còn chưa ra tay đánh nhau."...

Không thấy được cảnh thú nhân tự giết lẫn nhau, Hudson thoáng có chút thất vọng. Nhưng chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Không có kẻ thống trị nào có thể khoan dung cho sự phản bội, hiện giờ chưa triển khai hành động quân sự là vì không kịp phản ứng, không có nghĩa là sau này sẽ không triển khai hành động quân sự.

Với tác phong của Ngũ Đại Hoàng tộc, nếu như không thanh trừ sạch sẽ đám phản nghịch này, sau này trên khắp Đế quốc Thú Nhân đều sẽ có phản cờ.

Lấy lại tinh thần, Hudson liền tập trung vào cái chết của Nguyên soái Campbell.

Thống soái tối cao của quân đội Vương quốc đã chết, đám liên quân quý tộc thì đang vội vàng chạy thoát thân, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã bị động trở thành quan chỉ huy quân sự cao nhất của Vương quốc.

Hudson thậm chí còn không biết dùng từ gì để diễn tả cảnh tượng kịch tính này. Có lẽ lúc này đám đại lão ở trong vương đô cũng đang cảm thấy đau đầu thì tình thế hỗn loạn này.

"Truyền lệnh xuống, đại quân lập tức ngừng việc huấn luyện, nghỉ ngơi hai ngày."

Đột phá được vòng vây của thú nhân chỉ là mới bắt đầu. Con đường đào vong sau này sẽ còn tàn khốc hơn, có thể thoát được kiếp nạn này hay không thì còn phải nhờ vào may mắn.

Vốn dĩ khoảng cách giữa hai bên chỉ là hơn 500 dặm, nhưng khi xét đến lúc đào vong không thể nào chỉ chạy một hướng, lộ trình thực tế có thể sẽ còn xa hơn nữa.

Khi phải đối mặt với sinh tử tồn vong, con người thường bộc phát ra tiềm lực của bản thân mình, Hudson quyết định là sau hai ngày nữa mới mang binh ra ngoài tiếp ứng.

Chương 715 - Tử Trận (3)

Sau khi do dự một chút, hắn lại nói với thị vệ trưởng: "Tom, sao chép tin tức mà chúng ta đã nhận được và gửi nó đến Vương đô."

"Nói cho quốc vương bệ hạ biết là chúng ta đang triển khai hành động tiếp ứng quan binh của quân viễn chinh phương bắc đã phá được vòng vây."

Làm nhân thần thì phải biết phép tắc. Viết thêm một bản báo cáo có thể sẽ không có tác dụng gì, nhưng nếu như viết thiếu một bản báo cáo, một lúc nào đó nó có thể trở thành tay cầm để cho các đối thủ chính trị công kích vào. . . .

Trong doanh trại của đại quân thú nhân, vừa đánh trọng thương quân viễn chinh phương bắc, nhưng trên mặt của năm vị Hoàng giả lại không nhìn thấy vẻ vui mừng nào.

Việc bị cấp dưới phản bội chắc chắn đã phơi bày những mâu thuẫn nội bộ của Đế quốc Thú Nhân ra trước mặt nhân tộc.

Có cơ hội bỏ đá xuống giếng với bị tiền bá chủ đại lục này, nhân loại há có thể không ra tay được?

"Tình huống đã xảy ra biến hóa, hình như lão già Campbell đã chết kia đã phát hiện được cái gì đó. Trong khi hạ lệnh phá vây mà còn cố ý lẫn lộn quân đội."

"Hiện giờ các thế lực trong Vương quốc Alpha đều bị thiệt hại ở các mức độ khác nhau, lợi thế của quý tộc Bắc Cương đã không rõ ràng, sau này chúng ta còn phải tăng cường nỗ lực để bóp nghẹt các quý tộc phía nam."

"Nhưng mà như thế vẫn chưa đủ, muốn làm cho Vương quốc Alpha hỗn loạn thì vẫn phải dựa vào việc có giết được Caesar III hay không. Nếu như ông ta còn sống, mấy tên nhát cáy kia sẽ không dám gây chuyện."

Alex cố ý tránh nặng liền nhẹ nói.

Vấn đề phản đồ không dễ giải quyết, tốt hơn hết là chọn vấn đề có thể giải quyết được và giải quyết nó trước.

Để đánh bại một thế lực lớn, áp lực bên ngoài thôi là chưa đủ, còn cần sự trợ giúp từ bên trong.

Để giảm bớt áp lực của bản thân, việc làm cho Vương quốc Alpha hỗn loạn đã trở thành quốc sách của Đế quốc Thú Nhân.

"Giáo Đình đã bắt đầu lên kế hoạch ám sát Caesar III rồi, vẫn luôn đang chờ cơ hội để áp dụng. Cho dù chúng ta không yêu cầu thì bọn hắn cũng sẽ làm như vậy."

"Phiền phức lớn nhất hiện giờ chính là Liên minh nhân tộc. Người của Giáo Đình vừa truyền tin tức đến nói là thế cục đã phát sinh biến hóa, phe chủ chiến trong Liên minh nhân tộc đột nhiên bột phát, bọn hắn đã không còn khống chế được tình hình nữa!"

Hùng Nhân Hoàng tức giận bất bình nói.

Khống chế được tình hình, nói một cách khác chính là: Chiến tranh sẽ còn tiếp tục.

Đối với một Đế quốc Thú Nhân đang ở trong mưa gió mà nói, tiếp tục kéo dài chiến tranh chính là một vụ thảm họa.

Không đề cập đến việc nhược điểm bị lộ ra ngoài ánh sáng. Bởi vì một khi át chủ bài được đánh ra ngoài thì sẽ biến thành minh bài.

Giáo Đình đương nhiên sẽ bị tiếng xấu nhiều hơn, nhưng mà thanh danh của thú nhân cũng chẳng hề tốt đẹp gì. Nếu như ép quá căng, người ta còn có thể miễn cưỡng tẩy trắng.

Ví dụ như: dốc hết vốn liếng để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, lấy hành động thực tế để chứng minh cho việc cấu kết giữa bọn hắn và thú nhân là do có người đang vu oan hãm hại.

Mọi người chỉ cần nhìn thấy kết quả là được, ai đi để ý chân tướng chuyện này làm gì?

"Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm, nhất định phải mau chóng giải quyết quân viễn chinh phương bắc đã phá được vòng vây, sau đó trở về thu thập đám phản nghịch trong nước."

"Nếu như không ổn định được hậu phương, khi đại quân nhân tộc giết tới cũng chính là thời khắc tận thế của chúng ta."

"Tiếc là kế hoạch dùng Long tộc để hòa giải đã bị địch nhân nhìn thấu. Nếu không Liên minh nhân tộc sẽ không dám cuồng vọng tự đại như vậy!"

Sư Nhân Hoàng gần như gầm thét nói.

Vất vả lắm mới đến lượt ông ta lên làm lão đại, nhưng còn chưa được hưởng được mấy ngày lành thì đại quân nhân đã giết tới.

Nếu sớm biết các tộc trên đại lục nhát gan như vậy, ông ta sẽ không mù quáng phát động cuộc chiến tranh này, làm cho các tộc nhân lâm vào cảnh nguy hiểm.

Nhân tộc không phải đối thủ của các tộc trên đại lục + Long tộc, tiếc rằng các tộc trên đại lục thì còn có động lực để liên thủ, nhưng Long tộc thì tuyệt đối không.

Đối với toàn bộ chủng tộc trên đại lục mà nói, vị trí bá chủ đại lục cao hơn toàn bộ lợi ích, nhưng Long tộc là một ngoại lệ.

Tranh đoạt không gian sinh tồn?

Với số lượng tộc nhân ít ỏi kia của Long tộc, Đảo rồng đều là đất rộng rồng hiếm. Ngay cả khi mỗi một con rồng đều chiếm núi làm vua thì vẫn còn có 99% đất đai là vô chủ.

Tranh đoạt tài nguyên?

Vô cùng tiếc nuối, chẳng có bao nhiêu món bảo vật có thể lọt vào mắt của Cự Long.

Về phần kim tệ, đó chẳng qua chỉ là thú vui hằng ngày. Nếu cần thì chỉ cần chạy ra ngoài cướp một vụ là được, không cần phải vì một chút đồ vật này mà phát động một trận chiến không có ý nghĩa.

Long tộc không tham gia, các tộc trên đại lục liên hợp lại thì thực lực vẫn sẽ hơn nhân tộc. Nhưng loại ưu thế này đã không còn rõ ràng như vậy nữa.

Bởi vì khuyết đi sự tín nhiệm, lại bị nhân tộc ngăn cách ở các nơi, cho dù mọi người có muốn liên hợp lại thì cũng khó.

Đế quốc Thú Nhân chính là tài liệu giảng dạy phản diện. Bởi vì muốn làm người lãnh đạo liên minh các tộc, cho nên hiện giờ bọn chúng đang bị xã hội vả cho sấp mặt.

Có lẽ hiện giờ các tộc trên đại lục cũng muốn kéo bọn hắn một tay. Nhưng mà khi lập trường của nhân tộc trở nên kiên định thì một chút lực lượng này của bọn họ là không đủ.

Đây là di chứng của việc không có quan hệ ngoại giao tốt đẹp, không có một chủng tộc nào muốn nhảy ra đối nghịch với nhân tộc để cứu vớt Đế quốc Thú Nhân.

Hiện giờ cả đám đều đang hô hào hòa bình, cái gọi là gây áp lực, cùng lắm chỉ giống như Tộc Người Lùn và Tộc Tinh Linh vậy, chỉ tuyên bố: Trong lúc chiến tranh, cấm bán vũ khí cho nhân tộc.

Hoặc là tiến thêm một bước, học tập tộc Bán Thú Nhân và Man Tộc, trực tiếp đình chỉ mậu dịch với nhân tộc.

Chương 716 - Tiếp Ứng

Trong nền kinh tế lãnh chúa phong kiến tự cung tự cấp, một áp lực nhỏ như vậy rõ ràng là không thể khiến Liên minh Nhân tộc phải sợ hãi.

Nếu như đổi "đình chỉ mậu dịch" thành "uy hiếp chiến tranh" thì cục diện bây giờ sẽ khác.

"Quân viễn chinh phương bắc đã bị đánh tan, hiện giờ đã không còn là uy hiếp với chúng ta nữa. Để nâng cao hiệu suất, sau này chúng ta nên chia ra hành động đi!"

"Để kỵ binh lại tiếp tục đuổi giết tàn quân, bộ binh về nhà giải quyết đám phản nghịch trong nước trước. Nếu như kéo dài thời gian, không chừng đám phản đồ bên dưới sẽ động thủ với tộc nhân của chúng ta!"

Ưng Nhân Hoàng lo lắng nói.

Cùng là thú nhân của Ngũ Đại Hoàng tộc, nhưng cũng có phân chia mạnh yếu. Tộc Người Ưng có thể lấy được địa vị Hoàng tộc là vì bọn chúng đã hại chết toàn bộ đối thủ cạnh tranh.

Là lực lượng không quân duy nhất có hệ thống trong Đế quốc Thú Nhân, cho nên địa vị của bọn chúng rất đặc biệt. Đây là cơ hội để thành lập một liên minh với tứ đại hoàng tộc khác, tạo ra một cách cục Ngũ Đại Hoàng tộc cộng trị.

Một khi phản quân hạ thủ với tộc nhân trong nước, các thành viên già trẻ trai gái trong Tứ Đại Hoàng tộc khác cầm vũ khí lên thì cũng có được sức chiến đấu kha khá, nhưng tộc Người Ưng thì không.

Người Ưng mà không bay được lên trời thì thực lực chỉ tầm trung hoặc tầm thấp trong hàng ngũ thú nhân mà thôi. Chơi không lại phản quân cũng không có gì kỳ lạ.

"Vậy thì chia binh ra vậy! Nhưng trong lúc truy kích nhớ phải cẩn thận một chút, đừng tới quá gần tuyến phòng thủ của địch nhân."

"Tướng thủ thành hiện giờ của Vương quốc Alpha là Bá tước Hudson, năng lực dụng binh của người này như thế nào, chắc là mọi người cũng biết rồi."

"Có trong tay mấy chục vạn quân phòng thủ, ở trong cứ điểm nhịn hơn một tháng mà cũng không thấy có động tĩnh gì, hơn phân nửa là đang âm mưu chuyện gì đó."

"Nếu như lại cộng thêm bại binh, sợ là quân đoàn kỵ binh tinh nhuệ cũng có thể bị hắn nuốt hết nếu như không chú ý."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cảnh báo mọi người.

Không phải ông ta thích nhúng tay vào việc của người khác, mà là hiện giờ Ngũ Đại Hoàng tộc cần phải đồng tâm hiệp lực. Nếu như tiếp tục nội đấu, sớm muộn mọi người cũng sẽ xong đời.

. . .

Trên đường đào vong, Công tước Kavadia đã không còn giữ được hình tượng cao cao tại thượng ngày thường nữa, thay vào đó là một khuôn mặt tiều tụy.

Bọn họ không thuộc đối tượng trọng điểm bị đại quân thú nhân truy sát, nhưng không có nghĩa là thú nhân không truy sát bọn họ. Ý nghĩ của đám Hoàng giả thượng tầng không đại diện cho suy nghĩ của những binh sĩ thú nhân bên dưới.

Đều là quân đội nhân tộc, gặp thì cứ giết là được. Đám binh sĩ thú nhân tầng dưới chót sẽ không quan tâm những binh sĩ này là tư quân của quý tộc nào.

Sau khi liên tục tránh thoát ba lần ám sát của địch nhân, Công tước Kavadia cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc. Tiếc rằng chuyện này chỉ là một hy vọng xa vời, hiện giờ mà ngủ thì sẽ vĩnh viễn nằm lại ở nơi này.

"Đến chỗ nào rồi?"

Công tước Kavadia nhìn thoáng qua sắc trời rồi quan tâm hỏi.

"Nơi này là tỉnh Okoro, đã nằm trong phạm vi lãnh thổ của vương quốc. Chỉ là khu vực này đã bị lũ thú nhân hủy hoại hoàn toàn, tuyến phòng thủ của chúng ta vẫn chưa được mở rộng tới nơi này."

"Tính khoảng cách thì thành phố gần nhất nằm trong tầm kiểm soát của Vương quốc chỉ còn cách chúng ta chưa đến ba trăm dặm."

"Có lẽ lúc này đội quân tiếp ứng đã bắt đầu hành động. Sớm nhất là vào ngày mai, chúng ta sẽ có hy vọng chạm mặt với quân tiếp ứng."

Sith vội vàng trả lời.

Gã chưa bao giờ bỏ qua cơ hội để thể hiện ở trước mặt phụ thân của mình. Cho dù gã biết rõ làm vậy sẽ rất dễ đắc tội với người khác, nhưng Sith đã không quan tâm được nhiều như vậy.

Gã ta là con riêng, muốn cái gì thì bản thân gã phải đi tranh. Đặc biệt là trong tình huống không thể lăn lộn được trong tỉnh Đông Nam nữa, gã lại càng phải chứng minh năng lực của bản thân.

Chuyện đáng mừng duy nhất chính là đối thủ cũ Hudson bay lên rất nhanh, lúc này mới chỉ chia tay được một năm rưỡi mà đã uy danh lan xa. Không có gì phải xấu hổ khi thua một đối thủ như vậy.

Dưới sự cố gắng tranh thủ của Sith, Công tước Kavadia vốn dĩ đã từ bỏ gã ta, nay lại dần thay đổi cái nhìn.

Dù sao cũng là kết tinh tình yêu của ông ta, chỉ cần bản thân Sith có năng lực, ông ta vẫn hy vọng rằng đứa con trai này có thể lăn lộn được tốt hơn.

Bị thiệt thòi một lần cũng không sao. Chỉ cần có thể học được bài học từ trong đó, có thể đứng lên một lần nữa là được.

Sith cũng không chịu thua kém, trong những ngày này đi theo bên cạnh ông ta, gã ta biểu hiện vô cùng xuất sắc, thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả con trai trưởng.

Đáng tiếc là hạn chế về mặt thân phận không phải chỉ cần dựa vào sự nỗ lực là có thể bù đắp được. Mặc dù Công tước Kavadia rất xem trọng đứa con trai này, nhưng ông ta vẫn phải tuân thủ quy tắc trò chơi.

"Đừng nên ôm quá nhiều kỳ vọng vào quân tiếp ứng, có thấy Griffin bay trên đầu chúng ta không, hành tung của chúng ta đã bị quân phòng thủ phát hiện ra rồi."

"Nhưng gã quý tộc đang đóng quân ở đó lại là Bá tước Hudson, là một nhà quý tộc phương nam. Cho dù là phải cứu viện thì hắn cũng sẽ đi cứu người một nhà trước!"

Hero ở bên cạnh tức giận nói.

Y chẳng có một chút hảo cảm nào đối với người anh trai hờ này. Song phương lại còn có xích mích, cho dù là ở trước mặt Công tước Kavadia thì hai người vẫn cãi vã không ngừng.

Lời nói vừa rồi thoạt nhìn như đang chỉ trích Hudson, nhưng thực tế lại đang âm thầm ném đá về phía Sith.

Trong thời khắc nguy nan, tiếp ứng binh sĩ Vương quốc phá vây vốn không phân chia trận doanh. Nhưng có một loại tình huống là ngoại lệ, đó chính là địch nhân.

Cho dù có lấy đại cục làm trọng thì cũng không thể nào hy vọng người ta tới tiếp ứng cho địch nhân của mình. Không đâm cho một đao đã là có liêm sỉ lắm rồi.

Chương 717 - Tiếp Ứng (2)

"Đủ rồi, Hero. Vào thời khắc Vương quốc nguy nan như lúc này, ta không hi vọng sẽ được nghe lại những lời nói phá hư sự đoàn kết này một lần nữa."

Bá tước Hudson là cột trụ của vương quốc, sao có thể bởi vì một chút việc nhỏ mà không quan tâm đến lợi ích của Vương quốc chứ!"

Công tước Kavadia không nhịn được cảnh cáo nói.

Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, con trai đấu đá, kẻ sốt ruột nhất chính là người làm cha như ông ta.

Còn về chuyện Hudson có phái viện binh đến tiếp ứng hay không, trong lòng Công tước Kavadia cũng không chắc chắn lắm. Nhưng trên mặt thì nhất định phải nói: Có viện binh!

Một đường đào vong đến bây giờ, sau lưng bọn họ chỉ còn sót lại 7000-8000 người, sĩ khí quân tâm đã rơi xuống đáy cốc.

Vào thời điểm này, nếu như không nói ra một vài tin tức tốt để cổ vũ sĩ khí, sợ là con đường đào vong sau này không có cách nào đi tiếp?

Có lẽ là vì nhận thức được bản thân lỡ lời, sắc mặt của Hero hơi đỏ lên. Nhưng y lại nhìn Sith với ánh mắt càng khó chịu hơn.

Trong thoáng mơ hồ, trong đầu y nảy sinh ra một ý nghĩ mượn đao giết người. ...

"Xuất chinh!"

Hudson ra lệnh một tiếng, ba quân đoàn kỵ binh được chắp vá lung tung này liền bắt đầu cuộc hành trình đi tiếp ứng.

Đám sĩ quan quý tộc ở lại hậu phương thì đang vô cùng phiền muộn.

Loại chuyện lặt vặt như tiếp ứng này thì điều quan trọng nhất chính là hiệu suất.

Và kỵ binh, một người hai ngựa, càng thích hợp với nhiệm vụ này hơn bộ binh.

Vì kiếm ra càng nhiều kỵ binh, Hudson đã hạ một quân lệnh cực kỳ bi thảm —— tạm thời điều động chiến mã của các sĩ quan quý tộc.

Trong khi đi tác chiến ở Vương quốc Alpha, các quý tộc đều có thói quen mang theo quân bị và ngựa. Ngoài quân thường trực của vương quốc ra, ngựa và vũ khí mang theo bên mình đều là tài sản riêng của các lãnh chúa quý tộc.

Trong tình huống bình thường, nếu như chủ soái truyền đạt quân lệnh này thì sẽ làm cho đám quý tộc sĩ quan phản ứng.

Thực ra thì sau khi Hudson truyền đạt quân lệnh cũng từng bị phản ứng. Nhưng một chút chuyện nhỏ này không làm khó được hắn.

Không mượn cũng không sao, trực tiếp điều động vào trong quân đoàn kỵ binh để tham dự nhiệm vụ tiếp ứng cứu viện lần này là được.

Hoặc là cho mượn chiến mã, hoặc là cả người lẫn ngựa đồng thời đi chấp hành nhiệm vụ. Cho dù trong lòng có bao nhiêu ủy khuất thì mọi người cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Từ chối chấp hành nhiệm vụ cứu viện là chuyện không tồn tại.

Hầu như toàn bộ các đại quý tộc trong Vương quốc đều đang ở trong đội ngũ phá vây này. Phản đối cứu viện thì sau này cũng đừng hòng lăn lộn trong giới quý tộc của vương quốc nữa.

"Ngài Bá tước, chúng ta cứ gióng trống khua chiêng ra ngoài như vậy, sợ là sẽ làm kinh động đến địch nhân đó?"

Jose lo lắng nói.

Là con dê gánh tội trong chiến dịch Dacias, sau khi vị Bá tước cung đình này vừa về nước liền phải hứng chịu vô số hỏa lực của người thân của các quý tộc đã bỏ mạng.

Dưới áp lực của ngoại giới, Caesar III chỉ có thể nhốt ông ta vào ngục, và tước luôn tước vị trên người.

Tất cả mọi người đều biết rằng ông ta đang gánh tội thay cho Vương tử. Cho nên sẽ không cần phải chịu khổ về thể xác.

Trên danh nghĩa là hỏi tội, nhưng thực tế là được vương thất bảo vệ, ăn ngon uống sướng.

Ngay cả Caesar III đều đã đích thân chạy tới viếng thăm và trấn an.

Xét về phương diện thu mua lòng người thì Caesar III vẫn luôn làm rất tốt. Cho dù Jose bị đẩy ra làm con dê thế tội thì cũng không hề sinh ra lời oán giận.

Đời sống vật chất có sung túc đến đâu cũng không chịu nổi sự mệt mỏi. Cuộc sống mọt gạo dù có tốt đến đâu thì cũng không phải là mong muốn của ông ta.

Quý tộc cần tôn nghiêm, không ai muốn trên lưng mình phải mang theo tiếng xấu để sống nửa phần đời còn lại cả!

Cũng may người là lão đại như Caesar III đủ ý tứ, hứng chịu toàn bộ áp lực để cho Jose có thêm một cơ hội để tẩy trắng.

Chẳng qua so với trước đó là phó soái của quân viễn chinh, thì hiện giờ ông ta chỉ là phó quan của Hudson, thân phận địa vị khác nhau một trời một vực.

"Làm kinh động đến bọn chúng là được, nếu như không hấp dẫn ánh mắt của thú nhân thì người của chúng ta làm sao chạy được?"

"Xuất binh cứu viện không có nghĩa là chúng ta phải đi cứu từng người một. Hấp dẫn binh lực của địch nhân, tạo ra cơ hội cho quân viễn chinh phương bắc rút lui cũng có thể đạt được mục đích!"

Hudson cười ha hả giải thích nói.

Hắn có thể đối xử tử tế và ôn hòa với một tên cấp dưới như vậy đương nhiên là có nguyên nhân. Vương quốc Alpha không thiếu nhân tài, chỉ thiếu những nhân tài mà hắn có thể chiêu mộ được.

Đại đa số con cháu của đám đại quý tộc trong Vương quốc đều có năng lực không sai, chỉ cần lịch luyện mấy năm sẽ là một nhân tài ưu tú.

Tiếc là những nhân tài này lại chẳng có quan hệ gì với Hudson. Bây giờ cùng lắm thì hắn chỉ có thể chiêu mộ được một vài đứa con trai thứ của các tiểu quý tộc, hơn nữa còn là tiểu quý tộc đang sa sút.

Hết cách rồi, có rất nhiều vị trí bị bỏ trống sau trận đại chiến này. Các thế lực lớn trong nội bộ Vương quốc đều đang âm thầm chiêu mộ nhân tài.

Với số vốn có trong tay,"Thẻ đánh bạc" mà Hudson có thể đưa ra còn kém rất rất xa so với sức hấp dẫn của những thế lực uy tín lâu năm.

Jose xui xẻo chính là mục tiêu mà Hudson muốn đào góc tường nhất. Tiếc là Caesar III không cho hắn có cơ hội áp dụng, Jose cũng chưa mất niềm tin vào Vương thất.

Có lẽ một loạt hành động này là do Caesar III cố ý làm cho thuộc hạ của mình nhìn thấy, nhưng mọi người đều bị dính chiêu này.

Đừng nói đến đạo đức giả hay không đạo đức giả, mọi người chỉ quan tâm đến việc Quốc vương đã làm gì. Cho dù là đang diễn trò, nhưng chỉ cần có thể tiếp tục diễn thì đó chính là sự thật.

Chương 718 - Tiếp Ứng (3)

So với nguồn tài nguyên mà Vương thất sở hữu, những thứ mà Hudson có thể lấy ra hoàn toàn không đáng được nhắc tới. Từ đầu đến giờ hắn đều không có cơ hội nói về việc chiêu mộ.

Hiện giờ không phải là lúc thích hợp để đào chân tường, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không còn cơ hội. Cho dù Jose không phải là một nhà quân sự tài năng hàng đầu thì ông ấy cũng là một nhà chiến lược hàng đầu.

Nhân tài cấp cao hiếm có, một khi gặp phải thì không có lý do gì để bỏ qua.

Không đào được nhân tài của Caesar III, chẳng lẽ ngay cả nhân tài của Caesar IV cũng không đào được sao?

Theo Hudson được biết, Vương tử điện hạ đối với Jose có rất nhiều ý kiến. Một khi y thượng vị, Vương thất sẽ không có chỗ cho Jose nữa.

Còn về phần di chứng khi làm như vậy, Hudson vốn không hề để ở trong lòng. Trước khi còn ở Công quốc Mosey thì hắn đã đắc tội với Vương tử rồi, bây giờ có đắc tội thêm một lần nữa cũng không sao.

Nói một câu không dễ nghe, không có bao nhiêu đại quý tộc có quan hệ tốt với Vương thất cả. Không phải đang phát sinh ma sát ở chỗ này thì cũng chính là đang xảy ra xung đột ở chỗ kia.

Chỉ là Vương quốc tự có một hệ thống xử lý xung đột của riêng mình, tất cả mọi người đều đấu đá với nhau trong quy tắc trò chơi. Có đôi khi quốc vương cường thế, có đôi khi các quý tộc cường thế, giống như là một cây cầu bập bênh vậy.

Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương chính là ví dụ tốt nhất, trước đó hố cho vương thất "Sml", nhưng chẳng phải bọn họ vẫn còn tiêu dao tự đến bây giờ sao.

Nếu như không gặp được Caesar III, sợ là bọn họ sẽ còn phách lối hơn nữa. Quý tộc vốn là những kẻ mà chỉ cần cho họ một chút ánh sáng thì họ sẽ xem mình là Thần Hi chi chủ. . . .

Quân biên phòng khẽ động đã lập tức làm cho lính trinh sát Người Ưng chú ý, sau đó phần chú ý này lại nhanh chóng đến tay của chủ soái quân đội.

Chẳng qua tình hình hiện giờ có chút đặc thù, quân đội của Ngũ Đại Hoàng tộc vẫn chưa thống nhất được quan chỉ huy, vẫn còn đang trong tình trạng quân đội của ai thì người nấy thống lĩnh.

Nói cho đúng là quân đội của Tứ Đại Hoàng tộc, một chút kỵ binh này của Hùng Nhân tộc có thể không cần tính vào.

Dù rằng chỉ có quân đội của tứ tộc nhưng thú nhân vẫn chiếm được rất nhiều ưu thế. Vấn đề duy nhất là binh lực của bọn chúng quá phân tán.

Chủ yếu là đoán sai thực lực trong tay Hudson, thú nhân vốn cho là Hudson cùng lắm chỉ có thể điều động được hơn một vạn kỵ binh, nhưng bọn chúng không ngờ là hắn có thể tập trung toàn bộ chiến mã của các thân vệ quý tộc lại.

"Lính trinh sát đang làm ăn cái gì? Tại sao địch nhân đột nhiên có thêm hai vạn kỵ binh vậy?"

Thân vương Butzweig gần như gào thét chất vấn.

Cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt, vốn cho rằng thời cơ báo thù rửa hận đã tới, nhưng không ngờ là kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Đối với Kỵ binh Behemoth mà nói, chiến tích lấy một chọi mười đã xảy ra rất nhiều rồi, nhìn mãi cũng thành quen.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải xem đối thủ là ai, lần trước hơn tám nghìn Kỵ binh Behemoth mà còn bị Hudson mang theo hơn ba vạn kỵ binh nhân tộc đánh cho trọng thương nguyên khí.

Bây giờ chỉ dựa vào ba ngàn Kỵ binh Behemoth trong tay gã ta mà chạy đi đối chiến với hơn ba vạn kỵ binh nhân tộc thì quả thực là đang tặng đầu người.

Còn về sự tồn tại của kỵ sĩ đoàn, Thân vương Butzweig đã trực tiếp bỏ qua.

Nếu chỉ xem mặt ngoài, Hudson điều động thân vệ của quý tộc thì cũng tương đương với người tu luyện, ngay cả áo giáp cũng có đủ.

"Điện hạ, hiện giờ có truy cứu những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, hay là chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn đi!"

"Giảm tốc độ truy kích, bỏ qua cục xương cứng này, ném cho Sư Nhân tộc hoặc là Ngân Nguyệt Lang tộc gặm đi."

"Đợi đến khi song phương lưỡng bại câu thương thì chúng ta mới nhảy ra thu thập tàn cuộc!"

Clark cố gắng khuyên nhủ.

Mỗi thời mỗi khác.

Thời gian quay về chậm một bước, Thú Hoàng chi vị bụi bặm đã lắng xuống, cuộc sống hiện giờ của Thân vương Butzweig cũng chẳng dễ chịu gì.

Đối thủ cạnh tranh thượng vị, không thanh tẩy những kẻ thất bại như bọn hắn là vì Alex đang lấy đại cục làm trọng.

Nếu như bây giờ bọn hắn lại gây ra chuyện gì thì chẳng khác nào mang đao bỏ vào trong tay kẻ địch cả.

Chuyện liên quan đến hoàng quyền là không có chỗ cho sự dịu dàng.

Nhìn tình cảnh hiện giờ của Thân vương Butzweig là biết, quân đoàn bị tổn thất nặng nề không chỉ không được bổ sung kịp thời, mà còn phải nhận trách nhiệm truy sát tàn quân của quân viễn chinh phương bắc.

Mặc cho giết được bao nhiêu địch nhân thì cũng đương nhiên. Nhưng một khi gặp phải trắc trở thì cũng là đã có sẵn tội danh.

"Làm như vậy không tốt lắm đâu! Địch nhân vô cùng gian xảo, hiện giờ mọi người lại đang chia binh truy kích quân viễn chinh phương bắc, binh lực cơ động trong tay cũng không nhiều."

"Hay là mời bọn họ liên thủ, sát nhập lại để đánh cho địch nhân một đòn đau!"

Thân vương Butzweig có vẻ hơi khó khăn nói.

Là một vị quân nhân, gã vẫn có mấy phần ranh giới cuối cùng. Biết rõ là xương cứng, còn cố ý để đồng đội đi gặm, chuyện này không phù hợp với nguyên tắc của gã ta.

"Điện hạ, vào những lúc như thế này, tốt nhất là chúng ta đừng nên làm gì cả, coi như cái gì cũng không biết."

"Có đôi khi chỉ cần không sai thì đã là công!"

"Tham gia quá nhiều, lỡ như sau này phát sinh biến cố, chúng ta cũng khó từ tội lỗi."

"Đặc biệt là với thân phận hiện giờ của ngài, không thích hợp để ngoi đầu lên. Không có mệnh lệnh của hoàng đình, tự tiện tổ chức liên hợp quân đội của bốn tộc hành động, sợ là vị kia sẽ không cao hứng."

"Nếu như ngài lo lắng, vậy chúng ta liền cố ý để cho quân đội nhân tộc đi chệch hướng với đại quân tiếp ứng là được."

Clark vội vàng khuyên.

Chương 719 - Đánh Cờ

Đại quân tiến lên, ven đường nhặt được không ít bại binh, đội ngũ lớn mạnh nằm ở trong tầm tay, nhưng trên mặt Hudson lại tràn đầy phiền muộn.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi địch nhân chạy tới tiến công nữa thôi, kết quả lại chờ được. . . Không nhắc tới cũng được, uổng công hắn chuẩn bị nhiều tên nỏ như vậy.

Vì chuẩn bị số trang bị này, Hudson đã sử dụng toàn bộ thủ đoạn, hắn thường xuyên viết báo cáo gửi đến Vương đô, giải thích lợi và hại của chuyện này.

Nếu như tổng kết lại thì đã có thể biên soạn được một cuốn « luận về ý nghĩa quan trọng của ma pháp nỏ loại nhỏ trong cuộc chiến với kỵ binh ».

Tập trung lực lượng của Vương quốc mới làm ra mấy ngàn chiếc ma pháp nỏ loại nhỏ này, hắn còn định dạy cho địch nhân một bài học, tiếc là đối phương không cho hắn cơ hội.

Sau khi nếm qua một lần thua thiệt, kỵ binh Behemoth không dám manh động, thống soái của Sư Nhân tộc và Ngân Nguyệt Lang tộc cũng không phải người ngu. Biết địch nhân khó đối phó, trong tình huống binh lực trong tay không đủ, bọn họ sẽ không chạy tới quyết chiến.

Trong hai ngày này gần đây, những kẻ chạy tới gây thêm phiền phức cho đại quân của hắn đều là không quân Người Ưng. Tam Đại Hoàng tộc khác đều đang bận truy sát quân viễn chinh phương bắc và tập hợp những đội ngũ bị tách ra.

Ngay cả khi Hudson chủ động đưa tới cửa thì người cũng chỉ tránh đi. Muốn chơi đánh lén thì phải giải quyết đám không quân Người Ưng đang ở trên đầu trước rồi tính!

Không giữ được quyền khống chế bầu trời thì làm cái gì cũng khó. Lần này hắn đã hiểu được lý do tại sao quân viễn chinh phương bắc có được đại bộ phận chủ lực của Vương quốc Alpha mà lại vẫn bị động như vậy rồi.

Vấn đề không nằm ở chỗ có cố gắng hay không. Mà bởi vì nhất cử nhất động của đại quân đều nằm ngay dưới mí mắt của địch nhân, muốn làm một chút gì đó, nhưng còn chưa kịp áp dụng thì đã bị người ta phát hiện rồi.

Khi toàn bộ chiến lược, chiến thuật đều không hiệu quả, song phương liền sẽ bắt đầu so kè nhau bằng thực lực. Trong tình huống như vậy mà còn có thể phân hoá đại quân thú nhân, tạo cơ hội cho đại quân phá vây, Nguyên soái Campbell cũng rất là lợi hại rồi.

Đáng tiếc là vị lão nguyên soái này đột nhiên chết đi, nếu không Hudson nhất định sẽ tới bái phỏng ông ta một chút.

Hudson mơ hồ cảm nhận được một tia vết tích của âm mưu. Trong tình huống bình thường, bên cạnh chủ soái đại quân đều có cao thủ thủ hộ, xác suất phá vây thành công là rất lớn.

Cho dù có bại lộ thân phận ở trên chiến trường thì cũng có thể miễn cưỡng phá vây, giết ra một con đường máu rồi lập tức rời đi, căn bản không có chuyện dừng lại tại chỗ.

Xác suất trùng hợp gặp phải cao thủ thú nhân và bị ngăn chặn gần như là bằng 0.

"Bị người một nhà bán đứng?"

Ý nghĩ này vừa sinh ra, Hudson liền không dứt ra được. Liêm sỉ của các quý tộc bị lưỡng cực phân hoá vô cùng nghiêm trọng, có đôi khi rất cao, có đôi khi lại thấp đến dọa người.

Vì suy yếu Vương thất, bọn họ hoàn toàn có khả năng bán đứng hành tung của Nguyên soái Campbell.

Huống chi ngoài bọn họ ra thì vẫn còn có một số tổ chức thần bí cũng có thể trở thành hắc thủ. Ví dụ như: Thất Nguyệt hội mà Hudson đã từng tiếp xúc.

Hung thủ của vụ ám sát lớn lần trước được phía chính thức công bố là thú nhân và Thất Nguyệt hội. Đây không phải là đẩy trách nhiệm, hai thế lực này chắc chắn là có tham dự vào.

Nếu đã có thể cấu kết với nhau một lần thì sẽ có lần thứ hai.

Bản thân của Thất Nguyệt hội chính là những quý tộc phương bắc đang thất bại trong cuộc đấu tranh, dù có suy sụp như thế nào thì cũng sẽ có được một chút quan hệ nhân mạch. Có thể có được một vị trí trong quân đội cũng chẳng phải là chuyện kỳ lạ gì.

"Ngài Bá tước, quân đoàn trưởng Kettler cầu kiến."

Lời nói của vệ binh làm cho Hudson hơi sững sờ. Hắn suýt chút nữa là quên mất dưới trướng của mình vẫn còn có một thành viên của Thất Nguyệt hội.

Mặc dù "Kettler" là bị động gia nhập Thất Nguyệt hội, nhưng y cũng là thành viên của Thất Nguyệt hội. Hiện giờ đến Bắc Cương, Thất Nguyệt hội muốn kiếm chuyện, không chừng có thể sẽ liên lạc với Kettler.

"Mang y vào đi!"

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Nhưng vẻ u sầu giữa hai đầu lông mày đã bại lộ tâm tình hiện giờ của hắn. Trực giác nói cho hắn biết, chuyện này còn lâu mới kết thúc. . . .

"Ngài Bá tước, tôi vừa mới nhận được một phong mật tín. Tên Long Hi kia muốn tôi thuyết phục ngài ra tay với Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương, để báo món nợ máu năm đó."

"Trong thư bọn chúng còn nói Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương có cấu kết với thú nhân, việc kích động đại quân phá vây lần này chính là do thú nhân chỉ thị cho Ngũ Đại Công Tước làm như vậy."

Trong khi nói chuyện, Kettler đưa bức mật tín cho Hudson. Hai bàn tay đang run rẩy đã chứng minh sự bàng hoàng trong nội tâm y.

Thất Nguyệt hội được thành lập là nhằm báo thù hướng Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương. Nếu nhìn từ góc độ này, Hudson và bọn họ nên tính là người chung đường mới phải.

Nếu như lật xem gia phả, không chừng mọi người còn là thân thích vào mười mấy đời trước nữa.

Điểm khác biệt duy nhất là bọn họ lựa chọn tiềm phục ở Bắc Cương để tìm kiếm cơ hội báo thù, còn Gia tộc Koslow lựa chọn xuôi nam, hoặc là nói thành viên dòng chính ở Bắc Cương đều ngủm hết rồi, chỉ còn lại một vài chi mạch ở phía nam may mắn còn sống.

Hudson đọc nội dung trên bức mật tín, sắc mặt không có biến hóa gì. Ngũ đại hào môn Bắc Cương có liên hệ với thú nhân cũng chẳng phải là bí mật gì.

Hai bên buôn lậu mậu dịch nhiều năm như vậy, nếu như không có liên hệ thì mới thực sự là có vấn đề.

Bán đồng đội để đổi lấy một con đường sống cho bản thân cũng là chuyện bình thường. Đừng nói cái gì nguyên tắc, việc có liên quan đến sinh tử tồn vong, chẳng có mấy người có thể bình tĩnh được.

Chương 720 - Đánh Cờ (2)

Nếu như so với thao tác của tập đoàn quan binh Liêu Đông trong lịch sử thì bọn họ đã được xem là có điểm mấu chốt rồi. Chỉ kích động đại quân phá vây, mà không nội ứng ngoại hợp làm phản đồ đâm người một nhà một đao.

"Không đủ chứng cứ nha!"

Hudson không nhịn được phàn nàn.

Quý tộc chưa bao giờ thiếu lịch sử đen tối, hầu như tất cả đại quý tộc đều có một đống chuyện thối nát dưới mông. Chỉ cần không mở nắp ra thì cũng đồng nghĩa với không tồn tại.

Muốn dùng những chỗ bẩn này để đả kích địch nhân thì vấn đề lớn nhất chính là —— "Chứng cứ" .

Nếu như trong tay có chứng cứ hoàn chỉnh, chọn một thích hợp rồi lấy ra, mạnh như Ngũ đại hào môn Bắc Cương cũng sẽ không chịu được.

Thật đáng tiếc, tư liệu mà Thất Nguyệt hội nắm được chỉ có thể chứng minh Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương từng có liên hệ với thú nhân.

Loại tội danh này đặt trên thân người bình thường thì sẽ bị tịch thu tài sản, cả nhà đều bị liên lụy. Nhưng đặt ở trên thân của những đại quý tộc này, cùng lắm chỉ là bị chỉ trích một chút mà thôi.

Có lẽ vì thấy được điểm này nên Thất Nguyệt hội mới lựa chọn mạo hiểm tìm Hudson hợp tác, nhân cơ hội này để hạ độc thủ với con cháu của Ngũ Đại Gia Tộc.

Hỏa cầu lóe lên, bức mật tín lập tức hóa thành tro bụi.

"Chuyện này ngươi coi như chưa từng xảy ra. Nếu như bọn chúng lại liên hệ với ngươi thì cứ nói cho bọn chúng nói: Rủi ro quá lớn, ta không có hứng thú tham dự."

"Nếu là bọn chúng dây dưa thì người cứ từ chối thẳng, nói là: chưa có được tín nhiệm của ta, cho nên không có nhiều quyền lên tiếng."

Hudson lạnh lùng nói.

Thất Nguyệt hội muốn tìm Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương báo thù, hắn cũng vui khi thấy cảnh này, nhưng nếu muốn hắn chủ động tham gia vào thì thôi miễn đi.

Chỉ riêng gia tộc Locknard đã đủ để hắn đau đầu rồi, nếu như lại có thêm vài kẻ địch nữa, vậy thì hắn thật sự là không có cách nào lăn lộn được.

Quyền cao chức trọng, binh nhiều tướng mạnh chỉ là một loại giả tượng. Về bản chất thì căn cơ của Hudson vẫn rất mỏng, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ sụp đổ.

Đội quân dưới trướng này là do hắn tạm thời tìm ra, bọn họ nghe theo mệnh lệnh của hắn cũng chỉ vì hắn là quan chỉ huy quân sự tối cao của Vương quốc, không có chuyện trung thành với hắn.

. . .

Trên con đường đào, quân viễn chinh phương bắc đã sớm tán loạn không còn hình dáng. Rất nhiều người đều đã chạy loạn khắp bốn phương tám hướng, có thể sống đến bây giờ đã xem như mạng lớn.

Ở trong mắt thú nhân, quý tộc và bình dân đều là nhân tộc, mà chỉ cần là nhân tộc thì chính là đối tượng để bọn chúng tàn sát. Cùng lắm thì khi truy kích quý tộc phương bắc sẽ cố tình bỏ qua.

Một đường đuổi trốn tới bây giờ, liên quân quý tộc của tỉnh Đông Nam đã là mười không còn một.

Cái gì mà cường binh của tỉnh Đông Nam, bất kỳ một quận nào cũng đều là quân tinh nhuệ, đây quả thực là đang nói nhảm.

Khi thật sự giao chiến với thú nhân thì mọi người mới ý thức tới thực lực chênh lệch giữa song phương. Đừng nói là so với quân tinh nhuệ của thú nhân, cho dù là so với quân đội bình thường ở Bắc Cương thôi thì bọn họ cũng đã bị chênh lệch không nhỏ rồi.

Quân đội quân Wright biết chiến đấu, nhưng đó là nhờ vào năng lực chỉ huy quân sự mạnh mẽ của "Thần Cung kỵ sĩ", thay một vị thống soái khác, nên như thế nào thì vẫn là như thế ấy.

Mặc dù ngoài miệng không ai dám nói gì, nhưng trong thâm tâm thì mọi người đều đang chỉ trích Bá tước Pierce.

Biết rõ Hudson có năng lực như vậy mà còn ném hắn sang Công quốc Mosey, không phải đang cố ý hố đồng đội sao?

Kẻ xui xẻo rút trúng thăm chính là tên Sith kia, muốn đi thì cũng nên đẩy gã ta đi. Nếu như không phải Bá tước Pierce có tư tâm, cố ý thả nước, kẻ làm quận trưởng như Sith sẽ không đi được.

Trong cái nhìn của rất nhiều quý tộc, nếu như để "Thần Cung kỵ sĩ" ở lại liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam thì bây giờ đã là một cảnh tượng khác.

Liều mạng với thú nhân thì không được, năng lực của mọi người đều có hạn. Nhưng nếu bàn về năng lực ôm bắp đùi thì bọn họ mình chẳng kém ai.

Nghĩ tới những vị Nam tước, Kỵ sĩ lúc trước đi theo Hudson xuất chinh hiện giờ đã có thể lăn lộn thành quân đoàn trưởng, bọn họ liền cảm thấy muộn phiền không thôi.

Là hàng xóm cũ, cả đám đều đều biết rất rõ quân đoàn quận Wright lúc đầu, quân biên phòng uy danh hiển hách hiện giờ, là mặt hàng gì.

Trơ mắt nhìn xem những kẻ không bằng mặt dần dần trở nên nổi bật, mà bọn họ thì đang bôn ba đào mệnh, trong lòng liền chất chứa vô tận oán khí.

Bá tước Pierce cũng cảm thấy rất phiền muộn về loại biến hóa này. Lão ta vốn cho rằng mình đã an bài một nhiệm vụ chịu chết cho Hudson, không ngờ rằng kẻ đáng chết thì không chết, những người tự nhận là an toàn như bọn họ lại bị đẩy vào đường cùng.

Một đường đào vong đến giờ, Phi Hồng kỵ sĩ đoàn đại danh đỉnh đỉnh dưới trướng của lão ta đã giảm hơn một nửa quân số. Tư quân của những quý tộc khác cũng bị thiệt hại nặng nề, có thể nói là mười không còn một.

Có thể kiên trì được đến bây giờ là vì đội ngũ đi theo này không có người bình thường.

Đám nông nô binh hoặc là bị chôn vùi dưới đồ đao của thú nhân, hoặc là trên con đường chạy trốn thì bị lạc rải rác trên đại thảo nguyên mênh mông.

"Ngài Bá tước, tin tức tốt! Phía trước năm mươi dặm xuất hiện một đám lớn kỵ binh treo cờ của Bá tước Hudson, quân đội tiếp ứng đến rồi!"

Lời nói của lính trinh sát làm cho những người đào vong sáng mắt, nhưng thần sắc lại lập tức phai nhạt đi.

Viện binh đúng là đã đến rồi, nhưng không phải là viện binh mà bọn họ mong muốn.

Đều có xuất thân từ tỉnh Đông Nam, mọi người vốn có một chút tình hương hỏa, nhưng mà tình cảm không hơn được lợi ích.

Gia tộc Koslow muốn quật khởi thì sẽ không tránh khỏi chuyện phải khuếch trương địa bàn. Nhưng mà toàn bộ đất đai trong tỉnh Đông Nam đều đã có chủ hết rồi.

Chương 721 - Đánh Cờ (3)

Nếu Hudson muốn tối đa hóa lợi ích sau cuộc chiến thì cũng chỉ có thể tiễn bọn hắn lên đường. Nếu như đổi vị trí với Hudson thì bọn họ cũng sẽ làm như vậy.

Có lẽ trong thâm tâm vẫn còn có chút không đành lòng trực tiếp hạ độc thủ, nhưng thấy chết không cứu thì chắc chắn là không có gì phải do dự.

"Các ngươi đã tiếp xúc với Bá tước Hudson rồi sao?"

Bá tước Pierce hỏi với vẻ mặt âm trầm.

Lý trí nói cho lão ta biết, có lẽ có thể Hudson có thể chứa được những trung tiểu quý tộc khác, nhưng người làm lão đại như ông ta chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của đối phương.

"Vẫn chưa!"

Binh sĩ phụ trách điều tra trả lời bằng giọng run rẩy.

Cho dù có phản ứng chậm thế nào thì tên binh sĩ này cũng biết bản thân mới vừa nói lời không nên nói. Nhưng mà y thực sự không hiểu, viện binh đã ở gần ngay trước mắt rồi, tại sao sắc mặt của đám quý tộc lão gia này lại còn âm trầm đến đáng sợ như vậy.

Nghe được câu trả lời này, thần sắc của Bá tước Pierce hơi hòa hoãn một chút, phất phất tay nói: "Được rồi, nơi này không có chuyện của ngươi, đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Bầu không khí lại khẩn trương lên, cả đám đều đang đợi sự lựa chọn của Bá tước Pierce.

"Sau khi nghỉ ngơi một chút thì chúng ta tiếp tục lên đường. Chắc là đám kỵ binh thú nhân ở sau lưng cũng đã nghĩ ngơi gần đủ rồi."

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, sau này vẫn còn phải đánh một trận ác chiến nữa."

"Mọi người cũng không cần phải quá hoảng sợ, quân đội tiếp ứng mà vương quốc phái ra cũng không chỉ có một, chúng ta sẽ nhanh gặp được những đội còn lại thôi."

"Số lượng truy binh ở phía sau cũng không tính là quá nhiều, chỉ cần có mấy ngàn quân lực gia nhập thì chúng ta sẽ không cần sợ bọn chúng nữa."

"Các ngươi cũng đã nhìn rõ trên đường tới đây rồi. Địch nhân vẫn luôn né cố tính tránh thương vong, thú nhân đã không chịu nổi thiệt hại nữa!"...

"Báo!"

"Ngài Bá tước, phát hiện một đội quân phá vây ở phía trước năm mươi dặm, hư hư thực thực là liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, trước mắt đang bị đại quân thú nhân truy sát."

Nghe được tin tức này, không khí đều trở nên ngưng trọng. Cả đám đều nhìn chằm chằm Hudson, giống như trên mặt hắn có dính thứ gì vậy.

"Phái người đi thông báo cho bọn họ một tiếng, cho dù là đội quân nào thì cũng phải ở yên tại chỗ chờ cứu viện."

"Truyền lệnh xuống, nghỉ ngơi tại chỗ, sau hai giờ, đại quân sẽ nhổ trại xuất phát."

"Các ngươi cũng đi xuống chuẩn bị đi, đừng nên chậm trễ thời gian cứu viện."

Hudson mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Đám thủ hạ người nào người nấy đều há miệng rất to như hình chữ O, rõ ràng là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bị nuốt vào.

Đợi đám thủ hạ rời đi hết, chỉ có hai vị huynh trưởng là Nelson và Evola ở lại. Hiển nhiên là bọn họ cũng đang cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Hiện giờ nơi này không có người ngoài, muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi! Không cần phải che giấu!"

Được Hudson ra hiệu, người không giữ được bình tĩnh đầu tiên chính là Evola, y không nhịn được hỏi: "Hudson, chúng ta thật sự phải đi cứu bọn họ sao?"

Một đàn sư tử không chứa được hai con sư vương.

Tỉnh Đông Nam đã chú định là chỉ có thể có một người lão đại. Gia tộc Koslow làm kẻ đến sau, hoặc là lựa chọn rời đi tìm cơ nghiệp khác, hoặc là khiêu chiến với Gia tộc Dalton.

So với việc tiếp tục khởi nghiệp gian nan thì rõ ràng là tỉnh Đông Nam mà hắn đang phát triển càng có sức hấp dẫn hơn.

Nếu đơn thuần xét về tình hình kinh tế, tỉnh Đông Nam có thể sánh với bốn tỉnh thành ở phía bắc cộng lại, đây là dựa trên tình hình lãnh địa đã phát triển.

Với thực lực hiện giờ của Gia tộc Koslow, vốn không có năng lực phát triển ở phương bắc. Cho dù toàn bộ chi mạch đều không tiếc giá cao đầu tư vào, cùng lắm cũng chỉ phát triển được một quân ở phía bắc.

Có lựa chọn tốt hơn, kẻ đần mới có thể lựa chọn đến phương bắc phát triển. Cùng một chi phí đầu vào, Hudson cũng có thể sử dụng nó để phát triển vùng đầm lầy.

Trải qua nhiều năm như vậy, thu hồi tổ địa đã sớm trở thành khẩu hiệu đoàn kết lực lượng hướng tâm của gia tộc. Ngoài thế hệ trước ra, những thành viên thế hệ tuổi trẻ đều không thích Bắc Cương.

Hiện giờ cơ hội tới rồi, chỉ cần thấy chết không cứu, ngồi yên nhìn Gia tộc Dalton xảy ra bất trắc, Gia tộc Koslow chắc chắn có thể thuận thế mà lên.

Còn về các quý tộc trong nội bộ tỉnh Đông Nam, chỉ trách bọn họ đen thôi. Hơn nữa, với tư cách là một phe phái chính trị mới, Hudson cũng cần một nơi để an trí tiểu đệ của mình.

Có thể nhân cơ hội này để mượn đao giết người, thanh tẩy toàn bộ nội bộ tỉnh Đông Nam, quả thực là thời cơ hoàn mỹ.

"Nói nhảm, ta đã hạ mệnh lệnh rồi, chẳng lẽ còn có thể đổi ý hay sao?"

Hudson không chút khách khí trả lời.

Những lời thiếu dinh dưỡng như vậy mà cũng có thể hỏi ra, hắn vô cùng hoài nghi là phần đầu của Evola vẫn còn chưa dậy thì hoàn toàn.

Nhiều khi, hắn đều đang nghĩ, mọi người đều cùng một cha một mẹ sinh ra, tại sao trí thông minh lại chênh lệch đến như vậy.

Lão đại Nelson thì đều là tâm nhãn, mặc dù bị giới hạn giáo dục từ nhỏ, bị hạn chế tầm nhìn, nhưng năng lực tổng thể cũng không tệ lắm.

Nhưng đến phiên Evola thì lại phát triển theo một hướng cực đoan khác. Cái gì đều có thể động võ thì sẽ không động não, quả thực là một gã mãng phu.

"Hudson, cơ hội tốt như vậy, nếu như bỏ lỡ, sau này mà muốn có cơ hội như thì hơi. . ."

Không đợi Nelson nói hết lời, Hudson đã cắt ngang: "Cơ hội và nguy hiểm luôn luôn song hành cùng nhau."

"Ta cũng muốn thấy một Gia tộc Dalton suy sụp, nhưng không phải là hiện giờ, càng không thể dùng chuyện này để làm cho bọn họ suy sụp."

"Trong đội quân này cũng không chỉ có người của chúng ta, mà còn có rất nhiều người của thế lực khác, trong đó còn bao gồm người của Gia tộc Dalton."

Chương 722 - Đánh Cờ (4)

"Trước mắt bao nhiêu người như vậy, nếu như ta tìm mượn cớ qua loa để cự tuyệt xuất binh cứu viện thì hai anh cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Hơn nữa, cho dù Gia tộc Dalton thật sự xong đời thì chúng ta liền có thể nuốt hết những lợi ích mà bọn họ để lại sao?"

"Đừng có nằm mơ nữa!"

"Nội tình của Gia tộc Koslow chỉ đủ để chèo chống một nhà trung đẳng quý tộc đã là cực hạn rồi. Hiện giờ mỗi tiến lên một bước thì chúng ta đều sẽ gặp được vô số trở ngại."

"Càng vào những lúc như thế này thì chúng ta lại càng phải cẩn thận hơn. Đặc biệt là ở trước mặt lợi ích thì lại càng phải biết khắc chế."

"Chuyện mà những đại quý tộc khác có thể làm được không có nghĩa là bây giờ chúng ta cũng có thể làm. Chúng ta là thành viên mới gia nhập, trước khi có thể dung nhập vào trong vòng tròn và thành lập mạng lưới quan hệ của mình thì điều quan trọng nhất chính là yên phận!"

"Những thứ không nên đụng thì chúng ta nhất định không được đụng! Nếu như đụng vào, lúc đó chính là thời khắc tận thế của Gia tộc Koslow chúng ta."

"Phải biết là từ khi Vương quốc được thành lập đến nay, vẫn chưa có một vị tiểu quý tộc nào có thể một đường leo lên trở thành một nhà đại quý tộc. Những cơn sóng gió chập trùng của đại quý tộc đều chỉ xảy ra trong nội bộ giữa các đại quý tộc."

"Hai anh cảm thấy bọn họ sẽ hoan nghênh chúng ta gia nhập vòng tròn này sao?"

Bánh tuy lớn, nhưng tiếc là răng của Gia tộc Koslow không tốt. Muốn nuốt toàn bộ tỉnh Đông Nam chỉ với một ngụm thì quả thực là rắn nuốt voi.

Ngay cả khi liên quan quý tộc tỉnh Đông Nam đều bị tiêu diệt, lực lượng mà người ta để lại trong hang ổ cũng đã đủ để kéo theo Gia tộc Koslow làm đệm lưng rồi.

Loại "Lực lượng" này không chỉ có thực lực quân sự, mà còn bao gồm sức ảnh hưởng chính trị và quan hệ nhân mạch.

Chỉ cần chịu trả giá đắt, với quan hệ nhân mạch của những quý tộc uy tín lâu năm thì có thể dễ dàng kéo được một đống viện binh.

Những viện binh này có thể là người trong nước, cũng có có thể là người nước ngoài. Quý tộc trong Vương quốc Alpha đã bị trọng thương nguyên khí, nhưng không có nghĩa là quý tộc trong toàn bộ quốc gia loài người đều bị trọng thương.

Những cự đầu giống như Gia tộc Dalton, sức ảnh hưởng đã sớm không còn giới hạn trong Vương quốc Alpha nữa, mà còn có không ít nhân mạch ở các quốc gia khác trên đại lục.

Nếu như mạng lưới quan hệ không đủ mạnh thì không thể thực hiện thương mại hàng hải xuyên quốc gia được.

Ngay cả át chủ bài của người ta cũng chưa thăm dò rõ ràng, Hudson không dám tùy tiện động thủ. Cho dù là muốn âm thầm hạ độc thủ thì cũng chỉ có thể tiến hành trong bóng tối.

Trước khi chưa dung nhập vào trong vòng tròn của đại quý tộc, Hudson nhất định phải là một nhà quý tộc vĩ đại đức cao vọng trọng, không thể để lại nhược điểm nào cho ngoại giới. . . .

Ven hồ Tuyết Nguyệt, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam một đường bôn ba đến đây thì vẫn bị kỵ binh thú nhân bắt được cái đuôi.

Khoảng cách giữa song phương đã bị rút ngắn còn không đủ mười dặm, có thể nói, chỉ thú nhân xung phong một cái là có thể đuổi kịp.

Nhưng đột nhiên có hai tên kỵ binh nhân tộc từ phương xa chạy đến. Người còn chưa tới, nhưng giọng nói lại truyền trước một bước.

"Quân đội phía trước nghe đây: Chúng tôi phụng mệnh của Bá tước Hudson để thông báo cho các ngươi cố thủ tại chỗ, viện binh chẳng mấy chốc sẽ đến!"

Nghe được cái tin tức, Bá tước Pierce không hề cảm thấy nhẹ nhõm nào, ngược lại còn tràn đầy ghét bỏ.

Bộ binh trong liên quân là chạy không lại kỵ binh,"Cố thủ tại chỗ chờ cứu viện", nghe vào chẳng có sơ hở nào.

Nhưng điều kiện tiên quyết là: Song phương có thể tín nhiệm lẫn nhau.

Nhưng thứ mà song phương thiếu nhất hiện giờ lại là tín nhiệm.

Ai sẽ ngu ngốc đi cứu địch nhân của mình chứ?

Cho dù là bất đắc dĩ, nhất định phải xuất binh cứu viện, vậy thì cũng sẽ hành động tiêu cực biếng nhác.

"Ta là tổng chỉ huy liên quân tỉnh Đông Nam - Bá tước Pierce. Trước khi các ngươi xuất phát, đại quân cứu viện đã lên đường chưa?"

Sau khi Bá tước Pierce tự báo thân phận liền hỏi một câu. Tên lính liên lạc không biết hàm nghĩa trong lời nói nên đã thành thật trả lời: "Đại quân đang nghỉ ngơi, sau hai giờ nữa sẽ xuất phát."

Trong tình huống bình thường, nghỉ ngơi hai giờ sau xuất phát là chuyện bình thường.

Dù sao con người cũng không phải máy móc, trước khi đại chiến ít nhiều gì cũng phải để binh sĩ khôi phục lại trạng thái một chút. Lại không có chuyện gì khẩn cấp, bày trận cố thủ tại chỗ, kéo dài mấy giờ cũng có thể nói thông.

"Quay về nói cho Bá tước Hudson biết là bọn ta sẽ ở chỗ này chờ hắn, kêu hắn tăng tốc đi."

Bá tước Pierce nói với một nụ cười trên môi.

Chỉ là vẻ mất tự nhiên nơi khóe miệng làm cho nụ cười của lão ta trông tràn đầy sự giễu cợt. Tiếc rằng chuyện này không là thứ mà hai tên lính liên lạc có thể hiểu được.

"Ngài Bá tước tôn kính, chúng tôi nhất định sẽ chuẩn lời của ngài tới cho Bá tước Hudson."

Nói xong, hai người liền không có chút nào do dự trực tiếp phóng ngựa rời đi.

Bá tước Pierce nhìn hai người lính liên lạc biến mất ở chân trời, quay đầu nhìn thoáng qua đám sĩ quan quý tộc ở sau lưng rồi nói: "Các ngươi cũng đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi rồi."

"Viện binh còn đang nghỉ ngơi, sau hai giờ nữa mới xuất phát. Xét đến khoảng cách giữa đôi bên, nhanh nhất là ba tiếng thì chúng ta có thể gặp nhau."

"Vì rút ngắn thời gian gặp mặt, chúng ta cũng không thể ở đây chờ đợi. Truyền lệnh xuống, để đại quân tăng tốc độ tiến lên, mau chóng tụ hợp với viện binh!"

Ngoài miệng thì nói là tụ hợp, nhưng quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra con đường mà Bá tước Pierce lựa chọn lại có "một chút xíu" sai lầm với hướng mà lính liên lạc rời đi.

Phương hướng là thứ mà chỉ cần sai "một chút xíu" thì khoảng cách sau này sẽ sai "cả đống xíu".

Chương 723 - Đánh Cờ (5)

Không còn nghi ngờ gì nữa, Pierce không tin là Hudson sẽ đến cứu viện mình. Chuyện hố đồng đội trên chiến trường cũng không chỉ xảy ra một hai lần trong quân đội Vương quốc.

Nếu như thật yên tại chỗ cố thủ chờ cứu viện, lỡ như Hudson giở trò, cố ý mang theo quân đội đi chệch hướng một chút xíu, không đến được địa điểm dự định trong thời gian đã định cũng là chuyện bình thường.

Việc lạc đường ở một nơi xa lạ như vậy thật sự là quá bình thường. Hậu quả nghiêm trọng nhất chỉ đơn giản là đổ hết trách nhiệm lên người một binh sĩ đã "chiến tử" nào đó.

Biết rõ Hudson có thể sẽ mang đội ngũ đi chệch hướng, Bá tước Pierce quyết định sẽ phụ trợ cho hắn. Trải qua một hồi phân tích, lão ta quả quyết lựa chọn một con đường có khả năng gặp nhau ở giữa đường cao nhất.

Hết cách rồi, cho dù lão ta có chướng mắt Hudson như thế nào. Trước khi không gặp được những đội viện binh khác của vương quốc, đội ngũ này chính là cọng cỏ cứu mạng của bọn họ.

Chỉ cần dẫn đại quân thú nhân đến trước mặt quân biên phòng, lúc đó Hudson sẽ không còn ngồi xem náo nhiệt được nữa. Nhưng Bá tước Pierce vẫn bài xích chuyện hai quân chạm mặt.

Mọi chuyện đều vì lợi ích, thân phận hiện tại của Hudson là tổng chỉ huy, tiếp quản tất cả quân đội vương quốc ở tiền tuyến.

Mặc dù quân viễn chinh phương bắc không thuộc biên chế của quân biên phòng, nhưng Hudson là chủ soái tiền tuyến, hắn có thể cưỡng ép hạ lệnh điều động bọn họ tham chiến.

Thấp hơn người khác một cái đầu, quá mức cười một tiếng là qua; Nhưng thấp hơn Hudson một cái đầu thì lại chính là một sự cố chính trị nghiêm trọng .

Chuyện này có thể ảnh hưởng trực tiếp đến các quý tộc tỉnh Đông Nam sẽ nghiêng về bên nào. Ngoài sự ủng hộ của những người đáng tin ra, những người khác đều sẽ trở nên do dự, mà không phải nghiêng về phía Gia tộc Dalton một cách vô điều kiện giống như hiện giờ.

Nếu như chỉ là những chuyện phiền phức nhỏ này, Bá tước Pierce còn có thể nghĩ cách giải quyết, nhưng chuyện làm cho lão ta lo lắng nhất chính là vấn đề an toàn.

Chủ soái muốn làm khó dễ thuộc hạ thật sự là quá đơn giản. Nếu như thực lực trong tay không bị thiệt hại thì lão ta còn có thể không nể mặt Hudson, thậm chí công khai chống cự.

Tiếc là hiện giờ không được. Chỉ dựa vào một chút tàn binh ít ỏi này của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam thì sẽ không thể tranh thủ được nhiều quyền nói chuyện. . . .

Thời gian qua mau, hai giờ thoáng cái đã qua, dựa theo ước định từ trước, đại quân cứu viện trùng trùng điệp điệp lên đường.

Là một vị chủ soái nhất ngôn cửu đỉnh, Hudson đương nhiên là sẽ tuân thủ ước định. Khác biệt nằm ở chỗ giới hạn, đại quân không ngồi lên chiến mã một đường phi nước đại, mà là đang ngồi trên những con ngựa chất lượng thấp đang ung dung tiến lên.

Vì tiết kiệm thể lực cho chiến mã, đây là chuyện mà toàn bộ đoàn kỵ binh đều phải đối mặt.

Cho dù là trong quân có rất nhiều chiến mã có huyết mạch Ma thú, sức chịu đựng và lực bộc phát đều rất mạnh, nhưng đa phần vẫn là những con chiến mã bình thường.

Và chuyện quyết định tốc độ di chuyển của đại quân lại trùng hợp nằm trên người của những con chiến mã bình thường này. Việc sử dụng ngựa kém chất lượng để hành quân cũng đã trở thành sự lựa chọn tốt nhất.

Đại quân hành động chậm chạp cũng không sao. Có thể kịp thời xuất binh cứu viện đã là thực hiện nghĩa vụ rồi.

"Ngài Bá tước, việc lớn không tốt! liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam đã mất tích."...

"Các ngươi có chắc là mình không dẫn sai đường không?"

Hudson ra vẻ nghiêm nghị hỏi.

Mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của hắn, trong tình huống mất quyền khống chế bầu trời, muốn liên tục giám sát một đội ngũ ở bên ngoài mấy chục dặm là chuyện vô cùng khó khăn.

Có thể nói là mỗi lần truyền tin đều phải trả giá bằng mạng sống của lính trinh sát. Hơi không cẩn thận, người còn chưa tới nơi đã bị Người Ưng xử lý rồi.

Đến thời điểm này, cho dù là kỵ sĩ Ma thú cũng không dám ra tới tùy ý hành động.

Số lượng cao thủ trong quân đội biên phòng của vương quốc có hạn, đồng thời mỗi một người đều có lai lịch lớn, Hudson không có năng lực sử dụng họ như những tiểu binh được.

Mất đi tin tức của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam là chuyện hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn. Chỉ cần Bá tước Pierce không cố thủ tại chỗ thì tình huống này chắc chắn sẽ xảy ra.

Tính toán thời gian, từ phát ra thông báo đến bây giờ, khoảng cách trung gian cũng chỉ hơn ba bốn tiếng, dù muốn bỏ trốn thì tối đa cũng chỉ đi được ba bốn mươi dặm.

Nếu như bây giờ phái người đi tìm cũng sẽ nhanh chóng tìm được thôi.

Hudson không phái người ra ngoài tìm kiếm ngay lập tức, ngược lại còn hỏi thăm thủ hạ có phải là đang mang sai đường không. Hiển nhiên là tâm tư cứu viện liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam của hắn cũng không mãnh liệt như vẻ bề ngoài.

"Ngài Bá tước, chúng tôi có thể khẳng định chắc chắn là bọn họ ở chỗ này! Ngài xem, những dấu chân bên hồ kia cũng có thể chứng minh rằng vừa rồi đã có đại quân nghỉ ngơi."

"Rõ ràng là chúng tôi đã thông báo với bọn họ là ở tại chỗ cố thủ chờ cứu viện rồi, nhưng không biết tại sao hiện giờ lại đột nhiên không thấy người."

Đội trưởng điều tra dẫn đường vội vàng giải thích.

Những mối ân oán của các đại quý tộc rất phức tạp, ngay cả những thành viên trong nội bộ tập đoàn quý tộc cũng không làm rõ được, càng không cần phải nói đến những tên lính quèn như bọn họ.

Chỉ cần là người lật qua sử sách liền biết là trong lịch sử đã bao nhiêu quân đội bị toàn diệt chỉ vì cố thủ và chờ viện binh.

Viện binh có đáng tin cậy hay không, điều quan trọng là phải xem nó nằm trong tay ai.

Trông cậy vào địch nhân mang theo viện binh kịp thời chạy tới cứu viện là một ý tưởng quá lý tưởng. Dựa theo mạch suy nghĩ bình thường, cách làm của Bá tước Pierce là không sai.

Chương 724 - Viện Quân Đến

Nhưng mà thực tế luôn tràn đầy bất ngờ. Hudson mang theo đội ngũ tới địa điểm đã được ước định từ trước, nhưng liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lại không còn ở nơi này.

Sau khi xem qua những dấu chân bên hồ một cách tượng trưng, Hudson khoát khoát tay nói: "Được rồi, một đường bôn ba đến đây, các ngươi cũng cực khổ rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi!"

"Truyền lệnh xuống, toàn quân xây dựng cơ sở tạm thời ngay tại chỗ, đợi sau khi xác minh tình huống rồi mới tiếp tục hành động."

Một mệnh lệnh trung quy trung củ, không có bất kỳ cái gì ý mới. Muốn cứu viện thì cũng phải tìm được mục tiêu trước đã.

Theo lý mà nói, đại quân hành động chắc chắn sẽ tạo ra thanh thế to lớn, chỉ cần đi theo dấu chân để lại thì khả năng cao là sẽ có thể đuổi kịp.

Nhưng đó chỉ là lý thuyết, Sau khi hành quân đường dài đến đây, binh lính cũng đã rất mệt mỏi rồi. Muốn bảo toàn được sức chiến đấu thì nhất định phải để binh sĩ nghỉ ngơi.

Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam là tự mình đi lạc, mà không phải do Hudson thấy chết không cứu. Cho dù tin tức này có truyền ra ngoài, mọi người cũng chỉ nói bọn họ đáng đời.

Đây là cái giá phải trả cho việc phán đoán sai lầm, hậu quả gây ra đương nhiên là sẽ do bọn họ tự mình gánh chịu.

Phí công đi một chuyến, Hudson không nói gì thêm, nhưng các quan quân quý tộc bên dưới thì lại không chịu được.

Nhưng âm thành phàn nàn nối liền không dứt. Các quý tộc thượng tầng biết rõ loại tình huống này xảy ra là vì hai vị chủ soái đang đánh cờ chính trị, nhưng các quý tộc trung hạ tầng lại không thể hiểu được nhiều như vậy.

Đối với những chuyện này Hudson lựa chọn làm bộ như không nghe thấy. Náo đi, tốt nhất là huyên náo đến tình trạng người người đều biết.

Lấy lòng tiểu nhân đo bụng dạ quân là chuyện phải trả giá bằng thanh danh.

Muốn làm cho những thế lực khổng lồ như Gia tộc Dalton suy sụp thì biện pháp tốt nhất chính là dùng nước ấm nấu ếch xanh, mà không phải trực tiếp xuất thủ gây thù chuốc oán.

Các sĩ quan bên dưới càng oán giận thì càng tốt, chỉ khi trong lòng có oán khí, mọi người mới có thể tiêu cực biếng nhác trong quá trình tìm kiếm liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam.

Hành động chậm một chút, báo cáo cũng chậm hơn một chút, hôm nay không sai biệt lắm liền nên kết thúc, cứu viện là chuyện của ngày mai.

Nếu là lại phát hiện ra quân đội ở phụ cận cần cứu viện, có lẽ thời gian này sẽ còn dài hơn.

Hành động cứu viện tiến hành đến hiện tại, Hudson đã thu nạp được hơn ba vạn binh sĩ của quân viễn chinh phương bắc, dù có nhìn thế nào cũng không thể tính là thất bại.

Binh lực trong tay càng ngày càng nhiều, tốc độ hành động cũng càng ngày càng chậm chạp. Nếu như gặp nhau với quân chủ lực thú nhân trong tình huống như vậy thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Chẳng qua chuyện làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là —— đại quân thú nhân không chỉ không tìm tới cửa, ngược lại còn đang cố tình trốn tránh hắn.

Trong chuyện này đương nhiên là nhân tố bị uy danh của hắn chấn nhiếp, nhưng càng nhiều vẫn là vì tình hình trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân còn muốn phức tạp hơn dự đoán của hắn.

Phòng thủ mà không chiến không phải vì e ngại, mà vì Ngũ Đại Hoàng tộc muốn bảo toàn thực lực, không nguyện ý, hoặc là nói không dám tiêu hao quá nhiều binh lực trên người hắn.

Địch nhân không đến, Hudson cũng cảm thấy vui mừng. Nhiệm vụ ra ngoài lần này là "cứu viện", mà không phải quyết chiến với thú nhân.

Cho dù có đánh thắng được vài trận chiến thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì với hắn. Ngược lại, càng cứu viện được nhiều quý tộc đột phá vòng vây thì lại càng có ý nghĩa.

Nhiều "ân cứu mạng " như vậy, những chuyện sau này sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Công tác cứu viện lần này cũng chính là thời cơ để Hudson thành lập quan hệ nhân mạch trong thời gian ngắn, cũng là cơ hội tốt nhất để hắn dung nhập vào trong vòng tròn đại quý tộc của Vương thất. ...

Trong quân doanh Ngân Nguyệt Lang tộc.

"Ngươi nói là kỵ binh Behemoth ở gần địch nhân nhất đang cố né tránh kẻ địch sao?"

Công tước Daniel hỏi bằng giọng điệu lạnh như băng. Hàn khí mà y phát ra như thể muốn đông kết không khí lại vậy.

"Đúng vậy, ngài Công tước. kỵ binh Behemoth đã chạm mặt địch nhân mấy lần rồi, nhưng đến cuối cùng đều thay đổi phương hướng."

Nghe xong lời nói của sĩ quân Lang Nhân tộc, Công tước Daniel ngạo khí phất tay ra hiệu nói: "Được rồi, ta biết chuyện này rồi!"

Ngữ khí hời hợt này không thể thay đổi được nỗi bất an trong nội tâm gã. Thế cục của Đế quốc Thú Nhân ngày càng bất lợi, Công tước Daniel cũng đã phát hiện ra khí tức nguy hiểm.

Đặc biệt là biểu hiện của các đồng minh càng làm cho gã cảm nhận được nỗi bất an.

Trước đó vì đoán sai số lượng viện binh dưới của Hudson, binh lực trong tay mọi người lại có hạn, cho nên tránh né địch nhân cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng mà hiện giờ trong tay của mọi người đều đã có không ít binh lực có tính cơ động, hoàn toàn có đủ thực lực giao chiến với địch nhân một trận, vậy mà tộc Behemoth vẫn lựa chọn tránh chiến, điều này đã để lộ không ít vấn đề.

Công tước Daniel nhìn thoáng qua đám sĩ quan Lang tộc rồi lạnh lùng hỏi: "Các ngươi cảm thấy muốn đánh bại hoặc là toàn diệt đội viện quân nhân tộc này thì Đế quốc cần trả một cái giá lớn cỡ nào?"

Vừa dứt lời, trong bầy sói lập tức gây ra sóng to gió lớn. Một người chuyên quyền độc đoán như Công tước Daniel vậy mà lại đang hỏi thăm ý kiến của bọn hắn.

Nhưng mà, bọn hắn tình nguyện không cần loại vinh hạnh đặc biệt này. Ngay cả Chiến thần trong lòng mình đều không chắc chắn, trong lòng mọi người lại càng hoảng loạn hơn.

"Ngài Công tước, tham khảo chiến tích dĩ vãng của vị Bá tước Hudson này, muốn tiêu diệt được bọn hắn, sợ là phải hy sinh một quân đoàn Behemoth đầy đủ biên chế."

"Nhưng mà nếu như do ngài đến chỉ huy cuộc chiến thì thiệt hại này sẽ giảm xuống rất nhiều."

Chương 725 - Viện Quân Đến (2)

Lời nói của Thomas lập tức làm cho các quan quân Lang Nhân tộc ở hiện giờ cảm thấy khó chịu. Lúc nào Behemoth quân đoàn, cũng đã trở thành tính toán đơn vị?

"Đừng có loạn vuốt mông ngựa, ho dù ai là người chỉ huy, muốn nuốt hết địch nhân thì cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn."

"Đừng quên, hiện giờ binh lực trong tay vị Bá tước Hudson kia đã không còn là ba vạn kỵ binh như lúc đầu nữa, mà còn có không ít quân tinh nhuệ của Vương quốc Alpha mà hắn ta thu nạp được."

"Có lẽ khi đại chiến bộc phát, binh lực trong tay địch nhân đã đột phá mười vạn rồi. Có thể dùng một quân đoàn kỵ binh Behemoth để đổi lấy nhiều địch nhân như vậy là đã không dễ rồi."

Mặc dù Daniel rất kiêu ngạo, nhưng khi phải đối mặt với hiện thực thì lại vô cùng tỉnh táo.

Đều là quân chủ lực thú nhân, nhưng cũng phân chia thành đủ loại khác nhau. Sức chiến đấu của một quân đoàn kỵ binh Behemoth tương đương với hai quân đoàn kỵ binh của Ngân Nguyệt Lang tộc.

Nếu như biết cách sử dụng, trên chiến trường có thể phát huy ra được uy lực gấp mười quân đoàn kỵ binh bình thường của nhân tộc.

Đương nhiên, đây chỉ là số lượng trên lý thuyết. Nếu như thật sự liều mạng trực diện, kỵ binh Behemoth sẽ không đánh lại mười quân đoàn kỵ binh của nhân tộc.

Có lẽ kỵ binh Behemoth bình thường có thể lấy một địch mười, nhưng trong quân đoàn kỵ binh nhân tộc còn có rất nhiều sĩ quan quý tộc, sức chiến đấu của những người này không hề yếu hơn bọn hắn.

Ngay cả những tên hộ vệ ở bên cạnh quý tộc cũng đã có sức chiến đấu tầm đó rồi, nếu như solo thì cũng sẽ không yếu hơn kỵ binh Behemoth.

Trong bối cảnh như vậy, ngay cả người luôn sát phạt quả quyết như Công tước Daniel cũng sẽ chần chừ trong việc có nên xuất binh tiêu diệt địch nhân hay không.

Vì tiêu diệt đại quân cứu viện của địch nhân mà hy sinh hai quân đoàn chủ lực của nhà mình, thậm chí là nhiều hơn nữa, liệu có đáng không?

"Phái người đi hỏi thăm Hầu tước Usukh và Thân vương Butzweig xem bọn họ có hứng thú để liên minh làm một vố lớn không."

"Toàn diệt viện binh của địch nhân, cướp đoạt tuyến phòng thủ, lại vòng qua cứ điểm thành lũy rồi tiến thẳng một mạch vào hủy diệt Vương quốc Alpha!"

Vừa dứt lời, các quan quân Lang nhân tộc ở sau lưng gã đều bị dọa cho sững sờ. Khẩu vị của chủ soái nhà mình không phải lớn một cách bình thường đâu.

Toàn bộ kế hoạch đều là tầng tầng lớp lớp, bất kỳ một phân đoạn nào xảy ra bất trắc cũng có thể làm cho đại quân bị tổn thất nặng nề.

Nếu như trận này đánh thua, Đế quốc Thú Nhân sẽ thật sự xong đời. Sau khi thiệt hại hết đoàn kỵ binh có tính cơ động cao này, trong cuộc chiến sau đó, bọn hắn chỉ có thể rơi vào thế bị động.

"Công tước, kế hoạch này liên lụy quá lớn, có cần phải báo lên Hoàng đình trước không?"

Thomas thấp thỏm khuyên.

"Sợ cái gì, hai gã hèn nhát là Usukh và Butzweig chưa chắc có gan đáp ứng. Nếu như báo cáo lên hoàng đình, vậy thì càng đừng nghĩ đến việc thông qua!"

"Tình thế đã xấu đến mức độ này rồi, nếu như còn không dám cược, đợi khi đại quân của Liên minh nhân tộc đánh tới, muốn đánh cược cũng không cơ hội."

"Chẳng lẽ các ngươi còn đang nghĩ rằng chúng ta có cơ hội thắng được nhân tộc trong những cuộc chiến tiến hành theo từng giai đoạn sao?"

Công tước Daniel giễu cợt nói.

Theo gã ta thấy, ngay từ đầu thì việc phát động cuộc chiến này đã là một việc sai lầm rồi. Xuôi nam với quy mô nhỏ, đoạt một chút đồ vật về thì không sao. Nhưng xâm lấn toàn diện phía nam và khiêu khích Nhân tộc lại là nét bút hỏng lớn nhất.

Nhân tộc có thể trở thành "bá chủ đại lục" đều nhờ vào nam chinh bắc chiến một đường đánh ra được, cũng không phải như những gì được ghi chép lại trong Đế quốc Thú Nhân —— chiếm tiện nghi.

Nếu như tiện nghi dễ chiếm như vậy, trên đại lục này có nhiều chủng tộc như thế, thì tại sao không đi nhặt, mà nhất định phải để lại cơ hội cho Nhân tộc?

Cho dù thật sự muốn khiêu chiến bá chủ thì ít nhất cũng phải kéo theo một vài đồng minh để làm một trận, solo như bây giờ thì đánh kiểu gì?...

Màn đêm buông xuống, thú nhân cũng dừng việc truy sát, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam cũng có cơ hội nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Quý tộc phương nam chính là một trong những đối tượng trọng điểm bị đại quân thú nhân truy sát, một đường phá vây cho tới bây giờ, lúc đầu có tám vạn quân đến bảy vạn, sáu vạn, năm vạn... Vẫn luôn giảm xuống đến bây giờ chỉ còn hơn năm ngàn người.

Phải biết là buổi sáng bọn họ vẫn còn hơn 9000 người. Nhưng chỉ trong một ngày, quân số đã giảm hơn 4000 người.

Nhiều quân đội như vậy đương nhiên là không có khả năng chiến tử toàn bộ, nhưng bọn họ còn bị địch nhân truy sát trên đại thảo nguyên mênh mông, cho nên không thể thu hồi được!

Trong đội quân hơn năm ngàn người này, chỉ tính riêng con em quý tộc thì đã có hơn 1000 người rồi. Nếu như lại liều mạng với địch nhân thêm mấy lần nữa, không chừng sẽ biến thành một đội ngũ chỉ gồm toàn sĩ quan quý tộc

Những người còn sót lại đương nhiên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Nhưng muốn trông cậy vào bọn họ có thể làm một chút gì đó thì cũng không cần phải ảo tưởng nữa.

Toàn bộ đội quân đều đã mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, nếu không phải mọi người không có lựa chọn nào khác, thoát ly đại bộ đội lại càng nguy hiểm hơn, sợ là cũng đã sớm sụp đổ rồi.

Sắc mặt của Bá tước Pierce trông rất khó coi, lão ta vừa nhận được tin tức, viện quân do Hudson thống đã đến địa điểm ước định vào mấy giờ trước.

Nhưng bởi vì một mệnh lệnh của lão ta mà làm cho khoảng cách giữa song phương lại bị kéo ra, bỏ lỡ cơ hội tụ hợp với viện quân.

May mắn là Pierce đã đổi binh sĩ phụ trách điều tra thành người một nhà, cho nên mới tạm thời ém nhẹm được tin tức này.

Chương 726 - Viện Quân Đến (3)

Nhưng mà giấy thì làm sao gói được lửa, sớm muộn gì thì phần những quý tộc khác cũng sẽ biết được phần "tin tức tốt" này.

Có thể hình dung ra ngày mà cảm xúc của mỗi người bùng nổ thì sẽ bao nhiêu lời chỉ trích hướng về phía lão ta.

Khả năng cao là những quý tộc trong tỉnh bị tổn thất nặng nề sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu ông ta. Vào lúc trời tối người yên, Bá tước Pierce vẫn còn đang tính cách để giải quyết hậu quả.

Hudson làm việc giọt nước không lọt, lão ta vốn còn nghĩ là sẽ dùng việc "thấy chết không cứu" để làm chỗ đột phá, kết quả hiện giờ đã không có cơ hội.

Lần này lão ta không chỉ không hố được địch nhân, mà còn hại bản thân mình bị gán cho cái mác "tiểu nhân ", quả thực là cầm lên tảng đá đập đập chân mình.

Trải qua một đợt giày vò này, Gia tộc Koslow quật khởi sau chiến tranh là chuyện gần như đã được định đoạt. Chỉ cần nghĩ tới việc trong hậu hoa viên nhà mình xuất hiện một đối thủ cạnh tranh thôi là Bá tước Pierce liền thầm mắng mình ngu xuẩn.

Lúc trước chỉ nghĩ đến việc chèn ép quý tộc Bắc Cương, không cho đám người kia cơ hội đứng vững gót chân, mà lại xem nhẹ một con giao long đang ẩn núp chờ thời như Hudson.

Nghĩ đến đây, Bá tước Pierce lại càng hối hận hơn. .

Biết rằng Hudson có năng lực rất mạnh, vậy mà lại không tiến hành ước thúc loại uy hiếp tiềm tàng này, còn đưa ra ngoài để người ta tự do phát huy, không phải là đang tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Hiện giờ người ta đã là "Phi long tại thiên", dù có muốn chèn ép thì cũng không còn đơn giản như lúc trước nữa.

Vắt hết dịch não, đủ loại đối sách đều lóe lên trong đầu Bá tước Pierce, nhưng lão ta chẳng tìm được một biện pháp tốt nào.

Gia tộc Dalton đã bị trọng thương nguyên khí, mặc dù thực lực tổng hợp vẫn có thể nghiền ép Gia tộc Koslow mới phát triển, nhưng đã mất đi ưu thế tuyệt đối về mặt quân sự.

Nắm đấm không phải rất cứng, rất nhiều sách lược có thể kích động mâu thuẫn lại không thể sử dụng.

Khác với phe khiêu chiến là Gia tộc Koslow, phe thủ lôi đài như Gia tộc Dalton phải đối mặt với rất nhiều địch nhân.

Nếu như liều mạng lưỡng bại câu thương với Gia tộc Koslow thì sẽ rất dễ bị phe thứ ba ngư ông đắc lợi.

Điều duy nhất có thể cậy vào chính là Gia tộc Koslow không đủ nội tình, là một nhân tài mới nổi, vừa gia nhập vòng tròn, Hudson nhất định phải cẩn thận chặt chẽ. Lúc làm việc chắc chắn phải để lại một đường, phải tranh thủ cho bản thân một danh tiếng tốt.

Nghĩ tới đây, Bá tước Pierce liền thầm mắng mình ngu xuẩn. Điểm trọng yếu như vậy mà lại bị bản thân xem nhẹ.

Nhưng chuyện này không có gì mà phải ảo não, nếu như có thể quay ngược thời gian thì khả năng cao là lão ta vẫn sẽ làm như vậy.

Thật sự là quá không lý trí khi đặt cược an nguy của đại quân vào sự liêm sỉ của đối phương.

Vấn đề bây giờ là: Có nên đi qua tụ hợp với Hudson hay không.

Đã lỡ hẹn với đối phương một lần rồi, sau này cho dù người ta có thấy chết không cứu thì dư luận cũng sẽ chẳng khiển trách gì.

Thế cục hiện giờ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của Bá tước Pierce nữa rồi.

Mang theo quân đội áp sát thì không chỉ mất sạch mặt mũi, mà còn đắc tội với một đám người nữa.

Tiếp tục liều chết cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Không có viện binh, chỉ dựa vào một ít tàn binh bại tướng trong tay mà muốn thoát khỏi cuộc truy sát của thú nhân thì thực sự là quá khó. Nếu như không may, thậm chí còn có nguy cơ toàn quân bị diệt. ...

"Cái gì, viện quân tới rồi?"

Hudson hỏi lại với vẻ mặt khó tin.

Viện quân của liên minh nhân tộc lề mà lề mề ở trong Công quốc Mosey gần hai tháng mà cũng không thấy có động tĩnh gì. Bây giờ đột nhiên đến tiền tuyến nhanh như vậy, muốn làm cho mọi người không ngạc nhiên cũng khó.

Thực ra cái "nhanh" này cũng chỉ là tương đối thôi. Khi Hudson còn đang trên đường chạy ra Bắc Cương thì bọn họ đã xuất phát rồi.

Một đường lề mà lề mề đến Pháo đài August thì ngừng lại. Thẳng đến khi quân viễn chinh phương bắc quyết định phá vây, bọn họ mới tiếp tục triển khai hành động.

Tính toán khoảng cách thì lúc này bọn họ đến được Tử Kinh quan cũng chỉ có thể xem như tốc độ hành quân bình thường.

"Đúng vậy, ngài Bá tước. Phần văn thư này là do quân phòng thủ của Tử Kinh quan giao cho ngài, còn lại là văn thư của các đội viện quân của liên minh nhân tộc gửi tới."

Sau khi nhận được một chồng văn thư dày cộm từ tay của tên lính trinh sát, Hudson liền tức giận đến muốn chửi thề.

Đám quan liêu trong Hội nghị Liên minh nhân tộc lại không hề phong chức cho một vị tổng tư lệnh nào, toàn bộ viện quân đều là tự làm theo ý mình.

Bây giờ thì hắn đã hiểu lý do tại sao Đế quốc Thú Nhân lại có thể tồn tại được đến ngày nay rồi.

Nếu như Liên minh nhân tộc tiếp tục chơi như vậy, có thể hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân mới là lạ.

Những thế lực lớn nhỏ trong liên minh cộng lại cũng có hơn một trăm nhà, chỉ riêng việc điều phối quan hệ nội bộ thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy ngạt thở rồi.

Không có một vị quan chỉ huy thống nhất, mạnh ai người nấy đánh, có thể đánh đuổi được thú nhân chẳng qua chỉ nhờ vào lực lượng nghiền ép.

Tức giận cũng không có ý nghĩa gì, văn thư thì vẫn muốn xem. Đây đều là những công văn chính thức, mỗi một phần văn thư đều đại diện cho một phương thế lực.

Sau khi quét mắt nhìn qua số công văn này một lần, sự kiên nhẫn của Hudson cũng bị tiêu hao sạch sẽ.

Chỉ cần nhìn thấy đống văn thư chồng chất trước mắt là hắn biết nhiệm vụ lớn nhất tiếp theo không phải là đánh trận, mà là điều phối các đội viện quân của Liên minh nhân tộc.

Đích thân hồi âm là chuyện không thể nào, hơn một trăm bức thư, nếu muốn viết hết thì chắc là tối nay hắn khỏi cần ngủ nữa.

"Mấy người các ngươi đã đi một quãng đường dài như vậy, nên đi xuống nghỉ ngơi trước đi! Tom, triệu tập các sĩ quan quý tộc trong quân từ Tử tước trở lên tới nghị sự."

Chương 727 - Viện Quân Đến (4)

Nghị sự chỉ là lời nói nhảm, hỗ trợ viết công văn hồi âm mới là việc mà bọn họ cần làm.

Loại việc tinh tế này chỉ có thể giao cho đám quý tộc trung cao tầng đi giải quyết. Nếu như giao cho đám tiểu đệ không có kinh nghiệm chính trị bên dưới, sợ là việc viết hồi âm này cũng có thể xảy ra sự cố.

Mặc dù về mặt tổng thể thì công văn mà các phương gửi tới không có khác biệt gì nhiều, đều là những lời chào hỏi xã giao theo như thông lợi, sau đó là đưa ra những ý tưởng của mình cho trận chiến tiếp theo.

Nhưng khi đi vào chi tiết cụ thể thì mỗi thế lực lại có một tiêu điểm khác nhau. Xuất phát từ việc tôn trọng chính trị với nhau, nhất định phải hồi phục đúng quan điểm của đối phương.

Mặt cũng không nhìn thấy, mà lượng công việc thì đã tăng lên nhiều như vậy rồi, Hudson cũng cảm thấy cạn cmn lời.

Nhưng mà có viện binh thì ngu sao mà không dùng. Trước tiên cứ lừa bọn họ tới đã rồi tính.

Trước mắt thì thú nhân đã chia binh ra rồi, chỉ dựa vào một số kỵ binh mà bọn chúng lưu lại để truy sát quân viễn chinh phương bắc thì chắc chắn không phải là đối thủ của liên quân. ...

Trong doanh trại của đại quân Behemoth, Thân vương Butzweig đang hưởng dụng đùi cừu nướng với vẻ mặt thư thái.

Bên cạnh có một cái mâm được chất đầy hương liệu, giống như đang thể hiện sự hào khí của gã vậy.

Trong lần nam chinh này, có lẽ không thu hoạch được nhiều lợi ích khác, nhưng lợi ích kinh tế thì Đế quốc Thú Nhân lại kiếm đầy bồn đầy bát.

Trên đường đi, không phải là đang chiến tranh thì chính là đang ăn cướp, cho nên bọn chúng cũng cướp được không ít đồ tốt.

Những hương liệu có giá trị không nhỏ này khi đến nơi của Thân vương Butzweig thì lại biến thành thức ăn bình thường trên bàn.

Trước đây, những mặt hàng cao cấp này nhất định phải dùng chung với thịt ma thú. Thịt dê bò bình thường vốn chẳng có tư cách được đặt chung mâm với những hương liệu này.

"Thân vương điện hạ, Công tước Daniel mời ngài xuất binh toàn diệt viện binh của Vương quốc Alpha, thuận thế công chiến luôn tuyến phòng thủ của địch nhân, sau đó lại tiến thẳng một mạch hủy diệt vương..."

Chữ "quốc" còn chưa nói ra khỏi miệng, đùi dê lớn trong tay Thân vương Butzweig rơi xuống mặt đất. Ngay cả miệng cũng há to, trong lúc nhất thời không khép lại được.

Tin tức này thật sự là quá giật gân, tiến thẳng một mạch hủy diệt luôn Vương quốc Alpha, gã ta giống như đã nghe được một câu chuyện cười vậy.

Dù có tập trung toàn bộ lực lượng của Đế quốc Thú Nhân, vô số Thú Hoàng nỗ lực suốt đời cũng không thể hoàn thành mục tiêu này.

Chỉ dựa vào một ít binh lực trong tay bọn họ, hơn nữa toàn bộ đều là kỵ binh, cho dù một đường giết vào trong cảnh nội của

Vương quốc Alpha thì cũng chỉ có thể nhìn lên tường thành mà thở dài.

Sau khi tỉnh táo lại, Thân vương Butzweig cầm khăn lụa lau miệng rồi bắt đầu tính toán.

Gã ta cũng xem như hiểu rõ Công tước Daniel. Nếu như không có nguyên nhân đặc biệt thì vị chiến thần của Ngân Nguyệt Lang tộc này chắc chắn sẽ không đưa ra loại kế hoạch thiên phương dạ đàm này.

Nghĩ đến thế cục hiện giờ của Đế quốc Thú Nhân, gã lập tức hiểu ra. Không phải là do đầu của Công tước Daniel bị nước vào, mà là bởi vì y quá tỉnh táo.

Muốn xoay chuyển thế cục suy bại của Đế quốc Thú Nhân, biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp duy nhất, chính là chế tạo một trận đại thắng kinh thiên động địa.

Thắng lợi trên chiến trường không chỉ có thể ngăn chặn những mâu thuẫn trong nước, mà còn có khả năng kích thích những dị tộc đang quan sát cuộc chiến này.

Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey đều không đủ phân lượng, muốn chấn nhiếp quần hùng thì chỉ có lấy Vương quốc Alpha ra khai đao.

Vấn đề nằm ở chỗ chuyện này chỉ có thể thực hiện về mặt lý thuyết. Ai cũng biết ý nghĩa của chiến lược hủy diệt Vương quốc Alpha, nhưng vấn đề là gã ta thật sự không nhìn thấy một hy vọng thành công nào.

Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa lão tướng và chiến thần sao?

Thân vương Butzweig đang chuẩn bị nói chút gì đó thì đột nhiên phát hiện mưu sĩ của mình đang nháy mắt, gã lập tức hiểu ra.

"Nói cho người tới biết là việc này liên lụy quá rộng, ta không có quyền làm chủ, nhất định phải đợi Behemoth Hoàng ra quyết định."

Về mặt quân sự có làm được hay không thì vẫn là một ẩn số; Nhưng về mặt chính trị thì gã ta tuyệt đối không thể nhúng tay vào.

Đánh thắng thì sẽ làm cho Behemoth Hoàng càng kiêng kị gã hơn, có thể toàn thân trở ra hay không còn chưa biết.

Đánh thua thì càng không cần phải nói, bị truy cứu trách nhiệm là đương nhiên. Có thể thanh trừ một mối đe dọa ngầm uy hiếp hoàng vị như gã ta một cách danh chính ngôn thuận, gã không cho rằng Behemoth Hoàng sẽ thủ hạ lưu tình.

Bất kỳ một quốc gia tràn đầy sự man rợ nào, những cuộc đấu đá tranh giành hoàng quyền đều vô cùng ác liệt. Các quy tắc trật tự không được áp dụng ở đây, chỉ có mạnh được yếu thua.

Nhìn như bụi bặm đã lắng xuống, nhưng trên thực tế thì cuộc chiến tranh giành hoàng vị của tộc Behemoth vẫn còn chưa chân chính hạ màn.

Alex là tân nhiệm Thú Hoàng, nhưng lại bị giới hạn bởi danh tiếng cá nhân trước đó, cho nên danh vọng ở trong hoành đình cũng không cao.

Một vài người khiêu chiến trong hoàng đình, bao gồm cả Thân vương Butzweig, đều có thực lực uy hiếp được hoàng vị của Alex.

Bởi vì thế cục hiện giờ quá phức tạp nên mới không xảy ra nội loạn, không ai dám tùy tiện hành động, nếu không sẽ dễ gây ra những nguy cơ khôn lường.

Bất động không phải là không thể động. Alex muốn ngồi vững vàng hoàng vị, hoặc là thanh tẩy sạch đối thủ cạnh tranh, hoặc là thu phục đối thủ cạnh tranh để cho bản thân sử dụng.

Việc này có liên quan đến đấu tranh phe phái, không phải là chuyện mà bản thân Thân vương Butzweig nói là được. Cho dù gã ta có muốn lui ra thì nhóm lợi ích ở sau lưng cũng sẽ không đáp ứng.

Chương 728 - Thú Nhân Rút Lui

Trong doanh trại của Sư Nhân tộc, Hầu tước Usukh cũng gần như đồng thời nhận được tin tức tương tự.

So với việc Thân vương Butzweig mượn cớ kéo dài thì câu trả lời của Hầu tước Usukh lại gọn gàng và linh hoạt hơn nhiều.

"Để người đi chuyển lời cho Công tước Daniel là kế hoạch chiến lược vĩ đại mà y đưa ra ai thích làm thì cứ để người đó đi làm, ta không làm!"

Hầu tước Usukh tức giận nói.

Gã ta chẳng hiểu gì về kế hoạch chiến lược mà Công tước Daniel đưa ra cả. Nhưng kinh nghiệm nói cho gã biết, phương pháp giải quyết tốt nhất khi gặp được kế hoạch xem không hiểu chính là tránh càng xa càng tốt. ...

"Ngài Bá tước, không thể cứ tiếp tục như vậy nữa! Chúng ta nhất định phải đi về phía viện binh, nếu không..."

Người này chỉ mới nói nửa câu thì Bá tước Pierce đã cảm nhận được áp lực. Hết cách rồi, tin tức mà lão ta khổ tâm phong tỏa vẫn bị truyền ra.

Mặc dù ngày đó là do Bá tước Pierce dẫn đầu quyết định, nhưng đó cũng là lựa chọn chung của cả đám người. Cho nên dù mọi người đang cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng lại không tiện chỉ trích người làm lão đại như ông ta về vấn đề này, cùng lắm chỉ là âm thầm oán trách trong lòng mà thôi.

Thế nhưng bây giờ thì khác. Khi nhìn thấy Hudson tuân thủ hứa hẹn, cứu viện khắp nơi mà không mang theo một chút tư tâm nào, mọi người liền cảm thấy rất phức tạp.

Nếu như bọn họ không tự cho là thông minh, thì thiệt hại mà bọn họ phải chịu đã giảm đi rất nhiều. Đặc biệt là những quý tộc có thân quyến chiến tử kia, trong lòng cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Quý tộc là loại người đã quen với việc trốn tránh trách nhiệm, và không nguyện ý thừa nhận bản thân mang lòng tiểu nhân, cho nên bọn họ liền đẩy hết trách nhiệm lên người Bá tước Pierce.

Tất cả mọi chuyện đều là người làm lão đại như lão ta chỉ huy lung tung nên mới ấp ủ ra sai lầm lớn này.

Loại chạy trốn tránh trách nhiệm phát ra từ tận sâu trong tim này đã làm cho mọi người cảm thấy vô cùng oán hận Bá tước Pierce. Hiện giờ đã đến lúc sắp bộc phát, chỉ cần hơi không cẩn thận thì đội ngũ sẽ phải sụp đổ.

"Được, bây giờ chúng ta sẽ đi qua đó tụ hợp! Nhưng phải làm phiền Tử tước Aurane phái người đi nói chuyện với bên phía Bá tước Hudson một chút."

Cuối cùng Bá tước Pierce đã không thể đứng vững trước áp lực. Giữa mặt mũi và sự an toàn của đại quân, lão ta chọn cái sau.

Tiếc là bây giờ đã chậm một tí xíu, đội ngũ đi theo bọn họ chỉ còn lại không đến ba ngàn người, số lượng con em quý tộc cũng đã bị giảm đi rất nhiều.

Muốn tụ hợp với viện binh thì còn phải vượt qua được sự truy sát của đại quân thú nhân trước. Cuối cùng có thể còn lại bao nhiêu người, không ai nói rõ được.

Ngay cả khi những nơi khác còn binh sĩ của bọn họ bị tách ra, nhưng dưới sự truy sát không ngừng của thú nhân, quân số cuối cùng có thể thu nạp lại được cũng sẽ rất khó vượt quá vạn người.

Tổn thất nặng nề như vậy là một cuộc đả kích trí mạng đối với đại đa số các quý tộc trong tỉnh đại. Bao gồm cả Gia tộc Dalton và Gia tộc Holliser.

Có thể nói, ngoài Bá tước Pierce ra, Tử tước Aurane là người có cảm xúc phức tạp nhất.

Cũng giống như đại bộ phận trung đẳng quý tộc có cơ hội bước vào hàng ngũ đại quý tộc, lúc đầu ông ta còn nghĩ là sẽ âm thầm hố đồng đội một vố, để dọn sạch chướng ngại trên con đường phục hưng của gia tộc mình.

Không ngờ là ông ta còn chưa xuất thủ thì mọi người đã bị thiệt hại nặng nề rồi.

Vào lúc nguy cấp lại phải cầu cứu con rể của mình. Nếu như Hudson chấp hành theo kế hoạch mà song phương đã ước lượng trước đó, có lẽ ngay cả Gia tộc Holliser cũng đã xong đời luôn rồi.

Trước mặt lợi ích không có tình thân, thế giới của quý tộc rất là thực tế. Đâm dao sau lưng chỉ là thao tác bình thường, huống chi bây giờ chỉ là thấy chết không cứu.

"Không có vấn đề!"

Mặc kệ trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, nhưng ngoài miệng thì Tử tước Aurane vẫn đồng ý chuyện này. Chẳng qua trong thâm tâm ông ta lại ghi món nợ này lên đầu của Bá tước Pierce.

Vừa mới lỡ hẹn với người ta, bây giờ lại muốn người ta ra tay giúp đỡ, rõ ràng là đang làm khó người mà.

Hiện giờ lại muốn Tử tước Aurane ra mặt rõ ràng là đang định nhờ vào quan hệ đặc biệt giữa ông ta và Hudson để đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Dù sao hai bên gia tộc cũng có quan hệ thông gia. Nếu như Hudson dám không nghe không hỏi thì cũng đừng nghĩ đến việc lăn lộn trong giới quý tộc nữa.

Quý tộc là một quan hệ xã hội, không ai thích kết giao với một người lục thân không nhận cả. Cho dù là chỉ vì mặt mũi bên ngoài thì cũng nhất định phải ra tay viện trợ.

Tất cả mọi người không bị tổn thất gì, thứ duy nhất bị tổn thương chính là mặt mũi của Tử tước Aurane. Nhưng khi nhìn thấy với ánh mắt nồng nhiệt của đám quý tộc, ông ta thật sự không thể cự tuyệt. ...

"Cơ hội cuối cùng lại bị bỏ lỡ như vậy, thật là đáng tiếc!"

Bị đồng minh cự tuyệt, Công tước Daniel không nhịn được cảm thán nói.

Mấy nhà hợp lực thì xác suất thành công cũng đã không cao, không có đồng minh tương trợ, chỉ dựa vào lực lượng của Ngân Nguyệt Lang tộc thì ngay cả việc nếm thử cũng đều trở nên không tất yếu.

Chưa kịp tiếp tục thương cảm, trong doanh trại đã vang lên những tiếng cấp báo, kéo Công tước Daniel trở về thực tại.

"Công tước, việc lớn không tốt. Viện binh... Viện binh của địch nhân đến rồi..."

Nghe hết những lời mà lính điều tra vừa thở hổn hển vừa nói, gương mặt lạnh như băng của Daniel càng trở nên lạnh lùng hơn.

Hiện giờ không thể cân nhắc được nhiều như vậy nữa.

24 vạn đại quân của Liên minh nhân tộc cộng thêm 20 vạn đại

quân của Công quốc Mosey đã đến Tử Kinh quan rồi, giờ mà muốn xé rách phòng tuyến của địch nhân là chuyện không thể nào.

Chương 729 - Thú Nhân Rút Lui (2)

Cho dù có cơ hội lách qua phòng tuyến thì y cũng không dám hành động. Kẻ làm tướng có thể mạo hiểm, nhưng không thể mang theo quân đội ra ngoài chịu chết.

Không chỉ kế hoạch bị phá hủy, mà ngay cả thời gian để bọn hắn truy sát quân viễn chinh phương bắc cũng đã không còn nhiều nữa. Nhiều nhất là hai ngày, quân tinh nhuệ thực sự của nhân tộc sẽ xuất hiện trên chiến trường.

Quân đoàn Tấn Mãnh Long của Vương quốc Iberia, quân đoàn Bá Vương Long của Vương quốc Frank, quân đoàn Địa Hành Long của Giáo Đình, Vương quốc Hessen...

Những binh chủng siêu phàm danh chấn đại lục này đều sẽ xuất hiện ở trên chiến trường.

Kỵ binh Behemoth thiên hạ đệ nhất, nhưng đó chẳng qua chỉ là so sánh với kỵ binh bình thường. Nếu đụng phải những quân đoàn quái vật này thì cũng sẽ trở nên không đáng chú ý.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là những số lượng của những binh chủng siêu phàm này có hạn, Chi phí chăn nuôi Ma thú lại cao, ngay cả thế lực có sức sản xuất mạnh nhất như nhân tộc cũng không có cách nào trang bị số lượng lớn.

Trên thực tế, Vương quốc Alpha đã từng có binh chủng siêu phàm, nhưng vì bị Đế quốc Thú Nhân không ngừng chèn ép, cuối cùng cũng đã bị hủy diệt.

Các đời Quốc vương của Vương quốc Alpha đều muốn trùng kiến binh chủng siêu phàm, tiếc là bị giới hạn bởi tài lực của bản thân, nên cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Hết cách rồi. Từ khi Vương quốc Alpha được thành lập thì đã bị thú nhân uy hiếp, quốc khố chưa bao giờ sung túc.

Vất vả lắm mới tích lũy được một chút vốn liếng, còn chưa kịp làm gì thì đại quân thú nhân đã giết tới cửa rồi.

Sau khi chịu giày vò hết lần này tới lần khác, Vương quốc Alpha hoặc là đang trên đường trả nợ, hoặc là đang trên đường mượn nợ, căn bản không có dư lực đi phát triển binh chủng siêu phàm.

Nhưng số lượng ít cũng chỉ là một cách nói tương đối mà thôi. Khi binh chủng siêu phàm của các đại thế lực đồng thời tiến tới thì hiệu ứng quy mô sẽ được sinh ra.

Đế quốc Thú Nhân cũng có binh chủng siêu phàm, nhưng đó là chuyện của thời kỳ đỉnh phong. Trong quá trình bị đuổi khỏi trung tâm đại lục và chạy tới nơi biên thuỳ này, quân số binh chủng siêu phàm trong tay bọn chúng cũng bị tử thương thảm trọng.

Cũng chỉ giữ lại được một ít hạt giống. Lại bị giới hạn bởi tài lực và vật lực của bản thân, nên bọn hắn đã không thể tham dự vào loại trò chơi xa xỉ này nữa.

Kỵ binh mất đi ưu thế, không quân cũng không còn ưu thế. Phi Long kỵ binh, Dực Long kỵ binh... Chỉ cần nghe tên thôi cũng đã đủ làm cho Công tước Daniel cau mày.

"Truyền lệnh xuống, để cho Người Ưng nhìn chằm chằm vào động tĩnh của Tử Kinh quan. Một khi địch nhân ra khỏi thành thì phải báo cáo ngay lập tức."

"Thông báo cho các quân đoàn tăng tốc độ truy sát địch quân.

Thuận tiện nhắc bọn họ thu nạp đội ngũ, hủy bỏ toàn bộ hành động quân sự dưới quân đoàn, điều động binh lực tới càng gần đại doanh trung quân càng tốt."

Đây là một mệnh lệnh tràn ngập mâu thuẫn. Vừa phải tăng tốc độ truy sát quân viễn chinh phương bắc, lại vừa phải thu nạp quân đội.

Nhưng mà cũng hết cách rồi, thời cơ tốt nhất đã bị bỏ lỡ. Nếu muốn tiếp tục ở lại chỗ này thì phải đảo ngược thế công thủ.

Nếu như là trước khi chia binh, có lẽ Daniel sẽ còn nghĩ đến việc tập trung ưu thế về mặt binh lực để nuốt hết số viện quân của nhân tộc này, tiếc là tình huống hiện giờ đã khác.

Muốn nuốt hết viện quân của Vương quốc Alpha thôi thì đã phải tập hợp toàn bộ số kỵ binh mà các tộc lưu lại rồi, huống chi bây giờ viện quân của địch nhân lại tăng thêm 45 vạn người.

Có nhiều viện quân của Liên minh nhân tộc như vậy, có lẽ lúc này quân đoàn bộ binh đang thủ thành của Vương quốc Alpha đã dám ra khỏi thành rồi.

Sau khi tập hợp lại, tổng binh lực có thể sẽ hơn trăm vạn, thực lực tổng hợp tuyệt đối không thua gì quân viễn chinh phương bắc trước đó.

Nếu như quân viễn chinh phương bắc không vội vàng phá vây, hai đội ngũ này liên thủ tiền hậu giáp kích, sợ rằng Đế quốc Thú Nhân đã thua rồi.

Sau khi âm thầm cảm thấy may mắn, thần sắc của Daniel lại trở nên ngưng trọng hơn. Lý trí nói cho y biết, nhất định phải mau chóng giải quyết tai họa ngầm trong nước.

Nếu như để cho phản quân cấu kết được với nhân tộc, nội ứng ngoại hợp, vậy thì bọn hắn sẽ thật sự tiêu đời.

Châm ngòi ly gián, chia rẽ chính là những thủ đoạn thường thấy của nhân tộc. Đã có không biết bao nhiêu thế lực lớn thì chia rẽ bởi những âm mưu này của nhân tộc.

Ví dụ như: Tộc Tinh Linh.

Trước khi nhân tộc quật khởi, mặc dù Tộc Tinh Linh cũng có phân biệt chủng tộc, nhưng toàn bộ Tinh Linh đều hiệu trung với Tinh Linh nữ vương.

Nhưng mà theo nhân tộc quật khởi, Tộc Tinh Linh vốn đang hoà hợp êm thấm lại đột nhiên phát sinh mâu thuẫn nội bộ.

Sâm Lâm Tinh Linh, Thảo Nguyên Tinh Linh, Ám Dạ Tinh Linh... Cả đám đều nổi loạn đều độc lập, cuối cùng tạo thành thế cục tam đại Vương quốc Tinh Linh cùng tồn tại.

Đương nhiên, các Tinh Linh thường chỉ gây chuyện bằng miệng, gặp mặt thì thăm hỏi ông bà tổ tiên của đối phương vài câu mà thôi, cuộc nội đấu giữa các Tinh Linh ít đẫm hơn hơn Đế quốc Thú Nhân nhiều.

Ngay cả Đế quốc Tinh Linh tràn đầy lực hướng tâm mà cũng có thể bị chia rẽ, Đế quốc Thú Nhân thì càng không cần phải nói. Quả thực là một cái sàng lỗ chỗ khắp nơi, hơi không cẩn thận là sẽ bị sụp đổ.

Nếu như không phải như vậy thì Ngũ Đại Hoàng tộc cũng sẽ không thường xuyên mượn cuộc chiến xâm lược phía nam để thanh tẩy những chủng tộc trong Đế quốc.

Thực lực của toàn bộ các chủng tộc, ngoài Ngũ Đại Hoàng tộc ra, đều bị hạn chế trong một tiêu chuẩn cực thấp, ngay cả việc muốn gây chuyện cũng không có thực lực, đây mới là nguyên nhân cốt lõi mà Đế quốc Thú Nhân vẫn còn có thể duy trì đến ngày nay.

Chương 730 - Thú Nhân Rút Lui (3)

Ánh nắng, thảo nguyên, nước hồ sóng biếc dập dờn. Tại một vùng đất đẹp như tranh vẽ này, hai đội quân cuối cùng cũng đã gặp mặt nhau.

Nhìn xem đám người quen biết cũ đang bước tới, Hudson tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Không phải là hắn muốn cười trên nỗi đau của người khác, mà là khi nhìn thấy các đối thủ cạnh tranh chật vật như vậy, hắn thật sự không nhịn được.

"Đồng hương gặp nhau, hai mắt lưng tròng."

Từ trong đôi mắt ướt át của đại đa số người, Hudson đọc ra nỗi nhớ quê nhà. Đây thực sự là nỗi nhớ quê nhà, bọn họ đang nghĩ là —— sau khi về nhà thì nên làm gì.

Khi xuất phát từ tỉnh Đông Nam, bọn họ tập kết được mười mấy vạn quân, đến khi hai quân gặp mặt thì chỉ còn lại hơn 1000 người cuối cùng, quả thực là quá thảm.

Nói đúng ra là còn khoảng hơn 3000 người. Trên đường tới đây, Hudson đã thu nạp được không ít bại binh của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam .

Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, có lẽ sau này sẽ còn có thể nhặt thêm mấy ngàn người nữa. Quả thật là tài liệu giảng dạy phản diện của câu nói kinh điển: cửu tử nhất sinh.

Nếu như trước đó không phán đoán sai lầm thì hai ngày trước đã gặp được Hudson rồi, có lẽ tổng binh lực của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam tổng cũng sẽ có hơn 1 vạn.

Những người đầu tiên bị đào thải trên chiến trường chính là những nông nô binh có thể lực kém và chưa được huấn luyện đầy đủ, nhưng kẻ có thể kiên trì đến bây giờ đều là quân tinh nhuệ của các gia tộc, tổn thất một người đều làm cho bọn họ cảm thấy đau lòng, chứ đừng là nói tổn thất nhiều như hiện giờ.

"Ngài tổng đốc, các vị một đường bôn ba tới đây, chắc là không ngủ ngon được ngày nào."

"Trong quân đã chuẩn bị xong doanh trại, tất cả vật dụng đều đang ở trong trướng bồng, mọi người đi rửa mặt và nghỉ ngơi trước đi!"

Hudson cười ha hả nói.

Hắn không có đang chế giễu, mà là từ trên vô số đôi mắt thâm quầng của mọi người cũng có thể thấy được những quý tộc này đã không được nghỉ ngơi đầy đủ trong khoảng thời gian gần đây.

Hiện giờ đã an toàn rồi, đương nhiên là phải đánh một giấc thật ngon. Hudson là hiểu chuyện, đương nhiên là sẽ không bày yến tiệc hoan nghênh để phá hư phong cảnh.

Thực ra, mặc kệ là đi tiếp ứng cho đội liên quân quý tộc nào thì hắn cũng chưa từng bày yến hội.

Chủ yếu là vì công việc trong tay quá bận rộn, ngay cả thời gian để tạo mối quan hệ cũng không có, càng đừng nói đến chuyện tổ chức yến hội.

Hắn chỉ đi gặp những đại quý tộc để lộ mặt làm quen, còn đám trung tiểu quý tộc kia có lẽ ngay cả mặt của Hudson đều không nhìn thấy.

Hết cách rồi, hiện giờ trong quân cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu quý tộc.

Công, Hầu, Bá tước đều có một đống lớn, thậm chí ngay cả vương thất Thân vương cũng có hai vị.

Thực ra loại vương thất Thân vương này cũng chỉ được phần thanh danh bên ngoài mà thôi, thực tế chẳng có giá trị gì. Nếu xét về thực quyền thì còn chẳng bằng một vị Bá tước đất phong.

Bọn họ xuất hiện ở trong quân có ý nghĩa về mặt chính trị hơn là ý nghĩa về mặt quân sự. Đối với binh lính bình thường thì đúng là có kích thích không nhỏ, nhưng ở trong mắt của các đại quý tộc thì chẳng tính là gì.

Tước vị cao chỉ đại diện cho địa vị tôn quý, người thực sự chân chính có thể đại diện cho vương thất nắm giữ thực quyền chỉ là Nguyên soái Campbell đã chiến tử trước đó.

Nếu như Nguyên soái Campbell không xảy ra bất trắc mà nói, đợi sau khi chiến tranh lần này kết thúc, khả năng cao là sẽ được Caesar III truy phong thành Đại công tước, hoặc là Thân vương.

Thẳng thắn mà nói, Hudson thật sự rất bội phục Caesar III. Từ khi ông ta kế vị, lúc đầu suýt chút nữa trở thành bù nhìn cho đám đại quý tộc trong nước, nhưng mà ông ta vẫn có thể lật bàn được.

Tể tướng là thành viên của vương thất, Bộ trưởng Bộ Quân vụ cũng là thành viên của vương thất, lại thêm thủ lĩnh trong quân Nguyên soái Campbell vừa mất, trong số những thành viên chủ chốt cốt lõi của vương quốc thì các thành viên của vương thất đã chiếm 1/3 số ghế.

Quả thực là một cái tam giác sắt, người có thể khống chế được ba vị trí cốt lõi này, về mặt cơ bản thì đã có thể khống chế cả triều đình.

Hudson mơ hồ cảm thấy dường như mình đã chơi đùa hơi quá trớn rồi. Đối với thượng vị giả mà nói, lòng trung thành còn quan trọng hơn năng lực.

Không phải là thân tín dòng chính mà muốn giành vị trí đứng đầu trong quân đội thì chẳng khác nào đang muốn bị đánh.

May mắn là quân chủ nơi này không ôm hết toàn bộ quyền lực như ở phương đông, nếu không, vận mệnh sau chiến tranh của một vị thống soái phạm vào kỵ húy trong quân như hắn khả năng cao là sẽ bị "qua cầu rút ván" .

Biết thì biết vậy, nhưng hắn sẽ không buông ra những chỗ tốt mà minh đã lấy được. Cùng lắm là sau khi chiến tranh kết thúc thì từ chức trở về đất phong, không ở lại vương đô để chướng mắt thêm thôi.

Đây cũng là thao tác bình thường của các đại quý tộc. Nếu như không được Quốc vương hoan nghênh thì cứ dứt khoát không qua lại với nhau cả đời là được. Chỉ cần còn ở trong quy tắc trò chơi thì sẽ không có chuyện thất bại.

Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương chính là ví dụ tốt nhất. Mặc dù Caesar III hận đến mức không thể diệt trừ bọn hắn cho thống khoái, nhưng cuối cùng ông ta chỉ có thể tiến hành chèn ép về mặt chính trị.

So ra mà nói, Ngũ Đại Gia Tộc lại khá bị động, cần sự ủng hộ của Vương quốc mới có thể bảo vệ được lãnh địa của nhà mình, nhất định phải tham gia hoạt động chính trị trong nước.

Còn các lãnh chúa phương nam như Hudson lại rất ít phụ thuộc vào vương quốc, cho nên không cần phải nhúng tay vào chính quyền trung ương.

Sau khi đưa ra quyết định không tham gia phát triển trong chính quyền trung ương, Hudson cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chương 731 - Thú Nhân Rút Lui (4)

"Bá tước Hudson, đã lâu không gặp!"

Sau khi chào hỏi sơ qua, Hudson liền thấy được dáng vẻ mất tự nhiên của Tử tước Aurane. Mới hơn một năm trôi qua, địa vị của hai bên đã phát sinh biến hóa, là người bình thường thì cũng đều cảm thấy mất tự nhiên.

Nếu như chỉ là một danh hiệu vinh dự thì còn tốt, với năng lượng của gia tộc Holliser thì cũng không kém một chức tước suông này. Thậm chí Caesar III còn từng sắc phong cho Tử tước Aurane rồi, nhưng bị ông ta từ chối.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ quy tắc ngầm.

Lão đại tỉnh Đông Nam là Pierce cũng chỉ mới có danh hiệu Bá tước, nếu như người ở bên dưới dám vượt mặt, vậy thì đừng mong là có thể lăn lộn trong tỉnh Đông Nam nữa.

Tiếp nhận tước vị Bá tước cũng tương đương với việc tuyên bố với ngoại giới là muốn ngồi ngang hàng với Bá tước Pierce, không muốn đi theo Gia tộc Dalton lăn lộn nữa.

Không có đủ lợi ích thì sẽ không có người muốn vì một cái hư danh mà làm mất lòng lão đại cả.

Hudson dám nhận lấy danh hiệu Bá tước này là vì quân công của hắn đủ nhiều, thực lực quân sự trong tay cũng đang nhanh chóng bành trướng, khả năng cao là tước vị vinh dự này sẽ trở thành tước vị thực phong sau chiến tranh.

Chuyện này có liên quan đến lợi ích thiết thực, cho dù có phải đắc tội với Gia tộc Dalton thì cũng đáng giá.

"Ngài Tử tước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên chiến trường vậy, tại sao mọi người lại chật vật như vậy?"

Hudson ra vẻ nghi ngờ hỏi.

Dù sao cũng là cha vợ của mình, ít nhiều gì cũng phải nể mặt. Vì giảm bớt sự xấu hổ của Tử tước Aurane, hắn quyết định thay đổi chủ đề.

"Việc này một lời khó nói hết. Mặc dù bọn ta bị địch nhân vây khốn, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn còn có thể ổn định trận cước. Trừ phi địch nhân chịu lưỡng bại câu thương, nếu không sẽ không làm gì được."

"Đều là do mấy gã phương bắc khốn nạn kia một lòng muốn phá vây. Tất cả mọi người đều bị bọn hắn mê hoặc, sau khi làm xong công tác chuẩn bị liền bắt đầu phá vây."

"Chúng tôi đã xé được lỗ hổng trong vòng vây của địch nhân rồi. Nhưng mà thời gian bị kỵ binh của địch nhân truy sát mới là khởi đầu của cơn ác mộng này, đại quân nhanh chóng bị thiệt hại nặng nề."

"Chuyện sau đó thì ngươi cũng rồi. Lúc đầu vốn dĩ có thể tụ hợp sớm một chút, nhưng tên khốn nạn Pierce cho rằng ngươi sẽ thấy chết không cứu, cho nên liền mang theo mọi người tiếp tục chạy trốn!"

Tử tước Aurane càng nói càng giận.

Một nửa số oán khí này nhằm vào Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương, một nửa là nhằm vào Bá tước Pierce. Bị hai nhóm người giày vò, con đường phục hưng của Gia tộc Holliser lại gặp phải ngăn trở.

Lần này không chỉ riêng tư quân gia tộc mà ông ta thống lĩnh bị tổn thất nặng nề, mà ngay cả lực lượng ở trong quân thường trực của vương quốc cũng bị trọng thương.

Trong tay không đủ thực lực, quyền nói chuyện cũng sẽ giảm đi. Việc mưu đồ tỉnh Phong Vân sau này cũng khó khăn hơn một bậc.

Nghe được đáp án trong dự liệu, Hudson muốn cười nhưng lại không dám cười. Đám quý tộc phương nam của Vương quốc bị tổn thất nặng nề, nhưng tình huống của Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương thì lại tốt hơn rất nhiều.

Trong lúc tụ hợp với Hudson, trong tay mỗi nhà đều có ít nhất 6000-7000 tư quân.

Nên biết rằng đây chỉ là số lượng tư quân của mỗi nhà, mà không phải toàn bộ tư quân giống như các quý tộc phương nam.

Cộng thêm việc sau này có thể thu nạp được một số bại binh, có lẽ tư quân may mắn còn sống sót của Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương có thể sẽ hơn vạn người.

Sau khi bị rớt xuống cái hố của Ngũ Đại Gia Tộc thì đám quý tộc tỉnh Đông Nam lại đạp phải cái hố của Hudson, quả thực là quá thảm. ...

"Ngài Bá tước, thú nhân đã rút quân rồi!"

Trời vừa hừng đông liền nhận được tin tức tốt này, Hudson cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Trong tình huống không nắm chắc chiến thắng, có thể không cần đánh trận thì đương nhiên là tốt nhất. Không biết khi các quý tộc tỉnh Đông Nam vừa mới chạy đến nơi này tụ hợp nghe được "tin tức tốt" này sẽ có cảm nhận gì.

"Tom, phái người đi thông báo tin tức tốt này cho mọi người."

Hudson cười khẽ nói.

"Tin tức tốt" thì đương nhiên là phải chia sẻ với mọi người rồi. Hắn còn định triệu tập đám quý tộc cao tầng tới nghị sự, nhưng hiện giờ xem ra không còn cần thiết nữa.

Không còn bị đại quân thú nhân quấy rối, nhiệm vụ tiếp ứng lần này, về cơ bản thì có thể tuyên bố là hoàn thành viên mãn.

Tổn thất nặng nề cũng không sao, ít nhất là đã bảo vệ được rất nhiều thành viên cốt cán trong vương quốc, hệ thống chính trị không bị sụp đổ hoàn toàn.

Không giống như các cuộc chiến trước đó, thất bại lần này hoàn toàn là ngoài ý muốn. Bị Liên minh nhân tộc hố cho một vố, Vương quốc Alpha chỉ có thể chịu đựng.

Nguyên soái Campbell nhiều nhất cũng chỉ cần phải chịu một nửa trách nhiệm, nhưng ông ta đã chết ở trên chiến trường, truy cứu trách nhiệm là việc không cần thiết.

Không cần phải trách nhiệm chiến bại, vậy các quý tộc bị tổn thất nặng nề này chính là công thần của vương quốc. Đối với công thần thì đương nhiên là sẽ có ưu đãi.

Mạnh được yếu thua cũng có một bộ mặt dịu dàng. Ít nhất là mọi người cũng sẽ làm tốt vẻ bề ngoài.

Ngoài những gia tộc đã bị tuyệt tự, sắp sửa bị chia cắt không còn ra, những quý tộc còn lại đều sẽ tạm thời tiếp tục kéo dài.

Nếu như nội tình đủ dày, mạng lưới quan hệ nhân mạch đủ rộng, người thừa kế có năng lực mạnh, giữ vững cơ nghiệp của gia tộc cũng không phải là vấn đề.

Ngược lại thì sẽ từ từ suy sụp. Trong những tháng năm sau này sẽ bị những kẻ nhìn trộm chậm rãi chia cắt sạch sẽ.

Tiểu quý tộc chính là những người dễ bị thanh tẩy nhất. năng lực kháng cự yếu kém, một khi bị tổn thương nguyên khí thì sẽ rất khó khôi phục lại.

Chương 732 - Thú Nhân Rút Lui (5)

Đại quý tộc thì khác, thâm căn cố đế, cho dù là suy sụp thì cũng rất khó bị người khác nhổ tận gốc trong thời gian ngắn. Chỉ cần không tự tìm đường chết, dựa vào vốn liếng dành dụm được cũng có thể cầm cự được rất nhiều năm.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, Hudson đã đặt trọng tâm chú ý đến sau cuộc chiến ngày càng nhiều hơn.

Sau khi âm thầm kiểm kê vốn liếng của Vương quốc, trong lòng Hudson cũng đã có quyết định. Nhưng quân đội tiền tuyến này chiếm ít nhất là 70% lực lượng quân sự của vương quốc.

Quân viễn chinh phương bắc hùng mạnh sau khi phá vây thành công cũng đã năm không còn một.

Hiện giờ cộng thêm quân đội đến tiếp ứng cũng chỉ còn khoảng tám, chín vạn người. Cho dù sau này còn có thể thu nạp được một số bại binh, nhưng cùng lắm chỉ thêm chừng 3 vạn người.

Những binh lính này đều là quân tinh nhuệ nhất của Vương quốc. Hudson thống lĩnh ba vạn kỵ binh cộng thêm một vài quân đoàn viễn chinh xem như đội tinh nhuệ thứ hai.

Sự chênh lệch giữa hai bên chủ yếu nằm ở chỗ những binh lính may mắn sống sót của quân viễn chinh có tỉ lệ người tu hành cao hơn.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn, sức chiến đấu giữa hai bên không bị chênh lệch gì nhiều.

Mặc dù sức chiến đấu của mấy vạn quân tinh nhuệ trong tay Hudson kém hơn một chút, nhưng một đường đến đây đều đang đánh thắng trận, sĩ khí cao ngút trời.

Những binh sĩ của quân viễn chinh phương bắc may mắn còn sống sót đương nhiên đều là tinh nhuệ, nhưng sau khi trải qua một trận đại bại thì sĩ khí quân tâm đã hoàn toàn sụp đổ.

Ngoài khoảng hơn hai mươi vạn quân đội này ra, trong tuyến phòng thủ vẫn có mấy chục vạn pháo hôi, tiếc là sức chiến đấu quả của đội quân pháo hôi quá thấp.

Tiếp đó chính là lực lượng quân sự mà các nhà để lại, lực lượng này không có cách nào thống kê toàn diện, chỉ có thể tính toán thực lực đại khái.

Vương quốc Alpha đã mệt mỏi lắm rồi. Trong trận chiến tiếp đó, họ đã không còn đủ tư cách để làm quân chủ lực nữa, chỉ có thể đi theo giúp đỡ Liên minh nhân tộc mà thôi.

Điều quan trọng nhất đối với con người là nhận ra vị trí của chính mình. Hỗ trợ thì đương nhiên phải có đấu pháp của hỗ trợ, nếu lại đánh theo kiểu quân chủ lực nữa thì quả thực là ngu hết thuốc chữa.

Dưới ngòi bút của Hudson, một bức chiến báo đã nhanh chóng được thành hình. Đợi khi mực khô, nó nhanh chóng được bỏ vào bao bì và niêm phong, toàn bộ quá trình là một mạch mà thành.

Tại kỳ vị, mưu kỳ chính.

Hudson đã viết toàn bộ kiến nghị của mình vào trong phong mật tín này, còn bên phía vương quốc quyết định ra sao, đây là chuyện mà hắn không thể chi phối được. ...

Trong doanh trại, sau khi nhận được tin tức thú nhân đã lui, Bá tước Pierce trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Phán đoán sai lầm trước đó của lão ta đã làm cho liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam phải chịu tổn thất nặng nề, chật vật không chịu nổi. Vất vả lắm mới quyết định bỏ hết mặt mũi qua đây tụ hợp, kết quả thú nhân lại đột nhiên lui binh.

Sau mỗi một lần lựa chọn đều tình cờ bị bỏ lỡ, như thể toàn thế giới đều đang ghim chặt lão ta vậy.

"Mục sư!"

"Mục sư!"

"Bá tước đại nhân bị thương rồi!"...

Tiếng hét hoảng hốt của hộ vệ vang lên làm cho trong doanh trại phát ra một chút xíu rối loạn.

Hết cách rồi, trong doanh trại này có chừng hơn mấy chục vị Bá tước, không nhắc tới tên thì ai biết đang nói đến người nào!

Sau một hồi hoảng hốt, rất nhiều tin đồn nhảm được truyền ra.

Buôn chuyện luôn luôn là sở thích lớn nhất của con người, đặc biệt là trong tình huống biết được thú nhân đã rút quân. Không còn áp lực sinh tồn nữa, mọi người cần một hoạt động để thả lỏng tâm tình.

Bá tước Pierce đáng thương, bất hạnh trở thành "Nhân vật chính" trong vụ buôn dưa lê lần này.

Đợi khi lão ta từ trong hôn mê khi tỉnh lại thì đã nghe được đủ loại lời đồ như bị thương, trúng độc, gặp chuyện, bị nguyền rủa... vv. ...

"Mục sư Debon, tình hình của Tổng đốc Pierce sao rồi? Lúc nào mới có thể tỉnh lại?"

Ở trước giường bệnh, Hudson giả vờ như không biết hỏi.

Lấy thực lực của hắn, muốn phân biệt Pierce là bị hôn mê thật hay đang giả vờ thật sự là quá đơn giản.

Dựa vào la bàn để "ngụy trang thành Ma pháp sư", nhưng dù sao cũng là Ma pháp sư. Hudson cũng biết những loại Ma pháp chữa trị bình thường.

Chỉ là từ trước tới giờ hắn vẫn luôn rất cẩn thận, chừng từng thi triển ở bên ngoài.

Ở trong mắt ngoại giới, hắn chỉ là một vị Kỵ sĩ thiên tài có thực lực không tệ, nhờ vào việc hưởng ké thiên phú Ma pháp của Đại Địa Chi Hùng mới trở thành Ma pháp sư.

Nếu đã bị mọi người hiểu lầm thì cứ để bọn họ tiếp tục hiểu lầm là được. Một người cẩn thận như Hudson sẽ không tự bạo thực lực của bản thân.

"Xin Bá tước Hudson yên tâm, ngài Tổng đốc chỉ vì quá mệt nhọc nên mới ngã bệnh, nghỉ ngơi một lát là sẽ tỉnh lại. Hiện giờ không thích hợp bị quá nhiều người quấy rầy, ngài xem..."

Mục sư Debon hơi có chút đỏ mặt nói.

Nói dối không phải là vấn đề, nhưng khi nói dối trước mặt một đám đại lão thì vị Mục sư này lại không khỏi có chút khẩn trương.

Lỡ như bị một vị đại lão nào đó nhìn ra vấn đề rồi tiết lộ ra thì y toang rồi.

Sự thật đã chứng minh là y đã cả nghĩ quá rồi. Đúng là có không ít quý tộc đã nhìn ra Bá tước Pierce đã tỉnh lại, nhưng mà EQ của bọn họ lại không cho phép họ vạch trần sự thật này một cách ngu ngốc.

"Nếu đã như vậy thì chúng tôi cáo từ trước. Vì sự an toàn của Tổng đốc Pierce, sau này liền làm phiền Mục sư Debon hao tổn tâm trí nhiều hơn."

Nói xong, Hudson liền dẫn đầu bước ra lều vải. Diễn trò diễn đến mức độ này cũng đã đủ rồi. Nếu như cố tình truy cầu hoàn mỹ thì sẽ rất dễ lộ ra sơ hở.

Chương 733 - Thú Nhân Rút Lui (6)

Hắn chỉ là một vị Bá tước vinh dự, địa vị trong quân cũng không phải là cao nhất, nhưng quyền lực hiện giờ của hắn đúng là lớn nhất.

Không có Nguyên soái Campbell, Vương quốc lại chưa bổ nhiệm tổng tư lệnh mới, người giữ chức tổng chỉ huy trước đó là Hudson chính là kẻ có quyền thế nhất ở tiền tuyến.

Tiếc rằng phần quyền lực là hư. Mọi thứ đều bắt nguồn từ việc vương quốc bổ nhiệm.

Bởi vì được bổ nhiệm nên hắn mới có thể chỉ huy quân đội vương quốc ở tiền tuyến; Và ngược lại, nếu như bị chức vụ này bị hủy bỏ thì hắn cũng mất đi toàn bộ quyền lực trong tay.

Gây thêm một chút xíu rắc rối cho Bá tước Pierce, Hudson nghĩ nghĩ liền âm thầm lắc đầu. Hai nhà vốn dĩ có thể chung sống hòa thuận, nhưng bây giờ lại bởi vì lợi ích mà trở thành kẻ địch.

Những chuyện tương tự cũng thường xuyên xảy ra trong giới quý tộc. Đừng nói là hai nhà không có quan hệ gì, cho dù là bằng hữu thân thích, đảo mắt biến thành địch nhân cũng không phải là ít.

Có thêm một vị "bệnh nhân" có trọng lượng như vậy, đại quân bị ép phải dừng lại. Dù sao đại quân thú nhân cũng đã chạy trốn rồi, đuổi thì không dám, cho nên Hudson cũng không vội.

Vừa trở lại doanh trại, hai vị huynh trưởng của hắn đã vội vàng chạy tới, từ trên vẻ mặt mừng rỡ của họ cũng có thể nhìn ra tâm trạng hiện giờ của hai người đang vô cùng vui vẻ.

"Hudson, có phải Bá tước Pierce sắp chết rồi không?"

Nghe xong lời nói của Evola, Hudson suýt chút nữa là phun một ngụm nước ra ngoài. Người ta rõ ràng là đang còn rất tốt, tại sao có thể nói người ta sắp chết được chứ?

"Anh nghe được lời đồn này từ nơi nào vậy? Hiện giờ ông ta vẫn còn sống rất tốt. Sau này nhớ là đừng có ăn nói lung tung như vậy nữa!"

Hudson xụ mặt khiển trách.

Lời đồn hại chết người. Bá tước Pierce chỉ là nhất thời không chịu nổi lửa giận công tâm nên mới hôn mê bất tỉnh, vậy mà đã bị đồn thành như vậy, rõ ràng là có người đang cố tình làm vậy.

Hắc thủ sau màn không phải dễ bắt như vậy. Chủ yếu là vì người có khả năng làm chuyện này thật sự là quá nhiều.

Những kẻ thù chính trị trước đó của Gia tộc Dalton; Những quý tộc muốn thế chỗ của Gia tộc Dalton đang núp trong bóng tối; Các quý tộc tộc tỉnh Đông Nam có lợi ích bị thiệt hại; thậm chí ngay cả bản thân Hudson cũng là một trong những người tình nghi.

Toàn bộ mối quan hệ này phức tạp tựa như một đoàn đay rối. Hudson không có thời gian để đi điều tra loại chuyện không có kết quả tốt này.

"Hudson, có đôi khi lời đồn cũng có thể biến thành thật sự!"

Nelson cố tình thấp giọng nói.

Tiếc là dù cho y có che giấu như thế nào thì vẻ kích động trên mặt vẫn bán đứng tâm trạng hiện giờ của y.

Con trai của Bá tước Pierce vẫn còn là một vị thiếu niên, vốn không thể lèo lái được một nhà đại quý tộc. Một khi người làm thủ lĩnh là Pierce qua đời, Gia tộc Dalton sẽ lập tức rơi vào tình trạng rắn mất đầu.

Dù không thể cam đoan rằng Gia tộc Koslow có thể thay thế được vị trí của Gia tộc Dalton, nhưng ít là trong một khoảng thời gian rất dài ở tương lai, bọn họ sẽ không thể nào chế tạo phiền phức cho Gia tộc Koslow được.

"Đúng là lời đồn có khả năng biến thành sự thật, nhưng cũng có khả năng dẫn lửa thiêu thân. Pierce là tộc trưởng của Gia tộc Dalton, anh không ngây thơ đến mức cho rằng bên cạnh ông ta sẽ không có cao thủ bảo vệ chứ?"

"Được rồi, hai anh đừng có quan tâm vào chuyện này nữa. Xung đột giữa chúng ta và gia tộc Dalton thì đợi khi chiến tranh kết thúc rồi mới từ từ tính."

"Đừng có ảo tượng dùng rắn nuốt voi, như vậy chỉ làm cho bản thân bị ăn no bể bụng. Có thời gian rảnh rỗi thì hai anh đi thu thập tư liệu của những quý tộc tỉnh Đông Nam bị tuyệt tự đi, tương lai sẽ có tác dụng lớn."

Quá gấp!

Những trận thắng liên tiếp đã làm cho rất nhiều thành viên trong gia tộc Koslow bị lạc lối, không thể xác định được địa vị của mình trong tỉnh thành.

Hudson biết rất rõ, hai người anh trai này của mình không chỉ đang đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho một số người trong gia tộc.

Hai người họ có thể trở thành đại diện là vì có quan hệ thân cận với Hudson, muốn nói gì cũng thuận tiện.

Hudson nhất định phải trấn áp bầu không khí bất đồng này xuống. Hắn cũng không muốn gia tộc mà mình thống lĩnh còn chưa kịp phát triển lớn mạnh đã bước vào con đường sa đọa.

Chần chờ một chút, Hudson tiếp tục bổ sung: "Có đôi khi con mắt và lỗ tai cũng sẽ biết gạt người, nhưng gì mà hai anh thấy được, nghe được, cũng chỉ là thứ mà người ta muốn hai anh nhìn thấy và nghe được."

"Hiện giờ Gia tộc Koslow chỉ có một nhà tử địch, đó chính là gia tộc Locknard đang chiếm cứ tổ địa của chúng ta."

"Còn về phần Gia tộc Dalton, đó chỉ có thể xem là đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn có xung đột lợi ích, còn lâu mới đến tình trạng không chết không thôi."

"Hai anh nhất định phải học được cách phân rõ chủ thứ. Đừng nên dựa vào cảm giác của mình và hành động theo cảm tính, nếu không sẽ rước lấy đại địch cho gia tộc!"...

Thương Lan thành.

Viện binh của Liên minh đến, đại quân thú nhân rút lui, tin tức nhiệm vụ tiếp ứng đã hoàn thành cũng được truyền vào trong Vương cung, nhưng trên mặt của đám vương công quý tộc không chỉ không xuất hiện tiếu dung, ngược lại sắc mặt của người nào người nấy đều âm trầm đến đáng sợ.

Thoạt nhìn có vẻ như mọi thứ đều đang diễn ra rất tốt đẹp, nhưng mà số lượng thương vong trong tay lại làm cho bọn họ không thể cao hứng nổi.

Gần 60 vạn quân đã vĩnh viễn nằm lại trên đại thảo nguyên của thú nhân, Vương quốc Alpha bị trọng thương nguyên khí, tập đoàn quý tộc gần như là nhà nhà treo cờ trắng.

Cũng giống như những cuộc chiến tranh lần trước, mấy chục năm tài phú và thực lực quân sự tích lũy được của vương quốc đã bị cuộc chiến này thôn phệ hết sạch.

Chương 734 - Thống Soái Quân Đội

"Tại sao các ngươi lại không nói gì? Trước đó không phải các ngươi khóc lóc đòi phá vây sao, kết quả bây giờ chính là thứ giống như mong muốn của các ngươi!"

Caesar III tức giận nói.

Hiển nhiên, đến giờ ông ta vẫn chưa thể nguôi ngoai việc quần thần liên hợp bức vua thoái vị lần trước.

Quốc vương đang bực bội trong người, cho nên không ai dám tiến lên chịu trận. Tâm tình hiện giờ của mọi người cũng không dễ chịu gì, muốn đẩy trách nhiệm nhưng lại tìm không được kẻ gánh tội.

Nguyên soái Campbell đã chiến tử, cho dù có muốn đổ hết trách nhiệm lên người ông ta thì Caesar III cũng sẽ không đồng ý.

Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương làm kẻ đầu têu, nhưng bọn họ lại thuộc phe nắm thực lực trong vương quốc, trong triều cũng có không ít lực lượng, để bọn họ đứng ra gánh chịu trách nhiệm thì sẽ lâm vào một trận cãi vã không hồi kết.

Liên minh nhân tộc liên lụy quá rộng, càng không thể trêu vào. Để Liên minh chịu trách nhiệm thì sẽ phát sinh xung đột quốc tế.

Hudson là người dễ bắt nạt nhất, nhưng hắn vừa mới vươn tay kéo các nhà một cái, lúc này mà đẩy hết trách nhiệm lên người hắn thì lại không có mặt mũi.

Tất cả mọi người đều cần thể diện, khi làm việc cũng sẽ để lại

3 phần, nếu không ngày sau không tốt gặp nhau.

Không có dê thế tội, vậy thì chỉ còn nước mắng thú nhân thôi. Nhưng nơi này là sảnh hội nghị, không cần thiết phải làm ra chuyện thô lỗ như vậy, đợi sau này khi tuyên truyền rồi mắng cũng không muộn.

"Bệ hạ, từ trước tới nay thú nhân đều là chủng tộc quỷ kế đa đoan, không biết lúc nào sẽ giết trở lại. Nếu nhiệm vụ tiếp ứng đã hoàn thành thì chúng ta mau để cho đại quân rút về đi!"

Đại công tước Alfiero mở miệng khuyên.

Vương quốc Alpha đã bị tổn thất nặng nề, không chịu được giày vò nữa. Dù có thế nào thì cũng phải bảo vệ được số quân tinh nhuệ còn sót lại này.

So với những cuộc đại chiến lần trước, chiến tranh lần này là cuộc chiến mà Vương quốc Alpha bị động chịu đòn với thời gian ngắn nhất, lãnh thổ bị thất thủ cũng là ít nhất, thương vong dân sự và tổn thất kinh tế trong nước cũng thấp nhất trong lịch sử.

Chỉ cần bảo vệ được hạt giống tinh nhuệ, không cần đến mười năm là vương quốc đã có thể khôi phục được thực lực. Nếu như có thể khôi phục được sức sản xuất của các tỉnh mới thu phục lại thì quốc lực còn có hy vọng tiến thêm một bước.

Mặc dù hiện giờ bị thiệt hại nặng nề, Vương quốc Alpha vẫn là thế lực mạnh nhất nhưng trong số các quốc gia loài người ở phương bắc này.

Chỉ cần Liên minh nhân tộc có thể cố gắng một chút, đánh cho Đế quốc Thú Nhân tàn phế, Vương quốc Alpha sẽ không có bị ngoại địch uy hiếp trong vòng mấy chục năm sau này, có thể yên tâm phát triển kinh tế và nông nghiệp

Từ quan điểm chiến lược tổng thể, Vương quốc Alpha thực sự là người chiến thắng trong cuộc chiến tổn thất nặng nề này. Chỉ là cái giá phải trả hơi nặng một chút, trông như đã thoi thóp sắp ngủm vậy.

"Vậy liền để bọn hắn rút về đi!"

Caesar III khẽ gật đầu rồi nói.

Chuyện có nặng nhẹ, cơn giận có thể phát tiết bất kỳ lúc nào cũng được, nhưng quốc quân đại sự thì nhất định được giải quyết ngay lập tức.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà Caesar III vẫn luôn có thể khống chế triều chính chính là không đưa cảm xúc vào trong quyết sách. Ngay cả khi trụ cột trong quân đội bị gãy thì vẫn không hề ảnh hưởng đến địa vị của ông ta.

"Bệ hạ, viện quân của Liên minh nhân tộc đã xuất phát rồi, không bao lâu nữa sẽ lần lượt tiến vào trong cảnh nội của chúng ta, sao đó sẽ đến lượt chúng ta phát động phản công."

"Xét về vị trí địa lý, chúng ta tiếp tục phòng thủ ở Tử Kinh quan và Pháo đài Holland đã không thể thỏa mãn được nhu cầu chiến tranh sau này nữa."

"Có đám viện quân đầu tiên của Liên minh và Công quốc Mosey tương trợ, hiện tại cũng là thời điểm mà chúng ta nên suy tính đến việc thiết lập lại phòng tuyến ở bảy tỉnh mới thu hồi của Bắc Cương, tích trữ vật tư và chuẩn bị cho cuộc phản công lớn sắp tới!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland thuận thế đề nghị.

Chuyện này vốn không nằm trong kế hoạch, dựa theo tư tưởng trước đó, quân viễn chinh phương bắc trực tiếp đi theo "các cụ kỵ sĩ" hành hạ Đế quốc Thú Nhân là có thể đánh cho địch nhân nằm thẳng cẳng rồi.

Tiếc là từ khi Behemoth Đại Đế chết đi, biết được tác dụng phụ của bí pháp trường sinh bí thì tâm trạng của các cụ liền không ổn định.

Ngoài các cường giả của Vương quốc Alpha vẫn còn ở lại trong quân phục dịch ra, nhưng cụ còn lại đều trở về nhà lo chuyện của mình.

Ai cũng biết là đừng nên gây chuyện với những người sắp chết. Dù rằng biết rõ những người này đã làm trái với hiệp định, hố cho quân viễn chinh phương bắc một vố thảm trọng, nhưng vương quốc cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Nhưng việc gây náo loạn ở trong cảnh nội của Đế quốc Thú Nhân cũng không phải là hoàn toàn không có hiệu quả. Số lượng thú nhân bị tàn sát trên đường cũng đã hơn trăm vạn.

Quan trọng nhất là đả kích được nhân tâm và địa vị của Ngũ Đại Hoàng tộc trong lòng thú nhân, đặt nền móng cho cuộc nội chiến tiếp theo trong Đế quốc Thú Nhân.

"Ngài Tể tướng, việc khôi phục phòng tuyến của bảy tỉnh phía bắc không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều được. Nhân lực, tài lực và vật lực cần đầu tư đều là một con số thiên văn."

"Huống chi còn phải suy xét đến việc địch nhân có thể chạy tới phá hoại bất kỳ lúc nào, hơi không chú ý thì công trường sẽ thành bãi chiến trường. Tốc độ phá hủy nhanh hơn việc kiến thiết rất nhiều!"

"Với tình trạng tài lực trước mắt của vương quốc thì không đủ khả năng để chi trả cho một công trình lớn như vậy. Còn việc đẩy chiến tuyến tiến lên phía trước để chuẩn bị cho cuộc đại phản công sắp tới, theo ta thấy thì vẫn để sau hãy bàn."

Delgado quyết đoán cự tuyệt.

Chương 735 - Thống Soái Quân Đội (2)

Không phải là vì gã ta không có ánh mắt chiến lược, mà Vương quốc Alpha thật sự là quá nghèo. Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, trong quốc khố đã không còn thấy bóng dáng một con chuột nào chạy qua nữa.

Trong túi không có tiền, một vị Bộ trưởng Bộ tài chính như ông ta cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Ngay cả khi vật liệu xây dựng phòng tuyến đều là vật liệu địa phương có sẵn, nhưng dân phu cũng cần phải ăn cơm nha. Bị chiến tranh ảnh hưởng, sản lượng lương thực trong nước đã giảm mạnh, không thể đáp ứng được nhu cầu của toàn bộ dân chúng nữa, chỉ có thể mua sắm từ hải ngoại.

Một xu tiền làm khó anh hùng hán, huống chi Vương quốc Alpha lại đang thiếu rất nhiều tiền. Tình hình tài chính của Vương quốc thiếu hụt đến mấy ngàn vạn, còn nhiều hơn một năm tài chính thu vào, Bộ tài chính cũng không có cách nào lấy ra được.

"Delgado, đừng quá lo lắng. Chẳng phải chúng ta vừa mới thu thuế chiến tranh sao?"

"Cắn răng kiên trì một lần là có thể nghĩ ra biện pháp. Vì đại cục, lần này mọi người đồng thời thắt lưng buộc bụng, chịu khổ vài năm đi."

"Ta sẽ đi đầu trong vấn đề này, từ giờ đến khi tình hình tài chính của vương quốc chuyển biến tốt đẹp, ta sẽ không nhận một đồng tiền lương nào. Toàn bộ quan viên cấp cao của Vương quốc đều sẽ bị ngừng phát lương, các quan viên trung hạ tầng sẽ bị cắt giảm từ 30-50%."

"Ngân sách của các bộ cũng bị cắt giảm; Tiền thưởng của những người có công thì chỉ có thể phát cho các tiểu quý tộc, những người còn dư đều thiếu trước đi!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland tỏ vẻ bình tĩnh nói.

Đây chắc chắn là một lời đề nghị đắc tội với vô số người. Từ khi chiến tranh bộc phát, đãi ngộ và phúc lợi của các quan chức đã bị giảm xuống trên diện rộng, bây giờ lại cắt giảm thêm nữa, tiền tới tay lại càng ít.

Ngân sách của các bộ thì lại càng không cần phải nói. Từ khi chiến tranh bộc phát, ngoài Bộ Quân vụ là không ngừng được gia tăng chi tiêu ra, những ngành khác đều đang thắt lưng buộc bụng.

Vấn đề quân công tiền thưởng lại là chuyện dễ giải quyết nhất. Bởi vì chiến tranh, không chỉ có tiền thưởng chưa được phát, mà ngay cả tiền trợ cấp cho các quý tộc bị thiệt mạng cũng chưa được cấp.

Biết rõ là bom mà cũng phải giẫm vào, ai bảo lão ta là Tể tướng của vương quốc chứ?

Là người đứng đầu bách quan, trong những thời khắc mấu chốt này, nếu như lão ta không dám đứng ra làm tội nhân, vậy thì chỉ có thể để cho Quốc vương Caesar III tự mình hạ tràng gây thù chuốc oán thôi.

"Tể tướng, đây vẫn còn thiếu rất nhiều. Hầu hết các quan chức Vương quốc đều tự nguyện thực hiện nghĩa vụ, tiền lương mà Bộ tài chính phát ra vốn đã không nhiều, vả lại Bộ tài chính vẫn còn đang nợ 2 tháng tiền lương của mọi người."

"Ngân sách của mỗi bộ cũng bị ép hết lần này đến lần khác, trừ khi ngài có thể giảm chi phí của Bộ Quân vụ xuống, nếu không cùng lắm chỉ có thể kiếm ra được mấy chục vạn kim tệ mà thôi."

"Tiền thưởng của các quý tộc đã sớm bị Bộ tài chính biển thủ sắp hết rồi. Mấy triệu kim tệ còn dư lại trong sổ sách là dùng để đề phòng tình huống khẩn cấp."

"Nguy cơ mà chúng ta đang phải đối mặt hiện giờ đã không thể được giải quyết bằng cách giảm chi tiêu nữa rồi. Biện pháp duy nhất chính là khai nguyên, ví dụ như: Lại trưng thu thêm một lần thuế chiến tranh, hoặc là vay nợ của các quốc gia trong liên minh!"

"Thẳng thắn mà nói, hai sự lựa chọn này đều không tốt."

"Chỉ tính riêng năm ngoái thôi, chúng ta đã chinh thu ba lần thuế chiến tranh rồi, đầu năm lại thu thêm một lần, hiện giờ lại thu tiếp nữa, sợ là có rất nhiều tiểu quý tộc không chịu nổi."

"Còn việc vay nợ bên ngoài, ta cảm thấy Bá tước Francois có quyền lên tiếng nhiều hơn."

Delgado nhún vai nói.

Tài chính của vương quốc có thể cầm cự đến giờ mà không bị phá sản, một Bộ trưởng Bộ Tài chính như ông ta có thể tự hào tuyên bố với ngoại giới rằng mình xứng đáng với Vương quốc này.

"Bộ trưởng Bộ Tài chính nói không sai, vay nợ của các quốc gia khác cũng không phải là một lựa chọn tốt. Tham khảo các trường hợp vay nợ trước đây của chúng ta, quy trình này cũng không hề tốt đẹp gì."

"Vài ngày trước, trong Công quốc Mosey xuất hiện một loại trái phiếu chiến tranh, ta cảm thấy Bộ tài chính có thể học theo một chút."

"So với việc đàm phán với chính phủ các nước thì chuyện trực tiếp chào hàng trái phiếu chiến tranh có tiền lãi với các đại quý tộc trong và ngoài nước sẽ càng dễ thu được tài chính hơn."

Bá tước Francois bình tĩnh nói.

Công quốc Mosey chào hàng trái phiếu chiến tranh đã sớm huyên náo xôn xao trên đại lục. Nguyên nhân mà bọn họ không bán trái phiếu chiến tranh vào trong Vương quốc Alpha là vì tất cả mọi người là "Nát huynh nát đệ", cuộc sống của ai cũng không dễ chịu gì.

Là Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ, Bá tước Francois đương nhiên phải là phải tìm hiểu cho rõ chuyện đang xảy ra ở nước láng giềng.

"Khoản thiếu hụt tài chính hiện giờ của chúng ta cao đến hơn 30 triệu kim tệ. Nhiều tiền như vậy, chỉ dựa vào phát hành trái phiếu chiến tranh là có thể mượn được sao?"

"Ta tuyên bố trước, không thể đi vay nặng lãi. Tài lực của Vương quốc có hạn, không có khả năng chịu được tiền lãi quá cao. Cho dù là vay nợ bình thường thôi thì chúng ta cũng đã không chịu đựng được rồi!"

Bộ trưởng Bộ Tài chính Hầu tước Delgado nghiêm túc nói.

Vừa muốn vay tiền, nhưng lại không chịu nâng cao tiền lãi, đây đã là một mệnh đề mâu thuẫn rồi.

Các đại quý tộc đương nhiên là có lòng yêu nước, nhưng tấm lòng yêu nước này của bọn họ đáng giá trị bao nhiêu kim tệ thì lại là một ẩn số.

Huống chi chiến tranh tiến hành đến hiện tại, các quý tộc cũng đã tiêu hao không ít vốn liếng, hiện giờ đã không còn giàu có như trước nữa.

Cho dù mọi người nguyện ý ủng hộ vương quốc, sợ là cũng rất khó lấy ra một lượng lớn tiền mặt để mua trái phiếu chiến tranh, dù sao bọn họ còn phải để lại tiền để trùng kiến sau chiến tranh.

Chương 736 - Thống Soái Quân Đội (3)

"Tham khảo lãi suất mà Người Mosey đã chế định, kết hợp với tình huống thực tế của chúng ta, in một lượng trái phiếu chiến tranh ra rồi bán gấp."

"Nhưng mà Bộ tài chính phải kiểm soát chặt chẽ số lượng, không thể để vượt qua năng lực trả nợ của Vương quốc!"

Caesar III quyết định thật nhanh đạo.

Nên như nhất định phải xài tiền, cho dù không có cuộc viễn chinh của quân đội Liên minh Nhân tộc, bảy tỉnh thành mới được thu hồi cũng cần được đưa vào tuyến phòng thủ của vương quốc sau chiến tranh.

Thậm chí hiện giờ động thủ thì còn có thể đẩy biên giới dịch về phía bắc một chút. Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy, ranh giới cụ thể đã trở thành một bí ẩn.

Nếu như không dựa thế của Liên minh nhân tộc để cố gắng khoanh vòng nhiều địa bàn hơn thì đúng là ngu ngốc.

Sử dụng hành động thực tế để tạo ra sự thật đã được thiết lập, chỉ cần Liên minh nhân tộc thừa nhận, vậy thì nơi đó sẽ biến thành lãnh thổ hợp pháp của Vương quốc Alpha.

Chuyện này cũng không có gì phải lo lắng, bá chủ đại lục cũng rất chú trọng mặt mũi, không có chuyện ép tiểu đệ nhà mình nôn ra lợi ích đã nuốt vào trong bụng, nếu không chẳng phải sẽ khiến cho tất cả chủng tộc đều khinh thường nhân tộc sao?

Chỉ cần không chơi quá mức, vượt qua khả năng tiêu hóa cực hạn của bản thân, làm cho các đồng minh đố kị, vậy thì sẽ không phải là vấn đề lớn. . . .

"Bệ hạ, Nguyên soái Campbell bất hạnh gặp nạn, tiền tuyến tập hợp nhiều quân đội như vậy, chúng ta cần phải bổ nhiệm một vị thống soái, ngài cảm thấy ai là người thích hợp để đảm nhiệm chức vị này?"

Đại công tước Alfiero hỏi dò.

Thẳng thắn mà nói, trong quân đội hiện giờ của Vương quốc Alpha đúng là không có bao nhiêu tướng lĩnh có đủ tư cách đảm nhiệm chức vị thống soái tiền tuyến.

Đám đại quý tộc phương nam về cơ bản đều đã bị loại ra khỏi danh sách, nguyên nhân vô cùng đơn giản —— thiếu chiến công.

Mà quý tộc phương bắc thì ngược lại, bởi vì họ đã chiến đấu với thú nhân quanh năm suốt tháng, tích lũy được rất nhiều quân công, sức ảnh hưởng trong trong quân đội cũng lớn hơn.

Đây chính là ưu thế của bọn họ, và cũng là thế yếu.

Đứng trên lập trường của vương quốc, không phải cứ có nhiều chiến công nhất, uy vọng cao nhất thì người đó sẽ thích hợp với vị trí thống soái, mà còn muốn xét đến sự cân bằng của tất cả các khía cạnh.

"Bộ Quân vụ có nhân tuyển nào không?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Loại thủ tục này là cần thiết, cho dù trong đầu đã có ứng cử viên của mình thì cũng phải xem phản ứng của quần thần trước đã.

Tốt nhất là để cấp dưới tiến cử danh sách, nếu không lỡ như tướng lĩnh mà bản thân ông ta đề danh bị quần thần hủy bỏ thì thật sự là rất lúng túng.

Loại chuyện này cũng chẳng phải việc mới mẻ gì. Caesar III là một vị quân chủ cường thế, nhưng trong những chuyện quan trọng như việc bổ nhiệm nhân sự trong vương quốc thì vẫn cần phải thương lượng với mọi người.

"Bộ Quân vụ tổng cộng đề xuất sáu người, theo thứ tự là Công tước Pias, Công tước Yagiron, Công tước Dias, Công tước Kavadia, Bá tước Hudson và Hầu tước James."

Đại công tước Alfiero vừa dứt lời, Caesar III liền nhíu mày. Tổng cộng có sáu người, nhưng người trước đều là thành viên của Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương.

Nếu như Công tước Aarondo không bị thú nhân giết chết, người thừa kế không đủ uy vọng, có lẽ toàn bộ Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đều đã được đề cử trong danh sách rồi.

Không cần phải suy nghĩ nhiều, ông ta đã ngay lập tức loại bỏ bốn người trước này.

Hết cách rồi, sức ảnh hưởng trong quân đội của của quý tộc phương Bắc quá lớn, nếu như để cho người của bọn họ đảm nhiệm thống soái, như vậy chẳng khác nào nhường luôn chức vị thống soái quân thường lại cho bọn họ luôn.

Quân thường trực vốn đã trú đóng lâu dài ở Bắc Cương, sức ảnh hưởng trong quân đội của các quý tộc Bắc Cương cũng đã rất lớn rồi, nếu như lại bổ mệnh một vị quý tộc Bắc Cương đảm nhiệm chức vị thống soái thì sợ là quân quyền sẽ triệt để rơi vào trong tay của các quý tộc Bắc Cương mất.

Không có vị Quân vương nào muốn nhìn thấy loại cục diện này...

Nghe quần thần thảo luận, Caesar III cũng lập tức nhíu mày.

Tiếng hô cao nhất chính là tứ đại Công tước Bắc Cương, nhưng người tiến cử Hudson cũng không phải là số ít, chỉ có Hầu tước James là thiếu người ủng hộ.

Không chỉ riêng các hệ phái chính trị khác không ủng hộ, mà ngay cả phe phái của Vương thất cũng không nguyện ý ủng hộ Hầu tước James. Nhưng vì mặt mũi của Quốc vương nên mọi người mới không trực tiếp phản đối.

Thiếu uy vọng, thiếu chiến công chỉ là một phương diện, đa phần vẫn là vì lợi ích. Ở chung một đoàn thể chính trị không có nghĩa là tất cả mọi người đều có chung lợi ích.

Tác dụng trước đó của Hầu tước James chính là cân bằng Campbell nguyên soái trong quân đội, vai trò mà ông ta đảm nhiệm không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Ngay cả người một nhà cũng không ủng hộ, Caesar III lập tức biết rằng kế hoạch của mình quá qua loa rồi.

Đẩy một vị tướng lĩnh không đủ uy vọng và chiến công lên vị trí chủ soái rõ ràng chạm tới ranh giới cuối cùng của tập đoàn quý tộc.

Dù sao, chiến tranh là sẽ có người chết. Nếu như bổ nhiệm một vị chủ soái không có tài năng thì vận mệnh của quân đội sẽ rất thảm.

Tứ đại công tước Bắc Cương nhận được rất nhiều sự ủng hộ không chỉ bởi vì bọn họ có sức ảnh hưởng lớn trong triều, chủ yếu nhất vẫn là bọn họ thật sự có thành tích trong phương diện quân sự.

Người cũng có được chiến công hiển hách là Hudson cũng nhận được rất nhiều sự ủng hộ, trừ trong triều không người ra, tuổi trẻ chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Về mặt tổng thể thì Tứ đại công tước nhận được nhiều sự ủng hộ nhất, nhưng mà bọn họ có bốn người, nếu như chia ra thì Hudson mới là người được ủng hộ nhiều nhất.

Chương 737 - Thống Soái Quân Đội (4)

Nếu như quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra phe phái chính trị đang ủng hộ Hudson chủ yếu đều bắt nguồn từ khu vực phía Tây Nam của vương quốc.

Trước đó khi Hudson đi trấn áp cuộc phản loạn đã từng tạo mối quan hệ với những gia tộc sau lưng của bọn họ.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, cộng thêm việc cần phải ngăn chặn các quý tộc Bắc Cương nắm thêm quyền lực, nên hắn mới nhận được sự ủng hộ của những người này.

Thấy các bên đang không ngừng cãi lộn, Caesar III liền phất tay ra hiệu nói: "Ta đã biết được ý kiến của các ngươi rồi."

"Sau vị ứng cử viên này đều là tướng lĩnh ưu tú nhất của Vương quốc, nhưng vị trí thống thì chỉ có một."

"Cứ tiếp tục cãi lộn như vậy cũng không phải là cách hay, hay là dứt khoát tổ chức hội nghị quý tộc ở đây và tiến hành bỏ phiếu luôn đi!"

"Vệ binh, lấy giấy bút tới phát cho chư vị đại thần."

Cách làm này nhìn như công bằng công chính. Nhưng thực ra thì Caesar III đã đưa ra quyết định, hiện tại chỉ là một hình thức mà thôi.

Người có thân phận khác nhau thì số phiếu trong hội nghị quý tộc cũng sẽ không giống nhau. Caesar III là Quốc vương, đương nhiên là người có nhiều phiếu bầu nhất.

Nếu như toàn bộ nghị viên đồng thời tham dự, số phiếu trong tay ông ta sẽ không quyết định được gì, nhưng trong triều hiện giờ chỉ có một số nghị viên tham dự, số phiếu trong tay ông ta liền trở nên rất có ưu thế.

Mọi việc đều được tiến hành theo quy tắc của trò chơi chính trị, không có tìm ra lý do gì để phản đối.

Gần như chỉ trong nháy mắt, những đoàn thể chính trị vốn còn đang tranh luận ầm ĩ đã lập tức thống nhất lập trường với tốc độ nhanh nhất, thể hiện ra sẽ ủng hộ ứng cử viên nào.

"Công tước Kavadia 3 phiếu!"

"Bá tước Hudson 5 phiếu!"

"Công tước Kavadia 7 phiếu!"

"Bá tước Hudson 8 phiếu!"...

Chỉ trong chớp mắt, một cuộc chiến gồm sáu người tranh đoạt đã bị biến thành cục diện lưỡng cường đối lập.

Các bộ trưởng đại diện cho các nhóm lợi ích của quý tộc phương Bắc lần lượt ủng hộ Công tước Kavadia; trong khi các nhóm cầm quyền của quý tộc phương Nam lại bầu cho Hudson.

Tại tình huống không có lựa chọn nào tốt hơn, trẻ tuổi và trong triều không người đã không phải là vấn đề nữa. Chỉ cần có năng lực cá nhân và có uy vọng trong quân là được, những chuyện khác đều dễ thương lượng.

Ủng hộ một người lạ không liên quan vẫn tốt hơn là ủng hộ cho kẻ thù chính trị của mình.

Nếu như không có sự xuất hiện của Hudson, có lẽ Hầu tước James, người được Caesar III đề danh, sẽ nhận được sự ủng hộ nồng nhiệt của đám quý tộc phương nam.

Hết cách rồi, quốc vương lo lắng thế cân bằng trong nước sẽ bị phá vỡ, còn các quý tộc phương nam lại lo lắng quý tộc phương bắc sẽ phát triển lớn mạnh.

Nhìn số phiếu tăng lên là biết, song phương đều ủng hộ một người. Còn về những người khác, nếu như sau khi phân ra thắng bại mà vẫn còn dư phiếu bầu thì có lẽ còn có thể chia cho bọn họ một chút, miễn cho thua quá khó coi.

Caesar III nhìn thoáng qua kết quả bỏ phiếu, trên mặt không cảm giác gì, nhưng lại rất hài lòng, ông ta nói: "Các ngươi cũng đã thấy được kết quả bỏ phiếu rồi."

"Truyền lệnh xuống , bổ nhiệm Bá tước Hudson đảm nhiệm chức vị thống soái đại quân, bổ nhiệm Công tước Kavadia và Hầu tước James đảm nhiệm phó soái."

Quốc vương vừa nói xong, lúc này mọi người mới phát hiện ra vị Hầu tước James bình thường này lại có số phiếu xếp ở vị trí thứ ba.

Bọn họ đều là những kẻ già đời trong chính trường, trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hóa ra đây mới là mục đích thực sự của Caesar III.

Ngẫm lại cũng đúng, biết rõ Hầu tước James không thỏa mãn được tất cả yêu cầu để đảm nhiệm chức vị chủ soái, người có kinh nghiệm chính trị phong phú như Quốc vương bệ hạ làm sao có thể đẩy loại người này thượng vị được chứ?

Nếu như thật sự làm như vậy, vậy thì chẳng thà mặt dạn mày dày tự mình hạ tràng đảm nhiệm thống soái đại quân luôn cho rồi. Ít nhất là đám quan binh tiền tuyến sẽ không bài xích Quốc vương đảm nhiệm chủ soái.

Trên thực tế, Caesar III cũng từng nghĩ đến chuyện tự thân ra trận. Nhưng khi nghĩ đến việc địch nhân là thú nhân, là chủng tộc không tuân thủ quy tắc của trò chơi thì ông ta lại rụt đầu về.

Hết cách rồi, ông ta thật sự không có năng khiếu mang binh đánh giặc. Lỡ như bị bọn thuộc hạ bày mưu lung tung, không cẩn thận giẫm phải hố của địch nhân thì sẽ rất lúng túng.

Tiểu Caesar chính là tài liệu giảng dạy phản diện tốt nhất, sau một trận đại bại trên chiến trường, toàn bộ danh vọng mà y tích lũy thường ngày đã bị mất sạch.

Con trai gây hoạ thì còn có người làm cha như ông ta chùi đít. Nhưng nếu như ông ta cũng gây ra họa thì sẽ không có người nào đứng ra thu thập tàn cuộc được.

Một người cẩn thận như Caesar III sẽ không làm chuyện không chắc chắn này, ông ta lại sử dụng biện pháp mà bản thân am hiểu nhất "Cân bằng đại pháp". Một tên chủ soái + thêm hai tên phó soái, quyền lực đã được cân bằng một cách hoàn hảo. ...

Tử Kinh quan, sau khi đại quân hội sư thành công thì bầu không khí trong đại sảnh liền trở nên có chút lúng túng.

Viện binh của Công quốc Mosey thì còn dễ nói, tất cả mọi người đều là bạn cũ, trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Nhưng tình hình trong viện quân của Liên minh nhân tộc thì lại có chút phức tạp. Trong này có vô số thế lực có mâu thuẫn, lại còn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Nhưng mà liên quân thậm chí còn chẳng có nổi một vị quan chỉ huy, gặp được vấn đề chỉ có thể câu thông với từng nhà một. Vấn đề cũ còn chưa giải quyết xong thì vấn đề mới lại ập tới.

Vì chuyện này mà Hudson còn từng cầu viện Bộ Ngoại vụ nhiều lần, để bọn họ phái một vị tướng tài đắc lực tới đây hòa giải quan hệ giữa các bên.

Tiếc là đám quan viên của Bộ Ngoại vụ cũng không phải người ngu, trực tiếp dùng lý do "Liên quan đến quân vụ" để từ chối giải quyết chuyện này, đá quả bóng về lại chỗ của Hudson.

Chương 738 - Thống Soái Quân Đội (5)

Hudson là chủ soái đại quân, cho nên không thể thoát khỏi liên quan, hắn chỉ có thể cố gắng hòa giải. Trải qua nhiều lần cố gắng, hắn chỉ có thể lựa chọn —— mặc kệ.

Thích làm gì làm đi, dù sao những khu vực này mới vừa bị thú nhân gây họa một lần, khắp bốn phía đều là khu không người, không sợ bọn họ nhiễu dân.

Cho dù có huyên náo cỡ nào thì đó cũng là chuyện quân đội của các quốc gia khác nhau cọ xát với nhau.

Hudson chỉ là thống soái quân đội của Vương quốc Alpha, không phải là thống soái của liên quân, không cần phải chịu trách nhiệm về quân đội của các quốc gia khác, việc mà hắn có thể làm chỉ có chạy tới hòa giải sau khi các bên bộc phát xung đột.

Chẳng trách sau khi chạm mặt với đám bạn cũ trong Công quốc Mosey thì bọn họ đều lộ vẻ mặt đồng tình. Hóa ra bản thân bọn họ cũng đã trải qua những chuyện phiền phức này rồi.

Không giải quyết được vấn đề thì giải quyết người gây ra vấn đề. Nếu như ngay cả người gây ra vấn đề cũng không giải quyết được xong, vậy thì cũng chỉ có thể tách những người này ra.

Trùng hợp là sau này phải khôi phục phòng tuyến cố thổ, một nhà đóng quân ở một khu vực, đội ngũ cách nhau rất xa, dù có mâu thuẫn thì cũng có thể giảm bớt những xung đột không cần thiết. ...

"Ngài Công tước, ngài là người hiểu rõ nhất về thế cục ở phía bắc. Hiện giờ vương quốc có ý muốn xây dựng phòng tuyến mới, nên để chúng ta cố gắng nhiều khoanh vùng địa bàn."

"Xét đến tình huống thực tế, chúng ta phải chọn địa hình thuận lợi để xây dựng càng nhiều càng tốt."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đưa cho Công tước Kavadia một tấm bản đồ bắc bộ của vương quốc, để cho vị địa đầu xà này khoanh vùng lên trên đó.

Cảnh tượng nhìn như rất hài hòa, nhưng vài ngày trước đó, giữa hai người còn diễn ra một trận long tranh hổ đấu xoay quanh quyền chỉ huy đại quân.

Không hề nghi ngờ, tình huống hiện tại rõ ràng là Hudson chiếm ưu thế, nếu không thì Công tước Kavadia cũng sẽ không phối hợp như vậy.

Không có gì kỳ lạ. Hudson là chủ soái do vương quốc bổ nhiệm, lại là phe có thực lực lớn nhất ở tiền tuyến. Nếu như không thể áp chế được một tên phó soái thì mới là có vấn đề.

Quyền chỉ huy đã rõ ràng rồi, vậy thì nên làm việc. Căn cứ vào nguyên tắc thuộc hạ làm nhiều một chút thì bản thân sẽ làm ít một chút, Hudson liền quyết đoán chia tách nhiệm vụ ra.

Hầu tước James bị hắn ném đi cãi cọ với các đội viện quân của liên minh, nhiệm vụ xây dựng phòng tuyến đương nhiên là rơi xuống đầu của Công tước Kavadia.

Hudson không lo lắng về việc liệu kiểu phân bổ nhiệm vụ này có gây ra vấn đề gì hay không.

Những xung đột nội bộ của Liên minh nhân tộc là vấn đề của các thế lực lớn. Dù có huyên náo đến cỡ nào thì cũng chẳng liên quan gì đến phe khuyên can.

Xây dựng phòng tuyến mới, người được lợi lớn nhất chính là quý tộc Bắc Cương, chuyện này có thể làm cho lãnh địa của bọn hắn khỏi bị thú nhân tập kích.

Cho dù Công tước Kavadia muốn gây chuyện thì cũng sẽ bị bọn thuộc hạ toàn lực khuyên can. Dù là muốn kiếm chuyện thì cũng không thể đào hố chôn tử tôn nhà mình nha!

"Bá tước Hudson cứ việc yên tâm. Ta nắm rất rõ địa hình của những khu vực này, chuyện này không có vấn đề."

Công tước Kavadia cười ha hả nói.

Ông ta nhất định phải nhận lấy nhiệm vụ này, nếu để cho Hudson chủ trì việc xây dựng phòng tuyến thì sẽ đến lượt ông ta cảm thấy không yên lòng.

Kinh nghiệm nói cho Kavadia biết, công sự phòng ngự trước cả nhà mình nhất định phải do bản thân chủ trì xây dựng. Nếu như ném việc này cho những quý tộc phương nam phụ trách, ai mà biết chất lượng công trình sẽ như thế nào?

"Nếu đã vậy thì ngài Công tước cho rằng chúng ta nên thiết lập đường biên giới ở nơi nào mới thích hợp? Có thể khoanh vùng được bao nhiêu diện tích?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trong nồi có thì trong chén mới có. Vương quốc Alpha cầm được miếng bánh gato càng lớn thì hắn có thể mới có thể được chia càng nhiều.

Tốt nhất là lừa hết toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam đến phương bắc phát triển, nhường lại vị trí cho nhà mình.

Loại chuyện này rất khó thao tác, nhưng Hudson vẫn không từ bỏ. Có thể lừa được một người thì tính một người, có nhiều quý tộc như vậy, chắc chắn sẽ có mấy kẻ ngốc nhảy vào trong hố.

"Ngài Bá tước, ta không có cách nào trả lời được vấn đề này. Mặc dù đất đai ở phương bắc rất rộng lớn, nhưng nếu xét đến nhân tố dễ dàng xây dựng phòng tuyến thì lại có rất nhiều hạn chế."

"Nhưng nếu muốn lợi dụng cơ hội lần này để tăng thêm một hai tỉnh thành cho vương quốc thì cũng không khó lắm"...

Lợi ích vĩnh viễn là thủ đoạn tốt nhất để kích phát tiềm lực của các quý tộc. Công tác khoanh vùng nhanh chóng được hoàn thành, việc xây thành cũng đã được triển khai.

Tuyển dụng lao động từ trong nước tới đây rõ ràng là đã không còn kịp nữa, vậy cũng chỉ có thể để binh sĩ biến thành sức lao động, quý tộc sĩ quan đổi thành đốc công.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, các quân đoàn mới thành lập sau này đều trở thành đội xây dựng. Còn đội tinh nhuệ thì vừa huấn luyện bình thường, lại vừa phải cảnh giác địch nhân tập kích.

Tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, người làm chủ soái như Hudson thì lại rất nhàn rỗi. Ngoài việc thỉnh thoảng trao đổi tình cảm với các đại quý tộc trong quân ra thì về cơ bản là hắn chẳng có việc gì để làm.

Thẳng thắn mà nói, là nhân tài mới nổi, Hudson vẫn còn chút không thích ứng với việc mạo muội đánh vào giới cao tầng của quý tộc.

May mắn nơi này là trong quân ngũ, chú trọng hiệu suất. Toàn bộ hoạt động đều sẽ được đơn giản hóa, nếu không thì hắn đã gây ra không ít chuyện cười rồi.

Liên hệ với những người khác nhau sẽ mang lại những cảm nhận không giống nhau. Chênh lệch trực tiếp nhất chính là tầm mắt, nhiều khi Hudson cũng cảm thấy bản thân mình không theo kịp.

Hết cách rồi, trước giờ hắn chưa từng được tiếp xúc với nền giáo dục của đại quý tộc, đại đa số tri thức đều là do hắn học bù trong mấy năm gần đây.

Chương 739 - Thống Soái Quân Đội (6)

Các quý tộc trời nam biển bắc đều có đặc sắc riêng của mình, nhưng họ có một điểm chung, đó chính là —— quyền mưu.

Hudson mơ hồ phát hiện ra cuộc đại chiến lần này đã bị các thế lực lớn xem như đá mài đao dùng để rèn luyện hậu bối nhà mình, như thể đang chuẩn bị cho một động tác lớn vậy.

Thông qua không ngừng thăm dò, hắn còn có thể nghe ra một số tin tức liên quan tới đại kiếp vạn năm. Tiếc là tất cả mọi người đều rất kiêng kỵ với loại tin tức này, cho dù vô ý tiết lộ ra ngoài thì cũng sẽ nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Người khác không chịu nói, Hudson cũng không thể làm được gì. Loại bí mật chỉ được ghi lại bởi một số cực ít các gia tộc có truyền thừa cổ xưa.

Nếu xét về truyền thừa gia tộc thì các quý tộc ở phía bắc đại lục đều kém hơn mấy phần. Phương bắc là cương vực cuối cùng mà nhân tộc khai phá, thời gian chiếm cứ Bắc đại lục cũng chỉ mới hơn 1, 500 năm.

Tổ tiên của đại đa số quý tộc trong Vương quốc đều là chi thứ của các quý tộc ở trung tâm đại lục di chuyển về phía nam, chỉ có cực kỳ thiểu số quý tộc có xuất thân bình dân.

Cho dù là hiện giờ thì ở trong vương quốc cũng còn có rất nhiều đại quý tộc có truyền thừa lâu đời đang duy trì liên hệ với chủ mạch.

Nhưng mà mối liên hệ này đã không còn là quan hệ phụ thuộc bình thường nữa, mà càng có khuynh hướng là đồng minh chiến lược chăm sóc lẫn nhau, và là đối tác kinh doanh.

Quan hệ trong này rất phức tạp, không phải người trong vòng thì sẽ không làm rõ được. Biết được càng nhiều, Hudson lại càng cảm thấy thế giới này không thân thiện với người đến sau.

Chẳng trách có rất nhiều đại quý tộc sau khi suy sụp mà vẫn còn có thể đứng lên một lần nữa. Hậu đại cố gắng chỉ là một phương diện, sau lưng có sức mạnh chèo chống mới là điểm mấu chốt.

Nếu như không phải sau lưng bọn họ còn có lực lượng làm cho địch nhân phải kiêng kỵ, sợ là sau khi thất bại trong cuộc tranh đánh không được bao lâu thì đã bị đàn sói nhào tới chia cắt sạch sẽ rồi.

Những chuyện này đều không phải là thứ mà Hudson có thể ao ước được. Mặc cho sau lưng của những gia tộc khác có bao nhiêu trợ lực, Gia tộc Koslow lại thật sự là một nghèo hai trắng.

Số lượng tộc nhân chi mạch phân tán ở bên ngoài thật sự là quá nhiều; nhưng nếu bàn về chất lượng thì lại là một lời khó nói hết.

Đại đa số đều là nửa người mù chữ, cùng lắm cũng chỉ biết được một vài con chữ, được huấn luyện kỵ sĩ cơ bản.

Chỉ có cực kỳ thiểu số là có gia cảnh không sai, nhưng chỉ hoàn thành giáo dục cơ sở của quý tộc ở tầng dưới chót. Thỉnh thoảng có thể xuất hiện một vài nhân tài nhị đẳng tam đẳng đã là may mắn lắm rồi.

Nếu như không thiếu nền tảng giáo dục, với cơ số nhân khẩu của Gia tộc Koslow, mấy trăm năm thời gian phát triển, ít nhiều gì cũng có thể bồi dưỡng ra được một vài nhân kiệt.

Cho dù không thể nhảy vọt về mặt giai cấp thì ít nhất cũng có thêm một vài mạch mò tới ngưỡng cửa của trung đẳng quý tộc, chỉ kém một bước cuối cùng. . . .

"Nelson, Evola, đây là kinh nghiệm mà ta tổng kết được sau một khoảng thời gian tiếp xúc với các đại quý tộc khác."

"Hai anh phải nghiên cứu cẩn thận, hấp thụ kinh nghiệm từ trong đó, để sau này lại tìm cơ hội truyền về cho tộc nhân."

"Có chỗ nào không hiểu thì có thể tới hỏi em, có lẽ em sẽ rảnh rỗi trong mấy ngày gần đây."

Thời kỳ chiến tranh mà còn phải phổ cập chuẩn tắc làm việc của đại quý tộc cho tộc nhân, Hudson cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Hắn đã tiến hành học bù không chỉ một lần. Tiếc là trước mắt thiếu nợ quá nhiều, không thể trông cậy vào một đám nửa người mù chữ lập tức học được.

Hơn nữa có rất nhiều chuyện chỉ được truyền bằng miệng, những thứ thay đổi một cách vô tri vô giác vốn cũng không được ghi lại bằng văn tự. Có rất nhiều thứ mà ngay cả bản thân Hudson cũng đang dò đường.

Không bị người khác phát hiện ra vấn đề trong cuộc trò chuyện là vì hắn đang giả vờ. Trong hầu hết thời gian giao lưu với những quý tộc khác, hắn đều chỉ đóng vai quần chúng lắng nghe mà không tham gia trao đổi.

Nghe được nhiều thứ, tầm mắt và kiến thức liền sẽ được mở ra. Hơn nữa hắn vốn đã trải qua một thời đại mà tin tức bay đầy trời, năng lực tiếp nhận những sự vật mới lạ mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Sau khi chọn lọc những thứ mà bản thân học được rồi chia sẻ lại cho tộc nhân đã trở thành một thông lệ.

Hiệu quả chỉ có thể nói là có ít còn hơn không, chủ yếu vẫn là phải xem tư chất của mỗi người. Có người lĩnh ngộ được nhiều thứ, nhưng có người lại chẳng học được gì.

Bởi vì cơ sở quá kém, đã quen với logic giải quyết vấn đề của quý tộc tầng dưới chót, nên sẽ rất khó thích ứng được với cách chơi của đại quý tộc trong một khoảng thời gian ngắn.

Thật ra Hudson cũng không có quá nhiều kỳ vọng vào những con cháu trưởng thành của gia tộc. Những người thực sự được bồi dưỡng chính là đám thiếu niên mới mấy tuổi hoặc là mười mấy tuổi trong lãnh địa.

"Được!"

"Biết rồi. Hudson, em chia hết công việc trong quân của mình ra thì có bị ảnh hưởng gì không?"

"Hiện giờ trong doanh trại đều có không ít lời đồn nhảm. Rất nhiều người đều nói em chỉ có hư danh, chỉ biết. . ."

Nói được nửa câu, Nelson lại nuốt vào. Thật sự là nói không nên lời, mặc dù bọn họ là huynh đệ, nhưng không có nghĩa là lời nào cũng có thể nói được.

"Ha ha. . ."

Hudson cười to nói.

"Trong quân có lời đồn nhảm là phải! Đây vốn chính là lời đồn mà em cố ý để người ta tạo ra, nếu như anh không nghe được thì mới là có vấn đề."

Hết thảy đều do trẻ tuổi gây họa.

Thân cư cao vị làm cho người ta "đố kỵ" cũng chẳng có gì gọi là; nhưng nếu như làm cho mọi người "Kiêng kị" thì phiền phức lớn rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc trong quân ngũ có một vị thống soái hai mươi tuổi thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy đáng sợ rồi.

Chương 740 - Thống Soái Quân Đội (7)

Nếu như thế cục chính trị trong vương quốc không thay đổi đột ngột, lúc đó cho dù Hudson có công lao lớn đến cỡ nào thì vị trí thống soái này sẽ không rơi xuống đầu hắn.

Dưới bối cảnh này, cho dù hắn có cơ hội nắm chặt đại quân này trong tay thì cũng phải cố ý làm ra vẻ vô cùng miễn cưỡng.

Làm cho ngoại giới hiểu lầm là căn cơ trong quân đội của hắn đang bất ổn, còn cần hai vị phó soái phối hợp mới có thể chưởng khống toàn quân.

Hắn làm như vậy là để cho Caesar III xem, cũng là làm cho đám đại quý tộc trong quân xem, thậm chí ngay cả hai vị phó soái phân quyền cũng là người trong cuộc.

Là đại trung thần của vương quốc, hiện giờ Quốc vương bệ hạ đang cần cân bằng lực lượng trong quân, Hudson đương nhiên là phải cho hắn xem tình cảnh cân bằng rồi.

Biết rằng đám đồng liêu quý tộc không thích nhìn thấy một vị thống soái cường thế, thế là Hudson liền thỏa mãn nguyện vọng của bọn hắn.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là nguyên nhân làm cho Hudson không thể không thoái ẩn sau cuộc chiến. Lấy tuổi tác của tác, nếu như chiếm lấy vị trí này không buông, hắn có thể không cần chuyển ổ trong một trăm năm tới.

Hiện giờ căn cơ trong quân đội của Hudson vẫn còn cạn, trong thời đại của Caesar III, Quốc vương vẫn còn có thể đè ép được hắn.

Nhưng sau khi vương vị được truyền thừa 2 3 đời, lúc đó hắn đã lão thần trong triều, đại đa số những tướng lĩnh tài năng mới nổi trong quân đều là thân tín do một tay hắn đề bạt lên, lúc đó hắn sẽ thật sự trở thành một mối đe dọa.

Mưu phản soán vị có lẽ không thực tế, nhưng làm cho Quốc vương trở thành bù nhìn thì lại đơn giản giống như ăn cơm uống nước. . . .

Đế quốc Thú Nhân trơ mắt nhìn xem liên quân nhân tộc đang khoanh vùng lãnh thổ của mình nhưng lại bất lực, đối với Ngũ Đại Hoàng giả mà nói, chuyện này là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời bọn họ.

"Không thể tiếp tục bỏ mặc như vậy nữa, chúng ta nhất định phải phản công!"

Hùng Nhân Hoàng vừa nói xong liền nghe được một tiếng "rầm", chỉ thấy cái bàn trước người ông ta đã bị chia năm xẻ bảy, gỗ vụn bay tán loạn.

"Hùng Hoàng, tỉnh táo một chút. Nhân tộc làm vậy là đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chúng ta, nhưng nhìn từ một góc độ khác thì chuyện này cũng đã phản ánh ra nội tâm đang do dự của bọn họ."

"Nếu như nhân tộc thật sự có được lực lượng có thể hủy diệt chúng ta thì bọn hắn đã không cần phải vội vàng khoanh vùng lãnh thổ và xây dựng phòng tuyến như vậy."

"Tám thành là vì Người Alpha đã không còn coi trọng cuộc chiến lần này nữa, cho nên mới chuẩn bị sớm cho công tác sau chiến tranh."

Alex cố gắng khuyên bảo.

Vài vị Thú Hoàng này đều có tính tình rất táo bạo, làm cho một người thuyết phục chuyên nghiệp như gã ta đều sắp không theo kịp.

Khó chịu thì khó chịu, nhưng Alex vẫn thành thật đóng vai người thuyết phục của mình.

Hết thảy đều vì món nợ rối rắm lúc trước mà Behemoth Đại Đế để lại, làm người thừa kế, gã ta có trách nhiệm phải chịu trách nhiệm.

Hiện giờ Alex đã là một trong những nhân vật quan trọng nhất trong Ngũ Đại Hoàng tộc, cho nên gã ta luôn phải duy trì lý trí, không thể hành động theo cảm tính.

"Kỳ thật ý nghĩ thật sự của Người Alpha là gì đã không còn quan trọng nữa. Chuyện trước mắt mà chúng ta cần làm chính là: Địch nhân muốn làm gì, chúng ta liền phá hỏng chuyện đó."

"Dù sao thì phá hoại vẫn luôn dễ hơn việc kiến thiến, đợi khi bọn chúng xây dựng sắp xong thì chúng ta liền gửi binh qua đó đập phá phòng tuyến."

"Trong thời gian ngắn, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta chính là mau chóng bình định loạn cục trong nước, không để cho bọn này gây thêm phiền phức cho chúng ta vào thời khắc quan trọng!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng âm lãnh nói.

So với ngoại địch ở ngoài sáng thì đám phản quân giấu ở trong cảnh nội mới là những kẻ gây thù chuốc oán nhiều nhất.

Đặc biệt là khi biết được sau lưng phản quân của cuộc nội loạn lần này còn có sự ủng hộ của nhân tộc thì bọn hắn lại càng không thể nhẫn nhịn được.

"Lang hoàng nói không sai, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho những tên phản nghịch này."

"Nhưng mà viện quân của Liên minh nhân tộc đang từ bốn phương tám hướng chạy đến, tuyệt đối không có khả năng chỉ tới đây làm dáng hù dọa chúng ta một cái rồi trở về."

"Sau này chắc chắn sẽ có một trận ác chiến nổ ra, công tác chuẩn bị của Đế quốc vẫn còn chưa đủ, chúng ta cần một bộ phương án tác chiến và biện pháp đối phó hoàn chỉnh."

Những lời phân tích của Ưng Nhân Hoàng đã làm cho nhiệt độ trong phòng giảm xuống ít nhất mười độ. Giao chiến trực diện với nhân tộc đã là phương cũ rồi.

Với hàng loạt thay đổi đột ngột sau này, kỳ vọng trong lòng mọi người cũng càng ngày càng thấp. Từ ban đầu là hủy diệt nhân tộc, cướp lại vị trí bá chủ đại lục giảm xuống chỉ còn tiếp tục sinh tồn. ...

"Phanh, phanh, phanh. . ."

Vô số tảng đá giống như mưa rơi xuống, dọa cho đội thi công vội vàng chạy đi ẩn núp. Các sĩ quan quý tộc chủ trì hạng mục kiến thiết vội vàng hét to: "Đừng hoảng loạn! Vệ binh, nhanh đi thông báo. . ."

Trong khi nói chuyện, vị trí của bọn họ cũng đã bị lộ, và lập tức trở thành đối tượng trọng điểm được đội ném đá Người Ưng chiếu cố.

Các sĩ quan quý tộc không dám chần chừ, lập tức vận chuyển Sinh mệnh chi tâm trong cơ thể, cây thương kỵ sĩ trong tay nhanh chóng múa may, đánh bay hết tảng đá này đến tảng đá khác.

Trên trời đột nhiên phát ra những tiếng long ngâm. Như thể một điều cấm kỵ đáng sợ nào đó đã được kích hoạt, đội ném đá

Người Ưng liền bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Nhưng mà lúc này mới phản ứng thì cũng đã chậm một bước. kỵ binh Dực Long, kỵ binh Phi Long, kỵ binh Cự Điêu. . . Ào ào giết tới, giống như muốn dùng nơi này làm đấu trường vậy.

Đám sĩ quan quý tộc bên dưới không còn quan tâm đến kết quả của cuộc chiến trên bầu trời nữa, mà vội vàng kiểm kê số lượng thương vong.

Chương 741 - Nửa Năm

Liên quân nhân tộc có thể phản ứng nhanh như vậy hiển nhiên đây cũng không phải là đầu tiên liên quân bị tập kích. Nếu không bị đánh vài trận thì mọi người sẽ rất khó phối hợp được như vậy.

Số binh sĩ bị đá đập chết cũng không nhiều, nhưng trong quá trình vội vàng chạy thoát thân lại tạo ra không ít thương vong do phát sinh giẫm đạp.

Hudson đã xuất hiện ở trên chiến trường không biết từ lúc nào, đồng thời xuất hiện còn có đám cao tầng của các thế lực lớn trong liên minh.

Những người có chút kinh nghiệm quân sự nhìn thấy cảnh này liền có thể lập tức đưa ra kết luận: Đây là một cái bẫy đã được bố trí từ trước.

Đều bị ép phải làm vậy, Người Ưng thường xuyên bay tới phá hoại, làm cho bọn hắn khó mà phòng bị.

Đường biên giới quyết định độ dài của phòng tuyến. Dù rằng hiện giờ chỉ đang xây dựng một phần của phòng tuyến, nó vẫn là một công trình xây dựng lớn quanh co hàng trăm dặm.

Người Ưng thường chỉ cần nhắm vào một điểm để phá hư. Nếu chỉ dựa vào không quân cảnh giới rồi mới tổ chức phản công thì rõ ràng là sẽ không đuổi kịp tốc độ của địch nhân.

Sau khi chịu thiệt mấy lần, liền có cái "cạm bẫy" được chuẩn bị sẵn để chờ đợi đội ném đá Người Ưng mắc câu.

"Bá tước Hudson, biểu hiện của quân đội quý quốc cũng thật là. . ."

Nói đến một nửa, lại cộng thêm vẻ mặt như cười như không của Blake, trông tràn ngập ý giễu cợt.

Đám người đồng hành liền hóa thân thành ăn dưa quần chúng, nhìn dáng vẻ kích động của bọn họ rõ ràng là đang xem náo nhiệt không chê chuyện lớn đây mà.

"Hết cách rồi. Vì bảo vệ cơ nghiệp của nhân tộc, từ khi khai chiến đến nay, số lượng binh sĩ thiệt mạng của Vương quốc Alpha ta đã vượt qua một trăm linh bảy vạn người."

"Có thể nói là đã có một thế hệ bị thú nhân giết sạch. Nhưng binh sĩ ở trong quân doanh hiện giờ đều là những nông nô vừa mới buông cuốc."

"Có thể biểu hiện được như vậy đã là không dễ dàng gì rồi."

"Quốc gia nhỏ bé của chúng tôi có thể cầm cự được đến bây giờ đều là nhờ được Thần Hi chi chủ phù hộ. Thật sự là không dám so sánh với Giáo Đình vĩ đại của ngài!"

Hudson không thèm khách khí trả lời.

Trong Vương quốc Alpha, phản Giáo Đình là luôn luôn đúng. Huống chi còn là do Blake chủ động gây sự, vậy thì càng không cần phải nể tình.

Sau khi nghe xong lời nói của Hudson, sắc mặt của Blake lập tức trở nên âm trầm, khí tức quanh người không ngừng dâng trào.

Nhìn thấy cảnh này, đám ăn dưa quần chúng ở lân cận lập tức lui lại. Bọn họ chỉ tới xem náo nhiệt, không muốn bị cuốn vào trong cuộc xung đột này.

Đồng thời trong thâm tâm của bọn họ cũng đang khinh bỉ

Blake. Chính gã ta là người khơi mào cho trận chiến bằng miệng này, vậy mà bây giờ lại bị người ta kích động trước.

Không phải chỉ là châm chọc Giáo Đình ngồi không ăn bám, không thực hiện chức trách của bản thân thôi sao?

Vả lại tất cả đều là sự thật, đã dám làm vậy thì cần gì phải sợ người khác chỉ trích chứ?

Ngay cả bản thân Hudson cũng hơi sững sờ, Blake một tên cao tầng, một vị chính khách uy tín lâu năm của Giáo Đình, vậy mà lại dễ bị kích động như vậy sao!

Nhưng mà hắn nhanh chóng phát hiện ra gã đoàn trưởng Blake này không thích hợp. Đây đâu phải là không chịu được kích thích, rõ ràng là gã ta đang cố ý tại diễn trò cho mọi người nhìn xem.

Sau khi biết được chuyện này, Hudson cũng cảm thấy cạn lời. Trực giác nói cho hắn biết, sau lưng chuyện này nhất định còn có bí mật không muốn người khác biết.

Bị sát khí của Blake khóa chặt, Hudson còn không có phản ứng gì, nhưng Belersden đang nằm trên vai hắn thì lại không chịu được.

Bức hình vẽ Đại Địa Chi Hùng đột nhiên sống lại, nhanh chóng ngưng thực thành một con gấu lớn chừng nắm tay, nó đang trừng mắt nhìn Blake.

Thật sự là quá không nể mặt gấu. Biết rõ Hudson là người mà Hùng đại gia bảo kê, lại còn dám chơi trò khí thế áp bách này, rõ ràng là đang không nể mặt Đại Địa Chi Hùng nó rồi.

Ngay khi một người một gấu đối mặt nhìn nhau, sắc mặt của Blake lập tức liền trở nên đỏ bừng, mồ hôi trên trán túa ra, lập tức lùi về sau bảy bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Trò chơi lấy lực đè người thất bại, trên mặt Blake tràn đầy xấu hổ. Lần này thật sự là quá mất mặt, nhưng những thông tin tình báo mà gã ta lấy được thì lại rất nhiều.

Thật sự là quá hố người. Toàn thân của vị Bá tước Hudson trước mắt đều tràn ngập sinh cơ, một tia tử khí cũng không có, làm sao có thể là vong linh Đại ma đạo sư được chứ?

Gã ta vốn còn định bộc phát xung đột để lộ ra tin tức Hudson là một vị vong linh ma pháp sư, sau đó nhờ vào lực lượng của Liên minh nhân tộc để gây áp lực lên Vương quốc Alpha tạo, ép bọn họ phải đổi người.

Vừa có thể quét sạch mặt mũi của Vương quốc Alpha, lại vừa có thể thừa cơ đánh vỡ thế cân bằng chính trị trong nước của bọn họ, gieo rắc mối nguy tiềm ẩn cho những xung đột nội bộ sau này.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng kết cục lại vô cùng cạn lời.

Đột nhiên bột phát khí thế áp bách không chỉ không tìm được tin tức Vong linh ma pháp sư trên người Hudson, mà ngược lại còn đánh thức Đại Địa Chi Hùng đang ngủ ngon, bị nó dạy cho một bài học.

Nhưng người bên ngoài không biết chân tướng của chuyện này, ở trong mắt họ thì Blake đã cố tình khơi dậy xung đột, khí lượng nhỏ nhen, phẩm hạnh bất chính.

Điển hình của câu dời lên tảng đá đập chân mình, có khổ khó nói.

"Bá tước Hudson, tối hôm qua đoàn trưởng Blake uống hơi nhiều, lại còn. . . Bận rộn cả một đêm, đến giờ vẫn còn chưa tỉnh rượu, mong các hạ lượng thứ nhiều hơn!"

Lời mỉa mai trần trụi phát ra từ miệng Sunil làm cho những người vốn đang muốn cười lập tức không thể nhịn được nữa.

Chương 742 - Nửa Năm (2)

Trong quân cấm uống rượu, đây là quy tắc trên toàn đại lục. Cho dù là người nghiện rượu, thỉnh thoảng lén uống trộm một chút cũng không có lý do gì để quá chén.

Huống chi trong lời nói của Sunil còn tràn đầy hàm nghĩa khác."Bận rộn cả một đêm", rốt cuộc thì gã ta đã làm gì suốt đêm vậy?

Công vụ?

Đừng có đùa như vậy. Bây giờ còn chưa có biện pháp quyết chiến, lấy đâu ra nhiều công vụ như vậy?

Người bình thường đều sẽ liên tưởng đến nữ nhân, đặc biệt là bây giờ Giáo Đình vốn nổi danh với tác phong xa hoa lãng phí và dâm uế.

Đột biến họa phong làm cho Blake trợn tròn mắt. Đây là đang muốn hủy hoại thanh danh của mình, nhưng gã ta lại không biết nên ứng phó như thế nào.

Mở miệng phản bác, không phải đang bận việc trên người nữ nhân thì chính là đang bận trên thân nam nhân, lại hoặc là đang. . .

Tóm lại, với tác phong xem náo nhiệt không chê chuyện lớn của một đám quý tộc này, bọn họ chắc chắn sẽ bịa ra vô số chuyện xấu ra.

Blake hung hăng trợn mắt nhìn Sunil một cái, gã âm thầm cảm thấy khó chịu. Với quan hệ của Giáo Đình và Vương quốc Frank quan hệ, vừa rồi khi nhìn thấy Sunil mở miệng, gã ta còn tưởng rằng y đang khuyên can.

Đương nhiên, mục đích khuyên can đúng là đã đạt tới. Mọi người đều đang bận chê cười Blake, đã không còn quan tâm đến vụ xung đột nhỏ này nữa.

"Hầu tước Sunil khách khí, vừa nhìn đoàn trưởng Blake thì ta đã biết là do ngài ấy quá vất vả cho sự nghiệp sinh sôi nảy nở của nhân tộc rồi, ta làm sao có thể oán trách được chứ?"

"Chỉ là mặc dù sự nghiệp sinh sôi nảy nở của nhân tộc rất quan trọng, nhưng đoàn trưởng Blake vẫn phải chú ý thân thể!"

"Nếu như tất cả mọi người đều hư nhược giống ngài thì chúng ta làm sao tác chiến với thú nhân được nữa?"

Hudson thuận thế bổ đao.

Hắn vốn không muốn nhúng tay vào cuộc tranh chấp giữa Giáo Đình và Vương quốc Frank, tiếc là người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Phiền phức là thứ không phải muốn tránh liền có thể tránh được. Bất kể Giáo Đình gây chuyện vì lý do gì, với tư cách là người đại diện cho Vương quốc Alpha, hắn nhất định phải phản kích.

Sunil đồng ý giúp đỡ, Hudson đương nhiên là phải thiện ý trả lại. Còn về phương diện Giáo Đình, đắc tội một lần và đắc tội vô số lần cũng không có khác biệt gì về bản chất.

Cãi nhau mà thôi, cho dù có tranh cãi đến khí thế ngất trời thì Hudson cũng không sợ. Vương quốc Alpha không có mềm yếu như vậy, dù cuộc tranh chấp ở đây có kịch liệt đến cỡ nào thì cũng sẽ không có vị Bộ trưởng nào nhảy ra luận tội hắn vì đã phá vỡ quan hệ ngoại giao với Giáo Đình.

Suy cho cùng thì giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình vốn không có thứ gọi là quan hệ ngoại giao, chỉ có xung đột và mâu thuẫn.

"Ha ha. . ."

Sau khi một tràng cười sảng khoái qua đi, Hầu tước Olafur đang xem náo nhiệt đột nhiên mở miệng nói: "Bá tước Hudson thật là biết nói chuyện cười."

"Nhưng mà trò đùa này để sau đi, bây giờ còn có chính sự cần làm. Cuộc chiến trên trời cũng sắp phải kết thúc rồi, chúng ta nên qua đó kiểm kê chiến quả thôi!"

Nhìn xem Giáo Đình bộc phát xung đột với Vương quốc Frank và Vương quốc Alpha, trong lòng Olafur liền cảm thấy vô cùng vui mừng.

Trong thâm tâm ông ta còn thầm nghĩ: Các ngươi cứ từ từ đấu đi, đấu đến cuối cùng, Vương quốc Iberia mới là bên thắng lớn nhất.

Nhưng mà loại chuyện lửa cháy đổ thêm dầu này không thể làm quá rõ ràng. Vào lúc thích hợp thì vẫn phải muốn đóng vai người hiền lành chạy ra khuyên bảo một chút, miễn cho bị người khác phát hiện ra kế hoạch của bọn hắn.

Nhìn thấy bậc thang xuất hiện, Hudson liền mỉm cười nhún vai một cái, dùng hành động thực tế nói cho đám người: Chuyện này không phải do ta gây ra, các vị đi nói với người gây chuyện ấy!

Nghênh đón ánh mắt của mọi người, Blake vốn đã lúng túng nay lại càng mất mặt hơn, thế là gã ta liền chơi chiêu giả vờ ngất.

Nhìn màn kịch trước mắt này, Hudson vô cùng cạn lời. Rõ ràng là da mặt không đủ dày nha, nếu là đổi thành một vị lão vô lại thiên chuy bách luyện, người ta còn có thể giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, ánh mắt của mọi người chuyển hướng sang chiến trường. Mặc dù Người Ưng đã rất cảnh giác, sau khi phát hiện được nguy hiểm liền lập tức chuồn đi, nhưng mà dù sao cũng đã bị trúng bẫy.

Cuộc chiến diễn ra chưa đến một canh giờ thì đã có gần một ngàn tên binh sĩ Người Ưng đã mãi mãi nằm lại trên chiến trường.

Tổng kết kinh nghiệm chính là số lượng binh sĩ Người Ưng đến tập kích còn quá ít, nếu như gửi từ 8 - 10 vạn người tới thì liên quân chắc chắn sẽ không bảo vệ được phòng tuyến.

Nhưng đối với Ưng Nhân tộc thì việc gửi nhiều binh lực như vậy tới đây là chuyện không thể nào xảy ra.

Trong cuộc chiến trước đó, bọn họ đã bị thiệt hại hết mấy vạn quân. Bây giờ lại còn phải liên thủ với Tứ Đại Hoàng tộc khác để đàn áp quân phản loạn trong nước, lấy dân số của bọn chúng, số lượng quân đội có thể phái tới tập kích thật sự rất có hạn.

Đương nhiên, nếu như bọn chúng thật sự gửi chừng 10 vạn không quân thì sẽ là một câu chuyện khác. Khi số lượng nhiều tới một trình độ nhất định thì sẽ đến lượt hỏa lực phòng không hiển uy.

Ma Tinh pháo, ma pháp nỏ, những vũ khí tầm cao này đều có lực sát thương không nhỏ đối với những mục tiêu trên không.

Hiện giờ không sử dụng là vì số lượng Người Ưng không đủ nhiều, cũng không xác định được chiến trường mà bọn chúng sẽ đánh lén. Vũ khí hạng nặng còn chưa kịp khóa chặt mục tiêu thì địch nhân đã ném đá xong và chạy trốn rồi.

Nhìn thấy thi thể của binh sĩ Người Ưng đang không ngừng được chuyển tới, Hudson không khỏi cảm thán nói: "Kỵ binh Á

Long quả không hổ danh là vương giả trên không trung!"

Chương 743 - Nửa Năm (3)

Trở thành Kỵ sĩ Cự Long là ước mơ của vô số người trên đại lục. Nhưng người có thể thực hiện ước mơ này lại không nhiều, Kỵ binh Cự Long còn chẳng thấy bóng dáng đâu, có thể trở thành Kỵ binh Á Long cũng đã không tệ rồi.

Trong số nhiều chủng tộc Á Long, Dực Long và Phi Long không tính là mạnh. Đại đa số đều là Ma thú cấp 3, thỉnh thoảng cũng có một vài con Phi Long tiến hóa thành Ma thú cấp 4 - 5, nhưng đó đều là những con mạnh nhất trong tộc đàn.

Nguyên nhân mà Kỵ binh Á Long có thể trở thành vương giả không quân của nhân tộc là vì ngoài sức chiến đấu của bọn chúng mạnh hơn Griffin, Cự Điêu. . . vv, chủ yếu vẫn là vì bọn chúng có được một đặc tính giống như Griffin—— quần cư.

Một đàn Phi Long thường do mấy trăm con Phi Long tạo thành, nếu như có thể thuần hóa thì sẽ nhanh chóng thành lập được một đội Kỵ binh Phi Long.

Hudson trông mà thèm, hắn hận không thể lập tức đi dạo trong Ma Thú sơn mạch. Nhưng mà lý trí đã khuyên hắn dừng lại, nếu như chuyện này thật sự đơn giản như trong tưởng tượng của hắn thì Kỵ binh Á Long đã sớm bay đầy trời rồi.

Thuần hóa Ma thú là một quá trình rất dài. Chỉ cần nhìn số lượng Kỵ sĩ Ma thú là biết, có rất ít chủng tộc ma thú sống ngoài hoang dã bị loài người thu phục.

Đặc biệt là loại Ma thú sống theo bầy đàn, hơi không cẩn thận là sẽ bị người ta hô bằng gọi hữu tới xem trực tiếp màn trình diễn phân thây.

"Thế nào, Bá tước Hudson muốn xây dựng một đội Kỵ binh Á Long sao?"

James ở bên cạnh nửa đùa nửa thật hỏi.

Người bình thường đều biết đây là chuyện không thể nào. Lấy chút vốn liếng ít ỏi của Gia tộc Koslow, thuần dưỡng một vài con Á Long thì tạm được, muốn thành lập một đội Kỵ binh Á Long thì sẽ bị phá sản chỉ trong vài phút.

Tiền bạc chính là giải pháp tốt nhất cho mọi vấn đề. Chỉ cần chịu nghĩ biện pháp thì vẫn sẽ có hy vọng.

Khó khăn nhất chính là thuần hóa, loại bí thuật này đều bị các Quốc vương phòng nghiêm mật tỏa. Rất nhiều đại quý tộc có truyền thừa cổ xưa cũng không có tri thức về phương diện này.

Thỉnh thoảng bồi dưỡng một vài con Ma thú truyền tin cũng là áp dụng những thủ đoạn thu phục bình thường. Chỉ những quý tộc hàng đầu mới đủ điều kiện để sở hữu một lực lượng không quân có hệ thống.

"Đương nhiên, đây là giấc mộng của toàn bộ quý tộc mà!"

"Nếu như cơ hội thì ta nhất định sẽ thành lập một đội Kỵ binh Á Long. Nếu như không được, Kỵ binh Ma thú phi hành khác cũng có thể."...

Xung đột nhỏ qua đi, Blake liền trở nên an phận hơn rất nhiều. Không có thế lực cự đầu như Giáo Đình cầm đầu gây chuyện, mâu thuẫn nội bộ trong liên minh lập tức giảm xuống rất nhiều.

Đều là người thông minh, sau khi thấy những thế lực lớn bên trên không gây ầm ĩ, những thế lực bên dưới cũng không ngu gì nhảy ra gây sự, lúc này mà kiếm chuyện thì chẳng khác nào đang dẫn lửa thiêu thân.

Nếu như không may trở thành tâm điểm trong ván cờ của các thế lực lớn thì sẽ phải bị động đứng đội. Có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có phiền phức gì, nhưng đợi đến khi chiến tranh kết thúc thì lại rất khó nói.

Trong lịch sử loài người đã có không biết bao nhiêu thế lực bởi vì đứng sai đội mà bị sụp đổ. Có nhiều vết xe đổ như vậy, mọi người đương nhiên là phải rút ra được bài học.

Giáo Đình an phận, Hudson thì lại choáng váng. Hắn còn cho rằng Blake sẽ chạy tới gây sự nên đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ xem ra gã ta chỉ đột nhiên nổi hứng mà thôi.

Hắn mờ hồ phát hiện ra dường như mình đã hố cho Giáo Đình một vố. Lúc trước vì muốn bán "Huyết Nguyệt kèn lệnh" với một cái giá tốt hơn nên hắn đã đóng vai Vong linh Đại ma đạo sư, không nghĩ là người của giáo đình lại tin là thật.

Ngẫm lại liền cảm thấy cạn lời, chuyện trọng đại như vậy, không biết xác minh trước khi hành động sao.

Nhưng mà với thân phận trước mắt của hắn, có vẻ như Giáo Đình cũng rất khó xác minh được. Trừ phi là trong lúc tụ hội, còn trong thời kỳ bình thường thì người của giáo đình sẽ rất khó có thể tiếp cận được hắn.

Chẳng biết tại sao, Hudson luôn cảm thấy có chút không thích hợp. Cho dù thân phận Vong linh Đại ma đạo sư của hắn có là sự thật, bị vạch trần ra cũng không có bao nhiêu lực sát thương.

Thanh danh của Vong linh ma pháp sư đúng là rất thối, nhưng ngoài Giáo Đình gọi đánh kêu giết ra, những thế lực khác đều không căm thù Vong linh ma pháp sư nhiều như vậy.

Từ sau khi đoạn tuyệt với Giáo Đình, Vong linh ma pháp sư cũng đã công khai xuất hiện trong đoàn pháp sư của vương quốc, ngay cả những Áo Thuật sư, Vu sư bị Giáo Đình cho rằng là độc thần cũng từng công khai lộ mặt trong Vương quốc Alpha.

Hudson lập tức tỉnh ngộ. Hành động lần này của Giáo Đình không phải là vì lấy mạng của hắn, mà là nhằm quân quyền trong tay hắn.

Thân phận Vong linh ma pháp sư làm cho người ta cảm thấy khó chịu, kêu đánh kêu giết thì không đến nỗi, nhưng vẫn tồn tại việc kỳ thị nghề nghiệp. Một khi thân phận này bị chứng thực, Hudson sẽ không còn có thể ngồi vững vị trí chủ soái nữa.

Nếu như hắn xuống đài ngay bây giờ, vậy thì Hầu tước James và Công tước Kavadia sẽ có cơ hội thượng vị, trong hai người này có người đang cấu kết với Giáo Đình!

Sau khi đưa ra kết luận này, Hudson liền cảm thấy không tốt. Ngoại địch sẽ không lật đổ được Vương quốc Alpha, nhưng mà nội hoạn thì khác.

Bất kể là ai đang cấu kết với Giáo Đình thì cũng có nghĩa là Giáo Đình đã âm thầm vươn xúc tu của bọn chúng vào trong nội bộ Vương quốc.

Hudson cũng không quá lo lắng về cuộc phân tranh giữa Vương quốc và Giáo Đình, hai thế lực này đấu tranh nhiều năm như vậy, có thủ đoạn nào mà chưa dùng qua chứ.

Nhưng mà nếu như liên lụy đến hắn thì lại không được. Nếu như không tìm ra và chặt đứt xúc tu của địch nhân thì chẳng phải là đang nói hắn dễ bắt nạt sao?

Chương 744 - Nửa Năm (4)

Tiếc là hiện giờ hắn không có một chút đầu mối nào, với thân phận của Blake, Hudson không thể nào mang người đi bắt gã ta về thẩm vấn được.

Muốn tìm được phản đồ trong đội ngũ mà không có chút đầu mối nào thật sự là quá khó.

Sau lần thất bại này, hành động kế tiếp của địch nhân sẽ trở nên càng lén lút hơn.

Không tìm được manh mối, bây giờ Hudson nhìn ai cũng thấy giống phản đồ. Tác phong làm việc của hắn cũng trở nên càng cẩn thận hơn. . . .

Thời gian cực nhanh, nhoáng một cái đã qua nửa năm rồi. Trong những năm tháng quá khứ, về mặt tổng thể thì tình hình ở tiền tuyến vẫn rất yên bình.

Thỉnh thoảng cũng có những cuộc cãi vã giữa một số thế lực lớn trong liên minh, tạo ra những chủ đề trà dư tửu hậu để làm phong phú thêm cuộc sống khô khan của mọi người, nhưng lại không gây ra sự nhiễu loạn nào lớn.

Còn về Thú nhân, sau những lần chịu thiệt trong các cuộc tập kích ban đầu thì Người Ưng cũng đã có kinh nghiệm hơn, không còn đần độn chạy tới ném đá nữa. Cho dù là mệnh lệnh của hoàng đình cũng có thể qua loa ứng phó.

Đều là bị ép phải như vậy, Liên minh nhân tộc nâng cao hiệu suất, binh chủng đầu tiên đến chiến trường lại là không quân.

Mặc dù chỉ là một phần, nhưng trong này cũng hội tụ hơn trăm thế lực to to nhỏ nhỏ, tập hợp thành một đội ngũ không quân hơn hai vạn người.

Áp lực lập tức chạy sang phía Người Ưng, bây giờ cho dù có quyết chiến trực diện thì lực lượng không quân của nhân tộc cũng sẽ không rơi xuống thế hạ phong.

Hơn nữa những thế lực nhân tộc này lại rất vô liêm sỉ, vì muốn đối phó với Người Ưng dễ dàng hơn, lực lượng không quân của nhân tộc còn được trang bị thêm Ma pháp nỏ.

So với nhân tộc tài đại khí thô thì bên phía Đế quốc Thú Nhân lại ra tỏ ra keo kiệt hơn nhiều, chỉ có thể dùng cung tiễn đến góp cho đủ số.

Sản lượng của những mặt hàng cao cấp như Ma pháp nỏ trong Đế quốc Thú Nhân vốn đã rất thấp, mà chi phí lại còn cao đến dọa người.

Đặc biệt là sau khi chiến tranh bộc phát, Vương quốc Alpha phong tỏa tất cả thương lộ, làm cho bọn chúng trực tiếp đánh mất năng lực sản xuất.

Không có những linh kiện tinh vi nhập từ tộc Dwarf (Người Lùn), Ma pháp nỏ mà Đế quốc Thú Nhân tạo ra đều là hàng khủng.

Ngay cả loại vũ khí nhỏ bé như Ma pháp nỏ mà cũng nặng chừng 500-600 cân. Giao cho bộ binh sử dụng thì cũng tạm được, nhưng nếu để cho binh sĩ Người Ưng sử dụng, sợ là chỉ có thể để 2-3 người cùng nhau khiêng mới nổi.

Dùng cung tiễn đối đầu với ma pháp nỏ, Hudson không cần nhìn cũng đã khóc thương cho địch nhân rồi.

Đồ sát!

Một cuộc đồ sát trần trụi!

Với ưu thế về mặt hỏa lực dày đặc, thường là chỉ cần vừa đối mặt liền có thể giáng một đòn nặng nề vào không quân của Người Ưng.

Ngời một số ít cường giả Người Ưng có thể xông đến đánh giáp lá cà ra, những binh sĩ Người Ưng bình thường còn chưa chạm được vào địch nhân thì đã ngủm củ tỏi.

Chiến trường là người thầy tốt nhất, lý trí nói cho Hudson biết, khả năng cao là sau này sẽ nghênh đón một thời đại Ma pháp nỏ bùng nổ.

Nếu như chi phí sản xuất Ma pháp nỏ giảm xuống, hình thức chiến tranh lục địa sau này sẽ được viết lại hoàn toàn.

Đừng nói là binh sĩ tầng dưới chót, cho dù là kỵ sĩ bình thường cũng không có bao nhiêu sức chống cự khi phải đối mặt với Ma pháp nỏ.

Cho dù là Thiên không kỵ sĩ, khi đối mặt với Ma pháp nỏ dày đặc cũng không cầm cự được bao lâu. Một khi tiêu hao hết lực lượng của hạt giống sinh mệnh cơ thể thì cũng chỉ có nước chạy trốn.

Không thể không thừa nhận rằng sự phát triển và phổ cập vũ khí liên quan đến chiến tranh đã diễn ra quá nhanh.

Thời gian chính xác mà Ma pháp nỏ được sinh ra đã không còn xác minh được nữa, nhưng ma pháp nỏ loại nhỏ đơn giản này đã xuất hiện cách đây bốn, năm mươi năm trước.

Bị hạn chế bởi chi phí, cho nên loại vũ khí này vẫn chưa được một trang bị đại trà. Tuy nhiên, công việc nghiên cứu trong các lĩnh vực liên quan chưa bao giờ dừng lại.

Chỉ cần nhìn những cây Ma pháp nỏ đủ hình dạng trong tay mọi người là biết, những thứ này đều do các Nhà giả kim khác nhau chế tạo ra, đây rõ ràng là thành quả bao năm qua của các thế lực lớn.

Điều khiến Hudson không nói nên lời nhất là những kết quả này không phải do người ta cố ý tổ chức nhân lực nghiên cứu ra được, mà chỉ là một nghề phụ do các Nhà giả kim tạo ra để kiếm tiền mà thôi. . . .

"Không thể tiếp tục như vậy nữa, thực lực mà nhân tộc thể hiện ra đã mạnh hơn rất nhiều so với cuộc chiến đại lục lần trước."

"Đặc biệt là lực lượng không quân của địch nhân, có hơn 1/3 quân số được trang bị Ma pháp nỏ loại nhỏ. Tầm bắn gần nhất cũng có hơn 100m, xa thì thậm chí có thể đạt tới hơn 300-400m."

"Nhiều khi người của chúng ta còn chưa kịp tới gần địch nhân thì đã bị tổn thất nặng nề rồi!"

"Trong vòng nửa năm qua, đã có khoảng 7000 vị dũng sĩ Người Ưng chết trên chiến trường, mà con số thương vong của địch nhân lại còn chưa tới 3000 người, đây còn bao gồm cả những quân đội trên đất liền của địch nhân."

"Trừ phi chúng ta cũng có thể sản xuất ra hàng loạt Ma pháp nỏ, nếu không trận chiến này sẽ không thể nào đánh tiếp được nữa!"

Ưng Nhân Hoàng nói với sắc mặt tái xanh.

Ông ta vốn cho rằng việc quấy rối và tập kích địch nhân từ trên không trung là một chuyện tốt, không ngờ là lại thiệt hại nặng nề như vậy.

Chuyện làm cho Ưng Nhân Hoàng lo lắng nhất chính là tốc độ phát triển của nhân tộc. Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, hoàn cảnh sinh tồn của Đế quốc Thú Nhân trên đại lục Aslante sẽ chỉ càng ngày càng ác liệt.

"Ưng Hoàng, bình tĩnh lại trước đi. Cuộc phản loạn trong nước đã bị chúng ta đã đàn áp không sai biệt lắm, đã đến lúc quyết chiến với nhân tộc rồi."

Chương 745 - Nửa Năm (5)

"Từ tình huống trước mắt thì rõ ràng là Đế quốc chúng ta không đủ lực lượng để đánh bại địch nhân trực diện."

"Ma pháp nỏ rất nguy hiểm, cần phải xem xét kỹ lưỡng, nhưng không có nghĩa là không có biện pháp giải quyết."

"Nguy cơ đã lan rộng ra rồi, không chỉ riêng chúng ta cần chấp nhận thử thách, mà các tộc trên đại lục cũng phải xem xét lại mối đe dọa nhân tộc này."

"Phái người đi giao cảnh tượng chiến đấu của Ma pháp nỏ cho tộc Dwarf, bọn hắn sẽ biết nên làm như thế nào."

"Sau đó vẫn dựa theo quy củ cũ, đổi không gian lấy thời gian, dùng trong những trận kháng cự liên tiếp để chậm rãi tiêu hao với nhân tộc."

"Mọi người cũng không cần phải lo lắng quá mức, đúng là khi nhân tộc hợp sức lại là sẽ vô địch đại lục, nhưng Liên minh nhân tộc đã sớm bị chia rẽ ra rồi."

"Nhân tộc mà chúng ta cần phải đối mặt chính là hơn một trăm thế lực loài người tạo thành, mà không phải là một nhân tộc thống nhất. Chỉ tính riêng việc cạnh tranh nội bộ thôi cũng đã tiêu hao bọn hết một nửa sức mạnh của bọn chúng rồi."

"Môi hở răng lạnh, chỉ cần những người cầm quyền của các tộc trên đại lục không ngốc thì sẽ không có khả năng đứng yên nhìn xem nhân tộc hủy diệt chúng ta. Khi thế cục của Đế quốc chuyển biến xấu, các tộc chắc chắn sẽ gây áp lực lên nhân tộc."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần kéo thêm một khoảng thời gian, sau đó tìm được người trung gian đầu hàng chịu thua nhân tộc là trận chiến tranh này sẽ kết thúc."

Alex cố gắng an ủi.

Cảnh ngộ bi thảm mà Ưng Nhân tộc gặp phải chỉ là một bắt đầu, trong cuộc chiến sau này sẽ có càng nhiều chủng tộc sẽ gặp phải tình huống bi thảm hơn nữa.

Trong lòng Alex cũng có một ít mừng thầm. Cuối cùng cũng có một cái đệm lưng, kẻ xui xẻo đã không chỉ có mỗi tộc Behemoth của gã ta nữa.

"Ưng Hoàng, Behemoth Hoàng nói rất có lý. Hiện giờ chúng ta cần phải cố gắng chịu đựng, đúng là nhân tộc rất mạnh, nhưng các tộc trên đại lục cũng không phải ăn chay."

"Chủ yếu là vì chúng ta quá vội vàng trong việc phát động cuộc chiến tranh lần này, chưa kịp cân đối quan hệ với các tộc, nếu không cũng sẽ không bị động như hiện giờ."

"Sau khi chịu thiệt lần này, chỉ cần chúng ta có thể rút ra được bài học thì sau này vẫn sẽ có cơ hội."

"Ví dụ như: Ma pháp nỏ loại nhỏ trong quân của nhân tộc."

"Chỉ cần thiết lập được quan hệ ngoại giao với tộc Dwarf, việc chế tác linh kiện tinh vi sẽ không còn là vấn đề nữa, chúng ta cũng sẽ có khả năng được trang bị loại vũ khí mạnh mẽ này."

"Cùng lắm thì chúng ta cũng đi phát triển giao thông đường biển để giao dịch với tộc Dwarf, phá vỡ hoàn toàn sự phong tỏa của Vương quốc Alpha!"

Sư Nhân Hoàng hào khí nói.

Từ trong giọng điệu bình tĩnh ung dung của ông ta hoàn toàn không thể nhìn ra cuộc chiến này là do Sư Nhân Hoàng khởi xướng, cũng chẳng có lấy một tia áy náy nào.

Chỉ có thể nói, người làm lão đại có khác. Thực lực không tăng bao nhiêu, nhưng da mặt dày lại tăng lên rất nhiều.

Phong cách nói chuyện và làm việc giống hệt như Behemoth Đại Đế đã qua đời. ...

Thương Lan thành, Phỉ Thúy cung.

Chiến tranh kéo dài làm cho Vương quốc Alpha phải gánh chịu áp lực nặng nề. Mặc dù chiến hỏa trong nước đã bị dập tắt, nhưng quân phí vẫn luôn ở mức cao.

Chủ nhà cũng phải là việc dễ làm, ăn uống ngủ nghỉ của các binh lính đều do chủ nhân cung cấp. Một chút viện trợ của Liên minh nhân tộc còn chưa bằng 20% tổng chi tiêu.

Hơn trăm vạn đại quân bận rộn ở tiền tuyến hơn nửa năm, chỉ làm một việc —— xây dựng phòng tuyến, những âm thanh chỉ trích trong nước ngày một nhiều hơn.

Không phải là mọi người cố tình gây chuyện, thật sự là tiền tuyến tiêu quá nhiều tiền, dẫn đến tình hình tài chính của vương quốc phải chịu áp lực nặng nề.

Cho dù là đã gom được một số lớn tài chính sau khi phát hành trái phiếu chiến tranh, nhưng hiện giờ số tài chính này cũng đã bị chiến tranh thôn phệ sắp sạch rồi.

"Bá tước Hudson nói gì?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Mau chóng kết thúc trận chiến này đã trở thành nhận thức chung của toàn bộ vương quốc. Nhưng thao tác cụ thể thì còn phải xem màn biểu diễn của chủ soái.

"Bệ hạ, Bá tước Hudson cho rằng số lượng viện binh tập hợp ở tiền tuyến đã đủ để phát động một cuộc tấn công nhằm vào Đế quốc Thú Nhân rồi."

"Chỉ là tình hình thương lượng ở tiền tuyến không được thuận lợi lắm, giữa các thế lực lớn có rất nhiều mâu thuẫn, gây ra vô số phiền phức cho công tác hòa giải."

"Đặc biệt là liên quân còn thiếu đi một vị chỉ huy thống nhất, các thế lực lớn duy trì tính độc lập cao, rất khó có thể đồng thời thuyết phục được toàn bộ thế lực."

"Bá tước Hudson kiến nghị Bộ Ngoại vụ tăng cường liên lạc với Hội nghị Liên minh nhân tộc, thành lập một bộ chỉ huy liên quân để thúc đẩy tiến trình của cuộc chiến!"

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero vừa nói dứt lời, đám người lập tức nghị luận ầm ĩ.

Vấn đề khó liên lạc và không tiện chỉ huy chính là bệnh dữ của liên quân. Vấn đề mà nhiều cuộc đại chiến đều không giải quyết được, hiện giờ đương nhiên cũng đừng nghĩ đến việc có thể giải quyết dễ dàng.

Caesar III cũng rất khó xử, người phụ trách công tác liên lạc ở tiền tuyến hiện giờ chính là Hầu tước James, cũng là thân tín do ông ta đề bạt.

Hầu tước James luôn tận tâm trong công việc, nhưng nhiều khi không phải cứ chăm chỉ là sẽ nhận được đền đáp xứng đáng. Các thế lực lớn không chịu nể mặt, James cũng chẳng làm được gì.

Trong nửa năm qua, Caesar III đã nhận được rất nhiều những lá thư than khổ như vậy rồi.

Người làm lão đại không thích mấy tiểu đệ cứ gặp được khó khăn liền kêu khổ, nhưng có một loại tình huống ngoại lệ, đó là khi gặp phải khó khăn không giải quyết được.

Kêu khổ ít nhất còn chứng minh rằng bản thân đang cố gắng. Nếu như ngay cả khổ cũng không kêu thì quả thực là đã mặc kệ chuyện này.

Chương 746 - Nửa Năm (6)

Nan đề mà các đời Quân vương của Vương quốc đều không giải quyết được, muốn tướng lĩnh tiền tuyến giải quyết vấn đề này rõ ràng là đang làm khó người khác.

Việc Liên quân thiếu đi một vị chỉ huy thống nhất về mặt bản chất vẫn là vấn đề chính trị. Tất cả các bên đều không thể thống nhất về mặt chính trị, cho nên muốn thống nhất về mặt quân sự thì lại càng khó hơn.

"Đừng nhìn ta như vậy, vì hòa giải quan hệ với các bên liên quan, Bộ Ngoại vụ đã chạy gãy chân."

"Để viện binh đến càng sớm càng tốt, chúng tôi đã sử dụng toàn bộ thủ đoạn. Chuyện này có liên quan đến vấn đề quyền chỉ huy quân sự, đã nằm ngoài phạm vi năng lực của Bộ Ngoại vụ."

"Cho dù các bên chịu buông bỏ thành kiến thì vị trí thống soái cuối cùng cũng sẽ không đến lượt chúng ta. Nếu như đẩy một tên quan chỉ huy không đủ năng lực lên chủ đạo trận chiến này, sợ là thế cục chưa chắc sẽ tốt hơn hiện giờ!"

Bá tước Francois phản bác.

Ngoại giao không phải vạn năng, về bản chất nó vẫn là ván cờ của lợi ích. Liên quân không có quan chỉ huy thống nhất, nguyên nhân cốt lõi vẫn là vì không đủ lợi ích.

Đối với đại đa số quốc gia nhân tộc mà nói, mối đe dọa mang tên Đế quốc Thú Nhân thật sự là rất hư vô mờ mịt.

Bọn họ chịu ra tay hỗ trợ là nể mặt đại nghĩa nhân tộc, còn chuyện muốn nắm quyền chỉ huy quân đội —— không có cửa đâu!

"Bệ hạ, nhưng lời mà Bá tước Francois nói cũng có lý. Ngay cả chính chúng ta cũng không muốn giao quân đội cho người khác chỉ huy, huống chi là những thế lực khác?"

"Hay là giải quyết theo lệ cũ đi, toàn bộ kế hoạch tác chiến sẽ được các bên thảo luận và thông qua rồi mới được áp dụng. Nếu như tranh cãi không xong thì cứ báo lên Hội nghị liên minh nhân tộc để bọn họ phán quyết!"

Đại công tước Newfoundland nói với vẻ mặt khó khăn.

Đây là một ý kiến ngu ngốc điển hình, nhưng cũng là cách duy nhất để giải quyết vấn đề vào lúc này. Nếu không thể thuyết phục được các bên thì làm sao mọi người có thể ra sức trên chiến trường được?

"Nếu như không có lựa chọn tốt hơn thì cứ làm như vậy đi! Bên phía Bá tước Hudson, các ngươi nhớ làm một chút công tác tư tưởng."

"Người trẻ tuổi dễ dàng hành động theo cảm tính, đừng để hắn làm loạn vào thời khắc quan trọng này!"

Caesar III nói với vẻ mặt không hăng hái lắm.

Không thể kiểm soát được tình hình vẫn luôn là điều mà Quân vương ghét nhất. Hiện giờ lại tới mức độ này, ông ta thực sự không thể nào cao hứng nổi. ...

Pháo đài Huyết Nguyệt, từ khi bị thất thủ vào trong tay thú nhân tám mươi năm trước, bây giờ nó mới lại trở về lại với sự bảo hộ của nhân tộc trên lãnh thổ Bắc Cương.

Hình dạng tổng thể và bố cục hầu như giống với lúc ban đầu, nhưng vị trí chính giữa của pháo đài cũ và mới lại chênh lệch chừng bốn năm trăm dặm.

Hudson đóng vai người giám sát như thường lệ, thỉnh thoảng đi tuần tra công trường, chứng minh cho thế giới bên ngoài thấy rằng người chủ soái như hắn không hề nhàn rỗi,

"Ngài Bá tước, vương đô truyền đến tin khẩn!"

Nghe được tiếng nói mang theo tiếng thở thở hồng hộc của vệ binh, Hudson liền nhướng mày. Trong khoảng thời gian gần đây, tiền tuyến đều gió êm sóng lặng.

Nếu như thú nhân không an phận thì hắn cũng không có thời gian nhàn rỗi chạy đến tuần tra công trường. Bên ngoài là hắn đang đi thị sát tốc độ xây dựng phòng tuyến, nhưng thực tế là đang du sơn ngoạn thủy.

Nếu như xét về trình độ coi trọng chất lượng của công trình, người làm phó soái là Công tước Kavadia sẽ còn để tâm hơn kẻ làm chủ soái như hắn nhiều, thiếu chút nữa là ăn nằm ngay ở chỗ này luôn rồi.

Không chỉ riêng Công tước Kavadia, mà tất cả quý tộc Bắc Cương đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Nếu không đạt yêu cầu sẽ lập tức hạ lệnh làm lại mà không chút do dự. Nếu tiến độ không thể theo kịp, bọn họ tình nguyện để cho thân vệ dưới trướng hỗ trợ cũng không muốn hy sinh chất lượng công trình.

Chỉ cần sự nghiêm túc và lòng trung thành với Vương quốc này thôi là đủ để Hudson thay đổi thành kiến trước đó của bọn họ rồi.

Có lẽ quý tộc Bắc Cương có đủ loại vấn đề, nhưng bọn họ tuyệt đối không phải là tướng Liêu Đông chỉ biết kiếm tường.

Sau khi nhận lấy bức thư rồi nhìn qua một lần, Hudson hơi sững sờ. Âm thầm phỏng đoán: Kế hoạch đẩy trách nhiệm của mình bị lộ ra rồi sao?

Cho đến hiện giờ thì đã có 50 vạn quân tiếp viện trong nhóm viện quân thứ hai của Liên minh nhân tộc chạy tới tiền tuyến này rồi. Cộng thêm 30 vạn trước đó, binh lực ở tiền tuyến hiện giờ đã cao đến 80 vạn.

Công quốc Mosey cũng phải 20 vạn đại quân đến viện trợ, Vương quốc Warhammer thì đào ra ba vạn đại quân, cùng với hơn 70 vạn đại quân của Vương quốc Alpha nữa.

Tổng quân lực đang trú đóng ở Pháo đài Huyết Nguyệt đã hơn 170 vạn đại quân, cho dù trừ đi 60 vạn quân quân kém chất lượng của ba nước phía bắc thì cũng có hơn 110 vạn quân tinh nhuệ, đã đủ để phát động một cuộc phản công toàn diện với Đế quốc Thú Nhân rồi.

Vấn đề lớn nhất mà hắn vẫn chậm chạp không có hành động là vì quan hệ trong nội bộ liên minh không được hài hòa cho lắm. Nói một cách đơn giản chính là: Các thế lực lớn đều đang lo lắng rằng bản thân mình sẽ bị thiệt thòi, để người khác chiếm được tiện nghi.

Cả đám đều muốn chờ đến khi toàn bộ viện quân của liên minh đến rồi mới đi ra ngoài quyết chiến với Đế quốc Thú Nhân. Mà không phải là để cho những đội quân đi đầu như bọn hắn đánh trước, còn đám viện quân phía sau chỉ đi theo chiếm tiện nghi, chuyện này quá thiệt thòi.

Hudson thấy rõ bản chất của vấn đề, nhưng hắn không vội đi giải quyết, mà vứt đống phiền phức này cho Vương đô.

Đều là do tuổi tác gây họa, một vị chủ soái đại quân mới hai mươi tuổi cũng đã làm cho người ta không vừa mắt rồi, nếu như hắn thể hiện quá mức xuất chúng thì sẽ gây thù chuốc oán nhiều hơn.

Hudson không dám chậm trễ về phương diện quân sự, cho nên chỉ có thể chậm chạp xử lý các mối quan hệ ngoại giao phức tạp.

Chương 747 - Trận Chiến Cuối Cùng

Sau khi ném hết toàn bộ công tác liên lạc cho Hầu tước James, Hudson liền không hỏi đến nữa, để mặc cho ông ta thích làm gì thì làm.

Sự thật chứng minh là Caesar III vẫn có mấy phần ánh mắt dùng người. Dưới sự nỗ lực của Hầu tước James, mặc dù công việc không có thành quả gì lớn, nhưng cũng không gây ra nhiễu loạn gì.

Nhìn như không đáng chú ý, nhưng làm được như vậy đã là rất lợi hại rồi. Là một vị tướng lĩnh quân sự mà có thể điều hòa quan hệ của hơn trăm thế lực, quả thực là rất ghê gớm.

Hăng quá hoá dở, với năng lực của Hầu tước James, nếu như ông ta ở Bộ Ngoại vụ thì nhất định sẽ ăn sung mặc sướng, nhưng ở trong quân đội thì khác.

Giao tiếp quá tốt cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy James quá dối trá, am hiểu luồn cúi và nịnh nọt.

Đặc biệt là chức vị mà ông ta đã đảm nhiệm trước đó lại thường xuyên báo cáo với Caesar III, làm cho danh tiếng của James ở trong quân đội không cao lắm.

"Tom, phái người mời Hầu tước James tới đây nghị sự. Ngài Công tước, vương đô truyền đến tin khẩn, ngài cũng xem một chút đi!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đưa bức thư cho Công tước

Kavadia ở bên cạnh.

Mặc dù giữa chủ soái và phó soái có tranh đấu, nhưng không nghĩa là hai bên phải đấu sống đấu chết, đặc biệt là khi gặp được loại chủ soái am hiểu phân quyền như Hudson sẽ càng làm cho người không còn đấu chí.

Người đều rất thực tế. Sau khi giao nhiệm vụ phòng thủ quan trọng nhất cho Công tước Kavadia, những quý tộc phương bắc căm thù Hudson hiện giờ cũng chỉ còn lại người của gia tộc Locknard mà thôi.

Hàng trăm công trường to to nhỏ nhỏ đang được thi công cùng lúc, Công tước Kavadia mỗi ngày đều loay hoay đến chân không chạm đất, vốn không có thời gian để nội đấu.

Hắn cũng sử dụng loại thủ đoạn tương tự như vậy đối với Hầu tước James. Mỗi ngày James đều phải đấu trí đấu dũng với các thế lực lớn, đã mệt mỏi quá sức, căn bản không rảnh để nghiên cứu nội đấu.

Rảnh rỗi là chuyện không thể nào. Cho dù tiền tuyến không có việc gì thì Hudson cũng sẽ kiếm chuyện cho bọn họ làm. Ví dụ như: Thỉnh thoảng lên kế hoạch cho một chiến dịch xâm nhập tập kích Đế quốc Thú Nhân với sự hợp tác của nhiều quốc gia.

Chuyện này cần nhiều nước hợp tác hành động, người phụ trách liên lạc với các nước như Hầu tước James sẽ lập tức trở nên bận rộn.

Đế quốc Thú Nhân sẽ không kiếm chuyện nếu chưa quen thuộc tình huống. Áp lực của Công tước Kavadia lại bị động +1.

Dù có muốn cự tuyệt cũng không được, tại kỳ vị mưu kỳ chính. Nhiệm vụ mà Hudson an bài đều nằm trong phạm vi chức trách của bọn họ, không thể từ chối.

Tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, những mâu thuẫn xung đột giữa các bên cũng thiếu đi rất nhiều.

"Ngài Bá tước, từ những gì trên thư đã viết thì có lẽ Vương đô đã hết kiên nhẫn rồi, đang muốn phát động phản công toàn diện."

"Nhưng cốt lõi của vấn đề là quyền chỉ huy thì lại chưa có dấu hiệu được giải quyết, dựa theo ý của Vương đô, trận chiến tiếp theo có thể sẽ không thể tránh khỏi các cuộc cãi vã."

Công tước Kavadia cau mày nói.

Nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng. Biên giới của Vương quốc kéo dài về hướng bắc, người được lợi trực tiếp nhất chính là quý tộc Bắc Cương.

Bọn họ không chỉ có cơ hội mở rộng đất phong, mà còn làm cho hang ổ đang ở trong vùng nguy hiểm chiến hỏa bay tán loạn biến thành vùng nội địa an toàn của vương quốc.

Vì có chung lợi ích chung nên đã làm cho các quý tộc phương bắc dần thay đổi từ chống đối sang hợp tác với Hudson.

Trước đó hắn không so đo chuyện được mất của bản thân mà kịp thời xuất binh tiếp ứng đã kiếm được một thanh danh tốt, và bây giờ đã phát huy được tác dụng.

"Chờ Hầu tước James tới rồi chúng ta thương nghị một chút, sau đó sẽ quyết định!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Vì tăng cường quyền uy, hắn cũng sử dụng không ít thủ đoạn. Thay đổi lớn nhất chính là: Hội nghị chung của các sĩ quan quân đội cấp cao trước đây đã trở thành hội nghị của ba người.

Người tham gia càng ít thì lợi ích xung đột liên quân cũng giảm đi đáng kể. Chỉ cần không liên quan đến ích lợi của mình, ba người về cơ bản đều có thể xử lý vấn đề một cách công chính khách quan.

Nếu như người phía dưới dám cố ý kiếm chuyện ầm ĩ thì chính là đang khiêu chiến quyền uy chung của ba người, cho nên ba người sẽ liên hợp trấn áp. ...

Trên thực tế, thông báo là dư thừa. Hầu tước James là thân tín của Caesar III trong quân đội, ông ta nhận được tin tức này còn sớm hơn người cầm đầu như Hudson.

Cộng sự hơn nửa năm, James cũng hiểu rõ tính tình của Hudson. Kinh nghiệm trong quá khứ nói cho ông ta biết rằng, khả năng cao là công việc khó khăn này sẽ rơi xuống đầu mình.

Ông ta là người phụ trách điều phối quan hệ ngoại giao, dù có muốn từ chối chuyện này cũng không được. Muốn bỏ mặc cũng không xong, bởi vì ai cũng biết là James am hiểu giao tiếp.

Ngay cả Ceasar III cũng công nhận năng lực cá nhân, nhu cầu thực tế cùng với sự phân chia nhân sự và quyền lực của Hudson.

Hầu tước James vắt hết óc cũng không tìm ra đầu mối, tâm tình đang rất không tốt, sau khi thông báo, ông ta liền miễn cưỡng mang theo khuôn mặt tươi cười tới tham gia hội nghị.

Người thích cười thì vận may cũng sẽ không quá kém. Đây là một thói quen tốt mà ông ta đã nuôi dưỡng từ bé. Dù biết rằng con đường phía trước tràn ngập gian nan hiểm trở, nhưng ông ta vẫn sẽ mỉm cười đối mặt.

Mặc dù Hầu tước James xuất thân trong một nhà đại quý tộc, nhưng chỉ là con cháu của một chi thứ xa xôi. Ngoài việc mang theo dòng họ quý tộc ra, nói ông ta xuất thân trong một gia đình thương nhân thì sẽ thích hợp hơn.

Bắt đầu từ đời ông nội của James thì chi mạch của ông ta bắt đầu xa sút, món nợ kếch xù mà tổ tiên để lại đã buộc họ phải dấn thân vào con đường làm ăn.

Chương 748 - Trận Chiến Cuối Cùng (2)

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo. Sự kết hợp giữa quyền lực và tiền bạc luôn là cách nhanh nhất để kiếm bộn tiền.

Dựa vào sự che chở của gia tộc cộng tăng thêm thiên phú thương nghiệp không tầm thường, ông nội của James đã nhanh chóng thành công trong lĩnh vực kinh doanh. Đến đời cha chú đã phát triển thành một gia tộc thương nhân giàu có trong vương quốc.

Có lẽ là vì đã tích lũy được đủ của cải, nên đến thế hệ của James, các trưởng bối cảm thấy gia tộc đã có đủ tiền rồi, nhất định phải trở lại với trung tâm quyền lực.

James, người có thiên tư xuất chúng, đã được hưởng thụ những đòn kim tiền của các bậc cha chú khi còn bé, nên y nhanh chóng được gia tộc đề cử và được đưa đến bên cạnh Caesar III khi còn chưa kế vị.

Vì được giáo dục theo chủ nghĩa thực dụng từ khi còn nhỏ, nên James có khả năng luồn cúi hơn những đứa trẻ quý tộc khác, y nhanh chóng trổ hết tài năng so với nhiều đối thủ cạnh tranh khác, và trở thành thân tín của Caesar III.

Sau khi Caesar III thượng vị, James liền bắt bật hack trên đường đời, một đường kiến công lập nghiệp, vượt mọi chông gai, thu hoạch được địa vị như bây giờ.

Nhưng càng đến gần trung tâm quyền lực thì James lại càng cảm thấy thấp thỏm. Thân tín của Quốc vương không phải là một việc dễ làm, tuy rằng đã lấy lòng được Quốc vương, nhưng lại không tránh khỏi việc phải đắc tội với một nhóm đại quý tộc.

Đại đa số những tiếng xấu mà James đang mang là công lao của những đại quý tộc này, gần một nửa còn lại bắt nguồn từ sự đố kỵ của các trung tiểu quý tộc.

Hudson cũng gặp phải những phiền phức tương tự. Đặc biệt là sau khi hắn đảm nhiệm chức thống soái đại quân, những âm thanh chỉ trích chưa bao giờ từng ngừng qua.

Điều khác biệt duy nhất là Hudson cày phó bản giai đoạn đầu tại Công quốc Mosey, không đắc tội với bao nhiêu người. Trận chiến đầu tiên sau khi hắn đến tiền tuyến chính là cứu viện.

Những quý tộc khác có thể mắng hắn, nhưng các quý tộc được hắn cứu vớt thì không được. Mặc dù trong lòng không cảm kích, nhưng bên ngoài thì phải giả bộ như cảm kích.

Hơn nữa có nhiều quý tộc được hắn cứu như vậy, sẽ có một số người thật sự cảm kích hắn, ngẫu nhiên chạy ra hỗ trợ nói vài lời lời hữu ích, lúc này mới làm cho thanh danh của hắn không bị "lòng đố kị" thôn phệ.

Đồng loại luôn rất dễ đồng cảm, cho nên quan hệ giữa James và Hudson cũng không tệ lắm.

Đáng rằng hai người đều rất lý trí, thân phận đã quyết định là họ sẽ không thể nào trở thành bạn bè thực sự. . . .

Nhìn thảo nguyên bao la bên ngoài tường thành, ba người nhìn nhau cười khổ.

Vấn đề hiện giờ mà họ cần đối mặt đã không chỉ là đẩy nhanh tốc độ chiến tranh, mà còn phải hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, nhưng thực lực trong tay Vương quốc lại không tương xứng với khẩu vị này.

"Hầu tước James, áp lực hiện đang đè nặng lên người ông rồi. Muốn phát động một cuộc phản công lớn, muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân chỉ trong một trận chiến, chúng ta nhất định phải giải quyết quan hệ giữa các đội viện quân."

Hudson có chút lúng túng nói.

Nếu như thật sự có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì ba người bọn họ sẽ danh truyền thiên cổ, để lại dấu ấn đậm nét trong lịch sử loài người.

Thật đáng tiếc, sau khi tính toán tất cả các khả năng, Hudson liền đưa ra kết luận: Muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì phải chỉnh hợp các thế lực nhân tộc trước đã.

Mở địa đồ ra là biết, diện tích lãnh thổ mà Đế quốc Thú Nhân chiếm cứ bằng khoảng 1/3 diện tích lãnh thổ của nhân tộc.

Mấy chục triệu km vuông, một lãnh thổ rộng lớn như vậy, đừng nói là muốn chiếm lĩnh, chỉ riêng việc hành quân đi một vòng thôi cũng đã mất nhiều năm rồi.

Vấn đề rõ ràng như vậy, đám quyền quý ở vương đô không thể nào không biết được. Khẩu hiệu thì hô phải hủy diệt Thú nhân, nhưng lại chẳng có bao nhiêu ngươi xem là thật.

Nhưng mà đánh Đế quốc Thú Nhân lại là chiến lược thực sự của Vương quốc. Đánh và hủy diệt là hai khái niệm khác nhau, độ khó của hai khái niệm này chênh nhau gấp mấy trăm lần.

Theo lý mà nói, chỉ cần đánh trọng thương Ngũ Đại Hoàng tộc Thú nhân, làm cho bọn chúng mất quyền khống chế Đế quốc Thú Nhân thì Đế quốc hỗn hợp đa chủng tộc này sẽ bị sụp đổ.

Nhưng chuyện mà Hudson lo lắng nhất lại chính là việc này. Ngũ đại Hoàng tộc tồn tại đúng là đang bảo vệ Đế quốc Thú Nhân, nhưng mà bọn chúng cũng đang giam cầm sự phát triển của Đế quốc Thú Nhân.

Vì duy trì quyền thống trị của bản thân, vô số chủng tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ trong Đế quốc Thú Nhân đều bị bọn chúng đả kích đến suy sụp hoặc là hủy diệt.

Một khi đánh sập Ngũ Đại Hoàng tộc, cũng có nghĩa là cái van kiềm chế này đã được mở ra. Không có Ngũ Đại Hoàng tộc ước thúc, các chủng tộc thú nhân liền có thể sống theo ý thích của bản thân.

Trừ phi nhân tộc có thể chiếm cứ đa phần cương vực của Đế quốc Thú Nhân trong một thời gian ngắn, nếu không trong vòng mấy chục năm sau đó, chắc chắn sẽ có rất nhiều chủng tộc có lực chiến mạnh quật khởi trên vùng đất này.

Giải quyết được một mối đe dọa ngầm, nhưng lại tạo ra một một mối đe dọa ngầm lớn hơn, Hudson thực sự không muốn mạo hiểm làm như vậy.

Tuy nhiên, dường như Caesar III đã quyết định thực hiện kế hoạch này và đang nghĩ trăm phương ngàn kế để thúc đẩy nó. Ngay cả lời nhắc nhở về mặt rủi ro của người làm chủ soái tiền tuyến như hắn cũng không thể thay đổi quyết tâm của Quốc vương.

Hudson cũng hiểu rõ nguyên nhân đại khái, đơn giản là vì vương thất truyền thừa. Caesar III chỉ có một đứa con trai, và năng lực của đứa con trai này làm cho ông ta cảm thấy không yên tâm.

Giữ lại Đế quốc Thú Nhân, mấy chục năm về sau bọn chúng nhất định sẽ ngóc đầu trở lại. Một người sắc sảo như Caesar III không nghĩ rằng con trai của mình có thể chịu được.

Chương 749 - Trận Chiến Cuối Cùng (3)

Ít nhất là những biểu hiện hiện giờ của Vương tử Caesar rất khó làm cho người ta cảm thấy yên tâm. Nếu không phải vì luật thừa kế nghiêm ngặt của Vương quốc, ông ta đã đầu tư vào một đứa khác rồi.

Không thể thay đổi người thừa kế, như vậy cũng chỉ có thể trải đường cho con trai mình trước, dọn sạch hết những quả bom có thể sẽ nổ trong tương lai.

Còn về việc mở ra giới hạn cho thú nhân, tương lai sẽ quật khởi, ông ta cũng không để tâm lắm.

Ít nhất là sau khi đánh cho bọn chúng một trận thì có thể đổi được mấy chục năm hòa bình, có thể cam đoan vương vị có thể truyền thừa đến đời cháu một cách thuận lợi.

Còn về vấn đề sau này, chuyện tương lai đó quá xa, không ai biết là đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì?

"Ngài Bá tước, ngài quá đề cao ta rồi. Thành phần trong Liên quân quá phức tạp, chỉ là trú đóng ở nơi này thôi đã gây ra muôn vàn mâu thuẫn rồi."

"Nếu như ra chiến trường, thật sự là không thể khống chế được. Nếu không thống nhất được hệ thống chỉ huy, sợ là chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm về việc điều hòa các mối quan hệ!"

Hầu tước James lo lắng nói.

Năng lực giao tiếp cá nhân có mạnh đến đâu thì cũng không thay đổi được bản chất của thế giới. Dù cho ông ta có nói lời hoa mỹ thì cũng không thể đoàn kết được một nhóm người có tư tưởng khác biệt.

"Ngài Hầu tước, không ai biết trước rằng trên chiến trường sẽ xảy ra chuyện gì."

"Việc mà chúng ta cần làm hiện giờ chính là mau chóng phát động đại phản công, đưa bọn họ ra chiến trường."

"Dựa trên sự thù hận giữa nhân tộc ta và thú nhân, ta chắc là bọn họ sẽ có thể tuân thủ ranh giới cơ bản cuối cùng."

"Nếu như có thể thuyết phục được mọi người hợp tác hành động thì tốt. Nếu như không được thì mạnh ai nấy đánh vậy."

"Với thực lực của liên quân, cho dù tất cả mọi người giết loạn xạ mà không có mục đích thì Đế quốc Thú Nhân cũng sẽ không chịu được."

"Vương quốc hối thúc khẩn cấp như vậy, sợ là tình hình tài chính đã xảy ra vấn đề. Ta ước tính sơ bộ thì chi phí hàng ngày ở tiền tuyến sẽ không thấp hơn tám vạn kim tệ."

"Xét đến chuyện vật giá leo thang do chiến tranh mang lại và thất thoát trên đường vận chuyển. Quân phí thực tế sẽ gấp mấy lần số này."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là chiến tranh còn chưa kết thúc thì vương quốc đã phá sản trước rồi."

Hudson ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Không phải là không thể giảm bớt quân phí. Chẳng qua trước đó Vương quốc vừa mới phát hành trái phiếu chiến tranh, thu được một lượng lớn tiền mặt, cho nên mọi người không nghĩ đến việc giảm bớt quân phí.

Hudson là chủ soái tiền tuyến, không thể nào có chuyện hắn chủ động đưa ra kế sách áp súc quân phí được, hắn sẽ chỉ không ngừng đòi lương thực và vật tư.

Còn về vấn đề nợ nần của Vương quốc thì cứ thiếu trước đi rồi tính sau! Theo như những gì mà hắn tìm hiểu được, một khi quốc gia dấn thân vào con đường nợ nần, hầu như không ai có thể thoát khỏi cái bẫy nợ này.

Hiện giờ vẫn chưa có người nghĩ tới việc làm trái điều ước, cho nên mới lo lắng là nợ quá nhiều sẽ vượt qua năng lực chi trả của vương quốc, chỉ đành hối thúc tiền tuyến đẩy nhanh tốc độ chiến tranh.

"Ta sẽ cố gắng hết sức! Nhưng mà ngài Bá tước đã làm xong công tác chuẩn bị nghênh đón cuộc chiến tranh này chưa?"

"Khốn cảnh hiện giờ không phải là xuất binh, mà là sau khi đại quân xuất chinh. Nếu như không thể đánh bại địch nhân, vậy thì hậu cần sẽ phải chịu áp lực vô cùng lớn!"

Hầu tước James có chút thấp thỏm nói.

Không đợi Hudson trả lời, Công tước Kavadia ở bên cạnh đã giành nói trước: "Ngài Hầu tước lo lắng quá nhiều rồi."

"Vào nửa năm trước, chúng ta đã làm xong công tác chuẩn bị cho cuộc chiến này rồi. Bằng chứng tốt nhất chính là vô số thịt khô đang được phơi nắng trong doanh trại đây."

"Nguyên nhân lựa chọn phát động vào lúc này chính là vì mùa vụ. Bây giờ đã là cuối tháng tám, lúc này đại quân xuất kích sẽ trùng hợp gặp phải mùa thu hoạch của thú nhân."

"Cho dù không thể giành được bao nhiêu thành quả trong chiến trường thì chúng ta vẫn có thể đánh trọng thương Đế quốc Thú Nhân ở bên ngoài chiến trường!"

Nghe được lời giải thích này, trên mặt Hầu tước James nở một nụ cười vui mừng, nhưng trong thâm tâm thì lại đang chửi thề.

Một tin tức quan trọng như vậy mà lại không thông báo cho một vị phó soái đại quân như y biết một tiếng.

Nếu như Công tước Kavadia không nói, có lẽ chờ đến khi đại quân xuất phát thì ông ta vẫn còn không biết là có chuyện này.

May mà nội tâm ông ta đủ mạnh mẽ, có thể kiềm chế cảm xúc. Nếu như đổi thành một vị tướng lĩnh có tính cách nóng nảy, gặp phải chuyện không tín nhiệm mình như vậy, sợ là đã nổi giận tại hiện trường rồi.

"James, ông cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Lúc đó không nói cho ông biết là vì trong quân có quá nhiều việc cần giải quyết, nên hai chúng tôi quên mất chuyện này."

Hudson cố gắng an ủi.

Hết cách rồi, đều là do thanh danh gây họa. Hầu tước James là thân tín của Quốc vương, là nhân vật thường xuyên đâm chọc trong Vương đô, ai đảm nhiệm chủ soái cũng phải đề phòng ông ta cả!

Nếu như để cho vương đô biết rõ bọn họ đã chuẩn bị trước cho cuộc viễn chinh thì không chừng đã sớm hạ lệnh cho bọn hắn đi chinh chiến rồi.

Vì kéo dài thời gian, vì tăng thêm phần thắng cho phe mình, Hudson đã vô cùng nỗ lực.

"Mời ngài Bá tước yên tâm! Chuyện nhỏ này vốn không đáng nhắc tới. Chủ yếu vẫn là do ta quá sơ ý chủ quan, nếu như hơi chú ý một chút, có lẽ đã sớm nên nghĩ tới rồi."

Hầu tước James có chút miễn cưỡng nói.

Nhưng trong lòng ông ta thì lại không bình tĩnh như vậy. James vốn cho rằng năng lực của mình đã đủ lợi hại rồi, nguyên nhân mà bản thân không được đảm nhiệm chức vụ nguyên soái là vì Quốc vương và các đại quý tộc đang đánh cờ.

Chương 750 - Trận Chiến Cuối Cùng (4)

Nhưng thực tế lại hung hăng vả cho y một cái, kẻ tự nhận mình nắm rõ mọi chuyện trong quân trong lòng bàn tay lại bị hậu bối dạy cho một bài học.

James là một người biết nhìn mặt mà nói chuyện, ông ta bén nhạy phát hiện ra vẻ trào phúng trên hai đầu lông mày của Công tước Kavadia.

Y đột nhiên cảm thấy Hudson đã sớm chuẩn bị cho cuộc chiến này rồi, và không chỉ có một mình y bị che giấu sự thật này.

Có lẽ ngay cả vị Công tước Kavadia ở trước mắt cũng cùng chung cảnh ngộ như y. Chỉ là người ta có kinh nghiệm phong phú, liếc mắt đã phát hiện ra những tính toán của Hudson.

Thậm chí cái gọi là giấu diếm cũng không phải là thật sự muốn giấu diếm bọn họ, mà là một cuộc khảo nghiệm năng lực quân sự của bọn họ mà thôi.

Trong quân đã sớm dự trữ một lượng lớn thịt khô, lại còn không ngừng yêu cầu vương quốc cung cấp các loại vật tư chiến lược, nếu như không phải là đang chuẩn bị chiến đấu thì còn có thể làm gì?

Trước đó ông ta bề bộn nhiều việc, kết giao nhân mạch, điều hòa mối quan hệ giữa các thế lực lớn, vậy mà ngay cả một đề thi bày ở trước mặt cũng bị y xem nhẹ.

Trong lúc nhất thời, James không khỏi sinh ra hoài nghi: Chi tiết quan trọng như mà cũng có thể xem nhẹ, hay là mình thật sự không thích hợp cầm quân?

Nhìn thấy cảnh này, Hudson âm thầm lắc đầu. Hắn công nhận năng lực của Hầu tước James, tiếc rằng ông ta quá coi trọng quan hệ nhân mạch.

Là một vị tướng lĩnh trong quân, đặt trọng tâm vào việc kết giao nhân mạch đã là bước lên một con đường không có lối về.

Nếu nhìn từ điểm này, một người có năng lực không tầm thường, nhưng lại không đủ chiến công hiển hách như Hầu tước James thật sự không phải vì xui xẻo nên mới không được ngồi lên chức vụ thống soái.

Khi một người bị phân tâm nhiều chuyện, cho dù có đưa cơ hội vào trong tay thì người đó cũng không thể nắm được.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, sự rạn nứt trong mối quan hệ giữa ba người chỉ huy lại tăng thêm một vết. Hudson hoàn toàn không có phản ứng về loại biến hóa này.

Chủ soái không dễ làm, chủ soái nắm quyền chỉ huy tinh nhuệ của cả nước trong tay lại càng thêm không dễ làm.

Không thể hài hòa quan hệ của các tướng lĩnh bên dưới chính là biểu hiện của sự vô năng; Còn có quan hệ quá tốt với tướng lĩnh dưới trướng thì lại là một sự sai lầm.

Hai vị phó soái này được Quốc vương bổ nhiệm để cân bằng quyền lực trong quân, làm sao Hudson có thể biến bọn họ thành người một nhà được chứ?

Nếu như hắn thật sự làm vậy, sợ là không chỉ Caesar III không chứa được hắn, mà ngay cả quý tộc trong Vương quốc cũng không chứa chấp hắn.

Khi năng lực và thân phận không tương xứng với nhau mà lại biểu hiện quá nổi trội cũng là một loại sai lầm.

Hội nghị kết thúc, Hudson nhìn hai người kia rời đi rồi một thân một mình ở trên thành lầu ngắm nhìn phương xa.

Trận chiến cuối cùng quyết định vận mệnh rốt cục đã tới. Cuộc chiến này nên đánh như thế nào, và phải đánh tới mức độ nào, trong lòng Hudson vẫn còn đang không chắc. ...

Đại quân hội tụ dưới tế đàn, đầu đội cái nắng gay gắt của mặt trời, thành kính khẩn cầu Thần Hi chi chủ phù hộ trong sự chủ trì của một vị Hồng Y giáo chủ!

Một việc nhỏ như vậy đương nhiên là không đủ để làm kinh động đến Thần Hi chi chủ rồi, cho nên chẳng có thần tích gì xảy ra.

Một chút khó khăn nhỏ hiển nhiên là không làm khó được đám thần côn này. Thần tích không xuất hiện, vậy thì dùng ma pháp thôi.

Đoàn Mục sư đồng thời động thủ, kim quang lấp lánh đầy trời, trong không khí đều tràn ngập khí tức thần thánh.

Các binh sĩ đang thấp thỏm vừa đắm chìm trong Thánh Quang thì tinh thần lập tức trở nên sung mãn. Dường như toàn bộ tâm tình tiêu cực đều bị xua tan.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson bị sáng mù hai mắt. Quả nhiên, Giáo Đình có thể truyền thừa được nhiều năm như vậy không phải là không có nguyên nhân.

Các tổ chức tà giáo sử dụng dược vật để kích thích tinh thần của các tín đồ làm sao so được với bầu không khí thiêng liêng mà Thánh Quang mang lại.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ dương dương đắc ý Blake, Hudson rất muốn bước tới vả cho gã ta vài cái bạt tai.

Thật sự là biết cách gây thù chuốc oán, đều là người cùng cấp, dựa vào cái gì mà trên người gã ta có thể phát ra kim quang lấp lánh chứ?

Làm như gã ta mới là nhân vật chính của ngày hôm nay, tất cả những người còn lại đều là vai phụ. Có thể xuất hiện ở đây đều là nhờ gã ta phá lệ khai ân.

Bởi vì đang ở trước mặt binh sĩ, nên Hudson và đại diện của các thế lực lớn đang đứng trên đài cao lựa chọn lặng lẽ ghi lại món nợ này.

Giáo Đình muốn truyền bá tín ngưỡng, tái tạo địa vị vô thượng của chúng trên đại lục, điều này đã trái với lợi ích của mọi người.

Những binh sĩ tầng dưới chót bình thường sẽ không có nhiều năng lực nhận thức như vậy. Người nào người nấy đều nghĩ rằng đây là do Thần Hi chi chủ chúc phúc, mức độ thành kính của tín ngưỡng liền dâng lên ào ào.

Chỉ với cảnh tượng vừa rồi thì Thần Hi chi chủ đã có thêm hơn ngàn tên tín đồ thành kính rồi, thậm chí còn xuất hiện mười mấy tên cuồng tín.

Hudson dám cam đoan rằng loại hoạt động này chỉ được diễn ra một lần duy nhất trong liên quân. Sau này nếu như có người tiếp tục tới tham gia thì người đó chính là thằng đần.

Nếu cứ để cho Giáo Đình tiếp tục làm như vậy, sợ rằng không được bao lâu nữa, binh lính dưới quyền của mọi người sẽ bị kéo qua Thánh Đình hết.

Hành vi đào người một cách trần trụi như vậy là phải trả một giá rất lớn. Nếu như không trả thù, mọi người sẽ khó tiêu cơn giận trong lòng.

Sau hàng loạt nghi thức, thời gian đã đến buổi chiều, cái gọi là đại quân xuất chinh chỉ là toàn quân bước ra khỏi tường thành.

May mà không có nhiều quân đội tham gia, nếu như tập hợp trăm vạn đại quân lại, có lẽ hôm nay không cần phải ra cửa.

Chương 751 - Thống Soái Hậu Cần

Trên danh nghĩa mọi người đang hiệp đồng tác chiến, nhưng trên thực tế vẫn là mạnh ai nấy đánh. Chỉ khi gặp được quân chủ lực thú nhân thì mọi người mới cần phải hợp tác.

Nửa đêm, Hội nghị liên quân vẫn còn tranh cãi không ngừng.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì dù có nói gì Hudson cũng không tin rằng đại quân đã xuất chinh rồi mà bây giờ bọn họ vẫn còn đang thảo luận xem nên đánh như thế nào, bắt đầu đánh từ đâu.

Đây là di chứng của mức độ tự chủ cao, có hơn một trăm đại diện của các thế lực nhân tộc thì sẽ có hơn một trăm loại suy nghĩ.

Các thế lực vừa và nhỏ thì còn dễ nói, chỉ tuyên bố ý kiến một lần, đánh bóng cảm giác tồn tại của chính họ là xong. Hầu hết thời gian đều đóng vai cỏ đầu tường.

Phiền phức nhất vẫn là đám thế lực lớn, Hudson đã được chứng kiến cảnh Giáo Đình và một số vương quốc lớn không ngừng cãi qua cãi lại, không bên nào thuyết phục được bên nào.

Hắn là đại biểu của Vương quốc Alpha, theo lý cũng nên tham gia vào cuộc thảo luận này, nhưng Hudson đã quen với việc cá ướp muối rồi, và không có hứng thú với loại chuyện cãi lộn này.

Dù có đầy đủ đạo lý thì lại như thế nào?

Người khác không đồng ý thì vẫn là không đồng ý thôi.

Cũng không thể cưỡng ép người ta công nhận ý kiến của mình được!

Không thuyết phục được các bên, nắm đấm lại không đủ cứng để làm cho người ta khuất phục, cãi nhau chỉ đang làm lãng phí thời gian mà thôi.

"Các vị, thời gian đã không còn sớm nữa. Nếu cứ tiếp tục tranh chấp về vấn đề lộ tuyến xuất binh thì chẳng khác nào người mình đang người mình!"

"Hiện giờ chúng ta vẫn nên thảo luận về vấn đề hậu cần trước đi. Toàn bộ liên quân cộng lại có chừng hơn một triệu đại quân, trong đó còn bao gồm hai mươi vạn kỵ binh, số lượng vật tư tiêu hao mỗi ngày đều là một con số thiên văn."

"Chỉ dựa vào thu hoạch trên tiền tuyến sợ là còn không đủ một nửa nhu cầu vật tư. Ta đề nghị..."

Không đợi Hudson nói hết lời, Blake liền mở miệng ngắt lời, nói: "Không cần đề nghị, cứ dựa theo ý của ngươi để xử lý đi, chuyện vật tư hậu cần sẽ do quân đội của Vương quốc Alpha phụ trách."

"Nếu như cảm thấy binh lực không đủ thì tính thêm cả quân đội của Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer vào. Nhiều nhân thủ như vậy chắc là đủ để thỏa mãn công việc hậu cần rồi chứ?"

Mặc dù lời này không có lực sát thương gì, nhưng lại rất nhục nhã.

Nghe xong lời mà Blake nói, sắc mặt của Hudson lập tức trầm xuống.

Mặc dù đúng là sức chiến đấu của quân đội Vương quốc Alpha xếp gần như hạng chót trong hàng ngũ liên quân, nhưng cũng không cần thiết phải nói ra một cách trực tiếp như vậy!

Ngoài mấy chục vạn quân đoàn pháp hôi được xem là vướng chân bận cẳng ra thì số quân đội còn lại của vương quốc vẫn có thể chiến đấu được.

Nếu như trong cuộc chiến trước đó vương quốc không bị tổn thất nặng nề thì Hudson đã chửi thẳng mặt gã rồi. Còn hiện giờ sao, quên đi vậy!

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, Vương quốc Alpha đã bị thiệt hại hơn 60% thực lực quân sự, không còn đủ sức để tranh phong với Giáo Đình nữa.

"Bá tước Hudson không nên tức giận. Cái miệng của đoàn trưởng Blake là thối như vậy, đừng chấp nhặt với gã làm gì."

"Về phần vấn đề hậu cần của đại quân, cứ dựa theo thông lệ dĩ vãng là do quý quốc dẫn đầu tổ chức, lần này cũng không ngoại lệ."

"Nếu như có cần cái gì thì có thể nói với chúng tôi. Nếu như có thể, mọi người nhất định sẽ phối hợp."

Hầu tước Sunil cười ha hả nói.

Nhìn có vẻ như đang khuyên, nhưng kì thực là đang đổ thêm dầu vào lửa. Đáng tiếc Hudson chỉ có cơ thể trẻ tuổi, mà nội tâm thì lại thiên chùy bách luyện, đã từng bị xã hội đánh đập.

Hiện giờ nhảy ra cãi nhau với Giáo Đình, cho dù có thể đánh thắng thì lại được cái gì?

Người làm chủ nhà như hắn chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi nhiệm vụ vận chuyển lương thảo này rồi. Mặc dù cái miệng của Blake thối một chút, nhưng những lời mà gã nói lại phù hợp với nhu cầu lợi ích của các bên.

Người ta cực cực khổ khổ chạy xa như vậy tới đây, cũng không thể toi công bận rộn được. Không chặt một vài tên thú nhân thì làm sao có thể trở về chém gió được chứ?

Nếu như có thể thuận tiện phát tài một chút thì càng tốt hơn. Dù sao cũng là một Đế quốc, dù có nghèo đến đâu thì cũng sẽ có một chút chất béo.

Để kích thích tính tích cực của các binh sĩ, khi liên quân ra đến tiền tuyến, trong quân đã lan truyền tin đồn về cuộc sống xa hoa lãng phí của các quý tộc trong Đế quốc Thú Nhân, bọn chúng đã cướp được bao nhiêu tiền tài và vật tư trong cuộc chiến lần này.

Trong suy nghĩ của rất nhiều người, tiến công Đế quốc Thú Nhân hiện giờ quả thực giống như là đi phát tài.

Đây cũng không hoàn toàn là lời đồn, bởi vì sản vật của hai tộc khác nhau, rất nhiều đồ vật bình dân trong Đế quốc Thú Nhân lại là thứ có giá trị liên thành trong nhân tộc.

Hudson chỉ đang lén lút đổ thêm dầu trong lúc lửa cháy, cố tình phóng đại tài phú của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân, phóng đại lòng tham của mọi người.

Đều là bị ép phải như vậy, nếu như hắn không tung những tin đồn này thì sẽ không có cách nào nâng cao tính tích cực của liên quân!

Còn về sau này có bị lộ ra vấn đề hay không, vậy thì cũng phải chờ liên quân công phá được Hoàng đình thú nhân thì mới biết được. Hudson chưa bao giờ từng nói là những bộ lạc bình thường cũng có của cải phong phú.

"Mời Hầu tước các hạ yên tâm. Ta đương nhiên sẽ không để chút chuyện nhỏ này ở trong lòng. Chúng ta đều đang cố gắng vì sự nghiệp của nhân tộc, công việc không phân quý tiện."

"Không phải chỉ là vận chuyển vật tư hậu cần thôi sao, Vương quốc Alpha ta sẽ nhận nhiệm vụ này. Chỉ là trên chiến trường phong vân đột biến, tốc độ vận chuyển lương thảo của chúng ta có thể sẽ không đuổi kịp tốc độ hành động của mọi người."

Chương 752 - Thống Soái Hậu Cần (2)

"Nếu như khoảng cách giữa các lộ quân quá xa thì sẽ rất khó có thể vận chuyển lương thảo tới nơi kịp lúc."

"Cho nên ta đề nghị khi mọi người phát động tiến công thì tốt nhất là đừng phân tán binh lực quá mức. Chúng tôi chỉ vận chuyển lương thảo đến trong doanh trại của các vị, còn lại sẽ do các vị tự mình phân phát cho quân đội bên dưới."

"Vì lý do an toàn, tốt nhất là nên mang theo lương thực bên người, ít nhất cũng phải mang hơn một tháng lương thảo. Lỡ như đại quân tiến công quá nhanh, đội vận lương không chạy tới kịp thì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội."

Hudson tỏ vẻ chân thành nói.

Chuyện này nhất định phải nói rõ từ trước. Nếu như không cảnh báo trước, sau nay khi đại quân nếm mùi thất bại, vậy thì đội hậu cần sẽ trở thành đối tượng bị đẩy hết trách nhiệm.

Đám người liếc mắt nhìn nhau, cả đám đều rơi vào trầm tư. Đối với bất cứ đội quân nào, hậu cần luôn luôn là khâu quan trọng nhất.

Trong lúc liên hợp hành động thì còn tốt, nhưng một khi mọi người chia ra hành động, đội hậu cần có thể tìm tới vị trí của bọn hắn kịp lúc hay không cũng đều là một ẩn số.

Trong một thời đại không có GPS như này, đi đường đều chỉ dựa vào việc quan sát mặt trời để phân rõ. Ngay cả lính trinh sát được phái ra ngoài điều tra cũng có thể bị lạc.

"Đề nghị của Bá tước Hudson rất có giá trị thực dụng. Tất cả mọi người chú ý một chút, đừng ngại phiền phức, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng đấy!"

Hầu tước Olafur như cười như không nhắc nhở.

Ông ta có muốn ngồi im xem trò hay cũng không được. Những chuyện như lão đại và lão nhị đánh nhau, lão ta bị liên lụy đấm chết đã từng xảy ra rất nhiều rồi.

Vì sự an toàn của bản thân, Vương quốc Iberia cần có nhiều đồng minh hơn. Loại chuyện lợi người không hại mình này, Hầu tước Olafur hoàn toàn không ngại nhắc nhở thêm mấy lần. ...

Thấy đám người tốp năm tốp ba mở miệng, Hudson âm thầm lắc đầu. Cả đám đều là diễn viên, người thành thật lại càng khó lăn lộn hơn rồi.

Vận chuyển lương thảo là một công việc khổ sai, nhưng nó cũng là một công việc tuyệt vời. So với chuyện ra chiến trường chém giết, vận chuyển lương thảo an toàn hơn rất nhiều, hơn nữa vật tư được cung ứng lại càng đầy đủ hơn.

Hudson chắc chắn sẽ không làm mất chuyện thất đức như cắt xén quân lương, vận chuyển hàng nhái. Nhưng hắn vẫn có thể nhân cơ hội này để phát tài.

Cụ thể nên làm như thế nào thì tạm thời chưa vội. Muốn phát tài thì cũng phải chờ sau khi cuộc chiến nổ ra rồi hẵng tính.

"Nếu như không ai phản đối, vậy thì nhiệm vụ vận chuyển lương thảo sẽ được giao cho Bá tước Hudson phụ trách. Lấy quân đội của Vương quốc Alpha làm trung tâm, quân đội của Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey ở bên cạnh hỗ trợ."

Hầu tước Sunil dứt khoát nói. ...

Không chỉ có mỗi ba vị "nát huynh nát đệ" bị mọi người ghét bỏ, mà ngay Công quốc Orton cũng bị đày qua đây, đồng thời chịu trách nhiệm vận chuyển lương thảo.

Hết cách rồi, viện quân mà các thế lực khác phái tới đều là quân tinh nhuệ, chỉ có quân đội của mấy thế lực này là hàng tạp nham.

Chiến tranh không phải là chuyện có càng nhiều người thì sẽ càng tốt, mang theo một đám heo đồng đội đi chém nhau với địch nhân thì còn không bằng tự mình ra trận.

Hudson không hề cảm thấy ngoài ý muốn về phản ứng của các bên.

Cả đám đều tràn đầy lòng tin, chuẩn bị phát tài, như thế chỉ cần búng tay là có thể tiêu diệt được thú nhân vậy.

Vì công danh lợi lộc, công việc khổ sai như vận chuyển lương thảo đương nhiên là phải đẩy cho người khác làm.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Hudson được bổ nhiệm thành tổng tư lệnh hậu cần của liên quân. Chuyện này không ai đứng ra phản đối, quân đội có quyền chỉ huy độc lập, nhưng hậu cần nhất định phải thống nhất.

Đây là vấn đề nguyên tắc, nếu không bổ nhiệm một người đứng ra chịu trách nhiệm, vậy thì sau này bọn tìm ai để đòi vật gì tư?...

"Trên tường là bản đồ Đế quốc Thú Nhân do chúng tôi vẽ ra, chi tiết không được đầy đủ, nhưng đây đã là sự hiểu biết cực hạn về Đế quốc Thú Nhân của Vương quốc Alpha."

"Đại quân nên đánh như thế nào, chúng ta không cần thương lượng, nhưng tuyến đường vận chuyển lương thảo thì nhất định phải lập kế hoạch từ trước."

"Bây giờ mời người hiểu rõ về Đế quốc Thú Nhân nhất là Công tước Kavadia lên giới thiệu cho chúng ta về tình huống cụ thể của Đế quốc Thú Nhân."

Trong cuộc họp nội bộ của bộ hậu cần liên quân, Hudson như cười như không nói.

Nghĩ tới cũng cảm thấy buồn cười, trong tình huống liên quân thiếu quan chỉ huy thống nhất, bộ hậu cần trông như không có bao nhiêu quyền lực lại trở thành cơ quan hợp pháp duy nhất.

Bộ hậu cần thật sự không có cách nào nhúng tay vào chiến cục trên tiền tuyến sao?

Hudson không tin liên quân dám bỏ mặc hậu cần mà tùy ý đánh lung tung. Cùng lắm cũng chỉ bị chệch hướng chừng hai ba trăm dặm thôi, nếu như xa thêm nữa thì sẽ không thể nào lo được.

Nhỡ đâu địch nhân phái binh cắt đứt lương đạo, quân đội tiền tuyến liền sẽ phải chịu đói. Không có bất kỳ vị quan chỉ huy dám mạo hiểm như vậy.

Một khi xác định lộ trình vận chuyển lương thảo thì cũng chẳng khác nào quyết định luôn hướng tấn công của đại quân.

"Mọi người đều biết là trong Đế quốc Thú Nhân có vô số chủng tộc, do Ngũ Đại Hoàng tộc cùng nhau thống trị, nhưng tình huống thực tế của bọn chúng lại phức tạp hơn nhiều."

"Xét về địa hình thì Đế quốc Thú Nhân đại khái có thể chia ra thành năm bộ phận."

"Theo thứ tự là: Đại thảo nguyên thú nhân ở nam bộ, dãy núi Ula ở trung bộ, cao nguyên Nicola tại bắc bộ, đồi Salar ở tây bộ và bờ biển ở đông bộ, đa số đất đai ở khu vực đông bộ đều là đầm lầy và đất bị nhiễm mặn chưa khai thác."

"Địa hình phức tạp đã trở thành lá chắn tốt nhất để bảo vệ cho Đế quốc Thú Nhân. Trong những cuộc chiến tấn công Thú nhân do liên minh phát động, chiến trường cuối cùng đều dừng lại tại đại thảo nguyên thú nhân."

Chương 753 - Thống Soái Hậu Cần (3)

"Đích đến cuối cùng của đại đa số cuộc chiến chính là khu vực được khoanh vùng này đây. Không phải là các tiền bối không muốn tiếp tục thâm nhập sâu hơn, vấn đề chủ yếu nằm ở chỗ hậu cần."

"Nguyên nhân lớn nhất mà chúng ta có thể tiếp tục tác chiến lần này chính là vì cảng Bethe đã được mở ra, bổ sung thêm một kênh vận chuyển đường biển."

"Vì xây dựng cái bến cảng này, vương quốc Alpha đã tốn mười năm thời gian để dọn dẹp hơn một ngàn bãi đá ngầm, mở ra một đường biển thông đạo."

"Để bảo vệ được bến cảng khó xây dựng này, cho dù là cuộc chiến đang trong giai đoạn kịch liệt nhất, chúng ta cũng không hề sử dụng đến nó, thẳng đến khi cuộc đại phản công bắt đầu mới cho tàu thuyền lưu thông!"

Nói đến đây, Kavadia liền không nhịn được nở một nụ cười đắc ý. Trong cuộc chiến tranh lần này, ông ta là người đích thân phụ trách bảo vệ cảng Bethe.

Kavadia cũng đã bỏ công bỏ sức trong quá trình xây dựng bến cảng trước đó. Cảng Bethe phát huy được càng nhiều tác dụng thì lại càng chứng minh được chiến công của ông ta.

Chỉ dựa vào những công tích này thôi thì ông ta đã tạo dựng được vị thế của mình ở trong vương quốc, đã hơn bốn vị công tước Bắc Cương khác về mặt uy vọng.

"Ý của ngài Công tước là chúng ta nên nghĩ biện pháp cướp đoạt Cảng Phong Nguyệt của thú nhân, sau đó sử dụng đường biển để vận chuyển lương thảo đúng không?"

Nguyên soái Borg hỏi.

Vương quốc Warhammer bị trọng thương nguyên khí, sau khi chiến tranh kết thúc, tình hình trong nước liền trở nên rối rắm hơn, không còn cách nào khác, ông ta đành phải đích thân dẫn đội tham gia cuộc chiến này.

Uy vọng của Quốc vương Joseph II giảm mạnh, đã không còn đủ sức mạnh để tiếp tục duy trì thế cân bằng trong vương quốc nữa, sau khi các quý tộc tây bộ giành được ưu thế, họ đang cần một cơ hội để thiết lập uy thế của mình trong vương quốc.

Đối với một vương quốc bị thú nhân đánh cho bán thân bất toại mà nói, không có chuyện gì có thể có thể vực dậy tinh thần của người dân hơn việc đánh bại thú nhân.

Ngoài ra, trên bình đài quốc tế, họ cũng cần tăng cường sự hiện diện của mình để chứng minh rằng Vương quốc Warhammer cũng có đóng góp trong cuộc chiến chống lại sự xâm lược của thú nhân.

Nên Nguyên soái Borg đã được mọi người mời ra núi. Các phương miễn cưỡng góp đủ ba vạn đại quân rồi xuất hiện trên chiến trường.

"Không sai!"

Công tước Kavadia mỉm cười trả lời.

Lộ trình xuất binh và tuyến đường vận chuyển vật tư hậu cần đã được ba người bọn họ thương lượng kỹ càng trước khi đại quân xuất chinh rồi.

Kế hoạch lúc đầu là: Một số quân đội của vương quốc sẽ gánh chịu nhiệm vụ vận lương với đồng minh, số quân còn lại sẽ tham gia vào việc thanh toán thú nhân.

Không ngờ là kế hoạch không theo kịp biến hóa, nhằm đả kích uy vọng của Vương quốc Alpha, Giáo Đình đã đẩy hết toàn bộ nhiệm vụ hậu cần cho quân đội của Vương quốc Alpha trong hội nghị liên minh, lại còn được các thế lực công nhân.

Nếu như người tâm cao khí ngạo mà gặp phải loại chuyện này thì sẽ đã bão nổi ngay tại chỗ rồi, nhưng một kẻ đã chịu đủ đòn hiểm của xã hội như Hudson lại thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận nhiệm vụ này.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, nhục nhã hay không nhục nhã đã không trọng yếu nữa, quan trọng nhất là bảo toàn được thực lực.

Nhiệm vụ vận chuyển lương thảo rất tốt!

Những quân đội khác gặp phải nguy hiểm, các đồng minh còn lại có chạy tới cứu viện hay không thì không biết, nhưng nếu đội vận lương gặp phải nguy hiểm, sẽ chẳng có kẻ nào dám đứng yên xem trò vui được.

Trong lịch sử đã từng xảy ra nhiều chuyện như bán đứng đồng bọn rồi; nhưng chỉ có phản đồ mới dám bán đứng đội vận lương của phe mình.

Muốn nói có người vì Đế quốc Thú Nhân mà phản bội lại nhân tộc, các thế lực lớn còn không ngu đến vậy. Cùng lắm là có một vài người trong liên quân đang lén lút buôn bán nhỏ với thú nhân mà thôi.

"Lục địa phía bắc của chúng ta luôn thiếu những cảng biển tốt, đặc biệt là những khu vực bên bờ Đông Hải, chỗ nào cũng toàn là đá ngầm, hơn nữa càng đi về phía bắc thì lại càng nghiêm trọng."

"Cảng Phong Nguyệt chỉ vừa cho tàu thuyền lưu thông cách đây 3 năm trước, nghe nói là tộc Behemoth là bỏ ra một số tiền rất lớn, chắc là do quý quốc làm ra đúng không?"

Nguyên soái Borg kinh ngạc hỏi.

Không trách lão ta nghĩ như vậy, thật sự là có quá nhiều trùng hợp. Vương quốc Alpha miễn cưỡng xây dựng một cái bên cảng ở Bắc Cương thì còn có thể nói thông.

Những lũ Behemoth đều là những con vịt lên cạn, nếu không có tác động của ngoại lực, bọn chúng ăn no rửng mỡ hay sao mà chạy đi xây dựng bến cảng?

Sự thật chứng minh rằng Cảng Phong Nguyệt vừa được đưa vào khai phát thì đã thất bại. Bến cảng thì có rồi, nhưng mậu dịch thì lại không thể phồn vinh như trong dự đoán.

Một mặt là vì Đế quốc Thú Nhân thiếu tri thức về phương diện hàng hải như, trình độ đóng tàu chỉ nhỉnh hơn một chút so với việc đóng thuyền độc mộc. Đóng một chiếc thuyền mười tấn đã là công nghệ cực hạn của bọn chúng.

Một mặt khác là do môi trường kinh doanh khắc nghiệt của Đế quốc Thú Nhân đã khuyên lui vô số thương nhân.

Trừ phi người có mánh khóe thông thiên ra, nếu không những người buôn bán bình thường trên biển sẽ không dám chạy tới làm ăn với Đế quốc Thú Nhân, vì vậy mà khi Cảng Phong Nguyệt được xây dựng xong vẫn luôn ở trong tình trạng tiêu điều."

"Nguyên soái, đây chỉ là một sự trùng hợp. Việc xây dựng Cảng Phong Nguyệt hoàn toàn là do ý nghĩ hão huyền của Behemoth Đại Đế, lão ta muốn cướp tài phú ở trên biển."

"Chỉ cần nhìn hiện trạng của Cảng Phong Nguyệt là biết, thú nhân rõ ràng không có kiến thức về lĩnh vực xây dựng bến cảng. Nếu không, với tư cách là một cảng biển lớn nhất của một Đế quốc, nó không thể nào không phồn vinh được!"

Hudson hoàn toàn phủ định nói.

Chương 754 - Thống Soái Hậu Cần (4)

Việc xây dựng bến cảng ở trên địa bàn của nhà mình thì sao cũng được, mặc cho Vương quốc Alpha có làm gì cũng chẳng có người nói ra nói vào.

Nhưng giúp Đế quốc Thú Nhân xây dựng bến cảng lại là một câu chuyện khác, Vương quốc Alpha tuyệt đối không được liên quan đến chuyện này. Cho dù là trong lòng Hudson vậy đinh ninh cho rằng đây là chuyện tốt do Vương quốc của mình làm ra.

Có lẽ là ý thức được bản thân đã lỡ lời, Nguyên soái Borg nở một nụ cười áy náy. Loại chuyện này lén lút làm là được, nếu muốn thừa nhận là do mình làm ra thì ít nhất cũng đợi đến khi Đế quốc Thú Nhân diệt vong rồi mới có thể lấy ra tuyên truyền.

Đây không phải là vấn đề có gây thù chuốc oán hay không, mà vì chính trị luôn có hai mặt, đại gia chỉ chú trọng vào kết quả cuối cùng.

Tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân là công tích, nhưng nếu không thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, lại để chúng có được Cảng Phong Nguyệt, một nơi trọng địa gia tăng thuế vụ tài chính, đây chính là một sự cố chính trị. ...

Đế quốc Thú Nhân, khi tin tức liên quân nhân tộc bước chân ra khỏi quan ải được truyền đến tay Ngũ Đại Hoàng tộc liền dọa cho vị Hoàng giả này hoảng sợ, bọn họ nhanh chóng tập họp lại để thương nghị đối sách.

Đến rồi!

Thời khắc đen tối nhất của Đế quốc Thú Nhân sắp tới rồi!

Đối mặt với sự trả thù của một vị bá chủ đại lục, không có một vị Thú Hoàng nào dám xem thường.

"Công tác di cư đang không được thuận lợi cho lắm, rất nhiều bộ lạc ở trong rừng núi không chịu di chuyển đến thảo nguyên định cư, có thể là do sớm bị lộ tin tức."

"Có quá nhiều thú nhân biết được chuyện chúng ta xâm lược phía nam thất bại, dù có muốn diệt khẩu thì cũng không được."

"Liên quân nhân tộc đang lao tới với khí thế hung hăng, trước mắt vẫn còn chưa tập hợp đủ các bộ lạc phụ trách cản đao. Chúng ta nhất định phải di chuyển càng nhiều bộ lạc qua đó, cố gắng làm chậm tốc độ tấn công của bọn chúng, chuẩn bị sẵn sàng cho tộc của chúng ta rút lui!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng lo lắng nói.

Vùng giàu có nhất của Đế quốc Thú Nhân chính là đại thảo nguyên thú nhân, cỏ nước um tùm, sản vật phong phú, rất thích hợp để phát triển ngành chăn nuôi và nông nghiệp.

Còn đất đai ở những nơi khác lại cằn cỗi hơn nhiều. Khu vực trung bộ toàn là núi đá, toàn bộ lương thực đều nhờ vào đi việc săn và hái quả dại, chừng đó chỉ có thể nuôi sống một số ít bộ lạc vừa và nhỏ.

Cao nguyên bắc bộ lại tràn đầy cát vàng, quanh năm khô hạn, thiếu mưa, khi đến mùa đông thì lại lạnh đến thấu xương. Chỉ có một số chủng tộc chịu được cái lạnh thấu xương này mới có thể sinh sống lâu dài ở chốn này.

Các khu vực đồi núi ở tây bộ thì toàn là những vùng đất cằn cỗi, còn bị Đế quốc Thú Nhân hạn chế sức sản xuất, trình độ phát triển trước mặt là vô cùng thấp.

Vùng duyên hải đông bộ lại toàn là đầm lầy và đất bị nhiễm mặn, với sức sản xuất của Đế quốc Thú Nhân thì cũng đừng nghĩ tới việc phát triển khu này.

Trong một hoàn cảnh như vậy, các bộ lạc lớn tại Đế quốc Thú Nhân về cơ bản đều tụ tập trên đại thảo nguyên nam bộ.

Sống dọc theo các con sông và vùng ven sông để phát triển nông nghiệp sản xuất. Mặc dù sản lượng không thể sánh được với nhân tộc, nhưng cũng đã bước vào văn minh canh tác thời đại.

Cũng nhờ vào những cây nông nghiệp này mà Đế quốc Thú Nhân mới có thể nuôi sống một lượng lớn nhân khẩu. Nếu như bỏ qua vùng đại thảo nguyên giàu có này, di dời sang những khu vực có đất đai cằn cỗi khác, ngày lành của thú nhân cũng sẽ kết thúc.

Vì không gian sinh tồn của bản thân, cũng vì ngăn chặn bước tiến công của đại quân nhân tộc, Ngũ Đại Hoàng tộc bị ép phải phát động một cuộc di cư quy mô lớn giữa các chủng tộc. ...

Nhìn thấy liên quân uy phong lẫm liệt xuất chinh, Hudson chỉ muốn cảm thán một câu: Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn!

Hắn thừa nhận mình đang ghen tỵ. Bá Vương Long hùng táng, Tấn Mãnh Long linh mẫn nhưng lại không mất đi sự uy mãnh, Địa Hành Long có thể trọng còn lớn hơn voi... Quả thực là sáng mù cặp mắt của hắn.

Ngoài những con chạy được trên mặt đất ra thì còn có những loài bay trên bầu trời. Tóm lại, Hudson đang vô cùng thèm khát những vốn liếng mà liên quân bỏ ra.

Cho dù là bỏ qua những quân đoàn cự thú này thì trình độ đơn binh của liên quân cũng cao tới mức đáng sợ, hầu như không có người bình thường.

Dù rằng biết rõ những này đều là thứ mọi người lấy ra để giữ thể diện. Nhưng cũng đủ làm cho Hudson hâm mộ đến chảy nước miếng, hắn chỉ đành cưỡng ép bản thân dời mắt nhìn sang chỗ khác.

Hudson không dám tiếp tục xem nữa, hắn sợ là nếu như mình tiếp tục xem thì tâm tư đố kỵ sẽ làm cho bản thân bị lạc lối.

Sau khi nhìn thấy đại quân rời đi, Hudson mới tỉnh hồn lại, mới ý thức được sự thất thố của bản thân.

May mắn là phản ứng của mọi người đều chẳng khác hắn là bao. Mỗi một vị quý tộc đều có ước mơ là thống lĩnh thiên quân vạn mã, đến khi trở thành quý tộc cao tầng rồi thì còn phải bỏ thêm hai chữ "tinh nhuệ" vào bên trong!...

"Hiện giờ bắt đầu phân chia nhiệm vụ: Hầu tước James sẽ phụ trách công tác phân phát lương thảo cho đại quân. Nhất định phải giữ gìn liên lạc, phải cam đoan rằng vật tư sẽ được phát đúng hạn."

"Nguyên soái Borg, Bá tước Martins, Bá tước Pierce, Công tước Pias... Các vị phụ trách công tác vận chuyển vật tư."

"Mặc dù đội không quân của liên quân sẽ chịu trách nhiệm cảnh báo an toàn cho các vị, nhưng nơi này dù sao cũng là Đế quốc Thú Nhân, địch nhân thoát khỏi tầm mắt của không quân để điều động quân sự cũng là chuyện có khả năng xảy ra."

"Các vị nhất định phải đề cao cảnh giác, đừng tạo cơ hội cho địch nhân có thể lợi dụng. Đặc biệt là phải để tâm đến cao thủ mà quân địch phái ra, không chừng bọn chúng sẽ giở thủ đoạn tế tự Tà Thần ở giữa đường."

Chương 755 - Thống Soái Hậu Cần (5)

"Công tước Kavadia, Công tước Yagiron, Công tước Dias, Công tước Ferdinand... Nhiệm vụ của các vị là quan trọng nhất."

"Không chỉ phải công chiếm được Cảng Phong Nguyệt, mà còn phải cam đoan là tàu thuyền có thể lưu thông tại Cảng Phong Nguyệt, đặt nền móng cho cuộc tấn công tiếp theo của đại quân..."

Sau khi giao hết một loạt nhiệm vụ, mọi người đều có việc làm, chỉ có Hudson là một "Người rảnh rỗi".

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài. Hắn là thống soái của đại quân, nhiệm vụ cũng không dễ dàng chút nào.

Tọa trấn trung quân, nắm hết toàn cục.

Không xảy ra vấn đề thì vạn sự đại cát, nhưng nếu như có phân đoạn nào đó xảy ra biến cố ngoài ý muốn thì hắn phải đứng ra chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả, tránh để tình hình ngày càng xấu đi.

Vừa dứt lời địa, Công tước Pias đã không nhẫn nại được nữa, lão ta nhảy ra chất vấn: "Bá tước Hudson, tại sao ta... Phải phụ trách vận chuyển lương thảo, mà không phải là tiến công Cảng Phong Nguyệt?"

Lão ta vốn muốn nói là toàn bộ quý tộc Bắc Cương đều đi tiến công Cảng Phong Nguyệt, tại sao chỉ có mỗi mình lão ta là bị phân biệt đối xử. Nhưng khi lời nói ra đến khóe miệng thì lại đổi thành lời khác.

Nhảy ra chất vấn một vị chủ soái như Hudson đã đủ lỗ mãng rồi, nếu như tiện thể trêu chọc luôn đồng liêu thì sẽ đắc tội với rất nhiều người.

Người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra, nhìn như đều là nhiệm vụ, nhưng cũng có phân chia.

Muốn kết giao nhân mạch, không sợ phiền phức khi xử lý các mối quan hệ nhân mạch thì nhiệm vụ tốt nhất chính là phân phát vật tư.

Muốn kiếm chiến công thì nhiệm vụ tấn công Cảng Phong Nguyệt càng đáng tin hơn. Dù sao, chiến công cũng đều là đánh mà ra, không đi chém người thì đào đâu ra công lao?

Vận chuyển lương thảo có thể xem như việc làm khổ sai. Trừ phi gặp phải địch nhân cướp lương, đồng thời thuận lợi đánh bại địch nhân, bảo vệ được lương thảo cho đại quân mới được tính là có chiến công.

Trong tình huống có không quân cảnh giác từ trên trời thì khả năng gặp phải quân địch tập kích gần như bằng không.

Có lẽ địch nhân chỉ vừa hành động thì quân đội liên quân ở lân cận đã nhào tới rồi.

Nguyên nhân mà Liên minh nhân tộc phát động cuộc chiến này, ngoài mặt mũi ra, đa phần là vì thể hiện thực lực quân sự.

Không chỉ là thể hiện thực lực cho đám dị tộc ở ngoại giới thấy, mà đồng thời các đại thế lực của loài người còn tranh thủ phân cao thấp, hoặc có thể nói là đang uy hiếp lẫn nhau.

Tính tích cực trong công cuộc tác chiến là không cần phải hoài nghi, chỉ cần có thể đánh thắng trận chiến này, tất cả mọi người đều sẽ tích cực tham dự.

Có liên quân đi trước, dù cho có thú nhân chạy tới cướp lương thì khả năng cao cũng chỉ là phái ra một đội quân nhỏ tới để gây chuyện.

Trên đại thảo nguyên rộng lớn cùng lắm chỉ giấu được chừng hơn một nghìn người, nhiều hơn sẽ không thể giấu được.

Thảo nguyên ngược lại có chỗ để thú nhân ẩn nấp, nhưng mà lại có quá nhiều đường đi. Trong tình huống không có tin tình báo từ trước, muốn bố trí mai phục đúng nơi đúng chỗ chỉ có thể nhờ vào may mắn.

Công tác chuẩn bị lâu như vậy, đến lúc kiến công lập nghiệp thì lại bị Hudson hố. Công tước Pias không tìm Hudson quyết đấu đã là nể mặt Vương quốc lắm rồi.

"Ngài Công tước, nhiệm vụ quân sự không phân cao thấp, chỉ là phân công của mỗi người khác nhau mà thôi, chúng ta đều đang phấn đấu vì đại nghiệp của nhân tộc."

"Đúng là công chiếm Cảng Phong Nguyệt rất quan trọng, nhưng nhiệm vụ áp giải lương thảo cũng quan trọng không kém. Đặc biệt là vận chuyển lương thảo trên địa bàn của thú nhân lại càng nguy hiểm trùng điệp."

"Toàn bộ đều là quân đội bình thường, căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu. Đặc biệt là một số nhiệm vụ vận chuyển phải di chuyển qua những tuyến đường có mức độ nguy hiểm cao, phải cần đến những trụ cột của vương quốc như ngài mới có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ này!"

Hudson nghĩa chính ngôn từ phản bác.

Kiếm chuyện mà còn có thể nói một cách đường hoàng như vậy, Công tước Pias suýt chút nữa bị tức đến thổ huyết.

Nhưng mà lý do của Hudson lại vô cùng hợp lý, làm cho lão ta phải nuốt lại những lời đã được chuẩn bị trước đó.

Những người khác cũng tỏ ra kinh ngạc, bọn họ không ngờ là vị chủ soái ôn tồn lễ độ của mình lại có thể tàn ác đến vậy trong việc hố người khác. Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn Công tước Pias bằng ánh mắt tràn đầy đồng tình.

Nhưng đồng tình thì đồng tình, không ai nguyện ý đứng ra hỗ trợ. Dù sao cũng phải có người làm mấy việc vừa bẩn thỉu vừa mệt nhọc này, nếu như không phải Công tước Pias xui xẻo thì chính là một trong số bọn họ phải nhảy vào lấp hố.

Đặc biệt là kẻ đang đi sát biên giới như Bá tước Pierce, ông ta bị dọa đến sắc mặt tái nhợt. Là đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, nếu như người được Hudson an bài nhiệm vụ chịu chết này là ông ta thì sẽ như thế nào?

Cũng may là loại lo lắng chỉ kéo dài trong nháy mắt.

Khác với phương bắc do Ngũ Đại Gia tộc độc tôn, những quý tộc còn lại đều phải phụ thuộc bọn họ, tỉnh Đông Nam còn có rất nhiều quý tộc to to nhỏ nhỏ.

Gia tộc Koslow có nhân khẩu thịnh vượng, ở trong tỉnh có vô số thân bằng hảo hữu. Hudson có lý do để hạ độc thủ với gia tộc Dalton, nhưng hắn lại không thể hố hết toàn bộ quý tộc trong tỉnh.

An bài nhiệm vụ vận chuyển lương thảo cho quân đội của gia tộc Locknard là muốn cắt mất con đường kiếm chiến công của họ; nhưng an bài nhiệm vụ vận chuyển cho liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lại là đang chiếu cố.

Thứ căn bản của việc kiến công lập nghiệp chính là thực lực.

Dựa vào đám bại binh vụn vặt vừa thu nạp được, cộng thêm lực lượng quân sự của các quý tộc phụ thuộc, trong tay Công tước Pias còn có một vạn năm ngàn quân tinh nhuệ, lão ta hoàn toàn có thể ra chiến trường liều một phen.

Toàn bộ quân số của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam dưới trướng Bá tước Pierce cũng chỉ có hơn ba ngàn năm trăm người, đã không thể nào tổn thất thêm được nữa.

Chương 756 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt

"Ngươi đang công báo tư thù!"

Lời mới vừa ra khỏi miệng, Công tước Pias lập tức cảm thấy hối hận. Bị hố cùng lắm chỉ mất cơ hội vớt chiến công mà thôi.

Còn về chuyện nhiệm vụ nguy hiểm mà Hudson vừa nói, đó chỉ là phép so sánh mà thôi. Là một vị thống soái, chỉ cần có não là sẽ không thể nào cố ý quân đội dưới trướng đi chịu chết được.

Vô số quý tộc trong Vương quốc đều đang nhìn xem, nếu như việc bố trí quân sự của Hudson thật sự có vấn đề thì hắn sẽ không thể nào phục chúng được.

Báo thù đúng là rất quan trọng, nhưng lối đánh lưỡng bại câu thương này không phải là chuyện mà trí giả nên làm.

Không đem giấy cửa sổ xuyên phá, dù là vì mình thanh danh, Hudson nhiều lắm là cũng chính là đem bọn hắn tuyết tàng. Không có khả năng thật an bài nguy hiểm nhiệm vụ cho bọn hắn.

"Công tước Pias, có những lời không thể nói lung tung. Chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, tại sao lại có chuyện công báo tư thù được chứ?"

"Chẳng lẽ ông đã lén lút làm ra chuyện gì trái với lương tâm, âm thầm kết thù với ta trong bóng tối sao?"

Hudson ra vẻ nghi ngờ hỏi.

Mối ân oán của Gia tộc Koslow và gia tộc Locknard đã là chuyện cũ của hơn một trăm năm trước, hiện giờ đã không còn người có thể nhớ rõ chi tiết cụ thể.

Kẻ động thủ hủy diệt Gia tộc Koslow chính là đại quân thú nhân. Gia tộc Locknard chỉ lén lút thêm dầu vào lửa, cố ý thấy chết không cứu. Mặt ngoài thì hai nhà không hề trực tiếp động thủ.

Những chứng cứ về việc bán đứng Gia tộc Koslow đã bị Gia tộc Locknard tiêu hủy sạch sẽ, hơn nữa bọn họ cũng chưa bao giờ thừa nhận với ngoại giới là mình đã từng làm qua chuyện này.

Mọi người đều biết chân tướng, nhưng bản thân Công tước Pias lại không thể nói ra sự thật này, cả khuôn mặt lập tức trở nên đỏ bừng.

"Bá tước Hudson bớt giận, Pias chỉ là không biết lựa lời mà nói, từ trước tới giờ hai vị đều chưa từng tiếp xúc với nhau thì làm sao có thù riêng được!"

Công tước Kavadia tỏ ra chân thành nói.

Nếu như những người ở đây không biết sự thật thì có lẽ đã tin tưởng chuyện này. Nhưng tin hay không đã không quan trọng nữa, giữa Pias và Hudson chắc chắn là phải không có mối thù nào.

Ngoài gia tộc Locknard có lời khó nói ra, trong cuộc đại chiến trước đó, Hudson còn kịp thời phái binh tiếp ứng Công tước Pias.

Dù rằng việc tiếp ứng này không có ý nghĩa thực chất gì, nhưng ước định giữa bọn họ và thú nhân là chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng được, cho nên bề ngoài Ngũ Đại Gia tộc chỉ có thể nhận phần ân tình này.

Chần chờ một chút, Công tước Pias cuối cùng vẫn kiên trì tiến lên một bước rồi nói: "Xin lỗi Bá tước Hudson tôn kính. Xin hãy tha thứ cho những lời vừa nãy của ta..."

Mặt mũi không thể dùng làm cơm ăn, trong tình huống không có đầy đủ lý do, đối kháng trực diện với chủ soái chính là chuyện tối kỵ trong quân đội.

"Không sao, là do ngài Công tước sốt ruột lập công, ta hoàn toàn có thể hiểu được."

"Nếu như ngài Công tước không chịu nhận nhiệm vụ vận lương thì thôi, chỗ ta còn có một nhiệm vụ chiến đấu. Ta vốn chuẩn bị để cho binh mã của mình tới làm, nếu Công tước Pias đã cần, vậy thì giao cho các hạ vậy."

"Trước khi tiến công Cảng Phong Nguyệt, chúng ta còn cần một đội quân đi đầu qua đó gây hỗn loạn, hấp dẫn quân chủ lực của quân địch ra ngoài, để bảo đảm bến cảng không bị phá hư."

Hudson không thèm đếm xỉa nói.

Đám ăn dưa quần chúng vốn đang ở bên cạnh xem trò hay thì giờ lại nhao nhao mở to mắt, nhìn Công tước Pias bằng ánh mắt hài hước.

Muốn có nhiệm vụ tác chiến, lần này thật sự có rồi. Cũng đều là tiến công Cảng Phong Nguyệt, điều khác biệt chỉ nằm ở chỗ Pía phải đánh tiên phong, hấp dẫn hỏa lực của quân địch.

Nguy hiểm là đương nhiên, nhưng nếu như nói là chịu chết thì lại chưa tới mức đó. Hudson không phái lão ta đi quyết chiến với quân địch, chỉ là dẫn dụ quân địch ra ngoài mà thôi, chuyện này cần tướng lĩnh phải có năng lĩnh chỉ huy khá.

Công tước Pias có lòng muốn cự tuyệt, nhưng khi lời ra đến khóe miệng thì lại không thể thốt ra thành tiếng.

Nếu như đến giờ mà Pias vẫn còn không biết là mình đã trúng bẫy của Hudson nữa thì uổng công lão ta lăn lộn nhiều năm như vậy rồi.

Trong cuộc trò chuyện trước đó, Công tước Kavadia vốn không hề nhắc tới nhiệm vụ này. Chuyện này có nghĩa là nhiệm vụ quân sự lần này hoàn toàn là vì nhằm vào lão ta mà thiết kế.

Nếu như lúc nãy lão ta không gây chuyện thì có lẽ đã không có những chuyện này. Hiện giờ thì tốt rồi, vừa kiếm chuyện liền biến thành quân tiên phong.

Lại còn không có cách nào cự tuyệt, lão ta không tham dự nhiệm vụ vận chuyển lương thảo thì còn có thể lấy lý do muốn ra chiến trường để từ chối. Bây giờ có cơ hội ra chiến trường rồi, nếu như lão ta lại cự tuyệt nữa thì thật sự là quá không biết tốt xấu.

Quân lệnh như núi, há có liên tục sửa đổi. Nếu như cự tuyệt chuyện này, sợ là đồng minh của lão ta cũng sẽ không ủng hộ. ...

Sau khi hoàn thành việc giết gà dọa khỉ, Hudson đã cảm nhận được ánh mắt của mọi người đã phát sinh biến hóa. Có thêm một chút kính sợ, thiếu đi một tia thân cận.

Là một vị chủ soái, Hudson cần phải thiết lập uy tín của mình, đây là điều không thể tránh khỏi. Nếu không phải vì trong quân có quá nhiều quý tộc và thế cục quá phức tạp, hắn cũng sẽ không ẩn nhẫn hơn nửa năm mới đứng ra lập uy.

Thoạt nhìn có vẻ như chỉ là do Công tước Pias nhất thời thất thố, nhưng kỳ thực đây là kế hoạch được Hudson chuẩn bị trong vòng nửa năm.

Từ khi Hudson đảm nhiệm vị trí chủ soái của quân đội vương quốc, hắn đã liên tục phát tín hiệu cho Công tước Pias rằng mình sẽ trả thù.

Sợ chờ đợi khi biết sẽ có chuyện xảy ra luôn là khoảng thời gian làm cho người ta lo lắng nhất. Công tước Pias đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón sự trả thù này, nhưng Hudson lại chậm chạp không có động tĩnh.

Chương 757 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (2)

Dù là người có ý chí kiên định như thế nào thì cũng phải suy sụp sau hơn nửa năm chịu giày vò. Chỉ là Công tước Pias không phát hiện ra được sự suy sụp này mà thôi.

Nên hiện giờ mới xuất hiện cảnh tượng thất thố này.

Nếu như không có những chuyện làm nền trước đó, một vị chính khách lão làng như Công tước Pias sẽ không đần độn đến mức trở mặt với chủ soái trong quân.

Thẳng thắn mà nói, Công tước Pias đã thể hiện rất tốt. Hudson vốn định tạo thêm áp lực để ép lão ta động thủ trước, tiếc là lão già này không mắc mưu.

Không phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc, Hudson không thể nào chụp cái mũ "cấu kết với thú nhân" lên đầu lão ta trong tình huống không có chứng cứ được.

Ngoài những tội lớn như phản bội chủng tộc ra, những nhược điểm nhỏ nhoi còn lại vốn không thể làm dao động căn cơ của một nhà nhà đại quý tộc được.

Hudson âm thầm thở dài một hơi rồi tiếp tục bận rộn. Công tước Pias đã nhảy hố, nhưng kết quả sẽ như thế nào thì vẫn còn là một ẩn số.

Bây giờ hắn đã là thống soái của quân đội, không còn là tên quý tộc nhỏ nhoi mang binh xung phong lúc trước nữa. Muốn hắn tự thân ra trận giết địch thì phải chờ tới lúc binh bại như núi đổ.

Hudson thực tình hi vọng chiến dịch quân sự lần này có thể thành công. Không nói là có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, chỉ cần đánh đuổi bọn chúng ra khỏi Đại thảo nguyên thú nhân giàu có đã là một trận thắng vĩ đại về mặt chiến lược rồi.

Mất đi vùng đại thảo nguyên phì nhiêu kia, cho dù lãnh thổ còn lại của Đế quốc Thú Nhân vẫn bao la mênh mông, nhưng lại không thể chèo chống được một cái Đế quốc.

Cho dù không bị Ngũ Đại Hoàng tộc áp chế, những chủng tộc có lực chiến mạnh mẽ muốn quật khởi cũng sẽ bị hạn chế bởi tài nguyên thiếu thốn.

Khi Bắc Cương đã không còn mối đe dọa nữa thì việc thu hồi tổ địa ở phương bắc mới có ý nghĩa. Nếu không cứ 2-3 ngày liền bị thú nhân quấy rối một lần, thu hồi tổ địa có thể làm được gì?...

Phỉ Thúy cung, tin tức về việc liên quân xuất chinh đã được truyền đến, Caesar III vừa vui vừa buồn.

Cuộc chiến này nổ ra theo như ý của ông ta, nhưng chuyện xảy ra trong hội nghị liên quân lại làm cho Ceasar III cảm thấy bị xúc phạm.

Vương quốc Alpha đã trở nên yếu ớt đến mức chỉ có thể đi vận chuyển lương thảo cho đại quân rồi sao?

Nhưng ông ta lại không tìm ra lý do gì để phàn nàn, nguyên nhân mà Hudson không sử dụng lý lẽ để biện luận với liên quân là vì Vương quốc không đủ thực lực.

Mạo xưng là trang hảo hán chính là đến chết vẫn còn sĩ diện. Thực lực quân sự hiện giờ của Vương quốc Alpha vốn không đủ lực lượng để đi tìm lại mặt mũi.

Nếu như Hudson thật sự đứng ra tranh đoạt nhiệm vụ chủ công với các thế lực lớn, sợ là gia nghiệp cuối cùng của Vương quốc cũng sẽ bị mất sạch.

"Tiền tuyến có đủ vật tư không?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Hậu cần là một trong những yếu tố quan trọng nhất trong chiến tranh, so với một Đế quốc Thú Nhân đang bị trọng thương nguyên khí thì Liên minh nhân tộc đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhược điểm duy nhất hiện giờ có thể hạn chế được Liên minh nhân tộc chính là hậu cần.

"Xin bệ hạ yên tâm. Trong nửa năm qua, chúng ta vẫn luôn chuẩn bị cho công tác hậu cần này."

"Chỉ tính riêng ở Tử Kinh quan, chúng ta cũng đã trữ được một lượng lớn vật tư, đủ cho đại quân sử dụng trong nửa năm, đồng thời hậu phương còn đang không ngừng vận chuyển vật tư ra tiền tuyến."

"Chỉ cần hoàn thành bước đầu của kế hoạch, ngay cả khi cuộc chiến lâm vào bế tắc và phải giằng co ở khu vực trung tâm của đại thảo nguyên thú nhân thì chúng ta vẫn có thể đảm bảo cung cấp đủ vật tư hậu cần."

"Nếu như hậu cần thật sự xảy ra vấn đề, thì đó cũng là lúc thú nhân đã bị đuổi ra khỏi đại thảo nguyên. Nếu như có thể làm được đến bước này, thú nhân đã không còn là mối đe dọa nữa!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland vô cùng tự tin nói.

Từ khi khai quốc đến nay, đây là lần đầu tiên mà Liên minh nhân tộc quyết định giáng một đòn nặng nề lên Đế quốc Thú Nhân.

Nếu như kế hoạch của liên minh được diễn ra suôn sẻ, hành động nhằm vào thú nhân chỉ là bước khởi đầu, sau này liên minh sẽ còn sử dụng các thủ đoạn tương tự để đánh tan những dị tộc khác ở xung quanh.

Trở thành bá chủ đại lục nhiều năm như vậy, các thế lực lớn nhân tộc đã không còn thỏa mãn với chức vụ đại lục bá chủ trên danh nghĩa nữa, bọn họ chuẩn bị nhất thống đại lục Aslante.

Đều là bị ép phải như vậy, trải qua vô số năm phát triển, rất nhiều khu vực của nhân tộc đều đã kín người hết chỗ. Nếu không muốn gây ra các cuộc mâu thuẫn nội bộ, vậy thì chỉ có thể khuếch trương ra bên ngoài, cướp càng nhiều tài nguyên sinh tồn hơn nữa.

Hơn nữa, nhân tố đại kiếp mười vạn năm trong truyền thuyết đã kích thích lòng quyết tâm động thủ của đám cao tầng nhân tộc.

Những thông tin tuyệt mật này chỉ có một số người có quyền thế nhất trên đại lục mới biết được, những người còn lại đều là quân cờ trong bàn cờ.

"Hầu hết các cuộc chiến với thú nhân trước đây, chúng ta đều bị ép phải rút quân vì không thể giải quyết được vấn đề hậu cần, hy vọng lần này sẽ là ngoại lệ."

"Từ giờ trở đi, toàn bộ vật tư chiến lược trong vương quốc đều sẽ ưu tiên cung cấp cho tiền tuyến, không đủ thì đi hải ngoại mua."

"Mọi người đều làm gương tốt đi, trong khoảng thời gian gần đây cố gắng chịu khổ một chút, những vật tư quan trọng thường dùng như đường, sản phẩm từ thịt vv. . . đều lấy ra hết đi."

"Ta sẽ làm gương trước, bắt đầu từ ngày hôm nay, trong vương cung sẽ còn không còn cung cấp các vật tư như đường, rượu, vải vóc, các sản phẩm từ thịt sẽ bị cắt giảm 90%..."

Caesar III nhẫn tâm nói.

Chương 758 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (3)

Cắt giảm tiêu chuẩn cơm nước của người khác thì rất dễ, cắt giảm tiêu chuẩn sinh hoạt của bản thân mới thật sự là kẻ tàn nhẫn.

Nhưng mà chuyện Quốc vương và các quý tộc dẫn đầu chịu khổ cũng đã có rất nhiều tiền lệ trong Vương quốc Alpha. Mỗi khi chiến tranh tiến vào thời khắc mấu chốt, vì đảm bảo tiền tuyến được cung cấp đầy đủ vật tư, Vương quốc đều sẽ làm như vậy.

Vào nửa năm trước, Caesar III cũng từng chơi qua chiêu này rồi. Một cuộc sống chỉ toàn đồ chay và đồ chay quả thực rất khổ cực.

Sau khi chiến tranh lắng lại, vật tư cũng dồi dào hơn, ông ta mới trở lại với cuộc sống bình thường.

Lần này Caesar III đã rút ra được bài học, ông ta không dại dột tuyên bố cắt đứt hoàn toàn nguồn cung cấp thịt nữa, mà chỉ giảm 90% nguồn cung.

"Xin bệ hạ yên tâm. Vì tương lai của vương quốc, chúng thần chịu khổ một chút cũng không tính là gì!"

Cả đám người gần như đồng thanh trả lời, giống như đã được tập dợt từ trước vậy.

Bọn họ cũng không có nhảy ra tranh cãi, bởi vì các tiền bối đều đã từng làm như vậy. Từ khi đại chiến bộc phát đến nay, trừ ngoài một vài buổi tiệc ăn mừng ra, các buổi yến hội gần như đều đã mai danh ẩn tích.

Thoạt nhìn có vẻ như chỉ mới là một lời đề nghị, nhưng trên thực tế lại là đang cưỡng chế chấp hành. Chỉ là phương pháp cưỡng chế này không phải là thủ đoạn hợp pháp, mà là quy tắc ngầm thông hành trong giới quý tộc.

Khi bầu không khí xã hội là tiết kiệm thì sự xa hoa, lãng phí sẽ là tội lỗi, sẽ bị thế nhân khinh bỉ.

Các quý tộc lão gia đã dẫn đầu trong việc tiết kiệm, những giai cấp bên dưới thì không cần phải nói. Nếu như ai dám nhảy ra tranh luận thì đó chính là đang tự tìm kích thích cho bản thân.

Hết thảy đều vì phục vụ cho chiến tranh, bất kỳ kẻ nào dám nhảy ra kiếm chuyện đều sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn. ...

Bên bờ hồ Tuyết Nguyệt, Hudson trở lại chốn cũ, nhìn qua hồ nước trong veo, tâm trạng đã khác lúc xưa.

"Truyền lệnh xuống, dựng doanh trại tạm thời ở đây, xây dựng thêm kho lúa để tích trữ vật tư, đợi khi quân địch nhân ở phía trước bị thanh trừ sạch sẽ rồi mới nhổ trại tiến lên!"

Trăm vạn đại quân xuất chinh, vận chuyển lương thảo trong một lần duy nhất là chuyện không thể nào.

Lựa chọn hợp lý là liên tục xây dựng các trạm trung chuyển tạm thời trên đường đi, tích trữ vật tư chiến lược trên đường đi, căn cứ vào nhu cầu thực tế để liên tục vận chuyển vật tư.

Hồ Tuyết Nguyệt một trong những trạm trung chuyển được Hudson lựa chọn.

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì hắn thấy vị trí địa lý của nơi này không sai, còn có ba dòng sông tự nhiên có thể sử dụng.

Mặc dù dòng nước không lớn, nhưng những chiếc thuyền nhỏ hơn chục tấn vẫn có thể thong dong qua lại. Tuy không thể thỏa mãn được nhu cầu của đại quân, nhưng lại có thể giáp bớt một chút áp lực trong khâu vận chuyển.

Chuyện này đã được điều tra từ trước đó rồi, ngay cả đội thuyền cũng được mang theo. Điều đáng nuối duy nhất chính là: Phương hướng tiến lên của đại quân đang đi ngược dòng nước.

Cũng may là đa số dòng nước dọc đường đi đều rất nhẹ nhàng, có thể chèo về phía trước, đường sông cần dựa vào sức người để chèo cũng không phải là rất dài.

Ven Hồ Tuyết Nguyệt là một nơi cỏ nước um tùm, cũng là chỗ mà các bộ lạc thú nhân tụ tập, nó có một khu chợ thảo nguyên đặc biệt, là một khu vực phồn hoa hiếm trong Đế quốc Thú Nhân, nhưng vào nửa năm trước, nó đã được quân đội viễn chinh phương Bắc đánh trúng.

Cho dù là may mắn thoát được một kiếp thì cũng không thể thoát khỏi số phận bị Ngũ Đại Hoàng tộc cưỡng ép chinh binh, sung làm pháo hôi.

Những bộ lạc thú nhân đang sống ở khu vực này hiện giờ đều là những người bị Ngũ Đại Hoàng tộc di dời tới đây sau cuộc chiến.

Loại đất đai màu mỡ này rõ ràng không phải là thứ mà ai cũng có thể sở hữu được. Đức không xứng vị, ắt gặp tai vạ bất ngờ.

Những bộ lạc xui xẻo được di dời từ phía bắc, phía tây tới đây, còn chưa sống được vài ngày tốt lành thì đã bị liên quân nhân tộc đánh cho say sẩm mặt mày.

Hudson vô duyên nhìn thấy khung cảnh chiến đấu cụ thể. Dù sao, chờ hắn mang theo đội ngũ chạy đến thì ngay cả thi thể trên mặt đất cũng đã bị dã thú ăn sạch rồi. ...

"Ngài Bá tước, Hồ Tuyết Nguyệt là một trong những cấm địa của Đế quốc Thú Nhân, đại quân không thể ở đây lâu dài được!"

Hudson vừa hạ lệnh xây dựng doanh trại bên bờ hồ để thiết lập một trạm trung chuyển hậu cần thì một nhóm quý tộc phương Bắc trong quân đội đã vội vã chạy đến khuyên ngăn.

Nhìn thấy thần sắc sợ hãi của đám người, Hudson biết chắc chắn phải có một câu chuyện đằng sau nó.

Trên đại lục Aslante có không ít khu "cấm địa", nhưng sự rùng rợn chỉ là một cách nói so sánh mà thôi. Rất nhiều mối đe dọa chỉ nhắm vào người bình thường, có rất ít thứ biến thái có thể uy hiếp được mấy vạn đại quân.

Theo thông tin tình báo được thu thập bởi vương quốc, trong Đế quốc Thú Nhân có 3 khu hiểm địa, phân biệt nằm ở cao nguyên bắc bộ, đồi Salar ở tây bộ và dãy núi Ula ở trung bộ.

Trên tư liệu vốn không nhắc đến Hồ Tuyết Nguyệt. Hắn thực sự không nghĩ rằng nơi này có gì nguy hiểm.

"Hả, bộ trong hồ này có thứ kinh khủng gì à, sao các ngươi lại phải kiêng kị như vậy?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân là đối thủ lâu năm, hai bên đều hiểu rõ đối phương.

Hồ Tuyết Nguyệt có diện tích chừng mấy ngàn km vuông, nếu như chỗ này có mối đe dọa đến sự tồn tại của quân đội thì không thể nào bị bỏ qua được.

"Ngài Bá tước, chúng tôi cũng không biết là Hồ Tuyết Nguyệt nguy hiểm đến mức nào."

"Lúc trước khi xâm nhập vào Đế quốc Thú Nhân để điều tra tình báo, tôi vô tình nghe được một tin đồn thú vị."

Chương 759 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (4)

"Theo truyền thuyết cổ xưa, Hồ Tuyết Nguyệt là nơi Thần linh vẫn lạc, trong hồ có một lời nguyền rủa, những bộ lạc sống lâu ở chỗ này thường gặp phải những chuyện ngoài ý muốn, sau đó liền nhanh chóng suy sụp, cuối cùng là bị diệt vong."

"Chứng cứ cụ thể thì chúng tôi không có, nhưng những bộ lạc trực tiếp Ngũ Đại Hoàng tộc đều ngầm bỏ qua nơi cỏ nước um tùm, thích hợp cho việc sản xuất nông nghiệp như Hồ Tuyết Nguyệt này."

"Những bộ lạc thú nhân sinh sống ở lân cận đều là những bộ tộc nhỏ, không thể lăn lộn được ở ngoại giới, bất đắc dĩ mới phải chạy tới nơi này định cư."

"Mặc dù là vậy, những bộ lạc này đều cố tình tránh cái hồ này càng xa càng tốt, bộ lạc có khoảng cách gần nhất cũng nằm cách đó ba mươi dặm."

"Hàng năm, chỉ có lúc thật sự không có gì để ăn, những bộ lạc này mới tới trú ngụ ở ven hồ. Một khi vượt qua được cửa ải khó khăn liền sẽ lập tức rời đi!"

Nghe xong những lời mà Nan tước Kettler nói, vẻ mặt của Hudson lập tức trở nên ngưng trọng. Những truyền thuyết thần thoại cổ xưa này không nhất định là thật, nhưng lại không thể xem như sự lựa chọn của thổ dân thú nhân.

Trong tình huống bình thường, một vùng đất màu mỡ vốn nên bị mọi người tranh đoạt lại biến thành hiểm địa mà mọi người tránh xa, nơi này khẳng định có vấn đề.

Trong lòng Hudson lập tức cảm thấy vô cùng bất mãn với Ngũ Đại Công Tước Bắc Cương.

Đám quý tộc phương bắc dưới trướng của hắn chỉ mới làm ăn buôn bán với Đế quốc Thú Nhân được có vài lần, vậy mà cũng biết được Hồ Tuyết Nguyệt có vấn đề, đám địa đầu xà như Ngũ Đại Công tước không thể nào không biết chuyện này được.

Nhưng trong tài liệu mà bọn họ cung cấp cho Hudson, thông tin về Hồ Tuyết Nguyệt chỉ được ghi lại có mỗi một câu: Thổ địa phì nhiêu, cỏ nước um tùm. Rõ ràng là đang cố tình đào hố để hắn nhảy vào mà.

Hudson không muốn từ bỏ sự tiện lợi của giao thông đường thủy. Nhưng cũng không thể không cân nhắc đến mối nguy hiểm đang tồn tại trong cái hồ này.

Hắn nhìn thoáng qua đám con em quý tộc phương bắc rồi quan tâm hỏi: "Có thông tin cụ thể và truyền thuyết dân gian nào khác về Hồ Tuyết Nguyệt không?"

"Ngài Bá tước, Hồ Tuyết Nguyệt có rất nhiều truyền thuyết, chủ yếu được chia ra thành ba loại: Thủy quái, Tà Thần và Nguyền rủa."

"Nghe nói nếu sống lâu ở đây sẽ bị nhiễm phải một thứ không rõ trong hồ. Ba năm trước, tôi đã từng chấp hành nhiệm vụ ở chỗ này, cũng được chứng kiến một bộ lạc nhỏ bị xóa sổ."

"Vì hiếu kỳ, nên chúng tôi đã kiểm tra thi thể một cách rất cẩn thận, nhưng lại không tìm được bất kỳ vết thương nào. Ngay cả dấu vết động thủ cũng không có, điều không ổn duy nhất chính là có hơi nhiều tro bụi trên những thi thể vừa mới chết này."

"Sau khi biết được nơi này có gì đó không ổn, chúng tôi đã nhanh chóng rời đi. Đồng thời còn lén lút hỏi thăm một số thú nhân ở nơi đó, nghe nói cứ cách mỗi mấy năm đều sẽ xảy ra chuyện tương tự."

"Người bị hại đa phần đều là thành viên của các bộ lạc lân cận. Có người chết nơi dã ngoại, cũng có người chết ở trong nhà. Cách thức tử vong đều không khác mấy, không tìm thấy bất kỳ vết thương nào trên thi thể."

"Có người nói là do bị thủy quái lấy mạng, cũng có người nói là vì bị Tà Thần quấy phá, nhưng đa số người đều cho rằng trong hồ này có thứ không lành, người bị nhiễm phải sẽ bị nguyền rủa."

"Nghe nói Hoàng đình thú nhân cũng đã phái cao thủ tới điều tra, kết quả cuối cùng như thế nào thì không biết, chỉ biết là sau đó không còn những bộ lạc phụ thuộc Ngũ Đại Hoàng tộc định cư ở nơi này nữa."

"Trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân, Hồ Tuyết Nguyệt còn có một tên gọi khác là —— Hồ Ma Quỷ."

Khi trả lời câu hỏi của hắn, vẻ mặt của Nam tước Kettler toát ra sự sợ hãi, như thể đã đánh thức nỗi kinh hoàng sâu thẳm trong lòng y vậy, làm cho bản thân Hudson cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng mà hắn vẫn nhạy bén nắm bắt được một tin tức —— có tro bụi trên thi thể.

Trong tình huống bình thường, dù là Tà Thần quấy phá, hay là bị thủy quái lấy mạng, hoặc là bị nguyền rủa giết chết, cả ba phương pháp trên đều sẽ chết một cách gọn gàng, căn bản không có tro bụi gì.

"Hồ miệng núi lửa!"

Trong đầu Hudson lập tức hiện ra bốn chữ này.

Trong ký ức trước khi xuyên qua đã từng có tin tức về hồ miệng núi lửa này, hơn nữa tình huống xảy ra cũng tương tự với tình huống của Hồ Tuyết Nguyệt này.

Mỗi khi núi lửa phun trào liền sẽ sản sinh ra một lượng lớn khí độc hại và bụi, người bình thường sẽ không thể nào chịu đựng được.

Đối với một chủng tộc thiếu kiến thức như thú nhân, gặp phải thứ không biết thì việc đoán mò cũng là tình huống bình thường.

"Truyền lệnh xuống, di dời doanh trại ngược dòng 30 dặm dọc theo sông Lục Ngọc. Phái người vào trong hồ điều tra xem có miệng núi lửa nào không."

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Chân tướng có thể từ từ điều tra, nhưng nguy hiểm thì nhất định phải tránh xa trước. Lỡ như không may gặp phải núi lửa phun trào, đại quân sẽ bị thiệt hại rất nặng nề.

Nếu như hắn phán đoán sai thì sẽ càng kinh khủng hơn. Những nguy hiểm chưa biết đáng sợ hơn nhiều so với những rủi ro đã biết.

Nhìn mặt nước hồ trong vắt và đàn cá tung tăng bơi lội, Hudson luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo tình hình bình thường, trong hồ núi lửa là sẽ không có cá, hoàn cảnh xung quanh cũng không nên thoải mái dễ chịu như vậy.

Nhưng mà nơi này là một thế giới khác, quy luật vận hành của thế giới này cũng rất khác với thế giới trước, kiến thức lý thuyết trước khi xuyên không chưa chắc sẽ đúng với thế giới này. ...

Trên đại thảo nguyên, một đội quân nhân tộc đột nhiên tách ra khỏi quân chủ lực và tiến về phía vùng duyên hải.

Công tước Pias nhìn vào bản đồ rồi mang theo đội ngũ chầm chậm tiến lên, mỗi giờ mỗi khắc lão ta đều cảm thấy rất căng thẳng.

Là quân tiên phong của đại quân, nhiệm vụ quân sự mà lão ta đang gánh vác là có mức độ nguy hiểm cao nhất trong toàn quân.

Chương 760 - Truyền Thuyết Hồ Tuyết Nguyệt (5)

Mặc dù dựa vào tin tức mà Phi Long kỵ binh truyền đến, thú nhân vẫn chưa bố trí trọng binh ở khu vực duyên hải, ven đường chỉ có một số bộ lạc vừa và nhỏ sinh sống, nhưng lão ta vẫn không yên lòng.

Hết cách rồi, bởi vì tin tức này là do Giáo Đình truyền tới? Nếu như lực lượng không quân của Vương quốc không bị trọng thương, tin tức do người một nhà truyền tới, lão ta chắc chắn sẽ không căng thẳng như lúc này.

"Ngài Công tước, Giám mục Simon của Giáo Đình đến đây bái phỏng."

Lời của vệ binh làm cho Công tước Pias hơi sững sờ. Sau khi phản ứng lại, lão ta vội vàng phân phó nói: "Mau mời!"

Quan hệ giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình vốn không hòa thuận, nhưng bây giờ đang trong giai đoạn liên hợp tác chiến, theo lý thuyết thì song phương phải bỏ qua hiềm khích lúc trước để đồng tâm hiệp lực.

Nếu như là lúc khác, người của Giáo Đình gióng trống khua chiêng tới bái phỏng mình như vậy, Công tước Pias đều phải cân nhắc để tránh bị nghi ngờ. ...

"Ngài Công tước suy nghĩ đến đâu rồi?"

"Tình hình hiện tại của gia tộc Locknard không được tốt lắm. Caesar III đã sớm muốn ra tay với các vị rồi, chẳng qua lão ta vẫn chưa tìm được cơ hội, nên mới chậm chạp không hạ thủ thôi."

"Nếu như lão ta không muốn động thủ với các vị thì đã không bổ nhiệm Bá tước Hudson, kẻ có huyết hải thâm cừu với các ngươi, tới đảm nhiệm chức chủ soái đại quân rồi."

"Kẻ này có dễ đối phó hay không, chắc là các hạ đã được lĩnh giáo rồi. Đảm nhiệm quân tiên phong chỉ là bước khởi đầu, sau này sẽ còn có nhiều nhiệm vụ khó khăn hơn đang chờ đón ông."

"Bá tước Hudson am hiểu nhất là việc dùng nước ấm nấu ếch xanh, nếu như kéo dài thời gian, gia tộc Locknard sẽ bị tổn thất càng lớn!"

Giám mục Simon cố gắng châm ngòi nói.

Caesar III có ý kiến với quý tộc Bắc Cương là đương nhiên, nhưng nếu muốn nói phải diệt trừ cho thống khoái thì lại quá khoa trương. Cho dù thật sự muốn động thủ thì cũng không phải là lúc này.

Trong bối cảnh lực lượng quân sự của Vương quốc Alpha bị hao tổn nhiều như lúc này, bất kể là phe phái nào cũng không dám khơi dậy xung đột nội bộ.

Nhỡ đâu đánh mất luôn những vốn liếng cuối cùng, làm cho ngoại địch thăm dò thì toang.

Ví dụ như Giáo Đình, kẻ vẫn luôn nhìn chằm chằm Vương quốc Alpha, vẫn luôn tìm cơ hội để có thể can thiệp vào công việc nội bộ của Vương quốc.

"Ngài Giám mục nói quá nghiêm trọng rồi. Bệ hạ anh minh thần võ, tuyệt đối sẽ làm ra những chuyện khiến cho người thân đau đớn, kẻ thù sung sướng vào lúc này."

"Còn về phần Bá tước Hudson, ngài Giám mục cho là ta sợ hắn sao? Dù là chủ soái liên quân thì lại thế nào, trong quân còn có rất nhiều quý tộc đang nhìn!"

"Hơn nữa, cho dù ta đáp ứng lời mời hợp tác của các vị thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Chỉ dựa vào thực lực của Gia tộc Locknard là không thể nào kiểm soát được tình hình trong vương!"

Công tước Pias có vẻ thấp thỏm trả lời.

Là một thành viên trong hàng ngũ đại quý tộc, lão ta cũng chẳng có bất kỳ hảo cảm gì với Giáo Đình. Tiếc là lợi ích mà Giáo Đình hứa hẹn quá lớn, làm lung lay ý chí của lão ta.

Một khi kế hoạch của Giáo Đình thành công, gia tộc Locknard chính là gia tộc có quyền thế nhất Vương quốc. Ngoài việc không thể trực tiếp leo lên vương vị ra, quyền lực trong tay lão ta sẽ không kém hơn Quốc vương là bao.

Vấn đề duy nhất là xác suất thành công của kế hoạch này quá thấp. Cho dù giai đoạn đầu của kế hoạch đều hoàn thành thuận lợi, nhưng với thực lực của gia tộc Locknard thì cũng rất khó có thể kiểm soát được vương quốc.

Những gia tộc khác có phản đối hay không thì không biết, nhưng Gia tộc Koslow mới quật khởi kia nhất định sẽ nhảy ra đối chọi với lão ta.

Nết xét về thực lực tổng hợp, gia tộc Locknard hơn gia tộc Koslow gấp mấy lần, thậm chí là mười mấy lần.

Nhưng mà các đại gia tộc đánh cờ không chỉ có mỗi thực lực tổng hợp, khi đến thời khắc cực đoan nhất, thực lực quân sự trong tay vẫn là quan trọng nhất.

Trong thời gian ngắn sẽ không thể xác định được thực lực quân sự của gia tộc nào mạnh hơn.

Huống chi, trong những năm qua, địch nhân mà gia tộc Locknard để lại cũng không chỉ có mỗi gia tộc Koslow.

Nếu bọn hắn nắm được đại quyền trong vương quốc, những kẻ địch này bị dồn đến chân tường, hoàn toàn có khả năng liên thủ để chống lại bọn hắn.

Suy cho cùng, quy tắc là thứ mà khi tất cả mọi người đều tuân thủ thì đó mới là quy tắc. Khi bản thân mình không thể tuân thủ quy tắc thì cũng đừng trông chờ vào người khác sẽ tuân thủ.

"Ngài Công tước không cần phải lo lắng. Một nhà các vị còn không đủ, vậy thì kéo thêm một vài minh hữu là được!"

"Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đồng khí liên chi nhiều năm như vậy, ta nghĩ các hạ nhất định sẽ có biện pháp kéo bọn họ xuống nước."

"Tập hợp lực lượng của Ngũ Đại Gia tộc lại, về cơ bản đã có thể ngăn chặn đám quý tộc phương nam rồi. Nếu như còn không được thì cứ kéo thêm đồng minh là được."

"Chỉ cần các vị đủ vững vàng, không xâm phạm lợi ích cốt lõi của các quý tộc phía nam trong giai đoạn đầu nắm quyền thì sẽ không nổ ra nội chiến."

"Ngài Công tước suy nghĩ cho kỹ đi, hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất. Một khi để đám người phía nam kia khôi phục được thực lực, tình hình sẽ khác rất nhiều."

"Xét về tốc độ khôi phục, bọn họ nhanh hơn các vị nhiều lắm. Một khi để họ khôi phục nguyên khí trước, lúc đó cũng chính là thời điểm tận thế của các vị."

"Có một số việc, đã xảy ra rồi là đã xảy ra rồi, dù là ai cũng không có cách nào vãn hồi."

Giám mục Simon cười ha hả cảnh cáo.

Quý tộc Bắc Cương đã làm ra quá nhiều chuyện xấu, bị Giáo Đình nắm được nhược điểm cũng chẳng phải là chuyện kỳ lạ gì.

Thanh danh của Công tước Pias vốn đã không tốt lắm, dù có bị lộ một chút lịch sử đen tối ra ngoài thì lão ta cũng chẳng quan tâm. Điều làm cho lão ta lo lắng nhất chính là —— Không có bữa ăn nào là miễn phí.

Chương 761 - Thí Quân

Giáo Đình luôn miệng nói là giúp bọn hắn chưởng khống Vương quốc Alpha, tinh thần cống hiến quên mình này thực sự làm cho lão ta vô cùng cảm động.

Giống như lời mà Giám mục Simon đã nói, có một số việc đã xảy ra rồi là không thể nào vãn hồi. Điều mà bọn hắn phải làm hiện giờ chính là —— thí quân (hành thích vua).

Cho dù bọn hắn không phải là nhân vật chính, chỉ được người của Giáo Đình tạo cơ hội, nhưng đó cũng là đang thí quân.

Đối với bất luận một nhà quý tộc chính thống nào, chuyện này đều sẽ gây ra tác động rất lớn.

Giáo Đình có thể thờ ơ, bởi vì bọn chúng đã giết chết không chỉ một hai vị quốc vương, chuyện sống chết của Caesar III vốn chẳng đáng để ở trong lòng.

Nhưng Công tước Pias thì khác, Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đồng khí liên chi, nhưng đó chẳng qua là vì lợi ích nên mới hợp tác. Lão ta không dám cam đoan rằng bốn nhà khác sẽ đứng chung con thuyền thí quân với mình.

Một khi chuyện này bị bại lộ, cũng là dấu chấm hết cho bọn hắn. Đừng nói là địch nhân của gia tộc Locknard không bỏ qua bọn hắn, ngay cả những quý tộc phụ thuộc dưới trướng có cũng thể quay lại đâm cho bọn hắn một thương.

Cũng đừng trông chờ vào sự ủng hộ của Giáo Đình có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng. Nên biết rằng, sự thống trị của Giáo Đình bị sụp đổ là vì bọn chúng dám đưa một vị Quốc vương lên vỉ nướng, làm cho giới quý tộc bộc phát làn sóng phản Giáo Đình.

Nếu như chuyện này bị bại lộ, Giáo Đình đùn đẩy trách nhiệm còn không kịp chứ đừng nói đến chuyện đứng ra đỡ đạn.

Ngay cả Giáo Hoàng cũng không gánh nổi cái danh thí quân này. Đây là điều cấm kỵ của toàn bộ Quân chủ.

Chỉ cần có người chịu dẫn đầu, mọi người nhất định sẽ thành lập một liên quân để thảo phạt Giáo Đình, nhổ đi mối đe dọa này.

"Bây giờ còn chưa tới lúc. Hay là ngài giúp chúng tôi đánh hạ Cảng Phong Nguyệt và trọng thương Đế quốc Thú Nhân trước rồi nói."

"Nếu như không thanh trừ tai họa ngầm phương bắc này, một khi vương quốc rơi vào trong tình trạng hỗn loạn, áp lực mà Ngũ Đại Gia Tộc phải chịu sẽ rất lớn!"

Công tước Pias đề nghị.

Điều quan trọng nhất trong hợp tác là sự tin tưởng, làm bên yếu thế hơn, Công tước Pias cần suy tính rất nhiều vấn đề.

Đối với Giáo Đình mà nói, chỉ cần Caesar III chết đi, kế hoạch đã hoàn thành được một nửa, nhưng là đối gia tộc Locknard mà nói, đây chẳng qua là bước khởi đầu của một vụ phiền phức mới.

Muốn chưởng khống triều chính chỉ có thể từ từ thẩm thấu, mà không phải trực tiếp xông vào làm quyền thần.

Thậm chí giai đoạn đầu còn phải an phận, giả vờ như không có bất kỳ chuẩn bị gì. Nếu như chỉ cần có một chút vượt quá giới hạn thì rất dễ bị người ta liên tưởng đến việc thí quân.

"Không thành vấn đề!"

Giám mục Simon lập tức đáp ứng.

Giáo Đình vốn không định hợp tác với ngũ đại gia tộc, dù sao thực lực của hai bên chênh lệch quá xa, không phải là đồng minh ngang hàng.

Tiếc rằng chuyện thí quân là một một việc cần có kỹ thuật, không có người ở bên trong phối hợp, sát thủ còn chẳng thể nào tới được bên cạnh Caesar III.

Sát thủ mà Giáo Đình phái ra đã ẩn núp trong vương đô nhiều năm rồi, nhưng cũng không tìm được cơ hội có thể tới gần Caesar III, ngược lại còn bị tổn thất không ít nhân thủ.

Bất đắc dĩ, Giáo Đình chỉ có thể tìm kiếm đối tượng hợp tác trong Vương quốc Alpha. Nếu như là chuyện khác, chỉ cần thu mua và lôi kéo là sẽ có thể hoàn thành một cách dễ dàng, nhưng chỉ có chuyện này là ngoại lệ.

Cho dù giao tình ngày thường có tốt đến đâu, chỉ cần bọn chúng thể hiện ra một chút ý nghĩ thí quân thôi là đối phương đã lập tức trở mặt rồi, ngay cả một chút thể diện cũng không cho. ...

Sau khi đưa tiễn Giám mục Simon, nụ cười trên mặt Pias lập tức ngưng lại.

Caesar III không chỉ là cái đinh trong mắt Giáo Đình, mà cũng là cái gai trong thịt của quý tộc Bắc Cương. Nguyên nhân mà bọn hắn không nhổ đi cây gai này là vì gai và thịt mọc liền với nhau.

Không có nhiều người dám suy nghĩ đến chuyện có nguy hiểm cao như việc thí quân này, càng đừng nói đến chuyện hành động.

Nếu như gia tộc Locknard không bị Giáo Đình nắm được nhược điểm, lại có ân oán sâu nặng với vương thất, thì lão ta đã lập tức báo cáo lên Quốc vương rồi.

Nhưng nếu Giáo Đình đã dám lên kế hoạch như vậy, những đồng bọn mà bọn chúng tìm để hợp tác cũng là những kẻ có khúc mắc với Caesar III.

Cho dù không đồng ý tham gia vào vụ này thì cũng sẽ vui vẻ đứng ngoài xem Caesar III bị giết chết.

Một chuyện bí mật như vậy, chỉ cần không lập tức chạy đi báo cáo thì sẽ được giấu kín trong lòng.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Pias liền nở một nụ cười giễu cợt. Lão ta nhìn về hướng Hồ Tuyết Nguyệt với ánh mắt tràn ngập sát khí.

Lần sai lầm này thoạt nhìn có vẻ như là do Hudson cố tình đào hố, nhưng trên thực tế, sau lưng còn có thêm Caesar III đổ thêm dầu vào lửa.

Trong cuộc chiến trước đó, các quý tộc trong vương quốc đều bị tổn thất nặng nề, chỉ có Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương là có thể bảo toàn được thực lực.

Trong số những binh sĩ của Quân viễn chinh phương bắc rút lui thành công thì ngũ đại gia tộc đã chiếm hết một nửa quân số, về cơ bản đã phá vỡ sự cân bằng quyền lực ban đầu.

Thoạt như hiện giờ vẫn còn có thể ngăn chặn được quý tộc Bắc Cương, nhưng đó là do các phe phái lớn đã hợp tác với nhau, trên thực tế, trong nhóm quý tộc phương nam còn chia ra thành nhiều đoàn thể nhỏ nữa.

Không nói là những đoàn thể này có thể thống nhất được hay không, cho dù có thể làm được thì Caesar III cũng không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra.

Phải vất vả lắm ông ta mới chia rẽ được tập đoàn quý tộc, Caesar III há sẽ bởi vì áp lực do quý tộc Bắc Cương tạo ra mà để cho những quý tộc ở các vùng khác của vương quốc đoàn kết lại được?

Chương 762 - Thí Quân (2)

Đặc biệt là trong cuộc chiến lần này, lãnh thổ của Vương quốc Alpha đã mở rộng thêm về phía bắc. Nếu như không ra tay áp chế, người thu được lợi ích lớn nhất chính là quý tộc Bắc Cương.

Hudson ra tay với gia tộc Locknard là bởi vì mối ân oán giữa hai gia tộc, và cũng là đang mượn đại thế trong nước, nhận được sự ủng hộ của Quốc vương và một đám quý tộc Nam Cương.

Có quá nhiều thế lực liên quan đến chuyện này, Hudson lại đang giữ chức chủ soái, Công tước Pias không có cách nào ra tay trả thù được.

Nhưng mà tập đoàn quý tộc Bắc Cương cũng đã phát động phản công, việc giấu diếm thông tin về Hồ Tuyết Nguyệt chính là một trong những cuộc phản công đó.

Dù có bao nhiêu người bị hố chết cũng không quan trọng, bởi vì đã có Liên minh nhân tộc chịu trách nhiệm đánh thú nhân rồi, quan trọng là phải kéo Hudson kéo xuống ngựa.

Dựa vào khả năng bố trí quân sự vững vàng của Hudson, nếu như không có đại sự xảy ra là sẽ không thể nào ngã xuống được.

Loại chuyện ngoài ý muốn này chỉ có thể xảy ra ở hậu phương, bởi vì quân đội của quý tộc Bắc Cương chính là đội quân duy nhất của vương quốc chấp hành nhiệm vụ tiến công, không thể hố người một nhà được.

Sau khi viết xong một bức thư rồi phong kín nó lại, Công tước Pias bèn căn dặn với tên thị vệ trưởng ở cách đó không xa: "Paul, giao bức mật thư này cho Công tước Kavadia!"

Tin tức Giáo Đình muốn thí quân là chuyện không thể tiết lộ ra ngoài. Dù đều là quý tộc Bắc Cương, nhưng giữa họ cũng có những khác biệt về lợi ích, Công tước Pias không dám cam đoan tất cả mọi người đều đồng lòng.

Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ vẫn là đánh hạ được Cảng Phong Nguyệt, kiếm đủ chiến công cho gia tộc mình. Sau đó là cắn được một miếng bánh gato đủ lớn trong thịnh yến chia cắt sau này.

Còn về việc có nên mạo hiểm hợp tác với Giáo Đình hay không, Công tước Pias cũng không chắc chắn lắm.

Hết thảy phải xem kế hoạch có thuận lợi hay không, nếu như có thể đánh ngã Hudson, để cho người một nhà thượng vị, thế cục sẽ hoàn toàn khác biệt.

Khi đã nắm được quyền chủ động, tránh được những thủ đoạn chèn ép trong chính trị, thì lão ta cũng không cần phải hành động một cách cực đoan như vậy.

Hiện giờ chỉ cần kéo dài thời gian là được, trong nội tâm của Pias đang hy vọng Giáo Đình không kìm nén được nữa, tìm kiếm những thế lực khác trong nước để hợp tác, cùng nhau nhổ bỏ cái gai trong thịt tên Caesar III này. . . .

"Ngài Bá tước, trong hồ có một tòa địa cung thần bí, trong cung điện có tế đàn, thờ một bức tượng thần đầu người mình rắn."

"Chúng tôi còn phát hiện ra vô số xương trắng trong đó, hình như nơi này đã từng xảy ra một cuộc chiến, nhưng mà hiện trường có dấu vết bị người khác phá hủy, có lẽ những sự kiện kinh khủng của Hồ Tuyết Nguyệt đều bắt nguồn từ toà cung điện thần bí này!"

Nghe được đáp án này, Hudson giật nảy cả mình. Trong cái hồ này lại còn có một toà Địa cung thần bí, như vậy khả năng cao là phỏng đoán về hồ miệng núi lửa của mình đã sai, chẳng lẽ những sự kiện khủng bố kia thật sự bắt nguồn từ tòa cung điện này sao?

Đặc biệt là sự xuất hiện của bức tượng thần đầu người mình rắn càng làm cho Hudson cảm thấy khó hiểu hơn, trong ký ức của hắn, trên đại lục Aslante không hề có loại Thần linh này.

Nhưng trong thần thoại và truyền thuyết của kiếp trước lại có rất nhiều vị thần giống như vậy, trong hệ thống thần thoại phương Đông và phương Tây đều có.

Hudson nhanh chóng bình tĩnh lại, quan niệm cố hữu hại chết người. Ở kiếp trước, việc xây dựng một cung điện dưới lòng đất trong hồ núi lửa là chuyện không thể nào, nhưng nơi này là một thế giới siêu nhiên.

Xây cung điện ngầm trong miệng núi lửa cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Về mặt lý thuyết thì chỉ cần bố trí một toà ma pháp trận liền có thể để chặn lối vào của núi lửa.

Vấn đề duy nhất là năng lượng tiêu hao sẽ tương đối lớn, nhất là khi núi lửa phun trào, muốn ép dung nham trở về cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên, thứ có nhiều nhất trong núi lửa cũng chính là năng lượng, nếu như có thể lợi dụng nguồn năng lượng này, duy trì ma pháp trận hoạt động lâu dài cũng là chuyện có khả năng làm được.

Nếu như suy đoán của hắn là đúng, vậy thì cảnh ngộ của những bộ lạc thú nhân trước liền có thể giải thích được.

Ma pháp trận không phải là vạn năng, nhiệm vụ chủ yếu của nó là bảo vệ Địa cung, Với sự xói mòn của năm tháng và sự vận động tự nhiên của vỏ trái đất, việc xuất hiện một vài khe hở nhỏ là chuyện quá đỗi bình thường.

Vụ phun trào núi lửa khổng lồ đã bị ma pháp trận ngăn cản.

Nhưng một số khe hở nhỏ vẫn có magma phun ra ngoài, gây ra thiên tai cho các địa phương.

Trong hoàn cảnh thiếu hiểu biết, bị thú nhân ngộ nhận là nguyền rủa, Tà Thần quấy phá, cũng có thể giải thích được.

Có cá trong hồ lại càng dễ giải thích hơn. Trên đại lục Aslante có những sinh vật sống được trong magma có nhiệt độ cao, chưa kể chất lượng nước trong hồ chỉ bị hư hại nhẹ.

Đặc biệt là tốc độ dòng chảy tương đối lớn của cái hồ này lại tương đối lớn. Phát huy được khả năng thanh lọc tự nhiên, dù có bao nhiêu chất độc hại thì cũng sẽ nhanh chóng trở nên vô hình dưới bàn tay kỳ diệu của tạo hóa.

Chỉ trong nháy mắt này, Hudson đã sinh ra một ý nghĩ muốn tìm tòi thực hư.

"Belersden, trong hồ nước này có nguy hiểm gì không?"

"Yên tâm đi, bổn gấu đã đích thân điều tra rồi, trong này còn chẳng thấy được một con Ma thú. Nếu như thật sự có nguy hiểm, những người mà ngươi phái đi đã không về được rồi!"

Gấu con duỗi lưng, ngáp một cái rồi nói.

"Ngươi có chắc là ta xuống dưới sẽ không có nguy hiểm không?"

Hudson hỏi với vẻ mặt không xác định.

Có nguy hiểm hay không luôn là một đề tài mang tính tương đối.

Bởi vì dù có một con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành bị rơi xuống dung nham thì cũng chỉ giống như đang tắm nước nóng mà thôi. Cùng lắm là nhiệt độ nước quá nóng, gây ra cảm giác khó chịu khi tắm.

Chương 763 - Địa Cung

Đối với Belersden thì việc này không có nguy hiểm, nhưng nếu đổi thành Hudson, sợ là chỉ cần trong giây lát là sẽ hài cốt không còn.

Ma pháp hộ thuẫn nhiều nhất cũng chỉ làm cho hắn cầm cự được thêm vài giây, để hắn biết là mình đang từng bước đi đến cái chết như thế nào.

"Cẩn thận một chút thì chắc là không có việc gì. Hình như trong cái hồ này có phong ấn mấy kẻ tà ác, nhưng đều được năng lượng thể, không thể ra ngoài được."

"Cho dù có kẻ may mắn phá phong ấn lao ra, gặp được ngươi thì bọn chúng sẽ càng xui xẻo!"

Nghe xong lời mà Belersden nói, Hudson lập tức cảm thấy yên tâm. Năng lượng thể mất đi nhục thân, không phải là đang tặng kinh nghiệm cho hắn sao?

Cái la bàn trong cơ thể hắn chính là một thứ cần rất nhiều năng lượng. Mặc kệ là Tà Thần hay Tà ác gì đó, chỉ cần là năng lượng thì đều là thức ăn của la bàn.

Trên đường đi, những Ma tinh Ma hạch mà đại quân tịch thu được đều đã bị la bàn nuốt sạch.

Thu nạp được vô số năng lượng, nhưng không gian trong la bàn vẫn là rỗng tuếch, như thể nó sẽ không bao giờ được lấp đầy vậy.

Ngoại giới sợ hãi Tà Thần, nhưng đến phiên Hudson thì lại là đồ đại bổ, điều kiện tiên quyết là chân thân của bọn chúng không giáng lâm.

"Đi, chúng ta vào trong xem thử!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã vươn tay kéo Belersden từ trên vai mình xuống. Tọa kỵ luôn được sử dụng trong những thời khắc mấu chốt như lúc này, so với chèo thuyền qua đó, thì việc cưỡi gấu vẫn an toàn hơn.

"Bay chậm một chút!"

Âm thanh được tạo ra khi Ma pháp thuẫn ma sát với lực cản không khí giống như tiếng sấm vậy, dọa cho Hudson vội vàng yêu cầu gấu con giảm tốc độ.

Đây là điều không khoa học nhất trên lục địa Aslante. Những con Ma thú có thực lực mạnh mẽ hầu như không bị lực cản của không khí ảnh hưởng, nhưng con người thì khác, hoặc là nói người bình thường không được.

Hudson không rõ là cụ thể chuyện này ra sao. Dù rằng hắn đã lật tung hết những quyển sách trong tay cũng không thể tìm được đáp án, chỉ có thể cho rằng đó là đặc quyền của cường giả.

Hay nói cách khác, nếu thực lực đạt đến một trình độ nhất định, tự thân sẽ sinh ra một loại năng lực có thể giảm bớt rất nhiều ảnh hưởng do lực cản của không khí gây ra.

"Đến nơi rồi!"

Nghe được Belersden nhắc nhở, Hudson mới chậm rãi mở mắt ra, quan sát hòn đảo xa lạ trong hồ.

Diện tích của hòn đảo rất nhỏ, phần lộ ra trên mặt nước chỉ tương đương với kích thước của hai sân bóng đá, hoàn toàn không thích hợp cho con người sinh sống.

Trên đảo, ngoại trừ một số cây cổ thụ cao chót vót, mặt đất hoàn toàn trơ trọi, như thể đã bị ai đó cố tình xử lý vậy.

Diện tích nhỏ như vậy, chẳng trách lối vào Địa cung lại có thể bị người ta phát hiện ra dễ dàng như vậy.

Vừa đặt chân lên hòn đảo, Hudson liền ý thức được nơi này không giống bình thường. Hắn mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của kết giới trên thân của mấy gốc cây cổ thụ.

Hudson chậm rãi bước vào bên trong địa cung với nỗi thấp thỏm trong lòng, hắn cảm nhận được một loại áp lực rất đặc biệt, hiện giờ hắn chỉ có thể phát huy ra được 10-20% sức mạnh.

Ở trong thâm tâm, có một giọng nói đang không ngừng nói cho hắn biết: Không nên xuất thủ ở chỗ này! Không nên xuất thủ ở chỗ này. . .

Không cần âm thanh này nhắc nhở, thực lực bị áp chế xuống thấp như vậy, dù có cho thêm một lá gan thì hắn cũng không dám động thủ ở cái nơi quỷ quái này.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao cung điện dưới lòng đất có thể được bảo tồn. Dù sao, cường giả đều rất trân trọng mạng sống, trước giờ vẫn luôn giữ khoảng cách đối với những nơi thần bí như thế này.

Theo đường hầm đi về phía trước, hết tế đàn này đến tế đàn khác lần lượt xuất hiện trước mặt Hudson, xung quanh vách tường cũng dán đầy bích họa, nổi bật nhất chính là một bức tượng đầu người mình rắn.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hudson luôn có cảm giác mình đã nhìn thấy thần tượng đó ở đâu rồi, chỉ là không nhớ ra mà thôi.

Những bức bích họa trên vách tường xung quanh có vẻ như đang kể về một cuộc chiến, nhưng nhân vật chính của cuộc chiến không phải là con người, mà là những chủng tộc trong truyền thuyết như cự nhân, Long tộc, Ác ma, Thiên sứ, Ma thú, Vong linh. . .

Hắn cố nhớ lại những sách sử mà mình đừng đọc, nhưng lại không tìm thấy bất cứ ghi chép nào tương tự như cuộc chiến này.

Tin tức trong tay hắn quá ít, chỉ dựa vào nội dung trên bích họa, Hudson thật sự không biết là nó đang ghi lại những gì.

Bên cạnh những bức bích họa đều có văn tự, tiếc rằng kiến thức của Hudson có hạn, không nhận ra những chữ tượng hình loằng ngoằng này là gì.

"Belersden, trong truyền thừa của ngươi có thông tin của những văn tự này không?"

Hudson quan tâm hỏi.

So với lịch sử trỗi dậy ngắn ngủi của nhân tộc, Ma thú đã thống trị đại lục này trong một khoảng thời gian rất dài. Trước khi các tộc chưa quật khởi, vị chủ nhân đầu tiên của đại lục chính là Ma thú.

Nếu xét về chủng tộc có truyền thừa lâu đời nhất, Đại Địa Chi Hùng chắc chắn là một trong số đó. Tiếc là chủng tộc này chỉ có lực lượng mạnh mẽ, mà không có tâm tư tranh bá đại lục, ngay cả việc sinh gấu con cũng không có hứng thú lắm.

Nếu như tâm tư sinh sôi mãnh liệt hơn một chút, cho dù sinh sản khó khăn đến đâu thì cũng có thể trở thành một Long tộc thứ hai rồi.

"Đây là văn tự thời tiền sử! Có vẻ như nó đang nói về thời kỳ cuối kỷ nguyên, Ác ma và Thiên sứ xâm lấn đại lục, các tộc liên thủ chống lại bọn chúng."

"Nhưng mà Ác ma và Thiên sứ không phải là đối thủ một mất một còn sao, tại sao bọn chúng lại có thể hợp tác với nhau?"

"Còn nữa, trong trí nhớ truyền thừa của bổn gấu cũng không có trận chiến tranh này?"

"Nhưng trên hình ảnh rõ ràng có tộc Đại Địa Chi Hùng tham chiến, nếu như đã có tiền bối tham dự, thì phần kiến thức này chắc chắn sẽ được ghi lại!"

Belersden hoảng sợ nói.

Chương 764 - Địa Cung (2)

Thật sự là đổi mới gấu sinh quan!

"Có thể nào Ác ma và Thiên sứ không phải là địch nhân vào thời đại thượng cổ, chỉ vì sau này xảy ra chuyện gì đó nên mới biến thành tử địch?"

"Từ sự thăng trầm của những bức bích họa, có thể xác định rằng cung điện dưới lòng đất này đã tồn tại trong vô số năm. Ma pháp trận thủ hộ Địa cung này có thể vận chuyển tới hiện hiện, chủ nhân của nơi này chắc chắn không đơn giản."

"Một đại nhân vật như vậy thì cần gì phải bịa ra một câu chuyện để lừa những hậu bối như chúng ta chứ."

"Đều là chuyện của một kỷ nguyên trước, bất luận nội dung là thật hay giả, hiện giờ cũng đã không còn quan trọng nữa."

"Còn về ký ức truyền thừa của ngươi thì lại càng đơn giản. Hoặc là bị người ta xóa đi, hoặc là những con Đại Địa Chi Hùng tham chiến đương thời đã chết hết ở trên chiến trường."

"Cố gắng nhớ kỹ lại xem, trong trí nhớ truyền thừa của ngươi có một trận đại chiến Thượng Cổ không, có ghi chép cụ thể về trận chiến này không."

Hudson trực tiếp nói.

May mắn hắn không phải thổ dân, nếu không nhất định sẽ bị nội dung trên bích hoạ làm cho tê cả da đầu.

"Hình như thật sự đã từng phát sinh một cuộc chiến như vậy, nhưng mà đã qua lâu lắm rồi."

"Có vẻ như vào thời đại đó, loài người còn chưa xuất hiện trên đại lục này nữa? Ngay cả Thần Hi chi chủ và Thú Thần cũng còn chưa quật khởi."

"Tiếc là những ký ức này có rất ít nội dung, chỉ nhắc tới một vài câu đơn giản, hẳn là bị đám tiền bối cắt mất một phần."

"Dù sao dung lượng bộ nhớ truyền thừa của tộc Đại Địa Chi Hùng của ta cũng có hạn, muốn tăng thêm một số nội dung thì phải xóa bớt một số thứ không cần thiết khác."

Belersden nói với vẻ mặt không chắc lắm.

Nhìn thấy cặp mắt gấu mơ màng của nó, Hudson đột nhiên muốn cười thành tiếng. Dung lượng bộ nhớ truyền thừa có hạn?

Lời này nghe không sai, nhưng ký ức truyền thừa thực tế của tộc Đại Địa Chi Hùng còn lâu mới đạt đến giới hạn dung lượng của não gấu.

Trong cuộc trò chuyện trước đó, Belersden còn khoác lác là chờ sau khi nó trở thành Hùng vương liền ghi chép đời gấu của nó vào trong trí nhớ truyền thừa.

Muốn lưu lại ký ức truyền thừa, ngưỡng cửa thấp nhất chính là Hùng vương. Đây cũng là nguyên nhân mà Belersden có rất nhiều thường thức bị lạc hậu.

Bởi vì số lượng Đại Địa Chi Hùng thật sự là quá thưa thớt, xác suất sinh ra Hùng vương quả thực không cao.

Ngay cả quá trình trưởng thành của đời gấu mà cũng có thể bỏ vào trong trí nhớ truyền thừa sau khi trải qua nghệ thuật gia công, để cho thế hệ gấu sau này kính ngưỡng, học tập, vậy thì cần gì phải xóa bỏ truyền thừa Thượng Cổ chứ?

Phải biết là loại bí văn viễn cổ này sẽ không có tác dụng gì vào thời kỳ bình thường, nhưng một khi có đất dụng võ, đây chính vật có thể cứu mạng gấu đó.

Sau lưng chuyện này nhất định đã phát sinh việc gì đó, làm cho tộc Đại Địa Chi Hùng phải bỏ qua bộ phận ký ức truyền thừa này; hoặc có thể nói là do có ngoại lực tham gia cưỡng ép xóa đi bộ phận ký ức này của tộc Đại Địa Chi Hùng.

Lịch sử đã biến thành hồi ức, đại lục Aslante hiện giờ đã không còn là thời đại mà Thần linh có thể vẫy vùng như trước nữa. Quy tắc của thế giới đã thay đổi, không còn chứa được những siêu cấp cường giả kia nữa.

Kìm nén sự nghi hoặc trong lòng, Hudson bước đến bên cạnh thần tượng, đột nhiên bên tai hắn vang lên một giọng nói tràn đầy mê hoặc: "Đánh nát pho tượng này, ta sẽ ban cho ngươi lực lượng vô thượng, giúp ngươi xưng bá thế giới!"

Vừa nghe liền biết đây là một tên trùm phản diện rồi, làm như mình dễ lừa lắm vậy, Hudson trợn trắng mắt

Còn "ban cho ta lực lượng vô thượng và xưng bá thế giới", nếu như ngươi thật sự có được năng lực này thì đã trực tiếp từ trong pho tượng chui ra rồi, cần gì phải làm chuyện này trở nên phức tạp như vậy chứ?

"Ngươi là ai? Bị ai phong ấn ở đây?"

Hudson ra vẻ động tâm hỏi.

Trong khi nói chuyện, hắn vẫn không quên phân tâm áp chế cái la bàn đang ngo ngoe muốn động trong cơ thể. Cơ hội để thăm dò bí văn thời Thượng Cổ cũng không nhiều, hỏi thăm vài câu trước rồi mới cho la bàn thôn phệ cũng không muộn.

"Đều là do những tên tà ma đáng chết kia, bọn chúng sử dụng thủ đoạn hèn hạ, bỏ ra cái giá là đồng quy vu tận để phong ấn ta ở chốn này."

"Chàng trai, chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, ta, Quang Minh chi chủ vĩ đại, sẽ sắc phong ngươi là vua của thế giới này!"

"Chỉ cần đánh nát pho tượng này, toàn bộ thế giới đều là của ngươi. Thế gian vạn vật đều vì ngươi mà sinh, vì ngươi mà chết!"

"Động thủ đi, chàng trai!"

"Chỉ. . ."

Không đợi Quang Minh chi chủ nói hết lời, Hudson đã mở miệng hồi đáp: "Được rồi, ngài chờ một chút!"

Hắn lập tức bị buông lỏng hạn chế của la bàn trong cơ thể, một lực hút khổng lồ lao thẳng về phía Quang Minh chi chủ.

"Không. . ."

Kẻ tự xưng là Quang Minh chi chủ, khẩu khí ngông cuồng tự đại này chỉ phun ra được một chữ liền hóa thành một quả cầu năng lượng thuần túy.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson mỉm cười. Không biết có phải là do bị phong ấn quá lâu nên đầu óc bị hỏng rồi hay không, ngay cả nói dối cũng không chuyên nghiệp.

Tà ma đánh đổi mạng sống để phong ấn Quang Minh, quả thực là những lời nói nhảm.

Có rất nhiều tà ma ẩn náu trên đại lục, nhưng Hudson chưa bao giờ từng nghe qua chuyện tà ma nguyện ý hi sinh mạng sống của bản thân để tiêu diệt quang minh.

Ngược lại, vì phong ấn tà ma, cường giả của các tộc không ngừng kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

Hắn vốn còn định hỏi thêm vài câu, nhưng khi nghe được những lời nói dối từ miệng của tên Tà Thần này, hắn biết là dù mình có hỏi ra tin tức hữu dụng thì cũng không dám tin tưởng đó là sự thật.

Dù sao cũng là chuyện xảy ra vào vô số năm trước, có biết hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến hắn, nên bèn dứt khoát giải quyết luôn tên Tà Thần này.

Chương 765 - Địa Cung (3)

Hiện giờ là thời đại của Thần Hi chi chủ, cho dù tên này thật sự là Quang Minh chi chủ thì cũng phải chịu chung cảnh ngộ với Tà Thần.

Nhìn thấy thanh năng lượng trong la bàn tăng lên, Hudson liền âm thầm cảm thán: Chuyến đi lần này không có uổng công! Nhờ vào tấm lòng vô tư kính dâng của vị "Quang Minh chi chủ " này, thu hoạch lần này đã sắp vượt qua toàn bộ thu hoạch mà hắn đạt được trong cuộc chiến tranh lần này.

Khi hắn đang định rời đi thì trong thần tượng lại đột nhiên xuất hiện một bóng mờ, bóng mờ này mở miệng nói chuyện, dọa cho Hudson sợ gần chết.

"Cuối cùng thì ngươi cũng tới rồi!"...

"Cuối cùng thì ngươi cũng tới rồi!"

Rốt cuộc là đang giả thần giả quỷ, hay là có người đã sớm dự liệu được hắn sẽ đến đây?

Không đợi Hudson mở miệng hỏi thăm, bóng mờ lập tức run rẩy, nói với giọng điệu hơi điên cuồng: "Ngươi không phải hắn!"

"Ngươi không phải hắn!"...

Sao cứ lặp đi lặp lại câu nói này vậy, có còn nói chuyện vui vẻ được không đây?

"Tiền bối, người trong miệng ngài nói là ai vậy?"

Hudson không nhịn được ngắt lời.

Dường như nhận thức được bản thân mình đang thất thố, hư ảnh chậm rãi nói: "Hắn, chính là hắn!"

"Không đúng!"

"Ngươi là hắn, cũng không phải là hắn!"...

Nghe được lời nói không đầu không đuôi của hư ảnh, Hudson cũng mơ màng. Hắn cũng không phải dân nghiên cứu triết học, cái gì mà "Là hắn, không phải hắn", chuyện này thực sự làm cho Hudson cảm thấy rất bối rối.

Nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, không cần phải tranh luận với một sợi tàn hồn làm gì. Đặc biệt là ở trong cái cung điện thần bí này, đối nghịch với chủ nhân là việc làm rất mạo hiểm.

"Không nghĩ chỉ trong nháy mắt đã đến kỷ nguyên cuối cùng rồi, mười vạn năm năm tháng dài dằng dặc đã trôi qua như vậy."

"Nhưng mà quy tắc thế giới hiện giờ đã vững chắc hơn thời đại thượng cổ rất nhiều, chắc là sẽ không có nhiều quái vật kinh khủng như vậy giáng lâm nữa."

"Tiểu tử, đã sắp tới thời gian diễn ra cuộc đại thanh trừng rồi. Không muốn chết thì tranh thủ thời gian mạnh lên đi!"

"Được rồi, ngươi nên rời đi rồi. Đừng nên quấy rầy giấc ngủ của ta, trừ phi hắn thật sự trở về!"

Vừa dứt lời, một người một gấu liền xuất hiện ở trên mặt hồ. May mắn Hudson phản ứng đủ nhanh, kịp thời nắm được lông gấu của Belersden, nếu không hắn đã bị rơi xuống hồ nước rồi.

Hắn lại nhìn về phía hòn đảo trong hồ, nó đang nhanh chóng chìm xuống dưới, vài gốc cây cổ thụ đột nhiên sống lại, biến thành Thụ Nhân rồi lập tức chui vào trong địa cung thủ vệ.

Trên mặt hồ, ngoài sóng nước lăn tăn ra, chỉ còn lại một người một gấu đang ngơ ngác, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trong đầu của Hudson chỉ có một suy nghĩ: "Kỷ nguyên cuối cùng, quái vật, đại thanh trừng!"

Hắn còn muốn hỏi thêm nhiều tin tức hơn, nhưng khi nhớ lại những chuyện vừa gặp được thì hắn thật sự không dám mạo hiểm chạy tới quấy rầy chủ nhân của địa cung.

Trên lục địa Aslante luôn tồn tại những truyền thuyết về đại kiếp vạn năm, sau mỗi lần kiếp nạn bộc phát, nền văn minh trên đại lục đều sẽ bị lạc hậu rất nhiều.

Vô số bá chủ đại lục đều biến thành tế phẩm trong đại kiếp, từ thịnh chuyển suy, dần dần suy sụp.

Nhìn thấy mười vạn năm sắp tới, trong thâm tâm của Hudson đã sớm có suy đoán rằng chuyện lần này sẽ không giống bình thường.

Nhưng mà đến mức xảy ra một cuộc "Đại thanh trừng" thì thật sự là quá kinh khủng. Một cuộc thanh tẩy toàn bộ chủng tộc trên đại lục có thể làm cho vô số chủng tộc biến mất trong dòng sông dài của lịch sử.

Sợ là chẳng có bao nhiêu chủng tộc có thể sống sót sau cuộc đại thanh trừng này. Còn những chủng tộc xuất hiện sau này, nó giống như một bước khởi đầu.

Không ai biết được kẻ đứng sau lưng chuyện này là giống loài sinh sống ở địa phương hay là chủng tộc ngoại lai.

Thậm chí Hudson còn không dám tưởng tượng đến chuyện sau này.

Nếu như hắn xuyên qua sớm hơn mấy trăm năm, hoặc là xuyên qua muộn hơn mấy trăm năm, hắn cũng sẽ không thèm để tâm đến vấn đề này.

Nhưng đen cái là hắn lại xuyên đúng thời điểm mấu chốt, không thể không đối mặt.

Điều duy nhất đáng để vui mừng chính là cuộc đại thanh trừng này không có nghĩa là sẽ chết sạch hoàn toàn, mà còn có rất nhiều chủng tộc may mắn sống sót, thậm chí còn sống rất thoải mái.

"Belersden, trong trí nhớ truyền thừa của ngươi có thông tin liên quan đến cuộc đại thanh trừng này không?"

Hudson mong đợi hỏi.

Từ những bức bích họa trên tường có thể thấy là tộc Đại Địa Chi Hùng cũng đã vượt qua kiếp nạn lần trước. Nếu như đám tiền bối của nó không xảy ra bất trắc thì nhất định sẽ truyền thừa lại tin tức quan trọng này.

"Chỉ nhắc tới một câu: đại thanh trừng —— nguy hiểm! Không biết là do con gấu vô trách nhiệm nào ghi lại, thông tin quan trọng như vậy mà không chịu ghi chép kỹ càng một chút!"

Nghe được lời phàn nàn của Belersden, Hudson âm thầm lắc đầu. Có lẽ không phải là vì vô trách nhiệm, mà là vì thân bất do kỷ.

Dù có nói thế nào, chuyến đi lần này cũng không tính là toi công bận rộn. Bổ sung năng lượng thì không nói, còn vô tình tìm hiểu được một chút thông tin về đại kiếp mười vạn năm trong di tích thời tiền sử này.

Mặc dù không biết được địch nhân là ai, nhưng có chuẩn bị từ trước vẫn tốt hơn là không chuẩn bị gì.

Hudson quay lại trong quân doanh, tâm trí trở lại trên chiến trường. Là Đại tổng quản hậu cần, trong tay hắn có rất nhiều công việc hằng ngày cần phải giải quyết.

Công tước Kavadia mang binh xuất chinh, Hầu tước James đang ngoại giao với các thế lực lớn ở tiền tuyến, nhưng không có vị phó soái thứ ba để điều phối công tác hậu phương.

Hudson có suy nghĩ là sẽ phân quyền cho đám quý tộc dưới trướng, nhưng tiếc là hắn không dám hành động.

Danh không chính, ngôn không thuận. Không có mệnh lệnh của Vương quốc, việc Hudson chỉ định một người phụ trách là sẽ không thể nào phục chúng.

Nhỡ đâu không cẩn thận gây ra nhiễu loạn, người phải gánh chịu trách nhiệm chính là hắn.

Chương 766 - Địa Cung (4)

Khi nhìn vào tình huống tiến triển của các đội quân khác nhau, Hudson nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn. Sức chống cự của Thú nhân yếu hơn so với dự đoán của hắn quá nhiều.

Bây giờ, hầu như chỉ có những bộ lạc bản địa, hoặc nói là những bộ lạc thú nhân bị di dời tới, đang liều mạng với liên quân.

Số lần ra sân của quân đội Ngũ đại Hoàng tộc rất ít, hơn nữa mỗi lần xuất thủ đều nhanh như chớp, một kích không thành liền lập tức trốn xa, không dám quyết chiến với liên quân.

Ngoại trừ một số thế lực nhỏ đã đoàn kết lại phải chịu nhiều tổn thất trên chiến trường do phối hợp không chặt chẽ ra, đám thế lực lớn hầu như không bị thiệt hại gì.

Sau khi thầm mắng một tiếng "thú nhân hèn nhát", Hudson không thể không thừa nhận rằng trong Đế quốc Thú Nhân cũng có chiến lược gia.

Tình huống hiện tại là: Mỗi khi Thú nhân lùi lại một dặm thì đội hậu cần của liên quân sẽ bị kéo dài thêm một dặm.

Các bộ lạc thú nhân dọc đường có sức sản xuất thấp đến đáng thương. Cho dù có cướp sạch toàn bộ bọn chúng thì cũng không tiếp tế được bao nhiêu vật tư cho đại quân.

Có lẽ liên quân giết càng hung ác, địch nhân sẽ càng cao hứng. Thoạt nhìn việc có rất nhiều bộ lạc phụ thuộc bị tổn thất sẽ làm suy yếu thực lực của Đế quốc Thú Nhân, nhưng cũng loại bỏ những nguy cơ tiềm ẩn trong sự thống trị của Ngũ Đại Hoàng tộc.

Dưới áp lực của Liên quân nhân tộc, cho dù trong thâm tâm của những bộ lạc còn lại rất không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng liên thủ với Ngũ Đại Hoàng tộc.

Địch nhân muốn dùng không gian đổi thời gian, đây là một cái dương mưu, cho dù đã nhìn ra được, nhưng Hudson cũng không thể làm gì.

Mặc kệ thú nhân ứng phó như thế nào, trận chiến tranh này vẫn phải tiếp tục. Nếu không đạt được chiến tích chói sáng, Liên minh nhân tộc sẽ không thể kết thúc chuyện này.

"Đội quân của Công tước Pias đến vị trí nào rồi?"...

Tiền tuyến, Công tước Pias, người tập kích bất ngờ Cảng Phong Nguyệt đang tức giận chất vấn: "Đã có chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng phải người của Giáo Đình nói là quân chủ lực thú nhân đã rút lui rồi sao?"

"Tại sao lại còn có nhiều kẻ địch đóng quân ở một cái bến cảng không quan trọng này?"

Sau khi liên tục phát ra ba câu hỏi, nhưng không ai có thể trả lời.

Kẻ địch còn mạnh hơn trong dự tính rất nhiều, nhiệm vụ dẫn dụ địch nhân ra ngoài đã được hoàn thành một cách viên mãn. Vấn đề duy nhất chính là: Địch nhân mạnh một cách quá đáng, vừa ra chiến trường liền tóm chặt lấy quân tiên phong mà đập.

"Mau phái người thông báo cho Công tước Kavadia rằng chúng ta cần viện binh!"

Sau một lúc bối rối ngắn ngủi, Công tước Pias đã lập tức quyết đoán hạ lệnh.

Không có chuyện rút lui ở đây, lúc này mà lui lại thì chính là giơ lưng cho địch nhân chém, rất dễ dẫn đến một trận thua tan tác.

Biện pháp hữu hiệu nhất chính là bày trận nghênh địch, cố thủ chờ cứu viện.

Phía trước đột nhiên xuất hiện khói đặc cuồn cuộn, Cảng Phong Nguyệt bị cháy rồi!

"Kẻ địch đang phá hủy Cảng Phong Nguyệt!"

Sau khi nhận ra chuyện này, Pias cũng chẳng thể làm gì được. Cuộc tập kích bất ngờ thất bại cũng có nghĩa là lão ta đã đánh mất đi quyền chủ động trên chiến trường.

Trong nháy mắt này, lão ta nghĩ tới "Giáo Đình" . Nhiệm vụ lần này cũng rất bí mật, ngoài quân đội trong Vương quốc ra, bọn họ cũng không hề thông báo cho quân đồng minh.

Nhưng mà giữa các quý tộc Bắc Cương và Giáo Đình vẫn luôn giữ liên lạc trong bóng tối, vì hành động càng thêm thuận lợi, Công tước Pias đã cầu viện Giáo Đình.

Trong quân đội của Vương quốc, ngoài quý tộc Bắc Cương vì lợi ích nên mới tiếp xúc với thú nhân ra, nhưng quý tộc ở các khu vực khác không hề tham gia vào chuyện buôn lậu này, nên sẽ không có chuyện chạy đi thiết lập quan hệ với thú nhân.

Ngay cả khi muốn tiết lộ phong thanh thì cũng rất khó có thể truyền tin tình báo đến tay cao tầng thú nhân trong một thời gian ngắn.

Hành động được chọn lần này là đột nhiên tập kích. Hiện giờ xảy ra bất trắc, đối tượng mà Công tước Pias hoài nghi đầu tiên chính là Giáo Đình.

Chỉ trong nháy mắt, Công tước Pias đã hiểu mọi chuyện, đây là họa từ cuộc giao lưu không có kết quả với Giám mục Simon lần trước.

Bởi vì lão ta kéo dài thời gian, cho nên Giáo Đình chỉ đành ép lão ta đến tuyệt lộ, lúc đó song phương mới có thể hợp tác.

Cảng Phong Nguyệt bị cháy chỉ là một việc nhỏ. Chuyện quan trọng là địch nhân đã phá hư bến cảng và tuyến đường, đó mới là trí mạng.

Muốn sửa chữa bến cảng, hao người tốn của thì không nói, lại còn phải mất rất nhiều thời gian.

Trong thời gian ngắn không thể phát huy ra được giá trị chiến lược của bến cảng, chiến công của lần hành động này cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Đối với quý tộc Bắc Cương khác thì việc thiếu một phần chiến công cũng không có gì, cùng lắm chỉ là phần bánh gato nhận được sau cuộc chiến sẽ ít đi một chút mà thôi.

Nhưng Công tước Pias thì khác, vị chủ soái hiện giờ chính là tử địch của gia tộc lão ta. Nếu như không thể cướp được Cảng Phong Nguyệt, khả năng cao là lão ta phải gánh chịu trách nhiệm trong nhiệm vụ này.

Đừng hi vọng có người đúng ra nói đỡ dùm, thất bại về mặt chiến lược thì phải có người gánh chịu trách nhiệm. Không phải lão ta gánh thì chính là toàn bộ quý tộc Bắc Cương cùng nhau chịu.

Trên đầu phải mang thêm một tội danh, gia tộc Locknard có thể bị đá văng ra khỏi cuộc chia cắt chiến lợi phẩm sau cuộc chiến.

Lúc nhận ra chuyện này thì đã muộn rồi.

Khi làm bánh gato, mọi người sẽ ngại người ít; Nhưng khi chia bánh gato thì sẽ ngại nhiều người.

Đối với các bên mà nói, có thể đá một nhà ra khỏi việc chia bánh gato đều là một lựa chọn tốt. Đừng hy vọng xa vời là đám người này sẽ hy sinh lợi ích của bản thân để kéo bọn hắn một tay?

Dù cho có giao tình tốt đến đâu cũng vô dụng thôi, gia tộc Locknard lại chưa đến mức độ sơn cùng thủy tận, chỉ là mất một cơ hội được chia bánh gato mà thôi, không thể khơi dậy được sự đồng cảm của mọi người.

Chương 767 - Tin Chiến Thắng

"Chết tiệt!"

Công tước Pias tức giận mắng mỏ một câu rồi đành nuốt hết những lời khó nghe vào trong bụng.

Chuyện của Giáo Đình có liên quan đến âm mưu "Thí quân", lão ta không thể nào nói cho thủ hạ biết được.

Nhưng trong lòng lão ta thì đã thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Giáo Đình. Thật sự là quá hố người, bọn chúng làm vậy vì kéo gia tộc Locknard xuống nước.

Nhưng Giáo Đình càng làm như vậy thì Công tước Pias lại càng cảm thấy không yên tâm. Nguyên nhân là vì Giáo Đình là một đồng bọn quá hố, hợp tác với bọn chúng, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị hố chết.

Cho dù Quốc vương có chèn ép gia tộc Locknard đến cỡ nào thì bọn họ vẫn là một đại gia tộc trong Vương quốc. Cùng lắm chỉ là bị hạn chế phát triển lớn mạnh thôi, còn chưa tới mức phải bỏ mình tộc diệt.

Nhưng một khi âm mưu "Thí quân" bị tiết lộ, vô luận kết quả cuối cùng có như thế nào, tập đoàn quý tộc cũng đã không còn chỗ cho bọn họ nữa.

Gia nghiệp to lớn hiện giờ làm cho lão ta rất khó quyết định là có nên tham dự vào ván cược có mức độ rủi ro vô cùng cao này hay không. ...

Đế quốc Thú Nhân, nhìn những tin chiến báo từ tiền tuyến liên tục truyền tới, năm vị Hoàng giả đều áp thấy áp lực như núi.

"Không thể tiếp tục như vậy nữa, tốc độ tấn công của địch nhân quá nhanh, việc di dời bộ lạc cần nhiều thời gian, chúng ta nhất định phải ngăn chặn bọn chúng trước!"

Hùng Nhân Hoàng tức giận nói.

Cho dù là chiến lược gì thì cũng cần trả phải một cái giá thật lớn. Những bộ lạc thú nhân bình thường thì không sao, nhưng người mình lại không thể từ bỏ.

Trong Ngũ Đại Hoàng tộc, Behemoth là tộc phải chịu áp lực di dời bộ lạc nhỏ nhất. Bởi vì nhân khẩu thưa thớt, nên bọn chúng đã rút lui xong xuôi từ trước đó rồi.

Tiếp theo là Tộc Người Ưng. Mặc dù mang theo rất nhiều của cải, làm cho bọn chúng không thể di chuyển bằng đường hàng không, nhưng dân số của Tộc Người Ưng cũng không nhiều, hiện giờ cũng đã di dời sắp xong rồi.

Ba tộc còn lại thì khác, tổ chức di cư cho mấy trăm vạn người không phải là một trò chơi.

Dù rằng kế hoạch này đã được áp dụng từ nửa năm trước. Nhưng tới giờ vẫn chỉ mới có một nửa nhân khẩu rút lui thành công.

Dựa theo tốc độ rút lui trước mắt, bọn hắn phải giày vò thêm 1 năm nữa mới xong.

Không thể mau hơn được nữa, việc lặn lội đường xa đã bị thiệt hại rất lớn rồi, nếu như tăng thêm tốc độ, sợ là sẽ không còn bao nhiêu đứa trẻ trong bộ lạc có thể còn sống mà tới được nơi ở mới.

Nhưng Liên quân nhân tộc lại đang tiến công với tốc độ rất nhanh, những bộ lạc cản đường chẳng có tác dụng gì lớn, không thể nào tranh thủ đủ thời gian cho bọn hắn hoàn thành cuộc di cư.

"Chúng ta đã phá hủy Cảng Phong Nguyệt rồi, tạm thời cắt đứt ý nghĩ vận lương bằng đường biển của địch nhân, có lẽ sẽ làm chậm tốc độ tiến công của bọn chúng."

"Nhưng mà chuyện này cũng rất khó nói. Với thực lực của nhân tộc, nếu như bọn chúng tập hợp một đám Ma pháp sư cấp cao thì việc sửa chữa bến cảng cũng không phải chuyện khó."

"Chỉ có hai cách để làm chậm bước tiến của kẻ địch mà không cần phải quyết chiến với bọn chúng:

Hoặc là Tổ chức quân đội liên tục tập kích đại quân của bọn chúng, trực tiếp làm chậm tốc độ hành quân.

Hoặc là an bài nhân thủ xâm nhập vào hậu phương của địch nhân để quấy nhiễu, gây trở ngại cho công tác vận chuyển lương thảo của bọn chúng."

Alex chậm rãi nói.

Tộc Behemoth đã rút lui thành công, nhưng bây giờ Đế quốc Thú Nhân đang cần đồng tâm hiệp lực. Không có sự hỗ trợ của các đồng minh, bọn hắn sẽ không thể nào ngăn cản được cuộc tấn công của nhân tộc.

"Behemoth Hoàng, chẳng phải chúng ta vẫn đang áp dụng hai kế hoạch này sao?"

Hùng Nhân Hoàng tức giận nói.

Đúng là đang áp dụng, chỉ là hiệu quả chẳng ra làm sao cả. Có lẽ là do thiếu kinh nghiệm, hoặc có lẽ là do thực lực không đủ, những đội ngũ được phái ra để gây trở ngại cho địch nhân về cơ bản đều là có đi không về.

Phái người đi tập kích đại quân thì lại bị địch nhân cắn, chỉ có thể bắt nạt được những đội ngũ yếu kém bên trong liên quân.

Đánh lén lương thảo thì càng bi kịch, đại đa số đội ngũ còn chưa tìm được tung tích của đội vận lương thì đã bị không quân của địch nhân phát hiện tung tích, sau đó liền bị vây quét.

Có rất ít đội ngũ có thể hoàn thành công tác ẩn núp, tiếc là lộ trình của đội vận lương lại không phải là cố định, nhiều khi liên tiếp mai phục rất nhiều ngày cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng của địch nhân.

Bởi vì không có đủ tình báo, sau khi mất đi ưu thế không quân, đại quân thú nhân liền bị hạn chế về mọi mặt.

"Đừng nhìn ta như vậy, Tộc Người Ưng đã cố gắng hết sức rồi. Bảo vệ sự an toàn trên đầu của chúng ta đã là cực hạn rồi, chúng ta không đủ thực lực để xâm nhập vào hậu phương của địch nhân."

"Kẻ địch của chúng ta chính là bá chủ đại lục, nếu như chỉ một mình Tộc Người Ưng ta đã có thể ngăn chặn được lực lượng không quân của bọn chúng, vậy thì nhân tộc dựa vào cái gì để xưng bá đại lục?"

Ưng Nhân Hoàng không chút khách khí đáp lời.

Không có gì phải mất mặt, không quân bọn hắn đánh không lại nhân tộc; Bốn tộc khác ở trên mặt đất cũng bị nhân tộc đánh bại. Đều là kẻ thất bại, không có ai có thể cười nhạo ai.

"Ý của ta không phải là đánh lén ở trên đại thảo nguyên, mà là phái ra một số đội quân nhỏ xâm nhập và đánh lén Vương quốc Alpha.

"Mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, địch nhân bảo vệ lương thảo rất chặt chẽ. Chúng ta vốn không có cơ hội để ra tay, cho dù thỉnh thoảng có thành công thì cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng."

"Điểm yếu thực sự của địch nhân nằm ở phía sau của bọn chúng. Quân đội của Vương quốc Alpha đều đang ở tiền tuyến, đội ngũ vận lương trong nước hầu như không có sức phòng thủ."

"Chỉ cần người của chúng ta có thể lẻn vào, dù chỉ là mấy chục tên lính tinh nhuệ cũng đủ để phá huỷ một đội vận lương rồi!"

Chương 768 - Tin Chiến Thắng (2)

"Vấn đề duy nhất là rủi ro rất lớn."

"Muốn phá hủy ngay trong lòng địch, quân số của mỗi tiểu đội không thể quá nhiều, hết thảy chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân, đồng thời lại không thể bị địch nhân phát hiện!"

Alex chậm rãi giải thích.

Thẳng thắn mà nói, đây không phải là một lựa chọn tốt. Bây giờ đưa quân tiến sâu vào hậu phương địch nhân, căn bản là có đi không về.

Nhưng đối với Đế quốc Thú Nhân mà nói, việc phái đội cảm tử xâm nhập vào Vương quốc Alpha gây chuyện đã trở thành sự lựa chọn duy nhất của bọn chúng.

Mặc cho đội quân phái ra có thể trở về hay không, chỉ cần hậu phương xảy ra vấn đề liền có thể ảnh hưởng đến công tác tiếp tế hậu cần của địch nhân.

"Khó!"

"Địch nhân đã tích trữ được không ít lương thảo trên đường đi, phái người đi quấy rối, muốn ảnh hưởng được tiền tuyến, nhanh nhất cũng là chuyện của mấy tháng sau."

"Trong thời gian ngắn, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp dây dưa với liên quân. Trừ phi có thể phát động một cuộc đánh lén, tiêu diệt được trạm trung chuyển lương thảo ở trên thảo nguyên của quân địch thì may ra."

"Nhưng đây là chuyện gần như không thể xảy ra. Căn cứ vào thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, kẻ đang phụ trách công tác vận chuyển lương thảo của quân địch chính là Bá tước Hudson."

"Chắc là mọi người cũng biết tên này rồi. Dụng binh âm hiểm xảo trá, muốn tìm được sơ hở của hắn cũng không phải là chuyện dễ!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng lo lắng nói.

Có thể không biết được sao, chỉ cần nhắc tới Hudson, Behemoth Hoàng và Hùng Nhân Hoàng đã suýt bộc phát rồi. Sắc mặt của những vị Hoàng giả khác cũng rất khó coi, vẻ mặt giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống Hudson vậy.

"Dù khó cũng phải thử một lần! Nếu như kế hoạch thất bại, chúng ta chỉ có thể triệu tập đại quân đi quyết chiến với địch nhân để kéo dài thời gian."

"Cho dù cuộc đại chiến này thắng hay bại thì chúng ta cũng sẽ bị thiệt hại rất lớn. Chúng ta sẽ không thể chiến thắng nhân tộc bằng những cuộc tiêu hao chiến, ngay cả tiêu diệt được toàn bộ quân địch trên thảo nguyên thì sau này sẽ có càng nhiều quân địch chạy tới."

"Biện pháp cuối cùng vẫn là tiếp tục lùi lại phía sau, không ngừng kéo dài chiến tuyến, làm cho Liên minh nhân tộc nhận ra rằng nếu cứ tiếp tục cuộc chiến tranh này này sẽ được không bù mất!"...

Phỉ Thúy cung, tin tức về việc đại quân công phá thành công Cảng Phong Nguyệt và bến cảng bị phá hủy đồng thời được truyền tới Vương quốc.

Kèm theo tin dữ này còn có thư thỉnh tội của các tướng lĩnh tiền tuyến và phương án giải quyết mà Hudson đưa ra.

Tổng kết lại chỉ có một câu, cầu viện Liên minh nhân tộc, tổ chức Ma pháp sư cấp cao tới sửa chữa bến cảng.

Để Ma pháp sư lão gia cao cao tại thượng làm những công việc cực nhọc như sửa chữa bến cảng thực sự là có chút làm khó người ta, nhưng đây cũng là biện pháp hữu hiệu nhất hiện giờ.

Quân địch đã phá hủy tuyến đường, nếu như để cho người bình thường thi công, không biết phải tới ngày tháng năm nào mới có thể giải quyết.

Nhưng đổi thành một đám Ma pháp sư cấp cao thì khác, không có tuyến đường thích hợp thì có thể dựa vào ma pháp để xây dựng.

Vì lợi ích của nhân tộc, dường như vẫn có thể thuyết phục được các Ma pháp sư lão gia làm những công việc cực nhọc này.

"Francois, ta sẽ giao lại nhiệm vụ thỉnh cầu Liên minh phái Ma pháp sư đến chi viện này cho Bộ Ngoại vụ."

"Nhất định phải nhanh lên, với hiệu suất của bọn họ, không ồn ào mấy tháng là viện binh sẽ không đến được tiền tuyến!"

Caesar III không khỏi phàn nàn nói.

Điểm giống nhau của bất kỳ liên minh nào được thành lập bởi nhiều thế lực chính là hiệu suất thấp đến đáng thương.

"Bệ hạ, chỉ Ma pháp sư thôi là còn chưa đủ. Từ khi giảm lãi suất xuống, việc bán trái phiếu của chúng ta đã gặp phải trở ngại."

"Từ tình hình chiến đấu trước mắt, trận chiến này sẽ không thể kết thúc trong thời gian ngắn được. Với tình hình tài chính dự trữ của chúng ta sẽ không thể kiên trì được đến khi chiến tranh kết thúc."

Bộ trưởng Bộ tài chính Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt ủ mày chau.

Một mặt là do không đủ tài lực, một mặt là vì tiền lãi dâng cao, y liền bất lực.

Vay tiền thoải mái được nhất thời, nhưng trả lãi chính là hỏa táng tràng. Mỗi ngày, Hầu tước Delgado đều nghĩ tới vấn đề vay tiền và trả tiền.

"Lãi suất trái phiếu hiện giờ là bao nhiêu rồi?"

Caesar III quan tâm hỏi.

Đợt bán trái phiếu trước đây rất chạy, vừa đẩy ra liền bị mọi người tranh đoạt. Hơn 30 triệu trái phiếu chiến tranh đã được bán hết sạch chỉ trong có vài ngày.

Bởi vì khi Vương quốc Alpha in trái phiếu thì cũng là lúc Nhân tộc phát động đại phản công. Thị trường tràn đầy sự tự tin, căn bản không lo bọn họ trái với điều ước.

10% trái phiếu không rủi ro, các đại quý tộc có tiền mốc meo trong kho đương nhiên không ngại lấy ra mua.

"4%!"

Hầu tước Delgado đương nhiên nói.

Hạ lãi suất cũng vì bất đắc dĩ, chỉ riêng tiền lãi hàng năm cho các khoản nợ trước đây đã lên tới hơn 3 triệu kim tệ.

Nếu như tiếp tục duy trì lãi suất cao như vậy, khả năng cao là Vương quốc Alpha sẽ ngập trong nợ nần sau chiến tranh.

Gã hàng xóm Công quốc Mosey chính là một ví dụ, ngay cả khi toàn bộ quý tộc trong nước đồng thời gánh chịu thì áp lực tài chính vẫn ép cho bọn họ không thể thở nổi.

"Bộ ngoại vụ cứ thử xem sao, nếu như liên minh không chịu bỏ tiền, vậy thì để cho bọn họ bán trái phiếu chiến tranh dùm chúng ta."

"Nói nhiều hơn về những khó khăn mà chúng ta gặp phải, lúc cần thiết có thể phóng đại thiệt hại kinh tế của chúng ta, phải làm cho bọn họ rằng nguồn tài chính của vương quốc đã bị cạn kiệt."

"Nếu không có nguồn tài chính mới, chúng ta sẽ không thể tiếp tục cuộc chiến này."

"Nói với các thế lực lớn trong liên minh, sau khi đánh bại Đế quốc Thú Nhân, chúng ta không cần dù chỉ là một tấc đất, toàn bộ đều là chiến lợi phẩm của bọn họ!"

Caesar III hào khí vẽ bánh nướng.

Chương 769 - Tin Chiến Thắng (3)

"Tin chiến thắng!"

"Tin chiến thắng!". . .

Ngoài tin chiến thắng thì vẫn là tin chiến thắng. Trong những ngày gần đây, Hudson đã nhận tin chiến thắng đến mỏi tay.

Không biết có phải là liên quân đang thi đấu về việc báo tin chiến thắng hay không, các thế lực lớn thay nhau truyền tới rất nhiều tin chiến thắng, giống như là đã hẹn trước là sẽ cùng nhau khoe khoang với hắn vậy.

Đặc biệt là những đại thế lực kia, nhà sau chơi lớn hơn nhà trước. Như thể bọn họ đang thi xem ai là người chém được nhiều địch nhân hơn.

Hudson vốn cho rằng ý chí của mình đã đủ sắt đá, nhưng sau khi nhìn thấy những cảnh tượng trong Lưu Ảnh Thạch, hắn mới phát hiện ra rằng mình quá lương thiện.

Đây là một cuộc chiến tranh chủng tộc, không có gì đáng trách cả. Tàn nhẫn với địch nhân cũng là đang có trách nhiệm với người của mình.

Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng Hudson vẫn là giơ hai tay tán thành các đồng minh đại sát tứ phương.

Muốn khoe khoang chiến tích sao, hoàn toàn không thành vấn đề, Hudson lão gia rất vui lòng trở thành lá xanh để phụ trợ cho chiến tích chói sáng của bọn họ.

Một chút hư danh mà thôi, muốn thì lấy đi đi!

Lý do mà những chiến tích này không thể làm cho Hudson lão gia bị rung động là bởi vì địch nhân bị mọi người chém giết đều là những chủng tộc pháo hôi của thú nhân.

Loại chiến công bất nhập lưu này, nếu như nhân số chém đầu không tới hàng vạn thì cũng đừng lấy ra khoe khoang.

Muốn lấy ra tuyên truyền, muốn gây ra chấn động thì phải chém giết được một số lượng lớn Thú nhân Hoàng tộc mới được.

Từ khi Hudson nhập ngũ đến giờ cũng đã chỉ huy qua vô số chiến dịch, số lượng thú nhân bị hắn tiêu diệt không có một triệu, cũng có bảy tám trăm ngàn.

Nhưng những chiến tích có thể lấy ra khoe khoang lại là lác đác không có mấy. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là: Tiêu diệt quá ít quân chủ lực thú nhân.

Nhưng cái từ "ít" này cũng chỉ là một cách nói tương đối. Với thành tích tổng cộng là tiêu diệt được mấy vạn Thú nhân Hoàng tộc, Hudson đã vượt qua rất nhiều đồng liêu, tạm thời xếp ở vị trí thứ nhất.

"Jose, viết văn thư chúc mừng những người này đã giành được đại thắng trên tiền tuyến!"

Nghe xong lời nói của Hudson, trên gương mặt của Jose liền toát ra vẻ phiền muộn. Ông ta vốn muốn tranh thủ cơ hội tiến vào trong quân đội lần này để rửa sạch nỗi oan ức trên đầu mình.

Nhưng tiếc là quân đội của Vương quốc lại đảm nhiệm công tác vận chuyển lương thảo, không có cơ hội để ông ta phát huy. Vất vả lắm mới phát sinh một cuộc chiến, nhưng lại bị các quý tộc Bắc Cương cướp đi mất.

Jose là người của Quốc vương, muốn kiếm quân công thì cũng phải hành động chung với quân đội của vương thất. Nếu như đi theo quý tộc Bắc Cương lăn lộn, khả năng cao là có đi mà không có về.

Là một vị trung thần của Quốc vương, ông ta đương nhiên là phải bảo toàn thực lực thay cho Vương thất, cho nên quân đội của vương thất đã sớm được chỉ định ở lại trông coi lương thảo.

Không còn cơ hội kiếm chiến công chỉ là đối với cá nhân Jose mà thôi.

Đứng trên lập trường của Vương thất, lần này bọn họ đã thu hồi được lãnh thổ bị mất, ăn uống no đủ rồi, chuyện quan trọng nhất sau này chính là tiêu hóa chiến quả.

Không có công lao thì đành kiếm khổ lao vậy. Xử lý công văn thay cho Hudson đã trở thành công việc chính của ông ta.

Nếu như tình trạng này tiếp tục tiếp diễn, có lẽ sau khi trở về luận công hành thưởng, ông ta sẽ có thể kiếm được một danh hiệu kỵ sĩ vinh dự.

Đừng nên ghét bỏ tước vị thấp, quy tắc trò chơi chính là như vậy. Muốn có được tước vị, một là kế thừa, hai là lên chiến trường giành lấy.

Không có chiến công, cho dù có tích lũy cả đời cũng đừng mong được tiến thêm một bước. Ngay cả khi đi theo Quốc vương lăn lộn thì cũng phải đi ra chiến trường để thể hiện sự hiện diện của bản thân.

Quy tắc cứng nhắc như vậy là vì giữ gìn tinh thần "Thượng võ" của vương quốc. Dùng chế độ hình thức để ràng buộc các quý tộc nhất định phải ra chiến trường.

"Vâng, ngài Bá tước!"

Lăn lộn ở bên cạnh chủ soái vốn nên là một chuyện tốt. Nhưng Jose lại cảm thấy vô cùng phiền muộn, phải biết rằng vào hai năm trước, khi hai người gặp mặt lần đầu tiên, ông ta mới là chủ soái phụ trách trù tính chung.

Là một người thông minh, ông ta đương nhiên biết là Hudson muốn mời chào mình. Nhưng là một người có khát vọng, Jose càng muốn đi theo Quốc vương hơn.

Đừng thấy dáng vẻ suy sụp hiện giờ của ông ta mà hiểu lầm, thực ra đây là do Jose cố tình làm vậy. Lần này ông ta đã hy sinh bản thân vì vương trữ, làm sao mà vương thất có thể không đền bù một chút gì chứ?

Nhưng người thông minh như Jose lại không chấp nhận loại đền bù này, mà quyết định bắt đầu lại từ đầu, giữ lại phần ân tình này.

Nhìn thấy Jose đi làm việc, Hudson liền âm thầm lắc đầu. Hai người đều biết ý nghĩ của đối phương, nhưng đều không nguyện ý đâm thủng cánh cửa sổ này, vì vậy sự việc liền đi vào bế tắc.

Người của Quốc vương không dễ đào, người của các đại quý tộc trong nước cũng không dễ đào.

Lợi dụng thân phận chủ soái, Hudson đã điều rất nhiều nhân tài trong quân đội đến cho mình sử dụng, nhưng tiếc là không có người này đồng ý đi theo hắn lăn lộn.

Hết cách rồi, người thông minh thường nghĩ nhiều như vậy mà. Người nào người nấy cũng đều biết cân nhắc lợi hại, so với việc cố gắng lại từ đầu, mọi người càng thích một cuộc sống thoải mái hơn.

Và những thứ này thì Hudson lại không cho được. So với những thành phố lớn phồn hoa của đám đại quý tộc, Sơn Địa Lĩnh chính là thâm sơn cùng cốc. Còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào mới phát triển được.

Hudson cũng không cảm thấy kỳ lại với sự lựa chọn của những người này. Nó giống như việc phải lựa chọn sống ở các thành phố lớn hạng nhất và các thị trấn nhỏ ở kiếp trước vậy.

Ăn uống, giải trí, nền tảng phát triển, đãi ngộ cá nhân đều ở thế yếu, không thể hấp dẫn được nhân tài cũng là chuyện tất nhiên.

Chương 770 - Khu Giao Dịch

Không phải là do Hudson hẹp hòi, mà vì trong tay hắn không có nhiều thẻ đánh bạc, không cho nổi những thứ mà người ta muốn.

Nhân tài hạng nhất không đào được, nhưng nhân tài hạng hai hạng ba lại tuyển dụng được không ít. Hầu hết đều là tiểu quý tộc, còn không thể kế thừa tước vị.

Đối với Hudson đang thiếu người mà nói, chỉ cần là nhân tài là được, xuất thân cao thấp không quan trọng. Hắn chưa từng cự tuyệt bất cứ con em quý tộc có ý đến nương tựa mình.

Suốt một chặng đường tích lũy, có thể nói là đầy đủ gạch ngói, hiện giờ chỉ còn kém mấy cây "trụ cột" nữa thôi.

Đều là do chiến tranh gây họa, sau chiến tranh, các nhà đều phải sửa chữa phòng ốc, hiện tại đã bắt đầu tranh đoạt "Vật liệu xây dựng", làm cho Hudson không giành được "trụ cột" .

Nếu như không phải vì thanh danh chủ soái đã thu hút được một nhóm nhân tài đến tìm nơi nương tựa, có lẽ ngay cả những "Gạch ngói" này cũng không có phần của Hudson.

Không đào được người không có nghĩa là không thể sử dụng. Ít nhất là khi còn đảm nhiệm chức vị thống soái đại quân, Hudson còn có thể chỉ huy được những người này.

Ví dụ như, an bài một vài tên trợ thủ đi theo học tập, mọi người vẫn sẽ nể mặt hắn.

Có thể học bao nhiêu thì tính bấy nhiêu. Ngay cả khi an bài

100 người ra ngoài mà chỉ có một người có thể thành tài thì cũng đã là kiếm lời rồi.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, ý nghĩa lớn nhất khi đảm nhiệm chức chủ soái của Hudson chính là có thể quang minh chính đại mượn tài nguyên của Vương quốc để bồi dưỡng nhân tài cho bản thân.

Không chỉ là đi theo học tập, Hudson còn sắp xếp cho người một nhà vào trong những bộ phận quan trọng để rèn luyện.

Không gây ra phản ứng dữ dội là vì hắn làm việc có chừng mực. Cho dù là muốn rèn luyện người một nhà, nhưng hắn sẽ không an bài cho các chức vị chính, thậm chí ngay cả chức phó cũng rất ít an bài, đa phần là đi theo phía sau làm việc vặt.

Vì huấn luyện cho thành viên tổ chức của mình, Hudson cũng rất liều mạng. . . .

Trong lúc dò xét doanh địa, một đội ngũ đặc thù ở phía xa làm cho Hudson chú ý.

Lúc này mà cũng còn có thương đội dám vào trong đại thảo nguyên buôn bán, lợi ích động nhân tâm quả là không sai.

"Tom, phái người chạy tới hỏi xem bọn họ là người của thương đội nào?"

"Tới đại thảo nguyên thú nhân vào lúc này để làm gì?"

Lúc còn tác chiến ở Công quốc Mosey, vì xử lý chiến lợi phẩm, Hudson đã kết giao với không ít thương hội ở nơi đó.

Nhưng mà những thương hội kia đều liên hệ thông qua các quý tộc địa phương rồi mới đạt thành hợp tác. Ngay từ đầu đã có người làm bảo đảm cho cuộc giao dịch này, cho nên không tồn tại rủi ro bị qua cầu rút ván.

Nhưng đội thương nhân trước mắt này thì lại rất khác. Nếu như là thương nhân trong vương quốc thì đã tới chào hỏi các quý tộc rồi.

Đi theo sau quân đội kiếm ăn thì phải biết cách đối nhân xử thế. Nếu như sau lưng không có người bảo kê, Hudson dám đánh cược là bọn chắc chắn không thể sống sót ra khỏi đại thảo nguyên này.

Đừng có trông mong gì vào sự liêm sỉ của các quý tộc! Rừng rất lớn, loài chim gì cũng có, kỵ sĩ chính trực đúng là không ít, nhưng những gã quý tộc tham lam, tâm ngoan thủ lạt lại càng nhiều hơn.

Hudson mơ hồ phát hiện ra rằng mình đã nắm bắt được một cơ hội buôn bán, có thể được chia một chén canh.

Tiền tuyến liên tục truyền đến tin chiến thắng, liên quân đánh tan vô số bộ lạc, trong tay chắc chắn sẽ có rất nhiều chiến lợi phẩm cần phải xử lý.

Chuyện mà thương nhân có thể làm, hắn cũng có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn nữa.

Trực tiếp hạ tràng buôn bán là chuyện quá vô liêm sỉ, đồng thời còn phải chào hàng vật tư ra ngoài, đây cũng là một chuyện phiền phức, không chừng còn có thể tồn hàng trong tay.

Nhưng nếu như hắn tìm mấy nhà thương hội hợp tác rồi xây dựng một khu giao dịch cho các bên thì khác.

Bất kể có kinh doanh cái gì thì cũng có mức độ rủi ro; nhưng xây dựng một nền tảng lại chuyện có thể kiếm bộn không lỗ.

Cái giá phải trả chủ yếu là cung cấp đảm bảo tín dự, chi phí sân bãi và nhân công đều không đáng kể.

Quan trọng nhất là vụ làm ăn này không có người cạnh tranh.

Mặc dù trong Liên quân có nhiều nhân vật máu mặt, nhưng bọn họ đều đang bận đánh trận ở tiền tuyến, bất cứ lúc nào cũng có thể quyết chiến với đại quân thú nhân.

Ngay cả một nơi an toàn cũng không, đương nhiên là không thể nào thành lập một trung tâm giao dịch được. . . .

Một lát sau, chỉ thấy Tom mang theo một người đàn ông trung niên mập mạp bước nhanh về phía hắn.

Sau lưng còn có hai gã nam tử cường tráng đang nhấc theo một rương, nhưng khi còn cách chừng trăm thước liền bị vệ binh cho chụp xuống rồi.

"Bá tước, đây là Tước sĩ Xavier, người phụ trách của thương hội người Catesya, ông ấy đặc biệt tới đây để bái phỏng ngài!"

Tom vừa nói dứt câu, người đàn ông trung niên mập mạp đã vội vàng tiến lên hành lễ với Hudson và nói: "Xavier, chấp sự cấp năm của Thương hội Catesya, xin gửi lời chào đến ngài Bá tước Hudson đáng kính."

"Trong chiếc rương ở phía sau là một chút lễ vật nho nhỏ mà chúng tôi đã chuẩn bị, xin ngài Bá tước vui lòng nhận cho!"

Đưa tay không đánh người mặt cười, người đàn ông trung niên trước mắt này rõ ràng là đang định để của đi thay người. Vì dập tắt sự tham lam của Hudson, y thậm chí còn sử dụng cả danh tiếng của Thương hội Catesya.

Đáng tiếc là ông ta đã hiểu lầm, Hudson phái người đi ngăn cản bọn họ vốn không phải là muốn kiếm tiền mãi lộ.

"Tước sĩ Xavier, ta đã từng nghe qua đại danh của quý thương hội rồi, chẳng phải các vị vẫn luôn hoạt động tại khu vực Nam bộ của đại lục sao, khai phát nghiệp vụ đến đại thảo nguyên thú nhân khi nào vậy?"

Hudson tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

Chương 771 - Khu Giao Dịch (2)

Thương hội Catesya là một trong bốn thương hội lớn trên đại lục, việc làm ăn trải rộng khắp toàn bộ đại lục, nhưng địa bàn hoạt động chủ yếu vẫn nằm ở phía nam đại lục.

"Ngài Bá tước, lần này chúng tôi tới đây chủ yếu là theo lời mời của Hầu tước Sunil, tới giúp quân đội của Vương quốc Frank giải quyết một vài phiền phức nhỏ!"

Xavier không kiêu ngạo không tự ti trả lời.

Là chấp sự cấp năm của Thương hội Catesya, ông ta cũng được xem như là hàng ngũ cao tầng trong thương hội, đã từng quen biết với không ít đại quý tộc, tâm tính đã tôi luyện từ lâu.

"Ừm! Tổng bộ của các ngươi nằm ở Vương quốc Frank, có chút giao tình với Hầu tước Sunil cũng là chuyện bình thường."

"Lần này ta mời ngươi tới đây chủ yếu vì nói cho ngươi một tiếng: Để tiện cho việc xử lý chiến lợi phẩm của liên quân, ta chuẩn bị xây dựng một khu giao dịch thương phẩm để cho mọi người có một nơi an toàn để giao dịch."

Hudson đặc biệt cường điệu hai chữ "An toàn". Chỉ cần không phải người ngu cũng biết đây mới là trọng điểm.

Xavier hơi nhíu mày, nhưng chỉ trong giây lát liền giống như mây đen chuyển thành trời trong xanh, ông ta cười ha hả hỏi Hudson: "Xin ngài Bá tước yên tâm! Đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ tới cổ động, chỉ là vấn đề chi phí?"

Mặc dù thanh danh của Thương hội Catesya rất vang dội, nhưng lại không thể chấn nhiếp được đàn sói. Ngay cả khi thuê được đội lính đánh thuê giỏi nhất thì lần xâm nhập đại thảo nguyên thú nhân này vẫn vô cùng nguy hiểm.

Cho dù là có Hầu tước Sunil bảo đảm, nhưng cũng không thể cam đoan tất cả mọi người đều không ra tay với họ.

Chỉ cần làm được đủ sạch sẽ, không để lại chứng cứ rõ ràng, sau này có muốn điều tra cũng rất khó.

Theo Xavier được biết, trước mắt đã có hơn mười nhà thương hội xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên thảo nguyên này rồi.

Phái người điều tra thì hung thủ chính là "Thú nhân". Khiếu nại không có ý nghĩa gì, tất cả mọi người đều đang vội đánh trận, vốn không có thời gian để quan tâm sự sống chết của một đội thương nhân.

"Yên tâm đi, ta xây dựng khu giao dịch này chủ yếu là nhằm tạo tiện lời cho mọi người có thể tự do giao dịch, thuận tiện kết giao bằng hữu. Ta sẽ không thu tiền thuê!"

Hudson ra vẻ hào khí nói.

Dựa theo thông lệ trên đại lục, các khu giao dịch đều sẽ tính phí hoa hồng dựa trên khối lượng giao dịch, nhưng tình huống lần này thfi khác.

Đối tượng giao dịch có liên quan đến rất nhiều quý tộc trong liên quân, nếu như trực tiếp rút tiền thuê từ trong số lần giao dịch sẽ rất dễ làm cho mọi người người cảm thấy hắn đang kiếm tiền từ trong túi của bọn họ.

Không trực tiếp rút hoa hồng cũng không có nghĩa là không có cách nào kiếm tiền. So với những lợi ích trần trụi bên ngoài, lén lút kiếm tiền càng hợp với tính cách của Hudson hơn.

"Ngài Bá tước, cái này. . ."

Là một tên thương nhân, Xavier không cho rằng Hudson tốn nhiều công sức để xây dựng một khu giao dịch bình ra để kết giao bằng hữu.

"Tước sĩ Xavier không cần phải quá kinh ngạc. Ta thực tình muốn kết giao bằng hữu với mọi người nên mới miễn phí xây dựng khu giao dịch này."

"Ngươi cũng biết rồi, ta cũng là một vị lãnh chúa. Trong quá trình phát triển lãnh địa sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức."

"Trùng hợp là rất nhiều phiền phức trong này đều là chuyện mà mọi người có thể giúp một tay giải quyết. Là bằng hữu, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Xavier vốn còn đang cảm thấy bất an nay đã lập tức khôi phục tiếu dung. Trao đổi ích lợi, cái này mới đúng nha.

Nếu như thật sự có bữa cơm trưa miễn phí đưa đến bên miệng thì ông ta cũng không dám ăn. Đại quý tộc đều không phải là đèn cạn dầu, thường thì những chuyện miễn phí luôn phải trả một cái giá rất lớn.

Nói rõ nhu cầu ra ngoài thì sẽ càng làm cho người ta cảm thấy an tâm hơn. Bây giờ không tiện thương lượng những chi tiết giao dịch cụ thể, nhưng Xavier biết rằng vụ giao dịch có xác suất thành công rất lớn.

"Bá tước các hạ nói đúng, bằng hữu là phải đôi bên cùng có lợi!"

"Nhưng mà muốn thành lập một khu giao dịch thương phẩm, điều quan trọng nhất chính là thực lực. Nếu như ai cũng có thể tham gia thì sẽ rất dễ ảnh hưởng đến uy tín của khu giao dịch."

"Vì lợi ích của mọi người, tốt nhất vẫn là. . ."

Không đợi Xavier nói hết lời, Hudson liền biết trước tên mập trước mắt cũng không phải hạng vừa. Há miệng thực lực, ngậm miệng uy tín, đơn giản là muốn muốn giảm bớt đối thủ cạnh tranh thôi.

"Tước sĩ Xavier có thể yên tâm. Những thể lực có tư cách xử lý chiến lợi phẩm thay cho đại quân đều là những thương hội có danh tiếng tốt."

"Xét đến các khoản giao dịch lớn, không tiện mang theo nhiều kim tệ như vậy, đến lúc đó không tránh khỏi phải ghi sổ. Chuyện này cũng đòi hỏi thương hội phải có uy tín và thực lực."

"Ngoài việc phải trả một khoản tiền đặt cọc nhất định ra, còn phải được ba vị đại quý tộc ở trong liên quân ra mặt đảm bảo, đồng thời phải chứng chứng minh là Thương hội của mình có mạng lưới tiêu thụ hoàn chỉnh."

"Những thương hội không thể thỏa mãn các điều kiện này nhưng lại muốn vào trong khu giao dịch, ngoài việc phải nộp tiền đặt cọc ra, chúng tôi sẽ còn nhắc nhở mức độ rủi ro và kiến nghị mọi người nên giao dịch bằng tiền mặt."

Không phải là do Hudson làm quá, thật sự là vì loại làm ăn lớn phải có đủ bối cảnh chính trị và thực lực tài chính hùng hậu, nếu không căn bản không thể nào làm được.

Chiến lợi phẩm của một đội quân, cho dù là giá có giảm xuống đến cỡ nào thì ít nhất cũng là mấy vạn, mấy chục vạn kim tệ, căn bản không thích hợp để thanh toán bằng tiền mặt.

Yêu cầu toàn bộ mọi người phải giao dịch bằng tiền mặt chỉ là một cách khuyên lui uyển chuyển hơn mà thôi. Cũng đang chỉ rõ cho những thương nhân không có hậu trường bảo kê kia đừng có nhúng tay vào vụ làm ăn này, nếu không là sẽ chết người đó.

Sàn đấu trong thương nghiệp còn khốc liệt hơn giới quý tộc rất nhiều. Tất cả đều là lợi ích trần trụi, không có lấy một tia dịu dàng nào.

Chương 772 - Khu Giao Dịch (3)

Kinh doanh bạo lợi cũng phải xem là đang ở trong tay ai. Nếu như miễn cưỡng tiếp nhận vụ làm ăn nằm ngoài khả năng của bản thì, không bị lỗ sấp mặt đã là may mắn lắm rồi.

"Vẫn là ngài Bá tước suy nghĩ chu đáo! Là do tầm mắt của tôi quá nhỏ hẹp, chỉ mới nghĩ đến vấn đề uy tín, xem nhẹ thực tế. . ."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng ông ta lại không nghĩ như vậy.

Về mặt bản chất đều là đang nâng cao ngưỡng cửa giao dịch, chỉ là phương thức giải quyết vấn đề của Hudson khác nhau mà thôi. Nhưng lại không có áp đặt, cũng không hoàn toàn khóa kín cửa với các thương hội vừa và nhỏ. ...

Những lá thư mời được phát ra, Hudson lại tiếp tục bận rộn công việc. Muốn xây dựng một khu giao dịch thì cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Không chỉ phải chuẩn bị nơi giao dịch, còn phải có đủ nhiều thương hộ có thực lực, lại còn cần rất nhiều nhà bán.

Thương nhân thì dễ giải quyết nhất, chỉ cần lợi ích đủ lớn, có đảm bảo an toàn, bọn họ tự mình chạy tới.

Phiền phức nhất chính là "Nhà bán", chuyện này có liên quan đến quý tộc, có rất nhiều quan hệ cần Hudson phải đích thân ra mặt câu thông.

May mà việc xử lý chiến lợi phẩm cũng là vấn đề mà liên quân đang cần.

Liên tục có thương đội xảy ra bất trắc ở giữa đường, càng ngày càng ít thương nhân sẵn sàng mạo hiểm đến đây, làm cho mọi người bị tồn đọng một số lượng lớn chiến lợi phẩm có giá trị.

Để duy trì tính cơ động của quân đội, rất nhiều đại quý tộc chỉ đành vứt bỏ một số chiến lợi phẩm chiếm diện tích lớn, chỉ chọn những thứ có giá trị nhất để mang đi.

Hudson vừa mới thả ra phong thanh liền có một bộ phận quý tộc thu hoạch được quá nhiều nên đã đặt trước nhà kho, thậm chí có một số người có tính cách vội vàng xao động còn trực tiếp phái người đưa chiến lợi phẩm qua.

Làm cho Hudson chỉ có thể hạ lệnh xây dựng nhà kho cả ngày lẫn đêm. ...

Trong đại doanh của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, Đoàn trưởng Blake hiện giờ đang rầu vô cùng. Sau khi liên tục cướp sạch mấy chục bộ lạc thú nhân, đại quân của Giáo Đình cũng tích lũy được một số lượng lớn chiến lợi phẩm.

Gã ta còn định an bài thương hội dưới trướng Giáo Đình phụ trách xử lý việc này, không ngờ là Hudson lại đột nhiên làm ra chuyện này, khiến cho thương hội của Giáo Đình không tới nữa.

"Đã xảy ra chuyện gì, trước đó đã thương lượng xong rồi, bây giờ tại sao lại đột nhiên cũng không đến nữa?"

Blake tức giận chất vấn.

Hai bên không nằm chung một hệ thống, cho dù gã ta có quyền cao chức trọng thì cũng chẳng làm gì được. Dù sao, cuộc sống tại Giáo Đình của gã ta cũng không hề dễ chịu gì, không thể tiếp tục gây thù chuốc oán nữa.

Tức giận chỉ cho thấy sự bất lực. Nếu như ngay cả thương hội của phe mình cũng không tới, vậy thì số chiến lợi phẩm trong tay sẽ trở thành một vấn đề lớn.

Nếu như gã vẫn chưa trở mặt với Hudson thì còn có thể phái người đưa tới trung tâm giao dịch để tìm người mua. Nhưng nếu như tìm tới cửa vào những lúc như thế này, gã ta không chắc là mình sẽ không bị người ta hố!

"Đoàn trưởng Blake, không cần phải tức giận như vậy, có việc chúng ta từ từ thương lượng."

"Thương hội Holy không chịu tới cũng vì bất đắc dĩ. Tiền tuyến thật sự quá nguy hiểm, trong một tháng gần đây, bọn họ đã bị cướp mất hai thương đội rồi."

"Đặc biệt là hiện giờ Bá tước Hudson còn xây dựng một khu giao dịch, trực tiếp chạy ra tiền tuyến sẽ có rủi ro cao hơn nhiều!"

Giám mục Simon bình tĩnh giải thích.

Blake đương nhiên biết chuyện đoàn thương nhân của thương hội Holy bị cướp, gã còn từng cử người tới hiện trường điều tra, nhưng toàn bộ manh mối đều chỉ về phía thú nhân.

Nếu như là do địch nhân làm ra, cuộc điều tra này đương nhiên là sẽ phải chấm dứt mà chẳng có kết quả gì, cùng lắm là khi lên chiến trường chém thêm vài tên thú nhân, trút giận thay cho thương đội, còn tổn thất thì phải do bọn họ tự mình gánh chịu.

"Có cái gì mà phải lo lắng, chẳng lẽ bọn hắn dám cướp bóc thương hội của chúng ta hay sao?"

"Giám mục Simon, xin hãy chuyển lời tới người phụ trách thương hội là bọn ta sẽ đánh dấu ma pháp ở trên thương phẩm."

"Cho dù có bị người khác cướp mất, nhưng chỉ cần thương phẩm chảy ra thị trường, chúng ta liền có thể tìm được hung thủ, giúp họ thu hồi lại toàn bộ tổn thất!"

Blake bá khí nói.

Là thế lực đứng đầu trên đại lục, gã có lực lượng để đưa ra cam kết này. Tiếc là khi đối mặt với người một nhà, lời cam kết này của Blake vốn chẳng có một chút tác dụng nào.

"Đoàn trưởng Blake cũng đừng nên làm khó người ta. Nếu như có người dám cướp đồ của chúng ta, ông ta cảm thấy bọn chúng sẽ sử dụng con đường bình thường để thủ tiêu tang vật sao?"

"Sức ảnh hưởng của Giáo Đình trong Vương quốc Alpha cực kỳ có hạn, cho dù thật sự phát hiện ra tang vật thì cũng rất khó tiếp tục điều tra."

"Bá tước Hudson muốn xây dựng khu giao dịch thì cứ tác thành cho hắn là được, dù sao chúng ta cũng cần một nơi như vậy."

"Thương hội Holy đã nhận được lời đề nghị hợp tác, nhưng còn có một số chi tiết cụ thể vẫn chưa thương lượng xong, không cần thiết phải gây thêm chuyện nữa."

Giám mục Simon cười ha hả nói.

Đều thuộc trận doanh Giáo Đình, nhưng các thế lực trong nội bộ Giáo Đình cũng chia ra làm nhiều phe phái. Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn và Hudson không hợp nhau, nhưng không có nghĩa là Thương hội Holy cũng có thù với Hudson.

Mặc dù đều là thế lực phụ thuộc Giáo Đình, nhưng dù sao Thương hội Holy cũng là một tổ chức buôn bán, vấn đề đầu tiên cần phải nghĩ đến chính là lợi ích.

Đi theo Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, trên đường đi gặp nguy hiểm trùng điệp thì không nói, còn chỉ có thể kinh doanh với một nhà.

Nếu như hợp tác với khu giao dịch, bọn họ liền có thể đối mặt với toàn bộ nhà bàn đến từ khắp nơi trong Liên quân nhân tộc.

Chương 773 - Thiếu Hụt Tài Chính

Đặc biệt là khu giao dịch này còn có ngưỡng cửa rất cao, bỏ đi một số lượng lớn đối thủ cạnh tranh tiềm tàng. Dựa vào thực lực của Thương hội Holy, muốn kiếm một miếng thịt mỡ cũng không khó.

Còn về Blake nghĩ như thế nào vốn không nằm trong phạm vi cân nhắc. Đơn giản chỉ là Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn bị mất một chút mặt mũi mà thôi, lại không tổn hại đến lợi ích của Giáo Đình, cần gì phải ghét bỏ tiền nhiều chứ?

"Ngươi... Các ngươi làm như vậy không sợ..."

Còn chưa nói xong câu ấp a ấp úng này thì Blake đã nuốt vào lại.

Sau khi suy nghĩ một hồi, gã ta thực sự không tìm được lý do nào có thể thay đổi quyết định của Thương hội Holy.

Cán thương đương nhiên là rất mạnh, nhưng túi tiền cũng không phải kẻ ăn chay. Nếu như vì chuyện này mà gây lộn, người cuối cùng phải chịu thua thiệt vẫn chính là bản thân gã. ...

"Thân vương điện hạ, ngài thật sự muốn tự mình dẫn đội tới đó sao? Ngài nên biết chuyến đi lần này là đang xâm nhập vào hậu phương của địch nhân, trên đường đi sẽ gặp được rất nhiều nguy hiểm!"

Clark cố gắng khuyên.

Thân vương Butzweig có một điểm chung của tộc Behemoth

—— cố chấp, một khi đã quyết định điều gì, dù là chín con trâu cũng không thể kéo lại được. Kẻ làm túi khôn như Clark chỉ cảm thấy tràn đầy mệt mỏi.

Lúc này mà xâm nhập vào hậu phương của địch nhân để gây rối, về cơ bản có thể nói là nhiệm vụ thập tử vô sinh. Chỉ cần lưu lại bất cứ dấu vết nào dù là nhỏ nhất cũng sẽ bị Nhân tộc truy sát.

Dù cho trong nội bộ của Vương quốc Alpha có trống rỗng đến đâu thì vẫn còn đủ thực lực để truy sát một vài đội ngũ nhỏ của thú nhân. Nếu như thật sự không được, cùng lắm là điều thêm mấy vạn quân đội trở về thôi.

Với sự tiếp viện liên tục đến từ Liên minh Nhân tộc, dù cho chiến tuyến có bị kéo dài thì Nhân tộc vẫn đang không ngừng phóng đại ưu thế của mình trên chiến trường.

Ngũ Đại Hoàng tộc tình nguyện trả một cái giá thật lớn để di dời tộc nhân cũng không nguyện ý liều mạng với Liên minh nhân tộc cũng đã đủ nói rõ rất nhiều vấn đề rồi.

"Alex ngày càng có quyền uy, mấy vị đối thủ cạnh tranh kia đều bị gã ta làm cho sắp không chịu nổi nữa rồi, mặc dù khi ta vừa về đến liền làm việc điệu thấp, nhưng khó tránh khỏi bị gã ta ghi hận."

"Một khi để cho gã ta thu thập xong những người này, lúc đó sẽ đến phiên ta gặp phiền phức."

"Hiện giờ Alex mới là Hoàng giả của tộc Behemoth, chỉ cần gã muốn kiếm cớ là sẽ có thừa biện pháp để giày vò ta."

"Ta chỉ có thể nhận nhiệm vụ này để đi ra ngoài tránh đầu gió trước. Đợi ngày trở về, có lẽ bên trong Hoành đình đã bị thanh tẩy gần hết rồi."

"Một vị thân vương mất đi sức ảnh hưởng trong quân đội mới là một thân vương Behemoth tốt. Ta vẫn còn nhận thức được tình hình chính trị này!"

Thân vương Butzweig nói với ngữ khí trầm thấp.

Phàm là có con đường thứ ba, y đều sẽ không lựa chọn ra ngoài mạo hiểm. Nhưng hết cách rồi, trước đó y đã tự mình xin đi phụ trách công tác di dời bộ lạc, tiếc là bị Alex bác bỏ.

Nếu như Butzweig tiếp tục ở lại trong quân thì chính là một mối đe dọa ngầm có thể uy hiếp được hoàng quyền. Mặc cho ai đang ngồi trên ngôi vị Behemoth Hoàng cũng đều sẽ muốn diệt trừ mối đe dọa ngầm này.

Nếu như bây giờ không phải là thời kỳ chiến tranh, bị sự đoàn kết của tộc Behemoth trói tay trói chân, có lẽ Alex đã sớm giơ đao chém về phía Butzweig rồi.

Bị động ngồi chờ chết không phải là phong cách của y. So với việc chết trong một cuộc nội đấu, Butzweig thà chết trên chiến trường.

Ở lại trong nước tiếp tục mang binh sẽ chỉ làm cho Alex càng ngày càng kiêng kị y hơn mà thôi, chẳng thà chủ động xin nhận nhiệm vụ xâm nhập vào hậu phương của địch nhân, liều chết đánh cược một lần.

Chỉ cần có thể còn sống trở về liền có thể hạ cánh an toàn trong cuộc phong ba chính trị này.

Một vị thân vương trả giá hết thảy vì tộc Behemoth, cho dù chỉ là vì tuyên truyền chính trị thì Alex cũng phải nâng y lên cao.

Nếu như tương lai Hoàng đình xảy ra tình thế hỗn loạn, dựa vào hình tượng đã xây dựng, y vẫn có cơ hội cạnh tranh vị trí Behemoth hoàng.

Dù sao Alex cũng đã già rồi. Tuổi của gã ta còn cao hơn gấp hai lần Butzweig, y hoàn toàn có thể chậm rãi chờ đến khi gã ta chết đi.

"Thân vương điện hạ, nếu như ngài đã hạ quyết tâm xuôi nam, vậy thì thuộc hạ sẽ không tiếp tục khuyên ngài nữa."

"Nếu như chuyến này lần này của điện hạ chỉ là vì tránh họa, xác suất còn sống có thể lên tới 60-70%. Nhưng nếu như muốn kiến công lập nghiệp, sợ là... Thập tử vô sinh!"

Clark kiên trì nói.

Là mưu sĩ, Clark phải đi chung với Thân vương Butzweig. Nếu như lão đại bị vùi dập giữa chợ, người làm tiểu đệ như Clark cũng không sống được.

Nhưng lời khuyên hiện giờ không chỉ vì đảm bảo mạng sống cho Thân vương Butzweig, mà còn vì đảm bảo cho cái mạng nhỏ của mình.

"Yên tâm đi, ta không phải là thằng ngu. Cuộc chiến này, Đế quốc đã thua rồi. Cho dù chúng ta có gây rối như thế nào trong hậu phương của quân địch thì cũng không thể thay đổi được kết quả."

"Theo ta được biết, tỷ lệ nhân khẩu bị tổn thất của Ngũ Đại Hoàng tộc đều quá 20%, trong đó thanh niên trai tráng chiếm tỷ trọng cao hơn."

"Sau khi trải qua việc di cư chiến lược lần này, thực lực của các tộc sẽ còn phải suy yếu thêm một bước nữa. Đúng là hậu phương có lợi cho việc phòng thủ, nhưng những nơi cằn cỗi kia cũng sẽ hạn chế sự phát triển của chúng ta."

"Nếu nhân tộc thay đổi chiến lược, trở thành hậu thuẫn cho một vài chủng tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ, lúc đó chúng ta chỉ còn có nước phát sinh nội chiến!"

Thân vương Butzweig không nhịn được phàn nàn nói.

Đây đều là cơ mật tối cao của Đế quốc Thú Nhân, nếu không phải vì quá uất ức, cần người trút bầu tâm sự thì y đã không nói chuyện này ra.

Chương 774 - Thiếu Hụt Tài Chính (2)

"Điện hạ, e rằng chuyện này thật sự sẽ xảy ra. Nhân tộc vô cùng am hiểu thủ đoạn châm ngòi ly gián, vả lại hàng xóm của chúng ta còn là —— Caesar III."

"Chỉ cần nhìn lại những hành động trước đó của ông ta, châm ngòi thị phi, đùa bỡn cân bằng, chỉ là những thủ pháp thường dùng."

Clark cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng để phân tích.

Có lẽ vì đang đắm chìm trong đó, Thân vương Butzweig cũng không nổi giận, ngược lại còn gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, chỉ cần Caesar III còn sống, chúng ta nhất định sẽ phải đối mặt với loại tình huống này."

"Ngay cả người chấp hành mà ta cũng có thể đoán ra được. Caesar III bổ nhiệm một người nhỏ tuổi như Hudson đảm nhiệm chức vị chủ soái đại quân, nói rõ là đang chuẩn bị hủy diệt Đế quốc."

"Chỉ cần tính tuổi tác là biết, với độ tuổi của Hudson, ít nhất cũng có thể dây dưa với Đế quốc thêm mấy chục năm nữa."

"Một vị Quốc vương đa mưu túc trí + một vị thống soái trẻ tuổi dám nghĩ dám làm, những năm tháng sau này của chúng ta sẽ không bao giờ có hai chữ thái bình!"

Sau vụ chiến bại ở Dapest, Thân vương Butzweig liền bị động trở thành a thổi, có lẽ vì thổi phồng quá nhiều, cho nên bây giờ ngay cả bản thân ông ta cũng tin chuyện này.

Lúc đầu thì không sao, nhưng sau khi nghĩ qua nghĩ lại thì lại có thể liên kết những việc này với nhau.

"Điện hạ đang định ám sát Caesar III sao?"

Clark hỏi với giọng điệu kinh ngạc tột độ.

Đối với Đế quốc Thú Nhân mà nói, việc ám sát một vị Quốc vương của nhân tộc chẳng tính là, dù sao nợ máu cũng đã nhiều như vậy rồi, thêm 1 2 món nợ cũng có sao.

Nhưng vấn đề là Quốc vương dễ ám sát như vậy sao?

Đặc biệt là với thân phận thú nhân, có lẽ còn chưa chạm vào vương đô thì đã bị người ta giết sạch rồi.

"Yên tâm đi, không cần chúng ta tự mình động thủ. Đế quốc sẽ phái cao thủ đi áp dụng, dựa vào chút ít thực lực trong tay, ta còn chưa xứng để đi làm thích khách."

"Hành động cụ thể như thế nào thì ngươi tạm thời không cần phải biết. Đến lúc đó sẽ tự có người hỗ trợ tạo ra cơ hội, lần này Đế quốc đang trở thành thanh đao của người ta."

Thân vương Butzweig không khỏi cảm thán nói.

Trận chiến tranh này đã thay đổi quá nhiều người và chuyện, so với sự hăng hái trước chiến tranh, giờ phút này Butzweig chỉ còn lại sự bi thương.

Biết rõ là đang trở thành đao cho người ta, nhưng Đế quốc Thú Nhân lại chỉ có thể mỉm cười và cảm kích đối phương đã tạo ra cơ hội cho mình.

Cho dù cuộc ám sát này có thành công hay không, những cao thủ tham gia vào vụ này đều cũng không thể sống sót trở về. Tất cả các dấu vết đều sẽ bị xóa sạch.

Cái giá mà Đế quốc Thú Nhân phải giá chính là: Sau khi ám sát thành công, bọn chúng phải chủ động đứng ra chịu trách nhiệm cho vụ ám sát này, không được tiết lộ bất cứ tin tức gì của đối tác.

Văn thư khế ước cũng đã được ký rồi, năm vị Hoàng giả đều là người ký khế ước, muốn đổi ý cũng không được.

Trên thực tế, dù có muốn để lộ bí mật này cũng rất khó. Đám cao tầng trong Đế quốc, bao gồm cả Thân vương Butzweig, đều không biết đối tác của mình là ai.

Số người biết chuyện không nhiều, lại bị lực lượng của khế ước trói buộc. Cũng không thể vì di chuyển cừu hận mà xô Hoàng giả của tộc mình xuống nước được?

"Được rồi, Clark. Ngươi cũng lui xuống chuẩn bị một chút đi, lần này chúng ta ra ngoài, có thể còn sống trở về hay không cũng chưa biết."

"Sắp xếp gia quyến cho tốt, tránh việc khi chúng ta xảy ra bất trắc lại làm liên lụy đến vợ con già trẻ."

"Có cần cái gì thì có thể nói với ta. Mặc dù ta chỉ là một vị thân vương đã hết thời, nhưng vẫn còn có mấy phần mặt mũi ở trong Hoàng đình!"...

"Ai?"

Một tiếng kinh hô vang lên, dọa cho đám lính tuần tra như gặp phải đại địch. Người nào người nấy đều giơ vũ khí trong tay lên, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Một lúc sau, phát hiện không có bất cứ động tĩnh gì, tên đội trưởng râu quai nón liền tức giận nói: "Claire, ngươi kêu la om sòm cái gì?"

"Ngươi có biết hiện giờ đang là đêm hôm khuya khoắt không, la lối om sòm sẽ hù chết người đó!"

Claire bị mắng xối xả chỉ có thể tỏ vẻ ủy khuất giải thích: "Đội trưởng, ta không có la bậy nha. Vừa rồi rõ ràng ta đã nhìn thấy hai bóng người lướt qua, sau đó liền lập tức biến mất trong tầm mắt!"

Nghe được lời giải thích này, gã đội trưởng râu quai nón biến sắc. Trong thế giới bình thường có thể sẽ hoài nghi mình nhìn lầm, nhưng trong thế giới siêu phàm, bóng người lướt qua là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Hoặc là có cao thủ của quân địch đi ngang qua, hoặc là thật sự có u linh. Mặc kệ là tình huống nào cũng đều có thể đều có thể mang đến uy hiếp trí mạng cho đội tuần tra này.

"Đừng nên suy nghĩ bậy bạ, tiếp tục tuần tra!"

Dù nói như vậy, nhưng gã ta đã quyết định lát nữa sẽ trở về báo cáo tin tức này.

Nếu là sai lầm, cùng lắm là toi công bận rộn một trận. Nhưng nếu như có cao thủ của địch nhân chui vào, vậy thì nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Đội tuần tra này rất may mắn, trên đường đi gió êm sóng lặng, ngoại trừ vài tiếng sói tru ở phía xa thì chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khi gã đội trưởng râu quai nón báo cáo lại tin tức này, trong quân doanh lập tức xảy ra náo loạn, đã có hai đội tuần tra không trở về doanh trại đúng thời hạn.

Loại tai nạn ngoài ý muốn này cũng đã từng xảy ra trước đây. Nhưng đó là vì thời tiết xấu đột ngột làm ảnh hưởng đến tốc độ tuần tra, hoặc là bị dã thú tập kích giữa đường nên làm chậm trễ thời gian.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác, không chỉ có đội tuần tra không trở về đúng hạn, mà ngay cả tín hiệu cầu cứu cũng không được phát ra.

Sau khi ý thức được chuyện không ổn, tên sĩ quan lập tức báo cáo lên trên, thông tin này nhanh chóng được trình lên tới Hudson.

"Hạ lệnh cho quân đoàn thứ hai xuất động, tiến hành lục soát toàn diện trong phạm vi 30 dặm. Mời người của đoàn cung phụng đi theo hành động, nhất định phải tìm ra những binh sĩ đã mất tích!"

"Vâng!"

Chương 775 - Thiếu Hụt Tài Chính (3)

Có người dám chạy đến phụ cận quân doanh của hắn gây chuyện, quả thực là đang động thủ trên đầu thái tuế. Nhưng Hudson lại mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Cho dù là thú nhân muốn tập kích thì cũng phải chọn những nơi có binh lực yếu kém làm chỗ đột phá, chạy đến chỗ của hắn giết một vài tên binh lính tuần tra thì có tác dụng gì chứ?

Muốn đánh lén?

Không phải Hudson tự mình thổi phồng, nếu như không đủ một quân đoàn chủ lực thú nhân, chạy đến nơi đây cũng chỉ là đang tặng chiến công cho hắn mà thôi.

Hơn vạn nhân mã mà muốn chui vào đây, quả thực là đang nằm mơ. Liên quân tiền tuyến cũng không phải người chết, dù cho mắt bị mù cũng sẽ không để cho hơn vạn quân địch chạy đi dưới mí mắt của mình.

Đặc biệt là trên trời còn có không quân tuần tra, trên đại thảo nguyên mênh mông này, hơn vạn binh mã vốn không có chỗ để ẩn nấp.

Từ khi liên quân xuất chinh đến giờ, số lượng thú nhân xâm nhập thành công cũng chỉ hơn một ngàn người.

Hơn nữa còn là vừa mới chuẩn bị chạy ra kiếm chuyện rồi không cẩn thận bị lộ tung tích, bị liên quân nghe được động tĩnh chạy tới giết sạch.

Nếu chỉ có đội ngũ trà trộn vào, Hudson càng muốn tin là những là kẻ này đi lầm đường, không cẩn thận chạy tới địa bàn của hắn.

Nhìn tấm bản đồ lộ tuyến vận lương được treo trong doanh trướng, Hudson âm thầm lắc đầu.

Vì lý do an toàn, mỗi lần vận chuyển lương thảo đều có ít nhất là một đoàn binh lực, trên đỉnh đầu còn có không quân tuần tra.

Ngay cả khi có tiểu đội thú nhân phát động tập kích thì liên quân nhân tộc ở lân cận cũng có thể chạy tới chi viện kịp lúc. Ít nhất là không quân có thể đến ngay lập tức.

Khác với Kỵ binh Griffin, khả năng chịu tải của tọa kỵ Á Long tải cao hơn rất nhiều. Một con Phi Long có thêm hai ba người ngồi cũng không thành vấn đề.

Chính vì điều này mà đội ngũ thú nhân lẻn vào không dám hành động vào ban ngày, phải đợi đến buổi tối mới ra ngoài hoạt động.

Hành quân trong hoàn cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ tính riêng việc tìm được mục tiêu cũng đã khó rồi, lại càng không cần phải nói đến việc thăm dò được thực lực của đối phương.

Nhiều khi đều là mơ mơ hồ hồ phát động thế công, sau đó lại mơ mơ hồ hồ kết thúc chiến đấu.

So với số lượng tiểu đội tấn công được thú nhân phái ra đánh lén, chiến tích lấy được quả thực vô cùng đáng thương. Dù sao một vị đại đội trưởng vận lương như Hudson chưa bao giờ cảm nhận được áp lực.

Sau khi nhận ra được hành động lần này của thú nhân có chút không ổn, nhưng lại không biết là không ổn ở nơi nào, Hudson cũng chỉ có thể hạ lệnh tăng cường đề phòng. . . .

Lutecia, khi thư cầu viện của Vương quốc Alpha truyền đến, Hội nghị liên minh nhân tộc đã tiếp tục xảy ra tranh luận.

Không giống với lúc trước, cuộc tranh luận lần này không phải là có đồng ý hay không. Bởi vì chiến tranh đã bộc phát toàn diện, quân đội của các bên đều đang ở tiền tuyến chém giết, chi viện là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng đến vấn đề số lượng cụ thể cao thủ được phái ra thì mọi người lại có ý kiến khác nhau.

Muốn xây dựng được một tuyến đường trên biển là một công trình cao cấp, ngay cả những Ma pháp sư bình thường cũng không có tư cách tham dự, chỉ có số ít Ma pháp sư cấp cao mới có được thực lực này.

Bởi vì khối lượng công trình rất lớn, lại phải hoàn thành trong một thời gian ngắn, nhất định phải cần nhiều vị Ma pháp sư cấp cao liên thủ với nhau.

Muốn mời đám Ma pháp sư lão gia này đi làm việc khổ lực này còn khó hơn việc nhờ bọn họ ra chiến trường rất nhiều. Ngay cả khi thủ lĩnh của các thế lực lớn tự thân xuất mã, cũng chỉ có thể dùng lời ngon tiếng ngọt để khuyên bảo, không chừng còn bị đám lão gia này mắng cho một trận.

Nhưng dù khó khăn đến đâu thì cũng phải giải quyết, sau những cuộc cãi lộn không ngừng, Liên minh nhân tộc cuối cùng đã đạt được một nhận thức chung. Trong lúc bọn họ đang chuẩn bị thương lượng các chi tiết cụ thể hơn thì đại diện của Vương quốc Alpha lại đưa ra một đề xuất mới, phá vỡ sự tĩnh lặng trong hội trường.

"Đòi tiền", cái này khó hơn nhiều so với việc đòi người. Ai cũng biết chiến tranh là một con cự thú nuốt vàng, muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì nhất định phải là một cuộc chiến dài hơi.

Một khi liên minh tiếp nhận gánh nặng này liền sẽ phải chịu trách nhiệm tới cùng.

10 triệu, 20 triệu, 30 triệu. . . Những cách cục này đều là nhỏ, không có hơn trăm triệu kim tệ là sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ cấp bậc sử thi này.

Không nói những cái khác, từ khi chiến tranh bộc phát đến giờ, chỉ tính riêng tổng quân phí mà Vương quốc Alpha, Công quốc Mosey, Vương quốc Warhammer và Công quốc Orton phải bỏ ra đã nhiều hơn một trăm triệu kin tệ.

Trước khi chiến tranh bùng nổ, đây là một con số mà tất cả mọi người đều không dám nghĩ đến. Nhưng khi trận chiến tranh này nổ ra, con số này liền xuất hiện một cách tự nhiên.

Số lượng kim tệ này cũng tương đương với tất cả nhân khẩu của cả bốn quốc gia kia đều cống hiến hai kim tệ vào quỹ chiến tranh.

Tỉ lệ thực tế có lẽ sẽ càng cao hơn, bởi vì chiến tranh mà dân số của bốn quốc gia đã bị giảm đi đáng kể, tương ứng hạn mức mà một người phải gánh chịu cũng sẽ tăng lên.

Vì gom góp tài chính, Công quốc Mosey là quốc gia đầu tiên phát hành trái phiếu chiến tranh ra bên ngoài, sau đó tới Vương quốc Warhammer phát hành trái phiếu xây dựng sau chiến tranh, và tiếp theo là tới Vương quốc Alpha phát hành trái phiếu chiến tranh.

Công quốc Orton là nước duy nhất không vay nợ với quy mô lớn, đó là bởi vì bọn họ đã dành quá nhiều thời gian để tham chiến mà chưa kịp tiêu xài quân phí.

"Bá tước Predrag, không phải quý quốc vừa mới phát hành một đợt trái phiếu chiến tranh sao, tại sao lại thiếu tiền nữa rồi?"

Giám mục Montesson nghi ngờ hỏi.

Chương 776 - Thiếu Hụt Tài Chính (4)

Đầu năm mới in một lô trái phiếu trị giá hơn 30 triệu kim tệ, gần đây lại sản xuất thêm một lô trái phiếu hơn 20 triệu kim tệ, Vương quốc Alpha đã vượt qua Công quốc Mosey, trở thành nước thiếu nợ nhiều nhất.

Mặc dù quân phí là một cái hang không đáy, nhưng cũng có thể tính toán được đại khái. Nhiều tiền như vậy, không thể có chuyện xài hết ngay lập tức được.

"Ngài Giám mục, lô trái phiếu thứ hai của chúng ta bị ế rồi."

"Có lẽ là vì gặp phải thời điểm thị trường bão hòa, hoặc có thể là do thị trường đang lo lắng về khả năng trả nợ của chúng tôi. mọi người không còn nhiệt tình mua trái phiếu chiến tranh của chúng tôi nữa."

"Hiện tại, tất cả các chi tiêu quân sự của chúng tôi đều đến từ số tiền huy động được từ lô trái phiếu phát hành vào đầu năm, hiện giờ cũng đã xài hết 2/3 rồi."

"Thị trường lo lắng chúng tôi không có năng lực trả nợ cũng phải. Thú nhân không hề có ý định quyết chiến với liên quân, mà cố ý rút lui về phía sau, tiếp tục ngoan cố chống cự."

"Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, không ai biết được trận chiến này sẽ phải đánh trong bao lâu."

"Tất cả mọi người đều biết là Vương quốc Alpha đã phải chịu tổn thất nặng nề trong cuộc chiến này, khả năng cao là doanh thu tài chính sau chiến tranh sẽ bị giảm xuống một nửa."

"Nếu các khoản nợ của vương quốc tiếp tục tăng lên một cách không giới hạn, rất có thể đến cuối cùng, chúng tôi sẽ không còn đủ tài chính để thanh toán tiền lãi!"

Bá tước Predrag mặt không đổi sắc nói.

Vương quốc Alpha trực tiếp ngả bài, là do tài chính xảy ra vấn đề. Nếu như liên minh không có khả năng vươn tay giúp đỡ, bọn họ sẽ rất khó có thể cam kết vấn đề hậu cần của đại quân trên tiền tuyến.

Mọi người đều đang âm thầm tính một chút, sau đó lại nhìn về phía Bá tước Predrag bằng ánh mắt tràn đầy đồng tình.

Ban đầu có người còn muốn để Vương quốc Alpha tăng lãi suất trái phiếu, nhưng sau đó đã bị mọi người bác bỏ.

Vấn đề hiện giờ không phải là tiền lãi, nếu khoản nợ này tiếp tục tăng lên, sợ là ngay cả tiền vốn cũng khó có thể thu hồi lại.

Không có tiền chính là không có tiền. So với việc quỵt nợ không trả tiền, loại con nợ thực sự không có tiền này mới là vấn đề rắc rối nhất.

Sau tâm trạng khẩn trương chính là yên tâm.

Đánh giá từ thái độ có trách nhiệm của Vương quốc Alpha, bọn họ rõ ràng đang rất để tâm đến vấn đề nợ nần, và không hề có ý định nằm thẳng.

Chỉ cần tích cực ứng phó là sẽ có biện pháp giải quyết. Đặc biệt là Vương quốc Alpha còn thu hồi lại số lãnh thổ bị mất, chỉ cần khôi phục nguyên khí, nợ nần sẽ không phải là vấn đề.

"Bá tước Predrag, Vương quốc Alpha là người được hưởng lợi lớn nhất sau khi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân. Để cho công bằng, quý quốc cần phải đền bù cho liên minh một cái giá tương xứng."

"So với những lợi ích mà quý quốc có thể nhận được, chúng tôi chỉ yêu cầu quý quốc gánh chịu quân phí, chuyện này cũng không tính là quá phận."

"Hiện giờ tình hình tài chính của quý quốc xảy ra vấn đề, quý quốc nên tích cực triển khai các biện pháp giải quyết mới phải, thay vì đẩy hết trách nhiệm cho liên minh!"

Giám mục Montesson nói với vẻ mặt nghĩa chính ngôn từ.

Vốn dĩ Giáo Đình còn đang tính xem phải làm sao mới trấn áp được Vương quốc Alpha, nhưng bây giờ khi nhìn đối thủ của mình rơi vào khủng hoảng tài chính, gã ta cao hứng còn không kịp, há sẽ vươn tay ra giúp đỡ.

"Ngài Giám mục, chúng tôi đã sử dụng biện pháp rồi, trái phiếu đã được in ra rồi, tiếc là không bán được."

"Mọi người đều biết, Giáo Đình là thế lực giàu có số một số hai trên toàn bộ đại lục. Nếu như ngài Giám mục có thể đại diện cho Giáo Đình mua lại lô trái phiếu chiến tranh này, chúng tôi sẽ không cần phải làm phiền đến liên minh nữa!"

Bá tước Predrag cười ha hả trả lời.

Giáo Đình phú giáp thiên hạ, đây là sự thật mà mọi người đều biết. Nhưng đó là chuyện của trước khi, bây giờ Giáo Đình nhập không đủ xuất đã mấy trăm năm nay, của cải ban đầu đã bị ăn sắp hết rồi.

Nếu như không phải vì kiếm tiền, Giáo Đình cũng không phát sinh mâu thuẫn xung đột với chính phủ các nước. Một nửa tiếng xấu hiện giờ là do lịch sử để lại, một nửa khác là bởi vì xung đột lợi ích gây ra.

Nếu chỉ xét thu nhập trên giấy tờ, doanh thu tài chính của Giáo Đình vẫn cao nhất đại lục. Tiếc rằng, khổ trước sướng sau thế mới giàu, giàu trước khổ sau thế càng đau.

Đám cao tầng của Giáo Đình đã quen với cuộc sống xa hoa hiện giờ rồi, muốn bọn họ hạ thấp mức sống của mình chính là dị đoan lớn nhất.

"Hừ!"

"Ngươi chỉ giỏi ngụy biện! Nếu như quý quốc đề cao lãi suất trái phiếu. . ."

Vừa nói được nửa câu, Giám mục Montesson lại nuốt trở vào. Đây là một nghịch lý, nếu như dựa theo kế hoạch của đối phương, dù cho có trả lời thế nào cũng đều là sai.

Trái phiếu lãi suất thấp bán không được, lãi suất cao thì ngay cả tiền vốn cũng không thể trả nổi, lúc đó lại càng bán không được.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang hoài niệm khoảng thời gian tốt đẹp trước đó khi Người Mosey chào hàng trái phiếu chiến tranh. Tiền lãi cao thì không nói, khả năng trả nợ còn được đảm bảo. Trực tiếp đánh thuế trả lãi, cưỡng ép chia cho các quý tộc trong nước.

Nhưng cách này lại không thể áp dụng cho Vương quốc Alpha.

Người Mosey có thể tiếp nhận, đó là bởi vì đã đến cảnh nước mất nhà tan, không tiếp nhận thì sẽ cửa nát nhà tan. Cho dù làm vậy sẽ gây tổn hại đến lợi ích của bản thân, nhưng các quý tộc cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Bây giờ là thời đại phản công, cho dù là không có tiền, bị ép phải kết thúc chiến tranh sớm, các quý tộc của Vương quốc Alpha cũng có thể chấp nhận.

Dưới bối cảnh này, đừng mơ đến việc cắt thịt, hút máu lâu dài trên người bọn họ.

Dù sao kết thúc chiến tranh sớm thì tất cả mọi người đều đồng thời mất mặt. Nếu như Liên minh nhân tộc chịu được, Vương quốc Alpha cũng có thể không cần mặt mũi.

Chương 777 - Thiếu Hụt Tài Chính (5)

"Được rồi, hai vị. Mọi người đều vì bá nghiệp của nhân tộc, không cần phải vì một chút việc nhỏ này mà cãi nhau."

"Tài chính của Vương quốc Alpha xảy ra vấn đề, không còn đủ sức gánh vác chi phí chiến tranh nữa, đây là một vấn đề thực tế cần được giải quyết khẩn cấp."

"Nhưng chiến tranh thì vẫn phải tiếp tục. Các tộc khác trên đại lục đều đang xem chúng ta, nếu như kết thúc cuộc chiến này theo cách đơn điệu như vậy, nhân tộc ta còn có thể ngồi vững trên ngôi vị bá chủ này được sao?"

"Còn về vấn đề thiếu hụt kinh phí chiến tranh, Vương quốc Alpha cũng đã đưa ra ba cách giải quyết, ngoài hai cách trước đó ra, vẫn còn có một cách nữa, chính là đấu giá lãnh thổ Đại thảo nguyên thú nhân."

"Các vị đừng vội cự tuyệt, điều kiện tự nhiên của Đại thảo nguyên thú nhân vẫn tương đối không tệ. Chỉ cần không có mối đe dọa từ thú nhân cũng có thể trở thành một vùng đất màu mỡ."

"Cho dù chúng ta không cần những lãnh thổ này thì đám con cháu đời sau cũng sẽ cần. Nếu như bỏ qua cơ hội lần này, sau này sẽ rất khó có cơ hội nhận được nhiều lãnh địa có chất lượng tốt như vậy nữa!"

Charles III cố gắng chào hàng.

Tiếc là những người ngồi đây đều là lão hồ ly, mặc cho ông ta có lừa dối ra sao, mọi người đều bất động như sơn.

Mặc cho giá trị tiềm tàng của lãnh thổ này lớn đến đâu, nhưng hiện giờ nó cũng chỉ là một vùng đất trống.

Muốn phát triển được thì còn không biết phải đầu tư bao nhiêu tài nguyên. Ích lợi chỉ là nơi có thể an bài một chút con cháu đời sau, đối với cả một gia tộc mà nói, chuyện này cũng chẳng tính là gì.

Tất cả đều là bài học xương máu, những quý tộc bị Vương quốc Alpha lừa tới phương bắc cắm rễ trước đó, bây giờ chẳng biết còn lại được mấy nhà?

Sau khi bị thiệt thòi một lần, mọi người sẽ rút ra được bài học, cho nên đã không còn hứng thú với cái bánh vẽ này nữa rồi.

Bầu không khí dần lạnh xuống, Charles III cũng không thể làm được gì. Mọi người không muốn đầu tư một số lượng lớn tài nguyên vào đại thảo nguyên thú nhân, ngay cả chính bản thân y cũng không muốn dốc hết vốn liếng đầu tư vào phương bắc.

Đầu tư lớn và thời gian hoàn vốn dài chỉ là một yếu tố. Điều khiến cho Charles III lo lắng nhất chính là vấn đề an toàn, thú nhân chỉ biết rút lui về phía sau mà không hề có ý định quyết chiến.

Một khi Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân thành công rút lui ra khỏi đại thảo nguyên, độ khó để hủy diệt được bọn chúng sẽ tăng lên gấp mấy lần.

"Đây là chuyện lớn, mọi người không thể đưa ra quyết định ngay được. Ta thấy không bằng tạm gác lại trước đi, đợi chiến tranh kết thúc rồi mới bàn tiếp."

"Về vấn đề thiếu hụt kinh phí do chiến tranh, Liên minh sẽ bỏ vốn phụ cấp một bộ phận, số tài chính bị thiếu còn lại sẽ do

Vương quốc Alpha tự tìm cách. Mọi người đều ra một phần lực, mua lại trái phiếu chiến tranh mà bọn họ phát hành trước đi."

"Lãi suất thấp một chút thì thấp tốt một chút đi, ai bảo chúng ta đều là đồng minh chứ?"

"Việc này có liên quan đến bá nghiệp của nhân tộc, chúng ta không thể tính toán chi li những điều nhỏ nhặt này!"

Bá tước Djordevich mở miệng hoà giải.

Mặc dù y rất muốn nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Charles III, nhưng thế cục hiện giờ nhất định phải lấy đại cục làm trọng.

Là Vương quốc lớn thứ hai trên đại lục, Iberia cũng là người được lợi dưới hệ thống bá quyền của nhân tộc.

So với lợi ích thiết thực của bản thân, cuộc tranh chấp thể diện với Vương quốc Frank là chuyện không hề đáng được nhắc tới.

Mặc dù các bên đều cảm thấy không hài lòng với phương án gần như là ba phải này, nhưng tất cả mọi người đều có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Ngoài một số kẻ nghèo là nạn nhân của chiến tranh ra, đại biểu của các thế lực lớn chỉ châu đầu ghé tai thảo luận một hồi liền lựa chọn chấp nhận.

Đối với bất kỳ một quốc gia nào thì mấy chục triệu kim tệ cũng là một số tiền khổng lồ. Nhưng sau khi tách ra và chia cho hơn trăm thế lực cùng nhau gánh vác sẽ biến thành một con số mà mọi người có thể tiếp nhận.

Đặc biệt là số tiền này còn được cho vay, tương lai có thể thu hồi lại. Chỉ là tỉ lệ hồi báo thấp đến mức làm cho mọi người cạn lời mà thôi.

Không sai, Vương quốc Alpha lại tiếp tục giảm lãi suất trái phiếu chiến tranh. Vài ngày trước vẫn còn là 4% một năm, nhưng đến khi đưa ra Hội nghị liên minh thì đã giảm xuống còn 1% một năm.

Thời gian trả góp siêu dài lên tới 20 năm, cộng với lãi suất 1%/năm, chẳng trách không ai quan tâm.

Nhìn thấy số tiền lãi ít đến đáng thương này, có lẽ vì cảm thấy biểu hiện trước đó của mình bị mất điểm, nên Charles III liền vung tay lên rồi hào khí nói:

"Đều là vì bá nghiệp của nhân tộc, Vương quốc Frank ta sẽ không lấy tiền lãi của một trăm tám mươi vạn trái phiếu chiến tranh vừa mua này!"

Hàng năm chỉ lãi chừng 18, 000 kim tệ, chỉ tương đương với thu nhập một năm của một tòa Nam tước lĩnh giàu có, quả thực không lọt nổi mắt xanh của Charles III.

Đổi một chuyện nhỏ lợi người không hại mình lấy danh tiếng tốt cho bản thân, thuận tiện còn có thể rút ngắn quan hệ với Vương quốc Alpha, dù có nhìn thế nào cũng không lỗ.

"Vương quốc Frank trượng nghĩa như vậy, Vương quốc Iberia ta cũng không mập mờ. Chúng tôi cũng sẽ miễn tiền lãi cho một trăm năm mươi vạn trái phiếu vừa mua này!"

Bá tước Djordevich cười ha hả nói.

Thua người không thua trận. Là vương quốc đứng thứ hai đại lục, bọn họ vẫn luôn so kè với Vương quốc Frank, cho nên không thể thua về mặt khí thế được.

Có đại lão mở đầu, bước tiếp theo là thời điểm khảo nghiệm quan hệ của các quốc gia. Chỉ trong chớp mắt, đã có mấy chục thế lực có quan hệ không tệ với Vương quốc Alpha bày tỏ nguyện ý không cần tiền lãi.

Giám mục Montesson vốn còn định ngồi xem náo nhiệt, nhưng khi phát hiện thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người khi nhìn về phía mình, gã ta lập tức phát hiện ra tình huống không ổn.

"Lại bị hố rồi!"

Chương 778 - Thiếu Hụt Tài Chính (6)

Sau khi nhận ra điều này, trong thâm tâm của Giám mục Montesson lập tức hỏi thăm cả gia tộc của Charles III một trận.

Là một tổ chức tôn giáo, những chuyện cày danh vọng như thế này vốn nên do Giáo Đình dẫn đầu.

Tiếc là bởi vì mối ân oán với Vương quốc Alpha đã làm ảnh hưởng đến sức phán đoán của gã, bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Bị Charles III giành nói trước thì không nói làm gì, nhưng còn bị một đám quốc gia trên đại lục chiếu tướng. Hiện giờ cho dù gã có đưa ra lựa chọn gì cũng đều sẽ bị mọi người chỉ trích.

Chẳng trách mọi người lại phối hợp tích cực như vậy, vốn còn tưởng là do Vương quốc Alpha đả thông quan hệ, không ngờ người ta lại nhắm về phía Giáo Đình.

Dùng một vạn kim tệ làm đại giới, đổi lấy một cơ hội để đả kích uy vọng của Giáo Đình, dù có nhìn thế nào cũng đều thấy là lời lớn. ...

Nhìn những bộ xương đang nằm trên mặt đất, Hudson không nói nên lời. Mệnh lệnh mà hắn đưa ra là "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác". Không ngờ cuối cùng lại tìm được một đống xương trắng.

Đều đã biến thành xương rồi, đương nhiên là không có cách nào giám định ra thân phận của người chết được. Là thống soái của đại quân, Hudson không thể làm ra chuyện quấy rầy người chết nghỉ ngơi.

"Dẫn đi, an táng cho tốt!"

Cuộc điều tra binh sĩ mất tích sẽ được dừng lại tại đây, nhưng vấn đề thú nhân trà trộn vào vẫn còn chưa được giải quyết.

So với một số lượng lớn địch nhân trà trộn vào, thì những tiểu đội này mới là kẻ khó dây dưa nhất. Chỉ cần tìm đại một bụi cỏ rồi trốn trong đó là có thể giấu được không quân đang bay trên trời.

Sau khi do dự một hồi, Hudson liền nói tiếp: "Tom, truyền lệnh cho toàn quân dọn sạch cỏ cây bụi rậm trong phạm vi năm dặm xung quanh doanh trại, cỏ cây không được cao quá năm tấc."

Đây là một biện pháp ngu ngốc, nhưng lại là cách phòng thủ hiệu quả nhất. Không có vật yểm hộ, nếu như địch nhân lại phát động một cuộc đánh lén khác, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Chỉ cần có dấu vết liền có thể điều tra khí tức, tìm ra người trong thời gian ngắn nhất.

Sắp đến thời gian diễn ra hội giao dịch rồi, Hudson thật sự không muốn làm cho mọi chuyện phức tạp hơn. Lỡ như để cho thú nhân chui vào gây rối, hắn sẽ bị mất hết mặt mũi. . . .

Ban đêm đen kịt, mấy chục bóng người lén la lén lút mò đến bên dưới tường thành.

"Điện hạ, thành lũy còn sáng đèn ở phía bên trái chính là Pháo đài Huyết Nguyệt. Chỉ cần rẽ qua nơi này liền có thể tiến vào nội địa của Vương quốc Alpha mà không gặp phải trợ ngại gì."

Nghe được lời nói của thuộc hạ, Thân vương Butzweig nhìn thoáng qua bức tường thành cao ngất rồi cảm thấy buồn bã.

Những khu vực này vốn đều là địa bàn của Đế quốc Thú Nhân, lúc mà gã ta còn đóng quân ở biên thùy, vị trí doanh trại của Tổng đốc nằm ở phía sau của Pháo đài Huyết Nguyệt này.

Buồn bã cũng không thể thay đổi sự thật rằng nó đã bị nhân tộc chiếm cứ. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, chỉ cần là nơi mà nhân tộc xây dựng thành lũy, bọn chúng sẽ rất khó lấy lại được.

Lần trước bọn chúng chiếm được bảy tỉnh phía bắc của Vương quốc Alpha, nhưng đó là do bán đứng đồng minh để đổi lấy. Nếu như không có sự phản bội lần trước, bọn chúng cũng sẽ không cần phải chiến đấu một mình như bây giờ.

"Chuyển sang nơi khác đi, đây là cứ điểm quân sự quan trọng của quân địch, không hợp làm chỗ đột phá."

"Quân địch vừa chiếm cứ mảnh đất này không lâu, không thể nào xây dựng xong phòng tuyến nhanh như vậy được. Chỉ cần tìm kiếm dọc theo tuyến phòng thủ thì chắc chắn sẽ tìm được chỗ đột phá!"

Thân vương Butzweig nói với vẻ mặt không cảm giác.

Là cao tầng của Đế quốc Thú Nhân, đương nhiên là gã biết rõ nhân tộc đã xây dựng phòng tuyến đến vị trí nào.

Nhưng bây giờ khi ở trước mặt thuộc hạ gã lại giả vờ như cái gì cũng không biết, còn muốn đi tìm dọc theo tuyến phòng thủ, rõ ràng là đang cố ý kéo dài thời gian.

Người tại chính đàn thân bất do kỷ. Thân vương Butzweig chủ động xin đi xâm nhập hậu phương, nhưng gã có nằm mơ cũng không ngờ là Alex lại "xem trọng mình như thế", trực tiếp an bài nhiệm vụ ám sát Caesar III cho gã.

Chỉ riêng việc xâm nhập vào hậu phương của quân địch để gây rối thôi đã đủ nguy hiểm rồi. Bây giờ lại còn kêu gã mang người đi ám sát quốc vương, rõ ràng là không định cho gã có cơ hội còn sống trở về mà.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Khi còn ở Hoàng đình, Butzweig chỉ có thể cắn răng tiếp nhận nhiệm vụ. Hiện giờ đã ra ngoài rồi, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức chạy đi nộp mạng.

Không từ chối được, chẳng lẽ còn không thể kéo dài thời gian hay sao?

Những chuyện đại sự nguy hiểm đến mạng người này, Đế quốc Thú Nhân chắc chắn không chỉ phải ra một đội thích khách là bọn hắn. Chỉ cần kéo dài tới lúc những đội khác ám sát thành công thì gã ta cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu là toàn bộ đều thất bại, vậy thì kéo tới khi Alex đi gặp Thú Thần là được. Dù sao nhiệm vụ xâm nhập vào hậu phương của địch nhân này đều tràn đầy đủ loại chuyện ngoài ý muốn.

"Điện hạ, rõ ràng là kẻ địch đã có sự chuẩn bị, chỉ đợi chúng ta sa lưới, lúc này mà cưỡng ép băng qua thì sẽ rất khó giữ được bí mật."

"Hay là chúng ta đi phía tây, băng qua đại thảo nguyên, xuyên qua thế giới của băng và tuyết, đi đường vòng qua Vương quốc Warhammer, Công quốc Mosey rồi mới vào trong Vương quốc Alpha?"

Clark thuận thế đề nghị.

Đây là lộ trình xa nhất, cũng là con đường khó đi nhất, đồng thời cũng là lộ tuyến an toàn nhất.

Thế giới băng tuyết nằm ở phía tây, không phải là lãnh thổ của nhân tộc lẫn thú nhân, cư dân sinh sống ở trên đó đa phần là Di tộc thời Thượng Cổ và một số Ma thú chịu được cái rét.

Số lượng mặc dù không nhiều, nhưng thực lực của những cư dân này lại không hề yếu.

Thực lực không yếu cộng thêm môi trường hoàn cảnh khắc nghiệt không có lợi cho hành động của quân đội, làm cho thế giới băng tuyết trở thành một cõi yên vui.

"Được!"

Một chữ đã tiết lộ suy nghĩ thực sự bên trong của nội tâm của Thân vương Butzweig. Bất kể tình huống tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, việc chạy tới thế giới băng tuyết để cẩu trước luôn là chuyện đúng đắn.

Chương 779 - Vu Oan Giá Họa

Không phải thích khách nào cũng miễn cưỡng giống như Thân vương Butzweig, còn có rất nhiều thú nhân có ước mơ vượt qua tường thành để bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Người may mắn có thể lẻn vào Vương đô một cách an toàn; Những người kém may mắn hơn thì còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã chuốc lấy họa sát thân.

May mà có rất nhiều đội ngũ nhận nhiệm vụ gây rối này, gánh vác không ít áp lực, nếu không, bọn họ còn chưa kịp hành động thì đã bị bại lộ rồi.

Thú nhân đang hành động, những thế lực khác cũng không có hề nhàn rỗi. Trong một trang trại nhỏ ở Bắc Cương, đám cao tầng của Thất Nguyệt hội đang nổ ra một cuộc tranh cãi gay gắt.

Chiến tranh kéo dài đến nay, không chỉ không có cơ hội báo thù, ngược lại, ước mơ này còn càng ngày càng xa vời.

Căn cơ của Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương thâm hậu hơn tưởng tượng của bọn hắn rất nhiều, ngoài trước đó tiết lộ tin tức cho thú nhân, thành công ám sát được một vị Công tước ra, liền không đạt được thành quả gì nữa.

Muôn kiểu kế hoạch lộn xộn không chỉ không làm cho họ phát triển vượt bậc, mà ngược lại còn khiến tên tuổi của họ trở nên càng thêm thối không ngửi được.

"Thú nhân quá vô dụng, chúng ta tạo ra bao nhiêu cơ hội cho bọn chúng cũng đều bị lãng phí hết, bị diệt tộc là đáng!"

Một gã thanh niên tức giận bất bình nói.

Vì báo thù, bọn họ đã dốc hết toàn lực, kết quả chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Ngũ đại gia tộc ngày càng hưng thịnh.

Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, trong bối cảnh các quý tộc trong vương quốc bị tổn thất nặng nề, Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đang có dấu hiệu muốn tiến thêm một bước.

"Kellen, lý trí một chút. Phẫn nộ không giải quyết được vấn đề, chỉ làm vấn đề trở nên càng phức tạp hơn mà thôi."

"Hàng loạt hành động thất bại trước đó, suy cho cùng vẫn là vì chúng ta đặt hy vọng báo thù lên người của người khác, gửi gắm hy vọng vào thú nhân có thể giúp chúng ta tiêu diệt Ngũ đại gia tộc."

"Sự thật đã chứng minh rằng chuyện này không thể thực hiện được. Muốn hủy diệt được Ngũ đại gia tộc, chúng ta vẫn phải dựa vào sức mạnh của chính mình."

"Ngay lúc vừa rồi, có người bỏ ra một cái giá rất lớn nhờ chúng ta tìm tổ chức thích khách hạ đơn ám sát Caesar III!"

Nghe được chuyện ám sát Quân vương, đám người liền nhao nhao biến sắc. Bọn họ chỉ muốn chơi chết Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương mà thôi, không có ý định giết luôn cả Quốc vương.

Dù sao họ cũng đều là con em quý tộc, dù cho hiện giờ có suy sụp như thế nào thì vẫn cũng đã từng được gia tộc dạy dỗ. Họ biết rất rõ ám sát Quốc vương này có ý nghĩa như thế nào.

"Hội thủ, chuyện này tuyệt đối không được! Chúng ta đều là vương quốc con em quý tộc, há có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?"

"Hội thủ, Tam nguyên lão nói đúng, không thể làm ra chuyện ám sát Quốc vương được! Người nhờ vả này chắc chắn là không có lòng tốt, muốn hại chết Thất Nguyệt hội của chúng ta. . .". . .

Những lời thuyết phục dồn dập làm cho sắc mặt của ông lão tái đi.

Chỉ vừa mới kể lại, chưa nói là muốn làm hay không mà đã bị phản đối kịch liệt như vậy rồi, nếu thực sự được triển khai thì không biết sẽ gây ra phản ứng dữ dội như thế nào.

"Hội thủ, ý của ngài là tìm cơ hội giá họa chuyện này cho quý tộc Bắc Cương sao?"

Lời nói của Long Hi làm cho đám người vốn đang phản đối kịch liệt lập tức yên lặng, sau đó hai mắt liền tỏa sáng.

Bọn họ không thể làm ra chuyện hành thích Quốc vương. Nhưng nếu như để cho quý tộc Bắc Cương ra tay thì bọn họ sẽ không có áp lực.

Vấn đề duy nhất là đây một kiện đại sự, dù muốn vu oan giá họa thì cũng không dễ dàng như vậy. Hơi không cẩn thận sẽ bị người ta điều tra ra được thân phận của họ.

Một khi có liên quan đến chuyện ám sát Quốc vương, không chỉ có bọn họ phải tiêu đời, mà ngay cả gia tộc sau lưng họ cũng được bị kéo vào danh sách đen.

Dù có rời khỏi Vương quốc Alpha cũng vô dụng, bởi vì trong vấn đề này, lập trường của các quốc gia trên đại lục là như nhau.

Cho dù là ai làm ra chuyện ám sát Quốc vương cũng đều bị toàn bộ đại lục truy sát. Lịch sử loài người đã được truyền thừa vô số năm, nhưng chỉ có rất ít Quốc vương bị ám sát bỏ mạng.

"Không sai!"

"Người nào người nấy đều bất học vô thuật, ngày thương ta dặn các ngươi là phải đọc sách nhiều vào, nhưng xem ra các ngươi không nghe lọt tai."

"Bây giờ ngay cả lời hữu ích và lời vô ích đều nghe không rõ, uổng cho các ngươi còn tự xưng mình là con em quý tộc! Từ lúc nào mà quý tộc lại trở thành những kẻ thô lỗ như vậy!"

Lão giả nghiêm nghị khiển trách.

Nhưng vẻ uy phong bên ngoài chỉ là giả tượng mà thôi, trong thâm tâm lão ta cũng đang vô cùng hoảng sợ. Nếu như không có thuộc hạ giải vây, lão ta cũng chẳng hề nghĩ tới việc giá họa cho đám quý tộc Bắc Cương.

Chuyện này không có liên quan gì đến trí thông minh, chỉ là vì quan niệm cố hữu đã khiến cho lão ta không thể nảy sinh những suy nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy.

Nếu không đã không cần chờ tới bây giờ, nó đã được sử dụng từ vô số năm trước rồi.

Ngay cả khi lớp ngụy trang bị người ta vạch trần thì cũng có thể châm ngòi ly gián. Dù sao mối quan hệ giữa Quốc vương và quý tộc Bắc Cương vốn không tốt, chỉ cần một mồi lửa là hai bên sẽ đánh nhau ác liệt hơn.

Sau khi bị gián đoạn, đám người liền nhao nhao cúi thấp đầu. Vu oan hãm hại cho quý tộc Bắc Cương, trong lòng của bọn hắn không hề cảm thấy có áp lực đạo đức nào.

"Hội thủ, trên đại lục này có vô số tổ chức sát thủ. Thế nhưng chỉ có rất ít tổ chức dám tiếp nhận, đồng thời còn có thực lực để hoàn thành nhiệm vụ này."

"Tuy rằng Thất Nguyệt hội chúng ta cũng thuộc loại tổ chức đen tối, nhưng dù sao cũng không giống bọn hắn, trong số các tổ chức sát thủ từng có quan hệ với chúng ta, không có nhà nào phù hợp với yêu cầu!"

"Hơn nữa, chúng ta hoàn toàn không biết được người bí ẩn đứng sau màn nhờ chúng ta hạ đơn có lai lịch như thế nào. Nhỡ đâu sau khi chuyện này thành công, người này bán đứng chúng ta thì sao?"

Long Hi lo lắng nói.

Chương 780 - Vu Oan Giá Họa (2)

Làm một tên buôn bán nô lệ không sợ trời đất, nhưng lần này y thực sự sợ hãi.

Vu oan hãm hại nói thì rất đơn giản, nhưng nơi này là một thế giới siêu phàm, có rất nhiều thủ đoạn điều tra phi phàm.

Có đôi khi người chết còn có thể mở miệng nói chuyện, huống chi là một đám người sống sờ sờ. Mặc kệ là phân đoạn nào để lộ bí mật, chỉ cần bị liên lụy thì Thất Nguyệt hội chắc chắn sẽ tiêu tùng.

"Bọn hắn có thể ẩn giấu thì chúng ta cũng có thể. Chúng ta âm thầm khống chế một vài quân cờ ở trong Ngũ đại gia tộc đi hạ đơn là được."

"Cùng lắm là để cho bọn hắn mang theo toàn bộ treo thưởng cùng nhau bỏ vào trong công hội thích khách. Chỉ cần vừa ló đầu ra, chúng ta liền lập tức diệt khẩu!"

"Muốn tra liền để bọn hắn đi điều tra nội bộ Ngũ đại gia tộc đi! Cho dù Ngũ đại gia tộc có bị kết tội hay không cũng đã đủ để bọn hắn khó chịu rồi."

Lão giả giễu cợt nói. . . .

Không chỉ có Thất Nguyệt hội, mà gần như đồng thời điểm này, một số tổ chức tà giáo trong cảnh nội của Vương quốc Alpha đều nhận được tiền "Tài trợ" từ người thần bí.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, thế giới ngầm liền sôi trào. Theo mạch nước ngầm phun trào, gió bão lao thẳng về phía

Caesar III. . . .

Đắm mình trong ánh nắng mùa thu, Hudson tiếp đón nồng hậu mỗi vị khách đến và đi. Đây đã là ngày thứ ba sau khi khu giao dịch của hắn khai trương, tổng kim ngạch giao dịch thành công đã đột phá chân trời.

Đương nhiên, tin tức này là do Hudson suy đoán từ trên vẻ mặt tươi cười của đại đa số người.

Khu giao dịch của hắn là một tổ chức phúc lợi công cộng, ngay cả tiền thuê cũng không thu, đương nhiên là không thể đi nghe ngóng về kim ngạch giao dịch cụ thể của người ta.

Tổng cộng có mười một nhà thương hội hợp tác với khu giao dịch của hắn, toàn bộ đều là những đại thương hội có thực lực, có bối cảnh, mỗi một nhà đều do Hudson đích thân nâng đề nghị hợp tác.

Đều là kết giao bằng hữu, tuyệt đối không có một chút xíu giao dịch lợi ích nào. Cùng lắm là giữa bạn bè với nhau, cho một chút chiếu cố là đương nhiên.

Nếu như không có phần khế ước bí mật kia, lời giải thích này sẽ càng có sức thuyết phục hơn. Tiếc là trước giờ Hudson vẫn luôn ôm thái độ nghi ngờ về tình hữu nghị trong miệng của thương nhân, cho nên cuối cùng hắn vẫn lựa chọn thỏa thuận bí mật.

Nếu như đổi thành đại quý tộc, có lẽ chỉ cần ước định bằng miệng là đủ rồi.

Dù sao, thứ mà Hudson muốn cũng không nhiều, chỉ là ước định trong vòng mười năm sau này, những vật tư mà hắn mua sắm từ các đại thương hội đều chỉ cần trả giá vốn.

Vì làm cho mọi người cảm thấy yên tâm hơn, hắn thậm chí còn hứa hẹn: Toàn bộ vật tư được mua bằng giá vốn đều chỉ tự mình sử dụng, sẽ không được tung ra ngoài thị trường.

Đương nhiên, trong số những vật tư này không chỉ có các thương phẩm bình thường, mà còn bao gồm cả một vật phẩm hiếm thấy ở ngoại giới.

Giao dịch, quan trọng nhất là đôi bên cùng có lợi. Không còn nghi ngờ gì nữa, lần này chính là một cuộc trao đổi tài nguyên điển hình. . . .

"Ngài Bá tước, ngài thật sự muốn bán hết số trái phiếu này sao?"

Sau khi đã là bằng hữu, có rất nhiều chuyện đều trở nên đơn giản. Cũng giống như hiện giờ, Hudson nhấc theo một rương trái phiếu chiến tranh tới nhờ mọi người hỗ trợ thay đổi hiện trạng.

"Không dối gạt các vị, ta không xem trọng năng lực trả nợ của Công quốc Mosey. Bởi vì tiền lãi mà bọn họ hứa hẹn thật sự là quá cao."

"Chỉ tính riếng 128 vạn trái phiếu của ta thôi, hàng năm bọn họ đã cần phải trả đến 16 vạn kim tệ tiền lãi rồi. Mà tổng số nợ của bọn họ lại cao hơn con số này những ba mươi lần."

"Đoán sơ qua, số lãi hàng năm mà họ cần thanh toán sẽ không thấp hơn 6 triệu kim tệ."

"Theo ta được biết, trước khi chiến tranh bộc phát, thu nhập nhập hàng năm của họ cũng chỉ tầm 6-7 triệu kim tệ."

"Mà đây chỉ mới là tiền lãi, còn tiền vốn thì sao?"

"Mặc dù bọn họ đã hứa là sẽ trưng thu thêm một khoản thuế với toàn bộ quý tộc trong nước. Nhưng đại đa số lãnh thổ của Công quốc Mosey đều đã biến thành chiến trường, bây giờ vẫn còn là một mảnh hoang vu, các quý tộc lãnh chúa lấy cái gì để nộp thuế đây?"

"Trong thời gian ngắn, bọn họ còn có thể dựa vào mượn mới trả cũ để cầm cự, nhưng sau thời gian dài chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề."

"Đương nhiên, nếu như đám chủ nợ có thể chấp nhận kéo dài thời hạn trả nợ thì đây là cũng một vụ làm ăn rất tốt."

"Đáng tiếc là tình huống của ta rất đặc thù, nhất định phải gom đủ tài chính xây dựng sau chiến tranh, mặc dù biết rõ số trái phiếu này có thể kiếm được một món tiền lớn về lâu về dài, nhưng bây giờ chỉ có thể nhịn đau bán tháo."

Hudson nửa thật nửa giả nói.

Các vấn đề mà Công quốc Mosey gặp phải đều là ở trên bề mặt. Đám chủ nợ không cảm thấy hoang mang là bởi vì đại lục Aslante vẫn còn chưa từng xuất hiện tiền lệ một quốc gia nào làm trái với điều ước.

Vấn đề kéo dài thời gian trả nợ mà Hudson đưa ra đã là cục diện xấu nhất mà mọi người có thể nghĩ đến. Trong tình huống bình thường, chỉ cần trì hoãn một hơi, Người Mosey vẫn sẽ tiếp tục trả nợ.

Vốn dĩ hắn có thể không cần nhắc đến những chuyện rủi ro này. Chỉ là các đại biểu của những thương hội đang ngồi ở đây đều là những người ưu tú trong lĩnh vực kinh doanh, hắn biết là minh không thể gạt được họ.

Huống chi nếu hắn không nhắc đến rủi ro, lỡ như số tài sản rủi ro này bị các đại thương hội giữ lại, đợi đến khi khoản nợ này nổ thì hắn sẽ bị đám thương hội này ghi hận.

"Ngài bá tước, giúp ngài giải quyết số trái phiếu này cũng không khó. Nhưng mà khả năng cao là giá sẽ không được quá tốt, dù sao chúng tôi cũng phải cân nhắc đến mức độ rủi ro!"

Lão già áo tím ra vẻ khó khăn nói.

Chương 781 - Vu Oan Giá Họa (3)

Làm ăn mà, làm sao có thể không có rủi ro được chứ?

So với việc vay mượn ở dân gian, trái phiếu chiến tranh của Công quốc Mosey đã được xem như tài sản chất lượng cao trên thị trường tư bản.

Ở thời đại mà vàng và bạc được sử dụng làm tiền tệ thì hầu như không có lạm phát, lợi ích ổn định chừng 7-8% là đủ để mọi người ra tay rồi.

Trái phiếu chiến tranh do Vương quốc Alpha phát hành trước đây, với lãi suất 10% và bị mọi người cướp sạch chính là ví dụ tốt nhất.

"Gustave tiên sinh, nếu như tiên sinh lo lắng trái phiếu có rủi ro thì hoàn toàn có thể di dời sự rủi ro này ra bên ngoài."

"Khi trả tiền mua sắm các vật tư chiến lược từ liên quân, các vị có thể thử dùng trái phiếu kết toán, để xem phản ứng của mọi người."

"Mặc dù là trái phiếu chiến tranh, nhưng chiến tranh của Người Mosey đã kết thúc. có sự chứng thực tín dụng của Công quốc Mosey, số trái phiếu này hoàn toàn có thể được sử dụng như kim tệ."

"Đồng thời, những kim tệ này còn là tài sản tự mang lại lợi ích. Lãi suất cao nhất trong này lên đến 30% một năm."

"Nếu như các vị lo lắng rủi ro thì hiện giờ có thể lấy loại trái phiếu này đi đổi với Công quốc Mosey, bọn họ chắc chắn sẽ không ngại trả tiền mặt, thậm chí còn thể tràn giá."

"Mọi người đều là bạn bè, chúng ta cũng không cần phải nói những điều vô nghĩa này nữa. Nếu như chia nhỏ vụ làm ăn này ra, một nhà cũng chỉ mua chừng mười mấy vạn trái phiếu, cũng không tính là làm ăn lớn."

"Mọi người đều dùng kinh nghiệm chuyên môn của mình để ước tính giá của các trái phiếu có lãi suất khác nhau, bản thân ta cũng sẽ tự ước tính giá và viết chúng lên giấy da."

"Nếu như giá bình quân của các vị cao hơn hoặc là thấp hơn không dưới 5% giá mà ta đưa ra, vậy thì vụ làm ăn này sẽ được giao dịch bằng giá bình quân, các vị thấy như thế nào?"

Hudson khẽ cười nói.

Có thể bán hết số trái phiếu có mức độ rủi ro cao này ra ngoài đã là tốt rồi. Huống chi bây giờ còn bán tràn giá, mặc kệ là bán tràn bao nhiêu, đối với hắn đều là kiếm lời lớn.

Trừ phi là đổi thành trái phiếu của Vương quốc Alpha thì hắn mới dám giữ lâu. Cho dù không trả bằng tiền mặt thì hắn cũng có dùng để nộp thuế.

Trên thực tế, đây là rủi ro mà hắn lo lắng nhất. Trong tay các quý tộc Mosey cũng đang giữ một số trái phiếu có kim ngạch không nhỏ.

Sau khi kỳ miễn thuế hai năm kết thúc, trong túi của các quý tộc Mosey không có tiền, khả năng cao là sẽ mang số trái phiếu chiến tranh ra nộp thuế.

Trái phiếu mà mình đưa ra sẽ không có chuyện ngay cả mình cũng không cần được.

Tiền tệ đều là vàng bạc, dù muốn chơi trò phá giá tiền tệ để giảm nợ cũng không khả thi.

Khi khoản "thuế trả nợ" lẽ ra phải thu được tiền để trả nợ lại biến thành một đống trái phiếu chiến tranh cũng là lúc món nợ của Công quốc Mosey nổ tung.

Hơn nữa quả bom này kéo càng dài thì uy lực sẽ càng lớn. Ai bảo Công quốc Mosey giữ đủ dòng tiền cho ngân khố nhằm đối phó với cuộc khủng hoảng sau chiến tranh chứ.

Phong thưởng công thần, thanh toán tiền lương cho quan viên đều được trả bằng trái phiếu.

Ở trong mắt ngoại giới, Công quốc Mosey chỉ nợ hơn 30 triệu kim tệ, nhưng số nợ thực sự cũng chỉ có bọn hắn mới biết được. ...

Khi thấy giá bình quân mà đám thương hội này đưa ra, Hudson hài lòng nhẹ gật đầu. Cao hơn một chút so với dự đoán của hắn, có thể thấy là mọi người vẫn rất nể mặt.

128 vạn trái phiếu bán được 150 vạn kim tệ tiền mặt, dù có nhìn thế nào thì hắn cũng kiếm lợi lớn. Nhưng mà trong cái giá này, hơn 90% tràn giá đều là nhờ vào vị trí thống soái của hắn.

Trên đại lục Aslante có giai cấp sâm nghiêm này, hiện giờ mọi người là đối tác, và khả năng cao là trong tương lai cũng vẫn là đối tác, vòng tròn được thành lập như vậy đấy.

Đối với đại thương hội mà nói, trước giờ khi ra ngoài làm ăn vẫn luôn là "Trước chính trị, sau mua bán". Nếu không hiểu điểm này, dù cho kinh doanh có lớn hơn nữa cũng sẽ bị giày vò thất bại.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là con số 150 vạn kim tệ này cũng chỉ là tài phú trên giấy. Nhất định phải đợi đám người này bán xong trái phiếu thì hắn mới có thể cầm được tiền.

Hudson cũng không lo lắng về chuyện này, cho dù Người Mosey muốn quỵt nợ thì ít nhất là năm nay vẫn sẽ tiền lãi bằng tiền mặt.

Thoạt nhìn tràn giá có vẻ như rất cao, nhưng thời gian trả lãi cho một số trái phiếu sắp đến rồi. Trễ nhất là sau năm tháng liền có thể được trả tiền mặt.

Trong vòng năm tháng ngắn ngủi liền có thể hấp lại mười sáu vạn lợi tức. Tràn giá hai mươi hai vạn kim tệ, có vẻ như cũng không phải không thể tiếp nhận.

Còn khi tương lai món nợ này bị nổ, những kẻ bị hố cũng là các hiệp sĩ đổ vỏ đời cuối cùng, trong lúc đó đã chuyển tay qua không biết bao nhiêu người rồi.

Nếu như không vì con đường trong tay có hạn, trong thời gian ngắn không có cách nào thay đổi hiện trạng của đống trái phiếu kếch xù này, Hudson cũng sẽ không tìm đến sự giúp đỡ của những thương hội này.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, giá trái phiếu của Công quốc Mosey vẫn sẽ tiếp tục tăng trên thị trường tư bản thêm một khoảng thời gian trong tương lai.

Những quý tộc thông minh đều sẽ tìm một thời cơ hợp lý để bán số trái phiếu chiến tranh trong tay thành tiền.

Trên thực tế, ngoài trái phiếu chiến tranh của Công quốc Mosey ra, trong tay Hudson còn đang nắm giữ năm mươi vạn trái phiếu chiến tranh của Vương quốc Alpha.

Hắn mua số trái phiếu này không có quan hệ gì với lợi ích kinh tế, thuần túy chỉ là vì nhu cầu chính trị. Quốc vương và các đại quý tộc đều đã dẫn đầu bỏ tiền ra mua.

Lúc đầu có một đợt có thể bán tháo thành tiền, nhưng Hudson lại không hề làm vậy.

Hắn có thể không xem trọng Công quốc Mosey, nhưng là đại quý tộc của vương quốc, hắn nhất định phải coi trọng Vương quốc Alpha.

Chương 782 - Hành Thích

Ngay cả khi tình hình tài chính của vương quốc đã đến nước muốn phá sản, các đại quý tộc cũng chỉ có thể cắn răng liều chết ôm theo. Thoạt nhìn có hơi bi kịch, nhưng đây chính là điểm mà Hudson tán thưởng nhất.

Nếu giai cấp thống trị của một quốc gia không thể cùng chung hoạn nạn với đất nước, thì quốc gia đó chắc chắn sẽ không thể chịu được gió táp mưa sa.

Ý nghĩa lớn nhất về sự tồn tại của khu giao dịch không nằm ở chỗ Hudson có thể vơ vét bao nhiêu chỗ tốt, mà là kích thích tinh thần tích cực tác chiến của liên quân.

Lúc trước, mọi người ở tiền tuyến giết địch chủ yếu là vì thể hiện, vì khoe khoang sự anh dũng của bản thân, nhưng hiện giờ lại có thêm một lý do nữa —— lợi ích.

Những thứ khác đều là ảo, nhưng chiến lợi phẩm lại là thật.

Mặc dù Đế quốc Thú Nhân về mặt tổng thể vẫn rất nghèo, nhưng trong một quốc gia thì vẫn có người giàu. Thú nhân bình thường mặc cái áo cũng không đủ che thân, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc thủ lĩnh của các bộ lạc mặc tơ lụa.

Không chỉ tiền hàng có thể bán, mà nô lệ cũng là một loại hàng hóa có thể giao dịch. Trước đó không tiện mang theo, chỉ có thể dùng đao giải quyết, nhưng bây giờ lại bắt lại đổi thành tiền.

Nhìn thấy liên quân đại sát tứ phương trên chiến trường, quân đội vương quốc cũng rất kích động, nhưng lại bị Hudson kiềm chế dục vọng phát tài.

Đế quốc Thú Nhân bị đánh tàn phế, người hưởng lợi lớn nhất chính là Vương quốc Alpha, nếu như bây giờ lại ra ngoài cướp đoạt chiến lợi phẩm với đồng minh thì tướng ăn sẽ quá khó coi.

Huống chi liên quân có thể đại sát tứ phương là bởi vì người ta đều là quân tinh nhuệ của các thế lực lớn, còn đa số quân đội của vương quốc đều là nông nô binh.

Đi theo hộ tống lương thảo thì tạm được, chạy tới tiền tuyến đánh trận với thú nhân thì thôi bỏ đi, miễn cho bị thú nhân đánh ngược.

Là thống soái đại quân, Hudson cần sự ổn định. Liên quân đánh bại thú nhân, hắn vận chuyển lương thảo bảo vệ hậu cần của đại quân cũng có một phần công lao là được.

Cho dù muốn chém tướng giết địch cũng phải chờ đến khi liên quân đánh trọng thương quân chủ lực của quân địch rồi mới chạy tới ăn ké!

Đánh chó mù đường mới là chuyên nghiệp của Hudson.

"Ngài Bá tước, phía trước chính là Hoàng đình Behemoth Behemoth cũ. Tiếc là trước khi đám Behemoth chết tiệt kia rút lui đã dùng một mồi lửa thiêu hủy doanh trại, hiện giờ chỉ còn lại một vùng phế tích!"

Nghe được lời giới thiệu của phó quan Jose, Hudson cũng rất im lặng. Đều đã đánh cho người ta phải từ bỏ Hoàng đình chạy trốn rồi, chẳng lẽ còn trông cậy vào người phải khách khí để lại cố đô sao?

Cảnh tượng đổ nát hoang tàn cũng không có chuyện gì, chỉ cần đạp Hoàng đình Behemoth ở dưới chân đã là thắng lợi vĩ đại về mặt chiến lược rồi.

Ngay cả đội quân hậu cần cũng đã di chuyển đến tận Hoàng đình của thú nhân, tốc độ tiến công của liên quân ở tiền tuyến cũng sẽ càng nhanh hơn.

Dựa theo tốc độ hành quân giống như bây giờ, theo suy nghĩ lạc quan thì trong năm nay liền có thể chiếm được đại thảo nguyên thú nhân, ép cho thú nhân phải lui về vùng đất nghèo nàn.

"Không sao, phế tích tốt! Phế tích có thể trùng kiến, nhưng mà nơi này là Hoàng đình Behemoth, cứ giữ lại trước đi."

"Có lẽ đợi đến khi Quốc vương bệ hạ có nhã hứng sẽ còn đích thân tới đây một chuyến."

"Truyền lệnh cho Công tước Kavadia, nói cho ông ta biết là bây giờ có thể an bài việc vận chuyển số lương thảo đang được tích trữ ở Cảng Phong Nguyệt rồi."

"Mặt khác để lại một bến tàu cho thuyền buôn sử dụng. Tất cả các thuyền buôn có được giấy thông hành do bộ chỉ huy ban phát đều có thể sử dụng bến tàu này!"

Phải công nhận rằng sức mạnh của ma pháp thật là lợi hại. Với sức sản xuất trước mắt, muốn khơi thông luồng lạch trên biển thì nhất định phải lấy năm làm đơn vị.

Nhưng chỉ cần các Ma pháp sư cấp cao đi qua, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi đã hoàn thành nhiệm vụ khai thông đường thủy.

Với việc bổ sung thêm một tuyến vận chuyển bằng đường biển, công tác hậu cần vốn đang gặp phải một chút khó khăn thì nay lại hoàn toàn khôi phục.

Cũng không biết là đám cao tầng thú nhân nghĩ như thế nào, bọn chúng cẩn thận lựa chọn một nhóm tinh nhuệ trong quân đội, sau khi trả một cái giá đắt mới trà trộn vào trong Vương quốc Alpha.

Vừa mới bắt đầu phát uy thì nhân tộc lại thay đổi tuyến đường vận chuyển. Giai đoạn đầu vận chuyển bằng đường bộ là bởi vì trong các khu vực nội địa tích trữ một số lượng lớn vật tư chiến lược.

Nhưng mà số vật tư tồn kho kia đã sớm tiêu hao hết 70-80% rồi. Hiện giờ Vương quốc Alpha chỉ có thể cung cấp một phần ba vật tư hậu cần của đại quân, số còn lại đều được mua từ hải ngoại.

Nếu thú nhân muốn cắt đứt đường vận chuyển, trừ phi bọn chúng có thể từ bắc giết vào nam, sau khi vượt qua Vương quốc Alpha rồi lại tiếp tục đi tới, phá huỷ tất cả các thành phố ven biển của nhân tộc. ...

"Bắt thích khách!"

Một giọng nói bén nhọn lập tức làm cho hiện trường hỗn loạn tưng bừng.

Là nhân vật chính, Caesar III đã bị đám hộ vệ vây vào giữa để bảo hộ.

Bọn thích khách đột ngột xuất hiện này còn chưa kịp xông tới đã bị các cao thủ âm thầm bảo vệ chặn lại.

Đối mặt với rất nhiều vệ binh đang không ngừng chạy tới, những tên thích khách bại lộ thân phận lập tức tử thương thảm trọng.

Trong nhà bếp, lúc này, năm tên cao thủ thú nhân phải vất vả lắm mới trà trộn vào đang cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Bọn chúng còn chưa kịp động thủ mà, tại sao lại bị lộ rồi?

"Đừng hoảng hốt, trước khi luyện kim dược tề hết tác dụng, chúng ta sẽ không khác nhân loại bình thường là mấy. Nhìn vào hướng mà các binh sĩ chạy tới thì biết, người bị phát hiện không phải là chúng ta!"

Người cầm đầu cố ra vẻ trấn định nói.

"Tìm cơ hội động thủ đi, nếu đã có thích khách bị bại lộ, sau này địch nhân chắc chắn sẽ điều tra nghiêm ngặt.

"Dù cho chúng ta có che giấu như thế nào thì vẫn có một chút chênh lệch nhỏ giữa chúng ta và nhân loại bình thường. Chỉ cần địch nhân tiến hành điều tra chuyên sâu, việc bại lộ chỉ là vấn đề thời gian."

"Cho dù có thể thoát khỏi lần điều tra này, Caesar III cũng sẽ đề cao cảnh giác, lần sau mà muốn tiếp cận được với ông ta sẽ rất khó!"

Chương 783 - Hành Thích (2)

Tận mắt nhìn thấy một màn ám sát, nhưng trên mặt của Caesar III lại không có bất kỳ biểu thị gì. Từ lúc kế vị đến nay, ông ta đã gặp phải 17 vụ ám sát rồi.

Điểm khác biệt duy nhất là những vụ ám sát trước đây hầu hết đều do bị thành vệ quân phát hiện và giải quyết trước khi thích khách có cơ hội.

Đây là lần đầu tiên trong đời Caesar III ở gần thích khách đến vậy. Đáng tiếc, dù bọn thích khách này ẩn núp rất tốt, nhưng vẫn lập tức bị bại lộ thân phận sau khi phát động tấn công.

"Bắt sống!"

Caesar III vừa dứt lời, có năm bóng người đột nhiên xuất hiện rồi lao thẳng đến vị trí của ông ta. Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, những thị vệ ngăn ở trước người đã đi gặp Thần Hi chi chủ.

"Cao thủ!"

Ý thức được điểm này, sắc mặt của Caesar III cũng trở nên khó coi hơn. Rõ ràng là có hai nhóm người đã tham gia vào vụ ám sát này, so với đám người trước đó, thủ đoạn ám sát của năm tên sát thủ phía sau này rõ ràng là non nớt hơn nhiều.

Thủ pháp nghiệp vụ kém cỏi, nhưng mà thực lực lại rất mạnh. Mắt thấy hộ vệ bên người càng ngày càng ít, Caesar III không khỏi có chút luống cuống.

"Bệ hạ, ngài tạm lánh trước đi."

Đại công tước Newfoundland vừa nói xong, trên lưng của

Caesar III đột nhiên xuất hiện thêm một con dao. Người xuất thủ chính là một ả thị nữ không có thực lực gì.

Không đợi cho đám người phản ứng lại, ả thị nữ đắc thủ đã nở một nụ cười rồi đột nhiên ngã xuống đất. Một dòng máu tươi tràn ngập mùi hôi thối từ khóe miệng của ả từ từ chảy ra.

Chỉ trong nháy mắt này, tất cả mọi người đều ngây người.

Không ai ngờ rằng một ả thị nữ đi theo bên cạnh Caesar III nhiều năm như vậy lại là một tên thích khách?

Đây vốn là một kế hoạch câu cá đã được chuẩn bị kỹ càng, nhưng không ngờ lại bắt được một con cá nheo cực độc, phun nọc độc cắn trả người cầm câu.

"Bệ hạ!"

Ngay khi mọi người đang hoảng loạn, một Ma thuật Thánh Quang kịp thời rơi vào trên người Caesar III, tạm thời bảo vệ được cái mạng nhỏ của ông ta.

Sau khi tới gần xem xét, sắc mặt của Tổng giám mục Tyron đại biến, y hoảng sợ nói: "Trên con dao găm có một loại độc tố không xác định, các phương pháp chữa trị thông thường đều vô dụng, nhất định phải vận dụng cấm chú hệ ánh sáng!"

"Tể tướng, ngài mau phái người đi triệu tập toàn bộ Mục sư cấp cao trong thành tới đây. không cho phép bất cứ ai chạm và thân thể của bệ hạ."

"Được!"

Đại công tước Newfoundland lập tức gật đầu đáp ứng.

Sau một lúc thất thần ngắn ngủi, đám người nhanh chóng phản ứng lại. Không ai có thể tin rằng Caesar III đã bị ám sát từ trong vòng vây bảo vệ của một đám đại lão trong triều.

Sau khi nhận thức được việc lần này lớn rồi, thị vệ trưởng đã đích thân mang đội tấn công bọn thích khách. Nếu như ông ta lại không tỏ ra là mình có một chút tác dụng thì sẽ xong đời.

Quốc vương xảy ra vấn đề trong dưới sự thủ hộ của y, trách nhiệm này đã vượt qua khỏi năng lực chịu đựng của thị vệ trưởng. Cho dù có bắt được thích khách thì cũng chỉ có thể giảm nhẹ tội thôi.

"Ám sát thành công, rút lui!"

Vừa dứt lời, không chỉ có bọn thích khách vội vàng bỏ chạy, còn có mấy chục bóng người ở trong đám cũng đang nhanh chóng lao ra ngoài.

Khi đám vương công đại thần nhìn thấy cảnh tượng này liền không kiềm chế được cơn giận.

Trong một bữa tiệc ngoại giao mà lại có thích khách như vậy trà trộn vào, quả thực là đang chà đạp mặt mũi của Vương quốc Alpha mà.

Không chỉ có đám vương công đại thần tỏ ra bối rối, mà ngay cả sứ giả của các quốc gia khác cũng đang hoảng hốt. Rất nhiều người kinh ngạc phát hiện ra thích khách lại chính là do bản thân mình mang vào.

Đây chính là một vụ "Hành thích quân vương", nếu như không thể giải thích rõ ràng thì sẽ bị hiềm nghi có liên quan đến vụ ám sát này, lúc đó liền xong đời.

Không chỉ có Vương quốc Alpha sẽ không bỏ qua cho bọn hắn, mà ngay cả Quốc vương của bản thân bọn hắn cũng sẽ để yên.

Bây giờ kỳ vọng lớn nhất của mọi người là Caesar III tuyệt đối đừng chết. Chỉ cần ông ta còn sống, vậy thì đây chỉ là một vụ án "Hành thích", mà không phải là "Thí quân" .

Thoạt nhìn có vẻ như chẳng có gì khác biệt, nhưng hậu quả lại khác nhau một trời một vụ. Bị liên lụy vào một vụ "hành thích" thì chỉ có bản thân mình bị xui xẻo, nhưng nếu biến thành thí quân án, lúc đó toàn bộ gia tộc đều sẽ bị liên lụy.

Trong lúc nguy cấp, một ông lão tóc trắng cắn răng từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ rồi đi ra phía trước nói:

"Tổng giám mục Tyron, trong cái bình này là Sinh mệnh chi thủy. Ngài cảm thấy nó có tác dụng gì với thương thế của bệ hạ không?"

Không bỏ tiền là không được, mặc dù yến tiệc hôm nay là do Vương tử điện hạ chủ trì, nhưng lão ta lại là phụ tá của Vương tử.

Nếu như Caesar III được cứu sống, mặc dù vẫn không tránh khỏi bị hỏi tội, nhưng nể tình lão ta cống hiến Sinh mệnh chi thủy, ít nhất vẫn có thể giữ được cái mạng.

"Lấy ra!"

Trong khi nói chuyện, Tổng giám mục Taryn đã cướp lấy cái bình nhỏ, mở nắp ra, một luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm phả thẳng vào mặt.

Sau khi kiểm tra một phen, xác nhận là không có vấn đề gì, Tổng giám mục lập tức đổ vào trong miệng của Caesar III.

Đồng thời, y còn tự tay rút con dao dặm đang cắm ở sau lưng Caesar III ra. Sau đó lại thi triển một chiêu ma pháp cầm máu cho Quốc vương.

"Thương thế của bệ hạ rất nặng, một giọt Sinh mệnh chi thủy còn chưa đủ. Nếu như mọi người còn có thì tranh thủ thời gian lấy ra cống hiến đi."

"Mặc dù hiệu quả trị liệu của cấm chú Thánh Quang rất nhanh, nhưng lại có tác dụng phụ rất mạnh, có thể không dùng thì đừng dùng!"

"Tiểu Caesar, ta nhớ là trong bảo khố của Vương thất vẫn còn có ba giọt. Ngươi mau đi lấy lại đây, nếu như lại xảy ra chuyện thì ta lột da của ngươi ra!"

Tổng giám mục Taryn nói với thần sắc nghiêm nghị.

Chương 784 - Hành Thích (3)

Vương tử Caesar đã sớm bị dọa cho sợ hãi tột đột, y vội vàng đáp lại: "Vâng, thúc phụ! Cháu lập tức mang người đi lấy!"

Là con cháu vương thất, y đương nhiên nghe ra hàm ý bảo vệ trong lời nói của Tổng giám mục. Không ngờ là vụ ám sát lần này lại liên lụy đến y.

Trong thâm tâm y lại đang cảm thấy cạn cmn lời. Buổi yến hội thế lần này vốn là chuyên môn chuẩn bị để câu cá, toàn bộ công tác phòng vệ đều do bản thân y đích thân kiểm tra thực hư, cuối cùng báo lại cho Caesar III phê chuẩn rồi mới áp dụng.

Việc có nhiều thích khách trà trộn vào đây như vậy đương nhiên là do hai cha con bọn họ đã thương lượng từ trước, y sẽ giả vờ như sơ ý chủ quan, dụ bọn thích khách mắc câu.

Tất cả là họa do khoản tiền thưởng khổng lồ trong thế giới ngầm gây ra, sau khi biết được có người bỏ một số tiền lớn ra mạng của mình, Caesar III cũng không phải là loại người ngồi im chờ chết, ông ta cố tình bày ra một kế hoạch phản kích.

Tiếc là ngàn phòng vạn phòng, Caesar III lại không ngờ rằng ả thị nữ đi theo bên cạnh ông ta mười mấy năm lại là một tên sát thủ.

Phải biết là một ả thị nữ có thể hầu hạ cho Quốc vương không những phải có xuất thân trong sạch mà còn phải có thân phận quý tộc, gần như không có khả năng bị mua chuộc.

Việc đã đến nước này rồi, hối hận cũng đã muộn màng. Thích khách đúng là bị dụ ra rồi, nhưng bản thân Caesar III thì lại bị trọng thương, trên đầu của một vị Vương tử như y lại đội thêm một cái mũ "vô năng" .

Giải thích cũng chẳng có ý nghĩa gì, sai lầm chính là sai lầm. Các quý tộc từ chỉ xem kết quả, quá trình không quan trọng với bọn họ.

Sau đó phải xem kết quả điều tra.

Chỉ xét tình hình hiện trường thì trong đám thích khách có vài nhóm, có trời mới biết sau này chuyện này có bao nhiêu tên hắc thủ.

Mặc dù việc kiểm tra đã được nới lỏng, nhưng tất cả những người có thể xuất hiện trong yến hội này nhất định phải là quý tộc, hơn nữa còn là những quý tộc lăn lộn không sai.

Nếu như không có thế lực trong nước phối hợp yểm hộ thì sẽ không thể nào có nhiều giả quý tộc như vậy trà trộn vào trong này.

...

"Bệ hạ xảy ra chuyện!"

Khi nhận được tin tức này, Hudson kinh ngạc đến tròng mắt đều sắp rơi ra ngoài.

Nếu như không phải nghe được tin này từ trong miệng của nhạc phụ mình thì hắn đã nghi ngờ là đang có người tung tin đồn nhảm rồi.

Là quân chủ của một quốc gia, lực lượng phòng vệ ở bên cạnh Caesar III đều không phải hạng người tầm thường, người ngoài vốn không thể nào tới gần được.

"Không cần nghi ngờ, tin tức này đã truyền khắp Vương đô rồi, có lẽ qua thêm một hai ngày nữa, ngươi sẽ nhận được công văn chính thức."

Tử tước Aurane ra vẻ nghiêm túc nói.

Ban đầu sau khi nhận được loại tin tức rợn người này, ông ta cũng bị giật nảy mình, trải qua nhiều mặt xác minh đều đã chứng minh tin tức là thật.

Sau khi nhận ra chuyện đại sự này là thật, ông ta mới lập tức đến tìm Hudson thương lượng.

"Xin lỗi Tử tước Aurane, là do ta thất thố. Thật sự là tin tức này quá sốc."

"Có nhiều thích khách như vậy trà trộn vào trong yến hội, người đắc thủ cuối cùng lại là một ả thị nữ, thật sự là..."

Hudson đã tìm không được từ nào để hình dung.

Một bữa tiệc ngoại giao chỉ có vài trăm khách mời mà lại có thể có gần một trăm tên sát thủ trà trộn vào. Đây không phải là ám sát, rõ ràng là một vụ vây sát.

Ngoài Quốc vương và Vương tử ra, không còn người nào có thể thả nhiều thích khách như vậy trà trộn vào trong yến tiệc.

Nếu như không phải Caesar III chỉ có một đứa con trai, Hudson đều đã hoài nghi đây có phải là do Vương tử đang muốn thí quân đoạt vị hay không.

"Căn cứ vào tin tình báo mà gia tộc thu thập được, nguyên nhân có nhiều thích khách như vậy trà trộn vào trong yến tiệc là bởi vì sự sơ suất của Vương tử điện hạ, không kiểm tra nghiêm ngặt thân phận của khách nhân."

"Nhưng mà ta luôn cảm thấy có chút không đúng, cho dù Vương tử có sơ sót thì đám thủ vệ và quân cận vệ của cung đình cũng không nên sơ suất như vậy mới phải."

"Ngoại trừ một số ít thích khách lẻn vào với tư cách là khách mời và tạp dịch ra, những thích khách còn lại chủ yếu lẻn vào với tư cách là bộ trưởng các nước và thuộc hạ thân cận của bộ trưởng."

"Đều là thân cận người, những người này không thể nào không phát hiện ra được. Nhưng muốn nói bọn hắn cố ý tạo thuận lợi cho thích khách thì lại không thực tế."

"Để xảy ra loại chuyện này, bọn hắn cũng sẽ bị liên lụy. Nếu như bệ hạ không xảy ra chuyện thì còn tốt, nhưng nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, toàn bộ gia tộc của bọn hắn đều phải gặp nạn."

Tử tước Aurane cau mày nói.

Trong quý tộc có phản tặc là chuyện bình thường, nhưng muốn nói tất cả bọn họ đều là phản tặc thì lại quá nhảm nhí.

Mặc dù Caesar III thích kiếm chuyện, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc ông ta là một vị minh quân, uy vọng trong giới quý tộc của ông ta không hề chút nào thấp.

Có lẽ các đại quý tộc không thích loại quân chủ như ông ta, nhưng các quý tộc vừa và nhỏ thì lại là vô cùng ủng hộ.

"Chắc là Vương tử không có liên quan gì đến vụ hành thích này, ta đã có giao thiệp với y. Mặc dù phong cách làm việc có chút lý tưởng hóa, cũng không phải rất rộng lượng, nhưng y chắc chắn không thể làm ra loại chuyện hành thích quân vương này."

"Trong nước có rất nhiều đại quý tộc muốn bệ hạ chết, nhưng người dám thí quân lại hầu như không có."

"Khả năng cao là do các thế lực bên ngoài đã ra tay trong vụ ám sát này, các đại quý tộc trong nước cùng lắm chỉ là ở phía sau màn đổ dầu vào lửa thôi."

"Ngài Tử tước, không biết ngài có phát hiện ra không, vụ hành thích lần này giống như là một trò đùa rồi."

"Cho dù là một vụ ám sát thì cũng không cần phải có nhiều sát thủ như vậy. Ngay cả khi muốn phân tán lực lượng thủ vệ cũng không đáng phải phái ra nhiều người như vậy."

"Vả lại, một ả thị nữ liền có thể làm bệ hạ bị thương, điều này thực sự giống như một trò đùa. Quan trọng nhất chính là, hung khí lại một con dao mà bệ hạ dùng để dùng bữa bình thường."

"Có rất nhiều loại độc không màu không mùi, một kích mất mạng cũng có không ít, nhưng tại sao phải dùng độc chứ?"

"Hơn nữa, là thị nữ thân cận, nếu như ả ta thật sự muốn mưu sát bệ hạ, ta không cho rằng bình thường sẽ không có cơ hội."

Chương 785 - Hành Thích (4)

Trong khi nói chuyện, Hudson nhìn về phía Vương đô với ánh mắt chưa vô số nghi ngờ.

Trong vụ ám sát lần này có quá nhiều điều bất hợp lý. Đã sắp bất hợp lý hơn vụ "Chính Đức chết chìm, Thiên Khải rơi xuống nước" ở kiếp trước.

Điểm khác biệt là dường như mỗi một vị sát thủ đều không muốn Caesar III phải chết.

"Hudson, liệu chuyện này có khả năng khổ nhục kế mà bệ hạ bày ra, muốn dùng chuyện này..."

Không đợi Tử tước Aurane nói hết lời, Hudson đã vội vàng ngắt lời: "Ngài Tử tước, chuyện này không có khả năng!"

"Bệ hạ chỉ có một đứa con trai là Vương tử điện hạ. Cho dù muốn dùng khổ nhục kế thì cũng sẽ không làm hỏng thanh danh của Vương tử điện hạ."

"Ngài cũng biết rồi, danh tiếng của Vương tử ở trong nước vốn đã rất thường, nếu như lại bị liên lụy vào trong vụ án hành thích này, vậy thì sau này y có kế vị thì cũng rất khó có đủ uy vọng!"

"Nếu như thật sự chỉ là diễn kịch, chỉ cần những tên thích khách kia là đủ rồi, không cần thiết phải vẽ rắn thêm chân bị trúng thêm một đao nữa."

Đột nhiên, Hudson chợt hiểu ra vấn đề.

Dựa theo tiết tấu bình thường là sẽ không có nhiều thích khách như vậy. Nhưng nếu như có nhiều thế lực xuất thủ, lại trùng hợp hành động cùng một lúc, vậy thì mọi chuyện liền có thể xảy ra.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, không nói lời nào.

Bất kể là có những thế lực nào đã tham dự vào việc này, sự hỗn loạn này sẽ có tác động lớn đến vương quốc.

Đối với những kẻ thách thức mới quật khởi mà nói, vương quốc xảy ra hỗn loạn không đáng sợ, đáng sợ là một đầm nước đọng. ...

Trên thánh sơn, Shelter VII nhìn tin tình báo trong tay rồi nở một nụ cười đã tắt từ lâu.

Trong những năm gần đây, ông ta cũng bị đám Quốc vương này ám sát không ít lần.

Caesar III chính là người hoạt động năng nổ nhất trong số đó. Nếu như không vì Vương quốc Alpha không đủ thực lực, có lẽ người đầu tiên tuyên bố ngôi vị Giáo Hoàng của ông ta là phi pháp cũng không phải là Charles III nữa.

"Ulise, lần này Thần thánh chi thủ đã làm rất tốt, đã dọn dẹp được thêm một chướng ngại vật nữa cho Giáo Đình ta."

"Phái người nói cho thú nhân biết, tới phiên bọn chúng thể hiện rồi. Cảnh cáo bọn chúng, màn kịch tiếp theo nhất định phải diễn cho giống thật một chút, nếu để xảy ra sơ hở, vậy thì chuẩn bị bị diệt tộc đi!"

Shelter VII nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Việc có quan hệ với thú nhân không có nghĩa là ông ta thực sự thích thú nhân. Đứng trên lập trường của nhân tộc, thú nhân cũng là kẻ địch của Giáo Đình, chỉ là kẻ địch này tạm thời không có lực uy hiếp.

Cuộc hợp tác ngắn ngủi này chẳng qua là vì bọn chúng có lợi dụng giá trị mà thôi. Khi giá trị lợi dụng của thú nhân thấp hơn chuyện phiền phức mà bọn chúng mang lại, Shelter VII cũng không ngại đánh cho chúng tàn phế.

"Bệ hạ, Caesar III đã được cứu sống, nhiệm vụ lần này của chúng ta..."

Không đợi Ulise nói hết lời, Shelter VII đã cười ha hả ngắt lời nói: "Không chết mới tốt!"

"Nếu như Caesar III thật sự chết đi thì lớn chuyện rồi."

"Kẻ thí quân, há sẽ có kết cục tốt đẹp."

"Ngay từ đầu thì ta đã không cho rằng đám ô hợp kia có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nếu như thật sự muốn giết Caesar III, cần gì phải để cho lũ chuột trong thế giới ngầm kia tham dự vào chứ?"

"Giáo Đình ta cũng thiếu tử sĩ!"

"Để lại nhiều sơ hở như vậy, ngươi cho rằng Caesar III sẽ điều tra ra được người nào?"

"Bọn họ vốn đã là địch nhân, lại bị liên lụy vào trong vụ án hành thích này, Caesar III còn có thể nhịn bọn họ bao lâu nữa?"

Giáo Đình là cừu hận quá nhiều nên có thêm cũng chẳng sao, chỉ là một vụ hành thích mà thôi, còn không phải do bọn hắn đích thân làm, chuyện này chẳng tính là gì.

Nhưng mà đám quý tộc trong Vương quốc Alpha liền thảm rồi, Caesar III không làm gì được Giáo Đình, nhưng lại có không ít thủ đoạn để giày vò bọn họ.

Vụ ám sát này có liên quan đến rất nhiều người, không điều tra sâu thì không sao, nhưng một khi điều tra thì chắc chắn sẽ có một đống quý tộc bị liên lụy vào.

Ám sát chỉ là thủ đoạn, kích động mâu thuẫn nội bộ trong Vương quốc Alpha mới là điều mà Shelter VII muốn.

Ulise im lặng, gã ta vốn còn định nói là ả thị nữ sát thủ kia không phải là người của mình, nhưng bây giờ đã không cần thiết nữa.

Công lao đưa tới cửa, không cần thì phí. Còn việc chân tướng, không có chân tướng. ...

Dư âm của vụ hành thích vẫn còn chập chờn.

Trong ngục giam quý tộc của Thương Lan thành lần đầu tiên xuất hiện tình trạng đầy ắp kể từ khi xây dựng. Đây vốn là căn hộ của quý tộc, nhưng bây giờ lại bị biến thành một khu nhà tập thể.

Kêu oan, phàn nàn, gào thét chỉ phí công bất lực mà thôi.

Trước khi chuyện này bị điều tra rõ ràng, những kẻ bị tình nghi như bọn họ sẽ phải ở lại trong này trước.

Quốc vương đang dưỡng thương, công tác điều tra vụ ám sát này liền rơi xuống đầu của Vương tử và đám đại thần.

"Điện hạ, theo kết quả điều tra hiện giờ, những tên thích khách này đến từ nhiều tổ chức sát thủ khác nhau."

"Nghe nói là có ai đó đã treo một phần thưởng kếch xù ở trong thế giới ngầm, gồm 2 triệu kim tệ, hai viên ma hạch của Ma thú Thánh Vực, cộng thêm một món Thần khí không biết có tác dụng gì, cho nên mới xảy ra cuộc ám sát với quy mô lớn này."

"Thông qua điều tra, những phần thưởng này được cung cấp bởi ba thế lực khác nhau. Không lâu sau khi vụ ám sát xảy ra, phần thưởng đã bị người ta hái xuống."

"Toàn bộ người biết chuyện đều bị diệt khẩu, manh mối đến đây đã bị đứt gãy."

"Có thể để cho nhiều sát thủ như vậy trà trộn vào, công tác canh gác trong vương cung rõ ràng là có lỗ thủng."

"Chúng ta vừa định chuẩn bị truy cứu trách nhiệm thì đột nhiên có 28 tên quan binh quân cận vệ tự sát, tất cả đều là những thủ vệ phụ trách phòng vệ Vương đô ngày hôm đó."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nói với sắc mặt âm trầm.

Manh mối đương nhiên là không đứt, chỉ là nội dung điều tra ra quá kinh người, không thể không tạm thời cắt đứt manh mối.

Chương 786 - Hành Thích (5)

Chuyện này không chỉ có liên quan đến thế lực bên ngoài, mà còn dính líu đến rất nhiều đại quý tộc trong Vương quốc. Hơi không cẩn thận là sẽ bị người hữu tâm lợi dụng, gây ra hậu quả không thể lường trước được.

Chỉ là một chút manh mối điều tra được trên mặt ngoài mà thôi, ai biết là thật hay giả?

Việc vu oan giá họa chính là thủ đoạn thường thấy nhất trong các cuộc đấu tranh chính trị, nếu như những chứng cứ này là do hắc thủ phía sau màn cố tình để lộ, chẳng phải là để cho địch nhân đạt được ý nguyện sao?

"Ngài Tể tướng, kết quả điều tra cũng chỉ có chút xíu này thôi đúng không? Ít nhất là có thể xác định được một trong những tên hung thủ đứng sau chuyện này chính là thú nhân, nhưng kẻ còn dư lại liền từ từ điều tra thêm đi!"

Vương tử Caesar lạnh lùng nói.

Y đã sớm biết kết quả điều tra rồi, những gì được nói ra hiện giờ đều là tin tức đã trải qua nghệ thuật gia công.

Tình huống thật sự còn phức tạp hơn nhiều. Có rất nhiều đại quý tộc trong nước bị nghi ngờ có liên quan đến vụ ám sát Quốc vương, không có chứng cứ chứng minh bọn họ là kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng có thể suy đoán ra rằng họ đã biết trước về việc này.

Đối với vương thất mà nói, biết chuyện không báo chính là phản bội. Tiếc là những tin tức này hoàn toàn không thể kết tội những người này.

Trên thực tế, việc này liên lụy quá rộng, cho dù là thật sự tìm ra được chứng cứ thì hiện giờ cũng không thể lấy ra.

Cơ sở để trở mặt chính là thực lực. Những quý tộc có hiềm nghi cộng lại chiếm gần 40% thực lực của cả Vương quốc. Nếu như bật cái nắp này lên, vậy thì cũng có nghĩa là nội chiến đã bắt đầu.

Tiền tuyến vẫn còn đang chiến đấu, nếu như hậu phương phát sinh nội loạn sẽ không phù hợp với lợi ích của vương quốc.

Nếu như thật sự bất chấp mà gây ra náo loạn, các quý tộc trung lập đứng về phe nào vẫn còn là một ẩn số.

Đối với một vị Vương tử trẻ tuổi khí thịnh mà nói, nhịn chính là nhục. Đặc biệt là y còn bị đội cho cái mũ vô năng sau vụ hành thích lần này. ...

Vừa mới trấn an xong quân tâm, Hudson liền nhận được tin tức tuyên bố Đế quốc Thú Nhân phải chịu trách nhiệm cho vụ hành thích này.

Các quân quan quý tộc vừa mới an phận, khi nhận được tin tức liền lập tức sinh động hẳn lên, nhao nhao kêu gào phải báo thù cho Quốc vương, làm cho Hudson cảm thấy tê cả da đầu.

"Đúng đắn chính trị chết tiệt!"

Âm thầm phàn nàn một câu, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện ra việc đúng đắn chính trị cũng có thể như thế làm cho người ta cảm thấy chán ghét như vậy.

Liên quân đang đại sát tứ phương trong Đế quốc Thú Nhân , chỉ cần làm tốt công tác trong tay đã là đang cống hiến cho công cuộc báo thù rồi.

Nhưng bây giờ người nào người nấy đều ồn ào đòi ra tiền tuyến, không để tâm đến tầm quan trọng của nhiệm vụ trước mắt. Đám sĩ quan bên dưới có thể hồ nháo, nhưng kẻ cầm đầu như Hudson thì lại không được, bảo vệ công tác hậu cần của liên quân là chức trách của hắn.

"Phanh!"

Hudson ném mạnh tài liệu trong tay xuống đất.

"Náo đủ chưa?"

"Nếu như không đủ thì các ngươi cứ tiếp tục đi!"

"Luôn miệng nói là báo thù cho bệ hạ, nhưng thực tế thì ngay cả mệnh lệnh của bệ hạ mà các ngươi cũng không nghe rõ."

"Đi đi!"

"Các ngươi đã mọc đủ lông đủ cánh rồi."

"Muốn đi tìm thú nhân báo thù đúng không?"

"Vậy ta hôm nay liền thành toàn các ngươi!"

"Phó quan, ngươi phụ trách thống kê danh sách."

"Ai muốn lên tiền tuyến thì cứ việc tới đây báo danh, ta cam đoan sẽ đưa các ngươi ra tuyến đầu. Nếu như không thể chặt được đầu của Ngũ Đại Thú Hoàng thì các ngươi cũng đừng trở về nữa!"

Hudson vừa dứt lời, đám quý tộc vốn còn đang kêu gào liền lập tức bình tĩnh lại.

Hô khẩu hiệu mà thôi, làm sao có thể xem là thật được?

Những kẻ ở chỗ này đều là sĩ quan cao tầng của Vương quốc, ngoài Hudson là khác người ra, những người còn lại trẻ nhất cũng đều đã ba mươi mấy tuổi, đã sớm qua cái thời Chuunibyou.

Ban đầu mọi người muốn lợi dụng việc này để kiếm một chút danh vọng chính trị mà thôi. Gặp phải một vị chủ soái nghiêm túc như vậy, bọn họ liền cảm thấy lúng túng.

Nếu như thật sự bị đưa ra tuyến đầu, khả năng cao là sẽ bị sung làm tiên phong mở đường cho liên quân, có thể báo thù thay Quốc vương hay không thì không biết, dù sao Caesar III có thể an bài hậu sự thay cho bọn hắn.

"Bá tước Hudson, chẳng lẽ chúng ta không báo thù cho bệ hạ sao?"

Công tước Pias tiến lên chất vấn.

Hai bên sớm đã trở mặt rồi, nên cũng không cần phải để tâm làm gì. Có cơ hội gây chuyện cho Hudson, lão ta đương nhiên sẽ không từ bỏ.

"Lệnh của bệ hạ là quân đội Vương quốc phải làm tốt công tác hậu cần, bảo vệ và cung ứng đủ vật tư cho đại quân tiền tuyến, không được tự tiện xuất kích!"

"Một mệnh lệnh thẳng thắn như vậy, chẳng lẽ Công tước Pias vẫn không thể hiểu được sao?"

"Vội vã nhảy ra chống đối lại mệnh lệnh của bệ hạ như vậy, rốt cuộc thì ngươi có mục đích gì?"

"Muốn che giấu bí mật không muốn cho người ta biết sao?"

Hudson chế giễu nói.

Báo thù cho Quốc vương để biểu đạt lòng trung thầm, nghiêm ngặt chấp hành mệnh lệnh của Quốc vương cũng có thể biểu đạt sự trung thành.

Một cuộc đối đầu về vấn đề đúng đắn chính trị, song phương đều đã phát huy đến cực hạn.

Chỗ khác biệt duy nhất nằm ở chỗ Hudson là chủ soái, chiếm được càng nhiều quyền chủ động hơn.

"Ngươi... Ngươi... Ngươi đang ngậm máu phun người!"

Công tước Pias ra vẻ tức giận nói.

Lúc đầu thì lão ta đang cảm thấy chột dạ về vụ án của Caesar III rồi, bây giờ lại bị Hudson nói như vậy, lão ta cũng không muốn diễn tiếp màn kịch này nữa.

"Hừ!"

Hudson hừ lạnh một tiếng rồi nghiêm nghị nói: "Ta mặc kệ các ngươi có ý nghĩ gì, nhưng trên chiến trường quân lệnh như núi. Bất luận kẻ nào dám vi phạm quân lệnh, giết chết không tha!"

"Chuyện báo thù cho bệ hạ, liên quân đã đang làm rồi. Không cần một số kẻ tự cho là đúng chạy đến tiền tuyến gây thêm phiền toái nữa."

Đều là lời nói thật, từ khi Đế quốc Thú Nhân tuyên bố là người đứng sau vụ ám sát này, liên quân liền lập tức tăng cường thế công của bọn chúng.

Chương 787 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân

Trong những ngày gần đây, rất nhiều đội ngũ vốn lười biếng cũng nhanh chóng trở nên bận rộn, rõ ràng là bị đại lão ở trong nước tạo áp lực.

Các loại văn thư khiển trách sự tàn bạo của thú nhân đã bắt đầu bay đầy trời, dường như không hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân liền sẽ không bỏ qua.

Thoạt nhìn có vẻ như mọi người đang cảm thấy vô cùng bất mãn về chuyện Caesar III bị ám sát, muốn trút giận lên người thú nhân. Nhưng thực tế lại các bên đã sắp hết kiên nhẫn rồi, muốn kết thúc sớm trận chiến đã không còn nhìn thấy ích lợi này.

Hết cách rồi, túi tiền của Vương quốc Alpha đã bị ép khô. Nếu như tiếp tục kéo dài chiến tranh thì sau đó sẽ đến lượt bọn họ cùng nhau bỏ tiền. ...

Trong đại doanh của Vương quốc Frank, đại biểu của các quốc gia đang tụ họp để thương nghị kế hoạch tác chiến tiếp theo.

Người khởi xướng cuộc hội nghị quân sự đặc biệt này không phải ai khác, chính là kẻ đang giữ chức đại đội trưởng đội hầu cần - Hudson lão gia.

Làm sao hắn, một vị thống soái đại quân, có thể ngồi yên không làm gì trong khi Quốc vương nhà mình xảy ra chuyện được?

Trực tiếp mang quân đội ra tiền tuyến chém giết để trút giận cho Caesar III là hạ hạ kế sách. Người thông minh đều biết mượn lực, Hudson đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Với thực lực quân sự hiện giờ của Vương quốc Alpha, rất khó có thể làm gì được thú nhân, nhưng nếu đổi thành liên quân nhân tộc thì sẽ khác.

"Bá tước Hudson, chẳng lẽ ngươi vội vàng triệu tập bọn ta tới đây chỉ để ôn chuyện thôi sao?"

Blake khiêu khích hỏi.

Mặc dù gã không biết mục đích mà Hudson tổ chức hội nghị quân sự lần này là gì, nhưng căn cứ vào nguyên tắc địch nhân ủng hộ ta phản đối, cho nên ngày từ đầu thì gã liền nhảy ra khiêu khích gây chuyện.

"Đoàn trưởng Blake lo xa rồi, mọi người mỗi ngày đều bận một ngày trăm công ngàn việc ở tiền tuyến, cho dù Hudson có không hiểu chuyện thì cũng sẽ không tập hợp mọi người lại ôn chuyện vào thời điểm này."

"Lần này mời mọi người tới đây chủ yếu là vì cuộc chiến sau này. Hội nghị liên minh đã quyết định đẩy nhanh trận chiến này, chắc hẳn tất cả mọi người đã nhận được mệnh lệnh tương tự rồi."

"Dựa theo chiến cuộc trước mắt, chúng ta vốn không có năng lực để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân trong một thời gian ngắn, ."

"Cho nên ta đã thương lượng với Hầu tước Sunil, Hầu tước Olafur, Công tước Danguot vv. . và cho rằng: Chiến thuật trước mắt đã quá lỗi thời, không thể thỏa mãn được nhu cầu tốc chiến tốc thắng nữa, cần phải điều chỉnh một chút."

"Phương hướng điều chỉnh vô cùng đơn giản, đó chính là thay đổi chiến thuật chém tận giết tuyệt thú nhân, cho phép các bộ lạc thú nhân đầu hàng."

"Cái giá cho chuyện đầu hàng của bọn chúng chính là nhất định phải tiếp nhận sự chỉ huy của chúng ta, cống hiến một phần sức lực để lật đổ Đế quốc Thú Nhân tà ác."

Nói xong, Hudson mỉm cười liếc nhìn đoàn trưởng Blake một mắt, xem như phản kích lại màn khiêu khích vừa rồi.

Tự tiện nhúng tay vào việc chỉ huy liên quân là chuyện tối kỵ trong chính trị. Bởi vì các thế lực lớn đều có quyền chỉ huy quân sự riêng của mình, bọn họ ghét nhất là người khác tùy tiện nhúng tay vào.

Vì thay đổi chiến thuật của liên quân, trong những ngày gần đây, Hudson đều bận đến tối tăm mặt mày. Mỗi ngày không phải là đang thuyết trình chiến thuật của mình thì cũng là đang trên đường đi thuyết trình.

Sự thật chứng minh rằng Thần Hi chi chủ vẫn rất chiếu cố hắn. Sau khi tốn sức môi lưỡi, cuối cùng hắn đã nhận được sự tán đồng của một nhóm tướng lĩnh cùng chung chí hướng.

Đợi khi đội ngũ tán đồng kế hoạch này được mở rộng, hắn cảm thấy đã có thể thay đổi quyết định của Liên minh nhân tộc rồi, cho nên mới có cuộc họp ngày hôm nay.

"Không sai, ta và Bá tước Hudson đã ngầm trao đổi qua hình thức tác chiến mới này."

"Chúng ta nhất trí cho rằng: Loại đấu pháp hiện giờ phải trả một cái giá quá lớn."

"Sau khi tổng hợp và phân tích các loại chiến thuật, cuối cùng cũng tìm ra một phương pháp tốt nhất để giảm bớt thiệt hại của đại quân, đó chính là —— dùng thú nhân đánh thú nhân."

"Ở tiền tuyến lâu như vậy, chắc là mọi người đã phát hiện. Tộc thú nhân trên thực tế là do nhiều chủng tộc tạo thành, những mối huyết hải thâm cừu trong nội bộ thú nhân cũng không hề kém hơn nhân tộc chúng ta."

"Đây chính là cơ hội."

"Chỉ cần chúng ta hứa hẹn: nâng đỡ những chủng tộc pháo hôi này chấp chưởng Đế quốc Thú Nhân, bọn chúng sẽ đứng ra cùng với chúng ta chung tay tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân tà ác!"

Hầu tước Sunil thuận thế nói bổ sung.

Phương pháp tác chiến là gì đều không quan trọng, mấu chốt là có thể giảm bớt thiệt hại của phe mình. Dùng thú nhân đánh thú nhân cũng tốt hơn là dùng người của mình đi liều mạng.

Dù cho bọn chúng có tử thương thảm trọng như thế nào cũng không cần phải lo lắng đến những chuyện phiền phức sau này. Sau khi về nước, thứ nghênh đón ông ta sẽ chỉ là hoa tươi và tiếng vỗ tay, mà không phải là người thân đang khóc sướt mướt của đám quý tộc bỏ mạng.

"Hầu tước Sunil, dựa theo ý của các ngươi, Đế quốc Thú Nhân vẫn là của thú nhân, chúng ta chỉ đang giúp bọn chúng thay đổi một kẻ thống trị mà thôi."

"Mọi người huy động nhân lực từ bên ngoài vạn dặm xa xôi chạy tới đây là vì cơ nghiệp của nhân tộc, không phải là đến để giúp thú nhân thay đổi triều đại!"

Đoàn trưởng Blake giễu cợt nói.

Đúng sai không quan trọng, bây giờ gã ta chỉ đang phản đối người mà không phải đang phản đối chuyện. Mặc cho đối phương có bao nhiêu lý do thì gã cũng nhất định phải phản đối đến hơi thở cuối cùng.

"Đoàn trưởng Blake không cần phải lo, bọn chúng muốn chưởng khống Đế quốc Thú Nhân sau cuộc chiến thì cũng phải sống được đến lúc đó mới được!"

"Ngay cả khi may mắn còn sống, cùng lắm là tùy tiện vẽ cho bọn chúng một mảnh đất, để bọn chúng trùng kiến Đế quốc Thú Nhân là được."

Chương 788 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân (2)

"Chúng ta chỉ hứa hẹn là sẽ ủng hộ bọn chúng chấp chưởng Đế quốc Thú Nhân, nhưng chưa từng hứa hẹn cái Đế quốc Thú Nhân mà bọn chúng chấp chưởng sẽ như thế nào."

"Không ai quy định rằng Đế quốc Thú Nhân nhất định phải hơn trăm triệu nhân khẩu. Chỉ cần chúng ta nguyện ý, một bộ lạc gồm vài trăm người cũng có thể được gọi là Đế quốc."

"Thú nhân có vô số chủng tộc, có một nhà tính một nhà, chỉ cần bọn chúng nguyện ý đến tìm nơi nương tựa, chúng ta đều có thể cho bọn chúng một cái Đế quốc Thú Nhân, để bọn chúng đóng cửa lại tự kỷ một mình là được."

"Nếu như bọn chúng còn ngại không đủ, mỗi một bộ lạc đều là một cái Đế quốc Thú Nhân cũng là chuyện có thể thương lượng."

"Đế quốc Thú Nhân có cương vực bao la, chúng ta cũng không cần phải nuốt hết, lấy đại thảo nguyên ở nam bộ là đủ rồi, những khu vực còn lại cứ chia đều cho bọn chúng xây dựng quốc gia của riêng mình đi."

"Dãy núi Ula ở trung bộ thì không nói, nơi này là thiên đường của Ma thú, bọn chúng qua đó cũng chỉ có thể trở thành thức ăn cho Ma thú."

"Ta thấy cao nguyên Nicola ở bắc bộ và đồi Salar ở tây bộ cũng không tệ, an bài mấy ngàn cái "Đế quốc Thú Nhân" cũng không có vấn đề."

"Vừa vặn cho thể trấn an các tộc trên đại lục, để bọn họ biết rõ: Nhân tộc ta sẽ không chém tận giết tuyệt dị tộc!"

Lời nói của Hầu tước Olafur làm cho Blake giật mình kêu lên. Ban đầu khi Vương quốc Frank cấu kết với Vương quốc Alpha đã làm cho Giáo Đình phát điên rồi, bây giờ lại có thêm Vương quốc Iberia nữa.

Ba vương quốc lớn nhất trên đại lục đứng chung một chỗ, Giáo Đình sống sao nổi đây?

Càng hố hơn chính là dường như đằng sau còn có một đống vương quốc cũng ủng hộ kế hoạch này. Giáo Đình chẳng làm gì cả mà đã bị đám vương quốc này cô lập rồi.

Chuyện còn lại, không cần nghĩ Blake cũng biết rõ. Những quốc gia nhỏ này vốn đã quen với việc làm cỏ đầu tường rồi, nên nhất định chỉ có thể ủng hộ đề nghị này mà thôi.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, gã ta chính là người phản đối duy nhất. Lúc này, cho dù là một vài quốc gia đã bị Giáo Đình âm thầm khống chế cũng sẽ không đứng chung một đội với gã ta. . . .

Liên quân nhân tộc thay đổi chiến thuật đã trực tiếp ảnh hưởng đến chiến lược của Đế quốc Thú Nhân.

Khi liên quân không còn chém tận giết tuyệt nữa, mà bắt đầu chơi chính trị dụ hàng, sức chống cự của thú nhân liền lập tức giảm mạnh.

Sau khi bị liên quân nhân tộc kéo binh đến tận cổng thành, vô số bộ lạc thú nhân liền lập tức "tự nguyện" phản chiến.

Sau đó liền lập tức sung làm tiên phong mở đường cho liên quân.

Cũng có một số ít phần tử cực đoan ngoan cố cừu thị nhân tộc, nhưng bọn này nhanh chóng bị đưa đi gặp Thú Thần.

Nhờ vào sự dạy dỗ ân cần của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân, những bộ lạc cứng đầu đều đã trở thành lịch sử, các bộ lạc còn lại đều đã trở thành "thú nhân" thông minh biết tiến thối.

Một tay cầm bánh nướng + một tay giơ gậy, đám quý tộc nhao nhao ra sân thể hiện ra môn pháp thuật mà mình am hiểu nhất, đại lắc lư bánh vẽ chi thuật.

Dưới sự giúp đỡ của đảng phái dẫn đường này, tốc độ hành quân của liên quân càng ngày càng nhanh. Hoàng đình thú nhân ngày càng bị áp lực đè nặng. . . .

"Liên quân nhân tộc điên rồi!"

Hùng Nhân Hoàng giận dữ hét lên.

Liên quân nhân tộc từ từ ép sát, các tiểu đệ liên tục phản chiến, làm cho ông ta cảm nhận được nguy cơ diệt tộc.

Chỉ riêng nhân tộc thì rất khó hủy diệt được Ngũ Đại Hoàng tộc, nhưng nếu như có thêm người trong Đế quốc Thú Nhân phối hợp thì sẽ rất khó nói.

Có nhiều thứ, một khi đã mở ra thì không bao giờ đóng lại được.

"Hùng Hoàng, bình tĩnh lại đi. Trước đó chúng ta cũng đã tính đến cục diện bết bát nhất này rồi."

"Những chủng tộc kia vốn không đồng lòng với chúng ta, khi Nhân tộc không còn chém tận giết tuyệt nữa, đầu hàng sẽ biến thành trạng thái bình thường."

"Hơn nữa nhân tộc rất giảo hoạt, còn hứa hẹn sẽ ủng hộ bọn chúng trùng kiến Đế quốc Thú Nhân. Với đầu óc của đám ngu xuẩn kia, không bị lừa mới là có vấn đề!"

Ưng Nhân Hoàng mở miệng khuyên.

Chỉ là vẻ ưu sầu giữa hai lông mày đã chứng minh không hề lạc quan như vậy. Có nhiều chuyện không phải cứ dự đoán trước là sẽ giải quyết được.

Nhân tộc đang chơi dương mưu, phàm là những bộ lạc thú nhân có một chút dã tâm cũng đều sẽ biết nên chọn như thế nào.

Dù rằng biết rõ Nhân tộc đang dùng bọn chúng làm pháo hôi, nhưng lại không thể chịu nổi sự dụ hoặc này. Ai bảo bọn chúng đi theo Ngũ Đại Hoàng tộc cũng chỉ có thể làm pháo hôi chứ?

Nếu hai bên cũng đều phải làm pháo hôi, vậy thì đương nhiên là phải chọn chủ tử xuất thủ hào phóng hơn để nương tựa.

Khi lập được chiến công, Ngũ Đại Hoàng tộc nhiều nhất cũng chỉ chia cho bọn chúng một mảnh đồng cỏ, nhưng Nhân tộc lại trực tiếp cho bọn chúng xây dựng một quốc gia riêng của mình.

Có lẽ sau khi những chủng tộc này trưởng thành sẽ trở thành những mối đe dọa mới của nhân tộc trong tương lai, nhưng đó là chuyện của tương lai.

Đại đa số quốc gia đều là dễ tan rã, khó thống nhất. Ngay cả một chủng tộc mà cũng còn bị chia rẽ vì lợi ích, nói gì đến một Đế quốc bao gồm vô số chủng tộc.

Bởi vì phương thức phân chia của Hudson, tất cả các chủng tộc thú nhân đã thành lập các quốc gia độc lập, trong tương lai sẽ xuất hiện cảnh tượng hàng ngàn quốc gia san sát ở phía bắc đại lục.

Nếu như khiêu khích châm ngòi một chút, các chủng tộc thú nhân nằm trong một chuỗi thức ăn mà không đánh đến người chết ta sống thì sẽ không dừng lại được.

Ít nhất là trong vòng mấy chục năm tới, sẽ không chủng tộc thú nhân nào đủ thực lực để thống nhất các tộc.

Chương 789 - Dùng Thú Nhân Đánh Thú Nhân (3)

"Ưng Hoàng, xảy ra chuyện lớn như vậy mà ông còn ngồi vững vàng như vậy sao."

"Nếu như không nghĩ ra biện pháp, chúng ta sẽ xong đời. Nếu để cho ta biết là do tên khốn nào nghĩ ra thủ đoạn bẩn thỉu này, ta sẽ tước đoạt linh hồn của hắn ra để thiêu đốt một vạn năm! . . ."

"Hùng Hoàng, không cần phải đi tìm. Ông cũng biết cái tên khốn đã nghĩ ra loại thủ đoạn bẩn thỉu này mà, hiện giờ hắn vẫn còn đang đứng đầu bảng treo thưởng của Đế quốc."

"Ông đã treo thưởng mười vạn con dê, ba vạn con trâu, một ngàn tên nô lệ. . . Có cần phải tăng thêm một chút tiền thưởng không?"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nửa đùa nửa thật nói.

Cuộc sống rất khổ, nhưng vẫn phải tiếp tục sống. Nếu không tự tìm cho bản thân một chút việc vui thì sẽ sụp đổ.

Tiếc là mọi người không có phản ứng gì, biết rõ là lời nói đùa, nhưng vẫn là chỉ có một mình Ngân Nguyệt Lang Hoàng là đang cười.

Ngân Nguyệt Lang Hoàng có thể cười được là bởi vì những tộc nhân cốt lõi của Ngân Nguyệt Lang tộc đã di cư xong rồi.

Những bộ lạc còn lại đa phần đều là lang nhân bình thường, chỉ có cực kỳ thiểu số kẻ có huyết mạch phản tổ mới có tư cách trở thành một thành viên của Hoàng tộc.

"Được rồi, không nói giỡn nữa. Ở trong mắt của ta, thế cục của Đế quốc hiện giờ vẫn chưa bết bát đến tình trạng mà các ngươi đang nghĩ."

"Nhân tộc muốn chia tách Đế quốc, việc này thoạt nhìn vô cùng đơn giản, nhưng tiền đề là năm nhà chúng ta phải suy sụp trước đã."

"Chỉ cần chúng ta có thực lực, cho dù địch nhân có chia tách toàn bộ Đế quốc Thú Nhân ra, chúng ta cũng có thể lại tiếp tục thống nhất Đế quốc."

"Hiện giờ đang đấu về sự kiên nhẫn, chỉ cần tộc nhân của mọi người di cư thành công, chúng ta liền có thể từ từ chơi với bọn hắn."

"Trừ phi liên quân nhân tộc thường trú ở trên thảo nguyên thú nhân, nếu không, chờ sau khi bọn hắn rời đi, chúng ta tùy thời đều có thể giết trở về, lấy lại những thứ thuộc về chúng ta."

"Đương nhiên là phải nắm bắt tốt thời cơ, nhất định phải đợi qua cuộc chiến này rồi tính, không thể tiếp tục kích thích nhân tộc nữa!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Bị hố một lần thì sẽ khôn ngoan hơn, biết nhìn xa trông rộng.

Sau khi đích thân lĩnh giáo sức mạnh của nhân tộc, ông ta đã triệt để đoạn tuyệt tưởng niệm ngôi vị bá chủ đại lục.

"Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói không sai, thế cục vẫn còn chưa tới mức phải bi quan. Mặc dù thế công lần này của nhân tộc trông rất hung mãnh, nhưng thực tế cũng biểu thị ngày chiến tranh kết thúc đã không xa."

"Caesar III xảy ra chuyện đã mở màn cho cuộc đấu tranh quyền lực trong Vương quốc Alpha. Ban đầu cuộc đấu tranh này vốn chỉ dừng lại ở trong bóng tối thì nay đã được lôi ra ngoài sáng."

"Chỉ là mâu thuẫn nội bộ cũng đã đủ cho Caesar III phải bận rộn rồi. Mặc cho lão ta muốn hủy diệt chúng ta như thế nào, lão ta nhất định phải giải quyết mâu thuẫn trong nội bộ trước."

"Cho dù Caesar III có thể rất lớn độ tỏ vẻ mình sẽ không truy cứu, nhưng đám đại quý tộc kia phải chịu tin mới được. Hạt giống nghi ngờ đã được chôn xuống, hai bên phải có một bên ngã xuống thì cuộc đấu tranh này mới có thể kết thúc."

"Không có phái chủ chiến này nữa, lập trường của Liên minh nhân tộc sẽ lập tức dao động, quyết tâm hủy diệt chúng ta của bọn hắn cũng sẽ nhanh chóng bị dao động."

"Nếu cứ tiếp tục kéo dài, công tác hậu cần nặng nề sẽ đè sập bọn hắn. Chúng ta có nhiều thời gian, cùng lắm là tặng đại thảo nguyên lại cho bọn hắn trước mà thôi"

Alex ra vẻ hào khí nói.

Nhưng trong thâm tâm gã ta thì đang thăm hỏi cả gia tộc của Hudson. Tên này thật sự là quá âm hiểm, rõ ràng là đang muốn đấm chết Đế quốc Thú Nhân đây mà.

Nếu như không có nhiều bộ lạc phụ thuộc liên tục cung cấp vật tư và tài phú, thì cuộc sống của Ngũ Đại Hoàng tộc cũng sẽ không thoải mái được như thế. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar III bị trọng thương, sau khi tĩnh dưỡng một tháng mới xuất hiện ở trước mắt mọi người. Sắc mặt hồng nhuận, nhìn không giống người bị thương nặng chút nào.

Không còn ai đề cập đến vụ ám sát đó nữa. Sau khi Đế quốc Thú Nhân tuyên bố nhận trách nhiệm, phía chính phủ của Vương quốc Alpha đã trực tiếp đẩy hết tội lên đầu thú nhân.

Những quý tộc có liên quan đến chuyện này, sau khi trải qua hàng loạt điều tra, bởi vì không có chứng cứ chứng minh, nên đã lần lượt được thả ra ngoài.

Mọi chuyện đều trở lại trạng thái bình thường, như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ là mạch nước ngầm đang dâng càng ngày càng cao.

Không ai nghĩ rằng Caesar III sẽ nuốt trôi cơn giận anyf sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy. Ông ta càng không phát tác, trong lòng của mọi người lại càng hoảng loạn.

Đừng nói là các quý tộc có liên quan đến vụ ám sát, ngay cả đám đại lão trong triều cũng đang cảm thấy rất căng thẳng, sợ rằng ngọn lửa này đốt tới trên đầu mình.

Bầu không khí căng thẳng tràn ngập, Caesar III vẫn như cũ bất vi sở động. Công tác điều tra hung phạm cũng đã bị ngừng lại, không có bất kỳ một người nào bị truy cứu trách nhiệm, bao gồm cả các quan viên chịu trách nhiệm việc phòng thủ. ...

"Các ngươi đã xem chiến báo từ tiền tuyến rồi đúng không? Tốc độ tiến công của đại quân rất không tệ, xem ra Bá tước Hudson của chúng ta lần này đã rất nỗ lực."

Điệu bộ như cười như không của Caesar III làm cho đám đại thần ở phía dưới cảm thấy bối rối. Rốt cuộc thì Caesar III có hài lòng với Hudson hay không vậy?

Không đoán được ý nghĩ thực sự của Quốc vương, tất cả mọi người đều không dám tùy tiện tiếp lời.

Ai cũng biết là trong bụng Caesar III đang kìm nén một cơn giận, đang cần gấp một cơ hội để trút giận, không ai muốn đụng đến việc xui xẻo này.

Chương 790 - Mạch Nước Ngầm

"Tại sao không ai nói lời nào, chẳng lẽ tiền tuyến đánh không tốt sao?"

Caesar III lại đặt câu hỏi.

Biết là không thể thoát được, Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero liền thấp thỏm trả lời: "Bệ hạ, tình huống trên chiến trường biến đổi thất thường, Bá tước Hudson có thể nghĩ đến biện pháp dùng thú nhân chế thú nhân đương nhiên là cực tốt."

Không phải là vì y có quan hệ tốt với Hudson nên mới nói đỡ cho hắn, chỉ là Alfiero đang giữ chức Bộ trưởng Bộ Quân vụ, cho nên y nhất định phải đưa ra một đánh giá công chính khách quan thì mới có thể làm cho mọi người tin phục.

Dù là về mặt quân sự hay chính trị, dùng thú nhân để đối phó thú nhân đều phù hợp với lợi ích của Vương quốc Alpha.

Tì vết duy nhất chính là kế hoạch chiến lược này ra đời quá muộn. Nếu như áp dụng từ trước, có lẽ tình huống bây giờ đã khác.

Nhưng đây không phải là lý do để công kích, để chỉ trích. Có thể nghĩ ra loại đối sách này, đồng thời còn nhanh chóng mở rộng trong liên quân đã là rất xuất sắc rồi.

"Hừm, nói cho Bá tước Hudson là hãy tiếp tục cố gắng. Phải cho thú nhân một bài học đắt giá trong thời gian ngắn nhất có thể!"

Lời nói của Caesar III lập tức làm cho tâm trí của mọi người xảy ra sóng to gió lớn. Mỗi một câu nói của Quân chủ đều sẽ bị người phân tích về mặt chính trị.

Chỉ là một "bài học", mà không phải là triệt để hủy diệt. Hiển nhiên là quyết tâm hủy diệt Đế quốc Thú Nhân của Caesar III đã bị dao động.

Trước đây, khi gặp phải những vấn đề quan trọng quyết định vận mệnh tương lai của vương quốc, ông ta đều sẽ thương lượng với mọi người, nhưng bây giờ lại chuyên quyền độc đoán.

Di chứng của vụ ám sát cuối cùng cũng bắt đầu lên men. Dù mặt ngoài diễn như thế nào, nhưng trong nội tâm của Caesar III vẫn như đang bị một cây gai đâm vao.

Có lẽ Caesar III không phải đang nhằm vào tất cả mọi người, nhưng ông ta đã không còn tin tưởng vào những quý tộc có liên quan đến vụ này nữa. ...

Những thay đổi trong triều đình đã ảnh hưởng trực tiếp đến tiền tuyến. Trong những ngày gần đây, Hudson rõ ràng cảm nhận được sự dị dạng trong quân.

Dựa vào uy tín tích lũy được trong giai đoạn này, hắn chỉ có thể miễn cưỡng bảo đảm các đội quân hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, nhiều hơn nữa đã nằm ngoài phạm vi năng lực của hắn. ...

"Ngài Tử tước, cuộc tranh đấu ở Vương đô bắt đầu nhanh như vậy sao?"

Mạng lưới tình báo của Gia tộc Koslow vừa mới cất bước, còn chưa thẩm thấu vào trong triều đình. Muốn hiểu rõ tình hình trong vương đô, Hudson chỉ có thể nhờ cậy vào lực lượng của nhạc phụ mình.

Đây cũng là đồng giá trao đổi. Gia tộc Holliser cung cấp tình báo cho hắn, còn Hudson thì lợi dụng chức quyền trong tay để tạo thuận tiện cho bọn họ.

"Còn chưa vạch mặt, nhưng xét theo tình huống trước mắt thì cũng đã sắp nổ rồi."

"Quá trình nhanh như vậy, ngoài vụ ám sát đó ra, quan trọng nhất vẫn là do trận chiến lần này vương quốc thu được quá nhiều lợi ích."

"Tuyến phòng thủ ở Bắc Cương là do ngươi một tay dựng lên, vương quốc lần này thu được bao nhiêu đất đai, chắc là ngươi cũng biết rồi."

"Hiện giờ chỉ đánh cho thú nhân bị trọng thương thì những lợi ích này sẽ bị chúng ta nuốt vào trong bụng."

"Đám quý tộc trong nước đều đang ma quyền sát chưởng muốn kiếm một chén canh. Sau này chắc chắn sẽ phát sinh một trận long tranh hổ đấu!"

Tử tước Aurane có chút bất đắc dĩ nói.

Dưới đại thế, Gia tộc Holliser vẫn còn rất yếu ớt. Ông ta vốn chỉ định lợi dụng cuộc đại chiến lần này để quật khởi một lần nữa, ngay cả phương hướng phát triển cũng đã được nghĩ kỹ rồi.

Tiếc là phút cuối lại xảy ra sự cố. Tại cuộc chiến phá vây, quân thường trực của vương quốc đã bị tổn thất nặng nề, lực lượng trong quân đội của Gia tộc Holliser cũng bị trọng thương.

Lúc đầu thì những chuyện này cũng chẳng có gì to tát, bởi vì toàn bộ đại quý tộc đều đồng thời bị tổn thất, nên cũng tương đương với ai cũng không bị tổn thương.

Nhưng mà, tư quân gia tộc mà ông ta phí tâm phí lực tạo ra lại bị lão Bá tước Pierce mang xuống hố, kém chút liền toàn quân bị diệt.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, ông ta không khỏi nhìn về phía Hudson với ánh mắt hâm mộ. Người mang đại khí vận thật là tốt, người khác đánh trận đều bị tổn thất nặng nề, chỉ có Gia tộc Koslow thì càng đánh càng mạnh.

Ban đầu Gia tộc Koslow chỉ xếp ở hạng chót trong hàng ngũ trung đẳng quý tộc, nhưng dưới sự dẫn dắt của Hudson, bọn họ đã trực tiếp bước vào hàng ngũ của đại quý tộc.

May mắn là hắn là con rể nhà mình, nếu không, ông ta vô cùng hoài nghi là mình sẽ đố kị đến hoài nghi nhân sinh.

"Xin ngài Tử tước yên tâm, mặc cho họ có ầm ĩ như thế nào thì cũng sẽ có phần của chúng ta, vấn đề chỉ là miếng bánh lớn hay nhỏ mà thôi."

"Với nội tình của Gia tộc Holliser, cộng thêm thu hoạch trong cuộc chiến này, muốn trở lại hàng ngũ đại quý tộc chắc cũng không phải là vấn đề."

Hudson mở miệng an ủi.

Gia tộc Holliser là đồng minh quan trọng nhất hiện giờ của gia tộc hắn, cho nên nhất định phải ổn định. Nếu không, cho dù có tiến vào được vòng tròn của đại quý tộc, hắn cũng sẽ không có người dẫn đường.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu! (trước khi xảy ra chuyện lớn thường sẽ có dấu hiệu báo trước.)

Đối với mệnh lệnh mà Quốc vương truyền tới, Hudson quyết đoán —— lựa chọn chấp hành.

Đả kích thú nhân là đương nhiên, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bảo toàn được thực lực trước đã. Là thống soái đại quân, hiện giờ hắn chỉ có thể không ngừng thắng lợi, không thể để xảy ra một trận đại bại nào.

Những việc có thể làm, Hudson đều đã làm rồi. Không chỉ thanh danh vang dội trong nội bộ vương quốc, mà ngay cả phóng tầm mắt khắp toàn bộ Liên minh nhân tộc, hắn cũng có danh tiếng không nhỏ.

Chương 791 - Mạch Nước Ngầm (2)

Có lẽ sau vô số năm nữa, hắn cũng có khả năng bị người ta Thần hóa, trở thành một trong anh hùng sử thi hiếm có của nhân tộc.

"Chỉ mong đi! Dù sao Gia tộc Holliser vẫn còn thiếu một chút quân công. Ngay cả khi sử dụng hết toàn bộ quan hệ nhân mạch thì cũng không chiếm ưu thế gì nhiều khi so với đám đối thủ cạnh tranh."

"Hudson, có thể tạo thêm một cơ hội để cho..."...

"Chờ cơ hội khác đi!"

"Ngài Tử tước, thú nhân cũng không phải là quả hồng mềm. Đừng thấy hiện giờ liên quân đẩy nhanh tốc độ tiến công mà hiểu lầm, nếu như người của chúng ta, sợ là cục diện hiện giờ đã khác!"

"Địch nhân đã thành chim sợ cành cong, muốn bọn chúng sơ ý chủ quan, tùy ý chia binh, là chuyện không thể nào."

Hudson từ chối nói.

Tạo ra cơ hội tác chiến thì dễ, nhưng vấn đề là trong tay Gia tộc Holliser chỉ có một chút tàn binh, chỉ cần một đoàn Kỵ binh Behemoth đã có thể tiêu diệt được bọn họ rồi.

Ngay cả tộc nhân của Gia tộc Koslow cũng bị hắn cố tình không sắp xếp cho những nhiệm vụ cày chiến công. Không chỉ bởi vì Hudson cần công chính nghiêm minh, mà còn bởi vì hắn đã không có cách nào tiếp nhận tổn thất thêm ngoài ý muốn.

Cơ hội chỉ dành cho người có thực lực.

"Thôi! Là do ta quá tham lam."

"Hudson, cứ coi như vừa rồi ta không nói gì cả. Bây giờ Gia tộc Holliser đã không chịu được giày vò nữa, nếu như mất luôn cả những vốn liếng sau cùng này, cho dù có lập được chiến công lớn hơn nữa cũng không có tác dụng!"

Tử tước Aurane nói với sự sợ hãi trong lòng.

Sau khi bình tĩnh lại, ông ta mới nhận thức được là suy nghĩ của mình nguy hiểm cỡ nào. Ra chiến trường trong tình huống không đủ thực lực, dù cho có cơ hội lớn đến đâu thì cũng không thể nắm được.

Cũng giống như chiến lược "Lấy thú chế thú, chia tách Đế quốc Thú Nhân" của Hudson, rõ ràng đây là kế hoạch của hắn, nhưng cuối cùng lại lấy ra để chia sẻ với liên quân.

Không phải là hắn không muốn ăn một mình, mà thật sự là dạ dày của quân đội vương quốc có hạn, nuốt không nổi phần bánh gato này.

Nếu như để cho Hudson đảm nhiệm chủ soái trước khi quân viễn chinh phương bị tổn thất nặng thì đã không còn chuyện của liên quân nữa rồi.

Một phần chiến công có thể trở thành "Nguyên soái của cả nhân tộc", nói nhường là nhường, sự quyết đoán không dây dưa dài dòng này làm cho Tử tước Aurane cũng cảm thấy bội phục không thôi.

"Ngài Tử tước, không cần phải quá lo lắng. Tình hình hiện giờ của các nhà đều không khác mấy, Gia tộc Holliser cũng sẽ không chịu thiệt thòi."

"Thứ quyết định việc phân chia lợi ích sau chiến tranh về cơ bản đã không còn nằm ở trên chiến trường, mà đa phần nằm ở ván cờ chính trị sau này."

"Vụ án hành thích đã làm cho cuộc đấu tranh này nổi lên mặt nước. Những đại quý tộc có dính líu đến chuyện này đều sẽ trở thành đối tượng bị bệ hạ chèn ép sau này."

"Đặc biệt là Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương, bọn họ vốn đã có ân oán với Vương thất từ trước, hiện giờ thù mới cộng hận cũ, bệ hạ chắc chắn sẽ không tha cho họ."

"Nếu như Gia tộc Holliser nguyện ý từ bỏ cơ nghiệp bây giờ để đến Bắc Cương, thu hoạch đại quyền chấp chưởng một tỉnh, nhận được mấy quận đất phong cũng hoàn toàn không thành vấn đề."

"Nhưng mà lợi ích luôn song hành với nguy hiểm. Cho dù là không còn mối đe dọa thú nhân nữa, nhưng điều kiện ở khu vực biên giới Bắc Cương sẽ không sánh bằng tỉnh Đông Nam."

"Muốn phát triển được vùng đất này, cần phải đầu tư rất rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực."

"Không dối gạt ngài, Gia tộc Koslow đã quyết định ở lại tỉnh Đông Nam. Sau chiến tranh, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ cố gắng đoạt lại tổ địa từ trong tay gia tộc Locknard, còn những khu vực khác ở Bắc Cương, cho dù có được tặng thì Gia tộc Koslow cũng không có thực lực để phát triển!"

Hudson phân tích nói.

Cho dù Gia tộc Holliser có đưa ra lựa chọn như thế nào thì hắn đều sẽ ủng hộ, nhưng Gia tộc Koslow sẽ không chạy tới phía bắc.

So với việc chạy tới phía bắc để bắt đầu lại, hắn thà ở lại tỉnh Đông Nam để liều mạng với gia tộc Dalton. Không phải là Hudson không ôm chí lớn, chẳng qua là nội tình của gia tộc thực sự quá nhỏ bé.

Nhân tố cốt lõi nhất chính là —— nhân khẩu.

Nhưng dù cho có tập hợp toàn bộ chi mạch của Gia tộc Koslow, rồi phát động tất cả quan hệ nhân mạch, thì cùng lắm cũng chỉ kiếm thêm được mấy trăm ngàn người mà thôi.

Ít nhân khẩu như vậy, một quận đã đủ để định cư rồi. Cho dù có miễn cưỡng một chút, cùng lắm chỉ được 2-3 quận mà thôi.

Chỉ riêng chi phí di chuyển những người này đến đó thôi cũng có thể làm cho Hudson phá sản rồi. Thay vì mù quáng liều lĩnh, hắn thà ở lại làm tổ ở Sơn Địa Lĩnh, cùng chết với khu đầm lầy sau lưng.

Ít nhất là Sơn Địa Lĩnh có doanh thu, ngay cả khi chiến tranh kết thúc thì thu nhập hàng năm cũng sẽ không thấp. Chỉ cần hơi cố gắng một chút là có thể cân bằng thu chi, bước vào một vòng tuần hoàn là dùng lợi ích của lãnh địa để đi phát triển lãnh đại.

"Hudson, sợ là kế hoạch của ngươi rất khó được toại nguyện. tổ địa của Gia tộc Koslow đang trong tay gia tộc Locknard, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì bọn họ sẽ không giao ra đâu."

"Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đồng khí liên chi, tình huống giữa bọn họ đều không khác mấy, chắc là sẽ không ngồi im nhìn xem để loại tiền lệ này xuất hiện."

"Còn nữa, Gia tộc Dalton cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để đưa ngươi tới Bắc Cương. Với sức ảnh hưởng của bọn họ ở tỉnh Đông Nam, hầu hết các quý tộc ở bảy tỉnh phía đông nam đều sẽ ủng hộ họ về mặt chính trị."

"Tốc độ quật khởi của ngươi quá nhanh, đã vượt quá năng lực chịu đựng của các phe phái. Sau cuộc chiến chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ biện pháp hạn chế sự phát triển của ngươi."

Chương 792 - Mạch Nước Ngầm (3)

"Đây là do trước đó ngươi đã quyết đoán xuất thủ viện trợ, làm cho đại đa số quý tộc trong vương quốc đều phải nợ ân tình. Nếu không, thứ mà Gia tộc Koslow gặp được sẽ không phải là hạn chế phát triển nữa, mà là sự chèn ép đến từ tất cả các phe phái."

"Tình huống của Gia tộc Holliser cũng không khá hơn là bao. Mặc dù Gia tộc Holliser đã từng cũng là đại quý tộc uy tín lâu năm, nhưng cũng có một số thế lực không muốn nhìn thấy Gia tộc Holliser trở lại vòng tròn này."

"Mặc dù đã phát triển trong vô số năm qua, nhưng Gia tộc Holliser cũng chỉ có thể làm cho đại đa số đại quý tộc của vương quốc duy trì thế trung lập. Rất khó có người ủng hộ về mặt chính trị."

Tử tước Aurane cười khổ trả lời.

Nếu như Gia tộc Koslow chịu tới Bắc Cương, vậy thì Gia tộc Holliser còn có thể kéo thêm một số trung đẳng quý tộc trong vương quốc đồng thời tới Bắc Cương khởi nghiệp.

Không có một vị phụ tá đắc lực như Hudson, cho dù có liên thủ với mấy nhà khác thì Gia tộc Holliser cũng chơi không lại Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương.

"Ngài Tử tước cứ việc yên tâm, xét theo tình huống trước mắt, Gia tộc Dalton muốn khôi phục trạng thái đỉnh phong thì nhanh nhất cũng phải tốn mấy năm."

"Nếu như xét đến những nhân tố khác nữa, chu kỳ khôi phục sẽ còn dài hơn. Trước đó, bọn họ cùng lắm chỉ là gây thêm phiền phức cho ta trong chính trị."

"Cùng lắm là sau cuộc chiến ta trở về chuyên tâm phát triển đất phong, không tham dự triều đình phân tranh là được. Dù sao bọn họ cũng không dám phát động xung đột vũ trang!"

Hudson tự tin nói.

Hào quang danh tướng được dùng vào những lúc như thế nào. Chỉ là một cái thanh danh thôi cũng đã có thể chấn nhiếp rất nhiều địch nhân rồi.

Không có niềm tin tuyệt đối, dù là chơi chiêu ngoài nguyên tắc cũng đều phải cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ trêu chọc phải vị "danh tướng trẻ tuổi nóng tính" này, hắn sẽ lộn cái bàn rồi mang kéo theo Gia tộc Dalton làm đệm lưng.

"Trong lòng ngươi hiểu rõ là tốt!"

Tử tước Aurane tỏ ra hâm mộ nói.

Có thực lực có kéo theo Gia tộc Dalton làm đệm lưng. Cho dù là cục diện có bết bát đến cỡ nào thì cũng sẽ không xấu được đến đâu.

Đại gia tộc có thể truyền thừa thiên cổ, là vì tranh đoạt tương lai về lâu về dài, có rất ít thế lực sẽ hành động theo cảm tính. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không dễ dàng lộn cái bàn, đánh cược tính mạng của toàn bộ gia tộc. . . .

Thế cục trên chiến trường chuyển biến xấu, Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân cũng tăng nhanh tốc độ rút lui. Vì vội vàng, bọn hắn đã chẳng thèm đoái hoài đến tình trạng cơ thể của người già và trẻ em nữa.

Có rất nhiều bộ lạc đều xuất hiện tình trạng giảm quân số với quy mô lớn trên đường rút lui. Cho dù đã được các Linh mục đích thân hành cứu chữa, nhưng vẫn không thể ngăn được bi kịch xảy ra.

Một bên đuổi, một bên chạy, chiến tuyến nhanh chóng bị kéo dài đến khu vực biên giới của đại thảo nguyên thú nhân. Vào thời khắc này, Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân đã co đầu rụt cổ vào trong cao nguyên Nicola ở bắc bộ và đồi Salar ở tây bộ.

Mâu thuẫn nội bộ được che đậy ban đầu cũng dần trở nên gay gắt. Tây bộ và bắc bộ cằn cỗi không thể nuôi sống được nhiều thú nhân như vậy.

Không có nhiều chủng tộc thú nhân để bóc lột, không chỉ làm cho các quý tộc thú nhân mất đi cuộc sống xa hoa lãng phí ngày xưa, mà ngay cả việc cung cấp vật tư thường của của nhiều bộ lạc vừa và nhỏ cũng đã gặp phải vấn đề.

Lời kêu gọi phản đối rút lui, yêu cầu chiến đấu để giành lại lãnh thổ đã mất cũng càng ngày càng cao trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân, chuyện này làm cho năm vị Hoàng giả cảm thấy nhức đầu không thôi.

Càng tệ hơn là số lượng vật tư tiêu hao, miệng ăn núi lở. Vừa mới trải qua một cuộc di cư với quy mô lớn, những lãnh địa được phân chia cho các bộ lạc đều chưa khai hoang, rất khó có thể sản xuất được đại lượng lương thực trong thời gian ngắn.

Trong khâu tổ chức còn có nhiều sơ hở hơn. Có rất nhiều bộ tộc rõ ràng là bộ lạc nông dân, nhưng bị xếp lên cao nguyên không thích hợp để trồng trọt nông nghiệp; một số bộ lạc du mục cũng bị xếp đến vùng núi không thích hợp chăn thả với quy mô lớn.

Đám quan viên mà Hoàng đình phái đi thì đang cãi cọ với các bộ lạc bên dưới, còn không thì đang trên đường chuẩn bị cãi vã.

Thậm chí còn có rất nhiều bộ lạc ra tay đánh nhau vì vấn đề phân chia vật tư. Ngay cả khi bị cưỡng ép đè xuống, nhưng hạt giống cừu hận cũng đã được gieo rồi.

"Tình huống có chút không ổn, dự đoán trước đó của chúng ta vẫn còn không đủ. Tây bộ và bắc bộ đều có đất đai cằn cỗi, rất khó có thể nuôi sống được nhiều nhân khẩu như vậy, bây giờ các tộc nhân đang kêu khổ thấu trời, tiếng oán than dậy đất."

"Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, ta lo là sau này sẽ không thể áp chế được nữa."

Sư Nhân Hoàng nói với vẻ mặt buồn bực.

Sư Nhân tộc là thế lực bảo toàn được nhiều thực lực nhất trong Ngũ Đại Hoàng tộc, nhưng mà có quá nhiều nhân khẩu cốt lõi cũng là một chuyện phiền phức lớn.

Ngay cả khi được giao đủ diện tích đất đai thì khó đáp ứng được nhu cầu thực tế hiện nay. Để đảm bảo nguồn cung cấp vật tư, bọn hắn thậm chí đã bắt đầu săn lùng các chủng tộc thú nhân khác.

"Sư Hoàng, không cần phải quá lo lắng. Loại cuộc sống khổ cực này sẽ không kéo dài được bao lâu đâu."

"Bây giờ chúng ta phải chịu áp lực lớn, nhưng áp lực mà liên quân nhân tộc phải chịu cũng rất lớn. Mở bản đồ ra xem là biết, khoảng cách từ Phong Nguyệt cảng đến nơi này xa chừng hơn nghìn dặm."

"Nếu như cộng thêm việc chuyển vận vật tư từ hậu phương nữa, Số lượng vật tư tiêu hao mỗi ngày của nhân tộc cũng là một con số khổng lồ."

Chương 793 - Tư Duy Khác Người

"Cứ mỗi một vị binh sĩ nhân tộc bình thường chiến đấu trên tiền tuyến thì phải đầu tư ít nhất là gấp năm lần nhân lực để vận chuyển vật tư ở hậu phương."

"Theo thông tin tình báo thu thập được, quân phí quân sự hiện giờ của liên quân nhân tộc chủ yếu là do Vương quốc Alpha cung cấp."

"Muốn duy trì số lượng vật tư mà trăm vạn đại quân tiền tuyến tiêu hao mỗi ngày cũng là một con số khổng lồ. Ta không cho rằng Vương quốc Alpha có thể cầm cự được bao lâu nữa."

"Liên quân nhân tộc đã đề cao 20% quân phí trợ cấp. Nếu như chiến tranh tiếp tục kéo dài, tỷ lệ này sẽ còn càng cao."

"Chỉ có một số quốc gia nhân tộc ở phương Bắc là có huyết hải thâm cừu với chúng ta. Đại đa số quốc gia nhân tộc tham gia vào trong cuộc chiến lần này chỉ vì lợi ích của chủng tộc."

"Trước đó quân phí là do Vương quốc Alpha gánh chịu toàn bộ, bọn họ chỉ tới để trợ giúp, nên sẽ không có vấn đề gì lớn. Nhưng hiện giờ đến phiên bản thân tự móc tiền túi ra thì sẽ suy nghĩ nhiều hơn."

"Sau này chúng ta chỉ cần đánh cho liên quân nhân tộc một đòn đau điếng người, làm cho bọn hắn nhận thức được thú nhân ta cũng không phải là chủng tộc dễ bị ức hiếp như vậy, lúc đó cuộc chiến tranh này cũng sẽ đi đến hồi kết thúc."

"Đương nhiên, chúng ta nhất định phải nắm chắc cường độ. Vừa phải làm cho nhân tộc cảm thấy đau lòng, nhưng lại không thể kích động trái tim pha lê của bọn họ!"

Alex ra vẻ bình tĩnh nói.

Bởi vì nhân khẩu thưa thớt, cho nên áp lực mà tộc Behemoth phải chịu rất ít, ít nhất trong số Ngũ Đại Hoàng tộc.

Vì đã hoàn thành việc sơ tán từ trước, cho nên tộc Behemoth chiếm được địa bàn tốt, đa số tộc nhân đều được an trí thỏa đáng.

Tuy nhiên, ít áp lực về mặt vật tư cũng không có nghĩa là ít áp lực tinh thần. Alex là Behemoth Hoàng, từ khi kế vị, gã ta chưa được thư giãn ngày nào cả.

Trong thâm tâm gã ngoài việc mắng ông già đã chết kia ra thì chính là đang lo lắng cho vận mệnh tương lai của tộc Behemoth.

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong thâm tâm gã lại biết rất rõ, từ bỏ đại thảo nguyên thú nhân thì rất dễ, nhưng muốn lấy lại liền không dễ như vậy.

Nhân tộc có thể tổ chức liên quân một lần thì cũng tổ chức thêm lần thứ hai. Công chiếm đại thảo nguyên thú nhân là vì mặt mũi của bá chủ đại lục.

Có thể tương lai nhân tộc sẽ từ từ bỏ đi, nhưng trong thời gian ngắn, nhân tộc nhất định phải nắm chặt trong tay, để chứng minh công tích của đám quân chủ đương đại với nhân tộc.

Việc này liên quan đến mặt mũi của bá chủ + thanh danh của mỗi cá nhân quân chủ khi còn sống, nếu như có người dám đụng vào chuyện cấm kỵ này, chắc chắn sẽ bị đánh cho bầm dập.

"Behemoth hoàng, ngươi nghĩ quá đơn giản. Vừa muốn đánh cho liên quân nhân tộc một đòn đau điếng người, lại còn không thể làm mất mặt của bọn hắn, vậy cuộc chiến này làm sao đánh tiếp được?"

"Đừng quên là hiện giờ liên quân nhân tộc đang chiếm ưu thế. Cho dù có kéo chiến tuyến đến vị trí hiện giờ thì chúng ta vẫn đang ở thế yếu."

"Muốn nghịch chuyển thế cục, chỉ có nước thả bọn hắn vào trước rồi mới nghĩ biện pháp chia rẽ, sau đó lại lợi dụng địa hình để từ từ hao tổn với bọn hắn!"

"Thần Hi Giáo Đình khốn nạn, từ khi chúng ta tuyên bố chịu trách nhiệm về vụ án hành thích kia, bọn chúng liền lập tức cắt đứt toàn bộ liên lạc, những lời hứa mà bọn chúng đưa ra trước đó chưa chắc sẽ làm được."

"Thứ duy nhất có tác dụng ủng hộ cho chúng ta chính là liên kết các tộc trên đại lục để gây áp lực lên nhân tộc. Tiếc là con rồng mà chúng ta thu mua kia lại không đáng tin cậy, đã sớm bị nhân tộc phát hiện ra."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng tức giận nói.

Các đồng minh đều không đáng tin cậy, Đế quốc Thú Nhân chiến đấu đơn độc, lúc này đã đến thời điểm sinh tử tồn vong.

Một lượng lớn pháo hôi phản chiến đã gây áp lực lên binh lực của Ngũ Đại Hoàng tộc. Những công việc khổ sai vốn nên do lũ pháo hôi gánh chịu, nay lại chỉ có thể để cho người của mình đi thực hiện.

Những chủng tộc thú nhân vốn đang bị bọn họ áp bức bóc lột, thì nay lại quân tiên phong tấn công bọn họ nhờ vào hai động lực là cừu hận và lợi ích.

"Con rồng kia vẫn còn có chút giá trị, nó đã ra điều kiện là nếu như chúng ta chịu thêm tiền thì nó còn có thể liên lạc với Hải tộc."

"Nhưng muốn nhận được sự giúp đỡ từ Hải tộc và cắt đứt đường vận chuyển trên biển của nhân tộc thì chúng ta vẫn phải dựa vào bản thân mình."

Ưng Nhân Hoàng ra vẻ nghiêm túc nói.

Muốn tìm Hải tộc không khó, vấn đề là Hải tộc dựa vào cái gì mà giúp bọn họ?

Sinh vật ở dưới biển, ngoài một số loài lưỡng cư ra, nhưng loài còn lại đều không thích hợp sinh tồn trên đất liền. Cho dù toàn bộ đại lục Aslante đều bị chiếm hết thì cũng chẳng có ý nghĩa gì với Hải tộc.

Những cuộc xâm lược đại lục của Hải tộc trong quá khứ phần lớn đều bắt nguồn từ tín ngưỡng. Hiện giờ Thần linh đã không hiển thánh, không có mệnh lệnh thần dụ, Hải tộc đương nhiên sẽ không ăn no rửng mỡ mà chạy tới để tìm chuyện kích thích.

Dùng lợi ích để kích động?

Dù cho đưa cho Hải tộc toàn bộ lục địa thì người ta cũng chưa chắc có hứng thú. Đang sống ngon lành dưới nước, không có con tôm loài cá nào muốn trở thành cá ướp muối và tôm ướp mặn cả.

Thỉnh thoảng, Hải tộc cũng phát sinh xung đột với các chủng tộc trên đại lục, nhưng đó là do có người dám trêu chọc những bộ lạc của Hải tộc ở gần đó, cho nên mới bị trả thù. ...

"Bá tước Hudson, vật tư hậu cần của đại quân chừng nào mới tới?"

Đây là lần đầu tiên mà Hudson, người đang chấp chưởng hậu cần của đại quân trong nhiều ngày, bị chất vấn về vấn đề vật tư hậu cần Hội nghị liên quân.

Chương 794 - Tư Duy Khác Người (2)

"Thật sự rất xin lỗi, đoàn trưởng Blake!"

"Vấn đề về vật tư hậu cần được quyết định bởi rất nhiều nhân tố. Hiện giờ ta không thể đưa ra được đáp án chính xác, chỉ có thể là bộ hậu cần đã tận lực."

"Cho dù là nơi nằm gần tiền tuyến nhất là Cảng Phong Nguyệt cũng cách chừng 1500 dặm đường. Nếu như toàn bộ khu vực là đồng bằng thì không nói làm gì, nhưng bây giờ đã tiến vào vùng núi."

"Môi trường tự nhiên nghèo nàn, những con đường lầy lội, cộng thêm sự phá hoại của thú nhân đều là những nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến việc vận chuyển hậu cần."

"Đặc biệt là hiện nay trời mưa liên tục càng làm tăng thêm khó khăn cho việc vận chuyển. Đợi sau khi thời tiết tốt hơn, có lẽ tốc độ vận chuyển sẽ có thể tăng thêm một chút."

Hudson trả lời với vẻ mặt bình tĩnh.

Từ khi địa hình thay đổi mạnh mẽ, công tác hậu cần của liên quân liền bắt đầu xảy ra vấn đề. Sự chậm trễ trong việc phân phối các loại vật tư chiến lược cũng là chuyện thường xảy ra.

Vốn là nửa tháng sẽ phát một lần, hiện giờ biến thành thành một tháng phát một lần. Ngay cả những vật tư được yêu cầu, cũng từ ban đầu là giao hàng tận nơi, bây giờ thì cần đích thân các đội quân phải phái người đến trạm trung chuyển để lấy hàng.

Chiến tranh tiến hành đến hiện giờ, Vương quốc Alpha đã dốc hết toàn bộ sức lực rồi.

Tiếc là trong tay Hudson vẫn đang thiếu nhân lực, vì đảm bảo việc cung cấp vật tư hậu cần đúng thời hạn, hắn thậm chí còn đề nghị vương quốc thuê thương đội đến vận chuyển một phần.

Hiện giờ đám thương hội đang hoạt động rất năng nổ trong Đế quốc Thú nhân, lúc tới đều mang theo tràn đầy vật tư chiến lược, nhưng vẫn không thể thỏa mãn nhu cầu của tiền tuyến.

"Bá tước Hudson, công tác vận chuyển vật tư chậm chạp như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết nghĩ cách sao?"

Blake lại tiếp tục truy vấn.

Mặc dù không phải cố tình nhắm vào, nhưng Giáo Đình vẫn chịu nhiều thiệt thòi trong việc phân phát vật tư hậu cần.

Trạm trung chuyển hậu cần luôn cách vị trí của họ tương đối xa. Mỗi lần nhận vật tư đều phải chạy thêm mấy trăm dặm đường.

Không có gì phải bàn cãi, thuần túy đều vì vận khí. Ai bảo Giáo Đình không tin tưởng bộ hậu cần, không sẵn lòng cung cấp lộ trình tấn công của quân đội trước?

Nếu Giáo Đình đã không chịu cung cấp, vậy thì Hudson chỉ có thể giả bộ như chẳng biết gì cả.

Những đội quân khác thường chỉ cách trạm trung chuyển mấy chục dặm, xa nhất cũng không quá hai trăm dặm. Riêng chỉ có đội quân của Giáo Đình là ngoại lệ, thường phải vận chuyển thêm một quãng đường dài.

Trong tình huống hậu cần suôn sẻ thì một chút khoảng cách này không tính là gì. Nhưng bây giờ công tác hậu cần dần dần không theo kịp tốc độ tiến công của đại quân, nên lập tức chịu thiệt thòi.

Trên đường vận chuyển thường xuyên xảy ra bất trắc, không thể cam đoan tất cả vật tư đều được chuyển đến đúng số lượng. Một vài vật tư bị tổn thất lớn, một số vật tư bị tổn thất nhỏ, chuyện này không thể kiểm soát được bằng nhân lực.

Những đội quân ở lân cận đã nhận vật tư tiếp tế của mình trước rồi. Đợi khi quân đội của Giáo Đình đến, trong kho còn lại gì thì cứ lấy.

May thì có thịt ăn, đen thì ăn cơm trấu.

Hết lần này tới lần khác cái hố này lại là do mình đào, Blake cũng không chịu buông bỏ mặt mũi để báo trước tuyến đường hành quân, cho nên chỉ có thể níu chặt lấy bộ hậu cần mà mắng.

"Biện pháp đương nhiên là có, chỉ là chi phí hơi cao. đoàn trưởng Blake, ngươi cũng biết rồi, chiến tranh tiến hành đến giờ, vương quốc ta đã không còn sức lực gì nữa."

"Nếu như Giáo Đình có thể chi viện cho một chút, chúng tôi lập tức gia tăng số lượng lính đánh thuê, đảm bảo cung cấp đủ vật tư cho tiền tuyến."

"Trên thực tế, vương quốc đã chuẩn bị rất đầy đủ, trong thời gian ngắn, đại quân sẽ không thiếu vật tư."

"Chúng ta đã tích trữ được một lượng lớn vật tư trên đại thảo nguyên thú nhân, đủ cho đại quân tiêu hao trong nửa năm."

"Vấn đề bây giờ là không vận chuyển được. Đừng thấy khoảng cách giữa mọi người và đại thảo nguyên thú nhân mới vài trăm dặm mà hiểu lầm, chỉ riêng đoạn đường này này thôi, số lương thực mà đội hậu cần vận chuyển tới được đã bị tiêu hao hết 35% rồi."

"Đây vẫn chỉ là mới bắt đầu, theo chiến tuyến càng ngày càng dài, số lượng vật tư bị tổn thất trên đường vận chuyển cũng sẽ càng ngày càng nhiều."

"Đội hậu cần đang thiếu nhân lực, nam nữ già trẻ trong vương quốc ở hậu phương đều đã đồng thời ra trận, nhưng cũng không thể cung cấp thêm dân phu cho tiền tuyến, hiện giờ chỉ có thể xin nhờ chư vị rồi!"

Trong khi nói chuyện, Hudson thận trọng thi lễ với đám người này.

Trong thâm tâm của Hudson đang cảm thấy mâu thuẫn. Hắn vừa muốn giải quyết mối đe dọa thú nhân này để nhất lao vĩnh dật, lại vừa muốn kết thúc trận chiến không nhìn thấy hồi cuối này càng sớm càng tốt.

Kéo dài đến tận bây giờ, tình thế khó khăn đã được đặt lên mặt bàn, bởi vì vương quốc không muốn bỏ qua cơ hội trọng thương, thậm chí là tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân này.

Lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là kéo toàn bộ Liên minh nhân tộc xuống nước. Phát động toàn bộ lực lượng của nhân tộc, xóa tên thú nhân ra khỏi bản đồ thế giới.

Tiếc là thuật lừa gạt của Hudson không đủ lợi hại, không thể lừa được đám lão hồ ly này. Chủ yếu là vì số địa bàn còn lại của Đế quốc Thú Nhân đều là những khu vực cằn cỗi, không có một chút sức hấp dẫn nào.

Ngay cả đại thảo nguyên thú nhân tương đối màu mỡ cầm đi đấu giá đều là hàng ế, huống chi là những khu vực cằn cỗi này.

Từ khi chiếm được đại thảo nguyên thú nhân, bước vào Tây Bắc bộ, dục vọng tác chiến của liên quân đã giảm mạnh.

Không giống với đại thảo nguyên giàu có, những bộ lạc thú nhân ở Tây Bắc bộ đều là người sau nghèo hơn người trước.

Bị giới hạn bởi tài nguyên, những bộ lạc ở nơi này phát triển tới một trình độ nhất định liền sẽ tự động tách ra. Hầu hết đều tồn tại dưới dạng các bộ lạc nhỏ, có rất ít bộ lạc có trên 3. 000 người.

Chương 795 - Tư Duy Khác Người (3)

Địch nhân đã nghèo đến mức này, chiến lợi phẩm cũng đừng có trông cậy vào nữa. Bây giờ muốn phát tài thì chỉ có thể liều mạng với quân chủ lực của Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân.

Trên đại thảo nguyên này, Liên quân nhân tộc đuổi đánh thú nhân là chuyện rất dễ dàng. Nhưng khi tiến vào khu vực vùng núi thì tình hình sẽ phát sinh biến hóa.

Với sự che chở tự nhiên do thiên nhiên cung cấp, trinh sát trên không không còn không còn là vạn năng nữa, thú nhân cũng đã có năng lực phản kích.

Chiến lợi phẩm không cướp được bao nhiêu, trên chiến trường cục bộ, Liên quân nhân tộc còn bị thú nhân lợi dụng ưu thế về mặt địa hình để phục kích nhiều lần, chịu thiệt thòi không nhỏ.

Cuộc chiến đánh đến bây giờ, Liên minh nhân tộc hoàn toàn tuyên bố với ngoại giới là đã đại hoạch toàn thắng. Dù sao cũng không còn lợi ích gì nữa, nhân tộc cũng tìm lại đủ mặt mũi rồi.

Cuộc chiến bây giờ, nói dễ nghe chính là mọi người dụng binh cẩn thận; khó nghe một chút thì là cả đám đều đang làm biếng.

Nếu không phải trong tay mọi người còn có một lượng lớn quân đội pháo hôi thú nhân còn chưa bị tiêu hao hết, có lẽ đã có người đưa ra đề nghị rút quân rồi.

Hết cách rồi, trước đó vì lôi kéo lũ thú nhân ngu ngơ nhập bọn, mọi người đã đưa ra rất nhiều hứa hẹn.

Ngoài điều kiện mà Hudson đưa ra là ủng hộ đám thú nhân này độc lập kiến quốc ra, trong quá trình hành động cụ thể, liên quân lại cho thêm một số lời hứa.

Bây giờ không thể làm tròn lời hứa, lại không thể làm trái với điều ước, như vậy cũng chỉ có thể đưa bọn chúng đi chết.

Đối với cách làm này của mọi người, Hudson lựa chọn làm như không nhìn thấy, mặc cho họ thích làm gì thì làm.

"Mọi người đều đã thấy được sự cống hiến của Vương quốc Alpha rồi, có thể vận chuyển nhiều vật tư như vậy ra tiền tuyến, đúng là đã làm đến cực hạn."

"Ta cảm thấy mọi người có thể cân nhắc về lời đề nghị của Bá tước Hudson. Hoặc là mọi người tăng thêm nhân thủ, hoặc là dùng tiền thuê càng nhiều lính đánh thuê hơn nữa."

"Hầu hết các bộ lạc thú nhân hiện giờ đều đang cố thủ trong rừng trong núi, nhưng nơi này đều không thích hợp cho đại quân hành động, ngược lại là càng phù hợp để lính đánh thuê phát huy."

"Không chỉ là vấn đề hậu cần có thể sử dụng lính đánh thuê; Mà chúng ta còn có thể để cho lính đánh thuê tham gia vào chiến trường."

Hầu tước Sunil cười ha hả nói.

Mặc dù cuộc chiến lần này là do thú nhân chủ động khiêu khích xâm lược, nhưng người đã thúc đẩy công tác phản công trong liên minh lại là Charles III.

Là một vị thống soái am hiểu chính trị, Hầu tước Sunil biết rõ đây là cuộc chiến đầu tiên mà lão đại nhà mình phát động với ngoại giới sau khi thượng vị, cho nên nhất định phải giành được một chiến thắng mỹ mãn.

Dựa vào kết quả thì bây giờ đã có thể lựa chọn kết thúc. Nhưng xét theo quá trình thì còn xa mới đáp ứng sự mong đợi của lão đại nhà mình.

Một đường đánh tới, thoạt nhìn có vẻ như liên quân đang quét ngang bát hoang, nhưng trên thực tế thì chẳng có nổi một trận đại thắng nào đáng kể.

Chuyện mà mọi người đều có thể làm được đương nhiên sẽ không thể làm nổi bật được sự lợi hại của vương quốc số một trên đại lục. Muốn đại thắng, nhưng địch nhân lại không nguyện ý phối hợp, Hầu tước Sunil cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Không thể phô trương sức mạnh quân sự của vương quốc, vậy thì phô trương một chút năng lực chỉ huy của vương quốc cũng được. Hầu tước Sunil phải vất vả lắm mới cướp được công việc này từ trong tay của đám đối thủ cạnh tranh, ông ta cũng không muốn đi một chuyến tay không.

"Lời đề nghị của Hầu tước Sunil rất đúng trọng tâm, tác chiến trong rừng thì lính đánh thuê mới là dân chuyên nghiệp."

"Đặc biệt là những đoàn lính đánh thuê thường xuyên hoạt động trong Ma Thú sơn mạch, Tinh Linh sâm lâm. . . vv, chính là những người nổi bật nhất."

"Trong cuộc chiến lần này, các lính đánh thuê cũng có những đóng góp đáng kể. Theo ta thì liên minh có thể huy động một khoản tiền để để treo thưởng cho thủ cấp của Hoàng tộc thú nhân."

"Đối với những lính đánh thuê có công lao to lớn, chúng ta cũng có thể xem xét về việc trao tặng tước vị xem như phần thưởng!"

Hudson lập tức phụ họa.

Mặc kệ là phương pháp nào, chỉ cần có thể trọng thương Đế quốc Thú Nhân, hắn đều sẽ ủng hộ.

Hầu tước Sunil có thể đề nghị cho lính đánh thuê tham chiến, Hudson đương nhiên phải ủng hộ đề nghị này. Dù sao bây giờ Vương quốc Alpha không có tiền, số tiền này chỉ có thể do Liên minh nhân tộc bỏ ra.

Ban thưởng tước vị lại càng dễ làm. Vùng đất dưới chân chính là đất phong có sẵn, đủ để an trí cho vô số quý tộc mới.

"Bá tước Hudson, ngươi nói thì rất nhẹ nhàng! Việc sử dụng một số lượng lớn các đoàn lính đánh thuê sẽ phải tăng thêm rất nhiều quân phí chi tiêu."

"Hơn nữa, lính đánh thuê vàng thau lẫn lộn, đi theo làm việc vặt thì được, trông cậy vào bọn họ làm quân chủ lực tác chiến quả thực chính là một chuyện cười."

"Tiền của liên minh cũng không phải là do gió lớn thổi tới, chúng ta không thể phung phí như vậy được!"

Đoàn trưởng Blake vừa nói dứt lời liền cảm nhận được sau lưng truyền tới một luồng sát khí.

Sau khi phản ứng lại, gã liền thầm mắng mình ngu xuẩn, chỉ biết nhằm vào Hudson, mà quên đi nơi này còn có người của công hội Lính đánh thuê.

Tiếc là lời đã ra khỏi miệng, muốn thu hồi lại đã muộn rồi. Gã là đại diện của Giáo Đình, dù cho có nói sai thì cũng không được phép xin lỗi trong những trường hợp như vậy.

Chỉ là một công hội Lính đánh thuê mà thôi, thực lực tổng hợp chỉ có thể được xếp vào hàng ngũ trung đẳng trong vô số thế lực của nhân tộc, còn không đáng để gã ta phải cúi đầu.

"Lời đề nghị của Hầu tước Sunil và Bá tước Hudson rất tốt, trong cuộc chiến sắp tới, chúng ta hoàn toàn có thể phát huy tác dụng của lính đánh thuê ở một mức độ lớn hơn."

Chương 796 - Tư Duy Khác Người (4)

"Mọi người cũng không cần phải lo lắng về vấn đề tài chính. Việc này có liên quan đến đại nghĩa của nhân tộc, ta tin là các đoàn lính đánh thuê trên đại lục sẽ không thất đức đến mức nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của vào lúc này."

"Chỉ cần mọi người đồng ý, công hội Lính đánh thuê chúng tôi có thể miễn phí tuyên truyền ra ngoài, không lấy bất cứ một đồng tiền thuê nào."

Adolf nghiêm túc nói.

Việc này có liên quan đến danh dự của toàn bộ giới lính đánh thuê, người làm đại diện như ông ta không thể không ra mặt được. Tiếc là uy thế của Giáo Đình quá nặng, ông ta cũng không dám đắc tội Giáo Đình quá sâu, lực phản kích không đủ.

"Đoàn trưởng Blake quá kén cá chọn canh. Đúng là trong Lính đánh thuê có không ít cặn bã, nhưng đó dù sao cũng chỉ là thiểu số, đại đa số lính đánh thuê vẫn đáng được khen ngợi."

"Cũng giống như đoàn trưởng Adolf, vào thời khắc mà nhân tộc ta gặp nguy cơ liền lập tức mang theo đội ngũ tới chi viện, chuyện này đã đủ để chứng minh lòng nhiệt thành của họ."

"Ta thấy mọi người vẫn nên mau chóng thương lượng rồi lấy ra một phương án cụ thể, sau đó nhanh chóng báo lên Hội nghị nhân tộc."

Hudson không chút khách khí đáp lời.

Nếu đã trở mặt với Giáo Đình trở mặt rồi, Hudson đương nhiên sẽ không lưu tình nếu có cơ hội đả kích thanh danh của bọn chúng.

Sau một mồi lửa này, giữa Giáo Đình và công hội Lính đánh thuê xem như đã kết thù kết oán.

Có lẽ bên ngoài sẽ không trở mặt, nhưng lén lút ghi hận sẽ không thiếu được. Không chừng một lúc nào liền có thể làm cho Giáo Đình phải chịu thiệt thòi lớn. ...

"Maxim đại nhân tôn kính, đây là tiền thù lao mà chúng tôi đã chuẩn bị, không biết ngài chừng nào mới có thể liên lạc được với Hải tộc?"

Lão giả Người Ưng mong đợi hỏi.

Không ai biết là việc tìm Hải tộc hỗ trợ có được hay không, nhưng ít nhiều gì cũng phải thử một chút.

Một đường lui về phía sau, Liên quân nhân tộc vẫn đuổi theo không bỏ. Xem ra bọn hắn sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy.

Theo tin tức từ bên phía Giáo Đình truyền tới, chỉ cần để cho nhân tộc đánh được một trận thắng lớn, thỏa mãn được mục đích khoe khoang vũ lực của các thế lực lớn nhân tộc, liên quân sẽ lập tức dẹp đường hồi phủ.

Nhưng Ngũ Đại Hoàng tộc vốn không tin vào loại tình báo không đáng tin cậy này. Từ trước đến nay, nhân tộc nổi tiếng là giảo hoạt, nếu như dốc hết vốn liếng phối hợp đánh trận với bọn hắn, cuối cùng lại bị lật mặt thì làm sao?

Những chuyện tương tự cũng không phải chưa từng xảy ra trong lịch sử. Thay vì giao vận mệnh của mình vào trong tay người khác, chẳng thà tự mình chưởng khống còn tốt hơn.

"Yên tâm đi, tiểu ưng. Bổn rồng làm việc, có cái gì mà phải lo lắng. Không phải chỉ là liên hệ với Hải tộc sao, chuyện nhỏ thôi mà!"

"Các ngươi chờ ở chỗ này, đợi ta thu dọn đồ vật xong liền sẽ mang các ngươi đi gặp người của Hải tộc."

Trong khi nói chuyện, chỉ thấy đuôi rồng hất lên, cuốn theo toàn bộ tài bảo ở trong huyệt động vào trong miệng lớn của nó.

Đầu có thể đứt, máu có thể chảy, chỉ có tài bảo không thể mất. Mỗi một viên kim tệ trong tay Cự Long đều là mạng của bọn nó.

Đặt ở chỗ nào cũng đều không yên tâm, chỉ có nuốt vào không gian trong bụng mới có thể làm cho rồng yên lòng.

"Đi thôi!"

Vừa ra khỏi huyệt động, Maxim liền ghét bỏ tốc độ phi hành của lão giả Người Ưng quá chậm, nên nó đã trực tiếp dùng một móng vuốt tóm lấy lão ta rồi nhanh chóng bay đi.

Xe miễn phí cũng không phải là dễ ngồi như vậy. Tốc độ nhanh như tia chớp của nó làm cho lão giả Người Ưng trực tiếp hôn mê bất tỉnh ở trên không trung. Hiển nhiên, ngay cả những chủng tộc có năng lực phi hành cũng không chịu đựng nổi loại tốc độ bàn thờ này.

Sau khi bay đến trên mặt biển, nhìn thấy sóng biển cuồn cuộn, Maxim đột nhiên ngừng lại: "Hỏng rồi! Xem ra lần trước mình cướp của bọn này quá nhiều, đám nhân ngư không đợi Maxim đại nhân vĩ đại tới thì đã dọn nhà rời đi!"

Nghe được lời Maxim nói, lão giả Người Ưng vừa mới tỉnh lại liền tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Trước đó xỉu là vì bị say rồng, hiện giờ chỉ là bị tức đến ngất xỉu. Lão ta anh minh một thế, vậy mà lại đi tin tưởng một con Hồng Long.

Nghe Maxim khoác lác có giao tình với Hải tộc, lão ta liền nhờ nó đứng ra làm trung gian. Nhưng không ngờ rằng cái gọi là giao tình chỉ là do con rồng này từng đi cướp tài sản của người ta. ...

Sau nhiều lần trắc trở, cuối cùng Maxim cũng tìm được một bộ lạc Người Tôm giữa biển rộng mênh mông. Sau khi lay tỉnh lão giả Người Ưng một cách thô bạo, nó liền tự giới thiệu bản thân.

Nhìn thấy đám Người Tôm đang run lẩy bẩy, lão giả Người Ưng lập tức cạn lời. Lão ta đã hoàn toàn tuyệt vọng với cách làm "người trung gian" mà Maxim tự sáng tạo ra này.

Đúng là nó đã giúp thiết lập mối quan hệ, nhưng kết quả lại có phần trái ngược, không phải là mối quan hệ láng giềng hòa thuận, mà là đang đi gây thù, tìm kích thích.

May mà nó chỉ tới bắt nạt một bộ lạc Người Tôm bất nhập lưu mà thôi, nếu như chạy đi kiếm chuyện với các thế lực lớn trong Hải tộc, Maxim có thể vắt chân lên cổ chạy trốn, nhưng lão giả Người Ưng cũng chỉ có thể bị cá nuốt sống.

"Đại nhân Maxim tôn kính, chuyện thương lượng còn lại để cho tôi làm đi!"

Lão giả Người Ưng run run rẩy rẩy nói.

Lão ta thực sự rất sợ, lão sợ con rồng Maxim tiếp tục gây chuyện sẽ làm liên lụy đến mình cũng trở thành tội phạm truy nã của Hải tộc.

Dù sao số lượng dũng sĩ dám Đồ Long cũng không nhiều, nhưng dám giết ưng lại là nhiều vô số kể.

Dù lão ta là sứ thần của Đế quốc Thú Nhân, nhưng ở nơi biển rộng mênh mông này lại chẳng có mặt mũi gì đáng nói.

"Các ngươi cứ từ từ thương lượng đi, bổn rồng nhiệm vụ đã hoàn thành rồi. Về sau mà có chuyện làm ăn tương tự thì có thể tìm ta hợp tác!"

Nói xong, Maxim lay động đuôi rồng rồi trực tiếp bay về phương xa, bỏ lại lão giả Người Ưng ở nơi biển rộng mênh mông này.

Chương 797 - Lấy Hạ Khắc Thượng

Lần này thật sự là quá mất mặt. Gây ra một vụ đại ô long như vậy, Maxim cũng cảm thấy rất lúng túng, cho nên nó cũng không muốn tiếp tục ở lại đó nữa.

Chỉ khổ cho lão giả Người Ưng, may mà lão phản ứng đủ nhanh, nếu không đã trực tiếp rơi xuống biển rồi.

Tộc Người Ưng có thể bay lượn giữa đất trời, nhưng không bao gồm tung hoành tứ hải.

Có câu nói là: Người Ưng mà rơi xuống nước còn không bằng con gà!

Thấy Hồng Long rời đi, đám Người Tôm ở đối diện cũng dần dần khôi phục dũng khí, hung hăng trợn mắt nhìn chằm chằm lão giả Người Ưng.

Mặc dù không biết vừa rồi lão giả Người Ưng đã nói gì với Maxim, nhưng chỉ dựa vào việc lão ta mang theo con Hồng Long ghê tởm kia tới thôi là đủ để làm cho bầy tôm căm ghét rồi.

Sau khi trấn định lại, lão giả Người Ưng khôi phục khí thế lúc trước, thi triển ma pháp thú ngữ với lũ Người Tôm ở trước mặt rồi nói:

"Ta là sứ thần của Đế quốc Thú Nhân, nhận được lời mời của Long vương Maxim nên mới cố tình tới đây để bái phỏng vương giả của các ngươi."

"Lũ Người Tôm ti tiện, mau nói cho ta biết, chủng tộc nào đang thống trị vùng biển này?"

Điển hình của câu ưng trận rồng thế!

Với vẻ ngoài của Maxim, muốn giả mạo Long vương là chuyện rất dễ dàng.

Bầy tôm không biết mối quan hệ giữa hai bên, vừa rồi còn đang chuẩn bị hưng sư vấn tội, nhưng giờ lại mất hết dũng khí.

Là chủng tộc hạng chót trong Hải tộc, nguyên nhân quan trọng nhất mà Người Tôm có thể tồn tại được đến giờ chính là biết xem xét thời thế.

Bị một con rồng khi dễ cũng chẳng phải là chuyện gì mất mặt. Cũng chỉ là bị hù một cái mà thôi, còn chưa bị rồng nuốt vào trong bụng, bọn chúng đã được xem là may mắn rồi.

"Đại nhân, vùng biển này là lãnh thổ của Vương quốc Nhân Ngư. Từ nơi này xuất phát về hướng đông khoảng 1000 dặm là có thể tìm tới Vương đình Nhân Ngư."

Tên Người Tôm cầm đầu vội vàng trả lời.

Kinh nghiệm sinh tồn nói cho bọn chúng biết, tốt nhất là đừng nhúng tay vào chuyện của các đại nhân vật. ...

Lutecia, Hội nghị liên minh nhân tộc.

Từ khi đề xuất chung của các tướng lĩnh tiền tuyến truyền đến, trong hội trường lại trở nên ồn ào náo động. Sử dụng lính đánh thuê đánh trận cũng là trạng thái bình thường trên đại lục Aslante.

Đặc biệt đối với nhiều quốc gia vừa và nhỏ, ít chiến tranh, việc duy trì một đội quân thường trực lớn trong thời gian dài sẽ rất tốn kém. Việc chiêu mộ lính đánh thuê tạm thời có hiệu quả về mặt lợi ích hơn rất nhiều.

Nhưng mà lính đánh thuê cũng không phải người ngu, đều là giúp người ta đánh trận, nhưng ở trên chiến trường khác nhau, giá cả cũng sẽ không giống nhau.

Trong chiến tranh với thú nhân trước đó, rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của lính đánh thuê, không phải là ba nước phương bắc không nỡ bỏ tiền, mà là không thuê được người.

Những lính đánh thuê hành nghề này chỉ vì tiền, không phải là vì mất mạng.

Bọn họ sẽ tự động tránh né những cuộc chiến tranh không có hy vọng.

Tình huống hiện giờ thì khác, cán cân chiến tranh đã nghiêng, Liên quân nhân tộc chiếm ưu thế rõ ràng.

Một cuộc chiến chiếm ưu thế vẫn luôn là nhiệm vụ yêu thích nhất của nhóm lính đánh thuê. Chỉ cần chịu bỏ tiền, không lo không có người tham gia.

Tất cả các điều kiện để chiêu mộ lính đánh thuê đều đã được đáp ứng, vấn đề duy nhất hiện giờ chính là —— tiền.

Vương quốc Alpha thì không cần nhắc nữa, tổng số nợ cộng lại một chỗ dù không phá trăm triệu thì cũng chẳng kém hơn là bao.

Nếu để cho họ ra tiền tiếp nữa thì chắc chắn sẽ bị phá sản.

Đến lúc đó, món nợ mà họ đã vay trước đó sẽ thực sự trở thành món nợ chết.

Quý tộc đều là người một nhà, ít nhiều cũng phải nể mặt một chút. Dù sao Vương quốc Alpha vay nợ cũng là vì bá nghiệp của nhân tộc, không thể dùng vũ lực để đòi nợ được?

Nhưng muốn tự bỏ tiền túi ra, mọi người đều sẽ nghĩ kỹ trước rồi mới làm. Chủ đề liên quan tới tài chính đang được các bên thảo luận nhiệt liệt.

Từ mấy triệu đến hơn trăm triệu, đều có đại biểu đưa ra đề nghị. Những thế lực càng không có tiền thì sẽ đưa ra những con số càng lớn.

Ví dụ như: Ba gã xui xẻo phương bắc đang nợ nần chồng chất liền đòi đã đề xuất là Liên minh nhân tộc nên đóng góp ba trăm triệu kim tệ, như thể muốn lấy kim tệ đập chết thú nhân vậy.

Cho dù có cộng hết toàn bộ già trẻ gái trai trong Ngũ Đại Hoàng tộc thú nhân lại thì cũng chỉ có hơn 10 triệu. Bình quân mỗi đầu người là 20 kim tệ, đủ để làm cho toàn bộ người tham chiến trở nên điên cuồng.

Nếu như thật sự bỏ ra nhiều tiền như vậy, có lẽ đều chẳng cần đến viện binh, chỉ cần liên quân tiền tuyến đã có thể hủy diệt được thú nhân rồi.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, các bên cần bỏ tiền đã từ chối loại hành vi phá sản này.

Những màn đấu khẩu đang không ngừng diễn ra trong hội trường

300 triệu kim tệ, 280 triêu kim tệ, 250 triệu kim tệ... 150 triệu kim tệ, 100 triệu kim tệ, 98 triệu kim tệ...

Ba gã quỷ nghèo phương bắc không bỏ nổi tiền liền chịu trách nhiệm đưa ra số lượng, các phương phụ trách trả giá. Tràng diện vô cùng hỗn loạn, trông như một cái chợ bán thức ăn vậy.

Càng tới gần giai đoạn sau liền càng tiếp cận sự chờ mong của các bên, và con số tranh chấp lại càng nhạy cảm. Con số cụ thể cũng càng ngày càng thấp, nhưng không ai nói được là lúc nào sẽ đạt được thỏa thuận.

Hội nghị liên minh chậm chạp không đưa ra quyết định, nhưng ở tiền tuyến Hudson lại không đợi tiếp được nữa.

Nếu như tình huống như hiện giờ tiếp tục kéo dài, đừng nói là kết thúc chiến tranh trong năm nay, sợ là sang năm cũng còn không thể kết thúc được.

Không thể để cho tuổi thanh xuân quý báu của mình bị tiêu hao trên chiến trường như vậy được. Sau gần 20 tháng liên tục tác chiến, ngay cả Hudson cũng không chịu nổi sự căng thẳng chứ đừng nói đến các sĩ quan, binh sĩ bên dưới.

Chương 798 - Lấy Hạ Khắc Thượng (2)

Trong đại doanh của quân đội Iberia.

"Hầu tước, Bá tước Hudson tới chơi!"

Nghe được tin tức này, Hầu tước Olafur hơi nhíu mày. Kinh nghiệm nói cho ông ta biết, Hudson tới chơi nhất định không có chuyện tốt.

Bây giờ là thời kỳ chiến tranh, không có vị quý tộc sẽ ngu đến mức đi thiết lập quan hệ khắp nơi. Nhỡ đâu không may gặp phải thú nhân ở giữa đường thì sẽ trở thành bi kịch.

Từ khi tiến vào vùng núi thì tỷ lệ tử vong của quan binh trong liên quân quý tộc liền tăng vọt lên. Dù rằng đã có thú nhân pháo hôi mở đường, nhưng vẫn không tránh được có cá lọt lưới chui vào.

Kẻ địch rất gian xảo, cố tình lựa chọn chiến trường ở những ngọn núi nhỏ, thấp nằm ở phần cuối của dãy núi Ula. Không riêng có một ngọn núi, mà là hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, thỉnh thoảng còn có Ma thú xông vào tập kích liên quân.

"Mời!"

Hầu tước Olafur thản nhiên nói.

Người tới là khách. Là đồng bọn hợp tác ở trên chiến trường, lại không có xung đột lợi ích, giao tình thâm hậu là không, nhưng giữa hai người vẫn có chút quan hệ.

Hudson đứng từ xa nhìn chằm chằm quân đoàn Tấn Mãnh Long đằng đằng sát khí, trong lòng tràn đầy ước ao. Mặc dù số lượng của loại binh chủng siêu phàm này không nhiều, nhưng sức chiến đấu lại rất mạnh.

Cho dù là kỵ sĩ đoàn của Vương quốc mà gặp được loại binh chủng siêu phàm này thì cũng trở nên tầm thường.

Chỉ cần vận dụng cho tốt liền có thể phát huy ra được tác dụng vượt qua thiên quân vạn mã trên chiến trường.

Hudson đã tính rồi, nếu như hắn không tiếc giá nào để đầu tư vào Gia tộc Koslow sau chiến tranh, có lẽ miễn cưỡng cũng có thể kiếm được một kỵ sĩ đoàn không đủ biên chế.

Nhưng nếu muốn kiếm ra một đội binh chủng siêu phàm như vậy thì thôi ngủ đi. Không phải Ma thú nào cũng phù hợp với việc chiến đấu theo bầy.

Hiện tại, hầu hết các binh chủng siêu phàm trên đại lục đều dùng Á Long Thú làm chủ. Yếu tố cốt lõi chính là vì đặc điểm mà chủng tộc này thừa kế của Long tộc —— dâm.

Không có việc gì liền lập tức đi tìm thú vui, chuyện này khiến cho tộc Á Long Thú này luôn duy trì được tỷ lệ sinh sản cao.

Tuy rằng thời gian mang thai dài hơn một chút xíu, chu kỳ trưởng thành cũng dài hơn một chút xíu, nhưng đối với thế lực lớn có truyền thừa cổ xưa mà nói, bọn họ có thể chờ được.

Huống chi, trải qua vô số năm nghiên cứu, loài người cũng nắm giữ được phương pháp thúc đẩy quá trình trưởng thành của ma thú. Cứ việc cần phải đánh đổi khá nhiều, nhưng so với sức mạnh to lớn mà binh chủng siêu phàm mang lại, hết thảy đều rất đáng giá.

Chỉ tính riêng trong tay Hudson thôi cũng đã nắm giữ được hai loại phương pháp có thể đẩy nhanh quá trình sinh trưởng của Ma thú rồi. Nhưng hiệu quả cụ thể như thế nào thì chưa biết, bởi vì hắn chưa thử, nhưng về mặt lý thuyết là hai phương pháp này đều dùng được.

Về vấn đề này không có tiêu chuẩn thống nhất, các thế lực lớn đều có thành quả nghiên cứu của riêng mình. Ngoài ra còn có nhiều phương pháp để thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú.

Tuy nhiên, trước mắt thì việc thúc đẩy quá trình trưởng thành theo quy mô lớn chủ yếu vẫn là nhằm vào Ma thú cấp thấp. Những ma thú này có trí tuệ tương đối thấp, dễ lừa hơn một chút.

Nếu như áp dụng với Ma thú cấp cao, nó sẽ ngay lập tức phát hiện ra tác dụng phụ, không chừng còn trở mặt ngay tại chỗ. ...

"Bá tước Hudson, mời tới bên này!"

Có lẽ là ánh mắt hâm mộ của Hudson làm cho Hầu tước Olafur cảm thấy vô cùng hãnh diện, cho nên ông ta tỏ ra vô cùng nhiệt tình, trực tiếp kéo Hudson đi tham quan quân doanh.

Thấy càng nhiều, Hudson lại càng kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng chỉ cần Vương quốc Alpha khôi phục nguyên khí là có thể đuổi kịp những cường quốc đỉnh cao này nhờ vào cơ chế điều động hoàn thiện.

Nhưng sự thật đã chứng minh là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi. Việc xếp hạng các cường quốc được công nhận trên đại lục này là dựa trên cơ sở khoa học.

Có lẽ năng lực điều động của Vương quốc Iberia không sánh bằng Vương quốc Alpha, nhưng mà người ta có thực lực mạnh nha!

Có câu nói là nhất lực hàng thập hội, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, năng lực điều động cũng chẳng thể nào lật ngược được ván cờ.

Chẳng trách liên quân đại sát tứ phương ở tiền tuyến mà cũng không thấy quân chủ lực thú nhân nhảy ra quyết chiến. Không phải là Hoàng tộc Thú nhân sợ, chỉ vì thực lực của liên quân quá khủng bố mà thôi.

Phóng tầm mắt nhìn sang, trong đại doanh không hề có một người bình thường. Ngay cả binh sĩ yếu nhất cũng đã từng tu luyện đấu khí mấy năm.

Có thể bồi dưỡng được nhiều binh sĩ tu luyện như vậy, đương nhiên là vì các quốc gia này ở trong một môi trường tương đối hòa bình, có đủ tiềm lực tài chính để đầu tư vào.

Không thảm như Vương quốc Alpha, mỗi đời người đều sẽ bị thú nhân chạy tới chà đạp một lần. Chiến tranh vừa kết thúc liền bắt đầu trả nợ, đợi khi trả xong nợ không được bao lâu, đại quân thú nhân lại giết tới.

"Hầu tước Olafur tôn kính, chất lượng tổng thể của quân đội quý quốc thật sự là làm cho ta mở rộng tầm mắt!"

Hudson cảm thán nói.

Vuốt mông ngựa là chuyện không thể nào, hắn cũng là một người có thân phận, có kiêu ngạo của bản thân. Nhưng thổi phồng vài câu thì không có vấn đề.

Hudson vẫn chưa đủ tư bản để thành lập một đội quân tương tự như vậy, nhưng đi theo học tập tham khảo một chút kinh nghiệm thì vẫn được.

Ví dụ như: Cách huấn luyện binh chủng siêu phàm. Quân đoàn Tấn Mãnh Long của Vương quốc Iberia liền rất có ý nghĩa tham khảo.

Làm cho Hudson muốn cử người thâm nhập vào trong dãy núi Ula để bắt Ma thú. Nhưng cuối cùng thì lý trí vẫn chiếm thượng phong, nếu như Ma thú ngoài hoang dã dễ bắt như vậy thì binh chủng siêu phàm đã sớm bay đầy trời rồi.

Chỉ cần nhìn vào Đế quốc Thú Nhân là biết, cho dù nắm được dãy núi Ula có rất nhiều Ma thú đang sinh sống, nhưng cũng chẳng thấy bọn chúng sở hữu được bao nhiêu binh chủng siêu phàm.

Chương 799 - Lấy Hạ Khắc Thượng (3)

Thiếu tài lực đầu tư là một mặt, độ khó khăn khi thuần hóa chính là nguyên nhân quan trọng nhất. Các thế lực lớn đều đã phong tỏa nghiêm ngặt tri thức ở về những phương diện này, không có kinh nghiệm đáng tin cậy nào được truyền bá ra ngoài.

Những câu chuyện nổi tiếng được nhiều người biết đến như anh hùng sử thi lên núi, bản thân Ma thú tự mình tìm tới đều là những câu chuyện thần thoại.

Ngay cả Hudson cũng là kẻ may mắn trong những câu chuyện này, nếu như không phải hắn còn nhớ rõ mình đã lừa Belersden như thế nào, có lẽ hắn cũng tin rồi.

Trên thực tế, cho dù là đã ký kết khế ước thì cũng không có nghĩa là Ma thú chịu nghe chỉ huy. Nếu như tâm tình khó chịu, nó cũng có thể bỏ gánh không làm.

"Ha ha..."

"Nếu như các binh sĩ biết được đánh giá của Ngài Bá tước, bọn họ nhất định sẽ rất cao hứng!"

Nghe được Hudson thổi phồng, Hầu tước Olafur không chút khách khí nhận lấy. Khiêm tốn là không tồn tại, trên đại lục Aslante này, tự tin thừa nhận mới là biểu hiện của việc có khí độ.

Sau một cuộc trao đổi ngắn ngủi, Hudson quyết định thay chủ đề trong chuyến đến thăm lần này.

"Ngài Hầu tước, Hội nghị liên minh chậm chạp không đưa ra quyết nghị, nếu như cứ tiếp tục kéo dài như vậy cũng không phải là cách hay!"

Đã không còn cơ hội phát tài nữa, chỉ có cực kỳ ít quý tộc tiếp tục lưu luyến ở trên chiến trường. Giờ phút này, đại đa số quý tộc trong liên quân đều muốn mang theo vinh quang về nhà hưởng thụ cuộc sống.

Hudson lựa chọn tới đây bái phỏng Hầu tước Olafur là vì vị này cũng là một trong những người sốt ruột trở về nhà. Chiến tranh còn chưa kết thúc, nhưng trong quân doanh đã xuất hiện thêm rất nhiều oanh oanh yến yến, rõ ràng đây là một vị tướng lĩnh thích hưởng thụ.

"Ngài Bá tước, ý của ngài là?"

Hầu tước Olafur quan tâm hỏi.

Có rất nhiều chuyện đều không tiện nói rõ trong quân doanh. Bởi vì lo lắng đám sĩ quan bên dưới sẽ học theo, cho dù đã bắt được rất nhiều mỹ thiếu nữ dị tộc làm tù binh, nhưng ông ta cũng không dám chơi quá high.

"Ngài Hầu tước, các lão gia trong hội nghị chậm chạp không đưa ra được quyết định, ta cảm thấy chúng ta cần phải đẩy nhanh tiến độ một chút."

"Hội nghị liên minh chịu ra bao nhiêu tiền, chúng ta không làm chủ được. Tuy nhiên, việc lấy danh nghĩa của bộ chỉ huy liên minh để ban bố lệnh treo thưởng nhằm thu hút các lính đánh thuê từ khắp đại lục tham chiến thì lại là việc nằm trong tầm tay của chúng ta."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Chỉ là sát ranh giới mà thôi, lại không hề xúc phạm đến nguyên tắc, đối với quý tộc mà nói, chuyện này cũng không tính là đại sự gì.

"Ngài Bá tước, việc này lớn. Chỉ sợ hai người chúng ta còn chưa thể quyết định, nếu không có sự đồng ý của Hội nghị liên minh mà chúng ta đã tự tiện đưa ra quyết định, sợ là sau này sẽ tồn tại rất nhiều tai họa ngầm!"

Hầu tước Olafur có chút do dự nói.

Một chút trách nhiệm này thì ông ta vẫn gánh được, thế nhưng là để lại sơ hở này, sau khi về nước sẽ khó tránh khỏi bị kẻ thù chính trị gây khó dễ.

Có nên kết thúc chiến tranh sớm để về nước hay không, đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ.

"Ngài Hầu tước không cần phải lo về những vấn đề này. Chúng ta hoàn toàn có thể áp dụng phương pháp bỏ phiếu ẩn danh, quyết định sẽ do bộ chỉ huy liên quân đưa ra."

"Cho dù có bị bên ngoài chỉ trách thì chúng ta cũng chỉ đưa ra quyết định nằm trong quyền hạn của mình. Sau cuộc chiến, mọi người đều là công thần của nhân tộc, ai dám lấy một chút việc nhỏ này để gây khó dễ chứ?"

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong thâm tâm Hudson lại biết rất rõ, việc này có thể gây ra ảnh hưởng sâu xa.

Bên ngoài nhìn như chỉ sát ranh giới, nhưng trên thực tế lại đang mở ra chiếc hộp Pandora.

Lấy danh nghĩa của bộ chỉ huy liên quân để ban bố lệnh treo thưởng thoạt nhìn không ảnh hưởng gì kết quả trong cuộc thảo luận của hội nghị. Nhưng trên thực tế lại đang định dùng sự thực để ép Liên minh nhân tộc phải tiếp nhận.

Đơn giá treo thưởng đã được ban bố ra rồi, tổng giá trị mà nghị hội đang thảo luận còn quan trọng nữa sao? Dù sao bộ chỉ huy liên quân cũng đã đưa ra quyết định rồi, người phụ trách thanh toán vẫn là Hội nghị liên minh.

Nói dễ nghe thì là: Đây là do tướng ở bên ngoài, gặp phải thời cơ có quyền quyết định.

Nhưng nếu thay đổi mạch suy nghĩ thì chính là điển hình của việc "lấy hạ khắc thượng" .

Nếu như ở trong vương triều mà quyền lực tập trung chưa từng có như thời phong kiến, Hudson chắc chắn sẽ không dám làm như vậy. Ngay cả khi pháp không trách chúng, nhưng người khởi xướng như hắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Tình huống hiện giờ đặc thù, Liên minh nhân tộc chỉ là một đoàn thể lỏng lẻo. Thoạt nhìn thì các nghị viên đang cãi lộn, nhưng trên thực tế chính là các thế lực lớn trên đại lục đang đánh cờ.

Là tướng lĩnh của Vương quốc Alpha, thúc đẩy một quyết định có lợi cho vương quốc là hoàn toàn đúng đắn về mặt chính trị.

"Chẳng lẽ hiện giờ Ngài Bá tước đã nhận được sự ủng hộ của các phe rồi sao?"

Hầu tước Olafur kinh ngạc hỏi.

"Ngài Hầu tước, không có người nào sẽ từ chối đề nghị có lợi với bản thân mình. Một khi lệnh treo thưởng được ban bố, không chỉ có nhóm lính đánh thuê đạt được lợi ích, mà ngay cả những cấp dưới trong liên quân cũng sẽ được lợi ích rất lớn!"

Đều là người thông minh, Hudson không cần cụ thể giải thích, chỉ là cần giao lưu bằng ánh mắt thôi là Hầu tước Olafur đã hiểu ý của hắn rồi.

Lính đánh thuê có thể lấy đầu của thú nhân để đổi tiền thưởng, liên quân ở tiền tuyến cũng có thể làm như vậy. Đơn giản chỉ là cởi bỏ quân trang, mặc áo lính đánh thuê vào mà thôi.

Về phần chi phí quân sự tăng lên, đó là vấn đề của toàn bộ liên minh nhân tộc, nhưng lợi ích lại là của quan binh tiền tuyến.

Toàn bộ liên quân đều là những người được lợi, chỉ cần loại đề xuất này được đưa vào giai đoạn bỏ phiếu, nếu như không được thông qua mới có vấn đề.

Chương 800 - Lệnh Chiêu Mộ

Đế quốc Thú Nhân, nghe xong lão giả Người Ưng báo cáo, năm vị Hoàng giả đều lập tức nổi giận. Nếu như không phải còn lý trí, bọn họ đã tổ chức cao thủ đi đồ long rồi.

Hải tộc đã tìm được rồi, quan hệ cũng thông rồi, nhưng tiếc là mối quan hệ này lại là thù oán.

Sau khi lão giả Người Ưng tìm được vị trí của Vương đình Nhân Ngư, vừa định chuẩn bị đi gọi cửa bái phỏng liền bị nhân ngư truy sát, suýt chút nữa là ngủm mẹ luôn.

Ai bảo người mang lão ta tới đó lại là Maxim chứ?

Ưng giả long uy, thoạt nhìn có thể dọa được bộ lạc Người Tôm, nhưng Vương đình Nhân Ngư có sức ảnh hưởng còn lớn hơn long uy.

Mặc dù lệnh truy nã Maxim không được truyền khắp tứ hải, nhưng những bộ lạc Hải tộc trong phạm vi mấy ngàn dặm đều đã nhận được thông báo.

Ngay khi Hồng Long vừa lộ diện, tin tức đã lập tức được truyền đến Vương đình Nhân Ngư. Nhân ngư rất tức giận, nhưng lại không dám đi gây chuyện với Maxim, nên chỉ đành trút giận lên đầu lão giả Người Ưng.

Đừng nói là biểu lộ thân phận, nếu như phản ứng không đủ nhanh, sợ là hiện giờ lão ta đã làm mồi cho cá ăn rồi.

"Con đường Hải tộc sợ là không thông. Trừ phi trong tay chúng ta có được thẻ đánh bạc mà bọn chúng không thể nào bỏ qua."

"Chúng ta đều không hiểu rõ thế cục trong biển rộng. Cho dù thật sự đạt thành hiệp nghị thì Vương quốc Nhân Ngư cũng chưa chắc có thực lực ngăn chặn được các tàu vận chuyển của nhân tộc."

"Chuyện ở Cảng Phong Nguyệt thì mọi người đều biết. Rõ ràng là chúng ta đã phá hỏng tuyến đường rồi, nhưng khi đám Ma pháp sư kia của nhân tộc chạy tới, tuyến đường nhanh chóng được khôi phục, tốc độ khôi phục còn nhanh hơn cả tốc độ phá hoại của chúng ta."

"Theo truyền thuyết cổ xưa, những sinh linh sống càng sâu dưới đáy đại dương thì sẽ càng khủng bố. Vương quốc Nhân Ngư chỉ chiếm được khu vực biển nông, thực lực của bọn chúng chắc cũng chẳng mạnh được đến đâu!"

Ưng Nhân Hoàng bất đắc dĩ nói.

Mặc dù chuyện này đã thất bại, nhưng đó là do lỗi của Maxim, không phải là do tiểu đệ của ông ta làm hỏng việc.

Nếu như sớm biết con Hồng Long kia từng cướp sạch, từng gây thù chuốc oán với bộ lạc Nhân Ngư, thì bọn hắn tuyệt đối sẽ không để con rồng ngu ngốc này làm người trung gian.

Lại phái thêm sứ thần qua đó?

Nghĩ nghĩ thôi bỏ đi. Hải tộc không có liên hệ gì với đại lục là do rất nhiều nhân tố ảnh hưởng. Trong tình huống không có người trung gian, sợ là ngay cả cơ hội gặp được Ngư Nhân vương cũng không có.

Tàu thuyền của nhân tộc có thể lưu thông trên biển không phải vì Hải tộc thương hại, mà là dựa vào thực lực đánh ra được.

"Ưng Hoàng không cần phải nghĩ nhiều, đây vốn chỉ là một lần thử nghiệm mà thôi, thất bại cũng là chuyện nằm trong dự tính."

"Hiện giờ ngoài việc chờ các tộc trên đại lục can thiệp ra, chuyện quan trọng hơn vẫn là dựa vào sự nỗ lực của bản thân chúng ta."

"Trong những cuộc chiến gần đây, mọi người đều đánh rất tốt. Dưới tình huống không cần phải trả giá trọng thương mà vẫn có thể ngăn chặn được bước tiến của Liên quân nhân tộc."

"Tiếp theo sẽ tới giai đoạn giằng co, là lúc so đấu về sức chịu đựng. Chỉ cần chúng ta có thể ổn định trận cước, nhờ vào lợi thế địa hình để từ từ hao mòn với địch nhân liền có thể giành được thắng lợi cuối cùng."

"Cùng lắm chỉ cần cầm cự thêm một năm nữa, Liên quân nhân tộc sẽ vì mâu thuẫn nội bộ mà bị ép phải rút quân!"

Sau khi được uống một chậu canh gà, sắc mặt của mọi người dễ nhìn hơn rất nhiều. Nhưng kẻ mở miệng an ủi mọi người là Alex thì đang âm thầm kêu khổ. (Chicken Soup for the Soul - tập hợp những câu chuyện truyền cảm hứng có thật trong cuộc sống.)

Có thể kéo đổ được Liên minh nhân tộc hay không thì không biết, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, tộc Behemoth, chủng tộc có nhân khẩu thưa thớt nhất, khả năng cao là sẽ chết trước.

Đúng là tiền tuyến giành được không ít trận thắng, nhưng nhân vật chính trong chiến tranh đều là thú nhân, tương đương với người trong nhà nội đấu.

Khi thế cục chuyển biến xấu, quân đội pháo hôi trong tay Ngũ Đại Hoàng tộc càng ngày càng ít, mà những bộ lạc bị nhân tộc lừa dối lại càng ngày càng nhiều.

Nếu tình huống này tiếp tục kéo dài, có lẽ không cần bao lâu nữa sẽ biến thành một cuộc thú nhân phản kháng Ngũ Đại Hoàng tộc thống trị chiến tranh.

"Chỉ kéo dài thời gian thôi thì còn chưa đủ, kẻ địch có vốn liếng hùng hậu hơn chúng ta rất nhiều, cho nên chúng ta nhất định phải phản công với những thủ đoạn mạnh mẽ hơn nữa."

"Chiến tuyến kéo đến dài như vậy rồi, đầu đuôi của Liên quân nhân tộc đã rất khó nhìn thấy được nhau, sẽ lộ ra điểm yếu mà chúng ta có thể lợi dụng."

"Đúng rồi, hình như nhân tộc lại đang chuẩn bị tăng thêm binh sĩ nữa rồi. Mấy ngày trước, chúng ta mới bắt được sĩ quan nhân tộc rồi tiến hành khảo vấn linh hồn, tên này đã bàn giao là nhân tộc đang chuẩn bị chiêu mộ thêm lính đánh thuê để tham chiến."

Sư Nhân Hoàng vừa nói dứt lời, sắc mặt của những Hoàng giả còn lại liền lập tức biến đổi.

Từ trước tới nay, Lính đánh thuê của nhân tộc chưa bao giờ là lính đánh thuê thuần túy. Ngoài giúp người ta đánh trận ra, bọn họ còn có ra rất nhiều nghề phụ.

Ví dụ như: Trước khi chiến tranh bộc phát, nhóm buôn lậu hoạt động sinh động giữa Đế quốc Thú Nhân và Vương quốc Alpha, còn có đám nô lệ con buôn tà ác kia nữa, đều là đoàn lính đánh thuê.

Đặc biệt là cái sau, thú nhân căm thù bọn chúng đến tận xương tủy, từng nhiều lần tổ chức quân đội vây giết.

Tiếc là lũ con buôn nô lệ này đều trơn như cá trạch. Vừa nhìn thấy đại quân xuất hiện liền chuồn đi, hành động vây giết vừa kết thúc thì bọn chúng liền nhảy ra gây chuyện.

Dù có giết nhiều đến đâu cũng vô dụng, ở trước mặt lợi ích, những đội bắt nô lệ như vậy sẽ liên tục xuất hiện.

Chương 801 - Lệnh Chiêu Mộ (2)

Nếu như Liên minh nhân tộc chịu bỏ tiền, có lẽ lính đánh thuê nhân tộc sẽ giết ra khắp toàn bộ đại lục.

Những kẻ này không phải là quân đội, lại không cần mặt mũi giống như quý tộc. Khi đánh trận, cách nào có hiệu quả thì xài cách đó, các loại thủ đoạn đều có thể sử dụng, trong lòng chẳng hề có thứ gọi là lương tâm áy náy. . . .

Việc bị thú nhân phát hiện ra kế hoạch cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện ban bố lệnh treo thưởng.

Vào ngày 10 tháng 10 năm 99989 theo lịch Thần Thánh, sau khi thông qua một cuộc bỏ phiếu ẩn danh, Liên quân nhân tộc đã ban bố « lệnh chiêu mộ lính đánh thuê » với số hiệu ủng hộ gần như tuyệt đối.

Khác với cách chiêu mộ trước đó, lần này chỉ cần thấy đầu thú nhân là sẽ được trả tiền. Giết càng nhiều, tiền càng nhiều.

Đương nhiên, các chủng tộc thú nhân khác nhau cũng sẽ có các tiêu chuẩn định giá khác nhau.

Kỵ binh Behemoth trưởng thành : 100 kim tệ.

Người già, trẻ em: 20 kim tệ.

Người Ưng trưởng thành : 50 kim tệ.

Người già, trẻ em: 5 kim tệ.

Sư Nhân, Người Gấu, Ngân Nguyệt Lang Nhân trưởng thành: 30 kim tệ.

Người già, trẻ em: 5 kim tệ.

Những chủng tộc pháo hôi còn lại không có giá trị.

Cách định giá nhằm vào những mục tiêu cụ thể như vậy đương nhiên là do Hudson đưa ra. Toàn bộ tiền thưởng đều đã được kiểm nghiệm qua.

Behemoth có giá cao nhất, ngoài sức chiến đấu mạnh ra, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì tộc Behemoth có rất ít người.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, dân số ít ỏi của họ được ước tính không đến 20 vạn người, số lượng kỵ binh là thanh niên trai tráng thì càng ít.

Ngay cả khi có người có thể chém giết toàn bộ để đổi tiền thưởng thì cũng chỉ là chuyện của mấy triệu kim tệ mà thôi.

Nếu như có thể dùng mấy triệu kim tệ để hủy diệt một nhà Hoàng tộc Thú nhân, dù là ai cũng không có cách nào cự tuyệt.

Định giá như vậy là nhằm tiêu diệt tộc Behemoth ngay từ đầu.

Người Ưng có giá cao là bởi vì bọn chúng có thể bay lên không trung, không dễ giết.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác không thể nói ra ngoài, đó chính là: những thế lực có đội không quân mạnh mẽ đã tố tình thúc đẩy chuyện này.

Bất kỳ nơi nào cũng không thể tránh khỏi việc đối nhân xử thế, trong liên quân cũng không ngoại lệ. Khi hai thế lực lớn là Vương quốc Frank và Giáo Đình thống nhất lập trường, người bình thường sẽ không nhảy ra phản đối.

Giá treo thưởng cho những tên Người Ưng không biết bay thì lại bình thường hơn nhiều, ngang giá với những Hoàng tộc khác.

Nhằm khơi dậy sự tích cực của mọi người, liên quân còn đưa ra hứa hẹn: Đoàn trưởng của 10 đoàn lính đánh thuê giết được nhiều quân địch nhất sẽ nhân được tước vị quý tộc.

Lính đánh thuê cá nhân có chiến tích lọt vào top 500 cũng có thể nhận được tước vị quý tộc.

Tước vị cao hay thấp sẽ được hoạch định dựa theo chiến công cụ thể.

Cơ hội để nhảy vọt về giai cấp đã xuất hiện. Đối với bình dân mà nói, đây chính là cơ hội tốt nhất để trở thành quý tộc. . . .

Trong một lâu đài quý tộc bỏ hoang ở Bắc Cương, các thành viên quan trọng của Thất Nguyệt hội đã tập hợp lại. Nhưng so với lần trước, dáng vẻ hiện giờ của bọn họ trông chật vật hơn nhiều.

Sự thật đã chứng minh là việc hành thích Quân vương không dễ tham dự như vậy. Mặc dù đã cố gắng đẩy hết trách nhiệm cho quý tộc Bắc Cương rồi, nhưng họ vẫn trở thành cá trong chậu.

Các quan viên lưu thử đã tăng cường kiểm soát an ninh. Rất nhiều thành viên của Thất Nguyệt hội thành viên đã bị phạt sung quân đưa ra tiền tuyến, nguyên nhân là vì chơi bời lêu lổng.

Thực tình không phải do bọn họ lười biếng, chủ yếu là vì chiến tranh khiến cho việc làm ăn và bắt nô lệ bị bỏ dở.

Để tránh sự truy sát của Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương, khi các thành viên của Thất Nguyệt hội đều dùng thân phận giả để hành động ở bên ngoài.

Thân phận như vậy có thể đảm bảo an toàn ở một mức độ nào đó, nhưng đồng thời cắt đứt luôn con đường gia nhập vào quân đội của họ.

Nói cho chính xác là cắt đứt con đường trở thành sĩ quan của họ. Nếu như chỉ muốn đi làm tiểu binh, việc xác minh thân phận sẽ không nghiêm ngặt như vậy.

Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Sau khi mất đi thân phận quý tộc, muốn trở lại giới quý tộc là chuyện quá khó khăn.

Huống chi, Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương lại có sức ảnh hưởng rất lớn trong quân đội. Những kẻ còn sống sót của các gia tộc đối địch với Ngũ Đại Gia Tộc như bọn hắn vốn chẳng thể nào lăn lộn được trong quân đội.

Họa này chủ yếu là do Hudson gây ra, bọn họ chỉ bị tai bay vạ gió mà thôi.

Trước khi Gia tộc Koslow quật khởi, ngũ đại gia tộc vốn chẳng hề quan tâm đến những quý tộc suy bại như bọn hắn.

Nhưng đến khi Hudson đảm nhiệm chủ soái đại quân liền xuất hiện một chút cơ hội thở dốc.

Nhưng vẫn tràn đầy rủi ro, dù sao huyện quan không bằng hiện quản. Thống soái đại quân cũng thể bao đồng được tất cả các phương diện, có Hudson nhìn chằm chằm, người ở phía dưới không dám cố tình để bọn hắn đi chịu chết, nhưng những công việc bẩn thỉu mệt nhọc vẫn sẽ ập xuống đầu bọn hắn.

Muốn tránh được loại chèn ép này chỉ có nước là gia nhập vào dưới trướng của Hudson. Trên thực tế thì đây cũng là lựa chọn của đại đa số quý tộc Bắc Cương suy sụp.

Nhưng trong này không bao gồm đám thủ lĩnh của Thất Nguyệt hội. Đây không phải là vấn đề co được dãn được, nguyên nhân chủ yếu là vì bọn họ lo lắng sau khi tiến vào trong quân sẽ để lộ thân phận, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

"Hội thủ, liên quân đã ban bố lệnh chiêu mộ lính đánh thuê rồi. Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta thay đổi thân phận."

"Trên đại lục này có rất nhiều Lính đánh thuê, cho dù Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương có lợi hại như thế nào thì cũng không có năng lực điều tra từng người một."

"Chúng ta liền dùng thân phận lính đánh thuê để kiếm chiến công để trở lại hàng ngũ quý tộc, chuyện cũ trước đó cứ để nó tạm thời phủ bụi đi, đợi sau này mới tính sổ với địch nhân!"

Chương 802 - Lệnh Chiêu Mộ (3)

Một tên thanh niên nói với giọng điệu tràn đầy hứng khởi. Như thể thân phận quý tộc đang vẫy gọi y vậy, chỉ còn kém một bước nữa là y đã có thể trở thành một vị quý tộc lãnh chúa rồi.

"Matteo, chuyện này không hề đơn giản giống như tưởng tượng của ngươi đâu. Chỉ cần nhìn vào phần thưởng mà liên quân ban bố là biết, ngay cả ngươi còn động tâm, sợ là không được bao lâu nữa, toàn bộ các nhóm lính đánh thuê trên đại lục đều sẽ tràn vào."

"Dù là trở thành 10 đoàn lính đánh thuê có chiến công cao nhất , hay là chiến tích cá nhân lọt vào top 500 cũng đều phải cạnh tranh rất khốc liệt."

"Hơn nữa, ngươi có chắc là đám lão gia trong liên quân sẽ thật sự an phận, sẽ không nhúng tay vào không?"

"Không chừng một nửa số tước vị trong này đã bị người ta đặt chỗ hết rồi, số còn lại mới là thứ để mọi người tranh đoạt!"

Lão giả dẫn đầu lắc đầu nói.

Lão ta biết rất rõ về liêm sỉ của các quý tộc. Ở trước mặt lợi ích kếch xù, nếu như không nhúng tay vào thì còn được xem như là quý tộc sao?

Cho dù không sử dụng những thủ đoạn nhỏ, mọi người cạnh tranh công bằng, thì đám quý tộc kia cũng có thực lực và tài nguyên nhân mạch vượt trội hơn các nhóm lính đánh thuê nhiều.

Nếu như những nhóm lính đánh thuê kia chịu tập trung lực lượng dồn hết chiến công vào một người thì có lẽ còn có cơ hội.

Nếu như tất cả mọi người đều muốn nắm chặt lấy cơ hội vượt qua giai cấp này, không ai chịu nhường ai, kết cục cuối cùng của cuộc tranh đoạt này sẽ là nằm lại trên chiến trường, chỉ có một số ít người may mắn mới có thể lấy được tiền thưởng và về nhà.

Lính đánh thuê bình thường là như vậy, Thất Nguyệt hội cũng không phải là ngoại lệ. Nếu như tập trung lực lượng để tạo ra một vài tên quý tộc thì đương nhiên là rất dễ.

Nhưng vấn đề là đại đa số thành viên trong Thất Nguyệt hội đều là con em quý tộc, bọn họ yên lặng nhiều năm như vậy, người nào người nấy đều muốn trở lại giới quý tộc.

Cho dù đất phong sẽ vắng vẻ một chút, nhưng cũng không ngăn nổi sự nhiệt tình của tất cả mọi người. Nếu như không thể giải quyết được những vấn đề này, có lẽ Thất Nguyệt hội sẽ bị sụp đổ.

"Hội thủ, tình huống không hề nghiêm trọng như vậy. Ta đã nghe ngóng rồi, toàn bộ đất phong của những quý tộc mới sinh ra lần này đều nằm trên đại thảo nguyên thú nhân."

"Nếu như đám quý tộc kia muốn, dựa vào chiến công trước đó đã đủ để bọn hắn xếp con cháu mình vào rồi, căn bản không đến lượt chúng ta tranh giành."

"Huống chi, dù là cùng nằm trên đại thảo nguyên thú nhân, nhưng đất phong lại được phân chia thành đủ loại khác biệt. Bọn hắn lấy đi những vùng đất màu mỡ nhất thì cũng nên để lại cho chúng ta một ngụm canh."

"Dù sao vẫn phải có người phòng thủ biên giới. Thú nhân đã lui đến khu vực Tây Bắc bộ rồi, liên quân rất khó có thể tiêu diệt được toàn bộ địch nhân, tương lai biên cảnh vẫn còn phải chịu áp lực, đây chính là cơ hội của chúng ta!"

Matteo cố gắng tranh thủ nói.

Tin tức này là do các thành viên Thất Nguyệt hội đã gia nhập liên quân âm thầm truyền tới. Đúng là trong liên quân có không ít đại quý tộc, nhưng bọn họ lại không hề có hứng thú với đại thảo nguyên thú nhân.

Ít nhất là bộ chỉ huy liên quân không hề có hứng thú với việc chia cắt đại thảo nguyên thú nhân. Nếu như các quý tộc lão gia thật sự coi trọng nơi đó, cuộc chiến tranh này sẽ không kéo dài lâu đến vậy.

"Hội thủ, tình hình hiện giờ ở Vương quốc Alpha đang rất căng thẳng, không thích hợp để chúng ta thực hiện bất kỳ hành động nào trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai."

"Dù sao mọi người cũng đang rảnh rỗi, không bằng để người của chúng ta đi thử một chút đi. Cho dù vô vọng Bá tước và Tử tước, nhưng có thể sinh ra vài tên Nam tước và Kỵ sĩ thì cũng xem như có lợi cho tổ chức."

"Một khi đã đặt được nền móng, chúng ta liền có thể âm thầm chiêu binh mãi mã, liên tục tích lũy thực lực, chờ đợi thời cơ!"

"Xét theo tình hình hiện giờ, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ trình diễn một trận long tranh hổ đấu sau chiến tranh. Nếu như chúng ta lại châm ngòi thêm một chút, không chừng bọn hắn sẽ xảy ra nội chiến."

"Đến lúc đó, chỉ cần đợi đến khi các bên đang tranh đấu kịch liệt nhất, chúng ta nhảy ra đâm cho Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương một đao, liền có thể làm cho bọn chúng dần dần suy sụp!"

Long Hi vừa nói dứt câu, cảm xúc của mọi người liền dâng trào. Thật sự là không dễ dàng nha, vì báo thù Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương, bọn họ đã nỗ lực trong nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng thấy được một tia ánh rạng đông.

Mặc dù trên mặt của lão giả dẫn đầu đang nở nụ cười, nhưng trong thâm tâm lão ta lại đang thầm mắng: Ngu xuẩn! Đều là một đám ngu xuẩn!

Cơ hội thành công chỉ có thể xuất hiện khi địch nhân làm chuyện ngu ngốc. Còn việc chiêu binh mãi mã nói thì đơn giản, nếu như thật sự làm vậy thì sẽ phát hiện ra đây không phải là chuyện mà tiểu quý tộc có đủ tư bản để chơi.

Cho dù là nội bộ Vương quốc Alpha phát sinh biến cố cũng không tới lượt bọn hắn nhảy ra ăn hôi. Cùng lắm cũng chỉ có thể gây ra một chút trở ngại chi Ngũ đại gia tộc mà thôi.

Nhưng loại chuyện này không thể nào giải thích được. Đối với những thành viên Thất Nguyệt hội có mối huyết hải thâm cừu với Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương mà nói, cho dù chỉ có thể gây ra trở ngại cho địch nhân cũng là việc đáng để bọn hắn đi làm rồi.

"Thôi! Nếu các ngươi đều muốn thử, vậy thì thử một chút đi!"

"Chẳng qua chuyến đi lần này nguy hiểm trùng điệp, các ngươi nhớ phải chú ý cẩn thận, tuyệt đối đừng để lộ thân phận. Liên lạc với nhau càng ít thì càng tốt."

"Nếu như có thể thì tiện thể châm ngòi cho cuộc xung đột giữa ngũ đại gia tộc và các đại quý tộc khác trong Vương quốc luôn!"

Nói xong, lão ta trực tiếp quay người rời đi, lập tức biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Chương 803 - Lệnh Chiêu Mộ (4)

Sức ảnh hưởng của lệnh chiêu mộ vẫn còn đang tiếp tục lan rộng. Không chỉ ảnh hưởng đến những tổ chức như Thất Nguyệt hội, mà còn ảnh hưởng đến cả lính đánh thuê.

Những người này vốn kiếm sống bằng đao và máu, vốn là ra để bán mạng, bây giờ lại còn có thêm một tương lai, đương nhiên là càng hấp dẫn hơn nữa.

Từ khi liên quân bắt đầu phát ra lệnh chiêu mộ, toàn bộ giới lính đánh thuê liền lập tức sôi trào, mỗi ngày đều có rất nhiều lính đánh thuê đến từ khắp nơi trên đại lục liên tục tràn vào Đế quốc Thú Nhân.

Đối mặt với số lượng lính đánh thuê tăng vọt, Hudson cũng phải chịu áp lực rất lớn. Mặc dù có công trạng thì mới đưa tiền, nhưng trước tiên là phải bao ăn đã!

Càng hố hơn chính là, những nhóm lính đánh thuê vốn đang phụ trách công tác vận chuyển lương thảo cũng bắt đầu chào từ giã, muốn lên tiền tuyến phát đại tài.

Muốn ngăn cũng không ngăn được, nếu như không phải vì cố kỵ đến địa vị trong quân của Hudson thì có lẽ những người này đã trực tiếp bỏ gánh đi luôn rồi.

Hudson cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, hắn chỉ đành vẽ bánh nướng cho bọn họ, ám chỉ đám người này là: Chỉ cần vận chuyển xong số lương thảo này, họ chính là nửa người của bộ hậu cần.

Sau này lại ra chiến trường lập công phát tài, tới lục hoạch định chiến công và xác định tước vị, người làm thống soái hậu cần là hắn sẽ giúp bọn họ tranh thủ một chút.

Dựa vào lừa gạt + dụ dỗ, cuối cùng Hudson đã tạm thời trấn an được lòng người, không để xảy ra chuyện bỏ gánh chạy trốn ở giữa đường.

Nhưng mà cách làm này chỉ có thể tạm thời làm dịu đi áp lực, đợi khi những người này hoàn thành nhiệm vụ trong tay rồi rời đi, lúc đó cũng sẽ phải có người nhận nhiệm vụ này.

Trên hội nghị quân sự của Bộ hậu cần, sắc mặt của đám đại quý tộc đều vô cùng khó coi. Từ khi lệnh chiêu mộ lính đánh thuê được ban bố, mọi người chỉ có nhìn liên quân ở phía trước ăn thịt, còn bản thân bọn hắn lại chỉ có thể ở hậu phương chịu khổ vận lương.

Bọn hắn có cảm giác như mình đã bị thua lỗ mấy triệu kim tệ vậy

Muốn phái người đi chia một chén canh cũng không được, áp lực hậu cần nặng nề cắt đứt những tâm tư nhỏ này của bọn hắn.

"Bá tước Hudson tôn kính, tiếp tục như vậy không được nha!"

Công tước Kavadia là người mở lời trước.

Hudson âm thầm trợn trắng mắt, cũng chẳng muốn trả lời. Ai mà không biết là nếu tiếp tục như vậy sẽ không được, nhưng vấn đề là phải có người phụ trách công tác vận chuyển lương thảo.

"Ồ, không biết Công tước Kavadia có cao kiến gì?"

Hudson giả ngu hỏi.

Lần này đến phiên Công tước Kavadia trợn tròn mắt. Kiến nào ở trên cao, nếu như có biện pháp giải quyết thì ông ta đã sớm nói ra rồi, cần gì phải ở đây cho đá bóng chứ?

"Mọi người cực cực khổ khổ, trả một cái giá rất lớn cho cuộc chiến tranh này, nhưng chỗ tốt thì đều để cho liên quân cầm đi hết."

"Cho dù có nói thế nào thì chúng ta cũng nên được chia một phần lợi ích trên tiền tuyến nha!"

Nghe được lời này của Công tước Kavadia, Hudson nở nụ cười. Nhưng mà vẻ khinh thường trong ánh mắt đã bại lộ ý tưởng thật sự của hắn.

Hudson nhìn về phía Hầu tước James một cái như ra hiệu gì đó, sau đó hắn liền quả quyết lui về phía sau màn, yên lặng nhìn xem bọn họ biểu diễn.

"Nếu ngài Công tước đã có suy nghĩ như vậy, không bằng chuyện này do ngài Công tước phụ trách đi!"

Hầu tước James cười ha hả nói.

Ngoài việc trọng đại ra, người cầm đầu là Hudson chưa từng nhúng tay vào những chuyện còn lại trong Bộ hậu cần. Công tác ngoại giao với liên quân đều là kẻ làm phó soái như James hoàn thành.

Bây giờ muốn đi đoạt thức ăn trước miệng cọp, công việc khổ sai này đương nhiên sẽ rơi xuống đầu y. Càng hố hơn chính là, đây là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Liên quân cũng không phải quả hồng mềm, thịt đã bị người ta nuốt vào trong bụng rồi, dựa vào cái gì phải chia bọn họ một phần?

Quả bóng da lại bị đá trở về, bầu không khí trong phòng liền trở nên ngưng trọng.

Tất cả mọi người biết rõ, cuộc hội nghị lần này không phải chỉ đơn thuần là đỏ mắt khi nhìn thấy liên quân ăn thịt, mà còn có một cuộc tranh giành quyền lực sâu hơn nữa.

Mắt thấy chiến tranh đã sắp đến hồi kết, đoàn thể vốn đang đồng tâm hiệp lực, hiện giờ cũng đã đến lúc đứng ra tranh giành vì lợi ích của bản thân mình rồi.

Công tước Kavadia đột nhiên nhảy ra gây khó dễ, rõ ràng là đã mưu đồ từ lâu, chẳng qua Hudson cũng không phải hạng người dễ trêu, tiện chân đá một phát, hai vị phó soái đã cắn nhau trước rồi.

Đúng là mọi người rất đỏ mắt khi nhìn thấy liên quân giành được ích lợi, nhưng chuyện này không có nghĩa là đám đại quý tộc đang ngồi đây đều là người ngu, đồng ý làm vũ khí cho Công tước Kavadia.

Ngay khi quả bóng bị đá ngược về, đại đa số quý tộc đều đã bình tĩnh lại.

Chiếc bánh gato ở tiền tuyến đúng là rất lớn, nhưng mà ngươi ăn cũng nhiều nha. Cho dù bọn hắn có qua đó thì cũng chưa chắc cắn được miếng nào.

Ví dụ đơn giản nhất, nếu như một quân đoàn Behemoth ở trước mặt, bọn hắn có thể ăn được không?

Đừng nói là một quân đoàn, sợ là một đoàn kỵ binh thôi là bọn họ cũng ăn không tiêu rồi.

Hơn nữa, tiêu diệt một cái đoàn Kỵ binh Behemoth cũng chỉ lấy được có 10 vạn kim tệ. Ít tiền như vậy, lại còn phải lấy tư quân gia tộc ra mạo hiểm, rõ ràng là không đáng.

Lợi ích là rất lớn, nhưng phải đặt trong tình huống binh lực của thú nhân bị phân tán. Khi địch nhân xuất hiện với một hệ thống có tổ chức, lợi ích và rủi ro sẽ ngang hàng với nhau.

So ra thì việc giữ gìn duy trì sự cân bằng quyền lực nội bộ của vương quốc càng quan trọng hơn.

Cuộc thăm dò ngắn ngủi đã thất bại, Công tước Kavadia trực tiếp ngậm miệng không nói. Hiển nhiên, chuyện này vẫn còn chưa kết thúc.

Đây chỉ là một món ăn khai vị cho tình hình hỗn loạn trong vương quốc, sẽ có nhiều điều tồi tệ hơn xảy ra trong tương lai.

Chương 804 - Đầu Cơ Trục Lợi

"Được rồi, việc này coi như thôi!"

"Thế cục ở tiền tuyến rất có lợi cho chúng ta. Cơ hội để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân đã ở gần ngay trước mắt, đây là nguyện vọng chung của những bậc tiên liệt của Vương quốc Alpha ta, bất cứ kẻ nào cũng không được phá hoại."

"Ta hi vọng mọi người không bị một chút lợi ích cỏn con này che mờ đôi mắt, bị một số kẻ tham lam ngu ngốc ảnh hưởng mà làm ra những chuyện ngu xuẩn không có lợi cho vương quốc!"

"Nhiệm vụ tiếp theo của mọi người vẫn là bảo vệ hậu cần cho liên quân ở tiền tuyến."

"Cân nhắc đến các vấn đề thực tế, sau này ta sẽ lấy danh nghĩa của bộ hậu cần sẽ phát thông cáo, ấn định vị trí nơi lính đánh thuê tiếp nhận lương thảo, nhằm giảm bớt áp lực cho công tác vận chuyển hậu cần."

Hudson không chút khách khí nói, tiện thể sắp xếp luôn công việc sau này.

Nếu như đã đến lúc trở mặt, hắn đương nhiên sẽ đả kích danh vọng của địch nhân trước. Mặc cho Công tước Kavadia nghĩ như thế nào, nếu đã muốn gây sự với hắn, cứ đánh ông ta vài cú trước rồi tính.

Tiếc là Công tước Kavadia cũng không phải người ngu, không có trực tiếp phản bác. Nếu không thì sẽ càng nhiều cái mũ đang đợi ông ta đội lên. ...

Lutecia, Hội nghị liên minh nhân tộc. Giờ phút này, không khí ở trong hội trường đang vô cùng quỷ dị.

Liên quân tiền tuyến tiền trảm hậu tấu như đòn cảnh cáo đánh thẳng vào bọn họ. Trò này không chơi như vậy nha, họ mới là cơ quan quyền lực cao nhất của nhân tộc!

Các nghị viên có thể không quan tâm đến mưa gió ở bên ngoài, nhân tộc có đủ thực lực để chống lại mưa gió này. Nhưng bị người mình đâm sau lưng thì lại không có cách nào.

Kết quả của cuộc bỏ phiếu ẩn danh là: toàn bộ đều là phiếu thuận, sự thật trần trụi này đang nói cho bọn họ biết một điều: Các tướng lĩnh ở tiền tuyến đều ủng hộ việc chiêu mộ lính đánh thuê ra chiến trường.

Nhưng ít nhiều gì cũng phải có vài tấm phiếu chống để có ý tứ một chút nha!

Chỉ có thể nói: lợi ích động nhân tâm. Nhằm bảo đảm quyết định có thể thuận lợi được thông qua, mọi người đều ăn ý nhường cơ hội cơ hội bỏ phiếu chống cho người khác.

Bác bỏ?

Nghĩ thôi thì được. Thông cáo đã được ban bố rồi, lúc này mà thu hồi, chẳng phải là đang nói cho ngoại giới biết là giữa hội nghị liên minh và liên quân không đồng lòng sao?

Truy cứu trách nhiệm, không tồn tại.

Trên danh nghĩa thì Hội nghị liên minh có quyền lực lớn hơn, nhưng trên thực tế, bọn họ chẳng có lực ước thúc nào với liên quân ở tiền tuyến cả.

Địa vị trong thế lực của đại đa số nghị viên đều không bằng những chủ soái đang ở tiền tuyến. Dù sao, nghị viên cũng chỉ là một người đại diện, còn chủ soái đã là một nhà đại quý tộc tay nắm thực quyền.

Tất cả mọi người đều là đồng liêu, nếu như bác bỏ thì sau này cũng không tốt gặp nhau. Nhưng làm cơ quan quyền lực tối cao, bọn họ lại không thể không có biểu thị gì.

Không chỉ có các nghị viên khó làm, mà ngay cả Charles III cũng đang đau đầu. Với tư cách là người khởi xướng cho cuộc hội nghị này, lần này y đã trực tiếp biến mất ở trong hội trường.

Tất cả mọi người đều có trách nhiệm, vậy thì tương đương với không có trách nhiệm. Những người ngồi ở đây đều đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, không ai nguyện ý mở lời trước.

"Các vị, tin tức này hiện giờ đã truyền khắp toàn bộ đại lục, cho dù có muốn thu hồi cũng đã không kịp nữa rồi. Không bằng chúng ta trực tiếp thương lượng xem nên giải quyết hậu quả sau này như thế nào đi."

"Ví dụ như: xác định kỳ hạn treo thưởng; hoặc là xác định tiêu chuẩn hoạch định chiến công..."

Bá tước Predrag có chút lúng túng đề nghị.

Tuy nói là pháp không trách chúng, nhưng kẻ đầu têu lại là Vương quốc Alpha. Nếu như không vì Hudson đổ dầu vào lửa thì đám tướng lĩnh liên quân ở tiền tuyến cũng sẽ không nhận thức được việc chiêu mộ lính đánh thuê tham chiến có thể mang tới ẩn tàng lợi ích nhanh tới vậy.

Từ nay về sau, khả năng cao là chuyện đánh một trận nhưng lĩnh hai phần quân công này sẽ trở thành trạng thái bình thường.

Có lẽ trong chiến báo sau này của liên quân sẽ đều là công chiếm được khu vực nào, diệt được bao nhiêu vạn địch, toàn bộ đều sẽ được ghi chép một cách mơ hồ, cũng không còn phân chia chủng tộc thú nhân cụ thể nữa.

Và ngược lại, trên chiến tích của bên lính đánh thuê sẽ đều là chém được thủ cấp của Behemoth, chém giết Hùng Nhân Tộc...

Tuy rằng việc hoạch định chiến công rất khắt khe, nhưng kẻ thực hiện nhiệm vụ này vẫn là con người. Ở trước mặt lợi ích, việc mạo hiểm lĩnh quân công sẽ trở nên càng ngày càng nhiều.

May mà đám quý tộc ở tiền tuyến vẫn còn có một chút liêm sỉ, không xếp cả những chủng tộc thú nhân bình thường vào trong phạm trù treo thưởng, nếu không sợ là Liên minh nhân tộc sẽ bị bọn hắn làm cho phá sản.

Đừng thấy hiện giờ những kẻ đang chạy ra tiền tuyến đều là lính đánh thuê, nhưng trên thực tế thì lại có rất nhiều quý tộc của nhân tộc cũng đang ngồi quan sát, chỉ cần Hội nghị liên minh không phản đối, những quý tộc này cũng sẽ mang theo tư quân tham dự vào cuộc "đi săn" này.

"Bá tước Predrag nói không sai, chuyện này đã xảy ra rồi, chúng ta cũng chỉ có thể đối mặt với hiện thực."

"Nhưng ngoài việc muốn cân nhắc xem nên giải quyết hậu quả như thế nào ra, chúng ta còn phải tạo một cái lồng giam cho liên quân ở tiền tuyến, không thể để mặt cho bọn hắn thích làm gì thì làm được."

"Nếu không, sau này chắc chắn sẽ còn xảy ra những chuyện tương tự!"

Bá tước Djordevich nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Hiển nhiên, ông ta đã nhận thức được sự nguy hại của việc "Lấy hạ khắc thượng", nên mới muốn Hội nghị liên minh tăng cường ước thúc quân lực liên quân ở tiền tuyến.

"Bá tước Djordevich, giải quyết hậu quả thì dễ, nhưng quản lý liên quân thì lại cần phải bàn bạc kỹ hơn, tốt nhất là do các thế lực lớn tự tăng cường ràng buộc đối với quân đội của mình!"

Giám mục Montesson quyết đoán phản đối nói.

Chương 805 - Đầu Cơ Trục Lợi (2)

Lấy hạ khắc thượng nguy hại to lớn, nhưng nếu để cho người khác nhúng tay vào quyền chỉ huy quân đội ở tiền tuyến của Giáo Đình cũng chẳng kém bao nhiêu.

Trong Hội nghị liên minh, phái vương quyền đang chiếm ưu thế. Một khi để cho hội nghị có được quyền chỉ huy quân đội ở tiền tuyến, như vậy việc tăng cường quyền uy của bộ chỉ huy liên quân và bổ nhiệm thống soái liên quân cũng sẽ trở thành chuyện đương nhiên.

Điều này có nghĩa là Giáo Đình đang giao quyền quyết định sinh tử của quân đội mình ở tiền tuyến cho phe vương quyền. Không ai có thể biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Tóm lại, con số thương vong của quân đội Giáo Đình nhất định sẽ càng ngày càng tăng. Cho dù là toàn quân bị diệt cũng không phải là không thể.

Càng tồi tệ hơn là, một khi tạo tiền lệ cho loại chuyện này, và chứng minh rằng hành động này thực sự có hiệu quả, thì cách làm này sẽ trở thành thông lệ trong tương lai. ...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ trong thoáng chốc đã đến cuối năm. Ngọn lửa chiến tranh vẫn đang bùng cháy ở lục địa phía Bắc, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Nhờ có sự gia nhập của một số lượng lớn lính đánh thuê, trận chiến trên tiền tuyến đã trở nên khốc liệt hơn. Không ai có thể nói chính xác con số thương vong của nhân tộc, nhưng số lượng

Hoàng tộc Thú nhân bị đánh chết đã bùng nổ so với vài tháng trước.

Tiềm lực của con người đều bị ép ra tới, dưới sự cám dỗ của lợi ích, những thao tác của đám "Lính đánh thuê" làm cho Hudson phải trợn mắt hốc mồm.

"Đầu độc","Nguyền rủa","Thiên tai Vong linh","Triệu hoán Tà Thần" ... Đủ loại thủ đoạn, chỉ có không nghĩ ra được chứ không có không làm được.

Các loại thủ pháp tác chiến này đã nhiều lần phá vỡ ranh giới cuối cùng. Quy củ chính là không có quy củ, chỉ cần có thể giết được thú nhân thì sẽ có công.

So với việc quyết chiến cùng quân chủ lực thú nhân, hầu hết các lính đánh thuê đều chọn những bộ lạc thú nhân làm mục tiêu, bọn họ trực tiếp nhắm vào những người già yếu có sức chiến đấu kém.

Không có trắng trợn đồ sát phụ nữ trẻ em không phải vì bọn họ có liêm sỉ, nguyên nhân chủ yếu là vì giá bán của những nô lệ này cao hơn một chút so với lệnh treo thưởng mà liên quân đưa ra.

Điều làm cho Hudson giật mình hơn cả chính là "nhóm lính đánh thuê" có chiến tích cao nhất lại không phải là lính đánh thuê thật sự, mà là do liên quân ở tiền tuyến giả danh.

Dùng thân phận giả để làm loại công việc bẩn thỉu này cũng không có gì quá mức. Nhưng ít nhiều gì cũng nên che giấu một chút nha, nhìn vào danh hiệu bá đạo của các nhóm lính đánh thuê, Hudson cũng cạn cmn lời.

Ví dụ như: "Đoàn lính đánh thuê thần thánh vô địch" .

Nhìn thấy cái tên này thì Hudson liền biết đây là thân phận giả của Giáo Đình rồi. Trên đại lục này, hơn 99% những tổ chức mang danh Thần thánh đều là chi nhánh của Giáo Đình.

Lại ví dụ như: "Đoàn lính đánh thuê của vương quốc số một trên đại lục" .

Cái tên có tiêu chí rõ ràng như vậy, không bị Vương quốc Frank tìm tới cửa truy cứu trách nhiệm xâm phạm bản quyền thì cũng chỉ có thể là thân phận giả do chính họ lập ra mà thôi. ...

Hầu như có thể suy đoán ra được tất cả các thân phận giả mà liên quân dùng để giả danh lính đánh thuê.

Một nhà làm vậy thì sẽ khác người, nhưng mọi người đều đồng thời làm vậy thì cũng chỉ có thể là vì ích lợi.

Mặc dù chơi như vậy đúng là hơi mất dạy thật, không hợp với tinh thần quý tộc mà bọn họ vẫn thường tuyên dương. Nhưng nó cũng có lợi cho việc xác định thân phận của mọi người, tránh gây ra nhiều cuộc xung đột không cần thiết.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, các trung đoàn lính đánh thuê có thành tích cao nhất đều là của các thế lực hùng mạnh.

Ngoài mấy kẻ xui xẻo đến từ Bắc Cương là vắng mặt ra, những thế lực lớn còn lại của nhân tộc đều có tên trên bảng vàng.

Thứ hạng về cơ bản cũng ngang bằng với địa vị của các thế lực lớn trong nhân tộc. Mãi cho đến sau hạng 50 thì Hudson mới tìm được một nhóm"lính đánh thuê thực sự" .

Tiếc là sau khi phái người điều tra liền phát hiện đây lại là thân phận giả của một đại quý tộc. Chỉ là thân phận này không phải chỉ mới xuất hiện, mà đã tồn tại vào rất nhiều năm trước rồi.

Nếu như cẩn thận nghiên cứu sẽ phát hiện ra sau lưng của những nhóm lính đánh thuê và thương hội có đẳng cấp trên đại lục đều có thể tìm ra bóng dáng của các đại quý tộc.

Thảo căn quật khởi đúng là có tồn tại, nhưng sau khi phát triển đến một trình độ nhất định liền sẽ không thể tránh khỏi bị người khác hợp nhất.

Đây là di chứng của việc độc quyền tri thức. Trong tình huống không được giáo dục, người bình thường rất khó chơi lại đám lão hồ ly kia.

Hudson còn định nhân cơ hội này để nhặt một vài nhóm lính đánh thuê có tiềm năng vào dưới trướng của mình, bây giờ xem ra hắn vẫn còn rất non.

Mọi người vẫn luôn làm những việc tương tự như vậy. Bên ngoài cả đám đều vô cùng kiêu ngạo, xem thường loại đoàn thể vũ trang ở dân gian như lính đánh thuê, nhưng trong tối thì người nào người nấy đều rất tích cực chiêu mộ.

Chỉ cần là nhóm lính đánh thuê biểu hiện ra một chút tiềm năng thì sau lưng của nhóm này sẽ đều có một hoặc nhiều nhà quý tộc trở thành cổ đông phía sau màn.

Chờ đến khi Hudson chú ý tới bọn họ thì cũng đều là danh hoa có chủ. Vì một nhóm lính đánh thuê mà phá hư quy tắc trò chơi rõ ràng là được không bù mất.

Không nhúng tay vào được, Hudson cũng không cưỡng cầu. hắn liền trực tiếp làm cá ướp muối, yên tâm cung cấp vật tư hậu cần cho mọi người, thuận tiện cũng làm một chút buôn bán nhỏ.

Dân đào vàng có thể kiếm tiền, vậy thì thương nhân phục vụ cho dân đào vàng cũng có thể kiếm tiền.

Mặc dù các giao dịch này đều được hoàn thông qua việc hợp tác với thương hội, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc Hudson được chia tiền.

Chương 806 - Đầu Cơ Trục Lợi (3)

Chuyện phiền phức duy nhất là sau khi tiến vào vùng núi chiến đấu, tỷ lệ hao hụt vật tư hậu cần trong quá trình vận chuyển đã lập tức tăng vọt, điều này đã khiến cho các bên chú ý chặt chẽ. .

Cũng may là có thú nhân hỗ trợ, mỗi cách một khoảng thời gian liền nhất định có đội xe chuyển vận bị tập kích, làm cho vật tư hậu cần của liên quân bị thiệt hại nặng nề, không phải là do hắn bỏ tiền vào túi riêng.

Không tin thì có thể kiểm toán. Số liệu nhập kho và số liệu xuất kho đều có thể đối chiếu được. Toàn bộ thiệt hại đều có dấu vết lần theo. ...

"Hudson, việc lớn không tốt! Gia tộc Locknard đã tố cáo lên hội nghị liên minh nói ngươi đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược, liên minh và vương quốc đều đồng thời phái đoàn điều tra tới đây."

"Vài ngày nữa sẽ ra tiền tuyến để thanh tra số lượng vật tư chiến lược tiêu hao trên tiền tuyến, ngươi tranh thủ thời gian giải quyết đống vật tư trong tay đi!"

Tin tức mà Tử tước Aurane mang lại làm cho Hudson hơi sững sờ. Quân địch xuất thủ nhanh như vậy sao, thật sự là quá nóng vội.

Đầu năm nay, công tác vận chuyển vật tư hậu cần quả thật là một công việc khổ sai. Đội vận chuyển kiếm chát trung gian cũng là một loại quy tắc ngầm, chỉ cần không làm quá mức, căn bản sẽ không có người quan tâm.

Nhưng mà mọi chuyện đều có ngoại lệ, một khi có người đứng ra tố cáo, đây chính là một vết nhơ.

Có thể trí mạng hay không thì phải xem tham ô bao nhiêu vật tư. Bình thường mà nói, chỉ cần chênh lệch không quá lớn thì đều có thể cân bằng sổ sách.

Công việc kinh doanh gần đây của Hudson rất tốt, làm cho người hữu tâm chú ý là đương nhiên.

Nhưng mà hắn nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao gia tộc Locknard lại không giữ được bình tĩnh như vậy, chiến tranh còn chưa kết thúc đã vội vàng nhảy ra kiếm chuyện.

Hơn nữa còn trực tiếp tố cáo lên Hội nghị liên minh, chuyện này đã phá hỏng quy củ. Cho dù lần này có thể làm cho hắn rớt đài thì cũng đã đánh mặt Quốc vương rồi.

Quan hệ giữa Caesar III và quý tộc Bắc Cương vốn đã rất căng thẳng, bây giờ lại xảy ra loại chuyện này, chẳng phải là chẳng thèm nể mặt Quốc vương sao?

Không riêng gì quốc vương, mà toàn bộ quý tộc trong Vương quốc Alpha đều cảm thấy không còn mặt mũi. Trong tình huống bình thường, khi gặp được loại chuyện này, mọi người đều sẽ lựa chọn đóng kín cửa tự mình xử lý.

"Ngài Tử tước, không cần phải lo lắng! Bọn họ sẽ không tra ra được cái gì, nếu như đoàn điều tra đến, kẻ xui xẻo cũng chỉ là bọn quý tộc Bắc Cương mà thôi."

"Nếu đếm kỹ số lượng lương thảo bị hao tổn mà các quý tộc vận chuyển, số lượng tổn thất lớn nhất chính là quý tộc Bắc Cương. Cho dù có làm sổ sách tốt đến đâu cũng sẽ còn sót lại vấn đề."

"Nếu như thật sự truy đến cùng, sợ là đám đại quý tộc ở tiền tuyến đều sẽ chịu liên luỵ, vấn đề là nhiều hay ít mà thôi."

"Nhưng mà Công tước Pias cũng không phải người ngu, lão ta thà đắc tội với vô số quý tộc trong vương quốc cũng phải tố cáo việc này vào thời điểm hiện giờ, sau lưng chuyện này chắc chắn còn có những thế lực khác đang giở trò."

"Hãy chờ xem đi, ta nghĩ câu chuyện tiếp theo sẽ rất đặc sắc!"

Hudson cười lạnh nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lần tố cáo này có ảnh hưởng vô cùng lớn đến hắn. Cho dù không điều tra ra được vấn đề thì cũng sẽ làm tổn thất danh vọng của Hudson.

Dù sao cũng có hơn trăm vạn quan binh đang phụ trách công tác vận chuyển lương thảo này, chỉ cần điều tra liền nhất định sẽ có người sa lưới.

Hudson nhất định sẽ không thoát khỏi tội danh không giám sát tốt. Cũng không phải là hắn hoàn toàn không có chuẩn bị gì từ trước.

Đặc biệt là sau khi Công tước Kavadia lộ ra dã tâm, đại đa số những công việc bẩn thỉu mệt nhọc trong nhiệm vụ vận chuyển đều ập xuống đầu của quý tộc Bắc Cương.

Đây cũng là nguyên nhân trực tiếp làm cho tỷ lệ hao hụt vật tư vận chuyển của bọn họ là cao nhất.

Một khi đoàn điều tra tới, người bị hao hụt nhiều vật tư nhất là đám quý tộc Bắc Cương sẽ trở thành đối tượng điều tra trọng điểm.

Hudson con cho rằng mình có thể hạn chế bọn họ bằng sự ràng buộc này, không nghĩ tới cuối cùng vẫn xảy ra vấn đề.

Đây là đấu pháp điển hình của câu nói "Giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm". Nếu như thật sự muốn điều tra chuyên sâu, Hudson sẽ không có ngày lành, nhưng đám quý tộc Bắc Cương cũng sẽ không thể tránh thoát.

Cho dù năm vị Công tước không làm như vậy, nhưng ai có thể cam đoan là tộc nhân và tiểu đệ của bọn họ cũng sẽ không nhúng tay vào?

"Hudson, ngươi có chắc là không có vấn đề gì không?"

Tử tước Aurane quan tâm hỏi.

Ông ta biết rất rõ là Hudson đã lén lút bán tháo không ít vật tư chiến lược trong những ngày gần đây, kiếm được một vố lớn.

Mặc dù thương hội là thế lực chấp hành cụ thể, nhưng lại không thể gạt được con mắt của đám quý tộc.

"Ngài Tử tước cứ việc yên tâm, số vật tư chiến lược được bán ra ngoài, một phần là do ta từ hậu phương vận chuyển tới, một phần là do ta chiến lợi phẩm của liên quân mà ta mua được từ trước đó."

"Ngay cả bằng chứng giao dịch có liên quan đều đang nằm trong tay ta. Mặc cho đoàn thanh tra có điều tra như thế nào thì cũng không hề nhúng tay vào vật tư chiến lược của liên quân!"

Hudson bình tĩnh nói.

Hiển nhiên, những lời này không chỉ là đang nói cho Tử tước Aurane nghe, mà cũng đang nói cho đám đại quý tộc trong quân nghe.

Đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược là sự thật, nhưng nguồn gốc của vật tư lại có một lời giải thích hợp lý.

Dù sao, tội tham ô đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược cũng không nhẹ, Hudson không muốn mình phải mang nỗi oan không thấu này.

Nhiều khi, dưới tác động của dư luận cũng có thể lẫn lộn thật giả. Hắn cũng cần có người nói đỡ cho mình, chứng minh đây là chuyện bịa đặt.

Chương 807 - Âm Mưu

"Ngu xuẩn!"

"Đều là một đám ngu xuẩn!"

"Ai bảo bọn chúng tự tác chủ trương?"...

Công tước Pias đang nổi giận gầm thét trong doanh trại.

Là thế lực đối địch, đâm dao sau lưng Gia tộc Koslow là chuyện chẳng thể nào bình thường hơn. Nhưng vấn đề hiện giờ là cách hành động không đúng, quá trình cũng không hợp quy tắc.

Càng hố hơn là người làm gia chủ như lão ta lại không hề hay biết tình hình, nghị viên của gia tộc đã tự tiện làm chủ, đâm thọt việc Hudson tham nhũng vật tư hậu cần sự lên Liên minh nhân tộc.

Không đợi cho lão ta tìm hiểu rõ là do phân đoạn nào xảy ra vấn đề, phiền phức đã tìm tới cửa. Người tới đầu tiên không phải là người trong cuộc Hudson, mà là đồng minh của gia tộc Locknard.

"Pias, hôm nay ông nhất định phải cho bọn ta một lời giải thích, tại sao lại phải tố cáo lên hội nghị liên minh vào lúc này?"

Công tước Kavadia nổi giận đùng đùng chất vấn.

Theo sau ông ta còn có ba vị Công tước khác. Vẻ mặt của bốn người đều giống nhau, đều là giận mà không có chỗ để phát tiết.

Tố cáo kẻ làm chủ soái là Hudson vốn chẳng phải là vấn đề gì lớn.

Nhưng tại sao lại không phái người tới thông báo cho những đồng minh như bọn họ một tiếng trước. Mà âm thầm đâm thọt chuyện này lên liên minh nhân tộc, không chỉ làm cho người trong cuộc như Hudson bị bối rối, mà ngay cả đám quý tộc Bắc Cương cũng ngơ ngác chẳng biết gì.

Hết cách rồi, mông của ai cũng đều không sạch sẽ. Ít nhiều gì cũng có duỗi tay vào đống vật tư hậu cần kia.

Một khi bị điều tra ra, kẻ làm chủ soái như Hudson đương là khó từ tội lỗi, nhưng những người chấp hành như bọn họ cũng sẽ không tốt hơn đến đâu.

Trong tình huống bình thường, cho dù có nắm được nhược điểm của chủ soái về vấn đề này thì cũng nên báo cáo lên vương đô rồi xử lý nội bộ, mà không phải là đâm thọt chuyện này lên Hội nghị liên minh.

Sau chuyện lần này, cho dù có hạ bệ được Hudson thì đại đa số quý tộc trong vương quốc cũng sẽ bị liên lụy.

Đắc tội với đám đại quý tộc trong nội bộ vương quốc thì không nói, không chừng ngay cả vị trí "đại đội trưởng" hậu cần này cũng sẽ rơi vào trong tay của quốc gia khác.

"Công tước Kavadia tôn kính, ngài đừng vội tức giận. Vấn đề này ta cũng không rõ lắm."

"Sau khi chuyện xảy ra, ta đã ngay lập tức hạ lệnh triệu hồi tộc nhân đang đảm nhiệm chức nghị viên trong Hội nghị liên minh. Đợi sau khi ta điều tra rõ mọi chuyện thì sẽ cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng."

Có lẽ là biết bản thân mình đuối lý, cho nên Công tước Pias tỏ ra rất nhún nhường, cố gắng tươi cười trước mặt các đồng minh.

Chuyện lần này thực sự là quá hố.

Lý trí nói cho lão ta biết, nếu như không lão không trấn an được những đồng minh này, không chỉ riêng kẻ làm chủ soái như Hudson phải chịu tội tham ô đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược, sợ là ngay cả gia tộc Locknard cũng sẽ bị đẩy ra làm con dê thế tội.

Dù chưa đến mức mất mạng diệt tộc, nhưng gia tộc chắc chắn sẽ bị tổn thất rất nhiều danh vọng, khả năng cao là sẽ không còn đất dung thân trong giới quý tộc của vương quốc nữa.

"Pias, đừng có nói mấy lời vô dụng này với ta. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, nói những lời này thì có ích gì, cho dù bọn ta tin tưởng ông vô tội, nhưng các quý tộc khác trong vương quốc sẽ tin sao?"

"Làm sao tẩy trắng thanh danh là chuyện của gia tộc Locknard. Họa là gia tộc của ông gây ra, cho nên ông phải chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả!"

"Chuyện khác thì không nói, nể tình chúng ta là đồng minh bao nhiêu năm qua. Ông tự nghĩ biện pháp lấp đầy khoản thâm hụt khổng lồ trong sổ sách của bọn ta trước đi, sau đó mới nghĩ cách giải quyết vấn đề này!"

Công tước Kavadia lạnh lùng nói.

Tổn thất danh vọng là chuyện không có cách nào cứu vãn được. Thoạt nhìn chỉ có một mình gia tộc Locknard làm việc này, nhưng ai ai cũng biết rằng Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương vẫn luôn đồng khí liên chi.

Chắc chắn là sẽ có không ít này ghi món nợ này lên đầu của họ. Dưới loại bối cảnh này, cho dù có hạ bệ được Hudson thì cũng không đến lượt ông ta thượng vị.

Tổn thất trong chính trị đã không thể cứu vãn được nữa, nhưng tổn thất về mặt kinh tế thì được, Công tước Kavadia cũng không muốn tiếp tục làm kẻ ngốc lắm tiền nữa.

Vận chuyển hậu cần bị thâm hụt trên trương mục là chuyện đương nhiên. Một phần là do tham nhũng gây ra; một phần là do thời tiết, địa hình đặc biệt, hoặc là ngoài ý muốn gây ra.

Nếu đã có thể ghi vào sổ sách thì đương nhiên phải ghi lại. Tuy nhiên, những tổn thất trong nhiều trường đặc biệt đều là những thiệt hại có thể tránh được, cho dù có ghi vào trong sổ sách thì cũng không hề có sức thuyết phục.

Khi không có ai điều tra thì chuyện này chẳng có gì. Nhưng một khi có người truy tra, những khoản sổ sách thiếu sức thuyết phục này chính là chứng cứ tốt nhất chứng minh bọn họ tham ô quân nhu.

Hơn nữa, bản thân họ cũng sạch sẽ gì, chỉ cần bị điều tra thì chắc chắn sẽ lòi ra. Biện pháp tốt nhất hiện giờ chính là bổ sung đầy đủ vật tư trước khi đoàn thanh tra đến.

Chỉ cần bù đắp được khoản thâm hụt này liền sẽ không có chuyện tham ô. Đều là thành viên trong giới quý tộc, mọi người vẫn rất rộng lượng, một chút tì vết có trên sổ sách cũng chẳng tính là gì.

Sắc mặt của Công tước Pias lập tức thay đổi, nếu như chỉ là bỏ tiền đền bù thiệt hại thôi, gia tộc Locknard còn có thể cắn răng chịu đựng, nhưng vấn đề là lão ta làm sao gom đủ nhiều vật tư như vậy trong thời gian ngắn được chứ?

Hiện giờ lão ta đã có thể hình dung ra cảnh tượng các quý tộc Công quốc Mosey, Vương quốc Warhammer và Công quốc Orton đều đang nghĩ cách bổ sung khoản bị thâm hụt.

Chỉ với một chút vật tư trong chợ đen vốn không đủ cho tất cả mọi người.

Chương 808 - Âm Mưu (2)

Còn nếu mua sắm từ hậu phương để chở tới đây thì lại không đủ thời gian. Tốc độ của đoàn thanh tra nhanh hơn tốc độ vận chuyển vật tư rất nhiều.

Không bổ sung đầy đủ khoản thâm hụt liền sẽ không thể thoát được tội danh tham ô quân nhu. Cho dù có thể sắp xếp cho thuộc hạ đứng ra chịu trách nhiệm thì vẫn không thể thoát khỏi công tác giải quyết hậu quả.

Có thể nói, qua lần đâm thọt này, gia tộc Locknard đã đắc tội với toàn bộ quý tộc trong Bộ hậu cần.

Lúc này Công tước Pias hận không thể xé xác tên tộc nhân đang đảm nhiệm chức nghị viên kia. Canh thời gian chính xác như vậy, rõ ràng là đang muốn chết gia tộc Locknard đây mà.

"Tôi vô cùng xin lỗi về chuyện lần này. Gia tộc Locknard sẽ đền bù tổn thất của mọi người. Nhưng muốn bổ sung khoản thâm hụt này trong khoản thời gian ngắn thì thực sự đã nằm ngoài phạm vi năng lực của gia tộc Locknard."

"Nếu như chỉ có mấy nhà chúng ta xảy ra vấn đề, cho dù có phải đập nồi bán sắt, dốc hết lực lượng toàn tộc thì cũng sẽ thu mua đủ vật tư chiến lược với giá cao để bổ sung thâm hụt."

"Nhưng vấn đề là tin tức về chuyện ngoài ý muốn lần này lại truyền đi quá nhanh, giống như là có người đang cố tình làm vậy."

"Hiện giờ tất cả mọi người đều biết là sẽ có đoàn thanh tra tới đây, e rằng mọi người đều đang phát động quan hệ nhân mạch, cố gắng tranh mua vật tư để đền bù thâm hụt!"

Công tước Pias tỏ ra ủy khuất nói.

Thâm hụt tài khoản không có gì đáng sợ, điều đáng sợ là đến lúc đó: ai thâm hụt lớn nhất, người đó sẽ mất mặt!

Việc thiếu 300-500 tấn vật tư chiến lược và thiếu 30, 000-50, 000 vật tư chiến lược là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cái trước, tất cả mọi người có thể hiểu được, đều là người lăn lộn ở đây, không ai sẽ truy cứu vấn đề này. Nhưng cái sau lại giống như một cái hố toàn bom, muốn lấp cũng lấp không được.

Vô cùng bất hạnh là đám quý tộc Bắc Cương cũng cắn không ít vật tư chiến lược trong khoảng thời gian gần đây, .

Rất nhiều lộ trình vận chuyển chỉ có vài trăm dặm, nhưng số lượng vật tư bị thâm hụt lại là một con số thiên văn.

Trong đó đa phần vật tư tiêu hao đều bắt nguồn từ giai đoạn làm đường. Một phần là thật sự dùng để sửa đường, một phần là bị thú nhân tập kích, hoặc là bị "thú nhân" tập kích.

Hiện tại không có tiêu chuẩn rõ ràng về số lượng tổn thất của những vật tư này, cũng là chỗ tốt nhất để tham ô, nhưng khi điều tra thì chắc chắn sẽ bị lộ.

Bình thường đều sẽ trừ hao dần dần trong lần vận chuyển tiếp theo, tránh cho việc số liệu quá khó coi.

"Công tước Pias, hôm nay bọn ta tới đây không phải là muốn làm khó dễ."

"Dù có nói thế nào thì chuyện này cũng là do ngươi của gia tộc Locknard đâm thọc lên Liên minh nhân tộc. Khoản nợ này, tất cả mọi người đều sẽ ghi lên đầu của gia tộc Locknard."

"Vấn đề mấu chốt nhất hiện giờ chính là rốt cuộc trong tay ông có nắm được chứng cứ chứng minh Bá tước Hudson tham ô vật tư quân nhu hay không."

"Thứ mà chúng tôi cần chính là loại tham ô kếch xù, động một tí là hơn vạn tấn, trị giá hơn trăm vạn kim tệ, chứ không phải chỉ là những khoản tham ô thường ngày."

"Ông nên biết rằng, nhiệm vụ vận chuyển hậu cần của liên quân hiện giờ đều bị chia ra."

"Theo ta được biết, Bá tước Hudson không hề trực tiếp thò tay vào vật tư hậu cần của bất kỳ một nhà đại quý tộc nào."

"Chuyện này cũng có nghĩa là du hắn ta có tham ô thì cũng chỉ giới hạn trong số vật tư được vận chuyển bởi bộ chỉ huy, cùng lắm là cộng thêm số vật tư do lính đánh thuê hộ tống."

"Hudson là thống soái đại quân, hiện giờ hắn đang đại diện cho mặt mũi của Vương quốc Alpha ta, chỉ cần tướng ăn không phải quá khó coi, vương quốc chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ hắn."

"Lần đâm thọt này, các ngươi quả thực là đang làm loạn!"

Thoạt nhìn lời nói của Công tước Yagiron có vẻ bình thản, nhưng lại tràn đầy sự ngờ vực và trách cứ. Rõ ràng là sự bất mãn với gia tộc Locknard đã được tích tụ tới giới hạn.

Lúc này, Công tước Pias cũng không biết nói gì, chuyện lần này quả thực chỉ là một việc ngoài ý muốn. Trước đó lão ta vốn chẳng hề có suy nghĩ tố cáo lên Liên minh nhân tộc, thì làm gì có chuyện thu thập chứng cứ chứ.

"Ngài có thể yên tâm, nhìn vào lượng xuất hàng trên thị trường giao dịch, trước mắt có ít nhất là 30% tài nguyên chiến lược hiện có trên thị trường là xuất từ tay của Bá tước Hudson."

"Đây vẫn chỉ là con số nhìn thấy ở bên ngoài, số lượng giao dịch sau lưng chỉ nhiều không ít."

"Mặc dù Bá tước Hudson cũng đã thu mua được một lượng lớn vật tư trong tay liên quân trước khi ban bố lệnh treo thưởng, nhưng tuyệt đối sẽ không có nhiều như vậy!"

Nghe được Công tước Pias nói bằng giọng điệu cứng rắn, sắc mặt của Công tước Kavadia liền thay đổi, ông ta lập tức hoảng sợ nói: "Hỏng rồi! Tình hình có chút không ổn."

"Chuyện điều động lính đánh thuê tham chiến đều là do một tay Hudson thúc đẩy. Kết hợp với hành vi mua vật tư chiến lược từ trong số chiến lợi phẩm của liên quân trước đó, đây rõ ràng là âm mưu của hắn ta."

"Có lẽ người mua lớn nhất đứng đằng sau những vụ giao dịch vật tư chiến lược trên chợ đen trước đây, hoặc có thể nói là nhà cái trong vụ giao dịch vật tư chiến lược bây giờ, chính là vị Bá tước Hudson này."

"Dù sao, lúc đó còn chưa có đại lượng lính đánh thuê tràn vào, chỉ có một chút xíu thương khách kia thì không thể nào tiêu hao được nhiều vật tư như vậy!"

"Nếu như suy đoán này là đúng, vậy thì trong tay Hudson vẫn còn đang nắm giữ một lượng lớn vật tư chiến lược. Lại thêm việc hắn có mối quan hệ mật thiết với các đại thương hội, muốn bổ sung thâm hụt kịp thời cũng là chuyện có khả năng."

"Công tước Pias, tranh thủ thời gian điều tra xem tên nghị viên mà ông phái ra ngoài có từng liên lạc với các thế lực lớn khác không."

"Dù sự kiện đột phát lần này thoạt nhìn là đang nhằm vào Bá tước Hudson, nhưng không chừng mục tiêu chân chính của địch nhân chính là chúng ta!"

Chương 809 - Âm Mưu (3)

Những suy đoán này không phải là bắn tên không đích. Khu vực giao dịch là do một tay Hudson tạo ra, lúc đầu chỉ là mậu dịch chiến lợi phẩm, nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhanh liền mở rộng ra đủ loại giao dịch.

Trước đó, không có đường xuất hàng hoàn thiện, ngay cả khi có người dám tham ô quân nhu thì cũng rất khó thay đổi hiện trạng, nguyên nhân là vì số lượng vật tư chiến lược bị tổn thất trên đường đi cũng không cao.

Loại tình huống này kéo dài đến khi khu vực giao dịch được thành lập liền phát sinh biến hóa.

Thoạt nhìn thì địa hình ác liệt và bị thú nhân tập kích nhiều lần đã làm cho số lượng vật tư bị hao hụt tăng lên, nhưng trên thực tế là vì có con đường xuất hiện đã khơi dậy lòng tham của mọi người.

Hudson là người đã xây dựng khu giao dịch này, lại còn là người phụ trách công tác vận chuyển vật tư hậu cần, hắn không chỉ không đả kích những người lén lút giao dịch vật tư chiến lược, ngược lại còn cung cấp yểm trợ, hành vi này rõ ràng là không bình thường.

Một phân tiền cũng không thu, lại còn bảo vệ giao dịch an toàn, trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Nếu nói ai là nhà cái lớn nhất trong chợ đen thì chắc chắn là Hudson, như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Bên ngoài không kiếm đồng một cắc nào, cho nên đạt được danh vọng trong liên quân; Nhưng trong bóng tối lại kiếm đầy bồn đầy bát. Loại chuyện được cả danh và lợi đương nhiên là có thể tiếp tục kéo dài.

Sau khi nhìn thấu được mưu đồ của Hudson, nhưng Công tước Kavadia phát hiện ra là mình chẳng làm được gì. Vào thời khắc này, khu giao dịch đã dùng lợi ích để buộc chặt toàn bộ liên quân lại với nhau.

Cho dù có đâm thọt chân tướng ra ngoài thì mọi người vẫn phải làm ăn. Nhằm vào khu giao dịch cũng chính là đang cắt đứt tài lộ của liên quân.

Còn về vấn đề đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược, đó chẳng tính là vấn đề gì. Từ đầu đến cuối đều là một những người có thân phận giả đang giao dịch, Hudson cũng đâu có đích thân ra mặt.

Nếu như điều tra chuyên sau, sợ là đám quý tộc trong liên quân đều bị lôi xuống nước. Hoặc là đồng thời bị truy cứu trách nhiệm, hoặc là đoàn thanh tra sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Chỉ cần có thể bù đắp được khoản thâm hụt, mọi người sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dù sao, Liên minh nhân tộc cũng cần có mặt mũi, không có người nào thật sự muốn để lộ bê bối của nhà mình cho toàn bộ các tộc trên đại lục biết.

"Công tước Kavadia, ta đã mở một điều tra về vấn đề này rồi. Nhưng nếu tên hắc thủ phía sau màn đã dám ra tay với chúng ta thì chắc là không chỉ có mỗi chiêu này thôi đâu."

"Đoàn thanh tra chỉ là thủ đoạn bên ngoài, kích động mâu thuẫn giữa chúng ta và các quý tộc ở những vùng khác trong vương quốc mới là mục đích chính."

"Nếu như Bá tước Hudson có thể bảo vệ được vị trí thống soái, sợ là thời gian sau này của mấy nhà chúng ta sẽ chẳng dễ chịu gì!"

Công tước Pias cố gắng khuyên bảo.

Vì hạ bệ Hudson, lão ta thực sự rất cố gắng. Dù biết rõ đây là âm mưu của hắc thủ phía sau màn, nhưng lão ta vẫn dám nhảy vào trong hố. ...

Cảnh tượng tương tự đang liên tục diễn ra trong liên quân. Tất cả các đại quý tộc đều đang nhìn chằm chằm vào vụ việc này.

Đặc biệt là các đại quý tộc phụ trách công tác vận chuyển hậu cần, bọn hắn thật sự là hận gia tộc Locknard hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đoàn thanh tra sắp tới rồi, bọn họ chỉ có thể nghĩ biện pháp đền bù thâm hụt.

Tiền mới vừa chui vào trong túi, còn chưa kịp nóng đã phải lấy ra ngoài.

Càng hố hơn chính là, trước khi có một lượng lính đánh thuê đến đây, việc giao dịch vật tư chiến lược chỉ là thị trường của người mua.

Chỉ có một số nhà là muốn mua, giá cả đều là do người mua định đoạt. Giá cả cuối cùng đều sẽ thấp hơn 30% so với giá nội bộ trong vương quốc .

Nhưng khi có một lượng lính đánh thuê tràn vào, giá vật tư chiến lược trên thị trường lập tức tăng vọt. Lý do tăng giá cũng đã có sẵn: chi phí vận chuyển.

Đây đều là nhân tố khách quan, nếu như thật sự tổ chức nhân lực vận chuyển vật tư từ hậu phương ra tiền tuyến thì đúng là chi phí sẽ tăng lên rất nhiều, giá đắt một chút nhi cũng là đương nhiên.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều người muốn mua sắm một lượng lớn vật tư để bổ sung thâm hụt, chuyện này lập tức biến giao dịch thị trường thành thị trường của người bán.

Trước khi mọi người kịp xuất thủ gom hàng, giá vật tư chiến lược trong chợ đen đã bắt đầu lặng lẽ dâng lên.

Chỉ vừa mới qua tay một cái, các quý tộc vốn có thể kiếm được một món tiền thì giờ phút này lại đều bị lỗ đến sấp mặt.

Thậm chí, một số quý tộc có nguồn tài chính yếu đã trực tiếp nằm thẳng. Muốn tra thì cứ tra đi, dù sao bọn họ cũng không thể nào bù đắp được lỗ thủng này.

Thanh danh rất quan trọng, chiến công cũng rất quan trọng, nhưng tiếc là trong túi không có tiền.

Nếu như không phải bởi vì mọi người đang bị tách ra chấp hành nhiệm vụ, sợ là lúc này đám quý tộc vương quốc ở trong quân đã quơ nắm đấm, chạy tới tìm Công tước Pias tính sổ rồi.

Trong lúc nhất thời, doanh trướng của Hudson liền trở nên vô cùng náo nhiệt. Một đám quý tộc vốn nên tránh hiềm nghi lại đang liên tiếp chạy về phía hắn.

Theo cái nhìn của rất nhiều quý tộc có liên quan đến vụ án này, người đang ở trong vòng xoáy của cơn bão như Hudson chính là "Người một nhà" .

Mọi người tới bái phỏng đương nhiên là hy vọng người làm chủ soái như hắn có thể ra mặt giải quyết chuyện này.

Đối với tất cả những điều này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Lúc đầu, hắn chỉ muốn nhân cơ hội này để kiếm một chút tiền tiêu vặt từ trên người các nhóm lính đánh thuê mà thôi.

Thế sau khi chuyện tố cáo này xảy ra, hắn đột nhiên phát hiện ra rằng, kiếm tiền trong túi của các đồng minh còn dễ dàng hơn việc kiếm tiền trong túi các lính đánh thuê nhiều.

Chương 810 - Giao Dịch

"Tom, truyền lệnh xuống. Mau chóng bán tháo số vật tư chiến lược trong tay chúng ta, tốc độ càng nhanh càng tốt!"

Hiện giờ chỉ cần có vật tư chiến lược là sẽ không lo không bán được. Hudson cũng không muốn đầu cơ tích trữ, đợi nó tiếp lên giá, mà chỉ muốn nhanh chóng xuất hàng.

Hết cách rồi, vụ làm ăn này thật sự là quá bạo lợi. Một vào một ra, ít nhất cũng có thể kiếm được gấp 3-5 lần lợi nhuận, thậm chí có một số thương phẩm đặc thù còn có thể lợi nhuận gấp mười mấy lần.

Nếu như hắn không nhanh chóng thay đổi hiện trạng, sợ là có người sẽ bí quá hoá liều.

Hudson lo là trong tính huống tuyệt vọng, có người sẽ giả mạo thú nhân trực tiếp ra tay với đội vận chuyển để bổ sung số lượng vật tư bị thâm hụt.

Nếu như hắn tích trữ một số lượng lớn vật tư chiến lược trong tay, sợ là ngay cả khu giao dịch mà hắn xây dựng ra cũng chưa chắc sẽ an toàn. Hudson không sợ có người tới ăn cướp trắng trợn, hắn chỉ lo là mình không chịu nổi sức ép của các thế lực lớn.

Quý tộc mà, đặc điểm lớn nhất chính là biết cách vận dụng đặc quyền. Sau khi phát hiện mình mua không nổi, hoặc là phải trả một cái giá quá đắt, quý tộc vẫn còn một phương án để giải quyết vấn đề, đó là lộn cái bàn.

Một cách đơn giản dễ hiểu chính là trực tiếp ra tay xóa sổ chợ đen, tịch thu vật tư chiến lược trong tay thương nhân.

Một người nắm rõ cách chơi của quý tộc như Hudson đương nhiên sẽ không đặt mình vào trong hoàn cảnh hiểm nguy.

Trong thời gian ngắn, có lớp da hổ của liên quân, cho dù các quý tộc trong vương quốc có ý nghĩ thì cũng không dám lộn cái bàn ngay lập tức.

Dù sao, khu chợ đen hiện giờ không chỉ giao dịch vật tư chiến lược, mà còn có đủ loại làm ăn không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhà bán lớn nhất không phải là đám quý tộc vương quốc hộ tống vật tư hậu cần, mà là liên quân tại tiền tuyến.

Trong này vừa có chiến lợi phẩm, vừa có vật tư chiến lược mà bọn họ báo khống. Nếu như lộn cái bàn, không chỉ đánh mặt của liên quân, mà còn cắt luôn tài lộ của họ. ...

"Tại sao lại đắt như thế?"

Nhìn vào danh sách báo giá trong tay, Bá tước Pierce không nhịn được chất vấn.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình. Giá của những hàng hóa trên danh sách đều đã tăng lên ít nhất là 2 lần so với giá bán, thậm chí có một số vật tư còn tăng gấp mấy lần.

"Ngài Bá tước, giá cả ở chỗ chúng ta đã được xem là rẻ rồi. Nói thật với ngài, từ khi tin tức đoàn thanh tra sắp đến được truyền ra ngoài, giá của toàn bộ vật tư chiến lược đều đang tăng lên với tốc độ chóng mặt."

"Nếu như ngài cần thì mau chóng hạ đơn đi. Giá cả hàng hóa hiện giờ đều sẽ được điều chỉnh ba lần mỗi ngày, bây giờ không đặt đơn, không chừng đến chiều sẽ lại là một giá khác."

"Có thể cung cấp cho ngài mức giá này là do chúng tôi rất hân hạnh được hợp tác với ngài trước đó. Nếu không, hiện giờ cho dù có tiền cũng không mua được hàng!"

Lời nói của người đàn ông trung niên khiến Bá tước Pierce giận gần chết. Năm ngày trước, ông ta còn bán một lô vật tư chiến lược ở nơi này.

So với giá bán trên danh sách hiện tại, mức chênh lệch giá trung gian kém chừng gấp năm lần. Nếu như lại lùi thời gian về phía trước nữa, giá chênh lệch của các loại vật tư chiến lược sẽ còn mở rộng thêm.

"Tiên sinh Snyder, lần này các ngươi hạ thủ hơi ác đó! Mới vừa xoay tay một cái đã kiếm được lợi nhuận gấp năm lần, không sợ bị nghẹn chết sao?"

Bá tước Pierce tức giận nói.

Nếu như không phải trường hợp không đúng, ông ta đã phái binh đến đoạt rồi. Dám chém giá của Pierce, quả thực là không nể mặt gia tộc Dalton mà.

"Ngài Bá tước đừng vội tức giận. Nếu như ngài tới sớm vài ngày, chúng tôi cùng lắm chỉ tăng thêm từ 30% đến 50% giá thu mua mà thôi, nếu như mua với số lượng nhiều còn được giảm còn 20-30%."

"Nhưng tình huống bây giờ lại khác, có thêm đoàn thanh tra tham dự vào, ai ai cũng đều vội vàng bổ sung thâm hụt, trên chợ đen đâu còn ai bán vật tư nữa?"

"Chắc là ngài cũng biết việc vận chuyển vật tư chiến lược từ hậu phương ra tiền tuyến khó thế nào rồi. Tình hình ở chợ đen hiện giờ là cứ mỗi bán đi một tấn vật tư chiến lược là sẽ thiếu đi 1 tấn vật tư chiến lược."

"Muốn bổ sung từ hậu phương, sớm nhất cũng phải mất mấy tháng. Nếu như ngài có thể chờ được lâu như vậy thì có thể yên tâm, giá cả lúc đó sẽ không đắt hơn trước đây là bao."

"Nhưng bây giờ không được, tất cả mọi người đều đang tranh mua vật tư chiến lược để bổ sung thâm hụt. Giá thị trường hiện giờ đã tăng lên rất cao."

"Ngài cũng có thể ra ngoài hỏi thăm về những quy tắc giao dịch này. Giá hàng trên danh sách mà chúng tôi đưa cho ngài chỉ là dựa theo giá thị trường đi. Nếu như cảm thấy quá, ngài có thể đi nơi khác xem thử rồi so sánh giá cả đôi bên."

"Tuy nhiên, cho dù ngài muốn ở nhà nào, tốt nhất là nên đặt hàng nhanh một chút, nếu không sau này có tiền cũng không mua được, muốn mua cũng mua không được."

Snyder không hề sợ hãi nói.

Thích mua thì mua, không mua sau này giá sẽ còn cao hơn nữa. Hết thảy đều bắt nguồn từ lợi ích, bị lợi nhuận kếch xù kích thích, đám người này đã không còn biết sợ hãi là gì nữa rồi.

Đúng là đại quý tộc không dễ chọc, nhưng đại quý tộc cũng không thể ngăn cản mọi người phát tài. Những nhà thương hội có thể tiến vào trung tâm giao dịch đều có một chút hậu trường!

Nếu sợ thì đã không tiếp tục lăn lộn trên thương trường nữa. Vào lúc có thể kiếm tiền thì nhất định phải kiếm cho đủ lợi nhuận, nếu như chùn tay vào lúc này, vậy thì cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyện phát tài.

Là một "người làm công", Snyder không dám vì nể mặt Bá tước Pierce mà gây thiệt hại về lợi ích cho "ông chủ đứng sau màn".

Bá tước Pierce Hung hăng giậm chân một cái, cắn răng nói: "Không cần, ta mua! Đây là danh sách, ngươi cứ chuẩn bị vật tư trên danh sách cho ta."

Trong khi nói chuyện, ông ta liền đưa ra một tấm da dê.

Chương 811 - Giao Dịch (2)

Thị trường hiện giờ là của người bán, người mua không có tư bản để cò kè mặc cả. Trước khi tiến vào nơi này, Bá tước Pierce đã đi dạo khắp các cửa hàng lân cận rồi, giá cả đều na ná nhau.

Khi biết được nguồn cung vật tư chiến lược ở trên thị trường chợ đen đang thiếu hụt, cuối cùng nhất định sẽ có người bị kết tội tham nhũng vì không mua đủ số lượng vật tư để bổ sung thâm hụt, Bá tước Pierce quả thực không dám do dự nhiều.

Sau khi xem qua danh sách một cách đại khái, Snyder lắc đầu: "Vô cùng xin lỗi ngài Bá tước. Chúng tôi không thể nào gom đủ số vật tư chiến lược ở trên danh sách này."

"Đặc biệt là mũi tên, trường mâu dùng một lần. . . Lượng hàng tồn kho trên toàn thị trường chợ đen của những vật phẩm tiêu hao nhanh này đều không lớn."

"Nếu như ngài muốn mua, chúng tôi cũng chỉ có thể liên lạc với những thương nhân khác, nhưng không có cách nào cam đoan là sẽ gom đủ số lượng trên danh sách này."

"Hơn nữa, giá cả của những vật tư này cũng sẽ cao hơn một chút. Chủ yếu là vì số lượng vật tư mà ngài muốn mua quá nhiều, có lẽ ngài chính là khách hàng lớn nhất kể từ khi trung tâm giao dịch này khai trương đến giờ!"

Nghe được câu "khách hàng lớn nhất", Bá tước Pierce liền giận đến chửi thề vài tiếng. Ông ta đâu phải cái gì khách hàng lớn, rõ ràng là kẻ ngốc nhiều tiền nha.

Trong danh sách có nhiều vật tư cần mua như vậy đều là do số lượng thâm hụt của ông ta nhiều như vậy. Trước đó ăn quá nhiều, bây giờ lại phải phun ra gấp đôi.

Không phải là vì Pierce quá tham, chẳng qua là do Gia tộc Dalton đã bị thiệt hại rất nặng nề trong cuộc chiến tranh lần này, cần nhanh chóng tìm biện pháp để đền bù thiệt hại.

Trùng hợp là Pierce lại được giao cho công việc phân phát vật tư chiến lược, chuyện này tạo ra một cơ hội để ông ta tham ô.

Lúc đầu, Pierce vẫn còn thận trọng, ông ta sợ Hudson sẽ mượn việc này để hố mình một vố.

Sau này khi phát hiện ra Hudson chỉ xem sổ sách mà không đi thanh tra nhà kho, ông ta cũng dần lớn mật hơn, số lượng vật tư chiến lược bị đầu cơ trục lợi cũng càng ngày càng nhiều.

Tại thâm tâm, Bá tước Pierce vẫn luôn không ngừng trào phúng Hudson còn quá non, ngay cả những chuyện này cũng không biết.

Chỉ tiếc, người làm chủ soái như Hudson không kiểm tra nhà kho, nhưng người của đoàn thanh tra thì có!

Bị người một nhà bắt được, cùng lắm là bổ sung tổn thất, giao một chút tiền phạt là xong việc. Nhưng nếu như bị đoàn thanh tra của Liên minh nhân tộc bắt được, vậy thì sẽ biến thành một sự kiện chính trị.

Mất mặt trước Liên minh nhân tộc không chỉ phải đối mặt với sự truy cứu của chủ soái, mà còn phải đối mặt với sự truy cứu của liên minh cùng vương quốc.

Nếu như bất hạnh trở thành con sâu mọt lớn nhất trong quân, Liên minh nhân tộc cắn chết không thả, bị đưa lên đài hành hình cũng là chuyện có thể xảy ra.

"Ngươi đi liên lạc đi! Tốc độ nhất định phải nhanh, ta không có thời gian để lãng phí!"

Bá tước Pierce bất đắc dĩ nói.

Vừa dứt lời, một tên lính liên lạc vội vã chạy đến.

"Ngài Bá tước, bộ chỉ huy truyền lệnh khẩn cấp, lệnh ngài phải nhanh chóng tham gia cuộc họp cấp cao của bộ hậu cần!"

Nghe được tin tức này, Bá tước Pierce nhíu chặt lông mày. Trực giác nói cho ông biết, Hudson tổ chức hội nghị hậu cần lúc này nhất định là không có chuyện tốt.

"Biết rồi, ta sẽ đi liền!"

"Tiên sinh Snyder, chuyện vật tư nhờ cả vào ngươi rồi. Tấm thẻ ma tinh này xem như là tiền đặt cọc, số tiền còn lại sẽ được thanh toán sau khi giao hàng!"

Việc làm ăn trong chợ đen là dứt khoát như vậy đấy. Một tay giao tiền, một tay giao hàng, không thể thiếu nợ.

Đừng thấy Bá tước Pierce nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, trong lòng ông ta lại đang rỉ máu.

Giá mua đã vượt quá dự đoán của ông ta rất nhiều, lần này thật sự là lỗ đến quần cũng mất. Mặc dù giá cả cụ thể vẫn còn chưa ra, nhưng đại khái có thể chắc chắn rằng để lấp đầy lỗ hổng lần này, ít nhất cũng phải bỏ hơn 1 triệu kim tệ.

Nếu không phải vì có nhiều quý tộc khác cũng xui xẻo giống như, có lẽ bây giờ ông ta đã bị tức chết rồi. Vận chuyển vật tư hậu cần mà cũng có thể xuất hiện lỗ vốn, đây hoàn toàn là một chuyện khơi dòng lịch sử nha. . . .

"Ngươi nói cái gì?"

"Tên khốn Geoff lại đột nhiên mất tích vào lúc này?"

Công tước Pias hỏi lại với vẻ mặt khó tin.

Mặc dù lão ta hận không thể chơi chết Geoff ngay lập tức, nhưng cũng phải đợi đến khi làm sáng tỏ mọi chuyện trước đã.

Hắc thủ sau màn còn chưa bắt được, người trong cuộc liền mất tích, chuyện này làm cho lão ta trở nên càng bị động hơn.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, gia tộc Locknard ít nhiều gì cũng phải cho đám quý tộc trong quân một lời giải thích. Hiện giờ người đột nhiên không còn, lão ta cũng chẳng biết phải làm gì.

Giải thích thì không rõ ràng, không kéo được hắc thủ phía sau màn ra gây thù chuốc oán, vậy thì nỗi oan này sẽ toàn bộ gia tộc Locknard gánh chịu.

Một lần đắc tội nhiều người như vậy, Pias vô cùng hoài nghi là liệu nhà mình có thể vượt qua được cuộc phong ba này hay không.

"Đúng vậy, ngài Công tước. Sau khi Bá tước Geoff tố cáo lên Hội nghị liên minh liền biến mất ở Lutecia."

"Chúng tôi đã phát động toàn bộ quan hệ nhân mạch ở Vương quốc Frank để tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được tung tích, như thể đột nhiên biến mất khỏi thế giới này vậy."

"Theo điều tra về tình hình liên lạc gần đây của Bá tước Geoff, trong những ngày gần đây, ông ta hoạt động rất năng nổ, có từng có giao thiệp với hơn ba mươi nhà thế lực."

"Trong đó đáng giá nhất chú ý là: Người của giáo đình, người của Quốc vương, người của Thất Nguyệt hội, cùng với người của Gia tộc Dalton. Những thế lực này đều có động cơ làm ra việc này."

Lão giả trả lời với vẻ mặt thận trọng.

Chương 812 - Giao Dịch (3)

Nhưng mà ở trong mắt của Công tước Pias, lời giải thích này cũng tương đương với chẳng có lời giải thích nào. Đồng thời điều tra ra được bốn người bị tình nghi, nhưng người nào người nấy đều có đầy đủ động cơ, vây jthif ai biết chuyện này là do thế lực nào làm chứ?

Ngay cả khi Pias đoán đúng được hung thủ thì cũng không thể làm được gì. Trong tay lão ta không đủ chứng cứ, không thể thuyết phục được đám quý tộc đang bị thiệt hại lợi ích được.

"Tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm cho ra kẻ đứng sau lưng chuyện này. Loại địch nhân núp trong bóng tối này thật sự là quá nguy hiểm!". . .

Trong đại doanh của bộ hậu cần, Hudson đang bận tiếp kiến các đại diện của một đám lính đánh thuê. Nguyên nhân có nhiều người đến đây như vậy cũng rất đơn giản, giá vật tư chiến lược ở tiền tuyến đã tăng cao tới mức nằm ngoài phạm vi chịu đựng của họ.

Đặc biệt là đối với một số nhóm lính đánh thuê vừa và nhỏ, hoặc là những lính đánh thuê cá nhân, cho dù trong tay bọn họ có tiền thì cũng chưa chắc có thể mua được vật tư chiến lược mà mình mong muốn.

Bộ hậu cần của liên quân chỉ bao cơm trong một thời hạn nhất định. Tiêu chuẩn cơm nước đều là thấp nhất, muốn có được đãi ngộ tốt hơn thì phải tự bỏ tiền.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là một áp lực nặng nề đối với những lính đánh thuê trên tiền tuyến.

Vì giải quyết vấn đề, mọi người đã tìm đến Hudson, người phụ trách bộ hậu cần liên quân, hy vọng mình cũng có thể được đưa vào hệ thống hỗ trợ hậu cần của quân liên minh.

"Xin lỗi mọi người, Hội nghị Liên minh không đưa ra câu trả lời rõ ràng về việc hỗ trợ hậu cần cho lính đánh thuê."

"Mọi người muốn có đãi ngộ tốt hơn, cá nhân ta cho rằng chuyện này hoàn toàn hợp lý, nhưng việc này đã nằm ngoài quyền hạn của ta."

"Ngay cả sự hỗ trợ cơ bản nhất hiện giờ do bộ phận hậu cần cung cấp cũng là một hoạt động không hợp quy tắc. Hiện tại đã bị người tố cáo lên Hội nghị liên minh, chuyện này cũng trở thành một trong những bằng chứng buộc tội ta bán quân nhu."

"Tình huống thực tế thì chắc là trong lòng mọi người đều đã rõ ràng. Trong doanh trại hậu cần, ta không hề thu được bất cứ một đồng bạc nào khi cung cấp cơm nước cho mọi người."

"Chi phí của khoản này còn được kê khai mỗi ngày. Có người cắt xén gì trong đó hay không, các vị cũng có thể nhìn ra được."

Hudson dang hai tay ra, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Không phải là hắn không muốn giải quyết vấn đề này nhóm lính đánh thuê, chỉ vì hiện thực là tàn khốc. Trong tình huống không có tiền lệ, muốn thay đổi một chút hiện thực là chuyện quá khó khăn.

Ngay cả vấn đề cung cấp cơm nước cơ bản nhất trong doanh trại cũng đều do Hudson cố gắng tranh thủ trong hội nghị liên quân mới miễn cưỡng được thông qua.

Thêm chế độ phúc lợi, chuyện đó khỏi phải nghĩ. Trừ phi bọn họ phụ thuộc vào một đại thế lực nào đó, hoặc là lập được chiến công hiển hách trên chiến trường, nếu không sẽ không thể nào nhận được đãi ngộ giống như liên quân.

Còn về tội danh đầu cơ trục lợi quân nhu, đó chẳng qua là do có người cố ý gây chuyện rồi đẩy hết thù oán lên người gia tộc Locknard.

Dù sao đó cũng là nghị quyết được thông qua trong cuộc họp liên minh, lại không lấy được một đồng bạc nào, làm sao có thể nói là "đầu cơ trục lợi" được?

"Ngài Bá tước, ngài không thể hỗ trợ tăng thêm tiêu chuẩn hậu cần cho chúng tôi, mọi người đều có thể hiểu được. Nhưng giá hàng hiện tại lên như lên đồng, ít nhiều gì ngài cũng phải ra mặt quản lý một chút nha!"

"Bây giờ giá lúa mạch đen trên thị trường đã tăng vọt lên 80 đồng/pound, giá khoai tây rẻ cũng lên tới 35 đồng/pound... Giá của mũi tên bị mất là 29 ngân tệ /hộp. ."

"Nói thật với ngài, nếu tình hình này tiếp tục kéo dài, chúng tôi không thể nào ra tiền tuyến chiến đấu được nữa. Thu hoạch trong một trận đại chiến còn không đủ chi phí mua vật tư chiến lược tiêu hao."

Adolf tỏ ra ủy khuất nói.

Với tư cách là đại diện của công hội lính đánh thuê, y nhất định phải đứng lên và đấu tranh cho quyền lợi của các lính đánh thuê vào lúc này.

Tiếc là công hội Lính đánh thuê không có nhiều quyền nói chuyện trong liên minh, không thể ảnh hưởng đến quyết định của liên quân. Bọn họ bất đắc dĩ lắm mới phải tìm đến vị đại tổng quản hậu cần là Hudson.

"Các hạ coi trọng ta quá rồi, mặc dù thị trường giao dịch được xây dựng trong doanh trại của bộ hậu cần, nhưng không có nghĩa là ta thì có quyền can thiệp vào giá hàng trên thị trường."

"Sự tăng giá hiện giờ hoàn toàn là do mọi người tranh mua gây ra. Nguyên nhân cụ thể chắc là mọi người cũng rõ rồi, vào loại thời điểm này, ta không thể ra mặt ngăn cản được."

"Chỉ cần hỏi một chút là mọi người có thể biết lai lịch của những người mua và nhà bán này. Hầu như tất cả các quý tộc trong liên quân đều tham dự vào, bất kể là ai nhúng tay vào cũng sẽ không có kết cục tốt."

"Ta thấy các vị vẫn nên nghĩ cách khơi thông quan hệ với những người nắm quyền trong liên quân."

"Nếu như có thể nhận được sự ủng hộ của họ, bộ hậu cần cung cấp cho các vị một lô quân nhu vật dụng với giá ổn định, cho dù là miễn phí cũng có thể thương lượng."

Hudson quả quyết đá quả bóng trở về.

Hắn rất muốn có được lực lượng lính đánh thuê này. Nhưng trong này có đủ loại người, ngoại trừ một số nhóm lính đánh thuê có thể sử dụng, còn lại đều là những kẻ liều mạng không có ranh giới đạo đức.

Không đáng vì một nhóm lực lượng không thể chưởng khống mà làm hỏng đại kế phát tài của bản thân. Dù sao trong doanh trại cũng đang cung cấp thức ăn miễn phí, sẽ không ép những người này đến bước đường cùng.

"Cám ơn ngài Bá tước chỉ điểm, sau này nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn. Hiện giờ chúng tôi còn có việc, xin cáo từ trước!"

Có lẽ vì nhận ra sự qua loa của Hudson, nên Adolf quả quyết lựa chọn cáo từ rời đi.

Chương 813 - Giao Dịch (4)

Chuyến đi lần này cũng không hoàn toàn tính là một chuyến tay không, mua bán không thành nhân nghĩa tại. Dù không nhận được sự ủng hộ từ bộ hậu cần, nhưng đã làm rõ được lập trường của Hudson. ...

"Hôm nay triệu tập mọi người tới đây chủ yếu là vì chuyện bổ sung khoản thâm hụt!"

"Chắc là các vị cũng đã nghe về chuyện có đoàn thanh tra tới rồi. Đây không phải là lời đồn, vương quốc và Liên minh nhân tộc đã phái đoàn thanh tra tới, vài ngày nữa sẽ đến tiền tuyến."

"Các vị đều là những người chấp hành công tác vận chuyển vật tư hậu cần, từ khi ta thượng nhiệm đến nay có tham ô vật tư quân nhu hay không, ta chắc là trong lòng mọi người đều đã biết rõ."

"Tổn thất trong quá trình vận chuyển vật tư hậu cần là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra. Bởi vì các loại tình huống đột phát trên chiến trường, ngẫu nhiên bị tổn thất vượt quá giới hạn, số liệu xuất kho và nhập kho không khớp cũng là hiện tượng bình thường."

"Đây đều là tắc ngầm trong quân quy, chỉ cần không vượt quá giới hạn, bình thường sẽ không có người truy cứu."

"Nhưng tình huống lần này là ngoại lệ, có người ăn cây táo rào cây sung, đâm thọt những quy tắc ngầm này ra cho bên ngoài biết."

"Bây giờ Hội nghị liên minh đang muốn điều tra chúng ta. Vậy thì không còn cách nào, ai để xảy ra thâm hụt ở khu vực của mình thì người đó phải có trách nhiệm giải quyết hậu quả."

"Ta không quan tâm các vị là nghĩ cách bổ sung thâm hụt, hay là tự tìm lý do để giải thích với đoàn thanh tra."

"Nhưng mà nhất định phải giải quyết được vấn đề này, không thể làm cho mọi người bị liên lụy, bị mang tội tham ô, mang tiếng xấu là đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu, bị thế nhân phỉ nhổ!"

"Ta cho các vị mười ngày, sau mười ngày, bộ hậu cần sẽ tổ chức nhân thủ tiến hành điều tra. Khu vực của người nào xuất hiện tình trạng thâm hụt thì người đó sẽ phải chịu trách nhiệm."

"Chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng, không phải chỉ cần đẩy vài con dê thế tội ra là có thể giải quyết."

"Đừng nên ôm lấy bất kỳ tâm lý may mắn nào, cuối cùng sẽ chỉ hại người hại mình mà thôi. Một khi để đoàn thanh tra tìm ra được vấn đề, thì sẽ chết người đấy!"

"Mọi người có nghi vấn gì có thể thỉnh giáo ngài Công tước Pía. Ta chắc là ngài Công tước sẽ đưa ra một câu trả lời làm hài lòng tất cả mọi người!"

Trong cuộc họp quân sự của Bộ hậu cần, Hudson lạnh lùng nói.

Đoàn thanh tra của Liên minh nhân tộc đến đây không đơn thuần là để điều tra việc đầu cơ trục lợi vật tư hậu cần, đằng sau chuyện này còn có ý nghĩa chính trị lớn hơn.

Nếu không, cho dù muốn điều tra thì cũng sẽ kéo theo người phụ trách công tác vận chuyển hậu cần của một vài quốc gia tới để đồng thời điều tra.

Thật không may, tin tức làm Hudson nghe được là Liên minh nhân tộc chỉ cử một đoàn điều tra tới đây. Thậm chí họ còn loại bỏ những người ở trong bốn quốc gia phía bắc ra khỏi nhóm điều tra với lý do là tránh bị nghi ngờ.

Hudson không mấy ngạc nhiên khi thấy Công quốc Mosey, Vương quốc Warhammer, Công quốc Orton bị đối xử như vậy, nhưng nhằm vào vương quốc Alpha thì lại có chút quá phận.

Vương quốc Alpha là quốc gia hùng mạnh nhất ở phía bắc, dù là trong toàn bộ nhân tộc cũng là thế lực lớn hàng đầu. Cho dù hiện giờ bị trọng thương nguyên khí, nhưng vẫn là một thế lực lớn trong nhân tộc.

Dưới tình huống bình thường, với địa vị trong Liên minh nhân tộc của Vương quốc Alpha, mọi người không thể nào làm căng như vậy.

Dù sao, kể từ khi liên quân phát động phản công đến nay, hậu khâu hậu cần không có sai sót lớn nào, thành tích của bộ phận hậu cần có thể nói là xuất sắc.

Trong thời đại mà anh hùng được đánh giá bằng kết quả, ngay cả khi có người tố cáo, hội nghị liên minh cũng nên ngăn chặn vấn đề trước, đợi chiến tranh kết thúc rồi mới từ từ điều tra.

Nhưng hiện giờ lại vội vội vàng vàng mở một cuộc điều tra như vậy, nếu như thật sự tra ra vấn đề, chẳng lẽ còn có thể thay thế toàn bộ bộ phận hậu có biểu hiện xuất sắc này sao?

Cho dù đoàn thanh tra có dũng khí này, nhưng ai có thể cam đoan là người kế nhiệm có thể sẽ làm tốt hơn hiện giờ?

Lỡ như sau này làm hư, bởi vì hậu cần không theo kịp mà hố chết liên quân tiền tuyến, vậy thì ai sẽ là người gánh chịu trách nhiệm?

Trong giới quý tộc chưa bao giờ có đúng sai tuyệt đối. Hội nghị liên minh hành động vào thời khắc này rõ ràng là đang nhằm vào việc phân chia lợi ích sau chiến tranh.

Cho dù họ có muốn thừa nhận hay không, Vương quốc Alpha là thế lực có cống hiến nhiều nhất trong cuộc chiến tranh này, sau đó là Công quốc Mosey và Vương quốc Warhammer.

Dựa theo thông lệ, quốc gia trả giá nhiều nhất sẽ được hưởng miếng bánh lớn nhất.

Nhưng đó chỉ là trạng thái lý tưởng. Ngay từ vô số năm trước, hình thức phân chia công bằng theo đóng góp này đã bị một nhóm người không tuân thủ quy tắc phá vỡ.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Mọi người coi thường đại thảo nguyên thú nhân là một chuyện, nhưng không có nghĩa là mọi người đều nguyện ý nhìn thấy một Vương quốc Alpha tiếp tục mở rộng sang đại thảo nguyên thú nhân.

Nếu như tiến hành phân phối công bằng, Vương quốc Alpha có thể chiếm ít nhất là một phần ba đại thảo nguyên thú nhân, tương đương với việc nhân đôi diện tích lãnh thổ.

Lãnh thổ rộng lớn như vậy, một khi đã được phát triển. Vương quốc Alpha sẽ thật sự lớn mạnh, và không có một thế lực nào ở khu vực phía bắc đại lục này có thể kiểm soát và cân bằng họ.

Cho dù Caesar III đã đưa ra hứa hẹn là sẽ từ bỏ lãnh thổ trong đại thảo nguyên thú nhân, nhưng chuyện này vẫn không thể làm cho mọi người cảm thấy yên tâm.

Lời hứa suông mà thôi, có thể hết hiệu lực bất kỳ lúc nào. Huống chi, Vương quốc Alpha không lấy một tấc đất không có nghĩa là các quý tộc trong vương quốc sẽ không tham dự vào việc chia cắt chiến lợi phẩm.

Chương 814 - Đánh Cờ

Cho dù có tách ra thành một quốc gia mới, nhưng tình cảm thì vẫn như anh em một nhà. Dựa vào lợi thế về vị trí địa lý của mình, Vương quốc Alpha vẫn có thể chậm rãi sáp nhập và thôn tính đại thảo nguyên thú nhân.

Xuất phát từ mục đích cân bằng chiến lược, các đại thế lực khác của nhân tộc nhất định sẽ hành động. Vốn dĩ mọi người còn đang là phải tìm được lý do gì mới có thể đá Vương quốc Alpha ra khỏi cục, không ngờ cơ hội lại đột nhiên xuất hiện.

Chỉ cần chứng thực được đám quý tộc của Vương quốc Alpha tham dự vào việc đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược, vậy thì mọi người liền có thể đá bọn hắn ra khỏi cục một cách đường hoàng.

Không có nhóm dẫn đầu, cho dù Vương quốc Alpha có khôi phục được nguyên khí thì cũng rất khó có thể thôn tính và sát nhập được đại thảo nguyên thú nhân dưới cái nhìn chăm chú của các thế lực lớn.

Tất cả những chân tướng này đều là do Hudson tự mình suy đoán, không có khả năng nói ra ngoài.

Cho dù là hiện giờ đám quý tộc ở đây không phát hiện ra vấn đề, nhưng chỉ cần qua một khoảng thời gian liền sẽ từ từ hiểu ra.

Biết thì biết, nhưng chuyện này không hề trở ngại Hudson lợi dụng chuyện này để đẩy hết trách nhiệm lên người Công tước Pias. Nếu đã là thù truyền kiếp, lúc hạ thủ cũng không cần nương tay.

Có lẽ là vì cảm nhận được ánh mắt bất thiện của mọi người, Công tước Pias vội vàng giải thích nói: "Bá tước Hudson, ta thật sự không biết chuyện này."

"Nói thật với mọi người, việc tố cáo lên Hội nghị liên minh này hoàn toàn không có chút quan hệ nào với gia tộc Locknard, ngay cả ta cũng chỉ mới biết về chuyện này gần đây."

"Sau khi nhận được tin tức, ta đã ngay lập tức hạ lệnh triệu hồi tên Geoff ngu xuẩn kia. Tiếc là vẫn chậm một bước, người trong cuộc đã bị mất tích ngay tại Vương quốc Frank."

"Theo như tin tức điều tra được, chúng tôi phát hiện là gần đây Geoff từng có tiếp xúc với rất nhiều thế lực."

"Và thế lực đáng nghi ngờ nhất vẫn là —— tà giáo Thất Nguyệt hội."

"Geoff đột nhiên tố cáo với Hội đồng Liên minh mà không hề thông báo cho gia tộc, khả năng cao là đã bị tổ chức tà giáo khống chế!"

Người bị tình nghi rất nhiều, nhưng dễ bắt nạt nhất lại là Thất Nguyệt hội. Trong tình huống không có chứng cứ, Công tước Pias không dám tùy tiện đắc tội với người ta, cho nên chỉ đành chọn quả hồng mềm này để bóp.

"Công tước Pias, ông có chắc là mình không nói đùa không?"

"Chắc là mọi người đều biết là Hội đồng liên minh xét duyệt rất nghiêm ngặt. Muốn dựa vào tà pháp để khống chế một nghị viên trà trộn vào hội trường là chuyện không thể nào."

"Ngay cả khi chuyện này là do tà giáo Thất Nguyệt hội gây ra, thì đó cũng là vì có sự phối hợp của Geoff nên mới có thể thông qua xét duyệt."

"Gã là người của gia tộc Locknard, cũng là đại diện của gia tộc

Locknard trong liên minh. Bây giờ xảy ra chuyện, ông liền nói là mình không liên quan gì, ông cảm thấy như vậy hợp lý không?"

Bá tước Pierce tức giận chất vấn.

Làm người bị hố thảm nhất, Pierce đã không còn quan tâm đến ước định ngày trước với gia tộc Locknard nữa. Ông ta cũng mất luôn hứng thú hợp tác với loại heo đồng đội này rồi.

Đả kích Hudson là quan trọng, nhưng cũng phải xem đó là phương pháp thủ đoạn nào. Cho dù là Pias tố cáo Hudson tham ô quân nhu lên vương quốc, Bá tước Pierce cũng có thể tiếp nhận.

Nhưng tác phong làm việc một lời không hợp liền chọc thủng trời, trực tiếp tố cáo lên Hội nghị liên minh nhân tộc như vậy, ông ta thực sự không rõ là gia tộc Locknard đang muốn làm gì.

Pierce không tin chữ nào trong lời giải thích của Công tước Pias cả, hoặc có thể nói là ông ta không muốn tin.

Geoff chính là thành viên quan trọng của gia tộc Locknard, còn được đảm nhiệm chức vụ quan trọng như nghị viên liên minh, bên cạnh gã ta chắc chắn sẽ có không ít cao thủ bảo vệ.

Người của Thất Nguyệt hội muốn đến gần gã ta cũng khó chứ đừng nói đến chuyện dùng tà pháp khống chế, thao túng gã tố cáo lên Hội đồng liên minh.

Nếu như Thất Nguyệt hội thật sự lợi hại như vậy, Vương quốc Alpha đã sớm bị bọn chúng quấy đến long trời lở đất rồi, làm gì có chuyện vẫn còn là một tổ chức tà giáo kém cỏi như bây giờ.

Cho dù muốn đùn đẩy trách nhiệm thì cũng phải lựa chọn thế lực nào lợi hại một tý, như vậy sẽ dễ bị mọi người tiếp nhận hơn.

"Ngài Bá tước, mặc dù chuyện này thoạt nhìn có vẻ như không hợp lý, nhưng đây lại là sự thật."

"Ngài nghĩ lại xem, việc phạm vào kỵ húy như tố cáo chủ soái lên Hội đồng liên minh đối với ta có chỗ tốt gì chứ?"

Công tước Pias cố gắng giải thích.

Lão ta thực sự không gánh nổi trách nhiệm này. Trong trong ánh mắt giết người của đám quý tộc ở đây cũng có thể thấy được, cuộc họp ngày hôm nay chính là một cuộc "Hồng Môn yến" chuyên nhằm vào lão.

Nếu như giải thích rõ ràng, gia tộc Locknard vẫn còn là đại quý tộc của Vương quốc Alpha; Nhưng nếu như phải chịu nỗi oan thấu trời xanh này, gia tộc Locknard cũng không cần phải tiếp tục lăn lộn trong giới quý tộc nữa.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Bá tước Pierce đã bình tĩnh lại, không còn tiếp tục khởi xướng "Thế công" nữa.

Dù sao hai người cũng có chung một kẻ địch, nếu như thật sự hại chết gia tộc Locknard, Gia tộc Dalton cũng không nhận được chỗ tốt gì.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson hiểu ý cười một tiếng. Để cho hai vị địch nhân này đứng ở mặt đối lập quả thực cách làm bớt việc nhất.

Vách ngăn đã được chôn xuống rồi. Sau đó, hai thế lực này còn muốn hợp tác với nhau cũng không dễ dàng như vậy.

"Nếu như Công tước Pias đã đưa ra lời giải thích, vậy thì ta sẽ tạm thời tin tưởng một lần vậy."

"Nhưng chuyện này chung quy vẫn là do gia tộc Locknard gây ra, trách nhiệm phải chịu sẽ không thể thiếu."

"Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần gia tộc Locknard có thể bổ sung tổn thất lần này, ta có thể không so đo chuyện này!"

Bá tước Calles thuận thế bổ đao, cũng là đang nhắc nhở đám quý tộc đang ngồi ở đây.

Chương 815 - Đánh Cờ (2)

Mặc cho sau lưng chuyện này có kẻ đứng sau hay không, nhất định phải ép gia tộc Locknard chịu trách nhiệm. Nếu không, mọi người lấy tiền đâu mà bù vào?

Thất Nguyệt hội chỉ là loại tổ chức tà giáo nghèo đến mức chỉ còn lại cái mạng quèn. Ngay cả khi bắt được người, bọn chúng cũng sẽ không có tiền để đền bù tổn thất cho mọi người!

"Calles nói không sai, chuyện lần này là do gia tộc Locknard gây ra, cho nên gia tộc Locknard nhất định chịu trách nhiệm."

"Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần ngài Công tước có thể đền bù số lượng vật tư chiến lược bị thiếu trên sổ sách của những người đang ngồi ở đây thì chuyện này xem như kết thúc!"

Bá tước Martinez cười ha hả nói.

Chỉ trong nháy mắt, Công tước Pias đã bị 3 trong 12 Bá tước đất phong của Vương quốc ép phải chịu trách nhiệm, Hudson cũng xem như nhìn rõ sự tồn tại của vòng tròn này rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ba người này rõ ràng đã hợp tác với nhau về mặt chính trị. Nếu không cũng sẽ không đồng thời nhảy ra làm khó dễ gia tộc Locknard vào thời điểm này.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là bị Hudson ép phải làm vậy. Vốn dĩ mọi người chỉ lo cho thế lực của bản thân, tự nghĩ biện pháp bổ sung thâm hụt.

Nhưng sau khi Hudson giao nhiệm vụ, mọi người không chỉ phải bổ sung khoản thâm hụt của nhà mình, mà còn phải bổ sung thêm sổ sách của đám tiểu đệ dưới trướng nữa mới tính là xong việc.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Bá tước Pierce trở thành kẻ xui xẻo nhất trong chuyện này. Cùng là quý tộc tỉnh Đông Nam, có một đống bạn bè thân thích, Hudson cũng chiếu cố ông ta không ít.

Bá tước Pierce nhận được công việc béo bở, đám tiểu đệ dưới trướng đi theo ông ta cũng kiếm được công việc béo bở. Lúc đầu cơ trục lợi vật tư chiến lược kiếm tiền thoải mái bao nhiêu thì hiện tại lấp hố thê thảm bấy nhiêu.

Ngay cả đại quý tộc cũng phải bị thương cân động cốt khi đột nhiên phải bỏ ra một số tiền khổng lồ để bù đắp cho những khoản thiếu hụt, càng đừng nói đến nhóm trung tiểu quý tộc.

Các tiểu đệ không có tiền, chỉ có thể lựa chọn nằm thẳng. Nhiệm vụ bổ sung lỗ thủng liền rơi xuống đầu của lão đại.

Quý tộc tỉnh Đông Nam nhảy xuống cái hố cái sâu, lỗ thủng lưu lại quá lớn, ngay cả thế lực có tài chính hùng hậu như Gia tộc Dalton cũng không lấp nổi cái hố này.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Bá tước Pierce chỉ có thể đẩy hết sang người của gia tộc Locknard, hy vọng có thể để cho kẻ có trách nhiệm trực tiếp này cùng mình đồng thời gánh chịu tổn thất.

Hiệu ứng đám đông lập tức bộc phát. Sau khi có người dẫn đầu, đám quý tộc ở đây liền lập tức nhảy ra yêu cần Công tước Pias đền bù tổn thất. . . .

"Mọi người yên tĩnh một chút trước đi, chuyện lần này, gia tộc Locknard đúng là khó từ tội lỗi. Để bọn họ chịu trách nhiệm cũng là chuyện đương nhiên."

"Nhưng mà chúng ta cũng phải cân nhắc đến tình hình thực tế.

Vấn đề lớn nhất hiện nay là bọn gian thương găm hàng trục lợi dẫn đến giá cả tăng lên chóng mặt."

"Muốn giải quyết vấn đề này, ta cảm thấy Bá tước Hudson sẽ có biện pháp tốt hơn!"

Từ khi Công tước Kavadia đứng lên, Hudson liền biết sẽ có chuyện này. Nhưng hắn không ngờ là lão cáo già này lại thô bạo đến vậy.

"Đừng có nhìn ta như vậy, khu giao dịch này đại diện cho cái gì, chắc là trong lòng mọi người cũng đã hiểu rõ."

"Nếu như ai có lực lượng thì cứ việc làm, ta vẫn còn chưa sống đủ."

"Gian thương hay không gian thương thì tạm thời không nói, nhưng những hàng hóa trên chợ đen từ đâu tới, chắc là mọi người cũng biết rõ rồi."

"Sau một thời gian dài giao dịch rải rác, phần lớn vật tư chiến lược chảy ra từ trong quân đội đều bị phân tán bán cho lính đánh thuê, có lẽ hiện giờ đã tiêu thụ gần hết rồi."

"Thương nhân cũng không phải người ngu, cho dù có găm hàng thì cũng sẽ không nhiều. Bởi vì không ai biết là sẽ có người ngu đến mức đi tố cáo lên Hội đồng liên minh."

"Chỉ với một số ít hàng hóa trên thị trường chợ đen là không thể lấp đầy được tất cả các lỗ hổng của mọi người, thậm chí còn chưa chắc có thể lấp đầy 1/4 lỗ hổng."

"Muốn cân đối các khoản thâm hụt này thì phải có nguồn cung cấp mới. Vận chuyển từ hậu phương thì đã không kịp nữa, hiện giờ ai là người có thể bán ra vật tư chiến lược, chắc là trong lòng mọi người cũng đã rõ."

"Tổng cộng có hai sự lựa chọn, hoặc là bản thân các ngươi tự phát động quan hệ nhân mạch, nghĩ biện pháp thu mua vật tư chiến lược từ trong tay bọn họ; hoặc là để thương nhân làm người trung gian."

"Đương nhiên, nếu như ai tự nhận mình có thực lực đủ mạnh, có thể không cần nể mặt liên quân, thì cũng có thể cân nhắc đề nghị của một số kẻ ngốc nào đó."

Hudson không chút khách khí giễu cợt nói.

Đã dám làm đại lý chợ đen thì sao hắn có thể không có chuẩn bị trước được? Loại hình kinh doanh mờ ám này được định sẵn là sẽ bị giấu ở chỗ tối, không thể nào xác minh được.

Hư hư thật thật, thực thực hư hư.

Ngay cả Hudson cũng không biết là đằng sau khu giao dịch này rốt cuộc có bao nhiêu thế lực.

Giống như hiện giờ, hắn có thể mượn oai của liên quân mà không chút kiêng kỵ. Muốn mượn cơ hội gây áp lực cho hắn quả thực là một chuyện cười.

Đặc điểm trực tiếp nhất của đại quý tộc chính là có gia nghiệp lớn. Khi làm việc đều cần phải lo trước nghĩ sau, không thể tùy hứng mà làm.

Cho dù là muốn lộn cái bàn thì cũng phải ngó xem có những ai đang ngồi trên cái bàn này. Hàng hóa trong chợ đen có rất nhiều nguồn cung cấp, Hudson lại vừa dùng thân phận giả, lại còn lôi kéo thương hội nhập bọn, ai biết được ai là ai?

Ngay cả những nhân viên kinh doanh tạm thời trong trung tâm giao dịch cũng không biết bản thân mình đang làm công cho ai.

Ngay cả chủ nhân thực sự của hàng hóa là ai cũng không biết, đương nhiên sẽ không có người dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lỡ như không cẩn thận cướp sai người, đụng phải tấm sắt, thì phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Chương 816 - Đánh Cờ (3)

Công tước Kavadia hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hudson một cái, hậm hực kiềm chế cơn giận trong lòng. Lý trí nói cho ông ta biết, bây giờ không phải là lúc trở mặt.

Trong thâm tâm, ông ta còn âm thầm giận mắng bản thân mình ngu xuẩn. Ngay cả át chủ bài của địch nhân còn không rõ mà đã đần độn chạy tới ra mặt thay cho đồng minh.

Hiện giờ chủ đề đã bị dời đi rồi, chỉ là ánh mắt của mọi người khi nhìn về phía ông ta cũng đã phát sinh biến hóa. Những ánh mắt trìu mến như đang nhìn một kẻ thiểu năng làm cho ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện ngày hôm nay sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Kavadia.

Sau khi bị mang cho cái mũ "ngu xuẩn", lực hiệu triệu trong giới quý tộc chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều trong tương lai.

Tiếc là, có thể phân tích ra di chứng không có nghĩa là ông ta có thể giải quyết được vấn đề. Thế công được dày công chuẩn bị còn chưa kịp lên men đã bị Hudson hóa giải mất.

Vấn đề sau đó mà mọi người cần suy tính đã không phải còn là có muốn đi hủy diệt chợ đen, đoạt lại số vật tư đã bán trước đó hay không; mà là phải nghĩ biện pháp để những thương nhân trong chợ đen không ngừng cố gắng, gom góp được càng nhiều vật tư chiến lược càng tốt.

Vấn đề giá cả chỉ là thứ yếu. Mấu chốt là phải có đủ vật tư chiến lược trên thị trường, có thể bù đắp lỗ hổng cho bọn hắn.

Muốn moi được vật tư chiến lược từ trong tay liên quân không phải chỉ cần có tiền là được.

Người ta cũng cần phải gánh chịu trách nhiệm khi báo khống chiến tổn. Đặc biệt là trong thời gian ngắn, rui ro sẽ càng nhiều hơn.

Những quý tộc yêu quý thanh danh căn bản sẽ không quan tâm đến bọn hắn. Bởi vì chỉ cần làm loại chuyện này cũng có nghĩa là bại lộ điểm yếu của bản thân.

Hành động thích hợp nhất vẫn là để cho những thương nhân có bối cảnh đi làm người trung gian. Thao tác cụ thể không quan trọng, quan trọng là phải có đủ vật tư chiến lược.

"Nếu như mọi người không có đề nghị nào tốt hơn, vậy thì sau đó chúng ta cứ làm theo đề nghị của Bá tước Hudson đi!"

"Tóm lại, mọi người nhất định phải nhanh chóng bổ sung lỗ thủng xong của bản thân. Đây cũng là ý của Quốc vương bệ hạ."

"Đoàn thanh tra mà vương quốc phái đi sẽ đến nơi trong khoảng 10 ngày nữa, hi vọng đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ bù đắp được khoản thâm hụt của mình, tránh cho mọi người đều bị mất mặt."

Hầu tước James ở bên cạnh thuận thế nói bổ sung. ...

"Ngài Bá tước, ngài thật sự rất rộng lượng. Cơ hội tốt như vậy mà cũng có thể bỏ qua cho gia tộc Locknard!"

Nghe được lời này của Hầu tước James, Hudson cười ha ha một tiếng rồi nói: "Ngài Hầu tước, chuyện quan trọng hiện giờ là phải nhanh chóng giải quyết xong khoản thâm hụt này."

"Hết thảy đều lấy đại cục làm trọng, ân oán cá nhân có thể để sang một bên thì cứ để một bên trước đi."

Nhưng sâu trong lòng hắn thì lại âm thầm mắt trợn trắng. Đại cục làm trọng cái củ cải, nếu như có thể chơi chết gia tộc Locknard thì hắn đã sớm hạ thủ rồi.

Mặc dù đám người kêu gào rất lợi hại trong cuộc họp vừa rồi, nhưng người nào người nấy đều yêu cầu gia tộc Locknard bồi thường tổn thất, mà chẳng có người nào động sát tâm.

Tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, chỉ cần nhìn vào phản ứng của Liên minh nhân tộc thì đám người này đã biết rằng khả năng cao là gia tộc Locknard đã bị người ta hố rồi.

Chỉ cần là người có chút lý trí, dù có muốn tố cáo chủ soái nhà mình cũng sẽ lén lút thực hiện, đâu có ai ngu đến mức công khai chuyện này trước liên minh?

Gia tộc Locknard gặp tai bay vạ gió, dù cho có trách nhiệm thì tội cũng không đáng chết. Đều là người lăn lộn trong một vòng tròn, mọi người đương nhiên sẽ không ép đến bước đường cùng.

Sau khi thấy rõ suy nghĩ của đám quý tộc, Hudson đương nhiên là sẽ không để cho bọn họ toại nguyện.

Nếu như thật sự để họ tiếp tục tạo áp lực, Công tước Pias không chịu nổi nữa mà đồng ý gánh chịu khoản thâm hụt mọi người, lúc đó lão ta sẽ biến thành đại gia, bởi vì thiếu nợ chính là đại gia.

Chỉ cần món nợ kếch xù này chưa được trả xong, đám người này sẽ không đứng yên nhìn xem gia tộc Locknard xảy ra chuyện. Hàng năm chỉ cần trả lại một khoản tiền tượng trưng, gia tộc Locknard sẽ đứng ở thế bất bại.

"Ngài Bá tước, sự rộng lượng của ngài chưa chắc được người ta cảm kích. Đám người Bắc Cương đã quen với thói tham lam rồi, lần này chắc chắn là thâm hụt không ít, dựa theo thao tác bình thường, sợ là bọn họ khó có thể bù đắp được lỗ thủng này."

"Nếu như sau đó họ bí quá hoá liều, lại gây ra một ít chuyện, sợ là ngài cũng sẽ bị liên lụy."

Hầu tước James lo lắng nói.

Không phải là ông ta đang lo lắng cho Hudson, thực ra nếu như chuyện lần này có thể hạ bệ được Hudson thì ông ta còn cảm thấy vui là đằng khác.

Mặc dù chuyện này là do gia tộc Locknard gây ra, nhưng quý tộc Bắc cương vẫn luôn là một đoàn thể thống nhất, nếu như thật sự truy cứu, Công tước Kavadia cũng khó từ tội lỗi.

Lão đại và lão nhị trong quân đồng thời xảy ra chuyện, kẻ làm lão tam như ông ta đứng ra tiếp nhận chức chủ soái cũng là chuyện đương nhiên.

Tiếc là chuyện này không hề đơn giản như vậy. Chuyện này giấu được những người khác chứ không lừa được Caesar III.

Sau khi biết được liên minh đang nhằm vào vương quốc Alpha, Quốc vương hạ lệnh bắt buộc bọn hắn phải giải quyết xong vấn đề này trước khi đoàn thanh tra đến.

So với hai người có quyền tự chủ cao hơn là Hudson và Công tước Kavadia, James lại không có lực lượng để cự tuyệt. Không chỉ phải giải quyết vấn đề, mà còn nhất định phải giải quyết một cách êm xuôi.

Đúng là trong cuộc họp vừa rồi Hudson đã đưa ra phương án giải quyết vấn đề, nhưng cũng đã lưu lại tai họa ngầm.

Theo cái nhìn của Hầu tước James, không đủ vật tư chiến lược thì sẽ không thể nào ngăn được lỗ hổng, vậy thì cứ đẩy một còn dê lớn ra gánh chịu trách nhiệm là xong.

Chương 817 - Đánh Cờ (4)

Công tước Pias, kẻ đang làm cho mọi người rất tức giận, chính là sự lựa chọn tốt nhất, lại còn có thể giữ gìn thể diện của vương quốc.

"Không sao cả! Người bên dưới bị thâm hụt nhiều như vậy mà người làm chủ soái như ta lại hoàn toàn không biết gì, gánh chịu trách nhiệm cũng phải."

"Đây là đơn xin từ chức của ta, ta đã quyết định đệ đơn từ chức với Quốc vương bệ hạ, coi như chịu trách nhiệm về tội thiếu giám sát!"

Hudson còn nhấn mạnh 3 từ "thiếu giám sát". Ám chỉ hết sức rõ ràng: Vấn đề của hắn chỉ là thiếu giám sát mà thôi, muốn hắn chịu trách nhiệm là không thể nào.

Trong cả Bộ hậu cần có hơn trăm vạn binh sĩ và dân phu, nếu là không xảy ra vấn đề thì đó mới là có vấn đề.

Áp lực hậu cần ở tiền tuyến lớn như vậy, hắn có thể duy trì hệ thống hậu cần hoạt động bình thường đã là rất không dễ dàng rồi, nếu như xoi mói thêm nữa là sẽ quá phận.

Ngay cả đoàn thanh tra của Hội nghị liên minh cũng không thể nào xử lý một vị chủ soái có công huân rất cao như Hudson chỉ bởi vì thuộc hạ dưới trướng của hắn có người đầu cơ trục lợi quân nhu được.

Nếu thật sự chơi như vậy, sẽ không còn có ai dám mang binh nữa. Đội ngũ này vốn được tạo thành từ tư quân của các quý tộc, mỗi người đều có không ít quyền tự chủ, không ai có thể hoàn toàn ước thúc được đám tiểu đệ bên dưới.

Chủ soái không có việc gì, nhưng không có nghĩa là phó soái cũng sẽ không có chuyện gì. Nếu như thật sự cần phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, Hầu tước James sẽ rất dễ gặp phải tai bay vạ gió.

"Ngài Bá tước, việc này tuyệt đối không thể! Chuyện lần này vốn không phải là trách nhiệm của ngài, tại sao có thể bởi vì chuyện này mà từ chức được!"

"Ta thấy bây giờ vẫn nên cố gắng giải quyết vấn đề trước, nếu như thật sự không thể giải quyết thì cứ để cho Công tước Pias đứng ra chịu trách nhiệm là được, ngài không cần phải chịu tội thay lão ta!"

Hầu tước James khẩn trương nói.

Ở tiền tuyến lâu như vậy, y biết rõ thế cục trong quân phức tạp đến cỡ nào, nếu như Hudson rút lui vào thời điểm này, y sẽ không thể đấu lại được Công tước Kavadia.

Nhìn thấy cảnh tượng này này, Hudson chỉ mỉm cười. Đơn xin từ chức thì vẫn phải trình lên, đây là vấn đề thái độ. Có phê hay không là chuyện của Quốc vương.

Theo lý mà nói, hiện giờ tất cả mọi người đều đang tranh mua vật tư chiến lược để lấp hố, trong chợ đen hẳn là đang thiếu hàng.

Nhưng tình hình thực tế lại không hề nghiêm trọng như trong tưởng tượng của mọi người. Mặc dù không chắc là sẽ có thể lấp được tất cả lỗ thủng, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho đại đa số quý tộc toàn thân trở ra.

Hudson cố tình tạo ra giả tượng bị thiếu hàng trầm trọng là vì muốn nhân cơ hội để bán lô vật tư chiến lược trong tay với một cái giá tốt, thuận tiện làm suy yếu nguồn tài chính của đối thủ.

Hắn không hề tham dự vào chuyện tham ô đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, nhưng không tham dự không có nghĩa là hắn không thể nhân cơ hội để kiếm chác. Ví dụ như: Lợi dụng hệ thống hậu cần để vận chuyển hàng lậu.

Đúng là vật tư mà đám đại quý tộc phụ trách chuyển đều là vật tư chiến lược ở tiền tuyến. Nhưng trong số vật tư chiến lược mà Hudson mang quân đội của mình đi vận chuyển lại có một phần hàng lậu.

Cũng đều là vật tư chiến lược, trộn toàn bộ lại với nhau, người bên dưới cũng không biết là trong số vật tư mà mình đang vận chuyển lại còn có cả hàng lậu của chủ soái.

Cho dù trên đường xảy ra bất trắc gì thì số vật tư bị tổn thất vĩnh viễn đều là vật tư chiến lược của liên quân, mà không phải hàng lậu của hắn.

Ở trong mắt người ngoài, nhìn xem vật tư chiến lược ra ra vào vào, chắc chắn sẽ nghi ngờ Hudson đang đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu. Bị người tố cáo cũng là chuyện bình thường.

Tiếc là toàn bộ sổ sách các nhà kho vật tư của liên quân do Hudson phụ trách đều khớp. Cho dù là có sai sót thì cũng nằm trong phạm vi bình thường.

Sơ hở duy nhất nằm ở chỗ đám thương hội cung cấp vật tư chiến lược kia. Nhưng bọn họ đều đã chia tiền rồi, không có lý do để họ tự nhảy ra phá hoại chuyện làm ăn của mình.

Cho dù có bị người đâm thọt thì tội danh buôn bán hàng lậu cũng sẽ nhẹ hơn tội danh đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu nhiều.

Cùng lắm thì Hudson rời khỏi cái ghế chủ soái mà thôi. Nếu như may mắn còn có thể lưu nhiệm lập công chuộc tội.

Nhưng những thương nhân tham dự vào chuyện này thì đều sẽ bị đưa lên đài hành hình. Tìm người nói giúp cũng vô dụng, đây là thế giới của quý tộc, quy tắc trò chơi đều vì phục vụ cho tập đoàn quý tộc. . . .

Sau khi cuộc họp Bộ hậu cần kết thúc, thị trường giao dịch lập tức trở nên vô cùng náo nhiệt. Đám quý tộc trong bộ hậu cần nhanh chóng gia nhập vào làn sóng tranh mua vật tư chiến lược.

Vào lúc này, thần kinh của mọi người đều đang rất căng thẳng. Dù đã cướp mua được vật tư, nhưng ai ai cũng đều phái trọng binh tới vận chuyển, sợ có người không tuân theo quy củ mà giở trò ăn cướp dọc đường.

Để bảo đảm công tác vận chuyển hậu cần được an toàn, Hudson còn chuyên môn thỉnh cầu bộ chỉ huy liên quân phái thêm lực lượng không quân đi tuần tra.

Trên thực tế, xác suất để loại chuyện này xảy ra là vô cùng thấp.

Ăn cướp đội vận chuyển thì dễ, nhưng muốn chở đám vật tư chiến lược đó về thì lại không đơn giản như vậy.

Đoàn xe dài như vậy, không muốn lưu lại bất cứ dấu vết gì là chuyện không thể nào làm được.

Nhìn xem những đoàn xe vận chuyển vật tư đang liên tục ra ra vào vào, tâm tình của Hudson rất không tệ. Ngay cả tiếng bánh xe lăn bánh cũng biến thành âm thanh kim tệ chạm vào nhau.

Chương 818 - Đoàn Thanh Tra Tới

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên rọi vào trong doanh trại, Hudson vừa thức dậy thì thấy có một đám bạn bè thân thích tìm tới cửa.

Hiển nhiên, đây là kết quả của việc lên men tin tức. Các đại quý tộc đều đang bận lấp lỗ thủng, khó tránh khỏi đẩy nhiệm vụ cho người bên dưới.

Theo lý mà nói, các đại quý tộc phải chịu trách nhiệm với khoản thâm hụt mà các quý tộc dưới trướng của mình gây ra, nhưng trên thực tế thì lại chẳng có bao nhiêu trung tiểu quý tộc nằm thẳng chờ đợi lão đại hỗ trợ lấp hố và giải quyết hậu quả cả.

Chuyện do mình làm ra thì bản thân phải chịu trách nhiệm. Hệ thống hậu cần có thể vận hành bình thường đã đủ chứng minh là đại đa số quý tộc đều không tham ô gì.

Đương nhiên, không phải là bọn họ không muốn làm, chỉ là không làm được mà thôi. Không phải ai cũng có tư cách tham gia vào việc đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu. Tuyệt đại đa số tiểu quý tộc đều không có cơ hội thò tay vào.

Chỉ có bạn bè thân thích hoặc là thuộc hạ thân tín của các đại quý tộc mới có tư cách hưởng lợi ích béo bở là tham gia vào đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu này.

Người làm chủ soái như Hudson cũng không ngoại lệ. Mặc dù hắn đã ước thúc tộc nhân của mình, nhưng lại không có cách nào ước thúc bạn bè thân thích.

Những người trước mắt này thật ra chỉ là những con cá trong chậu bị liên lụy mà thôi. Đây vốn là cái hố mà hắn đào cho Gia tộc Dalton, đám trung tiểu quý tộc tỉnh Đông Nam cũng là bị động bị cuốn vào trong này.

Hiện giờ chuyện đã bị lộ, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng chạy tới xin nhờ giúp đỡ.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của những người này, trong thâm tâm Hudson vẫn là rất hài lòng, bất quá sắc mặt thì lại âm trầm đáng sợ.

"Gan của các ngươi cũng lớn thật. Loại chuyện này mà cũng dám tham dự, chẳng lẽ các ngươi thật sự không sợ chết sao!"

"Ta không muốn nghe mấy lời nhảm nhí thêm nữa. Các ngươi tự mình nói xem lỗ thủng của mình là bao lớn, ta mới biết tiếp theo nên làm gì!"

Trong khi nói chuyện, Hudson nhìn về phía Tử tước Aurane. Người có mối quan hệ gần nhất với hắn trong số những người trước mặt này chính là ông ta.

Chuyện đoàn thanh tra tới cũng là do ông ta báo tin cho Hudson biết trước. Mặc dù không có ý nghĩa thực chất gì, nhưng hắn vẫn phải nhận phần nhân tình này.

"Gia môn bất hạnh, Gia tộc Holliser bị thâm hụt tổng cộng 700 bộ áo giáp, 1200 cây trường thương, 150 tấn lương thực, 500 pound muối ăn, 5000 thước vải, 36, 000 mũi tên. . ."

"Ta có thể nghĩ biện pháp bổ sung 500 bộ áo giáp và một phần lương thực trong số thâm hụt này, nhưng số vật tư còn lại thì, haizzz!"

Tử tước Aurane khổ sở nói.

Ông ta không hề tham ô, tiếc là tộc nhân của ông ta thì có. Chỉ vừa mới không để ý liền gây ra họa. 500 bộ áo giáp bổ sung kia là do lột trên người của binh sĩ nhà mình xuống.

Ngẫm lại cũng rất bi kịch, chỉ một chút vật tư ít ỏi này cũng có thể làm khó được Gia tộc Holliser.

Nếu như là ở trong hang ổ của mình, ông ta có thể kiếm ra bất kỳ lúc nào. Tiếc rằng nơi đây là tiền tuyến, không phải có tiền là sẽ có vật tư.

Thị trường giao dịch thoạt nhìn rất phồn vinh, nhưng vì để cho mọi người cam tâm tình nguyện xì tiền ra, nên vẫn đang chơi hunger marketing.

Vì để màn biểu diễn này giống thật một chút, trong mấy ngày gần đây, người của các đại thương hội đều chạy tới chỗ liên quân ở tiền tuyến mỗi ngày.

Người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng số vật tư ở chợ đen hiện giờ thật sự là đồ moi ra từ trong tay của liên quân ở tiền tuyến.

Đúng là bọn họ có đổi được một chút vật tư từ tiền tuyến, nhưng con số này cực kỳ ít. Biết được đoàn thanh tra muốn tới, các quý tộc ở tiền tuyến cũng sợ xảy ra vấn đề.

"Ngài Tử tước không cần phải quá lo lắng. Nếu như Gia tộc Holliser chỉ bị thâm hụt một chút xíu thôi, chỉ cần chịu bỏ tiền là sẽ có thể bù đắp được lỗ hổng!"

Nhìn như hắn đang mở miệng an ủi, nhưng kỳ thực ý tứ đã hết sức rõ ràng, hắn có thể nghĩ biện pháp kiếm đủ vật tư, nhưng mọi người phải tự bỏ tiền.

Ân tình, Hudson muốn bán, nhưng tiền hắn cũng muốn kiếm.

Giá thì vẫn là giá thị trường, đơn giản chỉ là tìm hắn chạy quan hệ để có thể lấy được hàng trong thời gian ngắn mà thôi.

"Hudson, lần này làm cho ngươi khó xử rồi. Nói thật với ngươi, ta đã đi dạo một vòng trung tâm giao dịch rồi, hiện giờ các đại thương hội đều đang thiếu hàng."

"Cho dù có chút tồn kho, nhưng không phải là ai cũng có thể mua được. Lần này sợ là ngươi phải bán không ít ân tình!"

Nghe được lời này của Tử tước Aurane, Hudson cảm thấy rất dễ chịu. Rất rõ ràng, cha vợ đã nghe lời bóng gió của hắn nên mới cố ý phối hợp đây mà.

Lúc này, những quý tộc vốn định nhờ vả quan hệ để mua được hàng với giá rẻ hơn cũng lập tức thay đổi chủ ý.

Trong bối cảnh cung không đủ cầu này, muốn lấy được hàng đã phải bán ân tình rồi, còn hy vọng mua được hàng với giá rẻ thì quả thực là quá không biết điều.

Trong thế giới của quý tộc, nợ nhân tình vẫn luôn là món nợ quý giá nhất, càng là đại nhân vật sẽ càng không muốn nợ ân tình.

"Đều là người trong nhà, những chuyện này cũng là ta phải làm. Ngài Tử tước không cần để ở trong lòng."

"Mọi người hãy nói rõ tình huống của bản thân mình đi, chỉ cần có thể hỗ trợ, Hudson đều sẽ cố gắng hết sức."

"Tom, lấy giấy bút tới đây ghi chép lại!"

Vừa dứt lời, rất nhiều quý tộc nghe ra lời bóng gió, sắc mặt lập tức trở nên đắng chát.

Người trong nhà hỗ trợ là nên, nhưng không phải người trong nhà thì đương nhiên phải dùng lợi ích để trao đổi.

Đều là ân tình, nhưng ân tình mà Hudson đưa ra ngoài và ân tình của bọn họ đều không cùng một đẳng cấp.

Chương 819 - Đoàn Thanh Tra Tới (2)

Đúng là những quý tộc ở đây đều có quan hệ với Gia tộc Koslow, nhưng đa phần những mối quan hệ này đều đã xa lắc xa lơ.

Ít nhất là có khoảng 2/3 quý tộc ở đây mà Hudson không biết tên của đối phương, và cũng không biết là có lai lịch gì.

Nếu như không phải bọn họ đi theo thì chưa chắc có thể vào được trong doanh trướng của hắn. Dù sao, ngưỡng cửa doanh soái vốn là rất cao.

Khi đám quý tộc liên tục báo danh và lỗ hổng vật tư, sắc mặt của Hudson cũng dần trở nên khó coi.

Không biết là bọn vừa không có thực lực, lại chẳng có quan hệ nhân mạch này lấy dũng khí đâu ra mà dám học người đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu.

Thò tay vào thì thôi, hết lần này tới lần khác lại còn tham lam như vậy. Chừng 7 nhà có khoản thâm hụt nhiều hơn Gia tộc Holliser.

Nhìn vào danh sách lỗ thủng, Hudson tức giận nói: "Số lượng khoản thâm hụt của các ngươi đã được thống kê ra rồi. Nhưng ta không hứa chắc là có thể mua đủ số lượng."

"Các ngươi đều biết rất rõ quy củ ở chợ đen rồi. Nơi này không cho mua thiếu, chuẩn bị sẵn kim tệ đi!"

"Nhằm tránh cho đêm dài lắm mộng, buổi sáng ngày mai, ta sẽ định ngày hẹn người của các đại thương hội dùm các ngươi."

"Tình hình hiện giờ chắc là các ngươi cũng rõ rồi, hết thảy đều do nhà bán định đoạt, người mua không có chỗ để cò kè mặc cả!"

Không có tiền cũng không sao, Hudson có rồi! Nhưng hắn không thể đích thân nói ra lời này.

Muốn hắn bỏ tiền là phải trả một cái giá rất lớn. Cụ thể cần phải trả cái giá gì thì phải xem bọn họ có cái gì.

Đều là quý tộc, Hudson không sợ đám người này quỵt nợ. Nếu như thật sự không có năng lực trả nợ thì cũng còn có đất phong mà, không phải sao?

Chiếm đoạt đất phong là không chuyện không thể, nhưng làm chủ nợ, lấy đi lợi ích của đất phong lại là chuyện hợp tình hợp lý. . . .

"Bốn vị, tình hình hiện giờ có chút không ổn, hình như những thương hội trong trung tâm giao dịch đang cố tình nhằm vào chúng ta!"

"Đơn đặt hàng của những người khác thì bọn hắn đều nhận, nhưng khi tới đơn đặt hàng của mấy nhà chúng ta thì bọn hắn lại đột nhiên nói là không có hàng!"

Trong khi nói chuyện, Công tước Yagiron còn cố tình nhìn sang Công tước Kavadia và Công tước Pias.

Xảy ra chuyện như vậy, khả năng cao là do hai người này. Ai bảo khi hai người này nhằm vào Hudson lại đưa ra phương án kê biên tài sản chợ đen chứ?

Mối thù hận lớn như vậy, còn muốn mua hàng ở trong tay người ta, không bị làm khó dễ mới là có vấn đề.

Nhưng giờ phút này hai người cũng là có khổ khó nói, vốn cho rằng mượn sức của đám quý tộc đồng thời gây áp lực liền có thể ép Hudson phải từ bỏ chợ đen.

Nào ngờ, kế hoạch rất tốt, nhưng đến lúc áp dụng lại xảy ra vấn đề.

Hudson có quan hệ chặt chẽ với chợ đen, đám đại quý tộc trong liên quân cũng có quan hệ mật thiết với chợ đen. Nhưng chuyện này lại không lấy lên mặt bàn để nói.

Nếu là mọi người hợp sức lại, không phải là không thể đi kê biên tài sản chợ đen, tiếc là mọi người cũng không đoàn kết như trong dự đoán của bọn hắn.

Sau khi biết được trong chợ đen không đủ vật tư, nhất định phải có sự hợp tác của quý tộc liên quân ở tiền tuyến mới có hi vọng bổ sung lỗ hổng vật tư thì mọi người lập tức rén ngang.

Đều là tội tham ô đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, nhưng tình huống mà mọi người gặp được lại hoàn toàn khác biệt. Không phải đại quý tộc nào cũng đều tham lam, liều mạng gắp hết thức ăn vào trong chén của mình như vậy.

Đại đa số quý tộc đều có tiết chế, lỗ hổng cũng không lớn, mua sắm một số vật tư là có thể lấp được. Không đáng phải đi theo bọn hắn mạo hiểm.

"Thương nhân trục lợi, cố tình làm khó dễ chúng ta, đơn giản là muốn mượn cơ hội này để nâng giá mà thôi!"

"Sợ là sợ hiện giờ trong tay bọn chúng thật sự không có hàng thôi, không sợ bọn chúng làm khó dễ chúng ta."

"Vì kế hoạch hôm nay, chúng ta cũng chỉ có thể nỗ lực hết sức. Nếu như thật sự không lấp được lỗ thủng, vậy thì cũng chỉ có thể. . ."

"Tốt nhất đừng đến bước đó. Nếu như thật sự làm như vậy, cho dù có làm được sạch sẽ như thế nào cũng rất khó đảm bảo không bị người ta điều tra ra."

Công tước Kavadia nói với vẻ mặt âm trầm.

Lần này ông ta đã bị Hudson hung hăng hố cho một vố. Nếu không phải Hudson trước giờ vẫn luôn phóng túng, làm cho ông ta yên tâm buông lỏng cảnh giác, thì Kavadia cũng sẽ không bị đối phương nắm mũi dẫn đi dễ dàng như vậy.

"Pias, đã tra ra được địa vị của con Cự Long tập kích gia tộc Locknard của ông trước đó chưa?"

"Nếu như thật sự đến bước đường cùng, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng con rồng này!"

Lời nói của Công tước Dias giống như đã mở ra cho mọi người một cánh cửa sổ mới.

Tự mình động thủ chế tạo ngoài ý muốn sẽ rất dễ bị lộ nếu có người điều tra, nhưng nếu như thật xảy ra ngoài ý muốn thì sao?...

Kể từ khi Hudson giải quyết xong vấn đề thâm hụt của nhóm bạn bè thân thích đầu tiên thì doanh soái của hắn chưa bao giờ nhàn rỗi.

Một số mối quan hệ xa tới mức bắn đại bác cũng chưa tới đều các hiển thần thông nhích lại gần. Mỗi ngày đều có rất nhiều người liên tục chạy tới.

Kinh doanh thì lúc nào cũng phải làm, nhưng hình như độ khó đã tăng lên rất nhiều. Nhiều khi còn xuất hiện tình huống không đủ vật tư, còn cần mọi người nghĩ biện pháp tìm từ nơi khác.

Cảm giác khẩn cấp khi thiếu hàng cũng đang không ngừng kích thích dây thần kinh của đám quý tộc này. Người đặt hàng đầu tiên là người lấp đầy lỗ thủng đầu tiên.

Những quý tộc phản ứng chậm một bước thì thảm rồi, Trong bối cảnh mà thị trường đang "thiếu hàng", bọn họ chỉ có thể vận dụng kỳ chiêu.

Thâm hụt lương thực thì để đám binh sĩ dưới trướng ăn ít một chút; không đủ áo giáp thì điều động của thuộc hạ trong quân.

Vì góp đủ số lượng, thậm chí có một số quý tộc còn đi chạy quan hệ, muốn nhận trước 3 tháng lương thảo của đám lính dưới trướng mình trước.

Chương 820 - Đoàn Thanh Tra Tới (3)

Đối với những thủ đoạn nhỏ nhặt này, Hudson trực tiếp lựa chọn mở một con mắt, nhắm một con mắt. Dù có nói thế nào thì tinh thần không tiếc đại giới để bổ sung thâm hụt này của mọi người vẫn đáng giá tán thưởng.

"Ngài Bá tước, đoàn thanh tra của vương quốc đã đến đại doanh rồi. Ngươi mang đội lần này chính là Bộ trưởng Bộ quân vụ Đại công tước Alfiero, nhìn bộ dáng sợ là kẻ đến không thiện!"

Tom có chút khẩn trương báo cáo.

Ngay cả chào hỏi cũng không có liền trực tiếp giết vào trong đại doanh, rõ ràng là muốn đột nhiên tập kích bọn hắn đây mà.

Đối với chuyện này, Hudson cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Hiện giờ hắn đã bị người ta tố cáo tham ô, đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, đoàn thanh tra đương nhiên là phải nhanh chóng điều tra.

Không chừng đội ngũ này chỉ là đội điều tra bên ngoài. Trong tối vẫn còn có một đội đã sớm tới tiền tuyến tham gia điều tra.

"Mau mời!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đứng dậy bước ra ngoài doanh soái. Bộ trưởng Bộ Quân vụ đích thân mang đội, hắn nhất định phải nể mặt. ...

Hudson đứng từ xa nhìn sang, khi thấy được một bóng người quen thuộc trong đám người liền lập tức tiến lên nghênh đón.

"Đại công tước Alfiero tôn kính, chào mừng ngài đã đến đây!"

Thái độ nhiệt tình của hắn trông không có vẻ như người đang bị điều tra chút nào, mà giống như là bạn cũ gặp lại nhau vậy.

Đây là kết quả của cuộc tập kích bất ngờ, nếu như Alfiero thông báo trước một tiếng, các tướng lĩnh quan trọng trong quân đều sẽ ra nghênh đón.

"Bá tước Hudson, ngươi quá khách khí! Ta thực sự không nhận nổi loại hoan nghênh chân thành tha thiết này."

"Bây giờ ta tới đây là để kiếm chuyện với ngươi. Nếu như điều tra ra vấn đề gì, ngươi cũng đừng có trách ta."

Đại công tước Alfiero cười ha hả nói.

Giọng nói sang sảng của ông ta rất khiến cho người ta rất khó sinh ra ác cảm. Mặc dù Hudson biết rõ là người này đến đây để điều tra mình, nhưng hắn lại không hề nổi giận.

"Ngài Đại công tước nói đùa. từ khi Hudson thượng nhiệm đến nay vẫn luôn rất cẩn trọng, không dám sơ sẩy nửa chút, há sẽ sợ điều tra!"

"Lần này ngài Đại công tước tới đây điều tra cũng có thể trả lại sự trong sạch cho ta, rửa đi những vết bẩn mà đám tiểu nhân gian trá kia gội lên người."

"Nhưng mà sau khi ngài điều tra rõ vấn đề đầu cơ trục lợi quân nhu, ta hi vọng ngài Đại công tước có thể tiếp tục điều tra và truy bắt tên tiểu nhân đứng sau chuyện này ra ánh sáng."

"Niềm vinh nhục của cá nhân ta không tính là gì, nhưng làm cho mấy chục vạn tướng sĩ ở tiền tuyến phải chịu nỗi khuất nhục này là chuyện không thể nào tha thứ được!"

Hudson nói với giọng điệu nghĩa chính ngôn từ.

Thua người không thua trận, lúc này mọi người đã bắt đầu bổ khuyết thâm hụt rồi. Dây dưa với đoàn thanh tra ở đây cũng coi như là đang tranh thủ thời gian thay cho mọi người.

Mặc dù là người một nhà đang điều tra, không có ý nghĩa gì lớn, nhưng người làm chủ soái đại quân như Hudson vẫn là hy vọng thuộc hạ dưới trướng mình bại lộ càng ít vấn đề thì càng tốt.

"Bá tước Hudson nói hay lắm!"

"Nguyên tắc của đoàn thanh tra khi đến đây chính là: Không oan uổng cho một người tốt, nhưng cũng không buông tha cho một kẻ xấu."

"Dù là trách nhiệm của ta, đoàn thanh tra đều sẽ điều tra đến cùng, tuyệt đối không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào có liên quan!"

"Vì không để cho những phần tử tham nhũng này có cơ hội để lợi dụng, làm phiền Bá tước Hudson mang sổ sách đến đây, bọn ta sẽ lập tức bắt đầu thẩm tra đối chiếu tồn kho!"

Đại công tước Alfiero nói bằng giọng điệu không thể cự tuyệt.

Hiện trường tràn ngập mùi thuốc súng. Ngay cả tiệc tẩy trần cũng không cần mà đã bắt đầu kiểm toán, rõ ràng là muốn đang kiếm chuyện.

Hudson cũng đã dự liệu được loại biến cố này rồi. Người không bị đố kỵ là kẻ tầm thường, một vị chủ soái trẻ tuổi như hắn đương nhiên là sẽ có không ít người ghen ghét đố kỵ.

Đối với Quốc vương mà nói, loại soái tài như hắn vừa là người phải trọng dụng, nhưng lại không thể thiếu công đoạn gây khó dễ.

Hiện giờ Đại công tước Alfiero đang đóng vai ác, đợi đến khi thật sự điều tra ra vấn đề, Quốc vương liền sẽ đóng vai người tốt xuất hiện để kéo hắn một tay, nhằm thu mua lòng người.

Hudson đã đọc được vô số những chuyện tương tự trong sử sách rồi, cho nên sẽ không bực tức với Đại công tước Alfiero làm gì.

"Được rồi, cứ làm theo ý của ngài Đại công tước đi. Nhưng mà sổ sách trong quân có rất nhiều, các đội quân khác nhau đều sẽ phụ trách khu vực vận chuyển vật tư hậu cần khác nhau, sổ sách cũng được tính riêng."

"Nếu như toàn bộ đều được lấy tới, trong chốc lát là sẽ không thể thẩm tra đối chiếu xong được. Hay là điều tra từ khu vực do ta phụ trách trước đi, Tom, phái người mang sổ sách tới đây."

"Ngoài một lượng nhỏ hàng dự trữ ở một số trạm trung chuyển trên tiền tuyến ra, hầu hết các lô vật tư hậu cần do bộ chỉ huy của ta chịu trách nhiệm trực tiếp vận chuyển đều nằm trong doanh trại này."

"Để cho tiện, ta đề nghị đoàn thanh tra trực tiếp cầm sổ sách đi đối chiếu thẩm tra với số vật tư ở trong doanh trại luôn."

Nghe được lời này của Hudson, rất nhiều thành viên của đoàn thanh tra đều trợn tròn mắt. Thật sự là rất ít có vị chủ soái nào chịu hợp tác như Hudson.

Quý tộc đều rất kiêu ngạo, khi không được tin tưởng, phải bị người điều tra, trong cái nhìn của rất nhiều quý tộc thì đây là đang sỉ nhục họ. Ngay cả khi không có bất cứ vấn đề gì thì họ cũng sẽ chống lại cuộc điều tra để phát tiết tâm tình bất mãn của mình.

Đột nhiên gặp phải một kẻ không ra bài theo lẽ thường như Hudson, Đại công tước Alfiero không biết nên mừng hay là bên buồn nữa.

Chuyện khác thường tất có yêu. (*sự việc khác thường thì có khả năng là một mưu đồ nào đó.)

Chương 821 - Hỏa Long Đốt Kho

Trực giác nói cho ông ta biết, vị chủ soái trẻ tuổi trước mắt này nhất định có vấn đề; nhưng lý trí cũng nói cho ông biết, nếu Hudson đã dám bỏ qua toàn bộ hạn chế để bọn hắn điều tra, vậy thì chắc chắn sẽ không tra ra được cái gì.

Cộng thêm những tình báo thu thập được từ trước, ông ta biết rằng ngay cả khi Hudson từng có đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu thì hiện giờ cũng đã bổ sung xong khoản thâm hụt rồi.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, chủ soái không có vấn đề nhất định là một chuyện tốt, từ một ý nghĩa nào đó đã chứng minh đây là một lời tố cáo sai sự thật.

Nhưng đối với vương thất thì đây lại là một chuyện khác.

Sự thành công hiện giờ của Hudson là do bản thân hắn cố gắng phấn đấu mà được, nhưng cũng có một phần là nhờ Quốc vương ra tay nâng đỡ "người một nhà".

Không bắt được nhược điểm của thì sẽ không thể nào mài được góc cạnh của đối phương, đợi sau này mới nghĩ biện pháp từ từ thu phục thì cũng đã không còn khả năng nữa.

Sau một hồi trầm tư, Đại công tước Alfiero ra vẻ bình tĩnh nói: "Cứ làm theo ý kiến của Bá tước Hudson đi!"

Không nắm được nhược điểm cũng tốc, dù sao ông ta cũng không muốn đóng vai ác này. Với tuổi tác của Hudson, hắn còn có thể lăn lộn trong quân đội rất nhiều năm nữa.

Nếu như làm mất lòng Hudson, bản thân ông ta thì không quan trọng lắm, nhưng hậu thế thì lại không nói trước được.

Công tác kiểm toán khô khan đã được bắt đầu, hết nhà kho này đến nhà kho khác liên tục được mở ra, bên trong đều tràn ngập vật tư.

Sau những chiêu ma pháp thăm dò kiểm tra, nửa chút dị thường cũng không phát hiện được. Đừng nói là tham ô đầu cơ trục lợi quân nhu, ngay cả số lượng vật tư hao tổn bình thường cũng được khống chế vô cùng tốt. ...

Đoàn điều tra đến sớm, đồng thời đã bắt đầu kiểm toán. Tin tức này giống như một cơn lốc nhanh chóng càn quét khắp bộ hậu cần.

Lúc này chính là điển hình cho câu nói mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Giờ phút này, những quý tộc đã bổ sung được lỗ hổng liền hóa thân thành vai quần chúng, ngồi đợi xem chuyện cười của các vị đồng liêu.

Những quý tộc bị thâm hụt quá lớn, không đủ sức bù đắp lỗ hổng thì gấp đến độ dậm chân đập tay.

Đủ loại thủ đoạn đối phó với công việc kiểm tác đang không ngừng được phát minh ra, còn có qua được cuộc kiểm nghiệm hay không thì chưa biết.

Lúc này, phe trận doanh của quý tộc Bắc Cương trận doanh, sắc mặt của ai nấy cũng đều âm trầm đến đáng sợ.

Trơ mắt nhìn xem đám đồng liêu góp đủ vật tư, hoặc có thể nói là đang gom góp đủ vật tư, nhưng chỉ có bọn họ là gặp được đủ phiền phức, cảm giác này quả thực là rất khó chịu.

Sau khi dùng ân tình để hoà giải, lại dùng giá cao hơn gấp 3 lần giá thị trường để làm đại giới, cuối cùng thì đám thương hội kia cũng chịu nhận đơn, nhưng tiếc là đơn hàng của bọn hắn lại bị xếp ở cuối danh sách.

Nói một cách đơn giản chính là: Cuối cùng còn lại bao nhiêu vật tư chiến lược thì sẽ bán cho bọn hắn; không có thì coi như bọn hắn đen thôi.

Chuyện lần này bọn họ không hề nghi ngờ là do Hudson làm. Chủ yếu là vì Gia tộc Dalton cũng đã mua được đủ vật tư chiến lược.

Theo cái nhìn của người ngoài, nếu như Hudson là người đứng sau lưng đạo diễn chuyện này thì chắc chắn sẽ không làm ra chuyện giúp đỡ địch nhân như vậy, mà phải nhằm vào đối thủ cạnh tranh như Gia tộc Dalton.

Cục diện bị động trước mắt càng giống như là các đại thương hội đang cố ý trả thù bọn hắn.

"Thế cục hiện giờ đối với chúng ta vô cùng bất lợi. Ta không biết là mọi người còn thiếu bao nhiêu vật tư nữa, nhưng vì bổ sung khoản thâm hụt vật tư này, gia tộc Felix đã phát động toàn bộ quan hệ nhân mạch có thể phát động rồi."

"Thậm chí ta còn phái người đi thu thập vật tư chiến lược trong tay lính đánh thuê, tiếc là vẫn như hạt cát trong sa mạc."

"Mặc dù ta vẫn chưa liên lạc với liên quân ở tiền tuyến, nhưng bọn họ càng muốn hợp tác với lũ gian thương kia hơn."

"Hết lần này tới lần khác đám gian thương này lại còn đang thù hằn với chúng ta, kẻ nào kẻ nấy đều không xem đơn đặt hàng của chúng ta là chuyện to tát gì."

"Đây cũng là trách nhiệm của ta. Trước đó không chỉ đánh giá thấp Hudson, cũng đánh giá thấp lực lượng của thương nhân, nên mới tạo thành cục diện như hiện giờ."

Công tước Kavadia tự kiểm điểm với vẻ mặt buồn bực.

Lần này thực sự là rút ra được một bài học. Trước đó, ông ta vốn không thể nào ngờ rằng kẻ làm hỏng chuyện của mình lại là một đám thương nhân.

Kavadia vốn cho bằng với thực lực của quý tộc Bắc Cương, mình hoàn toàn có thể bỏ qua những nhà môi giới này mà giao dịch trực tiếp với các thế lực lớn ở tiền tuyến.

Tiếc rằng đây chỉ là ý nghĩ hão huyền. Các quý tộc trên đại lục là người một nhà thì không sai, nhưng trong lòng của mỗi người đều có bàn tính riêng của mình, không thể lúc nào cũng làm theo kế hoạch của bọn hắn được.

Nếu như là trước đó, chỉ cần giá tiền thích hợp, mọi người hợp tác một chút cũng không sao. Nhưng bây giờ đoàn thanh tra của liên minh sắp đến rồi, không ai muốn sờ vào chuyện không may này.

Dù có đả thông được quan hệ với một hai nhà đại quý tộc thì cũng không có nhiều ý nghĩa, chỉ là một hai nhà khai khống chiến tổn thì lấy ra được bao nhiêu vật tư chiến lược để giao dịch chứ.

Nhỡ đâu bị điều tra ra thì sẽ phải thân bại danh liệt.

So ra thì việc để cho thương nhân đứng ra giao dịch lại khác nhiều.

Muốn "điều tra" cũng chỉ tra ra số vật tư này là được vận chuyển từ hậu phương tới. Các đại thương hội còn có thể cung cấp hóa đơn chứng từ của các loại hàng hóa, thậm chí còn có cả chứng từ số lượng hàng xuất ra ngoài bến cảng của các quốc gia.

Còn chuyện những thương nhân này làm cách nào để vận chuyển một lượng lớn vật tư chiến lược băng qua vùng đại thảo nguyên mênh mông ra tiền tuyến thì chính là bí mật thương nghiệp.

Chương 822 - Hỏa Long Đốt Kho (2)

"Kavadia, chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ có truy cứu trách nhiệm cũng không giải quyết được vấn đề."

"Ngay cả gia tộc Felix cũng không thể bù đắp được khoản thâm hụt, chúng tôi đương nhiên cũng không làm được."

"Những nhà quý tộc vừa và nhỏ phụ thuộc vào chúng ta thì lại càng không cần phải nói. Tên nào tên nấy đều đang nằm thẳng, hoặc là đã nằm thẳng."

"Nếu như không vì Gia tộc Koslow không đủ nội tình, không có năng lực duỗi tay ra đến tận Vương quốc Frank, ta đều phải nghi ngờ rằng chuyện này đều là do Hudson cố tình làm ra, chỉ đợi mấy nhà chúng ta nhảy vào trong cái hố này."

"Nghĩ lại thì toàn bộ những nhiệm vụ vận chuyển mà mấy nhà chúng ta phải chấp hành đều là gian nan hiểm trở, không có nhà nào là nhẹ nhõm cả."

"Mỗi lần chúng ta vận chuyển vật tư chiến lược, chỉ cần ký tên liền giao hàng, ngay cả công tác cơ bản nhất là thẩm tra đối chiếu số lượng cũng đều bị lược bỏ."

"Rõ ràng là đang cố tình dẫn dụ chúng ta thò tay vào đống vật tư chiến lược này mà. Chỉ cần bộ chỉ huy hậu cần chịu chú ý và kiểm tra một lần, tất cả mọi người đều không dám làm quá đáng đến vậy!"

"Ta vô cùng hoài nghi Hudson đã hợp tác với một thế lực lớn nào đó, cùng nhau lập ra âm mưu chính trị nhằm vào quý tộc Bắc Cương chúng ta."

"Kết hợp với tình huống trước mắt, hiềm nghi lớn nhất chính là vị Quốc vương bệ hạ đáng kính của chúng ta. Nếu không thì đoàn thanh tra của vương quốc sẽ không thể này đến nhanh như vậy."

"Mặc dù hiện giờ bọn họ đang bận điều tra Hudson, nhưng ta dám cá là kết quả điều tra cuối cùng sẽ là chẳng có một chút vấn đề nào cả."

"Có lẽ ngoài đoàn thanh tra này ra, trong tối còn có một đoàn thanh tra khác đã sớm lẻn vào đây, chỉ là đang giấy ở trong tối thu thập chứng cứ gây bất lợi cho chúng ta mà thôi."

Càng nghĩ, Công tước Dias lại càng cảm thấy hợp lý.

Trước đó không lâu, Caesar III gặp phải ám sát, vậy mà lại chẳng hề làm gì, trực tiếp ẩn nhẫn.

Đối với một vị Quân chủ mà nói, ẩn nhẫn cũng đồng nghĩa với việc đang chuẩn bị đại chiêu.

Quý tộc Bắc Cương chính là thế lực chính trị không ổn định nhất trong Vương quốc, cộng thêm là đối tượng bị tình nghi số một, Caesar III có đầy đủ lý do để bắt bọn hắn khai đao.

Mặc dù việc tố cáo lên Liên minh nhân tộc đúng là sẽ làm cho Vương quốc Alpha rất mất mặt. Nhưng việc đoàn thành tra của liên minh tham gia vào chuyện này cũng làm cho bọn hắn mất đi lực lượng lộn cái bàn.

Có nhiều quân đội nhân tộc ở tiền tuyến như vậy, cho dù kết quả điều tra cuối cùng như thế nào thì bọn hắn cũng chỉ có thể lựa chọn chấp nhận.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt lập tức đại biến. Nếu như đây thực sự là âm mưu của Quốc vương, một khi bị đối phương nắm được đằng chuôi, vậy thì tương lai sau này bọn hắn sẽ rất khó sống.

Không chừng Caesar III còn nhân cơ hội này để hạ độc thủ, trực tiếp dùng đầu cơ trục lợi quân nhu làm lý do để tiễn bọn hắn đi gặp Thần Hi chi chủ.

Nếu như dám gây chuyện ầm ĩ, Quốc vương hoàn toàn có thể mượn lực lượng của Liên minh nhân tộc để nhổ tận gốc cả gia tộc đứng sau lưng bọn hắn.

"Không được!"

"Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết!"

"Mặc kệ chuyện này có phải là do Caesar III đứng phía sau màn đạo diễn hay không, nhưng có một cơ hội tốt như vậy, lão ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta!"

"Cái tội danh đầu cơ trục lợi quân nhu này, những quý tộc khác trong vương quốc có thể chịu, nhưng chỉ có mấy nhà chúng ta là không thể, dính vào chắc chắn phải chết."

"Sử dụng thủ đoạn phi thường đi, đã tới nước này rồi, không lo nghĩ được nhiều như vậy nữa."

"Nếu như để xảy ra bất trắc, chúng ta cùng lắm là bị mang cái mũ vô năng mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ là bị mất chức vụ trong quân, bị phạt một khoản tiền lớn, sau đó lại đuổi về nhà dưỡng lão mà thôi."

"Sau khi yên lặng mấy năm, chúng ta còn có thể đông sơn tái khởi."

Công tước Pias nói với vẻ chột dạ.

Mấy người khác chỉ là kẻ tình nghi trong vụ hành thích, nhưng lão ta lại chính là người tham dự. Mặc dù không đích thân hạ tràng, nhưng cũng đứng ở sau mà điều khiển.

Mặc dù chuyện này rất bí mật, nhưng không ai có thể cam đoan là Caesar III sẽ không điều tra ra được lão ta.

Dù sao, loại chuyện này không cần phải có chứng cứ thiết thực. Chỉ cần có dấu hiệu cho thấy lão ta tham dự vào chuyện này là đủ rồi.

"Thôi, thông báo cho Hồng Long hành động đi!"

Công tước Kavadia ngoan tâm nói.

Ông ta thật sự không muốn bị đội cho cái mũ "vô năng" này. Nhưng mà hiện giờ gia tộc Felix không cược nổi, lỡ như cây trụ cột như ông ta bị gãy, con cháu đời sau sẽ không thể chống đỡ được gia nghiệp này. ...

Một ngọn lửa dài hàng chục thước phun ra, những nơi nó đến đều biến thành một vùng biển lửa. Lửa nóng hừng hực, không ngừng nuốt chửng mọi thứ.

Vô số binh sĩ đang trông giữ nhà kho bị cảnh tượng thảm thiết này dọa cho bỏ chạy tứ tán, chỉ ước là cha mẹ mình có thể sinh thêm hai cái đùi cho mình.

Đám cao thủ trong quân trơ mắt nhìn xem doanh trại rơi vào trong hỗn loạn mà không hề ra mặt ngăn cản, ngay cả tướng lĩnh cao tầng cũng không ra tổ chức binh sĩ phản công, để mặc cho Hồng Long tùy ý càn quấy.

Maxim vừa phun lửa vừa nhìn đám binh sĩ nhân tộc bên dưới đang vắt chân lên chạy trốn, nó tỏ vẻ rất hài lòng. Đây mới là cuộc sống mà Cự Long nên có, những vụ thất bại trước đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Trong thâm tâm, nó đã khinh bỉ nhân tộc vô số lần. Chỉ vì nội đấu mà có người lại dùng tiền thuê nó tới đốt quân doanh của mình, quả thực là đang làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng mà nể tình đối phương ra giá đủ cao nên nó cũng không so đo với đối phương. Dù sao những kẻ ngốc lắm tiền này quả thực rất khó tìm.

Lúc thì phun lửa, lúc lại thi triển đại quả cầu, Maxim ở trong doanh địa chơi quên cả trời đất.

Chương 823 - Hỏa Long Đốt Kho (3)

Nhưng năm vị Công tước đang giấu ở chỗ tối quan sát cuộc chiến này lại cảm thấy lòng đang rỉ máu. Bọn họ chỉ thuê Cự Long tới đốt nhà kho, nhưng không kêu nó tới đây để giết người.

Tiếc rằng Cự Long là sinh vật có tính phá hoại trời sinh. Nó không cần phải cố tình làm gì đó, chỉ là yên lặng phun lửa thôi là đã gây ra vô số thương vong cho quân doanh rồi.

Đám tướng lĩnh cao tầng biết rõ con Cự Long trước mặt này chính là thứ mà gia tộc mình thuê tới để hủy diệt chứng cứ, nhưng đám binh sĩ bên dưới thì lại không biết chuyện này, người nào người nấy đều đang suy nghĩ biện pháp để đuổi con Cự Long này đi.

Maxim cũng không phải là một con rồng có tình tình dễ chịu gì, thấy có đám "bò sát" dám tới quấy rối mình, nó đương nhiên không ngại thưởng cho đám này một cái đuôi!

Hỏa Long đốt kho và giết chóc nhanh chóng làm cho đội kỵ binh Griffin đang đi tuần tra ở gần đó chú ý, tin tức này nhanh chóng được truyền ra ngoài. ...

"Một con Cự Long có thể là Long vương đang tập kích quân doanh?"

"Bá tước Hudson, ngươi có chắc là mình không nói đùa chứ!"

Nghênh đón ánh mắt hoài nghi của Đại công tước Alfiero, Hudson lập tức giải thích nói: "Đúng vậy, ngài Đại công tước."

"Tin tức này mới vừa được truyền tới, một con Hồng Long có hình thể to lớn đang tập kích doanh trại của quý tộc Bắc Cương, trước mắt thì nó vẫn đang càn quấy trong doanh trại."

"Theo ta được biết, con Cự Long này cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện. Trước đó nó còn từng đi tập kích hang ổ của gia tộc Locknard, chẳng qua là bị người ta đuổi đi."

"Hiện giờ lại chạy tới tập kích quân doanh của chúng ta, chuyện này thật sự có chút kỳ lạ. Nhưng vấn đề này phải hỏi phó soái Công tước Kavadia, quân vụ bên đó vẫn luôn do ông ta phụ trách."

"Theo như tin tức mà Kỵ binh Griffin điều tra được, hình như bọn hắn bị dọa đến choáng váng rồi. Chỉ biết đứng yên nhìn xem mà không hề tổ chức phản công."

"Ma Tinh pháo và ma pháp nỏ đều không được sử dụng, để mặc cho Cự Long tùy ý càn quấy. Vả lại dường như con Cự Long này rất thích phóng hỏa, mỗi lần đều chỉ đốt nhà kho của chúng ta."

Thuận thế bổ một đao, những chuyện còn lại, Hudson liền giao cho Đại công tước Alfiero tự mình suy nghĩ.

Dù Hudson đã sớm biết là đám quý tộc Bắc Cương sẽ gây chuyện, nhưng hắn không ngờ là lũ này lại dám chơi trò kinh điển như "Hỏa Long đốt kho" này.

Tiếc là bọn này không có đủ kinh nghiệm, thủ đoạn quá non, khắp nơi đều là lỗ thủng.

Diễn trò phải diễn nguyên bộ, ít nhất cũng phải nã vài phát Ma Tinh pháo, cao thủ trong quân cũng phải có hành động, làm ra vẻ như đang cố gắng chặn đường mới được.

Đương nhiên, chuyện này cũng có rủi ro rất lớn. Từ trước tới nay, Cự Long cũng chẳng phải là diễn viên tốt gì, chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ biến giả thành thật.

"Hỏa Long đốt kho chính là kỳ quan hiếm gặp trên đại lục. Bá tước Hudson, chúng ta mang người tới nhìn xem đi, coi như tăng kiến thức vậy!"

Đại công tước Alfiero nói với vẻ mặt âm trầm.

Xem ra ông ta nổi giận thật rồi. Sớm không có gì bất ngờ xảy ra, muộn không có gì bất ngờ xảy ra, hết lần này tới lần khác lại xảy ra bất trắc trong lúc mấu chốt này, cách làm của đám quý tộc Bắc Cương này rõ ràng là đang vũ nhục trí thông minh của y mà.

Nhưng trong tình huống không thể bù đắp được lỗ thủng, cho dù chuyện có thiếu thông minh đến đâu cũng phải làm.

Dù sao thì bị người hoài nghi đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu cũng tốt hơn bị điều tra ra chứng cứ xác thực. ...

Một đám đại cao thủ vội vàng lao đến chiến trường, cảnh tượng trong tầm mắt đều là phế tích, đã sớm không còn nhìn thấy bóng dáng của Cự Long nữa. Tuy đã cố gắng đuổi theo, nhưng vẫn tới chậm một bước.

Nhìn thấy đám quý tộc Bắc Cương đang "bị thương" ở trước mắt, Đại công tước Alfiero lập tức nổi giận, nhìn chằm chằm đám người bằng ánh mắt tức giận.

Sắc mặt của Hudson cũng không dễ nhìn gì, bọn thuộc hạ chơi ra hoa như vậy, người cầm đầu như hắn cũng cảm thấy mất mặt.

Sau khi nhìn những nhà kho đã bị biến thành phế tích, và liếc nhìn đám quý tộc Bắc Cương đang diễn trò, Hudson giễu cợt nói: "Truyền lệnh xuống, lập tức phong tỏa hiện trường, kiểm tra phế tích còn sót lại!"

"Bất luận kẻ nào dám phá hư hiện trường đều bị xử lý theo tội cấu kết thú nhân, truy cứu trách nhiệm toàn tộc."

"Hỏa Long đốt kho" thì cũng không thể đốt sạch hoàn toàn được.

Những vật tư như vải vóc lương thực bị hóa thành tro tàn trong ngọn lửa thì còn nói thông được, còn binh khí áo giáp, cho dù có bị đốt cháy thì ít nhiều gì cũng còn sót lại một chút gì đó.

Không biết có phải là do chân bị đóng đinh xuống mặt đất hay không, sau khi Hudson ban hành mệnh lệnh, vậy mà lại không có người nào hành động, cả đám đều đang chờ mệnh lệnh của lão đại nhà mình.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson không những không giận mà còn lấy làm mừng. Không nghe chỉ huy mới tốt! Vừa vặn có thể để cho Đại công tước Alfiero nhìn thấy sự ngang ngược càn rỡ của đám quý tộc Bắc Cương, sau khi chuyện này truyền về vương đô, Caesar III cũng sẽ bớt kiêng kỵ hắn đi mấy phần.

Có lẽ là vì nhận thức được tình huống không ổn, Công tước Kavadia vội vàng bổ cứu nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau làm đi!"

"Đại công tước Alfiero, Bá tước Hudson, hai vị tới muộn một bước, con Ác Long kia đã rời đi rồi."

"Nhưng chúng tôi đã ghi lại được chân dung của con Ác Long này, tùy thời đều có thể tổ chức dũng sĩ đồ long..."

Không đợi ông ta nói hết lời, Đại công tước Alfiero đã cắt ngang: "Không cần phiền phức như vậy, các ngươi chỉ cần phái người bắt con rồng đó tới đây là được."

"Thuận tiện bổ sung luôn những vật tư đã bị thiêu hủy này."

"Ta không phải người ngu, ta biết là đã xảy ra chuyện gì, không cần các ngươi phải giải thích."

"Kavadia, chúng ta quen biết nhau cũng không phải mới ngày một ngày hai. Nhưng chuyện lần này, các ngươi thật sự đã làm quá mức."

Chương 824 - Bắt Rồng

"Lý do mà các ngươi chuẩn bị cứ giữ lại để giải thích cho đoàn thanh tra của liên minh đi! Nếu như có thể lừa được thì coi như các ngươi may mắn, nếu không, chắc là các ngươi cũng biết rõ hậu quả rồi!"

Mỗi một vòng tròn đều có quy tắc trò chơi của vòng tròn đó, chuyện "Hỏa Long đốt kho" lần này, đúng là đám quý tộc Bắc Cương đã chơi hơi quá phận, nhưng muốn định tội bọn hắn thì phải có nhiều chứng cứ hơn nữa.

Mảnh phế tích để lại ở hiện trường này tràn đầy sơ hở. Nhưng những sơ hở này chỉ có thể sử dụng trong vương quốc, mà không thể giao lên cho đoàn thanh tra liên minh.

Bất kể có nói thế nào, khi đối ngoại thì Vương quốc Alpha vẫn là một thể thống nhất. Không thể làm ra loại chuyện như đâm sau lưng người một nhà được.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trận hỏa hoạn vừa rồi không chỉ thiêu hủy nhà kho, mà ngay cả sổ sách xuất nhập kho hậu cần vật tư cũng bị đốt trụi.

Tất cả tài liệu tương quan đều đã bị tiêu huỷ, muốn điều tra tiếp thì nhất định sẽ gặp phải khó khăn trùng điệp.

Nếu đã không định tội quý tộc Bắc Cương được, vậy thì Vương quốc phải đứng ra chịu trách nhiệm. Cũng cách thời điểm Hudson cuốn gói về nhà gần thêm một bước.

Nhưng mà có vẻ như hiện giờ hắn vẫn chưa chạy được. Đột nhiên thay người thì vấn đề hậu cần của liên quân làm sao bây giờ?

Vấn đề này liên quan đến chuyện ăn cơm và tác chiến nơi tiền tuyến của liên quân, tuyệt đối không thể để xảy ra rung chuyển lớn được.

Cuộc gặp mặt kết thúc mà không mấy vui vẻ, khi Đại công tước Alfiero phất tay áo bỏ đi, chuyện này liền chấm dứt. Sau đó thì phải xem đám quý tộc Bắc Cương này đối phó với liên minh như thế nào.

"Sát long diệt khẩu" là chuyện có mức độ rủi ro khá cao.

Hudson cũng xem như là có quen biết với Maxim, hắn hiểu rất rõ con rồng này, mặc dù là một tấm chiếu mới, chưa trải sự đời, nhưng công phu chạy trốn lại không kém.

Giết rồng không chết, hậu hoạn vô tận.

"Bá tước Hudson tôn kính, nhờ ngài hạ lệnh truy nã con Hồng Long tà ác này, đòi lại một câu trả lời cho những binh sĩ đã mất mạng!"

Nghe được lời nói không còn liêm sỉ gì nữa của Công tước Kavadia, Hudson lập tức lửa giận dâng trào. Trên danh nghĩa thì nói là "nhờ", nhưng trên thực tế thì lại muốn hắn chịu trách nhiệm.

Lấy chuyện này làm gương. Từ trước tới nay, những vụ án như Hỏa Long đốt kho này không chỉ có thủ vệ trong giữ nhà kho phải chịu trách nhiệm, mà ngay cả quan viên bên trên cũng chạy không thoát.

Mặc dù biết rõ chuyện này là do quý tộc Bắc Cương làm ra, nhưng Hudson vẫn phải bị động chịu trách nhiệm. Dù hắn đã sớm đoán được chuyện này, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn nguyện ý chấp nhận nó.

"Không thành vấn đề, ta sẽ lập tức gửi công văn cho quan chỉ huy liên quân toàn lực truy nã Ác Long. Chắc chắn sẽ đòi lại một câu trả lời cho những binh sĩ đã chết!"

Nói xong, Hudson bèn vung tay rời đi. Để lại đám quý tộc Bắc Cương đang ngây người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Người làm chủ soái như Hudson lại lựa chọn nằm thẳng, chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

Nếu như Hồng Long rơi vào trong tay vương quốc thì mọi người còn có thể tiếp tục che đậy. Cuối cùng làm cho vụ án đốt kho này thành "Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không" .

Nhưng một khi rơi vào trong tay liên minh, những kẻ có liên quan đến vụ này như bọn hắn chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, danh vọng của người cầm đầu như Hudson cũng sẽ bị suy giảm rất nhiều.

Cái khác thì không nói, nhưng tội không giám sát chặt chẽ và không biết quản lý thuộc hạ thì Hudson chắc chắn phải gánh chịu rồi, sau chuyện này cũng đừng hy vọng gì về danh hiệu Nguyên soái nữa. ...

Bộ hậu cần rung chuyển không hề ảnh hưởng đến việc tác chiến của đại quân ở tiền tuyến. Quý tộc Bắc Cương cũng biết nặng nhẹ, mặc dù đã đốt sạch nhà kho, nhưng lại không ngu đến mức đốt sạch toàn bộ vật tư.

Những quý tộc khác lại càng không cần phải nói, miễn cưỡng lắm mới bù đắp được lỗ thủng của mình, cho nên sẽ không nhảy ra kiếm chuyện vào thời điểm này.

Sau khi lệnh treo thưởng được ban bố đã kích thích tinh thần chiến đấu của các quý tộc. Kẻ xui xẻo nhất đương nhiên là tộc Behemoth, bởi vì mức tiền thưởng của bọn chúng là cao nhất, cho nên cũng phải hứng chịu nhiều hỏa lực nhất.

Vô số những bộ lạc vừa và nhỏ của Behemoth đã bị các "nhóm Lính đánh thuê đoàn" xâm nhập và tiêu diệt trong lúc mơ mơ màng màng.

Cách chơi đoạn tử tuyệt tôn này đã chọc giận Đế quốc Thú Nhân. Tiếc rằng bọn chúng không đủ thực lực, cho nên không ngăn được liên quân.

Muốn tập trung nhân mã cố thủ tại chỗ cũng không được, nhân khẩu của Ngũ Đại Hoàng tộc cộng lại cũng có hơn 10 triệu, chỉ tính riêng công tác hậu cần thôi là đủ làm cho bọn chúng sụp đổ rồi.

Chia ra đóng quân, dựa vào lợi thế về địa hình để phòng thủ cũng chỉ là phương án bất đắc dĩ.

Bởi vì đối thủ mà bọn chúng gặp phải quá biến thái, hoặc là liên quân nhân tộc có thực lực mạnh mẽ, hoặc là các nhóm lính đánh thuê không chiến đấu theo lẽ thường.

Không có cơ hội thì tự mình tạo ra cơ hội, đầu độc vào nguồn nước, phóng hỏa đốt núi chỉ là những cách làm bình thường. Tất cả các loại Tà Thần lộn xộn đều tham gia vào vụ náo nhiệt này.

Nhìn vào những bức chiến báo cái sau lợi hại hơn cái trước, Hudson đột nhiên phát hiện, Đế quốc Thú Nhân vênh váo ngút trời đã đang trên bờ vực sụp đổ.

Nếu như những chiến tích này không bị khai man mà nói, Behemoth chính là bộ tộc thảm nhất, thậm chí đã đến biên giới sắp bị diệt tộc rồi. Tổng nhân khẩu còn sót lại được ước tính là thấp hơn 5 vạn người.

Chỉ có thể nói, không hổ là thế giới siêu phàm, hiệu suất chiến tranh cao thật sự. Ngũ Đại Hoàng tộc Thú nhân đã mất đi một người, bại cục đã định.

Tiếc là Maxim vẫn chậm chạp chưa bị bắt lại, rõ ràng là đám cao thủ trong liên quân không hề để tâm đến loại nhiệm vụ này.

Chương 825 - Bắt Rồng (2)

Kẻ đang thực sự bận rộn hiện giờ chính là quý tộc Bắc Cương. Những bọn họ rốt cuộc đang muốn giết rồng diệt khẩu, hay là muốn thông báo cho Maxim chạy trốn thì không ai nói rõ được.

Dù sao sau khi đốt doanh trại xong, Maxim liền biến mất ở trong dãy núi Ula, không ai biết hiện giờ nó đang ở nơi nào.

Thẳng đến một ngày, Belersden từ bên ngoài trở về, mang theo một tin tức làm cho Hudson quan tâm.

"Belersden, ngươi có chắc là mình đã phát hiện ra tung tích của con Hồng Long đó không?"

Long tộc không giống với nhân tộc đoản mệnh, nếu như bọn nó muốn "Cẩu", chỉ cần tùy tiện đào một cái động rồi trốn vào trong ngủ một giấc, mấy chục năm liền trôi qua.

Cho dù có gây ra đại họa lớn đến đâu, theo thời gian trôi qua, những chuyện này cũng sẽ dần dần hóa thành quá khứ.

"Đương nhiên, gần đây con rồng ngu ngốc đó trông rất thảm. Bị một nhóm cao thủ nhân tộc truy sát, nếu như không phải bọn họ muốn bắt sống, sợ là hiện giờ có thể tổ chức thịnh yến bằng thịt rồng rồi."

"Nhưng mà phong cách ăn mặc của những người này lại hơi khác so với phong cách ăn mặc của Vương quốc Alpha các ngươi, xem ra là người của thế lực khác."

Nghe được lời giải thích của Belersden, Hudson lập tức kịp phản ứng. Đoàn thanh tra của Liên minh náo loạn lâu như vậy mà vẫn chưa ra tới tiền tuyến, chuyện này rõ ràng rất không bình thường.

Khả năng cao là những người này đến rồi, nhưng lại đang giấu trong chỗ tối lén lút điều tra chuyện đầu cơ trục lợi vật tư hậu cần.

Nếu nhìn từ hướng này, lần này đám quý tộc Bắc Cương lại trở thành người tốt một lần, hấp dẫn ánh mắt của đoàn thanh tra lên người mình.

Hiện giờ phái người đi bắt rồng rõ ràng là đang muốn tìm được chứng cứ có lợi để đá Vương quốc Alpha ra khỏi cục.

Hudson đang do dự là mình có nên nói chuyện này ra ngoài hay không. Thật sự là việc bắt sống một con Cự Long có sức hấp dẫn quá lớn.

Đặc biệt là loại rồng chưa trải sự đời như Maxim, vừa nhìn là biết dễ lừa rồi, nếu như có lừa được liền sẽ kiếm lợi lớn.

Chỉ riêng ba chữ "Long kỵ sĩ" đã có thể vang vọng toàn bộ đại lục. Sức hiệu triệu mà nó mang lại đủ để làm cho Hudson phải mạo hiểm.

"Belersden, ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm con Cự Long dùm ta. Cẩn thận một chút, đừng có để cho đám cao thủ nhân tộc đang đuổi giết nó phát hiện."

"Ta lập tức đi triệu tập cao thủ trong quân!"

Đây chính là lúc thể hiện là lợi ích lớn nhất của việc đảm nhiệm chức chủ soái đại quân, đó là có thể mượn lực lượng của vương quốc để giành tư lợi cho bản thân một cách quang minh chính đại.

Còn có sẵn lý do cả rồi, không thể để cho Hồng Long rơi vào tay liên minh.

Còn vấn đề khác, chỉ cần đại sự đã định, mọi người chỉ đành bấm bụng chấp nhận.

Hỏi thì đáp án là nhờ vào may mắn.

Dù sao hắn cũng từng nhặt được một con Đại Địa Chi Hùng rồi, lại nhặt thêm một con Cự Long nữa cũng chẳng có gì gọi là.

Còn về tổn thất do Cự Long gây ra, chuyện đó đương nhiên là do quý tộc Bắc Cương bồi thường rồi. Lấy tiền thuê người ta làm việc mà có thể không chịu trách nhiệm sao?...

Đế quốc Thú Nhân, sau mấy ngày liên tục chiến bại, nguyên khí cuối cùng của quốc gia cổ đại này đã bị tiêu hao sắp hết rồi.

Vô số lão già bị phủ bụi lâu năm đều bị ép phải xuất hiện trên chiến trường. Tiếc rằng đây không phải còn là thời đại của họ nữa, việc ra tay giúp đỡ cũng mang ý nghĩa là vĩnh viễn ngủ yên.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi chiến lược và chiến thuật đều trở nên tốn công vô ích.

"Thực lực của nhân tộc phát triển quá nhanh, không chỉ thực lực quân sự là nhanh chóng bành trướng, mà các phương diện khác cũng đã nằm ngoài dự tính của chúng ta."

"Nếu là lúc trước thì chúng ta có thể nhằm vào hậu cần để kéo đổ bọn chúng, thế nhưng lần này thì khác."

"Bọn chúng không chỉ chiếm được cửa biển, rút ngắn khoảng cách vận chuyển, mà số lượng phương tiện vận chuyển được sử dụng lại còn tăng lên đáng kể."

"Những cỗ xe ngựa bình thường sau khi được khắc hoạ ma pháp trận thì năng lực vận chuyển lập tức tăng lên gấp bội."

"Nghe nói đội tàu vận tải đường biển của họ cũng đã được cải thiện rất nhiều về tốc độ di chuyển và khả năng chống bão."

"Ma pháp nỏ hạng nhẹ cũng đang dần được phổ cập đại trà. Có lẽ qua thêm tám mươi - một trăm năm nữa, nhân tộc liền có thể sản xuất hàng loạt."

"Trước đây, những công nghệ mới này đều không thuộc sở hữu của Vương quốc Alpha, nó chỉ mới được phổ cập trên quy mô lớn sau khi họ tiến vào thảo nguyên tác chiến."

"Hoặc là do bị chiến tranh kích thích nên đã đản sinh ra trò mới; hoặc là do những thế lực lớn ở phía nam đại lục kia tặng cho, mục đích của bọn chúng có lẽ là vì dọn bãi."

"Tiếc là các tộc trên đại lục không đồng lòng, người nào người nấy đều chỉ biết kêu la um sùm, nhưng lại chẳng có nhà nào là có hành động thực tế."

"Không biết là do nhân tộc đã hứa hẹn cho bọn họ cái gì, hay là vì họ đang kiêng kị thực lực của nhân tộc, nên mới không dám ngóc đầu lên vào thời điểm này!"

Trong khi nói chuyện, Ưng Nhân Hoàng liếc mắt nhìn Alex. Vấn đề cảng biển chính là kiệt tác của Behemoth Đại Đế.

Nếu như không nhờ có lão già ngông cuồng tự đại, đần độn tin vào những lời lừa dối của nhân là mậu dịch trên biển có thể thu được lợi nhuận khổng lồ, mở ra một con đường biển này, bọn hắn chắc chắn sẽ không thất bại nhanh như vậy.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Alex, người vốn đã giảm xuống sự hiện diện của bản thân, chỉ có thể cắn răng nói: "Chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cuối cùng."

"Phóng thích ôn dịch —— Hắc Sát Tai Ương, ép cho đại quân của nhân tộc phải rút lui. Nếu như bọn chúng cắn chết chúng ta không chịu thả, vậy thì mở ra Cánh Cửa Địa Ngục."

"Nếu bọn chúng đã không cho chúng ta sống nữa, vậy thì bọn chúng cũng đừng hòng sống tốt. Dù sao cũng phải chết, kéo thêm Liên minh nhân tộc làm đệm lưng cũng tốt!"

Chương 826 - Bắt Rồng (3)

Những thủ đoạn có thể sử dụng đều đã sử dụng hết rồi. Bây giờ chỉ còn lại lối đánh lưỡng bại câu thương là còn có thể phát huy được tác dụng.

Ôn dịch không biết phân địch ta, một khi khuếch tán ra ngoài, tất cả mọi người đều bị vạ lây.

Điểm khác biệt duy nhất đại khái là năng lực kháng độc của thú nhân mạnh hơn một ít so với binh sĩ bình thường của nhân tộc. Nhưng người già và trẻ em ở hậu phương lại không có loại ưu thế này.

Hắc Sát Tai Ương, nghe danh thôi là biết loại ôn dịch này có sức sát thương đáng sợ đến cỡ nào rồi. Dù đã yên lặng hơn ngàn năm, nhưng vẫn làm người nghe phải sợ mất mật.

"Cánh Cửa Địa Ngục" thì càng không cần phải nói. Đại quân đến từ dị thế giới khủng bố đến mức nào thì phải xem kích thước cánh cửa được mở lớn đến mức nào.

Một kích cuối cùng để kéo theo người làm đệm lưng thì đương nhiên là kích thước càng lớn càng tốt. Trong suốt các cuộc xâm lược quy mô lớn trước đây của dị thế giới, không ai trên đại lục này có thể sống tử tế cả.

"Trước mắt cũng không có biện pháp nào khác, cứ thử theo lời mà Alex nói đi!"

"Nếu như nhân tộc đã không muốn chúng ta sống nữa, vậy liền đừng ai nghĩ đến chuyện còn sống. Nếu như cuối cùng thật sự phải đến bước đó, chúng ta nên để lại một chút hạt giống đi tới thế giới băng tuyết trước, những người còn lại liền ở lại ăn thua đủ với nhân tộc!"

Sư Nhân Hoàng lạnh lùng nói.

Nghĩ thôi cũng đã thấy khổ rồi, ông ta vừa mới ngồi lên vị trí lão đại của Đế quốc Thú Nhân, mông còn chưa ngồi nóng đã đến lúc phải liều mạng. ...

Trong dãy núi Ula, Hudson mang theo một đám cao thủ trong quân đang thận trọng băng qua núi rừng.

Ma thú đều rất để tâm đến lãnh thổ của mình, lần này hắn tới là để bắt rồng, nhỡ đâu không cẩn thận quấy rầy một con Ma thú nào đó ở dọc đường, vậy thì bọn hắn sẽ bị bại lộ hành tung.

Muốn đoạt thức ăn từ trong tay của Liên minh nhân tộc, điều quan trọng nhất chính là phải biết giữ bí mật, đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Nếu như để cho người của liên minh phát hiện ra bọn hắn trước, lúc bắt rồng mọi người lại chạm mặt nhau, Hudson không đủ tự tin là phe mình có thể cướp được rồng từ trong tay đối phương. ...

Trong huyệt động, Maxim vừa liếm láp vết thương vừa không ngừng mắng chửi.

Đời rồng thật là gian truân, vất vả lắm mới nhận được một vụ làm ăn lớn, sau khi kiếm được một vố lớn, trong lúc đang bận đếm kim tệ, nó liền bị người ta đánh đòn cảnh cáo.

Đám cao thủ nhân tộc tìm tới cửa chẳng nói lời nào liền trực tiếp động thủ đánh nhau. Nếu như không phải đối phương muốn bắt sống nó, có lẽ hiện giờ nó đã bị biến thành một bộ xác rồng rồi.

Maxim dựa vào ưu thế tốc độ để xông ra khỏi vòng vây của cao thủ nhân tộc.

Tiếc là dù cho nó chạy nhanh đến cỡ nào, giấu sâu bao nhiêu, thì cũng đều bị cao thủ nhân tộc tìm được sau một khoảng thời gian. . . .

"Bá tước Hudson, ngươi có chắc là con Hồng Long đó đang an thân ở cái nơi nhỏ bé này không?"

Morrison hỏi với vẻ mặt khó tin.

Cự Long là giống loài vô cùng kiêu ngạo, chúng có yêu cầu rất cao về nơi trú ẩn của mình. Ngọn đồi nhỏ này rõ ràng không phù hợp với thân phận Cự Long.

"Tiên sinh Morrison tôn kính, nơi này là dãy núi Ula, những ngọn đồi thượng hạng đều đã bị những con Ma thú có thực lực mạnh mẽ chiếm cứ hết rồi."

"Hồng Long đã bị thương không nhẹ dưới sự đuổi giết của đám cao thủ liên minh. Bây giờ nó cần tranh thủ thời gian để khôi phục thương thế, vốn chẳng có tâm tư nào để chiến đấu với những con Ma thú bản địa nữa."

Hudson kiên nhẫn giải thích.

Hudson không biết nhiều về vị Thiên Không Kỵ Sĩ trước mắt này, chỉ biết lão ta là cường giả của vương thất, bối phận còn rất cao.

Từ khí tức tuổi xế chiều trên thân thể của lão cũng có thể nhìn thấy, người này đã sắp đi đến cuối con đường.

"Nếu đã vậy thì mọi người cứ chia ra hành động đi, bố trí ma pháp trận ở xung quanh đây."

"Con Hồng Long này có thể tránh thoát được sự đuổi bắt của các cao thủ trong liên minh, thực lực chắc chắn không thể khinh thường, một khi để nó chạy mất, muốn bắt sống sẽ rất khó!"

Morrison lập tức phân phó mọi người.

Đối cái chuyện vượt quyền này, Hudson không hề có chút bất mãn nào. Những người này đều đang làm công cho hắn, không đáng để so đo về những vấn đề nhỏ này.

Từng tòa ma pháp trận được bày bố, nguyên tố ba động hiện lên, nhanh chóng làm cho Hồng Long chú ý.

Bị người đuổi giết lâu như vậy, Maxim đã sớm như chim sợ cành cong, nó lập tức thò đầu ra cửa hang nhìn xem.

"Lũ bò sát hèn hạ, các ngươi thật đáng chết!"

Theo tiếng rống giận dữ vang lên, nó trực tiếp phun ra một ngụm nham tương, dọa cho đám ma pháp sư hốt hoảng tránh né.

"Mọi người liên thủ bắt lấy nó!"

Sau khi hạ lệnh xong, Hudson liền vội vàng lui về phía sau. Một con gà như hắn không có tư cách nhúng tay vào cuộc chiến ở tầng này.

Dù là con Cự Long này đã bị thương, nhưng nó cũng là Cự Long nha. Mặc cho thực lực của nó có suy yếu đến cỡ nào thì cũng là một vị cường giả.

Trong số những cường giả đến đây, ngoài Hudson ra, người yếu nhất cũng là Đại Địa kỵ sĩ, Ma đạo sư, thậm chí còn có hai vị Thiên Không kỵ sĩ và một vị Đại ma đạo sư áp trận.

Nhiều cường giả như vậy đồng loạt ra tay, hiệu quả đương nhiên là không tầm thường. Năng lượng va chạm tạo ra những sóng xung kích giống như như một cơn lốc xoáy đang càn quét trong núi rừng.

Một cây trường thương đặc chế bay ra rồi đâm vào đuôi của Maxim, trường thương ma sát kịch liệt với vảy rồng, tạo ra những âm thanh leng keng.

"A!"

"Lũ bò sát đáng chết, các ngươi dám tư tàng Đồ Long Thương! Các ngươi chờ đó đi, Long tộc ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này!"

Trong khi nói chuyện, Maxim, kẻ chịu thiệt thòi lớn, đã quay người bỏ chạy, định xông phá vòng vây.

"Belersden, ngăn nó lại!"

Hudson vội vàng phân phó.

Chương 827 - Ký Kết Khế Ước

Đồ Long thương chính là một trong những sản phẩm đặc thù mà các tộc trên đại lục làm ra để đối kháng với Cự Long từ thời Thượng Cổ.

Mặc dù Maxim đã trúng một thương, nhưng dường như chỉ có một mảnh vảy rồng bị nát, còn lại liền không có trở ngại gì, cũng không trúng vào chỗ yếu hại.

Khả năng phòng ngự của các bộ phận khác nhau trên cơ thể Cự Long cũng có phân chia mạnh yếu. Nếu như trúng phải khu vực yếu hại, một thương thấu thể cũng không phải là không thể được.

Nhưng Đồ Long thương cũng không phải vạn năng. Muốn đánh trúng Cự Long lại vô cùng khó, càng không cần phải nói đến việc đánh trúng bộ phận yếu hại của Cự Long.

Sau khi phải chịu thiệt vì vũ khí Đồ Long, tộc Cự Long đã dùng sức mạnh hung hãn của mình để ép toàn bộ đại lục phải tiêu hủy tất cả trang bị Đồ Long, Đồ Long Thương liền trở thành truyền thuyết.

Rất hiển nhiên, việc tiêu hủy này đã bị giảm đi rất nhiều.

Ít nhất thì trong tay của kẻ đang ngồi trên vị trí bá chủ đại lục - nhân tộc vẫn còn cất giấu không ít trang bị Đồ Long.

Có lẽ những vũ khí này chỉ có thể nằm trong nhà kho hít bụi vào thời bình; nhưng khi đến thời khắc mấu chốt, nó lại có thể phát huy ra được tác dụng quan trọng.

Thứ vũ khí xấp xỉ Thần khí như cây Đồ Long thương này là do

Hudson xin Vương quốc sau vụ hỏa long đốt kho.

Một rồng một gấu đang va chạm với nhau ở trên không trung. Con Hồng Long bị tổn thất nhiều thực lực lập tức chịu thiệt lớn.

"Con Đại Địa Chi Hùng chết tiệt này, lão tử muốn làm thịt ngươi!"

Theo tiếng rống giận dữ vang lên, Maxim vốn đã rất tức giận nay càng nộ khí xung thiên.

Dù rằng nó rất mạnh miệng, nhưng cơ thể lại không kiềm được mà thay đổi phương hướng, định lách qua Belersden chặn đường.

Chỉ trong một khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi, đám cường giả nhân tộc đã nhào tới. Đối mặt với đông đảo cao thủ vây công, vết thương trên cơ thể Hồng Long càng ngày càng nhiều, mức độ phản kháng cũng càng ngày càng yếu.

"Sử dụng Túy Long Hương!"

Morrison vừa nói dứt lời, đám cao thủ lập tức lấy ra một cái bình nhỏ mang theo bên mình rồi ném về phía Hồng Long.

Túy Long Hương cũng là một trong số những thủ đoạn đặc biệt nhằm vào Long tộc. Trong tình huống bình thường, muốn chuốc thuốc mê một con Cự Long cần rất nhiều Túy Long Hương, thường thì trước khi một con rồng bị choáng thì nó đã bỏ chạy trước rồi.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác, con Hồng Long này đã bị tổn thương nguyên khí từ trước, bây giờ chỉ còn lại nửa cái mạng, sức chống cự của nó đã bị yếu đi rất nhiều.

Sau khi giãy giụa được vài lần, cuối cùng thì nó vẫn không chịu được nữa, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Các Ma pháp sư không hề dừng lại mà liên tục khắc họa ma pháp trận phong ấn lên người Maxim.

Rồng thì bắt được rồi, nhưng khi đối mặt với con vật khổng lồ trước mắt này, đám người liền cảm thấy nhức đầu.

Khiêng một con Cự Long quay về, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy kích thích rồi.

"Bá tước Hudson, chỗ này là dãy núi Ula, dọc đường có không ít Ma thú cấp cao, chúng ta không nên trì hoãn quá nhiều thời gian. Lần này chỉ có thể phiền phức Belersden tiên sinh."

Morrison chậm rãi nói.

Lo lắng Ma thú là giả, thứ mà lão ta thực sự đang lo chính là đám cao thủ liên minh đang chạy tới.

Nếu như hai bên đụng mặt thì lần hành động này xem như toi công. Một khi Hồng Long rơi vào tay liên minh, vậy thì lời khai chính là những lời mà đối phương nói.

Bán đứng quý tộc Bắc Cương chỉ là việc nhỏ, sợ là có người cố ý khuếch đại làm liên lụy đến rất nhiều quý tộc trong vương quốc.

"Belersden, mang con rồng ngu ngốc này về!"

Hudson vừa nói xong, một cảnh tượng quỷ dị liền xảy ra.

Một người một gấu một rồng đột nhiên vội vàng lao lên trên không trung. Bỏ lại đám cao thủ trong quân đứng đó dõi theo.

Có lẽ là bởi vì đã quá quen thuộc, bốn cái chân của Belersden vừa nắm chặt lấy Cự Long mà vẫn đang không ngừng lắc qua lắc lại, như thể đang phi nước đại trên không trung vậy.

"Không trung phi hùng, xem ra con gấu này của Bá tước Hudson không đơn giản!"

"Chúng ta cũng mau chóng đuổi theo đi, Túy Long Hương sẽ không có tác dụng lâu với Hồng Long, lỡ như nó tỉnh lại trong quân doanh thì cũng là một phiền phức không nhỏ."

Morrison cảm thán một câu rồi nói với đám người còn lại. . . .

Sau khi đám người Hudson rời đi chừng mấy canh giờ, các cao thủ của Liên minh nhân tộc liền chạy tới hiện trường. Nhìn thấy chiến trường như đã bị cày qua một lần, sắc mặt của những cao thủ này liền âm trầm đến đáng sợ.

"Chúng ta đã giữ bí mật rất nghiêm ngặt về hành động lần này, ngay cả tướng lĩnh ở tiền tuyến cũng không thông báo."

"Không ngờ là vẫn có người đang theo dõi con Hồng Long này giống như chúng ta."

"Từ vết tích trên chiến trường thì hẳn là con Hồng Long này đã bị bọn hắn giết, hoặc là bắt đi rồi."

"Tiếp tục giữ bí mật đã không còn ý nghĩa gì nữa. Lập tức thông báo cho liên quân, mượn lực lượng của họ để mau chóng điều tra rõ ràng xem con Hồng Long này đang nằm trong tay thế lực nào!"

Lão già áo tím nói với vẻ mặt âm trầm.

Lão ta là đoàn trưởng của đoàn thanh tra liên minh, không đi điều tra bộ hậu cần mà lại chạy tới đây bắt rồng vốn đã không đúng quy trình.

Nhưng sau khi bận rộn lâu như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là làm áo cưới cho người khác, có thể tưởng tượng hiện giờ trong lòng lão ta phiền muộn cỡ nào.

"Hầu tước Jerome, không cần phải điều tra nữa, chỉ cần suy đoán cũng có thể biết được. Hiện giờ ngoài chúng ta ra thì chỉ có

Vương quốc Alpha là sẽ vội vàng chạy đi tìm Hồng Long bịt miệng."

"Không cần phải lãng phí thời gian, trực tiếp tới chỗ bọn hắn đòi rồng là được. Bọn hắn phải mang theo Cự Long, cho nên tốc độ di chuyển sẽ không nhanh được đến đâu, có lẽ chúng ta còn có thể đến đại doanh trước bọn hắn một bước."

Giám mục Kaveh cười ha hả nói.

Từ trên vẻ mặt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn của gã cũng có thể thấy được đám người này muốn đi kiếm chuyện rồi.

Chương 828 - Ký Kết Khế Ước (2)

"Giám mục Kaveh, không thể nói như thế. Biểu hiện của Vương quốc Alpha trong cuộc chiến lần này vẫn rất không tệ, cho dù có người tham ô đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu thì cũng chỉ là do một số tiểu quý tộc gây ra."

"Trước khi chưa điều tra rõ chuyện này, chúng ta không cần phải vội vàng định tội bọn họ."

"Cứ chờ thêm một chút đi, liên quan vụ án Hỏa Long đốt kho này, bọn hắn nhất định phải cho liên minh một lời giải thích! Đợi khi có kết quả rồi mới quyết định nên làm gì tiếp theo cũng không muộn."

Hầu tước Jerome ném đá giấu tay nói.

Chèn ép Vương quốc Alpha là vì lợi ích, nhưng chuyện này không có nghĩa là lão ta nguyện ý làm mất lòng người khác.

Vương quốc Frank và Vương quốc Alpha một nam một bắc, cạnh tranh là có, nhưng còn chưa tới tình trạng thủy hỏa bất dung.

Giữa hai nước vẫn còn đang hợp tác ở rất nhiều phương diện. Loại chuyện gây thù chuốc oán này giao cho Giáo Đình làm là được.

Dù sao Giáo Đình và Vương quốc Alpha đã có xích mích từ lâu, lão ta không lo Giám mục Kaveh không chịu kiếm chuyện.

"Chỉ hi vọng là vậy!"

Giám mục Kaveh mặt không đổi sắc nói. . . .

Trong đại doanh, Hudson đã trở về doanh trại từ trước, lúc này hắn đang buồn rầu nhìn chằm chằm con Hồng Long đang bị mê mang.

Hình thể của nó quá lớn, cho dù hắn có muốn tìm một cái lồng giam cũng không có. Nhà tù bình thường là sẽ không thể nào nhốt được một con Cự Long.

Sau khi quấn quanh người Hồng Long hết sợi xích đặc chế này đến sợi xích đặc chế khác, Hudson vẫn còn ngại không đủ.

"Belersden, lát nữa sau khi ta đánh thức con rồng ngu xuẩn này, ngươi nhớ nhìn chằm chằm nó, đừng để nó gây chuyện!"

Hudson căn dặn.

Hắn muốn không thận trọng cũng không được. Tiếp xúc gần với Cự Long chính là chuyện có liên quan đến tính mạng, chỉ cần hơi không cẩn thận là có tiệc để ăn luôn.

"Yên tâm đi, Hudson! Ta sẽ nhìn chằm chằm nó."

"Ma pháp trận phong ấn ở trên người của con rồng ngu xuẩn này cũng không dễ bị phá như vậy, hiện giờ nó sẽ không thể phóng thích được ma pháp long ngữ."

"Vả lại nó còn đang bị thương, cơ thể đang ở trong trạng thái suy yếu nhất, lại còn bị nhiều sợi xích như vậy trói chặt, nó sẽ chẳng gây ra được chuyện gì đâu!"

Sau khi nghe được những lời cam đoan của Belersden, Hudson mới chậm rãi lấy thuốc giải Túy Long Hương ra. Một mùi hương gay mũi và buồn nôn lập tức tỏa ra khắp doanh trại.

Một người một gấu lập tức nín thở, để cho con Hồng Long này một mình hưởng dụng mùi hương đặc biệt này.

"Thối quá, thối quá! Con Đại Địa Chi Hùng chết tiệt, lũ nhân loại bò sát khốn kiếp, đây là thứ, Long đại gia sắp bị buồn nôn chết rồi!"

Sau khi Maxim tỉnh lại, những sợi xích sắt đang quấn quanh người nó cũng rung động theo, dường như có thể bị phá tan bất kỳ lúc nào.

Tiếc là hành động vượt ngục này chỉ vừa bắt đầu diễn ra liền bị Lĩnh vực trọng lực của Belersden ép xuống, con Hồng Long đang dãy dụa lập tức bị đè xuống mặt đất.

"Khốn nạn! Các ngươi đều là lũ khốn kiếp!"

"Thân là Đại Địa Chi Hùng, vậy mà lại đi theo nhân loại lăn lộn, quả thực là làm cho tộc Đại Địa Chi Hùng mất hết mặt mũi! . . ."

Thấy Hồng Long không ngừng kêu gào, Belersden liền vả cho nó một cái tát rồi cười hì hì nói: "Con rồng vô tri, ngươi đang ghen tị với cuộc sống của Belersden đại gia đúng chứ?"

"Uổng cho ngươi có hình thể to lớn như vậy mà chỉ là một con rồng lởm. Hiện giờ ta đang cảm thấy rất hiếu kì, rốt cuộc là quá trình dậy thì của ngươi xảy ra vấn đề, hay do ngươi là giống loài tạp giao mới của Long tộc?"

Nếu xét về công phu mắng chửi người, Belersden đã đạt tới cảnh giới đăng phong đạo cực, Hudson ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt hốc mồm.

Từ khi nào thì con gấu nhà mình lại trở nên lưu manh như vậy. Hóa ra công tác giáo dục thường ngày của hắn dành cho gấu con đều là uổng phí.

"Ngươi mới là tạp chủng! Cả nhà ngươi đều là tạp. . ."

Chữ "chủng" còn chưa nói ra miệng thì lại có một bàn tay gấu to lớn lao tới, đánh cho Maxim đầu váng mắt hoa.

Thấy Belersden đã đánh gậy không sai biệt lắm, Hudson biết rằng đến lúc mình nên lên sân khấu rồi.

"Maxim tiên sinh, ta thận trọng nhắc nhở tiên sinh, tình huống hiện giờ của tiên sinh đang vô cùng nguy hiểm, xin tiên sinh hãy giữ bình tĩnh."

"Nếu như cuộc trò chuyện tiếp theo của chúng ta không thuận lợi, vảy rồng của ngươi sẽ biến thành khôi giáp của chúng ta, máu rồng sẽ biến thành vật tư tu luyện, móng rồng sẽ bị gia công thành vũ khí, da rồng liền biến thành vật dẫn cho quyển trục ma pháp."

"Ngay cả xương rồng cũng sẽ được giao lại cho Vong Linh pháp sư để chế tác thành Vong Linh Long. Đương nhiên, trong đó còn có cả linh hồn của ngươi nữa."

"Cự Long chính là vật rất hiếm có, toàn bộ luyện kim thuật sĩ, Áo Thuật sư, ma pháp sư trên đại lục đều đang mong chờ vào sự cống hiến của ngươi cho công cuộc nghiên cứu của họ!"

Nghe được lời uy hiếp của Hudson, Maxim hỏi với giọng điệu khó tin: "Ngươi dám đồ long, chẳng lẽ ngươi không sợ Long tộc ta trả thù sao?"

"Maxim tiên sinh, xem ra ngươi vẫn còn không có tình trạng của mình. Trong tình huống bình thường, mọi người đương nhiên là sẽ nể mặt của Long tộc, không chủ động đi đồ long."

"Thế nhưng tình huống lần này thì khác, chuyện lần này là do ngươi gây ra. Vô cớ tập kích hậu cần của liên quân nhân tộc, phóng hỏa đốt cháy nhà kho của bọn ta."

"Long tộc của ngươi cần sĩ diện, chẳng lẽ nhân tộc ta không cần mặt mũi sao? Đừng có quên, đại lục Aslante hiện giờ chính là thời đại của nhân tộc ta."

"Đúng là thực lực của Long tộc rất mạnh, nhưng nhân khẩu của các ngươi lại quá thưa thớt."

"Ta không cho rằng Long tộc sẽ vì một con rồng chuyên đi gây hoạ như người mà chạy tới khai chiến với nhân tộc. Nếu như hai bên thực sự đánh nhau, vậy thì sẽ không chỉ có một con rồng vẫn lạc, mà là hàng trăm hàng ngàn con Cự Long, máu tươi của Long tộc sẽ nhuộm đỏ mặt đất."

Hudson cố gắng lừa dối nói.

Chương 829 - Ký Kết Khế Ước (3)

Bây giờ hắn vẫn chưa thể đại diện cho toàn bộ nhân tộc. Đối mặt với toàn bộ nhân tộc, ngay cả Long tộc cần phải nói đạo lý; nhưng khi đối mặt với một tên quý tộc của nhân tộc như hắn thì Long tộc lại không cần đạo lý.

Tiếc là Maxim chỉ là một tấm chiếu mới, hoàn toàn không biết chút gì về chuyện này. Nó chỉ biết là Hudson có địa vị rất cao trong nhân tộc, có thể chỉ huy được một đám cao thủ và một con Đại Địa Chi Hùng.

"Nhân loại, ngươi muốn hỏi cái gì. Chỉ cần có thể nói, ta đều nói cho ngươi biết!"

Rồng ở dưới xích sắt, không thể không cúi đầu. Là một con Cự Long vị thành niên, Maxim vẫn còn chưa sống đủ.

"Maxim tiên sinh, ta nghĩ tiên sinh đã hiểu sai mấu chốt của vấn đề. Thật ra ta không muốn hỏi gì cả, bởi vì ta biết rõ chân tướng của vụ án Hỏa Long đốt kho này hơn cả tiên sinh."

"Đây là một phần khế ước, chỉ cần ký tên vào đây, tiên sinh liền có thể được tự do."

"Ngay cả chuyện đắc tội với Liên minh nhân tộc, ta cũng có thể giải quyết hậu quả dùm cho tiên sinh. Cam đoan sẽ không có người chạy tới đây đồ long!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đưa bản kế ước mà hắn tự chế tới cho Maxim.

"Không có khả năng, ngươi dám để cho bổn Hồng Long vĩ đại bán mạng cho ngươi, đây thực sự là đang vũ nhục. . ."

Không đợi Hồng Long gào thét xong, Hudson đã mở miệng ngắt lời: "Maxim tiên sinh, ta đã nhắc nhở ngươi rồi, phải giữ được bình tĩnh."

"Hiện giờ tiên sinh có tổng cộng hai sự lựa chọn. Hoặc là lựa chọn ký kết khế ước, tiếp tục bay cao; hoặc là biến thành xương rồng, linh hồn rơi xuống Thâm Uyên, vĩnh thế không được yên ổn."

"Ta đề nghị tiên sinh ký kết khế ước. Mặc dù tờ khế ước này không phải hoàn toàn bình đẳng, nhưng nó có thể đảm bảo quyền tài sản và quyền được sống của một con rồng."

"Long tộc là chủng tộc có tuổi thọ rất dài, nếu mà so sánh thì tuổi thọ của nhân tộc ta chỉ bằng thời gian ngủ một giấc của Long tộc mà thôi."

"Chỉ là trăm năm ngắn ngủi, đến lúc đó tiên sinh sẽ lấy lại được tự do của rồng. Trong lịch sử Long tộc cũng có không ít Cự Long ký kết khế ước với nhân tộc ta."

"Nếu như tiên sinh ký vào khế ước này, cũng đồng nghĩa với việc trở thành con Cự Long thứ tư ký kết khế ước với nhân loại đương thời."

"Những tiền bối trước đều không chê mất mặt, tiên sinh cần gì phải để ý đến chuyện này chứ?"

"Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, tin tức sẽ không truyền tới được đảo rồng. Nếu như tiên sinh thật sự cảm thấy xấu hổ, chúng ta còn có thể che giấu danh tính."

Sau khi nói xong, hắn liền thấy con Hồng Long đang nhìn chằm chằm mình bằng hai con mắt to tướng, như thể muốn dùng ánh mắt để xé hắn thành thịt nát xương tan vậy.

Tiếc là cục diện này không kéo dài được bao lâu thì bị một tiếng "bốp" thay đổi. Sau khi bị gấu vả cho một phát, đầu rồng của Maxim liền quay vòng vòng.

"Con Đại Địa Chi Hùng khốn kiếp này, ngươi đừng có lấn rồng quá đáng! Nhân loại, ngươi không biết dạy dỗ nó sao?"

Đối mặt với lời phàn nàn của Hồng Long, Hudson cười nhạt một tiếng và nói: "Nó là gấu của ta, mà ngươi chỉ là một rồng ngoài, ta dựa vào cái gì phải ủng hộ ngươi?"

"Được rồi. Nếu Maxim tiên sinh đã không nguyện ý ký kết khế ước, vậy thì ta cũng không làm khó rồng nữa."

"Cố gắng hưởng thụ khoảng thời gian cuối cùng của đời rồng sinh đi, bởi vì lát nữa sẽ phải bắt đầu cạo vảy rồng rồi. Cạo vảy rồng trước rồi mới lấy máu rồng, sau đó là cắt thịt rồng. . ."

"Với sức sống mãnh liệt của Long tộc, chắc là các hạ có thể tận mắt nhìn thấy mình chết như thế nào."

Nói xong, Hudson trực tiếp quay người rời đi, không hề có ý dừng lại.

Nhìn thấy cảnh này, nỗi sợ hãi liền vượt lên trên ngạo khí, thân thể của Hồng Long đang không ngừng run rẩy, nó hét lên: "Chờ một chút!"

Đồng thời vào lúc đó, một chữ ký đã được viết lên trên khế ước. Một người một rồng vốn chẳng có quan hệ gì thì nay lại lập tức bị khế ước trói buộc lại.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Hudson cũng không khỏi mừng thầm, một nụ cười xuất hiện nơi khóe miệng. ...

"Cái gì, con Hồng Long đó đã ký kết khế ước với Bá tước Hudson rồi sao?"

Morrison hỏi lại với vẻ mặt khó tin.

Mọi người cùng nhau vào dãy núi Ula bắt rồng, Hudson cũng chỉ về sớm hơn bọn họ nửa ngày mà thôi. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà con Hồng Long này đã biến thành tọa kỵ của người khác.

Nếu sớm biết con rồng này dễ thu phục như vậy thì lão ta đã đại diện Vương thất tới tranh đoạt rồi.

Morrison đã già rồi, không còn sống được mấy năm nữa, bản thân lão ta không sử dụng được. Nhưng mà vương thất cần nha!

Danh tiếng của Vương tử Caesar xấu như vậy, nếu như có thể thu phục được một con Cự Long, có lẽ sẽ có thể dựng đứng uy vọng, vãn hồi những danh dự đã bị tổn thất trước đó.

Nhưng hiện giờ có nói gì cũng đã chậm, khế ước cũng đã ký rồi, không có khả năng đổi ý được.

"Vâng, Morrison tiên sinh. Sau khi Hồng Long được đưa về quân doanh liền dùng xích sắt trói chặt lại, không bao lâu sau, Hồng Long liền tỉnh lại."

"Bá tước Hudson đích thân qua đó nhìn chằm chằm, Hồng Long liền chủ động ký kết khế ước với hắn. Giờ nó đã là rồng của mình rồi, cho nên ngài Bá tước đã hạ lệnh thả Hồng Long về dưỡng thương."

Những lời mà gã sĩ quan quý tộc sĩ này nói đều là tin tức mà Hudson cố ý thả ra bên ngoài.

Nơi này chính là doanh soái của hắn, không có người cầm đầu là hắn đồng ý, một vị cung phụng còn chưa đủ tư cách để cho các sĩ quan quý tộc bên dưới mở miệng.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Morrison nói không nên lời. Cảnh tượng nổi tiếng trong truyền thuyết lại đang thật sự xảy ra ở trước mắt lão ta, sự chênh lệch này, người bình thường sẽ không chịu được.

Mặc dù lão ta không tin tưởng đây chuyện này, nhưng sự thật bày ở trước mắt, lão muốn không tin cũng không được.

Chương 830 - Hai Sự Lựa Chọn

Liên tưởng đến câu chuyện kinh điển trước đó là nửa đường nhặt được một con gấu của Hudson, có vẻ như lại lụm được một con Cự Long cũng chẳng có gì to tát.

Có được khí vận nghịch thiên như vậy, muốn nói Hudson không được Thần linh chiếu cố, ngay cả lão ta cũng không tin.

"Biết rồi, thông báo tin tức này cho tiểu tử Alfiero để nó tới giải quyết đi!"

Morrison mệt mỏi nói.

Con cháu tự có phúc của con cháu, năm nay lão ta đã hơn một trăm bảy mươi tuổi rồi, cho dù có điều dưỡng tốt đến đâu cũng chẳng còn sống được mấy ngày nữa.

Nếu như lại nhọc lòng vì những việc này thì sẽ nhanh chóng trở lại với vòng tay ôm ấp của Thần Hi chi chủ. Thiên Không kỵ sĩ không phải là rau cải trắng, Vương thất còn cần một nhân vật như lão ta để chống đỡ.

Vừa nói xong, sau lưng liền truyền đến một âm thanh quen thuộc.

"Lão tổ tông, ta đã biết rồi. Nhưng mà chuyện này không dễ giải quyết, có thêm một con Cự Long gia nhập, đúng là thực lực của Vương quốc sẽ tăng lên.

Nhưng con Hồng Long này đã từng tập kích quân doanh trước đó, lại còn phóng hỏa thiêu hủy rất nhiều nhà kho chứa vật tư. Đoàn thanh tra của liên minh nhất định sẽ nghi ngờ đây là màn kịch do chúng ta dựng ra!"

Đại công tước Alfiero nói với vẻ mặt buồn bực.

Thực lực của Vương quốc được tăng cường là một chuyện tốt, nhưng ông ta thà không có phương thức tăng cường này.

Lúc đầu thì danh vọng ở trong nước của Hudson đã tăng lên rất nhanh rồi, có thể nói là vô địch trong đồng lứa, muốn kiếm cho hắn một cái võ đài cũng không tìm được.

Thực lực hiện giờ của gia tộc Koslow vẫn còn nhỏ yếu, còn có thể áp chế được, nhưng sau 30 năm, 50 năm nữa thì sao?

Đến khi đó, Hudson vẫn còn ở trạng thái đỉnh phong, nhưng thế hệ trước trong Vương quốc thì đều đã thối lui gần hết rồi, quả thực là một vị "hạt giống quyền thần".

Càng hố hơn chính là vị chuẩn quyền thần này còn rất may mắn. Mặc dù chưa từng nghe nói là hắn ra ngoài có thể nhặt được kim tệ, nhưng người ta lại nhặt được Ma thú nha!

Đầu tiên là Đại Địa Chi Hùng, bây giờ là Cự Long. Nếu như hắn thường xuyên đi dạo Ma Thú sơn mạch trong lúc rảnh rỗi thì không biết còn lụm được bao nhiêu thứ nữa.

Còn về chuyện bên đoàn thanh tra liên minh, đơn giản chỉ là tìm đại một lý do nào đó là được. Mục đích ban đầu của đối phương tới đây là để gây chuyện, dù gì cũng tìm được cái cớ.

Trừ phi toàn thể quý tộc trong Vương quốc Alpha đều đồng ý từ bỏ đại thảo nguyên thú nhân, không duỗi xúc tu tới chỗ này, nếu không thì phiền phức sẽ không ngừng.

"Được rồi, Alfiero! Những vấn đề nhỏ này, bản thân ngươi tự mình đau đầu là được rồi, đừng có lôi ta xuống vũng bùn này."

"Dù sao rồng cũng đã bắt được rồi, đoàn cung phụng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Chuyện còn lại, các ngươi tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi."

Nói xong, Morrison trực tiếp quay người rời đi.

Ngày hôm nay bị kích thích quá lớn, lão ta cần phải trở về yên lặng một chút. Tuổi cao rồi, không chịu nổi kích thích.

Nhìn thấy cảnh này này, Đại công tước Alfiero chỉ đành nở một nụ cười khổ. Nếu như có biện pháp thì ông ta đã không cần buồn rầu như vậy rồi.

Đối với một nhân vật đặc thù như Hudson, vương thất vừa muốn trọng dụng, lại vừa muốn chèn ép hắn, vì để cho cân bằng.

Trong đó thì mức độ kiểm soát chính là khâu khó nhằn nhất. Hơi không cẩn thận, cuối cùng sẽ ủ thành đại họa. ...

Trong doanh soái, Hudson và Đại công tước Alfiero đang ngồi uống trà, giống như bạn bè tri giao bình thường vậy.

"Chúc mừng Bá tước Hudson trở thành vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục! Đây chính là vinh quang của toàn bộ Vương quốc Alpha ta, sau khi bệ hạ biết được chuyện này nhất định sẽ rất cao hứng."

Nghe xong lời nói của Đại công tước Alfiero, Hudson âm thầm mắt trợn trắng, Caesar III có thể cao hứng mới là lạ.

Lúc đầu hắn ngóc đầu lên đã đủ nhanh, đã bị kiêng kỵ lắm rồi, bây giờ lại xảy ra một chuyện như vậy, mức độ nguy hiểm của hắn lập tức tăng vọt.

"Ha ha..."

"May mắn mà thôi! Có lẽ là vì cuộc chiến trước đó đã đánh cho con Hồng Long bị choáng váng, ta vừa mới qua đó điều tra, nó liền khóc lóc nói muốn ký kết khế ước với ta."

Hắn không giải thích thì còn tốt, khi vừa giải thích xong, Đại công tước Alfiero liền càng buồn bực hơn.

Nếu như Hồng Long thật sự bị đánh cho choáng váng, gặp người liền đòi ký kết khế ước, vậy thì chuyến này vương thất bị thiệt thòi lớn rồi.

Nhưng mà đây là chuyện không thể nào. Mặc dù Long tộc làm ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng chưa từng xảy ra chuyện bị đánh đến choáng váng rồi chủ động lôi kéo người ta ký kết khế ước cả.

"Vẫn là do mị lực của ngài Bá tước quá lớn, nếu như đổi thành người khác, có lẽ kết cục sẽ không như vậy."

"Chỉ là bây giờ Hồng Long đã biến thành con rồng của chúng ta rồi, bên phía đoàn thành tra liên minh, sợ là không tiện bàn giao rồi. Lần này bọn họ đến đây là để gây chuyện, ngài Bá tước nhớ chuẩn bị ứng phó cho tốt."

Đại công tước Alfiero đột nhiên thay đổi chủ đề nói.

Nhìn như đang nhắc nhở Hudson chuẩn bị sẵn sàng, kỳ thực là đang nói cho hắn biết, nếu hắn đã biến Hồng Long thành tọa kỵ, vậy thì nhớ phải giải quyết hậu quả do Hồng Long gây ra trước đó.

"Mời ngài Đại công tước yên tâm, đoàn thanh tra liên minh tới đây chủ yếu là vì điều tra chuyện đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu, vụ án Hỏa Long đốt kho trước đó chỉ là một vụ án nhỏ bị kẹp vào giữa mà thôi."

"Bộ hậu cần cũng đã điều tra ra rồi. Nhưng vì liên quan đến mặt mũi của vương quốc, trước mắt ta vẫn chưa ra được biện pháp để xử lý chuyện này."

"Hiện tại chúng ta có tổng cộng hai sự lựa chọn:

Một là chứng thực vụ án Hỏa Long đốt kho, thừa nhận quân phòng thủ thất trách, xóa bỏ chuyện đầu cơ trục lợi quân nhu. Vương quốc đứng ra đảm bảo đền bù tổn thất cho liên minh, cuối cùng sẽ do các quý tộc đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu hoàn trả lại cho Vương quốc.

Hai là bộ hậu cần mang chứng cứ đang nắm giữ trong tay trực tiếp giao cho đoàn thanh tra liên minh. Trong đó đã bao gồm chứng cứ phạm tội của vụ đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu và cả chuyện có người bỏ vốn mời Hồng Long đốt sạch nhà kho."

"Ngài Đại công tước cũng là một trong số những người chứng kiến, từ tình huống ở hiện trường hôm đó, trong nhà kho bị phá đốt trụi chẳng thể nhìn thấy một hạt lương thực, một thanh binh khí bị hư hỏng nào... Thậm chí ngay cả tro bụi trên mặt đất đều thiếu đến đáng thương!"

Hudson không chút khách khí sử dụng đại pháp đá bóng.

Chương 831 - Hai Sự Lựa Chọn (2)

Mục tiêu của đoàn thanh tra liên minh là Vương quốc Alpha, không phải Hồng Long, làm gì có chuyện để cho hắn đóng vai kẻ ngốc lắm tiền này được.

Chỉ cần điều tra xong vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu, liên minh sẽ không truy tra đến Hồng Long nữa. Quy tắc chỉ dùng để trói buộc con người, không phải dùng để trói buộc Cự Long.

Chỉ cần ném hết chứng cứ ra ngoài, đoàn thanh tra liên minh sẽ không lãng phí thời gian trên người Hồng Long nữa.

Dù sao, Long tộc vẫn có chút mặt mũi trên đại lục Aslante này.

Trừ phi thật sự bị ép đến bước đường cùng, nếu không sẽ chẳng có vị đại quý tộc nào muốn mạo hiểm bị trả thù mà động thủ đồ long cả.

Những lời mà Hudson dùng để lừa gạt Hồng Long trước đó đều là những lời nói nhảm.

Lén lén lút lút giết một con rồng thì có lẽ mọi người còn dám làm, nhưng việc quang minh chính đại giết chết con Cự Long thì không có người dám, bởi vì ai cũng lo lắng bị Long tộc trả thù.

Lớp da hổ của Liên minh nhân tộc chỉ dùng để chém gió thôi. Cự Long mạnh mẽ không chỉ vì sức chiến đấu cá nhân cường đại, mà còn bởi vì tính cơ động cao của nó, đây mới là thứ lợi hại nhất.

Hơn mười con Cự Long tập hợp lại rồi tóm chặt lấy một thế lực nào đó mà đấm thì thôi rồi, chờ đến khi viện binh của Liên minh nhân tộc chạy tới, sợ là ngay cả việc nhặt xác cũng quá sức.

Chỉ cần không làm quá mức, chỉ trả thù thế lực có liên quan đến chuyện này, nhân tộc chia rẽ rất khó có đủ dũng khí để khai chiến toàn diện với Long tộc.

Thấy quả bóng lại được đá về phía mình, khuôn mặt tươi cười của Đại công tước Alfiero lại xụ xuống. Đã sớm nghe nói là Hudson khó chơi, nhưng ông ta không ngờ là hắn lại làm việc kín kẽ như vậy.

Nhìn như có hai sự lựa chọn, nhưng kỳ thực chính là hai cái hố, tiến thối đều sẽ nhảy vào trong hố.

Xử lý nội bộ thì sẽ giữ được thể diện. Nhưng mà bên phía Liên minh nhân tộc chắc chắn sẽ không chịu như vậy. Khả năng cao là sẽ ép Vương quốc Alpha phải nhượng bộ thêm nữa mới chịu bỏ qua.

Nếu như trực tiếp giao chứng cứ việc đầu cơ trục lợi quân nhu cho đoàn thanh tra liên minh thì lại phá hỏng quy tắc trò chơi.

Không chỉ vương quốc bị mất mặt, mà còn làm cho đám quý tộc trong nước cảm thấy vô cùng bất mãn.

"Dám hỏi Bá tước Hudson, đám người phương bắc kia rốt cuộc đã đầu cơ trục lợi tổng cộng bao nhiêu vật tư quân nhu vậy?"

Đại công tước Alfiero quan tâm hỏi.

Có vấn đề không đáng sợ, đáng sợ là không giải quyết được vấn đề. Nếu như lỗ hổng nhỏ, mọi người cố gắng một chút che lấp là được.

"Ngài Đại công tước tôn kính, việc bọn họ đầu cơ trục lợi bao nhiêu vật tư quân nhu, sợ rằng chỉ có bản thân bọn họ mới biết."

"Nhưng mà chỗ của ta có một phần tư danh sách số lượng vật liệu quân nhu mà bọn họ đã lấy mất. Đây chỉ là một thống kê không trọn vẹn thôi, nếu như dựa theo giá thị trường hiện giờ thì tổng giá trị sẽ không thấp hơn 10 triệu kim tệ."

Hudson cố ý chuyển thay đổi cách nói.

Hắn là nhà cái của chợ đen, nhà nào đầu cơ trục lợi vật tư, đầu cơ trục lợi bao nhiêu vật tư, mặc dù không thể nói là biết rõ trăm phần trăm, nhưng số liệu thống kê cũng sẽ không có sai sót gì quá lớn.

10 triệu kim tệ nghe rất đáng sợ, đó là bởi vì giá thị trường hiện giờ đã bị chuyện đoàn thành tra tham gia mà tăng cao.

Nếu như đổi một cách nói, đổi thành số tiền lời từ việc đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu, con số sẽ giảm xuống còn từ 1, 5 triệu đến 1, 8 triệu kim tệ.

Chia ra cho Ngũ đại gia tộc, mỗi nhà cũng chỉ cần bỏ ra khoảng hơn 30 vạn kim tệ. Trong vòng mấy tháng mà đã vơ vét nhiều tiền như vậy, quả thực là rất quá đáng.

Nhưng số tiền này lại không phải do một vị Công tước nào đó nuốt hết. Mà các tiểu đệ bên dưới cũng phải được chia một chút cháo.

Ngay cả thế lực ăn nhiều nhất là quý tộc Bắc Cương cũng chỉ lấy có nhiêu đó. Về mặt tổng thể mà nói, các quý tộc của Vương quốc Alpha vẫn còn có một chút liêm sỉ.

Đúng là bọn họ đã thò tay vào giữ hộ vật tư quân nhu của liên quân, nhưng ít nhất vẫn giữ vững được ranh giới cuối cùng.

Nếu như không phải vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không thể bổ sung được lỗ hổng sau khi nhận được tin tức có đoàn thanh tra liên minh đến.

Nguyên nhân mà quý tộc Bắc Cương bí quá hoá liều, một mặt là vì tiền tuyến không có nhiều vật tư như vậy để giúp tất cả mọi người bù đắp lỗ hổng; một mặt là vì lỗ hổng của bọn họ quá lớn, thật sự không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, chỉ có thể lựa chọn nằm thẳng.

Đại công tước Alfiero không để ý tới chi tiết, ông ta đã bị con số 10 triệu kim tệ này làm cho ngơ ngác, sau khi trầm tư một hồi mới chậm rãi nói:

"Bá tước Hudson, việc này lớn, ta không thể quyết định trong thời gian ngắn được, hay là chúng ta tổ chức một cuộc họp Bộ hậu cần đi, để mọi người cùng nhau thương lượng xem nên quyết định như thế nào?"

Chuyện này vốn nên báo cáo lên Quốc vương, nhưng là vị thần tử tốt bụng, Đại công tước Alfiero không muốn ném củ khoai nóng bỏng tay cho Caesar III.

Nếu như chuyện này đã được quyết định là sẽ làm mất lòng quý tộc Bắc Cương, vậy thì nên để cho kẻ cầm đầu là Hudson làm người chịu trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, ông ta đột nhiên phát hiện ra việc Hudson nhận được tọa kỵ Hồng Long cũng không phải là chuyện bết bát đến vậy.

Nếu như không có con Cự Long này, có lẽ vị thống soái trẻ tuổi trước mắt sẽ còn tiếp tục giả bộ hồ đồ mà không trực tiếp trở mặt với quý tộc Bắc Cương.

Nhưng mà ông ta cũng phải thừa nhận rằng cây đao hiện giờ mà Hudson đưa ra đúng vào thời điểm thiên thời địa lợi nhân hòa.

Chương 832 - Hai Sự Lựa Chọn (3)

Nếu như là trước đó, khi mà tất cả mọi người có một đống lỗ thủng, người nào nhảy ra vạch trần vụ đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu thì người đó chính là kẻ địch của mọi người.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác. Ngoài đám người Bắc Cương ra, hầu hết các quý tộc khác trong Vương quốc đã lấp gần hết các khoản thâm hụt của mình rồi.

Bây giờ chính là lúc mà mọi người cảm thấy quý tộc Bắc Cương trông rất ngứa mắt. Tại sao bọn họ đều phải cắt thịt bổ sung thâm hụt, mà quý tộc Bắc Cương lại là ngoại lệ, dựa vào cái gì?

Chơi xấu thì thôi không nói, nhưng ít nhiều gì cũng xài mấy thủ đoạn cao minh một chút. Nếu đã bị người ta nắm được nhược điểm thì phải đứng ra gánh chịu trách nhiệm.

Cuối cùng, vụ tai họa lần này là do quý tộc Bắc Cương gây ra. Mặc cho Geoff đã mất tích, nhưng điều này không thể thay đổi sự thật gã ta là người của gia tộc Locknard.

Quan trọng nhất chính là quý tộc Bắc Cương đã đắc tội với rất nhiều người trong các cuộc chiến tranh đoạt tài nguyên ngày thường, có rất nhiều đại quý tộc sẵn sàng bỏ đá xuống giếng.

Nhưng kẻ địch có tầm ảnh hưởng nhất của bọn họ vẫn là Quốc vương Caesar III.

"Xin ngài Đại công tước yên tâm, bộ hậu cần đã sớm có kết luận về chuyện này rồi. Trong cuộc họp lần trước, chúng tôi đã xác định rồi: có thể xử lý nội bộ thì cứ việc xử lý nội bộ."

"Toàn bộ chứng cứ chứng minh quý tộc Bắc Cương đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu và thu mua Hồng Long phóng hỏa đốt sạch nhà kho đều nằm trong cái hộp này."

"Còn nữa, trước đó mấy mấy vị Công tước Bắc Cương đã từng lén lút tiếp xúc với người của Giáo Đình. Chi tiết cụ thể cuộc trò chuyện thì không biết, nhưng sau đó Vương đô liền xảy ra vụ hành thích."

"Đương nhiên, những chuyện này chỉ là suy đoán. Không thể xem như chứng cứ, Đại công tước đừng để trong lòng."

Hudson không chút khách khí nói.

Giao chứng cứ cho đoàn thanh tra Liên minh nhân tộc cũng chỉ là lời nói suông mà thôi. Ngay cả khi bộ hậu cần thông qua việc này trong cuộc họp thì hắn cũng không thể làm vậy.

Mỗi vòng tròn đều có quy tắc riêng, Hudson là quý tộc của Vương quốc Alpha, không phải là quý tộc của Liên minh nhân tộc, vấn đề này có liên quan đến tính nguyên tắc, nhất định phải xác định được vị trí của mình.

Vì tránh bị người khác hãm hại, hắn không ngần ngại lên tiếng sớm nhất để cho nội bộ tự giải quyết. Có lẽ vì khúc nhạc dạo này của hắn mới làm cho quý tộc Bắc Cương bí quá hoá liều.

Dù sao, việc đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu đều là chuyện quá khứ rồi. Sổ sách và nhà kho đều đã bị đốt, tổn thất bao nhiêu vật tư đều do bọn họ định đoạt.

Chỉ cần người mình không tố cáo, đoàn điều tra muốn tìm được chứng cứ cũng sẽ muôn vàn khó khăn.

Phải biết là sau khi xảy ra vụ đốt kho, bọn họ còn phái người đi thông báo cho Hồng Long chạy ra hải ngoại tránh đầu gió.

Tiếc là Maxim là một con rồng vừa ngốc lại còn kiêu ngạo, ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng trên thực tế lại chẳng hề để mấy lời cảnh cáo của bọn họ ở trong lòng

Theo cái nhìn Hồng Long, cho dù mình đánh không lại thì vẫn còn có thể chạy mà

Một nước vô ý, cả bàn đều thua.

Hudson không muốn mình phải tự bỏ tiền túi ra thanh toán, cho nên chỉ đành đẩy hết trách nhiệm lên người quý tộc Bắc Cương. Còn việc đắc tội với người, hắn đã không còn quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Hắn là chủ soái, nếu như quý tộc Bắc Cương dám động thủ làm phản thì chỉ là tự chịu diệt vong mà thôi.

Phái người ám sát, bên cạnh hắn có hai vị bảo tiêu là Đại Địa Chi Hùng và Cự Long, chắc là cũng chẳng có tổ chức sát thủ nào dám nhận cái đơn nộp mạng này.

"Được rồi. Ta sẽ báo cáo chi tiết việc này lên cho Quốc vương. Nếu như đoàn thanh tra liên minh tới hỏi thì làm phiền Bá tước Hudson nghĩ biện pháp kéo dài một chút thời gian!"

Đại công tước Alfiero nói với vẻ bất đắc dĩ.

Gặp phải một đối thủ làm việc kín kẽ như vậy, kế hoạch muốn để Hudson gây thù chuốc oán một mình còn chưa kịp bắt đầu thì đã tuyên cáo kết thúc.

Sau sự việc lần này, nếu nói rằng hành động hành động nhằm vào quý tộc Bắc Cương này là âm mưu của Hudson và Quốc vương thì sợ là cũng sẽ không ai tin.

Chiến tranh vừa kết thúc, đám người trực tiếp về đất phong, cho dù quý tộc Bắc Cương muốn trả thù thì tay cũng không duỗi dài như vậy được.

Khả năng cao là món nợ này sẽ bị tính lên người của Quốc vương, dù sao sau khi thu hồi lại mấy tỉnh Bắc Cương, lãnh thổ của vương thất đã sắp sửa bao vây hết toàn bộ đất phong của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương rồi.

Xét về diện tích, lãnh thổ của một mình Vương thất còn rộng hơn cả Ngũ đại gia tộc. Một khi được phát triển, quyền thế của Vương thất chắc chắn sẽ đạt tới một độ cao mới.

Vốn dĩ Ngũ đại gia tộc còn có thể dựa vào việc khuếch trương về phía bắc để đánh vỡ cục diện bị động này.

Nhưng sau khi việc đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu bị bại lộ, bị Quốc vương nắm nhược điểm trong tay, Caesar III không có đấm bọn hắn đã nhờ có Thần Hi chi chủ phù hộ rồi, còn muốn thu hoạch được đất phong mới, nằm mơ đi thôi!

Kiếm chuyện cũng vô dụng, ngoài Ngũ đại gia tộc Bắc Cương ra, toàn bộ quý tộc trong Vương quốc đều hy vọng sẽ có ít người tới chia bánh gato. Trong vấn đề này, tất cả mọi người đều sẽ đứng về phía Quốc vương.

Nếu là ngồi chờ chết, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương sẽ bị bị kẹp ở giữa, có thể tưởng tượng ra tương lai sẽ khó khăn như thế nào.

Nếu như không phải thật sự bất đắc dĩ, quý tộc Bắc Cương cũng sẽ không đóng một vai diễn ám muội trong vụ hành thích trước đó.

Thật sự là vì bọn họ rất kiêng kị Caesar III, cho nên mới muốn đổi sang một vị Quốc vương dễ lừa gạt hơn lên nắm quyền.

"Xin ngài Đại công tước yên tâm, ta sẽ cố gắng kéo dài thời gian. Nhưng mà dù sao đoàn thanh tra cũng là đại diện cho Liên minh nhân tộc, nếu như bọn họ muốn tham gia điều tra, ta cũng không chịu được áp lực."

"Tốt nhất là ngài nên hối thúc phía Vương đô một chút. Nếu không, để cho người của đoàn thanh tra điều tra ra gì đó, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn!"

Chương 833 - Thư Đe Dọa

Ngoài miệng thì nói gặp phiền phức, nhưng trong thâm tâm Hudson thì lại có suy nghĩ khác. Có phiền phức mới là chuyện tốt, không có phiền phức mới là vấn đề lớn.

Bản thân hắn thu hoạch được một con Cự Long, nếu như không có một tin tức đủ lớn để hứng đạn thì sao có thể làm dịu đi tâm tư đố kị của mọi người được?

Dù hắn không thể chủ động đứng ra tố cáo với đoàn thanh tra liên minh, nhưng không có nghĩa là hắn không thể lén lút dẫn đạo hướng điều tra của đoàn thanh tra.

Một vụ giao dịch vật tư lớn như vậy, cho dù có xóa hết dấu vết sạch sẽ cỡ nào cũng sẽ để lại lỗ thủng.

Từ nhân viên tham gia giao dịch, tới nhân viên phụ trách vận chuyển vật tư, còn có những người chứng kiến dọc đường, nhiều người như vậy, ai dám cam đoan là sẽ không có người lỡ miệng tiết lộ ra chứ.

Nếu như có thể bổ sung lỗ hổng vật tư kịp lúc thì những ngôn luận này chính là lời ăn nói lung tung, không tin được.

Nhưng những người không thể bù đắp được lỗ thủng lại chính là nơi đột phá của vụ án đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu này. Một khi lỗ hổng bị phanh phui, chuyện sau đó sẽ dễ điều tra hơn nhiều.

Cái gì mà nhà kho bị thiêu hủy, không giữ được sổ sách, những lời này đều tràn đầy sơ hở.

Chỉ cần điều tra quân doanh của quý tộc Bắc Cương thì chắc chắn sẽ tìm ra chứng cứ. Ngay cả khi người của đoàn thanh tra không cố gắng hết sức thì cũng sẽ thu được hình ảnh của nhà kho trước và sau khi cháy.

Ngay khi ký xong hiệp ước với Hồng Long, Hudson liền lập tức ném hết những chứng cứ có liên quan tới việc quý tộc Bắc Cương đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu ra ngoài.

Có rất nhiều quý tộc, nên loại người gì cũng có.

Thỉnh thoảng có một vị quý tộc sĩ quan thích viết nhật ký, ghi lại những việc quan trọng phát sinh hằng ngày cũng chẳng có gì lạ; Hoặc là có vị quý tộc nào đó thích dùng lưu ảnh thạch để quay lại những chuyện đã quan trọng xảy ra cũng rất hợp lý.

Có một số việc, hoặc là không làm; một khi đã làm thì nhất định phải làm một cách triệt để.

Quý tộc Bắc Cương thâm căn cố đế, lực lượng trong Vương quốc của bọn họ đủ để lộn cái bàn, chỉ dựa vào lực lượng nội bộ trong vương quốc chưa chắc sẽ làm gì được họ.

Nếu muốn đấm cho họ một cú nhớ đời thì vẫn phải nhờ vào ngoại lực. Liên minh nhân tộc muốn đá toàn bộ quý tộc trong Vương quốc Alpha ra khỏi cục thì nhất định phải có chứng cứ chứng minh có người đầu cơ trục lợi quân nhu án.

Chỉ cần Liên minh nhân tộc ra mặt cắn chết không thả, không chết vài tên quý tộc Bắc Cương là sẽ không có cách nào bàn giao.

Vì chuyện này, Hudson còn không tiếc bỏ ra danh hiệu Nguyên soái của Vương quốc mà hắn chưa lấy được kia. ...

Phỉ Thúy cung, nhìn vào báo cáo điều tra từ tiền tuyến gửi về, Caesar III nửa vui nửa buồn.

Vất vả lắm mới nắm được nhược điểm của quý tộc Bắc

Cương, nhưng tình huống lại khác biệt quá hơn so với dự đoán của ông ta, thậm chí có thể nói là không giống một chút nào.

Đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, thuê rồng đốt kho, 2 chuyện này đều là tội lớn. Nhưng nếu muốn dùng 2 chuyện này để xử phạt thì lại phải phụ thuộc vào thời điểm nó xảy ra.

Mắt thấy mối đe dọa thú nhân đã dần dần bị tiêu trừ, đám quý tộc trong Vương quốc đều đang ma quyền sát chưởng, muốn cắn một miếng bánh lớn từ trong cuộc chiến này.

Nếu như bộc lộ vụ đại án này ngay bây giờ, các thế lực trong Liên minh nhân tộc muốn chèn ép Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ nhân cơ hội làm khó dễ.

Còn cắt luôn miếng bánh của các quý tộc trong vương quốc, ngay cả một vị Quốc vương cao quý như Caesar III cũng không dám làm ra chuyện thất đức này.

Nhưng nếu như che giấu chuyện này để xử lý nội bộ, giải quyết mớ rắc rối này thay cho đám quý tộc Bắc Cương kia thì Caesar III lại cảm thấy không cam tâm.

Lúc này, ông ta đang cảm thấy vô cùng bất mãn với Hudson. Là chủ soái tiền tuyến mà lại không chịu gánh chịu trách nhiệm thay cho người làm lão đại như ông ta, rõ ràng là độ trung thành của hắn đang được đặt một dấu chấm hỏi.

Nếu như lão nguyên soái còn sống, Caesar III sẽ không cần phải quan tâm đến những chuyện này, mà chỉ cần để tâm đến các loại ngoài ý muốn làm cho người của đoàn thanh tra liên minh tìm được chứng cứ.

Trong thế giới quý tộc, nhiều khi chỉ có làm lớn chuyện, phạm vào chúng nộ, mới có thể dùng trọng điển.

Đặc biệt là khi dính đến những thế lực có thực lực như đám quý tộc Bắc Cương, những cuộc đấu tranh chính trị bình thường sẽ rất khó làm rung chuyển căn cơ của họ.

"Hoang đường!"

"Thật sự là hoang đường!"

"Lại dám làm ra loại chuyện này, quả thực là nỗi ô nhục của cả Vương quốc!"

"Tất cả các ngươi xem đi, trong vương quốc lại người vì giành tư lợi mà không thèm để tâm đến lợi ích của nhân tộc, không thèm quan tâm đến lợi ích của Vương quốc..."

Trong khi nói chuyện, Caesar III đã ném bản báo cáo điều tra trong tay mình cho quần thần ở trong đại điện.

Từ độ cao của chủ đề cũng có thể thấy được ông ta đang chuẩn bị xử lý nghiêm chuyện này.

Cơ hội khó được, vất vả lắm mới nắm được nhược điểm trí mạng của đám quý tộc Bắc Cương, nếu không nhân cơ hội này mà bới đi một lớp da của chúng thì thật sự là khó tiêu mối hận trong lòng.

Sau một hồi, quần thần đều đã truyền đọc xong báo cáo điều tra, sắc mặt của người nào người nấy đều trở nên âm trầm.

Đặc biệt là những người phát ngôn của đám quý tộc Bắc Cương tại triều đình, sắc mặt lúc này của những kẻ này giống là chết cha chết mẹ vậy. Bọn họ vốn định mở miệng cầu tình, nhưng lại không dám đụng chạm với Quốc vương vào thời điểm này.

Mặc dù việc quý tộc Bắc Cương đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu không phải là bí mật gì, nhưng bây giờ bị đoàn thanh tra điều tra ra, tính chất chuyện này sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chương 834 - Thư Đe Dọa (2)

Có rất nhiều quý tộc trong Vương quốc đều tham gia việc đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu này, nhưng trước khi đoàn thanh tra liên minh nhân tộc đến, các quý tộc này đã cắt thịt bổ sung lỗ hổng, chỉ có quý tộc Bắc Cương là ngoại lệ.

Không chỉ không bổ sung thâm hụt, ngược lại còn chơi trò thuê Cự Long đốt nhà kho. Loại hành vi vì lợi ích của bản thân mà đẩy vương quốc vào trong tình cảnh lúng túng này thật sự là không thể chấp nhận được, việc này đã làm tổn hại đến lợi ích của những quý tộc trong vương quốc.

"Bệ hạ, chuyện này nhất định phải nghiêm trị không tha!"

"Nhưng mà xét đến những ảnh hưởng sau đó, vụ án này không thích hợp công khai xử trí. Hay là kết tội bọn hắn không trông giữ lương thảo cẩn thận."

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ thử cầu tình, nhưng lời này lại làm cho Caesar III rất bất mãn.

Há miệng ngậm miệng đều là trị tội nghiêm ngặt, nhưng đến khi định tội danh cụ thể lại là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

"Không trông giữ lương thảo cẩn thận" là một tội có liên quan đến vấn đề năng lực và vận khí. Không ai dám cam đoan là mình sẽ vĩnh viễn không xảy ra bất trắc khi phải chịu trách nhiệm vận chuyển quân nhu trong một thời gian dài.

Nếu xử trí bằng tội danh này, cho dù có nghiêm túc như thế nào thì cũng sẽ không hề ảnh hưởng gì đến toàn cục của đám quý tộc Bắc Cương.

"Quá nhẹ! Liên minh đang xem đó, cho dù Vương quốc có che giấu chuyện đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu thì bọn hắn vẫn sẽ bị gán cho tội bỏ rơi nhiệm vụ."

"Huống chi, lỗ thủng hiện giờ lớn như vậy, nên lấp như thế nào đây?"

"Chẳng lẽ phải để cho vương quốc bỏ tiền ra giải quyết hậu quả thay những kẻ đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu sao?"

Bộ trưởng Bộ tài chính Hầu tước Delgado giễu cợt nói.

Đây không phải là bắn tên không đích, vật tư quân nhu không phải là vô hạn. Trước mắt thì người cung cấp cung cấp vật tư quân nhu cho đại quân đã từ Vương quốc Alpha biến thành Liên minh nhân tộc.

Đặc biệt là sau khi liên minh ban bố lệnh treo thưởng, chi phí mà Liên minh nhân tộc phải chịu càng ngày càng nhiều. Vì gom góp quân phí, Hội đồng liên minh đã phải gây quỹ ba lần rồi.

Hiện giờ có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm, nếu không lỗ sung được lỗ hổng này, đoàn thanh tra chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Việc này có liên quan đến lợi ích thiết thực, có người vốn còn muốn mở miệng cầu tình, nhưng giờ phút này đều lựa chọn ngậm miệng.

Tất cả mọi người đều rất thực tế, chứng cứ cũng đã tìm được rồi, vậy thì quý tộc Bắc Cương nhất định phải gánh chịu phần tổn thất này.

Chỉ là bị gán tội "bỏ rơi nhiệm vụ" mà thôi, đã là nhẹ lắm rồi. Nếu như thật sự bị gán cho tội đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, lúc đó mới là chuyện lớn.

Thấy quần thần dần dần thống nhất lập trường, Caesar III âm thầm thở dài một hơi. Rõ ràng là tất cả mọi người đều không ủng hộ một gậy đánh chết quý tộc Bắc Cương.

Không phải là vì quý tộc Bắc Cương có nhân duyên tốt như thế nào, chủ yếu là vì mọi người đều là một thành viên của tập đoàn quý tộc, cho nên nhất định phải giữ gìn lợi ích của giai cấp quý tộc.

Đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu là tội lớn, nhưng vẫn chưa xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của mọi người, nên đương nhiên là phải tuân theo nguyên tắc "Quý tộc xử nhẹ tội".

"Hừ!"

Caesar III hừ lạnh một tiếng rồi vỗ bàn nói: "Nói cho lũ vô liêm sỉ kia biết, chuyện do bản thân làm ra thì phải tự gánh chịu hậu quả!"

"Vụ án này đã gây tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của Vương quốc, mặc dù bây giờ đã được chúng ta hỗ trợ che giấu. Nhưng để cho công bằng, tất cả nhân viên có liên quan đến vụ án này đều không được tham gia phần chia chiến lợi phẩm sau chiến tranh."

"Phát công văn đi chất vấn Bá tước Hudson, hỏi xem kẻ cầm đầu như hắn đang làm gì? Tại sao thủ hạ tham nhũng nhiều như vậy cũng không biết?"

"Bộ ngoại vụ lập tức thông báo kết quả xử trí cho liên minh biết, mau chóng lắng vụ phong ba này."

Dù không thể đánh chết quý tộc Bắc Cương chỉ với một gậy, nhưng lại có thể hạn chế bọn họ phát triển thực lực.

Đứng trên lập trường của Quốc vương, khi đã không còn mối đe dọa thú nhân nữa, thực lực quân sự cường đại của quý tộc Bắc Cương đã mất đi giá trị, chỉ còn lại "uy hiếp" .

Cho dù là để quý tộc Bắc Cương phải bồi thường tổn thất , vẫn là tước đoạt quyền phân phối lợi ích sau chiến tranh của bọn họ, về cơ bản thì cũng chỉ vì một mục đích —— suy yếu. ...

Sau khi nhận được công văn chất vấn của Vương quốc, Hudson đọc một hồi liền ném sang một bên.

Đối với một vị chủ soái đã quyết định nằm thẳng mà nói, có xem loại công văn này hay không cũng chẳng có gì khác nhau.

Giờ phút này, hắn đang bận thương lượng với người của đoàn thanh tra liên minh. Ngày càng nhiều chứng cứ rơi vào trong tay của đoàn điều tra, kết quả xử trí mà Vương quốc công bố đã không thể làm hài lòng liên minh.

"Bá tước Hudson, ngươi kêu con Cự Long đó ra đi! Có một số việc vẫn phải nói cho rõ ràng."

Hầu tước Jerome cười ha hả nói.

Hiển nhiên, chuyện Hudson có mâu thuẫn với quý tộc Bắc Cương cũng không phải là bí mật gì đối với đoàn thanh tra liên minh.

Theo cái nhìn của bọn họ, vào những lúc thế này, Hudson không bỏ đá xuống giếng đã là vì lợi ích của Vương quốc rồi, không thể có chuyện vì cừu nhân mà chạy đi đối nghịch với đoàn thanh tra.

Nhìn thấy cảnh này, Đại công tước Alfiero liền cảm thấy lo lắng. Ông ta biết rõ là lúc này Hudson đang phải chịu bao nhiêu áp lực khi phải đối mặt với liên minh.

"Ngài Hầu tước, hiện giờ Hồng Long đang dưỡng thương, không nên quấy rầy nó. Nếu như ngài muốn gặp, hay là đợi thêm một chút thời gian đi."

"Nhiệm vụ lần này của đoàn thanh tra là để điều tra vụ án đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, mà Hồng Long lại không hề tham dự vào việc đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu."

"Phóng hỏa đốt kho lúa cũng chỉ vì có thù với một vị quý tộc nào đó, vì tức giận nên mới ra tay thôi."

Chương 835 - Thư Đe Dọa (3)

"Long tộc không giống với nhân tộc ta, cho nên không thể dùng tiêu chuẩn của chúng ta để áp đặt lên người Long tộc."

"Dù sao hiện giờ cũng đã có người phụ trách bồi thường số vật tư lương thảo bị tổn thất, công tác hậu cần cũng đã được vận hành bình thường, cần gì phải truy tra đến cùng chứ!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Nghĩ lại thôi cũng thấy uất ức rồi. Rõ ràng là hắn muốn hố đám quý tộc Bắc Cương này, kết quả bây giờ lại biến thành người bảo vệ của đám quý tộc Bắc Cương, ít nhất mặt ngoài là vậy.

"Nói đến chuyện đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, Bá tước Hudson ngươi chính là người bị người ta tố cáo."

"Có chứng cứ cho thấy, trong lúc ngươi đảm nhiệm công tác hậu cần của liên quân, số lượng xe và nhân viên ra vào nhà kho có tần suất cao hơn bình thường!"

"Chẳng phải các hạ cũng nên giải thích một chút sao?"

Giám mục Kaveh như cười như không hỏi.

Là đối tượng bị tối cao, Hudson đương nhiên cũng là đối tượng giám sát trọng điểm của đoàn thanh tra. Tiếc là bọn họ tra tới tra lui vẫn không tìm ra vấn đề gì.

"Ngài giám mục muốn ta giải thích cái gì?"

"Từ trước tới nay, tần suất phân phối vật tư đều không phải là chuyện mà ý chí của một cá nhân có thể quyết định được. Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, bộ hậu đương nhiên cũng phải cần điều phối vật tư theo sát bước chân của quân đội tiền tuyến."

"Ta cũng không có năng lực dự đoán tương khai để phân bổ vật tư hậu cần từ trước."

"Nghe nói Giáo Đình có Đại Dự Ngôn Thuật, có thể dự đoán tương lai, nếu như ngài chủ giáo đây có thể tu luyện tới đại thành, không chừng sẽ làm được chuyện này."

Hudson bình tĩnh đáp lại.

Không có chuyện giải thích. Vốn đã có sẵn vấn đề rồi, càng giải thích chỉ làm cho mọi chuyện trở nên càng rắc rối hơn thôi.

Dựa theo nguyên tắc nói chuyện tào lao để thay đổi chủ đề, Hudson liền quyết định lấy "Đại Dự Ngôn Thuật" của Giáo Đình để nói đùa.

Đừng thấy cái tên này nghe hư có thể "Dự đoán quá khứ tương lai", nhưng trên thực tế, tác dụng chủ yếu của môn ma pháp này là dùng để đấm nhau.

Đừng nói là dự đoán tương lai, dù là thăm dò quá khứ cũng phải bỏ ra một cái giá đau đớn.

"Hừ!"

Giám mục Kaveh hừ lạnh một tiếng rồi trợn trắng mắt nói: "Bá tước Hudson, Đại Dự Ngôn Thuật thần diệu vô biên, các hạ muốn kiến thức thì có thể tới Thánh sơn."

"Hiện giờ chúng ta đã điều tra ra chứng cứ chứng minh có người đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, cần sự hợp tác của các hạ. Làm phiền các hạ giao ra toàn bộ sổ sách để cho đoàn điều tra kiểm tra!"

"Không thành vấn đề, bộ hậu cần đã chuẩn bị xong rồi, muốn điều tra lúc nào cũng được. Nếu như các vị có thể hỗ trợ bắt được loại sâu mọt này, toàn bộ nhân viên bộ hậu cần ta đều sẽ vô cùng cảm kích."

Đây là lời thật lòng. Giăng lưới lâu như vậy rồi, cuối cùng đã tới lúc thu hoạch, có người còn tự mang liêm đao tới hỗ trợ, muốn không cảm kích cũng khó.

Trong số những sổ sách đã được chuẩn bị sẵn cũng không hề thiếu những tài liệu bí mật có thể chỉ chứng quý tộc Bắc Cương đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu.

Chỉ cần nhìn ra số lượng kho là biết, số lượng vật tư kho lúa mà bọn họ nhận lấy đều nhiều "một chút xíu", cụ thể là nhiều hơn nhu cầu thực tế của quân đội tiền tuyến.

Đoàn thanh tra chỉ cần lấy danh sách số lượng vật tư mà quân đội tiền tuyến đã nhận để đối chiếu là có thể phát hiện ra vấn đề.

Còn có rất nhiều hạng mục có vấn đề tương tự bên trong bộ hậu cần. Chỉ là những quý tộc khác đã bù đắp xong lỗ hổng, nên dù có lấy nhiều vật tư hơn thì số vật tư đó vẫn đang được đặt trong nhà kho ở các trạm trung chuyển.

Nếu như số lượng thực tế và số lượng trên danh sách khớp với nhau, thì số lượng vật tư lấy dư ra đó chỉ liên quan đến vấn đề bộ hầu cần có điều phối hợp lý hay không, mà không dính dáng gì đến đầu cơ trục lợi quân nhu.

"Nếu đã vậy thì điều tra trước đi! Nhưng từ giờ trở đi, đoàn thanh tra muốn giám thị những người bị hiềm nghi là có liên quan đến vụ án, tránh cho có người thông đồng khẩu cung và chạy trốn, mong là ngài Bá tước có thể hiểu được!"

Hầu tước Jerome đầy ẩn ý nói.

"Ngài Hầu tước cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp điều tra. Nhưng nếu như đoàn thanh tra muốn bắt giữ người, vậy thì phải lấy chứng cứ ra trước."

"Mặt khác, trước khi sử dụng thủ đoạn đặc biệt với các sĩ quan quý tộc thì nhất định phải thông báo cho bộ hậu cần trước một tiếng, miễn cho ảnh hưởng đến công tác vận chuyển vật tư của liên quan."

Hudson vừa nói xong, Đại công tước Alfiero liền lập tức biến sắc. So với vẻ cường ngạnh vừa rồi, rõ ràng là hiện giờ Hudson đã lựa chọn thỏa hiệp.

Sau khi do dự một lúc, cuối cùng y vẫn lựa chọn ngậm miệng. Hudson không chịu được áp lực của đoàn thanh tra, chẳng lẽ ông ta có thể chịu được sao?

Chỉ là Đại công tước Alfiero có càng nhiều vấn đề cần phải suy nghĩ hơn mà thôi. Giao quyền chủ đạo điều tra nhanh như vậy, quý tộc Bắc Cương chắc chắn sẽ không có thời gian để giải quyết xong hậu quả.

Nếu như điều tra ra vấn đề lớn, liên minh dựa vào chuyện này để tước đoạt tư cách phân chia chiến lợi phẩm của Vương quốc, đám quý tộc trong nước chắc chắn sẽ không chịu từ bỏ ý đồ.

Ngoài quý tộc Bắc Cương bị giận chó đánh mèo ra, mọi người còn phải điều tra xem ai là kẻ ngốc, lại dám không quan tâm đến lợi ích của tập đoàn quý tộc của Vương quốc.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Đại công tước Alfiero vẫn luôn hoài nghi việc đoàn thanh tra liên minh có thể phát hiện ra vấn đề nhanh như vậy có liên quan với Hudson.

Nhưng chuyện này lại không hợp lý về mặt logic. Bởi vì một khi quý tộc Bắc Cương bị điều tra ra là có tham dự vào việc đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu thì Hudson cũng sẽ bị vạ lây.

Thanh danh, quyền thế, quyền phân phối lợi ích sau cuộc chiến đều sẽ bị ảnh hưởng.

Chương 836 - Ngã Bài

Cho dù là Hudson và quý tộc Bắc Cương có huyết hải thâm cừu, nhưng cũng chỉ là với một nhà trong đó mà thôi, với tuổi tác của hắn, muốn trả thù vẫn còn nhiều thời gian, không đáng phải giết địch một ngàn tự tổn tám trăm như vậy.

Sau khi đếm hết một lần những cừu nhân của quý tộc Bắc Cương, Đại công tước Alfiero cũng dập tắt luôn suy nghĩ muốn tìm ra thủ phạm đứng sau chuyện này. Bởi vì quý tộc Bắc Cương đắc tội với quá nhiều người, chỉ tính riêng những người mà ông ta biết thôi đã hơn 3 chữ số rồi.

Trong quân đội cũng có không ít, thậm chí còn có một vài người có địa vị không hề thấp trong quân đội. Nếu như cố tình nhìn chằm chằm quý tộc Bắc Cương, lấy được một số tài liệu đen của bọn họ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Xét theo tình hình hiện tại, những chứng cứ mà đoàn thanh tra liên minh nắm trong tay vẫn còn có chút không đủ. Số chứng cứ này chỉ có thể chứng minh có người trong quý tộc Bắc Cương đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, nhưng muốn làm lớn chuyện thì vẫn còn chưa đủ.

Cái mà Liên minh muốn điều không phải là cá nhân, mà là một nhóm người, một nhóm tội phạm có thể liên luỵ đến toàn bộ Vương quốc Alpha .

Nếu chuyện này cứ tiếp tục tiếp diễn, ngoài quý tộc Bắc Cương ra, ngay cả Quốc vương Caesar III cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Đầu tiên là việc tố cáo lên Liên minh, chuyện này không hợp với lẽ thường, sau đó còn âm thầm đâm cho người mình một đao.

Từ góc độ ai thu lợi, người đó chính là hung thủ để suy nghĩ thì vương thất chính là thế lực bị nghi ngờ nhiều nhất.

"Báo!"...

Chiến báo khẩn cấp từ tiền tuyến đã vẽ lên một dấu chấm tròn cho cuộc trò chuyện không hài hòa này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Hudson.

"Đây là tối hậu thư do thú nhân gửi tới, bọn chúng đã bắt đầu thả ôn dịch ra ngoài rồi, còn nói cho chúng ta biết là nếu không muốn chết thì phải mau chóng rút quân!"

"Chắc là các đội quân ở tiền tuyến đều đã nhận được lời cảnh cáo. Cuộc chiến sau này sợ là sẽ trở nên tàn khốc hơn."

Hudson không hề nói đến chuyện rút quân, bởi vì hắn hiểu rõ nhân tính. Lúc này, toàn bộ liên quân đều đang bận phát tài, làm sao có thể sợ hãi vì một bức thư đe dọa của thú nhân được?

Trừ phi ôn dịch thực sự gây ra lực sát thương với quy mô lớn, nếu không sẽ không thể ngăn chặn được tâm tư phát tài của mọi người.

Nghe được tin tức này, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng khó coi. Đối với đoàn thanh tra liên minh mà nói, bọn họ tới đây là để điều tra vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu, mà không phải tới để đề phòng ôn dịch. ...

Sau khi nhận được thư đe dọa, Hudson lập tức hạ lệnh khởi động kế hoạch phòng dịch, đáng là mọi chuyện cũng đã muộn rồi.

Thú nhân không chỉ cảnh cáo bằng miệng, mà đã thật sự phóng thích ôn dịch ra rồi. Khi thư cách cáo truyền tới, bệnh dịch đã sớm lan rộng khắp toàn bộ liên quân.

Thành phần nhân sự phức tạp của liên quân đã khiến cho kế hoạch phòng chống dịch bệnh của Hudson trở nên không bền vững. Bởi vì hắn chỉ có thể ước thúc được người của bộ hậu cần, nhưng lại không thể quản được đại quân ở tiền tuyến và các nhóm lính đánh thuê ngư long hỗn tạp.

Đặc biệt hơn là dịch bệnh lần này còn kèm theo một thời kỳ ủ bệnh. Trước khi virus bộc phát sẽ chẳng tìm ra một chút dấu hiệu nào.

Tình huống giảm quân số trên diện rộng mà không phải vì chiến đấu này đã nhanh chóng làm cho nhóm cao tầng liên quân coi trọng. Thế là vụ điều tra tham những cũng bị biến thành chuyện cũ.

"Lũ thú nhân hèn hạ, bọn chúng định dùng loại thủ đoạn hèn hạ như phóng thích ôn dịch để ép cho chúng ta phải rút quân. Mọi người có ý kiến gì về chuyện lần này không?"

Câu hỏi của Hầu tước Sunil làm cho Hudson sững sờ.

Những lời chỉ trích như mong đợi đã không xảy ra, Thay vào đó là hỏi thăm ý kiến của mọi người. Rõ ràng là dục vọng chiến đấu hiện giờ của Vương quốc Frank không cao như trong tưởng tượng của hắn.

Nếu như muốn tiếp tục trận chiến này, chỉ một trận ôn dịch thôi là còn chưa đủ làm cho vương quốc số một trên đại lục phải lùi bước.

Từ trước mắt tình huống đến xem, hầu hết các nạn nhân của bệnh dịch đều là những người lính bình thường có sức đề kháng yếu. Còn những sĩ quan quý tộc có tu luyện thì khác, ngay cả khi trúng chiêu thì cũng có thể nhặt lại được một cái mạng.

Đại Tịnh Hóa Thuật của Mục sư cũng có tác dụng nhất định đối với ôn dịch này. Vấn đề duy nhất chính là di chứng lớn hơn một tí xíu, và có quá ít Mục sư có thể phóng thích Đại Tịnh Hóa Thuật.

"Trải qua các mục sư không ngừng nghiên cứu, về cơ bản đã có thể phán đoán ra nguồn gốc của bệnh dịch lần này, đây chính dịch bệnh đã từng hoành hành trên đại lục mấy chục năm trước —— Hắc Sát Tai Ương."

"Trong lịch sử loài người, nó còn có một tên gọi khác—— Cái chết đen."

"Lực sát thương mà nó gây ra hiện giờ không hề khủng bố như trong truyền thuyết, đó là bởi vì bây giờ vẫn đang là mùa đông."

"Trong thời gian ngắn, chúng ta còn có thể miễn cưỡng khống chế được ôn dịch, nhưng khi đông đi xuân tới, tình hình sẽ nhanh chóng chuyển biến xấu."

"Nếu như chiến tranh kéo dài đến mùa hè, Cái chết đen sẽ bùng phát dữ dội, đã có thể uy hiếp được tính mạng của phần lớn Kỵ sĩ và Ma pháp sư."

Blake ra vẻ nghiêm túc nói.

Đối với mấy loại virus kỳ quái này, Giáo Đình là thế lực có nghiên cứu chuyên sâu nhất. Chẳng qua chuyện này thường được xem là thủ đoạn bị cấm, không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không lấy ra sử dụng.

Trong các cuộc nội đấu trước đây của loài người, mọi người để giữ được lý tính cơ bản nhất, chưa từng sử dụng loại thủ đoạn điên cuồng này.

Nhưng địch nhân lần này lại không phải là loại người chịu tuân thủ quy củ. Ngay cả thủ đoạn không phân địch ta như ôn dịch mà cũng sử dụng được.

Chương 837 - Ngã Bài (2)

Sau khi lắng nghe những lời phàn nàn của mọi người, Hudson yên lặng đóng vai quần chúng. Việc bất chấp sử dụng mọi thủ đoạn để chủng tộc có thể tiếp tục kéo dài cũng là chuyện có thể hiểu được.

Nhưng mà hiểu không có nghĩa là sẽ thông cảm, lúc nên xuất thủ, Hudson cũng sẽ không chùn tay.

"Không thể kéo dài thì tốc chiến tốc thắng vậy!"

"Nhân lúc mùa đông vẫn còn chưa kết thúc, cố gắng gây cho thú nhân càng nhiều thương vong càng tốt, đợi đến đầu xuân năm sau, không chừng Đế quốc Thú Nhân đã sụp đổ rồi."

Hudson kiên trì đề nghị.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, tiếp tục thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Đế quốc Thú Nhân đã bị trọng thương nguyên khí, cho dù tu dưỡng một trăm năm cũng rất khó khôi phục lại tiêu chuẩn chiến đấu trước đó.

Mất đi đại thảo nguyên thú nhân phì nhiêu, chỉ dựa vào một mảnh đất đai cằn cỗi, tiềm lực phát triển của thú nhân tiềm lực về cơ bản đã bị suy yếu trên diện rộng.

Ngay cả khi vào một ngày nào đó, toàn bộ các chủng tộc thú nhân được thống nhất, thì Vương quốc Alpha cũng không còn là tuyến đầu của nhân tộc nữa.

Dựa theo ý nghĩ của Hudson, hiện tại thấy tốt thì lấy, thu thập đồ vật ai về nhà nấy mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng vì lợi ích của Vương quốc, hắn vẫn phải cố gắng tranh thủ một chút, không thể để cho chiến tranh kết thúc nhanh như vậy.

Vụ án tham nhũng vẫn còn chưa có kết quả, nếu như kết thúc chiến tranh vào lúc nào, toàn bộ áp lực đều sẽ tập trung lên người hắn.

Là chủ soái của quân đội Vương quốc Alpha, vào những lúc như thế này, vô luận như thế nào thì Hudson cũng đều phải nhảy ra thể hiện một chút, để chứng minh rằng hắn đã nỗ lực.

"Bá tước Hudson, ngươi nghĩ quá lạc quan rồi. Bởi vì chịu ảnh hưởng của bệnh dịch, nên tốc độ hành động của đại quân cũng sẽ bị giảm xuống."

"Đặc biệt là bộ hậu cần, biểu hiện vô cùng chậm chạp. Nếu như tiếp tục đánh nữa, sợ là các binh sĩ còn chẳng biết bữa tiếp theo mình sẽ được ăn cái gì!"

Nghe được những lời châm chọc này của Blake, sắc mặt của Hudson liền trở nên vô cùng khó coi, nhưng trong thâm tâm thì lại vô cùng vui mừng.

Phản đối là đúng rồi, đây chính là thứ mà hắn muốn xem. Trong cuộc chiến tranh này, hắn đã có được mọi thứ mà mình mong muốn, nên không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây lãng phí thời gian nữa.

"Bá tước Hudson, mặc dù lời nói của Blake khó nghe một chút, nhưng cũng không phải không có lý. Tình huống trước mắt thực sự không thích hợp để liên quân tiếp tục thâm nhập nữa."

"Ôn dịch đã được phóng thích ra rồi, dựa theo cách nói của thú nhân: Nếu như chiến tranh tiếp tục kéo dài, bọn chúng sẽ mở Cánh

Cổng Địa Ngục ra, dẫn cường giả của vị diện khác hàng lâm."

"Đế quốc Thú Nhân là bá chủ của thời đại trước, trong tay bọn chúng có một vài cánh cửa không gian cũng không phải là chuyện kỳ quái gì."

"Một khi để cho bọn chúng mở cửa thông đạo, vậy thì toàn bộ sinh linh trên đại lục Aslante đều sẽ bị uy hiếp."

"Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, Đế quốc Thú Nhân đã bị trọng thương, không còn cách nào uy hiếp được bá quyền của nhân tộc ta nữa."

"Không bằng thấy tốt thì lấy, tiếp nhận lời hòa giải của các tộc, đợi khi tiêu hóa xong đại thảo nguyên thú nhân rồi mới tiếp tục cân nhắc đến những vấn đề khác."

Hầu tước Olafur cười ha hả khuyên.

Chỉ là sau lưng nụ cười này còn có một phần không thể chối từ. Vương quốc Frank, Giáo Đình, Vương quốc Iberia đều không muốn đánh tiếp, những thế lực khác đương nhiên biết rõ nên lựa chọn như thế nào.

Đối mặt với sự nhất trí của đám người, Hudson đương nhiên sẽ không tiếp tục nói nữa. Đợi đến khi đại biểu của các thế lực trong liên quân bày tỏ lập trường xong, hắn liền thuận thế chấp nhận.

Sau khi Hội nghị quân sự kết thúc, áp lực mà bộ hậu cần phải chịu lập tức tăng lên. Liên quân không định tiếp tục tiến công, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên bộ hậu cần.

Đứng mũi chịu sào đương nhiên là những con sâu liên quan đến đại án tham nhũng - quý tộc Bắc Cương.

Đoàn thanh tra càng điều tra lại càng tìm ra được càng nhiều chứng cứ, không ít các quý tộc vừa và nhỏ đã sa lưới.

Trong tình huống thần hồn nát thần tính này, ngũ đại Công tước Bắc Cương cũng đang run lẩy bẩy, sợ rằng lúc nào đó cả bản thân mình cũng bị dính vào. . . .

"Đoàn thanh tra liên minh đã bắt đầu bắt người rồi, chúng ta đã tiến hành khiếu nại, nhưng bộ chỉ huy lại không đưa ra bất cứ phản ứng nào, hiển nhiên là tên khốn kiếp Hudson đó đang chuẩn bị bán đứng chúng ta!"

Công tước Pias giận dữ hét lên.

Cho dù đoàn thanh tra liên minh có quyền lực lớn hơn nữa cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi. Nếu như không có sự đồng ý của Vương quốc Alpha, bọn họ sẽ không có quyền trực tiếp bắt người.

Cục diện bây giờ rõ ràng là phía trên đã đạt thành hiệp nghị, cố ý bỏ mặc đoàn thanh tra liên minh tới bắt người.

Tập đoàn quý tộc Bắc Cương cũng từng có ý định phản kháng, nhưng sau khi đoàn thanh tra đưa ra chứng cứ chứng minh những người bị bắt đã tham gia việc đầu cơ trục lợi quân nhu thì mọi người liền co vòi lại, rén ngang.

Ngay cả cả năm vị Công tước cũng không dám công khai chống với với đoàn thanh tra liên minh. Bọn họ kỳ vọng rằng Vương quốc sẽ can thiệp vào chuyện này, nhưng hiện giờ cũng chẳng thấy bóng dáng gì.

"Pias, tỉnh táo một chút. Có lẽ mấu chốt của chuyện này đã không còn ở tiền tuyến nữa, mà nằm trên ván cờ chính trị ở hậu phương."

"Bá tước Hudson không phải người ngu. Cho dù hắn ta có thù với ông thì cũng sẽ không dùng phương pháp này bị người nắm cán này để trả thù."

"Nghĩ lại thì những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian gần đây đều là nhằm về phía mấy nhà chúng ta. Hudson không có năng lực tính toán bố cục trên diện rộng như vậy."

"Chỉ có vị Quốc vương bệ hạ đáng kính trong vương quốc của chúng ta là có năng lực làm ra nhiều chuyện như vậy, những người còn lại có mấy ai làm được?"

Công tước Kavadia hỏi ngược lại với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 838 - Ngã Bài (3)

Không cần chứng cứ, chỉ từ thế cục phát triển để làm ra phán đoán, chuyện này rất giống với tác phong làm việc của Caesar III.

Vấn đề duy nhất là sơ hở để lại quá rõ ràng, chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể liên tưởng lên người Quốc vương, nên không cần thiết phải che giấu.

Nhưng đối với một dương mưu mà nói, việc bản thân mình có bị bại lộ hay không cũng đã không còn quan trọng nữa.

Cái hố lần này dù không thể chôn hết toàn bộ quý tộc Bắc Cương, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho bọn hắn không chịu đựng nổi.

Người vào tù càng ngày càng nhiều, chắc chắn sẽ có người không chịu được áp lực, cuối cùng bán đứng năm người bọn hắn.

Một khi bị dính vào thì chuyện sinh tử không nằm trong tay mình nữa.

Với tác phong thường ngày của năm vị Công tước, mọi người không bỏ đá xuống giếng vào thời điểm này đã xem như nể tình rồi. Trông cậy Vương quốc toàn lực cứu giúp là chuyện không thể nào.

"Vậy cũng không thể ngồi chờ chết được, nếu cứ tiếp tục điều tra như vậy, chúng ta bị bại lộ chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Hoặc là mấy người chúng ta đã bị lộ rồi, nhưng đoàn thanh tra liên minh đang cân nhắc về mặt chính trị nên mới không vội vã ra tay."

"Chuyện này cũng sẽ không kéo dài được bao lâu. Đại chiến ở tiền tuyến đã ngừng lại, hiện giờ chỉ còn đám lính đánh thuê là đang cố gắng phát huy."

"Đế quốc Thú Nhân hiện giờ cũng không còn cái gì để cho mọi người phải lo lắng nữa, khẩu vị của liên minh đơn giản chỉ là chiếm lĩnh đại thảo nguyên mà thôi, quá trình ngưng chiến đàm phán tiếp đó hẳn là sẽ tương đối thuận lợi."

"Một khi ký kết hiệp định ngưng chiến, quân liên quân cũng sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề hậu cần rung chuyển nữa, nhưng chúng ta thì lại gặp nguy hiểm!"

Công tước Pias lo lắng nói.

Kế hoạch "Hỏa Long đốt kho" được chau chuốt kỹ lưỡng kia chỉ có thể trì hoãn tiến độ của đoàn thanh tra, mà không hề xóa bỏ toàn bộ chứng cứ như trong mong đợi của bọn hắn.

Điều tra càng sâu thì chứng cứ bất lợi với bọn hắn sẽ càng nhiều. Có rất nhiều quý tộc Bắc Cương đã vào tù vì vụ án tham nhũng này rồi, Pias thật sự đang rất hoảng sợ.

"Theo tình huống trước mắt thì khả năng cao là chúng ta sẽ không thể tránh khỏi. Thay vì để đoàn thanh tra liên minh điều tra ra, không bằng trực tiếp thẳng thắn luôn đi."

"Liên minh sẽ không trực tiếp muốn mạng của chúng ta?"

"Tìm người chạy một chút quan hệ, không chừng còn có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Dù sao cũng là một vụ án tham nhũng mà thôi, chỉ cần bổ sung khoản thâm hụt là được chứ gì."

Công tước Yagiron hờn dỗi nói.

Theo lý mà nói,"thẳng thắn sẽ khoan hồng", câu này không sai.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác, chuyện này có liên quan đến ván cờ chính trị giữa Vương quốc Alpha và liên minh, bọn hắn chắc chắn sẽ bị cuốn vào trong đó.

"Đừng có nằm mơ nữa Yagiron."

"Trừ phi chúng ta tiết lộ toàn bộ những quý tộc đã tham gia đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu ra ngoài, nếu không liên minh sẽ không tùy tiện bỏ qua cho chúng ta."

"Nhưng một khi làm ra loại chuyện bán đứng đồng đội này thì làm sao chúng ta còn có thể lăn lộn trong nước được nữa?"

"Ngay cả kẻ đứng sau lưng nhằm vào chúng ta cũng biết tuân thủ quy tắc trò chơi. Chỉ núp trong bóng tối bố cục thúc đây, mà không phải trực tiếp đưa chứng cứ cho đoàn thanh tra."

"Có lẽ hiện giờ người ta đã sớm đào xong hố rồi, chỉ còn đợi mấy người chúng ta nhảy xuống hố nữa thôi."

Lời nói của Công tước Dias đã di dời tất cả mâu thuẫn lên mặt bàn.

Thoạt nhìn khốn cảnh hiện giờ mà quý tộc Bắc Cương gặp phải là do vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu gây ra, nhưng trên thực tế lại là do những mâu thuẫn được tích tụ trong ngày thường, chỉ trùng hợp bộc phát ra vào đúng lúc này.

Đối ngoại: đoàn thanh tra liên minh đang muốn dùng bọn hắn làm nơi đột phá, tìm tới một cái cớ để đá Vương quốc Alpha ra khỏi cục.

Đối nội: Đám thế lực lớn ở trong Vương quốc có khúc mắc với bọn hắn đều đang ngồi ngợi xem chuyện cười, thuận tiện bỏ đá xuống giếng.

"Đinh đinh coong, đinh đinh coong. . ."

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, cắt đứt mưu đồ bí mật của năm người. Vì giữ bí mật, trong phạm vi trăm mét xung quanh doanh trướng đều không có người nào, có đại sự phát sinh liền kéo chuông.

"Sith, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Công tước Kavadia lao ra ngoài doanh trướng rồi hỏi một gã thanh niên ở phía xa.

"Ngài Công tước, người của đoàn thanh tra liên minh đến rồi. Lần này bọn họ còn mang theo rất nhiều người, Đại công tước Alfiero, Bá tước Hudson. . ."

Những cái tên mà Sith vừa nói làm cho đám người lập tức ý thức được rằng: có đại sự phát sinh. Ngay lúc mọi người đang suy nghĩ đối sách thì đội ngũ đó đã xuất hiện ở trong tầm mắt.

Rõ ràng là thủ vệ trong quân không hề ngăn cản đội ngũ này, hoặc là nói không dám ngăn cản.

Năm người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Nên tới chung quy vẫn sẽ tới, đã đến nước này rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ có thể thản nhiên đối mặt. . . .

"Công tước Kavadia, Công tước Pias, . . . Năm vị muốn tự mình bàn giao, hay là muốn bọn ta thẩm vấn?"

Lời nói của Hầu tước Jerome làm cho năm người sinh ra một dự cảm bất tường. Trong thế giới quý tộc, thường thì mọi người làm việc đều sẽ để lại một đường.

Cho dù mọi người có là cừu nhân đi nữa, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng sẽ cố gắng thu liễm một chút, rất ít khi tra hỏi như muốn lộn cái bàn như lúc này.

"Ngài Hầu tước, chúng tôi không rõ ngài đang nói cái gì. Bàn giao gì, chúng tôi có cái gì mà phải bàn giao?"

Công tước Kavadia cố gắng giãy giụa nói.

Tiếc là cơ thể đang run rẩy của ông ta tiết lộ sự bất an trong lòng. Lý trí nói cho ông ta biết, khả năng cao là đoàn thanh tra đã nắm được chứng cứ chứng minh bọn hắn đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu rồi, cho nên mới có cảnh tượng này.

Chương 839 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại

Nhưng tâm lý may mắn lại khiến bọn hắn không cam tâm mà nhận tội như vậy. Là đại quý tộc của loài người, trừ phi có chứng cứ thiết thực, nếu không sẽ chẳng có cách nào định tội được ông ta.

Hiện giờ Kavadia đang cược là đoàn thanh tra vẫn không lấy được nhiều chứng cứ. Nếu như chứng cứ không đầy đủ, vậy thì chỉ cần ném mấy con dê thế tội ra ngoài là có thể dẹp yên cuộc phong ba lần này.

"Xem ra các vị không định nhận tội rồi. Không sao cả, trong tay bọn ta đã có đầy đủ chứng cứ."

"Trong cái rương này chính là lời khai của những người có liên quan, còn trong cái rương bên phải là tư liệu trước và sau khi nhà kho bị cháy, trong cái rương đằng sau thì đựng những chứng từ liên quan đến việc đầu cơ trục lợi vật tư như thời gian xuất hàng, mục tiêu giao dịch. . ."

Lời nói đầy ẩn ý của Giám mục Kaveh làm cho năm người sinh ra một tia hy vọng, ngay sau đó lại tràn đầy tuyệt vọng.

Lấy ra nhiều chứng cứ như vậy, có muốn phủ nhận cũng khó khăn. Cho dù bọn hắn đã âm thầm liên hệ với Giáo Đình, nhưng vào những lúc như thế này, người của giáo đình cũng không khả năng đứng ra bảo vệ bọn hắn.

Thậm chí ngay cả việc mở miệng cầu tình cũng chỉ làm cho mọi chuyện xấu hơn mà thôi. Người thực sự có thể đứng ra kéo bọn hắn một tay chỉ có Vương quốc Alpha.

Dù sao, đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu có thể là một vụ án quốc tế, nhưng cũng có thể là một vụ đại án tham nhũng trong nội bộ Vương quốc Alpha.

Là một quốc gia có chủ quyền, Vương quốc Alpha có thể tranh thủ quyền xử trí bọn hắn.

"Đại công tước Alfiero, Bá tước Hudson, các ngươi chỉ đứng đó nhìn bọn họ nói xấu quý tộc trong vương quốc sao?"

Công tước Pias hốt hoảng chất vấn.

Vừa nói dứt lời, lão ta liền cảm thấy hối hận. Châm ngòi cừu nhân của mình vào thời điểm này rõ ràng không phải là việc mà một trí giả nên làm.

"Ngài Công tước, chúng ta chỉ quan tâm sự thật. Là thật thì sẽ không giả, là giả cũng sẽ không thật được."

"Tất cả mọi người đều sẽ ở bên cạnh giám sát, tin rằng đoàn thanh tra sẽ cho các vị một kết quả công chính và khách quan. Trước đó, ta đề nghị các vị nên hợp tác với bọn họ."

"Tự bàn giao chứng cứ phạm tội thì ít nhất cũng có thể bị xử nhẹ một chút, không cần phải gây huyên náo xôn xao, tiếng xấu đồn xa!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Gần một nửa chứng cứ trong tay đoàn thanh tra đều là do hắn tài trợ, một nửa còn lại mới là do các thế lực khác cung cấp.

Không có gì phải nghi ngờ về tính chân thực của chuyện này, toàn bộ đều đã vượt qua bài kiểm tra. Hôm nay có thể cầm lên trên mặt bàn cũng có nghĩa là đã đến lúc ngả bài rồi.

"Được rồi, các vị. Dám làm chẳng lẽ còn không dám nhận sao?"

"Là một thành viên trong giới quý tộc, các ngươi lại dám làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này, quả thực là nỗi ô nhục của Vương quốc."

"Sau đó nên làm như thế nào, ta nghĩ các ngươi không cần ta phải gợi ý tiếp đâu nhỉ? Chứng cứ đều đang ở đây, nếu như không cam tâm, các ngươi có thể tự mình tiến lên kiểm tra."

"Hi vọng các ngươi có thể gánh chịu trách nhiệm trên vai mình, đừng làm cho gia tộc của các ngươi phải hổ thẹn, cũng đừng khiến cho quý tộc trong Vương quốc phải cảm thấy tủi nhục vì các ngươi!"

Đại công tước Alfiero lạnh lùng nói.

Nếu như có thể mà nói, ông ta không ngại kết tội quý tộc Bắc Cương bất ngờ làm phản. Chỉ cần bọn hắn dám gây chuyện, Vương thất liền có thể dùng danh nghĩa trấn áp phản loạn để nhổ đi cây đinh chướng mắt này.

"Tốt!"

"Rất tốt!"

"Các ngươi, ha ha..."

Công tước Kavadia phát ra những tiếng cười tuyệt vọng, làm cho người ta cảm thấy rùng mình.

Hiện thực quá tàn khốc, từ phản ứng của các bên cũng có thể thấy rõ là những người này đã đạt thành hiệp nghị.

Nếu đã bắt đầu ngưng chiến đàm phán rồi thì việc đại quân rút lui cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, cũng đã tới lúc nên kết thúc vụ án đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu này.

Số chứng cứ mà đoàn thanh tra liên minh nắm giữ trong tay đã đủ để chỉ chứng ngũ đại công tước rồi, nếu như theo chứng cứ để tiếp tục đào sâu xuống, chắc chắn sẽ có càng nhiều quý tộc trong Vương quốc bị liên lụy.

Từ trước tới nay, tra án không phải là chuyện đào ra càng nhiều người thì càng tốt. Chỉ tính riêng những vấn đề đã điều tra ra được hiện giờ cũng đã đủ để liên minh lấy ra cò kè mặc cả rồi.

Tử đạo hữu bất tử bần đạo. Đám quý tộc vương quốc đang chột dạ sẽ không muốn không muốn lãng phí thời gian trong sự bất định này, dù cho bản thân phải vô duyên với đại thảo nguyên thú nhân thì mọi người cũng muốn nhanh chóng kết thúc vụ án này.

Theo ý chí chung của tất cả các bên, vụ án đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu đã được đẩy hết lên người ngũ đại Công tước, đã đến lúc nên kết thúc chuyện này.

Vừa lúc là thân phận của bọn hắn cũng đủ lớn. Lấy ra giết gà dọa khỉ cũng đủ để giải thích cho bên ngoài.

Nhưng đây chỉ là lý do xui xẻo trên bề mặt của quý tộc Bắc Cương mà thôi, điều chân chính làm cho Công tước Kavadia sụp đổ vẫn là lời cảnh cáo của Đại công tước Alfiero.

Ý tứ hết sức rõ ràng: Hoặc là mấy người bọn hắn chủ động gánh chịu tội danh đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu, chịu toàn bộ trách nhiệm; hoặc là mọi người sẽ gán tội danh này lên trên đầu bọn hắn, rồi tiến hành định tội.

Dù là bị động hay chủ động, cuối cùng thì tội danh này cũng sẽ được gán lên trên đầu bọn hắn.

Điều khác biệt duy nhất nằm ở chỗ: Chủ động đứng ra nhận tội, mọi người còn sẽ nể tình một chút, có thể để lại cho bọn hắn một chút thể diện.

Sau khi cười xong, Công tước Kavadia khổ sở hỏi: "Ngài Đại công tước, đối với vụ án đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu này, mấy người chúng tôi không có gì để giải thích."

Chương 840 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại (2)

"Chứng cứ đều đã ở chỗ này, chắc là cũng không cần chúng tôi bàn giao thêm cái gì nữa."

"Nể tình chúng tôi vì vương quốc, vì nhân tộc mà lập được công lao hãn mã, có thể cho chúng ta một chút thời gian để đi an bài hậu sự được không?"

Hudson tận mắt nhìn thấy Ngũ đại công tước Bắc Cương đi tới bước đường cùng, trong thâm tâm hắn cũng đang cảm thấy rất bàng hoàng. Rõ ràng là đại quý tộc cũng không thể nào an toàn tuyệt đối.

Mặc dù những chuyện này đều là do hắn đứng phía sau thúc đẩy, nhưng trên thực tế, nguyên nhân mà Ngũ đại công tước thất bại chính là —— không thể kịp thời điều chỉnh tâm lý và nắm bắt vị trí của mình.

Từ trước tới nay, tội danh đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu đều là một tội danh rất mơ hồ. Lúc muốn xử lý thì có thể to đến chọc thủng trời; Nhưng tới lúc không muốn xử lý, lại hoàn toàn có thể làm như không thấy.

Về bản chất thì vẫn là do Đế quốc Thú Nhân đã suy sụp, áp lực quốc phòng ở Bắc Cương đã biến mất, quý tộc Bắc Cương đã không còn có địa vị đặc thù nữa.

Nếu như Ngũ đại gia tộc kịp thời điều chỉnh tâm tính, bọn hắn hẳn phải nhảy ra tranh mua vật tư với những quý tộc khác cũng đang bổ sung thâm hụt.

Đắc tội với người cũng không sao, làm đại quý tộc, ai cũng có một vài cái thân phận giả mà, chỉ cần thay đổi thân phận để mua là được. Đều là làm ăn cả, ai rảnh đâu mà đi điều tra lai lịch của người mua?

Mặc dù việc tranh mua vật tư không thể bù đắp hoàn toàn lỗ hổng, nhưng chí ít cũng có thể lấp hơn phân nửa.

Không chỉ như vậy, việc bọn hắn nhảy vào tranh mua sẽ làm thiếu hụt số lượng vật tư chiến lược, có lẽ là đại đa số quý tộc đều rất khó lấp đầy lỗ thủng, những kẻ xui xẻo bị liên lụy vào vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu này sẽ tăng lên nhiều.

Tất cả mọi người đều tham gia, còn đều lưu lại lỗ thủng, vậy thì tương đương với việc bị tổn thất trên đường vận chuyển, nằm trong phạm vi bình thường.

Mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp che lấp, ngay cả đoàn thanh tra liên minh cũng rất khó có thể điều tra ra được cái gì. Ít nhất là sẽ không có người cung cấp manh mối và sẽ không người dẫn đường cho đoàn thanh tra tìm kiếm chứng cứ.

Thật đáng tiếc, năm kẻ xui xẻo trước mặt này lại không hề ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Hoặc là nói phản ứng chậm một bước, chờ khi năm người này nhận ra vấn đề thì bản thân đã rơi vào tình cảnh hiểm nguy rồi.

Quý tộc Bắc Cương là một thế lực lớn, điều này không sai, vương quốc vẫn luôn rất chiếu cố bọn họ, thậm chí bọn họ còn có tiếng tăm không nhỏ trong Liên minh nhân tộc. Nhưng, điều kiện tiên quyết là bọn hắn phải có tác dụng với Vương quốc, với nhân tộc .

Hiện giờ bọn hắn đã mất giá trị lớn nhất của bản thân, mà còn muốn tiếp tục nắm giữ đặc quyền ban đầu, rõ ràng là đang muốn chết.

"Mời ngài Công tước cứ tự nhiên!"

Đại công tước Alfiero ra vẻ hào sảng nói.

Mặc dù kết quả có chút khác biệt so với kế hoạch ban đầu. Nhưng Ngũ đại công tước xong rồi, quý tộc Bắc Cương cũng bị trọng thương nguyên khí, mối đe dọa ngầm lớn nhất uy hiếp được vương quyền trong vương quốc đã bị thanh trừ, ông ta liền cảm thấy rất cao hứng.

Tận mắt nhìn thấy năm vị công tước đi lập di chúc, an bài người thừa kế tiếp quản gia tộc, Hudson lập tức hiểu rõ bọn họ đang định làm gì.

Dù sao cũng khó thoát khỏi cái chết, tự mình sắp xếp kiểu chết thì còn có thể tuyên bố với bên ngoài là do nhiễm phải ôn dịch, có thể giữ lại được mặt mũi sau cùng.

Nếu như bị liên minh, hoặc là Vương quốc xử tử với tội danh đầu cơ trục lợi vật tư quân nhu thì sẽ chẳng có thể diện gì nữa.

Thẳng thắn mà nói, cách làm của Vương quốc vẫn rất quan tâm đến nhân tình. Chỉ truy cứu trách nhiệm của bản thân bọn họ, mà không làm liên luỵ đến gia tộc sau lưng.

Cái chết của họ vì cho ngoại giới một lời giải thích, còn hậu bối con cháu thì vẫn có thể kế thừa tước vị đất phong. Đại quý tộc vẫn là đại quý tộc, chỉ bị ngăn trở một lúc ngắn ngủi mà thôi.

Sith, người luôn đi theo bên cạnh Công tước Kavadia, lúc này đang cảm thấy vô cùng bi thương. Một đứa con riêng như gã ta sẽ không có được quyền thừa kế.

Vào những lúc như thế nào, cho dù gã có được phụ thân sủng ái như thế nào thì cũng không có ý nghĩa gì.

Nước mắt giống như hạt châu ào ào rơi xuống đất, cho dù là cách xa mấy chục mét, nhưng Hudson cũng có thể cảm nhận được sự bi thương trong lòng gã.

Tổ bị phá, không có trứng lành. Đại thụ che trời ngã xuống, chim thú sống phụ thuộc vào đại thụ làm sao có thể không bị ảnh hưởng được.

Bước vào thời đại của những đứa em trai hờ này, nếu như người anh trai ngoài giá thú chướng mắt như gã không nhân lúc loạn mà bỏ chạy, sau đó sợ là ngay cả cơ hội để chạy cũng không có.

Nhưng mà thiên hạ to lớn như vậy, gã có thể về nơi nào?

Trở về tỉnh Đông Nam, đừng có nằm mơ nữa. Từ khi gã lựa chọn rời khỏi đó thì đã không có đường về nữa rồi.

Chuyện lần này xảy ra quá đột nhiên, ngay cả công việc nội bộ trong gia tộc cũng còn chưa được an bài, Công tước Kavadia làm gì có thời gian để quan tâm đến một đứa con riêng như gã.

Trong hàng ngũ quý tộc Bắc Cương vẫn còn có rất nhiều người xui xẻo như vậy. Quyền lực đột nhiên thay đổi, chắc chắn sẽ phát sinh một cuộc cải tổ.

Có rất nhiều người bám vào trong đoàn thể chính trị này, bọn họ đều đang đứng trước cơ hội chọn đội một lần nữa. Cũng sẽ có rất nhiều người bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực. ...

Cái chết của ngũ đại Công tước cũng đánh dấu cho sự kết thúc của nhóm chính trị kỳ lạ là quý tộc Bắc Cương. Sau này, có lẽ ngũ đại gia tộc vẫn sẽ tiếp tục đoàn kết với nhau, nhưng bọn họ đã không còn khả năng đại diện cho toàn bộ phương bắc nữa.

Chương 841 - Sự Kết Thúc Của Một Thời Đại (3)

Sau khi tiễn biệt một thời đại, Hudson cũng càng bận rộn hơn. Hắn là thống soái của đại quân, nên sẽ không tránh khỏi bị trách tội, nhưng hắn cũng phải giải quyết tốt hậu quả.

Cũng chẳng có ai dám nhảy ra đoạn quyền của hắn, bởi vì bọn họ không biết công việc sau này sẽ còn có bao nhiêu phiền phức.

Chuyện này có liên quan đến việc phân phối lợi ích sau chiến sau, chỉ cần hơi sơ ý làm không đến nơi đến chốn là sẽ có một đống người chạy tới kiếm chuyện. Và người phải chịu trách nhiệm đương nhiên là người cầm đầu, chuyện này không có gì phải hoài nghi cả.

Hudson cảm nhận được một ngày của mình dài bằng cả một năm. Lúc đầu hắn còn định lôi kéo Đại công tước Alfiero cùng nhau gánh vác, kết quả đợi đến khi đại thế đã định thì lão cáo già kia lập tức vắt chân lên cổ chạy về vương đô.

Vứt lại toàn bộ cục diện rối rắm ở tiền tuyến cho Hudson. Hiện giờ hắn không chỉ phải bảo vệ bộ hậu cần liên quân, mà còn phải trấn an tâm quân đội phương bắc đang suy sụp, thuận tiện còn phải chống dịch, rồi còn phải triệu tập một đám sĩ quan quý tộc tới để thương lượng phân phối lợi ích.

Phí hết tâm tư, cuối cùng hắn đã miễn cưỡng có thể duy trì được trật tự ở tiền tuyến. Hắn cũng chỉ có thể làm được thế thôi, muốn làm được càng nhiều thì đã nằm ngoài phạm vi quyền hạn của hắn.

Cuối cùng, đối với việc phân phối lợi ích cụ thể, người cầm đầu là hắn chỉ có quyền đề nghị, không có quyền quyết định cuối cùng.

Không cần nghĩ cũng biết, Caesar III, người luôn thích chơi trò cân bằng, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ai cũng biết rõ chuyện này, nhưng mọi người vẫn sẽ phát tiết cảm xúc bất mãn với kẻ làm chủ soái như hắn.

"Tom, phái người đưa báo cáo này đến vương đô!"

Hudson có vẻ hơi mệt mỏi nói.

Phải xử lý một đống công việc làm cho hắn cảm thấy rất mệt mỏi, còn mệt hơn cả đánh trận nữa. Nhưng hắn lại không thể buông tay vào thời điểm này.

"Quyền lợi" của quý tộc luôn đi cùng với "trách nhiệm và nghĩa vụ", từ trước tới nay đều là như vậy. Trước đó hắn đã hưởng thụ được phần tiền lãi mà chức chủ soái mang lại, vậy thì hiện giờ hắn phải gánh chịu trách nhiệm và nghĩa vụ của một vị chủ soái.

Hudson vẫn không thể làm loại chuyện lâm trận bỏ chạy. Hiện giờ hắn chỉ hi vọng liên minh nhanh chóng thương lượng ra kết quả, sau đó nhanh chóng quyết định phân phối lợi ích trong nội bộ Vương quốc rồi dọn đồ về nhà.

Tính thời gian, từ khi hắn mang binh xuất chinh đến giờ đã hơn 2 năm rồi. Cách thời điểm chiến tranh bộc phát cũng đã gần 3 năm.

Thời gian chiến tranh dài như vậy, toàn bộ Vương quốc Alpha đều đã mệt rã rời. Có thể nói, cứ tiếp tục kéo dài chiến tranh thêm một ngày thì sẽ đều mang lại tổn thất nặng nề cho Vương quốc cổ xưa này. ...

Phỉ Thúy cung, với tư cách là người chiến thắng trong cuộc đấu tranh chính trị mới này, tầm tình hiện giờ của Caesar III rất tốt.

Mặc dù ông ta đã gánh chịu trách nhiệm thay cho Hudson, bị rất nhiều người nghi ngờ là kẻ đã bố cục hãm hại quý tộc Bắc Cương, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến toàn cục.

Ngũ đại công tước chết rồi, tập đoàn quý tộc Bắc Cương đang bị trọng thương. Chỉ riêng việc thay đổi quyền lực nội bộ đã làm cho đoàn thể nhỏ này không thể gây thêm phiền phức cho ông ta trong vòng mấy năm tới.

Lực lượng vương quyền càng được củng cố. Các thế lực quý tộc trong nội bộ Vương quốc lại trở về thời đại cân bằng, đã không còn cục diện một nhà độc đại nữa.

Vấn đề duy nhất chính là tình trạng cơ thể của ông ta đang càng ngày càng tệ. Trong tình huống vô cùng tốt đẹp này, trong tiếng ho khan của ông ta đã kèm theo vết máu.

Cơ thể không tốt, Caesar III chỉ đành tăng tốc độ bồi dưỡng con trai mình. Mối đe dọa bên ngoài đã biến mất, cục diện nội bộ đang vô cùng tốt đẹp, chỉ cần Quốc vương không cố tình tìm đường chết thì sẽ không phát sinh đại sự.

"Đối với phương án phân chia đất phong mà Bá tước Hudson, con thấy như thế nào?"

Caesar III mong đợi hỏi.

"Trong báo cáo này tràn ngập ý thỏa hiệp, Bá tước Hudson đang dùng lợi ích của vương quốc để bán ân tình cho bản thân hắn!"

Vương tử Caesar chau mày nói.

Đây đã không phải là lần đầu tiên mà tiền tuyến gửi những bản báo cáo như thế này. Chỉ là mỗi lần đều không cho y cảm thấy hài lòng.

Đặc biệt là khi nói đến việc phân chia đất phong cụ thể, từ đầu tới cuối đều chỉ có bốn chữ —— đối nhân xử thế.

Vốn dĩ chiến công cũng là một tiêu chuẩn quan trọng để tham khảo. Nhưng tiếc nhiệm vụ chủ yếu của đại quân lại là vận chuyển lương thảo, công lao của ai cũng không cao hơn người khác là bao nhiêu.

Nếu như ngược dòng tìm hiểu, đàm chiến công với một đám người đánh thua trận chỉ là những lời nói nhảm.

Nếu như thật sự phải phân chia như vậy, kẻ đang suất lĩnh quân viễn chinh là Hudson sẽ có ưu thế lớn hơn.

Tiếc là hầu hết những chiến công này đều được lập trong Công quốc Mosey. Người ta đã sớm thanh toán tiền thưởng rồi, vương quốc không thể nào thanh toán thêm một lần nữa.

Trong vấn đề phân phối đất phong, chủ yếu vẫn xem đối phương đã cống hiến được gì cho Vương quốc, mà không phải là xem đối phương cống hiến được gì cho đồng minh.

Trùng hợp là Hudson lại không phải là hạng người dùng quyền để kiếm lợi riêng, toàn bộ đều dựa theo quy tắc của trò chơi chính trị. Đến mức mà mỗi một bản báo cáo đều tràn ngập đối nhân xử thế.

"Ừm! Đây là kết quả tất nhiên. Cho dù là ai đang ngồi trên vị trí của Hudson thì bản bản báo cuối cùng được đưa lên cũng đều sẽ na ná nhau."

"Cứ làm theo ý của con đi, trả lại bản báo cáo này để hắn sửa đi!"

Caesar III mặt không đổi sắc nói.

Thoạt nhìn có vẻ như là chủ soái và Quốc vương đang đánh cờ, nhưng trên thực tế lại là các đại quý tộc tiền tuyến và vương quyền đang đánh cờ. Kẻ làm chủ soái như Hudson chỉ là một người trung gian mà thôi.

Chương 842 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến

Chính trị vốn là một quá trình liên tục thăm dò và thỏa hiệp. Trừ phi thế cục thiên về một bên, nếu không, quá trình cò kè mặc cả sẽ diễn ra trong một thời gian rất dài.

"Sợ là tiếp tục sửa chữa cũng sẽ không có kết quả gì. Hudson cũng không phải hạng người có thể làm chủ sự, gặp một chút vấn đề nhỏ cũng đều phải liên tục xin chỉ thị báo cáo, chẳng có một chút chủ kiến nào."

"Với tác phong của hắn, chắc là sẽ lại triệu tập đám đại quý tộc tới họp, sau đó lại lấy ra một kết quả xử lý tràn ngập ý thỏa hiệp!"

Vương tử bất mãn nói.

Trước giờ y vẫn luôn không có hảo cảm với Hudson. Cho dù thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nhưng vị tiểu Caesar này vẫn không thể quên tình cảnh bi thảm mà mình đã gặp phải Công quốc Mosey."

Theo cái nhìn của y, việc thất bại ngày đó có nguyên nhân rất lớn là do quân đoàn thứ nhất do Hudson thống lĩnh vắng mặt, nếu không thì kết quả của chiến tranh đã khác.

Nhưng mà dù sao y cũng được tiếp nhận sự giáo dục hoàn chỉnh từ vương thất, nên có thể che giấu mối hận này rất tốt, người ngoài vốn không hề biết rõ y đã ghi hận Hudson.

"Một người có thể thống soái trăm vạn đại quân như Bá tước

Hudson mà lại không có một chút chủ kiến gì. Tiểu Caesar, đây chính là phán đoán của con sao?"

Caesar III tỏ ra thất vọng hỏi.

Mặc dù từ khi Hudson đảm nhiệm thống soái đại quân đến nay đều không giành được công tích quá lớn. Nhưng việc có thể chỉ huy trăm vạn đại quân mà không gây ra nhiễu loạn đã là một thành tựu không tầm thường rồi.

Đặc biệt là trong quân đội của Vương quốc còn có rất nhiều thành phần, hầu hết đều là quân pháo hôi được chắp vá lâm thời. Để ở chỗ nào cũng có thể gây loạn.

Từ đầu đến cuối, người ngồi trên vị trí chủ soái là Hudson đều đang ngồi trên một thùng thuốc nổ. Không để cho thùng thuốc nổ này nổ tung chính là công tích lớn nhất.

Còn về phần kiến công lập nghiệp. Ai ngu ngốc đến mức huyễn tưởng rằng mình có thể lấy được chiến tích kinh người với một đám ô hợp này chứ.

Có lẽ là vì ý thức được thái độ của Caesar III biến hóa, Vương tử Caesar hơi nhíu mày nói: "Cũng không thể nói là Bá tước Hudson hoàn toàn không có chủ kiến, nhưng những biểu hiện của hắn trong lúc đảm nhiệm chủ soái lại không thể làm cho người vừa lòng."

"Trong cuộc phản công sau này đối với Đế quốc Thú Nhân, quân đội của vương quốc đã hoàn toàn biến thành khán giả, làm cho địa vị của chúng ta trên trường quốc tế đã giảm đi nhiều."

"Mặc dù cũng có một phần nguyên nhân là do quân ta đã bị tổn thất nặng nề trước đó, nhưng Bá tước Hudson là thống soái đại quân, lẽ ra hắn cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm."

Lời giải thích này không có gì sai. Trong cái nhìn của rất nhiều người trong vương quốc, biểu hiện của Hudson đúng là không đạt tiêu chuẩn.

Chỉ là nhận định này lại hoàn toàn trái ngược với quan điểm của thế hệ trước. Chỉ có tự mình trải qua sự khủng bố của thú nhân mới có thể hiểu được tầm quan trọng của một vị thống soái "Vững vàng".

"Ngu xuẩn!"

"Trong vương quốc có nhiều lão tướng như vậy, nhưng lại không có người nào đưa ra dị nghị, một người bại trận như ngươi thì dựa vào cái gì mà phê phán hắn?"

"Thoạt nhìn đúng là Hudson không hề hành động gì nhiều, nhưng người ta đang bảo toàn thực lực thay cho vương quốc, tranh thủ đầy đủ quyền nói chuyện, chẳng lẽ cái này không thể so với giá trị của một trận thắng trong miệng ngươi sao?"

"Là vương tử, ngươi cần phải tự hỏi vấn đề một cách khách quan và công chính, mà không phải bị người ta nắm mũi dắt đi!"

Caesar III không nhịn được khiển trách.

Rõ ràng là ông ta không phải tức giận vì Vương tử đã đánh giá thấp Hudson, mà là đang lo cho mắt nhìn người của con trai mình.

Gặp vấn đề mà chỉ biết chú ý đến bản thân vấn đề, đối với một người thống trị mà nói, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cách nhìn nhận vấn đề thiên về một phía này lại là thứ khó thay đổi nhất. Nếu không thay đổi nhận thức cơ bản từ tận đáy lòng thì sẽ khó có thể mở rộng được tầm nhìn chiến lược.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của Vương tử Caesar liền trở nên âm trầm. Không phải là y không nhìn ra những vấn đề này, chỉ là thành kiến trong lòng đã làm cho y lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ.

Sau khi tỉnh ngộ, y không chỉ không cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại càng cảm thấy nặng nề hơn. Tới lúc này thì mới phát hiện ra vấn đề, muốn thay đổi vấn đề sẽ rất khó khăn. ...

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã đến tháng 3 đầu xuân.

Sau khi đã xác định là trên người Đế quốc Thú Nhân đã không còn chất béo, cộng thêm mối đe dọa dịch bệnh đang ngày càng nghiêm trọng, Liên minh nhân tộc chỉ đành phải từ bỏ yêu cầu bồi thường.

Dưới sự hòa giải của các tộc trên đại lục, vào ngày 13 tháng 3 năm 99990 theo lịch Thần Thánh, đại diện của liên quân và Hoàng giả thú nhân đã chính thức ký kết hiệp ước ngưng chiến.

Nội dung vô cùng đơn giản: Hai bên lấy khu vực kiểm soát thực tế làm ranh giới phân chia, kể từ ngày ký hiệp ước, hai bên chấm dứt mọi hành động chiến tranh.

Không có bồi thường chiến tranh, không có sự trừng phạt chiến tranh, thậm chí còn chẳng có nổi một kết luận chính xác ai là bên chính nghĩa trong cuộc chiến này.

Chỉ có thể nói, phần hiệp ước này rất là lục địa Aslante. Các cuộc chiến tranh chủng tộc đều vì tranh giành không gian sinh tồn, không phân chia chính nghĩa và tà ác.

Là người chứng kiến lịch sử, từ đầu đến cuối, Hudson cũng chỉ là một vị khán giả.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ thực lực, thú nhân phải chịu thiệt thòi trong hiệp ước ngưng chiến vì bọn họ đã đánh thua.

Đại thảo nguyên thú nhân đã thuộc quyền sở hữu của nhân tộc, còn những ngọn núi và vùng đất hoang hiện đang bị liên quân chiếm giữ lại thuộc về những chủng tộc thú nhân đang phụ thuộc nhân tộc.

Chương 843 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (2)

Mọi chuyện đều được liên quân sắp xếp hết rồi. Đế quốc Thú Nhân chỉ có thể cắn răng chấp nhận, có thêm một đám thú nhân trở thành khu giảm xóc chiến lược cũng tốt hơn là trực tiếp giáp ranh với nhân tộc.

Theo lý mà nói, chỉ cần sau này không phát sinh biến cố gì lớn, Đế quốc Thú Nhân liền có thể tiếp tục tồn tại. Dù gì thì nhân tộc cũng chẳng hề có hứng thú với mảnh đất cằn cỗi mà bọn chúng đang chiếm cứ.

Sau khi điều ước được ký xong, trong nội bộ liên minh liền trở nên vô cùng náo nhiệt. Tất cả các bên lại bắt đầu tranh cãi xoay quanh việc phân chia chiến lợi phẩm.

Trước đó bọn họ chướng mắt đại thảo nguyên thú nhân bao nhiêu thì bây giờ lại tranh đoạt kịch liệt bấy nhiêu. Không còn nghi ngờ gì nữa, quý tộc chính là một lũ khẩu thị tâm phi.

Nhưng mà những chuyện này đều không hề liên quan gì đến Vương quốc Alpha. May mà trước đó đã kẻ đường biên giới ra bên ngoài hơn trăm dặm, nếu không lần này thật sự là trắng tay.

Tất cả mọi người đang bận chia của, còn kẻ làm đại tổng quản hậu cần là Hudson thì lại đang vội vàng đuổi người.

Chiến tranh đã kết thúc, vật tư chiến lược sẽ không còn được vận chuyển đến nữa. Liên quân ở lại tiền tuyến mỗi một ngày cũng đều là đang ăn vật tư tồn kho.

Không liên quan đến lợi ích nhà mình, Hudson cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm đến cuộc tranh cãi của đám người này.

Trong cuộc họp của bộ chỉ huy liên quan, Hudson chính thức đệ đơn từ chức. Trước đó, hắn đã hoàn thành việc chu cấp lô vật tư chiến lược cuối cùng rồi.

Từ trên sổ sách đến xem, toàn bộ vật tư hậu cần của liên quân đều đã được phân phát sạch sẽ, cũng là lúc hắn nên tuyên bố kết thúc nhiệm kỳ đại tổng quản của mình.

Tất cả mọi người đều đang vội vàng tranh đoạt lợi ích, nên chẳng ai thèm giữ hắn lại, ngay cả việc Vương quốc Alpha rút quân cũng không gây ra bất kỳ cơn gợn sóng nào.

Còn về vấn đề sau này sẽ giải quyết như thế nào, Hudson cũng không rõ lắm. Chủ yếu là vì diện tích của đại thảo nguyên thú nhân quá bao la rộng lớn, tổng diện tích của nó gấp 3 lần Vương quốc Alpha.

Lãnh thổ rộng rãi như vậy, một khi phát triển sẽ là một phần cơ nghiệp đế vương.

Chiếc bánh gato lớn như vậy, đương nhiên là sẽ có rất nhiều thế lực nhân tộc tham gia chia phần, muốn ăn một mình hiển nhiên là không thể nào. Cách cục của đại thảo nguyên trong tương lai chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Hudson thống lĩnh đại quân về nước, cũng xem như chấm dứt chuỗi ngày nắm giữ ấn soái. Không cần bất cứ ai tới ám chỉ, hắn đã chủ động đệ đơn từ chức.

Nhưng mà có rất nhiều chuyện đều không được như mong muốn, hắn càng muốn từ chức, Caesar III lại càng không cho hắn từ chức.

Không phải là ông ta xem trọng năng lực của hắn, chủ yếu là vì nếu không có một tên chủ soái ở phía trước đỡ đạn thì Quốc vương sẽ phải hứng chịu rất nhiều đầu mâu trong cuộc phân phối lợi ích sau đó.

Việc liên quan tới phân chia lợi ích luôn rất phức tạp, các phương tranh cãi không hồi kết, ngày nào cũng lộn xộn như ngày nào. Việc có liên quan đến lợi ích của bản thân, ai nói gì cũng vô dụng. . . .

"Ngài Tử tước, các ngài thật sự chuẩn bị dời tới phương bắc sao?"

Hudson hỏi với vẻ mặt khó tin.

Holliser là gia tộc đứng thứ hai ở tỉnh Đông Nam đệ nhị gia tộc, toàn bộ gia nghiệp đều ở phương nam. Dựa theo kế hoạch lúc trước, cũng chỉ là khuếch trương sang tỉnh Phong Vân mà thôi, không ngờ là chỉ trong chớp mắt lại lựa chọn dời lên phương bắc.

Theo lý mà nói, phía bắc là nơi có cơ hội lớn nhất hiện giờ. Trong tình huống các quý tộc Bắc Cương đều bị trọng thương, ngay cả thực lực để ngăn trở gia tộc Holliser phát triển phương bắc cũng không có.

Nhưng đó chỉ là trên lý thuyết. Những tỉnh thành vô chủ mới được thu hồi ở Bắc Cương đều là các khu vực không có người ở.

Độ khó để lấy được đúng là rất thấp, nhưng muốn phát triển được những địa khu này thì sẽ phải đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực.

Dù gì thì Gia tộc Koslow cũng không có thực lực này. Mặc dù Hudson đã vơ vét được một vố trong chiến tranh, nhưng vẫn không chịu nổi khoản chi phí phát triển kếch xù này.

Holliser là quý tộc uy tín lâu năm trong Vương quốc, nội tình của bọn họ không phải là thứ mà một nhà giàu mới nổi như Gia tộc Koslow có thể so sánh được.

Một khi đã quyết định di dời trọng tâm chiến lược lên phía bắc, có lẽ sẽ nhanh chóng giải quyết được lỗ hổng về mặt nhân lực. Nhưng còn phương diện tài lực và vật lực, Hudson không chắc là họ có thể chịu đựng được.

"Hudson, khi đưa ra quyết định này, gia tộc ta cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ."

"Toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam đều bị trọng thương trong cuộc chiến tranh này. Nếu dựa theo kế hoạch đã định là thò tay vào tỉnh Phong Vân thì gia tộc Holliser sẽ không có bất kỳ phần thắng nào."

"Giữa trung đẳng quý tộc và đại quý tộc có một khoảng cách cực lớn, một khi bỏ lỡ cơ hội này, lần tiếp theo không biết còn phải chờ tới khi nào."

"Gia tộc Holliser đã không đợi được nữa, ta lại càng không đợi được nữa. Ngoài việc lựa chọn nơi có sức cạnh tranh tương đối yếu là Bắc Cương ra, gia tộc Holliser đã không có sự lựa chọn nào tốt hơn!"

Trong khi nói chuyện, Tử tước Aurane nhìn Hudson bằng ánh mắt hâm mộ. Gia tộc Koslow đã trở thành một gã nhà giàu mới nổi lớn nhất trong cuộc chiến tranh này, có đủ thực lực để kịch tay đôi với gia tộc Dalton gia, cho nên không cần phải chuyển chỗ.

Trùng hợp là trước đó cũng có rất nhiều quý tộc tỉnh Đông Nam bỏ mạng, nhường chỗ cho sự phát triển của gia tộc Koslow.

Hudson là thống soái đại quân, nên cũng có được không ít sự tiện lợi. Ít nhất là hắn sẽ có được quyền ưu tiên trong việc lựa chọn đất phong.

Với thực lực quân sự hiện giờ của Gia tộc Koslow, hoàn toàn có thể dựa vào việc liên tục thu nạp các đất phong rải rác, cùng chia sẻ tỉnh Đông Nam với gia tộc Dalton.

Chương 844 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (3)

Đương nhiên, đến khi hành động cụ thể thì nhất định sẽ không thiếu khâu thay đổi đất phong.

Mặc dù trên lý thuyết thì không được phép làm như vậy, nhưng Hudson là thống soái của đại quân, chỉ cần hắn không làm quá mức, ngay cả Quốc vương cũng sẽ nể mặt.

Liên tưởng đến việc Hudson kết giao ân tình với các quý tộc trong các tỉnh khác trước đó, Tử tước Aurane lập tức hiểu rõ toan tính của hắn.

Có món nợ nhân tình này thì chắc chắn sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho hắn hợp nhất và thay đổi đất phong.

Ngay cả khi các quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh không muốn nhìn thấy Gia tộc Koslow phát triển lớn mạnh, nhưng vì đang bị nợ ân tình, nên bọn họ cũng không thể nhảy ra phản đối.

Trở ngại duy nhất có lẽ là Gia tộc Dalton và Quốc vương. Với sự hiểu biết của ông ta với Caesar III, dù cho Quốc vương có phản đối thì cũng sẽ không đích thân ra tay.

Dù gì thì Hudson vẫn còn có giá trị với vương thất. Đối mặt với các thế lực đang nhăm nhe phân chia lợi ích trong nước, Quốc vương vẫn cần Hudson đứng ra hòa giải mâu thuẫn của các bên.

Chỉ có một mình Gia tộc Dalton đứng ra phản đối là sẽ không thể ngăn trở được quyết tâm của Hudson.

Nghĩ tới nơi này, Tử tước Aurane càng kiên định với sự lựa chọn của mình hơn. Tỉnh Đông Nam đã bước vào cách cục lưỡng cường đối lập, làm gì còn chỗ cho Gia tộc Holliser phát triển nữa?

Lúc đầu là gia tộc số hai trong tỉnh, nhưng hiện giờ đã bị giáng cấp xuống thành gia tộc số ba. Nếu như không chủ động rời đi, đợi sau này lão đại và lão nhị đấm nhau, lỡ tay đánh chết lão tam thì sẽ rất bi kịch.

"Xin ngài Tử tước yên tâm. Sau khi Gia tộc Holliser di dời trọng tâm chiến lược về phía bắc, căn cơ tại quận Arbor của các vị sẽ không bị ảnh hưởng gì."

"Nhỡ đâu kinh doanh phương bắc thất bại, quận Arbor sẽ là đường lui của các vị. Nhưng mà đây là chuyện lớn, ta đề nghị ngài nên thận trọng cân nhắc."

"Đúng là sự cạnh tranh hiện giờ ở tỉnh Phong Vân đang rất kịch liệt, nhưng chỉ cần Gia tộc Holliser nguyện ý buông tay đánh cược một lần, thì vẫn còn 1/3 cơ hội."

Đây đều là lời thật lòng, nếu như đổi Hudson ngồi lên vị trí của Tử tước Aurane, hắn sẽ không quyết định di dời trọng tâm lên phương bắc dời.

Dù là sự canh tranh trong tỉnh Phong Vân rất kịch liệt, nhưng lợi ích trong này cũng rất lớn! Một khi phát triển được sẽ có giá trị hơn nhiều so với mảnh đất ở phương bắc.

Ngay cả khi không thể cướp được quyền khống chế tỉnh thành, thì việc giành giật một quận hoặc là nửa quận cũng là một sự lựa chọn tốt.

Chỉ có thể nói, khẩu vị của Gia tộc Holliser quá lớn, bọn họ muốn bước vào ngưỡng cửa đại quý tộc chỉ trong một lần hành động, số đất phong mới được tăng thêm đã không thể thỏa mãn được khẩu vị của họ.

Loại chuyện này chỉ có thể tự mình quyết định. Làm minh hữu, Hudson chỉ có thể ủng hộ.

"Hudson, sau này làm phiền cậu rồi. Chúng tôi sẽ nghĩ cách kết giao quan hệ với các phương, nhưng bên phía vương đô vẫn cần cậu đứng ra nói chuyện."

Tử tước Aurane ra vẻ nghiêm túc nói.

Không nhắc đến mục tiêu cụ thể, hiển nhiên là Gia tộc Holliser không nắm chắc tất thắng trong hành động lần này. Vì gia tăng xác suất thành công, họ liền dứt khoát chơi trò giăng lưới.

Đối với Hudson mà nói, đây là một chuyện tốt. Sẽ rất rắc rối nếu mục tiêu của gia tộc Holliser trùng với mục tiêu của các quý tộc khác.

Giống như bây giờ rất tốt, mặc dù có thể xảy ra cách cục một vài nhà trung đẳng quý tộc cùng nhau chúa tể một tỉnh, nhưng sẽ tránh khỏi việc chọn trùng nhau và thất bại, rồi trực tiếp bị đào thải, bị loại.

Suy cho cùng vẫn là vì không đủ thực lực. Cho dù nội tình có thâm hậu như thế nào, muốn chuyển hóa thành thực lực trong tay cũng cần phải có một quá trình dài dằng dặc.

Nếu nhìn theo hướng này, Bá tước Pierce cũng đã làm một chuyện tốt. Nếu như ông ta không mang đám quý tộc tỉnh Đông Nam nhảy xuống khe cống ngầm thì Gia tộc Holliser sẽ không ra đi dứt khoát như vậy.

Khi mà mọi người ở chung một chỗ phát triển, cho dù quan hệ giữa đôi bên có tốt như thế nào, sớm muộn cũng sẽ có ngày trở mặt.

Gia tộc Holliser chủ động rời đi đối với Hudson cũng là một chuyện tốt. Điều này có nghĩa là hai bên sẽ không thể trở thành kẻ thù vì xung đột chiến lược.

"Xin ngài Tử tước cứ yên tâm, Bắc Cương nhất định sẽ có một mảnh đất dành cho ngài, diện tích sẽ rộng hơn quận Arbor chứ không ít hơn!"

Hudson hào khí cam kết.

Là thống soái đại quân, hắn có quyền nói chuyện rất lớn trong việc phân chia đất phong.

Hắn không có năng lực giúp Gia tộc Holliser nhảy lên trở thành đại quý tộc, nhưng chỉ để cho họ vào Bắc Cương kiếm một chén canh thì lại không khó.

Sau đó phải xem sự phát triển của bản thân rồi. Nhà nào phát triển tốt nhất, và trở nên nổi bật trước đám đối thủ cạnh tranh thì sẽ có thể bước qua ngưỡng cửa đại quý tộc.

Ván cờ sau lưng chuyện này không chỉ liên quan đến nội bộ vương quốc, mà còn có cả những thế lực bên ngoài vương quốc tham gia vào.

Theo Hudson được biết, tổ tiên của rất nhiều đại quý tộc trong cảnh nội Vương quốc Alpha đều bắt nguồn từ các quốc gia ở phía nam và trung tâm của đại lục.

Theo thời gian đổi dời, loại quan hệ này liền trở nên rất nhạt, nhưng khi các thế lực lớn của nhân tộc chia cắt đại thảo nguyên thú nhân thì mối quan hệ này đã dần ấm lại.

Dù gì thì việc phát triển đại thảo nguyên thú nhân sau này cũng cần phải có được sự ủng hộ của người hàng xóm Vương quốc Alpha.

Đã có quan hệ nhân mạch thì tự nhiên là phải liên lạc. Cho dù phần quan hệ này có xa xôi đến đâu thì cũng còn chút tình hương hỏa.

Ngay cả bản thân Hudson cũng đã cảm nhận được. Đã có người của các chi mạch của Gia tộc Koslow mở rộng ra bên ngoài tới bái phỏng nối lại liên lạc với hắn.

Tiếc là những chi mạch này cũng giống như những chi mạch khác trong nước, lăn lộn chẳng ra làm sao cả. Ngay cả khi phe họ cắn được một miếng bánh lớn, tới phiên bọn họ cũng chỉ có thể cầm được một mảnh Nam tước lĩnh hoặc là Kỵ sĩ lĩnh.

Chương 845 - Đánh Cờ Sau Cuộc Chiến (4)

Chạy tới liên lạc cảm tình về cơ bản là nhằm tìm kiếm sự giúp đỡ. Trong phạm vi quyền hạn của mình, Hudson cũng sẽ tạo thuận tiện cho họ.

Ngay cả một gia tộc nhỏ như Koslow mà còn như vậy, những nhà đại quý tộc khác trong Vương quốc thì càng không cần phải nói.

Trong lần đại cải tổ sau đó, Gia tộc Holliser có thể trở nên nổi bật hay không không chỉ phải phụ thuộc vào sự cố gắng của nhóm người Tử tước Aurane, mà còn phụ thuộc vào trợ lực ở sau lưng họ. . . .

Hết phần kế hoạch phân chia đất phong này đến phần kế hoạch phân chia đất phong khác không ngừng ra đời dưới bàn tay của Hudson, nhưng đều liên tục bị trả về, làm cho toàn bộ đại quân đều tức giận.

Thấy dáng vẻ vô cùng tức giận của đám người này, Hudson chỉ có thể ra vẻ tức giận nói: "Vương đô lại tiếp tục bác bỏ đề nghị của chúng ta, trong phần kế hoạch mới sau này, mọi người cùng nhau ký tên đi!"

"Nếu như vương đô tiếp tục bác bỏ, vậy thì mọi người liền thu dọn đồ vật, trực tiếp đi vương đô thương lượng với đám thần kia đi!"

Ba phải cũng phải có hạn độ. Đối mặt với lửa giận của đám quý tộc này, Hudson tự nhận thân thể mình không phải là rất cứng, không cũng phải lấy cứng đối cứng.

Bên phía Quốc vương, hắn chỉ có thể nói là bản thân đã cố gắng hết sức.

"Vốn nên làm như vậy từ trước rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì chuyện này chừng nào mới xong đây!"

Bá tước Calles ra vẻ không biết phụ họa nói.

Ngay sau đó, tất cả mọi người lần lượt hưởng ứng, như thể bọn họ đều chán ghét với đám người ở trong vương đô không làm nhưng việc mà con người nên làm, muốn đoàn kết để gây áp lực lên vương đô.

Tất cả mọi người đều đang diễn kịch, toàn bộ nơi này liền biến thành một nhà hát lớn. Đối với màn kịch này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Mặc dù hắn đã sửa đổi hết kế hoạch này tới kế hoạch khác, nhưng về bản chất thì vẫn là kế hoạch ban đầu. Khác biệt duy nhất nằm ở chỗ: mỗi lần sửa chữa, đường biên giới đất phong của mọi người liền phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Nếu như không quan sát cẩn thận là sẽ không thể phát hiện ra.

Trong lần sửa chữa cuối cùng này, thoạt nhìn Hudson đang gây áp lực lên Vương đô, nhưng cũng là đang cố tình nói cho đám người này nghe.

Hắn đang dùng hành động thực tế để nhắc nhở mọi người: Quốc vương cũng cần có mặt mũi, hiện giờ đã đến lúc thích hợp để nhượng bộ rồi.

Tiếc là chuyện này đã được chú định là vô dụng rồi. Cũng không thể nói là Quốc vương chẳng có mặt mũi gì trước mặt các đại quý tộc, nhưng chắc chắn là sẽ không nhiều.

Mọi người không chịu nhượng bộ, Hudson cũng lười đóng vai ác, hắn trực tập hợp kết quả cuối cùng rồi báo lên trên.

Ngoài tập thể quý tộc Bắc Cương vắng mặt ra, trong phần văn kiện này đều có chữ ký của toàn bộ các đại quý tộc trong Vương quốc, bản thân phần văn kiện này liền có thể đại diện cho Vương quốc. . . .

Trong Phỉ Thúy cung, Caesar III đang xem bản báo cáo cuối cùng với vẻ mặt vô cùng khó coi.

Không bên nào có thể phàn nàn về bên nào cả, bởi vì yêu cầu mà hai bên đưa ra đều rất quá đáng. Không nói những quý tộc khác trong vương quốc, chỉ là yêu cầu mà Hudson đưa ra thôi cũng đã không thể làm được rồi.

Tạm thời bỏ qua việc mở rộng đất phong ở tỉnh Đông Nam, chỉ cần không chỉ định thuộc địa, với cống hiến của Hudson trong cuộc chiến tranh này, lấy đi một số nơi vô chủ cũng có thể nói được.

Thế nhưng ngoài những yêu cầu này ra, hắn còn đưa ra yêu cầu muốn thu hồi lại "tổ địa của Gia tộc Koslow". Phần "tổ địa" này không chỉ là một tòa lâu đài, mà là toàn bộ lãnh thổ trước đó của gia tộc Koslow ở Bắc Cương.

Và đương nhiên là gia tộc Locknard sẽ không chấp nhận việc này. Mặc dù bọn họ đang bị trọng thương, nhưng không có nghĩa là họ sẽ đồng ý cho Gia tộc Koslow vươn xúc tu vào trong lãnh địa của mình.

Đây đều là vấn đề do lịch sử để lại, vương quốc không thể lật lại bản án cho Gia tộc Koslow được, nếu không, chuyện này sẽ trở thành màn lật bàn quy mô lớn, vô số đất phong của các quý tộc đều sẽ bị dính vào vấn đề có hợp pháp hay không.

Biết rõ chuyện này không thể nào hoàn thành, nhưng Hudson vẫn muốn nói ra, đây là vấn đề nguyên tắc.

Không hề có ngoài ý muốn, Caesar III chỉ đành tự thân ra trận bác bỏ đề nghị này. Trên bản báo cáo vẫn còn có rất nhiều vấn đề không thể nào hoàn thành giống như vậy.

Điều làm cho ông ta khó tiếp nhận nhất chính là đám quý tộc trong vương quốc đã lựa chọn tự thỏa hiệp với nhau, mà không hề xảy ra việc hai bên đấu đá lẫn nhau như trong mong đợi của ông ta.

Tiếp tục bác bỏ?

Caesar III vừa nhấc bút lên liền do dự. Hăng quá hoá dở, cho dù ông ta có là Quốc vương cao quý thì cũng cần phải cân nhắc đến lập trường của đám quý tộc trong vương quốc.

Là một quốc gia cổ phần, và số cổ phần còn bị phân tán, người làm đại cổ đông là Quốc vương cũng không thể làm được nhất ngôn cửu đỉnh hoàn toàn.

Sau khi do dự một hồi, Caesar III cầm bút sửa lại bản báo cáo. Loại điều chỉnh này đã được định sẵn là chỉ có một mình ông ta tự tay làm, trông cậy vào mọi người tự giác đi làm thì chỉ có nằm mơ mới có.

Vương tử Caesar ở bên yên lặng nhìn chằm chằm. hông phải là y không muốn giúp một tay, mà là vì y thật sự không biết nên đối phó với cục diện phức tạp này như thế nào.

Sau khi sửa xong, Caesar III kiểm tra lại một lần rồi mới chậm rãi ngẩng đầu nói: "Tể tướng, gửi kết quả cuối cùng này cho Bá tước Hudson, để hắn tự nghĩ biện pháp thuyết phục các bên chấp nhận."

Nếu như có người để ý đến nội dung mà ông ta đã ghi sẽ thấy đây là một vụ giao dịch trần trụi.

Những yêu cầu mà Hudson đưa ra, ngoài việc không thể nào thực hiện là thu hồi tổ địa ra, những yêu cầu còn lại đều đã được ông ta đồng ý.

Cái giá phải trả để có được tất cả những thứ này là hắn phải tìm cách để quán triệt ý chí của Quốc vương. Nếu như không làm được, sự tán thành của Caesar III cũng sẽ hết hiệu lực.

Chương 846 - Giải Trừ Quân Bị

Lâu đài Bloodmoon, Hudson đứng trên đỉnh của tòa thành mới, nhìn những điều kiện mà Caesar III đề ra, mắt nhìn phương xa rồi âm thầm lắc đầu.

Tập đoàn quý tộc cũng không phải là những người dễ bắt nạt, mặc dù Caesar III đã nhượng bộ rất nhiều rồi, nhưng kế hoạch của ông ta vẫn khó có thể được chấp thuận.

"Tom, thông báo cho các tướng lĩnh cao tầng trong quân tới tham gia cuộc họp!"

Hudson ra lệnh bằng vẻ mặt không có giảm giác gì.

Dù có khó hơn nữa thì hắn cũng nhất định phải làm ra vẻ là mình đã rất cố gắng. Có thể hoàn thành hay không là một chuyện, còn việc không cố gắng đi hoàn thành lại là một chuyện khác.

Có lẽ ngay cả bản thân Caesar III cũng không hy vọng tập đoàn quý tộc có thể chấp nhận bản kế hoạch của mình.

Thoạt nhìn trông Vương thất uy phong bát diện, nhưng kể từ khi cuộc viễn chinh phương bắc lần trước thất bại, sức ảnh hưởng trong quân đội của vương thất lực đã bắt đầu giảm xuống, đây là một sự thật không thể chối cãi.

Rất nhiều sĩ quan quý tộc thân cận với vương thất đã bỏ mạng, vương thất lại không kịp bổ sung người mới, quyền lên tiếng trong quân đội của Quốc vương đã giảm xuống mức thấp nhất trong vài chục năm nay.

Đây cũng là nguyên nhân mà Caesar III muốn phí hết tâm tư để đấm gãy răng quý tộc Bắc Cương.

Dù đã đấm rơi thế lực lớn nhất trong quân, nhưng không có nghĩa là vương thất sẽ tăng cường được quyền kiểm soát quân đội. Chỉ có một vị Hầu tước James là sẽ không thể ổn định được lập trường của mình.

Nếu không phải không có người để dùng, Caesar III cũng sẽ không chọn hạng người láu cá như Hudson để áp dụng kế hoạch chính trị của bản thân.

Chỉ cần nhìn vào kết quả là biết, Hudson chưa bao giờ từng cố gắng làm việc cho Vương thất.

Bởi vì thân phận quyết định địa vị. Hudson là một thành viên trong tập đoàn đại quý tộc, hắn không thể nào đứng về phía Quốc vương.

Ai bảo Hudson thượng vị chỉ là do cơ duyên xảo hợp, mà không phải là do Quốc vương cất nhắc chứ?

Trên thực tế, tình cảnh hiện giờ của Hudson cũng có chút lúng túng.

Dĩ vãng, người đảm nhiệm chức thống soái trong cuộc chiến tranh có cấp bậc bao như vậy cho dù không phải là bản thân Quốc vương thì cũng là thành viên dòng chính của Vương thất.

Hudson ngoài ý muốn thượng vị không phải nhờ vào sự ủng hộ hoàn toàn của Quốc vương, cũng không phải nhờ vào sự ủng hộ hoàn toàn của quý tộc.

Cho nên hắn chỉ có thể đứng ở giữa, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị hai bên đè xuống đấm.

Đặc biệt là trong loại cục diện song phương đang bế tắc như lúc này, người làm trung gian như hắn càng khó xử hơn.

Nếu như tâm tính không đủ mạnh sẽ rất dễ ngộ nhận rằng, trong toàn bộ Vương quốc chỉ có bản mình mình là đang cố gắng làm việc. . . .

Lutecia, Hội nghị liên minh nhân tộc lại tiếp tục hỗn loạn ồn ào. Các bên đã tốn không ít thời gian vào việc phân chia lợi ích trên đại thảo nguyên.

Nhưng cũng hết cách rồi, cho dù có thêm một đại thảo nguyên nữa cũng không đủ chia. Một số khu vực có nước và cỏ màu mỡ hoàn toàn có thể phát triển nền văn minh nông nghiệp.

Trên thực tế, Đế quốc Thú Nhân đã bắt đầu làm rồi. Đại thảo nguyên thú nhân lớn như vậy, có một phần năm diện tích là đất nông nghiệp.

Đây còn là do trình độ văn minh của thú nhân thấp nên bị hạn chế, nếu đổi thành nhân tộc, trình độ phát triển nhất định sẽ tăng lên đáng kể.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần là nơi có nguồn nước sung túc, địa thế bằng phẳng, chất đất đủ tốt đều có thể phát triển nền văn minh nông nghiệp.

Những vấn đề nhỏ còn lại hoàn toàn có thể dùng nhân lực để thay thế. Ít nhất thì việc thay đổi môi trường tự nhiên trong một khu vực cục bộ cũng chẳng phải việc khó đối với đám thế lực lớn.

Nhưng lý thuyết dù sao cũng chỉ là lý thuyết, nếu đã có những mảnh đất tốt có sẵn rồi thì sẽ chẳng có dại mà đi nhặt những mảnh đất xấu cả.

Ngoài vấn đề đất đai ra, vẫn còn có những tranh chấp bất tận về quyền cai trị đại thảo nguyên thú nhân.

Có người chủ trương chia cắt thành nhiều quốc gia, có người chủ trương thành lập quốc gia thống nhất, còn có người chủ trương thành lập liên bang lỏng lẻo.

Các thế lực lớn đều lấy lợi ích của mình làm điểm xuất phát, không bên nào chịu nhượng bộ, điều này khiến cho diễn biến của hội nghị không được thuận lợi.

Đối mặt với cục diện này, Charles III, với tư cách là chủ nhà, đang rầu đến mức sắp bị hói rồi.

"Đủ rồi! Muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi!"

"Có cái gì mà phải cãi, nếu đã không bên nào thuyết phục được bên nào thì trực tiếp bỏ phiếu là được. Mọi người đều là tinh anh của nhân tộc ta, làm sao có thể giống như những bà bán thức ăn ngoài chợ được?"

Tiếng gào thét của Charles III thoạt nhìn là đang giải quyết vấn đề, nhưng trên thực tế lại là một chủ ý ngu ngốc.

Đúng là việc bỏ phiếu có thể xác định được kết quả, nhưng bỏ phiếu cũng không phải là thuốc vạn năng có thể giải quyết được mọi vấn đề.

Trong thời gian ngắn thì còn có thể dựa vào kết quả bỏ phiếu để xác định phân chia lợi ích, nhưng bỏ phiếu sẽ không thể giải quyết được mâu thuẫn xung đột.

Chỉ là hiện giờ không còn lựa chọn nào tốt hơn, với tư cách là người khởi xướng hội nghị liên minh, y nhất định phải để cho cuộc hội nghị này có một kết cục viên mãn.

Còn về vấn đề lưu lại bao nhiêu tai họa ngầm, chôn bao nhiêu quả bom, Charles III đã không thể quan tâm được nhiều như vậy.

Dù sao trong nội bộ nhân tộc cũng đang có rất nhiều mâu thuẫn, có tăng thêm một chút cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục.

"Vậy thì cứ làm theo lời bệ hạ nói đi, các vị tự mình đề xuất phương án để làm tiêu chuẩn. Phương án lấy được số phiếu đồng thuận cao nhất sẽ là quyết định của liên minh!"

Giám mục Montesson thuận thế nói.

Chương 847 - Giải Trừ Quân Bị (2)

Giáo Đình là cây gậy quấy phân heo lớn nhất trong nội bộ liên minh nhân tộc. Từ trước đến nay, những việc như chôn bom và đào hố này chính là sở thích lớn nhất của bọn chúng.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là: Bọn họ là một tổ chức tôn giáo, lúc chơi chính trị cũng sẽ luôn gắn liền với tôn giáo, thậm chí có rất nhiều thời điểm còn làm cho dở dở ương ương.

Chỉ trong thoáng chốc liền có mười mấy loại phương án được đề ra. Có thể thấy rằng mọi người vẫn đang rất kiềm chế, đại biểu của đám thế lực nhỏ đều rất có tự hiểu lấy mình mà lựa chọn tắt lửa. . . .

"Chiến tranh đã kết thúc, tiếp tục duy trì số lượng quân bị khổng lồ như hiện giờ sẽ tạo áp lực rất lớn lên Vương quốc. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, bộ chỉ huy đã quyết định là sẽ giải trừ quân bị trên quy mô lớn."

"Xét đến việc mối đe dọa Đế quốc Thú Nhân đã biến mất, áp lực quân sự mà Vương quốc phải gánh chịu trong tương lai sẽ giảm đi rất nhiều, do đó, số lượng quân thường trực cũng sẽ bị cắt giảm trên diện rộng."

"Cá nhân ta cho rằng: Vương quốc chỉ cần duy trì từ 5-8 vạn quân thường trực là có thể đáp ứng được nhu cầu quân sự hiện giờ."

"Xét thấy hiện giờ vương quốc đang phải chịu áp lực tài chính, cho nên trong thời gian ngắn, số lượng quân thường trực của vương quốc sẽ còn bị áp súc thêm một lần nữa."

"Tiêu chuẩn cụ thể phải chờ chúng ta tiếp tục nghiên cứu rồi mới quyết định. Việc cấp bách hiện giờ là bãi bỏ những đội quân dư thừa, giảm mức chi tiêu quân phí của vương quốc xuống!"

Trong hội nghị quân sự, Hudson ra sức thuyết trình lý luận —— giải trừ quân bị.

Qua chiến dịch này, Vương quốc Alpha bị trọng thương nguyên khí, phương diện tài chính là bị thiệt hại nghiêm trọng nhất.

Món nợ khổng lồ đã ép tới vương quốc không thể thở nổi. Bãi bỏ quân đội là chuyện bắt buộc phải làm.

Vì để cho mình có thể thoát ra khỏi ván cờ giữa Quốc vương và tập đoàn quý tộc, Hudson quyết định lựa chọn —— giải trừ quân bị.

Chuyện này nằm trong phận sự của người làm thống soái đại quân như hắn. Hắn đứng ra chủ trì công tác giải trừ quân bị vào lúc này liền lập tức có thể giảm bớt áp lực tài chính mà vương quốc đang phải gánh chịu, trung thần bất quá chỉ như thế.

Còn thuận tiện giải quyết hai tai họa ngầm lớn nhất hiện giờ cho Caesar III nữa.

Một khi quân đội quý tộc bị giải tán về nhà, ván cờ tiếp đó sẽ chỉ đơn thuần là cuộc đấu tranh chính trị, không cần phải lo lắng các bên giận quá biến thành cuộc xung đột quân sự.

"Bá tước Hudson tôn kính, chúng tôi không có ý kiến về việc bãi bỏ quân đội sau khi chiến tranh kết thúc. Đây là chuyện nên làm, vấn đề là thời gian sớm hay muộn mà thôi."

"Nhưng mà số lượng quân thường trực được vương quốc đưa ra thực sự là quá ít."

"Phải biết rằng trước đây vương quốc thường xuyên duy trì hơn ba mươi vạn quân thường trực, bây giờ đột nhiên cắt giảm nhiều biên chế như vậy thì làm sao có phù hợp với vị thế quốc tế của chúng ta được?"

"Đặc biệt là bây giờ, vương quốc đã thu hồi lại lãnh thổ đã mất, đồng thời còn có thu hoạch không nhỏ. Chúng ta hoàn toàn có khả năng duy trì nhiều quân thường trực hơn, để chứng tỏ vị thế là Vương quốc hùng mạnh thứ ba trên đại lục!"

Bá tước Pierce dẫn đầu phản đối.

Trực giác nói cho lão ta biết, trong kế hoạch của Hudson có âm mưu. Mặc dù lão ta không biết hắn đang có âm mưu gì, nhưng chỉ cần địch nhân ủng hộ, mình cứ phản đối là được."

Về mặt lý thuyết, đúng là vương quốc sẽ không phải chịu áp lực về mặt quân sự nữa, cắt giảm số lượng quân thường trực là chuyện nên làm. Nhưng trong thâm tâm của Bá tước Pierce lại cảm thấy rất bất an.

Nhìn từ bên ngoài thì vương quốc chỉ cắt giảm quân thường trực trên phạm vị lớn, cũng không hạn chế số lượng tư quân của quý tộc, đối với mọi người mà nói đây là chuyện vô cùng có lợi.

Nhưng đó chỉ là đối với những đại quý tộc có thể bảo toàn được thực lực của mình mà thôi. Những quý tộc bị tổn thất thực lực, hoặc có thể nói là đang trên bờ vực sụp đổ, lúc này bọn họ đang rất cần vòng tay che chở của Vương thất.

Gia tộc Dalton đương nhiên sẽ không sa sút đến mức này, nhưng bị trọng thương nguyên khí lại là một sự thật không thể chối cãi.

Nếu như không sự uy hiếp của đối thủ cạnh tranh, gia tộc

Dalton chỉ cần trở về tĩnh dưỡng 8-10 năm là có thể dần khôi phục lại.

Thật đáng tiếc, bên cạnh bọn họ không chỉ có đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh.

Thực lực tổng hợp của Gia tộc Dalton có thể nhẹ nhõm áp chế Gia tộc Koslow, nhưng thực lực quân sự hiện giờ của họ lại đang ở vào thế hạ phong.

Từ xưa đến nay, đã vô số án lệ chứng minh: Chỉ có chuyển hóa thực lực thành thực lực quân sự thì mới thật sự là thực lực.

Căn cơ thâm hậu, nội tình cường đại, những thứ này đều cần có một quá trình chuyển hóa. Trước khi chuyển hóa hoàn toàn, hết thảy đều là mộng ảo bọt nước.

"Bá tước Pierce lo quá xa rồi. Từ trước đến nay, số lượng quân thường trực chưa bao giờ có thể đại diện cho sức mạnh của cả một Vương quốc."

"Ngay cả cường quốc số một đại lục đương thời là Vương quốc Frank cũng chỉ có hơn 20 vạn quân thường trực mà thôi."

"Từ trong cuộc chiến tranh lần này, chúng ta cũng có thể nhìn thấy được hình thức chiến tranh trước đó đang không ngừng bị phá vỡ."

"Điều tiếp theo mà chúng ta cần làm chính là: Thích ứng với hình thức chiến tranh mới, bồi dưỡng càng nhiều tinh binh hơn, mà không phải chỉ đổ dồn vào số lượng."

"Sức chiến đấu mà năm vạn quân siêu phàm có thể bộc phát ra chưa chắc sẽ yếu hơn ba mươi vạn quân thường trực là bao."

"Hiện giờ vương quốc đang thiếu sức lao động, chúng ta nhất định phải sử dụng ít nhân lực nhất để đổi lấy hiệu quả chiến đấu cao nhất."

Hudson mặt không đổi sắc trả lời.

Chương 848 - Hồi Kết

Một chút phiền phức nhỏ này vốn không thể làm khó được hắn. Cơ sở của việc giải trừ quân bị quy mô lớn chính là: nguồn tài chính và lực lượng lao động của vương quốc đều đồng thời bị thâm hụt rất lớn.

Vấn đề đã xuất hiện, vậy thì phải đi giải quyết. Hắn chỉ tận dụng xu hướng để phát động một cuộc cải cách hệ thống quân đội mà thôi. ...

Đề xuất giải trừ quân bị của Hudson đã được thông qua trong cuộc họp mà không có bất kỳ rủi ro nào, cả đám quý tộc cũng bắt đầu giải tán quân đội.

Nhìn thì như đang trưng cầu ý kiến, nhưng thực tế cũng là đang ép buộc mọi người phải tiếp nhận. Bắt đầu từ tháng sau, Vương quốc sẽ không còn cung cấp vật tư hậu cần cho đại quân nữa.

Nếu như cảm thấy bản thân có thể nuôi được nhiều quân như vậy thì cũng có thể tiếp tục giữ lại.

Về mặt lý thuyết, số lượng tư quân của quý tộc là không bị hạn chế. Trong Vương quốc cũng hề có pháp lệnh quy định về quy mô tư quân của quý tộc.

Không phải là Quốc vương không muốn ban hành pháp lệnh này, nguyên nhân là vì đám quý tộc bên dưới đều là chư hầu một phương, bọn họ không có khả năng đồng ý với loại pháp lệnh tự trói tay chân này.

Vào thời kỳ đặc thù, thực lực của một số ít đại quý tộc còn mạnh hơn cả Quốc vương cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

"Ngài Bá tước, Hội đồng liên minh đã ban bố thông cáo là sẽ thành lập ba Vương quốc, bốn Công quốc tại đại thảo nguyên thú nhân, liên minh hiện đang thu thập tên của những quốc gia này."

Nghe được lời nói của Tom, Hudson hơi nhíu mày. Ba Vương quốc, bốn Công quốc chắc chắn là kết quả của sự thỏa hiệp giữa tất cả các bên.

Hắn vốn cho rằng tương lai trên đại thảo nguyên thú nhân sẽ tràn ngập các nước nhỏ, không ngờ là vừa bắt đầu đã dung hợp rồi.

Chuyện liên hợp kiến quốc này hiển nhiên là kết quả của nhiều nhà thế lực đoàn kết lại. Chuyện này rõ ràng là đang nhằm vào Vương quốc Alpha.

Làm cao tầng của vương quốc, bây giờ Hudson cũng phải mở rộng tầm nhìn của bản thân, phải xem xét các vấn đề từ góc độ quốc tế.

Sự ra đời của bảy nước trên thảo nguyên đúng là không đe dọa được năng lực sinh tồn của Vương quốc Alpha trong thời gian ngắn, nhưng chuyện này lại phá hỏng con đường mở rộng của Vương quốc Alpha trong tương lai.

Trên đại thảo nguyên thú nhân bát ngát này, cho dù có chia ra làm bảy thì cũng không thể nào là nước nhỏ được.

Trong cách cục đại quốc vờn quanh như thế nào, không gian phát triển của Vương quốc Alpha về cơ bản xem như bị khóa chết.

Phá cục, thôi bỏ đi!

Là một nhà đại quý tộc mới nổi, Hudson không có dã tâm lớn đến vậy.

Huống chi mọi người làm vậy cũng xem như là rất nể mặt Vương quốc Alpha rồi. Nếu như có người cố ý kiếm chuyện, thành lập một đế quốc thống nhất trên đại thảo nguyên thú nhân, lúc đó mới thật sự làm cho Vương quốc Alpha không thể ngủ yên.

Tất cả mọi người đều đang vội vàng tiêu hóa thành quả thắng lợi, trong một khoảng thời gian rất dài sau này, các bên sẽ không phát sinh xung đột gì lớn, chuyện này đã đủ rồi.

Còn về chuyện 7 cái vương miện đột nhiên xuất hiện này, Hudson chẳng muốn quan tâm. Cho dù là ai thượng vị thì cũng sẽ không tới lượt của hắn.

Trên đại lục Aslante chú trọng huyết thống này, vương vị là thứ đã được định sẵn kể từ khi ra đời, và khả năng cao là cũng đã định sẵn là không có kể từ khi sinh ra.

Cũng không phải là không có trường hợp nghịch tập, nhưng trường hợp này đều phải có thiên thời địa lợi nhân hoà đồng thời thúc đây. Thiếu mất một khâu nào trong này cũng sẽ không thể nào nghịch tập thành công.

Nhưng, mọi chuyện đều có hai mặt, cách cụ trên đại thảo nguyên thú nhân cũng sẽ có mặt tích cực đối với Vương quốc Alpha.

Ít nhất là Hudson có thể bình an vượt qua đống phiền phức trước mắt. Đối mặt với mối đe dọa tiềm ẩn xâm phạm biên giới, việc tăng cường thực lực của các quý tộc ở biên giới cũng là chuyện vô cùng cấp thiết.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, sau đó Caesar III sẽ nhanh chóng lựa chọn nhượng bộ, mặc cho các đại quý tộc cắm cờ ở các tỉnh biên giới trong vương quốc.

Về mặt bản chất thì việc hạn chế hành động trước đó là do lo lắng sau khi bọn họ đứng vững sẽ tiếp tục mở rộng về phương bắc.

Nhưng hiện giờ hy vọng mở rộng phương bắc đã bị đứt gãy, dù có tiếp tục nhìn chằm chằm không thả cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lại là mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, cách thức phân chia chiến lợi phẩm sẽ dựa theo hình thức trước đây, đại quý tộc lấy đi 40%, trung đẳng quý tộc lấy đi 25%, tiểu quý tộc lấy đi 35% cuối cùng.

Vốn dĩ Vương thất còn có phải được chia một phần, nhưng tình huống lần này hơi đặc thù. Vương thất có thể thu hồi lại ba tỉnh thành bị mất cũng là nhờ mọi người hỗ trợ.

Chỉ riêng lãnh địa của ba tỉnh thành này thôi là đủ cho Vương thất tiêu hóa mấy chục năm rồi. Một người thông minh như Caesar III đương nhiên là sẽ không tham lam vô độ.

Hudson nhìn vào tấm bản đồ đang được treo trên tường rồi mỉm cười. Mặc cho phương bắc có biến động như thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến một vị quý tộc phương nam như hắn.

Người ly hương tiện, câu nói này cũng có thể áp dụng được cho quý tộc. Những quý tộc uy tín lâu năm có hệ thống quan hệ nhân mạch trải rộng khắp nơi, cho dù có di dời trọng tâm chiến lược thì cũng có thể nhanh chóng hòa nhập vào vòng tròn mới.

Còn loài nhà giàu mới nổi như Gia tộc Koslow thì vẫn nên thành thành thật thật ở nguyên tại chỗ mới là tốt nhất. Mạo muội chạy vào một vòng tròn mới sẽ chỉ bị người ta ăn rồi lau sạch.

Những con em quý tộc Bắc Cương xuôi nam trước đó chính là ví dụ tốt nhất. Cho dù hậu trường rất cứng, nhưng chẳng phải cũng bị đám địa đầu xà đấm cho xây xẩm mặt mày sao.

Nếu như không phải đám người này đi theo đúng lão đại, sợ là sau khi chiến tranh kết thúc đã bị thanh toán rồi.

Chương 849 - Hồi Kết (2)

Ngay cả khi được Hudson chiếu cố, bọn họ vẫn chẳng lấy được lợi ích gì từ trong cuộc chiến tranh lần này.

Tất cả chỉ vì bọn họ là quý tộc Bắc Cương!

Nếu đã được hưởng lợi do nhóm chính trị của quý tộc Bắc Cương mang lại thì cũng phải gánh chịu phản phệ tương ứng.

Hiện giờ tập đoàn quý tộc Bắc Cương đã bị cả vương quốc chèn ép, những con em quý Bắc Cương như bọn họ đương nhiên cũng sẽ bị hạn chế phát triển.

Loại đàn áp chính trị này sẽ tiếp tục kéo dài trong mấy năm, thậm chí là mấy chục năm nữa.

Hết cách rồi, ai bảo lúc quý tộc Bắc Cương cường thế liền đắc tội với cả vương quốc làm gì, bây giờ lại bị mọi người nắm được đằng chuôi.

Phóng tầm mắt khắp toàn bộ Vương quốc Alpha, ngoài bọn họ ra, những người còn lại đều là kẻ thù chính trị.

Càng tồi tệ hơn chính là vị trí địa lý và thực lực vốn có của đám con em quý tộc Bắc Cương này đã đe dọa nghiêm trọng đến lợi ích của các đám quý tộc trong vương quốc.

Trừ phi mọi người cảm thấy mối uy hiếp tiềm tàng biến mất, nếu không loại đàn áp này sẽ một mực kéo dài.

Biện pháp tốt nhất để thoát khỏi loại khốn cảnh này chính là - chờ. Thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, khi mọi người dần quên đi mối đe dọa quý tộc Bắc Cương thì có thể bình thường hóa quan hệ.

Cũng không phải là không có cách để tăng tốc quá trình này, tỉ phương pháp thường thấy nhất chính là: Thông gia chính trị.

"Tom, phái người thông báo cho tổ tư vấn, yêu cầu họ nhanh chóng lập ra kế hoạch đối phó với thế cục biến hóa trong vương quốc."

Hudson lập tức phân phó.

Hắn cố gắng phấn đấu lâu như vậy, cuối cùng cũng kiếm ra một đội tư vấn của bản thân. Tiếc là đội nhóm này vẫn còn quá non, trước mắt chỉ đang ở giai đoạn thực tập.

Trong những lúc bình thường, hỗ trợ xử lý một chút việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi thì còn được. Một khi dính đến tình thế quan trọng như chính trị thì sẽ lập tức bại lộ khuyết điểm —— không đủ tầm nhìn.

Đây là do xuất thân quyết định. Cho dù nhân tài trong tiểu quý tộc có lợi hại đến đâu thì tầm nhìn của họ vẫn sẽ bị giới hạn bởi nền giáo dục được tiếp xúc từ nhỏ.

Hiện giờ Hudson chỉ có thể cố gắng hết sức để tạo ra nhiều cơ hội rèn luyện cho bọn họ. Mặc dù hắn biết là sẽ rất khó để có thể nhìn thấu được bản chất của vấn đề, nhưng hắn cũng chỉ có thể cưỡng ép bọn họ đi lĩnh hội.

Đối với những chuyện này, Hudson chỉ có thể tự mình an ủi: Năng lực kém một chút cũng tốt, tránh khỏi bị người ta đào góc tường.

Cuộc cạnh tranh giữa các đại quý tộc luôn đầy mánh khóe, đào chân tường của nhau là chuyện thường xuyên xảy ra.

Hudson không bị người ta đào chân tường không phải là vì hắn lợi hại cỡ nào, mà đơn giản là vì dưới trướng của hắn không có nhân tài xuất sắc nào có thể lọt vào mắt của những người này.

Lúc hắn còn đảm nhiệm chức chủ soái, phủ thống soái có thể vận hành thuận lợi như vậy là nhờ có sĩ quan phụ trợ, những sĩ quan này đều là người được điều từ dưới trướng của các đại quý tộc.

Đối tượng mà những người này phục vụ là chủ soái, chứ không phải bản thân Hudson. Sau khi rời khỏi vị trí hiện giờ, người ta sẽ chẳng thèm quan tâm đến hắn nữa. ...

"Bệ hạ, Bá tước Hudson lại đệ đơn từ chức!"

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero ra vẻ khó khăn nói.

Trên đại lục Aslante không lưu hành điển tích "ba từ ba mời", trong tình huống bình thường, đệ đơn từ chức chính là thực sự muốn từ chức.

Dựa theo lệ cũ, vương quốc sẽ không ép buộc quý tộc đảm nhiệm chức vị quan trọng. Dù sao, trên đời này cái gì cũng thiếu, chỉ có không thiếu người làm quan.

Huống chi còn là chức vụ thống soái tam quân, chỉ cần thả ra tiếng gió là sẽ có vô số quý tộc xếp hành từ Vương đô đến Lâu đài Bloodmoon để chờ ngồi lên cương vị quyền cao chức trọng này.

Dù sao chiến tranh đã kết thúc, công tác giải trừ quân bị cũng đã bắt đầu, yêu cầu đối với năng lực của thống soái cũng giảm đi đáng kể, muốn đổi người cũng không phải việc khó.

Nhưng mà, đây chỉ là tình huống mặt ngoài. Nhìn bên ngoài thì trong vương quốc đang gió êm sóng lặng, nhưng sóng ngầm ẩn giấu dưới mặt đất lại chừng từng ngừng lại.

Nếu không có một vị chủ soái cường thế đè ép, đám quý tộc trong vương quốc sẽ không an phận như vậy. Một lời không hợp liền bước ra quyết đấu cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì trong giới quý tộc .

"Nói với Bá tước Hudson là để hắn tiếp tục gánh vác nghĩa vụ của quý tộc vương quốc."

"Đợi sau khi hoàn thành công tác giải trừ quân bị, các quý tộc khác trở về đất phong, ta sẽ đồng ý cho hắn từ chức."

"Nhưng trước khi hoàn thành công tác, hắn nhất định phải ngồi trên vị trí thống soái này."

Caesar III nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghĩ lại cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, những Quốc vương khác còn đang lo thuộc hạ chiếm lấy quân quyền không thả, uy hiếp đến sự an toàn của vương quyền. Nhưng đến lượt ông ta thì lại biến thành chủ soái mỗi ngày đều đệ đơn từ chức, kẻ làm Quốc vương như ông ta thì lại không chịu thả người.

Thực ra Caesar III đã sớm có suy nghĩ thay người rồi. Tiếc là sau khi nhìn quanh chư tướng trong quân, ông ta bất đắc dĩ phát hiện có quá ít "người một nhà".

Tướng lĩnh dòng chính vương thất hoặc là không đủ uy vọng, vô pháp phục chúng; hoặc là năng lực không tốt, không đảm đương nổi phần trách nhiệm này.

Việc có liên quan đến quân quyền là không thể phớt lờ được. Thời kỳ chiến tranh đều không mắc sai lầm, nếu như để xảy ra chuyện trong thời bình thì sẽ thật sự vô cùng mất mặt.

Mấu chốt là một khi bị các đại quý tộc nắm được nhược điểm thì sau này sẽ rất khó làm việc trong quân.

"Bệ hạ, Bá tước Hudson vội vã từ chức như vậy, khả năng cao là bị đám quý tộc trong quân gây áp lực."

"Vì thúc đẩy kế hoạch giải trừ quân bị, Bá tước Hudson cũng đã cố gắng rất nhiều, nghe nói còn cãi nhau mấy lần, cuối cùng vẫn bị hắn dùng thân phận chủ soái ép buộc thông qua."

Chương 850 - Hồi Kết (3)

"Lần này vương quốc cắt giảm nhiều quân thường trực như vậy, lực lượng trong quân đội của các đại quý tộc cũng sẽ bị cắt giảm đi rất nhiều."

"Không để xảy ra náo loạn đã là chuyện không dễ dàng rồi!"

Đại công tước Alfiero mở miệng giải thích.

Nhân tố quan trọng nhất làm cho số lượng quân thường trực thì cắt nhiều như vậy chính là —— không có tiền.

"Mượn tiền nhất thời thoải mái, trả nợ hỏa táng tràng".

Vương quốc Alpha lục tục ngo ngoe phát hành một đống lớn trái phiếu, lại cộng thêm món nợ trước đó, tài chính của Vương quốc đã sớm không chịu nổi nữa.

Vì tiết kiệm chi tiêu, ngay cả yến hội khánh công cũng bị đơn giản hóa. Các chi phí hành chính có thể giảm trong vương quốc đã được giảm đến mức tối đa.

Nhưng dù có tiết kiệm như thế nào, khi phải đối mặt với món nợ khổng lồ lên đến gần một ức kim tệ thì cũng giống như là hạt cát trong sa mạc.

Đừng nói là trả nợ tiền vốn, ngay cả việc thanh toán tiền lãi cũng đã làm cho Vương quốc Alpha phải chịu áp lực như núi rồi.

Trong số rất nhiều khoản chi tiêu hàng ngày của vương quốc, khoản chi lớn nhất chính là quân phí. Trong quá khứ, quân phí có thể chiếm hơn 60% tổng chi tiêu.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi Hudson đề xuất kế hoạch giải trừ quân bị liền lập tức được đám cao tầng trong vương quốc xem là "đại trung thần".

Khoản chi lớn nhất đã được cắt giảm. Tài chính của vương quốc đang trên bờ vực phá sản đã được cứu lại.

Có lẽ cuộc sống sau này sẽ rất gian khổ, nhưng dù sao cũng còn có thể duy trì được, không cần phải lo lắng đến việc phá sản.

"Thôi! Thế cục trên thảo nguyên biến ảo khôn lường, tam đại Vương quốc, tứ đại Công quốc xuất hiện đã nằm ngoài dự tính của chúng ta, tiếp tục giằng co cũng không phải là cách hay."

"Mang bản báo cáo trước đó của Bá tước Hudson ra sửa chữa một lần rồi mau chóng thực hiện đi!"

Caesar III thở dài một hơi nói.

Thoạt nhìn là do Hudson không chịu được áp lực, nhưng trên thực chất lại là do người làm Quốc vương là ông ta không chịu nổi áp lực.

Đây là đặc điểm lớn nhất của hình thức đầu tư cổ phần quốc gia. Khi các cổ đông có hơn một nửa số cổ phần thống nhất lập trường là sẽ có quyền quyết định, ngay cả người làm đại cổ đông là Quốc vương cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Tình thế hỗn loạn trên thảo nguyên sẽ gia tốc thời gian thỏa hiệp. Về bản chất thì vẫn là vương quyền bị rơi vào thế hạ phong trong quá trình đánh cờ với chư hầu.

Những cảnh tương tự thường xuyên xảy ra ở đại lục Aslante. Quốc vương nhất ngôn cửu đỉnh cũng không phải là không có, nhưng mà chỉ là số ít.

Nếu như gánh chịu áp lực, ép buộc mọi người làm theo ý chí của mình, theo lý thuyết thì cũng có thể xảy ra, chỉ là di chứng để lại sẽ rất lớn.

Thỉnh thoảng làm một hai lần thì không sao, nếu như làm nhiều lần, người phía dưới sẽ không nhịn được mà chọn phương án thay một vị Quốc vương khác.

Một vị Quân chủ thông minh sẽ tiến hành thỏa hiệp vào thời gian thích hợp. Dù gì thì những ván cờ chính trị đều luôn mang tính lâu dài.

Lần này không đạt được mục đích chính trị thì còn có lần tiếp theo. Vì tranh thắng thua nhất thời mà đặt bản thân đứng ở mặt đối lập với tập đoàn quý tộc là không đáng.

Về mặt bản chất, Quốc vương và quý tộc đều ở chung trong một tập đoàn lợi ích. Có lẽ hai bên sẽ phát sinh mâu thuẫn trong quá trình phân chia lợi ích nội bộ, nhưng hầu hết thời gian hai bên đều duy trì quan hệ hợp tác thống trị.

"Bệ hạ, thời hạn thanh toán tiền lãi cho đợt trái phiếu đầu tiên của vương quốc đang đến gần. Ngài có muốn bắt chước Công quốc Mosey để trưng thu một khoản thuế trả nợ không?"

Hầu tước Delgado đề nghị.

Từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, người làm Bộ trưởng Bộ tài chính như ông ta chưa hề có một ngày tốt lành nào.

Nhìn vào đường chân tóc trên đầu ông ta, trong tương lai không lâu sau đó, trên triều đình của Vương quốc Alpha lại phải tăng thêm một vị đầu trọc.

"Không cần. Sau đó bọn họ còn phải phát triển đất phong mới, là lúc cần tiêu tiền. Lúc này mà có thể lấy được tiền của bọn họ mới là lạ!"

"Nghĩ cách góp một khoản tiền để trả lãi trước đi. Đợi thêm mấy tháng nữa dùng tiền thuế để bổ sung là được."

Caesar III quả quyết bác bỏ.

Ông ta thực sự đã quá quen với tác phong của các quý tộc.

Vào thời kỳ chiến tranh, kêu mọi người bỏ tiền thì còn có thể nhịn đau cắt thịt. Nhưng bây giờ là thời bình, nếu như kêu bọn họ tiếp tục cắt thịt thì sợ là sẽ lập tức trở mặt.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là hiện giờ đám tiểu quý tộc bên dưới thật sự không có tiền.

Việc liên tục trưng thu thuế chiến tranh đã khiến họ phải chịu rất nhiều gánh nặng. Có vô số tiểu quý tộc đều đang nợ nần chồng chất.

Nếu như trưng thu tiếp, có lẽ sẽ không ảnh hưởng gì đến các đại quý tộc, nhưng đám tiểu quý tộc ở tầng dưới chót sẽ bị phá sản tập thể.

Đối với Quốc vương mà nói, vô số các trung tiểu quý tộc bên dưới chính là quân cờ quan trọng để ngăn chặn các đại quý tộc, duy trì thế cân bằng trong nước.

Một khi tiểu quý tộc bị phá sản tập thể sẽ nhanh chóng phát sinh một đợt sáp nhập và thôn tính đất đai mới. Kết quả cuối cùng chính là: Tiểu quý tộc dần bị đào thải, đại quý tộc sẽ trở nên càng cường đại hơn, cuối cùng là biến vương quyền thành vật bài trí.

Những trường hợp tiêu cực tương tự cũng không phải là chưa từng xuất hiện ở tại lục địa Aslante. Thậm chí hiện giờ còn có những quốc gia đang trong thời đại độc quyền do một số quý tộc lớn kiểm soát. ...

Bụi bặm lắng xuống, tiệc chia tay được tổ chức vô cùng náo nhiệt. Vương tử Caesar đích thân tới Lâu đài Bloodmoon để đưa tiễn đám quý tộc trong Vương quốc.

Có thể thấy là Caesar III cũng đang cố gắng hết sức để trải đường cho con trai mình.

Chương 851 - Bá Tước Quận Wright

Theo như thông lệ, sau khi đại chiến kết thúc thì tiệc ăn mừng sẽ được cử hành trong vương cung, nhưng lần này lại bị cử hành ở biên giới.

Trên danh nghĩa thì nói là vì tế điện cho những quan binh tử trận. Nhưng trên thực tế, tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây chỉ đơn giản là muốn tạo cơ hội cho Vương tử Caesar lộ mặt nhiều hơn mà thôi.

Tình cảm là thứ giao lưu mà ra. Tiếp xúc nhiều sẽ gặp được nhiều bằng hữu cùng chung chí hướng.

Chỉ cần người làm vương tử muốn lôi kéo nhân tâm thì không lo không có người tới nương tựa.

Thẳng thắn mà nói, thật ra biểu hiện của Vương tử Caesar cũng không tệ. Ngoài cuộc đại bại trong cuộc viễn chinh trước đó ở Công quốc Mosey nha, y cũng chẳng gây ra chuyện gì làm cho người người oán trách.

Cho dù là như trong lòng y đang rất bất mãn với người nào đó, nhưng trên mặt lại tràn đầy nhiệt tình và niềm nở tiếp đón."Ẩn tàng" ý tưởng chân thật trong nội tâm cũng là một nhân tố thiết yếu của một vị Quân vương.

Khi nhìn thấy Vương tử Caesar không ngừng tới hỏi hết người này đến người kia, Hudson liền ăn ý nhường lại sân khấu, khiêm tốn lui sang một bên, để mặc cho y biểu diễn.

Đáng tiếc là bầu không khí nhanh chóng phát sinh biến hóa sau khi Ngũ đại công tước Bắc Cương mới ra sân. Kẻ vốn nên đứng ra hoà giải hòa hoãn bầu không khí là Hudson thì đã sớm biến mất trong hội trường.

Còn đám đại quý tộc trong Vương quốc thì đều ngồi xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, dường như đang chờ hai bên phát sinh xung đột vậy.

Đám quý tộc thân cận vương thất cũng chỉ có thể ở một bên lo lắng suông. Đây là bài kiểm tra của riêng Vương tử Caesar, những người khác chạy tới giúp đỡ sẽ chỉ càng giúp càng hỏng bét.

"Thorsten, Rodrigues, Angel, Pedro, Hero đã lâu không gặp, mọi người khỏe không?"

Không biết là do cố ý hay là trùng hợp, khi Vương tử Caesar nhắc tới tên của ngũ đại công tước Bắc Cương liền cố ý làm rối loạn thứ tự ra sân của họ.

Dù là cùng một đoàn thể chính trị nhưng trong nội bộ cũng sẽ có phân chia thứ tự. Chỉ cần nhìn vào thứ tự ra sân là có thể nhìn ra ai có quyền nói chuyện nặng hơn, ai có quyền nói chuyện nhẹ hơn.

Nhưng mà, loại ăn ý này đều được đời trước truyền lại. Bây giờ người cầm quyền của thế hệ trước đã qua đời, người cầm quyền thế hệ này vẫn còn chưa kịp thích ứng với quy tắc trò chơi.

Dù sao, ngũ đại gia tộc Bắc Cương đều có thực lực tương đương nhau. Việc xếp hạng nội bộ đều không hề cố định, về căn bản là ai có năng lực cầm quyền mạnh hơn, uy vọng cao hơn, thì quyền nói chuyện trong liên minh cũng sẽ nhiều hơn.

Mặc dù cuộc gọi tên của Vương tử Caesar thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng trên thực tế lại tràn đầy ý châm ngòi ly gián.

Vấn đề duy nhất chính là thủ đoạn quá non, người khác chỉ cần liếc mắt là nhìn ra mục đích.

"Đa tạ Vương tử điện hạ nhớ mong, mấy người chúng tôi gần đây không được khỏe cho lắm!"

Công tước Hero tức giận trả lời.

Đây là lời thật lòng, cuộc sống gần đây của mấy người bọn họ rất gian khổ.

Thế hệ trước đột nhiên qua đời, vấn đề nội bộ lại chưa được an bài tốt, những người thừa kế như bọn họ đều là bất đắc dĩ bị đẩy thượng vị.

Đối nội không thể phục chúng, một đống lớn vấn đề do bậc cha chú để lại đang chờ bọn hắn đi xử lý; Đống phiền phức đối ngoại lại càng lớn hơn, sự căm thù của các quý tộc trong vương quốc làm cho năm người họ chưa được ngủ ngon một đêm nào.

Trong lịch sử của quý tộc Bắc Cương chưa từng phát sinh loại cục diện phức tạp này.

Dĩ vãng, cho dù có phát sinh thay đổi quyền lực thì cũng không có chuyện đồng thời thay đổi cả năm nhà.

Dù cho có phát sinh biến cố thì cũng chỉ có một nhà phát sinh rung chuyển, hoàn toàn có thể dựa vào sự trợ giúp của đồng minh để ổn định thế cục.

Nhưng lần này năm nhà đồng thời xảy ra chuyện, lúc này, bản thân đồng minh đều là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Không chỉ năm nhà dê đầu đàn này gặp phiền phức, mà ngay cả đám quý tộc vừa và nhỏ phụ thuộc vào bọn họ cũng đều xảy ra việc người thừa kế thượng vị.

Ngay cả lão đại cũng bởi vì đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu mà bỏ mình, các tiểu đệ đi theo lão đại lăn lộn há có thể chỉ lo thân mình?

Không bị đoàn thanh tra bắt được là nhờ may mắn, nhưng một khi bị tra xét, vậy thì tự mình cắt cổ đi!

Trong nội bộ tập đoàn thế lực đang bị rung chuyển nghiêm trọng, đây cũng chính là nguyên nhân cốt lõi mà đám quý tộc Bắc Cương không nhảy ra cướp đoạt chiến lợi phẩm.

Mà lựa chọn sau khi bụi bặm lắng xuống mới công khai lộ diện, là vì muốn lấy lòng mọi người, nhưng đồng thời cũng vì ra vẻ thảm hại để nhận được sự đồng tình của mọi người.

Con người vẫn luôn đồng tình với kẻ yếu, mọi người đều là một thành viên trong giới quý tộc, quý tộc Bắc Cương hiện giờ vừa đáng thương lại bất lực, nên càng có thể khơi dậy sự đồng cảm của mọi người.

Ở trước mặt lợi ích, sự đồng cảm này chẳng đáng một xu, nhưng khi không liên quan đến lợi ích của bản thân thì lại là một chuyện khác.

Để hình ảnh "đáng thương bất lực" càng thâm nhập lòng người, hiện giờ bọn họ còn không tiếc ăn vạ Vương tử Caesar, cố ý khắc họa hình tượng của một quý tộc đáng thương bị vương thất chèn ép.

"Thật sao, vậy thì thật sự rất không tốt! Nhưng mà ta tin là một chút phiền phức nhỏ này sẽ không làm khó được các vị!"

Vương tử Caesar ra vẻ chân thành nói.

Rõ ràng là y cũng phát hiện ra toan tính của đám quý tộc Bắc Cương. Nên liền dứt khoát diễn kịch chung với họ, còn kém chút nữa là nói thẳng với mọi người rằng: tình cảm của huynh đệ bọn họ rất tốt.

Hai bên đều là diễn viên, cuộc gặp mặt kích động lòng người này làm cho Hudson trợn trắng mắt.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận là các quý tộc trưởng thành rất sớm. Rõ ràng chỉ mới mười mấy, hai mươi tuổi mà đã có tâm thái của những lão hồ ly chừng năm sáu mươi tuổi.

Chương 852 - Bá Tước Quận Wright (2)

Nếu cứ tiếp tục trưởng thành với tình trạng như vậy, sau hai mươi năm nữa, có lẽ những tên này chính là những lão hồ ly trên chính đàn.

Còn về hiện giờ sao, mấy trò non nớt này đã bị những kẻ già đời ở đây nhìn thấu từ lâu rồi. Có lẽ chỉ có một số người trong thế hệ trẻ tuổi không hiểu chính trị mới bị bọn họ lừa mà thôi.

Đây chỉ là vấn đề nhỏ, bây giờ quý tộc Bắc Cương chỉ cần ở yên trong đất phong nhà mình không kiếm chuyện là sẽ không ai làm gì được họ.

Dù cho nội bộ có rung chuyển như thế nào thì thì thực lực quân sự mạnh mẽ vẫn còn ở đó. Người bình thường sẽ không có hứng thú đối với những khúc xương cứng như bọn hắn, chẳng qua chỉ là mất đi quyền ngôn luận chính trị trong một khoảng thời gian trong tương lai mà thôi.

Qua ngày hôm nay, Hudson cũng sẽ không còn giữ ấn soái nữa. Không có thân phận chủ soái, hắn cũng chỉ là một vị Bá tước bình thường của Vương quốc.

Là một đại quý tộc mới nổi, vào những lúc như thế này thì nhất định phải điệu thấp. Nếu như hắn làm quá nhiều trò thì sẽ rất dễ bị xã hội đánh đập.

May mà miếng bánh gato lần này của vương quốc được làm lớn, việc hắn quật khởi cũng chỉ gây ảnh hưởng đến địa vị của Gia tộc Dalton mà không hề chạm đến lợi ích của những đại quý tộc khác trong vương quốc, nếu không, tháng ngày sau này của Hudson chắc chắn sẽ không thư thái đến vậy.

"Hôm nay, tất cả chúng ta đã được chứng kiến sự đoàn kết của Vương quốc, và trong thời kỳ sau này, chúng ta sẽ cùng nhau tạo nên một Vương quốc Alpha vĩ đại!"

"Bây giờ, mời Vương tử Caesar điện hạ tôn kính lên đây đọc cho mọi người nghe danh sách những vị anh hùng trong cuộc chiến này, cùng với những thay đổi về tước vị và đất phong..."

Mắt thấy vở kịch đã kết thúc, Hudson liền xuất hiện ở trung tâm yến hội. Toàn bộ chiến công phong thưởng đã được xác định cả rồi, ngay cả thông báo cũng đã được phát tới tay của mỗi người.

Hudson làm vậy chỉ có một mục đích là tạo thế cho Vương tử Caesar, hoặc có thể nói là có qua có lại với Quốc vương.

Vương tử Caesar chậm rãi đi đến trung tâm hội trường dưới ánh nhìn nhiệt tình của đám người, y cao giọng nói: "Với sự chung sức của tất cả mọi người, trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng chúng ta cũng đánh đuổi được lũ thú nhân tà ác."

"Để thể hiện sự công bằng công chính và thưởng phạt phân minh của Vương quốc, Quốc vương Caesar III vĩ đại đã quyết định ban thưởng cho các công thần."

"Sau khi được mọi người đồng thời công nhận, người có công đầu trong cuộc chiến lần này chính là thống soái của quân ta —— Bá tước Hudson."

"Viễn chinh Công quốc Mosey, cứu đồng minh từ trong thủy hỏa; nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, bình định tai ương loạn dân, cứu vãn an nguy của các tỉnh nam bộ; cứu viện quân viễn chinh phương bắc, ngăn cơn sóng dữ..."

"Hiện giờ chính thức sắc phong Bá tước Hudson thành Bá tước quận Wright, đất phong là thành Dadir, thành Tuyết Nguyệt, thị trấn Tuế Nguyệt, thị trấn Terracos..."

"Tất cả những động thái chính trị không thể hiểu được đều có một mức giá ở đằng sau hậu trường."

—— Trích lời Hudson.

56 mảnh đất phong liên tiếp chính là tiền thù lao mà Hudson lấy được. Mặc dù diện tích đều rất nhỏ, còn phân bố rải rác, nhưng các mảnh đất này đều nằm ở tỉnh Đông Nam phì nhiêu.

Nếu như tính diện tích lãnh thổ thì tổng diện tích mà toàn bộ 56 mảnh đất phong cộng lại là hơn 7. 000 km vuông, trong hàng ngũ các Bá tước lĩnh trong Vương quốc, lãnh thổ của hắn chỉ thuộc hạng chót.

Nhưng nếu xét về tài nguyên khoáng sản thì lại không kém hơn bao nhiêu.

Chỉ cần nhìn ánh mắt hâm mộ của đám quý tộc là biết được lần này Hudson thu hoạch phong phú cỡ nào rồi. Có lẽ, ngoài vương thất ra, thu hoạch của hắn có thể được xếp vào top 3.

Còn về nguyên nhân tại sao hắn không phải người thu hoạch nhiều nhất, chuyện này có liên quan đến bản chất của việc phân phối chiến lợi phẩm. Ngoài những chiến công quân sự ở bên ngoài ra, còn có một yếu tố quan trọng cũng phải được xem xét —— thực lực.

Những đại quý tộc có thực lực hùng hậu, chỉ cần biểu hiện không phải là quá kém, bọn họ sẽ có thể được chia phần bánh gato lớn nhất, đây là thông lệ.

Lần chia của này diễn ra tương đối ôn hòa, chủ yếu là vì quý tộc Bắc Cương đã bị đá ra khỏi cục.

Nếu như dựa theo lệ cũ, chỉ tính riêng quý tộc Bắc Cương thôi là đã cắn hết 1/3 cái bánh gato rồi, mọi người chỉ có thể ăn phần còn lại, không tranh đoạt bể đầu mới là lạ.

Nhìn thấy kết quả cuối cùng, Hudson mới phát hiện ra trong số các quý tộc của vương quốc cũng có nhân vật hung ác. Hai nhà thế lực thu hoạch được nhiều lợi ích hơn hắn đều là không hiển sơn không lộ thủy, trực tiếp trầm mặc phát đại tài.

Lần này Tử tước Aurane cũng đã nhận được phần thưởng như mong muốn, trở thành Bá tước đất phong, chỉ là đại giới phải bỏ ra lại là rất lớn.

Theo Hudson được biết, vì đổi lấy thành quả lần này, gia tộc Holliser đã từ bỏ không ít đất phong ở tỉnh Đông Nam. trong quá trình chạy quan hệ còn bỏ ra vô số tiền tài và ân tình.

Hết cách rồi, bây giờ không trả giá, tương lai có muốn trả giá cũng không còn cơ hội.

Phàm là người muốn vượt qua ngưỡng cửa trung đẳng quý tộc thì không có người nào là không phải trả giá lớn cả. Chỉ có Hudson là ngoại lệ duy nhất, quá trình quật khởi của hắn hoàn toàn không có giá trị tham khảo.

Một bước một dấu chân, sau khi trải qua mấy đời tích lũy rồi từ từ bộc phát, đây mới là thao tác bình thường.

Có người thành công thì sẽ có người thất bại. Không thể tiến thêm một bước cũng chẳng tính là gì, nhưng thảm nhất chính là chỉ có thể trơ mắt nhìn xem gia tộc dần suy sụp.

Mặc dù hiện giờ mọi người còn có thể ngồi cùng một chỗ ăn ăn uống uống, nói chuyện trời đất, nếu như những gia tộc bị trọng thương nguyên khí trong cuộc chiến tranh lần này mà không có khởi sắc gì trong một vài năm tới thì sẽ không còn tiền đồ tương lai nữa.

Chương 853 - Bá Tước Quận Wright (3)

Tình cảm là thứ có thời hạn. Chuyện liên lụy đến càng nhiều lợi ích thì lực ràng buộc của thứ này cũng sẽ càng yếu.

Nếu như có quan hệ nhân mạch đủ rộng, làm tốt trong cách đối nhân xử thế bình thường, thỉnh thoảng cũng sẽ có bạn bè thân thích vươn tay ra kéo một phát, quá trình suy sụp sẽ chậm lại một chút.

Nhưng nếu như quan hệ nhân mạch không đủ lực, toàn thế giới đều là kẻ thù, vậy thì thế lực này sẽ biến mất khỏi thế giới này này nhanh thôi. ...

Yến hội kết thúc, Hudson vẫn không được rảnh rỗi. Là người thắng trong cuộc chiến lần này, Gia tộc Koslow chắc chắn là bên thắng lớn nhất.

Ngoài người cầm đầu gia tộc là Hudson đã trở thành Bá tước đất phong ra thì vẫn còn có không ít con cháu chi mạch trổ hết tài năng.

Chỉ là bọn họ không thể nào đạt được ước muốn của mình là ở lại nội địa vương quốc an hưởng thái bình, mà bị ép phải tiến về phương bắc lập nghiệp.

Không phải là Hudson không chịu xuất lực hỗ trợ, mà vì hắn đang bị quy tắc của trò chơi chính trị quản chế, hắn không thể nào lấy hết toàn bộ chỗ tốt được.

Những con em trong các đại gia tộc khác đều bị ép tới Bắc

Cương lập nghiệp, Gia tộc Koslow đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Lúc này, chỗ tốt của việc nhân khẩu thịnh vượng liền được thể hiện ra. Trong đám con cháu đi theo Hudson lăn lộn, có chừng hơn hai mươi người nhận được tước vị.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là cấp tước vị không cao, đến Bắc Cương cũng không có nhiều quyền nói chuyện. Cũng may là bọn họ còn có thể đoàn kết, không đến mức bị người ta bắt nạt.

Nhìn qua những nhân tài kiệt xuất của gia tộc đang ở trước mắt này, Hudson cảm thấy có một nỗi buồn vô tận. Những nhân tài mà hắn cực khổ bồi dưỡng ra được, hiện giờ cũng phải ra ngoài lập nghiệp.

Và hắn lại không làm ra chuyện ngăn cản tiền đồ của tộc nhân. Mặc dù ra ngoài lập nghiệp không phải chuyện dễ, nhưng lại có vô hạn khả năng.

Ở lại gia tộc đúng là an nhàn thoải mái dễ chịu, nhưng tiền cảnh phát triển cũng sẽ bị hạn chế.

Khi con cháu của một gia tộc chỉ ham an nhàn hưởng lạc thì gia tộc đó cũng đã bước đến thời khắc suy tàn. Chỉ có không ngừng tiến lên mới có thể sáng tạo ra một tương lai huy hoàng hơn.

"Mọi người ngồi xuống cả đi!"

"Các ngươi đều là tinh anh của Gia tộc Koslow ta, có thể từ trong vạn quân trổ hết tài năng cũng đủ để chứng minh năng lực của các ngươi."

"Các ngươi cũng đã nhận được văn thư sắc phong rồi. Từ nay về sau, các ngươi chính là những nhà quý tộc mới của Vương quốc, phải học được cách sinh tồn của quý tộc."

"Nội dung cụ thể thì các ngươi đã được huấn luyện trước đó. Còn chuyện mà ta muốn nói cho các ngươi biết chính là: Nếu muốn đặt chân ở Bắc Cương, chỉ học tập và huấn luyện trong gia tộc thôi là còn chưa đủ!"

"Thực lực, thực lực, thực lực!"

"Trên thế giới này, thứ thực sự làm cho chúng ta có thể sống yên phận viễn vĩnh cũng là thực lực."

"Quy tắc mặc dù quan trọng, nhưng quy tắc cũng là do cường giả chế định. Trong lúc các ngươi tuân thủ quy tắc, lợi dụng quy tắc thì cũng phải luôn luôn nhớ rằng: Trên đời này không có quy tắc nào là không thể bị thay đổi."

"Ngày mai ta sẽ mang theo đội ngũ rời đi. Sau này các ngươi có thể cắm rễ ở tại phương bắc này hay không thì chỉ có thể dựa vào bản thân các ngươi."

"Căn cơ của gia tộc quá cạn, không thể giúp được gì nhiều cho các ngươi. Là gia chủ, ta chỉ có thể tư nhân tài trợ cho mỗi người các ngươi 3000 kim tệ và vũ khí trang bị cho 100 người."

"Còn những chi mạch khác có thể cung cấp cho các ngươi bao nhiêu trợ lực thì phải nhờ vào các ngươi tự mình đi tranh thủ với các trưởng bối, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này."

Hudson ngữ trọng tâm trường nói.

Nghĩ lại cũng khổ thật, Sổ sách công của Gia tộc Koslow lại có thể bằng không. Sản nghiệp đều là của riêng các chi mạch, sản nghiệp của gia tộc chính là 0.

Hudson chỉ vừa mới nhậm chức gia chủ, không kịp phát triển sản nghiệp của gia tộc, cho nên bây giờ hắn chỉ có thể tự mình móc tiền túi ra tài trợ.

May mà hắn đã phát đại tài trong cuộc chiến tranh lần này, nếu không thì người làm gia chủ như hắn sẽ rất bi kịch, ngay cả vốn khởi nghiệp cho tộc nhân mà cũng không tài trợ được.

"Xin gia chủ yên tâm! Chúng tôi nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng!"

Evola vừa nói dứt lời, mặt Hudson liền đen lại. Yên tâm, hắn yên tâm được mới là lạ.

Những người khác thì không nói, nhưng hắn chắc chắn là sẽ không hoàn toàn yên về đứa anh trai ruột Evola này.

Hudson vốn định để anh trai mình ở lại trong gia tộc, tiếc là người trẻ tuổi đều tràn ngập đấu chí, còn kém nước viết lên trên trán 4 chữ "thiên hạ vô địch".

Vì có thể ra ngoài, ngay cả Nam tước Redman cũng đích thân viết thư làm thuyết khách: Yêu cầu hắn cho Evola một cơ hội rèn luyện bản thân.

Người làm cha luôn ký thác kỳ vọng vào con trai mình, đặc biệt là sau khi Hudson ngóc đầu dậy, yêu cầu của Nam tước Redman đối với những đứa con trai của mình cũng ngày càng cao.

Có lẽ trong cái nhìn của người làm cha mẹ như ông ta thì hai đứa đều cùng cha mẹ sinh, nên chắc là sẽ không kém hơn là bao.

Dù gì thì ông ta cũng có nhiều đứa con trai, có thể chơi được. Trong các cuộc đấu đá nội bộ trong Vương quốc rất hiếm khi xảy ra nhân mạng. Nếu như thật sự xảy ra vấn đề, vậy thì để cho người làm em trai là Hudson đứng ra giải quyết hậu quả là được.

Vì giảm bớt những chuyện phiền phức sau này, Hudson cnf cố ý chọn cho bọn họ một mảnh đất phong không có người tranh. Khuyết điểm duy nhất chính là vắng vẻ một chút.

Nếu đã là ra tới rèn luyện, vậy thì chuyện này cũng chẳng phải đại sự gì. Dù sao cũng chỉ là Nam tước lĩnh, tương lai còn có cơ hội thay đổi hang ổ.

Nhìn xem nhị ca Evola đang vô cùng hứng khởi, Hudson liền không nhịn được muốn cười. Không biết sau này khi nhận được sự quan tâm của em trai mình thì anh ta có còn cao hứng được như vậy hay không.

"Rất tốt, các ngươi phải tiếp tục duy trì loại đấu chí này!"

Chương 854 - Biển Cả Phong Tình

Hudson quay đầu nhìn lại lâu đài Bloodmoon, nơi hắn đã từng chiến đấu, rồi mang theo đội ngũ bước lên con đường về nhà. Nếu như không phải vì trong đội có quá nhiều hàng hóa thì hầu như không có gì khác biệt so với khi bọn họ đến đây.

Vốn dĩ hắn phải tới vương đô tiếp nhận sắc phong quý tộc, nhưng hiện giờ thì nghi thức này đã bị gác lại vô thời hạn rồi.

Từ khi chiến tranh bộc phát đến nay đã chừng ba năm rồi. Ngay cả nhóm quan binh nhập ngũ trễ nhất cũng đã ở trên chiến trường chiến đấu hơn một năm.

Những người có thể sống sót đều rất may mắn. Hiện giờ tất cả mọi người đều đã vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi.

Ngay khi đất phong được chứng thực, đám người liền vô cùng háo hức muốn trở nên, cho nên tốc độ hành quân cũng rất nhanh.

So với lúc đi, lần trở về này rõ ràng là càng thuận lợi hơn một chút. Có lẽ là nhằm xoa dịu mối quan hệ, cho nên lần này gia tộc Dalton cung cấp thuyền miễn phí cho các quý tộc trong tỉnh.

Những thay đổi do chiến tranh mang lại là rất lớn, sau khi chứng kiến sự tiện lợi của giao thông đường biển, các quý tộc ban đầu vốn không thích ngồi thuyền đã sẵn sàng chấp nhận lời mời.

Hudson cũng không từ chối lời đề nghị này. Ngay khi hành động giải trừ quân bị được bắt đầu, quân đội chủ lực liền rời đi trước một bước, hiện giờ ở bên cạnh hắn chỉ có một chút hộ vệ đi theo.

Cho dù gia tộc Dalton có giở trò, Hudson cũng có thể chấp nhận được tổn thất vài trăm người này.

Nhưng chuyện này không thể nào xảy ra. Đám quý tộc trong tỉnh đều đang đồng hành, nếu như đồng thời xảy ra ngoài ý muốn, gia tộc Dalton cũng sẽ bị chôn cùng.

Huống chi, Hudson và Bá tước Pierce còn ngồi chung một chiếc thuyền. Nếu như thật sự xảy ra bất trắc thuyền hủy người vong, Bá tước Pierce chắc chắn sẽ đi gặp Thần Hi chi chủ trước hắn một bước.

Trên đường đi, hai người cười cười nói nói, làm cho đám quý tộc trong tỉnh nhìn đến trợn mắt hốc mồm. Nếu như không phải hiểu rõ quan hệ giữa hai nhà là đối thủ cạnh tranh, bọn họ sẽ còn nghĩ rằng hai người này là bạn bè thân thiết không giấu nhau điều gì.

Nhưng giật mình thì giật mình, mọi người vẫn có thể đọc hiểu được tín hiệu chính trị mà hai nhà này đang phát ra: gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow tạm thời sẽ không trở mặt, đừng nghĩ kiếm chuyện đục nước béo cò.

Hành động này hoàn toàn dựa trên lợi ích của hai gia tộc.

Thực lực quân sự của Gia tộc Dalton đã bị thiệt hại nặng nề, cần thời gian để khôi phục nguyên khí; Còn Gia tộc Koslow là nhà giàu mới nổi, cũng cần thời gian để tiêu hóa chiến quả.

Thế giới quý tộc đều rất thực tế. Cách cục của hai nhà đều đã thành hình, sẽ không có chuyện thay đổi chỉ dựa vào ý chí của một cá nhân.

Nếu hiện giờ mọi người đều cần thời gian, vậy liền có điều kiện tiên quyết để hòa hoãn quan hệ. Chuyện tương lai, để tương lai rồi nói.

Trông cậy vào việc hai nhà đối kháng với nhau rồi ở bên cạnh ngư ông đắc lợi, lặng lẽ vùng lên kiếm tiện nghi là chuyện không thể nào.

"Truyền lệnh xuống, cập bờ vào đảo Quake ở trước mặt để chỉnh đốn!"

Bá tước Pierce vừa ra lệnh xong, một hòn đảo to lớn như ẩn như hiện xuất hiện ở trước mắt Hudson.

Thể hiện thực lực sao?

Cái này giống như dụ dỗ thì đúng hơn!

Nhìn hòn đảo to lớn xuất hiện trước mắt, Hudson cũng bắt đầu chảy nước miếng. Mặc dù không biết diện tích cụ thể lớn bao nhiêu, nhưng nơi có thể để cho gia tộc Dalton làm căn cứ hải ngoại thì chắc chắn sẽ không phải là hòn đảo nhỏ.

"Bá tước Hudson, trên biển chưa bao giờ thiếu hòn đảo, nhưng đảo thích hợp để phát triển thì lại là lác đác không có mấy."

"Đảo Quake ở trước mặt chính là một mảnh bảo địa, trải qua hơn trăm năm phát triển, hiện giờ nó đã trở thành nơi phồn hoa hiếm có nơi hải ngoại."

"Mặc dù không sánh bằng đại lục, nhưng phong vị trên đại dương cũng rất độc đáo. Ngài hiếm khi ra ngoài một lần, có muốn..."

Lời nói của Bá tước Pierce đã kéo Hudson trở lại thực tại. Dù cho đảo Quake có tốt đến đâu thì cũng chẳng hề liên quan gì đến hắn.

Trên biển rộng mênh mông đúng là không bao giờ thiếu hòn đảo. Đặc biệt là trong hải vực có nhiều bãi nước cạn và đá ngầm như ở phía bắc đại lục, đảo lớn đảo nhỏ nhiều vô số kể.

Chỉ tính riêng trong chuyến hành trình này thôi, hắn đã gặp được hơn trăm hòn đảo lớn nhỏ khác nhau. Ngoài diện tích nhỏ hẹp ra, nguyên nhân lớn nhất không bị loài người chiếm cứ là vì khó phát triển.

Gió bão, sóng biển đều là những nhân tố nguy hiểm đe dọa các hòn đảo này. Càng tồi tệ hơn chính là những hòn đảo này hiếm khi có hải cảng tốt, muốn cho tàu lớn cập bến thì phải trải qua quá trình tái tạo sâu dưới đáy biển.

Vào thời kỳ chiến tranh trước đó, nhân tộc đã mở một đường biển mà thoạt nhìn chẳng hề tốn bao nhiêu công sức, nhưng đó là kết quả của toàn bộ loài người hợp lực lại.

Đối với một nhà thế lực mà nói, việc cải tạo một vùng biển là chuyện vô cùng khó khăn. Ngay cả khi chịu dốc hết vốn liếng thì cũng chẳng thể nào tìm được một đội Ma pháp sư cấp cao chịu làm lao động tay chân cả.

"Ha ha...

"Nói thật với ngài Tổng đốc, dù đã lớn như vậy rồi, nhưng ta chưa từng đặt chân lên một hòn đảo nào. Cơ hội để mở mang kiến thức hiếm có như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua!"

Hudson thẳng thắn nói.

Hắn cũng không cần phải cố tình giả bộ nai tơ, vì đây thật sự là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với biển cả. Chỉ tính riêng những gì được chứng kiến trên đường đi cũng đã làm cho Hudson tăng trưởng tri thức rồi, chuyện này củng cố quyết tâm phát triển ra đại dương của hắn.

Không biết sau khi Bá tước Pierce biết được những chuyện này thì sẽ có cảm tưởng gì. Nhưng chắc là sẽ không có vấn đề gì ua đó, phát triển hải dương không chỉ cần vốn đầu tư lớn, mà còn phải tích lũy công nghệ lâu dài.

Chương 855 - Biển Cả Phong Tình (2)

Nếu như Gia tộc Koslow một nghèo hai trắng thật sự nhúng tay vào công cuộc phát triển mậu dịch trên biển, vậy thì họ sẽ không có tinh lực để gây chuyện trên đại lục trong một khoảng thời gian rất dài sau này.

Đối gia tộc Dalton thì khoảng thời gian giảm xóc này là vô cùng quan trọng.

Suy cho cùng thì không ai có thể yên tâm ngủ ngon nếu không tìm cho gã hàng xóm bên cạnh, một nhân tài quân sự trẻ tuổi như Hudson, một chút gì đó để làm.

Tất cả đều là họa do quan niệm truyền thống gây ra, trong mắt của rất nhiều người ngoài, một người trẻ tuổi nóng tính như Hudson chính là một nhân tố không ổn định .

Loại nhận biết nhầm lẫn này đương nhiên là không thiếu được công tác đổ dầu vào lửa của Hudson. Còn kém nước trực tiếp nói cho mọi người biết: Ta trẻ tuổi cược nổi, muốn chơi thì nhào vô.

Đây là điển hình của việc phô trương thanh thế, nhưng mọi người lại bị trúng chiêu. Trong tình huống không liên quan đến lợi ích của bản thân, không ai nguyện ý chạm vào "con nhím" Hudson này.

"Bá tước Hudson yên tâm, đảo Quake chắc chắn sẽ không làm ngài thất vọng!"

Trong lúc nói cười, thuyền đã cập bờ. Dưới sự dẫn dắt của Bá tước Pierce, Hudson và đám quý tộc trong tỉnh nhao nhao lên bờ.

Dù rằng ở trên biển chưa được bao lâu, nhưng khi bước lên lục địa, Hudson vẫn cảm thấy rất "thực tế" .

Nhìn qua bến tàu phồn hoa, đám người liền cảm thấy ước ao ghen tị. Hiển nhiên là việc phô trương thực lực của gia tộc Dalton lần này vô cùng thành công.

Từ sự thịnh vượng của bến cảng có thể thấy được thu nhập của đảo Quake sẽ không ít, mà đây chỉ là một góc băng sơn mà gia tộc Dalton lộ ra ngoài.

Mặc dù thực lực kinh tế không đại diện cho tất cả, nhưng cơ sở kinh tế thường có thể quyết định kiến trúc thượng tầng. Nguồn lực tài chính dồi dào chính là sự đảm bảo cho sức mạnh quân sự cường đại.

Rất rõ ràng, một vị bá chủ uy tín lâu năm ở tỉnh Đông Nam như gia tộc Dalton cũng không phải đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trên đường đi, Hudson phát hiện đảo Quake còn lớn hơn trong dự đoán của hắn rất nhiều, còn có cả đồng ruộng và rừng rậm, đây là một hòn đảo có thể tự cung tự cấp.

Làm khách nhân, Hudson không tiện hỏi diện tích của hòn đảo, nhưng chỉ từ những gì được chứng kiến, hắn liền biết là trên hòn đảo này ít nhất cũng mấy vạn nhân khẩu sinh sống, thậm chí có khả năng sẽ nhiều hơn.

Hudson mơ hồ phát hiện hình như mình đã mở ra một con đường phát triển mới, nhưng con đường này không dễ đi lắm.

Nhìn vào sự phát triển của gia tộc Dalton là biết, rõ ràng là các quý tộc trên đại lục Aslante đã vươn các xúc tu của mình ra ngoài biển khơi, nhưng lại bị giới hạn vì nhiều lý do, mức độ đầu tư còn chưa đủ.

Sau chuyến đi ngắn ngày đến đảo Quake, Hudson đã cảm nhận được rõ ràng cảm xúc của các quý tộc đồng hành đang thay đổi. Điều làm cho hắn ngoài ý muốn chính là một số trung đẳng quý tộc trong tỉnh lại không hề có phản ứng gì, rõ ràng là họ đã quen thuộc với tất cả những điều này.

Hudson tìm được một cơ hội thích hợp để đi tới trước người Bá tước Aurane rồi mở miệng dò hỏi: "Ngài Bá tước, chắc là gia tộc Dalton vẫn còn có nhiều hòn đảo giống như đảo Quake này phải không?"

Hắn đưa ra suy đoán như vậy hoàn toàn dựa vào chiếc thuyền lớn dưới chân. Con tàu ma pháp xa hoa mà hiện giờ bọn hắn đang ngồi đã có tải trọng hơn 3. 000 tấn.

Khối lượng vận chuyển ở cấp độ này đã có năng lực vượt biển rồi. Việc phát triển một số hòn đảo ngoài khơi là chuyện hoàn toàn không đáng kể.

"Đúng là trong tay gia tộc Dalton đang khống chế không ít hòn đảo, hầu hết các hòn đảo ngoài khơi tỉnh Đông Nam của chúng ta đều nằm dưới sự kiểm soát của họ."

"Tuy nhiên, không có nhiều hòn đảo phát triển giống như đảo Quake này. Mặc dù trên đảo có không ít ruộng tốt, nhưng một khi gặp phải cơn bão, số ruộng này sẽ hóa thành hư không chỉ trong nháy mắt."

"Hơn nữa, giông bão trên biển khơi là thứ không thể kiểm soát được, về cơ bản cứ cách mấy năm sẽ có một cơn bão đổ bộ. Nếu là gặp phải bão lớn, ngay cả bến cảng cũng phải xây dựng lại."

"Cũng chính bởi vì sự không chắc chắn này nên dù gia tộc Dalton đã vào biển trong một thời gian dài, nhưng trọng tâm phát triển vẫn là trên đất liền.

"Hudson, ta nhớ là lãnh địa của cậu cũng nằm gần biển. Nếu như chỉ muốn kiếm một chén canh từ việc mậu dịch trên biển thì sẽ không có vấn đề gì lớn, hiện giờ gia tộc Dalton chắc chắn sẽ chịu nể mặt."

"Nhưng nếu muốn phát triển hải dương, tiến hành kinh doanh trọng điểm thì hiện giờ đã mất đi tiên cơ."

"Muốn phát triển hải dương, cái giá mà cậu phải trả sẽ lớn và khó khăn hơn việc phát triển vùng đầm lầy rất nhiều."

"Ta đề nghị cậu không nên vội vàng, dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, có thể đi phát triển đầm lầy, xây dựng cơ sở vững chắc trước."

"Đến lúc đó, dù là mở ra Hắc Thạch sơn mạch thông thương hay là mở ra hải lộ thông thương cũng đều sẽ dễ dàng hơn bây giờ rất nhiều!"

Nghe xong lời của Bá tước Aurane, Hudson liền nhướng mày. Tại sao chỉ mới bắt đầu mà tất cả mọi người đã nhìn thấu chiến lược phát triển trong tương lai của Gia tộc Koslow rồi?

Nhưng chuyện này cũng hết cách rồi, kế hoạch phát triển đầm lầy đã được khởi động từ vài năm trước, hiện giờ đã khai hoang được mấy chục vạn mẫu ruộng tốt, chuyện này vốn không thể giữ được bí mật với ngoại giới.

Đặc biệt là vào một năm trước đó, sau khi gia tộc Koslow thu được một lượng lớn người tị nạn, hầu như là toàn bộ những nhân lực này đều được đầu tư cho sự phát triển của đầm lầy, điều này đã hoàn toàn phơi bày chiến lược cho ngoại giới thấy.

"Xin ngài Bá tước yên tâm, ta vẫn tự hiểu lấy mình. Bây giờ Koslow gia tộc ngay cả một chiếc biển cũng không có, thì dựa vào cái gì để tranh đoạt hải ngoại với gia tộc Dalton?"

"Hiện giờ tìm hiểu một chút tình hình chỉ đơn giản là vì xem trọng việc vận chuyển thuận tiện trên biển, cũng không phải là tới đoạt địa bàn với gia tộc Dalton, bọn họ cũng sẽ không thể cự tuyệt thuyền của ta đi qua nha!"

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Chương 856 - Nhà

So với các thế lực quý tộc khác, Hudson tình nguyện để gia tộc Dalton nắm giữ những khu vực gần biển của tỉnh Đông Nam.

Chỉ cần hắn duy trì đủ sức uy hiếp trên đất liền, gia tộc Dalton sẽ không dám kiếm chuyện ở trên biển.

Nhưng nếu như là thế lực trên biển nắm giữ những khu vực này, vậy thì sẽ không dễ nói chuyện như vậy, một lời không hợp, người ta liền trực tiếp chơi chiêu phong tỏa đường biển.

Có lẽ là nhờ có Thần Hi chi chủ phù hộ, hoặc có lẽ bây giờ đang là thời điểm thuận lợi để ra khơi, nên trên đường đi đều gió êm sóng lặng, ngay cả một chút bọt nước cũng không có.

Tiếc là vận khí cũng sẽ có lúc dùng hết, một ngày trước khi đến đích, biển cả đột nhiên biến sắc.

Mưa to gió lớn đột nhiên xuất hiện, mặt biển vốn yên tĩnh cũng dâng lên những đợt sóng dữ dội mạnh mẽ va đập vào thân tàu.

Hudson đã tận mắt nhìn thấy một tên binh lính bởi vì không cẩn thận mà bị bọt nước cuốn vào trong biển rộng, chỉ trong một khoảnh khắc đã biến mất dưới hải dương mênh mông, dù có muốn ra tay cứu viện cũng không kịp.

"Đáy biển có Ma thú đang tới gần, toàn bộ cường giả đồng loạt ra tay ổn định thân thuyền, chuẩn bị đánh giết Ma thú!"

Một vị thuyền trưởng có kinh nghiệm dày dặn cao giọng la lên với mọi người.

Cả đám quý tộc đều không có kinh nghiệm hàng hải nên chỉ biết mù quáng theo lời nghe chỉ huy mà không thèm để ý tới việc tên thuyền trưởng này có vượt quá thân phận địa vị hay không.

"Maxim, phóng thích khí tức của ngươi ra xua đuổi những con Ma thú đang làm loạn dưới đáy biển!"

Hudson vừa dứt lời, một con Cự Long phiên bản mini từ phía sau hắn bay ra, nhanh chóng biến thành một con vật khổng lồ trên không trung, sau đó phiền phát ra một tiếng long ngâm thanh thúy.

Không thể không thừa nhận là lực uy hiếp của Cự Long rất mạnh. Dưới long uy cuồn cuộn, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực, như thể không khí cũng trở nên ngột ngạt vậy.

Mặt biển hỗn loạn nhanh chóng bình tĩnh lại. Những con Ma thú vừa lợi dụng sự hỗn loạn để ban nãy để kiếm chuyện thì giờ phút này đã không thấy bóng dáng.

Làm xong việc, Maxim buồn bực lắc lắc cái đuôi rồi nhanh chóng thu nhỏ người lại, bay tới bên cạnh Hudson.

Toàn bộ quá trình còn không đến thời gian một chén trà, nhưng những ảnh hưởng mà nó mang lại thì rất lớn. Lúc này, đám binh sĩ sống sót sau tai nạn đã không nhịn được nữa mà kinh hô: "Long kỵ sĩ! Long kỵ sĩ..."

Sắc mặt của đám quý tộc đồng hành lại càng đẹp mắt hơn. Có người chấn kinh khó có thể tin được, có người lại may mắn vì sống sót sau tai nạn, còn có cả những khuôn mặt bất đắc dĩ...

Thật sự là làm khó cho đám quý tộc này, đội bên tỉnh Đông Nam quả thực không dễ chọn!

Gia tộc Dalton vừa mới phô bày thực lực, mọi người không dễ dàng gì mới chấp nhận, nhưng một vụ ngoài ý muốn đã để cho con Cự Long kia chạy ra phát uy.

Hudson đang dùng hành động thực tế để mạnh mẽ tuyên bố với mọi người: Vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục đang ở ngay bên cạnh họ.

So với vẻ mặt khó chọn lựa của đám quý tộc, Bá tước Pierce ở bên cạnh liền bình tĩnh hơn rất nhiều. Việc Hudson trở thành Long kỵ sĩ cũng không phải là bí mật gì, lão ta đã sớm chuẩn bị tâm lý với vị đối thủ cạnh tranh tiềm tàng này rồi.

Long kỵ sĩ đúng là rất mạnh, nhưng cũng bởi vì sức mạnh này nên Long kỵ sĩ không thể tùy tiện ra tay, hầu hết tác dụng vẫn nằm ở chiến lược uy hiếp.

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, trên thuyền nhanh chóng khôi phục lại vẻ thái bình. Chỉ có một điều khác nhau chính là màn biểu diễn phấn khích vừa rồi của Maxim đã trở thành đề tài nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Còn về chuyện dưới nước đột nhiên xuất hiện Ma thú lại chẳng có ai quan tâm.

Trong biển rộng mênh mông có vô số sinh linh đang sinh sống, số lượng Ma thú trong hải dương cũng không hề ít hơn trên lục địa, gặp được chỉ có thể xem như bọn họ đen.

Lênh đênh trên biển lâu ngày chắc chắn sẽ khó tránh khỏi phải đụng chạm với những con Ma thú dưới đáy biển. Nhưng hầu hết thời gian mọi người đều bình yên vô sự.

Dù gì thì con thuyền cũng là do những khối gỗ và tấm sắt tạo thành, nó không nằm trong phạm vi thực đơn của Ma thú. ...

"Cuối cùng cũng về tới rồi!"

Nhìn qua Sơn Địa Lĩnh ở trước mặt, Hudson không nhịn được cảm khái.

Sau khi thuyền cập bờ, trong lòng Hudson chỉ muốn về nhà, nên hắn và một đám quý tộc đều khước từ lời mời giữ lại của Bá tước Pierce, rồi ngựa không dừng vó chạy thẳng về lãnh địa.

Nhìn thấy đội ngũ trước mắt do Nam tước Redman thống lĩnh ra đây nghênh đón, khóe mắt Hudson không khỏi ươn ướt. Cũng may loại cảm xúc bộc phát này nhanh chóng bị hắn kiềm chế lại.

Là chư hầu một phương, hắn không được phép bộc lộ những tình cảm dư thừa này. Ngay cả khi đang rất nhớ "nhà" thì hắn cũng nhất định phải kiềm chế, nếu không, chuyện này sẽ biến thành "nhược điểm" bại lộ trước mặt người khác.

"Về rồi à?"

"Con về rồi!"

Cuộc đối thoại giữa hai cha con diễn ra một cách giản dị và tự nhiên. Toàn bộ tình cảm đều được gói gọn trong 3 chữ đơn giản này.

Có thể thấy là Nam tước Redman đã già đi rất nhiều. Trên đầu đã xuất hiện thêm rất nhiều tóc trắng, nhưng mà trạng thái tinh thần lại tốt vô cùng.

Ông ta vừa phải lo lắng cho những đứa con trai đang chinh chiến phương xa, lại còn phải nhọc lòng vì sự phát triển của Sơn Địa Lĩnh, có thể nói là ông ta chẳng có ngày nào là thoải mái trong hơn hai năm đây.

Thời gian hạnh phúc nhất chính là khi tin chiến thắng được truyền tới từ tiền tuyến. Đối với một người cha mà nói, nhìn thấy con cái của mình đang dần dần thành công chính là niềm an ủi tốt nhất về mặt tinh thần.

"Về là tốt rồi, con đến tiếp nhận công việc của Sơn Địa Lĩnh đi, ta đều sắp sầu chết rồi!"

Nam tước Redman lộ vẻ khó khăn nói.

Chương 857 - Nhà (2)

Ông ta vốn cho rằng bản thân mình không thể cưỡi gió mà lên chủ yếu là vì thời vận không đủ, xuất thân không cao, nhưng sau khi tiếp nhận công việc của Sơn Địa Lĩnh, những huyễn tưởng này của Redman liền nhanh chóng sụp đổ.

Việc trở thành chư hầu một phương và chuyện quản lý một thị trấn nhỏ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ngay cả khi Hudson đã thành lập chế độ từ trước, ông ta chỉ dựa theo quy tắc cố định để giải quyết công việc, nhưng chuyện này vẫn làm cho Nam tước Redman rất mệt mỏi.

Còn về những vị trợ thủ mà Hudson để lại, thật là đáng tiếc, Redman vốn không tin tưởng bọn họ. Trên thực tế, ngay từ đầu thì Hudson đã định nghĩa đám người không rõ lai lịch này là —— Chuyển tiếp.

Nếu như không phải vì trận chiến tranh đột xuất này, trong khoảng thời gian hai, ba năm qua, những người này đã lần lượt bị thay thế rồi.

Vì không kịp thay người, cho nên cũng chỉ có thể dùng tạm. Làm người đại diện cho lãnh chúa, Redman chỉ có nhìn chằm chằm bọn hắn nhiều một chút.

Nhưng ông ta lại bị giới hạn bởi năng lực bản thân, nên trong hai năm gần đây, Nam tước Redman thực sự là tương đối khổ cực.

"Ha ha. . ."

Hudson nở một nụ cười để che giấu sự xấu hổ trong nội tâm.

Hắn thực sự là rất bất đắc dĩ mới phải giao lãnh địa lại cho Nam tước Redman.

Nhưng mà hết cách rồi, ai bảo người mà hắn có thể hoàn toàn tín nhiệm chỉ có một mình Nam tước Redman chứ?

Nếu như đổi thành người khác, sau hơn hai năm làm lãnh chúa, có trời mới biết Sơn Địa Lĩnh sẽ phát sinh cái gì. Hudson cũng không muốn trở về thu thập cục diện rối rắm.

Sự thật chứng minh là lựa chọn của hắn vô cùng chính xác. Đúng là Nam tước Redman phải chịu mệt mỏi một chút, nhưng Sơn Địa Lĩnh lại có thể vận hành bình thường cho tới bây giờ.

Cửu biệt trùng phùng, Hudson nhìn cái gì đều cảm thấy thuận mắt, bao gồm cả mấy đứa em trai hờ kia. Đương nhiên, gã Lesul chướng mắt không xuất hiện ở đây.

Hudson lăn lộn càng tốt thì cuộc sống của đứa em trai hờ xui xẻo kia sẽ càng gian khổ. Hiện giờ Lesul đã phát triển đến giai đoạn có nhà mà không dám về, Nam tước phu nhân sợ Hudson hạ độc thủ với gã nên đã sớm đưa Lesul rời khỏi tỉnh Đông Nam.

Thoạt nhìn chuyện này bà ta làm được rất bí mật, nhưng trên thực tế thì chưa bao giờ thoát khỏi con mắt của Hudson. Không phải là do hắn cố tình đi chú ý, mà là người phụ trách chấp hành nhiệm vụ hộ tống Lesul đã chủ động báo cáo những tin tức này với hắn.

Đây chính là chỗ tốt của quyền thế, chẳng cần làm gì mà cũng có người chủ động đưa tình báo tới cửa.

Nếu như Hudson muốn ra tay với Lesul, chỉ cần một tín hiệu ám chỉ thôi là gã ta đã xảy ra bất trắc rồi.

Trên thực tế, lúc đầu hắn còn muốn dùng Lesul để chứng minh rằng mình rộng lượng như thế nào. Nhưng vì nể mặt của Nam tước Redman, nên cuối cùng hắn đã lựa chọn bỏ qua cho đứa em trai hờ xui xẻo này.

Nếu như dùng Lesul như một quân cờ để chứng minh sự rộng lượng của bản thân, một khi gã ta mất hết giá trị thì hạ tràng sẽ rất thê thảm.

Sau khi chào hỏi tượng trưng đám người một chút, Hudson liền trực tiếp mang theo đại đội nhân mã bước lên đường về nhà.

Nhìn thấy Sơn Địa Lĩnh đã thay đổi rất nhiều, Hudson cảm thấy rất vui mừng, nhưng đồng thời lại xen lẫn mấy phần sầu lo.

Trong mấy năm qua, Sơn Địa Lĩnh liều mạng đại luyện sắt thép, cái giá phải trả chính là hủy hoại môi trường tự nhiên.

Khói đặc bốc lên cuồn cuộn, những đỉnh núi trụi lủi chính là đại giới cho sự phát triển nhanh chóng của Sơn Địa Lĩnh.

Hủy hoại môi trường rất dễ dàng, nhưng muốn khôi phục lại thì rất khó. Cho dù nơi này là một thế giới siêu phàm, nhưng để khôi phục lại hệ sinh thái ban đầu cũng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

Nhưng so với thu hoạch thì cái giá phải trả vẫn là rất đáng. Nhìn vào sự biến hóa của Sơn Địa Lĩnh là biết, một con đường rộng lớn đủ sức chứa bốn chiếc xe ngựa chạy như bay, con đường này kéo dài đến tận dinh thự của lãnh chúa ở trên đỉnh núi.

Ban đầu, nó chỉ là hình thức ban đầu của một tòa lâu đài, mà hiện tại đã biến thành một tòa thành trì. Mặc dù vẫn còn có bộ phận kiến trúc đang trong giai đoạn thi công kiến thiết; nhưng những khu phố được xây dựng xong đã xuất hiện một số dấu hiệu khởi sắc.

Số lượng ruộng tốt đã lên đến hàng trăm vạn mẫu. Ngay cả khi áp dụng hệ thống luân canh truyền thống nhất thì khả năng tự cung tự cấp lương thực của lãnh địa đã tăng lên trên diện rộng.

Những biến hóa này đều xảy ra trong thời kỳ chiến tranh. Sau khi chiến tranh kết thúc, kinh tế trở về trạng thái bình thường hóa, tốc độ phát triển của Sơn Địa Lĩnh sẽ còn nhanh hơn nữa. . . .

Nam tước Redman nói buông tay liền buông tay, như thể đang ném một củ khoai nóng bỏng tay vậy. Hudson vừa mới ổn định được một chút thì ông ta đã không kịp chờ đợi ném một đống công việc lại cho hắn.

Hudson vốn dĩ còn định thương lượng với phụ thân mình một chút, hỏi thăm ý nghĩ của ông ta về sự phát triển lãnh địa trong tương lai, như hắn không ngờ là Nam tước Redman lại trực tiếp tỏ vẻ bản thân không có ý nghĩ gì.

Từ trong ánh mắt của Nam tước Redman có thể thấy được là ông ta thật sự không có ý nghĩ gì, mà không phải là đang làm bộ.

Rõ ràng là nền giáo dục quý tộc không được đầy đủ của Gia tộc Koslow đã trực tiếp trói buộc tư duy của những người ở thế hệ trước.

Bọn họ có kinh nghiệm rất phong phú trong việc quản lý một thị trấn nhỏ. Nhưng nếu muốn họ phải quy hoạch con đường phát triển trong tương lai của một tòa Bá tước lĩnh thì thực sự là đang làm khó họ.

Trước khi Hudson quật khởi, mơ ước lớn nhất của Gia tộc Koslow chính là trở lại hàng ngũ trung đẳng quý tộc. Việc nhảy lên trở thành đại quý tộc của vương quốc là việc mà ngay cả nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Chương 858 - Nhà (3)

Nhìn thấy quá trình Hudson bật hack đi đến được như ngày hôm nay, ý nghĩ duy nhất hiện giờ của Nam tước Redman chính là —— nằm ngửa!

Toàn bộ mục tiêu trong cuộc đời của ông ta đều đã được con trai mình hoàn thành, nên cũng không cần thiết phải tiếp tục phấn đấu nữa. Thay vì suốt ngày bận rộn bôn ba, ông ta thà rằng nằm ngửa hưởng thụ nhân sinh.

Thứ duy nhất có thể làm cho ông ta lo nghĩ hiện giờ chính là việc lấy lại tổ địa. Nhưng xét thấy Hudson rất có năng lực, cho nên vấn đề khó giải quyết này đã sớm được chuyển giao lên thân của người đang nắm giữ chức tộc trưởng đương thời - Hudson.

Thẳng thắn mà nói, Hudson kế vị tộc trưởng không hợp với lễ pháp kế thừa truyền thống. Cho dù là từ huyết mạch xa gần, hay là từ bối phận trên tông tộc thì cũng đều không tới lượt Hudson thượng vị.

Các chi mạch đã ước định rằng: Người thu hồi tổ địa sẽ trở thành tộc trưởng, nhưng Hudson lại chưa thể hoàn thành việc này.

Nguyên nhân chủ yếu mà hắn có thể được mọi người đẩy lên vị trí này là vì bắt nguồn từ lợi ích của tông tộc, chỉ khi bện thành một sợi dây thừng, Gia tộc Koslow mới có thể đi được xa hơn trên thế giới này.

Trước đó thì các chi mạch cũng đã chuẩn bị thỏa hiệp rồi, chỉ là có chút xấu hội. Đợi đến khi Hudson bước vào hàng ngũ đại quý tộc, mọi người thật sự không nhịn được nữa.

Nội tình ban đầu của Gia tộc Koslow vốn đã cạn, nếu như các chi mạch không tranh thủ thời gian đoàn thì làm sao có thể chống đỡ được ngưỡng cửa của một nhà đại quý tộc chứ?

Phải biết là loại chuyện giai cấp này không chỉ có một mình Hudson là người được hưởng lợi, mà toàn thể thành viên của Gia tộc Koslow cũng được lợi theo.

Bước ra một bước này, mọi người liền có thể biến thành con cháu của đại quý tộc. Mặc kệ là loại quan hệ này xa đến đâu, nhưng chỉ cần có được xuất thân này, tiềm lực phát triển của mọi người đều sẽ được nâng lên trên phạm vi lớn.

Theo lý mà nói, bất kỳ thành viên nào trong gia tộc Koslow bước vào quan trường cũng đều có thể trở thành một vị đại thần trên triều đình; Tiến vào quân đội cũng có cơ hội trở thành thống soái.

Đây là đặc quyền chỉ dành riêng cho đại quý tộc, đám cao tầng trong vương quốc không phải là con cháu vương thất thì cũng có xuất thân đại quý tộc.

Những quý tộc trung tầng và hạ tầng dù có lăn lộn tốt như thế nào cũng không thể đảm nhiệm chức vụ đại thần trên triều đình. Ngay cả khi Quốc vương gật đầu đồng ý cũng không thể phá vỡ loại quy tắc ngầm trên chốn quan trường này.

Sự phân chia cấp độ tương tự cũng được phản ánh trong tất cả các khía cạnh. Trên đại lục Aslante, người có xuất thân càng cao quý thì lăn lộn sẽ càng tốt. Ở trước mặt xuất thân, năng lực chỉ là một nhân tố thứ yếu mà thôi.

Lợi ích chung có thể phá vỡ tất cả hạn chế. Chức vị gia chủ vốn nên được kế thừa theo quy tắc nhưng cũng bởi vì sự xuất hiện của Hudson mà thay đổi.

Nhìn vào những văn thư được chất đống trước mặt, Hudson liền cảm thấy tê cả da đầu. Rất rõ ràng, đây là những vấn đề cụ thể mà Lãnh địa đã tích lũy trong một thời gian dài, cần hắn phải tự mình xử lý hoặc hiểu rõ.

"Tom, thông báo cho toàn bộ nhân viên cấp quản lý tới dự họp."

Hudson bất đắc dĩ nói.

Sau khi ném cho hắn đống đồ này, Nam tước Redman liền mượn cớ thân thể không thoải mái rời đi. Đối với biểu hiện tùy hứng của phụ thân mình, Hudson cũng chẳng thể làm được gì.

Người phụ trách đi rồi, muốn nắm rõ chi tiết về những sự kiện lớn đã xảy ra trong lãnh địa trước đó, chỉ có thể tìm những người quản lý lãnh địa để tìm hiểu tình huống.

Hudson mơ hồ phát hiện ra dường như Nam tước Redman đang ám chỉ hắn: Đã đến lúc cần phải quét dọn bớt những nhân viên ở trong tầng quản lý không thể xác định được độ trung thành rồi.

Nhưng những chuyện này nhất định phải làm cho tốt. Dù có nói thế nào, những người này đều đã cống hiến cho sự phát triển của Sơn Địa Lĩnh.

Nếu như trực tiếp bắt người mà không có bất cứ chứng cớ gì để chứng minh bọn hắn phản bội thì rất dễ làm cho lòng người bàng hoàng. . . .

Thành Beda, vừa bước vào phủ thành chủ, Bá tước Pierce liền dứt khoát kêu ngừng yến hội chúc mừng. Không có khách mời quan trọng, tiếp tục tổ chức yến tiệc chỉ làm lãng phí thời gian.

Mới vừa từ trên chiến trường lui xuống, trên đường đi lại phải đấu trí đấu dũng với đám quý tộc trong tỉnh, Bá tước Pierce cảm thấy thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành.

Nhìn lại biểu hiện của bản thân trong cuộc chiến lần này, lão ta không khỏi muốn vả cho bản thân một bạt tai.

Đầu tiên là thả con rồng của Hudson ra, bồi dưỡng một đối thủ cho gia tộc mình; tiếp đó lại phá hủy hết cơ nghiệp mà gia tộc mình đã khổ tâm tích lũy, còn tiện thể đắc tội với đám quý tộc trong tỉnh.

Không đợi đến khi khôi phục nguyên khí đã lập tức giẫm vào cái hố đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu, suýt chút nữa là cũng bị mất mạng rồi.

Kết nối tất cả những chuyện này lại với nhau, Bá tước Pierce bất đắc dĩ phát hiện tình hình đang ngày càng xấu đi lại là do bản thân tự gây nghiệt.

Hudson nhất phi trùng thiên, làm cho bọn hắn không thể áp chế được một nhà giàu mới nổi như Gia tộc Koslow.

Ngay cả khi lão ta muốn áp dụng các biện pháp hạn chế thì cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Bởi vì chiến lược quan trọng nhất hiện giờ của Gia tộc Koslow chính là khai hoang.

Người ta đều đã trốn trong lãnh địa vùi đầu làm ruộng, muốn bố cục nhằm vào cũng không biết nên ra tay từ đâu.

Không giống như những kẻ ngoại lai là đám quý tộc Bắc Cương, lão ta chỉ cần đổ thêm dầu vào lửa là đám quý tộc bên dưới sẽ tự động phong tỏa bọn họ.

Nhưng Gia tộc Koslow là gia tộc đã cắm rễ ở tỉnh Đông Nam nhiều năm rồi, ở trong mắt của các quý tộc trong tỉnh, Gia tộc Koslow chính là người một nhà.

Chương 859 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir

Bởi vì nhân khẩu quá nhiều, nên Gia tộc Koslow có quan hệ thông gia với rất nhiều quý tộc trong tỉnh. Có được mối quan hệ này, không có người nào ngu đến mức chạy đi phá vỡ nó cả.

Đặc biệt là trước đây khi gặp phải phiền phức, Hudson còn đứng ra giúp đỡ một tay.

Dù là việc chiếu cố khi an bài việc phải làm, hay là việc hỗ trợ mua sắm vật tư để bổ sung khoản thâm hụt vào hậu kỳ cũng đều làm cho mọi người cảm thấy tầm quan trọng của việc có một vị thân thích tốt là như thế nào.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tần suất đồng hành giữa Gia tộc Koslow với các quý tộc thông gia trong tỉnh sẽ ngày càng nhiều hơn.

Đây là chuyện mà gia tộc Dalton không thể nào bắt chước được. Dù gì thì Vương quốc Alpha cũng lưu hành chế độ một vợ một chồng, điều kiện tiên quyết để thông gia một cách trắng trợn là phải sinh nhiều con mới được.

Trên thực tế, ngay cả khi có nhiều dòng dõi thì Bá tước Pierce cũng không thể nào thông gia một cách trắng trợn với các quý tộc trong tỉnh.

Gia tộc Koslow làm vậy là bởi vì bọn họ còn chưa chân chính dung nhập vào trong vòng luẩn quẩn của đại quý tộc. Ngoài bản thân Hudson ra, những con cháu khác trong Gia tộc Koslow đều không nào lọt vào mắt xanh của đại quý tộc.

Vòng tròn quan hệ nhân mạch hiện hữu đã quyết định Gia tộc Koslow rất thích hợp để thông gia với những quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh Đông Nam.

Gia tộc Dalton chính là đại quý tộc uy tín lâu năm, có mạng lưới quan hệ cao hơn Gia tộc Koslow rất nhiều.

Việc thông gia chính trị giữa con cháu hậu bối cũng phải được tiến hành trong vòng tròn đại quý tộc. Không thể tự hạ thân phận chạy tới cạnh tranh các quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh với Gia tộc Koslow được.

Nhìn vào con trai và cháu trai ở trước, Bá tước Pierce chỉ có thể tự mình an ủi: Cuộc cạnh tranh giữa các quý tộc không chỉ phải xem số lượng, mà còn phải nhìn vào chất lượng.

Có thể nói không ngoa rằng hai người trước mặt này có thể đánh bại tất cả những con cháu của gia tộc Koslow ngoài Hudson ra.

"Thế cục biến hóa quá nhanh, Gia tộc Koslow nhanh chóng quật khởi đã ảnh hưởng đến địa vị trong tỉnh của gia tộc ta."

"Thế nhưng tác động này là về lâu về dài, còn trong thời gian ngắn sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến chúng ta."

"Chủ yếu vẫn là do ta đã phán đoán sai lầm ở trên chiến trường trước đó, gây ra rất nhiều thương vong vô nghĩa cho gia tộc, còn đắc tội với một đám quý tộc, các ngươi phải rút ra bài học từ trong chuyện này."

"Sau này khi cạnh tranh với Gia tộc Koslow thì cố gắng phải tránh sử dụng thủ đoạn quân sự. Từ khi Hudson xuất đạo đến nay, trải qua vô số trận chiến, dù có gặp được địch nhân như thế nào cũng chưa từng thất bại."

"Năng lực dụng binh đánh trận của hắn, sợ là toàn bộ đại lục cũng không tìm mấy người có thể sánh ngang. Hiện giờ hắn đã trở thành vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục, sẽ càng khó đối phó hơn nữa."

"Đối với loại địch nhân này, trừ phi có thể một gậy đánh chết tươi, còn nếu không thì tốt nhất là nên kéo hắn vào trong quy tắc của vòng tròn."

"Từ trước đến nay, những cuộc cạnh tranh giữa các đại quý tộc đều mang tính trường kỳ, không cần thiết phải so đo được mất trong lúc nhất thời. Các ngươi nhất định phải giữ được bình tĩnh."

"Gia tộc Koslow bởi vì Hudson mà cường thịnh, và ngược lại, Gia tộc Koslow cũng sẽ bởi vì hắn mà suy sụp. Khi một cá nhân quá cường thế, tất cả mọi người đều sống dưới bóng râm của hắn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc trưởng thành của các thành viên khác."

"Các ngươi không cần phải trực tiếp tranh phong với Hudson, chỉ cần chờ đến khi hắn phạm sai lầm là được. Bình thường mà nói, loại nhà giàu mới nổi này sẽ không sống được lâu đâu."

"Nếu như không chờ được, vậy thì tiếp tục kéo dài thời gian, chỉ muốn các ngươi sống thọ hơn Hudson là sẽ có thể nhìn thấy Gia tộc Koslow bị suy sụp."

"Nếu như không chịu nổi, vậy thì để cho con cháu của các ngươi tiếp tục chịu. Đây là cuộc đấu về sự kiên nhẫn, người nào kiên trì lâu hơn, kẻ đó sẽ giành được chiến thắng cuối cùng."

Nói ra được những lời sợ sệt như vậy, Bá tước Pierce cũng cảm thấy rất bất lực.

Người trẻ tuổi đều không tránh khỏi khí thịnh, nếu như lão ta không sớm khai thông tâm lý, lỡ như hậu bối nhà mình bị người khác châm ngòi chạy đi đối đầu với Hudson thì sẽ dễ dàng bị thiệt.

Cái gọi là ẩn nhẫn chỉ là những lời nói nhảm. Nếu như thật sự phát sinh xung đột lợi ích cốt lõi, trở mặt chỉ là chuyện xảy ra trong vài phút.

Còn nếu như không có xung đột lợi ích cốt lõi, mọi người lại không phải người điên, hai nhà thế lực lớn há sẽ tự dưng phát sinh xung đột?

Từ trước tới này, hàng xóm không phải là nguyên nhân để biến thành địch nhân. Thứ thực sự có thể làm cho hai đại gia tộc biến thành địch nhân chỉ có cừu hận và lợi ích.

Gia tộc Koslow và gia tộc Dalton vẫn còn chưa đến mức đó. Đầu tiên, giữa hai nhà không tồn tại thâm cừu đại hận gì, tiếp theo là song phương vẫn còn chưa xung đột về mặt lợi ích.

Chuyện này cũng có nghĩa là hai bên có thể chung sống hòa bình một khoảng thời gian, đợi đến khi đối phương phạm phải sai lầm thì mới tiến lên đâm một đao.

"Ngài cứ việc yên tâm! Chuyện không có nắm chắc, chúng cháu sẽ không làm."

Tử tước Kayo thận trọng hồi đáp.

Đây đều là lời thật lòng, y đã từng bị xã hội đánh đập, hiện giờ đã không còn dũng khí để đối đầu với Hudson nữa.

Bá tước Pierce khẽ gật đầu. Chỉ cần cháu trai không kiếm chuyện, về cơ bản là sẽ không có việc gì.

Còn về đứa con trai của mình, trước mắt vẫn chỉ còn là đứa con nít, còn chưa từng ra khỏi thành Beda, vốn không có cơ hội để chạm mặt với Gia tộc Koslow, muốn kiếm chuyện cũng khó.

"Hai người các ngươi đều chuẩn bị sẵn sàng đi, Liệt Diễm Sư của ta cũng sắp sinh rồi. Mặc dù kém hơn Cự Long và Đại Địa Chi

Hùng của Hudson, nhưng cũng là một loại tọa kỵ có chất lượng tốt hiếm có."

"Nếu như có thể ký kết khế ước với ấu thú thì nhất định sẽ có ích đối với sự phát triển sau này của các ngươi!"

Chương 860 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (2)

Trong khi nói chuyện, Bá tước Pierce vẫn không nhịn được toát ra cảm xúc ao ước ghen tỵ. Đối với duyên Ma thú của Hudson, lão ta thật sự không biết nên nói cái gì. ...

"Bệ hạ, Lutecia truyền đến tin tức, nói là quốc hội liên minh đã xác định được tên của tam đại Vương quốc và tứ đại Công quốc trên thảo nguyên."

"Theo thứ tự là: Vương quốc Ferrante , Vương quốc Ita, Vương quốc Quang Minh, Công quốc Gamma, Công quốc Delta, Công quốc Shilon, Công quốc Omega."

"Trước mắt đang diễn ra cuộc tranh đoạt vương vị những các bên. Nếu xét theo tình huống hiện giờ, sợ là kết quả cuối cùng. . ."

Lời đã đến khóe miệng, Bá tước Francois lại không nói ra được. Với tư cách là một trong những gia tộc đứng đầu trên đại lục, loại thịnh sự này đương nhiên là không thể thiếu vương thất Alpha.

Tiếc là quyền nói chuyện cũng sánh ngang với thực lực. Vương quốc đứng thứ 3 trên đại lục, đó là Vương quốc Alpha trước khi xảy ra chiến tranh. Còn Vương quốc Alpha hiện giờ thì đã không còn thực lực để tham gia tranh đoạt nữa.

Đặc biệt là sau khi bị loại ra khỏi cuộc phân chia chiến lợi phẩm, Vương quốc Alpha đã mất đi quyền nói chuyện trên đại thảo nguyên. Việc Vương thất tham dự vào cuộc tranh đoạt ngai vàng này càng giống như là đi góp cho đủ số.

"Được rồi, ta đã biết. Chuyện này vốn chẳng có hy vọng gì, thất bại cũng không có gì phải thất vọng."

"Lập quốc cũng không phải là chuyện đơn giản. Mặc dù cường độ ủng hộ của mọi người đối với bảy nước trên đại thảo nguyên là rất lớn, nhưng một khi bảy nước này được dựng lên, tình huống sẽ phát sinh biến hóa."

"Những quý tộc đến phương bắc chinh chiến lần này chỉ là con trai thứ của của các nhà, không có khả năng nhận được nhiều đầu tư từ bên phía gia tộc."

"Ngoài nhân lực, vật lực, tài lực thiết yếu đầu tư ở giai đoạn đầu tiên ra, con đường phát triển sau này đều phải dựa vào bản thân bọn hắn."

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, trong vòng trăm năm, bảy nước thảo nguyên sẽ không có lực uy hiếp gì với chúng ta. Sự tồn tại của bọn họ chỉ có ý nghĩa đơn giản là ngăn chặn Vương quốc ta khuếch trương về phía bắc mà thôi."

"Các nước trên đại lục đều gặp phải các loại hạn chế, Vương quốc ta há có thể ngoại lệ?"

"Bị người ngăn cản một lần cũng tốt, tránh khỏi việc không có ngoại địch, bọn họ chỉ biết có nội đấu!"

Caesar III có ý riêng nói.

Đế quốc Thú Nhân suy sụp đối với Vương quốc Alpha không chỉ có chỗ tốt, mà cũng có thêm hàng loạt phiền phức. Phiền phức lớn nhất trong đó chính là —— Vương quốc đã không còn đoàn kết như ngày xưa nữa.

Không có nguy cơ sinh tử mà muốn đám quý tộc trong vương quốc trên dưới một lòng thì thật sự là làm khó bọn hắn.

Có lẽ mọi người vẫn còn quen bị ước thúc trong một khoảng thời gian ngắn, nên sẽ ăn ý áp chế nội đấu. Nhưng theo thời gian dời đổi, cuối cùng cũng sẽ có người phá vỡ loại ăn ý này.

So với địch nhân bên ngoài, nội đấu mới chính là thứ đáng sợ nhất. Một khi hình thức nội đấu được mở ra, quốc lực của Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ bị suy yếu trên diện rộng.

Hiện giờ có thể duy trì được thái bình chẳng qua chỉ vì mới vừa trải qua một trận đại chiến, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, không có tinh lực để kiếm chuyện.

Chờ khi mọi người thoát khỏi trạng thái hư nhược thì tình huống sẽ hoàn toàn thay đổi. Chỉ cần mọi người loạn đấu một trận, hoàn thành công cuộc cải tổ nội bộ, tìm ra được một điểm cân bằng mới, lúc đó thế cục mới có thể dần ổn định.

Xui cái là vào trong thời điểm mấu chốt như lúc này mà cơ thể của Caesar III lại đang xảy ra vấn đề, khả năng cao là ông ta sẽ không cầm cự được đến khi một vòng cân bằng mới được hình thành.

"Bệ hạ, công tác giải trừ quân bị đã toàn bộ hoàn thành, đã đến lúc cải tổ lại hệ thống quân thường trực rồi."

"Bộ Quân vụ cho rằng: trước những thay đổi của tình hình quốc tế, ý tưởng xây dựng quân thường trực lúc đầu của Vương quốc là: Dễ bổ sung, tiêu hao lớn, đã không thể thỏa mãn được nhu cầu hiện giờ nữa."

"Không có mối đe dọa từ thú nhân, áp lực quân sự của vương quốc đã trở thành thông lệ, thành lập một đội quân tinh nhuệ nhỏ và có sức chiến đấu cao như những quốc gia khác trên đại lục sẽ càng phù hợp với nhu cầu trước mắt của chúng ta hơn."

"Cuộc chiến chống lại thú nhân lần này chính là ví dụ tốt nhất.

Sức chiến đấu của quân đội tinh nhuệ của các bên trong Liên minh nhân tộc không phải là thứ mà quân đội bình thường của Vương quốc chúng ta có sánh bằng."

"Đặc biệt là những đội quân siêu phàm kia, sức chiến đấu mà bọn họ thể hiện ra càng vẻ vang chói mắt hơn."

"Nếu như Vương quốc ta cũng có thể có được những đội quân giống như quân đoàn Địa Hành Long, quân đoàn Bá Vương Long. . . vân vân, dù có phải đối mặt với quân đoàn Behemoth thì cũng có thể nhẹ nhàng ứng phó!"

Đại công tước Alfiero thận trọng đề nghị.

Chỉ có tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của quân đoàn Ma Thú mới biết được lý do tại sao mà các thế lực đỉnh tiêm trên đại lục lại đều cố gắng phát triển quân đội siêu phàm.

Lối đi riêng trước đó của Vương quốc Alpha là do bị thú nhân ép cho không còn cách nào. Chỉ có thể nghĩ cách đề cao sức chiến đấu trong thời gian ngắn nhất, không thể cân nhắc đến sự phát triển lâu dài.

Theo thời gian trôi qua, quân đoàn Ma thú được phổ cập chính là chiều hướng phát triển chung. Hiện tại, vấn đề lớn nhất hạn chế việc mở rộng quân đội siêu phàm của các quốc gia chính là không đủ số lượng Ma thú.

Tuy nhiên, vấn đề này có thể được giải quyết theo thời gian. Trong thời bình, số lượng quái vật được nuôi cấy nhân tạo nhất định sẽ tăng lên.

Những ai biết tính toán đều hiểu, độ khó khi đi từ 100 đến 1. 000 sẽ không hề thấp hơn từ 1. 000 lên 10. 000.

Với việc mở rộng quy mô nhân giống và sự tiến bộ của công nghệ nhân giống, chi phí chăn nuôi quân đoàn Ma Thú trong tương lai dự kiến sẽ giảm xuống.

Chương 861 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (3)

Một khi các quốc gia phổ cập quân đoàn Ma thú trên phạm vi lớn, nếu như Vương quốc Alpha không theo kịp thì nhất định sẽ bị thời đại đào thải.

"Ừm, nhất định phải tăng cường đầu tư ở phương diện này. Ta sẽ phái người đi thương lượng với Bá tước Hudson để mượn con Cự Long của hắn dùng một chút."

"Nhưng nếu chỉ có hạt giống thôi thì còn chưa đủ, con thú cái lai giống cũng nhất định phải được tuyển chọn tỉ mỉ. Tốt nhất là nên dùng Ma thú, đặc biệt là những loài có năng lực sinh sản cao như Á Long Thú."

"Ở phương diện bồi dưỡng Ma thú này, Người Frank đang dẫn trước các quốc gia trên đại lục."

"Quân đoàn Bá Vương Long và quân đoàn Dực Long của họ không chỉ có sức chiến đấu mạnh, mà tính cách cũng dịu dàng ngoan ngoãn. Nghe nói cho dù không ký kết khế ước thì cũng có thể cưỡi được!"

Caesar III hâm mộ nói.

Là một vị Quân chủ, ông ta há có thể không có mộng bá chủ, tiếc là thực lực của Vương quốc Alpha không chịu nổi ước mơ này, ông ta chỉ có thể giấu suy nghĩ này vào tận đáy lòng.

Có rất nhiều chuyện đều là thứ không thể ao ước được. Quân đoàn Bá Vương Long của Người Frank cũng không phải được bồi dưỡng trong ngày một ngày hai là thành, mà phải trải qua nhiều lần tạp giao mới chọn ra được chủng loại tốt nhất.

Mặc dù đẳng cấp của Á Long không cao, đại đa số đều là Ma thú cấp 2 cấp 3, chỉ có một vài con Bá Vương Long ưu tú mới có thể trở thành Ma thú trung cấp, đó chính là đại sát khí trên chiến trường.

(Ghi chú: Ma thú cấp 1 đến cấp 9 tương ứng với nhân loại cấp 1 - cấp 9. Cấp 1 - 2 -3 là Ma thú cấp thấp, cấp 4 - 5 - 6 là Ma thú cấp trung, 7 - 8 - 9 là Ma thú cấp cao)

"Bệ hạ, ngân sách năm nay đã được tính xong rồi. Quân phí chi tiêu đã vượt mức cho phép rất nhiều."

"Trước đó, ngài cũng đã phê chuẩn đề nghị tăng cường Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo mà Bá tước Hudson đưa ra."

"Bộ tài chính cũng không góp đủ số quân phí này. Việc xây dựng quân đoàn Ma thú sẽ không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được, hay là chúng ta để sau rồi tính!"

Hầu tước Delgado đứng ra khuyên can với vẻ mặt cay đắng.

Sau khi chiến tranh kết thúc, tất cả mọi người đều đang chúc mừng thắng lợi, chỉ có quan liêu của Bộ tài chính là đang rầu rĩ.

Áp lực tài chính nặng nề đã ép cho nền tài chính của vương quốc không tài nào thở nổi. Mà Caesar III lại còn là một vị quân chủ có chí tiến thủ, một vị quân chủ như vậy thường sẽ khiến cho thuộc hạ rất khó làm việc.

Caesar III cảm thấy lời đề nghị tăng cường Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo cho quân đội do Bá tước Hudson đề ra trước đó có thể thực hiện, hiện giờ đề nghị xây dựng quân đoàn Ma thú của Bộ Quân vụ thì ông ta lại cảm thấy không sai.

Đây vẫn chỉ về phương diện quân sự, nếu như những lĩnh vực khác mà gặp được đề nghị tốt, Caesar III cũng sẽ đi làm.

Và điều bi kịch là: chỉ cần muốn làm việc thì sẽ không tránh khỏi phải bỏ tiền. Mà thứ mà Vương quốc Alpha đang thiếu nhất hiện giờ cũng chính là tiền, đến mức mà người làm Bộ trưởng Bộ tài chính là Hầu tước Delgado chỉ có thể liên tục làm gián đoạn kế hoạch của Quốc vương.

Caesar III muốn nói một chút gì đó, nhưng khi nhìn thấy cái đầu hói của Hầu tước Delgado thì ông ta lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Trầm mặc một lúc lâu sau, Caesar III bất đắc dĩ thở dài một hơi, lập tức nói: "Cứ tuyển chọn những con mẫu thú có chất lượng tốt đi, chúng ta sẽ thử nghiệm trên quy mô nhỏ trước."

"Chỉ cần khống chế được quy mô là sẽ không tốn bao nhiêu tiền. Đợi khi tình hình tài chính chuyển biến tốt đẹp mới tiến hành lai giống trên quy mô lớn."

"Đây là một dự án lâu dài, Bộ Quân vụ phải coi trọng chuyện này."

"Có lẽ là những đại quý tộc trong nước cũng sẽ theo vào, lúc cần thiết có thể hợp tác với bọn họ để hạ thấp chi phí gây giống."

Caesar III cũng rất bất đắc dĩ mới đưa ra quyết định này. Nếu như có thể độc quyền được thì ông ta cũng không muốn chia sẻ, là là trong tay ông ta lại không có rồng!

Long tính dâm, cộng thêm khẩu vị đặc thù, chỉ cần đưa một đống mẫu thú tới đó trong lúc nó đang phát tình thì việc lai giống liền không đáng kể.

Nhưng mà muốn mọi chuyện thuận lợi thì lại không thể thiếu sự hợp tác của Long kỵ sĩ Hudson.

Không thăm dò được tính tình của Cự Long, không biết được thời gian phát tình cụ thể, nếu như đưa mẫu thú đến sai thời điểm thì chẳng khác nào đang đưa lương thực đến tận mồm cho Cự Long.

Dù sao, trong hầu hết thời gian, Cự Long đều có thẩm mỹ bình thường. Có thể lọt vào mắt của bọn chúng chỉ có mỹ nữ Long tộc.

Nhưng trong mùa giao phối, tính thẩm mỹ của bọn chúng giống như bật hack vậy, hầu như toàn bộ mẫu thú ở trong mắt của bọn chúng đều biến thành mỹ nữ. . . .

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đang bề bộn lục sắp xếp người đi khắp nơi tiếp nhận đất phong. Đột nhiên có thêm rất nhiều đất phong rải rác đã gây áp lực to lớn lên việc quản lý lãnh địa.

Cũng may là trải qua mấy năm lắng đọng, Hudson cũng tích lũy được một chút thành viên tổ chức, miễn cưỡng cũng có thể tiếp nhận được những lãnh địa này, có thể duy trì việc vận hành bình thường.

Thật ra thì những thị trấn nhỏ bình thường vẫn sẽ dễ quản lý. Các quý tộc ban đầu đã tuyệt tự, ngay cả huyết mạch thừa kế hợp pháp cũng không có, chỉ còn lại người hầu và nông nô, những người này vốn không có tâm tư gây chuyện.

Chỉ cần người được phái qua không làm loạn thì việc sản xuất nông nghiệp truyền thống sẽ được vận hành bình thường.

Phiền phức nhất chính là quản lý thành thị. Ngoài việc cần phải có vũ lực uy hiếp ra, thì còn có kỹ năng quản lý nhất định. Mà người có kinh nghiệm quản lý phong phú đều là bảo bối trong thời đại này.

Chương 862 - Kế Hoạch Phát Triển Thành Dadir (4)

Hudson vốn còn định lưu nhiệm một số quan viên, nhưng sau khi hắn tiếp thu đất phong thì phát hiện người ta đã chạy hết rồi.

Hudson cũng không có thời gian để truy cứu xem ai là kẻ đã đào người của mình, bởi vì hắn còn phải giải quyết cục diện rối rắm này.

Hiện giờ, dù là thành Dadir hay là thành Tuyết Nguyệt cũng đều không có trật tự dự. Trên danh nghĩa là tiếp thu, nhưng trên thực tế càng giống như một cuộc chiếm đóng có vũ trang hơn.

Nhìn qua con đường bị máu tươi nhuộm đỏ trước mặt, Hudson vô cùng tức giận. Những tên du côn lưu manh này lại dám làm mưa làm gió ở trên địa bàn của hắn, quả thực là chán sống mà.

Hắn chẳng hề nương tay chút nào, phàm là những kẻ đã từng gây chuyện trong thành, không phải bị giết vì phản kháng thì cũng bị biến thành một tên "Thợ mỏ" vinh quang suốt cuộc đời, hơn nữa còn chẳng được trả công một đồng tệ nào.

Trở lại chốn cũ, nhìn xem thành Dadir bị trấn áp, Hudson đột nhiên cảm thấy như lịch sử đang tái diễn.

Không biết có phải do thị trấn trọng điểm ở tỉnh Đông Nam này đã bị dính lời nguyền gì hay không, trong những năm gần đây đều luôn gặp phải tai ương.

Đầu tiên là bị Khô Lâu hội phản loạn tàn sát, vất vả lắm mới khôi phục được một chút nguyên khí, tên quận trưởng Sith xui xẻo kia lại đột nhiên chạy trốn.

Lúc đầu, những nhân viên quản lý ở lại đây còn có thể ổn định trận cước, nhưng sau khi mất đi lực uy hiếp về mặt vũ lực, những thành phần không ổn định trong thành liền nhanh chóng lộ ra nguyên hình.

Trước đó không phải là địa bàn của mình, cho nên Hudson cũng không nhiều chuyện. Nhưng bây giờ đã biến thành lãnh địa của mình rồi, vậy thì không thể không quan tâm được.

Một lần hành động của hắn, suýt chút nữa đã làm cho máu chảy thành sông. Điều này đủ để chứng minh những người sống trong thành Dadir đã phải cực khổ như thế nào.

Sau khi liên tục bị giày vò, chắc là hiện giờ những cư dân bản địa ở thành Dadir này đã sắp bị diệt tuyệt rồi.

"Luke, nếu như ta giao lại thành Dadir này cho ngươi quản lý thì ngươi định làm gì tiếp theo?"

Hudson ra vẻ quan tâm hỏi.

Thoạt nhìn đây có vẻ là một cuộc khảo nghiệm, nhưng kỳ thực lại là một cuộc điều chỉnh trong nhân viên tầng quản lý. Theo lý mà nói, từ một người phụ trách khai hoang biến thành người quản lý cả một tòa thành thì nhất định là lên chức.

Nhưng mà, khai hoang chính là chiến lược cốt lõi của Bá tước. Dù cho thành Dadir có quan trọng như thế nào, có vị trí địa lý ưu việt ra sao, cũng che giấu được sự thật là nó cách xa trung tâm hành chính.

Hudson cũng từng cân nhắc qua việc di chuyển trung tâm hành chính. Tiếc nuối là đất phong của Bá tước lĩnh quá mức rải rác, dù có dời tới thành Dadir, hay là dọn đi thành Tuyết Nguyệt, thì bốn phía cũng đều là địa bàn của người khác.

Di dời trụ sở từ nơi hậu phương an toàn đến nơi tiền tuyến giáp ranh với vô số thế lực, nếu như đầu hắn không bị nước vào thì sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Còn về việc lãnh địa vắng vẻ, giao thông bế tắc, bất lợi cho vấn đề phát triển kinh tế, ở trước mặt chiến lược an toàn đều không đáng một đồng.

Ngay cả khi muốn dọn nhà thì cũng phải đợi đến khi khai phá xong đầm lầy, rồi mới di chuyển đến bình nguyên nằm giữa vùng đầm lầy.

Nhưng với truyền thống của đại lục Aslante, xác suất mà phủ lãnh chúa lưu lại tại chỗ sẽ cao hơn việc di chuyển rất nhiều.

Nằm trên "ngọn núi" cao nhất của tỉnh miền Đông Nam, xung quanh đều tràn đầy "núi non", đây là một nơi hiểm yếu về mặt chiến lược!

Ít nhất là so với tỉnh Đông Nam chỉ toàn là đồng bằng thì vị trí phủ lãnh chúa của Hudson thật sự là một nơi hiểm yếu.

"Ngài Bá tước, vấn đề này tôi còn chưa nghĩ tới. Nhưng với vị trí địa lý ưu việt của thành Dadir, chỉ cần khôi phục trật tự xã hội là sẽ không lo không phát triển được.

"Vấn đề lớn nhất hiện giờ nằm ở chỗ lòng tin. Sau nhiều chuyện như vậy, dân chúng đã dần mất đi lòng tin đối với thành Dadir, những cư dân ở lại trong thành hiện giờ đều chỉ muốn chạy trốn, nhưng lại không có nơi để đi."

"Muốn khôi phục kinh tế của tòa thành này, lựa chọn tốt nhất chính là khôi phục trong lòng tin của những cư dân trong thành, sau đó lại di chuyển thêm một số nhân khẩu tới, về cơ bản là đã hoàn thành."

"Nếu như muốn có hiệu quả nhanh, tốt nhất là có thể di dời phủ lãnh chúa tới đây. Dựa vào thanh danh của lão gia, mọi người nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục được lòng tin."

Nghe xong những lời mà Luke nói, Hudson âm thầm trợn trắng mắt. Đây là không nghĩ tới sao, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị xong bản thảo rồi.

Nếu như thật sự là lâm thời bất đắc dĩ mà có thể chải chuốt được mạch suy nghĩ rõ ràng như vậy thì thật sự là không dễ dàng.

Chỉ cần nhìn một chút liền có thể lấy ra được sách lược hoàn thiện, có lẽ là trên thế giới sẽ có loại thiên tài này tồn tại, nhưng tên Luke trước mắt rõ ràng là không phải.

Nếu như y thật sự là thiên tài, vậy thì dù có đi tới chỗ nào cũng đều là khách quý, căn bản không thể nào chạy đến nương tựa một người không phải là đại quý tộc như Hudson.

Nhưng mà việc y có chuẩn bị cũng là điều dễ hiệu. Trên đường tới đây, Hudson đã không ra ám hiệu là muốn "trọng dụng" y không chỉ một lần, chắc là y cũng đã đoán ra mấy phần.

"Di dời phủ lãnh chúa là chuyện không thể nào, nhưng những lời đề nghị khác của ngươi lại rất đúng trọng tâm. Vậy thì sau này ta sẽ giao lại thành Dadir cho ngươi phụ trách."

"Ngươi cũng biết tính cách của ta rồi, ta chưa bao giờ quan tâm đến quá trình, ta chỉ cần kết quả cuối cùng."

"Thời hạn ba năm, ta muốn nhìn thấy một tòa thành Dadir phồn hoa, có thể tạo ra nhiều doanh thu từ thuế, đây chính là yêu cầu của ta!"

Chương 863 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp

Việc điều chỉnh nhân sự không chỉ nhắm vào Luke, trong những ngày kế tiếp, Hudson đã lần lượt dùng đủ loại lý do để thuyên chuyển chức vụ với những người ở tầng quản lý không thể xác định được độ trung thành.

Nhằm giảm thiểu tranh chấp nội bộ, những điều chỉnh nhân sự này đều được gán cho cái mác "trọng dụng" .

Chỉ cần họ tận trung với cương vị của mình trong nhiệm kỳ thì đều sẽ lần lượt được thăng chức, gánh vác trách nhiệm "quan trọng" hơn.

Nhưng khi nghĩ lại thì Hudson cũng cảm thấy cạn lời, có rất nhiều tên không rõ lai lịch, hư hư thực thực là gián điệp, biểu hiện trong lúc tại nhiệm của những người này còn tốt hơn "người một nhà" nhiều.

Có thể nói, ngoài thiếu độ trung thành ra, đây chính là những người làm công rất ưu tú. Đến mức mà khi ra tay dọn dẹp, Hudson còn chẳng đành lòng trực tiếp hạ thủ.

Để tận dụng tốt nhất tài năng của kẻ này, đợt điều chỉnh nhân sự với quy mô lớn lần này chủ yếu là điều ra bên ngoài, hầu hết đều được bố trí đi quản lý các lãnh địa mới giành được.

Đều là thuộc địa, chỉ cần có thể nộp thuế, cung cấp sức lao động và vật tư ổn định cho phủ lãnh chúa, thì Hudson cũng sẽ không có suy nghĩ gì nhiều.

Những thuộc địa này dù có được quản lý tốt đến đâu cũng đều vô dụng, bởi vì đây chỉ là những lãnh địa tạm thời. Trong tương lai hắn sẽ nghĩ cách tập trung hết thuộc địa của mình lại, nhưng đây là một dự án cần một khoảng thời gian rất dài.

Chướng ngại vật lớn nhất trong chuyện này chính là quy tắc ngầm của Vương quốc. Muốn đổi lãnh địa, không chỉ được những lãnh chúa khác đồng ý, mà còn phải được Quốc vương và Hội nghị quý tộc thông qua.

Nếu như bị kẹt lại ở bất kỳ một phân đoạn nào thì cũng không thể tiến hành thay đổi lãnh địa. Quy tắc này tồn tại chủ yếu là vì bảo vệ cho lợi ích của những quý tộc vừa và nhỏ, ngăn các đại quý tộc ỷ thế hiếp người.

Điều chỉnh mấy chục mảnh lãnh địa giống như Hudson là việc cần phải hài hòa được quan hệ với các phương, thậm chí chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Trong tình huống bình thường, cho dù là đã thương lượng xong với lãnh chúa, nhưng đến khâu Quốc vương và Hội nghị quý tộc cũng sẽ bị phủ quyết.

Nếu muốn đạt được mục đích thì việc hài hòa các mối quan là chuyện nhất định. Không chừng còn phải thay đổi từng nhóm một để giảm bớt tác động mà nó mang lại.

Mấy chục mảnh đất phong, gần 7. 000 km2 lãnh địa, tài phú quý giá nhất mang lại cho Hudson, ngoài số đất đai này ra, chính là nhân khẩu.

Tỉnh Đông Nam có vị trí địa lý ưu việt, đất đai phì nhiêu, dân cư đông đúc, lại nằm cách xa chiến trường tiền tuyến, ít bị tác động bởi chiến tranh.

Dựa theo tư liệu thu thập được từ khắp nơi, tổng dân số của lãnh địa mới là khoảng 150. 000 người, nhiều hơn tổng dân số mà Hudson đang thống trị hiện giờ.

Bị ảnh hưởng bởi sự phát triển của thảo nguyên, hầu như tất cả các thế lực lớn đều di dân tới đây, gây ra sự căng thẳng chưa từng có về nguồn nhân lực.

Công việc buôn bán nô lệ thịnh vượng một thời nay đã bị đình trệ. Ngay cả khi có người bán nô lệ, họ cũng sẽ bị xóa sổ bởi các thế lực lớn đang bí mật thao túng thị trường.

Trong bối cảnh đó, nguồn nhân lực lại tỏ ra càng quan trọng hơn.

Nhìn vào số liệu trong tay, Hudson âm thầm cảm thấy may mắn, may mà bản thân hắn không ham hố, vọng tưởng một bước lên trời mà chạy tới Bắc Cương phát triển.

Dù cho diện tích đất phong có lớn đến mức nào, nhưng không có nhân lực đi khai hoang, nắm trong tay thì có ích lợi gì?

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, muốn nhanh chóng phát triển vẫn phải dựa vào chiến tranh. Nếu như không có cuộc chiến tranh này, chỉ dựa vào nỗ lực trồng trọt thì sợ là ngay cả bốn, năm vạn nhân khẩu mà Sơn Địa Lĩnh cũng khó mà góp đủ

Nhưng chỉ sau một cuộc chiến tranh, tình huống liền xảy ra biến hóa. Số nạn dân được thu nạp cùng với nhân khẩu ở đất phong mới cộng lại đã sắp vượt quá 300. 000 người.

Trong hàng ngũ đại quý tộc ở Vương quốc, một ít nhân khẩu này vẫn chỉ được xếp ở hạng chót, nhưng Hudson đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Có nhiều nhân khẩu như vậy làm cơ sở, rất nhiều kế hoạch trước đó mà hắn chỉ dám suy nghĩ thì hiện giờ đã từ từ áp dụng.

Nhưng đến khâu hành động cụ thể, Hudson vẫn lựa chọn an toàn ổn định. Đúng là việc gia tăng dân số lớn sẽ mang lại lợi ích, nhưng đồng thời cũng phát sinh rất nhiều vấn đề.

Vấn đề lớn nhất chính là độ khó khăn trong việc quản lý.

Hudson trắng trợn điều các nhân viên ở tầng quản lý trong lãnh địa ra ngoài ngoài việc lo lắng về độ trung thành của bọn họ ra thì cũng có suy nghĩ mượn năng lực của họ để có thể khống chế những thuộc địa này trong thời gian ngắn.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cũng không lo lắng về việc những kẻ này có phải là gián điệp hay không. Chỉ cần không để cho những người này tiến vào tầng quản lý cốt lõi thì sức phá hoại của bọn họ cũng sẽ có hạn.

Dù sao thì nguyên nhân chủ yếu của việc bỏ ra một cái giá lớn như vậy để cài gián điệp vào tổ chức nội bộ của hắn chỉ là vì giám thị và thu thập tình báo, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, những tên gián điệp này sẽ không bại lộ thân phận.

Đặc biệt là những tên gián điệp do các quý tộc trung đẳng cài vào, lúc này bọn chúng sẽ giấu kỹ càng hơn, chỉ sợ mình bị bại lộ thân phận rồi dẫn lửa thiêu thân.

Chỉ cần bản thân Hudson không xảy ra vấn đề, đại đa số những gián điệp đang ẩn núp trong lãnh địa đều sẽ rất an phận. Ngoài việc thỉnh thoảng sẽ gửi đi một số tin tình báo ra, vào thời kỳ bình thường, bọn chúng đều sẽ thành thành thật thật trở thành người làm công.

Đây chỉ là việc nhỏ, lúc nên giả bộ hồ đồ thì phải giả bộ hồ đồ. Nếu như thật sự đến thời khắc mấu chốt, hắn cố tình thả ra một chút tình báo giả, không chừng còn có thể phát huy được tác dụng không tưởng tượng nổi.

Chương 864 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp (2)

Hành động lớn thì không có, nhưng hành động nhỏ thì lại liên tục không ngừng. Ngoài việc điều chỉnh nhân sự đi quản lý các sản nghiệp ở ngoài lãnh địa ra, hắn còn thực hiện một số điều chỉnh nhỏ trong lãnh địa.

"Rija tiên sinh, từ giờ trở đi, việc sản xuất quân công trên lãnh địa sẽ dần dần chuyển sang các ngành công nghiệp dân sự."

"Ngoài việc giữ lại năng lực sản xuất quân công cần thiết ra, số năng lực sản xuất còn lại phải được chuyển sang sản xuất nông cụ và vật dụng đáp ứng cho nhu cầu thiết yếu hàng ngày như nồi chén bầu bồn."

"Trong một hoặc hai năm tới, nông cụ và nhu yếu phẩm hàng ngày sẽ có một đợt tăng giá, nhưng ngành công nghiệp quân công ở nhiều nơi cũng sẽ tiến thành chuyển đổi, sự cạnh tranh sẽ tương đối lớn."

"Sản lượng luyện gang thép cũng sẽ phải giảm dần trong vòng hai năm tới, chỉ cần giữ lại 60% công suất hiện tại là đủ rồi."

Hudson đưa ra quyết định này không phải vì nhất thời nóng đầu, mà đây chính là kết quả của tổ tư vấn sau khi phân tích các số liệu lịch sử.

Chiến tranh kết thúc, trong tay mọi người đều bị tồn đọng một lượng lớn vũ khí trang bị, cho nên thị trường vũ khí trong tương lai nhất định sẽ ảm đạm.

Không còn siêu lợi nhuận do việc buôn bán vũ khí mang lại, các khu mỏ và đại lý bán vũ khí mà hắn điên cuồng mở rộng trước đó sẽ trắng trợn cắt giảm sản lượng, hoặc là tiến hành chuyển đổi.

Một đáp án mà chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra, Hudson không tin mọi người không nhìn ra. Có thể hình dung được, sau khi thị trường rơi vào tình trạng suy thoái, các ông trùm súng ống đạn dược trong Vương quốc sẽ điên cuồng lao vào thị trường dân sự.

Về cơ bản thì thị trường ở nội bộ Vương quốc đã không có gì để cạnh tranh nữa. Giữa mọi người đều sẽ có một sự ăn ý, chỉ ăn phần ăn ở trong phạm vi thế lực của nhà mình, việc vượt ranh giới để đánh một cuộc chiến về giá là hạ hạ sách.

Đại thị trường vừa mới xuất hiện ở phương bắc mới là tâm điểm cạnh tranh của mọi người.

Nếu không có thương mại hàng hải, đám thương nhân ở Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ có thể kiếm được một món hời, tiếc là tuyến đường biển đến đại thảo nguyên đã được mở rộng trong chiến tranh.

Mất đi lợi thế độc quyền, muốn nằm để kiếm tiền là chuyện không thể nào. Các quốc gia mới ra đời đều nhận được sự ủng hộ từ hậu trường của mình, bọn họ sẽ không mua những thương phẩm có giá quá cao.

Biết là cuộc cạnh tranh sắp tới sẽ vô cùng khốc liệt mà cũng phải chạy vào kiếm một chén canh thì chắc chắn là đầu bị nước vào. Ngay cả khi có được ưu thế nhất định về mặt chi phí, Hudson cũng sẽ không đần độn đến mức chơi trò hạ giá.

Mục đích chính của việc phát triển ngành công nghiệp thép là kiếm tiền, mà không phải là chạy đi chiếm thị trường, là ông trùm số một của ngành sắt thép trong tương lai, hắn vẫn có thể phân biệt được sự khác nhau trong này.

"Ngài Bá tước, thật sự phải cắt giảm sản lượng sao?"

"Trong thời gian gần đây, chúng ta đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, đặc biệt là những đại thương hội kia, người nào người nấy đều xuất thủ bất phàm. Dựa theo sản lượng trước mắt, sợ là đơn đặt hàng sẽ phải xếp tới năm sau."

Trong đầu Rija tràn đầy nghi ngờ hỏi.

Từ một người thợ rèn biến thành người phụ trách, năng lực và tầm nhìn của Rija đã không theo kịp bước tiến.

Việc lão có thể được lưu nhiệm, ngoài việc làm tốt công việc sản xuất ra, nguyên nhân quan trọng nhất chính là từ thời tổ tông của lão đã rèn sắt cho gia tộc Koslow, lòng trung thành được đảm bảo.

"Bọn họ chỉ thanh toán tiền đặt cọc, hơn nữa còn là mức thấp nhất. Chúng ta không phải là những người duy nhất nhận được những đơn đặt hàng lớn tương tự."

"Nếu như sản xuất ra nhiều thương phẩm như vậy thì có thể bán được cho ai chứ?"

"Mặc dù thời gian sử dụng của các sản phẩm sắt khá lâu, nhưng chi phí để bảo trì và lưu trữ lâu dài cũng không thấp. Một khi vượt quá dung lượng thị trường, sẽ rất dễ dẫn đến thị trường sụp đổ."

"Chờ xem đi, sau này sẽ xuất hiện một cuộc trái với điều ước với quy mô lớn, hoặc là bị ép giá hai lần. Việc mua hàng với giá cao bất thường này được định sẵn là không thể tiếp tục trong một thời gian dài."

"Rija tiên sinh, những vấn đề này sẽ tự người của bộ phận kinh doanh chịu trách nhiệm, ông không cần phải quan tâm."

Hudson vốn chỉ định để cho Rija đi theo hắn học tập và mở rộng tầm nhìn, nhưng khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng trên đầu, hắn liền bỏ qua ý nghĩ này.

Muốn bồi dưỡng nhân tài thì cũng phải chọn thế hệ trẻ tuổi để tiến hành. Những người đã già cả, có thể về hưu bất cứ lúc nào như Rija thì nên bỏ qua cho người ta đi!

Trong thâm tâm Hudson đã bắt đầu sinh ra những cảm xúc bất mãn mãnh liệt đối với các thương hội lớn. Tiếc cho hắn còn những tên này là "bằng hữu", không ngờ là khi đào hố, lũ người này ngay cả "bằng hữu" cũng chẳng tha.

Phải biết trong lần hợp tác trước đó, tất cả mọi người đều đã kiếm được một vố lớn. Mặc dù Hudson đã cắn được miếng thịt lớn nhất trong đó, nhưng mà hắn cũng là người bỏ ra nhiều công sức nhất.

Nếu như không có sự hợp tác của Hudson, cho dù kế hoạch của các thương hội lớn có tốt đến đâu cũng không thể nào thu hoạch được lợi nhuận kếch xù như vậy.

Rõ ràng là lũ người này đã chơi nghiện rồi. Sau khi hố xong đám quý tộc trong Vương quốc Alpha một trận, hiện giờ lại đang nhăm nhe những ông trùm súng ống đạn dược vừa phát tài trong cuộc chiến.

Nhờ vào việc phát triển đại thảo nguyên, bọn chúng cố tình tạo ra một thị trường có "nhu cầu khổng lồ", điên cuồng đặt hàng khắp nơi mà không chút kiêng kỵ, chỉ đợi cá cắn câu.

Nếu như không vì chiêu trò này quá quen mắt, suýt chút nữa ngay cả Hudson cũng bị lừa rồi. Dù sao, trong tình huống bình thường, chỉ cần thanh toán tiền đặt cọc thì sẽ rất hiếm khi xảy ra việc làm trái điều ước.

Chương 865 - Hình Thức Ban Đầu Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp (3)

Biết rõ là có vấn đề, Hudson đương nhiên sẽ không ngu mà nhảy vào trong đó, nhưng chuyện này không hề trở ngại đến việc hắn đứng đó nhìn xem đám đồng hành nhảy vào trong hố.

Là đối thủ cạnh tranh, hắn không đi bỏ đá xuống giếng đã được xem như có liêm sỉ lắm rồi, còn việc chủ động nhắc nhở mọi người chú ý cạm bẫy là chuyện không thể nào xảy ra.

Huống chi, cho dù hắn có nhắc nhở, chưa chắc người ta sẽ cảm kích. Không chừng sẽ còn gây ra nhiều thù hận hơn, bỗng dưng tạo ra phiền phức cho bản thân mình.

Trong bối cảnh này, một mặt thì Hudson cười ha hả nhận đơn, một mặt thì hắn lại cố tình kéo dài thời gian sản xuất đơn hàng, thuận tiện còn yêu cầu một số tiền đặt cọc.

Việc làm trái với điều ước trong thương vụ chưa bao giờ là vấn đề. Chỉ cần tốc độ sản xuất đủ chậm, cho dù có bị trễ thời gian giao hàng, hắn cũng có năng lực giải quyết hết đống thương phẩm đã sản xuất ra.

Nếu như có thể tiện thể đả kích luôn đối thủ cạnh tranh thì sẽ càng hoàn mỹ hơn. Dù sao, ngành công nghiệp sản xuất sắt thép vốn là một ngành lớn, có yêu cầu rất cao về năng lực tài chính.

Không thể nói là không có tiền thì không thể sản xuất, nhưng khi thiếu vốn đầu tư, những cự đầu ngành sắt thép chắc chắn sẽ gặp bất lợi trong cuộc cạnh tranh lâu dài.

Sau nhiều năm phát triển, loài người đã thực sự chạm tới ngưỡng cửa của cuộc cách mạng công nghiệp. Chỉ là sự bùng nổ của khoa học và công nghệ khác với cuộc cách mạng động cơ hơi nước thông thường, nó giống như một cuộc cách mạng công nghiệp ma pháp hơn.

Theo Hudson, với hệ thống chính trị đặc biệt của đại lục Aslante, thủ đoạn hữu hiệu nhất để bộc phát một cuộc cách mạng công nghiệp chính là chiến tranh.

Giới quý tộc bảo thủ chỉ sẵn sàng chi tiền cho việc nghiên cứu và phát triển một dự án duy nhất - quân sự. Phàm là những thành quả nghiên cứu khoa học có thể đề cao thực lực quân sự đều dễ dàng chuyển hóa thành kết quả.

Ví dụ như thứ vũ khí đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong cuộc chiến tranh lần này là Ma pháp nỏ, sau này nó sẽ bộc phát ra một khoản lợi nhuận khổng lồ.

Hudson tự nhận mình không có năng lực để so về việc nghiên cứu khoa học với các thế lực lớn, nên hắn mới khuyến khích Caesar III tập trung lực lượng của cả Vương quốc để làm điều này.

Hiệu quả thì tạm thời không thấy gì, nhưng hiệp hội pháp sư của Vương quốc đã tiếp nhận gánh nặng này, nhiều Nhà giả kim bậc thầy có kinh nghiệm chế tác Ma pháp nỏ đã gia nhập vào đội ngũ nghiên cứu phát minh.

Kỹ thuật mà Vương quốc đang nắm giữ không có nghĩa là các đại quý tộc cũng có, nhưng khi Vương quốc sản xuất ra được Ma pháp nỏ, các đại quý tộc trong nước lại có thể mua sắm được.

Hudson cũng không hy vọng xa vời là loại Ma pháp nỏ mà Vương quốc sản xuất ra sẽ tiên tiến cỡ nào, chỉ cần có thể đuổi theo trình độ của thế giới là đủ rồi.

Khi mà mọi người đều nắm trong tay một loại vũ khí trang bị thì cũng tương đương với việc ngang bằng trình độ, cuộc canh tranh cuối cùng sẽ xoay quanh năng lực thống soái.

Nếu bàn về việc vận dụng Ma pháp nổ, không phải là Hudson chém gió, nhưng ở trên cả đại lục Aslante, hắn chính là người có kinh nghiệm phong phú nhất.

Theo một ý nào đó mà nói, Ma pháp nỏ có thể tỏa ra hào quang rực rỡ trong cuộc chiến cũng có một phần công sức rất lớn của Hudson.

Nếu không phải hắn dốc hết sức kiên trì tập trung ma pháp nỏ lại để sử dụng, thì không ai biết được uy lực sau khi món vũ khí tập hợp thành quy mô sẽ lớn như vậy.

Ngoài tạo hình khác biệt và công nghệ chế tác rườm rà ra, về bản chất thì loại Ma pháp nỏ này chính là súng trường kiểu cũ.

Bất cứ ai có một chút tầm nhìn chiến lược đều biết rằng một khi loại Ma pháp nỏ có yêu cầu rất cao về sức năng suất này được phổ biến trên diện rộng, nó sẽ tác động sâu sắc như thế nào đến tình hình trên đại lục.

Vứt hết những suy nghĩ lung tung trong đầu, Hudson lại tiếp tục bận rộn. Vốn cho rằng sau khi chiến tranh kết thúc, hắn liền có thể nghỉ ngơi một hồi sau khi trở lại lãnh địa, nhưng sự thật chứng minh rằng đây chỉ là một hy vọng xa vời.

Đầu tiên là vội vàng tiếp nhận những vùng đất phong mới, tiếp đó lại ngựa không dừng vó tiến hành điều chỉnh các nhân viên ở tầng quản lý, sau đó lại trùng hợp phát hiện được âm mưu của đám thương hội vô lương.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hiện giờ hắn lại phải đi tuần tra lãnh địa. Rời khỏi lãnh địa nhà mình trong thời gian dài như vậy, nếu như người làm lãnh chúa như hắn không đứng ra để cho có sự hiện diện thì sẽ rất dễ xảy ra bất trắc. . . .

"Isabel tiểu thư, ngài Bá tước vừa mới ra ngoài tuần tra lãnh địa, hay là ngài đến vào lúc khác đi?"

Tom thấp giọng khuyên nhủ.

Có thể thấy là y vô cùng kiêng kỵ về vị nữ nhân bị hoài nghi là tình nhân của lãnh chúa này, ngay cả mặt cũng không dám nhìn thẳng.

Không chỉ có Tom kiêng kỵ, mà ở trong toàn bộ phủ lãnh chúa, Isabel đều có địa vị rất đặc biệt, bởi vì cô ta là nữ nhân đầu tiên mà lãnh chúa mang về.

Nữ chủ nhân thì không đến mức, nhưng khách nhân thì lại có vẻ như đã ở lại quá lâu. Giải thích hợp lý duy nhất, và cũng được mọi người tán thành, chỉ còn lại thân phận tình nhân mà thôi.

"Trùng hợp như vậy sao? Ta vừa mới qua thì Bá tước đại nhân lại không ở đây nữa?"

Isabel cười ha hả hỏi.

Dựa vào năng lực giao tiếp không tầm thường của mình, cộng thêm thân phận tình nhân của lãnh chúa, cuộc sống trong phủ lãnh chúa của Isabel có thể nói là như cá gặp nước.

Quan trọng nhất là, dù có đối mặt với ai thì cô ta cũng đều vô cùng khách khí, luôn nở nụ cười, tạo ra cho mọi người một ấn tượng rất tốt.

Chương 866 - Huấn Rồng

Hai năm vừa qua cũng là khoảng thời gian thoải mái nhất của Isabel. Tài nguyên tu luyện muốn cái gì có cái đó, không cần phải lục đục với nhau, không cần lo lắng bị người ta nhòm ngó.

Nhưng mà khi Hudson trở về thì mọi chuyện liền thay đổi.

Làm tù nhân, vậy mà lại có thể sống một cuộc sống giống như nữ chủ nhân, đó là bởi vì người làm chủ nhân là Hudson không ở nhà, mọi người lại không rõ thân phận giữa hai người.

Cộng thêm Isabel vẫn luôn vô cùng an phận, mỗi ngày đều chỉ biết tu luyện, còn không thì đi luyện tập cầm kỳ thư họa, ca múa vân vân.

Cô ta chỉ lấy một chút tài nguyên tu luyện trong phủ lãnh mà thôi, ngay cả Nam tước Redman cũng không nói gì, những người khác thì càng không nhúng tay vào.

Nhưng mà giả thì chung quy vẫn là giả, lừa được những người khác, nhưng làm sao có thể lừa được chính chủ, Isabel không cho rằng Hudson sẽ dễ bị lợi dụng như vậy. ...

"Tất cả các ngươi lui xuống đi!"

Sau khi đuổi đám hạ nhân đi, trong phòng chỉ còn lại Hudson và Isabel. Nếu như không phải trùng hợp chạm mặt ở đây, hắn đều sắp quên mất trong nhà mình còn có cô nàng này.

Không phải là do trí nhớ của hắn không tốt, thật sự là vì gần đây có quá nhiều chuyện cần suy nghĩ, vốn chẳng có tâm tư để nghĩ đến nữ nhân.

Lúc trước hắn lưu Isabel lại, một mặt là vì nàng ta thật sự có giá trị; mặt khác là vì nàng ta quá đẹp, đẹp đến mức làm cho hắn không đành lòng xuất thủ.

Hudson cũng là đàn ông bình thường, gặp được nữ nhân xinh đẹp, muốn nói không thích là chuyện không thể nào.

Nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, nữ nhân trước mắt này chơi đùa thì được, nếu như thật sự động chân tình, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra đại sự.

Hudson không cho rằng mình có mị lực lớn đến mức làm cho một vị nữ tử trưởng thành từ trong gánh hát động chân tình.

Nếu như là chơi trò tình cảm thì vẫn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào?

So với hai năm trước, Isabel đã thay đổi rất nhiều. Isabel bây giờ đã không còn tràn đầy dụ hoặc như trước nữa, mà trên người toát ra quý khí của một đại gia khuê tú.

Chỉ có thể nói, hoàn cảnh là thứ có thể làm thay đổi cả con người. Cô ta là ca cơ nổi tiếng trên đại lục, mỗi ngày đều di chuyển trong vòng tròn của những người đàn ông, không dính khí tức phong trần là chuyện không thể nào.

Nhưng ở lại Sơn Địa Lĩnh hai năm, vị trí nữ chủ nhân của lãnh địa bị bỏ trống, đãi ngộ mà Isabel đã được hưởng thụ gần như bằng với nữ chủ nhân, khí chất trên người cũng xảy ra là thuế biến.

"Thế nào, giả mạo tình nhân của ta lâu như vậy, đến bây giờ còn không biết nên làm gì sao?"

Hudson nửa đùa nửa thật trêu đùa nói.

Có một vài thứ nếu như giả mạo lâu rồi thì cũng có thể sẽ biến thành sự thật. Mặc cho dù tình huống có như thế nào, người bên ngoài đã nhận định quan hệ giữa hai người.

Muốn rửa sạch là chuyện không thể nào, thậm chí ngay cả giải thích cũng không thể. Khi cả vòng tròn đều không sạch sẽ, một cá nhân quá thuần khiết sẽ trở thành sai lầm.

Là một nhà quý tộc kiệt xuất, nếu như không có một vài vị tình nhân thì thật sự là vô cùng mất mặt. Đặc biệt là đối với những người tuổi nhỏ thành danh như Hudson.

Nếu không phải có quan hệ với nữ nhân thì sẽ là có quan hệ với nam nhân. Bị sự ghen tị thôi thúc, mọi người sẽ bịa ra những chuyện không thật về hắn.

"Ngài Bá tước đang chuẩn bị sau thu tính sổ sao?

"Người ta đã bị ngài mời vào trong phủ, lúc đó ngài cũng đã âm thầm chấp nhận những lời đồn đãi này. Bây giờ lại tới đây so đo, sợ là không phù hợp với thân phận tôn quý của ngài."

Trong khi nói chuyện, khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn. Nói cho đúng là Hudson đã tiến lên trước, Isabel thì đang lùi lại, đến khi cơ thể dựa vào tường, không có đường lui.

"Thật cũng được, giả cũng không sao, bây giờ đã không còn quan trọng nữa."

"Isabel tiểu thư là người thông minh, ta chắc là tiểu thư biết rõ nên làm gì tiếp theo. Nếu đã lựa chọn diễn kịch, vậy thì xin mời tiểu thư diễn tiếp."

"Tiện thể thanh toán luôn khoản nợ trong hai năm qua, ta cũng không làm cô, không hỏi mà lấy là tội, phát cô trả gấp mười lần tiền phạt cũng không quá phận, đúng không?

"Nếu không, ta cũng chỉ có thể có thêm một vị tình nhân rồi."

Hudson cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện chiêu mộ nữa, bây giờ đã không giống như ngày xưa, dù rằng hiện tại hắn vẫn đang cầu hiền như khát, nhưng cũng không còn thiếu thốn nhân tài nghiêm trọng như trước đó nữa.

Isabel là nhân tài, tiếc là hầu hết bản lĩnh của nàng ta đều nằm ở việc dụ hoặc nam nhân, thiên phú thu thập tình báo chỉ là thứ yếu.

Nên như được lựa chọn, Hudson cũng không muốn để loại vưu vật này nhúng vào việc thu thập tin báo.

Dù sao, nếu như thật sự ở chung trong thời gian dài, hắn không dám cam đoan là mình sẽ có thể chống cự được trước sắc đẹp này.

"Đây là toàn bộ tài liệu có liên quan đến tổ chức thần bí kia mà tôi biết, bao gồm cả quá trình huấn luyện mà tôi đã trải qua."

"Nếu như không đủ để trả nợ, vậy thì chỉ có thể làm như lời mà ngài đã nói."

"Dù gì thì chỉ cần đám đàn ông các ngươi muốn, luôn có thể tìm được một cái cớ hợp lý cho bản thân!"

Trong khi nói chuyện, Isabel đã trợn trắng mắt, ngôn hành cử chỉ tràn đầy dụ hoặc vô tận, khí chất của tiểu thư quý tộc đã lập tức biến mất.

"Cô đang đùa với lửa đấy!"

Vừa dứt lời, hai người đã dính vào nhau. Đối mặt với giai nhân trong ngực, Hudson cũng không nhịn được nữa. . .

"Không nên ở chỗ này!"

"Bây giờ nói ra những lời này thì đã muộn!". . .

Ánh mặt trời mới lên rọi xuống mặt đất, lại là một ngày mới tốt đẹp. Hudson không nhịn được sự dụ hoặc của giai nhân trong ngực, nơi này lại diễn ra một cuộc chiến đấu điên loan đảo phượng.

Lần đầu tiên trải nghiệm cá nước thân mật, loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên này làm cho Hudson dư vị vô tận.

Chương 867 - Huấn Rồng (2)

Nhìn thấy ánh nhìn liếc mắt đưa tình của Isabel, Hudson bị dọa đến vội vàng đứng dậy, lý trí nói cho hắn biết, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này mây mưa tiếp, quả thận của sẽ xong đời.

Hết cách rồi, ai bảo hắn không có kinh nghiệm gì chứ?

Mặc dù kỹ thuật của cô nàng trước mặt này cũng không hề lưu loát, nhưng dù sao người ta cũng từng được học bổ túc, đầy đủ thập bát ban võ nghệ.

Một người chưa từng trải như Hudson, sau lần đầu đắc thủ thì vẫn luôn đi theo tiết tấu của cô ta.

"Ta còn có việc, ban đêm trò chuyện tiếp! Cần cái gì thì trực tiếp phân phó người hầu là được."

Mặc vào quần áo, Hudson có chút lúng túng nói.

Vừa ăn xong lau sạch liền rời đi, quả thực có chút không đạo nghĩa. Nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, nếu cứ tiếp tục ở lại nơi này thì thận hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn cũng sẽ không vọng tưởng rằng chỉ cần phát sinh một lần quan hệ thì vị giai nhân trước mắt này sẽ yêu hắn.

Mặc dù Isabel luôn liếc mắt đưa tình, nhưng Hudson vẫn có thể đọc được khoái cảm sau khi trả thù ẩn sâu trong đôi mắt nàng.

Ở thế giới mạnh được yếu thua này, nữ nhân phụ thuộc vào đàn ông cũng không phải chuyện lạ, nhưng điều đó không có nghĩa là các nàng sẽ không trả thù.

Mặc dù phương pháp trả thù này rất thoải mái, Hudson cũng rất hưởng thụ, có thể hắn vẫn còn giữ được lý trí.

"Không kiểm tra một chút sao, đây là lần đầu tiên của người ta đó? Hình như đàn ông các ngài vẫn luôn quan tâm đến chuyện này nhất."

Những lời nói trêu chọc này làm cho Hudson trợn trắng mắt, hắn cười ha ha trả lời: "Yên tâm đi, ta đã sớm kiểm tra rồi, đừng quên ta còn là một vị Ma pháp sư, thi triển một chiêu Giám Định Thuật cũng chẳng phải việc khó."

Thế giới siêu phàm luôn rất chú trọng về mặt huyết thống. Các loại ma pháp giám định liền thuận thời thế mà ra đời.

Sinh hoạt cá nhân của quý tộc rất thối nát, nhưng cũng có điều kiện tiên quyết. Người dám ra ngoài làm loạn mà không chút kiêng kỵ gì thường là bối cảnh giữa vợ chồng không được cân bằng, hoặc là đang ở góa.

Đại đa số thông gia môn đăng hộ đối đều phải duy trì một ranh giới cuối cùng. Nếu như thật sự gây ra chuyện lẫn lộn huyết mạch thì cả hai nhà đều sẽ phải mất mặt.

Chuyện này đặc biệt được xem trọng trong vòng tròn của đại quý tộc. Nói một cách tương đối, những hạn chế này đối với phái nữ sẽ mạnh hơn một chút.

Một khi gây ra chuyện cười lớn, toàn bộ nữ tử trong gia tộc cũng đừng nghĩ tới việc tìm được đối tượng thông gia môn đăng hộ đối nữa. . . .

Sau khi dùng bữa sáng xong, Hudson còn đang phát sầu vì chuyện hoang đường tối qua. Hắn vốn dĩ đã không đành lòng xuống tay, bây giờ lại càng không thể nào xuống tay được.

Hudson nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nơi này là đại lục

Aslante, không còn là Địa Cầu ở kiếp trước nữa, quy tắc trò chơi cũng đã không giống nhau.

Lời đồn về mối quan hệ tình nhân của hắn đã được truyền lâu như vậy rồi mà cũng không thấy cha vợ đánh tới cửa hưng sư vấn tội, điều này đã đủ nói rõ rất nhiều vấn đề.

Một khi đột phá ranh giới cuối cùng rồi thì sẽ không tìm lại được nữa. Và khi ràng buộc không còn nữa, sẽ chỉ còn lại hưởng thụ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hudson lại vùi đầu vào việc phát triển lãnh địa.

Lý trí nói cho hắn biết, tiền tài và sắc đẹp cũng chỉ là những sản phẩm phụ thuộc vào cường giả, chỉ cần bản thân mình đủ mạnh là sẽ không thiếu những thứ này.

Nhìn thấy đám người đang bận rộn ở phía trước, Hudson liền dời ánh mắt về phía Belersden, sau đó lại chuyển hướng sang Maxim.

Con kênh nhân tạo này đã được xây dựng trong ba năm, nhưng tiến độ của dự án thì thật sự không thể nói bằng lời.

Rõ ràng là hai năm sau đó đầu tư càng nhiều sức lao động hơn, nhưng tiến độ lại chẳng bằng mấy tháng đầu khai hoang.

Nguyên nhân cốt lõi của việc này chính là sự vắng mặt của Belersden. Không có Đại Địa Chi Hùng làm khổ lực, độ khó của việc thi công đầm lầy liền tăng lên không chỉ một cấp độ.

Hiện giờ gấu đã về rồi, tiếc rằng, tuy Belersden vẫn đang trên đà phát triển, nhưng đã không còn dễ bị lừa như lúc 2-3 tuổi nữa.

Trải qua hai năm chiến tranh, không chỉ có mỗi mình Hudson là trưởng thành trong chiến hỏa, mà ngay cả Belersden cũng có tiến bộ không nhẹ.

Chần chờ một chút, Hudson vẫn bỏ qua Maxim. Hết cách rồi, mặc dù con Hồng Long này rất dễ bị lừa, nhưng nó lại là một con rồng lửa!

Kỹ thuật phóng hỏa thì khỏi phải bàn, năng lực gây chuyện đánh nhau cũng không cần nói, nhưng trông cậy vào nó hỗ trợ đào kênh, khai hoang đầm lầy thì thật sự là đang làm khó rồng.

Cũng không thể sai nó đi phóng lửa hơ khô đầm lầy được, nếu thật sự làm vậy thì chắc chắn nó sẽ bị mệt chết. Huống chi, đầm lầy bị hơ khô cũng mất đi giá trị.

"Belersden tiên sinh tôn kính, nên làm việc rồi!"

Lúc cầu gấu làm việc, Hudson vẫn có thể từ bỏ lòng kiêu ngạo của mình.

Hiệp ước năm đó quả thật có chút không đạo nghĩa, một người một gấu kết phường khai hoang đầm lầy, cùng nhau san sẻ đất đai, nhưng cơ sở hạ tầng lại bị Hudson dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm đoạt.

Belersden tuổi còn nhỏ, không biết cạm bẫy trong đó, mơ mơ hồ hồ liền ký kết hiệp nghị. Đối mặt với hiệp ước giấy trắng mực đen, Đại Địa Chi Hùng cao ngạo sẽ không làm ra loại chuyện như quỵt nợ.

"Bá tước Hudson tôn kính, đừng có giở trò này với ta, ta đã không còn là đứa con nít 3 tuổi nữa."

"Giao tình về giao tình, nhưng anh em ruột cũng phải tính rõ sổ sách, mối quan hệ của chúng ta cũng kém không nhiều."

"Ta cũng không hề đáp ứng giúp ngươi đào một con sông nhân tạo, trước đó thì thôi không nói, nhưng công trình sau này nhất định phải được thương lượng lại!"

Vừa nói, nói vừa lắc lắc cái đầu tròn vo. Nhìn thấy vẻ mặt dễ thương này, Hudson lại không hề cao hứng nổi.

Chương 868 - Huấn Rồng (3)

"Belersden, không thể nói như vậy được. Ngươi cũng là gấu được lợi từ con sông nhân tạo này mà, nghĩ lại mà xem, có con sông nhân tạo này rồi, việc tưới tiêu ở hai bên bờ có phải là sẽ tiện lợi hơn rất nhiều không?"

"Đây là một dự án phụ trợ cần thiết cho sự phát triển của đầm lầy, làm sao ngươi có thể bỏ gánh không làm được?"

"Nếu như ngươi không ra tay, vậy thì phải trả tiền nước của nông trường, ruộng tốt và rừng rậm của ngươi cho ta."

"Phải có tầm nhìn lâu dài một chút, ngươi là một con gấu có thể sống tới hơn ngàn năm tuổi."

"Khối lượng công trình hiện giờ chỉ còn lại một trăm tám mươi dặm đường cuối cùng, ngươi chỉ cần bận việc trong nửa năm một năm là sẽ xong chuyện, nhưng được lợi đến hơn ngàn năm!"

Hudson cố gắng lừa dối.

Tiếc là chiêu này đã lỗi thời rồi, gấu con không chút khách khí quơ quơ móng vuốt nói:

"Đừng khi dễ bổn gấu không có kiến thức, ta muốn 30% lợi nhuận từ phí vận chuyển của những tàu thuyền đi qua kênh đào này, còn chi phí quản lý và bảo trì đều do ngươi ra!"

Thực lực tăng lên, trí thông minh của Belersden cũng không ngừng tăng trưởng, sau khi đi theo Hudson nam chinh bắc chiến, lượng tri thức mà nó tích lũy cũng đã tăng lên rất nhiều.

Nhìn thoáng qua đã biết được mục đích thực sự của Hudson khi đào con sông nhân tạo này, thậm chí vì để tránh cho bị hố, còn trực tiếp chia sẻ cước vận chuyển mà không phải là chia sẻ doanh thu.

"Chi phí để bảo trì kênh đào cũng không thấp, 30% cước vận chuyển thật sự là quá cao. Trừ phi ngươi cũng tham gia công tác bảo trì, nếu không cùng lắm ta chỉ chia cho ngươi 10% cước phí vận chuyển!"

Hudson ra vẻ do dự nói.

Sơn Địa Lĩnh lại không nằm trên bất cứ con đường huyết mạch nào, chỉ là kênh đào nội bộ trong lãnh địa, chuyện này đã được định sẵn là nó sẽ không thu được bao nhiêu cước phí vận chuyển.

Nhưng Hudson lại không thể nào nói ra những lời này ngay bây giờ. Nếu không với tính cách lười biếng của Đại Địa Chi Hùng, nó chắc chắn sẽ bỏ gánh không làm.

Trên thực tế, Belersden đã xem như là khác loại trong tộc Đại Địa Chi Hùng rồi. Những con Đại Địa Chi Hùng ký kết khế ước với nhân loại cũng không chỉ có một mình, nhưng chỉ có duy nhất một mình Belersden là chịu hỗ trợ làm việc, .

Lật tung hết toàn bộ sách sử trong tay, những ghi chép có liên quan tới Đại Địa Chi Hùng chính là ngủ, còn không thì là đang đánh nhau.

Có thể nói đã nằm thẳng kể từ khi ra đời rồi. Nếu không nhờ thiên phú mạnh mẽ của chủng tộc, có lẽ bọn chúng đã bị diệt tuyệt.

"20%, không thể ít hơn được nữa. Nếu như cảm thấy giá cao, ngươi có thể nhờ con rồng ngu ngốc kia làm!"

Belersden vừa nói dứt lời, Maxim ở bên cạnh lập tức liền tức giận. Lúc đầu khi bị lừa ký khế ước không bình đẳng thì nó đã vô cùng tức giận, đang không có nơi để phát tiết, bây giờ lại bị con gấu cà khịa thì sao mà nhịn được nữa.

Khi thấy hai con Ma thú sắp xảy ra nội đấu, Hudson lập tức mở miệng ngăn cản nói: "20% liền 20%."

"Nhưng mà Belersden tiên sinh, làm phiền lần sau lúc ngươi nói chuyện phải tôn trọng Maxim tiên sinh một chút."

Mặc dù ở trong lòng hắn, Maxim cũng là một con rồng ngu xuẩn. Nhưng mà đánh người không đánh mặt, mắng rồng không vạch trần khuyết điểm!

Vất vả lắm mới lừa được một con rồng, nếu như nó bị tức giận rồi bỏ đi thì làm sao?

Đúng là người làm chủ nhân như hắn đã chiếm một chút lợi nhỏ khi ký kết khế ước, nhưng dù sao cũng phải tôn trọng long quyền.

Nếu như hắn không có la bàn thần bí, có thể nâng cao tốc độ tu luyện của Cự Long, không chừng Maxim đã sớm nằm thẳng luôn rồi.

"Bá tước Hudson, chuyện này ngươi đừng nên nhúng tay vào, để ta dạy cho con gấu này biết quy củ là gì!"

Trong khi nói chuyện, Maxim đã bắt đầu mài móng vuốt, như thể chỉ cần chờ Hudson tránh ra liền xuất thủ.

"Tới đây, ai dạy dỗ ai còn chưa biết đấy!"

Belersden đáp trả không yếu thế chút nào.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson rất đau đầu. Nếu như một rồng một gấu này thật sự đánh nhau, vậy thì kẻ bị tổn thất thảm trọng nhất chính là người làm lãnh chúa như hắn.

Hắn không cho rằng khi hai tên này thực sự đấm nhau rồi thì sẽ còn để ý đến sự chết sống của nông nô, không tiện thể tiễn luôn người làm chủ nhân như hắn sang thế giới bên kia đã xem như là biết chừng mực rồi.

"Đủ rồi, hai người các ngươi đều an phận một chút cho ta. Nếu như ai dám gây chuyện, vậy thì sau này sẽ không có năng lượng tu luyện nữa."

"Đặc biệt là Maxim, đừng quên là ngươi đang thiếu nợ ta không ít. Nếu như đánh hỏng trang thiết bị trong lãnh địa, ngươi định bán máu trả nợ sao?"

"Còn có ngươi nữa Belersden, là một con gấu đã sắp 6 tuổi rồi, tại sao ngươi vẫn còn giống như một hai tuổi hài tử vậy. Là một con gấu có kiến thức văn minh, đừng có suốt ngày nghĩ đến chuyện đánh nhau!"

Thoạt nhìn mỗi bên đều bị đánh 50 đại bản, nhưng trên thực tế lại là Hudson đang phòng hờ Maxim.

Mặc dù tộc Cự Long rất tham tài, nhưng bọn chúng làm việc vẫn còn có mấu chốt.

Nhìn vào những hành động của các Long kỵ sĩ khác trên đại lục là biết, việc tạo ra Á Long Thú đều phải chờ đến khi Cự Long phát tình thì mới có thể đưa mẫu thú đến trước mặt Cự Long.

Nhưng mà việc Cự Long phát tình lại phải dựa vào vận may. Ngắn thì 3-5 năm xuất hiện một lần, lâu thì 80-100 năm xuất hiện một lần.

Thời gian kéo dài từ mấy ngày đến mấy tháng, có cả con cá biệt kéo dài đến vài năm trời.

Với một chủng tộc có tuổi thọ dài dằng dặc như Long tộc mà nói, những việc này chẳng đáng là gì. Nhưng đối với Hudson mà nói thì khác.

Nếu như Maxim không chịu hợp tác, kế hoạch long chủng không thể tiến hành được. Nhằm đạt được mục đích, Hudson không thể không nhiều lần nhắc nhở nó là một con rồng đang mắc nợ.

Chương 869 - Giao Dịch

Thẳng thắn mà nói, Maxim cũng không nghèo. Tiếc là khi tiền đã nằm yên trong túi của Cự Long thì bọn chúng chưa bao giờ từng móc ra.

Trông cậy vào việc Cự Long bỏ tiền trả nợ thì còn khó hơn cả việc giết bọn chúng.

Đối với đa số Cự Long mà nói, thiếu tiền bằng khả năng của mình thì tại sao phải trả?

Hơn nữa cũng từng xảy ra rất nhiều vụ Long kỵ sĩ bị Cự Long hố tiền. Hầu như toàn bộ Long kỵ sĩ đều bị trúng chiêu nhiều lần mới có thể rút ra được bài học, không để lộ kim tệ ra trước mặt Cự Long nữa.

Hiện giờ Hudson có thể giáo huấn được nó là vì hắn có thể cung cấp năng lượng cần thiết cho Maxim trưởng thành. ...

"Bá tước, ngài Đại công tước Alfiero đến đây bái phỏng."

Vừa mới lắng lại một trận Long Hùng đại chiến, Hudson liền nhận được tin tức lớn này.

Mặc dù giữa hắn và Đại công tước Alfiero từng có quen biết, xem như có một chút tình hương hỏa, nhưng chút ít giao tình này không đủ làm cho một vị Bộ trưởng Bộ Quân vụ ngày trăm công ngàn việc đích thân tới đây bái phỏng.

Không cần nghĩ cũng biết, lần này Đại công tước Alfiero tới đây nhất định là vì Maxim.

Dù hắn đã biết trước là sẽ có người để mắt tới con rồng của mình, nhưng không ngờ là sẽ nhanh tới vậy. Chiến tranh chỉ vừa mới kết thúc, tất cả mọi người đều đang vội vàng tiếp nhận đất phong, vậy mà Bộ trưởng Bộ Quân vụ lại tìm tới cửa vào lúc này, hiệu suất làm việc cao thật sự.

Nhưng mà nghĩ lại thì cảm thấy cũng bình thường, việc Cự Long phát tình vốn là loại chuyện tràn đầy không chắc chắn, nếu như không thương lượng từ trước, nhỡ đâu bỏ lỡ thì không biết lần tiếp theo sẽ là lúc nào.

Tham khảo cách làm Vương quốc Frank là được, người ta đã sớm chuẩn bị sẵn những con mẫu thú cần lai giống rồi, chỉ đợi đến khi Cự Long phát tình liền đưa qua.

Đám đại quý tộc trong Vương quốc vẫn không tìm tới cửa, khả năng cao là chưa kịp chuẩn bị mẫu thú. Mặc dù gene của Cự Long rất mạnh, nhưng gene của mẫu thú cũng rất quan trọng.

Yêu cầu thấp nhất cũng phải là Ma thú, nếu là dã thú bình thường, cho dù có mang long thai, tiềm lực của con Á Long Thú được sinh ra cũng sẽ không cao.

Đương nhiên, Ma thú có đẳng cấp quá cao cũng không được, xác suất quá đột biến gien cao thì không nói, năng lực sinh dục của Á Long Thú cũng sẽ bị hạn chế, thậm chí có thể mất luôn năng lực sinh sản.

Cuối cùng, thứ mà mọi người muốn là có thể sản xuất hàng loạt quân đoàn Ma thú, mà không phải một con ấu thú có thiên phú mạnh mẽ.

Mẫu thú có thể sinh sản là điều kiện quan trọng nhất, tốt nhất là một lần có thể sinh một tổ, đồng thời chu kỳ sinh trưởng không nên quá dài.

Ngoài những hạn chế này ra, còn phải cân nhắc đến thuộc tính của Ma thú nữa. Maxim là Cự Long hệ hỏa, chọn Ma thủ hệ hỏa để lai giống chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhiều điều kiện hạn chế như vậy, dù là đại quý tộc cũng không giải quyết được trong một lúc nhất thời. Dù gì thì việc mượn giống này cũng tràn đầy không chắc chắn, không phải chỉ cần đưa 1-2 con mẫu thú tới là sẽ có thể thành công.

"Mời ông ta đến phòng tiếp khách, ta lập tức qua ngay!"

Hudson phân phó nói.

Bộ trưởng Bộ Quân vụ đại diện cho vương quốc đích thân đến bái phỏng, hắn đương nhiên phải coi trọng. Chủ yếu vẫn là vì quân đoàn Ma thú của hắn đã sắp được thành lập rồi!

Với năng lực của gia tộc Koslow, muốn tìm được những con mẫu thú thích hợp lai giống với Maxim thì không biết phải chờ đến bao giờ.

Một người trí như Hudson lý sẽ không làm ra mấy chuyện lãng phí thời gian và tinh lực này. Có rồng trong tay, hắn hoàn toàn có thể ngồi chờ mọi người chạy tới nói chuyện hợp tác.

Trên thế giới này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí, muốn mượn giống thì cũng cần phải trả một cái giá rất lớn. Thu kim tệ thì thật sự là quá tục khí, còn dễ dàng làm tổn thương tình cảm, không bằng trực tiếp chia sẻ thành quả.

Đương nhiên, chuyện này chỉ giới hạn trong những con mẫu thú có tiềm lực. Dù sao, quân đoàn Ma thú không phải cứ có càng nhiều thì sẽ càng tốt, làm vậy sẽ gia tăng rất nhiều chi phí vô hình.

Cách làm kinh tế nhất chính là tập trung lực lượng của Vương quốc để bồi dưỡng một hoặc hai loại chiến thú, xem đó như cơ sở để thành lập quân đoàn Ma thú.

Về cơ bản thì những trường hợp thành công đều được chơi như vậy. Mặc dù mọi người đã bồi dưỡng ra được vô số Á Long Thú thiên kì bách quái, nhưng chỉ có thể chọn 1-2 loại để thành lập quân đoàn Ma thú tọa kỵ.

Loại chuyện này còn cần phải có cả sự may mắn nữa.

Ví dụ như Vương quốc Iberia, bọn họ đã thử nghiệm rất nhiều lần, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm ra loại Ma thú thích hợp để trở thành kỵ binh Á Long không quân, chỉ có thể dùng kỵ binh Cự Ưng và kỵ binh Griffin để thay thế.

Nguyên nhân chủ yếu là vì bị thời gian phát tình của Cự Long, sau một lần lai giống không thành công, lần thứ hai không biết phải đợi đến bao giờ.

Chờ đến khi Long kỵ sĩ hết tuổi thọ, Cự Long liền chạy trốn rời đi, thí nghiệm cũng bị bỏ dở giữa chừng. Trong những năm tháng của Long kỵ sĩ, không ai có thể nói chắc là mình có thể thử nghiệm bao nhiêu lần. ...

"Trà này, rất không tệ. Xem ra ngài Bá tước cũng là một người biết hưởng thụ cuộc sống!"

Đại công tước Alfiero cười ha hả nói.

Đối với đám quý tộc lấy thịt làm chủ, trà thanh lọc dầu mỡ từ lâu đã trở thành nhu yếu phẩm trong cuộc sống.

Nhưng nếu bàn về thưởng thức trà, Hudson chỉ là người ngoài nghề. Loại đồ uống đến từ nước ngoài này là một thứ xa xỉ phẩm đúng nghĩa tại đại lục Aslante, chỉ có quý tộc xuất thân giàu có mới có tư cách bắt bẻ chủng loại của lá trà.

Bình trà trước mặt này là do Isabel đưa tới, Hudson cũng không biết là trà mà nàng ta chọn là loại gì.

Nhưng không biết cũng không sao, nếu khách đã nói đây là trà ngon thì đó chính là trà ngon. Dù gì thì cuộc gặp mặt lần này cũng không phải để uống trà.

Chương 870 - Giao Dịch (2)

"Ha ha... Đó là đương nhiên. Không ngờ là ngài Đại công tước cũng là một người hiểu trà. Nếu ngài đã thích, hay là lát nữa mang theo một chút về dùng!"

Hudson vừa cười vừa nói.

Mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên, như thể hắn thật sự hiểu trà vậy.

"Vậy thì đa tạ ý tốt của ngài Bá tước!"

"Lần này mạo muội tới chơi, ngoài ôn chuyện ra, ta còn có một chuyện trọng đại liên quan đến sự phát triển trong tương lai của vương quốc, cần thương lượng với ngài Bá tước!"

Đại công tước Alfiero thận trọng nói.

Từ trên vẻ mặt nghiêm túc của ông ta, Hudson có thể đọc ra được tất cả. Hắn không chút do dự phối hợp đặt câu hỏi: "Không biết ngài Đại công tước hôm nay tới đây cần làm chuyện gì?"

Chính trị chính là như vậy, không nên thể hiện quá thông minh. Lúc nên diễn thì nhất định phải diễn.

"Ngài Bá tước đã đích thân chỉ huy quân đội tham dự cuộc chiến tranh lần này, chắc là cũng có hiểu biết nhất định với thực lực quân sự của các quốc gia trên đại lục."

"Đặc biệt là quân đoàn Ma thú, sức chiến đấu của quân đoàn này thật sự rất không tầm thường, không biết ngài Bá tước có suy nghĩ gì về chuyện này?"

Đại công tước Alfiero quan tâm hỏi.

Thực ra, trong nội bộ Vương quân cũng tồn tại những ý kiến khác nhau về việc phát triển quân đoàn Ma thú. Có người ủng hộ, nhưng cũng có người phản đối.

Song phương đều có lý do của riêng mình, đặc biệt là sau khi Hudson đưa ra đề nghị chế tạo quân đoàn Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo, càng đẩy cuộc tranh luận này lên cao trào.

So với quân đoàn Ma thú có thể gặp bất trắc bất kỳ lúc nào, thì thứ không có sinh mệnh như Ma pháp nỏ và Ma Tinh pháo sẽ dễ chưởng khống hơn nhiều.

Hiện giờ, trong nội bộ của Bộ Quân vụ cũng chỉ mới miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị: Cố gắng thúc đẩy việc thành lập quân đoàn Ma thú.

Muốn phát triển được quân đoàn Ma thú, ông ta nhất định phải nhận được sự ủng hộ của Hudson trước, nếu không kế hoạch này không thể nào tiến hành được.

"Nói thật với ngài Đại công tước, quân đoàn Ma thú của các thế lực lớn đúng là rất lợi hại. Trong mắt của ta, một khi giải quyết được vấn đề chi phí, quân đoàn Ma thú chắc chắn sẽ trở thành quân đội chủ lưu trên đại lục."

"Nghe nói quân đoàn Bá Vương Long của Vương quốc Frank, dưới sự trợ giúp của ma pháp dược tề, từ khi ra đời đến khi ra chiến trường chỉ cần bảy năm."

"Còn Dực Long thì cần phải bồi dưỡng lâu hơn một chút, nhưng sẽ không quá mười năm."

"Mặc dù khoảng thời gian trưởng thành dài hơn chiến mã rất nhiều, nhưng cũng có thể tiếp nhận. Nếu như tiếp tục nghiên cứu thêm một chút, khoảng thời gian này còn có thể được rút ngắn."

"Nếu như không cân nhắc đến vấn đề chi phí thì hiện giờ bọn họ đã có năng lực nuôi dưỡng Ma thú với quý mô lớn rồi."

"Tiến độ của những thế lực lớn khác thì sẽ chậm hơn một chút, nhưng sự chênh lệch này sẽ không quá xa. Có lẽ chỉ cần mấy chục năm nữa là quân đoàn Ma thú sẽ được phổ cập!"

Hudson lo lắng nói.

Những tin tức này đều được công khai trong liên quân, Hudson là thống soái đại quân của Vương quốc, đương nhiên là phải chú ý đến tin tức của các đồng minh.

Còn về vấn đề tin tức này là thật hay giả thì cũng không quá quan trọng. Nếu Đại công tước Alfiero đã tìm tới cửa, nói rõ là Vương quốc đang muốn phát triển quân đoàn Ma thú.

"Cách nhìn của bệ hạ cũng giống như ngài Bá tước, bệ hạ cũng cho rằng quân đoàn Ma thú chính là quân đội chủ lưu trong các cuộc chiến tranh trong tương lai."

"Không chỉ có nhân tộc ta là đang tiến hành nghiên cứu chuyên sâu về phương diện này, có không ít dị tộc cũng đã bắt đầu thành lập quân đoàn Ma thú rồi."

"Trước mắt thì thế lực có bước tiến xa nhất trong lĩnh vực này thực ra không phải là Vương quốc Frank, mà là Tộc Tinh Linh được truyền thừa từ thời xa xưa. So với loài người chúng ta, Tộc Tinh Linh có năng lực thân cận tự nhiên trời sinh, nên sẽ dễ dàng thân cận được với Ma thú."

"Tạm thời vẫn chưa biết là bọn chúng đã tiến đến bước nào rồi. Nhưng có thể xác định là Người Frank đang chuẩn bị xây dựng quân đoàn Ma thú với quy mô lớn."

"Dựa vào tin tình báo mà Vương quốc thu thập được, Charles III từng bí mật tuyên bố muốn xây dựng tám quân đoàn Bá Vương

Long và năm quân đoàn Dực Long trong vòng 5 năm."

"Nhân số biên chế cụ thể thì không biết, nhưng vì thể diện của Vương quốc số 1 trên đại lục, quân đoàn mà bọn họ thành lập ít nhất cũng phải có mấy ngàn tên kỵ binh Ma thú."

"Mười mấy thế lực lớn của nhân tộc như Giáo Đình, Vương quốc Iberia. . . vân vân, đều có kế hoạch tương tự."

"Những thế lực còn lại của nhân tộc cũng đang lén lút hành động, nhưng tiến độ thì tạm thời vẫn chưa rõ."

"Vương quốc ta đã vô cùng lạc hậu ở phương diện này, nếu như không tranh thủ đuổi theo, đợi đến khi các thế lực lớn hoàn thành cuộc cải cách quân sự lần này thì sẽ phiền phức lớn!"

Nghe xong lời nói của Đại công tước Alfiero, Hudson thầm mắng một tiếng vô sỉ. Nói nhiều lý do như vậy, chẳng phải chỉ vì mượn giống của rồng hắn thôi sao.

Còn nhắc tới đại nghĩa vương quốc, đơn giản chỉ là đang mờ mịt nói cho hắn biết: Đừng có chặt chém vào lúc này, nếu không sẽ phạm vào chúng nộ.

"Ngài Đại công tước, nếu như Vương quốc muốn thành lập quân đoàn Ma thú, ta đương nhiên là sẽ ủng hộ trăm phần trăm."

"Nhưng vấn đề là, mặc dù ta cũng là một vị Ma pháp sư, nhưng lại là hoàn toàn không biết gì về phương diện bồi dưỡng Ma thú. Cho dù muốn xuất lực cũng không biết nên làm như thế nào!"

Hudson cố ý giả bộ hồ đồ nói.

Hắn có thể bị đánh một gậy, nhưng quyền chủ động thì vẫn phải tranh thủ. Làm Bộ trưởng Bộ Quân vụ, Đại công tước Alfiero vẫn luôn rất bận rộn, không có thời gian ở đây để tiêu hao với

Hudson, ông ta lập tức nói thẳng vào điểm chính:

"Ngài Bá tước, việc này ngài nhất định có thể giúp được. Xét theo quân đoàn Ma thú được thành lập bởi các thế lực lớn thì đều dùng Á Long Thú làm chủ."

"Hầu hết các hạt giống dùng để bồi dưỡng và nghiên cứu đều đến từ Cự Long. Ngài là vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục, tương lai của vương quốc đều đang nằm trên vai ngài."

Chương 871 - Giao Dịch (3)

Nghe được lời giải thích này, mặt của Hudson suýt chút nữa liền đen kịt. Cái gì gọi là tương lai của Vương quốc đang nằm trên vai hắn, rõ ràng là đang nằm trên người Maxim.

Kẻ phải lai giống với Ma thú chính là Hồng Long Maxim, mà không phải là Bá tước Hudson hắn.

Do dự một hồi, cuối cùng hắn cũng không mở miệng phản bác. Chỉ là nói sai một lần mà thôi, không đáng phải so đo nhiều như vậy.

"Ngài Đại công tước, chỉ thuyết phục ta là vô dụng, quan trọng vẫn là phải có sự hợp tác của Cự Long."

"Ngài cũng biết rồi, thời kỳ phát tình của Cự Long vốn chẳng có quy luật gì. Mặc dù về mặt lý thuyết thì Cự Long trưởng thành có thể chủ động tiến vào thời kỳ phát tình, nhưng trường hợp thành công quá ít."

"Ít nhất là ba vị Long kỵ sĩ kia đều không thể thuyết phục được Cự Long của mình."

"Ta chỉ mới trở thành Long kỵ sĩ, còn chưa hiểu rõ tập tính của Cự Long, muốn thuyết phục Hồng Long chủ động tiến vào thời kỳ phát tình, sợ là sẽ gặp phải khó khăn không nhỏ!"

Không sợ "có khó khăn", chỉ sợ không làm được. Lừa gạt cũng được, thu mua cũng được, Đại công tước Alfiero chỉ cần Hồng Long chịu cống hiến hạt giống là được, ông ta không quan tâm đến quá trình.

Kết quả xấu nhất đơn giản chỉ là chờ đến khi Cự Long phát tình thôi. Nếu như có thể sớm hơn, đánh đổi một vài thứ cũng rất đáng.

"Có khó khăn gì ngài Bá tước cứ việc nói ra. Chỉ cần Vương quốc có thể làm được thì chắc chắn sẽ giải quyết!"

Đại công tước Alfiero bất đắc dĩ vuốt vuốt trán nói.

Chi cần là chuyện có liên quan đến lợi ích là sẽ làm cho ông ta cảm thấy vô cùng đau đầu. Hơn nữa loại chuyện này còn không thể cự tuyệt, dù gì thì việc khống chế thời kỳ phát tình của Cự Long cũng làm chuyện quá khó khăn.

Không phải là không có người nghĩ tới chuyện âm thầm hạ được, nhưng vấn đề là Cự Long không dễ bị lừa như vậy! Nếu như để bị phát hiện, đây chính là một sự cố trọng đại .

Vương quốc chỉ muốn mượn giống của Cự Long, mà không phải đi gây thù với Cự Long. Huống chi, vị Long kỵ sĩ Hudson này chắc chắn sẽ không đồng ý làm loại chuyện thất đức như vậy.

"Ngài Đại công tước đã nói quá lời rồi! Không phải là ta đang gặp khó khăn, mà là Hồng Long Maxim tiên sinh đang gặp khó khăn."

"Ngài biết không biết là khẩu vị của Cự Long lớn như thế nào, nông trường của ta sắp không đủ dùng rồi. Hơn nữa, Maxim lại vô cùng kén ăn, nhất định phải là dê bò tươi sống, còn nhất định phải là những con mà tiên sinh nhìn thấy quá trình trưởng thành."

"Vì giải quyết vấn đề này, phần lớn đất đai trong Bá tước lĩnh của ta đều đã biến thành nông trường của nó, nhưng vẫn có chút không đủ."

"Chủ yếu là vì Bá tước lĩnh nằm rải rác khắp nơi, phủ lãnh chúa lại được xây dựng ở khu vực có nhiều vùng núi, còn là khu quặng mỏ, thiếu nơi thích hợp làm nông trường."

"Nếu như có thể thay đổi lãnh địa, tập hợp những đất phong rải rác kia lại, chắc là vấn đề này sẽ được giải quyết."

"Maxim tiên sinh rất trọng tình, dù là mượn giống, nhưng đó cũng là hậu đại của tiên sinh. Những con Ma thú dựng dục hậu đại không thể mang đi toàn bộ, nhất định phải để lại cho tiên sinh một chút làm tưởng niệm."

"Nếu như là dòng dõi mà tiên sinh không thích, muốn dẫn đi cũng không sao, nhưng nhất định phải cho đủ tiền đền bù. Chắc là ngài Đại công tước cũng biết sở thích của Cự Long rồi!"

Nhìn xem vẻ mặt khổ sở của Hudson, trong thâm tâm của Đại công tước Alfiero đang thầm mắng một tiếng vô sỉ. Rõ ràng là đang tranh giành lợi ích cho bản thân, nhưng lại dùng danh nghĩa của Cự Long.

Cự Long tham tài là không sai, nhưng mà bọn chúng sẽ không vì tiền mà làm ra loại chuyện như bán "hạt giống sinh mệnh" của mình, dù sao thì Cự Long cũng là giống loài rất kiêu ngạo.

So với việc giao dịch, Cự Long càng thích cướp đoạt hơn. Đối với Cự Long mà nói, có thể dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề thì đó đều không phải là vấn đề.

"Ngài Bá tước, việc thay đổi đất phong, ta chỉ có thể hứa hẹn là sẽ cố hết sức thuyết phục Quốc vương bệ hạ. Nhưng trong hội nghị quý tộc thì chắc chắn sẽ có phiền phức."

"Đặc biệt là đám quý tộc Bắc Cương, từ trước tới nay, bọn chúng đều chưa từng quan tâm đến đại cục của Vương quốc, thường xuyên gây ra những mất mát không biết nên khóc hay nên cười."

"Hai chuyện phiền phức còn lại, chỉ cần khẩu vị của Maxim tiên sinh không quá lớn, hẳn là không sẽ không phải là vấn đề lớn."

Đại công tước Alfiero lại vừa lơ đãng đâm thọc quý tộc Bắc Cương một lần, hiển nhiên là vương thất đã chẳng cần phải nể mặt đám người này nữa, ngay cả chèn ép mà cũng chẳng muốn che giấu.

Muốn trở thành người bỏ phiếu chống trong Hội nghị quý tộc là việc rất dễ dàng, nhưng thông qua nghị quyết lại không cần phải nhận được sự ủng hộ hoàn toàn, tồn tại một chút phiếu chống cũng được.

Ngoài những gia tộc có xích mích với Hudson ra, những người đang chuẩn bị gia nhập đội ngũ "mượn giống" đều sẽ lựa chọn "giao dịch" với hắn trong lúc quan trọng như thế này.

"Ngài Đại công tước không cần phải nghĩ nhiều, Vương quốc Alpha ta cũng không phải do đám người Bắc Cương kia định đoạt."

"Huống chi, bây giờ đã không giống như ngày xưa, chỉ tính riêng việc phân tranh nội bộ thôi là đủ để bọn hắn giày vò nhiều năm rồi, làm gì còn tinh lực mà chạy ra đây quấy rối chứ?"

"Phiền toái lớn nhất vẫn là thuyết phục Maxim tiên sinh, chắc là ngài cũng từng nghe Cự Long kiêu ngạo ra sao rồi, muốn thuyết phục tiên sinh đồng ý, nhanh nhất cũng phải vài tháng, trong lúc đó không biết sẽ còn gặp được bao nhiêu chuyện phiền phức."

"Trong lúc này, Vương quốc nhất định phải chuẩn bị kỹ càng mẫu thú trước. Dù sao, chúng ta cũng không có kinh nghiệm về thời kỳ phát tình của Cự Long, nếu như khoảng thời gian này quá ngắn, bỏ lỡ cơ hội lần này thì sẽ phiền phức lớn!"

Hudson kêu khổ thấu trời nói.

Chương 872 - Hội Nghị Phát Triển

Sau khi đạt thành ý đồ sơ bộ và đưa tiễn Đại công tước Alfiero, Hudson liền bắt đầu phát sầu.

Maxim chẳng phải loại rồng thông minh gì, chủ yếu là vì có khiếm khuyết trên phương diện nhận biết và thường thức sinh hoạt, mà không phải là ngu thật.

Thủ đoạn hạ dược cùng lắm cũng chỉ có thể chơi một lần hai lần mà thôi, nhiều hơn nữa thì nó nhất định sẽ phát hiện ra vấn đề.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì những loại xuân dược nhằm vào Cự Long hiện giờ chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn, căn bản không đủ thời gian để hoàn thành kế hoạch long chủng.

Vốn dĩ Vương quốc đã lạc hậu hơn các quốc gia khác trong việc thành lập quân đoàn Á Long, bây giờ mà muốn đuổi kịp trong khoảng thời gian ngắn thì chỉ có thể tìm kiếm nhiều mẫu thú để giao phối.

Nhưng dù cho sức chiến đấu của Cự Long có mạnh mẽ như thế nào, khi phải đối mặt với hàng trăm, hàng ngàn còn mẫu thú trong khoảng thời gian ngắn, sợ là ngay cả Long Vương cũng phải rung chân.

Là một thành viên trong tập đoàn lợi ích, Hudson vẫn rất có lòng cảm mến với Vương quốc Alpha.

Nếu như Vương quốc Alpha bị lạc hậu trong quá trình cải cách quân sự này, tương lai sẽ phải trả một cái giá lớn bao nhiêu để đền bù.

Lúc này mà không cố gắng phấn đấu thì sẽ giống như một kẻ ngốc vẫn khăng khăng với con đường bộ binh của mình, trong khi kỵ binh được được phổ cập với quy mô lớn rồi.

Với năng lực nghiên cứu phát minh của Vương quốc, kỹ thuật chế tạo Ma pháp nỏ và Ma Tinh pháo có thể đuổi kịp trình độ của đại lục hay không, Hudson vẫn còn đang cảm thấy nghi ngờ.

Ngay cả khi có thể đuổi kịp về phương diện kỹ thuật, việc sản xuất hàng loạt cũng là một vấn đề lớn. Các linh kiện cốt lõi đều phải nhập khẩu từ Vương quốc Người Lùn, đây chính là sơ hở trí mạng nhất.

Mặc dù hai thế lực lớn nhất trên đại lục là Giáo Đình và Vương quốc Frank cũng cần phải nhập khẩu một số linh kiện, nhưng bản thân họ lại có thể chế tạo được.

Dù cho chi phí của việc tự mình chế tạo sẽ đắt hơn khi mua linh kiện của Người Lùn, nhưng ít ra cũng có năng lực sản xuất.

Các quốc gia phương nam vốn đã có nhiều Nhà giả kim hơn các quốc gia phương bắc, kỹ thuật cũng tiên tiến hơn, Vương quốc lấy cái gì để đuổi theo trong thời gian ngắn đây?

Chênh lệch còn không chỉ có những điều này, ngay cả việc thay đổi phương tiện vận chuyển trong thời kỳ chiến tranh cũng là nhờ vào kỹ thuật của các nước lớn ở phương nam.

Ưu thế của các quốc gia phương bắc chỉ có dân phong bưu hãn, nhưng trong một thế giới siêu phàm, ưu thế này thực sự rất nhỏ nhặt, không đáng kể.

Chỉ cần là người có não thì cũng biết sẽ khó khăn như thế nào nếu dùng thân xác máu thịt để chống lại những đội quân siêu phàm.

Súng bắn chim đầu đàn.

Nếu như Vương quốc xảy ra chiến tranh đối ngoại, khả năng cao là Hudson, vị chủ soái vừa bộc lộ tài năng trong cuộc đại chiến lần này sẽ là người lãnh binh.

Muốn từ chối cũng không được. Năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn, đây không phải một lời nói đùa, nếu không Vương quốc dựa vào cái gì phải cho hắn đãi ngộ cao như vậy?

Có một số việc nếu không chuẩn bị từ trước, lỡ như thật sự xảy ra, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp.

May mắn đại lục vẫn đang trong thời kỳ cân bằng, sự tồn tại của dị tộc đã hạn chế các cuộc nội đấu trong nhân tộc, các thế lực lớn tạm thời không có ý định khơi mào chiến tranh.

Hắn nhất định phải nhanh chóng bắt đầu công tác tẩy não cho Hồng Long. Nếu không, chờ đến khi Vương quốc kiếm đủ mẫu thú mà hắn vẫn còn chưa giải quyết xong Maxim thì sẽ rất lúng túng.

Hudson chưa bao giờ nghi ngờ về sự nhạy cảm quân sự của các quý tộc trong vương quốc. Chỉ cần Vương thất dẫn đầu, các bên nhất định sẽ lựa chọn hợp tác.

Một quốc gia có hình thức đầu tư cổ phần chính là như vậy, có tiền ra tiền, có thú ra thú. Bồi dưỡng ra vật cưỡi Ma thú, ngoài phần của quân thường trực Vương quốc ra, thì mọi người đều có thể được chia phần của mình.

Còn về chuyện một mình xây dựng quân đoàn Ma thú, không phải Hudson đang xem thường người khác, với thực lực của các đại gia tộc trong vương quốc, thật sự là chẳng có người nào có thể làm được.

Đương nhiên, mạng lưới quan hệ của quý tộc vô cùng rắc rối và phức tạp, cũng không loại trừ có người thu hoạch được vật cưỡi ma thú từ bên ngoài.

Nhưng mà xác suất này vô cùng nhỏ, ít nhất là trong giai đoạn hiện giờ sẽ rất khó xảy ra chuyện tuồn một số lượng lớn chiến thú ra bên ngoài. Mà dù có làm được thì cũng cần phải trả một cái giá không nhỏ hơn việc ủng hộ Vương quốc của bản thân. . . .

Trên Thánh sơn, Shelter VII đang buồn rầu nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ đại lục mới. Sau đợt công kích chống lại thú nhân xâm lược, Giáo Đình đã bị thiệt hại rất nhiều.

Đúng là Vương quốc Alpha đã bị trọng thương, nhưng còn kém rất xa mới tới nước suy sụp như trong dự đoán.

"Không phải nói là đã thành công rồi sao, tại sao qua lâu như vậy rồi mà Caesar III vẫn còn sống? Chẳng lẽ kế hoạch của các ngươi là muốn để lão ta sống hết tuổi thọ rồi chết già sao?"

Shelter VII tức giận chất vấn.

Chỉ cần Caesar III còn sống một ngày thì kế hoạch nhằm vào Vương quốc Alpha sẽ không thể nào áp dụng được. Dù có khởi mào các cuộc xung đột nội bộ cũng vô dụng, xương sống vẫn còn ở đó, sẽ không thể nào loạn lạc được.

Tên đồng bọn thú nhân thì đã bị đánh đến thoi thóp, sống tạm trong khe hẹp. Đám quý tộc Bắc Cương được ký thác kỳ vọng là sẽ gây náo loạn cho Vương quốc Alpha thì lại tự mình tìm đường chết, Giáo Đình muốn giúp cũng không biết nên giúp như thế nào.

Hiện giờ chiến tranh đã kết thúc, tình hình trong Vương quốc Alpha cũng đã ổn định, còn Caesar III thì vẫn sống nhăn răng.

Nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, có lẽ không được mấy năm nữa, ông ta sẽ từ giã cõi đời.

Đến lúc đó, khả năng cao là Vương quốc kiên quyết phản đối Giáo Đình này sẽ lại nhảy ra kiếm chuyện. Ở trong mắt của Shelter VII, Charles III và Caesar III chính là hai gã dị đoan lớn nhất trên đại lục.

Chương 873 - Hội Nghị Phát Triển (2)

Nhưng hai gã dị đoan này lại rất khó đối phó, dù là Giáo Đình cũng không dám tuỳ tiện xuất thủ với họ.

"Bệ hạ, tình hình đã xảy ra một chút biến hóa. Vương quốc Alpha dù sao cũng là một nước lớn, có một chút nội tình, có một số bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ cũng là chuyện rất bình thường."

"Caesar III tạm thời còn sống, nhưng tình trạng cơ thể ông ta đã rất xấu. Dựa vào một số bảo vật để kéo dài tuổi thọ cũng sẽ có giới hạn."

"Có lẽ là qua khoảng hai ba năm nữa, chúng ta sẽ có thể nghe được tin tức ông ta chết vì bệnh."

"Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, kéo dài mạng sống theo cách này cũng tốt. Nếu như Caesar III chết quá nhanh, tất cả mọi người đều sẽ liên tưởng cái chết của ông đến vụ hành thích trước đó."

"Đến lúc đó, các thế lực lớn trên đại lục đều sẽ dốc sức điều tra, mặc dù chúng ta đã làm rất bí mật, cũng đã chuẩn bị sẵn rất nhiều con dê thế tội, nhưng cuối cùng vẫn không thể cam đoan là không có sơ hở nào."

"Dù gì thì trong tay của một số kẻ dị đoan vẫn còn đang nắm giữ năng lực có thể dự đoán được quá khứ và tương lai nhất định. Đánh đổi khá nhiều, nhưng vẫn có khả năng điều tra đến trên người chúng ta!"

Ulise vội vàng giải thích nói.

Đã nhận được công lao khi ám sát Caesar III thì cũng phải gánh chịu hậu quả mà nó mang lại. Dù cho lý do có nực cười đến đâu, gã ta đều phải theo đến cùng.

Còn việc sau hai ba năm nữa, Caesar III có chết hay không, đợi đến được thời điểm đó rồi tính. Dù sao, thời gian càng lâu thì sẽ càng khó kiểm chứng.

Đây vốn chính là một nhiệm vụ bị buộc phải làm, trong thâm tâm của Ulise vô cùng mâu thuẫn. Nếu như thật sự để lại sơ hở, gã ta chắc chắn sẽ bị biến thành dê thế tội.

"Vấn đề của Caesar III liền tạm thời không nói, chuyện Vong Linh Đại ma đạo sư thì sao?

"Chẳng phải Thần Thánh Chi Thủ các ngươi vẫn luôn miệng nói rằng Bá tước Hudson là do một tên Vong Linh Đại ma đạo sư giả mạo sao, nhưng thực tế thì hắn ta chẳng có vấn đề gì cả."

"Bởi vì việc này, báo hại bọn ta không thể nào ngóc đầu lên khi còn ở trong liên quân, chỉ có thể nhường lại quyền chủ đạo cho Người Frank!"

Blake ra vẻ phẫn nộ chất vấn.

Bởi vì tin vào lời nói của tổ chức tình báo, ngày đó, vì đả kích Vương quốc Alpha, Blake vô cùng tự tin bộc lộ chuyện Vong Linh Đại ma đạo sư.

Vốn cho rằng có thể làm cho Vương quốc Alpha bị mất hết thể diện trong liên quân, nhưng Blake không ngờ là người trở thành tên hề lại chính là mình.

Đưa ra vấn đề này vào ngay lúc này, Blake thật sự không có ý định bỏ đá xuống giếng, ngược lại giống như là đang giải vây cho Ulise.

So với việc Caesar III chậm chạp không chịu đi gặp Thần Hi chi chủ, một chút sai lầm nhỏ về mặt tình báo là hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

"Đoàn trưởng Blake, sau lưng chuyện này có thể còn có ẩn tình khác. Những người được phái đi ngày hôm đó đều đã tận mắt nhìn thấy Hudson thi triển Vong linh ma pháp, hơn nữa còn là thuấn phát."

"Xét theo cường độ của Ma pháp thì chỉ có Vong Linh Đại ma đạo sư mới có thể làm được."

"Việc không thể kiểm tra được trong liên quân chỉ có thể nói là vì đoàn trưởng đã gặp được bản thân Bá tước Hudson, mà người giao thiệp với chúng ta lần trước chính là một tên Vong Linh Đại ma đạo sư."

"Ta đề nghị nâng cao đẳng cấp giám sát đối với Hudson, mau chóng lôi tên Vong Linh Đại ma đạo sư đang trốn ở sau màn ra ánh sáng, không chừng sau lưng chuyện này còn ẩn giấu một tổ chức độc Thần khác!"

Ulise dùng những lời chính trị nghiêm túc để giải thích.

Tóm lại chỉ có một câu: Tất cả mọi người đều không có vấn đề, chỉ là do địch nhân quá giảo hoạt.

Đáng tiếc, dù là trình độ đùn đẩy trách nhiệm cao minh như vậy cũng không thể gạt được Shelter VII.

Đây đều là những thủ đoạn mà lão ta đã từng dùng, nếu như dễ tin như vậy, lão ta làm sao có thể ngồi lên ngôi vị Giáo Hoàng này chứ?

"Hừ!"

"Nếu các ngươi đều không sai, vậy thì người sai chính là ta rồi.

Giữ các ngươi ở lại Thánh sơn dưỡng lão là được rồi, không nên sắp xếp cho đám phế vật các ngươi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ!"

Giáo Hoàng vừa nói dứt lời, bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên ngưng trọng.

Sắc mặt của Blake và Ulise trở nên âm trầm đến đáng sợ, không làm được việc rồi đổ hết trách nhiệm lên người địch nhân là không đúng, nhưng bọn hắn cũng không còn lựa chọn nào khác!

Trong thế giới của người trưởng thành không có đúng sai, chỉ có lợi và hại. Rất nhiều chuyện, dù biết là không nên, nhưng cũng chỉ có thể cắn gắng làm.

"Bệ hạ, trong những năm gần đây, các tổ chức dị đoan quả là có chút càn rỡ. Trong những nước lớn như Frank, Iberia ... , bọn chúng thậm chí còn dám công khai lộ diện."

"Nghe nói Charles III đang tiếp xúc với bọn dị đoan này, chuẩn bị thành lập một học viện và mời lũ dị đoan này tới dạy học."

"Một khi để cho bọn chúng thực hiện thành công kế hoạch này, thành quả mà các tiền bối khổ tâm nỗ lực hơn ngàn năm sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!"

Sự thật đã chứng minh, vào thời khắc mấu chốt vẫn xem phải sử dụng đại pháp thay đổi chủ đề. So với cái học viện đang chuẩn bị xuất hiện này, những chuyện trước đó đều là trò trẻ con.

Giám mục Sauron vừa dứt lời, Shelter VII liền không còn đoái hoài đến việc mắng chửi người nữa. Nếu như thật sự để cho học viện truy tìm chân lý này xuất hiện, thần quyền chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Những Vong Linh pháp sư, Vu sư, pháp sư, thầy bói... Bị bọn hắn truy sát nhiều năm nay sẽ tro tàn lại cháy, một lần nữa lộ mặt trên trên đại lục. . . .

Sơn Địa Lĩnh, sau khi điều chỉnh nhân sự xong, cuộc hội nghị cấp cao đầu tiên đã được khai mạc.

Là một vị lãnh đạo tốt, Hudson đương nhiên sẽ không phân biệt đối xử. Nhóm "trọng thần" được phái ra bên ngoài cũng được triệu tập tham gia hội nghị, cùng nhau hiến kế để phát triển lãnh địa.

Chương 874 - Hội Nghị Phát Triển (3)

"Lần này triệu tập mọi người tới đây, chủ yếu là vì thương lượng tương lai phát triển của Bá tước lĩnh."

"Các vị đều là nhân viên quản lý quan trọng trong lãnh địa, trước khi chế định kế hoạch phát triển, ta muốn được nghe ý kiến của các vị trước."

Nghe được lời nói của Hudson, thần sắc của đám người đều có chút kích động.

Người có tư cách tham gia vào việc chế định kế hoạch phát triển lãnh địa trong tương lai đều đã bước vào hàng ngũ quyết sách trong lãnh địa, chuyện này nói rõ Hudson đã xem bọn họ như "người một nhà" .

Phải đưa ra quyết định như vậy, Hudson cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Lôi kéo nhân tâm chỉ là phụ, mấu chốt là nếu phát triển lãnh địa ở hiện tại, hắn nhất định phải trọng dụng những người ở đây.

Còn về vấn đề trung thành, chỉ cần bây giờ có thể hiệu lực cho lãnh địa, không lập tức phản bội, vậy thì cứ tạm tính bọn họ là trung thần đi.

Cho dù thỉnh thoảng có tiết lộ một chút tình báo ra bên ngoài thì Hudson cũng có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Con đường phát triển lãnh địa của hắn quá rõ ràng, căn bản không thể lừa được những lão hồ ly có kinh nghiệm phong phú.

Nếu đã không thể giữ bí mật được thì cũng không cần giữ nữa.

Sơn Địa Lĩnh lúc trước là một chiếc thuyền con, còn Sơn Địa Lĩnh hiện giờ chính là một chiếc tàu thủy xa hoa. Cả hai đều đang rẽ sóng trên biển rộng, nhưng năng lực che mưa che gió đã tiến bộ rất nhiều.

Một chút sóng gió, Hudson vẫn còn có thể chịu đựng được. Dù cho ngoại giới biết rõ kế hoạch phát triển lãnh địa của hắn thì cũng rất khó có thể làm được gì.

"Ngài Bá tước, lãnh địa của chúng ta nằm rải rác khắp nơi, muốn chế định được một kế hoạch phát triển hợp lý thì phải căn cứ vào tình hình thực tế của mỗi khu vực."

"Xét thấy tài nguyên của lãnh địa có hạn, không thể bao hàm nhiều phương diện, lựa chọn tốt nhất chính là thay đổi đất đai với các lãnh chúa ở phụ cận, cố gắng hết sức tập trung lãnh địa lại một chút."

Andrea dẫn đầu đề nghị.

Trước đó y là người phụ trách tổ chức tình báo, nhưng sau khi điều chỉnh nhân sự liền bị Hudson bổ nhiệm làm thành chủ của thành Tuyết Nguyệt.

Thoạt nhìn có vẻ y đã được trọng dụng, nhưng cũng đã rời xa trung tâm quyền lực. Nhưng y lại không thể nói được cái gì, dù sao khi tổ chức tình báo ở trong tay thì y cũng chỉ có thể hoàn thành được một bộ khung cơ sở, không có hiệu suất gì cả.

Đến cả những tin tình báo có hiệu quả thực tế mà cũng không thể lấy được ngay lập tức, vậy thì tổ chức này cũng đã mất ý nghĩa vốn có.

Tổ chức tình báo lạc hậu không phải là trách nhiệm của Andrea. Dù cho muốn cài gián điệp vào thì cũng không phải hoàn thành trong một sớm một chiều.

Quan trọng nhất là, trong tay Hudson không có nhiều nhân tài như vậy để đi làm tình báo. Hầu hết những người được phái ra ngoài thu thập tình báo đều không có năng lực quản lý.

Kém hơn hẳn 1 cấp bậc so với những giáp điệp được các quý tộc khác cài vào trong lãnh địa.

Đừng nói là tiến vào hàng ngũ quyết sách cao tầng, có thể trà trộn vào trong trận doanh của những đại quý tộc uy tín lâu năm cũng đều lác đác không có mấy.

Hầu hết thời gian, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là thu thập tin tức về những đại sự xảy ra ở khắp nơi. Toàn là những tin tức ở trên bề mặt, còn những tin tình báo sâu hơn, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Không thể làm ra thành quả, đương nhiên là sẽ không có quyền nói chuyện. Có thể bị phái ra ngoài và có được một địa vị cao đã được xem là may mắn rồi.

Nhưng dù cho thành Tuyết Nguyệt có tốt như thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật là nó cách xa phủ lãnh chúa. Không chỉ là xa bình thường thôi đâu, mà là trực tiếp nằm ngoài tỉnh Đông Nam.

Hết cách rồi, một cái củ cải một cái hố. mặc dù hầu hết lãnh địa của Hudson đều nằm trong tỉnh Đông Nam, nhưng vẫn khó tránh khỏi có một vài lãnh địa nằm ở bên ngoài.

Người ngoài thường rất khó lăn lộn, nếu không phải danh tiếng của hắn đang rất lớn, có lẽ đã bị đủ loại âm mưu tập kích rồi.

Có thể hoàn thành giao tiếp lãnh địa ổn định là vì đám địa đầu xà kia sợ hắn lén lút chạy tới đây đánh mình. Những chuyện tương tự cũng thường xuyên xảy ra trong giới quý tộc.

Chỉ cần nhìn thấy tên quý tộc nào không vừa mắt, hoặc là có thù oán với gã quý tộc nào đó, là sẽ lén lút mang người qua đánh cho tên đó một trận.

Chỉ cần không gây ra mạng người, cho dù bị người ta phát hiện rồi trả thù, cùng lắm thì bị người ta đánh lại mà thôi.

Thủ đoạn này quả thật có chút bất nhập lưu, nhưng đây cũng là một phần trong cuộc đấu tranh của các quý tộc. Có câu nói là đấu tranh càng cao cấp thì thủ đoạn sẽ càng đơn giản.

"Ừm, việc này ta đã có sắp xếp, nhưng cần một khoảng thời gian tương đối dài. Trong thời gian ngắn, mọi người vẫn phải phát triển lãnh địa cho tốt."

"Ngay cả khi đổi được lãnh địa, giá của một lãnh địa phồn hoa và một lãnh địa tiêu điều đều không cùng cấp bậc."

"Trước mắt chúng ta cần chế định một kế hoạch phát triển ngắn hạn, thời gian chu kỳ có thể căn cứ vào tình hình thực tế ở các nơi để quyết định, không cần phải đồng bộ."

"Điều kiện tiên quyết chỉ có hai cái, theo thứ tự là:

Một, đối với những thuộc địa nằm xa Sơn Địa Lĩnh, cố gắng phát triển lãnh địa trong thời gian ngắn nhất; điều cốt lõi của lãnh địa là theo đuổi sự phát triển lâu dài;

"Hai, kiểm soát ngân sách đầu vào. Kế hoạch phải căn cứ vào tình hình thực tế của từng nơi mà tiến hành, không thể rời xa thực tế, kinh phí đầu tư không nên quá nhiều."

Hudson thẳng thắn nói.

Việc hắn muốn đổi đất phong vốn chẳng phải là bí mật gì trong vương quốc, cho nên không cần phải giấu diếm.

Đây đều là một phần trong vụ giao dịch long chủng, ác quan hệ công chúng chính trị sau đó chỉ là hình thức.

Các đại quý tộc chủ yếu trong Vương quốc bên đã không phản đối, những người còn lại sẽ chẳng gây ra được sóng gió gì. Kẻ thực sự cần được trao đổi chính là các bên tham gia trao đổi lãnh địa.

Đây cũng không phải là vấn đề lớn gì, chỉ cần khi đổi chỗ cho bọn họ chiếm chút lợi nhỏ, rồi phụ cấp thêm một chút phí dọn nhà, chuyện này về mặt cơ bản thì đã được giải quyết xong.

Chương 875 - Kế Hoạch 3 Năm

Muốn hoạch định kế hoạch phát triển, bước đầu tiên là phải hiểu rõ tình huống ở nơi đó trước, người không nắm rõ hiện trạng đương nhiên là không có quyền lên tiếng.

Ban đầu là hội nghị phát triển lãnh địa, cuối cùng lại biến thành buổi biểu diễn của những người phụ trách ở các nơi.

Tổng hợp kế hoạch phát triển của tất cả mọi người lại chỉ bao gồm hai chữ —— bảo thủ.

Hầu như tất cả phương án đều là trung quy trung quy. Từng trồng khoai tây thì trồng khoai tây, từng trồng lúa mì đen loại thì tiếp tục trồng lúa mì đen, hầu như chỉ biết kiếm ăn từ dưới đất.

Ngay cả khi có người đưa ra đề xuất nuôi dưỡng gia súc thì cũng chỉ vì thỏa mãn nhu cầu của đất cày, thuận tiện giải quyết nhu cầu về nguồn cung cấp thịt cho lĩnh dân.

Người có một chút đầu óc kinh tế cũng chỉ đề xuất gieo trồng cây đay. Đề án này rất được hoan nghênh, hạt của cây đay có thể dùng để tinh luyện thành dầu thực vật, cán của loại cây này có thể kéo tơ dệt vải.

Phát triển kinh tế là vấn đề của thành thị. Những thị trấn nhỏ ở nông thôn chỉ cần sản xuất nông nghiệp cho tốt là được, cùng lắm là tu sửa một số con đường.

Còn kế hoạch phát triển hai thành phố, hoặc có thể nói là ba thành phố cũng tương đối bảo thủ. Sao chép pháp lệnh của nhà hàng xóm rồi đi thử nghiệm đã được xem như biện pháp.

Hết thảy đều trung quy trung củ, không có bất kỳ suy nghĩ lập dị gì. Không tìm thấy điểm sáng, nhưng cũng chẳng có sơ hở gì lớn.

Không có kinh nghiệm quản lý thành phố thì biện pháp tốt nhất chính là copy từ nhà hàng xóm. Muốn phát triển thì mọi người cùng nhau phát triển, muốn nằm thẳng thì mọi người cùng nhau nằm thẳng, chỉ cần trình độ như nhau là sẽ không lạc hậu.

Hudson không vội phê bình những pháp lệnh này, đây đều là kinh nghiệm quản lý mà hàng xóm đúc kết ra được. Có lẽ sau lưng của những pháp lệnh trong khá kỳ lạ này còn có một câu chuyện càng kỳ quái hơn nữa.

Mặc dù copy sẽ không thể lập được thành tích chói sáng, nhưng ít nhất là sẽ không làm cho lãnh địa trở nên rối loạn.

So với tạo ra lối đi riêng là trực tiếp thành lập một hệ thống chính trị hoàn toàn mới, Hudson càng thích cải cách hệ thống chính trị vốn có hơn.

"Ngài Bá tước, đây là kế hoạch phát triển của tổng lãnh địa, mời ngài xem qua!"

Trong khi nói chuyện, Cairne đã sửa sang lại văn kiện rồi trình lên. Trang đầu tiên là «Dự thảo kế hoạch 3 năm phát triển lãnh địa».

Thời gian kéo dài đến ba năm, hiển nhiên sẽ không phải là thuộc địa. Khi hắn đã khẳng định là sẽ đổi chỗ đất phong, yêu cầu trong việc phát triển thuộc chính là: có thể nhìn thấy hiệu quả và lợi ích một cách nhanh chóng, ổn định áp đảo hết thảy.

Cải cách thì không có, đợi đến khi trao đổi lãnh địa thành công là sẽ bắt đầu dọn nhà. Cấu trúc xã hội ban đầu sẽ bị phá vỡ, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Lúc này mà chạy đi làm cải cách quả thực là ăn no rửng mỡ, uổng phí hết tài nguyên hành chính.

Nếu không phải người trong lãnh địa về cơ bản đều là nông nô, không có bao nhiêu dân tự do, thì việc di dời quy mô lớn như vậy nhất định sẽ gây ra hỗn loạn.

Kế hoạch ba năm này vô cùng đơn giản, chỉ dùng một trang giấy là đủ để ghi lại, nên cũng chẳng có quy hoạch cụ thể gì.

Tổng kết lại có thể chia làm hai module lớn: Kinh tế và quân sự.

Còn về chính trị thì đám thuộc hạ này vẫn còn chưa có tư cách nhúng tay vào.

Nói trắng ra là, ngay cả bản thân Hudson cũng đang đi theo người khác lăn lộn, cho nên cũng chẳng cần suy tính quá nhiều về vấn đề chính trị.

Trong hệ thống chính trị của toàn bộ vương quốc, quyền nói chuyện của hắn cũng không cao, ngoài lĩnh vực quân sự ra, về cơ bản thì hắn chẳng nhúng tay vào được chuyện gì.

Ngoại giao chính trị là vấn đề mà đám bộ trưởng ở vương đô cần phải suy nghĩ. Về kinh tế thì là mạnh ai người nấy chơi, bởi vì mỗi người đều có nền kinh tế riêng, các lãnh chúa ở khắp nơi có đủ quyền tự chủ.

Mặc dù Quốc vương có thể thu một số loại thuế từ chính quyền địa phương, nhưng mức thuế và loại thuế đều là cố định, hầu hết các nơi vẫn sử dụng hệ thống thuế cũ là nhận thầu thu thuế.

Muốn thu thêm một đồng tệ cũng phải thông qua hội nghị quý tộc phê chuẩn. Trừ phi là thời chiến, nếu không thì việc này miễn bàn.

Về mặt quân sự: Tiếp tục hoàn thiện chế độ dự bị điều động, giảm dần quy mô quân thường trực xuống dưới 3. 000 người.

Trong vòng ba năm, thành lập một đội quân cung nỏ gồm 500 người, vũ khí chủ yếu là Ma pháp nỏ; thành lập một đoàn kỵ sĩ gồm 1000 người, đặt nền móng cho việc thành đoàn đoàn kỵ sĩ Ma thú trong tương lai.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong lĩnh vực phát triển quân sự, Sơn Địa Lĩnh cũng đi theo con đường tương tự như con đường của các quý tộc trong vương quốc.

Với sự suy tàn của Đế quốc Thú Nhân, loại hình thức chiến tranh với quân đội lớn và số lượng người đông đảo sẽ khó có thể xuất hiện trở lại.

Xung quanh Vương quốc Alpha đã không còn sự tồn tại của thế lực lớn dị tộc nào nữa. Trong một khoảng thời gian rất dài sau này, nếu có bộc phát xung đột với ngoại giới thì cũng sẽ là nội chiến với nhân tộc.

Hình thức chiến tranh của quý tộc có rất nhiều ràng buộc. Rất hiếm khi xảy ra chuyện tàn sát trắng trợn, vậy nên cũng đừng kỳ vọng là mọi người có thể cùng nhau ăn thua đủ với địch nhân trong các cuộc nội chiến sau này.

Thời đại mà nông nô được trao vũ khí liền có thể ra chiến trường chiến đấu với địch nhân đã là một đi không trở lại.

Hình thức chiến tranh mới sẽ là tiếp tục để nông nô ra chiến trường, nhưng khả năng cao là sẽ xuất hiện "tam dũng thượng trung hạ".

Không quan tâm ai thắng ai thua, dù sao nông nô vẫn là nông nô mà thôi.

Chương 876 - Kế Hoạch 3 Năm (2)

Ngay cả khi đánh thắng, cùng lắm cũng chỉ được ban thưởng mấy bữa rượu thịt; nếu như gặp phải lãnh chúa hẹp hòi, có lẽ còn phải tiếp tục gặm bánh mì đen.

Trong một môi trường như vậy, Hudson không dám làm ra động tác lớn gì. Quan trọng nhất chính là nông nô binh thực sự không thể nào đánh lại quân đội siêu phàm, dù cho có huấn luyện như thế nào cũng phải chịu thiệt thòi mà thôi.

Nếu như quân đội siêu phàm chưa được thành lập, hắn cũng chuẩn bị hủy bỏ chế độ điều động toàn dân chiến đấu, chỉ chọn lựa những người có thiên phú tu luyện để tiến hành bồi dưỡng từ nhỏ.

Chủ yếu vẫn là vì bị sức sản xuất hạn chế, không thể phổ cập Ma pháp nỏ với quy mô lớn, nếu không, dù là đội quân do người bình thường tạo thành cũng có thể gây ra sát thương nhất định cho đoàn kỵ sĩ.

Đương nhiên, đó chỉ là trong một cuộc chiến thủ thành. Nếu như phải chiến đấu trong dã ngoại, với uy lực hiện giờ của Ma pháp nỏ vẫn không thể ngăn cản được kỵ sĩ.

Về mặt kinh tế, kế hoạch phát triển Sơn Địa Lĩnh lại càng đơn giản. Tổng kết lại chỉ có một câu: "Tiếp tục khai hoang, tiếp tục đào kênh, phát triển kinh tế sản nghiệp."

Nội dung cụ thể thì không có. Hai câu đầu tiên vô cùng ngay thẳng, nhìn vào liền hiểu là phải làm gì, còn câu phát triển kinh tế sản nghiệp ở phía sau thì cũng chỉ có thể từ từ thử nghiệm.

Sản nghiệp trụ cột hiện giờ của Sơn Địa Lĩnh vẫn là ngành sắt thép. Bất luận là sản xuất nồi chén bầu bồn, hay đao kiếm đầu thương đều có liên quan đến sắt thép.

Trước đây Hudson tạo ra ngành công nghiệp dầu là bởi vì dân số tăng lên.

Muốn kéo dài chuỗi công nghiệp này cũng phải dựa trên hệ thống kinh tế tự cung tự cấp của lãnh chúa.

Việc phát triển thương nghiệp chỉ toàn là lời nói nhảm, quần thể lớn nhất trong lãnh địa chính là nông nô, tiếp theo là nô lệ thú nhân.

Dân tự do cộng quý tộc mới có mấy ngàn người. Chỉ có một chút sức mua này, tiềm lực quả thực có hạn.

Chủ thể buôn bán hiện nay vẫn là quý tộc. Trừ phi phá vỡ chế độ nông nô, nếu không, công thương nghiệp sẽ rất khó phát triển.

Mặc dù có những tổ chức như Thất Nguyệt hội đều đang hô hào những câu khẩu hiệu như "Đánh bại quý tộc, giải phóng nông nô", nhưng bọn chúng đều bị xếp vào đoàn thể tà giáo.

Là một thành viên của tập đoàn quý tộc, Hudson sẽ không ngu đến mức nhảy ra cách mạng bản thân. Cho dù là phải cải cách chính trị thì cũng là chuyện của tương lai.

Đám thuộc hạ thì càng không cần phải nói, bọn họ đều đã trải qua nền giáo dục truyền thống, người nào người nấy đều kiên định ủng hộ chế độ hiện giờ.

"Không đủ!"

Sau khi xem qua một lần, Hudson thản nhiên nói.

Nghe được đáp án này, đám người cảm thấy rất kinh ngạc. Toàn bộ kế hoạch đều là do bọn họ cùng nhau thảo luận ra, bao gồm hầu hết các vấn đề quan trọng trong việc phát triển lãnh địa.

Để làm ra một đề cương như vậy trong thời gian ngắn đã rất không dễ dàng rồi, không ai có thể hình dung ra các chi tiết triển khai cụ thể một cách nhanh chóng như vậy.

"Mời ngài Bá tước chỉ thị!"

Cairne thấp thỏm nói.

Đều là làm công người, nhưng địa vị cũng có chia cao thấp. Cairne đang dần trở thành vị phụ tá đứng đầu, lúc này chỉ có thể đứng ra làm chim đầu đàn.

"Việc phát triển lãnh địa sẽ không thể thiếu nhân khẩu, các ngươi cũng đã biết giới hạn của Bá tước lĩnh là bao nhiêu rồi."

"Sau khi khai hoang đầm lầy và Salam xong, tổng diện tích lãnh địa nhất định sẽ vượt qua 40. 000 km2, cho dù chỉ dùng một nửa diện tích làm đất trồng trọt thì cũng có thể nuôi được mấy triệu người."

"Nhân khẩu trước mắt của chúng ta mới được bao nhiêu?"

"Chắc là các ngươi cũng biết là con số chênh lệch lớn đến nhường nào, vậy thì tại sao lại không có chính sách khuyến khích sinh con?"

Hudson bất mãn nói.

Trong thời đại của các lãnh chúa phong kiến, muốn tăng trưởng nhân khẩu đều phải xem thái độ của lãnh chúa lão gia.

Chỉ cần quý tộc lão gia chịu bỏ tiền bỏ lương thực để nuôi, mọi người liền có thể yên tâm to gan sinh nở.

Vào thời đại không có giải trí, không có trang bị tránh thai, việc gây ra mạng người vào ban đêm chính là một trò chơi chủ lưu.

Kết hôn, đó là thứ gì?

Những thanh niên đến tuổi kết hôn mà không có hôn phối sẽ được quan viên của phủ lãnh chúa trực tiếp gán ghép đối tượng. Ngay cả quyền tự do thân thể mà nông nô cũng không có, đương nhiên sẽ không có quyền cự tuyệt.

Còn về phần dân tự do, trong lãnh địa của hắn vốn chẳng có bao nhiêu người, thích sinh thì sinh, không sinh thì thôi, không quan trọng.

"Ngài Bá tước, chúng tôi đã tuyên bố thông cáo nới lỏng hạn chế sinh nở, cũng đâu cần thiết phải tiếp tục nhắc lại nữa?"

Cairne kiên trì trả lời.

Đây là lần đầu tiên y nghe được từ "khuyến khích sinh con". Dựa theo truyền thống, khi lãnh chúa lão gia cần gia tăng nhân khẩu liền sẽ tuyên bố thông cáo nới lỏng hạn chế sinh nở.

Sau đó, chỉ cần có trẻ em mới được sinh ra, phủ lãnh chúa sẽ gia tăng cung cấp vật tư.

Trước mắt thì Sơn Địa Lĩnh cũng đang áp dụng hệ thống phân phối truyền thống như vậy.

Chỗ khác biệt là, nhằm cổ vũ khai hoang, Hudson đã lấy một phần lợi ích thu được từ đất khai hoang để chia cho lĩnh dân.

Chỉ cần những lĩnh dân chịu khó làm việc, hiện giờ cũng đã có thêm một chút thu nhập hoặc nhiều hoặc ít, có thể coi là nhà giàu trong đám nông nô.

Còn về chuyện nới lỏng hạn chế sinh sản, có vẻ như từ khi Hudson làm chủ Sơn Địa Lĩnh đến nay đều chưa bao giờ giới hạn lĩnh dân tạo người.

Nếu như đặt ở kiếp trước, năng suất sinh nở của Sơn Địa Lĩnh có thể được xếp vào hàng đầu.

Tiếc là bị giới hạn bởi điều kiện chữa bệnh, nên dù năng suất sinh sản khá cao nhưng tỷ lệ tử vong cũng không thấp.

"Chỉ có nhiêu đó còn chưa đủ, chỉ dựa vào việc tăng trưởng một cách tự nhiên này là quá chậm."

Chương 877 - Kế Hoạch 3 Năm (3)

"Chúng ta nhất định phải có chính sách khích lệ lĩnh dân tích cực sinh sản hơn nữa, vì dụ như: Cung cấp điều kiện chữa bệnh tốt hơn cho lĩnh nhân, hoặc là ban thưởng một số hiện vật."

"Nếu chỉ dựa vào mấy tên Mục sư thì làm sao có thể thỏa mãn được nhu cầu chữa bệnh của lãnh địa chứ?"

"Chu kỳ bồi dưỡng Mục sư quá dài, trong ngắn hạn sẽ không thể bồi dưỡng được lượng lớn Mục sư."

"Lựa chọn tốt nhất chính là bồi dưỡng Dược tề sư, không cần bọn hắn phải tinh thông luyện dược thuật cỡ nào, chỉ cần hiểu dược lý, biết phối hợp một số thảo dược, ứng phó được một chút bệnh vặt thông thường là đủ."

Lời nói của Hudson không khác gì tiếng bom nổ trong tai đám thuộc hạ.

Dược tề sư không được hoan nghênh trên đại lục Aslante, vào thời đại mà Giáo Đình còn hưng thịnh đã gán mác dị đoan, nếu như bắt được sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu.

Ngay cả khi Giáo Đình không suy sụp thì Dược tề sư cũng là một ngành nghề khó phát triển dưới sự ảnh hưởng của quan niệm truyền thống.

Chủ yếu là do các quý tộc lão gia cao cao tại thượng không cần sự phục vụ của Dược tề sư. Bị thương sinh bệnh đã có Mục sư lo liệu, dù là không muốn dùng ma pháp trị liệu thì cũng còn có ma pháp dược tề cao cấp hơn Dược tề sư.

Cũng vì có đẳng cấp rõ ràng như vậy nên ma pháp dược tề mà các đại nhân vật sử dụng là chính thống, còn Dược tề sư bình thường lại trở thành dị đoan.

Theo Hudson, mọi chuyện là đều vì lợi ích. Vì độc quyền tài nguyên chữa bệnh nên Mục sư đã cố tình bôi đen chèn ép đối thủ cạnh tranh.

Nếu như ở nơi mà Giáo Đình có sức mạnh to lớn thì Hudson sẽ không dám làm ra chuyện như vậy. Nhưng nơi này là Vương quốc Alpha, ngay cả Mục sư cũng phải cúi đầu trước quý tộc.

Có lẽ các Mục sư trong lãnh địa sẽ rất bất mãn, nhưng sẽ không thể nào gây ra náo loạn. Coi như bọn họ không muốn làm, nhưng gia tộc sau lưng cũng sẽ ép họ phải tiếp tục làm.

Quyền nói chuyện là thứ mà chỉ có Đại mục sư mới có tư cách sở hữu. Còn đám người đang lăn lộn trong lãnh địa của Hudson chỉ là Mục sư cấp thấp.

Nếu không muốn làm, bên ngoài còn có hàng tá người đang chờ để thay thế địa vị của bọn họ. Chỉ thỏa mãn nhu cầu chữa bệnh của quý tộc thì cũng không cần bao nhiêu người.

Huống chi, mặc dù sự thay đổi này có ảnh hưởng đến địa vị của Mục sư, nhưng mức độ ảnh hưởng tổng thể lại không lớn.

Ngay cả khi Dược tề sư có thể tro tàn lại cháy tại Sơn Địa Lĩnh, thì trong một khoảng thời gian rất dài sau này, bọn họ cũng chỉ có thể chữa bệnh cho nông nô mà thôi.

Các quý tộc lão gia sẽ không tin tưởng bọn này, đối thủ cạnh tranh hiện giờ của Mục sư vẫn là đám Ma pháp sư tinh thông thuật luyện dược.

Tổng thể mà nói, chỉ cần không xảy ra chiến tranh. Các quý tộc cũng không có nhiều nhu cầu khám chữa bệnh, thân thể của các kỵ sĩ lão gia đều tốt vô cùng.

Nếu như thân thể phát sinh vấn đề, thì chỉ là do tuổi tác. Thường thì khi bệnh cũ tái phát cũng là lúc nên về đoàn tụ với ông bà.

Đối với các quý tộc có tuổi mà nó, Trị Dũ thuật kích phát tiềm lực sinh mệnh mà các Mục sư sử dụng chính là một tấm bùa đòi mạng.

Không chữa thì còn có thể sống thêm được mấy ngày, còn chữa thì khả năng cao là trực tiếp về chầu ông bà.

"Ngài Bá tước, Dược tề sư cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, nếu thả bọn chúng vào đây, sợ là sẽ gây ra nhiễu loạn. Nhất là danh dự của bọn chúng, làm không tốt sẽ còn dẫn tới..."

Không đợi quan chính vụ Jacob nói hết lời, Hudson liền ngắt lời nói: "Ta mặc kệ bọn hắn có phải là người tốt hay không, ta chỉ cần bọn hắn bồi dưỡng nhiều Dược tề sư hơn cho lãnh địa."

"Nếu như lo lắng bọn hắn có vấn đề, vậy thì các ngươi chỉ cần phái người nhìn chằm chằm là được. Chuyện mà các ngươi cần làm là giúp ta giải quyết vấn đề, mà không phải chỉ biết đưa ra vấn đề."

"Còn về phong ba bên ngoài, người làm Bá tước như ta sẽ đỡ lấy, không cần các ngươi đi gánh vác!"

So với ích lợi đạt nước, Hudson cảm thấy mình có thể gánh chịu một chút rủi ro này.

Giáo hội trong nội bộ Vương quốc cũng bị ra thành năm bè bảy mảng, đã sớm bị các quý tộc chia tách thất linh bát lạc, Tên Giám mục ở trong Sơn Địa Lĩnh còn là do Hudson bổ nhiệm, chỉ là một vật bài trí trong chính trị.

Nếu làm vậy sẽ khiến cho Giáo Đình bất mãn thì cứ để bọn chúng bất mãn đi. Dù sao lão đại nhà mình cũng là dị đoan trong mắt của Giáo Đình rồi, người làm tiểu đệ như hắn có nối gót thì cũng chẳng có chuyện gì.

Hudson vốn dựa vào đánh giết kỵ binh Giáo Đình để lập nghiệp, hắn ngại để cho thanh danh của mình có thêm dấu ấn phản Giáo Đình sâu sắc hơn một chút. ...

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Hudson lại trở về với ôn nhu hương. Không thể không thừa nhận là Isabel thực sự rất có sức hấp dẫn, ca múa cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, trong mấy ngày gần đây, hắn vẫn luôn ngủ lại ở chỗ này.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trong nội tâm Hudson cũng sinh ra một cảm giác nguy cơ. Đặc biệt là khi nhìn thấy thư do vị hôn thê của mình gửi tới, hắn càng cảm thấy nhức đầu hơn.

Lúc trước, hắn đã thề thốt cam đoan với Melissa là giữa hắn và Isabel không có quan hệ gì. Nhưng tình trạng hiện giờ làm cho hắn không có cách nào bàn giao.

Ở phương diện này, hắn cảm thấy rất bội phục cha vợ của mình, cây hồng kỳ trong nhà không ngã, ngọn cờ ở phía ngoài vẫn tung bay. Thậm chí có một lần Hudson còn phát hiện Aurane mang theo tình nhân về nhà chơi đùa với phu nhân ông ta.

Chuyện như vậy, Hudson không dám cam đoan là mình cũng có thể làm được. Ít nhất là năng lực dỗ dành nữ nhân của hắn hoàn toàn kém hơn cha vợ hắn.

Thứ duy nhất có thể sinh ra lực hấp dẫn với nữ nhân chính là thân phận Long kỵ sĩ của hắn, nhưng đây là do Maxim mang lại.

Chương 878 - Chuẩn Bị Đại Hôn

Có lẽ là đã phát hiện ra cái gì, Isabel đang nằm trong ngực hắn đột nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm Hudson và hỏi: "Hudson, chàng đang lo lắng chuyện gì?"

"Chẳng lẽ có chuyện gì có thể làm khó được một vị Long kỵ sĩ sao?"

"Không có là đại sự gì, chỉ là gặp phải một chút vấn đề nhỏ trong việc phát triển lãnh địa mà thôi."

"Ta đang chuẩn bị bồi dưỡng một nhóm Dược tề sư, để cung cấp dịch vụ chữa bệnh cho lĩnh dân, hiện giờ ta đang lo đám Mục sư ở trong lãnh địa sẽ phản đối."

Hudson tận tình lừa dối.

Ăn ngay nói thật là chuyện không thể nào. Lỡ như bình dấm chua bị đổ thì sẽ rất khó có được loại hưởng thụ cao cấp như hiện giờ.

Trong thời gian gần đây, Isabel hầu hạ hắn quá thoải mái, Hudson không muốn phá hư quan hệ hiện giờ của hai người.

"Nếu như không xét đến những ảnh hưởng từ bên ngoài, chỉ là sự phản đối của đám mục sư mà thôi, chàng chỉ cần bí mật phái người đi liên lạc với bọn họ một chút, chắc là mọi người sẽ chịu nể mặt của Bá tước đại nhân!"

Từ trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ của Isabel cũng có thể nhìn thấy nàng ta không hề tin lý do mà Hudson đưa ra. Nhưng nàng là người thông minh, nên sẽ không trực tiếp vạch trần, ngược lại mà xem là thật, hỗ trợ bày mưu tính kế.

Nhận ra được điểm này, Hudson liền âm thầm kêu khổ. Trong thâm tâm hắn cũng không khỏi nghĩ rằng, quả nhiên nữ nhân vẫn là đần một chút thì tốt, nữ nhân quá thông minh thực sự không dễ bị lừa!

Thoạt nhìn thì Isabel trông rất hiền lành, nhưng đây mà là biểu hiện của một tình nhân phải có sao? Rõ ràng là nàng ta đang cố làm ra cho hắn xem, muốn phóng đại cảm giác áy náy trong nội tâm của hắn.

Nếu như nàng ta thật sự có được thân phận địa vị ngang hàng với Melissa, có lẽ dù có 10 Melissa cũng không chơi lại những thủ đoạn quyền mưu của Isabel.

Tiếc là trên đời này không có nếu, có một thứ vừa ra đời liền có, lúc ra đời không có thì sau này sẽ không có.

Trên đại lục Aslante, đàn ông còn có cơ hội nghịch thiên cải mệnh trên chiến trường, hoàn thành bước nhảy vọt về địa vị và thân phận.

Nhưng nữ nhân muốn hoàn thành bước nhảy vọt này thì chỉ có thể lựa chọn đầu tư vào đàn ông trước khi người đó phát tài.

Ví dụ như Hudson, trước khi có được tước vị như ngày hôm nay, hoặc là lúc mới có được tước vị, một nghèo hai trắng, thì hắn mới có thể cưới một ả ca cơ làm vợ.

Nhưng mà khi đó Hudson vốn không thể lọt vào mắt xanh của Isabel. Những tiểu quý tộc bị nàng ta mê đến thần hồn điên đảo có thể xếp hàng từ nơi này tới vương đô.

Việc thông gia với gia tộc Holliser cũng là do Tử tước Aurane có con mắt tinh tường, là kết quả của việc đầu tư từ sớm.

Phải biết là khi song phương bắt đầu tiếp xúc lúc, Hudson vẫn chỉ là một gã Nam tước nhỏ bé, cùng lắm là thực lực quân sự trong tay hắn mạnh hơn Nam tước bình thường một chút.

Khi đối mặt với cành ô liu mà một nhà quý tộc uy tín lâu năm ném tới, gia tộc Koslow không biết Hudson có thể nhanh chóng quật khởi, nên không thể nào có chuyện cự tuyệt được.

Sau khi bụi bặm lắng xuống, Hudson mới mở ra con đường quật khởi của bản thân. Có thể nói, đây là trường hợp kinh điển về thời điểm hoàn hảo để sớm đặt cược vào một cổ phiếu tiềm năng.

"Ừm! Đây là một ý nghĩ không sai, lát nữa ta sẽ đi an bài!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã hôn xuống... ...

Tia nắng ban mai đầu tiên rọi xuống mặt đất, Hudson đã thức dậy và bắt đầu một ngày làm việc mới.

"Nelson, anh bí mật liên hệ với các Mục sư trong lãnh địa, để bọn họ ủng hộ cải cách sau đó của lãnh địa, em không muốn bọn họ gây ra náo loạn."

Một câu nói ngắt đầu bỏ đuôi này đã làm cho Nelson giật mình kêu lên, sợ hãi truy vấn: "Hudson, chẳng lẽ em muốn cải cách tôn giáo sao?"

"Cải cách tôn giáo" là một từ mới được lưu hành trên đại lục Aslante sau khi Giáo Đình bị suy sụp.

Những người dám cải cách tôn giáo đều là hùng chủ tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục. Còn quý tộc bình thường mà dám tham gia vào việc này thì chắc chắn sẽ không sống được tới ba tập.

Người cải cách tôn giáo đang hoạt động mạnh mẽ nhất trên đại lục hiện giờ chính là Charles III và Caesar III. Người trước muốn lôi Giáo Đình xuống thần đàn, kẻ sau đã chạm tới căn cơ sinh tồn của Giáo Đình.

Caesar III có công rất lớn về sự đúng đắn chính trị của việc chống lại Giáo Đình có thể xâm nhập lòng người trong Vương quốc Alpha.

Chỉ cần nhìn vào các cuộc bổ nhiệm nhân sự quan trọng của vương quốc và sắc phong quý tộc là biết, điều kiện tiên quyết chính là —— phản Giáo Đình.

Không phải chỉ cần hô hào khẩu hiệu là được, mà phải dùng hành động thực tế để chứng minh. Các quý tộc trong Vương quốc có mối quan hệ với Giáo Đình đều chỉ diễn ra trong bóng tối, ở mặt ngoài thì Giáo Đình đã trở thành điều cấm kỵ với giới quý tộc.

Hudson vỗ vỗ vai Nelson rồi ha ha cười nói: "Yên tâm đi, Nelson. Em làm việc rất có phân tấc, biết rõ cái gì không thể đụng vào."

"Dù cho thật sự phải cải cách tôn giáo thì em cũng sẽ đề nghị với Quốc vương bệ hạ vĩ đại, lôi cả đám quý tộc trong nước cùng nhau làm."

"Lần này chẳng qua là vì em muốn bồi dưỡng mấy tên Dược tề sư để giải quyết khó khăn trong vấn đề chữa bệnh của các nông nô thôi."

"Nếu như đám Mục sư không đáp ứng, vậy thì kêu bọn hắn tự đi chữa bệnh cho nông nô đi. Nếu như gây ra mạng người, bị người ta đánh chết thì cũng đừng đến tìm ta!"

Sức uy hiếp quá mạnh, Nelson vô cùng lo lắng là nếu như mình thật sự nói vậy thì sẽ bị người ta đánh.

Thế lực tôn giáo trong Sơn Địa Lĩnh không mạnh, nguyên nhân chủ yếu là vì nơi đây chỉ là một lãnh địa mới, thế lực của Giáo hội chưa kịp khuếch trương đến nơi này.

Nhưng Giáo hội chung quy vẫn là Giáo hội, ngay cả khi bị các quý tộc trong Vương quốc Alpha chia tách thì đây vẫn là một quần thể khổng lồ.

Chương 879 - Chuẩn Bị Đại Hôn (2)

Nếu đắc tội với đám người này rồi, sau này mà bị thương thì sẽ rất khó kiếm người chữa trị. Nhờ vào kỹ thuật trong tay, các Mục sư cấp cao có địa vị rất cao trong Vương quốc.

"Hudson, em có chắc là làm vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Nelson quan tâm hỏi.

Hai người đều đang ngồi chung trên một chiếc thuyền, nếu như Hudson xảy ra chuyện, kẻ làm đại ca như hắn cũng sẽ khó thoát khỏi bị thanh tẩy.

Còn về việc trực tiếp kế thừa tước vị, vẫn là nên đi tắm rửa rồi ngủ đi, trong mộng muốn cái gì cũng có. Còn trong hiện thực, gia tộc Koslow mà không có Hudson thì sẽ không bảo vệ được phần cơ nghiệp này.

"Yên tâm đi, em vừa mới nhận được tin tức, học viện Áo Thuật của Vương quốc Frank đã chính thức chiêu sinh rồi."

"Trong số các môn học, ngoài ma pháp, kỵ sĩ và Nhà giả kim ra, còn tăng thêm rất nhiều ngành nghề cổ quái kỳ lạ."

"Ví dụ như trong ngành Ma pháp, Vong Linh ma pháp đã đặt vào phạm vi giảng dạy lần đầu tiên, mặt khác còn có sự xuất hiện của Vu sư, Áo Thuật sư, thầy bói..."

"Nghe nói bệ hạ đang cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, trước mắt đang thương nghị với Hiệp hội pháp sư, nếu là tiến triển thuận lợi, trong học viện pháp thuật của Vương quốc cũng sẽ lần lượt tăng thêm những ngành nghề này."

"So với những hành động lớn này, việc em bồi dưỡng mấy tên Dược tề sư bất nhập lưu chẳng tính là chuyện gì to tát cả."

Hudson nói với vẻ mặt dửng dưng.

Bày mưu rồi mới hành động chính là chuẩn mực làm việc của hắn. Nếu như không có đại lão đứng ở phía trước hứng đạn, hắn sẽ không tuỳ tiện chạm vào dây thần kinh nhạy cảm của Giáo Đình.

Nếu như thật sự bị dính líu vào, cho dù bản thân hắn không sợ, nhưng việc phát triển lãnh địa sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

"Vậy anh đi nói chuyện với bọn hắn, nếu như không có ngoại lực can thiệp, chắc là sẽ không gây ra náo loạn gì."

"Đúng rồi, Hudson. Phụ thân kêu anh nhắc nhở em là gần đây chú ý kiềm chế một chút, đừng có làm ra con riêng vào thời điểm này."

"Cha đã thương lượng về hôn sự của em và tiểu thư Melissa với Bá tước Aurane rồi. Hai người nhất định phải thành hôn trước khi gia tộc Holliser chuyển đi!"

Nghe được tin tức này, Hudson trực tiếp trợn trắng mắt, hắn là người không đáng tin cậy như vậy sao?

Chơi thì chơi, nhưng chính sự vẫn phải muốn chia rõ ràng. Mặc dù đại quý tộc có mấy đứa con riêng cũng không tính là đại sự gì, nhưng nếu như tạo ra con riêng trước ngày đại hôn thì thật sự là vô cùng thất lễ.

Nhưng mà chuyện này cũng đã nhắc nhở Hudson là nên thu liễm một chút. Dù có nói thế nào, hắn vẫn phải nể mặt vị hôn thê của mình.

Nghĩ tới đây, Hudson liền vô cùng cảm kích cha vợ mình. Nhờ vào những trò chơi vượt mức giới hạn của ông ta nên Hudson mới không cần chịu áp lực lớn về phương diện này.

Có vẻ như chuyện này không phải là ngoại lệ, Công tước Kavadia đã chết, trước khi đại hôn cũng từng tạo ra một đứa con riêng, thậm chí lúc còn trẻ ông ta còn luôn mồm tuyên bố với bên ngoài rằng: Đây là chân ái.

Còn có rất nhiều cuộc tình kỳ lạ tương tự như vậy ở trong vương quốc. Hầu như mỗi một vị đại quý tộc đều có một vài câu chuyện truyền kỳ.

Hudson không xác định được những chuyện này là thật hay giả, nhưng trong giới quý tộc quả thực là có không ít con riêng.

Nếu như phóng tầm mắt về phía nam đại lục, các quý tộc bên đó chơi còn khoa trương hơn nhiều. Vì để cho kích thích, người ta còn chơi cả nam nam... Ngoài đường ranh giới là duy trì huyết thống thuần khiết ra, trình độ đặc sắc ở đây có thể so sánh với lãng mạn chi đô.

Nếu như có một ngày nào đó tập đoàn quý tộc bị suy sụp, Hudson cảm thấy nhất định là do những đứa con ngoài giá thú này gây ra. Bởi vì ngoài quý tộc thì chỉ có đám người này mới có cơ hội tiếp xúc với những tri thức tiên tiến nhất thời bấy giờ.

Trong rất nhiều tổ chức tà giáo cũng có thể nhìn thấy hình bóng con riêng của các quý tộc. Hết thảy đều vì lợi ích, có một số người không cam tâm thân phận của mình mãi mãi nằm yên trong bóng tối nên đã lựa chọn bí quá hoá liều.

Chỉ là kết cục của những người mở đường này lại rất thảm. Một chuyện mất mặt như vậy, các quý tộc lão gia thích sĩ diện sẽ chịu không thừa nhận, thường là sẽ lấy tội danh là thành viên của tổ chức tà giáo để xử lý.

Đương nhiên, khả năng lớn nhất vẫn là quý tộc mới sẽ thay thế những quý tộc cũ. Cùng lắm chỉ là thanh đổi một danh từ khác mà thôi, về mặt bản chất thì vẫn không hề thay đổi. ...

Trải qua Hudson đề điểm, kế hoạch ba năm cộng thêm khuyến khích sinh nở được tiến hành rất thuận lợi. Hudson không chỉ nói cho có, mà đã hành động thực tế là ban thưởng bằng hiện vật.

Ngoài số vật tư sinh hoạt vốn có ra, từ giờ trở đi, sinh đứa con đầu tiên sẽ được thưởng 5 pound thịt, đứa thứ hai thưởng 10 pound thịt, đứa thứ ba thưởng 15 pound thịt... Cứ thế mà suy ra, không có hạn mức cao nhất.

Ngoài chuyện này ra, hắn còn có trợ cấp cả sữa động vật. Còn cụ thể là sữa gì thì phải nhờ cả vào may mắn.

Với số lượng gia súc trong lãnh địa hiện giờ vẫn không thể cung cấp sữa cho tất cả trẻ em trong lãnh địa, chỉ có thể thỉnh thoảng phân phát một ít để bù đắp cho sự thiếu hụt dinh dưỡng của trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ.

Tất nhiên, thời gian nghỉ thai sản cũng đã được đưa ra như một lẽ đương nhiên. Mặc dù chỉ có nửa tháng, nhưng đây đã là một tiến bộ vĩ đại trong thời đại này.

Trước đó mọi người chưa từng được nghe nói về ngày nghỉ thai sản.

Nếu như vào thời kỳ nông nhàn thì còn tốt, lãnh chúa lão gia không cần nhiều sức lao động như vậy, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cũng không sao; nhưng nếu như gặp phải ngày mùa vụ, sinh con vào ngày đầu tiên, vậy thì ngày thứ hai sẽ phải xuống đất làm việc.

Chương 880 - Chuẩn Bị Đại Hôn (3)

Nếu không phải do Hudson đích thân nói ra, mọi người sẽ không nghĩ ra chuyện nghỉ thai sản này. Dù sao, thời đại này không có cái gọi là "ngày nghỉ".

Việc nông nô có được nghỉ ngơi hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc có việc đồng áng hoặc tâm trạng của lãnh chúa.

Bình thường mà nói, ở những lãnh địa phát triển tốt, nông nô sẽ được nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Nhưng nếu như gặp phải lãnh địa đang phát triển và xây dựng, quanh năm suốt tháng đều khó có thời gian nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi bao lâu hoàn toàn tùy thuộc vào tâm trạng của ông trời. Ở những nơi có nhiều mưa như là tỉnh Đông Nam, việc nghỉ ngơi mười, hai mươi ngày liên tục trong mùa mưa là chuyện bình thường.

Chỗ tốt duy nhất là: Không cần tăng ca. Quy luật làm việc và nghỉ ngơi chính là "Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ ".

Vì giải quyết vấn đề trông trẻ, Hudson còn ra chỉ thị cho thuộc hạ đi cải tiến chế độ nuôi dạy trẻ, nói cho chính xác là cải tiến hoàn thiện chế độ bảo giáp.

Dựa trên cơ sở vốn có, Bảo trưởng và Giáp trưởng còn có thêm một chức trách là: Khuyến khích sinh con. Quy tắc lần này thân thiện hơn nhiều, không có chỉ tiêu cố định, nhưng nếu như khu vực mà bọn họ quản lý có nhiều đứa trẻ sinh ra thì bọn họ sẽ được ban thưởng.

Mỗi một Giáp đều có những phụ nhân chuyên chăm sóc cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, nhân số cụ thể thì dựa vào số lượng trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ để xác định. Mỗi một Bảo phải có ít nhất một bà đỡ chuyên phụ trách việc hỗ trợ đỡ đẻ.

Tiếc là trước mắt vẫn chưa bắt đầu bồi dưỡng Dược tề sư, nên không thể nào phổ cập được bảo hiểm y tế.

Các Mục sư lão gia thì trực tiếp bị xem nhẹ. Mặc dù hiệu suất chữa bệnh của những người này rất cao, nhưng xác suất tiễn người bệnh về chầu ông bà cũng không thấp.

Tuổi thọ trung bình của người dân trên đại lục Aslante đều không quá 35 tuổi, đây là cái giá phải trả cho việc lấy Mục sư làm nòng cốt trong hệ thống chữa bệnh.

Theo Hudson được biết, ngoài trường hợp đặc thù là bỏ mạng trên chiến trường ra, vào thời bình, hầu hết các đại quý tộc khi bị bệnh đều muốn tìm Ma pháp sư để điều chế dược tề hơn.

Tuy rằng tố chất nghề nghiệp của đám người này đều rất bình thường, hiệu quả trị liệu cũng không dám chắc, nhưng chỉ cần không uống những dược tề kích thích tiềm lực thân thể của con người là sẽ không cần phải tiêu hao tuổi thọ.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều Mục sư đều đang lén lút nghiên cứu ma pháp dược tề. Dù sao, nếu cứ tiếp tục lấy mạng để trị liệu thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đuổi hết những khách hàng cũ này đi.

Việc phải làm tạm thời chỉ nhiều như vậy, chờ sau này xuất hiện vấn đề mới rồi mới tiếp tục nghĩ cách giải quyết.

Về bản chất thì việc quản lý lãnh địa chính là một quá trình không ngừng xảy ra vấn đề, rồi lại không ngừng giải quyết vấn đề. Tất cả các hệ thống đều dần được hoàn thiện sau khi trải qua hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Kế hoạch phát triển còn chưa kịp triển khai, nhưng cuộc đại hôn của đã được lên lịch trình.

Không phải là do Hudson quá vội vàng, chủ yếu là vì gia tộc Holliser đã không đợi được nữa. Sau khi xác định di dời trọng tâm chiến lược về phương bắc, bọn họ bắt đầu công tác di dân.

Dựa theo tiến độ trước mắt, không được mấy tháng nữa, Bá tước Aurane liền phải tới phương bắc chủ trì đại cục. Trước đó, giải quyết xong mối hôn sự này đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt.

Nếu không, khi gia tộc Holliser di dời xong, Hudson liền phải dẫn người bôn ba hơn ngàn dặm để tới phía bắc đón dâu.

Lãng phí thời gian thì không nói, chỉ tính riêng vấn đề chi phí tăng cao đã đủ khiến Hudson đau lòng rồi.

Dù là hiện tại, ngân sách cho cuộc đại hôn của Hudson cũng đã vượt qua 10 vạn kim tệ. Hơn nữa đây mới chỉ là tiêu chuẩn bình thường cho cuộc thông gia giữa các đại quý tộc, phong cách xa hoa lãng phí của các quý tộc đang được phát huy vô cùng tinh tế.

Không chỉ riêng Hudson phải tốn tiền, mà bên phía gia tộc Holliser cũng phải tiêu rất nhiều tiền. Dù sao thì phần lễ hỏi mà gia tộc Koslow chuẩn bị chắc chắn sẽ không nhiều bằng của hồi môn của gia tộc Holliser.

Chuyện này liên quan đến mặt mũi của hai gia tộc, sẽ không có người keo kiệt trong vấn đề này.

Cụ thể phải làm như thế nào thì gia tộc Koslow lại hoàn toàn không biết gì. Đừng nói là tham gia việc thông gia giữa các Đại quý tộc, dù là trong quá khứ đã từng được mời làm khách thì cũng chỉ có thể ngồi trong một góc.

May mà gia tộc Holliser phái người tới hỗ trợ, nếu như làm sai quy cách lễ nghi thì sẽ gây ra cái chết xã hội!

Không chỉ có Hudson đang bận rộn, mà toàn bộ thành viên của Gia tộc Koslow đều không hề rảnh rỗi. Đám trưởng bối của các chi mạch đều nhao nhao chạy tới giúp đỡ.

Cảnh tượng này huy hoàng đến mức Hudson vừa mới phát biểu một chút ý kiến liền bị Nam tước Redman mắng cho một trận.

Khi thấy mình thật sự không làm được gì, Hudson liền dứt khoát lựa chọn làm như không thấy. Coi trọng liền coi trọng đi, dù sao thì khung cảnh hoành tráng này cũng là khoảnh khắc nổi bật trong cuộc đời của Nam tước Redman.

Vì để càng có thể diện hơn một chút, ông ta thậm chí còn truyền lại tước vị từ trước đó. Hết cách rồi, phụ thân của Bá tước nghe kêu hơn Nam tước nhiều.

Khi những thế hệ trước của các đại gia tộc thoái ẩn thì đều sẽ truyền lại tước vị cho đời sau trước. Về mặt nguyên tắc thì chuyện này không được phép, nhưng đối với đại quý tộc mà nói, mở cửa sau không phải là vấn đề.

Mọi chuyện đều là vì mặt mũi, làm cho Hudson vô cùng cạn lời. Nhưng làm người trong cuộc, hắn thực sự không tiện cự tuyệt thiện ý của mọi người.

Nhìn thấy Nam tước Redman ở bên cạnh đang tràn đầy phấn khởi viết thiệp mời, Hudson rất muốn nhắc nhở ông ta là sẽ chẳng có người nào xem kỹ thứ này đâu, giao cho thuộc hạ xử lý là được.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được, cơ hội tốt như vậy, không khoe khoang với bạn bè thân thích một phen thì chắc là ông ta sẽ bị nín đến bệnh.

Chương 881 - Mệt Mỏi

"Hudson, con xem những thiệp mời này có còn sót ai không?"

Nghe được lời này, Hudson liền cảm thấy tê cả da đầu. Gia tộc Koslow cái khác không nhiều, chỉ có số lượng thân thích là cực kỳ nhiều.

Chỉ tính riêng tộc nhân của gia tộc thôi mà Hudson đã không nhớ được hết rồi, lại càng không cần phải nói đến những bằng hữu thân thích có quan hệ xa hơn đường vào trái tim crush.

"Phụ thân, ngài đừng bỏ sót Quốc vương bệ hạ và các đại quý tộc trong vương quốc là được, những người khác, ngài và mấy vị thúc bá từ từ thẩm tra đối chiếu đi!

"Cũng không cần phải mời gia tộc Locknard. Tứ đại gia tộc Bắc Cương còn lại cũng chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với chúng ta, nên cũng không cần mời."

Hudson kiên trì trả lời.

"Thiệp mời của Quốc vương nên viết như thế nào?"

Redman nghi ngờ hỏi.

Vấn đề này nằm trong điểm mù tri thức của Hudson, nên ngay cả bản thân hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết là khi đại quý tộc thông gia với nhau đều sẽ phát thiệp mời cho Quốc vương.

Caesar III chắc chắn sẽ không đích thân tới, nhưng khả năng cao là Vương thất sẽ phái một thành viên có trọng lượng tới để chúc mừng.

Không chỉ phải mời Vương thất Alpha, mà ngay cả Vương thất Mosey cũng phải mời. Đây là nhân mạch mà hắn vất vả lắm mới mở rộng được, không thể để bị mất tùy tiện như vậy được.

"Không biết, con lại chưa bao giờ nhìn thấy người khác phát thiệp mời cho Quốc vương!"

"Cứ viết theo thư mời bình thường là được, nếu như ngài không yên tâm, có thể đi tìm người của gia tộc Holliser để hỏi một chút, chắc là bọn họ đã có kinh nghiệm."

Hudson trả lời bằng giọng điệu đương nhiên. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar III đang nhìn ngoài cửa sổ thở dài. Tin tức Hudson kết hôn truyền tới cũng đã nhắc nhở rằng con trai mình cũng đã đến tuổi thành gia.

Là gia tộc hàng đầu trên đại lục, Vương tử Caesar từ khi ra đời đã trở thành một bánh trái thơm ngon, có không biết bao nhiêu gia tộc đang muốn thông gia với ông ta.

Cho dù có loại bỏ hết những gia tộc không môn đăng hộ đối thì phạm vi để lựa chọn cũng còn rất rộng. Chính bởi vì có quá nhiều sự lựa chọn nên mới kéo dài tới tận bây giờ.

Vì là vương tử của Vương quốc Alpha nên hôn sự của y đều tràn đầy yếu tố chính trị.

Mãi cho đến khi thú nhân phát động chiến tranh, Caesar III vẫn chưa có quyết định. Nhưng cũng vì khoảng thời gian chậm trễ này nên tình hình đã phát sinh biến hóa.

Một lần lịch luyện vốn chỉ là tới ăn ké quân công ấy thế mà lại làm cho đứa con trai gần như là hoàn mỹ trong mắt người ngoài của ông ta bị bại lộ nhược điểm.

Chuyện thì đã được Caesar III giải quyết rồi, nhưng đánh giá về vương tử Caesar lại bị giảm đi rất nhiều, đây là sự thật không thể chối cãi.

Phúc vô song chí họa bất đơn hành.

Bị nghi ngờ về năng lực cá nhân thì thôi không nói, các cuộc thông gia chính trị thường sẽ cân nhắc nhiều hơn đến thế lực ở sau lưng, năng lực của người trong cuộc chỉ là nhân tố thứ yếu.

Tiếc là thực lực của Vương quốc Alpha lại bị trọng thương vào những lúc mấu chốt như vậy, không tĩnh dưỡng mười mấy hai mươi năm là sẽ không thể khôi phục được nguyên khí.

Nếu như chỉ là những chuyện này, Vương tử Caesar vẫn là một đối tượng thông gia có chất lượng tốt. Mục đích ban đầu của việc thông gia này vốn là đầu tư cho tương lai, chờ thêm mười mấy hai mươi năm nữa mà có được một vị đồng minh mạnh mẽ là sẽ không bị thiệt thòi gì.

Tiếc là Vương quốc Alpha lại lộ ra vẻ suy tàn trong cuộc cạnh tranh quốc tế. Không chỉ kinh tế lạc hậu hơn các quốc gia phương nam, mà kỹ thuật quân sự cũng không sánh bằng.

Nhiều nhân tố như vậy xếp chồng lên nhau, giá trị thông gia của Vương tử Caesar liền bị trượt xuống.

Theo như kế hoạch ban đầu thì Caesar III muốn làm thông gia với Vương quốc Frank, hai đại cường quốc một nam một bắc hô ứng lẫn nhau, nhưng bây giờ ông ta lại không có cách nào lên tiếng.

"Bệ hạ, chúng thần vừa mới nhận được tin tức là trong Vương quốc Warhammer đã xảy ra nội loạn. Trước mắt vẫn chưa có nhiều tin tức về chuyện này, nên tạm thời không thể xác định được thế cục đã phát triển đến bước nào rồi!"

Bá tước Francois lo lắng nói.

Vương quốc Alpha bị trọng thương nguyên khí, thứ cần nhất hiện giờ chính là thời gian, nhưng Vương quốc Warhammer lại phát sinh nội loạn vào lúc này, chắc chắn sẽ gây ra một cuộc phong ba trên bắc đại lục.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, mặc cho sau đó có phát sinh chuyện gì thì cũng đều là một tai nạn. Ngay cả khi có một cơ hội tốt đưa tới cửa, mà trong tay không có đủ thực lực thì cũng chẳng làm được gì.

"Duy trì thế trung lập đứng ngoài quan sát, trong một khoảng thời gian rất dài sau này, chúng ta không còn đủ sức can thiệp vào những chuyện bên ngoài nữa!"

Trong khi nói chuyện, Caesar III không nhịn được thở dài một hơi. Gặp phải loại biến cố này, Vương quốc Alpha đã không có nhiều sự lựa chọn.

Trong thâm tâm ông ta đã hạ quyết tâm là sẽ thông gia với Công quốc Mosey. Cả hai quốc gia đều bị chiến tranh đánh thành "Nát huynh nát đệ", cục diện trong nước chỉ tốt hơn Vương quốc Warhammer một tí xíu, đã tới lúc thích hợp để đoàn kết lại rồi.

Nguyên nhân chủ yếu mà Caesar III kéo dài tới hiện tại mới hạ quyết tâm là vì vấn đề mà Công quốc Mosey gặp phải còn nghiêm trọng hơn Vương quốc Alpha.

Cả hai quốc gia đều cùng nhau vay nợ để sống qua ngày, đã tới bên bờ vực phá sản, Caesar III hiểu rõ lỗ thủng tài chính hiện giờ của Công quốc Mosey lớn đến nhường nào.

Dựa theo tin tình báo thu thập được, ông ta có thể đưa ra kết luận dễ như trở bàn tay rằng: Thời khắc này, Công quốc Mosey đã bước lên con đường mượn mới trả cũ.

Cho dù Công quốc Mosey đã bắt đầu chinh thu "Thuế trả nợ", nhưng trước khi sức sản xuất được khôi phục thì họ sẽ chẳng thu được bao nhiêu thuế.

Nếu như là có sự lựa chọn, Caesar III sẽ không muốn chọn cho con trai mình một nhà thông gia tràn ngập "phiền phức" như vậy.

Chương 882 - Mệt Mỏi (2)

Đáng tiếc là không có, nên ông ta cũng chẳng thèm quan tâm nhiều như vậy nữa. Cho dù Công quốc Mosey có nhiều phiền phức đến đâu, suy cho cùng vẫn là một trong những quốc gia quan trọng ở phía bắc đại lục.

Nếu muốn nhanh chóng ổn định thế cục tại bắc đại lục, không tạo cơ hội cho những thế lực nhân tộc khác nhúng tay vào, thì việc hai quốc liên thủ với nhau chính là sự lựa chọn tốt nhất.

"Bệ hạ, sau khi liên hệ với tất cả các quý tộc lớn và vừa trong vương quốc, chúng ta đã đạt được thỏa thuận bước đầu về vấn đề thành lập một quân đoàn kỵ binh Ma thú."

"Mọi người cũng đang rất tích cực thu thập mẫu thú, trước mắt đã có khoảng 586 con, sau khi bài trừ và sàng chọn, cuối cùng còn lại 317 con."

"Con số này vẫn còn đang tiếp tục tăng trưởng, những người có điều kiện đều đang thành lập những đội bắt thú, cố gắng hết sức để chế tạo một quân đoàn kỵ binh Ma thú."

"Bên phía Bá tước Hudson cũng đã nói chuyện xong rồi, không có vấn đề gì. Sau đó phải xem con Hồng Long của hắn khi nào mới động dục thôi!"

Đại công tước Alfiero nghiêm túc nói.

Vì để cho kế hoạch này tiến triển thuận lợi, người làm Bộ trưởng Bộ Quân vụ như Alfiero đã miệt mài làm việc. Có thể liên hệ với những mấy chục nhà quý tộc trong thời gian ngắn cũng phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà dù y có làm được nhiều hơn thì vẫn không thể làm cho Caesar III cảm thấy hài lòng. Hơn ba trăm con mẫu thú, thoạt nhìn số lượng này rất nhiều, nhưng trên thực tế lại có nhiều chủng tộc khác nhau, đồng thời đều là Ma thú cấp thấp.

Trong Vương quốc không phải là không có Ma Thú cấp trung và cấp cao, nhưng những chủng tộc này đã có trí tuệ, không thích hợp để làm mẫu thú.

"Quân đoàn kỵ binh Ma thú", nghe danh liền biết là quy mô sẽ không nhỏ. Muốn tạo thành mô trong một khoảng thời gian ngắn thì nhất định phải dùng nhân công thúc đẩy.

Cân nhắc đến vấn đề chi phí đầu tư, số ma pháp dược tè được sử dụng đại trà như vậy chắc chắn sẽ không phải là loại hàng cao cấp gì, tác dụng phụ khẳng định sẽ không nhỏ.

Đẳng cấp của mẫu thú thấp thì không nói, mấu chốt là sau khi chi nhỏ xuống thì số lượng thú cùng một loại cũng không nhiều lắm.

Cho dù năng lực sinh sản của những ma thú này đều rất mạnh, nhưng sinh sản cũng phải cần thời gian, muốn hình thành quy mô cũng cần thời gian để lắng đọng.

Nếu tính thêm các loại ngoài ý muốn xảy ra trong thời gian sinh sản, không biết phải tới chừng nào mới làm ra thành quả.

"Ta đã nói chuyện với bên phái Hiệp hội pháp sư rồi, bọn họ sẽ phái người tới hỗ trợ. Hiện giờ cứ đưa những con mẫu thú này đến Sơn Địa Lĩnh trước đi, miễn cho bỏ lỡ thời cơ."

"Chuẩn bị sẵn thuốc kích dục luôn, nhỡ đâu thời kỳ động dục của con Hồng Long đó không giống như lời mà Bá tước Hudson nói thì có thể sẽ dùng tới."

"Việc này phải nói trước với Bá tước Hudson một tiếng, đừng có tự tác chủ trương rồi làm mất lòng Cự Long."

"Tể tướng, vào ngày đại hôn của Bá tước, ngươi đại diện cho vương thất qua đó một chuyến, thuận tiện thương lượng về các chi tiết cụ thể."

Caesar III nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nguyên nhân lớn nhất mà Vương quốc vội vã thu thập nhiều mẫu thú như vậy là vì tin tức mà Hudson cung cấp: Thời kỳ động dục của Hồng Long Maxim có thể sẽ là cuối năm.

Mặc dù đây chỉ là "có thể", nhưng toàn bộ Vương quốc đều công việc lu bù đã đủ để chứng minh mọi người xem trọng chuyện này như thế nào rồi. ...

Công quốc Mosey, tin tức về cuộc đại hôn của Hudson vừa được truyền đến liền gây ra ảnh hưởng không hề nhỏ hơn Vương quốc Alpha.

Mọi người đều cùng nhau vào sinh ra tử, quan trọng nhất là Người Mosey cũng đang nhớ thương quả thận của Maxim. Hết cách rồi, mầm móng của Cự Long là quý hiếm như vậy đất.

Đúng là trong bầy Ma thú cũng có một số chủng tộc có chiến lực cá nhân có thể so sánh với Cự Long. Nhưng những chủng tộc có thiên phú mạnh mẽ này lại không có thiên phú trở thành ngựa giống.

Ngoài Cự Long, chủng tộc có thể vượt qua rào cản chủng tộc để phóng thích hạt giống của bản thân ra, mắt thẩm mỹ của những Ma thú khác đều rất chuyên nhất.

Cho dù thỉnh thoảng có con vượt qua rào cản chủng tộc để sinh sôi nảy nở thì cũng chỉ là cực kỳ thiểu số, không có tính phổ biến.

Thật ra, Công quốc Mosey có thành tựu nghiên cứu cao hơn Vương quốc Alpha trong vấn đề thành lập quân đoàn Ma Thú.

Tiếc là hầu hết những nghiên cứu của bọn họ đều chỉ là lý thuyết, cho dù có thực hành thí nghiệm cũng chỉ là lai giống Ma thú trong phạm vi nhỏ.

Còn thành quả, không đề cập tới cũng được. Nếu như thật sự có thành quả gì lớn thì họ cũng không bị thú nhân đánh cho thê thảm như vậy.

"Hai tháng sau, Nguyên soái Hudson sẽ cử hành đại hôn, đây là một cơ hội tốt, ta chuẩn bị đích thân qua đó một chuyến!"

Lời nói cứng rắn của George lập tức gây ra sóng to gió lớn.

"Bệ hạ, ngài đích thân tới thăm sẽ liên lụy đến rất nhiều vấn đề, vả lại, dựa theo trình tự lễ nghi, hẳn là nên đi Vương đô bái phỏng Caesar III trước, nhưng như vậy thì sẽ không kịp thời gian!"

Tể tướng Herceg vội vàng khuyên.

Quốc vương đến thăm vốn là một chuyện đại sự, quy trình rườm rà đến mức đừng nói là đi tham gia hôn lễ, không chừng ngay cả thời gian khởi hành đều được an bài đến sang năm.

"Tể tướng nói rất có lý, bây giờ mới phát thiệp mời thật sự là quá muộn rồi. Vậy thì như vậy đi, Bá tước Renato sẽ thay ta qua đó một chuyến."

"Tiện thể tìm cơ hội nói chuyện với Caesar III một chút, thăm dò xem lần này chúng ta có thể tham gia vào kế hoạch thành lập quân đoàn Ma thú của bọn họ hay không."

"Đáng tiếc là hiện giờ Vương quốc Warhammer đang chìm trong nội loạn, nếu không, có thêm bọn hắn gia nhập, xác suất để Vương quốc Alpha đồng ý chuyện này sẽ còn lớn hơn nữa."

"Nhưng đây cũng không phải là vấn đề lớn gì, những năm trước đây, Vương quốc Alpha vẫn luôn tập trung đối kháng với thú nhân, vốn không có tinh lực phân tâm chú ý đến những chuyện khác."

Chương 883 - Mệt Mỏi (3)

"Hiện giờ bắt đầu lại từ đầu, muốn chế tạo một quân đoàn Ma Thú thì sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, muốn giải quyết được cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai."

"Mặc dù có thêm sự gia nhập của chúng ta cũng không chắc là sẽ đẩy khoảng thời gian này nhanh hơn được bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng có thể giúp bọn họ gánh vác về vấn đề chi phí."

"Bộ Ngoại vụ dành thời gian liên lạc với các quốc gia phương bắc, cố gắng đạt được thỏa thuận về vấn đề này. Muốn đuổi theo các quốc gia phương nam thì hợp tác chính là lựa chọn tốt nhất, Caesar III chắc là sẽ không cự tuyệt."

"Bá tước Renato, lần này nhiệm vụ của ngươi là quan trọng nhất. Nếu như Vương quốc Alpha cự tuyệt chúng ta, vậy thì ngươi phải nghĩ biện pháp thuyết phục Bá tước Hudson lén lút hỗ trợ cho chúng ta."

George nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi trải qua thú nhân xâm lấn, trên dưới Công quốc Mosey đều vô cùng xem trọng việc phát triển quân sự, đến mức sắp tẩu hỏa nhập ma.

Sau khi được chứng kiến uy lực của kỵ binh Ma thú, George liền sinh ra ý nghĩ thành lập một quân đoàn kỵ binh Ma thú của mình.

Tiếc là suy nghĩ và thực tế lại cách nhau rất xa. Công quốc Mosey đã bị trọng thương nguyên khí, nên đã rơi lại phía sau trong cuộc thi đấu quân sự này.

Giờ phút này, lựa chọn liên thủ với Vương quốc Alpha cũng chỉ là một lựa chọn rất bất đắc dĩ. Phàm là có lựa chọn tốt hơn, không ai muốn nhường quyền chủ đạo lại cho người khác cả.

"Bệ hạ, Công quốc đã không còn tiền nữa!"

"Tình hình thu thuế trên cả nước cũng được không lý tưởng. Rất nhiều quý tộc lãnh chúa đều dùng trái phiếu chiến tranh mà Công quốc phát hành để nộp thuế."

"Chuyện này có liên quan đến uy tín của trái phiếu, Bộ Thuế vụ không có cách nào cự tuyệt loại hành vi này. Nguồn thu tài chính dự kiến trong năm nay sẽ bị thâm hụt rất lớn, và rất có thể sẽ gặp khó khăn trong việc trả lãi trái phiếu."

"Nếu như vào lúc này mà Bộ Tài chính lại chi thêm một khoản lớn như vậy. Vậy thì sau này..."

Thấy sắc mặt của George đã trở nên âm trầm, Bộ trưởng Bộ Tài chính cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Không phải ông ta muốn giội cho Quốc vương một gáo nước lạnh, mà là bởi vì lỗ hổng tài chính của Công quốc Mosey thật sự rất lớn.

Bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, không chỉ chính phủ bị thiếu hụt tài chính, mà hầu hết các quý tộc trong Công quốc đều gặp vấn đề về tài chính.

Trên thực tế, việc mọi người dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế hiện giờ cũng là vì bất đắc dĩ. Lãnh địa đang trong tình trạng bách phế đãi hưng, cuộc sống của các quý tộc lão gia cũng không dễ chịu gì.

Những khoản thuế khác thì dễ nói, không có chính là không có. Nhưng chỉ có "Thuế trả nợ" được chia đất phong là ngoại lệ, mặc kệ lãnh địa có lợi nhuận hay không cũng đều phải trả tiền.

Có thể dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế đã xem như là tốt rồi. Trong một số khu vực thậm chí đã xuất hiện tình trạng các quý tộc lãnh chúa chống lại việc nộp thuế, bọn dùng dùng lý do là không có tiền để yêu cầu Công quốc tạm hoãn việc thu thuế.

Đối mặt với đám quý tộc nghèo đến mức không còn tiền này, Bộ tài chính cũng không thể làm được gì, chỉ có thể bị động tiếp nhận hành vi thiếu tiền thuế của các quý tộc lãnh chúa.

"Biết rồi, chẳng phải là ta đã yêu cầu Bộ Ngoại giao mời các nước khác cùng tham gia hành động sao! Mọi người cùng nhau gánh vác chi phí, vốn đầu tư ở giai đoạn đầu sẽ không quá nhiều."

"Lúc cần bỏ nhiều tiền chính là khi phổ cập trên diện rộng, trong thời gian ngắn sẽ không gặp phải áp lực gì quá lớn."

"Còn về vấn đề áp lực tài chính mà chính phủ gặp phải, cứ tiếp tục phát hành trái phiếu đi! Hiện giờ chiến tranh đã kết thúc, Công quốc đang trong giai đoạn bách phế đãi hưng, trái phiếu mới phát hành cứ đặt tên là trái phiếu kiến thiết đi!"

George dửng dưng nói.

Khi vừa kế vị cầm quyền, y cũng vì vấn đề nợ nần mà ăn không ngon ngủ không yên. Nghĩ nát óc cũng chẳng có kế sách gì có thể giải quyết được vấn đề.

Trong một lần ngoài ý muốn khi giao lưu với Hudson, George liền trực tiếp lựa chọn nằm thẳng. Chỉ cần không cần phải giải quyết vấn đề, vậy thì sẽ không có vấn đề.

Sự thay đổi trong suy nghĩ và quan niệm của George làm cho y cảm thấy vấn đề nợ nần cũng không phải là khó giải quyết như vậy.

Không có tiền thì cứ tiếp tục mượn, sử dụng số tiền huy động được từ trái phiếu mới để trả lãi cho trái phiếu đã phát hành trước đó.

Theo lý mà nói, chỉ cần uy tín vẫn còn thì hình thức mượn mới trả cũ này sẽ có thể tiếp tục kéo dài.

Chi phí nợ nần chồng chất có thể sẽ dẫn đến việc phá sản trong tương lai, nhưng cũng còn tốt hơn là phá sản ở thời điểm hiện tại.

Chỉ cần qua được thời khắc gian nan nhất, đợi nền kinh tế của Công quốc khôi phục nguyên khí, việc trả tiền liền xuất hiện chuyển cơ. ...

Càng gần đến ngày cưới, Hudson lại càng bận rộn hơn. Bận đến mức bối rối, thậm chí hắn còn nghi ngờ là chế độ một vợ một chồng được lưu hành trên đại lục Aslante là vì quy trình kết hôn quá rườm rà!

Hudson vốn cho rằng sau khi mình trở thành đại quý tộc liền có thể phá vỡ quy tắc ràng buộc, đạt được mức tự do cao hơn. Không ngờ rằng chỉ vừa thoát khỏi một tòa thành thì lại tiến vào một tòa thành khác.

"Tự do", nghĩ thôi thì được. Nếu như để xảy ra chuyện cười trong đám cưới của mình, có lẽ hắn sẽ rất khó gỡ bỏ cái mác nhà giàu mới nổi này.

Hudson thì không sao cả, mặc cho mọi người lén lút chỉ trích như thế nào cũng sẽ không có người chạy tới trước mặt hắn nói này nói nọ.

Nhưng mà gia tộc Koslow thì không chịu được. Cường giả dù có làm gì thì cũng dễ dàng được người khác lý giải cùng tiếp nhận. Nhưng phản phệ mà nó mang lại sẽ rơi xuống người của con cháu trong gia tộc.

Chương 884 - Đại Hôn

Vấn đề chủ yếu vẫn là tâm tính, nếu như nội tâm đủ cường đại, hoàn toàn có thể không cần để ý tới cái nhìn của ngoại giới. Tiếc là hầu hết mọi người đều là người bình thường, không chịu được áp lực của dư luận.

"Sao nàng lại tới đây?"

Nhìn thấy Isabel bước vào phòng cưới, Hudson liền cạn lời. Mặc dù việc cô dâu còn chưa qua cửa mà tình nhân đã vào trong phòng cưới trước là chuyện không phù hợp.

Vì tránh những phiền phức không cần thiết, Isabel đã chuyển ra ngoài phủ lãnh chúa, được an bài ở trong một tòa trạch viện mới ở thành tây.

Nhưng việc dọn nhà rời đi lại không hề ảnh hưởng đến chuyện nàng tới đây. Trên thực tế, phần lớn thời gian Isabel đều ngủ lại trong phủ lãnh chúa.

Không ai đưa ra bất kỳ dị nghị gì về loại chuyện nhỏ này. Bao gồm cả người của gia tộc Holliser.

Một ả tình phụ mà thôi, trong cái nhìn của bọn họ, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, những ngày tháng sau này thì Hudson sẽ còn có rất nhiều tình phụ nữa, nhưng chính thê thì cũng chỉ có một người.

Dù cho tình nhân có được sủng ái như thế nào thì cũng không thể chịu được sự tàn khốc của tháng năm. Đợi khi dung nhan già đi, mọi chuyện đều sẽ bình thản.

"Không làm được nữ chủ nhân, tới thăm nơi ở của nữ chủ nhân một chút cũng không được sao!"

Giọng nói nũng nịu của Isabel làm cho Hudson không làm được gì. Rõ ràng là nàng ta đã cảm thấy bị uy hiếp nên mới chạy đến đây tranh sủng.

"Được rồi, nơi này người đến người đi, để cho người ta nhìn thấy thì không hay!"

Đối mặt với mỹ nhân đưa tới cửa, Hudson liền có chút không chịu nổi, vội vàng mở miệng khuyên bảo.

"Yên tâm đi, thiếp đã nói chuyện với bọn họ rồi, không ai dám hỏng chuyện tốt của Bá tước lão gia vào thời điểm này đâu!"

Sự dụ hoặc trần trụi này đã làm cho Hudson hiểu rõ mục đích của Isabel. Hóa ra là muốn tới động phòng trước, hắn không thể không thừa nhận, tâm tư đố kị của nữ nhân thực là đáng sợ.

"Đừng làm loạn, Isabel. Nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này nàng sẽ phải chịu không ít khổ cực."

"Đừng để đố kị che mờ đôi mắt. Nàng có tin hay không, nếu nàng dám chơi như vậy, khi Melissa vừa qua cửa liền sẽ an bài cho nàng một đống tỷ muội, không chừng sẽ còn kéo theo nàng để chơi chung..."

"Ta thì không sao, dù sao cũng đều là hưởng thụ. Nhưng có một số người liền thảm rồi, không chừng ngay cả việc muốn rời giường cũng khó."

Câu nói nửa đùa nửa thật của Hudson dọa cho Isabel tái mét mặt mày.

Từ trước tới giờ nàng đều chưa từng nghe nói qua chuyện này. Nếu như chính thê thật sự liên tục kéo người đến bên cạnh trượng phu của mình, vậy thì tất cả tình nhân đều sẽ rất mệt mỏi. ...

quận Arbor, giờ phút này, Gia tộc Holliser đang giăng đèn kết hoa, tiếng người huyên náo, bận rộn không ngừng.

Vào ngày đại hỷ này, người làm nhân vật chính là Melissa lại đang cảm thấy vô cùng thấp thỏm.

Qua mấy tiếng đồng hồ nữa, nàng sẽ phải rời khỏi nơi đã sinh nàng nuôi nàng, tới sống ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Nhớ tới mấy lần tiếp xúc với Hudson trước đó, Melissa vừa cảm thấy mừng rỡ, lại âm thầm cảm thấy sầu muộn.

Chọn được người có tiềm lực là một chuyện tốt, nhưng tiềm lực này quá mạnh, đã vượt ra khỏi dự đoán trước đó. Nàng mơ hồ cảm thấy mình có chút mất kiểm soát.

Nhưng nàng lại không thể nói chuyện này với người khác. Ngoại giới có không biết bao nhiêu người đang ước ao ghen tị với nàng, nếu như nói ra, khẳng định sẽ có một đám người nguyện ý tiếp nhận tình trạng mất kiểm soát này dùm nàng.

"Tiểu thư, thời gian sắp đến rồi, ngài nên đi chuẩn bị!"

Lời nhắc của thị nữ đã kéo Melissa từ trong suy nghĩ trở lại với thực tại.

"Biết rồi!"

Nụ cười trên mặt đã để lộ sự vui mừng trong nội tâm nàng. Dù có nói thế nào, trước mắt thì nàng đã thành công.

Có thể từ trong rất nhiều đối tượng thông gia chọn trúng một vị Long kỵ sĩ, chuyện này đã thể hiện ánh mắt sáng suốt của nàng.

"Bá tước đại nhân là Long kỵ sĩ, đợi chút nữa sẽ có Cự Long tới đây, nô tỳ đã lớn như vậy rồi mà cũng chưa từng nhìn thấy hình dạng của Cự Long ra sao. Tiểu thư, người có từng nhìn thấy hình dáng của Cự Long chưa?"

Thị nữ ríu ra ríu rít làm cho Melissa trợn trắng mắt. Nàng cũng rất muốn biết Cự Long trông như thế nào!

Tiếc là sau khi đại chiến vừa kết thúc, hai nhà liền bắt đầu thương nghị đại hôn, dựa theo quy củ, gần đến hôn lễ thì không được phép gặp mặt.

Nền giáo dục của một quý tộc mà nàng được dạy từ nhỏ không cho phép nàng làm ra loại chuyện thất lễ trước hôn nhân này. Cho dù là Hudson tới đây, nàng cũng chỉ có thể núp trong bóng tối nhìn lén.

"Vội cái gì, lát nữa chẳng phải ngươi sẽ được xem sao."

Melissa vừa cười vừa nói.

Từ trong ánh mắt có thể thấy được nàng có một loại tình cảm đặc thù đối với ả thị nữ cùng nhau trưởng thành này.

Quý tộc không dễ làm, tiểu thư quý tộc càng không dễ làm. Sau lưng việc cẩm y ngọc thực còn có quy củ và lễ nghi rườm rà của quý tộc, cùng với đó là thiếu sự ôn nhu của gia đình.

Bá tước Aurane đã sủng ái nàng ngay từ khi còn nhỏ, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải có giá trị đối với gia tộc.

Theo địa vị của Hudson không ngừng dâng cao, địa vị ở trong phủ của nàng cũng tăng vọt lên. Thân tình là thứ cũng không đáng giá.

Đám con riêng chính là ví dụ, đều là tiểu thư thiếu gia trong phủ, nhưng vào thời kỳ bình thường, muốn nói với Bá tước Aurane một câu cũng khó.

Một tiếng long ngâm truyền đến, làm cho tất cả mọi người biết rõ nhân vật chính của ngày hôm nay đã đến, các tân khách ào ào chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Cái đầu to lớn của Maxim luôn hấp dẫn mọi ánh nhìn. Nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện cái đầu của nó đã lớn hơn một chút so với mấy tháng trước.

Hình thể lớn như vậy mà vẫn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, nếu như đặt ở Long tộc nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Chương 885 - Đại Hôn (2)

Nhưng mà nơi này là nhân tộc, đa số hiểu biết của con người đối với Cự Long đều chỉ giới hạn trong truyền thuyết. Đối với hình thể to con của Maxim, mọi người đều cho rằng là vì thực lực của nó.

Dựa theo quy củ thì Hudson phải mang theo đội ngũ đón dâu cùng đến. Nhưng mà cường giả thì luôn có được đặc quyền, cưỡi Maxim tới chính là mặt mũi lớn nhất, nên liền sửa đổi quy trình hôn lễ.

Đội ngũ đón dâu đương nhiên là sẽ không thể thiếu. Nhưng mà nhiệm vụ của bọn họ cũng đều đã được thay đổi, không phải là tới nghênh đón cô dâu, mà là biến thành giao nhận đồ cưới lễ hỏi.

Còn về nhiệm vụ đón dâu, có Maxim đã đủ rồi! Cưỡi Cự Long đi thành hôn sẽ có phong cách hơn nhiều so với việc ngồi xe ngựa.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, đám cưới độc nhất vô nhị này có thể được lưu truyền ở tỉnh Đông Nam và thậm chí là toàn bộ Vương quốc Alpha trong vô số năm.

Mục đích ban đầu của cuộc hôn lễ ngày hôm nay chính là để khoe khoang vũ lực, cho nên Hudson để mặc cho Maxim thích làm gì thì làm.

Hạn chế duy nhất chính là kêu nó thu lại khí thế. Dù sao cũng là hôn lễ của mình, không thể vì thể hiện mà phá hỏng hôn lễ, nhỡ đâu khí tràng của Cự Long quá lớn, không cẩn thận làm cho một vài vị tân khách đi chầu ông bà, việc vui biến thành tang sự, lúc đó sẽ rất lúng túng.

Không cần phân phó, đám người bên dưới liền ăn ý nhường ra một mảnh đất trống để Maxim đặt chân.

Hudson từ trên thân Cự Long nhảy xuống, vừa ra sân liền hấp dẫn vô số ánh mắt. Ao ước, đố kị, sùng bái đều đủ cả.

Hudson không rảnh quan tâm tới ý nghĩ của mọi người, hắn dựa theo kịch bản đã được tập luyện trước đó, nở nụ cười rồi bắt đầu làm theo quy trình.

Sau mấy tiếng giày vò, Hudson vô cùng mỏi mệt, cuối cùng cũng đón được cô dâu.

"Đi thôi, Melissa!"

Trong khi nói chuyện, Hudson cũng không quan tâm lễ nghi quy củ gì nữa, trực tiếp ôm lấy cô dâu bước ra phòng cưới, rồi nhảy lên không trung mấy chục mét, đáp xuống trên người Cự Long.

Trong ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của đám tân khách bên dưới, hắn trực tiếp kêu Maxim rời đi.

"Hudson, có thể kêu con rồng này bay chậm lại một chút được không?"

Melissa nhìn thoáng qua phía dưới rồi ôm chặt lấy Hudson, giọng nói có vẻ hơi kinh hoảng.

Trên thực tế, tốc độ phi hành hiện giờ của Maxim không nhanh lắm, chỉ vì đây là lần đầu tiên Melissa bay lên độ cao vài trăm mét trên không trung nên còn chưa thích ứng.

"Yên tâm đi, ta đã thi triển ma pháp vòng bảo hộ rồi, nàng sẽ không bị té xuống đâu!"

Trong khi nói chuyện, Hudson cố ý đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Melissa.

Cưới vợ không dễ dàng, nếu như không có đặc quyền của cường giả đơn giản hóa hầu hết quy trình, sợ là cuộc hôn lễ này sẽ bị kéo dài chừng một tháng.

Không phải là vì hôn lễ kéo dài thời gian, mà là vì đi đón dâu quá xa. Dọc đường lại có nhiều thân bằng hảo hữu, chỉ tính việc xã giao trên đường đi đã mất rất nhiều thời gian rồi.

Bây giờ an bài như vậy, tốt đối với hai gia tộc đều rất tốt. Mang Cự Long tới đón dâu chuyện vô cùng phong cách trên đại lục. Song phương vừa có mặt mũi, lại tiết kiệm thời gian.

Còn về của hồi môn, hoàn toàn có thể ném cho đội đón dâu từ từ vận chuyển về lãnh địa. Dù gì thì với thanh danh của Hudson, hiện giờ cũng chẳng có vị quý tộc lãnh chúa nào dám cản đường ăn cướp cả.

"Hừ! Chàng chỉ biết khi dễ ta!"

Trong khi nói chuyện, Melissa liền vươn tay nhéo eo của Hudson.

"Ai khi dễ nàng, mau nói cho ta biết? Ta nhất định phải để cho người đó biết sự lợi hại của Long kỵ sĩ!"

Hudson trêu đùa nói.

Hai người liếc mắt đưa tình cũng không hề ảnh hưởng đến gấu con nhỏ tuổi đang độc thân, nhưng lại ảnh hưởng đến còn độc thân rồng trưởng thành ở bên dưới, trong lúc mơ hồ, nó dường như xuất hiện dấu hiệu động dục. ...

Bị giới hạn bởi trình độ giao thông, nên các quý tộc phân bố khắp trời nam biển bắc mà muốn gặp mặt một lần cũng không phải là chuyện dễ dàng. Đại quý tộc thông gia vừa là một buổi khánh điển, cũng vừa là một cơ hội để mọi người giao lưu tình cảm.

Cuộc tụ hội ngày hôm nay khác với lúc trước vì nó còn có liên quan đến kế hoạch "quân đoàn Ma thú" đang gây xôn xao trong Vương quốc.

Không chỉ các đại quý tộc trong vương quốc phái các thành viên quan trọng tới tham gia buổi tiệc, mà ngay cả một vài thế lực lớn ở ngoài Vương quốc cũng phái người đại diện có máu mặt tới tham dự.

Các đại diện của vô số thế lực tề tụ trên Sơn Địa Lĩnh, làm cho cuộc hôn lễ này tràn đầy tính truyền kỳ, trở nên không giống với hôn lễ bình thường.

May mà diện tích lãnh địa của Hudson đủ lớn, nếu không, tân khách đến rồi mà lại không có nơi an tọa thì sẽ rất lúng túng.

Những đại nhân vật khó gặp trước đây đều đang tấp nập tiến vào bên trong đại điện, Chels không nhịn được cảm thán nói: "Bá tước Hudson thật sự rất có mặt mũi, không chỉ các thế lực lớn trong vương quốc đều tới hết, mà ngay cả các quốc gia phương Bắc cũng đều phái đại diện tới tham dự!"

Nhớ lại lúc trước khi Hudson vừa mới ra ngoài xông xáo, ông ta chính là người dẫn dắt. Bây giờ mới chỉ qua mấy năm ngắn ngủn, khoảng cách giữa song phương liền xa đến vậy rồi.

Giày vò nhiều năm như vậy, Chels vẫn còn là một tiểu quý tộc, nhưng chàng thiếu niên ngây thơ năm xưa đã trở thành nhân vật đỉnh tiêm trong vương quốc.

"Long kỵ sĩ thì đương nhiên là rất có mặt mũi, hiện giờ tất cả mọi người đều đang chờ con Cự Long của Bá tước đại nhân động dục để lai giống đây! Hôn lễ ngày hôm nay chính là một cơ hội tốt để mọi người có thể rút ngắn quan hệ mà."

Nam tước Kettler cười ha hả nói.

Ngoài miệng cười rất vui vẻ, nhưng trong thâm tâm y lại đang rỉ máu. Trong cuộc chiến tranh lần này, y cũng lập được không nhỏ chiến công, không nói là có vượt qua ngưỡng cửa trung đẳng quý tộc, nhưng ít nhất cũng có thể kiếm được một mảnh đất phong phì nhiêu.

Chương 886 - Đại Hôn (3)

Tiếc là gia tộc sau lưng y đã bị dính líu đến vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu, gây thiệt hại lợi ích của Vương quốc. Xuất thân quý tộc Bắc Cương đã làm cho y vô duyên với ban thưởng sau cuộc chiến.

Gây chuyện ầm ĩ là không thể nào, nếu không có người làm lão đại là Hudson bảo kê, không có gia tộc chống lưng, những con em quý tộc phương bắc như bọn họ đã không còn có thể ở lại tỉnh Đông Nam được nữa.

Liên tiếp chịu đả kích đã sớm san bằng ngạo khí của Kettler. Dù cho y có tài hoa hơn người thì thế nào, thời vận không đủ cũng sẽ không trở nên nổi bật được.

Còn có rất nhiều con em quý tộc phương Bắc phải chịu cảnh tượng tương tự, tổ chức thành viên mà Công tước Kavadia đã chuẩn bị cho con trai mình lúc đầu đều đã thuộc về Hudson.

Cũng có những kẻ xương cứng, nhưng mà những tên không biết thời thế này đều đã trả giá bằng cả mạng sống trong chiến tranh.

"Nam tước Kettler có kiến thức, liếc mắt liền nhìn ra bản chất của vấn đề, xem ra dưới trướng của Bá tước Hudson thật sự là nhân tài đông đúc!"

Việc Kayo đột nhiên tham gia đã làm cho cuộc trò chuyện phát sinh biến đổi. Mặc kệ xuất thân trước đó ra sao, nhưng hiện giờ bọn họ đều đang đi theo Hudson lăn lộn, mà vị Tử tước Kayo trước mắt này chính là một thành viên quan trọng của gia tộc Dalton.

Cho dù hiện giờ hai nhà không có dấu hiệu là sẽ trở mặt, nhưng những người có mặt ở đây đều hiểu rất rõ, mối quan hệ hòa thuận này rất khó có thể duy trì được lâu.

Trừ phi là người chuẩn bị đi ăn máng khác, nếu không, người làm tiểu đệ mà lại có quan hệ quá gần với cao tầng của thế lực đối địch sẽ không có kết quả tốt.

"Đa tạ ngài Tử tước khích lệ, nhưng nếu bàn về vấn đề nhân tài đông đúc thì quý gia tộc vẫn đang dẫn đầu tỉnh Đông Nam ta."

"Vừa mới qua được mấy tháng, nghe nói quý gia tộc đã bổ sung xong Phi Hồng kỵ sĩ đoàn, phần nội tình và thực lực này mới là tài phú quý giá nhất mà chúng tôi đang theo đuổi!"

Lời nói của Nelson đã giải cứu mọi người từ trong xấu hổ.

Dù sao người ta cũng không tới để đập phá quán, hiện thực không cho phép Nelson tùy hứng, sau khi lẫn nhau khen ngợi một hồi, Tử tước Kayo liền nhanh chóng biến mất trong đám người. ...

Trong một hội trường dành riêng cho các đại quý tộc cũng đang trở nên vô cùng sôi nổi vào lúc này. Giống như những gì mà ngoại giới suy đoán, tới tham gia hôn lễ chỉ là tiện thể, mục đích thực sự vẫn là vì mượn giống.

"Ngài đại công tước, lần này chúng tôi mang theo thành ý tới đây để tìm kiếm sự hợp tác. Không thể không thừa nhận, so với các thế lực lớn ở khu vực nam bộ trên đại lục, khu vực bắc bộ chúng ta quá lạc hậu."

"Sau khi trải qua cuộc chiến với thú nhân, chắc là tất cả mọi người đều đã đạt thành nhận thức chung: Chiến trường tương lai sẽ thuộc về quân đoàn siêu phàm."

"Vương quốc Frank, Giáo Đình, Vương quốc Iberia, ... Những thế lực lớn này đều đã thành lập quân đoàn Ma thú của riêng mình."

"Muốn đuổi kịp bọn họ trong thời gian ngắn, bất kỳ một nhà nào trong số chúng ta đều không thể làm được, lựa chọn tốt nhất chính là hợp tác với nhau!"

Bá tước Renato nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Việc "hợp tác" này có phù hợp với ích lợi của các quốc gia hay không thì tạm thời vẫn chưa biết được, nhưng chỉ cần chuyện này phù hợp với lợi ích của Công quốc Mosey là được.

Nghe được lời đề nghị này, phản ứng đầu tiên của Đại công tước Newfoundland là: Không bình thường, có âm mưu, sao trên thế giới này lại có bữa cơm trưa miễn phí chứ?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì hiện giờ Công quốc Mosey không có vốn liếng để thực hiện âm mưu.

Trên danh nghĩa là hợp tác đầu tư nghiên cứu phát minh, cùng nhau chia sẻ thành quả nghiên cứu cuối cùng, nhưng trên thực tế, cùng một loại thành quả, nằm trong tay thế lực khác nhau thì tác dụng có thể phát huy ra được cũng sẽ không giống nhau.

Một khi làm ra được thành quả, với quy mô của Vương quốc Alpha, muốn xây dựng một vài quân đoàn Ma Thú là chuyện không có gì đáng bàn.

Cho dù Công quốc Mosey có đất đai phì nhiêu như thế nào thì cùng lắm cũng chỉ duy trì được một nửa lực lượng quân sự so với Vương quốc Alpha, những quốc gia khác lại càng không cần phải nói.

"Bá tước Renato, liên quan tới đề nghị của ngài, cá nhân ta lựa chọn ủng hộ."

"Tất cả mọi người đều là quốc gia ở Bắc đại lục, nếu như có thể bện thành một sợi dây thừng, liên thủ đuổi theo các quốc gia phương nam chính là sự lựa chọn tốt nhất."

"Nhưng đây là chuyện lớn, ta nhất định phải báo cáo cho Quốc vương bệ hạ trước rồi mới có thể đưa ra cho mọi người một câu trả lời chắc chắn!"

Đại công tước Newfoundland ra vẻ bình tĩnh nói.

Không quản lý việc nhà sẽ không biết củi gạo quý. Là Tể tướng của Vương quốc Alpha, ông ta dành một nửa thời gian của mình ra để lo lắng về các vấn đề tài chính.

Hiện giờ có người chạy tới hỗ trợ gánh vác đầu tư, ông ta thực sự không tìm ra lý do để cự tuyệt. Còn về chuyện những con Ma thú bồi dưỡng ra được sẽ phải đưa ra ngoài, đối với ông ta thì chuyện này vốn chẳng to tát gì.

Những con Ma thú được bồi dưỡng thành công thì chắc chắn sẽ được đưa ra ngoài. Một khi trang bị cho quân đội với quy mô lớn, việc giữ bí mật là chuyện không thể nào làm được.

Lấy Vương quốc Frank làm ví dụ, Bá Vương Long mà bọn họ khổ tâm bồi dưỡng ra được đã xuất hiện trong thị trường chợ đen, chỉ là giá bán hơi khủng bố một chút.

"Ngài Đại công tước, loại chuyện này nhất định phải chú trọng hiệu suất. Nghe nói con Hồng Long của Bá tước Hudson đã sắp tới thời kỳ động dục rồi, lỡ như bỏ qua cơ hội lần này thì sẽ tổn thất rất lớn."

"Tốt nhất là mọi người mau chóng đạt thành hiệp nghị hợp tác rồi đưa mẫu thú đến Sơn Địa Lĩnh, chậm rãi Hồng Long động dục!"

Bá tước Renato có vẻ hơi vội vàng xao động nói.

Hết cách rồi, Vương quốc Alpha đã bắt đầu hành động. Trên đường bọn họ đến Sơn Địa Lĩnh đã đụng phải đoàn xe vận chuyển mẫu thú.

Chương 887 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

Nếu như không mau chóng đạt thành hợp tác, không chừng Vương quốc Alpha sẽ tự mình hoàn thành lần thí nghiệm đầu tiên này. Lỡ như có được thành quả nhất định, sau này còn muốn tham gia thì sẽ phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.

Trong lúc Đại công tước Newfoundland đang đau đầu suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì trên bầu trời truyền đến một tiếng long ngâm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thích xem náo nhiệt là thiên tính của con người, không cần người nào tổ chức, toàn bộ tân khách đều nhanh chóng chạy ra đại điện với tốc độ nhanh nhất.

Nhằm đạt được hiệu quả tối đa trong lần làm màu này, Hudson cố tình để Maxim bay vài vòng trên không trung, để cho đám tân khách nhìn cho đã con mắt.

Hudson vươn tay nhéo nhéo gương mặt của Melissa theo thói quen rồi thân mật nói: "Đến nơi rồi, chúng ta xuống dưới thôi!"...

Tia nắng sớm đầu tiên rọi xuống mặt đất, Hudson ngáp một cái rồi bò xuống giường trong ánh mắt u oán của Melissa.

Bởi vì không đủ kinh nghiệm, đêm qua chơi quá hight, không cẩn thận làm cho tân nương tử hiện giờ không xuống giường được.

Đối với chuyện này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thể lực của Ma pháp sư không sánh bằng kỵ sĩ, hắn còn chưa dốc hết toàn lực mà Melissa đã chịu không được rồi.

"Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta sẽ sắp xếp người mang đồ ăn vào phòng. Lần này có rất nhiều đại nhân vật tới đây, ta còn muốn đi chiêu đãi, không ở nơi này với nàng được."

Hudson thì thầm nói.

Nếu như chỉ là đại quý tộc thông gia bình thường, có thể mời được 1/3 số đại quý tộc đến đây đã là tốt lắm rồi. Dù gì thì gia tộc Koslow cũng chẳng có giao tình gì với bọn họ, một tên nhà giàu mới nổi mà thôi, còn không có tư cách để tất cả mọi người đều tới đây ủng hộ.

Bất kể là bởi vì nguyên nhân gì, nhưng đại diện của các thế lực lớn ở phương bắc đều tụ tập ở đây, Hudson chỉ có thể cẩn thận đối đãi.

Nếu có thể xử lý tốt chuyện sau đó, vậy thì mạng lưới quan hệ nhân mạch của hắn sẽ trải dài khắp toàn bộ Bắc đại lục; nếu là làm hư, không chừng sẽ là tai họa.

Không chiếm được thì hủy đi là chuyện không hiếm lạ gì trong giới quý tộc. Ngay từ đầu, Hudson đã không hề nghĩ tới chuyện một mình độc chiếm quân đoàn Ma thú Á Long rồi.

Các quý tộc lại không ngốc, làm sao mà bọn họ có thể ngồi yên nhìn xem Sơn Địa Lĩnh một nhà độc đại được. Một khi phát hiện ra bản thân mình khả năng gặp được uy hiếp, bọn họ sẽ lập tức đập tan mối uy hiếp này.

Lựa chọn tốt nhất là hợp tác với tất cả mọi người, khi ai ai cũng đều có quân đoàn Ma thú, vậy thì quân đoàn Ma thú của Sơn Địa Lĩnh sẽ không còn nổi bật nữa.

Nhìn vào tam đại Long kỵ sĩ trên đại lục thì biết, không có người nào dám độc chiếm hậu duệ Cự Long cả. Đương nhiên, trong lịch sử cũng từng xuất hiện ngoại lệ, ví dụ như có được một con mẫu long, lúc đó sẽ không có người thèm muốn nữa.

Không phải là vì mọi người có liêm sỉ như thế nào, chủ yếu là vì năng lực sinh sôi của Cự Long thực sự là thấp đến đáng thương. Ma thú bình thường không có khả năng làm cho Cự Long mang thai, nhân loại thì càng không được.

Trong lịch sử, có người từng vì chuyện như vậy mà đắc tội với một con mẫu bạo long, sau đó con mẫu long này liền dẫn theo một đám mẫu long khác đuổi theo đánh người này, kết cục vô cùng thê thảm.

"Đi làm việc trước đi!"

Melissa khẽ cười nói.

Nền giáo dục quý tộc khiến nàng không thể tùy hứng được. Từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, năm chữ "lấy đại cục làm trọng" đã in sâu vào tâm trí nàng.

Một vị thê tử hiểu chuyện sẽ luôn làm cho người ta yêu thương. Hudson gật đầu nhẹ rồi bước ra cửa phòng.

"Kế hoạch long chủng" liên lụy quá lớn, chỉ cần nhìn vào số lượng đại quý tộc tham gia hôn lễ là biết các thế lực có hứng thú như thế nào với kế hoạch này rồi.

Trong nước, ngoài nước đều có, bây giờ Hudson cũng không rõ là sau lưng chuyện này có liên quan đến bao nhiêu thế lực.

Sau khi thở dài một hơi, hắn biết là chuyện kế tiếp chỉ có thể giao cho Vương quốc đi xử lý.

Thừa cơ kiếm một món lớn, nghĩ trong lòng thì được. Nếu như hắn thật sự đi làm, khả năng cao là sẽ bị nghẹn chết.

Nếu như có quý tộc dám lén lút liên hệ với hắn, mặc cho hắn ra giá thế nào cũng được, đây là chuyện ngươi tình ta nguyện, không ai dám nói cái gì.

Nhưng vấn đề là hiện giờ mọi người đang kéo bè kéo nhóm tới đây.

Mặc dù còn chưa liên hệ chính thức, nhưng từ những tin tình báo thu thập được, hắn biết là các thế lực lớn ở Bắc đại lục đều đã yêu cầu vương quốc cho bọn họ tham gia vào kế hoạch này.

Hudson ngẩng đầu nhìn trời một cái, trong lòng đã nghĩ thông suốt. Nếu đã không thể kiếm một món lớn, vậy liền dứt khoát bán một đợt ân tình thôi.

Tiền có thể kiếm bất kỳ lúc nào; nhưng muốn thành lập mạng lưới quan hệ nhân mạch thì không phải là chuyện đơn giản!

Huống chi, càng nhiều thế lực tham gia thì sẽ có càng nhiều tài nguyên đầu tư vào, thành quả cuối cùng cũng sẽ càng lớn.

Chỉ trong nháy mắt này, Hudson liền phát hiện ra một cơ hội buôn bán. Nhiều Ma thú như vậy tề tụ trong Sơn Địa Lĩnh cũng đều phải ăn cơm.

Lũ Ma thú này không phải chỉ cần mấy miếng bánh mì đen là có thể giải quyết. Hầu hết Ma thú đều là loài ăn thịt, hoặc là ăn tạp, Ma thú ăn chay là cực kỳ thiểu số.

Cho dù trong số những con mẫu thú này có con ăn chay, thì con cái của bọn nó cũng sẽ ăn thịt, Hudson không hề hoài nghi về ảnh hưởng di truyền của Cự Long.

Đám dạ dày vương này tụ tập ở đây, mỗi ngày giải quyết hơn ngàn con dê bò cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nghề chăn nuôi ở Sơn Địa

Lĩnh sẽ có được đại kỳ ngộ phát triển bồng bột.

Ma thú ăn thịt, những người tham gia nghiên cứu phát minh cũng sẽ phải tiêu phí.

Chương 888 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn (2)

Những người này có không ít đều là "đại nhân vật" tiếng tăm lừng lẫy, cộng thêm hộ vệ và tôi tớ, ít nhất cũng phải có trên vạn người.

Nếu là dựa theo hình thức này để làm tiếp, Sơn Địa Lĩnh sẽ lập tức biến thành căn cứ sản xuất Ma thú lớn nhất Bắc đại lục, thậm chí tương lai còn có cơ hội phát triển thành căn cứ sản xuất Ma thú lớn nhất toàn đại lục.

Ma thú là thuộc sở hữu chung của các thế lực lớn, nhưng người được lợi bởi sự thịnh vượng từ thương nghiệp mang lại chính là Hudson.

Điều quan trọng nhất là có đại lượng nhân tài tiến vào cũng sẽ tạo cơ hội cho hắn đào người. Khả năng cao là hắn sẽ không đào nổi những đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, nhưng học đồ và hậu bối của bọn họ thì lại có khả năng.

Nếu như làm tốt cơ sở hạ tầng, không chừng còn diễn sinh ra một loạt các nền kinh tế công nghiệp hỗ trợ như: Ma pháp dược tề, các loại thuật luyện kim...

Nếu nhìn từ hướng này, có càng nhiều thế lực tham gia thì cường độ đầu tư sẽ càng lớn, Sơn Địa Lĩnh cũng sẽ phát triển càng nhanh. ...

Lutecia, trong vương cung.

"Bệ hạ, các thế lực lớn đều đã tề tụ trong cuộc đại hôn của Bá tước Hudson. Theo như tin tình báo mà chúng thần thu thập được, cuộc tụ hội lần này là do Người Mosey dắt đầu, với ý định liên hợp các phương để cùng nhau chế tạo ra một quân đoàn Ma thú."

"Tình hình trước mắt của Vương quốc Alpha cũng không tính là tốt, thiếu tài lực thì không nói, thời gian tham gia quá muộn. Chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, muốn xây dựng được một quân đoàn Ma thú sợ là có chút không đủ lực."

"Với tác phong của Caesar III, khả năng cao là ông ta sẽ chọn liên thủ với các thế lực lớn."

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Jesus nghiêm túc nói.

Sau khi kết thúc cuộc chiến với thú nhân, tam đại Vương quốc ở bắc đại lục rơi vào tình trạng suy sụp đã không còn là trọng điểm chú ý của Vương quốc Frank nữa.

Nhưng khi các bên liên thủ với nhau thì tình huống sẽ khác. Mặc dù quốc lực của rất nhiều tiểu quốc chẳng ra làm sao, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ không có nhân tài.

Thỉnh thoảng cũng có thể xuất hiện một vài Nhà giả kim bậc thầy, Ma pháp Dược tề sư, Áo Thuật sư...

Những người này phân tán trong các thế lực lớn thì không đáng chú ý, nhưng một khi bị tập trung lại, có thể bộc phát ra uy lực không giống bình thường.

Nếu như các thế lực lớn ở Bắc đại lục coi đây là một thời cơ để thành lập một đồng minh quân sự, vậy thì toàn bộ thế cục ở đại lục Aslante cũng sẽ thay đổi.

Nghĩ tới đây, Charles III liền mơ hồ có chút hối hận vì đã đánh tàn phế Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng mà loại cảm xúc hối hận này cũng không kéo dài được bao lâu. Liên hợp bằng miệng rất dễ dàng, nhưng đến khâu chi tiết cụ thể thì sẽ khó khăn trùng điệp.

Trước đó khi đối mặt với mối đe dọa thú nhân. các thế lực lớn đều không thể liên hợp lại, hiện tại thì càng không cần phải nghĩ.

"Không cần phải quá lo lắng, mặc dù thủ đoạn của Caesar III rất lợi hại, nhưng các thế lực lớn ở Bắc đại lục cũng không phải đèn cạn dầu. Với tình trạng trước mắt, Vương quốc Alpha cũng không đủ thực lực để liên hợp các bên."

"Vào thời điểm mà lợi ích phù hợp với các bên, bọn hắn có thể sẽ liên thủ trong một thời gian ngắn. Nhưng một khi mất đi mối quan hệ lợi ích này, liên minh này cũng sẽ chỉ còn trên danh nghĩa."

"Muốn thành lập Quân đoàn Ma thú cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, chúng ta đều phải tốn mấy chục năm mới có được thành quả như bây giờ. Lúc này bọn họ mới bắt đầu tham gia thì đã bị lạc hậu ở phía sau."

"Đối thủ trước mắt của chúng ta vẫn là Giáo Đình, tiếp theo mới tới những nước mạnh như Iberia."

Charles III cười ha hả nói.

Theo cái nhìn của Charles III, vào thời điểm mà mối đe dọa thú nhân hoành hành nghiêm trọng nhất, Caesar III cũng không thể chỉnh hợp các quốc gia ở Bắc đại lục, vậy thì hiện giờ lại càng không có cơ hội.

Một Bắc đại lục năm bè bảy mảng sẽ không gây ra được bất kỳ mối đe dọa nào với Vương quốc Frank. Chỉ cần lâu lâu chú ý một lần là được, không cần phải lãng phí quá nhiều tinh lực với bọn hắn làm gì.

"Bệ hạ, năng lực tổ chức nội bộ của Vương quốc Alpha vượt xa các quốc gia trên đại lục, chúng ta cũng không thể phớt lờ bọn hắn."

"Vào thời điểm này, tốt nhất là nên tìm cho bọn hắn một chút chuyện để làm, cố gắng kéo dài kế hoạch của bọn hắn."

"Xét đến thế cục quốc tế hiện giờ, chúng ta hoàn toàn có thể giao cho Giáo Đình đóng vai ác nhân này. Chắc là Shelter VII sẽ không để ý làm đao cho chúng ta một lần."

Tể tướng Bergson mở miệng nhắc nhở.

Chỉ cần là đối thủ cạnh tranh, vậy thì nhất định phải chèn ép. Thỉnh thoảng liên thủ chẳng qua là vì lợi ích, khi xảy ra xung đột lợi ích, nên hạ thủ thì vẫn phải hạ thủ.

"Ý của Tể tướng là hạ thủ với khoản nợ của bọn hắn sao?"

Charles III có chút vẻ chần chờ hỏi.

Thế cục tổng thể trên đại lục hiện giờ đã ổn định, đại đa số các thế lực lớn nhân tộc đều đang vội vàng di dân phát triển đại thảo nguyên, muốn kiếm chuyện cũng không dễ dàng.

Nếu như chỉ là châm ngòi ly gián thì gần như không thể phá hỏng việc liên thủ của các quốc gia phương bắc. Cho dù là xuất hiện một vài kẻ ngu ngốc, nhưng chỉ thiếu một chút thế lực này thì cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Lựa chọn tốt nhất chính là trực tiếp ra tay với Vương quốc Alpha, để bọn hắn ốc không mang nổi mình ốc, kéo dài kế hoạch chế tạo quân đoàn Ma thú.

"Bệ hạ, nợ nần đúng là nan đề của Vương quốc Alpha, nhưng còn chưa đủ."

"Nếu như hạ thủ trong vấn đề này, có lẽ bọn hắn cũng có thể cầm cự được, còn kẻ xui xẻo cuối cùng rất có thể sẽ là Công quốc Mosey."

Chương 889 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn (3)

"Theo như tin tình báo mà chúng thần thu thập được, thân thể của Caesar III đã xuất hiện vấn đề vào mấy năm trước rồi, năm ngoái còn bị ám sát một lần, có lẽ hiện tại đang cắn răng chịu đựng."

"Dựa theo tình huống bình thường, cùng lắm chỉ còn sống được khoảng 2-3 năm nữa là sẽ đi gặp Thần Hi chi chủ. Nếu như bây giờ lại xảy ra một ít chuyện làm cho ông ta tức giận, khoảng thời gian này sẽ còn ngắn hơn."

"Ví dụ như: Người thừa kế xảy ra vấn đề."

"Giáo Đình rất thành thạo về những chuyện này, chúng ta chỉ cần lén lút đẩy bọn hắn một tay, bọn hắn sẽ tự làm tốt việc này."

"Nếu như Caesar III qua đời cùng thời điểm với nợ nần bộc phát, có lẽ sẽ không có người nào thèm quan tâm đến kế hoạch quân đoàn Ma thú nữa."

Tể tướng Bergson bình tĩnh nói.

Lão ta vốn không hề có ý định hố Vương quốc Alpha, tiếc là việc các thế lực lớn ở Bắc đại lục đang nhanh chóng liên hợp lại làm cho lão ta thấy được mối uy hiếp tiềm ẩn.

Một khi để Vương quốc Alpha nắm quyền chủ đạo kết minh với các thế lực lớn ở Bắc đại lục, thì trên đại lục này sẽ xuất hiện một thế lực đỉnh tiêm có thể tranh phong với Vương quốc Frank.

Bergson là Tể tướng của Vương quốc Frank, vì ích lợi của quốc gia mình, lão ta chỉ đành hạ độc thủ với Vương quốc Alpha.

Dù không có can đảm thí quân, nhưng làm cho Caesar III tức chết thì lại chẳng có áp lực gì.

Đặc biệt là chuyện này còn không cần lão ta tự mình ra tay, chỉ cần mượn đao giết người là có thể hoàn thành kế hoạch.

Sau khi chần chờ một chút, Charles III liền gật đầu. Đúng alf thủ đoạn này hơi hèn hạ một chút, nhưng chỉ cần người khác không biết là do bọn họ làm là được.

Thậm chí chờ khi chuyện này xảy ra, y còn có thể kéo Vương quốc Alpha một tay, bán một cái đại ân tình. ...

Hudson gia nhập làm cho cuộc thảo luận vốn đã nhiệt liệt nay càng dữ dội hơn, trực tiếp đưa bầu không khí lên cao trào.

Chuyện có liên quan lợi ích cụ thể thường sẽ không tránh khỏi tranh cãi. Là cốt lõi của kế hoạch lần này, Hudson vốn nên chiếm cứ quyền chủ đạo, nhưng hắn lại quả quyết lựa chọn đóng vai quần chúng.

Tiếc là, cho dù kịch có tốt đến đâu, khi xem quá nhiều thì cũng sẽ có lúc phiền chán, sau khi liên tục kéo dài mười mấy ngày, Hudson thật sự không thể nhịn được nữa, hắn liền bộc phát.

"Chư vị, theo như quan sát của ta, Maxim tiên sinh đã xuất hiện điềm báo động dục rồi, không chừng hiện giờ chỉ cần đưa một đám mẫu thú qau đây là có thể lập tức giao phối."

"Nếu như các vị tiếp tục trì hoãn như vậy, rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội lần này, mọi người nên mau chóng đưa ra kết quả đi!"

Không bộc phát là không được, đám người này tụ tập ở đây, mỗi ngày đều phải chiêu đãi rượu ngon thịt ngon, chỉ tính chi phí này thôi đã không nhỏ rồi.

Nếu như không phải vì nể tình đám người này vừa đưa một phần hậu lễ, Hudson đều cảm thấy mình sẽ không nhịn được mà giảm quy cách tiếp đãi xuống.

Sự thật chứng minh, Hudson chọn rất đúng thời điểm. Sau khi nghe được Cự Long sắp động dục, đám người đang cãi nhau đỏ mặt tía tai liền lập tức trở nên ngưng trọng.

Đặc biệt là đám đại biểu của một vài thế lực ở xa, sắc mặt càng đẹp mắt hơn. Mặc dù bọn họ đều đã sớm chuẩn bị mẫu thú, nhưng không ai có thể cam đoan là sẽ đưa mẫu thú tới kịp thời điểm Cự Long động dục?

Nếu như đưa mẫu thú đến trước mặt Cự Long sau khi đã qua thời kỳ động dục thì chính là đang dâng thức ăn đến miệng nó.

Ở phương diện này, biểu hiện của Cự Long có thể nói là cực kỳ —— cặn bã. Một khắc trước vẫn còn anh anh em em, một khắc sau liền trở mặt không nhận thú nữa.

"Bá tước Hudson, tin tức này có chắc chắn không? Maxim tiên sinh thật sự sắp động dục sao?"

Đại công tước Newfoundland hỏi với thần sắc khẩn trương.

Vì yếu tố địa lý, nên tiến độ chuẩn bị của Vương quốc Alpha là nhanh nhất, trước mắt đã có một số mẫu thú được đưa tới đây, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Hiện giờ thì các thế lực lớn đều phái người phái người xâm nhập vào trong khu vực hoạt động của Ma thú, không ngừng tìm kiếm những con mẫu thú thích hợp lai giống. Nhiệm vụ tìm kiếm mẫu thú trong công hội Lính đánh thuê cũng đang không ngừng dâng cao.

"Ngài Đại công tước cũng biết rằng ta là một Ma pháp sư. Nên có một chút hiểu biết về dấu hiệu động dục của Cự Long."

"Dựa theo quan sát của ta, Maxim tiên sinh đang tiến vào thời kỳ động dục. Nếu như mọi người muốn tới mượn giống, vậy thì tranh thủ thời gian hành động, còn về chi tiết, có thể đợi sau này từ từ thảo luận cũng không muộn."

"Dù sao vụ hợp tác này cũng là về lâu dài, mà không phải mượn giống một lần liền kết thúc."

Hudson nghiêm mặt hồi đáp.

Hắn cũng không nói dối, từ sau đại hôn của hắn, trạng thái của Maxim liền có chút không đúng, suốt ngày đều lẩm bẩm bên tai hắn là muốn tìm mẫu long.

Vì chuyện này mà nó còn bị Belersden trào phúng không ít lần. Nhưng dù cho bị trào phúng như thế nào cũng không thay đổi được Maxim đã tới thời kỳ động dục.

Hudson cũng rất vui khi thấy loại biến hóa này. Đây là do bản thân Hồng Long tự tiến vào trạng thái, hắn còn chưa bỏ thuốc nữa, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không chột dạ. ...

Sau khi tiễn các tân khách rời đi, Hudson mới thở dài một hơi. Đánh cờ lợi ích cũng không sao, chỉ cần không xảy ra ở Sơn Địa Lĩnh là được.

Kẹp ở giữa thế lực khắp nơi, thoạt nhìn như có thể kiếm được chỗ tốt, nhưng sau lưng chuyện này cũng tràn đầy vô tận hung hiểm.

Dù biết rõ chỉ khi bản thân mình ra trận đàm phán thì mới có thể tối đại hóa lợi ích, nhưng Hudson vẫn lựa chọn núp sau lưng Vương quốc.

Chỉ đạt được một dự thảo hợp tác sơ bộ, rõ ràng là không thể dập tắt cuộc phân tranh này, sau này các bên chắc chắn sẽ còn phải tiếp tục đánh cờ.

Chương 890 - Bán Kỳ Vọng

Nhưng tất cả những chuyện này đều chẳng liên quan gì đến Hudson, mặc cho sau này có xảy ra chuyện gì, căn cứ sản xuất Ma thú đều phải đặt ở Sơn Địa Lĩnh. ...

"Nelson, anh liên hệ với các bên đến đâu rồi, có bao nhiêu lãnh chúa đồng ý đổi chỗ với chúng ta?"

Hudson quan tâm hỏi.

Mặc dù Quốc vương không tỏ thái độ, cũng không tổ chức Hội nghị quý tộc, nhưng hắn biết là vấn đề lớn nhất trong chuyện trao đổi đất phong đã không tồn tại.

Nhiều khi, việc trao đổi lợi ích không cần phải nói quá ngay thẳng."Kế hoạch quân đoàn Ma thú" vẫn đang được chuẩn bị, còn lâu mới đến tình trạng có thể qua sông đoạn cầu.

"Yên tâm đi, Hudson. Mặt mũi của em vẫn còn có thể sử dụng được ở tỉnh Đông Nam này. Huống chi, lần giao dịch này còn có lợi cho bọn hắn, ai sẽ cự tuyệt loại chuyện tốt này chứ?"

"Nhưng mà có ít người nghe được một chút phong thanh có liên quan đến kế hoạch quân đoàn Ma thú, muốn có được một vài con Á Long Thú. Anh không biết chi tiết cụ thể về chuyện này nên không dám đáp ứng."

Nelson có chút băn khoăn nói.

Làm anh trai mà phải đi em trai mình lăn lộn quả thật có chút khó làm, nhưng mà lợi ích gia tộc lớn hơn mặt mũi. Xuất thân đã quyết định y không thể nào ra ngoài nương tựa những thế lực lớn khác.

Là một thành viên trọng yếu trong gia tộc, lăn lộn trong gia tộc đương nhiên là sống được rất thoải mái, nhưng không có nghĩa là quyền hạn của Nelson sẽ rất cao.

Trước khi không chứng minh được năng lực của bản thân, những việc trọng đại có liên quan đến lợi ích của gia tộc đều chỉ có một mình Hudson có thể quyết định.

"Nhận được tin tức là bình thường, kế hoạch này vốn chẳng phải là chuyện bí mật gì trong Vương quốc. Chỉ cần muốn nghe ngóng thì đều có thể biết rõ."

"Nhưng mà đa số các quý tộc trong quận đều là tiểu quý tộc, với tài lực của bọn hắn, cùng lắm cũng chỉ có thể nuôi được mấy con Ma thú mà thôi, hoàn toàn có thể chờ đến khi Vương quốc phổ cập Ma thú rồi mới tranh giành cũng được, không đáng nhúng tay vào lúc này."

"Những quý tộc đưa ra yêu cầu này, hoặc là sau lưng có bối cảnh đang ẩn núp, hoặc là thật sự ngu xuẩn."

"Được rồi, nói cho bọn hắn biết, muốn Ma thú cũng được, nhưng phải chờ thêm mấy năm nữa, hơn nữa còn cần phải trả một cái giá rất lớn."

"Cụ thể giá lớn đến đâu thì phải xem bọn hắn muốn loại Ma thú nào, và cần vào lúc nào!"

Hudson thờ ơ nói.

Dù cho sau lưng những quý tộc này thật sự có bối cảnh mờ ám, hay là thật sự ngu xuẩn, Hudson đều chẳng thèm quan tâm.

Vào thời điểm mấu chốt để thay đổi lãnh địa này, hắn không sợ bọn hắn đưa ra yêu cầu, chỉ sợ bọn hắn vô dục vô cầu.

Yêu cầu nhiều thì dễ giải quyết. Giống như loại yêu cầu đi thẳng vào vấn đề này, muốn có Ma thú làm đền bù cũng không phải là vấn đề.

Ma thú bị tuồn ra bên ngoài thì cứ tuồn ra bên ngoài thôi. Bắt đầu từ khi các thế lực ở Bắc đại lục tham gia vào kế hoạch này thì đã không còn khả năng giữ bí mật nữa rồi.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, dù là lén lút sắp xếp một con mẫu thú tới mượn giống, Hudson cũng có thể làm được.

Giao dịch chú trọng ngang giá, hiện giờ bọn hắn có thể thu được tràn giá, nhưng loại tràn giá này chắc chắn sẽ không quá cao.

Còn loại quý tộc vô dục vô cầu, chẳng cần gì cả, quyết tâm muốn làm hộ không chịu di dời, Hudson cũng không làm gì được bọn hắn.

Làm một nhà đại quý tộc mới nổi, hắn nhất định phải chú ý tướng ăn của bản thân. Những chuyện thất đức như ép tiểu quý tộc dọn nhà là nhất định không thể làm.

"Nếu em đã nói không có vấn đề thì anh sẽ mau chóng trả lời bọn hắn. Nhưng mà có rất nhiều quý tộc muốn sở hữu Ma thú, cho dù có thể đạt thành hiệp nghị ngay lập tức, thì việc trao đổi lãnh địa cũng cần một hai năm thời gian mới có thể hoàn thành."

"Vấn đề chủ yếu vẫn là việc di dời nhân viên trong lãnh địa. Trong tình huống tránh để xuất hiện tình trạng một lượng lớn nhân viên thương vong, theo suy đoán lạc quan thì công tác di dời này cũng phải mất hơn một năm."

"Chi phí di dời cần đầu tư ít nhất cũng là mấy chục vạn kim tệ; Nếu như tăng thêm khoản tiền đền bù cho đám lãnh chúa kia, khoản chi tiêu này sợ là sẽ hơn trăm vạn kim tệ."

"Với tình hình thu thập trước mắt của lãnh địa, tài chính thu nhập trong vòng hai ba năm tiếp theo sẽ chẳng còn lại gì."

Nelson có chút nhức đầu nói.

Theo lý thì gia tộc Koslow đã bước vào ngưỡng cửa đại quý tộc, nhưng trên thực tế, có rất nhiều khía cạnh vẫn còn kém rất xa.

Nhìn tài chính thu nhập là biết, toàn bộ hạng mục trọng điểm trong lãnh địa hiện giờ vẫn còn đang ở giai đoạn đầu tư, trong thời gian ngắn sẽ rất khó có được thành quả.

Nếu như Hudson không phát được một chút tiền của phi nghĩa trong chiến tranh, chỉ dựa vào tình hình tài chính của Sơn Địa Lĩnh là sẽ không thể chèo chống các hạng công trình trong lãnh địa.

Nhưng phát tài chiến tranh là chuyện chỉ diễn ra một lần, lãnh địa ở trong tình trạng nhập không đủ xuất lâu ngày vẫn làm cho toàn bộ Gia tộc Koslow đều cảm thấy lo lắng. Lo là Hudson ăn sạch vốn ban đầu mà lãnh địa vẫn chưa thể nào xoay vòng được tài chính.

"Đây đều là những khoản chi tiêu tất yếu, mặc cho tình hình tài chính có khó khăn như thế nào thì cũng không thể tiết kiệm ở phương diện này. Phải di dời mấy trăm ngàn người, bỏ ra trăm vạn kim tệ cũng không tính là cao."

"Nếu như muốn tiết kiệm chi tiêu, vậy thì cứ thả ra tin tức, cố gắng nói khoác về sự lợi hại của quân đoàn Ma thú."

"Ví dụ như: Sau này tiêu chuẩn kỵ sĩ của Vương quốc sẽ phát sinh biến hóa, ngoài yêu cầu về thực lực bản thân ra, còn phải có một con Ma thú làm vật cưỡi!"

Chương 891 - Bán Kỳ Vọng (2)

"Một khi thanh thế được tạo dựng, những quý tộc có gia sản giàu có đều sẽ chuẩn bị từ trước."

"Hậu duệ của Cự Long, cho dù mẫu thú chỉ là Ma thú cấp 1, cũng có thể trưởng thành đến cấp 3. Một con Ma thú tương đương với một vị kỵ sĩ cao cấp trung thành tuyệt đối."

"Nếu như may mắn hơn, huyết mạch phát sinh biến dị, không chừng còn có thể bồi dưỡng được Ma thú cấp trung và cấp cao. Đây chính là một thú truyền mười đời, người không còn, thú vẫn tồn tại."

"Đối với hầu hết quý tộc mà nói, vào hoang dã bắt giữ Ma thú là chuyện quá nguy hiểm, mua Ma thú được nhân công sinh sản mới là lựa chọn tốt nhất."

Hudson vừa dứt lời, Nelson liền giật mình kêu lên. Một khi tiêu chuẩn kỵ sĩ được đề cao, cũng tương đương với việc phá vỡ trật tự hiện hữu.

"Hudson, em đừng có làm anh sợ! Nếu như tiêu chuẩn thấp nhất của kỵ sĩ chính là phải có vật cưỡi Ma thú, vậy còn đám tiểu quý tộc ở trong Vương quốc thì sao?"

"Đặc biệt là những gia tộc có nhân khẩu thịnh vượng, có bao nhiêu kỵ sĩ, thì phải phối trí bao nhiêu tọa kỵ, sợ rằng sẽ khiến cho mọi người phát điên!"

Nhìn thấy cảnh này, Hudson lập tức lắc đầu, tức giận nói: "Nelson, anh la hét cái gì?"

"Trời sập xuống cũng không tới lượt anh chống đỡ. Cho dù có đề cao ngưỡng cửa kỵ sĩ thêm một bước thì cũng không ảnh hưởng gì đến ích lợi của chúng ta."

"Huống chi, Quốc vương cũng không phải người ngu, làm sao có thể không triển khai phương án đối phó được?"

"Nếu như bệ hạ thật sự hoàn toàn bỏ mặc không quan tâm, sợ rằng không tới hai mươi năm nữa, 1/3 tiểu quý tộc trong Vương quốc đều sẽ bị loại."

"Nếu như kéo thêm năm mươi năm nữa, sợ rằng có hơn một gia tộc quý tộc đều sẽ biến mất ở trong dòng sông lịch sử."

"Vô số tiểu quý tộc biến mất chắc chắn sẽ sẽ đẩy mạnh việc sáp nhập và thôn tính lãnh địa trong Vương quốc, cuối cùng hình thành mô hình độc quyền của các quý tộc lớn."

"Vấn đề mà chúng ta cũng có thể thấy rõ, chẳng lẽ bệ hạ sẽ không nghĩ tới sao?"

"Muốn tránh tình huống bết bát nhất xảy ra thì còn có rất nhiều biện pháp có thể chọn lựa, ví dụ như: Vương quốc sẽ cung cấp vật cưỡi Ma thú cho kỵ sĩ."

"Lại ví dụ như: Trắng trợn chiêu tiểu quý tộc vào trong quân thường trực của Vương quốc, trực tiếp phân phối vật cưỡi Ma thú cho toàn quân làm trang bị thường ngày, tái thiết định thời hạn phục dịch..."

"Tóm lại, có rất nhiều biện pháp có thể lựa chọn. Hiện giờ chúng ta chỉ cần lợi dụng cảm xúc khủng hoảng của mọi người để kiếm một vố là được."

"Nhưng mà trong tay chúng ta không có Ma thú! Toàn bộ Gia tộc Koslow, chỉ có một mình em có được một con rồng một con gấu, những người khác ngay cả bóng dáng của Ma thú cũng chưa sờ qua."

"Cho dù sau đó sẽ có rất nhiều mẫu thú tới lai giống, nhưng đại đa số ấu thú đều là của các thế lực lớn, số lượng mà chúng ta có thể giữ lại cũng không nhiều."

"Nếu như hứa đưa ra ngoài quá nhiều, đến lúc đó không thực hiện được, sợ là sẽ ảnh hưởng đến danh dự của em!"

Nelson nghiêm túc nhắc nhở.

Kiếm tiền đúng là rất quan trọng, nhưng còn kém xa danh vọng cá nhân của Hudson. Là nhân vật có mặt mũi duy nhất hiện giờ của Gia tộc Koslow, tuyệt đối không thể làm ra những chuyện gây ảnh hưởng đến danh tiếng của Hudson được.

"Yên tâm đi, em cũng không nói rõ thời gian hứa hẹn cụ thể. Về bản chất thì cái mà em đang bán hiện giờ chính là kỳ vọng, ba năm chưa trả xong thì năm năm, năm năm không được thì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm..."

"Chỉ cần kéo dài chu kỳ ra, những chuyện này đều không phải là vấn đề. Nhưng phải nói rõ vấn đề này, chắc là bọn họ cũng sẽ hiểu thôi."

"Vì để cho mọi người an tâm, chúng ta có thể hoàn lại tiền bất kỳ lúc nào trước khi giao hàng mà không tính phí."

Hudson bình tĩnh nói.

Thoạt nhìn là đang buôn bán Ma thú, nhưng trên thực tế lại là đang bán hợp đồng tương lai.

Bắt đầu từ lúc quyết định sinh sản Ma thú nhân tạo thì giá trị của Ma thú hiện tại và Ma thú nhất định sẽ không cùng đẳng cấp. .

Nhân tố duy nhất không xác định được chính là —— thị trường bị các đại quý tộc độc quyền.

Với tư cách là người trong nhóm lợi ích được hưởng lợi, việc đặt ra một ngưỡng cửa cho kẻ đến sau là một loại bản năng ý thức tự bảo vệ.

Vì duy trì ưu thế độc quyền, loại tài nguyên chiến lược giống như vật cưỡi Ma thú bị định giá trên trời cũng là điều bình thường.

"Hudson, kéo dài chu kỳ thì được, nhưng cũng không cần phải hoàn lại tiền bất kỳ lúc nào!"

"Lỡ như nửa đường phát sinh biến cố, toàn bộ rủi ro đều rơi xuống đầu chúng ta, tổn thất sẽ vô cùng lớn."

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Nelson, Hudson biết rằng cách chơi cao cấp này lại đang thay đổi nhận biết của y.

"Ha ha..."

"Rủi ro quá lớn, Nelson, anh vẫn còn quá non!"

"Anh phải nhớ một câu: Rủi ro luôn thuộc về người bị quy tắc ước thúc, chứ không phải là người chế định quy tắc."

"Hoàn tiền bất kỳ lúc nào cũng phải có điều kiện tiên quyết, không phải là vừa giao tiền liền có thể lập tức trả lại tiền, đây không phải là đang đùa chúng ta sao?"

"Chúng ta hoàn toàn có thể thiết định một thời hạn hoàn tiền, ví dụ như: Đưa ra thỉnh cầu trước một tháng."

"Hoặc là thiết định trong thời gian một năm hoặc hai năm sẽ cấm không được hoàn tiền."

"Chỉ cần thỏa mãn điều kiện tiên quyết, bọn hắn muốn hoàn tiền thì cứ trả lại cho bọn hắn là được. Cho dù tất cả mọi người đều lựa chọn hoàn tiền, thì tiền của bọn hắn cũng đã được chúng ta sử dụng trong một khoản thời gian."

"Anh chỉ cần so sánh với tiền lãi trái phiếu mà Vương quốc phát hành là được, lợi nhuận trong này lớn đến nhường nào."

"Cho dù là những đơn đặt hàng ma thú này có thể được giao thành công trong tương lai hay, chúng ta đều thu được một số lượng lớn kinh phí để phát triển."

Chương 892 - Bán Kỳ Vọng (3)

Lẽ ra chuyện này còn có thể tiến thêm một bước, nhưng Hudson quan tâm đến danh tiếng của mình, không muốn làm quá tuyệt.

Quan trọng nhất là những quý tộc hiện giờ rất ít bị xã hội đánh đập, tâm lý và năng lực chịu đựng còn chưa được rèn luyện.

Nếu như đem giá Ma thú làm thành một hợp đồng tương lai, mặc cho thị trường làm chủ điều tiết khống chế tăng giảm, sợ là trái tim mong manh của mọi người sẽ nhanh chóng vỡ nát.

Hudson không muốn ngày nào cũng bị người ta mắng thất đức, nên liền dứt khoát dựa theo quy tắc của thời đại, khóa cứng giá giao dịch Ma thú.

Nhìn bề ngoài, bất kể vụ giao dịch này có thành công hay không, kim tệ của mọi người đều không bị tổn thất gì.

Nếu như sau này giá Ma thú tăng vọt, mọi người liền kiếm được một món hời; Nếu là giá giảm mạnh, có thể đợi hoàn tiền rồi mới mua.

Đại đa số quý tộc đều chưa được kiến thức cách chơi của nhà tư bản, bọn họ không biết rằng, chỉ một vào một ra này, bản thân đã tổn thất bao nhiêu lợi ích. ...

Trong phòng cưới, nhìn thấy Melissa đang không ngừng gõ bàn tính, Hudson liền cảm thấy buồn cười.

Từ khi nhìn thấy loại bàn tính mà hắn làm ra ở trong Sơn Địa Lĩnh, nó liền trở thành món đồ chơi mới của Melissa.

Hiện giờ nàng đang bề bộn đẩy các hạt châu, thẩm tra đối chiếu trương mục đồ cưới, và các loại lễ vật nhận được trong tiệc cưới.

Nữ chủ nhân mà, đây đều là công tác ắt không thể thiếu. Đặc biệt là những lễ vật trên danh sách này đều phải trả lại trong tương lai.

"Không sai biệt lắm là được, số liệu trên những sổ sách này đều đã được nàng thẩm tra đối chiếu bốn lần rồi!"

Hudson ra sức thuyết phục, nhưng trả lời hắn chỉ là một cái trợn mắt của Melissa.

Mặc dù trước đây ở trong nhà nàng cũng từng được tiếp xúc với sổ sách rồi, nhưng đó cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi, còn chưa tới lượt Melissa làm chủ.

Hiện giờ nàng đã trở thành nữ chủ nhân trong phủ, cũng là thời điểm có nhiều hứng thú nhất, Melissa không muốn vì sự lơ là sơ suất nhất thời của mình mà gây ra chuyện cười.

"Đang bận, chàng đi chơi với tình nhân của mình đi!"

Ngoài miệng thì cự tuyệt, nhưng thân thể lại rất thành thật, mặc cho hai tay của Hudson tùy ý làm loạn.

"Nàng đang ghen à!"

Hudson cười ha hả nói.

Tu La tràng như trong dự đoán của hắn lại không hề xảy ra. Có lẽ là vì Melissa đã thấy nhiều về vấn đề nuôi tình nhân rồi, cho nên biểu hiện của nàng ta còn rộng lượng hơn Hudson.

Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan đến vấn đề thể lực nữa. Đối mặt với một Hudson tràn đầy tinh lực, nữ Ma pháp sư quả thực có chút không chịu nổi.

Có lần nàng không chịu nổi, còn gọi thị nữ tham gia vào cuộc chiến. Tiếc là thị nữ không phải gu của Hudson, nên hắn liền quyết đoán cự tuyệt.

Cuộc sống hài hòa sau đám cưới đã làm cho quan hệ của hai người nhanh chóng ấm lên. Melissa càng rộng lượng trong vấn đề này thì Hudson lại càng cảm thấy xấu hổ.

May mà da mặt hắn đủ dày, trước giờ chưa từng dây dưa ở vấn đề này.

"Ai rảnh mà ghen với chàng, thiếp đang bận! Chàng ở nơi này quấy rối, nếu như tính sai chỗ nào đó, đắc tội với người ta thì đó chính là trách nhiệm của chàng."

Từ trong giọng nói nũng nịu cũng có thể nghe ra được Melissa không thật sự tức giận, ngược lại càng giống như đang cổ vũ Hudson tiếp tục.

"Được, là trách nhiệm của ta! Nào, cho ta nhìn thử sổ sách mà phu nhân đã đích thân tính toán đi."

Nói là xem sổ sách, nhưng trên thực tế, Hudson cũng chỉ nhìn lướt qua tổng số rồi cười ha hả nói: "Nhìn không ra, phu nhân còn là một tiểu phú bà, nhạc phụ mỗi lần xuất thủ đều rất hào phóng nha!"

Của hồi môn đúng là phong phú không tưởng tượng nổi, vượt qua trình độ bình thường. So sánh đại hôn bình thường, của hồi môn lần này có càng nhiều kim tệ và vật phẩm, cũng có càng nhiều cổ phần của các loại sản nghiệp.

Nguyên nhân vô cùng hiện thực, gia tộc Holliser hiện giờ cũng không sung túc. Chiến lược trọng tâm đã di dời tới phương bắc, cần tiêu hao rất nhiều tài phú.

Sau khi di dời đại bản doanh, chắc chắn sẽ có rất nhiều sản nghiệp trong tộc không được chiếu cố. Bán phá giá thì lại có chút không cam tâm.

Dưới bối cảnh này, lấy danh là đồ cưới để tặng cổ phần của một số sản nghiệp này cho Hudson, nhờ vào uy danh của hắn để chấn nhiếp kẻ nhìn lén, đây chính là lựa chọn tốt nhất.

"Hudson, chàng không tức giận sao?"

Melissa yếu ớt hỏi.

Là một người đã gả ra ngoài mà vẫn còn đang giúp nhà mẹ đẻ chiếu cố sản nghiệp, chuyện này rõ ràng không phù hợp với giá trị quan chủ lưu hiện giờ.

Nhưng mà, Melissa không còn lựa chọn nào khác, gia tộc nuôi dưỡng nàng nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng phải hồi báo.

Nếu như không lấy danh nghĩa đồ cưới để mang những sản nghiệp này tới đây, tương lai có muốn dùng tên tuổi của Gia tộc Koslow để chấn nhiếp đám quý tộc trong tỉnh cũng phải trả một cái giá rất lớn.

"Tại sao phải tức giận, chẳng lẽ gia tộc Holliser không chia hoa hồng cho nàng hàng năm sao?"

Hudson cười hỏi ngược lại.

Quan niệm logic của hắn vô cùng đơn giản, được chia chỗ tốt cũng tương đương với nhận phí bảo hộ, mượn một chút lực lượng cũng hắn cũng chẳng sao.

Nếu như là mượn không, vậy thì sẽ phải suy tính là phương thức hợp tác giữa hai nhà. Quý tộc mà, hiện thực là đương nhiên.

"Đương nhiên là có, nếu như thiếp đến đây với hai tay trống không, truyền ra ngoài thì hai nhà làm gì còn mặt mũi nào nữa?"

Có lẽ là vì thấy Hudson thật sự không tức giận, Melissa liền dứt khoát không còn lo lắng nữa.

"Vậy chẳng phải xong rồi sao. Dựa theo tư liệu trên này, hàng năm đều có thể được nhân ít nhất là mấy vạn kim tệ tiền hoa hồng, tại sao ta phải so đo chứ!"

"Nhưng mà những chuyện như vậy ít nhiều gì cũng phải nói với ta một tiếng! Nàng không nói cho ta biết mà đã tự tác chủ trương đáp ứng thì phải bị phạt!"

Hudson nhéo nhéo khuôn mặt của Melissa, đùa giỡn nói.

Chương 893 - Thi Hành Chính Sách

Đêm khuya, trong Phỉ Thúy cung vẫn đèn đuốc sáng trưng. Quốc vương có rất nhiều loại cách sống, và Caesar III chọn loại mệt nhất.

Từ khi ông ta thượng vị liền bắt đầu ngăn cơn sóng dữ, hiện giờ đã giải quyết xong mối đe dọa thú nhân, hoàn thành tâm nguyện mấy trăm năm của tổ tông. Nhưng mà, thử thách mới lại ập đến, như thể mọi chuyện không bao giờ kết thúc vậy.

Ông ta liên tục phải chịu đựng áp lực nặng nề để đổi lấy sự phục hưng của Vương thất và sự ổn định của Vương quốc.

"Tiểu Caesar, xét theo tình hình quốc tế hiện giờ, Vương quốc cần tăng cường mối quan hệ đồng minh với Công quốc Mosey."

"Và con cũng đã đến tuổi thành hôn, ta muốn con kết hôn với công chúa Annie của Công quốc Mosey. Người thì con cũng đã thấy rồi, con cảm thấy như thế nào?"

Câu hỏi này rõ ràng có chút dư thừa. Từ nụ cười trên mặt cũng có thể thấy được suy nghĩ của Vương tử Caesar.

Khi còn ở Công quốc Mosey, y đã si mê công chúa Annie. Nếu như không vì có cuộc đại bại trên chiến trường thì y đã đưa ra đề nghị thông gia từ trước đó rồi.

Tiếc là trận đại bại trên chiến trường đã khiến cho y mất đi quyền nói chuyện. Ngay cả quyền lựa chọn đối tượng kết hôn của bản thân cũng đã bị chôn vùi trong trận đại bại đó.

Bây giờ y đều đã buông xuôi, không ngờ lại còn có một bước ngoặt.

"Không có vấn đề! Làm người kế vị vương quốc, con có nghĩa vụ cống hiến cho sự nghiệp của Vương quốc!"

Vương tử Caesar mừng rỡ nói.

Thông gia chính trị mà còn có thể cưới được người mình thích chính là chuyện vô cùng may mắn.

Nếu không vì tình hình quốc tế xảy ra biến hóa, hai vị "Nát huynh nát đệ" là Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey cần đoàn kết lại, thì lần thông gia này sẽ không thể nào tiến hành được.

"Đừng nên cao hứng quá sớm, chuyện này vẫn còn chưa được quyết định, không chừng trong lúc đó sẽ còn xảy ra nhiều khó khăn trắc trở khác."

Caesar III có chút nhức đầu nói.

Trận đại bại lần trước của Vương tử Caesar không chỉ chôn vùi mấy vạn đại quân của Vương quốc Alpha, mà còn chôn vùi cả mười mấy vạn quân đội Mosey nữa.

Dù là tới giờ, danh vọng của Vương tử Caesar tại Công quốc Mosey cũng còn là số âm. Y vốn không phải là đối tượng thông gia lý tưởng của Vương thất Mosey.

Thực ra thì Caesar III cũng từng cân nhắc đến chuyện chọn đối tượng thông gia từ trong các đại quý tộc trong nước, giúp con trai mình ổn định địa vị.

Tiếc là loại chuyện như thông gia không chỉ cần môn đăng hộ đối, mà còn phải nhờ vào may mắn.

Những đại gia tộc trong Vương quốc có thể gặp mặt ông ta thì hiện giờ lại không có con gái đủ tuổi cập kê. Hoặc là đã xuất giá, hoặc là còn quá nhỏ.

Người có tuổi tác lớn nhất hiện giờ chỉ mới 7 tuổi, càng hố hơn là người ta đã đính hôn. Cho dù Vương tử Caesar muốn chờ thì cũng không có cơ hội.

Nới lỏng điều kiện ra toàn bộ đại quý tộc thì người phù hợp yêu cầu nhất chính là Công tước Pias đã chết, có một đứa con thứ mười bốn tuổi đính hôn.

Và đương nhiên là loại thông gia này không thể nào xảy ra. Vất vả lắm mới kiềm chế được quý tộc Bắc Cương, Caesar III làm sao có thể thả bọn hắn ra được chứ?

Nghe được có khó khăn trắc trở, sắc mặt của Vương tử Caesar lập tức xụ xuống. Khó khăn trắc trở là cái gì, không cần nói cũng biết, đều là do một tay y gây ra, muốn chối bỏ trách nhiệm cũng không được.

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, bầu không khí trong đại điện lập tức khẩn trương lên. Tể tướng Đại công tước Newfoundland ở bên cạnh liền thuận thế mở miệng nói sang chuyện khác: "Bệ hạ, kế hoạch quân đoàn Ma thú đã chính thức được khởi động."

"Hiện giờ đã có hơn 2/3 số quốc gia ở Bắc đại lục tham gia vào kế hoạch này. Khả năng cao là những quốc gia còn lại cũng sẽ lựa chọn gia nhập."

"Trải qua nhiều lần thương lượng, trước mắt có hai phương án được mọi người tán thành:

Thứ nhất, các bên cùng nhau cung cấp nhân lực, tài lực, vật lực để thúc đẩy kế hoạch này. Đợi khi bồi dưỡng Ma thú gần tới gian đoạn trưởng thành thì sẽ dựa theo cống hiến của các bên để phân chia.

Thứ hai, mọi người cùng nhau gánh chịu chi phí đầu tư ở giai đoạn trước, đợi khi ấu thú ra đời, mọi người sẽ dựa theo tỉ lệ đầu tư để phân chia ấu thú. Còn việc bồi dưỡng Ma thú bồi dưỡng sẽ do các bên tự mình tiến hành."

"Có lẽ là vì một loại lo lắng nào đó, nên đại hầu hết các quốc gia đều khuynh hướng về phương án thứ hai, muốn bản thân tự bồi dưỡng ấu thú trưởng thành."

Không còn nghi ngờ gì nữa, loại lo lắng nào đó chính là bọn họ.

Ban đầu thì Vương quốc Alpha đã là Vương quốc mạnh nhất ở Bắc đại lục, căn cứ sản xuất Ma thú lại được đặt ở chỗ này, nếu như tương lai phát sinh mâu thuẫn xung đột, bọn họ hoàn toàn có thể tạm giam Ma thú của mọi người.

Ký kết khế ước cũng vô dụng, dù cho khế ước có ràng buộc mạnh đến đâu thì cũng chỉ có tác dụng trong thời gian nhất định. Dù cho có hứa hẹn bao nhiêu, một khi bọn họ không còn tại vị nữa, kẻ đến sau liền có thể lật đổ bất kỳ lúc nào.

Không có cách nào giải quyết được vấn đề tín nhiệm mà muốn hợp tác thân mật là chuyện không thể nào.

"Thôi, nếu bọn hắn muốn mang ấu thú đi thì chúng ta cũng không cần ngăn cản, cứ để mặc cho bọn hắn mang đi đi."

"Nhưng việc nghiên cứu phát minh dược tề vẫn cần phải lôi kéo mọi người cùng nhau hợp tác. Nếu không, chỉ với lực lượng của Vương quốc ta, muốn đuổi kịp trình độ đỉnh tiêm trên đại lục thì không biết phải chờ tới lúc nào."

"Các quốc gia khác ở Bắc đại lục đều có nỗi lo tương tự, đây chính là cơ sở để chúng ta hợp tác."

"Phái người và đại biểu đi giao lưu với các bên, sau khi con non Ma thú được sinh ra liền có thể trực tiếp phân chia, nhưng phải để một phần để làm thí nghiệm. Các quốc gia cũng phải phái người tới đây hợp tác nghiên cứu dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú."

Caesar III nói một hơi sau khi thở dài.

Chương 894 - Thi Hành Chính Sách (2)

Chung sức hợp tác là lựa chọn tốt nhất, tiếc là không giải quyết được vấn đề tín nhiệm.

Sau lưng chuyện này khẳng định còn có bóng dáng của các thế lực khác, nếu không, dù cho có làm ầm ĩ thì cũng sẽ không nhanh như vậy. Ít nhất cũng sẽ chờ tới khi có một lượng lớn con non Ma thú xuất sinh thì những vấn đề này mới bộc phát.

Không thể đạt được trạng thái lý tưởng nhất, vậy thì lùi lại mà cầu việc khác, nghiên cứu ra dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú trước rồi tính.

Nói cho đúng là dựa trên dược tề sẵn có để tiến hành thay đổi.

Thật ra, hầu hết các thế lực lớn trên đại lục đều có dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú. Chẳng qua những loại dược tề này hoặc là có tác dụng phụ quá lớn; hoặc là có chi phí quá cao.

"Bệ hạ, sợ là chuyện này không đơn giản như vậy. Hoàn cảnh vị trí của mỗi người đều không giống nhau, khi lựa chọn mẫu thú cũng sẽ có sự khác biệt."

"Dựa theo nghiên cứu của các quốc gia phương nam, mặc dù dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú đều có tác dụng đối với hầu hết Ma thú, nhưng công hiệu thì lại không giống nhau."

"Ngay cả khi chúng ta hợp tác với các quốc gia khác để nghiên cứu, sợ là khi điều chế dược tề mọi người đều sẽ khuynh hướng về loại Á Long thú của mình."

"Chỉ có những thế lực lựa chọn mẫu thú giống nhau mới có thể hợp tác. Hơn nữa loại hợp tác cũng sẽ không được suôn sẻ, mọi người đều sẽ có giữ lại."

"Ý nghĩa lớn nhất khi kéo mọi người lại để cùng nghiên cứu và phát minh chỉ là có thể giao lưu kịp thời hơn, mà không phải là nghiên cứu phát minh."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero mở miệng nói.

Kế hoạch này là do Bộ Quân vụ đề ra, nhưng khi tiến độ tăng lên, ông ta đột nhiên lúng túng phát hiện ngày càng có nhiều chuyện phiền toái.

"Ta không muốn nghe những lời phàn nàn không có ý nghĩa này. Tình hình tài chính của Vương quốc như thế nào, chắc là trong lòng các ngươi đều biết rõ rồi."

"Hiện giờ chúng ta nhất định phải dựa vào ngân sách có hạn để hoàn thành kế hoạch quân đoàn Ma thú này. Nhưng chi phí có thể giảm được liền cố gắng hết sức giảm xuống, cho nên việc hợp tác là bắt buộc phải làm."

"Nếu như trong quá trình hợp tác sẽ xảy ra vấn đề thì phải nghĩ biện pháp giải quyết. Chúng ta đang lo lắng, những nước nhỏ kia cũng chỉ càng lo lắng hơn."

"Tiểu Caesar, con cũng đi chung để hỗ trợ đi. Kế hoạch này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!"

Vừa dứt lời, lập tức có một tràng tiếng ho khan truyền đến. Từ vết máu ở trong khăn tay có thể thấy được tình trạng sức khỏe của Caesar III đang vô cùng kém.

Vốn dĩ ông ta định cho Vương tử giám quốc, còn bản thân thì an tâm dưỡng bệnh, tiếc là ông ta lại không yên lòng về con trai của mình!

Theo lý mà nói, để vương tử chủ trì loại hạng mục quan trọng dễ dàng làm ra thành quả này là để cày chiến tích.

Nhưng trong lòng Caesar III lại không chắc chắn lắm, cho nên cuối cùng liền quyết định để cho Vương tử đi theo học tập. . . .

Sơn Địa Lĩnh.

Sau khi hôn lễ của lãnh chúa kết thúc, « kế hoạch ba năm phát triển » lãnh địa cũng được lên lịch trình, các hạng công trình đều đang được gấp rút triển khai.

Chủ đề nóng nhất hiện giờ chính là mức ban thương khi sinh con. Chuyện này có liên quan đến lợi ích của bản thân, cho nên mọi người thảo luận vô cùng nhiệt tình.

Những mệnh lệnh nghiêm ngặt lần lượt được ban hành, những người phụ trách hạng mục là Bảo trưởng và Giáp trưởng thì lại đang mặt ủ mày chau.

"Cairne đại nhân, thời điểm này vừa phải bắt sản xuất, lại vừa bắt phải sinh con, chúng tôi thật sự là bận đến tối tăm mặt mày!"

Sauva tỏ vẻ buồn bực nói.

Là một trong các Bảo trưởng trong lãnh địa, Sauva là một nhân vật đặc thù. Trong ba năm qua, Bảo do ông ta thống lĩnh đã liên tục giành được thành tích khai hoang số 1 trong ba năm liền.

Theo lý mà nói, ở một nơi đang thiếu rất nhiều nhân viên quản lý ưu tú như Sơn Địa Lĩnh thì phải cất nhắc loại Bảo trưởng kiệt xuất này mới phải.

Nhưng tiếc là Sauva là một người mù chữ, quản lý một Bảo thì được, nếu đẩy ông ta lên nữa thì sẽ rất lúng túng.

Dù có đưa Sauva đến lớp bồi dưỡng xoá nạn mù chữ cũng vô dụng, như thể ông ta đã cách biệt với văn hóa tri thức vậy, giày vò một tháng, thành quả là chỉ học được tên của bản thân mình.

Ông ta đã từng được đề bạt hai lần, kết quả là làm không đến mười ngày đã tự mình chủ động từ chức trở về, tiếp tục làm một vị Bảo trưởng nhỏ.

Những quan viên cơ sở tương tự như ông ta không chỉ có một hai người, việc thiếu sự giáo dục đã giới hạn trình độ cao nhất của những cá nhân này.

Nhưng dù có nói thế nào thì những nhân viên ưu tú được khen thưởng hàng năm vẫn rất được lòng các lãnh đạo phụ trách dự án khai hoang. Nếu có thêm những cán bộ cơ sở chịu khó như vậy thì thành tích cuối năm sẽ rất tốt.

"Bảo trưởng Sauva, dù có bận đến tối tăm mặt mày thì vẫn phải làm! Lãnh chúa lão gia đã đích thân hạ nghiêm lệnh, nhất định phải tăng trưởng nhân khẩu trong lãnh địa."

"Trong mất năm gần đây, chúng ta đã khai hoang được không ít đất đai, sau này vẫn còn phải tiếp tục khai hoang. Nhiều đất tốt như vậy, cũng không thể để không hoang phí nha?"

"Còn về vấn đề khuyến khích sinh sản sẽ gây ảnh hưởng đến việc sản xuất, kỳ thật chuyện này vẫn có thể khống chế được. Cho dù là mang thai cũng không ảnh hưởng gì đến thanh niên trai tráng làm việc!"

"Huống chi, phụ nữ có thể lần lượt mang thai mà. Mặc dù trong thời gian nghỉ thai sản thì phụ nữ mang thai không thể làm việc nặng, nhưng lại có thể làm một số việc đơn giản."

"Dù sao tất cả Bảo Giáp đều phải chấp hành chính sách khuyến khích sinh sản, cũng không chỉ có mỗi các người là bị ảnh hưởng, sẽ không ảnh hưởng đến việc đánh giá cuối cùng."

Cairne kiên nhẫn giải thích.

Chương 895 - Thi Hành Chính Sách (3)

Ở nơi này, mệnh lệnh của lãnh chúa lão gia chính là thánh chỉ. Trong suy nghĩ của các quan viên cấp cơ sở, địa vị của Hudson là chí cao vô thượng.

Tất cả mọi người đều là giữa chừng mới đi theo hắn lăn lộn, nhưng so với khoảng thời gian đói bụng lúc trước thì đã tốt hơn nhiều, mặc dù Sơn Địa Lĩnh có rất nhiều việc phải làm, nhưng lại có thể ăn no bụng!

Đặc biệt là sau khi làm quan, cho dù là cấp thấp nhất, nhưng cuộc sống đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất so với trước đây.

"Vậy được rồi, nếu lãnh chúa lão gia đã đích thân hạ lệnh, vậy thì tôi sẽ thi hành theo quy định!"

Sauva kiên trì trả lời.

Nhưng trong lòng thì lại cảm thấy rất rầu. Phần thưởng cho kế hoạch khuyến khích sinh nở lần này chính là thịt, phần thưởng này có sức hấp dẫn như thế nào với lĩnh dân, ông ta biết rất rõ.

Vào thời kỳ bình thường, một tháng đều chẳng ăn được hai lần thịt, hiện giờ chỉ cần sinh con là có thể nhận được. Hơn nữa còn là càng sinh nhiều, ban thưởng liền càng nhiều.

Đừng nói là những người khác, ngay cả người làm Bảo trưởng như ông ta cũng có chút động tâm, đang cân nhắc xem có nên sinh thêm 1 2 đứa hay không.

Trong nhà Sauva sinh được tổng cộng bảy đứa, nhưng chỉ có 4 đứa còn sống, cách mục tiêu ưu tú mà lãnh chúa đưa ra còn kém rất xa.

Một khi tất cả mọi người đều cố gắng tạo người thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ khai hoang. Sauva lại chẳng thể nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào, nên liền vứt bỏ không thèm nghĩ đến nữa.

Dù sao lãnh chúa lão gia cũng đã hạ lệnh rồi, theo quy định chấp hành là được. Chỉ ảnh hưởng một chút tiến độ khai hoang mà thôi, chắc là vấn đề sẽ không quá lớn.

Sau khi trấn an đám nhân viên ưu tú, Cairne tiếp tục dò hỏi: "Những người khác còn có vấn đề gì sao?"

Đây không phải là đang làm bộ, mà là thật sự đang giải quyết vấn đề. Đối mặt với mục tiêu tăng thêm 60. 000 trẻ sơ sinh mà lãnh chúa lão gia đặt ra, nếu như không cố gắng là sẽ không thể nào hoàn thành.

Phiền phức hơn chính là không chỉ phải sinh ra được, mà còn phải tăng tỷ lệ sống sót của trẻ sơ sinh. Cố gắng trong vòng ba năm sẽ khống chế tỷ lệ trẻ sơ sinh chết yểu xuống còn 25%.

Đương nhiên, đây chỉ là số liệu này thống kê của những đứa trẻ khỏe mạnh. Nếu như bị bệnh bẩm sinh thì hết cách rồi, với trình độ y học hiện giờ là không thể nào giải quyết được.

Trên thực tế, không chỉ xác suất trẻ sơ sinh chết yểu cao, mà ngay cả xác suất trẻ mẫu giáo chết yểu cũng không thấp.

Xác suất để một đứa trẻ từ khi ra đời sống đến khi trưởng thành sẽ không quá một nửa. Chỉ cần một là một vụ tai nạn ngoài ý muốn hay là lâm bệnh một trận cũng có thể cướp đi một sinh mạng.

Dù là quý tộc thì xác suất này cũng sẽ không quá cao. Rất nhiều gia tộc bị tuyệt tự không phải do không sinh được con cái, mà vì con cái sinh ra rồi nhưng lại không thể trưởng thành.

Cũng chính bởi vì tỉ lệ sống sót quá thấp nên mới phải sinh nhiều đứa. Chỉ có sinh đủ nhiều thì mới có thể cam đoan có người thừa kế.

"Cairne đại nhân, ngài vừa mới nói là sau khi con sẽ được các Mục sư lão gia chúc phúc, đây có phải là thật không?"

Nghe được câu hỏi của lão già này, Cairne cảm thấy cạn lời. Đây là trọng điểm chú ý sao?

Trẻ sơ sinh ra sẽ được Mục sư rửa tội và chúc phúc, đây là truyền thống của đại lục Aslante. Nhưng sau khi Giáo Đình suy sụp, truyền thống này đã bị giới quý tộc vứt bỏ nhiều năm nay.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì quá trình rửa tội và chúc phúc này quá rườm rà, còn có khả năng tử vong.

Đặc biệt là vào ngày đông khắc nghiệt, thân thể trần truồng tiếp nhận rửa tội thì khả năng tử vong sẽ cao hơn.

Giáo Đình nói với bên ngoài rằng đây là do bị Ác ma phụ thể, là người không lành, không thể chịu được sự chúc phúc của Thần linh.

Loại chuyện hoang đường này chỉ có thể lừa được những dân chúng ở tầng dưới chót. Các đại quý tộc đã biết rõ bản chất của Giáo Đình rồi, nên cũng không xem đây là chuyện to tát gì.

Đặc biệt là đối với những gia tộc có ít người thừa kế, người ta có được một đứa con nối dõi vốn đã rất không dễ dàng rồi, nếu như lại đi tham gia lễ rửa tội tràn ngập nguy hiểm này, thì chẳng phải là đầu bị nước vào sao.

Trên làm dưới theo, một truyền thống cổ xưa này nhanh chóng bị phá vỡ. Trong một quốc gia phản Giáo Đình như Vương quốc Alpha, lễ rửa tội thậm chí còn được sửa đổi.

Mời Mục sư đi ngang qua sân khấu đã xem như là hoàn thành nghi thức, đây đã là cách làm của những tín đồ thành kín.

"Đương nhiên là thật, chờ khi những đứa trẻ lên 7 thì lãnh địa sẽ tổ chức Mục sư tiến hành chúc phúc tập thể."

Cairne lập tức nói.

Xác suất chết yểu của trẻ sơ sinh vốn đã cao, bây giờ lại làm ra thêm cái trò này nữa, có lẽ sau khi trở về sẽ được lãnh chúa lão gia dùng roi nghênh đón.

Chờ đến khi 7 tuổi, tố chất cơ thể của những đứa nhóc này cũng sẽ mạnh hơn. Đến lúc đó tổ chức một lần nghi thức mang tính tượng trưng cũng không phải là vấn đề gì lớn.

"Vậy được, sau này tôi nhất nhất sẽ sinh thêm mấy đứa! Lần này thì Thần Hi chi chủ vĩ đại cũng đã chiếu cố. . ."

Lão già nói với vẻ mặt đầy hồng quang, trạng thái tinh thần đều tốt hơn không ít, vẻ thành kính trên mặt lão ta làm cho Cairne nhíu chặt mày.

Sau khi liếc mắt nhìn quanh, y bất đắc dĩ phát hiện có không ít quan viên cơ sở đều đang tỏ vẻ kích động. ...

Sau khi áp dụng kế hoạch ba năm, các loại vấn đề bừa bộn liền liên tục rơi vào tay Hudson.

Vấn đề đáng chú ý nhất chính là tôn giáo. Giáo Đình đã bị mất hết sức ảnh hưởng của mình trong ván cờ chính trị giữa Vương quyền và thần quyền tại hàng ngũ cao tầng của Vương quốc, nhưng sức ảnh hưởng trong hàng ngũ cao tầng thì lại không hề giảm bớt.

Chương 896 - Gián Điệp

Lúc nhân khẩu trong lãnh địa còn ít, vấn đề này còn không quá rõ ràng. Dù sao thì tín đồ cuồng tín cũng chỉ là thiểu số, không gây ra được sóng gió gì.

Nhưng bây giờ thì tình huống đã phát sinh biến hóa. Theo nhân khẩu trong lãnh địa dần tăng trưởng, số lượng lượng cuồng tín đồ cũng tăng theo, thậm chí còn tiến vào hàng ngũ quản lý cơ sở.

Hudson cũng không vội vàng hành động, tôn giáo vốn không phải là vấn đề có thể giải quyết trong một sớm một chiều. Những dân chúng đang cố gắng giãy giụa ở tầng dưới chót không thể thiếu tín ngưỡng được.

Có thể tham khảo cách làm của quý tộc khác, biến những người của Giáo hội ở nơi đây thành người một nhà, từ đó hoàn thành việc kiểm soát toàn bộ lãnh địa.

Trước đó, Hudson cũng từng chơi như vậy. Nhưng mà số lượng Mục sư ở Sơn Địa Lĩnh quá ít, không có thời gian để xâm nhập dân gian.

"Có lẽ đã đến lúc sửa chữa giáo lý rồi!"

Ngoài miệng lẩm bẩm một câu, nhưng khi đến bước hành động thực tế thì Hudson lại ngừng lại.

Đây không phải là chuyện mà một tên lãnh chúa có tư cách phát động. Nhìn khắp toàn bộ đại lục, người có phách lực và năng lực phát động một cuộc cải cách tôn giáo cũng chỉ có Charles III và Caesar III.

Sau một hồi liên tục do dự, Hudson quyết định không vội động thủ. Tình hình trước mắt ở trong Vương quốc cũng không hề lạc quan, tình trạng sức khỏe của Caesar III đang rất xấu, rõ ràng là không thích hợp để có hành động lớn.

Charles III vẫn trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng vị này cách Hudson quá xa, hắn có muốn ảnh hưởng đến quyết định của y cũng không được.

Kết hợp với những gì y đã làm, Hudson cảm thấy mình chẳng cần làm gì thì Charles III cũng sẽ phát động một cuộc cải cách tôn giáo mà thôi.

Nội bộ nhân tộc chỉ cần một vị bá chủ, Vương quốc Frank đã sớm trở mặt với Giáo Đình rồi, nếu như không lật đổ cơ sở thống trị của Giáo Đình, Vương quốc Frank sẽ không thể ổn định địa vị trong nội bộ nhân tộc của mình.

Theo Hudson thì việc thành lập học viện chính là phát súng đầu tiên mà Charles III bắn ra để phản Giáo Đình.

Từ trước đến nay, việc cải cách tôn giáo luôn bắt đầu bằng cách giải phóng tư tưởng. Nếu như không có Thần linh, với những hình tượng tiêu cực của Giáo Đình hiện giờ, các quốc gia đã có thể khởi xướng một cuộc cải cách tôn giáo toàn diện.

Bởi vì bận tâm đến sự tồn tại của Thần Hi chi chủ, nên trong lúc hành động mọi người đều khó tránh khỏi sợ đầu sợ đuôi. Nhưng đã chọn hành động thì nhất định phải kiên trì: Phản Giáo Đình, không phản Thần linh.

Giới hạn cuộc đấu tranh vào trong phạm vi nội đấu giữa các tín đồ.

Những hành động hiện giờ của các thế lực lớn nhằm vào Giáo Đình đều đang cố gắng phân hoá Giáo hội, nhưng không hề trực tiếp hạ thủ với giáo lý.

Sau khi do dự một hồi, Hudson bắt đầu múa bút thành văn. Học viện Áo Thuật là đại bản doanh phản Giáo Đình, cho nên nhất định phải được xây dựng.

Sơn Địa Lĩnh không có năng lực thành lập học viện Áo Thuật, nhưng Vương quốc Alpha thì có. Không nhân lúc Caesar III tại vị mà đề cập đến chuyện này, không chừng người kế nhiệm ông ta sẽ không có loại phách lực này nữa.

Một khi học viện Áo Thuật cắm rễ trong Vương quốc Alpha thì cũng đồng nghĩa là đã có người xuyên tạc giáo lý rồi, không cần Hudson làm chim đầu đàn nữa.

Sau khi nêu ra các ưu và nhược điểm, không phát hiện ra có sơ hở, trong lúc đang chuẩn bị tiến hành, Hudson đột nhiên biến sắc, thầm mắng mình ngu xuẩn, hắn lập tức phóng thích Hỏa Cầu thuật để thiêu hủy bức mật tín này.

Hết cách rồi, Caesar III không phải là nhân vật dễ lừa như vậy. Thật sự cho rằng quốc vương dễ bắt nạt vậy sao?

Hudson dám cá là, chỉ cần bức mật thư của mình được đưa đến tay Caesar III, vậy thì hắn sẽ trở thành một trong những người đã sáng lập ra học viện Áo Thuật trong tương lai.

Muốn cự tuyệt cũng không tìm ra được lý do thích hợp. Hố mà bản thân đào ra, vậy thì bản thân phải có trách nhiệm lấp đầy nó.

Sau khi thoát khỏi một cuộc nguy cơ, trong thâm tâm Hudson vẫn còn có vài phần thấp thỏm. Lúc này hắn đột nhiên hiểu được lý do tại sao các đại quý tộc đều không thích hùng chủ rồi.

Quốc vương quá khôn khéo, mặc dù ông ta có thể xử lý công việc đối nội và đối ngoại một cách trật tự và rõ ràng, nhưng lại không phải là người dễ dụ!

Chỉ cần hơi không cẩn thận, không lừa được Quốc vương, mà sẽ tự đào hố chôn bản thân mình.

Chắc là đám đại quý tộc ở Vương quốc đã phải chịu không ít thiệt thòi trong quá khứ. Bị hố nhiều nên đại gia cũng dần có kinh nghiệm, trở nên an phận hơn.

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, Hudson lập tức thay đổi mạch suy nghĩ, âm thầm phái người tuyên dương chỗ tốt của việc thành lập học viện Áo Thuật là đủ rồi, không cần phải đích thân ra sân tham gia.

Có thể thành công hay không thì không biết, hiện giờ phải xem ai là người không nhịn được mà rơi vào bẫy, nhảy ra thúc đẩy việc thành lập học viện Áo Thuật và gây thù chuốc oán này.

Đều là do chính trị gây họa, nếu như Hudson là lãnh chúa nội lục, dù cho có làm ra loại chuyện này thì hắn cũng sẽ không sợ.

Đáng tiếc rằng hắn chỉ là một tên lãnh chúa vùng duyên hải, nếu như gây thù chuốc oán quá nhiều, tương lai tiến vào biển rộng sẽ phải đón nhận sự trả thù mạnh mẽ của Giáo Đình.

"Tom, phái người thông báo cho Cairne, Jacob, Rudolf... Ban đêm tới nghị sự."

Hudson phân phó nói.

"Vâng, ngài Bá tước!"

Trong khi nói chuyện, Tom ở ngoài cửa đã quay người rời đi.

Thứ biến hóa duy nhất chính là tấm giấy da dê trên mặt của Hudson đã có thêm bốn chữ to tướng —— bỏ tính bốc đồng.

Liên tục thành công, mặc dù ngoài miệng Hudson không nói gì, nhưng trong thâm tâm lại khó tránh khỏi có chút đắc ý.

Đắc ý liền sẽ vong hình. Trong lúc bất tri bất giác, Hudson liền phát hiện bản thân mình đã trở nên "bốc đồng" hơn, suýt chút nữa làm ra loại chuyện ngu xuẩn như xem Quốc vương làm vũ khí này.

May mà hắn phản ứng kịp, nếu không cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng hố chết bản thân.

Chương 897 - Gián Điệp (2)

Làm một nhà đại quý tộc mới nổi, vốn đã có rất nhiều người chú ý đến hắn rồi. Mặc dù quan hệ hiện giờ của hắn và mọi người đang rất tốt, nhưng một khi hắn bại lộ sơ hở trí mạng thì sẽ lập tức bị phanh thây nuốt sạch.

Ai bảo hắn còn trẻ như vậy làm gì?

Trèo lên nhanh như vậy, nếu như thế lực khắp nơi không kiêng kị gì thì đó mới là có vấn đề.

Bây giờ bọn họ không có hành động là bởi Hudson đã bán đi rất nhiều ân tình trong thời kỳ chiến tranh, không có người nào muốn vác theo cái danh vong ân phụ nghĩa cả, nên mọi người sẽ không hạ thủ trong một thời gian ngắn.

Cộng thêm việc Hudson không có xung đột lợi ích với đại đa số các đại quý tộc, bọn họ cũng không muốn trở thành chim đầu đàn, làm áo cưới thay cho người khác.

Những thế lực có xung đột lợi ích thì lại trùng hợp bị trọng thương nguyên khí trong lúc chiến tranh, nên cũng không rảnh mà tới gây chuyện với hắn.

Vất vả lắm mới có được một thời kỳ phát triển hoà bình, nếu như không bình tĩnh phát triển lãnh địa, thiết thực căn cơ, mà lại là chạy đi khuấy động phong vân, làm cho bản thân bị cuốn vào trong vòng xoáy phong ba bão táp, chẳng phải là đang tự chịu diệt vong sao.

Hudson đang suy ngẫm, Sơn Địa Lĩnh cũng rất náo nhiệt. Từ sau khi hắn kết hôn thì giống như mở ra một cái van vậy, Gia tộc

Koslow liên tiếp thông gia với quý tộc khắp nơi.

Mặc dù chỉ là con cháu chi thứ, có người thậm chí còn không được sờ qua tước vị trong vòng ba năm đời nay, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc bọn họ dùng danh nghĩa của Gia tộc Koslow để đi thông gia với các tiểu quý tộc bên ngoài.

Đương nhiên, người tham dự thông gia cũng phải có ngưỡng cửa, ít nhất cũng phải là Kỵ sĩ, đồng thời còn phải thể hiện ra tiềm lực nhất định.

Nếu như chẳng có gì cả, Gia tộc Koslow có nhiều tộc nhân như vậy, Nam tước Redman cũng không rảnh mà dàn xếp thay cho bọn hắn.

Muốn dàn xếp cũng không được, bởi vì đây không phải là thông gia, mà là đang kết thù với người ta. Trừ phi là tái giá, nếu không, đối tượng thông gia của quý tộc đều phải là quý tộc, đây là nguyên tắc cơ bản nhất.

Làm con cháu của đại gia tộc, chỉ cần trở thành Kỵ sĩ là có thể nhận được phong hào Kỵ sĩ.

Những người có tước vị Bá tước giống như Hudson liền có quyền sắc phong cho các quý tộc ở tầng dưới chót. Nhưng mà loại quý tộc này chỉ là gia thần của các đại quý tộc.

Từ trước đến giờ, Hudson sẽ không keo kiệt trong vấn đề đối đãi với người một nhà, một cái tước vị suông thì không sao, nhưng đất phong thì đừng có mơ.

Trừ phi lập được đại công, nếu không, hắn sẽ không chia cắt lãnh địa của mình cho thuộc hạ làm đất phong.

Không chỉ riêng Hudson, mà là toàn bộ các đại quý tộc trên đại lục đều làm như vậy. Những người tùy ý chia tách lãnh địa đều đã bị lịch sử đào thải trong các cuộc cạnh tranh của giới quý tộc rồi.

Mỗi ngày đều phải thu xếp hôn sự cho các con cháu trong gia tộc, Nam tước Redman đều sắp sửa biến thành bà mối rồi. Bận thì bận thật, nhưng nhìn thấy gia tộc đang bước về phía hưng thịnh, ông ta liền cảm thấy rất tốt.

Nhưng tâm trạng tốt này không kéo dài được lâu, từ từ liền biến mất. Dưới bối cảnh môn đăng hộ đối, đám em cháu trong gia tộc đều tìm được đối tượng thông gia thích hợp, nhưng hai đứa con nhỏ nhất của ông ta lại không có người hỏi thăm.

Vốn là có ba đứa, nhưng mà một đứa trong số đó đã bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu, ông ta cũng trực tiếp bỏ qua luôn.

Hai đứa giữ lại ở bên cạnh mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng có không người hỏi thăm làm cho ông ta cảm thấy có chút xấu hổ. Muốn chủ động xuất kích, nhưng lại không tìm được mục tiêu thích hợp.

Theo lý mà nói, là thành viên dòng chính của Gia tộc Koslow, là em trai ruột của Bá tước, ông ta hoàn toàn có thể cân nhắc đến chuyện thông gia với các đại quý tộc.

Tiếc là thân phận của hai đứa con trai út của ông ta lại có chút lúng túng, không phải là do mẹ của Hudson sinh ra thì không nói, mẹ ruột còn không phải xuất thân quý tộc.

Chỉ nhiêu đó thôi cũng đã đoạn tuyệt khả năng thông gia với đại quý tộc rồi. Dù gì thì những người lăn lộn trong giới quý tộc cũng rất chú trọng thể diện, với tình trạng trước mắt của Gia tộc Koslow thì còn chưa đủ để mọi người vứt bỏ mặt mũi.

Không chỉ không trèo lên được đại quý tộc, mà ngay cả trung đẳng quý tộc cũng không có hứng thú. Cho dù là Nam tước Redman đã lộ rõ ý đồ thông gia, nhưng người ta cũng chỉ đẩy lên người của những con cháu chi thứ ở xa.

Trước khi thông gia, bọn họ cũng phải điều tra bối cảnh của đối tượng mà mình sẽ kết thông gia. Sau khi biết được tình trạng quan hệ của hai người này với Hudson, hai đứa em trai hờ của hắn liền bị phán là không có giá trị thông gia.

Các tiểu quý tộc thì không để tâm đến những chuyện này, nhưng Nam tước Redman lại có chút không cam tâm. Nói cho đúng là phu nhân Anna không cam tâm, mỗi ngày đều thổi gió bên gối.

"Thế nào rồi, lão gia?"

Nghe vậy, Redman tức giận trả lời: "Còn có thể thế nào, lại bị người ta từ chối chứ sao!"

"Được rồi, đợi qua mấy năm rồi nói, dù sao hai đứa nó vẫn còn nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa cũng không sao."

"Ngày thường ta tương đối bận, lúc nàng không có chuyện gì thì đi đốc xúc hai đứa nó tu luyện nhiều hơn đi. Nếu như có thể tu luyện tới Đại kỵ sĩ trước năm hai mươi tuổi, không lo không có mối hôn sự tốt."

Liên tiếp bị người ta cự tuyệt, Redman đã không còn ôm ấp ảo tưởng gì về hai đứa con út của mình nữa.

Cái gọi là tu luyện tới Đại kỵ sĩ trước năm hai mươi tuổi chỉ là một cái bánh vẽ. Nhìn chung trong toàn bộ lịch sử của Gia tộc Koslow cũng chỉ có mỗi mình Hudson là làm được.

Mặc kệ là ở nơi nào, thiên tài tu luyện đều là thiểu số, tuyệt đại đa số đều chỉ là người bình thường.

Chương 898 - Gián Điệp (3)

"Lão gia, thiếp sẽ đốc xúc hai đứa nó tu luyện, nhưng mà..."

Không đợi phu nhân Anna nói hết lời, Redman đã cưỡng ép ngắt lời: "Không có nhưng mà gì ở đây, trên đời này làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ."

"Nếu đã không làm được, vậy thì giảm bớt tiêu chuẩn là được. Ngay cả anh hai và anh ba của hai đứa nó cũng không thể trèo cao, tại sao tới phiên bọn nó thì nhất định phải trèo lên cao!"

Rất rõ ràng, ở trong mắt Redman, trọng lượng của ba đứa con trai đầu vẫn là nặng hơn một chút.

Dù là bình thường ông ta yêu thương hai đứa con nhỏ này hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải ở trong tình huống nhàn hạ thoải mái. Trừ phi hai đứa nhỏ này có biểu hiện ưu dị, nếu không sẽ rất khó thay đổi.

"Lão gia, hay là để cho Hudson ra mặt..."

Lời còn chưa nói hết, Redman liền trực tiếp trở mặt khiển trách: "Im miệng! Xuẩn phụ vô tri, ngươi đang muốn kết thân hay là kết thù?"

"Từ xưa đến nay, thông gia đều là chuyện tốt của hai họ, làm sao có thể làm ra loại chuyện cưỡng hôn này!"

"Chuyện này dừng lại tại đây, nếu như lại để ta nghe được chuyện này nữa, hừ!"

Ánh mắt tràn đầy lửa giận của ông ta dọa cho phu nhân Anna giật nảy mình. Lý trí nói cho bà ta biết, Redman thực sự đang rất tức giận.

Trong khoảng thời gian 20 năm hai người kết hôn, số lần Redman nổi giận như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mỗi lần nổi giận đều sẽ xảy ra đại sự.

Có lẽ là vì nhìn thấy phu nhân Anna bị mình dọa cho hoảng sợ, nên cơn giận của Redman cũng từ từ lắng xuống. Phải vất vả lắm Gia tộc Koslow mới được phục hưng, ông ta không muốn bởi vì bản thân tùy ý làm bậy một lần mà ảnh hưởng đến sự phát triển của cả gia tộc.

Gần đây Redman luôn bận bắc cầu giật dây cho con cháu trong gia tộc, cũng là đang lôi kéo nhân mạch cho gia tộc. Cho dù đối tượng thông gia đều là tiểu quý tộc, nhưng Gia tộc Koslow có nhiều người nha!

Nếu như nội tình đã không so được với gia tộc Dalton, vậy thì so nhiều người là được. Với năng lực sinh sản của Gia tộc Koslow, chỉ cần có được hoàn cảnh ổn định để phát triển, nhân khẩu đời kế tiếp theo chắc chắn sẽ nhảy vọt.

Có lẽ bọn họ chẳng cần làm gì cả, mấy chục năm sau, toàn bộ quý tộc trong tỉnh đều biến thành thân thích của gia tộc, lúc đó căn cơ cũng sẽ ổn định.

Muốn chấp hành hạng kế hoạch này, điều kiện tiên quyết là phải cam đoan mỗi lần thông gia đều là đang kết thân, mà không phải là đi kết thù.

Đến giờ cũng chỉ có ông ta và Hudson là người biết rõ kế hoạch này. Là người chấp hành cụ thể, Redman không cho phép bất luận kẻ nào phá hư kế hoạch này.

Dù gì thì đây cũng là cống hiến lớn nhất mà ông ta có thể làm cho gia tộc, cũng là giá trị nhân sinh trong cuộc đời của ông ta. ...

"Chất lên xe ngựa nhanh một chút, ngày mai sẽ phải lên đường rồi, chậm như vậy làm sao xong được!"

Kể từ khi bắt đầu kế hoạch thay đổi lãnh địa, cảnh tượng này liền diễn ra ở khắp mọi nơi. Cố thổ khó rời, đám nông nô có tâm tình mâu thuẫn cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng mà ngay cả bản thân mình cũng là tài phú của quý tộc lão gia, cho nên suy nghĩ của bọn họ cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến việc chấp hành kế hoạch.

Sự chậm trễ này chính là sự quật cường cuối cùng của bọn họ. Sau khi làm xong công tác tư tưởng, những Bảo trưởng và Giáp trưởng được điều từ tổng bộ tới đây để tổ chức di chuyển cũng dần dần mất hết sự kiên nhẫn.

Răn dạy đã xem như là nhẹ nhàng rồi, những người có tính khí nóng nảy sẽ trực tiếp đạp cho một phát. Lúc đầu, binh lính tuần tra sẽ còn chạy tới khuyên can một chút, nhưng sau khi nhìn thấy tiến độ quá chậm nên cũng lười lên tiếng.

Dưới áp lực nặng nề, công tác di dời chính thức được bắt đầu. Nửa đường xảy ra không ít khúc nhạc dạo ngắn, nhưng cuối cùng cũng không gây ra nhiễu loạn gì lớn.

Đương nhiên, đây không phải là vì năng lực tổ chức của Sơn Địa Lĩnh mạnh cỡ nào. Chủ yếu nhất vẫn là do Hudson điều hai vạn đại quân tới hỗ trợ.

Có hai vạn đại quân hộ tống cho công cuộc di dời 15 vạn người. Nếu như còn để xảy ra nhiễu loạn lớn thì đó mới thật sự là có vấn đề.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chất lượng của 15 vạn người này cũng chẳng tốt được đến đâu. Dù sao, những đất phong này đều bị biến thành nơi vô chủ trong chiến tranh.

Lãnh chúa lão gia trước đó đều đã chết trên chiến trường, đám nông nô đi theo ra chiến trường cũng chẳng có mấy người còn sống trở về.

Một lượng lớn thanh niên trai tráng đã bị tổn thất, phần còn lại hầu hết đều là người già và trẻ em. Nếu như là đặt lên người những lãnh chúa khác thì nhất định sẽ rất sầu.

Nhưng Sơn Địa Lĩnh lại là một ngoại lệ, trong chiến tranh, Hudson đã bắt cóc không ít binh sĩ thanh niên trai tráng trở về.

Từ việc chinh chiêu hai vạn đại quân trong một lần cũng có thể nhìn thấy được, đây không phải là số lượng mà một chút nhân khẩu của Sơn Địa Lĩnh có thể kiếm ra được.

Làn sóng thay đổi lãnh địa này không chỉ phải tập trung lãnh địa, mà còn là một đại chiến lược để cân bằng dân số.

Nhìn qua đội ngũ thật dài đang di chuyển, trên gương mặt của Andrea toát ra vẻ muộn phiền, y chỉ mới làm thành chủ được hơn ba tháng mà đã phải dọn nhà.

Hết cách rồi, ai bảo thành Tuyết Nguyệt cách Sơn Địa Lĩnh xa như vậy?

Y vốn dĩ còn trông cậy vào việc mình có thể làm ra thành tích ở chỗ này để quay về kiếm được một chút chỗ tốt, bây giờ thì rõ ràng là kế hoạch này đã thất bại.

Nghĩ lại cũng cảm thấy khổ cực rồi, trong lúc còn phụ trách công tác tình báo, Andrea đã không thể làm ra thành tích chói sáng gì; Trong lúc tại nhiệm thành chủ của thành Tuyết Nguyệt cũng chẳng thể làm được công tích nào.

Sơn Địa Lĩnh càng ngày càng nhiều nhân tài, mà y lại chậm chạp không làm được thành tích gì, nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, bị cho ra rìa chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Chương 899 - Biện Pháp

Nếu như chỉ có một mình thì dù có bị cho ra rìa cũng chẳng sao, nhưng mà gã ta lại mang theo nhiệm vụ tới đây.

Vất vả lắm mới lẫn vào trong hàng ngũ cao tầng của lãnh địa, nếu như bởi vì nguyên nhân của bản thân mà bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực, sau này gã sẽ không thể nào bàn giao với đại lão ở sau màn.

Sau khi thở ra một hơi thật dài, Andrea biết rằng mình không thể tiếp tục ngồi chờ chết như vậy nữa. Nhất định phải gầy dựng được một phen sự nghiệp trong tình thế hỗn loạn sau này, nếu không, không chỉ kết cục của bản thân gã sẽ thê thảm, mà ngay cả người nhà cũng sẽ tiêu đời. ...

Sơn Địa Lĩnh, tâm trạng gần đây của Hudson rất tồi tệ, sau khi lãnh địa của hắn được xác lập là trung tâm sinh sản Ma thú thì các cuộc mâu thuẫn xung đột liền liên tục xảy ra.

Những mối hận thù, mâu thuẫn lúc trước cũng được nhân viên của các thế lực lớn mang tới Sơn Địa Lĩnh.

Trong tháng gần nhất, trong lãnh địa đã xảy ra hơn 30 vụ xung đột to nhỏ khác nhau, chỉ tính riêng số vụ mà hắn phải đích thân ra mặt hòa giải đã lên đến con số 3 rồi.

Cả đám đều có lai lịch không nhỏ, muốn ước thúc hành vi của bọn hắn thật sự là quá khó khăn. Đến mức mà Hudson có thể lựa chọn mặc kệ bọn hắn.

Chỉ cần những cuộc xung đột này không làm ảnh hưởng đến sự phát triển của lãnh địa, không liên lụy đến những người khác, hắn liền mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Nhưng mà, cách làm bỏ mặc này cũng không làm cho tình hình trở nên tốt hơn, ngược lại còn khiến cho vấn đề trị an trong lãnh địa trở nên xấu đi.

"Đám khốn nạn đã gây ra quá nhiều phiền phức rồi, nếu như cứ tiếp tục bỏ mặc, sớm muộn gì cũng sẽ ủ ra đại họa."

"Các ngươi có biện pháp nào có thể giải quyết được vấn đề trị an đang chuyển biến xấu hiện giờ không?"

Hudson nhức đầu hỏi.

Sự hỗn loạn hiện nay không liên quan gì đến luật pháp. Sơn Địa Lĩnh đã sớm ban hành các bộ luật liên quan, nhưng tiếc là chúng không có lực ràng buộc đối với những nhân vật tai to mặt lớn này.

Vấn đề lớn nhất chính là lập pháp dễ dàng, chấp pháp khó. Có rất nhiều người sau khi gây chuyện liền ý thức được mình đã chọc họa, nên liền trực tiếp vắt chân lên cổ chạy trốn.

Ở trong thế giới siêu phàm này, chỉ cần cao thủ muốn trốn tránh là sẽ rất khó bắt được. Ít nhất là Hudson vẫn chưa có năng lực truy nã những người này trên toàn thế giới.

Người trong cuộc cũng không còn ở đây nữa, muốn giải quyết vấn đề thì chỉ có thể tìm thế lực ở sau lưng bọn chúng. Về phương diện này, mọi người vẫn rất nể tình, làm hỏng trang thiết bị trong lãnh địa thì đền tiền.

Nhưng khi muốn truy đến cùng, rất xin lỗi, lý do mà người ta đưa ra là: Không tìm thấy người trong cuộc, không thể tiến hành định tội.

Thoạt nhìn thái độ rất đoan chính, nhưng trên thực tế đây chỉ là cái cớ qua loa cho có. Phá hủy một vài cái bàn cái ghế thì đáng mấy đồng tiền chứ?

May mà tất cả mọi người đều thích tự mình giải quyết vấn đề, bên thất bại trong cuộc xung đột sẽ trực tiếp chạy qua gây chuyện với bên thắng, mà không tới tìm Hudson đòi một lời giải thích.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Hudson không dám quản lý nghiêm ngặt. Một khi hắn tuyên bố tham gia quản lý toàn diện, vậy thì khả năng cao là những người bị hại này sẽ tới tìm kẻ làm lãnh chúa như hắn để đòi một câu trả lời.

"Bá tước đại nhân, tình hình trước mắt chủ yếu là do các thế lực lớn hội tụ, ngư long hỗn tạp tạo thành. Chúng ta cũng không tiện quản lý, cũng không có cách nào tham gia quản lý."

"Mặc dù đội tuần tra lãnh địa đều là quân tinh nhuệ, nhưng đại đa số đều là người bình thường. Vốn không có thực lực ngăn cản những cuộc xung đột diễn ra giữa các thế lực lớn."

"Cho dù có bắt được người thì đối phương cũng còn có thân phận quý tộc, đồng thời còn có thể là quý tộc ở nước ngoài, dựa theo quy củ, chúng ta cũng không tiện xử lý."

"Trạng thái lý trưởng nhất là: Giao bọn hắn lại cho Vương quốc, để Bộ Ngoại vụ ra mặt thương lượng với các thế lực lớn."

"Có lẽ là vì tần suất giao người của chúng ta quá cao, cho nên hiện giờ chỉ cần nhìn thấy chúng ta thì người của Bộ Ngoại vụ liền trốn tránh."

"Muốn giải quyết được vấn đề này, tốt nhất vẫn là ngồi thương lượng với các thế lực lớn, đạt thành nhận thức chung về phương diện quản lý."

"Hoặc là xây dựng một tòa thành chuyên cung cấp cho nhân viên nghiên cứu mà các thế lực lớn phái tới, để giảm bớt vấn đề trị an đang dần chuyển biến xấu trong lãnh địa."

Michelle là người đưa ra đề nghị đầu tiên.

Là quan trị an trong lãnh địa, y đã phải chịu khổ vì đám người này lâu lắm rồi! Vì giải quyết đống phiền toái này, đám quan chức trong Bộ Trị an đều vắt hết óc suy nghĩ biện pháp.

Vốn chỉ muốn giết gà dọa khỉ, nhưng cuối cùng gà thì giết không ít, nhưng lại không thể dọa được khỉ.

Dù cho có xử lý nghiêm túc như thế nào, bọn hắn cũng chỉ có có thể động đến đám tôi tớ của các quý tộc, mà không có quyền xử lý các nhà quý tộc.

Trừ phi là trong xung đột có một vị quý tộc nào đó bị đánh tàn phế hoặc là đánh chết ngay tại chỗ, nếu không cũng chỉ là bị đánh một trận mà thôi, đối với quý tộc mà nói, đây vốn chẳng phải là chuyện lớn gì.

"Còn có những biện pháp nào khác sao?"

Hudson tiếp tục hỏi.

"Bá tước đại nhân, biện pháp tốt không có, nhưng chủ ý ngu ngốc thì lại là có một."

"Sau khi nhận được tin tức có người đánh nhau, ngài liền phái Maxim tiên sinh chạy qua đó rồi đấm cho bọn họ một trận."

"Chúng ta có thể tuyên bố với bên ngoài là: Con rồng của ngài đang ở trong thời kỳ động dục, tính tình táo bạo thích đánh nhau, thấy có người đánh nhau là sẽ không được nhịn ngứa tay tham gia vào."

"Dần dà, mọi người sẽ tự biết kiềm chế bản thân."

Cairne bình tĩnh đề nghị.

Chương 900 - Thông Gia

Lấy bạo chế bạo không phải là biện pháp tốt, nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất.

Là nhân vật chính trong kế hoạch long chủng, địa vị của Maxim hiện giờ vô cùng đặc thù. Cho dù có hạ thủ nặng một chút, mọi người cũng sẽ không dám nói cái gì, cùng lắm là sinh thêm một vài còn Á Long thú bồi thường cho họ mà thôi.

"Chủ ý này không sai, trước hết cứ để cho Maxim xuất thủ đánh cho lũ người chuyên gây chuyện kia một chầu đi, sau đó khi thương lượng với các thế lực lớn sẽ thuận tiện hơn nhiều."

"Việc này cứ làm như vậy đi, mặt khác, phải tăng thêm tốc độ về việc ấu thú ấp trứng và xây dựng nơi ở cho bọn chúng."

"Phái người thông báo cho các thế lực lớn là Maxim đã bước đầu tiến vào thời kỳ động dục rồi, kêu bọn họ an bài mẫu thú rồi lần lượt đưa tới thụ thai."

Đây không phải là nói dối, ba con trâu được đưa tới cho Maxim ngày hôm qua, nó chỉ ăn hai con, con bò cái còn lại thì bị người bên dưới mang ra ngoài.

Vì nghiệm chứng chuyện này, Hudson lại lần lượt đưa thêm mấy con bò cái, heo mẹ, thằn lằn cái... vào đó, con nào con nấy đều có vết tích giao phối, không có ngoại lệ.

Nhiều giống loài như vậy mà cũng có thể nuốt trôi, Hudson cũng cảm thấy cạn lời với tính thẩm mỹ của Cự Long trong thời kỳ động dục.

Nhưng động dục thì động dục, Maxim vẫn rất chú trọng mặt mũi. Ít nhất là khi có người làm chủ nhân như hắn ở hiện giờ thì nó sẽ duy trì được lý tính của bản thân.

Đương nhiên, đây cũng có có thể là tác dụng của la bàn thần bí. Từ khi ký kết khế ước, la bàn thần bí liền thành lập một mối liên hệ với Maxim.

Cộng thêm việc ngày thường nó cũng tu luyện nhờ vào lực lượng ở bên trong la bàn, nên nếu la bàn có thể gây ra ảnh hưởng với Maxim cũng không phải là chuyện lạ gì.

Xét thấy tình huống đặc biệt hiện giờ, Hudson đã hạ lệnh cấm toàn bộ nữ tính trong lãnh địa tới gần long sào, nhằm tránh xảy ra những hình ảnh không được đẹp mắt cho lắm.

Vì phòng ngừa Maxim chạy ra ngoài kiếm chuyện sau khi động dục, hầu hết thời gian Hudson đều để nó ở lại bên cạnh mình, thậm chí còn cố ý dặn dò Belersden nhìn chằm chằm nó. ...

Công quốc Mosey, từ khi nhận được ý đồ thông gia mà Vương quốc Alpha đưa ra, Quốc vương George liền lâm vào trầm tư.

Có muốn kết thông gia lần này để tiếp tục gia tăng mối quan hệ đồng minh với Vương quốc Alpha hay không, đây là một vấn đề làm người ta đau đầu.

Nếu như là vào thời điểm trước khi thú nhân xâm lược, hoặc là hai nước không bị trọng thương nguyên khí trong cuộc chiến, thì lần thông gia này tuyệt đối đáng giá.

Nhưng tình hình hiện giờ đã khác, dù là Công quốc Mosey hay là Vương quốc Alpha cũng đều đang trong tình trạng không hề tốt đẹp gì.

Một số Vương quốc ở trung bộ đã bắt đầu cảm thấy hứng thú với bắc bộ. Tam cường phương bắc lúc đầu đã biến thành ba miếng thịt mỡ trong mắt của người ta hiện giờ.

Các nước trung bộ chưa triển khai hành động là bởi vì bọn họ vừa mới đánh xong một trận chiến với Đế quốc Thú Nhân. Nếu như hạ thủ với ba nước phương bắc vào lúc này thì quá không đạo nghĩa, rất dễ khiến cho các quốc gia khác trên đại lục can thiệp vào.

Một nước thì là miếng thịt mỡ trong mắt của người ngoài, nhưng nếu hai nước đoàn kết lại, không chừng sẽ biến thành một miếng thịt mỡ lớn hơn.

George đã tự động bỏ qua Vương quốc Warhammer đang xảy ra nội loạn. Mặc cho người ta có giày vò như thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật là họ có vị trí địa lý rất tốt!

Thoạt nhìn thì vị trí của Vương quốc này có vẻ hơi xa xôi một chút, nhưng nếu xét theo tình huống hiện tại thì loại xa xôi này chính là một sự bảo vệ tốt nhất.

Hiện giờ, ngoài Công quốc Mosey ra Vương quốc Warhammer chỉ còn giáp ranh với một số nước nhỏ của nhân tộc, và Thượng Cổ Di tộc trong thế giới băng tuyết.

Nếu các đại quốc nhân tộc ở trung nam bộ muốn nhúng tay vào Vương quốc Warhammer thì phải giải quyết được những quốc gia nhỏ này trước đã.

Cũng chính bởi vì không có mối đe dọa từ bên ngoài nên đám quý tộc Đông bộ và Tây bộ mới dám tiến hành nội đấu. Nếu không, nội chiến căn bản không thể nào xảy ra.

"Bệ hạ, cuộc thông gia này có thể chấp nhận được. Thoạt nhìn thì Vương quốc Alpha đã bị trọng thương nguyên khí, nhưng mà nội tình của bọn họ rất dày, lại kiên cường và mạnh mẽ."

"Chỉ cần tham khảo các trận xâm lược điển hình trước đó của thú nhân là biết, vào thời khắc mấu chốt, năng lực động viên của bọn hắn vô cùng biến thái. Ngay cả khi thực lực không còn ở trạng thái đỉnh phong, thì họ vẫn là một cường quốc."

"Xét theo tình trạng hiện giờ, bọn họ chỉ cần tĩnh dưỡng mười mấy năm liền có thể khôi phục lại."

"Cho dù một vài quốc gia ở trung bộ có ý đồ với họ thì cũng không thể nào động thủ trong mấy năm gần đây được. Chỉ cần kéo dài một chút thời gian, bọn hắn sẽ có thể khôi phục được 7-8 phần thực lực, nguy cơ sẽ không còn tồn tại nữa."

"So ra mà nói, tình huống của chúng ta lại càng phiền phức hơn. Mặc dù Vương quốc Alpha giúp chúng ta tách rời một số đại quốc, ở phía nam cũng có một số tiểu quốc làm khu vực giảm xóc, nhưng chúng ta đã bị tổn thất vô cùng thảm trọng trong cuộc chiến tranh vừa qua."

"So với trước cuộc chiến, nhân khẩu của chúng ta đã bị tổn thất hết một nửa. Có thể không chút khách khí mà nói, trong vòng 10 năm tới, thực lực quân sự của chúng ta sẽ dậm chân tại chỗ."

"Muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, tình trạng lý tưởng nhất cũng cần phải nghỉ ngơi hai mươi ba mươi năm nữa."

"Trong lúc đó, chúng ta cần có sự ủng hộ của đồng minh. Có lẽ Vương quốc Alpha không đủ mạnh, nhưng bọn họ lại rất đáng tin!"

Tể tướng Herceg cố gắng khuyên.

Chương 901 - Thông Gia (2)

Thông gia chính trị vốn đều là vì lợi ích, còn ý nghĩ của người trong cuộc thì lại không quan trọng lắm. Cho dù lão ta không hề xem trọng Vương tử Caesar, nhưng lão vẫn ủng hộ cuộc thông gia này.

Ngoài những lý do bên ngoài ra, vẫn còn có một nguyên nhân không thể nói thành lời, đó là Tể tướng Herceg đang lo sẽ dẫn sói vào nhà.

Từ trước tới nay, đồng minh không phải cứ càng mạnh thì sẽ càng tốt. Nếu như thật sự mạnh đến mức biến thái, vậy thì sẽ không còn là đồng minh nữa, mà là một mối đe dọa.

Với tình trạng trước mắt của Công quốc Mosey, nếu như lựa chọn kết minh với một cường quốc nào đó, khi George xảy ra bất trắc vào một ngày tốt lành nào đó, không chừng sẽ bị người ta tu hú chiếm tổ chim khách.

Nhìn từ hướng này, những biểu hiện tồi tệ của Vương tử Caesar liền sẽ được cộng thêm điểm.

"Các ngươi cũng thấy như vậy sao?"

George quan tâm hỏi.

Rất rõ ràng, y cũng đã khuynh hướng đồng ý thông gia. Chỉ là loại ý nghĩ này không được kiên định cho lắm, cần có sự ủng hộ của nhiều người.

"Bệ hạ, Tể tướng nói rất có lý. Có lẽ Vương tử Caesar không phải đối tượng thông gia tốt nhất, nhưng lại là sự lựa chọn thích hợp nhất hiện giờ của Công quốc ta."

"Ngoài việc không có triển vọng về phương diện quân sự, trong cuộc sống hàng ngày, Vương tử Caesar cũng không lộ ra quá nhiều khuyết điểm."

"Ngay cả kế hoạch quân đoàn Ma thú hiện giờ, Vương tử Caesar cũng phát huy ra được tác dụng trọng yếu, tương lai khi chấp chưởng Vương quốc Alpha, muốn gìn giữ Vương quốc cũng không phải là khó."

Bá tước Renato nghiêm trang phân tích.

Đối với một quốc gia mà nói, một vị Quốc vương thích hợp nhất mới là tốt nhất. Vừa mới đã trải qua một trận chiến tranh, là thời điểm cần phải trấn an dân tâm, một vị Quốc vương ổn trọng mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Vương tử Caesar được đánh giá không hề thấp chút nào. Còn việc y có làm được hay không, đó là chuyện của tương lai, dù sao đến khi đó triều đình đã sớm đổi người rồi.

Một đời Quốc vương một đời thần, Công quốc Mosey cũng đến lúc thay máu triều đình. George không vội vã hành động là vì bị tình thế hiện giờ bức bách.

Chiến tranh để lại một đống cục diện rối rắm, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ gây ra nhiễu loạn lớn, George không dám tùy tiện thay người vào lúc này.

Y liếc mắt nhìn đám một lần, thấy không có người mở miệng phản đối, bèn khẽ gật đầu, nói: "Vậy liền trả lời với Vương thất Alpha là chúng ta đồng ý thông gia."

"Chi tiết cụ thể sẽ do Vương thất tham gia thương nghị. Nhiệm vụ hàng đầu hiện giờ của chúng ta là phải khôi phục được sức sản xuất trong Công quốc."...

Thành Beda, sau khi trở về từ lần viễn chinh Đế quốc thú nhân, tâm trạng của Bá tước Pierce vẫn luôn rất xấu.

Nhìn thấy Sơn Địa Lĩnh xây dựng khí thế ngất trời, tâm tình của lão ta lại càng hỏng bét hơn. Biết rõ Hudson là mối đe dọa cho gia tộc mình, nhưng lão ta lại chẳng làm được gì.

Hudson có rất nhiều nhược điểm, Gia tộc Koslow cũng có rất nhiều sơ hở. Tiếc là những sơ hở này đều không hề nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu chỉ vì gây rắc rối cho đối phương mà mù quáng triển khai hành động thì lại không phải là tác phong của lão ta.

"Bá tước đại nhân, nếu như chúng ta không hành động thì bọn họ sẽ hoàn thành cuộc di dân này mất!"

Nghe được lời nói của thuộc hạ, Bá tước Pierce liền nhướng mày. Ngay khi Hudson trao đổi lãnh địa với các nhà quý tộc thì lão ta đã nghĩ được vô số biện pháp rồi, chuẩn bị sẽ gây cản trở trong Hội nghị quý tộc.

Tiếc là Vương quốc đưa ra kế hoạch quân đoàn Ma thú, Hudson liền thuận lợi đạt thành giao dịch với các bên mà không hề gặp phải trở ngại gì.

Bao gồm cả Gia tộc Dalton, vì tham gia vào trong kế hoạch này, cũng bị ép phải bỏ phiếu tán thành trong Hội nghị quý tộc.

Tấm phiếu tán thành này cũng trở thành nguyên nhân cốt lõi thúc đẩy quý tộc các nơi ào ào đáp ứng. Lão đại đều đã đồng ý rồi, các tiểu đệ đương nhiên sẽ không thể nào phản đối.

Kế hoạch gây trở ngại bước đầu đã thất bại, chỉ còn có thể giở trò trong công cuộc di dời nhân khẩu. Trước mắt thì Sơn Địa Lĩnh đang rất thiếu nhân khẩu, nếu như không có mười mấy vạn người này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quá trình phát triển sau này.

"Chuyện này không dễ làm! Hudson đã phái toàn bộ quân lính trong tay hắn ra ngoài làm hộ vệ, một chút phiền phức sẽ không thể nào đánh tan được bọn hắn."

"Còn việc kích động di dân gây chuyện, vừa mới bắt đầu thì đã bị trấn áp rồi."

"Dựa vào uy danh của Hudson, các quý tộc ven đường sẽ không dám ngăn cản, ngược lại còn tạo thuận thiện cho bọn hắn."

"Hiện giờ hai nhà vẫn còn đang nể mặt nhau, chúng ta không đích thân ra sân chơi với bọn hắn!"

"Nếu như động tác quá rõ ràng, bị đối phương bắt được sơ hở, lúc đó sẽ rất phiền phức."

Không phải là Bá tước Pierce lo trước lo sau, thật sự là vì tình huống trước mắt không thích hợp để trở mặt với Gia tộc Koslow. Lén lút ngáng chân trong bóng tối thì được, nhưng một khi công khai đối đầu, hơi không cẩn thận sẽ bộc phát một trận nội chiến.

Lão ta không cho rằng một vị niên thiếu khí thịnh như Hudson sẽ lựa chọn nhẫn nại khi gặp được phiền phức.

Không nói đến những chuyện phiền phức bên phía Vương quốc, một khi thật sự đánh nhau, Gia tộc Dalton cũng chưa nắm chắc phần thắng!

Nhìn vào thế cục nội bộ trong tỉnh Đông Nam liền biết, Gia tộc Dalton thâm căn cố đế, lực ảnh hưởng trải rộng khắp các quận; Gia tộc Koslow có nhiều thân thích, khắp nơi đều có người một nhà.

Một khi hai nhà này chơi xáp lá cà, không ai biết được những quý tộc bên dưới sẽ đi theo phe nào.

"Bá tước đại nhân, chúng ta không tiện xuất thủ, nhưng các thế lực khác thì lại có thể!"

"Bá tước Hudson trèo lên tới bước này cũng đã đắc tội với không ít người. Những người này sẽ không có nhiều vấn đề cần phải lo nghĩ như chúng ta."

Chương 902 - Phí Dinh Dưỡng

"Chúng ta chỉ cần lén lút cung cấp một chút thuận tiện là được, chuyện kế tiếp sẽ không còn liên quan gì đến chúng ta nữa."

"Dù cho sau này Bá tước Hudson có điều tra ra chân tướng thì cũng sẽ không làm được gì. Hắn không thể nào chạy tới đòi một câu trả lời với những chuyện mà chúng ta không hề làm được?"

Đề nghị của lão già này làm cho Bá tước Pierce hơi động lòng. Đúng là Hudson đã giẫm lên vô số thi thể mới trèo lên được vị trí này.

Đầu tiên là kỵ binh Giáo Đình và Khô Lâu hội, tiếp theo chính là Đế quốc Thú Nhân, sau đó nữa chính là đắc tội với tập đoàn quý tộc Bắc Cương.

Đế quốc Thú Nhân đã bị suy sụp rồi, tạm thời không cần phải quan tâm. Bọn chúng đều đang vội vàng nghỉ ngơi lấy lại sức, vốn không rảnh để chạy tới trả thù.

Nhưng những thế lực khác thì không như vậy. Chỉ cần Gia tộc Dalton hơi phóng thích một chút tín hiệu, không lo không có người hợp tác.

"Khô Lâu hội thì thôi, đám tổ chức tà giáo kia vốn không thể khống chế được. Nếu như thả chúng vào đây, không ai dám cam đoan bọn chúng sẽ gây ra chuyện gì."

"Quý tộc Bắc Cương và Giáo Đình thì đều có thể ám chỉ một chút. Nhưng chuyện này phải giữ khoảng cách, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng không thể để bọn chúng kéo chúng ta xuống nước!"

"Schafer tiên sinh, việc này liền giao cho tiên sinh. Có thể lấy được bao nhiêu thành quả cũng không quan trọng, mấu chốt là phải khơi dậy mâu thuẫn giữa Sơn Địa Lĩnh với hai thế lực này."

Bá tước Pierce nghiêm túc nói.

Làm hàng xóm tốt, Sơn Địa Lĩnh phát triển càng tốt thì Gia tộc Dalton sẽ phải gánh chịu càng nhiều áp lực.

Đặc biệt là khi căn cứ sinh sản Ma thú được xác lập, làm cho Bá tước Pierce cảm thấy tê cả da đầu. Một đám đại thế lực vào ở, khiến cho lão ta không thể nào sử dụng được thủ đoạn của mình.

Ví dụ như: Lén lút tiến hành phong tỏa kinh tế, hoặc là nâng cao thuế phí của các thương phẩm quá cảnh, hoặc là nâng giá thương phẩm hàng loạt...

Hàng loạt thủ đoạn này hiện giờ đều không có đất dụng võ. Lúc này mà phong tỏa Sơn Địa Lĩnh thì chẳng khác nào đang đối nghịch với các thế lực lớn.

Bởi vì một khi giá hàng dâng, kẻ chịu thiệt cuối cùng sẽ là những người ngoài như bọn hắn. Tiền của ai cũng không phải là do gió lớn thổi tới, bị người ta lừa thì nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Gặp phải một vị đối thủ cạnh tranh như vậy, lý trí nói cho lão ta biết rằng nhất định phải tìm cho Hudson thêm mấy tên địch nhân, để san sẻ áp lực cho bản thân.

"Xin Bá tước đại nhân yên tâm! Tôi nhất định sẽ làm tốt chuyện này, sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào."

Schafer lập tức đảm bảo. ...

"Bá tước đại nhân, những con mẫu thú mà chúng tôi an bài đi lai giống với Maxim tiên sinh đã chết sạch rồi."

"Đó đều là những con mẫu thú có chất lượng tốt được tuyển chọn kỹ lưỡng trong lãnh địa, ngay cả bọn chúng cũng không nổi huyết mạch của Cự Long, khả năng cao là những con mẫu thú khác cũng sẽ không chịu được."

"Ngay cả những con Ma thú được đưa tới lai giống cũng xuất hiện tình trạng tử vong, cũng may là đại đa số đều còn sống."

"Xét theo tình huống trước mắt thì kế hoạch lúc đầu của chúng ta về cơ bản là có thể tuyên cáo thất bại."

"Phân tích toàn diện các yếu tố khác nhau, kết quả: Hoặc là do Maxim tiên sinh đã quá bạo lực trong lúc động dục, những con mẫu thú bình thường không chịu nỗi; hoặc là do huyết mạch của Cự Long quá mạnh, chỉ có Ma thú mới có thể chịu được năng lượng mạnh mẽ này."

Nghe xong David báo cáo, Hudson liền nhướng mày. Không thể không thừa nhận rằng việc nghiên cứu khoa học quả thực là quá đốt tiền, hơn trăm con mẫu thú có chất lượng tốt tử vong, một lần thí nghiệm thất bại liền thiệt hại mấy ngàn kim tệ.

Mẫu thú bình thường không thể lai giống thành công cũng có nghĩa là kế hoạch chào hàng Á Long Thú với quy mô lớn đã trở thành bọt nước.

Đúng là Hudson vẫn còn có thể kiếm được một chén canh vì đã trở thành căn cứ sinh sản con non Ma thú, nhưng cũng chỉ là một chén canh mà thôi.

Dựa theo ước định trước đó: Khi những con Ma thú mà Vương quốc đưa tới sinh ra con non, hắn có thể lấy đi một phần ba mươi; Còn của những thế lực khác, hắn có thể lấy đi 5%.

Nếu như xuất hiện tình trạng không đủ tổng số, hắn sẽ không được lấy % của mình trước khi lấp đầy khoảng trống trong các lần giao phối sau.

Tỷ lệ này có thể nói là tương đối thấp. Nhưng hết cách rồi, những người tham gia kế hoạch lần này đều là các thế lực lớn, ít nhất là khi so với Sơn Địa Lĩnh thì những thế lực này đều là thế lực lớn.

Đối mặt với một đám đồng bọn có thực lực mạnh hơn mình, quyền chủ động của Hudson chỉ dừng lại trên miệng.

Mọi người nể tình nên mới cho hắn ra điều kiện. Nhưng vì trong tay không đủ thực lực nên Hudson không dám giở trò công phu sư tử ngoạm.

Ngay cả hình thức phân phối hiện giờ cũng là một điều kiện mà sau khi hắn dày công tính toán mới đề xuất với các thế lực lớn.

Dựa theo loại hình thức phân phối này, Sơn Địa Lĩnh sẽ là lãnh địa được phổ cập quân đoàn Ma thú đầu tiên ở Bắc đại lục trong tương lai, nhưng ưu thế này cùng lắm chỉ là dẫn trước vài năm mà thôi.

Có thể nói là đứng ngay ranh giới cuối cùng mà mọi người có thể tiếp nhận. Nếu như hắn thật sự không biết sống chết mà giở trò công phu sư tử ngoạm, đợi đến ngày hoàn thành kế hoạch quân đoàn Ma thú cũng chính là ngày mà Sơn Địa Lĩnh bị hủy diệt.

Dù có phát triển cấp tốc như thế nào thì Hudson cũng không cho rằng mình có đủ thực lực để đối đầu với thế lực của các quốc gia trong một thời gian ngắn.

Ngoài việc phân chia con non ra thì vẫn còn có những đền bù khác. Ví dụ như: Mỗi lần sinh ra được một con Ma thú, Maxim tiên sinh sẽ được nhận 150 kim tệ phí đền bù dinh dưỡng.

Chương 903 - Âm Mưu

Hudson lão gia dùng danh dự của gia tộc để cam đoan với mọi người là toàn bộ số tiền này đều được dùng trên người Maxim, tuyệt đối sẽ không có chuyện tham ô.

Đương nhiên, ngoài chi phí sinh hoạt hàng ngày, trong số tiền này cũng đã bao gồm tiền trả giúp giúp cho Maxim tiên sinh.

Tu luyện tốn tiền như vậy đấy, Hudson đã có kinh nghiệm khi nuôi Belersden rồi, nên lúc đối mặt với Maxim, hắn liền trực tiếp ra một cái giá trên trời về năng lượng mà nó dùng để tu luyện.

Năng lượng mà la bàn thần bí chuyển hóa được Ma tinh và Ma hạch sẽ bị hắn lấy đi 98% phí thủ tục, 2% còn lại mới là phần của Maxim.

Maxim mỗi ngày đều được hưởng thụ, nhưng nó đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ không trả nợ, hoàn toàn không có gánh nặng gì, nên rất nhanh nó liền thiếu Hudson một số nợ không nhỏ.

Khi đối mặt với một con Cự Long chỉ có vào chứ không có ra thì ai cũng phải bó tay thôi. Nhưng mà số tiền hiện giờ Maxim kiếm được lại phải qua tay của Hudson lão gia, đương nhiên là hắn phải ưu tiên cho việc trả nợ trước rồi.

"Kế hoạch thất bại thì thôi, đây vốn là một chuyện có xác suất thành công thấp mà. Nếu như ngay cả gia súc và dã thú bình thường cũng có thể lai giống được với Cự Long, sợ là các đại thế lực đã sớm thành lập được quân đoàn Ma thú rồi."

"Cục Ma thú tiếp tục phái người nhìn chằm chằm tình huống lai giống, lần sau nhất định phải ghi lại toàn bộ quá trình khi Ma thú mang thai sinh nở."

"Bộ Chính vụ tăng nhanh tốc độ thống kê nhân khẩu trong lãnh địa, đồng thời tổ chức nhân thủ kiểm tra thiên phú của toàn bộ thanh niên nam nữ từ tám đến mười lăm tuổi trong lãnh địa."

"Những người này chính là đối tượng trọng điểm mà chúng ta sẽ bồi dưỡng sau này. Phàm là người có thiên phú tu luyện đều sẽ được lãnh địa thống nhất bồi dưỡng và huấn luyện."

Hudson bình tĩnh nói.

Chỉ cần trải qua nhiều thứ lần thất bại thì sẽ dần dần làm quen với nó.

Nếu muốn rèn luyện năng lực chịu đựng, cứ phái đi điều chế ma pháp dược tề liền có thể nhanh chóng thích ứng với thất bại.

Trong những ngày gần đây, Hudson cũng không hề nhàn rỗi. Một mặt thì giải quyết các công việc trong lãnh địa, một mặt thì chiêu mộ nhân tài khắp nơi.

Không thể không thừa nhận là danh hiệu Long kỵ sĩ rất dễ dùng, những kẻ trước đó vốn không xem trọng Sơn Địa Lĩnh thì bây giờ khi chọn lão đại đã không còn tuyệt đối như vậy nữa.

Cao thủ chân chính tự nhiên là không có, nhưng cũng tuyển được không ít Ma pháp học đồ, Ma pháp sư cấp thấp, Kỵ sĩ cấp thấp.

Đoàn Ma pháp sư trong lãnh địa cũng đang được thành lập. Người nổi bật nhất trong số đó đương nhiên là Ma đạo sĩ Hudson rồi, xuống chút nữa chính là một tên Ma pháp sư trung cấp, ba tên Ma pháp sư sơ cấp, cùng với mười lăm tên Ma pháp học đồ.

Đội hình như vậy, mang lên danh hiệu đoàn Ma pháp sư chỉ là đang tự thiếp vàng lên mặt mình. Nếu như dựa theo thông lệ trên đại lục thì Ma pháp học đồ không thể được tính là Ma pháp sư.

Phái ra ngoài đánh nhau đương nhiên là không được, nhưng nếu dùng làm nhân viên nghiên cứu khoa học thì vẫn còn miễn cưỡng xài được.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, công việc chủ yếu hiện giờ của những người này chính là ở trong phòng thí nghiệm làm trợ thủ cho Hudson lão gia.

Thỉnh thoảng Melissa cũng sẽ vào trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu một số thứ kỳ lạ, những người này cũng sẽ được gọi tới hỗ trợ.

Hiện giờ thì bọn họ lại có thêm một nhiệm vụ, đó là kiểm tra thiên phú ma pháp cho dân chúng trong lãnh địa. Yêu cầu của Hudson không cao, căn cứ vào nhân khẩu trong lãnh địa, chỉ cần tìm ra được 100-200 thanh niên có thiên phú ma pháp là đủ rồi.

Người có thể sản xuất với quy mô lớn thủy chung vẫn là Kỵ sĩ và Chiến sĩ. Mặc kệ thiên phú là tốt hay xấu, ít nhất cũng có thể tiến hành huấn luyện trước.

Còn loại nghề nghiệp yêu cầu thiên phú như Ma pháp sư thì hoàn toàn phụ thuộc vào việc ông trời cho chịu thưởng cơm ăn hay không. Thiên tài, một điểm liền thông; Bất tài, dù có bồi dưỡng thế nào cũng vô dụng. ...

Thành Beda, trong một đình viện sang trọng, một lão già đang nghe thuộc hạ báo cáo thì đột nhiên biến sắc nói: "Đây chính là tình báo mà các ngươi thu thập được sao?"

"Toàn bộ đều là những tin tức nhảm nhí, nửa chút giá trị cũng không có!"

"Các thế lực lớn đang phát sinh xung đột trong Sơn Địa Lĩnh, ta kêu các ngươi qua đó để đổ dầu vào lửa, kích động mâu thuẫn giữa các thế lực."

"Nhưng các ngươi tự mình xem thử mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì!"

"Lúc các ngươi không có hành động, người ta thường xuyên đánh nhau ẩu đả, thỉnh thoảng còn chết mấy tên. Nhưng khi các ngươi hành động, tình hình lập tức trở nên thái bình."

"Không khơi dậy được mâu thuẫn thì thôi, ngược lại còn làm cho bản thân bị bắt vào ngục giam. Vì cứu người mà suýt nữa đã làm bại lộ tổ chức!"

Trong mấy năm gần đây, Kevin đã gặp vận xui tám đời. Bởi vì có công trong việc chuộc lại Huyết Nguyệt Kèn Lệnh nên ông ta được nắm giữ chức vị quan trọng trong tổng bộ; kết quả bởi vì đưa tin sai về thân phận của Hudson nên bị cách chức.

Nhiệm vụ lần này là phá hỏng kế hoạch quân đoàn Ma thú của Vương quốc Alpha. Nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được một sơ hở, kết quả sau khi người của lão ta vừa qua đó thì thế cục liền đột ngột thay đổi.

Các thế lực lớn đồng thời thành lập đoàn chấp pháp để giải quyết mâu thuẫn xung đột.

Mặc dù những quý tộc bị bắt không đến mức bị xử tử, nhưng bị treo trên cột cờ hai ngày liền, trực tiếp chết xã hội.

Biện pháp giết gà dọa khỉ vô cùng tàn nhẫn này đã nhanh chóng chấn nhiếp được đám người. Các quý tộc lão gia vốn rất hổ báo cáo chồn nay lại đột nhiên trở nên an phận, muốn tiếp tục gây chuyện là không thể nào.

Nhân viên tình báo phụ trách gây sự của Giáo Đình lại chạy tới vào đúng lúc này. Cái giá việc của châm ngòi thổi gió là đi bóc lịch.

Chương 904 - Âm Mưu (2)

Người may mắn thì còn có thể được tổ chức dùng tiền chuộc về; Kẻ xui xẻo đã đi gặp Thần Hi chi chủ luôn rồi.

Còn về việc thân phận có bị bại lộ không, đáp án đương nhiên là không, chuyện này mọi người biết thì để ở trong lòng là được, không cần thiết phải nói ra làm gì.

"Đại nhân, chúng thuộc hạ đã tận lực. Các thế lực lớn vô cùng trọng thị đối với kế hoạch quân đoàn Ma thú này, tất cả các vụ xung đột đều bị trấn áp bằng những thủ đoạn nghiêm khắc nhất, chúng tôi vốn chẳng làm được gì."

"Nhưng mà chúng thuộc hạ vừa mới nhận được một tin tức, Bá tước Hudson và rất nhiều tiểu quý tộc đã đạt thành hiệp nghị trao đổi lãnh địa, hiện giờ đang tiến hành di dời nhân khẩu."

"Nếu như chúng ta có thể xuất thủ rồi giá họa cho Gia tộc Dalton, khởi dậy một cuộc đại chiến giữa hai đại gia tộc, nhất định sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch quân đoàn Ma thú của Vương quốc Alpha."

Nam tử trung niên kiên trì nói.

Đều là bị ép phải làm vậy, kế hoạch trước mắt đã thất bại, ít nhiều gì cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Ông ta là người phụ trách chấp hành nhiệm vụ này, trở thành kẻ gánh tội cũng là đương nhiên.

Trùng hợp là ông ta lại nhận được tin tức nói rằng bá chủ của tỉnh Đông Nam - Gia tộc Dalton đã ngầm đồng ý cho bọn hắn ra tay với đội di dân. Nhất định phải nắm chặt lấy cơ hội lập công chuộc tội được đưa tới tận cửa này.

"Chuyện Hudson tổ chức di dân đã sớm gây huyên náo xôn xao rồi. Thoạt nhìn là rất dễ hạ thủ, nhưng người ta đã phái ra hai vạn đại quân hộ tống."

"Cho dù những lãnh địa này đều đã bị phân tán, nhưng mỗi một đoàn hộ tống đều có hơn ngàn quân bảo vệ."

"Những binh sĩ này đều là cựu binh từng đi theo Bá tước Hudson ra chiến trường chiến đấu với thú nhân, sức chiến đấu của họ không phải là thứ mà quân thủ thành bình thường có thể sánh bằng."

"Lộ trình di dân cũng rất ngắn, thời gian cũng sẽ không quá dài. Hiện giờ mới triệu tập viện binh từ bên ngoài thì đã không còn kịp nữa, chỉ có thể vận dụng lực lượng mà chúng ta có được ở mấy tỉnh lân cận."

"Hành động với quy mô lớn như vậy, sợ là sẽ bại lộ rất nhiều nội tình ra ngoài. Dù có hành động thì chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn tập kích trên đường."

"Cũng chẳng thể gây ra nhiều tổn thất cho địch nhân, còn chuyện giá họa cho Gia tộc Dalton cũng là một vấn đề khó. Lỡ như bị địch nhân tóm được, những lực lượng đang ẩn giấu trong Vương quốc Alpha của chúng ta chắc chắn sẽ phải chịu sự đả kích tàn khốc!"

Kevin quyết đoán cự tuyệt.

Vu oan giá họa nói thì đơn giản, nhưng khi thật sự tiến hành thì sẽ phát hiện trong này còn tồn tại vô vàn vấn đề.

Quan trọng nhất vẫn là thực lực. Dưới sự chèn ép không ngừng của Vương quốc, lực lượng mà Giáo Đình giấu trong Vương quốc Alpha đã ngày càng suy sụp.

Rất nhiều quý tộc vốn có mối quan hệ mật thiết với bọn hắn thì đã lần lượt cắt đứt quan hệ vì lợi ích. Hiện giờ, Giáo Đình đã không còn nhiều lực lượng có thể sử dụng được nữa.

"Xin đại nhân yên tâm, lần này là do Gia tộc Dalton chủ động thả tín hiệu. Chỉ cần bọn hắn tạo thuận tiện cho chúng ta hành động, dù có nói là lần tập kích này không có quan hệ với bọn chúng thì Bá tước Hudson cũng sẽ không tin."

"Chúng ta chỉ cần tập kích đội di dân là có thể khơi dậy mâu thuẫn giữa hai đại gia tộc rồi, không cần phải đuổi tận giết tuyệt."

"Mâu thuẫn giữa Giáo Đình ta và Vương quốc Alpha cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Sau chuyện này, cho dù có điều tra ra là chúng ta làm thì cũng chỉ là kết thêm một mối thù mới mà thôi."

"Sau khi hành động này thành công, mọi người có thể tìm đại một nơi để trốn. Dù cho Bá tước Hudson muốn truy tra thì cũng chỉ có thể tính món nợ này lên đầu của Gia tộc Dalton."...

Pháo đài Nadson, Công tước Thorsten vừa xem tin tình báo mà gia tộc thu thập được vừa cảm thấy đau răng.

Gã ta cũng không muốn trơ mắt đứng yên nhìn xem Gia tộc Koslow không ngừng ổn định căn cơ và phát triển lớn mạnh.

"Tạo cho chúng ta một cơ hội để phá hư đội ngũ di dân của Hudson. Đầu của Bá tước Pierce bị nước vào rồi sao!"

Trong khi nói chuyện, Công tước Thorsten liền xé bức thư này thành từng mảnh. Nếu có năng lực xuất thủ thì gã ta cũng không ngại hợp tác một lần.

Dù sao mối quan hệ giữa gia tộc Locknard và gia tộc Koslow cũng là tử địch không chết không thôi rồi, dù có sử dụng bất kì thủ đoạn nào cũng không quá phận. Ngay cả khi Gia tộc Dalton hạ độc thủ với Gia tộc Koslow rồi kêu gã ta đứng ra chịu trách nhiệm cũng được.

Nhưng để bọn họ đích thân động thủ thì quả thực là một chuyện cười. Nếu như có cơ hội xuất thủ, gã ta đã sớm động thủ rồi, cần gì phải chờ người khác nhắc nhở!

Mấu chốt của vấn đề là tập đoàn quý tộc Bắc Cương dù sao cũng chỉ là liên minh của một khu vực quý tộc, toàn bộ thực lực đều tập trung ở khu vực phương bắc.

Bọn hắn đã vô số lần thẩm thấu về phía nam, nhưng đều bị quý tộc phương nam vây kín mít, không hề có chỗ dừng chân.

Hiện giờ, gia tộc Locknard chẳng còn lực lượng vũ trang nào ở tỉnh Đông Nam, ngoài một vài tên thám tử.

Lâm thời phái người qua đó, có lẽ đội ngũ này vừa mới ra khỏi Bắc Cương thì đã làm cho các quý tộc ven đường chú ý đến giờ. Đến tỉnh Đông Nam cũng chỉ là đang nộp mạng mà thôi.

Sau khi đứng dậy đi đi lại lại mấy bước, Công tước Thorsten lập tức ý thức được không ổn. Tập đoàn quý tộc Bắc Cương cũng không phải là không có lực lượng vũ trang tại tỉnh Đông Nam, chỉ là bọn hắn không chỉ huy được đoàn lực lượng vũ trang này.

Đám con em quý tộc phương bắc đã xuôi nam bốn năm trước, hoặc là lập nghiệp chưa thành, nửa đường chết yểu; hoặc là thay đổi trận doanh, tìm tới Hudson nương tựa.

Nhưng ở trong mắt người ngoài thì thế lực có nguồn gốc huyết mạch với bọn hắn này vẫn được xem như là một lực lượng thuộc phe quý tộc Bắc Cương, ít nhất là bọn hắn vẫn còn có thể kiểm soát được một phần trong số đó.

Chương 905 - Tập Kích

Nghĩ tới chỗ này, Công tước Thorsten liền âm thầm cười khổ. Bá tước Pierce đã quá xem trọng bọn hắn rồi, ngay cả khi song phương vẫn còn liên hệ, nhưng dựa vào cái gì mà người ta phải bán mạng cho bọn hắn chứ?

Quý tộc rất thực tế. Chỉ cần tham dự vào chuyện tập kích đội di dân của Hudson ở tỉnh Đông Nam thì cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống trở về.

Nếu như gã ta thật sự sai đám con em quý tộc phương bắc làm như vậy, có lẽ khi tin tức vừa được truyền đến đó, người ta đã lập tức bán đứng bọn hắn rồi.

"Trực tiếp phái người nói cho Bá tước Pierce biết là chuyện này chúng ta hữu tâm vô lực."

"Nói cho Bá tước Pierce là cứ lớn mật phái người động thủ, đợi đến sau khi chuyện này thành công, gia tộc Locknard ta có thể chịu trách nhiệm thay cho ông ta!"

Công tước Thorsten tức giận nói.

Trong thâm gã đã không nhịn được mà thầm nghĩ: Cứ giày vò đi, càng huyên náo thì càng tốt!

Trong những ngày gần đây, cuộc sống của toàn bộ quý tộc Bắc Cương đều không dễ chịu gì. Đối mặt với sự chèn ép từ các đại quý tộc trong vương quốc, hiện giờ bọn hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đột nhiên thay đổi người nói chuyện làm cho rất nhiều gia tộc đều cảm thấy bối rối. Có thể nói là toàn bộ trận doanh của quý tộc

Bắc Cương đều đang trong tình trạng loạn trong giặc ngoài.

Hiện giờ cái mà bọn hắn muốn nhìn thấy nhất chính là các thế lực lớn trong vương quốc phát sinh nội đấu, để giảm bớt áp lực chính trị từ bên ngoài.

Quý tộc Bắc Cương đang nằm ngoài rìa của Vương quốc, ngay cả kế hoạch quân đoàn Ma thú đang nổi nhất hiện nay cũng như vậy. Trên danh nghĩa thì bọn hắn có tham dự vào, nhưng danh ngạch lại hoàn toàn không đối xứng với thực lực.

Ngay cả mấy nhà đại quý tộc mới nổi cũng lấy được nhiều danh ngạch hơn bọn hắn, suýt chút nữa là bị trung đẳng quý tộc vượt mặt.

Biết là không công bằng rồi, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nói theo cách nói chính trị thì bọn hắn đang có cống hiến nhỏ nhất trong hạng mục này.

Đây không phải là vì Thorsten không có cái nhìn đại cục, không đồng ý cống hiến cho kế hoạch quân đoàn Ma thú này, mà là vì Quốc vương Caesar III không cho bọn hắn cơ hội để cống hiến.

Lúc phân chia nhiệm vụ, ngoài những nhiệm vụ đại trà như thu thập mẫu thú, phái đại sư ma pháp dược tề tới tham dự việc nghiên cứu dược tề và cung cấp kinh phí thí nghiệm ra, những chuyện còn lại đều chẳng liên quan gì đến bọn hắn.

Ví dụ như cung cấp đảm bảo an ninh cho dự án, làm việc vặt hậu cần, điều phối mối quan hệ giữa các bên... Những công việc mà ai cũng có thể làm này đều bị an bài cho người khác. ...

"Người còn chưa tới sao?"

Kevin không nhịn được hỏi.

Tốc độ di dân chậm hơn dự tính của gã ta rất nhiều. Gã trốn trong rừng cây, liên tục nuôi muỗi mấy giờ liền mà vẫn chưa thấy có người đến.

Kevin vốn không cần phải đích dẫn đội đi làm chuyện này. Nhưng vì gã ta không yên lòng về thuộc hạ, nên đã đích thân tới một chuyến.

Sự thật chứng minh là mấy chuyện lặt vặt như phục kích này vẫn nên giao lại cho đội ngũ chuyên nghiệp đi chấp hành thì sẽ tốt hơn. Những nhân viên thu thập tình báo như bọn hắn thật sự không thích hợp với chuyện mang binh đánh giặc.

Chỉ cần tướng lĩnh có kinh nghiệm đứng từ xa nhìn lướt qua một cái liền phát hiện ra tình huống khác thường ở nơi này.

"Đại nhân, quân tiên phong của địch nhân chỉ còn cách cách chúng ta không đến hai dặm đường, sắp thấy được bọn chúng rồi."

"Nhưng mà tình huống lại có chút thay đổi, trong đội ngũ chịu trách nhiệm hộ tống, ngoài quân đội của Sơn Địa Lĩnh ra, còn có đội hộ vệ của các quý tộc ở ven đường."

Nghe được tin tức này, Kevin liền nhướng mày. Các quý tộc ven đường chạy tới hỗ trợ cho địch nhân là chuyện mà gã ta không hề dự đoán được.

Lực lượng của địch nhân tăng lên, đối với những người phục kích như bọn hắn cũng không phải là chuyện tốt gì.

"Biết rồi, tiếp tục phái người nhìn chằm chằm địch nhân!"

Kevin lạnh lùng hạ lệnh.

Tên đã lên dây, không bắn không được.

Mặc cho địch nhân có mạnh cỡ nào, cứ mai phục tiếp là được, khoảng cách ngắn như vậy, dù cho có muốn rút lui thì cũng đã không còn kịp nữa.

Một khi bại lộ hành tung, sau đó không còn là chuyện bọn hắn phục kích địch nhân nữa, mà là sẽ bị quân hộ vệ ở tỉnh Đông Nam liên hợp vây giết.

Ngay cả người đang âm thầm tạo cơ hội cho bọn hắn là gia tộc Dalton cũng sẽ tới bỏ đá xuống giếng, dùng chuyện này để chứng minh rằng mình không có cấu kết với Giáo Đình.

Giới quý tộc là thực tế như vậy đấy. Mặc kệ là có cấu kết với Giáo Đình hay không, chỉ cần tỏ ra tích cực trong lúc tiêu diệt người của Giáo Đình là có thể chứng minh song phương không có cấu kết gì với nhau.

Chân tướng là vấn đề mà chỉ có trẻ con mới quan tâm, trong mắt của người trưởng thành chỉ có lợi và hại.

Gần rồi, đã rất gần rồi. Nhìn thấy đội ngũ của địch nhân càng ngày càng gần, Kevin mừng rỡ nở nụ cười.

"Đại nhân, tình huống có chút không ổn, toàn bộ địch nhân ở phía trước đều có mặc giáp, sợ là chúng ta đã bị phát..."

Còn chưa kịp nói xong, một cơn mưa tên đã lao tới.

"Sưu, sưu, sưu..."

"A..."

Có mấy tên xui xẻo núp không kỹ đã bất hạnh trúng tên, đang gào khóc thảm thiết.

Hiện giờ không cần thuộc hạ nhắc nhở thì Kevin cũng ý thức đội phục kích của mình đã bị bại lộ. Mặc dù không biết tại sao lại như vậy, nhưng nếu đã bại lộ tung tích thì nhất định không phải là chuyện tốt.

"Giết!"

Sau khi Kevin ra lệnh một tiếng, đám sát thủ mai phục trong rừng cây lập tức lao ra ngoài.

Kevin, một Đại Địa kỵ sĩ, đang xông pha đi đầu. Chỉ là mục tiêu của gã ta không phải là đại quân của địch nhân ở phía trước, mà là những quan viên phụ trách công tác di dân ở phía sau.

Giết được bao nhiêu địch nhân không quan trọng, hành động lần này chủ yếu là vì quấy rối. Sau khi liên tục chém chết ba người, Kevin đột nhiên không xuống tay được nữa.

Chương 906 - Tập Kích (2)

Khuôn mặt quen thuộc trước mắt này trông giống như tên gián điệp mà gã ta đã tự tay huấn luyện. Trước đây, vì giám thị Sơn Địa Lĩnh, bọn hắn đã phái không ít gián điệp tới đó nằm vùng.

Nhìn quần áo và cách ăn mặc, có vẻ như hiện giờ tên gián điệp này đang sống không tệ lắm. Nhân viên tình báo bình thường chết thì chết, sẽ chẳng có ai quan tâm, nhưng loại nhân viên tình báo đã bò lên tới một vị trí nhất định thì lại không dễ bị buông bỏ như vậy.

Gã ta quay đầu lại nhìn ba người vừa chết đi, có hai người làm cho gã cảm thấy hơi quen quen, giống như đã từng gặp ở nơi nào rồi.

Sau khi nhận ra rằng mình đã giết nhầm người, Kevin cảm thấy buồn rầu không thôi.

Nhưng chỉ có gã ta nhận ra thân phận của đối phương, còn đối phương thì lại không biết lớp hóa trang của gã, cho nên chiêu nào tàn nhẫn nhất thì dùng chiêu đó.

Kevin không còn thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì gã đã bị Ma pháp nỏ cỡ nhỏ của đối phương bắn trúng, nếu không phải gã ta phản ứng đủ nhanh, kịp thời tránh khỏi chỗ yếu hại, sợ là bây giờ đã đi gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Bị người một nhà đả thương, Kevin khóc không ra nước mắt. Gã cũng không còn lưu luyến chiến trường này nữa, mà vội vàng mang theo vết thương chạy trốn. Vừa chạy và vừa hạ lệnh:

"Địch nhân đã chuẩn bị từ trước, mau rút lui!"

Mệnh lệnh đột nhiên xuất hiện này làm cho đám sát thủ tập kích cảm thấy bối rối. Vừa mới chạy ra đánh giáp lá cà với địch nhân thì đã phải rút lui, chuyện này rõ ràng không hợp với lẽ thường.

Nhưng khi nhìn thấy lão đại của mình đang mang theo vết thương chạy trốn, đám sát thủ cũng không còn nghĩ nhiều như vậy nữa, lập tức thi triển tuyệt kỹ của bản thân bỏ chạy thục mạng.

Chỉ trong nháy mắt, đội tập kích đã biến mất ở cuối chân trời.

Đội tuần tra vừa kiểm kê thương vong và vừa tự hỏi cuộc tập kích ngoài ý muốn này, Luke cũng rất ngơ ngác.

Trong cuộc chiến vừa rồi, lúc đầu địch nhân đã có cơ hội xuống tay với y, nhưng lại đột nhiên chần chờ, chẳng lẽ là người mình?

Nếu như là người mình, vậy thì chuyện dùng Ma pháp nổ đánh lén vừa rồi không phải đã gây ra đại họa rồi sao. Mặc kệ người đó là ở bộ phận này, chỉ cần nhìn vào thực lực cũng biết là địa vị của người sẽ không thấp được.

Y lập tức bỏ đi ý nghĩ đáng sợ này. Trong nửa năm gần đây, Luke đã không hề có liên lạc gì với tổ chức, nếu như thật sự tổ chức một hành động lớn như vậy, tổ chức không thể nào không thông báo cho y một tiếng được!

Nếu như có thêm sự hợp tác của người phụ trách lần di dân này là y, trong tình huống nội ứng ngoại hợp, hôm nay chắc chắn sẽ có giết sạch đội ngũ này.

Nếu như có thể trở về, đâu ai nguyện ý luôn ở bên ngoài ăn bữa hôm lo bữa mai chứ, dù là người làm tình báo!

Luke làm nội ứng ở Sơn Địa Lĩnh đã mấy năm rồi, cũng đã già thêm hơn mười tuổi, bên ngoài là bởi vì vất vả quá độ, nhưng trên thực tế vẫn là vì luôn phải sống trong tình trạng nơm nớp lo sợ.

"Thành chủ đại nhân, cuộc tập kích vừa rồi của địch nhân gây ra cho chúng ta 78 người thương vong, trong đó có 26 người bỏ mạng, 52 người bị thương."

"Xét thấy thân thủ của địch nhân quá lợi hại, chúng thuộc hạ không dám chia binh đuổi theo, cho nên chỉ có thể đả thương và bắt được 63 người."...

"Cái gì?"

"Có người dám tập kích đội ngũ di dân của ta sao?"

Hudson giận tím mặt nói.

Tại tỉnh Đông Nam, nơi sân nhà của hắn, vậy mà lại có người dám động thủ với người của hắn, quả thực là đang động thổ trên đầu Thái Tuế mà.

"Bá tước đại nhân, bây giờ không phải là lúc tức giận. Việc cấp bách là phải căn dặn các đội ngũ bên dưới tăng cường đề phòng, nhằm tránh những chuyện tương tự như vậy xảy ra một lần nữa."

"Từ những báo cáo mà đám thuộc hạ bên dưới phía dưới truyền tới, địch nhân đã huy động hơn vài trăm người, nhiều người như vậy cùng nhau đợt hành động không thể nào không để lại vết tích gì được."

"Nhất định là có người đang yểm trợ cho bọn chúng nên người của chúng ta mới không thể phát hiện từ trước. Tại tỉnh Đông Nam này, chỉ có một vài thế lực là có được loại năng lực này, người dám làm cũng sẽ càng ít."

"Nhưng chúng ta cũng đã phái người nhìn chằm chằm vào Gia tộc Dalton rồi, nếu như bọn chúng có điều động nhân mã thì chúng ta nên phát hiện ra dị thường mới phải."

"Trừ phi là chúng ta đã đánh giá thấp vị bá chủ Đông Nam này, bọn chúng vẫn còn giấu rất nhiều lực lượng mà chúng ta chưa biết được."

Cairne nghiêm túc phân tích.

Hiển nhiên là chuyện này đã ngoài dự liệu của y. Hầu hết những tài liệu có liên quan đến Gia tộc Dalton ở Sơn Địa Lĩnh đều là của gia tộc Holliser đưa cho.

Trước khi Gia tộc Koslow quật khởi, hai gia tộc mạnh nhất trong tỉnh đã xảy ra không ít mâu thuẫn, hai bên cũng xem như là hiểu rõ về nhau.

Từ khi quyết định dời về phương bắc, những tài liệu liên quan đến Gia tộc Dalton đã được Bá tước Aurane đóng gói giao lại cho Hudson.

Nhằm đảm bảo việc trao đổi lãnh địa có thể tiến hành thuận lời, Hudson đã sớm phái người đi nhìn chằm chằm những lực lượng đang giấu ở chỗ tối của Gia tộc Dalton.

"Khả năng này không lớn. Xét theo lực lượng mà địch nhân đã thể hiện, mặc dù số người tham gia tập kích không ít, nhưng lại không có bao nhiêu cao thủ."

"Nếu như Gia tộc Dalton muốn ra tay với chúng ta, bọn chúng nhất định sẽ dồn chúng ta vào chỗ chết chỉ với một đòn, không đáng phải sử dụng những thủ đoạn có tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ này."

"Từ trên chiến báo cũng có thể thấy rõ thực lực của địch nhân, sau khi có mười người bỏ mạng liền trực tiếp rút lui, rõ ràng là có chút không hợp lẽ thường."

"Tám thành là có một thế lực lớn nào đó muốn chơi vu oan giá họa cho gia tộc Dalton nên mới cố ý làm như vậy."

Chương 907 - Nổ Lò

"Tên hung thủ đứng sau màn này cũng không nhất định là đang hướng về phía chúng ta, có thể là đang hướng về phía Gia tộc Dalton, hoặc là hướng về phía Vương quốc."

"Những kẻ muốn thấy kế hoạch quân đoàn Ma thú thất bại cũng không phải chỉ có một hai nhà. Bọn chúng không tìm thấy chỗ đột phá ở nơi khác nên mới dùng chúng ta khai đao, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra."

"Có quá nhiều thế lực bị hiềm nghi, chỉ dựa những tin tức mà chúng ta nắm giữ hiện giờ thì vẫn không thể suy đoán ra được hung thủ là ai!"

Nghe xong lời mà Rudolf nói, Hudson cũng cảm thấy mơ hồ.

Nếu chỉ xét về góc độ của thế lực nhà mình, muốn tìm kiếm địch nhân sẽ cực kỳ đơn giản. Nhìn vào lịch sử phát triển của gia tộc Koslow, thế lực lớn mà bọn họ đắc tội chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tùy tiện suy đoán một chút là có thể đoán ra bảy tám phần.

Nhưng nếu nhìn khắp toàn bộ Vương quốc Alpha thì lại không có cách nào đoán được. Chỉ tính riêng các mối quan hệ quốc tế hiện giờ thôi là Hudson đã không thể nào đếm xuể rồi, lại càng không cần phải nói đến việc tìm kiếm hung phạm.

"Chậm rãi điều tra đi, không cần phải quá vội vàng. Nhiệm vụ trước mắt của chúng ta vẫn là mau chóng hoàn thành công tác di dân. Hắc thủ sau màn là ai đã không còn quan trọng nữa."

"Hơn nữa, địch nhân còn để lại mấy chục bộ thi thể, muốn điều tra ra thân phận của bọn hắn khi còn sống cũng không phải là chuyện khó gì!"

"Chỉ cần từ từ rút gân lột da thì cũng có ngày bọn chúng khai ra hết thôi. Đến lúc đó, chúng ta mới từ từ tính sổ với bọn chúng!"

Hudson nghiêm nghị nói.

Bên ngoài thì nói rất mạnh miệng, nhưng thật ra trong lòng Hudson lại chẳng có suy tính gì. Cho dù hắn đã cố gắng điệu thấp, nhưng Sơn Địa Lĩnh bây giờ đã không thể nào tránh khỏi bị cuốn vào trong phong ba bão táp.

Biết được càng nhiều thì sẽ càng nhiều vấn đề cần suy nghĩ, những thứ cần kiêng kỵ cũng sẽ càng nhiều.

Tình trạng mơ mơ hồ hồ hiện giờ còn tốt, nếu như thật sự điều tra ra được hung thủ là một thế lực lớn không thể chọc nổi thì đó mới là phiền phức lớn.

Nếu không trả thù thì sẽ thể hiện là mình đang rén, rất dễ làm mất hình tượng đã dày công xây dựng; Còn nếu như ra tay trả thù trong tình huống không có đủ thực lực thì khả năng cao là đang tự rước lấy nhục.

Ưu thế lớn nhất hiện giờ của Gia tộc Koslow chính là có rất nhiều tộc nhân. Nếu như trở mặt với một thế lực lớn mạnh, người ta chỉ cần sử dụng những thủ đoạn mờ ám là loại ưu thế này sẽ ngay lập tức sụp đổ.

Không còn những căn cơ này nữa, Hudson cùng lắm cũng chỉ được tính là một vị cường giả tán tu lợi hại một chút mà thôi. Muốn thành lập lại một thế lực lớn thì chỉ có thể chạy tới phe tà giáo để lăn lộn.

Vấn đề ở đây không phải là hắn lựa chọn trận doanh nào, mà là những người đang giữ quyền nói chuyện kia nói hắn là người của tổ chức tà giáo, vậy thì hắn chỉ có thể là nhân viên của tổ chức tà giáo. . . .

Một tiếng "ầm" thật lớn vang lên, cái lò luyện đan mà Hudson tự chế lại được hiến tế thêm một lần nữa. Nếu như không phải hắn chuồn đủ nhanh thì lúc này cũng đã bị bụi đất phủ đầy người rồi.

Trải qua hết lần thất bại này đến lần thất bại khác, Hudson chỉ đành thừa nhận rằng mình không phải là thiên tài luyện dược.

Cầm phối phương trong tay, thao tác từng bước một dựa theo chú thích trong đó, mười lần thì có ít nhất chín lần là bị thất bại. Chỉ có một lần thành công, lại còn xảy ra các loại ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không cần phải thất lạc, đại đa số Nhà giả kim trên đại lục này đều chỉ có trình độ như hắn. Muốn nắm được cách điều chế một loại một loại ma pháp dược tề đều phải dựa vào kinh nghiệm thất bại không ngừng.

Còn về vấn đề Hudson đã tự sáng tạo ra lò luyện đan chế dược, đó chẳng qua chỉ là do ăn may mà thôi. Bị giới hạn bởi nguyên vật liệu luyện đan không hợp cách, nên việc nổ lò là chuyện bình thường, không nổ lò mới là ngoài ý muốn.

Nổ lò hay không không quan trọng, quan trọng là thành quả. Đều là dựa theo phối phương của ma pháp dược tề, nhưng trong lò luyện đan của Hudson lại luôn sinh ra rất nhiều sản phẩm kỳ kỳ quái quái.

Đương nhiên, có thể những sản phẩm đặc thù này chính là kết quả của việc truyền năng lượng từ trong la bàn thần bí vào trong lò luyện đan.

Nếu như bỏ qua bước mấu chốt nhất này, hắn chỉ thu hoạch được một lò cháo thuốc. Công hiệu cụ thể chỉ có người ăn mới biết.

Biết rõ là sẽ bị nổ lò nhưng Hudson lại còn kiên nhẫn như vậy, đó là bởi vì những thứ mà hắn làm ra có đôi khi sẽ thật sự có tác dụng.

Ví dụ như: Viên thức ăn gia súc hiệu Hùng Hùng mà hắn làm ra trước đó, thuốc tráng dương hiệu Cự Long, dục vọng mê tình hoàn, thuốc tiến hóa loài thú. . .

Đặc biệt là thuốc tráng dương hiệu Cự Long, đây chính là bảo vật thiết yếu để cho Maxim có thể ngự bách thú. Nếu không, đối mặt với vô số mẫu thú liên tục được đưa tới, ngay cả thận của Cự Long cũng không chịu nổi.

Thuốc tiến hóa loài thú thì lợi hại hơn, thứ này đã trực tiếp làm cho con bò giống của Hudson tiến hóa thành Ma thú. Mặc dù chỉ là Ma thú có cấp bậc thấp nhất, nhưng đây cũng đã là một thành tựu không hề tầm thường rồi.

Tiếc là tác dụng phụ rất lớn, dựa vào kết quả của mấy trăm lần thí nghiệm trước đây, những con dã thú đã ăn phải thuốc tiến hóa loài thú này chỉ có thành công hoặc là chết.

Có lẽ là bởi vì cơ số thí nghiệm quá ít, nên đến giờ hắn cũng chưa thể thống kê được xác suất thành công. Tóm lại, ngoài con bò giống đã hoàn thành việc tiến hóa ra, trước mắt cũng chỉ có một con chuột hoang là thành công sống sót.

Hudson cũng đã thử cho Ma thú dùng thuốc này rồi, kết quả đều là bọn chúng ghét bỏ, dù sao con gấu và con rồng của hắn không chịu há mồm.

Chương 908 - Nổ Lò (2)

Sau đó hắn cố tình bắt một con Ma thú hoang rồi ép nó phải ăn, nhưng tiếp đó lại chẳng có phản ứng gì. Ngay cả khi hắn đã tăng liều lượng lên đến hơn ba mươi lần, cuối cũng chỉ đổi lại được một đống phân.

Chỗ tốt thì không thấy, còn làm cho con Ma thú đó mệt lả người. Sau khi tiến hành một số lần thí nghiệm, cuối cùng nó cũng chịu được sự tàn phá của Hudson mà bỏ mạng.

"Hudson, chàng lại lại lại lại lại. . . Bị nổ lò rồi!"

Nhìn thấy Melissa thất thố cười to, Hudson không chút khách khí về đáp lời: "Cười vui vẻ như vậy, lần này nàng đã thành công luyện chế ra ma pháp dược tề rồi sao?"

"Đương nhiên là chưa!"

"Thiếp chỉ là ma pháp sư trung cấp, hiện giờ chỉ mới bắt đầu học tập luyện dược, thất bại là chuyện rất bình thường."

"Không giống với một vị Ma đạo sĩ nào đó, có thể sáng tạo ra hệ thống của riêng mình, còn nói là sẽ làm thay đổi ngành dược tề học trên đại lục này, vậy mà mỗi ngày đều làm cho bản thân bị dính đầy bụi đất."

Melissa cười hì hì nói.

Thất bại cũng không sao, mấu chốt là phải có người thất bại chung. Nếu như nhìn thấy người khác thành công mỗi ngày, chỉ có một mình mình liên tục thất bại, có lẽ sẽ không chẳng có người nào chịu nổi loại áp lực này.

Hudson và Melissa chính là điển hình của tình trạng này. Hiện giờ cũng đã phát triển đến tình trạng dùng việc giễu cợt sự thất bại của đối phương để an ủi bản thân.

"Nàng đang đố kỵ ta sao. Dù có nói thế nào thì hiện giờ ta cũng là một vị Ma đạo sĩ, mà nàng vẫn còn là một vị Ma pháp sư nhỏ nhoi."

"Dù cho có cố gắng thêm hai mươi năm nữa, sợ là người nào đó cũng không thể sờ tới ngưỡng cửa của Ma đạo sĩ. Còn ở nơi này chế giễu ta, nàng thật to gan?"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã ôm Melissa vào lòng. Bàn tay không an phận của hắn như thể đang định phát sinh một trận đại chiến.

"Hudson, mau buông tay! Không được làm loạn ở nơi này, nếu không thiếp giận đó."

Melissa tức giận nói.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson quyết định dừng tay lại. Nhưng miệng vẫn kiên cường kêu gào nói: "Xem nàng có còn dám chế giễu ta hay không!"

"Nếu như lần sau mà còn như vậy, ta sẽ không. . ."

Không đợi hắn nói hết lời, Melissa đột nhiên xuất hiện dấu hiệu nôn mửa. Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, dọa cho Hudson vội vàng thi triển pháp thuật xem xét.

Ma pháp sư kiêm chức bác sĩ, đây cũng là loại đặc sắc của đại lục Aslante. Hầu như toàn bộ Ma pháp sư cao cấp đều sẽ hiểu một số kiến thức ở phương diện này, nếu không sẽ không có cách nào điều chế dược tề.

Sau một hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói: "Melissa, hình như nàng mang thai rồi!"

Tin tức này không chỉ làm cho Melissa giật mình, mà cũng dọa cho Hudson nhảy dựng lên.

Từ khi hai người kết hôn đến giờ cũng còn chưa tới ba tháng, quả thực là có chút ngoài ý muốn.

"Hudson, chàng không nói dối đó chứ?"

Melissa vội vàng hỏi.

"Sao ta có thể lừa nàng bằng những chuyện như vậy được?"

Hudson vội vàng đảm bảo nói.

Hắn đã sớm nghe nói qua thiên phú gieo hạt mạnh mẽ của Gia tộc Koslow rồi, trước đó còn nghĩ chỉ là lời đồn, nhưng không ngờ thực tế lại đến nhanh như vậy.

Hắn sống chung với Isabel lâu hơn mà lại mang thai, đó là bởi vì hai người đều cố gắng tránh thai.

Hudson không muốn tạo ra con riêng trước khi kết hôn, nếu không chuyện này mà truyền đi sẽ bị người ta chê cười; Isabel thì muốn truy cầu cảnh giới tu luyện cao hơn, không muốn mang thai sinh con sớm như vậy.

Nếu không phải quyền thừa kế tước vị của nữ tử quá thấp, ngay cả họ hàng bàng chi cũng không sánh bằng, thì những quý tộc gần như tuyệt tự và chỉ có con gái đều sẽ tranh nhau chen lấn chạy đến Gia tộc Koslow để kiếm con rể.

Dù gì thì tộc nhân quan hệ thân thích có tốt như thế nào cũng sẽ thua xa huyết mạch trực hệ của bản thân.

Cuộc sống hôn nhân ngọt ngào của đôi vợ chồng mới cưới còn chưa bắt đầu được bao lâu đã bị người thứ ba chen chân vào, hơn nữa Hudson lại còn phải hầu hạ người thứ ba này giống như bảo bối vậy, chuyện này khiến hắn không còn gì để nói.

Nếu biết trước sẽ như vậy thì hắn đã sử dụng biện pháp tránh thai rồi.

Nhưng mà chuyện này hắn chỉ có thể nghĩ ở trong lòng mà thôi. Nếu như dám nói ra, không chỉ Melissa sẽ mắng hắn, mà đám trưởng bối trong Gia tộc Koslow cũng sẽ chạy tới đây làm công tác tư tưởng cho hắn.

Mặc dù đại lục Aslante không lưu hành cách nói nhiều con nhiều phúc, nhưng đối với một nhà đại quý tộc mà nói, con cái càng nhiều thì sẽ càng tốt.

Nhân khẩu thịnh vượng chính là tiêu chí quan trọng của một gia tộc đang bồng bột phát triển. Những gia tộc liên tục mấy đời đơn truyền, theo cái nhìn của ngoại giới là đã không còn được Thần Hi chi chủ chiếu cố nữa, đã sắp đi tới bước đường hủy diệt.

Lãnh chúa phu nhân mang thai chính là một sự kiện mang tính biểu tượng, gây chấn động khắp toàn bộ Sơn Địa Lĩnh.

Tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong niềm vui sướng, ngay cả nỗi ám ảnh mà đội ngũ di dân bị tập kích để lại cho mọi người cũng đã bị hòa tan đi một phần.

Nếu như không phải bị Melissa ngăn cản, sợ là Hudson đã tổ chức tiệc chúc mừng rồi. Hắn đã sống hai đời, vất vả mới có được đứa con đầu tiên, không coi trọng là chuyện không thể nào.

Nếu như là con trai, đây chính là chủ nhân tương lai của Sơn Địa Lĩnh; Còn nếu là con gái, đó cũng là bảo bối của Hudson lão gia.

Mặc kệ là sinh con trai hay con gái, chỉ cần là con do Hudson sinh ra thi đã chứng minh rằng lãnh chúa lão gia và phu nhân rất biết sinh con, lòng người trong lãnh địa cũng nhanh chóng được ổn định lại. . . .

Thành Beda, Kevin mang theo vết thương trở về nhà , sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Bởi vì sự cố ngoài ý muốn trước đó nên lão ta đã tạm thời cắt đứt liên lạc với những gián điệp đang ẩn náu trong Sơn Địa Lĩnh, không nghĩ vì việc này mà ủ thành đại họa.

Chương 909 - Thâm Hụt

Bởi vì chưa kịp giao lưu tình báo mà làm cho phán đoán xảy ra sai lầm, cuộc tập kích được lên kế hoạch tỉ mỉ lại đánh trúng người một người.

Càng hố hơn chính là vết thương của người phụ trách như lão ta không phải bị địch nhân gây ra; mà là bị người một nhà ám toán.

Hết lần này tới lần khác lão ta lại còn không thể khiển trách, trong tình huống lão ta cố tình che giấu tung tích, đối phương căn bản không biết lão ta là người một nhà.

Chuyện trùng hợp như vậy lại lão ta gặp được, nghĩ lại liền cảm thấy phiền muộn.

Sau khi sử dụng thuốc chữa thương, thể xác và tinh thần của Kevin đều đã mệt mỏi rã rời, lão ta cố gắng kiềm chế nộ khí.

Quét mắt liếc nhìn đám thuộc hạ đang sa sút tinh thần rồi tức giận nói: "Sao đám người các ngươi lại không nói câu nào?"

"Chẳng phải chỉ là nhiệm vụ thất bại thôi sao, nghĩ cách đền bù từ nơi khác là được, đừng có trưng cái bộ mặt như chết cha chết mẹ đó ra đây!"

"Hiện giờ các ngươi nên dưỡng thương thì dưỡng thương, nên dọn dẹp thì đi dọn dẹp. Hành động lần này thất bại cũng không sao, nhưng nhất định phải giấu hết mọi thông tin về tổ chức."

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại đang vô cùng hoảng hốt. Lần thất bại mơ mơ hồ hồ này sẽ không thể nào báo cáo lên cho tổng bộ, mà phải cố gắng phong tỏa tin tức.

Nếu không, một khi tin này truyền về tổng bộ, mọi người sẽ chỉ cho rằng Kevin hắn vô năng, ngay cả cuộc tập kích được lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy cũng có thể đánh lén trúng "người một nhà".

"Đại nhân, chuyện lần này hoàn toàn là vì ngoài ý muốn. Chủ yếu là do thực lực của địch nhân quá mạnh, nếu không hành động của chúng ta đã có thể thành công rồi."

Nghe được lời giải thích này, cơn giận của Kevin lại lập tức trỗi dậy. Ngoài ý muốn cái chó gì, đó là do lão ta chủ động hạ lệnh rút lui.

Chơi vu oan giá họa cũng phải có người phối hợp mới được. Nếu như giáp điệp mà tổ chức phái ra ngoài đều bị người một nhà giết sạch hết, vậy thì người nào sẽ chịu trách nhiệm hấp dẫn ánh mắt của địch nhân đây?

Người ta làm địa đầu xà, nếu như điều tra theo phương hướng chính xác thì sớm muộn gì cũng có thể tìm ra dấu vết để lại.

"Vagordin, ngươi đang chất vấn năng lực chỉ huy của ta sao?"

Kevin không nhịn được chất vấn.

Là người chịu trách nhiệm chính cho sự thất bại của hành động lần này, Kevin cũng không còn tâm tư để đùn đẩy trách nhiệm. Bởi vì lão ta sẽ không báo cáo loại chuyện xui xẻo này lên cho tổng bộ, cho nên cũng không có cái gọi là gánh chịu trách nhiệm.

"Đại nhân, thuộc hạ. . . Không dám. . . Thuộc hạ không có ý này. . ."

Nhìn thấy bộ dạng bị dọa đến tè ra quần của Vagordin, Kevin cũng không còn tâm tư tiếp tục truy cứu. Hiện tại lão ta đang suy nghĩ xem làm sao để khôi phục liên lạc với những nhân viên gián điệp đang được phái ra ngoài.

Trước đó, vì giữ bí mật, lão ta vẫn luôn nắm chặt mối liên lạc này trong tay mình. Ngay cả các nhân viên gián điệp cũng không biết rõ thân phận của đối phương.

Người phụ trách công tác tình báo ở Sơn Địa Lĩnh đã bị tai nạn cách đây nửa năm trước. Sau đó trong Sơn Địa Lĩnh lại xảy ra việc điều động với quy mô lớn, phương thức ban đầu đã không còn liên lạc được nữa.

Khi một tổ chức lớn phát triển đến một trình độ nhất định sẽ không thể tránh khỏi việc xuất hiện những tệ nạn của đám quan liêu như lơ là nhiệm vụ, lười biếng... Vân vân, Giáo Đình đương nhiên sẽ không phải là ngoại lệ.

Sau đó lão ta đã an bài nhân viên liên lạc mới tới chờ đợi những gián điệp được phái ra ngoài tìm tới cửa. Tiếc là những người này đều đã bị điều ra ngoài lãnh địa, cho nên không có cơ hội giao lưu.

Nếu đã là làm gián điệp thì đương nhiên phải có tính cảnh giác cao độ. Từ xưa tới nay đều là như vậy, nếu như đột nhiên thay đổi phương thức làm việc dĩ vãng, sau đó lại chủ động tìm tới cửa khôi phục đường dây liên lạc, đối phương chắc chắn sẽ hoài nghi.

Mất đi sự tín nhiệm rồi, việc thu thập tình báo sau này cũng sẽ trở thành vấn đề. Không chừng khi nhân tài của bọn hắn vừa tìm tới cửa thì đã bị "người một nhà" tố cáo luôn rồi. ...

"Phế vật, thật sự là phế vật!"

"Ngay cả người của mình mà cũng không khống chế được, đáng đời bọn chúng xui xẻo!"

"Xem ra ta đã đánh giá cao bọn chúng rồi, đám người Bắc

Cương ngoài thực lực quân sự mạnh mẽ ra thì chẳng còn gì cả!"

"Giáo Đình cũng là một lũ phế vật, ta đã tạo cơ hội cho bọn chúng rồi mà còn không biết tận dụng. Một cuộc phục kích được lên kế hoạch kỹ càng cũng có thể bị người ta đánh cho túi bụi, thật sự không biết bọn chúng đang làm cái quái gì!"

"Bị thiệt thòi lớn như vậy mà lũ ngu xuẩn kia lại có thể án binh bất động, ngay cả dũng khí phản kích cũng không có, vậy mà lại dám tự xưng là thế lực mạnh nhất đại lục, không cảm thấy ngại sao?..."

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa của Bá tước Pierce vang vọng khắp đại điện. Dọa cho đám tôi tớ vội vàng rời đi, chỉ sợ nghe được những tin tức mà mình không nên nghe, rồi bị diệt khẩu.

"Bá tước đại nhân bớt giận, chuyện này vẫn chưa bết bát đến vậy. Mặc dù không thể phá hỏng kế hoạch di dân của địch nhân, nhưng cũng đã tìm cho bọn hắn một tên đại địch."

"Đám quý tộc Bắc Cương nhát cáy kia không xuất thủ thì thôi, nhưng người của Giáo Đình lại thật sự động thủ."

"Song phương đã dính máu của nhau, thuộc hạ không tin là bọn chúng có thể bình an vô sự. Sau đó, chúng ta chỉ cần tìm cơ hội bại lộ thân phận của kẻ tập kích, dẫn đạo Bá tước Hudson đi trả thù là được."

"Dù sao hai bên đều chẳng phải kẻ lương thiện gì, Gia tộc Koslow vật tay với Giáo Đình, cho dù ai thắng ai thua, đối với gia tộc ta cũng đều là chuyện tốt!"

Schafer kiên nhẫn khuyên nhủ.

Chương 910 - Thâm Hụt (2)

"Nào có đơn giản như vậy, vào ngày xảy ra tập kích, tư quân của Gia tộc Koslow đã dẫn đầu phát động tiến công."

"Rốt cuộc là do người của Giáo Đình không cẩn thận trong lúc mai phục để bị lộ hành tung , hay là vì Gia tộc Koslow đã phát hiện ra vấn đề trước đó nên đã chuẩn bị sẵn từ trước, chuyện này không ai nói rõ được."

"Không chừng hiện giờ Hudson đã biết là do Giáo Đình làm rồi, nhưng trong tay hắn không có đủ thực lực nên mới không dám công khai trở mặt với Giáo Đình mà thôi."

"Nếu là như vậy, vai diễn của chúng ta có lẽ cũng đã bị bại lộ rồi."

"Hiện giờ Hudson không hành động gì, nhưng không có nghĩa là hắn ta sẽ vĩnh viễn không hành động. Chờ xem đi, hắn ta nhất định sẽ trả thù trong tương lai!"

Bá tước Pierce nói với giọng điệu tràn đầy kiêng kỵ.

Bị một tên địch nhân có tiềm lực vô hạn để mắt tới không phải là chuyện tốt gì. Tiếc rằng mọi người là hàng xóm, muốn tránh cũng tránh không khỏi. ...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi trở thành một người cha thì đột nhiên nhận được một tin tức xấu, sản nghiệp trụ cột của lãnh địa đã xảy ra vấn đề.

Việc điên cuồng mở rộng sản lượng trong thời chiến đã mang tới phản phệ vào thời điểm này, cho dù Hudson đã sớm hạ lệnh giảm sản lượng, nhưng ngành công nghiệp sắt thép của Sơn Địa Lĩnh vẫn phải chịu một sự đả kích không nhỏ.

"Bá tước đại nhân, đây là bản báo cáo thu chi tài chính tháng trước của lãnh địa. Sau khi trừ đi mức chi tiêu của công tác di dân thì ngân sách của chúng ta bị tăng thêm 15. 000 kim tệ so với tháng mười, tổng thâm hụt ngân sách hàng tháng vượt quá mốc 40. 000 kim tệ."

"Trong đó, bởi vì lãnh địa ta trở thành căn cứ sinh sản Ma thú nên ngành thực phẩm, ngành chăn nuôi và ngành dịch vụ đều đồng loạt tăng trưởng không nhỏ."

"Thâm hụt tài khóa tăng nhanh chủ yếu là do ngành thép bị ảnh hưởng. Ngân sách mà các thế lực lớn đầu tư trên đại thảo nguyên không như mong đợi, nhu cầu về sản phẩm sắt cũng bị giảm xuống trên diện rộng."

"Bởi vì thị trường bị thu hẹp, cho nên vào tháng trước đã có rất nhiều thương hội tuyên bố kết thúc đơn đặt hàng, toàn bộ các nhà sản xuất sắt trong nước đều bị ảnh hưởng."

"Dưới sự chỉ đạo của ngài, chúng ta đã kịp thời xuất hàng trước khi thị trường đóng băng, vì vậy mà ngăn chặn được tổn thất, nhưng tốc độ sụp đổ của thị trường còn nhanh hơn trong dự tính."

"Giá của các sản phẩm sắt đã bị ngã xuống 40% so với tháng mười, đồng thời vẫn còn có dấu hiệu tiếp tục giảm."

"Xét theo giá thị trường trước mắt thì đã đa số nhà sản xuất sắt đều đang bán hòa vốn, thậm chí có không ít nhà sản xuất sắt đã bắt đầu lỗ vốn."

"Mặc dù chi phí sản xuất sắt thép của chúng ta thấp hơn những đồng hành khác, nhưng với tình trạng giá cả hiện giờ, chúng ta cũng chỉ lời được một chút."

"Lợi nhuận của ngành sắt thép sụt giảm đã che đậy sự tăng trưởng lợi nhuận của các ngành khác, dẫn đến mức thâm hụt tài chính của lãnh địa ta tăng mạnh."

"Loại ảnh hưởng này sẽ còn tiếp tục trong một khoảng thời gian rất dài."

"Theo lý mà nói, nhanh nhất cũng phải sau hai năm nữa thì mức tăng trưởng thu nhập mà các ngành công nghiệp khác trong lãnh địa mới có thể bù đắp cho sự ảnh hưởng do ngành thép thất thu mang lại."

"Tình huống thực tế sẽ còn tồi tệ hơn như vậy. Sự tăng trưởng kinh tế do căn cứ sinh sản Ma thú mang tới sẽ dần chững lại sau thời kỳ đỉnh cao."

"Nếu như ngành công nghiệp sắt thép vẫn không có dấu hiệu khởi sắt, sợ là chúng ta chỉ có thể chờ một bước đột phá lớn trong dự án khai hoang, khi đã tự cung tự cấp về lương thực rồi thì lãnh địa mới có thể đạt tới tình trạng thu chi cân bằng."

Nghe xong Jacob báo cáo, Hudson lập tức trầm mặc. Cơ cấu sản nghiệp của Sơn Địa Lĩnh mang tính cục bộ cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Sự sụp đổ của ngành sắt thép bạo lợi đã trực tiếp đẩy mức thâm hụt tài chính của lãnh địa lên cao, hơn nữa đây vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Cho dù lần trao đổi lãnh địa này cũng được tiếp nhận cả những cơ sở hạ tầng ban đầu, nhưng sau một cuộc đại di dân thì đầu tư là chuyện khó tránh khỏi.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng việc xây xây sửa sửa là đã không thể thiếu được. Một số công trình thuỷ lợi và đường xá cũng đang được tiến hành quy hoạch rồi.

Tóm lại, những hạng mục này đều cần phải có tiền. Cho dù sức lao động không cần tiền, nhưng người ta cũng phải ăn cơm nha!

Huống chi Hudson cũng không phải là người có thể nhàn rỗi, thỉnh thoảng hắn lại bắt đầu một dự án mới, những chuyện này đều cần phải tiêu tiền.

"Đừng lo lắng, tình hình còn chưa bết bát đến vậy. Ngoài ngành công nghiệp sắt thép ra, nhìn chung thì lãnh địa chúng ta vẫn đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp."

"Tình trạng thâm hụt lương thực khổng lồ hiện nay phần lớn là do sự xuất hiện của cơ sở sinh sản Ma thú, làm cho nhu cầu về thịt tăng mạnh, kích thích ngành chăn nuôi phát triển."

"Sau khi trừ đi những ảnh hưởng này, tình trạng thiếu hụt lương thực thực tế của chúng ta vẫn đang tiếp tục giảm."

"Theo lý mà nói, sau khi hoàn thành kế hoạch di dân thì chúng ta về cơ bản là đã có thể thỏa mãn được hơn 80% nhu cầu lương thực của bản thân."

"Chỉ là sự phát triển của ngành chăn nuôi đã chiếm dụng rất nhiều đất nông nghiệp và tiêu tốn nhiều lương thực, nên thoạt nhìn cuộc khủng hoảng lương thực mới có vẻ nghiêm trọng như vậy."

"Vấn đề thâm hụt ngân sách thì lại càng không phải là vấn đề. Ngành thép suy thoái sẽ không thể kéo dài bao lâu đâu, dù sao ngành này cũng là một ngành độc quyền, đợi khi số lượng tồn kho gần cạn kiệt, thị trường sẽ bắt đầu hồi phục."

"Hơn nữa, chúng ta còn có dự án kênh đào đáng để mong đợi mà, một khi dự án này hoàn thành vào năm sau, giao thông ở trong lãnh địa sẽ được cải thiện hơn rất nhiều."

Chương 911 - Người Thông Minh Nhiều Lắm

"Ngay cả khi chúng ta không có kế hoạch cho thương mại đường biển trong thời gian ngắn thì cũng có thể ra khơi đánh bắt một chút cá để bù đắp cho sự thiếu hụt thịt trong lãnh địa."

"Tệ nhất thì chúng ta cũng có thể tổ chức nhân thủ để sản xuất muối ăn. Cho dù không thể lấy ra ngoài bán thì chúng ta cũng vẫn có thể tiết kiệm được hơn vạn kim tệ mỗi năm để sử dụng cho bản thân mình."

"Chỉ cần nền kinh tế tiếp tục phát triển với tốc độ cao như vậy thì chẳng mấy chốc liền có thể san bằng được tình trạng thiếu hụt tài chính của lãnh địa."

Hudson lạc quan nói.

Trong mô hình kinh tế phong kiến truyền thống vẫn chưa phổ biến vẫn chưa phát triển hình thức kinh tế thâm hụt ngân sách. Nếu không có một thị trường tài chính đủ mạnh có thể bỏ vốn đầu tư, và trong túi lại còn tiền, Hudson cũng không dám cấp tiến như vậy.

Bình thường mà nói, khi một thế lực lớn xuất hiện tình trạng thâm hụt tài chính khổng lồ thì chỉ có 2 nguyên nhân mà thôi, hoặc là do quân phí trong thời kỳ chiến tranh tăng trưởng quá nhanh; hoặc là do Vương triều đã đến những năm cuối cùng.

Những điều chưa biết luôn rất đáng sợ. Đối mặt với tình hình tài chính luôn trong tình trạng thiếu hụt của lãnh địa, tầng quản lý đều không tránh khỏi cảm thấy sợ hãi, vào những lúc như thế này, Hudson nhất định phải đứng ra trấn an lòng người.

Tóm lại, hiện thực rất tàn khốc, tương lai lại rất tốt đẹp. Hắn nhất định phải vẽ bánh nướng, nếu không ngày nào mọi người cũng nhìn vào mức thâm hụt tài chính trong lãnh địa mà phát sầu, làm sao có thể yên tâm làm việc nữa?

Tất cả là do sự hạn chế của thời đại, làm cho Hudson chỉ có một đống ý tưởng, nhưng lại không có cách nào thực hiện được.

Đến giờ thì ngành công nghiệp cốt lõi của Sơn Địa Lĩnh vẫn đang nằm trong một nền kinh tế phong kiến truyền thống.

Ngoài nông nghiệp và chăn nuôi ra, nền kinh tế chủ yếu phụ thuộc vào ngành sắt thép. Trong thời gian ngắn, ngành công nghiệp trụ cột này sẽ khó có thể phát huy được tác dụng, hắn chỉ có thể mở rộng sang một ngành cốt lõi khác của nền kinh tế phong kiến —— đó là muối.

Sơn Địa Lĩnh không có mỏ muối, nếu không phải vì giáp biển, sợ là Hudson cũng không có cơ hội thò tay vào ngành muối.

Tiếc là cơ cấu độc quyền của ngành muối đã được hình thành từ lâu, những kẻ đến sau sẽ rất khó có thể tham gia vào.

Dù là miễn cưỡng chen vào thì cũng chỉ có thể làm ăn với người quen mà thôi, quy mô của thị trường có hạn, điều này đã quyết định là sẽ khó có thể giành được lợi nhuận kếch xù.

Nhằm giảm bớt những rắc rối không cần thiết, Hudson vẫn luôn hạn chế vươn tay ra trước khi hắn có được sức mạnh vươn mình ra biển lớn.

"Bá tước đại nhân, tham khảo tình huống của cảng Hansen, đúng là sau khi khai thông kênh đào sẽ có lợi cho việc phát triển kinh tế của lãnh địa."

"Chỉ cần chúng ta có thể đạt tới một nửa sự thịnh vượng trong nền thương nghiệp của bọn họ là đã có thể tạo ra lợi ích kinh tế to lớn rồi."

"Nhưng vấn đề là sự thịnh vượng của cảng Hansen không chỉ nằm ở bến cảng, mà còn có cả yếu tố là Gia tộc Dalton."

"Gần 1/5 số tàu thuyền ra vào bến cảng này mỗi năm đều là tàu buôn của Gia tộc Dalton. Có thể nói, nền kinh tế nơi đó được thúc đẩy bởi gia tộc Dalton."

"Chúng ta muốn bắt chước được thì phải xây dựng đội tàu của riêng mình, đây là một khoản chi phí rất lớn."

"Hơn nữa, ở bất kỳ nơi nào cũng đều đang thiếu những nhân viên hàng hải ưu tú. Trong lãnh địa của chúng ta rất khó tìm được nhiều nhân tài như vậy trong thời gian ngắn."

"Tôi đề nghị phát triển ngành muối trước, đợi khi góp nhặt đủ tài chính rồi mới dần can thiệp vào thương mại đường biển, sau đó mới chế tạo ra hạm đội hải quân của chính chúng ta."

Rudolf vội vàng khuyên.

Từ vẻ sợ hãi trên mặt cũng có thể thấy được y đang thật sự sợ Hudson sẽ lập tức đưa ra đề xuất muốn chế tạo hạm đội hải quân.

Thân là quan chưởng quản tài vụ trong lãnh địa, thứ mà Rudolf sợ nhất chính là những ý tưởng thiên mã hành không của Hudson.

Thoạt nhìn thì Sơn Địa Lĩnh giống như đang vui vẻ phồn vinh, nhưng những này đều do dùng tiền dựng nên. Trong cơ sở sinh sản Ma thú đã có không ít mẫu thú đang mang thai.

Những loại Ma thú khác nhau thì chu kỳ mang thai cũng sẽ không giống nhau, nhanh nhất cũng phải vào nửa đầu năm sau mới sinh. Sau khi phân chia con non theo ước định, Sơn Địa Lĩnh lại có thêm một đám thú nuốt vàng.

Ma thú khó nuôi như gia súc, bọn nó cần phải ăn thịt. Nếu như chỉ là một chút thịt thì Rudolf cũng sẽ không đau lòng, mấu chốt là vì rút ngắn chu kỳ trưởng thành Ma thú nên phải sử dụng một lượng lớn ma pháp dược tề.

Phương pháp chăn nuôi theo kiểu "đốt tiền" này đã xác định từ trước là sẽ không hề rẻ. Có thể nói, từ khi sinh ra thì "quân đoàn Ma thú" này đã bắt đầu đốt tiền rồi.

"Đừng lo lắng, Tước sĩ Rudolf. Hạm đội hải quân là chuyện của tương lai, trọng điểm phát triển quân sự trong thời gian ngắn của chúng ta vẫn là quân đoàn Ma thú."

"Đặc biệt là không quân, đây chính là ưu tiên hàng đầu cho sự phát triển sau này."

"Không quân có thể giải quyết tất cả mối đe dọa thay cho chúng ta, bao gồm cả mối đe dọa từ cướp biển có thể xảy ra sau khi mở bến cảng."

"Lúc cần thiết, không quân còn có thể được sử dụng để hỗ trợ việc phát triển quân đoàn Ma thú dưới biển."

"Chúng ta có ưu thế tự nhiên ở phương diện này, không cần phải đi theo bước chân của người khác!"

Hudson ra vẻ khinh thường nói.

Tranh giành quyền bá chủ trong đại dương không phải là chuyện mà một lãnh chúa nhỏ như hắn có tư cách chơi. Ngay cả khi toàn bộ dân chúng trong Sơn Địa Lĩnh đều theo hàng hải thì cũng không thể ngăn cản được một đội quân hùng mạnh trên biển.

Nếu đã không có tư cách để tranh giành quyền bá chủ thì phải thay đổi chiến lược, tập trung vào phòng thủ là đủ rồi.

Nếu như chỉ là đối phó với hải tặc, thì một lực lượng không quân hùng mạnh đã có thể giải quyết hầu hết các trường hợp khẩn cấp rồi.

Chương 912 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (2)

Nếu như không đủ, vậy thì nuôi thêm vài loại Ma thú dưới biển làm hộ viện trông nhà. Nguyên nhân chủ yếu là vì con người không thể sinh tồn được dưới biển, nếu không, sức mạnh của quân đoàn Ma thú sẽ không kém gì những hạm đội hùng mạnh đó.

Có vẻ như trên toàn lục địa này vẫn chưa có quốc gia nào xây dựng được một quân đoàn Ma thú dưới biển. Những con mẫu thú mà các quốc gia đưa tới đều chỉ biết trên trời bay và chạy trên mặt đất, nhưng lại không có con biết bơi dưới nước.

Chuyện mà tất cả mọi người đều không muốn làm cũng chưa hẳn là sẽ đúng, nhưng những rủi ro và lợi ích trong này sẽ không hề tỷ lệ thuận với nhau.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã âm thầm bác bỏ ý tưởng không đáng tin cậy này của mình. Đi theo chủ lưu sẽ khó thu được ích lợi vượt mức, nhưng ít nhất có thể tránh khỏi bị lọt hố.

Khi tất cả người đều bước vào chung một cái "Hố", vậy thì cái "Hố" này sẽ không còn là "Hố" nữa, mà là quá trình mà bất kỳ ai cũng phải trải qua trong đời. ...

Sự thật chứng minh là Hudson đã nghĩ quá lạc quan rồi. Sau khi giá các sản phẩm sắt thép giảm trong tháng 11, mô hình giảm mạnh trước đó tiếp tục diễn ra trong tháng 12.

Bởi vì hành động bán tháo của Sơn Địa Lĩnh vào tháng trước đã phá hỏng và làm sụp đổ thị trường sản phẩm sắt trong Vương quốc. Trong tháng này, cuộc khủng hoảng ngày càng lan rộng hơn.

Vấn đề bây giờ không còn là giá sản phẩm sắt cao hay thấp nữa, mà là thị trường thiếu người mua.

Sản phẩm sắt không phải là hàng hóa có mức tiêu thụ nhanh. Cho dù là nông cụ hay là nồi chén bầu bồn cũng đều có thể sử dụng trong rất nhiều năm.

Việc đột nhiên xuất hiện rất nhiều đơn đặt hàng lớn bị vi phạm hợp đồng đã làm mất đi gần như toàn bộ thị trường thảo nguyên, một số tiền bồi thường thiệt hại nhỏ như vậy làm sao có thể bù đắp được?

Thừa sản lượng, thị trường quốc nội lại bão hòa, trong thời gian ngắn sẽ không tìm được nguồn tiêu thụ.

Một số lượng lớn sản phẩm bị tồn đọng, mỗi ngày còn phải sắp xếp người bảo dưỡng. Càng để lâu thì chi phí sẽ càng cao.

Sau khi nhận ra được không ổn, ngày càng có nhiều người báo tháo, nhưng người mua lại là lác đác không có mấy.

Cảm xúc khủng hoảng ấp ủ đến tháng mười hai, cuối cùng dẫn đến một đợt bùng phát lớn. Những gã khổng lồ bi quan đã bắt đầu bán tháo bằng mọi giá.

Không chỉ thị trường của bản thân bị ảnh hưởng, mà còn mang tâm lý này sang các khu vực lân cận.

Tỉnh Đông Nam đương nhiên là cũng không thể đứng ngoài nhìn. Sau khi một lượng lớn sản phẩm sắt giá rẻ từ bên ngoài tràn vào, lượng xuất hàng sản phẩm sắt của Sơn Địa Lĩnh liền bị chém hết một nửa này đến một nửa khác.

Toàn bộ ngành công nghiệp sắt thép trong Vương quốc Alpha đều đang bước vào mùa đông tận thế. Gió lạnh cắt da lướt nhẹ qua mặt, ngay cả Hudson đang ở trong nhà cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo này.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, những kẻ ngã xuống đầu tiên chính là các nhà gia công vừa và nhỏ; sau đó chính là chủ mỏ vừa và nhỏ.

Về phần những gã khổng lồ trong ngành, tất cả đều đang cắn răng chống đỡ, đợi đến khi những người đồng hành của mình ngã xuống trước. ...

Người khác đang cố gắng cầm cự, và Sơn Địa Lĩnh cũng không thể ngoại lệ. Đối mặt với cơn bão sụt giá, ngoài việc giảm sản lượng ra, Hudson cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Dù là lỗ vốn cũng phải làm, nếu không để mất đi thị trường thì sẽ rất khó lấy lại.

Làn sóng nguy cơ lao đến mãnh liệt như vậy, ngoài những ngành nghề có sản lượng quá dư thừa ra, còn có đám cự đầu đang nhân cơ hội này để cải tổ ngành nghề và bóp nghẹt các đối thủ cạnh tranh.

Có lẽ việc làm trái với hợp đồng rồi gây ra cuộc khủng hoảng lần này không phải là ý của các đại thương hội, có lẽ phía sau chuyện này còn có một vài gã cự đầu ngành khoáng đứng chống lưng.

Việc một nhà quý tộc nào đó vừa là cổ đông của thương hội vừa là ông trùm ngành thép là điều rất bình thường.

Tiếc là thời gian Hudson quật khởi quá ngắn, quan hệ với các thương hội lớn trên đại lục cũng chỉ dừng lại ở việc hợp tác trong thời chiến trước đó.

Hai bên đều là giao dịch công bằng, không ai nợ ai. Nên người ta đương nhiên sẽ không phái người tới thông báo cho hắn biết những chuyện bí ẩn này.

Loại chuyện như thành lập thương hội chỉ nghĩ thôi thì được, với mạng lưới quan hệ nhân mạch của Gia tộc Koslow hiện giờ thực sự là không chơi nổi.

Một chút giao tình này căn bản không thể giải quyết được những chuyện có liên quan đến lợi ích. Sau lưng của những thương hội trải rộng khắp đại lục đều có một nhóm đối tác lớn đứng đằng sau.

Ngay cả đội ngũ di dân mà hắn phái trọng binh tới bảo vệ mà cũng có người dám tập kích, nếu như bây giờ hắn thành lập thương hội, chẳng phải là sẽ bị người ta cướp đoạt hàng ngày sao?

Thực tế thì lần nguy cơ này không chỉ ảnh hưởng đến mỗi ngành sắt thép. Sau khi chiến tranh kết thúc, tất cả các ngành công nghiệp xoay quanh chiến tranh đều bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau.

Giờ phút này, giá thành sản phẩm thép giảm mạnh cũng đã làm ảnh hưởng đến những ngành nghề khác, ví dụ như: Ngành than, ngành chế tạo xe ngựa và các chuỗi công nghiệp liên quan khác đều đang nghênh đón một mùa đông lạnh giá.

May mắn là các ngành công thương nghiệp của Vương quốc Alpha không phát triển lắm, và không chiếm tỷ trọng lớn trong nền kinh tế của vương quốc. Đa số người hành nghề đều là những nông nô phụ thuộc vào quý tộc, cho dù khủng hoảng kinh tế có nổ ra thì cũng không có chuyện sa thải, giảm lương.

Tác động của cuộc khủng hoảng đối với cuộc sống của những dân chúng ở tầng dưới chót gần như bằng không. Tuy nhiên, cái lạnh vẫn đang không ngừng truyền tới, và người đầu tiên cảm nhận được cơn giá lạnh này chính là Caesar III.

Các quý tộc bị tổn thất nặng nề trong cuộc khủng hoảng đã dùng trái phiếu do vương quốc phát hành để nộp thuế. Ban đầu chỉ có các quý tộc lão gia bị tổn thất, bây giờ đã lan đến toàn bộ

Vương quốc.

Chương 913 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (3)

"Dùng đến 4, 5 triệu kim tệ trái phiếu chiến tranh để nộp thuế, bọn hắn bị điên rồi sao?"

Caesar III gần như đangn gào thét nói.

Trong những ngày gần đây, sức khỏe của ông ta không được tốt lắm, rất nhiều chuyện chính vụ đều được giao lại cho con trai ông ta giải quyết, nên cũng không hề để tâm lắm đến những hành động lén lút của các đại quý tộc.

Nhưng chỉ trong thời gian ông ta chợp mắt một cái, người bên dưới đã gây ra chuyện lớn như vậy.

Theo lý mà nói, việc dùng trái phiếu chiến tranh do Vương quốc phát hành để nộp thuế là chuyện hoàn toàn có thể được. Dù sao đây cũng là sớm trả tiền mặt, Vương quốc chỉ bỏ ra tiền vốn liền có thể lấy luôn cả phần lãi.

Thường thì chỉ có những quý tộc nhỏ với nguồn tài chính eo hẹp với làm như vậy. Chỉ cần không phải sử dụng trái phiếu để nộp thuế cùng một lúc, đối với Vương quốc thì đây cũng là một loại giải thoát.

Để vận hành tài chính của Vương quốc một cách có trật tự và kiếm lãi từ trái phiếu. Các đại quý tộc nắm giữ số lượng lớn trái phiếu vương quốc đã đạt được thỏa thuận ngầm là sẽ nắm giữ trái phiếu chiến tranh trong một thời gian dài.

Theo tình huống bình thường, chỉ cần uy tín của Vương quốc không mất, sẽ có rất ít quý tộc dùng trái phiếu để nộp thuế.

Cùng lắm cũng chỉ có mấy chục vạn kim tệ, sẽ không vượt quá 10% tổng số thuế phải nộp. Bộ tài chính chỉ cần cắn răng chịu đựng là có thể trả trước được khoản tiền mặt này.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác. Bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, Vương quốc Alpha đã thu được tổng cộng 7 triệu kim tệ trong năm nay, trong đó có hơn 4, 5 triệu đều là trái phiếu chiến tranh.

Hiển nhiên là có một số đại quý tộc đã phá vỡ hiệp nghị ngầm, cố tình ném hết trái phiếu chiến tranh trong tay ra ngoài, nếu không thì tổng số thuế mà các quý tộc nhỏ cống hiến cũng sẽ không nhiều như vậy.

"Bệ hạ, việc này có thể liên quan đến tình hình kinh tế bất ổn trong nước. Bước sang nửa cuối năm, thị trường sản phẩm sắt đã xuất hiện vấn đề, vào tháng 11, giá sản phẩm sắt liền bắt đầu sụt giảm mạnh."

"Dẫn đến phản ứng dây chuyền, đến tháng 12, cuộc khủng hoảng đã lan sang các chuỗi công nghiệp thượng nguồn và hạ nguồn, sau đó ảnh hưởng đến nhiều ngành công nghiệp."

"Có không ít quý tộc bị tổn thất nặng nề trong cuộc khủng hoảng này. Trong tình huống bị cảm xúc sợ hãi điều khiển, tất cả mọi người đều muốn giữ lại càng nhiều tiền mặt trong tay, cho nên mới xảy ra tình trạng này."

Hầu tước Delgado kiên trì giải thích.

Là bộ trưởng bộ tài chính vừa mới thượng nhiệm không được bao lâu thì gặp ngay thú nhân xâm lược, nghĩ thôi cũng cảm thấy bi đát rồi.

Đúng là Delgado đang nắm giữ quyền cao chức trọng, nhưng mà mỗi ngày đều phải lo nghĩ về tiền bạc, muốn ngủ một giấc ngon cũng khó.

"Tại sao lại không báo cáo chuyện này trước với ta?"

Caesar III chất vấn.

Tin tức quan trọng như vậy, nếu như thông báo cho ông ta từ trước thì có lẽ bây giờ đã nghĩ ra được biện pháp giải quyết, thế cục cũng sẽ không phát triển được tới nước này.

Trước khi khoản thuế này được thu lại thì vẫn còn chỗ trống để thay đổi. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy đống trái phiếu để trong quốc khố thì ông ta lại cảm thấy rất sầu.

Năm sau liền phải bắt đầu trả tiền lãi rồi, đám chủ nợ ở bên ngoài chỉ cần kim tệ, bọn họ sẽ không nhận một đống trái phiếu làm tiền lãi.

Nếu như không thể trả tiền lãi một cách bình thường, uy tín của Vương quốc Alpha sẽ sụp đổ, lúc đó sẽ phiền phức lớn.

Không có người trả lời, nhưng theo ánh mắt của đại đa số người đều đang đổ dồn về phía Vương tử Caesar cũng biết là chuyện này có liên quan đến con trai bảo bối của ông ta.

"Tiểu Caesar, ngươi là giám quốc, chẳng lẽ không nên cho ta một lời giải thích sao?"

Caesar III có chút thất vọng nói.

Dù là lý do gì, làm cho chuyện này rối ren như vậy chính là một vết nhơ chính trị.

Nếu không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, tương lai của Vương tử Caesar sẽ trở nên khó khăn hơn.

"Phụ thân, lúc đó người đang hôn mê bất tỉnh, con không dám để những chuyện phiền lòng này quấy rầy người dưỡng bệnh, cho nên. . . Cho nên liền tự tác chủ trương giải quyết."

"Vì để cho mọi người có thể lấy đại cục làm trọng, con đã tự tay viết thư cho đám đại quý tộc trong Vương quốc, nêu rõ lợi và hại."

"Vốn cho rằng bọn hắn sẽ nể mặt, nào ngờ người nào người nấy đều làm quá phận như vậy, rõ ràng là không để Vương thất chúng ta vào mắt!"

Vương tử Caesar tức giận bất bình nói.

Từng người đều đã hứa hẹn với y là sẽ lấy đại cục làm trọng. Không ngờ chỉ trong nháy mắt liền dùng một đống trái phiếu để nộp thuế.

Cảm giác bị bọn thuộc hạ lừa gạt thật sự là rất khó chịu. Nếu như không phải vẫn chưa thượng vị, có lẽ y đã ra tay trả thù rồi!

"Đủ rồi!"

"Ta mặc kệ con ủy khuất như thế nào, nhưng hiện giờ đã xảy ra loại chuyện này, thân là người giám quốc, đây là do con thất trách."

"Tiểu Caesar, con cũng không còn là con nít nữa, tại sao có thể dễ dàng tin tưởng những lời người khác nói như vậy?"

"Quay về đọc kỹ lại thư trả lời của họ đi, xem thử có ai cam đoan với con là sẽ không dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế không?"

"Lấy đại cục làm trọng chẳng qua là một lời nói khách sáo. Cái mà bọn phải quan tâm chính là bọn họ đang làm cái gì, mà không phải là nghe bọn họ nói cái gì!"

"Thôi, bây giờ nói những điều này cũng vô dụng. Thời gian đại hôn của con đã không còn xa nữa, dứt khoát liền lấy lý do là cử hành hôn lễ để mời bọn họ đến Vương đô thương lượng đi."

Caesar III thở dài một hơi rồi nói.

Con trai ông ta đúng là rất hiếu thảo, nhưng lại thiếu lịch luyện về phương diện chính trị. Nếu như cơ thể ông ta không xảy ra vấn đề, chỉ cần có thể tôi luyện chừng 8 - 10 năm nữa là sẽ vượt qua trình độ trung bình của một quân vương.

Chương 914 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (4)

Đáng tiếc là tình trạng sức khỏe của ông ta đã không bằng lúc trước, cũng không còn nhiều thời gian như vậy để từ từ bồi dưỡng Vương tử Caesar, chuyện này sợ là không thể giải quyết dễ dàng như vậy. Chuyện lần này xảy ra quá đột ngột, ngay cả những dấu hiệu trước đó đều rất mịt mờ.

Chỉ cần hơi không chú ý là cũng sẽ bị xem nhẹ. Dấu vết có người đứng phía sau màn thao túng quá rõ ràng.

Đột nhiên làm khó dễ vào lúc này, khả năng cao là có chuẩn bị mà đến. Cho dù có triệu tập bọn họ tới đây cũng chưa chắc sẽ chịu nể mặt.

Dù gì thì theo pháp lệnh của Vương quốc, bọn họ chỉ cần vận chuyển tiền thuế tới vương đô rồi nộp vào quốc khố là đã được tính là hoàn thành nghĩa vụ.

Dù cho Caesar III có cường thế như thế nào, nhưng khi đối mặt với đám quý tộc trong Vương quốc thì quan hệ giữa đôi bên cũng là đại cổ đông và trung tiểu cổ đông.

Mọi chuyện đều phải được tiến hành trong phạm vi quy tắc. Nếu có người dám vượt qua ranh giới đó thì sẽ phải gánh chịu quy tắc phản phệ.

Bây giờ người ta đã hoàn thành nghĩa vụ năm nay rồi, nếu như đám đại quý tộc trong Vương quốc không chịu nể mặt, Caesar III cũng không làm gì được bọn hắn.

"Tể tướng đừng lo. Ta biết bọn hắn muốn cái gì!"

"Không có vị đại quý tộc nào muốn nhìn thấy Vương quốc sụp đổ, kế hoạch quân đoàn Ma Thú chỉ vừa mới bắt đầu áp dụng mà đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, bọn họ muốn làm gì, không cần nói cũng biết."

"Chỉ cần tính một chút số lượng trái phiếu chiến tranh mà bọn họ dùng để nộp thuế là biết, nó hoàn toàn trùng khớp với ngân sách quân sự hàng năm của chúng ta, các ngươi nói xem, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

Caesar III khinh thường giễu cợt nói.

Ám chỉ trần trụi như vậy, nếu như không có nhìn ra được thì ông ta cũng không cần phải chơi chính trị nữa.

Nhưng mà có thể nhìn ra không có nghĩa là có thể nói ra.

Caesar III là Quốc vương, ông ta châm chọc dăm ba câu thì không sao không sao, nhưng nếu như người khác mà dám phát ngôn bừa bãi, một khi truyền ra ngoài, người đó sẽ lập tức đến nếm trải nắm đấm của các đại quý tộc.

"Bệ hạ, nếu như bọn hắn thật sự là hướng về phía con non Ma thú, vậy chúng ta cần phải thỏa hiệp sao?"

Đại công tước Alfiero không cam lòng hỏi.

Ai cũng muốn tăng cường thực lực trong tay mình. Dựa theo ước định trước mắt, những con non Ma thú mà Vương quốc Alpha bồi dưỡng ra sẽ được chia 5:5 cho quân đội của Vương quốc và những quý tộc tham dự hợp tác vào dự án này.

Rất rõ ràng, trong tình huống mà cái bánh gato không thể làm lớn được, các quý tộc đã không bằng lòng với tỷ lệ phân phối này nữa, bọn họ muốn có càng nhiều hơn.

Dù gì thì cũng không còn mối đe dọa thú nhân nữa, theo cái nhìn của đám quý tộc các lão, Vương quốc đã không còn tất yếu giữ lại một đội quân thường trực mạnh mẽ như vậy nữa.

Mặc dù từ trước tới nay quân thường trực đều do các đại quý tộc gián tiếp khống chế, sau khi quân đội lấy được những con non Ma thú này, có một số cũng sẽ thuộc quyền sở hữu của các tộc nhân đang phục dịch trong quân đội của bọn hắn.

Nhưng mà một lực lượng được khống chế gián tiếp thì dù sao cũng sẽ kém hơn là khống chế trực tiếp. Vô số quý tộc nhét chung một chỗ, mọi người đều đang kiềm chế lẫn nhau, quân đội vẫn luôn bị Caesar III nắm trong tay.

Dù cho cuộc chiến tranh lần này đã làm suy yếu lực chưởng khống của quân đội của Quốc vương, nhưng Caesar III vẫn là người có quyền nói chuyện mạnh mẽ nhất.

"Vậy thì phải xem quyết tâm của bọn hắn rồi. Nếu như thật sự quyết tâm phải suy yếu quân đội và tăng cường lực lượng quân sự trong tay mình, không ai có thể ngăn được bọn hắn!"

Đang khi nói chuyện, trên hai đầu lông mày của Caesar III đã xuất hiện vẻ cô đơn. Không phải ông ta không muốn tiếp tục duy trì sự cường thế của mình, chỉ là tình trạng sức khỏe không cho phép.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà ông ta có thể cường thế khi còn tại vị là vì Caesar III có cống hiến lớn đối với Vương quốc, có uy vọng rất cao ở trong nước.

Nhưng đợi khi Vương tử Caesar thượng vị, tình hình này sẽ xảy ra biến hóa, đến lúc đó sẽ thiếu không được một trận phân tranh.

Có lẽ là sau mười năm, hai mươi năm nữa, khi Vương tử

Caesar thành thục các thủ đoạn chính trị thì có thể thử vật tay với đám đại quý tộc trong nước, nhưng hiện giờ thì y còn kém rất rất xa.

Trong một thời gian dài sau này, mô hình chính trị "Vương quyền suy sụp, quý tộc lớn mạnh" gần như đã được định hình, Caesar III cũng không thể làm được gì.

Nhưng mà có được những nội tình mà ông ta để lại, lực lượng của vương thất vẫn đang tăng trưởng mạnh mẽ, dù cho vương quyền có suy sụp thì cũng sẽ không suy sụp quá nhiều.

Đợi khi Vương tử Caesar trưởng thành về cả trí tuệ lẫn chính trị thì có thể từ từ lấy lại những quyền nói tiếng đã bị vứt bỏ ở giai đoạn trước.

Mỗi lần thay đổi triều đại đều sẽ xảy ra ván cờ tranh giành quyền lực này, Caesar III đã từng chứng kiến quá nhiều chuyện lên lên xuống xuống như vậy.

Ông ta vốn cho rằng mình có thể thản nhiên đối mặt, nhưng không ngờ là sau khi chuyện này xảy ra trên người mình thì ông ta lại cảm thấy không cam tâm. . . .

Cửa thành bốc cháy, họa tới cá trong ao.

Cũng đều là đang phải đối mặt với khủng hoảng kinh tế, nhưng thế cục ở Công quốc Mosey lại nghiêm trọng hơn rất nhiều. Không phải là vì các quý tộc trong nội bộ Công quốc Mosey đấu đá càng ác liệt hơn, mà chủ yếu là vì bọn họ đã mất đi quá nhiều thứ ở trong chiến tranh.

Một vùng đất rộng lớn ở phía bắc Vương đô đã gần như bị đánh thành một mảnh đất trống. Chẳng còn lại bao nhiêu thành lũy quý tộc có thể tồn tại.

Các tỉnh lớn ở phía nam Vương đô cũng bị đánh trọng thương nguyên khí. Có thể nói là nhà nhà để tang, người người khóc rống.

Chiến tranh không chỉ làm kiệt quệ tài chính của Công quốc, mà ngay cả túi tiền của giới quý tộc cũng bị đánh cho sạch sẽ.

Chương 915 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (5)

Nền kinh tế vốn đã mong manh lại còn phải chịu kích thích, cho nên tốc độ sụp đổ cực kỳ nhanh. Mọi người thậm chí còn không có dũng khí để cầm cự, mà trực tiếp lựa chọn giơ tay nhận thua.

Nhìn vào khoản thuế thu được, hầu hết đều là trái phiếu chiến tranh, tâm trạng của George đang vô cùng phức tạp.

"Hãy tiêu hủy hết toàn bộ số trái phiếu chiến tranh nhận được. Cuộc sống hiện giờ đều đang rất khó khăn, mọi người cùng nhau cố gắng vượt qua cửa ải khó đi!"

Một vị Quốc vương chu đáo như vậy đúng là hiếm thấy, tiếc rằng George có muốn không chu đáo cũng không được. Trong khoản tiền thuế hơn nửa năm này có chưa tới 20% là kim tệ.

Thỏa hiệp qua một lần, lại thỏa hiệp lần thứ hai sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu đã quyết định mượn mới trả cũ rồi thì dứt khoát mượn nhiều một chút.

"Bệ hạ, tình hình có vẻ như hơi bất ổn. Mặc dù trái phiếu xây dựng mà chúng ta phát hành lần này cũng bán được, nhưng thời gian lại lâu hơn trước gấp mấy lần."

"Các đại quý tộc nóng lòng mua trái phiếu đột nhiên dừng hành động, đa phần người mua đều là trung tiểu quý tộc."

"Dựa theo tin tình báo mà chúng thần thu thập được, trong khoảng thời gian gần đây, số lượng trái phiếu được giao dịch lén lút đang càng lúc càng lớn, giống như có người đang lặng lẽ bán tháo vậy."

"Không chỉ có trái phiếu của chúng ta, ngay cả trái phiếu chiến tranh mà Vương quốc Alpha phát hành cũng đang xuất hiện tấp nập ở trong các buổi đấu giá lớn."

"Tin tức tốt duy nhất là: giá giao dịch vẫn đang ổn định và chưa có dấu hiệu sụp đổ."

"Có lẽ là bọn họ đã phát hiện ra rủi ro, chỉ là số lượng trái phiếu đang nắm giữ trong quá lớn, không có cách nào thoát thân trong lúc nhất thời, cho nên mới lựa chọn tiếp tục phối hợp với chúng ta phát hành trái phiếu để trì hoãn nguy cơ sụp đổ."

Bá tước Renato lo lắng nói.

Là Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ, nhưng ông ta lại đang suy nghĩ với tâm thế của Bộ trưởng Bộ Tài chính, nghĩ thôi cũng thấy lạ rồi.

Bởi vì việc huy động vốn thông qua phát hành trái phiếu cần hài hòa quan hệ của các bên, Bộ Ngoại vụ mới người phụ trách chuyện này.

Là bộ môn trực tiếp thi hành chuyện này, nhìn thấy số nợ của Công quốc đang không ngừng bành trướng, bây giờ ông ta ngay cả đi ngủ cũng ngủ không ngon.

Quan niệm mượn mới trả cũ là không sai, nhưng điều kiện tiên quyết để thực hiện ý tưởng thiên tài này chính là bên ngoài phải có đủ tài chính và nguyện ý liên tục cung cấp cho bọn họ.

Một khi mắt xích tài chính bị đứt, chiêu này sẽ không còn chơi được nữa, cũng sẽ đến lúc sụp đổ.

"Chúng ta đã không còn đường lui, nếu bọn hắn đã phát hiện ra vấn đề, vậy thì chúng ta nên nhân lúc bọn hắn còn chưa kịp bán tháo xong mà vay thêm một chút nữa."

"Nếu như chờ bọn họ hoàn thành việc chuyển giao rủi ro, sợ là sẽ có người không nhịn được mà ra tay chọc thủng cái bong bóng này."

"Dù gì thì bọn hắn cũng đã kiếm được đủ nhiều chỗ tốt trong chuyện này rồi. Rời sân trong thời điểm này chính là lựa chọn tốt nhất."

George lạnh lùng nói.

Trước khi lựa chọn bước lên con đường "mượn mới trả cũ", y cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc bong bóng bị vỡ rồi.

Các đại quý tộc cũng không phải người ngu, bọn họ biết phái người đi thu thập tình báo rồi phân tích ra tình trạng thu nhập của Công quốc Mosey từ đó.

Cho dù con số mà bọn họ tính ra sẽ có sai sót nhất định, dù sao muốn vận hành một bộ máy hành chính cũng cần có chi phí. Khi Khi doanh thu tài chính thấp hơn chi phí lãi vay, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng đưa ra kết luận rằng: tài chính sắp phá sản. .

Thiếu nợ nhiều chính là đại gia, cho dù đã nhận thức được tình hình tài chính của Công quốc Mosey đã xảy ra vấn đề, nhưng đám chủ nợ lại không dám tới cửa để đòi, bọn họ sợ rằng mình sẽ bất cẩn làm nổ tung món nợ khổng lồ này.

Vì bảo vệ ích lợi của bản thân, một mặt thì bọn họ đang không ngừng tạo thế cho trái phiếu mới của Công quốc Mosey, lừa những kẻ ngốc lắm tiền tiếp nhận sự rủi ro này, trì hoãn thời gian món nợ này nổ tung; một mặt lại ngầm bán tháo trái phiếu trong tay và chuyển giao rủi ro.

"Bệ hạ, nếu cứ tiếp tục vay mượn như vậy, món nợ mà chúng ta cần gánh vác sẽ càng ngày càng nặng, hậu quả cũng sẽ càng ngày càng khủng khiếp."

"Không bằng nhân lúc hiện giờ món nợ của chúng ta vẫn còn chưa bị nổ để ngồi thương lượng với đám chủ nợ trước, cố gắng thuyết phục bọn hắn giảm lãi suất trái phiếu để chúng ta có thể thanh toán bình thường."

Tể tướng Herceg lo lắng đề phòng nói.

Lão ta thật sự đang rất sợ. Chỉ cần nghĩ tới cảnh món nợ này bị nổ tung và bị một đám chủ nợ truy sát đòi tiền, lão ta liền cảm thấy tê cả da đầu.

Ai bảo lão là Tể tướng của Công quốc Mosey chứ?

Khi dùng vũ lực đòi nợ, đám chủ nợ không chặt lão ta thì còn có thể chặt ai?

Cũng không thể chạy tới truy sát Quốc vương George nha!

Thí quân chính là điều cấm kỵ số một trên đại lục. Dù cho George có đứng ở trước mặt đám chủ nợ thì cũng chẳng có ai dám ra tay với y.

"Không được, chúng ta không thể làm như vậy, ít nhất là trước khi bọn hắn bán hết số trái phiếu ra ngoài!"

"Đều là vỡ nợ, nhưng việc thiếu tiền của đám đại quý tộc và thiếu tiền của đám trung tiểu quý tộc là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt."

"Cứ làm theo lời ta nói đi, tăng số lượng trái phiếu phát hành, cố gắng lấy về càng nhiều tiền mặt càng tốt."

"Chờ sau khi các thế lực lớn thoát ra khỏi đống nợ này rồi, lúc đó chúng ta mới quyết định xem có nên ngả bài hay không!"

George nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Vì để thuận lợi thoát thân, y chỉ có thể thực hiện giao dịch thầm lặng này. Nếu như không để cho các thế lực lớn tham dự vào chuyện này ăn no thì sẽ lập tức xảy ra việc dùng vũ lực để đòi nợ.

Chương 916 - Người Thông Minh Nhiều Lắm (6)

"Hudson, đã xảy ra chuyện gì sao, tâm trạng hôm nay của chàng có chút không đúng?"

Melissa quan tâm hỏi.

Kể từ khi mang thai, Melissa liền trở thành đối tượng được bảo vệ trọng điểm. Không nói là mọi thời tiết đều có Hudson bên cạnh, nhưng ít nhất là có 1/3 thời gian hắn đều ở bên cạnh nàng.

Càng ở bên nhau lâu, hai người càng hiểu rõ nhau hơn. Biến hóa của Hudson đương nhiên không giấu được người bên gối như nàng.

"Không có gì, chỉ là gần đây xảy ra tương đối nhiều chuyện. Nhưng đều là bên ngoài đang gây ầm ĩ, không có ảnh hưởng gì nhiều đến chúng ta!"

Chần chờ một chút, Hudson tiếp tục giải thích: "Có rất nhiều người dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế cho Vương quốc."

"Nghe nói trong khoản thuế đã nộp, số trái phiếu chiến tranh gấp 3 lần tiền mặt. Ngoài việc duy trì hoạt động hàng ngày của Vương quốc, phần lớn số tiền thuế này đều được sử dụng để trả lãi cho trái phiếu."

"Hiện giờ xảy ra loại chuyện này, ngân sách năm tới của Vương quốc có thể sẽ eo hẹp."

"Hôm nay ta vừa nhận được thư mời đại hôn của Vương tử, kết hợp hai chuyện này với nhau, sau này sợ là sẽ xảy ra đại sự!"

Nghe xong lời giải thích, Melissa như có điều suy nghĩ nói: "Hudson, thiếp hiểu rồi. Việc sử dụng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế với quy mô lớn rõ ràng là ý đồ của các đại quý tộc trong nước."

"Chuyện mà bây giờ chàng đang lo lắng không phải là tình hình chính trị sắp xảy ra; mà là các đại quý tộc trong Vương quốc đang âm thầm cấu kết với nhau để gây rối nhưng lại không phái người tới thông báo cho chàng một tiếng!"

"Chuyện này đúng là rất phiền phức. Nhưng mà thiếp từng nghe phụ thân nói, mỗi một vị đại quý tộc quật khởi đều sẽ bị nhóm lợi ích chèn ép, chỉ khi trải qua đợt khảo nghiệm này mới xem như có thể thật sự đứng vững gót chân."

"Hudson, con đường thăng tiến của chàng quá thuận lợi. Chỉ trong thời gian năm, sáu năm ngắn ngủi, liền từ một vị Kỵ sĩ nhỏ nhoi leo lên đến vị trí hiện giờ."

"Trong tình huống bình thường, mọi người sẽ không cho phép chuyện này xảy ra. Chàng leo nhanh như vậy mà lại không bị đám đại quý tộc liên thủ chèn ép, đúng là một kỳ tích."

"Có lẽ chuyện này có liên quan đến cách làm người của chàng. Trước đó đã bán đi rất nhiều ân tình, làm cho đại gia đều không thể ra tay, cộng thêm sự tồn tại của cơ sở sinh sản Ma thú, tất cả mọi người đều có chung lợi ích."

"Những điều này cùng lắm chỉ có thể làm cho mọi người bỏ mặc chàng tham gia vào vòng tròn này, nhưng không có nghĩa là người một nhà. Nếu muốn được mọi người công nhận, trừ phi chàng lựa chọn đứng đội."

"Không hề nghi ngờ, hiện giờ chàng không muốn chọn đội."

"Thủ đoạn của đương kim Quốc vương bệ hạ quá sắc bén, liên minh đại quý tộc chưa hẳn có thể chiến thắng trong ván cờ này."

"Nhưng vấn đề là Quốc vương rất lợi hại, còn Vương tử điện hạ thì rất bình thường. Hiện giờ có lẽ vương quyền đang chiếm thế thượng phong, nhưng sau mười năm nữa, khả năng cao là tình thế sẽ bị đảo ngược."

"Bây giờ không gia nhập trận doanh quý tộc, đợi đến tương lai khi thế cục biến hóa, chàng sợ là mình sẽ bị cô lập."

"Loại cô lập chính trị này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc tranh đoạt địa vị bá chủ tỉnh Đông Nam trong tương lai của Gia tộc Koslow và Gia tộc Dalton."

Lời nói của Melissa dọa cho Hudson giật mình kêu lên. Thê tử của hắn lợi hại như vậy từ lúc nào thế, chẳng lẽ mình đã gặp được một vị Võ Tắc Thiên rồi sao?

"Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn thiếp?"

"Chuyện này không phải rất rõ ràng sao, chẳng lẽ thiếp phân tích không đúng?"

"Trong điển tịch của gia tộc cũng từng ghi lại những tình huống tương tự. Mặc dù tốc độ quật khởi của nhân vật chính không nhanh bằng chàng, nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu."

"Sau khi quật khởi liền bị đám đại quý tộc liên thủ chèn ép, cuối cùng phải bỏ mạng trong sự buồn bực sầu não."

"Có một vị tổ tiên đã chú thích kỹ càng ở cuối câu chuyện này, đồng thời còn đưa ra phương pháp ứng phó."

"Thao tác cụ thể về cơ bản thì cũng chẳng khác gì những chuyện mà chàng làm bây giờ, đều là kết giao nhiều bằng hữu, lấy lòng và lôi kéo mọi người, thành lập lợi ích chung, cuối cùng là dung nhập vào trong vòng tròn."

Melissa không giải thích còn tốt, vừa giải thích xong, Hudson liền cảm thấy buồn rầu hơn. Hắn còn cho rằng những việc mà bản thân đang làm rất cao minh, không ngờ đã có người sớm nghĩ ra.

Nếu Melissa đã có thể nhìn ra, vậy thì những thành viên khác của gia tộc Holliser cũng có thể nhìn ra.

Thứ quý giá nhất của đại quý tộc chính là truyền thừa xa xưa, trong vô số tiền bối tổ tiên sẽ xuất hiện đủ loại vĩ nhân.

Có lẽ trong những gia tộc khác cũng có những tiền bối tài giỏi từng thôi diễn những chuyện tương tự như vậy. Thậm chí trong dòng sông lịch sử cũng từng xuất hiện những án lệ thực tế.

Hudson đột nhiên phát hiện đại lục Aslante này quá khó lăn lộn. Muốn chơi chiêu với những đại quý tộc nắm giữ truyền thừa cổ xưa này thật sự là quá khó.

Hố nào có thể dẫm lên thì tổ tiên đã dẫm dùm cho bọn họ rồi. Chỉ cần rút kinh nghiệm từ tiền nhân thì trình độ sẽ không quá kém.

Sự cảm khái này không kéo dài bao lâu, Hudson liền khôi phục lại bình thường. Bài học duy nhất mà con người học được từ lịch sử chính là không học được bất cứ điều gì.

Những người có thể rút ra bài học từ nó đều là nhân trung long phượng. Đa số đều là người bình thường, dù cho địa vị có cao như thế nào thì bản chất vẫn chỉ là người bình thường.

Nếu như toàn bộ các đại quý tộc chấp chưởng đại quyền đều lợi hại như vậy thì đại lục Aslante này đã sớm bị nhân tộc thống nhất rồi, và nhân tộc cũng sẽ không bị chia rẽ như hiện giờ.

Nếu như thật sự có người từng xem qua kịch bản tương tự, đối với Hudson mà nói, có lẽ đây cũng là một chuyện tốt.

Dù cho chiêu số có cũ rích cỡ nào, nhưng câu chuyện lại là mới. Sử dụng những kinh nghiệm của quá khứ để đối phó sẽ chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Chương 917 - Hai Lựa Chọn

"Cảm ơn nàng, Melissa. Lời nói hôm nay của nàng rất hữu dụng với ta."

"Nàng nói đúng, trong lúc không biết nên làm như thế nào thì tốt nhất là không làm gì cả!"

Nghe xong lời này của Hudson, Melissa cũng không hiểu ra sao. Trong đầu đều đang nghĩ: "Vừa rồi mình có nói qua những lời này sao?". . .

Sáng sớm, ánh mặt trời sáng rực rọi khắp mặt đất, Hudson tràn đầy phấn khởi chạy tới căn cứ ấp trứng Ma thú.

Hôm nay chính là một ngày tốt lành, những con Ma thú mang thai đã bắt đầu sinh sản, mặc dù chỉ mới sinh ra những quả trứng, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của đại gia.

Nhìn xem ba quả trứng Griffin biến dị to lớn ở bên trong tổ chim, Hudson hiểu rất rõ tâm tình của con Griffin cái đang nằm trên mặt đất.

Mặc dù trí tuệ không cao, nhưng Ma thú dù sao vẫn có trí nhớ. Là một con Griffin từng có kinh nghiệm sinh sản, nó có thể nhận ra trứng của mình.

So với lúc trước một ổ hơn mười quả trứng, nhìn lại ba quả trứng cực lớn đổi màu hiện giờ, đây là thứ gì?

Nếu như cho Griffin Vương nhìn thấy, khẳng định là sẽ không tha cho nó. Không chừng còn bị đuổi ra khỏi bầy Griffin, từ đây bước lên con đường lang thang không có lối về!

"Phẩm chất của ba quả trứng này đều rất không tệ, những con non được ấp ra kém cỏi nhất cũng là Ma thú cấp 3, nếu như may mắn thì có lẽ còn có thể tăng lên tới cấp 4-5-6."

"Không thể không thừa nhận là huyết mạch của Long tộc thật sự là rất mạnh, phải biết là con Griffin cái đang nằm trên mặt đất này chỉ mới là Ma thú cấp hai, chỉ trải qua một lần lai giống mà đã nâng cao tiềm lực của hậu đại."

"Chỉ là không biết bộ dạng của những hậu đại được ấp từ 3 quả trứng này sẽ như thế nào, loại con lai này có xác suất rất lớn là sẽ xảy ra biến dị, cho dù là cùng một thai ra đời, cũng có khả năng sinh ra ba loại Ma thú khác biệt!"

Lời cảm khái của lão Ma pháp sư làm Hudson chỉ biết im lặng. Muốn nói thì nói kỹ càng một chút, loại hành vi như nói một nửa để lại một nửa này sẽ dễ dàng bị người đánh hôn mê trong lúc đi đường vào ban đêm.

Nhưng mà hình như hắn đã từng nhìn thấy chân dung của lão già này tại trong thư viện lúc còn ở Vương đô.

Lão già này là một trong số ít những Đại ma đại sư của Vương quốc Alpha, chỉ còn cách cảnh giới Thánh Vực trong truyền thuyết một bước nữa thôi.

Được rồi, tha cho lão già này một lần vậy. Trong Sơn Địa Lĩnh này, kẻ có thực lực đánh cho lão ta hôn mê cũng chỉ có con rồng và con gấu của Hudson.

Nếu là lão ta bị ngươi ta đánh hôn mê trong lãnh địa này, hai chữ hung thủ đã viết rõ trên trán Hudson rồi. Đến lúc đó, đồ tử đồ tôn của lão ta tìm tới cửa thì sẽ rất khó giải quyết.

"Pháp sư Robert tôn kính, chúng ta đều biết là con lai của các loài Ma thú khác nhau sẽ rất dễ phát sinh biến dị, vậy thì phải làm như thế nào mới có thể khiến cho bọn chúng ổn định ở cùng một loại hình thái, biến thành cùng một giống loài vậy?"

Hudson quan tâm hỏi.

Mọi người tiêu hao nhiều khí lực như vậy không phải là vì làm phong phú chủng tộc Ma thú. Các loại tọa kỵ có chủng tộc khác nhau sẽ không thể nào lấy ra để thành lập quân đoàn được.

Nếu chỉ dựa vào tỉ lệ và sự may mắn để sinh ra cùng một tộc đàn thì phải đầu từ chi phí, tinh lực rất khổng lồ, vượt xa năng lực chịu đựng của mọi người.

Cũng may là trên thế giới này còn có ma pháp, lợi dụng lực lượng siêu phàm cũng có thể làm ảnh hưởng đến hướng biến dị của giống loài.

"Việc này rất đơn giản, chỉ cần mang ba quả trứng này bỏ vào trong dược tề đặc chế cùng một khoảng thời gian là được, những con Ma thú được ấp ra sẽ thuộc cùng một giống loài."

"Nếu sau này có những quả trứng như vậy thì cũng có thể thực hiện thao tác tương tự. Chỉ cần thời gian ngâm giống nhau thì Ma thú nở ra sẽ cùng một chủng tộc."

"Nhưng mọi chuyện đều có hai mặt, dựa vào ma pháp dược tề để thay đổi hướng biến dị của con non Ma thú cũng sẽ làm suy giảm rất nhiều tiềm năng trưởng thành của ấu thú."

"Á Long Ma thú biến dị tự nhiên sẽ có ít nhất một phần ba cơ hội sinh ra Ma thú từ cấp 4 trở nên, nhưng sau khi ngâm qua ma pháp dược tề thì toàn bộ ấu thú đều là Ma thú cấp 3."

"Cộng thêm nhân công bồi dưỡng sau này làm cho Ma thú bị suy yếu bản năng hoang dã, xác suất để sau này có thể phá vỡ hạn chế huyết mạch là vô cùng thấp."

Robert cố ý tăng thêm ngữ khí nói.

Rõ ràng là lão ta ủng hộ bỏ mặc cho con non tự do biến dị, tiếc là loại chuyện này lão ta nói không tính.

Chỉ cần nhìn vào quân đoàn Ma thú dưới trướng của các thế lực lớn trên đại lục là biết sự lựa chọn của mọi người rồi, đẳng cấp bình quân của Ma thú đều không cao.

Nếu như được lựa chọn, ai cũng hy vọng là thực lực tọa kỵ Ma thú của mình càng mạnh càng tốt, tiếc là Ma thú từ cấp 4 trở lên đều đã có trí khôn nhất định.

Muốn sử dụng dược tề thúc ép sợ là sẽ khiến cho Ma thú tạo phản. Trong mắt của Ma thú, loại dược tề tổn thương tiềm lực cùng thọ nguyên này chẳng khác nào kịch độc.

Không phải là không có loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú mà không có tác dụng phụ. Chỉ là các nguyên vật liệu để tạo ra nó gần như đã tuyệt tích trên đại lục, công nghệ chế tác cũng vô cùng rườm rà, không thể nào sản xuất đại trà được.

"Nếu Pháp sư Robert đã đưa ra phương án ấp trứng khác, ta thấy không bằng thay luôn phương án phân chia Ma thú trước đó luôn đi, đổi thành trực tiếp phân phối trứng Ma thú."

"Cụ thể nên áp dụng phương thức ấp trứng nào sẽ do tự mình quyết định được, tránh khỏi lại khởi dậy phân tranh."

"Nhưng mà mẫu thú phải phối hợp ấp trứng vô điều kiện, mãi đến khi trứng được ấp thành công mới tính là hoàn thành!"

Tử tước Raquel bình tĩnh nói.

Chương 918 - Hai Lựa Chọn (2)

Raquel đã trở thành đại diện của Công quốc Mosey, cũng là một ví dụ điển hình về chuyện chiến tranh thay đổi vận mệnh. Trải qua một trận chiến, Y đã thành công trở thành người thừa kế tước vị.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, người thắng không nhất định là người lợi hại nhất, nhưng nhất định là người có thể sống lâu nhất.

Bởi vì Raquel đã từng hợp tác rất tốt với Hudson, cho nên nhiệm vụ cực kỳ quan trọng lần này cũng được giao cho y.

Công quốc Mosey đưa ra lời đề nghị này không phải là vì muốn gây chuyện, mà là không muốn làm cho kế hoạch quân đoàn Ma thú gặp thêm khó khăn trắc trở.

Vừa dứt lời, hiện trường liền trở nên vô cùng náo nhiệt. Đám đại biểu đến từ các thế lực lớn lập tức nghị luận.

Có người ủng hộ, cũng có người phản đối. Nhưng về mặt tổng thể thì số người ủng hộ vẫn chiếm đa số.

Không cần biết là dùng phương pháp nào để phân chia, chỉ cần tỉ lệ đã ước định trước đó không bị thay đổi, lợi ích cốt lõi của mọi người không bị ảnh hưởng là được.

Dù gì thì tự mình quyết định vận mệnh cũng tốt hơn là để cho người khác quyết định. Những người có thể đến được nơi đây đều là thiên chi kiêu tử của các thế lực lớn, trong lòng không tránh khỏi mang theo ngạo khí tự cho mình là siêu phàm.

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của đám người này, Hudson liền biết có người đã bị lão già Robert kia lừa rồi.

Không sử dụng ma pháp dược tề, ấp trứng một cách tự nhìn, thoạt nhìn chuyện này có vô hạn khả năng, nhưng cũng phải gánh chịu rủi ro tương tự.

Nếu như vì nâng cao đẳng cấp tọa kỵ cho quý tộc lão gia, tiềm lực của Á Long Thú đương nhiên là càng lớn càng tốt. Nhưng nếu như muốn thành lập một quân đoàn Ma thú, vậy thì phải từ bỏ những tâm tư này sớm đi!

Có lẽ những con Á Long Thú có phẩm chất cao này còn chưa kịp trưởng thành thì người khác đã tạo ra một quân đoàn Ma thú có sức chiến đấu rồi.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson vẫn không có định nhắc nhở. Có lẽ có rất nhiều quý tộc ở chỗ này đều có suy nghĩ tương tự, có thể lừa được một người thì tính một người.

Nếu như có thể hố chết một tên ngu xuẩn nào đó thì còn có thể giảm bớt một đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn. Từ trước tới nay, cuộc cạnh tranh giữa các quý tộc đều là giản dị tự nhiên như vậy đấy.

Trong những ngày kế tiếp, những con mẫu thú khác cũng lần lượt sinh sản.

Vấn đề duy nhất chính là sản lượng ít đi khá nhiều so với dự đoán ban đầu, ngay cả loại Ma thú có năng suất cao như Griffin cũng chỉ có thể đẻ ra bốn quả trứng trong một lần sinh sản, nếu như đen thì cũng chỉ có một quả.

"Cái gì, Hắc Sơn Báo đẻ trứng?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Không trách hắn bất ngờ như vậy. Bởi vì Hắc Sơn Báo là động vật có vú, trước giờ bọn chúng vẫn luôn sinh con, lần này lại đổi sang đẻ trứng!

Đẻ trứng cũng không có gì gọi là, dù sao Cự Long cũng được ấp từ trong trứng mà ra. Dưới tình huống gene Cự Long chiếm quyền chủ đạo, thay đổi thuộc tính sinh sản một lần cũng có thể hiểu được.

Nhưng vấn đề là Hắc Sơn Báo là động vật có vú, nó biết ấp trứng không vậy?

Báo mẹ không ấp trứng, con cặn bã long như Maxim lại càng không biết ấp trứng. Cả cha và mẹ đều không biết ấp trứng, chẳng lẽ phải đi tìm con chim xui xẻo nào đó làm hiệp sĩ đổ vỏ sao?

Hoặc là trực tiếp trực tiếp sử dụng công nghệ ma pháp để giúp báo mẹ ấp trứng?

Loại chuyện này chắc chắn không phải là trường hợp cá biệt. Trong quá trình sinh sản sẽ còn có càng nhiều loài Ma thú có vú đẻ trứng.

May mà mình còn kéo thêm một đám đồng bọn để hợp tác, nếu không khi gặp phải loại tình huống đặc biệt này thì chỉ có thể trợn tròn mắt.

"Đúng vậy, Bá tước đại nhân. Hắc Sơn Báo vừa đẻ trứng liền thu hút sự chú ý của các Ma pháp sư, hiện giờ họ đang nghiên cứu hai quả trứng đó!"

Tom hưng phấn nói.

Hiển nhiên là hai quả trứng đặc biệt này cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với y. ...

Hudson cũng đi theo tham gia náo nhiệt với mọi người. Mặc dù bên ngoài hắn cũng là một vị Ma đạo sĩ, nhưng hắn lại chẳng giúp được gì trong chuyện này.

Dù cho hắn đã bù lại hàng loạt tri thức ma pháp, nhưng mà thời gian học tập vẫn là quá ngắn, chưa kịp dung hội quán thông.

Báo để trứng dù là chuyện hiếm thấy, nhưng lại không quan trọng bằng bức thư trong tay Hudson.

Cuộc khủng hoảng nợ nần của Công quốc Mosey đang hết sức căng thẳng, bằng hữu cũ là Quốc vương George đã viết thư để kể khổ với hắn.

Trong thư không hề đề cập đến chữ tiền nào, nhưng thông tin lộ ra giữa các câu từ lại đều là do thiếu tiền.

Viết thư cho Hudson vào lúc này tưởng chừng như là một cuộc giao lưu giữa những người bạn cũ, nhưng kỳ thực là đang xin lời khuyên từ hắn.

Đúng là ý tưởng phát hành trái phiếu là do Hudson đưa ra, đồng thời khi đưa ra đề nghị này thì hắn đã tận tình nhắc nhở Người Mosey là phải chú ý kiểm soát quy mô nợ nần.

Đáng tiếc là: Nợ là một thứ đồ chơi tràn đầy ma tính, một khi bước lên con đường không lối về này liền sẽ không còn khả năng quay đầu lại.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Hudson đã quan tâm mật thiết đến tình hình của Công quốc Mosey, chờ đợi món nợ của bọn họ có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

George có thể trì hoãn cuộc khủng hoảng nợ đến bây giờ bằng phương pháp phá tường đông bổ tường tây đã đủ để chứng minh đủ chứng minh rằng y là một vị Quốc vương đủ tư cách.

Hơn nữa, George còn lợi cơ hội muốn thoát thân của đám đại quý tộc đã tham dự vào trong chuyện này để phát huy chiêu số mượn mới trả cũ đến cực hạn, ngay cả Hudson cũng phải nói một tiếng bội phục.

Đáng tiếc, cho dù có trì hoãn như thế nào thì cuộc khủng hoảng nợ vẫn luôn tồn tại, không có khả năng biến mất.

Chương 919 - Hai Lựa Chọn (3)

Hudson nhìn thoáng qua người tới rồi thở dài một hơi, nói: " Tử tước Raquel, ta đã hiểu ý Quốc vương của ngài rồi rồi. Phương án giải quyết hoàn mỹ thì ta không có, nhưng chủ ý ngu ngốc ngược lại có một."

"Dù cho tình hình tài chính có khẩn trương như thế nào thì cũng không thể trực tiếp tuyên bố quỵt nợ. Chỉ cần quý quốc còn muốn lăn lộn trên đại lục này thì nhất định phải trả lại khoản nợ này."

"Trước mắt quý quốc chỉ không có năng lực thanh toán bằng tiền mặt mà thôi, không có nghĩa là các vị không có năng lực trả nợ bằng phương thức khác."

"Ví dụ như: Truyền thừa tri thức!"

"Đây là thứ mà rất nhiều đại quý tộc đều chỉ xem như là vật bình thường, nhưng đối với các tiểu quý tộc mà nói, đây lại là chí bảo chỉ có thể ngộ mà không thể cầu."

"Chuyện phát sinh trước mắt vừa vặn thích hợp để các vị phát huy. Món nợ khổng lồ này sẽ bị chuyển dời đến trên người của các trung tiểu quý tộc, cũng tạo ra khoảng trống cho các vị cho thể hành động."

"Thay vì chờ món nợ này nổ tung rồi bị đám chủ nợ tìm tới cửa đòi nợ, chẳng thà chủ động xuất kích."

"Chỉ cần tìm ra thứ mà đám trung tiểu quý tộc cần nhất hiện giờ là cái gì, các vị liền có thể hốt thuốc đúng bệnh."

"Dù gì thì thứ giống như tri thức này cũng có thể sao chép 100 phần, 1000 phần, mà tri thức trong tay quý phương vẫn sẽ không có biến hóa gì."

"Theo lý mà nói, các vị chỉ ký kết khế ước giữ bí mật với đám chủ nợ thì vẫn có thể tiếp tục lén lút làm vụ mua bán này."

"Nhưng một khi tiết lộ vụ giao dịch này ra ngoài, các vị sẽ gặp phải phiền phức lớn hơn rất nhiều, đến lúc đó sợ là sẽ đắc tội với không ít người!"

Vừa dứt lời, Raquel liền trợn tròn mắt. Đây nào chỉ là chủ ý ngu ngốc bình thường, quả thực là chủ ý có thể muốn mạng người nha.

Giai cấp trên đại lục Aslante được cố hóa dựa vào sự ăn ý của tầng lớp thống trị. Khâu quan trọng nhất chính là mọi người sẽ liên thủ phong tỏa truyền thừa tri thức.

Nếu như phá vỡ độc quyền tri thức, một khi gặp được cơ hội, đám tiểu quý tộc bên dưới sẽ có khả năng quật khởi.

Có lẽ xác suất đi ngược dòng nước này sẽ rất thấp, nhưng lại có rất nhiều tiểu quý tộc! Chỉ cần cơ số đủ lớn, chắc chắn sẽ có kẻ may mắn trổ hết tài năng.

Một lượng lớn player mới tham gia vào cuộc chơi chắc chắn sẽ gia tăng sự cạnh tranh trong tầng lớp thống trị.

Hậu quả do việc này gây ra sẽ không phải là sự cải tổ của một khu vực hay một quốc gia nào đó, mà là sự cải tổ chính trị của toàn xã hội.

Là kẻ đầu têu, Vương quốc Mosey chắc chắn sẽ bị tập đoàn thống trị truyền thống căm thù.

"Nguyên soái, làm vậy sẽ gây ra hậu hoạn rất lớn. Một khi tiết lộ phong thanh, Công quốc sẽ không chịu đựng nổi!"

Hudson khẽ gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

"Ngươi nói không sai, việc này đúng là rất phiền phức. Nhưng nếu như có hậu hoạn nhỏ thì làm sao có thể xem như chủ ý ngu ngốc được?"

"Món nợ mà quý quốc đang thiếu ít nhất cũng có mấy chục triệu kim tệ, có lẽ đều đã phá trăm triệu."

"Một khoản tiền lớn như vậy, nếu như không trả giá đắt, làm sao có thể trả lại trong khoảng thời gian ngắn được chứ?"

"Các vị cũng đã thử chinh thu thuế trả nợ rồi. Sự thật đã chứng minh, đối mặt với món nợ kếch xù này, chỉ dựa vào thu thuế trả nợ là không thể thực hiện được."

"Cuộc tái thiết sau chiến tranh cần phải đầu tư một lượng lớn tài nguyên, với tình huống hiện giờ của Công quốc Mosey, căn bản không có năng lực trả nợ."

"Hiện giờ chuyện mà các vị có thể làm chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là lén lút dùng truyền thừa tri thức để gán nợ; hoặc là lén lút bán một số tài nguyên đặc biệt có thể sản xuất hàng loạt nhưng bị mọi người ngấm ngầm ngăn cản."

"Dù cho lựa chọn như thế nào cũng đều là một thách thức đối với trật tự hiện hữu."

"Trong mắt của ta, lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là phải nghĩ biện pháp giải quyết một số chủ nợ, rồi chuẩn bị tiền trả một phần nợ."

"Cho dù loại hành vi này có chút khác người, nhưng chỉ cần có thể giữ được bí mật, người ngoài sẽ rất khó biết được các vị đã làm những chuyện gì!"

"Các vị sợ chuyện này bị bại lộ, nhưng đám trung tiểu quý tộc tham dự vào vụ giao dịch sẽ càng sợ tin tức này bị tiết lộ hơn. Ít nhất là trước khi bọn hắn quật khởi thì đều sẽ giữ nghiêm bí mật này."

"Chỉ dựa vào một vài lời đồn nhảm là sẽ không gây ra được xáo trộn gì lớn, ta nghĩ quý quốc vẫn có thể chống chọi được."

"Cho dù cuối cùng cũng bị bại lộ, đó cũng là chuyện của rất nhiều năm sau, có lẽ lúc đó các vị đã khôi phục nguyên khí, cộng thêm sự ủng hộ của Vương quốc, cũng không cần phải sợ có người tới khoa tay múa chân."

Hudson kiên nhẫn giải thích như vậy đương nhiên không phải là vì làm công nhân tình nguyện. Là một nhà đại quý tộc quý nổi, nếu như hắn muốn phát triển lớn mạnh hơn thì chỉ có cách là đánh vỡ cách cục phân phối hiện giờ.

Chỉ cần nhìn vào lịch trình phát triển của Sơn Địa Lĩnh là biết, không phải đang làm ruộng thì cũng chính là đang khai hoang, cuộc sống vô cùng khổ cực.

Không phải Hudson không muốn nhanh chóng phát triển, mà là vì lợi ích đã sớm bị người ta chia cắt xong hết rồi, cho dù hắn vươn tay đến nơi này cũng sẽ bị các nhóm lợi ích chống lại.

Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, đợi khi hoàn thành việc khai hoang đầm lầy, Sơn Địa Lĩnh sẽ đạt tới trạng thái phát triển đỉnh phong, sẽ không còn hy vọng tiến thêm một bước.

Trong tiềm thức, Hudson không muốn mình trở thành một người tầm thường. Từ lúc khuyến khích Công quốc Mosey phát hành trái phiếu thì hắn đã biết chắc là sẽ xảy ra chuyện này.

Dù cho Người Mosey có lựa chọn làm trái với khế ước, hay là sử dụng phương pháp phá vỡ quy tắc ngầm để trả nợ, thì cuối cùng cũng sẽ gây ra thiệt hại cho trật tự hiện có.

Chương 920 - Hai Lựa Chọn (4)

"Nguyên soái, ngài đã thuyết phục được ta. Tiếc là quyền quyết định cuối cùng lại không nằm trong tay ta, công quốc sẽ làm gì tiếp theo, tạm thời vẫn chưa biết được."

"Nhưng mà chúng tôi sẽ luôn ghi nhớ sự cống hiến của ngài dành cho Công quốc. Nếu có cần gì mà chúng tôi có thể làm được, ngài cứ việc phân phó!"

Raquel cảm kích nói.

Đây không phải là một lời nói khách sáo, mà là sẽ thật sự hồi báo. Còn cường độ hồi báo cụ thể như thế nào sẽ được quyết định bởi sự lựa chọn tiếp đó của Công quốc Mosey.

Nếu như sử dụng phương án của Hudson thì đương nhiên là sẽ có đền bù. Nói theo một cách khác là —— phí bịt miệng!

Hudson cũng không có thời gian đi quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này nữa, sau khi đưa tiễn Raquel, Hudson liền vội vàng kiểm kê sổ sách trong lãnh địa.

Một năm khác đến rồi, ít nhiều gì cũng phải tổng kết một chút. Lẽ ra nên tổng kết vào cuối năm, nhưng lại kéo sang tháng 4 năm sau rồi tổng kết luôn cả quý I, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn quá bận.

Trong khoảng một năm trở lại đây, Sơn Địa Lĩnh đã xảy ra không ít đại sự: Cuộc di dân ồ ạt, lãnh chúa đại hôn, thành lập căn cứ sinh sản Ma thú...

"Bá tước đại nhân, nếu như không tính chi phí của cuộc di dân, thâm hụt ngân sách năm ngoái đã lên tới 32 vạn kim tệ."

"Đến năm nay, tình hình tài chính của lãnh địa không những không được cải thiện mà còn trở nên tồi tệ hơn. Chỉ trong quý đầu tiên, mức thâm hụt ngân sách của chúng ta đã lên tới hơn 13 vạn kim tệ."

"Nếu cộng thêm chi phí đền bù trong việc thay đổi lãnh địa và tái định cư, tổng thâm hụt năm ngoái cộng với quý I năm nay sẽ lên tới 2 triệu kim tệ."

"Cũng may là chi phí đền bù trong việc thay đổi lãnh địa đều đã thanh toán trong một lần, hiện giờ việc tái định cư đã lần lượt hoàn thành, chi phí chủ yếu sau này là dùng để xây dựng cơ sở hạ tầng."

"Những khoản chi này không cấp thiết, có thể từ từ triển khai theo tình hình thực tế."

"Nguyên nhân chủ yếu mà mức thâm hụt ngân sách trở nên trầm trọng hơn trong quý đầu năm nay là do lợi nhuận của ngành công nghiệp sắt thép bị giảm mạnh, so với cùng kỳ năm ngoái, thu nhập hàng tháng ít hơn 2 vạn kim tệ."

"Tiếp theo là thành lập quân đoàn Ma thú , theo thỏa thuận đạt được với các bên, chúng ta sẽ được chia 36 quả trứng Ma thú."

"Bởi vì trong lãnh địa thiếu phương pháp ấp trứng, chúng ta đã trả 1500 kim tệ phí ấp trứng cho Hiệp hội ma pháp sư."

"Dựa theo các phương án do Hiệp hội ma pháp sư đưa ra, chi phí bảo dưỡng ước tính sau này sẽ cần ít nhất là 200 kim tệ một tháng. (chưa tính phí nhân công và phí dược tề)"

"Xét thấy vẫn còn một số lượng lớn mẫu thú đang mang thai, trong những ngày kế tiếp, chúng ta sẽ nhận được số lượng trứng Ma thú hoặc con non khác nhau mỗi tháng, chi phí trong tương lai sẽ còn tăng thêm."

"Theo suy đoán lạc quan nhất, dự kiến là năm nay chúng ta sẽ thu được 300 con Ma thú non, chi phí ước tính sẽ tăng lên từ 30. 000 - 50. 000 kim tệ."

"Cụ thể vẫn phải xem tình huống nghiên cứu và sử dụng dược tề."

"Theo thông tin mà chúng ta có được, trước mắt thì Hiệp hội Ma pháp sư của Vương quốc chỉ phê duyệt bốn loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng dành riêng cho bốn loại Ma thú, và một loại dược tề thúc đẩy sinh trưởng đại chúng."

"Phần lớn những khoản nghiên cứu phát minh này là những cải tiến đối với những loại dược tề thúc đẩy sinh trưởng hiện có, và cố gắng giảm thiểu chi phí cũng như tác dụng phụ."

"Các đại quý tộc trong Vương quốc đã đầu tư rất nhiều về phương diện này, các loại tài nguyên đều đổ dồn về hướng này, chắc là sẽ nhanh có thành quả thôi."

"Trong số 36 quả trứng Ma thú mà chúng ta lấy được thì có đến 8 loại Ma thú khác nhau, sau này các chủng loại Ma thú cũng sẽ ngày càng nhiều. Muốn thành lập quân đoàn Ma thú thì phải đưa ra quyết định nên lấy hay bỏ."

"Cân nhắc đến hiệp nghị mà chúng ta đã ký với các đại quý tộc trong nước về vấn đề chia sẻ thành quả nghiên cứu dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng, lựa chọn tốt nhất của chúng ta là giữ lại những con non Ma thú được Hiệp hội pháp sư phê duyệt và mang bán hết toàn bộ số con non còn lại."

"Trước mắt thì quân đoàn Ma thú của các bên đều đang trong giai đoạn mới thành lập, chính là lúc thiếu hụt Ma thú nhất, lúc này mà bán thì không phải lo không bán được với giá tốt!"

Là quan tài vụ trong lãnh địa, Rudolf cũng đã cố gắng hết sức. Quân đoàn Ma thú chỉ mới vừa cất bước, y đã muốn bán Ma thú để giảm chi tiêu và lấy lại tài chính.

Không phải là y đang chuyện bé xé ra to, thật sự là số lượng con non Ma thú sẽ ngày càng nhiều lên. Tình trạng này sẽ tiếp tục kéo dài cho đến khi Maxim qua thời kỳ động dục mới dần giảm bớt, cuối cùng sẽ ổn định ở một cơ số cố định.

Chi tiêu quân sự năm nay đã tăng thêm từ 30. 000 đến 50. 000 kim tệ, sang năm con số này sẽ tăng lên gấp mấy lần. Muốn mau chóng thoát khỏi tình trạng này thì không thể tránh khỏi việc sử dụng dược tề thúc đẩy sinh trưởng.

Biện pháp tốt nhất chính là khống chế chủng loại ma thú ngay từ đầu, thống nhất các tiêu chuẩn cung ứng hậu cần và thông qua việc nhân giống với quy mô lớn để giảm chi phí.

"Yên tâm đi, Tước sĩ Rudolf . Lãnh chúa lão gia của ngươi vẫn còn đang nợ 256 con non Ma thú, đại đa số con non Ma thú đều sẽ được dùng để trả nợ trong năm nay."

"Còn về dược tề thúc đẩy sinh trưởng thì càng không cần phải lo, lão gia của người chính là một vị Ma đạo sĩ thiên tài. Một mình nghiên cứu có lẽ sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng nếu dựa vào sao chép phối phương thì vẫn còn có thể làm được."

Hudson bình tĩnh nói.

Chương 921 - Lại Tới Vương Đô

Chi phí của Sơn Địa Lĩnh rất cao, số tiền trên giấy tờ là rất lớn. Tiền bồi thường cho việc thay đổi lãnh địa đã lên tới con số 1, 2 triệu kim tệ, nghe thì rất dọa người, nhưng trên thực tế thì lại không cần phải thanh toán bao nhiêu tiền mặt.

Dù là một đại quý tộc mới quật khởi, nhưng trong tay Hudson cũng đang nắm giữ rất nhiều tài nguyên mà tiểu quý tộc thèm muốn, giống như: con non Ma thú, Sinh mệnh nguyên dịch...

Bây giờ Hudson không chỉ đang thiếu một đống con non Ma thú, đồng thời cũng thiếu rất nhiều Sinh mệnh nguyên dịch, ngay cả dược tề thúc đẩy sinh trưởng cũng đã được hắn hứa trả trước.

Đối ngoại thì tuyên bố đền bù kim tệ, nhưng đến khâu chi tiết cụ thể, đa số mọi người vẫn lựa chọn tài nguyên.

Ngoài việc móc ra mấy chục liều Sinh mệnh nguyên dịch ngay tại chỗ ra, số tài nguyên còn lại đều là nợ. Đám chủ nợ cũng có thể yên tâm chờ đợi, Hudson thì càng cần phải lo.

Chuyện hắn thường xuyên ra vào phòng thí nghiệm cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch. Hudson đã làm ra không ít loại ma pháp dược tề dựa theo công nghệ được ghi trên phối phương.

Dù cho có phải trả hết toàn bộ Sinh mệnh nguyên dịch mà hắn đã hứa hẹn cũng không phải là vấn đề gì lớn. Tuy nhiên, để giảm bớt ảnh hưởng, Hudson cố tình lấy cớ là thu thập nguyên vật liệu để kéo dài thời gian giao hàng.

Dựa theo quy tắc ngầm trong Vương quốc, vì ổn định trật tự xã hội, các thế lực lớn đều đang hạn chế số lượng Sinh mệnh nguyên dịch chảy ra ngoài.

Làm một nhà quý tộc vững vàng, kêu Hudson lừa người khác đứng ra phá vỡ quy tắc thì không thành vấn đề, nhưng nếu kêu hắn đứng ra làm chim đầu đàn thì khỏi bàn.

Vả lại đám chủ nợ cũng không có nhu cầu sử dụng ngay lập tức, kéo dài một chút thời gian rồi mới giao hàng cũng được.

Sau một phen thao tác, tài chính thâm hụt hơn 2 triệu kim tệ thực tế đã biến thành hơn 1 triệu.

Nó bằng một phần tư tổng số tiền mà Hudson đã kiếm được trong chiến tranh trước đó. Với nguồn dự trữ tiền mặt hiện có trong tay, hắn hoàn toàn có thể tiếp tục chèo chống sự phát triển thâm hụt cao của lãnh địa.

"Bá tước đại nhân, nếu như có thể khống chế được quân phí, vậy thì Bộ Tài vụ chúng tôi tin rằng lãnh địa sẽ có thể đạt tới tình trạng thu chi cân bằng trong vòng 2 năm!"

"Trong khoảng hơn một năm trở lại đây, Bộ Nội vụ cũng đã thực hiện nhiều biện pháp nhằm tối ưu hóa mô hình quản lý và chuẩn hóa việc thành lập đội ngũ kiến thiết."

"Trong lần cải tổ này, chúng tôi đã cách chức của 7 quan viên không xứng chức, bắt 3 người tham nhũng, thăng chức cho 13 quan viên."

"Ba cơ quan quản lý mới được bổ sung là: Phòng kế hoạch hóa gia đình, Phòng quản lý Ma thú và Phòng quản lý dược tề sư. ."

"Trước mắt thì ba phòng ban này đều đang ở giai đoạn chuẩn bị thành lập, ngoài việc bổ nhiệm người phụ trách ra, phần còn lại vẫn chưa được triển khai, dự kiến là sẽ hoàn thiện dần trong 2, 3 năm tới."

"Đây là tài liệu bổ nhiệm và sa thải nhân sự có liên quan, cũng như sơ đồ quy hoạch cơ cấu tổ chức mới, mời ngài xem qua!"

Trong khi nói chuyện, Jacob liền trình lên một phần văn thư. Toàn bộ nội dung chỉ gói gọn trong hai trang giấy, rõ ràng là đã được quán triệt phong cách tối giản của Hudson.

Trên thực tế, toàn bộ văn thư thông cáo trên đại lục Aslante đều có rất ít nội dung.

Có lẽ là vì giá da dê quá cao, nên các nội dung có thể được diễn đạt trong một trang giấy thì tuyệt đối không xuất hiện trang thứ hai.

Sau khi xem xét sơ bộ, Hudson không tin tưởng vào việc đạt được thu chi cân bằng trong vòng hai năm do Bộ Chính vụ đề xuất.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản , dựa theo tiến độ công việc được báo cáo, kênh đào nhân tạo dự kiến sẽ hoàn thành vào cuối năm nay, dự tính là vào tháng 2 năm sau sẽ có thể thông tàu thuyền.

Có một kênh đào lớn, có cửa khẩu ra biển, làm sao có thể không có xưởng đóng tàu của riêng mình được?

Bước đi này mới thực sự là xài tiền như nước. Năm ngoái ngân sách thâm hụt 32 vạn kim tệ đã bao gồm chi phí cho cuộc đại hôn của lãnh chúa lão gia là hắn.

Chờ đến sang năm, kế hoạch hàng hải ra lò, ước tính chỉ riêng hạng mục xưởng đóng tàu thôi đã ngang bằng với con số này rồi.

Không chỉ có tàu thuyền là đắt tiền, mà những Ma pháp trận được khắc họa trên thuyền còn đắt hơn nữa. ...

Đắm chìm trong gió xuân, Hudson cưỡi trên một con ngựa cao lớn bước ra khỏi thành Beda trong ánh mắt rực lửa của một đám quý phụ.

Long kỵ sĩ biến thành mã kỵ sĩ cũng không hề ảnh hưởng chút gì đến mị lực cá nhân của hắn.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là con gấu mini trên vai hắn, đang không ngừng quơ quơ móng vuốt của đám người, đã đoạt mất ống kính.

Còn Maxim tiên sinh, nhân vật chủ chốt trong kế hoạch long chủng đã được lưu lại trong lãnh địa để tiếp tục lai giống.

Vốn dĩ Hudson cũng có thể lấy cớ tương tự để ở lại, đợi đến ngày Vương tử đại hôn rồi mới cưỡi Cự Long tới tham gia hôn lễ là được.

Nhưng vì hòa đồng, vì không đoạt mất danh tiếng của chú rể, cuối cùng Hudson vẫn lựa chọn kết bạn đồng hành với đám quý tộc trong tỉnh.

Mặc cho cuộc xung đột lợi ích tiềm tàng trong tỉnh giữa gia tộc Koslow và gia tộc Dalton có lớn đến đâu, nhưng vào thời điểm đối ngoại, mọi người vẫn phải cố gắng thể hiện sự đoàn kết của mình với ngoại giới.

Tiếc là hai vị đại lão sánh vai cùng đi ở phía trước, còn đám quý tộc lãnh chúa đi theo phía sau cũng ăn ý chia ra thành hai trận doanh có thể nhận ra rất rõ ràng.

Chuyện này đã làm cho phái trung lập cảm thấy khổ sở, đi bên nào cũng đều cảm thấy không thích hợp. Bọn họ chỉ đành bất đắc dĩ lựa chọn kéo dài khoảng cách nhất định, đi ở hàng cuối cùng của đội ngũ.

Chương 922 - Lại Tới Vương Đô (2)

Ngoài miệng thì mọi người đang cười cười nói nói, nhưng tâm tình của Bá tước Pierce lại đang rất tồi tệ. Bỏ qua sự chênh lệch về chất lượng của các tiểu đệ, nếu chỉ đơn thuần tính số lượng số lượng tiểu đệ thì song phương lại không hề kém cạnh bao nhiêu.

Một bên là quý tộc lâu năm đã chấp chưởng tỉnh Đông Nam này hơn trăm năm, một bên là quý tộc mới quật khởi, là nhà giàu mới nổi còn chưa đứng vững gót chân.

Dựa theo tình huống bình thường, sức ảnh hưởng của hai bên vốn không cùng một đẳng cấp mới phải.

Nhưng hiện thực lại vô cùng đánh mặt, độ nổi tiếng vô cùng cao của Long kỵ sĩ đã đặt nền móng vững chắc cho gia tộc Koslow.

Dựa vào lợi thế là nhân khẩu thịnh vượng để đi thông gia khắp nơi, gia tộc Koslow thực sự đã lôi kéo được một nhóm người ủng hộ trong hoàn cảnh khó khăn. Cũng có cơ sở để đứng lên chống lại gia tộc Dalton.

Đối thủ cạnh tranh có căn cơ và đối thủ cạnh tranh không có căn cơ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ít nhất thì hội nghị quý tộc vốn do gia tộc Dalton thống trị giờ đã bị chia ra làm hai. Những đề án mà lão ta khởi xướng sau này có thể được thông qua một cách suôn sẻ hay không còn phụ thuộc vào việc hai bên giành được thiện cảm của phe trung lập như thế nào.

"Bá tước Hudson thật là có bản sự. Có thể sinh ra một vị kiệt tuấn như ngài, xem ra Gia tộc Koslow quật khởi là chuyện không thể ngăn cản rồi!"

Đối mặt với những lời thăm dò mang theo vị chua của Bá tước Pierce, Hudson chỉ nở nụ cười, đúng là tốc độ phát triển của gia tộc Koslow đã có chút nằm ngoài ý định của hắn.

Vào một năm trước, những quý tộc dám công khai đứng sau lưng hắn chỉ là lác đác không có mấy; Nhưng không ngờ rằng sau khi thông qua hàng loạt cuộc thông gia chính trị, số người ủng hộ hắn đã lập tức tăng lên nhiều đến như vậy.

Chẳng trách các quý tộc đều nóng lòng thông gia chính trị! So với những mối quan hệ kết minh khác, thông gia là cách nhanh nhất và có chi phí thấp nhất.

"Ngài tổng đốc, gia tộc Koslow thịnh vượng cũng chính là các quý tộc tỉnh Đông Nam thịnh vượng. Nếu như xét về vấn đề này, trong này vẫn còn có một phần công lao của ngài."

"Chỉ cần quý tộc trong tỉnh ta một lòng đoàn kết, ta nghĩ tất cả mọi người sẽ có cơ hội rất tốt để phát triển, và sẽ nhanh chóng trở thành tỉnh thành mạnh nhất trong Vương quốc!"

Đây là lời nói thật, trong số rất nhiều tỉnh thành của Vương quốc Alpha, tỉnh Đông Nam không phải là tỉnh có diện tích lớn nhất, đất đai cũng không phải là màu mỡ nhất, nhưng lại là một tỉnh thành đặc thù nhất.

Tỉnh có diện tích lớn hơn tỉnh Đông Nam thì đất đai sẽ kém màu mỡ hơn, còn tỉnh có đất đai màu mỡ hơn Tỉnh Đông Nam thì lại có diện tích nhỏ hơn tỉnh Đông Nam rất nhiều.

Từ một trăm năm trước, tỉnh Đông Nam với nhân khẩu dày đặc và đất đai phì nhiêu chính là tỉnh nộp thuế nhiều nhất của

Vương quốc Alpha, đồng thời cũng là tỉnh có sức mạnh kinh tế toàn diện nhất Vương quốc.

Nếu như phát triển thêm lực lượng quân sự, thì việc trở thành tỉnh mạnh nhất trong Vương quốc đã nằm trong tầm tay.

Cuộc cạnh tranh giữa gia tộc Koslow và gia tộc Dalton cũng đã kích thích sức mạnh quân sự của tỉnh được nâng cao ở một mức độ nhất định.

"Ha ha... Bá tước Hudson thật là hào khí!"

Tiếng cười đã giấu đi sự xấu hổ của lão ta, bầu không khí khẩn trương ban đầu đã đột nhiên biến mất. Hiển nhiên là Bá tước Pierce cũng rất có hứng thú với lời đề nghị của Hudson.

Cạnh tranh thì cạnh tranh, nhưng khi có chung lợi ích thì nên hợp tác vẫn sẽ phải hợp tác.

Hai vị đại lão đã nói chuyện xong, đám tiểu đệ ở bên dưới cũng dễ thở hơn. Nhóm người vốn đã phân biệt thành ba trận doanh này lại lập tức tụ hợp lại, giống như đã được diễn luyện qua vậy.

Hudson lại một lần nữa bước vào Vương đô, tường thành vẫn cao ngất và nguy nga như xưa.

Nhìn thấy lá cờ của hai đại gia tộc tung bay trong làn gió, đám quan quân thủ thành lập tức mở hết cổng thành.

Những đoàn thương đội và người đi đường cũng lập tức tự động nhường đường trong thời gian ngắn nhất.

Mọi chuyện đều diễn ra một cách tự nhiên giống như nước chảy mây trôi.

May mà không xảy ra tình trạng nhiều quý tộc của các tỉnh đến cùng một thời điểm, nếu không, chỉ riêng chuyện ai là người đầu tiên bước qua cánh cửa này thôi cũng đủ để khơi dậy một cuộc phong ba rồi.

Cảnh tượng được quan viên đến nghênh tiếp cũng không hề xuất hiện như trong dự tính, hiển nhiên là Quốc vương còn đang tức giận chuyện trước đó tỉnh Đông Nam dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế.

Thẳng thắn mà nói, đây không phải là lỗi của Hudson. Số trái phiếu chiến tranh mà hắn nắm giữ đã bị bán từ trước đó rồi, hiện giờ hắn chỉ nắm giữ một lượng nhỏ trong số đó để mang tính tượng trưng thôi.

Gia tộc Koslow có thể trả tiền mặt, nhưng tiếc là đám tiểu đệ dưới trướng lại không thể trả bằng tiền mặt.

Cho phép các quý tộc nhỏ đang thiếu thốn tài chính dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế chính là một thỏa thuận ngầm mà các bên đã đạt được, ngay cả Hudson lão gia cũng đã sảng khoái chấp nhận.

Dù có nói thế nào thì số tiền mặt mà hắn nộp lên cũng sẽ nhiều hơn trái phiếu. Đáng tiếc, mặc dù hắn có liêm sỉ, nhưng điều đó không có nghĩa là các quý tộc khác cũng có liêm sỉ, trong khoản tiền thuế cuối cùng mà cả tỉnh Đông Nam nộp lên vẫn là trái phiếu chiếm chủ đạo.

Quốc vương cũng là người, việc sử dụng hành động để biểu thị sự bất mãn của mình cũng là chuyện nhân chi thường tình.

Lần trở lại chốn cũ này, Hudson đã nhận được đãi ngộ cao hơn rất nhiều. Tiếc là hắn cũng chỉ có thể hâm mộ nhìn xem Bá tước Pierce đi về phía trạch viện của mình.

Gia tộc Koslow cũng có nhà riêng ở Vương đô, tiếc rằng bị giới hạn bởi diện tích và vị trí địa lý nên dù cho có cải tạo như thế nào cũng không phóng khoáng.

Bản thân hắn ở thì không sao, nhưng nếu dùng để tiếp khách thì không được.

Chương 923 - Hội Nghị

Là một vị Bá tước có thực quyền, Hudson cũng được xem như một đại quý tộc có tiếng tăm trong Vương quốc Alpha.

Những căn trạch viện có đẳng cấp phù hợp với thân phận của hắn đều là tài nguyên khan hiếm trong Vương đô, không phải chỉ cần có tiền là có thể mua được.

Hudson liền quyết định ở lại trong dịch trạm và chiếm đoạt chỗ tiếp khách của đám đại quý tộc, dọa cho các nhân viên trong dịch trạm sợ đến run lẩy bẩy.

Đại quý tộc đều thích ở trong địa bàn của mình, có rất ít người ở lại dịch trạm trong Vương đô. Vào thời kỳ bình thường, những khu vực dành cho khách quý này hầu như là không có người ở, thỉnh thoảng chỉ dùng để tiếp đãi những vị khách nước ngoài ghé thăm.

Con người là giống loài tràn ngập tính ỷ lại, những thứ có tần suất sử dụng thấp thì sẽ khó tránh khỏi lười biếng trong công tác bảo trì.

Sự thật đã chứng minh là những sự lo lắng này chỉ là dư thừa, từ trước tới giờ Hudson đều không thích bắt bẻ người khác.

Ngựa xe vất vả một ngày, vừa đến vương đô liền bị kéo đi tham gia một buổi yến tiệc, sau khi trở lại dịch trạm liền ngã xuống giường nằm ngủ, căn bản không có thời gian đi quan tâm đến những tiểu tiết này. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar III kéo lê cơ thể mệt mỏi đi nghênh đón Quốc vương George.

Hai nước đều rất xem trọng cuộc thông gia lần này, nên đều lấy ra thành ý lớn nhất.

Vương tử Caesar sẽ dùng tiêu chuẩn cao nhất để qua đó đón dâu, làm một người anh trai tốt, Quốc vương George còn đích thân đưa em gái của mình tới.

Việc làm ra cảnh tượng hoành tráng như vậy đương nhiên không phải chỉ vì thông gia đơn thuần, mà càng nhiều để làm sâu sắc thêm mối quan hệ liên minh giữa hai nước.

Trong số các quốc gia ở Bắc đại lục, Vương quốc Alpha, Vương quốc Warhammer và Công quốc Mosey chính là ba nước mạnh nhất. Dù đã trải qua cuộc xâm lược của thú nhân, nhưng thế cục này cũng không hề thay đổi.

Hiện giờ Vương quốc Warhammer đang trong tình cảnh nội đấu liên miên, quyền lên tiếng trong nhiều vấn đề của Bắc đại lục đều rơi vào trong tay của Vương quốc Alpha cùng Công quốc Mosey.

Đối với hai nước mà nói, đây vốn dĩ nên là một chuyện tốt mới phải, nhưng tiếc là tình cảnh hiện tại của hai nước đều không được tốt lắm.

Sau khi chào hỏi một hồi, người là chủ nhà Caesar III liền bắt đầu chuyển chủ đề.

"George, Đế quốc Thú Nhân đã suy sụp rồi, nhưng tình hình ở Bắc đại lục vẫn không hề lạc quan mấy."

"Lúc trước, chúng ta chỉ cần quan tâm đến mối đe dọa thú nhân là được, nhưng hiện giờ không chỉ phải để tâm đến dị tộc, mà còn phải đối mặt với minh thương ám tiễn trong nội bộ minh tộc."

"Các thế lực lớn ở xa như Vương quốc Frank, Vương quốc

Iberia, Giáo Đình thì tạm thời không nói tới."

"Chỉ riêng Vương quốc Dante, Vương quốc Hesse và Vương quốc Nam Ngạn ở trung bộ thôi cũng đã là phiền phức không nhỏ rồi."

"Nhìn thấy hai nhà chúng ta bị trọng thương nguyên khí, bọn hắn không kìm chế được nữa mà đã bắt đầu vươn xúc tu vào trong Bắc đại lục."

"Mặc dù trước mắt chỉ là đang thăm dò, nhưng một khi đã bộc lộ dã tâm thì sẽ rất khó dừng lại."

"Dù rằng chúng ta đã chung tay thi hành kế hoạch quân đoàn Ma thú, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời ổn định các quốc gia ở Bắc đại lục mà thôi. Nếu như hai nhà chúng ta không thể nghĩ ra biện pháp mạnh mẽ, khả năng cao là sự lựa chọn của đám cỏ đầu tường này sẽ làm cho chúng ta thất vọng!"

Hoạn nạn không nhất định có thể nhìn thấy chân tình, nhưng hoạn nạn lại có thể tạo ra minh hữu. Việc có chung địch nhân đã thúc đẩy Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đứng chung một chỗ.

"Bệ hạ nói đúng, đúng là xúc tu của tam đại vương quốc trung bộ đã vươn quá dài. Nếu như không cảnh cáo bọn hắn một phen, sợ là mọi người đều đã quên ai mới là chủ nhân của Bắc đại lục!"

"Tiếc là Công quốc Mosey ta đã bị trọng thương nguyên khí trong chiến tranh, hiện giờ dù có muốn cho bọn hắn một bài học cũng không còn sức."

"Nhưng mà quý quốc thì khác. Bệ hạ chăm lo việc nước mấy chục năm, tích lũy được nội tình hùng hậu cho Vương quốc Alpha, chỉ trong vài năm là sẽ có thể chữa lành vết thương chiến tranh."

"Trong những hành động tiếp theo, Công quốc Mosey ta nguyện nhất quán với quý quốc, chung ta gìn giữ Bắc đại lục ổn định và phồn vinh!"

George cố gắng tâng bốc nói.

Việc trực tiếp nhường lại quyền chủ đạo không phải là vấn đề có hèn nhát hay không. Chủ yếu là bá quyền của khu vực Bắc đại lục đã hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với một Công quốc Mosey đang chìm sâu trong khủng hoảng nợ nần.

Suy cho cùng, một khu vực cũng chỉ có thể có một vị bá chủ. Đối với một nước chưa từng trở thành bá chủ như Công quốc Mosey mà nói, sẽ rất khó có thể sinh ra loại dã tâm này trong thời điểm đang bị trọng thương nguyên khí .

Lựa chọn kết minh với Vương quốc Alpha lúc này đa phần vẫn là vì tự vệ, mà không phải vọng tưởng tiến thủ.

Đừng nói là George, ngay cả Caesar III hiện giờ cũng không còn ý chí tiến thủ mãnh liệt như trước nữa, càng nhiều vẫn là vì giữ vững tình hình hiện giờ.

"Vẫn là Đại công tước George nhìn thấu được vấn đề, nếu như không bị thú nhân xâm lấn thì bây giờ đám người bọn hắn há có thể làm càn ở Bắc đại lục!"

"Nhưng vào những lúc như thế này, chúng ta nhất định phải ổn định, không nên vội vàng."

"Nếu đã muốn gây ầm ĩ thì cứ để bọn hắn gây cho đủ đi, chỉ sợ là bọn hắn có năng lực châm lửa, nhưng lại không có năng lực dập lửa."

"Đợi khi vượt qua được thời điểm khó khăn này, chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội để tính sổ với bọn hắn. Mặc kệ hiện giờ bọn hắn ăn được bao nhiêu, đến lúc đó đều phải phun ra gấp bội!"

Caesar III bá khí nói.

"Khụ, khụ, khục..."

Những tiếng ho khan phát ra không đúng lúc đã phá tan hết bầu không khí mà Caesar III cố gắng tạo ra.

Chương 924 - Hội Nghị (2)

George vốn dĩ rất tin tưởng vào Vương quốc Alpha, nhưng lúc này, sự tự tin trong lòng y đang bị dao động.

Vương quốc Alpha mạnh về rất nhiều phương diện, nhưng nhân tố quan trọng nhất chính là nhờ vào sự thống trị của Caesar III.

Nếu như ông ta đi gặp Thần Hi chi chủ, đổi một vị Quân vương tầm thường lên nắm quyền, vậy thì tình hình sẽ khác.

"Bệ hạ nhớ phải bảo trọng thân thể!"

George chân thành nói.

Chuyện hai nước kết minh cũng không phải chỉ mới diễn ra trong ngày một ngày hai, lúc này đã bắt đầu thông gia rồi, dù có muốn đổi ý cũng không kịp nữa.

Hiện giờ y chỉ có thể mong là Caesar III có thể sống lâu thêm mấy năm, trở thành cột chống trời cho việc liên minh giữa hai nước, và ổn định tình hình ở Bắc đại lục.

"Yên tâm đi, ta biết rõ tình trạng cơ thể của mình, trong lúc nhất thời là sẽ không chết được. Chúng ta nói chuyện chính sự trước đi!

"Ngoài tình hình quốc tế nghiêm trọng hiện nay, chúng ta còn gặp phải một rắc rối mới —— cuộc khủng hoảng nợ nần."

"Tình huống của quý quốc như thế nào, ta không rõ ràng lắm, nhưng tình hình của Vương quốc Alpha lại đang rất tồi tệ."

"Đám quý tộc chuyên gây chuyện kia vậy mà chỉ vì tư lợi của bản thân lại muốn đưa ra điều kiện với Vương quốc."

"Không sợ Đại công tước chê cười, xét thấy thế cục trước mắt rất phức tạp, nên khả năng cao là kế hoạch quân đoàn Ma thú của Vương quốc sẽ bị giảm biên chế."

"Cụ thể nên xử lý như thế nào thì vẫn phải chờ kết quả của cuộc đàm phán sau đó!"

Caesar III lo lắng nói.

Lời này thoạt nhìn như rất chân thành, nhưng khi rơi vào trong tai của George thì lại trở nên vô cùng phiền muộn.

Còn chưa kịp khóc than bán thảm thì y đã bị phá hỏng con đường mở miệng vay tiền rồi, vậy sau này y phải làm gì bây giờ?

Chung quy vẫn là da mặt không đủ dày, sau khi do dự một hồi, Đại công tước George liền kiên trì an ủi nói: "Bệ hạ không cần phải quá lo lắng.

"Nước nào mà chẳng có những nhà quý tộc chuyên đi gây chuyện. Tình hình tài chính của quý quốc không mấy lạc quan, nhưng cục diện bên nước chúng tôi lại càng tồi tệ hơn."

"Hầu như tất cả các khoản thuế năm nay đều được trả bằng trái phiếu chiến tranh đã in từ mấy năm trước, quốc khố trống rỗng đến mức ngay cả chuột cũng có thể phi nước đại. Ngay cả tiền lương của quan viên mà chúng tôi cũng không thể trả đúng thời hạn!"

"Cố gắng chịu đựng thôi! Chỉ cần kiên trì, cuối cùng vẫn có thể..."

Càng nói, George lại càng cảm thấy không thích hợp, có vẻ như vấn đề tài chính bên phía Công quốc Mosey còn nghiêm trọng hơn Vương quốc Alpha, tại sao bây giờ y lại trở thành người đi an ủi vậy?

Sau khi nhận ra điểm này, George liền âm thầm chào hỏi gia tộc của Caesar III một trận. Nhưng mà mặt ngoài thì hai người vẫn đang trò chuyện vui vẻ, chỉ là bầu không khí luôn có chút không đúng.

Có lẽ vì nhìn thấu được cuộc trò chuyện của phụ thân và ảnh rể mình đã xảy ra vấn đề, Vương tử Caesar đang tiếp khách ở bên cạnh bèn thừa cơ mở miệng nói: "Đã đến lúc bắt đầu yến tiệc rồi. Các vấn đề còn lại, để lần sau rồi mới thương lượng tiếp đi!"

"George, hiếm khi anh mới đến đây một chuyến, để em mang anh đi trải nghiệm Vương quốc Alpha..."...

Có lẽ là vì tỏ lòng coi trọng Công quốc Mosey, hoặc có lẽ là vì muốn thể hiện thực lực của mình cho bên ngoài thấy, nên cuộc đại hôn lần này có thể tóm gọn lại thành hai chữ —— long trọng!

Là một vị quần chúng, Hudson cảm thấy bản thân mình giống như một gã nhà quê. Hắn vốn cho tiêu chuẩn hôn lễ của mình đã đủ cao rồi, nhưng khi so sánh với đại hôn của Vương tử Caesar mới biết là mình hoàn toàn không có khả năng sánh bằng.

Đoàn ma pháp sư của Vương quốc đều đang phục vụ cho hôn lễ này, sử dụng những thủ đoạn Ma pháp để tạo ra một thế giới cổ tích lộng lẫy.

Đắm chìm trong đó, Hudson suýt nữa là không thể phân biệt được đâu mới là hiện thực. Có thể khẳng định rằng đám cưới hoành tráng này chắc chắn sẽ gây chấn động khắp đại lục Aslante.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Hudson cũng không biết là ma pháp còn có thể sử dụng như thế này. Quả nhiên, chỉ có không nghĩ ra, chứ không có làm không được.

Những quốc gia nhân tộc khác đều đang không ngừng phát triển và tiến bộ, Vương quốc Alpha cũng không bị tụt lại phía sau.

Có lẽ là bị giới hạn bởi số lượng tài chính đầu tư, nên có một số phương diện quả thực là đang lạc hậu, nhưng cũng có một số phương diện đã đạt tới trình độ hàng đầu trên đại lục.

Chiến tranh là động lực thúc đẩy sự tiến bộ công nghệ của con người, một nước luôn phải chịu áp lực cao trong thời gian dài như Vương quốc Alpha sao lại có thể không có tiến bộ được chứ?

Chỉ cần thay đổi một chút thì cái thế giới cổ tích lộng lẫy tươi đẹp này sẽ biến thành một cỗ máy thu hoạch mạng người.

Từ trong ánh mắt kinh ngạc của đám tân khách cũng có thể thấy được đám cưới hoành tráng này đã kết thúc một cách mỹ mãn.

Hành động lần này của Caesar III không chỉ chấn nhiếp các quốc gia trên đại lục, mà còn là một đòn cảnh cáo âm thầm đối với đám quý tộc trong nước.

"Hudson, khả năng cao là tiếp đó vương đô sẽ xảy ra đại sự. Là đại diện của quân đội, con chuẩn bị làm như thế nào?"

Giọng nói của Bá tước Aurane vang lên bên tai, kéo Hudson từ trong trầm tư trở lại với thực tại. Sau khi từng thống soái quân đội cả nước một lần, Hudson đã liệt vào hàng ngũ trận doanh của quân đội.

Chuyện này cũng chẳng có gì tồi tệ cả, ngoài việc có dính líu quan hệ với quân đội ra, ở phương diện chính trị, hắn hầu như chẳng có bao nhiêu quyền nói chuyện. Muốn dựa vào hệ thống quan văn cũng không được.

"Cục diện có chút phức tạp, hiện tại con cũng đang cảm thấy rất khó xử. Lần này bệ hạ triệu tập chúng ta tới đây thoạt nhìn là vì thu thuế, nhưng kì thực là một ván cờ giữa đại quý tộc và vương quyền."

Chương 925 - Hội Nghị (3)

"Và trọng tâm của cuộc mâu thuẫn này lại nằm ở việc phân chia con non Ma thú. Là đại biểu quân đội, con đương nhiên hy vọng quân đoàn Ma Thú sẽ ưu tiên thỏa mãn cho quân đội trước; nhưng là một thành viên của đại quý tộc, con lại..."

"Haizz, thật là phiền phức!"

Hudson ra vẻ khổ sở cảm khái.

Cái mông quyết định đầu, bây giờ gia tộc Holliser cũng là một thành viên trong tập đoàn đại quý tộc. Mặc dù chỉ là hạng chót, nhưng lợi ích gia tộc đã quyết định lập trường của họ.

Dù cho hai người có là đồng minh, nhưng khi dính đến lợi ích cụ thể, Hudson cũng không dám hi vọng rằng lập trường của hai bên sẽ vĩnh viễn nhất trí. Giữ lại một chút, đối tất cả mọi người đều có chỗ tốt.

"Đã bước vào cái vòng này thì nhiều khi đều sẽ thân bất do kỷ. Hudson, lấy thân phận địa vị của con, chuyện lần này chắc chắn là không thể thoát được."

"Sớm hay muộn cũng đều phải thể hiện lập trường, thay vì bị người buộc phải tỏ thái độ, không bằng hiện tại chủ động xuất kích, thừa cơ tranh thủ một chút chỗ tốt!"

Mặc dù không nói rõ, nhưng Hudson đã hiểu ý của Bá tước Aurane. Đơn giản là ông ta đang muốn kéo hắn đứng về phía phe phái của mình, để gia tăng quyền nói chuyện trong phe phái của gia tộc Holliser.

Mặc dù Hudson vẫn chưa chọn đội, nhưng trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ về mối quan hệ của các phe phái chính trị trong vương quốc.

Là cựu gia tộc số hai của tỉnh Đông Nam, Gia tộc Holliser vẫn luôn là đối tượng bị áp chế. Vì đối kháng với gia tộc Dalton, Gia tộc Holliser chỉ có thể về dưới trướng của Quốc vương.

Sau khi Hudson quật khởi, Gia tộc Koslow thay thế chức trách ban đầu của Gia tộc Holliser, trở thành một thế lực mới ngăn cản gia tộc Dalton.

Có người gánh chịu trách nhiệm, Gia tộc Holliser liền có được cơ hội nhảy ra khỏi tỉnh Đông Nam cơ hội. Phát triển về phương Bắc thượng không chỉ là lựa chọn của Bá tước Aurane, mà đó cũng là lựa chọn của Quốc vương.

Nếu như không có sự ủng hộ mạnh mẽ của Caesar III, một gia tộc có biểu hiện bình thường trong chiến tranh như Gia tộc Holliser sẽ không thể dễ dàng giành được thắng lợi trong ván cờ chia bánh gato cuối cùng kia.

Theo Hudson được biết, ngoài việc nương tựa Quốc vương về mặt chính trị ra, Gia tộc Holliser cũng có mối quan hệ mật thiết với không ít đại quý tộc trong nước.

Không chỉ có Gia tộc Holliser, mà còn có rất nhiều quý tộc trong Vương quốc đều làm như vậy, rất khó có thể lấy ra một tiêu chuẩn thống nhất để phân chia phe phái chính trị.

Việc một quý tộc cùng lúc thuộc nhiều phe phái lớn hoặc duy trì mối quan hệ chặt chẽ với nhiều phe phái chính trị cũng là điều bình thường.

Thao tác mà mọi người quen thuộc nhất chính là đứng về phía đám người này về vấn đề này; và lại đứng về phía người khác về một vấn đề khác.

Có thể nói, ngoài quý tộc Bắc Cương quý là tập đoàn chính trị đã cố định ra, những phe phái chính trị khác trong Vương quốc thường là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, quan hệ nội bộ vô cùng phức tạp, cắt không đứt, rất rối loạn.

Bao gồm cả ván cờ hiện giờ giữa Quốc vương và trận doanh đại quý tộc, về bản chất thì đây cũng chỉ là một cuộc tranh đoạt lợi ích phân phối con non Ma thú mà thôi.

Bởi vì lợi ích nên mọi người có thể trở thành đồng minh tạm thời, đợi khi đạt được lợi ích rồi, hoặc là thất bại trong ván cờ chính trị, thì phe đồng minh tạm thời này cũng sẽ bị giải tán ngay lập tức.

Nếu nhìn từ hướng này, mặc dù các cuộc đấu tranh nội bộ trong Vương quốc Alpha đang rất kịch liệt, nhưng nếu xét về mặt tổng thể thì vẫn hòa hoãn hơn các phe phái của các quốc gia khác.

"Yên tâm đi, Bá tước Aurane. Thế cục hiện giờ đúng là rất rắc rối, rất phức tạp, nhưng kết cục đã được quyết định ngay từ đầu rồi."

"Đã không còn mối đe dọa Đế quốc Thú Nhân nữa, đám quý tộc trong Vương quốc sẽ không muốn tiếp tục cung cấp nhiều quân phí như vậy, việc phân phối con non Ma thú lần này chỉ là một sợi dây dẫn nổ."

"Cho dù không có chuyện này thì cũng sẽ có chuyện khác khơi dậy phân tranh. Dưới đại thế này, không ai có thể ngăn cản được xu thế Vương quốc bị cắt giảm quân phí!"

Hudson nhắc nhở.

Các vấn đề chính trị không bao giờ tồn tại một cách biệt lập. Những điều tưởng chừng như đơn giản và rõ ràng lại thường có mối liên kết với nhau.

Nếu như lần này Hudson không đến Vương đô và có tiếp xúc với nhiều vị tướng lĩnh trong quân đội, hắn cũng không dám cam đoan là liệu mình liệu có thể làm rõ được những mối quan hệ sau lưng chuyện này trong thời gian ngắn như vậy không.

Nghe được phải "cắt giảm quân phí", Bá tước Aurane liền nhướng mày. Từ sau khi chiến tranh kết thúc, Vương quốc chưa từng gián đoạn giải trừ quân bị, cắt giảm quân phí.

Tuy nhiên, vì bị ảnh hưởng bởi kế hoạch của quân đoàn Ma Thú, nên ngân sách quân sự năm nay của Vương quốc vẫn cao hơn mức trước chiến tranh.

Trong số các quốc gia nhân tộc trên đại lục Aslante, Vương quốc Alpha luôn là nước có tỷ lệ chi tiêu cho quân sự cao nhất.

Trong hầu hết thời gian, ngân sách quân sự chiếm hơn 70% ngân sách tài chính, đôi khi còn sẽ xuất hiện tình huống cực đoan là hơn 90%.

Khi còn ngoại địch uy hiếp, dù có phải gánh chịu chi phí quân sự cao như vậy, mọi người cũng sẽ không có ý kiến. Nhưng bây giờ ngoại địch đã biến mất, tình hình sẽ lập tức phát sinh biến hóa.

"Hudson, ý của con là Quốc vương sẽ thỏa hiệp?"

Bá tước Aurane nói với vẻ mặt hoảng hốt.

Một đội quân thường trực hùng mạnh không chỉ là thủ đoạn đắc lực để Vương quốc Alpha chấn nhiếp ngoại địch, mà đồng thời còn là thủ đoạn hữu hiệu để áp chế những mâu thuẫn nội bộ trong Vương quốc.

Bất kể là quý tộc hay là nhóm chính trị nào, sức mạnh quân sự mà họ sở hữu đều kém xa quân đội thường trực của Vương quốc.

Chương 926 - Hội Nghị (4)

Dựa vào đội quân thường trực hùng mạnh này, Vương quốc mới có thể duy trì được quy tắc trò chơi, và hạn chế các cuộc đấu tranh nội bộ diễn ra trong phạm vi của quy tắc.

Một khi ngân sách quân sự bị giảm trên diện rộng, sức mạnh của quân thường trực chắc chắn sẽ bị tổn thất rất nhiều , thậm chí quyền lực của chính quyền trung ương cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đối với Gia tộc Holliser vừa mới di dời đại bản doanh đến Bắc Cương mà nói, đây không phải là chuyện gì tốt.

Nếu như không có chính quyền trung ương áp chế quý tộc Bắc Cương, những kẻ ngoại lai còn chưa đứng vững gót chân như bọn họ đều sẽ không có ngày lành.

"Trong lòng ngài không phải đã có đáp án rồi sao?"

"Nhưng cũng không thể khinh thường thủ đoạn của bệ hạ, cho dù bệ hạ đồng ý cắt giảm quân phí thì cũng không thể nào không đưa ra điều kiện."

"Nếu như con đoán không sai, lực lượng của vương thất chắc chắn sẽ mở ra một thời kỳ bành trướng nhanh chóng."

"Chỉ cần nhìn vào bản đồ của Vương quốc là biết, trong số 32 tỉnh thành, vương thất chiếm giữ hai tỉnh ở miền trung và ba tỉnh ở phía bắc. Tổng số lãnh địa của vương thất đang phân bổ trong các tỉnh cộng lại gần như đã bằng quy mô của một tỉnh."

"Ngoài ba tỉnh bắc bộ ra, các khu vực còn lại đều là vùng có kinh tế phát triển, dân cư đông đúc. Nếu xét về thực lực tổng hợp, sợ là cả đám quý Bắc Cương không cũng không thể vượt qua được vương thất."

"Một khi hoàn thành việc phát triển ba tỉnh bắc bộ, ưu thế của vương thất sẽ trở nên càng rõ ràng hơn. Phải biết là ngoài vương thất ra, trong vương quốc vẫn chưa xuất hiện tình trạng một nhà quý tộc độc chiếm một tỉnh!"

"Đối bệ hạ mà nói, hiện giờ hoàn toàn không cần phải đối cứng với mọi người, chỉ cần từ từ phát triển vương thất lĩnh là được!..."

Bá tước Aurane chưa hẳn không nhìn ra những vấn đề này. Chẳng qua là vì gia tộc Holliser đang bị vây trong cục, liên lụy đến quá nhiều lợi ích, không thể nào phân tích vấn đề một cách khách quan công chính được.

Hudson vốn cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng mà Gia tộc Holliser lại có quan hệ thông gia với nhà mình, lại còn là đồng minh duy nhất trong hàng ngũ đại quý tộc.

Lỡ như Bá tước Aurane không thể kịp thời khám phá ra mê cục, bị kéo vào trong vòng xoáy phong ba, thì Gia tộc Koslow cũng sẽ bị lôi xuống nước. ...

"Bốn vị, cơ hội mà chúng ta đau khổ chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện!"

"Sự thật chứng minh rằng sự yên lặng trước đó của chúng ta là chính xác. Nếu như không có chúng ta gánh chịu áp lực, đám khốn kiếp đó sẽ lập tức phát sinh nội đấu."

Công tước Thorsten nói với vẻ mặt kích động.

Từ khi Ngũ đại công tước thượng nhiệm tự sát, tập đoàn quý tộc Bắc Cương liền phải hứng chịu hàng loạt sự đàn áp.

Không chỉ mất tư cách phân chia chiến lợi phẩm, mà ngay cả các quan chức trong triều thuộc phe quý tộc Bắc Cương cũng bị đuổi về nhà.

Toàn bộ trận doanh quý tộc Bắc Cương đều bị lung lay, thậm chí đã đến bờ vực sụp đổ.

Đối mặt với thế cục phức tạp này, Ngũ đại công tước mới nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, trải qua nhiều phen thương nghị, cuối cùng đã quyết sử dụng Chiến lược co vòi. Đối ngoại là ẩn nhẫn trong chính trị, đối nội là ổn định thế cục.

Sự nhẫn nhịn này kéo dài trong hơn một năm rưỡi qua. Trong lúc này, tập đoàn quý tộc Bắc Cương chính là bé ngoan, bị mắng không nói lại, bị đánh không hoàn thủ. Mặc cho địch nhân có khiêu khích như thế nào, bọn họ đều không có ý định ứng chiến.

Nhiều khi, không đợi địch nhân xuất thủ, bọn họ đã bán phá giá hết các sản nghiệp bên ngoài, co rút xúc tu về trong lãnh địa của mình. Làm cho các bên không biết nên hạ thủ như thế nào.

Sau một phen giày vò, thấy rằng đã không còn lợi ích gì có thể chiếm được nữa, mọi người liền di dời ánh mắt, không còn tiếp tục nhìn chằm chằm mấy nhà bọn họ nữa.

"Bây giờ nói những chuyện này vẫn còn hơi sớm. Mặc dù đám quý tộc đó vì quân đoàn Ma thú mà xảy ra tranh chấp với Caesar III, nhưng những mâu thuẫn này vẫn chưa hoàn toàn bộc phát."

"Từ trước mắt thế cục, các bên vẫn đang giữ thái độ kiềm chế. Quốc vương bệ hạ của chúng ta dùng đại hôn của Vương tử làm cái cớ để triệu tập mọi người tới đây, mà không nói thẳng là vì tiền thuế, chuyện này vẫn còn để lại chỗ trống."

"Chuyện lần này cùng lắm cũng chỉ chia rẽ mối quan hệ của bọn hắn mà thôi. Muốn kích động mâu thuẫn giữa các bên thì còn cần có một cây diêm."

"Càng vào những lúc như thế này thì chúng ta lại càng phải giữ bình tĩnh. Bất kỳ hành động quá khích nào cũng có thể thu hút sự chú ý của tất cả các bên quay lại phía chúng ta!"

Công tước Rodrigues giội một chậu nước lạnh, trực tiếp dập tắt nhiệt tình của mọi người.

Phải vất vả lắm mới dời được ánh mắt của đám người kia ra khỏi trận doanh của mình, nếu như chẳng may lại thu hút sự chú ý tiếp thì thiệt thòi lớn rồi!

Ngày nào cũng bị Quốc vương và đám đại quý tộc nhìn chằm chằm, mặc dù có thể sẽ không làm gì được bọn họ, nhưng nhất định có thể khiến cho bọn họ chẳng làm được gì.

"Thật ra cũng không phải là không có cách phá cục, nhưng không phải hiện tại."

"Bây giờ là thời đại của Caesar III, chúng ta rơi xuống tình cảnh như hiện giờ, đều là một tay ông ta gây ra. Muốn lật đổ quyết sách trước đây của ông ta là chuyện gần như không thể nào."

"Nhưng vị Quốc vương tài giỏi này của chúng ta lại không được khỏe cho lắm. Dựa theo tình báo mà ám tử thu thập được, trong vòng một năm qua, Caesar III đã bị té xỉu tổng cộng ba lần, ho ra máu bảy mươi tám lần."

"Dù có nhìn thế nào thì cũng thấy là ông ta đã không còn sống được bao lâu nữa. Có lẽ là năm nay, có lẽ là sang năm, tóm lại, thời đại của Caesar III sắp kết thúc rồi."

Chương 927 - Hội Nghị (5)

"So với thái độ hận không thể diệt trừ chúng ta cho thống khoái của Quốc vương bệ hạ thì thái độ của Vương tử điện hạ đối với chúng ta lại hoàn toàn khác biệt."

"Trong cuộc cứu viện Công quốc Mosey trước đó, Vương tử điện hạ không cẩn thận làm thiệt hại mấy vạn quân đội của Vương quốc, trực tiếp làm mất lòng của các quý tộc tỉnh Đông Nam."

"Bây giờ là lúc y đang cần người ủng hộ, nếu như chúng ta có âm thầm tiếp xúc với y, chắc là Vương tử điện hạ sẽ không cự tuyệt thiện ý của chúng ta."

Công tước Hero thuận thế đề nghị.

Đúng là mối quan hệ giữa Vương thất và quý tộc Bắc Cương đang rất căng thẳng, nhưng điều này không có nghĩa là song phương không thể lén lút liên lạc với nhau.

Có lẽ là bởi vì tâm đầu ý hợp, nên quan hệ giữa Hero và Vương tử Caesar vẫn luôn rất tốt. Cho dù hai người thuộc hai phe phái khác nhau, nhưng điều này lại không hề ảnh hưởng đến việc hai người trở thành bằng hữu.

Hero đưa ra đề nghị liên thủ vào thời điểm này hiển nhiên là thương lượng kỹ từ trước đó rồi.

"Hero, chắc ngươi cũng biết thái độ của Quốc vương đối với chúng ta rồi. Một khi để ông ta phát hiện ra chúng ta đang âm thầm liên hệ với Vương tử điện hạ, không ai biết tiếp đó sẽ phát sinh chuyện gì?"

"Bởi vì những nhân tố lịch sử còn sót lại, danh tiếng của năm gia tộc chúng ta trong vương quốc vẫn luôn rất xấu, nếu như Quốc vương bệ hạ muốn ra tay với chúng ta, chắc chắn sẽ không thiếu người bỏ đá xuống giếng!"

Công tước Angel ở bên cạnh lo lắng nói.

Không phải là gã ta đang muốn gây chuyện, mà thật sự là lão tổ tông đã đắc tội với quá nhiều người. Đến thế hệ của bọn hắn, dù có muốn khôi phục quan hệ với các bên cũng không biết nên bắt đầu từ nơi nào.

"Yên tâm đi, Angel! Bên phía Quốc vương không thành vấn đề, Vương tử điện hạ sẽ tự nghĩ cách giải quyết."

"Làm một vị chính trị gia lão làng, trong mắt của Quốc vương bệ hạ chỉ có lợi ích, cừu hận chưa bao giờ là vấn đề!"

"Huống chi, vương thất đã thu hồi lại cố thổ, mối thù giữa chúng ta và vương thất đã không còn sâu như vậy nữa."

Hero vô cùng tự tin nói. ...

"Bá tước đại nhân, đã đến vương cung rồi!"

Nghe được lời nhắc nhở của hộ vệ, Hudson vừa thò đầu ra khỏi xe liền lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngơ ngác.

Vương tử Caesar đích thân tới đây tiếp khách!

Phải biết là giữa hai người bọn họ không hề có giao tình gì, dù từng có một cuộc tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng sau đó cũng tan rã trong không vui. Hiện giờ nhiệt tình như vậy, dù có nhìn thế nào cũng thấy là không bình thường.

Lễ hạ tại người, tất có sở cầu.

Sau khi hàn huyên một chút, Hudson liền lập tức nhận ra không ổn. Vương tử Caesar biểu hiện hơi vội vàng quá mức.

Như thể có đại sự gì đó sắp phát sinh, cần có người ủng hộ vậy, ngay cả một vị quý tộc từng có mâu thuẫn lời nói như hắn cũng trở thành đối tượng bị lôi kéo.

Vương tử Caesar chính là đứa con trai duy nhất của Quốc vương, còn có mối quan hệ thông gia với Công quốc Mosey, địa vị của y có thể nói là gần như không gì phá nổi.

Chỉ có một giải thích cho biểu hiện vội vã của y hiện giờ —— Caesar III không còn sống được bao lâu nữa!

Trước khi tân vương thượng vị, chuyện quan trọng nhất chính là ổn định thế cục.

Hudson là nhân vật trọng yếu trong quân đội, kiêm Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục, chỉ cần Vương tử Caesar không ngốc, đương nhiên là phải lôi kéo Hudson.

So với việc ổn định đại cục trong Vương quốc, một chút xung đột nhỏ xảy ra ở Công quốc Mosey kia hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

Hudson đi theo y bước vào trong đại điện, sau khi chào hỏi với một vài nhà quý tộc, hắn liền ngồi tại vị trí của mình, lẳng lặng chờ hội nghị bắt đầu. ...

"Kể từ khi các tiền bối thành lập Vương quốc Alpha, một đường mưa gió đi đến hiện giờ, đã trải 326 năm."

"Hôm nay triệu tập mọi người tới đây chủ yếu là thảo luận về sự phát triển của vương quốc trong tương lai."

"Đế quốc Thú Nhân suy sụp, thế cục quốc tế phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, quốc sách trước đó của Vương quốc đã không còn thích hợp nữa."

"Việc này không chỉ liên quan đến tương lai của Vương quốc, mà còn liên quan đến tương lai của các vị. Mọi người có đề nghị gì cứ nói thoải mái đi!"

Anh hùng tuổi xế chiều. Nhìn thấy Caesar III đang run run rẩy rẩy, trong lòng mọi người đột nhiên cảm thấy xót xa.

Mặc kệ lập trường ra sao, nhưng trong lòng của mọi người, Caesar III vẫn là một vị Quốc vương đạt tiêu chuẩn.

"Bệ hạ, mặc dù thế cục quốc tế đã ổn định, nhưng không có nghĩa là nguy cơ đã kết thúc."

"Nhân lúc Vương quốc đang bị trọng thương nguyên khí, tam đại vương quốc ở trung bộ đang ngày càng bành trước, không ngừng vươn xúc tu sang Bắc đại lục."

"Vương quốc Warhammer đang xảy ra nội chiến, ngay cả việc áp chế đám Thượng Cổ Dị tộc ở trong thế giới băng tuyết còn khó, huống chi còn có đám Tinh Linh trong rừng Na Uy."

"Một khi thế cục mất khống chế, toàn bộ Bắc đại lục đều sẽ lâm vào tình trạng hỗn loạn. Là quốc gia mạnh nhất ở Bắc đại lục, chúng ta có nghĩa vụ giữ cho thế cục trong khu vực luôn ổn định."

"Bây giờ là năm 99991 theo lịch Thần Thánh, chúng ta đang ở rất gần với tai kiếp vạn năm. Bây giờ mọi người càng tỏ ra kiềm chế thì sau này nó sẽ bộc phát càng mãnh liệt."

"Trong bối cảnh như vậy, Vương quốc ta nhất định phải có một đội quân thường trực có thực lực mạnh mẽ mới có thể đứng ở thế bất bại ở phe trung lập trước tình thế hỗn loạn trong tương lai!"

Trong khi nói chuyện, Đại công tước Alfiero liền nhìn về phía Hudson. Trong số các quý tộc ở đây, Hudson, người từng đảm nhiệm chức chủ soái đại quân, có mối liên hệ chặt chẽ nhất với quân đội.

Trước đó, những chức vị này thường đều là do quý tộc vương đô, hoặc là thành viên trong vương thất đảm nhiệm.

Hudson thượng vị nhờ vào cơ duyên xảo hợp, từ khi hắn leo lên chức chủ soái thì đã bị đánh dấu là người phát ngôn của quân đội rồi.

Chương 928 - Hội Nghị (6)

"Ngài Đại công tước nói không sai, thế cục trước mắt quả thực không phù hợp để Vương quốc cắt giảm quân bị."

"Thế cục đại lục thoạt nhìn có vẻ như bình tĩnh, nhưng thực chất thì cuộc chạy đua vũ trang đã bắt đầu từ vài năm trước rồi."

"Bởi vì thú nhân mà Vương quốc đã bị tụt lại phía sau trong nhiều lĩnh vực, nên bây giờ chúng ta mới cần phải thực hiện trong vòng thay đổi công nghệ quân sự mới."

"Nếu muốn đuổi theo, với sức của một nhà là không thể nào làm được, mọi người nhất định phải đoàn kết nhất trí, hợp tác chân thành."

"Ta đề xuất thành lập quỹ nghiên cứu và phát triển đặc biệt để nghiên cứu và phát triển Ma pháp nỏ, Ma tinh pháo, Ma đạo khí, sinh sản Ma thú cùng với các loại ma pháp dược tề."

"Liên quan tới nguồn vốn, cá nhân ta đề nghị nên rút một phần từ trong thuế 10%, nếu như chưa đủ kim ngạch còn có thể thu thêm thuế của các loại mặt hàng xa xỉ như hương liệu và lá trà."

"Xét đến tình huống thực tế, ta cho rằng vốn đầu tư vào các dự án này không được ít hơn ba triệu kim tệ."

"Vương quốc sẽ không còn phải chịu áp lực từ chiến tranh trong một khoảng thời gian ngắn. Số lượng quân thường trực có thể cắt giảm, nhưng xét đến tình huống thực tế, cắt giảm quân thường trực trước khi quân đoàn Ma thú được thành lập hoàn toàn là chuyện không thích hợp."

"Quân đội thường trực hiện tại của vương quốc đã giảm xuống còn 260. 000 người, đây là một con số tương đối hợp lý. Dù có muốn tiếp tục cắt giảm thì không còn bao nhiêu không gian có thể áp súc."

"Ai bảo chúng ta là Vương quốc thứ ba trên đại lục chứ?"

"Nếu như số lượng quân thường trực quá ít, không thể chấn nhiếp được đám sài lang hổ báo kia, chẳng phải là con chó, con mèo gì cũng có thể lấn tới cửa sao!"

Lời nói của Hudson ngay lập tức gây náo động đám lãnh chúa đất phong. Ích lợi của mình nhất định phải gìn giữ, nhưng lợi ích của Vương quốc cũng không thể bỏ qua.

Muốn lăn lộn trong cái vòng luẩn quẩn của quý tộc thì nhất định phải giữ thể diện. Đều là quý tộc, nhưng quý tộc xuất thân từ một nước lớn lại có quyền nói chuyện mạnh hơn quý tộc xuất thân từ một nước yếu.

Đặc biệt là đối với một số gia tộc lớn tham gia vào thương mại quốc tế, họ càng cần đến sự hậu thuẫn của một Vương quốc hùng mạnh.

Liên minh chỉ là tạm thời, lợi ích mới là vĩnh hằng. Thoạt nhìn thì những lời của Hudson chỉ toàn là đạo lý, nhưng thực chất là đang chia rẽ phe quý tộc.

Liên minh của các đại quý tộc được thành lập với mục đích ban đầu là vì lợi ích hiện giờ lập tức chia ra làm hai phe. Một số đại quý tộc đang tham gia vào thương mại quốc tế đang do dự vì lợi ích riêng của mình.

"Bá tước Hudson, tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này. Nếu như điều kiện cho phép, cho dù Vương quốc muốn tuyển thêm một triệu quân thường trực thì chúng tôi cũng duy trì."

"Nhưng vấn đề thực tế là chúng ta không có tiền!"

"Món nợ khổng lồ đã ép cho Vương quốc không thở nổi. Nếu cứ tiếp tục duy trì quân phí cao như vậy, nền tài chính mong manh của chúng ta chắc chắn sẽ bị sụp đổ."

"Ba năm chiến tranh liên tiếp đã tiêu hao hết sức của người dân trong Vương quốc. Hiện giờ không chỉ có Vương quốc nghèo, mà người dân còn nghèo hơn nhiều."

"Tỉnh Đông Nam của các vị giàu có, không thể nào hiểu được nỗi khổ của Bắc Cương chúng tôi. Vì hoàn thành nhiệm vụ thu thuế của Vương quốc, quý tộc các nơi đều rầu đến bạc đầu."

"Vì ủng hộ cuộc chiến tranh này, một số tỉnh ở Bắc Cương đã đến bên bờ vực sụp đổ. Chúng tôi không hi vọng sẽ nhận được sự ủng hộ từ Vương quốc, nhưng cũng mong là Vương quốc đừng nên tiếp tục tăng thêm gánh nặng cho chúng tôi!"

Công tước Thorsten dẫn đầu nã pháo nói.

Cừu hận là một mặt, lợi ích không hợp mới là nhân tố cốt lõi. đám vịt cạn như bọn hắn không có liên quan gì nhiều đến thương mại quốc tế.

Ngay cả khi Vương quốc đã mở một bến cảng nhân tạo ở phía bắc, nhưng trước đó cũng chỉ dùng cho mục đích quân sự. Mặc dù nó đã được mở cửa sau chiến tranh, nhưng muốn tham gia vào mậu dịch trên biển cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Trước đó không lâu vừa lỗ một khoản tiền lớn, cộng thêm tiêu hao trong chiến tranh, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đều đã rất nghèo rồi. .

Đặc biệt là Vương quốc còn hủy bỏ phụ cấp quân sự của bọn hắn, hiện giờ bọn hắn đang phải tự mình nghĩ cách cho mọi khoản chi tiêu, hơn nữa, Bắc Cương lại không giàu có bằng Nam Cương.

Dù cho có muốn tham gia vào mậu dịch hàng hải thì bọn hắn cũng chỉ có thể bước từng bước một, từ từ tích lũy tư bản. Không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào mới có thể phát triển.

Việc bảy nước thảo nguyên được thành lập chính là một cơ hội, tiếc là ở giữa còn có mấy tỉnh phương Bắc cách xa hơn nữa.

Đám quý tộc mới di chuyển tới đó đều nghèo đều sắp đỏ cả con mắt, sao có thể để bọn hắn chạy tới đó kiếm một chén canh được!

Nếu mình đã không phải là người được lợi, vậy thì dựa vào cái gì phải bỏ tiền?

"Công tước Thorsten, Vương quốc Alpha là một chỉnh thể, tuyệt đối không được phép lén lút thành lập một đoàn thể nhỏ nhằm chia cắt Vương quốc!"

"Khi các vị bị thú nhân uy hiếp, mọi người đã dốc hết toàn lực ủng hộ, chẳng lẽ ngươi quên chuyện này nhanh như vậy sao?"

"Hiện giờ Bắc Cương đã an toàn rồi, nhưng phần an toàn này cũng là toàn bộ Vương quốc cùng nhau cố gắng giành được!"

Hudson phản kích sắc bén.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cũng không muốn làm mấy chuyện gây sự chú ý như vậy, tiếc rằng có người cho quá nhiều.

Mặc dù Hudson đã lấy được không ít tài liệu kỹ thuật thông qua các vụ giao dịch ngầm, nhưng muốn tiến vào biển cả thì Gia tộc Koslow vẫn cần phải có thủy thủ cùng thợ đóng tàu, đây là một vấn đề có độ khó không nhỏ.

Chương 929 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới

Và vấn đề này đương nhiên là sẽ không lừa được một người đa mưu túc trí như Caesar III. Ngay vào đêm qua, một vị khách không mời đột nhiên tìm đến Hudson, làm cho hắn vốn đã chuẩn bị lười biếng bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Một đội tàu gần biển, một xưởng đóng tàu cỡ lớn, cộng thêm đội thủy thủ và thợ đóng tàu, đây chính là cái giá mà Caesar III đưa ra.

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải cho không. Tất cả nhân viên và trang thiết bị đều phải tự bỏ tiền ra mua.

Khác với thời đại tư bản thịnh hành, bất kỳ thương phẩm gì cũng có thể mua được. Nếu như không mua được, nhất định là vì tiền không đủ nhiều.

Tại trên đại lục Aslante lấy quý tộc làm trung tâm này, tư liệu sản xuất quan trọng nhất đều là hàng không bán.

Toàn bộ Vương quốc Alpha cũng chẳng mấy gia tộc có được những thứ này, mà vương thất chính là một trong số đó.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Hudson vẫn lựa chọn hợp tác . Còn về phe liên minh quý tộc, trước đó lại không đi tìm gặp hắn, vậy thì hắn chỉ cần coi như không biết là được.

Vì thiếu gây thù chuốc oán, Hudson vừa tới liền giả bộ hồ đồ, không hề đề cập tới chuyện mọi người lấy trái phiếu chiến tranh để nộp thuế, mà chỉ tập trung thảo luận về vấn đề ngân sách quân sự.

Là người phát ngôn của quân đội, Hudson không yêu cầu nâng cao ngân sách quân phí đã được xem như lấy đại cục làm trọng rồi, đừng có hy vọng là hắn sẽ đề nghị cắt giảm quân thường trực.

"Hudson, ngươi đừng có nói hươu nói vượn! Bắc Cương ta..."

Không đợi Công tước Thorsten đang thẹn quá thành giận nói tiếp, Công tước Rodrigues ở bên cạnh đã vội vàng kéo gã ta lại.

Nếu như cứ nói tiếp như vậy thì sẽ bị trúng kế.

Những chuyện có liên quan đến việc kéo bè kéo lũ hay bí mật biển thủ người khác nói thì không sao, nhưng nếu như bản thân nói thẳng ra ngoài thì sẽ thật sự bị Hudson đổ hết trách nhiệm lên người.

Dù có nhắc tới cống hiến của quý tộc Bắc Cương cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, ai bảo bọn hắn lật xe vào thời khắc cuối cùng chứ?

Hiện giờ tất cả mọi người chỉ nhớ rõ khuyết điểm đầu cơ trục lợi vật liệu quân nhu của bọn hắn, còn về những công lao thủ Vệ Vương quốc trước đây thì đã bị xóa sạch.

Có lẽ là đã nhận ra tình cảnh sắp mất khống chế, Caesar III liền thuận thế mở miệng nói: "Được rồi, vấn đề chính cần thương lượng ngày hôm nay chính là sự phát triển của Vương quốc trong tương lai, mà không phải là giải quyết ân oán cá nhân."

"Nếu có tranh chấp về quan điểm chính trị thì chỉ cần bỏ phiếu biểu quyết là được, không cần phải làm căng thẳng thêm."

Thoạt nhìn như đang cảnh cáo hai bên, nhưng trên thực tế, chỉ cần nhìn vào vẻ mặt âm trầm của Công tước Thorsten cũng biết là Caesar III đang nghiêng về bên nào rồi.

Nếu như đồng bọn không kịp thời kéo gã ta lại, có lẽ hôm nay gã đã bị rớt xuống một cái hố to. Không đến mức vạn kiếp bất phục, nhưng ít nhất cũng sẽ làm cho mình đầy bụi đất.

Nếu không phải thực lực không đủ, gã ta đã sớm nhảy ra đòi quyết đấu Hudson. Thật sự là quá âm hiểm, ngay cả trong hội nghị cũng không quên đào hố cho gã.

"Bệ hạ nói đúng!"

"Công tước Thorsten tôn kính, thật sự là rất xin lỗi. Vừa rồi là do ta quá kích động, xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của ta!"

Hudson ra vẻ chân thành nói.

Nếu như không có vụ đào hố vừa nãy, có lẽ mọi người sẽ thật sự tin hắn đang thành tâm xin lỗi. Phong thái của quý tộc chính là như thế.

Dù cho là trong lòng đang hận đối phương đến chết, nhưng trên mặt thì phải giả bộ như không có chuyện gì. Đặc biệt là trong một cuộc hội nghị có cấp bậc cao như lúc này, càng phải thể hiện ra phong thái của quý tộc.

"Không sao, ai cũng có lúc trẻ tuổi mà. Nếu bệ hạ đã lên tiếng, vậy thì chúng ta cứ biểu quyết theo quy định về vấn đề quân phí!"

Sau khi tỉnh táo lại, Công tước Thorsten cố nén cơn giận trả lời.

Nhưng trong thâm tâm, Thorsten không ngừng an ủi bản thân: Thất bại trong cuộc đấu võ mồm cũng không sao, quan trọng là phải xem kết quả bỏ phiếu cuối cùng, mình cũng đâu phải dựa vào khua môi múa mép để ăn cơm!

"Kiến nghị của Công tước Thorsten không tệ, vậy liền cứ làm theo quy trình đi, lần này coi như hai chúng ta liên hợp khởi xướng đề án."

Hudson cười ha hả nói.

Mặc kệ Công tước Thorsten nghĩ như thế nào, dù gì thì tâm trạng hiện giờ của Hudson cũng rất không tệ. Bị hắn quấy rầy như vậy, thế cục đã phát sinh biến hóa.

Những gia tộc có tỷ trọng cao trong vấn đề thương mại quốc tế đã lập tức muốn phản chiến, phần còn lại phải xem thủ đoạn của Caesar III rồi.

Quốc vương có thể thu mua hắn thì đương nhiên cũng có thể thu mua người khác. Hudson không tin là Caesar III sẽ đặt hết hy vọng lên người hắn.

Đẩy hắn ra ra làm chim đầu đàn chẳng qua chỉ vì thân phận của hắn thích hợp. Dù cho không có Hudson thì cũng sẽ có quý tộc khác ra mặt, chắc chắn là Caesar III sẽ không thể nào đích thân ra sân tranh luận với mọi người.

Tể tướng Đại công tước Newfoundland liếc mắt nhìn hai người một cái, thấy Công tước Thorsten không phản đối, lão ta liền chậm rãi đứng dậy, ung dung nói: "Hai vị đại biểu đã cùng nhau khởi xướng đề án, nội dung của đề án sẽ có hiệu lực."

"Việc này có liên quan đến tương lai của Vương quốc, xin mọi người thận trọng lựa chọn. Vẫn là quy củ cũ, tổng cộng có ba sự lựa chọn: Ủng hộ, phản đối, và bỏ phiếu trắng."

"Hiện giờ bắt đầu biểu quyết: Những đại biểu ủng hộ đề nghị của Bá tước Hudson, xin mời giơ tay lên."

Vừa dứt lời, Hudson liền dẫn đầu giơ tay. Vào những lúc như thế này thì không thể khiêm nhượng được, là một trong những đại biểu trong hội nghị, hắn cũng có quyền bỏ phiếu.

Ngay sau đó, có hơn ba mươi cánh tay đồng loạt giơ lên trong hiện trường, nhìn vào số lượng người ủng hộ thì cũng đã vượt qua một nửa nhân số, tiếc là giữa tay và tay cũng có sự chênh lệch.

Chương 930 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (2)

Một phiếu của trung đẳng quý tộc chính là một phiếu, nhưng một phiếu của đại quý tộc lại được tính là ba phiếu, người nhiều nhất là Caesar III, một mình ông ta đã đại diện cho mười mấy phiếu.

Mắt thấy quá trình kiểm phiếu sắp kết thúc, Bá tước Pierce vốn đang do dự cũng chậm rãi giơ tay lên, ngay sau đó liền có một vài đại quý tộc ở các tỉnh biên cương cũng bỏ phiếu tán thành.

Hết cách rồi, trước đó dù có thương lượng tốt như thế nào thì cũng khó có thể chống lại được lợi ích.

Bởi vì thú nhân nên Vương quốc Alpha vẫn luôn có địa vị vô cùng đặc biệt, và có mối quan hệ tốt với các nước láng giềng. Dù đang ở trong thời kỳ suy sụp, nhưng không có người nào dám thò tay vào trong phạm vi thế lực của Vương quốc Alpha.

Lâu dần, mọi người cũng dần quên đi mối đe dọa từ ngoại địch. Bây giờ bị Hudson nhắc nhở như vậy, những quý tộc có ích lợi tương quan cũng không thể không suy nghĩ nhiều.

Tranh đoạt con non Ma thú là một chuyện, nếu như cắt giảm quá nhiều quân thường trực, lỡ như sau này xảy ra xung đột quốc tế, lúc đó cũng chỉ có thể dựa vào tư quân của các quý tộc hỗ trợ.

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là tốc độ tiếp viện của quân thường đương nhiên là nhanh hơn tư quân quý tộc rất rất nhiều.

Nếu như trùng hợp gặp phải tình trạng chính quyền trung ương đang trong thời kỳ yếu, vậy thì hiệu suất tiếp viện này sẽ càng thấp. Không chừng còn bởi vì hiệu suất thấp này mà hại chết bản thân.

"Số phiếu ủng hộ hơn phân nửa, đề xuất của Bá tước Hudson được chấp thuận!"...

Đề xuất ngân sách quân sự được thông qua không có nghĩa là cuộc hội nghị hôm nay đã kết thúc. Món nợ khổng lồ vẫn luôn là vấn đề lớn nhất đối với Vương quốc Alpha.

Dựa theo thông lệ trước đây, sau mỗi cuộc xâm lược, đám chủ nợ sẽ tuyên bố là họ sẽ xóa một phần nợ của Vương quốc.

Mặc dù phần nợ còn lại vẫn còn là một vấn đề khó khăn, nhưng dù sao cũng đã nằm trong phạm vi tài chính mà Vương quốc có thể chi trả.

Nhưng với sự suy tàn của Đế quốc Thú Nhân, loại chuyện tốt như xóa nợ này cũng không còn nữa.

Chiến tranh đã kết thúc hơn một năm rồi, Bộ Ngoại vụ đã thương lượng nhiều lần với đám chủ nợ, nhưng cuối cùng đều là vô ích.

Đừng nói là xóa nợ, mà ngay cả tiền lãi đó cũng phải trả không thiếu một xu.

"Tiền thuế năm ngoái đều được trả bằng trái phiếu do Vương quốc phát hành, khoản thuế mùa thu năm nay ra sao, chắc là các vị đang ngồi ở đây đều biết rõ hơn ta."

"Chỉ còn hai tháng nữa là đến đợt trả tiền lãi trái phiếu chiến tranh. Hiện giờ quốc khố trống rỗng, tài chính thiếu hụt nhìn thấy mà giật mình."

"Mức thâm hụt tài chính của Vương quốc trong năm nay đã vượt quá 10 triệu kim tệ."

"Dù là tăng thu giảm chi hay là phải đăng ký mua lại trái phiếu, hôm nay mọi người nhất định phải giải quyết được vấn đề này!"

Lời nói như bất chấp của Bộ trưởng Bộ Tài chính - Hầu tước Delgado đã làm cho tất cả mọi người không bình tĩnh được nữa.

Vấn đề lớn nhất mà Vương quốc xuất hiện khoản thâm hụt tài chính khổng lồ như vậy chính là vì mọi người dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế. Sau khi giải quyết vấn đề này rồi, dù vẫn còn thâm hụt, nhưng con số vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

"Mọi người hãy sử dụng cả 2 biện pháp trên đi!"

"Các vị cũng đã biết rõ tình trạng tài chính của Vương quốc, dựa vào thu nhập trước mắt của chúng ta, cùng lắm cũng chỉ đủ thanh toán tiền lãi thôi."

"Nếu là tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài, chờ đến đợt trả lãi trái phiếu tiếp theo, chúng ta lấy gì để trả?"

"Đến lúc đó sẽ bộc phát một làn sóng đột biến rút tiền gửi, tài chính của Vương quốc sẽ bị nợ nần đè sập, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào, chắc là trong lòng các vị cũng hiểu rõ rồi."

"Theo ta thì chúng ta cần phải xây dựng một kế hoạch trả nợ hợp lý, thu hồi lại những lô trái phiếu chiến tranh đã phát hành, nhằm giảm bớt tổng nợ của Vương quốc."

Hầu tước Zuel tức giận nói.

Hầu tước Zuel chính là người lớn tuổi nhất trong hội trường, lão ta ghét nhất những hành vi vô trách nhiệm, chỉ tập trung vào hiện tại mà không tính đến tương lai của Vương quốc.

Mặc dù trước đó gia tộc Alam cũng đã dùng một đống trái phiếu chiến tranh để nộp thuế, nhưng đó chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn để tranh thủ lợi ích cho gia tộc mình, không có nghĩa là lão ta muốn làm cho Vương quốc phá sản.

Nếu như Vương quốc phá sản, khả năng cao là những người được lợi đang ngồi ở chỗ này đều phải trả một cái giá rất đắt. Đặc biệt là những quý tộc có có trụ sở ở các tỉnh biên giới, họ chính là những đối tượng dễ bị ảnh hưởng nhất.

Dù cho thực lực của bản thân họ có hùng hậu cỡ nào, suy cho cùng cũng chỉ là một nhà đại quý tộc. Một khi thoát khỏi sự bảo vệ của Vương quốc, khả năng cao là sẽ không thể duy trì được lợi ích hiện có.

"Lão Hầu tước nói rất đúng, vấn đề nợ nần nhất định phải được giải quyết. Theo ta thì chúng ta nên đặt ra mục tiêu trả nợ, năm nay trả 6 triệu kim tệ tiền vốn trước, sau đó từ từ tăng lên theo từng năm."

"Vấn đề kinh phí cũng rất đơn giản, trước tiên có thể tiến hành cắt giảm chi tiêu, có thể giảm bao nhiêu thì giảm bấy nhiêu. Chưa đủ thì cứ bắt chước cách làm của Công quốc Mosey là trưng thu thuế trả nợ."

"Còn về phần trái phiếu chiến tranh, chúng ta cứ trực tiếp chia đều cho các tỉnh gánh vác là được. Ai thu được trái phiếu thì người đó phải chịu trách nhiệm tiêu hóa nó."

"Tiểu quý tộc không có nhiều tiền, dùng trái phiếu chiến tranh để nộp thuế cũng là điều dễ hiểu, nhưng chẳng lẽ mấy người chúng ta cũng không chịu được sao?"

"Mọi người chỉ cần ít tổ chức vài buổi yến hội, ít làm ra những hoạt động lòe loẹt là đã có thể tiết kiệm được đủ tiền rồi."

"Nếu như ngay cả giác ngộ này cũng không có, vậy thì hiện giờ có thể bước ra ngoài, Vương quốc không cần những quý tộc không có lòng trách nhiệm!"

Chương 931 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (3)

Những lời nói hùng hồn của Bá tước Pierce khiến Hudson hơi sửng sốt. Thoạt nhìn thì những đề nghị này đều là vì Vương quốc, nhưng hắn luôn cảm thấy lão ta đang nhằm vào mình.

Trong khoảng thời gian gần đây, gia tộc Koslow đang xài tiền như nước. Vừa di dân lại vừa xây dựng những công trình lớn.

Từ khi chiến tranh kết thúc đến giờ, tổng mức thâm hụt tài chính của Sơn Địa Lĩnh đã cao đến 2 triệu kim tệ.

Làm địa đầu xà, việc cài một vài tên gián điệp vào trong Sơn Địa Lĩnh đối với Gia tộc Dalton chỉ là chuyện nhỏ, nhận được những thông tin tình báo gần như công khai này là điều đương nhiên.

Đặc biệt là sau khi Ma thú ấp trứng thành công, Hudson đã lần lượt đưa ra ngoài hơn hai mươi con non Ma thú để tiền bồi thường từ việc di dân.

Ở trong mắt của Bá tước Pierce, loại hành tự tổn thực lực này đã bị ngộ nhận là đang thiếu hụt tài chính, điều này cũng có vẻ hợp lý.

Bởi vì con non Ma thú chính là loại tài nguyên chiến lược trong mắt của các quý tộc uy tín lâu năm, dù cho có bao nhiêu loại thì cũng không tổn thương phong nhã.

Dù là không thích hợp để thành lập quân đoàn Ma Thú thì cũng có thể phân phát cho tộc nhân để bồi dưỡng, nhằm tăng cường thực lực của gia tộc.

Gia tộc Koslow có nhiều thành viên như vậy, chỉ tính riêng người trong nhà thôi cũng đã không đủ chia rồi, nếu như tình hình tài chính không căng thẳng thì sao phải bán ra ngoài làm gì?

Là đối thủ cạnh tranh, nếu đối phương đang thiếu tiền, vậy thì lão ta nhất định phải thuận thế đâm thêm một đao, làm cho đối phương càng thiếu tiền hơn!

Hiện giờ có cơ hội dùng đại nghĩa để tiêu hao tài lực của gia tộc Koslow, Bá tước Pierce hoàn toàn không tìm thấy lý do để cự tuyệt.

Dù gì thì Gia tộc Dalton cũng là một đại phú ông. Không chỉ chiếm được mảnh đất trù phú nhất tỉnh Đông Nam, mà còn độc quyền việc kinh doanh muối ăn trong tỉnh và thương mại đường biển.

Việc gia tăng một chút chi tiêu này chẳng là gì đối với bọn hắn. Dù là vào thời kỳ chiến tranh đã bị Hudson hố cho một vố, nhưng nhiêu đó vẫn không thể làm cho nhà đại quý tộc uy tín lâu năm này bị thương cân động cốt.

Tuy nhiên, kiểu tấn công không phân địch ta này không chỉ làm ảnh hưởng đến Sơn Địa Lĩnh. Những quý tộc uy tín lâu năm có của cải thâm hậu thì không sao, giảm một chút chi tiêu hàng ngày là có thể chịu đựng được.

Nhưng đối với đám quý tộc mới nổi thiếu thốn tài lực tài lực mà nói, việc phải một khoản tiền trả nợ hàng năm là một điều vô cùng trọng đại.

Sau khi nhận ra điểm này, Hudson liền không thèm để ý, trực tiếp yên lặng đóng vai quần chúng.

"Bá tước Pierce tôn kính, kiến nghị trả nợ sớm này quả thật không tệ, nhưng chúng ta cũng phải cân nhắc đến tình hình thực tế."

"Vương quốc vừa mới trải qua một trận chiến tranh, đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, bách phế đãi hưng. Đặc biệt là bảy tỉnh phía bắc vừa mới trở về với vòng tay ôm ấp của Vương quốc, sợ là không còn đủ sức để gánh thêm khoản phí này!"

Bá tước Aurane mở miệng phản bác.

Lãnh địa của ông ta còn chưa phát triển được, việc thu thuế đương nhiên là không tồn tại. Ông ta không cần gánh chịu những khoản thuế má bình thường, nhưng không có nghĩa là không cần phải gánh chịu thuế trả nợ.

Không có quy định rõ ràng về các loại thuế đặc biệt tạm thời này. Nhưng dựa theo thông lệ, khả năng cao là ông ta vẫn phải bỏ tiền.

Đất phong đang trong giai đoạn bách phế đãi hưng, toàn bộ đều nhờ vào vốn liếng của gia tộc chèo chống, dù cho nội tình của gia tộc Holliser có hùng hậu như thế nào, vào thời điểm này cũng phải bớt ăn bớt mặc.

Nếu như đề nghị của Bá tước Pierce được thông qua, vậy thì bọn họ không chỉ phải gánh chịu khoản thuế ở tỉnh Đông Nam, mà ngay cả khoản thuế ở khu vực phía bắc cũng phải chịu một phần.

Sau khi cộng tất cả lại với nhau, ước tính phần mà gia tộc Holliser cần gánh chịu còn lớn hơn phần của gia tộc Koslow.

Càng hố hơn chính là hàng năm đều phải bỏ ra khoản tiền này, khả năng cao là năm sau nhiều hơn năm trước.

Một lượng lớn tài chính bị rút ra nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến công tác phát triển lãnh địa và di dân.

"Bá tước Aurane nói như vậy cũng không đúng. Từ xưa tới nay, Vương quốc đều làm theo nguyên tắc công bằng, có nghĩa là quyền lợi và nghĩa vụ tương đương nhau."

"Đã ngồi được ở chỗ này thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng. Ngay cả chúng ta cũng kêu khổ kêu mệt, vậy người bên dưới làm sao bây giờ?"

"Đề nghị vừa rồi của Bá tước Pierce cũng không tệ, khoản nợ này trả sớm hay trễ thì cuối cùng cũng đều phải trả. Nếu có thể thu hồi được một phần trái phiếu chiến tranh, chúng ta còn có thể tiết kiệm được một phần tiền lãi."

"Nếu như kéo dài thêm mấy năm, đến kỳ trả tiền mặt, muốn mọi người lập tức gom đủ gần 100 triệu tài chính, lúc đó mới thật sự là không còn cách nào!"

Bá tước Calles cười ha hả nói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Hudson nhếch lên một tia cười lạnh. Nhìn như đang luôn mồm nói về đại nghĩa, nhưng trên thực tế, đây chỉ là một loại thủ đoạn mà các đại quý tộc uy tín lâu năm dùng để chèn ép các quý tộc mới nổi.

Một khi đề nghị này được thông qua, bọn họ liền có thể sử dụng các thủ đoạn hợp pháp để tiêu hao tài lực của các quý tộc, kéo dài tiến độ phát triển của người mới.

Nếu như lại chuyện gì đó xảy ra trong lúc này, không chừng những nhà đại quý tộc vừa mới ngoi đầu lên sẽ bị đánh trả về nguyên hình.

Những điều tương tự không phải là hiếm ở lục địa Aslante, nhìn mãi cũng thành quen. Có hơn một nửa các đại quý tộc mới nổi đều sẽ bị suy sụp trong vòng vài thập niên.

Đối mặt với ánh mắt nồng cháy của đám đại quý tộc mới nổi, Hudson biết rằng đã đến lúc mình nên ra mặt rồi.

Chương 932 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (4)

Ai cũng có vòng tròn của riêng mình, đối mặt với sự chèn ép của đám đại quý tộc uy tín lâu năm, đám đại quý tộc mới nổi cũng lén lút đoàn kết lại.

Chỉ là nội bộ của nhóm chính trị mới nổi này quá lỏng lẻo, ngay cả liên minh cũng không bằng.

Đối mặt với đám đại quý tộc uy tín lâu năm, không có mấy người dám mạo hiểm đấu tranh. Nên một kẻ có uy danh hiển hách như Hudson rất dễ dàng có được quyền nói chuyện trong đoàn thể nhỏ này.

"Bá tước Calles nói rất đúng. Đại cục của Vương quốc đều vô cùng quan trọng đối với mỗi người đang ngồi ở đây, nhưng mà tình hình thực tế cũng quan trọng không kém!"

"Để hoạch định một chính sách, chúng ta nhất định phải điều tra trước, đợi khi hiểu rõ tình hình thực tế thì mới có thể đưa ra quyết sách hợp lý nhất."

"Chắc là trong lòng của mọi người cũng đã biết rõ tình trạng của bảy tỉnh phương bắc vừa được thu hồi như thế nào rồi. Muốn phát triển được cũng không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể hoàn thành."

"Để một đám quý tộc lãnh chúa nhập không đủ xuất gánh chịu món nợ của Vương quốc không phải trách nhiệm và nghĩa vụ, mà là đang muốn mạng của bọn họ!"

"Dù sao cũng đều là gom góp tài chính, tại sao chúng ta không thay đổi một biện pháp khác?"

"Thay vì trực tiếp phân chia theo đất phong, không bằng để cho những ngành nghề có lợi nhuận phong phú như muối, lá trà, hương liệu, xe thuyền, giải trí vân vân... Đến gánh vác khoản thuế này!"

Hudson vừa dứt lời, đám quý tộc uy tín lâu năm lập tức nhíu mày. Việc phân bổ khoản nợ này vào trong những nghề nghiệp này thoạt nhìn là đang đòi tiền của thương nhân, nhưng trên thực tế lại là đang cắt thịt của bọn hắn.

Những khu vực có thương nghiệp phồn đều đang nằm trong tay của các đại quý tộc uy tín lâu năm. Hiện giờ chinh thu thuế của những ngành nghề bạo lợi cũng là đang kiếm tiền từ trong lãnh địa của bọn hắn.

Nếu như nghiên cứu cẩn thận sẽ phát hiện ra sau lưng của gần như toàn bộ các ngành nghề bạo lợi đều không thiếu bóng dáng của đám quý tộc uy tín lâu năm này.

"Bá tước Hudson, hình như ngươi còn bỏ sót một số ngành nghề, ví dụ như: Vũ khí trang bị, sản phẩm sắt, con non Ma thú, những sản nghiệp này cũng có lợi nhuận không thấp nha!"

Bá tước Martinez ở bên cạnh cười hì hì nói.

Chỉ khi da thịt của bản thân bị cắt trúng thì mới có thể cảm thấy đau. Theo ông ta thì Hudson chỉ là đang nói suông.

Nghênh đón những ánh mắt như cười mà không phải cười của đám quý tộc uy tín lâu năm, Hudson không thèm để ý chút nào, nở một nụ cười tươi nghênh tiếp.

"Lời nhắc của Bá tước Martinez rất đúng chỗ, nhưng mà có nhiều ngành nghề bạo lợi như vậy, ta cũng không thể nào liệt kê được hết được."

"Không bằng như vậy đi, mọi người cảm thấy những ngành nghề nào là bạo lợi thì cứ liệt kê hết ra đây, chúng ta cùng nhau thảo luận."

"Đương nhiên, tin tức cũ thì không cần nói ra."

"Ví dụ như: Vũ khí trang bị."

"Chiến tranh mới vừa kết thúc hơn một năm, trong tay mọi người đều đang tồn đọng một lượng lớn vũ khí, trong Vương quốc đã không còn thị trường tiêu thụ nữa."

"Đúng rồi, hình như thị trường sản phẩm sắt hiện giờ cũng đang trong tình trạng tiêu điều. Có lẽ đại đại đa số người hành nghề đều đang cắn răng lỗ vốn cầm cự."

"Còn về chuyện giao dịch con non Ma thú, nếu như Bá tước Martinez cảm thấy đây là một ngành bạo lợi thì cứ xem nó như một ngành bạo lợi vậy!"

"Tiếc là xét theo tình huống trước mắt, dường như việc giao dịch Vương quốc đều chẳng thấy được vài vụ giao dịch con non Ma thú trong một năm."

"Dù cho có người bán ra thì cũng là bán trên đấu giá hội. Thay vì đi tìm khắp thế giới, không bằng chúng ta trực tiếp thu thuế của phòng đấu giá sẽ càng thuận tiện và mau lẹ hơn."

"Ngài Bá tước không phải đang nhắm vào căn cứ sinh sản Ma thú, muốn thu thuế của các thế lực lớn ở Bắc đại lục đang tham gia hợp tác với chúng ta đó chứ?"

"Nếu như Bá tước Martinez có thể thuyết phục được mọi người thì ta hoàn toàn không có bất kỳ ý kiến gì. Nhưng nếu như gây ra chuyện phiền phức, tốt nhất là ngài Bá tước đừng nên làm liên luỵ đến Vương quốc!"

Nếu đã dám nhắc đến việc chinh thu thuế của các ngành nghề bạo lợi thì đương nhiên là Hudson đã làm xong bài tập. Mặc dù hiện giờ Sơn Địa Lĩnh không phải là một nghèo hai trắng, nhưng mà hắn thật sự chẳng có sản nghiệp bạo lợi nào.

Mua bán vũ khí thì toang rồi, sản nghiệp sinh sản con non Ma thú lại liên lụy đến rất nhiều thế lực lớn.

Cho dù là Vương quốc Alpha còn trong đỉnh phong thời kỳ cũng không có thực lực đi trưng thu thuế của nhiều thế lực lớn như vậy, huống chi là hiện giờ.

Nếu đã không thể trưng thu thuế của các thế lực lớn, vậy thì đừng có trông chờ Hudson lão gia sẽ một mình nộp thuế. Cùng lắm là sẽ thường xuyên xảy ra tình trạng một số con non Ma thú chết bất đắc kỳ tử, hoặc là có một vài nhà quý tộc may mắn nhặt được con non Ma thú trên đường.

"Bá tước Hudson không cần sốt sắng như vậy. Ta chỉ đưa ra một đề nghị nho nhỏ mà thôi, nếu như thật sự quyết định trưng thu thuế của con non Ma thú thì cũng chỉ có thể do ngài Bá tước phụ trách nhận thầu!"

"Vì Vương quốc, ta cảm thấy ngài Bá tước có thể thử một chút. Nếu như đàm phán thành công, không chừng Vương quốc lại có thêm mấy chục vạn kim tệ thu nhập hàng năm."

Ngoài miệng nói rất tốt, nhưng trong nội tâm của Bá tước Martinez lại đang âm thầm phà nàn: Hudson thật khó chơi!

Thoạt nhìn như là một cuộc đối thoại đơn giản, nhưng trên thực tế lại đào hố khắp nơi. Chỉ cần hơi không cẩn thận lỡ đạp phải thì sẽ rất khó leo lên.

Nếu như Martinez không đủ cảnh giác, mà tiến hành phản bác theo lí do thoái thác của Hudson, không chừng hiện giờ ông ta đã có một kết cục khác rồi.

Xuất phát từ tâm lý trả thù, ông ta cũng thuận thế chôn một quả bom cho Hudson.

Chương 933 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (5)

Xét theo tình hình trước mắt, nếu như Hudson thật sự muốn nhận thầu thu thuế con non Ma thú thì đương nhiên là không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ cần mức thuế không phải quá cao, các thế lực lớn sẽ tình nguyện bỏ ra một khoản tiền để mua lại những ân tình đã thiếu trước đó.

Đối với đại quý tộc mà nói, nợ nhân tình còn có ý nghĩa hơn nhiều so với nợ kim tệ. Lúc bình thường sẽ không phát huy được tác dụng, nhưng một khi dùng tới liền có thể cứu mạng!

"Đề nghị của Bá tước Martinez rất không tệ, nhưng tiếc là năng lực của ta có hạn, không thể gánh được trách nhiệm này."

"Nếu như ai có năng lực hoàn thành thì cứ việc đứng ra tiếp nhận gánh nặng này, ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp!"

Sau khi nói xong, Hudson liền ra vẻ mong đợi nhìn xem đám người, như thể đang muốn tìm ra một thằng ngu đến gánh vác chuyện này.

Tiếc là những người ngồi đây đều rất lý trí, bọn họ không có bất kỳ hứng thú nào đối với loại hành vi đoạt thức ăn trước miệng cọp này.

"Bá tước Hudson, việc chinh thu thuế của các ngành nghề bạo lợi thoạt như không sai, nhưng đến giai đoạn áp dụng cụ thể lại tồn tại một vài vấn đề lớn."

"Đại đa số khu vực trong Vương quốc đều áp dụng chế độ nhận thầu thu thuế, nếu như đề cao số lượng mục tiêu trưng thu một cách mù quáng, sợ là không có người dám cam đoan là nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ."

"Huống chi, việc thu thuế cao như vậy sẽ còn làm ảnh hưởng đến việc phát triển của các ngành nghề. Không chừng không thể nâng cao tài chính thu nhập của Vương quốc, mà còn làm giảm thu nhập của chúng ta!"

"Xét đến độ khó của việc chấp hành, phương thức thu thuế mau lẹ và đơn giản nhất chính là trực tiếp phân chia nhiệm vụ cho các tỉnh thành."

"Kỳ thật chúng ta vẫn còn có thể cân nhắc chiếu cố cho các tỉnh kinh tế nghèo khó ở một mức độ nhất định, để các tỉnh giàu có khác gánh chịu thay."

"Ví dụ như: bảy tỉnh phương bắc vừa mới được thu hồi trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển, không thể gánh chịu nghĩa vụ quá nặng trong thời gian ngắn, vậy thì năm nay không cần phải phân công cho bọn họ nữa."

Bá tước Pierce nói với vẻ mặt ưu quốc ưu dân.

Nếu như trước đó lão ta không đối chọi gay gắt với Hudson, có lẽ mọi người đã thật sự tin những lời lão nói. Tiếc là những người đang ngồi ở đây không phải là người ngu, loại hành vi nhằm vào trần trụi như vậy, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Nhằm thực hiện được mục đích chiến lược, Bá tước Pierce thà cho tỉnh Đông Nam gánh chịu thêm nghĩa vụ nợ nần để giảm tài lực của gia tộc Koslow cho bằng được.

Nếu chỉ xét về mặt tổn thất kinh tế thì đây chính là chiến thuật "Giết địch tám trăm tự tổn một ngàn" điển hình.

Dù gì thì gia tộc Dalton, với tư cách lão đại, là gia tộc có nhiều đất phong nhất, cho nên cũng cần gánh chịu nghĩa vụ nặng nhất.

Nhìn ra cũng vô dụng, đây là một loại dương mưu. Bỏ qua kế hoạch đả kích toàn diện.

Nhóm quý tộc mới nổi vốn vì lợi ích mà tạm thời đoàn kết thì nay đã bước đến tình trạng sụp đổ.

Mặc dù việc không thể chèn ép toàn diện làm cho đám quý tộc uy tín lâu năm có chút không cam lòng, nhưng xét thấy tỉnh Đông Nam đang gánh chịu nghĩa vụ nặng hơn, lại có thể gõ cho con dê đầu đàn của đám quý tộc mới nổi là Hudson một gậy, mọi người liền có thể tiếp nhận.

Từ trong ánh mắt xem náo nhiệt của đám người, Hudson phát hiện ra trong mắt của không ít người đang toát ra khoái cảm trả thù.

Chỉ có thể nói "Gieo nhân nào, gặt quả nấy" .

Trước đó hắn vừa phá hủy kế hoạch giải trừ quân bị của người ta, bây giờ đã đến lúc phải trả giá.

Nếu như sự thật không bày ở trước mắt, Hudson cũng không dám tin là Bá tước Pierce sẽ quả quyết như vậy.

Liếc mắt nhìn đám quý tộc mới nổi cúi đầu không nói gì, rõ ràng là quần thể yếu ớt này vẫn chưa có đủ lực lượng để đối chọi với các quý tộc uy tín lâu năm.

Có lẽ là vì cảm thấy xấu hổ khi lâm trận lùi bước, nên hiện giờ họ đều không dám đối mặt với hắn.

"Đều nhìn ta làm gì, nếu Bá tước Pierce đã có giác ngộ cao như vậy, ta há có thể kéo chân sau của mọi người trong thời điểm này!"

Hudson ra vẻ cắn răng nghiến lợi nói.

Nói xong, hắn liền trực tiếp ngồi xuống vị trí của mình không nói một lời. Như thể là bị đại thế ép buộc, vì giữ gìn vẻ tôn nghiêm đáng thương của quý tộc nên mới đưa ra quyết định gian nan này.

Ngoài ra còn có một số quý tộc trung đẳng ở tỉnh Đông Nam cũng có vẻ mặt cay đắng như vậy. Đây là điển hình của việc lão đại và lão nhị đánh nhau, ngộ thương đến đám lão tam, lão tứ, lão ngũ, lão lục ... như bọn họ. ...

Trong hội nghị sau đó, Hudson đều duy trì vẻ mặt âm trầm không nói một lời, giống như một vị thiếu niên bị ủy khuất, đang kìm chế một cơn giận vậy.

Mãi đến khi lên xe ngựa thì khóe miệng hắn mới nở nụ cười giễu cợt.

Trong thâm tâm Hudson cũng không khỏi cảm thán: Bá tước Pierce thật sự là một người tốt!

Lúc đầu hắn còn đang không biết nên kết thúc như thế nào khi lần làm chim đầu đàn này đã xúc phạm đến lợi ích của một nhóm quý tộc uy tín lâu năm.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, Bá tước Pierce đã kịp thời nhảy ra đâm đao, trực tiếp giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hiện giờ tất cả mọi người đều đang vội vàng cười trên nỗi đau của người khác, cỗ oán khí trong lòng cũng xem như tiêu tán, dù có còn thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Thuận tiện còn có thể ra vẻ thảm thương với Quốc vương, hắn rơi vào tình trạng này đều là vì làm việc cho Quốc vương gây ra.

Nếu như trước đó Hudson không thể hiện quá mức, làm cho các các quý tộc uy tín lâu năm cảm thấy bất mãn, thì Bá tước Pierce cũng sẽ không thể nào thành công dễ dàng như vậy.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là đám đại quý tộc mới nổi kia quá nhát gan, dù rằng đã có Hudson làm chim đầu đàn, nhưng những người khác cũng không dám đi theo.

Chương 934 - Cuộc Va Chạm Giữa Quý Tộc Cũ Và Mới (6)

Khi nhận ra được điểm này, Hudson, người vốn muốn khẳng định mình là người phát ngôn của đám đại quý tộc mới nổi trong Vương quốc đã lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

Làm lão đại đương nhiên là tốt, nhưng làm lão đại của một đoàn thể không đáng tin cậy như vậy thì không làm cũng được!

Hắn không làm lão đại không có nghĩa là phải cắt đứt những mối quan hệ này. Mà ngược lại, Hudson muốn tiếp tục phát triển mối quan hệ sâu sắc hơn với nhóm quý tộc mới nổi.

Hiện giờ biểu hiện hèn nhát, nhưng không có nghĩa là tương lai cũng sẽ hèn nhát.

Về bản chất thì sự yếu kém về mặt chính trị của những người này là do bọn họ không có đủ thực lực.

Bao gồm cả bản thân Hudson, nếu như hắn có được thực lực quân sự mạnh mẽ, cho dù Caesar III có ra giá cao như thế nào thì hắn cũng sẽ không lội vũng nước đục này.

Nhưng dù cho có thực lực quân sự mạnh mẽ, khi ở trước mặt đại thế, nên sợ thì vẫn phải sợ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là hậu quả thoạt nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng tác hại thực tế lại không lớn.

Thoạt nhìn "thuế trả nợ" là một số tiền khổng lồ, nhưng Vương quốc Alpha có ba mươi hai tỉnh thành, cho dù bỏ qua 7 tỉnh phương bắc vừa mới thu hồi thì cũng còn lại 25 tỉnh thành cùng nhau gánh vác.

Dù cho Bá tước Pierce có hào khí như thế nào cũng không thể nào ôm hết toàn bộ khoản thuế trả nợ này về tỉnh Đông Nam.

Dựa theo thông lệ truyền thống để phân chia, tỉnh Đông Nam giàu có chỉ cần gánh chịu nhiều nhất là 10 - 15% tổng số định mức.

Có nhiều quý tộc trong tỉnh cùng nhau gánh vác như vậy, xét theo diện tích đất phong, tình huống phát triển kinh tế và nhiều phương diện nhân tố khác, khoản thuế nộp thêm cuối cùng của gia tộc Koslow cũng chỉ từ 1/8 - 1/10.

Xe ngựa của Hudson còn chưa kịp chạy ra khỏi vương cung thì đã bị người ta ngăn lại.

"Bá tước đại nhân, Vương tử điện hạ mời ngài qua nghị sự!"

Giọng nói thanh thúy của thị nữ đã cắt đứt suy nghĩ của Hudson.

Có lẽ Caesar III thật sự sắp không chịu nổi nữa, trong những ngày này gần đây, Vương tử tỏ ra vô cùng tích cực.

Hôm nay mở tiệc chiêu đãi vị đại quý tộc này, ngày mai lại đi mời vị đại quý tộc khác. Ngay cả đám quý tộc trung đẳng cũng bị y lôi kéo lấy lòng.

"Dẫn đường đi!"

Hudson thản nhiên nói. ...

Về đến nhà, Bá tước Pierce lập tức thu liễm tiếu dung. Hiển nhiên là lão ta cũng không hề hưng phấn như trong tưởng tượng của người ngoài.

Nhằm ngăn cản sự phát triển của gia tộc Koslow, thủ đoạn mà lão ta sử dụng ngày hôm nay cũng không được quang minh cho lắm. Ít nhất là trong mắt của đám quý tộc tỉnh Đông Nam thì lão ta không xứng với chức vị lão đại này.

Khoản thuế phải nộp của trái phiếu chiến tranh rất dễ giải quyết, cùng lắm thì Gia tộc Dalton bao trọn gói. Coi như đầu tư tài chính, dù sao đây cũng là một vụ làm ăn không lời không lỗ.

Cũng chỉ là chuyện của mấy chục vạn kim tệ mà thôi, vì lôi kéo nhân tâm, trả giá ít như vậy quả thực là rất đáng giá.

Phiền phức nhất chính là thuế trả nợ. Lão ta đã chủ động đứng ra đề nghị thì số định mức phân cho tỉnh Đông Nam chắc chắn sẽ không thấp.

Trong số 15 quận của tỉnh Đông Nam, chỉ có mỗi quận Wright là hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của gia tộc Koslow, đây là kết quả của việc trao đổi đất phong một cách trắng trợn.

Những khu vực mới được khai khẩn cũng không phải là ít, tiếc là đều không nằm trong danh sách của Vương quốc. Trông cậy vào Hudson phối hợp thanh tra là chuyện hầu như không có khả năng.

Dù cho quận Wright là một quận lớn thì khoản thuế cần phải gánh chịu cũng vô cùng có hạn, số định mức còn dư lại đều phải do đám quý tộc trong tỉnh gánh chịu.

Gia tộc Dalton đương nhiên là phải gánh con số lớn nhất rồi, nhưng mà các tiểu đệ cũng phải chịu rủi ro theo. Trong lòng mọi người có lời oán giận là chuyện đương nhiên.

Lúc trước, khi gia tộc Dalton còn một nhà độc đại, xảy ra loại chuyện này, mọi người cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng tình hình hiện giờ đã có chút thay đổi. Mặc dù một chút chuyện nhỏ này không đủ để khiến mọi người phải mạo hiểm nhảy qua ủng hộ gia tộc Koslow, nhưng nên trấn an thì vẫn phải trấn an.

Đặc biệt là phe có số người nhiều nhất như trận doanh trung lập, càng là đối tượng cần được chú ý trọng điểm, tuyệt đối không thể để cho gia tộc Koslow lôi kéo được.

Nhưng xét đến nguồn tài chính của gia tộc Koslow, Bá tước Pierce liền không còn cảm thấy lo lắng nữa.

Vốn liếng ban đầu của gia tộc Koslow vốn đã mỏng rồi, lại còn phải xây dựng các công trình lớn, hiện giờ lại bị hút máu một lần, nghĩ thôi cũng biết là gia tộc Koslow đang phải chịu áp lực như thế nào rồi.

Ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, làm gì còn sức mà đi lôi kéo nhân tâm nữa.

Ngay cả khi gia tộc Koslow tạm dừng một số công trình hạng mục, miễn cưỡng lấy ra một khoản tiền thì cũng phải đi cứu trợ đám tiểu đệ hiện hữu trước, mà không phải là đi lôi kéo phe trung lập.

Chờ đến khi mọi người thiếu thốn tài lực, toàn bộ tỉnh Đông Nam, ngoài Gia tộc Dalton ra, còn có ai đủ sức để trợ giúp cho đám tiểu quý tộc nữa?

Phải biết là "Thuế trả nợ" không phải chỉ trưng thu một năm là xong, mà còn sẽ tiếp tục thu trong rất nhiều năm, đồng thời kim ngạch trưng thu còn là năm sau nhiều hơn năm trước.

Tỉnh Đông Nam đúng là rất sung túc, nhưng cũng không thể chịu được nhiều lần giày vò như vậy. Đám tiểu quý tộc mới vừa thở dài một hơi sau chiến tranh thì lại phải tiếp tục sống cực khổ thêm một khoảng thời gian nữa.

Ước tính là sẽ có hơn một phần ba số tiểu quý tộc trong tỉnh sẽ gặp phải các vấn đề về tài chính. Hoặc là cắt giảm chi tiêu hàng ngày, hoặc là đi vay nợ sống qua ngày.

"Lão gia, kế hoạch thành công rồi sao?"

Lão quản gia Gardner quan tâm hỏi.

Chương 935 - Xưởng Đóng Tàu

"Kế hoạch thất bại, nhưng cũng xem như thành công!"

"Chung quy vẫn là do Hudson còn quá trẻ, bị người ta thổi phồng vài câu liền lạc lối, vậy mà thật sự xem mình là người phát ngôn của quân đội."

"Kế hoạch cắt giảm quân phí đã bị phá sản vì sự can thiệp của hắn, ngay cả ta cũng bị thuyết phục."

"Nhưng mà hắn cũng bởi vì chuyện này mà phải trả một cái giá rất đắt, đề án dự phòng của chúng ta đã được thông qua."

"Gia tộc Koslow không có nội tình gì, về cơ bản là không thể giúp đỡ được gì về mặt tài chính. Sau đó phải xem Hudson đã vơ vét được bao nhiêu của cải trong chiến tranh rồi."

"Phái người nhìn chằm chằm gia tộc Koslow, một khi tài chính của bọn hắn rơi vào khốn cảnh, rất có thể Hudson sẽ mạo hiểm bán đi một vài chiến lợi phẩm không thể lộ ra ngoài ánh sáng ."

"Chúng ta cứ thu thập chứng cứ trước, chờ đến khi hoàn thành kế hoạch quân đoàn Ma Thú rồi mới tìm cơ hội gây chuyện với bọn hắn."

"Đương nhiên, những chứng cớ này cũng có có thể trở thành đồng Chíp trên bàn đàm phán. Chỉ cần gia tộc Koslow đồng ý di dời đại bản doanh ra khỏi tỉnh Đông Nam, hai gia tộc ta vẫn còn có thể tiếp tục làm bạn!"

Bá tước Pierce tính trước nói.

Chuyện bộ đội tác chiến chia cắt những chiến lợi phẩm có thể mang đi gần như là một bí mật công khai. Chuyện thống soái đại quân cầm đi miếng bánh lớn nhất cũng là một quy luật bất thành văn.

Nhưng điều này cũng bị giới hạn trong một số chiến lợi phẩm bình thường, hoặc là chiến lợi phẩm vô chủ, cũng có một số chiến lợi phẩm cần phải trả lại.

Và đương nhiên là việc trả lại cho người mất chỉ là trạng thái lý tưởng nhất mà thôi. Các lộ đại quân tham chiến cũng sẽ không "trung thực" như vậy, cơ bản đều đã bị lén lút phân chia hết rồi.

Tất cả mọi người đều làm như vậy, chỉ cần không công khai tiêu thụ một vài vật phẩm có ý nghĩa đặc thù, hoặc là vật phẩm có thể chứng minh thân phận của nguyên chủ nhân thì còn lại không phải là vấn đề.

Đây cũng là nguyên nhân mà sau chiến tranh Hudson lại dùng xe ngựa lớn nhỏ để chở chiến lợi phẩm về nhà. Không phải là không thể bán, mà là không dám bán.

Lỡ như tiết lộ phong thanh, để người mất phát hiện ra rồi gây ầm ĩ thì hắn sẽ bị mất sạch danh dự quý tộc.

Lựa chọn tốt nhất chính là mang về nhà cất giấu trước, chờ khi phong ba kết thúc, hoặc là tìm được cơ hội bán ra, hoặc là trực tiếp để tồn kho trong gia tộc.

Vốn liếng hùng hậu của đại quý tộc đều được tích góp dần dần theo cách này. Hiện giờ là vật phẩm không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng không có nghĩa là sau này cũng không thể.

Thời gian có thể xóa nhòa hết thảy, cho dù vật phẩm đã có chủ cũng sẽ biến thành vật vô chủ dưới sự tẩy lễ của tháng năm.

Dù là bịa ra một lý do rồi mang bán vật phẩm này lại cho nguyên chủ nhân cũng không phải là không được.

"Lão gia, dựa theo thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, Bá tước Hudson đã vơ vét được ít nhất là 4 triệu kim tệ chiến lợi phẩm trong cuộc chiến tranh này."

"Khoảng một phần ba trong số đó là tiền mặt, một phần ba khác là một lượng lớn trái phiếu chiến tranh."

"Chủ yếu là trái phiếu của Công quốc Mosey, ít nhất cũng có hơn một triệu, trái phiếu chiến tranh của Vương quốc cũng có mấy chục vạn."

"Xét từ mọi khía cạnh của tình hình thì có lẽ Bá tước Hudson đã ngầm thanh lý một phần trái phiếu chiến tranh, nếu không chỉ dựa vào lượng tiền mặt trong tay là sẽ không đủ chi phí để duy trì Sơn Địa Lĩnh."

"Nghe nói Bá tước Hudson có quan hệ không tệ với các thương hội lớn, rất có thể là hắn đã nhờ vào con đường ra tới hải ngoại của những người này để tiêu thụ số chiến lợi phẩm còn sót lại không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia."

"Trong ngắn hạn thì tình hình tài chính của Sơn Địa Lĩnh sẽ không xảy ra vấn đề."

"Vì căn cứ sinh sản Ma thú nằm tại Sơn Địa Lĩnh nên có rất nhiều thủ đoạn tiêu hao tài lực của hắn mà chúng ta không tiện sử dụng."

"Hiện giờ chỉ có thể đợi tác động của khoản thuế trả nợ lên men và tiêu hao hết những tài lực cuối cùng của gia tộc Koslow, lúc đó chúng ta mới có thể tiến một bước, tiếp tục tạo áp lực cho bọn hắn!"

Nghe xong lão quản gia trả lời, Bá tước Pierce nhướng mày.

Rõ ràng là Gardner phản đối việc trực tiếp ngả bài với gia tộc Koslow, mà ủng hộ chủ trương dùng nước ấm nấu ếch xanh, dựa vào thủ đoạn kinh tế để ép vị đối thủ cạnh tranh này phải ra đi.

"Quản gia, mặc dù Hudson có chút cấp tiến trong việc xây dựng lãnh địa, nhưng hắn lại vô cùng tiết kiệm về phương diện sinh hoạt."

"Vào thời kỳ bình thường cũng không thích tổ chức yến hội, lại không si mê các loại hoạt động."

"Thứ tiêu tiền duy nhất chỉ có thí nghiệm ma pháp, nhưng là một tên Ma đạo sĩ, nóng lòng nghiên cứu ma pháp cũng là chuyện bình thường."

"Trên làm dưới theo, gia tộc Koslow hiện giờ cũng không thể hiện ra bộ mặt của một gã nhà giàu mới nổi. Mức sống của hầu hết các thành viên trong gia tộc không khác nhiều so với các gia tộc quý tộc bình thường."

"Muốn tiến một bước tiêu hao tài lực bọn hắn sợ là không dễ hạ thủ!"

Bá tước Pierce nhức đầu nói.

Nếu như không phải đã nghiệm chứng nhiều mặt về phần tình báo này, Bá tước Pierce cũng không dám tin là Hudson có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nếu chỉ là kiếm được nhiều tiền thì không đáng sợ, quan trọng nhất là hắn không xài tiền bậy bạ, lại còn ước thúc tộc nhân đồng thời tiết kiệm.

Từ những thông tin tình báo mà Gia tộc Dalton thu thập được, Sơn Địa Lĩnh không dùng bao nhiêu tiền mặt, nhưng hạng mục tốn tiền nhất đã hoàn thành.

Dù cho sau này vẫn sẽ thiếu hụt tài chính, nhưng dựa vào tiền lãi mà căn cứ sinh sản Ma thú lại, chỉ cần giảm bớt tiến độ của các công trình trong lãnh địa là có thể miễn cưỡng cân bằng.

Chương 936 - Xưởng Đóng Tàu (2)

Còn về vấn đề thuế trả nợ, dựa vào việc bán chiến lợi phẩm thì cũng có thể chèo chống được mấy năm.

Có thêm mấy năm thời gian để giảm xóc, gia tộc Koslow cũng sẽ đứng vững bước chân, lúc đó lại muốn để bọn hắn cút xéo sẽ rất khó.

"Lão gia, dù cho gia tộc Koslow có tiết kiệm như thế nào thì một số chi phí cần thiết vẫn không thể thiếu."

"Hình như ngài đã quên là thân thích của bọn hắn đang trải rộng toàn tỉnh. Có nhiều thân thích như vậy, có vài người không nhịn được cũng là chuyện bình thường."

"Hắn có thể không quan tâm đến đám quý tộc theo phe trung lập, nhưng hắn lại không thể nào bỏ mặc những thân bằng hảo hữu ủng hộ mình được."

"Sử dụng thủ đoạn trực tiếp chống lại gia tộc Koslow là quá mạo hiểm, nhưng nếu thiết lập ván cục nhằm vào những tiểu quý tộc này thì lại đơn giản hơn nhiều."

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Năng lực chống cự rủi ro của các tiểu quý tộc vốn rất thấp, nếu như có người cố ý thiết lập ván cục, muốn không xảy ra vấn đề cũng khó.

Thậm chí Gia tộc Dalton con không cần tự mình xuất thủ để nhằm vào những tiểu nhân vật này, chỉ cần một cái ám chỉ trong phạm vi quy tắc là có thể làm cho bọn hắn bị tổn thất nặng nề rồi.

Trước đây bọn hắn không làm như vậy là vì đã có đầy đủ ưu thế, không cần thiết phải bỏ điểm mấu chốt này.

Cộng thêm việc Caesar III đang ở phía trên nhìn chằm chằm, hơi không chú ý là sẽ bị Quốc vương nắm được sơ hở, lúc đó sẽ không chịu nổi.

Bây giờ Quốc vương đang bị bệnh nguy kích, hiệu quả răn đe cũng đã giảm đi rất nhiều, một vài thủ đoạn mà trước đó ông ta không dám sử dụng thì giờ đây đã có thể lấy ra dùng. ...

"Vương tử điện hạ, cuộc giao dịch này lần ta đã bị thiệt thòi lớn, ngài nhất định phải bán cho ta mấy tên thợ rèn cao cấp xem như đền bù!"

Dù biết rõ là trong tình huống Vương quốc Alpha không làm trái với điều ước thì việc tăng thêm thuế trả nợ là chuyện không có cách nào tránh khỏi, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc Hudson kêu khổ.

Dù có nói thế nào thì vụ thuế trả nợ được tăng thêm lần này cũng đều là vì bán mạng cho vương thất gây ra.

Nếu như không có cuộc phong ba này, Bá tước Pierce sẽ không chủ động ôm trách nhiệm, tỉnh Đông Nam cũng không cần gánh vác nghĩa vụ vượt mức.

Cho dù là vẫn không thể tránh được khoản thuế trả nợ này, nhưng số định mức mà gia tộc Koslow phải gánh vác cũng sẽ ít đi chừng 2-3 vạn kim tệ.

Một năm hai năm thì thôi không nói, nhưng khoản thuế này lại kéo dài liên tục mãi đến khi trả hết nợ mới thôi.

"Bá tước các hạ cứ yên tâm, vương thất đã hứa thì nhất định sẽ làm. Những thợ đóng tàu và thợ rèn có kinh nghiệm phong phú sẽ được điều tới chỗ của ngươi, tuyệt đối có thể làm cho ngươi hài lòng!"

Vương tử Caesar khẽ cười nói.

Chỉ là vẻ khinh thường mơ hồ trên hai đầu lông mày đã bại lộ nội tâm đang khinh bỉ Hudson của y.

Chỉ là mấy tên thợ thủ công mà cũng nói ra, quá không phóng khoáng, thật sự là khó mà lọt mắt y.

Có xưởng đóng tàu và thủy thủ thì có thể tham gia thương mại đường biển rồi sao?

Quả thực là đang nằm mơ!

Theo Vương tử Caesar thì việc đóng thuyền vô cùng đơn giản, cái khó ở đây là khắc họa trận pháp phòng ngự cho chiếc thuyền.

Không có những thứ này, một khi gặp phải Ma thú ở trên biển thì thuyền sẽ bị phá hủy ngay lập tức.

Đội ngũ Ma pháp sư của gia tộc Koslow rõ ràng là không có đủ thực lực để khắc hoạ ma pháp trận cao cấp cho thuyền, đến lúc đó nhất định phải chạy tới nhờ hiệp hội ma pháp giúp đỡ.

Bị người ta lừa thì không nói, đám người của hiệp hội ma pháp còn rất ranh mãnh, nếu không bỏ ra vật liệu ma pháp trân quý thì bọn hắn sẽ không khắc hoạ trận pháp phòng ngự cao cấp.

Kịch bản đã được biên soạn rồi.

Vương tử Caesar cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Hudson đụng phải khó khăn trắc trở rồi quay đầu chạy tới nhờ vương thất giúp đỡ, lúc đó y liền thừa cơ nhận lấy một tên tiểu đệ.

"Vậy thì xin tạ ơn điện hạ chiếu cố!"

"Chỉ là không biết xưởng đóng tàu mà vương thất bán ra là xưởng nào, giá cả bao nhiêu?"

Không phải là Hudson không giữ được bình tĩnh, mà hiện giờ đang là thị trường của người bán. Có thể được xưng là xưởng đóng tàu cỡ lớn thì không chỉ có thể đóng được những chiếc thuyền buôn cỡ lớn, mà còn nhất định phải có năng lực sản xuất tàu chiến.

Trong tình huống bình thường, những thứ này đều thuộc về hàng không bán. Chỉ cần có người chịu bán, dù cho sau lưng có hố thì Hudson cũng chỉ có thể nhảy vào trong.

Ai bảo công nghệ đóng tàu của Sơn Địa Lĩnh cũng chỉ mạnh hơn kỹ thuật tạo thuyền độc mộc một tí xíu chứ?

Làm một chiếc thuyền tam bản(xuồng ba lá) chắc chắn không có vấn đề gì, cố gắng một chút cũng có thể tạo ra thuyền ngũ bản. Về phần tàu buôn và tàu chiến vượt biển, có lẽ phải đợi cả trăm năm mới có thể tìm tòi ra được.

"Ha ha..."

"Nếu Bá tước các hạ đã là người một nhà thì ta cũng sẽ không công phu sư tử ngoạm. Xưởng đóng tàu mà Vương thất muốn bán đang nằm ở tỉnh Đông Nam, vừa vặn thuận tiện cho ngươi di chuyển."

"Còn về tên thì chắc là các hạ cũng đã từng được nghe rồi. Xưởng này vốn dĩ phụ trách công tác hậu cần của hải quân, chuyện sau đó chắc là các hạ hiểu rõ hơn ta."

"Xưởng đóng tàu được định giá 800. 000 kim tệ, trong xưởng đóng tàu có 1, 700 công nhân thợ rèn và ba trăm tên thủy thủ, tính luôn cả người nhà của bọn hắn là hơn 6800 người, xem như quà tặng."

Nghe được giá mà Vương tử Caesar đưa ra, Hudson rất muốn nói một câu: ta chỉ cần quà tặng.

Tiếc là chuyện này không thể nào xảy ra, nếu như hắn thật sự làm vậy thì sẽ không có bằng hữu.

Do dự một chút, Hudson vẫn không mở miệng cò kè mặc cả.

Chương 937 - Xưởng Đóng Tàu (3)

Theo Hudson thì giá tiền này đã là rất tốt rồi, thậm chí có thể nói là hậu đãi. Cái xưởng đóng tàu mà Vương tử Caesar vừa nhắc tới chính là xưởng đóng tàu Berkshire đại danh đỉnh đỉnh tại tỉnh Đông Nam.

Vào thời kỳ đỉnh phong, nó đã từng là một trong ba xưởng đóng tàu lớn nhất Vương quốc. Nhưng mà khi chiến lược của chuyển chuyển sang đại lục thì tầm quan trọng việc phòng thủ bờ biển đã bị giảm xuống, sau khi các đơn đặt hàng hải quân biến mất, vương quốc chỉ đành chuyển sang thị trường dân sự.

Tiếc là trong mấy chục năm gần đây, sự nghiệp hàng hải của Gia tộc Dalton đột nhiên tăng mạnh, dần dần lũng đoạn hơn phân nửa hoạt động buôn bán với nước ngoài tại tỉnh Đông Nam, cũng thuận tiện lập ra xưởng đóng tàu của riêng mình.

Việc mất đi một lượng lớn đơn đặt hàng đã làm cho tình trạng của xưởng đóng tàu Berkshire càng ngày càng tệ. Nếu như không nhờ có lực lượng của vương thất chấn nhiếp thì nó đã sớm bị Gia tộc Dalton chèn ép đến phá sản rồi.

Bởi vì chỉ dựa vào những đơn đặt hàng rải rác để sống tiếp nên kết quả hoạt động của xưởng đóng tàu Berkshire vô cùng thê thảm.

Từ đỉnh phong thời kỳ lợi nhuận mười mấy vạn kim tệ một năm giảm mạnh xuống còn một hai vạn kim tệ một năm như bây giờ, nếu như gặp phải những năm kinh tế đình trệ thì sẽ còn xảy ra tình trạng lỗ vốn.

Nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, xưởng đóng tàu Berkshire phá sản chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vương thất bán cho Hudson vào thời điểm này, ngoài việc giao dịch chính trị ra, cũng có lo ngại là tân vương sẽ không thể chấn nhiếp được các quý tộc địa phương trong quá trình chuyển giao vương vị, nên đành xử lý tài sản rủi ro trước.

"Vậy thì cứ dựa theo giá mà điện hạ đưa ra!"

"Nhưng mà số tiền trong vụ giao dịch này quá lớn, ta không bỏ ra được nhiều tiền như vậy trong khoảng thời gian ngắn, không biết Vương thất có tiếp nhận trả bằng vật thật không?"

Nếu đã quyết định diễn kịch thì đương nhiên là phải diễn nguyên bộ. Chân trước vừa mới thả ra tín hiệu thiếu tiền, chân sau liền thu mua một xưởng đóng tàu lớn, ai cũng biết là có vấn đề.

Vào thời khắc mấu chốt này, Hudson cũng không muốn phạm bất kỳ sai lầm nào.

Gia tộc Dalton cho rằng tài chính của Sơn Địa Lĩnh đã xảy ra vấn đề, vậy thì cứ để cho bọn hắn tiếp tục cho rằng như vậy đi, tránh cho bọn hắn ở sau lưng kiếm chuyện, phá hư vụ giao dịch này.

"Bá tước các hạ cứ yên tâm, vương thất không phải không thông tình đạt lý. Từ trước tới giờ, vương thất đều rất chiếu cố người một nhà."

"Nếu như các hạ thực sự có khó khăn về tài chính, đương nhiên là có thể dùng hiện vật để chi trả. Nhưng mà những vật phẩm này nhất định phải là thứ mà vương thất cần!"

Giao dịch đạt thành, hội nghị cũng kết thúc, Hudson chỉ có thể áp chế nỗi mừng thầm xuống tận đáy lòng, lộ ra vẻ mặt đắng cay ở trước mặt mọi người rồi bước lên hành trình hồi hương.

Nhìn thấy dáng vẻ hăng hái không ngừng chỉ điểm giang sơn trên đường của Bá tước Pierce, Hudson không khỏi muốn đập cho lão ta một trận.

Sắc mặt của Hudson không tốt lắm, tâm tình của các tiểu đệ dưới trướng lại càng không cần phải nói. Bởi vì tỉnh Đông Nam đã phải nhận nhiệm vụ lớn nhất trong vụ phân chia "thuế trả nợ" này.

Trải qua nhiều phiên thương nghị, ngoài việc Bá tước Pierce đưa ra đề xuất trả nợ 6 triệu tiền vốn ra, phần lãi trái phiếu mà bộ tài chính còn thiếu sẽ được chia đều vào trong khoản thuế trả nợ.

Tổng số tiền "thuế trả nợ" cuối cùng được ấn định là 9, 37 triệu kim tệ. Tỉnh Đông Nam được phân tổng cộng 1, 3 triệu kim tệ, chiếm gần 14% tổng kim ngạch.

Tỷ lệ trả nợ cao như vậy, chỉ còn kém một bước là đã khắc lên trên đầu 4 chữ —— "Kẻ ngốc lắm tiền"!

Hiển nhiên, ở bất kỳ thế giới nào, kẻ ngốc lắm tiền đều không dễ làm. Số tiền thuế 1, 3 triệu kim tệ mà tỉnh Đông Nam phải trả sau này sẽ được chia ra cho các quý tộc trong 15 quận cùng nhau gánh vác.

Ngoài đám tiểu đệ dòng chính của Bá tước Pierce là còn có thể nở nụ cười ra, sắc mặt của những người khác đều không được tốt lắm.

Đặc biệt là đám tiểu quý tộc vốn đang khó khăn về tài chính, sắc mặt hiện giờ càng âm trầm đến đáng sợ, giống như chết cha chết mẹ vậy.

Đám người có tâm tình tốt thì tụ hợp lại một chỗ nói chuyện trời đất, còn đám người có tâm trạng kém cũng tập hợp một chỗ kể khổ với nhau, đội ngũ này nhanh chóng chia ra làm 2 phe phái.

Khi thấy có một vài nhà quý tộc bậc trung trong tỉnh đang lần lượt gia nhập vào đội ngũ của Bá tước Pierce, Hudson liền lập tức nhận ra không ổn.

Thế cục hết sức rõ ràng, hiển nhiên là Bá tước Pierce cũng ý thức được cách làm của mình đã gây thù chuốc oán nhiều cỡ nào, nên lão ta đã xuất thủ lôi kéo những quý tộc có thực lực trong tỉnh về đội của mình.

Các quý tộc uy tín lâu năm không cần phải bỏ một cái giá thật lớn ra xây dựng các hạng mục công trình như những đại quý tộc mới nổi, bọn họ chỉ cần vận hành đất phong là được, nên không có nhu cầu gì lớn về mặt tài chính.

Ngay cả khi hiện giờ phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để nộp thuế cũng không hề ảnh hưởng gì nhiều đến bọn họ, đơn giản chỉ là trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái mà thôi.

Dựa vào sức ảnh hưởng của Gia tộc Dalton, muốn trấn an tâm tình của mọi người là chuyện cực kỳ đơn giản. Có lẽ bọn họ không chỉ có không lỗ, mà còn có cơ hội kiếm được một mớ tiền.

Ví dụ như: Ngầm đồng ý một số hành vi nhỏ.

Mọi người đều cùng nhau chịu thiệt hại về kinh tế, kẻ thảm nhất đương nhiên là đám tiểu quý tộc ở tầng dưới chót. Có lẽ sẽ có một đám kẻ xui xẻo sẽ bởi vì tài chính phá sản mà bị suy sụp.

Đây chính là cơ hội!

Chương 938 - Cải Trang Điều Tra

Sát nhập và thôn tính đất đai một cách trắng trợn là chuyện không thể, nhưng nếu có sự phối hợp của phủ tổng đốc thì vẫn có hi vọng nhân cơ hội này để nuốt một vài tòa Kỵ sĩ lĩnh.

Đặc biệt là vào lúc tình trạng sức khỏe của Caesar III tồi tệ như hiện giờ, việc thay đổi vương quyền có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, xác suất thành công sẽ càng lớn hơn.

Theo Hudson được biết, hầu hết các vụ sáp nhập và thôn tính đất đai tại Vương quốc Alpha trong hàng trăm năm qua đều xảy ra trong thời kỳ thay đổi vương quyền.

Bình thường mà nói, uy vọng của tân quân càng thấp, cần càng nhiều thời gian để chưởng khống triều đình, thì khẩu vị của các quý tộc sẽ càng lớn.

Nghĩ tới đây, cái suy nghĩ muốn nhân cơ hội này để lôi kéo các quý tộc trong tỉnh của Hudson cũng lập tức bị đánh tan.

Không phải ai cũng có tư cách tham gia vào thịnh yến sáp nhập và thôn tính đất đai này. Gia tộc Koslow chỉ là một nhà đại quý tộc mới nổi, ngay cả chiến quả hiện giờ cũng còn chưa tiêu hóa được hết, nếu như lại chạy đi sát nhập và thôn tính đất đai thì sẽ rất dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đứng trên lập trường của gia tộc, Hudson không thể sáp nhập và thôn tính đất đai, tăng cường thực lực, lựa chọn tốt nhất chính là để tỉnh Đông Nam duy trì hiện trạng trước mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiến lược của Gia tộc Koslow đã đi ngược lại với lợi ích của các quý tộc uy tín lâu năm trong tỉnh.

Lời không hợp ý nửa câu nhiều, huống chi còn là lợi ích không hợp. Nếu đã chú định không thể làm người cùng một đường, chạy tới lôi kéo nhân tâm chỉ là uổng phí công phu mà thôi.

Đám tiểu quý tộc bên dưới nhìn như rất dễ lôi kéo, hơn nữa còn phù hợp với lợi ích chiến lược của Gia tộc Koslow, tiếc là quần thể này quá phức tạp.

Có quý tộc như cá ướp muối muốn duy trì hiện trạng; cũng có quý tộc tràn ngập chí tiến thủ, đang đợi Caesar III băng hà, hi vọng có thể đục nước béo cò.

Tình cảnh của những quý tộc cá ướp muối thường không mấy khả quan.

Thực lực bản thân có hạn, không chịu được gió táp mưa sa, chỉ riêng việc sống sót thôi cũng đã làm cho bọn hắn hao hết toàn bộ tâm lực rồi, làm gì còn chỗ cho tham vọng nữa.

Nếu như thật sự lôi kéo về phe của mình, có thể tăng cường được bao nhiêu thực lực thì không biết, nhưng gánh nặng mà bọn họ mang lại thì rất nặng nề.

Những quý tộc tràn ngập chí tiến thủ thì càng không cần phải nói, mấy năm trước, Gia tộc Koslow chính là tiểu quý tộc tràn ngập chí tiến thủ, trực tiếp dùng chế độ để ép đám tử đệ không ngừng tiến lên.

Khi nhận lấy loại tiểu đệ có chí tiến thủ quá mạnh này, không cần nghĩ cũng biết là sau này sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Nếu như các tiểu đệ có thực lực tương xứng với dã tâm thì không nói làm gì, sợ nhất chính là gặp phải loại tiểu đệ thuộc họ báo, làm liên lụy đến lão đại cũng phải xui xẻo theo.

Sau khi đã quyết định là sẽ quan sát thế cục trước rồi tính, Hudson liền không còn tâm tư để quan tâm đến những lời phàn nàn kể khổ của đám người này nữa.

Không thể thu tiểu đệ mới, nhưng đám tiểu để mà hắn đã thu vào dưới trướng thì nhất định phải chiếu cố.

Các quý tộc đi theo Gia tộc Koslow lăn lộn hiện giờ chủ yếu từ hai bộ phận tạo thành.

Một phần là những quý tộc đi theo Hudson đánh thiên hạ, thấy được con đường bật hack quật khởi của hắn, vô cùng tin tưởng vào kẻ làm lão đại như hắn, nên không chút nghĩ ngợi liền tìm tới nương tựa.

Những người này chính là căn cơ, là gốc rễ của hắn, có lẽ sẽ không sâu, nhưng đã đi theo Hudson ăn thịt ăn canh lâu rồi. Cho dù là thực lực quân sự hay là tài lực bản thân cũng đều nằm trong top đầu của tiểu quý tộc.

Một bộ phận khác chính là những thân bằng cố hữu lúc trước và những tiểu quý tộc mới hoàn thành thông gia trước đó không lâu.

Có thể thông gia với Gia tộc Koslow sau khi Hudson quật khởi, không có một chút vốn liếng là chuyện không thể nào. Những tiểu quý tộc một nghèo hai trắng sẽ không thể nào lọt vào mắt của đại quý tộc.

Hiện giờ chỉ có một phần nhỏ kẻ xui xẻo trong đám thân bằng cố hữu là thực sự gặp phải khó khăn, cần giúp đỡ kinh tế.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bỏ lỡ con đường quật khởi của Hudson, nên bọn họ không thể ăn ké một chén cháo nào. ...

"Bá tước đại nhân, chúng ta cứ như vậy bỏ mặt cho tổng đốc tùy ý làm bậy sao?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai đã cắt đứt mạch suy nghĩ trong đầu Hudson.

"Kettler, ngươi quá nóng lòng. Trò chơi chỉ mới bắt đầu, cần gì phải vội vã như vậy?"

"Chuyện lần này, chúng ta chưa hẳn phải chịu thiệt thòi. Mọi người đều cùng nhau ra tiền, nhưng mà Gia tộc Dalton lại là người cần móc ra nhiều kim tệ nhất trong số các quý tộc trong tỉnh."

"Đúng là vốn liếng của các đại quý tộc uy tín lâu năm rất phong phú, nhưng đó cũng là do các tổ tiên để dành trong vô số năm mới có. Dựa theo phương pháp làm việc hiện giờ của Bá tước Pierce, bên trong gia tộc Dalton không thể nào không có ý kiến được."

"Hao tổn một lần hai lần thì mọi người còn có thể lấy đại cục làm trọng, nhưng một khi số lần hao tổn nhiều lên, vậy thì sẽ rất khó nói."

"Nhưng mà ngươi nói cũng có đạo lý, nếu như hoàn toàn bỏ mặc không quan tâm, không chừng mọi người sẽ nghĩ là chúng ta sợ lão."

"Như vậy đi, ngươi sai người thả tin tức ra ngoài, nói là: Bá tước Pierce đã biết được nỗi khổ của mọi người, ai không có tiền thì có thể tới mượn Gia tộc Dalton!"

Hudson cười lạnh nói.

"Bá tước đại nhân, một lời đồn như vậy sợ là không gây ra được bao nhiêu tác dụng. Gia tộc Dalton đã thâm căn cố đế tại tỉnh Đông Nam, những tiểu quý tộc bình thường vốn không dám chọc lão ta."

Chương 939 - Cải Trang Điều Tra (2)

"Trừ phi chúng ta lén lút dẫn đầu các quý tộc trong tỉnh để gây chuyện với lão, cự tuyệt việc nộp thuế trả nợ."

"Nhưng mà chuyện này lại tồn tại một vấn đề nghiêm trọng, một khi làm lớn chuyện thì nhất định sẽ kinh động đến vương quốc. Vì gom góp tài chính trả nợ, khả năng cao là các thế lực trong nước sẽ chạy tới cầu chúng ta tiếp tục thực hiện nghĩa vụ nộp thuế!"

Nam tước Kettler lo lắng nói.

Hudson nhìn thoáng qua tên tiểu đệ trước mắt, hắn đang vô cùng hoài nghi là có phải mình bồi dưỡng sai rồi không, nhưng hắn đã lập tức hiểu ra.

Đúng là Kettler có năng lực không tầm thường, nhưng sau khi liên tục chịu đả kích, sự tự tin của y đã sớm bị mài mòn, đã không còn ngạo khí và bốc đồng như lúc ban đầu nữa.

Nếu như là tự thân lập nghiệp, loại thay đổi này sẽ làm thảm họa. Nhưng nếu như làm tiểu đệ thì lại rất tốt, người làm tiểu đệ thì không cần có dã tâm quá lớn mới tốt.

"Ngươi nói chỉ là tình huống bình thường, con người là sinh vật phức tạp nhất trên thế giới này. Một khi bị ép vào đường cùng thì chuyện gì cũng làm ra được."

"Ta đâu có cần bọn hắn đi khai chiến với Gia tộc Dalton, chúng ta chỉ cần triệu tập đám tiểu quý tộc bị phá sản hoặc là gần như phá sản chạy tới trước cổng phủ tổng đốc khóc than vào thời khắc mấu chốt là được."

"Có khó khăn chạy đi tìm Tổng đốc là việc chung. Tổng đốc Pierce của chúng ta chính là một nhà quý tộc có trách nhiệm, bởi vì Tổng đốc nên cuộc sống của mọi người mới khổ như thế này, lão ta sẽ không thể nào bỏ mặc được!"

Hudson giễu cợt nói.

Đây chỉ là những thủ đoạn nhỏ tầm thường, nhưng trong thời khắc mấu chốt lại có thể làm cho Bá tước Pierce luống cuống tay chân.

Nếu không ra tay hỗ trợ, việc này mà truyền ra ngoài thì sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của lão; Còn nếu ra tay giúp đỡ, dùng tiền phí sức thì không nói, mà còn cản đường của rất nhiều người.

Vì lôi kéo một đám người sa cơ thất thế mà phải đắc tội với các quý tộc có thực lực trong tỉnh, dù có nhìn thế nào thì là một thiệt thòi lớn. ...

Trong Vương đô, sau khi đưa tiễn đám quý tộc trong nước, Caesar III không gắng gượng được nữa nên đã nằm xuống.

Ban đầu, việc triệu tập mọi người đến đây lần này còn có một nhiệm vụ khác—— chính thức sắc phong cho các công thần trong chiến tranh.

Tiếc là tình trạng sức khỏe của Caesar III rất tồi tệ, không thể chủ trì nghi thức. Nên liền mượn cớ là đang phải đi theo quy trình: Năm năm sắc phong quý tộc một lần.

Tính toán thời gian thì còn chưa đầy nửa năm nữa là sẽ tới lần sắc phong quý tộc tiếp theo. Trong tình huống bình thường, những chuyện như vậy sẽ được xử lý cùng một lúc, tránh cho mọi người lại phải đi thêm một chuyến nữa.

Nhưng quy củ cũng có thể thay đổi, dù sao lợi ích thực tế cũng đã nằm trong tay rồi, hiện giờ cũng chỉ thiếu mỗi nghi thức mà thôi, không ai muốn gây chuyện với Quốc vương chỉ vì một vấn đề nhỏ này.

Dù sao, người sắp chết không dễ chọc!

Không ai dám cam đoan rằng Caesar III hiện giờ vẫn còn có thể duy trì được lý tính. Lỡ như không cẩn thận chọc phải, người ta liều mạng không cần thanh danh cũng muốn lôi theo chim đầu đàn cùng đi gặp Thần Hi chi chủ thì chẳng phải sẽ rất bi kịch sao?

"Tiểu Caesar, từ giờ trở đi, toàn bộ công việc của Vương quốc này sẽ được giao cho con."

"Từ khi tổ tiên sáng lập ra Vương quốc Alpha đến giờ đã truyền thừa hơn ba trăm năm, trong lúc đó đã trải qua vô số lần gió táp mưa sa, chúng ta đều gắng gượng vượt qua."

"Hiện giờ con đang được kế thừa một Vương quốc Alpha tốt nhất, và cũng là một Vương quốc Alpha kém nhất."

"Không còn mối đe dọa thú nhân nữa, chúng ta có thể toàn tâm phát triển, đuổi theo những cường quốc ở phía nam đại lục; nhưng cũng vì không còn thú nhân nên trong nước sẽ không còn đoàn kết như trước đây nữa."

"Cuộc phân tranh hiện giờ chỉ là bước khởi đầu. Các cuộc nội đấu sau này trong Vương quốc sẽ càng kịch liệt hơn."

"Con hãy ghi nhớ một nguyên tắc: Ổn định áp đảo hết thảy."

"Dựa trên cơ sở này, con phải làm cho cơ nghiệp của vương thất phát triển mạnh mẽ hơn, và duy trì tình trạng cân bằng giữa các thế lực lớn trong nước."

"Đại quý tộc là cột trụ của Vương quốc , nhưng trung tiểu quý tộc mới là căn cơ của vương thất. Dù cho thế cục phát triển đến bước nào, con cũng không thể bỏ mặc cho bọn hắn sáp nhập và thôn tính đất đai."

"Ta đã trải sẵn đường cho con rồi, tiếp đó nên đi như thế nào phải dựa vào bản thân con rồi. Hiện giờ việc mà ta có thể làm chỉ là cố gắng cầm cự thêm mấy ngày, tranh thủ cho con khoảng thời gian cuối cùng này."

"Tiểu... Caesar... Con... Phải..."

Nói xong lời cuối cùng, Caesar III đã không thể nào nói liền mạch được nữa, mà phải nhấn rõ từng chữ một, đám người thấy vậy liền rơi nước mắt.

Vương tử Caesar ở cạnh giường đang khóc bù lu bù loa, nhưng mà ngoài miệng thì y vẫn không ngừng đáp lời, thẳng đến khi Caesar III mất đi ý thức, hôn mê ở trên giường.

Những vị Mục sư, Ma pháp sư thủ hộ ở lân cận liền vội vàng tiến lên rót một lọ dược tề thần bí vào trong miệng Caesar III.

"Được rồi, tiểu Caesar. Bệ hạ đã mệt, cần nghỉ ngơi. Ngươi cũng là người lớn rồi, cần phải học được cách tự mình đối mặt."

"Xét theo tình trạng sức khỏe hiện giờ của bệ hạ, nhiều nhất cũng chỉ cầm cự được thêm ba tháng nữa. Ngươi nhất định phải chưởng khống được triều đình, thuận lợi hoàn thành cuộc chuyển giao quyền lực trong ba tháng này!"

Tổng giám mục Taryn nói với vẻ mặt buồn bã.

Vị quân vương kiệt xuất nhất của Vương quốc Alpha đã sắp bước đến cuối con đường, thời đại tiếp theo sẽ như thế nào, không ai biết trước được.

Những người xuất hiện trong phòng bệnh vào lúc nào đều là người trong vương thất. Tất cả mọi người đều là châu chấu trên một sợi thừng, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

"Có biện pháp nào có thể để cho phụ thân sống lâu một chút được không? Mặc kệ đại giới là gì, mặc kệ cần bảo vật gì, ta đều sẽ cố gắng đi tìm!"

Vương tử Caesar nói với vẻ mặt kích động.

Chương 940 - Cải Trang Điều Tra (3)

Tình thương của cha như núi, lúc bình thường không cảm thấy, nhưng đến khi sinh ly tử biệt thì đột nhiên hiện ra.

Những hồi ức đang không ngừng xuất hiện trong đầu hắn. Cho dù là gây họa bị đánh, hiện giờ cũng trở thành một hồi ức tốt đẹp.

"Được rồi, tiểu Caesar. Ngươi đã quân chủ đời tiếp theo của Vương quốc, đừng có ăn nói như một đứa trẻ nữa."

"Tình trạng hiện giờ của bệ hạ đã là dầu hết đèn tắt, đừng nên giày vò ngài ấy thêm nữa. Chuyện mà ngươi cần làm chính là mau chóng chưởng khống triều đình, để ngài có an tâm yên giấc."

Lời của Tổng giám mục Taryn đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Vương tử Caesar. Vào giờ khắc này, khi không có phụ thân che gió che mưa nữa, y đang cảm thấy vô cùng bàng hoàng.

Một hồi lâu sau, Vương tử Caesar mới nhẹ nhàng gật đầu.

"Tể tướng, phụ vương đã liên tục căn dặn: Nếu như có vấn đề không hiểu trong chính trị thì có thể thỉnh giáo ngài, không biết tiếp theo ta nên ra tay từ chỗ nào?"

Có thể thấy được Vương tử Caesar đã trưởng thành thật rồi, nhưng cái giá cho sự trưởng thành đại này lại vô cùng nặng nề.

"Điện hạ, chính quyền trung ương do Vương thất ta điều hành đã mấy trăm năm, đa số những chức vị quan trọng đều nằm trong tay vương thất, về cơ bản là sẽ không gây ra bất kỳ sự nhiễu loạn nào."

"Phiền phức chân chính mà ngài cần phải đối mặt hiện giờ là ở địa phương."

"Ngoài những khu vực nằm trong phạm vi chưởng khống của vương thất ra, nhưng tỉnh lớn khác đều đang nằm trong tầm kiểm soát của các đại quý tộc địa phương, chúng ta không có nhiều địa phương có thể nhúng tay vào."

"Trong những lần chuyển giao vương quyền trước đây, vấn đề lớn nhất chính là các đại quý tộc sẽ thừa cơ tiến hành sát nhập và thôn tính đất đai ở địa phương. Hiện giờ, thực lực của các đại quý tộc trong nước đã rất mạnh, không thể bỏ mặc bọn hắn tiếp tục bành trướng lực lượng như vậy nữa."

"Thật ra bệ hạ đã để lại đối sách cho ngài, đó chính là lợi dụng sự kiềm chế lẫn nhau giữa các quý tộc để duy trì thế cân bằng trong Vương quốc."

"Vào thời kỳ sau này, ai dám sáp nhập và thôn tính đất đai thì người đó sẽ là đối tượng trọng điểm cần phải chèn ép!"...

Trở lại tỉnh Đông Nam, Hudson không trở về lãnh địa, mà là trực tiếp đi thẳng đến xưởng đóng tàu Berkshire.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Mặc dù danh tiếng của vương thất rất tốt, nhưng hắn đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mua lại cái xưởng đóng tàu này, cho nên vẫn phải tới xem chất lượng trước.

Sau khi hóa trang sơ một chút, Hudson liền dùng tên giả "Beden" và giả dạng làm một thương gia bình thường, sau khi thể hiện ra sức mạnh kinh tế thì hắn đã có được tư cách vào tham quan xưởng đóng tàu.

Hudson không hiểu những chi tiết cụ thể về phương diện kỹ thuật, nhưng chỉ cần nhìn vào đống "Thiết tượng mộc" đang chồng chất như núi kia cũng có thể thấy được mấy phần nội tình của xưởng đóng tàu này.

Có rất nhiều vật liệu gỗ có thể dùng để đóng tàu, nhưng chỉ có một số ít vật liệu gỗ là thích hợp để khắc hoạ Ma pháp trận.

"Thiết tượng mộc" chính là một trong số đó, bởi vì nó phân bố rộng rãi trong Vương quốc Alpha, nên đã trở thành vật liệu chủ yếu để đóng tàu.

Đương nhiên, sự "phân bố rộng rãi hơn" này cũng chỉ là cách nói so sánh với những loại gỗ khác, chứ không có nghĩa là chỗ nào cũng có.

Ít nhất là trong dãy núi Salam của Hudson không có "Thiết tượng mộc". Thậm chí vào một trăm năm mươi năm trước, toàn bộ tỉnh Đông Nam đều không nhìn thấy bóng dáng của "Thiết tượng mộc".

Loại tình huống này vẫn luôn tiếp diễn đến khi Gia tộc Dalton quật khởi, bọn họ mới mang loại gỗ này về gieo trồng trong địa bàn của mình.

Và việc trồng cây không phải là chuyện ngày một ngày hai là có thể thu hoạch được. Nghe nói trong tộc Tinh Linh có ma pháp có thể thúc đẩy sinh mệnh của cỏ cây, nhưng loại ma pháp này là cơ mật cốt lõi của người ta, hơn nữa lại cách Hudson rất xa.

Cho dù hiện giờ hắn lập tức gieo trồng "Thiết tượng mộc", thì trong vòng mấy chục năm tới hắn vẫn phải bỏ tiền mua "Thiết tượng mộc" của Vương thất.

Rất rõ ràng, đây cũng là toan tính của Caesar III. Dùng một xưởng đóng tàu đang trên bờ vực phá sản để trói chặt tương lai vài chục năm của một nhà đại quý tộc, dù có nhìn thế nào cũng đều thấy không lỗ.

Nhưng mọi chuyện đều có hai mặt, vương thất muốn trói chặt được gia tộc Koslow thì phải ủng hộ bọn hắn phát triển thương mại đường biển.

Chỉ khi Gia tộc Koslow lấy được lợi ích đủ lớn trên biển, lúc đó "nhược điểm" mà bọn họ đang nắm giữ mới có đủ giá trị.

Biết rõ là có hố, nhưng Hudson vẫn quyết đoán nhảy vào bên trong, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là việc tham gia thương mại đường biển một cách mơ hồ có rủi ro quá lớn, một mình tìm tòi lãng phí tiền tài thì không nói, còn phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Muốn rút ngắn chu kỳ này nộp học phí này, biện pháp tốt nhất chính là tìm sư phụ dẫn đường. Trong thời gian ngắn thì không hy vọng có thể kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần huấn luyện được đội ngũ đã xem như thành công về mặt chiến lược rồi.

Nghe những lời giới thiệu tràn đầy nhiệt tình của nhân viên tiêu thụ, Hudson liền biết là xưởng đóng tàu Berkshire đang ở trong tình trạng rất khó khăn, nếu không, nhân viên của công ty độc quyền như vậy sẽ không thể nào thu liễm được sự ngạo khí của mình.

"Beden tiên sinh, ngài hãy nhìn những tòa kiến trúc khổng lồ bên kia, đó đều là bến tàu của xưởng đóng tàu Berkshire chúng tôi, bến tàu lớn nhất thậm chí còn có thể đóng được tàu thủy có trọng lượng vạn tấn."

"Đương nhiên, đó chỉ là lý thuyết. Trong tình huống bình thường, không ai sẽ ngu ngốc đến mức đóng ra thứ đồ chơi khổng lồ kia."

"Nếu như là vận tải đường thủy nội địa thì chỉ cần tàu hàng 500 tấn đến 1. 000 tấn là đã gần đủ rồi, lớn hơn nữa sẽ bị hạn chế việc đi lại."

Chương 941 - Một Chọi Bảy

"Còn nếu như muốn tham gia thương mại đường biển thì chỉ cần lựa chọn loại tàu hàng 2. 000 - 3. 000 tấn là đã đủ dùng rồi. Lớn hơn nữa, giá thành đắt đỏ thì không nói, vào thời kỳ bình thường cũng không thể sử dụng được nhiều không gian như vậy."

"Đương nhiên, đây chỉ là kiến nghị cá nhân của tôi thôi, nên lựa chọn thế nào là do bản thân ngài quyết định."

"Tóm lại, ở chỗ của chúng tôi có thể đóng được tất cả các loại tàu thuyền chủ đạo trên đại lục, bao gồm cả chiến hạm mà hải quân đang sử dụng."

"Trong bản danh sách này có liệt kê thông số của các loại tàu có sẵn để ngài lựa chọn."

"Nếu như cảm thấy không hài lòng, ngài cũng có thể yêu cầu các nhà thiết kế của chúng tôi thiết kế riêng theo yêu cầu của ngài, nhưng mà chi phí sẽ tăng lên một tí tẹo."

"Quân hạm cũng có thể bán sao?"

Hudson dò hỏi .

Là một tên lãnh chúa vịt cạn, hắn hoàn toàn không biết tí gì về những chuyện trên biển. Nhưng là một tên lãnh chúa kiêm thương nhân buôn bán vũ khí, hắn biết rất rõ việc bán vũ khí ra nước ngoài sẽ mang lại lợi nhuận cao hơn nhiều so với bán trong nước.

Vấn đề duy nhất là việc bán vũ khí ra nước ngoài thường liên quan đến chính trị. Nếu như chỉ là bán đao, thương, kiếm, kích bình thường thì không nói.

Những loại vũ khí có tính sát thương cao như Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ không phải cứ có tiền là mua được, mà thân phận địa vị phải đến một mức độ nhất định mới có tư cách giao dịch.

"Trên nguyên tắc là không thể, nhưng nếu như Beden tiên sinh thật sự có hứng thú, cũng không phải là không thể dàn xếp, chủ yếu là phải xem ngài muốn giao dịch như thế nào."

"Nếu là mua bên ngoài, sau khi tôi báo lên trên sẽ có nhân viên quản lý cấp cao hơn đến thương lượng với ngài, nhưng mà ngưỡng cửa lại hơi cao, còn có rất nhiều điều kiện hạn chế."

"Nếu như đi đường ngầm thì lại đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần ngài chịu bỏ tiền, những công việc sau đó cứ giao cho chúng tôi xử lý là được."

"Vấn đề duy nhất là Ma Tinh pháo có chút phiền phức, Vương quốc kiểm soát những vật phẩm này quá nghiêm ngặt, tôi không thể đảm bảo là sẽ có hàng."

"Dù là có hàng thì giá cả cũng sẽ rất cao. Tuy nhiên, chúng ta có thể dùng nỏ pháo để thay thế, uy lực đương nhiên là sẽ kém hơn Ma Tinh pháo, nhưng nó lại rẻ hơn nhiều."

Nghe được lời nói của nhân viên tiêu thụ, Hudson đã hiểu rõ hơn về tình hình tại Xưởng đóng tàu Berkshire. Nếu như không phải nghèo điên rồi thì cũng tuyệt đối không xảy ra chuyện tự ý mua bán quân hạm.

Mặc dù không biết quân hạm này có cấp bậc gì, nhưng nghe khẩu khí của nhân viên tiêu thụ, chỉ cần tiền đủ nhiều thì cái gì cũng có thể bán.

Phải biết là trước khi bị thú nhân xâm lược, Hudson muốn kiếm một khẩu Ma Tinh pháo đều rất phí sức, hiện giờ lại có người dám lấy ra bán.

Không thể không thừa nhận là sản nghiệp của vương thất thật sự là khác biệt, ngay cả kinh doanh cũng to gan hơn người bình thường.

Hoặc có lẽ là vì xưởng đóng tàu Berkshire có thể tồn tại được đến bây giờ không phụ thuộc vào các đơn đặt hàng đóng tàu rải rác từ bên ngoài, mà phụ thuộc vào những đơn đặt hàng quân hạm bí mật của đám hải tặc.

Sau khi làm rõ tình trạng của xưởng đóng tàu Berkshire, Hudson không chỉ không buồn, ngược lại còn mừng thầm.

Có thể lén lút bán quân hạm cho hải tặc cũng có nghĩa là trình độ kỹ thuật chế tạo quân hạm của xưởng đóng tàu này sẽ cao hơn trình độ đóng tàu cho hải tặc.

"Ha ha. . ."

"Barnes tiên sinh, ta chỉ thuận tiện hỏi thôi. Là một thương nhân nghiêm chính, sao ta có thể mua quân hạm được chứ?"

"Nguyên nhân chủ yếu là vì tham gia thương mại đường biển mà chúng tôi thường xuyên phải tiếp xúc với hải tặc, nên nhất định phải chuẩn bị sẵn một số vũ khí nhất định để tự vệ!"

Hudson cười giải thích nói.

Nhưng mà kết quả cuối cùng lại đi ngược lại với mong đợi. Hudson càng kiên trì mình là thương nhân nghiêm chính thì Barnes lại càng cho rằng hắn là người do đường của hải tặc.

Dựa vào kinh nghiệm tiêu thụ nhiều năm của mình, Barnes cho rằng người tới càng che giấu tung tích, càng mơ mơ hồ hồ thì lại càng có thể là khách hàng lớn.

Trùng hợp là Hudson có toàn bộ những đặc điểm này, kỹ thuật ngụy trang vụng về, trên hai đầu lông mày ẩn giấu bá khí, vừa nhìn liền biết là không phải hạng người buôn bán nghiêm chính trên biển rồi.

"Xin Beden tiên sinh yên tâm. Ở chỗ của chúng tôi cũng có bán các loại tàu buôn có vũ trang, chỉ là hình dáng của có chút giống như quân hạm, tính năng cũng chẳng kém quân hạm là bao, nhưng tuyệt đối không phải là quân hạm."

"Văn bản phê duyệt thuyền hàng mà Vương quốc ban phát chính là chứng cứ tốt nhất! Có văn bản này rồi, các vị chắc chắn có thể lái con thuyền này đi. . . ."

Trước những lời giải thích thao thao bất tuyệt của Barnes, Hudson quyết đoán lựa chọn rời đi. Không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không hắn đều sắp tin tưởng mình là hải tặc rồi.

Trong lòng đã nắm chắc, cuộc giao dịch sau đó đương nhiên là rất thuận lợi. Nhưng mà xưởng đóng tàu này sẽ được vương thất tiếp tục vận hành, công tác di chuyển nhất định phải đợi đến sang năm.

Để ngăn chặn sự can thiệp từ bên ngoài làm hỏng vụ giao dịch này, trước khi công tác di chuyển được khởi động toàn diện, vụ giao dịch này vẫn luôn được giữ bí mật nghiêm ngặt.

Điểm khác biệt là trong Sơn Địa Lĩnh có thêm một đám người xa lạ, bọn hắn vượt qua đầm lầy mênh mông bát ngát để chạy đến bờ biển khảo sát.

Địa điểm xây dựng bến cảng và xưởng đóng tàu cũng phải được lựa chọn cẩn thận. Nếu như tùy tiện chọn đại một mảnh đất thi công thì sẽ không thể nào xây dựng được một bến cảng lớn.

Những chiếc thuyền lớn có cấp bậc vạn tấn thì tạm thời không nói đến, Hudson không có khẩu vị lớn như vậy, nhưng những bến tàu bình thường có cấp bậc ngàn tấn thì phải có, nếu không sẽ biến thành một xưởng đóng tàu nội địa rồi.

Chương 942 - Một Chọi Bảy (2)

Thành Beda, sau khi trải qua một cuộc cãi vã miễn cưỡng có thể coi là kịch liệt, chỉ tiêu khoản "thuế trả nợ" cũng đã được phân bổ xong.

Có thể nhìn ra được mọi người không có hứng thú gì lắm, dường như đều đã biến thành Thánh nhân đại công vô tư vậy, cho dù chỉ tiêu phân bổ cao hơn một chút cũng lười tranh luận.

Người có biểu hiện tích cực nhất chính là Hudson và Bá tước Pierce, chỉ vì chỉ tiêu thuế trả nợ mà hai người suýt chút nữa đã tiến hành "quyết đấu" ngay tại phòng họp này.

Rất rõ ràng, đây là hiệu quả của những lời hứa hẹn trong bóng tối của Tổng đốc Pierce. Nếu không lúc này đám quận trưởng bị tổn thương lợi ích đã trở thành quân chủ lực vây công Tổng đốc rồi.

Cả tràng hội nghị, tình cảnh của Hudson chỉ có hai chữ để hình dung—— xấu hổ!

Đám quận trưởng trong hội nghị hoặc là người của gia tộc Dalton, hoặc là người nhận được hứa hẹn lợi ích của Bá tước Pierce, Hudson chỉ có một mình một phái.

Người duy nhất được cho minh hữu chỉ có đại biểu của gia tộc Holliser, sau khi trọng tâm chiến lược được di dời về phương bắc liền thành người câm tới góp cho đủ số!

Khoảng thời gian làm "cô gia quả nhân" đương nhiên là sẽ không dễ chịu. May mà đám quận trưởng này chỉ là lấy tiền làm việc, mà không hoàn toàn nghiêng về phía Gia tộc Dalton, nếu không thì hắn thật sự không biết nên sống như thế nào.

Không có cảnh tượng một chọi mười bốn, nhưng một chọi bảy thì có, và đó là những gì Hudson đang làm, nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ rồi. Tỉnh Đông Nam có 15 quận, mà Gia tộc Dalton đã nắm giữ chức vị quận trưởng của 7 quận.

Gần 30% đất đai đều cắm cờ của Gia tộc Dalton, nếu như tính thêm các khu vực đang nằm trong quyền khống chế của các tiểu đệ nữa thì sẽ còn lớn hơn.

Nếu như không vì Hudson quật khởi mạnh mẽ, nếu như cục diện này tiếp tục kéo dài, thì việc Gia tộc Dalton chiếm được tỉnh Đông Nam chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra ở khắp các tỉnh thành trong Vương quốc. Cùng với việc sáp nhập và thôn tính đất đai này, thực lực của các đại quý tộc cũng đang không ngừng lớn mạnh, và tốc độ sẽ còn nhanh hơn nữa.

Dù có tin hay không thì hệ thống chính trị dựa vào các quý tộc vừa và nhỏ để kiểm soát và cân bằng các đại quý tộc của Vương quốc cũng đang dần sụp đổ.

Chẳng trách Caesar III lại muốn khởi dậy mâu thuẫn giữa các đại quý tộc để chơi chính trị cân bằng. Nếu như không hành động, bỏ mặc cho bọn họ tiếp tục sáp nhập, thôn tính đất đai, khả năng cao là tương lai của Vương quốc Alpha sẽ chỉ còn lại hai chữ số player.

Nếu như thật sự đến tình trạng đó, quan hệ giữa đôi bên sẽ không còn hòa hoãn được nữa, chỉ còn lại một bước cuối cùng là hóa nước thành nhà.

Đương nhiên, đây chỉ là trạng thái về mặt lý thuyết. Trong tình huống bình thường, một quốc gia chưa chống cự được đến giai đoạn cực đoan nhất của việc sáp nhập và thôn tính đất đai thì đã sụp đổ trước rồi.

Loại sụp đổ này có thể bắt nguồn từ ngoại địch xâm lấn, cũng có thể bắt nguồn gốc từ đấu tranh nội bộ .

Dù là đại quý tộc hay vương thất thì cũng không thể cam đoan mỗi thế hệ người thừa kế đều là người thông minh.

Chỉ cần liên tục xuất hiện hai ba đời bại gia tử, hoặc là sinh ra một vị đại bại gia tử là có thể tiêu sạch hết gia nghiệp mà tổ tông khổ tâm góp nhặt rồi.

Nhất kình lạc nhi vạn vật sinh.

Mỗi một nhà đại quý tộc té ngã đều sẽ sinh ra rất nhiều nhà quý tộc vừa và nhỏ mới, sau đó lại diễn ra một đợt sáp nhập và thôn tính đất đai mới, giống như là một vòng tuần hoàn.

Nhìn thấy Hudson rời đi với vẻ mặt u ám, Bá tước Pierce lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

"Dụng binh đánh trận thì ta kém hơn ngươi, nhưng chơi chính trị thì một thằng nhóc như ngươi không có cửa với ta."

Tiếc là không thể lấy niềm vui sướng này ra chia sẻ với mọi người, nếu không sẽ rất dễ làm mất hình tượng vĩ ngạn của lão ta.

"Lão gia, hình như tình huống có chút không thích hợp!"

"Trong cuộc hội nghị vừa rồi, mặc dù Bá tước Hudson đều đang cố gắng tranh thủ, nhưng vẻ mặt của hắn lại quá bình tĩnh, hoàn toàn không tìm được một tia bối rối nào."

"Dựa theo phỏng đoán trước đó của chúng ta, lúc này hắn hẳn phải mang theo đám tiểu quý tộc đến gây chuyện trong cuộc họp này rồi mới phải. Chúng ta đều đã chuẩn bị xong phương án ứng phó, chuẩn bị nhân cơ hội này để gán cho hắn cái mác không để ý đại cục."

"Đáng tiếc là suốt cuộc hội nghị này, hắn đều đang áp chế lửa giận, không để lại cho chúng ta bất cứ cơ hội nào, như thể đã sớm nhìn thấy kế hoạch của chúng ta vậy!"

Lời nhắc nhở của lão quản gia dọa cho Bá tước Pierce giật nảy mình.

Chỉ có một số ít người trong gia tộc mới biết được kế hoạch này, số lượng có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu như có người để lộ bí mật thì phiền phức lớn rồi.

"Sai ám vệ đi thanh tra những người trong gia tộc có quan hệ mật thiết với Gia tộc Koslow, sắp xếp người nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn hắn."

"Việc này chỉ là đề phòng thôi, chắc là không phải do bọn hắn tiết lộ. Nếu như chỉ vì một chút bí mật này là có thể phản bội gia tộc, vậy thì cái giá phản bội cũng quá rẻ mạt."

"Hudson quật khởi thời gian quá ngắn, không có khả năng nhanh như vậy liền đem ám tử xếp vào tiến đến. Nếu là có thể sớm nhận được tin tức, như vậy nhất định còn có thế lực khác chộn rộn."

"Hiềm nghi lớn nhất là Vương thất và Gia tộc Holliser."

"Gia tộc Holliser khả năng không cao, mặc dù bọn họ là đồng minh của Gia tộc Koslow, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ nguyện ý trả giá vô điều kiện để ủng hộ đồng minh."

"Đắc tội với chúng ta vào thời khắc mấu chốt như lúc này không phải là lựa chọn tốt."

Chương 943 - Về Nhà

"Ngược lại thì vương thất có xác suất lớn hơn một chút. Trước đó không lâu, Hudson cũng đã làm việc cho vương thất, nhân cơ hội này để trả lại cho hắn một cái nhân tình cũng có thể hiểu được."

"Đương nhiên, còn có một khả năng nữa, đó là tất cả những suy đoán của chúng ta đều là sai, căn bản không có chuyện để lộ bí mật, mà là vì Hudson đã đoán ra được kế hoạch của chúng ta."

Trong khi nói chuyện, Bá tước Pierce lập tức nhíu mày. Nếu như Hudson chỉ nhờ phân tích của bản thân mà có thể thấy rõ được kế hoạch của bọn họ thì thật sự là quá đáng sợ.

So ra thì lão ta càng muốn tin tưởng rằng đây chỉ là một sự trùng hợp.

"Lão gia, khả năng cao là do Vương thất đã giúp hắn một tay. Dựa vào tin tức mà gián điệp ở Sơn Địa Lĩnh truyền tới, Hudson đã tổ chức nhân thủ để khảo sát bờ biển rồi."

"Theo như lời gián điệp nói thì con kênh nhân tạo của Sơn Địa Lĩnh sẽ được hoàn thành vào cuối năm nay. Hành động này của Hudson rất có thể là đang chuẩn bị xây dựng bến tàu bên bờ biển."

"Để xác minh thêm tính xác thực, chúng ta đã phái người đi thẩm tra đối chiếu tin tức thân phận của những nhân viên khảo sát này, và phát hiện ra những người này đều đang làm việc cho Vương thất."

"Sự thật chứng minh là Bá tước Hudson có một mối quan hệ bí mật với vương thất, nếu không thì hắn sẽ không thể nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ như vậy."

Lời nói của lão quản gia làm cho sắc mặt của Bá tước Pierce ngày càng âm trầm hơn.

Chỉ tính Gia tộc Koslow nhà giàu mới nổi đã khó dây dưa lắm rồi, nếu như lại liên lụy thêm cả vương thất thì sẽ càng khó giải quyết hơn.

Nhưng hết lần này tới lần khác trong lòng lão ta lại tin tưởng vào suy đoán hai nhà đã cấu kết với nhau. Dù sao thì đây cũng là cách chơi mà Caesar III thường sử dụng.

Dùng một vài thủ đoạn nhỏ lợi người không hại mình để khơi dậy mâu thuẫn xung đột giữa các đại quý tộc, làm cho đại gia kiềm chế lẫn nhau, để bảo hộ vương quyền chí cao vô thượng.

Nhưng dù đã nhìn ra thì lão ta cũng không thể nào nói cho đối phương biết được, Gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow vốn là đối thủ cạnh tranh. Bá tước Pierce không thể nào thu tay lại được, Hudson cũng không có khả năng nhượng bộ. ...

Sơn Địa Lĩnh, vừa mới từ thành Beda trở về, Hudson liền bị một đám tiểu quý tộc nghe tin chạy tới vây hỏi.

Đột nhiên có một khoản "thuế trả nợ" từ trên trời rơi xuống, mặc kệ là được chia bao nhiêu thì việc phải móc tiền từ trong túi của mình ra cũng không phải là chuyện khoái trá sự gì, huống chi còn bị chia cho nhiều như vậy.

"Ngài Bá tước, chúng ta không thể tiếp tục bỏ mặc cho Tổng đốc muốn làm gì thì làm như vậy nữa. Lần phân chia thuế trả nợ này, chúng ta đã phải gánh chịu thêm 40% thuế rồi."

"Chuyện này chưa được hội nghị các quý tộc trong tỉnh thông qua, mà hoàn toàn là quyết định của một mình Tổng đốc. Chỉ cần Bá tước đại nhân chịu dẫn đầu, chúng ta nhất định có thể bác bỏ loại quyết nghị phi pháp này trong hội nghị quý tộc tỉnh!"

"Nếu như việc này thành công, Bá tước đại nhân chính là đại ân nhân của chúng ta, lần bầu cử Tổng đốc tiếp theo..."

Chứng kiến màn trình diễn nước miếng văng tung tóe của lão già này, Hudson liền lặng lẽ thì triển một vòng bảo hộ ma pháp cho mình.

Lừa đảo cũng phải viết nháp trước sao?

Về mặt lý thuyết thì việc bác bỏ nghị quyết của Tổng đốc trong hội nghị quý tộc toàn tỉnh là chuyện có thể làm được. Nhưng vấn đề mấu chốt là lần này không chỉ có Tổng đốc Pierce, mà còn được hội nghị cấp cao vương đô thông qua.

Trong hội nghị khi đó, Hudson cũng chỉ phản đối mang tính tượng trưng mà thôi, bây giờ hắn há sẽ nhảy ra kiếm chuyện, công nhiên lật đổ quyết sách trong hội nghị vương đô.

Không ai sẽ thích người không tuân theo quy củ. Nếu như Hudson thật sự làm ra loại chuyện phá hư quy tắc chính trị này, đừng nói là tranh đoạt chức vị Tổng đốc ở nhiệm kỳ tiếp theo, sợ là ngay cả việc muốn đứng vững gót chân trong vòng tròn đại quý tộc cũng khó.

Vì lợi ích của đám cỏ đầu tường mà đi đánh cược sinh mệnh chính trị của mình, dù có nhìn thế nào cũng thấy không đáng.

"Nam tước Leslie, hiện giờ chuyện này như ván đã đóng thuyền, nói những thứ này thì cũng đã chậm. Trong số 15 vị quận trưởng, chỉ có một mình ta là đứng ra công khai phản đối, nhưng cũng không thể xoay chuyển được đại cục."

"Nếu như các ngươi cảm thấy không hài lòng với khoản thuế trả nợ này thì có tới quận thủ phủ khiếu nại với phủ tổng đốc, hoặc là tiến hành vạch tội trong hội nghị quý tộc toàn tỉnh!"

Hudson trả lời một cách qua loa.

Nếu hư khiếu nại có tác dụng thì bọn họ đã không tụ tập ở đây rồi. Là tỉnh nộp thuế nhiều, không ngạc nhiên khi tỉnh Đông Nam Bộ chiếm tỷ trọng cao như vậy, nhưng cũng phải có giới hạn.

Dựa theo lệ cũ, khoản "thuế trả nợ" mà tỉnh Đông Nam phải gánh chịu không nên vượt qua 10%, nhưng lần này lại tăng lên đến 14%.

Trước đây, nếu như phải trả thêm tiền và lương tiền dựa trên tỷ lệ bình thường thì sẽ nhận được bồi thường ở một vài phương diện, nhưng lần này lại chẳng có cọng lông nào cả.

Phần thuế trả thêm, đại quý tộc ôm phần lớn, nhưng "phần lớn" này cũng là một cách nói tương đối khi so với tổng số. Nếu phân tích kỹ hơn sẽ phát hiện tình huống hiện thật sẽ hoàn toàn tương phản với lý thuyết.

Dưới hình thức nhận thầu thuế truyền thống, việc thu thuế đều được thực hiện từ trên xuống dưới, cấp trên đè cấp dưới. Tổng đốc và quận trưởng là những người chấp hành, còn đám tiểu quý tộc không đủ quyền nói chuyện đương nhiên là sẽ phải gánh chịu thuế má nặng nhất.

Nguyên nhân cơ bản nhất mà đám người này chạy đến Sơn Địa Lĩnh chính là: Bọn hắn vừa không muốn bỏ thêm tiền, lại vừa không dám đứng ra khiêu chiến với gia tộc Dalton.

"Bá tước đại nhân, chúng tôi cũng muốn vạch tội, nhưng tiếc là thiếu đi một người lãnh đạo có đủ uy vọng."

"Nếu như ngài chịu dẫn đầu, chúng ta nhất định có thể..."

Chương 944 - Về Nhà (2)

Nhìn thấy Nam tước Leslie tuổi đã cao mà vẫn còn hăng hái biểu diễn, Hudson liền âm thầm lắc đầu. Còn chưa nhìn rõ tình thế sao, đây chính là tư duy điển hình của tiểu quý tộc, .

Cách làm của Bá tước Pierce chính là một công nhiều việc.

Bán đứng lợi ích của tiểu quý tộc vào lúc này không những có thể lôi kéo được một vài nhà quý tộc trung đẳng trong tỉnh, chiếm được ưu thế trong cuộc cạnh tranh với gia tộc Koslow; mà còn còn đặt nền móng cho sự bành trướng của gia tộc mình trong vài thập niên tới.

Nếu như tiểu quý tộc không ngã xuống trong phạm vi quy tắc thì làm sao mọi người có thể khuếch trương địa bàn được chứ?

Lãnh địa rộng lớn của gia tộc Dalton hiện giờ không phải là từ trên trời rơi xuống, lại càng không phải là do Quốc vương sắc phong, mà là do trải qua vô số lần sáp nhập và thôn tính đất đai mới được như vậy.

Vào những lúc thế này, nếu như Hudson dám công khai ngoi đầu lên thì không chỉ đắc tội với mỗi một mình gia tộc Dalton thôi, mà còn đắc tội với đám quý tộc trung đẳng cùng với một vài tên tiểu quý tộc thực lực không tệ và có dã tâm bừng bừng trong tỉnh.

Huống chi, cách làm này của gia tộc Dalton cũng có lợi cho Hudson.

Quý tộc suy sụp không phải là chuyện có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, mà phải trải qua một quá trình dài đằng đẵng. Nhằm lấp đầy lỗ hổng trong thời kỳ này, đủ loại hành vi vô liêm sỉ sẽ được trình diễn.

Hudson không hy vọng xa vời là mình có thể lấy được bao nhiêu bảo vật, mà hắn chỉ cần nhân cơ hội này để mua một số nông nô bổ sung nhân khẩu cho lãnh địa là được.

Nếu như vận khí không tệ thì còn có thể thu nạp được một nhóm nhân tài. Chiếm đoạt cơ nghiệp của người ta chính là sinh tử đại thù không chết không thôi.

Chỉ cần dẫn đạo một chút, những kẻ thất bại này sẽ bởi vì báo thù và phục hưng gia nghiệp mà tìm tới một thế lực đối địch với gia tộc Dalton như hắn để nương tựa, chuyện này vô cùng hợp lý.

Đất là chết, người là sống. Đất phong không thể di chuyển, nhưng người trên đất phong thì lại có thể.

Nếu như không phải trong lòng Hudson đã có tính toán, hắn mới không thèm ở đây nói nhảm với đám người. Thật sự cho rằng ngưỡng cửa phủ Bá tước của hắn thấp như vậy sao, người nào cũng vào được à!

"Nam tước Leslie, hôm nay tới đây thôi. Ta đi đường mệt rồi, hiện giờ cần phải nghỉ ngơi."

"Nelson, tổ chức một buổi yến hội vào đêm này để chiêu đãi chư vị quý khách!"

Nói xong, Hudson liền trực tiếp quay người rời đi. Cách làm không nể mặt mũi này khiến cho Nam tước Leslie chẳng thể làm được gì.

Hôm nay là tới cửa cầu người ta, mà không phải tới đây để đắc tội với người ta. Đại quý tộc đều có ngạo khí, tùy hứng một chút cũng không sao, nhưng tiểu quý tộc thì lại không thể không biết phân tấc.

Cũng may mà Hudson cuối cùng cũng không làm tuyệt chuyện này, mặc dù hắn đã đi rồi, nhưng lại để cho Nelson ở lại phụ trách công tác tiếp đãi. Có huynh trưởng của Bá tước ra mặt tiếp đãi bọn hắn là đã đủ lễ tiết lắm rồi. ...

Hudson trở lại nội viện, vừa nhìn thấy cái bụng chình ình của Melissa thì hắn lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nghênh đón.

Đi một chuyện liền mất ba tháng, ngay cả thư cũng rất ít viết, nếu như là ở kiếp trước thì đã sớm bị mắng xối xả rồi, nhưng cảnh tượng trong nội viện hiện giờ lại vô cùng hòa thuận.

Hudson còn chưa kịp mở miệng thì lập tức ngơ ngác. Một người không nên xuất hiện lại xuất hiện ở nơi này.

Nhìn thấy Melissa đang vừa nói vừa cười với Isabel, hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút không đúng. Vợ cả và tình nhân gặp mặt, cảnh tượng đó thật sự rất khủng khiếp, không đánh nhau đã xem như có hàm dưỡng rồi.

"Sao rồi, hành trình đi vương đô lần này có thuận lợi không?"

Lời nói của Melissa đã lôi Hudson từ trong sự kinh ngạc trở lại thực tại.

"Gặp được một chút phiền phức nhỏ, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn xem như thuận lợi. Hai người đang làm gì?"

Vừa hỏi câu này xong, Hudson liền thầm mắng mình ngu xuẩn. Giả vờ như không biết cái gì là được, tại sao lại còn chủ động nhảy qua đề tài này chứ?

"Không phải đều do chuyện tốt mà chàng làm sao? Hiện giờ thiếp đã giải quyết hậu quả thay cho chàng rồi, còn không cao hứng à!"

Melissa trợn trắng mắt nói.

Thẳng thắn mà nói, nàng cảm thấy vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện giờ. Liêm sỉ của Hudson còn cao hơn nhiều so với trong dự đoán của nàng.

Ngoài cô gái Isabel này ra thì dường như không tìm ra vết nhơ nào. Đối với một vị đại quý tộc trẻ tuổi mà nói, chuyện này vốn chẳng phải là vấn đề gì.

Lúc đầu nàng đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần là Hudson sẽ lại mang theo một đám oanh oanh yến yến về trong phủ sau chuyện hành trình Vương đô lần này, nhưng kết quả lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Cao hứng à, sao ta có thể không cao hứng được!"

Hudson vội vàng trả lời.

Ở chung với nhau thì ở chung với nhau đi. Dù rằng Isabel không phải đèn cạn dầu, nhưng Melissa cũng chẳng phải thiếu nữ ngây thơ gì.

Nếu xét về việc nắm bắt lòng người, đặc biệt là lòng của đàn ông, Isabel sẽ mạnh hơn một bậc; nhưng nếu như thật sự dùng thủ đoạn, sợ rằng có ba Isabel cộng lại cũng không phải là đối thủ của Melissa.

Nền giáo dục của quý tộc không chỉ dạy kiến thức và lễ nghi trong sách, mà còn có rất nhiều thủ đoạn thực dụng, trong đó cũng bao gồm cả thủ đoạn dùng trong các cuộc đấu tranh ở hậu trạch. Càng là đại quý tộc thì việc giáo dục về phương diện này sẽ càng nghiêm ngặt.

"Thông gia chính trị" là để hoàn thành chuyện tốt giữa hai họ. Nếu như không có một chút thủ đoạn thì làm sao có thể đảm bảo rằng cuộc thông gia này sẽ có thể phát huy được tác dụng thiết thực chứ?

Dựa vào những thủ đoạn dụ dỗ và lừa lọc, cuối cùng Hudson cũng đã hiểu rõ chân tướng.

Chương 945 - Vây Phủ Tổng Đốc

Nhân lúc hắn không có ở đây, Isabel đã chủ động tới tìm Melissa, còn cam đoan với nàng ta là trong vòng mười năm sẽ không sinh con cho Hudson.

Lời hứa hẹn này gần như tương đương với chẳng có lời hứa gì. Một người luôn truy cầu thực lực như Isabel vốn chẳng có tâm tư sinh con vào lúc này.

Khoảng thời gian hoàng kim để Kỵ sĩ tu luyện cũng chỉ có mấy chục năm mà thôi, muốn bước lên cảnh giới cao hơn, ngắm được phong cảnh đẹp hơn, thì đương nhiên là không thể lãng phí thời gian.

Bởi vì Isabel chỉ là tình nhân, không phải chủ mẫu, không có áp lực sinh nở. Cho dù cả đời nàng ta đều không sinh con cũng không ai sẽ nói gì.

Thay vì mỗi ngày đều phải lo lắng hãi hùng, không bằng trực tiếp tới cửa ngả bài, cho thấy mình không có uy hiếp. Tránh khỏi ngày nào đó bị người ta giết chết, lại còn không biết chết thế nào.

Isabel cũng không phải là hạng người không có kiến, nàng ta không đần độn đến mức cho rằng chỉ cần được Hudson che chở là sẽ thật sự gối cao không lo.

Là nữ chủ nhân, trong tay Melissa có thể vận dụng rất nhiều tài nguyên. Nếu như thật sự muốn đánh chết Isabel, nàng ta có rất nhiều biện pháp.

Đương nhiên, sau lưng chuyện này còn xảy ra chuyện gì nữa không thì Hudson không biết, cũng không muốn biết. Chỉ cần kết quả là được, quá trình thường không quan trọng lắm. ...

"Cuối cùng cũng thành công!"

Hudson mặt xám mày tro không khỏi cảm thán nói.

Trải qua vô số lần thất bại, cuối cùng hắn đã cải tạo thành công thức ăn gia súc hiệu Hùng Hùng thích hợp với mọi loài thú.

Sau khi cảm khái xong, Hudson liền im lặng nhìn xem thành quả cuối cùng của mình. Hắn vốn cho rằng loại dược hoàn có thể xúc tiến sinh trưởng này sẽ được tạo ra bằng một cách thức cao thâm huyền diệu nào đó, nhưng cuối cùng thì chỉ cần dùng một phương pháp đơn giản là thành.

Bất kỳ công nghệ phức tạp nào cũng đều là dư thừa. Tác dụng thúc đẩy Ma thú phát triển của loại thuốc này vốn cực kỳ bé nhỏ, thứ thực sự có thể thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú chính là năng lượng của Ma hạch, Ma tinh được la bàn thần bí tinh luyện.

Sự tồn tại của dược hoàn là để chứa đựng số năng lượng này, để sau khi năng lượng này tiến vào bên trong cơ thể ma thú rồi từ từ phóng thích, tránh cho việc đột nhiên tràn vào quá nhiều làm ảnh hưởng đến quá trình tiêu hóa.

Bởi vì số mẫu thí nghiệm quá ít, nên Hudson tạm thời không thể đưa ra kết luận về hiệu quả cụ thể của nó.

Nhưng sau khi cắt giảm liều lượng rồi lấy cho heo và dê ăn thì loại thuốc này đã phát huy được công hiệu, tốc độ tăng trưởng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường, có lẽ chỉ cần ba bốn tháng nữa là có thể xuất chuồng.

Nếu không cân nhắc đến vấn đề chi phí thì loại dược hoàn này chính là thức ăn thích hợp nhất để phát triển ngành chăn nuôi.

Hoàn toàn tự nhiên, không có chất phụ gia, còn thúc đẩy sự phát triển của heo và dê. Nếu như may mắn không chừng còn có thể xuất hiện huyết mạch phản tổ.

Những con heo thí nghiệm mọc ra răng nanh chính là chứng cứ tốt nhất. Chất lượng thịt tốt hơn lợn nhà, thể lực cũng không hề kém hơn lợn rừng, đặc biệt là khả năng quay vòng.

Bước ra phòng thí nghiệm, Hudson cảm thấy thần thanh khí sảng, hắn lập tức phân phó thị vệ: "Truyền lệnh xuống, việc chọn lựa con non Ma thú sẽ bắt đầu từ tháng 3."

"Chỉ cần là con cháu của gia tộc, tuổi từ 13 đến 30 và các tướng lĩnh quân đội có cấp bậc từ bách phu trưởng trở lên đều có thể tham gia."

"Tổng cộng có 2 quy tắc: 1 là có thể nhận được sự công nhận của con non Ma thú; 2 là có đủ cống hiến đối với lãnh địa."

"Những người chưa có đủ cống hiến thì được phép thiếu trước, và sẽ trừ được vào những công lao sau này, tiêu chuẩn và quy định cụ thể sẽ được công bố sau."

Trong khoảng thời gian gần đây, nhóm mẫu thú này cũng không hề nhàn rỗi, nên sinh con thì sinh con, nên đẻ trứng thì đẻ trứng, số lượng con non Ma thú ở trong lãnh địa đã tăng lên đáng kể.

Ngoài những con non Ma thú được mang đi trả nợ mà hắn đã hứa trước đó, trong lãnh địa vẫn còn dư lại hơn ba mươi con.

Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, bồi dưỡng Ma thú từ nhỏ sẽ làm cho nó càng dễ dàng ỷ lại vào chủ nhân, và việc phối hợp tác chiến cũng sẽ chặt chẽ hơn.

Cũng giống như Hudson có quan hệ mật thiết với Belersden hơn Maxim. Belersden vừa ra đời không được bao lâu là đã bắt đầu đi theo hắn lăn lộn, đời gấu của nó hầu như đều là ở bên cạnh hắn.

Ngoài mối quan hệ khế ước bình thường ra, Hudson còn kiêm chức vú em chăm sóc cho gấu con.

Nhưng Maxim thì khác, mặc dù truyền thừa bị thiếu, dễ lừa gạt, nhưng dù sao nó cũng là một con rồng trưởng thành hơn ba trăm năm tuổi, khoảng thời gian mà tiếp xúc với Hudson cũng chỉ giống như một cái nháy mắt trong đời rồng của nó.

Đối với quân đoàn Ma Thú, lựa chọn của Hudson rất đơn giản. Không quân thì dùng hậu duệ của Griffin và Cự Long —— Griffin Dragon, kỵ binh lục quân thì sử dụng hậu duệ của thằn lằn lớn và Cự Long —— Địa Hành Long.

Nguyên nhân chủ yếu là vì số lượng con non của hai loại này là nhiều nhất, có điều kiện để hình thành một quân đoàn.

Thực ra thì loại không quân mà Hudson thích nhất chính là hậu duệ của Song Túc Phi Long(Wyvern) và Cự Long, còn kỵ binh lục quân lý tưởng nhất là Thiết Giáp Long.

Đàn con mới sinh ra đã có những hành vi khác thường, theo như phán đoán của đám người trong hiệp hội pháp sư thì đứa nhóc này có tiềm lực để bồi dưỡng thành Ma thú cao cấp.

Tiếc là số lượng mẫu thú của hai loại Ma thú này quá ít, Song Túc Phi Long còn có một đôi, còn Thiết Giáp Long thì chỉ có một con. Số lượng mẫu thú thưa thớt thì không nói, nhưng ngay cả sản lượng cũng không thể trông cậy vào được.

Con non còn chưa ra đời thì những thế lực lớn cung cấp những con ma thú này đã phái người tới thương lượng với Hudson về vấn để đền bù.

Chương 946 - Vây Phủ Tổng Đốc (2)

Số lượng mẫu thú quá ít đã quyết định rằng nó không thể nào đạt tới tình trạng có thể chia đều được. Dựa theo ước định từ trước, hoặc là để lại một con non, hoặc là tiến hành đền bù về mặt kinh tế.

Những con non có hi vọng trưởng thành đến hàng ngũ Ma thú cao cấp (cấp 7, 8, 9) đều có ý nghĩa về mặt chiến lược nhất định đối với các thế lực lớn, bọn họ sẽ không tuỳ tiện nhường lại cho người khác, cho nên cũng chỉ có thể bỏ tiền.

Những chuyện tương tự như vậy không chỉ mới xảy ra lần đầu, phàm là những con mẫu thú trung cấp (cấp 4, 5, 6), sau khi sinh ra con non đều bị các thế lực lớn mang đi.

Còn về phần mẫu thú cao cấp thì Hudson chưa từng gặp qua. Chắc là mọi người đều biết rằng những con Ma thú có trí khôn này không dễ lừa, muốn người ta chạy tới lai giống là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, Ma thú có cấp bậc càng cao thì huyết mạch trên người cũng sẽ càng mạnh, không dễ bị gene của Cự Long đồng hóa. Những con lai được sinh ra từ việc lai giống thường xuất hiện tình trạng lưỡng cực phân hoá.

Bởi vì huyết mạch xung đột nên con non hoặc là biến dị thành công, thiên phú tiến thêm một bước; hoặc là biến dị thất bại, trực tiếp biến thành phế vật.

Dù gì thì biến dị cũng là chuyện có xác suất rất nhỏ, xác suất biến thành phế vật lại lớn hơn nhiều. Có lẽ do bản năng sinh sản và truyền thừa chủng tộc, nên những loài Ma thú cao cấp đều sẽ bài yêu đương vượt chủng tộc.

Đương nhiên, cặn bã long là ngoại lệ. Khi Cự Long đang trong giai đoạn động dục thì đều chỉ biết quan tâm đến bản thân mình, sướng là được, còn con cái gì đó không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nó.

Hudson nhìn rất thoáng, đám người kia để lại con non Ma thú cấp thấp cũng không sao, dù sao cũng không phải là tọa kỵ của hắn, đều để dành cho đám thuộc hạ sử dụng, không cần thiết phải đặt ra tiêu chuẩn cao như vậy, chỉ cần số lượng đủ nhiều là được.

Những con non ma thú này đều có huyết mạch của Cự Long, nếu như được nuôi nấng tốt thì cũng có hy vọng tiếp tục thăng cấp.

Dựa theo thuyết pháp của các Áo thuật sư, nếu như Á Long Thú muốn phá vỡ hạn chế thiên phú của chủng tộc để tấn thăng đến cấp bậc cao hơn thì cần phải tinh lọc huyết mạch của Cự Long.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong lý thuyết nghiên cứu.

Trong cuộc sống hiện thực, đúng là có những con Á Long Thú may mắn sống ngoài hoang dã đã phá vỡ được hạn chế thiên phú của chủng tộc; nhưng đám Á Long Thú được nuôi nhốt thì khác, bọn chúng không bị giảm cấp bậc đã được xem như là không tệ rồi.

Có lẽ chờ đến khi có người nghiên cứu ra loại dược tề có thể tinh lọc huyết mạch thì mới có thể thay đổi cục diện này. Nhưng đây là chuyện của tương lai, hiện giờ Hudson vẫn chưa nghe nói có người chế tạo thành cộng loại dược tề này. ...

Trong Vương đô, trải qua một khoảng thời gian rèn luyện Vương tử Caesar đã dần quen với chính vụ trong triều, cuối cùng cũng toát ra được một chút khí chất của bậc Quân vương.

Đáng tiếc, bởi vì Quốc vương lâu ngày không lộ diện, nên các mạch nước ngầm cũng đã bắt đầu dậy sóng. Không chỉ có các quý tộc trong nước không an phận, mà ngay cả những thế lực lớn ở nước ngoài cũng đã đang chuẩn bị hành động.

Trong thời gian ngắn, các thế lực lớn ở Bắc đại lục đã đoàn kết lâm thời bởi vì kế hoạch quân đoàn Ma thú, nên cũng không sợ những mưa gió từ bên ngoài.

Nhưng loại quan hệ đồng minh này chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định. Thời kỳ động dục của Cự Long không thể nào kéo dài mãi, một khi công tác lai giống được hoàn thành, các bên sẽ không còn có chung lợi ích nữa.

Chuyện mọi người cùng nhau hợp tác nghiên cứu dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng mà trước đó đã thương lượng xong giờ đã trở thành một chuyện cười.

Theo xu hướng này, các thế lực lớn tham gia nghiên cứu đều chỉ biết suy tính cho lợi ích của bản thân, ngay cả việc giao lưu những thành quả bình thường cũng đều phải giữ lại.

Đến mức mà tiến độ hợp tác nghiên cứu có thể so được với ốc sên, ngược lại, công tác nghiên cứu của riêng mỗi người lại đang có tiến triển tốt. Tất cả thành quả đều được cải tiến dựa trên công thức ban đầu, hiệu quả cụ thể như thế nào thì phải dùng thử mới biết được.

"Đều là một đám khốn nạn!"

Vương tử Caesar nổi giận mắng.

Tranh chấp quốc tế thì thôi không nói, trước mắt mọi người vẫn còn đang dừng lại ở giai đoạn thăm dò, một chút sóng gió này còn chưa đủ để ảnh hưởng đến Vương quốc Alpha.

Nhưng mà ngay cả ở trong nước mà cũng không vậy. Tin tức từ các nơi truyền tới đều nói rõ là quý tộc khắp đang không an phận.

Từ sau khi xác lập "thuế trả nợ", gánh nặng mà các tiểu quý tộc phải chịu ngày càng tăng. Việc gia tăng hết gánh nặng đến gánh nặng khác đã khiến cho rất nhiều tiểu quý tộc vốn đang chật vật trong khốn cảnh trở nên càng khó khăn hơn.

Năm nay mới chỉ là năm thứ nhất, khoản thuế được chế định cũng không lớn, cùng lắm chỉ có thể được xem như một phương pháp thăm dò mà thôi.

Đến sang năm, con số này sẽ được nới rộng ra, đó mới là lúc nguy cơ thực sự bắt đầu.

Thoạt nhìn thì khoản thuế đang không ngừng bành trướng, nhưng kỳ thực đây là chỉ thủ đoạn mà các đại quý tộc dùng để thăm dò ranh giới của tiểu quý tộc, muốn chơi nước ấm nấu ếch xanh mà thôi.

Biết thì biết vậy, nhưng Vương quốc lại không có biện pháp nào để ngăn cản. Một khi kêu dừng thi hành quyết định "thuế trả nợ", tài chính của vương quốc sẽ không thể gánh nổi khoản nợ khổng lồ này.

Cách thức thực sự có thể giải quyết được vấn đề chính là thông qua việc nộp thuế để giảm bớt một phần nợ gốc và chi phí lãi vay qua hàng năm.

Vấn đề duy nhất là quá trình này quá đau khổ. Trong chu kỳ trả nợ này, các tiểu quý tộc trong nước sẽ không thể có được một cuộc sống dễ chịu.

Chương 947 - Băng Hà

"Tỉnh Đông Nam bộc phát nguy cơ thuế vụ, các tiểu quý tộc gần như phá sản đã vây kín phủ tổng đốc, yêu cầu Vương quốc miễn giảm thuế vụ, mọi người nghĩ sao về chuyện này?"

Vương tử Caesar cố nén nộ khí hỏi.

Rõ ràng đây là hành động nhằm vào gia tộc Dalton, nhưng khi đến nơi này lại biến thành tập thể tiểu quý tộc chống đối việc nộp thuế, sau lưng chuyện này nhất định có vấn đề.

"Điện hạ, Vương quốc không nên trực tiếp tham gia việc này. Trực tiếp phát công văn cho Tổng đốc Pierce, để ông ta tự nghĩ biện pháp giải quyết là được."

"Chỉ cần chúng ta không tỏ thái độ, mặc kệ là sau này xảy ra chuyện gì cũng đều có thể không cần quan tâm, cuối cùng còn có thể xuất hiện với thân phận trọng tài. Nếu như dính vào, vậy liền rất khó nói."

"Đừng thấy tỉnh Đông Nam hiện giờ đang rất náo loạn, nhưng trên thực tế, nguy cơ của Vương quốc chưa bao giờ nằm ở tỉnh Đông Nam. Dù cho gia tộc Dalton có chơi đùa như thế nào thì cũng đã có Bá tước Hudson đau đầu rồi."

"Trước khi cuộc tranh chấp này phân ra được thắng bại là sẽ không uy hiếp được chúng ta. Có lẽ loạn tượng trước mắt này chính là chiêu phản kích của Bá tước Hudson."

"Một đám tiểu quý tộc chạy đến phủ tổng đốc khóc lóc bán thảm cũng không phải là chuyện dễ giải quyết, có lẽ lần này Tổng đốc Pierce sẽ phải xuất huyết nhiều rồi."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland bình tĩnh phân tích nói.

Mặc kệ đám tiểu quý tộc là đang chống đối nộp thuế hay là đang kháng nghị, dù sao thì củ khoai nóng bỏng tay này cũng đang nằm trong tay của gia tộc Dalton. Nếu như xử lý không tốt, đó chính là do Tổng đốc Pierce vô năng.

Trước đó thì không sao, chỉ cần giết gà dọa khỉ là được, cùng lắm thì bị người ta mắng mấy cau mà thôi.

Nhưng cục diện hiện giờ thì khác, đối thủ cạnh tranh của ông ta đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm, không thể nào sử dụng những thủ đoạn phi thường này được.

Nếu như lúc này có vài quý tộc đột ngột chết đi, không chừng Bá tước Pierce sẽ thật sự bị vạch tội, có rủi ro phải xuống đài.

Một khi mất đi vị trí then chốt này, gia tộc Dalton cũng sẽ không còn ưu thế chính trị trong cuộc cạnh tranh sau này nữa

"Tể tướng, nếu như chúng ta bỏ mặc không quan tâm, liệu có khuyến khích..."

Lời còn chưa dứt, trong Vương cung đột nhiên vang lên tiếng chuông. Một linh cảm bất tường đột nhiên sinh ra trong lòng Vương tử Caesar.

"Điện hạ, việc lớn không tốt, bệ hạ... Bệ hạ..."

Từ tiếng nức nở của người này, mọi người cũng đã đoán được kết quả —— Caesar III sắp xong rồi, hoặc là đã xong rồi.

Tính toán thời gian, mặc dù vẫn còn sớm hơn mấy ngày so với dự đoán của Tổng giám mục Taryn, nhưng chuyện sống chết không phải là thứ có thể khống chế được.

Vương tử Caesar đã chạy ra đại điện, không thèm nói với đám người tiếng nào, y chạy thẳng đến hậu cung, có lẽ là muốn tới đưa tiễn phụ thân của mình một đoạn đường cuối cùng.

Quần thần cũng đi theo sát phía sau. Chuyện phiền phức hiện giờ cũng chỉ là điềm báo phong ba, cái chết của Caesar III mới là lúc bão tố ập đến.

Một đường phi nước đại đến chỗ ở của Quốc vương , nghe được tiếng khóc của những người trong cung, đám người liền không nhịn được rơi nước mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Caesar III đã qua đời rồi. Nếu không sẽ không có cảnh tượng lớn như vậy. .

Vương tử Caesar là người chạy tới đầu tiên, y đẩy cửa phòng ra, nhìn xem bộ thi thể đang nằm trên giường bệnh rồi òa khóc nức nở, tiếng khóc tê tâm liệt phế, dù cho mọi người có khuyên thế nào cũng không được.

Lần này y thực sự đang rất đau lòng. Người thân nhất cứ như vậy ra đi, trong cuộc sống sau này, sẽ không còn người có thể che gió che mưa cho y nữa.

Nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc khi y và phụ thân mình còn ở bên nhau, Vương tử Caesar khóc càng thương tâm hơn.

"Được rồi, tiểu Caesar. Bây giờ không phải là lúc để đau lòng, bệ hạ đã qua đời, ngươi phải gánh vác trọng trách của ngài ấy, gánh vác sứ mệnh của vương thất !"

Tổng giám mục Taryn nói với vẻ mặt bi thương.

Vị quân vương kiệt xuất nhất của Vương quốc Alpha đã băng hà, trước khi chết còn không kịp để lại di ngôn, trực tiếp qua đời trong cơn hôn mê.

"Điện hạ, chuẩn bị phát tang đi! Bệ hạ đã đi rồi, nhưng chúng ta phải để cho ngài ấy đi được phong quang."

Đại công tước Newfoundland vừa khóc vừa nói, nước mắt giống như hạt châu cuồn cuộn rơi xuống, không còn giữ được dáng vẻ thong dong bình tĩnh ngày thường.

Quần thần ở sau lưng ông ta cũng lần lượt mở miệng, không ngừng khuyên nhủ Vương tử Caesar đã khóc thành bùn nhão.

Có lẽ là vì khóc đủ rồi, cũng có lẽ là vì những lời khuyên của đám người đã phát huy tác dụng, Vương tử Caesar nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng mà lời nói trong miệng y lại không thể nào phát ra thành tiếng. ...

"Chất lượng của những con ấu thú này tương đối kém, tiềm lực trưởng thành có hạn, ngài chờ thêm một khoảng thời gian đi!"

Nghe xong lời nói của Hudson, Redman, người sắp chảy cả nước miếng, lập tức nhận ra sự thất thố của bản thân.

Là một vị kỵ sĩ, có được một ma thú làm vật cưỡi chính là theo ước mơ cả đời của Redman.

Tiếc là cuộc đời vô thường, ma thú vật cưỡi mà ông ta đã từng rất hâm mộ bây giờ lại có thể dễ dàng chạm tay vào, thậm chí còn có tư cách bắt bẻ.

Ma thú cao cấp thì tạm thời không bàn đến, đó là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho dù có đưa tới cửa thì Redman cũng không cho rằng mình có thể điều khiển được.

Nhưng làm phụ thân của Bá tước, muốn kiếm một con Ma thú trung cấp có chất lượng tốt một chút làm thú cưỡi thì vẫn có thể làm được.

Đương nhiên, chuyện này cũng chỉ giới hạn trong Sơn Địa Lĩnh. Ở ngoại giới vẫn là một thú khó cầu.

Với thực lực của Redman mà muốn thuần hóa một con Ma thú trung cấp hoang dã thì thực sự là đang nằm mơ, mạo hiểm khiêu chiến Ma thú cấp thấp thì còn được.

Chương 948 - Không Có Đường Lui

Hàng năm đều có vô số chiến sĩ Bạch Ngân và Hoàng Kim bỏ mạng trong Ma Thú sơn mạch, ngay cả Đại Địa kỵ sĩ và Thiên Không kỵ sĩ cũng sẽ trở thành miếng mồi trong miệng của Ma thú nếu như không may, càng đừng nói đến một tên Đại kỵ sĩ dựa vào tài nguyên chồng chất mà thành như ông ta.

"Tốt!"

Vào lúc trước, chỉ cần tìm được một con Ma thú cấp thấp làm thú cưỡi đã đủ cho ông ta khoe khoang với bạn bè trong rất nhiều năm rồi, nhưng tình huống hiện giờ thì khác.

Nhìn vào sự đầu tư của các thế lực lớn dành cho căn cứ sinh sản Ma thú là biết, Ma thú trở thành tiêu chuẩn thấp nhất của Kỵ sĩ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Đến lúc đó, Ma thú cấp thấp đã không còn đủ tư cách nữa, nếu muốn nở mày nở mặt thì ít nhất cũng phải sở hữu một con Ma thú trung cấp.

Mặc dù Redman vẫn luôn lăn lộn trong vòng tròn tiểu quý tộc, nhưng điều này không hề ảnh hưởng gì đến việc ông ta có yêu cầu như một đại quý tộc.

Sau khi chần chờ một chút, Redman quan tâm hỏi: "Hudson, nếu cứ phân phát ấu thú ra ngoài như vậy, bọn họ nuôi nổi không?"

Nuôi Ma thú là một việc rất tốn tiền. Khẩu phần thịt mỗi bữa chỉ là vấn đề nhỏ, quan trọng là loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng rất đắt!

Loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng rẻ nhất trên thị trường cũng đã cần mấy chục kim tệ rồi, hơn nữa còn chưa đủ liều lượng trong một tháng. Nếu dựa theo hình thức nuôi nấng này, toàn bộ chi tiêu trong một năm sợ là sẽ cần hơn ngàn kim tệ.

Còn về chi phí luyện chế dược tề thì ngay cả 1/10 cũng không tới. Thường thì khi dược tề được luyện chế ra đều sẽ tiến hành pha loãng rồi mới mang ra tiêu thụ.

Thoạt nhìn thì giống như đang tạo cơ hội cho mọi người, nhưng trên thực tế lại là một thủ đoạn để làm suy yếu nguồn tài chính của các tiểu quý tộc. Nếu như có người thật sự không biết sống chết mà đâm đầu vào, nhất định sẽ bị mất hết vốn liếng.

Rõ ràng chuyện này cũng là một sự ăn ý của các đại quý tộc. Một khi tiểu quý tộc bước lên con đường này, vậy thì tài lực của bọn họ đều sẽ được đầu tư lên người của đại quý tộc.

Đặc biệt là với những gia tộc có nhân khẩu thịnh vượng giống như gia tộc Koslow, chỉ tính riêng việc bồi dưỡng con cháu trong gia tộc thôi đã tiêu hao hết toàn bộ tài chính trong lãnh địa rồi, nên cũng mất luôn khả năng tiếp tục phát triển quân đội.

Chỉ cần dẫn đạo dư luận một chút, để cho loại hình thức này biến thành trào lưu, thì các tiểu quý tộc sẽ biến thành một đám mãng phu chỉ biết xông pha chiến đấu trong tương lai.

Mang binh đánh giặc sẽ không còn tồn tại nữa, vì các tiểu lãnh chúa có sở hữu quân đội của riêng mình hay không cũng còn là một ẩn số, càng không cần phải nói đến chuyện rèn luyện năng lực chỉ huy.

Các cuộc chiến tranh sau này sẽ ngày càng không liên quan gì đến người bình thường, mà sẽ biến thành những cuộc tranh phong giữa các quân đoàn Kỵ sĩ. Địa vị của Đại quý tộc thì không thay đổi, nhưng tiểu quý tộc lại từ sĩ quan biến thành binh sĩ.

Điều bi thảm hơn chính là rất nhiều người dù có muốn trở thành binh sĩ cũng không được. Sau khi mô hình chiến tranh thay đổi toàn diện, sự độc quyền sẽ ngày càng gia tăng, ngay cả những người có tiền cũng không mua được dược tề.

Ngưỡng cửa được nâng cao sẽ trở thành một hào nước mạnh nhất để ngăn đám đối thủ cạnh tranh ở bên ngoài, và tiếp tục duy trì quyền thế phú quý của bản thân.

Dù có thấy rõ mọi người thì cũng chẳng thay đổi được cái gì. Sự xuất hiện của hệ thống thống trị mới này không phải do một cá nhân hay tổ chức nào đó thúc đẩy, mà là bắt nguồn từ từ bản năng tự vệ của tập đoàn thống trị.

"Đương nhiên là không nuôi nổi! Với tiền lương trước mắt của bọn họ, số người có thể nuôi nổi Ma thú trong lãnh địa có thể đếm được trên đầu ngón tay."

"Ngay cả khi không sử dụng dược tề, chỉ tính tiền ăn của con non Ma thú thôi là đã không có bao nhiêu người có thể gánh vác được rồi."

"Nhưng chỉ cần gia nhập quân đội, vĩnh viễn tiếp nhận chinh chiêu, thì lãnh địa sẽ thay bọn họ bỏ tiền ra nuôi dưỡng Ma thú."

Vì giữ chân nhân tài, Hudson cũng đã vắt hết óc. Vật cưỡi Ma thú chỉ là sự dụ hoặc đầu tiên mà thôi, sau này sẽ còn có càng nhiều thủ đoạn hơn nữa.

Hắn cố tình giới hạn tuổi tác, ngoài việc cân nhắc đến tiềm lực phát triển ra, nguyên nhân quan trọng nhất là vì người trẻ tuổi dễ bị lừa gạt.

Một khi không nhịn được sự cám dỗ mà tiếp nhận con non Ma thú của Hudson lão gia, trừ phi người đó có cơ duyên nghịch thiên phá vỡ quy tắc để trưởng thành, nếu không thì chỉ có thể đi theo Hudson lão gia lăn lộn cả đời.

Trên thực tế, trước mắt chỉ có hai người có đủ cống hiến để sở hữu những con non Ma thú này, phần còn lại đều được ghi nợ.

Thoạt nhìn giống như Hudson đã phân quyền sở hữu con non Ma thú cho thuộc hạ của mình, nhưng thực chất lại là đang trang bị vũ trang cho lãnh địa.

Việc con non Ma thú thuộc về một cá nhân sẽ chỉ làm cho mọi người chăm sóc bọn chúng tốt hơn mà thôi. Dù sao cũng phải mang bọn chúng lên chiến trường. Nếu như không cày max độ thân mật của vật cưỡi Ma thú chính là việc làm không chịu trách nhiệm với mạng nhỏ của bản thân.

"Hừm, trong lòng con có tính toán là được. Ta không bất kỳ kinh nghiệm gì trong những chuyện này để truyền lại cho con. Có lẽ trong một vài gia tộc lớn sẽ có ghi chép tin tức về vấn đề này, lúc nào rảnh con nhớ xem nhiều sách một chút."

Redman thất lạc nói.

Ông ta chỉ mới bước vào hàng ngũ trung niên, còn lâu mới tới độ tuổi dưỡng lão. Nhưng bởi vì năng lực và tầm mắt có hạn, nên Redman chỉ có thể thoái ẩn trước thời hạn.

Đều bị hiện thực ép phải làm vậy. Với thân phận của ông ta, chỉ cần chịu ra ngoài làm việc thì thân phận địa vị nhất định sẽ không thấp. Nhưng việc tiếp tục hoạt động bên ngoài sẽ rất dễ tạo cơ hội cho người khác lợi dụng.

Chương 949 - Không Có Đường Lui (2)

Hudson vốn đang chuẩn bị mở miệng an ủi thì đột nhiên có một tên thị vệ chạy như bay đến cắt đứt cuộc đối thoại của hai phụ tử.

"Bá tước đại nhân, việc lớn không tốt!"

"Thành Beda vừa mới khởi động ma pháp trận truyền tin, Vương đô truyền đến tin gấp, bệ hạ... Bệ hạ qua đời rồi!"

Nghe được tin tức này, Hudson liền trợn tròn mắt. Dù rằng đã biết trước là tình trạng sức khỏe của Caesar III không được tốt lắm, nhưng trong cuộc họp vào bốn tháng trước, ông ta còn là người đứng ra chủ trì, vậy mà bây giờ lại đột ngột ra đi như vậy.

Sau khi lấy lại tinh thần, Hudson lập tức ý thức được chuyện lớn rồi. Không ai dám đem loại chuyện có liên quan đến an nguy của Vương quốc ra nói đùa.

Nhưng nghĩ nghĩ thì lại cảm thấy cạn lời, Ma pháp trận truyền tin này vốn được xây dựng để đưa tin qua lại giữa các tỉnh thành, từ trước tới giờ đều không thấy khởi động. Lần đầu tiên mà Hudson thấy nó được sử dụng lại là dùng để thông báo tin Quốc vương qua đời.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng đây chính là thủ đoạn truyền tin có hiệu suất cao nhất. Từ giờ trở đi, có lẽ toàn bộ các thế lực trên đại lục Aslante đều đã nhận được tin tức này.

Khác với lần Chris IX tử vong trước đó, lúc đó Công quốc

Mosey đang trong thời khắc sinh tử tồn vong, không còn quan tâm được lễ nghi hay không lễ nghi nữa.

Nhưng bây giờ là thời kỳ hòa bình, hơn nữa Caesar III còn là một vị Quân chủ kiệt xuất nhất của Vương quốc, nên nhất định phải tổ chức một lễ an táng hoành tráng.

Nhìn động tĩnh là biết, không chỉ có những quý tộc trong Vương quốc như bọn hắn phải vội vã tới Vương đô để tang, mà có lẽ ngay cả các nước trên đại lục cũng sẽ phái người tới chia buồn, không chừng còn có sự xuất hiện của các đoàn đại biểu của dị tộc.

"Truyền lệnh xuống, từ hôm nay trở đi, nghiêm cấm toàn bộ các hoạt động yến hội trong lãnh địa, tiệc cưới của toàn bộ con em quý tộc đều phải kéo dài thời hạn!"

Hudson nghiêm túc ra lệnh.

Mặc cho thế cục tiếp theo có diễn biến như thế nào thì cũng phải tuân thủ quy củ. Về mặt pháp lý, Caesar III chính là vua, là lão đại của hắn. Người làm tiểu đệ như hắn làm sao có thể trắng trợn chúc mừng trong nhà khi lão đại của mình qua đời được?

Trong lòng Hudson cũng đã bắt đầu âm thầm tính toán về những ảnh hưởng do cái chết của Caesar III mang lại. ...

Bắc Cương, sau khi nhận được tin tức Caesar III băng hà, Ngũ đại công tước lập tức tụ họp lại. Ngay cả đám tiểu đệ đi theo bọn hắn lăn lộn cũng chạy tới tham gia náo nhiệt.

Đau lòng là chuyện không thể nào. Cuối cùng thì tảng đá lớn đè ép trên người bọn hắn cũng bị dời đi. Không có vị hùng chủ như Caesar III dẫn đầu, khả năng cao là các phương sẽ dần dần buông lỏng, không còn chèn ép bọn hắn nữa.

"Bây giờ mà cao hứng thì vẫn còn quá sớm, mặc dù bệ hạ đã đi gặp Thần Hi chi chủ, nhưng danh dự của chúng ta trong giới quý tộc vẫn đang rất tồi tệ."

"Một khi làm ra hành động gì lớn, rất có thể đám người đó sẽ tạm thời vứt bỏ mâu thuẫn mà chạy tới thu thập chúng ta trước!"

Một chậu nước lạnh của Công tước Rodrigues đã trực tiếp dập tắt hết nhiệt tình của mọi người.

Vương quốc Alpha không giống với những quốc gia khác, mâu thuẫn giữa các đại quý tộc không đến mức gay gắt như vậy.

Dựa vào các cuộc đấu tranh trong quá khứ để tiến hành phân chia trận doanh thì chỉ có quý tộc phương bắc và quý tộc phương nam.

Định nghĩa "quý tộc phương nam" này hơi rộng một chút, ngoài quý tộc phương bắc ra, những quý tộc còn lại đều bị liệt vào phe quý tộc phương nam.

Hết cách rồi, lão tổ tông của bọn hắn lợi hại như vậy đó. Trong quá trình quật khởi đã đắc tội với toàn bộ các thế lực trong Vương quốc, điểm khác biệt chỉ nằm ở giới hạn đắc tội nặng hay nhẹ mà thôi.

Trước đây, mọi người còn cần bọn hắn trấn thủ đại môn. Nên sẽ không so đo với bọn hắn trong một số cuộc tranh chấp lợi ích, nhưng bây giờ đã bị mất đi tư cách trông cửa, cũng đã đến lúc nên trả nợ rồi.

Ngoài dòng mâu thuẫn chính này ra, hiện giờ có thêm một dòng mâu thuẫn khác, đó là quần thể quý tộc mới nổi bị các quý tộc uy tín lâu năm cùng nhau căm thù. Tuy nhiên, đây chỉ là bản năng tự vệ của nhóm lợi ích, còn lâu mới đạt được tới tình trạng ngươi chết ta sống.

Ngay cả cuộc tranh đấu giữa gia tộc Dalton và gia tộc Koslow ở tỉnh Đông Nam cũng chỉ dừng lại trong phạm vi quy tắc, mà không hề công khai vạch mặt.

Ít nhất là nếu để cho gia tộc Koslow lựa chọn địch nhân thì gia tộc Locknard có thù truyền kiếp sẽ được xếp ở hàng đầu tiên, chứ không phải là gia tộc Dalton chỉ có xung đột lợi ích.

Đám "quý tộc phương nam" không chạy tới gây chuyện với bọn hắn là vì đang bị vướng sâu vào trong các cuộc nội đấu tranh giành lợi ích. Nếu như bọn hắn dám ra ngoài kiếm chuyện, lúc đó sẽ là một cục diện khác.

"Rodrigues, chuyện này vẫn còn không nghiêm trọng đến vậy. Đừng quên cục diện bây giờ đã khác, chúng ta đã móc nối quan hệ với Vương tử điện hạ, hoặc nói là Caesar IV."

"Không còn vương thất dẫn đầu, đám quý tộc phương nam kia chỉ là một lũ năm bè bảy mảng. Huống chi, điều cần nhất sau khi tân vương kế vị chính là sự ổn định, kẻ nào dám khơi dậy phân tranh trước thì người đó chính là địch nhân của vương thất."

"Trước đây, đám quý tộc phương nào trào phúng chúng ta tướng ăn khó coi. Hiện giờ đến phiên chính bọn chúng, có lẽ tướng ăn cũng sẽ chẳng khá được đến đâu!"

"Ta không cho rằng đám quý tộc phương nam đều là quân tử khiêm tốn, cứ như vậy mà bỏ qua loại cơ hội khuếch trương mấy chục năm khó gặp một lần này!"

Công tước Hero giễu cợt nói.

Trước mắt thì Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đã không còn không gian để khuếch trương nữa, những địa bàn lúc đầu đã sớm bị bọn hắn ăn xong lau sạch. Cho dù không phải là địa bàn của mình thì cũng là địa bàn của đám tiểu đệ.

Chương 950 - Không Có Đường Lui (3)

Dù có muốn sáp nhập, thôn tính thì cũng chỉ có thể vươn xúc tu ra bên ngoài. Hoặc là đưa tay về phía các tỉnh trung bộ của Vương quốc, hoặc là chỉ thẳng đầu mâu vào 7 tỉnh thành lớn mà Vương quốc vừa mới thu hồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai sự lựa chọn này đều chẳng tốt đẹp gì.

Đám quý tộc ở các tỉnh trung bộ của Vương quốc cũng không phải là hạng dễ bắt nạt, nếu bọn hắn dám thò tay thì người ta liền dám chặt đứt tay của bọn hắn. Trừ phi là khơi dậy một cuộc nội chiến với quy mô lớn, nếu không sẽ không nhìn thấy bất kỳ một tia hy vọng nào.

Mặc dù trong số 7 tỉnh thành mà Vương quốc vừa mới thu hồi cũng có vài quả hồng mềm, nhưng các thế lực đứng sau của những người này thì lại rất cứng.

Ngoài bọn hắn ra, toàn bộ các thế lực lớn trong Vương quốc đều được chia một chén canh.

Tin tức tốt duy nhất là tất cả mọi người đã không còn kìm nén được dục vọng khuếch trương sau khi mất đi sự đàn áp của Caesar III. Ngoài đám đại quý tộc mới nổi đang vội vàng tiêu hóa thành quả, không còn sức để tham gia ra, đám quý tộc uy tín lâu năm đều đang mài đao xoèn xoẹt.

"Đúng là cục diện hiện giờ đã khác xưa, nhưng còn một vấn đề mà chúng ta nhất định phải cân nhắc, đó chính là sau khi cuộc đại sáp nhập, thôn tính này được mở ra thì sẽ rất khó dừng lại."

"Mà Caesar III thì chỉ có một, không còn sự đàn áp của một vị quân chủ cường thế nữa, thực lực của các đại quý tộc địa phương sẽ ngày càng bành trướng."

"Thực lực của những người này đang không ngừng tăng trưởng, còn chúng ta lại đang dậm chân tại chỗ, chênh lệch thực lực sau này sẽ chỉ càng ngày càng nhỏ."

"Thật ra sau khi chiến tranh kết thúc thì chúng ta cũng đã đi xuống dốc rồi. Đặc biệt là sau khi mất đi khoản phụ cấp về tài chính của vương quốc, cuộc sống của mấy nhà chúng ta lại càng gian khổ hơn."

"Tình huống của các ngươi như thế nào thì ta không biết, nhưng vào năm ngoái, gia tộc Locknard đã xuất hiện tình trạng thiếu hụt tài chính nghiêm trọng, và loại cục diện này sẽ còn tiếp tục kéo dài trong năm nay."

"Vì cắt giảm chi tiêu, chúng tôi chỉ có thể không ngừng áp súc quân phí, cắt giảm một lượng lớn quân thường trực."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, không tới mười năm nữa, chúng ta sẽ mất đi toàn bộ ưu thế về mặt quân sự; Không tới hai mươi năm nữa, chúng ta sẽ rơi xuống hàng ngũ đại quý tộc bậc trung."

"Gia tộc Locknard đã như vậy, chắc là mấy nhà còn lại cũng chẳng khá hơn là bao. So với việc thay đổi vương quyền, vấn đề mà chúng ta cần giải quyết hàng đầu hiện giờ chính là tài chính."

Công tước Thorsten đưa ra một vấn đề nghiêm trọng hơn và thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình.

Hiện giờ, dựa vào vốn liếng ban đầu để cầm cự, bọn hắn vẫn là một trong những quý tộc đứng hàng đầu trong Vương quốc. Nhưng loại ưu thế này đang không ngừng bị tiêu hao theo năm tháng.

Thâm hụt tài chính là lỗ hổng lớn nhất của bọn hắn hiện nay. Con đường hiếu chiến đã không đi được nữa, thành thật làm ruộng lại không nuôi sống được nhiều người như vậy.

Làm cách nào để kiếm tiền đã trở thành vấn đề nghiêm trọng nhất hiện giờ. Trước đây bọn hắn còn có thể thông qua việc bắt giữ nô lệ và buôn lậu trong Đế quốc Thú Nhân để đền bù lỗ hổng tài chính thâm hụt.

Nhưng hiện giờ thì đừng hy vọng gì nữa, Đế quốc Thú Nhân đều bị dồn đến nơi rừng thiêng nước độc, ở giữa còn có các Vương quốc loài người ngăn trở, dù cho bọn hắn có muốn làm lại nghề cũ thì cũng không có điều kiện.

Thủ đoạn bình thường không giải quyết được vấn đề tài chính mà bọn hắn đang phải đối mặt, dù cho bọn hắn có lật nát « hình pháp » của Vương quốc Alpha cũng không tìm được con đường phát tài.

"Thorsten, đừng huyễn tưởng nữa. Khu vực phương bắc của chúng ta vốn không trù phú bằng phương nam. So đấu tài lực với bọn chúng chỉ là đang tự rước lấy nhục mà thôi."

"Ưu thế của chúng ta là vì bị đe dọa bởi chiến tranh quanh năm, nên dân phong phương bắc vẫn luôn rất vững mạnh, quân đội của chúng ta sẽ có sức chiến đấu mạnh hơn."

"Nhưng sau khi Vương quốc bắt đầu xây dựng quân đoàn Ma thú thì hình thức chiến tranh trong tương lai đã phát triển theo hướng mà chúng ta không muốn nhìn thấy nhất."

"Nếu như không nhân lúc hiện giờ trong tay còn có thực lực để làm một chút gì đó, thì sau này có muốn làm cũng không làm được!"

"Gia tộc hưng suy là chuyện rất bình thường. Nhưng tình huống của chúng ta thì khác, lão tổ tông để lại cho chúng ta quá nhiều địch nhân, một khi bị suy sụp, đó cũng là thời khắc tận thế của chúng ta."

"Thay vì ngồi chờ chết, ngồi nhìn xem gia tộc bị người ta hủy diệt vào mấy chục năm sau, chẳng thà đánh cược một phen, tùy thời lật tung bàn cờ này, để làm lại từ đầu!"

Công tước Hero hung hãn nói.

Ánh mắt như muốn cắn người của gã như thể đang muốn nuốt hết toàn bộ thế giới vậy. Trong phòng trở nên yên tĩnh trong một giây lát, tất cả mọi người đều đang trầm tư.

"Hero, quyền chủ đạo hiện giờ đã không còn nằm trong tay chúng ta nữa. Mặc dù Caesar III đã mất, nhưng chắc chắn ông ta sẽ để lại rất nhiều sự chuẩn bị cho vương thất."

"Muốn lật tung bàn cờ này cũng không phải là chuyện dễ, ít nhất là không tìm được cơ hội thích hợp nào."

Công tước Rodrigues lo lắng nói.

Hiển nhiên là cũng rất không hài lòng với tình hình bất lợi hiện tại. Nên muốn tìm cơ hội để phá vỡ cách cục chính trị hiện giờ, muốn tìm một con đường sống cho gia tộc mình."

"Rodrigues, ngươi quá cẩn thận. Không có cơ hội, vậy thì chúng ta nghĩ cách tạo ra cơ hội thôi!"

Trong khi nói chuyện, Công tước Hero liền ra mắt ám chỉ, đám tiểu đệ đang tham gia hội nghị liền lập tức rời đi, chỉ để lại Ngũ đại công tước tiếp tục thương nghị.

Chương 951 - Rủi Ro Tiềm Ẩn

Tin tức về cái chết của Caesar III truyền đến Thánh Sơn làm cho toàn bộ Giáo Đình đều sướng đến phát rồ. Nếu không phải vì sợ cảnh này truyền đi sẽ gây ra những ảnh hưởng không tốt, Shelter VII còn chuẩn bị mở tiệc ăn mừng nữa.

Trong những thời kỳ trước đây, Caesar III đã đánh mặt lão ta không ít lần. Nhưng hết lần này tới lần khác Vương quốc Alpha lại rất mạnh, khoảng cách thì xa, muốn bắt đầu phản kích cũng không phải chuyện dễ.

Cuối cùng thì tên dị đoan tồi tệ nhất này cũng đã ngã xuống. Kẻ vốn đang cụp đuôi mà đối nhân xử thế như Ulise lập tức đứng thẳng lưng lên.

Giờ khắc này, cuối cùng cũng không còn ai dám mắng "Thần Thánh Chi Thủ" của gã hành sự bất lực nữa. Công lao ám sát Caesar III đã thực sự được tính lên người của Ulise.

"Bệ hạ, Caesar III đã chết, vậy thì có phải chúng ta nên tiến hành bước kế tiếp của kế hoạch rồi không?"

Ulise hăng hái hỏi.

Chơi chết Caesar III chỉ là bước khởi đầu, mục đích thực sự của Giáo Đình là khơi mào cuộc nội chiến ở Vương quốc Alpha, để nhổ bỏ quốc gia "Dị đoan" lớn nhất Bắc đại lục này.

"Không cần phải gấp!"

"Giờ thì người bạn cũ của chúng ta, Caesar III đã qua đời, ít nhiều gì chúng ta cũng phải phái người tới phúng viếng một chút, tránh cho việc này bị truyền ra ngoài, làm cho mọi người nghĩ rằng: Giáo Đình ta không biết cấp bậc lễ nghĩa."

Shelter VII vừa nói xong, đám người lập tức cười vang.

Ngoài miệng thì nói là phúng viếng, nhưng trên thực tế lại là đến gây chuyện. Chỉ cần tham khảo lịch sử là biết, quá trình chuyển giao vương quyền luôn không bao giờ yên bình.

Nếu như Giáo Đình lại nhúng tay vào, Vương quốc Alpha vốn đã sóng ngầm cuồn cuộn sẽ trở nên càng thêm náo nhiệt.

"Bệ hạ, cuộc nội chiến trong Vương quốc Warhammer đã kéo dài gần một năm rồi, làm cho toàn bộ Bắc đại lục đều không được yên ổn."

"Vì hòa bình của đại lục, thần đề nghị chúng ta nên giúp bọn hắn thống nhất Vương quốc Warhammer càng sớm càng tốt."

"Joseph II chính là Quân vương chính thống của Vương quốc Warhammer, lại còn là một tín đồ thành kính của Thần Hi chi chủ vĩ đại, ủng hộ người này chấp chưởng đại quyền của Vương quốc Warhammer chính là điều mà mọi người đang chờ đợi!"

Blake thận trọng đề nghị.

Trải qua hàng loạt đòn roi của xã hội, kẻ này miễn cưỡng đảm bảo được vị trí đoàn trưởng của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, cũng ngày càng thành thục các thủ đoạn chính trị.

Theo lý mà nói, ủng hộ các quý tộc ở khu vực Tây Nam thì Giáo Đình mới có thể lấy được lợi ích lớn nhất.

Bởi vì dù cho lãnh tụ của bọn họ có uy vọng cao, nhưng lại không có quyền kế thừa vương vị.

Nếu như dùng việc sắc phong Quốc vương làm thẻ đánh bạc để mang ra làm điều kiện trao đổi, Giáo Đình chắc chắn có thể tranh thủ được lợi ích lớn nhất.

Tiếc là sự phản phệ đằng sau của những lợi ích to lớn đều rất nghiêm trọng. Đối với đám quân chủ của các quốc gia trên đại lục mà nói, mặc kệ nguyên nhân đằng sau của cuộc nội chiến trong Vương quốc Warhammer là lý do gì thì cũng không được phép.

Từ phản ứng trước mắt của các quốc gia cũng đã có thể thấy rõ được một chút. Giờ phút này, tất cả mọi người đều đang ủng hộ người giữ chức vị quân chủ chính thống - Joseph II.

Vấn đề duy nhất là sự ủng hộ này chỉ được thể hiện bằng miệng; Còn hành động thực tế thì luôn nằm trong trạng thái chuẩn bị.

Nếu như Giáo Đình chịu ra tay hỗ trợ cho Joseph II thì chẳng khác nào tặng than ngày tuyết. Mặc dù lợi ích nhận được sẽ không lớn bằng việc ủng hộ cho "phản quân", nhưng lại đúng đắn về mặt chính trị.

Dù cho trong lòng của các quốc gia trên đại lục có mâu thuẫn gì với Giáo Đình thì cũng không có cách nào ra mặt ngăn cản Giáo Đình ủng hộ một vị Quân vương "chính thống" .

Nếu như có thể thừa cơ hoàn thành việc thẩm thấu Vương quốc Warhammer, vậy thì Giáo Đình đã hoàn thành một phần ba việc bố cục ở Bắc đại lục.

"Ừm!"

"Đúng là chúng ta cần phải nhanh chóng giải quyết chuyện này. Vương quốc Warhammer vốn đã bị trọng thương nguyên khí, nếu cứ để cho cuộc nội chiến này tiếp tục kéo dài, bọn hắn sẽ thật sự bị phế đi."

"Tuy nhiên, về mặt hành động vẫn cần phải tuyệt đối giữ bí mật, không thể để chúng ta bị lộ ra ngoài. Nếu không, rất có thể sẽ gây ra một cuộc chiến tranh ủy nhiệm!"

Shelter VII nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Vào nửa năm trước thì Giáo Đình đã lên kế hoạch can thiệp vào cuộc nội chiến trong Vương quốc Warhammer, nhưng vì kiêng kị Caesar III, nên mới chậm chạp không dám vươn xúc tu qua đó.

Cũng hết cách rồi, tuy rằng thực lực của Giáo Đình rất hùng hậu, nhưng lại cách Vương quốc Warhammer quá xa, lực lượng có thể phái qua đó cũng có hạn.

Nếu như bị địch nhân theo dõi rồi bố cục từ trước thì sẽ lại là một hành động tổn binh hao tướng nữa.

"Bệ hạ, chúng ta còn cần một sự kiện lớn khác để yểm trợ cho việc can thiệp vào cuộc nội chiến trong Vương quốc Warhammer."

"Caesar III qua đời là một thời cơ, nhưng mà loại ảnh hưởng này chỉ tiếp diễn trong thời gian ngắn, chẳng mấy chốc sẽ lắng lại."

"Cuộc chuyển giao vương quyền trong Vương quốc Alpha lần này chính là điển hình của việc cha chết con lên thay, các đại quý tộc trong nước chắc sẽ không cảm thấy mâu thuẫn khi Vương tử Caesar kế vị."

"Muốn tạo thành ảnh hưởng trong thời gian dài, cách tốt nhất chính là phải tổ chức một sự kiện lớn, gây ảnh hưởng đến lợi ích của nhiều người."

"Dựa vào thông tin tình báo mà chúng ta có được, tổng số nợ của Công quốc Mosey đã vượt quá năng lực chi trả của bọn họ, ngay cả việc trả lãi cũng phải dựa vào bán trái phiếu mới phát hành."

"Trong nửa năm gần đây, những đại quý tộc nắm giữ trái phiếu của Công quốc Mosey đều đang âm thầm bán đi."

"Sau khi được giao dịch nhiều lần, lúc này đã có một lượng lớn trái phiếu chiến tranh đang nằm trong tay của rất nhiều tiểu quý tộc và thương nhân."

Chương 952 - Rủi Ro Tiềm Ẩn (2)

"Một khi tin tức này bị chọc ra ngoài thì chắc chắn sẽ làm cho giá trái phiếu của Công quốc Mosey bị giảm mạnh. Nếu như chúng ta nhân cơ hội này để mua lại một lượng lớn trái phiếu, rồi yêu cầu Người Mosey phải trả tiền mặt trước thời hạn, quả bom này chắc chắn sẽ nổ."

"Món nợ của Công quốc Mosey nổ tung, Vương quốc Alpha chắc chắn cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Nếu như chúng ta lại nhân cơ hội này để bỏ đá xuống giếng, không chừng còn có thể làm cho bọn hắn bị vỡ nợ."

"Hai quốc gia lớn nhất ở Bắc đại lục đều đang chìm sâu trong cuộc phong ba nợ nần, dù cho hành động của chúng ta tại Vương quốc Warhammer có bị lộ ra ngoài sáng thì bọn hắn cũng sẽ không rảnh mà can thiệp."

"Còn về những thế lực lớn khác trên đại lục, chờ khi bọn họ bắt đầu hành động thì có lẽ kế hoạch của chúng ta tại Vương quốc Warhammer cũng đã kết thúc!"

Hồng y Giám mục Sauron vừa nói xong liền thu hút sự chú ý của đám người. Thoạt nhìn thì đây chỉ là một vụ vỡ nợ với quy mô lớn, nhưng lại có thể tạo ra một tiếng sấm lớn khơi mào cho cuộc nội chiến của nhân tộc.

Bắc đại lục có tổng cộng ba nước lớn, hiện tại thì Vương quốc Warhammer đang lâm vào nội chiến, Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha lại xảy ra chuyện, sự cân bằng khu vực trong thế giới loài người sẽ bị phá vỡ.

Sau khi cuộc phản công nhằm vào thú nhân kết thúc, một vài cường quốc ở trung bộ đã có chút không kìm nén được nữa mà muốn khuếch trương ra Bắc đại lục.

Bọn họ chậm chạp không hành động, một mặt là vì bị những cường quốc ở phía nam bộ kiềm chế; mặt khác là do thiếu lý do về mặt đạo nghĩa để động thủ.

Cộng thêm việc Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha vẫn còn cất giữ một chút thực lực sau cuộc chiến, Caesar III lại vạch ra kế hoạch quân đoàn Ma thú, liên hợp các tiểu quốc ở Bắc đại lục lại.

Mặc dù về mặt tổng thể thì vẫn không mạnh bằng một vài cường quốc ở trung bộ, nhưng trong thời gian ngắn thì bọn họ lại nuốt không trôi.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác.

Không còn vị đại ca dẫn đầu là Caesar III nữa, cái liên minh tạm thời mỏng manh của các thế lực lớn ở Bắc đại lục đã và đang trên bờ vực chuẩn bị sụp đổ. Có lẽ chỉ cần một cơn gió thôi là đủ thổi sập tất cả.

Ngay cả chướng ngại về mặt đạo nghĩa cũng được loại trừ sau khi vỡ nợ.

Bọn họ hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa đòi nợ để tiến quân vào Bắc đại lục. Những tiểu quý tộc và thương nhân trong nước đã trở thành hiệp sĩ đổ vỏ đều sẽ gia nhập vào phái chủ chiến.

Nếu như lúc này Giáo Đình lại làm ra một số chuyện như giúp bọn họ ngăn chặn những cường quốc ở phía nam đại lục chẳng hạn, vậy thì sẽ chẳng có ai có thể ngăn nổi nhân tộc phát sinh nội chiến.

Muốn nhóm lửa quả bom này rất dễ, chuyện phiền phức chính là phải làm thế nào mới có thể tối đa hóa lợi ích của Giáo Đình. Không thể nào vừa lật đổ Vương quốc Alpha thì lại xuất hiện thêm một nước, hoặc là nhiều nước phản Giáo Đình.

Muốn khôi phục vinh quang của Giáo Đình, lựa chọn tốt nhất là phá vỡ sự cân bằng hiện tại trong nội bộ nhân tộc. Nhưng vì có dị tộc lại ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nên không thể làm cho thực lực tổng hợp của toàn bộ nhân tộc bị giảm xuống trên diện rộng được.

Shelter VII ở trong đại điện không ngừng cân nhắc giữa lợi và hại trong một hồi lâu. ...

Gần như trong cùng một thời điểm, Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia... Cũng diễn ra những cuộc thảo luận tương tự.

Nhưng mà dã tâm và mục tiêu chiến lược thì lại khác nhau, trong lúc quyết sách đều có khuynh hướng khác nhau.

Ngay cả dị tộc, những kẻ chẳng có liên quan gì đến Vương quốc Alpha cũng đang tranh luận kịch liệt về cái chết của Caesar III.

Trong lúc nhất thời, trên khắp đại lục Aslante đều lộ ra cảnh tượng như thể mưa gió sắp đến Phong Mãn lâu.

Một chuyện vốn thuộc về bí ẩn như "Vạn năm chi kiếp" cũng bị những người hữu tâm thôi thúc và truyền bá.

Tổng kết lại thì chỉ có một câu: "Vạn năm chi kiếp" sắp bộc phát —— "Bá chủ chủng tộc" sắp thay đổi. ...

Sơn Địa Lĩnh, sau khi kết thúc qua loa về hoạt động nhận chủ của con non Ma thú, Hudson liền bắt đầu bận rộn.

Quốc vương đột nhiên băng hà buộc hắn phải sửa đổi rất nhiều kế hoạch phát triển lãnh địa đã được lên trước đó.

Bến tàu và xưởng đóng tàu đã hoàn tất khảo sát sơ bộ, chỉ cần đợi đến khi khai thông kênh đào là sẽ lập tức khởi công xây dựng.

Hudson còn không có hào khí đến mức vứt bỏ thứ mà hắn đã phải bỏ ra mấy chục vạn kim tệ để mua lấy.

Hơn nữa, so với sự đầu tư về tiền bạc thì "chìa khoá" đi ra biển cả mới là thứ đáng tiền nhất.

Dù biết rõ đây là toan tính của Caesar III, nhưng hắn cũng chỉ có thể nhảy vào trong hố.

Nếu như hiện giờ mà buông tay, sau mười mấy năm, thậm chí là mấy chục năm cũng sẽ khó gặp được cơ hội tốt như vậy.

Mặc dù trong nhà kho của Hudson đã có một đống tài liệu tương quan, nhưng nếu như không có người biến những thứ được ghi lại trên giấy thành đồ thật thì chúng cũng chỉ là một đống giấy vụn mà thôi.

Mặc kệ có nguyện ý hay không, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, Sơn Địa Lĩnh đều bị cột vào chiến xa của vương thất.

"Bệ hạ qua đời, thế cục trong Vương quốc đột ngột thay đổi, các ngươi hãy nói ra suy nghĩ của mình đi!"

Hudson thận trọng nói.

Vào những lúc như thế này, hắn nhất định phải lợi dụng đoàn cố vấn của mình. So sánh một kẻ làm người hai đời như hắn, đám người sinh ra và lớn lên ở đây sẽ có cái nhìn vấn đề gần với xu hướng chung của xã hội hơn.

"Bá tước đại nhân, vào thời điểm này, một động không bằng một tĩnh. Tin tức bệ hạ qua đời đã được truyền ra ngoài, đây cũng là lúc mà Vương quốc đang ở trong giai đoạn sóng ngầm cuồn cuộn."

Chương 953 - Rủi Ro Tiềm Ẩn (3)

"Công tác thu thập tình báo của chúng ta đang rất lạc hậu, không nắm rõ được tình hình ở Vương đô và lập trường của đám đại quý tộc trong nước, nếu như mạo muội tham gia vào, chỉ làm cho chúng ta gặp nguy hiểm mà thôi."

"Không bằng ở yên tại chỗ bất động, chậm rãi đợi thế cục phát triển. Đợi tình hình chính trị trở nên rõ ràng hơn rồi mới quyết định kế hoạch kế tiếp!"

Lời nói của Cairne làm cho Hudson cảm thấy rất thất vọng. Nhìn như lão thành mưu quốc, nhưng trên thực tế lại đang để vuột mất thời cơ tốt.

Làm một nhà quý tộc mới nổi, chắc chắn là hắn sẽ không thể nào có được lực lượng vững mạnh như những quý tộc uy tín lâu năm. Vào thời khắc mẫn cảm như chuyển giao vương quyền này, không phải Hudson muốn tránh là có thể tránh thoát được.

Cuộc phong ba lần này không chỉ giới hạn ở trong nước, mà còn có thể liên lụy đến một vài thế lực lớn ở trên trường quốc tế.

Hudson quét mắt nhìn đám người rồi dừng lại trên thân của tài vụ quan đang rất kích động, hắn trực tiếp nói: "Rudolf, ngươi cũng nói ra ý nghĩ của mình đi!"

"Bá tước đại nhân, cục diện bây giờ có chút không ổn! Thời điểm mà bệ hạ qua đời thật sự là quá nhạy cảm, rất có thể sẽ xảy ra đại sự."

"Đặc biệt là trong tỉnh Đông Nam chúng ta vốn đã huyên náo xôn xao về vấn đề thuế trả nợ. Có một lượng lớn tiểu quý tộc đang tụ tập trước cửa phủ tổng đốc khóc than."

"Lúc đầu, nếu muốn thu được toàn bộ khoản thuế này là chuyện vô cùng khó khăn, bây giờ bệ hạ đã qua đời, tất cả mọi người đều vội vàng chạy về chịu tang, vấn đề thu thuế sợ rằng chỉ có thể dời lại."

"Chúng ta có thể chậm được, nhưng tài chính của Vương quốc lại không chậm được. Nếu như không thể thu được khoản thuế này thì chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến việc trả lãi kỳ tiếp theo."

"Dù cho Bộ tài chính có thể vay mượn khắp nơi rồi tạm thời bù đắp lỗ hổng trong thời gian ngắn thì sau này cũng sẽ xảy ra vấn đề."

"Dù gì thì trong giai đoạn chuyển giao vương quyền này sẽ có thể xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn."

"Bao gồm cả vấn đề thuế trả nợ trước mắt, rất có thể sẽ là năm nay thu được, nhưng năm sau thì không."

"Tôi không nghĩ rằng sau khi tân quân kế vị sẽ thuyết phục được đám quý tộc trong nước tiếp tục chấp nhận nộp thuế cao trong thời gian ngắn."

"Không chỉ là khoản thuế này, mà các loại thuế khác cũng sẽ khó đảm bảo có thể thu được đầy đủ trong thời kỳ tới. Tài chính của Vương quốc có thể sẽ bị món nợ khổng lồ này làm cho sụp đổ..."

Nghe xong lời phân tích của Rudolf, Hudson không khỏi cảm thán: Không hổ là người làm tài vụ, thị giác phân tích vấn đề thật là khác biệt.

So sánh tình thế hỗn loạn trong chính trị, cuộc khủng hoảng tài chính này mới là nan đề mà Vương quốc Alpha cần phải nhanh chóng giải quyết hiện giờ.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Caesar III, chỉ cần có thể thu được khoản "thuế trả nợ" lần đầu thì chuyện này sẽ trở thành một thông lệ.

Có thời kỳ thích ứng này rồi, mọi người cũng sẽ không còn có quá mâu thuẫn đối với việc thu thuế sau này.

Chỉ cần mọi người cùng nhau cắn răng vượt qua mấy năm khổ cực này, Vương quốc Alpha sẽ thoát khỏi cuộc khủng hoảng nợ nần.

Dù sao, khoản thuế này không chỉ dùng để trả tiền lãi, mà còn dùng để trả một phần tiền gốc, càng về sau thì số tiền lãi mà Vương quốc cần thanh toán sẽ càng ít.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, Caesar III đột nhiên qua đời đã lập tức phá vỡ kế hoạch này.

"Thuế trả nợ" còn chưa kịp thu thì đã bị gián đoạn. Còn việc sau này có thể thu được hay không thì phải xem liêm sỉ của các quý tộc rồi.

Nếu là thiếu đi khoản thu nhập lớn này, dù cho Bộ tài chính có giỏi phá tường đông, bổ tây tường như thế nào cũng không thể lấp đầy lỗ hổng được.

"Phân tích không sai, đúng là tài chính của Vương quốc có khả năng xảy ra nguy cơ. Nhưng không toàn diện, ngoài các vấn đề trong nước ra, còn sẽ bị ảnh hưởng bởi thế cục quốc tế."

"Nếu như có thừa cơ bỏ đá xuống giếng, rất có thể sẽ gây ra tình trạng ép trả tiền mặt trái phiếu trước khi chúng đáo hạn."

"Quốc khố đã sớm trống rỗng, Bộ tài chính đi vay mượn khắp nơi cũng chỉ có thể ứng phó được một chút phiền toái nhỏ, đã không còn thực lực để trả tiền mặt trái phiếu nữa."

"Mặc dù về mặt lý thuyết thì chúng ta có thể cự tuyệt loại yêu cầu vô lý như trả tiền mắt trước kỳ hạn này, nhưng trong hành động thực tế thì lại không thể nào làm vậy."

"Người ta không cần tiền lãi, cho chúng ta mượn tiền lâu như vậy mà chẳng được gì, bây giờ lại còn không chịu trả tiền mặt cho người ta, nếu như truyền ra ngoài, danh tiếng của Vương quốc sẽ hủy hoại."

"Chỉ có một phần người nắm giữ trái phiếu là tìm tới cửa ép chúng ta trả tiền mặt, nhưng nếu như mất đi danh tiếng thì toàn bộ chủ nợ sẽ tìm tới cửa."

"Không chừng còn có thể xảy ra tình trạng dùng vũ trang để đòi nợ, ép những quý tộc như chúng ta móc tiền ra để lấp cái hố này!"

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng sâu trong nội tâm Hudson lại hiểu rất rõ, nếu như thật sự xảy ra tình trạng dùng vũ trang để đòi nợ, vậy thì thứ mà người ta muốn đã không phải là tiền nữa.

Mặc dù Vương quốc Alpha đang thiếu rất nhiều tiền, nhưng mà chủ nợ cũng nhiều nha, nếu như chia khoản nợ cho số chủ nợ thì một người cùng lắm chỉ nợ 1, 2 triệu kim tệ mà thôi.

Nếu như thật sự phát động một trận chiến với quy mô lớn, ngần ấy tiền nhiều nhất cũng chỉ đủ cho một đợt huấn luyện vũ trang.

Phân tích ra vấn đề không có nghĩa là có thể giải quyết được vấn đề.

Hudson biết rất rõ bản thân có bao nhiêu cân lượng, thực lực đã quyết định hắn chỉ có thể đi theo xu hướng trong những thay đổi tiếp theo của tình hình trong và ngoài nước.

Chương 954 - Kỳ Động Dục Kết Thúc

Sau khi vội vàng thu xếp công việc ở lãnh địa, Hudson đang chuẩn bị chạy tới Vương đô để chịu tang thì cảm nhận được một cơn chấn động kịch liệt của các nguyên tố.

"Có cao thủ đang đánh nhau ở Sơn Địa Lĩnh!"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tâm tình của hắn vốn đã không tốt này càng trở nên tồi tệ hơn.

Dám nhảy ra gây chuyện vào thời khắc quan trọng như thế này rõ ràng là không thèm nể mặt một vị lãnh chúa như hắn mà. Nhưng sau khi cơn giận này kéo dài trong một giây lát thì lại lập tức biến mất.

"Belersden, ngươi có chắc rằng nguyên nhân của cơn chấn động này là do Maxim đang đánh nhau với người khác không?"

Hudson nhức đầu hỏi.

Không có con Cự Long nào là chịu an phận cả. Đặc biệt là Hồng Long, về cơ bản thì bọn chúng đều là những tên du côn tam quan bất chính.

Trong quan điểm đúng sai của bọn chúng, cướp tiền mà không giết người đã xem như là đặc ân mà chúng dành cho người bị cướp rồi. Nếu như tâm tình không tốt, người bị cướp còn có thể bị biến thành điểm tâm.

Nhìn Maxim là biết, từ khi ra khỏi Đảo rồng đến nay thì vẫn luôn gây chuyện, còn không thì đang trên đường đi gây chuyện.

Dù đã trải qua những trận đánh đập của xã hội nhưng cũng không làm cho con rồng này biết điều hơn, hiện giờ nó lại đang đánh nhau với người khác.

"Chắc chắn! khí tức đặc biệt của Hồng Long tỏa ra rõ ràng như vậy, không thể có chuyện lại có thêm một con Hồng Long chạy đến trên địa bàn của chúng ta giương oai được!"

Belersden tỏ vẻ đắc ý nói.

Biểu tình của nó như thể đang nói: Vẫn là bổn gấu đáng tin cậy! Con tọa kỵ Cự Long kia của ngươi chính là một gã chuyên đi gây họa.

"Đi, chúng ta qua đó xem đi!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã nhảy lên lưng gấu. Đối với mối quan hệ luôn đấu đá của Belersden và Maxim, hắn chỉ có thể quy kết thành: đồng tính tương xích.

Nhưng mà hắn có thể xác định một chuyện, nuôi gấu đúng là sẽ bớt mệt hơn nuôi rồng.

Chỉ cần nhìn vào ẩm thực sinh hoạt thường ngày của Belersden là biết, mỗi ngày không phải đang ăn thì chính là đang ngủ, phần lớn thời gian đều trạch trong nhà.

Gây chuyện là không tồn tại. Hùng đại gia không có chuyên cần như vậy. Có lẽ là do một vị lão tổ tông nào đó của tộc Đại Địa Chi Hùng đã phát minh ra đại pháp tu luyện trong mộng, từ đó chủng tộc này liền si mê với cuộc sống "ăn ngủ, tỉnh ngủ lại ăn".

Bởi vì Belersden còn nhỏ tuổi nên mới tương đối hoạt bát. Nếu như đổi thành một con gấu già, có lẽ sẽ còn trạch hơn nó nhiều.

Nhưng Cự Long thì khác. Ngoài việc thích đi ngủ ra, bọn chúng đều rất tham tiền. Vì phát tài, đám cặn bã rồng này có thể làm ra đủ loại chuyện vô liêm sỉ. ...

"Dừng tay!"

Nhìn thấy bãi chiến trường vừa bộn trước mắt, Hudson nghiêm nghị quát lớn.

"Hudson, ngươi tới thật là đúng lúc. Đám người này dám nhân lúc ta đang động dục để đưa những con mẫu thú xấu xí này tới đây, dụ dỗ ta phạm sai lầm, rõ ràng là không để ta vào mắt mà!"

Maxim ủy khuất nói, nhưng đám Ma pháp sư và kỵ sĩ thủ hộ ở bên cạnh lại càng ủy khuất hơn. Rõ ràng là bọn hắn chẳng làm gì cả mà đã bị Cự Long phát điên đánh cho mặt mũi bầm dập.

Thảm nhất vẫn là mấy người còn đang nằm trên mặt đất, lúc này bọn họ hít vào thì ít, mà thở ra thì nhiều. Nếu như Hudson đến chậm thêm một chút nữa, có lẽ bọn họ đã phải đi gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson liền cảm thấy nhức đầu. Việc Maxim bắt đầu bắt bẻ nhan sắc của mẫu thú chỉ có một lời giải thích mà thôi: Thời kỳ động dục của nó kết thúc rồi, mắt thẩm mỹ đã dần khôi phục bình thường.

"Maxim tiên sinh, việc bọn hắn đưa những con mẫu thú xấu xí cho tiên sinh đương nhiên là không đúng, nhưng đó không hoàn toàn là lỗi của họ."

"Tiên sinh lại không nói là mình thích loại thú gì, nên họ chỉ có thể lựa chọn theo tiêu chuẩn của bản thân."

"Nếu tiên sinh không tin có hỏi họ xem coi có phải trong lòng của họ, những con mẫu thú này đều là xinh đẹp như hoa..."

Sau một loạt những lời ngụy biện, Hudson đã thành công trấn an được con rồng của mình. Còn những kẻ xui xẻo đang bị thương kia, hắn chỉ có thể nói một tiếng: rất xin lỗi.

Từ lúc bắt đầu công việc này, hắn đã nhiều lần cường điệu với đám người rồi: Đây là một phần công tác rất nguy hiểm, nhất định phải duy trì cảnh giác cao độ.

Chắc là các đại lão của những thế lực lớn đều đã nói qua những lời tương tự rồi. Chỉ cần tham khảo vào những căn cứ lai giống Cự Long khác ở trên đại lục là biết, năm nào mà chẳng có một nhóm người chết vì ngoài ý muốn chứ?

Chỉ bị đánh cho một trận đã là may mắn rồi, chẳng lẽ còn trông chờ vào Cự Long sẽ đứng ra nói lời xin lỗi hay sao?

Dù cho Maxim có thể đứng ra xin lỗi thì bọn họ cũng không dám nhận. Bị một con Cự Long nhớ thương cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

"Được rồi, Hudson. Nể mặt của ngươi, ta sẽ không truy cứu chuyện ngày hôm nay nữa."

"Nhưng mà sổ sách thì lại phải tính toán, những ngày gần đây ta đã cày cuốc rất vất vả..."

Không đợi Maxim nói hết lời, Hudson đã ngắt lời nó: "Chuyện này chờ lát nữa trở về thẩm tra đối chiếu số liệu đi."

"Vệ binh, mau đi thông báo cho Mục sư tới đây cứu chữa những người bị thương. Những người còn có thể động đậy thì đều tới giúp một cái tay đi, mang số dược tề này rót vào miệng cho những người bị thương, đừng có để xảy ra án mạng..."

Sau khi nói vài câu trấn an lòng người mang tính tượng trưng, Hudson liền trực tiếp rời khỏi hiện trường. Dù sao những người này cũng chỉ là đồng bọn hợp tác tạm thời mà thôi, lại không phải là tiểu đệ của hắn, không đáng để hắn lôi kéo nhân tâm.

Trong Phủ lãnh chúa, Maxim duỗi móng vuốt ra rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Trong năm qua, đám mẫu thú kia đã sinh ra tổng cộng 5, 371 quả trứng và con non. Những con mẫu thú đang mang thai chờ sinh thì tạm thời không tính."

Chương 955 - Tính Sổ

"Dựa theo ước định của chúng ta, mỗi một con non Ma thú ta sẽ nhận được 150 kim tệ phí dinh dưỡng, tổng phí tổn hiện giờ là tám mươi vạn lẻ năm ngàn sáu trăm năm mươi kim tệ."

"Ta không cần số lẻ, ngươi chỉ cần đưa cho 81 vạn kim tệ là được!"

Nghe xong phương pháp tính toán của Maxim, Hudson suýt nữa là phun một ngụm nước ra ngoài. Hắn đã từng thấy người ta làm tròn số lẻ, nhưng chưa bao thấy có người làm tròn hơn mấy ngàn kim tệ.

"Maxim tiên sinh tôn kính, ngươi đã nghĩ lầm một chuyện. Phí dinh dưỡng là dùng để bổ sung dinh dưỡng cho ngươi, chỉ có phần còn lại mới có thể dùng kim tệ để trả lại cho ngươi."

"Trong năm qua, mỗi ngày ngươi đều ăn uống no say, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ, tổng chi tiêu là tám vạn năm ngàn sáu trăm năm mươi kim tệ."

"Danh sách chi tiêu đều ở nơi này, ngươi có thể thẩm tra đối chiếu xem có sai sót gì không."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã ném một chồng sổ sách tới. Bên trong đã ghi chép rất rõ điều kiện sinh hoạt hàng ngày của Maxim.

Sau khi tính toán một hồi, Hồng Long liền mất hết kiên nhẫn, ở trong lòng âm thầm tính toán một phen, không phát hiện ra vấn đề gì, nó liền buồn bực nói:

"Bình thường ta ăn những thứ này đều chưa bao giờ phải trả tiền, đi theo một tên kỵ sĩ hẹp hòi như ngươi xem như ta xui xẻo."

"Tuy nhiên, ngươi cũng phải gánh chịu một nửa chi phí. Bỏ số lẻ đi, coi như bốn vạn kim tệ là được."

"81 vạn trừ đi 4 vạn còn 77 vạn kim tệ, Hudson, mau đưa tiền đi!"

Đây là phương pháp tính sổ điển hình của Cự Long, Hudson cũng không biết mình nên nói cái gì. Chỉ cần là người có liêm sỉ thì cũng sẽ không nói ra được những lời không biết xấu hổ như vậy.

"Maxim tiên sinh đừng vội. Kim tệ lại không có chân, là của ngươi thì chính là của ngươi, không chạy thoát được, hiện giờ chúng ta phải tiếp tục thẩm tra đối chiếu số sách đã."

"Đầu tiên, không phải quả trứng ma thú nào cũng đều có thể ấp thành công, trong hiệp nghị trước đó cũng có ghi rồi, chỉ có những quả trứng được ấp thành công thì ngươi có thể lấy được phí dinh dưỡng."

"Bây giờ vẫn còn những quả trứng đang trong quá trình ấp. Cho nên ngươi có thể lấy được phí dinh dưỡng của những quả trứng đã ấp thành công mà thôi."

"Cộng thêm số con non Ma thú được sinh ra trực tiếp, tổng cộng là 3, 826 con. Tổng phí tổn là: 573. 900 kim tệ."

"Con số 85. 650 kim tệ vừa rồi chỉ là chi phí thực phẩm thường ngày của ngươi mà thôi, ngoài ra còn có chi phí sửa chữa long sào 7 lần và phí bảo trì và xây dựng trong vòng nửa năm qua, tổng cộng 13. 000 kim tệ"

"Bởi vì đánh nhau mà ngươi đã làm hỏng các cơ sở thiết bị trong lãnh địa, phí sửa chữa và phí đền bù thiệt hại về mặt tinh thần đối với người vô tội tổng cộng là 37. 000 kim tệ;"

"Tiền bồi thường và chữa trị cho thương binh, phí trấn an những nhân viên tử vong, tổng cộng là 23. 000 kim tệ;"

"Bởi vì tính cách tàn bạo của ngươi mà làm cho rất nhiều mẫu thú tử vong, trong đó còn bao gồm hai con mẫu Ma thú, số tiền bồi thường cần thanh toán là 34. 000 kim tệ..."

"Sau khi trừ đi những chi phí này, thu nhập hiện giờ của ngươi là 28. 000 kim tệ."

"Đương nhiên, đây chỉ là thu nhập hiện thực trước mắt mà thôi. Sau này khi số lượng con non Ma thú tăng lên, ngươi sẽ còn có rất nhiều doanh thu nữa."

"Maxim tiên sinh, nếu như ngươi không còn nghi vấn gì nữa thì ký tên lên đây đi!"

Nhìn vào bản danh sách mà Hudson đưa ra, Maxim bắt đầu hoài nghi long sinh, bản thân mình chi tiêu nhiều như vậy sao?

Tiếc là mỗi một khoản chi tiêu đều có xuất xứ rõ ràng. Nếu chỉ đơn thuần về mặt giấy tờ thì nó thật sự không tìm ra sơ hở nào.

"Hudson, tại sao giá hàng trong Sơn Địa Lĩnh của ngươi lại cao như vậy?"

"Nhìn bản danh sách này đi, một con trâu mà đòi những 13 kim tệ, một con dê cũng cần những 3 kim tệ, đổi một viên gạch cũng phải 5 kim tệ..."

"Đây rõ ràng là đang ăn cướp nha!..."

Maxim tự cho rằng mình đã tìm được lỗ thủng nên liền bắt đầu điên cuồng bới móc.

"Rất xin lỗi, đây đều là giá cả bình thường. Maxim tiên sinh tôn kính, đừng quên dê bò mà ngươi ăn đều đã trải qua chế biến."

"Ngoài chi phí về thịt dê bò phí ra thì còn phải tính thêm phí chế biến và hương liệu nữa. Cho nên giá cả mới cao hơn thị trường, đây cũng là tình huống bình thường."

"Việc sửa chữa long sào đều chọn loại đất thượng đẳng, do những thợ rèn tốt nhất, áp dụng công nghệ tiên tiến nhất để chế tạo ra."

"Chỉ cần lấy ra so sánh một chút liền có thể nhìn ra sự khác biệt so với loại gạch bình thường. Tiền nào đồ nấy, hàng tốt thì giá cả đương nhiên phải cao..."

"Maxim tiên sinh, nếu như ngươi cảm thấy chi phí sinh hoạt trước mắt quá cao, ta có thể giúp ngươi giảm xuống một chút."

"Ví dụ như: Sau này thịt dê bò đều sẽ là hàng tươi sống, không trải qua bất kỳ công đoạn chế biến nào; sửa chữa long sào cũng không cần những viên gạch đặc chế xinh đẹp như vậy, trực tiếp dùng nước bùn là được..."

"Ngoài cái đó ra, chỉ cần ngươi không đi gây chuyện, không đi đánh nhau, chi phí chắc chắn sẽ giảm xuống trên diện rộng."

Hudson cố gắng lừa dối nói.

Vũ lực uy hiếp mà nó thường dùng đã không có tác dụng, một con rồng chưa từng trải như Maxim làm sao có thể là đối thủ của Hudson được.

Sau khi ấn móng rồng xuống, Maxim đang chuẩn bị đòi tiền thì lại thấy một chồng giấy dày cộm được đưa tới.

Nhìn thấy 4 chữ "chi phí Ma tinh", Hồng Long liền ngơ ngác. Mặc cho chi phí chi tiêu hàng ngày có cao như thế nào thì cũng còn có dấu vết lần theo, có thể tìm được xuất xứ.

Nhưng chi phí tu luyện thường ngày thì thật sự là khó mà tính toán rõ ràng. Maxim chỉ biết là sau khi đi theo Hudson thì tốc độ tu luyện của nó liền tăng lên trên diện rộng, nhưng cụ thể là đã tiêu hao bao nhiêu ma tinh thì nó lại hoàn toàn không biết gì cả.

Chương 956 - Tính Sổ (2)

"Hudson, sau này khi ngươi hấp thu ma tinh, ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy, nếu không ta sẽ không đồng ý khoản chi tiêu này!"

Vừa lời, Belersden đang ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng nhảy ra hùa theo kêu gào: "Ta cũng giống vậy!"

Một rồng một gấu nhất trí lập trường, Hudson không chỉ không buồn, ngược lại còn ra vẻ hòa khí nói: "Không có vấn đề! Ta làm việc, các ngươi còn không yên tâm sao?

"Maxim không biết, chẳng lẽ Belersden ngươi cũng không rõ sao? Những năm này gần đây, ta tiêu hao bao nhiêu ma tinh, ngươi là người thấy rõ ràng nhất!"

Đúng là Belersden thấy rất rõ ràng, lúc đó, khi Giáo Đình đưa Ma tinh tới, và số lượng Ma tinh và ma hạch cướp được trên chiến trường, toàn bộ đều bị Hudson biến thành năng lượng.

Một phần lấy ra cung cấp việc tu luyện thường ngày, một phần thì chứa trong la bàn thần bí. Nếu như là trước đó, Hudson sẽ còn số lượng năng lượng được chứa đựng quá lớn, nên làm thế nào mới có thể thay đổi hiện trạng.

Nhưng hiện tại thì không cần phải lo nữa, có một quần Ma thú phải nuôi, trực tiếp dùng số năng lượng này để luyện dược là được. Thậm chí còn không cần hắn tự mình động thủ luyện chế, chỉ cần chuyển vào những loại dược hoàn có thể gánh chịu năng lượng là được.

Trên thực tế, những hành vi này đều là thủ đoạn dùng để che giấu tai mắt của người khác. Nếu không phải vì lo lắng làm cho ngoại giới hoài nghi, hắn còn chẳng muốn dùng dược hoàn, mà trực tiếp chuyển vào trong cơ thể của ấu thú là xong.

Điều tiếc nuối duy nhất là những loại dược tề mà hắn làm ra hiện giờ chỉ có thể tăng trưởng thực lực của Ma thú, mà không thể thúc đẩy quá trình sinh trưởng.

Nhưng đây đều là vấn đề nhỏ, chỉ cần nói là tác dụng phụ của dược tề liền có thể giải thích mọi chuyện một cách hoàn mỹ.

Dù sao mọi người cũng đều nghiên cứu dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có các loại tác dụng phụ.

Cho dù là Hudson luyện chế ra dược hoàn thì mọi người cũng chỉ cho rằng hắn sử dụng thủ pháp đặc biệt để hút năng lượng từ trong Ma tinh ra mà thôi.

Hudson hoàn toàn không cảm thấy áp lực khi có thể dùng tiền của một rồng một gấu để nuôi quân đoàn Ma thú dùm cho mình,

Nhìn xem con số 300 kim tệ mà mình nhận được, Maxim ủy khuất đến mức không kiềm được nước mắt.

Hudson lập tức nhanh tay lấy ra một bình sứ hứng lấy. Nước mắt rồng là hàng hiếm đó, chỉ cần mấy giọt thôi là đã có thể bán được mấy trăm kim tệ rồi.

Maxim thấy vậy liền cạn lời, nó mệt mỏi cày cấy cả năm trời, tiền công cuối cùng nhận được còn không có giá trị bằng những giọt nước mắt mà nó rơi. ...

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, Hudson chỉ đành phải cân nhắc đến một vấn đề thực tế. Thời kỳ động dục của Maxim đã kết thúc, cũng có nghĩa là căn cứ sinh sản Ma thú cũng đã đi đến hồi cuối.

Một khi toàn bộ mẫu thú đang mang thai sinh con xong, sự kiện hợp tác xuyên quốc gia lần này cũng sẽ chấm dứt.

Có lẽ căn cứ sẽ không bị huỷ bỏ, nhưng các nhân viên chủ chốt thì nhất định sẽ rút lui. Những đại biểu ở lại cũng chỉ phụ trách quan sát và chờ đợi lần động dục tiếp theo của Cự Long.

Nếu như đến lúc đó mà quan hệ của mọi người vẫn còn tốt đẹp, không chừng còn có thể tiếp tục hợp tác thêm một lần nữa. Nếu như mối quan hệ này bị rạn nứt, vậy thì không có sau đó nữa.

Không thể không thừa nhận là Cự Long rất mạnh, xét theo số liệu trước mắt, chờ đám mẫu thú này lần lượt hoàn thành việc sinh nở thì số lượng con non Á Long Thú được sinh ra lần này sẽ tầm 11. 000 con.

Nghe vào thì con số này rất khổng lồ, nhưng nếu như chia cho toàn bộ Bắc đại lục thì lại trở nên không đáng kể.

Cho dù là Vương quốc Alpha, quốc gia mạnh nhất trong liên minh này, cũng chỉ có thể lấy được hơn 3, 600 con non Á Long Thú mà thôi.

Nếu như phân phối bình quân cho mỗi tỉnh thành thì một tỉnh cũng chỉ nhận được chừng một trăm con. Ngay cả quý tộc vinh dự cũng không đủ chia, huống chi còn có các quý tộc trung đẳng có thực lực cũng muốn được chia một chén canh, lại thêm quân thường trực cần nữa, số lượng mà mọi người có thể nhận được sẽ chỉ càng ít.

Muốn thành lập một quân đoàn Ma thú với quy mô lớn thì cũng chỉ có thể nuôi lớn những con non này càng sớm càng tốt, để tiếp tục lần sinh sản thứ hai.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Sơn Địa Lĩnh đã đi trước về phương diện này. Dựa theo ước định trước đó, Sơn Địa Lĩnh có thể được phân khoảng chừng hơn bốn trăm con non.

May mà trước đó Hudson đã bán phá giá một đợt, nếu không với thế cục hiện giờ, Sơn Địa Lĩnh giữ nhiều ấu thú như vậy chắc chắn sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. ...

Sau khi chào tạm biệt Melissa với cái bụng đang càng ngày càng lớn, Hudson lại bước lên hành trình tới Vương đô. Đối với đứa con sắp chào đời, hiện giờ hắn cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.

Hắn nhất định phải tới xem thử cuộc chuyển giao vương quyền này. Thoạt nhìn thì cuộc hành trình lần này là tới Vương đô để chịu tang, nhưng trên thực tế lại là một cuộc phân chia lợi ích mới.

Thời đại trước kết thúc, thời đại mới bắt đầu. Một đời Thiên tử một triều thần, hiện giờ ở trong Vương quốc đang có rất nhiều vị trí cần được điều chỉnh.

Bao gồm cả một số chính sách trong thời đại của Caesar III, hiện giờ cũng có khả năng bị người ta mang ra thảo luận.

Hudson không có quyền chủ đạo trong quyết sách của Vương quốc, nhưng hắn lại là người quan trọng tham dự quá trình này, không được vắng mặt.

Cãi lộn chỉ là việc nhỏ, sợ nhất là mọi người làm thật. Chỉ cần lật xem những quyển sách sử của các bạn hàng xóm là biết, các quý tộc một lời không hợp liền đấm nhau là chuyện rất thường xuyên .

Chương 957 - Lại Tới Vương Đô

Hai nhà quý tộc đấu võ chẳng qua là ước đấu bình thường. Nếu như hô bằng gọi hữu tụ tập hai nhóm người đến hỗn chiến, vậy thì sẽ biến thành một cuộc nội chiến.

Đặc biệt là trong thời khắc quân chủ thiếu uy vọng, không đủ sức để áp chế các đại quý tộc trong nước, khả năng cao là xung đột sẽ leo thang thành nội chiến.

Nhiệm vụ lần này của Hudson rất nặng, hắn không chỉ phải tranh thủ một phần lợi ích cho bản thân, mà còn phải cố gắng giữ gìn sự ổn định của Vương quốc, tránh cho cuộc mâu thuẫn xung đột trong nước leo thang.

"Bá tước Hudson, thời kỳ động dục của Hồng Long kết thúc rồi sao?"

Tổng đốc Pierce quan tâm hỏi.

Mặc dù căn cứ sinh sản Ma thú không nằm trong tay lão ta, nhưng nó lại gây ra những ảnh hưởng không nhỏ trong tỉnh Đông Nam.

Từ khi thế lực khắp nơi ở Bắc đại lục bắt đầu tề tụ ở Sơn Địa Lĩnh liền gây ra không ít nhiễu loạn. Ngay cả hang ổ của gia tộc Dalton là thành Beda cũng đều bị thiệt hại nặng nề.

Những chuyện này cũng chỉ là vấn đề nhỏ, những kẻ gây chuyện đều là tiểu bối, đa số nguyên nhân bộc phát xung đột là vì thể diện.

Ngoài việc hòa giải hơi phiền phức một chút, làm ảnh hưởng đến công tác trị an thường ngày của thành Beda ra thì cũng không có gì khác.

Chuyện thật sự làm cho Tổng đốc Pierce lo lắng chính là tình hình quốc tế. Đại quý tộc không chỉ phải có thực lực, mà còn phải có tầm nhìn chính trị quốc tế.

Khi không còn lợi ích chung là căn cứ sinh sản Ma thú nữa thì sự hợp tác ngắn ngủi của các thế lực lớn ở Bắc đại lục cũng đã đi đến hồi cuối.

Sau đó chỉ cần một cây diêm thôi là có thể làm cho cái liên minh lỏng lẻo này sụp đổ.

Không còn liên minh này nữa, muốn uy hiếp được các nước lớn ở trung bộ đại lục là chuyện quá khó.

Có rất nhiều người biết rõ chuyện này, nhưng lại chẳng có người nào có thể đứng ra giải quyết vấn đề.

Vấn đề lớn nhất chính là liên minh này quá lỏng lẻo, gắn kết với nhau dựa trên lợi ích chung mà không có bất kỳ lực lượng ràng buộc nào.

Lúc Caesar III còn sống, dựa vào uy vọng cá nhân của ông ta, mọi người còn sẽ nể chút mặt mũi, Vương quốc Alpha miễn cưỡng xem như lão đại trong liên minh.

Nhưng đến thời đại của Caesar IV thì không cần nghĩ nữa. Dựa vào một chút uy vọng của tân Quốc vương kia, ngay cả quý tộc trong nước còn chẳng thèm nể mặt, càng không cần phải nói đến các thế lực nước ngoài.

"Kết thúc rồi!"

Ba chữ ngắn gọn từ trong miệng Hudson thốt ra, nhưng lại giống như nặng tựa vạn cân.

Trước đây, khi khai chiến với Đế quốc Thú nhân, tỉnh Đông Nam là hậu phương lớn của Vương quốc. Nhưng thế cục bây giờ đã phát sinh biến hóa, một khi địch nhân biến thành các vương quốc ở trung bộ, vậy thì tỉnh Đông Nam sẽ biến thành tiền tuyến.

Mặc dù ở giữa còn có Hắc Thạch sơn mạch ngăn trở, có thể dùng làm khu vực giảm xóc về mặt chiến lược, nhưng theo Hudson được biết: nơi gần nhất giữa hai bên chỉ là một khu rừng rộng chưa đầy trăm km, chính là địa bàn của một đám Ma Lang.

Đối với người bình thường mà nói, đây là lạch trời khó có thể vượt qua; nhưng đối với một Vương quốc mà nói, chỉ cần hạ quyết tâm thì việc mở ra một con đường cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lỡ như thế cục trong Vương quốc tiếp tục chuyển biến xấu, làm cho người Hessen sinh ra dã tâm, vậy thì tỉnh Đông Nam sẽ gặp nguy hiểm.

Đương nhiên, người gặp nguy hiểm nhiều nhất chính là gia tộc Dalton.

Vào thời bình, Tổng đốc Pierce có thể chấp chưởng đại quyền quân chính toàn tỉnh, một gã quan quân vụ như Hudson giống như cái bình hoa dùng để bài trí.

Nhưng một khi thế cục phát sinh biến hóa, tỉnh Đông Nam biến thành chiến trường, đại quyền quân chính trong tỉnh nhất định sẽ rơi vào trong tay của một vị quan quân vụ như Hudson.

Đây không phải chuyện là ý chí của một cá nhân có thể ngăn cản. Bàn về dụng binh đánh trận, trong toàn bộ Vương quốc Alpha hiện giờ, không có ai có quyền nói chuyện lớn hơn Hudson.

Chỉ cần nghĩ đến đám quý tộc phương bắc bị hố thảm như thế nào thì sẽ biết được hậu quả khi để đối thủ cạnh tranh đảm nhiệm chủ soái sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Mặc dù Hudson làm việc rất bí mật, nhưng Tổng đốc Pierce luôn nhận định rằng hắn đóng một vai trò quan trọng trong vụ án buôn bán quân nhu kia.

"Ngài Bá tước, theo ngài thì liên minh Bắc đại lục này còn có thể cầm cự được bao lâu?"

Đây cũng là vấn đề mà Tổng đốc Pierce đang lo lắng.

Cảnh giác với đối thủ cạnh tranh là một chuyện, nhưng chuyện nguy hiểm nhất hiện giờ là tình hình quốc tế sụp đổ.

Gia tộc Dalton lo lắng thế cục sụp đổ, gia tộc Koslow cũng có nỗi lo tương tự.

Vương quốc Alpha đang bị trọng thương, đã không còn đủ sức để ngăn chặn Vương quốc Hessen nữa, hơn nữa, địch nhân tiềm ẩn của Vương quốc Alpha cũng không chỉ có mỗi nước này.

Không có sự đàn áp của Caesar III, nếu như chiến tranh thật sự nổ ra, hiệu suất chi viện của quý tộc các nơi sẽ không còn cao như trước nữa.

Mặc cho thắng bại của cuộc chiến này có như thế nào, chỉ cần chiến tranh bộc phát, tỉnh Đông Nam, nơi bị biến thành chiến trường, đều là bên thua.

"Có lẽ một năm, có lẽ nửa năm, loại chuyện này ai biết được?"

"Dù sao các thế lực lớn đều đã đưa những con mẫu thú cao cấp đang mang thai trở về rồi, hiện giờ chỉ còn để lại một vài con Ma thú cấp thấp trong Sơn Địa Lĩnh. Có lẽ chờ đến khi những con mẫu thú này sinh sản xong thì căn cứ sinh sản Ma thú sẽ bị suy sụp."

"Ngài Tổng đốc đột nhiên quan tâm đến những chuyện này, chẳng lẽ là đang lo lắng sau khi liên minh rạn nứt sẽ làm cho tình hình quốc tế thay đổi sao?"

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hudson, Pierce cảm thấy rất cạn lời. Người đã biết là tình hình quốc tế sẽ thay đổi, vậy mà còn biểu hiện trấn định như vậy, quả thực là không biết do ngươi có thực lực hay là nên khen ngươi can đảm nữa.

Chương 958 - Lại Tới Vương Đô (2)

"Bá tước Hudson, thế cục bây giờ đã khác xưa. Đế quốc Thú Nhân suy sụp đã làm cho Vương quốc không còn địa vị siêu phàm nữa, chúng ta chắc chắn sẽ bị cuốn vào cuộc nội đấu của Nhân tộc."

"Mấy nước lớn ở trung bộ đã thăm dò Bắc đại lục không chỉ mới ngày một ngày hai. Nếu như các quốc gia Bắc bộ đoàn kết nhất trí, bọn hắn đương nhiên sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Tiếc là giữa các thế lực lớn ở Bắc đại lục đã có mâu thuẫn từ xưa đến nay, không phải dăm ba câu là có thể hóa giải. Cho dù có sự tồn tại của liên minh bắc bộ mà bọn chúng cũng không quên mắt đi mày lại với những nước lớn ở trung bộ."

"Một khi thế cục chuyển biến xấu, đám cỏ đầu tường này nhất định không đáng tin cậy."

"Tại Bắc đại lục cũng chỉ có ba nước là có một chút thực lực, hiện giờ Vương quốc Warhammer đang chìm trong nội chiến, Công quốc Mosey thì đang suy sụp, ngay cả chúng ta cũng đang bị trọng thương nguyên khí."

"Đối với những quốc gia ở trung bộ muốn thò tay vào phương bắc thì hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất."

"Bệ hạ vừa mới qua đời , dựa theo thông lệ trên đại lục, trong vòng một năm không được tự tiện khơi dậy chiến tranh, đây là thời kỳ an toàn cuối cùng của Vương quốc."

"Nhưng đối với tỉnh Đông Nam ta mà nói, sau một năm giảm xóc này sẽ là lúc tai nạn bắt đầu!"

Lời nói của Tổng đốc Pierce dọa cho Hudson nhảy một cái. Nếu như Vương quốc Hessen thật sự muốn xâm lược Vương quốc Alpha, trong đó có một con đường là phát động chiến tranh từ tỉnh Đông Nam.

Có thêm một năm giảm xóc, bọn chúng sẽ tận dụng khoảng thời gian này để khơi thông tuyến đường đi lại giữa hai quốc gia. Khoảng cách chỉ là 100 cây số mà thôi, chỉ cần chịu dốc hết vốn liếng, muốn mở một con đường cũng chẳng phải là chuyện khó.

"Ngài Tổng đốc không cần phải quá lo lắng. Nếu Vương quốc Hessen thật sự muốn đả thông tuyến đường với chúng ta, trước đó cũng không thiếu cơ hội."

"Dù sao Vương quốc ta đã không còn đủ sức xuôi nam nữa, nhưng bọn chúng lại không cần giảm xóc. Trực tiếp động thủ duy trì trong lúc thú nhân xâm lược là được, Vương quốc ta vốn không có cách nào ngăn cản."

"Mấy trăm năm nay đều không hành động, hoặc là các đời quân chủ của bọn chúng đều không có dã tâm, hoặc là trong Hắc Thạch sơn mạch có thứ làm cho bọn chúng phải kiêng kỵ."

"Gia tộc Dalton có nội tình thâm hậu, chắc là sẽ có không ít tư liệu ghi chép về Hắc Thạch sơn mạch này. Dám hỏi ngài Tổng đốc, trong này có thứ gì có thể làm cho một Vương quốc cũng phải kiêng kị vậy?"

Hudson hỏi thăm.

Sau khi liên tục khai hoang đầm lầy, gia tộc Koslow đã mò tới được dưới chân núi của Hắc Thạch sơn mạch. Là hàng xóm, Hudson đương nhiên phải quan tâm một chút.

"Chắc là Ma thú! Mặc dù Hắc Thạch sơn mạch không rộng lớn bằng Ma Thú sơn mạch, nhưng cũng chiếm diện tích 70. 000 - 80. 000 km vuông, bên trong có không ít Ma thú cao cấp."

"Nếu như đám Ma thú này liên thủ với nhau, dù cho Vương quốc ta vào thời kỳ đỉnh phong cũng phải kiêng kỵ 3 phần."

"Nhưng đa số những con Ma thú cao cấp này đều thích độc lai độc vãng. Cho dù là đồng loại thì cũng chỉ ở chung với nhau trong thời kỳ giao phối."

Tổng đốc Pierce nghĩ một đằng nói một nẻo.

Từ ý cười lộ ra nơi khóe miệng cũng có thể thấy được tâm tình hiện giờ của lão ta đang rất không tệ.

Mặc dù không tìm được phương pháp đối phó với thế cục quốc tế đang chuyển biến xấu, nhưng lại vô tình phát hiện ra một nhược điểm lớn của gia tộc Koslow —— đó là ở gần Hắc Thạch sơn mạch.

Nếu chỉ nhìn từ bản đồ thì điều này có vẻ giống như là một lợi thế hơn, chỉ cần khóa chặt lối vào dãy núi Salam thì Sơn Địa Lĩnh có thể đảm bảo an toàn.

Dù sao, Hắc Thạch sơn mạch mà gia tộc Koslow đang giáp ranh cũng không phải là một khu vực chật hẹp chỉ cách Vương quốc Hessen 100 cây số.

Còn có một tình huống đặc biệt trên đại lục Atlante vẫn luôn nhắm vào họ —— thú triều!

Có thể là do hình thành tự nhiên, nhưng cũng có thể là do người làm. Ví dụ như: Bắt cóc hoặc là săn giết con của một con Ma thú cao cấp nào đó là có khả năng khơi dậy một trận thú triều.

Tuy nhiên, những chuyện chuyện thất đức này chỉ có thể được lên kế hoạch sau khi đảm bảo bản thân đang ở trong tình huống tuyệt đối an toàn.

Vào những tình huống giống như bây giờ, tình hình Vương quốc thì bất ổn, các Vương quốc ở trung bộ lại đang nhìn chằm chằm Bắc đại lục, tuyệt đối không thể chơi như vậy.

Sau một màn đối thoại ngắn ngủi, mối quan hệ vốn đang khẩn trương của hai người đã lập tức bị kéo lại gần nhau. Ngay cả tình trạng giằng co giữa hai trận doanh này cũng xuất hiện dấu hiệu phá băng.

Hiển nhiên là mọi người cũng đã ý thức được: Trong tình hình quốc tế phức tạp như hiện giờ, muốn sống sót thì nhất định phải đoàn kết.

Trong nội bộ tỉnh thành, mọi người vẫn là đối thủ cạnh tranh. Nhưng khi dính đến cuộc phân tranh quốc tế, song phương lại là đồng minh trên một chiếc thuyền. ...

Trong Vương đô, Vương tử Caesar, người vốn đang chuẩn bị lên ngôi đăng cơ, lại chẳng hề có nụ cười nào trên mặt.

Đối với cái chết của Caesar III, các thế lực lớn của Nhân tộc vẫn rất nể mặt, đều phái ra những nhân vật có trọng lượng tới tham gia tang lễ.

Tiếc là đám người này đều không phải loại an phận, còn đang đi đường mà người nào người nấy đều đã bắt đầu gây chuyện.

Đặc biệt là những nước lớn ở trung bộ, bọn họ đang không ngừng tăng cường thẩm thấu vào Bắc đại lục.

"Tin tức này có chính xác không?"

Vương tử Caesar hỏi với vẻ mặt ủ mày chau.

Hết cách rồi, tin tức mà Bộ Ngoại vụ mang đến thật sự là quá kinh người. Ba nước Grint, Nadal và Corubia ở Bắc đại lục đã chấp nhận sự lôi kéo của tam đại Vương quốc trung bộ.

Không phải là do ba nước này muốn làm cỏ đầu tường, mà vì bọn họ thực sự thân bất do kỷ. Mặc dù là quốc gia ở Bắc đại lục, nhưng lại nằm trong phạm vi thế lực của tam đại Vương quốc trung bộ.

Chương 959 - Lại Tới Vương Đô (3)

Thực lực tổng hợp của các quốc gia trung bộ vốn đã mạnh hơn các quốc gia bắc bộ không ít, nhưng vì sau lưng còn có một vài nước lớn ở nam bộ kìm chân, nên mới có thể đạt được sự cân bằng trong khu vực.

Hiện tại các nước kìm chân vẫn còn, nhưng liên minh bắc bộ có thể ngăn cản được bọn chúng thò tay vào phương bắc thì đã đến tình trạng sụp đổ.

Nếu như đã có thể lôi kéo được ba nước Grint, Nadal và Corubia, vậy thì sau đó sẽ có càng nhiều cỏ đầu tường ngã về phía các nước lớn trung bộ.

Người khác có thể phản chiến, nhưng Vương quốc Alpha thì không được. Dù cho Vương tử Caesar có đồng ý làm tiểu đệ thì đối phương cũng không dám nhận.

"Điện hạ, chúng thần đã nhiều lần xác minh chuyện này. Hiện giờ ba nước Grint, Nadal và Corubia đã thực sự phản bội liên minh."

"Tin tức được giữ bí mật nghiêm ngặt là vì bọn chúng lo lắng động tĩnh lần này quá lớn, sẽ khiến cho các quốc gia phương nam can thiệp vào."

"Bộ ngoại vụ đã thương lượng với những Vương quốc nam bộ như Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia... , bọn họ đều bày tỏ là sẽ thực hiện các biện pháp cứng rắn để duy trì nền hòa bình trên đại lục."

"Nhưng theo như thông tin tình báo thu thập được, tình hình ở phía nam đại lục cũng đang rất căng thẳng, sự trợ giúp mà bọn họ có thể cung cấp cho chúng ta cũng chỉ có hạn."

"Nhưng điện hạ cũng không cần phải quá lo lắng, tuy rằng các nước lớn trung bộ rất có dã tâm, nhưng bọn chúng sẽ không dám phát động chiến tranh vào lúc này."

"Các hành động trước mắt chủ yếu vẫn dừng lại ở mức độ thăm dò. Bộ ngoại vụ phán đoán rằng: Bọn chúng đang muốn tiếp tục lôi kéo các quốc gia Bắc đại lục nhằm cô lập chúng ta về mặt chính trị."

"Sau lưng việc này dường như còn có sự ủng hộ của Giáo Đình và Người Frank ngầm đồng ý, thậm chí còn có cả Vương quốc Iberia trợ giúp..."

Bá tước Francois trả lời bằng vẻ mặt khổ sở.

Địch nhân ra tay với bọn hắn thì thôi không nói. Nhưng bây giờ ngay cả đồng minh cũng đang ngầm cho phép tam đại Vương quốc hạ độc thủ với Vương quốc Alpha vào thời điểm này.

Trong lòng ông ta khó có thể tiếp nhận, nhưng lại không thể không tiếp nhận hiện thực.

Hết thảy đều bắt nguồn từ lợi ích.

Chiến hỏa đang bay tán loạn trên đại lục, nhưng cách cục trong nội bộ nhân tộc lại ổn định mấy chục năm mà không có thay đổi gì lớn.

Đối với một đám người có thực lực, có dã tâm mà nói, trật tự hiện hữu trên đại lục đang hạn chế bọn hắn rất nhiều.

Giáo Đình muốn phá vỡ tình thế trước mắt của đại lục, khôi phục lại vinh quang trong quá khứ. Vương quốc Frank, đệ nhất cường quốc trên đại lục, cũng đang muốn tiến thêm một bước.

Bản thân không muốn làm chim đầu đàn, vậy thì chỉ có thể kích động người khác đứng lên làm chim đầu đàn.

Tiếc là tam đại vương quốc trung bộ cũng không ngu ngốc, bọn họ biết rất rõ thế cục hiện giờ. Thừa cơ thấm một chút thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như đần độn phát động chiến tranh đại sát tứ phương thì chính là đầu bị nước vào.

Tất cả mọi người đều có những tính toán của riêng mình, sau đó liền xảy ra cảnh tượng cổ quái trước mắt. Nếu như không lột hết những lớp sương mù này ra, sợ là rất khó có thể phân rõ ai là đồng minh ai là địch nhân.

"Điện hạ, tình hình quốc tế quá hỗn loạn, hiện giờ chúng ta cũng là hữu tâm vô lực. Nếu đã không quản được, vậy thì cứ dứt khoát buông tay mặc kệ không quản nữa!"

"Cứ để cho bọn chúng thích làm gì thì làm đi!"

"Dù cho có quấy đến long trời lở đất, nhưng chỉ cần không trực tiếp mang quân xâm lược Vương quốc Alpha ta, cứ mặc kệ bọn chúng là được."

"Chỉ cần qua được thời kỳ suy yếu này, sau đó mới nghĩ cách lấy lại những gì đã mất hiện giờ!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nói.

Không giải quyết được, vậy thì không giải quyết nữa!

Các thế lực lớn đều muốn làm người đánh cờ, vậy thì ai sẽ làm quân cờ?

"Tể tướng nói đúng, hiện giờ Vương quốc ta không nên nhúng tay vào chuyện này. Các nước bắc bộ đều không vội, chúng ta cần gì phải lo lắng thay cho bọn hắn chứ?"

"Tam đại vương quốc trung bộ muốn nhúng tay vào phương bắc thì cứ để bọn chúng làm đi. Sau đó nếu như chọc thủng thời thì chúng ta cũng không cần phải khiêng một mình!"

Vương tử Caesar nói với vẻ mặt không cam lòng.

Chậm một chút không được sao!...

Lại một lần nữa bước vào trong Vương đô, Hudson cảm nhận được một luồng khí tức bi thương phả vào mặt. Rõ ràng là cái chết của Caesar III không chỉ ảnh hưởng đến hàng ngũ cao tầng trong Vương quốc, mà còn tràn lan đến nhân gian.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, nên khi nhận lời mời tham gia vào yến hội lúc chạng vạng tối, cho dù trên bàn tràn đầy sơn trân hải vị thì cũng không thể kích thích sự thèm ăn của Hudson.

Khác với những buổi yến hội vào thời kỳ bình thường, trong cuộc gặp lần này không có mỹ nhân lẫn rượu ngon. Trên mặt mọi người còn rất hiếm khi nở nụ cười, dù là có thì cũng rất miễn cưỡng.

Nhân tính là thứ phức tạp nhất.

Vào lúc Quốc vương còn sống, đám đại quý tộc chịu sự chèn ép đều muốn Caesar III chết ngay lập tức; Nhưng khi Caesar III chết thật rồi thì mọi người lại bắt đầu thấy nhớ ông ta.

Hudson ngồi yên nghe đám quý tộc phân tích và thảo luận về tình hình quốc tế, phần lớn đều giống với phán đoán của hắn, đều bi quan về tình hình tương lai.

Đặc biệt là các quý tộc ở biên giới phía nam của Vương quốc, bọn họ đang rất sợ hãi trước tình hình hiện tại. Một khu vực vốn là hậu phương lớn đột nhiên biến thành tiền tuyến trong cuộc xung đột sắp xảy ra, chuyện này thực sự đánh cho mọi người không kịp trở tay.

So ra mà nói, tỉnh Đông Nam đã được xem như là tốt rồi. Ít nhất là ở trung gian còn có vài ngọn núi cản trở, tạm thời không cần trực tiếp đối mặt với áp lực của Vương quốc Hessen.

Chủ yếu vẫn là vì Caesar III chết quá sớm, trước đó mọi người đều cho rằng Quốc vương còn có thể cầm cự được thêm 3-5 năm nữa.

Chương 960 - Nhắc Nhở

Có được khoảng thời gian giảm xóc lâu như vậy, cuộc khủng hoảng nợ nần của Vương quốc về cơ bản là đã được giải quyết ổn thỏa; các quý tộc mới nổi của Vương quốc đã có thể giữ vững cơ nghiệp và ổn định chỗ đứng; Những lãnh thổ mới được thu hồi cũng gần như được tái thống nhất.

Các tỉnh ở miền Trung và miền Nam của Vương quốc ít bị ảnh hưởng bởi chiến tranh cũng đã thoát khỏi cái bóng của chiến tranh và khôi phục nguyên khí.

Thực lực đã khôi phục được bảy tám phần, ngay cả khi năng lực của vị Quân chủ mới này có hạn, nhưng cũng có sức tự vệ khi đối mặt với tình hình quốc tế phức tạp.

Tiếc là hiện thực vô cùng tàn khốc. Caesar III không sống lâu được như trong dự đoán của mọi người, các loại mâu thuẫn vốn đã bị áp chế thì nay lại có nguy cơ bộc phát trước thời hạn.

Nhìn thấy đám người đang không ngừng hô hào phải đoàn kết, Hudson liền biết là sự đoàn kết đang ngày càng cách xa Vương quốc Alpha.

Đám quý tộc phương bắc không xuất hiện trong cuộc tụ họp này, nhưng trong đầu Hudson đã hiện lên những hình bóng đang cười trên nỗi đau của người khác.

Đoàn kết rất quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là phải phù hợp với lợi ích của bản thân.

Có lẽ chờ đến khi các quý tộc phương nam bị suy yếu, Vương quốc đang trên bờ vực chuẩn bị sụp đổ thì bọn chúng mới đứng ra kêu gọi đoàn kết. ...

"Bá tước Hudson tôn kính, ngài là bậc thầy về quân sự. Theo ý ngài thì với tình thế quốc tế trước mắt, nếu một ngày nào đó những nước lớn Trung bộ muốn nhúng tay vào phương bắc, bọn hắn sẽ bắt đầu từ chỗ nào?"

Lời nói của Bá tước Calles đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người vào Hudson.

"Bá tước Calles tôn kính, loại giả thiết này không có bất kỳ ý nghĩa gì."

"Mối quan hệ giữa các nước lớn Trung bộ cũng không phải bền chắc như thép, chúng ta không thể coi chúng là một đoàn thể. Ngay cả khi bọn hắn đều muốn tiến về phương bắc thì mục đích chiến lược của mỗi nước cũng sẽ khác nhau."

"Nhiều nhất cũng chỉ là liên thủ trên danh nghĩa mà thôi, khi đến giai đoạn hành động cụ thể thì vẫn sẽ là mạnh ai người nấy đánh."

"Còn việc bọn hắn sẽ bắt đầu đánh từ đâu, chỉ cần mở bản đồ ra xem là biết, bọn hắn có rất nhiều lựa chọn."

"Nếu như muốn phòng bị sự xâm lược của bọn hắn, tất cả các tỉnh biên giới phía nam của Vương quốc đều phải xây dựng tuyến phòng thủ."

"Có lẽ chúng ta có thể lạc quan một chút, bọn hắn chỉ đang thử thăm dò, hiện giờ còn chưa chuẩn bị xâm lược phương bắc!"

Hudson bất đắc dĩ nói.

Lúc đầu hắn cho rằng mình đã đủ bi quan rồi, nhưng không ngờ là đám quý tộc này lại còn bi quan hơn cả hắn, người nào người nấy đều đang suy nghĩ nếu có kẻ địch tới đây thì phải làm sao.

Có ý thức nguy cơ là một chuyện tốt, nhưng nếu như quá khẩn trương thì sẽ trở thành lo lắng vô căn cứ.

Đây đều là những vấn đề còn sót lại từ lịch sử.

Vương quốc Alpha phải đối mặt với mối đe dọa thú nhân trong thời gian dài, mỗi khi xảy ra tình huống đều là một trận chiến đẫm máu, nên nhận thức về nguy cơ đã được khắc sâu vào tận xương tủy của mỗi người.

Phương pháp giải quyết khủng hoảng đều là nhắm vào thú nhân. Hiện giờ địa điểm đã chuyển sang cuộc nội đấu của Nhân tộc, hình thức tư duy truyền thống ban đầu rõ ràng là không thể theo kịp được nữa.

Suy cho cùng thì thú nhân có thể xâm lược phía nam mà không có gì phải băn khoăn, nhưng các quốc gia Trung bộ thì khác, bọn hắn có rất nhiều chuyện phải quan tâm, và nhất định phải tuân theo quy tắc.

Muốn mọi người có thể thay đổi quan niệm trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào. Tác dụng duy nhất mà lời nói của Hudson mang lại chính là củng cố suy nghĩ xây dựng tuyến phòng thủ của mọi người.

Sau khi lui ra khỏi vòng tròn thảo luận, Bá tước Aurane liền bước tới kéo Hudson vào trong góc, thấp giọng dò hỏi:

"Hudson, nghe nói ngươi sắp làm cha rồi, sức khỏe của Melissa hiện giờ như thế nào?"

Thoạt nhìn đây giống như một câu hỏi bình thường về cuộc sống gia đình, nhưng nội dung ẩn chứa trong đó lại không ít. Quan tâm đến con gái và cháu ngoại chỉ là một mặt, mặt khác thì ông ta càng quan tâm đến mối quan hệ thông gia giữa hai gia tộc hơn.

Con trai trong bụng Melissa chính là sợi dây liên kết giữa hai bên.

"Yên tâm đi, ngài Bá tước. Sức khỏe của Melissa rất tốt, đứa con trong bụng cũng rất khỏe mạnh."

"Tính toán thời gian thì chắc là khoảng cuối tháng này sẽ ra đời. Nhưng tiếc là hiện giờ ta đang bề rộn công việc ở Vương đô, sợ là không thể nào về sớm được!"

Nhìn xem vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối của Hudson, Bá tước Aurane mỉm cười. Có lẽ là đã ý thức được hoàn cảnh không thích hợp, nụ cười này đã lập tức bị thu liễm.

"Yên tâm đi, đứa trẻ đó sẽ cảm thấy tự hào vì có một người cha như ngươi. Hiện giờ thế cục trong và ngoài nước đều đang rất căng thẳng, ngươi ở lại Vương đô là đúng."

"Đám người phương bắc kia giờ đây đã bắt đầu ngo ngoe muốn động rồi. Những người đang ở phương bắc của gia tộc Koslow nhất định phải cẩn thận, bởi vì tử địch của các ngươi là gia tộc Locknard cũng đang ở đó."

Nghe được lời nhắc nhở của Bá tước Aurane, Hudson lập tức cảm thấy phiền phức tới rồi.

Không còn Caesar III dẫn đầu, chính sách hạn chế quý tộc phương bắc của Vương quốc chắc chắn sẽ được buông lỏng.

Một khi mở trói cho bọn hắn, các chi mạch mà gia tộc mới mở ở phía bắc sẽ rất khó chịu.

Mặc dù sẽ không xảy ra loại chuyện như trực tiếp kéo bè kéo lũ đi đánh người, nhưng lén lút sử dụng một số âm mưu quỷ kế để ép gia tộc Koslow từ bỏ đất phong phía bắc thì vẫn có thể làm được.

Hudson vuốt vuốt trán, hắn lúng túng phát hiện rằng: ngoài việc nhắc nhở mọi người cẩn thận ra thì hắn chẳng làm được gì cả.

Cho dù muốn trả thù thì tay của gia tộc Koslow cũng không duỗi được dài như vậy.

Cũng không thể để hắn đích thân qua đó đấm bọn hắn được?

Chương 961 - Mời Giáo Đình Chủ Trì Nghi Thức Đăng Quang

Nếu như Hudson thật sự làm như vậy, cuộc xung đột này sẽ leo thang. Kết quả cuối cùng của đấu pháp lưỡng bại câu thương này chính là cả gia tộc đều bị suy sụp.

Ngay cả khi đánh thắng thì Hudson cũng đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn trong giới quý tộc được nữa. Nếu như tất cả mọi người đều chơi giống như hắn thì còn có ai sẽ cảm thấy an toàn nữa?

"Sao vậy, gia tộc Holliser cũng đã cảm nhận được áp lực rồi à?"

Hudson quan tâm hỏi.

Đối với một đại gia tộc mà nói, muốn nhằm vào một vài tên tiểu quý tộc là chuyện vô cùng đơn giản, không có gì đáng nói.

Nhưng nếu ngay cả một đại quý tộc mới nổi như Gia tộc Holliser mà cũng cảm nhận được áp lực thì lại là một tình thế khác.

"Tạm thời còn không nghiêm trọng như vậy, nhưng mà sau khi tin tức bệ hạ qua đời được truyền tới, đám quý tộc phương Bắc đã tổ chức một cuộc họp tập thể, thương nghị ròng rã hai ngày trời mới kết thúc."

"Ta không biết nội dung cụ thể mà bọn hắn thảo luận, nhưng từ vẻ mặt vui mừng của đa số người rời đi cũng có thể thấy được cuộc hội nghị lần này đã có thành quả."

"Có lẽ việc di dời gia tộc đến phương bắc lần này là một quyết định sai lầm, so với Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, gia tộc Holliser thật sự là quá nhỏ bé!"

Bá tước Aurane không khỏi cảm thán nói.

Vấn đề lớn nhất của bảy tỉnh thành phương bắc mà Vương quốc vừa mới thu hồi chính là nằm quá gần Ngũ đại gia tộc Bắc Cương.

Nếu như không có gông xiềng trói chặt ngũ đại gia tộc, đám quý tộc ở bảy tỉnh phía bắc ngay cả nhà cũng chưa chuyển xong thì lấy cái gì để đối chọi với bọn hắn chứ?

Hiện giờ bọn hắn không ra tay, nhưng không có nghĩa là sau này cũng sẽ không ra tay. Không chừng những vật tư và nhân khẩu mà bọn họ phải cực khổ lắm mới di chuyển qua đó đều sẽ trở thành áo cưới cho người khác.

Đáng tiếc là trên đời không có thuốc hối hận, một khi đã đi bước này là sẽ không có khả năng quay đầu.

Hoặc là thừa thế xông lên, đứng vững gót chân ở phương bắc; hoặc là rơi xuống thần đàn.

"Ngài Bá tước đừng quá lo lắng. Đúng là thực lực của đám người phương bắc kia rất mạnh, nhưng mà địch nhân của bọn hắn cũng rất nhiều."

"Chỉ cần có thể đoàn kết được một đám quý tộc di cư tới phương bắc thì bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chờ vượt qua được thời kỳ suy yếu này rồi, mọi chuyện đều sẽ khá hơn."

Hudson nghĩ một đằng nói một nẻo an ủi.

Chính vì biết rõ phía bắc là một cái hố to nên hắn mới lựa chọn cắm rễ ở tỉnh Đông Nam. Lúc trước hắn còn mịt mờ khuyên qua Bá tước Aurane, tiếc rằng Gia tộc Holliser đã quyết định là phải nhảy hố thử.

Bây giờ phải xem tân quân có thể ngăn chặn được Ngũ đại gia tộc Bắc Cương trong cuộc họp tiếp đó ở Vương đô hay không, nếu không thì tương lai của Bắc Cương nhất định sẽ không được yên bình. ...

Tân quân kế vị, quốc táng đều đang được chuẩn bị. Dù là đám quý tộc trong nội bộ Vương quốc , hay là đại biểu của các quốc gia khác, cũng đều vô cùng yên phận vào lúc này.

Nhưng trong nội tâm của Hudson lại không bình tĩnh, trực giác nói cho hắn biết: Sau lưng của sự yên tĩnh thường ẩn chứa một mối nguy hiểm lớn hơn.

"Bá tước đại nhân, điện hạ mời ngài vào trong vương cung nghị sự."

Nhận được tin tức này, Hudson không khỏi nhíu mày. Càng vào thời khắc nguy cấp thì càng phải dứt khoát.

Theo hắn thấy, thay vì Vương tử Caesar phải đi những quá trình lễ nghi rườm rà này, chẳng thà leo lên vương vị càng sớm càng tốt.

Từ trước tới nay, Quốc vương và Vương tử đều là hai khái niệm. Chỉ cần một ngày không mang vương miện thì chuyện này sẽ có khả năng xảy ra biến cố.

Hudson đi theo người hầu vào trong đại điện nghị sự liền lập tức nhận ra tình huống không đúng.

Dù có nói thế nào thì Vương tử Caesar cũng là quân chủ tương lai của mọi người, cho dù trong lòng có không thích y như thế nào, nhưng mặt mũi vẫn phải cho.

Nhưng mà hiện thực chính là đám người này giả cả diễn kịch cũng chẳng diễn, trực tiếp lộ ra vẻ mặt như ăn phải mướp đắng, không ít người còn trợn mắt nhìn chằm chằm Vương tử Caesar.

Sự nghi hoặc này không kéo dài được bao lâu, sắc mặt của Hudson cũng trở nên âm trầm.

"Điện hạ, bắt đầu từ trăm năm trước thì việc quân chủ kế vị của Vương quốc Alpha ta đã chẳng liên quan gì đến Giáo Đình rồi. Hiện giờ ngài mời Giáo Đình tới đây chủ trì nghi thức lên ngôi là có ý gì?"

Không phải Hudson không giữ được bình tĩnh, mà là Vương tử Caesar thật sự quá hồ đồ.

Vương quốc Alpha chính là đối thủ một mất một còn của Giáo Đình, lúc này để cho người của Giáo Đình chủ trì nghi thức lên ngôi thì chẳng khác nào là đang thỏa hiệp với địch nhân!

Ngoài lý do bên ngoài ra, nguyên nhân quan trọng nhất chính là hắn và Giáo Đình không hợp nhau. Từ lúc lập nghiệp hắn đã đạp lên mình Giáo Đình để thượng vị, nếu như Vương quốc hàn gắn mối quan hệ với Giáo Đình, Hudson nhất định sẽ là người bị thương nặng nhất.

"Bá tước Hudson đừng vội. Chỉ là một nghi thức mà thôi, sẽ không làm tổn hại đến lợi ích thực sự của Vương quốc."

"Hơn nữa Giáo Đình còn đưa ra hứa hẹn, chỉ cần chúng ta..."

Không đợi Vương tử Caesar nói hết lời, Hudson đã ngắt lời: "Điện hạ thật là rộng lượng, ở trong mắt của ngài, cuộc đấu tranh giữa vương quyền và thần quyền lại chỉ là một nghi thức bình thường."

"Nhưng mà điện hạ có suy nghĩ đến hậu quả chính trị khi làm như vậy chưa. Trong nước thì tạm thời không bàn đến, chúng ta chỉ phân tích những ảnh hưởng trên trường quốc tế."

"Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là quan hệ giữa chúng ta và Vương quốc Frank chắc chắn sẽ rạn nứt, và mối quan hệ với một số quốc gia lớn khác của nhân tộc cũng sẽ xấu đi."

"Còn về lời hứa của Giáo Đình, chỉ cần đọc thêm sử sách khi không có việc gì làm thì sẽ không có ảo tưởng như vậy!"

Chương 962 - Bị Cô Lập

Hắn vừa nói dứt lời, đám đại quý tộc phản đối Giáo Đình cũng lập tức mở miệng phụ họa, chỉ trong nháy mắt, hiện trường liền biến thành một đám quý tộc đất phong đang ngôn ngữ để vây công Vương tử.

Đám đại thần trong triều vốn nên đứng bên phe quốc vương, vốn nên dùng lý lẽ để biện luận thì lại đang đứng bàng quan.

Hiển nhiên là mọi người đều không hài lòng với đề nghị của Vương tử Caesar.

Mơ hồ ở giữa Hudson ý thức được không thích hợp, đã tất cả mọi người tại phản đối, Vương tử Caesar vì sao còn muốn làm như vậy chứ?

"Chư vị an tĩnh một chút, nơi này không phải là chợ bán thức ăn, có cái gì mà phải ầm ĩ."

"Dựa theo thông lệ, tân quân sẽ là người quyết định xem ai sẽ chủ trì lễ đăng quang."

"Nếu điện hạ đã quyết định mời người của Giáo Đình chủ trì, vậy thì cứ để bọn hắn chủ trì là được. Các vị chớ vì tư lợi của bản thân mà phá hỏng quy củ!"

Lời nói của Công tước Hero lập tức làm cho hiện trường trở nên ồn ào.

Tập đoàn quý tộc phương bắc đứng chung phe với tân quân, đây chắc chắn là một tin tức lớn. Chẳng trách vương tử lại dám đưa ra đề nghị này trong thời điểm khó khăn như vậy, hóa ra là đã nhận được sự ủng hộ của đám người này.

Những người phản đối kịch liệt nhất, ngoài Hudson ra, những kẻ còn lại đều là các quý tộc uy tín lâu năm ở phía nam của Vương quốc.

Quý tộc phương bắc + quý tộc mới nổi đã hợp tác với nhau, hai trận doanh lớn tạo thành một sự cân bằng mới.

"Được rồi, nghi thức lên ngôi sẽ được giao lại cho Tổng giám mục Taryn chủ trì, chuyện mời Giáo Đình sẽ bị hủy bỏ!"

Bụi bặm lắng xuống, nhưng người đạt được thắng lợi là Hudson lại chẳng hề nở nụ cười.

Hôm qua khi trò chuyện với Bá tước Aurane, hắn còn đang lo lắng về mối đe dọa của đám quý tộc phương bắc, vậy mà hiện giờ song phương đã đạt thành hợp tác, đằng sau nhất định có chuyện gì đó.

Nhưng ngoài Vương tử Caesar ra thì Hudson không nghĩ ra người thứ ba có thể tác hợp quan hệ của song phương.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson lập tức hiểu rõ, lời đề nghị vừa rồi của Vương tử Caesar không phải là thật sự muốn mời người của Giáo Đình tới chủ trì nghi thức lên ngôi, mà là một cuộc thăm dò.

Có lẽ ngoài thăm dò phản ứng của bọn hắn ra, Vương tử Caesar còn đang truyền đi một thông điệp cho bọn hắn: nếu như bị dồn vào đường cùng, lão tử sẽ đi nương tựa Giáo Đình.

Đừng tạo ra bất kỳ mâu thuẫn nào, ở trước mặt lợi ích, thứ này luôn luôn vô giá trị.

Tất cả đều đã được sắp đặt sẵn, chẳng trách tất cả các đại thần trong triều đều im lặng. ...

Hudson chóng mặt bước ra khỏi vương cung, trong đầu vẫn còn vang lên những tiếng ong ong.

Quý tộc mới nổi khó lăn lộn, làm lão đại trong đám quý tộc mới lại càng khó lăn lộn hơn. Nhìn tình huống hiện giờ thì biết, đám người này làm việc mà cũng không mang theo hắn.

Nếu như biết trước đây là toan tính của Vương tử Caesar thì hắn mới lười đứng ra trở thành chim đầu đàn làm ra loại chuyện đắc tội với người khác này.

Lý trí nói cho hắn biết, nếu như cứ tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn cũng sẽ có ngày hắn tiêu hết số danh vọng tích lũy được trên chiến trường.

Thành cũng chiến trường, bại cũng chiến trường.

Hudson biết rất rõ nguyên nhân chủ yếu mà mọi người đều bài xích hắn, không phải là vì hắn là quý tộc mới nổi, mà là hắn thể hiện quá hoàn mỹ trên chiến trường.

Nếu như hắn là một lão già 80-100 tuổi thì có lẽ mọi người sẽ chấp nhận. Dù sao cũng chỉ còn có nhiêu đó thời gian mà thôi, nâng lên cao cúng bái là được.

Tiếc là Hudson mới chỉ chừng hai mươi, còn có thể tiếp tục hoạt động trên chính đàn của Vương quốc thêm mấy chục năm nữa, nếu như da mặt của hắn dày một chút, thậm chí còn có thể sống trên trăm năm.

Chỉ cần là người có chút đầu óc đều biết, đối với loại quyền thần tiềm ẩn này, nhất định phải đè xuống càng sớm càng tốt. Nếu không, để Hudson tiếp tục phát triển xuôi gió xuôi nước như vậy, sau này hậu bối của mọi người còn lăn lộn thế nào được nữa?

Xung đột về lợi ích cốt lõi đã quyết định dù cho Hudson có cố gắng đến đâu thì cũng không thể được tất cả các bên thực sự chấp nhận.

Tình huống hiện tại là: các quý tộc uy tín lâu năm lo lắng sau khi hắn lớn mạnh sẽ chiếm giữ lợi ích của bọn họ; đám quý tộc mới nổi dù không đủ thực lực nhưng lại có tâm tư riêng, vô tâm đẩy Hudson thượng vị.

Suy nghĩ của Vương thất lại càng phức tạp hơn, một mặt thì họ cần tài năng quân sự của hắn để chấn nhiếp ngoại địch; mặt khác họ lại lo là sau khi Hudson lớn mạnh sẽ uy hiếp đến vương quyền.

Sự kết hợp của nhiều yếu tố khác nhau đã đẩy Hudson, người am hiểu lôi kéo đồng minh, vào cảnh tứ cố vô thân trên chính đàn Vương quốc.

Nếu như chỉ là chuyện rắc rối trong chính trị thì không nói, mấu chốt là lập trường cảnh giác của các bên đã hạn chế rất nhiều hành động của Hudson.

Nhìn vào cuộc phân tranh ở tỉnh Đông Nam là biết, trong hầu hết thời gian, hắn đều bị ép phải ở thế thủ, mà không phải chủ động xuất kích.

Không phải hắn không muốn cường thế một lần, nhưng khi nghĩ tới những nhân vật anh hùng tráng niên chết sớm trong lịch sử, Hudson liền bỏ đi ý nghĩ này.

Lý trí nói cho hắn biết, hiện giờ chỉ cần hắn dám mạo hiểm cầm đầu, không phải bị tráng niên mất sớm thì cũng trở thành một vị đại tướng trong hàng ngũ tổ chức tà giáo.

Đừng trông cậy vào việc đi ăn máng khác, không lăn lộn được trong Vương quốc Alpha, có đổi một quốc gia khác cũng chỉ chết thảm hại hơn mà thôi.

Dù là ở bất kỳ địa phương nào cũng như vậy, khi sự xuất hiện của ngươi làm tổn hại đến lợi ích của người khác thì ngươi chính là tà giáo.

Không thay đổi được thế giới thì phải thích ứng với thế giới. Sau khi tham khảo được quá trình lập nghiệp của vô số đại quý tộc, Hudson đã tìm được kinh nghiệm thành công của bọn hắn, đó chính là —— "Cẩn trọng".

Chương 963 - Bị Cô Lập (2)

Nói một cách tương đối thì hiện giờ Hudson đang nắm trong tay những quân bài rất tốt. Thậm chí hắn còn chẳng cần phải cố gắng, chỉ cần kéo dài thời gian, chờ sau này khi hắn có tuổi là đã có thể bước vào trung tâm quyền lực.

Thực ra là vì hắn leo lên quá nhanh, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy không thoải mái, thiếu cảm giác an toàn nên mới như vậy.

Nói dễ, làm khó.

Nếu như không phải từng chịu xã hội đánh đập, một khi nắm đại quyền trong tay, dù có chủ động lựa chọn yên lặng trong giai đoạn phong nhã hào hoa thì hắn cũng không nhất định có thể làm được.

Một chén trà vào trong bụng, Hudson khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh thong dong, bắt đầu chải chuốt lại những nội dung trong cuộc hội nghị ở vương cung.

Vương tử Caesar chấp nhận rủi ro đắc tội với đám quý tộc uy tín lâu năm trong nước cũng phải diễn vở kịch này, sau lưng chuyện này nhất định còn có nguyên nhân khác.

Mời người của Giáo Đình tới chủ trì nghi thức lên ngôi thoạt nhìn giống như một câu nói đùa, nhưng Hudson biết rõ chuyện này chưa hẳn không có khả năng biến thành sự thật.

Dựa vào tình hình quốc tế hiện nay, nếu như Vương tử Caesar dám đưa ra lời mời thì khả năng cao là Shelter VII sẽ đích thân tới chủ trì nghi thức.

Có lẽ trong mắt quý tộc thì Giáo Đình chỉ toàn là tiếng xấu, nhưng vẫn còn sức ảnh hưởng thâm căn cố đế trong dân gian, thậm chí còn có một nhóm người ủng hộ đang ẩn giấu trong nội bộ quý tộc.

Nhận được sự ủng hộ của những người này sẽ có ý nghĩa trọng đại với việc ổn định vương vị.

Tuy nhiên, chỉ những yếu tố này thôi thì chưa đủ để Vương tử Caesar quyết đoán như vậy. Tất cả mọi người đều cần thể diện, ám chỉ một lần là được rồi, cần gì phải tự mình nói ra chứ?

Cho dù Vương tử Caesar không giữ được bình tĩnh thì đám người có kinh nghiệm chính trị phong phú trong vương thất cũng sẽ đứng ra ngăn đón. Giải thích duy nhất chính là: y cố tình làm vậy!

Hudson dùng ngón tay viết lên trên bàn bốn chữ —— "sáp nhập, thôn tính" rồi thở dài một hơi.

Chỉ cần nhìn Vương tử Caesar lôi kéo người là biết. Hoặc là những người đã không còn không gian để sáp nhập, thôn tính nữa; hoặc là những quý tộc mới quật khởi căn cơ bất ổn.

Khó trách dám dùng đám quý tộc uy tín lâu năm làm bè, thì ra ngay từ ban đầu song phương liền đã đứng ở mặt đối lập, hoàn toàn không còn bất kỳ chỗ trống nào để thỏa hiệp.

Nếu như thật sự truy đến cùng, kẻ đầu têu vẫn là Ngũ đại gia tộc Bắc Cương. Mặc dù phải mang tiếng xấu vì sáp nhập và thôn tính đất đai, nhưng bọn hắn đã lấy được lợi ích thực tế rồi!

Chính nhờ vào những lợi ích thực tế này mà bọn hắn mới từ những lãnh chúa biên cương nhảy lên trở thành các gia tộc đứng đầu trong Vương quốc.

Có sẵn những tấm gương ở đó, mọi người không có suy nghĩ là chuyện không thể nào. Vấn đề duy nhất là phía nam không có thú nhân, muốn chơi chiêu mượn đao giết người cũng không được.

Ngay cả việc dẫn dụ ngoại địch vào cũng không được, Trong cuộc nội đấu của Nhân tộc, tất cả mọi người đều giữ ăn ý là sẽ không giết quý tộc. Chỉ cần không phải chết trên chiến trường, về cơ bản thì đều có thể giữ được mạng nhỏ.

Cách chơi thô bạo không chơi được, vậy liền chơi trò mang tính kỹ thuật thôi.

Trước khi quý tộc phương bắc quật khởi thì mọi người vẫn còn một chút liêm sỉ, nhằm chờ đến khi đám tiểu quý tộc bị suy sụp để tùy thời chiếm đoạt.

Nhưng bây giờ đã khác, chờ các tiểu quý tộc tự suy sụp lãng phí quá nhiều thời gian, nên những kẻ có dã tâm đều đã học được cách chơi thủ đoạn.

Hudson không rõ tình hình ở nơi khác ra sao, nhưng trong mấy tháng gần đây ở tỉnh Đông Nam đã có mười mấy nhà tiểu quý tộc xảy ra bất trắc rồi.

Hoặc là phạm tội rồi bị phạt một số tiền khổng lồ; hoặc là làm ăn thua lỗ ở bên ngoài; hoặc là lãnh địa bị cướp; hoặc là đi đánh nhau với hàng xóm vì thể diện...

Dù cho câu chuyện có hợp lý đến đâu thì cuối cùng những quý tộc có liên quan đều bị trọng thương nguyên khí.

Tiểu quý tộc có phát hiện ra điểm bất hợp lý cũng vô dụng, trong tay không có chứng cứ, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào người ta tự mình thừa nhận hay sao?

Nếu như không đâm rách lớp giấy cửa sổ này, sau khi gia tộc suy bại thì vẫn còn có thể giữ lại một tước vị suông để sống tạm bợ; Còn nếu như đâm rách lớp giấy này, không phải "bị" chết bất đắc kỳ tử thì chính là "bị" cấu kết với tà giáo.

Điều đáng châm chọc là: đám hắc thủ lớn nhất dẫn đến sự suy tàn của các tiểu quý tộc không phải là những nhà quý tộc trung đẳng trong tỉnh, mà chính là các tiểu quý tộc.

Tổng đốc và quận trưởng ở khắp nơi đều chỉ làm hai việc —— tăng thuế và đổ thêm dầu vào lửa.

Nếu Vương quốc không ra tay ngăn cản mà cứ để cho tình hình này tiếp diễn, có lẽ không đợi đến lúc Vương tử Caesar dựng được uy vọng của mình thì tỉnh Đông Nam đã bị chia cắt không sai biệt lắm rồi.

Sau khi bình tĩnh chải chuốt xong mọi chuyện, Hudson kinh ngạc phát hiện ra bản thân mình đã đánh giá thấp Vương tử Caesar.

Mặc kệ vụ việc xảy ra vào ban ngày này sẽ gây ra tác động lớn bao nhiêu, nhưng y đúng là đã chấn nhiếp được một đám quý tộc uy tín lâu năm.

Trước khi có thể đoán ra được chất lượng của vị lão đại mới này, mọi người chắc chắn sẽ thu liễm một chút.

Suy cho cùng, người làm lão đại nếu như không thể dựa vào đức cao vọng trọng để phục chúng thì việc làm cho thủ hạ phải e ngại cũng là một phương pháp quản lý rất tốt.

Chủ yếu vẫn phải xem màn trình diễn tiếp theo của y, chỉ cần hình tượng mạnh mẽ hiện tại của Vương tử Caesar không bị phá vỡ, và thủ đoạn chính trị mạnh mẽ hơn một chút, y chưa chắc không thể trở thành một Caesar III thứ hai.

Chương 964 - Ám Sát

Sáng sớm, trong tang lễ của Caesar III, nhìn thấy đám đại quý tộc ở đây đều có vành mắt đỏ hoe, Hudson liền không nhịn được muốn cười thật to.

Đám lão hồ ly này lại thật sự bị dọa sợ rồi. Nhưng mà nghĩ lại liền cảm thấy bình thường, người già thành tinh, gặp được chuyện sẽ không tránh khỏi nghĩ nhiều một chút.

Đối mặt với một gã Quốc vương một lời không hợp liền trực tiếp lật bàn, trong lòng ai cũng đều sẽ rụt rè.

Dựa vào vốn liếng mà Caesar III lưu lại, hiện giờ vương thất có năng lực đấm sấp mặt bất kỳ nhà đại quý tộc nào. Nhưng hết lần này tới lần khác người chưởng khống loại lực lượng này lại là một vị Quốc vương tuổi trẻ khí thịnh.

Mọi người an phận, Hudson cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Trong nước không gây chuyện ầm ĩ, mặc cho tình hình quốc tế có căng thẳng đến mức nào thì cũng không thể lan đến gần Vương quốc trong một thời gian ngắn.

Chiến tranh thì cứ để lại cho người khác đi! Yên tâm làm ruộng mới là vương đạo, Hudson lão gia là người yêu chuộng hòa bình.

"A!"

"Bắt sát thủ!"...

Một tiếng hét thảm truyền đến, trong đám người lập tức phát ra tiếng hét "bắt sát thủ", hiện trường tang lễ vốn đang ngay ngắn trật tự lập tức đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Đánh mặt tới quá đột nhiên, Hudson lập tức từ thiên đường rớt xuống địa ngục, hắn cũng không biết phải hình dung tâm tình hiện giờ của mình như thế nào.

Vấn đề bây giờ là:

Ai bị ám sát?

Ám sát có thành công hay không?

Có không ít đại nhân vật đang tham gia vào vụ tang lễ này, chỉ cần một người chết thôi là có thể gây ra một cuộc phong ba rồi. ...

"Là ai bị ám sát vậy?"

Vương tử Caesar tức giận chất vấn.

Tang lễ của phụ thân y bị gián đoạn, nghi thức đăng cơ của y cũng bị phá hư.

Dựa theo truyền thống của Vương quốc Alpha, việc nhập thổ của lão Quốc vương thường được tiến hành vào buổi sáng, người kế vị sẽ nhận vương miện và đăng quang vào buổi chiều.

Hiện giờ để xảy ra chuyện như vậy, buổi lễ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Nếu chuyện như thế này xảy ra vào thời gian kế vị thì đó sẽ là một điềm đại "hung".

Nhất định phải có người chịu trách nhiệm cho chuyện này. Nhưng mà việc quan trọng trước mắt là phải làm rõ ai bị ám sát.

Nếu như là một tên quý tộc vừa và nhỏ ở trong nước thì còn tốt, nhưng nếu là một đại nhân vật nào đó trên trường quốc tế bất hạnh ngộ hại, vậy thì phiền phức lớn rồi.

"Điện hạ, người bị ám sát chính là Vương tử của Vương quốc

Hessen - Claude!"

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Bá tước Francois trả lời bằng giọng điệu cứng rắn, sắc mặt của Vương tử Caesar lập tức đen như nhọ nồi, thật sự là sợ cái gì gặp cái đó.

Lúc đầu thì Vương quốc Hessen đã rất kích động rồi, tùy thời đều muốn tiến vào phương bắc kiếm một chén canh, hiện tại xảy ra loại chuyện này, quả thực là cho bọn hắn một cái cớ vô cùng tốt.

"Truyền lệnh xuống, sai đội vệ binh cung đình lập tức chạy qua đó duy trì trật tự và truy bắt hung thủ!"

"Bộ Ngoại vụ, lập tức phái người đi xem thử Vương tử Claude hiện giờ đã an toàn chưa."

Vương tử Caesar quyết đoán hạ lệnh.

Chuyện cũng đã xảy ra rồi, chỉ có thể cố gắng khắc phục mà thôi. Hiện giờ chỉ mong là Vương tử Claude không có việc gì, lúc đó mọi chuyện đều có đường lui.

Nhưng nếu như Vương tử Claude xảy ra bất trắc...

Y thật sự không dám tiếp tục suy nghĩ về hậu quả kinh khủng này.

Quần thần ở bên cạnh cũng đang sợ đến choáng váng. Vương tử của nước láng xảy ra bất trắc trong địa bàn của mình, loại chuyện trong truyền thuyết này lại đang thực sự xảy ra ngay trước mắt họ. ...

Dưới sự nỗ lực của các binh sĩ, trật tự nhanh chóng được khôi phục, tên sát thủ cũng đã bị bắt, tiếc là chỉ bắt được một cỗ thi thể.

Buổi lễ được kết thúc một cách vội vàng, sự chú ý của mọi người đều đã chuyển từ việc đăng cơ của tân vương sang vụ ám sát.

Vương tử Claude hiện giờ không rõ sống chết, đại biểu của Vương quốc Hessen lại không cho phép người ngoài tới thăm, ngay cả Caesar IV cũng bị chặn ở bên ngoài.

Lúc này, sắc mặt của đám cao tầng trong Vương quốc, bao gồm cả Hudson, đều âm trầm đến đáng sợ, cả đám đều đang nóng lòng chờ đợi tin tức.

Đêm khuya, Phỉ Thúy cung vẫn đèn đuốc sáng trưng.

"Có tra ra được thân phận của tên sát thủ không? Gã ta làm sao trà trộn vào đây được?"

Caesar IV hỏi với sắc mặt tái xanh.

Nếu đã không biết được Vương tử Claude còn sống hay đã chết, vậy thì cũng chỉ có thể bắt đầu điều tra từ tên sát thủ kia để tìm ra thủ phạm thực sự, nhằm giảm thiểu trách nhiệm của Vương quốc Alpha xuống mức thấp nhất.

"Bệ hạ, trên người của tên sát thủ này đã được bôi một loại dược tề tà ác, sau khi bị chúng thần bắt được, thân thể của gã ta nhanh chóng biến thành một vũng máu, hiện trường không để lại bất luận một manh mối có giá trị nào."

"Theo như thông tin của những người từng chứng kiến tên sát thủ thì người này tên là Cyrus, là một tên Nam tước đất phong ở tỉnh Đông Nam."

"Gã ta chưa từng rời khỏi Vương quốc, có lẽ gã còn không có mối quan hệ nào với Vương tử Claude, chứ đừng nói đến chuyện có thù."

"Chúng thần nghi ngờ người này đã bị mạo danh, có lẽ Nam tước Cyrus thật sự đã sớm bị hại rồi."

"Việc tiếp tục điều tra sâu hơn về thân phận của Nam tước Cyrus cần tỉnh Đông Nam cung cấp các thông tin liên quan. Không loại trừ khả năng gã ta bị kích động và muốn trả thù xã hội."

Câu trả lời của Đại công tước Newfoundland đã đẩy tỉnh Đông Nam lên đỉnh sóng. Hudson và Bá tước Pierce nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vẻ u sầu.

"Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống."

Trong thâm tâm Hudson đang chào hỏi cả gia tộc của tên sát thủ này. Gây ra chuyện lớn như vậy mà muốn đùn đẩy trách nhiệm thì cũng phải tìm người có phân lượng một chút, đẩy hết lên người của những "tiểu nhân vật" như bọn hắn làm quái gì?

Hudson bày tỏ thể lực của mình có hạn, không thể nào gánh chịu được chuyện lớn như ám sát Vương tử một nước.

Chương 965 - Ám Sát (2)

Lúc đầu hắn còn cho rằng tình thế trước mắt rất là an toàn, cho dù có bộc phát xung đột thì cũng sẽ không lập tức tác động đến tỉnh Đông Nam.

Nhưng bây giờ thì lại không có cách nào đảm bảo được nữa, vì có liên quan đến vụ án của Vương tử Claude, cho nên thế cục đã trở nên vô cùng phức tạp.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó Vương quốc Hessen nhất định sẽ yêu cầu Vương quốc Alpha giao ra hung thủ.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Vương quốc Alpha vốn không thể nào làm được loại yêu cầu nhìn như hợp lý này.

Sát thủ đều bị hóa thành một bãi máu loãng, tất cả manh mối đều đã đứt đoạn. Muốn tiếp tục điều tra cũng không biết nên tra như thế nào.

Cũng không thể tìm đại một người gánh chịu trách nhiệm được?

Cho dù Vương quốc Alpha chịu làm như vậy thì cũng sẽ không có người đại công vô tư đồng ý gánh trách nhiệm, Vương quốc Hessen cũng không có khả năng tiếp nhận!

Nếu như không dừng một cái cớ được dâng tới trước cửa này để đòi lợi ích cho mình thì chẳng phải trông bọn hắn giống như những kẻ vừa mới chơi chính trị sao?

"Ngài Tể tướng, tỉnh Đông Nam chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực để thu thập những thông tin liên quan đến Nam tước Cyrus."

"Nhưng sẽ thật buồn cười nếu nói gã ta bị kích thích nên mới lên kế hoạch cho vụ ám sát lần này."

"Là một tên tiểu quý tộc, trong tình huống bình thường, ngay cả cơ hội đến gần Vương tử Claude cũng không có, chứ đừng nói đến việc ra tay ám sát."

"Vụ ám sát lần này rõ ràng đã được lên kế hoạch từ trước. Không phải là chuyện mà trung cấp như Nam tước Cyrus có thể làm được, cho dù là gã ta trùng hợp gặp được Vương tử Claude thì cũng sẽ bị hộ vệ của vương tử chặn lại!"

Tổng đốc Pierce không chút khách khí phản bác.

Trách nhiệm là thứ không thể tùy tiện gánh chịu, nếu là định nghĩa: Nam tước Cyrus bị kích thích và muốn trả thù xã hội nên mới phát động vụ ám sát này, vậy thì kẻ làm Tổng đốc như lão ta cũng khó từ tội lỗi.

Ngay cả việc điều tra theo hướng này cũng không được. Mặc dù Bá tước Pierce vẫn luôn rất chú trọng tướng ăn của mình, nhưng lão ta cũng lén lút sử dụng một chút thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Ngài Tổng đốc không nên hiểu lầm, ta chỉ đang luận sự, không có ý trách cứ ngài."

Lời giải thích của Đại công tước Newfoundland không thể khiến cho Bá tước Pierce hài lòng, nhưng Tể tướng đều đã nói như vậy rồi, lão ta cũng không thể tiếp tục cắn lấy không thả.

"Hừ

Sau khi hừ lạnh một tiếng để thể hiện sự bất mãn của mình, lão ta liền ngậm miệng không nói.

Thoạt nhìn thì đây có vẻ là đang phân tích khả năng, nhưng kỳ thực là đang mượn đề tài này để gõ lão ta một gậy.

Cảnh cáo đám đại quý tộc đừng nên làm thái quá, nếu như để các tiểu quý tộc gây ra chuyện thì bọn họ cũng sẽ ăn không hết gói đem đi.

"Được rồi!"

"Không cần tranh luận về vấn đề này nữa. Nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta không chỉ là phải điều tra rõ thân phận của sát thủ và kẻ đứng phía sau, mà còn phải chuẩn bị giải quyết hậu quả."

"Dù cho Vương tử Claude có xảy ra bất trắc hay không thì Vương quốc Hessen cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiếp đó sẽ xảy ra một trận phong ba chính trị, và Vương quốc nhất định đưa ra được biện pháp đối phó."

Caesar IV vừa nói xong, trong đại điện lập tức trở nên ồn ào náo động. Đám đại quý tộc châu đầu ghé tai thảo luận.

Bằng vào khả năng tai nghe sáu hướng của mình, Hudson liên tục trích xuất ra những thông tin hiệu quả từ trong các cuộc cuộc thảo luận. Tiếc là không tìm được biện pháp tốt nào, nhưng ý tưởng ngu ngốc thì lại có không ít.

Trên thực tế, loại thảo luận khẩn cấp cần phải đưa ra quyết định nhanh chóng này sẽ không thể phát huy được hết tài trí thông minh của các đại quý tộc.

Trong hầu hết thời gian, bọn họ đều sẽ để cho phụ tá của mình phân tích các loại tình huống trước, sau đó mới có thể chọn ra phương án mà họ tự nhận là có lợi nhất để áp dụng, mà không phải tự mình lên kế hoạch.

Đây cũng chính là lý do mà rất nhiều đại quý tộc rõ ràng không có năng lực, nhưng gia tộc vẫn có thể phát triển thịnh vượng. Về bản chất thì phương hướng bồi dưỡng mà gia tộc dành cho bọn họ khi còn nhỏ chính là: Biết người, dùng người... ...

"Điện hạ, ngài có thấy khá hơn chút nào không?"

Bá tước Tatara quan tâm hỏi.

Ông ta là sứ thần Hessen thường trú ở Vương quốc Alpha, bây giờ Vương tử nước mình lại xảy ra chuyện trong khu vực do ông ta phụ trách, nên cũng khó từ tội lỗi.

"Yên tâm đi, Bá tước Tatara. sát thủ chỉ mới vừa tới gần ta đã bị hộ vệ ngăn cản rồi. Việc bị thương vào ban ngày chẳng qua chỉ là một màn kịch diễn cho bên ngoài xem mà thôi."

"Loại chuyện tốt hiếm có như vậy mà cũng bị chúng ta gặp được, ta nhất phải kiếm một chút chỗ tốt từ Vương quốc Alpha."

Vương tử Claude cười ha hả nói.

Sát thủ?

Không, đó rõ ràng là quý nhân của gã ta.

Năng lực kém thì không nói, ngay cả địa điểm ám sát cũng được chọn lựa rất hoàn mỹ.

Gã ta hoàn toàn không có chút hứng thú nào với tên hung thủ đứng sau màn này. Trong vấn đề này, Vương quốc Alpha còn lo lắng hơn một người bị hại như gã ta.

Nếu như ngay cả chủ nhân cũng không tìm được hung thủ, vậy thì một người ngoài như gã lại càng không tra ra được. Thay vì lãng phí thời gian vào chuyện này, chẳng thà nghĩ cách tối đại hóa lợi ích còn hơn.

"Điện hạ, ý của ngài là muốn mượn cơ hội này để đàm phán với Vương quốc Alpha?"

Bá tước Tatara ra vẻ hồ đồ hỏi.

Làm tiểu đệ thì không được quá thông minh, quý tộc đất phong có năng lực một chút thì không sao, nhưng một gã Bá tước cung đình như ông ta mà thông minh hơn lão đại lại chính là điều tối kỵ.

Chương 966 - Điều Tra

"Đàm phán làm gì?"

"Trực tiếp yêu cầu Vương quốc Alpha giao ra hung thủ và kẻ đứng sau là được. Chuyện còn lại, chờ bọn hắn tới đây rồi bàn tiếp!"

Vương tử Claude tức giận nói.

Làm gì có chuyện trực tiếp chạy đi yêu cầu chỗ tốt chứ, nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài, chẳng phải mọi người sẽ coi gã như một tên rẻ tiền sao?

Cho dù cuộc trao đổi lợi ích này có lớn đến đâu thì vương tử của Vương quốc Hessen cũng không thể bị vật chất hóa (Reification).

Sau khi đuổi tên sứ thần đi, Vương tử Claude liền trắng đêm khó ngủ. Chuyện xảy ra trong ngày đã kích thích không nhỏ đến gã ta.

Nhưng điều kích thích gã không phải là vụ ám sát lố bịch kia, mà là việc Caesar IV đã lên ngôi vua.

Hai người đều đồng trang lứa, vậy mà Caesar IV đã bắt đầu chấp chưởng một nước lớn, còn gã thì chỉ có thể đại diện cho vương thất Hessen đi khắp nơi tạo mối quan hệ.

Trên thực tế, ngay cả loại việc vặt vãnh như tạo mối quan hệ này cũng đều do gã cố gắng tranh thủ mới được. Nếu không, hiện giờ gã cũng chỉ có thể ở trong vương đô làm một con mọt gạo.

Đều là do lúc đầu thai không nắm chắc được thời điểm, ra đời chậm hơn huynh trưởng một bước. Cho nên người đã trở thành thái tử, mà gã chỉ là một tên vương tử bình thường.

Nghe vào thì cái danh vương tử rất ngầu lòi, vừa ra đời đã nằm ở vạch đích của vô số người, nhưng đây cũng là vạch đích của gã.

Tại Vương quốc Hessen, nơi giai cấp bị cố hóa nghiêm trọng, mọi người đều nghiêm phòng tử thủ đất phong của mình, cho dù là vương tử một nước, nhưng cũng chẳng còn dư địa bàn cho hắn.

Lãnh địa của vương thất sẽ không dễ dàng bị chia tách như vậy, dù có được sắc phong thì đó cũng chỉ là danh hiệu trên danh nghĩa.

Khi phụ thân Quốc vương còn sống, gã ta còn có thể mang theo danh hiệu vương tử phong quang vô hạn này trên đại lục.

Nhưng một khi vương quyền thay đổi, gã chỉ còn lại một tước vị. Tước vị cao hay thấp còn phải xem biểu hiện của gã.

Nếu như gã ưu tú về mọi mặt, lại lập được công lớn cho Vương quốc, thì còn có cơ hội được phong Đại công tước để vào triều tham chính.

Nếu như chẳng làm nên trò trống gì, thì gã chỉ còn lại tước vị Bá tước, sau đó sẽ được nhận tiền từ vương thất và trở thành một gã ăn không ngồi rồi.

Trực giác nói cho Claude biết, vụ ám sát này chính là kỳ ngộ lớn nhất của gã. Cho nên sau khi xảy ra chuyện, gã lập tức hạ lệnh phong tỏa tin tức, đồng thời cấm bất luận kẻ nào tới thăm.

Nhưng bây giờ Claude lại bối rối không biết nên làm gì tiếp theo.

Cái chết của Caesar III đối với Vương quốc Hessen cũng là một chuyện ngoài ý muốn.

Trước đó bọn hắn còn suy đoán rằng Caesar III sẽ còn có thể sống thêm được 3-5 năm nữa, nên những công tác chuẩn bị nhằm vào Vương quốc Alpha cũng được dựa theo suy đoán này.

Bọn hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Dù sao, trên đại lục Aslante này không chỉ có hai Vương quốc, khi đưa ra quyết định phải xem xét phản ứng của tất cả các quốc gia trên đại lục.

Nếu không, chân trước vừa mới phát động chiến tranh, chân sau liền có đại quốc nhảy ra can thiệp, như vậy sẽ rất lúng túng.

Hơn nữa, Vương quốc Alpha cũng không phải quả hồng mềm, cho dù hiện giờ vẫn còn chưa khôi phục thực lực, nhưng cũng không thể bị đánh bại trong một thời gian ngắn.

Dựa trên sự hiểu biết của Claude về phụ thân mình, ông ta sẽ không bao giờ liều lĩnh đặt cược vào vận mệnh của đất nước chỉ vì một chút "chuyện nhỏ" này.

Ngay cả khi hai nước khai chiến, Claude cũng không hy vọng cuộc chiến này xảy ra bởi vì mình.

Chiến tranh đầy rẫy những điều không chắc chắn, Vương quốc Hessen thắng còn tốt. Nếu như thua, gã sẽ trở thành tội nhân của cả Vương quốc.

Claude ngồi dậy rồi cầm lấy giấy bút vội vàng viết.

Cho dù quyết định cuối cùng của Vương quốc là gì thì gã nhất định phải thể hiện ra lập trường phản chiến của mình, đây là ý thức chính trị của một con cháu trong vương thất. ...

Sau khi rời khỏi vương cung, Hudson cùng Bá tước Pierce cùng chạy tới trụ sở của Gia tộc Dalton. Cho dù mối quan hệ trước đây của hai người có như thế nào, nhưng hiện giờ hai người đều là những kẻ xui xẻo ngồi chung trên một chiếc thuyền.

Giờ phút này, toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam ở vương đô đều đang tụ tập ở nơi này chờ tin tức. Khi nhìn thấy hai người đến, đám người liền vội vàng bước lên hỏi thăm.

"Mọi người hãy quay lại chỗ ngồi của mình và ngồi xuống đi! Mọi chuyện phức tạp hơn dự kiến, ta tạm thời không thể giải thích rõ được."

"Chắc là các ngươi cũng đã biết tên sát thủ đã dùng thân phận Nam tước Cyrus để trà trộn vào Vương đô rồi, trong khoảng thời gian gần đây có phát hiện ra gã ta có chỗ nào khác thường không?"

Nghe xong lời của Tổng đốc Pierce, đám người liền vội vàng lùi lại rồi lập tức tỏ vẻ mình không có quen biết gì với Nam tước Cyrus.

Tin tức về vụ ám sát diễn ra trước sự chứng kiến của mọi người đã được lan truyền ra ngoài. Ám sát vương tử một nước là đại án, nếu bị liên lụy vào sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ của bản thân.

Cho dù ngày thường có quan hệ tốt với Nam tước Cyrus như thế nào thì hiện giờ nhất định phải khẳng định chắc nịch là: Không quen!...

"Đủ rồi! Ta đang hỏi các ngươi có quan hệ gì với Nam tước Cyrus, mà không phải là có quan hệ với sát thủ, vội vã phủi sạch quan hệ như vậy để làm gì?"

"Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta không biết người nào quen biết, người nào không quen biết gã ta sao?"

"Nếu như các ngươi cứ tiếp tục không chịu thành thật khai báo, vậy thì ta sẽ mặc kệ, các ngươi tự mình đi giải thích với người của đoàn điều tra đi."

Tổng đốc Pierce nghiêm nghị khiển trách.

Vấn đề hiện giờ là có quen hay không sao?

Mấu chốt của vấn đề là nhất định phải chứng thực được thân phận của Nam tước Cyrus chỉ là giả, Nam tước Cyrus thực sự đã sớm ngộ hại, người bây giờ là do sát thủ mạo danh thay thế.

Chương 967 - Đùn Đẩy Trách Nhiệm

Đương nhiên, nếu như có thể tìm được thi thể của Nam tước Cyrus thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Nhưng chuyện này gần như là không có khả năng, nếu bọn chúng đã dám làm ra loại chuyện này thì đương nhiên là đã xử lý sạch dấu vết.

"Tổng đốc đại nhân, trên đường tới đây Nam tước Cyrus đều rất bình thường, nhưng đến trước ngày tham gia buổi lễ thì đột nhiên trở nên kiệm lời, rất ít giao lưu với chúng tôi."

"Chúng tôi đã chủ động tìm gã ta giao lưu, nhưng gã đều lấy lý do là bệ hạ qua đời, tâm tình không tốt để từ chối!"

Lời nói của Nam tước Siccolari làm cho rất nhiều người đều ngơ ngác.

Nam tước Cyrus rất kiệm lời mà cũng xem như là dị thường sao, nếu vậy thì trong số bọn họ sẽ chẳng có người nào là bình thường cả.

Tuy nhiên, trong hàng ngũ tiểu quý tộc cũng có người thông minh, lập tức nghe ra lời bóng gió. Nam tước Cyrus có dị thường hay không không quan trọng, quan trọng là hiện giờ bọn họ cần gã ta có dị thường.

Sát thủ đã bị biến thành một vũng máu, không thể điều tra ra thân phận thật sự được nữa, vào những lúc thế này, bọn họ chỉ cần khẳng định rằng người này không phải là Nam tước Cyrus, vậy thì sát thủ cũng không phải là Nam tước Cyrus.

"Tổng đốc đại nhân, Siccolari nói không sai. Sau khi đến vương đô không lâu, Nam tước Cyrus liền trở nên quái gở, hầu như không hề tiếp xúc với chúng tôi."

"Khẳng định là đã bị người ta sát hại, hung thủ đã giả mạo thân phận của gã để xâm nhập vào..."...

Các quý tộc khác vội vàng mở miệng bổ sung, hình tượng Nam tước Cyrus bị người ta mạo danh thay thế lập tức hiện ra.

"Kayo, hãy ghi lại những gì mọi người đã nói, sau khi ghi xong liền giao lên cho đoàn điều tra."

"Nếu như mọi người còn bỏ sót thông tin gì có liên quan đến Nam tước Cyrus thì có thể trực tiếp đến tìm Tử tước Kayo để giao lưu."

"Vấn đề mà chúng ta sẽ thảo luận tiếp theo có liên quan đến tính mạng và truyền thừa gia tộc của mỗi người, cho nên mọi người nhớ phải thận trọng."

"Tình hình quốc tế đang không ngừng xấu đi, tỉnh Đông Nam ta cũng từ hậu phương lớn của Vương quốc biến thành tuyến đầu trong cuộc xung đột quốc tế."

"Sự tồn tại của Hắc Thạch sơn mạch đã thay chúng ta ngăn chặn vô số tai nạn, nhưng nơi gần nhất chỉ cách Hắc Thạch sơn mạch chưa đầy 100 km."

"Nếu như có người nguyện ý trả một cái giá thật lớn để mở ra một con đường thì cũng không phải là không có khả năng."

"Một khi suy đoán này biến thành sự thật, quận Huyết Nguyệt sẽ trở thành tuyến đầu. Phòng tuyến ban đầu dùng để ngăn cản thú triều sẽ không thể ngăn cản được bước tiến của địch nhân."

"Vì an ninh chiến lược của tỉnh thành, sau khi thương nghị với Bá tước Hudson, ta đã quyết định sẽ xây dựng một phòng tuyến ở quận Huyết Nguyệt để đề phòng bất trắc!"

Nói xong, Tổng đốc Pierce nhìn về phía Hudson.

"Ý nghĩa của việc xây dựng phòng tuyến Huyết Nguyệt này, không cần ta nói thì chắc là trong lòng mọi người cũng đã biết rồi."

"Tình hình hiện tại trong Vương quốc rất phức tạp, rất nhiều chuyện đều chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta."

"Ta và ngài Tổng đốc đưa ra quyết định này cũng là vì bị tình thế ép buộc. Vương quốc Hessen có thể mượn đường từ Hắc Thạch sơn mạch hay không, không ai nói rõ được."

"Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt này có thể ngăn cản được bước tiến của địch nhân hay không, cũng không ai nói rõ được."

"Nhưng có một điều có thể khẳng định, có phòng tuyến chắc chắn vẫn tốt hơn là không có phòng tuyến."

"Nếu như tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt được xây dựng đủ vững chắc, cho dù là thật sự xảy ra chiến tranh, địch nhân cũng chỉ có thể đi đường vòng."

"Dù sao sau lưng cũng là Hắc Thạch sơn mạch, có thể bị Ma thú đánh lén bất kỳ lúc nào."

"Đặt hậu cần ở dưới mí mắt của Ma thú trong một thời gian dài cũng không phải là lựa chọn tốt đẹp gì."

Hudson ra sức lừa gạt nói.

Phòng tuyến Huyết Nguyệt có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì tạm thời không biết. Nhưng một khi bắt đầu xây dựng công trình này, vậy thì sản nghiệp sắt thép của hắn sẽ lập tức dần có lãi.

Tiền đưa đến tận cửa, ngu hay sao mà không kiếm. ...

Không chỉ có mỗi tỉnh Đông Nam là quyết định xây dựng phòng tuyến, mà hầu như toàn bộ các tỉnh biên giới ở phía nam đều đã quyết định xây dựng phòng tuyến.

Không thể không thừa nhận là các quý tộc Vương quốc Alpha có ý thức nguy cơ rất mạnh.

Vừa mới xuất hiện một chút manh mối, ngay cả địch nhân cũng chưa xác định được, mà người nào người nấy đều đã tự phát bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Vụ ám sát vẫn còn chưa điều tra ra được manh mối nào, mà kế hoạch xây dựng tuyến phòng thủ của mỗi tỉnh đã xuất hiện trước mặt Caesar IV.

Dựa theo lệ cũ, các quý tộc không cần phải báo cáo với Quốc vương khi xây dựng các tuyến phòng thủ quân sự trên lãnh địa của mình, thậm chí Vương quốc còn khuyến khích các quý tộc biên giới xây dựng thêm lâu đài và pháo đài.

Hành động xin chỉ thị một cách trịnh trọng như vậy đương nhiên không phải là vì các quý tộc tôn trọng Quốc vương như thế nào, mục đích chủ yếu của mọi người chỉ có một —— đòi tiền!

"Tể tướng, trước đây các tỉnh xây dựng tuyến phòng thủ đều được Vương quốc tài trợ sao?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Nếu như muốn dùng một từ để mô tả tình hình tài chính hiện tại của Vương quốc Alpha thì đó chính là: Nghèo!

Rất nghèo!

Nghèo vô cùng!...

Chỉ cần là những vấn đề có liên quan đến tiền thì Caesar IV liền cảm thấy nhức đầu. Dù là vụ ám sát Vương tử Claude vừa mới xảy ra cũng không khó giải quyết bằng vấn đề tài chính của Vương quốc.

Dù sao cũng là ở trên địa bàn của mình, Caesar IV vẫn có thể biết được Vương tử Claude còn sống hay đã chết.

Nếu đã không chết, vậy thì dễ thương lượng hơn nhiều.

Qua mấy ngày nữa, một tổ chức tà giáo sẽ đứng ra tuyên bố chịu trách nhiệm về vụ ám sát này, sau đó Vương quốc sẽ tổ chức nhân thủ vây quét, cuối cùng song phương tiến hành trao đổi ích lợi.

Chương 968 - Đùn Đẩy Trách Nhiệm (2)

Tất cả các quy trình đều đã có sẵn, chỉ cần làm theo mẫu là được. Thể diện cũng đã cho đủ rồi, chỉ cần bồi thường thỏa đáng nữa là chuyện này xem như qua.

So ra thì vấn đề lỗ hổng tài chính mới là nan đề vô giải.

Tang lễ của lão Quốc vương vừa mới kết thúc, đại lễ đăng cơ của tân vương cũng tốn một số tiền lớn, khiến tình hình tài chính vốn đã thâm hụt của Vương quốc trở nên càng tồi tệ hơn.

"Bệ hạ, Vương quốc không có sắc lệnh nào quy định rõ ràng về chuyện này."

"Tuy nhiên, trước đây khi các tỉnh xây dựng tuyến phòng thủ, Vương quốc đều sẽ căn cứ vào tình hình thực tế để cung cấp các khoản trợ cấp."

"Ngoài các khu vực phương bắc là cần chi một khoản trợ cấp lớn ra, các khoản trợ cấp ở các tỉnh thành còn lại đều chỉ mang tính tượng trưng, phương thức đền bù chủ yếu là giảm hoặc miễn thuế."

Đại công tước Newfoundland vừa nói xong, Bộ trưởng Bộ tài chính Hầu tước Delgado liền đứng dậy rồi không chút khách khí nói: "Không được! Hiện giờ tuyệt đối không thể miễn giảm thuế!"

"Bệ hạ, nguồn thu thuế ở khu vực phía bắc của vương quốc đã giảm đi rất nhiều do ảnh hưởng của chiến tranh, đặc biệt là 7 tỉnh phương bắc vừa mới được thu hồi, thậm chí không thu được một xu tiền thuế nào."

"Nguồn tài chính hiện giờ của Vương quốc chủ yếu dựa vào các tỉnh miền Trung và miền Nam cung cấp. Những tỉnh thành phía nam hiện đang đề xuất xây dựng tuyến phòng thủ đều là những tỉnh nộp thuế lớn của vương quốc, chiếm gần 1/3 doanh thu tài chính."

"Đặc biệt là khoản thuế trả nợ mới được chinh thu thêm, các tỉnh này đóng góp gần 40%. Một khi miễn thuế cho bọn hắn, tài chính của vương quốc sẽ sụp đổ ngay lập tức!""

Con số không biết nói dối, vì có thể thu được thuế nên đóng góp tài chính của các tỉnh biên giới rõ ràng cao hơn nhiều so với các tỉnh nội địa.

Vương quốc vốn đang thiếu tiền, nếu lại cắt đi nguồn thu nhập tài chính quan trọng nhất, không phá sản mới là có vấn đề.

"Vấn đề tài chính đúng là đang rất nghiêm trọng, nhưng chúng ta cũng phải xem xét đề xuất xây dựng tuyến phòng thủ của các tỉnh thành."

"Với những thay đổi trên trường quốc tế, những tỉnh thành phía nam đã từ hậu phương lớn biến thành trọng địa quốc phòng mới."

"Cho dù là không có tiền thì chúng ta cũng phải tỏ thái độ để trấn an các quý tộc địa phương, tốt nhất là khuyến khích bọn hắn tự mình hoàn thành việc xây dựng phòng tuyến."

Đại công tước Alfiero kiên trì đề nghị.

Thẳng thắn mà nói, đề nghị này quả thực là đang làm khó người.

Nhưng mà hết cách rồi, thân là Bộ trưởng Bộ quân vụ của

Vương quốc, trong tình huống quốc khố trống rỗng như lúc này thì chỉ có thể dựa vào các quý tộc địa phương tự mình hoàn thành việc xây dựng tuyến phòng thủ thôi.

Theo lý mà nói, bọn họ còn có thể tổ chức một cuộc hội nghị quý tộc để gom góp tài chính xây dựng trên khắp cả nước.

Tiếc là hiện giờ các tỉnh lớn trong Vương quốc cũng đang phải áp lực tài chính không nhỏ, tỉnh nào cũng đang trong thời kỳ phục hồi kinh tế, nếu tiếp tục tăng thuế thì chẳng khác nào là ép các quý tộc nhỏ phải phá sản.

"Các tỉnh này có năng lực tự mình hoàn thành những công trình này không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Những công trình này là dùng để bảo vệ gia viên của mình, y không sợ quý tộc của những tỉnh thành này không bỏ sức, mà chỉ sợ bọn hắn không đủ sức.

"Bệ hạ, điều này còn phải xem quyết tâm của những đại quý tộc kia rồi. Hầu hết các tỉnh cần xây dựng phòng tuyến đều tương đối giàu có."

"Nếu như những nhà đại quý tộc này chịu dốc hết vốn liếng, tập hợp lực lượng toàn tỉnh lại, muốn xây dựng một tuyến phòng thủ kiên cố cũng không phải là vấn đề lớn."

"Xét thấy nguy cơ chiến tranh hiện tại không lớn, chúng ta còn có đủ thời gian, có thể để cho bọn hắn căn cứ vào tình hình thực tế để xác định kỳ hạn công trình."

Hầu tước Delgado vội vàng trả lời.

Vì giữ gìn tài chính của Vương quốc, ông ta cũng đã cố gắng hết sức. Bây giờ nhưng chỗ có thể tiết kiệm được thì nhất định phải tiết kiệm, những chỗ không thể tiết kiệm được cũng phải cố gắng tiết kiệm.

Nhằm cắt giảm chi phí, Vương quốc chỉ có thể trả cho quan viên 70% tiền lương, thậm chí ngay cả khoản tiền chu cấp hàng năm cho Quốc vương cũng bị Bộ tài chính ngừng phát.

Đương nhiên, chuyện này không phải là do Hầu tước Delgado tự động ngừng phát, mà là lúc Caesar III còn tại vị đã chủ động đưa ra đề nghị này để đoàn kết lòng người.

Kinh phí của các loại hoạt động còn bị cắt giảm nhiều hơn. Điển hình nhất là khi tổ chức hội nghị quý tộc, tiêu chuẩn thức ăn mà Vương quốc cung cấp đã giảm mạnh.

Lúc đầu là thịt ma thú, hương liệu, sơn trân hải vị, cùng với các loại điểm tâm, hoa quả, hiện giờ đều đã không thấy được gì nữa, chỉ còn lại thịt dê bò bình thường + bánh mì.

Hậu quả trực tiếp nhất là các quý tộc đã không dùng bữa nữa, người nào người nấy đều tự mình đi ăn.

Nhìn thấy cảnh này, Hầu tước Delgado không chỉ không buồn mà ngược lại còn cười ha hả cắt luôn chi phí này, trực tiếp hủy bỏ việc cung cấp cơm nước cho hội nghị.

Còn có rất nhiều những hành động tương tự như vậy. Ngoại giới đều đang đồn là trong mắt của Hầu tước Delgado chỉ có tiền.

Việc cắt giảm chi phí điên cuồng như vậy mà chỉ có thể đảm bảo duy trì được nền tài chính của vương quốc.

"Tể tướng, khanh thấy thế nào?"

Caesar IV có chút động tâm hỏi.

Không phải là y không tín nhiệm, chủ yếu là vì vị Bộ trưởng

Bộ tài chính này của mình có quá nhiều diệu chiêu để tiết kiệm tiền. Hầu hết đều là thành công, nhưng mà làm nhiều thì chắc chắn sẽ có lúc phạm sai lầm.

"Bệ hạ yên tâm, thần sẽ đích thân ra mặt làm việc này. Chuyện có liên quan đến sự an toàn của bản thân, chúng ta không cần lo là bọn hắn không cố gắng hết sức."

"Phương nam khác với phương bắc, không cần phải vận chuyển lương thảo từ xa xôi ngàn dặm, chi phí để xây dựng phòng tuyến ở chỗ này cũng không đáng sợ đến vậy."

"Tuy nhiên, vẫn còn có một số tỉnh thành cá biết sẽ gặp được khó khăn nhất định nếu chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân để xây dựng hoàn thiện công sự phòng ngự, chúng ta nhất định chi viện cho những tỉnh thành này."

Đại công tước Newfoundland kiên trì nói.

Chương 969 - Xây Dựng Phòng Tuyến

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhiệm vụ này là một công việc khổ sai, nhưng hết cách rồi, ai bảo lão ta là Tể tướng chứ, nếu như Quốc vương không đích thân ra mặt thì chỉ có lão ta mà thôi, những người khác còn không chưa đủ tư cách.

Mặc dù từ khi Caesar IV kế vị đến nay vẫn luôn biểu hiện rất tốt, nhưng y có năng lực hài hòa quan hệ giữa các bên hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Lỡ như làm hư chuyện, công tác giải quyết hậu quả chỉ càng khó khăn hơn mà thôi. Nên lão ta liền đích thân ra trận, dựa vào uy vọng nhiều năm đảm nhiệm chức Tể tướng của mình, ít nhiều gì mọi người cũng sẽ nể mặt. ...

Vương tử Claude đang đi dạo trong hoa viên thì nhìn thấy kỵ binh Griffin bay trên trời, gã ta vội vàng quay lại phòng bệnh của mình.

Nếu đã tuyên bố với bên ngoài là đang dưỡng thương thì cũng phải có bộ dáng của người đang dưỡng thương. Lỡ như bị người khác nhìn thấy dáng vẻ nhảy nhót tưng bừng của gã thì làm sao lừa được nữa?

Chính trị là thứ rất kỳ ảo, nếu như Vương quốc Alpha thật sự chuẩn bị trở mặt với Vương quốc Hessen thì không chừng còn sẽ cắn ngược gã ta một cái rồi nói: Vụ ám sát này là do gã tự biên tự diễn.

Đương nhiên, xác suất xảy ra chuyện như vậy rất thấp. Tên sát thủ đã dùng thân phận quý tộc của Vương quốc Alpha để trà trộn vào, chỉ dựa chứng cứ này thôi là Vương quốc Alpha đã không thể thoát khỏi liên can rồi.

Các quý tộc trên đại lục Aslante rất chú trọng đến hình tượng bản thân, không ai muốn trở thành một quốc gia vô lại cả.

Phát động một chiến tranh để giành lại vinh dự là chuyện thường xuyên xảy ra. Chơi xấu vào lúc này chẳng khác nào là trực tiếp tuyên chiến với Vương quốc Hessen cả.

"Bá tước Tatara, đàm phán với Người Alpha đến đâu rồi?"

Vương tử Claude quan tâm hỏi.

Mỗi ngày đều bị nhốt ở trong phòng, ngay cả việc dạo chơi ngoài vườn hoa cũng phải lo lắng bị kỵ binh Griffin đang bay trên trời nhìn thấy. Trong mấy ngày nay, số lượng Kỵ binh Griffin bay trên đầu gã ta lại ngày càng nhiều.

Phái người đi hỏi thăm thì nhận được câu trả lời: Vì bảo hộ sự an toàn của gã nên mới tăng cường lực lượng tuần tra.

"Điện hạ, tiến triển không được thuận lợi lắm. Dựa theo tình báo mà chúng ta thu thập được, Vương quốc Alpha đã bắt đầu chuẩn bị cho chiến tranh rồi, một số tỉnh thành phía Nam đã đang chuẩn bị xây dựng tuyến phòng thủ."

"Tiến triển thuận lợi nhất hiện giờ chính là tỉnh Đông Nam, nghe nói bọn hắn đã hoàn thành quy hoạch sơ bộ tuyến phòng thủ. Dự kiến sẽ đầu tư ba mươi vạn lao động và thi công trong ba năm để xây dựng một tuyến phòng thủ thép..."

Không đợi Bá tước Tatara nói hết lời, Vương tử Claude liền ngắt lời nói: "Người Alpha điên rồi sao! Chúng ta còn chưa làm gì mà bọn hắn đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu. Bọn hắn vừa mới kết thúc cuộc chiến với thú nhân, lấy đâu ra tài lực để xây dựng những công trình này?"

Không phải là vì gã ngạc nhiên, mà thực sự là phản ứng của Vương quốc Alpha quá khác thường. Chiến tranh không phải là chuyện nói đánh là có thể đánh.

Đừng nói là hai nước lớn, dù là một cuộc cuộc ước đấu giữa hai nhà quý tộc thì cũng cần một khoảng thời gian để chuẩn bị.

Thường là sau khi lựa chọn được thời gian và chiến trường mà hai bên đều chấp nhận, sau đó phải đợi mọi người chuẩn bị xong xuôi rồi mới mang theo đội ngũ ra chiến trường chém giết.

Nếu như xảy ra chuyện thì còn có thể đơn phương tuyên bố kéo dài thời hạn. Trong hầu hết thời gian, loại yêu cầu này đều được chấp nhận.

Mặc dù cuộc chiến giữa các quốc gia không cần nhiều quy tắc như vậy, nhưng vẫn cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Nếu như không cần chiêu binh toàn quốc thì sẽ đơn giản hơn, chỉ cần chuẩn bị xong vật tư chiến lược, đợi Quốc vương ra lệnh một tiếng là có thể ra chiến trường.

Nhưng nếu như cần phải huy động quân đội tư nhân của quý tộc tham chiến thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn. Trong trường hợp bị ngoại địch xâm lược, tốc độ điều động sẽ nhanh hơn một chút, lề mề chừng mấy tháng là không sai biệt lắm.

Còn nếu như chủ động phát động chiến tranh, chỉ riêng việc điều phối quan hệ nội bộ chư hầu thôi đã cần ít nhất là nửa năm rồi, còn việc chuẩn bị vật tư chiến lược, chinh chiêu quân đội, ít nhất cũng cần thêm nửa năm nữa.

Đây chỉ là lý thuyết, trong hành động thực tế còn xuất hiện càng nhiều vấn đề hơn nữa. Suy cho cùng, Vương quốc Hessen đã có hơn trăm năm không huy động lực lượng toàn quốc để đánh một trận đại chiến rồi.

Những quốc gia có hiệu suất điều động cao đều là những nước phải đối mặt trực diện với các quốc gia dị tộc. Hiệu quả điều động cụ thể sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào tần suất các cuộc chiến tranh với dị tộc.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho rất nhiều quốc gia có lợi thế về nhân khẩu, kinh tế, số lượng cao thủ và vũ khí trang bị đều chiếm ưu thế nhưng lại tụt hậu so với các nước khác trong bảng xếp hạng các cường quốc trên đại lục.

"Điện hạ, nghe nói toàn bộ chi phí xây dựng tuyến phòng thủ ở tỉnh Đông Nam sẽ do các quý tộc địa phương tài trợ."

"Cuộc họp gây quỹ sẽ được tổ chức vào ngày mai tại trụ sở của gia tộc Dalton. Rốt cuộc là phô trương thanh thế, hay là thật muốn khởi công xây dựng, chúng ta chỉ cần đợi cuộc họp ngày mai kết thúc là biết."

"Tuy nhiên, hai phái nắm quyền tỉnh Đông Nam là Tổng đốc Pierce và Bá tước Hudson đều là những người thúc đẩy hạng mục. Chỉ cần hai người bọn họ quyết định xây dựng, dù cho những người khác có phản đối cũng không có tác dụng."

Bá tước Tatara kiên nhẫn giải thích.

Phương thức tư duy đã quyết định kết quả.

Trước mắt thì đám quý tộc của Vương quốc Alpha vẫn đang tuân theo luật rừng cực đoan trong cuộc cạnh tranh với lũ thú nhân, nếu như lơ là cảnh giác là sẽ bỏ mình tộc diệt.

Ảnh hưởng chủ quan trong tiềm thức làm cho họ không để ý đến việc kẻ thù đã thay đổi. Mà sử dụng quan niệm dùng để đối phó với thú nhân để ứng đối với tình hình quốc tế hiện giờ, đơn phương cho rằng các bạn hàng xóm đã trở thành địch nhân.

Ở trong mắt của Vương tử Claude, loại quan niệm sai lầm này đồng nghĩa với việc: Người Alpha này đều là những kẻ điên.

Chương 970 - Cuộc Họp

Vào ngày diễn ra cuộc họp gây quỹ, trụ sở của gia tộc Dalton vô cùng náo nhiệt. Ngoài đám quý tộc tỉnh Đông Nam ra, các quý tộc ở những khu vực khác và đại biểu của các quốc gia cũng chạy tới tham gia náo nhiệt.

Lấy cơ là để học tập kinh nghiệm gây quỹ.

Nhưng chỉ có đám quý tộc trong nước mới thật sự là đang học tập kinh nghiệm, chỉ cần tỉnh Đông Nam gây quỹ thành công, bọn họ liền có thể bắt chước làm theo.

Con người mà, đều có tâm lý đám đông.

Hiệu suất của tỉnh Đông Nam cao như vậy, ngoài việc tên đại lão phái chủ chiến là Hudson đang không ngừng lừa gạt ra, chuyện trọng yếu nhất vẫn vẫn là —— trong túi có tiền.

Đại biểu của các quốc gia chạy tới tham gia náo nhiệt thuần túy là nhìn xem Vương quốc Alpha đang phô trương thanh thế hay là đang thật sự nghiêm túc.

Kết quả cuối cùng của cuộc họp gây quỹ này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến chính sách đối ngoại trong tương lai của họ đối với Vương quốc Alpha.

Tổng đốc Pierce quét mắt nhìn đám quý tộc có mặt trong đại điện, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi đi thẳng vào vấn đề nói:

"Tỉnh Đông Nam ta nằm sát Hắc Thạch sơn mạch, bị thú triều uy hiếp quanh năm, dân chúng khổ không thể tả."

"Vì thay đổi cục diện này, trải qua nhiều lần thảo luận, chúng ta đã nhất trí quyết định xây dựng lại phòng tuyến Huyết Nguyệt, để ngăn cản thú triều ở bên ngoài tỉnh."

"Ta mời chư vị tới đây hôm nay chủ yếu là vì giải quyết vấn đề kinh phí xây dựng phòng tuyến. Dự toán sơ bộ cần đầu tư 3, 8 triệu kim tệ."

"Đương nhiên, quá trình thi công thực tế sẽ không cần đến nhiều tiền như vậy. Chi phí lớn nhất trong việc xây dựng cứ điểm công sự là nhân công, lương thực và nguyên vật liệu."

"Chúng ta có thể chinh chiêu nông nô thi công, lúc đó sẽ có thể giảm bớt được tiền nhân công."

"Nguyên vật liệu thì ngoài một số cần phải mua ra, những nguyên vật liệu chủ yếu đều có thể có thể lấy tại địa phương, tiết kiệm được phần lớn chi phí."

"Lương thực thì không thể tiết kiệm được, cũng không thể tiết kiệm."

"Nhưng tỉnh Đông Nam chúng ta vốn là nơi sản xuất lương thực, kể từ khi chiến tranh kết thúc vào năm ngoái, số quân lương mà mọi người cung cấp cho phương bắc cũng đã bị triệt tiêu, vừa lúc có thể dùng cho xây dựng công trình này."

"Xét thấy gánh nặng tài chính của mọi người đều rất trầm trọng, sau khi ta và Bá tước Hudson thảo luận đã quyết định là sẽ không ép buộc phân bổ chi phí lần này."

"Mọi người có tiền bỏ tiền, có người ra người, có lương xuất lương, có vật tư thì ra vật tư, căn cứ vào tình hình thực tế của bản thân để hoàn thành nghĩa vụ của mình."

"Đại gia có ý nghĩ gì thì hiện giờ có thể thoải mái nói ra!"

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của đám quý tộc Đông Nam, mọi người liền biết là chuyện này đã được thương lượng kỹ càng trước rồi. Khi hoạch định chiến lược, họ còn cố tình thiên vị cho các tiểu quý tộc.

Người biết chuyện đều hiểu rằng đây là một sự trấn an mà gia tộc Dalton dành cho các tiểu quý tộc. Dù gì thì chuyện xảy ra trước đây cũng làm cho rất nhiều tiểu quý tộc cảm thấy thất vọng đau khổ.

Hiện giờ ngoại địch đang đến, mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực, nên đương nhiên là phải giải quyết quan hệ nội bộ trước.

Nếu như theo hình thức gây quỹ là "có tiền bỏ tiền, có người ra người, có lương xuất lương, có vật tư thì ra vật tư", theo lý thì toàn bộ quý tộc đều có thể hoàn thành nghĩa vụ của bản thân.

Đặc biệt là sẽ càng có lợi hơn với những tiểu quý tộc đang trên bờ vực phá sản. Vào giai đoạn nông nhàn, phái nông nô trong lãnh địa đi xây dựng phòng tuyến còn có thể tiết kiệm được một chút lương thực.

Nhưng cũng bởi vì vậy mà xuất hiện rất nhiều vấn đề. Hầu hết các tiểu quý tộc trong tỉnh đều sẽ lựa chọn ra người, vậy những vật tư khác thì làm sao bây giờ?

Đối với rất nhiều quý tộc lão gia mà nói, nhân lực chính là thứ không đáng giá nhất.

Ngay cả khi toàn bộ sức lao động trong lãnh địa đều được phái đi xây dựng phòng tuyến vào thời kỳ nông nhàn thì cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống hàng ngày của bọn họ.

Kết quả cuối cùng khả năng cao là sẽ xảy ra tình trạng thừa sức lao động, thiếu thốn vật tư.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Hudson lập tức đứng lên rồi chậm rãi nói: "Nếu như mọi người không còn ý kiến nào khác, vậy thì cuộc họp gây quỹ lần này sẽ được tiến hành theo đề nghị của Tổng đốc."

"Sức lao động, lương thực và các vật tư khác đều được tính theo giá thị trường. Cho dù mọi người có áp dụng phương thức gì, chỉ cần hoàn thành nghĩa vụ bản thân là được."

"Ngân sách dự án sẽ được chia cho mỗi quận, mọi người chỉ việc lấy tỷ lệ nghĩa vụ của bản thân trong quận nhân với dự toán của công trình sẽ ra số định mức mà mình cần phải gánh chịu."

"Xét đến tình hình thực tế là sức lao động, các loại vật tư và lương thực mà mọi người cung cấp có thể sẽ không phù hợp với nhu cầu của dự án, cho nên ta và ngài Tổng đốc đã quyết định là mọi người sẽ phải khai báo trước."

"Công việc sau đó sẽ do Gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow cùng nhau phụ trách. Nếu như xảy ra vấn đề, Gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow sẽ đứng ra chịu trách nhiệm giải quyết, nhằm bảo đảm tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt có thể hoàn thành thuận lợi!"

Nghe xong lời nói của Hudson, đại biểu của các quốc gia vốn đang xem náo nhiệt lập tức choáng váng. Một câu hỏi tự động xuất hiện trong đầu: Các đại quý tộc của Vương quốc Alpha đều lỗ mãng như vậy sao?

Gặp được vấn đề, đại quý tộc liền chủ động nhảy ra giải quyết, rõ ràng là quá có lợi cho tiểu quý tộc.

Làm đến nước này rồi thì còn có hạng mục công trình gì không thể làm được sao?

Chi phí để xây dựng phòng tuyến rất lớn?

Quả thực là một chuyện cười, toàn bộ tỉnh Đông Nam liền đã có thể tự mình huy động tất cả vật liệu cần thiết để xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Chương 971 - Cuộc Họp (2)

Có lẽ ngay cả kim tệ cũng chẳng cần phải bỏ ra, chỉ dựa việc hài hòa các mối quan hệ trong nội bộ quý tộc là đã có thể hoàn thành hạng mục công trình này rồi.

Sau đó chỉ cần khảo nghiệm năng lực huy động của tỉnh Đông Nam nữa thôi.

Tham khảo tình huống huy động trong thời chiến của Vương quốc Alpha là biết, người ta rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

Việc xây dựng tuyến phòng thủ cụ thể thì chỉ cần sao chép phòng tuyến phương bắc là được. Những công sự phòng ngự có thể ngăn cản được thú nhân thì cũng có thể ngăn cản được đại quân nhân tộc.

Nếu như chiến tranh thật sự nổ ra, tình hình chiến đấu cũng sẽ không khốc liệt đến thế. Dù gì thì binh sĩ của nhân tộc cũng thông minh hơn lũ thú nhân ở dưới đáy xã hội kia nhiều.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, sau khi hai vị đại lão nói xong, đám quý tộc tỉnh Đông Nam liền bắt đầu lần lượt trình báo.

Cuộc họp gây quỹ thuận lợi đến mức không có một tia gợn sóng này thực sự là để cho đám người xem náo nhiệt mở rộng tầm mắt

Các quý tộc trong vương quốc thì còn tốt, những hành động tương tự dù không thường xuyên xảy ra trong cuộc sống của mỗi người, nhưng đều đã từng xảy ra.

Tuy nhiên, đại biểu của các quốc gia khác thì không như vậy.

Từ trong ánh mắt của mọi người cũng có thể thấy được bọn họ bị dọa sợ rồi, có lẽ chuyện ngày hôm này sẽ khiến bọn họ chấn động trong nhiều năm nữa.

Một cuộc họp gây quỹ nhìn như đơn giản nhưng hóa ra lại không đơn giản. Sự cống hiến của các đại quý tộc của Vương quốc Alpha thật là đáng nể, đây chẳng qua là một góc của băng sơn mà thôi.

Điều làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi nhất vẫn là sự đoàn kết của các quý tộc Vương quốc Alpha.

Trước đó mọi người cũng đã nghe ngóng được thông tin rằng Gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow là địch thủ của nhau, hai gia tộc này đều đang chen chúc trong tỉnh Đông Nam, những cuộc xung đột lén lút nhiều không kể xiết.

Dựa theo tình huống bình thường, hai gia tộc nên kéo chân sau của nhau mới phải. Chỉ cần đối thủ ủng hộ thì mình sẽ phản đối.

Trừ phi lợi ích đủ lớn; hoặc là gặp phải nguy cơ sinh tử, nếu không hợp tác thì cả 2 gia tộc đều phải tiêu tùng, lúc đó mới có thể hợp tác.

Nhưng mà hiện thực lại vô cùng đánh mặt, hai gia tộc vốn nên đâm đao lẫn nhau lại chẳng làm gì cả, mà còn bắt đầu hợp tác với nhau nữa.

Suy cho cùng thì cái gọi là mối đe dọa Hessen cũng chỉ là phỏng đoán đơn phương mà thôi. Trước mắt, Vương quốc Hessen vẫn không có nửa chút dấu hiệu nào là sẽ xuất binh cả, lại càng không cần phải nói đến việc đi ngang qua Hắc Thạch sơn mạch để đánh vào.

Đừng thấy khoảng cách giữa đôi bên chỉ chừng 100 cây số mà nghĩ lầm, nếu đại quân thật sự muốn đi ngang qua nơi này thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngay cả khi mở được một con đường thì cũng cần phái trọng binh trấn giữ thông đạo để bảo vệ sự an toàn trong công tác hậu cần của mình.

Tiếc là hầu hết các quý tộc tỉnh Đông Nam đều mắc chứng hoang tưởng nặng, đa số người đều cho rằng, một khi chiến tranh bộc phát, Người Hessen nhất định sẽ từ nơi này giết tới.

Cơ sở lý thuyết đã giúp cho họ đưa ra kết luận này chính là —— thú nhân. Trước đó không lâu, trong cuộc xâm lược của thú nhân, quân đội Behemoth đã đi đường vòng sang nhiều quốc gia để thọc vào hậu phương của Vương quốc Alpha.

Nếu như không nhờ Hudson kịp thời thống lĩnh quân viễn chinh trở lại cứu viện, không chừng các tỉnh phía nam đang trống rỗng đã bị thú nhân đánh lén thành công rồi.

Bôn ba mấy ngàn dặm còn được, mở một con đường chưa tới 100 cây số cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Mặc kệ những người khác có tin hay không, dù sao Tổng đốc Pierce tin, cộng thêm việc Hudson lão gia ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, mọi người liền nhanh chóng đưa ra kết luận: Vương quốc Hessen chuẩn bị xâm lấn Vương quốc Alpha từ Hắc Thạch sơn mạch !

Đây chính là nguy cơ sinh tử tồn vong, mọi người nhất định phải đoàn kết!

Còn về cuộc phân tranh giữa Gia tộc Dalton và Gia tộc Koslow, đó chẳng qua chỉ là trận chiến giữa lão đại và lão nhị mà thôi, cho dù một bên giành được thắng lợi thì cũng sẽ không chém tận giết tuyệt bên còn lại.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, không có náo nhiệt để xem nữa, các quý tộc liền lần lượt cáo từ rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Hudson lão gia ngồi ở chỗ này uống trà.

"Ngài Bá tước, làm như vậy thật sự có thể chấn nhiếp được Vương quốc Hessen sao?"

Tổng đốc Pierce không xác định hỏi.

Tỉnh Đông Nam đã đi trước các tỉnh khác trong việc xây dựng tuyến phòng thủ, đây là màn kịch mà hai nhà đã tốn một cái giá vô cùng lớn để dựng nên, đương nhiên không phải là vì làm màu.

"Ngài Tổng đốc đừng quá lo lắng! Chỉ cần nhìn vào phản ứng của sứ thần Hessen là biết, cuộc họp vừa rồi đã dọa cho gã ta sợ hãi."

"Từ hôm nay trở đi, trong mắt của ngoại giới, tỉnh Đông Nam chúng ta chính là một tỉnh thành đoàn kết. Bất luận kẻ nào muốn ra tay với chúng ta cũng đều phải nghĩ cho kỹ rồi mới hành động."

"Nhân tính vốn là lấn yếu sợ mạnh."

"Khu vực giáp ranh của Vương quốc Hessen với Vương quốc ta cũng không phải chỉ có mỗi tỉnh Đông Nam, sau khi biết được chúng ta không dễ chọc, bọn hắn sẽ không ngu ngốc liều mạng xông vào đâu."

"Ngay cả khi chiến tranh bộc phát ngay bây giờ, bọn hắn cũng sẽ không điền chúng ta vào danh sách mục tiêu đột phá hàng đầu."

"Chỉ cần chúng ta xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt thành phòng tuyến kiên cố nhất Vương quốc, làm cho địch nhân ý thức được tỉnh Đông Nam là nơi khó đột phá, lúc đó chúng ta sẽ bị Vương quốc Hessen loại khỏi mục tiêu tấn công."

"Nếu sau này nổ ra một cuộc chiến tranh quy mô lớn, chúng ta vẫn sẽ là hậu phương lớn của Vương quốc!"

Hudson cố gắng lừa dối nói.

Chương 972 - Chào Đời

Sau khi chiến tranh kết thúc, hắn đã dày công bố cục chiến lược để có được một giai đoạn phát triển hòa bình, nhưng vẫn luôn không đạt được kết quả như mong đợi.

Cơ hội đều được dành cho những người có chuẩn bị.

Vụ ám sát bất ngờ này đã tạo cơ hội cho hắn. Cuối cùng thì mớ lý thuyết về mối đe dọa Vương quốc Hessen mà hắn sai người đi tuyên truyền nhiều ngày ở tỉnh Đông Nam cũng phát huy được tác dụng.

Có nền tảng dư luận trước đó, Hudson đã thành công trong việc lừa dối các quý tộc trong tỉnh, sau đó lại lợi dụng ý thức chung của mọi người để lừa Tổng đốc Pierce.

Cuối cùng là xúc tiến kế hoạch "Đoàn kết tỉnh Đông Nam". Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Hudson tin.

Nếu như toàn bộ tỉnh thành đã đoàn kết thì đương nhiên là không thể tiếp tục gây xích mích thêm nữa. Những vụ xung đột nhỏ trước đó đều đã được dừng lại.

Vì làm cho Tổng đốc Pierce bận rộn, không có thời gian để nghĩ này nghĩ nọ, Hudson không chỉ dẫn đạo đám quý tộc đề cao tiêu chuẩn xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt, mà còn nhường lại quyền chủ đạo trong việc xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Còn chuyện sau này Vương quốc Hessen có từ Hắc Thạch sơn mạch đánh tới hay không thì chỉ có thể đi hỏi Người Hessen rồi, dù gì thì Hudson lão gia cũng không biết.

Nếu địch nhân tiến công từ Hắc Thạch sơn mạch liền có thể chứng minh là Hudson lão gia có tầm nhìn xa trong việc xây dựng tuyến phòng thủ; Nếu như địch nhân không tiến công theo hướng này thì cũng có nghĩa là chiến lược "Không đánh mà thắng" đã thành công.

Cho dù kết quả cuối cùng có như thế nào, phán đoán của Hudson lão gia đều là chính xác.

Một khi công trình này được khởi công thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa. Vì bọn hắn đã tuyên bố ở ngay trước mặt của rất nhiều quý tộc trên đại lục là sẽ bỏ ra một số tiền khổng lồ ra xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt, cho nên nhất định phải thực hiện được.

Hudson lão gia không quan tâm cái giá phải trả lớn như thế nào. Cùng lắm chỉ là thanh lý hàng tồn kho mà thôi, thay vì để chất đống trong nhà kho rỉ sét, không bằng sử dụng ở nơi nó có thể phát huy tác dụng.

Nếu như dư thừa sức lao động, hắn còn có thể dùng danh nghĩa là phân bổ tài nguyên hợp lý để đẩy nhanh quá trình phát triển và xây dựng lãnh địa.

Chờ thêm vài năm nữa, khi tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt được thi công xong. Mảnh đầm lầy của hắn cũng đã sắp hoàn thành việc khai hoang rồi, đám con non Ma thú đầu tiên cũng đã trưởng thành, có thể chính thức phục dịch, căn cơ của Gia tộc Koslow cũng đã ổn định.

Đến lúc đó, cho dù Gia tộc Dalton có nhận ra rằng mình bị lừa, muốn triển khai hành động để ngăn chặn Gia tộc Koslow phát triển thì cũng đã chậm. ...

Vương quốc Hessen, sau khi xem xong tin tình báo về Vương quốc Alpha, Alexander V nghi ngờ hỏi: "Bá tước Niklas, Bộ Quân vụ các ngươi có kế hoạch quân sự gì mới để đối phó với tình huống Người Alpha phản ứng kịch liệt như vậy rồi phải không?"

Lúc đầu ông ta vốn đã muốn đi tìm Vương quốc Alpha tính sổ, nhưng xét theo tình hình hiện tại thì người ta mới là bên đang tích cực chuẩn bị chiến đấu.

Tin tức Vương tử gặp chuyện đã truyền về vài ngày rồi, nhưng vì chưa thảo luận ra kết quả nên đến giờ Vương quốc Hessen cũng chưa mượn chuyện này để tuyên chiến với Vương quốc Alpha.

Không phải bọn họ e ngại Vương quốc Alpha, chủ yếu vẫn là vì tình hình quốc tế hiện giờ đang rất phức tạp, làm cho mọi người đều cảm thấy không yên lòng.

Sau khi thăm dò thông qua con đường ngoại giao, các nước lớn đều đang ám chỉ rằng: cứ việc ra tay đi, bọn ta cam đoan sẽ không nhúng tay vào!

Các nước lớn càng khuyến khích, Vương quốc Hessen lại càng không dám ra tay. Mặc dù hiện giờ cả đám đều đang cổ vũ động viên bọn họ, nhưng nếu như chiến tranh thật sự nổ ra, đám người này sẽ trở mặt ngay lập tức.

Nghĩ không rõ nguyên do, Alexander V chỉ có thể hoài nghi rằng kế hoạch chiến lược của mình đã bị lộ, làm cho Vương quốc Alpha đề cao cảnh giác.

"Bệ hạ, gần đây Bộ Quân vụ không hề có kế hoạch quân sự nào cả!"

Bá tước Niklas trả lời với vẻ mặt ngơ ngác.

Kế hoạch quân sự, chuyện này xảy ra khi nào, tại sao mình lại không biết?

Chẳng lẽ là do người phía dưới làm càn?

Cũng không đúng nha! Đám quan liêu của Bộ Quân vụ đều lười chảy thây, ai ăn no rửng mỡ chạy đi hoạch định kế hoạch quân sự chứ!

"Ồ!"

"Không phải là vì các ngươi, vậy thì là vì lý do gì? Tại sao Người Alpha lại liều mạng xây dựng tuyến phòng thủ biên giới, như thể chúng ta có thể đánh tới bất kỳ lúc nào vậy!"

Lời nói của Alexander V khiến cho đám vương công đại thần trợn tròn mắt.

Bọn họ thật sự không hiểu hành động này của Vương quốc Alpha là có ý gì. Bản thân họ còn chưa nghĩ kỹ là có nên đánh một trận thăm dò hay không, vậy mà người ta đã bắt đầu chuẩn bị cho một cuộc chiến toàn diện rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, với tình hình quốc thế hiện giờ, Vương quốc Hessen không thể nào phát động một cuộc chiến tranh toàn diện được.

Nhìn số liệu trên giấy thì đúng là hiện giờ bọn họ mạnh hơn Vương quốc Alpha một chút, nhưng trên đại lục Aslante này cũng không chỉ có 2 quốc gia, ít nhiều gì cũng phải để người ở lại trông nhà.

Số lượng quân đội thực sự có thể tham gia vào cuộc chiến chưa chắc sẽ nhiều bằng Vương quốc Alpha. Suy cho cùng thì người ta Vương quốc mạnh nhất ở phương bắc.

"Bệ hạ, chẳng lẽ Vương quốc Alpha đã bị chúng ta dọa sợ rồi sao?"

Tể tướng Công tước Milton hỏi với vẻ không xác định.

"Ngài Công tước, xác suất Người Alpha bị dọa sợ không lớn.

Sứ thần thường trú ở Vương quốc Alpha vừa truyền về tin tức, Thất Nguyệt hội đã tuyên bố nhận trách nhiệm cho vụ ám sát, Vương quốc Alpha đang tổ chức nhân thủ vây quét."

"Đề xuất của chúng tôi về việc xác định lại phạm vi thế lực đã bị từ chối trực tiếp mà không được đưa ra thảo luận."

"Từ khi xảy ra vụ ám sát này, bọn họ ngoài việc đưa tới một chút thuốc bổ ra thì không còn hành động nào."

"Rõ ràng là muốn chúng ta phải thừa nhận vụ ám sát lần này là do tổ chức tà giáo Thất Nguyệt hội gây ra, sau đó mới bắt đầu cuộc đàm phán."

Hầu tước Krasner ngay lập tức phản đối.

Chương 973 - Chào Đời (2)

Việc Vương quốc Alpha có bị hù dọa hay không có thể được thấy rõ nhất trong hoạt động ngoại giao. Chính sách đối ngoại của Vương quốc Alpha vẫn cứ mạnh mẽ như vậy, rõ ràng là không sợ bọn họ.

"Để người chúng ta đi thăm dò mục đích thật sự của bọn hắn là gì, xảy ra chuyện lớn như vậy, không phải chỉ cần một câu tà giáo gây ra là có thể giải quyết được!"

"Ngoài ra, tăng cường công tác thu thập thông tin tình báo trong Vương quốc Alpha, Vương quốc ta muốn tiến công phía bắc, bọn hắn chính là chướng ngại lớn nhất của chúng ta."

"Truyền lệnh xuống, triệu tập Tổng đốc và quận trưởng các tỉnh đến Vương đô để họp bàn về chiến lược đối phó với Vương quốc Alpha. Cứ trực tiếp thả tin tức này ra đi, không cần phải giữ bí mật."

"Quân đội cũng không thể nhàn rỗi, mang theo quân đội đến biên giới đi một vòng, tạo áp lực cho Vương quốc Alpha!"

Alexander V tức giận nói.

Có thể thấy là Alexander V đã thật sự tức giận rồi. Con trai ông ta xảy ra chuyện trong Vương quốc Alpha, vậy mà đối phương lại coi như chẳng phải chuyện to tát gì.

Một lời giải thích thô thiển như "Do tổ chức tà giáo gây ra" cũng chỉ có thể dùng để lừa bọn nít mà thôi.

Trên đại lục Aslante này, có đến 2/3 số vụ án không điều tra được đều do tổ chức tà giáo chịu trách nhiệm, 1/3 còn lại thì đẩy hết trách nhiệm sang cho dị tộc. ...

Sơn Địa Lĩnh, những tiếng kêu oa oa được cất lên, dân chúng trong toàn bộ lãnh địa liền lập tức sôi trào.

Lãnh chúa lão gia có hậu, đây chính là dấu hiệu của một thế lực đang ngày càng trưởng thành. Nếu như không phải thời điểm lúc này không thích hợp, có lẽ mọi người đã bắt đầu tổ chức lễ mừng rồi.

Hoạt động chúc mừng công khai đã bị hủy bỏ, nhưng hoạt động chúc mừng trong âm thầm thì lại có không ít.

Nơi này không phải là Vương đô, cho nên không có người sẽ quan tâm đến những vấn đề nhỏ nhặt này.

Sau khi nhìn thấy con trai mình an toàn chào đời, Hudson liền lập tức leo lên lưng rồng chạy thẳng đến Vương đô.

Ưu thế của Long kỵ sĩ đã được thể hiện vào lúc này.

Những kỵ sĩ bình thường muốn đi đi lại lại giữa Vương đô và lãnh địa, dù là phóng ngựa phi nước đại đều phải mất ít nhất một tháng, nhưng Maxim thì chỉ cần một ngày là có thể giải quyết.

Tình hình tại Vương đô đang rất căng thẳng, một nhân vật quan trọng như Hudson đương nhiên là không thể vắng mặt, nhưng xin phép nghỉ một ngày thì được.

Hudson mang theo tâm tình tốt chạy đi, nhưng vừa tới Vương đô hắn liền phát hiện bầu không khí có chút không đúng, còn chưa kịp vào nhà liền nhận được lời mời vào trong vương cung nghị sự.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của đám người, Hudson cảm thấy rất nghi hoặc. Mình mới chỉ rời đi một ngày mà thôi, vậy mà lại xảy ra vấn đề rồi sao.

Chẳng lẽ lại có vị khách quan trọng nào gặp chuyện nữa à?

Nếu là như vậy, các quan viên phụ trách công tác bảo an có thể về nhà ruộng được rồi.

"Người đến đủ rồi chứ, vậy thì bắt đầu cuộc họp thôi."

"Bá tước Calles, Bá tước Martinez, hay ngươi nói lại chuyện xảy ra bên kia cho mọi người nghe đi!"

Caesar IV nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson cảm thấy rất xấu hổ.

Từ không khí ở hiện trường cũng có thể thấy được, ngoài một kẻ rời đi nên không biết đã xảy ra cái gì như hắn thì những người khác đều đã biết rồi.

Trực giác nói cho hắn biết, chuyện này chắc chắn có liên quan đến vấn đề quân sự, nếu không đám người này sẽ không đặc biệt ở chỗ này chờ hắn.

"Vừa mới nhận được tin tức từ biên giới truyền đến, Vương quốc Hessen đã tập kết quân đội ở hai tỉnh Covacia và Oberla."

"Mục tiêu cụ thể thì tạm thời không rõ, nhưng sau khi ta và Bá tước Martinez phân tích liền đưa ra phán đoán nhất trí rằng: Người Hessen đang muốn nhắm vào Vương quốc chúng ta."

"Trước khi đi, chúng ta cũng đã chuẩn bị xong phương án khẩn cấp. Trước mắt thì các quý tộc ở lại tỉnh Covacia và Oberla đã bắt đầu huy động nhân lực cho chiến tranh."

"Nhưng nếu chỉ có quân đội tư nhân của quý tộc hai tỉnh chúng tôi thì sẽ không thể nào ngăn cản được bước tiến của địch nhân."

Nghe xong lời nói của Bá tước Calles, Hudson giật nảy mình, trong lòng hét lên: không khoa học.

Dựa theo thông lệ trên đại lục Aslante, nếu các quốc gia nhân tộc muốn phát động chiến tranh với nhau thì trước tiên phải tìm được một cái cớ hợp lý đã, sau đó mới phái người hạ chiến thư.

Còn chưa hết, sau khi hạ chiến thư xong thì còn phải muốn chờ đối phương tập kết quân đội đến khu vực biên giới, sau đó mới có thể phát động chiến tranh.

Nếu như lại chú trọng quy củ thêm một chút, song phương còn ước định thời gian phát động trận chiến đầu tiên.

Còn nữa, khi đến nơi rồi cũng không phải lập tức lao vào đấm nhau, mà đám quan chức cấp cao của song phương sẽ ngồi lại thương lượng một lần cuối cùng, hoặc có thể nói là đấu võ mồm, khi không đạt được nhận thức chung thì mới chuyển sang đấu võ.

Nếu như có thể thuyết phục được đối phương, hoặc là một bên chịu thua, trực tiếp thu binh về nhà cũng là chuyện thường xảy ra.

"Quân thường trực của Vương quốc đã xuất phát rồi, sẽ ra đến tiền tuyến trong thời gian ngắn nhất."

"Hiện giờ mời mọi người tới đây là để thảo luận về việc Người Hessen có muốn phát động cuộc chiến này hay không?"

"Nếu như chiến tranh nổ ra, Vương quốc nên ứng phó như thế nào?"

"Các cường quốc trung bộ đều đang nhìn chằm chằm vào Bắc đại lục chúng ta, bọn họ có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hay không?"

"Nếu như chiến tranh mở rộng, chúng ta cần phải đối mặt với những loại địch nhân nào, có thể tìm kiếm được những đồng minh nào?"

Caesar IV đưa ra hàng loạt vấn đề làm cho Hudson ngơ ngác. Đây mà là thảo luận biện pháp đối phó sao, rõ ràng là đã bắt đầu ứng phó rồi.

Tỉnh biên giới đã bắt đầu huy động toàn bộ nhân lực, quân thường trực của Vương quốc cũng đã xuất phát.

Nhưng đây chính là phong cách của Vương quốc Alpha, trước đi khi đại quân thú nhân hơi động đậy thì mọi người đều ứng phó như vậy.

Chương 974 - Chính Sách Nhượng Bộ

Đây là thói quen mấy trăm năm nay, hiện giờ mọi người đều đang dựa bản năng tiềm thức để hạ lệnh, không thể sửa được loại thói quen tốt này trong lúc nhất thời.

Hudson còn đang nghi ngờ rằng đến khi Vương quốc Alpha hoàn thành tập kết quân đội mà Người Hessen vẫn còn đang thảo luận xem có muốn phát động chiến tranh hay không.

"Bệ hạ, có lẽ tình hình vẫn chưa tồi tệ đến mức này. Người Hessen chỉ có chừng 20. 000 - 30. 000 quân thường trực mà thôi, chỉ một nửa trong số đó là có thể được phái ra chiến trường."

"Dù cho quân đội của bọn chúng có tinh nhuệ đến cỡ nào thì cũng chỉ có chút binh lực ít ỏi đó, chỉ cần các quý tộc thủ vững cứ điểm thành lũy, sợ là bọn chúng còn chẳng công phá được hai tỉnh Covacia và Oberla."

"Nếu như bọn chúng thật sự muốn xâm lược Vương quốc ta thì chắc chắn sẽ điều động lực lượng toàn quốc."

"Hay là chúng ta cứ chờ xem công tác điều động nhân lực của bọn chúng như thế nào trước rồi mới quyết định xem có nên huy động toàn bộ nhân lực hay không?"

"Vương quốc ta đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, không thích hợp phát động một cuộc chiến quy mô lớn, có thể không đánh thì tốt nhất là không đánh."

Hudson mở miệng khuyên.

Nhưng mà càng nói thì hắn lại càng phát cảm thấy không thích hợp, rốt cuộc thì ai mới là người đại diện cho phái chủ chiến trong Vương quốc vậy!

Tại sao một nhân vật cầm đầu đại diện cho phái chủ chiến như hắn lại biến thành người dẫn đầu của phái phản chiến chứ?

"Bệ hạ, Bá tước Hudson nói rất đúng. Người Hessen không thể nào hiếu chiến bằng thú nhân được, trong hơn 80 năm qua, bọn chúng chưa từng phát động một cuộc chiến nào có quy mô 20. 000 người trở lên cả."

"Có lẽ việc điều động binh lực hiện giờ chỉ là một cuộc thăm dò mà thôi, sứ thần của bọn hắn còn chưa rút lui nữa mà!"

Hầu tước Delgado vội vàng phụ họa.

Bộ Tài chính mới là kẻ cầm đầu phái phản chiến trong Vương quốc Alpha. Nhưng bị giới hạn bởi tài năng quân sự có hạn, cho nên Hầu tước Delgado không dám tùy tiện đưa ra kết luận.

Hiện giờ có một bậc thầy quân sự là Hudson mở miệng, Hầu tước Delgado lập tức liền yên tâm.

Có thể không đánh thì nhất định không thể đánh. Nếu như Vương quốc phản ứng quá khích, thắp lên chiến hỏa, vậy thì Bộ Tài chính liền sẽ xong đời.

Đương nhiên, nếu như giành được thắng lợi thì sẽ là một câu chuyện khác.

Nhưng sau khi suy xét đến thực lực ở bên ngoài của hai bên thì mọi người lại cảm thấy không chắc chắn lắm.

Nhìn bề ngoài thì số lượng quân thường trực của hai nước đều không kém cạnh bao nhiêu, nhưng quân đoàn kỵ binh ma thú của Vương quốc Hessen đã thành hệ thống, vũ khí trang bị cũng tiên tiến hơn.

Thực lực chênh lệch giữa quân đội tư nhân của quý tộc hai nước lại còn lớn hơn, đa số quân tinh nhuệ của quý tộc Vương quốc Alpha đều đã bị chôn vùi trong cuộc chiến với thú nhân rồi, lúc này chỉ mới qua hơn một năm, chỉ đủ thời gian để bổ sung đầy biên chế.

Sức chiến đấu ra sao thì lại không biết. Dù gì thì các quý tộc lão gia có mặt ở đây đều chẳng có niềm tin gì.

Ngược lại, quân đội tư nhân của quý tộc Vương quốc Hessen, bất kể là số lượng hay là chất lượng, đều mạnh hơn Vương quốc Alpha một bậc.

Sự chênh lệch thực lực của quân chủng siêu phàm lại càng lớn hơn. Trong Vương quốc Hessen, nếu như nhà ai không có hơn trăm tên kỵ binh Ma thú thì đều sẽ cảm thấy ngại thì tự xưng mình là đại quý tộc.

Ngoài ra còn có các đoàn pháp sư lớn nhỏ khác, thực lực cụ thể thì không rõ, nhưng đoàn pháp sư yếu nhất cũng có thể dễ dàng bỏ túi đoàn pháp sư của Hudson.

Đương nhiên, Vương quốc Alpha cũng không phải không có ưu thế. Tốc độ điều động nhanh là một mặt, quan trọng nhất là hơn 99% quý tộc trong Vương quốc đều là những chiến binh dày dặn kinh nghiệm sa trường.

Mặc dù thực lực cá nhân của các đội quân trong nước nhìn chung không bằng Vương quốc Hessen, nhưng những người này đều là cựu binh mới từ chiến trường trở về.

Đây mới là nguyên nhân mà Hudson dám khẳng định, trong tình huống thủ thành, Vương quốc Hessen sẽ không có đủ thực lực công phá hai tỉnh thành này chỉ bằng vào một chút binh lực ít ỏi

này.

Không thể giành được thắng lợi trong thời gian ngắn thì sẽ rơi vào bế tắc về mặt chiến lược. Chỉ cần phát động chiến thuật biển người, ưu thế tinh binh của Vương quốc Hessen liền sẽ không còn.

Đại lục Aslante không hề thái bình, nhân tộc không thể bị tiêu hao thực lực của mình một cách vô hạn trong các cuộc nội chiến được, đến lúc đó sẽ có quốc gia nhảy ra giảng hòa.

Nếu như không phải đang cần một khoảng thời gian hòa bình để phát triển, ổn định căn cơ của mình, Hudson cũng không ngại thuận nước đẩy thuyền, đánh một trận với Vương quốc Hessen.

Suy cho cùng, một cuộc chiến tranh với nước ngoài sẽ có thể chuyển hướng xung đột trong nước. Thay vì để các quý tộc trong vương quốc không ngừng đấu đá với nhau, chẳng thà mang theo mọi người ra ngoài đánh một trận.

Thắng thua không quan trọng, với cách chơi hiện giờ, các cuộc nội chiến của nhân tộc chủ yếu là vì khuếch trương và từ từ xâm chiếm, chưa từng xảy ra trận chiến tiêu diệt cả một quốc gia nào.

"Hầu tước Delgado, Vương quốc Hessen đã triệu tập các đại quý tộc đến Vương đô họp bàn rồi, đây chính là dấu hiệu phát động chiến tranh."

"Có câu nói là lo trước khỏi hoạ, Vương quốc ta nhất định phải chuẩn bị trước chiến tranh, không thể bởi vì nhất thời lơ là sơ suất mà bị địch nhân đánh lén..."

Sau khi nói sắp xong, Bá tước Martinez mới nhận ra không thích hợp. Dường như trong các cuộc chiến giữa các quốc gia trong nội bộ nhân tộc chưa hề có tiền lệ đánh lén.

Nhưng ngoài mặt thì ông ta vẫn phải duy trì vẻ trấn định. Tiền lệ là thứ mà chỉ cần muốn là có thể mở.

Trước khi chiến tranh thực sự nổ ra, không ai biết trước được địch nhân có tuân thủ quy củ hay không. Dự đoán một chuyện còn chưa xảy ra thì đương nhiên không thể định nghĩa được đúng hay sai.

Chương 975 - Chính Sách Nhượng Bộ (2)

Cho dù biết rõ phán đoán của mình quá chủ quan thì ông ta cũng nhất định phải kiên trì, đây là đạo sinh tồn của các quý tộc biên giới.

Dù là bất kỳ ai ngồi trên vị trí của ông ta cũng đều sẽ yêu cầu Vương quốc chuẩn bị chiến tranh toàn diện, tránh việc sau khi xảy ra chiến tranh sẽ chịu thiệt thòi.

Tốt nhất là ngay khi chiến tranh vừa nổ ra liền phát động một cuộc phản công lớn, đặt chiến trường vào trong biên giới của địch nhân.

"Bá tước Martinez, chuyện này còn chưa tồi tệ đến mức đó. Bây giờ các vị chỉ cần giữ vững cứ điểm là được, dù cho địch nhân có đánh lén thì cũng không thể giành được phần thắng."

"Chỉ là vài tòa thành trì mà phải đánh mất uy tín của cả quốc gia, Người Hessen còn chưa điên cuồng đến mức đó."

"Đừng quên, quan hệ của chúng ta và Vương quốc Hessen cũng chỉ mới chuyển biến xấu trong một năm gần đây mà thôi, giữa hai bên cũng không có mối thù khó giải nào."

"Ngay cả khi bọn hắn thật sự không kìm nén được nữa, muốn phát động chiến tranh, thì chúng ta cũng có thể đẩy sang nước khác."

"Cùng lắm là chúng ta sẽ ngầm đồng ý cho Vương quốc Hessen xâm lược một vài nước nhỏ phương bắc, đám cỏ đầu tường kia cũng là một sự lựa chọn không sai. Nếu bọn chúng đã muốn dựa dẫm vào các đại quốc trung bộ thì chúng ta cứ tác thành bọn chúng là được."

Nghe xong lời nói của Tể tướng đại công tước Newfoundland, trong tâm thâm Hudson đang không ngừng khen khá lắm, đây chẳng phải là Chính sách nhượng bộ sao?

Nếu như Vương quốc Alpha chơi như vậy thì sẽ khơi nguồn cho thảm họa. Đợi khi dã tâm của Người Hessen bị kích phát ra rồi, hai nước sẽ thật sự không thể nào tránh khỏi một cuộc chiến tranh toàn diện.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson lại không hề nhảy ra phản đối. Sự chết sống của mấy nước nhỏ phía bắc kia thì liền quan gì đến hắn?

Dựa theo cách chơi của đại lục Aslante, dù là Vương quốc Alpha chịu bỏ mặc cho Vương quốc Hessen khuếch trương sang Bắc đại lục thì bước tiến của bọn họ cũng chẳng nhanh được đến đâu.

Muốn chiếm đoạt được một quốc gia, cho dù là quốc gia nhỏ nhất, thì cũng phải đi hết toàn bộ quy trình từ chính trị, quân sự và thủ đoạn ngoại giao, còn phải đứng trước sự can thiệp của đám cường quốc nữa.

Chỉ cần thủ đoạn có hơi quá khích là sẽ bị người ta bao vây đánh hội đồng, ngay cả cha mẹ cũng nhận không ra.

"Tể tướng nói không sai, tình hình quốc tế hiện giờ đang thay thôi, chính sách đối ngoại của chúng ta cũng phải thay đổi theo."

"Trước mắt thì các nước lớn trung bộ đều đang muốn tiến vào phương bắc, với tình trạng trước mắt của Vương quốc, chúng ta rất khó có thể ngăn cản được bọn chúng."

"Tốt hơn hết là nên nhượng bộ một cách thích hợp, hi sinh lợi ích của đám cỏ đầu tường kia tạm thời ổn định bọn hắn. Tranh thủ đầy đủ thời gian cho Vương quốc khôi phục nguyên khí."

Lời nói của Hầu tước Zuel càng làm rõ hơn chính sách nhượng bộ. Hết thảy đều bắt nguồn từ lợi ích, các tỉnh Đông Nam đang phải chịu áp lực quốc phòng, các tỉnh Tây Nam cũng chẳng dễ chịu gì.

Tất cả mọi người đều đang vội vàng khôi phục thực lực, đám quý tộc trong Vương quốc đều không muốn phát động chiến tranh vào lúc này.

Ngay cả Bá tước Calles và Bá tước Martinez vốn rất hăng say đòi chiến cũng trở nên yên lặng vào lúc này. Hiển nhiên là bọn họ cũng không muốn phát động chiến tranh với Vương quốc Hessen vào thời điểm này.

Có cơ hội dẫn dụ địch nhân ra ngoài thì ai muốn để cho địa bàn nhà mình biến thành chiến trường chứ?

"Hầu tước Zuel, dã tâm của địch nhân không phải chỉ cần một chút lợi ích nhỏ nhoi là đủ. Chúng ta càng nhân nhượng thì dã tâm của bọn hắn sẽ càng lớn, sớm muộn cũng có ngày sẽ phản phệ lên người chúng ta."

"Đến lúc đó, có lẽ địch nhân của chúng ta đã không còn là một Vương quốc Hessen, mà là những Vương quốc trung bộ đang bị dục vọng che mắt."

"Lựa chọn tốt nhất là phát động chiến tranh ngay lập tức, dùng sắt và lửa để dập tắt dã tâm của địch nhân, mà không phải là dẫn dụ bọn chúng đi chiếm đoạt những nước nhỏ khác!"

Công tước Hero vội vàng phản đối nói.

Phái chủ chiến bị đánh bại quá nhanh, ngay cả giãy giụa cũng chẳng muốn, gã ta chỉ có thể ra mặt.

Nếu như chính sách nhượng bộ được thông qua, vậy thì chiến tranh sẽ không thể được phát động trong một thời gian ngắn.

Chỉ cần là Người Hessen không ngu ngốc thì cũng sẽ chạy tới bắt nạt những nước láng giềng nhỏ, mà không phải chạy tới liều chết với tấm sắt Vương quốc Alpha này.

Tình thế phát triển như thế này đều đúng với tâm ý của đám quý tộc trong nước, nhưng chỉ có các quý tộc phương bắc là ngược lại.

Nếu như đám người này đều từ từ phát triển trong thời kỳ hòa bình, vậy thì ưu thế về mặt quân sự mà quý tộc phương bắc đang nắm giữ sẽ sớm bị mọi người đuổi kịp và san bằng.

Thậm chí một vài đại quý tộc giàu có còn có thể dựa vào tài lực hùng hậu của bản thân để vượt mặt bọn hắn về quân sự.

"Công tước Hero, nếu như ngươi có thể giải quyết được vấn đề tài chính của Vương quốc, rồi lại nghĩ cách thu hẹp khoảng cách về thực lực quân sự giữa hai bên, ta cảm thấy đề nghị này cũng không tệ."

"Nếu như không làm được, ta cảm thấy đề nghị của ngươi là không khả thi."

"Đừng quên, chiến tranh rất chú trọng đến công tác hậu cần. Với tài lực hiện giờ của Vương quốc, sợ là chiến tranh chỉ vừa xảy ra được một nửa thì chúng ta đã hết sạch tiền rồi."

"Địch nhân lần này không phải là dị tộc, nên đừng trông cậy vào Liên minh nhân tộc sẽ chịu đứng ra tài trợ cho chúng ta."

"Nếu như ngươi có thể cam đoan rằng mình có thể tiếp tục chinh chiến cho Vương quốc ngay cả trong tình huống không có đầy đủ vật tư hận cầu, vậy thì cứ xem như ta không nói gì!"

Lời nói của Hầu tước Delgado đã trực tiếp chặn họng Công tước Hero, tứ đại Công tước khác cũng bị tức đến xanh cả mặt mày.

Chương 976 - Chính Sách Nhượng Bộ (3)

Vấn đề sức chiến đấu của quân đội kém hơn một bậc thì còn có thể nghĩ cách vượt qua. Cùng lắm là dùng cựu binh đè chết tinh binh, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú của cựu binh thì chưa hẳn không có phần thắng.

Nhưng mà lý do "Không có tiền, không cung cấp được vật tư chiến lược" này quả thực là nan đề vô giải.

Với tình trạng tài chính của Vương quốc Alpha, đừng nói là ra ngoài vay mượn, không bị người tới cửa đòi tiền đã xem như là chủ nợ nể tình rồi.

"Bá tước Francois, theo đề nghị vừa rồi của mọi người, Bộ Ngoại vụ có đủ năng lực giải quyết Vương quốc Hessen không?"

Caesar IV quan tâm hỏi. ...

Thời khắc càng nguy cơ thì càng có thể thể hiện được hiệu suất. Sau khi Hội nghị quốc sách vừa kết thúc, quý tộc hai tỉnh Covacia và Oberla liền vội vàng trở về đất phong của mình ngay trong đêm để chủ trì đại cục.

Mặc kệ là cuộc chiến này có bị phát động hay, nhưng việc chuẩn bị đầy đủ trước là không bao giờ thừa.

Không thể không thừa nhận rằng Caesar IV rất may mắn. Tất cả mọi người đều bị thu hút bởi nguy cơ của các tỉnh Đông Nam, không có rảnh rỗi để tiếp tục thăm dò người làm Quốc vương như y.

Quý tộc hai tỉnh vắng mặt đã góp phần đẩy nhanh tiến độ cuộc họp.

Một số vấn đề nhỏ không quan trọng đều bị mọi người bỏ qua. Đám quý tộc vốn còn đang kiếm chuyện trong vấn đề thuế trả nợ cũng lựa chọn yên lặng vào lúc này.

Thoạt nhìn thì chỉ có hai tỉnh Covacia và Oberla đang gặp phải nguy cơ, nhưng trên thực tế thì toàn bộ khu vực phía nam đều bị bao phủ trong bóng tối của chiến tranh, ít nhất thì đám quý tộc ở các tỉnh phía nam cho rằng là vậy.

Đám quý tộc phương nam không có tâm trạng để giày vò, đám quý tộc mới nổi lại không đủ sức giày vò, quý tộc phương bắc thì mới bị Caesar IV lôi kéo, không thể nào nhảy ra đánh mặt của lão đại được.

Chủ đề của cuộc hội nghị lần này, ngoài việc Vương quốc buông lỏng hạn chế đối với các quý tộc phương bắc ra, hầu như đều xoay quanh vấn đề chiến tranh.

Hudson là một thành viên của phái chủ chiến, đương nhiên là hắn cũng phải thổi phồng về lý thuyết mối đe dọa của ba nước lớn trung bộ rồi.

Chỉ vì hòa hoãn các cuộc đấu tranh nội bộ trong Vương quốc mà Hudson đã liều mạng ném ra ba kẻ địch tiềm ẩn trong cùng một lúc.

Mặc dụ trong số tam đại Vương quốc trung bộ chỉ có Vương quốc Hessen là trực tiếp giáp ranh với Vương quốc Alpha, nhưng điều này này lại không hề ảnh hưởng đến lý luận mối đe dọa tam quốc của hắn.

Nhằm tăng cường sức thuyết phục, Hudson đã phân tích toàn diện các nguyên nhân dẫn đến cuộc xâm lược Vương quốc Alpha của tam đại Vương quốc trung bộ từ ba khía cạnh: chính trị, kinh tế và quân sự.

Nếu như là ở quốc gia khác, đống lý luận này của hắn cũng chỉ có thể lấy ra chém gió mà thôi, sẽ chẳng có mấy ai tin tưởng, nhưng trong Vương quốc Alpha, nó nhận được sự ủng hộ của đông đảo quý tộc.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Hudson không dùng an ninh của chính Vương quốc làm điểm vào, mà thay vào đó là dùng vấn đề an ninh chiến lược của tam đại Vương quốc trung bộ để nói.

Tam đại Vương quốc trung bộ nằm ở trung tâm của đại lục, thoạt nhìn thì vị trí địa lý rất ưu việt, nhưng về mặt chiến lược thì lại phải đối mặt với mối đe dọa tấn công từ phương bắc và phương nam.

Nếu như không nhân lúc các nước lớn ở bắc bộ đang trong giai đoạn suy yếu để tấn công, chờ khi bọn hắn khôi phục nguyên khí thì những ngày tươi đẹp của tam đại Vương quốc trung bộ sẽ chấm dứt.

"« Nam bắc liên thủ chia cắt khu vực trung bộ », « Con đường trưởng thành của các cường quốc phương nam », « Chiến lược quật khởi của các cường quốc phương bắc». . ."

Hàng loạt vấn đề chưa ai từng nghĩ đến đều bị Hudson trực tiếp nói ra. Như thể các quốc gia nam bắc đã đạt thành hiệp nghị muốn chia cắt khu vực trung bộ vậy.

Tổng kết lại chỉ có một câu: Tam đại Vương quốc trung bộ đang bị đe dọa về mặt chiến lược, nếu muốn thoát khỏi nguy hiểm này, chỉ thể tiến công phương bắc và phá hủy Vương quốc Alpha.

Đợi khi cuộc họp kết thúc, không chỉ quý tộc ở các tỉnh phía nam bị hù sợ, mà ngay cả đám quý tộc phương bắc cũng bị trí tưởng tượng phong phú của mình dọa cho hãi hùng khiếp vía.

Chỉ một Vương quốc Hessen thôi là mọi người đã không đủ sức chống cự rồi, nếu như tam đại Vương quốc trung bộ đồng thời tiến công, đó chính là một thế lực còn mạnh hơn cả Đế quốc Thú Nhân.

Bất kể là tam đại Vương quốc trung bộ có thể định xâm lược phương bắc hay không, dù sao sau khi nghe xong những lời nói của Hudson, bọn họ đều cho rằng nếu như mình là người nắm quyền của tam đại Vương quốc trung bộ thì nhất định sẽ thúc đẩy chiến lược tấn công phương bắc để đảo ngược tình thế tiến thoái lưỡng nan về mặt chiến lược.

Trong tình trạng ý thức nguy cơ quá mức của hình thức tư duy Alpha, mọi người đã không còn nghĩ đến việc tam đại Vương quốc trung bộ có phải là mối đe dọa hay không nữa, mà bọn chúng đã biến thành những thế lực có thể xâm lược Vương quốc bất kỳ lúc nào.

Mối đe dọa được nói ra từ trong miệng người khác cho dù có được miêu tả khủng bố như thế nào cũng không đáng sợ bằng mối đe dọa do bản thân mình tưởng tượng ra.

Giống như vạn năm đại kiếp trong truyền thuyết kia, tất cả mọi người đều biết chuyện này, nhưng người sợ hãi nó thì lại chẳng có mấy ai.

Dù gì thì thời gian đã quá xa xôi, hơn 80% thông tin liên quan đều đã bị hủy diệt trong ngọn lửa chiến tranh, chỉ còn lại đôi câu vài lời được truyền lại, giống như là những câu chuyện thần thoại trong truyền thuyết.

Không có thế lực nào có thể hưng thịnh không suy, dù là những nhà quý tộc uy tín lâu năm được xưng là truyền thừa hơn vạn năm cũng chỉ còn lại một dòng họ cổ xưa, nửa đường không biết đã bị người khác diệt môn bao nhiêu lần rồi.

Chương 977 - Chính Sách Nhượng Bộ (4)

Có lẽ ngay cả tổ tông cội nguồn cũng đều bởi vì nhu cầu chính trị nên mới tùy tiện nhận lấy, song phương căn bản không tồn tại bất kỳ mối quan hệ máu mủ gì.

Trong lòng đã nhận định rằng tam đại Vương quốc trung bộ sẽ xâm lược phương bắc, vô số chuyện phát sinh hiện giờ đều được hiểu là âm mưu xâm lược phương bắc.

Sau khi hội nghị kết thúc một cách chóng váng, cả đám quý tộc đều vội vàng chạy về chuẩn bị chiến đấu, các quý tộc tỉnh Đông Nam cũng không phải ngoại lệ. Trên đường đi, đề tài được mọi người thảo luận nhiều nhất chính là: Làm sao hoàn thiện tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì mọi người cho rằng chỉ với lớp phòng ngự của Hắc Thạch sơn mạch thì còn chưa đủ, quân đội của Người Hessen còn có thể tiến công từ các tỉnh lân cận.

Thậm chí một số quý tộc có quan hệ thân thiết đã bắt đầu thảo luận vấn đề hợp tác phòng ngự. Những người cùng chung gia tộc, lãnh địa cách nhau tương đối gần còn chuẩn bị liên thủ xây dựng thành lũy.

Có người đắc ý, sẽ có người thất ý. Nhìn thấy đám người đang thảo luận khí thế ngất trời, những kẻ có dã tâm chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng.

Cơ hội sáp nhập và thôn tính lớn đã bị vuột khỏi tầm tay. Một khi các tiểu quý tộc đoàn kết lại, dù cho bọn hắn có muốn chiếm đoạt thì cũng không đủ sức.

Năm người đoàn kết lại thì chưa chắc có thể liên thông toàn thế giới, nhưng năm nhà quý tộc đoàn kết lại thì sẽ có thể kết nối quan hệ với hơn phân nửa quý tộc trong toàn tỉnh.

Hudson ra roi thúc ngựa trở lại lãnh địa của mình. Ôm lấy đứa con trai vừa chào đời chưa được mấy ngày, hắn cảm thấy thư thái cả người.

Làm một kẻ lừa đảo cũng là chuyện rất hao tâm tổn sức. Đặc biệt là phải lừa được một đám lão hồ ly, độ khó như + 1008. . .

Đến tận bây giờ Hudson vẫn còn nghi ngờ là có người đã nhìn thấy được kế hoạch của hắn, nhưng vì lợi ích của bản thân nên mới lựa chọn ngậm miệng.

Ngoài một số ít kẻ có dã tâm ra, đại đa số quý tộc đều không muốn nhìn thấy Vương quốc rơi vào trong vòng xoáy nội đấu không ngừng nghỉ. Vương thất còn lo lắng tình trạng xung đột nội bộ leo thang.

Trong quá trình mà Hudson lừa dối mọi người, Những vị Bộ trưởng có xuất thân từ vương thất như Tể tướng, Quân vụ. . . Đều đứng về phía hắn. Thậm chí ngay cả trong hàng ngũ đại quý tộc cũng có một nửa số người mở miệng hỗ trợ cho hắn.

Đám người này hoặc là đang cố ý dẫn dắt mọi người, hoặc là ở bên cạnh công kích. Cho dù có người nhảy ra chống đối thì trong quá trình biện luận cũng sẽ giả bộ mắc lỗi.

Có nhiều người thông minh như vậy làm cho Hudson cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Thẳng đến khi về đến nhà, dây thần kinh căng thẳng của hắn mới được thư giãn.

"Hudson, chàng cẩn thận một chút! Chân tay lóng ngóng như vậy, lỡ như làm cho Franz bị thương. . ."

Nghe được lời phàn nàn của Melissa, ánh mắt của Hudson dần trở nên u oán, con trai vừa mới chào đời thì địa vị trong gia đình của hắn đã bị -1, nếu như đẻ thêm vài đứa nữa thì hắn phải sống sao đây.

"Yên tâm đi, Melissa. Ta là một vị Ma pháp sư ưu tú, không sao đâu. Nàng xem đi, Franz bé bỏng của chúng ta cười đùa vui vẻ biết bao nhiêu?"

Nhưng mà con trai hắn lại không thèm nể mặt. Hudson vừa mới chém gió xong, khuôn mặt tươi cười của Franz liền tắt lịm, sau đó phát ra những tiếng khóc oa oa.

Nhìn thấy cảnh này, Melissa liền cướp lại đứa con trai từ trong vòng tay của Hudson rồi không cho hắn có cơ hội bế nó nữa.

Đáng giận hơn là Franz bé bỏng chỉ vừa ở trong vòng tay của Melissa thì nụ cười đã trở lại trên khuôn mặt dễ thương của nó, làm cho Hudson có khổ khó nói.

Trong thâm tâm hắn đã quyết định là sẽ phát triển công nghệ sản xuất giấy, để chuẩn bị thêm vài quyển bài tập cho Franz, để cho nó được trải nghiệm sự hiểm ác của xã hội. . . .

Vương quốc Hessen, nhìn thấy thái độ phản ứng thái quá của Vương quốc Alpha, Alexander V hiện giờ không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Quân thường trực của ông ta chỉ vừa chạy tới biên giới đi vào một vòng thì người ta đã trực tiếp điều động lực lượng 2 tỉnh, làm cho tình hình ở biên giới trở nên vô cùng căng thẳng.

Vấn đề cần suy tính hiện giờ không còn là có muốn đánh hay không nữa, mà còn phải lo lắng xem có bị người ta đánh tới hay không.

Rừng vốn lớn, loài chim nào cũng có, trong hàng ngũ quý tộc cũng xuất hiện rất nhiều người kỳ quái. Bởi vì một vài kẻ ngu ngơ mà bộc phát một cuộc chiến tranh là chuyện xảy ra rất nhiều trên đại lục Aslante.

"Claude viết thư cho ta, nêu rõ những ưu và nhược điểm, đồng thời bày tỏ phản đối việc phát động chiến tranh, các ngươi cảm thấy như thế nào?"

Alexander V hỏi.

Ông ta cảm thấy rất hài lòng về đứa con trai này. Người bình thường mà gặp phải chuyện như vậy thì sớm đã hoảng sợ rồi, nhưng Claude lại giải quyết nó một cách lý trí, không bị cảm xúc chi phối.

Tiếc rằng Claude không phải trưởng tử, nếu phải thì tương lai của Vương quốc Hessen sẽ được đảm bảo. Đương nhiên, con trai trưởng của ông ta cũng không tệ, ngoại trừ có chút tham vọng quá mức liền không có tật xấu gì lớn.

Người trẻ tuổi mà, tâm cao khí ngạo cũng là chuyện bình thường. Chờ khi có tuổi, tâm tính dần trầm ổn hơn là được.

"Bệ hạ, cách nhìn nhận và phân tích vấn đề của điện hạ rất đúng trọng tâm, Vương quốc Alpha chính là một vũng bùn."

"Chỉ cần nhìn vào phản ứng của đám quý tộc trong nước bọn họ là biết, đám người này hoàn toàn là vì chiến tranh mà thành, căn bản không hiểu cái gì gọi là chính trị."

"Có lẽ là vì phải thường xuyên đánh trận với thú nhân, nên đã đánh mất luôn bộ não của mình, gặp được vấn đề thì suy nghĩ đầu tiên chính là chiến tranh."

"Chúng ta không cần thiết phải so đo với những kẻ điên này, kẻo làm mất địa vị của mình!"

Công tước Milton ra vẻ khinh thường nói.

Trong thâm tâm gã lại đang không ngừng cầu nguyện Quốc vương nên nghe theo lời khuyên của gã, đừng có nhảy vào vũng bùn này.

Chương 978 - Ngoại Giao

"Bệ hạ, ngài Tể tướng nói rất đúng. Vương quốc Alpha hiện giờ chính là một vũng bùn nhão."Không dán được lên tường, lại còn dính vào người", cho dù là ai chạm vào cũng đều làm cho bản thân bị vấy bẩn."

"Chỉ cần tham khảo những cuộc xâm lược của thú nhân là biết Người Alpha ngoan cố đến mức nào rồi. Ngay cả đám nông nô ở đáy xã hội cũng có thể tử chiến đến cùng với thú nhân."

"Một quốc gia như vậy, dù cho chúng ta có đánh thắng bọn hắn thì cũng không thể lấy được bao nhiêu chỗ tốt."

Bộ trưởng Bộ Tài chính Backstero đứng ra phụ họa nói.

Sự thật bày ở trước mắt, Vương quốc Alpha đang nợ nần chồng chất, một khi chiến bại thì tài chính sẽ sụp đổ ngay lập tức, chắc chắn sẽ không nhận được tiền bồi thường chiến tranh.

Còn vấn đề cắt nhường lãnh thổ, dù là Người Alpha đồng ý thì các cường quốc khác trên đại lục cũng sẽ không đồng ý.

Ngay cả khi phát huy tối đa kỹ năng ngoại giao của mình, bọn họ cùng lắm là lấy được một hai quận. Không có khả năng nhiều hơn nữa, nếu không, dù là ăn vào rồi thì cuối cùng cũng phải nhả ra.

Không có quốc gia nào muốn đứng yên nhìn xem Vương quốc Hessen phát triển lớn mạnh. Vượt qua ranh giới khuếch trương trong lòng mọi người chính là đang ép người ta đánh hội đồng mình, điều này được quyết định bởi vị trí địa lý.

Mặc dù hiện giờ mọi người đều đang khuyến khích bọn hắn động thủ, nhưng không có nghĩa là sẽ đứng yên nhìn xem bọn hắn khuếch trương, các cường quốc khác chỉ muốn mượn tay bọn họ để thăm dò Vương quốc Alpha mà thôi.

Sức mạnh quân sự của cường quốc thứ ba đại lục trước chiến tranh cũng không phải là hư danh bị thổi phồng lên, mà được xây dựng qua hết cuộc chiến này đến cuộc chiến khác.

Trước đây, khi mối đe dọa thú nhân vẫn còn, mọi người vẫn không lo lắng gì. Nhưng hiện giờ mối đe dọa này đã bị nhổ bỏ, các quốc gia chỉ có thể nâng mức trần phát triển của Vương quốc Alpha.

Suy cho cùng, xét về diện tích lãnh thổ và tiềm lực phát triển, Vương quốc Alpha đều đang đứng đầu toàn bộ đại lục Aslante.

Đặc biệt là sau khi thu hồi lại 7 tỉnh thành phía bắc, diện tích lãnh thổ đã vượt qua cả Vương quốc Frank, xếp thứ nhất trên đại lục.

Vương quốc Alpha vốn đã là cường quốc số một ở Bắc đại lục, nếu như khôi phục nguyên khí và tập trung phát triển trong vài thập kỷ tới, sẽ có hy vọng có thể đuổi kịp Vương quốc số một trên đại lục là Vương quốc Frank.

Chính là bởi vì nhìn ra những vấn đề này nên Alexander V mới cảm thấy khó xử.

Một mặt ông ta không muốn nhìn thấy Vương quốc Alpha phát triển lớn mạnh; Mặt khác ông ta lại không muốn làm quân cơ của người khác, gây thù chuốc oán cho Vương quốc Hessen.

"Bệ hạ, hay là chúng ta thử dùng phương pháp ngoại giao trước đi! Đêm qua, thần đã gặp mặt sứ thần Alpha, thái độ của y rõ ràng đã không giống với lúc trước."

"Trải qua một loạt thăm dò, thần phát hiện ra quốc sách của bọn hắn đang trải qua những sự thay đổi lớn, dường như đang thu hẹp về mặt chiến lược."

"Thần chỉ thuận miệng yêu cầu bọn hắn thừa nhận nước Corubia là nước phụ thuộc của chúng ta, vốn tưởng rằng y sẽ kịch liệt phản đối, không ngờ y chỉ là khiển trách tượng trưng vài câu rồi thôi."

"Thần có cảm giác, nếu như chúng ta bồi thường thỏa đáng cho bọn hắn, có lẽ bọn hắn sẽ ngầm thừa nhận cho chúng ta chiếm đoạt nước Corubia."

"Đương nhiên, cũng có có thể là Người Alpha đang cần hồi phục nguyên khí, nên muốn hợp tác với chúng ta để chia cắt nước Corubia."

Lời nói của Hầu tước Krasner làm cho đôi mắt của Alexander V phát sáng. So với việc khiêu chiến với một gã to con, rõ ràng là việc bắt nạt một nước nhỏ sex dễ thành công hơn.

Tuy rằng nước Corubia rất dễ nói chuyện, một năm bốn mùa đều liên tục tặng lễ, nhưng dù sao cũng chỉ là cỏ đầu tường.

Trong hàng trăm năm qua, đất nước này vẫn luôn ngã trái ngã phải. Lúc thì đi theo bọn họ lăn lộn, lúc khác lại ngã về phía Vương quốc Alpha.

Alexander V sẽ không coi loại tiểu đệ thiếu lòng trung thành này là người một nhà. Chỉ cần nhận được sự ủng hộ của Vương quốc Alpha, việc bọn họ chiếm đoạt nước Corubia cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thao tác cụ thể vô cùng đơn giản, không ngừng mượn cớ khơi dậy xung đột là được, hôm nay cắt một trấn, ngày mai cắt một thành, chậm rãi từng bước xâm chiếm cướp đoạt.

"Vậy thì thử một chút đi, nhưng chỉ riêng việc ngầm chấp thuận thôi là chưa đủ, mà nhất định phải tranh thủ được sự ủng hộ của Vương quốc Alpha."

"Bất kể là liên thủ chia cắt nước Corubia, hay là đền bù một khoản tiền cho bọn hắn cũng đều có thể từ từ thương lượng!"

Alexander V nói với vẻ mặt không cảm giác.

Người hiểu rõ ông đều biết rằng Quốc vương mình đã động tâm rồi. Diện tích của nước Corubia không tính là lớn, chỉ chừng 50. 000 km vuông, nhân khẩu còn chưa tới một triệu.

Nhưng cũng bởi nó nhỏ như vậy mới dễ chiếm đoạt. Những nước lớn giống như Vương quốc Alpha, cho dù có đưa đến trước mặt thì bọn họ cũng nuốt không trôi.

Chỉ cần khẩu vị hơi lớn một chút là sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, các quốc gia khác trên đại lục sẽ can thiệp vào.

"Bệ hạ, nếu như muốn chiếm đoạt nước Corubia thì chúng ta phải rút số quân đội đang ở biên giới lui về mười dặm trước!"

"Nếu cứ tiếp tục giằng co ở nơi đó sẽ rất dễ dàng xảy ra bất trắc. Thuận tiện còn có thể dùng việc rút quân này để bày tỏ thiện chí với Vương quốc Alpha."

"Dù gì thì mâu thuẫn giữa chúng ta và Vương quốc Alpha đều là bởi vì nước Corubia gây ra. Một khi vấn đề này được giải quyết, chuyện còn lại sẽ dễ thương lượng hơn nhiều!"

Bá tước Niklas mỉm cười nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Bá tước Niklas đang cảm thấy rất vui. So với việc tấn công Vương quốc Alpha, thì xâm lược nước Corubia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cái trước phải liều mạng, cái sau chỉ cần nằm là đã có thể kiếm được công lao.

Chương 979 - Khảo Sát Thực Địa

"Ừm!"

"Rút lui mười dặm vẫn là quá gần, không đủ để thể hiện thành ý của chúng ta, truyền lệnh xuống, đại quân lập tức rút lui ba mươi dặm, chuyện còn lại giao cho Bộ Ngoại xử lý!"

"Nếu như thương lượng thành công, vậy thì để cho Người Alpha đưa ra báo cáo điều tra mới về vụ ám sát."

"Tà giáo Thất Nguyệt hội chỉ là người chấp hành trong vụ ám sát, kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả chuyện này chính là nước Corubia."

"Mục đích là nhằm khơi dậy xung đột giữa chúng ta và Vương quốc Alpha, từ đó ngư ông đắc lợi!"

"Chi tiết cụ thể sẽ do Bộ Ngoại vụ đi thương lượng với Người Alpha!"

Càng nói càng cảm thấy quá mức, vu oan hãm hại rõ ràng như vậy, Alexander V cũng cảm thấy có chút xấu hổ. ...

Với việc kế hoạch xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt được khởi động, quận Huyết Nguyệt, một quận vốn không có nhiều cảm giác tồn tại ở tỉnh Đông Nam, đã lập tức trở thành địa điểm chiến lược trọng yếu "số một".

Nhưng bản quy hoạch trong Vương đô cuối cùng cũng chỉ là những ý tưởng trên giấy. Đến khi triển khai cụ thể thì vẫn phải tiến hành khảo sát thực địa.

Lúc này, Tổng đốc Pierce đích thân mang theo đám quý tộc trong tỉnh chạy tới hiện trường để khảo sát thực địa. Hầu hết những quý tộc có thể đi được đều tới đông đủ.

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt do tỉnh Đông Nam quy hoạch không cần giúp đỡ xây dựng giống như các tỉnh khác, bởi vì kinh phí cần thiết đã được gom góp đủ rồi.

Nên có quyền tự chủ rất cao, bất kể là vị trí phòng tuyến hay là thiết kế xây dựng cũng đều do tỉnh Đông Nam tự mình quyết định.

Xài tiền của mình để bảo vệ lãnh địa của bản thân, dù có thận trọng như thế nào cũng không đủ.

Một tiếng long ngâm truyền đến thu hút sự chú ý của mọi người. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên mọi người nhìn thấy cảnh này, nhưng phong cách ra sân của Cự Long vẫn gây ra một trận náo động.

Tổng đốc Pierce hơi nhíu mày lại, đang muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên khóe miệng lại phải nuốt vào trong.

Long kỵ sĩ là chức nghiệp rất có thể diện trên đại lục này, những loài Ma thú khác không thể sánh bằng. Ngay cả những loài có thực lực không kém gì Cự Long, nhưng sức ảnh hưởng của nó lại kém hơn Cự Long rất nhiều.

Có một con Cự Long giúp mình khuếch trương lực ảnh hưởng, không dùng thì phí. Thoạt nhìn sẽ thấy giống như hắn đang làm màu, nhưng thực ra là quán thâu một khái niệm vào trong đầu của những người ở đây rằng: Hudson lão gia rất mạnh.

Điệu thấp là cách chơi của những quý tộc uy tín lâu năm. Các đại quý tộc mới nổi nhất định phải bộc lộ ra tài năng, liên tục mở rộng sức ảnh hưởng của mình thì mới có thể chiêu mộ được nhân tài.

Huống chi, thân là Long kỵ sĩ, Hudson cũng đã sớm danh chấn đại lục, cho dù đi đến nơi nào cũng đều trở thành tiêu điểm, căn bản không thể nào điệu thấp được.

"Người đã đến đủ rồi thì bắt đầu luôn đi!"

Nói xong, Tổng đốc Pierce liền đi theo người dẫn đường, trực tiếp dẫn đầu đội ngũ, lão ta dùng hành động thực tế để chứng minh rằng mình mới là lão đại ở tỉnh Đông Nam.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson chỉ khẽ mỉm cười, không hề có ý định tranh giành với lão.

Mặc dù làm lão đại sẽ nhận được miếng bánh lớn nhất, nhưng cũng phải gánh chịu những trách nhiệm tương ứng, những công việc vặt vãnh lộn xộn là chuyện không thể thiếu.

Thoạt nhìn thì việc chủ trì xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt giống như quyền cao chức trọng, lợi ích đầy đủ, nhưng mà chuyện này có liên quan đến sinh tử tồn vong của gia tộc Dalton, Tổng đốc Pierce sao dám động tay chân trong chuyện này chứ?

Toàn bộ tỉnh Đông Nam đều là một vùng đồng bằng, nơi miễn cưỡng có thể xem như khu vực hiểm yếu chỉ có dãy núi Salam nằm trong lãnh địa của Hudson.

Nếu như Người Hessen thật sự đánh tới, gia tộc Koslow còn có thể từ bỏ quận Wright, co đầu rút cổ ở trong đầm lầy nằm sau dãy núi Salam để tiếp tục cầm cự, nhưng mà gia tộc Dalton thì chỉ có những tòa lâu đài nằm trên vùng bình nguyên.

Có người hỗ trợ làm không công, Hudson cao hứng còn không kịp, há sẽ nhảy ra tranh đoạt công việc khổ sai này.

Nhìn dọc theo Hắc Thạch sơn mạch, thần sắc của Hudson cũng dần trở nên ngưng trọng. Địa hình ở khu vực này không hề hiểm yếu như trong tưởng tượng của hắn.

Lúc đầu hắn còn cho rằng có thể nhờ vào địa hình của Hắc Thạch sơn mạch để xây dựng cứ điểm trên đỉnh núi, nhưng khi đến nơi mới phát hiện ra chuyện này quả thực là đang nằm mơ.

Những ngọn núi ở hai bên rất hiểm trở, nhưng khu vực rừng rậm hẹp nhất ở giữa lại rất thấp, trông giống như một hành lang bị kẹp giữa những ngọn núi.

Chẳng qua hành lang này có chút đặc thù, dài rộng chừng một trăm cây số, chỉ cần sửa chữa một chút là sẽ tạo thành một hình vuông.

"Hình vuông" này là một vùng đồng bằng thì không nói, vậy mà ngay cả độ dốc ở chính giữa của nó cũng rất có hạn.

Chẳng trách đề xuất xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt được thông qua thuận lợi như vậy, hóa ra Tổng đốc Pierce đã sớm biết địa thế nơi này rất bằng phẳng, đại quân có thể qua được, nhất định phải xây dựng một cứ điểm công sự thì mới mong ngăn cản được bước tiến của địch nhân.

"Ngài Tổng đốc, ở đây phải chuẩn bị ít nhất ba tuyến phòng thủ, ngoài tuyến phòng thủ chính diện ra, phòng ngự ở hai cánh và phía sau cũng phải được tăng cường."

"Quân đoàn Ma thú của Vương quốc Hessen đã thành hệ thống, chỉ tính riêng trong đội quân thường trực thôi đã có hơn một ngàn tên Kỵ sĩ Ma thú rồi. Nếu như cộng thêm quân đội tư nhân của quý tộc nữa, con số này sẽ còn tăng lên gấp mấy lần."

"Nếu như chiến tranh xảy ra, địch nhân tập kết hơn ngàn kỵ sĩ ma thú rồi mượn đường từ Hắc Thạch sơn mạch để tấn công chúng ta từ các hướng khác nhau là chuyện hoàn toàn khả thi về mặt quân sự."

"Ngoài tuyến phòng thủ ra, chúng ta còn phải xây dựng các trạm phong hỏa đài dọc theo Hắc Thạch sơn mạch để đề phòng địch nhân đánh lén nữa."

Hudson nghiêm túc nói.

Chương 980 - Corubia

Nếu như đề xuất xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt mà hắn đưa ra trước đó chỉ vì tranh thủ thời gian hòa bình cho lãnh địa mình phát triển thì bây giờ hắn đã thật sự muốn đề phòng địch nhân tấn công từ nơi này.

"Kayo, ghi lại toàn bộ ý kiến của Bá tước Hudson và liệt vào điều kiện thiết yếu cho việc thi công sau này."

Tổng đốc Pierce sảng khoái hạ lệnh.

Việc này có liên quan đến sự an nguy của gia tộc, lão ta cũng không dám hành động theo cảm tính. Lỡ như cân nhắc không toàn diện, sau này mà xảy ra vấn đề là sẽ chết người đó.

Có Hudson mở đầu, sau đó liền có nhiều quý tộc cũng bày tỏ ý kiến của mình. Tổng đốc Pierce đều dặn Tử tước Kayo ghi lại.

Khác biệt duy nhất chính là: chỉ cần là ý kiến mà Hudson đưa ra, lão ta liền trực tiếp xếp vào điều kiện cần thiết phải thực hiện sau này; còn đề nghị của những người khác thì lại phải chờ kết quả sau khi thảo luận.

Sự khác biệt rõ ràng trong cách đối xử này lại không có người đứng ra kháng nghị, như thể mọi chuyện đều nên như vậy.

Từ vẻ mặt của đám người, Hudson cũng phát hiện ra rằng mọi người đều muốn hắn đưa ra 180 ý kiến để ngăn chặn toàn bộ lỗ thủng của tuyến phòng thủ này.

Cho dù có bất đồng ý kiến thì cuối cùng cũng sẽ được thực hiện theo ý của Hudson mà không thể nổ ra một màn tranh luận tử tế nào.

Các quý tộc ở tỉnh Đông Nam còn tin tưởng Hudson hơn chính hắn, gần như sắp đạt đến tình trạng mù quáng luôn rồi.

Đương nhiên, cũng có thể là do những quý tộc sống sót từ trên chiến trường này rất có tự hiểu lấy mình, bọn họ không tự tin vào khả năng của bản thân, nên mới đặt hy vọng lên người của một vị "Danh tướng" như Hudson.

Nếu mọi người đã tin tưởng hắn như vậy, Hudson đương nhiên sẽ không hố mọi người. Hắn không quan tâm đến quá trình thi công như thế nào, hắn chỉ cần đưa ra yêu cầu là được.

Nông nô không thể hoàn thành được hạng công trình này, vậy thì phái Kỵ sĩ và các Ma pháp sư đến hoàn thành. Mặc dù việc này không phù hợp với thân phận tôn quý của bọn họ, nhưng đây cũng là truyền thống lâu đời của Vương quốc Alpha.

Trong quá trình xây dựng hàng loạt tuyến phòng thủ quan trọng phương bắc đều không thiếu bóng dáng của các quý tộc lão gia. Có một số tình huống là trình độ kỹ thuật không đạt yêu cầu, nhất định phải sử dụng đến các thủ đoạn siêu phàm; có một số là vì vội vàng.

Sau hơn nửa tháng loay hoay, kế hoạch xây dựng tuyến phòng thủ sơ bộ cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nếu không nhìn kỹ sẽ còn cho rằng nó đã sao chép tuyến phòng thủ của Pháo đài Huyết Nguyệt ở Bắc Cương.

Dù là thông số kỹ thuật xây dựng hay tiêu chuẩn kỹ thuật của tuyến phòng thủ cũng đều có thể nói là giống nhau như đúc. Điểm khác biệt duy nhất là tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt ở tỉnh Đông Nam ngắn hơn nhiều so với tuyến phòng thủ Pháo đài Huyết Nguyệt ở Bắc Cương.

Hết cách rồi, hai tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt nam bắc này đều được quy hoạch theo ý muốn của Hudson lão gia, muốn không giống cũng khó.

Điều đáng nói là tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt ở Bắc Cương vẫn chưa được hoàn thành. Không còn mối đe dọa thú nhân nữa, Vương quốc Alpha nghèo khó không còn động lực để tiếp tục đầu tư một số tiền khổng lồ vào việc xây dựng hoàn thiện công trình này. ...

Vào mùa đông năm 99991. Vương quốc Alpha vô cùng náo nhiệt. Quý tộc khắp nơi không phải là đang xây dựng phòng tuyến thì chính là luyện binh trong lãnh đại, thậm chí có người còn làm hai chuyện cùng một lúc.

Sự thật chứng minh rằng tiềm lực của con người đều là bị ép mà ra. Chỉ cần các quý tộc lão gia đã quyết tâm thực hiện thì sẽ bộc phát ra năng lượng kinh người.

Ngoài việc tiết kiệm hơn trong chi tiêu hàng ngày, cuộc sống của mọi người vẫn như bình thường, chỉ là khổ cho đám nông nô ở đáy xã hội.

Bọn họ còn nghĩ rằng mùa đông sẽ được nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại bị quý tộc lão gia của mình phái đi làm việc, còn không thì cũng bị kéo đi huấn luyện quân sự.

Trong lúc mọi người đang nỗ lực làm việc thì tình hình quốc tế đột nhiên có sự thay đổi lớn. Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen vốn đang nồng nặc mùi thuốc súng và sẵn sàng lao vào đấm nhau bất cứ lúc nào thì đột nhiên lại sát cánh cùng nhau.

Bộ ngoại vụ của hai nước đã đồng thời tuyên bố rằng: Kết quả báo cáo điều tra mới nhất về vụ ám sát Vương tử Claude đều chỉ thẳng vào—— nước Corubia.

Nhìn tờ công hàm trên tay, Louis Vuitton III đã hoàn toàn choáng váng. Sau một hồi liên tục xác nhận lại nội trong trong công hàm với sứ thần, ông ta liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Không chỉ có quân chủ hôn mê bất tỉnh, mà còn có hơn một nửa đám vương công đại thần cũng té xỉu tập thể.

Một số ít người tỉnh táo còn lại đều đang cảm thấy vô cùng sợ hãi và vô cùng bối rối, hoàn toàn không biết nên đối phó như thế nào.

Corubia là một nước nhỏ, đất nước này có thể giành được độc lập sau khi Đế quốc Quang Minh bị chia cắt và kéo dài truyền thừa đến tận bây giờ đương nhiên là cũng có chỗ độc đáo của nó.

Trước đó có thể giành được độc lập là nhờ vào lão tổ tông gánh hết.

Vào lúc Đế quốc Quang Minh bị sụp đổ, Bá tước Corubia cũng là trong đó số các chư hầu một phương, hơn nữa thực lực còn khá mạnh.

Tiếc là phản ứng chính trị lại chậm chạp, chờ đến khi ông ta nhận ra rằng sự chia cắt của Đế quốc Quang Minh là chuyện không thể nào tránh khỏi thì các bạn láng giềng của ông ta đều đã hoàn thành vòng đoàn kết đầu tiên rồi.

Bá tước Corubia là người tâm cao khí ngạo khoa, không cam tâm làm kẻ dưới, vào lúc xảy ra sự chia cắt, ông ta bèn dứt khoát độc lập, nhảy ra tự chơi một mình.

Đợt đó có rất nhiều nước nhỏ độc lập ra ngoài, Corubia cũng không hề nổi bật trong đó. Cộng thêm năm đó đại lục Aslante còn chú trọng quy củ hơn hiện giờ, dù là khai chiến thì mọi người cũng chỉ sử dụng lượng binh lực ngang nhau, sẽ không cậy vào binh nhiều tướng mạnh để bắt nạt người khác.

Chương 981 - Nương Tựa

Dựa vào thực lực không tầm thường của gia tộc, Bá tước Corubia cũng dần tạo dựng được tên tuổi của mình trong các cuộc quyết đấu, nước Corubia liền được thành lập.

Sau đó, cuộc chiến xâm lược của thú nhân nổ ra, một số nước nhỏ nhận ra rằng mình không thể nào bảo vệ được bản thân nên đã bắt đầu hợp nhất, sau đó lần lượt xuất hiện các nước lớn như Vương quốc Alpha, Công quốc Mosey, Vương quốc Warhammer...

Bá tước Corubia cũng nhận được lời mời sáp nhập, nhưng mà ông ta lại từ chối, từ đó mở ra quốc sử của nước Corubia.

Thời gian trôi qua, ranh giới cuối của mọi người không ngừng bị kéo thấp, Corubia bị kẹp giữa hai nước lớn nên cuộc sống cũng không hề dễ dàng.

Cũng may là bọn họ am hiểu xem xét thời thế. Vào lúc Vương quốc Alpha cường thịnh liền phụ thuộc vào Vương quốc Alpha; Lúc Vương quốc Hessen cường thịnh thì lại ngã về phía Hessen.

Trong khi ngã trái ngã phải, bọn họ còn rất biết làm người. Một năm bốn mùa đều không ngừng dâng tặng lễ vật, có quan hệ tốt với quyền quý ở trong hai nước.

Đáng tiếc, quan hệ dù tốt đến đâu cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của lợi ích. Công hàm ngoại giao bất ngờ này gần như có thể tuyên bố rằng nước Corubia đã đến hồi kết thúc.

"Sai tà giáo Thất Nguyệt hội phái người đi ám sát Vương tử Claude để kích động chiến tranh giữa Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen", một tội danh như vậy thực sự không phải là thứ mà

Corubia có thể thừa nhận được.

Giao ra hung thủ?

Nhưng vấn đề là bọn họ không động thủ thì lấy đâu ra hung thủ mà giao!

Cái gì cũng không làm, cái gì cũng không biết, liền bị đổ nỗi oan ức này lên đầu, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không có, rõ ràng là hai nước này đang muốn chiếm đoạt cơ nghiệp của Corubia mà.

Đêm khuya, Louis Vuitton III từ trong hôn mê tỉnh lại, nhìn về phía gia thần đang thủ vệ ở bên cạnh giường, chậm rãi nói: "Dựa vào nội dung trong công hàm này đã có thể khẳng định rằng Người Hessen và Vương quốc Alpha đã đạt được thỏa thuận rồi."

"Khả năng cao là đất nước của chúng ta sẽ không qua được kiếp nạn lần này."

"Nam tước Edmonton, ngươi lập tức chọn ra ba trăm tên binh lính tinh nhuệ hộ tống Vương tử và công chúa đi nương tựa Vương quốc Iberia..."

"Điện hạ, chuyện này cũng đâu phải là do chúng ta làm. Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha muốn phái người điều tra thì cứ để bọn chúng điều tra là được!"

"Chúng ta có thể mời sứ thần của các quốc gia trên đại lục cùng nhau giám sát, ở trước mặt nhiều người như vậy, bọn chúng cũng không thể nào bịa đặt bằng chứng để vu oan cho chúng ta được!"

Edmonton tức giận bất bình nói.

Quả thực là quá khi dễ người, bọn họ không làm gì cả mà cũng phải gánh chịu nỗi oan từ trên trời rơi xuống này.

"Chứng cứ, hừ! Đại lục hiện giờ đã không còn là đại lục trước đó. Từ khi chúng ta nhận được công hàm này thì cũng đã bị gán cho tội danh này rồi."

"Bọn chúng đã nói là do chúng ta làm, vậy thì chuyện này nhất định là do chúng ta làm. Mọi người cùng nhau phối hợp tiếp tục diễn màn kịch này thì còn có thể lưu lại mấy phần thể diện."

"Nếu như chọc thủng tầng giấy cửa sổ này, kéo xuống lớp ngụy trang của bọn chúng, sợ là ngay cả chút mặt mũi cuối cùng mà bọn chúng cũng không chịu cho chúng ta."

"Yên tâm đi, thứ mà bọn chúng muốn là đất nước Corubia này. Cho dù có bị chụp nhiều tội danh lên đầu hơn nữa thì ta cũng sẽ không có chuyện gì đâu."

"Có mấy ai dám đội cái mũ thí quân này chứ!"

"Được rồi, Edmonton. Ngươi lập tức mang người hộ tống vương tử cùng công chúa rời đi, chờ khi phong ba kết thúc rồi trở lại."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là vương thất vẫn còn giữ được một mảnh đất phong nhỏ để bộc lộ phong thái của bọn chúng..."...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson mới vừa từ công trường trở về liền bị đến tin tức này làm cho sợ ngây người.

Ngầm đồng ý Vương quốc Hessen chiếm đoạt nước Corubia là một chuyện, nhưng tự mình ra sân vu oan hãm hại lại là một chuyện khác.

Vấn đề lúc trước mà mọi người đem ra thảo luận là chính sách nhượng bộ, nhưng không nói là sẽ giúp Vương quốc Hessen chiếm đoạt nước Corubia nha. Nghĩ đến công hàm ngoại giao mà hai nước cùng đưa ra, Hudson liền biết là Quốc vương nhà mình đã bắt đầu hành động rồi.

Caesar IV dù sao cũng không phải là hạng người chịu an phận, lúc này chỉ mới lên ngôi chưa được mấy ngày mà đã không nhẫn nại được nữa.

Sự giúp đỡ này đương nhiên là cũng phải có giá của nó. Chỉ là một vụ ám sát vương tử thất bại mà thôi, còn chưa đủ để Vương quốc Alpha phải trả một cái giá lớn như vậy.

Nếu đã cùng nhau phát công hàm ngoại giao, cùng nhau chơi trò vu oan hãm hại, vậy thì khả năng cao là sẽ không thể thiếu việc cùng nhau chia của.

Đúng là Vương quốc có thể chiếm được lợi ích trong ngắn hạn dựa vào việc chia cắt nước Corubia, nhưng một khi tiền lệ vu oan hãm hại một cách trắng trợn này được mở ra, hậu hoạn sẽ vô tận!

Vương quốc Hessen làm như vậy thì Hudson còn có thể hiểu được. Nằm trong trận địa phải đối diện bốn mặt, lại còn ở trong thời đại trăm thuyền tranh khơi, nếu như không cố gắng khuếch trương thực lực, sớm muộn gì cũng sẽ bị biến thành thịt cá nằm trên thớt của người khác.

Thực lực của nhân tộc có tỷ lệ nghịch với sự ràng buộc của quy tắc. Thực lực của chủng tộc nào tăng lên càng nhanh thì chủng tộc đó sẽ càng ít chú trọng đến quy củ.

Đế quốc Thú Nhân bị đánh tàn, nhân tộc chiếm được Đại thảo nguyên thú nhân, các đại dị tộc cũng chỉ ra mặt hòa giải mà không hề xuất binh can thiệp.

Lúc đầu Hudson còn nghĩ là vì thú nhân gây thù chuốc oán quá nhiều, cộng thêm việc nhân tộc làm tốt công việc ngoại giao nên dẫn đến tình trạng này.

Nhưng khi địa vị tăng lên, càng hiểu nhiều về thế cục trên đại lục, Hudson lại càng phát hiện ra rằng chuyện này vốn không phải như vậy.

Khi phải đối mặt với sự sống còn của cả chủng tộc, hiếm có chủng tộc nào sẽ bởi vì cừu hận trong quá khứ mà chọn hành động theo cảm tính.

Chương 982 - Đào Nhân Tài

Trơ mắt đứng nhìn nhân tộc không ngừng khuếch trương mà không ra tay can thiệp thì chẳng khác nào là đang tự sát cả.

Sự thật là sau hàng trăm năm liên tục bị đàn áp, không gian sinh tồn của các tộc trên đại lục đã bị chèn ép vô cùng nghiêm trọng. Trong vài thập kỷ qua, thực lực tổng thể của rất nhiều chủng tộc đã suy giảm thay vì tăng lên.

Khi Đế quốc Thú Nhân phát ra tín hiệu cầu viện, các tộc cũng từng muốn xuất binh can thiệp, tiếc là bị giới hạn bởi thực lực bản thân, nên cuộc chiến xảy ra ở Đế quốc Thú Nhân đã nằm ngoài tầm tay với.

Theo lý mà nói, nếu như toàn bộ dị tộc trên đại lục Aslante này liên thủ với nhau thì thực lực tổng hợp vẫn sẽ mạnh hơn nhân tộc hiện giờ.

Đáng rằng đó chỉ là thực lực trên giấy, giữa các đại dị tộc cũng có rất nhiều xung đột, lại còn thiếu sự tin tưởng lẫn nhau, nên sẽ không thể nào hợp tác chặt chẽ được.

Huống chi bọn họ còn bị các quốc gia nhân tộc chia cắt ở khắp nơi trên đại lục, cho dù có thực sự đoàn kết lại thì cũng không thể nào tập hợp trong một khoảng thời gian ngắn được.

Nếu chỉ vì cứu vớt thú nhân mà vội vàng phát động chiến tranh, các dị tộc đang phân tán khắp nơi trên đại lục này không chỉ không chiếm được lợi lộc gì, mà còn rơi vào tình thế lúng túng khi phải chiến đấu một mình.

Kết cục sau cùng rất có thể là sẽ bị các quốc gia nhân tộc tập trung binh lực đánh tan từng tộc một.

Sau khi Đế quốc Thú Nhân bị đánh tàn, nhân tộc vốn đã chiếm được ưu thế chiến lược thì nay ưu thế này lại càng rõ ràng hơn.

Và ngược lại, ý thức nguy cơ của đám quan chức cấp cấp của nhân tộc cũng sẽ giảm sút. Mọi người ngày càng ít chú ý đến mối đe dọa từ dị tộc.

Không còn mối đe dọa từ ngoại địch, mọi người liền bắt đầu buông thả bản thân, nhưng vẫn còn giữ lại được đường ranh giới đạo đức cuối cùng.

Hành động lần này của Caesar IV chẳng khác nào kêu gọi mọi người ném luôn số liêm sỉ còn lại vốn đã không nhiều của mọi người xuống đất.

Nếu như hai quốc gia thành công trong việc chia cắt nước Corubia thì sau này sẽ có nhiều quốc gia khác làm theo. Có thể nói, một đợt sáp nhập điên cuồng mới đang ở ngay trước mắt.

Bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào dã tâm của những người cầm quyền của cái nước lớn là lớn hay nhỏ mà thôi.

Nếu như dã tâm lớn, vậy thì chỉ cần khiển trách hai ba câu, sau đó lại lén lút đổ thêm dầu vào lửa, tận khả năng xúc tiến hai quốc gia chiếm đoạt nước Corubia, nhằm đặt nền móng cho việc bành trướng sau này của họ.

Người không có nhiều dã tâm dù là quyết đoán xuất thủ can thiệp thì cũng sẽ cố tình giữ nguyên hiện trạng trước mắt.

Hudson cũng cảm thấy bất lực trước sự thay đổi không thể kiểm soát này.

Quy tắc là thứ không thể nào đứng vững trước các cuộc thử thách. Hôm nay ngươi phá một quy tắc, ngày mai ta phá một quy củ, hôm sau sẽ không còn người quan tâm đến quy củ nữa.

Quy củ dần mất đi hiệu lực, ranh giới đạo đức cuối cùng của mọi người không ngừng bị giảm sút, cuối cùng sẽ không tránh khỏi chuyển từ "thời Xuân Thu sang thời Chiến Quốc".

Nếu như ngăn chặn được xu thế nào, đại lục Aslante sẽ trở nên ngày càng khó lăn lộn.

Hudson có lòng ngăn cản, nhưng khi cầm bút trong tay, hắn lại để xuống.

Ngay cả công hàm ngoại giao cũng đã được gửi đi rồi, cho dù Vương quốc Alpha có thu tay lại thì những sự ảnh hưởng ác liệt về mặt chính trị mà nó mang lại cũng đã xảy ra.

Huống chi, Caesar IV cũng không phải là người thích nghe khuyên, đám vương công đại thần ở trong Vương đô đều không ngăn được y, Hudson không cho rằng một bức thư của mình sẽ có thể phát huy được tác dụng.

Hudson nhìn về phía vương đô rồi không khỏi cảm thán nói: "Danh vọng chính trị mà Caesar III bệ hạ khổ tâm gây dựng đã bị mất hết rồi!"

Dừng lại một hồi, Hudson hồi thần, lại múa bút thành văn. Nhưng mà bức thư lần này không phải viết cho Caesar IV.

"Tom, phái người giao bức thư này cho Jose tiên sinh, để người của chúng ta ở vương đô chuẩn bị sẵn công tác tiếp ứng."

Không khuyên được Quốc vương nên hắn đành giơ cuốc đào nhân tài vậy.

Sau khi Caesar IV kế vị, vì lôi kéo người tâm, y đã từng cử hành một buổi lễ sắc phong quý tộc có quy mô lớn, bù đắp cho tất cả các nghi lễ chưa được tiến hành trước đó.

Nhưng mà, trong số rất nhiều người được sắc phong lại không thấy bóng người của Jose. Vị Bá tước cung đình đã từng gánh tội thay cho Vương tử này dường như đã bị người lãng quên.

Những người khác lãng quên có thể là do sai sót của người phụ trách, nhưng một người đi theo vương thất lăn lộn lại bị chính vương thất lãng quên thì thật sự là vô lý.

Cho dù Caesar IV bởi vì bận rộn chính vụ mà quên lãng thì cũng sẽ có người ở bên cạnh nhắc nhở. Jose đã lăn lộn trong vương thất nhiều năm như vậy, chắc chắn phải có bạn bè nói đỡ cho ông ta.

Dù có nói thế nào thì ông ta cũng là "công thần" gánh tội thay Vương tử, hiện giờ Caesar IV thượng vị, ít nhiều gì cũng phải chiếu cố một chút.

Nhưng vô cùng tiếc nuối, đợi thời gian lâu như vậy rồi mà Caesar IV cũng chẳng làm gì cả, thậm chí còn chưa từng bí mật triệu kiến Jose lần nào.

Có lẽ là vì Caesar IV quá muốn xóa đi đoạn lịch sử đen tối này của bản thân, không biết nên đối mặt với người đã chứng kiến toàn bộ quá trình trong đoạn lịch sử này như thế nào, nên y bèn dứt khoát lựa chọn bỏ mặc, dùng thời gian để làm nhạt hết thảy.

Nếu như không phải vì có quá nhiều người biết chuyện, không chừng Jose đã bị diệt khẩu rồi. Thượng vị giả vì bảo hộ thanh danh của mình sẽ có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Nếu Caesar IV không cần nữa, vậy thì Hudson cũng sẽ không khách khí. Hắn vốn đã rất thèm khát những nhân tài dự trữ trong vương thất.

Vì có thể đào được người, Hudson đã làm nền rất nhiều lần, hiện giờ cuối cùng cũng đã tới lúc thu hoạch.

Chương 983 - Dã Tâm

Vương quốc Frank, sau khi nhận được tin tức thì cảm xúc đầu tiên của Charles III chính là kinh hãi, nhưng sau đó lại lập tức chuyển sang vui mừng.

Mặc dù việc trở thành Vương quốc số một trên đại lục là chuyện rất uy phong, nhưng khi đã ở lâu trên đỉnh cao của danh vọng rồi mà muốn làm một chút khác người thì lại không được.

Rõ ràng là bọn họ có được sức mạnh quân sự khổng lồ, nhưng lại chỉ có thể dùng để bắt nạt một số dị tộc ở lân cận. Còn ở trong nội bộ nhân tộc, chỉ cần bọn họ triển khai một vài hành động thôi là sẽ bị mọi người tưởng tượng ra đủ thứ chuyện.

Tiếc rằng những dị tộc giáp ranh với Vương quốc Frank đã sớm bỏ chạy khỏi vùng đất cằn cỗi này rồi, nên Vương quốc Frank cũng chẳng kiếm được bao nhiêu lợi ích từ bọn chúng.

Để phá vỡ thế cục trên đại lục, Charles III đã vạch ra một loạt kế hoạch chiến lược, và kế hoạch lớn nhất trong số đó chính là lôi kéo các quốc gia trên đại lục đánh tàn phế Đế quốc Thú Nhân.

Sự thật chứng minh là phán đoán của Charles III không sai. Sau khi mối đe dọa dị tộc bị giảm sút, sự cân bằng trong nội bộ nhân tộc cũng sẽ bị phá vỡ.

Bây giờ thì Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha đã dẫn đầu phá hư quy tắc trò chơi, sợi gông xiềng vốn đang trói buộc trên người Vương quốc Frank cũng đã được buông lỏng.

Charles III có dự cảm, chỉ cần nước Corubia bị chia cắt thành công thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến triết lý chính trị mà các quốc gia nhân tộc hiện đang theo đuổi.

Khi mọi người đều từ bỏ chuẩn mực đạo đức và bắt đầu mở rộng một cách bừa bãi, lúc đó sức mạnh của các quy tắc dùng để ràng buộc Vương quốc Frank cũng sẽ không còn tồn tại.

Một khi không còn bị quy tắc trói buộc nữa, ván cờ loạn thế này sẽ được quyết định bằng thực lực.

"Các ngươi có ý kiến gì về hành động của Người Hessen và Người Alpha không?"

Charles III hỏi.

"Bệ hạ, đây sẽ là khởi đầu cho sự hỗn loạn của đại lục. Thái bình nhiều năm như vậy, rất nhiều người đã mất hết kiên nhẫn, đã sớm muốn nhảy ra gây chuyện rồi."

"Lấy Giáo Đình làm ví dụ, bọn chúng liên tục gây rối trong những năm gần đây nhằm kích động chiến tranh lục địa."

"Hiện tại xảy ra loại sự tình này, Shelter VII nhất định sẽ lửa cháy thêm dầu, vì Bắc đại lục loạn cục thêm vào một mồi lửa."

"Một khi nước Corubia bị chia cắt thành công, Vương quốc Alpha cũng sẽ bại lộ bản thân, tất cả mọi người đều sẽ biết rằng quyết tâm ngăn cản các nước lớn trung bộ tiến công về phía bắc của bọn hắn đã không còn mãnh liệt như trước nữa."

"Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn đã sớm không kìm chế được nữa, bọn họ cũng sẽ không chịu ngồi yên nhìn xem Người Hessen ăn thịt, mà sẽ bắt đầu hành động."

"Có lẽ những kẻ xui xẻo tiếp theo sẽ là hai quốc gia cỏ đầu tường như Grint và Nadal. Người Alpha sẽ không vì hai tên phản đồ mà trở mặt với hai nước lớn."

"Thực lực của Công quốc Mosey có hạn, nên sẽ không có năng lực xuất binh can thiệp; Vương quốc Warhammer thì còn đang bận nội chiến, chờ bọn hắn đánh xong, có lẽ các quốc gia phương bắc đều đã bị thiếu mất một nửa rồi."

"Đương nhiên, nếu như chúng ta dẫn đầu ra mặt can thiệp thì sẽ có thể khiến cho bọn hắn không thể làm được gì. Nhưng chuyện này lại không phù hợp với lợi ích của vương quốc."

"Đối với vương quốc ta mà nói, việc tam đại vương quốc trung bộ di chuyển trọng tâm chiến lược về phương bắc cũng là một chuyện tốt."

"Vương quốc Oprus bên cạnh đã bị suy sụp từ lâu, đây chính là lễ vật mà Thần Hi chi chủ tặng cho vương quốc ta, bây giờ chỉ còn kém một cái thời cơ nữa thôi!"

Tể tướng Bergson đằng đằng sát khí nói.

Hessen, Alpha và những quốc gia khác vẫn còn đang cẩn thận lên kế hoạch để thôn tính những nước nhỏ có diện tích chừng 50. 000 km vuông, mà Vương quốc Frank vẫn luôn án binh bất động lại đang nhìn chằm chằm Vương quốc Oprus có địa vực bao la rộng lớn.

Rõ ràng là cách cục giữa song phương không hề cùng đẳng cấp.

Vương quốc Oprus đã từng rất hiển hách, rất huy hoàng , trong lịch sử. Cho dù hiện giờ đang suy sụp, nhưng dựa vào vốn liếng hùng hậu mà lão tổ tông để lại, đất nước này cũng có thể chen chân vào hàng ngũ thập đại Vương quốc trên đại lục.

Nhưng mà huy hoàng là chuyện của quá khứ, sau khi Vương quốc Frank quật khởi, cuộc sống của bọn họ liền trở nên khó khăn hơn nhiều.

Trong vòng trăm năm qua, giữa hai bên đã phát động tổng cộng bảy cuộc chiến tranh, và Vương quốc Oprus đã thua toàn bộ. Trong đó có ba cuộc chiến bị tiêu diệt toàn bộ quân bính, còn phải bồi thường thiệt hại chiến tranh đến mức ngay cả quần cũng chẳng có mà mặc.

Dù cho vốn liếng có hùng hậu đến đâu thì cũng không chịu nổi sự dày vò này. Sau khi liên tục chiến bại, Vương quốc Oprus bị suy sụp là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Cắt đất bồi thường chỉ có thể được tính là chuyện nhỏ, dưới sự ràng buộc của quy tắc, trong bảy lần thất bại đó, bọn họ đã mất đi một nửa tỉnh thành, quan trọng nhất là các quý tộc trong Vương quốc Oprus đã bị đánh đến không còn ý chí.

Một quốc gia bị gãy cột sống rồi thì có muốn nối lại cũng không phải chuyện dễ.

Liên tục mấy đời Quốc vương Oprus đều muốn xoay chuyển tình trạng suy tàn của vương quốc, và để đạt được mục tiêu này, họ đã áp dụng một loạt cải cách chính trị.

Đáng tiếc là sự phản kháng trong nội bộ quá lớn, bên cạnh còn có một gã láng giềng tốt bụng thỉnh thoảng chạy tới gây chuyện, trong tình thế loạn trong giặc ngoài như vậy, họ càng cải cách thì lại càng suy sụp nhanh hơn.

"Ngài Tể tướng nói không sai, hiện giờ các thế lực lớn trên đại lục đã không còn kiềm chế được nữa, chỉ còn thiếu một mồi lửa nữa thôi."

"Nhưng mà trước khi ra tay chiếm đoạt Vương quốc Oprus, cá nhân ta đề nghị nên dọn sạch đám dị tộc ở lân cận trước, loại bỏ những mối nguy hiểm tiềm ẩn này từ trong nôi."

Chương 984 - Âm Mưu

"Chúng ta còn có thể lôi kéo Vương quốc Iberia cùng nhau hành động nhằm giảm bớt áp lực chính trị. Bọn họ cũng đã để mắt đến Vương quốc Avarat đang suy tàn từ lâu, và cũng chỉ còn thiếu một thời cơ để động thủ."

"Nếu như cần, chúng ta còn có thể xúi giục Giáo Đình xâm lược Vương quốc Ruthenia."

"Có thể nói, một khi chiến tranh lần này nổ ra thì chắc chắn sẽ lan rộng ra toàn bộ đại lục. Đến lúc đó, không chỉ các quốc gia của nhân tộc chúng ta bị rơi vào trong cuộc chiến, mà các đại dị tộc cũng sẽ cuốn vào."

"Tính toán thời gian thì cũng đã sắp đến kỳ hạn vạn năm, thời điểm mà toàn bộ đại lục đều bị chìm trong loạn lạc rồi."

"Có lẽ lần này chính là đại kiếp vạn mà các lão tổ tông của chúng ta kiêng kỵ nhất."

"Không biết là do trùng hợp hay là vì có thần bí lực lượng nào đó đang cố gắng tác động, mỗi khi đến tiết điểm vạn năm, trên đại lục Aslante đều sẽ phát sinh đại loạn."

"Tiếc là thời gian đã quá xa xưa, những thông tin còn sót lại chỉ có đôi câu vài lời, căn bản không thể phỏng đoán ra được chân tướng của lịch sử."

"Dù rằng Vương quốc ta đã khai quật rất nhiều di tích, nhưng sự hiểu biết về thời đại trước vẫn còn rất hạn chế!"

Những lời cảm thán của Hầu tước Jesus đã trực tiếp ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người. Hầu như trong tất cả các di tích cổ xưa và trong các thế lực lớn được truyền thừa xa xưa đều có thông tin liên quan tới "đại kiếp vạn năm".

Nhưng mọi người chỉ nhắc về nó một cách sơ sài mà không có bất kỳ mô tả cụ thể nào, sao đó là hàng loạt những lời cảnh báo mạnh mẽ.

Nếu như không phải những tài liệu này đã quá cũ, lại còn được phân bố ở rất nhiều khu vực, thậm chí còn xuất hiện trong di tích của dị tộc, không giống như chuyện mà cá nhân có thể thao túng, thì bọn họ đã không khỏi hoài nghi rằng đây là một trò đùa ác của người nào đó rồi.

"Không cần phải nghĩ nhiều như vậy, cho dù có tìm được tài liệu cặn kẽ cũng vô dụng, đại lục Aslante vào 10. 000 năm trước cũng không giống với đại lục Aslante bây giờ."

"Lúc đó, nhân tộc sao mà nhỏ yếu, chỉ có thể cầu sinh trong khe hẹp của dị tộc, sống những tháng ngày bấp bênh."

"Một cử động nhỏ nhất của dị tộc cũng sẽ là một phép thử sinh tử đối với nhân tộc lúc bấy giờ. Có lẽ đại kiếp vạn năm trong mắt của các lão tổ tông còn không tàn khốc bằng một cuộc đại chiến ở trong mắt chúng ta."

"Nhưng nếu đã tồn tại truyền thuyết về đại kiếp vạn năm thì chúng ta cũng có thể lợi dụng nó."

"Phái người thả tin tức ra ngoài, nói là dị tộc đang lén lút đoàn kết với nhau, với ý định là sẽ thắp lên ngọn lửa chiến tranh trong kỳ hạn mười vạn năm, nhằm phá vỡ địa vị thống trị của nhân tộc ta."

"Chờ sau khi dư luận tạo thế không sai biệt lắm, chúng ta sẽ nhảy ra hiệu triệu các quốc gia trên đại lục phát động một cuộc đại thanh tẩy."

"Không hy vọng là có thể quét sạch tất cả dị tộc đều trên đại lục này, nhưng ít thiểu nhất cũng phải đánh cho bọn chúng bị tàn phế, ngăn chặn bất kỳ khả năng lật bàn nào!"

Charles III nói bằng giọng điệu tàn nhẫn. ...

Trên đỉnh Thánh sơn.

"Bệ hạ, cơ hội tới rồi! Vương quốc Alpha tạo ra chứng cứ để vu oan cho nước Corubia, nếu như chúng ta có thể đứng ra chủ trì công đạo, nhất định sẽ có thể hung hăng giáo huấn bọn chúng một lần."

"Tiếc thay cho Caesar III anh minh một thế, vậy mà lại nuôi ra một người thừa kế hồ đồ. Có một tên bại gia tử như vậy tồn tại, không lo Vương quốc Alpha không suy sụp!"

Blake nói với vẻ mặt kích động.

Cuối cùng thì một vị Đoàn trưởng của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn gã ta cũng nắm được thóp của Vương quốc Alpha. Trước đây, chỉ cần là nhiệm vụ có liên quan đến Vương quốc Alpha thì đều chưa từng thành công qua, nếu như gã ta không có căn cơ thâm hậu thì đã sớm bị người ta đuổi xuống đài rồi.

Miễn cưỡng lắm mới giữ được vị trí, nhưng mà quyền nói chuyện trong nội bộ Giáo Đình lại bị rớt xuống ngàn trượng. Bị đồng liêu chặn họng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Bởi vì số nhiệm vụ mà gã ta thất bại quá nhiều, đến giờ vẫn còn bị chụp mũ "lập công chuộc", nên lúc nói chuyện cũng chẳng còn sức lực.

Sự tức giận tích tụ trong người không có chỗ nào để trút bỏ, giờ đây cuối cùng thì Blake cũng đã nắm được nhược điểm của

Vương quốc Alpha, gã thật sự không nhẫn nại thêm được nữa.

"Ngu xuẩn!"

"Caesar IV là một tên quỷ hồ đồ, Đoàn trưởng Blake ngươi cũng không được thông minh cho lắm. Chỉ mới nghĩ đến việc nắm được nhược điểm của Vương quốc Alpha, mà quên mất chuyện bọn chúng đang đang bắt tay với Vương quốc Hessen."

"Muốn đồng thời ngăn chặn hai Vương quốc, ngươi thật sự cho rằng chúng ta vẫn còn đang trong thời kỳ đỉnh phong sao?"

"Đến lúc đó, đừng nói là chủ trì công đạo, sợ là còn làm cho mình bị dính đầy bụi đất, lúc đó xem như mất mặt lớn rồi."

"Tạo ra chứng cứ cũng được, vu oan giá họa cũng được, mấu chốt vẫn phải xem thái độ của các quốc gia trên đại lục."

"Nếu như mọi người đều tán đồng, là giả cũng có thể biến thành thật; Nhưng nếu như mọi người không nguyện ý tin tưởng, dù cho chứng cứ là thật thì cũng bị biến thành giả!"

"Chờ xem kịch vui đi, ta dám khẳng định: Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn đều sẽ cho rằng gửi nội dung trong công hàm này là thật, bởi vì bọn hắn còn đang lo rằng mình đang không tìm được cơ hội để ra tay."

"Còn phần tử dị đoan như Frank nữa, gã ta vẫn luôn tìm cơ hội để chiếm đoạt Vương quốc Oprus. Bây giờ có người nhảy ra phá vỡ thế cân bằng, gã ta cao hứng còn không kịp."

"Iberia cũng có tính toán của riêng mình, đối với hành động của Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha, nhiều nhất cũng chỉ là mở miệng khiển trách vài câu mà thôi."

Chương 985 - Âm Mưu (2)

"Những quốc gia nhân tộc khác thì sẽ kịch liệt phản đối, nhưng mà ý kiến của bọn chúng quan trọng không?"

"Khi làm việc, đừng nên để cảm xúc cá nhân chi phối. Đả kích dị đoan là chức trách của chúng ta, nhưng trước khi hành động, ít nhất cũng phải biết cân nhắc giữa lợi và hại trước."

"Quốc vương của Vương quốc Ruthenia đã già rồi, Vương tử lại rất có thành kiến với chúng ta, nếu như để gã ta kế thừa Vương vị thì sẽ bất lợi cho việc truyền bá vinh quang của Thần Hi chi chủ."

"Ngược lại thì nhị vương tử lại là một tín đồ thành kính, lại còn rất có hảo cảm với chúng ta, ủng hộ người này kế thừa vương vị sẽ càng có lợi hơn cho..."

Lời phân tích hùng hồn của Gulei làm cho Blake tức giận muốn chết. Gã đang định mở miệng tranh luận, nhưng lời đến khóe miệng lại bị nuốt vào trong.

Vị trí địa lý của Vương quốc Ruthenia quá quan trọng, sự tồn tại của họ đã chặn Giáo Đình ở trên bán đảo và rời xa trung tâm đại lục. Nếu như Giáo Đình muốn khôi phục vinh quang thì nhất định phải nhổ cây đinh này ra.

Thoạt nhìn lời nói của Gulei rất nhẹ nhàng, ủng hộ nhị vương tử kế vị là được. Nhưng đến khâu hành động thực tế, muốn hoàn thành kế hoạch này là chuyện gần như không thể nào.

Nhìn thì giống như chỉ đang thay đổi một người thừa kế, nhưng thực tế lại đang làm rung chuyển cả một hệ thống truyền thừa ngai vàng xa xưa, ảnh hưởng đến tất cả những quốc gia đang tuân theo chế độ quân chủ.

Không chỉ các quý tộc của Vương quốc Ruthenia sẽ không đồng tình với hành vi phá hỏng nghiêm trọng quy tắc trò chơi này, mà toàn bộ các quốc gia trên đại lục cũng sẽ phản đối mạnh mẽ.

Dù đã chuẩn bị và thâm nhập vào trong Vương quốc Ruthenia trong rất nhiều năm rồi, nhưng đây cuối cùng vẫn chỉ là một phần kế hoạch trên giấy.

Phải vất vả lắm mới có người dẫn đầu phá hư quy tắc trò chơi, Giáo Đình cao hứng còn không kịp, làm sao có thể tiếp tục bảo vệ quy tắc chứ?

Chuyện này có liên quan đến chiến lược cốt lõi của Giáo Đình, Blake biết dù cho mình có phản đối như thế nào cũng vô dụng, nên chỉ đàng ngậm ngùi ăn quả đắng này.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, trí thông minh của đoàn trưởng Blake đã chiếm lại thượng phong, gã ta lập tức nói bổ sung:

"Bệ hạ, mặc dù tình hình quốc tế hiện giờ là điều mà chúng ta mong muốn, nhưng chúng ta vẫn cần phải kiềm chế một đại địch như Vương quốc Alpha, không thể để cho chúng chia cắt Corubia nhẹ nhàng như vậy được."

"Trong tay chúng ta đang nắm giữ một lượng lớn trái phiếu chiến tranh của Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha, chỉ cần bán tháo số trái phiếu này là lập tức gây ra làn sóng chạy đua bán tháo."

"Nước có tình trạng tài chính tồi tệ nhất là Công quốc Mosey chắc chắn sẽ không chịu được, có lẽ ngay khi cuộc bán tháo này bắt đầu thì bọn hắn chỉ có thể lựa chọn phá sản."

"Dưới phản ứng dây chuyền, Vương quốc Alpha có muốn tránh cũng không được. Đột nhiên bị khoản nợ khổng lồ đè xuống, dù cho quý tộc trong nước bọn chúng có đoàn kết như thế nào thì cũng không thể góp đủ nhiều tiền mặt như vậy trong một thời gian ngắn được."

"Sau khi đánh sập tài chính của Vương quốc Alpha, cho dù có dâng Corubia đến tận miệng thì bọn chúng cũng nuốt không trôi!"

Căn cứ vào nguyên tắc đánh không chết ngươi thì cũng phải ghê tởm ngươi. Chỉ cần có bất kỳ một cơ hội nào có thể đả kích được Vương quốc Alpha, gã ta đều không từ bỏ.

Lần này không ai đứng ra phản đối, mặc kệ là kế hoạch này có thể thực hiện được hay không, nhưng cố gắng thử một chút luôn là không sai.

"Hừm, vậy thì bán hết toàn bộ trái phiếu chiến tranh mà chúng ta đang giữ trong tay ra ngoài đi, cố gắng tạo ra cảm xúc khủng hoảng."

"Sắp xếp cho người của chúng ta người lẫn vào trong đó dẫn dụ, kích động những tiểu quý tộc đang nắm giữ trái phiếu đi tìm hai nước đòi trả tiền mặt trước kỳ hạn."

"Kế hoạch chu đáo chặt chẽ một chút, sau khi thành công thì lập tức xóa sạch hết mọi dấu vết, không thể để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra việc này có quan hệ với chúng ta!"

Shelter VII nghiêm túc nói.

Lực sát thương của những cuộc tấn công kinh tế tưởng chừng như thông thường không hề nhỏ chút nào. Không chỉ có Công quốc Mosey bị xui xẻo, mà còn làm liên lụy đến vô số người đang nắm giữ trái phiếu.

Nếu như tin tức này bị lộ ra ngoài thì sẽ đắc tội với rất nhiều người.

Nếu như trong tình huống trả tiền mặt bình thường thì Vương quốc Alpha vẫn còn có thể thực hiện được. Nhưng một khi bị ép làm trái hiệp ước thì trăm phần trăm là sẽ quỵt nợ.

Sau khi một quốc gia bị mất uy tín rồi, dù cho sau này có tiếp tục trả nợ thì cũng không thể lấy lại được, chẳng thà vò đã mẻ không sợ rơi, ít nhất còn có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Nghĩ tới đây, Shelter VII lập tức nhíu mày. Trong thâm tâm ông ta đã bắt đầu hoài nghi rằng liệu mình làm vậy có đúng hay không.

Làm cho Vương quốc Alpha bị phá sản đúng là sẽ gây ra những ảnh hưởng rất lớn về chính trị, nhưng cũng là đang giúp bọn chúng tiết kiệm tiền!

Sau một hồi loay hoay, món nợ khổng lồ vốn đang đè nặng lên người bọn chúng đã bị tháo xuống.

Có mắng mỏ cỡ nào cũng vô ích, không có tiền chính là không có tiền. Trong tình huống bán tháo trái phiếu, Vương quốc Alpha căn bản không thể nào trả được nhiều tiền mặt như vậy.

Xét theo tình hình quốc tế hiện nay, kế hoạch bí mật thúc đẩy việc đòi nợ bằng vũ trang lúc đầu đã không còn thực hiện được nữa.

Shelter VII lo là làm vậy không những không đánh sập được Vương quốc Alpha, ngược lại còn biến khéo thành vụng, giảm bớt gánh nặng tài chính cho đối phương. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar IV nhìn xem đống công hàm ngoại giao đang bay tới giống như bông tuyết, khóe miệng lộ ra một nụ cười không dễ dàng phát hiện được.

Chương 986 - Oan Uổng Nha

Nội dung bên trên là những lời công kích, phản đối và khiển trách. Từ ngữ mãnh liệt, ngữ khí nghiêm túc, mắng y cẩu huyết lâm đầu.

Nhưng mà, trong số rất nhiều công hàm này lại chẳng có cái này biểu thị muốn xuất binh can thiệp cả!

Không có hành động thực tế, mà dừng lại ở những lời khiển trách bằng miệng, Caesar IV hoàn toàn không cảm nhận được áp lực.

"Bộ Ngoại vụ đã thương lượng với Vương quốc Hessen đến đâu rồi?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Trả giá lớn như vậy, nếu không kiếm được đủ chỗ tốt thì há có thể cam tâm chứ?

Đặc biệt là với một vị tân vương, căn cơ còn chưa vững chắc như Caesar IV thì càng phải giao một phần bài thi làm cho mọi người cảm thấy hài lòng.

Uy vọng quân chủ là cái gì?

Không phải là những lời hứa hư vô mờ mịt, cũng không phải là sát phạt quả quyết, mà là có thể mang đến cho mọi người những lợi ích thiết thực.

Quý tộc đều là một đám người theo chủ nghĩa hiện thực, chỉ cần mang lợi ích về thì mới có thể nhận được sự ủng hộ thực tình của mọi người.

"Ngoại trừ một số chi tiết nhỏ vẫn cần được thương lượng ra, hai bên đã đạt được thỏa thuận về phương hướng chung."

"Dựa theo ước định, Vương quốc Hessen sẽ chiếm đoạt nước Corubia. Để đền bù, Vương quốc Hessen sẽ miễn trừ toàn bộ số nợ mà chúng ta đang thiếu bọn hắn."

"Bao gồm cả các khoản nợ trực tiếp giữa hai chính phủ, cũng như số trái phiếu chiến tranh mà chúng tôi đã bán ở Hessen, tổng cộng là 993 vạn kim tệ."

"Còn về món nợ của chúng ta với Corubia thì đương nhiên là bằng không."

"Ước tính sơ bộ cho thấy tổng số nợ này sẽ không dưới sáu triệu kim tệ. Nếu như tính thêm nợ cũ năm xưa thì số lượng này sẽ còn lớn hơn nữa."

Lời nói của Bá tước Francois không gây ra bất kỳ một tia gợn sóng nào. Mặc dù Corubia chỉ là một nước nhỏ, nhưng nó đã từng là một nước chư hầu của Vương quốc Alpha trong một thời gian dài của quá khứ.

Lão đại đánh trận ở phía trước, kẻ làm tiểu đệ há có thể không có biểu thị gì. Không cần bọn hắn đích thân mang quân ra chiến trường chém giết, nhưng ít nhiều gì cũng phải chi viện một chút quân lương nha.

Tích lũy lâu ngày liền thiếu một món nợ khổng lồ. Nhưng vị chủ nợ này rất dễ nói chuyện, có thể để từ từ hẵng trả.

Bây giờ Corubia đã sắp bị vong rồi. Chủ nợ đã không còn thì đương nhiên là sẽ không cần phải trả nợ nữa.

Chỉ với hành động này thôi, tổng số nợ của Vương quốc Alpha đã giảm xuống 1/6 so với mức đỉnh là 100 triệu kim tệ.

Phương thức trả nợ này dễ dàng hơn nhiều so với việc thu thuế từ giới quý tộc.

Điều đáng tiếc duy nhất là hành động này chỉ có thể diễn ra một lần. các khoản khấu trừ được thực hiện bằng dữ liệu sổ sách mà chẳng thấy một xu tiền mặt nào.

"Haizz!"

Sau khi thở dài một hơi, Caesar IV bất đắc dĩ nói: "Thôi, lần này đành để cho Người Hessen được lợi vậy. Chuyện tiếp theo, chúng ta sẽ không nhúng tay vào nữa."

"Corubia đã tích lũy mấy trăm năm, nếu như có thể chiếm đoạt được thì áp lực tài chính của chúng ta chắc chắn sẽ giảm đi nhiều."

"Bệ hạ, dù gì thì Corubia cũng chỉ mới truyền thừa mấy trăm năm, cho dù bị Vương quốc Hessen thâu tóm thì cũng không thể tiêu hóa trong thời gian ngắn được."

"Xét theo tình huống trước mắt, Louis Vuitton sẽ không tổ chức nhân thủ chống trả. Chuyện này có nghĩa là bọn hắn muốn tiếp nhận toàn bộ quý tộc Corubia."

"Những người này chính là những củ khoai nóng bỏng tay."

"Nếu như không thanh tẩy được những người này, việc chiếm đoạt Corubia vẫn chỉ nằm trên giấy."

"Nhưng nếu giết đám quý tộc này thì sẽ làm cho giới quý tộc thế giới rung chuyển. Mất sạch toàn bộ danh dự của quốc gia thì không nói, sau này bọn hắn có muốn mở rộng ra bên ngoài cũng sẽ còn bị mọi người liều chết chống cự."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland cố gắng khuyên.

Hiển nhiên là lão ta cũng đã bị những ý nghĩ thiên mã hành không của Caesar IV dọa cho phát sợ. Lão sợ rằng vị Quốc vương trẻ tuổi này sẽ không quan tâm đến tình huống thực tế mà nhảy vào chia cắt Corubia với Vương quốc Hessen.

Về mặt quân sự thì làm vậy không có vấn đề gì. Quốc vương của người ta đều đã nằm thẳng, chỉ cần tưởng tượng cũng biết là sức chống cự yếu đến mức nào rồi.

Nhưng khi chiếm đoạt được Corubia, mọi chuyện liền trở nên vô cùng rắc rối. Không chỉ có đám quý tộc không dễ giải quyết, mà cả việc chia của trong nội bộ Vương quốc cũng rất khó xử lý.

Nếu kéo theo toàn bộ quý tộc trong nước cùng nhau làm thì lại không đủ bánh để chia. Huống chi, chiếm đoạt một khu vực có vùng biên giới không ổn định như vậy cũng không thích hợp mang ra chia.

Nếu là vương thất ăn một mình, các đại quý tộc trong nước chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên. Không chừng còn làm ảnh hưởng đến vương vị của Caesar IV.

Dưới bối cảnh này, lựa chọn tốt nhất chính là bán Corubia đi, đổi lấy một lượng tiền mặt để trả nợ cho Vương quốc.

"Không phiền phức đến vậy, Người Hessen cũng đã lựa chọn chiếm đoạt Corubia thì cần gì phải để ý đến tướng ăn nữa."

"Những chuyện như vu oan hãm hại này có lần thứ nhất thì sẽ còn có vô số lần. Chỉ cần Người Hessen muốn, sợ gì không tìm được cơ hội để kết tội chứ?"

"Hãy chờ xem đi, đám quý tộc Corubia kia sẽ sớm gặp xui xẻo thôi."

"Chờ đến khi chơi đùa không sai biệt lắm, lão già Alexander V nhất định sẽ xuất hiện đóng vai người tốt, tuyên bố đặc xá những kẻ xui xẻo này, khôi phục lại thân phận địa vị cho bọn hắn."

"Đương nhiên, đến lúc đó, các quý tộc Corubia cũng đã chết gần hết rồi. Chỉ còn lại mấy kẻ may mắn còn sống sót, sẽ không gây ra được sóng gió gì."

Caesar IV vừa nói hết lời liền cảm thấy ánh mắt mà đám người đang nhìn mình rất không thích hợp. Oan uổng nha, vừa rồi y chỉ đang suy đoán những hành động tiếp theo của Vương quốc Hessen mà thôi, y tuyệt đối không chuẩn bị làm như vậy.

Chương 987 - Không Hợp Tác

Nhưng bây giờ có giải thích cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Mọi người vốn chẳng hy vọng gì vào một vị Quốc vương như y có thứ được gọi là liêm sỉ.

Suy cho cùng, người bình thường sẽ không thể nào nghĩ ra được thủ đoạn âm hiểm ác độc như vậy.

"Bệ hạ, nếu như ngài đã biết được kế hoạch tiếp theo của Vương quốc Hessen, vậy thì trong lúc thương lượng với Người Hessen, chúng ta có thể đòi thêm tiền từ họ!"

"Corubia cũng đã tích lũy được mấy trăm năm rồi, nếu như vét sạch toàn bộ thì cũng không phải là một con số nhỏ."

"Huống chi còn có những sản nghiệp khác như đất đai, nông nô, thành lũy... , dù chỉ lấy đi một phần thì cũng có thể bán được hơn 10 triệu kim tệ."

"Vương quốc hiện giờ đang cần bổ sung nhân khẩu cho các tỉnh phía bắc, nếu như có thể được chia mấy trăm ngàn nhân khẩu, nhất định sẽ đẩy nhanh tiến độ phát triển của mọi người."

"Nếu như bọn hắn không chịu cho tiền, chúng ta liền phái binh đi đoạt. Với phẩm chất chuyên nghiệp của quân đội Vương quốc, chúng ta nhất định sẽ cướp được nhiều hơn họ."

Đại công tước Alfiero không chút khách khí nói.

Lúc đầu, với tư cách là Bộ trưởng Bộ Quân vụ, ông ta kiên quyết phản đối việc vu oan hãm hại Corubia, nhưng bây giờ nhìn thấy có nhiều chỗ tốt như vậy, lập trường cũng không tránh khỏi bị lung lay.

Nếu như có thể kiếm được đủ lợi ích, không chỉ có thể giảm bớt rất nhiều áp lực tài chính cho Vương quốc, mà Caesar IV còn tạo dựng được uy vọng trong lòng của các quý tộc trong nước.

Dùng hình tượng quốc tế của Vương quốc để đổi lấy uy vọng nội bộ của Quân chủ, lợi và hại rất khó nói rõ ràng, nhưng vương thất lại là hoàn toàn có thể tiếp nhận.

"Đại công tước Alfiero tôn kính, Bộ Ngoại vụ của chúng tôi đang nỗ lực đàm phán với người Hessen về vấn đề này, nên tốt nhất là đừng xuất binh."

"Với tình hình hiện tại của quân đội Vương quốc, cho dù có thu được bao nhiêu chiến lợi phẩm thì Bộ Tài chính cũng chẳng được chia bao nhiêu, thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống không đủ chi phí quân sự."

Bá tước Francois vội vàng ngăn lại.

Mang binh cướp bóc là chuyện rất phổ biến trên đại lục Aslante. Cảnh tượng này xảy ra ở hầu hết các cuộc chiến tranh đối ngoại.

Đáng tiếc là phần lớn chiến lợi phẩm đã bị các sĩ quan quý tộc chia cắt hết rồi. Cho dù còn lại một phần thì cũng sẽ bị quân đội dùng đủ loại lý do giữ lại.

Nếu muốn phát tài bằng việc cướp bóc, điều đầu tiên là phải chỉnh đốn lại quân đội, nhồi nhét khái niệm "toàn bộ chiến lợi phẩm đều là của công" vào trong đầu tướng sĩ quân đội.

Nhưng chuyện như vậy âm thầm nghĩ thì được, đến khi thực hiện thì lại không thể nào. Quân đội của một quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần về bản chất chính là chắp vá mà thành. ...

Sơn Địa Lĩnh, sau khi đọc hết văn thư ngoại giao mà các quốc gia phương bắc gửi tới, Hudson liền biết là kế hoạch quân đoàn Ma Thú của mình sắp phải chịu đả kích nặng nề.

Cuối cùng thì tình hình quốc tế chuyển biến đột ngột cũng đã tác động đến Sơn Địa Lĩnh. Các quốc gia phương bắc bị kích thích đang tìm đủ lý do để đưa những con mẫu thú đang mang thai về nước.

Còn về phần con non Ma thú của Hudson, mọi người đều sử dụng phương pháp đơn giản và thô bạo nhất —— trả tiền.

Suy cho cùng vẫn là vì cách làm việc không đạo nghĩa của Vương quốc đã khiến cho mọi người mất lòng tin. Bây giờ người ta thà gánh chịu rủi ro mẫu thú sinh non giữa đường cũng không muốn để lại nơi này.

Dù vẫn chưa đâm rách lớp giấy cửa sổ, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, với sự biến mất của món lợi ích chung cuối cùng này, từ hôm nay trở đi, liên minh phương bắc chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Sau khi do dự hồi lâu, Hudson cuối cùng vẫn từ bỏ suy nghĩ nhân cơ hội này để "lừa đảo". Bởi vì làm vậy sẽ khiến cho danh tiếng của hắn bị suy giảm trên diện rộng, không có lợi cho sự phát triển bền vững.

"Cairne, thay ta đi nói với bọn hắn một tiếng, mọi việc sẽ được thực hiện theo thỏa thuận trước đó, Sơn Địa Lĩnh hoan nghênh bọn họ tới làm khách bất kỳ lúc nào."

"Bao quát cả người của nước Corubia, dù cho bọn họ có muốn đưa mẫu thú rời đi cũng được chấp thuận."

"Truyền lệnh xuống, từ ngày hôm nay trở đi, tăng cường công tác an ninh trong lãnh địa, ta không muốn bất kỳ người nào trong số họ gặp phải bất trắc trước khi rời khỏi phạm vi thế lực của Sơn Địa Lĩnh!"

Hudson nghiêm túc nói.

Xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng không thể làm được gì. Lúc này, tất cả những gì Hudson có thể làm là giảm thiểu tác động kinh tế đối với lãnh địa của mình sau khi mất đi căn cứ sinh sản Ma thú.

Khi không còn nhóm khách hàng tiêu dùng chất lượng tốt này nữa, thành Dadir, tòa thành phồn hoa vì trở thành căn cứ sinh sản Ma thú, chắc chắn sẽ phải đối mặt với tình trạng suy thoái kinh tế.

Biện pháp ứng phó mà Hudson nghĩ được là Liệu pháp sốc (Shock therapy). Sau khi người rời đi, không còn thị trường nữa, các ngành kinh doanh hỗ trợ và dịch vụ đương nhiên sẽ phải đóng cửa.

Với quy mô của Sơn Địa Lĩnh là không thể nào giúp cho một thành phố lớn trở nên thịnh vượng. Ngay cả việc tăng thêm sức mua của một số quý tộc ở các quận lân cận cũng không đủ để duy trì sự thịnh vượng hiện tại của thành Dadir.

Dù là tính luôn cả gia quyến của các quý tộc thì cũng có nổi một ngàn khách mua hàng.

Số lượng khách hàng có hạn, với mô hình kinh tế lãnh thổ còn sơ khai, mọi người đều tự túc về lương thực, quần áo, nhà ở và phương tiện đi lại, nhu cầu kinh doanh của mọi người thực sự có hạn.

Hàng hóa có nhu cầu lớn nhất là muối, tiếp theo là nông cụ bằng sắt. Lượng tiêu thụ của những mặt hàng xa xỉ như thịt ma thú, hương liệu, lá trà, tơ lụa vân vân... cũng rất có hạn.

Chương 988 - Không Hợp Tác (2)

Dù sao Hudson cũng từng trèo lên từ một nhà quý tộc nhỏ, cho nên hắn hiểu rất rõ sức mua của quần thể nào, về cơ bản là có rất ít tiềm năng để phát triển.

Cho dù có tiền thì người ta cũng sẽ tiết kiệm để mua Sinh mệnh nguyên dịch cho con cháu, hoặc đặt mua trang phục Kỵ sĩ và chuẩn bị cho đại hôn.

Có lẽ sau này sẽ còn tăng thêm một loại tiêu chuẩn thấp nhất —— vật cưỡi ma thú.

Tóm lại, không có nhiều chỗ mà mọi người cần xài đến tiền. Nên cũng không có dư tài chính có thể tùy tiện lấy ra ăn chơi.

"Bá tước đại nhân, thả người của các thế lực khác rời đi thì không nói."

"Nhưng Người là kẻ chủ mưu đứng sau âm mưu kích động chiến tranh giữa Vương quốc ta và Người Hessen, nếu cứ thả bọn chúng rời đi như vậy thì thật sự là dễ dàng cho chúng."

"Nếu như tin tức này truyền ra ngoài sẽ rất khó giải thích với Vương đô."

"Cho dù chúng ta thả bọn hắn rời đi, sợ là những người này cũng không đi được bao xa. Có quá nhiều người đang nhớ thương bọn hắn, sợ là chỉ cần vừa ra khỏi Sơn Địa Lĩnh là sẽ xảy ra bất trắc."

"Thay vì làm lợi cho người khác, chẳng thà chúng ta. . ."

Không đợi Cairne nói hết câu, Hudson đã ngắt lời nói: "Bất cứ thế lực nào cũng có thể chiếm món lợi này, nhưng chỉ có chúng ta là không được."

"Căn cứ sinh sản Ma thú là một tấm bảng hiệu của Sơn Địa Lĩnh, cho dù bây giờ tạm thời bỏ trống, nhưng tương lai vẫn sẽ có ngày phồn vinh trở lại."

"Tiền không còn thì có thể kiếm lại; Ma thú không còn cũng có thể tiếp tục sinh sôi; Nhưng một khi mất đi danh tiếng là sẽ không lấy lại được."

"Phái người đi thông báo tin tức Người Corubia muốn mang theo con non Ma thú rời nơi này cho Tổng đốc Pierce biết."

"Lúc trước ta từng thiếu lão ta một món nợ ân tình, nhân cơ hội trả lại luôn."

Thực ra thì việc Hudson lựa chọn lấy lòng gia tộc Dalton vào thời điểm này cũng là vì hết cách rồi.

Mở bản đồ ra là biết, Người Corubia muốn rời khỏi Sơn Địa Lĩnh sẽ phải băng qua Hắc Thạch sơn mạch, còn không là phải mượn đường từ Vương quốc Hessen; hoặc là đánh một vòng lớn ở tỉnh Đông Nam.

Vương quốc Hessen là tử địch của Người Corubia, nên bọn họ chắc chắn sẽ không đi, như vậy chỉ còn cách đánh một vòng trong tỉnh Đông Nam.

Đi một vòng ở trước cổng gia tộc Dalton như vậy, muốn không bị người ta phát hiện cũng khó. Dù gì thì mình cũng không thể đụng vào, Hudson bèn thuận nước giong thuyền trả lại ân tình.

Ai cũng biết rằng Người Corubia là một miếng thịt mỡ lớn, nhưng miếng thịt này lại không ngon ăn đến thế.

Quý tộc thời nay rất máu lửa, nếu như Người Corubia biết được mình không thể thoát đi, khả năng cao là sẽ trực tiếp động thủ giết mẫu thú.

Người ta giết Ma thú của mình, không ai có tư cách can thiệp. Cho dù sau đó gia tộc Dalton có tức giận đến mức nào thì cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Suy cho cùng thì "cướp bóc" cũng loại việc chỉ có thể tiến hành trong âm thầm.

Nếu như Người Corubia có thể chọc giận Tổng đốc Pierce, làm cho bọn hắn động thủ giết chết vài tên quý tộc, vậy thì có trò hay để xem rồi. . . .

Corubia, sau khi an bài đường lui cho con cháu xong xuôi, Louis Vuitton III đang ở trong vương cung lẳng lặng chờ đợi tai nạn giáng lâm.

Đám đại thần của Vương quốc đã sớm không thấy bóng dáng. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đám người này hiện đang bận phát động quan hệ nhân mạch để bảo toàn lợi ích hiện có của bản thân.

Có lẽ cũng có trung thần, nhưng sau khi Quốc vương Louis Vuitton III lựa chọn nằm ngửa, trực tiếp hạ lệnh cho quân đội thả quân địch tiến vào thì bọn họ cũng đã mất đi đấu chí.

Còn có một người cũng đang cảm thấy nhức đầu, đó chính là thống soái của quân đội Vương quốc Hessen - Hầu tước Reliant. Vất vả lắm ông ta mới giành được nhiệm vụ tác chiến này, lúc đầu ông ta còn muốn thông qua cuộc chiến lần này để gây dựng uy tín, nhưng kết quả là địch nhân đã trực tiếp nằm thẳng.

Trước khi xuất binh, Alexander V đã nhiều lần nhấn mạnh là phải lợi dụng cơ hội trên chiến trường để giải quyết càng nhiều càng tốt những trở ngại cho sự thống trị trong tương lai của Vương quốc.

Đám trọng thần trong Vương đô cũng đã ám chỉ với ông ta là cứ việc hạ độc thủ, để cống hiến một phần sức lực vào nền hòa bình, ổn định và lâu dài của Vương quốc.

Ngoài việc không trực tiếp hạ lệnh kêu ông ta tìm cơ hội đồ sát các quý tộc Corubia ra, có thể nói là những gì mọi người có thể làm được thì đều đã làm hết rồi.

Hầu tước Reliant vốn cũng đã chuẩn bị hạ độc thủ trên chiến trường, đánh trọng thương tập đoàn thống trị của nước Corubia, kiến công lập nghiệp cho Vương quốc.

Tiếc là sau khi tiến vào Corubia, Hầu tước Reliant liền phát hiện ra rằng suy nghĩ rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Chống cự bằng vũ trang như trong tưởng tượng đã không xảy ra, chuyện duy nhất mà Người Corubia làm chính là mời sứ thần của các quốc gia khác tới làm người chứng kiến.

Đừng nói là đồ sát quý tộc, cho dù là giết lầm mấy tên nông nô trên đường hành quân thôi mà ông ta đã bị đám sứ thần tìm tới cửa mắng cho cẩu huyết lâm đầu.

Cũng chẳng phải là vì mọi người đều có tinh thần trọng nghĩa, đó hoàn toàn là do bản chất con người. Tất cả mọi người đều không ăn thịt, chỉ có một mình Vương quốc Hessen được ăn thịt, chuyện này công bằng sao?

Nếu như không tìm cơ hội gây thêm rắc rối cho bọn hắn thì mọi người đều cảm thấy không thoải mái. Cho nên mới xuất hiện cảnh tượng cả đám sứ thần đi theo đại quân để tìm kiếm sơ hở.

Một đường thuận buồm xuôi gió đến được vương đô, nhìn thấy tòa vương cung xuất hiện ở trước mắt, trong lòng của Hầu tước Reliant tràn đầy cảm xúc.

Chiến tranh thắng lợi rồi sao?

Nhưng ông ta chưa đánh trận nào mà!

Chương 989 - Không Hợp Tác (3)

Chiếm lĩnh Corubia thì dễ, nhưng phải thống trị như thế nào bây giờ?

Để giải quyết vấn đề này thì không thể tránh khỏi một cốt lõi: Phải xử lý Alexander V và đám quý tộc Corubia như thế nào đây.

Giết là chuyện không thể nào. Cùng lúc đồ sát hơn một ngàn quý tộc, không chỉ người làm thống soái đại quân như ông ta không gánh nổi trách nhiệm, mà cả Vương quốc Hessen cũng không chịu nổi.

Không giết thì sự tồn tại của những người này lại là một vấn đề lớn.

Quý tộc chức suông thì không nói, dù sao cũng chỉ là một tước vị, dù có giữ lại cũng không làm ảnh hưởng đến lợi ích của Vương quốc Hessen.

Nhưng đám quý tộc đất phong kia sẽ không thể nghe lời mình được?

Cho dù là bỏ qua vấn đề trung thành của những người này thì cũng phải nghĩ đến những đại quý tộc đang chờ chia bánh gato ở trong Vương đô, cùng với đám sĩ quan quý tộc đi theo ông ta tới đây, hiện giờ cũng đang ngẩng đầu ngóng trông.

"Louis Vuitton điện hạ tôn kính, Hầu tước Reliant gửi lời chào đến ngài!"

Ngoài miệng nói rất khách khí, nhưng trong thâm tâm lại âm thầm khinh bỉ. Từ một vị Quốc vương cao cao tại thượng mà phải rơi vào tình cảnh như bây giờ, Louis Vuitton chắc chắn là người có trách nhiệm lớn nhất.

Nếu như Louis Vuitton có sự nhạy bén trong chính trị cao hơn một chút thì đã không chờ thế cục còn chưa sáng tỏ mà đã vội vàng nhảy ra làm phản đồ.

Đứng bên cạnh người thắng là không sai, tiếc là quy trình thì sai hoàn toàn. Không ai thích phản đồ cả, một cuộc chọn đội nhìn như bình thường này lại đồng thời làm cho cả Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen đều cảm thấy chán ghét.

Kết quả liền xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Hoặc là chỉ cần ngày thường chú trọng việc phát triển quân bị, huấn luyện được một đội quân 3-5 vạn người. Khi gặp phải quân địch xâm lược thì cũng còn có cơ hội đọ sức trên chiến trường.

"Bỏ đi, Hầu tước Reliant. Hiện giờ các ngươi mới là người thắng, là một kẻ thất bại, ta không có tư cách để được đối xử bình đẳng."

"Nói đi, gã khốn nạn Alexander V muốn xử lý ta như thế nào?"

Louis Vuitton III khinh thường nói.

Làm Quốc vương đương nhiên là có chỗ tốt, mặc kệ là nước lớn hay nước nhỏ, thực lực mạnh hay yếu, quân chủ thì luôn luôn là quân chủ.

Dù cho Louis Vuitton có càn rỡ như thế nào thì Hầu tước Reliant cũng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn, lại còn phải đối xử lịch sử phù hợp với thân phận và địa vị của đối phương.

Trong lúc hầu hạ còn phải bảo vệ sự an toàn của Louis Vuitton III. Ngay cả việc tự sát cũng không được phép.

Chỉ cần Louis Vuitton III xảy ra bất trắc ở trong khu vực mà Hầu tước Reliant kiểm soát, cho dù là chết như thế nào, Hầu tước Reliant cũng sẽ phải toàn bộ trách nhiệm.

"Điện hạ bớt giận, trong mấy ngày này gần đây, tà giáo Thất Nguyệt hội đang tích cực trà trộn vào đất nước của ngài, thậm chí còn cầm giữ triều chính."

"Bệ hạ lo lắng cho sự an toàn của ngài, nên mới cố ý mời điện hạ mang theo gia quyến cùng nhau tới Vương đô chúng tôi."

"Đợi khi bụi bặm lắng xuống, điện hạ muốn trở về lúc nào cũng được."

Hầu tước Reliant nói với giọng tử tế nhất có thể.

Hiện giờ gã không sợ Louis Vuitton III gây chuyện, nếu như vị Quốc vương trước mặt này dám gây chuyện, gã ta còn có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức, chỉ sợ người này ngay cả tự sát cũng không muốn.

"Theo các ngươi thì theo các ngươi thôi, Corubia bây giờ cũng đã là của các ngươi, thích làm gì thì làm đi!"

"Dù sao bây giờ ta cũng không đi đâu cả. Cho dù là chết, ta cũng muốn chết trong tòa vương cung này!"

Louis Vuitton III cười lạnh nói.

Ở trong Corubia này, vì trấn an lòng người, bọn hắn sẽ không dám bạc đãi một vị Quốc vương như ông ta. Nhưng một khi đi tới Vương quốc Hessen, vậy thì sẽ mất luôn cả chút quyền nói chuyện cuối cùng này.

"Điện hạ, theo ta thì ngài tốt nhất nên rời khỏi nơi này. Nếu như kiên trì ở lại, lỡ như phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn thì không tốt."

"Đúng rồi, vương tử và công chúa của ngài đều rất đáng yêu. Hiện giờ đã được người của chúng tôi đón về vương đô, chỉ còn đợi ngài qua đó đoàn tụ nữa thôi."

Hầu tước Reliant đe dọa nói.

"Thật sao, vậy thì làm phiền Quốc vương của ngươi hỗ trợ chiếu cố. Tính ra thì chúng ta còn là thân thích, chắc là người làm dượng như Alexander V sẽ không bạc đãi bọn nó!"

Đối mặt với những lời trào phúng của Louis Vuitton, Hầu tước Reliant tức sôi ruột, nhưng lại không có nơi phát tiết. Hết cách rồi, vương thất của hai nước thật sự là thân thích của nhau.

Nếu như đếm kỹ thì toàn bộ quân chủ trên đại lục Aslante đều có quan hệ thân thích.

Đúng là con cái của Louis Vuitton đang bị bọn hắn bắt giữ là những đồng chip, nhưng bọn hắn lại chỉ có thể nắm những đồng chip này trong tay mà chẳng thể làm được gì.

Dựa theo hệ thống quy tắc hiện có, Hầu tước Reliant thực sự chẳng làm gì được một Louis Vuitton đã lựa chọn nằm thẳng cả. ...

Không biết bắt đầu từ lúc nào mà lời đồn về Công quốc Mosey phá sản và Vương quốc Alpha sẽ làm trái với hiệp ước đã được lưu truyền khắp nơi trên đại lục.

Gần như trong cùng một thời gian, lập tức xuất hiện rất nhiều người bán tháo trái phiếu của hai nước. Lúc đầu những trái phiếu này còn có chút tràn giá, nhưng giờ phút này đã xuất hiện tình trạng bán phá giá.

Dưới sự ảnh hưởng của cảm xúc khủng hoảng, ngày càng có nhiều người tin tưởng lời đồn này. Trái phiếu càng bị mất giá thì lại càng không có người mua.

Dưới sự dẫn đầu của người hữu tâm, vô số người đang nắm giữ trái phiếu đã lập tức yêu cầu chính phủ hai nước phải trả tiền mặt trước thời hạn.

Nhìn thấy đống báo cáo của các sứ thần đang thường trú ở khắp nơi gửi về, Caesar IV lại bị rụng đi rất nhiều tóc.

Trước kia, khi còn chưa leo lên vương vị, y khát vọng mình có thể nắm đại quyền trong tay; Nhưng sau ngồi lên vị trí này rồi, y mới nhận thức được cái gì gọi là trách nhiệm của người làm Quốc vương.

Tự mình xử lý thì cảm thấy mệt mỏi; Uỷ quyền cho thuộc hạ lại lo tổn hại danh tiếng.

Chương 990 - Nhượng Bộ

"Đây là những thông tin phản hồi từ khắp nơi trên thế giới, nếu như không thể xử lý tốt chuyện này, lượng trái phiếu mà chúng ta đã phát hành trên quốc tế sẽ bị bán tháo rất nhiều."

"Ta triệu tập mọi người tới đây ngày hôm nay chính là để thảo luận xem nên làm thế nào để tránh cuộc bán tháo này xảy ra."

Vừa nói, Caesar IV vừa phân phát chồng tài liệu dày cộm trong tay cho mọi người.

Nội dung trên đó đều na ná nhau, phần khác biệt là chúng đều nằm ở những nơi khác nhau, chỉ cần xem một phần là đủ hiểu rồi.

Sau khi đọc xong một lần, sắc mặt của mọi người đều trở nên âm trầm. Hiển nhiên là tình huống thực tế còn nghiêm trọng hơn những gì mà Caesar IV đã nói.

"Bệ hạ, e rằng chúng ta không thể ngăn cản được phong trào bán tháo trái phiếu này. Những tin đồn này đồng thời xuất hiện trên toàn bộ đại lục, rõ ràng là có người đang âm thầm điều khiển."

"Địch nhân có chuẩn bị mà đến, chỉ dựa vào dăm ba câu giải thích của chúng ta là sẽ không thể nào hóa giải được."

"Bây giờ chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cố gắng tránh việc Vương quốc ta bị phá sản trong phong trào này."

Đại công tước Newfoundland khổ sở nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, từ phá sản mà lão ta vừa nói là chỉ uy tín của Vương quốc, mà không phải là phá sản về mặt tài chính.

Một khi cuộc bán tháo trái phiếu với quy mô lớn bùng phát, Vương quốc Alpha chỉ có thể làm được một việc, đó là nằm ngửa.

Không có tiền chính là không có tiền, dù là đập nồi bán sắt thì cũng không thể nào gom đủ nhiều tài chính như vậy trong một thời gian ngắn.

Cũng đừng trông mong vào các quý tộc trong nước, tiểu quý tộc đã nghèo đến chỉ còn 2 bàn tay trắng, đại quý tộc thì vẫn đang cố gắng chuẩn bị chiến đấu, không thể nào lấy những vốn liếng cuối cùng của mình ra lấp hố cho Vương quốc được.

Nếu đã định sẵn là không trả được tiền, vậy liền dứt khoát không trả. Bằng cách thoát khỏi những khoản nợ này, nền tài chính của Vương quốc Alpha sẽ ngay lập tức được phục hồi.

Chỗ tốt là vậy, nhưng hậu quả cũng vô cùng đáng sợ.

Nếu như sau này mà gặp được phiền phức thì cũng đừng trông chờ vào việc mượn tiền nữa.

Phiền phức hơn chính là một quốc gia không còn uy tín sẽ ảnh hưởng đến công tác ngoại giao chính trị.

Mối hận thù của đám chủ nợ cũng là một chuyện phiền phức lớn.

Những kẻ có thể bỏ tiền ra mua trái phiếu chiến tranh đều không phải là rau hẹ gì.

Đại quý tộc đã tháo chạy thành công, nhưng các quý tộc vừa và nhỏ vì tin tức lạc hậu nên không chỉ không chạy được mà ngược lại còn trở thành hiệp sĩ đổ vỏ.

Bọn họ cũng là giai cấp thống trị, ít nhất ở địa phương, bọn họ cũng có sức ảnh hưởng nhất định.

Một người hai người ghi hận thì chẳng tính là gì, nhưng bị một đám người cừu hận thì sẽ làm ảnh hưởng đến lập trường chính trị trong quốc gia của những người này.

"Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết sao?"

Caesar IV không cam lòng hỏi.

"Bệ hạ, tổng nợ công của Vương quốc đã cao đến hơn 96 triệu kim tệ. Trong đó bao gồm các khoản vay của các quốc gia và trái phiếu do chúng ta phát hành."

"Trong đó, nợ trong nước ước chừng 36 triệu, tạm thời không cần phải quá lo lắng về phần này, các quý tộc sẽ không ngốc đến mức đâm đao vào thời điểm này, chuyện cần giải quyết là món nợ quốc tế."

"Nếu như thỏa thuận giữa chúng ta và Vương quốc Hessen được ký kết thành công, dự tính sẽ có thể giảm được 16 triệu - 18 triệu kim tệ."

"Nếu như suy đoán lạc quan thêm một chút, dựa theo 4, 200 kim tệ để tính toán. Nợ trái phiếu chiến tranh chiếm khoảng 30 triệu kim tệ."

"Trong tình huống bình thường, 30 triệu kim tệ trái phiếu này sẽ không cần chúng ta phải trả tiền mặt ngay lập tức."

"Nhưng lần này rõ ràng có người đứng sau âm thầm thao túng, không thể phán đoán theo quy luật kinh tế thông thường được."

"Không chừng đến lúc đó ngay cả số trái phiếu chiến tranh đang được lưu hành trong nội bộ Vương quốc cũng có thể bị người khác chuyển ra ngoài và xuất hiện trong làn sóng bán tháo này."

"Thực ra thì số tiền mặt mà chúng ta cần chuẩn bị đã không chỉ phụ thuộc vào bản thân chúng ta, mà còn phụ thuộc vào nước láng giềng Công quốc Mosey."

"Nếu như bọn họ chịu được làn sóng va chạm này, chúng ta sẽ lấy lại được lòng tin, chỉ cần chuẩn bị 8 triệu kim tệ là có thể làm dịu cuộc phong ba này."

"Tuy nhiên, Người Mosey từ lâu đã dấn thân vào con đường vay mới trả cũ, sợ là chỉ cần làn sóng bán tháo này vừa bộc phát thì bọn họ đã ngã xuống rồi."

"Đến lúc đó, cảm xúc khủng hoảng chồng chất lên nhau, cho dù chúng ta có chuẩn bị 30 triệu kim tệ thì cũng chưa chắc có thể gánh chịu được cơn khủng hoảng này."

"Sợ là ngay cả chính phủ các nước cũng sẽ nhảy ra đâm cho chúng ta một đao để thu nợ trước thời hạn."

Số liệu không biết nói dối, lời nói của Hầu tước Delgado đã đánh tan suy nghĩ của Caesar IV.

8 triệu kim tệ thì mọi người còn có thể nghĩ biện pháp để gom góp. Nhưng 30 triệu kim tệ thì không cần nghĩ nữa, Vương quốc Alpha còn chưa giàu có đến mức đó.

Có lẽ là vì cảm thấy những lời vừa rồi quá tuyệt đối, nên sau khi do dự một chút, Hầu tước Delgado liền bổ sung:

"Bệ hạ, vẫn còn một biện pháp khác, nhưng mà hậu hoạn sẽ rất lớn, thậm chí có thể nói là được không bù mất."

"Nếu như chúng ta ngầm đồng ý cho Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn tiến công phía bắc để chiếm đoạt hai nước Grint và Nadar, có lẽ chúng ta sẽ có thể tiết kiệm được thêm 10 triệu kim tệ."

"Nếu như tiến thêm một bước, ngầm đồng ý cho Người Frank chiếm đoạt Vương quốc Oprus, ngầm đồng ý cho Vương quốc Iberia chiếm đoạt Vương quốc Avarat, ngầm đồng ý cho Giáo Đình xâm lược Vương quốc Turan. . ."

"Thỏa mãn được dã tâm của tất cả các quốc gia trên đại lúc, vậy thì vấn đề nợ nần của chúng ta sẽ không còn là vấn đề nữa."

Chương 991 - Thông Tàu Thuyền

Đúng là làm như vậy thì nợ nần sẽ không còn là vấn đề nữa, bởi vì toàn bộ vấn đề đã chuyển hóa thành an ninh quốc phòng.

Chưa đầy 10 năm nữa, đại lục Aslante sẽ chuyển sang thời đại "Quần hùng tranh bá". Nếu như may mắn, Vương quốc Alpha còn có thể trở thành một trong các nước bá chủ, còn nếu như không may thì sẽ trực tiếp chết yểu ở giữa đường.

"Hầu tước Delgado, ông nghĩ quá đơn giản. Không nói đến hậu quả khi làm như vậy, Chỉ tính riêng sự ngầm đồng ý của Vương quốc ta thôi đã không hề đáng giá như trong suy nghĩ của ông rồi."

"Đúng là chúng ta có quyền nói chuyện mạnh mẽ ở Bắc đại lục này, nhưng ở những khu vực khác trên đại lục thì lại không mạnh mẽ đến vậy."

"Trừ phi chúng ta đứng ra ủng hộ bọn hắn, có lẽ còn có mấy phần khả năng, nhưng mà hi vọng cũng không lớn."

"So với một sự ủng hộ có cũng được mà không có cũng không sao, mọi người càng muốn loại bỏ đối thủ cạnh tranh trước."

Bá tước Francois nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ có người làm công tác ngoại giao mới biết tình hình quốc tế hiện tại bất lợi với Vương quốc Alpha đến mức nào.

Thoạt nhìn thì cuộc khủng hoảng nợ này là do ai đó đã lên kế hoạch, nhưng đây cũng có thể là kết quả của một âm mưu do các quốc gia làm ra.

Nếu như không được mấy nước lớn ngầm đồng ý, ai có năng lực phát động tuyên truyền khắp toàn bộ đại lục chứ!. . .

So với tình trạng rối ren bên phía Vương quốc Alpha thì tình trạng của Công quốc Mosey, nước cũng đang chìm sâu trong khủng hoảng nợ nần, lại rất khác.

Trong hậu hoa viên ở Vương cung, Quốc vương George đang nhàn nhã pha trà, nói chuyện với nhóm vương công đại thần mà không hề có chút lo lắng nào.

"Đã điều tra ra ai đang nhằm vào Công quốc ta chưa?"

George bình tĩnh hỏi.

Sau một loạt thao túng ở phía sau hậu trường, Công quốc Mosey đã lén lút thanh toán phần lớn khoản nợ của mình thông qua cách "dùng truyền thừa tri thức, tài nguyên tu luyện đặc thù để gán nợ".

Làn sóng bán tháo trước mắt chẳng qua chỉ là một màn kịch nhằm che giấu tai mắt của người khác mà thôi.

Suy cho cùng thì những vụ giao dịch của họ đều đã phá hư quy tắc ngầm.

Muốn chuyển hóa lý luận tri thức thành thực lực cũng cần có thời gian, những quý tộc vừa và nhỏ tham gia vào vụ giao dịch này còn muốn giữ bí mật nghiêm ngặt hơn cả Công quốc Mosey.

Một khi tiết lộ phong thanh, Công quốc Mosey đương nhiên là sẽ bị các bên hợp sức đàn áp, nhưng những người tham gia vào vụ giao dịch như bọn họ cũng sẽ bị tai hoạ ngập đầu.

Nếu như không phải phát hiện ra có người đã âm thầm lên kế hoạch thì Quốc vương George, người đang ngồi cắn hạt dưa xem kịch, mới không thèm quan tâm đến cuộc phân tranh này.

"Bệ hạ, toàn bộ manh mối trực tiếp đều đã bị cắt đứt. Tuy nhiên, theo như suy đoán của các quý tộc giao dịch với chúng ta, người thần bí tìm tới bọn họ có lẽ là đến từ Giáo Đình."

"Dựa trên phân tích về nhiều dữ liệu khác nhau, hành động lần này của bọn chúng chủ yếu là nhằm vào Vương quốc Alpha, chúng ta chỉ là quân cờ mà bọn chúng dùng để đả kích Người Alpha mà thôi."

"Lũ người này định dùng việc bán tháo trái phiếu để phá hủy tài chính của Công quốc, ép chúng ta không trả được nợ, từ đó gây ra một sự hoảng loạn với quy mô lớn, nhóm lửa cho quả bom nợ lớn hơn ở Vương quốc Alpha."

"Đáng tiếc, dù cho bọn chúng ngàn tính vạn tính cũng không tính tới việc Công quốc ta đã giải quyết sạch các khoản nợ. Hiện giờ, dù cho bọn chúng có gây ra sóng gió gì cũng sẽ vô ích."

"Chỉ cần tài chính của Công quốc ta không sụp đổ, niềm tin của mọi người đối với Vương quốc Alpha sẽ không bị lung lay."

"Bởi vì nếu nhìn từ bên ngoài thì tình hình tài chính của Vương quốc Alpha còn mạnh hơn nhiều chúng ta rất nhiều!"

Bá tước Renato cười trên nỗi đau của người khác nói.

Hiển nhiên, dù không có chứng cứ xác thực, nhưng lão ta vẫn cho rằng kẻ đứng phía sau chuyện này là Giáo Đình.

Mặc kệ là vì lý do gì, Bá tước Renato cũng sẽ không có ấn tượng tốt với một thế lực muốn đẩy bọn hắn xuống địa ngục Thâm Uyên như Giáo Đình.

Mặc dù không chọc nổi một con quái vật khổng lồ như Giáo Đình, nhưng có thể nhìn thấy âm mưu của bọn chúng thất bại và ăn quả đắng cũng là một loại hưởng thụ.

"Quả nhiên là do Giáo Đình gây ra!"

"Không biết Vương quốc Alpha rốt cuộc đã làm ra chuyện gì mà lại khiến cho Giáo Đình hận đến tận xương tủy, không tiếc phải trả một cái giá lớn như vậy."

"Nếu như ta đoán không sai, chỉ tính riêng việc chèn ép giá trái phiếu này thôi, bọn chúng đã phải bị lỗ ít nhất là mấy chục vạn kim tệ rồi."

"Nhưng mà như vậy cũng tốt, có thêm Giáo Đình gây chuyện với Vương quốc Alpha thì mối quan hệ đồng minh giữa hai nước chúng ta mới vững chắc hơn."

"Tam đại Vương quốc trung bộ đều đã ngo ngoe muốn động, đã không còn ngăn cản được khí thế tiến công về phương bắc của bọn chúng nữa, Công quốc ta còn cần thời gian để khôi phục nguyên khí, hiện tại vẫn cần có Người Alpha đứng ở phía trước hứng đòn."

"Sao chép những tin tức mà chúng ta điều tra được cho Caesar IV. Thuận tiện nói cho bọn hắn biết: Lúc này Công quốc ta đều đã trên dưới một lòng, toàn bộ quý tộc sẽ cùng nhau hợp tác đối chọi với nguy cơ này, nên không dễ bị đánh bại như vậy."

George cau mày nói.

Không bột đố gột nên hồ.

Trơ mắt nhìn cơ hội đưa tới cửa, nhưng chỉ vì Công quốc Mosey không đủ thực lực nên y chỉ có thể lựa chọn thu liễm dã tâm. . . .

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đang đắc ý nghênh đón tàu thuyền lưu thông trên kênh đào của mình, mặc sức hình dung về sự phát triển kinh tế vĩ đại sau này của lãnh địa thì nhận được một đòn cảnh cáo.

Cuộc khủng hoảng nợ nần đang quét qua Vương quốc Alpha, và dường như cả thế giới đều biết tin này chỉ sau một đêm.

Chương 992 - Người Tới

Chỉ cần là người có chút đầu óc chính trị đều biết, một khi làn sóng bán tháo này xảy ra thì sẽ phát sinh chuyện gì.

Đống trái phiếu trong tay biến thành giấy lộn thì không nói, quan trọng nhất là nó còn làm ảnh hưởng đến chính trị và kinh tế.

Hudson không quan tâm đến cuộc khủng hoảng chính trị. Trời sập xuống còn người cao đỡ lấy, để cho Quốc vương và đám đại thần trong nước lo lắng là được.

Nhưng vấn đề kinh tế thì không thể tránh được.

Thị trường bảy nước trên thảo nguyên mà vất vả lắm mới đả thông được không chừng sẽ bị đóng lại, cho dù là có thể giữ được thì cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Sau đó là phải tiếp tục điều chỉnh chiến lược hàng hải. Mậu dịch quốc tế thì tạm thời đừng nghĩ đến nữa, trong vòng mấy năm tới cứ yên tâm buôn bán trong nước đi!

Các quý tộc mới nổi khổ sở như vậy đấy, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay cũng đều gây ra những ảnh hưởng nặng nề.

Nếu như là một quý tộc uy tín lâu năm thâm căn cố đế, chắc chắn sẽ không bối rối như vậy.

Lấy gia tộc Dalton làm ví dụ, họ cũng tham gia vào thương mại quốc tế, nhưng lại không sợ những cuộc phong ba này.

Theo Hudson được biết, trong rất nhiều quốc gia trên đại lục, bọn họ đều có đối tác cố định.

Trong đó cũng có rất nhiều cuộc thông gia, mọi người đã sớm trở thành một nhóm lợi ích.

Đừng nói là phong ba chính trị, cho dù là hai quốc gia khai chiến cũng không hề ảnh hưởng đến việc làm ăn của bọn họ. . . .

"Bá tước, Jose tiên sinh đã vào trong lãnh địa. Bởi vì có gia quyến đồng hành, nên dự tính là sau năm ngày nữa mới đến được Phủ lãnh chúa."

Lời nói của Tom làm cho vẻ u sầu trên mặt Hudson vơi đi rất nhiều. Lên kế hoạch lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng đào được người. ...

Hudson mỉm cười nhìn đoàn xe xuất hiện ở phía xa. Không uổng công hắn đích thân ra đây nghênh đón, nhìn vào độ dài của đoàn xe này cũng biết là Jose mang theo "người" nhập đội.

Trước trước sau sau làm nền gần hai năm trời, nếu chỉ cần đào một người thì không cần phải khổ tâm như vậy. Chỉ cần một cái ám chỉ là người thông minh sẽ biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Từ trước tới nay, Vương thất chưa bao giờ thiếu tùy tùng, hàng năm đều có vô số con em quý tộc vừa thành niên cáo biệt cha mẹ để ra ngoài tìm cơ hội.

Đặc biệt là với loại hùng chủ như Caesar III, có lực hấp dẫn cực mạnh với nhân tài. Con em quý tộc kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tràn vào, nguồn dự trữ nhân tài của vương thất đã sớm đạt tới một con số kinh khủng.

Nhưng một khi quá thừa, cho dù đó là thứ gì, đều sẽ trở nên không đáng giá. Có rất nhiều người là tùy tùng của Quốc vương trên danh nghĩa, nhưng thân phận thực tế lại là môn khách.

Nói một cách đơn giản chính là: Vương thất không có đủ việc cho bọn hắn làm, nên chỉ cung cấp thức ăn và chỗ ở.

Lúc có chuyện thì sẽ nói một tiếng cho bọn hắn đi hỗ trợ giải quyết, sau khi làm xong sẽ nhận được một khoản thù lao từ vương thất.

Người thể hiện tốt thì có thể thuận thế gia nhập vào vương thất. Sau đó phải cố gắng phấn đấu và tích lũy đầy đủ công lao thì mới có cơ hội nhận được tước vị, thậm chí là đất phong.

Bình thường mà nói, hầu hết những người trở nên nổi bật đều là Kỵ sĩ có thực lực mạnh mẽ. Chiến tranh chính là con đường để bọn họ đạt được công danh phú.

Các vị trí công chức cấp cơ sở quá dễ bị thay thế, từ lâu đã được phân cho bàng chi của vương thất và con cháu của những người hầu cận.

Quan văn cấp cao lại yêu cầu rất cao về tài năng, nhưng yêu cầu về độ trung thành lại còn cao hơn nữa, nếu không phải là nhân sự nòng cốt thì về cơ bản là sẽ không có cơ hội.

Jose chính là một người may mắn, đầu tiên là dựa vào vũ lực của bản thân để tiến vào hàng ngũ vương thất, sau đó lại dựa vào năng lực chỉ huy quân sự kiệt xuất để trổ hết tài năng, trở thành một vị Bá tước cung đình.

Chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể gia nhập vào đội ngũ nòng cốt. Đáng tiếc là Jose đã dùng hết vận may của mình, trong một bài kiểm tra vào thời khắc quan trọng đã bị đánh trở về nguyên hình.

Vì mục đích lôi kéo nhân tâm nên đãi ngộ về mặt vật chất không hề giảm xuống, nhưng thân phận địa vị lại rớt xuống ngàn trượng.

Sự suy giảm về mặt địa vị cũng không phải là không có chỗ tốt, nhưng cũng đồng nghĩa với việc ít được chú ý hơn. Bao gồm cả lúc Caesar IV kế vị, khi đám gia thần trong vương thất đang tuyên thệ hiệu trung đều phớt lờ ông ta.

Về phần tại sao Jose bị xem nhẹ, thái độ lạnh lùng của Caesar IV đối với ông ta là một nửa nguyên nhân, một nửa còn lại là do Hudson lão gia chịu bỏ tiền.

"Để cho người mà Quốc vương chán ghét không xuất hiện ở trước mặt Quốc vương." Quốc vương hài lòng, người nhận tiền cũng cảm thấy yên tâm, đã nhận tiền thì phải làm việc, mọi người theo như nhu cầu thôi.

Trên đại lục Aslante, khi chưa tuyên thệ hiệu trung chính thức thì quan hệ giữa song phương vẫn chưa được tính là quân thần, nên Jose không cần phải thực hiện nghĩa vụ với Caesar IV.

Không có nghĩa vụ ràng buộc, Jose chính là một người tự do, cho nên ông ta mới có thể yên tâm thoải mái chấp nhận lời mời của Hudson, nếu không loại hành vi này chính là "Phản bội" .

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đám người đi theo Jose đến đâu cũng đều có thân phận tự do.

May là thanh danh của Hudson đủ vang dội, nếu không, một nơi hẻo lánh như Sơn Địa Lĩnh sẽ không thể nào lừa được nhiều nhân tài như vậy tới đây.

Sau khi một hồi hàn huyên liền đến lúc tổ chức yến hội hoan nghênh. Các quan chức cấp cao trong lãnh địa có thể tới được đều đã tới đủ, có thể nói là cho đủ mặt mũi.

Chương 993 - Jose

"Bá tước đại nhân, đây là danh sách thông tin của những người nhập đội, đằng sau còn có ghi chú xuất thân, tính cách, nhân phẩm, năng lực và năng khiếu của bọn họ."

"Bởi vì thời gian quá gấp, nên phần tài liệu này không được toàn diện cho lắm, thậm chí có khả năng xuất hiện một chút thông tin sai lầm, chỉ có thể dùng để tham khảo."

Trong khi nói chuyện, Jose bèn dâng lên một quyển sách da dê dày cộm, hiển nhiên là ông ta đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Còn về vấn đề không thể cam đoan thông tin chính xác 100% là chuyện đương nhiên. Xuất thân, năng lực, tính cách đều có thể điều tra ra được, nhưng nhân phẩm là thứ rất khó lường.

Theo Hudson, ngoài một số phần tử cực đoan ra, hầu hết mọi người đều chỉ là người bình thường, không thể dùng tốt hay xấu để hình dung được.

Suy cho cùng thì thứ hắn muốn chính là nhân tài, mà không phải Thánh nhân có đạo đức. Có thể nghe theo mệnh lệnh và hoàn thành nhiệm vụ được giao, ngày thường không gây chuyện là đã đủ rồi.

"Jose tiên sinh đã cực khổ rồi. Có được sự giúp đỡ của tiên sinh, tương lai của Sơn Địa Lĩnh ta nhất định sẽ càng huy hoàng hơn nữa!"

Hudson ra vẻ chân thành nói. Còn tấm da dê trong tay, hắn vốn chẳng hề lật xem.

Dù có ở bất kỳ nơi nào thì đạo đối nhân xử thế cũng đều không thể thiếu. Đào được người không có nghĩa là sẽ được lòng người. Càng là nhân tài thì sẽ càng khó thu phục.

Jose lựa chọn đi ăn máng khác tới vào lúc này cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Caesar IV không thèm quan tâm làm cho cuộc sống của ông ta rất không dễ chịu.

Hành động đào người của Hudson càng làm cho ông ta cảm thấy đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Không chỉ động thủ xóa đi tên của ông ta trong nghi thức tuyên thệ hiệu trung, mà ngay cả số vật tư mà vương thất cấp cho cũng là tháng sau ít hơn tháng trước.

Trực giác nói cho Jose biết, nếu như bây giờ không đưa ra được quyết định, sợ là qua không được bao lâu nữa, vương thất sẽ thu hồi trang viên của mình.

Người sống cần một thể diện, Jose cũng cần mặt mũi. Nếu như bị người ta đuổi cổ cả gia đình ra ngoài thì ông ta còn sống thế nào được nữa?

Có rất nhiều đại quý tộc trong Vương quốc đã đưa cành ô liu cho ông ta, nhưng người có thành ý nhất vẫn là Hudson.

Đến Sơn Địa Lĩnh, ông ta có thể trực tiếp tiến vào vòng tròn hạch tâm; Còn đi nương tựa những đại quý tộc khác thì phải phấn đấu từ vòng ngoài, thậm chí còn có khả năng bị nghi ngờ là gián điệp mà vương thất phái tới nằm vùng.

"Ngàii Bá tước quá khen, Sơn Địa Lĩnh phát triển là chuyện rõ như ban ngày. Nhìn chung trong toàn bộ lịch sử loài người, những lãnh địa có tốc độ phát triển có thể so với Sơn Địa Lĩnh cũng đều là lác đác không có mấy."

"Hơn nữa, sau lưng sự phát triển nhanh chóng của lãnh địa này đều có đủ loại nguyên nhân đặc biệt, chỉ có Sơn Địa Lĩnh là nơi duy nhất dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng."

"Đặc biệt là chuyện khai hoang một vùng đầm lầy rộng lớn này, quả thực là khiến cho người nhìn mà than thở. Năng lực cai quản khu vực của ngài Bá tước có thể nói là khoáng cổ tuyệt kim..."

Sau khi nghe được hàng loạt những lời vỗ mông ngựa này, Hudson liền biết là Jose đã trưởng thành rồi. Nếu như trong cuộc viễn chinh Công quốc Mosey mà ông ta có thể nói ra mấy lời nịnh nọt này, sợ là quan hệ với Caesar IV cũng sẽ không bết bát như hiện giờ.

Chỉ cần có quan hệ tốt, mọi chuyện đều không còn là vấn đề. Cho dù lúc đó không khuyên được Vương tử thì cũng sẽ không bị mang ra làm dê thế tội. Dù cho lăn lộn có thảm cỡ nào cũng không đến nỗi ngay cả một cái tước vị cũng không có.

"Jose tiên sinh, giữa chúng ta không cần phải nói những chuyện này. Hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, có chuyện gì chỉ cần nói thẳng là được."

"Ta mời tiên sinh gia nhập là vì giúp ta hoàn thiện kế hoạch chiến lược, đồng thời lấp đầy những thiếu sót trong quá trình triển khai cụ thể."

"Có lẽ tiên sinh còn chưa biết, Vương quốc sắp gặp phải một chuyện phiền phức lớn —— có nguy cơ bùng phát khủng hoảng nợ nần!"

Nghe được tin tức rợn người này, sắc mặt của Jose lập tức biến đổi, nhưng sau đó ông ta lại nhanh chóng bình tĩnh lại. Bởi vì vẻ mặt bình tĩnh của Hudson thực sự làm cho ông ta cảm thấy yên tâm.

"Ngài Bá tước có phương pháp đối phó rồi sao?"

Jose mong đợi hỏi.

Dù cho ông ta có vắt hết óc cũng nghĩ không ra được lý do nào có thể làm cho lãnh chúa của mình bình tĩnh như vậy trong khi uy tín của Vương quốc đang trên bờ vực sụp đổ.

Điều này xảy ra là do thông tin giữa hai bên không cân xứng, Hudson lại không tiện nói ra chuyện về Công quốc Mosey.

Đánh giá từ những thông tin hạn chế, chỉ cần sự kiện bán tháo trái phiếu bộc phát, Vương quốc Alpha sẽ không còn đủ tiền mặt để trả cho người mua trái phiếu, lúc đó uy tín của toàn bộ Vương quốc sẽ sụp đổ.

Ai bảo chủ nợ chiếm ưu thế trong mối quan hệ nợ nần này chứ?

Cầu người ta mua trái phiếu trong thời chiến thì đương nhiên là phải đưa ra những điều khoản đặc biệt có lợi cho chủ nợ rồi.

Theo như thỏa thuận: Một khi xảy ra sự kiện bất khả kháng, tất cả mọi người đều cho rằng Vương quốc không còn năng lực trả nợ nữa, đám chủ nợ có quyền được yêu cầu lấy lại tiền của mình trước thời hạn.

Ban đầu thì điều kiện này được chuẩn bị cho các đại quý tộc, nếu như sau này thật sự không trả được tiền, bọn họ còn có thể dựa vào phần thông tin chênh lệch này để thoát thân trước.

Nhưng sau khi chứng kiến hàng loạt thao tác của Hudson, bọn hắn đột nhiên ý thức được rằng mình còn có thể bán số trái phiếu trong lúc nó đang tăng giá để bỏ túi lợi nhuận trước.

Sau một loạt thao tác mới có cục diện như bây giờ.

Chương 994 - Kế Hoạch

"Uy tín của Vương quốc có bị sụp đổ hay không chủ yếu phụ thuộc vào niềm tin. Chỉ cần mọi người vẫn còn tin tưởng Vương thì chúng ta có thể sống sót qua cuộc khủng hoảng này."

"Để đảm bảo được niềm tin của mọi người dành cho vương quốc không bị mất đi, chỉ cần Công quốc Mosey, nước có tình hình tài chính còn tồi tệ hơn chúng ta, có thể chịu đựng được nguy cơ lần này thì mọi chuyện sẽ không còn là vấn đề."

"Theo ta được biết, Công quốc Mosey đã triển khai biện pháp khẩn cấp. Một mặt thì phát động các quý tộc trong nước cùng nhau chung tay vượt qua cửa ải khó khăn này, một mặt thì phái đại biểu đi đàm phán khẩn cấp với các chủ nợ."

"Để giữ gìn uy tín của Vương quốc, ta cũng đã bỏ ra một chút công sức. Ta không chỉ không bán số trái phiếu trong tay thành tiền mặt, mà còn giúp bọn họ thuyết phục thành công đám quý tộc trong quân viễn chinh giữ lại trái phiếu."

"Những chủ nợ ở nơi khác cũng đã được bọn họ xoa dịu rồi. Có lẽ không qua bao lâu nữa sẽ truyền ra tin tức là Công quốc Mosey đã vượt qua cuộc khủng hoảng nợ nần này một cách an toàn. ."

"Người Mosey cũng có thể chịu đựng được, Vương quốc ta lại càng không cần phải nói. Mặc dù các quý tộc trong nước không chạy tới tham gia náo nhiệt, yêu cầu Vương quốc trả tiền mặt trước thời hạn, nhưng giá trái phiếu trên thị trường hiện giờ đã giảm mạnh."

"Nghe nói trên thị trường đã xuất hiện tình trạng trái phiếu giảm 20% giá trị, nếu như sự hoảng loạn này tiếp tục lên men, trái phiếu có thể tiếp tục giảm thêm 30%, 40%, 50% hoặc thậm chí là thấp hơn nữa."

"Cơ hội phát tài dâng đến tận miệng như vậy thì không nên bỏ qua. Ta đã chuẩn bị sẵn 2 triệu kim tệ chuyên dùng cho kế hoạch lần này."

"Trong lãnh địa không có nhiều người có thể đảm nhận được những vai trò quan trọng, ta hi vọng Jose tiên sinh có thể gánh chịu chức trách lớn này, dùng hết khả năng thu mua trái phiếu lãi suất cao do Vương quốc phát hành trước đó với giá thấp nhất có thể."

"Đợi sau khi cuộc khủng hoảng này kết thúc mới bán lại số trái phiếu này. Yêu cầu của ta không cao, một vào một ra chỉ cần kiếm đủ kinh phí để xây dựng bến cảng và xưởng đóng tàu là được."

"Kém chút thì quên, xưởng đóng tàu Berkshire đã là của ta. Bây giờ chỉ còn chờ việc xây dựng bến tàu hoàn thành và di dời nữa thôi."

"Thủy thủ và thợ đóng thuyền cũng đã được chuẩn bị sẵn rồi, kênh đào nhân tạo từ lãnh địa chảy ra biển lớn cũng sẽ được khai thông thành công trong tháng này, muốn tham gia buôn bán trên biển thì sẽ còn phải mất thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng muốn phát triển ngành đánh bắt hải sản thì không thành vấn đề."

Không phải là vì hắn cố tình khoe khoang nên mới tiết lộ một phần gia cảnh cho Jose biết, chủ yếu là vì hắn muốn làm cho đám tiểu đệ này cảm thấy yên tâm.

Nhìn vào vẻ mặt của Jose, Hudson biết rằng kế hoạch của mình đã thành công rồi.

"Bá tước đại nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt việc này.

Tuy nhiên, số tiền liên quan quá lớn, vì vậy ngài phải cử một số người đến hỗ trợ tôi mới có thể hoàn thành được."

"Việc thu mua nhiều trái phiếu cùng lúc như vậy ở tỉnh Đông Nam sẽ quá bắt mắt, cho nên nhất định phải chia ra nhiều nơi để thu mua."

"Nhưng làm vậy thì an toàn sẽ trở thành một vấn đề lớn. Nhất định phải có đủ hộ vệ, tốt nhất là nên phái cao thủ đến hỗ trợ."

Jose trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Vốn liếng của Hudson còn dày hơn trong dự đoán của ông ta rất nhiều. Dù là quyền kiểm soát tiểu đệ, hay là tài lực, vật lực và nhân lực mà Hudson looj ra đều vượt qua mong đợi của Jose.

Ông ta vốn cho rằng lần này tới đây phải yên lặng làm ruộng mười mấy năm trước. Tuy nhiên, xét theo tình hình hiện tại, có vẻ như khoảng thời gian yên lặng này sẽ được rút ngắn đi rất nhiều.

"Ta sẽ cử Cairne đến làm trợ thủ cho tiên sinh, những người còn lại, tiên sinh có thể chọn trong số những người được mang tới, vấn đề hộ vệ ta sẽ dặn Tom an bài, mặt khác, Belersden cũng sẽ âm thầm bảo vệ sự an toàn cho các ngươi."

"Tuy nhiên, hầu hết người dân trong lãnh địa đều đã từng ra chiến trường, nên rất dễ bị bại lộ thân phận. Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là không nên đích thân ra mặt mua trái phiếu trong tay quý tộc."

"Khi còn trên đại thảo nguyên, ta đã từng hợp tác với rất nhiều thương hội. Quan hệ nhân mạch đều đã có sẵn, tiên sinh có thể đi tiếp xúc với bọn họ một chút, nếu như giá cả nằm trong phạm vi chịu đựng thì có có thể mượn đường của bọn hắn."

Hudson cười khẽ nói.

Người giám sát đương nhiên là phải có, đây là 2 triệu kim tệ chứ không phải là 200 kim tệ, cho dù hắn có tin tưởng Jose như thế nào thì cũng sẽ không khảo nghiệm nhân tính của ông ta vào lúc này.

Nhưng mà người phụ trách giám sát không phải là đám thân tín ở bên ngoài, mà là kẻ đang núp trong bóng tối - Belersden.

Hết cách rồi, chỉ cần có đủ lợi ích thì việc thu mua lòng trung thành của một người thật sự là quá dễ dàng. So ra thì vẫn là Ma thú càng đáng tin hơn.

"Bá tước đại nhân, thật ra ngài còn có thể lôi kéo thêm một số đại quý tộc để tạo thế và hiệu triệu quý tộc trong nước đứng ra thu mua trái phiếu."

"Không chỉ có thể lấy được danh vọng chính trị, mà khi có được những người yểm hộ thu mua từ bên ngoài rồi, hành động trong bóng tối của chúng ta cũng sẽ càng thuận tiện hơn."

"Cho dù là kế hoạch này có bị người khác phát hiện giữa chừng, chúng ta cũng có thể lấy danh nghĩa là bảo vệ Vương quốc."

Đề nghị của Jose làm cho Hudson cảm thấy vui mừng trong lòng. Sự thật chứng minh hắn đào người này quả nhiên không uổng phí.

Người từng làm việc trong vương thất quả nhiên là khác biệt, loại nhận thức chính trị này không phải là thứ mà cấp dưới của hắn có thể có được.

Chương 995 - Rận Quá Nhiều Không Ngứa

Cho dù là chọn ra những người giỏi nhất trong số những người giỏi nhất để bổ sung vào hàng ngũ trong lãnh địa thì tầm mắt chính trị của bọn họ vẫn chỉ là nhìn chằm chằm một ba phần mẫu đất của bản thân.

"Ừm, việc này cứ làm như vậy đi. Ngươi đi lựa chọn nhân thủ trước, chờ sau khi tạo thế chính trị thành công rồi mới hành động."

"Tính toán thời gian thì chắc là chỉ cần thêm mấy ngày nữa Vương quốc sẽ tìm đến những quý tộc địa phương như ta nghĩ biện pháp, đến lúc đó ta đưa ra đề nghị là ổn."...

"Công quốc Mosey có thể cầm cự được, chuyện này sao có thể?"

Caesar IV hỏi lại với giọng điệu khó tin.

Lúc đầu y chỉ muốn tìm thêm một kẻ để xui xẻo chung với mình mà thôi, Caesar IV đã chuẩn bị sẵn tư tưởng nằm thẳng sau khi làn sóng bán tháo trái phiếu nổ ra rồi.

Tiếc là vị đồng minh đang phải đối mặt với cuộc khủng hoảng nợ nần nghiêm trọng hơn lại chạy tới nói cho y biết là —— mình có thể vượt qua cuộc khủng hoảng này.

Nếu như ngay cả Công quốc Mosey cũng có thể cầm cự được, mà Vương quốc Alpha lại quỵt nợ thì thực sự là không thể nào nói nổi.

"Bệ hạ, chúng ta đã liên tục xác định. Công quốc Mosey đang vận động toàn bộ quý tộc trong nước gây quỹ, mặt khác còn phái người đi hòa đám với đám chủ nợ, nghe nói đã đạt được kết quả tốt."

"Trước mắt đã có nhiều nhà quý tộc tuyên bố là họ sẽ không đòi trả tiền mặt trước khi trái phiếu đến thời hạn."

"Quý tộc đầu tiên đứng ra tuyên bố chính là Bá tước Hudson. Hắn không chỉ tuyên bố là bản thân sẽ không đòi trả tiền trái phiếu trước thời hạn, mà còn thuyết phục được một đám quý tộc trong quân viễn chinh cùng nhau đưa ra hứa hẹn."

"Bị ảnh hưởng bởi những tin tốt này, trái phiếu chiến tranh vốn đang giảm mạnh cũng đã phục hồi nhẹ."

"Đặc biệt là trái phiếu của Công quốc Mosey, lượng lưu thông trên thị trường đã giảm đáng kể. Có lẽ tất cả mọi người đều đang quan sát thế cục, dù sao nếu cứ bán với giá hiện giờ thì sẽ lỗ rất nhiều tiền."

Nghe được lời nói của Bá tước Francois, Caesar IV nhất thời không biết nên khen ngợi Hudson có cái nhìn đại cục; vẫn là nên giận mắng hắn chỉ biết kiếm thanh danh bản thân, mà quên rằng Vương quốc cũng đang chìm sâu trong khủng hoảng nợ nần, cũng đang cần ủng hộ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cuối cùng Caesar IV vẫn không nói ra chuyện này. Y biết rất rõ là Công quốc Mosey hiện giờ vốn không thể nào trả hết được món nợ khổng lồ này, dù cho có cầm trái phiếu qua đó đổi tiền mặt trước thời hạn thì cũng chẳng thể nào đổi được tiền.

Trái phiếu không thể chuyển đổi thành tiền mặt thì đương nhiên là không thể được xem là tiền. Xét đến độ uy tín của Công quốc Mosey trong mắt ngoại giới, việc sử dụng trái phiếu mà họ phát hành làm tiền để giúp Vương quốc Alpha vượt qua khó khăn là chuyện không thực tế.

Chuyện này vốn đã được định sẵn là không có cách nào đổi thành tiền mặt ngay lập tức, y liền dứt khoát thể hiện ra vẻ hào sảng của mình, đồng thời còn bán cho Công quốc Mosey một đại ân tình.

Nếu như niềm tin của thị trường ổn định, Công quốc Mosey may mắn vượt qua được cuộc khủng hoảng này, vậy thì Vương quốc Alpha cũng được cứu sống.

Hudson làm vậy thì không sai, nhưng các chủ nợ khác của Công quốc Mosey làm như vậy thì lại có vẻ quá thông tình đạt lý và có chút không phù hợp Logic, nhưng sự thật rành rành ở trước mắt, Caesar IV chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

"Nếu đã vậy thì chúng ta cũng nên mau chóng chuẩn bị tiền đi! Trong vấn đề trả tiền mặt, chúng ta phải duy trì nhất quán với Người Mosey, chỉ cần bọn họ có thể cầm cự thì chúng ta cũng có thể cầm cự."

"Tuy nhiên, ngày trả tiền cụ thể thì phải lùi lại càng xa càng tốt, nhất định là cố gắng lùi sau ngày Người Mosey trả tiền mặt."

"Nếu như có người gây chuyện ầm ĩ thì cứ nói cho bọn hắn biết là chúng ta đang bận chuẩn bị tiền, kêu bọn hắn yên tâm chờ đợi."

Rõ ràng là Caesar IV vẫn còn đang rất lo lắng. Đúng là người Mossi đã đạt được những kết quả nhất định trên con đường trả nợ, nhưng có vượt qua được cuộc khủng hoảng này hay không vẫn còn là một ẩn số.

Nếu như buông lỏng các hạn chế để trả tiền mặt thì dòng tiền ít ỏi của Vương quốc sẽ nhanh chóng cạn kiệt. Đến lúc đó sẽ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng lớn hơn nữa.

"Bệ hạ, chúng ta có thể sao chép phương pháp mà Người Mosey sử dụng. Muốn nhận được sự ủng hộ của các quý tộc trong nước không khó, cái khó là trong túi họ cũng chẳng còn lại bao nhiêu tiền."

"Các quý tộc ở phía bắc của Vương quốc về cơ bản đều là người nghèo, căn bản là không có đồng nào; Các quý tộc phương nam thì lại sung túc hơn một chút, nhưng mà lúc này bọn họ lại đang bận việc xây dựng tuyến phòng thủ, sợ là cũng không thể hỗ trợ được gì cho Vương quốc."

"Như vậy vấn đề mấu chốt nhất là phải thuyết phục được đám chủ nợ không tới cửa chen lấn đổi tiền. Xét theo án lệ của Công quốc Mosey, khả năng thành công là có."

"Suy cho cùng thì yêu cầu trả tiền mặt ngay bây giờ cũng đồng nghĩa với việc ép chúng ta phải vỡ nợ, lúc đó tất cả trái phiếu trong tay bọn họ đều trở thành giấy vụn, ngay cả một đồng kim tệ cũng không lấy được!"

Những lời phân tích của Hầu tước Delgado đã làm cho Caesar IV bình tĩnh lại.

Nếu dựa theo phân tích này, các chủ nợ của Công quốc Mosey đồng ý từ bỏ việc đổi tiền mặt trước thời hạn không phải vì họ thông tình đạt lý cỡ nào, mà chẳng qua là vì họ không muốn đống trái phiếu trong tay trở thành một mớ giấy vụn.

"Rận quá nhiều không ngứa, nợ quá nhiều không lo" .

Nếu như Vương quốc Alpha cũng làm giống như vậy, trực tiếp giải thích lợi và hại trong chuyện này, sợ là hầu hết đám chủ nợ đều chỉ có thể chấp nhận.

Chương 996 - Kết Quả

"Được, chúng ta cứ thử xem sao! Nếu như Người Mosey làm vậy mà có hiệu quả thì không lý nào chúng ta lại thất bại khi làm như vậy, phiền phức duy nhất chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau chuyện này."

"Xét theo tình hình trước mắt, rõ ràng là có ai đó đang phá vỡ thị trường trái phiếu bằng bất cứ giá nào, với âm mưu là làm cho chúng ta bị vỡ nợ."

"Người Mosey nghi ngờ là do Giáo Đình làm, mặc dù không có chứng cứ khẳng định, nhưng bọn chúng quả thật có động cơ để hạ thủ."

"Các ngươi hãy để mắt tới Giáo Đình nhiều hơn nữa, nếu như cứ để bọn chúng tiếp tục gây thêm phiền phức thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn đó."

Caesar IV nói với vẻ mặt âm trầm.

Bây giờ y cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao phụ thân của mình lại hận Giáo Đình đến vậy rồi, lũ người này toàn làm ra mấy cái chuyện không phải chuyện con người nên làm.

Các quốc gia khác dù không muốn nhìn thấy Vương quốc Alpha phát triển lớn mạnh, nhưng ít ra cũng có ranh giới đạo đức cuối cùng của mình. Nhiều nhất cũng chỉ là đứng ở phía sau đổ thêm dầu vào lửa, mà không trực tiếp đứng ra đâm lén.

Nếu không, chẳng cần đợi đến khi cuộc bán tháo này nổ ra, chỉ cần các quốc gia khác đồng loạt đưa ra yêu cầu trả tiền mặt trước kỳ hạn thì Vương quốc Alpha đã phải tuyên bố phá sản rồi. ...

Cuộc khủng hoảng vẫn còn đang hoành hành, bị cảm xúc khủng hoảng chi phối, ngày càng nhiều chủ nợ tới cửa yêu cầu trả tiền mặt trước kỳ hạn.

Không có gì ngạc nhiên khi hoạt động quan hệ xã hội của Vương quốc Alpha cuối cùng đều bị thất bại.

Các quý tộc trong nước đều tỏ ra ủng hộ, nhưng chỉ giới hạn bằng miệng, chỉ có mỗi Hudson là thật sự chạy đi thu mua trái phiếu, còn những người khác chỉ thu mua tượng trưng một chút.

Lời đe dọa nằm thẳng của Vương quốc quả thật có thể giải quyết được những chủ nợ bình thường, nhưng Giáo Đình, người đã gây ra cuộc phong ba này, chẳng hề quan tâm đống trái phiếu trong tay mình có bị biến thành giấy lộn hay không.

Người của bọn chúng nhanh chóng đi tiên phong trong phong trào bán tháo trái phiếu, đám chủ nợ vốn đã có chút dao động thì nay lại tiếp tục tham gia vào hoạt động đòi tiền trước kỳ hạn.

Vào ngày cuối cùng của năm 99991. cuối cùng thì cuộc bán tháo toàn diện cũng đã nổ ra, đại sứ quán của Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đều bị vây chật như nêm cối.

Điểm khác biệt nằm ở chỗ các chủ nợ bao vây Công quốc Mosey, sau khi trải qua hết cuộc đàm phán này đến cuộc đàm phán khác, bọn họ cuối cùng cũng miễn cưỡng đạt được thỏa thuận.

Nhưng đám chủ nợ của Vương quốc Alpha thì vẫn đang trong thế giằng co, nhưng họ cũng không thể tránh khỏi việc bị ảnh hưởng cảm xúc.

Nếu như không có người vẫn luôn không ngừng xúi giục và phóng đại nguy cơ vỡ nợ, sợ là mọi người cũng đã lựa chọn thỏa hiệp. Dù gì thì tiền lãi trái phiếu vẫn được chi trả hàng năm.

Trên Thánh sơn, sau khi nhận được tin tức, Shelter VII lập tức nổi giận!

"Đây chính là kết quả trong hành động lần này sao?"

"Chúng ta tốn nhiều tiền như vậy để làm ra cuộc khủng hoảng này chỉ vì một cuộc náo loạn thôi hả?"

"Còn có bên phía Công quốc Mosey đã xảy ra chuyện gì?"

"Các ngươi luôn miệng nói rằng bọn chúng nhất định sẽ vỡ nợ, tại sao bây giờ bọn chúng lại đạt được thỏa thuận với đám chủ nợ và thoát khỏi cuộc khủng hoảng nợ này trước vậy?..."

Những lời chất vấn này khiến cho đám quan chức cấp cao trong Giáo Đình đều phải cúi đầu. Ai cũng thích làm những chuyện xài tiền công vụ này.

Hành động lần này là do nhiều bộ môn trong Giáo Đình hợp tác làm ra, cũng chính vì có nhiều người tham gia nên cũng có nhiều người kiếm chác từ trong đó, nên việc thực hiện sẽ khó tránh khỏi xảy ra một số vấn đề.

"Bệ hạ, kinh phí trong tay chúng ta có hạn, toàn bộ đều dùng vào hành động chèn ép Vương quốc Alpha hết rồi, nên không còn đủ sức để quan tâm đến quốc gia có tình trạng tài chính tồi tệ hơn là Công quốc Mosey nữa."

"Không ngờ là bọn chúng lại có thể tìm được đường sống trong chỗ chết."

"Nghe nói trong hiện trường của cuộc đàm phán, Người Mosey đã trực tiếp đưa ra hai lựa chọn: Hoặc là trả tiền mặt bình thường như trong thỏa thuận; Hoặc là bọn chúng sẽ ngay lập tức tuyên bố vỡ nợ."

"Không có người của chúng ta quấy rối, đám chủ nợ kia không muốn mình không nhận được một đồng kim tệ nào, nên đã bị ép phải chấp nhận trả tiền mặt như bình thường."

"Vì bị tin tức này ảnh hưởng, nên nước láng giềng của Công quốc Mosey là Vương quốc Alpha cũng đột nhiên trở nên cường thế, bọn chúng đồng ý trả tiền mặt trái phiếu trước kỳ hạn, nhưng yêu cầu đám chủ nợ phải trả lại số tiền lãi đã nhận trước đây, phí phát hành trái phiếu và phí thủ tục tài chính..."

"Sau những khoản khấu trừ lộn xộn này, bọn chúng chỉ chấp nhận thanh toán 80% giá trị trái phiếu, đồng thời còn phải làm đề nghị thanh toán trước một tháng, sau khi được phê duyệt rồi mới có thể được trả tiền mặt."

"Đã có không ít chủ nợ bị dao động rồi, họ cho rằng ngay cả Công quốc Mosey cũng có thể vượt qua cuộc khủng hoảng nợ nần này, nước có tình hình tài chính tốt hơn là Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ không có vấn đề."

"Người của chúng ta đều đã làm đề nghị thanh toán, nhưng nhiêu đó vẫn còn chưa đủ."

"Vài ngày trước, chúng ta đã bán tháo không ít trái phiếu để tạo ra cảm xúc hoảng loạn này, hiện giờ lượng trái phiếu mà chúng ta đang sở hữu đã ít hơn 100. 000 trái phiếu."

"Ước tính tình hình ở các bộ khác cũng tương tự như vậy, tổng số trái phiếu chiến tranh trong tay mọi người chưa chắc có thể đổi được 1 triệu tiền mặt."

"Nếu muốn phá hủy được nền tài chính của Vương quốc Alpha, chúng ta phải mua thêm càng nhiều trái phiếu từ thị trường để tiêu hao dòng tiền của bọn chúng."

Chương 997 - Lợi Nhuận

"Tuy nhiên, sau khi Công quốc Mosey vượt qua cuộc khủng hoảng nợ này, giá trái phiếu chiến tranh của Vương quốc Alpha cũng bắt đầu phục hồi, từ mức thấp nhất trên thị trường là giảm 50% đã tăng lên mức giảm còn 12% giá trị."

"Số trái phiếu lãi suất cao phát hành vào giai đoạn đầu đã phục hồi lại giá ban đầu, thậm chí còn hơi tăng nhẹ."

Blake cũng không muốn làm chim đầu đàn, tiếc là vừa rồi Shelter VII đã điểm danh gã ta, nên gã không thể cự tuyệt được.

Đợt bán tháo trái phiếu trước mắt đều từ mức cao rồi giảm dần nên cũng không lỗ bao nhiêu tiền.

Nhưng nếu như bây giờ lại mua từ thị trường rồi mang tới Vương quốc Alpha đòi trả tiền mặt thì nhất định sẽ thua lỗ.

Thoạt nhìn chỉ bị lỗ một vài %, nhưng một khi bọn hắn thu mua số lượng lớn thì giá lưu thông chắc chắn sẽ bị đẩy lên cao.

"Ngu xuẩn! Nếu đã biết làm như thế nào rồi thì còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ thời gian phái người đi chấp hành đi!"

"Cùng lắm cũng chỉ là thua lỗ 1, 2 triệu kim tệ mà thôi, chỉ cần có thể đạp đổ uy tín của Vương quốc Alpha tín dự, hết thảy đều đáng giá."

"Ta mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải thu mua trái phiếu chiến tranh của bọn chúng bằng tốt độ nhanh nhất, sau đó lập tức mang số trái phiếu này đi tìm bọn chúng đổi thành tiền mặt."

Shelter VII nổi giận mắng.

Từ trước tới giờ, trong sổ sách chính trị đều không phải chỉ vì lợi ích kinh tế đơn thuần. Đôi khi, cách đánh lưỡng bại câu thương cũng có thể được áp dụng.

Mình thua lỗ 1 triệu kim tệ mà có thể tiêu hao 10 triệu kim tệ dòng vốn của Vương quốc Alpha thì đã được xem như là thành công về mặt chiến lược rồi.

Hết cách rồi, sau khi chiếm được Vương quốc Ruthenia, Giáo Đình sẽ phải đối mặt lựa chọn chiến lược là tấn công phương nam hoặc là phương bắc.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có thể lựa chọn giết vào trung bộ đại lục. Nhưng khu vực trung bộ đại lục đã quá chật chội rồi, vả lại những quốc gia ở đó cũng chẳng có nước nào là yếu cả, càng đừng nói đến vị trí giáp ranh bốn mặt.

So với Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia ở phía nam đại lục, rõ ràng là các quốc gia ở Bắc đại lục dễ bắt nạt hơn.

Nếu như nói lý do lúc đầu mà Giáo Đình chống lại Vương quốc Alpha là do hận thù, vậy thì hiện giờ nó đã tăng lên cấp độ chiến lược, ai bảo những hành động của Caesar IV làm cho Giáo Đình nhìn thấy cơ hội chiếm đoạt Vương quốc Ruthenia chứ?...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đã bắt đầu chuẩn bị tiệc mừng.

Do có quá nhiều sự can thiệp từ yếu tố con người nên cơn hoảng loạn trên thị trường không kéo dài quá lâu. Đặc biệt là sau khi Công quốc Mosey ổn định, những thương hội hợp tác với Hudson cũng nhận ra được cơ hội buôn bán, nên lập tức tham gia vào hoạt động tranh mua trái phiếu, điều này càng đẩy giá thị trường lên cao.

Chờ khi Giáo Đình tham gia vào hàng ngũ tranh mua, Hudson nhận ra được thị trường đã kết thúc, nên bèn lập tức hạ lệnh ngừng hành động.

2 triệu kim tệ mà hắn chuẩn bị trước đó chỉ mới tiêu hơn 1, 6 triệu, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự thành công của hành động này.

Là người ra tay đầu tiên, cho nên Sơn Địa Lĩnh đã ăn được phần bánh lớn nhất.

Dùng 1, 6 triệu kim tệ mua được số trái phiếu trị giá 2, 5 triệu kim tệ, cho dù là bán với giá thị trường hiện giờ thì hắn cũng có thể lời chừng mấy trăm ngàn kim tệ.

Hơn nữa, nhờ vào lợi thế của người đi đầu, trong số 2, 5 triệu trái phiếu này có tới 40% là trái phiếu có lãi suất cao, lãi suất hàng năm có thể đạt tới 10%.

Chờ sau khi thị trường ổn định rồi bán hết số trái phiếu bình thường là sẽ có thể thu hồi tiền vốn, phần còn lại đều là lợi nhuận ròng.

Mặc dù vẫn còn cách mục tiêu ban đầu là kiếm đủ tiền xây dựng bến tàu và xưởng đóng tàu rất nhiều nữa, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Chịu đựng được cơn khủng hoảng này, Vương quốc Alpha sẽ không còn nguy cơ vỡ nợ trong ngắn hạn, việc nắm giữ trái phiếu lãi suất cao để hưởng tiền lãi vài năm cũng là một lựa chọn tốt.

Ít nhất là xét về tỷ lệ hồi báo thì lợi tức từ trái phiếu sẽ cao hơn nhiều so với lợi tức từ việc khai hoang và trồng trọt. Khi không có hạng mục đầu tư nào tốt hơn thì đây chính là một việc kinh doanh tốt. ...

Hudson đang kiếm lời, nhưng Bộ Tài chính thì đang khóc. Cuộc khủng hoảng nợ của Công quốc Mosey đã qua rồi, nhưng rắc rối vẫn còn tiếp tục bám lấy Vương quốc Alpha.

8 triệu tiền mặt mà Vương quốc Alpha phải vất vả lắm mới huy động được đã nhanh chóng bị người ta đổi hết sạch. Nếu như không có khoảng thời gian giảm xóc một tháng, sợ là uy tín của Vương quốc đã sụp đổ.

"Đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải thị trường đã phục hồi rồi sao? Tại sao vẫn còn có người tới đổi tiền mặt nữa?"

Caesar IV hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Mặc dù giá trái phiếu ở mỗi nơi là khác nhau, nhưng nhìn chung đã có xu hướng tăng lên. Xét theo xu hướng chung thì việc giá trở lại bình thường chỉ là vấn đề thời gian.

Khi giá thị trường cao hơn giá mua lại thì việc mang trái phiếu đến đổi tiền mặt rõ ràng là hành động hại người không lợi mình.

Cho dù là đang nắm giữ một lượng trái phiếu lớn thì cũng có thể từ từ bán ra. Không cần thiết phải chịu lỗ, ôm theo Bộ Tài chính của Vương quốc cùng chết.

"Bệ hạ, người của Giáo Đình đã ra tay rồi. Lần này bọn chúng còn chẳng thèm che giấu tung tích, mục đích là vì tiêu hao dòng tiền mặt của chúng ta."

"Vốn dĩ lúc đầu Bộ Tài chính còn định âm thầm chào bán một số trái phiếu mua được từ trên thị trường để kiếm lời chút đỉnh, nhưng tiếc là bị bên ngoài nhìn chằm chằm, vì ổn định lòng tin thị trường, chúng thần chỉ có thể công khai tiêu hủy số trái phiếu vừa mới mua được."

Chương 998 - Thông Kênh Đào

"Muốn ổn định được thế cục hiện giờ, chúng ta chỉ có thể xin trợ giúp từ bên ngoài. Bộ Tài chính đã liên hệ với các đại thương hội, bọn họ cũng đã hứa là sẽ cho chúng ta vay vốn, nhưng mà khẩu vị của bọn hắn lại hơi lớn."

"Hiện giờ phải xem Giáo Đình sẵn sàng chịu lỗ bao nhiêu tiền. Nếu như bọn chúng không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải đánh chết chúng ta, vậy thì lần bán tháo tiếp đó sẽ nghiêm trọng hơn nhiều."

Lời giải thích của Hầu tước Delgado làm cho đám quan chức cấp cao của Vương quốc vô cùng tức giận. Giáo Đình vậy mà lại thu mua trái phiếu từ trên thị trường rồi mang tới chỗ bọn họ đòi trả tiền mặt, quả thực là vô liêm sỉ.

Nhưng hết cách rồi, vì ổn định lòng tin thị trường, ngay cả khi trong túi không còn đồng nào, nhưng Vương quốc Alpha vẫn phải giả bộ là mình vẫn còn rất nhiều tiền.

"Vậy thì cứ chơi với bọn chúng thôi!"

"Chẳng phải Giáo Đình muốn mua trái phiếu trên thị trường sao? Cứ thành toàn cho bọn chúng là được. Sau khi thu hồi trái phiếu thì Bộ tài chính liền tiêu hủy công khai, ta sẽ nghĩ biện pháp bù đắp lỗ hổng tài chính."

"Ta nhớ là trong tay vương thất vẫn còn có hơn 3 triệu trái phiếu chiến tranh, sắp xếp người lấy ra bán cho bọn chúng, số tiền thu được sẽ cho Vương quốc vay."

"Nếu như không đủ thì cứ liên hệ với các quý tộc trong nước, chuyển tay liền có thể bán ra, để xem ai lỗ nhiều hơn!"

"Tiếp tục giữ liên lạc với bên thương hội, chúng ta sẽ giả bộ như mình đã kiệt sức cho Giáo Đình thấy, để bọn hắn tăng lớn đầu tư!"

Caesar IV tức giận nói.

Bây giờ y cũng chẳng cần liêm sỉ gì nữa. Người của Giáo Đình dám làm mùng 1, vậy thì y sẽ dám làm mười lăm. ...

Hudson mang theo mấy tên thuộc hạ đi chèo thuyền du ngoạn trên kênh đào, thưởng thức phong cảnh tự nhiên ở bên bờ, một luồng khí khái "chỉ điểm giang sơn, khích dương văn tự" tự nhiên sinh ra.

Tiếc là càng tiến về phía trước thì kênh đào này lại càng làm cho hắn cảm thấy không hài lòng. Nơi hẹp nhất, mặt nước chỉ rộng hơn 20 thước, nơi nông nhất, độ sâu chỉ có 4m.

Một đường sông như vậy, những chiếc thuyền nhỏ nặng mấy trăm tấn thì còn có thể đi qua. Nhưng nếu như có vài chiếc thuyền có trọng tải từ một đến hai ngàn tấn gặp nhau trên con kênh này thì chắc chắn sẽ bị kẹt cứng.

"Jacob, Bộ Chính vụ các ngươi làm ăn như thế hả, tại sao lại không đáp ứng được yêu cầu thiết kế?"

Hudson tức giận chất vấn.

Hắn đã đầu tư rất nhiều nhân lực, tài lực và vật lực, nhưng thành quả cuối cùng lại không đạt được như trong kỳ vọng, đây chẳng phải là đánh mặt của Hudson lão gia sao?

Theo như quy hoạch ban đầu, sau khi con kênh nhân tạo có tổng chiều dài hơn 200 km này được thông tàu thuyền thì nó sẽ trở thành con kênh có năng lực giao thông đường thủy mạnh nhất Vương quốc Alpha.

Ngay cả khẩu hiệu cũng đã được Hudson nghĩ sẵn trong đầu rồi. Sau này thì "Chiểu Trạch Đại Vận Hà" này sẽ là một tấm danh thiếp của Sơn Địa Lĩnh, cho thế giới bên ngoài thấy rằng hệ thống giao thông của lãnh địa này rất phát triển, để tránh luôn bị coi là một vùng nông thôn nhỏ bé.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, từ tình huống trước mắt, năng lực vận chuyển của Chiểu Trạch Đại Vận Hà cũng chỉ tương tự như một số kênh đào nhân tạo ở trong Vương quốc, nó vẫn chưa giành được thanh danh là kênh đào có năng lực lưu thông tàu thuyền tốt nhất.

"Bá tước đại nhân, chúng tôi đã thi công theo như bản quy hoạch. Theo lý mà nói, con kênh này hoàn toàn đủ chỗ cho hai chiếc tàu thủy chạy song song."

"Tuy nhiên, lưu lượng nước trong kênh không theo kịp, dù cho chúng ta có đưa thêm nhiều nguồn nước trong lãnh thổ vào đây thì vẫn không thể đáp ứng được kỳ vọng."

"Nhưng hiện nay đang là mùa khô, đợi đến mùa hè có mưa thì mực nước sẽ dâng cao và đạt mục tiêu thiết kế."

Jacob giải thích với vẻ mặt ủy khuất.

Kênh đào này là hạng mục mà lãnh chúa lão gia đích thân giám sát, cho nên bọn họ đâu dám xem nhẹ, tiếc là có một số việc không phải chỉ cần cố gắng là có thể giải quyết được.

Sơn Địa Lĩnh nhiều mưa, nhưng dù cho có nhiều mưa cỡ nào thì cũng có giới hạn.

Lưu lượng nước chỉ lớn đến thế, dù cho quy hoạch kênh đào hoành tráng cỡ nào thì cũng không thể vượt qua giới hạn được.

Về mặt lý thuyết thì Hudson có thể xây dựng kênh đào dạng bậc thang, xây đập ở giữa để trữ nước và đảm bảo mực nước, đồng thời mở cửa vào thời gian cố định hàng ngày để chống thấm nước và thông thuyền.

Tiếc là công nghệ ngày nay vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, xây dựng vài cái miệng cống thì dễ, nhưng có thể đóng mở tự do hay không lại là một chuyện khác.

Chỉ cần nhìn vào tình huống lưu thông tàu thuyền là biết, ngoài việc bố trí cơ quan quản lý thu lý ở hai đầu của con kênh ra thì phần trung gian hoàn toàn bỏ mặc cho mọi người thích bơi đi đâu thì đi.

Cách quản lý thô bạo không phải lỗi của Bộ Chính vụ, bởi vì đây là cách làm của người thời này. Việc quản lý Chiểu Trạch Đại Vận Hà đều dựa theo những mô hình vận hành của các kênh đào nhân tạo khác trong Vương quốc.

Hudson cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, nên hắn chỉ đành bỏ mặc cho thuộc hạ tự mình mò mẫm.

Sao chép mô hình quản lý của người khác có thể không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng lại là cách hiệu quả nhất để xây dựng một hệ thống quản lý trong thời gian ngắn.

"Ngoài việc ngồi chờ mùa lũ đến thì Bộ Chính vụ không nghĩ ra được biện pháp nào khác sao?"

Hudson tiếp tục hỏi.

Rõ ràng là hắn vẫn còn đang canh cánh trong lòng về năng lực lưu thông tàu thuyền trên con kênh nhân tạo không được như trong kỳ vọng.

"Có biện pháp, nhưng cần đầu tư rất nhiều tiền bạc và thời gian, đồng thời còn không thể cam đoan nhất định có thể thành công."

Chương 999 - Ngư Nghiệp

"Kế hoạch của Bộ Chính vụ là chờ đến khi khai hoang xong đầm lầy thì mới mở rộng các nhánh của kênh. Việc này không chỉ có thể tạo điều kiện thuận lợi cho việc tưới tiêu hàng ngày mà còn dẫn nước tích tụ từ trong Hắc Thạch sơn mạch vào trong kênh đào."

"Theo như tiến độ khai hoang hiện giờ, chúng ta sẽ phải mất ít nhất 5 năm để hoàn thành quá trình chuyển đổi đầm lầy thành đất nông nghiệp. Nên việc xây dựng công trình thuỷ lợi này chỉ có thể bị hoãn lại."

"Cân nhắc đến việc Hắc Thạch sơn mạch thường xuyên có sự xuất hiện của Ma thú, Bộ Chính vụ cũng đang xem xét có nên để lại một phần đầm lầy để làm khu vực giảm xóc hay không."

"Hai kế hoạch này trực tiếp xung đột với nhau, trước mắt vẫn đang trong quá trình thảo luận nội bộ, tạm thời chưa có phương án liên quan hoặc phân tích báo cáo khả thi."

Jacob nghiêm túc trả lời.

Nghe được đáp án này, Hudson thở dài một hơi. Trên đời có rất nhiều chuyện không vừa ý, muốn có được thứ gì đó thì phải trả giá bằng thứ khác.

Có nên áp sát để làm hàng xóm với Ma thú hay không, đây là vấn đề mà cả Hudson cũng không dám tuỳ tiện đưa ra quyết định.

Ma thú đều có ý thức lãnh địa mãnh liệt, một khi ngang nhiên xông vào thì phát sinh xung đột là chuyện không thể nào tránh được.

Hudson không quan tâm đến những con Ma thú cấp thấp ở vùng ngoài. Nếu bọn chúng dám đến kiếm chuyện, hắn sẽ bắt hết lại. Con cái thì để làm giống, con đực thì trở thành tọa kỵ.

Nhưng mà hắn lại không thể không quan tâm đến suy nghĩ của Ma thú cấp cao. Theo như lời của Belersden, trong Hắc Thạch sơn mạch có rất nhiều kẻ đáng sợ.

Ngay cả con gấu thích sĩ diện của mình cũng nói là Ma thú trong Hắc Thạch sơn mạch không dễ chọc, Hudson đương nhiên sẽ không ngu đến mức chạy vào trong kiếm chuyện.

Đừng nói là đắc tội với toàn bộ Ma thú cao cấp, cho dù chỉ đắc tội với một con trong số đó thôi cũng đã là một rủi ro rất lớn rồi.

Nếu như đắc tội với những tên khờ như Maxim thì còn dễ giải quyết, thiết kế một vài cái bẫy là có thể hố được.

Nhưng nếu đắc tội với những loài lưu manh thích đánh ngất người khác như Belersden thì thật sự là vĩnh viễn sẽ không có ngày bình yên.

Nếu như đến bước đó, có lẽ ngay cả khi đi nhà xí mà Hudson cũng phải mang theo Ma thu bên người, nếu không phải rất có thể hắn sẽ chết không minh bạch.

"Cứ làm như bình thường đi!"

"Bây giờ kênh đã được khai thông, bước kế tiếp chính là lợi dụng kênh đào này để phát triển kinh tế lãnh địa."

"Nhiệm vụ sau này của Bộ Chính vụ các ngươi sẽ rất nặng. Phát triển kinh tế là một quá trình mang tính lâu dài, trước mắt chúng ta chỉ có thể lựa chọn những ngành nghề phù hợp với Sơn Địa Lĩnh."

"Ưu thế lớn nhất của chúng ta là dựa lưng vào núi, nên chúng ta nhất định phải mau chóng lợi dụng ưu thế này."

"Hơn 90% lượng muối lưu thông trên thị trường tỉnh Đông Nam đều có nguồn gốc từ biển, và toàn bộ đều được gia tộc Dalton độc quyền."

"Trước đây, xúc tu của chúng ta không với tới được biển cả. Có đầm lầy lớn cản trở, cho dù có thể làm ra được muối thì việc quản lý và vận chuyển cũng là một phiền phức lớn, nên chỉ có thể đứng nhìn người ta phát tài."

"Nhưng tình thế bây giờ đã khác, biển không thuộc về gia tộc Dalton, bọn họ có thể tinh luyện muối từ trong nước biển thì chúng ta cũng có thể làm tương tự."

"Quy trình sản xuất muối cụ thể đã được viết rất kỹ càng trong kho tài liệu của lãnh địa, người chỉ cần dùng thủ lệnh của ta tới đó nhận lấy là được."

"Ngoài muối ra, vẫn còn có một ngành nghề khác—— ngư nghiệp."

"Đừng có xem thường ngư nghiệp, nếu như phát triển tốt, nó hoàn toàn có thể trở thành một trong những ngành nghề trụ cột của lãnh địa."

"Chọn ra một nhóm thanh niên trong số các lĩnh dân để tập luyện các kỹ năng dưới nước trong kênh đào nhân tạo này, đến khi quen thuộc rồi liền sắp xếp cho bọn họ thử đi đánh bắt ở những vùng biển gần bờ."

"Những tri thức về việc chế tạo thuyền đánh cá và chế tác các loại công cụ bắt cá đều đang nằm trong nhà kho, các ngươi tự mình đi tìm đi..."

Những người khác không hề cảm thấy ngạc nhiên về những lời nói của Hudson, nhưng Jose ở bên cạnh thì lại bị khiếp sợ không nhẹ.

Gia tộc Koslow làm quý tộc trên đại lục, dưới tình huống bình thường là sẽ không nên có những tài liệu tri thức này. Nhưng nghe khẩu khí của Hudson thì vị lãnh chúa lão gia này của mình không nhưng có, mà còn có rất nhiều loại.

Mua từ vương thất sao?

Nghĩ trong đầu thì được, vương thất có thể bán xưởng đóng tàu cho Sơn Địa Lĩnh cũng đã là một kỳ tích không nhỏ rồi.

Nếu như lại vọng tưởng người ta bán thêm những công nghệ cần thiết để phát triển lãnh địa thì hãy đi tắm rồi ngủ đi! Cho dù vương thất chịu bán thì đó cũng nhất định là một cái giá trên trời.

Thường thì những kiến thức này đều được tích lũy dần dần theo thời gian và kinh nghiệm.

Đây cũng là một sự ăn ý ngầm khác giữa các đại quý tộc, cố tình thiết lập các rào cản kỹ thuật để gia tăng độ khó cho các quý tộc mới nổi.

Nhưng khi nghĩ tới địa vị của Hudson ở giai đoạn sau của cuộc chiến, Jose lập tức hiểu rõ. Đây là cách làm giàu điển hình thông qua chiến tranh.

Nghĩ tới đây, ông ta liền cảm thấy vô cùng chua xót. Hai người đều cùng nhau xông pha trên chiến trường, Hudson thì bay lên như diều gặp gió, còn ông ta lại bị rớt xuống phàm trần. ...

"Jose tiên sinh, công việc xây dựng bến cảng và di dời nhà máy đóng tàu sẽ được giao cho tiên sinh!"

Hudson lập tức ra lệnh.

Xây dựng bến cảng thì không có gì, chỉ cần có thông tin kỹ thuật liên quan rồi chọn ra ra một nhóm thợ thủ công và dân phu để làm theo là được.

Nhưng việc di dời xưởng đóng tàu là một công việc rất phiền phức. không chỉ cần di dời nhà xưởng, máy móc thiết bị, nguyên liệu đóng tàu mà còn cần di dời cả nhân viên và gia quyến.

Chương 1000 - Hố Giáo Đình

Vốn dĩ mọi người đều làm việc cho vương thất, bây giờ đột nhiên phải đi làm việc cho một nhà quý tộc nông thôn, trong lòng nhất định có một khoảng cách rất lớn.

Cộng thêm việc rời bỏ quê hương, có một số người đứng ra phản đối việc di dời là chuyện tất nhiên.

Trong những lần di dân trước đây, Hudson cũng thường xuyên gặp phải vấn đề này. Tuy nhiên, những người cần phải di dời trước đó đều là nông nô, không có dũng khí đối chọi với lãnh chúa lão gia.

Mặc dù những người thợ thủ công trong xưởng đóng tàu cũng không có quyền tự do cá nhân, nhưng tầm mắt và kiến thức lại cao hơn nông nô một bậc.

Đặc biệt là những nhà thiết kế kia, đều là người từng đi học, có ý tưởng riêng của mình.

Không phải chỉ cần dùng vũ lực là có thể làm cho người ta toàn tâm toàn ý bán mạng cho mình, nên trấn an thì nhất định phải trấn an.

Nếu như không có sự gia nhập của Jose, Hudson còn chuẩn bị đích thân qua đó biểu diễn màn kịch chiêu hiền đãi sĩ để thu mua lòng người.

"Xin Bá tước đại nhân yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa."

"Nhưng mà xưởng đóng tàu Berkshire không giáp ranh với chúng ta, giữa đường còn phải đi qua địa bàn của gia tộc Dalton, tôi sợ bọn hắn sẽ nhảy ra gây chuyện."

Dù rằng quan hệ giữa đôi bên đã hòa hoãn, nhưng đó cũng là đối thủ cạnh tranh. Đặc biệt là gia tộc Koslow còn đang định bước ra biển lớn, điều này càng xung đột trực tiếp với lợi ích của gia tộc Dalton.

Giữa đường xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn thật sự là không thể bình thường hơn được. Nếu như gia tộc Dalton không phản ứng thì mới là có vấn đề.

"Yên tâm đi, Jose tiên sinh! Tổng đốc Pierce là người lấy đại cục làm trọng, nên sẽ không để xảy ra tranh chấp vào lúc này."

"Huống chi, trước đó không lâu ta vừa tặng cho gia tộc Dalton một món lễ lớn, bọn họ sẽ không trở mặt nhanh như vậy."

"Còn về những thủ đoạn nhỏ trong bóng tối, ta sẽ để Maxim thường xuyên qua đó để chấn nhiếp đám đạo chích kia."

Hudson bình tĩnh nói.

Bàn về đánh nhau kiếm chuyện thì một con gấu có bộ não linh hoạt như Belersden sẽ hơn một bậc; nhưng nếu bàn về dọa người thì Maxim lại chuyên nghiệp hơn.

Lúc đầu thì hình thể của nó đã to lớn sẵn rồi. Nhưng sau khi đi theo hắn thì cơ thể của nó lại được dậy thì lần nữa, dài ra thêm hai mét.

Thực lực tăng trưởng bao nhiêu thì không biết, dù sao thì hình thể bên ngoài đã đáng sợ hơn rồi. Nếu như nó ra ngoài giả mạo Long Vương mà nói, sợ rằng có 99, 99%... Người đều sẽ bị lừa.

Vừa phân xong nhiệm vụ thì trên trời đột nhiên xuất hiện một đôi kỵ binh Griffin đang lao thẳng xuống thuyền của Hudson.

"Bá tước Hudson tôn kính, chúng tôi phụng mệnh của Quốc vương đến để giao bức thư này cho ngài!"

Hudson thi triển một đòn ma pháp thăm dò, sau khi xác định không có vấn đề mới thuận thế cầm lấy bức thư. Hắn trực tiếp bức phong thư ra ở trước mặt mọi người.

"Các ngươi quay về nói với bệ hạ là ta sẽ nhận nhiệm vụ bí mật này."

Có thể thấy rằng Hudson rất không tình nguyện. Nhưng hết cách rồi, Giáo Đình không tiếc thua lỗ cũng phải tiêu hao toàn bộ dòng tiền của Vương quốc, ép Vương quốc phải tuyên bố vỡ nợ.

Kế hoạch ứng phó lần này của Caesar IV rất phù hợp với khẩu vị của hắn. Nếu Giáo Đình đã muốn mua trái phiếu chiến tranh trên thị thường thì chỉ cần cho bọn chúng nhiều một chút là được.

Tuy nhiên, số trái phiếu này không thể được bán trong Vương quốc, nếu không người của Giáo Đình sẽ sớm phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Cách tốt nhất là vận chuyển trái phiếu đến nhiều nơi trên đại lục rồi lần lượt bán tháo cho Giáo Đình, sau đó thông qua việc trả tiền mặt mua lại để tiêu hủy công khai.

Xét theo giá thị trường hiện giờ, một lần chuyển đổi ít nhất cũng có thể kiếm được 10% lợi nhuận. Nếu như giá trái phiếu tiếp tục hồi phục thì lợi nhuận sẽ còn cao hơn nữa.

Tiền của Giáo Đình, không kiếm thì uổng. Nếu bọn chúng đã muốn phá hủy nền tài chính của Vương quốc thì đương nhiên là phải trả một cái giá cực đắt.

Nhưng vấn đề lớn nhất ở đây là vận chuyển. Phái người bình thường đưa qua, an toàn hay không thì không nói, chỉ tính về mặt thời gian thôi cũng đã muộn rồi.

Có trời mới biết Giáo Đình sẽ mua bao nhiêu trái phiếu trong quá trình chuyển vận. Nếu một đồng thời xuất hiện lượng lớn trái phiếu, Vương quốc Alpha sẽ không thể chịu đựng nổi.

Lúc đầu hắn còn định dùng kỵ binh Griffin để vận chuyển, nhưng tiếc là thể lực của Griffin có hạng, không thể nào mang theo một lượng lớn trái phiếu được.

Hơn nữa bọn chúng cũng rất dễ bị lộ, nếu như bị người khác chặn lại giữa chừng, Vương quốc sẽ bị tổn thất rất lớn.

Chọn tới chọn lui, người phù hợp nhất trong Vương quốc để chấp hành nhiệm vụ lần này chỉ có một mình Long kỵ sĩ Hudson.

Vừa có thể cam đoan hiệu suất, lại vừa có đủ vũ lực. Hành động vào ban đêm còn có thể tránh được tai mắt của Giáo Đình.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là người duy nhất thực hiện nhiệm vụ này. Vương quốc còn phái ra thêm Thiên Không kỵ sĩ và Đại ma đạo sư đi theo hộ tống.

Hết cách rồi, lần này Vương quốc chơi quá lớn.

Vì hố Giáo Đình một lần, Caesar IV không những lấy hết toàn bộ số trái phiếu chiến tranh từ trong tay vương thất, mà còn vay mượn một lượng lớn trái phiếu từ các đại quý tộc.

Suy cho cùng cũng đều là nợ nội bộ, chỉ cần chính phủ Vương quốc chịu thừa nhận, có đống giấy tờ trái phiếu đó hay không cũng không ảnh hưởng đến việc trả tiền mặt.

Cho mượn một đống giấy để giúp Vương quốc vượt qua cơn khủng hoảng tài chính, chút xíu lòng ái quốc này thì mọi người vẫn phải có.

Số lượng cụ thể thì Hudson không biết, nhưng hắn dám chắc đây là một con số khổng lồ.

Nếu có điều gì đó bất ngờ xảy ra trên đường đi khiến cho không thể vận chuyển số trái phiếu đến nơi an toàn, vậy thì Vương quốc Alpha sẽ thật sự chỉ còn lại một con đường duy nhất - quỵt nợ.

Chương 1001 - Dụ Rồng

Caesar IV không mở miệng nói thẳng với hắn là bởi vì y đã biết được tin tức về việc hắn bán trái phiếu trên thảo nguyên trước đó.

Còn về lời kêu gọi mọi người mua trái phiếu chiến tranh cách đây không lâu, ở trong mắt của Caesar IV, đây chỉ là một màn kịch chính trị của Hudson mà thôi.

Suy nghĩ đơn phương của y cho rằng: Sơn Địa Lĩnh thiếu thốn tài lực thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua trái phiếu giúp đỡ Vương quốc chứ.

Nhận biết sai lầm này đã dẫn đến một kết quả sai lầm, Hudson đương nhiên là sẽ không giúp y sửa sai.

Có thể lừa được Caesar IV đã chứng minh rằng bọn thuộc hạ của hắn giữ bí mật rất tốt, tin tức về việc hắn trắng trợn bắt đáy vẫn còn chưa bị lộ ra ngoài.

Đây chắc chắn là tin tốt. Tin tức hắn thu mua trái phiếu vẫn chưa bị lộ ra ngoài, vậy thì sau này dù có bán tháo trái phiếu và gây biến động thị trường thì cũng sẽ không có người nghi ngờ hắn.

Sau khi do dự một chút, Hudson vẫn quyết định là sẽ mang theo một chút hàng lậu, tiện đường bán luôn số trái phiếu có lãi suất thấp.

Tiền kiếm mãi cũng không hết, không cần vì một chút lợi nhuận mà để tồn đọng một lượng lớn tiền mặt ở bên trong số trái phiếu này.

Bị người đồng hành phát hiện cũng không sao, cớ đều có sẵn, giúp đám tiểu đệ giải quyết số trái phiếu tồn đọng. ...

Vạn sự sẵn sàng, đang chuẩn bị xuất phát thì Maxim lại đột nhiên gây chuyện.

"Hudson, trong tờ khế ước mà chúng ta đã ký không bao gồm những chuyện này, đừng nghĩ là có thể mang ta ra làm cu li!

"Tộc Cự Long vĩ đại tuyệt đối không chấp nhận sự vũ nhục này."

Nghe nó nói như vậy, sắc mặt của mọi người lập tức biến đổi, liên quan đến tôn nghiêm của Cự Long đã làm cho vấn đề này trở nên phức tạp hơn.

Sử dụng Cự Long như một con ngựa thồ, có lẽ Hudson đang khơi dòng lịch sử của Long kỵ sĩ. Dù có lật tung ký ức trong đầu, mọi người đều không hề phát hiện ra chuyện có người dùng Cự Long chở hàng.

"Bá tước Hudson, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Morrison vô kế khả thi hỏi.

Nhân vật chủ chốt trong hành động lần này chính là Maxim, nếu như Cự Long không chịu phối hợp, việc sử dụng các phương thức vận chuyển khác chắc chắn sẽ gia tăng nhiều rủi ro tiềm ẩn.

"Ta sẽ cố gắng thương lượng với nó trước, các hạ cũng biết tính tình của Cự Long rồi đấy."

Hudson nói với vẻ mặt buồn bực .

Trong thâm tâm Hudson đang chào hỏi cả gia tộc Maxim, quả thực là quá hố Long kỵ sĩ.

Muốn lừa đảo thì không có vấn đề, nhưng ít nhiều gì cũng phải thông báo cho hắn trước một tiếng nha!

Bây giờ Maxim mới bàn về vấn đề tôn nghiêm của Cự Long là vì khi tới đây nó mới nhìn thấy Hudson còn mang theo một cái rương lớn.

Nếu như không phải mọi người quá coi trọng hành động này, sợ là đã sớm phát hiện ra lời nói và hành động của Maxim không nhất quán.

Rồng không dễ nuôi, trên đại lục Aslante lưu truyền một câu ngạn ngữ: Cự Long hành vi, kỵ sĩ thanh toán.

"Bá tước Hudson, việc này nhờ ngươi rồi!"

Morrison chân thành nói. . . .

"Maxim tiên sinh tôn kính, làm sao ta có thể để tiên sinh làm cu li được chứ?"

"Trong đây đều là kim tệ!"

"Nếu như tiên sinh cảm thấy mang theo kim tệ lên đường là một sự vũ nhục, vậy thì ta muốn được giữ dùm túi tiền nhỏ của tiên sinh."

Hudson đã lén thay đổi khái niệm. Nếu như không vì thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn, hắn đã sớm động thủ đấm vỡ đầu con rồng ngốc này rồi.

"Không có khả năng! Hudson keo kiệt, nếu như dám động vào kim tệ của bổn rồng, ta nhất định sẽ trở mặt với ngươi!"

Maxim nổi giận đùng đùng nói.

Trong vấn đề kim tệ, trước giờ chỉ có Cự Long hố người, chưa từng nghe nói Cự Long bị hố.

Nhớ tới vấn đề này, Maxim liền cảm thấy tức giận. Vài ngày trước, thành quả cuối cùng mà nó vất vả cày cấy hơn nửa năm trời đều bị Hudson cướp mất.

Còn nói cái gì mà chi phí tu luyện thường ngày.

Có ai từng thấy Cự Long bỏ tiền ra tu luyện sau khi đi theo Long kỵ sĩ bao giờ chưa?

Nếu như không phải trước đó bị xã hội đánh quá ác, quá nóng lòng muốn tăng thực lực thì nó sẽ không thỏa hiệp!

"Yên tâm đi, Maxim tiên sinh. Không có sự cho phép của tiên sinh, ta sẽ không làm những chuyện như vậy."

"Nhưng ta cảm thấy tiên sinh cần phải nghĩ kỹ về nhiệm vụ vận chuyển lần này. Dù sao, chi phí hàng ngày của tiên sinh cũng không nhỏ, lại lười biếng và không muốn kiếm những đồng tiền cực khổ, luôn thiếu nợ cũng không phải là cách hay!"

"Huống chi, tiên sinh khó khăn lắm mới từ Long đảo chạy ra ngoài này một chuyến, chẳng lẽ mấy trăm năm sau trở về chỉ mang theo một chút của cải này thôi sao, gặp phải rồng quen đều ngại tới chào hỏi."

"Maxim, ngươi thấy như vậy được không? Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho ngươi một rương kim tệ làm thù lao."

Hudson cố gắng lừa dối nói.

Hiển nhiên là những lời này không chỉ nói cho Maxim nghe, mà còn nói cho đám cao thủ ở chỗ này nghe.

Lần này hắn ra ngoài làm công vụ, làm một đại quý tộc của Vương quốc, Hudson nhất định phải có giác ngộ của một nhà quý tộc, không thể đưa tay đòi tiền.

Nhưng Maxim thì lại không cần có loại giác ngộ này, Long kỵ sĩ hiệu trung với quốc gia, nhưng không có nghĩa là Cự Long cũng hiệu trung với quốc gia.

Dù sao thì cái mác tham tiền của Cự Long đã sớm ăn sâu vào lòng người, nên mọi người có thể chấp nhận cho nó thừa cơ vơ vét chỗ tốt.

"Không đủ, ít nhất cũng phải mười rương. Đừng tưởng có thể lừa được bổn rồng. Ta đã nghe hết cuộc đối thoại trước đó của các ngươi rồi, biết được những tờ giấy này rất có giá trị."

"Ta muốn mười rương kim tệ, sợ rằng vẫn chưa tới 1%. Phí vận chuyển thấp như vậy, các ngươi kiếm lợi lớn rồi."

"Còn có mấy người bọn hắn, nếu như có thể tự bay thì tự bay đi, ta cũng không phải hạng rồng tùy tiện!"

Chương 1002 - Diễn Kịch

Nghe xong lời giải thích "tuyệt vời" này của Maxim, Hudson rất muốn cười, nhưng lại cảm thấy không có ý tứ.

Không phải là rồng tùy tiện, nhưng khi đã tùy tiện thì không còn là rồng. Chỉ trong một thời kỳ động dục mà đã sinh sôi ra hơn trăm giống loài, quả thực là ăn sạch chẳng chừa con nào.

Hudson không vội cò kè mặc cả, mà quay đầu nhìn đám người ở sau lưng, ra hiệu mọi người mau tới đây.

Có lẽ mọi người đều có chút hiểu biết về thói quen của loài rồng, nên biết rất rõ việc nói chuyện tiền bạc với Cự Long là một chuyện ngu ngốc đến dường nào, nên đều chọn cách nhắm mắt làm ngơ trước ánh mắt ám chỉ của Hudson.

Phân đoạn cò kè mặc cả luôn là phân đoạn chật vật nhất. Mồm sắp mài ra máu mới thuyết phục được Maxim.

Nhưng trong thâm tâm Hudson thì đang không ngừng chửi rủa. Sau này mà gặp phải những chuyện như vậy, hắn nhất định sẽ né ngay lập tức. Màn kịch hát đôi này thật sự là quá khó diễn.

Trời tối người yên, một con rồng bay lên không trung. Đám người lần đầu tiên bước lên lưng rồng đều cảm thấy bối rối, những cái rương thì đang bay loạn khắp nơi trên lưng rồng.

May mắn các Ma pháp sư đồng hành phản ứng rất nhanh, kịp thời thi triển vòng phòng hộ mới tránh được bi kịch phát sinh. . . .

Từng rương trái phiếu được đưa ra ngoài, giá trái phiếu vốn bởi vì Giáo Đình xuất thủ gom hàng mà tăng lên nay cũng dần ổn định lại.

Chẳng qua giá cả hiện giờ đã không còn là giảm 12% như trước nữa, mà chỉ còn giảm 7%, 5%, 2%. . . Thậm chí giá của những trái phiếu có lãi suất cao còn cao hơn mệnh giá của nó.

Nhưng mà, số trái phiếu có lãi suất cao này không hề liên quan gì đến Giáo Đình, mục tiêu của bọn chúng là tiêu hao dòng tiền của Vương quốc Alpha, mua rẻ mới là vương đạo.

Mặc dù chúng vẫn đang không ngừng đổi tiền mặt, nhưng vì có một tháng thời gian giảm xóc, nên số trái phiếu mà Giáo Đình nắm giữ trong tay cũng đang càng ngày càng nhiều.

Nhìn những bản báo cáo được đám thuộc hạ lần lượt trình lên, lúc đầu Shelter VII còn cảm thấy bọn thuộc hạ này rất có năng lực, nhưng mà dần dần ông ta lại phát hiện có mùi không ổn.

Mô hình hẹn trước mới đổi được tiền mặt này có rủi ro quá lớn đối với những người nắm giữ một lượng lớn trái phiếu chiến tranh như bọn họ.

Lỡ như dòng tiền của Vương quốc Alpha đã cạn kiệt, tuyên bố vỡ nợ mà chưa kịp trả tiền mặt, thì chẳng phải bọn hắn phải ôm luôn đống trái phiếu này sao.

"Truyền lệnh xuống, đừng nên mua tiếp nữa. Đợi sau khi đổi hết đống trái phiếu trong tay thành tiền mặt đã rồi hẵng mua thêm!"

"Mặt khác, sau khi đổi tiền thành công cũng phải phái người nhìn chằm chằm Vương quốc Alpha, xem thử bọn chúng có thật sự thiêu huỷ những trái phiếu này hay không."

Suy cho cùng thì ông ta cũng không phải là dân tài chính, nên không có hiểu biết sâu sắc về giao dịch trái phiếu, lối suy nghĩ vẫn bị mắc kẹt trong việc giao dịch hàng hóa thông thường là mua thấp bán cao.

Có thể phái người giám sát Vương quốc Alpha thiêu huỷ trái phiếu đã là ý nghĩ cực hạn mà Shelter VII nghĩ ra được.

Dù gì thì số trái phiếu này đều có ấn ký ma pháp, giữ lại được dấu vết của tháng năm, thời gian và số lượng phát hành cụ thể đều có thể điều tra được, có thể loại bỏ khả năng in thêm sau đó.

"Bệ hạ, Caesar IV đang hiệu triệu quý tộc cả nước quyên góp tiền, nghe nói đã quyên góp được hơn 10 triệu kim tệ, nếu chỉ có hơn 10 triệu trái phiếu trong tay chúng ta thì chưa chắc có thể phá hủy nền tài chính của bọn chúng."

"Hiện giờ lòng người trên thị trường đang dần ổn định, ngoài chúng ta ra, hầu như không có người nào đi tìm bọn chúng đổi tiền mặt nữa."

"Nếu như cho bọn chúng thêm thời gian để chuẩn bị tiền, vậy thì những nỗ lực trước đó của chúng ta đều biến thành công cốc. Vả lại giá trái phiếu còn đang dần phục hồi, để càng lâu thì chi phí mua lại sẽ càng cao!"

Giám mục Sauron bước lên khuyên bảo.

Những bộ môn tham gia vào hành động to lớn lần này đã vơ vét được không ít tiền. Mặc cho Giáo Hoàng có nhấn mạnh về việc tăng cường giám sát như thế nào thì quyền chấp hành đều luôn nằm trong tay những người thực thi.

Dựa theo giá thị trường hiện giờ, mua 1 triệu trái phiếu chiến tranh rồi mang đi tìm Vương quốc Alpha đổi tiền mặt là sẽ bị lỗ khoảng chừng 150. 000 kim tệ.

Dù sao cũng là lỗ, mua 600. 000 - 700. 000 trái phiếu mang đi đổi tiền mặt cũng có thể báo lên trên là mua 1 triệu; mua 300. 000 - 500. 000 trái phiếu mang đi đổi tiền mặt cũng có thể báo lên trên là mua 1 triệu.

Với mối quan hệ giữa Giáo Đình và Vương quốc Alpha thì không thể nào cử người đi xác minh được. Nếu đã không xác minh được, vậy thì việc mua bao nhiêu trái phiếu tranh cũng chỉ là chuyện của một câu nói mà thôi.

Phần tiền không bị lỗ này chính là lợi nhuận ròng của mọi người. Lấy số tiền này ra chia cho trên trên dưới dưới thì đã có thể giải quyết được toàn bộ các mối quan hệ.

Trong sổ sách, Giáo Đình đã mua hơn 10 triệu trái phiếu chiến tranh, còn đổi hơn 6 triệu trái phiếu thành tiền mặt. Theo lý mà nói, dòng tiền của Vương quốc Alpha nên đã gần cạn kiệt rồi mới phải.

Nếu như thật sự bị nhiều trái phiếu chiến tranh như vậy trùng kích, nền tài chính của Vương quốc Alpha dù cho không ngay lập tức sụp đổ cũng sẽ bị làm cho tê liệt.

Nếu cứ tiếp tục mua tiếp, Vương quốc Alpha sẽ nhận ra rằng mình không còn cầm cự được, mà trực tiếp nằm thẳng rồi kéo theo bọn họ xuống nước, lúc đó sẽ thật sự là bi kịch.

Nhưng lý thuyết dù sao cũng chỉ là lý thuyết, theo như Sauron, dù có cắt giảm 50% số liệu trong sổ sách thì cũng còn chưa chính xác.

Thuyền hỏng còn có ba cân đinh, trong bối cảnh Vương quốc Alpha đang liều mạng quyên góp tiền, dù cho nguồn tài chính có nghèo nàn đến mấy cũng không thể nào bị vài triệu kim tệ giết chết được.

Chương 1003 - Lại Trị

"Bệ hạ, Giám mục Sauron nói rất đúng. Đối phó với loại phần tử ngoan cố như Vương quốc Alpha, chúng ta nhất định phải giáng một gậy chết tươi."

"Dựa trên thông tin tình báo được phản hồi từ khắp nơi, sau khi đưa ra yêu cầu hoàn tiền chừng 20 ngày thì Người Alpha sẽ bắt đầu trả tiền mặt."

"Ở một số ít khu vực, thậm chí còn được trả tiền mặt sau 7-8 ngày yêu cầu hoàn tiền. Nguồn tài chính mà Vương quốc Alpha thể hiện ra còn đáng sợ hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng."

"Nghe nói hầu hết số tiền mặt này đều là mượn tạm của các đại thương hội. Lòng tin của ngoại giới đối với Vương quốc Alpha còn vững chắc hơn những gì chúng ta mong đợi!"

Blake cũng phụ họa theo.

Người bên ngoài có tin tưởng vào Vương quốc Alpha hay không thì gã không biết, nhưng gã ta đã hoàn toàn mất lòng tin vào phong cách làm việc của các quan chức trong Giáo Đình.

Tiêu chỉ để đánh giá cũng rất đơn giản, chỉ cần nhìn Vương quốc Alpha phản ứng là biết. Nếu như bị bán tháo một lượng trái phiếu lớn như vậy thì làm sao có thể bình tĩnh được như bây giờ?

Thấy tất cả cấp dưới của mình đều yêu cầu gia tăng cường độ, Shelter VII lập tức nhận ra rằng mình đã quá lý tưởng hóa, vậy mà lại cho rằng toàn bộ Giáo Đình đều là những người thanh chính liêm khiết.

"Nếu các ngươi đều đã nói vậy, vậy liền gia tăng cường độ đi! Nói với người bên dưới là đừng nên quá phận, nếu như vẫn không làm ra được thành quả thì, hừ!"

"Ulise, ngươi qua doanh khổ tu sĩ chọn ra một ngàn người, phân ra khắp nơi để giám sát mọi người làm việc."

Shelter VII lạnh lùng nói.

Ông ta cũng sớm muốn cải tổ lại phong cách làm việc của đám quan chức trong Giáo Đình rồi. Nhưng mà trên dưới thối nát quá trầm trọng, mọi người liên thủ chống lại việc cải tổ, làm cho ông ta không có chỗ nào để xuống tay.

Nhưng lần này thì khác. Việc đầu tư hơn 10 triệu kim tệ mà cũng không thể phá hủy được nền tài chính của Vương quốc Alpha đã vạch trần sự thối nát bên trong Giáo Đình.

Nếu như làm quá lộ liễu, dù cho những người ở đây có muốn nối đỡ thì cũng không biết nên nói cái gì. . . .

Các mệnh lệnh lần lượt được ban hành, những nhân việc phụ trách chấp hành của Giáo Đình cũng cảm thấy tê cả da đầu.

"Các ngươi làm việc như vậy đó hả, ngay cả bảy ngày cũng chưa tới mà Người Alpha liền có thể trả đủ tiền mặt cho 1 triệu kim tệ trái phiếu sao?"

"Nói láo cũng nói cho giống thật một chút. các ngươi nghĩ nơi này có nhiều tiền mặt dự trữ như vương đô của Vương quốc Alpha sao?"

"Có phải các ngươi nghĩ rằng trời cao Giáo Hoàng bệ hạ ở xa nên không biết các ngươi đang làm gì phải không? Chỉ cần tùy tiện nhét tiền vào trong túi của mình là có thể nói là đã hoàn thành nhiệm rồi!"

"Ta nói cho các ngươi biết, đoàn kiểm tra từ tổng bộ sắp đến rồi. Ăn vào rồi cũng phải nhả ra, lập tức cút đi thu mua trái phiếu chiến tranh cho ta, sau đó mang đi đổi thành tiền mặt trong thời gian ngắn nhất."

"Đừng có giải thích với ta làm gì, ta không rảnh để nghe những lời giải thích của các ngươi. Nếu như không thể làm cho Người Alpha từ chối trả tiền mặt thì các ngươi sẽ bị xem là không hoàn thành nhiệm vụ."

"Những người tới đây lần này đều là khổ tu sĩ, nên đừng trông mong là sẽ có thoát thân nhờ vào ân tình, những người không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị mang đi doanh chuộc tội!"

"Từ giờ trở đi, số trái phiếu chiến tranh mua được sẽ do ta đích thân mang đi đổi thành tiền mặt. Nếu như số lượng không khớp, sợ là ngay cả cơ hội để vào doanh chuộc tội mà các ngươi cũng không có."

Giám mục Monteson nghiêm nghị khiển trách.

Cấp trên đè cấp dưới, lão ta vốn nghĩ mình đã nhận được một công việc béo bở. Không nghĩ là tình thế lại trở nên tồi tệ như vậy, uy tín của Người Alpha cũng không dễ dàng sụp đổ như trong dự đoán.

Trong thâm tâm của Giám mục Monteson đang rất hận đám thương hội kia. Nếu như không có sự giúp đỡ của lũ người này thì làm sao Vương quốc Alpha có được nhiều tiền mặt như vậy!

Cho dù Vương quốc Alpha có đưa tiền tới thì số tiền đó cũng sẽ nhanh chóng cạn kiệt.

Tiếc là nhờ có sự tham gia của các đại thương hội này nên Vương quốc Alpha chỉ cần gửi tiền vào thương hội là có thể rút được tiền ở bất cứ nơi nào.

Đương nhiên, những lần rút tiền này cũng có sự chênh lệch về mặt thời gian, vẫn còn chưa thể vừa gửi vào là rút được ngay. Đồng thời còn phải xác định rõ ràng rằng số tiền được chuyển đến nơi nào, không thể tự do phân bổ.

Chuyện này gây ra tình trạng một số nơi có lượng tiền mặt dự trữ phong phú sẽ được rút một cách nhanh chóng; nhưng một số nơi không có đủ lượng tiền mặt dự trữ sẽ phải chờ một khoảng thời gian mới có tiền để rút.

Giám mục Monteson không biết sau lưng chuyện này có bao nhiêu vụ trao đổi lợi ích. Lão ta chỉ biết là giấc mộng phát tài của mình đã tan tành rồi, chuyện này hiện giờ đang rất phiền phức, lão ta nhất định phải nghiêm túc thực thi nhiệm vụ. . . .

Hết nhóm trái phiếu này đến lô trái phiếu khác được mang vào, sau đó liền có rương kim tệ này đến rương kim tệ này bị mang ra ngoài. Sau khi đổi tiền mặt thì mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

Công tác tiêu hủy công khai quan trọng nhất còn chưa bắt đầu, Giám mục Monteson tự thân xuất mã, nhìn chầm chầm động tác của Người Alpha mà chẳng hề chớp mắt.

Người Alpha cũng không làm cho lão ta thất vọng, sau khi những thùng đựng trái phiếu được sắp xếp gọn gàng liền bị mang tới quảng trường Lutecia để tiến hành tiêu hủy công khai.

Nhằm đảm bảo không xảy ra vấn đề gì, trước khi châm lửa, Giám mục Monteson còn đích thân tiến lên kiểm tra. Toàn bộ số trái phiếu này đều là của lão ta mang tới để đổi tiền mặt, trên đó vẫn còn lưu lại ma pháp đánh dấu của lão ta.

Nhìn ngọn lửa đang cháy hừng hực, Giám mục Monteson nở một nụ cười mừng rỡ, lần này sẽ không có vấn đề gì.

Tên trợ thủ ở bên cạnh đã sớm lấy Lưu Ảnh Thạch ra ghi lại cảnh tượng lịch sử này.

Chương 1004 - Tiêu Hủy

"tách, tách, tách. . ."

Những cảnh tượng tương tự cũng đang xảy ra ở các thành phố lớn trên khắp đại lục trong cùng một thời gian.

Số trái phiếu chiến tranh vừa được thu hồi đã bị mang đi tiêu hủy dưới sự chứng kiến của mọi người.

Các chủ nợ vốn còn đang hoài nghi về khả năng trả nợ của Vương quốc Alpha đột nhiên trở nên tự tin hơn sau khi chứng kiến cảnh tượng này.

Mặc kệ Vương quốc Alpha lấy tiền từ đâu, nhưng việc bọn họ thu hồi trái phiếu là sự thật, việc tiêu hủy trái phiếu cũng là sự thật.

Giờ phút này, những quý tộc vốn dĩ vẫn còn đang do dự xem có nên cắt lỗ hay không đã yên tâm hơn nhiều, họ quyết định ngồi đợi thị trường hồi phục.

Trên toàn thị trường chỉ còn lại một mình Vương quốc Alpha là đang bán tháo trái phiếu với số lượng lớn. Nhưng bởi vì nó được phân ra bán theo lô nên tạm thời vẫn chưa bị phát hiện.

Một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra, người của Giáo Đình càng mang nhiều trái phiếu chiến tranh tới đổi thì tốc độ trả tiền của Người Alpha lại càng nhanh.

Lúc đầu còn cần một loạt thủ tục phê duyệt rườm rà khác, nhưng vào giai đoạn sau, bọn họ dứt khoát dời địa điểm làm việc đến quảng trường khoáng đạt.

Phàm là quy đổi số lượng nhỏ sẽ được hoàn trả kim tệ ngay tại hiện giờ, chỉ khi quy đổi số lượng khá lớn mới cần phải xếp hàng. Sau khi hoàn thành giao dịch, số trái phiếu vừa mới được thu hồi liền lập tức bị mang đi tiêu hủy trong chậu than hồng mà không chút do dự.

Trên Thánh Sơn.

Năng lực toán học của Shelter VII không tệ, sau khi xem hết những "Tin tức tốt" mà đám thuộc hạ trình lên từ khắp mọi nơi, cuối cùng thì ông ta cũng phát hiện ra không ổn.

Đội giám sát đã được phái ra ngoài, người phụ trách chấp hành nhiệm vụ cụ thể cũng đã trình lên những bằng chứng về sự chăm chỉ của mình —— Lưu Ảnh Thạch.

Tuy nhiên, dù bọn thuộc hạ đã làm việc rất đắc lực, nhưng Vương quốc Alpha vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ.

"Rốt cuộc thì Vương quốc Alpha đã phát hành tổng cộng bao nhiêu trái phiếu chiến tranh vậy, tại sao chúng ta tiêu hủy nhiều như vậy rồi mà vẫn chưa giảm bớt nữa?"

Shelter VII tức giận chất vấn.

Đây là một vấn đề rất lúng túng, trước khi hành động, Giáo Đình cũng đã tiến hành nghiên cứu thị trường

Dựa theo thống kê của Giáo Đình, lượng trái phiếu chiến tranh mà Vương quốc Alpha phát hành ở nước ngoài rơi vào khoảng 30 đến 40 triệu kim tệ.

Kế hoạch ban đầu là sẽ thu mua từ 10 - 20 triệu trái phiếu rồi mang đi đổi thành tiền mặt, để làm cho Vương quốc Alpha mất hết uy tín. Vì chuyện này mà Shelter VII đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc hàng triệu trái phiếu bị tồn đọng sẽ bị biến thành một đống giấy vụn.

Hiện giờ kế hoạch đã hoàn thành, thậm chí còn nằm ngoài mong đợi, nhưng mà nền tài chính của Vương quốc Alpha lại không có dấu hiệu bị sụp đổ.

Mặc dù Caesar IV nhiều lần tuyên bố rằng đây là nỗ lực chung của tất cả các đại quý tộc trong vương quốc, nhưng Shelter VII lại không tin.

Quý tộc thì làm sao có thể không có tư tâm được?

Ngay cả khi đám đại quý tộc của Vương quốc Alpha đồng tâm hiệp lực thì hiện giờ cũng đã trả hơn 30 triệu kim tệ tiền mặt rồi, dòng tiền của họ sớm nên cạn kiệt rồi mới phải.

Cho dù là không cân nhắc đến vấn đề tiền, nhưng bọn chúng đã thu hồi nhiều trái phiếu chiến tranh như vậy thì lượng trái phiếu đang lưu thông trên thị trường cũng nên bị cạn kiệt rồi mới phải.

Suy cho cùng thì mọi người sẽ không đồng ý cắt lỗ trong tình huống Vương quốc Alpha vẫn còn giữ được uy tín của mình.

"Bệ hạ, chúng thần đã phát hiện ra một số quý tộc của Vương quốc Alpha đang lén lút mang trái phiếu chiến tranh ra bán tháo."

"Có lẽ có không ít lượng trái phiếu dư ra này đều là của bọn chúng."

Ulise vừa nói dứt câu, sắc mặt của đám người liền lập tức biến đổi.

Nếu như suy đoán này là chính xác, vậy thì chẳng phải số tiền mặt mà Người Alpha lấy ra quy đổi đều là của bọn họ sao.

Nghĩ tới việc bản thân lấy tiền của mình đi thu mua trái phiếu, sau khi Người Alpha nhận tiền, rút đi lợi nhuận rồi lại mang tới trả tiền mặt cho bọn họ.

Mọi người lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu, còn buồn nôn hơn việc nuốt nhầm con ruồi, thật sự là quá khi dễ người, việc này rõ ràng là đang xem bọn họ như những kẻ ngốc lắm tiền mà!

"Bệ hạ, chúng ta không thể chịu thiệt như vậy được, nhất định phải tiết lộ chuyện này ra, để cho mọi người đều biết rõ bộ mặt hèn hạ của Vương quốc Alpha!"

Blake tức giận nói.

Nỗi oan ức này nhất định phải có người đứng ra gánh chịu, nếu đây không phải là trách nhiệm của đám quan chức cấp cao Giáo Đình như bọn hắn thì cũng chỉ có thể là do Vương quốc Alpha quá hèn hạ.

"Ngu xuẩn, tỉnh táo một chút."

"Ngươi nói là do Vương quốc Alpha làm thì sẽ là do Vương quốc Alpha làm sao?"

"Chứng cứ đâu?"

Shelter VII lập tức khiển trách.

Không biết vì sao, gần đây ông ta ngày càng cảm thấy không vừa mắt với Quân đoàn trưởng Blake.

Nếu như không vì sự ổn định của Giáo Đình thì ông ta đã sớm tống cổ gã thành sự không có bại sự có thừa này rồi.

Dừng lại một chút, Shelter VII tiếp tục bổ sung:

"Sai người để lại ấn ký trên kim tệ để xác minh xem suy đoán có chính xác hay không. Đình chỉ toàn bộ hành động trước khi xác minh rõ chuyện này."

Có thể thấy là Shelter VII đang do dự.

Theo lý mà nói, chỉ cần bọn họ tiếp tục quy đổi tiền mặt thì trò chơi kiếm giá chênh lệch này của Vương quốc Alpha nhất định sẽ bị sụp đổ.

Dù sao số lượng trái phiếu là có hạn, chỉ cần tiêu hao hết lượng trái phiếu của đám quý tộc Alpha thì số trái phiếu sau đó sẽ thật sự tiêu hao dòng tiền của bọn chúng.

Vấn đề duy nhất là cái giá phải trả rất lớn, kế hoạch tiến hành đến hiện giờ, bọn họ đã bị thiệt hại gần 4 triệu kim tệ rồi.

Chương 1005 - Kết Thúc

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, cho dù có thể đánh đổ được Vương quốc Alpha, bọn hắn sẽ phải thiệt hại thêm bao nhiêu tiền nữa?

5 triệu, 6 triệu, 7 triệu, 8 triệu. . .

Giá quy đổi thành tiền mặt trước thời hạn là cố định, nhưng giá trái phiếu thì đang không ngừng tăng lên. Càng trắng trợn thu mua thì giá trái phiếu đang lưu thông trên thị trường sẽ càng cao.

Và số tiền tương ứng mà bọn họ phải chịu lỗ cũng sẽ càng nhiều. . . .

Giấy không gói được lửa, mặc dù Giáo Đình đã nhiều lần phong tỏa tin tức, nhưng người biết chuyện vẫn là quá nhiều, cuối cùng thì tin tức cũng bị truyền ra ngoài.

Tốc độ truyền bá lời đồn giống như một vụ hỏa hoạn trong rừng, một khi đã nhóm lửa là sẽ không dừng lại được.

Huống chi trong lời đồn này còn có một phần là sự thật, ngay cả người đang vội vàng vận chuyển trái phiếu khắp nơi như Hudson cũng đã nhận được tin tức.

Người tiết lộ tin tức đầu ngươi không phải Giáo Đình, mà là Vương quốc Alpha.

Hết cách rồi, lượng trái phiếu chiến tranh trong tay của các đại quý tộc cũng không phải là vô hạn. Sau khi liên tục bị thiêu huỷ, vì tiếp tục kiềm tiền của Giáo Đình, Vương quốc chỉ có thể "Mượn tiền phiếu" của các quý tộc vừa và nhỏ.

Người biết chuyện từ mấy chục đã ngay lập tức khuếch trương lên hơn 1 vạn, tin tức này cũng không thể giấu được nữa.

May mà Vương quốc đã che đậy sự việc, những đại quý tộc ra mặt mượn tiền phiếu đều đến từ khắp nơi, lại còn không dùng danh nghĩa của Vương quốc.

Nhưng loại thủ đoạn che đậy cấp thấp này cũng chỉ có thể giấu diếm được thêm vài ngày nữa thôi, rồi chân tướng cũng sẽ nhanh chóng được lan truyền chung với tin đồn.

"Xem ra đã đến lúc chúng ta nên về rồi!"

Hudson mỉm cười nói với mọi người rồi.

Trong những ngày gần đây, bọn họ đều là ngày núp đêm ra, di chuyển qua trên khắp đại lục.

Nếu như không phải kết quả có thể an ủi được tinh thần của mọi người thì không chừng họ đã trực tiếp nghỉ việc rồi.

Có tiền hay không không quan trọng, quan trọng là tình hình trong Vương quốc đã ổn định lại rồi.

Hudson hoàn toàn không quan tâm Caesar IV đã hứa hẹn với đám người này những gì, chỉ cần hắn lấy đủ phần của mình là được.

"Đúng là nên về rồi, chịu một tổn thất lớn như vậy, Giáo Đình nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Suy cho cùng thì bọn chúng cũng là bá chủ uy tín lâu năm, số lượng cao thủ bên trong Giáo Đình vẫn là có một không hai trên toàn bộ đại lục."

"Nơi này lại không phải là địa bàn của chúng ta, nếu như bị bọn chúng phát hiện thì sẽ rất phiền phức!"

Đại ma đạo sư Robert cười ha hả trả lời.

Nhưng vẻ mặt kích động của lão ta trông như đang ngóng chờ cảnh tượng này xảy ra vậy. Trực giác nói cho Hudson biết, khả năng cao là lão già này đã từng có khúc mắc với Giáo Đình, hơn nữa còn không thể hòa giải được.

"Được rồi, chúng ta đã kiếm được lợi rồi thì tranh thủ thời gian rút lui thôi!"

"Nếu như thật sự bị người của Giáo Đình phát hiện thì chưa chắc đã có thể an toàn trở về đâu."

"Nếu như ông muốn kiếm chuyện với bọn chúng, thì cứ việc dẫn đầu thành lập học viện Áo thuật, chuyên môn bồi dưỡng đồ tử đồ tôn để chơi với bọn chúng."

"Bên phía Quốc vương ta sẽ giải quyết, cam đoan ông sẽ nhận được sự ủng hộ lớn nhất."

Morrison không chút khách khí nói.

"Morrison nói không sai, nếu như Robert ông muốn làm thì cứ việc làm đi, bọn ta đều sẽ ủng hộ."

"Dù sao cũng là người sắp xuống lỗ cả rồi, chẳng còn mấy năm để thở nữa. Nếu như bây giờ không làm, sau này dù có muốn làm cũng chẳng còn cơ hội.". . .

Nghe được đoạn đối thoại này của các "lão tiền bối", Hudson liền cảm thấy mình đã biết được quá nhiều thông tin.

Lúc đầu hắn còn đang nghi hoặc là tại sao Vương quốc Alpha nằm cách Giáo Đình hàng ngàn dặm mà vẫn luôn bị nhắm vào, hóa ra nơi này chính là căn cứ của đám phần tử dị đoan.

Thân phận của những lão già này đều không đơn giản.

Robert: Đại ma đạo sư, Nguyên viện trưởng của học viện pháp thuật Vương quốc.

Có đến 1/3 số Ma đạo sư nằm trên danh sách đều là học sinh của lão già này, hơn nữa còn là loại chính thức bái sư.

Morrison: Thiên Không kỵ sĩ, thành viên của vương thất.

Thân phận cụ thể thì không rõ, chỉ biết là ông ta có địa vị rất cao trong vương thất, có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Quốc vương.

Frost: Thiên Không kỵ sĩ, đoàn trưởng Hộ Giáo kỵ sĩ đoàn của Vương quốc, cũng là một thành viên của vương thất.

Nghe tên Hộ Giáo kỵ sĩ đoàn liền biết là một cơ quan trực thuộc Giáo Đình rồi, nhưng mà những cơ quan giáo hội trong Vương quốc Alpha đều bị vương thất và đám đại quý tộc trong nước khống chế hết rồi.

Lambert: Thiên Không kỵ sĩ, một vị lão tổ tông của gia tộc gia tộc. . . .

"Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng" .

Lão tổ tông đều là phần tử dị đoan phản Giáo Đình, đám tiểu bối bên dưới cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Có được lực lượng cơ sở này, Caesar III dám đối đầu trực diện với Giáo Đình cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

Ngay cả Caesar IV trước đó còn kêu gào đòi tìm người của Giáo Đình tới chủ trì nghi thức đăng cơ, nhưng quay đầu liền cho thọc cho Giáo Đình một đao, có lẽ cũng là vì bị những lão già này ảnh hưởng.

Hudson đã nhanh chóng hiểu ra lý do tại sao Giáo Đình lại suy sụp vào hơn ba trăm năm trước rồi. Mặc dù trong sử sách không ghi chép cụ thể những chuyện đã xảy ra, nhưng hắn có thể khẳng định là giữa Giáo Đình và những phần tử dị đoan này đã từng xảy ra một trận đại chiến.

Ba trăm năm đối với người bình thường là một khoảng thời gian rất dài, nhưng đối đối cao thủ thì cũng chỉ là chuyện truyền thừa của 2, 3 thế hệ mà thôi.

Không chừng trưởng bối và sư phụ của đám lão già này còn từng tham gia vào cuộc chiến phản Giáo Đình nên mới bị ghi hận.

Chương 1006 - Học Viện Áo Thuật

Cừu hận có thể bị thời gian làm cho phai nhạt, nhưng nó tuyệt đối sẽ không thể nào biến mất chỉ trong khoảng 1, 2 đời người được. Có lẽ nguyên nhân sâu xa mà các quốc gia trên đại lục nhìn Giáo Đình không vừa mắt là vì bị thế hệ trước ảnh hưởng.

"Đủ rồi! Tại sao mấy lão già đã sắp xuống lỗ như các ông lại còn nhiều chuyện như vậy."

"Muốn ta dẫn đầu thành lập học viện Áo Thuật cũng được, nhưng các ngươi nhất định phải đảm nhiệm đạo sư, nếu không một mình ta sẽ không chịu được lửa giận của Giáo Đình."

Robert vừa nói dứt lời, Hudson liền cảm thấy không thích hợp. Cái từ "các ngươi" mà lão ta vừa nói hình như còn bao gồm cả người đang đóng vai quần chúng là hắn.

Bị hố rồi!

Chuyện lớn như vậy mà chỉ cần dăm ba câu liền đáp ứng, điều này nói rõ là đám lão già này đã thương lượng từ trước.

Không chừng ngay cả màn kịch trước mắt này cũng là vì diễn cho hắn xem.

Hudson còn không ngu ngốc đến mức chạy đi lý luận với một đám lão già có độ tuổi bình quân là hơn 160, nên hắn bèn quyết đoán rời đi.

Đáng tiếc, hắn vừa bước đi liền bị người gọi lại.

"Bá tước Hudson, với tư cách là một trong những người đã thành lập ra học viện Áo Thuật của Vương quốc, ngươi không muốn đưa ra một chút ý kiến sao?"

Từ một gã quần chúng biến thành "Đạo sư", sau đó lập tức lại thăng cấp lên thành người sáng lập học viện, Hudson cảm thấy thế giới này điên rồi.

Cứ nhìn vào học viện Áo Thuật ở Vương quốc Frank là biết, từ khi thành lập đến nay liền phát sinh đủ loại vấn đề.

Từ người sáng lập học việc cho tới đạo sư, thậm chí học sinh bình thường, cũng đều được lên danh sách săn giết của Giáo Đình.

Tổng cộng đã có mấy chục người gặp nạn rồi, trong đó còn bao gồm hai vị Ma đạo sư, nếu như không nhờ có Vương quốc Frank dốc sức bảo hộ, có lẽ bây giờ người đã chết sạch sành sanh.

Mặc dù Hudson cũng từng phát sinh xung đột với Giáo Đình, nhưng đó chỉ là những cuộc giao phong âm thầm, mặt ngoài thì hắn vẫn là một gã tín đồ "thành kính".

Tạm thời còn chưa bị nâng lên chức "dị đoan", nên không cần lên bảng.

"Kỵ sĩ Lambert, chuyện thành lập học viện Áo Thuật này, có những bậc tiền bối như các vị thu xếp là được, một người không biết gì như ta tốt nhất là không nên nhúng tay vào."

Hudson quyết đoán cự tuyệt.

Lén lút ủng hộ thì được, thậm chí kêu hắn bỏ tiền bỏ sức cũng có thể thương lượng, nhưng đích thân ra trận thì miễn bàn.

"Ngươi không nhúng tay vào cũng được, dù sao ta cũng không còn trông chờ ngươi sẽ làm được gì, nhưng chân dung của ngươi nhất định phải xuất hiện trong chương trình tuyển sinh."

"Học viện Áo Thuật của Người Frank cũng có Long kỵ sĩ tọa trấn, chúng ta cũng không thể thua khí tràng!"

Lời giải thích hoàn mỹ của Morrison khiến cho Hudson không tài nào phản bác được.

Nếu xu hướng này tiếp tục phát triển, đại lục Aslante sẽ sẽ sớm xuất hiện tứ đại học viện Áo Thuật, tương ứng với bốn vị Long kỵ sĩ.

Còn về việc những Long kỵ sĩ này có tự nguyện hay không, chuyện đó không quan trọng, có thể mang ra tuyên truyền là được, dù sao mọi người cũng sẽ không trông mong là Long kỵ sĩ sẽ đích thân lên lớp giảng bài.

"Ta có thể nói không được sao?"

Hudson hỏi thử.

"Đương nhiên là được, nhưng khi tuyên truyền với bên ngoài thì tên của ngươi vẫn sẽ được đặt ở hàng đầu tiên."

"Yên tâm đi, chúng ta chỉ mang ra tuyên truyền một lần mà thôi, sẽ không làm hỏng thanh danh của ngươi đâu."

"Huống chi đây chuyện cả hai cùng có lợi, bọn ta càng mở rộng sức ảnh hưởng thì danh tiếng của tiểu tử ngươi cũng sẽ càng cao!"

"Đợi khi thời đại mới mở ra, tương lai khi bọn hậu bối học tập lịch sử thì nhất định sẽ không thiếu sự tích của ngươi."

"Không chừng ngay cả trong hàng ngũ những anh hùng sử thi của nhân tộc cũng có đại danh của Bá tước Hudson ngươi!"

Đối với những miêu tả tốt đẹp của Robert, muốn nói Hudson không động tâm là chuyện không thể nào, nhưng hắn lại càng sợ phiền phức hơn.

Nhìn vào thì có rất ít anh hùng sử thi của nhân tộc có thể sống thọ. Hầu hết những anh hùng này đều có một cuộc đời chỉ có thể dừng từ thảm đạm* để hình dung. (bi thảm + ảm đạm)

Trong lúc Hudson đang sắp xếp từ ngữ để cự tuyệt thì đám lão già này lại ép buộc hắn phải chấp nhận thực tế.

Nếu như không vì nể tình đám lão già này sắp xuống lỗ, cộng thêm lo lắng là sau khi gây chuyện sẽ bị hố, thì Hudson thật sự rất muốn tiến lên đấm cho mấy lão già này vài cú.

Đương nhiên, muốn đấm được mấy lão già này cũng phải đợi bọn họ lạc đàn rồi mới làm, nếu không người bị đấm rất có thể sẽ là hắn.

Ai bảo thực lực của hắn không yếu kém như vậy, còn không bằng cả tọa kỵ nữa. ...

Cuối cùng thì chuyện về học viện Áo Thuật cũng đã được quyết định. Dựa vào thân phận Long kỵ sĩ, Hudson đã thành công kiếm được danh hiệu viện trưởng vinh dự.

Chuyện còn lại liền không không liên quan gì đến hắn nữa. Hudson xem như đã thấy rõ, đám lão già này thật sự chỉ vì mượn tên tuổi của hắn, trước giờ bọn họ chưa từng trông cậy là hắn sẽ lên lớp giảng bài.

Không thể không thừa nhận là con mắt nhìn người của đám lão này thật sự rất chuẩn. Nếu như là học viện quân sự thì Hudson còn có thể chỉ điểm một chút giang sơn; Nhưng học viện Áo Thuật thì thôi bỏ đi!

Nếu chỉ nói về lý thuyết thì trong đầu của Hudson lão gia cũng còn có một vài thứ có thể lấy ra chia sẻ.

Nhưng nếu là tri thức về phương diện tu luyện thì quả thực là đang làm khó hắn. Là một người bật hack, những kinh nghiệm của

Hudson ngoài việc dạy hư học sinh ra thì không còn bất cứ ý nghĩa tham khảo nào.

Để thể hiện sự đoàn kết của Vương quốc, toàn bộ các đại quý tộc trong nước đều trở thành người sáng lập ra học viện Áo Thuật, đồng thời còn làm gương tốt là đưa con cháu dòng chính trong gia vào học viện học tập.

Chương 1007 - Lợi Nhuận

Mặc dù hầu hết các đại quý tộc đều không biết những tin tức này, nhưng việc này không hề ảnh hưởng gì đến chuyện đám cao tầng của học viện Áo Thuật quyết định thay cho họ.

Trong lòng phản đối cũng vô dụng, trong đám lão gia thay họ đưa ra quyết định này còn bao gồm cả trưởng bối của họ.

Nói là mỗi nhà đại quý tộc đều phái ra đại biểu thì hơi quá, nhưng có hơn 80% đại quý tộc trong Vương quốc đều có người trong đây.

Trưởng bối của mình giúp đỡ đào hố, cho dù con đường phía trước có long đong như thế nào thì đám hậu bối cũng chỉ có thể thẳng tiến.

Có nhiều người như vậy đồng thời gánh chịu áp lực, Hudson lập tức cảm thấy an tâm hơn nhiều. Toàn bộ Vương quốc Alpha đều bị cột trên một chiếc thuyền, cho dù Giáo Đình muốn làm rõ việc này cũng không phải chuyện dễ.

Học viện Áo Thuật được thành lập đầu tiên và thứ hai thoạt nhìn không có nhiều sự khác biệt, nhưng về bản chất thì lại hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì không thể trấn áp được học viện Áo Thuật do Người Frank thành lập, nên sức uy hiếp của Giáo Đình đã bị giảm đi đáng kể.

Trên thực tế, vào thời của Caesar III, trong Vương quốc Alpha cũng đã xuất hiện lời kêu gọi thành lập học viện Áo Thuật rồi.

Nhưng vì bị giới hạn bởi thực lực, lại thêm lo lắng là sẽ khiến cho Giáo Đình trả thù bằng bất cứ giá nào, nên Vương quốc Alpha mới lựa chọn quan sát thế cục.

Sau khi làn sóng bán tháo này nổ này, Giáo Đình đã hoàn toàn chọc giận những người theo "Phái chủ chiến" trong Vương quốc, học viện Áo Thuật ra lò cũng là chuyện đương nhiên. ...

Trong Phỉ Thúy cung, Caesar IV đang nồng nhiệt chào đón đám công thần trở về, tiếc là cả đám đều chẳng thèm nể mặt người làm Quốc vương như y, sau khi chạm mặt một cái liền ai về nhà nấy.

Không biết là vì trưởng thành hay là vì quen rồi. Caesar IV không hề thể hiện ra bất cứ tâm tình bất mãn gì đối với việc mọi người không thèm nể mặt y.

Quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần chính là như vậy, Quốc vương là đại cổ đông của Vương quốc, nếu không thể làm ra một phen sự nghiệp thì rất nhận được sự ủng hộ thực tình của các cổ đông khác.

Nếu như chia nhỏ cổ phần ra, lượng cổ phần mà vương thất đang nắm giữ còn chưa tới 20%, mà lượng cổ phần mà đám đại quý tộc đang nắm giữ lại vượt quá 1/3 .

Chỉ khi hai bên đoàn kết thì mới có thể hoàn thành việc cai trị Vương quốc, mối quan hệ giữa hai bên thiên về hợp tác hơn là cưỡng bức kiềm chế.

Tương ứng, lợi ích của Vương quốc và lợi ích của vương thất không thể đánh đồng trực tiếp. Quốc gia không phải quốc gia của vương thất, mà là quốc gia của toàn bộ quý tộc trong nước.

Vì có chung lợi ích nên mọi người mới đồng thời bảo về quốc gia này; và tương tự, họ cũng có thể vì lợi ích của bản thân mà đào nhân tài của quốc gia.

Hành động cụ thể thì phụ thuộc vào lợi ích và liêm sỉ của quý tộc.

Về bản chất thì nó cũng chẳng khác nào một xí nghiệp kinh doanh, giống như những công ty niêm yết trên sàn chứng khoán, có đại cổ đông đang thúc đẩy xí nghiệp phát triển; nhưng cũng có đại cổ đông lại lợi dụng quyền lực trong tay để trục lợi cá nhân. ...

"Số liệu thống kê ra chưa?"

Caesar IV cười ha ha hỏi.

Có thể thấy được tâm trạng hiện giờ của y đang rất tốt. Có thể hố cho Giáo Đình một vố là chuyện không dễ dàng gì, trong những cuộc xung đột với Giáo Đình trong quá khứ, Vương quốc Alpha rất hiếm khi chiếm được lợi ích thực tế.

"Bệ hạ, trong làn sóng bán tháo này, chúng ta đã đầu tư tổng cộng 8 triệu kim tệ tiền mặt, thu hồi tổng cộng 31. 837. 000 trái phiếu."

"Toàn bộ số trái phiếu này đều đã bị mang đi tiêu hủy."

"Mặc dù nợ công của cả Vương quốc không có biến hóa gì, nhưng lượng tiền mặt trong tay chúng ta lại tăng lên nhiều."

"Nhờ vào sự cống hiến của Giáo Đình, sau khi trừ đi toàn bộ chi phí, Vương quốc đã thu được 2 triệu kim tệ lợi nhuận."

"Theo như báo cáo thì trong tay Giáo Đình vẫn còn đang nắm giữ hơn 7 triệu trái phiếu của Vương quốc. Vì giá trái phiếu sẽ tăng vào giai đoạn sau, nên nếu như bọn chúng tiếp tục mang ra quy đổi thì dự kiến là bọn chúng sẽ còn đóng góp thêm 2 triệu kim tệ vào lợi nhuận của chúng ta."

"So với tổng số nợ khổng lồ của Vương quốc ta thì khoản lợi nhuận này chẳng đáng là gì, nhưng uy tín trên trường quốc tế của chúng ta đã được cải thiện hơn rất nhiều."

"Tiếc là Giáo Đình thu tay lại quá nhanh, nếu như bọn chúng tiếp tục làm vậy, chúng ta còn có thể kiếm được càng nhiều lợi nhuận hơn nữa."

Hầu tước Delgado mừng rỡ nói.

Làm Bộ trưởng Bộ Tài chính thật là khó, một Vương quốc Alpha to lớn chừng này, nhưng chỉ vì gom góp 8 triệu tiền mặt kia mà Bộ Tài chính còn phải ra ngoài tìm người vay tiền.

May mà Vương quốc Alpha kiếm được lợi nhuận từ làn sóng bán tháo trái phiếu lần này, nếu không ông ta thật sự không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

"Đừng không biết đủ, có lợi nhuận đã là tốt lắm rồi."

"Nếu như Giáo Đình thật sự tiếp tục hành động bất chấp tất cả, chúng ta cũng chỉ có thể kéo theo bọn chúng lưỡng bại câu thương mà thôi."

"Dù gì thì những gì có thể mượn được chúng ta đã mượn rồi, nếu như làn sóng quy đổi trái phiếu này vẫn còn tiếp tục, dòng tiền của chúng ta chắc chắn sẽ cạn kiệt."

"Nếu như đến bước đó, tình huống tốt nhất không phải là chờ đến khi Giáo Đình nắm giữ một lượng lớn trái phiếu chiến tranh trong tay và chúng ta sẽ tuyên bố vỡ nợ."

Đại công tước Newfoundland tức giận nói.

Vương quốc Alpha bây giờ nhìn như phong quang vô hạn, nhưng kỳ thực vẫn luôn khiêu vũ bên bờ vực. Một khi số trái phiếu trong tay bị tiêu hao sạch, trò chơi kiếm giá chênh lệch này sẽ không còn tiếp tục chơi được nữa.

Vương quốc có thể thuyết phục được đám quý tộc trong nước cho mượn số trái phiếu mà họ đang nắm giữ, nhưng không có nghĩa là cũng có thể thuyết phục được các chủ nợ nước ngoài.

Chương 1008 - Kế Hoạch Xâm Chiếm Vương Quốc Người Lùn

Lời hứa "ghi sổ" cũng chỉ có tác dụng với người mình. Người ngoài càng muốn tin tưởng vào khế ước hơn, mà không phải là một lời hứa hư vô mờ mịt.

"Số tiền mặt dư ra thì mang đi trả nợ đi! Đặc biệt là số trái phiếu lãi suất cao kia, chỉ cần có thể thu hồi liền lập tức trả tiền mặt thu hồi, có thể tiết kiệm được một khoản tiền lãi."

"Mặt khác, việc phải gánh chịu một khoản nợ khổng lồ sẽ rất bất lợi cho sự phát triển của Vương quốc."

"Cố gắng phấn đấu mỗi năm trả một phần, và cố gắng trả hết nợ của Vương quốc trong vòng tám năm."

Caesar IV chậm rãi nói.

Nghĩ tới thôi là y đã cảm thấy bi kịch rồi, chính sách quốc gia dài hạn đầu tiên kể từ khi chấp chính đến nay vậy mà lại là trả nợ.

"Tám năm" không phải là một mục tiêu được quyết định một cách tùy tiện. Mà là vì sau tám năm, toàn bộ số nợ mà Vương quốc Alpha đang thiếu đều sẽ lần lượt đến đáo hạn.

Nếu như không trả nợ dần mà đợi đến lúc đó mới bắt đầu trả tiền thì tình hình tài chính của Vương quốc sẽ bị ép đến phải vỡ nợ.

Quốc vương không bao giờ có chuyện nghỉ hưu, với tuổi tác của Caesar IV, tám năm sau y vẫn còn trong thời kỳ đỉnh cao. Dù có muốn đẩy hết trách nhiệm cho thế hệ tiếp theo cũng không có cơ hội.

Đặt ra mục tiêu trả nợ trong 8 năm thì cũng đồng nghĩa với việc Vương quốc Alpha nhất định phải phục hồi trong 8 năm tới.

Trong thâm tâm của quần thần đều đang thở dài một hơi. Bọn họ có không yêu cầu cao cả gì với Caesar IV, chỉ cần y không làm loạn là được.

Nằm thẳng cũng không sao. Với chế độ hiện giờ của Vương quốc Alpha, dù cho không có chính phủ trung ương, các quý tộc lãnh chúa vẫn có thể quản lý tốt lãnh địa của mình.

Chờ đến tám năm sau, những lão thần như bọn họ cũng đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của bản thân, nên nhường lại vị trí cho những người trẻ tuổi.

Một đời thiên tử một triều thần, từ khi Caesar IV kế vị đến giờ vẫn chưa thay đổi bất cứ một vị Bộ trưởng nào của triều đại cũ đã là nể mặt của mọi người lắm rồi.

Đương nhiên, việc để lại những vị Bộ trưởng từ thời Caesar III cũng là một sự lựa chọn bất đắc dĩ.

Trong tình huống không đủ uy vọng mà muốn duy trì được quyền uy của chính phủ trung ương, Caesar IV cần phải có những vị Bộ trưởng có uy vọng cao.

Đám lão thần mà Caesar III lưu lại đều có danh vọng cao trong Vương quốc. Chỉ cần có những người này ra mặt, quý tộc các nơi đều sẽ nể mặt.

Nếu như đột nhiên đổi người mới, trước khi làm ra công tích thì người mới sẽ không thể nào nhận được sự tôn trọng của mọi người, khi làm việc sẽ khó tránh khỏi bị so sánh và trêu chọc. ...

Trên Thánh sơn, nhìn vào bản báo cáo điều tra trong tay, VII sắc mặt của Shelter âm trầm đến đáng sợ.

Lúc đầu ông ta còn định vạch trần sự vô liêm sỉ của Vương quốc Alpha cho thế giới biết, nhưng giờ phút này lại biến thành do dự.

Giáo Đình cũng cần thể diện, dựa theo kế hoạch cũ đúng là có thể phá hủy thanh danh của Vương quốc Alpha, nhưng đồng thời cũng sẽ phá hủy luôn hình tượng của ông ta.

Bị địch nhân nắm mũi dắt đi trong thời gian dài như vậy mà cũng không phát hiện ra vấn đề, ông ta nhất định sẽ bị chụp cho cái mũ "vô năng".

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sợ là số người chê cười Giáo Đình sẽ không hề ít hơn số người mắng chửi Vương quốc Alpha.

Một khi đã bị đội cho cái mũ "vô năng" rồi thì Giáo Đình sẽ chẳng còn lại bao nhiêu thanh danh ở bên ngoài.

Trong thời gian sau này, sẽ có ngày càng nhiều quốc gia dám không để bọn hắn vào trong mắt.

"Đã xác minh được tin tức, đây chính là âm mưu của Vương quốc Alpha. Lập tức hủy bỏ kế hoạch bán tháo, mau chóng giải quyết hết đống trái phiếu trong tay đi, giảm được chút thiệt hại nào thì đỡ chút đó."

"Món nợ này cứ ghi lại trước đã. Chờ sau khi chúng ta triển khai kế hoạch tấn công phương bắc rồi mới đi tìm bọn chúng tính sổ."

Sau khi suy tư một hồi, cuối cùng vẫn cảm thấy việc nắm giữ một lượng lớn trái phiếu của Vương quốc Alpha là chuyện không đáng tin cậy, nên đành nhịn đau lựa chọn cắt lỗ.

Còn mấy lời đe dọa sau đó, trong những tháng năm quá khứ, Shelter VII đã từng nói vô số lần rồi.

"Bệ hạ, mọi chuyện đều có hai mặt. Thoạt nhìn thì hành động lần này của chúng ta xem như thất bại, nhưng mà thắng thua cũng chỉ là chuyện tương đối, dù thua Người Alpha, nhưng chúng ta còn có thể dùng chiến thắng ở nơi khác để bù đắp."

"Hiện giờ các nước đều đang súc tích lực lượng, ấp ủ một cuộc đại chiến chưa từng có."

"Nghe nói Vương quốc Frank đã lên kế hoạch chiến lược, chuẩn bị hủy diệt Vương quốc bán thú nhân trong vòng năm năm tới; Vương quốc Iberia cũng đang lên kế hoạch nhằm vào bộ tộc ăn thịt người."

"Phần lớn những quốc gia dị tộc khác cũng đều có kế hoạch tương tự. Ngoài tộc Tinh Linh là đang an phận ở một góc, tạm thời không bị người khác để mắt tới, những dị tộc còn lại đều có địch nhân của mình."

"Tất cả mọi người đều đang bận đi gây chuyện với dị tộc, chúng ta cũng không thể tiếp tục rảnh rỗi như vậy nữa. Tranh giành không gian sinh tồn cho nhân tộc chính là chức trách của Giáo Đình ta."

"Lần trước tộc Dwarf (người lùn) đã cự tuyệt thiện ý của chúng ta, nếu vậy bọn chúng cũng chẳng cần phải tiếp tục tồn tại nữa. Hủy diệt bọn chúng có thể bù đắp cho sự thiếu hụt về năng lực công nghiệp quân sự của chúng ta."

Blake nói với giọng điệu quang minh lẫm liệt.

Đây không phải là lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại mài đao xoèn xoẹt nhằm vào dị tộc. Hầu như cứ cách mỗi một trăm năm thì đều xảy ra tình trạng tương tự.

Đặc biệt là vào những lúc mâu thuẫn trong nội bộ nhân tộc sắp bộc phát, tất cả mọi người đều sẽ ăn ý lựa chọn khơi dậy một cuộc ngoại chiến.

Chương 1009 - Kết Minh

Nếu như đánh thắng, không chỉ thành công khai cương khoách thổ, mà còn có thể hòa hoãn những mâu thuẫn nội bộ; Nếu như đánh thua, ai ai cũng đều bị trọng thương rồi, ngay cả sinh tồn cũng gặp phải áp lực, làm gì còn hơi sức mà nội đấu nữa.

Chính nhờ những trận chiến cắn nuốt huyết nhục của dị tộc hết lần này đến lần khác này mà nhân tộc mới từ yếu chuyển sang mạnh, mới trở thành một vị bá chủ huy hoàng như ngày nay.

Trước đây đã chơi như vậy, bây giờ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Giáo Đình yên lặng mấy trăm năm, muốn trở lại đỉnh phong của đại lục thì nhất định phải lập uy với bên ngoài.

So với việc chiếm đoạt quốc gia nhân tộc sẽ có khả năng bị người ta kéo quân đánh hội đồng, thì việc tiến công dị tộc lại thoải mái hơn rất nhiều. Mặc kệ bọn hắn có sử dụng thủ đoạn gì, tướng ăn có khó coi cỡ nào, tất cả mọi người đều sẽ không để ý.

Tộc Dwarf mà Blake để mắt tới chính là một miếng thịt mỡ lớn. Vương quốc Người Lùn dựa vào độc quyền vũ khí cấp cao đã kiếm được rất nhiều tài phú.

Vấn đề cần phải suy tính hiện giờ chính là: Thực lực quân sự của Vương quốc Người Lùn cũng không yếu, lại không giáp ranh với Giáo Đình, muốn phát động chiến tranh thì nhất định phải tìm người phối hợp mới được.

Nhưng đây không phải là chuyện mà Blake cần suy nghĩ, bởi vì những thất bại liên tục trên phương diện chính trị, nếu muốn xoay người thì gã ta chỉ còn cách tìm cơ hội trên chiến trường mà thôi.

Trùng hợp là Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn lại là một trong những kỵ sĩ đoàn mạnh nhất của Giáo Đình, so với việc đánh cờ trong chính trị, chiến tranh mới là chuyên nghiệp của bọn họ.

Xét về mặt chiến lược, chiếm đoạt nước láng giềng là Vương quốc Ruthenia mới là chuyện Gulei nhất với Giáo Đình.

Nhưng mà nội chiến trong nhân tộc lại có quá nhiều điều kiện hạn chế, cho dù có giành được thắng lợi về mặt quân sự thì cũng sẽ bị những quốc gia khác trên đại lục ra mặt can thiệp, rất khó có thể nuốt hết toàn bộ lợi ích.

So ra thì việc đánh dị tộc sẽ nhẹ nhõm và đơn giản hơn, cũng càng dễ nhận được tôn trọng hơn.

"Đoàn trưởng Blake, quan hệ giữa chúng ta và Vương quốc Ruthenia không tốt, dựa vào cái gì mà bọn chúng phải phối hợp với chúng ta?"

"Cho dù bọn chúng nói là sẽ đồng ý phối hợp với chúng ta, nhưng đợi đến đời khắc mấu chốt của cuộc chiến lại đột nhiên đâm cho chúng ta một đao, chặt đứt luôn công tác tiếp tế hậu cần, lúc đó chẳng phải sẽ rất bi kịch sao?"

"Ta thấy vẫn là nên tìm cơ hội để đánh cho Vương quốc Ruthenia một trận trước, sau khi ủng hộ người của chúng ta thượng vị rồi mới phát động chiến tranh với tộc Dwarf."

Gulei lập tức đứng ra phản đối.

Cũng giống như Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn, Tài Quyết kỵ sĩ đoàn cũng cần một trận chiến. Hai bên đều thuộc phái chủ chiến, nhưng vẫn không sửa được mối quan hệ đối lập của song phương.

Mặc dù cả hai đều đang nhằm vào tộc Dwarf, nhưng đến khâu hoạch định kế hoạch chiến lược thì hai bên lại đi theo 2 con đường đối lập.

"Quân đoàn trưởng Gulei, trên đời này có rất nhiều phương pháp có thể giải quyết được vấn đề, ngoài thủ đoạn quân sự ra, chúng ta còn có thể sử dụng thủ đoạn ngoại giao."

"Ví dụ như kết minh với Vương quốc Ruthenia trước, hai bên sẽ liên thủ chiếm đoạt tộc Dwarf."

"Không cần lo lắng bọn chúng sẽ từ chối, Vương quốc Ruthenia hiện giờ đang có rất nhiều mâu thuẫn nội bộ, bọn chúng đang cần một cơ hội để chuyển dời mâu thuẫn ra bên ngoài."

"Nếu như chúng ta đưa ra lời mời kết minh, chỉ cần điều kiện không quá hà khắc, bọn chúng căn bản sẽ không từ chối."

Blake bình tĩnh nói.

Gã ta lén lút đi tìm đoàn cố vấn để thương lượng kỹ càng về kế hoạch này rồi.

Trước tiên là lợi dụng một tờ giấy minh ước để ổn định Vương quốc Ruthenia, chờ khi chiếm đoạt được tộc Dwarf rồi mới đối tìm cơ hội hạ thủ với tên "đồng bọn" này.

"Blake, ngươi bị điên rồi sao! Nếu như kết minh với Vương quốc Ruthenia rồi thì sau này chúng ta làm sao có thể ra tay với bọn chúng được nữa?"

Gulei chất vấn nói.

Việc chiếm đoạt đồng minh sẽ để lại rất nhiều tai tiếng. Một khi xảy ra loại chuyện phá hỏng ranh giới như thế này, danh tiếng vốn đã xấu của Giáo Đình sẽ trở nên triệt để thối không ngửi được.

"Gulei, đừng nên dùng quan niệm cũ để giải quyết vấn đề. Nếu như thật sự có ngày chúng ta chiếm đoạt được Vương quốc Ruthenia, cách cục chính trị trên đại lục lúc đó cũng sẽ phát sinh biến hóa kinh thiên động địa."

"Nếu đến bước đó, có lẽ những nước nhỏ trên đại lục sẽ bị thôn tính hết rồi, chúng ta sẽ bước vào một kỷ nguyên mới, kỷ nguyên của những cường quốc."

"Hệ thống quy tắc ban đầu đều sẽ bị lật đổ, chúng ta còn sợ gì nữa chứ?"...

Shelter VII yên lặng lắng nghe cuộc tranh luận của đám thuộc hạ rồi rơi vào trầm tư.

Lúc đầu Giáo Đình vốn dĩ không định phát động chiến tranh vội vã như vậy, đáng tiếc là hành động lần này đã bị thất bại, dù đã vận dụng rất nhiều nhân lực vật lực, nhưng cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì, lại còn bị thiệt hại một số tiền lớn nữa.

Đừng thấy Vương quốc Alpha chỉ kiếm được có hai bai triệu kim tệ mà nghĩ là Giáo Đình bị tổn thất chẳng bao nhiêu.

Ngay cả Giáo Đình cũng không chịu được khoản lỗ khổng lồ này. Giáo Đình không phải là của một cá nhân, để xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Giáo Hoàng cũng phải đứng ra cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng.

Đặc biệt là với những người đã bị đuổi ra khỏi trung tâm quyền lực, bọn họ sẽ không thể nào bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Nếu không muốn để xảy ra mâu thuẫn nội bộ thì lựa chọn tốt nhất chính là phát động một cuộc ngoại chiến. Mặc kệ hành động lần này bị thiệt hại bao nhiêu tiền thì đều có thể lợi dụng chiến tranh để bù đắp lại.

Chương 1010 - Kết Minh (2)

"Để cho ổn thỏa, vẫn là nên phái người đi thương lượng với Vương quốc Ruthenia trước, nếu như đối phương chịu phối hợp, tạm thời kết minh với bọn chúng cũng không phải là không thể thương lượng."

"Tộc Dwarf không dễ chọc, tìm thêm một vài bia đỡ đạn luôn là việc làm đúng đắn. Nếu như hết thảy thuận lợi, chúng ta còn có thể mượn cơ hội này để tiêu hao thực lực của Vương quốc Ruthenia."

"Còn về chuyện tương lai thì đợi đến tương lai rồi tính. Ít nhất là trước khi hủy diệt được Vương quốc Người Lùn thì Dwarf hai nước chúng ta vẫn chưa phải là địch nhân!"...

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hudson cự tuyệt lời mời của mọi người rồi trực tiếp quay trở về lãnh địa.

Hắn không muốn nhúng tay vào chuyện của học viện Áo Thuật. Đối mặt với đám lão già có bối phận cao đến lạ thường này, ngay cả Quốc vương cũng bị mắng như mấy đứa cháu ở nhà, hắn sẽ không ở lại để tự mình chuốc lấy cực khổ.

Dù sao bây giờ học viện Áo Thuật cũng chưa có gì cả, cứ để cho đám lão gia này đứng ở phía trước chịu trận đi, chờ sau khi xây xong, hắn mới tới chia thành quả cũng không muộn.

Cái thanh danh "người sáng tạo học viện" này cũng không phải treo không. Chờ sau khi đám lão già này đều đi gặp Thần Hi chi chủ rồi thì cái danh hiệu hiệu trưởng vinh dự của Hudson sẽ có tư cách chuyển thành chính thức.

So sống lâu với một đám lão già có độ tuổi trung bình là 160, Hudson không hề sợ hãi chút nào.

Trừ phi có thể đột phá Thánh Vực, nếu không, những người này đã sắp xuống lỗ rồi.

Có lẽ là vì biết mình đã không còn mấy năm để sống nữa bên bọn họ mới quyết định nhảy ra thành lập học viện Áo Thuật, công khai đối nghịch với Giáo Đình vào lúc này, đám lão già này muốn đặt nền móng tốt cho con cháu hậu bối trước khi chết.

Sự trả thù của Giáo Đình chỉ có thể hù dọa được những người trung niên, chứ chẳng có bao nhiêu lực uy hiếp với những lão già đã sắp xuống lỗ như bọn họ; Đối với những thành phần trẻ trâu như Hudson thì lại càng không có lực chấn nhiếp.

Điều này là do hoàn cảnh ra đời mang lại. Lấy Hudson làm ví dụ, ngay từ khi lần đầu bước ra khỏi cửa, hắn đều không ngừng được nghe về sự khủng bố của Giáo Đình, nhưng những chuyện thật sự xảy ra lại nói cho hắn biết, Giáo Đình cũng chỉ có thế mà thôi.

Ít nhất là trong cảnh nội của Vương quốc Alpha thì còn chưa tới phiên Giáo Đình làm chủ.

Nếu như không phải có đủ tỉnh táo, Hudson tuyệt đối sẽ là người tiên phong trong việc phản Giáo Đình. Cũng chẳng có lý do lý trấu gì nhiều, căn bản là nhìn bọn chúng không vừa mắt thôi.

Ai cũng không thích có người cưỡi trên đầu trên cổ mình đi ị đi tiểu, nhưng Giáo Đình lại làm ra những chuyện này.

Nói một câu không dễ nghe, ngay cả Quốc vương cũng không làm được những chuyện giống như bọn chúng.

Mặc kệ là Caesar III hay là Caesar IV, khi gặp được chuyện lớn đều sẽ thương lượng với các đại quý tộc trong nước trước rồi mới xử lý, chứ không phải là động một tí liền chụp cho người ta cái mũ dị đoan.

Cuối cùng vẫn là vấn đề "cảm giác an toàn". Trong hệ thống Vương quyền, tài sản và nhân thân của các quý tộc đều được bảo vệ.

Ngoài thời kỳ chiến tranh và các tình huống đặc biệt ra, Hudson rất ít khi nhìn thấy Vương quốc xử quyết quý tộc. Là người được lợi, Hudson có lòng cảm mến là điều đương nhiên.

Nhưng trong hệ thống Thần quyền thì mọi chuyện lại khác. Một câu "dị đoan" là có thể đánh cho một vị Quốc vương cao cao tại thượng xuống ngàn trượng, huống chi chỉ một là quý tộc.

Nếu như loại lực lượng không thể kiểm soát này đã không nằm trong tay mình, vậy thì nhất định phải phải phá hủy nó. ...

"Bá tước đại nhân, đây đều là những sự kiện lớn nhỏ xảy ra trên lãnh địa trong những ngày gần đây."

"Ngoài công văn mà Tổng đốc Pierce phát tới để yêu cầu tăng thêm lao động xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt ra, những chuyện khác diễn ra theo đúng như kế hoạch của ngài."

Jacob bình tĩnh báo cáo.

Trong chế độ lãnh chúa phong kiến truyền thống, công việc chính vụ đều rất đơn giản. Chỉ cần lãnh chúa lão gia không kiếm chuyện, về cơ bản là sẽ không có chuyện gì.

Tình huống của Sơn Địa Lĩnh cũng là như thế, thương nghiệp có thể bỏ qua không tính, công nghiệp và nông nghiệp đều là sản nghiệp của lãnh chúa lão gia.

Nền kinh tế trong lãnh địa đều được triển khai theo mô hình kinh tế kế hoạch hóa, tất cả tài nguyên và sức lao động đều chịu sự điều động của Phủ lãnh chúa.

Tạm thời không cân nhắc đến vấn đề phát triển dài hạn, nhưng trong ngắn hạn, chắc chắn là hệ thống kinh tế khoa học nhất, có thể tập trung sức lực vào những việc lớn.

"Công trình kênh đào đã được hoàn thành, những nô lệ kia dù có để lại cũng không dùng bao nhiêu, cứ phái đi xây dựng tuyến phòng thủ đi!"

"Thương lượng với các bên một chút, chúng ta sẽ bỏ ra thêm một số nô lệ thú nhân để đổi lấy một nhóm nông nô có kinh nghiệm trồng trọt phong phú tới hỗ trợ cho việc khai hoang."

"Chúng ta có thể cung cấp tất cả sắt thép cần thiết cho công trình, lãnh địa cần cái gì thì cứ tìm bọn họ trao đổi. Nếu như không có thì cứ mang sức lao động dư thừa ra làm điều kiện."

Hudson một mặt ghét bỏ nói.

Đúng là nô lệ thú nhân đã có những đóng góp to lớn cho công cuộc phát triển của Sơn Địa Lĩnh, nhưng những kẻ này thực sự là rất khó sử dụng.

Làm việc tay chân thì được, nhưng nếu giao bất cứ chuyện gì có liên quan đến vấn đề kỹ thuật thì đều sẽ làm cho rối ren.

Cũng là khai hoang, nhưng hiệu suất công tác của một nông nô nhân tộc có thể sánh ngang với ba bốn tên nô lệ thú nhân. Hơn nữa chi phí lại còn rẻ hơn.

Ưu điểm lớn nhất của nô lệ thú nhân nằm ở chỗ có thể sử dụng như những vật phẩm tiêu hao. Dù sao bọn chúng cũng đều là sản phẩm của quá trình chuyển tiếp, không thể giữ lại lâu được, nên dù có chết bao nhiêu người cũng không đau lòng.

Chương 1011 - Hố

"Vâng, Bá tước đại nhân. Chúng tôi sẽ ngay lập tức thi hành."

"Ngoài vấn đề này ra, những người mà chúng ta phái ra ngoài mua nông nô cũng đã quay về rồi. Tiến triển không được thuận lợi cho lắm, các quý tộc của Corubia vẫn còn đang ôm ảo tưởng rằng Người Hessen sẽ không làm gì bọn họ."

"Có cực kỳ ít quý tộc đồng ý bán nông nô, hơn nữa số lượng bán ra cũng không nhiều, chỉ có hai gã bại gia tử vì trả nợ đánh bạc nên mới chịu bán số lượng lớn."

"Lần hành động này chúng ta đã mua được 1, 586 hộ nông nô, tổng cộng là hơn mười một ngàn người, tiêu hết 96. 794 kim tệ, thấp hơn nhiều so với dự kiến."

"Trước mắt thì số nông nô này đã tiến vào Vương quốc , dựa theo tốc độ hiện giờ, tầm 2 tháng sau sẽ đến được lãnh địa."

Nghe xong Jacob báo cáo, Hudson liền nhướng mày. Nhân tố lớn nhất hiện giờ đang hạn chế sự phát triển của Sơn Địa Lĩnh chính là không đủ nhân khẩu.

Lúc đầu thì không có tiền mua nô lệ, sau khi bảy nước trên thảo nguyên được thành lập thì dù có tiền cũng không mua được nô lệ. Vì gia tăng nhân khẩu, Hudson đã nghĩ hết mọi biện pháp.

Khuyến khích sinh con là một chính sách mang tính dài hạn. Nước xa không cứu được lửa gần trong thời gian ngắn.

Trong nước vẫn chưa nghĩ được biện pháp nào, vốn dĩ nhân khẩu của Vương quốc đã bị tổn thất không nhỏ vì chiến tranh, các quý tộc mới nổi hiện giờ đều đang nghĩ biện pháp cướp người.

Cho dù thỉnh thoảng vẫn có quý tộc chịu chuyển nhượng nô lệ hoặc là bán nông nô, nhưng đều với giá trên trời, tỷ suất chi phí - hiệu quả thấp đến đáng thương.

Bất đắc dĩ, Hudson chỉ đành đưa tay ra nước ngoài. Sau khu hai nước đồng thời tuyên bố gửi công hàm ngoại giao thì hắn liền suy đoán rằng nước Corubia sẽ tiêu tùng.

Nhân lúc các phương còn chưa kịp phản ứng, Hudson đã sớm phái người tới đó thu mua nông nô. Hắn còn cho rằng mình có thể dựa vào cảm xúc khủng hoảng để mua được hàng với giá rẻ, nhưng không ngờ là các quý tộc Corubia lại không có suy nghĩ như hắn.

"Các quý tộc Corubia không đồng ý giao dịch thì thôi, chúng ta cũng không thể làm khó người khác. Vương quốc Hessen không thể nào toi công bận rộn được, sau này bọn hắn sẽ phải khóc."

"Trước tiên cứ tiếp số nông nô này về lãnh địa đã, sau khi chia ra rồi sắp xếp nơi ở cho bọn họ. Tình hình trên đại lục sẽ không ổn định, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội như vậy."

Đám thuộc hạ đã không còn cảm thấy kinh ngạc trước những lời tiên đoán của hắn nữa. Bởi vì Hudson lão gia chưa bao giờ thất bại trong đưa ra việc phán đoán về xu hướng chung trước đó.

"Bá tước đại nhân, sau khi trải qua nhiều lần thử nghiệm, chúng tôi đã nắm được sơ bộ về quy trình làm muối."

"Phương pháp chủ yếu hiện giờ là nấu muối, nhưng bị giới hạn sân bãi, nên tạm thời vẫn chưa thể mở rộng quy trình phơi muối."

"Sản lượng muối hàng ngày trong lãnh địa ước chừng khoảng 800 pound, và vẫn đang trong quá trình mở rộng."

"Bộ Chính vụ có kế hoạch tăng sản lượng muối lên 8. 000 pound mỗi ngày trong năm nay, nhằm giải quyết triệt để vấn đề muối trên lãnh địa."

Jacob tràn đầy phấn khởi nói.

Muối chính là chi phí lớn nhất hiện giờ của lãnh địa. Giải quyết được vấn đề này rồi, Sơn Địa Lĩnh sẽ có thể tự cung tự cấp toàn bộ các loại hàng hóa.

Trong con mắt của đám thuộc hạ, mỗi ngày sản xuất được 800 pound muối đã là một con số không nhỏ. Nhưng đối với Hudson mà nói, bất kể là mỗi ngày sản xuất được 800 hay là 8000 pound cũng không thể lay chuyển được hắn.

Sản lượng muối thấp như vậy, rõ ràng đây mới chỉ là một xưởng nhỏ cấp trấn. Đơn vị thống kê được sử dụng ở bất kỳ một trang trại muối nào cũng đều là tấn.

"Làm tốt lắm, phương pháp phơi muối thì không cần phải vội. Nhu cầu về muối hiện giờ của chúng ta cũng không lớn, có thể thỏa mãn được nhu cầu của chúng ta là được."

"Hiện giờ tỉnh Đông Nam không thể xảy ra rung chuyển được, nên tạm thời đừng động vào pho mát của gia tộc Dalton. Chờ đến khi tình thế sáng tỏ, ta sẽ quyết định xem có nên hành động hay không."

"Việc di dời nhà máy đóng tàu đã được tiến hành đến giai đoạn nào rồi?"

Hudson quan tâm hỏi.

Phơi muối không chỉ cần sân bãi có diện tích lớn và bằng phẳng, mà còn khí hậu tự nhiên có độ bốc hơi cao và ít mưa.

Khí hậu của Sơn Địa Lĩnh rõ ràng hoàn toàn trái ngược với yêu cầu này, có thể hình thành đầm lầy đã nói đây là một vùng nhiều mưa, và ít độ bay hơi.

So ra thì phương pháp nấu muối đang lưu hành hiện giờ càng thêm phù hợp với thực tế hơn.

"Bá tước đại nhân, công tác di dời xưởng đóng tàu chỉ vừa mới được khởi công, trước mắt thì chúng tôi mới chỉ hoàn thành việc lựa chọn địa điểm xây dựng bến cảng và xưởng đóng tàu."

"Việc xây dựng dự kiến sẽ mất thêm một năm nữa. Chờ sau khi hoàn thành toàn bộ công trình mới khởi động toàn diện kế hoạch di dời."

"Xét đến nhu cầu phát triển lãnh địa, chúng tôi chuẩn bị di dời một phần năng lực sản xuất trước, chuyên sản xuất tàu vận tải trên kênh đào và tàu đánh cá mà không cần bến cảng chuyên dụng."

"Việc sản xuất các tàu cỡ lớn sẽ tạm thời được đặt ở chỗ cũ. Tôi đã liên lạc với người của vương thất rồi, vì nể mặt ngài Bá tước nên bọn họ đồng ý tiếp tục cho chúng ta mượn sân bãi để sử dụng trong hai năm."

"Những người được di dời tới đây trước chủ yếu là người nhà, một số thiết bị cơ khí cần lắp đặt trước và những nguyên liệu đóng tàu cần dự trữ lâu dài."

Câu trả lời của Jose làm cho Hudson cảm thấy rất hài lòng. Có rất nhiều vấn đề phát sinh trong quá trình di dời xưởng đóng tàu, nhưng Jose đã tự nghĩ cách giải quyết được tất cả những vấn đề này thay vì bàn giao lại toàn bộ vấn đề cho người làm lão đại như hắn.

Chương 1012 - Hố (2)

Nhưng điều này không có nghĩa là những thuộc hạ khác thiếu trách nhiệm. Chủ yếu vẫn là do kiến thức hạn hẹp, có rất nhiều chuyện đều nằm ngoài phạm vi năng lực của họ, nên chỉ có thể lựa chọn báo cáo.

Trên thực tế, năng lực của những người quản lý Sơn Địa Lĩnh đã được nâng cao hơn rất nhiều so với trước đây.

Nếu như vào tầm hai, ba năm trước, bất kỳ dự án lớn nào được thực hiện trên lãnh địa đều cần Hudson phải đích thân ra mặt chỉ đạo. Chờ đến khi dự án đi vào quỹ đạo thì đám thuộc hạ mới có thể tiếp nhận.

Tuy đã được cải thiện hơn trước rất nhiều, nhưng công tác đào người vẫn phải được tiếp tục. Việc tự mình bồi dưỡng nhân tài sẽ phải mất từ 10 đến 20 mới có thể sử dụng, 30 năm mới được xem là nhân tài.

Trên thực tế, trong hệ thống chính trị của đại lục Aslante, số người có đủ điều kiện được tiếp nhận giáo dục thật sự là quá ít, có thể bồi dưỡng được những loại nhân tài cấp cao này hay không còn phải nhờ vào vận may nữa.

Gia tộc Koslow đã xem như tốt rồi, bởi vì nhân khẩu thịnh vượng, dưới sự lãnh đạo của Hudson, gia tộc đã phát triển rất thịnh vượng trong những năm gần đây.

Nhưng chỉ đến thế mà thôi, tiến thêm bước nữa chính là đang thách thức hệ thống quy tắc.

Đừng nói là phổ cập giáo dục toàn dân, ngay cả việc tuyển chọn con cháu của tiểu quý tộc nhập học, Hudson đã từng thử mấy lần, cũng đều phải từ bỏ vì lực lượng phản đối quá mạnh.

Một mặt là vì tài nguyên giáo dục quá khan hiếm, không thể phổ cập giáo dục cho quá nhiều người; một mặt là vì vị trí trong tập đoàn thống trị quá ít, nhóm lợi ích đều phản đối có thêm người ngoài gia nhập.

Nhìn từ tổng thể thì đại lục hiện giờ đang quá thừa những nhân tài cơ sở.

Từ số lượng con em quý tộc ra ngoài kiếm sống ngày càng tăng qua từng năm là biết cuộc đấu tranh trong nội bộ quý tộc khốc liệt đến mức nào rồi.

Thậm chí còn có rất nhiều con cháu bàng chi của các đại quý tộc đều phải rời khỏi gia tộc để ra bên ngoài tìm kiếm cơ hội.

Đây cũng là nguyên nhân cốt lõi mà Hudson bị mọi người nhất trí phản đối khi hắn chuẩn bị mở rộng công tác tuyển sinh.

Người tại giang hồ, thân bất do kỷ, một vị gia chủ mạnh mẽ như Hudson cũng phải thận trọng cân nhắc ý chí chung của tộc nhân và gia thần.

Nếu như không thể nhận được sự ủng hộ của mọi người, cho dù hắn có bắt buộc thúc đẩy thì cũng không có bất cứ tác dụng gì. Suy cho cùng, bất kỳ chính sách nào cũng cần có người thực hiện.

Quý tộc mới nổi mà còn như vậy, những quý tộc uy tín lâu năm muốn chơi cải cách thì lại càng không có khả năng.

Nếu như ngay cả ta đã không thể cải cách nội bộ được, vậy thì ngươi cũng đừng hòng trở thành một kẻ lập dị, mọi người nhất định phải bị kéo đến chung một trình độ.

Ai dám phá hư quy củ, người đó chính là dị đoan, cứ việc đánh hội đồng là được.

Ví dụ điển hình nhất chính là kẻ bị mọi người nhất trí cho rằng là vị hôn quân số một trong lịch sử loài người—— Franz XIX.

Trên đầu của cái gã xui xẻo này bị chụp cho một đống tội danh, nhưng trên thực tế, gã ta cũng chỉ làm ra một kiện đại sự, đó là —— thành lập trường học.

Nói một cách đơn giản chính là gã ta cổ vũ các quý tộc lấy ra truyền thừa của mình, thành lập các trường học chính thức ba cấp từ địa phương đến trung ương, bao gồm quận, tỉnh và vương đô, đồng thời tuyển chọn con em quý tộc nhập học.

Nhưng vì đã chạm vào lợi ích cốt lõi của các đại quý tộc, nên nó đã trở thành nguyên nhân dẫn đến sự sụp đổ của Đế quốc thống nhất cuối cùng của nhân tộc.

Nếu không nhờ dị tộc làm quá, phát động xâm lược với quy mô lớn vào giai đoạn đầu của cuộc nội chiến nhân tộc, khiến cho mọi người phải đình chỉ nội chiến để hợp tác đối ngoại, thì có lẽ hiện giờ nhân tộc cũng chẳng còn được ngồi trên vị trí bá chủ nữa.

Từ đó, việc phổ cập tri thức liền trở thành một đại cấm kỵ trong giới quý tộc. Cho dù là giao dịch thì cũng phải lén lút. ...

Quận Huyết Nguyệt, từ khi khởi công xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt, Bá tước Pierce đã chuyển Phủ tổng đốc của mình tới đây.

Tuyến phòng thủ này có liên quan cơ nghiệp của gia tộc, nếu không đích thân qua đây nhìn xem, lão ta không hề cảm thấy yên tâm chút nào.

Không chỉ Pierce, mà toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam đều rất để tâm đến tuyến phòng thủ này.

Bởi vì đã dồn rất nhiều tinh lực vào hạng mục này, cho nên Tổng đốc Pierce cũng không hơi sức đâu để kiếm chuyện nữa. Ngay cả sự kiện bán tháo vừa xảy ra không lâu cũng không được lão ta xem là chuyện to tát gì.

"Tin tức có chính xác không? Gia tộc Koslow thật sự đang xây bến cảng và xưởng đóng tàu sao?"

Pierce nghi ngờ hỏi.

Theo như phân tích tình báo thu thập được trước đó, lúc này gia tộc Koslow hẳn là đang đứng trên bờ vực phá sản rồi mới phải, làm gì còn nhiều tiền như vậy để xây dựng một hạng mục lớn.

"Tổng đốc đại nhân, chúng tôi đã xác minh phần tình báo này này rất nhiều lần rồi, đúng là gia tộc Koslow đang khởi công xây dựng bến cảng và xưởng đóng tàu."

"Theo thông tin mà gián điệp truyền tới, gia tộc Koslow đã đầu tư rất nhiều vào tiền bạc vào hạng mục này, chắc là đang chuẩn bị làm một vố lớn."

"Nghe nói bọn họ còn nhận được rất nhiều sự ủng hộ từ vương thất, trước mắt đã có không ít thợ đóng tàu của xưởng đóng tàu Berkshire đã được di dời đến Sơn Địa Lĩnh."

"Tổng đốc đại nhân, ngài nghĩ chúng ta có nên chế tạo một chút phiền phức cho bọn hắn không?"

Nghe xong lời mà tên thuộc hạ nói, Tổng đốc Pierce trực tiếp trợn trắng mắt. Động tay động chân ở ngay trên cái tỉnh Đông Nam này, không cần điều tra cũng có thể nghi ngờ là do gia tộc Dalton làm rồi.

Chương 1013 - Hố (3)

"Có cái gì mà phải hoảng hốt! Bá tước Hudson dù sao cũng còn rất trẻ tuổi, lại còn thuận buồm xuôi gió leo lên được vị trí như hiện giờ, những điều này làm cho hắn quên đi tất cả."

"Không phải ai cũng đủ điều kiện tham gia việc buôn bán trên biển. Chúng ta nỗ lực hơn trăm năm mà hiện giờ cũng chỉ có thể có thể hoạt động ở một số quốc gia mà thôi."

"Gia tộc Koslow muốn nhập cuộc, không có mấy chục năm thì đừng mong có thể thành công."

"Đã đến lúc để cho Bá tước Hudson của chúng ta cảm nhận xem cái gì gọi là hải dương nuốt vàng, miễn cho hắn suốt ngày không an phận!"

Tổng đốc Pierce cười lạnh nói.

Lúc đầu lão ta còn đang sầu là không biết nên dùng thủ đoạn gì để hố Hudson, làm chậm tốc độ phát triển của Sơn Địa Lĩnh.

Không ngờ là lão ta còn chưa kịp làm gì thì gia tộc Koslow đã nhảy vào cái hố mậu dịch trên biển này. ...

"Tổng đốc đại nhân, ngoài chuyện này ra, Bá tước Hudson còn đưa tới rất nhiều nô lệ thú nhân để làm sức lao động giống như đám quý tộc vừa và nhỏ bên dưới, chúng ta có nên ra mặt ngăn cản không?"

Antonio quan tâm hỏi.

Hiệu suất công tác của nô lệ thú nhân chắc chắn sẽ kém hơn nông nô. Việc quản lý bọn chúng cũng rất rắc rối, nếu không đã sớm được phổ cập ra bên ngoài rồi.

"Không cần! Ngăn cản bọn hắn chỉ vì một chút chuyện nhỏ này sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng chúng ta cố ý, chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ gây ra những ảnh hưởng không tốt."

"Huống chi, khi Người Corubia rời đi vài ngày trước, bọn hắn còn phái người tới thông báo cho chúng ta một tiếng. Mặc dù thu hoạch cuối cùng rất bình thường, nhưng dù sao người ta cũng đã thể hiện ý tốt, chúng ta ít nhiều cũng nên đáp lễ."

"Dù sao cũng chỉ là nô lệ thú nhân mà thôi, dù có chết một chút thì chắc là Bá tước Hudson cũng không cảm thấy đau lòng, cứ việc sắp xếp cho bọn chúng tới nơi nguy hiểm nhất là được."

Tổng đốc Pierce bình tĩnh nói.

Đây là một dương mưu, cho dù Hudson biết là mình bị hố thì cũng không thể nói cái gì.

Nô lệ không có nhân quyền, nô lệ thú nhân thì càng không có nhân quyền. Sắp xếp những công việc bẩn thỉu mệt nhọc cho bọn chúng cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì kỹ thuật xây dựng còn thô sơ, nên có một số vị trí nguy hiểm trong công trình cần phải dùng mạng đi lấp. Dùng mạng thú nhân đi lấp dù sao cũng còn tốt hơn dùng mạng người.

"Chú, cháu vừa nghe nói là Bá tước Hudson sẽ đảm nhiệm chức viện trưởng danh dự trong học viện Áo Thuật mà Vương quốc đang xây dựng, Chú nghĩ việc này sẽ có ảnh hưởng gì đến chúng ta không?"

Tử tước Kayo lo lắng hỏi.

Chỉ từ sự chú ý của các bên đã có thể phán đoán được là tòa học viện Áo Thuật này không đơn giản rồi. Tham khảo học viện pháp thuật ở Vương đô, Kayo liền biết là tòa học viện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cách cục chính trị trong tương lai của Vương quốc.

Đối thủ cạnh tranh không chỉ có người đã thành lập học viện Áo Thuật, mà còn có kẻ đang đảm nhiệm chức hiệu trưởng danh dự, mà bọn hắn chỉ có thể cài một tên giáo sư bình thường vào làm gián điệp, sức ảnh hưởng trong học viện của hai bên rõ ràng là không cùng một cấp bậc.

"Yên tâm đi, học viện Áo Thuật vừa mới được thành lập, là lúc cần tạo dựng uy tín, sẽ không có ai bước ra gây phiền toái vào lúc này."

"Nhân phẩm của Hudson cũng không tệ. Chúng ta kết giao với hắn lâu như vậy rồi, cháu có từng nhìn thấy hắn xài âm mưu quỷ kế chưa?"

"Huống chi, học viện Áo Thuật hiện giờ cũng không tới lượt hắn làm chủ. Từ khi học viện được lên kế hoạch xây dựng đến giờ, ngoài việc treo một cái tên ra, Hudson chẳng làm gì cả."

"Không phải là hắn không muốn làm, mà là đám lão gia kia khống chế tòa học viện này quá chặt, ngay cả một vị hiệu trưởng danh dự như Hudson cũng chẳng có bao nhiêu quyền nói chuyện."

"Chờ xem đi, chờ đến khi đám lão già này qua đời, Hudson nhất định sẽ thò tay vào cái học viện Áo Thuật này."

Nghe xong lời của Tổng đốc Pierce, Tử tước Kayo cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

"Hudson có nhân phẩm không tệ?"

Sau khi lật lại ký ức, đúng là y chẳng tìm được điểm đen nào của Hudson. Ít nhất là khi đứng trên lập trường của quý tộc nhân tộc, mọi hành động của Hudson đều đáng được tán thưởng.

Đặc biệt là trên chiến trường với thú nhân, rõ ràng là có cơ hội hạ độc thủ với bọn hắn, nhưng cuối cùng hắn không chỉ không bỏ đá xuống giếng, mà còn cứu bọn hắn một mạng vào thời khắc mấu chốt.

Chuyện này xảy ra ở trước mắt bao người, dù có muốn phủ nhận cũng không được.

Đến mức mà trong hội nghị quý tộc sau cuộc chiến, đề án liên quan đến việc gia tộc Koslow bước vào vòng tròn đại quý tộc đều được trực tiếp thông qua với 100% số phiếu tán thành, bao gồm cả gia tộc Dalton cũng bỏ phiếu ủng hộ.

Nhưng mà cái gã có nhân phẩm tốt này đã hố y vô cùng thảm! Nhớ tới những trải nghiệm trước đó của bản thân y liền muốn khóc.

Nhưng y lại không thể nói những chuyện này cho người ngoài biết. Nếu bị truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến danh tiếng của Hudson như thế nào thì không biết, dù sao thì Tử tước Kayo chắc chắn sẽ bị chết xã hội. ...

Vương quốc Hessen.

"Bệ hạ, Louis Vuitton III thật là khó chơi, dù cho chúng thần có nói cái gì thì ông ta cũng đều thể hiện thái độ thờ ơ."

Hầu tước Krasner nói với vẻ mặt bối rối.

Vốn dĩ đây là vấn đề của quân đội, nhưng Hầu tước Reliant tinh ranh đã tìm cơ hội đẩy hết trách nhiệm cho Bộ Ngoại vụ, lý do ông ta đưa ra vô cùng đơn giản: Những kẻ mãng phu như bọn hắn chỉ thích hợp với những chuyện chém giết, việc đàm phán thì đương nhiên là phải giao lại cho nhân sĩ chuyên nghiệp đi thực hiện.

Ông ta đều đã nói đến nước này rồi, dù cho Bộ Ngoại vụ có muốn từ chối cũng không có cách nào mở miệng, nên chỉ đành đón nhận chuyện phiền phức này.

Chương 1014 - Chuyển Hướng Phát Triển

Bọn họ không ngờ là Louis Vuitton III còn khó đối phó hơn trong dự đoán. Uy bức lợi dụ không chỉ không phát huy được tác dụng, mà những quan viên bị cử đi đàm phán đều bị ông ta mắng đến cẩu huyết lâm đầu.

Cho dù đã trở thành tù binh, nhưng dù sao cũng là một vị Quốc vương, hợp tác là chuyện không thể nào, bây giờ Louis Vuitton III chỉ làm một chuyện, đó là —— sống buông thả.

Bên ngoài vương cung là thiên hạ của quân đội Hessen, nhưng bên trong vương vẫn là địa bàn của Louis Vuitton III. Những đãi ngộ mà Quốc vương nên có đều có, không bị cắt đi phần nào.

Không phải là Người Hessen không muốn giở trò, mà thật sự là vì có quá nhiều người đang nhìn chằm chằm bọn hắn. Tất cả mọi người đều là người thông minh, Louis Vuitton III không chịu phối hợp thì cùng lắm cũng chỉ là phiền phức một chút mà thôi.

Nhưng nếu như áp dụng thủ đoạn quá khích, Louis Vuitton III xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì bọn hắn sẽ phải gánh chịu tội danh thí quân.

Đến lúc đó, đừng nói là gánh chịu áp lực từ dư luận quốc tế, sợ là ngay cả Quốc vương của bọn hắn cũng muốn bọn hắn đi chết.

"Phế vật!"

"Nói cho gã khốn nạn Louis Vuitton kia biết, nếu như chịu hợp tác, gã ta chính là Bá tước đất phong của Vương quốc. Nếu như thể hiện tốt, ta có thể ban cho gã một lãnh địa ở một quận giàu có làm đất phong."

"Nhưng nếu như còn tiếp tục ngoan cố chống cự, vậy liền để gã ta mang theo gia quyến lưu vong bên ngoài, sống quãng thời gian ăn nhờ ở đậu đi."

"Nếu như các ngươi không khuyên nổi, vậy thì cứ xúi giục người của vương thất Corubia đi khuyên. Đưa hết vương hậu, vương tử và công chúa của gã ta qua đó, để bọn chúng làm việc!"

Alexander V tức giận nói.

Hành động nhằm vào Corubia lần này đã đi quá xa rồi. Nếu như không giải quyết hậu quả cho tốt, danh dự trên trường quốc tế của Vương quốc Hessen sẽ trở thành số âm.

Từ trước tới nay, việc chiếm đoạt một quốc gia một cách hợp pháp đều không phải là chuyện dễ. Đặc biệt là với những nước chưa từng đánh trận nào như Corubia, sẽ có rất nhiều mối nguy hiểm tiềm ẩn trong quá trình cai trị trong tương lai.

Trực tiếp nuốt sống thì không được, nên chỉ có thể sử dụng một vài kỹ thuật. Ví như nói: Để bản thân Louis Vuitton III đề nghị sát nhập hai nước.

Loại chuyện này cũng đã từng có tiền lệ tại đại lục Aslante. Tiền thân của những cường quốc trên đại lục hiện giờ đều là kết quả đoàn kết của một đám quý tộc lãnh chúa sau khi Đế quốc sụp đổ.

Tổ tiên của đa số đại quý tộc có truyền thừa xa xưa đều từng sinh ra Quốc vương. Cho dù thời gian độc lập rất ngắn, nhưng đó cũng là một lịch sử đã từng huy hoàng.

"Bệ hạ, đừng nóng giận. Nếu như Louis Vuitton III thật sự muốn tự sát thì đã sớm chết rồi. Dù cho tốc độ hành động của chúng ta có nhanh cỡ nào cũng không thể ngăn được một người muốn chết."

"Biểu hiện hiện giờ của ông ta chỉ là đang làm giá, muốn tranh thủ đãi ngộ tốt hơn mà thôi. Chúng ta cần một sự kết thúc có hậu, và ông ta cũng muốn như vậy."

"Rắc rối thực sự trong việc chiếm đoạt Corubia hiện giờ của chúng ta vẫn là những quý tộc lãnh chúa đang phân tán ở khắp nơi kia. Nếu như không thanh trừ hết những người này, Vương quốc ta sẽ vĩnh viễn không thể nào yên tâm thống trị được!"

Tể tướng Công tước Milton đằng đằng sát khí nói.

Ngoài miệng thì nói rất ghê gớm, nhưng đến khâu xử lý cụ thể thì lại phát sinh biến hóa.

Lãnh địa của quý tộc là nơi thiêng liêng và bất khả xâm phạm, không có một lý do hợp lý, ngay cả Quốc vương cũng không có quyền tước đoạt tước vị trên đầu bọn họ.

Theo như quá trình tước đoạt tước vị bình thường, trước tiên, Quốc vương hoặc là chính phủ các cấp phải nắm được bằng chứng về những trọng tội mà người đó phạm phải, sau đó phải đưa ra cho hội nghị quý tộc xác minh, cuối cùng mới có thể chính thức tước đoạt tước vị.

Nhưng quy tắc trò chơi này rõ ràng không thích hợp để áp dụng với nước Corubia. Muốn tước đoạt tước vị của một hai nhà quý tộc thì còn có thể thao tác một chút.

Nhưng tước đoạt tước vị tập thể như vậy, các quý tộc chịu đáp ứng mới là lạ! Sợ rằng dù có đao gác trên cổ trong hội nghị quý tộc thì các nghị viên địa phương cũng sẽ không chấp thuận.

Vào thời kỳ không có chiến tranh, Alexander V cũng không dám trắng trợn hạ lệnh xử quyết quý tộc, dù là quý tộc của quốc gia khác cũng không được.

Giữ lại những người này lại càng không được. Vương quốc Hessen đã chấp nhận rủi ro lớn để triển khai hành động quân sự là vì ăn thịt, mà không phải vì một quyền thống trị trên danh nghĩa.

Nhóm lợi ích trong nước đều đang mài đao xoèn xoẹt chờ lấy chia bánh gato. Nếu như bây giờ đột nhiên nói bánh gato mất rồi, sợ là không có cách nào bàn giao.

"Các ngươi cảm thấy nên làm sao mới tốt đây?"

Alexander V ra vẻ không biết gì hỏi.

Bình thường mà nói, đối với những phần tử ngoan cố không thể nào hạ thủ ở bên ngoài thì cũng chỉ có thể sử dụng những thủ đoạn phi thường.

Tuy nhiên, thường thì loại chuyện này đều do đám thuộc hạ bên dưới chủ quan phát huy, vô luận thành bại đều không thể có liên quan gì đến Quốc vương.

"Bệ hạ, Thất Nguyệt hội chiếm cứ Corubia đã lâu, đang âm mưu phát động một cuộc nổi loạn."

"Chúng ta qua đó hỗ trợ trấn áp phản loạn, nhưng các quý tộc Corubia lại không nể tình. Chủ nhân không đồng ý, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng tiến vào trong lãnh địa của bọn chúng."

"Bây giờ chuyện đã bị lộ, sợ rằng Thất Nguyệt hội sẽ bí quá hoá liều, sớm phát động phản loạn, hạ thủ với Quốc vương của nước Corubia."

"Vì đại cục, xin ngài hãy hạ lệnh cho quân đội tiến vào vương đô Corubia để bảo vệ sự an toàn của Louis Vuitton III."

Bá tước Niklas nghiêm nghị nói.

Quân đội nhất định phải đứng ra gánh chịu trách nhiệm này, không thể để cho việc này có bất kỳ mối liên hệ nào với Quốc vương.

Chương 1015 - Chuyển Hướng Phát Triển (2)

"Để Hầu tước Reliant tự lo việc đó đi! Hết thảy đều phải lấy việc duy trì hòa bình và trật tự lâu dài của Corubia làm ưu tiên hàng đầu."

Lời nói của Alexander V đã trực tiếp quyết định vấn đề này. Muốn duy trì được hoà bình và ổn định lâu dài của Corubia thì đương nhiên là phải thanh trừ hết những nhân tố không ổn định trước.

Chỉ khổ cho Thất Nguyệt hội thôi, rõ ràng là bọn chúng chỉ hoạt động ở khu vực bắc bộ của Vương quốc Alpha, vậy mà bây giờ lại đột nhiên bị một nỗi oan thấu trời này giáng xuống đầu.

Hơn nữa còn nhất định phải gánh chịu, bởi vì sau này sẽ có vô số chứng cứ và tài liệu đen chỉ về phía bọn chúng, chứng minh tất cả những chuyện xấu này đều là do bọn chúng làm.

Đương nhiên, chuyện này đối với Thất Nguyệt hội đang nằm cách xa ngàn dặm mà nói chẳng tính là gì, rận quá nhiều không sợ ngứa, bị đùn đẩy trách nhiệm chỉ là thao tác thường ngày mà thôi.

Trong quá khứ, bọn chúng cũng từng bị đẩy cho vô số tội danh, lần này chẳng qua chỉ là thêm một tội danh mà thôi.

Tổ chức tà giáo mà, chẳng có mấy ai là sạch sẽ cả. Đặc biệt là những tổ chức tà giáo có thanh danh vang dội, trên người đều từng phải gánh chịu vô số nỗi oan. ...

Thánh sơn.

"Bệ hạ, Người Ruthenia đã từ chối thiện ý của chúng ta, bọn họ chỉ chịu cho chúng ta mượn đường, mà không chịu tuyên chiến với Vương quốc Người Lùn!"

Giám mục Sauron báo cáo với vẻ mặt âm trầm.

Vốn cho rằng chuyện này đã chắc ăn rồi, nhưng không ngờ là cuối cùng lại bị người ta cự tuyệt. Phải biết vì lôi kéo được Vương quốc Ruthenia, bọn hắn đã bỏ ra toàn bộ tiền vốn.

Giáo Đình vĩ đại đã chịu hạ mình kết minh với một Vương quốc đang suy sụp, vậy mà còn bị cự tuyệt, quả thực chính là...

Tóm lại, chuyện lần này đã khiến cho Giám mục Sauron bị mất mặt, hiện giờ gã ta đang vô cùng tức giận, hận không thể lập tức xuất binh đưa Quốc vương Ruthenia lên trên vỉ nướng.

"Mở rộng không gian sinh tồn của nhân tộc chính là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của tất cả mọi người, Người Ruthenia nói cự tuyệt là có thể cự tuyệt được sao!"

"Phái người đi cảnh cáo Quốc vương Ruthenia một chút, nói cho ông ta biết: Cấu kết dị tộc sẽ không có kết quả tốt đâu."

"Những kế hoạch còn lại vẫn được triển khai như bình thường."

"Ulise, tìm cơ hội để khơi dậy xung đột giữa Vương quốc Người Lùn và Vương quốc Ruthenia, xung đột càng lớn càng tốt."

"Bây giờ cũng đã đến lúc phát động những gián điệp đang ở trong Ruthenia rồi. Thả tin tức nói là có người trong hàng ngũ quan chức cấp cao của Vương quốc Ruthenia cấu kết với tộc Dwarf, bán đứng lợi ích của nhân tộc ta."

Shelter VII quyết đoán hạ lệnh.

Rõ ràng là những chuyện tương tự đã từng xảy ra không chỉ một lần. Kinh nghiệm phong phú trong đấu tranh chính trị cho phép ông đưa ra quyết định một cách khéo léo. ...

Thương Lan thành, sau khi trải qua một cuộc trang trí và sửa chữa đơn giản, học viện Áo Thuật số 2 trên đại lục với khẩu hiệu "Truy cầu chân lý là nhiệm vụ của bản thân" đã bắt đầu treo biển tuyển sinh.

Khuôn viên trường được gia tộc Lưu Phong đóng góp. Bọn hắn vốn có trạch viện trong vương đô, nhưng tiếc là gia tộc đã xuống dốc, nếu cứ tiếp tục sở hữu loại biệt thự này thì sẽ quá chói mắt.

Theo như tình huống bình thường thì sẽ được mang đi bán cho những quý tộc mới nổi. Nhưng Công tước Lưu Phong lại không phải nhân vật đơn giản, mặc dù là một newbie về phương diện đánh trận, nhưng vẫn có thủ đoạn trong đấu tranh chính trị.

Ông ta lực bài chúng nghị, ngăn cản đề nghị bán để thay đổi hiện trạng của các thành viên trong gia tộc. Sau đó phát động nhân mạch của gia tộc, trải qua một khoảng thời gian cố gắng tranh thủ, cuối cùng cũng có được cơ hội quyên tặng cho học viện Áo Thuật.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một khoản đầu tư rất hiệu quả. Học viện Áo Thuật này được một đám thế lực lớn của Vương quốc hợp tác thành lập, nó đã được định sẵn là sẽ phi thường ngay từ khi ra đời.

Mỗi ngày đều ở trong trạch viện do gia tộc Lưu Phong quyên tặng, nếu như đám học viện không chiếu cố bọn hắn một chút thì thật là quá vô lý.

Đối với gia tộc Lưu Phong đang suy sụp mà nói, khoản đầu tư ân tình này có thể cứu mạng họ vào thời khắc quan trọng.

Từ công tác chuẩn bị cho đến khi hoàn thành việc tuyển sinh đều mất chưa đến hai tháng, tốc độ nhanh vô cùng.

Caesar IV đích thân có mặt trong buổi lễ khánh thành học viện, tâm tình của y đang rất phức tạp. Y vốn cho rằng mình có thể trở thành nhân vật chính, nhưng tiếc là ở hiện trường có quá nhiều trưởng bối.

Những thúc bá phương xa thì tạm thời không nói, có thể cái gì thúc tổ, bá tổ, thái gia gia, tổ gia gia... Những lão già còn sống đều xuất hiện.

Đại diện mà những đại quý tộc khác trong Vương quốc cử tới cũng đều là những trưởng giả sống hơn trăm tuổi. Những người này đều có chung một đặc điểm, không chỉ có thực lực cường đại, mà bối phận còn cao đến lạ thường.

Đám lão già hơn trăm tuổi đang vội vàng ôn chuyện, trực tiếp gạt vị Quốc vương Caesar IV sang một bên, làm cho người làm Quốc vương như y chẳng còn chút mặt mũi nào.

Đương nhiên, một chút buồn bực này chẳng tính là. Trong thế giới siêu phàm, người càng già thì sẽ nội tình càng thâm hậu. Trong thời đại mà mọi người đều chỉ thọ chừng 30-40 tuổi, nhưng người có thể sống đến hơn một trăm tuổi đều không có kẻ yếu.

Thoạt nhìn thì buổi lễ lần này là để đặt nền móng cho học viện Áo Thuật, nhưng trên thực tế cũng là đang thể hiện thực lực cho người ngoài. Nói cho ngoại giới biết là Vương quốc Alpha còn chưa suy sụp đâu.

"Bệ hạ, Buổi lễ đặt nền móng này đang diễn ra hết sức thuận lợi, chuyện này không hề giống với phong cách làm việc của Giáo Đình!"

Đại công tước Newfoundland lo lắng nói.

Chương 1016 - Chuyển Hướng Phát Triển (3)

Lần trước khi Vương quốc Frank khánh thành học viện Áo Thuật đã bị Giáo Đình tập kích nhiều lần. Nếu như không phải người Frank trấn áp nhanh thì suýt chút nữa đã bộc phát Thiên tai vong linh rồi.

Bên ngoài thì tuyên bố là do tà giáo gây ra, nhưng trong lòng ai cũng biết đây là do Giáo Đình làm!

Nhắm vào Vương quốc Frank mà còn bạo lực như vậy, nhưng đến Vương quốc Alpha lại đột nhiên trở nên ôn hòa, rõ ràng là không hợp với lẽ thường.

"Có lẽ là do sự thất bại lần trước đã làm cho Giáo Đình rút ra được một bài học và từ bỏ loại ám sát không có ý nghĩa này."

"Nhưng mà chúng ta vẫn phải tăng cường đề phòng, trong Giáo Đình đều là những thằng điên, bất cứ chuyện gì bọn chúng cũng có thể làm ra được!"

Caesar IV không xác định nói.

Những hành vi không hợp với lẽ thường đều sẽ trở nên dễ hiểu khi liên quan đến những gã điên.

"Bệ hạ, có lẽ sự yên tĩnh của Giáo Đình có liên quan đến hành động tiếp theo của bọn chúng. Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy rằng Giáo Đình đang chuẩn bị phát động một cuộc chiến."

"Mục tiêu cụ thể là ai thì tạm thời chưa xác định được. Nhưng các quân đoàn lớn chủ lực của Giáo Đình đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu."

"Không chỉ có Giáo Đình, còn có Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn ở trung bộ, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia ở nam bộ đều đang ngo ngoe muốn động."

"Đã một trăm năm đã trôi qua kể từ khi cuộc chiến tranh đại lục trước kết thúc. Theo như thông lệ trong quá khứ, cuộc chiến tranh đại lục tiếp theo đã ở gần ngay trước mắt!"

Bá tước Francois thấp thỏm nói. ...

"Việc chiến tranh đại lục lại nổ ra một lần nữa chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Trên thực tế, cuộc phản công nhằm vào thú nhân trước đó đã bộc lộ suy nghĩ thực sự của những thế lực đỉnh tiêm."

"Thái bình nhiều năm như vậy, các nước đã tích tụ rất nhiều mâu thuẫn, hiện giờ đã đến lúc nhất định phải phát tiết rồi."

"Nếu như không có kế hoạch thì bọn họ cũng sẽ không chịu bỏ công bỏ sức ra đánh tàn phế Đế quốc Thú Nhân dùm chúng ta."

"Lúc phụ vương còn sống đã từng đoán rằng, trong vòng mười năm chắc chắn sẽ nổ ra một cuộc chiến tranh đại lục mới."

"So với trăm năm trước, thực lực tổng thể của nhân tộc ta đã cao hơn ít nhất 30%, còn dị tộc thì ngược lại, thực lực chẳng những không tăng mà còn giảm xuống."

"Sau khi Đế quốc Thú Nhân suy sụp, liên minh dị tộc chỉ còn chiếm được một chút ưu thế nhỏ bé trước nhân tộc ta."

"Trong các cuộc chiến tranh đại lục trước đây, thực lực tổng thể của nhân tộc vẫn luôn nằm ở thế hạ phong, đều là thắng nhiều thua ít. Nhưng hiện tại thực lực của hai bên đã dần cân bằng, phần thắng của chúng ta sẽ càng lớn hơn."

"Nếu như nhân tộc lại giành được phần thắng trong cuộc chiến tranh đại mới này thì gần như có thể trực tiếp tuyên bố thời đại của dị tộc đã kết thúc, từ nay về sau, đại lục Aslante này sẽ hoàn toàn bị thống trị bởi nhân tộc."

"Tại Bắc đại lục có 3 dị tộc chủ yếu là Thú Nhân, Tinh Linh và Thượng Cổ Di Tộc. Đế quốc Thú Nhân, dị tộc hiếu chiến nhất đã bị chúng ta đánh tàn, mối đe dọa của hai dị tộc còn lại cũng bị suy giảm trên diện rộng."

"Thượng Cổ Di tộc có quá nhiều chủng tộc, mặc dù sức chiến đấu mạnh, nhưng đều là mạnh ai nấy đánh, chẳng làm được trò trống gì."

"Tộc Tinh Linh có thực lực hùng hậu, nhưng tiếc là bọn chúng đã đánh mất tinh thần thượng võ của mình từ vô số năm trước rồi."

"Trông chờ vào lũ dị tộc chỉ biết có nghệ thuật ra chiến trường chém giết là chuyện không đáng tin chút nào."

"Chỉ cần các quốc gia bắc bộ không chủ động xâm lược Vương quốc Tinh Linh thì dù cho có xảy ra chiến tranh đại lục, bọn chúng cũng chưa chắc sẽ quyết định liều mạng với chúng ta."

"Nếu chỉ xét về chiến tranh dị tộc, chúng ta sẽ không gặp được nhiều nguy hiểm trong cuộc chiến tranh đại lục lần này."

"Chỉ sợ những dị tộc bị đánh tàn phế không kiềm chế được dã tâm mà muốn tiếp tục khuếch trương thôi!"

Caesar IV nghiêm túc nói.

Nguyên nhân chủ yếu mà nhân tộc có thể giành được phần thắng trong các cuộc chiến tranh đại lục trước đây là vì dị tộc không đoàn kết.

Hai chủng tộc có thực lực mạnh nhất trong dị tộc là Thú Nhân và Tinh Linh là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Thú nhân hiếu chiến, trước giờ bọn chúng luôn là người tiên phong khơi mào chiến tranh đại lục. Nhưng mà hậu quả của việc khơi mào chiến tranh chính là bị tiêu hao quá nhiều thực lực.

Hơn nữa, Vương quốc Alpha đang ngăn cản trước mặt bọn chúng lại rất kiên cường, cho dù bọn chúng có anh dũng can đảm phát động chiến tranh như thế nào cũng đều bị cây đinh này chặn lại.

Còn tộc Tinh Linh lại là một thái cực khác. Trong hầu hết thời gian, tộc Tinh Linh đều chỉ xuất binh đánh mấy trận cho có, giống như là bị người khác cưỡng ép kéo ra chiến trường vậy.

Chỉ cần tổn thất mấy ngàn tộc nhân là sẽ lập tức cảm thấy vô cùng đau lòng, căn bản không có dũng khí tấn công bằng bất cứ giá nào. Ý nghĩa lớn nhất mà Tộc Tinh Linh tham chiến chính là kìm hãm một lượng lớn quân đội của nhân tộc.

Dị tộc ở Bắc đại lục đã như vậy, dị tộc ở những khu vực khác trên đại lục cũng chỉ càng bi kịch hơn mà thôi.

Ngay cả hai chủng tộc mạnh nhất cũng không thể trông cậy được, những chủng tộc có thực lực yếu thì làm sao có thể chống lại những thế lực lớn của nhân tộc được chứ, có thể bảo vệ được cơ nghiệp tổ tông đã xem như lợi hại rồi.

Nhưng mọi thứ đều có giới hạn, sau khi thất bại hết lần này đến lần khác, thực lực tổng thể của những chủng tộc này cũng đang không ngừng giảm sút.

Nếu như bây giờ mà tiếp tục thất bại nữa, dù là không bị diệt tộc thì cũng sẽ bị loại khỏi sân khấu tranh bá đại lục.

Chương 1017 - Chuyển Hướng Phát Triển (4)

Một khi không còn mối đe dọa từ dị tộc nữa, cũng chính là lúc nhân tộc phát sinh nội đấu. Thế cục cuối cùng sẽ phát triển như thế nào, không ai nói rõ được.

"Bệ hạ không cần phải quá lo lắng. Thực lực của dị tộc không yếu, đặc biệt là càng vào những lúc sống còn như hiện giờ thì bọn chúng sẽ càng có thể bộc phát được tiềm năng."

"Một khi chiến tranh đại lục nổ ra, trong thời gian ngắn sẽ không thể nào kết thúc được. Có lẽ chờ đến khi cuộc đại chiến này kết thúc, chúng ta cũng đã khôi phục được nguyên khí rồi."

"Nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, trong ván cờ sau này, Vương quốc ta chưa chắc sẽ rơi vào thế hạ phong!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland mở miệng an ủi.

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng vẻ u sầu trên hai hàng lông mày đã bộc lộ nỗi bất an trong lòng lão ta.

Không có Đế quốc Thú Nhân không có nghĩa là Vương quốc Alpha có thể đứng ngoài cuộc trong cuộc chiến tranh đại lục này.

Vương quốc Warhammer đang bận nội chiến, thực lực của Công quốc Mosey bị giảm mạnh, ngoài Vương quốc Alpha, không còn thế lực nào ở Bắc đại lục có thể ngăn cản Tộc Tinh Linh được.

Cuộc chiến này có liên quan đến việc tranh giành không gian sinh tồn của các chủng tộc, ai cũng không dám cam đoan là Tộc Tinh Linh sẽ tiếp tục làm ngơ trong cuộc chiến đại lục sau này.

Chỉ cần Tộc Tinh Linh chỉ bỏ một chút công sức thì những nước nhỏ kia nhất định sẽ không chịu được, Vương quốc Alpha vẫn bị kéo xuống nước.

Không chừng đám Thượng Cổ Di tộc đang trốn trong thế giới băng tuyết kia cũng sẽ chạy tới tham gia náo nhiệt, tạo ra một cục diện rối rắm rồi muốn Vương quốc Alpha phụ trách giải quyết hậu quả.

Nếu là tình thế càng tồi tệ hơn nữa, không chừng ngay cả Thú nhân đang co đầu rút cổ trong một góc nhỏ cũng sẽ từ trong núi giết ra, nhằm đoạt lại Đại thảo nguyên thú nhân với bảy nước trên đại thảo nguyên.

"Thông báo cho các đại quý tộc biết về suy đoán của chúng ta, kêu bọn hắn chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh."

"Phải mau chóng khôi phục thực lực cho quân thường trực của Vương quốc, đặc biệt là phải để tâm đến quân đoàn Ma Thú nhiều hơn."

"Bên phía học viện pháp thuật và học viện Áo Thuật thì làm phiền Tể tướng qua đó một chuyến, yêu cầu bọn họ gia tăng chỉ tiêu tuyển sinh, nhấn mạnh là phải bồi dưỡng sức chiến đấu cho học viên."

"Nếu như có tài, không chừng mười năm sau sẽ có thể phát huy được tác dụng."

Caesar IV bất đắc dĩ nói.

Muốn bồi dưỡng nhân tài của những chức nghiệp như Ma pháp sư, Áo Thuật sư, Vu sư, Luyện kim thuật sĩ. . . , không chỉ cần có thiên phú cao, mà còn tốn rất nhiều thời gian.

Chính bởi vì nhiều điều kiện hạn chế nên Kỵ sĩ mới trở thành chủ lưu trên đại lục.

Nếu như con cháu của đại quý tộc con cháu có thiên phú cao, thì việc trở thành Đại kỵ sĩ trước năm hai mươi tuổi cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Nhưng người có thể trở thành Đại ma pháp sư vào năm 20 tuổi lại rất hiếm trên toàn bộ đại lục. Cho dù thiên tư trác tuyệt + tài nguyên dồi dào thì vẫn phải nhờ vào may mắn nữa.

Những chức nghiệp hi hữu như Áo Thuật sư và Vu sư thì lại càng không cần phải nói. Người tu luyện vốn đã ít, xác suất gặp được thiên tài lại còn thấp hơn.

Cho dù học viện Áo Thuật đã được khánh thành, nhưng dưới ảnh hưởng của những quan niệm cố hữu, con em quý tộc vẫn muốn trở thành Ma pháp sư và Kỵ sĩ hơn. . . .

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đã vội vàng bắt đầu an bài thu hoạch vụ thu. So với những năm trước, điểm khác biệt lớn nhất của vụ thu năm nay chính là không cần phải mua lương thực từ bên ngoài nữa.

Nô lệ đã bị đưa ra ngoài công trường, không cần Hudson tiếp tục bao ăn nữa, bỗng nhiên thiếu đi mấy vạn cái miệng, Sơn Địa Lĩnh lập tức thực hiện được tự cung tự cấp lần đầu tiên.

Đối với những quan chức vẫn luôn đau đầu về vấn đề thiếu hụt tài chính trường kỳ của lãnh địa mà nói, đây chính là liều thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương trong nội tâm.

Chi phí mua sắm lương thực đã giảm bớt, chi phí mua sắm muối ăn cũng giảm đi rất nhiều, ngành công nghiệp sắt thép đang hấp hối cũng đã tiếp tục sản xuất, vấn đề thâm hụt ngân sách của lãnh địa nhanh chóng bị xóa bỏ.

Theo ước tính của Bộ Tài chính, mức thâm hụt tài chính trong năm nay của lãnh địa dự kiến sẽ được kiểm soát trong vòng 50.

000 kim tệ.

So với mức thâm hụt chừng 100. 000 kim tệ của mấy năm trước thì đây đã là một sự tiến bộ rất lớn rồi. Chỉ cần tiếp tục phát triển ổn định, sang năm vẫn còn hy vọng đạt được thu chi cân bằng.

Thu chi cân bằng là một tiêu chí quan trọng cho thấy sự trưởng thành của lãnh địa, qua được cửa ải này mới mang ý nghĩa là thực sự đứng vững bước chân.

Nhìn vào những tấm giấy vàng thô ráp trong tay, Hudson vô cùng hoài nghi là thứ đồ chơi này có thể viết chữ được hay không. Nhưng vì đây là loại giấy đầu tiên được sản xuất mà không sử dụng da dê, nên có chút khuyết điểm cũng là có thể hiểu được.

"Để cho người phía dưới tiếp tục cố gắng cải tiến công nghệ, tranh thủ sản xuất ra giấy đạt tiêu chuẩn trong thời gian ngắn nhất."

"Cairne, ngươi theo sát công việc này. Nói cho người bên dưới biết là đừng sợ thất bại, phải dũng cảm thử nghiệm."

Hudson không biết rõ quy trình chế tạo giấy cụ thể, hắn chỉ dựa vào một chút kiến thức nửa vời trong ký ức, nên công nghệ chế tạo giấy của Sơn Địa Lĩnh cũng không được thuận lợi cho lắm.

Sau những kỳ vọng ban đầu, sự mong chờ trong lòng Hudson cũng đã giảm hết lần này đến lần khác. Đợi đến lúc hắn đã chuẩn bị sẵn sàng là phải tốn thêm một khoảng thời gian rất dài nữa thì tờ giấy thứ nhất cuối cùng cũng ra đời.

Chất lượng tốt hay xấu thì tạm thời không bàn đến, chỉ cần đạt được bước đột phá từ 0 đến 1, thì những bước tiến từ 1 đến 100 vào giai đoạn sau chỉ cần không ngừng dồn tài nguyên vào đó là được.

Chương 1018 - Chuyển Hướng Phát Triển (5)

Làm một vị lãnh chúa thời phong kiến, Hudson không cần phải trả tiền cho nguyên vật liệu và nhân công, nên chi phí đầu tư cũng không nhiều.

"Vâng, Bá tước đại nhân!"

Cairne đáp lời.

Nếu như giấy không được chế tạo ra, y đã nghi ngờ rằng liệu đây có phải suy nghĩ hão huyền của của lãnh chúa lão gia hay không, nhưng chờ đến khi tờ giấy thứ nhất được sinh ra, giai đoạn sau chỉ cần cải tiến công nghệ là được, độ khó cũng sẽ giảm xuống một cấp bậc.

Trong thâm tâm Cairne lại càng kính phục Hudson nhiều hơn.

"Bá tước đại nhân, nhóm ngư dân đầu tiên đã kết thúc khóa huấn luyện, hiện giờ đều bị phái đi bắt cá, hiệu quả còn tốt hơn trong dự tính của chúng ta."

"Nguồn lợi thủy sản ở vùng biển này thực sự là rất phong phú. Chỉ cần tùy tiện thả lưới là đã có thu hoạch."

"Sản lượng tôm cá bình quân mỗi ngày ước chừng 38, 000 pound."

"Nhóm ngư dân thứ hai cũng đã bắt đầu được huấn luyện. Một khi hoàn thành việc huấn luyện, sản lượng tôm cá hàng ngày trong lãnh địa sẽ vượt quá 100. 000 pound."

"Chỉ là mùi vị của những con cá biển này rất bình thường, không được ưa chuộng trên thị trường, trừ phi gặp phải những năm đại hạn, nếu không căn bản không bán được."

Jacob nửa vui nửa buồn nói.

Thị trường thu hẹp quyết định lượng tôm cá tiêu thụ có hạn. Một lượng lớn cá tươi không bán được cũng chỉ có thể dùng để chế biến thành cá khô.

Tiếc là thị trường cá khô lại càng nhỏ hơn, những quý tộc lão gia có sức mua lại chướng mắt thứ này, dân tự do mới là những người có nhu cầu mua cá khô, nhưng số lượng dân tự do lại cực kỳ ít.

Ngay cả gia tộc Koslow cũng không thể kinh doanh được, Sơn Địa Lĩnh gặp khó khăn cũng là chuyện đương nhiên.

"Nếu đã bán không hết thì cứ giữ lại tự ăn là được. Truyền lệnh xuống, mỗi tháng sẽ gia tăng ba pound cá khô trong khẩu phần lương thực cơ sở của lĩnh dân."

"Số cá khô còn lại cứ bảo quản trước đi! Chỉ cần ướp gia vị là nó sẽ không bị hỏng nhanh như vậy, có lẽ sau này sẽ có ích."

Hudson bình tĩnh nói.

Hắn đã muốn gia tăng cung cấp thịt cho lĩnh dân từ lâu, nhưng tiếc là sản lượng thịt trâu, lợn, dê quá thấp, sau khi ưu tiên cung cấp cho công tượng, những người dân bình thường chỉ nhận được 1 pound mỗi tháng.

Hiện giờ có thịt cá bổ sung, Hudson cũng trở nên phóng khoáng hơn. Còn về vấn đề mùi vị, trong thời đại có thể nhét đầy bao tử chính là hạnh phúc này sẽ không cần phải cân nhắc nhiều như vậy.

Trên thực tế, Hudson cũng đa bỏ ra khá nhiều công sức để cải thiện chế độ dinh dưỡng cho lĩnh dân.

Ngoài việc ăn thịt ra, hắn còn cung cấp thêm một lượng rau quả. Có rất nhiều rau dại có thể vẫn được đều đang được gieo trồng ở khắp Sơn Địa Lĩnh.

Lượng dầu thực vật mà hắn vốn định dùng để sản xuất xà phòng cuối cùng đều chui vào bụng của mọi người hết, hiện giờ lĩnh dân bình thường đều có thể nhận được nửa pound dầu thực vật mỗi tháng.

Đương nhiên, sau lưng chuyện này còn có một nhân tố hiện thực khác —— xà phòng bị ế hàng.

Dù sao cũng thế giới ma pháp, còn có những vật thay thế khác tốt hơn cả xà phòng. Đại quý tộc cho rằng xà phòng là thứ chỉ dân đen mới dùng, nên bọn họ đã trực tiếp dán nhãn nó là sản phẩm cấp thấp.

Vì mặt mũi, các tiểu quý tộc cũng không tiện mua. Xà phòng chỉ vừa mới có được một chút nhiệt độ, còn chưa kịp phổ cập thì đã bị biến thành sản phẩm dành cho dân nghèo.

Bị giới hạn bởi quy trình sản xuất truyền thống cùng giá nguyên vật liệu cao chót vót, giá thành sản xuất xà phòng vẫn luôn ở mức cao, nếu như giảm giá thì sẽ lỗ, Hudson chỉ có thể cho ngừng việc sản xuất.

Mặc dù không làm ra sản phẩm, nhưng Hudson vẫn không từ bỏ việc trồng cây lấy dầu. Số dầu ép ra đương nhiên là chui vào trong bụng lĩnh dân hết.

Nếu như hắn không cải thiện nguồn cung cấp dinh dưỡng thì lĩnh dân của hắn đã bị mệt chết trong công cuộc khai hoang đất đai lâu dài này rồi, làm sao có thể trụ được đến bây giờ chứ.

Đương nhiên, ngoài những khẩu phần ăn thông thường này ra, lĩnh dân còn có cơ hội được cải thiện bữa ăn trong những ngày lễ đặc biệt hoặc trong các hoạt động trọng đại.

So sánh với đông đảo lãnh địa trên đại lục Aslante này, mức sống của dân chúng Sơn Địa Lĩnh chắc chắn được xếp hạng rất cao.

Người được lợi lớn nhất vẫn là thế hệ tuổi trẻ. Bọn họ có được danh ngạch dầu và thịt như người trưởng thành, lại không cần lao động chân tay nặng nề, nên tố chất thân thể đã được cải thiện đáng kể.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là: tỷ lệ người phù hợp tham gia quân đội vẫn luôn không ngừng tăng lên.

Còn những thanh thiếu niên có thiên phú tu luyện, từ nhỏ đã được chọn vào quân dự bị của lãnh địa thì lại càng không cần phải nói.

Mặc dù tài nguyên tu luyện chưa chắc sẽ có, nhưng bọn họ chưa bao giờ thiếu thịt ăn.

"Bá tước đại nhân, một lần tăng những ba pound cá khô, có phải là nhiều quá rồi không?"

"Hay là cứ tăng thêm một pound cá khô trước, phần còn dư lại sẽ dùng làm phần thưởng để ban cho những lĩnh dân có biểu hiện tốt."

"Hoặc là có thể bổ sung vào tiêu chuẩn lương thực trong lúc tổ chức mọi người lao động tập thể, điều này sẽ khơi dậy sự tích cực của mọi người."

Jacob đau lòng nói.

Để kích thích sức sản xuất, mặc dù không thực hiện chỉ tiêu sản xuất theo hộ, nhưng vẫn phân công nhiệm vụ cụ thể cho từng cá nhân trong sản xuất nông nghiệp.

Đầu tiên là lấy Bảo Giáp làm đơn vị để tiến hành phân chia nhiệm vụ, sau đó lại từng bước chia cho mỗi hộ gia đình. Nhà ai phụ trách mảnh ruộng nào đều được chia rõ ràng.

Vào thời điểm thu hoạch vụ thu, những gia đình có sản lượng cao sẽ được ban thưởng vật chất, có thể là sản phẩm từ thịt, cũng có thể là quần áo giày dép, hoặc là những vật dụng sinh hoạt hàng ngày; Còn sản lượng thấp thì chỉ có thể được nhận một lượng vật tư giới hạn.

Chương 1019 - Chuyển Hướng Phát Triển (6)

Dưới bối cảnh này, mức sống của người dân bình thường trong Sơn Địa Lĩnh cũng dần có sự khác biệt.

Nhưng người chịu khó làm việc sẽ mức sống ngày càng tốt; Còn cuộc sống của những kẻ gian dối lại ngày càng khốn khổ.

Ở một khía cạnh nào đó, đây có thể được coi là một hình thức phân bổ theo hộ gia đình trong phạm vi quy tắc.

Dù sao bây giờ Hudson lão gia cũng không dám động tới chế độ nông nô và quyền sở hữu đất đai. Nếu như không thể giải quyết được những vấn đề cốt lõi này thì đó chỉ là sự tối ưu hóa về hệ thống quản lý chứ không phải là sự thay đổi của hệ thống xã hội.

Ngay cả khi việc tối ưu hóa hệ thống quản lý bị lộ ra ngoài thì cùng lắm là bị mọi người học theo mà thôi. Còn việc cải cách hệ thống xã hội thì chẳng khác nào là đang chọc tổ ong vò vẽ.

Hậu quả chính trị thực tế sẽ còn nghiêm trọng hơn thế nhiều. Không có bao nhiêu tội danh có thể khiến cho đại quý tộc bị tước đoạt tước vị, và đây chính là một trong số đó.

"Hừm, cứ làm theo lời ngươi nói đi! Bộ Chính vụ phải định ra một tiêu chuẩn cụ thể và phải rõ ràng trong cơ chế thưởng phạt."

"Trọng tâm của bước tiếp theo là phân loại cư dân. Xét theo từ tình hình hiện tại, năng lực sản xuất lương thực của lãnh địa đã có thể làm được tự cung tự cấp, sau đó có thể từ từ giảm tiến độ khai hoang xuống."

"Cắt giảm 1/5 mục tiêu khai hoang sang năm! Đầu tư số sức lao động này vào những lĩnh vực khác."

"Những người trên 30 tuổi thì không cần thay đổi nghề nghiệp. Nhưng việc sắp xếp nghề nghiệp cho thế hệ trẻ tuổi phải được tiến hành dựa trên nhu cầu thực tế của lãnh địa, không thể nào đưa tất cả bọn họ đi trồng trọt được."

"Bộ Nội vụ nhất định phải có lên kế hoạch sớm về phương diện này. Không thể chờ đến khi sản lượng lương thực trong lãnh địa quá dư thừa mới cân nhắc đến vấn đề này."

Vạn sự đều mang tính tương đối, sau khi có thể tự cung tự cấp lương thực, Sơn Địa Lĩnh nhất định phải điều chỉnh kế hoạch chiến lược của mình.

Công việc khai hoang thì vẫn phải tiếp tục, nhưng cường độ đầu tư nhất định phải giảm bớt. Dù sao những ngành nghề khác cũng cần được phát triển, không thể tập trung hoàn toàn vào việc trồng trọt được.

Mặc dù để dành được nhiều lương thực sẽ rất tốt, nhưng cũng có cực hạn. Trong trường hợp không có nguồn tiêu thụ, đề cao lương thực sản lượng một cách mù quáng chỉ phá giá lương thực đến mức ngay cả giá cải trắng cũng không bán được.

Suy cho cùng vẫn là vấn đề về nhân khẩu, nếu như trong Sơn Địa Lĩnh có hơn 1 triệu nhân khẩu, vậy thì mọi chuyện đều không còn là vấn đề.

Tiếc là Sơn Địa Lĩnh chỉ có hơn 300. 000 người. Ngay cả khi Hudson đã đưa ra nhiều chính sách khuyến khích sinh con, nhưng vẫn là nước xa không cứu được lửa gần.

"Bá tước đại nhân, nếu chỉ cắt giảm 1/5 mục tiêu khai hoang, sợ là chẳng mấy chốc nữa sản lượng lương thực của chúng ta sẽ trở nên quá dư thừa."

"Trên thực tế, bắt đầu từ năm sau, chúng ta sẽ xuất hiện tình trạng dư thừa lương thực. Hơn nữa số lượng còn rất đáng kể."

"Hay là chúng ta dừng việc khai hoang lại để giảm bớt gánh nặng cho lãnh địa. Mọi người cũng đã cực khổ nhiều năm rồi, có thể nhân cơ hội này để nghỉ ngơi một chút."

Jacob mở miệng khuyên.

Hiển nhiên là Bộ Chính vụ không định tiếp tục khai hoang nữa. Mức tiêu thụ lương thực trong thời gian lao động và thời gian nghỉ ngơi của mọi người là hoàn toàn khác nhau.

Một khi đình chỉ việc khai hoang, khẩu phần lương thực tiêu hao của các lĩnh dân sẽ bị giảm xuống ít nhất là 1/3 .

Chỉ riêng số lương thực này thôi cũng đủ nuôi hơn 100. 000 người trong một năm rồi. Cộng với việc sản lượng lương thực không ngừng tăng lên từ những khu vực mới khai hoang, số dư cuối cùng chỉ càng nhiều mà thôi, Bộ Chính vụ kêu dừng công tác khai hoang cũng không có gì lạ.

"Không sao, sản lượng quá thừa thì chỉ cần xây thêm kho lúa là được. Một khi rảnh rỗi thì sẽ rất dễ xảy ra vấn đề, có thể giảm tiến độ khai hoang, nhưng nhất định phải giảm từng bước một."

"Sau này chúng ta có thể giảm giảm dần cường độ lao động và tăng thêm thời gian nghỉ ngơi của lĩnh dân, nhưng không thể để cho bọn họ rảnh rỗi."

"Nếu là không có đủ việc làm thì tổ chức huấn luyện quân sự cho mọi người. Thế giới này đã không yên bình nữa, xảy ra chiến tranh chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

"Bắt đầu từ năm sau sẽ khôi phục lại chế độ huấn luyện quân dự bị. Ngoài những chức vụ đặc biệt ra, những thanh niên có độ tuổi phù hợp trên lãnh địa đều phải tham gia huấn luyện quân sự."

"Mặt khác, hạ ngưỡng cửa trúng tuyển đầu vào thiếu niên doanh xuống, chỉ cần có tư chất tu luyện, cha mẹ không có ghi chép phạm tội thì đều có thể tuyển vào."

"Thành lập thêm một nữ tử doanh nữa, chuyện lựa chọn những bé gái có năng khiếu để tiến hành bồi dưỡng."

"Hai doanh trại huấn luyện này sẽ do ta đích thân phụ trách, Bộ Chính vụ chỉ cần làm tốt công tác hậu cần là được."

"Làm vậy thì sản lượng lương thực cũng sẽ bị tiêu hóa không sai biệt lắm."...

Mùa bội thu luôn là vụ mùa làm cho người ta mê muội nhất. Hudson ôm con trai đứng nhìn qua làn sóng lúa cuồn cuộn theo gió liền không nhịn được nở một nụ cười vui mừng.

Với vụ thu hoạch lớn này, những nông nô mới di cư đến sẽ cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Đối với dân chúng ở đáy xã hội mà nói, không có chuyện gì có thể làm cho họ yên tâm hơn mùa bội thu.

Sản lượng lương thực không biết nói dối, trải qua mấy năm cố gắng, sản lượng lương thực trên mỗi mẫu đất trong lãnh địa đã tăng lên nhiều, sản lượng bình quân mỗi mẫu đã vượt qua 220 pound.

Rốt cuộc là do tác dụng của phân bón hay là tác dụng của việc chọn lọc và nhân giống hạt giống, hoặc có lẽ là cả hai, Hudson cũng không chắc.

Chương 1020 - Trú Quân

Nhưng đây chỉ là một vấn đề nhỏ, dù là do cụ thể là gì thì cũng có thể dùng hai tay nắm lấy.

Hạt giống phải chọn loại có chất lượng cao, phân bón hiệu đầm lầy cũng có thể tiếp tục sử dụng dụng, và không thể bỏ qua công nghệ ủ phân trong trang trại.

Trên thực tế, năng suất trên mỗi mẫu đất còn thấp là vì bị sản lượng thấp của những khu vực vùng núi mới khai hoang cản trở. Năng suất ở những khu vực màu mỡ nhất đã đạt gần ba trăm pound mỗi mẫu.

Đương nhiên, số liệu này chỉ nằm trong tay các quan chức cấp cao của lãnh địa. Người bình thường chỉ biết là Sơn Địa Lĩnh bội thu, nhưng cụ thể bội thu tới trình độ nào thì lại không có bất kỳ một khái niệm gì.

Cho dù gián điệp có truyền tin tức này ra ngoài thì mọi người cũng chỉ cho rằng đây là một ví dụ về việc bội thu ở địa phương. Cũng không phải là chưa từng xảy ra những chuyện tương tự.

Ví dụ như: trên chiến trường nơi hai đội quân đang chiến đấu tàn khốc thì sản lượng sẽ dễ dàng bội thu vào năm sau.

Lại ví dụ như: Vào mùa đông tuyết lớn, sản lượng lương thực năm sau sẽ cao hơn một chút. . . .

Nhưng vì mọi người đều chưa từng nghiên cứu chuyên sâu và thiếu kiến thức về các lĩnh vực liên quan, nên họ đã quy kết những chuyện phi thường này là nhờ sự phù hộ của Thần Linh.

Trên người Hudson vốn đã có rất nhiều hào quang thần thánh, thêm một chút cũng không có gì.

Thậm chí Hudson còn không cần tuyên truyền cái danh được "Thần linh chiếu cố" này mà đã một đám người hâm mộ tự phát đặt lên đầu hắn.

Điều quan trọng nhất là thân phận địa vị của hắn đã khác xưa.

Nếu như chuyện này xảy ra khi hắn còn là tiểu quý tộc thì đó chính là chuyện đại sự liên quan đến sống còn, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bỏ mình tộc diệt.

Nhưng khi leo lên đến địa vị hiện giờ, cùng lắm cũng chỉ làm cho một số người hữu tâm âm thầm thăm dò mà thôi. Sẽ không có người chỉ vì một lời đồn còn chưa biết thật hay giả mà phái người tới cướp đoạt.

Tỉnh Đông Nam không thiếu lương thực, gia tộc Koslow có thể trở mặt với gia tộc Koslow vì nguyên nhân khác, nhưng tuyệt đối sẽ không phát động chiến tranh quý tộc chỉ vì sản lượng mỗi mẫu đất của Hudson tăng lên vài chục cân.

Trong công tác xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt hiện giờ, mọi người có tiền ra tiền, có người ra người, thứ mà gia tộc Dalton ra chính là lương thực.

Dùng sức của một gia tộc cung cấp đồ ăn thức uống cho mấy chục vạn lao công mỗi ngày, vậy mà gia tộc Dalton vẫn còn có dư lương thực để bán ra ngoài, điều này đã đủ nói rõ vấn đề.

Chỉ từ số liệu công khai bên ngoài thì gia tộc Dalton kiểm soát hơn 30. 000 km2 lãnh địa, đang trị vì hơn 1 triệu nhân khẩu.

Nhưng số liệu thực tế thì còn hơn thế nữa, dù là gấp đôi cũng không có gì kỳ lạ. Hudson vẫn chưa quên rằng gia tộc Dalton còn có những hòn đảo ở hải ngoại, những địa bàn này không thuộc thẩm quyền quản lý của Vương quốc.

Có được vốn liếng hùng hậu như vậy, việc cung cấp khẩu phần ăn cho hàng trăm nghìn lao công đương nhiên không phải là vấn đề lớn. Đơn giản chỉ là dùng số lượng thực ban đầu vốn được dùng để chi viện cho Bắc Cương để xây dựng tuyến phòng thủ mà thôi.

Không còn gánh nặng cung cấp vật liệu cho Bắc Cương nữa, toàn bộ gánh nặng mà các quý tộc tỉnh Đông Nam đang phải gánh chịu đã vơi đi rất nhiều.

Nếu như giá lương thực không bị sụt giảm, trên thị trường có nhiều người mua, thì cũng sẽ không có nhiều tiểu quý tộc gặp phải khủng hoảng tài chính như vậy.

Nếu như tìm hiểu sâu hơn thì chuyện này có thể có liên quan đến Hudson.

Khi không cần phải cung cấp lương thực cho quân Bắc Cương nữa, sản lượng lương thực ở tỉnh Đông Nam sẽ bị thừa rất nhiều, nhưng cũng đúng vào lúc này, thế lực vẫn luôn thu mua lương thực nhiều nhất tỉnh Đông Nam là Sơn Địa Lĩnh lại đột nhiên không mua lương thực nữa.

Hai nguy cơ này chạm vào nhau trực tiếp gây ra sự sụt giảm giá lương thực. Đừng nói là so với thời kỳ chiến tranh, giờ đây ngay cả trước thời kỳ chiến tranh cũng không bằng.

Hudson cũng khó từ tội lỗi trong vấn đề này. Nếu như thay một góc độ đến xem, kế hoạch khai hoang của Sơn Địa Lĩnh hoàn toàn là vì gia tăng sản lượng lương thực.

Trong tình huống nhân khẩu tổng thể của tỉnh Đông Nam đang giảm, còn sản lượng lương thực lại không ngừng tăng lên, đây chính là thủ phạm gây ra cuộc khủng hoảng này.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson lão gia lại không hề có ý định quan tâm đến chuyện này. Hàng ế thì ế thôi, dù sao hiện giờ hắn cũng không bán lương thực.

Giá bán lẻ lúa mạch đen trên thị trường hiện nay là 2. 5 đồng tệ / pound, so với giá bình thường trước khi chiến tranh nổ ra thì thấp hơn 0. 5 đồng tệ.

Đối với lương thực mà nói, việc giảm giá như vậy có thể nói là rất thảm. Nhưng điều này lại không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ giảm 1/6 thì còn chưa phải là thời điểm để bắt đáy.

Hơn nữa hình tượng của Hudson cũng không cho phép hắn làm ra những chuyện như nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này. Cho dù là hắn muốn mua lương thực dự trữ thì cũng phải mua theo giá thị trường, không thể làm ra loại chuyện ép giá như vậy được.

Cho nên Hudson quyết định chờ thêm một chút, chờ đến khi các quý tộc chất đầy nhà kho rồi mới thảo luận vấn đề này, thường thì sẽ dễ dàng đạt được mục đích hơn.

Dự trữ lương thực, dự trữ lương thực, điều quan trọng nhất là —— dự trữ!

Không ai quy định rằng việc dự trữ lương thực là nhất định phải chất một đống lương thực trong nhà kho của mình.

Trong điều kiện cho phép, tạm thời đặt trong nhà kho của hàng xóm cũng là một lựa chọn tốt.

Yếu tố cốt lõi vẫn là vì sự non nớt của thị trường.

Nếu như sản lượng lương thực dư thừa trong một thị trường thương phẩm trưởng thành thì còn có thể mở rộng được các chuỗi công nghiệp hạ nguồn, ví dụ như: Phát triển ngành chăn nuôi, cất rượu, chế biến thực phẩm. . .

Chương 1021 - Trú Quân (2)

Tiếc là những ngành nghề này đều là làm càng nhiều thì sẽ lỗ càng nhiều.

Trong mô hình kinh tế tự cung tự cấp, tất cả mọi người đều có thể tự mình sản xuất ra những sản phẩm này. Ngoại trừ những quý tộc mới nổi ở phương Bắc có nhu cầu mua sắm ra thì không còn thị trường nào cả.

Tiếc là muốn vận chuyển những sản phẩm này từ tỉnh Đông Nam đến Bắc Cương sẽ phải tốn quá nhiều chi phí, đường xá xa xôi thì không nói, chỉ tiếng riêng phí qua đường thôi cũng đủ làm cho bên vận chuyển phải phá sản rồi.

Nếu như đi đường biển thì tình hình có lẽ sẽ khá hơn một chút. Có thể kinh doanh thêm ở những thành phố ven biển, đáng tiếc là ở phía bắc chỉ có hai cái bến cảng.

Một cái bến cảng ở trên đại thảo nguyên, bị một trong số bảy nước thảo nguyên là Vương quốc Ferrante khống chế; một bến cảng khác đang nằm trong tay Công tước Hero.

Trong cả tỉnh Đông Nam này, chỉ có Gia tộc Dalton là có thể vươn tay được tới đó, nhưng chỉ giới hạn trong bến cảng.

Muốn xâm nhập buôn bán trên đất liền là chuyện không thể nào. Hai thế lực lớn nắm giữ bến cảng hiện đang độc quyền để kiếm được lợi nhuận khổng lồ từ đó. . . .

"Bá tước đại nhân, vương đô vừa phát một công văn."

Lời nói của Tom cũng cắt đứt luôn niềm vui gia đình của

Hudson. Hắn quay người giao Franz cho Melissa rồi tiếp nhận công văn.

"Sao vậy Hudson, chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề gì rồi sao?"

Melissa quan tâm hỏi.

Từ khi hai người quen biết nhau đến giờ liền chẳng có được mấy ngày bình yên. Không phải là đang chiến tranh thì chính là đang chuẩn bị đánh trận.

Cho dù là sau khi chiến tranh kết thúc thì cũng xuất hiện đủ loại vấn đề làm cho mọi người cảm thấy không được an toàn.

"Không có chuyện gì lớn! Bộ Quân vụ định để cho hai quân đoàn đóng quân tại tỉnh Đông Nam để đề phòng Người Hessen xâm lược. Bọn họ đang trưng cầu ý kiến của ta."

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng ở sâu trong nội tâm Hudson lại không bình tĩnh như vậy. Đề phòng Người Hessen, hắn không bao giờ tin vào một cái cớ trẻ con như vậy.

Cho dù là chiến tranh lập tức nổ ra, Vương quốc Hessen muốn xâm lược tỉnh Đông Nam thì cũng phải đả thông con đường trong Hắc Thạch sơn mạch trước mới được.

Sự tồn tại của một khu vực giảm xóc tự nhiên này đã có thể tranh thủ đủ thời gian cho vương quốc điều binh khiển tướng rồi, căn bản không cần phải phái thêm cái quân đoàn thường trực ở trong tỉnh Đông Nam nữa.

Dùng loại cớ cấp thấp này thì chẳng thà nói thẳng là: giá lương thực ở tỉnh Đông Nam quá rẻ, đặt quân thường trực ở chỗ này liền có thể tiết kiệm quân phí.

"Chàng đang muốn cự tuyệt phải không?"

Melissa tò mò hỏi.

Từ nhỏ nàng đã được nghe nhiều thấy nhiều nên rất nhạy cảm về chính trị. Thoạt nhìn thì việc đặt 2 quân đoàn thường trực ở tỉnh Đông Nam sẽ chẳng có chuyện gì, nhưng trên thực tế thì chính phủ trung ương đang muốn thò tay vào trong tỉnh Đông Nam.

Mời thần dễ dàng tiễn thần khó!

Một khi thả 2 quân đoàn này vào rồi, sau này muốn đuổi bọn họ đi ra sẽ rất khó.

"Bọn họ tới không đúng lúc, nếu như là vào nửa năm trước, không chừng ta đã đồng ý cho họ lội vũng nước đục này."

"Tiếc là hiện giờ không được!"

"Phải vất vả lắm chúng ta mới thể hòa hoãn quan hệ với gia tộc Dalton, tạo được một thế cân bằng yếu ớt, nếu như lúc này có một con cường long nhảy vào thì thế cân bằng này nhất định sẽ bị phá vỡ."

"Gia tộc Dalton đã sớm xem tỉnh Đông Nam này như hậu hoa viên của mình, trong tình huống không cần thiết, bọn họ chắc chắn sẽ không để cho người ta thò xúc tu vào đây đâu."

Hudson có chút bất đắc dĩ nói.

Trước đó Caesar IV còn nhắc nhở các quý tộc từ trong nước là hãy bỏ thành kiến, toàn tâm chuẩn bị chiến đấu, bây giờ mới chớp mắt mà chính phủ trung ương đã muốn nhúng tay vào công việc ở tỉnh Đông Nam rồi.

Đương nhiên cũng không loại trừ đây là đang nghĩ cho sự an toàn của tỉnh Đông Nam, nhưng xác suất thật sự là quá thấp. . . .

Phỉ Thúy cung.

"Bệ hạ, ngoài Bá tước Calles và Bá tước Martinez ra, những người khác đều từ chối cho Vương quốc trú quân."

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero cau mày báo cáo.

Hành động lần này của Bộ Quân vụ thực sự là nhằm tăng cường phòng ngự nơi biên giới, thuận tiện còn giảm chi phí quân sự.

So với một số tỉnh sản xuất lương thực lớn ở phía Nam, giá lương thực ở Vương đô, vì cần điều từ nơi khác đến, luôn cao hơn từ 70% đến 80%.

Đối với Vương quốc mà nói, có một số lượng lớn quân đội tập trung gần vương đô chính là một loại gánh vác. Trong tình huống quân phí có hạn, Bộ Quân vụ chỉ đành nghĩ biện pháp giảm chi tiêu.

Tiếc là dù có nỗi khổ tâm cũng không thể nào giải thích được. Ngoài 2 tình thành đã bị Người Hessen dọa cho sợ hãi là Covacia và Oberla ra, những tỉnh thành ở phía nam khác căn bản không muốn nhìn thấy sự hiện diện của bọn hắn.

"Thôi, cứ mặc bọn họ đi! Đường là do chính họ chọn, nên đương nhiên cũng phải tự mình gánh chịu hậu quả. Nếu như sau này mà xảy ra chiến tranh thì bọn họ cũng phải tự mình gánh chịu."

Caesar IV tức giận nói.

Các quý tộc địa phương lo lắng người làm Quốc vương như y sẽ mượn việc trú quân để nhúng tay vào công việc địa phương, nhưng thực tình là Caesar IV đã rất kiềm chế rồi.

Ngay cả tỉnh lớn như tỉnh Đông Nam mà chỉ phái hai quân đoàn thường trú, cùng lắm cũng chỉ có được một chút quyền nói chuyện mà thôi, làm gì có đủ tư cách tranh đoạt quyền quyết định ở địa phương chứ!

Đáng tiếc là, cho dù có nói ra thì cũng không có người tin. Dù sao thì y vẫn chưa tạo dựng được uy tín của một người làm Quốc vương.

"Bệ hạ, trú quân chỉ là vấn đề nhỏ. Nếu bọn họ đã lựa chọn cự tuyệt thì chắc là thực lực cũng đã đủ mạnh."

Chương 1022 - Trú Quân (3)

"So với các đại quý tộc phương bắc thì các đại quý tộc phương nam càng am hiểu ẩn giấu thực lực hơn. Trong những cuộc chiến tranh lần trước, thoạt nhìn thì giống như bọn họ đều đã dốc hết toàn lực, nhưng trên thực tế lại không có người biết bọn họ đã ẩn giấu bao nhiêu thực lực."

"Ví dụ như gia tộc Lưu Phong, tất cả mọi người đều nghĩ rằng sau khi toàn quân bị diệt, gia tộc Lưu Phong bị tổn thương nguyên khí nặng nề, dù có muốn gượng cũng không dậy nổi, nhưng mà phần thực lực còn lại của họ lại có thể bảo toàn được phần lớn lợi ích của bản thân."

"Nếu như không phải vì ảnh hưởng chính trị quá ác liệt, cần cho mọi người một lời giải thích, sợ là Công tước Lưu Phong sẽ không nhường ra vị trí Tổng đốc."

"Trên danh nghĩa thì bọn họ đã bị suy sụp thành một nhà trung đẳng quý tộc, nhưng thực lực tổng thể của gia tộc Lưu Phong vẫn là số một ở tỉnh Phong Vân."

"Tình huống của gia tộc Dalton cũng không khác mấy, vốn cho rằng sau chiến tranh thì gia tộc Koslow sẽ tiến hành khiêu chiến bọn hắn, nhưng nào ngờ là chẳng có chuyện gì xảy ra."

"Với thủ đoạn của Bá tước Hudson mà cũng phải chọn cách yên lặng, điều này đủ để chứng minh sức mạnh của gia tộc Dalton."

"Trên danh nghĩa thì thực lực quân sự của những đại quý tộc phương nam này thua xa những gia tộc phương bắc, nhưng trên thực tế thì mức độ chênh lệch chưa chắc sẽ xa như trong suy đoán của chúng ta."

Không phải là vì các quý tộc Bắc Cương trung thực, chỉ là do bị thú nhân đánh đập trong một thời gian dài, nên không thể nào che giấu thực lực được.

So ra thì các đại quý tộc phương nam lại khác. Trong nhiều cuộc chiến tranh trước đó, bọn họ đều chỉ đóng vai người tiếp viện, che giấu càng nhiều thực lực sẽ càng có lợi cho gia tộc.

Nếu chỉ đơn thuần là tính toán thực lực quân sự ở mặt ngoài, thực lực của gia tộc Dalton chỉ bằng một phần ba thực lực của gia tộc yếu nhất trong Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, còn gia tộc Lưu Phong thì chỉ bằng một nửa gia tộc yếu nhất trong Ngũ đại gia tộc Bắc Cương

Tuy nhiên, nếu xét theo biểu hiện của hai đại gia tộc thì bọn họ không thể nào chỉ có chút ít lực lượng này.

Sau khi toàn bộ quân đội ở bên ngoài đều bị tổn thất hầu như không còn mà cũng có thể ngay lập tức khôi phục. Cho dù sức chiến đấu bị giảm sút, nhưng cũng đủ để chứng nhận là căn cơ của hai gia tộc này rất vững chắc.

Đứng trên lập trường của Vương quốc, các đại quý tộc trong nước có thực lực hùng hậu chính là chuyện tốt.

Nhưng đối với một vị Quốc vương thì chuyện này chưa hẳn. Không có vị quân chủ nào thích thuộc hạ của mình ẩn giấu thực lực, việc che giấu này thường có nghĩa là họ không thể nào kiểm soát được.

"Tể tướng yên tâm, ta cũng không phải người có bụng dạ hẹp hòi. Bọn họ có lực lượng ngăn cản cuộc xâm lược của Vương quốc Hessen, đối với Vương quốc thì đây cũng là một chuyện tốt."

"Chuyện trú quân này không cần phải nhắc lại nữa. Trọng tâm chiến lược sau này của Vương quốc là nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục nguyên khí."

"Ngoài 7 tỉnh thành phương bắc mới được thu hồi là cần thời gian phát triển, không thể bắt buộc ra, những tỉnh thành còn lại nhất định phải phải bổ sung đầy đủ tư quân quý tộc trong vòng ba năm."

"Đặc biệt là những tỉnh thành ở biên giới, phải thúc giục bọn hắn mở rộng quân đội và chuẩn bị cho chiến tranh. Bộ Quân sự nhất định phải hết sức chú ý đến phương diện này, phải đảm bảo rằng mọi người đều đã sẵn sàng chiến tranh bất cứ lúc nào."

Caesar IV bình tĩnh nói.

Hiển nhiên, ngoài miệng thì nói không thèm để ý, nhưng trong lòng Caesar IV lại không thật sự rộng lượng đến vậy. TQua nội dung câu chữ cũng có thể thấy được, y đang dùng danh nghĩa "Vì muốn tốt cho ngươi để làm cho người ta buồn nôn" .

Mở rộng quân đội và chuẩn bị cho chiến tranh tuy đơn giản, nhưng cũng cần phải có tiền. Quân đội tư nhân chính thức của quý tộc khác với nông nô binh phục dịch không ràng buộc, bọn họ cần được phát quân lương.

Dù có tiết kiệm thế nào thì cũng phải để người ta có thể nuôi sống gia đình. Nếu không những tên Kỵ sĩ lang thang kia cũng sẽ không tới nương tựa.

Đối với các đại quý tộc mà nói, việc khôi phục chế độ tư quân chỉ là chuyện nhỏ. Chế độ ban đầu mà bọn họ xây dựng đều còn đủ, chỉ khác nhau ở chỗ sức chiến đấu bị giảm sút mà thôi.

Người gặp vấn đề thực sự chính là đám tiểu quý tộc. Về mặt lý thuyết thì bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi hai năm là có thể hồi phục.

Nhưng tiếc là trong thời gian hai năm tới, bọn họ còn phải gánh thêm một khoản thuế trả nợ nữa. Nếu chia khoản thuế trả nợ này ra bình quân đầu người thì cũng không tính là quá nhiều, nhưng mà thuế trả nợ chỉ thu kim tệ, không thể dùng hiện vật để quy đổi.

Đối với các quý tộc ở những khu vực có giao thông thuận tiện và thương mại phát triển thì không có nhiều áp lực, chỉ cần mang sản phẩm trong lãnh địa ra đổi thành kim tệ là được.

Nhưng đối với các quý tộc ở những khu vực có giao thông bế tắc, vị trí vắng vẻ, thiếu phương pháp để đổi hiện vật thành kim tệ mà nói, đây chính là một chuyện phiền phức lớn. Nếu là một đại quý tộc thì vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Cuộc sống của mọi người vốn đã không dễ chịu rồi, làm gì còn dư lực để tăng cường quân bị và chuẩn bị chiến đấu nữa! Vương quốc không đề cập tới vấn đề này còn tốt, nhưng nếu thúc giục, tăng giá hết tầng này đến lớp khác thì đó chính là một gánh vác nặng nề. . . .

Quận Huyết Nguyệt.

"Ma thú đang tụ tập ở trong Hắc Thạch sơn mạch, các ngươi có chắc là mình không nhìn lầm không?"

Tổng đốc Pierce hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong những ngày gần đây, số lượng các vụ Ma thú tập kích đội thi công xảy ra càng ngày càng nhiều, nhằm làm rõ tình trạng này, lão ta chỉ đành phái cao thủ xâm nhập vào trong Hắc Thạch sơn mạch để dò xét tình hình.

Chương 1023 - Thú Triều

Vừa điều tra liền xuất hiện vấn đề, căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ, việc có một lượng lớn Ma thú tụ tập cùng một chỗ thường mang ý nghĩa là sắp xảy ra thú triều.

"Ngài Tổng đốc, ta đã tận mắt nhìn thấy chuyện này. Nếu như tốc độ của Liệt Âm Thú không đủ nhanh thì ta đã không thể quay về rồi!"

Ma đạo sư Yuli nói với vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Có thể hoàn hảo không chút tổn hại quay về sau khi đi dạo một vòng trong đàn Ma thú, đây nhất định là nhờ có sự phù hộ của Thần Hi chi chủ.

Chỉ cần thiếu một chút may mắn, bị Ma thú cao cấp trong Hắc Thạch sơn mạch nhắm tới, vậy thì Ma đạo sư Yuli chỉ còn nước là bị biến thành phân thôi.

"Quy mô bầy thú lớn cỡ nào?"

Tổng đốc Pierce quan tâm hỏi.

Thú triều cũng có đủ loại khác nhau, một số thú triều cỡ nhỏ, các tiểu quý tộc nông thôn đều có thể đối phó; nhưng nếu như là thú triều cỡ lớn, phá hủy nguyên một tỉnh cũng không phải là chuyện lạ gì.

Trận thú triều lớn nhất trong lịch sử thậm chí còn ghi nhận sự hủy diệt của cả một quốc gia.

"Không biết! Dù sao ta chỉ nhìn thấy được mấy trăm con Ma thú, và vẫn còn có Ma thú đang chạy tới tụ tập."

"Có rất nhiều Ma thú cao cấp đang sinh sống trong Hắc Thạch sơn mạch, người bình thường không thể nào tới gần được. Nếu ngài muốn hiểu rõ tình huống cụ thể thì nên mời Bá tước Hudson vào trong đó thăm dò!"

Ma đạo sư Yuli đề nghị.

Không phải là y muốn đùn đẩy trách nhiệm, mà thực sự là việc xâm nhập vào Hắc Thạch sơn mạch hiện giờ quá nguy hiểm. Trên đường trở về, y đã nhìn thấy không ít dong binh đoàn bị biến thành điểm tâm của Ma thú.

Đừng nói là Ma đạo sư, cho dù là Đại ma đạo sư cũng không dám cam đoan mình có thể toàn thân trở ra nếu gặp phải những con Ma thú cao cấp này.

Ngay cả cường giả Thánh Vực trong truyền thuyết mà gặp được đàn thú cũng phải tranh thủ thời gian bỏ chạy. Một khi bị vây lại thì cũng đồng nghĩa với việc bị chôn xương nơi thanh sơn này.

Trong quá khứ cũng, đã có không ít cao thủ chết trong Hắc Thạch sơn mạch rồi.

Long kỵ sĩ có thể vào trong do thám không chỉ vì Cự Long có sức chiến đấu mạnh mẽ, mà nguyên nhân quan trọng hơn là vì Cự Long chạy nhanh.

Ngay cả Ma thú cao cấp cũng khó có thể đuổi kịp Cự Long. Loài đuổi kịp thì lại chưa chắc có thể đánh thắng được, dù sao Ma thú cũng không phải toàn năng.

Có được ưu thế về mặt tốc độ thì sẽ khó tránh khỏi xuất hiện nhược điểm ở những phương diện khác, không có giống loài nào là toàn năng cả.

"Một chuyện không phiền hai chủ, Ma đạo sư Yuli, việc này liên lụy quá lớn, hiện giờ không nên tiết lộ ra ngoài, làm phiền ngài chạy tới Sơn Địa Lĩnh một chuyến."

Tổng đốc Pierce có chút mệt mỏi nói.

Quả thực là rất mệt, lão ta vốn cho rằng có thể mượn chuyện xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt để hoàn thành việc chỉnh hợp các quý tộc trong tỉnh.

Nhưng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, từ khi bắt đầu khởi công xây dựng phòng tuyến thì mọi việc đều không thuận lợi, đầu tiên là Vương quốc lâm vào khủng hoảng nợ nần, sau đó là tình hình quốc tế trở nên căng thẳng.

Thoạt nhìn thì hai chuyện này vẫn còn cách tỉnh Đông Nam rất xa, nhưng lại không thể thoát khỏi liên quan, toàn bộ đều cần Tổng đốc Pierce phân tâm chú ý.

Vừa mới cự tuyệt Vương quốc trú quân, hiện giờ lại xuất hiện dấu hiệu của thú triều, hoàn toàn không cho lão ta có cơ hội buông lỏng.

Nếu sớm biết còn có một trận thú triều chờ ở chỗ này, khi Bộ Quân vụ đưa ra đề nghị trú quân thì lão ta đã không cự tuyệt dứt khoát như vậy rồi.

Trước khi không thể xác định được quy mô của thú triều, có thêm hai quân đoàn thường trực đoàn tới lấp hố quả thực là một chuyện vô cùng tốt.

Đáng tiếc là trong chính trị, lời nói ra giống như nước đổ khó hốt. Vừa mới cự tuyệt Vương quốc trú quân, bây giờ cũng không thể lập tức thay đổi lập trường, đi mời người ta trở về được.

"Thôi, vì sự an nguy của mấy vạn dân chúng tỉnh Đông Nam, ta đi thêm một chuyến nữa vậy!"

Nói xong, Ma đạo sư Yuli liền quay người đi ra khỏi cửa. Triệu hồi Liệt Âm Thú rồi lao thẳng về hướng Sơn Địa Lĩnh. ...

Lutecia.

"Bệ hạ, các công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất, hiện giờ chỉ còn kém một cái cớ để động thủ với bán thú nhân nữa thôi."

Hầu tước Sunil đằng đằng sát khí nói.

Vừa mới thu hoạch xong vụ thu cũng là thời điểm tốt nhất để phát động một cuộc ngoại chiến. Nhưng Vương quốc Frank là đệ nhất cường quốc trên đại lục, vẫn cần có thể diện.

Cho dù là phát động một cuộc chiến tranh với dị tộc thì cũng cần "Danh chính ngôn thuận" .

Charles III không trực tiếp trả lời, chỉ một ánh mắt ám chỉ là Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Hầu tước Jesus đã ngay lập tức tiếp nhận chủ đề này.

"Ba ngày trước, sứ giả mà chúng ta đã phái ra ngoài ngoại giao đã bị tập kích ở khu vực biên giới. Dựa vào thi thể mà thích khách để lại ở hiện trường có thể xác định là do bán thú nhân gây ra."

"Bộ Ngoại vụ đã gửi công hàm cho bán thú nhân yêu cầu bọn hắn giao nộp hung thủ, nhưng đến nay vẫn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng."

"Hiện giờ đã quá thời hạn, những nỗ lực ngoại giao vì hòa bình trên đại lục của Vương quốc ta đã thất bại."

"Cho nên chúng ta chỉ có thể sử dụng thủ đoạn phi thường, để cho lũ bán thú nhân tà ác này biết rằng Vương quốc Frank ta không thể bị sỉ nhục!"

Từ vẻ mặt khác thường của đại đa số người ở đây cũng có thể thấy được mọi người đều không biết vụ án "Sứ giả bị tập kích" này, rõ ràng đây là kế hoạch mà Bộ Ngoại vụ tạm thời tạo ra để mượn cớ phát động chiến tranh.

Ngay cả họ cũng không biết, vậy thì bán thú nhân lại càng không biết. Mơ mơ hồ hồ nhận được một công hàm ngoại giao, có thể giao nộp được hung thủ mới là lạ.

Chương 1024 - Thú Triều (2)

Bán thú nhân có biết hay không không quan trọng, dù sao tội danh cũng đã được gán rồi, cho dù bọn chúng có chịu nhận tội hay không đều không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Dù sao cũng là nhằm vào dị tộc, có một cái cớ là đủ rồi, không cần phải nghiêm túc như vậy.

Dựa theo kế hoạch, sau khi cuộc chiến này kết thúc, Vương quốc bán thú nhân sẽ bị xóa khỏi bản đồ, người chết thì không thể nào lật lại bản án được.

"Lũ bán thú nhân ghê tởm này lại dám tập kích sứ đoàn của Vương quốc ta! Bệ hạ, xin ngài hạ lệnh xuất binh nghiêm trị chủng tộc tà ác đã xúc phạm tôn nghiêm của Vương quốc ta!"

Tể tướng Công tước Bergson nói xong, quần thần lập tức hưởng ứng. Chỉ trong nháy mắt, bán thú nhân liền biến thành chủng tộc tà ác nhất trên đại lục, nhất định phải bị hủy diệt.

"Nếu như bây giờ chúng ta khai chiến với Vương quốc bán thú nhân, nhưng quốc gia khác trên đại lục sẽ có phản ứng gì?"

Charles III quan tâm hỏi.

Chiến tranh còn chưa nổi ra, nhưng trong suy nghĩ của Charles III, Vương quốc bán thú nhân đã bị phán cho tội tử hình rồi, một kẻ địch đã chết thì cần gì phải quan tâm nữa. Y có thể kiêu ngạo được như vậy là vì có thực lực.

Trải qua nhiều năm đàn áp và lấy máu, Vương quốc bán thú nhân đã bị suy yếu rất nhiều. Đặc biệt là vài ngày trước, trong

Vương quốc bán thú nhân vừa mới nổ ra một trận dịch nạn châu chấu với quy mô lớn, mùa màng năm nay gần như bị tuyệt thu.

Trong cuộc chiến tranh đoạt không gian sinh tộc của chủng tộc không có chỗ cho sự dịu dàng. Lợi dụng lúc người khác khó khăn để ra tay chỉ là thao tác thông thường.

Nhân tộc có thể từ một tiểu tộc ở biên giới bước tới đỉnh cao trên đại lục là vì có thể nắm bắt cơ hội.

Nhờ vào hết trận thắng này đến trận thắng khác, cuối cùng đã sáng lập đã tạo nên vinh quang huy hoàng ngày nay, nhưng vẫn còn chưa đủ!

Suy cho cùng thì ngôi vị bá chủ đại lục cũng kém hơn độc bá đại lục, giữ dị tộc ở lại bên mình thì vẫn luôn là một mối đe dọa.

Trong những năm tháng quá khứ, mối hận thù giữa nhân tộc và dị tộc đã ăn sâu vào tận xương tủy qua những cuộc chiến tranh, không còn bất kỳ khả năng hòa giải nào nữa.

Không phải là không có người nỗ lực đấu tranh vì hòa bình, đáng tiếc là khi Đế quốc thống nhất cuối cùng của nhân tộc sụp đổ, dị tộc đã tạo thành liên minh rồi phát động một cuộc đại phản công.

Tất cả các đồng minh và đàn em của nhân tộc đều đã lựa chọn xé bỏ hiệp ước vào lúc đó, gia nhập vào trong liên minh dị tộc, hoàn toàn chôn vùi niềm tin cuối cùng giữa hai bên.

"Xin bệ hạ yên tâm! Mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch, chúng ta đã đạt được thỏa thuận với Vương quốc Iberia, Vương quốc Dante, Giáo Đình, Vương quốc Hessen... mọi người đều thống nhất là sẽ đồng thời phát động chiến tranh với dị tộc."

"Ngoài các quốc gia ở Bắc đại lục ra, toàn bộ thế giới loài người đều sẽ vùi đầu vào trong cuộc chiến tranh này, chúng ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối."

"Trừ phi tộc Tinh Linh, Thượng Cổ Di tộc cùng với thú nhân đã bị trọng thương nguyên khí bất chấp tất cả đứng chung chiến tuyến với các tộc khác, nếu không, liên minh dị tộc bại vong chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Trải qua nhiều năm cố gắng, liên minh dị tộc đã bị chúng ta chia rẽ và tan rã từ lâu. Không đến thời khắc sống chết cuối cùng, bọn chúng sẽ không thể gạt bỏ sự nghi ngờ và hợp tác một cách chân thành được."

"Trước đó không lâu, chúng ta thủ hạ lưu tình trong cuộc chiến tranh với thú nhân cũng đã lừa được rất nhiều người."

"Có lẽ hiện giờ có rất nhiều chủng tộc trong liên minh dị tộc vẫn còn nghĩ rằng cuộc chiến tranh đại lục sắp tới sẽ giống như trước đây, cũng chỉ là tiêu hao hết số lượng nhân khẩu dư thừa."

"Chỉ cần lừa được qua giai đoạn đầu của cuộc chiến, chờ khi một vài dị tộc bị hủy diệt, lúc đó dù cho bọn chúng có ý thức được nguy hiểm, muốn đoàn kết cầu sinh thì cũng đã muộn."

"Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có nguy hiểm. Một khi chiến tranh đại lục nổ ra, thú nhân đang co đầu rụt cổ có thể sẽ ngóc đầu trở lại, bảy nước thảo nguyên mới được thành lập chưa chắc có thể giữ vững cơ nghiệp."

"Vương quốc Warhammer đang rơi vào nội chiến cũng sẽ gặp được nguy hiểm, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị Thượng Cổ Di tộc và Tộc Tinh Linh tiêu diệt."

"Hiện giờ chỉ còn lại một nửa số nước lớn ở Bắc đại lục là vẫn còn giữ được thực lực, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tự vệ, rất khó ngăn cản được tam đại dị tộc!"

"Phiền phức hơn chính là Vương quốc Alpha vẫn còn chưa ý thức được mối đe dọa từ dị tộc, mà lại đầu từ toàn bộ tinh lực vào việc đề phòng Người Hessen nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Hầu tước Jesus phân tích.

Lực lượng của nhân tộc tại Bắc đại lục là yếu nhất, nhưng lại phải đối mặt với dị tộc có thực lực mạnh nhất. Nếu như Tộc Tinh Linh có dục vọng chiến đấu thì Bắc đại lục đã sớm biến thành thiên hạ của dị tộc rồi.

"Chờ đến khi chiến tranh nổ ra liền phái người qua đó nhắc nhở Caesar IV một chút, nhưng sợ là hiệu quả sẽ không quá lớn."

"Khi thú nhân xâm lược Bắc đại lục, các quốc gia khác không toàn lực viện trợ cho bọn hắn, hiện giờ phong thủy luân chuyển, sợ là bọn hắn sẽ rất khó có thể quyết định toàn lực xuất binh tiếp viện ngay lập tức."

"Ngoài tâm lý trả thù ra, còn có vấn đề về thực lực nữa. Trong cuộc chiến trước đó, Vương quốc Alpha đã bị tổn thương nguyên khí, hiện giờ chỉ mới khôi phục được một chút."

"Kêu bọn hắn lao sư viễn chinh vào lúc này quả thực là đang làm khó bọn hắn. Chúng ta không thể kỳ vọng quá nhiều vào thế cục ở Bắc đại lục được."

"Phái người thông báo cho Vương quốc Ferrante, nếu như không thể ngăn cả được bước tiến của thú nhân thì phải cố thủ bến cảng chờ cứu viện."

Chương 1025 - Thú Triều (3)

Rõ ràng là một Công quốc Mosey chỉ còn lại một nửa thực lực đã không nằm trong phạm vi cân nhắc của Charles III nữa.

Cho dù Công quốc Mosey có màn thể hiện không tệ trong cuộc xâm lược của thú nhân, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có sự giúp đỡ của đồng minh.

Vào giai đoạn đầu của cuộc chiến, màn thể hiện của Người Mosey không đạt tiêu chuẩn. Chỉ có thực lực quân sự mà lại không biết cách vận dụng.

Nếu như không có Vương quốc Warhammer xếp chót, làm nổi bật sự ưu tú của họ, có lẽ Công quốc Mosey đã bị biến thành trò cười trong cuộc chiến tranh này rồi.

"Bệ hạ không cần phải lo lắng về thế cục ở Bắc đại lục. Bảy nước thảo nguyên dù có yếu đến đâu, nhưng nhờ vào địa bàn rộng lớn cũng có thể ngăn chặn được thú nhân trong vòng 1-2 năm."

"Lũ Tinh Linh chỉ biết trầm mê trong nghệ thuật kia đều là những kẻ không có quyết đoán, chờ đến khi bọn chúng quyết định tổng tiến công thì sợ rằng đã là chuyện của nửa năm hoặc một năm sau đó."

"Những nước nhỏ ở Bắc đại lục kia ít nhiều gì cũng có thể cầm cự được mấy tháng. Có một chu kỳ giảm xóc dài như vậy là đủ cho Vương quốc Alpha chuẩn bị rồi."

"Phản công thì không trông cậy vào được, với thực lực của Vương quốc Alpha, cố thủ một hai năm thì vẫn có thể làm được."

"Ít nhất là trong vòng ba năm tới, những dị tộc này sẽ bị cầm chân ở Bắc đại lục, không thể nào can thiệp vào chiến tranh đại lục."

"Thời gian lâu như vậy, cho dù chúng ta không thể hủy diệt được Vương quốc bán thú nhân thì cũng có thể đánh cho bọn chúng tàn phế, những thế lực khác cũng không kém hơn bao nhiêu."

"Đến lúc đó, đại cục đã định, dù cho liên minh dị tộc có cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi được."

"Vì bá nghiệp vĩnh hằng của nhân tộc, để các quốc gia ở Bắc đại lục hy sinh "một chút" là hoàn toàn đáng giá!"

Công tước Bergson lạnh lùng nói

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô", huống chi đây còn là quyền thống trị của cả một đại lục. Không trả giá, không hy sinh là chuyện không thể nào.

Lấy lịch sử làm gương, tất cả các bá chủ đại lục trước đây đều bị các chủng tộc chư hầu lật đổ khi suy sụp.

Lúc mạnh mẽ, mọi người đều luôn luôn phục tùng, lấy lòng đủ kiểu, nhưng một khi lộ ra sơ hở thì sẽ bị bọn chúng hợp lực tấn công.

Tham khảo kinh nghiệm của những người đi trước, từ khi nhân tộc leo lên vị trí bá chủ đại lục thì đã lên một kế hoạch chiến lược để đàn áp toàn bộ dị tộc.

Mặc kệ chủng tộc đó là tốt hay xấu, chỉ cần thực lực mạng là sẽ bị nhân tộc ra tay đàn áp. Chính sách áp lực cao này làm cho nhân tộc không có bạn bè, nhưng cũng làm cho nhân tộc trở nên ngày càng mạnh hơn.

Dưới áp lực trên thế gian đều là kẻ địch này, nhân tộc đã bước lên đỉnh vinh quang. Thậm chí hiện giờ còn có hy vọng thống nhất đại lục.

"Ừm. Nếu đại thế đã nằm bên phía chúng ta, vậy thì buông tay làm đi!"

"Trận chiến này nhất định phải nhanh, không cần phải che giấu gì nữa, để cho người bên dưới thể hiện bản lĩnh thật sự của mình đi, trận chiến này nhất định phải đánh ra uy phong của Vương quốc Frank ta!"

Charles III bá khí nói. ...

Hắc Thạch sơn mạch, Hudson lão gia còn chưa biết đại lục sắp xảy ra chiến tranh, lúc này vẫn còn đang ở trên đám mây nhìn chằm chằm đàn thú ở bên dưới.

Hắn đã từng nghe nói về "Thú triều" vô số lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được đích thân trải nghiệm.

Sau khi nhận được tin tức, hắn lập tức chạy tới kiểm tra, ngoài việc lo lắng cho tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt ra thì cũng không thiếu sự tò mò.

Thẳng thắn mà nói, Hudson không muốn ra tay với những con Ma thú này. Ngay cả khi trước đó thành lập quân đoàn Ma Thú thì hắn cũng không vào trong Hắc Thạch sơn mạch để săn Ma thú.

Không phải là hắn không làm được, chủ yếu là những con Ma thú này còn đóng vai trò làm "bình chướng". Có bọn chúng ở đây, Vương quốc Hessen sẽ không dễ dàng tấn vào được.

Nếu như giết sạch hết đám Ma thú này, chỉ dựa vào một khu rừng rậm là sẽ không thể ngăn chặn được bước tiến của Người Hessen.

Cho dù chiến tranh không nổ ra, nhưng dựa vào tác phong của nhân tộc thì cũng sẽ không nhịn được mà mở rộng ra bên ngoài. Hôm nay mở rộng lãnh địa thêm mấy trăm mét, ngày mai lại khoanh vùng một khu vực như vậy.

Chỉ cần mảnh đất bên dưới thích hợp cho việc trồng trọt thì loại chuyện tự ý mở rộng lãnh địa này nhất định sẽ xảy ra. Bức bình chướng rừng rậm dài chưa đến 100 cây số này sẽ không chịu được sự giày vò của quý tộc hai bên.

Có lẽ sau khi lũ Ma thú trong khu vực này bị thanh tẩy sạch sẽ thì sẽ còn có Ma thú ở những khu vực khác chạy tới bổ sung, nhưng chuyện này lại cần có thời gian.

Khoảng cách không ngừng được rút ngắn cũng đồng nghĩa với việc xác suất nổ ra xung đột sẽ ngày càng tăng. Đặc biệt là những nơi vô chủ, đây thường là nguyên nhân phổ biến nhất gây ra các cuộc nội chiến của nhân tộc.

Thấy gấu con trở về, Hudson vội vàng hỏi: "Belersden, bên dưới có bao nhiêu con Ma thú cao cấp?"

Thú triều chia ra làm rất nhiều loại, nhưng loại mạnh nhất trong đó đều có Ma thú cao cấp chỉ huy. Trong thú triều xuất hiện càng nhiều Ma thú cao cấp thì lực phá hoại sẽ càng lớn.

Những con Ma thú cao cấp này đều là các lão quái vật đã sống vô số năm, trí tuệ của bọn nó không hề kém hơn loài người, kinh nghiệm càng phong phú hơn.

Có Ma thú cao cấp chỉ huy đàn thú tác chiến thì chẳng khác nào là một cuộc chiến tranh.

"Không nhiều, tổng cộng chỉ có Ma thú cao cấp, những con còn lại đều là Ma thú bình thường."

"Hudson, chúng ta phải nói rõ trước. Bổn gấu sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến giữa con người và Ma thú, ngay cả việc tìm hiểu tình báo cũng không được."

"Ngươi nhớ chú ý cẩn thận, đừng có lúc nào cũng xông ra tiền tuyến, lỡ như gặp được nguy hiểm, ta chỉ phụ trách khiêng ngươi trở lại khu vực an toàn, còn việc ảnh hưởng đến công tác chỉ huy tác chiến, bổn gấu sẽ không chịu trách nhiệm!"

Chương 1026 - Điều Động

Vừa ra trận liền bỏ việc, Hudson đang định nổi giận, nhưng lại lập tức kiềm chế.

Đại Địa Chi Hùng cũng là Ma thú, mặc dù đám Ma thú bên dưới không phải là đồng tộc, nhưng dù sao cũng nằm trong đại gia đình Ma thú.

Hiện giờ là cuộc chiến giữa Ma thú và nhân tộc, Belersden bị kẹp ở giữa, có thể không giúp bên nào đã là nể mặt hắn lắm rồi. Yêu cầu nó phản bội chủng tộc của mình thì thật là quá mức.

Ngoài những con Ma thú hạ cấp không có trí tuệ ra, những con Ma thú đã ký kết khế ước với con người cũng sẽ không tham dự vào loại chiến tranh này.

"Không thành vấn đề, trong cuộc chiến này, ngươi chỉ cần chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho ta là được, chuyện chiến đấu liền giao cho Maxim đi."

Hudson không thèm để ý phất tay nói.

Thiếu một con gấu làm thuộc hạ thì hắn vẫn còn có một con rồng. Huống chi trận chiến này cũng không phải là cuộc chiến của mỗi mình Hudson, hắn còn có đồng minh thay mình gánh chịu áp lực.

Có lẽ vì thấy Belersden bỏ việc thành công, nên Maxim cũng mở miệng nói: "Hudson, ta cũng..."

"Maxim tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh cũng là Ma thú sao? Chẳng lẽ tiên sinh định bỏ qua cả tôn nghiêm của tộc Cự Long luôn sao?"

Hudson ra vẻ ngoài ý muốn, hoảng sợ nói.

Cự Long có phải là Ma thú hay không, trên đại lục Aslante không có kết luận thống nhất. Có người liệt bọn chúng vào trong đại gia đình Ma thú, nhưng cũng có người xem bọn chúng là một tộc khác.

Nhưng mà Cự Long kiêu ngạo nên chưa bao giờ thừa nhận rằng mình là Ma thú đê tiện. Nếu như ai dám ở trước mặt nói bọn chúng là Ma thú thì bọn chúng sẽ trở mặt ngay lập tức!

"Bổn rồng đương nhiên không phải là Ma thú!"

"Hudson, chuyện ta muốn nói không phải là cái này. Muốn ta ra tay đánh nhau cũng được, nhưng chúng ta phải thương lượng giá cả trước."

"Chỉ cần ngươi có thể bỏ ra số kim tệ bằng kích thước của bổn rồng, vậy thì ta sẽ giúp ngươi ngăn cản ba con Ma thú cao cấp bên dưới!"

Trong khi nói chuyện, nó đã chảy nước miếng. Dáng vẻ tham lam này khiến cho Hudson có thể xác định rằng, con tọa kỵ này của mình đúng là Cự Long thuần chủng.

Chẳng trách đó giờ ba vị Long kỵ sĩ khác đều không thích ra ngoài thể hiện. Hóa ra là bị Cự Long của mình chào giá dọa cho kinh hãi.

Maxim đã tính là tốt rồi, bởi vì bị các điều khoản hạn chế trong khế ước quản chế, nên ít nhất là nó sẽ không thu phí những hành động hàng ngày, nhưng những con rồng khác thì chưa chắc.

"Cút!"

Một chữ này đã cho thấy tâm tình của Hudson.

Dám yêu cầu số lượng kim tệ có kích thước bằng với nó, đây không phải là công phu sư tử ngoạm nữa, mà quả thực là đang ăn cướp.

Số lượng cụ thể là bao nhiêu, Hudson không rảnh tính toán, nhưng dù sao hắn cũng không trả nổi, và cũng không thể nào tiếp nhận loại tống tiền này.

"Hudson, đừng nên tức giận. Giá cả có thể thương lượng mà, dựa vào quan hệ của hai chúng ta, ta hoàn toàn có thể để cho ngươi thiếu trước."

"Huống chi số tiền đó cũng không cần ngươi phải ra. Chỉ cần thao tác một chút là đã có người bỏ tiền rồi, đến lúc đó ta chia cho ngươi 100 kim tệ, như thế nào?"

Những lời lẽ tham lam của Maxim đã làm cho Hudson mất bình tĩnh. Lý trí nói cho hắn biết, nếu như tức giận với con rồng ngu ngốc này thì sẽ tự chuốc bực tức vào người.

"Đừng có nằm mơ nữa Maxim, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ cần 100 kim tệ là có thể thu mua ta rồi sao?"

Nói xong, Hudson liền hận không thể vả cho mình một bạt tai. Quả nhiên là bị tức đến hồ đồ rồi, nói chuyện mà chẳng suy nghĩ gì cả.

"Bớt nhiều lời, muốn kim tệ thì đi bắt tù binh cho ta, ta chỉ nhận những con Ma thú còn sống."

"Ma thú cấp 1 - 100 kim tệ, Ma thú cấp 2 - 200 kim tệ, Ma thú cấp 3 - 500 kim tệ, Ma thú cấp 4 - 2000 kim tệ, Ma thú cấp 5 - 4000 kim tệ, Ma thú cấp 6 - 8000 kim tệ, Ma thú cấp 7 - 30. 000 kim tệ, Ma thú cấp 8 - 100. 000 kim tệ, Ma thú cấp 9 - 500. 000 kim tệ."

"Những con mẫu thú đang trong kỳ sinh sản thì giá sẽ được tăng gấp đôi."

Giá treo thưởng này chắc chắn là không sẽ kém hơn giá thị trường. Nhưng những Ma thú bị bắt đều là thú hoang, rất khó huấn luyện và thuần hóa.

Nếu như sau khi trải qua huấn luyện và thuần hóa, dù có bỏ thêm một con số 0 vào đằng sau thì mọi người cũng sẽ đoạt để được trả tiền.

"Ma thú hằng cửu viễn, một con vĩnh lưu truyền" .

Ma thú ngoài hoang dã khác với những con Ma thú đã ký kết khế ước, sau khi chủ nhân chết đi, Ma thú đã ký khế ước sẽ rời đi. Nhưng sau khi Ma thú ngoài hoang dã trải qua huấn luyện và thuần hóa thì có thể dùng làm bảo vật gia truyền.

Đây cũng là nguyên nhân mà con non Ma thú được hoan nghênh như vậy. Chỉ có con non mới có thể huấn luyện và thuần hóa được, một khi trưởng thành thành Ma thú cao cấp thì sẽ không còn khả năng huấn luyện và thuần hóa nữa.

Trong tay của các đại quý tộc có không ít Ma thú, nhưng Ma thú cao cấp thì rất ít, nguyên nhân chủ yếu là vì những con Ma thú có trí tuệ này rất khó nuôi.

Ngay cả con non được nuôi dưỡng từ nhỏ cũng sẽ mang thù. Nếu như dám cho bọn chúng uống thuốc thúc đẩy quá trình sinh trưởng thì sau này chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Dựa theo tốc độ nuôi dưỡng bình thường thì sẽ cần một chu kỳ rất dài, chi phí lớn thì không nói, mấu chốt là có thể cam đoan rằng thế lực nhà mình có thể không suy trong vòng mấy trăm năm.

Nếu như Ma thú chưa kịp lớn mà bản thân đã bị suy yếu trước, vậy thì toàn bộ đầu tư ở phía trước đều như nước dội lá khoai.

Nếu chỉ có thế thôi thì cũng không phải là không thể chịu đựng, đối với đại quý tộc mà nói, nuôi thêm mấy con Ma thú thì vẫn là có thể chịu đựng được.

Chương 1027 - Điều Động (2)

Nguyên nhân chính là vì những con ma thú này rất dễ bị nuôi phế trong chu kỳ sinh trưởng dài của chính nó. Có rất nhiều Ma thú đã được nuôi dưỡng mấy trăm năm mà chỉ dừng lại ở cấp 5-6.

Ví dụ như con Liệt Diễm Sư của Tổng đốc Pierce, ban đầu nó cũng là một con Ma thú cao cấp, nhưng sau khi phát triển đến cấp 5 liền trưởng thành sớm.

Nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng cuối cùng vẫn chỉ dừng bước ở cấp 6, không thể nào vượt qua ngưỡng cửa cấp 7, càng đến nói đến chuyện tiếp tục trưởng thành.

Tiêu tốn mấy trăm năm để bồi dưỡng một con Ma thú trung cấp, đây quả thực là một vụ làm ăn lỗ sặc máu.

Nhưng dù cho xác suất thất bại cao đến đâu thì cũng sẽ có trường hợp thành công. Những trường hợp thành công này chính là động lực kích thích mọi người kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên đầu tư.

Cái bánh mà Hudson đang vẽ cho Maxim lúc này chủ yếu là nhằm về phía những con Ma thú cấp thấp. Đối với những chủng tộc có trí tuệ thấp này, độ khó để lập khế ước vẫn là tương đối thấp.

Đặc biệt là mẫu thú, có thể lập khế ước hay không không quan trọng, bắt về để nó lai giống với Maxim, không bao lâu sau là sẽ có một đám con non Ma thú ra đời.

"Không được, ngươi xem ta thành loại rồng gì rồi. Ta há có thể làm ra loại chuyện buôn bán nô lệ này chứ, nhất định phải thêm tiền!"

Nghe xong lời nói của Maxim, Hudson suýt chút nữa là bị ngã từ trên lưng rồng xuống đất. Câu trước còn nói nguyên tắc này nọ, nhưng câu sau liền lập tức thay đổi thành tiền.

Kim tệ thực sự là chẳng có bất kỳ ý nghĩa thực chất nào với Cự Long, hắn thực tình không biết thuộc tính tham tiền này của Cự Long là từ đâu mà tới. ...

Sau khi Hudson trở lại doanh trại và nói rõ tình huống với Tổng đốc Pierce, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề.

"Bá tước Hudson, có chắc là thú triều đang hướng về phía chúng ta không?"

Tổng đốc Pierce quan tâm hỏi.

Một khi thú triều bộc phát thì nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến tiến độ thi công của tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt. Ngay cả các công trình cơ bản đã được hoàn thành cũng sẽ bị phá hư.

Cho dù là vượt qua cuộc thú triều này thì cũng sẽ là thất bại của cả hai phe Ma thú và quý tộc tỉnh Đông Nam, người được lợi chỉ có Vương quốc Hessen mà thôi.

"Xét theo hướng di chuyển hiện tại của đàn thú, đúng là thú triều đang hướng về phía chúng ta."

"Có lẽ là do chúng ta xây dựng phòng tuyến đã kích thích bọn chúng; Hoặc có lẽ là do số lượng Ma thú trong sơn mạch quá dư thừa, tài nguyên trong núi đã không thể nuôi được nhiều Ma thú như vậy, Ma thú cao cấp liền thông qua thú triều để khống chế số lượng Ma thú."

"Còn có thể là do dong binh đoàn nào đó gây họa, kích thích

Ma thú cao cấp trong sơn mạch, muốn dùng thủ đoạn này để trả thù..."

"Khả năng thì có rất nhiều, những hiện giờ chuyện này đã không còn quan trọng nữa. Mấu chốt của vấn đề là chúng ta nên làm thế nào để đối phó với thú triều này."

Hudson bình tĩnh nói.

Quy mô thú triều đúng là không nhỏ, nhưng nơi này là quận Huyết Nguyệt, cách Sơn Địa Lĩnh rất rất xa, trong thời gian ngắn thì vụ tai họa này sẽ không rơi trúng đầu hắn.

Dọc đường có nhiều quý tộc như vậy, sau tầng tầng ngăn chặn, đàn thú cũng đã bị tiêu hao gần hết rồi.

"Đường biên giới giữa Tỉnh Đông Nam và dãy núi Hessen quá dài, đàn thú có thể chọn đại một điểm làm nơi đột phá, muốn ngăn cản bọn chúng là chuyện rất khó."

"Có Ma thú cao cấp chỉ huy, muốn bố trí cạm bẫy để mai phục cũng là chuyện không thể."

"Nếu như các quý tộc quận Huyết Nguyệt gặp phải tai ương, vậy thì các quận lân cận cũng sẽ khó mà thoát được."

"Bá tước Hudson, phát lệnh điều động quân sự đi! Chúng ta phải vận dụng lực lượng quân sự toàn tỉnh để dập tắt thú triều trong thời gian ngắn nhất."

Lời nói của Tổng đốc Pierce khiến cho Hudson hơi sững sờ. Cái chức trưởng quan quân sự tỉnh của hắn trước giờ đều là một chức vụ bài trí, không ngờ lại có lúc có thể phát lệnh điều động.

Nhưng hắn cũng lập tức hiểu rõ. Thoạt nhìn là Tổng đốc Pierce đang nhường quyền chủ đạo, nhưng trên thực tế thì đây cũng là một cái củ khoai nóng bỏng tay.

Mặc kệ có phòng ngự như thế nào thì cũng sẽ có một số lãnh địa quý tộc gặp nạn. Ai chỉ huy chiến đấu thì người đó phải gánh chịu oán khí của những kẻ xui xẻo này.

Tỉnh Đông Nam không có quân thường trực, nhìn thì có vẻ như Hudson đã nắm được quân quyền, nhưng trên thực tế cũng chỉ quyền chỉ huy tư quân quý tộc lâm thời mà thôi.

Cho dù có giày vò như thế nào, tư quân quý tộc vẫn là tư quân. Mệnh lệnh của lãnh chúa lão gia vẫn luôn có trọng lượng hơn một vị quan quân vụ tỉnh như hắn nhiều. ...

Lệnh điều động được ban hành, viện binh còn chưa tới, nhưng thú triều phô thiên cái địa đã bộc phát trước một bước.

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt bán thành phẩm căn bản không phát huy được tác dụng phòng hộ. Vì sự an toàn của đám sức lao động, Hudson chỉ đành hạ lệnh lùi lại giữ những điểm chiến lược quan trọng.

Trên thực tế, những điểm "chiến lược" có mang tính chiến lược hay không đã không còn quan trọng vào lúc này. Sau khi đàn thú vượt qua được tuyến phòng thủ liền bật chế độ tự do chiến đấu.

Ma thú cao cấp là một quan chỉ huy đạt tiêu chuẩn, nhưng tiếc là đám Ma thú hạ cấp bên dưới lại không phải là những sĩ quan đủ tiêu chuẩn, muốn bọn chúng chỉ huy dã thú tác chiến thì quả thực là đang làm khó thú.

Ở trong mắt của bọn chúng, đàn thú dưới trướng chính là thức ăn. Đói bụng thì cứ tùy tiện bắt đại mấy con là no bụng, chuyện này làm cho đám dã thú chỉ cần nhìn thấy bọn chúng liền lẫn đi rất xa.

Nếu như không nhờ có sự ước thúc của ba con Ma thú cao cấp, có lẽ trong bầy Ma thú đã xuất hiện tình trạng chém giết tự do rồi.

Những con Ma thú hạ cấp có trí thông minh bình quân không bằng một đứa trẻ bảy tuổi sẽ không biết cái gì gọi là đại cục.

Chương 1028 - Điều Động (3)

Sau khi được kiến thức tác phong của bầy thú, Hudson đột nhiên phát hiện mình khẩn trương uổng công rồi. Cho dù không có viện binh thì các quý tộc cũng đã có thể chơi chết đám ô hợp trước mắt này.

Ngay cả khi quận Huyết Nguyệt đang bị đại quân Ma thú vây công, nhưng Hudson cũng không hề cảm thấy lo lắng.

Chuyện cần thông báo đều đã thông báo, đây cũng không phải lần đầu tiên gặp phải thú triều, các quý tộc quận Huyết Nguyệt đều có kế hoạch ứng phó của riêng mình.

Ba con Ma thú cao cấp phát động thú triều đều đang ở ngoài thành, những con Ma thú đang xâm chiếm những địa phương khác đều là tạp ngư, căn bản không thành tài được.

"Bá tước Hudson, tình hình có chút không đúng. Thú triều bình thường sẽ không thể nào được tổ chức nghiêm ngặt như vậy, chứ đừng nói đến chuyện có mục tiêu rõ ràng."

"Đàn thú tụ tập ở bên ngoài càng lúc càng đông, ba con Ma thú cao cấp vẫn luôn chờ ở nơi đó, như thể có thứ gì đó trong thành đang thu hút sự chú ý của bọn chúng vậy."

Tổng đốc Pierce lo lắng nói.

Rõ ràng là lão ta không lạc quan như Hudson. Trong lịch sử cũng rất hiếm khi xảy ra vụ thú triều nào có mục đích.

"Ngài Tổng đốc, đương nhiên là ta cũng đã chú ý tới chuyện này. Nhưng nếu như muốn truy tra nguyên nhân thì sợ là chỉ có thể đi hỏi ba con Ma thú dẫn đầu kia."

"Tọa kỵ của chúng ta không có phản ứng, chứng minh rằng đám Ma thú ngoài thành không phải bị thiên tài địa bảo dẫn tới."

"Có lẽ là do dong binh đoàn nào đó gây họa, hoặc có lẽ là vì quý tộc nào đó đã gây ra đại sự ở trong Hắc Thạch sơn mạch, cũng không bài trừ khả năng là có người đang cố tình làm vậy."

"Nếu như Người Hessen muốn phát động tấn công từ nơi này thì việc tạo ra thú triều để dẫn dụ Ma thú trong Hắc Thạch sơn mạch tới đây cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng xảy ra."

"Đàn thú tụ tập ở ngoài thành cũng là một chuyện tốt. Chúng ta chỉ cần giữ vững thành trì, chậm rãi đợi viện binh đến là được."

Hudson nói dối với vẻ mặt bình tĩnh.

Mọi chuyện đều là vì lợi ích gây ra, kể từ khi thương lượng xong giá cả với Maxim, con rồng ngu ngốc kia liền không ngừng chạy ra ngoài săn bắt Ma thú.

Đại khái là vì lăn lộn chung với Belersden lâu nên con hàng này đã học xong cách gõ đầu đối thủ, mỗi lần hành động đều biến nhỏ cơ thể để đi ra ngoài.

Có thu hoạch cũng không lập tức mang về, mà sẽ nhờ đêm tối yểm hộ để lặng lẽ mang về, hoàn toàn khác với phong cách cao điệu mà Cự Long thường làm.

Nếu như không phải số lượng tù binh Ma thú trong quân doanh của Hudson càng ngày càng nhiều thì hắn cũng không biết con hàng này đang làm gì mỗi ngày.

Ma thú có mũi rất thính, việc săn bắt nhiều Ma thú như vậy sẽ khó tránh khỏi bị đồng tộc phát hiện.

Mặc dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng từ phản ứng trước mắt của bầy thú thì khả năng cao là họa do rồng nhà mình gây ra.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson chắc chắn sẽ không đứng ra nhận trách nhiệm. Chuyện này nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ không có chỗ tốt gì với hắn.

Bây giờ Vương quốc Hessen đã bị quý tộc trong tỉnh xem như mối đe dọa lớn nhất, mỗi khi nhìn nhận vấn đề đều sẽ mang theo thành kiến, đẩy hết trách nhiệm lên người bọn hắn là chuyện không bao giờ sai.

Cuộc chiến đẫm máu đã mở màn, lại là một ngày thảm thiết. Hudson đứng ở phía xa quan sát chiến trường rồi âm thầm thở dài.

Ở trong mắt hắn, bất kể là binh lính thủ thành hay là Ma thú công thành cũng đều là một món tài phú quý giá. Đáng tiếc là hiện giờ hắn chỉ có thể đứng nhìn hai bên bị lãng phí ở chỗ này.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, toàn bộ vật cưỡi Ma thú từ trung đến cao cấp của các quý tộc đều không hề xuất hiện trên chiến trường, dù là lộ mặt cũng sẽ từ chối tham chiến.

Vào thời kỳ bình thường, bọn chúng có thể tự do chém giết, nhưng đến những thời điểm như thế này, bọn chúng đều lựa chọn trung lập.

Không ai biết được nguyên nhân chuyện này, hỏi thì sẽ nhận được một câu trả lời là vì lối tư duy đặc biệt của Ma thú. Hudson không hiểu và cũng không có thời gian để đi tìm hiểu.

So với loài người có tổ chức thì cuộc công kích của Ma thú sẽ tùy tiện hơn nhiều. Không có chuyện phối hợp tác chiến, mặc dù ba con Ma thú cao cấp không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ cũng không thể thay đổi được tính tùy hứng của các Ma thú.

"Nếu như có người có thể khống chế đàn thú rồi tổ chức triển khai công kích Ma pháp thì công sự phòng ngự của chúng ta chỉ có thể cầm cự được chưa đến ba tiếng đồng hồ!"

Hudson cảm thán từ tận đáy lòng và nói.

Không thể không thừa nhận là Ma thú được ông trời ưu ái, con nào con nấy đều có thiên phú ma vũ song tu trời sinh. Vừa có thể công kích bằng Ma pháp từ xa, lại vừa có thể cận thân vật lộn.

"Bá tước Hudson nói đùa. Nếu như Ma thú không cùng chủng tộc mà có thể phối hợp tác chiến thì bọn chúng đã trở thành bá chủ đại lục từ lâu rồi, làm gì còn tới lượt nhân tộc chúng ta chứ."

"Đấng tạo hóa rất công bằng, Ma thú được trời ưu ái thiên phú, nhưng lại tước đi trí tuệ của bọn chúng."

"Nếu như tất cả Ma thú đều có trí khôn thì ngay cả Ma thú cấp thấp cũng có thể thông qua tu luyện để đột phá hạn chế huyết mạch, trở thành Ma thú cao cấp."

"Cộng thêm thọ mệnh rất dài và thiên phú không tầm thường kia. Có thể nói là bất kỳ một bầy ma thú cấp thấp có trí tuệ nào cũng là một Tộc Tinh Linh."

"Thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tộc Tinh Linh, Tinh Linh không có năng lực sinh sản khủng bố như bọn chúng!"

Tổng đốc Pierce cười ha ha nói.

Ma thú cao cấp không được nhắc tới vì bọn chúng là loài sinh vật có chút biến thái, hạn chế duy nhất chính là năng lực sinh sản thấp.

Chương 1029 - Kế Sách

Nếu như có một chủng tộc Ma thú cao cấp nào đó phá vỡ được hạn chế về năng lực sinh sản của bản thân, có thể đẻ hết lứa này đến lứa khác, thì bọn chúng sẽ nhanh chóng thay thế nhân tộc trở thành bá chủ đại lục mới.

Cuộc đối thoại ngắn ngủi đã hóa giải bầu không khí khẩn trương trong bộ chỉ huy.

"Truyền lệnh xuống, để cho Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo, máy ném đá trong thành nhắm thẳng vào đàn thú rồi tự do xạ kích."

Hudson thuận thế hạ lệnh.

Không cần phải tiếp tục che giấu nữa, địch nhân là Ma thú, dù có chơi binh pháp người ta cũng không hiểu.

Hoặc là đánh chết đối phương, hoặc là bị đối phương đánh chết. Thế giới của Ma thú giản dị như vậy đấy.

Những tiếng nổ vang lên, áp lực thủ thành lập tức giảm đi rất nhiều. Đối mặt với những đòn công kích của quân thủ thành, đám ma thú cũng bắt đầu thi triển ma pháp phản công.

Chỉ là đám ngu ngốc này không biết cách phối hợp. Thường xuyên xuất hiện tình trạng ma pháp va chạm trên không trung, còn chưa kịp đánh tới thì đã nổ tung.

Hậu quả chính là: những đòn ma pháp phản công này đã gây ra đả kích cho phe địch lẫn phe ta. Một vài con Ma thú xấu tính sau khi bị ngộ thương liền trở tay vả cho đồng bọn mình một cái.

Cảnh tượng hỗn loạn này làm cho Hudson nhìn mà than thở.

Hắn vô cùng hoài nghi, nếu như không có ba con Ma thú cao cấp kia liên tục duy trì trật tự thì đàn thú ở bên ngoài đã tự mình đánh nhau rồi.

Theo lý mà nói, lúc này chỉ cần phát động phản công và ngăn chặn ba con Ma thú cao cấp kia, đàn thú không có người chỉ huy sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Tiếc là Long kỵ sĩ Hudson lão gia rất sợ chết, không hề có ý định mạo hiểm. Còn những người khác thì có lòng nhưng lại không đủ lực.

Quý tộc tỉnh Đông Nam vẫn còn có khiếm khuyết về mặt lực lượng cấp cao.

Từ những tin tình báo mà Hudson nắm giữ, số lượng Ma đạo sư và Đại Địa kỵ sĩ trong tỉnh cũng không phải là ít, nhưng lực chiến ở cấp bậc cao hơn như Đại ma đạo sư và Thiên Không kỵ sĩ thì lại không có.

Rốt cuộc là thực sự không có hay là gia tộc Dalton đã giấu hết những lực lượng cấp cao của mình thì hiện giờ vẫn chưa biết, dù sao Hudson chưa bao giờ từng nhìn thấy những cao thủ ở cấp bậc này lộ mặt.

So về hệ thống sức mạnh thì Ma đạo sư và Đại Địa kỵ sĩ tương ứng với Ma thú cấp 7. Bên ngoài chỉ có một con Ma thú cấp 8 và hai con Ma thú cấp 7, chỉ cần tập hơn hơn mười vị cao thủ qua đó vây công bọn chúng là có thể đạt được mục đích.

Nhưng thật đáng tiếc, những đại nhân vật này cũng giống như Hudson, đều rất sợ chết. Lỡ như bị cuốn vào trong vòng vây của đàn thú, bọn họ sẽ không có năng lực an toàn chạy thoát.

Hudson sẽ không truyền đạt loại mệnh lệnh đắc tội với người khác giống như vậy, những người khác cũng ăn ý không đề cập đến, mọi người đều yên lặng chờ viện binh đến. . . .

Phỉ Thúy cung, tin tức tỉnh Đông Nam xảy ra thú triều đã được truyền vào trong vương đô. Nhưng mà đám vương công quý tộc, bao gồm cả Caesar IV, đều chẳng thèm quan tâm đến chút "việc nhỏ" này.

Việc các quý tộc tỉnh Đông Nam không cầu viện đã đủ để nói rõ thế cục hiện giờ vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát, không cần phải tiêu tốn quá nhiều tinh lực đi chú ý.

Nhìn vào tình báo được gửi từ khắp nơi trên đại lục, Caesar IV không khỏi hỏi: "Chiến tranh đại lục sắp xảy ra rồi sao?"

"Bệ hạ, xét theo thông tin tình báo thu thập được hiện giờ thì các nước đều đã và đang chuẩn bị cho chiến tranh rồi."

"Đặc biệt là Người Frank, bọn họ đã đưa ra tối hậu thư cho Vương quốc bán thú nhân về vụ án sứ đoàn bị ám sát. Ở những nơi khác cũng đã bắt đầu điều động quân đội, chiến tranh nổ ra chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Vương quốc Oprus đang xảy ra xung đột với tộc Dwarf. Trong những ngày gần đây, đã có hơn 100 người tộc Dwarf xảy ra bất trắc ở khu vực biên giới của hai nước, và cũng đã có bảy nhà quý tộc Oprus bị hại."

"Đánh giá từ những dấu vết ở hiện trường thì đầu mâu đều chỉ về phía đối phương. Trước mắt hai nước đang bận cãi cọ, nghe nói còn xảy ra 2 cuộc xung đột vũ trang ở khu vực biên giới của hai nước."

"Nếu như tình hình tiếp tục leo thang, Vương quốc Oprus có được sự ủng hộ của Giáo Đình rất có thể sẽ phát động chiến tranh với Vương quốc Người Lùn."

"Vương quốc Iberia gần đây cũng đã phát sinh xung đột với bộ tộc Ogre. Đánh giá từ những thông tin thu thập được, bọn họ rất có thể sẽ phát động chiến tranh với Vương quốc Ogre."

"Khu vực trung bộ của đại lục cũng không hề yên bình, Vương quốc Nam Ngạn đã phát sinh xung đột vũ trang với Tộc Ba Mắt; Mâu thuẫn giữa Vương quốc Dante và tộc Cự Ma thì đang leo thang; Vương quốc Hessen cũng đang xung đột với Thạch Nhân tộc."

"Những thế lực được nhắc tới bên trên đều là các thế lực lớn của nhân tộc và dị tộc, những cuộc xung đột giữa các thế lực nhỏ của nhân tộc và dị tộc còn nhiều hơn nữa."

"Các loại dấu hiệu đều cho thấy một cuộc chiến tranh đại lục mới đã gần kề, bây giờ chỉ xem ai là người châm ngòi trước thôi."

Bá tước Francois mệt mỏi nói.

Trong khoảng thời gian gần đây, toàn bộ quan chức Bộ Ngoại vụ đều rất bận rộn. Tình hình quốc tế phức tạp giống như hiện giờ là chuyện mệt mỏi nhất.

Hàng loạt cuộc xung đột quốc tế nổ ra, Bộ Ngoại vụ phải liên tục điều chỉnh chính sách đối ngoại của Vương quốc sao cho phù hợp với những thay đổi của tình hình.

Tăng ca làm việc còn chưa tính, mấu chốt là không có thành quả. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ gây ra phiền phức.

Trong cuộc xung đột của nhân tộc và dị tộc này, thoạt nhìn chỉ cần vứt não đi và đứng về phe nhân tộc là được. Nhưng mà tình huống thực tế lại vô cùng tàn khốc, chọn phe vào lúc này không phải chỉ cần hô vài câu ủng hộ bằng miệng là có thể giải quyết, mà phải dùng hành động thực tế để chứng minh.

Chương 1030 - Kế Sách (2)

Một khi xảy ra chiến tranh đại lục, ai cũng không thể chỉ lo cho thân mình.

Nhìn thì có vẻ như ở lân cận Vương quốc Alpha không có dị tộc nào, nhưng Bắc đại lục lại là nơi có thế lực dị tộc hùng mạnh nhất. Nếu như thật sự đánh nhau, áp lực mà bọn họ phải gánh chịu sẽ chỉ càng nặng nề hơn các nước liên quan.

Dù sao người ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chủ động phát động chiến tranh với dị tộc, đánh thắng thì có thể nhận được một lượng lớn tài phú và lãnh thổ.

Nhưng mà Vương quốc Alpha thì khác. Bốn phía của Vương quốc Alpha đều là quốc gia nhân tộc, cho dù có thắng được chiến tranh và hủy diệt được dị tộc, cùng lắm cũng chỉ có thể lấy được mấy mảnh thuộc địa mà thôi.

Đây là trạng thái lý tưởng nhất, khả năng cao là các quốc gia nhân tộc nam và trung bộ sẽ quét sạch dị tộc ở đó, nhưng dị tộc ở Bắc đại lục thì vẫn còn sống rất tốt, Vương quốc Alpha lại làm không công một trận.

Cũng không thể xem như là làm không công, đơn giản chỉ là khoảng cách giữa Nam Bắc đại lục sẽ lớn hơn mà thôi. Từ một cường quốc trên đại lục từ từ biến thành một Vương quốc bình thường, và sẽ ngày càng bất lợi trong các cuộc cạnh tranh quốc tế.

"Chiến tranh đại lục sắp nổ ra rồi, chuyện này vô cùng bất lợi với Vương quốc. Ngay cả khi nhân tộc giành được phần thắng thì chúng ta cũng không có năng lực để được chia cắt chiến lợi phẩm."

"Nếu như có thể nói, tốt nhất là chúng ta nên cố gắng tránh xa cuộc chiến này. Dù không tránh được cũng phải kéo dài thời gian xảy ra chiến tranh, phải đảm bảo là chúng ta sẽ không bị kéo vào chiến trường trong giai đoạn đầu của cuộc chiến."

"Tình hình tài chính trước mắt của Vương quốc cũng không mấy lạc quan. Có lẽ Bộ Ngoại vụ có thể nhân cơ hội này để yêu cầu chính phủ các nước miễn giảm nợ nần."

"Khoản vay tư nhân thì không hy vọng vào rồi, chỉ cần chính phủ các nợ xóa bỏ khoản nợ này thì áp lực của chúng ta cũng sẽ giảm mạnh."

Hầu tước Delgado vừa mở miệng đã thể hiện ra những phẩm chất mà một vị Bộ trưởng tài chính cần có, lúc nào cũng phải nghĩ đến các vấn đề tài chính của vương quốc. .

"Ngài Hầu tước, chuyện này sợ là có chút khó khăn. Hiện giờ chúng ta đang thiếu chính phủ các nước hơn 10 triệu kim tệ, đây không phải là một con số nhỏ."

"Đưa ra yêu cầu vào lúc này, có lẽ chỉ có một vài nước nhỏ ở Bắc đại lục nằm gần Tộc Tinh Linh là sẽ đồng ý, nhưng cũng là đồng ý có điều kiện."

"Vương quốc không muốn tham gia chiến tranh ngay bây giờ, vậy thì lựa chọn tốt nhất chính là kiếm cớ án binh bất động. Dù gì thì cũng còn có rất nhiều quốc gia ngăn cản ở phía trước, ngọn lửa chiến tranh sẽ không thể lan đến lãnh thổ của chúng ta trong một thời gian ngắn."

"Nếu như có thể kéo chừng 3-5 năm, đợi Vương quốc khôi phục nguyên khí rồi mới tham chiến, tình hình lúc đó sẽ khác."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland phản đối nói.

Áp lực mà Bộ Ngoại vụ đang phải gánh chịu đã khá lớn, nếu lại đưa ra những yêu cầu phi thực tế như vậy thì quả thực là đang làm khó người ta.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như có người thiếu Vương quốc Alpha một số tiền lớn, lại đột nhiên chạy tới yêu cầu giảm nợ, lão ta cũng sẽ không đáp ứng.

Cho dù thực sự đã hết tiền thì cũng có thể kéo dài thời hạn trả nợ. Trên đại lục Aslante này vẫn chưa có quốc gia nào quỵt nợ trước khi bị diệt vong.

Còn về lựa chọn quan sát thế cục thì lại vô cùng bình thường. Nếu như trước đó bọn họ đã có thể đưa ra chính sách nhượng bộ với Vương quốc Hessen, vậy thì hiện giờ cũng có thể án binh bất động.

Dù sao cũng không phải chỉ có mỗi mình Vương quốc Alpha là làm như vậy. Trước đó khi thú nhân mang quân xâm lược, hầu hết các quốc gia ở Bắc đại lục đều không xuất binh ngay lập tức.

"Tể tướng nói không sai, hiện giờ quan trọng nhất là tranh thủ thời gian, nhưng vấn đề khác đều phải nhường đường."

"Đại công tước Alfiero, nếu như chiến tranh đại lục đột nhiên nổ ra, Vương quốc ta sẽ phải đối mặt với áp lực quân sự lớn cỡ nào, chúng ta có năng lực đối phó hay không?"

Đại công tước Alfiero bị Caesar IV điểm danh đang tỏ ra vô cùng xấu hổ, còn chưa kịp trả lời thì biểu lộ trên mặt bộc lộ nội tâm thật sự của ông ta.

"Bệ hạ, tình hình quốc tế biến ảo khó lường, hiện giờ ngay cả địch nhân là ai cũng còn chưa biết, Bộ Quân vụ rất khó cho ra một đáp án rõ ràng."

"Nếu như ngài muốn suy đoán ra một kết quả trước, thần kiến nghị triệu Bá tước Hudson đến vương đô báo cáo. Về phương diện quân sự, Bá tước Hudson càng có quyền lên tiếng."

Đại công tước Alfiero quyết đoán đùn đẩy trách nhiệm.

Là Bộ trưởng Bộ Quân vụ, ông ta đương nhiên phải có chuyên môn. Nhưng mà ông ta lại luôn bi quan về vấn đề này, thật sự không dám đưa ra kết luận cho như mong đợi của Caesar IV.

"Tỉnh Đông Nam đang gặp phải thú triều, Bá tước Hudson đang bận chủ trì đại cục, hiện giờ không thể nào rời khỏi đó được."

"Bộ Quân vụ cứ lên kế hoạch đối phó dựa trên tình hình hiện tại trước. Tránh việc chiến tranh đại lục đột nhiên bộc phát, đánh cho chúng ta trở tay không kịp."

"Mọi người cũng không cần phải bi quan như vậy, ít nhất là chúng ta đã tạm thời giải trừ được mối đe dọa ở phía nam. Tam đại Vương quốc trung bộ không thể nào phát động một cuộc nội chiến khi chiến tranh đại lục đang gần kề, chọc cho thiên hạ khiển trách."

"Còn về mối đe dọa dị tộc thì vẫn còn có những quốc gia khác ngăn chặn ở phía trước."

"Bộ Ngoại vụ có thể tăng cường liên lạc với Tộc Tinh Linh, tốt nhất là ký kết một phần hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau. Chỉ cần có thể ổn định được bọn chúng, chúng ta đã thắng được một nửa cuộc chiến tranh này rồi."

Caesar IV nói thẳng không chút kiêng kỵ.

Chương 1031 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh

Những biện pháp đối phó này đều do Caesar III để lại khi còn sống. Sau khi dự đoán được chiến tranh đại lục sắp nổ ra, ông ta đã lên sẵn kế hoạch cho tương lai của Vương quốc Alpha.

Lúc đầu Caesar IV cũng không xem trọng chuyện này, nào ngờ thế cục phát triển không khác với suy đoán của Caesar III là bao.

Khác biệt duy nhất nằm ở chỗ thời gian nổ ra chiến tranh đại lục đã sớm hơn một tí tẹo, nhưng về tổng thể thì thế cục vẫn phát triển không khác biệt với suy đoán của Caesar III là mấy.

Trong tình huống không thể tìm được biện pháp đối phó tốt hơn, Caesar IV chỉ có thể sử dụng quốc sách mà phụ thân mình để lại —— "Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh" . ...

"Đi đêm lắm có ngày gặp ma" .

Nhìn thấy Maxim chật vật mang theo 2 con Ma thú trở về, Hudson liền biết là chuyện này cuối cũng đã bị bại lộ.

Mỗi ngày nó đều đi săn bắt Ma thú, không thể nào không để lại dấu vết được, cho dù những con Ma thú hạ cấp không được thông minh cho lắm, nhưng Ma thú cao cấp thì khác.

Sau nhiều phạm án, Maxim đã bị đại quân Ma thú mai phục bắt được. Hudson ở trong thành mà cũng nghe thấy những tiếng động to lớn từ cuộc giao tranh kịch liệt vừa rồi.

Kết quả cuối cùng đã rất rõ ràng, cường long cũng không chịu nổi đàn thú vây công. Đối mặt với đàn thú có chuẩn bị từ trước, Maxim cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Qua vụ thu hoạch này cũng có thể thấy rằng hôm nay Maxim đã bị thua thiệt không nhỏ. Trước đây, số lượng tù binh mà nó bắt về ít cũng có 7-8 con, nhiều thì mười mấy con, nhưng hôm nay chỉ còn có vỏn vẹn 2 con.

Càng bi kịch hơn là: Tâm tình của Maxim không tốt, vừa về đến doanh trại liền ném 2 con Ma thú này xuống đất, kết quả không cẩn thận hại chết một con.

Chỉ bắt được một con Ma thú cấp 3 mà đã làm cho bản thân phải chật vật như vậy, cuộc săn bắt lần này của Maxim đã bị lỗ sặc máu.

"Maxim tiên sinh, thương thế của tiên sinh thế nào?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trong tình huống mà gấu nhà mình không thể ra tay, kẻ đảm nhiệm vai trò chủ lực là rồng không thể xảy ra vấn đề được, nếu không thì việc săn bắt Ma thú sẽ không thể làm tiếp được nữa.

Trong thâm tâm của Hudson cũng đang âm thầm cảm thấy may mắn. May mà hắn đủ cẩn thận, không ỷ vào việc có 2 con Ma thú mạnh mẽ mà chạy vào trong Hắc Thạch sơn mạch gây chuyện.

Nếu không, nơi mà đàn thú đang vây công hiện giờ sẽ không phải là quận Huyết Nguyệt nữa, mà là Sơn Địa Lĩnh. Nếu như bị đại quân Ma thú tai họa một đợt thì không chết cũng phải bị lột da.

"Yên tâm đi, máu trên người ta đều là của đám Ma thú ngoài kia. Một đám Ma thú hèn hạ vô sỉ, vậy mà lại vứt bỏ liêm sỉ chơi hội đồng."

"Ba con sói con, Long đại gia nhớ kỹ rồi..."

Maxim không ngừng nổi giận mắng mỏ, Hudson làm bộ như không nghe thấy. Làm một nhà quý tộc có liêm sỉ, hắn thật sự không có cách nào cùng có chung mối thù với Hồng Long.

Ánh mắt thương hại của Belersden ở bên cạnh càng làm cho Hồng Long đau lòng hơn. Nó đang định tiến lên nói lý lẽ, nhưng lời đến khóe miệng lại phải nuốt vào.

Ra ngoài bắt vài con Ma thú cấp thấp mà cũng làm cho bản thân bị chật vật như vậy, nó thực sự không nói được gì. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, mặt mũi của tộc Cự Long đều bị mất sạch.

Sau khi trừng mắt nhìn Belersden một cái, Maxim liền đứng bên cạnh hờn dỗi. Đều là vì nó sơ ý nên mới thành ra như vậy, chỉ cần nó chịu cảnh giác một chút thì đã không bị thiệt thòi như thế này rồi.

Động tĩnh vừa rồi lớn như vậy, có lẽ tin tức Maxim ra ngoài bắt Ma thú sẽ không còn là bí mật nữa.

Có lẽ mọi người chỉ cần phân tích một chút liền biết tại sao đại quân Ma thú muốn vây công quận Huyết Nguyệt này.

Bại lộ thì bại lộ thôi, dù gì thì Hudson cũng không sợ. Lý do đều đã có sẵn: Ngăn chặn đại quân chủ lực của Ma thú, miễn cho bọn chúng càn quấy tứ phương.

Thành Huyết Nguyệt có thể thủ vững dưới vòng vây của đại quân Ma thú đại quân không đồng nghĩa với việc thành lũy của các quý tộc nông thôn cũng có thể làm được.

Đừng thấy viện quân còn đang trên đường tới đây, nhưng trong mấy ngày gần đây, các cao thủ trong tỉnh đều đã lần lượt vào thành.

Nếu như không vì số lượng Ma pháp sư cao cấp cùng hệ quá ít thì đã hợp lực thi triển cấm chú đánh về phía lũ Ma thú này rồi.

Cấm chú thì không có, nhưng uy lực của những đòn ma pháp hợp lực cũng không tệ. Nhờ có ma pháp trận phụ trợ, cũng có thể gây ra một lượng sát thương không nhỏ cho đàn thú.

Màn đêm không cản được bước tiến của đại quân Ma thú. Sau khi bị Cự Long quấy rối, lũ Ma thú tức đến sôi ruột, chỉ đành phát tiết oán khí vào chuyện công thành.

Vì để có thể chỉ huy chiến đấu được tốt hơn, Hudson và Tổng đốc Pierce chỉ có thể luân phiên trực ban. Tối nay là phiên trực của hắn.

Tính toán thời gian thì viện quân đã sắp tới nơi rồi, hiện giờ đang là thời khắc quan trọng nhất.

Một tiếng nổ vang lên, tường thành bị thủng một lỗ. Ngay sau đó liền có vệ binh chạy tới báo cáo: "Bá tước đại nhân, lại có một khẩu Ma Tinh pháo bị nổ!"

Công nghệ ma pháp cũng có cực hạn. Ngay cả Ma Tinh pháo cũng không chịu nổi chuyện xạ kích liên tục bất kể ngày đêm.

Không cần hỏi thì Hudson cũng biết là do Ma Tinh pháo tạc nòng, khả năng cao còn là loại do Vương quốc Alpha tự sản xuất.

Nếu được lắp ráp bằng các linh kiện tinh vi mua từ tộc Dwarf, dù là bị trục trặc thì cũng chỉ bị hỏng mà thôi, rất hiếm khi bị nổ tung.

Nói một cách tương đối thì công nghệ sản xuất Ma Tinh pháo của Vương quốc Alpha cũng không đến nỗi tệ. Kiên trì chiến đấu hơn mười ngày, tổng cộng đã bắn hơn ngàn phát đạn, đã sớm vượt quá sức chịu đựng cực hạn.

Chương 1032 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh (2)

Trong tình huống bình thường, sau khi Ma Tinh pháo bắn hơn trăm phát đạn là phải tiến hành bảo dưỡng và thay đổi linh kiện; Sau khi bắn hơn năm trăm phát thì phải đại tu một lần.

Nhưng vào thời kỳ chiến tranh, điều này là một hy vọng xa vời. Vì có thể chi viện hỏa lực một cách tốt nhất, có thể bắn được bao nhiêu thì bắn bấy nhiêu.

"Biết rồi, lập tức phái người sửa chữa lỗ thủng trên tường thành, đừng có tạo cơ hội cho địch nhân lợi dụng."

Hudson mặt không đổi sắc hạ lệnh.

May mà thú triều lần này đều là những con Ma thú chỉ chạy trên mặt đất. Nếu như lại xuất hiện thêm một đám địch nhân bay trên trời, sợ là thành Huyết Nguyệt đã toang rồi.

Ánh trăng sáng ngần rọi khắp mặt đất, làm nổi bật vết máu tươi trên đó, tản mát những tia sáng lộng lẫy khiếp người.

Thành Huyết Nguyệt bị quầng sáng bao phủ trông vô cùng chói mắt. Trong lúc mơ hồ, Hudson phát hiện ra có điều gì đó không đúng, tòa thành này giống như còn sống vậy.

Nhưng mà dị tượng cũng chỉ là dị tượng mà thôi, không có dấu hiệu biến hóa nào nữa. Hudson gọi hai tên quý tộc địa phương tới hỏi thăm, sau khi xác định là hiện tượng bình thường, hắn mới đè nén cảm giác bất an trong lòng.

"Quận Huyết Nguyệt" .

"Quận Huyết Nguyệt" . ...

Vừa lẩm bẩm danh từ cổ xưa này, Hudson không khỏi nghĩ tới "Huyết Nguyệt kèn lệnh" . Trực giác nói cho hắn biết, khí tức tương cận giữa hai bên chắc chắn sẽ có mối liên hệ nào đó.

Chẳng qua là khí tức trên Huyết Nguyệt kèn lệnh nồng nặc hơn nhiều, mà khí tức trong quận thành Huyết Nguyệt thì chỉ có một tia nhàn nhạt. Cuộc giết chóc đẫm máu đang khiến cho loại khí tức này tăng lên với tốc độ nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy.

Tiếc là "Huyết Nguyệt kèn lệnh" quá phỏng tay, hắn chỉ có thể lấy ra giao dịch. Nên dù bây giờ có muốn nghiên cứu thì cũng không còn cơ hội. ...

Corubia, sau khi trải qua hàng loạt cuộc đàm phán, Louis Vuitton III cuối cùng vẫn lựa chọn khuất phục, đưa ra thỉnh cầu xin sáp nhập vào Vương quốc Hessen.

Có thêm tấm màn che này rồi, việc chiếm đoạt Corubia sẽ rất thuận lợi hơn nhiều. Theo những lá cờ bị hạ xuống, nước Corubia cũng bị biến thành tỉnh Corubia.

Louis Vuitton đã bảo vệ được tước vị Bá tước, nhưng cũng từ một vị quốc vương nắm thực quyền trong tay bị hạ thấp đến chức Tổng đốc suông, còn phải giao ra hơn một nửa lãnh địa cho vương thất.

Còn đất phong của những quý tộc khác đều không hề bị chạm vào. Ngay cả vụ "Thất Nguyệt hội làm loạn" đều tạm thời bị ngừng lại bởi sự ảnh hưởng của những sự biến đổi này, thay vào đó là một mệnh lệnh chiêu mộ.

"Hầu tước Reliant, chẳng phải số lượng chinh chiêu này quá lớn sao?"

"Không chỉ yêu cầu tất cả quý tộc trưởng thành phải mang binh tham chiến, mà còn chinh chiêu thêm mười vạn đại quân, hai mươi vạn dân phu, chuyện này căn bản là không thể nào làm được!"

Bá tước Louis Vuitton lên tiếng cự tuyệt.

Dù biết là sau khi gia nhập Vương quốc Hessen thì sẽ phải nếm mùi đau khổ, nhưng cũng không thể làm quá như vậy được, đây rõ ràng là đã đi quá giới hạn rồi.

Trong toàn tỉnh Corubia cũng chỉ có khoảng một trăm vạn nhân khẩu, một lần chinh chiêu ba mươi vạn thanh niên trai tráng, rõ ràng là ngay cả rễ của rau hẹ cũng không chừa lại chút nào.

Nếu như xảy ra một chút ngoài ý muốn trên chiến trường, số phận đang chờ đợi bọn họ chính là bị trọng thương nguyên khí. Nếu như lại bị trở thành mục tiêu một cách cố tình, có thể toàn thân trở ra lại càng ít.

"Bá tước Louis Vuitton, đây là trận chiến đầu tiên của tỉnh Corubia sau khi sáp nhập vào Vương quốc, nên nhất định phải lấy ra thành ý để chứng minh lòng trung thành của các ngươi đối với Vương quốc."

"Ba mươi vạn người thoạt nhìn như rất khó, nhưng cũng không phải là không thể gom góp được. Chuyện các quý tộc che giấu nhân khẩu cũng chẳng phải là bí mật gì, cả tỉnh Corubia rộng lớn như vậy mà cũng không thể gom đủ ba mươi vạn thanh niên cường tráng hay sao?"

"Quý tộc trưởng thành ra chiến trường thì lại càng không cần phải nói. Đây là truyền thống của Vương quốc Hessen ta. Nếu đã là quý tộc của Vương quốc Hessen, vậy thì nhất định phải tuân thủ quy tắc."

"Ngài Bá tước cứ việc yên tâm. Ngài chỉ cần triệu tập mọi người tới là được, chuyện sau đó, ta đi làm giúp cho ngài."

"Vì đại nghiệp của nhân tộc, ta tin rằng các quý tộc Corubia sẽ nguyện ý cống hiến, trừ những kẻ cấu kết với Thất Nguyệt hội ra."

Hầu tước Reliant cười khà khà nói.

Nhưng ở trong mắt của Louis Vuitton, nụ cười này chẳng khác nào nụ cười của ma quỷ. Nhìn thì có vẻ như bình thường không có gì lạ, nhưng trên thực tế lại tràn đầy uy hiếp.

"Không chịu phối hợp thì sẽ biến thành một thành viên của tổ chức tà giáo". Loại chuyện vu oan giá họa không biết xấu hổ như vậy, Louis Vuitton lần đầu tiên nhìn thấy.

Rõ ràng là đang thanh trừ những người đối lập, nhưng lại luôn mồm nói là đang cống hiến cho sự nghiệp của nhân tộc, thậm chí ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Mười vạn đại quân, hai mươi vạn thanh niên trai tráng, nếu như toàn bộ lực lượng này bị chôn vùi trên chiến trường, vậy thì sau này Corubia sẽ trở thành thịt trên thớt, chỉ có thể mặc cho Vương quốc Hessen xâm lược.

"Hầu tước Reliant, số lượng này thật sự là quá nhiều, giảm bớt một chút đi!"

"Ta thấy hay là đổi thành điều động ba vạn đại quân, năm vạn dân phu, như vậy mọi người đều có thể tiếp nhận, cũng càng có lợi cho sự cân bằng của Vương quốc."

Louis Vuitton III cố gắng tranh thủ nói.

Nếu như có thể giữ được binh lực trong các tỉnh thành thì cho dù có phải chịu một chút nhi thiệt thòi mọi người cũng có thể chấp nhận.

Đều là tiểu đệ của mình, mặc dù bị thế cục bị ép phải giải tán, nhưng vẫn còn có chút tình hương hỏa. Sau khi sáp nhập vào Vương quốc Hessen, những người này vẫn là căn cơ của ông ta.

Đáng tiếc, Louis Vuitton có thể nhìn ra, Vương quốc Hessen cũng có thể nhìn ra. Hành động chinh chiêu lần này chính là vì cắt giảm lực lượng của các quý tộc.

Chương 1033 - Nội dưỡng sinh tức, ngoại ổn Tinh Linh (3)

Nếu không tiêu hao hết lực lượng của bọn hắn, chỉ với tội danh "Thất Nguyệt hội làm loạn" là sẽ không dễ hoàn thành được cuộc đại thanh trừng này.

"Ngài Bá tước, mục tiêu điều động ba mươi vạn người này không thể giảm được. Nếu như các vị không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì quân đội của Vương quốc sẽ đến hoàn thành giúp các vị."

"Nhưng nếu như đến bước đó rồi thì sẽ không còn nể nang gì cả. Đặc biệt là bản án Thất Nguyệt hội vẫn còn chưa kết thúc!"

Lời nói của Hầu tước Reliant đã làm cho Louis Vuitton cảm thấy vô cùng khó chịu. Tâm trạng không tốt, ông ta bèn dứt khoát thi triển nằm thẳng đại pháp, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Muốn làm gì thì làm đi, nếu đã không ngăn cản được thì ông ta liền dứt khoát mặc kệ. Dù sao ông ta không thể nào làm ra loại chuyện tự hủy căn cơ này được. ...

Theo các quốc gia nhân tộc lần lượt huy động lực lượng, cuộc chiến tranh đại lục cũng đang tiến gần thêm một bước. Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên là không thể nào giấu được tai mắt của dị tộc.

Gray Castle, Vua Dwarf ngồi trên vương vị và hỏi với vẻ mặt tràn đầy hoài nghi: "Người Oprus bị điên rồi sao, khai chiến với chúng ta lúc này thì có lợi gì cho bọn chúng chứ?"

Vương quốc Người Lùn là nước buôn bán vũ khí và xuất khẩu lớn nhất cho tất cả các bên, đất nước này có thể tiêu dao được đến bây giờ, thực lực đương nhiên cũng không phải hạng thường.

Mặc dù liên minh dị tộc vẫn luôn thất bại trong phần lớn các cuộc chiến tranh đại lục, nhưng nếu so với Vương quốc Oprus, Vương quốc Người Lùn vẫn là bên chiếm thế thượng phong.

Nếu như không phải sau lưng họ có những quốc gia nhân tộc ở Trung bộ kềm chế phần lớn binh lực của bọn hắn, có lẽ Vương quốc Oprus đã bị bọn hắn đánh gục từ lâu rồi.

"Bệ hạ, lần này Người Oprus còn nhận được sự ủng hộ của Giáo Đình, bọn chúng mới vừa ký kết một phần hiệp ước bí mật vào hai ngày trước."

"Nội dung cụ thể ra sao thì không biết, nhưng khả năng cao là đang hướng về phía chúng ta."

"Các quốc gia nhân tộc đều đang chuẩn bị cho chiến tranh, rõ ràng là bọn chúng đang có ý định phát động một cuộc chiến tranh đại lục mới."

"Vương quốc Oprus không ngừng khiêu khích chúng ta vào thời điểm này, có lẽ là đang muốn ép chúng ta động thủ trước, để giành lấy sự chính nghĩa về mặt đạo đức."

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Moi nói với gương mặt đỏ bừng.

Vừa nhìn liền biết là đã uống nhiều rồi. Nếu như là ở trong những thế lực khác, uống rượu trong giờ làm việc là chuyện tối kỵ, nhưng ở Vương quốc Người Lùn thì đây chỉ là chuyện bình thường.

Ngay cả trên người của vua Dwarf đều tràn ngập mùi rượu. Như thể đã bị khắc sâu vào trong gene vậy, toàn bộ Dwarf đều là không uống rượu không vui.

"Nhân loại chết tiệt, bọn chúng không thể bình yên một chút được sao? Mới vừa yên bình bao lâu mà đã bắt đầu phát động chiến tranh đại lục!"

"Chờ xem đi, sớm muộn gì nhân tộc cũng sẽ bị hủy hoại bởi chiến tranh. Một chủng tộc hiếu chiến như vậy vốn nên cho bọn chúng sinh ra trong địa ngục Thâm Uyên, ngày ngày làm bạn với Ác ma..."

"Tại sao các ngươi lại không nói gì?"

"Chúng ta chuẩn bị đối phó với sự khiêu khích này như thế nào?"

Đối mặt với những tiếng gào thét của vua Dwarf, đám đại thần đều vô cùng cạn lời. Không phải là bọn họ không muốn nói, rõ ràng là không có cơ hội để nói.

Trong khi lão đại đang không ngừng mắng mỏ, người làm tiểu đệ há có thể nhảy ra tranh đoạt quyền nói chuyện được.

Tộc Dwarf mặc dù ngay thẳng, nhưng không bao gồm những gã quan liêu chơi chính trị, những lời phàn nàn về lão đại nhà mình này chỉ cần nghĩ ở trong lòng là được.

"Bệ hạ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Nếu nhân tộc đã muốn phát động chiến tranh, chúng ta chỉ cần ứng chiến là được."

"Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Từ khi nhân tộc trở thành đại lục bá chủ thì tần suất nổ ra chiến tranh đại lục cũng càng đến càng cao."

"Vốn cho rằng sau khi nhân loại bị chia rẽ thì khoảng thời gian tồi tệ này sẽ kết thúc, nào ngờ bọn chúng lại càng hiếu chiến hơn nữa."

"Nếu đã không ngăn được, vậy liền gặp mặt trên chiến trường vậy. Tộc Dwarf vĩ đại tuyệt đối sẽ không e ngại..."

Tể tướng Yaren đằng đằng sát khí nói.

Ngoài miệng thì rất cứng, nhưng vẫn khó có thể che giấu được sự bất an trong giọng nói. Không phải là vì tộc Dwarf sợ, bọn hắn cũng là một chủng tộc chiến đấu, nhưng tiếc rằng liên minh dị tộc luôn là bên thua trong hầu hết các cuộc chiến tranh đại lục.

Thất bại hết lần này đến lần khác đã làm cho các tộc trên đại lục đánh mất niềm tin, đến mức chỉ vừa mới nhắc tới chiến tranh đại lục liền cảm thấy đau đầu.

Đặc biệt là trong vòng hai trăm năm gần đây, ngoài Đế quốc Thú Nhân dám xâm lược nhân tộc ra thì không còn bất kỳ dị tộc nào dám chủ động kiếm chuyện.

Nhưng ngay cả chủng tộc hiếu chiến nhất là Thú Nhân cũng vừa bị nhân tộc đánh gục trong cuộc chiến cách đó không lâu, vô hình chung làm giảm bớt một phần trợ lực cho dị tộc.

Nếu như biết được nhân tộc muốn phát động chiến tranh đại lục thì bọn hắn đã xuất thủ gây khó dễ lúc Thú nhân xâm lược nhân tộc rồi.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một suy nghĩ mà thôi. Trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, Đế quốc Thú Nhân đều nói rất mạnh miệng, nhưng cuối cùng thì luôn dừng bước trước Vương quốc Alpha, căn bản không giúp ích được gì cho dị tộc.

Nếu không, bọn chúng cũng sẽ không bán đứng đồng đội một cách dứt khoát như vậy.

Dù gì thì tốc độ khôi phục của Đế quốc Thú Nhân cũng rất nhanh. Đặc biệt là những chủng tộc pháo hôi, cho dù chết nhiều đến đâu, mấy năm sau lại là một trang hảo hán.

Ngay cả khi đã bán đứng đồng minh, nhưng một khi chiến tranh đại lục nổ ra, thú nhân vẫn sẽ tự động tham chiến.

Nếu không thu hồi đại thảo nguyên thú nhân, chỉ dựa vào những vùng núi cằn cỗi ở bắc bộ, Đế quốc Thú Nhân không thể nào nuôi sống được nhiều bộ tộc như vậy.

Chương 1034 - Ma Tinh Quáng

"Ừm!"

"Nếu nhân loại đã muốn chiến, vậy thì chuẩn bị chiến đi! Truyền lệnh xuống, từ giờ trở đi, cấm bán bất kỳ loại vũ khí nào cho nhân tộc, bao gồm cả những đơn đặt hàng trước đó, hiện giờ đều phải kéo dài thời hạn giao hàng."

"Moi, lập tức phái người đi liên lạc với các tộc trên đại lục, nhắn bọn họ chuẩn bị chiến tranh, đặc biệt là Tộc Tinh Linh."

"Cảnh cáo bọn họ là đừng có nghĩ đến chuyện lười biếng, nếu là chúng ta không cầm cự được thì bọn họ đừng mong có thể chỉ lo thân mình."

"Nhân tộc ở Bắc đại lục là yếu nhất, trước đó không lâu còn bị thú nhân đánh cho một lần, đang trong thời kỳ suy yếu, không thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy được."

"Lần này bọn họ nhất định phải đánh tới khu vực trung bộ của đại lục!"

Trong khi nói chuyện, vua Dwarf không khỏi lộ ra vẻ ước ao.

Nếu như tộc Dwarf không nằm ở nơi giáp ranh bốn bề, mà nằm ở Bắc đại lục, nơi nhân tộc có thực lực yếu nhất, thì lần này chắc chắn là có thể lật bàn.

Chỉ cần có thể hủy diệt được các quốc gia nhân tộc ở Bắc đại lục trong một lần hành động rồi uy hiếp các quốc gia nhân tộc ở trung bộ về mặt chiến lược, thì liên minh dị tộc sẽ không còn ở thế bị động về mặt chiến lược nữa. ...

"Bá tước đại nhân, viện binh đến rồi!"

Hudson thức cả đêm qua, vừa mới chìm vào giấc ngủ liền bị người đánh thức, nên hắn cảm thấy rất bực bội. Phải đợi một lúc lâu mới kịp phản ứng.

Viện binh đã tới, cũng có nghĩa là một cuộc đại phản công đã bắt đầu. Đối với một người đã hoàn toàn hiểu rõ năng lực quân sự của bản thân như Tổng đốc Pierce thì chắc chắn sẽ không tự cho mình thêm đất diễn.

Phán đoán sai lầm trên đại thảo nguyên trước đó đã làm cho các quý tộc trong tỉnh bị trọng thương nguyên khí, cũng làm cho mọi người có ý kiến với lão ta.

Nếu như lại tiếp tục xảy ra ngoài ý muốn một lần nữa, thì dù cho căn cơ của gia tộc Dalton có thâm hậu cỡ nào cũng không chịu đựng nổi.

"Biết rồi, ta lập tức qua đó."...

Viện binh tới, công sự phòng ngự không chịu được áp lực đã bị phá hỏng dưới sức tấn công của đại quân Ma thú.

Một vầng sáng màu máu phóng lên tận trời xanh, chỉ cần ở trong phạm vi mấy chục dặm là có thể nhìn thấy rõ ràng. Ngay cả những người chưa từng học ma pháp cũng có thể cảm nhận được lượng nguyên tố mạnh mẽ này.

"Ma Tinh quáng!"

Tổng đốc Pierce lạnh lùng nói.

Ánh mắt tràn đầy sát khí đã bộc lộ suy nghĩ thực sự trong nội tâm của lão ta. Tử tước Autumn ở bên cạnh bị dọa cho run lẩy bẩy.

Ma Tinh quáng không phải là loại tài nguyên chiến lược mà một tên Tử tước nhỏ nhoi như gã ta có tư cách sở hữu. Nếu như sản lượng dự trữ ít thì không nói làm gì.

Nhưng đánh giá từ động tĩnh lộ ra trước mắt thì đây chắc chắn là một mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn. Ngay cả những đại quý tộc như gia tộc Dalton cũng nuốt không nổi thứ này, vậy mà Tử tước Autumn lại dám lén lút khai thác một mình.

Điều quan trọng hơn là chuyện lén lút khai thác này không chỉ mới diễn ra ngày một ngày hai, mà có khả năng đã kéo dài hơn trăm năm rồi.

Vì che giấu động tĩnh của hoạt động khai thác, bọn họ đã di dời quận thành đến phía trên khu mỏ, lại còn bố trí thêm ma pháp trận phong tỏa khí tức.

Rõ ràng là trong hàng ngũ tổ tiên của Tử tước Autumn đã từng sinh ra một đại nhân vật. Vì đây không phải là chuyện mà một nhà quý tộc bậc trung bình thường có thể làm được.

"Ngài Tổng đốc, đợi sau khi đánh tan đàn thú rồi mới giải quyết vấn đề này đi!"

So với Tổng đốc Pierce đang vô cùng tức giận thì Hudson lại bình tĩnh hơn nhiều.

Gia tộc Koslow chỉ mới quật khởi gần đây, nếu như tổ tiên của Tử tước Autumn không giấu mỏ Ma Tinh quáng này thì đã bị người ta chia cắt sạch sẽ rồi, nào tới phiên hắn đến kiếm một chén canh.

Nhưng bị lộ vào thời điểm này lại rất thích hợp, mặc kệ là nộp lên Vương quốc hay là các quý tộc tỉnh Đông Nam liên thủ lén lút khai thác thì cũng đều có phần của Hudson.

"Tốt!"

Ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng trong thâm tâm của Tổng đốc Pierce lại đang rỉ máu. Cho dù là phát hiện ra mỏ Ma Tinh quáng này sớm hơn 3-5 năm thôi thì lão ta đã không phải bị động như thế này rồi.

Vì một nhà độc đại sẽ được chia nhiều hơn lưỡng cường cùng tồn tại.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tử tước Autumn đã bị chém thành muôn mảnh rồi. Đây không chỉ là đang chiếm lợi ích của Vương quốc, mà còn là đang đào căn cơ của gia tộc Dalton.

Mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn chính là một nguồn tài nguyên chiến lược quan trọng đối với bất kỳ một thế lực lớn nào.

Dự trữ và chất lượng cụ thể của Ma Tinh thạch như thế nào thì tạm thời còn chưa biết, nhưng từ động tĩnh ở hiện trường cũng có thể nhìn ra được, mỏ quặng này tuyệt đối không tầm thường.

Bí ẩn về việc tại sao quận thành Huyết Nguyệt lại được trang bị một số lượng lớn Ma Tinh pháo cũng đã được cởi bỏ. Đối với những người không thiếu Ma Tinh thạch thì đương nhiên là không có áp lực.

"Toàn quân xuất kích, tấn công đàn thú từ hai phía trước sau!"

Sau khi Hudson ra lệnh một tiếng, cuộc chiến đẫm máu nổ ra toàn diện, trong lúc nhất thời, tiếng la giết vang vọng đất trời.

Là Long kỵ sĩ, Hudson bị ép cầm đầu xung phong vào hàng ngũ của địch nhân trước.

"Maxim, tên ngu ngốc nhà ngươi đừng có ham chiến, mau lao ra đi!"

Nhìn thấy Hồng Long mang theo mình xông thẳng vào bầy thú, trên mặt Hudson tràn ngập lửa giận. Nếu như không phải con hàng này bình thường khá là đần thì hắn đã hoài nghi đây là nó đang cố ý hố chủ nhân.

Mắng thì mắng vậy, nhưng hiệu quả vẫn rất không tệ. Cự Long mạnh mẽ lao thẳng vào bầy thú, làm cho đàn thú vốn đã có chút hỗn loạn này trở nên càng lộn xộn hơn.

Chương 1035 - Ma Tinh Quáng (2)

Mặc cho ba con Ma thú cao cấp có chỉ huy thế nào cũng không thể ngăn chặn được tình cảnh hỗn loạn này.

Nhân lúc đàn thú đang trong tình trạng hỗn loạn, các cao thủ nhân tộc đi theo phía sau đã lập tức mở rộng lợi thế này và chia tách đàn thú ra làm hai.

Điều này khiến cho ba con Ma thú cao cấp rất tức giận, nhưng cuối cùng bọn chúng vẫn quyết định không xông lên. Không có bầy thú phối hợp, chỉ với một con Ma thú cấp 8 + hai con Ma thú cấp 7 thì sẽ không thể nào đánh lại một con Cự Long trưởng thành.

Có lẽ là vì ý thức được đại thế đã mất, ba con sói dẫn đầu lập tức nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, lao thẳng về phía Ma Thú sơn mạch.

Không còn Ma thú cao cấp chỉ huy nữa, đàn thú nhanh chóng bị đại quân đánh cho chạy tán loạn, tan đàn xẻ nghé.

Nhìn thấy cảnh này, dục vọng chiến đấu của một con rồng tham tiền như Maxim lập tức tăng vọt lên, nó bèn nhanh chóng đuổi theo.

Hudson đã nhảy ra khỏi lưng của Hồng Long, cùng với Belersden đồng thời thoát khỏi chiến trường.

Mặc dù số lượng Ma thú tham chiến không ít, nhưng đối với cả khu Hắc Thạch sơn mạch mà nói, đây mới chỉ là một phần nhỏ.

Ma thú cấp bậc cao nhất phát động thú triều lần này chỉ là một con Ma thú cấp 8, căn bản không thể nào đại diện được cho Hắc Thạch sơn mạch.

Hudson vẫn nhớ rằng, Belersden đã từng nói là còn có Ma thú cấp 9 chiếm giữ chỗ sâu của Hắc Thạch sơn mạch.

Trận chiến hiện giờ đơn giản chỉ là thanh lý một chút Ma thú ở khu vực lân cận mà thôi. Nếu đi sâu vào trong Hắc Thạch sơn mạch thì cũng sẽ gặp phải nguy hiểm trùng điệp.

Đương nhiên, sự nguy hiểm này chỉ nhằm vào Hudson mà thôi. Maxim da dày thịt béo, cho dù vào đó đánh không thắng người ta thì cũng có thể bỏ chạy.

Những số những chủng tộc hiện giờ, Cự Long là tộc thiên phú cân bằng nhất, hơn nữa còn đứng top đầu. Cho dù là tốc độ, công kích, phòng ngự hay là tác chiến trên đất, trên biển và trên không cũng được xếp hàng đầu.

Có lẽ sẽ có những tộc Ma thú vượt qua bọn chúng về một phương diện riêng lẻ, nhưng không có tộc nào có thể siêu việt bọn chúng về mọi mặt.

Ngay cả con gấu mà Hudson cẩn thận bồi dưỡng như Belersden cũng chỉ có thể xưng hùng trên đất bằng. Nếu như đổi chiến trường thì sẽ bị Maxim bón hành. ...

Quận thành Huyết Nguyệt, trong một khoảng sân hẻo lánh, một lão già với mái tóc trắng đang không ngừng chửi bới: "Thế đạo này làm sao sống được đây! Chúng ta mới vừa khai trương liền gặp phải thú triều mấy chục năm khó gặp một lần, lần này nhất định là sẽ lỗ vốn..."

Thiếu nữ áo đỏ ở bên cạnh cười hì hì nói: "Ông nội, chắc là ngài bị thần nấm mốc phụ thể rồi. Tới chỗ nào thì chỗ đó xảy ra chuyện!"

Người nói vô tâm, nhưng người nghe lại có ý. Ông ta tóc trắng thầm kêu khổ trong lòng, mình chỉ lo gây chuyện mà không để mắt đến việc bị lộ sơ hở.

Mặc dù những chuyện phát sinh hiện giờ chẳng có chút liên quan gì đến một lão già sắp xuống lỗ như ông ta, nhưng tác phong trước giờ của các quý tộc đều là không cần chứng cứ.

Mỗi lần phát sinh đại sự mà phát hiện được có một đám người thoắt ẩn thoắt hiện như bọn họ, người ta đều sẽ trực tiếp động thủ.

Bắt nhầm cũng không sao, dù gì thì cũng chỉ là một vài tên thương nhân quèn mà thôi, ai sẽ ra mặt thay bọn hắn chứ?

"Đừng có nói hươu nói vượn, cháu đã lớn rồi mà sao vẫn còn nghịch ngợm như vậy!"

"Chỉ là gần đây ông hơi xui thôi, mấy năm trước, khi tài vận còn tốt, ông còn kiếm được không ít tiền đó."

"Xem ra phải tìm người kết hôn với cháu càng sớm càng tốt, nếu không thì bộ xương già của ta sớm muộn gì cũng sẽ bị cháu giày vò đến chết."

Ngoài miệng không ngừng phàn nàn, nhưng lão ta lại không thể che giấu được sự yêu thương trong ánh mắt.

Tổ chức tà giáo cũng có thời điểm yên lặng. Mấy năm trước, khi thú nhân xâm lược, Khô Lâu hội liền trở nên an phận.

Không phải là do bọn hắn có cái nhìn đại cục, mà là những người ủng hộ tài chính đứng phía sau không cho bọn hắn nhảy ra kiếm chuyện. Những tổ chức tà giáo không biết thời thế đều đã bị hủy diệt trong các cuộc phong ba rồi.

Một khi các thế lực lớn đã quyết tâm diệt trừ thì cho dù giấu sâu cỡ nào cũng sẽ bị bọn họ tìm ra.

Ai bảo đây là một thế giới siêu phàm chứ?

Nếu như thật sự không có manh mối thì vẫn còn có một môn thuật bói toán. Đương nhiên, Đại Dự Ngôn Thuật của Giáo Đình cũng có tác dụng tương tự.

Chuyện tương lai không thể nào suy đoán một cách chính xác được, nhưng muốn điều tra thì lại không khó. Trừ phi có cao thủ ra tay nhiễu loạn sợi dây vận mệnh, nếu không sẽ rất khó gạt được.

Cũng giống như vụ án mà Caesar III gặp phải trước đó cũng đã bị người ta ngắt đầu bỏ đuôi, cho dù Vương quốc Alpha có điều tra thế nào cũng không tìm ra manh mối.

Đây đều là chuyện do các thế lực lớn đỉnh tiêm gây ra, một thế lực sa cơ thất thế như Khô Lâu hội không có năng lực này.

Nhờ vào thiên phú của đứa cháu gái, Lão ta mới tránh được vô số chuyện nguy hiểm và sống được đến tận bây giờ.

"Ông nội, cháu không muốn lấy chồng đâu, cháu muốn..."

Còn chưa kịp nói hết, sắc mặt của cô bé áo đỏ lập tức biến đổi rồi nói: "Ông nội, mau thu dọn đồ đạc rời đi, chậm nữa là sẽ không kịp!"

"Guna, cháu có chắc là mình không cảm giác sai không? Ngoài thành hiện giờ đều là ma thú, chúng ta ra ngoài vào lúc này..."

Còn chưa nói hết lời, dị tượng ngút trời đã làm cho lão ta không nhịn được hoảng sợ hét lên: "Ma Tinh quáng!"

Lão già cũng lập tức hiểu được, khi tin tức về việc quận thành Huyết Nguyệt tọa lạc trên Ma Tinh quáng bị bại lộ thì nơi này sẽ biến thành nơi thị phi.

Các quý tộc tỉnh Đông Nam sẽ chịu an phận mà giao lại Ma Tinh quáng cho Vương quốc sao?

Chương 1036 - Ma Tinh Quáng (3)

Nếu như những người này không muốn giao nộp Ma Tinh quáng, vậy thì cũng chỉ còn cách phong tỏa tin tức. Là người chứng kiến, sợ rằng cả đời này bọn họ cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi quận thành Huyết Nguyệt.

Giam lỏng chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất chính là các quý tộc lão gia còn điều tra thân phận của tất cả mọi người, một khi bị điều tra, thân phận của bọn họ sẽ bị lộ.

Một khi bị lộ, đưa đi đào quáng đã xem như là tốt rồi, khả năng cao là sẽ trực tiếp bỏ mạng.

"Ông nội, đừng có quan tâm đến cái Ma Tinh quáng gì nữa. Những thứ đó đều là của các quý tộc lão gia, người ta sẽ không chia cho ông một kim tệ nào đâu."

"Vừa rồi có người nói là viện binh đến rồi, xem động tĩnh thì chắc là quân thủ thành đã bắt đầu phản công. Đàn thú bên ngoài không phải là đối thủ của quân chính quy, tan tác chỉ là vấn đề thời gian."

"Nhân lúc hiện giờ chiến trường đang hỗn loạn, đây là cơ hội duy nhất để cho chúng ta rời khỏi nơi này. Nếu không, chờ đến khi các quý tộc lão gia kịp phản ứng, lúc đó muốn đi cũng không đi được!"

"Không nói nhảm nữa, cháu đi tìm sói con, hôm nay nó còn không được bú sữa nữa?"

Trong khi nói chuyện, Guna đã từ trong nhà ôm ra một con sói con. Nhưng con sói con này lại không giống như những con sói bình thường, mà trông nó giống như là chó hơn là sói.

Bộ lông trắng noãn tràn đầy khí chất của một nhà quý tộc, liếc mắt nhìn liền biết nó có xuất thân cao quý rồi.

Không sai, lại là câu chuyện nửa đường nhặt được Ma thú. Trong lúc bọn họ hành thương ngang qua biên giới của Hắc Thạch sơn mạch thì gặp phải một đoàn dong binh đang chiến đấu với đàn sói, con sói con này nhân lúc tán loạn đã leo lên xe ngựa của Guna.

Thấy nó bất phàm, nên bọn họ bèn mang theo ra ngoài, một đường đi tới quận thành Huyết Nguyệt.

"Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, mau thu dọn đồ đạc đi, nghe không hiểu tiếng người sao!"

"Được rồi, tiền tài chính là vật ngoài thân. Chỉ cần mang theo nhu yếu phẩm là được, số hàng hóa này cũng không cần nữa."

Lão già đau lòng nói.

Qua nhiều năm như vậy, lão ta đã bị nghiện diễn kịch. Nhiều khi lão ta thực sự cho rằng mình là một thương nhân, ngay cả vẻ mặt đau lòng khi quyết định từ bỏ hàng hóa hiện giờ cũng là thực.
...

Ánh nắng rọi xuống mặt đất và làm nổi bật vết máu trên đó, trông vô cùng đáng sợ. Như thể đang mang người tới chốn địa ngục vậy, khắp nơi đều tràn ngập sát khí.

Tay cụt hài cốt nằm ngổn ngang trên mặt đất đang không ngừng nói ra sự tàn khốc của chiến tranh. Những con kền kền lịch sự đang không ngừng bồi hồi trên bầu trời mà lại không lao xuống giành ăn.

Nhưng bọn chúng sẽ phải thất vọng thôi, lúc này thì những người công nhân đang trốn trong thành đã bước ra quét dọn bãi chiến trường.

Thi cốt của người mình sẽ được thu lại và an táng theo truyền thống trên đại lục Aslante dưới sự chủ trị của các Mục sư.

Còn những con Ma thú, dã thú đã chết đều trở thành nguồn cung cấp thịt tốt nhất, không có chuyện bỏ qua, bọn kền kền vốn chẳng có chỗ trống để kiếm ăn.

Sau khi kiểm kê thương vong xong xuôi, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi. Chỉ là một cuộc thú triều mà đã làm cho mấy vạn người thương vong, cho dù phần lớn đều là nông nô, nhưng cũng đã làm cho mọi người cảm thấy mất mặt.

Thảm nhất chính là đám tiểu quý tộc của quận Huyết Nguyệt, bọn họ đã bị tổn thất nặng nề dưới sự tai họa của bầy thú. Mặc dù đã có thành Huyết Nguyệt hấp dẫn hỏa lực, nhưng vẫn có năm tòa Kỵ sĩ lĩnh và một toà Nam tước lĩnh bị đàn thú công phá.

Thành lũy đều bị phá vỡ, người ở bên trong đương nhiên là không cần phải nói. Hơn một nửa số thương vong đều là do sáu lãnh địa bị hủy diệt này cống hiến.

Hudson không có chút hứng thú nào với quyền sở hữu những lãnh địa này. Có người kế thừa sống sót cũng được, bị người chia cắt cũng không sao.

Hắn không thích một lãnh địa không có nhân khẩu. Hơn nữa còn là thuộc địa, dù có lấy được cũng chỉ làm lãng phí tài nguyên mà thôi.

Lãnh địa có thể không tranh, nhưng Ma Tinh quáng lại không thể từ bỏ. Thứ này chính là hàng hiếm, vào thời thường thì còn có người lấy ra giao dịch, nhưng một khi tiến vào thời chiến thì sẽ rất hiếm khi có người lấy ra bán.

Trong cả Vương quốc Alpha này cũng chỉ hai mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn, 7-8 mỏ Ma Tinh quáng cỡ trung, và mấy chục mỏ Ma Tinh quáng cỡ nhỏ, mặt ngoài là vậy.

Mỏ quặng ở quận Huyết Nguyệt chính là mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn thứ ba của Vương quốc, cũng là mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn duy nhất của tỉnh Đông Nam.

Đối với Hudson mà nói, đây là nơi duy nhất mà hắn có thể thu hoạch được Ma Tinh quáng. Nếu như bỏ qua rồi, lần sau không biết phải chờ tới lúc nào.

"Thú triều đã kết thúc, những con Ma thú còn lại cũng đã lui về Hắc Thạch sơn mạch, mối đe dọa đã được tiêu trừ. Bây giờ chúng ta thương lượng xem nên giải quyết hậu quả như thế nào trước đi."

"Ngoài việc phải nhanh chóng khôi phục công tác thi công phòng tuyến Huyết Nguyệt ra, những lãnh địa bị hủy diệt nên giải quyết như thế nào? Chuyện về Ma Tinh quáng thì phải làm sao?"

Nói xong, Hudson liền nhìn về phía Tổng đốc Pierce. Chiến tranh đã kết thúc, quyền nói chuyện lại được đổi chủ.

Nếu như không có Ma Tinh quáng, ai là người chủ trì cuộc họp giải quyết hậu quả này cũng không quan trọng. Nhưng cuộc đời không có nếu như, gia tộc Dalton nhất định sẽ không thể nào từ bỏ quyền chủ đạo vào lúc này.

"Bá tước Hudson nói đúng, vấn đề giải quyết hậu quả đúng là nên được đưa vào danh sách quan trọng. Tử tước Autumn, ngươi có gì muốn nói không?"

Tổng đốc Pierce vừa nói xong, ánh mắt của mọi người liền tề tụ lên người của Tử tước Autumn. Che giấu Ma Tinh quáng chính là đại tội, bây giờ đã bị bại lộ, không chết cũng phải bị lột da.

Chương 1037 - Lời Nguyền

"Tổng đốc đại nhân tha mạng! Chuyện này, tôi thật sự không..."

Vừa nói tới đây, gã ta liền im bặt. Là chủ nhân của quận thành Huyết Nguyệt, lại còn đặt quận thành ở trên quặng mỏ, muốn nói không biết có người đang lén lút khai thác quặng thì chính là đang vũ nhục trí thông minh của mọi người.

Mặc dù những chuyện này đều do tổ tiên gã làm. Nhưng đến thế hệ của gã, chỉ riêng việc tiếp nối truyền thống của tổ tiên thôi là đã khó từ tội lỗi rồi.

"Hừ!"

"Tư tàng, lén lút khai thác Ma Tinh quáng sẽ bị tội gì, chắc là ngươi biết rất rõ. Dù là do ngươi làm, hay là do tổ tiên của ngươi làm, kết quả cũng đều như nhau."

"Dựa theo quy củ của Vương quốc, người làm lãnh chúa khai báo Ma Tinh quáng sẽ nhận được 20% lợi ích của quặng mỏ, đáng tiếc là ngươi lòng tham không đáy."

"Tính luôn thời gian xây dựng quận thành Huyết Nguyệt thì các ngươi đã lén lút khai thác quặng mỏ này đã hơn trăm năm. Chuyện lớn như vậy, ai cũng không bảo vệ được người!"

Ngoài miệng thì nói rất mạnh mẽ, nhưng Hudson biết là Tổng đốc Pierce không có sát ý.

Tử tước Autumn đương nhiên là đáng chết, nhưng tỉnh Đông Nam không có quyền xử quyết một vị Tử tước đất phong, mà nhất định phải báo cáo lên Vương quốc, đợi hội nghị quý tộc phê chuẩn.

Sau khi bị kết tội, tin tức về Ma Tinh quáng cũng sẽ bị lộ. Vương quốc liền thuận thế thu luôn mỏ Ma Tinh quáng này vào trong chính phủ trung ương, lúc đó mọi người sẽ chẳng vớt vát được gì.

Cho dù bỏ qua Tử tước Autumn thì cũng không dễ gì giữ được mỏ Ma Tinh quáng này. Dị tượng trước đó đã được truyền bá trong phạm vi mấy chục dặm, người biết chuyện thật sự là rất nhiều, bí mật bị lộ chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Tổng đốc đại nhân, tôi nguyện ý lập công chuộc tội! Lập công chuộc tội!"

"Bá tước Hudson, xin ngài giơ cao đánh khẽ!..."

Chỉ trong nháy mắt, Tử tước Autumn đã cầu xin toàn bộ các quý tộc nắm giữ thực quyền ở hiện trường. Vì giữ truyền thừa của gia tộc, vì bảo vệ mạng nhỏ của mình, gã ta cũng đang liều mạng.

...

"Con người không phải thánh hiền, làm sao có thể không mắc sai lầm."

"Quận thành Huyết Nguyệt đã được xây dựng hơn trăm năm trước, nhưng việc lén lút khai thác Ma Tinh quáng có lẽ đã được bắt đầu từ trước đó rồi, nên cũng không thể đổ hết toàn bộ tội lỗi lên đầu ngươi được."

"Nhiều năm như vậy mà cũng không để lộ phong thanh ra ngoài, điều này đã đủ để chứng minh rằng ngươi vẫn rất biết điều, không hề khai thác một cách trắng trợn."

"Tử tước Autumn, đừng nói là bọn ta không cho ngươi cơ hội."

"Bây giờ ngươi hãy nói rõ ràng mọi chuyện, chúng ta giải quyết trong nội bộ tỉnh thì còn có chỗ để thương lượng."

"Chuyện đã đến nước này rồi, ngươi cũng đừng hy vọng là có thể tiếp tục che giấu nữa. Dị tượng vừa rồi đã truyền bá trong phạm vi mấy chục dặm, có lẽ tin tức đã sớm được truyền ra ngoài rồi."

"Một khi vương đô phái người tới điều tra, không chỉ ngươi phải chết, mà ngay cả gia tộc ngươi cũng phải chết."

"Nể tình chúng ta là đồng liêu, chỉ cần ngươi chịu nói rõ ràng mọi chuyện, bọn ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi!"

Rõ ràng là những lời này của Hudson không chỉ nói cho Tử tước Autumn nghe, mà cũng nói cho đám quý tộc có mặt ở đây nghe.

Có tội hay không chỉ là chuyện nhỏ, điều quan trọng là nên phân chia lợi ích của Ma Tinh quáng như thế nào.

Giữ bí mật là chuyện không thể nào. Dị tượng đã truyền đi khắp mấy chục dặm rồi, người thấy đâu chỉ có mấy vạn, cho dù hiện giờ mọi người lập tức ra lệnh phong tỏa tin tức thì cũng không kịp.

Cho dù người bình thường vô tri, nhưng trong tỉnh Đông Nam có nhiều quý tộc như vậy, không thể nào có không tai mắt của Quốc vương được.

Ở trước mặt mọi người, những người này tạm thời không dám truyền tin, nhưng mà mọi người không thể nào vẫn luôn ở chung một chỗ được. Chờ sau khi giải tán, tin tức này nhất định sẽ được truyền đến vương đô.

Hiện giờ chỉ để lộ bản thân Tử tước Autumn đang lén lút khai thác Ma Tinh quáng, nhưng không có nghĩa là chỉ có mỗi mình gã ta tham gia vào chuyện này. Ít nhất là Quốc vương sẽ không chịu rằng một công việc lớn như vậy lại được hoàn thành bởi một nhà quý tộc bậc trung bình thường.

Một khi điều tra sâu hơn, chuyện này sẽ trở nên vô cùng rắc rối.

Đặc biệt là các quý tộc ở Tử tước lĩnh, muốn nói bản thân mình không biết sợ là cũng không ai tin.

Những quý tộc mới nổi như gia tộc Koslow thì còn tốt, nhưng gia tộc Dalton nhất định sẽ không nói rõ được, vương đô chắc chắn sẽ nghi ngờ bọn họ có tham dự vào chuyện này.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì gia tộc của Tử tước Autumn tự mình khai thác Ma Tinh quáng nhiều năm như vậy, theo lý mà nói hẳn là đã có được một lượng tài phú khổng lồ rồi, nhưng kết quả là bọn họ vẫn đang lăn lộn trong hàng ngũ quý tộc bậc trung.

Xét theo thực lực được thể hiện bên ngoài, trong trăm năm qua, bọn họ không chỉ không quật khởi, mà ngược còn suy sụp vài phần.

Ngoài việc mua thêm mấy khẩu Ma Tinh pháo để ở trong quận thành Huyết Nguyệt ra, Hudson không phát hiện ra có bất kỳ sự khác biệt nào giữa họ và những quý tộc bậc trung khác.

"Bá tước Hudson, cảm ơn ngài đã hiểu cho!"

"Việc này nói ra rất dài dòng, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Chuyện về Ma Tinh quáng đã bắt đầu từ ba trăm năm trước."

"Trong một lần vây quét Huyết Nguyệt giáo, tổ tiên của tôi đã phát hiện ra mỏ Ma Tinh quáng này, nên bèn nghĩ biện pháp cắm rễ ở chỗ này."

"Vốn cho rằng đây chỉ là một mỏ khoáng mạch nhỏ, có thể phát một chút tài mà thôi. Nhưng không ngờ rằng càng khai thác thì sản lượng khoáng mạch lại càng cao, chất lượng Ma Tinh thạch được sản xuất ra cũng không ngừng được nâng cao."

"Mặc dù đã nhận ra chuyện này không ổn, nhưng đã đâm lao rồi thì phải theo lao thôi, nên chúng tôi chỉ đành tiếp tục kiên trì."

Chương 1038 - Lời Nguyền (2)

"Trải qua các đời tổ tiên cố gắng, chúng tôi cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp ẩn giấu, chính là xây dựng một tòa thành trì ở ngay trên mỏ khoáng mạch này để che giấu sự tồn tại của Ma Tinh quáng."

"Ban đầu mọi việc vẫn còn tốt, dựa vào tài phú mà Ma Tinh quáng mang lại, thực lực của gia tộc chúng tôi mau chóng tăng lên. Nhưng chuyện tốt này đột ngột biến mất vào năm thứ 3 sau khi tòa thành trì này được xây xong."

"Những tộc nhân lớn tuổi bỗng nhiên xảy ra bất trắc, giống như bị trúng lời nguyền vậy. Đặc biệt là tám mươi năm gần đây, gia tộc chúng tôi không có người nào có thể sống quá 60 tuổi, người có thể sống đến 50 tuổi cũng không nhiều."

"Cho dù là tu luyện đến Đại Địa kỵ sĩ, Ma đạo sư có bước qua ranh giới 60 tuổi thì cũng đều xảy ra bất trắc ở bên ngoài, hoặc là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, hoàn toàn không tìm ra dấu vết."

"Không chỉ có tuổi thọ bị rút ngắn, mà ngay cả thế hệ trẻ tuổi cũng rất dễ chết yểu. Tính cả con cháu chi thứ, các thành viên trong gia tộc từ thời kỳ đỉnh phong là hơn tám trăm người, đến nay giảm mạnh chỉ còn hơn một trăm người."

"Có được một đống tài phú, nhưng lại bị hạn chế về mặt tuổi thọ. Nhân khẩu giảm mạnh đã giới hạn sự phát triển của gia tộc chúng tôi, trong những năm gần đây, thực lực của gia tộc không những không tăng mà ngược lại còn giảm sút."

"Vì tìm cách giải quyết chuyện này, chúng tôi cũng đã tìm rất nhiều người hỗ trợ, tiếc là không ai nhìn ra vấn đề."

"Ngay cả những tộc nhân được sinh ra ở nơi khác, trước giờ chưa từng quay lại lãnh địa, cũng không thể thoát khỏi lời nguyền tuổi thọ này."

"Trải qua nhiều năm điều tra, chúng tôi bắt đầu nghi ngờ về Ma Tinh quáng. Vì tương lai của gia tộc, trong mười mấy năm gần đây, chúng tôi đã ngưng việc khai thác quặng."

"Dù sao bây giờ tin tức cũng đã bị lộ, nếu như mọi người muốn có mỏ Ma Tinh quáng này, chúng tôi sẵn sàng nhường lại nó!"

Tử tước Autumn chân thành nói.

Vẻ mặt của gã ta như thể mỏ Ma Tinh quáng này chính là hồng thủy mãnh thú, hận không thể lập tức ném ra ngoài vậy.

Chuyện này là thật hay giả thì tạm thời không biết, nhưng nó đã giải thích được lý do tại sao gia tộc của Tử tước Autumn có được đại lượng tài phú mà thực lực không nhưng tăng mà ngược lại còn giảm sút.

Trong thế giới siêu phàm, những người già chính là đại diện cho nội tình. Cường giả vốn có thể sống được đến một hai trăm tuổi, nhưng hiện giờ đến 60 tuổi cũng không thọ được.

Hy vọng sinh ra cường giả đã gần như không còn, hơn nữa số lượng tộc nhân cũng đang trên đà giảm mạnh. Hai yếu tố bất lợi này chất chồng lên nhau, gia tộc có thể thịnh vượng mới là có vấn đề.

Có thêm khúc nhạc dạo ngắn này, trong mắt của đám người đã không còn vẻ phẫn nộ nữa, thay vào đó là sự chần chừ.

Nếu như Ma Tinh quáng thật sự bị nguyền rủa, vậy thì đây chính là một cái củ khoai nóng bỏng tay. Tài phú mặc dù quý giá, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

"Hừ!"

"Tử tước Autumn, hy vọng những lời ngươi nói đều là sự thật. Bọn ta sẽ tiến hành điều tra chuyện này, nếu như ngươi dám nói dối, vậy thì tự mình cắt cổ đi!"

Tổng đốc Pierce lạnh lùng nói.

Những kẻ đang đứng ở đây đều có kinh nghiệm phong phú trong chính đàn, bịa chuyện chính là cần câu cơm của họ. Vì sinh tồn, không có chuyện gì mà họ không làm được.

"Chọn ngày không bằng đụng ngày, hiện giờ hầu hết các cao thủ trong tỉnh đều đang ở đây, những lời nguyền rủa bình thường sẽ không làm gì được chúng ta, hay là tới mỏ Ma Tinh quáng điều tra xem chuyện này là thật hay giả."

Hudson thuận thế đề nghị.

Sau khi có được rất nhiều tri thức truyền thừa, Hudson đã không còn sợ hãi những lời "nguyền rủa" trong truyền thuyết như trước đó nữa. Những kiểu giết người vô hình ở ngoài vạn dặm cũng chỉ là truyền thuyết.

Lời nguyền rủa thực sự cần có điều kiện mới có thể phát động, đồng thời còn phải gánh chịu phản phệ tương ứng, nó giống như một loại trao đổi lực lượng tương đương hơn.

Muốn chú sát được quý tộc tỉnh Đông Nam như vậy, sợ là dù có tập hợp toàn bộ những người tinh thông thuật nguyền rủa trên cả đại lục lại cũng không có được năng lực này.

Lời nguyền được đặt trên Ma Tinh quáng từ trăm năm trước, thậm chí là mấy trăm năm trước dù có mạnh đến đâu, nhưng đã trải qua tháng năm hao mòn, uy lực cũng sẽ bị giảm nhiều.

Huống chi gia tộc của Tử tước Autumn đã lọt hố rồi, không chừng uy lực của lời nguyền này đã hết sạch. Cho dù là chưa hết thì Hudson cũng rất tự tin rằng mình sẽ không bị dính phải lời nguyền này.

"Tử tước Autumn, lời nguyền này từ đâu tới?"

"Là do những người tiến vào khoáng mạch đều bị trúng chiêu, hay là chỉ cần ở trong quận thành Huyết Nguyệt đều sẽ bị xui xẻo?"

"Theo ta được biết, trong mấy chục năm gần đây, không chỉ riêng gia tộc của ngươi sống không tới 60 tuổi, mà số lượng người già ở trong quận thành Huyết Nguyệt cũng vô cùng ít ỏi, hơn nữa hầu hết đều là người ngoài."

Tổng đốc Pierce quan tâm hỏi.

Không cẩn thận không được, Hudson có hai vị cường giả Thánh Vực là một con rồng và một con gấu bảo kê, cho dù là thuật sĩ nguyền rủa mạnh nhất đại lục ra tay cũng không thể trốn thoát bị phản phệ, đương nhiên là có thể không thèm để ý.

Nhưng người Tổng đốc như lão ta thì không có lá chắn dày như vậy, nếu như gặp phải lời nguyền mạnh mẽ nào đó thì cũng sẽ trúng chiêu.

Cho dù muốn ra ngoài mạo hiểm thì cũng phải mặc những đạo cụ ma pháp phòng nguyền rủa của gia tộc trước đã, tuyệt đối không thể tự tiện hành động.

Gia tộc Dalton có mấy trăm thành viên, nhưng thành viên dòng chính chỉ có ít ỏi vài người, nếu như có một hai người bị dính phải lời nguyền rồi chết thì bỏ mẹ.

Tổng đốc Pierce tự nhận rằng mình đã thấy rõ bộ mặt hiểm ác của Hudson, nên sắc mặt của lão ta lập tức trở nên âm trầm, ngay cả hứng thú đối với Ma Tinh quáng cũng giảm mạnh.

Chương 1039 - Lời Nguyền (3)

"Xin ngài Tổng đốc yên tâm, sức mạnh của lời nguyền không kinh khủng như vậy. Chúng tôi đã từng làm qua thí nghiệm, chỉ cần không khai thác Ma Tinh quáng, người bình thường sống trong quận thành Huyết Nguyệt chắc là sẽ không bị ảnh hưởng."

"Nguyên nhân chủ yếu mà số lượng người già trong thành ít là vì bị ảnh hưởng bởi chướng khí mà Ma Tinh quáng phát ra. Chuyện này xảy ra ở khắp mọi nơi, hầu như tất cả thợ mỏ đều rất đoản thọ."

Tử tước Autumn không giải thích còn tốt, gã vừa giải thích xong, đám người lại càng hoảng sợ hơn, lập tức quyết định tham gia mà không chút do dự.

Dù có nói thế nào thì cũng không thể ở lại quận thành Huyết Nguyệt thêm nữa. Cho dù có phải ra ngoài ngủ đường ngủ bụi thì cũng không thể ở lại cái nơi quỷ quái này.

"Còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết, mọi người đi chung đi, để cho dễ triển khai những việc sau này. Vấn đề Ma Tinh quáng thì làm phiền Bá tước Hudson dẫn người đi một chuyến."

Tổng đốc Pierce nói với vẻ mặt chân thành.

Tất cả đều vì có thể xử lý công việc hiệu quả hơn, mà không phải vì lão ta sợ. Nếu như có đủ thời gian, lão ta nhất định sẽ đích thân dẫn đội đi một chuyến.

"Hừm, cứ làm như thế đi."

"Tử tước Autumn, ngươi đi trước dẫn đường đi. Mục sư

Debon, Ma đạo sư Yuli, Ma đạo sư Antal, Kỵ sĩ Cotero... Các vị đi theo ta."

Hudson trực tiếp điểm tên nói.

Toàn bộ cao thủ có mặt đều không bỏ sót, một con Cự Long cấp 9 + một con Đại Địa Chi Hùng cấp 9 + hơn hai mươi tên cường giả cấp 7, còn có một bầy binh sĩ hộ vệ.

Nếu xét về mặt đội hình thì đội ngũ này đã có thể đối kháng trực diện với một gã Tà Thần. Như cái gã Khô Lâu chi chủ đã giáng lâm đại lục Aslante trước đó mà gặp phải đội ngũ này đều sẽ bị tiễn về lại thế giới của mình.

Không phải là do các Tà Thần vô dụng, chủ yếu là vì bị quy tắc hạn chế, toàn bộ sinh linh không thuộc về thế giới này đều chỉ có thể phát huy được thực lực mạnh nhất là Thánh Vực.

Dù chỉ có thể phát huy ra được lực lượng ở cấp Thánh Vực, nhưng dựa vào ưu thế về lĩnh ngộ cảnh giới của bản thân, sức chiến đấu của Thần linh vẫn mạnh hơn cường giả Thánh Vực bình thường.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải thích ứng được với quy tắc của thế giới này trước. Lúc vừa mới giáng lâm, sức chiến đấu cũng chỉ bình thường thôi, chỉ cần hơi không cẩn thận liền sẽ tạo ra một đoạn truyền thuyết về đồ thần.

Vì nghĩ đến mạng thần, hầu hết các Thần linh đều chỉ phái hóa thân tới, rất ít kẻ dám dùng chân thân tới đây gây chuyện.

Nếu đã có thể khống chế được rủi ro, Hudson cũng không ngại biểu hiện hào khí một chút. Huống chi, thoạt nhìn giống như là đang chủ trì việc điều tra về lời nguyền, nhưng nó cũng có liên quan đến việc phân chia lợi ích của Ma Tinh quáng.

Dựa theo tình huống phân chia bình thường, gia tộc Koslow nhiều nhất cũng chỉ lấy được một nửa khi so với gia tộc Dalton, không chừng còn chỉ có 1/3 .

Hết cách rồi, toàn bộ tỉnh Đông Nam có 15 quận, nhưng 7 trong số 15 vị quận trưởng đều xuất thân từ gia tộc Dalton, toàn tỉnh có hơn 30% lãnh địa đều là đất phong của người ta.

Muốn cãi nhau trong hội nghị tỉnh thì phải chấp nhận tình trạng 1 vs 7; Nói đạo lý, người ta tùy tiện kéo đại một tên quận trưởng ra là có thể nắm quyền quyết định.

Nếu như thật sự xảy ra đối đầu chính trị, Hudson chỉ còn một con đường có thể đi: Khuếch đại vấn đề, mang ra hội nghị quý tộc cấp tỉnh để thảo luận.

Mặc dù vẫn còn ở vào thế hạ phong, nhưng ít nhất là khi cãi lộn thì còn có đám tiểu đệ ở bên cạnh giúp đỡ, không đến mức rơi vào thế hạ phong ngay từ đầu.

Thỉnh thoảng có một đề án nhận được sự ủng hộ của các quý tộc trung lập, cũng không phải là không có cơ hội lật bàn. Nhưng mà xác suất có hạn.

Vì danh vọng của bản thân, Hudson quyết định lựa chọn dựa thế, mỗi lần mở miệng đều sẽ lợi dụng "đại thế" đến cực hạn, làm cho không có người nào có thể cự tuyệt.

Đề nghị của hắn được thông qua hết lần này đến lần khác, thoạt nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng trong suy nghĩ của mọi người, địa vị của hắn đã và đang thay đổi một cách vô tri vô giác.

Vô hình chung, nó đã tạo ra một ảo giác chính trị cho mọi người: Hudson lão gia có quyền nói chuyện rất mạnh trong tỉnh, hai đại gia tộc đồng thời nắm giữ quyền nói chuyện tối cao của tỉnh Đông Nam.

Giống như hiện giờ vậy, chỉ cần Tổng đốc Pierce không mở miệng phản đối, những người khác liền lựa chọn ngầm chấp nhận.

Bởi vì lúc này trong suy nghĩ của rất nhiều người, Hudson và Tổng đốc Pierce là người cùng một đẳng cấp, những quý tộc còn lại đều thấp hơn một bậc.

Chỉ cần Tổng đốc Pierce không tỏ thái độ, những quận trưởng còn lại sẽ không dám đứng ra đối đầu với Hudson.

Rõ ràng là mọi người đều đại diện cho một quận, nhưng Hudson chỉ cần một ánh mắt là có thể làm cho bọn họ ngậm miệng, hơn nữa còn phát hiện ra vấn đề gì.

Thực ra thì sức ảnh hưởng vô hình này đã bắt đầu thẩm thấu từ lúc thú nhân xâm lược. Khi còn giữ chức chủ soái của Vương quốc, Hudson đã tạo dựng được uy vọng của bản thân.

Cảnh tượng kinh điển về việc hắn mắng Ngũ đại quý tộc Bắc Cương như cháu trai đã xâm nhập lòng người, gây ra kích thích rất lớn đối với những người đứng xem.

Đám người đi theo Tử tước Autumn tới hậu hoa viên, chỉ thấy gã ta di chuyển một hòn non bộ, sau đó liền có một lối đi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Càng vào sâu bên trong, lối đi này cũng càng rộng hơn, xung quanh là những khu mỏ lớn nhỏ khác nhau, ở giữa còn có người đang xây dựng lập trụ chống đỡ, giống như một ổ kiến vậy.

Từ những vết tro bụi và mạng nhện được giăng đầy trên không trung cũng có thể nhìn ra được là đã rất lâu không có người tới nơi này.

Chương 1040 - Chia Của

Hudson chọn đại một khu mỏ rồi tiến vào, một đường đi thẳng tới chỗ sâu của khu mỏ, nhìn thấy những viên tinh thạch trên vách đá, hắn bèn tiện tay gỡ ra một viên rồi lập tức nhíu mày.

"Các ngươi có phát hiện ra gì khác thường không?"

"Bá tước đại nhân, nơi đây rất bình thường, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ một tia lực lượng tà ác nào, không giống như bị người khác thi triển lời nguyền."

"Có lẽ chúng ta nên đi nơi khác xem thử, đây là một mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn, cho dù có người thi triển thuật nguyền rủa thì cũng rất khó có thể bao trùm được một diện tích lớn như vậy."

Câu trả lời của Ma đạo sư Yuli làm cho Hudson khẽ lắc đầu. Không có vấn đề thường chính là vấn đề lớn nhất.

Sau khi nuốt nhiều ma tinh thạch như vậy, Hudson cũng có hiểu biết nhất định về Ma Tinh thạch. Viên Ma Tinh thạch trong tay hắn thoạt nhìn chất lượng rất tốt, nhưng sóng năng lượng bên trong lại có khác biệt rất lớn.

Từ sóng năng lượng chấn động trong Ma Tinh thạch này, hắn cảm thấy đây không phải là khoáng mạch được hình thành một cách tự nhiên, mà giống như là bị người truyền năng lượng vào vậy.

Theo lý mà nói, việc tạo ra Ma Tinh thạch nhân tạo là chuyện hoàn toàn có thể, trong phòng thí nghiệm cũng đã trường hợp thành công. Nếu không nhắc đến tiền vốn thì đây là một bước tiến rất tốt.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là một viên Ma Tinh thạch, không phải là một mỏ Ma Tinh quáng. Về nguyên lý thì cả hai thứ này đều chẳng khác gì nhau, nhưng để tạo ra một mỏ Ma Tinh quáng thì cần một nguồn năng lượng rất khổng lồ, vấn đề là phải đi đâu tìm một nguồn năng lượng như vậy?

"Vậy liền tách ra điều tra đi. Nhưng mà mọi người nhớ phải cẩn thận một chút, khu quặng mỏ này đã bị bỏ hoang khá lâu rồi, nếu như gây ra động tĩnh lớn, sợ là sẽ làm cho nơi này bị sập!"

Hudson thiện ý nhắc nhở.

Nếu như quặng mỏ bị sập, những người này liền bi kịch. Hudson còn có thể dùng Cự Long làm tiên phong mở đường lao ra, nhưng những người khác thì chỉ có thể tự cầu phúc. ...

"Quặng mỏ đã được kiểm tra gần xong rồi, nếu như tất cả mọi người đều không có phát hiện gì, vậy chúng ta trở về trước rồi nói!"

"Nguyền rủa mặc dù ác độc, nhưng cũng có rất nhiều hạn chế. Đã qua nhiều năm như vậy, không chừng uy lực của lời nguyền này đã sớm tiêu hao hết rồi."

Hudson bình tĩnh nói.

Những chuyện này đều nằm trong dự tính của hắn, nếu như có phát hiện ra vấn đề dễ dàng như vậy thì gia tộc của Tử tước Autumn cũng sẽ không rơi vào tình trạng thê thảm như lúc này.

Dựa vào tài nguyên phong phú, cho dù là người có tư chất bình thường cũng có thể được đắp thành thiên tài. Dù là bị hạn chế tuổi thọ, nhưng chắc chắn gia tộc của Tử tước Autumn sẽ không thiếu cao thủ.

Bây giờ lại quyết định nằm thẳng, không còn khai thác Ma Tinh quáng nữa, đây chính là phương pháp bất đắc dĩ cuối cùng sau khi trải qua nhiều thế hệ nỗ lực cố gắng.

Có hiệu quả hay không, tạm thời vẫn chưa biết. Dù sao Hudson chưa từng nghe nói có người trong gia tộc Tử tước Autumn tổ chức đại thọ 60.

"Vâng, Bá tước đại nhân!"

Tử tước Autumn nói với vẻ mặt đau khổ.

Không tìm được nguồn gốc của lời nguyền thì sẽ không thể nào hóa giải được. Nếu tình huống này tiếp tục kéo dài, cho dù có qua được nguy cơ lần này thì gia tộc gã ta xuống dốc cũng chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Hudson không nói nhảm thêm câu nào mà trực tiếp mang đội ngũ rời đi. Dù không phát hiện được cái gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết nơi này có điều gì đó không ổn.

Ra khỏi quặng mỏ, Hudson hít một hơi không khí mát lành rồi mới dùng tinh thần lực dò hỏi:

"Belersden, Maxim, hai ngươi có phát hiện ra vấn đề gì không?"

Những chủng tộc trường thọ sẽ có ưu thế hơn về sự hiểu biết đối với các loại lực lượng thần bí.

Đối với nhân tộc mà nói, Huyết Nguyệt giáo tồn tại cách đây hơn ba trăm năm trước đã là một đoạn lịch sử xa xưa, nhưng đối với những sinh vật siêu phàm thì khoảng thời gian này chỉ là khoảng ngắn trong cuộc đời.

Belersden và Maxim đều không phải hạng người uyên bác, nhưng dù sao cũng đã bước vào cấp độ Thánh Vực, đứng trên đỉnh phong của đại lục.

Cho dù là có cùng đẳng cấp thì cũng rất khó che giấu được bọn nó.

"Bên dưới quặng mỏ có một luồng khí tức tà ác đang ẩn giấu, giống như là cái bình sữa Huyết Nguyệt kèn lệnh gì, dường như đến từ cùng một nguồn."

"Nhưng đã bị người ta phong ấn, luồng khí tức tà ác này vẫn luôn bị khóa chặt ở dưới mặt đất."

"Tốt nhất là ngươi đừng nên vọng động, lỡ như thả một kẻ mạnh nào đó ra ngoài thì sẽ không có kết cục tốt đâu."

Belersden nghiêm túc nói.

Chỉ là vẻ mặt dễ thương của nó đã phá hỏng bầu không khí trang nghiêm này.

"Ý của ngươi là mỏ Ma Tinh quáng này không phải được hình thành một cách tự nhiên, mà là có người tạo ra?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Một khi tin tức Ma Tinh quáng có thể nhân tạo được truyền ra ngoài, toàn bộ thế giới đều sẽ phát sinh kịch biến.

Giá Ma Tinh thạch vốn đang cao chót vót vì bị giới hạn số lượng nên không thể mở rộng công nghệ ma pháp chắc chắn sẽ trở nên phổ biến trên khắp lục địa trong một khoảng thời gian ngắn.

Ngay cả hình thức chiến tranh cũng sẽ được thay đổi.

"Ta không cảm nhận được tinh nguyên, khả năng cao là mỏ Ma Tinh quáng này không được hình thành một cách tự nhiên. Nhưng nếu nói là nhân tạo thì cũng không đúng, chắc là do trùng hợp!"

"Trong trí nhớ truyền thừa của ta có nhắc tới việc này, nơi chôn cất của những cường giả cực mạnh sẽ có khả năng hình thành Ma Tinh quáng."

"Nhưng chuyện này còn cần phải thỏa mãn một số điều kiện nhất định, xác suất thành công không được cao lắm. Nếu không sợ rằng Ma Tinh quáng đã có mặt ở khắp mọi nơi trên Đảo rồng rồi."

Chương 1041 - Chia Của (2)

Belersden vừa nói xong, Maxim ở bên cạnh cũng không cam lòng tịch mịch nhảy ra phàn nàn:

"Xem như con gấu ngốc nhà ngươi có vài phần kiến thức. Nhưng mà có một điều ngươi nói sai rồi, Đảo rồng của bọn ta vốn là nơi có nhiều Ma Tinh quáng nhất đại lục."

"Hudson, ngươi nhìn ta làm gì?"

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng có nghĩ ra những âm mưu xấu xa."

"Hầu hết lượng Ma Tinh quáng trên Đảo rồng đều được tập trung ở bên trong long mộ, bất kỳ kẻ nào dám tới gần đều bị giết không tha."

"Ngay cả Cự Long bọn ta tới gần đều phải bị phạt nặng. Chỉ có Thái Cổ Cự Long và Long vương mới có tư cách đặt sào huyệt ở đó."

Hudson tức giận trợn trắng mắt, hắn cũng không bị ngu, làm sao có thể có ý đồ với Đảo rồng được chứ.

Đừng nói là Ma Tinh quáng đầy đất, cho dù là Thần khí đầy đất thì hắn cũng không dám chạy tới đó nhặt.

Cự Long là một chủng tộc trường thọ, có trời mới biết bọn chúng còn có bao nhiêu lão bất tử ở bên trong. Những tên biến thái này sau khi dọn nhà rời khỏi Đảo rồng thì chỉ có một từ để hình dung mà thôi —— vô địch.

Dù là tập hợp toàn bộ lực lượng của tất cả chủng tộc trên đại lục Aslante này lại cũng chưa chắc có thể mò đến trước cửa nhà người ta. Tổ chức quân viễn chinh thì chẳng khác nào đang dâng điểm tâm đến miệng cho Cự Long.

"Maxim, ta biết là Đảo rồng của các ngươi phú giáp thiên hạ, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc ngươi chỉ là một con rồng nghèo."

"Nếu như có thời gian ở nên này khoe khoang, không bằng nghĩ xem lúc nào mới có thể trả hết số nợ mà ngươi đang thiếu ta đi?"

"

"Học hỏi Belersden một chút, người ta vẫn còn là một đứa trẻ mà đã có được mấy chục vạn mẫu đất, mấy ngàn con dê bò. . . Mỗi ngày đều có mật ong và sữa thú uống hoài không hết."

"Ngươi xem lại mình đi, đã mấy trăm tuổi rồi mà vẫn chẳng làm nên trò trống gì. Ngay cả tài nguyên tu luyện hàng ngày đều phải vay nợ mới đủ."

"Cứ cái đà này, sau này ngươi liền tùy tiện tìm đại một con Ma thú làm vợ đi! Sẽ không có con rồng cái nào chịu coi trọng một con rồng nghèo như ngươi đâu!"

Hudson không chút khách khí khịa lại.

Dám cà khịa hắn ở ngay trước mặt của hắn thì phải gánh chịu hậu quả tương ứng. Xét về năng lực cà khịa, một tấm chiếu mới như Maxim vẫn còn quá non.

"Hudson, ngươi đừng có quá mức. Maxim còn còn trẻ mà, mới mấy trăm tuổi thôi, tương lai vẫn còn có vô hạn khả năng."

"Chờ khi nó hơn ngàn tuổi rồi mới nói với nó những lời này sẽ thích hợp hơn. Nhưng với tuổi thọ của nhân tộc các ngươi, khả năng cao là sẽ không chờ được tới thời điểm đó."

"Nhưng mà ngươi yên tâm đi, ta đã dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại những lời ngươi vừa nói rồi. Chờ đến ngày sinh nhật ngàn tuổi của Maxim, ta sẽ phát lại cho nó xem."

Sau khi nhìn thấy sắc mặt Hudson trầm xuống, Belersden liền nhận ra những lời mình vừa nói có chút không ổn, nó bèn vội vàng mở miệng bổ cứu nói: "Hudson, ngươi đừng có hiểu lầm. Ta nói những lời này không có ý gì khác, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi tranh thủ thời gian cố gắng tu luyện."

"Trong lịch sử nhân tộ cũng từng có người có thể sống hơn mấy trăm tuổi. Với thiên phú của ngươi, cố gắng một chút thì vẫn có hy vọng."

Nhãi ranh chính là nhãi ranh, vừa mới mở miệng đã cùng lúc đắc tội với hai người. May mà Hudson đã luyện được năng lực "dù có ở trước mặt núi lở cũng không biến sắc", có thể khống chế được cảm xúc.

Nhưng Maxim ở bên cạnh thì không được, liên tục bị đả kích đã làm cho hoài nghi long sinh. Nếu như không có người làm chủ nhân như Hudson ở bên cạnh kiềm chế, chắc là nó đã lao lên liều mạng với Belersden rồi.

"Đừng có nói nhảm nhiều như vậy, nếu đã bị phong ấn, vậy thì tại sao lại có lời nguyền này?"

Hudson quan tâm hỏi.

Lời nguyền "60 đại nạn" nhìn thì có vẻ như rất bình thường, nhưng mà gia tộc của Tử tước Autumn đã tốn hơn trăm năm thời gian cũng không giải quyết được, hắn muốn không coi trọng cũng không được.

Nếu như không có cách giải quyết lời nguyền này, Hudson thà ném mỏ Ma Tinh quáng này ra ngoài cũng không đụng vào củ khoai nóng bỏng tay này.

"Yên tâm đi, Hudson."

"Tình trạng của cái gã ở bên dưới đang vô cùng tồi tệ, bị lực lượng của tháng năm hao mòn, bây giờ gã ta có thể ra đi bất kỳ lúc nào, căn bản không còn đủ sức để phóng thích nguyền rủa."

"Cái gọi là nguyền rủa đơn giản chỉ là khí tức tà ác mà gã ta phát ra mà thôi. Mặc dù loại năng lượng này vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ nếu bị trúng phải trong thời gian dài."

"Đám người ngu xuẩn kia còn đặt nhà của mình lên trên quặng mỏ, mỗi ngày bị tà khí xâm nhiễm, chỉ mới bị tổn thọ một chút mà không bị sa đọa thành sinh vật hắc ám đã xem như là may mắn rồi."

"Nếu như tiếp tục ở lại nơi này, qua thêm vài trăm năm nữa, có lẽ bọn hắn đều sẽ bị biến thành sinh vật hắc ám."

"Nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối, chỉ cần đột phá cực hạn của sinh mệnh, nói theo cách của nhân tộc các ngươi là Thánh Vực, về cơ bản là sẽ không bị ảnh hưởng bởi những tà khí này."

Nghe xong lời giải thích của Belersden, Hudson liền cảm thấy yên tâm hơn. Tốc độ xâm nhiễm của tà khí chậm như vậy, trong thời gian ngắn nhất định là không có vấn đề gì.

Dù sao mấy chuyện vặt vãnh như khai thác quặng này lại không cần hắn phải đích thân động thủ. Chỉ cần phái một đám nô lệ đang xây dựng tuyến phòng thủ tới đây khai thác là có thể giải quyết được toàn bộ vấn đề.

Cho dù thật sự bị nguyền rủa thì cũng là thú nhân bị, liên quan gì đến Hudson lão gia hắn chứ?

Giới hạn 60 năm tuổi thọ chỉ là nhằm vào quý tộc mà thôi. Những dân tự do và nông nô bình thường sẽ không có mấy người có thể sống lâu đến vậy, nên sẽ không có loại phiền não này.

Chương 1042 - Chia Của (3)

Ô nhiễm huyết mạch cũng chỉ là vấn đề nhỏ. Chỉ cần rời khỏi nơi này, trải qua tám mươi đến một trăm năm nữa là sẽ thoát khỏi ảnh hưởng.

Nếu như gia tộc của Tử tước Autumn tiếp tục nghiên cứu thêm một chút đi thì sớm muộn gì cũng có thể phát hiện ra vấn đề này.

Tiếc là Ma Tinh quáng đã bị lộ ra ngoài, cho dù là bị Vương quốc thu hồi hay là bị các quý tộc tỉnh Đông Nam chia cắt, khoản tiền của phi nghĩa này đều không có liên quan gì đến bọn họ nữa. . . .

Bên ngoài quận thành Huyết Nguyệt, trong một trướng bồng xa hoa, vấn đề chia của đã trực tiếp bị mang lên trên mặt bàn.

Nhìn thấy các bên đang cãi lộn không ngừng, Hudson trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần. Quý tộc rất chú trọng lễ nghi, nhưng đó chỉ là do sức dụ hoặc không đủ lớn.

Lượng dự trữ trong Ma Tinh quáng này là vô cùng phong phú. Nếu như khai thác toàn lực mà nói, hàng năm có thể dễ dàng thu hoạch được hơn trăm vạn kim tệ lợi nhuận ròng.

Không một ai muốn từ bỏ một lượng tài phú lớn như vậy cả. Huống chi, Ma Tinh thạch không phải là một loại thương phẩm bình thường, nó là một loại tài nguyên tu luyện và tài nguyên chiến lược quan trọng.

"Được rồi, các vị. Muốn giữ bí mật về tin tức Ma Tinh quáng này là rất khó, thay vì lo lắng xem nên phân chia Ma Tinh quáng như thế nào, chẳng thà nghĩ cách xem nên ứng phó với phía Vương quốc ra sao trước đi đã."

"Dựa theo pháp luật của Vương quốc, tất cả Ma Tinh quáng đều thuộc về chính phủ trung ương, chúng ta không có quyền chiếm hữu và khai thác."

Tổng đốc Pierce nói với vẻ mặt âm trầm.

Lợi ích động nhân tâm, cho dù vấn đề lời nguyền vẫn chưa được giải quyết, nhưng cũng không thể ngăn được sự nhiệt tình của mọi người đối với Ma Tinh quáng.

Vấn đề khó khăn nhất hiện giờ của mọi người chính là chướng ngại vật mang tên Vương quốc.

Trước đây, các mỏ Ma Tinh quáng được phát hiện không hề có cái nào ở trong phạm vi thế lực của mình, nên mọi người đương nhiên là ủng hộ Vương quốc thu hồi.

Nhưng mỏ Ma Tinh quáng lần này lại ở ngay trước miệng mình, việc này có liên quan đến lợi ích của bản thân, cả đám quý tộc liền không còn rộng lượng như vậy nữa.

"Ngài Tổng đốc, không thể giao nộp mỏ Ma Tinh quáng này được!"

"Tỉnh Đông Nam ta đã từ hậu phương biến thành tiền tuyến, nếu như sau này nổ ra chiến tranh, nhu cầu về Ma Tinh thạch nhất định là một con số khổng lồ."

"Nếu chỉ dựa vào Vương quốc điều phối thì sợ là không thể thỏa mãn đủ nhu cầu."

Một gã thanh niên quý tộc không giữ được bình tĩnh đã dẫn đầu phát biểu.

Mặc kệ lý do của gã ta có nhảm nhí đến đây thì cũng còn tốt hơn là không có lý do. Nhưng là lý do này rõ ràng là vẫn chưa đủ để thuyết phục được Vương quốc.

Nếu như dùng sức mạnh cướp đoạt với chính phủ trung ương, các quý tộc vừa và nhỏ sẽ không bị gì, nhưng Tổng đốc Pierce sẽ phải gánh chịu áp lực vô cùng lớn.

"Không được, trong pháp luật của Vương quốc đã có văn bản quy định rõ ràng về quyền sở hữu Ma Tinh quáng mà. Nếu như chúng ta từ chối giao nộp cho Vương quốc thì sẽ là phạm pháp."

"Một khi dùng sức mạnh, Vương quốc nhất định sẽ phái quân thường trực vào đây, cưỡng ép thu hồi Ma Tinh quáng về cho chính phủ, chúng ta cũng sẽ bị gán cho tội danh phản loạn!"

Tử tước Kayo vội vàng đứng ra phản đối.

Lợi ích của Ma Tinh quáng tuy lớn, nhưng người tham gia chia bánh cũng rất nhiều, sau khi phân chia cụ thể thì số lượng thực tế mà mỗi người nhận được cũng sẽ có hạn.

Đối với gia tộc Dalton mà nói, có được khoản tài phú này đương nhiên là tốt, nhưng nếu không có khoản tài phú này cũng không hề ảnh hưởng đến địa vị của họ.

Nếu như không phải là lão đại, nhất định phải bảo vệ lợi ích của các tiểu đệ, không chừng Tổng đốc Pierce đã trực tiếp buông tay rồi.

Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ cần có thể kéo dài tốc độ phát triển của gia tộc Koslow thì việc từ bỏ mang tính chiến lược này sẽ là đáng giá.

"Tội danh tạo phản đương nhiên là không thể gánh chịu; nhưng nếu chắp tay nhường lại Ma Tinh quáng thì cũng không thích hợp."

"Hiện giờ bên ngoài chỉ đang hoài nghi là trong quận Huyết Nguyệt xuất hiện Ma Tinh quáng, mà không có chứng cứ chứng minh, tạm thời sẽ không làm gì được chúng ta."

"Chỉ cần mọi người cắn răng nói rằng Ma Tinh quáng không tồn tại, Vương quốc cũng rất khó có thể điều tra được gì trong một thời gian ngắn."

"Có quận thành Huyết Nguyệt yểm hộ, chỉ cần chúng ta hành động cẩn thận một chút, không bán số Ma Tinh thạch đã khai thác được ra bên ngoài, thì Vương quốc cũng rất khó nắm được nhược điểm của chúng ta."

"Hoặc là dứt khoát lấy ôn dịch làm lý do để phong tỏa phạm vi mấy chục dặm xung quanh quận thành Huyết Nguyệt, cấm bất kỳ kẻ ngoại lai nào ra vào."

"Có thể khai thác được một năm thì tính một năm. Mặc kệ là giấu được bao lâu, chúng ta cũng đều đã kiếm lời."

Hudson cười ha hả đề nghị.

Không khai thác Ma Tinh quáng thì mọi người sẽ không chịu buông tay. Nếu như sau khi khai thác và thu được lợi nhuận phong phú, muốn mọi người buông tay lại càng khó hơn.

Một khi quyền chiếm hữu và khai thác Ma Tinh quáng trở thành sự thật, cho dù sau này có bị lộ ra ngoài thì chính phủ trung ương cũng sẽ hỏi tội Tổng đốc mà thôi.

Có thể nói, lời đề nghị này của Hudson ngoài việc làm cho Tổng đốc phải bị thương ra, những người còn lại đều là người được lợi.

"Bá tước Hudson, luật pháp của Vương quốc rất nghiêm khắc. Tự ý khai thác Ma Tinh quáng chính là đại tội, không phải chỉ cần dăm ba câu là có thể lừa được."

"Dị tượng được truyền bá trong phạm vi rộng như vậy, một khi Vương quốc quyết định điều tra thì sẽ nhanh chóng khóa chặt mục tiêu vào quận Huyết Nguyệt."

"Chúng ta càng che giấu thì lại càng dễ thu hút sự chú ý của Vương quốc. Khai thác lượng nhỏ thì không nói làm gì, nhưng một khi khai thác với quy mô lớn thì chuyện này nhất định không thể giấu được."

Tổng đốc Pierce nói với vẻ mặt khó khăn.

Chương 1043 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra

Quyền lực của chính quyền trung ương trong Vương quốc Alpha vẫn còn đó, cho dù quyền lực của Caesar IV không sánh bằng Caesar III, nhưng cũng không dễ bị lay chuyển.

Trong những năm gần đây, chỉ riêng áp chế gia tộc Koslow ở ngoài sáng thôi đã làm cho gia tộc Dalton mỏi mệt cả thể xác lẫn tinh thần rồi, họ thật sự không còn hơi sức đâu mà đi đối nghịch với chính phủ Vương quốc.

"Vấn đề lén lút khai thác thì chúng ta có thể thỉnh giáo Tử tước Autumn. Việc bọn họ giấu chúng ta được hơn trăm năm qua cũng đủ để chứng minh trình độ rồi."

"Nếu như không xảy ngoài ý muốn trong thú triều lần này, có lẽ dù có qua thêm một trăm năm cũng chưa chắc bị người phát hiện."

Hudson nói với vẻ mặt cười như không cười.

Không phải là hắn muốn làm khó Tử tước Autumn, thật sự là vì vấn đề của bọn họ quá lớn. Nếu như không kéo toàn bộ quý tộc trong tỉnh xuống nước, một khi tin tức về Ma Tinh quáng bị truyền đến vương đô, toàn bộ gia tộc của Tử tước Autumn sẽ phải xong đời.

"Đa tạ Bá tước đại nhân khích lệ, đúng là chúng tôi có một chút kinh nghiệm trong công tác giữ bí mật."

"Chỉ cần chúng ta áp dụng một hệ thống quản lý hoàn toàn khép kín, chỉ được vào không được, không chinh chiêu dân phu ở địa phương, hoàn toàn sử dụng nô lệ để khai thác, tin tức này sẽ không bị truyền ra ngoài."

"Còn về vấn đề dị tượng trước đó, chúng ta chỉ cần bịa đại một lý do nào đó là được. Hoặc là ném một phần tàng bảo đồ ra ngoài để kéo sự chú ý của người ngoài về phía Hắc Thạch sơn mạch."

"Dựa theo số liệu mà chúng tôi khảo sát được, một khi toàn lực khai thác, mỏ Ma Tinh quáng này có thể sản xuất ra từ 800. 000 đến 1. 000. 000 viên Ma Tinh thạch mỗi năm, trong đó Ma Tinh thạch cao cấp sẽ không ít hơn 100. 000 viên."

"Có được khoản tài phú này rồi, mọi người liền có thể khôi phục nguyên khí trong thời gian ngắn nhất, thoát khỏi khủng hoạn nợ nần."

"Thời đại sau này là thời đại của kỵ binh Ma thú. Những loại ma pháp dược tề có chất lượng trên thị trường hiện giờ đã không thể mua được bằng kim tệ, mà là thanh toán bằng Ma Tinh thạch."

"Nếu không dự trữ trước một ít, lỡ như sau này có cần, với chút ít danh ngạch có hạn trong Vương quốc là sẽ không đủ cho mọi người sử dụng. . ."

Màn biểu diễn chân thành là thứ dễ dàng đả động lòng người nhất. Trải qua sự nỗ lực của Tử tước Autumn, những lời lừa gạt này đã nhanh chóng phát huy được tác dụng.

Ngay khi lý thuyết về tầm quan trọng của "Ma Tinh thạch" được đưa ra đã khiến cho những quý tộc vốn đã có chút dao động trở nên kiên định với phán đoán của mình, càng không muốn buông tay hơn.

Ngay cả Tổng đốc Pierce cũng đang chìm sâu trong do dự vào lúc này. Gia tộc Dalton đã lén lút khống chế được vài mỏ Ma Tinh quáng, nhưng đó chỉ là những nhỏ mỏ, dù có tổng hợp sản lượng của những mỏ này lại cũng không bằng 1/10 sản lượng của mỏ Ma Tinh quáng này.

Vào thời bình, gia tộc lão ta sử dụng là dư xài. Nhưng khi tiến vào thời đại của kỵ binh Ma thú, nhu cầu về lượng Ma Tinh Thạch chắc chắn sẽ tăng vọt, lúc đó sẽ khó lòng thỏa mãn được nhu cầu.

Hudson nhìn thấy cảnh này liền khẽ mỉm cười với mọi người rồi nói: "Vấn đề khó khăn nhất đã được giải quyết, chắc là trong lòng mọi người đều đã có lựa chọn của mình."

"Như vậy sau đây chúng ta hãy thương lượng về khoản đầu tư trong việc khai thác và vấn đề phân chia Ma Tinh thạch. Mọi người thả lỏng một chút đi, chuyện này không nghiêm trọng đến vậy."

"Chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, cho dù sau này tin tức có bị truyền ra ngoài thì cũng có thể là do tổ chức tà giáo gây ra."

"Ba trăm năm trước, nơi này còn là cứ điểm quan trọng của Huyết Nguyệt giáo mà, bọn chúng lén lút khai thác Ma Tinh quáng ở chỗ này là chuyện không thể nào hợp lý hơn được."...

Phỉ Thúy cung.

"Điều tra không được!"

"Hay cho câu điều tra không được!"

"Tỉnh Đông Nam đang muốn làm gì?"

Caesar IV gào thét chất vấn.

Quý tộc ẩn giấu mỏ Ma Tinh quáng rồi tự mình khai thác cũng không phải là chuyện lớn gì. Nhưng thường chỉ có đại quý tộc mới dám làm vậy, hơn nữa những khu mỏ bị ẩn giấu chỉ là mỏ nhỏ.

Đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng che giấu một mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn, còn có một nhà quý tộc bậc trung có liên quan đến vụ án này.

Những vụ án như vậy vốn dĩ sẽ không gặp phải trở ngại gì, có thể điều tra ra chứng cứ một cách nhanh chóng. Dù sao cũng chỉ một nhà quý tộc bậc trung bình thường, không có năng lực gây trở ngại cho việc điều tra.

Nhưng hiện thực lại vô cùng đáng thất vọng, tổ điều tra mà vương đô phái ra còn chưa đi đến tỉnh Đông Nam đã công bố kết quả điều tra trước rồi, đó là —— không điều tra được gì.

Phủ nhận sự tồn tại của Ma Tinh quáng mạch cũng đồng nghĩa với việc không có chuyện tự ý lén lút khai thác.

Ngay cả đoàn điều tra mà Vương quốc cử đi cũng không muốn tra, chẳng khác nào nói rõ vụ án này đang giấu đầu lòi đuôi.

Một nhà quý tộc bậc trung có liên quan đến vụ án và toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam có liên quan đến vụ án là hai cái khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Trước khi tìm ra chứng cứ xác thực, ngay cả Quốc vương cũng không có quyền đồng thời điều tra toàn bộ quý tộc trong một tỉnh.

"Bệ hạ bớt giận! Việc này còn chưa điều tra rõ ràng, tạm thời không nên kết luận vội."

"Dựa theo kết quả điều tra mà tỉnh Đông Nam cho ra: Dị tượng trước đó là một làn sóng nguyên tố do tà giáo Khô Lâu hội gây ra."

"Nguyên nhân gây ra là: Khô Lâu Thánh Chủ dẫn người đến thiết lập tế đàn, muốn tiếp dẫn các sinh vật ở vị diện khác qua xâm lược thế giới này."

"Vì yểm hộ hành động tế tự này, Khô Lâu Hội còn ra tay chế tạo vụ thú triều vừa rồi."

Chương 1044 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (2)

"Đây là kết quả cuối cùng của cuộc điều tra, tỉnh Đông Nam còn đưa ra một suy đoán —— Khô Lâu Hội đã gia nhập vào Vương quốc Hessen, hành động lần này là vì dọn sạch chướng ngại để bọn chúng mang quân xâm lược."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland uyển chuyển khuyên.

Mặc cho kết quả điều tra mà tỉnh Đông Nam đưa ra có bao nhiêu lỗ thủng, che giấu bao nhiêu sự thật, nhưng về mặt Logic lại vô cùng hợp lý.

Thú triều lần này đã giảm độ khó cho cuộc xâm lược của Vương quốc Hessen. Làm người được lợi, bọn chúng có động cơ làm như vậy.

Còn về chuyện Khô Lâu hội vốn đi theo Giáo Đình lăn lộn, tại sao bây giờ lại đi theo Vương quốc Hessen thì lại không hề quan trọng.

Tổ chức tà giáo mà, làm ra những loại chuyện kỳ quái này không phải rất bình thường sao. Chỉ là thay đồng bọn hợp tác mà thôi, căn bản không tính là gì.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng để biểu thị sự bất mãn, Caesar IV bèn tức giận nói: "Đoàn điều tra đưa ra kết luận trước khi đến tỉnh Đông Nam rõ ràng là đang chột dạ."

"Không chừng là việc lén lút khai thác Ma Tinh quáng này là do gia tộc Dalton đứng ra chủ đạo. Tổng đốc Pierce chính là người được lợi lớn nhất, đương nhiên là phải chống lại điều tra!"

Giải thích cũng không có ý nghĩa, chuyện mà Quốc vương đã xác định rồi thì thường chỉ tin tưởng vào phán đoán của bản thân.

Gia tộc Dalton vừa có động cơ, lại vừa có thực lực để lên kế hoạch cho việc này. Lý do này thuyết phục hơn nhiều so với chuyện một nhà quý tộc bậc trung là chủ mưu của chuyện này.

Dù sao, loại chuyện này chỉ có đại quý tộc mới có thể làm được. Cho dù là bị Vương quốc phát hiện, chỉ cần trả một cái giá lớn là có thể thong dong thoát thân.

"Bệ hạ, trên báo cáo điều tra của tỉnh Đông Nam cũng đồng thời xuất hiện tên của Bá tước Hudson."

"Không điều tra việc này còn tốt, nếu như thật sự có chuyện lén lút khai thác Ma Tinh quáng, sợ rằng toàn bộ quý tộc trong tỉnh Đông Nam đều có liên quan."

"Một tỉnh thành không đủ chỗ cho hai đại quý tộc dung thân, quan hệ giữa gia tộc Koslow và gia tộc Dalton vốn không hề tốt đẹp gì. Nếu như Bá tước Hudson không tham gia vào chuyện này trước khi quật khởi thì hắn cũng không cần thiết phải đứng ra làm chứng."

"Có quá nhiều người liên quan đến vụ án này, không nên làm lớn chuyện. Tốt nhất là nên phái người bí mật điều tra, sau khi tìm được chứng cứ rồi mới bí mật giải quyết."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Delgado mở miệng nói.

Không thận trọng là không được, tỉnh Đông Nam không chỉ là tỉnh nộp thuế nhiều nhất của Vương quốc Alpha, mà còn là một tỉnh nằm sát biên giới, nếu như làm lớn chuyện này, sợ là sau đó sẽ không kết thúc được.

Nếu như Vương quốc Alpha tuân theo chế độ tập quyền chính phủ trung ương thì chỉ cần thay hết đám quận trưởng và quan viên ở đó rồi đổi một nhóm người khác lên nắm quyền là được.

Tiếc rằng Vương quốc Alpha lại là một quốc gia tuân theo hình thức đầu tư cổ phần, chính phủ có thể bãi miễn quan viên, nhưng không thể bãi miễn cổ đông.

Tỉnh Đông Nam đã cống hiến nhiều tài chính và thuế như vậy cho Vương quốc, có quyền nói chuyện là đương nhiên. Bọn họ dám làm ra loại chuyện này cũng vì biết chắc Vương quốc không thể làm gì được họ.

"Nếu như tất cả quý tộc tỉnh Đông Nam đều thông đồng với nhau, ngươi cảm thấy chúng ta có thể điều tra được gì sao?"

"Sợ là người của đoàn điều tra còn chưa đến nơi thì đã bị bắt lại rồi!"

Caesar IV tức giận nói.

Chuyện này là do tiểu đệ thân tín của Vương thất báo cáo, nhưng chỉ giới hạn trong việc cung cấp tin tức, kêu người ta đứng ra làm chứng là chuyện không thể nào.

Phản đồ cũng không phải là dễ làm, một khi bị bại lộ, kết quả chính là bỏ mình diệt tộc. Đắc tội với toàn bộ quý tộc trong tỉnh, xảy ra bất trắc chỉ là vấn đề thời gian, Quốc vương cũng không bảo vệ được bọn họ.

"Bệ hạ, chuyện này không cần phải vội. Lén lút khai thác Ma Tinh quáng là chuyện không thể nào hoàn thành chỉ trong ngày một ngày hai, chúng ta còn có nhiều thời gian."

"Hiện tại các quý tộc tỉnh Đông Nam đang cảnh giác cao độ, chúng ta đợi qua một khoảng thời gian ngắn rồi mới tiến hành điều tra, chờ khi nắm được chứng cứ rồi mới tính sổ với bọn hắn."

"Thú triều mới vừa lắng lại. các quý tộc tỉnh Đông Nam đang cần hồi sức, tạm thời cứ để Ma Tinh quáng nằm trong tay bọn họ trước cũng không có gì."

"Để bọn hắn gia tăng thực lực cũng có lợi cho việc củng cố quốc phòng. Chiến tranh đại lục sắp bộc phát toàn diện rồi, lúc này Vương quốc nên ổn định thì hơn."

Đại công tước Alfiero phân tích nói.

Thịt còn ở trong nồi, lại không chạy được. Cho dù phải tính sổ thì cũng nên đợi đến sau thu. ...

Tỉnh Đông Nam, Hudson đang nhàn nhã du sơn ngoạn thủy trở về nhà.

Dựa vào chủ động xuất kích và cống hiến nô lệ thú nhân lấy quặng, Hudson đã thành công lấy được 1/4 số định mức.

Có thể thấy là mọi người đều không can đảm cho lắm. Người nào người nấy đều sợ bị nhiễm phải "lời nguyền tuổi thọ" nên mới tạo cơ hội cho Hudson.

Là người biết rõ về "lời nguyền", Hudson đương nhiên sẽ không để lộ cơ hội phát đại tài này.

Bị tà khí ô nhiễm cần một chu kỳ rất dài, trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào chứng thực, cho dù hắn có nói ra thì mọi người cũng chưa chắc chịu tin.

Còn về chuyện bi kịch của gia tộc Tử tước Autumn, Hudson chỉ có thể âm thầm nói với bọn họ một tiếng xin lỗi.

Không quen không biết, hắn cũng không rảnh để đi làm thánh mẫu. Dù sao, phát hiện vấn đề thì dễ, nhưng giải quyết vấn đề lại rất khó.

Lượng tà khí không lớn, nhưng chất lại cao vô cùng, nếu không thì đám cao thủ đã phát hiện ra rồi.

Theo Hudson, muốn tịnh hóa được thứ này phải đi tìm một vị Pháp thánh hệ quang xuất thủ, hoặc là tìm một vị Mục sư Thánh Vực.

Chương 1045 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (3)

Vô cùng đáng tiếc, Pháp thánh đã sớm tuyệt tích trên đại lục. Còn Mục sư Thánh Vực thì Hudson chỉ biết có một vị, chính là Thần Hi Giáo Hoàng.

Dù có nói chuyện này cho Tử tước Autumn biết cũng không có ý nghĩa gì. Mặt mũi của Giáo Hoàng còn lớn hơn cả Vương quốc, cho dù bọn họ có táng gia bại sản cũng không mời nổi Shelter VII xuất thủ.

Huống chi, Vương quốc Alpha và Giáo Đình còn là hai thế lực đối địch, chuyện này càng không có khả năng.

Thay vì phí hết tâm tư tìm kiếm phương pháp giải quyết, chẳng thà trực tiếp dọn nhà rời đi, dựa vào thời gian để từ từ hòa tan tà khí trong cơ thể, chỉ cần qua mấy đời là có thể khôi phục bình thường.

Mục tiêu ban đầu của Hudson là những con Ma thú đang ngủ say trên xe tù chứ không phải ích lợi ngoài ý muốn như Ma Tinh quáng.

Tổng cộng có một trăm bảy mươi tám con Ma thú, ngoài 8 con Ma thú trung cấp ra, nhưng con còn lại đều là hạ cấp.

Có lẽ là bởi vì giá cả nên số lượng mẫu thú chiếm 2/3 số lượng Ma thú bị bắt làm tù binh.

Ngoài một ít Ma thú là bị các binh sĩ bắt được ra, đại đa số Ma thú đều là do Maxim bắt, vừa vặn có thể chở về mở hậu cung cho nó.

Chuyện mà Hudson phiền muộn hiện giờ chính là Maxim chỉ vừa động dục trước đó không lâu, trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, nó sẽ không động dục nữa.

Muốn thuyết phục một con Cự Long chưa vào giai đoạn động dục làm long giống cũng không phải là việc dễ dàng. Dù có lật tung sử sách thì Hudson cũng không tìm ra trường hợp thành công.

"Hạ dược", ý nghĩ này vừa được sinh ra liền bị Hudson dập tắt. Một khi hắn dám làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này thì sẽ bị Maxim ghi hận cả đời.

Cho dù muốn dùng thuốc thì cũng cần nó cam tâm tình nguyện.

Cũng may, chuyện này cũng không vội vã trong lúc nhất thời. Dù nói thế nào cũng phải chờ đến khi căn cứ sinh sản Ma thú rút lui hoàn toàn mới được.

Những thế lực rời đi trước đó đều là ở nước ngoài, các thế lực lớn trong nước vẫn yên tâm để mẫu thú đang mang thai ở lại Sơn Địa Lĩnh.

Trong lòng có việc làm cho Hudson không còn hứng du sơn ngoạn thủy nữa. Trên danh nghĩa thì hắn đang du ngoạn, nhưng trên thực tế lại là Belersden đang giày vò.

Lúc thì đuổi theo thỏ rừng, lúc thì đi lấy trứng chim, một hồi lại đi giày vò côn trùng. Thằng nhóc nghịch ngợm này làm cho chim thú đều cảm thấy không được an toàn.

So ra thì Maxim lại thành thục ổn trọng hơn nhiều. Nằm trên mặt nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp ngay dưới ánh mặt trời.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trong mấy ngày gần nhất mấy, Hudson luôn cảm thấy Maxim ngủ càng ngày càng nhiều. Chỉ cần có cơ hội là nó liền chợp mắt.

Cũng may là thời gian mỗi lần ngủ đều không dài, nếu như nó ngủ một giấc mấy chục năm thì người làm Long kỵ sĩ như hắn sẽ rất bi kịch.

Theo Hudson được biết, trong số tứ đại Long kỵ sĩ trên đại lục có một vị vô cùng xui xẻo, Cự Long của người này đã ngủ say mười mấy năm rồi.

Cự Long cũng không phải là loài tốt tính gì, dám quấy rầy giấc ngủ bọn chúng, cho dù là Long kỵ sĩ cũng bị đập cho tơi tả.

Trừ phi đến thời khắc sống còn, nếu không sẽ không có người dám đánh thức một con Cự Long đang ngủ say.

Trong lúc mơ hồ, Hudson dường như phát hiện ra được Cự Long ngủ say có thể có quan hệ với việc tăng cường thực lực. Nhìn thì giống như đang ngủ, nhưng trên thực tế là đang tiêu hóa lực lượng trong cơ thể.

Maxim đi theo hắn mấy năm nay, tốc độ tăng trưởng thực lực đã nhanh hơn trước nhiều. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà đã đi hết quãng đường mà nó phải mất mấy trăm năm mới làm được.

Thực lực tăng trưởng kịch liệt như vậy, đương nhiên là cần thời gian để tiêu hóa. Không ngủ một giấc mấy chục năm đã xem như là nể mặt Hudson rồi.

Đương nhiên, cũng có thể là do Maxim lo lắng rằng thời gian tăng trưởng thực lực một cách nhanh chóng này là có hạn, nên mới ép cưỡng bản thân không được ngủ đông.

Dù sao khi so với Cự Long thì tuổi thọ của con người thật sự là quá ngắn. Lỡ như sau khi tỉnh giấc phát hiện Hudson không còn nữa, lúc đó có muốn nhanh chóng tăng trưởng thực lực cũng không được.

Cự Long cũng biết nên lựa chọn thế nào giữa nhất thời thoải mái và cả đời thoải mái.

Hudson nhóm một đống lửa rồi đặt một con thỏ rừng đã được làm sạch lên đó nướng, chuẩn bị cho bữa trưa của mình.

Còn về một rồng một gấu của hắn, trong những trường hợp như vậy, bọn nó đương nhiên là phải tự nghĩ biện pháp giải quyết rồi, hắn không rảnh để trở thành đầu bếp cho hai tên dạ dày vương này.

"Bá tước đại nhân, vương đô truyền đến tin khẩn, ngay vào đêm qua, Hội nghị Liên minh Nhân tộc đã đưa ra nghị quyết——tuyên chiến với Liên minh Dị tộc. Hiện giờ thì chiến tranh đại lục đã diễn ra toàn diện!"

Nghe xong lời nói của binh sĩ, sắc mặt Hudson lập tức thay đổi, ngay cả con thỏ rừng trong tay bị rơi vào trong đống lửa cũng chẳng quan tâm.

Hắn cũng từng nghe nói là tình hình quốc tế đang rất căng thẳng. Nhưng đại lục Aslante vốn là chiến tranh liên minh, thời gian tình hình căng thẳng còn nhiều hơn thời gian thái bình.

Dựa theo lệ cũ thì thường sẽ phát sinh xung đột nội bộ trước, sau đó mới nổ ra chiến tranh khu vực, tiếp đó chiến hỏa sẽ dần leo thang, diễn biến thành chiến tranh đại lục.

Dựa theo phân tích của Hudson, chiến tranh đại lục sẽ bộc phát toàn diện sau năm năm nữa. Hắn tuyệt đối không ngờ rằng giai đoạn hiện giờ vốn nên mới bắt đầu diễn thử lại trực tiếp tiến vào giai đoạn cao triều.

Tiếc là thời gian gia tộc Koslow quật khởi quá ngắn, còn chưa được giới quý tộc trên đại lục công nhận, đơn xin trở thành nghị viên của Liên minh Nhân tộc của hắn đã bị bác bỏ.

Chương 1046 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (4)

Muốn biết được sau lưng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chờ đợi thông báo từ Vương quốc. Hiệu suất của con đường tin tức này, không bàn đến vấn đề có chính xác hay không, đã bị kéo dài không ít.

Trong tình huống bình thường, loại tin tức chấn động như là tuyên chiến với Liên minh Dị tộc này sẽ được dùng ma pháp trận truyền tin trở về ngay sau khi quyết định được đưa ra.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đám quý tộc uy tín lâu năm đã nhận được tin tức này vào đêm qua rồi, Hudson nhận được tin tức chậm hơn bọn họ nửa ngày.

Nhìn thì có vẻ như một chút thời gian này không tính là gì, nhưng nếu như vào thời khắc mấu chốt, thời gian nửa ngày đã có thể quyết định sinh tử của một thế lực rồi.

Hudson quyết định là sau khi trở về sẽ lập tức hạ lệnh xây dựng ma pháp trận truyền tin, không thể tiếp tục để cho người khác làm bên trung chuyển nữa.

Nếu như gặp phải chuyện quan như vậy mà gia tộc Dalton cố ý kéo dài thời gian, thời gian mà hắn nhận được tin tức sẽ còn muộn hơn.

Còn về cái ghế nghị viên trong Liên minh Nhân tộc, đây là một vị trí cần phải nỗ lực trong một thời gian dài. Chỉ nhận được sự ủng hộ của các quý tộc trong Vương quốc thôi thì chưa đủ, mà nhất định phải nhận được sự ủng hộ của các quý tộc trên khắp đại lục.

"Truyền lệnh xuống, để Tom tăng cường phòng bị, phải đảm bảo sự an toàn cho đội ngũ. Nếu như trên đường gặp phải phiền phức gì thì có thể mở miệng cầu viện các quý tộc dọc đường trước."

Nói xong, Hudson bèn thi triển Thủy cầu thuật dập tắt đống lửa, ngay lập tức gọi Maxim tới rồi bay về hướng lãnh địa.

Chiến tranh đại lục nổ ra sẽ làm ảnh hưởng đến rất nhiều phương diện. Không chỉ Vương quốc Alpha phải điều chỉnh chiến lược, mà Sơn Địa Lĩnh cũng phải thay đổi hàng loạt chính sách.

So sánh mà nói, việc vận chuyển tù binh Ma thú quay về lãnh địa chỉ có thể xem như là vấn đề nhỏ.

Có hai quân đoàn hộ tống, tại tỉnh Đông Nam gần như không có khả năng xảy ra bất trắc gì. Cho dù gặp phải phiền phức thì vẫn còn có sự trợ giúp của các quý tộc dọc đường.

Trong hàng ngũ trung hạ tầng của giới quý tộc, thanh danh của Hudson rất dễ sử dụng. Chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của bản thân, mọi người đều sẽ chịu bán cái ân tình này.

Dù cho hiện giờ giữa hắn và những người này không hề có giao tiếp gì, nhưng ai có thể cam đoan là sau này sẽ không liên hệ. Cái khác thì tạm thời không nói, một khi chiến tranh nổ ra, vị trí thống soái của Vương quốc khả năng cao là do Hudson đảm nhiệm.

Đến lúc đó, đãi ngộ giữa có giao tình và không có giao tình sẽ hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần Hudson cho một chút chiếu cố, xác suất còn sống và lập công trên chiến trường sẽ cao hơn nhiều. ...

Rừng rậm Tinh Linh, sau khi tin tức về chiến tranh đại lục bộc phát được truyền đến, tam đại Tinh Linh vương liền tập hợp lại với nhau.

Ở trong mắt người ngoài, tộc Tinh Linh bị chia ra thành tam đại Vương quốc vốn tràn ngập mâu thuẫn, người nào người nấy đều xem đối phương là dị đoan, hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Nếu như không có áp lực từ nhân tộc thì tộc Tinh Linh đã xảy ra nội chiến từ lâu rồi. Làm gì có ai có thể khoan dung cho sự tồn tại của dị đoan chứ?

Ba chủng tộc Tinh Linh bao gồm: Rừng rậm Tinh Linh, Thảo nguyên Tinh Linh và Ám Dạ Tinh Linh. Bởi vì lý niệm khác nhau nên mỗi chủng tộc đều tự thành lập quốc gia của riêng mình

Nhưng bầu không khí trong đại điện lại hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của mọi người.

Ba vị Tinh Linh vương đã lâu không gặp đang ngồi lại nói chuyện công việc hằng ngày giống như là chị em tốt vậy. Không hề có dáng vẻ ủy khuất do bị thế cục ép phải tập hợp lại.

"Đại tỷ, tình hình không ổn rồi! Dã tâm của nhân tộc còn lớn hơn so với trong dự đoán của chúng ta, tần suất phát động chiến tranh đại lục cũng ngày càng cao."

"Đếm lại những cuộc chiến tranh đại lục trong 10. 000 năm qua, ngoài đám thú nhân ngu xuẩn bẩn thỉu kia ra, nhân tộc là chủng tộc khơi mào chiến tranh nhiều nhất."

"Việc bá đạo nhất là bọn chúng còn công khai « dự luật gấp năm lần ưu thế », thấy ai mạnh liền đánh người đó, hoàn toàn không hề nói đạo lý."

"Lúc đó, vì để tránh bị nhân tộc chèn ép, chúng ta chỉ đành tiếp nhận đề nghị của hiền giả, dùng lý do khác biệt về quan điểm để tách ra."

"Nhưng trốn được nhất thời, không tránh được một thế. Dựa vào tốc độ bành trướng thực lực của nhân tộc, sợ là không bao lâu nữa bọn chúng vẫn sẽ để mắt tới chúng ta."

Ám Dạ Tinh Linh nữ vương lo lắng nói.

Tộc Tinh Linh được truyền thừa từ thời Thượng Cổ, trải qua vô số lần gió táp mưa sa, nhưng bọn họ chưa bao giờ cảm thấy cấp bách giống như hiện giờ.

Cho dù là trong thời kỳ bá đạo nhất do thú nhân thống trị đại lục, tộc Tinh Linh cũng có thể nói không với bọn chúng.

Nhưng khi bước sang thời đại của nhân tộc, tình hình liền thay đổi. Nhân tộc không bá đạo như thú nhân, nhưng nhân tộc biết chơi chính trị nha!

Mặc dù là phải đối mặt với một Đế quốc Thú Nhân trong thời kỳ đỉnh phong thì tộc Tinh Linh cũng hoàn toàn không sợ, bởi vì bọn họ chỉ cần đối mặt một trong số các Hoàng tộc mà thôi.

Nhân tộc thì khác, dù nhân tộc không hổ báo giống thú nhân, trong mấy trăm năm gần đây cũng không chủ động mang binh xâm lược tộc Tinh Linh, nhưng mối đe dọa mà nhân tộc mang lại còn lớn hơn thú nhân nhiều.

Trơ mắt nhìn xem các tộc trên đại lục bị nhân tộc chèn ép rồi lần lượt suy sụp, muốn nói trong lòng không hoảng hốt là không thể nào.

"Yên tâm đi, tam muội. Lúc đó, hiền giả đã từng bói một quẻ, khi nhân tộc triệt để áp đảo vạn tộc trên đại lục cũng chính lúc bọn hắn bắt đầu cuộc nội chiến."

Chương 1047 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (5)

"Tộc Tinh Linh ta an phận ở một góc, vị trí địa lý chính là khiên chắn tốt nhất của chúng ta. Chỉ cần không để cho Bắc đại lục xuất hiện một siêu cường quốc nhân tộc thì sẽ không uy hiếp được chúng ta."

"Nhân tộc rất ích kỷ, các Vương quốc nhân tộc ở nam bộ và trung bộ sẽ không vô duyên vô cớ phái binh viễn chinh đâu. Giúp các quốc gia bắc bộ tấn công chúng ta thì có lợi ích gì với bọn hắn chứ?"

"Huống chi, chúng ta cũng không phải dễ bị bắt nạt như vậy, những năm này chúng ta vẫn luôn giả yếu, nhưng không có nghĩa là chúng ta thật sự yếu!"

"Nếu như thật sự phải liều mạng, chúng ta hoàn toàn có thể kéo theo vài nước lớn của nhân tộc cùng nhau xuống mồ, chỉ là bọn hắn sẽ chịu đồng quy vu tận với chúng ta sao?"

Rừng rậm Tinh Linh nữ vương đằng đằng sát khí nói.

Tộc Tinh Linh có thể truyền thừa từ thời Thượng Cổ đến bây giờ không phải dựa vào "yêu thích hòa bình", mà là thực lực khủng bố.

Thiên phú tu luyện ưu tú cộng thêm tuổi thọ dài, nên tộc Tinh Linh chưa bao giờ thiếu cao thủ.

Những Ma đạo sư, Đại ma đạo sư mà ngoại giới khó gặp thì trong tộc Tinh Linh lại có rất nhiều, dù không đến mức đi đầy đất.

Hầu như trong mỗi một thôn xóm Tinh Linh đều có Ma đạo sư.

Không cần cố gắng bao nhiêu, chỉ cần sống đủ dài, dựa vào chậm rãi tích lũy cũng có thể trở thành cao thủ.

Điều đáng tiếc duy nhất là năng lực sinh sản quá thấp. Sức mạnh cường đại của hiện giờ là nhờ vào quá trình tích lũy lâu dài. Một khi tiêu hao nguyên khí trong chiến tranh, sợ là sau mấy trăm năm nữa cũng không nhất định có thể khôi phục lại.

Đối với tộc Tinh Linh mà nói, nhiều khi giành được thắng lợi trên chiến trường cũng là một sự thất bại về mặt chiến lược.

Ngoại giới chỉ nhìn thấy tộc Tinh Linh làm ngơ trước những cuộc chiến tranh đại lục trong quá khứ, hiểu lầm bọn họ mất đi tinh thần chiến đấu, thật tình không biết đây là một lựa chọn bất đắc dĩ của chủng tộc có năng lực sinh sản thấp này.

Đối với tộc Tinh Linh mà nói, tham gia chiến tranh đại lục vô cùng đơn giản, quét ngang toàn bộ Bắc đại lục cũng không khó, cái khó là sau khi đánh xong!

Theo lý mà nói, nếu như tộc Tinh Linh bất chấp tất cả để liên thủ với các tộc trên đại lục thì hoàn toàn có cơ hội lôi nhân tộc xuống khỏi cái ghế bá chủ.

Nhưng sau khi kéo nhân tộc xuống dưới rồi thì bọn họ cũng chỉ có thể đứng xem những chủng tộc khác phát triển lớn mạnh, còn bản thân lại không kiếm được chỗ tốt gì.

Toàn bộ tộc Tinh Linh chỉ có vài triệu nhân khẩu, dù có cho bọn họ nhiều đất đai đến đâu cũng không có ý nghĩa gì.

80 - 100 năm sau, những chủng tộc khác khôi phục nguyên khí và tiến thêm một bước, chỉ còn lại bọn họ đang nằm liếm vết thương.

Không đợi tộc Tinh Linh khôi phục được nguyên khí thì vị bá chủ đại lục mới đã xuất hiện rồi. Sau đó lại tiếp tục liên thủ với các tộc trên đại lục để kéo vị bá chủ này xuống ngựa sao?

Ngay cả khi mỗi cuộc chiến đều có thể giành được thắng lợi, bọn hắn cũng sẽ càng đánh càng yếu. Không được bao lâu liền sẽ tiêu hao hết của cải của nhà mình.

Không đánh nổi tiêu hao chiến thì chỉ có thể dựa vào vũ lực để chấn nhiếp. Xét theo thế cục trước mắt, chiến lược của tộc Tinh Linh có thể xem như thành công.

Có không ít quốc gia loài người đã từng phát sinh mâu thuẫn với tộc Tinh Linh, nhưng trong trăm năm gần đây, chẳng có nước nào dám mang binh xâm lược tộc Tinh Linh cả.

Những kẻ dám mang binh xâm lược hiện giờ xương cốt đều đã hóa thành nước bùn và tẩm bổ vạn vật trong rừng rậm Tinh Linh rồi.

Tộc Tinh Linh hiện giờ giống như một vị phú nhị đại năng lực bản thân có hạn, nhưng lại được kế thừa rất nhiều tài phú. Chỉ cần không đi ra ngoài làm loạn thì có thể sống vô cùng thoải mái.

"Ý của chị đại là chúng ta cứ làm theo kế hoạch ban đầu, tượng trưng phái binh ra ngăn chặn một phần binh lực của nhân tộc là được rồi sao?"

"Nhưng làm vậy trông hèn quá. Nếu như lần này nhân tộc lại tiếp tục giành được thắng lợi, sợ là Liên minh Dị tộc sẽ không cầm cự được nữa."

"Em thấy hay là chúng ta nhân cơ hội lần này để xóa sổ những quốc gia dung túng cho đám con buôn nô lệ ở ngoài kia đi, mở rộng rừng rậm Tinh Linh thêm mấy trăm cây số nữa, tăng thêm khu vực giảm xóc chiến lược của chúng ta!"

Thảo nguyên Tinh Linh nữ vương đề nghị.

Tổn thương lớn nhất mà nhân tộc gây ra cho tộc Tinh Linh chính là bắt giữ nô lệ. Hầu như mỗi năm đều có những Tinh Linh nhỏ tuổi không nghe lời bị lũ con buôn nô lệ bắt cóc chỉ vì tò mò về thế giới bên ngoài.

Bởi vì vấn đề này, tộc Tinh Linh đã phát sinh không ít tranh chấp với các quốc gia nhân tộc.

Còn về việc đánh những quốc gia nhân tộc giáp ranh với tộc Tinh Linh, đó chỉ là do bọn hắn đen thôi. Dung túng cho đội bắt nô lệ cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Các quý tộc địa phương ngay cả nô lệ Tinh Linh cũng không dám nuôi, càng không cần phải nói đến chuyện tự mình đi bắt giữ nô lệ.

Không dám dây vào tộc Tinh Linh, cũng không dám dây vào đội bắt nô giữ nô lệ đến từ khắp nơi trên đại lục.

Trên danh nghĩa thì đám con buôn nô lệ khét tiếng này đều là những đoàn lính đánh thuê cấp thấp, nhưng trên thực tế, những người có thể tự do ra vào rừng rậm Tinh Linh đều không có kẻ yếu.

Dưới hệ thống của đại lục Aslante, ngoài người của các thế lực lớn ra thì trong dân gian làm gì có nhiều cao thủ như vậy?

Tộc Tinh Linh yêu cầu bọn hắn đả kích việc buôn bán nô lệ; Thế giới loài người lại có nhu cầu về nô lệ Tinh Linh, muốn bọn hắn tạo thuận tiện để bắt nô lệ.

Các nước nhỏ nhân tộc bị kẹp ở giữa liền cảm thấy rất khó xử.

Chương 1048 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (6)

Một mặt thì bọn hắn chỉ có thể cam đoan với Tộc Tinh Linh rằng mình sẽ đả kích việc buôn bán nô lệ; Một mặt lại bày tỏ với các thế lực lớn là mình chẳng nhìn thấy gì cả.

Công tác đả kích việc buôn bán nô lệ chưa bao giờ từng dừng lại. Chẳng qua những kẻ bị đả kích đều là những con buôn không có người chống lưng, còn người có bối cảnh có hậu trường thì lại không động vào.

Dựa vào việc dàn xếp hai bên này, bọn hắn đã sống sót thành công, nhưng làm vậy cũng khiến cho Tộc Tinh Linh chán ghét.

Vì chưa bị chạm đến ranh giới cuối cùng, vì lấy đại cục làm trọng, nên Tộc Tinh Linh mới không động thủ với bọn hắn.

Nhưng đó là vào thời kỳ hòa bình, hiện giờ đã bước vào thời kỳ chiến tranh đại lục, tình huống sẽ khác.

Liên minh Nhân tộc và Liên minh Dị tộc đã khai chiến, Tộc Tinh Linh là một thành viên của Liên minh Dị tộc, ra tay với bọn hắn vào lúc này là chuyện quá bình thường.

"Cứ chờ thêm một chút nữa đi, chiến tranh đại lục chỉ vừa mới bùng phát, nhân tộc vẫn còn một chút lực lượng ở Bắc đại lục, chúng ta không đáng phải làm chim đầu đàn."

"Chắc hiện giờ đám thú nhân hiếu chiến kia đang đứng ngồi không yên rồi. Nhân tộc vừa mới chiếm lĩnh Đại thảo nguyên thú nhân, căn cơ vẫn còn chưa vững chắc, bảy nước thảo nguyên có lẽ sẽ không ngăn được đại quân của thú nhân."

"Chờ bọn chúng hủy diệt được bảy nước thảo nguyên, đại quân giết tới cửa nhà của Vương quốc Alpha rồi chúng ta mới ra tay giết gà dọa khỉ, lúc đó sẽ phải trả một cái giá nhỏ hơn rất nhiều."

"Sắp xếp người đưa một số trang bị ma pháp cho các tộc trên đại lục, xem như là sự ủng hộ của chúng ta dành cho họ. Thuận tiện chọn luôn một số bí pháp có lực sát thương cao rồi đưa qua luôn, chắc là đồng minh của chúng ta sẽ cần dùng đến."

"Bên phía thú nhân chắc là sẽ chủ động tiến công, tốt nhất là nên đưa thêm cho bọn chúng một số quyển trục Phá ma. Tránh trường hợp bọn chúng bị thành trì của nhân tộc ngăn chặn, chậm trễ thời gian."

Rừng rậm Tinh Linh nữ vương cười ha hả nói.

Muốn lăn lộn trên đại lục Aslante không chỉ cần có thực lực, mà còn cần có cả đầu óc nữa.

Có lực lượng của đồng minh để mượn, không dùng thì phí. Huống chi còn có thể dùng danh nghĩa đồng minh để bán một cái ân tình.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà Tộc Tinh Linh không bị xóa tên khỏi Liên minh Dị tộc sau khi đã làm ngơ trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó chính là vì bọn họ đã có những cống hiến đáng kể cho cuộc chiến.

Không tham chiến, là vì người ta yêu thích hòa bình, không có dục vọng chiến đấu. Nhưng họ lại rất nghiêm túc trong việc chi viện cho đồng minh.

Các loại trang bị ma pháp, dược tề được viện trợ liên tục. Thậm chí, Tộc Tinh Linh còn thiết lập cả ma pháp trận truyền tống để chi viện các tộc trên đại lục.

Nếu không phải vì loại ma pháp trận này tiêu phí quá to lớn, có quá nhiều điều kiện hạn chế, năng lực truyền tống cũng có hạn, thì Liên minh Dị tộc cũng không vẫn luôn rơi vào trạng thái bị động như vậy. ...

Đế quốc Thú Nhân, sau khi thoát khỏi kiếp nạn trong cuộc chiến tranh lần trước, Ngũ đại Thú Hoàng lại tề tụ với nhau.

Hoạn nạn thấy chân tình.

Nể tình mọi người cùng nhau bị đánh, nên vào thời khắc nguy cơ, Tứ đại Hoàng tộc còn lại vẫn xuất thủ giúp tộc Behemoth một tay, không để cho Ngũ đại Hoàng tộc biến thành Tứ đại Hoàng tộc.

Sau khi mất đi đại thảo nguyên phì nhiêu, lực lượng của Đế quốc Thú Nhân đã bị suy yếu rất nhiều. Mặc dù đám chủng tộc phụ thuộc đã bị suy yếu trong chiến tranh, nhưng vị thế hiện giờ của Ngũ đại Hoàng tộc vẫn không ổn định.

Nguy cơ không chỉ bắt nguồn từ bên ngoài mà còn cả từ bên trong nữa. Chiến bại đã bộc lộ rất nhiều vấn đề tiềm ẩn trong nội bộ hoàng đình, đầu mâu chỉ thẳng về phía năm vị Hoàng giả.

Nếu là trong quá khứ, bọn họ còn có thể sử dụng thủ đoạn lôi đình để trấn áp. Nhưng bây giờ thì khác, nếu lại tiếp tục tự giết lẫn nhau nữa thì sẽ không còn ai có thể sử dụng được.

Đây không phải là vấn đề tổn binh hao tướng, mà là do nhân khẩu của các tộc đã giảm mạnh, tiềm lực chiến tranh đã bị suy yếu trên diện rộng.

Chỉ dựa vào đống đất đai cằn cỗi hiện giờ căn bản không đủ để giúp bọn họ khôi phục nguyên khí. Sau hơn hai năm nghỉ ngơi, một số chủng tộc phụ thuộc có năng lực sinh sản cao đã xuất hiện mâu thuẫn về việc tăng trưởng dân số và không đủ tài nguyên.

"Đám ngu xuẩn kia cho rằng chỉ cần không xuất binh là nhân tộc sẽ bỏ qua cho bọn chúng sao, không ngờ là chỉ mới hai năm trôi qua, chiến tranh đại lục liền nổ ra."

"Nếu như bọn chúng ra tay sớm một chút và liên thủ với chúng ta thì tuyệt đối có thể lôi nhân tộc xuống khỏi vị trí bá chủ đại lục!"

"Bây giờ thế cục vừa sụp đổ liền nghĩ đến chúng ta, sao lúc trước không làm như vậy đi?"

Hùng Nhân Hoàng hung hăng nói.

Có thể thấy là ông ta đang vô cùng bất mãn với màn thể hiện của Liên minh Dị tộc trong cuộc chiến trước đó.

Ngoài miệng thì nói là ủng hộ, nhưng đến khâu hành động thực tế thì cả đám đều lấy đủ loại lý do để từ chối.

Ngoài việc kêu lên vài tiếng để hòa giải ra liền chẳng giúp ích được gì cho Đế quốc Thú Nhân.

"Hùng Hoàng bớt giận, bây giờ không phải là lúc để tức giận. Cho dù trước đó Liên minh Dị tộc làm vậy rất quá đáng, nhưng chúng ta lại không thể ngồi nhìn bọn hắn chiến bại được."

"Nếu như không có bọn hắn ngăn chặn quân chủ lực của nhân tộc, chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta thì vĩnh viễn cũng không có thể nào thu hồi lại Đại thảo nguyên thú nhân ."

"Xét theo thế cục trước mắt, cuộc chiến tranh lần này có lẽ chính là cơ hội cuối cùng của Liên minh. Nếu như lại bại cho nhân tộc, địa vị bá chủ đại lục của bọn chúng sẽ thật sự không thể nào rung chuyển được nữa!"

Chương 1049 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (7)

"Trên thực tế, bây giờ chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác. Khốn thủ ở góc nhỏ này cũng chính là đang chờ chết."

"Một khi bảy nước thảo nguyên đứng vững bước chân thì sẽ rất khó để đuổi bọn chúng rời khỏi."

Alexa ngữ trọng tâm trường khuyên.

Vì là mục tiêu bị nhân tộc trọng điểm chiếu cố, nên cuộc sống hiện giờ của tộc Behemoth đang rất thê thảm.

Mặc dù bốn tộc còn lại đã ra tay giúp đỡ bọn hắn, nhưng điều này cũng không thể sửa đổi được bản chất mạnh được yếu thua của Đế quốc Thú Nhân. Là Hoàng tộc nhỏ yếu nhất, bị chia cho lãnh địa cằn cỗi nhất là chuyện đương nhiên.

Bởi vì tộc nhân ít nên miễn cưỡng cũng có thể nuôi sống được bản thân, nhưng muốn nuôi sống thêm các chủng tộc phụ thuộc thì lại có chút khó khăn.

Trong thời gian ngắn thì còn có thể dùng vũ lực để đàn áp xung đột. Nhưng theo thời gian trôi qua, mâu thuẫn về việc không đủ tài nguyên nhất định sẽ bộc phát.

Không muốn bị vào cuốn vào trong nội đấu thì chỉ có thể đánh với bên ngoài. Chỉ cần thu hồi lại Đại thảo nguyên thú nhân, ít nhất là trong vòng mấy chục năm cũng sẽ không có loại phiền não này.

"Behemoth hoàng nói không sai, chúng ta thực sự không thể ngồi chờ chết được. Nếu cứ để cho nhân tộc tiếp tục phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng diệt tộc."

"Ta xem như đã thấy rõ bộ mặt của nhân tộc, bọn chúng chỉ muốn độc bá đại lục, căn bản không muốn để lại không gian cho các tộc khác sinh tồn."

"Vào những thời điểm muốn lui cũng không thể lui như lúc này, ta không tin là tộc Tinh Linh vẫn còn có thể ở bên cạnh ngồi xem náo nhiệt. Có thêm bọn họ tham dự vào, ít nhất chúng ta cũng có thể đuổi nhân tộc ra khỏi Bắc đại lục."

"Cơ hội báo thù tới rồi, chúng ta không thể bỏ qua. Nhân lúc bảy nước thảo nguyên căn cơ còn bất ổn để hủy diệt bọn chúng trước rồi tính."

"Sau đó nên dừng lại hay là tiếp tục xuôi nam hủy diệt Vương quốc Alpha, hoàn toàn có thể xem thế cục phát triển như thế nào rồi mới quyết định!"

Sư Nhân Hoàng đằng đằng sát khí nói.

Có thể nhìn ra rằng ông ta chỉ nói mạnh miệng vậy thôi. Tiến công bảy nước thảo nguyên thì còn có lòng tin, nhưng hủy diệt Vương quốc Alpha thì chỉ là một suy nghĩ.

Hết cách rồi, hiện giờ Đế quốc Thú Nhân không có đủ thực lực, ngay cả lời nói cũng không cứng rắn được.

Nếu như có thể lôi được Vương quốc Alpha ra ngoài để đánh dã chiến thì ông ta còn có lòng tin có thể đánh bại, nhưng cũng chỉ là đánh bại mà thôi.

Muốn đập nát cái xác rùa đen và hủy diệt luôn Vương quốc Alpha là chuyện mà sư Nhân Hoàng hiện giờ còn chẳng dám nghĩ.

Quân chủ lực đã bị thiệt hại nghiêm trọng, quân đoàn bia đỡ đạn cũng không đủ dùng. Dù cho chủng tộc pháo hôi có năng lực sinh sản mạnh đến đâu thì cũng cần có thời gian.

"Nếu hai vị đều muốn đánh, vậy thì ta sẽ phụng bồi tới cùng. Đoạt lại đại thảo nguyên trước, sau đó mới đi tìm Người Alpha tính sổ!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cắn răng nghiến lợi nói.

Đại thảo nguyên mới là nơi thích hợp nhất để đàn sói sinh sống. Đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này, bọn hắn đều sắp bị biến thành động vật ăn cỏ rồi. ...

Trong lúc các tộc trên đại lục đang chuẩn bị chiến đấu, Sơn Địa Lĩnh cũng bắt đầu cuộc họp quyết định vận mệnh tương lai của lãnh địa.

Những thành viên quan trọng của gia tộc Koslow và giới cao tầng trong lãnh địa đều đang tập trung thảo luận vấn đề xoay quanh chiến tranh đại lục.

Thế hệ trẻ tuổi thì kích động, muốn giành lấy càng nhiều chiến công hơn trong cuộc đại loạn sắp tới; Người lớn tuổi thì khác, người nào người nấy đều cau mày, lo lắng.

Hudson quét mắt quan sát vẻ mặt của mọi người rồi trực tiếp mở miệng nói: "Hôm nay gọi mọi người tới đây tham gia cuộc họp lần này chủ yếu là vì nói cho các ngươi biết: những năm tháng hòa bình sắp kết thúc rồi, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh."

"Chiến tranh đại lục đã là chuyện không thể tránh né, lúc nào thì lan đến gần Vương quốc Alpha, lúc nào thì sẽ lan đến gần Sơn Địa Lĩnh ta, mọi chuyện đều là ẩn số."

"Bên phía Vương quốc thì không cần các ngươi nhọc lòng. Nếu như có thể không tham dự chiến tranh thì phải nghĩ hết biện pháp không tham dự; Có thể tham gia vào cuộc chiến lần này muộn thì tuyệt đối không được tham gia sớm."

"Chuyện mà hiện giờ chúng ta cần làm là: tranh thủ thời gian chuẩn bị chiến đấu, đồng thời còn phải dành thời gian phát triển lãnh địa."

"Đầu tiên là khôi phục lại chế độ huấn luyện toàn dân. Kế hoạch giảm bớt dần tiến độ khai hoang và chuyển hướng sang phát triển nền kinh tế công nghiệp nhẹ phải bị hủy bỏ."

"Trong tay có lương, trong lòng không hoảng hốt."

"Hiện giờ chúng ta phải khai hoang nhiều, trữ nhiều lương. Đặt một mục tiêu trước, trong một năm, chúng ta phải nâng cao lượng lương thực dự trữ trong lãnh địa lên 500. 000 tấn, trong hai năm, phải nâng cao lượng lương thực dự trữ lên 800. 000 tấn."

"Bộ Chính vụ tổ chức nhân thủ xây dựng và sửa chữa nhà kho trước đi. Thà để trống kho chờ lương thực cũng không thể đợi đến khi có lương thực rồi mà không có chỗ để cất."

"Chỉ dựa sức sản xuất của lãnh địa chúng ta thì chắc chắn sẽ không hoàn thành được mục tiêu này. Nhưng mà không sao, tỉnh Đông Nam chính là tỉnh sản xuất lương thực lớn, chúng ta có thể mua ở bên ngoài."

"Hiện giờ chiến hỏa vẫn còn chưa lan đến gần, đây chính là cơ hội tốt nhất. Bộ Thương mại lập tức đi thi hành chuyện này cho ta, nhân lúc hiện giờ tin tức vẫn còn chưa truyền ra, giá lương thực còn chưa dâng lên, nhanh chóng thu mua số lượng lớn."

"Ngoài chuyện phát triển nông nghiệp ra thì còn phải nhanh chóng thúc đẩy sự phát triển của ngành ngư nghiệp. Thông báo cho phía xưởng đóng tàu, để bọn họ ưu tiên sản xuất thuyền đánh cá."

"Ngoài nhu cầu hàng ngày ra, năm nay ngành ngư nghiệp nhất định phải dự trữ được tám ngàn tấn cá khô, sang năm con số này phải tăng lên gấp đôi."

Chương 1050 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (8)

"Khi ra chiến trường, số cá khô này chính là lương thực thượng hạng. Bộ Chính vụ phải mau chóng đi thi hành."

"Nếu như trong biển có Ma thú xuất hiện thì lập tức phái người tới thông báo cho ta, ta sẽ để Maxim ra tay giúp các ngươi giải quyết phiền phức."

"Ngoài những nhiệm vụ này ra, còn có một hạng công tác trọng điểm nữa, đó là dành thời gian sinh con."

"Đặc biệt là thế hệ tuổi trẻ trong gia tộc, chỉ cần đến tuổi trưởng thành thì phải nhanh chóng đi thi hành chuyện này."

"Trên chiến trường biến ảo khó lường, không ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Để lại huyết mạch truyền thừa trước dù sao cũng tốt hơn là không để..."

Nhiệm vụ đột nhiên thay đổi làm cho đám con cháu trẻ tuổi trong gia tộc ngơ ngác. Nội dung trước đó đều rất bình thường, nhưng phía sau tại sao lại đột nhiên biến thành thúc cưới, thúc sinh con rồi?

Hơn nữa, lý do mà Hudson cho ra lại rất thuyết phục, bọn họ muốn từ chối cũng không được.

Ngay cả trong lòng có suy nghĩ là phải chờ đến khi công thành danh toại thì mới kiếm được một đối tượng tốt cũng phải từ bỏ.

Kiêu ngạo cũng có phân chia đối tượng. Gặp phải loại gia chủ mới hai mươi tuổi đã công thành danh toại như Hudson, bọn họ thực sự không thể kiêu ngạo nổi.

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy buồn bực của đám con cháu hậu bối, Hudson mỉm cười. Thành thực nghe lời là được rồi.

Không quan tâm thế cục bên ngoài có phát triển như thế nào, sinh nhiều con luôn không sai. Hắn vẫn luôn rất yên tâm về thiên phú sinh sản của gia tộc Koslow.

Đây chính là ưu thế lớn nhất của gia tộc Koslow khi so sánh với những gia tộc khác. Chỉ cần hiện giờ dành thời gian sinh nhiều một chút, lợi thế về nhân khẩu của nhà mình sẽ ngày càng rõ ràng hơn sau cuộc chiến.

Huống chi, bất kỳ một thế giới nào cũng đều chú trọng trên làm dưới theo, chỉ cần quý tộc bên trên nguyện ý dẫn đầu sinh dục, đám nông nô bên dưới khẳng định sẽ vui lòng làm theo.

Dù sao chi phí dưỡng dục đều do lãnh chúa lão gia phụ trách, cũng không cần bọn họ nhọc lòng. ...

Công việc trong lãnh địa còn chưa an bài xong, Hudson liền nhận được lời mời Tổng đốc Pierce, ngay sau đó lại nhận được lời mời của Quốc vương.

Chiến tranh đại lục bộc phát, Sơn Địa Lĩnh cần đưa ra biện pháp đối phó, tỉnh thành và Vương quốc đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Đặc biệt, Vương quốc là bị ảnh hưởng lớn nhất. Với tư cách là đệ nhất cường quốc ở Bắc đại lục, Vương quốc Alpha không chỉ có được vinh diệu, mà còn phải gánh chịu trách nhiệm.

Một khi dị tộc xâm lược với quy mô lớn, Vương quốc nhất định phải phái binh đi cứu viện các quốc gia khác. Đương nhiên, cường độ cứu viện cụ thể phải xem độ liêm sỉ của Vương quốc. . . .

"Hudson, lại phải chiến tranh nữa sao?"

Melissa quan tâm hỏi.

Không biết tại sao, sau khi sinh hạ trưởng tử, khứu giác chính trị của nàng cũng trở nên chậm chạp hơn.

Hudson vươn tay vỗ nhẹ lên người con trai mình rồi khẽ gật đầu.

"Chiến tranh đại lục đã nổ ra, toàn bộ đại lục Aslante đều sẽ trở nên rối loạn, không ai có thể đứng ngoài cuộc được."

"Nhưng mà nhân tộc lại chiếm ưu thế vô cùng lớn trong cuộc chiến tranh lần này, xác suất giành được thắng lợi cao đến 90%, nàng cũng không cần phải quá lo lắng."

"Không chừng sau cuộc chiến tranh lần này, dị tộc sẽ không còn là mối đe dọa nữa. Dùng một trận chiến tranh để ổn định địa vị bá chủ của thân tộc ta, dùng có phải trả giá lớn hơn nữa cũng đều đáng giá!"

Đại đạo lý là không sai, nhưng đến khi cần bản thân mình tiếp nhận cái giá phải trả này thì sẽ là một hình ảnh khác.

Mọi người đều chiến đấu giành không gian sinh tồn cho chủng tộc, nhưng đứng trên lập trường của riêng mình thì mỗi người đều là phe chính nghĩa.

"Vậy chàng cẩn thận một chút, ra chiến trường đừng có khoe khoang, Franz đang chờ chàng trở về đấy!"

Trong khi nói chuyện, khóe mắt của Melissa đã xuất hiện nước mắt.

Biết càng nhiều thì sẽ càng sợ hãi.

Trong cái nhìn của người bình thường, những đại nhân vật như Long kỵ sĩ Hudson mà ra chiến trường thì chỉ có hắn đi tung hoành, chỉ có hắn đi giết người, không có người nào có thể làm gì được hắn.

Nhưng người đọc thuộc lòng sử sách như Melissa thì lại biết rất rõ cuộc chiến tranh đại lục giữa các tộc sẽ tàn khốc đến mức nào, số Long kỵ sĩ vẫn lạc trên chiến trường cũng không phải là số ít.

Loạn thế tạo anh hùng, nhưng có càng nhiều người đều trở thành đá đặt chân cho anh hùng. Nhất tướng công thành vạn cốt khô, tuyệt đại đa số người đều ngã xuống trên con đường trở thành anh hùng.

Hudson vươn tay giúp Melissa lau khô nước mắt rồi cười ha hả nói: "Nàng yên tâm đi. Trong thời gian ngắn thì chiến hỏa vẫn còn chưa lan được đến Vương quốc."

"Cho dù có tham chiến ngay bây giờ cũng chỉ là xuất binh mang tính tượng trưng. Trừ phi thế cục ở tiền tuyến chuyển biến xấu, nếu không sẽ không tới lượt ta ra sân."

Đúng vậy, Hudson là lá cờ đầu của quân đội Vương quốc Alpha, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, có lẽ hắn sẽ không cần phải ra tiền tuyến.

Dù sao, những người khác mang binh ra ngoài tiếp viện đánh thua thì thua, cũng chẳng hưởng gì nhiều đến Vương quốc.

Nhưng nếu Hudson chiến bại, dù chỉ là một trận bại nhỏ thì cũng sẽ gây ra sóng to gió lớn, ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm của Vương quốc. . . .

Phỉ Thúy cung.

Caesar IV nhìn thoáng qua trọng thần đến từ các nơi rồi tỏ vẻ hơi mệt mỏi nói:

"Chiến tranh đại lục đã bộc phát toàn diện, chiến cuộc ở nam đại lục và trung đại lục không cần chúng ta phải nhọc lòng. Chiến hỏa là do bọn hắn chủ động nhóm lên, nên đã chuẩn bị toàn diện trước rồi."

"Phiền phức nhất vẫn là Bắc đại lục!"

"Dị tộc ở Bắc đại lục có thực lực mạnh nhất, Tộc Tinh Linh, thú nhân và Thượng Cổ Di tộc đều không phải hạng dễ trêu."

"Hơn nữa lực lượng nhân tộc ta ở chỗ này lại là yếu kém nhất. Trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, Vương quốc ta đều gánh vác trọng trách là ngăn cản dị tộc."

Chương 1051 - Chiến Tranh Đại Lục Nổ Ra (9)

"Tình huống hiện giờ tốt hơn một chút, có bảy nước thảo nguyên ngăn cách chúng ta với Đế quốc Thú Nhân tách, chúng ta có thêm một vách ngăn chiến lược."

"Nhưng mà tình huống cụ thể như thế nào, chắc là trong lòng mọi người cũng đã rõ rồi. Chỉ với một chút lực lượng ít ỏi của bảy nước thảo nguyên thì sẽ không ngăn được đại quân thú nhân."

"Tình huống của hai tộc khác cũng không hề lạc quan. Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc đều đã chuẩn bị phát động chiến tranh."

"Tới giờ thì Bộ Ngoại vụ đã nhận được thư cầu viện của mười một quốc gia, và toàn bộ đều là cầu viện khẩn cấp."

Trong khi nói chuyện, người hầu đã phân phát thư cầu viện cho đám người.

Sau một hồi lâu, đám đại quý tộc cũng hiểu được tình hình đại khắc, sắc mặt của cả đám đều trầm xuống.

Theo lý mà nói, Vương quốc Alpha có nghĩa vụ xuất binh cứu viện đồng minh. Nhưng mà có nhiều thư cầu viện được gửi đến gần như là cùng một lúc như vậy thì căn bản cứu không xuể!

"Bệ hạ, nếu xét từ góc độ quân sự thì Vương quốc ta không có năng lực để đồng thời cứu viện nhiều quốc gia như vậy."

"Thần thấy hay là chuyển hết những bức thư cầu viện này cho Hội nghị Liên minh Nhân tộc, để tìm kiếm sự trợ giúp từ các quốc gia trên đại lục."

"Đương nhiên, với tư cách là một nước có trách nhiệm, chúng ta cũng không thể không làm gì."

"Vương quốc Warhammer đang bị kẹt trong nội chiến, thế cục hiện giờ đang rất nguy cấp, vừa lúc có thể thuyết phục bọn họ tạm thời ngừng chiến."

"Là sát nhập lại cũng được, hoặc là tách ra thành hai quốc gia độc lập cũng được, chỉ cần bọn hắn chịu chấm dứt nội chiến đã là một chuyện có ý nghĩa tích cực vô cùng quan trọng đối với chiến trường Bắc đại lục rồi."

Hudson mở miệng đề nghị.

Ngoài câu đầu tiên là lời thật lòng, những nội dung còn lại chỉ là những lời từ chối sáo rỗng.

Hết cách rồi, vì ánh mắt của mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, buộc hắn phải mở mắt nói lời bịa đặt.

Dụng binh như thần, mang ra lừa người khác thì được, nếu như bản thân hắn cũng tin như vậy thì hết cứu!

Trên thực tế, Hudson cũng đang tiến hành một vụ cá cược. Hắn dùng an nguy của Bắc đại lục làm đồng Chip, cược tộc Tinh Linh sẽ không xâm lược toàn diện.

Chỉ cần vị quán quân làm ngơ này tiếp tục đứng ngoài xem kịch thì Vương quốc Alpha liền có thể vượt qua kiếp nạn lần này.

Còn về việc điều đình cuộc nội chiến của Vương quốc Warhammer, đây toàn là những lời nói nhảm. Ngoại trừ lúc bắt đầu là có đánh một vài trận ra, đại đa số thời gian người ta đều là "quân tử động khẩu bất động thủ".

Tất cả mọi người đều là người thông minh, biết rõ thế cục đại lục đang khẩn trương mà còn liều mạng chém giết, chẳng phải là đang chán sống sao.

Những cuộc tranh đấu giữa các quý tộc về bản chất chính là nghệ thuật đấu tranh và thỏa hiệp. Nếu như không có ngoại lực can thiệp, Vương quốc Warhammer đã thống nhất từ lâu rồi.

Là vì có người ủng hộ bọn họ , làm cho bọn họ nghĩ rằng phe mình có năng lực áp đảo đối phương nên đến giờ vẫn còn gây chuyện ầm ĩ.

Lúc này chiến tranh đại lục đã nổ ra, Thượng Cổ Di tộc đang mang binh xâm lược Vương quốc Warhammer, dù cho họ có không muốn dừng lại cũng không được.

Suy cho cùng thì đây cũng là một cuộc chiến tranh sinh tử tồn vong của hai chủng tộc.

Hoặc là sống, hoặc là chết, không có lựa chọn thứ 3.

"Hòa giải cuộc nội chiến của Vương quốc Warhammer thì không thành vấn đề."

"Từ khi chiến tranh đại lục nổ ra thì Bộ Ngoại vụ đã phái người đi tiếp xúc với hai phe phái của Vương quốc Warhammer, song phương đều có thành ý không nhỏ."

"Nhưng xét theo thế cục trước mắt, cho dù có hòa giải được cuộc nội chiến của Vương quốc Warhammer cũng khó có thể ngăn cản được bước tiến của Thượng Cổ Di tộc, lại càng không cần phải nói đến việc chi viện nước láng giềng và ngăn cản Tộc Tinh Linh."

Bá tước Francois lo lắng nói.

Bộ Ngoại vụ chắc chắn là cơ quan có biểu hiện tích cực nhất của Vương quốc Alpha sau khi chiến tranh đại lục nổ ra.

Loại chuyện có thể cày danh vọng như hòa giải mối quan hệ của hai phe phái lớn trong Vương quốc Warhammer đương nhiên là sẽ không thiếu bóng dáng của họ.

Bộ Ngoại vụ cũng là những người hiểu rõ nhất về thế cục. Bọn họ biết rất rõ là Vương quốc Warhammer hiện giờ đã không còn tác dụng lớn nữa.

"Vậy thì nghĩ biện pháp ổn định Tộc Tinh Linh trước!"

"Tinh Linh không giống với những chủng tộc khác trên đại lục, năng lực sinh sản của bọn chúng rất kém, không có thực lực tranh bá đại lục, cũng không thể gây ra mối đe dọa lớn cho loài người chúng ta."

"Mẫu thuẫn của Nhân tộc và Tộc Tinh Linh trong những năm gần đây chỉ đơn giản là vì có người bắt giữ nô lệ Tinh Linh mà thôi."

"Cùng lắm là chúng ta đưa ra hứa hẹn sẽ cấm việc buôn bán nô lệ Tinh Linh trong Vương quốc, đồng thời đề xuất việc giao dịch Tinh Linh thành trọng tội trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc."

"Với thế cục trước mắt, xác suất mà Hội nghị Liên minh Nhân tộc đồng ý đề xuất này là rất lớn. Để bày tỏ thành ý, Vương quốc ta sẽ dẫn đầu thả hết số nô lệ Tinh Linh trong tay."

"Đương nhiên, chuyện này chỉ giới hạn trong những nô lệ Tinh Linh vừa mới bị bắt, vẫn chưa bị xúc phạm."

"Đối với những nô lệ Tinh Linh đã bị xúc phạm thì nhất định phải lập tức giải quyết sạch sẽ, vào những thời khắc như thế này này không thể để lại bất kỳ tai họa ngầm nào."

Hudson nghiêm túc nói.

Hắn thấy, lấy việc cấm bắt giữ nô lệ để đổi lấy chuyện Tộc

Tinh Linh đứng về phe trung lập là chuyện vô cùng có lợi.

Dù là không được, nhưng chỉ cần có thể làm chậm tốc độ xuất binh của tộc Tinh Linh thì cũng đã có ý nghĩa vô cùng quan trọng về mặt chiến lược.

"Bá tước Hudson, ngươi nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi. Nhưng người sở hữu nô lệ Tinh Linh đều là đại quý tộc của các quốc gia."

"Cho dù là Hội nghị Liên minh Nhân tộc công khai ban hành điều luật này thì cũng rất khó ước thúc được bọn hắn. Đề xuất này của chúng ta ngoài việc đắc tội với người ra thì không có bất kỳ ý nghĩa thực chất nào!"

Công tước Thorsten giễu cợt nói.

Chương 1052 - Sinh Tại Ưu Hoạn

Đây là sự thật, sức ràng buộc của Hội nghị Liên minh Nhân tộc đối với các quốc gia nói mạnh cũng mạnh, nói yếu cũng yếu đến đáng thương.

Có thể phát huy được tác dụng hay không đều phải xem điều luật đó có phù hợp với lợi ích của mọi người không. Chỉ khi nào giữ gìn được lợi ích của đoàn thể thì pháp luật của Liên minh mới chính thức có hiệu lực.

"Công tước Thorsten, đề xuất này có ràng buộc được bọn họ hay không không quan trọng, ít nhất là quyết định này của chúng ta sẽ có hiệu lực ở trong nội bộ Vương quốc, và cũng có thể phát huy tác dụng ở Bắc đại lục."

"Ngươi không thể chỉ vì bản thân không nỡ một vài tên nô lệ Tinh Linh mà bỏ mặc luôn sự an nguy của cả Vương quốc được."

"Mặc kệ là những lời hứa này có thể làm cho Tộc Tinh Linh đứng về phe trung lập hay không, ít nhất là Bộ Ngoại vụ có thể dùng lý do này để lôi kéo Tinh Linh ngồi lên bàn đàm phán."

"Nói chuyện nhiều một ngày thì chúng ta sẽ có thêm một ngày thời gian để chuẩn bị. Nếu như có thể kéo chừng mấy năm, đợi khi thế cục đại lục sáng tỏ thì càng tốt hơn."

Hudson bình tĩnh nói.

Trên thực tế, hắn còn có rất nhiều lời chưa nói. Cuộc chiến tranh đại lục lần này khác với trước đây, sự nhiệt tình tham chiến của Tộc Tinh Linh cũng sẽ khác với trước đây.

Muốn ổn định Tộc Tinh Linh thì cần phải trả một cái giá rất lớn.

Những chuyện tương tự cũng từng có tiền lệ trong sử sách. Ngoại giới chỉ thấy được tộc Tinh Linh đứng ngoài xem chiến mà lại không chú ý tới trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, bọn họ đều lấy được lợi ích thực tế.

Vì để cho Tộc Tinh Linh duy trì trung lập, không chỉ Vương quốc Alpha hứa hẹn lợi ích với họ, mà ngay cả các nước trên đại lục cũng đều đưa ra những cam kết tương tự.

Thậm chí Tộc Tinh Linh còn lén lút ký kết mật ước với không ít quốc gia nhân tộc.

Và những tờ khế ước này không phải là loại giấy lộn, mà được phủ thêm lực lượng ma pháp, rất nhiều mật ước đều có được sự ràng buộc cưỡng chế đối với người ký kết.

Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của các quốc gia nhân tộc là biết, mỗi lần phát sinh một cuộc xung đột quốc tế lớn nào đó, các quốc gia nhân tộc đều sẽ chọn biện pháp hòa giải với Tộc Tinh Linh.

So với Bắc đại lục thường xuyên bị Đế quốc Thú Nhân mang quân sang cày phó bản, Tộc Tinh Linh liền hạnh phúc hơn rất nhiều.

Chỉ là những khế ước này cũng không phải không có tai họa ngầm, một khi người cầm quyền thay đổi, những bản mật ước lúc đầu liền mất đi sự ràng buộc.

Dù cho khế ước có sức ràng buộc mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể ước thúc được người ký khế ước, không thể ràng buộc được những người không ký.

"Bá tước Hudson nói không sai, chỉ cần ngăn chặn được bộ pháp của Tộc Tinh Linh, cho dù chỉ là cơ hội thì cũng phải nếm thử."

"Không phải chỉ là vài tên nô lệ Tinh Linh thôi sao, so với lợi ích của nhân tộc, ta tin rằng đại đa số quý tộc còn có lương tri đều sẽ đưa ra lựa chọn chính xác."

"Chư vị có mặt ở đây hãy hành động trước đi, có thể từ bỏ nô lệ Tinh Linh trong tay được không?"

Đại công tước Newfoundland nghiêm nghị chất vấn.

Lão Tể tướng yên lặng nhiều năm nay lại bộc lộ ra dáng vẻ sát phạt quả quyết, như muốn đưa mọi người quay trở lại thời đại của Caesar III vậy.

Không thể từ chối được, Tể tướng đều đã nói đến như vậy rồi, nếu như có người tiếp tục phản đối thì đó chính là những quý tộc vô lương không quan tâm đến đại cục.

Một khi bị chụp cho cái mũ này rồi cũng đừng mong là có thể tiếp tục lăn lộn trong giới quý tộc nữa.

Cho dù trong lòng có khó chịu đến đâu, nhưng đám người chỉ có nở nụ cười và ra vẻ cao hứng đồng ý.

Chiến lược đã được định ra, Hudson lập tức biến thành người vô hình, hắn luôn giữ im lặng trong vấn đề làm sao hỗ trợ cho nhiều quốc gia khác nhau.

Thể hiện thì chỉ cần một lần là đủ rồi, không cần thiết phải một mình làm hết tất cả mọi chuyện.

Những quý tộc có mặt ở đây đều là tinh anh của Vương quốc Alpha, mỗi một người đều trải qua chiến tranh rèn luyện.

Cho dù không có thiên phú mang binh đánh trận, nhưng ít nhất cũng hiểu rõ về lĩnh vực quân sự. Trong vấn đề chi viện đồng minh, người nào người nấy đều tỏ ra vô cùng ổn trọng, không hề có ý định liều lĩnh.

Cuối cùng mọi người nhất trí quyết định là sẽ mười một quân đoàn tới chi viện cho mười một quốc gia, mỗi nước một quân đoàn. Còn vấn đề lúc nào xuất binh, binh lực gồm những thành phần nào thì cần chậm rãi thương nghị.

Dù sao Vương quốc Alpha cũng đã đồng ý xuất binh, dùng hành động thực tế để thực hiện nghĩa vụ với đồng minh. Còn về vấn đề hiệu suất, chỉ cần đuổi kịp vận tốc trung bình của các quốc gia trên đại lục là đủ rồi.

Dù sao đây cũng là một trận lao sư viễn chinh tới mười một quốc gia, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ. . . .

Gần như trong cùng một lúc, Công quốc Mosey cũng đang cử hành Hội nghị quân sự tương tự, điểm khác biệt duy nhất là thư cầu viện trong tay George ít hơn Vương quốc Alpha bảy bức.

Có lẽ là vì vấn đề khoảng cách, cũng có lẽ là vì lo lắng Công quốc Mosey vẫn luôn bị chìm trong chiến hỏa trong những năm gần đây, tóm lại, bảy nước thảo nguyên không gửi thư cầu viện bọn hắn.

Ít đi bảy bức thư cầu viện không có nghĩa là Công quốc Mosey được phép buông lỏng. Bởi vì địa chính trị nên áp lực mà họ phải gánh chịu còn lớn hơn cả Vương quốc Alpha.

Một khi Vương quốc Warhammer sụp đổ, chiến hỏa sẽ ngay lập tức lan đến Công quốc Mosey.

Bất kể là liên quân Thượng Cổ Di tộc hay là đại quân của Tộc Tinh Linh, chỉ cần giết tới, bọn họ đều không thể tránh thoát.

Đồng minh duy nhất của họ chỉ có Vương quốc Alpha. Còn những quốc gia khác ở Bắc đại lục đã bị George làm như không thấy.

Chương 1053 - Sinh Tại Ưu Hoạn (2)

Suy cho cùng cũng là vì thời gian thái bình quá lâu. Nguy cơ lớn nhất mà những nước này thường gặp phải chính là cuộc nội đấu giữa các quý tộc.

Trên danh nghĩa thì gọi là chiến tranh, nhưng trên thực tế thì loại hình pk trực diện tỏ rõ ý đồ này chính là một loại "ẩu đả" bất nhập lưu.

Chiến tranh thực sự làm gì có chuyện mấy ngàn người hỗn chiến mà thương vong chỉ có 1 chữ số?

Những quốc gia này đánh trận giả quen rồi, đã sớm quên đi cách làm sao để triển khai một trận chiến tranh thực sự.

Có lẽ cũng chỉ một số nước nhỏ bị thú nhân đấm cho sấp mặt mấy năm trước là rút ra một chút kinh nghiệm, hơi coi trọng vũ trang cho binh lính.

Nhưng một chút cố gắng này vẫn chưa đủ trong một cuộc chiến tranh thực sự.

"Bệ hạ, Vương quốc Warhammer đã vứt bỏ nhiều tòa thành trì ở khu vực biên giới trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, thế cục hiện giờ sợ rằng không lạc quan lắm."

"Tình hình ở Công quốc Cantrue, Công quốc Usda và Công quốc Fick lại càng tồi tệ hơn, Tộc Tinh Linh còn chưa động thủ mà bọn họ đã run tay run chân rồi."

"Một khi đại quân của Tộc Tinh Linh tấn công, sợ rằng chưa đến nửa năm thì bọn họ đã thất thủ."

"Bộ Ngoại vụ đã thương lượng với một vài cường quốc quan trọng trên đại lục, ngoài Vương quốc Alpha là đồng ý cung cấp viện trợ ra, những quốc gia khác đều lấy lý do là mình cũng đang tác chiến để từ chối chi viện."

"Sợ là. . ."

Không đợi Bá tước Renato nói hết lời, Bộ trưởng Bộ Quân vụ ở bên cạnh đã xen vào:

"Bá tước Renato, ông lạc quan quá rồi. Nếu như Tộc Tinh Linh thật sự xuất binh, đừng nói là bọn họ không cầm cự được nửa năm, cho dù là chúng ta cũng rất khó kiên trì được nửa năm."

"Với tình hình của Công quốc Cantrue, Công quốc Usda và Công quốc Fick, bọn họ có thể ngăn chặn được đại quân của tộc Tinh Linh một tháng đã có thể được coi là có những đóng góp xuất sắc cho nhân tộc rồi."

"Một khi Tộc Tinh Linh liên thủ với Thượng Cổ Di tộc, Vương quốc Warhammer thất thủ cũng chỉ là vấn đề thời gian, suy đoán lạc quan một chút thì có lẽ họ còn có thể cầm cự được nửa năm."

"Không phải bởi vì họ mạnh ra sao, mà là vì muốn chiếm được đống lãnh thổ rộng lớn kia của họ thì cần khoảng thời gian dài như vậy."

Lời nói của Bá tước Martins làm cho đám người cảm thấy bị tổn thương.

Nếu như là vào lúc khác, đây sẽ là lời nói điển hình của việc EQ thấp. Nhưng vào lúc này thì lại là đáp án hợp lý nhất.

Là Bộ trưởng Bộ Quân vụ, trong lúc Công quốc gặp phải nguy cơ, ông ta nhất định phải duy trì được sự tỉnh táo.

Bất kỳ ý nghĩ lạc quan không thiết thực nào cũng sẽ đưa Công quốc Mosey vào một lối không có đường về.

"Tể tướng, khanh có ý kiến gì về thế cục hiện giờ?"

George bình tĩnh hỏi.

Trước đó khi bị thú nhân vây thành, phải đối mặt với nguy hiểm vong quốc mà Công quốc cũng có thể kiên trì vượt qua, bây giờ y há sẽ bị những chuyện còn chưa xảy ra này dọa sợ.

Dũng sĩ chân chính phải có can đảm đối mặt với hiện thực ảm đạm.

Lúc còn là Vương tử, biểu hiện của George rất bình thường, nhưng từ khi lên ngôi, Công quốc Mosey vẫn luôn trải qua những tháng ngày rối ren. Trải qua nhiều chuyện, y cũng dần trưởng thành hơn rồi.

Thế cục hiện giờ rất nguy cấp, nhưng mà thế cục của Công quốc Mosey có lúc nào không nguy cấp không?

Sau khi giải quyết xong thú nhân liền phải đối mặt với cuộc khủng hoảng nợ nần; Giải quyết hết nợ nần lại gặp phải một vài quốc gia trung bộ ngo ngoe muốn động.

Chiến tranh đại lục nổ ra đã xóa sạch những nguy cơ này, nhưng mà mối đe dọa từ Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc lại nổ ra.

Sinh tại ưu hoạn. (khó khăn thúc đẩy con người nỗ lực, cố gắng để sinh tồn)

Mỗi ngày đều phải đối diện với nguy cơ, sau một thời gian, George liền cảm thấy quen rồi.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta nên đợi quyết định của Vương quốc

Alpha đã!"

"Nhân khẩu của Tộc Tinh Linh cũng không vượng, cho dù bọn chúng thực sự mang binh xâm lược, khả năng cao là sẽ không dốc hết toàn bộ lực lượng, cùng lắm chỉ phái ra một số tộc nhân sắp hết tuổi thọ mà thôi."

"Nếu như Vương quốc Alpha chịu liên thủ với chúng ta, có lẽ sẽ đủ để ngăn cản bọn chúng liên thủ với Thượng Cổ Di tộc."

"Chuyện phiền phức nhất hiện giờ chính là thú nhân cũng đang hành động, một khi bảy nước thảo nguyên chiến bại, Vương quốc Alpha sẽ bị thú nhân kiềm chế. . . ."

Tể tướng Herceg thấp thỏm nói. ...

Sau khi Hội nghị Vương quốc kết thúc, Vương quốc Alpha lại tiến vào trạng thái thời chiến. Nhưng mà biện pháp được thực hiện bây giờ là —— chỉ huấn luyện không điều động.

Dựa theo quy củ cũ, lấy khu vực làm đơn vị, thành lập các quân đoàn lớn nhỏ gần đó, chuẩn bị cho trận đại chiến sau này.

Mỗi một quận là một quân đoàn, quận nhỏ thì thành lập tiểu quân đoàn, quận lớn thì thành lập đại quân đoàn. Chế độ quân đoàn ban đầu vốn gồm 10. 000 người, lần này đã hoàn toàn bị làm cho rối loạn.

Những quận xa xôi nhỏ nhất chỉ có 4000 đến 5000 người trong một quân đoàn; Quân đoàn vương đô có quy mô lớn nhất, biên chế lại vượt quá 40. 000 người.

Quận Wright mà Hudson đang ở cũng được xem là một quận lớn ở tỉnh Đông Nam, dựa theo kế hoạch thì quận Wright cần cung cấp một đại quân đoàn gồm 20. 000 người, trong đó Sơn Địa Lĩnh của hắn đã cống hiến một nửa quân số, trong một nửa quân số này cũng toàn là người một nhà.

Hoặc là thành viên chi mạch của gia tộc Koslow, hoặc là những tiểu đệ đã đi theo Hudson lão gia lăn lộn. Toàn bộ quận Wright, cộng thêm nửa cái quận Wyton, hiện giờ đều nằm trong phạm vi thế lực của Hudson.

Đây vẫn chưa phải là toàn bộ, những chi mạch đang phân tán ở khắp nơi của gia tộc Koslow cũng là một lực lượng không nhỏ.

Toàn bộ cộng lại mà nói, lại kéo ra thêm 20. 000 người cũng không phải việc khó gì.

Chương 1054 - Họa Thủy Nam Dẫn

Dù sao những người đi theo Hudson lão gia cùng lên chiến trường, cuối cùng có thể còn sống trở về đều kiếm được đầy bồn đầy bát.

Ngoài những người nổi bật được cử đi phía bắc phát triển, nhưng con cháu chi mạch ở lại cũng có tiến bộ không nhỏ.

Ngoài việc mở rộng bình thường ra, còn có không ít kẻ may mắn được kế thừa di sản từ bên phía thông gia.

Hết cách rồi, ai bảo đi theo Hudson lão gia ra chiến trường không những dễ giành được chiến công, mà xác suất còn sống cũng cao hơn những thống soái khác.

Còn sống thì mới có tư cách phát triển.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà Hudson có thể thuận lợi trở thành gia chủ và ngăn chặn được những trưởng bối của các chi mạch lớn chính là vì hắn mang lại lợi ích thực chất cho mọi người.

Nếu như hắn giống như những tên bại gia tử kia, mang theo người nhà ra tiền tuyến rồi làm cho toàn quân bị diệt. Đừng nói là trở thành gia chủ, thân thích không biến thành cừu nhân đã xem như tốt rồi.

Bởi vì vấn đề chi phí nên công tác huấn luyện hiện giờ nhất định phải được tiến hành ở các nơi, nhưng sau này khi chiến tranh nổ ra thì vẫn phải nghĩ biện pháp tập trung người lại.

Không giống với lần trước, có thể giải quyết nhẹ nhàng êm thấm, độ khó của lần này sẽ lớn hơn rất nhiều.

Biết rõ có tộc nhân chi mạch của gia tộc Koslow ở dưới trướng, mọi người sẽ không tuỳ tiện thả người. Không phải là vì họ muốn cố ý làm khó dễ, mà là vì họ muốn tranh thủ cho mình một sự bảo hộ.

Không nói những cái khác, chỉ cần Hudson đảm nhiệm chức vị chủ soái đại quân, hắn sẽ không thể nào để cho "người một nhà" đi tiếp mấy loại nhiệm vụ chịu chết kia được?

Mọi người đều có toan tính này, Hudson không để trong lòng. Hiện giờ không giải quyết được không có nghĩa là sau này cũng không giải quyết được.

Huống chi, để vài chi mạch ở dưới quyền bọn họ liền có thể làm cho đám đại quý tộc yên tâm, kỳ thật cũng rất đáng.

Cũng giống như việc Hudson sẽ không cố tình an bài cho bất kỳ một đội quân nào đi chịu chết, những người này cũng không dám để cho thành viên của gia tộc Koslow đi làm bia đỡ đạn.

Chuyện hạn chế lẫn nhau này thường có thể giúp cho việc hợp tác diễn ra suôn sẻ hơn. Suy cho cùng thì quân đội Vương quốc cũng là quân chủ lực trong cuộc chiến tranh lần này, giữa các bộ ngành phải phối hợp chặt chẽ với nhau.

Sau khi kế sách chung vừa được định ra, trụ sở của Hudson liền trở nên náo nhiệt. Mỗi ngày đều có rất nhiều quý tộc đến bái phỏng, nối liền không dứt.

Chỉ riêng việc xã giao mỗi ngày thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy sụp đổ rồi, nếu không phải vì bị Bộ Quân vụ mãnh liệt giữ lại, yêu cầu hắn nhất định phải tham gia công tác lên kế hoạch khẩn cấp này thì hắn đã chạy trốn từ lâu rồi.

"Bá tước đại nhân, Đại công tước Newfoundland tới chơi!"

Vừa tiễn đi một vị khách, Hudson liền nhận được tin tức là Tể tướng tới chơi vào lúc đêm khuya như thế nào, hắn cũng hết sức cạn lời.

"Mau mời!"

Vừa nói xong, Hudson đã đứng dậy, đích thân ra ngoài nghênh đón. Đây là lão Tể tướng, nhất định phải nể mặt.

Sau một phen khách sáo, Đại công tước Newfoundland liền nói thẳng vào chủ đề: "Bá tước Hudson, nơi này không có người ngoài, không cần có bất kỳ lo lắng, ngươi có ý nghĩ gì thì cứ việc nói thẳng đi!"

"Phương án mà ngươi đưa ra cho Bộ Quân vụ, ta đã xem rồi. Thế cục ở Bắc đại lục còn có thể tồi tệ được đến đâu nữa?"

Toàn bộ Vương quốc đều không cảm thấy lạc quan về cuộc chiến tranh sắp tới. Nhưng không nghĩ là phương án mà Hudson đưa ra còn bi quan hơn trong dự đoán của bọn họ.

Chiến lược đối mặt với thú nhân còn rất bình thường. Nhưng chiến lược nhằm vào tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc thì lại vô cùng tiêu cực.

Cho dù việc xâm nhập vào hậu phương của địch nhân để gây rối, theo cái nhìn của Hudson, cũng được xem như là chủ động xuất kích, nhưng trong mắt của các quý tộc, đây chính là một phương án tác chiến tiêu cực.

Trong lịch sử của đại lục Aslante chưa từng xuất hiện tiền lệ đánh du kích kiểu này. Chỉ có tàn dư của các thế lực chiến bại mới chơi cái trò ẩn núp rồi tìm cơ hội gây rối này.

"Tể tướng, cuộc chiến tranh lần này không giống với những lần trước. Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy các quốc gia ở Nam bộ và Trung bộ đang muốn hủy diệt toàn bộ dị tộc nằm trong phạm vị thế lực của mình."

"Tộc Tinh Linh có thể nhìn xem Liên minh Dị tộc chiến bại, nhưng không phải là bọn hắn sẽ ngồi nhìn Liên minh Dị tộc hủy diệt. Đến thời khắc mấu chốt, bọn hắn rất có thể chọn kéo Liên minh Dị tộc một thanh."

"Tộc Tinh Linh thực lực mạnh bao nhiêu, các hạ là rõ ràng. Chỉ cần bọn hắn cải biến chiến lược, Bắc đại lục rất khó ngăn trở quân tiên phong của bọn họ."

"Huống chi Bắc đại lục còn có Thượng Cổ Di tộc cùng thú nhân, tam đại dị tộc một khi liên thủ, đối kháng chính diện chúng ta không có bất kỳ cái gì phần thắng."

"Hi vọng duy nhất chính là lấy không gian đổi thời gian, tận khả năng kéo dài địch nhân chiến tuyến, gia tăng bọn họ hậu cần tiếp tế độ khó, đem chiến tranh kéo xuống tới."

"Đối thú nhân khai thác lôi đình thủ đoạn, đó là bởi vì bọn hắn tại lần trước đại chiến hãm hại nguyên khí, không riêng gì ngũ đại Hoàng tộc tổn thất nặng nề, những cái kia phụ thuộc chủng tộc tổn thất lớn hơn."

"Cũng không đủ pháo hôi, dĩ vãng thú nhân thích nhất chiến thuật biển người, hiện tại đã không dùng được rồi. Ngũ đại Hoàng tộc không dám cầm số lượng không nhiều tộc nhân, cùng chúng ta tiến hành liều mạng."

"Chỉ cần đánh tới mấy trận, để bọn hắn nhận thức đến điểm này, liền sẽ lâm vào chiến lược giằng co giai đoạn."

"Binh lực của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc đã rất mạnh rồi, nhưng suy cho cùng thì bọn chúng đã thoát khỏi chiến trường đại lục rất lâu, dù là tư tưởng chiến thuật hay là năng lực chỉ huy của sĩ quan đều bị lạc hậu vô cùng nghiêm trọng."

Chương 1055 - Họa Thủy Nam Dẫn (2)

"Bọn chúng chỉ có thể phát huy được nhiều nhất là 50-60% thực lực quân sự."

"Huống chi số lượng tộc nhân của hai thế lực này còn có hạn, lượng binh lực có thể điều động cũng chỉ có mấy chục vạn, cho dù chúng ta có ném Bắc đại lục bên ngoài thì bọn chúng cũng không đủ sức kiểm soát được một địa bàn lớn như vậy."

"Có rất nhiều pháo đài quý tộc ở dọc đường đang chờ bọn chúng tới nhổ từng cái một. Nhưng với lượng binh lực ít ỏi trong tay, chúng sẽ không thể nào làm được chỉ trong một thời gian ngắn."

"Nếu như chúng thật sự làm được như vậy, vậy thì chiến tranh sẽ không có phần của chúng ta nữa. Có lẽ còn chưa đợi bọn chúng nhổ hết mấy cây đinh trên đường thì chiến tranh đại lục đã kết thúc trước rồi."

"Muốn chi viện được cho Liên minh Dị tộc, bọn chúng chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất, chính là bỏ qua các pháo đài quý tộc ở nông thôn, chỉ kiểm soát những tòa thành quan trọng dọc đường, miễn cưỡng đánh ra một con đường."

"Đây chính là cơ hội phản công của chúng ta. Chỉ cần phái ra một nhóm nhỏ quân đội rồi phối hợp với quý tộc của các quốc gia đang ở lại nơi đó, dùng thành lũy nông thôn làm điểm tựa để tập kích hậu cần của bọn chúng."

"Nếu như điều kiện cho phép, ta còn có thể xua đuổi những đội bắt nô lệ có kinh nghiệm xâm nhập vào rừng rậm Tinh Linh để gây rối, kiềm chế binh lực của bọn chúng."

"Đương nhiên, đây là sự lựa chọn trong tình huống cực đoan nhất. Tộc Tinh Linh cũng không dễ trêu, nếu như chọc bọn chúng nổi giận, Vương quốc ta sẽ không cầm cự được."

"Nếu như bọn chúng không mượn đường trong cảnh nội của Vương quốc mà lựa chọn đi ngang qua những quốc gia ở phía tây để giết vào Trung bộ đại lục, vậy thì không cần phải dùng đến những thủ đoạn phi thường này."

Hudson lạnh lùng nói.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Làm tướng lĩnh Vương quốc Alpha, điều đầu tiên mà hắn cần phải cân nhắc chính là lợi ích của Vương quốc, tiếp theo mới là chiến trường đại lục.

Trầm mặc một hồi, Tể tướng Đại công tước Newfoundland chậm rãi gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, kẻ có mối đe dọa lớn nhất đối với chúng ta vẫn là thú nhân."

"Số lượng loài người ở tại Bắc đại lục ít nhất cũng có 100 triệu. Chỉ với một chút binh lực ít ỏi của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc, cho dù là để mặc cho bọn chúng giết thì lại có thể giết được bao nhiêu chứ?"

"Huống chi, hiện giờ nhân tộc ta mới là bá chủ đại lục, bọn chúng còn phải lo lắng sau này bị tính sổ, nên khi động thủ nhất định sẽ lo lắng."

"Suy cho cùng thì không phải dị tộc nào cũng lỗ mãng và hành động không nghĩ đến hậu quả giống như thú nhân."

Rõ ràng là Đại công tước Newfoundland cũng lựa chọn ủng hộ kế hoạch của Hudson. Đúng là mặt ngoài trông hèn một chút, thậm chí còn bị nghi ngờ là bán đứng đồng minh, nhưng về mặt chiến lược thì quả thực là có thể thực hiện được!

Nếu hành động theo kế hoạch, các quốc gia dọc đường hoàn toàn có thể từ bỏ những tòa thành đã được định sẵn là sẽ không phòng thủ được, rút hết người về nông thôn để bảo tồn thực lực.

Còn về việc thả đại quân Tộc Tinh Linh đi qua sẽ gây ra ảnh hưởng đối với chiến tranh đại lục, vậy thì cũng chỉ có thể nói là rất lấy làm tiếc.

Nếu như những đại cường quốc ở Trung và Nam bộ chịu chia binh chi viện thì dù cho chiến trường có gian nan thế nào Hudson cũng sẽ không nảy ra ý tưởng như vậy.

Tiếc rằng ngay từ đầu thì những quốc gia này đã xem các quốc gia ở Bắc đại lục là con rơi. Vì sinh tồn, lúc đó cũng đừng trách mọi người nằm thẳng.

Cũng không thể tính là hoàn toàn nằm thẳng, dựa theo kế hoạch của Hudson, Vương quốc Alpha vẫn sẽ chặn đường của đại quân thú nhân, cống hiến một phần lực lượng vì chiến tranh đại lục.

Các quốc gia ở Bắc đại lục cũng sẽ tập kích đường tiếp tế hậu cần của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc, hiệu quả cụ thể thì tạm thời không biết, nhưng ít nhất chuyện này đã chứng minh rằng mọi người đang kiên cường chống cự.

Theo lý mà nói, chỉ cần các quốc gia nhân tộc ở Trung nam chịu ra sức thì còn có thể chơi trò đóng cửa đánh chó, đồng thời mai táng luôn cả Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc trên chiến trường.

"Tể tướng, chuyện này không hề đơn giản như vậy. Liệu các quốc gia Bắc đại lục có thể hiểu được dụng ý của chúng ta, đây vẫn còn là một ẩn số, cho dù hiểu được thì họ cũng chưa chắc sẽ bỏ được."

"Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc có thể sống sót từ thời thượng cổ thì sẽ không phải người ngu. Cho dù giai đoạn đầu không phát hiện ra, đến cuối cùng cũng có ngày bọn chúng nhìn thấu được kế hoạch của chúng ta."

"Lúc đó ở trước mặt bọn chúng chỉ có 2 phần chiến lược: Hoặc là đi theo con đường mà chúng ta bố trí để tiếp tục xuôi nam tiếp viện cho Liên minh Dị tộc; hoặc là hợp tác với thú nhân để hủy diệt Vương quốc ta trước, chiếm lĩnh toàn bộ Bắc đại lục trong một lần hành động, tạo thành cách cục mới nam bắc giằng co mới."

"Áp lực mà Vương quốc phải gánh chịu vẫn là rất lớn, một khi tình huống tồi tệ nhất xảy ra, chúng ta chỉ có thể tập trung ưu thế về mặt binh lực và đánh tàn phế thú nhân bằng mọi giá trước, lúc đó mới có một chút hy vọng sống!"

Hudson ra vẻ khổ sở nói.

Biết được càng nhiều thì sẽ phải gánh chịu càng nhiều áp lực. Vốn dĩ những áp lực này chỉ có một mình hắn gánh, hiện giờ Đại công tước Newfoundland đưa tới cửa, hắn liền kéo thêm một kẻ xui xẻo xuống nước.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong giai đoạn sau này, giới cao tầng của Vương quốc đều sẽ chìm trong loại "lo nghĩ" này.

Đầu hàng là một lựa chọn không hề tồn tại, mọi người càng là lo nghĩ thì sẽ càng nể trọng Hudson về phương diện quân sự.

Đây là một dương mưu trần trụi, Hudson cũng không sợ bị người khác phát hiện. Dù gì thì trong cả Vương quốc Alpha này cũng chỉ có mình hắn có thể thống soái trăm vạn đại quân.

Chương 1056 - Họa Thủy Nam Dẫn (3)

"Xin Bá tước các hạ yên tâm, Vương quốc sẽ dốc toàn lực vận hành việc hành, tận khả năng tình huống xấu nhất có thể. Nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất."

"Nếu như thế cục thật sự phát triển đến tình trạng không thể vãn hồi, vậy thì xin nhờ các hạ chiếu cố bên phía Đế quốc Thú Nhân rồi!"

Đại công tước Newfoundland ra vẻ thận trọng nói.

Có thể thấy rằng lão ta cũng bị hù sợ. Lúc đầu lão ta vốn chỉ mới cảm nhận được áp lực, nhưng không ngờ là Vương quốc Alpha đã đến bên bờ vực sinh tử.

Không ai biết được đám Tinh Linh đang suy nghĩ cái gì, nhưng trong bối cảnh mà Liên minh Dị tộc sắp tiêu tùng, vì chủng tộc của mình có thể tiếp tục sinh tồn, tam đại dị tộc sẽ vứt bỏ mâu thuẫn, liên thủ chiếm cứ Bắc đại lục vẫn có khả năng xảy ra.

Nếu như thật sự đến bước đó, giải quyết thú nhân trước đã trở thành lựa chọn duy nhất. Còn trước đó, Vương quốc Alpha cũng chỉ có thể "Họa thủy nam dẫn" .

Dù gì Vương quốc Alpha cũng là đối thủ cạnh tranh của tam đại vương quốc Trung bộ, nhân cơ hội này để hố bọn họ một vố, Đại công tước Newfoundland hoàn toàn không cảm thấy áp lực gì.

Còn về hậu quả chính trị sau khi làm như vậy, tạm thời không cần cân nhắc. Chỉ khi nào còn sống sót thì mới cần cân nhắc vấn đề trong chính trị.

Theo Hudson, chỉ cần nhân tộc lại giành được phần thắng trong cuộc chiến tranh đại lục này thì sẽ không có dị tộc uy hiếp nữa, lúc đó Liên minh Nhân tộc cũng đến thời khắc sụp đổ.

Nếu như thật sự đến tình trạng đó,"Hợp tác cầu sinh" đã lui ra khỏi vị trí sau màn, sáp nhập và thôn tính mới là chủ lưu của thời đại. ...

Như thể chiến tranh đã trở thành xu hướng chủ đạo ở đại lục chỉ sau một đêm. Không tính các quốc gia đã bắt đầu chiến tranh, toàn bộ các quốc gia đại lục đã bước lên con đường tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu.

Làm chuẩn mực của Bắc đại lục, Vương quốc Alpha khẽ động, các quốc gia khác cũng liền hành động theo.

Trong đó, Công quốc Mosey là nước thể hiện tích cực nhất. Quốc vương George dứt khoát hạ lệnh trích dẫn hình thức của Alpha trong sự ngượng ngùng.

Dù gì thì cách đây ít năm bọn họ cũng đã đào một ít người của Vương quốc Alpha, kinh nghiệm cũng được những người này mang tới, hiện giờ chỉ cần mở rộng là đủ.

Một quận phải có một quân đoàn dự bị, binh lực nên được dàn trải càng xa càng tốt. Ngay cả số thanh niên trai tráng bị che giấu trước đó cũng đã được mang ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, quân đội trên giấy của Công quốc Mosey đã khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong.

Các tuyến phòng thủ ở khu vực biên giới cũng bắt đầu một vòng gia cố mới. Sau khi bị thiệt thòi một lần, lần này các quý tộc Mosey đều đích thân chạy tới giám sát quá trình thi công, quyết không cho phép đám quan liêu cắn được miếng nào.

Sự thật chứng minh, bị xã hội đánh đập là chuyện có khả năng thúc đẩy con người ta tiến bộ. Đều là nước sao chép hình thức điều động của Vương quốc Alpha, nhưng chỉ có một mình Công quốc Mosey là có thể thành công sau khi bị đánh sấp mặt.

Công quốc Orton cũng ngay lập tức tuyên bố lệnh điều động, nhưng động tác của họ lại chậm chạp hơn rất nhiều.

Đương nhiên, phương diện tốc độ là chậm thật, nhưng mọi người vẫn đang hành động. Quý tộc đất phong ở khắp nơi cũng đều hành động, không có tình trạng tiêu cực biếng nhác.

Chỉ là điều này hiển nhiên không thể làm cho Orton XIX cảm thấy hài lòng. Vào thời kỳ bình thường, người làm Quốc vương như ông ta chính là một con cá ướp muối, nhưng trong thời khắc nguy cơ, ông ta lại biến thành một con cá sống.

"Phế vật!"

"Toàn bộ đều là phế vật!"

"Bộ Quân vụ đang làm cái gì?"

"Tại sao mệnh lệnh được ban hành lâu như vậy rồi mà việc thành lập quân đoàn dự bị ở các nơi vẫn còn lộn xộn đến thế?"

"Nếu các ngươi đã không làm được, chẳng lẽ không biết sao chép sao, chẳng lẽ ngay cả sao chép cũng không biết sao?"

"Đừng có quên, cuộc chiến lần này không giống với trước đây!"

"Trước mặt của chúng ta không còn nhiều nước lớn cản trở như trước đó, Vương quốc Warhammer đã bị phế rồi, đại quân của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc có thể giết tới bất kỳ lúc nào."

Lý thuyết và thực tiễn là hai chuyện hai toàn khác nhau. Công quốc Orton đã từng bị đấm cho một lần, nên đã sinh ra được ý thức nguy cơ.

Nhưng vấn đề là thời gian bọn họ tham gia chiến tranh quá ngắn. Đại quân thú nhân chỉ mượn đường trong cảnh nội của họ mà thôi, còn chưa rõ chuyện ra sao thì địch nhân đã rời đi.

Muốn nói là tích lũy kinh nghiệm thì chỉ là có thêm một chút kinh nghiệm bị đánh bại thôi, sau đó liền không có sau đó nữa.

"Bệ hạ, việc này không thể đổ hết trách nhiệm lên Bộ Quân vụ. Việc huấn luyện quân dự bị quả thực đã diễn ra ở rất nhiều nơi.

"Vấn đề bây giờ là: Người đã triệu tập rồi, nhưng chúng ta lại thiếu kinh nghiệm huấn luyện cụ thể."

"Đã có không ít trường hợp nông nô chết do tập luyện quá sức. Sự thật chứng minh rằng việc huấn luyện nông nô binh không giống như huấn luyện Kỵ sĩ."

"Chúng thần đang nghĩ là sẽ cử người đến Vương quốc Alpha học tập kinh nghiệm, hoặc là trực tiếp mời những huấn luyện viên quân sự của bọn họ tới giúp chúng ta hoàn thành việc huấn luyện quân dự bị."

Tể tướng Jacob giải thích nói.

"Vậy còn thất thần làm gì, có biện pháp rồi thì mau đi thi hành đi!"

"Bộ Ngoại vụ, lập tức phái người đi thương lượng với Vương quốc Alpha. Vào thời khắc nguy cơ như lúc này, chắc là bọn họ sẽ chịu nể tình mà giúp đỡ chúng ta."

Nói xong, Orton XIX cảm thấy còn chưa đủ nên tiếp tục bổ sung: "Không chỉ có chúng ta phải học tập, phái người thông báo cho các nước láng giềng, để bọn họ cũng phái người tới học tập."

"Vào thời khắc nguy cơ này, mọi người có nhục cùng nhục. Bộ Ngoại vụ cố gắng thuyết phục các quốc gia, chỉ có để càng nhiều quốc gia tham dự vào việc chuẩn bị chiến đấu thì chúng ta mới có một chút hy vọng sống!"

Chương 1057 - Họa Thủy Nam Dẫn (4)

Những lời nói sâu sắc như vậy đã làm cho quần thần bị rung động không nhẹ. Mọi người tuyệt đối không ngờ rằng, vị Quốc vương chỉ biết sống phóng túng và không lo việc nước của mình lại còn có tầm nhìn sâu sắc như vậy.

"Bệ hạ, nếu như chúng ta học tập hình thức quân sự toàn diện của Vương quốc Alpha cũng có nghĩa là chúng ta cũng sẽ phụ thuộc bọn họ về phương diện chính trị."

"Đặc biệt là việc mời huấn luyện viên quân sự, điều này sẽ làm cho Người Alpha có thể trực tiếp tham gia vào trong quân đội của chúng ta. Bọn họ vốn dĩ đã là đệ nhất đại quốc ở Bắc đại lục, nếu như làm vậy, sau này các quốc gia Bắc đại lục sợ là chỉ có thể..."

Bộ trưởng Ngoại giao Dubs còn hưa kịp nói xong, Orton XIX đã không kiên nhẫn ngắt lời nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nhiều như vậy làm gì."

"Nói đơn giản một chút, ý của ngươi là muốn nói: Làm vậy sẽ phá hư thế cân bằng, sau này Vương quốc Alpha sẽ một nhà độc đại tại Bắc đại lục, đúng không?"

"Chuyện này thì có gì mà phải lo?"

"Đây đều là chuyện tương lai, chúng ta phải sống được đến tương lai đã rồi tính!"

"Nếu như không ngăn được bước tiến của quân địch, không đợi Vương quốc Alpha xưng bá Bắc đại lục thì Công quốc Orton đã biến mất khỏi bản đồ rồi."

"Công quốc cũng không còn nữa, ngươi còn muốn ta đi quan tâm thế cục quốc tế để làm gì?"

Hết cãi, sau khi ta chết rồi thì dù có thiên tai lũ lụt cũng có liên quan gì đến ta!

Nếu như Công quốc Orton không còn, đừng nói là Vương quốc Alpha có khả năng xưng bá Bắc đại lục, cho dù là thống nhất Bắc đại lục thì cũng chẳng liên quan gì đến Orton XIX.

Chuyện tương lai, để tương lai tính, quan tâm thế cục trước mắt mới là chính đồ.

Huống chi, trên chiến trường đầy rẫy những sự bất ổn, cường quốc cũng có thể bị suy vong trong chiến tranh, nước yếu cũng có khả năng quật khởi trong chiến tranh.

Càn khôn chưa định, mọi chuyện đều có khả năng!...

Thế cục quốc tế rối ren đều chẳng liên quan gì đến Hudson. Sau khi hoàn thành việc lên kế hoạch khẩn cấp, hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất trở về lãnh địa.

Chiến tranh là chuyện của tương lai, việc trọng yếu nhất hiện giờ là phải giải quyết đám tù binh Ma thú kia, cứ tiếp tục giam giữ như vậy cũng không phải là cách hay.

Ma thú hoang dã rất khó bị thuần hóa, đây là sự thật mà mọi người đều biết. Hudson không cho rằng mình có bá khí, vừa lộ mặt liền có thể làm cho lũ Ma thú này phải thần phục.

Cho dù hắn thật sự có khả năng này thì cũng vô dụng, Hudson cần những con Ma thú này ký kết khế ước với thuộc hạ, chứ không phải là ký kết khế ước với hắn.

Ma thú cấp bậc càng thấp thì lý lẽ sẽ càng cứng nhắc. Trí thông minh của bọn chúng có hạn, căn bản cũng không đủ dùng để suy nghĩ.

Nếu như đã không thể hoàn thành khế ước, vậy thì chỉ có thể tiếp tục giam những con Ma thú này lại chờ phối giống thôi.

Lãng phí tài nguyên thì không nói, nuôi như thế nào cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Chỉ cần hơi không chú ý, để một con nào đó xông vào trong lãnh địa là sẽ quấy đến long trời lở đất.

Trong Sơn Địa Lĩnh có rất nhiều người bình thường, cho dù là có mấy trăm tên Kỵ sĩ, nhưng đại đa số đều là Kỵ sĩ cấp thấp. ...

"Đã tìm ra biện pháp xử lý chưa?"

Hudson quan tâm hỏi.

"Vẫn chưa!"

"Sau khi con rời đi, bọn ta đã lật tung hết toàn bộ tài liệu rồi, nhưng vẫn không tìm được biện pháp đáng tin cậy nào."

"Dựa theo những gì được ghi chép trên tài liệu, ngoài loại người thần tuyển chi tử như con ra, biện pháp tốt nhất để người bình thường có thể ký kết khế ước với Ma thú chính là đánh cho nó phục."

"Chỉ có thể solo, không thể nhờ vào bất kỳ ngoại lực gì. Nếu không, Ma thú sẽ không phục."

"Cho dù có đánh thắng thì xác suất mà Ma thú thần phục cũng không vượt quá một phần ba. Không có bất kỳ quy luật gì có thể ký kết khế ước với Ma thú một cách thuận lợi, chỉ có thể dựa vào vận may."

"Theo lý mà nói, chúng ta còn có thể dùng khế ước đặc chế để cưỡng ép nó ký kết khế ước."

"Nhưng loại quyển trục này rất hiếm khi xuất hiện trên thị trường, chỉ thỉnh thoảng lộ diện trên đấu giá hội, nhưng giá sẽ không thấp hơn 5000 kim tệ."

"Nghe nói những khế ước này chỉ có tác dụng với Ma thú cấp thấp. Nếu như cưỡng ép Ma thú cấp trung hoặc cao cấp ký kết khế ước thì sẽ có rủi ro bị phản phệ."

Redman bất đắc dĩ nói.

Trên đại lục Aslante này, ai ai cũng có ước mơ là trở thành Kỵ sĩ Ma thú, ông ta cũng không phải ngoại lệ.

Trước đó khi nhìn thấy đám con non Ma thú này, Redman đã thèm rất lâu. Nếu không phải Hudson thuyết phục rằng Ma thú cấp thấp không phù hợp với thân phận của ông ta, không chừng Redman đã trở thành vú em của Ma thú rồi.

Mãi mới chờ đến lúc có cơ hội, kết quả lại lúng túng phát hiện ra mình cao không được mà thấp cũng không xong.

Với thực lực Đại kỵ sĩ của ông ta thì có thể đánh thắng được Ma thú cấp thấp, nhưng Ma thú cấp thấp lại không xứng với thân phận địa vị của Redman; Ma thú cấp trung thì rất xứng với thân phận của ông ta, nhưng tiếc là đánh không lại!

(Cấp thấp 1-3, cấp trung 4-6, Đại kỵ sĩ 4)

"Phụ thân không cần phải vội, Ma thú đã nằm trong tay chúng ta rồi, bọn nó sẽ không bay ra ngoài được."

"Có thể sắp xếp để người đi khiêu chiến Ma thú cấp thấp, ai được Ma thú công nhận thì đó sẽ là tọa kỵ của người đó."

"Nếu như không nguyện ý thần phục, vậy thì tiếp tục thay người khiêu chiến. Một lần không được thì hai lần, hai lần không được liền ba lần, cứ từ từ đánh đến khi chúng thần phục."

"Còn về tám con Ma thú cấp trung kia, con sẽ để Belersden tìm cơ hội tâm sự với bọn nó, không chừng một ngày nào đó bọn nó sẽ nghĩ thông suốt."

"Đến lúc đó, chắc chắn sẽ không thiếu tọa kỵ của ngài."

Hudson mở miệng an ủi.

Chương 1058 - Thánh Vực Bậc 2

Ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng Hudson lại không chắc chút nào.

Ma thú cấp trung đã có trí khôn nhất định, có thể tiến hành giao lưu bình thường, nhưng chuyện này không có nghĩa là bọn chúng tốt tính.

Có rất nhiều con thà chết cũng không phục, nếu chỉ cần dăm ba câu là thuyết phục được thì số lượng Kỵ sĩ Ma thú đã không ít như vậy rồi.

Sử dụng ma pháp cưỡng ép bọn nó ký khế ước cũng không được!

Chi phí cao thì không nói, rủi ro còn lớn nữa. Lỡ như bị phản phệ trên chiến trường thì sẽ mất mạng đó.

Thay vì làm vậy, chẳng thà để mọi người đi khiêu chiến, xem như luyện binh thực chiến là được.

Nếu không vì trong đám thuộc hạ của mình thiếu cao thủ thì Hudson cũng đã an bài luôn Ma thú cấp trung rồi.

Tiếc là hệ thống sức mạnh của Sơn Địa Lĩnh đã bị đứt gãy, đúng là vẫn có chiến lực cấp cao và chiến lực cấp cơ sở, nhưng mà phần ở giữa thì lại đang bị trống.

Lỗ hổng này chỉ có thể được bù đắp bằng thời gian. Cho dù có thể đào người thì Hudson cũng không dám dùng.

Bất kể là tu luyện Kỵ sĩ hay Ma pháp cũng đều tốn rất nhiều của cải và tài nguyên.

Tầng lớp tiểu quý tộc vốn không đủ tài lực để bồi dưỡng được hảo thủ ở cấp bậc này. Còn những cao thủ có liên quan đến đại quý tộc thì Hudson lại cảm thấy không yên lòng.

Để cho những người này vào đây chấp chưởng đại quyền, không chừng một ngày nào đó hắn đi xa nhà một chuyến, đến khi trở về thì lãnh địa đã đổi chủ luôn rồi.

"Vậy được rồi!"

"Hudson, con nhớ căn dặn Belersden đó. Nếu như nó không đồng ý thì cũng đừng nuốt luôn con Ma thú của ta."

Redman nói.

Ma thú cấp trung có tính khí không tốt, Ma thú cao cấp có tính cách còn tồi tệ hơn. Đại Địa Chi Hùng cũng là đại diện cho những con có tính tình nóng nảy, một lời không hợp liền dùng nắm đấm chính là thiên tính của chủng tộc.

Nhưng Belersden lại là một ngoại lệ. Có lẽ là vì bị Hudson ảnh hưởng từ nhỏ, nên khi gặp phải chuyện gì nó đều thích dùng cái đầu trước.

Còn tính tình của Maxim thì ngược lại, nếu như không có thể khống chế lại, sợ rằng...

"Phụ thân yên tâm, con sẽ ở bên cạnh nhìn chằm chằm nó, sẽ không để nó làm ra mạng thú đâu."

Hudson lập tức đảm bảo nói.

Bắt mấy con Ma thú cấp trung này về đây cũng không phải là dễ, hắn đã bỏ ra một cái giá rất lớn, nên há có thể để cho bọn nó tuỳ tiện chết đi?...

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, Hudson lại bước chân vào phòng thí nghiệm. Là một trong những Luyện dược sư ít ỏi trong lãnh địa, hắn còn đang gánh vác trọng trách luyện chế Sinh mệnh nguyên dịch và thuốc thúc đẩy quá trình sinh trưởng của Ma thú.

Ngay cả nhân viên dự bị cũng không có, đoàn Ma pháp sư Sơn Địa Lĩnh nghe vào thì rất kêu, nhưng về mặt bản chất thì đây chỉ là tập hợp của các công nhân tạp vụ cấp cao.

Hudson không thể nào bỏ ra một lượng lớn tài nguyên để bồi dưỡng những kẻ thiên phú có hạn và không biết độ trung thành này.

Vì có thể thành lập quân đoàn Ma thú trong thời gian sớm nhất,"Quyển trục khế ước Ma thú" đã trở thành đề tài nghiên cứu hàng đầu của hắn.

Quyển trục khế ước Ma pháp rất khó sử dụng, nhưng không có nghĩa là không thể dùng. Nếu gặp phải một vài con Ma thú cấp thấp ngoan cố thì vẫn phải dùng một quyển.

Bỏ qua những nhân tố khác, chỉ tính riêng việc thuận tiện chăn nuôi và lai giống thôi là cũng phải nghiên cứu rồi.

Phủ lãnh chúa không có dư lương thực, giá của loại quyển trục Ma pháp vừa xuất hiện liền bị mua sạch này vẫn luôn ở trên trời.

Hơn nữa nhu cầu của Sơn Địa Lĩnh lại rất lớn, ngoài số Ma thú trong tay hiện giờ, Hudson còn ban bố nhiệm vụ thu mua Ma thú trong Hiệp hội lính đánh thuê.

Chỉ cần là mẫu thú có năng lực sinh sản bình thường thì Sơn Địa Lĩnh đều mua. Cho dù là Ma thú cấp thấp nhất, nhưng nhờ có thêm huyết mạch thì cũng có thể đạt tới cấp 3.

Nếu như là Ma thú có thuộc tính hệ Hỏa, sau khi tạp giao không chừng còn có thể bước qua ngưỡng cửa cấp trung.

Đây đều là kinh nghiệm được tổng kết lại từ quá trình lai giống trước đó. Đại đa số mẫu thú mà các thế lực lớn bỏ ra đều là Ma thú cấp 1.

Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì năng lực sinh sản của Ma thú cấp 1 là mạnh nhất, số lượng cũng nhiều nhất, phân bố phổ biến nhất, cũng dễ bị bắt nhất.

Nếu như chiến tranh đại lục không nổ ra, có lẽ Hudson sẽ từ từ tích lũy mẫu thú, khi số lượng không sai biệt lắm liền để Maxim tiếp tục lai giống.

Nhưng bây giờ thì khác, thế cục phức tạp khiến cho Hudson cảm thấy mình nhất định phải tăng tốc độ thành lập quân đoàn Ma thú. Ngoài việc tuyên bố nhiệm vụ thu mua mẫu thú ra, hắn còn chuẩn bị ra ngoài bắt Ma thú.

Hắn đã có kinh nghiệm bồi dưỡng con non Ma thú. Belersden chính là ví dụ tốt nhất, trong tình huống có đầy đủ năng lượng, con đường vốn phải mất mấy trăm năm thì giờ chỉ cần đi trong mấy năm, đồng thời lại không có tác dụng phụ.

Đại Địa Chi Hùng còn như vậy, những con non Ma thú cấp thấp này lại càng không cần nói, thời gian sinh trưởng chỉ ngắn hơn mà thôi.

Theo lý mà nói, thúc đẩy sinh trưởng cho một đại quân Ma thú trong vòng một hai năm là chuyện hoàn toàn có thể làm được.

Đúng là có hơi nhanh một chút, nhưng mọi người cũng có thể tiếp nhận. Dù gì thời gian trưởng thành của Ma thú cấp thấp vốn cũng không dài, ngắn thì sáu bảy năm dài thì chừng mười mấy, hai mươi năm.

Với trình độ dược tề thúc đẩy sinh trưởng hiện giờ trên đại lục, một con Ma thú cấp thấp từ khi ra đời đến khi trưởng thành cũng chỉ cần có ba, bốn năm.

Nếu như tăng lớn liều lượng, không cân nhắc di chứng, hoàn toàn có thể thúc đẩy sinh trưởng trong vòng hai năm.

Di chứng là chuyện của tương lai, sẽ không bộc phát ngay bây giờ.

Chương 1059 - Thánh Vực Bậc 2 (2)

Chờ đến khi mọi người nhận thấy không thích hợp, phát hiện quân đoàn Ma thú của Sơn Địa Lĩnh không giống bình thường thì cũng đã là chuyện của rất nhiều năm sau rồi.

Hiện giờ hắn sợ tác dụng của dược tề bị lộ ra ngoài sẽ dẫn đến chú ý, nhưng không có nghĩa là sau này hắn cũng sợ như vậy. Suy cho cùng thì thế giới này vẫn là thế giới của những kẻ mạnh.

Vấn đề duy nhất chính là chi phí, Ma thú trưởng thành tự nhiên là nhờ hấp thụ năng lượng giữa đất trời. Còn quá trình thúc đẩy sinh trưởng là sẽ rót năng lượng trực tiếp vào trong cơ thể của Ma thú.

Trong quá trình chuyển hóa năng lượng đương nhiên là sẽ xảy ra tình trạng lãng khí, không thể nào có chuyện năng lượng của một viên Ma hạch liền có thể tạo ra một con Ma thú trưởng thành.

Tiêu chuẩn tiêu hao cụ thể sẽ khác nhau tùy theo từng chủng loại Ma thú.

Trước khi đạt tới giới hạn huyết mạch của bản thân Ma thú, chỉ cần có đủ năng lượng là có thể tiếp tục thăng cấp.

Ví dụ như Belersden, tốc độ hấp thu năng lượng hiện tại của nó đã giảm đi rất nhiều.

Sau khi trở thành một con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành rồi, không phải chỉ cần dựa vào năng lượng là có thể trở thành Hùng vương, mà còn cần phải lĩnh ngộ quy tắc.

Bất kỳ một con Đại Địa Chi Hùng sau khi trưởng thành nào cũng đều phải vượt qua đoạn đường phía trước.

Thời điểm hiện giờ mới thật sự là lúc khảo nghiệm thiên phú.

Là "Gấu tài" hay "Gấu phế" thì phải xem Belersden có thể vượt qua cánh cửa này hay không là biết.

Maxim thì kém hơn một chút, nhưng cũng sắp mò tới bình cảnh rồi.

Hudson cũng chẳng hiểu gì về việc tu luyện ở cấp bậc Thánh Vực. Hắn chỉ từng được đọc qua trong một quyển cổ tịch, đây là cảnh giới Thánh Vực bậc 2 trong truyền thuyết.

Ngoại giới không lưu truyền những tài liệu tương quan là vì nhân tộc có quá ít cường giả Thánh Vực, người có thể vượt qua bậc 1 bước lên bậc 2 lại càng ít.

Không phải là vì mọi người không có thiên phú, nguyên nhân chủ yếu là do tuổi thọ của loài người quá ngắn. Ma thú có thể tốn một ngàn năm để mài một cảnh giới, loài người hoàn toàn không thể so sánh được.

Cho dù có đột phá Thánh Vực thì con người cũng rất khó sống đến ba trăm tuổi.

Một khi các cơ quan trong cơ thể già đi, cho dù là có lĩnh ngộ thì cơ thể cũng không thể cầm cự để đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Trên thực tế, ngay cả cảnh giới Thánh Vực cũng là một rào chắn ngăn cản vô số anh kiệt của nhân tộc hiện giờ.

Trong ghi chép của một ngàn năm gần đây, những cường giả nhân tộc đều đột phá Thánh Vực trong các cuộc chiến tranh đại lục.

Loạn thế tạo anh hùng, có lẽ chỉ khi trải qua sự trui rèn của máu và lửa thì mới có thể đản sinh ra cường giả chân chính.

Hết tấm da thú này đến tấm da thú khác bị biến thành mảnh vụn trong tay Hudson, nhưng điều đó vẫn không thể lay chuyển được quyết tâm nghiên cứu "khế ước" của hắn.

Sau khi thất bại vô số lần, Melissa ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nói: "Hudson, hay là để thiếp thử xem!"

Hudson do dự một chút rồi có chút lúng túng nhẹ gật đầu, sau đó hắn liền nhường lại bàn thí nghiệm.

Lòng tin là thứ cần được nâng đỡ, nếu như một người luôn thất bại trong thời gian dài thì nhất định sẽ sụp đổ.

Nhưng nếu có người cũng thất bại giống vậy thì lại khác.

Trong phương diện luyện kim chế dược, trình độ của hai vợ chồng Hudson đều không khác mấy, đều là những con gà nhưng lại rất hăng máu.

Melissa không có thành quả nghiên cứu đáng tin cậy nào, còn Hudson thì lại có không ít thành quả, nhưng đó là do hắn đã gian lận.

Điều duy nhất đáng được vui mừng chính là, theo như Melissa nói, hầu hết các Ma pháp sư đều là như vậy.

Có thể làm ra thành quả đều được xưng là: Nhà giả kim, luyện dược sư...

Nếu có nhiều thành quả đáng tin cậy, hoặc là cải tiến được phối phương của tiền nhân, vậy thì sẽ được trang bị thêm danh xưng "Đại sư".

Ở trong mắt người ngoài, Hudson chính là một vị đại sư Ma pháp dược tề.

Đây cũng là động lực để Melissa có thể kiên trì nghiên cứu, dù sao ngay cả trình độ của vị đại sư ma pháp dược tề ở bên cạnh mình cũng cùi bắp như vậy, chuyện này rất dễ làm cho nàng sinh ra ảo tưởng rằng mình cũng làm được.

Hudson toàn lực ủng hộ sở thích này của nàng.

Hết cách rồi, giới quý tộc thật sự rất là loạn. Những vị quý phụ thích giao tiếp chẳng có mấy người là sạch sẽ.

Để cho Melissa đi theo những người này thì hắn thật sự khó lòng yên tâm, vẫn là trạch ở trong phòng thí nghiệm chơi nghiên cứu tốt hơn.

Cùng lắm là lỗ một chút nguyên vật liệu thôi, chút ít tiền này, Hudson lão gia chịu được.

Hơn nữa, Melissa cũng không phải hoàn toàn là không làm được gì, nàng ta vẫn có thể luyện ra một số thuốc chữa thương đơn giản.

Cách tình trạng thu chi cân bằng còn một chút khoảng cách nữa, nhưng về tổng thể thì đã không xa. Hầu như là mỗi tháng đều sẽ bị thiệt hại khoảng 800-1000 kim tệ, đây được xem là mức chi tiêu bình thường của một quý phụ.

Một tiếng "phốc phốc" vang lên, tấm da thú đang nằm trên bàn thí nghiệm bắt đầu cháy hừng hực.

Melissa, người có kinh nghiệm phong phú, đã lập tức thi triển Thủy cầu thuật dập tắt ngọn lửa kịp thời.

Tốc độ này nhanh đến mức ngay cả Hudson cũng không kịp phản ứng.

"Hôm nay tới đây thôi, chờ lát nữa ta đi Học viện Áo thuật để thỉnh giáo mấy lão già kia một chút, sau đó..."

Không đợi Hudson nói hết lời, Melissa liền nhào vào ngực hắn rồi tràn đầy phấn khởi nói: "Mang theo thiếp nữa, những người này chính là Đại ma đạo sư đó!"

"Nếu như các bạn học kia biết được thiếp có cơ hội thỉnh giáo Đại ma đạo sư, bọn họ nhất định sẽ đố kị đến chết..."

Khoảng cách của Đại ma đạo sư và cuộc sống của người bình thường thật sự là quá xa, ngay cả với những con em quý tộc có xuất thân bất phàm như Melissa

Chương 1060 - Thánh Vực Bậc 2 (3)

Trong học viện pháp thuật, đạo sư ít nhất cũng phải là Ma đạo sư (cấp 5), có một vài giảng sư thậm chí còn là Đại ma pháp sư.

Đừng nói là Đại ma đạo sư, ngay cả Ma đạo sư đều rất hiếm đi ra giảng bài. Cho dù nhận học trò thì họ cũng chỉ nhận những người có thiên tư trác tuyệt, những học sinh bình thường như Melissa sẽ không có cửa.

"Làm sao vậy Hudson, nếu như khó quá thì thôi."

Thấy Hudson không trả lời, Melissa tiếc nuối nói.

"Dĩ nhiên không phải, dù gì thì ta cũng là hiệu trưởng vinh dự của Học viện Áo thuật, vẫn còn có một chút mặt mũi."

"Ta chỉ không ngờ là tiểu thư Melissa của chúng ta siêng năng như vậy, ở trong Học viện pháp thuật lâu như vậy, vậy mà ngay cả Đại ma đạo sư cũng chưa từng tiếp xúc!"

Hudson trêu đùa.

"Chàng, bắt nạt thiếp..."...

Vương quốc Warhammer.

Với sự nỗ lực chung của tất cả các bên, đại diện của hai phe quý tộc Đông và Tây cuối cùng đã ngồi lên trên bàn đàm phán.

Joseph II ngồi trên chủ vị, lúc này trên mặt ông ta đang tỏ ra vô cùng xấu hổ. Hận không thể đào một cái hố ở dưới chân rồi chui vào trong.

Làm Quốc vương mà để cho thế cục Vương quốc phát triển đến tình trạng như bây giờ, ông ta cần phải gánh chịu trách nhiệm.

Người khác chơi cân bằng chính trị, ông ta cũng chơi cân bằng chính trị. Kết quả, những quân chủ khác thì củng cố vương quyền, còn ông ta thì gây ra nội chiến.

Ban đầu Joseph II vốn muốn hóa giải mâu thuẫn của hai phe quý tộc Đông và Tây, nhưng vì lập trường đung đưa qua lại không ngừng, làm cho song phương đều rất bất mãn với ông ta. Đến mức thế cục trở nên không thể kiểm soát, Vương quốc bước đến bờ vực bị chia rẽ. ...

"Hôm nay mời mọi người tới đây chủ yếu là để thảo luận về tương lai của Vương quốc. Bởi vì nội chiến, Vương quốc Warhammer ta đã bị thiệt hại nặng nề, hiện giờ đại quân dị tộc..."

"Hừ!"

"Hừ!"

Joseph II còn chưa nói hết lời thì đã bị hai tiếng hừ lạnh đồng thời cắt ngang, ông ta bị tức đến xanh xám mặt mày.

Dù gì ông ta cũng là Quốc vương của Vương quốc Warhammer, không ngờ đám thuộc hạ lại không chịu nể mặt như vậy.

Cho dù hiện giờ đang muốn tách ra, nhưng vì thể diện của Vương quốc, lại ở trước mặt người ngoài, ít nhiều gì cũng nên làm dáng một chút!

Thật đáng tiếc, sự ảo tưởng này của Joseph II cuối cùng cũng đã tan vỡ. Đại biểu của hai phe đều dùng hành động thực tế để chứng minh rằng: bọn họ không chấp nhận ông ta làm Quốc vương.

Nếu như không phải bị quy tắc trò chơi trói buộc, người làm Quốc vương như Joseph II có thể sống được đến giờ hay không cũng còn là một ẩn số.

Hiện thực tàn khốc như vậy đấy, nhìn thì có vẻ như mỗi một vị quân chủ đều đang chơi cân bằng chính trị, nhưng không phải ai cũng có thể thành công. Một khi chơi hỏng rồi thì phải chấp nhận bị phản phệ.

"Tất cả mọi người tỉnh táo một chút đi, hôm nay mời các vị tới đây là để giải quyết vấn đề, không phải để châm ngòi mâu thuẫn."

"Đại quân của Thượng Cổ Di tộc đã áp cảnh, Tộc Tinh Linh cũng ở đây ngo ngoe muốn động, Vương quốc Warhammer đã đến thời khắc nguy hiểm nhất."

"Nếu như các vị tiếp tục như vậy, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, chắc là trong lòng mọi người cũng biết rồi."

"Viện quân của Liên minh Nhân tộc là sẽ không thể nào xuất hiện trong thời gian ngắn được, hiện giờ chỉ có thể dựa vào chính chúng ta."

Bá tước Renato nghiêm túc nói.

Vương quốc Warhammer bị chia tách là chuyện mà Công quốc Mosey rất muốn nhìn thấy, nhưng điều kiện tiên quyết là phải đợi khi chiến tranh đại lục kết thúc mà không phải vào thời điểm này.

Một Vương quốc Warhammer thống nhất còn khó có thể ngăn cản được bước tiến của dị tộc, một Vương quốc Warhammer đang chìm trong nội loạn thì lại càng không thể trông cậy vào được.

Nhưng có thể kéo thêm được ngày nào hay ngày đó, vì tranh thủ thời gian cho quốc gia mình, Bá tước Francois chỉ có thể mang theo các quốc gia Bắc đại lục đồng thời ra mặt hòa giải cuộc phân tranh nội bộ trong Vương quốc Warhammer.

"Bá tước Renato, hôm nay làm cho ngài chê cười rồi."

"Vương quốc đi đến tình trạng như hiện giờ, hai bên đều có trách nhiệm, nhưng mà có một chút người lại không nguyện ý thừa nhận."

"Thôi!"

"Nếu đã định sẵn là không phải người một đường, thay vì miễn cưỡng tụ họp lại để nội đấu, không bằng dứt khoát tách ra luôn đi."

Trong khi nói chuyện, nước mắt của Nguyên soái Borg rơi xuống như những hạt châu. Là cột trụ của Vương quốc Warhammer, giờ đây phải đích thân phân chia Vương quốc mà mình đã phấn đấu hơn nửa đời người, cảm giác này thật sự khó mà nói thành lời.

Nhưng hết cách rồi, người tại giới quý tộc, thân bất do kỷ. Làm người đại diện cho các quý tộc Tây bộ của vương quốc, lão ta phải giữ gìn lợi ích của đoàn thể trước.

Bị các quý tộc Đông bộ áp chế mấy trăm năm, vất vả lắm mới chiếm được một lần thượng phong, kết quả không chỉ không tranh thủ được nhiều quyền lợi hơn, ngược lại còn gây ra nội chiến.

Thế cục phát triển đến tình trạng như vậy, lão ta cũng không còn đường lui nữa, tập đoàn lợi ích sau lưng đã đẩy người phát ngôn là lão ta tiến lên phía trước.

"Tách ra thì tách ra, làm như bọn ta đang cầu xin các ngươi vậy! Suốt ngày chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, không có đám người các ngươi, vương quốc chỉ phát triển ngày càng tốt mà thôi!"

Tể tướng Gaye mở miệng nói.

Nếu đã đứng ở hai mặt đối lập rồi thì không thể thua khí thế được. Chuyện này không có liên quan gì đến yêu thích cá nhân, phía sau hai người đều có toàn đoàn lợi ích chống lưng, ông ta cũng không có quyền lựa chọn.

Chỉ trong nháy mắt, cuộc đàm phán liền lâm vào bế tắc. Muốn tách ra cũng không phải là chuyện dễ, không phải chỉ cần nói vài câu đơn giản là xong, mà còn liên quan đến việc phân chia địa bàn nữa.

Nội chiến đều đang đánh nhau, việc kẻ đường biên giới mà có thể thương lượng trong dăm ba câu mới là lạ. Nếu như tiếp tục dây dưa trong vấn đề thì chuyện này sẽ phiền phức hơn.

Chương 1061 - Tách Ra

"Hai vị hãy tỉnh táo một chút, có muốn tách ra hay không là chuyện nội bộ của các vị, người ngoài như chúng tôi không tiện can thiệp."

"Nhưng có một chuyện các vị nhất định phải nghĩ kỹ, hiện giờ đại quân dị tộc đã tiếp cận, Vương quốc Warhammer đang trong tình trạng nguy cấp."

"Chỉ tính riêng quân đội của Thượng Cổ Di tộc thôi là đã đủ mệt rồi, nếu như Tộc Tinh Linh cũng xuất binh thì sẽ càng phiền phức hơn."

"Vào thời khắc mấu chốt này, chúng ta cần phải tạm thời vứt bỏ mâu thuẫn, đoàn kết cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn."

"Nếu như không làm được, vậy thì các vị có thể đánh cược một ván, xem thử đại quân dị tộc có thủ hạ lưu tình với các vị hay không!"

"Mặc cho có tranh chấp lợi ích lớn cỡ nào thì trước tiên cũng phải còn sống trước đã. Các vị cứ suy nghĩ cho thật kỹ đi, thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều nữa."

Bá tước Gustavo cố gắng khuyên.

Làm sứ thần của Vương quốc Alpha đang thường trú ở Vương quốc Warhammer, hiện giờ Gustavo đang mang theo nhiệm vụ trên người. Vương quốc Warhammer sống hay chết không quan trọng, quan trọng là phải tranh thủ thời gian cho quốc gia mình.

Chỉ cần những người trước mắt này có thể nhiều kiên trì thêm một ngày thì Vương quốc Alpha sẽ có thể thêm một ngày để chuẩn bị. Trong bối cảnh này, ông ta đương nhiên sẽ không muốn nhìn thấy cục diện huyên náo túi bụi như vậy.

"Bá tước Gustavo, nói thì không sai, nhưng có một chút vấn đề nếu như hiện giờ nói không rõ ràng, vậy thì sau này sẽ càng không thể nói rõ ràng."

"Vấn đề khác thì không nói, sau khi chia ra ai làm Quốc vương?"

"Cũng không thể để hai nhà chúng tôi tiếp tục chung chủ nha?"

"Được rồi, bọn ta sẽ rộng lượng một chút. Nể tình các ngươi bị thiệt hại nặng nề trong cuộc chiến với thú nhân, nên bọn ta sẽ để cho Quốc vương bệ hạ đi theo các ngươi luôn."

"Dù sao đại đa số lãnh địa của vương thất cũng đều tập trung ở khu vực Đông bộ, vậy cứ trực tiếp chia theo địa vực là được, không cần phải tiếp tục xoắn xuýt trong vấn đề này."

Nguyên soái Borg nói với mặt ghét bỏ.

Cùng lắm là bị hạ bậc từ Vương quốc xuống thành Công quốc thôi, chỉ cần có thể vứt bỏ được gã báo thủ Joseph II này, trả giá một chút cũng là đáng.

Các quý tộc Tây bộ không muốn Joseph II làm Quốc vương, nhưng không có nghĩa là các quý tộc Đông bộ sẽ hoan nghênh ông ta.

Trong cuộc chiến với Thú nhân lần trước, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đều giao quân đội vào tay của những tướng lĩnh tài năng nhất, chỉ có Joseph II, vì chơi cân bằng chính trị, chạy đi ngự giá thân chinh.

Quốc vương đích thân mang binh ra chiến trường cũng là trạng thái bình thường ở đại lục Aslante, chưa nói tới là chuyện tốt hay xấu.

Nhưng khi đánh thua thì khắp nơi đều có vấn đề. Một kẻ thất bại toàn tập như Joseph II đương nhiên sẽ trở thành người không được hoan nghênh nhất rồi.

Muốn đùn đẩy trách nhiệm cũng không được, chủ soái là do ông ta đoạt lấy, mệnh lệnh cũng là do đích thân ông ta đưa ra, ông ta đương nhiên là phải gánh chịu trách nhiệm thất bại.

"Nguyên soái Borg, lời không thể nói như vậy. Hệ thống chính trị của bọn ta đã trưởng thành rồi, ban ngành chính phủ đã ổn định, thiếu ai cũng có thể vận hành bình thường, so ra thì các ngươi càng cần có bệ hạ chủ trì đại cục hơn."

"Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ nhiều nhiều năm, làm sao bọn ta có thể chiếm tiện nghi vào lúc này được chứ?"

"Bệ hạ, ngài không cần phải lo. Lãnh địa của Vương thất là có thể trao đổi, chỉ cần chuyển đổi một lần là xong, hơn nữa còn thuận tiện giải quyết luôn vấn đề xung đột cương vực hiện giờ..."

Lời nói của Tể tướng Gaye làm cho đám người trợn tròn mắt. Nói nửa ngày, tâm điểm mâu thuẫn của hai đại trận doanh Vương quốc Warhammer đã biến thành "không cần Quốc vương".

Một vị Quốc vương có thể bị ghét bỏ đến mức này, Joseph II cũng xem như là khơi dòng lịch sử. Đừng nói gì nữa, trực tiếp thoái vị đi!

Nghĩ lại những hành động trong vòng mấy năm này của Joseph II, ngay cả phe Vương thất cũng chẳng nói được gì.

Nếu không phải vì ông ta khư khư cố chấp, với thực lực của Vương quốc Warhammer, cũng sẽ không bị thua thảm như vậy trong cuộc chiến.

Nếu như đưa ra phản ứng tích cực ngay từ đầu, bọn họ hoàn toàn có hi vọng bảo vệ được đại bộ phận cương vực trong Vương quốc không bị chiến hỏa càn quét.

Các quý tộc Đông bộ hận Joseph II chỉ huy bậy bạ, hại bọn họ mất đi quê nhà; Các quý tộc Tây bộ hận ông ta vì duy trì cân bằng chính trị mà lấy liên quân của họ ra làm bia đỡ đạn.

Lúc đầu xảy ra chuyện như vậy thì ông ta nên chủ động đứng ra nhận lỗi gánh chịu trách nhiệm rồi thoái vị để hóa giải mâu thuẫn trong nước. Đáng tiếc, Joseph II vẫn thích chiếm lấy cái vị trí này không chịu nhường ra.

Trong công cuộc tái kiến thiết sau này, Joseph II tiếp tục làm theo chiến lược cân bằng của bản thân, phát huy chiến lược này đến cực hạn, làm cho ngay cả những người theo phe Vương thất cũng không nói được gì.

Renato và Gustavo liếc mắt nhìn nhau, hai người đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Mời Quốc vương thoái vị cũng là một chuyện tối ky.

Không phải là vì lo lắng đắc tội với Joseph II, chủ yếu là đang cân nhắc ý nghĩa của lão đại mình. Nhỡ đâu vì chuyện này mà làm cho mình bị lão đại nhớ thương thì sẽ rất tồi tệ.

Nếu như có thể né tránh, bọn họ không ngại rời đi rồi đóng sập cửa lại. Tiếc rằng thế cục trên chiến trường cần bọn họ ra mặt hòa giải mâu thuẫn nội bộ của Vương quốc Warhammer, cho dù biết là nhúng tay vào loại chuyện này sẽ không có kết quả tốt, nhưng hai người cũng chỉ có thể cắn răng tiến lên.

"Bệ hạ, việc này ngài thấy thế nào?"

Bá tước Renato tức giận hỏi.

Làm Quốc vương làm đến mức này, cũng coi như là một kỳ tích. Renato vô cùng hoài nghi, nếu cứ tiếp tục để cho Joseph II tiếp tục giày vò, ông ta có thể mang bản thân lên đoạn đầu đài.

Chương 1062 - Tách ra (2)

Đương nhiên, khả năng cao hơn là sẽ chết bất đắc kỳ tử. Sau khi thời đại của Giáo Đình kết thúc, trên đại lục Aslante vẫn chưa xuất hiện tiền lệ xử quyết Quốc vương.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Joseph II vỗ bàn một cái rồi nói: "Chẳng phải các ngươi đã sắp xếp xong hết rồi sao, còn hỏi ta để làm gì?"

"Không phải là muốn ta thoái vị sao, chỉ cần có thể duy trì được sự đoàn kết của Vương quốc, ta nhượng bộ thì có làm sao!"

Nếu là trước đây, nhưng lời này nhất định có thể cảm động lòng người, tiếc là hiện giờ đã là hai phái liên hợp ép vua thoái vị, chuyện này sớm đã không còn đường lùi.

"Nếu đã vậy, vậy thì để cho đại vương tử và nhị vương tử kế vị đi!"

"Để cho công bằng, vương thất lĩnh sẽ bị chia ra làm hai, chúng ta sẽ dùng phương pháp rút thăm để quyết định xem vị vương tử nào đảm nhiệm quân chủ ở bên nào."

Nguyên soái Borg nói với giọng điệu lao tâm lao lực quá độ.

Không có chuyện nào tàn khốc hơn chuyện tự tay hủy diệt Vương quốc mà bản thân đã phấn đấu hơn nửa đời người. Nhưng đã đến tình trạng này rồi, tách ra chính là lựa chọn tốt nhất.

Trong nội chiến trước đó, song phương đều đã dính máu của đối phương, miễn cưỡng ngồi chung một chỗ chỉ làm mâu thuẫn trở nên càng gay gắt hơn mà thôi.

Trực tiếp chia ra, có thêm Vương thất lĩnh làm vật giảm xóc, song phương mới có cơ hội để tỉnh táo suy nghĩ xem như đối phó với cuộc xâm lược của dị tộc như thế nào.

"Tốt!"

"Tốt!"...

Những tiếng hô tốt lần lượt vang lên đã làm cho Joseph II bị té xỉu tại chỗ.

Đám người bị dọa đến mức phải vội vàng gọi Mục sư tới cứu chữa. Quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần tách ra ở riêng thì sao, nhưng nếu như ép chết Quốc vương thì sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Về mặt bản chất thì việc song phương lựa chọn hai vị vương tử kế vị chính là vì bị tránh khỏi bị bêu danh "Loạn thần tặc tử ". Nếu như Joseph II chết ở chỗ này thì xem như toi công bận rộn rồi.

Cũng may Joseph II chỉ là lửa giận công tâm, sau khi được Mục sư cứu chữa đã nhặt về một cái mạng. Chỉ là toàn bộ cơ thể và tâm linh đều bị trọng thương, đã không còn dáng vẻ hăng hái như xưa nữa. ...

Tin tức về việc Vương quốc Warhammer bị tách ra làm hai được truyền ra ngoài rồi nhanh chóng làm chấn động cả đại lục Aslante. Mặc dù vẫn còn giữ lại được tên tuổi, hai bên đều tự nhận mình là chính thống, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, lại có một Vương quốc bị suy sụp.

"Đông Vương quốc Warhammer","Tây Vương quốc Warhammer", nghe tên liền biết đây là kết quả thỏa hiệp giữa hai bên rồi.

Nếu là vào thời kỳ bình thường thì các quốc gia nhân tộc đã nhúng tay can thiệp rồi! Chơi bốc đồng như vậy, đem vương quyền đặt ở chỗ nào rồi?

Cho dù những người kế thừa vương vị vẫn là Vương thất Warhammer, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, khả năng cao là hai vị tân vương chiếu mới này bị cướp quyền là chuyện như đinh đóng cột.

Muốn giãy giụa cũng không có cơ hội, vốn liếng của vương thất đã bị Joseph II tiêu sạch cả rồi. Với chút ít lực lượng còn sót lại kia, có thể giữ được truyền thừa của vương thất đã là được mọi người nể tình rồi.

Hudson không biết quân chủ của các quốc gia nghĩ như thế nào, dù gì thì hắn vẫn rất hài lòng về thế cục ở Vương quốc Warhammer hiện giờ.

Có đôi khi "1 + 1" không có nghĩa là bằng 2, sau khi hai tập đoàn lợi ích có mâu thuẫn gay gắt được tách ra thì giảm bớt cơ hội hố lẫn nhau, hơn nữa còn có thể phát huy được càng nhiều tác dụng trên chiến trường.

Sau này đều phải bảo vệ lợi ích của riêng mình, hắn không sợ bọn họ không dụng tâm. Ngay cả khi Vương quốc Warhammer bị thất thủ thì vẫn còn có rất nhiều pháo đài quý tộc tiếp tục giữ vững.

Thượng Cổ Di tộc chỉ là một cách gọi chung, trong nội bộ Thượng Cổ Di tộc rốt cuộc có bao nhiêu chủng tộc, sợ rằng chỉ có bọn chúng mới biết được.

Nhiều người thì sẽ có nhiều việc, huống chi còn là một liên minh đa chủng tộc. Lúc đánh thiên hạ, bọn chúng còn có thể vì lợi ích mà cùng nhau phấn đấu, nhưng đợi đến khi có thành quả cũng là lúc liên minh sụp đổ.

Không phải chủng tộc này cũng đều có hùng tâm tráng chí. Hầu hết Thượng Cổ Di tộc đều chỉ muốn lấy được một mảnh đất để sinh tồn, không hề muốn tranh đoạt bá quyền của đại lục.

Không phải là những người này không ôm chí lớn, mà là vì nhân khẩu của chủng tộc có hạn. Đặc biệt là những tộc nhỏ chỉ có mấy vạn nhân khẩu kia, kêu bọn hắn đi tranh bá đại lục, đừng nghĩ rằng người nào cũng là tộc Cự Long.

Theo Hudson, chỉ cần Vương quốc Warhammer cầm cự được đợt tấn công đầu tiên thì trong nội bộ Thượng Cổ Di tộc sẽ bị chia rẽ.

Sau khi nhận ra nhân tộc khó đối phó, một vài chủng tộc không có dã tâm sẽ quyết định buông tay, chuyển từ tấn công thành thanh lý hậu phương.

Đối với Vương quốc Alpha thì việc thiếu một kẻ địch là đã có thêm một phần thắng. Cho dù chỉ là một vài chủng tộc nhỏ, nhưng không chừng lại có thể phát huy ra tác dụng vượt bậc trong thời khắc quyết định.

Hudson đứng trên đình lâu nhìn xem đám kỵ sĩ thay phiên nhau khiêu chiến Ma thú trên lôi đài, lại nhìn về phía đám người bên dưới đang reo hò, hắn đột nhiên cảm thấy việc mở một cái "Đấu thú trường" cũng là một ý tưởng hay.

Chờ đến khi Kỵ sĩ trong lãnh địa mình khiêu chiến xong rồi thì còn có thể buông lỏng hạn chế, dùng khẩu hiệu: ai có đánh phục Ma thú thì sẽ là của người đó, để hấp dẫn kỵ sĩ ở bên ngoài tới đây khiêu chiến.

Không chỉ có thể bán vé vào cửa, mà còn có thể thu thêm một chút phí báo danh.

Dù sao những con Ma thú còn sót lại trong đấu trường cũng đều là những con thú rất ngoan cố, không dễ bị thần phục như vậy, dù có đánh thắng thì khả năng cao cũng sẽ uổng công mà thôi.

Chương 1063 - Đấu Thú Trường

Không muốn bỏ tiền cũng được, chỉ cần hỗ trợ xuất thủ một lần là được. Yêu cầu của Hudson không cao, chỉ cần vào thời kỳ chiến tranh đại lục đi theo giúp sức là được.

"Jose tiên sinh, tiên sinh tới từ vương đô, có hiểu biết gì về đấu thú trường không?"

Hudson quan tâm hỏi.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng phải có người đi làm mới được. Trong cả cái tỉnh Đông Nam này chỉ có thành Beda là có một tòa đấu thú trường, điều này đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Nếu như nghề này dễ kiếm tiền, quý tộc các nơi đã sớm nhảy vào chia một chén canh rồi, không đến mức không có phát triển được như vậy.

"Ngài Bá tước, muốn kinh doanh đấu thú trường vô cùng đơn giản, chỉ cần một khoảng sân, cộng thêm "thú" với "người" là đủ."

"Với tình huống của Sơn Địa Lĩnh, muốn thỏa mãn được những điều kiện này không khó, quan trọng là muốn có lợi nhuận thì lại khó."

"Nếu chỉ dựa vào thu nhập từ việc bán vé vào cửa thì nhiều nhất cũng chỉ có thể không lời không lỗ, chuyện kiếm tiền thực sự vẫn là nhận hoa hồng từ việc cá cược."

"Ngoài chuyện này ra thì còn có thể bán một chút đồ ăn, cung cấp một số phục vụ đặc thù, cùng với phí bồi thường sau khi đánh nhau, đây đều là những nguồn thu nhập quan trọng."

"Xét theo tình hình thực tế của lãnh địa, trừ phi là đặt đấu thú trường ở thành Dadir để hấp dẫn các quý tộc ở các quận lân cận tới xem, nếu không sẽ rất khó có thể làm được thu chi cân bằng."

Nghe xong những lời phân tích của Jose , Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Sơn Địa Lĩnh nhìn thì có vẻ như ngũ tạng đều đủ, nhưng suy cho cùng thì con chim sẻ này vẫn quá nhỏ.

Công nghiệp nhẹ là dệt, công nghiệp nặng là luyện sắt. Những ngành này đều là xưởng thủ công, công nhân thì phụ thuộc hoàn toàn vào người làm lãnh chúa lão gia là hắn.

Năng lực chi tiêu chính là một chuyện cười. Cho dù Hudson đồng ý phát tiền lương thì những người này cũng không xài được, hoặc là nói không nỡ xài.

Trong tình huống mà ăn, mặc, ở, đi lại đều có lãnh chúa lão gia lo hết, dục vọng ăn chơi của mọi người gần như bằng không.

Đương nhiên, những cái hầu bao không xu dính túi của bọn họ đã định sẵn là không có dục vọng. Mục tiêu cuộc sống của lĩnh dân chỉ có: Ăn cơm no, tiến thêm một bước thì là: Ăn cơm ngon.

Còn truy cầu về mặt tinh thần thì có thể dùng vé vào cửa để làm ban thưởng. Dù sao cũng không ai trông cậy vào chuyện một đám người chẳng có nổi mấy đồng tệ trong túi bỏ tiền ra ăn chơi.

Nâng cao thu nhập của mọi người, đổi chế độ phát lương thực thành tiền mặt, chuyện này chỉ có thể nghĩ trong đầu mà thôi.

Hầu hết ích lợi trong lãnh địa đều bị Hudson dùng vào việc xây dựng lãnh địa rồi, còn phải bỏ một phần nhỏ ra để nuôi quân đội.

Hiện giờ Sơn Địa Lĩnh vẫn còn đang trong tình trạng thiếu hụt tài chính, làm gì còn giá trị thặng dư có thể lấy ra chia nữa!

Nội bộ không có sức mua, sức mua ngoại bộ cũng không thể trông cậy vào. Mắt thấy chiến tranh đại lục đã tới gần, các quý tộc đều đang vội vàng tăng cường quân bị, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, làm gì còn tiền bạc mà lấy ra tiêu?

"Vậy cứ đặt đấu thú trường ở thành Dadir đi!"

"Số Ma thú còn lại đều là những con rất cứng đầu, dù đã liên tục bị đánh bại vài chục lần cũng không hề có ý thần phục."

"Chúng ta cũng đều thử hết biện pháp uy bức lợi dụ rồi, nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả gì, khả năng bị thu phục đã rất thấp."

"Cứ lấy bọn chúng ra làm phần thưởng để hấp dẫn các kỵ sĩ đến từ các nơi tới khiêu chiến. Dựa theo quy củ của chúng ta, ai có thể đánh cho những con Ma thú này thần phục thì cứ thưởng cho bọn họ."

"Phí báo danh 50 kim tệ là được, dùng một chút ít tiền này để đổi lấy một cơ hội trở thành Kỵ sĩ Ma thú, chắc là sẽ có không ít người mắc câu."

"Suy cho cùng thì việc khiêu chiến trên lôi đài cũng sẽ an toàn hơn nhiều so với việc ra ngoài thử vận may."

"Chỉ cần có mấy người may mắn thành công thì sau này không lo không có người thử."

"Bằng cách này, ngay cả tiền thuê đấu thú sĩ cũng được tiết kiệm. Nếu như vận hành tốt, không chừng đấu thú trường còn có thể kiếm được một chút tiền."

"Đương nhiên, đấu thú trường có thể kiếm được tiền hay không không quan trọng, quan trọng là có thể tuyên dương tinh thần thượng võ !"

Ngoài miệng thì nói không phải trọng điểm, nhưng toàn bộ hành động thực tế đều là nhắm vào tiền.

Vào thời kỳ chiến tranh, thứ có thể tăng cường thực lực sẽ càng đáng giá. Lấy con non Ma thú làm thí dụ, giá của con non Ma thú đã tăng hơn 40% so với trước khi chiến tranh đại lục nổ ra.

Đây là còn bởi vì Ma thú cần phải được bồi dưỡng trong một thời gian dài, nếu không giá sẽ tăng cao hơn nhiều.

Có cơ hội được Ma thú trưởng thành nhận chủ, cho dù chỉ là Ma thú cấp thấp, nhưng các quý tộc nhỏ cũng sẽ chạy theo như vịt.

So với Kỵ sĩ bình thường mà nói, Kỵ sĩ Ma thú dù là kiến công lập nghiệp hay là chạy trốn khi thất bại cũng đều có ưu thế hơn.

Cho dù xác suất thành công có thấp đến đâu thì cũng sẽ có rất nhiều người không nhịn được tới nếm thử.

Thoạt nhìn thì phí báo danh một lần cũng không nhiều, nhưng lại không chỉ có mỗi một con Ma thú đang chờ bọn họ tới khiêu chiến, sau khi đánh hết một vòng thì đây cũng không phải là một số tiền nhỏ.

Huống chi, báo danh khiêu chiến cũng không phải là sẽ lập tức có thể xuất chiến. Trong lúc đó còn có thời gian xếp hàng, cũng cần phải xài tiền.

Dù là ăn, mặc, ở, đi lại hay là đến xem mấy trận tranh tài cũng đều phải móc tiền túi ra cho Hudson lão gia.

Nếu như ích lợi không tệ, Hudson cũng không ngại phát triển sản nghiệp này, bắt thêm nhiều Ma thú bỏ vào trong đấu thú trường.

Lúc cần thiết, hắn còn có thể bật hack cho các Ma thú, cho bọn chúng ăn một vài loại thuốc tăng trưởng để kích thích sự nhiệt tình tham gia của các quý tộc.

Chương 1064 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên

"Ngài Bá tước, ngài làm vậy không sợ các Kỵ sĩ khác trong lãnh địa có ý kiến sao?"

"Dù gì thì kế hoạch quân đoàn Ma thú của chúng ta chỉ mới vừa cất bước, còn có rất nhiều Kỵ sĩ đang mong là sẽ được sở hữu Ma thú."

Jose hơi do dự nói.

Làm người ngoài thì cần phải suy nghĩ rất nhiều chuyện. Đặc biệt là những chuyện chạm đến lợi ích của Kỵ sĩ lãnh địa như thế này, không thể không thận trọng được.

"Yên tâm đi, việc này ta sẽ đi nói với bọn họ. Nếu như ai có ý kiến thì cứ để người đó tới gặp ta. Ngươi chỉ cần chọn ra một người phụ trách đấu thú trường là được."

Hudson bình tĩnh nói.

Thiếu Ma thú chỉ là chuyện tạm thời, trong những ngày gần đây, Maxim và Belersden đều bận tối tăm mặt mày.

Ngày nào cũng đi sớm về trễ, thậm chí có khi còn ra ngoài liên tục mấy ngày, hai đứa nó đang thu thập thông tin trong Hắc Thạch sơn mạch. Chờ sau khi nắm được đủ thông tin thì cũng là lúc hành động.

Đương nhiên, vì lý do an toàn, những con Ma thú này sẽ không được đưa đến Sơn Địa Lĩnh ngay lập tức, mà sẽ được đưa đi chạy một vòng lớn ở ngoài trước.

Cho dù có Ma thú cấp cao dựa vào mùi hương để đuổi theo thì cũng sẽ đuổi đến những nơi khác trước.

Hơn nữa, nếu đã quyết định hành động thì cũng phải có chừng có mực. Cũng không phải là một mẻ hốt gọn hết Ma thú cấp thú ở trong một khu vực nào đó, mà là mỗi một khu vực thiếu mấy con Ma thú, căn bản sẽ không gây ra được sóng gió gì.

Giữa Ma thú vốn dĩ là mạnh được yếu thua, Ma thú cấp cao đi ngang qua rồi thuận tay bắt vài con Ma thú cấp thấp để bổ sung dinh dưỡng cũng là chuyện rất bình thường trong giới Ma thú.

Chỉ cần không phải chiếm đoạt địa bàn trong một thời gian dài thì đám Ma thú cấp cao bản địa chưa chắc sẽ để ý tới. Cho dù có gặp mặt trực diện cũng chỉ là vấn đề của một trận đánh mà thôi.

Chỉ cần có chừng mực thì mọi chuyện đều đang nằm trong tầm kiểm soát. Vấn đề duy nhất chính là số lượng Ma thú bắt được sẽ có hạn.

Nhưng chuyện này cũng không tính là gì, số lượng Kỵ sĩ ở Sơn Địa Lĩnh vốn cũng không nhiều. Dù có tính thêm toàn bộ thành viên của gia tộc Koslow cũng không góp nổi tám trăm tên kỵ sĩ.

Xét thấy quân đội cũng cần có quan chỉ huy, quân đoàn Ma thú chỉ cần biên chế 300 người là đủ. Việc mở rộng biên chế sau này thì phải chờ thế hệ trẻ trưởng thành mới được.

Không phải kỵ sĩ nào cũng có tư cách khiêu chiến Ma thú. Những đứa nhóc vừa mới trở thành Kỵ sĩ vốn không phải là đối thủ của Ma thú, chỉ có thể đi nuôi con non Ma thú.

Nhìn thì lỗ hổng rất lớn, nhưng nhu cầu thực tế lại không nhiều như trong dự đoán. Tiếp tục bắt Ma thú chủ yếu là vì gia tăng năng lực sinh tồn trên chiến trường của các quan quân.

Nên biết là hầu hết những người trước mắt này đều do một tay Hudson đào tạo ra. Không dám nói năng lực nghịch thiên cỡ nào, nhưng ít nhất là đã từ trong núi thây biển máu bước ra. ...

Phỉ Thúy cung, theo từng bức thư cầu viện mới truyền đến, sợi dây thần kinh đang căng cứng của Caesar IV cũng được thả lỏng một phần.

So với những bức thư trước đòi tiền, đòi lương, đòi trang bị, đòi viện quân thì những bức thư cầu viện lần này đã thiết thực hơn nhiều.

Cuối cùng cũng biết phải nâng cao thực lực quân sự của bản thân, đối với thực lực quân sự của các quốc gia Bắc đại lục, y chưa bao giờ xem trọng.

Nói câu không khách khí, một mình Vương quốc Alpha liền có thể đánh bại tất cả các quốc gia Bắc đại lục ngoài bản thân ra. Nhưng nếu xét về nhân lực, tài lực và vật lực thì những quốc gia này cộng lại sẽ hơn gấp 2 lần Vương quốc Alpha.

Theo lý mà nói, chỉ cần những quốc gia này chịu điều động toàn bộ lực lượng là sẽ có thể bộc phát ra sức chiến đấu bằng với hai Vương quốc Alpha .

Nhưng tiếc là điều đó chỉ giới hạn trong lý thuyết.

Một quốc gia đã sống trong chiến tranh trong một thời gian dài không thể nào có thực lực quân sự ngang bằng với những quốc gia đã quen sống trong hòa bình được.

Nếu như các quốc gia Bắc đại lục thật sự có thể điều động được lực lượng chiến đấu bằng với ba Vương quốc Alpha cộng lại, dù cho không phải là đối thủ của tam đại dị tộc thì cũng đủ sức tự vệ khi làm phe phòng thủ.

"Các quốc gia Bắc đại lục thỉnh cầu Vương quốc ta có thể phái nhân viên quân sự đến giúp bọn họ huấn luyện quân đội. Các khanh cảm thấy chuyện này như thế nào?"

Caesar IV ra vẻ thận trọng dò hỏi.

Việc nhúng tay vào chuyện nội bộ của những nước khác, đặc biệt là quân sự là rất hiếm thấy. Nếu như không phải dị tộc gây ra quá nhiều áp lực cho các quốc gia thì bọn họ chắc chắn sẽ không làm như vậy.

"Bệ hạ, phái người chi viện các quốc gia, đoàn kết toàn bộ lực lượng nhân tộc ở Bắc đại lục, đồng thời chống lại sự xâm lược của dị tộc chính là xu hướng phát triển chung."

"Nếu mọi người đã đưa ra lời mời, vậy thì chúng ta không những phải phái người hỗ trợ, mà còn phải giúp cho thật tốt."

"Việc này không chỉ liên quan đến an nguy của Bắc đại lục, mà còn liên quan đến sự hưng suy của toàn bộ nhân tộc, và nhất định sẽ có ảnh hưởng sâu sắc đến tình hình quốc tế trong tương lai!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nghĩa chính ngôn từ nói.

Há có thể cự tuyệt được một cơ hội bồi dưỡng phe phái thân Alpha một cách quang minh chính đại được người ta đưa tới cửa như vậy được?

Đừng nói là giúp người ta huấn luyện quân đội, lần trước chỉ cần xuất binh cứu viện Công quốc Mosey thôi mà Vương quốc Alpha đã có được một đồng minh thân cận rồi.

Đúng là giới quý tộc đều rất chú trọng lợi ích, nhưng cũng chú trọng cả ân tình. Có rất nhiều quyết định được đưa ra dựa trên khuynh hướng cảm xúc cá nhân.

Chương 1065 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (2)

Nếu như kế hoạch thuận lợi, sau cuộc chiến này, Bắc đại lục sẽ hình thành một Liên minh lấy Vương quốc Alpha làm trung tâm.

Đến lúc đó, cho dù thế cục trên đại lục có biến hóa như thế nào thì Vương quốc Alpha cũng đều đứng ở thế bất bại.

Đừng nói là mối đe dọa từ Vương quốc Hessen, dù cho tam đại Vương quốc Trung bộ đồng thời tiến công phương bắc cũng sẽ bị ngăn cản.

"Nếu như chúng ta phái người giúp bọn họ huấn luyện quân đội thì sức chiến đấu của các quốc gia sẽ được nâng cao bao nhiêu, có thể ngăn được bước tiến của dị tộc không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Tiền cảnh rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại vô cùng khúc chiết. Có cơ hội chỉnh hợp lực lượng ở Bắc đại lục, nhưng phải vượt qua được cửa ải trước mắt cái đã.

"Bệ hạ, Bộ Quân vụ đã làm ra đánh giá sơ bộ, tổng hợp toàn bộ thực lực quân sự của các quốc gia Bắc đại lục lại thì ước chừng khoảng 80% Vương quốc ta."

"Theo lý mà nói, một khi cải cách cơ chế điều động và huấn luyện quân sự xong, lực lượng quân sự của bọn họ có thể tăng lên ít nhất là gấp đôi, nhưng hiện thực thì lại không được lạc quan như vậy."

"Đúng là các quốc gia đã mời chúng ta, nhưng trong khâu chấp hành cụ thể vẫn sẽ gặp phải khó khăn trùng điệp."

"Những quốc gia đang gặp phải mối đe dọa từ dị tộc có lẽ sẽ toàn lực phối hợp, nhưng sợ là có rất nhiều quốc gia sẽ không có quyết tâm mạnh như vậy."

"Ngay cả khi chính phủ trung ương của các quốc gia chịu đồng ý phối hợp thì các quý tộc lãnh chúa địa phương cũng chưa chắc chịu làm vậy."

"Bởi vì khi sao chép toàn bộ hệ thống điều động quân sự của chúng ta thì họ chính là những người bị thiệt hại nhiều lợi ích nhất. Khi chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong, những người này sẽ không đồng ý nhường lợi."

"Ngay cả vương quốc ta cũng phải chịu nhiều vụ thiệt hại lớn thì mọi người mới đoàn kết lại, mới có được cục diện như ngày hôm nay."

"Nếu như dị tộc tiến công toàn lực, sợ là có rất nhiều quốc gia đều không kịp điều động toàn bộ lực lượng thì đã bị cuốn vào trong cuộc chiến rồi."

"Người của chúng ta chỉ có thể giúp những quý tộc chịu phối hợp hoàn thành việc điều động và huấn luyện quân sự mà thôi. Nên thực lực quân sự tổng thể của các quốc gia cũng sẽ không lạc quan đến vậy!"

Đại công tước Alfiero khổ sở giải thích.

Chuyện này có liên quan đến quyết định chiến lược của Vương quốc, ông ta thật sự không dám đánh giá cao các quốc gia Bắc đại lục. Bởi vì trong cuộc chiến tranh với thú nhân trước đó, biểu hiện của những quốc gia này đã khiến mọi người thất vọng.

Không thể bởi vì đổi một kẻ địch khác mà trông cậy vào những quốc gia này sẽ nhặt lại liêm sỉ của mình.

Ngay cả khi các quý tộc có tầm nhìn xa thì bọn hắn cũng sẽ có tư tâm! Nếu như thật sự có thể tăng cường thực lực, nơi mà mọi người nghĩ đến đầu tiên sẽ là gia tộc mình.

Có lẽ sẽ có rất nhiều quý tộc tích cực tham dự huấn luyện quân sự, nhưng đến lúc xuất binh tham chiến thì sẽ dùng đủ loại lý do để từ chối.

Cái khó hiện giờ không phải là huấn luyện quân sự, mà là cải cách cơ chế điều động. Nếu không gặp được nguy cơ sinh tử, không thanh trừ hết những phần tử ngoan, thì cũng đừng nghĩ đến chuyện hoàn thành cải cách.

Lúc đó, khi Vương quốc Alpha xây dựng cơ chế điều động cũng đã chảy không ít máu. Chỉ là thời gian trôi qua đã bị người dần quên lãng.

"Có thể tăng thêm được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, vào những lúc như hiện giờ, có thêm một phần lực lượng quân sự đều rất quý báu."

"Nhưng các quốc gia đang yêu cầu rất nhiều sĩ quan, nếu chúng ta đồng thời điều động nhiều người như vậy ra bên ngoài thì có ảnh hưởng gì nhiều đến quân đội hay không?"

Khi nói lời này, Caesar IV đã thở dài một hơi. Nếu như các quốc gia thật sự có thể lập tức hoàn thành cải cách cơ chế điều động quân sự thì y cũng sẽ phải do dự xem có nên giúp chuyện này hay không.

Hệ thống quân sự của Vương quốc Alpha về mặt bản chất chính là dùng quân sự làm trung tâm. Nếu như các nước ở Bắc đại lục đều chơi như vậy, cho dù là một nước nhỏ thì cũng sẽ biến thành một con nhím.

Dùng Corubia, nước đã bị Người Hessen người chiếm đoạt để làm ví dụ, nếu như là ở trong Vương quốc Alpha thì đất nước này chỉ được tính là một tỉnh thành bình thường, nhưng khi điều động toàn diện thì lại có thể gom được mười mấy - hai mươi vạn quân đội.

Sức chiến đấu thì tạm thời bất luận, chỉ cần có thể làm được như vậy thì đã tạo ra một sự chấn nhiếp không hề nhỏ rồi.

Dựa theo tỷ lệ 20% tinh binh để tính toán, với tư cách là phe phòng thủ, cách bố trí binh lực như vậy đã đủ khiến cho Vương quốc Hessen không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vấn đề không phải là có thể đánh thắng được hay không, mà dù có chiếm lĩnh được nơi này cũng sẽ được không bù mất. Tiêu hao đại lượng thực lực quân sự chỉ là phụ, quan trọng là những khó khăn trong việc thống trị sau cuộc chiến.

Trong nội chiến của nhân tộc không có chuyện diệt tuyệt chủng tộc, nếu như trên tay dính quá nhiều máu, việc cai trị sau này sẽ tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Corubia không chỉ không có được năng lực điều động như vậy, mà trong tay của các quý tộc cũng không có hơn vạn tư quân tinh nhuệ, đến mức khi gặp phải nguy hiểm chỉ có thể chọn nằm ngửa.

Chỉ cần điều động toàn diện một nước nhỏ mà đã như vậy rồi, nếu như điều động những quốc gia có nhiều dân số hơn, diện tích lãnh thổ lớn hơn thì càng không cần phải nói.

Cũng may là các quốc gia Bắc đại lục cũng không học được bao nhiêu tinh túy, nếu không tự mình đào tạo ra nhiều con nhím như vậy chẳng khác nào đang vác đá đập vô chân mình cả.

Chương 1066 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (3)

"Bệ hạ yên tâm, Bộ Quân vụ đã sớm có chuẩn bị về vấn đề phái sĩ quan ra bên ngoài rồi. Ngoài việc điều động một số sĩ quan ở trong quân thường trực ra, số người còn thiếu sẽ được chia đều cho các tỉnh."

"Ngoài bảy tỉnh thành phương bắc mới được thu hồi, những tỉnh thành khác trong Vương quốc hoàn toàn có đủ năng lực để một tỉnh trợ giúp một quốc gia."

Đại công tước Alfiero hào khí nói.

Hiện giờ chỉ mới vài năm trôi qua sau cuộc xâm lược của thú nhân, đây cũng chính là lúc Vương quốc Alpha có nhiều nhân tài quân sự nhất.

Bình thường mà nói, chỉ cần cho con em quý tộc lên chiến trường một hai năm là đã có thể trở thành một sĩ quan hạ tầng giỏi rồi.

Phái bọn họ ra ngoài giúp đồng minh luyện binh là dư xài. Dù gì thì Vương quốc Alpha hiện giờ chỉ cần huấn luyện một lượng lớn bia đỡ đạn chứ không phải bồi dưỡng quân tinh nhuệ cho các quốc gia.

Người có năng lực quân sự quá mạnh thì lại không thể phái ra ngoài. Lỡ như bị người ta đào mất thì sẽ lỗ sặc máu.

Chi tiết có thể tham khảo hành động đào người năm đó của Công quốc Mosey. Chỉ bị đào mất một vài quý tộc vừa và nhỏ mà thôi, lúc đầu mọi người cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ ngoái đầu nhìn lại sẽ phát hiện ra, đám quý tộc tầm thường này đã gây ra những ảnh hưởng sâu sắc đến việc phát triển quân sự của Công quốc Mosey.

Sau khi chiến tranh đại lục nổ sao, Công quốc Mosey, nước đã từng đi theo sau lưng học tập bỗng nhiên trở thành quốc gia đầu tiên ở Bắc đại lục sao chép được cơ chế điều động của Vương quốc Alpha.

Đương nhiên, công thần lớn nhất đứng sau lưng chuyện này vẫn là thú nhân.

Nếu không nhờ có đại quân thú nhân điên cuồng giết chóc, lấy mấy triệu sinh mệnh làm đại giới, đánh thức ý thức nguy cơ của các quý tộc Mosey, thì việc thay đổi cơ chế này sẽ không thể nào diễn ra thuận lợi như vậy.

"Ừm! Nếu Bộ Quân vụ đã có phương án đối phó thì cứ dựa theo kế hoạch của các ngươi mà làm đi."

"Lực lượng quân sự của Vương quốc cũng đang rất cấp bách, phái người đi thúc giục Hudson Bá tước, kêu hắn đến vương đô thăng chức sớm một chút."

Caesar IV cau mày nói.

Thẳng thắn mà nói, y không hề thích Hudson. Một mặt là vì trận bại thê thảm trên chiến trường Mosey, mặt khác là vì cả hai đều là người đồng lứa, nên luôn bị người khác lấy ra so sánh.

Trong giai đoạn niên thiếu khí thịnh, không có mấy ai nguyện ý thừa nhận bản thân không bằng người khác, ngay cả một người đứng sẵn ở vạch đích từ khi ra đời như Caesar IV cũng không phải ngoại lệ.

Đáng tiếng, dù đã làm Quốc vương, nhưng cũng có lúc y cảm thấy bất lực. Chiến tranh đại lục liên lụy quá lớn, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ bị nước mất nhà tan, nên y không được tùy ý làm bậy.

Từ Vương công đại thần trên triều đình tới các quý tộc đất phong đều đặt hi vọng vào Hudson, người có năng lực và nhân phẩm đáng tin cậy, sẽ đứng ra chủ trì đại cục vào những lúc như thế này.

Có vết xe đổ là Joseph II, cộng thêm sự kiện lật xe trên chiến trường Mosey trước đó, bây giờ Caesar IV thực sự không dám làm bừa.

Lý trí nói cho y biết, nếu cứ khư khư cố chấp muốn đích thân ra mặt chủ trì quân vụ của Vương quốc thì không chừng Vương quốc Alpha cũng sẽ thay một vị Quốc vương khác.

Không phục cũng không được, thực sự là y chẳng có chút lực lượng nào trong phương diện quân sự cả. Không nói tới những đại quý tộc đất phong, ngay cả Bộ Quân vụ ở vương đô cũng không muốn nhìn thấy Caesar IV đứng khoa tay múa chân.

Y muốn phát cáu cũng không được, nếu không đám vương công quý tộc trên triều đình sẽ đồng thời đứng ra làm công tác tư tưởng cho y. Nhiều lúc Caesar IV cũng nghĩ đến chuyện thay thế vị Bộ trưởng Bộ Quân vụ này.

Đáng tiếc, muốn thay người thì dễ, nhưng muốn tìm được người thích hợp để giữ trọng trách này lại rất khó. Đại công tước Alfiero là một thành viên của vương thất, là người của phe vương thất dòng chính, cũng không thể đổi người của những phái hệ khác thượng vị được nha?

Chuyện này có liên quan đến việc bản thân y có thể giữ vững được vương quyền của mình không, nên Caesar IV rất tỉnh táo. Y biết là mình không thể vì sự sảng khoái trong lúc nhất thời mà làm ra những chuyện tự hủy căn cơ như vậy.

Còn việc tìm kiếm người dự bị trong các thành viên vương thất thì chỉ có thể nghĩ mà thôi. Nếu như trong vương thất thật sự có đại tài như vậy thì đã bị Caesar III khai quật từ trước rồi, căn bản không chờ được đến hiện giờ để y đào móc.

Dù sao vương thất Alpha cũng không có bao nhiêu thành viên, dù có cộng hết toàn bộ nam giới trưởng thành lại cũng chỉ cỡ vài chục người.

Người có năng lực thì đã được trọng dụng từ lâu; Người không có năng lực, dù có muốn trọng dụng cũng không được.

Về mặt bản chất thì Caesar IV không phải là hạng quân chủ cường thế gì. Một phần nguyên nhân mà y có thể bảo vệ được vương quyền không bị tổn hại là nhờ các thành viên chính phủ mà Caesar III để lại.

Thành viên Vương thất nắm giữ các vị trí trọng yếu, cộng thêm một vị quân chủ nắm quyền, nên mới đảm bảo được quá trình chuyển giao quyền lực được diễn ra suôn sẻ.

Nếu như không có những thành viên này, cho dù Caesar IV không bị đoạt quyền thì cuộc sống của y cũng sẽ không được tốt như hiện giờ. ...

Sơn Địa Lĩnh, Hudson không biết mình đang bị người khác nhớ thương, lúc này hắn đang bận tuần sát lãnh địa.

Đấu thú trường chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, quân đoàn Ma thú vừa ra lò mới là trọng điểm mà hắn quan tâm.

Bên trong lãnh địa đã có hai trăm bảy mươi ba tên Kỵ sĩ có Ma thú, nhưng số lượng có thể xếp vào quân đoàn Ma thú cũng chỉ có 160 người, phần còn lại đều đang đảm nhiệm những chức vị quan trọng trong các bộ ngành, cách đầy đủ biên chế là 300 người vẫn còn một sự chênh lệch vô cùng xa nữa.

Chương 1067 - Quân Đoàn Ma Thú Ấu Niên (4)

Càng tệ hơn chính là trong số một trăm sáu mươi tên kỵ sĩ Ma thú này còn có hơn chín mươi con Ma thú đang trong thời kỳ ấu niên.

Muốn phát triển thành sức chiến đấu thì phải chờ Ma thú trưởng thành trước đã! Dự tính là sau khoảng một năm nữa, cũng không phải là không thể gia tăng tốc độ, chủ yếu là vì hắn lo làm cho ngoại giới chú ý.

Có nhiều Ma thú như vậy bị thúc đẩy sinh trưởng là chuyện căn bản không thể giữ bí mật được. Một khi tốc độ thúc đẩy sinh trưởng nằm ngoài phạm vi tiếp nhận của mọi người thì chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Hudson không muốn làm một vị đại sư dược tề dẫn dắt thời đại tiến bộ, dù có kiếm được tiền cũng không muốn làm. Học sinh kém mà chạy đi giả trang làm học sinh giỏi, lật xe chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nhìn vào đội ngũ đang sắp hàng chỉnh tề, Hudson hài lòng nhẹ gật đầu. Hiện giờ cứ như vậy trước đi, chờ sau khi ra chiến trường rồi mới hoàn thành bước lột xác cuối cùng cũng không muộn.

Tiếc là quân đoàn Ma thú không thể thống nhất được tọa kỵ, nhìn từ xa thiếu đi vài phần khí thế uy vũ.

Đây chỉ là vấn đề nhỏ, có thể góp được nhiều kỵ sĩ Ma thú như vậy là đã đủ vui rồi, còn bắt bẻ cái gì nữa?

Những nước kia cũng phải mất vài chục năm, thậm chí là hơn trăm năm mới có thể thống nhất được vật cưỡi Ma thú.

Phóng tầm mắt khắp toàn bộ Vương quốc Alpha, quân đoàn Ma thú bán thành phẩm trong tay Hudson đã có thể được xếp vào top 5.

Nếu như bổ sung đầy đủ biên chế thì nhất định sẽ đứng top 3, không chừng còn có thể vượt qua cả quân đoàn Ma thú trong tay Vương thất.

Chỉ có quân đoàn Ma thú do cả Vương quốc thành lập mới có thể xếp trên hắn một đầu. Tiếc là bởi vì các cuộc đấu tranh nội bộ đã làm giảm biên chế của quân đoàn này đi rất nhiều.

Trước mắt cũng chỉ có hơn tám trăm tên kỵ sĩ Ma thú, và cũng giống như quân đoàn Ma thú của Hudson, đại đa số Ma thú đều đang ở thời kỳ ấu niên.

Sức chiến đấu thì không cần phải nói, quân đoàn Ma thú 300 người có thể phát huy được tác dụng nhiều hơn một quân đoàn bộ binh 10. 000 người trên chiến trường.

Tính cơ động cao, lực công kích lớn, có thể nói là một tồn tại vô địch trong dã chiến, dù cho bộ binh nhân tộc có tinh nhuệ đến đâu cũng không ngăn cản được một cuộc xung phong trực diện của quân đoàn Ma thú.

Trên chiến trường đại thảo nguyên, Hudson đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng quân đoàn Ma thú xung phong. Một quân đoàn Địa Hành Long ngàn người đã đánh tan một quân đoàn bộ binh hạng nặng của Hùng nhân tộc.

Dù cho khôi giáp dày đến đâu cũng không chịu nổi một cước của Ma thú. Sự chênh lệch của quân đội bình thường và quân đội siêu phàm thật sự là rất lớn.

"Kỵ sĩ Adrian, cuộc huấn luyện hàng ngày của các ngươi ra sao?"

Hudson quan tâm hỏi.

Khác với cuộc huấn luyện của các kỵ binh thông thường, Hudson chẳng biết gì về cuộc huấn luyện của quân đoàn Ma thú, ngoài việc cường điệu kỷ luật và phối hợp tác chiến ra, phần còn lại hắn chỉ có thể để cho mọi người tự mình tìm tòi.

"Bá tước đại nhân, ngoài việc huấn luyện bình thường ra, hiện giờ chúng tôi còn đang nghiên cứu về phương pháp phối hợp tác chiến giữa các tiểu đội kỵ sĩ Ma thú."

"Ví dụ như: Những con Ma thú khác nhau tập chung lại sẽ phát huy ra được sức chiến đấu khác nhau."

"Trải qua nhiều lần thử nghiệm, chúng tôi căn cứ vào tình huống phối hợp của ma thú để tiến hành phân chia lại tổ."

"Trọng điểm của cuộc huấn luyện sau này chính là phối hợp xung phong, các Ma thú tấn công tầm xa sẽ phối hợp để thi triển ma pháp nhằm vào kẻ địch."

"Phối hợp thêm Ma pháp nỏ..."

Những chiến thuật cụ thể lần lượt được thốt ra từ trong miệng của Adrian, Hudson chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Sức chiến đấu thật sự như thế nào, tạm thời còn chưa thấy gì, nhưng ít là về mặt lý thuyết thì những bài huấn luyện này vẫn rất tốt.

"Vẫn còn có rất nhiều Ma thú chưa trưởng thành, có thể huấn luyện được như vậy đã xem như là rất tốt rồi."

"Sau đó tiếp tục cố gắng, người kiểm tra thành quả cuối cùng của cuộc huấn luyện không phải là ta, mà là trên chiến trường chủng tộc tàn khốc!"

"Bây giờ huấn luyện chỉ nhằm tăng cường năng lực sinh tồn của các ngươi ở trên chiến trường mà thôi. Thời bình chảy nhiều mồ hôi thì ra trên chiến trường sẽ ít chảy máu."

"Cuộc chiến tranh đại lục lần này chỉ là một sự thử thách trong cuộc đời của các ngươi, bước qua được cửa ải này thì mới có tương lai tốt đẹp hơn."

"Vương quốc Alpha thượng võ, tước vị tài phú đều được giành từ trên lưng ngựa. Hiện giờ các ngươi đã tiến thêm một bước, đã là kỵ sĩ Ma thú..."

Hudson cố gắng vẽ bánh nướng.

Vì làm cho mọi người tin tưởng, đi theo Hudson lão gia lăn lộn là có tiền đồ, hắn chỉ có thể thi triển thuật vẽ bánh nướng.

Cũng may hầu hết những tên kỵ sĩ này đều còn rất trẻ, còn đang trong độ tuổi thanh xuân nhiệt huyết, tương đối dễ bị lừa.

Cộng thêm đại nghĩa là vì chủng tộc, đối mặt với bánh vẽ đại pháp nửa đùa nửa thật của Hudson, bầu không khí ở hiện trường lập tức bị lấp đầy. ...

So với bầu không khí náo nhiệt ở trụ sở huấn luyện của quân đoàn Ma thú, học viện Dược tề sư ở bên cạnh lại là một cảnh tượng khác.

Nhìn sơ qua, Hudson còn tưởng rằng mình đã đến nhầm lò sát sinh.

Khắp nơi đều nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của các loài động vật, rất khó tưởng tượng đây là nơi bồi dưỡng Dược tề sư.

"Bá tước đại nhân, sao ngài lại tới đây?"

"Chỗ này ô uế, thân phận của ngài tôn quý, có cần. . ."

Không đợi lão Dược tề sư này nói hết lời, Hudson đã phất tay ngắt lời nói: "Không sao, ta đến xem thử."

"Shabattai tiên sinh, mọi người đang huấn luyện cái gì, tại sao cảnh tượng lại. . ."

Chương 1068 - Dược Tề Sư

"Bá tước đại nhân tôn kính, đám học đồ đang được luyện tập bó xương. Vì lý do an toàn, chúng tôi quyết định để cho bọn nó thí nghiệm trên thân động vật trước."

"Một số kẻ không có triển vọng, hạ thủ không biết nặng nhẹ nên đã quấy rầy đến Bá tước đại nhân, tôi lập tức đi xử phạt bọn nó. . ."

Shabattai run rẩy nói.

Rõ ràng là các Dược tề sư đã mất đi phần ngạo khí dưới sự đàn áp của Giáo Đình.

Cho dù là ở trong một quốc gia không ưa gì Giáo Đình như Vương quốc Alpha, địa vị của Dược tề sư cũng thuộc về loại tiện nghiệp, chỉ có thể cầu sinh tồn ở đáy xã hội.

Vất vả lắm mới tìm được một công việc tốt, Shabattai không muốn bởi vì đắc tội lãnh chúa lão gia mà mất đi chén cơm.

"Không cần khẩn trương, các ngươi cứ tiếp tục khóa huấn luyện của mình đi, ta chỉ tới xem một chút mà thôi."

"Dù gì thì ông cũng từng sống sót trở về từ trên chiến trường, gặp chút chuyện nhỏ này cũng đâu cần phải khẩn trương như thế."

"Cứ tiếp tục giảng bài theo như kế hoạch của các ngươi đi, phải mau chóng bồi dưỡng ra một nhóm Dược tề sư đạt tiêu chuẩn ra cho ta. Có gì cần thì có thể đề nghị với Bộ Chính vụ, bọn họ sẽ phụ trách an bài."

"Ông đi làm việc đi, ta còn muốn đi dạo thêm vài nơi nữa!"

Hudson bất đắc dĩ nói.

Tại thế giới có đẳng cấp sâm nghiêm là tàn khốc như vậy đấy, thượng vị giả chỉ cần hơi bộc lộ cảm xúc đã đủ làm cho người bên dưới phải run sợ trong lòng.

Nếu như Hudson không giải thích, có lẽ sẽ có rất nhiều học viên gặp phải tai bay vạ gió.

Xét theo tình huống ở hiện trường thì cũng không khó lý giải tại sao Dược tề sư lại thảm đến vậy.

Mục sư chỉ cần thi triển thần thuật là có thể lập tức làm cho thương binh phục hồi lại như cũ, nhưng Dược tề sư thì phải làm ra cảnh tượng hoành tráng như thế này.

Nếu chỉ có vậy, nể tình tác dụng phụ nhỏ hơn thần thuật, cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Nhưng mà lại còn có thêm một "Ma pháp Dược tề sư" cạnh tranh với bọn họ, đều là người chơi thuốc, nhưng có thêm hai chữ thì thân phận địa vị lại hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù Ma pháp dược tề không có hiệu quả tức thời như thần thuật, nhưng nó lại có hiệu quả tốt và nhanh hơn các loại thuốc bình thường.

Ma pháp dược tề có thể chữa được rất nhiều loại bệnh mà thuốc bình thường không chữa được.

Dưới loại bối cảnh này , các quý tộc đương nhiên sẽ càng coi trọng ma pháp dược tề hơn. Còn về vấn đề chi phí chữa bệnh, đây không phải là phạm trù mà các đại nhân vật cần suy tính.

Không có kẻ thống trị ủng hộ, lại bị Giáo Đình chèn ép, các Dược tề sư có thể giữ được truyền thừa là đã rất không dễ dàng rồi, càng không cần phải nói đến chuyện tranh thủ địa vị xã hội cho bản thân mình.

Cũng chính vì cuộc sống của các Dược tề sư gian khổ như vậy, nên khi Hudson ra chiêu mộ lệnh liền lập tức có đủ lực lượng giáo viên chỉ trong một thời gian ngắn.

Hơn nữa trình độ của các ứng viên đều không thấp, cũng không có chuyện thật giả lẫn lộn. Trên đại lục Aslante này, bình dân dám lừa gạt quý tộc thì thường phải trả một giá rất đắt, đó là bỏ mình diệt tộc.

Đối đãi với nhân tài, Hudson vẫn luôn rất khoan dung. Cho dù địa vị xã hội của Dược tề sư rất thấp, nhưng đãi ngộ mà bọn họ nhận được ở Sơn Địa Lĩnh lại không tệ.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, những học đồ Dược tề này chỉ mới học tập một khoảng thời gian mà đã có thể điều phối được những loại thuốc đơn giản nhất, trị được một số những bệnh thường thấy của lĩnh dân.

Dù cho hệ thống chữa bệnh còn yếu kém, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là không có. Dựa vào sự cố gắng của các Dược tề sư, tỉ lệ trẻ nhỏ tử vong ở Sơn Địa Lĩnh đã giảm đi rất nhiều.

Có thành quả, chứng minh được việc mở rộng Dược tề học cơ bản là chính xác, Hudson đương nhiên là sẽ đầu tư nhiều hơn.

Thực ra thì việc đi thị sát của hắn chỉ là làm cho các quan liêu trong lãnh địa xem thôi. Hắn đang dùng hành động thực tế để nói cho đám quan liêu biết, lãnh chúa lão gia rất xem trọng việc bồi dưỡng Dược tề sư, cho nên nhất định phải làm tốt những công việc liên quan.

Nếu như phát triển không tệ thì đội cứu hộ chữa bệnh này cũng sẽ được tiến vào quân đội trong thời gian tới.

Nếu chỉ xét về mặt hiệu suất thì Mục sư sẽ thích hợp với quân đội hơn, nhưng lại cần phải trả giá bằng mạng sống!

Có rất nhiều cựu chiến binh sau khi nhận được sự cứu chữa tận tình của Mục sư đều bị lão hóa nhanh chóng, không được mấy năm đã phải rời khỏi chiến trường.

Ma pháp dược tề là lý tưởng nhất, nhưng tiếc rằng giá cả lại quá cao, có thể thỏa mãn được nhu cầu của sĩ quan đã không dễ dàng rồi.

Trong tình huống có lựa chọn, Hudson không thích sử dụng binh lính như những vật phẩm tiêu hao.

Cho dù quân đội mà hắn chỉ huy đa phần đều là bia đỡ đạn thì hắn cũng sẽ cố gắng giảm thiểu số lượng nhân viên thương vong.

Nhờ vào quan điểm này, trong những cuộc chiến tranh mà Hudson tham dự, số lượng nhân viên thương vong đều bị khống chế trong phạm vi tiêu chuẩn thấp.

Danh hiệu danh tướng của hắn có một phần ba nguyên nhân là do thú nhân tuyên truyền, một phần ba là do các quý tộc thổi phồng lẫn nhau, còn một phần ba còn lại chính là sự ủng hộ của các binh sĩ ở đáy xã hội.

Trong thời kỳ chiến tranh, danh tiếng của hắn vẫn chưa lớn như hiện giờ, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc, trải qua một đám fan hâm mộ tuyên truyền,"nhãn hiệu Danh tướng" của hắn mới xâm nhập lòng người. . . .

Một đường tiến lên, quan sát giang sơn mà mình đánh hạ, Hudson cũng không khỏi sinh ra một cỗ hào hùng.

Khởi nghiệp rất khó, có thể trong vài năm ngắn ngủi lập ra được một mảnh cơ nghiệp như vậy, ngay cả bản thân hắn quay đầu nhìn lại đều cảm thấy có chút khó tin.

Chương 1069 - Xưởng Đóng Tàu

Nhìn về phía vùng đầm lầy không còn dấu vết, đây là nơi hắn bắt đầu thực hiện ước mơ của mình, hiện giờ vùng đầm lầy này đã biến thành một mảnh ruộng tốt, có lẽ không được bao lâu nữa, vùng đầm lầy này sẽ biến thành lịch sử.

Đi dọc theo kênh đào xuống bên dưới, nhìn xem khói bếp bốc lên dọc bờ sông, Hudson không khỏi nở nụ cười.

Kinh tế kênh đào đã bắt đầu phát triển, mặc dù trước mắt vẫn chỉ là mầm non, phí qua đường còn không đủ để bảo trì kênh đào, nhưng đây là một sự khởi đầu tốt.

Loạn thế mang đến "rủi ro", nhưng cũng mang theo "cơ hội" . Có thể tiến thêm một bước trong loạn thế hay không thì phải bản thân mình có thể nắm chặt kỳ ngộ không.

"Bá tước đại nhân, chiếc quân hạm này là chiếc quân hạm cỡ lớn đầu tiên được chế tạo sau khi xưởng đóng tàu được di dời."

"Tàu được thiết kế dài 72 mét, rộng 17 mét, trọng tải 2, 486 tấn, dự kiến sẽ được trang bị sáu khẩu Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ cỡ trung. . ."

"Toàn bộ biên chế là 923 người, toàn bộ con thuyền cần khắc hoạ ba mươi sáu loại Ma pháp trận, tốc độ di chuyển bình thường là mười lăm km một giờ, nếu như sử dụng toàn bộ ma pháp trận thì có thể đạt tới ba mươi km một giờ."

"Nếu bị hướng gió ảnh hưởng, thuận hướng gió thì vận tốc sẽ hơi tăng lên, còn ngược hướng gió sẽ giảm bớt. . ."

Có lẽ là vì lo Hudson nghe không hiểu, Sears cố gắng sử dụng những ngôn từ dễ hiểu, nhưng trên thực tế cũng chẳng có tác dụng gì.

Y nói một tràng, cuối cùng Hudson chỉ nhớ được chiếc quân hạm này sẽ được xếp vào đội hai.

Trong ấn tượng của Hudson, thuyền lớn, có nhiều Ma Tinh pháo, ma pháp trận có đẳng cấp cao thì cũng đồng nghĩa với việc có sức chiến đấu mạnh.

Chiếc quân hạm lớn nhất hiện giờ có trọng tải lên đến hơn ba ngàn tấn. Đẳng cấp Ma pháp trận ra sao thì không biết, chỉ biết là nó có hơn 40 khẩu Ma Tinh pháo.

Đương nhiên, ngoài việc gia tăng số lượng Ma Tinh pháo ra, cũng có người đang cải tiến Ma Tinh pháo.

Cụ thể phát triển đến đâu thì Hudson không rõ.

Dù sao thì số Ma Tinh pháo mà hắn cần hiện giờ đều được mua trực tiếp từ Bộ Quân vụ, về cơ bản thì đây có thể được xem là đại diện cho kỹ thuật tiên tiến nhất của Vương quốc Alpha.

Hắn tạm thời chưa nghĩ đến việc tự chủ trong nghiên cứu phát minh. Kỹ thuật chế tạo Ma Tinh pháo quá cao, Sơn Địa Lĩnh sẽ không thể nào nắm được chỉ trong thời gian ngắn.

Ngay cả khi trong tay hắn có một đống tài liệu đúc pháo, nhưng đó cũng chỉ là cơ sở lý thuyết, còn một chặng đường dài phía trước mới có thể đạt đến trình độ tiên tiến của đại lục hiện giờ.

Có lẽ đợi một số nước nhỏ xui xẻo bị hủy diệt trong cuộc chiến tranh đại lục lần này thì có thể sẽ có nhân tài trong phương diện này xuất hiện.

Còn trước đó thì đừng có trông cậy vào. Theo Hudson được biết, trong đám đại quý tộc của Vương quốc Alpha, chỉ có hai ba nhà là có thể tự mình rèn đúc Ma Tinh pháo.

Những đại gia tộc khác không tự mình làm không phải vì không có kỹ thuật, chủ yếu là vì vấn đề chi phí.

Ma Tinh pháo vốn dĩ là sản phẩm tiểu chúng, ngoài việc bán ra nước ngoài và các đại quý tộc Bắc Cương là có nhu cầu khá lớn ra, đại đa số quý tộc đều không có nhu cầu gì nhiều.

Số lượng thành trì trong tay cũng chỉ có nhiêu đó. Dù có trang bị cho toàn bộ thành trì chỉ cũng chỉ cần có mấy chục khẩu.

Những thứ này lại không cần phải đổi mới mỗi ngày, mỗi lần lên tường thành thường đều phục dịch ít nhất là ba mươi năm, nếu như bảo quản tốt, hai ba trăm năm sau cũng có thể sử dụng được.

Nhu cầu thị trường ít như vậy, nếu mở một dây chuyền sản xuất thì chắc chắn sẽ bị lỗ vốn.

Một nhà không làm được, vậy thì mọi người cùng nhau làm. Ngoài mấy nhà tài đại khí thô và các quý tộc có nhu cầu về số lượng nhiều ra, những người còn lại đều sẽ lựa chọn mua hàng trực tiếp từ Bộ Quân vụ.

Đối với Hudson mà nói, điều này hiển nhiên là một chuyện tốt. Chuyện này có nghĩa là hắn có thể trực tiếp mua sắm Ma Tinh pháo thành phẩm trong giai đoạn đầu khởi nghiệp, mà không cần phải tiêu tốn nhiều thời gian và đầu tư tài chính kếch xù để nghiên cứu sản xuất.

"Sears tiên sinh, chiếc quân hạm này lúc nào có thể phục dịch?"

Hudson chỉ vào sống tàu trong ụ tàu.

Đều bị chiến tranh ép cho, nếu như chiến tranh đại lục không đột nhiên bộc phát, hiện giờ Hudson nhất định sẽ ra lệnh chế tạo thuyền buôn kênh đào và thuyền hải tặc để tích lũy kinh nghiệm trước, sau đó mới từ từ chế tạo thuyền buôn trên biển và quân hạm.

Nhưng chiến tranh đại lục nổ ra đã làm cho kế hoạch ban đầu không còn hợp thời nữa. Vì thỏa mãn nhu cầu thực tế, Hudson nhất định phải tạo ra những chiếc thuyền buôn có thể đối phó với hải tặc.

Không phải là vì mậu dịch, chỉ là vì muốn bảo vệ thuyền buôn của mình, có thể chở được một lượng lớn nhân khẩu từ hải ngoại về.

Đại quân Thú nhân ngóc đầu trở lại, trong tình huống không có ngoại lực trợ giúp, bảy nước thảo nguyên bị thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Hudson đã từng thống kê rồi, trong vòng 2 - 3 năm tới, các thế lực lớn sẽ từ từ vận chuyển nhân khẩu rời khỏi bảy nước thảo nguyên, ít nhất cũng có 3-4 triệu người.

Nhiều người như vậy sẽ không thể nào rút lui trong thời gian ngắn được. Bản thân các quyền quý còn khó bản vệ, lại càng không cần phải nói đến việc bảo vệ cho thuộc hạ và nông nô.

Dù là đi tiếp thu nạn dân hay trực tiếp tới đó mua nông nô của các quý tộc lãnh chúa thì đây cũng là một vụ làm ăn không tệ.

Yêu cầu của Hudson không cao, chỉ cần có thể tiếp thu 10-20% nhân khẩu là đủ cho Sơn Địa Lĩnh ăn no rồi.

Trên thực tế, dân số ở các quốc gia phía tây tại Bắc đại lục còn nhiều hơn, nhưng đường xá quá xa xôi, lại còn phải đi qua nhiều quốc gia.

Chương 1070 - Hải Tặc

Vận chuyển khó thì không nói, còn dễ phát sinh đủ loại chuyện ngoài ý muốn. Cho dù có thể tiếp nhận được một lượng lớn nạn dân, nhưng sau khi đi bộ xuyên qua lộ trình hơn mấy ngàn dặm, thậm chí là hơn vạn dặm, chỉ có một số ít là có thể bình an được đến Sơn Địa Lĩnh.

Có rất nhiều nạn dân sẽ bị ngã xuống ở giữa đường, hoặc là đi nương tựa những chủ nhân mới dọc đường. Phàm là có lựa chọn, đâu ai đần độn đến mức đi bộ một quãng đường xa để tới đây chứ?

Không nghĩ cho bản thân cũng nên nghĩ cho người thân trong gia đình. Tuyệt đại đa số người già và trẻ em đều sẽ không thể chịu được những cuộc di dân đường xa như thế này.

So ra thì việc đi đường biển sẽ càng đáng tin hơn một chút. Mặc dù tỉ lệ tử vong đường biển vẫn luôn ở mức cao, nhưng ít nhất là nó còn thấp hơn việc di chuyển bằng đường bộ.

"Xin Bá tước đại nhân yên tâm, chúng tôi sẽ nắm chặt tiến độ công trình, dự tính là vào cuối tháng sau, chiếc quân hạm này sẽ có thể xuống nước."

"Nếu như quá trình lắp ráp quân hạm này được diễn ra suôn sẻ, thời gian vận chuyển Ma Tinh pháo không gặp phải trở ngại, đại khái là khoảng hai tháng sau là sẽ có thể hoàn thành việc lắp đặt."

"Còn quá trình khắc hoạ Ma pháp trận thì cần người bên Học viện pháp thuật hỗ trợ, và không thể xác định được khoảng thời gian này."

"Mặt khác, bởi vì thời gian khởi công của những chiếc quân hạm sau sẽ trễ hơn một chút, trước mắt chỉ vừa mới hoàn thành xong phần long cốt, nên thời gian hoàn thành dự kiến sẽ phải trễ hơn 1 tháng."

"Nhưng ngài Bá tước có thể yên tâm, chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực để thi công, cố gắng hoàn thành trong thời gian sớm nhất có thể."

Sears tiên sinh lập tức cam đoan.

Ngoài vẻ tự tin ra, trên hai đầu lông mày còn xen lẫn một tia sợ hãi. Toàn bộ công nhân trong xưởng đóng tàu đã rất nỗ lực rồi, nhưng vẫn không thể làm cho lãnh chúa lão gia hài lòng.

Từ việc thường xuyên phái người tới đây hối thúc, Sears biết là lãnh chúa lão gia rất xem trọng chuyện này, y sợ là tiến độ chế tạo không đạt tới yêu cầu của lãnh chúa lão gia.

"Ừm!"

"Đẩy nhanh tốc độ đồng thời cũng phải cam đoan chất lượng của quân hạm. Trên biển rộng mênh mông luôn đầy những chuyện không chắc chắn, bất kỳ một sự lơ là sơ suất nào cũng có thể gây ra tai hoạ ngập đầu."

"Còn về vấn đề Ma Tinh pháo và Ma pháp trận thì ta sẽ đích thân ra mặt đi nói với bọn họ, sẽ không làm ảnh hưởng đến tiến độ chế tạo của các ngươi."

"Ngoài số quân hạm này ra thì cũng đừng quên việc chế tạo thuyền buôn. Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, nhất định phải hoàn thành được những chiến thuyền này và đưa vào sử dụng trong năm nay!"

Hudson hạ lệnh.

Đúng là tiến độ chế tạo đang rất căng, nhưng cũng không phải là không thể hoàn thành. Trước khi tới đây, hắn cũng đã tìm hiểu rồi, đã nắm rõ được đại khái thời gian chế tạo quân hạm và thuyền buôn.

Suy cho cùng thì cũng đều được làm bằng gỗ, động lực chủ yếu vẫn phải dựa vào sức người, cũng không có quá nhiều kỹ thuật trong quá trình chế tạo thân tàu.

Chuyện thật sự cần có kỹ thuật chính là việc lắp đặt Ma Tinh pháo và việc bố trí ma pháp trận là cần có các Ma pháp sư ra tay.

Chi phí chế tạo hạm đội đa phần đều tiêu vào hai việc này. Nếu chỉ đơn thuần là chế tạo một vài chiếc thuyền thì cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền.

"Xin Bá tước đại nhân yên tâm, xưởng đóng tàu chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn!"

Sears lập tức đảm bảo nói. ...

Sau khi kiểm tra xong tiến độ thi công quân hạm và thuyền buôn, Hudson cũng không có vội vã hồi phủ, mà chạy ngay đến bờ biển để tuần sát ngư nghiệp.

Lần này hắn không làm kinh động đến bất kỳ kẻ nào, mà trực tiếp cưỡi trên Cự Long bay lên không trung, dùng ma pháp để che giấu thân hình rồi lặng lẽ nhìn đám ngư dân đang đánh bắt ở bên dưới.

Một vùng biển không bị ô nhiễm thật sự là khác biệt. Chỉ cần tùy tiện quăng một lưới là sẽ có thu hoạch.

"Hudson mau nhìn xem, người của Khô Lâu hội đang trốn trên biển kìa?"

Belersden kích động nói.

Nhìn bộ dáng ma quyền sát chưởng của nó liền biết, nó đang muốn dùng phương pháp của mình để vấn an cố nhân. Làm một sinh vật có IQ cao, Belersden thù rất dai.

Mặc dù chuyện Khô Lâu hội bắt nó làm vật dẫn để Tà Thần giáng lâm đã trôi qua rất nhiều năm rồi, nhưng nó vẫn luôn nhớ mãi không quên.

"Cứ chờ một chút đã!"

"Treo Cờ đầu lâu cũng không có nghĩa là người của Khô Lâu hội. Có rất nhiều hải tặc sẽ treo cờ đầu lâu khi hành động."

"Quy mô của đội tàu này không nhỏ, nếu như Khô Lâu hội có thực lực như vậy thì cuộc náo loạn hồi đó cũng sẽ không nhỏ đến vậy."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã vươn tay kéo Belersden đang kích động lại.

Đả kích hải tặc là trách nhiệm của mỗi người, nhưng cũng phải làm rõ xem đối phương thuộc thế lực nào đã. Ở trên biển rộng mênh mông này, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Không chỉ có thuyền buôn dùng danh nghĩa của hải tặc để chạy khắp thế giới, mà ngay cả hải quân của một số quốc gia cũng thường thay quần áo để ra ngoài hành nghề. . . .

"Đảo chủ, phía trước có ngư dân qua lại, chúng ta có cần phải. . ."

Không đợi Râu Đỏ nói hết lời, một vị nam tử trung niên có dáng người khôi ngô đã xen ngang, nói: "Gage, hãy từ bỏ những suy nghĩ nhỏ nhặt của ngươi đi."

"Ta biết là trong lòng ngươi đang cảm thấy không thoải mái, nhưng những người suốt ngày lênh đênh trên biển như chúng ta đều là thân bất do kỷ!"

"Thiếu nợ ân tình là phải trả. Cho dù thế nào thì chúng ta vẫn phải làm tốt chuyện lần này, nếu không chúng ta đừng mong có thể được sống yên ổn trên biển."

"Hơn nữa, đám ngư dân kia có cái gì để cướp chứ? Ngoài mấy chiếc thuyền nhỏ không thể ra khơi xa ra thì chỉ còn lại cá và cá."

Chương 1071 - Hải Tặc (2)

"Nhìn từ hải đồ thì nơi này hẳn là một tỉnh duyên hải nằm ở vùng Đông Nam của Vương quốc Alpha. Ta nhớ hình như vùng biển này nằm trong tầm kiểm soát của gia tộc Dalton, thực lực của bọn họ không yếu, không nên gây chuyện ở chỗ này!"

Trong khi nói chuyện, tên đảo chủ trung niên còn nhìn sang mấy chiếc thuyền buôn ở sau lưng rồi lặng lẽ thở dài một tiếng.

Hiển nhiên, việc mang theo các tiểu đệ dốc hết toàn bộ lực lượng trong chuyến hành trình này cũng không phải là chuyện ông ta cam tâm tình nguyện.

Suy cho cùng, nếu như chuyện một tên thủ lĩnh hải tặc nhớ đến "món nợ ân tình" mà truyền ra ngoài thì sẽ làm cho người trong vòng cười sái quai hàm.

Chỉ cần nhìn vào đội ngũ là biết, một tên thủ lĩnh hải tặc có thể sở hữu được một phần sản nghiệp như vậy chắc chắn không phải là hạng người lương thiện gì.

Nhưng có buộc ông ta cúi đầu, lại còn bỏ mặc "chuyện làm ăn" để từ hải vực trung bộ đi thẳng ra bắc bộ, đây tuyệt đối không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Tiếc là nội dung trong cuộc đối thoại của hai người này quá ít, dựa vào những nội dung này, Hudson chỉ có thể suy đoán rằng: Bọn chúng đang nhận một công việc phỏng tay.

Có lẽ ở trong khoang thuyền sẽ có lời giải cho bí ẩn khiến tên thủ lĩnh hải tặc phải kiêng kỵ như vậy. Nhưng vì an toàn lý do, Hudson vẫn không dám ngang nhiên chạy vào xem xét.

Ma pháp ẩn giấu của hắn dù có lợi hại đến đâu cũng có cực hạn. Hắn đã mơ hồ phát hiện ra trong đội tàu này có cao thủ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một chuyện rất không bình thường. Cường giả đều có ngạo khí của mình, cho dù chạy đi làm hải tặc thì cũng sẽ trở thành thủ lĩnh hải tặc.

Ngay cả chư hầu một phương như Hudson cũng không thể chiêu mộ được loại cao thủ này, vậy thì dựa vào cái gì phải đi theo một tên thủ lĩnh hải tặc lăn lộn chứ?

Không phải là tiểu đệ, vậy thì khả năng cao là người này đang ở sau lưng thao túng nhóm hải tặc này.

Nếu như là trong thời kỳ bình thường, chỉ cần là chuyện không có liên quan gì đến bản thân thì Hudson sẽ không xen vào chuyện bao đồng, nhưng thế cục hiện giờ quá rối ren.

Mấy ngàn hải tặc chạy tới phương bắc, uy hiếp đến sự an toàn hải vực của Vương quốc thì không nói, còn gây ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của Hudson lão gia nữa.

"Maxim, đánh dấu Ma pháp lên người bọn chúng. Nhớ là làm bí mật một chút, đừng để bị người ta phát hiện."

Hudson lập tức phân phó nói.

Cứ tiếp tục bám theo như vậy cũng không có ý nghĩa gì. Nếu không biết được mục đích của đám hải tặc này thì sẽ không biết bọn chúng muốn lênh đênh trên biển bao nhiêu ngày nữa, Hudson không có thời gian để chơi trò lênh đênh trên biển với bọn chúng.

Nên hắn liền quyết định đánh dấu, chờ sau khi bọn chúng dừng lại rồi mới hành động. Trong thâm tâm hắn đã bắt đầu nảy sinh ra một kế hoạch mới.

Hành động lén la lén lút, lại còn phải lôi kéo hải tặc làm yểm hộ, khả năng cao là chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Không biết được mục đích của những kẻ này cũng không sao, chỉ cần tiết lộ hành của bọn chúng là sẽ làm cho kế hoạch của bọn chúng thất bại rồi.

Sau đó sẽ tới lượt gia tộc Dalton ra sân, đả kích hải tặc chính là nghĩa vụ của mỗi một nhà quý tộc.

Không chào hỏi tiếng nào đã chạy tới địa bàn của người ta hoạt động, nếu như gia tộc Dalton không phản ứng thì làm sao có thể tiếp tục trở thành bá chủ vùng duyên hải Đông Nam này nữa?

Hudson lấy Lưu Ảnh Thạch ra ghi lại cảnh tượng hoạt động của thuyền hải tặc, đến khi nhập cảng Hansen, hắn bèn chọn một tên sĩ quan có ý chí không kiên định để thi triển Ma pháp mê hồn.

"Hải tặc xuất hiện ở vùng duyên hải Đông Nam, cơ hội lập công đến rồi, ngươi lập tức mang theo thuộc hạ đi truy bắt bọn chúng.

"Tin tức. . ."

Sau khi làm xong chuyện tốt, Hudson liền lập tức rời đi. Vì có thể đả kích được lũ hải tặc hung hăng ngang ngược này, hắn đã phí hết toàn bộ tâm tư.

Mặc kệ là lộ nhân mã nào, chỉ cần song phương ra tay đánh nhau, vậy thì dù có muốn thu tay lại cũng không được. . . .

"Bá tước đại nhân, Vương đô lại gửi tin tức tới hối thúc ngài qua đó!"

Tom nhỏ giọng nhắc nhở.

Trong những ngày gần đây, Sơn Địa Lĩnh đã nhận được rất nhiều bức thư đến từ Vương đô, toàn bộ đều là kêu Hudson nhanh chóng tới Vương đô chủ trì quân vụ.

"Hồi âm nói với Vương đô là đợi khi ta hết bận sẽ qua liền!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Cái cớ này hắn đã dùng rất nhiều lần rồi. Một mặt là chuyện trong lãnh địa rất nhiều, một mặt là vì vấn đề quyền lực.

Trên danh nghĩa thì hắn là Tổng chỉ huy điều động chiến lược lần này, nhưng đến khâu quyền lực cụ thể lại không được nói rõ ràng.

Ngay cả bộ Tổng chỉ huy điều động chiến lược này cũng là một cơ cấu mới được thành lập, cấp bậc hành chính còn chưa được xác định.

Rốt cuộc là nó trực thuộc Quốc vương hay là nằm dưới trướng của Bộ Quân vụ, hoặc là chỉ cần chịu trách nhiệm với Hội nghị quý tộc, những chi tiết này đều chưa được quy định rõ ràng.

Hudson cũng hiểu được tại sao Caesar lại làm như vậy. Suy cho cùng thì việc từ bỏ quyền lực rất dễ, nhưng muốn thu hồi thì lại vô cùng khó.

Nếu như quyền lực của bộ Tổng chỉ huy điều động chiến lược này quá lớn, một khi đến thời chiến, mọi thứ được chuyển sang hệ thống kinh tế thời chiến, không chừng người làm Quốc vương như y sẽ trở thành bù nhìn.

Những chuyện tương tự cũng không phải chưa từng xảy ra trong lịch sử. Nếu như Hudson ngồi trên vị trí của Caesar IV, hắn cũng sẽ không tùy tiện từ bỏ quyền lực.

Ngay cả khi cần Tổng chỉ huy điều động chiến lược làm việc thì cũng sẽ hạn chế chức quyền của cơ cấu lâm thời này, ít nhất là phải giữ lại được thủ đoạn ngăn chặn thiết yếu.

Chương 1072 - Hải Tặc (3)

Biết thì biết vậy, nhưng bờ mông quyết định cái đầu. Thân là tổng tư lệnh điều động chiến lược, Hudson nhất định phải tranh thủ quyền lợi cho bản thân mình.

Nếu không làm rõ ràng thì cũng đừng nghĩ đến việc hắn thượng nhiệm làm việc.

Dù sao cơ chế điều động của Vương quốc Alpha cũng đã được hoàn thiện, hắn quá sớm mấy ngày và qua trễ mấy ngày cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.

Việc Vương đô vội vàng hối thúc hắn thượng nhiệm khả năng cao là bị thế cục quốc tế dọa cho sợ hãi. Tình hình chiến lược hiện giờ ở Bắc đại lục đúng là không được lạc quan cho lắm.

Viện quân của Vương quốc Alpha còn chưa xuất phát đã có hai quốc gia triển khai cuộc chiến bảo vệ Vương đô. Kết cục bi tráng là chuyện đã được định sẵn.

Dù cho hiện giờ có lập tức phái viện quân qua đó cũng không thay đổi được đại cục. Hiện giờ chỉ có thể xem hai kẻ xui xẻo này có thể cầm cự được bao lâu thôi.

Trên thực tế, đại quý tộc của hai nước này đã di dời đại đa số tộc nhân từ trước đó rồi. Hiện tại ở lại cầm cự chẳng qua chỉ vì cho Liên minh Nhân tộc một lời giải thích mà thôi.

Dựa theo pháp luật mà Liên minh ban hành, khi đối mặt với dị tộc xâm lược mà bỏ chạy thì sẽ bị tước đoạt toàn bộ vinh quang quý tộc.

Chiến tranh đã làm cho bọn họ sắp hai bàn tay trắng, nếu như ngay cả tấm màn che cuối cùng là "vinh quang của quý tộc" cũng bị mất đi, vậy thì bọn họ sẽ thật sự không thể nào lăn lộn trong giới quý tộc được nữa.

Trong mắt của hầu hết mọi người, sự thất bại của nhân tộc ở Bắc đại lục cũng chỉ là tạm thời thôi. Chờ khi nhân tộc giành được thắng lợi trong chiến tranh đại lục, các dị tộc cũng sẽ phải ngoan ngoãn phun hết những thứ đã nuốt được ra.

Trong mấy ngàn năm nay, mọi người đều chơi như vậy. Dựa theo quy tắc trò chơi, phần địa bàn bị mất đi hiện giờ đều có thể được lấy lại trong tương lai. . . .

"Ầm ầm!"

Ma Tinh pháo bay xẹt qua chân trời rồi đánh vỡ mặt biển yên tĩnh. Nhìn thấy những chiếc chiến hạm đột nhiên xuất hiện ở phương xa, tên "đảo chủ" trung niên lập tức biến sắc nói: "Lập tức tổ chức đánh trả!"

Lúc đầu ông ta còn không cho phép bọn thuộc hạ động thủ, bởi vì đây là địa bàn của người ta. Tiếc là đối phương không cho bọn chúng cơ hội, vừa gặp mặt liền dùng Ma Tinh pháo để chào hỏi, không muốn đánh cũng không được.

Sau khi bắn một pháo, tên sĩ quan thanh niên vốn đang trong trạng thái mê hồn cũng ý thức được tình huống không ổn.

Bản thân mình chỉ có một chiếc quân hạm lẻ loi trơ trọi, vậy mà lại chạy đến chơi với một bầy hải tặc, đây quả thực không phải là chuyện mà người nên làm!

Sĩ quan thanh niên cắn răng một cái rồi lập hạ lệnh: "Phát tín hiệu cầu viện!"

Trong thâm tâm gã ta không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

May mà kẻ bị gã đánh trong quá trình mất hồn là hải tặc, nếu như là thuyền buôn thì gã ta thật sự không biết nên ăn nói như thế nào.

Hiện giờ gã ta chỉ cần chắc chắn là do hải tặc gây chuyện trước, lại tặng một chút lễ vật thì chuyện tự tiện xuất kích này sẽ trôi qua.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể cầm cự đến lúc viện binh đến. Nếu như chết trong tay của nhóm hải tặc không rõ lai lịch này thì mọi chuyện đều kết thúc. . . .

"Mustache, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không phải ta đã dặn các ngươi là phải chú ý cẩn thận trong lúc hành động sao, tại sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?"

Một giọng nói già nua từ phía sau truyền ra, dọa cho tên đảo chủ trung niên Mustache sợ đến run bần bật, ông ta vội vàng tiến lên giải thích:

"Đại nhân, chuyện này không liên quan đến chúng tôi! Chiếc quân hạm ở phía đối diện vừa gặp mặt liền trực tiếp nã pháo về phía chúng ta, ngay cả cơ hội thương lượng cũng không để lại cho chúng ta."

"Ngài cũng biết rồi, có một số người căm thù hải tặc đến tận xương tuỷ, vừa gặp mặt liền kêu đánh kêu giết, có lẽ gã quan chỉ huy của chiếc quân hạm đối diện chính là loại người này."

Nghe được lời giải thích này, lão già gật đầu, đồng thời khóe miệng cũng hiện ra một tia khinh thường khinh bỉ, lãnh đạm nói: "Phế vật!"

"Chút chuyện nhỏ này làm không xong, uổng cho ngươi còn tự xưng là tung hoành tứ hải. Có người muốn chết thì ngươi cứ việc tiễn xuống dưới là được."

"Dây dưa ở đây lãng phí thời gian, chờ một hồi viện binh của người ta đến, lúc đó có muốn diệt khẩu cũng khó!"

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lão ta lại hiểu rất rõ. Lặng lẽ vào thôn là chuyện không thể nào, đánh một trận chắc chắn sẽ làm kinh động đến địa đầu xà.

Đội thuyền hải tặc này có thực lực hùng hậu, nhưng cũng phải xem là đang so với ai. Bắt nạt những thương nhân bình thường thì mọi việc đương nhiên đều sẽ thuận lợi, nhưng nếu đối chọi với những đại quý tộc đã tham gia buôn bán trên biển nhiều năm liền thì chưa hẳn có thể chiếm được thượng phong.

Quan trọng nhất là người ta có thể "Hô bằng gọi hữu", một khi đánh nhau, toàn bộ lực lượng ở vùng duyên hải Đông Nam này đều sẽ tấn công bọn họ.

Thường thì khi xảy ra loại tình thế cực kỳ tồi tệ này, đám hải tặc đều sẽ lựa chọn lui bước. Bọn hắn ra ngoài hoạt động chỉ vì cướp tiền, chứ không có hứng thú phân cao thấp với hải quân của một Vương quốc.

Nếu là người ở phía sau màn có địa vị lớn thì còn có thể mời người đứng ra hòa giải cuộc xung đột. Đều là người kiếm ăn trên biển, há có thể không xảy ra ma sát được, hai bên nể mặt một chút, ngày sau cũng dễ gặp nhau hơn.

Tiếc là lão già này lại không thể để lộ thân phận, nếu không bọn họ sẽ chết càng nhanh hơn.

Vương quốc Alpha có lẽ sẽ không vì một đội hải tặc mà làm to chuyện, nhưng nếu như biết được đội hải tặc này đang bị một thế lực do Giáo Đình khống chế xuất hiện ở cửa nhà mình, lúc đó sẽ không còn chỗ trống để thương lượng.

Chương 1073 - Mời

Cho dù bọn họ tỏ ra là mình không hề có ác ý, nhưng người ta chưa chắc sẽ chịu tin.

Hudson chỉ nhẹ nhàng giật dây đã làm cho tình thế bị mất khống chế, dồn đoàn người Giáo Đình vào trong tình cảnh lúng túng.

"Đại nhân, nếu như hành tung đã bị bại lộ. Hay là chúng ta trở về trước đi, chờ chuyện này qua rồi mới đi đến đảo Độc Long. . ."

Tên đảo chủ trung niên còn chưa nói hết lời thì đã lão già vả cho một bạt tai, sau đó lập tức cảnh cáo nói: "Mustache, xem ra trong những năm này ngươi thật sự đã tiến bộ không ít, còn dám dạy ta làm việc."

"Ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, những chuyện khác không cần ngươi phải nhọc lòng. Ta hi vọng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng."

"Nếu không, ngươi sẽ cảm thấy hối hận khi đến với thế giới này!"

Mustache nghĩ tới những thủ đoạn khủng bố của lão già liền lập tức từ trong thất thần tỉnh hồn lại, và bị dọa đến vội vàng gật đầu.

Chẳng biết từ lúc nào, trên tấm ván ép đã có thêm một vũng chất lỏng không xác định. May mà trên biển sóng to gió lớn, nên đã tiện thể cuốn trôi đi vũng nước này.

Nếu để cho các tiểu đệ biết được lão đại nhà mình còn có một bộ mặt sợ sệt như vậy, e là lòng người sẽ tan rã ngay lập tức.

Sau khi giáo huấn tên đảo chủ xong, lão già liền trực tiếp mang theo mấy người ở sau lưng quay trở về khoang thuyền, như thể vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì cả.

Thấy đoàn người này rời đi, trên mặt Mustache cuối cùng cũng lộ ra vẻ oán hận, nhưng vẻ mặt này chỉ thoáng qua liền lập tức biến thành vẻ mặt sống sót sau tai nạn.

Sống chết đều đang nằm trong tay người khác, dù là Mustache đã trở thành một tên thủ lĩnh hải tặc vang danh tứ phương, nhưng ở trong mắt của đối phương, ông ta vẫn chỉ là một con cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hết cách rồi, ai bảo ông ta là một tên hải tặc chứ?

Ở trong mắt người bình thường, hải tặc đều là loại người cùng hung cực ác; Nhưng ở trong mắt của các đại nhân vật, bọn họ chỉ là những con sâu kiến có thể bóp chết bất kỳ lúc này.

Giáo Đình cũng không phải không có đội tàu, an bài đám hải tặc này tùy hành ngoài việc che giấu hành tung ra, nguyên nhân lớn nhất vẫn chuyến đi tới đảo Độc Long lần này cần rất nhiều bia đỡ đạn dò đường.

Giáo Đình không nỡ tổn thất lực lượng dòng chính, nên chỉ có thể để sử dụng những kẻ xui xẻo đang bồi hồi trên lằn ranh giữa sự sống và cái chết này.

Trên trán Mustache còn toát ra một vẻ tàn nhẫn. Nhiều năm không ngừng làm việc cho Giáo Đình, vẫn ông ta vẫn không có được bất kỳ thân phận địa vị gì, trong bụng đã tích lũy một đống oán khí.

Nếu như không vì biết rõ thế lực của Giáo Đình quá lớn, bản thân không có năng lực phản kích, thì ông ta đã cắn trả từ lâu rồi.

Nhớ tới truyền thuyết về "Đảo Độc Long", hai mắt của Mustache liền tỏa sáng. Nếu là có thể đoạt được thu hoạch của Giáo Đình trong hành động lần này, không chừng ông ta sẽ có thể thoát khỏi tình cảnh lúng túng như hiện giờ.

Cùng lắm là vứt bỏ nhóm hải tặc này, thay hình đổi dạng xuất hiện với một thân phận mới. Hiện giờ đại lục đang trong thời kỳ chiến tranh, đang tràn ngập vô số cơ hội.

Lựa chọn một quốc gia mà Giáo Đình đang yếu thế để gia nhập, lấy được một thân phận quý tộc sẽ tốt hơn nhiều so với việc suốt ngày lênh đênh trên biển. ...

Thành Beda, phủ tổng đốc.

Khi tin tức truyền đến tay Bá tước Pierce, cuộc đại chiến đã sớm hạ màn, chỉ còn lại những con số lạnh lẽo.

"Truyền lệnh xuống, để cho toàn bộ quan binh thủy quân đang nghỉ ngơi trở về vị trí, chuẩn bị tùy thời xuất kích."

"Ra lệnh cưỡng chế toàn bộ lực lượng trên biển ở vùng duyên hải Đông Nam phải chú ý theo dõi dấu vết của hạm đội hải tặc ngoại lai này, nếu phát hiện tình huống phải lập tức báo cáo."

"Phái Kỵ binh Griffin trong lãnh địa ra ngoài tìm kiếm trên mặt biển. Ta không tin là hạm đội hải tặc này có thể bay lên trời!"

Bá tước Pierce tức giận hạ lệnh.

Ở trước cửa nhà mình đánh một trận chiến mơ hồ với địch nhân, thiệt hại mấy trăm tên quan binh thuỷ quân, kết quả là ngay cả thân phận của đối phương cũng không rõ.

Chịu một sự thiệt thòi lớn như vậy, nếu như không bắt được kẻ địch để giết gà dọa khỉ thì gia tộc Dalton làm sao có thể lăn lộn trên biển được nữa?

Còn về phần nguyên nhân gây ra xung đột thì hiện giờ đã không còn quan trọng nữa, đả kích hải tặc vốn cũng chẳng cần lý do.

"Chú, việc buôn bán ở vùng biển phía Bắc vốn kém phát triển, thực lực của những hải tặc chiếm cứ vùng này cũng đều có hạn. Đám hải tặc không hiểu quy củ này chắc là đến từ vùng biển trung và nam bộ."

"Hải tặc thường dựa vào sự hiểu biết sâu sắc về vùng biển để thực hiện các vụ tấn công, trong tình huống bình thường, bọn chúng đều sẽ hoạt động trong khu vực của mình, rất ít khi vượt giới."

"Nhóm hải tặc này đột nhiên tấn công phương bắc, người của chúng ta không thể phát hiện ra trước cũng có thể hiểu được."

"Mặc dù hạm đội của chúng ta đã phải chịu sự thiệt hại không nhỏ trong cuộc chiến, nhưng nó cũng đã chứng minh được khả năng kiểm soát bờ biển phía đông nam của chúng ta."

"Có thể phát hiện địch nhân xâm nhập ngay lập tức đã chứng minh người phía dưới làm việc rất chăm chỉ."

"Nếu như không có cuộc hải chiến này làm bại lộ tung tích của địch nhân. Để lũ người này đánh lén bến cảng hoặc là một hòn đảo nào đó của chúng ta thì đó mới là một mối đe dọa lớn!"

Tử tước Kayo mở miệng khuyên.

Theo Hudson một đường quật khởi, kẻ giữ chức vụ quận trưởng quận Wyton như y đã không còn ở lỳ trong đất phong nữa, mà trở về hiệp trợ Bá tước Pierce xử lý công việc của gia tộc.

Một nửa là do gia tộc cần phát triển, một nửa khác thì là bị ép phải như vậy.

Chương 1074 - Mời (2)

Tổng đốc Pierce lo lắng cho cháu trai mình nhỏ tuổi khí thịnh, bị người ngoài châm ngòi rồi làm ra chuyện ngu xuẩn, nên lão ta bèn giữ Kayo lại bên mình để bồi dưỡng.

Sự thật chứng minh là quyết định này vô cùng chính xác. Tử tước Kayo đi theo lão ta xử lý chính vụ hai năm, năng lực cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Haizz, thế cục gian nan nha!"

"Chiến tranh đại lục bộc phát toàn diện vốn đã là chuyện vô cùng bất lợi của gia tộc, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một nhóm hải tặc thần bí đe dọa đến lợi ích trên biển của chúng ta."

"Thôi, trước tiên cứ thanh trừ hết đám hải tặc này đã rồi tính. Chiều hướng phát triển của chiến tranh đại lục không phải là chuyện mà chúng ta có thể quyết định được."

"Vùng duyên hải Đông Nam không có nhiều nơi để cho đám hải tặc này ẩn thân, chỉ cần bọn chúng vẫn chưa rời đi thì nhất định sẽ tìm ra hành tung của chúng."

"Phái người chuẩn bị một phần hậu lễ, mời Bá tước Hudson xuất thủ."

"Được rồi, cháu đích thân qua đó một chuyến. Hạ thấp bản thân một chút, cho dù không mời được người thì cũng muốn phải mời được Cự Long đi dạo một vòng trên mặt biển."

Bá tước Pierce nghiêm túc nói.

Trong thời đại hòa bình, gia tộc Dalton là bá chủ của tỉnh

Đông Nam, thực lực tổng thể có thể vững vàng áp chế gia tộc Koslow.

Nếu như từ từ phát triển, loại ưu thế này sẽ kéo dài thêm mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm.

Nhưng khi bước vào thời kỳ chiến tranh, tình hình liền phát sinh biến hóa.

Địa vị Gia tộc Koslow vốn đang ở vào thế hạ phong sẽ bởi vì có sự tồn tại của một vị danh tướng là Hudson mà trở nên đặc thù.

Thế cục biến hóa làm cho Bá tước Pierce chỉ có thể cẩn thận xử lý mối quan hệ của hai nhà. Ít nhất là phải cam đoan không để lại cho đối phương bất kỳ lý do mặt ngoài nào có thể nhằm vào mình.

"Chú, chỉ là một đám hải tặc mà thôi, không đáng để chúng ta phải thiếu một món nợ ân tình nha?"

Kayo không hiểu hỏi.

Mặc dù trước đó gia tộc Dalton đã bị thiệt hại không nhỏ trên biển, nhưng lực lượng trên biển của họ lại không hề bị trọng thương.

Vì tiêu diệt một nhóm hải tặc mà phải cầu viện đối thủ cạnh tranh, tặng không cho người ta một cái ân tình, nhìn thế nào cũng thấy không có lời.

"Kayo, cháu vẫn còn chưa đủ thành thục!"

"Bá tước Hudson không chỉ là Long kỵ sĩ, mà còn giữ chức Tổng chỉ huy điều động chiến lược của Vương quốc, sau này còn có thể biến thành Tổng chỉ huy quân đội Vương quốc, thậm chí có khả năng trở thành Thống soái quân đội của các quốc gia Bắc đại lục."

"Thân phận như vậy, gia tộc chúng ta đã không thể ngăn chặn được nữa. Cho dù chúng ta muốn chèn ép thì cũng không tìm được điểm vào thích hợp, ngay cả minh hữu của chúng ta hiện giờ cũng sẽ không ủng hộ chúng ta triển khai hành động."

"Tình hình ở Bắc đại lục càng gian nan thì địa vị của Hudson sẽ càng đặc thù. Lúc này các thế lực lớn trong Vương quốc đều đang chờ hắn nắm quyền chỉ huy quân đội, ngăn cơn sóng dữ trong những thời khắc quyết định."

"Chúng ta không thể làm trái đại thế, làm ra những chuyện như châu chấu đá xe. Nếu đã không chèn ép được thì phải nghĩ nghĩ cách giao hảo."

"Gia tộc Koslow dù sao cũng là một đại quý tộc mới nổi, Bá tước Hudson cũng là người thông minh, không phải là loại nhà giàu mới nổi đắc chí càn rỡ."

"Dù là vương thất hay là các thế lực lớn trong nước cũng sẽ không đứng yên nhìn xem hắn độc bá tỉnh Đông Nam."

"Nếu như hắn dám vượt qua lằn ranh này, cho dù là vào thời kỳ chiến tranh, mọi người cần dùng đến hắn, có thể nhịn mà không phát tác, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc liền sẽ bị tính sổ"

"Theo ý nào đó mà nói, hiện giờ Hudson càng phong quang thì sau chiến tranh sẽ càng dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích."

"Trong lịch sử chưa bao giờ thiếu những trường hợp tương tự, có rất nhiều nhân vật anh hùng trong truyền thuyết bị hãm hại, về bản chất thì vẫn là vì chưa trưởng thành về mặt chính trị, đặt bản thân vào trong hiểm cảnh."

"Thủ đoạn chính trị của Bá tước Hudson thì cháu cũng đã được chứng kiến rồi. Một chuyện rõ rành rành như vậy, hắn không thể nào không nhìn ra được."

"Duy trì tình thế lưỡng cường tại tỉnh Đông Nam đối với hắn cũng là lựa chọn tốt nhất. Nếu như hắn dám tiến lên thêm một bước, ngay cả Quốc vương cũng sẽ ngủ không yên giấc."

"Cho dù gia tộc Koslow có thu hoạch trong cuộc chiến tranh lần này thì phạm vi mở rộng cũng sẽ không còn là tỉnh Đông Nam nữa. Về phương diện này, các đại gia tộc trong nước đều giống nhau."

"Nếu như Vương quốc không hạn chế các đại quý tộc, sợ là các đại gia tộc sẽ chiếm đoạt hết toàn quận hoặc là toàn tỉnh rồi, làm gì còn chỗ cho các quý tộc vừa và nhỏ sinh tồn nữa?"

"Lúc này mời Hudson xuất thủ, ngoài việc cố ý tặng cho hắn một cái ân tình ra thì còn có một cái nguyên nhân quan trọng khác, đó chúng ta vẫn chưa rõ lai lịch của nhóm hải tặc này."

"Lỡ như đứng sau lưng bọn chúng là một đại thế lực nào đó thì hắn sẽ phải gánh thêm một mối hận thù. Suy cho cùng thì sự hiện diện của Long kỵ sĩ cũng mạnh hơn chúng ta nheieuf."

Nghe xong lời giải thích của Bá tước Pierce, vẻ mặt của Tử tước Kayo hơi đỏ lên. Y thật sự không ngờ là sau lưng một lời mời nhìn có vẻ bình thường này lại ẩn chứa nhiều chuyện đến vậy.

Chẳng trách gia tộc Koslow và gia tộc Dalton một hồi thì cạnh tranh, một hồi thì hợp tác, làm cho người khác không hiểu cái gì.

Trải qua cuộc trò chuyện này, toàn bộ đều có thể giải thích được. Khi hai thế lực lớn đều không thể nuốt sạch đối phương chỉ trong một lần, thì sự thỏa hiệp trong đấu tranh sẽ trở thành lựa chọn tất nhiên. . . .

Công quốc Omega là một trong bảy nước thảo nguyên, bọn họ bất hạnh nằm trên con đường mà đại quân thú nhân đi ngang qua, nên bị biến thành quốc gia triển khai cuộc chiến bảo vệ Vương đô sớm nhất kể từ chiến tranh đại lục bộc phát đến giờ.

Chương 1075 - Mời (3)

Lãnh thổ bị thất thủ nhanh như vậy không phải là do các quý tộc của Công quốc Omega quá vô dụng. Trên thực tế, những quý tộc có thể ra ngoài phát triển một mảnh cơ nghiệp đều là tinh anh của thời đại này.

Một nước nhỏ cộng thêm một nước mới di dân, hai nhân tố khách quan chồng chất lên nhau đã định sẵn là Công quốc Omega sẽ có một vận mệnh bi thảm.

Cuộc chiến bảo vệ Vương đô nổ ra sớm là vì quốc gia này chỉ toàn là đồng bằng, chỉ có Vương đô mới có thể được xưng cứ điểm phòng thủ kiên cố.

Thời gian phát triển của bọn họ thật sự là quá ngắn, toàn bộ Công quốc cũng chẳng có nổi mấy tòa thành, pháo đài quý tộc cũng đều đang thi công, căn bản không có điều kiện cố thủ.

Trước đó chẳng có một chút dấu hiệu nào là sẽ phát sinh chiến tranh đại lục cả, không ai ngờ rằng cuộc chiến này sẽ đột nhiên bộc phát như vậy.

Bọn họ bị cuốn vào trong chiến tranh mà chưa kịp chuẩn bị gì, làm cho Công quốc Omega phải gánh chịu một áp lực như núi.

Baird I đích thân dò xét tình huống phòng ngự trên tường thành, cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, ông ta âm thầm thở dài một hơi.

Từ khi kế vị đến nay, ông ta chẳng có ngày nào là được sống yên ổn cả.

Đầu tiên là vội vàng xây dựng chính quyền và tổ chức di dân, sau đó lại đi sớm về tối mang theo quốc dân khai hoang lập nghiệp, không ngờ là Công quốc chỉ vừa bước vào quỹ đạo thì đại quân thú nhân lại giết tới.

Nếu như biết trước là Quốc vương sẽ cực như vậy thì ông ta đã ở lại quê quán làm mọt gạo rồi.

Trên đời không có thuốc hối hận, bây giờ đang trong cuộc chiến giữa các chủng tộc, ông ta không thể nào lùi bước được.

"Viện binh của các quốc gia khác chừng nào mới đến?"

Baird I quan tâm hỏi.

Công quốc Omega đã điều động toàn bộ linh lực, chỉ cần là người có thể cầm đao cũng đều bị xếp vào trong quân đội.

Nhưng mà dựa vào một chút ít lực lượng này để ngăn cản bước tiến của đại quân thú nhân là không thể nào.

"Liên minh Bảy nước đã bắt đầu điều động quân đội rồi, nhưng xét đến khả năng thú nhân sẽ chặn đường, nên muốn chờ viện binh của các quốc gia trên đại lục tụ họp lại rồi mới cùng nhau hành động."

"Bộ ngoại vụ đã liên hợp với sáu nước khác cùng nhau đề xuất lên Liên minh, trước mắt vẫn còn đang thương lượng trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc."

"Liên minh Bảy nước cũng đã âm thầm đàm phán với các quốc gia khác, Vương quốc Frank hứa là sẽ phải 40. 000 binh, Vương quốc Iberia cũng hứa là sẽ chi viện 35. 000 binh. . ."

"Vương quốc Alpha cam kết chi viện nhiều nhất, bọn họ sẽ phái ra 70. 000 quân để chi viện cho bảy nước chúng ta."

"Các quốc gia khác trên đại lục cũng hứa là sẽ phái viện binh tới cứu viện, tổng binh lực cao nhất sẽ đạt tới hơn 400. 000 người. Cộng thêm lực lượng quân sự của Liên minh Bảy nước, về mặt lý thuyết là có thể đánh với thú nhân một trận."

"Nhưng đây chỉ là lý thuyết, trên thực tế thì tốc độ hành động của các quốc gia đều rất chậm chạp, bao gồm cả nước vẫn luôn có hiệu suất rất cao là Vương quốc Alpha, tốc độ phản ứng chậm một cách bất thường."

"Ngoài Vương quốc Alpha ra, tất cả các nước lớn nhân tộc đều đã bị cuốn vào trong chiến tranh, ngay cả khi bọn họ chịu phái viện binh thì sợ là cũng không phải là quân tinh nhuệ."

"Xét theo thế cục tổng thể thì tình hình của Công quốc vẫn không thể lạc quan!"

Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ Bathory trầm giọng nói.

Kết quả ngoại giao này đương nhiên là không thể làm vừa lòng mọi người. Nhưng hết cách rồi, con người đều có tư tâm.

Mọi người đều hứa xuất binh, đó là vì đại nghĩa nhân tộc, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lo cho bản thân mình trước đã.

"Nào chỉ là không lạc quan, rõ ràng là không lưu đường sống cho chúng ta mà!"

"Nếu như không có viện binh, Vương đô bị thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Hiện giờ chúng ta có thể cầm cự được là vì thú nhân vẫn chưa tiến công một cách trắng trợn, bọn chúng đang muốn trả giá ít nhất để giành được thắng lợi."

"Chúng ta đã bị phong tỏa, lương thực dự trữ trong thành nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được ba tháng."

"Một khi tiêu hao hết lương thực, cho dù quân địch không tiến công thì chúng ta cũng sẽ sụp đổ."

"Quốc gia khác thì không nói, vì bá nghiệp, bọn họ từ bỏ chúng ta cũng là chuyện đương nhiên."

"Nhưng Vương quốc Alpha lại đang xảy ra chuyện gì, tại sao vẫn luôn án binh bất động, chẳng lẽ bọn họ không hiểu là sau khi bảy nước chúng ta xong đời thì kẻ xui xẻo tiếp theo chính là bọn hắn sao?"

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Jephson phẫn nộ nói.

Vì bảo vệ Vương đô, bọn họ bị ép phải sử dụng đến thủ đoạn vườn không nhà trống, tập trung quân đội của cả nước đến vương đô, một lượng lớn nhân khẩu tràn vào đã làm cho lương thực bị tiêu hao nhanh chóng.

Trong tình huống bị cắt đứt tiếp tế, lương thực trong thành sẽ là ăn một hạt thì ít đi một hạt.

Trước đó bọn họ vẫn chưa hề cân nhắc đến vấn đề này, đó là bởi vì họ không cho rằng mình có thể cầm cự được ba tháng dưới sức tấn công toàn lực của đại quân thú nhân.

Thú nhân giảm cường độ tiến công đã làm cho vấn đề lương thực mà trước đó vốn không nằm trong phạm vi suy tính trở thành rồi nguy cơ đầu nguồn.

"Ta có thể trả lời vấn đề này của ông, tóm gọn lại chỉ có hai chữ —— tiền lương!"

"Vương quốc Alpha vẫn còn chưa khôi phục sau cuộc chiến tranh lần trước, cho dù bọn hắn muốn xuất binh chi viện thì cũng không có đủ tiền lương để viên chinh."

"Dù sao bảy nước thảo nguyên chết hay sống cũng chẳng liên quan gì đến bọn hắn, ra sức cứu viện không chừng còn sẽ bồi dưỡng địch nhân cho bản thân, không bằng bỏ mặc để chúng ta tiêu hao với thú nhân."

"Huống chi, kẻ địch mà bọn hắn cần suy tính không chỉ có thú nhân, mà còn có Thượng Cổ Di tộc và tộc Tinh Linh."

"Đứng trên lập trường của bọn hắn, có lẽ bỏ mặc thú nhân hủy diệt chúng ta rồi quyết chiến với thú nhân ở trước cửa nhà mới là lựa chọn tốt nhất!"

Tể tướng Cameron lạnh lùng nói.

Chương 1076 - Đối Nhân Xử Thế

Chỉ có gia chủ mới biết giá cả của củi gạo dầu muối, chiến tranh đại lục mới bộc phát hai tháng thôi mà Công quốc Omega đã sắp bị đoạn lương rồi.

Vương quốc Alpha đã đánh trận liên tục trong mấy năm liền, tình trạng kinh tế có thể tốt mới là lạ. Mấy chục năm tích lũy bị đánh sạch, lại còn đang thiếu nợ đầy người.

Một lần viễn chinh thêm trăm vạn đại quân, sợ là chưa đánh bại thú nhân thì Vương quốc Alpha đã bị lượng vật tư hậu cần khổng lồ này kéo cho sụp đổ rồi.

Biết rõ cũng vô dụng, hiện giờ bảy nước thảo nguyên muốn tự cung tự cấp còn khó, nào có năng lực cung cấp hậu cần cho đại quân .

Viện binh mà các quốc gia phái tới tiếp viện đều phải tự mang theo lương thảo và vật tư, bọn họ nhiều nhất chỉ tổ chức nhân thủ hỗ trợ vận chuyển mà thôi.

"Mọi người cũng không cần phải quá bi quan, xét thấy chúng ta đang gặp phải tình huống đặc biệt, Hội nghị Liên minh Nhân tộc đặc phê: Chúng ta có thể vừa rút lui vừa cầm cự."

"Đương nhiên, vừa rút lui vừa cầm cự chỉ chuyện tồn tại về mặt lý thuyết. Một khi rời khỏi sự bảo vệ của thành trì thì chẳng khác nào đang đưa người chi đại quân thú nhân đồ sát."

"Hiện giờ nếu bảo vệ thành trì cẩn thận, chúng ta còn có thể giữ vững được hai ba tháng, sau đó mới dùng lý do lương thực đã bị tiêu hao hết để phá vây, cho các phương một lời giải thích."

Bathory ra vẻ bình tĩnh nói.

Một quốc gia mới thành lập sẽ thiếu lực hướng tâm. Nhưng dù sao đi nữa cũng là một quốc gia, chỉ có ở trong quốc gia này, bọn họ mới có được địa vị cao cả.

Một khi lựa chọn rút lui, ai cũng không biết phải tới năm nào tháng nào mới có thể thu hồi cố hương. Có lẽ sau khi cuộc chiến tranh đại lục này kết thúc, hoặc có lẽ là phải đợi hết đời này đến đời khác.

Nhìn đám đại thần đang thảo luận nhiệt liệt, Baird I chỉ biết không ngừng thở dài.

Công quốc Omega thoạt nhìn đã có hệ thống rõ ràng, nhưng về mặt bản chất thì vẫn là một gánh hát rong vừa mới thành lập mà thôi.

Những người ở đây đều có xuất thân hiển hách, cho dù Công quốc bị hủy diệt, bọn họ vẫn còn có thể trở về làm mọt gạo.

Số lực lượng vùi đầu vào trong Công quốc chỉ là một phần nhỏ của gia tộc đứng sau lưng, cho dù thất bại cũng không đả thương được nguyên khí.

Nếu như là truyền thừa mấy đời, khóa chặt lợi ích chung với Công quốc, bây giờ đã là một cảnh tượng khác. . . .

"Bộ Ngoại vụ, tiếp tục phái người đi thương lượng với Vương quốc Alpha, cố gắng tranh thủ viện quân."

"Bên phía Liên minh Bảy nước cũng nên đốc xúc một lần, cho dù bọn họ không dám phái binh cứu viện, nhưng ít nhiều gì cũng nên làm ra một chút động tĩnh để yểm hộ chúng ta phá vây."

Sau khi nói xong, Baird I bèn vung ống tay áo lên rồi quay người rời đi.

Trực giác nói cho ông ta biết, một khi Công quốc Omega rút lui, cái chức Quốc vương này của ông ta cũng đến hồi kết.

Cho dù sau này có thu hồi lại lãnh thổ thì cũng chẳng còn chuyện của ông ta nữa.

Từ thái độ của quần thần cũng có thể thấy được, mối quan hệ giữa bọn họ chỉ là một nhóm người chắp vá, không có cái gì gọi là lòng trung thành ở đây cả.

Số uy tín nhỏ nhoi của một vị Quân vương được ông ta dày công vun đắp đã biến mất sau những trận thất bại liên tục trong chiến tranh. ...

Trên Thánh Sơn, Shelter VII nhìn những bức thư cầu viện trong tay rồi âm thầm phát sầu.

Mặc dù chiến tranh đại lục nổ ra cũng có một phần công lao của ông ta, nhưng đó cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền theo diễn biến của tình hình quốc tế thôi, ông ta không thể kiểm soát được thời điểm cụ thể chiến tranh nổ ra.

Ít nhất khi cuộc phản công thú nhân kết thúc, Shelter VII cũng không ngờ là chiến tranh đại lục lại nổ ra nhanh như vậy.

Nếu không thì ông ta cũng sẽ không bỏ ra một cái giá rất lớn để đẩy đứa cháu trai của mình, nhưng trên thực tế là con trai ông ta lên ngôi vương vị.

Mặc dù là một đứa con riêng, nhưng đó lại là đứa con trai mà ông ta xem trọng nhất.

Không phải là vì Shelter VII muốn phá vỡ quan niệm thế tục, chủ yếu là do Thần Hi giáo hội có quy định: Giáo Hoàng không được cưới.

Không có con trai hợp pháp, nên ông ta chỉ có thể dựa vào con riêng để thỏa mãn tình phụ tử của bản thân.

Lúc đầu Shelter VII còn nghĩ là sẽ để cho con trai mình lên kế thừa ngôi vị Giáo Hoàng, nhưng sau này thấy khó quá, trùng hợp là bảy nước thảo nguyên đột nhiên xuất hiện, làm cho ông ta nhìn thấy một lựa chọn khác.

Giáo Hoàng không thể thế tập, nhưng Quốc vương thì lại có thể. Thay vì ở lại đây tranh đoạt ngôi vị Giáo Hoàng không xác định này, chẳng thà bỏ công bỏ sức ra tranh đoạt vương vị có thể truyền thừa đời đời.

Mặc dù trên miệng Shelter VII luôn hô hào là phải khôi phục vinh quang của Giáo Đình, nhưng trên thực tế, ông ta lại hiểu rõ hơn bất kỳ người nào là Giáo Đình đã không còn khả năng trở lại như trước nữa.

"Các ngươi có cái nhìn như thế nào về thư cầu viện của bảy nước thảo nguyên?"

Shelter VII cau mày hỏi.

Giáo Đình không phải là của một mình ông ta, muốn xuất binh cứu viện thì nhất định phải nhận được sự ủng hộ của các phe phái lớn trong nội bộ Giáo Đình.

Muốn làm được điểm này không khó, con trai Giáo Hoàng là Quốc vương, con trai của những thủ lĩnh phe phái kia cũng là đại lãnh chúa, thấp một chút thì cũng có khả năng là lãnh chúa vừa và nhỏ.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Vương quốc Quang Minh chính là bản sao của Giáo Đình. Toàn bộ vị trí đều đã được định sẵn, chẳng còn chỗ trống nào cả.

Di chứng chính là sức chiến đấu của Vương quốc Quang Minh sẽ thấp hơn một tí xíu. Số lượng con cháu đời thứ hai, đời thứ ba thật sự là nhiều lắm, ngay cả ý chí liều mạng cũng không còn mãnh liệt như trước nữa.

Đương nhiên, bọn họ cũng có ưu thế của riêng mình, lượng tài nguyên mà bậc cha chú đầu tư vào sẽ phong phú hơn một chút.

Chương 1077 - Đối Nhân Xử Thế (2)

Nếu xét theo số liệu trên giấy, Vương quốc Quang Minh đứng đầu trong bảy nước thảo nguyên về tất cả các lĩnh vực như: nhân khẩu, kinh tế, quân đội, số lượng cao thủ vv...

"Bệ hạ, Vương quốc Quang Minh trong bảy nước thảo nguyên là một phần quan trọng trong bố cục của chúng ta ở Bắc đại lục. Nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên tuỳ tiện vứt bỏ."

"Vì để cho vinh quang của Thần Hi chi chủ lại một lần nữa chiếu rọi khắp đại lục, chúng ta nhất định phải hối thúc Liên minh Nhân tộc nhanh chóng triển khai hành động."

"Nếu như không được Hội nghị thông qua, vậy thì để cho Vương quốc Quang Minh tạm thời từ bỏ một phần lớn quốc thổ, chỉ chọn những địa điểm quan trọng để phòng thủ."

"Chúng ta nên phái một đội quân tinh nhuệ tới đó để đảm bảo là họ có thể giữ được ít nhất một cứ điểm, đợi sau khi giành được thắng lợi trong cuộc chiến tranh đại lục này, chúng ta sẽ đề nghị các quốc gia khác cùng nhau phái binh giúp họ thu hồi lại lãnh thổ bị mất."

Giám mục Sauron nói với giọng điệu nghĩa chính ngôn từ.

Đây là điển hình của dùng công mưu tư, nhưng lại không có người phản đối. Dù gì thì chuyện như vậy cũng không phải mới xảy ra lần đầu tiên, chi phí chi viện to lớn dành cho Vương quốc Quang Minh trước đó cũng là do Giáo Đình chi trả.

So với những quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần, Giáo Đình chính là một xí nghiệp tư nhân. Chỉ có một ông chủ là Thần Hi chi chủ, những người ở đây chỉ là những người làm công cao cấp.

Mặc dù Thần Hi chi chủ đã không lộ diện nhiều năm nay, rất nhiều người đã xem Giáo Đình thành tài sản riêng của bản thân, nhưng suy cho cùng thì vẫn phải cân nhắc đến vấn đề tín ngưỡng, không thể biến thành của riêng mình.

"Xuất binh thì không có vấn đề, nhưng đám thú nhân kia chính là một lũ điên, vừa mới kết thúc một trận chiến, giờ lại vội vàng nhảy ra ngoài kiếm chuyện."

"Muốn giúp Vương quốc Quang Minh giữ vững một cứ điểm, chúng ta không chỉ phải cân nhắc đến vấn đề quân sự, mà còn phải tính đến vấn đề hậu cần."

"Trên thảo nguyên chỉ có duy nhất một bến cảng lớn, trước mắt đang nằm trong tầm kiểm soát của Vương quốc Ferrante, nếu chúng ta muốn vận chuyển vật tư qua đó, lộ trình gần nhất chính là trung chuyển từ nơi đó."

"Muốn giữ được Vương quốc Quang Minh thì nhất định phải bảo vệ được bến cảng này. Chuyện này cần các quốc gia khác cùng nhau xuất lực, nếu chỉ có một mình chúng ta thì sẽ rất khó!"

Nghe xong lời phân tích của Gure, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi. Từ trên bản đồ cũng có thể thấy được, muốn bảo vệ được tuyến đường hậu cần sẽ rắc rối hơn việc bảo vệ Vương quốc Quang Minh.

Một cảng khẩu lớn có tầm quan trọng thế nào, không cần nói mọi người cũng biết, trong cuộc chiến tranh trước đó, các quốc gia đều thông qua những bến cảng như thế này để vận chuyển vật tư chiến lược, hoàn thành cuộc tấn công chiến lược nhằm vào Đế quốc Thú Nhân.

Sau khi chịu thiệt một lần, thú nhân sẽ rút ra được bài học. Chỉ cần người cầm quyền không ngu ngốc thì sẽ dốc hết toàn lực cầm tấn công bến cảng này.

Muốn giữ được bến cảng thì sẽ không tránh khỏi một trận huyết chiến.

Nếu như không cẩn thận làm lớn chuyện, hấp dẫn đại quân chủ lực của thú nhân chạy tới, lúc đó sẽ vô cớ làm lợi cho Vương quốc Alpha.

Đầu tư nhiều tài nguyên như vậy chỉ vì một Vương quốc Quang Minh rốt cuộc là có đáng hay không, trong thâm tâm của mọi người đều đang suy tư.

"Phái ra năm vạn viện binh qua đó giúp Vương quốc Quang Minh ổn định lòng người trước. Nhân lúc chiến hỏa còn chưa lan tới, cố gắng hết sức vận chuyển vật tư cho Vương quốc Quang Minh."

"Cho dù lựa chọn cuối cùng có như thế nào, nhất định phải đánh trận chiến bảo vệ Vương quốc Quang Minh."

Shelter VII bất đắc dĩ nói.

Hiện giờ đã không còn là thời đại mà Giáo Đình thống trị hết thảy nữa, bọn họ cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi trên đại lục.

Giữ vững được một cứ điểm, đảm bảo được quyền lực hợp pháp của Vương quốc Quang Minh và đặt nền móng cho cuộc phản công sau này, đây không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Vứt bỏ cơ nghiệp tổ chức chính phủ lưu vong và chờ sau cuộc chiến nhận sự ủng hộ của Liên minh Nhân tộc cũng là một sự lựa chọn, nhưng điều này nhất định phải nhận được sự công nhận của các phe phái mới được.

Tiêu chuẩn công nhận vô cùng đơn giản: Chỉ cần nhìn vào cường độ kháng cự trong lúc chiến tranh là được.

Đặc biệt là những quốc gia mới thành lập giống như Vương quốc Quang Minh, việc thể hiện tốt vào thời điểm này lại càng quan trọng hơn, nếu không có được thành tích chói sáng thì sẽ không thể thuyết phục được dư luận. . . .

Cảnh tượng tương tự đang đồng thời được diễn ra ở nhiều nơi. Những nước có đủ năng lực hỗ trợ đều đang cân nhắc xem có nên tiếp tục đầu tư lực lượng vào đại thảo nguyên hay không.

Ngược lại, những nước đang phải chịu sự đe dọa của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc lại khốn khổ hơn rất nhiều.

Mặc dù quý tộc trên đại lục đều là người một nhà, nhưng suy cho cùng thì thời gian độc lập của bọn họ đã quá lâu rồi, huyết thống thân tình cũng tương đương bằng không.

Cho dù là người một nhà thì cũng chỉ còn lại một chút tình hương hỏa, độ thân cận thua xa những đứa con, đứa cháu, những người anh em mới vừa tách ra như bảy nước thảo nguyên.

Không có tình cảm, nếu chỉ đơn thuần xét từ góc độ lợi ích góc, mọi người sẽ làm như chưa từng nhìn thấy những bức thư cầu viện của họ.

Ngoài miệng thì nói là sẽ xuất binh viện trợ, nhưng thực ra lại chẳng có hành động thực tế nào.

Áp lực thông qua Hội nghị Liên minh Nhân tộc cũng dần dần truyền tới các quốc gia Bắc đại lục. Các quốc gia Trung và Nam bộ có thể mặc kệ không quan tâm, nhưng các nước láng giềng như bọn họ lại không thể ngồi yên không để ý.

Chương 1078 - Đối Nhân Xử Thế (3)

Nếu cứ để mặc cho tiền tuyến của những nước này sụp đổ, chiến hỏa sẽ nhanh chóng lan đến trước cửa nhà mình, không ai có thể chỉ lo thân mình.

Sau khi đã xác định là không trông cậy vào Liên minh Nhân tộc được nữa, các quốc gia bèn đưa ánh mắt về phía Vương quốc Alpha, chờ đợi người làm lão đại ở Bắc đại lục này đưa ra phương án.

Là một trong những thành viên nòng cốt của quân đội Vương quốc, Hudson cũng nhận được thông tin trực tiếp. Dù rằng rời xa vương đô, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được lúc này đám Vương công đám đại thần đang buồn rầu cỡ nào.

Xuất binh hay không xuất binh đều là những lựa chọn khó khăn. Dù rằng trước đó mọi người đã đưa ra quyết định là sẽ đứng yên nhìn xem, nhưng trước tình hình hiện tại và áp lực quốc tế, bọn họ chỉ có thể đưa ra một quyết định mới.

Việc không tổ chức một cuộc hội nghị để thảo luận đã đủ chứng minh rằng giới cao tầng của Vương quốc rất có trách nhiệm, thà để bản thân gánh nhận áp lực.

Biết thì biết vậy, nhưng Hudson sẽ không chủ động đứng ra ôm hết trách nhiệm. Trong tình huống mà tương lai không chắc chắn, dù có đưa ra bất luận quyết sách gì cũng có thể là sai.

Sử dụng kết quả của cuộc Hội nghị quý tộc trước đó làm quyết sách, khi xảy ra vấn đề thì mọi người còn có thể đồng thời gánh chịu. Nhưng nếu tự tiện thay đổi quyết sách, khi xảy ra vấn đề gì sẽ phải tự mình gánh chịu hậu quả.

Hudson tiêu huỷ tài liệu theo như thói quen, sau đó làm như không có chuyện gì rồi tiếp tục làm những công việc trong lãnh địa.

"Bá tước đại nhân, Tử tước Kayo tới chơi."

Giọng nói của Tom vang lên bên tai, Hudson mỉm cười nói: "Mời y đến phòng khách nghỉ ngơi một chút, lát nữa ta sẽ đến."

Trực giác nói cho hắn biết, kế hoạch trước đó đã phát sinh tác dụng. Cũng không biết người chiến thắng của trận hải chiến vừa rồi là ai. . . .

"Kayo, đã lâu không gặp!"

Hudson ra vẻ nhiệt tình nói.

Thật ra hai người cũng chẳng có giao tiếp gì nhiều, ngay cả việc tố cáo lên Tổng đốc Pierce trước đó cũng là vì xuất phát từ "Hảo ý", vì để cho người "Bạn tốt" Kayo này ngộ nhập lạc lối, nên Hudson hoàn toàn không cảm thấy chột dạ.

"Đúng là đã lâu không gặp, phong thái của ngài Bá tước vẫn rạng ngời như trước, thực sự là làm cho người ta ao ước."

Kayo ra vẻ cảm khái nói.

Cảm xúc của y đối với rất phức tạp, trải qua vài giai đoạn, đầu tiên là khinh bỉ, sau đó là chú ý, lại sao đó chính là hận, cho tới bây giờ thì chỉ có thể ngưỡng mộ.

"Ha ha. . ."

"Bây giờ ngươi chính là một người bận rộn, ngài Tổng đốc đã giao toàn bộ chính vụ trong tỉnh cho ngươi xử lý. Lần này tới đây, chắc là không phải trùng hợp đi ngang qua thôi, đúng không?"

Hudson nửa đùa nửa thật nói.

Đúng là trong tỉnh Đông Nam có không ít chính vụ cần xử lý, nhưng đại đa số đều là những chuyện vụn vặt không có ý nghĩa lặp đi lặp lại, điều duy nhất cần nhọc lòng chỉ có việc xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Quý tộc của Vương quốc Alpha không linh hoạt giống như quý tộc ở những khu vực khác, một khi đã nhận định chuyện gì rồi là sẽ không thay đổi.

Sau khi bọn họ nhận định rằng Vương Quốc Hessen là một mối đe dọa có thể uy hiếp đến sự an toàn của tỉnh Đông Nam, cho dù là chiến tranh đại lục đã nổ ra, nhưng công tác thi công tuyến phòng thủ cũng không hề dừng lại.

Đương nhiên, cũng chỉ một mình tỉnh Đông Nam giàu có là dám chơi như vậy.

Tỉnh Đông Nam vốn là tỉnh thành giàu có nhất Vương quốc, trước đó không lâu còn có thêm một mỏ Ma Tinh quáng cỡ lớn, mọi người có tiền vốn để vừa chuẩn bị chiến đấu, vừa tiếp tục thi công.

Hơn nữa, việc xây dựng tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt vốn là phương án tốt nhất để che giấu Ma Tinh quáng. Mỗi ngày đều có một lượng lớn sức lao động bị điều động, nếu như không thống kê thì sẽ rất khó phát hiện ra dị thường.

Nhóm nô lệ thú nhân mà Hudson cống hiến ra hiện giờ đã bị quan phương xóa sổ về mặt số liệu. Lý do đưa ra là: Không quen khí hậu, ôn dịch, công trình sụp lún.

Trên thực tế, đám nô lệ này đã được đưa vào quặng mỏ, mở ra nghề nghiệp mới. Trừ phi Ma Tinh quáng mất đi giá trị khai thác, nếu không, những nô lệ thú nhân này sẽ rất khó có thể tiếp tục xuất hiện trong tầm mắt ngoại giới.

"Ngài Bá tước, lần này ta tới đây là để nhờ ngài giúp một việc. Có một nhóm hải tặc thần bí đột nhiên xuất hiện ở vùng duyên hải Đông Nam, cũng đã đánh một trận với hải quân của gia tộc Dalton."

"Trước mắt chúng tôi đã bắt đầu tìm kiếm trên biển, đã xác định được vị trí đại khái của của địch nhân là ở trong hải vực đảo Độc Long. Chắc là Bá tước đại nhân cũng đã được nghe những lời đồn về nơi này."

"Vì nhổ bỏ khối u ác tính này, trả sự bình yên cho vùng duyên hải Đông Nam, nên tôi muốn mời ngài Bá tước ra tay tương trợ!"

Tử tước Kayo vừa nói xong, Hudson liền rơi vào trầm tư. Truyền thuyết về "đảo Độc Long" rất nổi danh ở tỉnh Đông Nam.

Nghe nói nơi đây chính là nói giam cầm Thượng Cổ Thần linh và là nơi Ác Long lưu vong. Ở trên đảo có vô số độc trùng mãnh thú, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bỏ mạng.

Cũng có trong truyền thuyết nói rằng nơi đây chính là một toà tế đàn của Thần linh. Bị ảnh hưởng bởi cuộc đại chiến Thượng Cổ nên đã bị bỏ hoang.

Còn có truyền thuyết nói rằng nơi đây chính là một tàng bảo địa, đang chôn dấu một bảo tàng phú khả địch quốc.

Thậm chí còn có người nói, nơi này chính là cửa vào thông với Thâm Uyên, phàm là những người tới gần đều sẽ gặp đủ loại bất hạnh. . . .

Truyền thuyết thì có rất nhiều, nhưng là thật hay giả thì rất khó xác định, nhưng xác suất những con thuyền tiến vào vùng biển này rồi xảy ra ngoài ý muốn lại rất cao.

Sau khi quan sát Tử tước Kayo một hồi, không nhìn thấy sự giả bộ nào, Hudson liền mỉm cười.

Chương 1079 - Điều Tra

Sự kiện hải tặc lần này là do hắn gây ra, trước đó căn bản không có người biết mục đích của địch nhân là đảo Độc Long.

Gia tộc Dalton không có khả năng tương kế tựu kế lập ra một cái bẫy trong thời gian ngắn như vậy.

Việc thiết kế chôn giết Long Kỵ sĩ cũng đã từng xảy ra trên đại lục, nhưng không nhiều, hơn nữa cũng đều dùng dương mưu.

Muốn dùng âm mưu quỷ kế ám toán người khác rất dễ, nhưng muốn ám toán Cự Long Thánh Vực thì lại không đơn giản như vậy. Khứu giác nguy hiểm của những sinh vật siêu phàm này đều vô cùng nhạy bén.

Cho dù có cạm bẫy cũng vô dụng, Hudson lão gia lại không thích những bảo tàng thần bí này.

Nếu là tự mình phát hiện, không chừng Hudson lão gia sẽ đi điều tra một chuyến. Còn lời mời của những người khác, xin thứ cho tại hạ bất tài.

Tham lam là một cái tội, Hudson không tin là tự dưng trên trời sẽ rơi xuống một cái bánh cho mình.

Cho dù thật sự có bảo tàng thì cũng chỉ dệt hoa trên gấm với hắn mà thôi. Tài phú có thể cướp được từ trong chiến tranh, lượng tài phú mà hắn tích lũy được từ trong cuộc chiến lần trước đã bị tiêu hao bảy tám phần rồi, nhưng một cuộc chiến tranh mới lại sắp tới gần.

Hắn đã tích lũy được không ít các loại bí thuật và truyền thừa tri thức. Mặc dù có rất nhiều đều bị thiếu, nhưng để mở mang tầm mắt cũng đủ rồi.

Đều lăn lộn ở tỉnh Đông Nam, không thể nào có chuyện gia tộc Dalton không biết được, một người cẩn thận như Hudson lão gia trước giờ chưa từng tổ đội với người khác đi tầm bảo.

Không vào địa cung, bí cảnh, mà chỉ ở bên ngoài đi dạo, muốn phục kích một vị Long kỵ sĩ là chuyện không thể nào.

Lúc đó, khi phản công thú nhân, Liên minh Nhân tộc tổ chức một đội cao thủ đi phục kích Maxim mà cũng bị nó chạy thoát.

Đừng thấy thời gian chỉ vừa qua hai ba năm, nhưng thực lực của Maxim đâu còn như xưa nữa. Nếu như gặp phải đội hình địch nhân tương tự, dù là đánh không thắng thì nó cũng sẽ không chật vật như lúc đó.

Maxim đã từ bỏ sự kiêu ngạo của một con Cự Long, đi theo Belersden học đấu pháp trùm đầu, thậm chí còn thể đi đuôi đội ngũ hoàn thành phản sát.

Huống chi, thế cục trước mắt vẫn chưa phải thời cơ tốt để ra tay với hắn. Nếu thật sự muốn hạ độc thủ thì phải lựa thời điểm chiến tranh đại lục kết thúc rồi mới ra tay.

Ngoài dị tộc ra, Hudson cho rằng một người thanh niên tốt bụng như mình cũng không gây thù chuốc oán bao nhiêu.

"Xin Tử tước Kayo yên tâm, đả kích hải tặc là trách nhiệm của mỗi người. Nếu những tên hải tặc này đã xuất hiện ở vùng duyên hải Đông Nam thì chúng ta đã có chung địch nhân."

"Chỉ là hải vực Bắc đại lục có rất nhiều đá ngầm, còn thường xuyên xuất hiện Ma thú, nếu như không quen thuộc đường biển, tàu thuyền rất dễ dàng xảy ra bất trắc."

"Những tên hải tặc không quen hải vực ở đây thì chạy tới đây làm gì?"

"Dù là phát sinh biến cố, muốn di chuyển hang ổ để tránh đầu sóng ngọn gió thì cũng nên làm việc điệu thấp mới phải."

Hudson biết rồi mà còn cố hỏi.

Lúc đầu đám hải tặc này đã rất điệu thấp, ngay cả ngư dân cũng chẳng thèm ngó ngàng tới. Tiếc là đụng phải kẻ đứng sau màn như hắn, làm cho đám hải tặc này không thể điệu thấp được.

Song phương đã dính máu của nhau, lại không bộc lộ thân phận để hòa giải, vậy thì cũng chỉ có thể tiếp tục đánh.

"Chúng tôi cũng đang điều tra chuyện này, có một chiến quân hạm tuần tra đã phát hiện ra tung tích của bọn chúng, chắc là trong lúc hỏi chuyện đã xảy ra mâu thuẫn."

"Lúc viện binh đến chiến trường thì quân hạm đã bị chìm xuống biển. Chúng tôi đã đuổi theo bọn chúng được một lúc, nhưng vì màn đêm buông xuống nên chỉ đành dừng lại."

"Hải vực của đảo Độc Long thường bị sương vụ bao phủ, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị mất phương hướng, muốn tìm được điểm dừng chân của bọn chúng cũng không phải chuyện dễ."

"Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhờ ngài Bá tước ra tay!"

Tử tước Kayo chân thành giải thích.

Nội dung trước đó đều là thật, hiện giờ gia tộc Dalton cũng còn đang trong trạng thái mơ hồ, hoàn toàn không biết tại sao nhóm hải tặc ngoại lai này lại dám ra tay với quân hạm mình.

Nguyên nhân xung đột chỉ là suy đoán. Dù sao, người trong cuộc đều đã đi gặp Thần Hi chi chủ, muốn điều tra trừ phi là bắt sống được hải tặc.

Phía sau đảo Độc Long tràn ngập mây mù, không tìm được điểm dừng chân của địch nhân chỉ là một cái cớ mà thôi.

Đây là một thế giới siêu phàm, chỉ cần gia tộc Dalton muốn thì họ hoàn toàn có năng lực thanh lý hết khu vực sương mù này trong một thời gian ngắn.

Phiền phức là phiền phức một chút, nhưng so với việc thiếu hắn một ân tình thì chuyện phiền phức này sẽ có lợi hơn.

Nếu như Hudson còn nhìn không ra thiện chí lấy lòng rõ ràng như vậy thì hắn cũng không cần tiếp tục lăn lộn trên chính đàn nữa.

Chiến tranh lại nổ ra, mọi chuyện đều trở nên khác biệt. Chuyện hắn nắm giữ chức Tổng tư lệnh đã là ván đã đóng thuyền, ở trong mắt rất nhiều người, địa vị của đã dâng lên rất cao.

Gia tộc Dalton không phải gia tộc đầu tiên muốn lấy lòng hắn, và cũng sẽ không phải là gia tộc cuối cùng.

Những gia tộc khác vẫn chưa hành động là vì chưa tìm được thời điểm thích hợp. Nếu như có cơ hội, tất cả mọi người đều hi vọng là có thể sớm thiết lập được một mối quan hệ với tổng tư lệnh.

Không hi vọng là sẽ được Hudson lão gia chú ý nhiều cỡ nào, chỉ cần có thể tránh bị hắn nhằm vào trên chiến trường là đủ rồi.
...

Trên chiến trường binh quý thần tốc, một khi Hudson đã đáp ứng là sẽ không cố tình chậm trễ, hắn lập tức mang theo Kayo lên đường, bay thẳng về phía cảng Hansen.

Khi nhìn thấy hạm đội hải quân của gia tộc Dalton tề tụ, Hudson hâm mộ đến mức sắp chảy cả nước miếng.

Chương 1080 - Điều Tra (2)

Hai chiếc chiến hạm hạng nhất (ba ngàn tấn trở lên), năm chiếc chiến hạm hạng hai (hai ngàn tấn trở lên), mười ba chiếc chiến hạm hạng ba (một ngàn tấn trở lên), và hơn 30 quân hạm phụ trợ các loại.

Chỉ cần nhìn vào đội hình là biết gia tộc Dalton đã bị thiệt hại không nhỏ trong cuộc hải chiến trước đó rồi, có lẽ ngay cả những quân hạm ở phụ cận có thể điều động được đều đã điều động tới, rõ ràng là không định chừa đường sống cho nhóm hải tặc ngoại lai mà.

Hudson không có thời gian để đồng tình nhóm hải tặc ngoại lai, những kẻ dám làm ra kinh doanh không cần vốn này đều là hạng người tội ác tày trời, dù có kéo hết ra ngoài chém cũng sẽ không oan.

"Kayo, để người của các ngươi lên đường đi!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Dù có ước ao thế nào thì hắn cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài. Lỡ như bị người ta xem như đồ nhà quê thì sẽ làm tổn hại đến hình tượng.

Mặc dù quy mô hạm đội không nhỏ, nhưng kỳ thật địa vị của hải quân ở trong gia tộc Dalton cũng không cao, hoặc nói là ở bất kỳ quốc gia nào trên đại lục Aslante địa vị đều không cao.

Căn cơ đều nằm hết trên đất liền, dù cho hạm đội hải quân có mạnh đến đâu cũng không thể nào lên đất liền được.

Đại đa số quý tộc đều không xem trọng việc phát triển hải quân, gia tộc Dalton tổ chức một đội hình như vậy chủ yếu là vì việc kinh doanh trên biển.

Đối với Hudson mà nói, muốn thành lập một hạm đội như vậy cũng không khó.

Chỉ cần chịu bỏ tiền và công sức trong vòng hai, ba năm là có thể chế tạo được thuyền; chuyện phiền phức là hắn không có quan binh chỉ huy hạm đội.

Đám thủy thủ có được từ trong tay vương thất chỉ có thể điều khiển quân hạm mà thôi, tố chất tổng thể không được cao lắm.

Chuyện này mang ý nghĩa là trong một khoảng thời gian rất dài sau này, hạm đội hải quân của Sơn Địa Lĩnh chẳng ra làm sao cả.

Ỷ vào thuyền kiên pháo lợi để bắt nạt một số nhóm hải tặc nhỏ thì chắc là không thành vấn đề. Nhưng nếu gặp được quân chính quy thì sẽ rất bi kịch.

Kayo với khuôn mặt trắng bệch đang gật đầu với Hudson rồi lập tức căn dặn một gã nam tử trung niên: "Chú Byron, hạ lệnh cho hạm đội lên đường đi!"

Vừa mới dứt lời, y lập tức nôn thẳng xuống thuyền. Hiển nhiên, việc đi ké Cự Long cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Trong suốt quá trình bay, Tử tước Kayo đều như đang chơi trò chơi cảm giác mạnh. Sau khi được trải nghiệm cuộc hành trình khó quên này, có lẽ ý sẽ không muốn tiếp tục trải nghiệm thêm lần thứ hai.

Maxim rất xấu tính. Không phải ai cũng được hưởng thụ đãi ngộ giống như Long kỵ sĩ, trừ phi là bỏ đủ tiền.

Trước đó còn chưa kịp nói giá tiền mà đã trực tiếp lên đường rồi, có đãi ngộ tốt mới là lạ.

Lúc đầu Hudson còn muốn nói giúp Kayo một câu, nhưng sau đó hắn thấy nói chuyện tiền bạc sẽ làm tổn thương tình cảm, nên liền dứt khoát để cho Kayo tự chọn cưỡi Griffin hay là cưỡi Cự Long.

Tử tước Kayo tuổi còn trẻ đã lựa chọn cái sau. Đúng là sau khi trở về y đã có được một đề tài để chém gió với đồng bọn, nhưng mà cái giá phải trả lại hơi lớn.

Khúc nhạc dạo ngắn này không làm ảnh hưởng tới chuyến đi. Sau khi đứng trên boong tàu để cảm nhận mị lực của biển cả, Hudson liền quyết định đi xuống khoang tàu.

Ban đầu hắn còn định chỉ huy hạm đội tung hoành tứ hải, tiếc là sóng gió quá lớn, hắn không chịu nổi, nên chỉ đành hủy bỏ kế hoạch.

Có lẽ là vì vội vã nên Ma pháp trận đã được vận hành toàn lực, và không có thời gian để đo tốc độ di chuyển cụ thể.

Hudson chỉ mới cảm nhận một hồi liền biết là chiếc quân hạm còn đang nằm trên bờ của mình đã bị tụt hậu về phần tính năng rồi.

Thời đại đang tiến bộ, kỹ thuật đang thay đổi. Hudson đột nhiên hiểu được lý do tại sao lúc đó người của Giáo Đình lại chịu giao dịch kỹ thuật một cách sảng khoái như vậy rồi.

Rõ ràng là đang lấn Sơn Địa Lĩnh của hắn một nghèo hai trắng mà, chờ đến khi hắn tích lũy đủ vốn liếng thì kỹ thuật tiên tiến ban đầu đã trở nên lạc hậu.

Trên thực tế, thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, Hudson vẫn chưa thể nào tiêu hóa được hết số kỹ thuật mà hắn lấy được lú đó.

Nói cho chính xác thì tất cả tư liệu về kỹ thuật chế tạo tàu thuyền đều đang nằm lặng lẽ trong nhà kho, không có người hỏi thăm. Cho dù sau khi lấy được xưởng đóng tàu Berkshire thì vẫn không thể tiêu hóa được lượng kiến thức này.

Trong thời đại lãnh chúa phong kiến, lưu lượng dân cư rất ít, những tài liệu này lại dùng rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành và tiếng địa phương, nên trong Sơn Địa Lĩnh không có người nào có thể đọc hiểu.

Nếu như Hudson không mua được xưởng đóng tàu Berkshire, trong tình huống bị dồn vào bước đường cùng, không chừng hắn đã chạy vào trong xưởng đóng tàu Giáo Đình bắt người rồi.

Nhưng hiện giờ thì không cần, chỉ tính riêng việc tiêu hóa xưởng đóng tàu Berkshire thôi đã cần rất nhiều thời gian rồi, hắn không cần thiết phải vội vàng đi giải mã những tài liệu chế tạo tàu thuyền này.

Khoảng cách trong khái niệm đóng tàu ở đại lục Aslante vẫn còn rất lớn. Khi có thêm nhân tố đặc thù là ma pháp, mọi người sẽ rất khó đạt được nhận thức chung về phương diện kỹ thuật.

Suy cho cùng thì nơi này không có khoa học.

Chất lượng của ý tưởng đóng tàu chỉ chiếm một phần nhỏ trong giai đoạn đầu thi công, Ma pháp trận, Ma Tinh pháo mới là nhân tố quyết định.

Những bố cục nhìn như không hợp lý, không khoa học, nhưng sau khi cộng thêm nhân tố siêu phàm thì mọi thứ đều có thể trở nên thuận lý thành chương.

Hudson không phải là thợ đóng tàu, nên hắn không định tiếp tục loay hoay về vấn đề này. . . .

"Manbeard, ngươi đang làm cái quái gì vậy? Tại sao đi trong vùng sương mù này lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thể tìm được đảo Độc Long nữa?"

Một lão già thân mặc tế tự bào nghiêm nghị khiển trách.

Chương 1081 - Điều Tra (3)

Mặc dù trên đại lục Aslante không có quy định về đường bờ biển, nhưng mọi người vẫn âm thầm chấp nhận là hải vực gần phạm vi thế lực nào thì sẽ là của thế lực đó.

Hải vực của đảo Độc Long nằm gần Vương quốc Alpha nhất, nên nơi này được tính là nằm trong phạm vi thế lực của Người Alpha.

Bởi vì nơi này không có lợi ích kinh tế, tàu thuyền lại dễ bị lạc hướng, nên được xem là nơi chẳng lành, Vương quốc Alpha cũng không quan tâm đến đảo Độc Long.

Nếu như lén lút chạy tới thì bọn chúng thích làm gì cũng chẳng ai hay biết, chẳng ai quan tâm.

Tiếc là vụ đánh chìm một chiếc quân hạm của gia tộc Dalton trước đó đã làm lộ hành tung của bọn chúng. Nếu như không nhanh chóng làm xong việc rời đi, chờ đối phương phản ứng lại, lúc đó có muốn rời đi cũng không dễ dàng như vậy.

"Đại nhân, trong hải vực của đảo Độc Long toàn là sương mù, nghe nói đám sương mù này che phủ mấy chục vạn km vuông, toàn bộ khu vực này chỉ có một hòn đảo, ngay cả tọa độ tham chiếu cũng không có."

"Ở đây, tầm nhìn của người bình thường còn không đủ trăm mét. Phóng tầm mắt nhìn khắp tứ phương thì chỉ toàn là một mảnh xám xịt."

"Tàu thuyền tiến vào vùng biển này sẽ rất dễ bị mất phương hướng. Có thể đến được đảo Độc Long trong truyền thuyết hay không đều nhờ hết vào may mắn."

"Lúc đó thuộc hạ có thể ngộ nhập nơi này và bình an rời khỏi đều nhờ có sự phù hộ của Thần Hi chi chủ!"

Manbeard vội vàng giải thích.

Vì để thể hiện rằng bản thân mình đã tận lực, trong lúc nói chuyện, gã ta còn không ngừng chỉ vào mái tóc sắp bị trọc của mình.

Lão già mặc tế tự bào đang chuẩn bị nổi giận thì bị một vị Kỵ sĩ trung niên ở sau lưng kéo lại. Ở trong một nơi đặc thù như vậy, đám hải tặc trước mắt sẽ đáng tin hơn là đám cao thủ như bọn hắn.

Nếu như không cẩn thận lạc lối ở nơi này, cho dù là những cường giả đỉnh cao trên đại lục như bọn hắn cũng có khả năng bị bỏ mạng.

"Được rồi, Yosip. Đảo Độc Long là một trong thập đại hiểm địa, nếu như có thể dễ dàng tìm được như vậy thì cũng đã không có danh tiếng lớn vậy rồi."

"Manbeard, ngươi cứ dựa theo kinh nghiệm của mình để tiếp tục tìm đi. Nếu như bảy ngày sau vẫn không tìm được đảo Độc Long thì chúng ta sẽ rời khỏi vùng biển này trước."

Jeracic ra vẻ hiền lành nói.

Nhưng mà vẻ mặt này ở trong mắt Manbeard còn đáng sợ hơn vẻ mặt tức giận răn dạy vừa rồi của lão già tế tự. Ít nhất là lão tế tự chỉ là người bình thường, còn tên này lại là một kẻ điên.

Ở trong mắt của người bình thường, đám khổ tu sĩ của Giáo Đình chính là một đám người thành kính với tín ngưỡng, có đạo đức cao thượng, làm người khiêm tốn, ghét ác như cừu. . . là người có đạo đức hoàn mỹ.

Nhưng với một kẻ đi theo Giáo Đình lăn lộn như Manbeard lại biết những lời này đều là giả. Nếu như khổ tu sĩ thật sự cao thượng đến thế thì Giáo Đình cũng không cần phải che giấu nhiều chuyện xấu như vậy rồi.

Thành kính với tín ngưỡng thì không sai, nhưng những thứ khác đều là hư cấu. Đại đa số khổ tu sĩ đều là những tên điên, dâng hiến toàn bộ sinh mệnh của mình cho Thần linh, trong đầu chỉ toàn là vinh quang của Thần Hi chi chủ.

Hiện giờ người này dễ nói chuyện là bởi vì Manbeard là một số ít người trên đại lục đã từng vào trong đảo Độc Long mà có thể sống ra ngoài.

Nhưng một khi không hoàn thành được nhiệm vụ, đối phương sẽ trở mặt ngay lập tức. Ở trong mắt của những kẻ điên này, Thần linh mới là lớn nhất.

Đám hải tặc không hoàn thành được nhiệm vụ sẽ không có giá trị tồn tại, để bọn chúng sống sót chính là đang khinh nhờn Thần linh.

Không chừng ngay khi bắt đầu tham gia hành động lần này, nhóm hải tặc bọn hắn đã là những người chết ở trong mắt của những kẻ điên này rồi.

"Xin hai vị đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tìm ra đảo Độc Long!"

Manbeard vội vàng đảm bảo.

Nhưng trong thâm tâm gã ta thì lại bắt đầu chửi thề. Sao người của gia tộc Dalton còn chưa tới nữa, nếu như không có ngoại lực tham gia thì gã ta sẽ không có cách nào lật bàn được!

Đúng là số lượng hải tặc rất đông, nhưng dù sao cũng chỉ là những người có chút vũ lực mà thôi, về bản chất thì vẫn là một đám ô hợp. Bắt nạt người bình thường thì được, nhưng khi ở trước mặt lực lượng siêu phàm thì lại không đáng được nhắc tới.

Hiện giờ trên mỗi chiếc thuyền đều có người của Giáo Đình, trên danh nghĩa là để thuận tiện, nhưng trên thực tế lại là đang âm thầm phòng bị gã ta.

Sau khi chần chờ một chút, Manbeard lại mở miệng nói: "Hai vị đại nhân, sương mù đã che khuất hết tầm nhìn rồi, diện tích của đảo Độc Long lại không lớn, cho dù có gặp thoáng qua thì chúng thuộc hạ cũng chưa chắc có thể phát hiện ra."

"Nếu như có thể để cho Ma pháp sư xuất thủ xua tan làn sương mù ở lân cận thì sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tìm kiếm đảo Độc Long!"

Trên mặt gã ta tràn đầy vẻ chân thành, không nhìn ra bất cứ vấn đề gì. Để Ma pháp sư xuất thủ xua tan làn sương đang bao phủ đội tàu nghe cũng rất phù hợp với thực tế.

Vấn đề duy nhất là trong nhóm hải tặc này không có Ma pháp sư, muốn ra tay chỉ có thể dựa vào đoàn người của Giáo Đình. Tiêu hao một lượng lớn ma lực ở những nơi kỳ lạ như vậy là một chuyện rất nguy hiểm.

"Được!"

Jeracic sảng khoái đáp ứng, Giám mục Yosip có muốn ngăn cản cũng không kịp. Sau khi chần chờ một hồi, lão ta cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu.

Dù cho Ma pháp sư trong đội ngũ phe mình không ra tay thì lão ta vẫn tin rằng mình đủ sức trấn áp đám hải tặc này, ngay cả khi tên thủ lĩnh hải tặc ở trước mắt này thật sự có tính toán gì đó.

Chương 1082 - Thuyền U Linh

Đoàn người của Hudson dừng bước ở bên ngoài sương mù.

"Bá tước Hudson tôn kính, khu vực bị sương mù bao phủ trước mặt chính là hải vực đảo Độc Long đại danh đỉnh đỉnh, chúng tôi còn gọi nó là hải vực sương mù."

"Lượng sương mù ở bên ngoài không tính là lớn, nhưng càng đi sâu vào bên trong thì tầm nhìn sẽ càng bị hạn chế, không thể phân biệt được phương hướng. Một khi vào trong sẽ rất khó tìm được đường về, mỗi năm đều có tàu thuyền bị mất tích trong khu vực này."

"Chỉ có những cơn gió biển mấy chục năm khó gặp một lần mới có thể thổi tan làn sương mù, để lộ ra chân dung của vùng biển này."

"Vương quốc ta cũng từng tổ chức nhân thủ thăm dò qua mảnh hải vực thần bí này, thậm chí còn tìm ra đảo Độc Long trong truyền thuyết, nhưng ở trên đảo quá nguy hiểm."

"Đội thám hiểm gồm 300 người, nhưng cuối cùng chỉ có năm người sống sót. Những người còn sống giống như đã trải qua một chuyện kinh khủng nào đó, không hề hé răng về bất cứ chuyện gì trên đảo, trong tay chúng tôi cũng không có thông tin tình báo kỹ càng."

"Hiện giờ chúng tôi vẫn không thể xác định được đám hải tặc kia là do sơ suất chạy vào vùng biển này, hay là do bọn chúng muốn đi vào trong để tìm kiếm bảo tàng trong truyền thuyết."

"Đảo Độc Long quá hung hiểm, cho dù vào được bên trong cũng không nhất định sẽ gặp được lũ hải tặc kia."

"Gần vùng biển sương mù này, chỉ mở có mỗi con đường ở hướng này, những khu vực khác đều nằm trong những hải vực xa lạ, đầy rẫy những rủi ro chưa biết, nếu như bọn chúng có thể sống sót quay về, khả năng cao là sẽ đi qua khu vực này."

"Mặc kệ bọn họ là sơ suất đi vào bên trong hay là muốn vào trong tầm bảo, chúng ta chỉ cần chờ ở nơi này là được!"

Byron mỉm cười giải thích.

Muốn truy tìm địch nhân trên biển rộng mênh mông và đại dương bao la thì nhất định phải cần dùng đến kỹ xảo. Nếu cứ đuổi theo phía sau địch nhân một cách ngu ngốc thì sẽ chết mà không hề hay biết gì.

Có quá nhiều rủi ro trên những tuyến đường xa lạ, bao gồm những cơn bão bất định, những loài Hải tộc hận con người, những con Ma thú có thực lực mạnh mẽ, những địa hình đặc biệt. . .

Dù là gặp phải tình huống nào cũng đều sẽ làm cho đội tàu bị thiệt hại nặng nề, thậm chí là toàn quân bị diệt.

"Hừm, vậy thì chờ ở đây một chút trước. . ."

Hudson còn chưa nói xong, phía xa liền xuất hiện ba con tàu có phong cách kỳ lạ.

Dù cách xa nhau mấy dặm, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được luồng khí tức tà ác phả vào mặt, như thể đến từ Thâm Uyên địa vực vậy.

Byron ở bên cạnh đã hoảng sợ hét lên: "Thuyền U Linh!"

"Ba chiếc thuyền U Linh đang chạy tới chỗ của chúng ta."

"Hỏng rồi, chúng ta bị theo dõi!"

"Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Lắp đạn cho toàn bộ Ma Tinh pháo rồi nhắm thẳng vào ba chiếc thuyền U Linh này, một khi bọn nó vào trong tầm bắn thì lập tức nã pháo!"

Hudson cũng đã từng được nghe về hung danh hiển hách của thuyền U Linh. Những người kiếm ăn trên biển sợ nhất là gặp phải những thứ này.

Nghe nói trên "thuyền U Linh" có rất nhiều U Linh, có một vài con còn giữ được một chút ký ức khi còn sống. Rõ ràng đều là người đã chết rất nhiều năm rồi, nhưng bọn này vẫn còn cho rằng mình còn sống, thường xuyên ra ngoài ăn cướp thương khách.

Gặp được thuyền U Linh là sẽ xảy ra một trận huyết chiến, những đòn tấn công vật lý sẽ không gây ra sát thương đối với lũ quái vật này.

Chỉ có những lực lượng siêu phàm như Kỵ sĩ và Ma pháp sư mới có thể đánh chết những con U Linh này.

Chuyện phiền phức là sau khi những con U Linh này bị đánh chết thì sẽ nhanh chóng phục sinh trên thuyền. Chỉ khi nào bắn phá thuyền U Linh thì mới có thể tiêu diệt được bọn chúng.

Những chiếc thuyền U Linh mới sinh cũng chẳng khác những chiếc thuyền bình thường là mấy, muốn hủy diệt cũng không phải là khó.

Nhưng thuyền U Linh và những con U Linh trên thuyền lại có thể trưởng thành, chỉ cần thông qua giết chóc là sẽ không ngừng trở nên mạnh hơn. Một số con thuyền U Linh mạnh mẽ ngay cả quân đội cũng đều cảm thấy khó giải quyết.

Trong hầu hết thời gian, lựa chọn tốt nhất khi gặp được thuyền U Linh chính là lập tức nã pháo, nếu như may mắn, bọn chúng sẽ bị Ma Tinh pháo chấn nhiếp, sau đó sẽ tự động rời đi.

Nhưng một khi tới gần rồi bật pk thì thường là sẽ bị thiệt hại nặng nề. Trong tình huống thực lực cho phép, hải quân của các đại thế lực sau khi gặp gỡ thuyền U Linh đều sẽ cố gắng hết sức vây quét.

"Chú Byron, ba con thuyền U Linh này rất mạnh sao?"

Tử tước Kayo hỏi với vẻ mặt trắng bệch.

Trên đường tới đây y đã phải chịu không ít đau khổ. Đầu tiên là bị Maxim chơi cho nôn thốc nôn tháo, sau đó lại bị sóng gió trên biển đánh cho xây xẩm mặt mày.

Lúc đầu Byron còn muốn an bài Mục sư cứu chữa, nhưng vì Tử tước Kayo tiếc mạng nên đã nhã nhặn từ chối, chỉ uống một liều ma pháp dược tề.

"Thường thì thuyền U Linh chỉ xuất hiện một mình, rất hiếm khi kéo bè kéo lũ đi chung, và thường xuất hiện vào ban đêm."

"Ba chiếc thuyền này có thể chạy ra ăn cướp vào ban ngày thì cũng có nghĩa là những con U Linh trên tàu đã trưởng thành rồi, có thể không bị ánh nắng mặt trời làm bị thương."

"Ba chiếc thuyền U Linh cùng nhau hành động cũng có nghĩa là những con U Linh trên thuyền đã có được trí tuệ không tầm thường, hoặc có thể nói là đã khôi phục không ít ký ức khi còn sống."

"Lần gần nhất mà chúng ta tiêu diệt được một chiếc thuyền U Linh xuất hiện vào ban ngày đã là chuyện của hơn ba mươi năm trước, chúng ta bị thiệt hại ba chiếc quân hạm, hơn tám trăm tên lính chết trận, trong đó còn bao gồm một vị Đại Địa kỵ sĩ."

Chương 1083 - Thuyền U Linh (2)

"Lần gần nhất có ba chiếc thuyền U Linh đồng thời xuất hiện vào ban ngày đã là chuyện của trăm năm về trước. Hôm nay bị chúng ta gặp được, sợ là lát nữa sẽ có một trận ác chiến!"

Sau khi cảm thán, Byron đột nhiên nói: "Bá tước Hudson, ngài là người mạnh nhất ở đây."

"Đợi lát nữa đánh nhau, xin nhờ ngài ra tay phá huỷ thuyền U Linh!"

Trong thâm tâm Byron không khỏi thầm bội phục sự nhìn xa trông rộng của Bá tước Pierce.

Nếu như không có một kẻ mạnh như Hudson ở đây, khi gặp phải những chuyện này, phản ứng đầu tiên của ông ta chính là hạ lệnh mau chóng bỏ chạy.

Có thể chạy được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, kinh nghiệm nói cho ông ta biết, tuyệt đối không được liều mạng với những con thuyền U Linh không rõ thực lực.

Khi đụng phải bọn quái vật này, dù cho số lượng binh lính bình thường có nhiều đến đâu thì cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ có cao thủ chân chính mới có thể tiêu diệt được thứ quỷ quái này.

"Yên tâm đi, ta sẽ tìm cơ hội xuất thủ!"

Hudson bình tĩnh nói.

Trong thâm tâm hắn đã có chút nghi ngờ mình là nhân vật chính rồi. Lúc đầu chỉ là đi theo tới đây để làm cảnh mà thôi, tiện thể tăng thêm một chút kinh nghiệm hải chiến, không ngờ lại gặp phải loại thuyền U Linh có cấp bậc này. ...

"Ầm ầm..."

Tiếng nổ của Ma Tinh pháo vang vọng đất trời, từng viên đạn pháo không ngừng bay ra, tiếc rằng không thể bắn trúng mục tiêu.

Nhìn thấy ba chiếc "thuyền U Linh" đang không tránh né đạn đại bác, Hudson hơi sững sờ. Ba con thuyền U Linh này vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không giống với những thông tin được ghi lại trong sách.

Nhưng nghĩ tới chuyện thuyền U Linh có thể tiến hóa nhờ vào việc giết chóc, Hudson lập tức nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ba con thuyền U Linh trước này rõ ràng đã tiến hóa không chỉ một lần, không chừng đây chính là thuyền U Linh cao cấp trong truyền thuyết.

Phương pháp đơn giản nhất để xác định được cấp bậc của thuyền U Linh chính là xem thực lực của U Linh.

Dựa theo đẳng cấp mà thế giới loài người phân chia cho thuyền U Linh, cấp thực lực của con U Linh Vương trên thuyền chính là cấp bậc của thuyền U Linh.

Còn về phần số lượng U Linh dưới trướng thì lại không có tiêu chuẩn thống nhất cụ thể, từ mấy chục con đến hơn ngàn con cũng có, thực lực đều sẽ thấp hơn con U Linh Vương.

Song phương còn chưa kịp tới gần, Hudson đã cưỡi Cự Long bay lên không trung. Maxim bị đánh thức khi vẫn còn đang ngái ngủ, nó không nói hai lời liền thi triển một ngụm Long Viêm để chào hỏi.

Không biết là do bị ký ức khi còn sống quấy phá hay là vì linh trí của lũ U Linh này vốn đã cao, sau khi bọn chúng phát hiện ra Cự Long liền lập tức tỏ ra hoảng loạn.

Con "U Linh Vương" một mặt thì trấn an tiểu đệ, một mặt thì điều khiển thuyền U Linh tránh né đòn công kích.

Nhưng mọi chuyện đều là phí công, dưới sức nóng của liệt diễm, vô số U Linh đã bị hóa thành tro tàn.

Còn chưa kịp cao hứng, cảnh tượng kế tiếp đã làm cho đám người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, những con U Linh đã chết đang nhanh chóng phục sinh tại chỗ với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Truyền thuyết đều là thật, những con U Linh đã chết có thể phục sinh trên thuyền!

Nhưng chuyện làm cho Hudson cảm thấy vui mừng chính là chiếc thuyền U Linh này cũng không phải là không bị thiệt hại, boong thuyền bị Maxim đánh trúng đã xuất hiện thêm một cái hố to.

Thực lực của những con U Linh vừa sống lại cũng đã yếu hơn trước đó vài phần. Điều quan trọng nhất là thực lực của U Linh Vương cũng đã bị hắn ép hiển lộ ra.

U Linh Vương cấp 8, trên thuyền U Linh có cấp bậc này, những con U Linh yếu nhất cũng là cấp 3.

Cho dù là trong đoàn hải quân tinh nhuệ nhất trên đại lục cũng là người bình thường chiếm đa số, một khi bị lũ U Linh này nhảy lên trên thuyền, lúc đó sẽ diễn ra một cảnh tượng giết chóc.

Có nên thả những con U Linh này lên thuyền để hố gia tộc Dalton một vố không?

Sau khi chần chờ một chút, Hudson đã từ bỏ ý nghĩ này. Nếu như hắn làm ngơ vào lúc này, không chừng toàn bộ hạm đội này sẽ bị tiêu diệt.

Nếu để cho một lượng lớn U Linh nhảy lên trên thuyền đánh sáp lá cà thì binh lính bình thường sẽ không có sức chống cự. Đối mặt với loại địch nhân bất tử bất diệt này, cao thủ trên thuyền cũng chẳng cầm cự được bao lâu.

Ma Tinh pháo có thể uy hiếp được thuyền U Linh, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bắn trúng đã.

"Maxim, thử dò xét thực lực của những con tàu hỏng này trước đi."

Trong khi nói chuyện, bản thân Hudson cũng tham gia vào cuộc chiến. Loại cơ hội để luyện tập như thế này rất hiếm thấy.

Làm một tên Ma đạo sĩ cấp 5 có thể thi pháp mà không cần niệm chú, tác dụng của hắn trên chiến trường sẽ không hề yếu hơn một vị Ma đạo sư.

Những đối thủ cùng cấp bậc vốn chẳng thể nào cầm cự nổi một hiệp với Hudson. Cho dù là đối thủ có thực lực mạnh hơn, nếu như trước đó không chuẩn bị từ trước thì cũng có khả năng bị hắn giết chết.

Đáng tiếc, với tư cách là chủ soái đại quân, hắn nhất định phải tọa trấn hậu phương để thống lĩnh toàn cục, Hudson vốn không có cơ hội để biểu hiện. Nếu như cần đến người cầm đầu là hắn đích thân xuất thủ, điều đó cũng có nghĩa là đã đến thời khắc sinh tử tồn vong.

"Lưu Tinh Hỏa Vũ","Địa Ngục hỏa","Hỏa Vũ Tứ Hải" ...

Hàng loạt Ma pháp hệ hỏa từ trên trời giáng xuống thuyền U Linh, đó là một bữa tiệc về thị giác, những người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng là Maxim đang tức giận, còn cảm thán rằng Cự Long cường đại. ...

"Long kỵ sĩ!"

"Các ngươi còn thất thần ở đó làm gì, nhanh phản công cho ta! Lao lên đội tàu của đối phương rồi đánh sáp lá cà đi."

"Lão nhị, lão tam, chúng ta mang theo cao thủ đi đối phó với Long kỵ sĩ, hôm nay lão tử muốn Đồ Long!"

U Linh Vương gào thét hạ lệnh.

Chương 1084 - Thuyền U Linh (3)

Gần như trong cùng một lúc, ba tên U Linh Vương cấp 8 mang theo mười mấy tên cao thủ U Linh cấp 6, cấp 7 lao về phía Hudson.

Nhìn thấy cảnh này, Maxim bị tức đến mặt xanh lè. Vậy mà lại có người dám kêu gào "Đồ Long" ở trước mặt nó, quả thực là không xem nó ra gì mà.

Trong lúc nhất thời, Ma pháp Long ngữ bay loạn, rất nhiều con U Linh mang theo suy nghĩ muốn bóp quả hồng mềm vừa mới bay tới gần Hudson liền bị một móng vuốt đột nhiên xuất hiện vả cho trở về trùng sinh.

Belersden vuốt vuốt mắt gấu, nhìn thấy những con U Linh bay đầy trời, thói ham chơi liền trỗi dậy. Nó tiện tay bắt lấy mấy con rồi cầm trong tay quan sát, như thể đã nhìn thấy một món đồ chơi thú vì vậy.

Gấu con không chỉ không tiếp tục xuất thủ, mà ngược lại còn mở miệng nói: "Hudson, lũ này chơi vui thật, rất nhẹ, một chút trọng lượng cũng không có."

"hay là chúng ta bắt bọn chúng về nuôi làm sủng vật đi. Lúc bình thường còn có thể bán vé cho những người muốn tham quan, chắc là cũng kiếm được chút đỉnh."

Đây chính là suy nghĩ của một con gấu ham chơi. Có lẽ chỉ có Belersden mới nghĩ tới chuyện như chăn nuôi thuyền U Linh này.

Nhưng chẳng biết tại sao, Hudson đột nhiên cảm thấy lời đề nghị này có thể thử một chút. Nếu như thật sự có thể khống chế được ba chiếc thuyền U Linh này, không nói là có thể tung hoành tứ hải, nhưng ít nhất là khi bị uy hiếp trên biển thì có thể làm cho địch nhân ăn không được, gói đem đi.

"Vậy thì cứ thử xem, xem thử những con U Linh này có thể ký kết khế ước nô lệ được không. Nếu như có thể nô dịch được bọn chúng thì cứ tạm giữ lại trước."

Nghe được cuộc thảo luận của một người một gấu, Maxim đang bận chiến đấu liền trợn trắng mắt, nhưng nó lại không mở miệng phản đối.

Về bản chất thì nó cũng chẳng phải là con rồng an phận gì, đối với chuyện nô dịch thuyền U Linh này, nó cũng cảm thấy rất thú vị.

Tăng cường thực lực chỉ là phụ, quan trọng là chơi vui. Những loài sinh vật như U Linh đều rất hiếm thấy trong vị diện vật chất.

Nó đã lớn như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nó được thấy một loài sinh vật xem mình như con người nhưng lại thích phiêu đãng khắp nơi.

Ba gã vô lương đang nghĩ cách xem làm sao để nô dịch được những con U Linh này, nên cường độ công kích thuyền U Linh cũng bị giảm xuống rất nhiều.

Chuyện này chỉ khiến cho hạm đội bên dưới chịu khổ. Đối phó với loài sinh vật bất tử bất diệt thích bay tới bay lui như U Linh rõ ràng không phải chuyên nghiệp của họ.

Dù cho Hudson đã thu hút sự chú ý của toàn bộ những con U Linh cao cấp, nhưng họ vẫn bị những con U Linh bay tới bay lui làm cho sụp đổ tinh thần.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết, Hudson mới nhớ bên mình còn có đồng minh. Hắn bèn vội vàng mở miệng nói: "Maxim, đừng có lãng phí thời gian với lũ này nữa, trực tiếp xuất thủ công kích thuyền U Linh, đuổi bọn chúng rời khỏi đó đi."

"Belersden, ngươi tìm cơ hội bắt thêm mấy tên U Linh, trên mỗi chiếc thuyền đều bắt mấy con, tốt nhất là có thể bắt được một con U Linh Vương về đây."

Là "đuổi" chứ không phải tiêu diệt, rõ ràng là Hudson đã động tâm với những chiếc thuyền U Linh này rồi. Có rất ít vụ thuyền U Linh bị con người khống chế, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có.

Vào thời kỳ Thượng cổ, từng có một nhân vật mạnh mẽ là Vu Yêu Vương đã từng thành lập một đội thuyền U Linh, những nơi đội thuyền U Linh đi qua, tàu thuyền đều biệt tích.

Các tộc đã nhiều lần tổ chức vây quét, nhưng cuối cùng đều thất bại, chuyện này làm cho việc kinh doanh trên biển bị cắt đứt trong một khoảng thời gian.

Có lẽ là vì cuộc sống quá thoải mái, nên vị Vu Yêu Vương không biết sống chết này đã chạy vào trong Đảo rồng trộm thi thể để luyện chế Cốt Long, dẫn đến bị Long tộc truy sát.

Dưới sự dẫn dắt của ba vị Long vương và hàng trăm con Cự Long trưởng thành, Vu Yêu Vương đã bị truy sát hơn mười năm, cuối cùng cũng bị Cự Long xóa sổ.

Sau khi chịu thiệt thòi, các tộc trên đại lục cũng đã rút ra được bài học. Một khi phát hiện ra thuyền U Linh liền lập tức tổ chức nhân thủ vây quét, không cho bọn hắn có cơ hội trưởng thành lớn mạnh.

Là bá chủ đại lục, nhân tộc rất xem trọng chuyện này, đặc biệt là những quốc gia gần biển, cường độ truy sát thuyền U Linh càng quyết liệt hơn.

Như đội thuyền U Linh có thể xuất hiện vào ban ngày ở trước mắt này, ít nhất cũng sẽ bị cả một Vương quốc truy sát.

Nếu như may mắn, đồng thời bị một vài nước lớn truy sát cũng là chuyện có thể xảy ra.

Giải quyết một chiếc thuyền U Linh, mang theo phần lõi của nó trở về liền có thể đổi lấy ban thưởng của các quốc gia trên đại lục. Tước vị, đất phong, vàng bạc châu báu, tài nguyên tu luyện, tất cả đều có thể thương lượng.

Không phải là vì các quốc gia có trách nhiệm ra sao, chủ yếu là vì phần lõi của thuyền U Linh chính là một loại bảo vật.

Đối với những cường giả tu luyện Ma pháp hắc ám như Ma pháp Vong Linh, Vu sư vv... mà nói, đây chính là bảo vật phụ trợ tốt nhất.

Nếu như có thể lấy được phần lõi của ba chiếc thuyền U Linh cấp 8 ở trước mắt, không chừng có thể bồi dưỡng ra được một vị cường giả Thánh vực.

Nếu không phải Hudson không cần thứ này để đột phá, hắn đã ra lệnh giết thuyền lấy lõi rồi. Suy cho cùng thì bản thân cường đại mới thật sự là cường đại.

Trên thực tế, nếu như những con U Linh này không bị nhốt trên thuyền U Linh thì bản thân bọn chúng cũng là một loại vật liệu Ma pháp rất tốt.

Đối với những Áo Thuật sư say mê với nghiên cứu mà nói, vạn vật đều có thể làm vật liệu nghiên cứu.

Đừng nói là một con U Linh nhỏ nhoi, ngay cả Ác ma và Thiên sứ cũng là vật liệu trong tay họ, thậm chí vào thời kỳ Thượng cổ còn có người muốn dùng Thần linh để làm vật liệu nghiên cứu.

Chương 1085 - Khế Ước

Đám người này chơi hight như vậy, bị Giáo Đình liệt vào hàng ngũ dị đoan cũng không có gì kỳ lạ.

Maxim vừa bật mode nghiêm túc, ba chiếc thuyền U Linh ở bên dưới liền nhanh chóng bị thủng lỗ chỗ, boong tàu đã bị đánh đến không còn hình dáng, rất nhiều khoang thuyền cũng bị sụp đổ.

Nhìn thấy nhà của mình bị đánh cho không còn hình dáng, lũ U Linh lập tức nổi giận. Không thèm để tâm đến chuyện đồ sát đội tàu bên dưới nữa, mà nhanh chóng tham gia vào đội ngũ vây công Maxim.

"U Minh Thiên Mạc!"

U Linh Vương lão đại quát một tiếng chói tai, vô số U Linh liền bị biến thành hắc vụ, che kín thái dương ở trên trời, âm khí ở giữa thiên địa đang không ngừng hội tụ ở bên dưới mây đen.

Khí tức của ba tên U Linh Vương bị mây đen che phủ đang không ngừng được tăng lên, cuối cùng vậy mà lại bước vào Thánh Vực cấp 9.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson lại cảm nhận được câu nói "Sách đến lúc dùng mới thấy ít". Chiêu thức mà lũ U Linh thi triển đã nằm ngoài phạm vi nhận biết của hắn.

Hudson nhìn thoáng qua Belersden, gấu con trực tiếp lắc đầu. Đại Địa Chi Hùng chỉ là vương giả trên đại lục, hơn nữa còn là loài sinh vật nổi danh về độ trạch, kiến thức về những chuyện trên biển cũng có hạn.

Maxim thì lại càng không cần phải nói, là một con Cự Long không có đủ truyền thừa, tri thức trong đầu đều là kinh nghiệm của mẫu long truyền lại.

Từ những hành vi trước đây của nó cũng thể nhìn ra được mẹ của Maxim cũng chẳng phải là loại rồng có trách nhiệm gì. Tri thức thì học được rất nhiều, nhưng đa số đều không được đầy đủ, hoặc toàn là những kiến thức sai.

Sự thật chứng minh, hố nhi tử là thiên phú không phân biệt chủng tộc. ...

"Hỏng rồi, thực lực của U Linh Vương đã được tăng lên cấp 9, đội pháo binh lập tức vào chỗ, toàn bộ Ma Tinh lập tức nhắm thẳng vào chiếc thuyền U Linh trước mặt rồi nã pháo!"

"Tốc độ phải nhanh, nhất định phải phá hủy bí pháp của lũ U Linh này, nếu không hôm nay chúng ta đừng nghĩ đến chuyện còn sống mà thoát khỏi đây!"

Byron vội vàng hạ lệnh.

Chỉ trong nháy mắt, đội tàu đã bị khói đen che phủ, sau khi mất đi mục tiêu công kích, đội tàu chỉ có thể dựa vào cảm giác để bắn loạn xạ.

Có bắn trúng mục tiêu hay không thì không biết, dù sao hỏa lực chưa bao giờ ngừng lại, chỉ cần nã pháo là sẽ cảm thấy yên tâm.

"Chú Byron, Ma Tinh pháo không thể nhắm trúng được mục tiêu, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Tử tước Kayo hoảng hốt hỏi.

Y còn trẻ, có tiền đồ rộng lớn, trong nhà còn có vợ con đang chờ, y không muốn táng thân trong biển rộng mênh mông này.

"Hết cách rồi, bây giờ chúng ta chỉ có thể trông chờ vào Bá tước Hudson có thể đánh bại địch nhân thôi."

"Sức chiến đấu của Cự Long rất mạnh, Long kỵ sĩ lấy một địch ba chưa chắc là không được. Vả lại bên cạnh Bá tước Hudson còn có một con Đại Địa Chi Hùng nữa, lấy hai địch ba chắc là sẽ không bị thiệt!"

Byron nói với giọng điệu không chắc chắn.

Lý thuyết dù sao cũng chỉ là lý thuyết, sức chiến đấu của Cự Long rất mạnh, nhưng sức chiến đấu của U Linh cũng không yếu nha! Đặc biệt là còn có mây đen bao phủ bầu trời, rõ ràng là hoàn cảnh hiện giờ càng có lợi cho U Linh hơn.

Nếu như không phải vì tu vi của ba con U Linh Vương này đều ép tăng lên, sự hiểu biết về cảnh giới Thánh Vực của bọn chúng sẽ không bằng một rồng một gấu đột phá một cách tự nhiên được, nếu không Byron đã chẳng có bất cứ hy vọng gì rồi.

Suy nghĩ của những người trên thuyền đều không khác mấy, một hồi thì cảm thấy hôm nay sẽ xong đời, một hồi lại cảm thấy là còn có thể mong chờ.

Hudson không có thời gian để quan tâm đến suy nghĩ của những người bên dưới, lúc này hắn đang cùng với một rồng một gấu đánh giá ba tên U Minh Vương ép buộc nâng cao tu vi. Vì để nhìn rõ ràng hơn, hắn thậm chí còn thi triển cả Chiếu Minh thuật.

Dùng lời Belersden đã nói: Giả thì cuối cùng vẫn là giả, dù có miễn cưỡng như thế nào thì ba con U Minh Vương trước mặt cũng chỉ là U Linh cấp 8 có được lực lượng của cấp 9, nhưng lại chưa lĩnh ngộ được quy tắc.

Nhược điểm duy nhất của sự thay đổi này chính là ba con U Linh đều đã biến thành hắc vụ, ngay cả Belersden cũng không thể bắt được bọn chúng. Kế hoạch bắt sống một con U Linh Vương đã bị phá sản vào lúc này.

Thấy Hudson không hành động, ba tên U Linh Vương còn tưởng rằng hắn đã bị bọn chúng dọa đến choáng váng, thế là ba con U Linh Vương liền nở một nụ cười âm hiểm.

"Đại ca, không ngờ sẽ có ngày mà ba huynh đệ chúng ta có cơ hội được trải nghiệm đãi ngộ của một anh hùng đồ long."

"Con rồng ngu ngốc kia, ta cho ngươi một cơ hội, giết chết gã Long kỵ sĩ kia rồi trở thành thú cưỡi cho huynh đệ bọn ta, ta đảm bảo sẽ để cho ngươi ăn ngon uống sướng..."

Không đợi tên U Linh Vương nhỏ nhất nói hết lời, Maxim đã bị chọc giận, nó trực tiếp thi triển cấm chú "Tận Thế Thẩm Phán" đã ấp ủ từ lâu.

Lửa cháy ngập trời, như thể đang ngưng thực lại với nhau, trực tiếp lao về phía ba tên U Minh Vương.

Ba tên U Linh bị dọa đến mức vội vàng trốn tránh, tiếc là mọi chuyện chỉ phí công. Ba người bọn chúng đã bị khóa chặt, cho dù có chạy về hướng hướng nào cũng không thể thoát khỏi chiêu cấm chú này. Ba con U Linh không còn cách nào khác chỉ đành phải hợp lực chiến đấu.

Chỉ trong một khoảnh khắc sau khi xảy ra va chạm, tiếng vang kinh thiên xông thẳng lên vân tiêu. Màn sương đen đang bao phủ phía trên cũng bị cấm chú nuốt chửng.

Không có sương đen hỗ trợ, ba tên U Linh Vương bị khóa chặt cũng không thể làm được gì, trực tiếp bị tiễn về thuyền hồi sinh.

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, ba tên U Linh Vương liền lập tức làm ra phản ứng giống nhau, bọn chúng trực tiếp điều khiển thuyền U Linh quay đầu chạy theo ba hướng khác nhau.

Chương 1086 - Khế Ước (2)

Cho dù trong đội thiếu vắng U Linh cũng không thể thu hút sự chú ý của bọn chúng. Chỉ sợ dừng lại thêm một khắc thì sẽ bị kẻ địch khủng bố trên trời để mắt tới.

Không còn khói đen che phủ, cảnh tượng thuyền U Linh vội vàng thoát thân đã xuất hiện trong mắt của mọi người.

Bước ngoặt đến một cách đột nhiên như vậy làm cho tất cả mọi người không biết nên nói thế nào mới phải. Ngay sau đó, những tiếng hét vui sướng vì sống sót sau tai nạn được vang lên.

Vốn cho là mình sẽ phải táng thân nơi biển cả, không ngờ kẻ cần phải chạy trối chết lại biến thành địch nhân, cảm giác nhặt lại được một cái mạng này, khi chưa trải qua thì sẽ không thể nào hiểu được.

Truy sát là chuyện không thể nào, mặc dù thuyền U Linh đã bị trọng thương, nhưng nếu thật sự xảy ra chiến đấu, kẻ xui xẻo vẫn là bọn họ.

Thấy Hudson không có ý định đuổi theo, đám người cũng không tự tiện mở miệng. Đưa ra quyết định thay cho một vị Long kỵ sĩ không phải là một lựa chọn tốt.

Sau khi phản ứng lại, Byron vội vàng hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, để các thuyền kiểm kê nhân số thương vong, thống kê tổn thất!"...

Hải vực sương mù.

"Jeracic, tình hình có chút không ổn! Vừa rồi nguyên tố hệ hỏa chấn động kịch liệt như vậy, tiếng nổ hồi nãy giống như có người đang thi triển cấm chú vậy."

"Xét theo hướng truyền đến tiếng nổ, chiến trường cách chúng ta cũng không xa. Nơi này thuộc phạm vi thế lực của Vương quốc Alpha, khả năng cao người vừa động thủ là địch mà không phải là bạn!"

Giám mục Yosip lo lắng nói.

Từ trong giọng nói của lão ta cũng có thể nghe ra được sự oán niệm dành cho Vương quốc Alpha. Nếu như không phải quan hệ của song phương đã quá tồi tệ, bọn hắn cũng không cần phải mượn thân phận hải tặc để lén lút chạy tới nơi đây.

"Yên tâm đi, xét theo động tĩnh thì đòn cấm chú vừa rồi có uy lực không nhỏ. Sợ là ngay cả cường giả Thánh Vực bình thường cũng không thể thi triển ra được."

"Cường giả như vậy dù có tìm khắp toàn bộ đại lục cũng chưa chắc sẽ tìm được, nếu như Vương quốc Alpha có nội tình như vậy thì đã lấy ra dùng lúc bị thú nhân xâm lược rồi."

"Có lẽ là bọn họ đã tập hợp tất cả Ma pháp sư hệ hỏa trên khắp cả nước, rồi nhờ vào lực lượng của Ma pháp trận mới có thể thi triển được cấm chú có cấp bậc cỡ này."

"Nhưng chúng ta đều biết rõ, từ trước tới giờ, không phải cứ càng nhiều người thì uy lực của ma pháp trận sẽ càng mạnh. Nếu như tập hợp quá nhiều Ma pháp sư thì tên Ma pháp sư chủ trận sẽ không có đủ nhiều tinh thần lực như vậy để khống chế."

"Có lẽ là do tên Vu yêu hoặc là Ác ma nào đó chọc phải một con Ma thú cấp Thánh Vực nên mới gây ra đại chiến. Nhưng mà trên biển đột nhiên xuất hiện một con Ma thú Thánh Vực hệ hỏa thì thật sự là rất hiếm thấy!"

Jeracic vừa nói hết câu liền phát hiện ra điều không thích hợp. Đúng là cường giả của Vương quốc Alpha không có năng lực một mình thi triển cấm chú, nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ không có loại cường giả như vậy.

Hai người bỗng liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghi ngờ lên người Hudson. Hết cách rồi, với tư cách là vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục, hắn giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối vậy, muốn giấu cũng giấu không được.

Chỉ cần Ma thú hệ hỏa không bị ngu thì sẽ không chạy tới vùng biển để tìm kích thích. Ngoại lệ duy nhất chính là Cự Long, Thần Sáng Thế đã quá chiếu cố cho giống loài này, lục hải không đều mặc cho bọn nó vẫy vùng.

"Xem ra sau này chúng ta phải cẩn thận hơn nữa. Nếu như có thêm Long kỵ sĩ tham dự, chúng ta chưa hẳn có thể còn sống trở về."

"Nơi này dù sao cũng là sân nhà của người khác, không ai hiểu rõ hải vực đảo Độc Long hơn địa đầu xà."

"Tiếc là Người Alpha quá căm thù chúng ta, nếu như nhận được sự hợp tác của bọn họ, hành động lần này của chúng ta sẽ an toàn hơn nhiều!"

Giám mục Yosip thở dài một hơi và nói.

Nếu chỉ có một tên Long kỵ sĩ thôi thì có lẽ đội ngũ của bọn hắn còn đối phó được. Nhưng kẻ địch đã tìm tới cửa, không lý nào lại đơn thương độc mã lao tới.

Vả lại hiện giờ bọn hắn đang dùng thân phận hải tặc, cho dù Vương quốc Alpha có tiêu diệt toàn bộ bọn hắn thì Giáo Đình cũng không nói được gì.

"Hoàn thành nhiệm vụ trước rồi tính! Nếu như không phải vì có người mang di vật của con nghiệt súc kia ra khỏi đảo Độc Long thì chúng ta cũng không biết là tên đó đã chết ở nơi này."

"Chờ khi tìm được Quang Minh Thánh Kiếm và Quyền Trượng Vinh Diệu rồi, cộng thêm Thần khí nữa, hai ta cũng có thể phát huy ra lực lượng của Thánh Vực."

"Nếu như thật sự gặp được Hudson, dù không đánh thắng được Cự Long, nhưng chẳng lẽ chúng ta còn không đánh bại được một tên Kỵ sĩ quèn như hắn sao?"

"Đương nhiên, có thể không phức tạp như vậy thì tốt. Chờ khi hoàn thành xong nhiệm vụ, đợi thêm mấy ngày nữa mới ra ngoài."

"Thế cục chiến tranh ở Bắc đại lục đã rất nghiêm trọng, mọi người đều đang chờ Hudson tới chủ trì đại cục, hắn không thể nào vẫn luôn ở lại chỗ này được."

Jeracic hung hãn nói.

Ai có thể tưởng tượng được, hai trong số tam đại Thần khí tượng trưng cho thần quyền là Vương Quan Thần Thánh, Quang Minh Thánh Kiếm và Quyền Trượng Vinh Diệu lại đang bị lưu lạc bên ngoài, thứ ở trên Thánh Sơn chỉ là hàng lởm chứ?

Việc này có liên quan đến một đoạn lịch sử đen tối của Giáo Đình, mọi người đều ngậm miệng không nói, ngoài giới cao tầng của Giáo Đình ra, những người biết chuyện còn lại đều đã bị diệt khẩu.

Tin tức có thể phong tỏa, nhưng Thần khí nhất định phải tìm về. Đây chính là bảo vật mà Thần Hi chi chủ đã đích thân ban thưởng vào lúc đó, đây không chỉ là một món Thần khí, mà còn là biểu tượng của sự chính thống.

Vì tìm lại Thần khí, Giáo Đình đã luôn truy xét đến tận bây giờ. Nửa chừng cũng đã thu thập được không ít manh mối, nhưng lại không tìm được vật thật.

Chương 1087 - Khế Ước (3)

Ngay cả hành động lần này cũng chỉ lấy ngựa chết làm ngựa sống. Rốt cuộc thì Thần khí có nằm trên đảo Độc Long hay không, không ai nói rõ được.

Nhưng đối với Giáo Đình mà nói, dù chỉ là một cơ hội thì bọn hắn cũng nhất định phải đi tìm thử.

Nếu không, vào một ngày nào đó thế cục trên đại lục đột nhiên thay đổi, để các quốc gia khác phát hiện ra Thần khí đang trong tay bọn họ là giả, lúc đó sẽ gây ra sự nhiễu loạn rất lớn.

Manbeard âm thầm nghe được cuộc đối thoại của hai người, bây giờ gã ta đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Trong tình huống bình thường, khi thảo luận về loại tin tức bí mật cấp cao như vậy thì ít nhất cũng phải thi triển một kết giới Ma pháp!

Dù con thuyền này có diện tích rất lớn, nhưng người đến người đi là chuyện không thể tránh khỏi. Ngay cả công tác bảo mật cơ bản nhất mà cũng chẳng muốn làm, vậy thì chỉ có một loại giải thích —— đó là tin tưởng bọn họ sẽ giữ được bí mật này.

Trên đời này làm gì có ai có thể giữ mật hơn người chết chứ?

Có lẽ không chỉ là tử vong, mà ngay cả linh hồn cũng sẽ đồng thời bị hủy diệt, cắt đứt toàn bộ khả năng có thể tiết lộ bí mật.

Mặc dù trong lòng Manbeard đã sớm đoán được là Giáo Đình sẽ diệt khẩu, nhưng khi thật sự xác định được chuyện này, trên mặt gã ta vẫn không thể toát ra vẻ ưu sầu.

Nếu như là cơ duyên bảo vật khác thì gã ta còn có thể nhân cơ hội để nuốt luôn, dùng làm vốn liếng để xoay người.

Nhưng đây lại là Thần khí, một biểu tượng cho sự chính thống của Giáo Đình, một củ khoai nóng bỏng tay như vậy, cho dù có đưa tận tay thì gã cũng không dám đụng vào.

Một khi đã dính vào thứ đồ chơi này rồi, cho dù có hóa thành tro thì Giáo Đình cũng sẽ tìm cho ra gã. Có thế lực lớn che chở cũng vô dụng.

Nếu như Giáo Đình thật sự quyết tâm muốn chơi chết một tên "hải tặc", sẽ không có bất kỳ một thế lực lớn nào chịu ra mặt giúp cho gã. Dù có đứng đội cũng vô dụng, gã ta vẫn chưa đủ tư cách để mọi người trở mặt với Giáo Đình. ...

Hudson trở lại trên thuyền rồi dùng lý do là bổ sung ma lực để trốn vào trong khoang thuyền nghiên cứu những con U Linh còn sống.

Thương vong của gia tộc Dalton lại chẳng liên quan gì đến hắn. Nếu không nhờ có Hudson lão gia hắn ngăn cơn sóng dữ, lần này gia tộc Dalton đã bị trọng thương nguyên khí rồi.

Mất đi hạm đội chủ lực này, việc kinh doanh trên biển của gia tộc Dalton sẽ bị ảnh hưởng, khi không còn khoản thu nhập quan trọng nhất này nữa, từ thịnh chuyển suy cũng không có gì kỳ lạ.

Nếu như hiện giờ không xảy ra chiến tranh đại lục, Hudson cần một danh tiếng tốt để tích lũy càng nhiều tư bản chính trị cho bản thân, thì cả hạm đội này đã không thể thoát khỏi chuyện lần này rồi.

"A Phiêu, không muốn chết thì ký vào khế ước đi!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã vẽ ra một phần khế ước linh hồn trên một tờ giấy da dê. Đối phó với loại U Linh chỉ mới cấp 3 này, không đáng để hắn phí quá nhiều thời gian.

Lần này vốn chỉ là một cuộc thử nghiệm, nếu như khế ước linh hồn có thể khống chế được lũ U Linh này là tốt nhất, còn không được cũng không sao.

"Thất thần làm gì, mấy tên ngu ngốc các ngươi, đang nói các ngươi đó? Còn không mau ký khế ước đi!"

Maxim ở bên cạnh lập tức gào lên.

Mặc dù đi theo Hudson lão gia lăn lộn không cần phải ba ngày nhịn đói chín bữa, địa vị cũng chẳng cao được đến đâu.

Ra vẻ ta đây ở trước mặt người ngoài thì vẫn được, nhưng khi về đến nhà thì lại thường xuyên bị gấu con bắt nạt.

Cáo trạng thì sẽ làm mất mặt rồng, đấu võ mồm thì chơi không lại,"Luận bàn hữu nghị" thì không chiếm được lợi lộc gì, Maxim thực sự không thể kiên cường được nữa.

Vì thay đổi địa vị hạng chót của bản thân, thu nhận tiểu đệ là chuyện bắt buộc phải làm. Những con U Linh này cũng rất tốt, vừa nhìn liền bắt là rất dễ bắt nạt rồi.

Nếu như không nghe lời, nó sẽ một móng vuốt vả chết bọn chúng, lũ U Linh này chắc chắn sẽ không dám làm càn ở trước mặt Long đại gia.

Thực ra thì khi thực lực của Maxim đang nhanh chóng tăng trưởng, giữa rồng và gấu cũng thường xuyên diễn ra những cuộc thi đấu hữu nghị.

Trước đó Belersden có thể áp chế được Maxim ngoài việc thiên phú của Đại Địa Chi Hùng vốn đã rất mạnh ra, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là tu vi cao hơn.

Thiên phú huyết mạch có thể đảm bảo là sẽ đến được Thánh Vực, nhưng về bản chất thì cũng chỉ là một quá trình tích lũy lực lượng. Chỉ cần hấp thụ nhiều năng lượng có thể tiêu hóa được là sẽ có thể tăng tốc quá trình này.

Quá trình trưởng thành của Belersden đương nhiên là rất nhanh, nhưng thiên phú huyết mạch cũng sẽ có lúc bị tiêu hóa xong, quá trình lĩnh ngộ quy tắc sau này đã không chỉ còn là vấn đề năng lượng nữa.

Thấy thực lực của Maxim đang nhanh chóng đuổi theo mình, còn thực lực của bản thân đã tăng trưởng đến cực hạn, Belersden đương nhiên sẽ không đồng ý tiếp tục "Luận bàn" .

Cự Long mạnh về mọi người, nhưng Đại Địa Chi Hùng thì chỉ mạnh về một mặt. Một rồng một gấu cùng tu vi, ngoài lúc giao thủ ở trên mặt đất là gấu có thể chiếm thượng phong ra, đến những nơi khác sẽ không chơi lại rồng.

Nếu không phải do Maxim không đủ kinh nghiệm, mỗi lần đều luận bàn với Belersden ở trên mặt đất, thì nó cũng sẽ không bị đánh thảm đến vậy.

Đến mức mà hiện giờ Maxim đã sắp mắc phải chứng sợ gấu.

"Vong linh ma pháp sư!"

Một tên U Linh có kiến thức kinh ngạc thốt lên.

Ngay sau đó, lũ U Linh bị bắt làm tù binh liền run lẩy bẩy. Vong linh ma pháp sư chính là những kẻ chuyên giày vò thể linh thể.

Rơi vào tay của những người khác, cùng lắm là chết mà thôi, dù sao thì bọn chúng vẫn còn có thể phục sinh ở trên thuyền.

Nhưng gặp được Vong linh ma pháp sư thì khác, tử vong là một hi vọng xa vời. Sự sợ hãi đã đánh thức một phần ký ức còn sót lại lúc bọn chúng còn sống, tên nào tên nấy đều bị dọa cho sợ xanh mặt.

Chương 1088 - Nhận Chủ

"Còn biết ta là Vong linh ma pháp sư, xem ra các ngươi cũng không tính là quá ngu. Hoặc là bản thân các ngươi chủ động ký kết khế ước, hoặc là ta sẽ hút hồn luyện phách, một trăm năm sau chúng ta mới bàn lại vấn đề này."

Hudson như cười như không đe dọa.

Thân phận Vong linh ma pháp sư của hắn không thể bị lộ, nhưng những người biết chuyện đều là một đám U Linh, vậy thì không sao rồi.

Cho dù bọn chúng muốn để lộ tin tức này ra ngoài thì cũng không có nơi để báo cáo. Là một loài sinh vật hắc ám bị người người kêu đánh, sẽ không có ai nghe những lời nói nhảm của bọn chúng.

"Đại nhân, chúng tôi..."

Không đợi tên U Linh này nói hết lời, ngọn lửa linh hồn đã rực cháy lên, trong cơn đau khó nhịn, tên U Linh xui xẻo này đã quyết định ký vào khế ước.

Sau khi khế ước chủ tớ được thành lập, Hudson liền lập tức thay đổi sắc mặt. Không chỉ gỡ bỏ ngọn lửa linh hồn, mà U Linh còn được một lực lượng hắc ám thuần khiết tu bổ thể linh hồn đã bị tàn phá.

Đám U Linh còn lại vốn đang do dự cũng vội vàng ký vào khế ước. Đều đã biến thành U Linh của mình, bầu không khí khẩn trương trong phòng lập tức tiêu tan.

Cảm nhận được mối liên hệ giữa hai bên, Hudson có thể khẳng định, lúc này hắn có dùng lực lượng của khế ước để chơi chết những con U Linh này, dù là thuyền U Linh cũng không thể hồi sinh bọn chúng.

"Được rồi, nói một chút về chuyện thuyền U Linh đi! Tuyệt đối đừng nên nói với ta là các ngươi chẳng biết gì cả."

Hudson cười ha hả hỏi.

Câu hỏi bình thường này ở trong mắt của U Linh lại tràn ngập sự khủng bố. Bọn nó vẫn chưa quên cảnh tượng bị thiêu đốt linh hồn vừa rồi.

"Chủ nhân, chúng tôi không biết thuyền U Linh được sinh ra như thế nào."

"Trong trí nhớ của chúng tôi, ngay từ ban đầu thì chúng tôi đã đi theo thuyền trưởng ăn cướp thương khách khắp nơi, từ một người bình thường trưởng thành đến hiện tại."

"Trước khi gặp được ngài, chúng tôi thậm chí còn không biết là mình đã chết. Mỗi ngày đều sẽ sinh hoạt theo thói quen, không khác người bình thường là mấy."

"Đặc biệt là giai đoạn ở trên thuyền, dường như trí nhớ của chúng tôi bị thứ gì đó ảnh hưởng, làm lãng quên thời gian trôi qua."

"Đúng rồi, chúng tôi có thể cảm ứng được vị trí của thuyền U Linh. Nếu như ngài muốn tìm bọn chúng, chúng tôi có thể dẫn đường."

Sau khi trải qua đau khổ, tên U Linh này liền trả lời rất gọn gàng.

Tiếc rằng trong những tin tức này, ngoài việc có thể tìm được vị trí của thuyền U Linh là có giá trị ra, phần còn dư lại đều không thể làm cho Hudson vừa ý.

Lai lịch, nhược điểm của thuyền U Linh đều không biết. Thậm chí ngay cả thân phận khi còn sống mà bọn nó cũng không nhớ được.

Còn về phần thực lực của thuyền U Linh, điều này căn bản không cần phải giới thiệu. Hudson còn hiểu rõ bọn chúng.

Sau khi biết được vị trí của thuyền U Linh, Hudson cũng không vội vàng hành động.

Khế ước nô lệ cũng không phải vạn năng, mặc dù có thể miễn cưỡng nô dịch U Linh, nhưng tinh thần lực của hắn nhất định phải hơn lũ U Linh này.

Tinh thần lực của hắn quả thật không tệ, nhưng hắn chỉ có thể miễn cưỡng nô dịch một vài con U Linh cùng cảnh giới, nếu nô dịch nhiều thêm nữa thì sẽ phải chịu phản phệ.

Bây giờ xem hắn vẫn chưa thể thông qua việc khống chế U Linh để khống chế thuyền U Linh.

Chần chờ một chút, Hudson đột nhiên vỗ đầu một cái. Tinh thần lực của mình không đủ mạnh để nô dịch ba con U Linh Vương kia, nhưng nếu như đổi thành Belersden và Maxim thì khác.

Với tư cách là cường giả Thánh Vực, muốn áp chế ba con U Linh có thực lực thấp hơn bản thân cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Đều là người một nhà, quyền khống chế thuyền U Linh nằm trong tay ai cũng đều giống nhau. Dù sao lực lượng này cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ có thể lén lút sử dụng.

Hudson tin rằng mình không phải người đầu nhất muốn nô dịch thuyền U Linh, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Những thế lực lớn trong truyền thừa cổ xưa đều có một lực lượng chuyên làm những công việc bẩn thỉu!

Trong lúc hắn đang miên man bất định, con thuyền đột nhiên chấn động kịch liệt, trong đầu Hudson lập tức hiện ra cảnh tượng "gió bão trên biển".

Mùa này không phải là thời cao điểm của những cơn bão, nhưng bất kỳ hiện tượng tự nhiên bất thường nào cũng có thể xảy ra trên biển rộng mênh mông.

Những quy luật do con người tổng kết ra chỉ phù hợp với hầu hết thời gian. Đột nhiên gặp phải thời tiết cực đoan thì chỉ có thể trách bọn họ đen thôi.

Vừa bước lên boong thuyền, Hudson liền thấy một tên thủy thủ đang trèo lên trên cột buồm bị hất văng xuống biển, mắt thấy sắp bị nước biển nuốt chửng, hắn bèn sai Maxim kéo tên thủy thủ này lên.

Nhưng những kẻ may mắn trùng hợp bị Hudson gặp phải dù sao cũng chỉ là thiểu số. Hầu hết những kẻ xui xẻo ngay khi vừa rơi xuống biển đã ngay lập tức kết thúc đời mình.

Những cao thủ trên thuyền có phản ứng rất nhanh, ngay sau đó đã có người nhảy lên và hạ buồm xuống.

Cường độ lắc lư của con tàu đã giảm bớt, nhưng bị sóng gió đánh cho chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Một đội tàu đang rất tốt đột nhiên bị sóng gió đánh cho kéo dài khoảng cách. Trong đó có hai chiếc quân hạm cỡ nhỏ vì phản ứng chậm một bước mà bị sóng biển đánh úp.

Là quan chỉ huy đội tàu, sắc mặt của Byron âm trầm đáng sợ. Quả thực là xuất sư bất lợi, ngay cả bóng dáng của địch nhân cũng chưa gặp được liền bị đả kích liên tiếp.

Đầu tiên là bị thuyền U Linh tập kích, sau đó lại gặp phải cơn bão, vận đen này không biết nên nói sao mới phải.

Nhìn thấy con thuyền bị sóng gió đẩy về phía trước, Hudson chỉ có thể âm thầm lắc đầu. Trước sức mạnh của thiên nhiên, con người thực sự là quá nhỏ bé.

Chương 1089 - Sương Mù Tan

Cũng không phải là không thể thi triển ma pháp để miễn cưỡng điều khiển con thuyền, chỉ là cách làm đối kháng với sóng gió này chỉ khiến cho thân tàu bị tổn thương nhiều hơn mà thôi, không chừng còn bị sóng gió đánh cho chia năm xẻ bảy.

Về bản chất thì những chiếc chiến hạm này vẫn chỉ là thuyền cánh buồm được làm bằng gỗ. Cho dù có thêm Ma pháp trận thì cũng không có khả năng đối đầu trực diện với sóng gió.

Hudson nhìn thoáng qua Tử tước Kayo ở phía trước và không nói gì. Tên này không giúp đỡ chỉ huy hạm đội mà lại còn chạy đến trước mặt của hắn, thực sự là một tên tiểu tử thông minh.

Nếu như sóng gió tiếp tục lan rộng, nuốt hết toàn bộ hạm đội này, thì đi theo Hudson chính là lựa chọn an toàn nhất.

Mặc cho thiên tai có lợi hại cỡ nào thì cũng đã có Long kỵ sĩ bảo vệ rồi. Cho dù là chạy vào trong tâm bão đi dạo thì Cự Long vẫn là có thể toàn thân trở ra.

"Bá tước đại nhân, hiện giờ sóng to gió mạnh như vậy, đội tàu chỉ có thể lênh đênh theo làn gió, không chừng sương mù trong hải vực Độc Long hải của chúng ta sẽ bị gió thổi tan."

"Ngài cảm thấy chúng ta nên rút lui hay là nên tiếp tục tìm kiếm lũ hải tặc kia?"

Kayo gần gũi nói.

Đề tài này vốn chẳng có giá trị để thảo luận. Đều đã đến đây rồi, há có thể tay không mà về?

"Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là phải tới đảo Độc Long xem thử, không phải ai cũng có cơ hội được nhìn thấy một nơi chỉ có trong truyền thuyết này."

"Còn về phần đám hải tặc kia , ta cảm thấy tình huống của bọn chúng sẽ không khá hơn chúng ta là bao. Đặc biệt là những chiếc quân hạm được cải tạo từ thuyền buôn kia, chất lượng chẳng ra làm sao, có lẽ tình huống hiện giờ của bọn chúng còn tệ hơn chúng ta."

"Không gặp được thì xem như bọn chúng phước lớn; Nhưng nếu gặp được, ta sẽ tiện tay tiễn bọn chúng đi gặp Thần Hi chi chủ."

Hudson bình tĩnh nói.

Thẳng thắn mà nói, hiện giờ hắn thật sự đang rất có hứng thú với đảo Độc Long sinh. Không còn sương mù che khuất tầm nhìn nữa, nguy hiểm lớn nhất đã không còn.

Sự hung hiểm trên đảo thì đã có đám bia đỡ đạn của gia tộc Dalton. Trước khi người trong đội tàu này chết sạch, có lẽ Hudson lão gia hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì. ...

"Hòn đảo!"

"Phía trước có một hòn đảo!"

Nghe tiếng reo hò của thuộc hạ, Manbeard bị tức đến sắp nổ, nhưng trên mặt lại không thể không reo hò theo.

Vùng biển này chỉ một có một hòn đảo, đó là đảo Độc Long, hòn đảo trước mắt rõ ràng là đích đến trong chuyến hành trình này của bọn họ.

Trực tiếp bị sóng gió mang tới trạm cuối cùng, chuyện này làm cho gã không biết nên nói cái gì?

"Truyền lệnh xuống, để đội tàu hướng xông vào hòn đảo đó!"

Manbeard kiên trì hạ lệnh.

Người của Giáo Đình đang ở một cạnh quan sát, gã ta reo hò vài tiếng, không có người nào sẽ cảm thấy không thích hợp. Nhưng nếu như gã ta cự tuyệt cập bờ thì sẽ ngay lập tức làm cho đoàn người Giáo Đình hoài nghi.

Trong thâm tâm Manbeard chỉ có thể trông chờ vào đội tàu của gia tộc Dalton tới nhanh một chút. Nếu không khi hoàn thành nhiệm vụ, nơi này sẽ trở thành mồ chôn của nhóm hải tặc. ...

"Bá tước đại nhân, đã tìm được vị trí của đám hải tặc kia rồi, bọn chúng bị sóng gió đưa tới đảo Độc Long, có rất nhiều thuyền đang bị mắc cạn trên bờ cát."

Byron cung kính nói.

Địa vị bắt nguồn từ thực lực. Sau lần ra tay ngày hôm qua, địa vị trên thuyền của Hudson đã trở nên càng siêu nhiên hơn. Hắn vốn chỉ tới đây giúp đỡ, nhưng bây giờ lại thành trụ cột của đám người.

Hết cách rồi, đầu tiên là gặp phải tai ương thuyền U Linh, tiếp đó lại bị gió bão đánh tới, hạm đội này của gia tộc Dalton đã bị thiệt hại nặng nề.

Số nhân viên thương vong đã vượt quá hai ngàn năm trăm người, có 7 chiếc quân hạm bị chìm, trong đó bao gồm hai chiếc chiến hạm cấp 3 và một chiếc chiến hạm cấp 2. Còn có rất nhiều con tàu bị hư hỏng.

Tổn thất thảm trọng chẳng kém gì phát sinh một trận hải chiến. Trả một cái giá lớn như vậy mà lại chẳng liên quan gì đến nhiệm vụ lần này, Byron không biết sau khi trở về nên giải thích như thế nào.

Chuyện đã đến nước này rồi thì lại càng không thể nào lùi bước được nữa. Nếu như không tiêu diệt hết đám hải tặc này, chẳng phải gia tộc Dalton đã bị tổn thất một cách vô ích rồi sao?

Muốn giảm thiểu thiệt hại thì chỉ còn cách nhờ Hudson giúp đỡ. Dù gì thì đòn cấm chú mà Maxim thi triển trước đó cũng rất kinh người.

Quân hạm cũng chịu không nổi đòn cấm chú này, nếu như có thể thi triển cấm chú về phía đám hải tặc thì ít nhất cũng có thể phá hủy được vài chiếc chiến hạm của địch nhân, trận chiến sau đó sẽ dễ đánh hơn nhiều.

"Tước sĩ Byron, sau khi trải qua cơn gió bão đêm qua, phải mất bao lâu thì vùng biển này mới có thể lại bị sương mù bao phủ?"

Hudson quan tâm hỏi.

"Dựa theo ghi chép của gia tộc, sau khi vị trí của đảo Độc Long bị lộ ra, thường sẽ có từ ba đến năm ngày thông thoáng."

"Bá tước đại nhân, chẳng lẽ ngài muốn lên đảo sao?"

"Nơi này không phải là đất lành gì, cho dù không bị sương mù bao phủ thì đảo Độc Long cũng là nơi hung hiểm vạn phần!"

Nghe xong câu trả lời của Byron, Hudson lập tức lắc đầu.

"Chuyện lên đảo thì không vội, cứ tiếp tục quan sát thế cục trước đó, để cho đám hải tặc kia dò đường thay cho chúng ta."

"Mặc cho bọn chúng có thu hoạch nhiều cỡ nào, chỉ cần chúng ta tiêu diệt hết bọn chúng thì số thu hoạch này sẽ nằm trong tay chúng ta."...

Trên đảo Độc Long, đám hải tặc vẫn còn chưa biết là mình đã bị để mắt đến, vừa mới đổ bộ lên đảo thì đã gặp phải chuyện phiền phức. Đột nhiên có hơn mười người mơ mơ màng màng miệng sùi bọt mép.

Chương 1090 - Tầm Bảo Thành Trộm Mộ

"Mọi người cẩn thận một chút, hầu hết những động thực vật trên đảo đều có kịch độc, đừng có chạm vào."

"Càng không được đụng vào nguồn nước, lần trước khi ta tới nơi này đã nhìn thấy những người uống nước trên đảo bị biến thành một đống xương trắng!"

Manbeard vội vàng nhắc nhở.

Những người bị phái ra dò đường đều là tiểu đệ của gã, mỗi chết một người thì cơ hội để gã thoát khỏi sự khống chế của Giáo Đình lại nhỏ đi một phần.

"Tốc độ nhanh một chút, chúng ta không có nhiều thời gian. Một khi để Người Alpha phát hiện ra đảo Độc Long thì sẽ rất phiền phức!"

Giám mục Yosip nghiêm nghị khiển trách.

Vì đã liên lạc với đám hải tặc này nhiều lần rồi, nên lão ta biết rõ lũ hải tặc này chỉ "Sợ uy không sợ đức". Cách đối xử với loại người cùng hung cực ác này chính là phải càng hung tàn hơn bọn chúng.

Dù sao cũng đều là một lũ chuyên gây họa, có thể hiến thân cho sự nghiệp truyền bá vinh quang của Thần linh đã là niềm vinh hạnh cho bọn chúng rồi.

Lúc này, đám người Giáo Đình đi theo cũng đã hóa thân thành người giám sát, đốc thúc đám hải tặc này đi lên trước dò đường.

Cái danh xưng có thể độc chết Cự Long của "đảo Độc Long" cũng không phải chỉ là hư danh. Cho dù đã được Manbeard nhắc nhở từ trước, nhưng cũng rất khó phòng bị sự nguy hiểm trên hòn đảo này.

Nhìn thấy từng đội hải tặc lần lượt ngã xuống, Thánh kỵ sĩ Jeracic cũng đã nhận ra tình huống không ổn. Nếu cứ tiếp tục thăm dò như vậy, có lẽ còn chưa tìm khắp hòn đảo thì đám hải tặc này đã bị chết sạch rồi.

"Yosip, hình như tình huống có chút không ổn. Chúng ta mới chỉ đi được hai dặm đường thôi mà đã bị tổn thất hơn trăm người rồi, nếu tiếp tục như vậy, sợ là đám hải tặc sẽ bị sụp đổ."

"Để cho người của chúng ta dùng Ma pháp thanh lý một số chướng ngại vật trên đường, giảm bớt thương vong cho đám hải tặc."

Sau khi do dự một chút, Giám mục Yosip nhẹ gật đầu."Thần khí" cũng không phải là loại hàng dễ hỏng, cho dù có bị Ma pháp đánh trúng thì cũng sẽ không bị thương.

Cũng không phải là chưa từng xảy ra chuyện Thần khí bị hủy diệt, nhưng đây là chuyện có xác suất rất nhỏ, do những cường giả mạnh nhất dùng Thần khí để đối chiến với nhau.

Sau khi thi triển Ma pháp mở đường, con số thương vong của đám hải tặc lập tức được giảm xuống, nhưng tốc độ thăm dò cũng vì vậy mà trở nên chậm hơn.

Ma lực và tinh thần lực của Ma pháp sư không phải là vô hạn. Ở nơi nguy hiểm như đảo Độc Long này phải luôn duy trì thực lực bản thân, sau khi thay phiên nhau thi triển Ma pháp vài lần, đội ngũ sẽ phải dừng lại hồi phục.

"Đảo chủ, chúng tôi phát hiện ra một tòa cung điện hoang tàn ở phía trước!"

Giọng nói của tên hải tặc dò đường đã thu hút sự chú ý của đám người. Đặc biệt là đoàn người của Giáo Đình còn âm thầm thở dài một hơi.

Trên đường đi không ngừng diệt sát độc trùng đã làm cho bọn hắn sắp bị biến thành thuốc sát trùng tự động rồi. Nếu như không có thu hoạch, trở về sẽ bị người ta cười chết.

"Tiếp tục thăm dò!"

Giám mục Yosip mở miệng hạ lệnh.

Lão ta đã mơ hồ cảm nhận được khí tức Thần thánh, có lẽ Thần khí chỉ ở gần đây thôi.

Còn về suy nghĩ của đám hải tặc, chuyện này thì liên quan gì đến lão ta chứ?

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, lũ hải tặc này sẽ đều là người chết, nên hoàn toàn không cần phải quan tâm.

Lão ta vừa được truyền đạt mệnh lệnh xong liền lập tức vang lên những âm thanh "vèo vèo vèo", có vô số con độc xà từ trong cung điện lao về phía đám người, chỉ trong nháy mắt đã có hơn trăm người mất mạng.

Ngay cả đội ngũ giám sát của Giáo Đình cũng đã có nhân viên thương vong lần đầu tiên.

Hai gã Ma đạo sĩ cấp 5 bất hạnh bị độc xà đánh trúng, chỉ trong khoảnh khắc đã ngã xuống đất bỏ mạng, ngay cả những Mục sư đi theo cũng không kịp ra tay cứu giúp.

"Mọi người cẩn thận một chút, những con rắn này là khôi lỗi bị người dùng vu thuật luyện chế mà thành, đây chính là hộ vệ xà linh chuyên được dùng để bảo vệ lăng mộ đế vương của Vương quốc Vu Sư thời Thượng Cổ."

"Nghe nói bên trong mỗi con rắn đều đang phong ấn linh hồn của một con người, linh hồn này đã bị rút hết toàn bộ tình cảm, chỉ giữ lại kinh nghiệm chiến đấu khi còn sống."

"Vào thời kỳ bình thường, những con xà linh này đều sẽ ở trong trạng thái ngủ say, chỉ khi nào có ngoại địch xâm nhập thì bọn nó mới thức tỉnh."

"Xà linh thủ vệ chỉ là một trong số những kẻ bảo vệ lăng mộ, trong Vương quốc Vu Sư thời Thượng Cổ còn có rất nhiều sản phẩm kỳ lạ, sản phẩm nào cũng rất tà ác."

"Chúng ta đã quấy rầy thủ vệ lăng mộ, sau đó sẽ là tình cảnh không chết không thôi. Cho dù chúng ta có rời đi ngay bây giờ thì cũng sẽ bị tập kích."

"Mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác trong cuộc thăm dò tiếp đó. Bất kỳ một sơ suất chủ quan này cũng đều phải trả giá bằng máu."

Thánh kỵ sĩ Jeracic có kiến thức rộng rãi mở miệng cảnh cáo.

Vu sư là một quần thể mạnh mẽ và thần bí. Vào thời kỳ Thượng cổ, Vu sư đã từng là một con đường tu luyện chủ đạo của nhân tộc, nhưng mà vạn vật đều không thể tránh khỏi tình trạng thịnh cực mà suy.

Sau khi Thần linh xuất hiện, hệ thống Vu sư liền nhanh chóng suy sụp, bị Ma pháp sư và Kỵ sĩ thay thế, dần dần biến thành một loại chức nghiệp phụ.

Đặc biệt là sau khi Giáo Đình xưng bá đại lục, Vu sư lập tức bị liệt vào hàng ngũ dị đoan, kém chút nữa là bị đứt đoạn truyền thừa.

Những Vu sư may mắn còn sống sót hiện giờ cũng chỉ kế thừa được một phần nhỏ truyền thừa, đại đa số bí thuật của Vu sư đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Tầm bảo biến thành trộm mộ, nghĩ thôi đã cảm thấy cạn lời rồi. Nhưng sau khi Giám mục Yosip dùng bí pháp để thăm dò thì lại phát hiện Thần khí đang ở gần đây.

Chương 1091 - Tầm Bảo Thành Trộm Mộ (2)

Tên Hồng Y có âm mưu phản Giáo Đình lúc đó cũng chính là một tên Vu sư. Việc tên đó có cách né tránh những hộ vệ lăng mộ cũng có thể hiểu được.

Đoàn người lại tiếp tục tiến lên, đủ loại nguy hiểm cũng đang ùn ùn kéo đến. Máu tươi tung tóe khắp con đường tiến lên, hầu như mỗi lần tiến lên một bước cũng đều phải trả giá bằng máu. ...

Phỉ Thúy cung, từ khi biết được tin tức Hudson ra biển, Caesar IV bị tức đến sắp nổ rồi.

Quân vụ của Vương quốc thì không lo, lại chạy đi tiêu diệt một nhóm hải tặc nhỏ nhoi, quả thực là lẫn lộn đầu đuôi mà.

Nhưng mà, dù có phẫn nộ cũng không giải quyết được vấn đề gì. Cuộc giằng co của hai bên về bản chất vẫn là một ván cờ quyền lực.

Làm Quốc vương, Caesar IV muốn chưởng khống hết thảy; làm chủ soái đại quân trong tương lai, Hudson cũng cần tranh thủ nhiều quyền chủ đạo hơn.

Vấn đề hiện giờ là ai sẽ là người xuống nước trước. Tình hình đã rất rõ ràng, Caesar IV là người thiếu kiên nhẫn hơn một chút.

Tình hình quốc tế phức tạp đã gây ra cho y một áp lực quá lớn, căn bản không thể bình tĩnh được như Hudson.

Trong ván cờ quyền lực, người mang loại tâm tính này sẽ bị thua thiệt. Trong thời khắc mấu chốt, thể hiện vàng vội vàng thì sẽ càng dễ bị đối thủ thừa cơ lấn tới.

"Tể tướng, Bá tước Hudson không làm việc đàng hoàng, chúng ta đổi người đảm nhiệm chức Tổng chỉ huy điều động chiến lược được không?"

Caesar IV thẹn quá thành giận đề nghị.

Không có vị quân chủ nào thích một tên thuộc hạ không kiểm soát được. Cho dù năng lực của người này có mạnh đến đâu, nhưng không kiểm soát được thì cũng không có ý nghĩa.

Nếu như là ở trong một quốc gia tập quyền trung ương, Hudson làm như vậy là đang tìm cái chết.

Nhưng với một quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần thì mỗi thời mỗi khắc đều sẽ diễn ra những ván cờ giữa thần quyền và quân quyền như thế này. Trường hợp tương tự nhiều không kể xiết.

"Bệ hạ, chuyện vẫn còn chưa đến mức đó. Muốn tìm một người trong Vương quốc để thay thế Bá tước Hudson cũng không phải chuyện gì."

"So với dị tộc thì chúng ta vẫn luôn ở thế yếu. Lỡ như người được chọn không đủ năng lực, tái diễn lại bi kịch của Vương quốc Warhammer thì..."

Thấy sắc mặt của Caesar IV ngày càng khó coi, Đại công tước Newfoundland lập tức ý thức được mình đã lỡ lời. Vương quốc Warhammer đúng là tài liệu phản diện tốt nhất, nhưng việc Joseph II bị đuổi xuống đài cũng là chuyện cấm kỵ của toàn bộ Quân vương.

Vì thế cục đại lục đang rất căng thẳng, nên mọi người không có thời gian để can thiệp, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ sẽ khoan dung với loại chuyện này.

Ở trong mắt Caesar IV, những lời vừa rồi giống như đang bức vua thoái vị. Như thể đang cảnh cáo y, nếu như không chấp nhận người mà mọi người lựa chọn, vậy thì y sẽ được nối gót của Joseph II.

"Bệ hạ bớt giận, việc Bá tước Hudson đích thân đi tiêu diệt hải tặc có lẽ cũng là có nguyên nhân."

"Theo như thông tin mà tỉnh Đông Nam báo cáo, nhóm hải tặc đột nhiên xâm nhập này là đang nhằm vào Vương quốc ta."

"Trong thời khắc mấu chốt mà cả nước đều đang chuẩn bị chiến đấu, nếu là sau lưng có một nhóm hải tặc uy hiếp, vậy thì công tác vận chuyển hậu cần trong tương lai nhất định sẽ gặp phiền phức lớn."

"Ra tay thanh trừ hết những nhân tố không ổn định này trước cũng là một chuyện tốt đối với Vương quốc."

Đại công tước Alfiero mở miệng khuyên.

Tiếc là khi những lời này rơi vào trong tai Caesar IV thi lại hoàn toàn thay đổi. Nhân tố không ổn định, trong Vương quốc còn có nhân tố nào không ổn định hơn Hudson sao?

Hiện giờ mà hắn đã dám lợi dụng chiến tranh để đòi quyền lực, vậy sau khi chiến tranh nổ ra thì hắn còn đòi cái gì nữa?

Không chừng chỉ cần tìm đại vài cái cớ là sẽ đoạt luôn vương quyền của mình rồi. Chuyện quyền thần đoạt quyền của Quốc quân cũng không phải chưa từng xảy ra ở Vương quốc Alpha.

Cũng may là Caesar IV còn duy trì được lý trí, không nói hết những suy nghĩ trong lòng ra.

Trong chính trị, có rất nhiều chuyện khi không phá bỏ lớp giấy cửa sổ thì sẽ không có việc gì; Nhưng một khi phá rồi thì sẽ không còn cơ hội giảng hòa.

Trước khi chưa tìm được người thay thế Hudson, đề nghị thay người của Caesar IV chỉ là một lời nói nhảm, không có khả năng trở thành sự thực.

Hơn nữa, đổi thành một người khác nắm quyền thì sẽ không tranh giành quyền lực với Quốc vương sao?

Chuyện này căn bản không thể nào!

Cho dù là đảm nhiệm chức chủ soái đại quân thì sau này cũng sẽ xảy ra loại chuyện tranh giành quyền lực với người làm Quốc vương. Điểm khác biệt chỉ nằm ở chỗ khẩu vị lớn hay nhỏ, phương thức hành động có làm cho y dễ chấp nhận hơn hay không mà thôi.

"Vậy thì chờ thêm một chút vậy, nếu như là một trận chiến có giá trị chiến lược thì thôi. Nhưng nếu như đây đơn thuần vì tranh quyền đoạt lợi, vậy thì sau này..."...

Hải vực đảo Độc Long, đại quân đã canh giữ ở bên ngoài hai ngày nay, nhưng vẫn không nhóm hải tặc này có ý định rời đi.

Nếu như Hudson không đích thân chạy đi điều tra, xác định là nhóm hải tặc này đang thăm dò cung điện, thì hắn đã hoài nghi rằng đám người này đã bỏ chạy từ hướng khác rồi.

Đột nhiên, trên đảo Độc Long bỗng lộ ra một luồng khí tức Thần thánh. Trong đầu Hudson lập tức xuất hiện hai chữ —— "Thần khí" !

Hudson đã từng chơi qua một món Thần khí tàn tạ là Huyết Nguyệt Kèn Lệnh, nên hắn rất có hứng thú với Thần khí. Tiếc rằng tác dụng phụ của Huyết Nguyệt Kèn Lệnh quá lớn, hắn thật sự không nỡ dùng mạng của mình để sử dụng, nên chỉ có thể bán với một cái giá tốt.

"Tước sĩ Byron, hạ lệnh cho đại quân lập tức tiến tới đảo Độc Long!"

"Sau khi tới nơi thì đừng vội lên bờ, mà hãy dùng Ma Tinh pháo phá hủy hết tàu thuyền của đám hải tặc kia, đoạn tuyệt đường lui của bọn chúng trước."

Chương 1092 - Diệt Khẩu

Đây là điển hình của việc giọng khách át giọng chủ, nhưng Hudson đã không còn quan tâm được nhiều như vậy. Số lượng Thần khí được lưu truyền trên đại lục cũng không nhiều, hầu như sau lưng của mỗi một món Thần khí đều có một vị chủ nhân hiển hách.

Không chỉ phải có thực lực, mà còn phải rất may mắn nữa. Theo Hudson được biết, ở ngoài sáng thì toàn bộ thế lực ở Bắc đại lục đều không hề sở hữu bất kỳ một món Thần khí nào.

Nhưng trong tối thì hắn lại không biết.

Ít nhất lả hắn có thể khẳng định rằng Công quốc Mosey không có, hoặc có thể nói là dù có Thần khí cũng không dùng được. Nếu không thì bọn họ đã lấy ra dùng trong lúc bị đại quân thú nhân vây khốn vương đô rồi.

Khả năng cao là Vương quốc Alpha cũng không có. Trong mấy trăm năm qua, dù cho thế cục có nguy nan cỡ nào cũng không thấy Vương quốc sử dụng tới Thần khí.

Quốc gia mà còn như vậy, cá nhân thì càng không cần phải nói. Đối với những món Thần Khí mà các thế lực lớn bày ở ngoài sáng Thần khí, ngay cả Hudson cũng không dám có suy nghĩ vớ vẩn.

Vất vả lắm mới xuất hiện một món Thần khí vô chủ, nếu không đoạt lấy thì chẳng khác nào bị ngu.

Còn về vấn đề sau khi cướp được nên xử lý như thế nào, Hudson lão gia hắn không chỉ là "cường giả" đỉnh phong trên đại lục, mà còn là thống soái quân đội của Vương quốc Alpha nữa!

Chỉ cần không phải quá phỏng tay, khả năng cao là có thể giữ được. Nếu như áp lực chính trị quá lớn, cùng lắm thì hắn đưa cho Vương quốc làm Thần khí truyền thừa để đổi lấy lợi ích thực chất thôi.

Vừa nói dứt lời, Hudson đã dẫn đầu tiến về đảo Độc Long, chuẩn bị cướp đoạt thành quả thắng lợi của đối phương.

"Ha ha ha..."

"Rốt cuộc cũng tìm được rồi!"

Giám mục Yosip kích động đến mức rơi cả nước mắt.

Nhìn vào hai món Thần khí ở trước mặt, đoàn người Giáo Đình bùi ngùi mãi thôi. Vì tìm kiếm hai thứ này, bọn họ đã mất đi nửa đời người.

Có thể nói, nơi nào có manh mối, nơi đó sẽ có sự hiện diện của họ. Hết lần thất vọng này đến lần thất vọng khác, nếu như không nhờ có tín ngưỡng kiên định thì họ đã sớm suy sụp rồi.

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Nhìn thấy đoàn người Giáo Đình đang không ngừng reo hò, đám hải tặc đồng hành lại đang khóc. Chuyến hành trình tầm bảo lần này hoàn toàn là nhờ bọn chúng dùng mạng để lấp.

Mặc dù đại đa số người tới giờ cũng không biết Giáo Đình đang tìm là cái gì, nhưng bọn họ vẫn hiểu đạo lý "qua cầu rút ván".

"Động thủ dọn bãi trước đi!"

Jeracic lạnh lùng nói.

Lời như vậy lại được thốt ra từ trong miệng của một tên

Thánh kỵ sĩ sẽ làm đổi mới tam quan của rất nhiều người.

Thánh kỵ sĩ vẫn luôn được xưng là thần thánh, nhân từ, khiêm nhường... , vậy mà bây giờ lại có thể làm ra loại chuyện này.

Nhưng đối với một người đã lập chí dâng hiến hết thảy cho Thần linh như Jeracic mà nói, chuyện này chẳng tính là gì. Một chút hư danh thì làm sao có thể quan trọng bằng việc đón Thần khí trở về được.

Cuộc đồ sát đã bắt đầu rồi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thám hiểm, nhân số của đám hải tặc đã là mười không còn một, nên hiện giờ đã không thể nào uy hiếp được bọn họ nữa.

Thanh lý những tai họa ngầm này càng sớm thì sẽ có thể đưa Thần khí an toàn trở về càng sớm, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Vừa dứt lời, Jeracic đã dẫn đầu ra tay với các hải tặc ở bên cạnh, những người còn lại cũng lập tức hưởng ứng.

Đám hải tặc bị đánh cho ngơ ngác, sau khi nhận thức được nguy hiểm, bọn chúng liền vội vàng chạy tứ tán, chỉ sợ chạy chậm một chút thì sẽ bị biến thành vong hồn dưới đao.

Trên bầu trời, Hudson một đường phi nước đại đến đây, trùng hợp nhìn thấy cảnh tượng nội đấu này.

"Lại là người của Giáo Đình, chẳng lẽ đời này mình bị xung khắc với Giáo Đình, chuyên môn phụ trách phá hỏng chuyện tốt của bọn chúng sao?"

Hudson âm thầm cảm thán.

Sau khi liếc mắt nhìn xuống, chiến trường bên dưới hoàn toàn là một cuộc đồ sát nghiêng về một bên. Vô số hải tặc đang khóc cha gọi mẹ chạy trốn tứ phía, căn bản không thể nào tổ chức phản công được.

"Belersden, từ khi ta xuất đạo đến nay, Kỵ sĩ kiếm đã bị thay hết bảy thanh rồi, cứ tiếp tục thay đổi như vậy cũng không phải là cách."

"Ngươi tìm cơ hội cướp rồi thanh kiếm bên dưới cho ta đi. Chỉ có Thần Kiếm mới xứng với thân phận..."

Hắn còn chưa nói hết câu thì gấu con đã lao ra ngoài. Tên Giám Mục Hồng Y bên dưới bị nó vả cho một cú sấp mặt, sau đó gấu con bèn ôm theo Quang Minh Thánh Kiếm bỏ chạy, lúc này người của Giáo Đình còn chẳng kịp phản ứng, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy âm thầm ảo não.

Sớm biết có thể chơi như vậy, hắn đã kêu Belersden cướp hết hai món Thần khí này về rồi, cần gì phải tự mình diễn kịch như vậy?

Trên đảo Độc Long khắp nơi đều có độc vật, không thích hợp cho con người sinh sống. Thuyền của đám hải tặc kia đã bị phá hỏng rồi, qua thêm mười ngày nửa tháng nữa, khả năng cao là những tên này sẽ đều được đi diện kiến Thần Hi chi chủ.

Chuyện phiền phức hiện giờ là nhất định phải cướp được một món Thần khí khác. Nếu không, ở trước mặt sự sống và cái chết, đám người này chắc chắn sẽ nghĩ cách giấu Thần khí đi.

Nếu như giấu ở trên đảo thì còn tốt, dù có giấu sâu cỡ nào cũng sẽ bị tìm ra. Nhưng nếu bọn chúng biết được bí pháp phong ấn khí tức Thần khí, rồi ném xuống biển sâu thì sẽ không thể nào tìm được.

"Maxim, nhìn thấy chưa? Sau này khi động thủ thì nhớ phải học theo Belersden đấy."

"Một tên Giám mục Hồng Y còn chưa biết xảy ra chuyện gì đã mơ mơ màng màng tạm biệt thế giới này, đây mới thật sự là cách giết địch trên chiến trường!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã nhận được Thần khí. Sau đó hắn liền lập tức điều khiển la bàn thần bí phong ấn khí tức Thần thánh.

Chương 1093 - Đánh Lén

Nếu chỉ đơn thuần nhìn từ mặt ngoài thì đây chẳng khác nào một thanh Kỵ sĩ kiếm bình thường cả. Dù là ai cũng không ngờ là thanh kiếm với vẻ mặt tầm thường này là một thanh Thần khí.

Sự thay đổi kinh hoàng này đã trực tiếp ảnh hưởng đến chiến trường bên dưới. Đám cao thủ Giáo Đình vốn đang giết rất vui vẻ, nhưng lúc này lại không thèm quan tâm đến việc truy sát lũ hải tặc nữa, mà lập tức chạy đi vây quanh Hudson.

Tiếc rằng mọi chuyện đều là phí công, sau khi nhận được cảnh cáo, Maxim cũng đã có kinh nghiệm, nó không hề có ý định xuống dưới đánh sáp lá cà với đám người Giáo Đình, mà chọn ở lại trên trời thi triển Ma pháp công kích.

Trong Giáo Đình, ngoài một tên cường giả cấp 8 là có thể bay lên trên trời đối địch ra, phần còn dư cũng chỉ là một nhóm Ma pháp sư, chỉ có thể chi viện bằng hỏa lực.

Đáng tiếc, dù rằng bọn chúng đã tìm được kẻ cầm đầu Hudson, nhưng lại không thể nhìn chăm chú vào một con gấu xuất quỷ nhập thần.

Belersden đã cố tình thu nhỏ người lại, ỷ vào ưu thế về thực lực tuyệt đối, nó không hề có ý định dây dưa với địch nhân, mà không ngừng di chuyển khắp chiến trường để đánh lén Ma pháp sư.

Sau khi tên Giám mục Hồng Y xui xẻo ngộ hại, tiếp đó lại có vài tên Ma đạo sư cấp 7 mất mạng, còn có càng nhiều Ma đạo sĩ và Đại ma đạo sĩ bị nó tiện tay đưa đi diện kiến Thần Hi chi chủ.

Sau khi đám người Giáo Đình nhận thức được tên Long kỵ sĩ Hudson này chỉ là mồi để hấp dẫn hỏa lực liền lập tức ngừng việc truy kích, mà chạy đi bảo vệ Thần khí.

Tuy nhiên, bọn chúng không muốn đánh, nhưng Maxim lại không đồng ý. Một tên Thánh kỵ sĩ cấp 8 bị chậm một tí xíu đã bị đuôi rồng quét trúng, không đợi cho tên này lấy lại tinh thần thì đã bị Hudson đâm cho một kiếm.

Thần khí chính là khác biệt, dù là lớp phòng ngự của Thánh kỵ sĩ cấp 8 cũng bị một đâm xé rách.

Chỉ trong nháy mắt, đám người được huấn luyện bài bản của Giáo Đình đã hoàn thành việc kết trận. Chỉ thấy một lão già tóc trắng cầm Ma pháp trượng, trong miệng đang không ngừng niệm chú, nguyên tố quang ở bên cạnh liền không ngừng hội tụ.

Hudson biết rõ sự lợi hại của Thần khí, nên sẽ không đần độn đến mức lấy cứng chọi cứng, hắn vỗ mông Maxim một cái rồi trực tiếp biến mất trong tầm mắt của đám người.

Belersden thì đã không thấy bóng người từ lâu. Chuyện này làm cho lão già đang cầm Thần khí trong tay cảm thấy bối rối, cấm chú chỉ mới niệm được một nửa thì địch nhân đã biến mất.

Nhưng không thể dừng lại được, lão ta lại không phải là cường giả Thánh Vực, có thể thi triển được cấm chú đều nhờ hết vào Thần khí, Ma pháp tiến hành đến một nửa thì đã không còn nằm trong phạm vi kiểm soát của lão ta nữa.

Trong lúc lão đang do dự, những tiếng nổ của Ma Tinh pháo chợt vang lên, cơn chấn động dữ dội suýt chút nữa đã khiến cho việc thi pháp bị thất bại.

Lão ta không tiếp tục do dự nữa, mà nổi giận gầm lên một tiếng, thi triển cấm chú lên người của những tên hải tặc đang bỏ chạy thục mạng.

"Giám mục Yosip đã bị hại, hiện giờ sẽ do Kỵ sĩ Jeracic chủ trì đại cục, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Câu hỏi của lão già tóc trắng khiến cho Jeracic nhướng mày. Cuộc tập kích vừa rồi đã làm cho bọn họ bị tổn thất nặng nề. Nếu như lại xảy ra thêm vài lần nữa, bọn họ cũng không cần phải trở về rồi.

"Trên đại lục chỉ có vài tên Long kỵ sĩ mà thôi, kẻ đánh lén chúng ta vừa rồi hẳn là Hudson. Đã biết được hung thủ rồi, đợi sau này lại tìm hắn tính sổ cũng không muộn."

"Nhưng mà hiện giờ chúng ta phải sống sót rời khỏi nơi này trước đã! Tin tức về Thần khí đã bị bại lộ, bên ngoài lại đang không ngừng nã pháo, chắc là hải quân của Vương quốc Alpha đã đến rồi."

"Nghe tiếng thì chắc là đang phá hủy những chiếc thuyền ở bên ngoài của chúng ta, bây giờ chúng ta nhất định phải nhanh lên, phải đảm bảo là có thể giữ được ít nhất là một chiếc chiến hạm!"

Vừa dứt lời, gã đã nghe được một tiếng hét thảm thiết. Khu một tên Hoàng Kim Kỵ Sĩ cấp 6 ở ngoài rìa đã bị bay đầu.

Tiếng long ngâm từ phương xa vang lên, Ma pháp Long ngữ đang lao về phía bọn chúng. Đám người bị dọa đến mức vội vàng liên thủ thi triển Ma pháp thuẫn, lão già tóc trắng còn giơ Thần khí lên.

Nhưng mà, tốc độ đánh lén rất nhanh, nhưng tốc độ rút lui càng nhanh hơn.

"Hừ!"

"Hudson, ngươi là thích khách sao?"

"Chỉ biết đánh lén sau lưng mà không dám đối chiến trực diện với bọn ta, chẳng có lấy chút phong độ của cường giả!"

Lão già tóc trắng gầm lên.

Thần khí cũng không phải dễ dùng như vậy, đặc biệt là trong tình huống chưa đủ cảnh giới, cưỡng ép sử dụng Thần khí sẽ phải trả giá đắt.

Đương nhiên, cách dùng giống như Hudson trực tiếp cầm Thần khí chém người, không mượn lực lượng của Thần khí là ngoại lệ.
...

"Nguyên tố hỏa dị động, không tốt, địch nhân đang thi triển cấm chú, nhanh tách ra!"

Lão già tóc trắng vừa nói hết lời, đám người Giáo Đình đang tập hợp lại để phòng thủ liền lập tức bỏ chạy tứ tán.

Cấm chú như trong dự đoán không hề lao đến, ngược lại, đội ngũ bị phân tán đã tạo cơ hội cho Belersden, người bị hại đang liên tục +1+1+1...

Sau khi nhận ra mình bị mắc lừa, cả đám người đều cảm thấy bất lực.

Đây là một dương mưu. Maxim có thể thu phóng cấm chú một cách tự nhiên, nếu như bọn họ không tránh thì cấm chú sẽ thật sự lao đến.

Với cái cơ thể nhỏ bé của bọn họ, một khi dính đòn cấm chú, 99% là sẽ bị hôi phi yên diệt, còn 1% còn lại thì có thể giữ được hài cốt.

Nếu như lựa chọn tránh né thì sẽ phá vỡ trận hình phòng thủ lúc đầu. Đối mặt với cuộc đánh lén của Belersden mà không có trận hình phòng thủ thì Thánh kỵ sĩ cấp 8 còn đỡ được 2 chiêu, những người còn lại liền bi kịch.

Chương 1094 - Quyền Trượng Vinh Diệu

Thực lực cách biệt quá lớn, dù cho có chuẩn bị đầy đủ cỡ nào cũng không ngăn được cường giả Thánh vực đánh lén!

Và Ma pháp sư là những người thảm nhất, một khi để Belersden áp sát, ngay cả Đại ma đạo sư cấp 8 cũng bị tiễn về với đất mẹ.

Cự Long ở phía trước thu hút sự chú ý của đám người, Đại Địa Chi Hùng ở sau lưng chơi trò đánh lén. Combo này khiến cho đoàn người Giáo Đình không biết phải làm sao mới tốt.

Trơ mắt nhìn đội ngũ đang không ngừng giảm quân số, muốn tổ chức phản công thì lại không biết nên ra tay từ đâu.

Vốn cho rằng Long kỵ sĩ Hudson chính là nhược điểm, nhưng đáng tiếc là Cự Long lại không thèm đánh sáp lá cà, mà lại bay trên không trung ở rất xa thi triển pháp thuật quấy rối.

Đoàn người Giáo Đình chỉ vừa tiến lên chưa được năm cây số đã bị đánh lén bảy lần, lúc đầu đội ngũ có hơn hai trăm người, nhưng hiện giờ thì đã giảm đi một nửa.

Sau khi nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt của Jeracic trầm xuống và nói: "Đám quý tộc dối trá này rất chú trọng thanh danh, nhưng Hudson lại chịu vứt bỏ mặt mũi như vậy, nói rõ là hắn ta không định để chúng ta còn sống mà rời khỏi đây."

"Tiếng pháo đã ngừng, hải quân ở bên ngoài đều là địch nhân. Kế hoạch rút lui mà chúng ta đã lên trước đó đã không thể thực hiện được nữa."

"Trước mắt chỉ có thể ở lại trên đảo tránh nạn trước, chờ đến khi sương mù lại phủ kín vùng biển này, chúng ta mới có cơ hội phá vây rời đi."

"Nếu như tất cả mọi người tập trung lại một chỗ thì mục tiêu lại quá lớn, rất dễ bị địch nhân để mắt tới. Tiếp đó chúng ta sẽ chia ra hành động, sống hay chết đều nhờ vào may mắn."

"Chỉ cần có người còn sống thì hãy mang về tin tức này về, để..."

Còn chưa nói hết câu thì đã bị một trận mưa thiên thạch bị từ trên trời giáng xuống cắt ngang.

"Địch nhân lại đánh lén nữa rồi!"

Trong đầu vừa hiện ra suy nghĩ này, Jeracic lập tức quyết định hạ lệnh thật nhanh: "Chia ra đi!"

Mệnh lệnh này vô cùng tàn khốc, điều này có nghĩa là đại đa số người ở trong đội ngũ này sẽ bị chết trong sự truy sát của địch nhân.

Nhưng hết cách rồi, thay vì tập trung lại một chỗ rồi bị địch nhân đánh lén từ từ mài chết; chẳng thà chia ra để tránh nạn, tìm một đường sinh cơ.

Bởi vì địch nhân đã phá huỷ hết toàn bộ tàu thuyền rồi, cho dù bọn họ có tụ tập lại một chỗ cũng không có biện pháp rút lui khỏi đảo Độc Long.

Hiện giờ chỉ có thể cược mạng, cược sau khi sương mù lại phủ xuống vùng biển này, sẽ có một đội thuyền buôn tình cờ chạy vào đây, tạo cơ hội để bọn họ rời đi.

Nếu không, dù không chết trong cuộc vây giết thì cũng sẽ bị chết đói ở trên hòn đảo hoang này.

Chia ra chạy tán loạn đúng là có thể giành được một chút hy vọng sống, nhưng ngược lại cũng tạo cơ hội cho Belersden.

Lúc đầu chỉ là đánh lén thôi, nhưng hiện giờ đã biến thành truy sát luôn rồi. Đại nạn đến rồi mỗi người tự bay, không cần chạy nhanh hơn địch nhân, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng bọn là đủ rồi.

Lão già tóc trắng chạy nhanh nhất đột nhiên nhận ra điều không thích hợp, lão ta luôn có cảm giác là ở phía sau có cái gì đó đang để mắt tới mình, khi nhìn lại thì thấy đó là Cự Long đang đuổi theo.

"Bá tước Hudson, có chuyện từ từ thương lượng! Chúng ta đều là..."

Không đợi lão ta nói hết lời, một cơn mưa lửa đã ập tới, dọa cho lão ta vội vàng tránh né.

Tiếc là đã phí công, lão ta có thể tránh được đòn công kích Ma pháp, nhưng lại không thể né được chiêu Thần Long Bãi Vĩ của Maxim.

Ma pháp sư máu rất giấy, cho dù đã thi triển Ma pháp thuẫn , nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi vận mệnh bị đập thành thịt nát.

Vào thời khắc cuối cùng trước khi chết, lão ta mới nhận ra vấn đề.

Mọi người không oán không thù, dọc đường có nhiều tiểu đệ như vậy không giết, vậy mà lại cố tình đuổi theo mình đồ sát, rõ ràng là Hudson đang nhắm vào cây "Quyền Trượng Vinh Diệu" trong tay mình mà.

Tiếc là dù có biết được thì đã muộn rồi, nếu như lão ta có thể phản ứng nhanh một chút, trong lúc chạy trốn liền ném thanh Thần khí ra ngoài, thì bây giờ cũng sẽ không bị chết nhanh đến vậy.

Sau khi thu hồi Quyền Trượng Vinh Diệu, Hudson liền thở dài một hơi. Không phải hắn tâm ngoan thủ lạt, mà là thứ này thật sự là quá khó giải quyết, không thể không diệt khẩu được!

Vừa rồi khi cướp lấy Thần kiếm, hắn còn chưa nhận ra, chờ lão ta mượn cây pháp trượng này để thi triển cấm chú thì hắn mới nhận ra đây là cây "Quyền Trượng Vinh Diệu" trong truyền thuyết.

"Vương Quan Thần Thánh","Quyền Trượng Vinh Diệu","Quang Minh Thánh Kiếm" chính là ba món Thần khí biểu tượng của Giáo Đình, vậy mà bây giờ lại có hai món rơi vào trong tay của hắn.

Nếu như tin tức này bị truyền ra ngoài, Sơn Địa Lĩnh sẽ không có được một ngày bình yên. Không chỉ Giáo Đình đến tìm hắn kiếm chuyện, mà các thế lực khác trên đại lục cũng sẽ phái người tới thăm dò.

Chỉ cần nhìn vào đội ngũ nhỏ này của Giáo Đình là biết các thế lực đỉnh tiêm thực sự có nội tình sâu cỡ nào rồi, một Long kỵ sĩ như hắn không thể nào chống lại được.

Vì lý do an toàn, hắn cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu. Hudson đã hạ quyết tâm, nếu như không thể giết hết toàn bộ đám người của Giáo Đình, hắn sẽ lập tức hạ lệnh phong tỏa hải vực sương mù, cấm tàu thuyền đi vào đây.

Nhưng đây không phải là chuyện mà một mình hắn có thể hoàn thành được, hắn nhất định phải lôi kéo thêm những đại quý tộc ở vùng duyên hải đồng loạt ra tay mới được.

Dựa vào thân phận và địa vị hiện giờ của Hudson, muốn mọi người bán một cái ân tình cũng không khó, cái khó là làm cách nào để không làm cho người ngoài nghi ngờ.

Chương 1095 - Quyền Trượng Vinh Diệu (2)

Càng ngăn cản thì sẽ càng dễ khơi dậy sự tò mò của mọi người, đây là nhân tính. Việc phong tuyến đường này chỉ có thể ngăn cản được thuyền buôn đi qua, nhưng lại không ngăn được những đại quý tộc này phái người thăm dò.

Ở trước mặt Hudson hiện giờ có hai con đường:

Con đường thứ nhất là cùng chia sẻ hai món Thần khí này với gia tộc Dalton, hai gia tộc cùng nhau đối mặt với nguy cơ.

Nhưng với sự hiểu biết của Hudson về Bá tước Pierce, lão ta không phải là người có can đảm đến vậy. Hơn nữa, Thần khí cũng chẳng mang lại ý nghĩa thực chất nào với gia tộc Dalton.

Ý nghĩa chính trị mà Thần khí mang lại chủ yếu là để phân hoá hệ thống pháp luật của Giáo Đình, đây không phải là chuyện mà một nhà đại quý tộc có thể tự mình kiểm soát được.

Cả hai món Thần khí đều là hệ quang, ít nhất cũng phải tìm hai vị cường giả cấp 8 tu luyện lực lượng hệ quang mới có thể sử dụng cơ bản.

Cho dù có giao Thần khí cho gia tộc Dalton thì bọn họ cũng không được người có thể sử dụng. Đối với gia tộc Dalton mà nói, giữ lại Thần khí trong tay cũng chẳng khác nào giữ lại một củ khoai nóng bỏng tay.

Con đường thứ hai là giao một món cho Quốc vương để thu hút sự chú ý của người ngoài, tiện thể đổi lấy một chút lợi ích.

Dù sao cũng chỉ có người của Giáo Đình biết được hắn đang sở hữu hai món Thần khí. Chỉ cần những người này không thể sống sót rời khỏi nơi đây thì ngoại giới sẽ không biết được trong tay hắn có hai món Thần khí.

Suy cho cùng thì việc được nhìn thấy một món Thần khí cũng đã là một kỳ tích rồi. Đồng thời nhìn thấy hai món là chuyện mà dù có nói ra cũng không ai tin.

"Thôi, có cho đi thì mới có nhận lại!"

Sau khi do dự một lát, Hudson lập tức quyết định nên lấy hay bỏ hai món Thần khí này."Quyền Trượng Vinh Diệu" là thứ mà hắn hoàn toàn không sử dụng được, còn "Quang Minh Thánh Kiếm" thì ít nhiều gì cũng có thể mang ra chém người.

Sau khi bị phong ấn thì vẻ bề ngoài của Quang Minh Thánh Kiếm cũng chẳng khác nào thanh Kỵ sĩ kiếm của hắn. Bởi vì có sự tồn tại của Maxim, nên sẽ không có người dám lại gần điều tra Kỵ sĩ kiếm của hắn, dù có thay thế cũng sẽ không bị người phát hiện.

Sau khi đưa ra quyết định, Hudson đang định bắt một người sống để hỏi thăm thì Belersden đã làm xong việc từ trước rồi.

Ngoài một số kẻ may mắn đang ẩn nấp ra, những người còn dư lại không phải bị biến thành vong hồn dưới móng gấu thì cũng đã vong mạng dưới miệng của độc trùng. Muốn hỏi được đáp án từ trong miệng của bọn chúng, sợ là chỉ có thể triệu hoán vong linh thôi.

Đúng là Hudson có biết một chút về Ma pháp vong linh, nhưng dù gì thì đoàn người Giáo Đình cũng đã đối phó với những kẻ dị đoan trong một khoảng thời gian rất dài rồi, làm sao có thể không có chuẩn bị gì được?

Thánh thủy mà bọn chúng mang theo bên người đã làm giảm đáng kể khả năng bị biến thành vong linh. Cho dù có triệu hoán thành công thì đại đa số vong linh đều không thể giữ lại được những ký ức khi còn sống.

Tại sao "Quyền Trượng Vinh Diệu" và "Quang Minh Thánh Kiếm" lại xuất hiện ở đây đã trở thành một bí ẩn chưa Gulei giải của Hudson.

Giới cao tầng của Giáo Đình chắc chắn sẽ biết nguyên nhân, nhưng hắn không thể nào chạy tới đó hỏi thăm được. Thỏa mãn lòng hiếu kỳ đúng là quan trọng, nhưng giữ lại mạng nhỏ càng quan trọng hơn.

Hudson dẹp bỏ suy nghĩ điều tra ngọn nguồn rồi mang theo Thần khí trở về đội tàu, vừa về tới liền thấy có một nhóm hải tặc đang tụ tập ở bên bờ và đầu hàng hạm đội của gia tộc Dalton.

Rõ ràng là những kẻ lựa chọn đầu hàng này đều là người thông minh. Biết rõ người của Giáo Đình sẽ không bỏ qua bọn chúng, nên đã quyết đoán thay đổi đối tượng.

Nhưng mà lúc này bọn chúng lại gặp phải chuyện phiền phức, hạm đội trước mắt không chỉ có đại biểu của gia tộc Dalton, mà còn có đại biểu của gia tộc Koslow.

Hai nhà hợp tác với nhau làm việc, chuyện xử trí đám hải tặc này cũng phải cần được hai nhà thương lượng rồi mới quyết định.

Có lẽ là vì dành sự tôn trọng cho cường giả, nen hạm đội chỉ để đám hải tặc chờ đợi ở trên bờ, mà không lập tức chấp nhận cho bọn chúng đầu hàng.

Hudson nhìn thoáng qua tên thủ lĩnh hải tặc đang nghỉ ngơi ở trên bờ rồi lạnh lùng nói: "Cho ngươi một cơ hội sống, ngươi hãy nói hết những chuyện mà ngươi biết ra đây."

"Đừng có hòng mà giấu giếm, nếu không được bọn ta che chở, các ngươi sẽ sống thể không quá một tháng trên hòn đảo này!"

Trong thâm tâm Hudson đã bắt đầu tính toán xem có nên diệt khẩu hết đám người này không.

Hải tặc dù sao cũng là hải tặc, cho dù đã đầu hàng, Hudson cũng có thể kiếm cớ để giết hết toàn bộ bọn chúng, hơn nữa lúc này bọn hắn vẫn chưa chấp nhận cho lũ hải tặc này đầu hàng.

"Đại nhân yên tâm, tôi sẽ bàn giao tất cả!"

"Tôi vốn là một quý tộc nghèo khó đến từ một nước nhỏ ở trung bộ, vì gia tộc suy sụp nên chỉ có thể ra ngoài tìm kế mưu sinh, sau đó được người của Giáo Đình coi trọng."

"Từ đó tôi bắt đầu làm việc cho bọn chúng, trở thành một tên hải tặc, thường xuyên hoạt động ở hải vực Nam Trung bộ."

"Nguyên nhân mà tôi được tuyển chọn cho chuyến hành trình đến đảo Độc Long lần này chủ yếu là vì tôi từng có một khoảng thời gian lang thang trên khắp đại lục, đã từng bị lạc vào đây rồi còn sống sót rời đi."

"Mục đích trong chuyến đi lần này của Giáo Đình dường như là tìm tìm kiếm Thần khí gì đó trên đảo này. Địa vị của tôi trong Giáo Đình rất thấp, chỉ biết được nhiêu đó."

Nghe xong câu trả lời của Manbeard, sát ý trong lòng Hudson đã giảm đi mấy phần. Không biết tình hình thì không sao, chỉ sợ là biết quá nhiều.

Mặc kệ là ai hỏi, Hudson lão gia cũng chỉ lấy được một món Thần khí ở trên đảo Độc Long này.

Chương 1096 - Quyền Trượng Vinh Diệu (3)

"Thần khí thì ta đã lấy được rồi, nhưng mà trên đảo vẫn còn có rất nhiều dư nghiệt của Giáo Đình. Thực lực của những người này không hề yếu, lại trốn trong chỗ tối, trong lúc nhất thời sẽ không kịp vây quét."

"Byron, nhân lúc hiện giờ sương mù còn chưa che khuất tầm nhìn, ngươi hãy phái người đi tìm một vòng xung quanh đảo và phá hủy tất cả tàu thuyền."

"Cho dù là những chiếc thuyền cổ từ mấy trăm năm trước cũng phải dùng Ma Tinh pháo bắn nát nó cho ta. Ngay cả một tấm ván gỗ cũng không được bỏ qua."

"Thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều, nhất định tiêu hủy tất cả tàu thuyền và công cụ có thể lênh đênh trên biển trước khi sương mù phủ xuống."

"Những tên hải tặc này thì cứ để ở chỗ này trước đi, ta sẽ đích thân trông chừng bọn chúng, chờ đến lúc trở về rồi đồng thời mang đi."

Giọng điệu ra lệnh vốn không nên xuất hiện trong hình cảnh hai bên đang hợp tác. Nhưng thân phận của Hudson lại rất đặc thù, hắn còn đảm nhiệm cả chức tổng chỉ huy điều động chiến lược của Vương quốc nữa.

Ngay cả chính hắn cũng không làm rõ được giới hạn quyền lực trong chức vụ của mình, người ngoài lại càng mơ hồ hơn.

Chuyện Hudson có quyền lực điều động lực lượng vũ trang cả nước hay không, bên phía vương đô vẫn chưa ra đưa ra câu trả lời, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc Hudson ra lệnh.

"Tuân mệnh, Bá tước đại nhân!"

Byron cung kính hồi đáp.

Lúc đầu ông ta còn muốn thảo luận về quyền sở hữu của Thần khí, nhưng khi lời ra đến khóe miệng liền bị ông ta nuốt vào lại. Mặc kệ Thần khí này thuộc về ai cũng sẽ không lượt một đứa con cháu chi thứ trong gia tộc như ông ta.

Đứa cháu ruột của ngài Bá tước cũng không mở miệng thảo luận về vấn đề này, ông ta cũng lười làm chim đầu đàn.

Đàm phán là loại việc cần chú ý đến vấn đề thân phận ngang nhau. Để bọn họ đứng ra đàm phán với Hudson thì nhất định sẽ chịu thiệt.

Hạm đội đã bắt đầu chấp hành nhiệm vụ, chỉ có Tử tước Kayo mang theo một đám hộ vệ ở lại với Hudson, trên danh nghĩa là hỗ trợ trông chừng hải tặc, nhưng trên thực tế là đang nhớ thương Thần khí.

Nhưng vì thứ này là do Hudson cướp được, Kayo thật sự không biết nên dùng cớ gì để vào kiếm một chén canh.

"Quyền Trượng Vinh Diệu, có cảm thấy hứng thú không?"

Trong khi nói chuyện, Hudson không hề e dè ném cây quyền trượng trong tay cho Tử tước Kayo, giống như đang vứt một đống phiền phức vậy.

"Quyền Trượng Vinh Diệu của Giáo Đình!"

"Chuyện này sao có thể?"

Kayo nói với giọng run run.

Quyền Trượng Vinh Diệu chính là biểu tượng của Giáo Đình, hầu như trong mỗi lần đại điển đều sẽ hiện diện. Bên ngoài vốn không hề truyền ra tin tức nó bị thất lạc, nhưng cây pháp trượng Thần khí trong tay lại không biết nói dối.

Sau khi do dự một chút, Kayo vội vàng trả lại Quyền Trượng Vinh Diệu cho Hudson. Món đồ chơi này không phải là thứ mà gia tộc Dalton có thể chiếm hữu, lấy về cũng chỉ gây hoạ cho gia tộc thôi.

"Bá tước đại nhân, vật này do ngài lấy được, ngài tự xử lý là được, chúng tôi sẽ cũng không tham dự!"

Nhìn thấy cảnh này, Hudson nở một nụ cười khổ.

"Quyền Trượng Vinh Diệu không giống với những Thần khí bình thường khác, đối với hai nhà chúng ta mà nói, nó thực sự quá phỏng tay."

"Nếu gia tộc Dalton các vị không có hứng thú, vậy ta sẽ đưa nó tới Vương đô. Đợi đến khi Quốc vương bệ hạ muốn lập Giáo Đình mới thì đây chính là cơ sở pháp lý tốt nhất."

Caesar IV không phải Caesar III, không ai có thể xác định là y có dám nhận lấy củ khoai nóng bỏng tay này hay không.

Nhưng dù gì thì ném thứ này ra ngoài cũng còn tốt hơn là để nó ở lại tỉnh Đông Nam để gây phiền phức cho mình. Với trọng lượng của Vương quốc Alpha, chỉ cần Quốc vương có hùng tâm tráng chí thì có thể chịu đựng được áp lực.

"Bá tước đại nhân, đề tài này quá mẫn cảm. Nơi này còn có một đám hải tặc, bây giờ thật sự không phải là lúc thích hợp để thảo luận!"

Tử tước Kayo nói với thần sắc hốt hoảng.

Có thể thấy được rằng y đang rất sợ. Hudson có thể nói chuyện này một cách quang minh chính đại là thực lực bản thân hắn đủ mạnh.

Nhưng Tử tước Kayo thì không được, mặc dù y là thành viên dòng chính của gia tộc Dalton, nhưng cũng chỉ là "thành viên", mà không phải là người thừa kế gia tộc.

Trọng lượng trong chính trị của y thấp hơn Hudson rất nhiều, nếu như không biết chết sống mà tham dự vào, không chừng có thể chết bất kỳ lúc nào.

Đối với Giáo Đình mà nói, muốn chơi chết một vị Long kỵ sĩ là chuyện vô cùng khó, nhưng cạo chết một hậu bối của đại quý tộc là chuyện vô cùng dễ.

Trong đấu tranh chính trị, Hudson làm chuyện gì cũng sẽ để lại một đường, đó là vì hắn lo rằng sức ép của mình sẽ vượt qua ranh giới chính trị của đối phương, khiến cho đối phương phải hạ thủ với những thành viên bình thường của gia tộc Koslow.

"Vậy được rồi, Quyền Trượng Vinh Diệu là thứ không nên để lại. Đợi khi giải quyết xong chuyện trên đảo, ta sẽ đưa nó tới vương đô."

"Còn những tên tù binh hải tặc này, chỉ có thể mang đi làm khổ sai, không có bao nhiêu giá trị, cũng không cần phải chia nhỏ làm gì."

"Hai nhà chúng ta mỗi nhà một nửa, sau đó các ngươi chỉ cần đưa một nửa người đến Sơn Địa Lĩnh là được."

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Đây là một dương mưu trần trụi, hắn đã trao cơ hội rồi. Nếu như gia tộc Dalton muốn chia một chén canh thì chỉ cần phái người đi theo là được.

Thần khí không thể cho không, Quốc vương nhất định sẽ phải đền bù ở những phương diện khác. Lợi ích có thể nhìn thấy bằng mắt trần, nhưng rủi ro cũng gần trong gang tấc.

Tin tức có thể phong tỏa được bao lâu thì không biết, nhưng một khi bị truyền ra ngoài, hai gia tộc phải đồng thời gánh chịu hậu quả chính trị từ việc cướp đoạt Thần khí và giết thành viên quan trọng của Giáo Đình.

Chương 1097 - Vây Quét

So với những chuyện này, nhóm tù binh hải tặc này đúng là không đáng giá được nhắc tới. Đối với gia tộc Dalton mà nói, những người này cũng chỉ có thể dùng làm khổ sai.

Ngay thời điểm mà Tử tước Kayo nhận lấy Quyền Trượng Vinh Diệu, phản ứng đầu tiên của y là diệt khẩu hết đám người này.

Chỉ là mấy trăm tên tù binh mà thôi, một gia tộc có cơ nghiệp lớn như gia tộc Dalton không thiếu một chút sức lao động này.

"Ngài Bá tước tự mình quyết định là được, chúng tôi sẽ không tham dự vào."

"Hành động lần này có thể thuận lợi được như vậy đều nhờ công của ngài. Ngài có quyền xử trí tất cả các chiến lợi phẩm."

"Những tên tù binh hải tặc này, chúng ta sẽ đưa đến lãnh địa của ngài mà không thiếu một tên."

Tử tước Kayo vội vàng cự tuyệt nói.

Y tin là ngay cả khi chú của mình ở đây thì cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự. Nếu như biết trước là trên đảo Độc Long có Quyền Trượng Vinh Diệu thì dù nói gì bọn họ cũng sẽ không tham gia vụ náo nhiệt này.

Tình huống hiện giờ là nhà mình bị hao tướng tổn binh thì không nói, lại còn có nguy cơ bị cuốn vào trong ván cờ giữa vương quyền và thần quyền, chỉ cần hơi không cẩn thận là gia tộc Dalton cũng sẽ bị đập đến thịt nát xương tan.

Loại chuyện gây thù chuốc oán này để cho Hudson làm là được rồi. Long kỵ sĩ da dày thịt béo, đã trải qua gió táp mưa sa, những người bình thường như bọn họ không chịu được.

Trong nháy mắt này, khát vọng về thực lực của Kayo đã đạt tới cực hạn. Việc thiếu chiến lực đỉnh phong đã trở thành nhược điểm lớn nhất hạn chế sự phát triển của gia tộc Dalton.

Không nói tới loại chiến lực biến thái như Long kỵ sĩ, cho dù chỉ cần bồi dưỡng được một vài vị cường giả cấp 8 thôi là đã có thể gia tăng quyền nói chuyện của gia tộc rồi.

Đương nhiên, đó là vì Kayo không biết chuyện đã xảy ra trên đảo. Nếu như y biết trong đội ngũ mà Giáo Đình phái tới lần này có tám tên cường giả cấp 8, hơn hai mươi tên cường giả cấp 7, thì nhận biết về cường giả đinh cao của y sẽ phải thay đổi.

Hudson không có tâm tư khoe khoang chiến tích, bởi vì thủ đoạn mà hắn dùng để chiến thắng không phù hợp với tinh thần của một nhà quý tộc.

Để cho chân tướng bị chôn giấu ở nơi này mãi mãi mới là lựa chọn tốt nhất. Sau này khi Giáo Đình trả thù thì hắn còn có thể kéo theo gia tộc Dalton xuống nước.

Nếu chỉ đơn thuần nhìn về mặt số liệu thì hơn hai trăm người trong đội ngũ của Giáo Đình không hề có kẻ yếu, một mình Hudson và hai con Ma thú không thể nào giết sạch được nhiều cao thủ như vậy.

Dựa theo lý giải của người bình thường, nhất định là vì có người của gia tộc Dalton tham gia vào, song phương liên thủ mới có thể gây ra vụ huyết án này.

Con người chỉ tin tưởng vào những gì mà mình nhìn thấy, chuyện hạm đội của gia tộc Dalton bị thiệt hại nặng nề có khả năng cao là sẽ bị Giáo Đình tính là tổn thất trong cuộc chiến.

Sẽ không có ai chịu tin những chuyện chỉ có trong truyền thuyết như "Thuyền U Linh" và "gió bão trên biển".

Sương mù dần nồng nặc hơn, như thể muốn ôm trọn hết mảnh hải vực này, đảo Độc Long ồn ào náo động lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Hạm đội của gia tộc Dalton cũng bắt đầu bước lên đường về. Một tiếng long ngâm vang lên, Hudson đã rời đi trước một bước. ...

Phỉ Thúy cung, đám đại lão của vương thất đang vây quanh chiêm ngưỡng "Quyền Trượng Vinh Diệu", có rất nhiều người đã chết trên danh nghĩa từ lâu cũng đang xuất hiện ở đây vào lúc này.

Ngay cả kẻ làm Quốc vương như Caesar IV cũng không có vị trí để quan sát, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh uống trà ăn dưa cùng với Hudson.

Thấy Tổng giám mục Taryn cũng bị ép ra ngoài, Caesar IV vội vàng tiến lên dò hỏi:

"Thúc tổ, sao rồi?"

"Cây Quyền Trượng Vinh Diệu này là hàng thật sao?"

Không phải do y chuyện bé xé ra to, mà chuyện này thật sự quá lớn.

Một Thần khí mang tính biểu tượng của Giáo Đình lại bị lưu lạc ra bên ngoài, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, sợ là toàn bộ đại lục đều sẽ chấn động.

"Đương nhiên là thật!"

"Nếu như là giả thì bọn ta cũng không cần phải thận trọng như vậy làm gì."

Tổng giám mục Taryn khẳng định nói.

Những lão già của vương thất rất quan tâm đến Thần khí, còn Caesar IV thì lại đang cân nhắc những ảnh hưởng chính trị do món Thần khí này mang lại.

"Bá tước Hudson, tin tức ngươi lấy được Quyền Trượng Vinh Diệu có bị tiết lộ ra bên ngoài không?"

Nghe câu hỏi này, Hudson âm thầm trợn trắng mắt. Nếu như tin tức không bị tiết lộ thì hắn đã nuốt một mình, cần gì phải giao ra chứ.

Mặc dù ngưỡng cửa để Thần khí rất cao, nhưng đợi thêm 8-10 năm thì hắn sẽ trở thành một vị Đại ma đạo sư hệ quang.

Chân đạp Cự Long, tay cầm hai món Thần khí, công kích ma pháp và công kích vật lý đều max, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là cảm thấy kích thích rồi.

"Bệ hạ, người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường chính là gia tộc Dalton, thần cũng chỉ là người được Bá tước Pierce mời tham gia vào hành động lần này."

"Ngay khi giết chết đám hải tặc và cướp được Quyền Trượng Vinh Diệu, thần đã lập tức hạ lệnh phong tỏa tin tức."

"Nhưng mà Thần khí xuất thế gây ra động tĩnh quá lớn, trong quá trình giao chiến, địch nhân còn dùng Thần khí thi triển một lần cấm chú, hầu như toàn bộ người trong hạm đội đều nhìn thấy."

"Mặc dù bọn họ không biết đây là Thần khí gì, nhưng trên khắp đại lục này, Thần khí có thể thi triển cấm chú hệ quang vốn là lác đác không có mấy, người của Giáo Đình nhất định sẽ đoán ra."

"Còn đám hải tặc sống sót trên đảo Độc Long, bởi vì bị sương mù bao phủ nên chúng thần không thể tiêu diệt hết toàn bộ bọn chúng."

"Nếu để cho những người này sống sót rời đi thì sẽ rất phiền phức."

Hudson giải thích qua loa nói.

Chương 1098 - Phong Tỏa Tin Tức

Phong tỏa tin tức là không thể nào, những chuyện khác còn có thể làm giả, nhưng con số thương vong của gia tộc Dalton lại không thể nào làm giả được.

Kết hợp thời gian mà nhóm "hải tặc" này mất tích với thời gian mà hạm đội của gia tộc Dalton ra biển, người bình thường đều sẽ liên tưởng 2 chuyện này với nhau.

Trừ phi diệt khẩu hết toàn bộ người trong hạm đội, nếu không, Giáo Đình chỉ cần hơi điều tra một chút là có thể xác định được Thần khí truyền thừa của mình đang nằm trong tay Vương quốc Alpha.

"Tể tướng, hãy lấy cớ để các tỉnh vùng duyên hải tạm thời phong tỏa các tuyến đường tiến vào hải vực sương mù, tuyệt đối không thể để cho người của Giáo Đình lấy được chứng cứ chứng minh Quyền Trượng Vinh Diệu đang nằm trong tay chúng ta."

"Bộ Quân vụ hãy lấy danh nghĩa là chuẩn bị chiến tranh để triệu tập các đại quý tộc đến vương đô nghị sự!"

Caesar IV nghiêm túc nói.

Sự hưng phấn khi có được Thần khí đã không còn, thay vào đó là sự thấp thỏm vô tận trong nội tâm.

Vương quốc Alpha vẫn luôn có suy nghĩ chia rẽ Giáo Đình, đến thời của Caesar III còn vạch ra một bảng kế hoạch và đồng thời còn thực hiện nó.

Các loại chi nhánh của đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi tuyên bố với ngoại giới rằng là mình tự lập môn hộ nữa thôi. Lúc đó, Giáo hội của Vương quốc Alpha sẽ lập tức có thể thành lập một Giáo Đình nhỏ.

Hiện giờ có được Quyền Trượng Vinh Diệu đã bù đắp những thiếu sót trong nguyên tắc pháp lý khi thành lập Giáo Đình mới.

Nếu hỏi thì sẽ nhận được câu trả lời là: Thần Hi chi chủ ban cho.

Dựa theo những gì mà Giáo hội tuyên dương rằng Thần Hi chi chủ không gì không làm được, Thần khí được Thần linh ban cho bị lưu lạc ra bên ngoài cũng là do ý chí của Thần Hi chi chủ.

"Bệ hạ, Quyền Trượng Vinh Diệu bị đánh mất là một sự kiện tôn giáo chính trị vô cùng nghiêm trọng, nó trực tiếp gây ảnh hưởng đến tính hợp pháp của Giáo Hoàng đương đại."

"Đến giờ vẫn chưa có tin tức truyền ra, chắc là vì đám quan liêu của Giáo Đình không dám gánh chịu trách nhiệm này."

"Nếu bọn chúng đã không nói, vậy thì chúng ta cũng chỉ cần giả bộ hồ đồ là được."

"Hành động quân sự lần này của Tỉnh Đông Nam chỉ là vì tiêu diệt hải tặc, không có bất cứ quan hệ gì với Giáo Đình."

"Dù là muốn lập Giáo Đình khác hay là chuyển nhượng Quyền Trượng Vinh Diệu thì cũng phải chờ đến khi chiến tranh đại lục kết thúc rồi mới quyết định cũng không muộn."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland khuyên.

Làm một phần tử của vương thất, điều đầu tiên mà người làm Tể tướng như lão ta cần suy tính nghĩ là sự ổn định. Tiền cảnh chiến tranh đại lục đang không rõ ràng, chọc giận Giáo Đình vào lúc này sẽ không phải là chuyện tốt lành gì.

"Tể tướng, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán thì sẽ gặp rắc rối!"

"Quyền Trượng Vinh Diệu liên lụy quá lớn, cho dù bây giờ chúng ta có tự lập môn hộ hay không thì Giáo Đình cũng sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Nếu đã định sẵn là phải trở thành địch nhân rồi, vậy thì chẳng thà nhân cuộc chiến tranh đại lục lần này để kéo các quốc gia ở Bắc đại lục về phe của chúng ta."

"Một khi chúng ta hành động, Vương quốc Frank nhất định sẽ làm theo. Với sức ảnh hưởng của họ, không lo không có quốc gia khác đi theo."

"Giáo Đình ít nhất sẽ bị chia ra làm ba, nếu như những nước lớn khác cũng có chung ý nghĩ, thì Giáo Đình sẽ bị tách ra làm nhiều phần hơn nữa."

"Khắp nơi đều có Giáo Đình mới, Giáo Đình sẽ phải bận rộn để ổn định căn cơ của mình, sẽ không có thời gian đến tìm chúng ta báo thù."

"Nếu như thế cục nghiêm trọng, cùng lắm là chúng ta nhường một bước, sau khi thành lập Giáo Đình mới sẽ tạm thời không lập Giáo Hoàng."

Tổng giám mục Taryn phản bác.

Vì có thể tự lập môn hộ, Giáo hội của Vương quốc Alpha đã cố gắng rất nhiều, hiện giờ cũng chỉ thiếu thời cơ để độc lập nữa thôi.

Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này dù có thành công độc lập ra ngoài thì cũng chỉ là một Giáo Đình nhỏ trong khu vực, rất khó mở rộng lực ảnh hưởng ra ngoài.

Cũng sẽ không có hy vọng cạnh tranh địa vị chính thống của Giáo Hội Thần Hi với Giáo Đình.

Không tranh được địa vị chính thống, sau khi chết đi làm sao có thể gặp được Thần Hi chi chủ?

Những người theo đạo tôn giáo rất chấp nhất với vấn đề này.

…

Làm một diễn viên quần chúng đạt tiêu chuẩn, Hudson chỉ ở bên cạnh lặng yên nhìn đám người cãi lộn.

Từ chuyện Thần khí đến chuyện thành lập Giáo Đình mới, lại đến cuộc chiến tranh đại lục, chủ đề càng lúc càng xa.

Rõ ràng là nội bộ vương thất không thể nào thống nhất được ý kiến trong khoảng thời gian ngắn được, bây giờ phải xem Caesar IV ủng hộ phe nào.

Nhưng những điều này vẫn còn chưa đủ, muốn đứng vững trước cuộc trả thù của Giáo Đình thì còn phải kéo thêm đám đại quý tộc trong Vương quốc lên thuyền nữa mới được.

Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là nên kéo thêm một vài đồng minh quốc tế đồng thời san sẻ áp lực.

Ý nghĩ rất tốt, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, có được Quyền Trượng Vinh Diệu vào lúc này, về bản chất là đang cầm một củ khoai nóng bỏng tay.

Thực lực bản thân không tốt thì toàn bộ kế hoạch đều sẽ phí công mà thôi.

Nếu là bản thân đủ mạnh mẽ, có Thần khí hay không cũng đều có thể tự lập môn hộ.

Nếu như Caesar IV đủ quyết đoán, chuyển nhượng Quyền Trượng Vinh Diệu ra ngoài để đổi lấy vật tư chiến lược mà Vương quốc cần nhất.

Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia, Vương quốc Hessen... Đều là những khách hàng tiềm năng, tiện thể còn có thể khơi dậy cuộc xung đột giữa Giáo Đình và ít nhất là một nước lớn.

Nếu như Giáo Đình có thể ra một cái giá trên trời, vậy thì bán cho bọn chúng cũng không sao.

Chính trị mà, lợi ích là trên hết.

Lý tính là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác. Cho dù đã biết phải làm thế nào để tối đại hóa lợi ích, nhưng Hudson vẫn lựa chọn yên lặng.

Chương 1099 - Trò Chuyện

Chỉ cần nhìn phản ứng của đám người vương thất là biết, rõ ràng là bọn họ muốn chiếm hữu luôn Quyền Trượng Vinh Diệu này, nhằm tăng cường thực lực tổng thể của mình.

"Bá tước Hudson, ngươi có đề nghị gì?"

Có lẽ là vì thấy mọi người tranh chấp không thôi, nên Caesar IV đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

"Bệ hạ, việc này rất lớn, thần không có bất kỳ kinh nghiệm xử lý nào, hay là nghe theo ý kiến của các vị các tiền bối đi!"

Hudson không muốn tham gia vào loại chuyện đắc tội với người này. Cho dù hắn thật sự đưa ra kiến nghị thì chưa chắc Caesar IV sẽ chịu nghe.

Dù gì thì khi hắn dâng Quyền Trượng Vinh Diệu lên thì mịt mờ bày tỏ lập trường rồi.

Nếu như tán đồng với lập trường của Hudson, Caesar IV hoàn toàn có thể trực tiếp đưa ra quyết định, mà không cần phải kéo nhiều người như thế tới đây thảo luận.

Rõ ràng là Quốc vương đang muốn giữa lại "Quyền Trượng Vinh Diệu", nhưng lại lo lắng về phiền phức mà nó mang lại. Trong thâm tâm đang không ngừng đung đưa, đang cần nhận được ủng hộ của nhiều người hơn. ...

Đêm khuya, trong Phủ tổng đốc vẫn đèn đuốc sáng trưng.

"Kayo, cháu có chắc món Thần khí mà Hudson cướp được là Quyền Trượng Vinh Diệu không?"

Bá tước Pierce quan tâm hỏi.

Trong những năm gần đây, gia tộc Dalton đang trên đà xuống dốc. Con cháu dòng chính thì ít, lực lượng cấp cao trong gia tộc lại bị thiệt hại nặng nề, còn có đối thủ cạnh tranh đang mạnh mẽ quật khởi.

Có thể ổn định được cục diện đã là chuyện không dễ rồi.

Trong thời khắc mấu chốt sắp phải tham dự chiến tranh đại lục như lúc này lại xảy ra phong ba Thần khí, Bá tước Pierce thực sự cảm thấy quá mệt mỏi.

"Chắc chắn! Trong quá trình chiến đấu, người của Giáo Đình đã mượn lực lượng Thần khí để thi triển cấm chú một lần, lúc ấy có rất nhiều người đều nhìn thấy."

"Sau khi kết thúc chiến đấu, Bá tước Hudson còn đưa Quyền Trượng Vinh Diệu cho cháu quan sát, vẻ ngoài của nó giống cây Quyền Trượng Vinh Diệu trong truyền thuyết như đúc."

"Nếu như là hàng nhái thì Hudson đã nuốt riêng rồi, không có chuyện hắn ta sẽ chịu mang đi vương đô!"

Nghe lời giải thích này, Bá tước Pierce nhẹ gật đầu.

"Không tham gia là đúng!"

"Nếu như có liên quan đến loại chuyện này thì cháu chết chắc rồi."

"Có lẽ Giáo Đình sẽ không làm gì được một tên Long kỵ sĩ, nhưng muốn chơi chết cháu để trút giận thì lại không khó."

"Trong nội bộ của Giáo Đình có một lũ điên, chỉ cần bọn chúng tự nhận là đúng thì việc gì cũng dám làm."

"Sau lưng của vụ ám sát tiên vương trước đó cũng có bóng dáng của Giáo Đình."

"Bây giờ chúng ta sẽ phải đánh giá lại thực lực của Hudson."

"Người của Giáo Đình đã thi triển cấm chú mà cũng không thể làm cho hắn bị thương một chút nào, xem ra truyền ngôn là thật rồi."

"Con rồng kia của hắn dù cho không phải là Long vương thì cũng có thực lực gần với Long vương."

"Lại thêm một con Đại Địa Chi Hùng nữa, phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục Aslante này, hắn đã có thể đứng trên đỉnh cao nhất rồi."

"Thời buổi rối loạn nha!"

Bá tước Pierce lo lắng nói.

Thực lực của đối thủ cạnh tranh mạnh thì không nói, đối phương lại còn nắm quyền chủ đạo trong cuộc chiến tranh đại lục sắp tới.

Chuyện phiền phức trong nội bộ tỉnh thành cũng chưa cách giải quyết, tình hình quốc tế lại có khả năng xảy ra biến đổi lớn.

Tầm quan trọng của "Quyền Trượng Vinh Diệu" không phải là thứ mà "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" có thể sánh bằng.

Nếu như mang ra đấu giá, mấy chục triệu kim tệ chỉ là chuyện dễ. Nếu như cuộc tranh đoạt quá mức kịch liệt, hơn trăm triệu cũng không phải là không thể.

Cho dù là bỏ qua giá trị về chính trị tôn giáo, chỉ riêng việc nó là Thần khí thôi đã không phải là thứ mà tiền tài có thể đong đếm được rồi.

Sử dụng Thần khí chính thống mặc dù cũng cần trả giá đắt, nhưng lại không nghiêm trọng như tà khí.

Sử dụng Huyết Nguyệt Kèn Lệnh một lần thì phải hút khô một người.

Nhưng lão già tóc trắng cầm Quyền Trượng Vinh Diệu thi triển cấm chú xong cũng còn có thể nhảy nhót tưng bừng chạy trốn, điều này đã đủ để nói rõ về sự chênh lệch giữa hai bên.

Đều là dùng mạng, nhưng Tà khí chỉ dùng một lần là mất 1 mạng, còn Thần khí chỉ cần tiêu hao một chút tinh huyết, hoặc là vài tháng tuổi thọ.

Chỉ cần không sử dụng quá độ thì có thể nghĩ biện pháp bù đắp.

"Chú không cần phải lo, xét theo những hành vi của Hudson, chắc là hắn không xem chúng ta là đối thủ cạnh tranh."

"Hạm đội ra khơi lần này bị tổn thất nặng nề, chủ yếu là do bị thuyền U Linh tập kích, lại còn gặp phải gió bão trên biển."

"Vụ vây quét người của Giáo Đình trên đảo Độc Long đều do một mình Hudson hoàn thành, hắn không dùng người của chúng ta làm bia đỡ đạn."

Không an ủi còn tốt, nghe xong lời an ủi của Kayo, Bá tước Pierce càng cảm thấy buồn bực hơn.

Vị đối thủ cạnh tranh khiến cho lão ta đêm không thể say giấc lại không xem lão ra gì. Loại thái độ khinh thường này mới là sự nhục nhã lớn nhất.

Tiếc rằng đứng trên lập trường của gia tộc, lão ta chỉ có thể nói: Hãy nhục nhã ta nhiều một chút.

Bị Hudson phớt lờ chỉ là vấn đề mặt mũi; nếu như bị hắn nhằm vào thì sẽ chết người đấy.

"Thôi, là một đại quý tộc mới nổi, Hudson muốn thanh danh thì cứ cho hắn là được."

"Một đối thủ cạnh tranh có liêm sỉ dù sao cũng tốt hơn một đối thủ cạnh tranh không có ranh giới cuối cùng."

"Gia tộc Koslow truyền thừa ngàn năm mới chỉ xuất hiện một Hudson, tố chất tổng hợp của những thành viên khác kém hơn chúng ta nhiều lắm."

"Chỉ cần vượt qua được cuộc chiến tranh đại lục này, dựa vào nội tình của gia tộc, muốn ổn định trận cước cũng không khó."

"Phái người thông báo cho Kick, dặn nó ở trong Học viện Áo thuật kết giao nhiều nhân mạch một chút, tương lai sẽ có tác dụng lớn!"

Bá tước Pierce nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chương 1100 - Nhượng Bộ

Mặc dù tố chất của các thành viên gia tộc Koslow không cao, nhưng số lượng thì lại rất nhiều. Chỉ trong vòng hai, ba năm nay, gia tộc Koslow đã sinh ra số lượng tộc dân bằng toàn bộ nhân khẩu của gia tộc Dalton.

Nhưng mà Kayo chỉ có thể giấu những lời này ở trong bụng. Vì nói ra chỉ làm cho bầu không khí xấu hổ hơn mà thôi. ...

Công quốc Omega, cuộc chiến bảo vệ Vương đô cuối cùng đã tới hồi kết thúc. Đối mặt với thế công liên tục không ngừng của đại quân thú nhân, quân thủ thành chỉ có thể lùi lại giữ nội thành, giãy giụa trong những thời khắc cuối cùng.

Trong đại điện của vương cung, một đám người thân mặc áo giáp đang chờ đợi thành bị phá rồi phá vây.

"Nói cho những người bên dưới là dù có thể nào cũng phải cầm cự đến khi trời tối, đây là đường sống duy nhất của chúng ta!"

Baird I dùng ngữ khí tàn nhẫn nhất để nói ra lời nói hèn nhát nhất.

Cùng tồn vong với đất nước là chuyện không thể nào. Một Công quốc chỉ vừa được thành lập chưa đến ba năm vẫn còn chưa xây dựng được cảm giác thân thuộc.

Trước khi đại quân thú nhân bao vây trước cổng thành thì mọi người đã di dời gia quyến của mình đi hết rồi.

Nếu không phải cần cho Liên minh Nhân tộc một lời giải thích thì bọn hắn cũng đã sớm vắt chân lên cổ chạy trốn rồi, không có khả năng cầm cự được đến hiện giờ.

Việc phá vây đã được lên kế hoạch ngay từ đầu, có thể tưởng tượng được sự phản kháng của giới cao tầng Công quốc Omega mạnh mẽ đến cỡ nào.

Những người đang thực sự liều mạng chính là những binh sĩ ở đáy xã nội vẫn chưa biết rõ chân tướng.

"Xin bệ hạ yên tâm! Chúng thần đã bố trí rất nhiều cạm bẫy ở trong thành, cho dù thành bị phá trước thời gian dự kiến thì vẫn có thể cầm cự được đến khi trời tối."

Jefferson vô cùng tự tin nói.

Trong tình huống không có viện binh, Công quốc Omega có thể cầm cự được đến bây giờ đã vượt quá sự mong đợi của rất nhiều người.

Dựa theo kế hoạch ban đầu thì họ chỉ chuẩn bị chống cự một tháng là sẽ lập tức phá vây. Nhưng với sự nỗ lực của Bộ Quân vụ, bọn họ đã thực sự kiên trì được tới ngày thứ 32.

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, cuộc chiến bảo vệ vương đô có thể diễn ra trong một thời gian dài như vậy đã đủ cho các quốc gia nhân tộc một lời giải thích rồi.

Tính thêm giai đoạn đầu của cuộc xâm lược, Công quốc Omega đã chống chọi với thú nhân những 42 ngày, chiến tích này phù hợp với định vị của một công quốc mới nổi.

"Tể tướng, người tiếp ứng đã được sắp xếp xong chưa?"

Baird I quan tâm hỏi.

Một vị Quốc vương như ông ta còn phải gánh thêm trách nhiệm khôi phục Công quốc, nên nhất định phải sống sót thoát khỏi cuộc chiến này, chỉ khi còn sống thì mới có hi vọng.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Đội quân tinh nhuệ nhất của Công quốc đã được bố trí ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng."

"Chỉ cần chúng ta phá vây ra ngoài, bọn họ sẽ phụ trách đoạn hậu, chặn đường truy binh của thú nhân."

Tể tướng Cameron khẳng định nói.

Đội quân tinh nhuệ nhất của đất nước không được dùng để chống cự cuộc xâm lược, mà lại được xếp ở lại thành đoạn hậu sau khi phá vây, dấu hiệu buông bỏ trong cuộc chiến này thật sự đã quá rõ ràng.

Cũng hết cách rồi, muốn phục hồi thì nhất định phải bảo tồn thực lực.

Khi mọi người ra ngoài khởi nghiệp đều đã nhận được quỹ đầu tư mạo hiểm từ gia tộc. Sau khi bị mất hết vốn liếng, muốn gia tộc đầu tư thêm một lần là chuyện không hề đơn giản.

Sau khi biết được Công quốc Omega không thể giữ được nữa thì họ đã sớm rút quân ra ngoài, đây là một biện pháp cắt lỗ kịp thời sau khi kinh doanh thất bại.

Thoạt nhìn là đang buông bỏ, nhưng hành động thực tế thì lại rất khó.

Chỉ riêng việc an bài người tiếp ứng thôi cũng đã là một việc cần có kỹ thuật rồi.

Ra sớm, một khi bị thú nhân phát hiện thì chẳng khác nào đang dâng mạng.

Ra chậm, không kịp tiếp ứng, những "người khởi nghiệp" như bọn họ sẽ trở thành vong hồn dưới đao của đại quân thú nhân.

Lợi dụng thực lực có hạn trong tay, đánh một trận chiến đạt đủ tiêu chuẩn cũng là một cuộc kiểm tra năng lực.

Nếu như cường độ công kích của đại quân thú nhân lớn hơn một chút, không thể cầm cự được một tháng mà thành đã phá, với chiến tích thảm bại này, sợ là ngay cả gia tộc đứng sau lưng bọn họ cũng không thể làm được gì.

Mất đi tư cách phục hồi chỉ là phụ, quan trọng là còn có thể bị Liên minh Nhân tộc mang ra giết gà dọa khỉ, truy cứu bọn họ tội đào ngũ.

Sắc trời dần ảm đạm, một tiếng nổ rất lớn truyền đến, mặt đất cũng đang rung chuyển.

Chỉ cần là ngươi có một chút kinh nghiệm quân sự cũng biết đây là dư âm do tường thành đổ sập gây ra.

Thành phá, nhưng không biết tại sao, đám người ở trong đại điện không những không cảm thấy bối rối bàng hoàng, mà còn sinh ra một cảm giác được giải thoát.

Bị mắc kẹt trong thành là loại áp lực mà người thường không thể tưởng tượng được. Thay vì ngày nào cũng phải sống trong tình trạng thấp thỏm, chẳng thà buông tay đánh cược một lần.

Cuộc phá vây chiến tiếp đó đã đến thời khắc chết sống có số, giàu có nhờ trời.

Baird I rút thanh Kỵ sĩ kiếm ra rồi hạ lệnh với mọi người: "Phá vây!"...

Phỉ Thúy cung, vương thất vẫn đang không ngừng tranh luận về vấn đề liên quan tới "Quyền Trượng Vinh Diệu".

Hudson cảm thấy chán nản nên đã trực tiếp chào tạm biệt Caesar IV. Tiếc là cuối cùng vẫn bị chậm một bước, hắn vừa bước ra ngoài đại điện liền bị Đại công tước Alfiero ngăn lại.

Bộ Quân vụ đã đợi hắn hơn mấy tháng rồi, vất vả lắm hắn mới đến đây, làm gì có chuyện thả hắn rời đi.

Vì hắn có công lao dâng Thần khí nên chẳng còn ai nói gì về những vấn đề trước đó nữa. Cuộc đấu tranh quyền lực vốn đang rất kịch liệt cũng đã xuất hiện ánh rạng đông.

Chương 1101 - Nhượng Bộ (2)

Không phải là Caesar IV muốn nhượng bộ, mà là vì các phe phái trong Vương quốc buộc y phải nhượng bộ.

Trong cái nhìn của rất nhiều người, phàm là những vấn đề liên quan đến phương diện quân sự thì cứ bỏ mặc Quốc vương bệ ở bên cạnh xem là được.

Những quý tộc ở xa thì áp lực còn không quá rõ ràng, đám đại thần ở trong Vương đô mới là quân chủ lực buộc Caesar IV phải nhượng bộ.

Càng là dòng chính của vương thất thì biểu hiện trong vấn đề lại càng mãnh liệt. Lúc này mọi người thật sự rất sợ Caesar IV lại gây ra một thất bại nặng nề.

Vương quốc Alpha không thua nổi, các đại quý tộc trong nước cũng không thua nổi, văn võ bá quan ở trong vương độ cũng không thua nổi.

Vấn đề hư danh có thể bình ổn được sau cuộc chiến. Nếu như có người không biết điều mà tiếp tục chiếm cứ vị trí không thả, lúc đó mới dùng những thủ đoạn khác cũng không muộn.

Chủ yếu vẫn là vì Hudson để lại cho mọi người một ấn tượng quá tốt, đại đa số người đều không cho rằng hắn sẽ chuyên quyền.

"Danh bất chính, ngôn bất thuận."

"Chờ khi nào bệ hạ ban ra mệnh lệnh chính thức thì ta sẽ thượng nhiệm!"

Hudson từ chối nói.

Mặc dù Vương quốc Alpha không có điển cố ba lần đến mời, nhưng trong một số thời kỳ vẫn không thể quá chủ động.

Không có văn bản văn kiện xác minh quyền lực và chức trách, hắn sẽ không đảm nhiệm và thực hiện chức trách.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, mệnh lệnh sau đó của Caesar IV không chỉ bao gồm việc phân chia quyền lực và trách nhiệm, mà sẽ còn có một lệnh tấn thăng Nguyên soái.

Hết cách nào, thật sự là không thể kiềm chế Hudson được nữa.

Trong cuộc chiến tranh lần trước, dưới sự hợp lực của các bên, Caesar III đã lấy lý do "không giám sát chặt chẽ dẫn đến có người đầu cơ trục lợi quân nhu" để kiềm chế không thăng chức Nguyên soái cho hắn.

Sau khi chiến tranh đại lục bộc phát, Hudson không chỉ phải thống soái quân đội cả nước, mà sau khi Vương quốc Alpha chính thức tham gia vào cuộc chiến, khả năng cao là hắn còn phải chỉ huy quân đội của các đồng minh.

Không cho Hudson một chức vị nguyên soái, đợi đến khi đảm nhiệm chức nguyên soái liên minh thì kêu hắn nên giải quyết như thế nào?

Cũng không thể chỉ sử dụng chức Nguyên soái của Công quốc Mosey cho đủ số được nha?

Cho dù Hudson không thèm để ý thì đám quý tộc trong Vương quốc cũng sẽ không chịu.

"Ngài Bá tước cứ yên tâm, bệ hạ đang viết mệnh lệnh chính thức rồi, sau đó sẽ phát xuống."

"Ngài cứ làm quen với tình huống trước, để có thể an bài và điều chỉnh chiến lược tiếp đó của Vương quốc."

Nghe xong lời nói của Đại công tước Alfiero, Hudson khẽ gật đầu, đây mới là bộ dạng nên có khi làm việc.

Thanh danh "Tổng chỉ huy " thoạt nhìn như quyền cao chức trọng, nhưng cũng phải gánh chịu vô tận phiền phức.

Chỉ riêng việc hòa giải các mối quan hệ của tư quân quý tộc các nước thôi là đã có thể làm cho người ta phải sụp đổ rồi. Nếu như không nhận được sự ủng hộ toàn lực của chính phủ thì sẽ không thể nào tiến hành những công tác sau đó được.

Những việc này vốn nên do Bộ Quân vụ làm, nếu chia tách công tác chuẩn bị và quyền thống binh đại tướng ra thì sẽ dễ dàng đạt được sự cân bằng quyền lực hơn.

Tiếc là phần thắng của cuộc chiến tranh lần này quá thấp, kết quả trong rất nhiều lần suy đoán của Bộ Quân vụ đều không hề lạc quan.

Vì để Vương quốc có thể phát huy ra được sức chiến đấu lớn nhất, Bộ trưởng Bộ Quân vụ - Đại công tước Alfiero đã chủ động đề nghị tập hợp lực lượng.

Để có thể nâng cao thực lực quân sự của Vương quốc trong thời gian ngắn nhất. ...

Quang Minh thánh sơn.

"Cái gì, đội ngũ mà Yosip và Jeracic mang đi đã mất tích rồi sao?"

Shelter VII kinh ngạc hỏi.

Một tên Giám mục Hồng Y và một Thánh kỵ sĩ trưởng cấp 8 đã là người nằm trong giới cao tầng của Giáo Đình rồi. Nếu như không vì nhiệm vụ tìm kiếm Thần khí thất lạc quá quan trọng thì hai người này cũng không cần đích thân dẫn đội.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

"Việc giao lưu trên biển có rất nhiều bất tiện, từ khi đội nhóm này bắt đầu ra biển thì tần suất liên lạc với chúng ta đã giảm mạnh."

"Dựa theo ước định là cách nửa tháng sẽ liên lạc một lần, cũng trùng với thời gian đội tàu đi mua sắm vật tư tiếp tế, lần cuối cùng mà chúng ta liên lạc được thì họ đang ở trong Vương quốc Hessen."

"Trên biển có thể phát sinh đủ loại chuyện ngoài ý muốn, chậm trễ vài ngày cũng là chuyện rất bình thường. Nên khi đến thời gian ước định mà không thể liên lạc được với đầu dây bên kia thì chúng thần cũng không để tâm lắm."

"Cho đến năm ngày trước, có tin tức nói là có thuyền U Linh xuất hiện ở hải vực sương mù, hạm đội được gia tộc Dalton cử ra biển vây quét đã bị thiệt hại nặng nề. Vương quốc Alpha cũng ban hành lệnh cấm, phong tỏa các tuyến đường biển dẫn vào hải vực sương mù."

"Trùng hợp là đích đến trong chuyến hành trình lần này của Giám mục Hồng Y Yosip và Thánh kỵ sĩ Jeracic chính là đảo Độc Long nằm trong hải vực sương mù, khi đó nhân viên tình báo mới bắt đầu coi trọng chuyện này."

"Trải qua điều tra, chúng thần phát hiện đúng là hạm đội của gia tộc Dalton đã rời khỏi hải vực sương mù vào 10 ngày trước. Hiện giờ thì hạm đội này đang trú đóng ở một hòn đảo tư nhân của gia tộc Dalton để nghi ngờ và chưa trở về bến cảng."

"Gia tộc Dalton giám sát hòn đảo của mình rất nghiêm ngặt, người của chúng ta không thể trà trộn vào được, trong thời gian ngắn sẽ rất khó biết được tình huống cụ thể."

"Tuy nhiên, xét theo tình huống mà gia tộc Dalton lo việc tang lễ trong lãnh địa thì bọn họ thật sự đã bị thiệt hại nặng nề trong chuyến hành trình lần này."

"Tính toán thời gian thì ngày mà hạm đội của gia tộc Dalton ra biển cũng trùng với thời gian mà người của chúng ta tiến vào trong hải vực sương mù."

Chương 1102 - Nhượng Bộ (3)

"Nếu như tin tức vây quét thuyền U Linh là do Người Alpha tạo ra, vậy thì những thiệt hại của hạm đội gia tộc Dalton rất có thể là vì giao chiến với người của chúng ta gây ra."

"Chuyện không hợp lý nằm ở chỗ chúng ta đã giữ bí mật rất nghiêm ngặt cho chuyến đi lần này, thân phận ở ngoài sáng chính là một nhóm hải tặc. Nếu như phát sinh xung đột với một nhóm hải tặc thì Người Alpha vốn không cần phải che giấu làm gì."

"Đúng rồi, trong trận chiến vây quét thuyền U Linh còn có sự tham gia của Hudson và con rồng của hắn. Dựa vào tin tức mà Vương quốc Alpha công bố, bọn hắn chỉ đánh lui thuyền U Linh."

Ulise giải thích.

Trong đội ngũ tìm kiếm Thần khí, chỉ tính riêng cường giả cấp 8 thôi là đã có tám người rồi, còn có hơn hai mươi cường giả cấp 7 và rất nhiều hảo thủ cấp 5, 6.

Đội hình như vậy, đã có thể đi đồ long rồi. Nếu như xuất hiện trên chiến trường thì còn có thể hủy diệt được một vài nước nhỏ yếu.

Theo lý mà nói, chỉ cần Yosip và Jeracic không tìm đường chết thì sẽ không chết được. Cho dù đội ngũ này có bị mất tích thì những người ở đây cũng sẽ không liên tưởng đến việc toàn quân bị diệt.

"Gã thủ lĩnh hãi tặc phụ trách chấp hành nhiệm vụ lần này tên là Manbeard, là một Vua Hải Tặc có tiếng tăm lừng lẫy, thực lực nằm trong top 3 của giới hải tặc."

"Cộng thêm người của chúng ta tương trợ, thực lực của đội ngũ này sẽ không yếu hơn hạm đội của gia tộc Dalton là bao nhiêu. Dù là có thêm một tên Long kỵ sĩ, có lẽ chỉ phải chịu một chút thiệt thòi nhỏ, nhưng tuyệt đối không đến mức toàn quân bị diệt."

"Có lẽ là vì đội tàu đã bị lạc trên biển nên chúng ta mới không thể kết nối liên lạc được với họ, cũng có thể là vì họ đã bị thua thiệt trong trận đại chiến với hạm đội của gia tộc Dalton và bị ép phải lùi vào trong hải vực sương mù."

"Vương quốc Alpha đã hạ lệnh phong tỏa tuyến đường biển dẫn vào hải vực sương mù, rất có thể là vì người của chúng ta đã bị bại lộ thân phận trong lúc chiến đấu, thu hút sự chú ý của Người Alpha."

"Nếu là như vậy, chúng ta nhất định phải nhanh chóng sắp xếp người qua đó tiếp ứng."

"Nếu không, đội ngũ bị thiệt hại nặng nề chỉ là việc nhỏ, lỡ như để bọn hắn tìm được Thần khí, hơn nữa Thần khí còn bị rơi vào trong tay Người Alpha, vậy thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!"

Blake phân tích nói.

Nguyên nhân mà gã ta biết rõ tình hình như vậy là vì nhóm hải tặc Manbeard chính là quân cờ mà Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn đã bồi dưỡng trong bóng tối.

Vì kiếm một chút công lao, khi Giám mục Yosip tới mượn người, Blake đã trực tiếp đẩy Manbeard ra.

Nếu như là vì nhóm hải tặc không đủ thực lực mà làm cho đội ngũ bị tổn thất nặng nề, thậm chí là toàn quân bị diệt, vậy thì gã ta cũng phải chịu trách nhiệm chung.

"Blake, ngươi nói thì rất nhẹ nhàng. Lực lượng trên biển của

Vương quốc Alpha mặc dù chẳng ra làm sao, nhưng cũng phải là giấy, đâm một cái là rách."

"Trừ phi chúng ta đích thân ra trận, rồi phái hạm đội chủ lực qua đó, nếu không sẽ không thể nào chấn nhiếp được bọn hắn."

"Xét về mặt khoảng cách, dù cho hạm đội của chúng ta có lập tức ra biển và chạy với nhanh nhất tốc độ thì cũng phải mất một tháng mới tới nơi."

"Xét đến những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra trên biển, dù là mất hai ba tháng mới đến nơi cũng chẳng có gì là lạ."

"Chỉ tính riêng việc đi đường thôi mà đã chậm trễ nhiều thời gian như vậy rồi, chờ hạm đội của chúng ta chạy tới, sợ là ngay cả cơ hội để nhặt xác cũng không có!"

Gulei tức giận nói.

Những này đều là vấn đề thực tế. Trong thế giới siêu phàm, đi đường biển không dễ như đi đường bộ. Nếu như dọc đường gặp phải Ma thú cao cấp hoặc là trụ sở của Hải tộc thì còn phải đi đường vòng.

Hơn nữa, trụ sở của những sinh linh trong biển này lại không ở một nơi cố định, dọn nhà là chuyện thường xuyên xảy ra. Bọn chúng dọn nhà nhiều đến mức các tuyến đường biển hiện nay đều đang không ngừng thay đổi.

Không phải là không có người muốn giải quyết toàn bộ vấn đề trong một lần hành động, nhưng mà kết cục có chút chật vật. Biển cả dù sao cũng không phải là thiên đường của nhân loại, chạy đến địa bàn của người khác kiếm chuyện là phải trả giá bằng máu.

Những tuyến đường được mở rộng dựa vào dùng vũ lực vây quét sẽ nhanh chóng thất thủ sau các cuộc phản công của Hải tộc.

Dù gì thì người ta cũng có thể cậy vào biển cả, đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì chạy. Muốn đuổi theo thì cũng phải biết bơi mới được.

Cho dù có tinh thông thuỷ chiến đến mức nào thì loài người cũng là một sinh vật trên đất liền, không thể nào sinh tồn được dưới nước.

Sau khi giày vò mấy lần, trả một giá thê thảm và đau đớn. Tất cả mọi người đều rút ra được bài học, lúc nên đi đường vòng thì phải đi đường vòng.

Quan hệ giữa nhân tộc và Hải tộc vẫn luôn không tốt, cho dù biết rõ sự tồn tại của nhau, nhưng song phương cũng rất hiếm khi liên hệ với nhau. Ở trong mắt của đại đa số loài người, Hải tộc vẫn còn nằm trong danh sách những sinh vật thần bí.

Nói cho đúng thì khái niệm "Hải tộc " là do loài người cưỡng ép đặt ra. Còn về bản chất thì những chủng tộc ở trong biển rộng đều là mạnh ai nấy chơi, chưa từng thực sự thống nhất với nhau.

Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một đại đế quốc thì cũng chỉ có thể thống trị một vùng biển. So với biển cả rộng lớn thì đại đế quốc này chỉ giống như một hạt thóc trong một vựa lúa.

"Hừ!"

"Nói móc thì hay lắm, có giỏi thì ngươi cũng đề xuất một phương án giải quyết đi?"

Blake tức giận nói.

Kế hoạch cứu viện này có thể thực hiện được hay không không quan trọng, quan trọng là phải triển khai hành động. Trong chính trị, nhiều khi không chỉ cần xem kết quả, mà còn cần xem cả quá trình.

Chương 1103 - Gom Góp Vật Tư

Kế hoạch cứu viện hiện giờ của gã ta bị kẻ thù cũ vạch trần sơ hở, lập tức dồn gã ta vào trong tình cảnh lúng túng. Nếu như biết trước là đội ngũ tìm kiếm Thần khí sẽ xảy ra chuyện thì có nói gì gã cũng không sẽ dính vào.

"Chuyện này đơn giản thôi, trực tiếp phái người đi ngã bài với Vương quốc Alpha, kêu bọn hắn dừng việc phong tỏa và thả người của chúng ta đi là được."

"Hiện giờ đang trong thời kỳ chiến tranh đại lục, Vương quốc Alpha đã có một đống lớn phiền phức rồi, không có thời gian để phát sinh xung đột với chúng ta nữa."

"Một mặt thì chúng ta sẽ phái hạm đội tiến về phương bắc, làm bộ như muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề; một mặt lại thông qua đàm phán để giải quyết vấn đề, cùng lắm là đền bù cho bọn hắn một nhóm vật tư chiến lược thôi."

"Vừa đấm vừa xoa, chỉ cần không tiết lộ tin tức về Thần khí là sẽ không có vấn đề gì."

Gulei bình tĩnh nói. ...

Bên trong vương đô, Hudson nhìn đống số liệu trong tay rồi đột nhiên hiểu được lý do tại sao Bộ Quân vụ suốt ngày phải hối thúc hắn tới chủ trì đại cục rồi.

Cuộc chiến tranh lần trước đã đánh sạch hết quốc khố của Vương quốc Alpha. Trong hai, ba năm gần đây đều đang vội vàng bổ sung thâm hụt.

Số lượng các loại vật tư chiến lược đều đang nằm ở mức rất thấp. Nếu như chiến hỏa được nhen nhóm, Vương quốc Alpha chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ từ các quý tộc.

Tiếc là cuộc sống của các quý tộc cũng không dễ chịu gì. Tình hình của bảy tỉnh Bắc Cương vừa mới thu hồi là tồi tệ nhất, toàn bộ các quý tộc lãnh chúa đều đang trong tình trạng nhập không đủ xuất.

Những tỉnh thành bị chiến tranh ảnh hưởng hiện giờ cũng đang trong tình trạng khôi phục. Kếu bọn họ xuất binh thì chắc là được, nhưng đòi tiền và lương thực thì không thể nào.

Những tỉnh thành có năng lực cung cấp vật tư cho Vương quốc chỉ có các tỉnh Trung và Nam bộ. Nhưng có thể cung cấp được bao nhiêu vật tư thì vẫn còn là một ẩn số, nhưng có thể khẳng định là sẽ không thể nào nhiều bằng cuộc chiến tranh trước đó.

Nguyên nhân mà Vương quốc Alpha có thể chiến đấu được thú nhân, ngoài việc bản thân đủ liều ra, thì sau lưng còn có sự trợ giúp của các quốc gia trong Liên minh Nhân tộc.

Hiện giờ các quốc gia trên đại lục đều bị cuốn vào trong chiến hỏa, đã không còn bao nhiêu quốc gia có thể chi viện vật tư chiến lược cho Vương quốc Alpha nữa.

Ngay cả khi mọi người lấy đại cục làm trọng, có thể bán cho bọn hắn một chút vật tư chiến lược thì số lượng cũng sẽ không quá nhiều, giá cả cũng sẽ tăng lên rất cao.

Chiến tranh đánh bằng tiền và lương thực, trong quốc khố đã không có tiền, lại không có lương thực, cho dù toàn bộ Vương quốc cắn răng thì cũng không cầm cự được bao lâu.

"Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!"

Trong đầu Hudson vừa hiện ra ý nghĩa này, hắn liền thầm mắng Đại công tước Alfiero gian trá.

Nếu như Bộ Quân vụ dám nói là mình không nghĩ ra phương án này thì chắc chắn bị mắng xối xả.

Chỉ cần là người có chút hiểu biết về quân sự cũng biết là đấu pháp tốc chiến tốc thắng càng thích hợp để đối phó với kẻ yếu hơn.

Vương quốc Alpha là bên yếu thế, phải đối mặt với mối đe dọa từ tam đại dị tộc, thì có lực lượng gì để áp dụng đấu pháp tốc chiến tốc thắng chứ?

Không giải quyết được cũng phải làm, tình hình ác liệt như vậy, Bộ Quân vụ yêu cầu tập trung quyền lực cũng không có gì kỳ lạ.

"Ngài Đại công tước, ngài đang ném cho ta một chuyện rất phiền phức đó!"

Hudson tức giận nói.

Đều là người trên cùng một chiếc thuyền, bỏ gánh nằm thẳng đương nhiên là không được. Nếu là hắn không thượng nhiệm, để một người khác lên chủ trì đại cục thì không biết sẽ phát sinh cái gì.

Dù là không có phần thắng, nhưng thà rằng bản thân mình tiêu hao hết vốn liếng của Vương quốc cũng còn tốt hơn là đi theo người khác rồi mất mạng một cách mơ hồ.

Nghĩ tới đây, Hudson càng cảm thấy Vương quốc nên bán cây "Quyền Trượng Vinh Diệu" kia đi. Tiếc là vương thất không thể nào đáp ứng, khả năng cao là các quý tộc trong nước cũng sẽ phản đối.

Nếu hắn dám đưa ra đề nghị như vậy thì sẽ bị các nhân sĩ trong giới tôn giáo mắng chết. Vì có thể tự lập môn hộ, bọn họ đã chuẩn bị trong rất nhiều năm rồi, há có thể nói từ bỏ liền từ bỏ?

"Ha ha..."

"Ngài Nguyên soái, người tài giỏi thì luôn có nhiều việc phải làm mà! Đúng là tình hình hiện giờ rất phức tạp, nhưng với năng lực của ngài Nguyên soái thì nhất định có thể tìm được kế sách phá cục!"

Đại công tước Alfiero có chút lúng túng nói.

Nếu là được lựa chọn, ông ta cũng sẽ không nhường quyền chủ đạo ra làm gì. Đưa ra quyết định như vậy, mặt ngoài là vì lấy đại cục làm trọng, nhưng thực tế là do ông ta không muốn gánh chịu trách nhiệm khi chiến bại.

"Công quốc Omega đã bị thất thủ, Công quốc Shilon cũng đã sắp thất thủ, Vương quốc Quang Minh đã bị mất hơn một nửa quốc thổ..."

"Xét theo tình hình trước mắt, biểu hiện của bảy nước thảo đều vô cùng bình thường, thậm chí có thể nói là tệ."

"Tính toàn bộ thời gian thì Công quốc Omega cũng chỉ có thể cầm cự được hơn bốn mươi ngày, còn không bằng thời gian cầm cự của một tòa thành lũy kiên cố."

"Tình hình của Công quốc Shilon cũng chẳng khá hơn là bao, từ những tin tình báo mà chúng ta thu thập được, ngoại thành của bọn họ đã bị công phá, bị thất thủ cũng chỉ là chuyện trong mấy ngày nữa mà thôi."

"Nếu như không có ngoại lực trợ giúp, có lẽ chưa tới một năm thì bảy nước thảo nguyên đã bị thú nhân đánh cho tàn phế, thậm chí là hủy diệt."

"Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy cường độ ủng hộ của các quốc gia đại lục dành cho bảy nước thảo nguyên là không lớn. Hiện giờ bảy nước thảo nguyên đang chống cự chỉ vì muốn cho Liên minh một lời giải thích."

Chương 1104 - Gom Góp Vật Tư (2)

"Nhìn biểu hiện của Công quốc Omega là biết, các quý tộc không chỉ sớm di dời gia quyến, mà ngay cả vào thời khắc rút lui cũng mang đi năm ngàn quân, bọn họ có tổng cộng bao nhiêu quân chứ?"

"Công quốc Shilon cũng đang bảo tồn thực lực, ngay cả khi vương đô sắp thất thủ, nhưng họ vẫn còn giữ lại quân đoàn chủ lực tinh nhuệ nhất, có lẽ là vì để tiếp ứng cho các quyền quý phá vây."

"Chiêu số giống vậy chỉ có thể dùng một lần, bởi vì thú nhân sẽ rút ra được bài học, khả năng mà bọn họ có thể phá vây thành công cũng sẽ không lớn."

"Chiến tuyến bên phía Bắc bộ cũng không hề lạc quan, chiến trường Tây bộ cũng chẳng khá hơn là bao. Biểu hiện của Vương quốc Warhammer chỉ có thể nói là tốt hơn bảy nước thảo nguyên một tí xíu."

"Nhưng có lẽ không được bao lâu nữa, bọn họ cũng sẽ lùi lại vùng núi để phòng thủ, nhường lại đại bình nguyên Warhammer cho đại quân Thượng Cổ Di tộc mặc sức rong ruổi."

"Tộc Tộc Tinh Linh vẫn chỉ đang diễn tập, nếu như bọn chúng đích thân tham chiến, những quốc gia nằm gần rừng rậm Tinh Linh như Công quốc Cantrue, Công quốc Usda, Công quốc Fick sẽ không cầm cự nổi một tháng."

"Các quốc gia khác ở Bắc đại lục cũng sẽ không cản được bước tiến của Tộc Tinh Linh, có lẽ không cần tới nửa năm thì bọn chúng đã có thể đánh ra một con đường thông tới Trung bộ đại lục."

"Đương nhiên, đây là tình trạng lý tưởng nhất. Nếu như Tộc Tinh Linh quyết tâm xuôi nam, thả cho bọn chúng qua cũng không phải là không được."

"Chỉ sợ mục tiêu của bọn chúng là toàn bộ Bắc đại lục, ngay cả chúng ta cũng là mục tiêu đả kích trọng điểm, cùng với thú nhân và Thượng Cổ Di tộc giáp công chúng ta từ ba phía, lúc đó sẽ rất phiền phức."

"Bộ Ngoại vụ nhất định phải dùng thành ý to lớn nhất, mặc kệ cái giá phải trả lớn cỡ nào thì cũng phải lừa gạt được Tộc Tinh Linh."

"Nhìn vào chiến trường ở khắp nơi trên đại lục là biết, thực lực mà Liên minh Dị tộc thể hiện ra còn mạnh hơn nhiều so với trong dự tính của mọi người. Trước mắt vẫn chưa có chiến trường nào mà nhân tộc nắm chắc được phần thắng."

"Sự ủng hộ của Tộc Tinh Linh dành cho các tộc cũng phát huy ra tác dụng quan trọng."

"Không thể khinh thường nội tình của bá chủ thời Thượng Cổ, bọn chúng chưa từng bị đứt đoạn truyền thừa giống như Đế quốc Thú Nhân, ta đang hoài nghi rằng trong Tộc Tinh Linh vẫn còn có những lão gia có cấp bậc Thánh Vực còn sống."

"Dựa theo ghi chép trong tài liệu, Cường giả đột phá Thánh Vực cuối cùng của nhân tộc ta là ở ba trăm năm trước, những chủng tộc khác trên đại lục chắc là sẽ không kém hơn là bao."

"Tuổi thọ của một Tinh Linh bình thường đã hơn ba trăm tuổi rồi, những lão già Thánh Vực kia có thể sống hơn ngàn năm, không thể nào có chuyện những lão già này đều đã chết hết được?"

"Loạn thế xuất anh hùng, giết chóc tạo ra cường giả. Có lẽ không được bao lâu nữa, sẽ lại có cường giả Thánh Vực mới được sinh ra, cũng không biết là Vương quốc ta có thể sinh ra được mấy người!"

Hudson không khỏi cảm khái nói.

Sau khi nghiên cứu lịch sử đại lục, hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng, trong các cuộc chiến tranh đại lục đều là thời đại mà cường giả xuất hiện lớp lớp.

Chiến tranh càng thảm thiết thì số lượng cường giả sinh ra sẽ càng nhiều. Mặc dù có rất nhiều cường giả đều ngã xuống trên chiến trường, nhưng dù sao cũng là thời đại của cường giả.

Không biết là do xác suất lớn hay là do may mắn, trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, số lượng cường giả nhân tộc sinh ra vẫn luôn nhiều hơn dị tộc một chút.

Loại đãi ngộ này cũng từng phát sinh trên người của các bá chủ đại lục trong quá khứ, chỉ là không rõ ràng như vậy.

Nếu như không vì bên trong Vương quốc không có tin đồn thì Hudson đã hoài nghi rằng những cuộc chiến tranh đại lục này đều là do mấy lão già sắp hết thọ nguyên vì đột phá Thánh Vực nên mới phát động.

"Ngài Nguyên soái, về phương diện quân sự thì ngài cứ việc quyết định. Chúng tôi chỉ phụ trách ở bên cạnh hiệp trợ, toàn bộ tài liệu trong Vương quốc ngài muốn đọc gì cũng được."

"Nhưng vấn đề liên quan tới nội tình của Tộc Tinh Linh thì vẫn luôn là một bí ẩn. Có một vài lão già còn sống cũng không có gì lạ."

"Dù là trong thời đại vô thánh, Nhân tộc ta cũng có tứ đại Long kỵ sĩ có thể uy hiếp tứ phương. Cường giả cấp 8 tay cầm Thần khí cũng có thể phân cao thấp với những cường giả Thánh Vực bình thường."

"Mặc dù trong những năm gần đây, nhân tộc vẫn luôn thiếu cường giả Thánh Vực, nhưng những cường giả có thực lực cấp Thánh Vực thì lại chưa bao giờ thiếu."

"Tình hình trong Liên minh Dị tộc cũng chẳng khác chúng ta là bao, ngoài thú nhân đã từng bị chúng ta đoạt mất Thần khí truyền thừa ra, những đại dị tộc khác đều có Thần khí truyền thừa."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland mở miệng giải thích.

Hiển nhiên là lão ta đang hiểu lầm Hudson xuất thân hàn vi nên không hiểu nhiều về những bí ẩn trên đại lục, nên mới phổ cập kiến thức cho hắn.

Thực ra thì Hudson đã phát hiện ra những vấn đề này từ lâu rồi. Ngay cả một tổ chức tà giáo như Khô Lâu hội mà cũng có thể dùng "Huyết Nguyệt kèn lệnh" để gây chuyện, thì một phương bá chủ như Đế quốc Thú Nhân không thể nào không có nội tình được.

Dù là bị ép phải rời khỏi đại thảo nguyên cũng không lấy ra sử dụng, không phải là thú nhân không muốn dùng, mà là trong tay căn bản không có hàng.

Sau khi đọc những tài liệu mà Công quốc Mosey cung cấp, Hudson mới biết rằng Đế quốc Thú Nhân đã từng bị đứt đoạn truyền thừa. Ngay cả Thần khí truyền thừa cũng bị nhân tộc cướp mất.

Còn cụ thể món Thần khí này đang nằm trong tay thế lực lớn nào thì Người Mosey người chỉ có một chút suy đoán đại khái, nghe ý của Đại công tước của Newfoundland thì có vẻ như Vương quốc Alpha cũng kiếm được một chén canh từ chuyện này.

Chương 1105 - Gom Góp Vật Tư (3)

Món Thần khí này không được lấy ra sử dụng có thể là vì nó có hạn chế nào đó mà nhân tộc không sử dụng được; hoặc là bởi vì Vương quốc nằm quá gần thú nhân, lo là sẽ ép cho thú nhân nổi điên.

"Về vấn đề chiến tranh thì không cần phải vội. Trước mắt chúng ta vẫn phải giải quyết lỗ hổng trong vấn đề vật tư trước đã!"

"Binh khí và áo giáp còn lại trong cuộc chiến tranh lần trước vẫn có thể sử dụng được, dặn mọi người tự chuẩn bị là được. Nhưng mà những vật tư chiến lược như lương thực, vải vóc, mũi tên, cỏ khô vv... lại cần Vương quốc thống nhất chuẩn bị."

"Vào thời điểm này rồi, trên thị trường quốc tế cũng sẽ mua được những loại vật tư chiến lược này, cho dù là mua được thì giá cả cũng sẽ nằm ngoài phạm vi chịu đựng của Vương quốc."

"Nếu đã không thể trông cậy vào bên ngoài thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tự chuẩn bị. Theo như tình hình trước mắt, có lẽ chiến hỏa sẽ lan tới Vương quốc ta vào năm sau, thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều."

"Làm phiền Tể tướng đốc xúc các bên cố gắng trù bị vật tư chiến lược, đây là danh sách vật tư, nhất định phải gom góp đủ số lượng trong năm nay."

"Áp lực đúng là lớn một chút, nhưng Vương quốc vẫn còn có rất nhiều tiềm lực để đào. Trong lúc nhất thời không thể nào tăng sản lượng lương thực lên được, vậy thì phải nghĩ biện pháp ở những phương diện khác."

"Lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước."

"Các quý tộc duyên hải có một lợi thế tự nhiên, đó là có thể ra biển bắt cá. Thuỷ sản trong biển rất phong phú, lại không bị con người hủy hoại, đây là chính kho lương thực tốt."

"Tập trung lực lượng của Vương quốc, trong vòng một năm kiếm được 200. 000 - 300. 000 tấn cá khô, để các binh sĩ có thể ăn thịt cũng không phải là chuyện khó."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã đưa danh sách vật tư cho Đại công tước Newfoundland.

Quân đội thì hắn có thể huấn luyện, nhưng tiền và lương thực thì nhất định phải do chính bỏ ra. Mặc dù số lượng vật tư trên danh sách rất khổng lồ, nhưng cũng nằm trong phạm vi năng lực của mọi người.

Hudson vốn còn muốn đề nghị: Tạm dừng tất cả mậu dịch trên biển, để cho toàn bộ quân hạm và thuyền buôn đều ra biển bắt cá.

Nhưng sau khi cân nhắc đến vấn đề tội nhân, hắn liền sử dụng thủ đoạn quanh co, trực tiếp gia nhiệm vụ đánh bắt cho mọi người.

Hắn không quan tâm mọi người làm như thế nào, nhưng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, trong tình huống mà sản lượng lương thực của Vương quốc không đủ, cá khô đã được xếp vào trong hệ thống quân lương.

Một năm Sơn Địa Lĩnh có thể dự trữ được mấy ngàn tấn cá khô, còn là sau khi thỏa mãn nhu cầu của bản thân, không thể nào có chuyện những đại quý tộc ở vùng duyên hải khác không làm được.

Những thế lực bá chủ vùng duyên hải như gia tộc Dalton chỉ cần chịu bỏ công bỏ sức, muốn kiếm mấy vạn tấn cá khô một năm cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa, hắn còn thu những thuỷ sản khác, thịt cá không đủ thì có dùng rong biển, con tôm, con cua để bổ sung cho đủ số.

Không có chất béo, những thức ăn này chưa chắc sẽ ngon. Nhưng trong thời kỳ chiến tranh, chỉ cần có thể nhét đầy bao tử đã là may mắn lớn nhất rồi, những binh lính bình thường nào có tư cách bắt bẻ.

Trong tình huống tài nguyên có hạn, để bổ sung sinh dưỡng của các binh sĩ, có thể nói là Hudson đã tận lực.

"Ngài Nguyên soái, số lượng vật tư lớn như vậy, sợ là không thể nào gom đủ trong thời gian ngắn. Đặc biệt là các tỉnh duyên hải, còn bị yêu cầu rất nhiều tôm cá, chuyện này. . ."

Không đợi Đại công tước Newfoundland từ chối thì Hudson đã ngắt lời nói: "Ngài Tể tướng, dù có khó khăn đến mấy thì cũng phải gom đủ số vật tư này, ngài cũng muốn các binh sĩ phải ra chiến trường với cái bụng đói được, đúng không?"

"Nhiệm vụ của các tỉnh duyên hải đúng là hơi nặng một chút, chúng ta có thể giảm bớt số binh lực điều động của họ, để những sức lao động này ở lại bắt cá."

"Đây chỉ là nhiệm vụ tạm thời, thông báo cho các quý tộc ở vùng duyên hải gia tăng cường độ bắt cá, cố gắng dự trữ nhiều cá khô một chút."

"Nếu như sau này áp lực hậu cần tăng lên, rất có thể số lượng này sẽ tiếp tục gia tăng. Để đền bù, binh tướng của bọn họ sẽ là đối tượng được Vương quốc điều động sau cùng."

"Nếu như mọi chuyện thuận lợi, có lẽ còn chẳng cần ra chiến trường. Người khác ở tiền tuyến chảy máu, bọn họ ở phía sau chảy mồ hôi, chuyện này cũng đâu có quá đáng?"

Đại công tước Newfoundland vừa định nói cái gì, nhưng lời đến bên khóe miệng lại bị nuốt vào. Lý do không thể để cho các binh sĩ bị đói ra bụng là không thể chối cãi.

Mặc kệ là ai đảm nhiệm chức tổng tư lệnh này thì cũng đều phải đảm bảo các binh sĩ có thể nhét đầy bao tử.

Thoạt nhìn thì yêu cầu mà Hudson đưa ra có thể rất hà khắc, nhưng sau khi vận chuyển số lượng lương thảo này ra tiền tuyến thì còn không đủ để quân đội Vương quốc tiêu hao trong 10 tháng.

Nếu như tình hình chiến đấu kịch liệt, không chừng chỉ mới nửa năm là đã ăn hết rồi.

Các loại vật tư trên danh sách này còn không bằng một nửa tổng lượng vật tư mà Vương quốc đã dự trữ trong cuộc chiến lần trước.

Dùng ít vật tư như vậy để đánh một trận chiến với quy mô lớn hơn, dù có nhìn thế nào cũng thấy là chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu như lại yêu cầu cắt giảm tổng lượng vật tư nữa thì trận chiến này sẽ không thể nào đánh được. Nếu không dự trữ vật tư trước, chỉ dựa lượng vật tư thu hoạch được trong lúc chiến tranh thì sẽ không thể nào thỏa mãn được nhu cầu ở tiền tuyến.

Điểm khác biệt duy nhất là lượng thịt chiếm tỷ trọng cao hơn một chút, nhưng chủ yếu chỉ toàn là thịt cá.

Trong Vương quốc Alpha, thịt cá chỉ có thể tính một nửa thức ăn mặn, không có nhiều chất béo như thịt trâu, lợn, dê, địa vị trong dân gian cũng kém xa trâu lợn dê.

Chủ yếu vẫn là do thời gian quá gấp, nếu như có mấy năm thời gian chuẩn bị, Hudson nhất định sẽ kêu mọi người chăn nuôi gia cầm.

Chương 1106 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa

Khi đề cập đến các vấn đề liên quan đến chiến tranh thì hiệu suất làm việc của Vương quốc luôn làm cho Hudson cảm thấy hài lòng. Sau khi họp thảo luận nội bộ xong, cùng ngày liền được chấp thuận, ngày hôm sau đã lập xong công văn rồi sai Kỵ binh Griffin mang đi các tỉnh.

Không biết là do Caesar IV đang bị trầm mê trong cây "Quyền Trượng Vinh Diệu" hay là do nể mặt của vị Nguyên soái tân nhiệm Hudson. Nghe nói là khi Tể tướng tổng hợp kết quả thảo luận thành văn bản gửi vào trong vương cung, Caesar IV chẳng thèm nhìn lấy một chữ mà lập tức ký tên.

Tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa(1), Hudson biết rất rõ đạo lý này, bây giờ chính là lúc mà cả Vương quốc đều đang ủng hộ hắn một cách mạnh mẽ nhất.

Muốn thúc đẩy một chính sách mới hoặc là giải quyết một chút vấn đề "khó khăn" thì hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Nếu như để tới sau chiến tranh, tình hình chiến lược của Vương quốc thay đổi tốt đẹp, lúc đó mà muốn mọi người toàn lực phối hợp thì sẽ rất khó.

Đáng tiếc, Hudson không phải là một người thích cải cách, hắn không có ý định chơi biến pháp. Những nỗ lực hiện giờ của hắn chỉ là vì giành được thắng lợi trong cuộc chiến này.

Hudson đi dạo trong quân doanh và quan sát những binh sĩ đang huấn luyện, hắn âm thầm nhíu mày.

Mặc dù số lượng quân thường trực đã được khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu lại bị giảm đi không ít.

Nhìn một chiếc lá là biết mùa thu, quân thường trực còn như vậy, tư quân của các quý tộc khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Suy cho cùng vẫn là do thời gian quá ngắn. Muốn bổ sung binh lính bình thường thì dễ, nhưng muốn bồi dưỡng người tu luyện thì lại cần một khoảng thời gian rất dài.

Không chỉ số lượng Kỵ sĩ đã giảm bớt, mà ngay cả thực lực cũng đã kém hơn hồi chiến đấu với thú nhân trước đó.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến việc Vương quốc cử các huấn luyện viên quân sự ra nước ngoài.

Vì tăng cường thực lực quân sự của nhân tộc ở Bắc đại lục, Vương quốc Alpha đã lần lượt điều hơn một ngàn tên Kỵ sĩ quý tộc tới các quốc gia khác để trợ giúp bọn họ hoàn thành công tác điều động quân sự.

Đây là cái giá phải trả, các quốc gia càng mạnh, cầm cự được thời gian càng dài thì sẽ càng có lợi với Vương quốc Alpha.

Dựa theo chiến lược "Trước bắc sau tây" mà Hudson đã lập ra, các quốc gia Bắc đại lục phải cầm cự đến khi Vương quốc Alpha đánh bại đại quân thú nhân thì họ mới có thể nhận được sự chi viện mạnh mẽ nhất.

Còn bảy nước thảo nguyên thì đã được liệt vào đối tượng bị bỏ rơi.

Hết cách rồi, ai bảo bảy nước thảo nguyên chỉ vừa mới thành lập, không có năng lực cung cấp đầy đủ vật tư chiến lược cho đại quân tác chiến chứ?

Với tư cách là quan hậu cần trong cuộc chiến tranh lần trước, Hudson đã thử tính qua rồi, so với việc ngăn chặn thú nhân ở bên ngoài đại thảo nguyên, việc thả thú nhân đến cửa nhà để quyết chiến, trong tình huống binh lực của hai bên ngang nhau, thì lượng vật tư chiến lược sẽ chênh lệch gấp ba lần.

Đây là suy đoán lạc quan nhất.

Đại đa số quân đội của Vương quốc đều là người bình thường, sức chiến đấu sẽ không thể nào sánh bằng viện quân tinh nhuệ của Liên minh Nhân tộc.

Muốn đánh tan thú nhân trong những khu vực đồi núi hoặc là đất hoang cũng không phải là chuyện dễ. Nếu như bị địch nhân lao ra tập kích hậu cần thì lượng vật tư bị tổn thất sẽ còn lớn hơn.

Quan trọng nhất là không có cách nào để tốc chiến tốc thắng, một khi thế trận bất lợi, địch nhân có thể co đầu rút cổ trở về bất kỳ lúc này, rất dễ tạo thành thế giằng co.

Nếu như suy đoán bi quan một chút.

Thực lực quân sự còn lại của Đế quốc Thú Nhân vẫn nhỉnh hơn Vương quốc Alpha, thì việc chạy đi chặn cửa chẳng khác nào là đang nộp mạng cả.

Dưới bối cảnh này, bảy nước thảo nguyên bị bỏ rơi cũng là chuyện đương nhiên. Ít nhất là khi chiến đấu ở trước cửa nhà thì còn có thể dựa vào tuyến phòng thủ để ổn định trận cước, dù cho thế cục có bất lợi.

Nếu như Hudson không đích thân tham dự trận chiến trước đó, còn xác định được Đế quốc Thú Nhân đã bị trọng thương, thì hắn cũng không dám lập ra một chiến lược "tích cực" như vậy.

Dựa theo danh sách điều động của Vương quốc, tỉnh Đông Nam vẫn luôn nằm trong ở gần cuối danh sách, bởi vì tỉnh Đông

Nam hiện phải gánh thêm nhiệm vụ hậu cần, bây giờ lại còn tăng thêm nhiệm vụ đánh bắt cá, e rằng sẽ nằm ở cuối danh sách điều động.

Quy củ là quy củ, Hudson sẽ không thể nào phá vỡ quy củ. Chuyện này cũng có nghĩa là hắn sẽ không có được lực lượng vũ trang của mình trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, thứ duy nhất mà hắn có thể dựa vào chỉ có quân thường trực của Vương quốc.

Vào lúc dùng bữa trưa, nhìn thấy trên bàn toàn là sơn trân hải vị, Hudson không hề vội vàng động đao xiên, mà khẽ mỉm cười với mọi người rồi nói:

"Những người đang ngồi ở đây đều là người quen, có lẽ ta biết rõ tên của từng người, nhưng chắc là các vị biết ta."

"Đã từng cộng sự một lần rồi, hẳn là các vị phải biết tác phong làm việc của ta."

"Trong thời gian sau này, ta hy vọng rằng các vị có thể vô điều kiện chấp hành bất kỳ mệnh lệnh nào của ta."

"Các vị cũng đã biết rồi, ta không thích giết gà dọa khỉ. Nhưng khi xảy ra vấn đề, kiếm của ta vẫn sẽ biết giết người!"

"Lần này không giống với lần trước, tình hình hiện tại của Vương quốc còn nguy hiểm hơn trước đó rất nhiều, cho nên yêu cầu của ta đối với các vị cũng sẽ cao hơn rất nhiều."

"Từ giờ trở đi, trong quân doanh sẽ không còn chú trọng đến xuất thân và bối cảnh, các ngươi không cần phải giới thiệu, ta cũng không muốn biết."

"Cho dù có thân phận gì, nhưng chỉ cần dám xúc phạm quân pháp thì đều bị giết hết không tha!"

(1): quan mới lên chức, làm ra một hai ba việc để tỏ rõ tài cán, quyết tâm, đạo đức, vì dân vì nước này nọ; muốn tỏ uy phong, lập uy, khiến quần chúng phục (giống như đốt lên mấy đống lửa vừa sáng vừa nóng, thu hút sự chú ý của mọi người). Nhưng về sau không biết có được như thế nữa không, hay là đâu lại vào đấy.

Chương 1107 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa (2)

Hudson dùng giọng điều ôn hòa để nói những lời ác nhất, sắc mặt của đám người lập tức thay đổi.

Trong cuộc đại chiến lần trước, người giữ chức vị chủ soái là Hudson không có uy vọng cao trong quân đội.

Nên khi giải quyết vấn đề, hắn thường dùng thủ đoạn và kỹ xảo. Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc thì hắn rất ít khi truy cứu.

Nếu như người cầm đầu là hắn không buông lỏng quản lý thì cũng sẽ không xuất hiện vụ án đầu cơ trục lợi quân nhu gây chấn động đại lục.

Nhưng tình huống hiện giờ đã khác, Hudson đã có đủ uy vọng và thân phận địa vị, nên khi giải quyết vấn đề cũng không cần phải để tâm nhiều như vậy.

Bây giờ mà hắn nói giết người thì sẽ thật sự giết người.

"Xin ngài Nguyên soái yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp!"

Hầu tước James lập tức tỏ thái độ nói.

Với tư cách là một trong các phó soái của đại quân, sau khi Hudson chủ động nhượng bộ, ông ta đã thuận lợi giành được chức thống soái quân thường trực khi chiến tranh kết thúc.

Sau khi thượng vị, James cũng đã tận tâm tận lực, và được Caesar IV công nhận. Ông ta vốn cho rằng mình sẽ đạt đến đỉnh cao của đời người, nhưng không ngờ rằng sau khi chiến tranh đại lục nổ ra, James vẫn để cho Hudson trở thành lão đại quân đội.

Đương nhiên là ông ta cũng cảm thấy không cam lòng, nhưng càng nhiều vẫn là thở dài một hơi. Thế cục đại lục hiện giờ tương đối bất lợi với Vương quốc.

Thực ra, trước đó Caesar IV cũng đã từng hỏi James có ý định đứng ra tranh đoạt vị trí chủ soái hay không, nhưng sau khi do dự rất lâu, cuối cùng ông ta vẫn lựa chọn từ bỏ.

Khi nhắc tới Hudson, mọi người đều biết hắn là: Long kỵ sĩ, là đại tướng của đại lục; Nhưng khi nhắc tới Hầu tước James thì ngay cả người dân trong Vương quốc cũng chẳng biết ông ta là ai.

Chiến tích không bằng, danh vọng cũng kém quá xa. Hai bên chênh lệch quá lớn, dù có được Quốc vương ủng hộ cũng vô dụng.

Dù sao mọi người cũng đã biết trình độ quân sự của Caesar IV như thế nào rồi. Ý kiến của y thoạt nhìn rất quan trọng, nhưng thực tế thì mọi người lại chẳng thèm quan tâm.

Đánh không lại liền gia nhập, không tranh được vị trí chủ soái, đảm nhiệm vị trí phó soái cũng rất tốt.

Hiện giờ đã không còn là thời đại của Caesar III, chỉ cần Quốc vương muốn là có thể trực tiếp bổ nhiệm phó soái. Nếu như bây giờ James muốn ngồi lên vị trí phó soái thì nhất định không thể bỏ qua ý kiện của Hudson.

Trong nước có rất nhiều đại quý tộc đủ tư cách tham gia cạnh tranh, Hầu tước James cũng không có ưu thế gì.

Cho dù ông ta đã từng đảm nhiệm chức thống soái quân thường trực, nhưng từ khi Hudson tiến vào quân doanh, cái chức thống soái của ông ta đã trở nên có cũng được mà không có cũng không sao.

Chỉ cần nhìn vào phản ứng của đám tướng là biết, đại đa số tướng lĩnh đều không ngại Hudson lên tiếng đoạt quyền. Ai bảo hầu hết những tướng lãnh này đều là do Hudson một tay đề bạt trước đó chứ?

Một quốc gia lấy hệ thống quân công làm nồng cốt chính trị như Vương quốc Alpha vẫn luôn tuân theo nguyên tắc ai biết đánh trận thì người đó thượng vị, cho dù James muốn bồi dưỡng thân tín thì cũng có rất ít chỗ trống để thao tác.

"Mọi người có thể hợp tác thì không còn gì tốt hơn. Chúng ta đều là đồng đội còn sống sót từ trên chiến trường, ta không hy vọng là chúng ta sẽ đến bước đó."

"Hôm nay ta ăn sáng muộn, bây giờ vẫn chưa cảm thấy đói. Nếu như các ngươi thấy đói thì cứ ăn trước đi!"

"Nếu như các ngươi cũng không đói, vậy thì đi với ta tới doanh trại nhìn xem phần ăn tiêu chuẩn của những binh lính bình thường ra sao."

Vừa dứt lời, Hudson đã lập tức đứng dậy đi ra ngoài cửa, không cho mọi người cơ hội giữ lại.

Nhìn thấy cảnh này, đám người liền nhanh chóng đuổi theo. Nhưng mà sắc mặt của những gã sĩ quan phụ trách công tác hậu cần lại có chút mất tự nhiên.

Bất kỳ hệ thống khép kín nào cũng là nơi sinh sản của tham nhũng, quân đội đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Đãi ngộ của các quan quân quý tộc thì không cần phải lo, cho dù là quý tộc Kỵ sĩ cấp thấp nhất cũng sẽ nhận được đãi ngộ vốn có.

Vương quốc Alpha còn chưa có vị dũng sĩ nào dám cắt xén phần ăn của quý tộc.

Cho dù muốn kiếm chuyện thì cũng sẽ nhằm vào binh lính bình thường, cùng lắm chỉ tới cấp bậc thập phu trưởng.

Sau khi nhìn thấy các binh sĩ đang ăn súp khoai tây, gặm bánh mì đen, uống một bát canh có chút ít thịt vụn trên bề mặt, Hudson liền quay trở về phòng ăn mà không nói một lời.

Không cần phải xem tiếp nữa, nếu chỉ xét theo tiêu chuẩn phần ăn trong quân đội thì đây đã gần bằng với quy định rồi.

Nhưng mà nụ cười hạnh phúc trên mặt của các binh sĩ đã bộc lộ ra bản chất của vấn đề.

Mặc kệ là ăn cái gì, chỉ cần được ăn hàng ngày thì sẽ không thể nào có vẻ mặt như vậy.

Rõ ràng là vì hôm nay hắn tới tuần sát đại doanh nên tiêu chuẩn phần ăn mới được như thế. Ở trước mặt lãnh đạo thì đương nhiên phải thể hiện một chút. ...

"Chuyện đã qua, ta sẽ không nhắc lại. Nhưng sau này, tiêu chuẩn phần ăn của các binh sĩ sẽ phải tăng thêm 0. 5 pound thịt dựa trên phần ăn tiêu chuẩn ngày hôm nay."

"Lát nữa ta sẽ dặn Bộ Quân vụ vận chuyển lượng thịt tăng thêm tới. Nếu như không đủ quân phí, vậy thì cứ cắt từ phần ăn tiêu chuẩn của những sĩ quan cao tầng như chúng ta là được."

"Kỳ hạn là trong vòng một tháng phải tẩm bổ thân thể cho binh sĩ, một tháng sau, ta muốn mang quân đội đi huấn luyện dã ngoại."

"Nếu như cơ thể của các binh sĩ không được khỏe, vậy thì sẽ phải có người đứng ra chịu trách nhiệm."

Trong khi nói chuyện, Hudson đã vươn tay xé một cái đùi thỏ xuống rồi bắt đầu ăn.

Sắc mặt của những quan quân bình thường đều không có gì thay đổi, và cũng bắt đầu dùng bữa, nhưng vẻ mặt của những người phụ trách quân nhu hậu cần lại đỏ bừng lên.

Chương 1108 - Tân Quan Thượng Nhiệm Tam Bả Hỏa (3)

Lời nói của Hudson không những đâm thủng tầng lớp tham nhũng, mà nếu không thể kiểm soát được ngân sách, không chừng còn phải bồi thêm tiền vào đó.

Ai cũng biết câu "cắt xén từ phần ăn tiêu chuẩn của những sĩ quan cao tầng" chỉ là một lời nói đùa. Nếu như bọn họ thật sự làm vậy thì cũng không cần phải lăn lộn trong quân đội nữa.

Nếu như đổi thành một vị quan chỉ huy yếu thế mà dám cắt đứt tài lộ của họ, thì họ sẽ để cho vị chủ soái này biết địa bàn này do ai làm chủ.

Có thể đảm nhiệm loại công việc béo bở như quan hậu cần thì làm sao có thể không có hậu trường được?

Hơn nữa, cho dù kiếm được tiền thì mấy người bọn họ cũng không thể nào nuốt hết, bởi vì người chống lưng đã cắn một phần lớn rồi.

Tiếc là hiện giờ họ lại chẳng thể làm được gì, quang minh chính đại đối nghịch với Hudson thì chẳng khác nào đang muốn biến thành "con gà bị giết kia" .

Hudson mơ hồ phát hiện ra Hầu tước James cũng nhướng mày. Không biết là do ông ta cũng có phần tham dự hay là đang bất mãn chuyện hắn trực tiếp đâm thủng lớp giấy cửa sổ, không chịu nể mặt ông ta.

Suy cho cùng thì những vấn đề phát sinh trong công tác hậu cần này đều là vì thống soái không chịu quản lý nghiêm ngặt.

Hudson làm như thể mình không nhìn thấy những chi tiết này, chỉ tự mình nói: "Nếu như mọi người không có ý kiến, vậy thì chấp hành đi!"

"Hầu tước James, ngươi phụ trách giám sát tình hình thi hành cụ thể."

"Nếu như có người không phối hợp, tịch thu tài sản và giết cả nhà sẽ quá tàn khốc, nhưng xử lý một chi mạch thì chắc là mọi người đều sẽ chấp nhận."

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

Những vụ án tham nhũng bình thường đều chỉ bị phạt tiền và trả lại khoản tiền đã tham, sau đó cút xéo về nhà là xong chuyện.

Nếu như nghiêm trọng hơn một chút thì chỉ bị thêm lưu vong đi trấn thủ biên cương.

Chỉ có những vụ án đặc biệt nghiêm trọng mới xảy ra mạng người.

Ví dụ như trong vụ án trước đó của Ngũ đại Công tước Bắc Cương, cũng vì số lượng quân nhu tham nhũng quá lớn, làm cho chuyện này không thể nào kết thúc được, nên chỉ đành dùng mạng để chấm dứt.

Hình phạt liên lụy một chi mạch đã gần với tội danh cấu kết dị tộc và phản bội nhân tộc rồi.

Rõ ràng là Hudson đang muốn kiếm chuyện đây mà, hắn kiên quyết phạt những kẻ tham nhũng vật tư quân đội giống với những kẻ cấu kết dị tộc, bán đứng lợi ích của nhân tộc.

Mặc dù tác phong làm việc có chút khác người, nhưng hắn đã nói trước ở ngoài sáng rồi, đám người cũng không có lời gì để nói.

Mọi chuyện đều vì giành được thắng lợi trong chiến tranh, mà không phải giành tư lợi của một cá nhân.

Thoạt nhìn giống như hắn chỉ đang nhằm vào tiêu chuẩn phần ăn của binh sĩ để đưa ra yêu cầu, nhưng thực ra thì đây là một lời cảnh cáo dành cho toàn bộ hệ thống hậu cần.

"Xin ngài Nguyên soái yên tâm, tôi sẽ đích thân đốc xúc chuyện này."

Hầu tước James trả lời.

Ông ta không cho rằng Hudson đang trưng cầu ý kiến của mọi người, liên tục đánh gậy như vậy rõ ràng là đang cảnh cáo ông ta là phải an phận.

Trong thâm tâm James đã có một cảm giác bất tường. Trực giác nói cho ông ta biết, Hudson chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, sau đó nhất định sẽ còn có động tác lớn nữa.

Một thống soái không gây chuyện sẽ không phải là một vị thống soái tốt, ngay cả bản thân ông ta khi chấp chưởng quân thường trực cũng đã dùng không ít thủ đoạn chính trị để xa lánh đối lập.

Nguyên nhân chủ yếu mà James không thể nắm giữ quân thường trực trong tay là vì trong quân có quá nhiều nhóm lợi ích, bản thân ông ta lại không đủ uy vọng để áp đảo các bên, nên chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp để tìm kiếm sự cân bằng.

Trong thời đại hòa bình, làm vậy đương nhiên là không có vấn đề. Nhưng trong thời kỳ chiến tranh, trong quân đội cần có kỷ luật nghiêm minh, không cần nhiều tiếng nói bất đồng như vậy.

Toàn bộ Vương quốc đều ngầm thừa nhận hành động của

Hudson, đại đa số sĩ quan quý tộc trong quân đội đều nhận được lời cảnh cáo của gia tộc, cũng không phải là không có người dám nhảy ra kiếm chuyện, nhưng số lượng chắc chắn sẽ không nhiều.

...

Trong Giáo Đình, Ulise đang đọc tin tình báo trong tay rồi phát sầu.

Theo như những thông tin thu thập được từ các bên đều biểu thị rằng đội ngũ được Giáo Đình phái ra ngoài tìm kiếm Thần khí đã bỏ mạng rồi.

Cho dù là còn có một ít người sống sót, nhưng bây giờ đang bị vây trên đảo Độc Long, nên khả năng cao là cũng không sống được.

Lại còn có những yếu tố khác chưa được cân nhắc như: khắp nơi trên đảo Độc Long đều có độc vật, ngay cả không khí cũng tràn ngập hương vị độc tố.

Nước và thức ăn chính là hai vấn đề trí mạng. Chỉ cần hơi không chú ý là sẽ bị trúng độc bỏ mạng.

Bị thiệt hại nhiều cao thủ như vậy cùng một lúc, ngay cả một thế lực có gia nghiệp lớn mạnh như Giáo Đình cũng không chịu đựng nổi. Nếu như lại bị thêm vài lần, dù cho nội tình có dày đến mấy cũng sẽ bị tiêu sạch.

Trả một cái giá lớn như vậy, nhưng kết quả lại chẳng thấy được bóng dáng của Thần khí, thu hoạch duy nhất chỉ là một tí xíu tình báo.

"Kevin, ngươi có chắc Thần khí mà chúng ta đang tìm đã rơi vào trong tay Vương quốc Alpha không?"

Ulise quan tâm hỏi.

"Quyền Trượng Vinh Diệu" và "Quang Minh Thánh Kiếm" liên lụy quá lớn, Giáo Đình không thể nào từ bỏ được.

Nhưng xui ở chỗ Vương quốc Alpha lại là trại tập trung của các dị đoan, khắp nơi đều có người phản Giáo Đình, gần như không thể dựa vào thủ đoạn hòa bình để lấy lại đồ.

"Đại nhân, loại chuyện này nào có tin tình báo chính xác gì. Ngay cả những tin tức mà chúng ta thu thập được cũng chỉ toàn là tin đồn."

"Người Alpha đã phong tỏa tin tức rất nghiêm ngặt, hạm đội của gia tộc Dalton đến giờ vẫn chưa trở về đại lục, cho dù chúng ta muốn xác minh tin tức thì cũng không có cơ hội."

Chương 1109 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc

"Ngay cả tin tức Thần khí nằm trên đảo Độc Long trước đó cũng chỉ là một khả năng. Những khả năng tương tự đã từng xảy ra vô số lần trong quá khứ, kết quả cuối cùng đều khẳng định rằng đây chỉ là tin đồn, không phải sự thật!"

Kevin trả lời với vẻ mặt buồn bực.

Cho dù Thần khí nằm trong tay Vương quốc Alpha thì người ta cũng sẽ không để lộ ra ngoài! Với mối quan hệ ác liệt giữa đôi bên, muốn xác minh chuyện này là không thể nào.

"Nếu không thể xác minh được chuyện này, tình huống có chút không ổn!"

"Tin tức về Quyền Trượng Vinh Diệu và Quang Minh Thánh Kiếm đang lưu lạc ở bên ngoài không thể bị truyền ra ngoài được, cho dù Thần khí thật sự đang nằm trong tay Vương quốc Alpha thì chúng ta cũng không thể trực tiếp tới cửa đòi đồ."

"Việc này lớn, ngành tình báo của chúng ta không thể hoàn thành một mình được. Đợi sau khi báo cáo lên Giáo Hoàng bệ hạ rồi đợi người quyết định."

"Kevin, nhiệm vụ tiếp đó của các ngươi rất quan trọng. Nhất định phải làm rõ hai món thần khí Quyền Trượng Vinh Diệu và Quang Minh Thánh Kiếm có đang nằm trong tay Người Alpha không trong thời gian ngắn nhất."

Ulise nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Mặc dù gã ta chỉ phụ trách thu thập tin báo cho Giáo Đình, nhưng cũng có chút hiểu biết về chuyện chính trị.

Không quan tâm Quyền Trượng Vinh Diệu và Quang Minh Thánh Kiếm có bị thất lạc hay không, Giáo Đình phải khẳng định chắc chắn rằng Thần khí đang ở trong tay, không bị mất.

Ngay cả khi Người Alpha mang Thần khí tới trước mặt thì bọn họ cũng phải khẳng định rằng đó là hàng giả.

Chuyện này có nghĩa là nếu muốn cướp đoạt Thần khí, bọn họ chỉ có thể tiến hành trong âm thầm, thậm chí ở bên ngoài còn phải "bác bỏ tin đồn" với mọi người.

Muốn âm thầm cướp đoạt Thần khí từ trong tay của một Vương quốc là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Thần khí cũng không chỉ có một, thứ bọn họ muốn là Quyền Trượng Vinh Diệu và Quang Minh Thánh Kiếm, những thứ khác không nằm trong mục tiêu cướp đoạt.

Nếu như không thể làm rõ chuyện này, nhỡ đâu Người Alpha chỉ lấy được một món Thần khí chỉ có thể nhìn mà không thể dùng, việc trả một cái giá thật lớn để đi cướp đoạt loại Thần khí này là không đáng.

Cũng không phải là chưa từng xảy ra trường hợp tương tự.

Sau khi tranh đoạt Thần khí đến vỡ đầu, cuối cùng mới phát hiện ra đó là Thần khí đặc biệt của chủng tộc người ta, chỉ có người cùng tộc mới có thể sử dụng.

Hiện giờ đang là thời kỳ chiến tranh đại lục, điều tối kỵ nhất chính là làm phức tạp mọi chuyện. Trước khi chưa tìm được chứng cứ xác thực, mạo muội động thủ với một nước lớn chỉ là đang tự chuốc lấy rắc rối.

Gây ra động tĩnh, làm cho Liên minh Nhân tộc đứng ra can thiệp, sẽ còn khiến cho tình cảnh của Giáo Đình trên trường quốc tế trở nên càng xấu hổ hơn.

"Xin đại nhân yên tâm, chỉ cần hạm đội của gia tộc Dalton trở về đại lục, chúng tôi sẽ ngay lập tức phái người đi xác minh tin đồn là thật hay giả!"

Kevin lập tức bảo đảm nói. ...

Sau khi gõ xong đám tướng lĩnh trong quân, nhân lúc các lộ quý tộc còn đang trên đường chạy tới Vương đô, Hudson liền mượn cớ là muốn an bài công việc trong lãnh địa để chạy về Sơn Địa Lĩnh một chuyến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giải quyết công việc trong lãnh địa là giả, mục đích thật sự của hắn là vì thu phục thuyền U Linh.

Vương quốc đã truyền ra tin tức là đã vây quét thuyền U Linh, đây không phải là lời nói dối, mà là thật sự hành động.

Các đại quý tộc ở các tỉnh duyên hải đã liên thủ gây dựng một hạm đội thảo phạt. Nếu như Hudson không ở lại vương đô xử lý quân vụ thì có lẽ hiện giờ hắn cũng là một thành viên trong hạm đội này rồi.

Thiếu vắng Long kỵ sĩ, trong hạm đội hải quân cũng không có thành viên của gia tộc Koslow, nên Hudson cũng không có tham gia vào loại trò chơi công cộng này.

Theo Hudson được biết, các cao thủ hệ hắc ám trong Vương quốc đều đang chạy tới đó, muốn kiếm một chén canh.

Trong các thế lực lớn cũng không có nhiều cao thủ cấp 8 hệ Hắc Ám, nhưng cao thủ cấp 4, 5, 6, 7 thì lại có không ít.

Hiếm khi mới gặp được thuyền U Linh cấp 8, đối với người bình thường mà nói đây là rủi ro, nhưng đối với những cường giả hệ Hắc Ám mà nói, đây chính là kỳ ngộ hiếm có.

Cho dù phần lõi của thuyền U Linh không có phần của họ, nhưng Hồn châu còn sót lại sau khi tiêu diệt U Linh cũng là một vật đại bổ.

Tham lam chính là cái tội, khi lợi ích lớn đến một trình độ nhất định, mọi người sẽ tự động bỏ qua rủi ro. Về phương diện này thì những người tu luyện hệ Hắc Ám lại rất cố chấp, vì theo đuổi lực lượng, gặp được một chút rủi ro cũng không tính là gì.

Tính toán thời gian thì chắc là liên quân đã động thủ rồi. Nếu như lại chậm trễ thêm nữa, chờ tin tức này được truyền ra, cường giả hệ Hắc Ám ở khắp nơi trên đại lục đều sẽ chen chúc mà tới.

Không có người nào sẽ từ bỏ cơ duyên đột phá Thánh Vực. Đến lúc đó chắc chắn sẽ là một trận long tranh hổ đấu, lựa chọn tốt nhất là động thủ cướp phần lõi của thuyền U Linh trước khi mọi người chạy tới.

Mặc kệ là có thể thuận lợi đột phá Thánh Vực hay không, chỉ cần sử dụng thứ này rồi là sẽ không còn gặp phiền phức nữa.

Đáng tiếc, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không tính được một vị Long kỵ sĩ không liên quan gì như Hudson lại chạy tới cướp đoạt.

Trong lúc mọi người còn đang bận tìm kiếm thuyền U Linh thì Hudson đã tìm được mục tiêu nhờ sự chỉ dẫn của đám nô lệ U Linh.

Thành lũy kiên cố nhất đều bị đột phá từ bên trong. Dựa vào những tên gián điệp U Linh trong tay, Hudson đã thành công đánh bất tỉnh được hai tên U Linh Vương.

Tên U Linh Vương còn lại mặc dù rất nỗ lực phản kháng, nhưng khi đối mặt với một rồng một gấu giáp công, nó căn bản không thể làm được gì.

Chương 1110 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc (2)

Sau khi uy hiếp lợi dụ thất bại, ba tên U Linh Vương cuối cùng cũng bị ép phải ký kết khế ước nô lệ. Đương nhiên, đối tượng ký kết không phải là Hudson, mà là Belersden và Maxim.

Thủ đoạn thô bạo tất có phản phệ, nhưng dưới lực lượng chênh lệch tuyệt đối, cho dù ba tên U Linh Vương có muốn tạo phản thì cũng phải chờ tới khi đột phá Thánh Vực đã.

Không phải Hudson xem thường bọn chúng, mà thật sự là con đường tấn thăng của những dị loại này quá long đong. Nhìn khắp lịch sử của toàn bộ nhân tộc, số lượng thuyền U Linh cấp Thánh Vực xuất hiện chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả khi bọn chúng có thể đột phá Thánh Vực thì Belersden và Maxim, hai tên có thiên phú mạnh hơn bọn chúng, sẽ không ở nguyên tại chỗ chờ đợi bọn chúng, muốn vượt qua một rồng một gấu là chuyện gần như không có khả năng.

Khống chế được U Linh Vương cũng đồng nghĩa với việc khống chế được thuyền U Linh. Hudson không bỏ mặc cho bọn chúng tiếp tục hoạt động bên ngoài, mà ra lệnh cưỡng chế bọn chúng rời khỏi hải vực sương mù.

Gây ra chuyện lớn như vậy, cũng đã tới lúc đi tránh đầu gió rồi.

Mặc kệ hạm đội vây quét lợi hại như thế nào, nhưng khi phải đối mặt với sương mù mênh mông thì cũng sẽ cảm thấy luống cuống. Trùng hợp là còn có thể trông chừng Độc Long đảo, không cho những con cá lọt lưới có cơ hội rời đi. ...

Trong Phủ lãnh chúa, Franz hơn một tuổi đang chậm rãi leo trèo khắp nơi.

Vì an toàn của con trai mình, rất nhiều thiết bị nguy hiểm trong Phủ lãnh chúa đều bị xử lý đặc biệt.

Hồ nước thì bị lắp thêm hàng rào tạm thời, hòn non bộ thì bị mài đi những góc nhọn, giếng nước thì bị đậy nắp...

Mức độ thận trọng cao đến mức Hudson cũng không nói nên lời. Phải biết là từ khi đứa trẻ này chào đời liền có thị nữ luân phiên chăm sóc ngày đêm.

Nếu như vậy mà còn có thể xảy ra bất trắc, vậy thì chẳng phải nói lãnh chúa lão gia hắn quá vô dụng rồi sao?

Từ xưa đến nay, trong thời kỳ mà gia chủ cường thế, con cháu rất hiếm khi xảy ra bất trắc. Con cháu chết yểu nhiều đa phần là do những cuộc đấu tranh trong nhà, chỉ có một số rất ít là bởi vì bị khuyết tật bẩm sinh.

Địa vị của Hudson đang như mặt trời ban trưa, các chi mạch đều vô cùng an phận, gia tộc Koslow còn chưa phát triển đến tình trạng xảy ra đấu tranh nội bộ.

Xét thấy mình cũng là đầu tiên, không có kinh nghiệm nuôi con, nên hắn liền bỏ mặc cho Melissa thích làm gì thì làm.

Nghe nói đây là kinh nghiệm mà Redman lão gia chia sẻ, nhưng Hudson có thể khẳng định rằng quá trình trưởng thành của mấy huynh đệ hắn không có được phần đãi ngộ này.

Nếu không phải Franz còn nhỏ tiểu, Hudson đã sớm rút hết thị nữ bên người nó rồi, suốt ngày đều có một đám thị nữ đi theo, lỡ như bồi dưỡng thành một Giả Bảo Ngọc thì chẳng phải là rất bi kịch sao?

Nhưng loại ngày tháng tốt lành này cũng sẽ rất ngắn ngủi.

Thường thì những con cháu của đại quý tộc sẽ phải học chữ lúc ba tuổi, năm tuổi thì sẽ bắt đầu tiến hành huấn luyện Kỵ sĩ cơ bản.

Cung mã kỵ xạ, lễ nghi quý tộc, cách đối xử với mọi người, nhân văn lịch sử... Đều sẽ được dạy toàn bộ, khi lớn thêm một chút thì sẽ được tiếp xúc với chính trị.

So ra thì những môn mà con em quý tộc của Vương quốc Alpha phải học cũng không nhiều, con cháu của các đại quý tộc ở Trung nam bộ còn phải học thêm cả nghệ thuật.

"Hudson, sau này chàng sẽ thường trú ở vương đô, có mang theo thiếp và Franz không?"

Nhìn vào ánh mắt u oán của Melissa, Hudson lập tức không biết nên trả lời như thế nào, sau khi chần chờ một chút, hắn mới chậm rãi nói:

"Sau này Vương đô chính là nơi phong vân tụ hội, sợ là sẽ khó đảm bảo an toàn."

"Lỡ như thế cục xấu đi, Sơn Địa Lĩnh nằm ở vị trí địa lý vắng vẻ sẽ an toàn hơn, chúng ta có thể bế quan tự thủ."

Đây là lời thật lòng, Hudson cũng không có lòng tin tất thắng trong trận chiến này. Về bản chất thì việc Vương quốc Alpha có thể giành được thắng lợi hay không phải xem sự lựa chọn của tộc Tinh Linh.

Nếu như Tộc Tinh Linh dốc hết toàn lực vào trong cuộc chiến lần này, các quốc gia dọc đường sẽ không thể nào ngăn được, đến lúc đó, tam tuyến đều phải tác chiến, dù cho Vương quốc Alpha có ở vào thời kỳ đỉnh phong cũng không cầm cự được.

Nói cho đúng thì không có bất kỳ một thế lực nào trên đại lục có thể cầm cự được trước cuộc vây công của ba tộc Tinh Linh, thú nhân và Thượng Cổ Di tộc.

Chiến lược mà Hudson vạch ra cho vương quốc hoàn toàn dựa vào việc địch nhân tới từng người một.

Thoạt nhìn là đang liều chết đánh một trận, nhưng trên thực tế nó vẫn là một ván cờ quốc tế, hắn đang cược là Tộc Tinh Linh sẽ không quyết tâm hủy diệt Vương quốc Alpha bằng bất cứ giá nào.

"Thế cục nghiêm trọng như vậy, nhưng mà bên ngoài lại..."

Nói được nửa câu, Melissa đột nhiên yên lặng. So với những tin đồn ở bên ngoài thì nàng càng tin tưởng vào phán đoán của Hudson hơn.

Vừa mang thai liền ngốc ba năm, từ khi Franz xuất sinh đến giờ, nàng đã tập trung toàn bộ tinh lực vào người con trai mình, rất ít quan tâm đến các vấn đề chính trị.

Cộng thêm việc Sơn Địa Lĩnh rời xa trung tâm chính trị, toàn bộ Phủ lãnh chúa đều dốc hết toàn lực vào việc làm ruộng, không có thời gian để đi quan tâm tình hình chính trị quốc tế.

Thực chất là vì xuất thân của các nhân tài trong lãnh địa bị hạn chế.

Trước mắt, năng lực mà các con cháu tiểu quý tộc đang công tác tại Sơn Địa Lĩnh có được đều nhờ vào việc rèn luyện, nhưng tầm mắt và tư duy lại không hề thay đổi.

Trong mắt của tiểu quý tộc, chính trị chính là một mẫu ba phần đất ở trước cửa nhà mình, về cơ bản thì chỉ nghĩ được đến cấp quận, những người có thể nghĩ đến cấp tỉnh thì đã xem như là có tầm nhìn rồi.

Chương 1111 - Lĩnh Ngộ Pháp Tắc (3)

Những tin tức về "chính trị quốc tế" khi truyền đến tai bọn họ đều chỉ là tin đồn, cách chân tướng còn kém xa vạn dặm, căn bản với không tới.

Thói quen lâu dài này đã làm cho bọn họ nghĩ rằng chính trị quốc tế không có quan hệ gì tới mình, mọi người đều thích nói về những chuyện xung quanh mình hơn.

Hudson cũng rất vui khi nhìn thấy cục diện này.

Thuộc hạ mà, chỉ cần yên tâm làm việc là được, nếu như một tên thuộc hạ có quá nhiều suy nghĩ thì sẽ không thể nào giữ lại được.

Mặc dù bình thường hắn hay vẽ bánh cho đám thuộc hạ, nhưng nếu như có người thật sự muốn ra ngoài tự lập môn hộ thì trong lòng Hudson lão gia sẽ cảm thấy không thoải mái.

Bồi dưỡng một nhân tài không dễ, nếu như cả đám đều không an phận, không muốn nhiệt tình cống hiến cho sự phát triển của lãnh địa, mà muốn đi ra ngoài lập nghiệp, vậy thì lấy ai làm việc cho hắn đây?

Nếu như thật sự đã mở rộng tầm mắt, các con em quý tộc sẽ phát hiện muốn kiến công lập nghiệp thì đi việc theo đại quý tộc lăn lộn sẽ kém xa nương tựa Quốc vương.

Xét theo tình hình trước mắt, dù là chạy đi phương bắc phấn đấu cũng sẽ có tiền đồ ở là ở lại Sơn Địa Lĩnh trồng trọt.

Đương nhiên, rủi ro và ích lợi là ngang hàng. Phương bắc có nhiều cơ hội hơn, nhưng cũng phải chịu rủi ro cao hơn.

Theo lý mà nói, bình dân cũng sẽ có cơ hội thượng vị, nhưng đó chỉ là về mặt lý thuyết.

Lúc khác thì Hudson không rõ lắm, nhưng trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, trong cả vương quốc đã điều động hơn 2 triệu người, nhưng cuối cùng chỉ có 7 người dân thường được trở thành quý tộc.

Điều đáng xấu hổ là bảy tấm gương được Vương quốc cẩn thận dựng lên này đều là họ hàng xa của các tiểu quý tộc hoặc là hậu duệ của những quý tộc đang suy tàn.

Là chủ soái đại quân, Hudson dám cam đoan là không có người giở trò dối trá.

Thực ra thì dù cho bảy kẻ may mắn muốn giở trò cũng không có đủ quan hệ nhân mạch để vận hành.

Về bản chất, bảy người may mắn này chỉ là dân thường, ngoài việc đi theo bậc cha chú đọc vài câu sách, có một tí xíu kiến thức ra thì cũng chẳng khác người bình thường là mấy, thậm chí họ còn chưa hoàn thành khóa huấn luyện Kỵ sĩ cơ bản nữa.

Xác suất thành công thấp như vậy là do thực lực, thông tin và tài nguyên trong tay không được cân bằng.

Có khoảng cách rất xa giữa việc mang theo tư quân ra chiến trường giành quân công và việc một người cô đơn mang theo vũ khí mà Vương quốc phát cho ra chiến trường làm bia đỡ đạn.

Phương thức đáng tin cậy nhất chính là đi theo một vị đại quý tộc nào đó lăn lộn mấy đời, tích lũy đủ quan hệ nhân mạch và tài nguyên, kiếm được một danh hiệu quý tộc rồi mới đi giành đất phong.

Đây là con đường mà các đại quý tộc quy hoạch cho người bình thường, thoạt nhìn trông rất đơn giản và sáng tỏ, nhưng thực tế thì đây lại là một cái bánh nướng chỉ có thể nhìn mà không thể sờ.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, con cháu hậu bối hoặc là không đi học, chỉ cần đi vào học đường mà các quý tộc lão gia an bài thì sẽ bị giáo dục tẩy não.

Ngay cả bản thân Hudson, nếu như lúc đó hắn không có năm trăm tư quân thì cũng rất khó vượt qua ngưỡng cửa lúc đầu.

Chân tướng càng tàn khốc thì lại cần củ cà rốt để mọi người nhìn thấy hi vọng về con đường phía trước.

Một người có lương tri như Hudson lão gia đã từng hứa hẹn với mọi người rằng: chỉ cần có "biểu hiện ưu tú" trong công việc thì nhất định sẽ được đối đãi như một quý tộc trước khi nghỉ hưu.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong một chức suông, đồng thời không phải là nhân viên quản lý cũng được đối đãi như vậy.

Nếu như muốn có đất phong thì phải lập đại công mới được. Tạm thời vẫn chưa đưa ra tiêu chuẩn cụ thể, nhưng chắc chắn là sẽ không thấp, bởi vì đây là đang muốn cắt thịt từ trong lãnh địa của lãnh chúa lão gia mà.

Vì ổn định lòng người, Hudson không thể để cho tâm trí của mọi người trở nên quá sinh động.

Nếu không hôm nay nghe được người nào đó nhận được tước vị, ngày mai lại nghe được ai ai ai nhảy lên trở thành quý tộc, khi đó sẽ rất khó làm cho mọi người có thể yên tâm làm việc.

Suy cho cùng, dù xác suất có thấp đến đâu, nhưng khi cơ sở đủ lớn thì sẽ không thiếu người chiến thắng.

Đại đa số giới quản lý trong Sơn Địa Lĩnh đều có một chút cơ sở, dù là ít hay nhiều thì điều kiện khởi đầu cũng đã tốt hơn dân thường rất nhiều.

Nếu như nhìn thấy quá nhiều tin tức thành công, mọi người sẽ rất dễ dàng ảo tưởng rằng: là mình thì mình cũng làm được.

Điều này hoàn toàn trái ngược với chính sách mà Hudson đã phổ biến trong quân thường trực của vương quốc.

Vì điều động tính tích cực tác chiến của các binh lính bình thường, cho dù là không có cơ sở thì hắn cũng sẽ tạo ra một vài kẻ may mắn.

Nếu như cảm thấy cường độ kích thích không đủ, hắn liền tạo thêm mười mấy người, thậm chí là mấy trăm người, để cho những tấm gương này không ngừng xuất hiện ở bên cạnh mọi người.

Dù sao cũng là do Vương quốc trả tiền, không cần cắt thịt trong lãnh địa của mình, thêm một đám tiểu quý tộc cũng không sao.

Đối với người bình thường mà nói, một ý nghĩa sai lầm của đại nhân vật cũng có thể thay đổi vận mệnh của họ.

Trong nháy mắt này, Hudson dường như ngộ ra được điều gì đó, cả người đều đắm chìm trong đó, nhưng mà trạng thái này chỉ vừa xuất hiện liền biến mất.

Nhưng từ trong ánh mắt hâm mộ của một rồng một gấu ở bên cạnh cũng biết rằng Hudson đã ngộ ra một thứ rất khó lường. Tiếc là tu vi cảnh giới hiện giờ của hắn quá thấp, không thể nắm được những thứ cao thượng như vậy.

"Hudson, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao Belersden lại đột nhiên thi triển kết giới thủ hộ, ngay cả thiếp cũng bị ngăn ở bên ngoài?"

Melissa quan tâm hỏi.

Chương 1112 - Rồng Và Gấu

"Không có gì, chỉ là có chút lĩnh ngộ trong phương diện tu luyện thôi, là chuyện tốt."

Trong khi nói chuyện, Hudson dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Belersden một cái.

Ma thú có nhãn lực quả nhiên khác biệt, nếu như bị quấy rầy dẫn đến bỏ lỡ cơ duyên lần này, Hudson nhất định sẽ hối hận đến khóc.

Thoạt nhìn thì thời gian lĩnh ngộ chỉ kéo dài chưa đến một khắc đồng hồ, nhưng trực giác nói cho hắn biết, việc lĩnh ngộ trong nháy mắt vừa rồi đã giúp hắn tiết kiệm được lượng lớn thời gian tu luyện.

"Long Thần tại thượng, chuyện này không hợp với lẽ thường nha!"

"Một tên Đại Ma Đạo Sĩ cấp 6 mà đã bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, thiên phú của nhân tộc nghịch thiên như thế sao? Vậy rồng biết sống sao đây?"

Maxim tỏ ra buồn bực nói.

Từ biểu hiện trên mặt của có thể thấy được hiện giờ nó đang rất không vui.

Bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, dù chỉ là một chút da lông, nhưng điều này cũng có nghĩa là Hudson có khả năng cao có thể đột phá được Thánh Vực.

Đời làm công của nó sẽ bị kéo dài.

Vốn cho rằng chỉ sau tám mươi đến một trăm năm nữa là sẽ hoàn thành nghĩa vụ khế ước, có thể được sống khoảng thời gian tự tại của rồng, nhưng hiện giờ xem ra ý nghĩ của nó đã quá đơn giản rồi.

Hudson không rảnh quan tâm tới suy nghĩ của Maxim, lúc này trong đầu hắn chỉ còn lại hai chữ "Pháp tắc" .

Nhân tộc không có thiên phú mạnh mẽ giống với các chủng tộc như Cự Long, trong thiên phú thần thông của những chủng tộc này đều có sẵn pháp tắc, sau khi trưởng thành là có thể dễ dàng đột phá Thánh Vực.

Nhân tộc muốn đột phá Thánh Vực thì phải tự mình lĩnh ngộ pháp tắc. Còn việc lĩnh ngộ như thế nào, cần lĩnh ngộ bao nhiêu thì không ai nói rõ được.

Lĩnh ngộ được "Pháp tắc" chính là thành quả bác học của Hudson.

Mỗi một vị cường giả Thánh Vực đều bước trên những con đường khác nhau, pháp tắc mà mỗi người lĩnh ngộ cũng không giống nhau. Nếu như muốn tổng kết kinh nghiệm thì chỉ có thể nói là do thiên phú.

Những tài liệu có nhắc đến pháp tắc mà Hudson đang sở hữu đều được miêu tả vô cùng mơ hồ, không rõ ràng.

Lúc đầu hắn còn tưởng là có người cố ý giấu diễm, nhưng bây giờ xem ra trạng thái của những cường giả Thánh Vực kia cũng không khác tình trạng hiện giờ của hắn là mấy, ngay cả bản thân cũng không biết mình đã lĩnh ngộ được thứ gì.

Có lẽ phải chờ đến cảnh giới cao hơn mới có thể làm rõ được.

"Belersden, Maxim, hai người hiểu được bao nhiêu về pháp tắc?"

Tuổi thọ của con người có hạn, muốn đột phá Thánh Vực là chuyện rất khó, xác suất để bước lên cấp bậc cao hơn thì càng thấp.

So ra thì những chủng tộc trường thọ như Cự Long và Đại Địa Chi Hùng sẽ có ưu thế hơn, có thời gian dài để từ từ nghiên cứu.

"Để ta nói cho, pháp tắc được chia ra làm rất nhiều loại, chủ yếu là: Địa, hỏa, phong, thủy, quang, ám, lôi, đây là những loại dễ lĩnh ngộ nhất."

"Có rất ít người lĩnh ngộ được lục đại pháp tắc là: vận mệnh, hủy diệt, tử vong, sinh mệnh, thời gian và không gian."

"Còn một số loại đặc thù như: Long chi pháp tắc, pháp tắc huyết mạch... thì vừa chào đời liền có sẵn, những loại này không có liên quan gì đến nhân tộc các ngươi."

"Nhưng dù là hệ thống tu luyện gì, muốn đột phá Thánh Vực thì bắt buộc phải lĩnh ngộ được pháp tắc."

"Còn chi tiết cụ thể thì đợi ngươi đột phá Thánh Vực rồi mới nghiên cứu đi!"

"Lĩnh ngộ vừa rồi chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, đừng có xem sự ngẫu nhiên này như một loại năng lực, biết quá nhiều vào lúc này cũng chẳng có chỗ tốt gì."

"Không đủ cảnh giới sẽ rất dễ suy nghĩ lung tung, cho dù đã lĩnh ngộ được pháp tắc thì cũng có khả năng đi sai đường."

Cái giọng điệu người từng trải này của Belersden làm cho Hudson rất cạn lời. Rõ ràng là nó cũng dựa vào thiên phú huyết mạch để trưởng thành, vậy mà bây giờ còn ra vẻ như mình có kinh nghiệm phong phú lắm.

Nhưng Belersden cũng có lý do để kiêu ngạo, đúng là Ma thú

Thánh Vực khi trưởng thành sẽ có thể có thực lực của cường giả Thánh Vực, còn trong thời gian bao lâu thì không biết.

Có một số Ma thú Thánh Vực vừa trưởng thành liền có được thực lực Thánh Vực; Nhưng cũng có số Ma thú Thánh Vực sau khi trưởng thành còn phải tốn một khoảng thời gian nhất định để tiêu hóa cảnh giới.

Trước khi tiêu hóa và hấp thu xong, bọn chúng chỉ có thể được xem là ngụy Thánh Vực.

Vấn đề này cũng tồn tại trong tộc Cự Long. Cho nên, dù là trong chủng tộc có thiên phú mạnh mẽ cũng không tránh khỏi việc sinh ra một vài tên phế vật.

Những con rồng trưởng thành cần tiêu tốn mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm để tiêu hóa cảnh giới cũng không phải là số ít trong Long tộc.

Nhưng những con Cự Long ngụy Thánh Vực, ỷ vào thiên phú mạnh mẽ của bản thân, vẫn có sức chiến đấu mạnh hơn cường giả Thánh Vực bình thường của nhân tộc.

Đương nhiên, đây chỉ là trong tình huống không có trợ lực. Thân thể của nhân tộc kém xa Ma thú, nhưng nhân tộc lại thích sử dụng công cụ.

Ví dụ như thanh Quang Minh Thánh Kiếm trong tay Hudson chính là một món vũ khí phụ trợ.

Nếu như trong tay của Kỵ sĩ Thánh Vực mang theo Thần khí, dù là đồ long cũng có thể.

"Hudson, đừng nghe Belersden nói nhảm."

"Hình như loại pháp tắc mà người vừa lĩnh ngộ có chút giống như pháp tắc vận mệnh, hầu hết tộc Đại Địa Chi Hùng đều lĩnh ngộ pháp tắc hệ đất, căn bản chưa từng sinh ra cường giả hệ vận mệnh nào."

"Trong trí nhớ truyền thừa của nó vốn chẳng có bao nhiêu thông tin có liên quan đến pháp tắc vận mệnh!"

Maxim khinh thường nói.

Nếu xét về chuyện sinh sản cường giả thì không có bất kỳ chủng tộc nào trên đại lục Aslante này có thể so với Long tộc.

Tộc Đại Địa Chi Hùng mặc dù không tệ, số lượng cường gia hệ đất cũng không ít, nhưng nếu bàn tới chuyện nghiên cứu những loại pháp tắc khác thì phải xem bọn chúng có thể sinh ra bao nhiêu loài gấu rồi.

Chương 1113 - Rồng Và Gấu

"Dù cho có ít thông tin thì cũng tốt hơn một con rồng không có trí nhớ truyền thừa như người nhiều!"

"Toàn bộ tri thức đều do long mẫu truyền thụ, ta không tin là mẹ ngươi sẽ truyền lại toàn bộ ký truyền thừa cho ngươi?"

Thấy mình thể hiện thất bại, Belersden cũng lập tức chế giễu lại.

Trong phương diện này, nó cũng xem như là một người có kinh nghiệm, mẹ gấu của nó cũng là một vị phụ huynh không chịu trách nhiệm, Belersden biết rất rõ chuyện này, nó không tin là long mẫu sẽ có trách nhiệm nhiều như vậy.

Có lẽ là bị dẫm phải chân đau, khuôn mặt Maxim đỏ bừng lên, nó trợn mắt nhìn chằm chằm gấu con, nếu không phải trước đó bị thua quá nhiều lần, trong lòng không nắm chắc thì có lẽ giờ này nó đã lao lên khiêu chiến rồi.

"Được rồi, các ngươi đều là rồng và gấu có thân phận, để tâm đến hình tượng của mình một chút đi."

Khi thấy tràng diện sắp mất khống chế, Hudson đang ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng thuận thế tạo cho hai bên một bậc thang.

Trong những cuộc đấu võ mồm như vậy thì thường là sẽ phát sinh va chạm. Lúc đầu hắn còn cố gắng đứng ra hòa giải mâu thuẫn, nhưng sau này Hudson liền phát hiện làm vậy cũng vô dụng.

Hắn càng hoà giải thì hai bên lại càng cãi vã kịch liệt hơn, nên hắn liền dứt khoát không quan tâm đến nữa.

Dù sao tiếng ồn cũng chỉ kéo dài một lúc mà thôi.

Nếu như cục diện mất khống chế, Hudson mới đứng ra tạo bậc thang cho cả 2 bên.

Nếu như thật sự cãi đến đỏ mặt tía tai, chẳng bên nào chịu nhường bên nào, vậy thì chỉ có thể dựa theo thông lệ trên đại lục, nắm tay ai lớn thì người đó có lý.

Đánh nhau ẩu đả cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất là kinh nghiệm chiến đấu của một rồng một gấu đều được tăng lên.

...

Hudson ở lại trong nhà ba ngày rồi mới chạy tới vương đô.

Các đại quý tộc khác hầu như đều đã tới đông đủ, khiến cho hoạt động giao tiếp thường ngày cũng trở nên nhộn nhịp hơn.

Những cuộc giao tiếp này không giống với yến hội của đám quý tộc cung đình, Hudson có thể hoàn toàn không thèm nể mặt, những đại quý tộc vừa đến này đều nắm thực quyền trong tay.

Những quý tộc lãnh chúa này vì không làm bia đỡ đạn nên mới tạo mối quan hệ với kẻ cầm đầu là Hudson; Hudson cũng cần sự hợp tác của những người này trên chiến trường, nên cũng phải xử lý tốt quan hệ.

Ngay cả những kẻ được xem như là đối địch như Ngũ đại Công tước Bắc Cương cũng đã biến hảo hữu nhiều năm chưa gặp. Những mâu thuẫn trước đây dường như đã tan biến theo làn gió.

Trong thâm tâm bọn họ nghĩ như thế nào thì không ai biết. Ở bên ngoài, nhất cử nhất động ở bên ngoài của đám người này đều thể hiện sự "Đoàn kết" chặt chẽ.

Kẻ làm chủ soái như Hudson thì gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Nếu như không phải chuyện này đang thật sự xảy ra trước mắt, hắn cũng không biết là mình có khả năng giao tiếp ghê gớm đến vậy. ...

Nguyên nhân ban đầu mà Caesar IV đưa ra để triệu tập các đại quý tộc vào kinh thành là để thảo luận về chủ đề "Quyền Trượng Vinh Diệu". Tiếc là tình hình trên chiến trường đang nhanh chóng xấu đi, rất nhiều tin tức xấu không ngừng truyền đến, ép cho mọi người không tài nào thở nổi.

Sau khi Công quốc Omega bị hủy diệt, Công quốc Shilon chính là nước tiếp theo, tổng thời gian chỉ cách nhau có ba ngày.

Kẻ xui xẻo tiếp theo là ai thì phải xem tâm tình của thú nhân. Liên minh bảy nước thảo nguyên quả thực là một chuyện cười, từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, liên minh này chưa từng giành được thành tích chói sáng nào.

Vương quốc Warhammer ở phía tây hiện giờ cũng đang bị liên quân của Thượng Cổ Di tộc đánh đến choáng váng, liên tục lùi lại phía sau.

Nếu như không nhờ Công quốc Mosey và Công quốc Orton, vì sự an toàn của bản thân, kịp thời xuất binh giúp đỡ thì e là thế trận của họ đã sụp đổ rồi.

Đương nhiên, Vương quốc Alpha cũng ra một phần lực, cam kết viện trợ một vạn quân đã ra tới chiến trường.

Thế nhưng, trên chiến trường mà hai phe đã tập kết chừng trăm vạn đại quân, một vạn viện binh chỉ toàn quân đội bình thường ngoài việc mang tới sự ủng hộ về mặt tinh thần ra thì cũng không thể thay đổi được tình thế của cuộc chiến.

Tin dữ không chỉ có nhiêu đó, các cuộc chiến tranh ở khu vực Trung bộ đại lục cũng không lạc quan như trong dự tính của mọi người.

Đúng là nhân tộc đang chiếm ưu thế, nhưng đối với Liên minh Dị tộc mà nói, cuộc chiến tranh này đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, các tộc đều đang liều mạng.

Hơn nữa, các quốc gia nhân tộc đều đang rất thận trọng, ai cũng muốn mình giành được thắng lợi với cái giá nhỏ nhất, không muốn tiêu hao quá nhiều thực lực của bản thân.

Đặc biệt là trong những cuộc chiến do một vài quốc gia liên minh phát động, ai cũng muốn đồng minh của mình bỏ nhiều công sức, khiến cho màn thể hiện trên chiến trường trở nên vô cùng tồi tệ.

Chiến tranh phải có sĩ khí, có tiền và lương, càng phải có quyết tâm thẳng tiến không lùi.

Một bên là chiến đấu vì sự sống của chủng tộc, một bên thì chiến đấu vì lợi ích, điểm xuất phát bất đồng đã quyết định mức độ đầu tư của hai bên trong cuộc chiến.

Rõ ràng là nhân tộc đang chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt thực lực, nhưng lại chỉ có thể không ngừng dây dưa với kẻ địch.

Cuộc chiến rơi vào tình thế giằng co, chuyện này không ảnh hưởng gì nhiều đến các quốc gia ở Nam đại lục, với thực lực của họ, dù là giằng co thì cũng có thể từ từ mài chết địch nhân.

Dựa theo đấu pháp hiện giờ, không chỉ có thể bảo tồn được thực lực, mà còn có thể nhờ cuộc chiến này để huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ.

Tương lai là thời đại của quân đội siêu phàm, nhưng bây giờ thì không phải. Mọi người cũng đều đã được chứng kiến nông nô binh của Vương quốc Alpha rồi, khi số lượng đạt tới một trình độ nhất định thì cũng có thể phát huy ra được tác dụng không nhỏ.

Chương 1114 - Đề Nghị

Để giảm bớt tổn thất của quân chủ lực, các quốc gia trên đại lục liền không ngừng chinh chiêu nông nô binh tham chiến.

Học hỏi lẫn nhau cũng không phải chuyện mất mặt, so với quân chủ lực thì sức chiến đấu của đội quân pháo hôi này đúng là rất tệ, nhưng được cái rẻ!

Cũng bởi vì chuyện này mà các quốc gia Bắc đại lục liền bị hố khổ. Tất cả mọi người đều đang bận chiến tranh, các quốc gia Bắc đại lục chỉ có thể một mình phấn chiến.

Chuyện càng tồi tệ hơn tin tức xấu chính là tin tức xấu không ngừng được truyền đến.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị thảo luận về vấn đề Thần khí thì Bộ Ngoại vụ bỗng nhiên truyền đến tin dữ, cuộc đàm phán với Tộc Tinh Linh đã thất bại, đối phương từ chối ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau với Vương quốc.

Tất cả áp lực được truyền về, bầu không khí trong vương cung trở nên ngột ngạt đến đáng sợ, giống như sự yên tĩnh cuối cùng trước khi cơn bão ập tới.

"Tình thế chuyển biến đột ngột, cục diện tồi tệ nhất sắp xảy ra. Mọi người có ý kiến gì thì cứ nói thẳng ra đi!"

Caesar IV tỏ ra bình tĩnh nói. Nhưng mà cơ thể đang run rẩy của y đã để lộ sự bất an trong lòng.

Y liếc mắt nhìn quần thần, thấy đám vương công quý tộc cũng đang thấp thỏm, trong nội tâm lại càng cảm thấy lo hơn.

Quốc vương sở dĩ là Quốc vương, đó là bởi vì có sự tồn tại của Vương quốc. Nếu là Vương quốc Alpha bị mất, vậy thì kẻ đang ngồi trên ngai vị Quốc vương cao cao tại thượng như y sẽ chẳng là gì cả.

Sau khi nhìn về phía Hudson, trong lòng của Caesar IV liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc đầu y thấy Hudson rất chướng tai gai mắt, nhưng bây giờ nhìn, y lại cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Tiếc là Hudson không thể đọc được những thông tin đang ẩn giấu trong mắt của Caesar IV, lúc này hắn đang bận suy đoán diễn biến tình thế trong tương lai, nên không rảnh để quan tâm đến suy nghĩ của Quốc vương.

"Bệ hạ, tình hình quốc tế thay đổi đột ngột là chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của con người, chuyện quan trọng nhất hiện giờ của chúng ta là phải ổn định lòng người."

"Vương quốc ta không có năng lực quan tâm đến nhiều chiến trường như vậy, Bắc đại lục cũng không có năng lực đồng thời đối chọi với tam đại dị tộc, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta không có sức để đánh một trận."

"Tộc Tinh Linh chưa xuất binh, vậy thì chúng ta cứ tạm thời mặc kệ bọn chúng. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ là thuyết phục các quốc gia Bắc đại lục xuất binh chi viện cho Vương quốc Warhammer, giúp bọn họ ngăn chặn liên quân của Thượng Cổ Di tộc."

"Chiến lược tiếp đó của chúng ta vẫn là đối phó với Đế quốc Thú Nhân trước. Nếu như Tộc Tinh Linh tham chiến, vậy thì kêu các quốc gia lập tức rút về, bỏ ra một con đường xuôi nam."

"Đồng thời còn phải tăng cường liên lạc với bảy nước thảo nguyên, đúng là bọn họ không cản được bước tiến của thú nhân, nhưng quân đội trong tay họ cũng là một lực lượng không nhỏ."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là có thể thuyết phục chính phủ của bảy nước thảo nguyên mang theo số lực lượng quân sự còn sót lại lùi vào trong cảnh nội của Vương quốc ta sau khi quốc thổ bị thất thủ."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland tỉnh táo phân tích.

Tình thế sụp đổ là chuyện không thể ngăn cản được, nhưng lợi dụng tình thế sụp đổ để tăng cường thực lực của Vương quốc thì vẫn có thể làm được.

Còn hiệu quả cụ thể như thế nào thì không ai biết. Nhưng có thể đưa ra phương án ứng phó trong những lúc như thế này đã là tốt lắm rồi, há có thể hi vọng sẽ có một phương án thập toàn thập mỹ để giải quyết vấn đề?

"Tể tướng, các quốc gia Bắc đại lục đều có suy tính riêng của mình, bọn họ chưa chắc sẽ chấp nhận đề nghị của chúng ta."

"So với việc xuất binh tiếp viện Vương quốc Warhammer, bọn họ càng muốn tự thủ trong nước hơn."

"Sự tín nhiệm giữa các quốc gia đã sớm bị mất hết trong cuộc xâm lược lần trước của thú nhân. Nếu như chúng ta đưa ra kiến nghị vào thời điểm này, rất có thể sẽ bị bọn họ cho rằng là Vương quốc ta đang định trả thù họ"

"Liên quan tới việc thành lập liên quân thì Bộ Ngoại vụ đã trao đổi với họ rất nhiều lần rồi. Ngoài một vài các quốc gia nằm ở khu vực biên giới là đồng ý với đề nghị này ra, những quốc gia còn lại đều yêu cầu Vương quốc ta phải cử ra ít nhất là 50 vạn quân."

"Ngươi cũng biết rồi, Vương quốc ta hiện giờ không thể chia binh. Nếu như điều 50 vạn đại quân về phía tây, vậy thì chúng ta chỉ có thể bị động chịu đòn trong chiến trường Bắc Cương sau này."

"Càng tồi tệ hơn là cho dù chúng ta có thành lập liên quân trấn thủ phía tây thì cũng không thể nào ngăn chặn được Tộc Tinh Linh."

"Hai tuyến đều bị động chịu đòn, cho dù nhân tộc có giành được thắng lợi trong cuộc chiến lần này, Vương quốc ta cũng sẽ bị tổn thất rất nhiều."

"Về phía bảy nước thảo nguyên, Bộ Ngoại vụ chỉ có thể cố gắng hết sức."

"Sau lưng của những quốc gia này đều có người chống lưng, muốn bọn họ hành động theo kế hoạch của chúng ta thì chúng ta nhất định phải thuyết phục được các thế lực lớn trên đại lục."

Lời nói của Bá tước Francois giống như tạt một chậu nước lạnh lên đầu mọi người, phá tan luôn những ảo tưởng của mọi người.

Chiến lược này phù hợp với lợi ích của Vương quốc Alpha, nhưng lại không phải phù hợp với lợi ích của các quốc gia Bắc đại lục.

Là người thì đều có tư tâm, không thể nào có chuyện mọi người sẵn sàng vứt bỏ lợi ích của bản thân chỉ vì lợi ích của Vương quốc Alpha.

Về bản chất thì việc các quốc gia yêu cầu Vương quốc Alpha vẫn là vì tự vệ.

Ai cũng biết là sau khi chia binh thì cả hai chiến tuyến đều không nào giữ được, nhưng mà mọi người lại không quan tâm.

Chương 1115 - Đề Nghị (2)

Chỉ cần liên quân có thể ngăn chặn cuộc tấn công của Tộc Tinh Linh, kéo tới khi cuộc chiến tranh đại lục này kết thúc, vậy thì bọn họ sẽ có khả năng bảo vệ được cơ nghiệp.

Nếu như thật sự không được, vậy thì cố gắng đánh thắng vài trận, sau đó tìm cơ hội để đàm phán với Tộc Tinh Linh, tranh thủ được một kết cục có thể diện cũng là một lựa chọn tốt.

Còn về sự sống chết của Vương quốc Alpha, bọn họ ngay cả sự sống chết của bản thân cũng nắm được, ai rảnh hơi đâu mà đi quan tâm đến đồng minh?

Bảy nước thảo nguyên càng đơn giản hơn.

Cơ nghiệp cũng đã bị mất hết rồi, số lực lượng không còn lại đều là chuẩn bị cho công tác phục quốc, chạy đi giúp Vương quốc Alpha liều mạng thì được gì chứ?

Đương nhiên, bởi vì trên đại thảo nguyên chỉ có một cái bến cảng cỡ lớn, năng lực rút lui của các quốc gia có hạn.

Nếu như không rút lui kịp, tạm thời lui vào trong Vương quốc Alpha để tiếp tục đối chọi với cuộc xâm lược của thú nhân cũng là chuyện có thể thương lượng.

"Bên phía bảy nước thảo nguyên thì dễ giải quyết, sau khi tình hình trên chiến trường chuyển biến xấu, bọn họ chỉ có hai sự lựa chọn."

"Hoặc là rút lui bằng đường biển, hoặc là rút lui vào trong cảnh nội của Vương quốc ta."

"Trong khoảng thời gian gần đây, trên biển xuất hiện rất nhiều cơn bão, nửa đường còn có thuyền U Linh quấy phá, xuôi nam bằng thuyền có mức độ rủi ro rất lớn."

"Bộ Ngoại vụ đã nêu rõ điểm lợi và hại trong chuyện này này, chắc là bọn họ sẽ hiểu thôi."

Bá tước Albert lạnh lùng nói.

Dù cho bảy nước thảo nguyên muốn rút lui bằng đường biển thì cũng cần phải đi qua phạm vi thế lực của Vương quốc Alpha. Một khi Vương quốc Alpha phong tỏa đường biển, tuyến đường giao thông trên biển cũng sẽ bị đứt đoạn.

Chẳng qua cách làm này quá ích kỷ. Dù có kiếm cớ như thế nào cũng sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng Vương quốc trên trường quốc tế.

Nếu như đất phong của ông ta không nằm ở nơi tận cùng của phương Bắc, là người bị hại đầu tiên khi chiến hỏa được nhen nhóm, thì ông ta cũng sẽ không đưa ra đề nghị tai hại này.

"Đề nghị của Bá tước Albert rất đúng trọng tâm, trong khoảng thời gian gần đây, trên biển xuất hiện rất nhiều cơn bão, là đồng minh, chúng ta có nghĩa vụ nhắc nhở bảy nước thảo nguyên phải cẩn thận trong công tác di chuyển."

Bá tước Aurane ở bên cạnh cũng nói hùa theo.

Ngay sau đó, đám đại quý tộc ở Bắc Cương lập tức nhảy ra hưởng ứng. Hình tượng quốc tế là chuyện của tương lai, còn mối đe dọa thú nhân lại gần trong gang tấc.

Nếu không nghĩ cách thu nạp một đám bia đỡ đạn, thì những lãnh chúa Bắc Cương có "trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ" như bọn họ sẽ bị thiệt lớn trong cuộc đại chiến sau này.

Lúc đầu có người muốn đứng ra phản đối, nhưng sau khi suy tính đến thời kỳ chiến tranh cần phải có người đứng ra làm bia đỡ đạn nên liền thôi.

Để cho quân đội của bảy nước thảo nguyên làm bia đỡ đạn dù sao cũng tốt hơn để người người làm.

Ý tưởng tệ hại đầu tiên được thông qua thì sẽ xuất hiện cái thứ hai. Dù sao mọi người cũng đã vứt bỏ lòng tự trọng rồi, bọn họ cũng không ngại kéo thấp ranh giới cuối cùng của mình.

Bảy nước thảo nguyên muốn rút lui lực lượng vũ trang, nhưng dân chúng lại không thể để lại cho thú nhân đuổi giết, cho nên bọn họ cũng lên kế hoạch tiếp nhận đám nạn dân này.

Đúng lúc là Vương quốc Alpha đang cần bổ sung nhân khẩu, đám phát quý mới nổi cũng đang cần có người để khai hoang lãnh địa.

Những chuyện như vậy không cần thiết phải nói rõ, chỉ cần hiểu ngầm trong lòng là được. Lý do mà bọn họ đưa ra chỉ có một "Tiếp thu nạn dân" .

Còn về chuyện sau chiến tranh có trả lại đám nạn dân này không, nếu trả thì nên trả bao nhiêu, những chuyện này phải xem lòng tự trọng của mỗi người rồi.

Nhìn thấy đám quý tộc đang không ngừng vứt bỏ liêm sỉ của mình, Hudson cũng rất cạn lời.

Ban đầu hắn cũng muốn kiếm chút nhân khẩu trong quá trình rút lui của bảy nước thảo nguyên. Nhưng theo như tình huống trước mắt thì đang có rất nhiều người để mắt tới cục thịt béo này.

Nếu như không định ra một quy tắc mà để mặc cho mọi người tự do phát huy, một lãnh chúa Nam Cương như hắn sẽ không thể nào cướp lại đám địa đầu xà ở phương bắc được.

"Bệ hạ, việc thu nạp nạn dân của bảy nước thảo nguyên không phải là vấn đề, nhưng nhất định phải cẩn thận trong quá trình chấp hành, tốt nhất nên dùng danh nghĩa là giúp bọn họ phục quốc."

"Dựa theo thông lệ, sau khi chiến tranh đại lục kết thúc, những quốc gia đã hy sinh vì chiến tranh, cho dù đã bị hủy diệt cũng sẽ được lập lại."

"Vương quốc ta là đệ nhất cường quốc ở Bắc đại lục, cho dù các quốc gia ở Bắc đại lục được lập lại thì quyền nói chuyện của chúng ta cũng là lớn nhất."

"Đây là đồng Chip lớn nhất trong tay chúng ta, nên nhất định phải lợi dụng."

"Không chỉ có bảy nước thảo nguyên, mà các quốc gia khác ở Bắc đại lục cũng có thể đặt vào trong phạm trù thiết lập quan hệ, chúng ta cố gắng hết sức để thuyết phục những quốc gia bị sụp đổ chạy đến Vương quốc ta thành lập một chính phủ lưu vong."

"Vì trợ giúp bọn họ phục quốc, chúng ta không chỉ phải tiếp thu lực lượng quân sự của các quốc gia, mà đồng thời còn phải mở rộng hạn chế để tiếp thu cả nạn dân của những quốc gia này."

"Bộ Tổng chỉ huy sẽ tiếp quản lực lượng quân sự của các quốc gia rút lui. Còn những nhân viên khác thì cần chính phủ hao tâm tổn trí."

"Tốt nhất là hiện giờ có thể lập ra kế hoạch tương ứng, đặc biệt là phải điều tiết một lượng nạn dân bởi vì chiến tranh mà tràn vào Vương quốc, miễn gây ảnh hưởng đến công tác trị an xã hội."

Hudson mặt không đổi sắc đề nghị.

Toàn bộ đề nghị đều là nghĩ cho lợi ích của nhân tộc, nghĩ cho lợi ích của các quốc gia Bắc đại lục, còn việc mọi người hiểu sai ý của lời đề nghị này thì không liên quan gì đến hắn.

Chương 1116 - Đề Nghị (3)

Còn việc có giúp đám chính phủ lưu vong này phục quốc hay không là chuyện tương lai. Sau khi giành được thắng lợi trong cuộc chiến tranh này mới suy tính đến những vấn đề phức tạp này.

Nếu là Vương quốc thua trong cuộc chiến này, những người ở đây hoặc là đã đi gặp Thần Hi chi chủ, hoặc là cũng trở thành chính phủ lưu vong.

"Ngài Nguyên soái, việc tiếp nhận nhân viên của các quốc gia sẽ là một thử thách khó khăn nghiêm trọng đối với tình hình tài chính của chúng ta."

"Vì cuộc chiến tranh này, chúng ta đã cắt giảm hết những chi tiêu có thể giảm được, nhưng tình hình tài chính của Vương quốc vẫn không lạc quan mấy."

"Đặc biệt là số lượng nạn dân rất đông, Vương quốc căn bản không có khả năng cứu tế. Nếu muốn tiếp nhận thì chỉ có thể phân chia nhiệm vụ này cho các tỉnh, ủy thác mọi người chăm non giúp."

Hầu tước Delgado kiên trì đề nghị.

Hết cách rồi, mọi người đều cần thể diện, không thể nào nói thẳng là chia cắt nạn dân, mà nhất định phải có một tấm màn che.

Đúng dịp là chỉ có Bộ Tài chính mới có thể cung cấp tấm màn che này. Trong túi của chính phủ không có tiền, nên chỉ đành ủy thác cho các quý tộc chiếu cố nạn dân, điều này hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Mặc dù làm vậy trông hơi dối trá, nhưng mọi người lại bị dính chiêu này.

Điều duy nhất làm cho Hudson cảm thấy khó chịu là Hầu tước Delgado nói những lời này với hắn mà không phải là Caesar IV.

Một khi chấp nhận lời đề nghị này thì cũng có nghĩa là quyết sách này được Nguyên soái của Vương quốc đưa ra, mà không phải là Quốc vương Caesar IV.

Nếu như sau này xảy ra vấn đề trong quá trình chấp hành thì hắn sẽ là người phải gánh chịu trách nhiệm, Caesar IV không có bất cứ quan hệ nào trong chuyện này.

"Lời đề nghị của ngài Hầu tước rất phù hợp với thực tế, vậy thì chúng ta sẽ căn cứ vào tình hình thực tế của các tỉnh để chia sẻ áp lực nạn dân."

"Nhưng mà chuyện này phải lượng sức mà làm, sau khi tiếp nhận nạn dân rồi thì nhất định phải hoàn thành nghĩa vụ mà Vương quốc đưa ra."

"Xét thấy áp lực lương thực do sự gia tăng dân số gây ra, từ giờ trở đi, chúng ta nhất định phải áp dụng các chính sách mạnh mẽ hơn nữa."

"Ngoài dành thời gian để sản xuất lương thực ra, trước mắt ngành có tiềm lực lớn nhất chính là đánh bắt thủy sản."

"Các lãnh chúa vùng duyên hải nhất định phải cố gắng lên, gánh nặng lương thực của Vương quốc giờ đây đã đổ lên vai các vị."

"Vấn đề mà chúng ta cần thảo luận hiện giờ là làm sao để giảm chi tiêu."

"Trước đó, vương quốc cũng đã áp dụng một vài biên pháp, nhưng vẫn còn chưa đủ."

"Nguy cơ lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, cho nên chúng ta phải áp dụng biện pháp mạnh hơn lần trước."

"Nếu chỉ đơn thuần đình chỉ tổ chức yến tiệc hoặc là cấm dùng lương thực để cất rượu thôi thì còn chưa đủ, ta đề nghị Vương quốc nên xây dựng một bộ luật tạm thời."

"Bộ Chính vụ sẽ căn cứ vào tình hình thực tế của các tỉnh để đưa ra một hệ thống khẩu phần ăn dựa trên tiêu chuẩn khác nhau."

"Bệ hạ, việc này cần ngài dẫn đầu thực hiện!"

Dù sao Hudson vẫn còn có chút liêm sỉ, mặc dù không nhiều, nhưng hắn cũng không làm ra loại chuyện như đẩy hết trách nhiệm cho người lãnh đạo của mình. Đương nhiên, Caesar IV đã tình nguyện dẫm giúp hắn một hố.

So với hậu hoạn mà "Quyền Trượng Vinh Diệu" mang lại, việc chia cắt nạn dân chỉ có thể xem như trò trẻ con.

Cũng đâu phải hắn ăn một mình, mọi người cùng nhau ăn chia mà, dù là làm lớn chuyện thì cùng lắm cũng chỉ ảnh hưởng đến một chút danh dự, không thể nào xảy ra trường hợp truy cứu trách nhiệm được.

Suy cho cùng thì chủ nhân của "Quyền Trượng Vinh Diệu" là Giáo Đình, còn chủ nhân của nạn dân lại là một đám người đang sa cơ thất thế.

Giáo Đình mà nổi giận thì Vương quốc phải cẩn thận đối phó, nhưng đám người sa cơ thất thế thì chỉ có thể kêu gào mấy tiếng là thôi, những kẻ có da mặt dày một chút còn có thể làm bộ như chẳng nghe thấy gì.

Căn bản không có người quan tâm tới một chút phong ba chính trị này, sự chú ý của mọi người đã bị thu hút bởi hệ thống phân chia tiêu chuẩn lương thực mà Hudson đưa ra.

Những chuyện tương tự cũng đã từng có tiền lệ ở Vương quốc Alpha, nhưng chi tiết cụ thể lại có chỗ khác biệt.

Trước đây bọn họ cũng đã có tổ chức dẫn đầu tiết kiệm lương thực rồi, nhưng lại không dùng pháp luật để quy phạm, càng không có tiêu chuẩn khẩu phần lương thực cụ thể.

Bình thường đều là do Quốc vương và các đại quý tộc dẫn đầu cắt giảm chi tiêu, ví dụ như: Ba bữa đổi thành hai bữa.

Dù sao tuyên truyền bên ngoài là vậy, còn khâu chấp hành như thế nào thì phải xem tính tự giác.

"Không thành vấn đề, tiêu chuẩn phân phối khẩu phần lương thực sẽ bắt đầu từ ta!"

"Tiêu chuẩn khẩu phần lương thực mỗi ngày sẽ tạm định là: một pound bánh mì, một pound thịt, một số nguyên liệu cùng với một chút rau và hoa quả."

"Các ngươi cũng tự định ra cho mình một bộ tiêu chuẩn đi, làm gương tốt cho con dân trong Vương quốc, miễn cho Bộ Chính vụ khó làm việc."

Caesar IV ra vẻ hào sảng nói.

Sự giáo dục của vương thất từ khi còn nhỏ cũng không phải là uổng công.

Caesar IV biết rất rõ, sau khi đã bị mất đi quyền nói chuyện về mặt quân sự mà muốn quá trình chuyển giao quyền lực sau cuộc chiến được diễn ra một cách thuận lợi, thì kẻ làm Quốc vương như y phải tăng cường sự hiện diện của bản thân.

Y không chỉ phải làm chuyện lợi người không hại mình như dẫn đầu tiết kiệm lương thực này, mà còn phải làm tốt.

Vấn đề duy nhất là Quốc vương đã hạ tiêu chuẩn của mình thấp như vậy khiến cho mọi người cảm thấy rất khó làm!

Ở cái thế giới có đẳng cấp sâm nghiêm này, không thể xảy ra chuyện thần tử có tiêu chuẩn cao hơn Quốc vương được, nên cái tiêu chuẩn này còn phải tiếp tục giảm xuống.

Chương 1117 - Cải Cách

Caesar IV ở trong thâm cung đại viện, y có chấp hành tiêu chuẩn này hay không, người ngoài không biết được.

Nhưng mà những người thường xuyên hoạt động ở bên ngoài như đám quý tộc thì nhiều khi nhất định phải chấp hành tiêu chuẩn này, nếu không sẽ mất đi tác dụng và ý nghĩa của việc dẫn đầu.

Phạm pháp chỉ là chuyện nhỏ, điều quan trọng nhất là việc không chấp hành tiêu chuẩn bị truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại đến thanh danh.

"Bệ hạ, ngài tăng thêm một chút tiêu chuẩn đi!"

"Ngài dùng tiêu chuẩn này, những người ở hậu phương như chúng thần thì không sao, nhưng khẩu phần lương thực của quan binh ở tiền tuyến sẽ rất khó làm!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland tiến lên khuyên.

Trong tình huống không suy tính đến chất lượng thực phẩm, tiêu chuẩn mà Caesar IV đưa ra đúng là không nhiều.

Nhưng trong tình trạng huấn luyện với cường độ cao, hai pound lương thực căn bản không có tác dụng. Bởi vì số lương thực mà binh sĩ ăn sẽ không có năng lượng cao như vậy.

Nhưng nếu như tiêu chuẩn phần ăn cao hơn Quốc vương mà bị truyền ra ngoài thì mọi người sẽ bị gắn mác là không hiểu quy củ.

"Ha ha. . ."

"Loại tiêu chuẩn này quả thật là đã làm khó các ngươi. Thôi, vậy thì mỗi ngày tăng thêm một pound bánh mì nữa vậy."

"Tình huống trong quân đặc thù, không thể tiến hành theo tiêu chuẩn này được."

"Truyền lệnh xuống, tiêu chuẩn lương thực của quan binh trong quân đội đều không được thấp hơn tiêu chuẩn của ta!"

Nghe xong lời này của Caesar IV, Hudson liền âm thầm hối hận, hắn cảm thấy mình không nên nói trước với Tể tướng.

Chuyện trước mắt này rõ ràng là do hai người đã thông đồng từ trước, cố ý tạo cơ hội cho Caesar IV cày danh vọng.

Binh lính bình thường không có sức phán đoán, chỉ cần vương thất đứng ra tuyên truyền một lần thì ác danh trong quân đội của Caesar IV sẽ được tẩy trắng hoàn toàn.

Rõ ràng là người cầm đầu như Hudson đang tạo ra một áp lực rất lớn cho Caesar IV, làm cho y không thể không chủ động hạ thấp phong thái của một vị Quốc vương, xây dựng hình tượng của một vị quân chủ "Thương binh như con".

Hiện tại mọi việc thành ra như vậy cũng làm cho Hudson cảm thấy vô cùng bị động. Nếu như hắn dám làm ra những hành động khác người, thì rất dễ bị bêu danh "Loạn thần tặc tử".

Chỗ tốt cũng hết sức rõ ràng, Caesar IV làm vậy cũng đồng nghĩa với việc dồn đám đại quý tộc vào trong góc tường.

Mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào thì cũng nhất định phải làm theo.

Trước khi chiến tranh kết, tất cả mọi người đừng nghĩ có thể sống dễ chịu. Ít nhất là khi ở trước ngoại nhân thì nhất định phải chịu một chút cực khổ.

Có những người này dẫn đầu, tiêu chuẩn phần ăn của tướng lĩnh trong quân đội liền có thể giảm xuống, đãi ngộ của binh lính bình thường cũng sẽ được tăng lên.

Hudson đã hạ quyết tâm là sau khi tới trong quân đội liền sẽ thực hiện cải cách, thu hẹp tiêu chuẩn đãi ngộ của quan binh.

Ai có ý kiến thì cứ đi tìm Quốc vương nói chuyện, nếu Caesar IV đã muốn cày danh vọng, vậy thì y cũng phải gánh chịu những lời chửi rủa của nhóm lợi ích.

Thấy mọi người chậm chạp không chịu mở miệng, Hudson bèn tiến lên một bước và nói: "Bệ hạ đã làm gương tốt, chúng thần đương nhiên phải tuân theo."

"Nhưng mà thần cảm thấy chúng ta không cần phải phân chia nhiều tiêu chuẩn đẳng cấp như vậy. Dù sao, chỉ có lấp đầy bụng thì mới có sức để làm việc."

"Vào thời kỳ bình thường, khẩu phần lương thực của các đại quý tộc sẽ chấp hành theo 90% tiêu chuẩn của bệ hạ; quý tộc trung đẳng thì chấp hành theo 85% khẩu phần lương thực của bệ hạ; còn tiểu quý tộc sẽ chấp hành theo 80% khẩu phần lương thực tiêu chuẩn."

"Bình dân ở phía dưới thì chấp hành theo 70% khẩu phần lương thực tiêu chuẩn; nông nô là 65% tiêu chuẩn; nô lệ là 60% tiêu chuẩn."

"Tiêu chuẩn cụ thể về tỷ lệ lương thực chính, lương thực phụ, thịt trong mỗi đẳng cấp đều do Bộ Chính vụ căn cứ vào thân phận và nghề nghiệp của mọi người để phân chia."

"Nhưng sau khi tất cả mọi người đã đồng ý vào trong quân đội, toàn bộ những tiêu chuẩn này đều sẽ hết hiệu lực, đổi thành tiêu chuẩn trong quân đội."

"Xét theo tình huống thực tế, tiêu chuẩn phần ăn của quan binh trong quân đội cũng phải được chỉnh sửa."

"Vừa rồi bệ hạ đã hạ lệnh quy định tiêu chuẩn thấp nhất của các quan binh trong quân đội, vậy thì hiện giờ cũng nên thiết lập một hạn mức cao nhất."

"Mọi người cảm thấy hạn mức cao nhất nên được quy định ở mức nào thì thích hợp?"

Tất cả mọi người đều không có ý kiến về vấn đề tiêu chuẩn khẩu phần lương thực này, dù gì thì Quốc vương cũng đã định ra tiêu chuẩn của mình rồi, không ai có thể vượt qua tiêu chuẩn này.

Đơn giản chỉ là khi hoạt động ở bên ngoài thì trên bàn sẽ thiếu vài món thức ăn mà thôi, bọn họ sẽ không bị đói.

Tiêu chuẩn khẩu phần lương thực của nông nô và bình dân lại càng không nằm trong phạm trù cân nhắc của mọi người, chế độ phân chia khẩu phần lương thực này là nhằm về phía quý tộc và thương nhân.

Mức sống hàng ngày của dân chúng ở đáy xã hội còn chưa đạt tới tiêu chuẩn của khẩu phần lương thực, nên sẽ không bị hạn chế.

Cũng không phải được phân phát, cái gọi là tiêu chuẩn về bản chất chỉ là giới hạn mức lương thực tiêu hao mà thôi.

Chuyện quan trọng nhất được mọi người xem trọng chính là sự điều chỉnh tiêu chuẩn phần ăn của quan binh trong quân đội.

Từ trong lời đề nghị của Hudson, mọi người đều có thể nhìn ra được, hắn đã lên kế hoạch cho chuyện này rất lâu rồi. Nhưng bởi vì lo sẽ bị mọi người kịch liệt phản đối nên mới chậm chạp không hành động thôi.

Màn trình diễn vừa rồi của Caesar IV đã trực tiếp đứng ở bên kia chiến tuyến với các quý tộc, đã đặt vững cơ sở cho phương án cải cách.

Đám quý tộc ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời đều cảm thấy không thích ứng.

Chương 1118 - Cải Cách (2)

Vừa rồi khi Caesar IV đưa ra hạn mức thấp nhất, tất cả mọi người đều đồng ý.

Dù sao hiện giờ cũng đang trong thời kỳ chiến tranh, Quốc vương cũng sẽ không để binh sĩ chịu đói.

Ba pound lương thực chính thoạt nhìn thì rất nhiều, nhưng đây chỉ là thực phẩm chín, không phải là ba pound bột mì.

Đối với đám dạ dày vương thiếu chất béo, mỗi ngày đều phải ăn lương thô mà nói, không ăn nhiều một chút thì sẽ không thể nào cầm cự được trong những cuộc huấn luyện cường độ cao.

Hiện tại Hudson chỉ đang hỏi thăm mọi người về hạn mức cao nhất, vẫn chưa quyết định tiêu chuẩn cụ thể, muốn chửi cũng không biết nên chửi từ chỗ nào. Cũng không thể nói là không được quy định hạn mức cao nhất được nha?

Tất cả mọi người đều đang giảm chi tiêu, nếu vẫn còn có một đám người tiếp tục ăn thịt ăn cá thì thật là vô lý. Mặc dù những người này đều có quan hệ với đám quý tộc, nhưng còn chưa đủ để các quý tộc liều mạng đi tranh thủ.

Về bản chất thì đây cũng là vì lợi ích của Vương quốc, cũng không chạm đến hạch tâm lợi ích của các đại quý tộc.

"Ngài Nguyên soái, tình huống trong quân rất đặc thù, chúng ta nên quy định hạn mức cao nhất là bao nhiêu thì hợp lý."

"Tốt nhất là nên căn cứ vào tình hình cụ thể để xử lý linh hoạt, ta thấy chúng ta nên thiết lập một tiêu chuẩn cụ thể, chia thành các tình huống để chấp hành là được."

"Chuyện quan trọng nhất vẫn là chia tiêu chuẩn phần ăn theo đẳng cấp, vì đang chiến tranh, nên tốt nhất là hủy bỏ một số nguyên liệu nấu ăn khó tìm."

Đại công tước Alfiero thuận thế chen vào.

Rất rõ ràng, việc giới hạn tổng định lượng chỉ là hư chiêu, mục tiêu chính vẫn là nhằm về phía tiêu chuẩn phần ăn.

Không phải sĩ quan nào cũng là dạ dày vương, mức chi tiêu lớn chân chính chưa bao giờ nằm ở chỗ số lượng, mà nằm ở những tiêu chuẩn phần ăn xa hoa lãng phí.

Trong thời đại hòa bình thì không sao, cuộc sống của quý tộc bên ngoài cũng rất xa hoa lãng phí. Số lượng sĩ quan quý tộc trong quân có hạn, tổng chi tiêu cũng có hạn.

Nhưng vào thời kỳ chiến tranh thì khác, sau khi triển khai tăng cường quân bị, số lượng sĩ quan lập tức bành trướng kịch liệt, mức chi tiêu cũng biến thành một con số khổng lồ.

Tham khảo cuộc đại chiến lần trước là biết, gần 50% quân phí của Vương quốc đều tiêu trên người của các sĩ quan.

50% quân phí còn lại không chỉ nuôi sống một lượng binh sĩ khổng lồ, mà còn bao gồm toàn bộ vũ khí trang bị.

Tiêu chuẩn phần ăn được nhắc tới hiện giờ chỉ là một điểm vào, động cơ thực sự vẫn là cải cách quân phí.

Chuyện này không có liên quan gì đến mong muốn chủ quan của Hudson, với lượng tài nguyên hiện có, nếu Vương quốc Alpha muốn đánh trận này thì nhất định phải cải cách.

Lựa chọn mang vấn đề này lên mặt bàn về bản chất là đang ngả bài với các thế lực lớn, chỉ là phương pháp có chút mờ mịt, không có trực tiếp chạm vào dây thần kinh nhạy cảm các quý tộc.

Sau khi mở ra một lối vào, vậy thì sau này Hudson liền có thể thò tay vào bộ phận hậu cần, để cải cách và tổ chức lại hệ thống hậu cần.

Giết một vài tên xui xẻo không có mắt để lập uy là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Khả năng cao là còn sẽ không cẩn thận liên lụy đến lợi ích của một vị đại quý tộc nào đó đang ngồi ở đây. Nhưng một khi cải cách đã được khởi động, chảy máu là điều không thể tránh khỏi, chủ yếu phải xem ai sẽ trở thành người xui xẻo.

Nhưng hành động lần này Hudson không chỉ là cải cách đơn thuần, hắn sẽ không vì cải cách mà đặt cược toàn bộ gia sản và tính mạng của mình.

Hắn ngả bài trước là vì muốn có được sự ủng hộ của mọi người, để sự kiện đẫm máu này chỉ giới hạn trên người của những con tốt thí bên dưới, mà không gây ra một cuộc tranh đấu của giới thượng tầng Vương quốc.

Nếu không có những thay đổi sâu sắc về cơ cấu chính trị, thì những cải cách chỉ mang tính thỏa hiệp do hoàn cảnh ép buộc này chắc chắn sẽ không thể triệt để.

Thậm chí một khi Hudson từ chức, nhóm lợi ích sẽ ngay lập tức phản công, nhưng đây cũng là cải cách dễ thành công nhất!

"Ngài Đại công tước nói đúng, tình huống trong quân rất đặc thù, đúng là cần phải linh hoạt một chút."

"Bệ hạ, ngài thấy hạn mức cao nhất này có thể quy định ở mức gấp hai đến gấp ba lần được không?"

Hudson cười ha hả đề nghị.

Ám chỉ trần trụi. ...

Hội nghị cấp cao kết thúc, Hudson lập tức mang theo nghị quyết của Vương quốc để mở rộng cải cách quân phí trong quân đội.

Lúc này, Vương quốc vẫn chưa điều động toàn bộ quân đội, nên hắn chỉ cần đối mặt với quân thường trực, so sánh mà nói, đây cũng là lúc lực cản nhỏ nhất của cuộc cải cách.

Bước đầu tiên chính là thanh tra tài khoản, không điều tra nợ cũ, mà chỉ xem tài khoản gần đây của mọi người, cùng với việc chấp hành nhiệm vụ "vỗ béo" cho các binh sĩ.

Trước đó Hudson lão gia đã buông lời cảnh cáo, những kẻ dám chạm vào họng súng đều là người không có mắt, nên hiến tế cho cuộc cải cách.

Mặc dù những người này không có mắt, nhưng không có nghĩa là người đứng sau lưng bọn họ cũng không có mắt. Mọi người đều biết rõ cuộc cải cách lần này là quyết định của các đại lão sau khi trải qua một cuộc họp trong vương cung, nên sẽ không thể để cho bất cứ kẻ nào phá hư.

Người thông minh rất biết cách làm việc, Hudson vừa mới chạy đi bắt người, người ta đã lập tức đưa "tang vật" tới, còn bổ sung thêm một phần nhận tội sách.

Hiệu suất hợp tác còn nhanh hơn tốc độ của đội ngũ xét nhà, làm cho Hudson đều cảm thấy xấu hổ khi cứ nắm chặt không thả.

Tự thú làm giảm bớt công đoạn điều tra, tiết kiệm một lượng lớn tài nguyên cho xã hội, nên xử nhẹ cũng là chuyện bình thường.

Huống chi, việc tàn sát quý tộc một cách trắng trợn sẽ rất dễ làm cho tập đoàn thống trị cảm thấy bất mãn, Hudson cũng không muốn tăng độ khó cho cuộc cải cách này của mình.

Chương 1119 - Cải Cách (3)

Mặt mũi của các bên là phải cho, nhưng giết gà dọa khỉ cũng phải được tiến hành. Nguyên tắc xử phạt đã biến thành: Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.

Tội hơi nhẹ thì được lập công chuộc tội, những người có liên quan đến các tình tiết nghiêm trọng thì bị giải trừ tước vị, tước vị thế tập sẽ do con cái đời sau kế thừa, tước vị vinh dự sẽ trực tiếp bị thu hồi.

Căn cứ vào nguyên tắc phế vật lợi dụng, toàn bộ những người có liên quan đến vụ án đều bị đẩy tới "Doanh dũng sĩ". Sau khi chiến tranh nổ ra, những người này sẽ phải gánh chịu nhiệm vụ nguy hiểm nhất trên chiến trường.

Nếu như có thể hoàn thành ba nhiệm vụ thì sẽ được xóa nợ cũ.

Nể mặt của những người đứng sau lưng của đám người này, Hudson cho phép bọn họ mang theo hộ vệ ra chiến trường, nếu như chịu dốc hết vốn liếng, hắn cũng sẽ không phản đối bọn họ mang theo tư quân ra chiến trường.

Nếu đã mất đi vinh quang của một quý tộc, vậy thì phải dùng máu tươi để rửa sạch.

Có một đám "gà" bị giết, mọi người liền biết là Hudson lão gia không dễ chọc, những công tác sau đó đã được triển khai thuận lợi hơn nhiều.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, trong quân doanh đã thay đổi rất nhiều. Tiêu chuẩn phần ăn của các binh sĩ đã được tăng lên, cường độ huấn luyện cũng đang từ từ tăng lên.

Hudson chấp hành nghiêm ngặt mệnh lệnh của Caesar IV, Quốc vương đã quyết định tiêu chuẩn lương thực chính, hắn chỉ việc làm theo mà thôi.

Mỗi ngày Quốc vương sẽ ăn 2 pound bánh mì tươi, vậy thì các binh sĩ sẽ ăn bánh mì rau quả được làm từ 70% lúa mì đen; quốc vương ăn thịt gì thì không biết, nhưng các binh sĩ mỗi ngày đều phải có một pound thịt.

Thịt cá, thịt thỏ, thịt gà, thịt ngỗng, thịt trâu, thịt lợn, thịt dê đều được, dù sao tổng lượng nhất định phải đủ một pound.

Gia vị thì không dám hi vọng xa vời, có cái gì thì dùng cái đó, dù sao mỗi tháng phải cam đoan mỗi người sẽ nhận được 1 pound muối thô.

Hoa quả thì không có, nhưng rau dưa thì không thể ít hơn hai pound. Khoai tây, đậu nành, lúa mạch... Những lương thô này cũng có thể được xem là rau dưa.

Thoạt nhìn thì có vẻ như rất nhiều, nhưng trên thực tế, Hudson chưa bao giờ thấy có cơm canh dư thừa trong quân doanh.

Đây rõ ràng là di chứng của việc thiếu chất béo trong bụng, khi nào bổ sung đầy đủ chất béo, sức ăn của mọi người mới có thể từ từ giảm bớt.

Bên bị thương duy nhất là chính phủ Vương quốc, vì gom đủ một lượng lớn thịt, bọn họ sẽ bị ép cho sắp điên rồi.

Nếu không phải vì binh sĩ không kén ăn, thịt động vật gì cũng ăn được, thì chỉ riêng việc thỏa mãn nhu cầu ăn thịt thôi đã không làm được rồi.

"Ngài Nguyên soái, không thể tiếp tục như vậy được nữa. Chỉ tính mức tiêu hao của quân thường trực thôi mà đã làm cho chúng tôi vô cùng mệt mỏi rồi, nếu như đến lúc điều động toàn diện thì sẽ không chịu nổi mất."

Đại công tước Newfoundland tức giận bất bình nói.

Lão ta làm Tể tướng nhiều năm như vậy rồi, nhưng chưa từng gặp qua quân đội nào xa xỉ đến thế. Binh lính bình thường có thể uống canh thịt đã là tốt lắm rồi, làm gì có chuyện được ăn một pound thịt mỗi ngày?

"Ngài Tể tướng có thể yên tâm, chi tiêu quân phí của chúng ta vẫn chưa vượt quá tiêu chuẩn."

"Hiện giờ chúng ta chỉ mới lấy chi phí dùng để mua sắm thịt ma thú, hương liệu, cùng với một số xa xỉ phẩm ra để mua những loại thịt bình thường mà thôi."

"Ta còn chém những phí tổn không cần thiết."

"Ví dụ như: Phòng bếp tư nhân của các quan quân, quy định người hầu mà bọn họ mang theo nhất định phải là người tu luyện, cấm mang theo quá nhiều vật dụng cá nhân, nếu không sẽ phải bỏ lại một số vật phẩm trang sức không có ý nghĩa..."

"Sau khi tính toán xong, ngân sách quân sự hiện tại của Vương quốc hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu tiêu dùng hàng ngày của quân thường trực, thậm chí hàng tháng còn có thể mua thêm một số Ma Pháp nỏ."

Hudson bình tĩnh nói.

Tiết kiệm tiền là chuyện không thể nào. Đúng là cuộc cải cách quân phí này đã dùng danh nghĩa là tiết kiệm quân phí, nhưng đó chỉ nhằm có được sự ủng hộ của chính phủ.

Hiện giờ cuộc cải cách đã hoàn thành sơ bộ, số tiền tiết kiệm được, Hudson đều dùng để nâng cao sức chiến đấu.

Quân tinh nhuệ đều dựa vào tiền ăn mà ra, Hudson nam chinh bắc chiến liên tục giành được thắng lợi cũng không chỉ dựa vào vận khí và mưu đồ.

Hắn không chỉ nâng cao tiêu chuẩn phần ăn của các binh sĩ trong lãnh địa. Mà sau khi tới Công quốc Mosey tác chiến, hắn còn để cho các binh sĩ ăn no bụng.

Có đủ dinh dưỡng rồi thì mới có thể tiến hành huấn luyện cường độ cao. Huấn luyện nghiêm khắc cộng thêm việc chém giết trên chiến trường mới có thể luyện được một đội quân có sức chiến đấu mạnh.

Trong thời đại này, tiêu chuẩn vật tư của quân thường trực Vương quốc cũng không tính là quá kém. Nhưng nếu có thể tốt hơn thì tại sao lại không cải thiện chứ?

Theo lý mà nói, sau khi trải qua các cuộc huấn luyện nghiêm khắc, nâng cao cường độ thân thể và ý thức chiến đấu, binh lính bình thường sẽ có thể sánh vai với Kỵ sĩ cấp thấp.

Đương nhiên, mớ lý thuyết "dị đoan" hiện giờ chỉ là một công trình nghiên của Hudson, chưa được truyền bá ra bên ngoài.

Mặc dù trước đây cũng từng làm qua, nhưng hàng mẫu vẫn quá ít. Trong số 2 vạn tư quân của hắn, chỉ có 200-300 người, dựa vào công tác huấn luyện, có thể so với Kỵ sĩ cấp thấp.

Rốt cuộc là do những người này có thiên phú nắm dị, hay là lý thuyết này thật sự có tác dụng, hắn cần càng nhiều mẫu vật để kiểm chứng.

Toàn bộ những chuyện mà Hudson làm với quân thường trực đều nhằm nâng cao sức chiến đấu của quân đội Vương quốc, nhưng cũng là đang nghiệm chứng cho lý thuyết của mình.

Thực ra thì ngân sách chi tiêu chưa vượt chỉ tiêu là do có liên quan đến hệ thống giá cả hiện giờ ở Vương quốc Alpha. Thị trường bình thường mà bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ giữa cung và cầu thì giá cả đã tăng vọt lên rồi.

Chương 1120 - Mượn Đường

Nhưng hiện giờ, các tư liệu sản xuất của Vương quốc đều đang nằm trong tay của tập đoàn quý tộc, về bản chất vẫn đi theo con đường kinh tế kế hoạch. Khi chính phủ và các quý tộc lãnh chúa đạt được thỏa thuận về giá cả thì sẽ không có biến động.

Một khi bước vào hệ thống kinh tế thời chiến thì sẽ càng đơn giản hơn. Toàn bộ vật tư chiến lược đều được trực tiếp trưng thu, do Vương quốc thống nhất điều phối.

"Ngài Nguyên soái, ta biết là cuộc cải cách của ngài đã có được hiệu quả rất lớn, nhưng vật tư cũng không phải là vô hạn, cung ứng cho quân thường trực đều đã rất phí sức."

"Một khi Vương quốc điều động toàn diện, chúng ta sẽ không thể nào cung cấp được nhiều thịt như vậy, hậu cần sẽ kéo đổ chúng ta!"

Đại công tước Newfoundland cố gắng khuyên.

Đây đều là lời thật lòng, mức tiêu thụ hàng ngày của quân thường trực đã là một con số khủng bố rồi. Nếu như lại tăng thêm vài lần nữa, hậu cần chắc chắn sẽ sụp đổ.

Điều này được giới hạn bởi sức sản xuất cao nhất, không phải là chuyện mà sức người có thể xoay chuyển được.

"Ngài Tể tướng cứ yên tâm, điều động toàn diện chỉ diễn ra trong thời điểm bất đắc dĩ. Nếu như chiến lược của chúng ta được diễn ra suôn sẻ thì sẽ không cần điều động nhiều người như vậy."

"Phân tích từ những thông tin được truyền từ đại thảo nguyên, Đế quốc Thú Nhân bây giờ đã không còn là Đế quốc Thú Nhân năm đó nữa, thực lực hiện giờ của bọn chúng còn chẳng bằng một nửa so với thời đỉnh phong, cùng lắm cũng chỉ tầm 30-40% mà thôi."

"Chỉ cần chúng ta nhanh chóng tập kết vật tư ra tiền tuyến, đợi quân thường trực hoàn thành công tác huấn luyện, chúng ta chỉ cần tập kết thêm 250. 000 tư quân tinh nhuệ của các quý tộc là có thể chiến với bọn chúng một trận rồi."

"Giảm bớt điều động binh lực cũng đồng nghĩa với việc mức tiêu hao vật sẽ ít đi."

"Một tăng một giảm, ngài tính thử xem, có phải là áp lực hậu cần của chúng ta đã giảm đi nhiều rồi không?"

"Quan trọng nhất là lần này chúng ta không chỉ phòng thủ đơn thuần, mà phải nhanh chóng đánh bại Đế quốc Thú Nhân, sau đó điều động đại quân ra chiến trường phía tây, chuyện này đòi hỏi binh sĩ phải có thể chất tốt."

"Dụng binh với cường độ cao như vậy, nếu không nâng cao tiêu chuẩn phần ăn, sợ rằng chiến tranh còn chưa kết thúc thì các binh sĩ đã bị phế bỏ rồi."

Lý do hoàn mỹ này làm cho Đại công tước Newfoundland không còn lời nào để nói. Trong đầu chỉ toàn là "nhu cầu chiến lược", ngay cả điều kiện tiên quyết mà Hudson nhắc tới cũng đều bị lão ta xem nhẹ.

Nhưng lần này là đấu võ ở trước cửa nhà, nếu như có thể tốc chiến tốc thắng, dựa vào lượng vật tư được tích trữ từ trước, đúng là có thể thỏa mãn nhu cầu của đại quân.

Sau khi chần chờ một lúc, Đại công tước Newfoundland kinh ngạc phát hiện ra rằng mình đã bị thuyết phục. Kế hoạch chiến lược của Hudson đúng là rất mạo hiểm, nhưng Vương quốc Alpha hiện giờ đã không còn lựa chọn nào khác.

Ngoài phần kế hoạch này là tương đối đáng tin cậy và có thể áp dụng ra, kế hoạch chiến lược của những người khác đều rất hư vô mờ mịt.

Ví dụ như: Thành lập quân đoàn Ma thú gồm 300. 000 quân là có thể quyền đánh Đế quốc Thú Nhân, chân đạp Vương quốc Tinh Linh.

Tiếc là Vương quốc Alpha không đủ số lượng Ma thú, tập kết 3000 Kỵ binh Ma thú thôi mà đã phải kéo luôn cả những con Ma thú vị thành niên vào góp cho đủ số rồi, so với con số 300. 000 thì chênh lệch gấp trăm lần.

Một ví dụ khác là: Một vị sĩ quan say rượu nào đó đề nghị phái 100 vị cường giả Thánh Vực đi tiêu diệt thủ lĩnh của đối phương.

Còn có một vị sĩ quan nào đó ngủ gà ngủ gật trong lúc làm việc đã đề nghị mọi người cùng nhau cầu nguyện, nhờ Thần Hi chi chủ giáng xuống thần phạt để hủy diệt kẻ địch. ...

Không có đề nghị không đáng tin cậy, chỉ có càng không đáng tin cậy.

Không phải là vì các quan quân này không có năng lực, thực tế là vì thực lực của Vương quốc quá yếu. Ép mọi người nghĩ cách đối phó, hơn nữa nhất định phải là những phương án khác nhau, cho nên mọi người chỉ có thể tự do phát huy.

Có thể thực hiện được hay không không quan trọng, chuyện quan trọng là phải hoàn thành nhiệm vụ trước. Không áp dụng được là do Vương quốc không đủ thực lực, mà không phải vì phương án có vấn đề.

"Ngài Nguyên soái, ngài có chắc là chúng ta có thể đánh bại được Đế quốc Thú Nhân chỉ với chút ít binh lực này không?"

Đại công tước Newfoundland khó có thể tin hỏi.

Một người vẫn luôn sống dưới cái bóng của thú nhân như lão ta rất khó tin tưởng chỉ cần tập kết 50 vạn đại quân là có thể đánh bại Đế quốc Thú Nhân.

"Nếu chỉ xét về thực lực quân sự, một chút binh lực như vậy đương nhiên là không đủ, nhưng chiến tranh không chỉ dựa vào binh lực để phân thắng bại."

"Cụ thể nên đánh như thế nào, phải chờ thú nhân tới rồi mới có thể xác định được chiến thuật. Ngài Tể tướng cứ việc yên tâm, ta có nắm chắc!"

Hudson vô cùng tự tin nói.

Mặc kệ kế hoạch của hắn có thành công hay không, nhưng với tư cách là thống soái quân đội của Vương quốc, hắn nhất định phải có lòng tin.

Nếu như đánh không thắng, lúc đó cứ tìm những nhân tố khách quan rồi đổ lỗi là được. Dù sao Vương quốc đã chiến đấu với thú nhân nhiều lần như vậy rồi, nhưng chưa có lần nào có thể giành được thắng lợi nhờ vào thực lực của bản thân cả. ...

Vương quốc Ferrante là quốc gia duy nhất trên thảo nguyên có cảng khẩu lớn, nên quá trình phát triển của bọn họ diễn ra rất thuận lợi.

Mặc dù không thu phí qua đường của những quốc gia khác, nhưng người đến người đi đã kích thích nền kinh tế ở nơi đây.

Mặc dù thời gian phát triển rất ngắn, nhưng nếu xét về độ phồn hoa thì nó lại không hề kém cạnh những bến cảng hạng 2 trên đại lục.

Chương 1121 - Mượn Đường (2)

Vì chú trọng cảng khẩu, nên Vương quốc Ferrante đã đặt quốc đô ở cảng mới, điều này đã thúc đẩy sự phát triển vượt bậc của bến cảng.

Nếu như chiến tranh không đột nhiên xuất hiện, mà cứ tiếp tục phát triển như vậy, sớm muộn gì thì bến cảng mới này cũng sẽ có thể phát triển thành một trong những bến cảng quan trọng nhất trên đại lục Aslante.

"Vương quốc Alpha thật sự dám chặt đứt đường biển sao?"

Philip I giật mình hỏi.

Bây giờ đang trong giai đoạn chiến tranh đại lục, là thời khắc quan trọng để các thế lực lớn đoàn kết nhất trí cùng nhau đối phó với dị tộc, việc đâm lén đồng minh là chuyện tối kỵ.

Theo như thông lệ, cho dù muốn hố người thì cũng phải sử dụng những thủ đoạn lén lút, chưa từng có người nào dám công khai phá hoại.

"Bệ hạ, Vương quốc Alpha chưa bao giờ nói là muốn cắt đứt tuyến đường biển, chỉ phái người nhắc nhở chúng ta là gần đây trên biển xuất hiện rất nhiều cơn bão, còn có thuyền U Linh nữa."

"Nếu như chúng ta không chấp nhận điều kiện của bọn hắn, có lẽ sau này sẽ có hải tặc hung hăng ngang ngược chạy tới cướp đoạt đội vận chuyển của chúng ta."

"Dựa theo tin tình báo mà thuyền buôn cung cấp, Người Alpha đã gây dựng một hạm đội khổng lồ để tầm soát tung tích của thuyền U Linh trên biển."

"Đồng thời cũng có rất nhiều hải tặc đang hoạt động mạnh mẽ ở vùng biển của Vương quốc Alpha đã thay đổi quỹ tích hoạt động sang hướng bắc, mục đích cuối cùng rất có thể là bến cảng của chúng ta."

"Hạm đội của chúng ta có quy mô quá nhỏ, không phải là đối thủ của lũ hải tặc này. Con đường huyết mạch trên biển của Vương quốc ta có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào."

Donnie lộ vẻ khó khăn nói.

Nước yếu không có ngoại giao.

So với Vương quốc Alpha, Vương quốc Ferrante chính là một con gà, nếu xét về thực lực tổng hợp thì cũng chỉ bằng một tỉnh lớn của Vương quốc Alpha.

Cho dù sau lưng có sự ủng hộ của đệ nhất cường quốc trên đại lục, nhưng nước xa sẽ không cứu được lửa gần. Nếu như trực tiếp trở mặt, không đợi đến lúc Vương quốc Frank rảnh tay thì bọn họ đã bị hủy diệt bởi Thú nhân rồi.

Nhưng nếu chấp nhận lời đề nghị của Vương quốc Alpha thì cũng đồng nghĩa với việc chiến lược bảo tồn thực lực của họ sẽ thất bại. Cho dù có thể rút lui được quân chủ lực thì cũng không tránh khỏi phải tiếp tục liều chết với thú nhân.

"Bệ hạ, chúng ta nhất định phải thận trọng cân nhắc về lời đề nghị của Người Alpha. Chiến tranh đại lục đang trong trạng thái giằng co, lũ thú nhân bị kích thích đã nâng cao cường độ tiến công."

"Xét theo thế cục trước mắt, chiến tranh sẽ lan đến chúng ta vào nửa cuối năm nay, chúng ta nhất định phải nhanh chóng khởi động kế hoạch rút lui."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là nên dựa vào đàm phán để giải quyết nguy cơ trước mắt. Có lẽ chúng ta có thể tính đến chuyện mời Vương quốc Frank ra mặt hòa giải."

"Thời gian quá gấp, chúng ta không thể rút hết toàn bộ dân chúng trên cả nước được, vứt hết những người vốn đã muốn từ bỏ cho Người Alpha cũng là một sự lựa chọn tốt."

"Bộ Ngoại vụ có thể thử xem khẩu vị của bọn hắn đến đâu, đánh đổi một số thứ để đổi lấy việc rút lui an toàn cũng rất đáng."

"Huống chi, sau này còn phải thành lập lại Vương quốc, cũng sẽ không thể thiếu được sự ủng hộ của bọn hắn. Khoản phí bảo hộ này, sớm muộn gì cũng phải giao!"

Gothel cắn răng nghiến lợi nói.

Với tư cách là Bộ trưởng Bộ Quân vụ, thỏa hiệp không phải là ý định của Gothel, tiếc là thú nhân không chịu nể mặt.

Cho dù hai bên đã lén lút liên lạc với nhau, họ cũng đã đồng ý từ bỏ một phần lớn quốc thổ, nhưng Đế quốc Thú Nhân lại không chịu tha cho Vương quốc Ferrante.

Kế hoãn binh thất bại, vậy thì cũng chỉ có thể liều mạng với thú nhân. Vì để các đồng minh có thể cầm cự được thêm một khoảng thời gian, bọn họ chỉ đành xuất binh tương trợ.

Không chỉ có Vương quốc Alpha muốn giữ lại bọn họ làm bia đỡ đạn, thực ra thì những chuyện tương tự đã sớm xảy ra trên đại thảo nguyên rồi.

Nạn nhân chính là hai nước vong quốc đầu tiên là Công quốc Shilon và Công quốc Omega. Vất vả lắm mới bảo toàn được quân đội, nhưng khi đi ngang qua nước láng giềng liền bị ép trưng dụng.

Trên danh nghĩa là mượn tạm để sử dụng, nhưng trên thực tế thì ai cũng biết, đây là có mượn không trả.

Nếu như không phải đã xác định là không phòng thủ được, sợ rằng nạn dân của quốc gia này cũng đã bị mọi người chia cắt sạch sẽ rồi, ngay cả một cọng lông cũng không để lại cho bọn họ.

Philip I đập mạnh một cái vào bàn rồi lập tức nổi giận mắng: "Lũ Người Alpha khốn nạn, quả thực chính là một lũ cường đạo!"

"Thù này ta nhớ kỹ rồi!"

"Cứ chờ đó, sau này chúng ta nhất định sẽ..."

Sau khi phát tiết một hồi, Philip I cũng đã tỉnh táo lại, nhìn ra phương xa rồi nói: "Bộ Ngoại vụ phái người đi liên hệ với Vương quốc Alpha, chúng ta có thể nhượng bộ."

"Nói cho Người Alpha, chỉ cần bọn hắn đồng ý cam đoan sự an toàn của tuyến đường biển, chúng ta sẽ cho bọn hắn hết nạn dân của Công quốc Shilon và Công quốc Omega."

"Còn những nạn dân của các quốc gia khác, chỉ cần bước vào lãnh thổ của Vương quốc ta thì cũng có thể cho bọn hắn hết."

"Nhưng bọn hắn phải phái thuyền của mình tới đón về, hoặc là sắp xếp cho nạn dân đi đường bộ cũng được, chúng ta không còn sức đâu mà vận chuyển cho bọn hắn."

"Nếu như Người Alpha kiên quyết muốn chúng ta ở lại, đàm phán cũng không thể giải quyết vấn đề, Bộ Ngoại vụ nhất định phải ổn định bọn hắn, tranh thủ thời gian cho gia quyến của các quý tộc trong Vương quốc sơ tán."...

Những cảnh tượng tương tự đang được diễn ra ở bốn nước thảo nguyên còn lại. Chẳng qua tình huống mà mọi người gặp được đều khác nhau, dù có muốn rút lui bằng đường biển thì bọn họ cũng phải mượn đường của Vương quốc Ferrante.

Chương 1122 - Luyện Binh

Nhờ có bài học của Công quốc Shilon và Công quốc Omega nên giờ đây mọi người đều đề phòng đồng minh của mình nhiều hơn. Các nước thảo nguyên đều lo rằng bản thân cũng bị đồng minh đâm lén trong quá trình rút lui.

Hành động của Vương quốc Alpha chẳng khác nào đâm xuyên tim bọn hắn. Từ bỏ nông nô thì không nói, bởi vì Thú nhân lao đến quá nhanh, bọn họ không có năng lực rút lui toàn bộ dân chúng.

Nhưng ngay cả quý tộc lão gia cũng bị giữ lại làm bia đỡ đạn thì thực sự không thể chịu đựng được. Không có gì đáng bàn ở đây nữa, chuyện này nhất định phải cáo trạng lên phụ huynh.

Tài liệu giảng dạy tiêu cực đang ở trước mặt, bọn họ nhất định phải làm lớn chuyện này, ép Vương quốc Alpha thỏa hiệp, nếu không tương lai sẽ rất đáng lo.

Khi những bức thư cầu viện này được gửi đi khắp nơi trên đại lục, cũng là lúc mây gió nổi lên. Đại thảo nguyên đã rời khỏi tầm mắt của mọi người từ lâu, nay lại thu hút sự chú ý của toàn bộ đại lục. ...

Nhìn thấy cảnh một đám binh sĩ đang hô vang khẩu hiệu rồi chạy vòng vòng xunh quanh tường thành, các đại quý tộc liền cảm thấy rất thất vọng.

Nguyên nhân ban đầu mà bọn họ ở lại đây quan sát chính là muốn học trộm phương pháp luyện binh của Hudson, nhưng kết quả chỉ thấy được một đám người đang chạy bộ dưới tường thành.

Đương nhiên, không phải toàn bộ quân đội đều đang chạy vòng vòng xung quanh tường thành, quân thường trực của Vương quốc có đến 270. 000 người, muốn tập hợp toàn bộ lại cùng một chỗ huấn luyện là chuyện phi thực tế.

Chỉ có một vài quân đoàn thủ vệ của vương đô là đang chạy quanh tường thành, những quân đội khác đều đang được huấn luyện quân sự ở trụ sở của mình.

Căn cứ vào tình huống thực tế của trụ sở, có đội quân đang chạy vòng vòng xung quanh quân, cũng có đội ngũ đi thẳng ra ngoài huấn luyện dã ngoại.

Trong tình huống có đầy đủ vật tư, Hudson sẽ không chùn tay, hắn hạ lệnh cho các quan quân quý tộc mang theo quân đội của mình đi huấn luyện thân thể.

Muốn lười biếng cũng không phải là không được, chỉ cần không bị bắt là được, nhưng Nguyên soái Hudson sẽ cưỡi Cự Long ở trên trời tuần sát.

Một khi bị bắt được, nhẹ thì giáng cấp xử lý, nặng thì bị ném vào "doanh dũng sĩ" để lập công chuộc tội.

Cuộc cạnh tranh trong nội bộ quý tộc cũng rất kịch liệt, những con em quý tộc trà trộn vào trong quân thường trực về cơ bản đều là những người không có đất phong và không có quyền kế thừa, bọn họ đang chờ cơ hội để ra chiến trường kiến công lập nghiệp?

Giáng cấp không chỉ là giáng chức quan, mà còn giảm luôn cả xác suất thành công trong việc kiến công lập nghiệp của bọn họ.

Bình thường mà nói, tướng lĩnh có cấp bậc càng cao thì sẽ càng an toàn, cũng càng dễ tích lũy quân công, nhiều khi chỉ dựa vào sự nỗ lực của hạ nhân là đã có được một lượng lớn quân công trong tay.

So ra mà nói, các sĩ quan ở trung hạ tầng lại cực khổ hơn nhiều. Với tư cách là những người chấp hành chiến lược chiến thuật, họ thường phải gánh vác những nhiệm vụ nguy hiểm nhất.

Trong nhiều cuộc chiến tranh trước đó, tỷ số thương vong của các quý tộc Vương quốc Alpha đều rất cao, phần lớn nguyên nhân là vì các quý tộc ở trung hạ tầng muốn đích thân mang theo các binh sĩ đoạt công lao.

Còn những kẻ bị ném vào "doanh dũng sĩ" thì càng không cần phải nói. Họ phải chấp hành những nhiệm vụ cửu tử nhất sinh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được công lao, nhưng phải dùng số công lao này để trả cho những lỗi lầm mà họ đã phạm phải trước đó.

Có thể nói, từ khi đặt chân vào đại doanh dũng sĩ thì những người này đã cáo biệt với "công thành danh toại". Chỉ có thể trở thành một người chuộc tội.

Những cảm xúc thất vọng đều bị mọi người giấu ở trong lòng. Nếu đã quyết định đi theo Hudson để học trộm thì họ đương nhiên sẽ không thiếu kiên nhẫn.

Xem không hiểu cũng không sao, cứ ghi lại trước là được. Sau này chỉ cần sao chép nguyên xi rồi xem hiệu quả như thế nào thôi.

Hudson biết có người học trộm, nhưng lại không có ý định can thiệp.

Có nhiều quan binh tham gia huấn luyện như vậy, chắc chắn sẽ có người ghi chép, từ khi cuộc huấn luyện này bắt đầu thì đã không thể giữ bí mật được rồi.

Nhưng dù là sao chép nguyên xi thì hiệu quả cũng sẽ khác nhau.

Những binh lính ở trước mặt đều là binh sĩ sống sót từ trên chiến trường, mặc dù đa phần đều thuộc đội hậu cần, nhưng cũng là những người từng ra chiến trường, từng thấy máu.

Nguyên nhân mà quân thường trực hiện giờ kém hơn trước đó là bởi vì quân thường trực trước đó của Vương quốc thường trú đóng ở biên giới, thường xuyên xảy ra va chạm với thú nhân, thỉnh thoảng còn phải chui vào trong Đế quốc Thú Nhân để kiếm chuyện.

Cho dù là trong thời đại hòa bình, nhưng mỗi năm đều có hàng nghìn người thiệt mạng do chiến đấu. Nếu là năng lực bản thân không tốt thì đã sớm bị đào thải rồi.

Trong tình huống có đầy đủ vật tư, sau khi các cựu chiến binh trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc, có xác suất rất lớn sẽ chuyển hóa thành quân tinh nhuệ.

Những nông nô binh bình thường không ra chiến trường thấy chút máu thì sẽ rất khó đạt tới loại hiệu quả này.

Trong vòng nửa tháng đều liên tục lập lại những bài huấn luyện cơ thể này, không có ý cái mới gì, dù thỉnh thoảng cũng sẽ tiến hành huấn luyện chiến đấu, nhưng đó cũng chỉ là những động tác đâm chém đơn giản, chuyện này làm cho đám đại quý tộc muốn học trộm trợn tròn mắt. . . .

"Thorsten, Nguyên soái Hudson của chúng ta ngày nào cũng luyện binh như vậy, có gì đáng xem chứ?"

Công tước Thorsten nghe được một giọng nói quen thuộc nên liền quay đầu nhìn thoáng qua người tới, sau đó tức giận nói: "Hero, đừng có làm điệu bộ này nữa!"

"Ngoài miệng thì nói không có gì thú vị, nhưng người lại là người ghi chép quá trình huấn luyện cặn kẽ nhất đó."

"Nếu như ta không đoán sai, người đã phái người mang những nội dung huấn luyện này về thử nghiệm trên tư quân của gia tộc rồi."

Chương 1123 - Học Trộm

Xã hội là nơi có thể làm cho con người ta trưởng thành, sau khi trải qua những năm tháng cực khổ, nhóm Công tước Bắc Cương thượng vị sớm này đã tiến bộ không ít.

Dù là đứng ở mặt đối lập, nhưng lúc nên học trộm thì vẫn phải học trộm, ở trước mặt sinh tồn, thể diện chẳng đáng bao nhiêu tiền.

"Hắc hắc. . ."

"Thorsten, ngươi nói cứ như là mình không học theo vậy."

"Đúng là phương pháp luyện binh của Nguyên soái Hudson nguyên rất đơn giản, nhưng lại rất hiệu nghiệm!"

"Ngươi nhìn đội ngũ ngoài thành đi, so với trước đó thì bọn họ đã khác rất nhiều rồi. Hình như hắn chỉ vừa tiếp quản đội quân này chưa tới hai tháng nữa?"

"Huống chi, phương pháp luyện binh truyền thừa của mấy nhà chúng ta cũng không hề phức tạp, thậm chí nội dung ở phần sau còn bị trùng lặp."

"Điểm khác biệt nằm ở chỗ, nông nô binh của chúng ta thường sẽ được huấn luyện 5 ngày, 10 ngày một lần, chỉ có một số ít quân tinh nhuệ mới có thể huấn luyện ba ngày một lần, nhưng ở nơi này thì lại là huấn luyện mỗi ngày."

"Tuy nhiên, Hudson cũng rất tàn nhẫn, vậy mà lại cắt giảm phúc lợi đãi ngộ của sĩ quan quý tộc, dùng số tiền đó để nâng cao tiêu chuẩn phần ăn của đám binh sĩ ở đáy xã hội này."

"Nếu như không nhờ được ăn uống đầy đủ, sau khi trải qua những cuộc huấn luyện điên cuồng như vậy, những người này đã sớm bị hắn ta luyện phế rồi."

Công tước Hero phàn nàn.

Ai cũng có thể nhìn ra vấn đề này, cho dù bản thân không nhìn ra, thì đoàn cố vấn của gia tộc cũng sẽ hỗ trợ phân tích ra, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ bắt chước được.

So với quân thường trực của Vương quốc, độ khó của việc cải cách chế độ trong tư quân quý tộc lại lớn hơn nhiều.

Quân thường trực là của Vương quốc, không phải là của một cá nhân nào. Vì giành được thắng lợi trong chiến tranh, các quý tộc có thể chịu tổn thất một số lợi ích trong thời gian ngắn.

Nhưng tư quân gia tộc thì khác.

Vì đều là người một nhà, nên lúc tác chiến có thể yên tâm giao sau lưng của mình cho đồng bọn, thường có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh hơn.

Nhưng cũng vì đều là người một nhà, nên khi muốn cải cách cơ chế thì sẽ phải đối mặt với lực cản từ trên xuống dưới.

Nếu như gia chủ đủ bá đạo, nâng cao đãi ngộ của các binh sĩ thì còn có thể miễn cưỡng thông qua, nhưng nếu như muốn cắt giảm đãi ngộ của các sĩ quan quý tộc thì lại không thể nào thương lượng được nữa.

Mọi người đều là công thần của gia tộc, dựa vào cái gì nói cắt giảm đãi ngộ liền cắt giảm đãi ngộ, dù là gia chủ thì cũng phải nói đạo lý nha.

Đương nhiên, chỉ cần bên trong gia tộc không bị mục nát, vào thời khắc nguy cấp muốn mọi người lâm thời hi sinh một chút thì vấn đề không lớn.

Nhưng cuộc cải cách của Hudson chỉ là một biện pháp khẩn cấp lâm thời, một khi nguy hiểm được giải trừ thì sẽ nhanh chóng quay lại hiện trạng trước kia.

"Được rồi, năng lực quân sự của Nguyên soái Hudson là chuyện không cần bàn cãi. Nếu như hai người có thời gian rảnh thì chẳng thà nghĩ xem nên đối phó với thế cục sau này như thế nào đi!"

Công tước Rodrigues tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Nhìn thì có vẻ như mấy người bọn hắn tuổi còn trẻ mà đã tiện tay nắm đại quyền, là đối tượng hâm mộ của mọi người, nhưng trên thực tế, chỉ có bản thân bọn họ mới biết mình khổ như thế nào.

Nhược điểm lớn nhất của việc thượng vị sớm chính là không đủ uy vọng, không ép được những lão già trong gia tộc.

Trên danh nghĩa là nhất gia chi chủ, nhưng đáng tiếc là bởi vì gia chủ tiền quyết sách sai lầm, gây ra tổn thất nặng nề cho gia tộc, nợ cha con trả, có không ít người trong tộc đều có ý kiến với việc bọn họ thượng vị.

Nếu không phải Vương quốc có chế độ thừa kế nghiêm ngặt thì có lẽ hiện giờ đang trình diễn một vở kịch mang tên "bàng chi đoạt vị" rồi.

Khi quyền thế của gia chủ chịu ảnh hưởng, dù là đối nội hay đối ngoại thì bọn họ cũng sẽ không thể nào cường thế được.

Có đôi khi còn bị trong tộc lật đổ quyết sách, người bằng mặt không bằng lòng thì càng nhiều.

Nếu như Ngũ đại gia tộc Bắc Cương còn đang ở thời kỳ đỉnh phong thì bọn họ đã sớm nhảy ra tranh đoạt vị trí chủ soái rồi, dù cho Hudson muốn thượng vị thì cũng không thể nào đơn giản như vậy.

Hiện giờ đừng nói là tranh đoạt chức vị chủ soái, ngay cả vị trí phó soái cũng chẳng có đủ sức cạnh tranh.

Dù được đề danh thì bọn họ cũng chỉ có thể nhịn đau cự tuyệt. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì ngay cả bọn họ cũng không tin là bản thân mình có thể làm tốt chức vị này.

"Rodrigues, ngươi cho rằng mấy người chúng ta có thể khống chế được thế cục sau này sao?"

"Nếu đã xác định là chỉ có thể nước chảy bèo trôi theo đại thế rồi thì cần gì phải tự tìm phiền não cho mình làm gì."

"Chỉ cần Vương quốc có thể vượt qua kiếp nạn lần này, dù là làm chó trông nhà thì không có gì không tốt."

Công tước Hero tỏ vẻ không sao cả nói.

Nhưng mà phong cách làm việc thực tế của gã ta lại không hợp với lời nói ngoài miệng. Nếu như gã ta thật sự chuẩn bị nước chảy bèo trôi thì đã không học trộm tích cực như vậy rồi.

Rõ ràng là cuộc đối thoại này của bọn họ là đang cố ý nói cho người hữu tâm nghe. Nếu thật sự phải tiến hành nghị sự, thì cũng không thể chọn ở trên cửa thành có trọng binh trấn giữ này.

Từ khi Caesar IV kế vị, bọn họ đã hữu ý vô ý muốn dựa vào Quốc vương, muốn dùng chuyện này để thoát khỏi tình trạng lúng túng trong chính trị.

Tới giờ thì kế hoạch của họ đã thành công được một nửa. Nhờ có Caesar IV mêm mối quan hệ giữa họ và vương thất đã hòa hoãn đôi phần, nhưng vẫn chưa thể thay đổi địa vị bị cô lập trong chính trị.

Suy cho cùng vẫn là vì quá vội vàng, nhu cầu thay đổi địa vị chính trị của họ vốn không thể nào gạt được đám lão hồ ly trong Vương quốc.

Chương 1124 - Hội Nghị Liên Minh Nhân Tộc Lần Thứ XVIII

Trước đó đã đắc tội với nhiều người, hiện giờ suy sụp thì muốn quay đầu, mọi người há có thể để cho bọn họ dễ dàng đạt được mong muốn như vậy?

Ngay cả thiện ý mà vương thất đưa ra cho bọn họ cũng đều vô cùng hư ảo. Ngoài miệng thì Caesar IV đã nói là sẽ tiếp nhận bọn họ, nhưng trong nội tâm y nghĩ như thế nào, không ai biết được.

Dù sao, tổ tiên của họ cũng đã hố vương thất bị mất tổ nghiệp, những thế hệ trước đích thân trải qua chuyện này vẫn còn chưa chết sạch!

Một khi những lão già này còn sống thì chuyện này sẽ không thể nào kết thúc.

Cộng thêm Hudson quật khởi mạnh mẽ, làm cho bọn họ mất đi quyền nói chuyện trong quân đội.

Vì để tránh gặp phải đả kích trong cuộc chiến lần, mấy người bọn họ chỉ có thể không ngừng bày bỏ là mình không có dã tâm gì.

. . .

Lutecia, Hội nghị Liên minh Nhân tộc lần thứ mười tám đã được bắt đầu.

Cách cuộc hội nghị lần trước bế mạc còn chưa tới hai năm, làm như một tổ chức thường trực vậy.

Nhưng hết cách rồi, chiến tranh đại lục nổ ra làm cho các bên cần giải quyết rất nhiều vấn đề, nên nhất định phải họp thảo luận.

Nguyên nhân chủ yếu khiến cho cuộc họp này chậm chạp không khai mạc là vì cuộc hội nghị lần trước vừa kết thúc không được bao lâu, nếu như lập tức tổ chức cuộc họp thì sẽ trông rất rẻ tiền.

Các nước đều không muốn mình khơi dòng "Lịch sử", nên khi gặp phải vấn đề, các nước đều phái đại biểu đi khắp nơi lén lút thảo luận xử lý, thẳng đến khi đại biểu của năm nước thảo nguyên liên hợp khởi xướng đề án.

Chuyện này được truyền đến Hội nghị Liên minh, hiển nhiên là kết quả đàm phán đã rạn nứt.

Chuyện làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là một người thích nổi danh như Charles III lại không chạy đến tham gia náo nhiệt, mà lại đang bị ốm "nằm ở nhà" vào lúc này, chỉ cử Tể tướng Công tước Bergson làm mời khách đại biểu tới chủ trì cuộc họp. . . .

"Bá tước Predrag, liên quan tới chuyện Vương quốc Ferrante, Vương quốc Ita, Vương quốc Quang Minh, Công quốc Gamma và Công quốc Delta cùng nhau lên án quý quốc, quý quốc có gì muốn trình bày không?"

Công tước Bergson nghiêm túc hỏi.

Nghênh đón ánh mắt của mọi người, Bá tước Predrag khẽ mỉm cười nói: "Ngài Công tước, các vị nghị viên đại biểu, chuyện lên án này thuần túy là lời nói vô căn cứ!"

"Chúng tôi cắt đứt tuyến đường biển và gây ảnh hưởng đến cuộc chiến của các nước thảo nguyên và thú nhân vào lúc nào?"

"Còn về chuyện uy hiếp các quốc gia phải để lại quân đội ở cảnh nội của Vương quốc ta trước khi rút lui và dùng bọn họ làm bia đỡ đạn, đây chỉ là những lời gièm pha vô nghĩa!"

"Chuyện không biết xấu hổ như vậy, chỉ có những nước lưu manh mới có thể làm được."

"Không biết đầu của một số người có bị gì không, rõ ràng là chúng tôi chỉ thiện chí nhắc nhở là gần đây trên biển có sóng to gió lớn, vậy mà lại suy diễn ra nhiều chuyện như vậy."

"Sợ là có chút người tham sống sợ chết, muốn lâm trận làm đào binh, nên mới cố ý tạo ra cái cớ này."

"Chỉ cần là người hơi có một chút thường thức cũng biết, nếu như các nước thảo nguyên thất thủ, chỉ có 2 con đường để dân chúng rút lui."

"Một chút ít thuyền trên biển kia vốn còn chẳng đủ để một chút đào binh vì tư lợi sử dụng, làm gì có đủ vé cho bình dân?"

"Vương quốc ta chịu tiếp thu nạn dân là vì xuất phát từ tinh thần dám chịu trách nhiệm và thương hại kẻ yếu của một quý tộc. . ."

"Nguyên nhân xuất hiện những lời nói xấu này là vì chúng tôi không đồng ý tiếp nhận những kẻ hèn nhát không đánh mà chạy."

"Nên những kẻ chỉ muốn hưởng thụ vinh quang của quý tộc, nhưng lại không muốn gánh chịu nghĩa vụ này đã gây chuyện nhằm trả thù Vương quốc ta!"

Chính trị mà, da mặt dày là được.

Không quan tâm nội dung mà năm nước thảo nguyên đang lên án chuyện gì, nhưng đều là những chuyện chưa xảy ra, Vương quốc Alpha chỉ cần cắn chết không nhận nợ thì sẽ không bị định tội.

Lúc đầu khi lên án Vương quốc Alpha, năm nước thảo nguyên cũng không hy vọng xa vời là sẽ làm gì được có, bọn họ chỉ muốn tạo áp lực dư luận, ép Người Alpha phải từ bỏ kế hoạch dùng bọn họ làm bia đỡ đạn.

Tiếc rằng phong ba dư luận thì có rồi, nhưng hướng gió lại có chút không đúng. Vương quốc Alpha vốn nên bị chỉ trích và bề bộn giải thích vậy mà lại trực tiếp cắn ngược lại bọn họ một cái.

"Đào binh", hai chữ này nhìn như đơn giản, nhưng trong thời điểm chiến tranh đại lục thì đây chính là một tội ác tày trời.

Một khi bị gán tội đào binh, cho dù bọn họ có thể sống sót từ trên thảo nguyên an toàn rút lui trở về, thì trên đại lục này cũng sẽ không còn chốn để bọn họ dung thân.

Những thân bằng hảo hữu, người nhà ngày trước đều sẽ cảm thấy hổ thẹn vì họ, làm cho cả gia tộc ở sau lưng cũng phải hổ thẹn theo.

"Bá tước Predrag, ngươi đang đặt điều nói xấu!"

"Toàn là ăn nói bậy bạ!"

"Bọn ta ở tiền tuyến khổ chiến, các ngươi ở hậu phương xem náo nhiệt, cố ý ngồi nhìn. . .". . .

Nhìn thấy đại biểu của năm nước không ngừng lên án mình, nụ cười trên mặt của Bá tước Predrag càng xán lạn hơn.

Đối phương hoảng hồn nhanh như vậy, chỉ có một lời giải thích: Bọn họ đang thật sự muốn chạy trốn!

Hiện giờ kế hoạch bị vạch trần, điều này chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch rút lui của năm nước. Chỉ cần động tác lớn một chút là sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Giấy cửa sổ bị xuyên thủng, dù cho có cơ hội mang quân chủ lực rút thì hiện giờ bọn họ cũng không dám áp dụng.

Nếu như năm nước thảo nguyên thật sự mang theo mấy vạn, mười mấy vạn người rút lui bằng đường biển, chỉ tính riêng nước bọt từ trong nội bộ nhân tộc thôi đã đủ làm cho bọn họ chết đuối rồi, càng không cần phải bàn đến vấn đề phục quốc.

Chương 1125 - Thí Quân

"Đây có phải là lời nói xấu hay không, trong lòng mọi người đều đã rõ ràng, các nghị viên đại biểu có mặt ở đây cũng đâu có bị mù."

"Trong những ngày gần đây, lượng người hồi hương thăm người thân của các ngươi cũng nhiều thật đấy!"

"Hiện giờ đang trong thời kỳ chiến tranh, toàn bộ tài nguyên đều nên được dùng để phục vụ cho chiến tranh. Vậy mà mỗi tháng còn có thể chở hơn vạn người hồi hương thăm người thân, xem ra tiềm lực chiến tranh của các ngươi vẫn còn rất lớn."

"Nói đến chuyện dùng đồng minh làm bia đỡ đạn, ta nghĩ đại biểu của Công quốc Shilon và Công quốc Omega sẽ có lời nói."

"Dù sao, khi hai nước này phá vây vẫn còn mấy vạn quân đội, nhưng hiện giờ thì còn chưa đủ năm trăm người, thiếu chút nữa thì ngay cả Quốc vương của họ cũng được đưa ra chiến trường."

"Gặp phải loại đồng minh không có đạo đức, còn một lòng muốn làm đào binh như các vị, chúng tôi cũng sợ bị hố nha!"

"Nhưng mọi người có thể yên tâm, vào thời điểm cần thiết, Vương quốc Alpha sẽ đứng ra gánh vác trách nhiệm, dù gì thì thú nhân là kẻ thù cũ của Vương quốc ta!"

Lời giải thích mặc dù cưỡng ép, nhưng mọi người lại cảm thấy có đạo lý.

Lượng người về thăm người thân của các nước thảo nguyên tăng vọt là sự thật không thể chối cãi. Dựa theo quy củ, di dời gia quyến từ trước là chuyện vượt qua ranh giới.

Nhưng mà bình thường mọi người đều là mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua, không ai muốn làm tuyệt chuyện này.

Đám nghị viên cũng biết chuyện hố đồng minh, khi chuyện này xảy ra, hai người bị hại là Công quốc Shilon và Công quốc Omega còn từng tới tìm mọi người chủ trì công đạo.

Tiếc là lý do mà năm nước thảo nguyên đưa ra lại rất đầy đủ, vì chống cự cuộc xâm lược của thú nhân. Cộng thêm lúc đó bọn họ chỉ là cưỡng ép trưng dụng, vẫn chưa dùng làm bia đỡ đạn, nên mọi người không thể định tội được.

Sau khi chuyện đã xảy ra, Công quốc Shilon và Công quốc Omega đều đánh thành người tứ cố vô thân, ngay cả những người đầu tư sau lưng cũng lựa chọn chấp nhận chịu thiệt, nên đương nhiên là sẽ không có người ra mặt thay cho bọn hắn.

Sau khi xác định là không còn cách nào xoay chuyển được nữa, đại biểu của hai nước ở trong hội nghị cũng lười làm chuyện vô ích, bắt đầu một kiếp sống dưỡng lão.

Nhưng những lời nói hiện giờ của Bá tước Predrag lại trực tiếp đẩy bọn họ lên đầu sóng.

"Ngài Bá tước nói không sai, hai nước chúng tôi chính vì tin nhầm năm nước đồng minh không có lòng tự trọng này nên mới mất hết những hạt giống cuối cùng của Vương quốc."

"Ngay cả Quốc vương của chúng tôi cũng đang bị bọn họ giam lỏng. Hơn nữa họ còn dùng chuyện này để áp chế chúng tôi, ép chúng tôi không được khiếu nại với Hội nghị Liên minh!"

"Vì sự an toàn của bệ hạ, chúng tôi chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp."

"Hôm nay cuối chúng tôi cũng chờ được cơ hội để mở miệng nói chuyện, ở ngay trước mặt đông đảo các nghị viên đại biểu, ta không tin các ngươi dám thí quân!"

"Cẩu tặc, hôm nay bọn ta phải đòi một lời giải thích cho những oan hồn đã chết của Công quốc!"

Những lời nói của Bá tước Carlisle và Bá tước Houston lập tức đẩy bầu không khí trong hội nghị lên cao trào.

"Cắt đứt đường biển","Ngồi nhìn minh hữu chiến bại","Đào binh","Dùng đồng minh làm bia đỡ đạn", nhưng chủ đề này vốn đã đủ nhạy cảm rồi, hiện giờ lại xuất hiện thêm một vụ "Giam lỏng quân chủ".

Nếu như có người nào trong số hai người Bolent I và Baird I xảy ra bất trắc, đây chắc chắn sẽ là một vụ thí quân.

Chuyện càng lúc càng lớn, các nghị viên vốn đang xem náo nhiệt cũng bắt đầu ngồi không yên.

Vấn đề trước đó còn dễ giải quyết, chờ sau cuộc chiến chậm rãi truy cứu trách nhiệm của các quốc gia đương sự là được, nhưng thí quân là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra ở ngay dưới mắt của bọn họ.

Cho dù đây chỉ vỏn vẹn là một khả năng thì cũng không được.

Hội trường trở nên yên tĩnh, bầu không khí ngột ngạt đến đáng sợ, đại biểu của năm nước thảo nguyên bị dồn đến góc tường thảo liền vội vàng giải thích.

Tiếc là bọn hắn vừa mở miệng thì đã bị Công tước Bergson cắt ngang.

"Ta không cần biết là giữa bảy nước thảo nguyên các ngươi có ân oán gì, nhưng tuyệt đối không được phép giam lỏng quân chủ của nước khác."

"Âm mưu thí quân chính là tội ác tày trời!"

"Ta đề nghị Liên minh phái đội tàu đi tiếp Bolent I và Baird I về, trong lúc đó, các ngươi nhất định phải bảo vệ sự an toàn của hai vị bệ hạ."

"Những vấn đề còn lại, chờ sau khi hai vị bệ hạ đến Lutecia rồi chúng ta mới tổ chức cuộc họp để thương nghị."

Thoạt nhìn thì giống như Công tước Bergson đang áp chế năm nước thảo nguyên, nhưng trên thực tế lại là đang cứu bọn họ.

Nếu như tiếp tục thảo luận, đừng nói là ép Vương quốc Alpha từ bỏ kế hoạch, sợ là năm nước thảo nguyên đã trở thành đối tượng bị tình nghi thí quân trước rồi.

Suy cho cùng thì năm nước thảo nguyên vẫn chưa thành thục trong chính trị, mang chuyện còn chưa xảy ra đến Hội nghị liên minh thảo luận vốn đã là một nét bút hỏng.

Hết lần này tới lần khác cái mông của mình còn không sạch sẽ, bị người ta nắm được đằng chuôi trong vấn đề đối đãi với quân chủ của Công quốc Shilon và Công quốc Omega, Vương quốc Alpha làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được?

Hội nghị Liên minh vừa mới bắt đầu, năm nước thảo nguyên đã bị đánh tan rồi.

Nói trắng ra là, những tội danh mà bọn họ gán lên người của Vương quốc Alpha đều chưa từng xảy ra, nhưng những tội danh tương tự thì đã xảy ra trên người của bọn họ rồi.

Nếu như không nhờ Công tước Bergson kịp thời cứu tràng, có lẽ chỉ vài ngày nữa thôi, Hội nghị Liên minh liền có thể nhận được tin tức Bolent I và Baird I gặp chuyện bỏ mạng.

Đến lúc đó, năm nước thảo nguyên sẽ biến thành than đá, dù có nhảy xuống biển rộng cũng không rửa sạch được.

Chương 1126 - Thí Quân (2)

Bị nhiều tội danh như vậy chồng chất, sau này Vương quốc Alpha có làm bất cứ chuyện gì với bọn hắn cũng đều trở nên hợp pháp.

Cho dù là hiện giờ, thân phận của bọn hắn cũng đã từ nguyên cáo biến thành bị cáo.

Vấn đề hiện giờ của bọn hắn đã không phải là nên làm thế nào để vạch tội Vương quốc Alpha nữa, mà là phải làm thế để Vương quốc Alpha chịu nhả ra. ...

Vương cung Frank.

Khi nhìn thấy đại biểu của Vương quốc Ferrante, Charles III liền cảm thấy vô cùng tức giận. Rõ ràng trước đó y đã nhắc nhở bọn hắn rồi, đừng có làm lớn chuyện, kết quả là không chịu nghe.

Giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đều giống như Charles III đã suy đoán, chuyện này đã đến tình trạng không thể ngăn cản được nữa.

Chuyện ban ngày tạm thời có một kết thúc, nhưng đó là vì Người Alpha nể mặt của Vương quốc Frank nên mới không tiếp tục truy cứu, điều này không có nghĩa là mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây.

Sau này nếu mọi người có thể thương lượng được thì còn có thể chuyện lớn hóa nhỏ; nếu như không đồng ý điều kiện, quyết định cuối cùng của Liên minh Nhân tộc sẽ vô cùng bất lợi với Vương quốc Ferrante.

Nhưng dù chuyện phiền phức này có lớn hơn nữa thì Charles

III cũng phải giải quyết dùm bọn hắn, ai bảo Quốc vương Ferrante là của em trai của y chứ! Làm anh trai, y có nghĩa vụ phải chùi đít cho em trai mình.

"Nói cho Philip là đừng luôn tự cho mình là thông minh. Chuyện hôm nay, ta sẽ giúp các ngươi giải quyết tốt hậu quả, nhưng đây là lần cuối cùng!"

"Sau này dù có phát sinh chuyện gì thì Baird I và Bolent I cũng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Còn nữa, phần kế hoạch rút lui ngớ ngẩn của các ngươi cũng phải lập tức dừng lại cho ta. Các ngươi thật sự cho rằng đám nghị viên đại biểu trong Liên minh Nhân tộc đều là người chết hay sao?"

"Lúc không có người nhìn chằm chằm thì còn tốt, năm nước các ngươi cùng nhau hành động, nhờ vào quan hệ nhân mạch thì không chừng còn có thể che giấu được chuyện này."

"Nhưng bởi vì đám đám ngu xuẩn các ngươi làm càn làm rỡ, làm mất lòng Người Alpha, nên bây giờ người ta đang chờ ngươi phạm sai lầm đó!"

"Dùng quân đội đồng minh làm bia đỡ đạn, giam lỏng quân chủ của nước láng giềng, lại thêm tội đào ngũ nữa, có phải các ngươi muốn tự tay đưa mình lên đài hành hình thì trong lòng mới dễ chịu đúng không?"

Charles III tức giận nói.

Trong lòng Charles III đã âm thầm hối hận. Nếu biết trước chuyện này phiền phức như vậy, thì dù có nói gì y cũng không tốn một cái giá lớn để đẩy em trai mình ngồi lên cái vương vị này rồi.

Lợi ích còn chưa thấy đâu, nhưng chuyện phiền phức thì liên tục không ngừng. Từ lúc bắt đầu xây dựng Vương quốc, đến phong ba mưa gió hiện giờ, gia tộc đã phải trả một cái giá rất lớn.

Hiện tại dừng lại thì chính là mất cả chì lẫn chài. Nhưng nếu cố gắng cầm cự thì không chừng còn có hy vọng thu hồi vốn.

Dù gì thì cũng không phải có mỗi vương thất đầu tư Vương quốc Ferrante, mà một nhóm quyền quý trong nước cũng có cổ phần.

Lúc đầu họ chỉ nghĩ đến chuyện tìm một công việc cho đám con cháu trong gia tộc, nào ngờ thế cục phát triển quá nhanh, còn chưa kịp đứng vững gót chân thì chiến tranh đại lục đã bộc phát.

Tiếp tục đầu tư chắc chắn không quan trọng bằng nghề chính. Vương quốc Frank muốn ưu tiên trận chiến trong quốc nội trước, nên sự ủng hộ mà Vương quốc Ferrante nhận được sẽ vô cùng có hạn.

"Xin bệ hạ bớt giận! Chuyện lần này hoàn toàn là ngoài ý muốn, tuyệt đối sẽ không có lần sau!"

"Chủ yếu là vì Người Alpha quá hèn hạ, vậy mà lại không dám nhận những chuyện mình đã làm, còn cắn ngược chúng ta một ngụm!"

"Đặc biệt là hai kẻ hèn nhát Carlisle và Houston, rõ ràng trước đó hai tên này đã đồng ý đứng chung chiến tuyến với chúng ta, không ngờ bọn chúng lại dám phản bội, đánh cho chúng ta trở tay không kịp..."

Bá tước Davis không giải thích còn tốt, Charles III nghe được những lời này của ông ta liền lập lửa giận bùng lên.

"Hừ!"

Sau khi quát lạnh một tiếng, y trực tiếp phất tay áo bỏ đi. Trong thâm tâm y hiểu rất rõ, những người này không đủ kinh nghiệm chính trị không phải vì năng lực bản thân có hạn, mà là vì định vị của gia tộc!

Vương quốc Frank không giống với Vương quốc Alpha, tỷ lệ tử vong của con em quý tộc không cao như Vương quốc Alpha, bởi vì quá trình chuyển giao quyền lực không thường xảy ra nhiễu loạn, nên những người thừa kế sẽ thường được bồi dưỡng chuyên sâu hơn.

Những con cháu khác trong gia tộc cũng có thể được phân tài nguyên, nhưng nền giáo dục thì lại hoàn toàn khác biết. Có rất nhiều người từ khi ra đời đã bị bồi dưỡng theo hướng nhân tài chuyên nghiệp.

Ở trong lĩnh vực của mình, những người này đều là nhân tài. Nhưng khi xét đến năng lực toàn diện thì lại khó tránh khỏi liền sẽ có khiếm khuyết.

Vì nằm trong khu vực cốt lõi của nhân tộc, nên trong nội bộ của Vương quốc Frank cũng không có nhiều cơ hội, cho dù có thể ra ngoài lập nghiệp, thông qua lâm thời học bù, đảm nhiệm quý tộc lãnh chúa vừa và nhỏ thì không thành vấn đề.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, vào mấy chục năm trước đó, đâu ai biết là sẽ có cơ hội thành lập Vương quốc Ferrante.

Một đám người vốn nên trở thành những quý tộc bình thường của Vương quốc, nay lại bị dòng sông thời đại đẩy về phía trước, chấp chưởng vận mệnh của một quốc gia.

Đột nhiên thân cư cao vị, đây không phải là vấn đề có thể dựa vào học bù để bù đắp. Nếu như thiên hạ thái bình, nhờ có sự ủng hộ của Vương quốc Frank, bọn họ sẽ có thể vừa làm việc vừa chậm rãi học tập kinh nghiệm.

Tiếc rằng loạn thế tới quá sớm, họ còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng đã phải tham gia vào ván cờ quốc tế đầu tiên trong đời, rồi bị Người Alpha dạy cho một bài học.

Charles III không muốn nói nhảm là bởi vì y biết rất rõ, nếu muốn để một người nhanh chóng trưởng thành về mặt chính trị thì chỉ có thể để cho người không ngừng đi giẫm hố.

Chương 1127: Bắc Tiến

Cũng giống như hiện giờ vậy, nếu như đám quyền quý của Vương quốc Ferrante không thể gác lại mong muốn chứng tỏ năng lực của mình thì họ sẽ không thể trưởng thành về mặt chính trị.

Nếu đã nhất định phải nộp học phí, vậy thì nộp sớm sẽ rẻ hơn một chút. Thứ mà Vương quốc Alpha muốn chính là bia đỡ đạn, mà không phải là mạng của những quý tộc này.

Cũng giống như hàng động dùng đồng minh làm bia đỡ đạn của năm nước thảo nguyên, sau khi qua tay Người Alpha, chuyện này sẽ trở nên có kỹ thuật hơn nhiều, ít nhất là sẽ không bị người ta nắm được đằng chuôi ở mặt ngoài. ...

Shelter VII cũng gặp được những chuyện phiền não tương tự. Nhưng bởi vì khoảng cách xa, nên thời gian mà ông ta nhận được tin tức sẽ chậm hơn một chút.

Ông ta cũng giận vì đám người này không chịu nghe khuyên bảo mà làm hỏng chuyện. Nhưng ông ta càng giận Người Alpha không chịu nể mặt mũi hơn.

Đương nhiên, cơn giận này cũng không lớn. Dù sao Vương quốc Alpha không chịu nể mặt Giáo Đình vốn chẳng phải chuyện ngày một ngày hai.

"Có tin tức gì của Yosip và Jeracic chưa?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Thời gian dài như vậy mà vẫn không nhận được bất cứ tin tức gì, trong nội tâm ông ta đã xuất hiện một cảm giác bất an. Cho dù đội ngũ được phái đi có thực lực rất mạnh, nhưng vì ở trên biển, nên thực lực của những người này đã bị giảm bớt đi rất nhiều.

Nếu như địch nhân không cho bọn họ cơ hội đánh cận chiến, thì đại đa số Kỵ sĩ đều chỉ có một thân thực lực mà không có nơi để phát huy, chỉ có thể biến thành khán giả cho cuộc hải chiến.

Đen hơn nữa là nơi mà đội tàu mất tích lại nằm trong phạm vi thế lực của Vương quốc Alpha. Người khác không dám ra tay với người của Giáo Đình, nhưng những tên điên Người Alpha này thì chưa chắc.

"Bệ hạ, chúng thần đang cố gắng điều tra, xét theo tình hình trước mắt, đội tìm kiếm Thần khí sợ là đã lành ít dữ nhiều."

"Dựa trên tin tức thu thập được, trước khi hạm đội hải tặc này mất tích đã từng đánh chìm một chiếc quân hạm của gia tộc Dalton ở khu vực duyên hải phía Đông Nam của Vương quốc Alpha."

"Sau đó gia tộc Dalton đã tiến hành tập kết hạm đội chủ lực, còn mời Long kỵ sĩ Hudson tham gia vào trong hạm đội."

"Gia tộc Koslow và gia tộc Dalton vốn là hai đối thủ cạnh tranh quyền chủ đạo của tỉnh Đông Nam, hai bên đã lén lút phát sinh không ít mâu thuẫn, trong tình huống bình thường, Hudson không nên xuất hiện trong hạm đội của địch nhân mới phải."

"Chỉ có áp lực cao hơn nhiều mới có thể làm cho hai gia tộc này phải liên thủ."

"Rất có thể là vì đám người Yosip và Jeracic đã bị bại lộ thân phận, làm cho Vương quốc Alpha coi trọng, nên mới lên kế hoạch hành động này."

"Cũng không bài trừ là vì có sự xuất hiện của Thần khí nên mới làm cho gia tộc Dalton và gia tộc Koslow thăm dò, hai bên đã liên thủ lên kế hoạch tập kích."

"Xác suất khả năng thứ hai tương đối nhỏ, gia tộc Koslow chỉ có một vị cao thủ là Hudson, còn cao thủ của gia tộc Dalton cũng đã phải chịu thiệt hại nghiêm trọng trong cuộc đại chiến lần trước."

"Chúng thần đã so sánh qua lực lượng của hai hạm đội, mặc dù hạm đội của gia tộc Dalton có chiếm thế thượng phong, nhưng lại không có năng lực tiêu diệt toàn bộ đoàn hải tặc Manbeard được."

"Trên biển rộng mênh mông, chỉ cần một lòng muốn rời đi, đại đa số quân hạm đều có thể chạy thoát."

"Nếu như chỉ có đám người này ra tay, cho dù người của chúng ta có thua thì cũng không đến nỗi toàn quân bị diệt."

"Chỉ còn một lý do là Người Alpha đã phái thêm nhiều cao thủ hơn tới tham chiến, sau khi cuộc hải chiến vừa kết thúc liền có một lượng lớn cường giả xuất hiện trên thuyền của chúng ta, ngăn cản hạm đội của ta rút lui."

"Có Long kỵ sĩ ở đó, bọn chúng muốn đưa cao thủ lên trên thuyền hải tặc cũng không phải là chuyện khó khăn gì."

"Nếu như người của chúng ta tìm được Thần khí, vậy thì hiện giờ Thần khí rất có thể đang nằm trong tay của Người Alpha."

"Kết hợp với chuyện bọn chúng đang giăng lưới lục soát hải vực sương mù, rất có thể là bọn chúng đang bắt giết diệt khẩu những người sống sót cuối cùng."

"Ít nhất là theo như những tin tình báo mà chúng thần thu thập được, ngoài hạm đội của gia tộc Dalton ra, thì chưa từng có người nào khác từng nhìn thấy thuyền U Linh!"

Ulise nghiêm túc phân tích nói.

Chân tướng là cái gì đều dựa vào suy đoán. Làm ngành tình báo mà không có một sức tưởng tượng phong phú là không thể được.

Người trong nhà mất tích, nhất định phải có một lời giải thích. Trong tình huống không tìm được chứng cứ, đẩy hết tội lỗi lên người kẻ địch chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Trong thâm tâm của Ulise có một loại dự cảm, chuyện này nhất định là do Người Alpha gây ra, Hudson và gia tộc Dalton chính là những người thi hành.

Trùng hợp là hiện giờ Giáo Đình đang muốn giúp Vương quốc Quang Minh vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng hàng loạt chứng cứ xuất hiện trong Hội nghị Liên minh hiện giờ đang vô cùng bất lợi với Vương quốc Quang Minh, vì muốn tránh hiềm nghi nên Giáo Đình không thể nào trực tiếp đứng ra ủng hộ Vương quốc Quang Minh được.

Sau khi nhận được tín hiệu ám chỉ của Giáo Hoàng, một người có đầu óc chính trị đạt tiêu chuẩn như Ulise bèn dứt khoát đẩy hết trách nhiệm trong vụ án tiểu đội tìm Thần khí bị mất tích lên người của Vương quốc Alpha.

Sau đó lại đi gây chuyện với Vương quốc Alpha, chuyện này sẽ biến thành ân oán cá nhân của nước. Còn chuyện giúp Vương quốc Quang Minh giảm bớt áp lực chỉ hoàn toàn là một sự trùng hợp ngoài ý muốn.

"Hừ!"

"Người Alpha thật là đáng chết, bọn chúng đã khiêu khích uy nghiêm của Giáo Đình ta rất nhiều lần rồi, lần này chúng ta nhất định phải dạy cho bọn chúng một bài học!"

"Truyền lệnh xuống, điều hạm đội của chúng ta tiến về phương bắc, lấy cớ là để vây quét hải tặc để tạo áp lực cho Vương quốc Alpha."

"Nếu như bọn chúng không biết tiến thối, còn muốn tiếp tục phong tỏa đường biển, vậy thì để hạm đội của chúng ta tiếp tục tiến về phương bắc, giúp bọn chúng vây quét thuyền U Linh."

Shelter VII tức giận nói.

Chương 1128: Huấn Luyện

Thương Lan thành, Nguyên soái Hudson, người vốn nên cưỡi Cự Long đi khắp nơi tuần sát tình hình huấn luyện của đại quân, giờ này lại đang ở trên cổng thành nói chuyện phiếm với đám đại quý tộc.

Một tiếng long ngâm phá không, Maxim bắt đầu một ngày tuần sát.

Vì hình thể khổng lồ của Cự Long, nên rất khó có thể phát hiện được có Long kỵ sĩ ở phía trên hay không.

Dù thỉnh thoảng có lười biếng thì người ở phía dưới cũng sẽ không phát hiện. Dù sao Cự Long cũng không là sinh vật siêng năng gì, không có Long kỵ sĩ đi theo mà còn muốn nó làm việc một mình thì chẳng khác nào đang làm khó rồng.

Thực ra, việc Hudson mang theo Cự Long ra ngoài mỗi ngày chỉ vì khoe khoang với đám quý tộc mà thôi.

Nên biết rằng Cự Long của ba vị Long kỵ sĩ khác trên đại lục chỉ toàn là cắm đầu ngủ ngon, còn không thì là đang kiếm chuyện. chỉ cần Long kỵ sĩ hơi không chú ý, Cự Long sẽ chạy ra ngoài ăn cướp.

Trong bối cảnh mà đồng loại của Maxim đều không bớt lo, một con rồng an phận và chịu khó như nó liền được xem là dị loại trong loài rồng.

Ở trong Vương quốc, Maxim còn có danh hiệu riêng của mình, đó là —— Con rồng có đạo đức nhất.

Còn chuyện nó đưa tay đòi tiền lương của Vương quốc, mọi người đều cảm thấy có thể hiểu được. Yêu cầu của mọi người đối với một loài sinh vật có sức chiến đấu mạnh mẽ như Cự Long vốn là không cao, chỉ cần không gây chuyện là được.

Bỏ tiền ra mua bình an dù sao cũng còn tốt hơn là bị Cự Long cản đường ăn cướp. Trước giờ Cự Long đều là giống loài không biết nặng nhẹ, nhỡ đâu bị đánh chết, hoặc là bị đánh tàn phế, thì chẳng phải rất bi kịch sao.

"Hudson, công tác huấn luyện cơ thể cho các binh sĩ còn phải kéo dài thêm bao lâu nữa?"

Bá tước Aurane thuận miệng hỏi.

"Luyện thêm tầm hai ba tháng nữa, chờ đến khi bọn họ có thể dễ dàng đi được một trăm dặm một ngày thì mới miễn cưỡng có thể bước vào giai đoạn huấn luyện tiếp theo."

Hudson bình tĩnh trả.

Hắn không chém gió, trong thế giới siêu phàm, cho dù là một người chưa từng tu luyện, nhưng nhờ có năng lượng nguyên tố tẩm bổ, tiềm lực cơ thể của nhân tộc vẫn mạnh hơn thế giới khoa học kỹ thuật.

Những binh sĩ tinh nhuệ trải qua huấn luyện nghiêm ngặt mà thành, nếu đặt ở trong vị diện khoa học kỹ thuật, những người đều được xem là lính đặc chủng. Ngày đi trăm dặm là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Những binh sĩ tinh nhuệ của gia tộc hắn, trong tình huống không cần cân nhắc đến vấn đề hậu cần, ngày đi trăm dặm mà cũng còn có thể giữ được sức chiến đấu nhất định.

Đương nhiên, cường độ cao hành quân cao như vậy không thể nào trở thành trạng thái bình thường được. Thỉnh thoảng hai ba ngày huấn luyện một lần thì được, nếu như ngày nào cũng như vậy, trừ phi hắn có thể huấn luyện đám binh sĩ này thành Kỵ sĩ.

Nhưng chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi, chỉ cần có một hoặc hai phần trăm binh sĩ trải qua công tác huấn luyện thân thể, thực lực đạt tới tiêu chuẩn của Kỵ sĩ cấp 1 thì Hudson đã cảm thấy hài lòng rồi.

Về cơ bản thì chuyện này vẫn còn trong giai đoạn tìm tòi, nếu muốn nâng cao tỷ lệ này, phương pháp tốt nhất chính là sáng tạo ra một bộ công pháp tu luyện, chủ động hấp thu năng lượng trong đất trời.

Hudson đã từng nghiên cứu rất nhiều hệ thống tu luyện trên đại lục Aslante, nhưng còn cách việc sáng tạo ra một bộ công pháp không có yêu cầu cao về thiên phú, lại còn phải mang tính phổ biến vẫn rất xa nữa.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà quý tộc kiêu ngạo hơn bình dân, ngoài việc có được thân phận địa vị ra, chính là nhờ có thiên phú tu luyện.

Hudson đã tiến hành thử nghiệm trong lãnh địa, tỷ lệ con em bình dân có thiên phú tu luyện thấp hơn tập đoàn quý tộc rất nhiều.

So với lời giải thích về truyền thuyết được thần ban cho huyết mạch ở bên ngoài, Hudson càng muốn tin rằng đây là nhờ vào sự tối ưu hóa gen.

Bởi vì tập đoàn quý tộc thông gia nội bộ, cả cha lẫn mẹ đều có thiên phú tu luyện, nên sau khi kết hợp sẽ sinh ra con cái có gen ưu tú hơn.

Người có thiên phú tu luyện sẽ được bồi dưỡng trọng điểm, còn người không có thiên phú tu luyện sẽ trực tiếp bị đào thải, sau khi sàng chọn theo phương pháp khôn sống mống chết hết đời này đến đời khác, thiên phú của hậu bối đương nhiên là sẽ ưu tú hơn rất nhiều.

"Thời gian hai ba tháng cũng không phải là rất dài, vấn đề duy nhất là phương thức luyện binh của ngươi tiêu hao quá nhiều vật tư, trong thời gian ngắn thì chúng ta còn có thể chịu được, nhưng nếu kéo dài thì tất cả mọi người đều không chịu nổi!"

Nghe lời phàn nàn của Bá tước Aurane, Hudson chỉ mỉm cười. Những lời phàn nàn tương tự, hắn đã nghe người ta nói không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng chưa thấy ai nhảy ra phản đối.

Nếu như không nhờ có Vương quốc tài trợ, đảm bảo cung cấp đầy đủ vật tư, Hudson cũng không dám huấn luyện binh sĩ như vậy. Ngay cả công tác huấn luyện tư quân của mình trước đó, cường độ cũng không cao đến mức này.

Những vật tư khác thì không nói, chỉ tính riêng lượng thịt cung cấp mỗi ngày thôi đã là hơn hai trăm tấn rồi.

Chỉ cần nhìn vào tỷ lệ loại thịt mà Vương quốc cung cấp là biết, tỷ lệ thịt cá càng ngày càng cao, rõ ràng là sản lượng của những loại thịt khác không theo kịp.

Vì thỏa mãn nhu cầu của đại quân, Vương quốc còn tuyên bố chính lệnh, yêu cầu lãnh chúa các nơi tổ chức nhân thủ mở rộng chăn nuôi heo hơi và gia cầm.

Trên thực tế, cho dù Vương quốc không đề cập tới yêu cầu này, nhưng bị nhu cầu về thịt của quân đội ảnh hưởng, các đại quý tộc cũng sẽ tự phát triển ngành chăn nuôi.

Trên làm dưới theo, đại quý tộc đã làm rồi, không lo là những quý tộc vừa và nhỏ bên dưới không làm theo. Dù cho không biết lý do tại sao, nhưng bản năng đã mách bảo bọn họ phải làm theo.

Chương 1129: Chiến Lược

Có thể nói là Hudson đã dùng sức một mình để kéo ngành chăn nuôi của Vương quốc phát triển. Nhưng vấn đề duy nhất là sự nhiệt tình này có thể tiếp tục kéo dài mãi hay không.

Dù gì thì Hudson cũng không coi trọng đám quý tộc sẽ phát triển ngành chăn nuôi. Chuyện này không hề liên quan gì đến kỹ thuật chăn nuôi, vấn đề chủ yếu nằm ở chỗ lương thực.

Thời kỳ chiến tranh, Vương quốc không có dư lương thực để nuôi gia súc. Cho dù trong nhà kho có lương thực thì các quý tộc lão gia cũng không nỡ làm vậy.

Với hệ thống giá cả hiện giờ, giá thịt dê bò cũng chỉ gấp năm lần lúa mì đen, giá thịt heo thì chỉ gấp ba, dùng lương thực để nuôi heo chính là một việc làm lỗ vốn.

Biết rằng mọi người không nỡ dùng lương thực để chăn nuôi, nhưng chuyện này lại không ảnh hưởng đến công tác chuẩn bị chiến đấu của Vương quốc, nên Hudson cũng chẳng thèm quan tâm đến nữa.

Chu kỳ sinh trưởng chậm một chút thì chậm một chút thôi, không chừng đợi đến giai đoạn hậu kỳ của cuộc chiến tranh thì cũng còn kịp để những con gia súc này xuất chuồng.

Kém nhất thì những con gia súc này cũng có thể dùng để cải thiện thức ăn của những dân chúng ở đáy xã hội. Các quý tộc lão gia còn không nỡ ném bỏ thịt heo.

"Hết thảy đều vì giành chiến thắng trong cuộc chiến tranh này!"

"Thời gian cực khổ chỉ là tạm thời, chờ chiến tranh đại lục kết thúc, áp lực quân sự sẽ không lớn như hiện giờ, mức tiêu hao của chúng ta cũng sẽ giảm xuống."

"Nếu như may mắn thì không chừng còn có thể có một ít thu hoạch ngoài ý muốn. Tộc Tinh Linh thì chúng ta không đụng vào được, còn cái nơi ở quái quỷ của Thượng Cổ Di tộc cũng không có giá trị gì, nhưng Vương quốc vẫn còn cơ hội để kiếm một chén canh từ Đại thảo nguyên thú nhân."

"Bảy nước thảo nguyên đã bị thú nhân hủy diệt, có thể phục quốc được hay không cũng còn là một ẩn số. Dù sao hiện giờ chúng ta cũng đã xảy ra xích mích với các nước láng giềng rồi, đắc tội hung ác thêm một chút cũng không sao."

"Dời đường biên giới ra bên ngoài thêm một chút, kiếm thêm cho mỗi nhà một quận cũng xem như là sự đền bù cho chi phí quân sự của chúng ta, nói chung là sẽ không bị tổn thất quá nhiều."

Hudson lại tiếp tục vẽ bánh nướng.

Nâng cao sức chiến đấu của quân đội nhờ vào công tác huấn luyện đã là biện pháp tối ưu nhất rồi sao?

Không!

Theo Hudson, đây chẳng qua chỉ là đang phát huy nền tảng bình thường mà thôi. Nếu muốn mọi người phát huy vượt trình độ thì vẫn cần phải nhờ đến bánh nướng.

Đây là một bài kiểm tra về kỹ thuật. Binh lính bình thường rất dễ lừa, khẩu vị cũng không phải rất lớn, chỉ cần ném một chút danh hiệu quý tộc ra ngoài là đã đủ để bọn họ liều mạng rồi.

Nhưng các đại quý tộc ở bên trong Vương quốc thì khác. Tầm nhìn và đầu óc của những người này đều không kém, Hudson không dám xem bọn họ như những người ngu.

Cho dù là vẽ bánh nướng thì cũng phải vẽ ra được vị bánh mà mọi người mong muốn. Nếu chỉ có những lời nói rỗng tuếch, mọi người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Cho nên nhất định phải bỏ qua Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc, chỉ có đại thảo nguyên là có thể cắn xuống một miếng.

Mặc dù nơi đây đang là lãnh địa của đồng minh, nhưng bây giờ mọi người đã xảy ra xích mích, cho nên cũng không cần phải khách khí.

Mỗi nhà một quận thì mọi người có thực lực nuốt hết, đồng thời còn có thể để cho lợi ích của các thế lực lớn trong Vương quốc bị trói chặt vào biên giới.

Khi các bạn hàng xóm đang yếu ớt cũng chính là lúc để mở rộng ra bên ngoài; Nhưng khi các nước láng giềng đang mạnh mẽ, mọi người cũng chỉ có thể chân thành hợp tác, cùng nhau đối mặt với ngoại địch uy hiếp, đối với các bên nói, đây đều là một lựa chọn tốt.

"Ngài Nguyên soái, dường như ngài đang rất lạc quan về trận chiến tranh này phải không?"

Bá tước Calles kinh ngạc hỏi.

Tất cả mọi người đều đang nghĩ cách xem phải làm gì mới có thể vượt qua nguy cơ lần này, rất nhiều người đều đã lên kế hoạch trở về nhà cố thủ thành lũy sau khi chiến bại, ông ta thật sự rất khó tưởng tượng được Nguyên soái nhà mình lại đang mài đao xoèn xoẹt hướng...

"Ha ha..."

"Bá tước Calles, rủi ro và kỳ ngộ luôn song hành với nhau. Chỉ cần chúng ta đánh nhanh rút gọn trên chiến trường là có thể giành được thắng lợi."

"Đế quốc Thú Nhân đã xuống dốc, bảy nước thảo nguyên trên danh nghĩa là bảy quốc gia, nhưng nếu xét về mặt quân sự thì mỗi quốc gia này còn chưa chắc sẽ mạnh bằng các vị."

"Với loại đối thủ như vậy mà thú nhân cũng không thể hủy diệt trong một lần hành động, điều này vẫn chưa nói rõ được vấn đề sao?"

"Đánh bại Đế quốc Thú Nhân, cầm cự với liên quân của Thượng Cổ Di tộc, còn Tộc Tinh Linh thì chúng ta sử dụng biện pháp đàm phán."

"Dù sao chúng ta cũng không giáp ranh với Tộc Tinh Linh, bình thường cũng không có cừu hận gì, hai bên đều có cơ sở để thỏa hiệp."

Hudson không ngừng dùng những lời nói này lừa gạt các bên, nhiều đến mức mà hiện giờ hắn đã sắp tin đây là sự thật.

Đế quốc Thú Nhân tiến triển chậm chạp trên chiến trường không chỉ vì thực lực quân sự, mà càng nhiều là do áp lực từ công tác hậu cần.

Bảy nước thảo nguyên trù phú đến cỡ nào, sợ rằng con chuột nhìn thấy đều phải rơi nước mắt, chiến lợi phẩm ít đến đáng thương.

Không cần vườn không nhà trống, bởi vì bản thân bọn họ vốn đã rất "trống" rồi. Đối với một số thú nhân thuộc những chủng tộc ăn cỏ thì không phải là vấn đề lớn gì.

Những quý tộc lãnh chúa ở nơi đó cũng không có quyết tâm liều chết một trận với thú nhân, cho nên cũng sẽ không ép dân chúng ở lại làm thức ăn cho thú nhân.

Trên thảo nguyên vốn đã không có nhiều dân cư, sau khi đại thảo nguyên mênh mông được mở ra, số lượng "thức ăn" bị đại quân thú nhân bắt được lại càng ít.

Chương 1130: Thương Lượng

Bài học trong cuộc đại chiến lần trước vẫn còn đang hằn sâu trong tâm trí của Đế quốc Thú Nhân. Xét đến vấn đề đoàn kết nội bộ, ngũ đại Hoàng tộc chỉ có thể thu liễm một chút, không dám công khai dùng những chủng tộc bia đỡ đạn làm quân lương.

Cộng thêm việc lo lắng quân đội bị tổn thất quá lớn, nên trong lúc công thành cũng không còn nỗ lực như lúc trước nữa.

Đặc biệt là sau khi phát hiện ra quân phòng thủ chỉ đang kéo dài thời gian, để cho Liên minh Nhân tộc một lời giải thích, bọn chúng lại càng không có hứng thú tấn công mạnh hơn.

Nhiều nhân tố như vậy chồng chất lên nhau, tốc độ tấn công của đại quân thú nhân liền chậm lại.

Mặc kệ chân tướng là cái gì, nhưng với một vị chủ soái của Vương quốc như Hudson thì đây nhất định phải là vì thú nhân đã bị suy sụp.

Dựa vào nguyên tắc lừa được một người thì một người, Hudson không tiếc tẩy não mọi người hết lần này đến lần khác.

Căn cứ vào điều kiện tiên quyết là chiến thắng thú nhân, nên chiến lược sau đó cũng là tốc chiến tốc thắng. Nhỡ đâu phát sinh biến cố trên chiến trường, vậy thì cứ xem như Hudson lão gia chưa nói gì đi.

Xét theo tình huống trước mắt, vẫn chưa có bao nhiêu đại quý tộc tin tưởng vào suy đoán này.

Chủ yếu là những kẻ ngồi trên vị trí cao này không chỉ rất thông minh, mà sau lưng còn có một đám cố vấn đang hỗ trợ phân tích, nên không dễ gì lừa được.

Biết rõ là lừa gạt mà vẫn còn chạy tới tham gia tụ hội, về bản chất vẫn là vì trong lòng không chắc chắn, nên muốn tới đây tìm kiếm sự an ủi về tâm lý.

Đương nhiên, những hoài nghi này chỉ giới hạn trong cuộc tụ hội của các đại quý tộc, khi ra đến bên ngoài, ai nấy cũng đều lộ vẻ vô cùng tự tin.

Mỗi lần trở về, mọi người đều sẽ sử dụng thuật lừa dối của Hudson lão gia, sau khi trải qua nghệ thuật gia công, để truyền lại cho đám thuộc hạ.

Tóm lại chỉ có một câu, những kẻ trong giới cao tầng của Vương quốc như bọn hắn có thể nghi ngờ, nhưng đám quý tộc vừa và nhỏ và các binh sĩ ở đáy xã hội nhất định phải tin tưởng vững chắc rằng—— Vương quốc có thể giành chiến thắng.

Nếu như sau gặp được trắc trở gì trên chiến trường, thì đó chính là nhờ vào sự cố gắng của tất cả mọi người nên Vương quốc mới giành được chiến thắng.

Bất kỳ nghi vấn, nan đề nào cũng phải dùng kết luận "Vương quốc có thể giành được chiến thắng" để phân tích. ...

"Nguyên soái, công sứ của Vương quốc Frank Hầu tước Landrey tới chơi."

Sau khi nghe được lời mà người hầu nói, Hudson cũng không cảm thấy bất ngờ. Trong những ngày gần đây, Người Frank vẫn luôn đứng ra hòa giải cuộc xung đột giữa Vương quốc Alpha và năm nước thảo nguyên.

Với tư cách là một trong những người nắm thực quyền của Vương quốc, nếu như đối phương không đến tìm hắn mới là có vấn đề.

"Mời!"

Mặc dù hiện giờ có vẻ như Vương quốc đang chiếm ưu thế trong thế cục ngoại giao, nhưng trên thực tế thì lại không thể làm gì được năm nước thảo nguyên.

Vương quốc Alpha cần năm nước thảo nguyên làm bia đỡ đạn, để câu giờ cho công tác chuẩn bị chiến đấu của Vương quốc.

Thoạt nhìn thì có vẻ như năm nước thảo nguyên đã bị cáo buộc những tội danh rất lớn trong Hội nghị Liên minh, nhưng cũng chính bởi vì tội danh quá lớn nên mới không thể định tội được.

Vì một khi định tội thì các quyền quý của năm nước thảo nguyên sẽ không thể nào lăn lộn trong nhân tộc được nữa, vậy thì người ta dựa vào cái gì mà phải ra sức chém giết với thú nhân chứ?

Về bản chất thì cuộc chiến trên đại thảo nguyên hiện giờ chỉ là sự nỗ lực bảo vệ danh tiếng và một tia hy vọng phục quốc của đám quyền quý mà thôi.

Hiện giờ Vương quốc nắm chặt lấy nhược điểm của bọn họ không thả là vì tạo áp lực, để các quyền quý trên thảo nguyên không dám tùy tiện bỏ trốn.

Nếu là có thể tiếp thu di sản của bọn họ thì sẽ càng hoàn mỹ.

...

"Nguyên soái, đại cục đang rất nguy cấp rồi!"

Đối mặt với công sứ của Vương quốc Frank, Hudson chỉ bình tĩnh uống trà, một hồi lâu sau mới từ từ nói:

"Ngài Hầu tước, cũng chính vì đại cục nên chúng tôi mới không thể tùy tiện dừng tay."

"Cách làm của năm nước thảo nguyên bây giờ là đang mở ra một tiền lệ xấu cho nhân tộc ta, nếu như không nghiêm trị, sau này tất cả mọi người đều học theo thì làm sao?"

Giả vờ ngốc chính là chuyên nghiệp của hắn. Đúng là năm nước thảo nguyên hiện giờ đang rất quan trọng với Vương quốc Alpha, nhưng điều kiện thì vẫn phải nói.

Năm nước thảo nguyên dựng lên một màn kịch ở trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc, mặt ngoài thì đúng là Vương quốc Alpha không bị thiệt hại gì, nhưng trên thực tế đã gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với danh dự quốc tế của Vương quốc.

Không có chứng cứ không có nghĩa là chuyện này không tồn tại.

Bị màn kịch này ảnh hưởng, cảm quan của các quốc gia Bắc đại lục đối với Vương quốc Alpha đã phát sinh biến hóa. Kế hoạch ban đầu là hợp nhất lực lượng quân sự của các quốc gia cũng chỉ có thể tạm hoãn lại.

Một bước chậm, từng bước chậm.

Lúc đầu Hudson cũng đã không có lòng tin là Vương quốc sẽ có thể hợp nhất được lực lượng quân sự của các quốc gia, bây giờ xảy ra chuyện này, làm cho xác suất thành công trở nên càng thấp hơn.

Có thể nói, thủ đoạn chính trị không thành thục của năm nước thảo nguyên lần này đã làm cho hai bên lưỡng bại câu thương.

"Ngài Nguyên soái, năm nước thảo nguyên đã nhận thức được sai lầm của mình rồi. Bọn họ không chỉ chịu nhận lỗi với hai vị bệ hạ, đồng thời còn hứa là sẽ cung cấp chi viện cho hai nước trong tương lai."

"Đồng thời, năm nước còn tuyên bố là sẽ tạm dừng toàn bộ hoạt động thăm người thân trong lúc chiến tranh đại lục nổ ra."

"Hôm nay tôi tới bái phỏng ngài, ngoài việc hóa giải hiểu lầm lúc trước ra, còn được năm nước ủy thác để thương lượng về vấn đề nạn dân."

Chương 1131: Ngả Bài

Hầu tước Landrey trực tiếp ngả bài, làm cho Hudson ý thức được đối phương là có chuẩn bị mà đến.

Vương quốc Alpha có thể thu mua đại biểu của hai nước, vậy thì đối phương cũng có thể thu mua Quốc vương của hai nước, chỉ cần người bị hại không truy cứu, vậy thì những chuyện không thoải mái xảy ra trước đó đều có thể là hiểu lầm.

Hành động di dời gia quyến đã được ngừng lại, những chỉ trích liên quan tới "Tội đào ngũ" cũng không còn vững vàng nữa.

Cuộc đàm phán hiện giờ có thể diễn ra chủ yếu vẫn là vì lợi ích.

Nếu như có lựa chọn khác thì không có người nào muốn đi chết cả. Các quyền quý của năm nước thảo nguyên càng không muốn chôn cùng với một quốc gia mới thành lập không có bao nhiêu tình cảm này.

"Ngài Hầu tước, năm nước thảo nguyên biết quay đầu là một chuyện tốt với toàn bộ nhân tộc, ta cũng cảm thấy rất vui."

"Nhưng những chuyện này ngài nên đi thương lượng với Bộ Ngoại vụ chứ không phải chạy tới tìm một kẻ cầm quân như ta!"

Đúng là Hudson rất có hứng thú với nạn dân, nhưng hắn càng muốn tiếp nhân dân chúng của năm nước thảo nguyên hơn, cho nên hiện giờ hắn không thể để lộ chuyện này được.

Đối phương tìm tới hắn, rõ ràng là muốn coi đây là đồng Chip, lợi dụng hắn để gây áp lực cho Bộ Ngoại vụ.

"Chúng tôi đương nhiên là sẽ đi thương lượng với Bộ Ngoại vụ của quý tộc. Hôm nay tôi đại diện cho năm nước tới bái phỏng ngài Nguyên soái chủ yếu là hy vọng ngài Nguyên soái có thể tiếp nhận một số nạn dân."

Không có gì phải mất mặt khi thương lượng về lợi ích cả.

Có đôi khi, trực tiếp nói rõ điều kiện sẽ càng dễ đạt được thỏa thuận hơn.

"Ngài Hầu tước, tiếp nhận một phần nạn dân thì không thành vấn đề. Nhưng ở trong mắt của ta, đây đều là trị ngọn không trị gốc."

"Những điều mà ta sắp nói sau đây chỉ là quan điểm cá nhân của riêng ta, không có quan hệ gì với Vương quốc."

"Hiểu lầm giữa chúng ta và năm nước thảo nguyên rất dễ hòa giải, chuyện phiền phức là phải giải quyết tốt hậu quả."

"Sau khi hai nước Công quốc Shilon và Công quốc Omega bị hủy diệt, đã có hơn mấy trăm ngàn người bị trôi dạt khắp nơi, một lượng lớn dân chúng đã bị chết dưới đồ đao của thú nhân, còn không thì bị chết trên đoạn đường đào vong dài đằng đẵng."

"Thế cục trước mắt trên đại thảo nguyên đang vô cùng bất lợi đối với năm nước thảo nguyên, chiến tuyến có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào."

"Một khi chiến bại, sau này sẽ có càng nhiều dân chúng trôi dạt khắp nơi."

"Thay vì chờ đến khi thảm kịch bộc phát, chẳng thà chúng ta di dời những dân chúng bình thường này đến hậu phương và sắp xếp thỏa đáng trước."

"Đợi khi năm nước thảo nguyên khôi phục, những nhân lực được bảo tồn này cũng sẽ là lực lượng chính để xây dựng quốc gia."

"Xét đến độ khó trong việc di cư của dân cư, với tư cách là nước lớn nằm gần năm nước thảo nguyên nhất, ta nghĩ các đại quý tộc trong Vương quốc sẽ rất vui lòng giúp đỡ một tay."

"Đương nhiên, cụ thể nên làm thế nào cùng với một số chi tiết, ta đề nghị ngài Hầu tước nên đi thương lượng với với Bộ Ngoại vụ của Vương quốc."

Hudson cười đề nghị.

Hắn có thể đề nghị, nhưng tuyệt đối không được tham gia vào công tác đàm phán.

Ủy thác Vương quốc Alpha chăm sóc cho dân chúng năm nước thì đơn giản, chỉ sợ sau khi chiến tranh kết thúc, những người được chăm sóc này đều đã biến thành Người Alpha.

Trả lại nhân khẩu, nghe một chút thì được, thứ đã nuốt vào bụng rồi thì há sẽ chịu nhả ra.

Có thể trả lại bao nhiêu thì phải xem liêm sỉ của mỗi người. Cho dù có trả lại thì cũng chỉ trả một đám già yếu tàn tật bị mất sức lao động.

Sau này phát sinh tranh chấp là chuyện gần như không thể nào tránh khỏi.

Thậm chí, vì đảm bảo có thể lấy được lợi ích, Vương quốc còn có khả năng ra tay quấy nhiễu công tác khôi phục của năm nước thảo nguyên.

"Ngài Nguyên soái, vừa rồi ngài chỉ nói vấn đề của dân chúng, vậy vấn đề của quân đội năm nước thảo nguyên thì sao?"

"Thế cục hiện giờ như thế nào, chúng ta đều đã rất rõ ràng, năm nước thảo nguyên không thể cầm cự được bao lâu nữa."

"Các quốc gia nhân tộc đều đang bận tham gia chiến tranh đại lục, không thể nào cung cấp thêm trợ giúp vật tư cho bọn họ được nữa. Cho dù thú nhân không khởi xướng tấn công thì không bao lâu nữa quân phòng thủ cũng sẽ bị sụp đổ vì thiếu vật tư."

"Một khi tiêu hao hết vật tư chiến lược, rút lui sẽ trở thành lựa chọn tất nhiên."

Hầu tước Landrey quan tâm hỏi.

So với đám nông nô ở đáy xã hội, các đại nhân vật càng quan tâm đến quân đội hơn. Đây đều là những khoản đầu tư của các đại thế lực đứng sau năm nước thảo nguyên, không một ai muốn lãng phí cả.

Vấn đề thực tế nhất chính là: phục quốc cần thực lực.

Nếu là trong tay không có binh lực, cho dù có đuổi được thú nhân ngoài, một Quốc vương không có binh lực sẽ không thể nào kiểm soát được lãnh thổ của mình.

"Ngài Hầu tước, nếu như năm nước thảo nguyên thật sự đến bước đường nhất định phải rút lui, thì đó cũng là lúc chiến tranh đại lục đã đến thời khắc quan trọng nhất."

"Có thể nói, mỗi một phần lực lượng quân sự đều vô cùng quý giá đối với nhân tộc ta, đương nhiên là không thể để đó không dùng rồi."

"Xét thấy năm nước thảo nguyên cần giữ lại hạt giống để chuẩn bị cho công tác phục quốc sau này, các sĩ quan quý tộc trung và cao tầng có thể mang theo gia quyến rời đi, nhưng quan binh bình thường thì nhất định phải để lại."

Hudson nói như thể đang nghĩ cho người khác.

Nếu như không phải biết rõ Vương quốc Alpha muốn hợp nhất những binh lính này, không chừng ông ta sẽ thật sự nghĩ rằng Hudson nói những lời này đều vì công nghĩa.

Hầu tước Landrey đang muốn mở miệng phản bác, nhưng lời đến bên miệng thì lại thu về.

Chuyện này đã bị truyền vào trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc, nếu như năm nước thảo nguyên tiếp tục mang theo một lượng lớn quân đội rút lui, e rằng "tội đào ngũ" sẽ được đưa vào danh sách thảo luận về .

Chương 1132: Âm Mưu

Nếu đã không thể gánh được tội danh này, vậy thì nhất định phải khống chế lượng người khi rút lui. Ít nhất là phải để ngoại giới thấy được bọn họ trông như may mắn phá vây, mà không phải là chạy trốn.

Nếu đã xác định là phải bỏ lại lực lượng, vậy thì để lại cho Vương quốc Alpha cũng là một lựa chọn tốt. Tránh cho chiến cục ở Bắc đại lục đột nhiên sụp đổ, làm ảnh hưởng đến chiến lược bố cục của Vương quốc Frank.

"Ngài Nguyên soái, chỉ là sĩ quan trung và cao tầng thôi thì chưa đủ, ít nhiều gì cũng phải giữ lại một số hộ vệ để giữ thể diện cho năm vị quân chủ!"

Hầu tước Landrey cười ha hả nói.

Nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện ra ngón tay của ông ta đột nhiên nhúc nhích, giống như đang ám chỉ gì đó.

Hudson không trả lời, chỉ cười không nói. Hắn đương nhiên biết được ranh giới cuối cùng của Vương quốc, nhưng hắn không thể nào để lộ ra sớm như vậy được.

Có thể thương lượng ra kết quả gì thì còn tùy thuộc vào ván cờ ngoại giao tiếp đó giữa hai bên. ...

Sau khi tiễn Hầu tước Landrey rời đi, Hudson còn chưa kịp điều chỉnh suy nghĩ thì đã bị kéo tới vương cung dự họp.

"Hạm đội hải quân của Giáo Đình cố ý tiến về phương bắc!"

Vì phải tâm trung tinh lực trong cuộc chiến với thú nhân, nên lực lượng trên biển của Vương quốc chủ yếu là tư quân của các quý tộc duyên hải, lực lượng hải quân của Vương quốc chỉ có thể xem như là một hạm đội có "tồn tại".

Thỉnh thoảng đả kích hải tặc một lần thì không thành vấn đề, nhưng nhưng muốn phân cao thấp với hạm đội hải quân của Giáo Đình thì còn kém rất xa.

Dù cho có thêm lực lượng quân sự của các quý tộc duyên hải thì hai bên cũng còn một khoảng chênh lệch nhất định.

Đương nhiên, nếu như hạm đội của Giáo Đình thật sự giết tới, với tư cách là địa đầu xà, Vương quốc Alpha cũng không phải là hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Tập hợp lực lượng quân sự trên biển của Vương quốc, triệu tập thêm một số cao thủ, thì vẫn còn có cơ hội đánh trọng thương hải quân của Giáo Đình.

Hơn nữa, lao sư viễn chinh sẽ tiêu hao rất lớn, Giáo Đình cũng Gulei ích trên biển cần có hạm đội bảo vệ, nên không thể ở lại vùng duyên hải của Vương quốc lâu dài được.

Ngay cả trong thời kỳ mà quan hệ giữa hai bên đang tồi tệ nhất, Giáo Đình cũng không tổ chức hạm đội viễn chinh giết tới.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Hudson lập tức hiện ra 4 chữ "đe dọa quân sự". Hành động lần này của Giáo Đình rõ ràng là muốn chống lưng cho Vương quốc Quang Minh.

Bởi vì bên trong quốc gia này có rất nhiều hậu duệ của các quyền quý Giáo Đình, không giống với những quốc gia khác, mặc dù hậu trường đều không nhỏ, nhưng đa phần là con cháu chi thứ trong gia tộc.

"Giáo Đình đã gửi thông điệp cho chúng ta, bọn chúng đang muốn đả kích hải tặc, đồng thời muốn xuất binh giúp chúng ta quét sạch thuyền U Linh trong hải vực sương mù, đảm bảo đường biển được thông suốt."

Bá tước Francois vừa nói xong, sắc mặt của mọi người liền trở nên rất khó coi.

Mặc dù trên đại lục Aslante không có công ước về chủ quyền biển đảo, nhưng mọi người đã thầm chấp nhận phạm vi thế lực của riêng mình, hành động lần này của Giáo Đình rõ ràng là đã vượt quá giới hạn.

"Vừa đấm vừa xoa, bọn chúng đang muốn ép Vương quốc ta phải nhượng bộ!"

"Nhưng hiện giờ đang là thời kỳ chiến tranh đại lục, Giáo Đình cũng không dám tùy tiện phát động nội chiến trong nhân tộc."

"Chúng ta nhất định phải nhanh chóng lùng bắt được thuyền U Linh, nếu cứ chậm chạp không tìm thấy, vậy thì tạm dừng hành động lùng bắt này đi."

"Không thể làm ảnh hưởng đến việc đàm phán của chúng ta với năm nước thảo nguyên, chỉ cần chúng ta thỏa hiệp một lần vì bị uy hiếp, thì sau này sẽ còn có vô số lần này."

"Nếu hạm đội của Giáo Đình muốn tiến về phương bắc thì cứ để bọn chúng tới đây!"

"Hội nghị Liên minh đang nhìn chằm chằm, cho dù đường biển có thể được thông suốt, chẳng lẽ Vương quốc Quang Minh còn dám bỏ trốn hay sao?"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland cười lạnh nói.

Đối với Vương quốc mà nói, việc thả Giáo Đình tiến vào phạm vi thế lực của mình là một sự sỉ nhục, nhưng dù có bị sỉ nhục cỡ nào thì cũng còn tốt hơn là phải thỏa hiệp.

Trong tình huống không thể sử dụng vũ lực, hạm đội của Giáo Đình ngoài việc khoe khoang sức mạnh ra thì chẳng thể làm được gì nhiều.

"Tể tướng, chúng ta không thể phản kích được hay sao?"

Caesar IV có chút khó chịu chất vấn.

Quốc vương không phù hợp để đưa ra loại quyết định uất ức này, nhưng chuyện Tể tướng tự tác chủ trương vẫn làm cho y cảm thấy khó chịu.

Đương nhiên, chuyện làm cho Caesar IV tức giận hơn chính là sự khiêu khích đến từ phía Giáo Đình.

Vương quốc bị thiệt hại, người đứng mũi chịu sào chính là Quốc vương đã bị tổn thất quyền uy. Trong thời đại của Caesar III, Giáo Đình chưa bao giờ gây ra loại chuyện này.

"Bệ hạ, xin hãy đại cục làm trọng!"

"Bệ hạ, thế cục của Vương quốc đang rất gian khó..."...

Quần thần không ngừng thuyết phục làm cho Caesar IV khóc không ra nước mắt. Y chỉ đang phát tiết sự bất mãn trong nội tâm mà thôi!

Hudson làm bộ như không thấy sự ủy khuất của Quốc vương.

Trước đây, những cuộc xung đột với Giáo Đình đều là chuyện đối chọi giữa hai thế lực lớn, nói trắng ra là việc chung.

Hai thế lực lớn kêu gào ầm ĩ, nhưng lại không ảnh hưởng gì nhiều đến mỗi cá nhân.

Còn trung tâm của cuộc tranh chấp này lại là con cháu hậu duệ của các quyền quý trong Giáo Đình, việc này có liên quan đến ân oán cá nhân.

Hơn nữa Vương quốc Alpha còn bị đổ lỗi cho vụ mất tích của tiểu đội tìm kiếm Thần khí, chuyện này càng làm cho mâu thuẫn giữa song phương bị nâng lên một tầm cao mới.

May mà tin tức về Thần khí chỉ mới là suy đoán của Giáo Đình, nếu như để cho bọn chúng biết được sự thật, e là sẽ phản ứng kịch liệt hơn.

Hơn nữa việc hạm đội của Giáo Đình tiến lên phía bắc là một sự khuất nhục đối với Vương quốc, nhưng đối với cá nhân hắn mà nói thì đây lại là một cơ hội.

Chương 1133: Âm Mưu (2)

Từ khi thuyền U Linh đi theo hắn liền chưa bao giờ được ăn mặn, lũ U Linh thích cướp bóc này đang cảm thấy vô cùng ủy khuất không.

Hudson không muốn hạ độc thủ với những thuộc hạ của mình, nhưng hố Giáo Đình thì được. Dù sao bọn chúng cũng chạy tới đây để vây quét thuyền U Linh, bị thuyền U Linh đánh lén cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nếu đã hạ quyết tâm là phải dụ người của Giáo Đình tới đây rồi, Hudson đương nhiên không ngại thêm một mồi lửa để quyết định dùm cho bọn chúng.

"Bệ hạ, lời đề nghị của Tể tướng rất đúng trọng tâm, bây giờ chúng ta tuyệt đối không thể thỏa hiệp với Vương quốc Quang Minh được."

"Vì danh dự của Vương quốc, chúng ta không chỉ không thể hạ thấp điều kiện, mà ngược lại còn phải đưa ra yêu cầu đặc biệt với Vương quốc Quang Minh."

"Không cần quá mức, chỉ cần cao hơn những nước khác một bậc là được."

"Không chừng sau khi đâm ra một kích này, bốn nhà còn lại sẽ trực tiếp đạt được thỏa thuận với chúng ta, một mình Vương quốc Quang Minh sẽ chẳng làm được gì, bọn họ chắc chắn sẽ không trụ được lâu."

"Còn về chuyện hạm đội của Giáo Đình muốn tiến tới phương bắc để tiêu diệt thuyền U Linh, cứ để cho bọn chúng làm đi."

"Chúng ta liền phái người truyền tin tức ra ngoài, nói là thuyền U Linh đang tiềm phục ở nơi sâu trong hải vực sương mù, để bọn chúng vào trong đó mà lùng bắt."

"Ngay cả những vị thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú nhất cũng không thể dám cam đoan là có thể tự do ra vào hải vực sương mù."

"Nếu như bọn họ hơi đen, bị lạc mất phương hướng ở trong đó, thì cũng không trách được chúng ta!"

Nghe xong đề nghị của Hudson, Caesar IV tỏ ra chấn động, rồi lập tức bắt đầu suy diễn lung tung.

Giáo Đình nhảy ra kiếm chuyện vào lúc này, Liên minh Nhân tộc nhất định sẽ đứng ra can thiệp.

Giáo Đình chưa chắc có thể chịu đựng được áp lực vì Vương quốc Quang Minh.

Dù gì thì Vương quốc Alpha cũng chỉ đang nhắm đến binh lính bình thường và nông nô mà thôi, căn bản không muốn làm tổn thương đến đám con ông cháu cha kia chút nào.

Với tư cách là phụ huynh, cho dù là tức giận thì cũng không đến mức phải trở mặt ngay lập tức.

Nhưng nếu như dính đến "Quyền Trượng Vinh Diệu", mọi chuyện sẽ khác. Trừ phi Caesar IV chịu giao Thần khí ra, nếu không sớm muộn gì người của Giáo Đình cũng sẽ tìm tới cửa.

Caesar IV vốn đang chột dạ , nên bây giờ y mới nhận định là tin tức về Thần khí đã bị lộ ra ngoài, nhưng Giáo Đình vẫn chưa xác định được Thần khí đang nằm trong tay của y, cho nên mới làm ra hành động thăm dò này.

"Hạm đội của Giáo Đình muốn lên phương bắc, chuyện này chúng ta không thể ngăn cản được. Nhưng hải vực sương mù thật sự hung hiểm đến vậy sao, có thể chôn vùi cả một hạm đội hùng mạnh?"

Caesar IV không xác định hỏi.

Vấn đề này có liên quan đến kiến thức chuyên nghiệp, Bộ trưởng Bộ Quân vụ Đại công tước Alfiero bèn tiến lên hồi đáp:

"Bệ hạ, bản thân hải vực sương mù cũng không hề nguy hiểm, cũng chẳng có hải quái mạnh mẽ nào ở trong đó, sự hung hiểm của sương mù nằm ở chỗ khu vực mà nó bao phủ quá khổng lồ."

"Một khi tàu thuyền tiến vào bên trong, toàn bộ các công cụ hàng hải đều sẽ mất đi tác dụng. Ngoài khu vực trung tâm có một hòn đảo Độc Long ra thì không tìm được bất kỳ thứ gì để làm vật tham chiếu cả."

"Nhiều khi nhìn thì có vẻ như đang tiến thẳng về một hướng về, nhưng vì bị sương mù ảnh hưởng, nên đi chệch lúc nào cũng không hay."

"Thậm chí dù có cả một hạm đội đi theo vào bên trong cũng có thể xảy ra tình trạng thất lạc."

"Nếu như hạm đội của Giáo Đình xâm nhập vào trong, không dám nói là nhất định sẽ mất phương hướng, nhưng tổn thất nặng nề là chuyện không thể tránh khỏi."

"Đương nhiên, đó là bởi vì chưa quen với tình huống nơi đó."

"Nếu như có người hiểu rõ vùng biển này dẫn đường, cộng thêm đám Ma pháp sư trên đường thi pháp xua tan mây mù, thì cũng có hy vọng toàn thân trở ra."

Nghe được lời giải thích này, đám người lập tức nhìn về phía những vị lãnh chúa vùng duyên hải, với hy vọng là sẽ nhận được một đáp án xác thực.

"Ngài Đại công tước nói không sai, trong tình huống bình thường, chỉ cần Giáo Đình có sự chuẩn bị đầy đủ là sẽ có thể từ trong hải vực sương mù chạy ra."

"Nhưng tình huống hiện giờ lại có chút khác biệt, bên trong hải vực sương mù còn có ba chiếc thuyền U Linh vô cùng nguy hiểm."

"Người của chúng ta đã từng nhìn thấy bọn nó ở khu vực ngoài rìa của sương mù, liên quân đã muốn vào trong vây quét bọn nó nhiều lần, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể từ bỏ."

"Sương mù sẽ không ảnh hưởng đến hành động của những con quái vật này, nhưng vì tránh làm ngộ thương người một nhà, những khẩu Ma Tinh pháo trên thuyền sẽ bị mất đất dụng võ."

"Nếu như người của Giáo Đình dám đi vào thì nhất định phải trả một cái giá nặng nề."

"Cho dù số lượng Ma pháp sư trên thuyền của bọn chúng có nhiều đến đâu thì cũng không thể nào xua tan được làn sương trong hải vực sương mù, thuyền U Linh nhất định sẽ có cơ hội đánh lén."

"Cho dù là ai thắng ai thua, đối với Vương quốc ta thì đây đều là chuyện tốt, miễn đi một tai họa ngầm."

"Cho dù Giáo Đình thật sự tiêu diệt được thuyền U Linh, thì hạm đội của Giáo Đình cũng sẽ bị thiệt hại nặng nề."

"Nếu như may mắn, không chừng chúng ta còn có thể chạy tới đâm một đao cuối cùng."

Bá tước Pierce đằng đằng sát khí nói.

Trong cuộc vây quét "hải tặc" lần trước, gia tộc Dalton đã bị tổn thất nặng nề. Dù đã phải trả một cái giá thê thảm và đau đớn, nhưng cuối cùng lại chẳng mò được cọng lông nào.

Hải tặc là do Giáo Đình bồi dưỡng ra, cho nên đương nhiên là phải tính món nợ này lên đầu Giáo Đình rồi.

Đặc biệt là chuyện này còn có liên quan đến Thần khí, sau này khi Vương quốc xảy ra xung đột với Giáo Đình, gia tộc Dalton nhất định sẽ phải đứng mũi chịu sào.

Chương 1134: Âm Mưu (3)

Nếu đã xác định là sẽ đối địch, thay vì chờ kẻ địch giết đến tận cửa, chẳng thà lên kế hoạch để đánh trọng thương lực lượng hải quân của Giáo Đình trước.

Cho dù Giáo Đình muốn trả thù thì cũng phải gầy dựng lại một hạm đội mới được, thời gian ngắn nhất để gây dựng một hạm đội cũng phải được tính bằng năm.

Hơn nữa kẻ địch của Giáo Đình không chỉ có mỗi Vương quốc Alpha, một khi hạm đội trên biển bị thiệt hại nặng nề, hoạt động thương mại ở hải ngoại của bọn chúng cũng sẽ bị thương nặng.

Thương mại trên biển bị thiệt hại, nguồn thu tài chính nhất định sẽ giảm xuống, kéo theo đó là khoản chi phí quân sự dùng để đầu tư cho hải quân cũng sẽ bị giảm sút.

Có rất nhiều cường quốc đã bị suy sụp sau khi gặp phải một thất bại nặng nề trên biển, không phải là họ không muốn giãy giụa, mà là vòng luẩn quẩn ác tính này khiến cho họ không có cách nào có thể khôi phục thực lực kịp thời.

Đi chậm một bước, lợi ích đều bị người khác chia cắt hết. Khi khoảng cách về thực lực của hai bên ngày càng rộng, khả năng lấy lại được lợi ích ban đầu cũng ngày càng mong manh.

Sau khi do dự một hồi, Caesar IV cuối cùng cũng gật đầu nhẹ.

"Được!"...

Đối với kế hoạch nhằm vào Giáo Đình này, Hudson hoàn toàn sẵn sàng mắc câu. Đúng là thuyền U Linh rất mạnh, nhưng ở trong mắt của rất nhiều người, đây cũng là một tảng thịt mỡ.

Trên đại lục Aslante có không ít bảo vật hỗ trợ tu luyện, nhưng loại chí bảo có khả năng giúp người tu luyện lĩnh ngộ pháp tắc thì lại rất hiếm gặp.

Nếu không vì phạm vi sử dụng bị hạn chế, sợ rằng toàn bộ cường giả trên đại lục đều sẽ chen chúc chạy tới, dù cho bên trong hải vực sương mù tràn ngập nguy hiểm đi nữa.

Nguyên nhân chủ yếu mà hiện giờ vẫn chưa có người nào mạo hiểm xâm nhập hải vực sương mù là vì những cường giả hệ Hắc ám chạy tới đều là người của Vương quốc Alpha.

Vì đều là người bản địa nên chỉ cần hỏi thăm một chút là sẽ biết rõ hải vực sương mù hung hiểm như thế nào.

Bảo vật rất quý giá, nhưng mạng nhỏ càng quý giá hơn.

Chờ khi những kẻ ngoại lai chạy tới thì tình hình sẽ thay đổi. Dù cho bọn họ cũng sẽ đi tìm hiểu tin tức, nhưng kết quả nhận lại được đều là ngược lại cũng không phải chuyện lạ gì.

Hố chết một người thì tính một người, có cơ hội để thanh tẩy đối thủ cạnh tranh mà không để lại dấu vết, đám địa đầu xà sẽ không chùn tay đâu.

Lưới đã giăng rồi, Hudson liền tiếp tục kiếp sống luyện binh. Từ lúc đầu là huấn luyện thân thể, sau đó là chém giết 1-1, hiện giờ cuộc huấn luyện đã tiến vào giai đoạn cuối cùng —— quân trận.

Khác với lúc huấn luyện tư quân, Hudson chỉ cần đích thân chỉ huy là được, vì Quân thường trực của Vương quốc có hơn hai mươi vạn người.

Nếu như tập hợp hết đám người này lại, sợ là cần một sân huấn luyện có diện tích không hề nhỏ hơn vương đô. Cho dù hắn có la rách cổ họng thì cũng sẽ có 99% binh sĩ không nghe được.

Nên việc huấn luyện cho các sĩ quan quý tộc trở thành nhiệm vụ tất nhiên. Chẳng qua cuộc huấn luyện quân trận sẽ khác với những cuộc huấn luyện trước đây, bởi vì nó sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

Cho dù Hudson đã ra lệnh, đồng thời còn giải thích rất rõ ràng, nhưng vẫn có rất nhiều người không hiểu.

Hudson chỉ đành bất đắc dĩ làm lại nghề cũ, hắn triệu tập các quan quân lại rồi huấn luyện cho bọn họ.

Thấy đám sĩ quan quý tộc đang quơ quơ trường thương giống như các binh sĩ ở trên sân huấn luyện với vẻ mặt âm trầm, đám quyền quý vương đô cũng không nhịn được nhìn thẳng.

Theo lý mà nói, đứng ngoài quan sát cuộc huấn luyện cũng có thể học tập được, nhưng vì để mọi người có thêm ấn tượng, Nguyên soái Hudson đã cố ý ra quy định là các quan quân phải đích thân tham gia huấn luyện.

Phong độ của quý tộc, quên đi thôi! Đã vào trong sân huấn luyện rồi, thì dù cho có thân phận cao quý đến đâu cũng chỉ là tiểu binh mà thôi. Là một Vương quốc thường xuyên xảy ra chiến tranh, trước giờ Vương quốc Alpha chưa bao giờ biết cách nuông chiều.

Tố chất tổng hợp của các quan quân cũng không tệ lắm, sau khi loại bỏ một vài kẻ gây trở ngại ra, những người còn lại đều thể hiện ra năng lực học tập cực mạnh.

Không học nhanh cũng không được, học được sớm một chút thì sẽ được giải thoát sớm một chút. Nếu không học không thì sẽ phải tiếp tục ở lại trên sân huấn luyện, mất mặt xấu hổ chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu như thể hiện quá không triển vọng, không theo kịp tiến độ huấn luyện thì còn có thể bị đuổi đi ra ngoài.

Lăn lộn đến vị trí như hiện giờ cũng không phải chuyện dễ dàng gì, không ai muốn bởi vì "năng lực không tốt" mà bị giáng chức cả.

Sĩ quan có cấp bậc càng cao thì phải chịu áp lực càng lớn. Thân phận địa vị hiện giờ không cho phép bọn họ bị gắn mác "bất tài" .

Tiêu chuẩn huấn luyện hà khắc khiến cho đám quan quân bị chơi đùa quá sức, nhưng các đại quý tộc đang vây xem học trộm thì lại vô cùng hưng phấn.

Cuối cùng cũng đã học được điều gì đó rồi!

Trong quân đội của Vương quốc không có quân trận, chỉ giới hạn trong việc xếp thành một hàng dài rồi xuất kích. Một khi tiến vào trạng thái hai quân giao chiến, hình thức chiến đấu tự do sẽ được mở ra.

Nhưng tình huống trên sân huấn luyện thì khác, thoạt nhìn giống như một phương trận bình thường, nhưng trên thực tế, trong này còn bao hàm rất nhiều những quân trận nhỏ.

Sau khi sáp nhập lại với nhau có thể tạo thành một phương trận lớn tác chiến; Khi tách ra cũng có thể biến thành vô số quân trận nhỏ để tác chiến đơn độc.

Lệnh kỳ không ngừng phe phẩy, đại trận cũng nhanh chóng biến hóa theo một quy luật nào đó, trông như những con rồng đang di chuyển vậy.

Mọi người đều hiểu quân sự, nên biết rất rõ sự phối hợp này có ý nghĩa như thế nào trong chiến tranh.

Mọi người cũng đã từng nghe nói về những biến hóa khôn lường của quân trận, thậm chí còn phái người đi học trộm.

Đáng tiếc là không biết đã xảy ra sơ suất ở chỗ nào, cuối cùng học được chẳng ra làm sao, uy lực căn bản không thể nào sánh bằng quân trận ở trên sân huấn luyện lúc này.

Chương 1135: Tiến Về Phương Bắc

"Hudson, ngươi thật sự cam lòng nha! Những kiến thức có thể được dùng làm truyền thừa thiên cổ này mà cũng mang ra, ngươi không sợ mọi người học trộm sao?"

Bá tước Aurane quan tâm hỏi.

Mặc dù những kiến thức này không phải của ông ta, nhưng những gì mà Hudson đang sở hữu, cuối cùng cũng sẽ được truyền lại cho cháu ngoại của ông ta.

Vừa nghĩ tới chuyện độc môn truyền thừa của cháu ngoại mình bị mọi người cùng nhau chia sẻ, Bá tước Aurane liền cảm thấy đau lòng không thôi.

"Ha ha..."

"Ngài Bá tước, đừng thấy trận pháp hiện giờ trong sân huấn luyện đang biến ảo khó lường mà cảm thấy nó có uy lực vô tận, trên thực tế, quân trận này căn bản không thể nào phục chế với quy mô lớn được."

"Tố chất của những binh lính bình thường sẽ kém hơn những quan quân này rất rất nhiều, có thể học được cách bày trận đã là tốt lắm rồi. Trông cậy vào việc bọn họ có biến trận linh hoạt như hiện giờ là không thể nào."

"Ngay cả tư quân trong gia tộc được ta huấn luyện nhiều năm như vậy mà vẫn còn chưa thể vận dụng trận pháp một cách linh hoạt được."

"Loại trận pháp phức tạp này vốn không phải chuẩn bị cho các binh sĩ. Hiện giờ để mọi người diễn luyện chỉ là để bọn họ cảm nhận một chút về uy lực của quân trận thôi."

"Nếu như tư quân của người nào có tố chất tổng thể vượt trên cả đám sĩ quan này, thì dù cho có bị trộm thành quả, ta cũng nhận."

Hudson cười to nói.

Học trộm cũng phải phân chia tình huống, nếu không cân nhắc đến tình hình thực tế, chỉ biết sao chép thì sẽ chỉ tự rước lấy nhục.

Chờ các quan quân học xong, đến khi bọn họ quay về huấn luyện binh lính bình thường liền sẽ phát hiện thích hợp nhất mới là tốt nhất. ...

Trên Thánh sơn, hành động kỳ hoa của Vương quốc Alpha đã lập tức dồn Giáo Đình đến chân tường.

Lúc đầu bọn họ chỉ muốn thông qua việc thể hiện vũ lực để ép Người Alpha phải nhượng bộ trong vấn đề của Vương quốc Quang Minh thôi, nào ngờ người ta lại chơi trò giả bộ hồ đồ.

Giáo Đình nói là muốn đả kích hải tặc, Người Alpha trả lời rằng: Hải tặc quá ghê tởm, nhất định phải tiêu diệt sạch sẽ.

Giáo Đình nói muốn tiến lên phương bắc vây quét thuyền U Linh, Người Alpha trả lời rằng: thuyền U Linh nằm trong hải vực sương mù, trên đường đi có rất nhiều sương mù, nhớ cẩn thận một chút.

Người ta đã nói đến mức này rồi, nếu như Giáo Đình không đi thì chẳng phải bọn họ sẽ bị xem như là những kẻ hèn nhát sao.

Nhưng nếu như thật sự triển khai hành động quân sự thì sẽ gặp phải một đống phiền phức mới. Hạm đội hải quân của Giáo

Đình dù rất mạnh, nhưng lợi ích trên biển mà họ cần phải bảo vệ cũng rất lớn.

Ngoài một số dị đoan ra, đại đa số quốc gia đều sẽ nộp 10% thuế cho Giáo Đình, nguyên nhân chủ yếu vẫn là bắt nguồn từ thực lực.

Đặc biệt là những nước nhỏ duyên hải thường xuyên nộp đủ thuế kia, lực chấn nhiếp của hạm đội hải quân có tác dụng then chốt.

Ngoài việc chấn nhiếp các quốc gia này ra, Giáo Đình còn phải dùng hạm đội này để bảo vệ lợi ích trên biển của bản thân.

Một khi hạm đội chủ lực rời đi, các đối thủ cạnh tranh sẽ không bỏ qua cơ hội này để nhảy ra kiếm chuyện. Mặc dù là sẽ không trực tiếp đánh tới cửa, nhưng sai hải tặc tới tập kích đội thuyền của bọn họ là chuyện có khả năng xảy ra.

Những thủ đoạn tiểu đả tiểu nháo này có một điều kiện tiên quyết là hạm đội chủ lực Giáo Đình không bị tổn thất gì. Nếu như chuyến này bị tổn thất nặng nề, vậy thì sau này sẽ gặp phải càng nhiều phiền phức hơn.

"Các khanh có cái nhìn như thế nào về phản ứng của Người Alpha?"

Shelter VII chần chờ một chút rồi hỏi.

Trực giác nói cho ông ta biết, hạm đội tiến lên phương bắc vào lúc này nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió. Nhưng mà bởi trước đó vì quá kích động, lời cũng đã nói rồi, một kẻ làm Giáo Hoàng như ông ta cũng không thể nào đánh mặt của bản thân mình được!

"Bệ hạ, Người Alpha càn rỡ như vậy, rõ ràng là đang nhận định rằng chúng ta không dám có hành động gì trong giai đoạn chiến tranh đại lục hiện giờ, cho nên bọn chúng mới không sợ."

"Nếu như chúng ta dừng lại vào lúc này, không chỉ không thể tìm ra sự thật về vụ mất tích của đội tầm bảo, mà ngay cả những uy vọng mà Giáo Đình ta đã tích lũy được trên đại lục trong những năm này cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!"

"Nếu bọn chúng đã lựa chọn giả ngu, vậy thì cứ việc thành toàn bọn chúng là được, chúng ta dùng lý do là tiêu diệt thuyền U Linh để phái hạm đội tới phương bắc điều tra vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo."

"Chờ khi tìm được chứng cứ rồi mới đi lý luận với Người Alpha, xem bọn chúng còn có thể mạnh miệng được tới khi nào!"

Blake đằng đằng sát khí nói.

Gặp phải lão oan gia đã từng hố cho gã ta thổ huyết như Vương quốc Alpha, Blake trước giờ đều luôn theo phái chủ chiến.

Tiếc là đối thủ cũ của gã ta lại có thực lực không yếu, không hề để lộ sơ hở trí mạng, tình hình quốc tế cũng không tạo cơ hội cho gã ta trả thù, nên mới kéo dài tới hiện giờ.

Điều tra vụ mất tích của đội tầm bảo chỉ là một cái cớ mà thôi. Chỉ cần là người có chút đầu óc chính trị đều biết, việc hai món Thần khí bị đánh mất là một sự kiện lớn, vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo nhất định phải được xử lý một cách kín đáo.

Dù sao cũng đã biết được sau lưng chuyện này có bóng dáng của Người Alpha rồi, sau này tìm cơ hội trả thù là được, hoàn toàn không cần thiết phải khơi dậy cuộc phong ba chính trị này.

Làn sóng dùng vũ lực để đe dọa này về bản chất là đang chống lưng của đám con ông cháu cha. Với tư cách là phụ huynh, không ai muốn nhìn thấy cảnh người tóc bạc tiễn người tóc vàng.

Chương 1136: Tiến Về Phương Bắc (2)

"Blake, ngươi vẫn cứ lỗ mãng như vậy. Ai biết đằng sau việc Người Alpha thả mặc chúng ta tiến lên phương thượng có âm mưu gì hay không?"

"Đừng quên là thuyền U Linh đang nằm trong một trong thập đại hiểm địa của đại lục —— Mê vụ chi hải. Muốn điều tra vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo thì còn tìm được đảo Độc Long trong truyền thuyết."

"Người Alpha là địa đầu xà, hiểu rõ tình huống trong hải vực sương mù như lòng bàn tay. Nếu như bọn chúng bố trí sẵn cạm bẫy ở bên trong rồi chờ lấy chúng ta nhảy vào, nếu không chú ý sẽ bị thiệt lớn!"

Nghe xong lời phân tích của Gulei , sắc mặt của mọi người liền trở nên rất khó coi. Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, nhưng kẻ chạy vào trong phạm vi thế lực của Người Alpha để đối đầu với bọn chúng thường đều không có kết quả tốt đẹp gì.

Trong tay của Giáo Đinh cũng có một phần thông tin về hải vực sương mù, nhưng nội dung ghi chép lại rất ít.

Mê vụ chi hải: có nhiều sương mù, dễ mất phương hướng.

Đảo Độc Long: Độc trùng ẩn hiện, hung hiểm vô cùng.

Sau đó thì không có sau đó nữa. Một mảnh hải vực bị sương mù bao phủ quanh năm cộng thêm một hòn đảo chỉ toàn là độc trùng, ai ăn no rửng mỡ không có chuyện làm mà chạy đi nghiên cứu nó chứ?

Nhân lực và tài lực của Giáo Đình cũng có hạn, không thể nào thăm dò hết mọi ngóc ngách trên thế giới này được. Hải vực sương mù không có bao nhiêu giá trị nên đương nhiên là sẽ không trở thành trọng điểm chú ý của Giáo Đình rồi.

"Có âm mưu thì sao, chuyện đã đến bước này rồi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể lùi bước được nữa sao, chẳng lẽ phải tuyên bố với bên ngoài là: chúng ta không rảnh, nên không đi vây quét thuyền U Linh nữa hả?"

Blake khinh thường nói.

Mặt mũi là chuyện nhỏ, mấu chốt là vẫn còn có một đám con ông cháu cha đã bị nhốt trong Vương quốc Quang Minh. Nếu như lùi bước vào lúc này, thì có trời mới biết là sẽ có bao nhiêu người quay về.

Trước đây cũng từng xảy ra những chuyện tương tự trên đại thảo nguyên rồi. Trong vụ thảm án của Công quốc và Công quốc Shilon, Vương quốc Quang Minh cũng đóng một vai trò trong đó.

Đầu tiên là lừa gạt đồng minh rút lui vào trong cảnh nội của mình, sau đó là tạm giam quân chủ của đối phương, ép quân đội của đối phương phải ra chiến trường làm bia đỡ đạn, những tiền lệ này đều do bọn họ mở ra.

Dám to gan làm bậy như vậy đương nhiên là đã quen với môi trường sống như vậy rồi. Vì đã quen chỉ điểm giang sơn ở trong Giáo Đình, nên người nào người nấy đều không hề để quân chủ của hai nước này ở trong lòng.

Tạm thời giam giữ quân chủ thì tính là gì, vào thời huy điểm hoàng, Giáo Đình còn từng mang Quốc vương lên trên vỉ nướng.

Đám con ông cháu cha đã được học tập những công tích vĩ đại này của các bậc tiền bối từ khi còn nhỏ, cũng đã quen với việc thần quyền chí thượng từ lâu, nên trong hành vi sẽ khó tránh khỏi có chút khác người.

Nhưng không thể nói là ngu xuẩn, ít nhất là về mặt quân sự thì những hành động này đều rất hợp lý. Dựa vào việc đẩy quân đội của nước láng giềng lên làm bia đỡ đạn đã giảm thiểu rất nhiều tổn thất cho Vương quốc Quang Minh.

Tiếc là bọn họ hơi đen, gặp phải những gã hàng xóm cũng to gan như vậy, còn sao chép những gì họ đã làm.

"Để cho hạm đội thứ nhất, hạm đội thứ hai, hạm đội thứ tư tiến về phương bắc, để hạm đội thứ ba ở lại trông nhà."

"Hành động lần này nhất định phải nhanh gọn, mục tiêu chủ yếu của chúng ta là điều tra rõ vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo, sau đó là đảm bảo đường biển phải thông suốt."

"Cử toàn bộ cường giả cấp 8 hệ Hắc ám đi theo quân hành động. Nếu như gặp được thuyền U Linh liền tiện tay giải quyết luôn."

"Nếu như thật sự có ba chiếc thuyền U Linh cấp 8 đang di chuyển tại hải vực sương mù như trong lời đồn, thì không chừng chúng ta còn có thể có một vị cường giả Thánh Vực."

Đây là những lời nói chính trị điển hình, người thông minh đều sẽ nghe hiểu, điều tra vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo chỉ là ngụy trang, khoản nợ này đã sớm ghi tạc lên người của Vương quốc Alpha rồi, hoàn toàn không cần thiết phải lật lại bản án này cho địch nhân.

Mà nhiệm vụ phụ tiếp đó, cho dù là đảm bảo tuyến đường biển thông suốt hay là tiêu diệt thuyền U Linh rồi cướp đoạt cơ duyên Thánh Vực cũng đều sẽ quan trọng hơn vụ mất tích của tiểu đội tầm bảo.

Mặc dù trong trong tiểu đội tầm bảo có rất nhiều cao thủ, cũng toàn là những sức mạnh nòng cốt của Giáo Đình, nhưng điều này chỉ giới hạn khi bọn hắn còn sống.

Người chết là không có giá trị. Tìm được hung thủ, chờ đợi thời cơ thay bọn hắn báo thù là được rồi, tiêu tốn nhiều nhân lực vật lực để truy cứu nguyên nhân cụ thể cái chết là chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì. ...

"Nguyên tố phát sinh dị động, kẻ địch đang thi triển cấm chú, đoàn Ma pháp sư mau chóng ra tay can thiệp!"

Sau khi phát hiện ra chuyện không thích hợp, Nguyên soái Borg liền vội vàng hạ lệnh.

Thực ra thì các Ma pháp sư trong thành đã phát hiện ra điều không thích hợp từ lâu rồi, chỉ tiếc là họ lại đang bị kẻ địch nhân áp chế.

Cho dù mọi người đồng thời xuất thủ gây nhiễu loạn nguyên tố thì cũng không thể ngăn cản được kẻ địch thi triển cấm chú.

Để xảy ra loại tình huống này chỉ có một lời giải thích, đó là thực lực của các Ma pháp sư đang thi triển cấm chú ở ngoài thành đã mạnh hơn bọn họ quá nhiều, cho dù nguyên tố phát sinh hỗn loạn nhỏ cũng không thể ảnh hưởng đến quá trình thi triển cấm chú.

"Nguyên soái, tình hình không ổn rồi, các Ma pháp sư ngoài thành quá mạnh, chúng tôi không thể cắt đứt quá trình thi pháp của địch nhân, chỉ có thể là do Tộc Tinh Linh đã tham chiến!"

"Mặc dù ma pháp trận thủ thành có thể làm suy yếu đòn công kích ma pháp của kẻ địch, nhưng lại không thể cản được cấm chú. Ngài mau hạ lệnh cho người của chúng ta từ bỏ một tuyến phòng thủ đi, không cần thiết phải ở lại hy sinh vô nghĩa!"

Lão già tóc trắng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 1137: Tộc Tinh Linh Tham Chiến

Bọn họ đã giao chiến với đại quân của Thượng Cổ Di tộc lâu như vậy rồi, nên cũng nắm được thực lực đại khái của đối phương.

Nói chung thì dù liên quân Bắc đại lục có rơi vào thế hạ phong cũng vẫn có thể giết cho có qua có lại.

Nhưng hiện giờ lực lượng ma pháp của địch nhân đột nhiên tăng vọt, hoặc là có Thượng Cổ Di tộc mới tham gia cuộc chiến, hoặc là Tộc Tinh Linh đang đứng ngoài xem náo nhiệt đã ra tay chi viện.

Cho dù là tình huống nào thì tuyến phòng thủ trước mắt cũng đã đến bên bờ vực chuẩn bị sụp đổ rồi. Cho dù quân thủ thành chịu tổn thất để cắn răng cầm cự thì cũng không chịu được những đòn ma pháp cấm chú liên tục như vậy.

"Đại sư Jessy, địch nhân đang thi triển cấm chú gì? Khoảng bao lâu nữa sẽ đánh tới?"

Nguyên soái Borg vừa nói hết câu, sắc mặt của ông lão lập tức thay đổi rồi hốt hoảng nói:

"Lại có cấm chú đang được thi triển, nhất định là do Tộc Tinh Linh đã tham chiến!"

"Dám đồng thời thi triển hai chiêu cấm chú ở khoảng cách gần như vậy mà không sợ bị quấy nhiễu, ít nhất cũng phải có hơn mười vị Đại ma đạo sư cùng hệ liên thủ thì mới có thể điều khiển

được."

"Nguyên soái..."

"Truyền lệnh xuống, toàn quân lùi lại giữ tuyến phòng thủ tiếp theo!"

Không đợi đại sư Jessy nói hết lời, Nguyên soái Borg đã vội vàng hạ lệnh.

Một chiêu cấm chú đã muốn chết rồi, bây giờ lại thêm một chiêu cấm chú, rõ ràng là không muốn để cho bọn họ sống đây mà.

So với những chuyện này, điều quan trọng nhất vẫn là Tộc Tinh Linh đã tham chiến. Dù sao Vương quốc Warhammer cũng đã bị mất nhiều tuyến phòng thủ rồi, giờ có mất thêm một tuyến phòng thủ nữa cũng không sao.

Thủ được thì thủ, không thủ được liền lùi về phía sau. Nhưng người có tâm tính kém cỏi đã sớm đi gặp Thần Hi chi chủ trong cuộc chiến tranh xâm lược của thú nhân trước đó rồi.

Nhờ vào cấm chú của đối phương mà đại quân có thể thuận lợi rút lui về phía sau. Liên quân của Thượng Cổ Di tộc vốn muốn đuổi theo, nhưng một khi đã phát động cấm chú rồi là sẽ không có cách nào dừng lại được, nếu không thì Ma pháp sư phe mình sẽ bị phản phệ.

Xuất binh truy kích quân địch vào lúc này thì đòn cấm chú vốn dùng để công kích địch nhân sẽ lao xuống đầu quân đội phe mình, nên bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn Liên quân Nhân tộc Bắc đại lục rời đi. ...

Phỉ Thúy cung, giới cao tầng của Vương quốc lại tập hợp một lần nữa, không khí ngột ngạt đến làm cho người ngạt thở.

Thật sự là "Sợ cái gì, đến cái đó".

Vương quốc Alpha vẫn luôn nghĩ biện pháp giữ chân Tộc Tinh Linh, không để bọn họ tham gia vào cuộc chiến tranh này, tiếc là cuối cùng vẫn thất bại.

Đại quân của Tộc Tinh Linh chưa giết tới, nhưng các Ma pháp sư Tinh Linh đã xuất hiện trên chiến trường.

"Tộc Tinh Linh tham gia vào cuộc chiến này vừa là ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý."

"Khi Tộc Tinh Linh từ chối ký hiệp không xâm phạm lẫn nhau với Vương quốc ta thì chắc là các vị cũng đã nghĩ đến kết quả này rồi, hiện giờ chỉ đơn giản là thời gian mà họ tham chiến sớm hơn một chút mà thôi."

"Ma pháp sư có địa vị đặc thù trong quân đội, vẫn luôn là đối tượng được bảo vệ trọng điểm của các bên, nên xác suất tử trận tương đối thấp."

"Đứng trên lập trường của Tộc Tinh Linh, phái Ma pháp sư tới trợ giúp quân đồng minh tác chiến là một hành động có tỷ suất chi phí - hiệu quả rất cao."

"Có lẽ là vì Tộc Tinh Linh đã ý thức được nguy hiểm, cảm giác được cuộc chiến tranh đại lục lần này hoàn toàn khác biệt với lúc trước, nên mới tham chiến sớm như vậy."

Hudson là người đầu tiên mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Mặc kệ là trong lòng hắn đang lo lắng đến cỡ nào, nhưng ngay vào lúc này, người đang nắm giữ vị trí thống soái đại quân là hắn không thể tỏ ra hoảng sợ được.

Sự đoàn kết của Vương quốc được dựa trên tiền đề là khi mọi người đồng tâm hiệp lực thì sẽ vượt qua được nguy cơ lần này. Nếu như để mọi người không nhìn thấy bất cứ một tia hy vọng nào, thì sự đoàn kết này sẽ bị tan rã.

Chỉ cần nhìn vào màn thể hiện của các quốc gia ở tiền tuyến là biết, những đại quý tộc kia đã lén lút di dời một phần gia quyến của mình đi từ trước đó rồi, ngay cả đội quân xuất hiện trên chiến trường cũng chỉ là lực lượng mặt ngoài của các nước.

Nếu như mọi người chịu liều mạng thì liên quân cũng sẽ không bị vài chiêu cấm chú dọa cho phải liên tục rút lui ở mặt trận phía tây.

Đúng là Ma pháp sư mà Tộc Tinh Linh phái tới chi viện rất mạnh, nhưng dù sao cũng vượt quá giới hạn.

Một khi dựa vào ma pháp trận để thi triển cấm chú thì sẽ không thể nào dừng lại được.

Nếu không, người chủ trận nhất định sẽ chết dưới sự phản phệ của cấm chú, còn những người thi pháp khác dù không chết cũng sẽ bị trọng thương nguyên khí.

Nếu như liên quân chịu liều mạng, họ hoàn toàn có thể lao ra ngoài huyết chiến với địch nhân, đánh bại địch nhân là chuyện không thực tế, nhưng nếu muốn rút ngắn khoảng cách để phá hư thi pháp thì lại hoàn toàn có thể.

Dù sao cũng chỉ có một khoảng cách bé xíu mà thôi, trong quá trình thi pháp, các Ma pháp sư phe địch còn không thể chạy trốn, cho dù địch nhân có liều mạng chặn đường thì cũng chỉ đơn giản là lấy mạng đổi mạng.

Dùng sự tổn thất nặng nề của một đại quân để đổi mạng của một đoàn Ma pháp sư phe địch, về mặt chiến lược thì chuyện này hoàn toàn có thể thực thi được.

Chỉ cần đổi mạng vài lần, Tộc Tinh Linh nhất định sẽ không chịu nổi. Bọn họ tới chỉ để giúp một tay, mà không phải tới để chơi trò đổi mạng với liên quân nhân tộc.

"Nguyên soái, lý do tại sao Tộc Tinh Linh lại tham chiến sớm như vậy, hiện giờ đã không còn quan trọng nữa."

"Điều quan trọng là nhờ có sự tham gia của Tộc Tinh Linh mà mặt trận phía tây sẽ không còn giữ vững được nữa."

Chương 1138: Sụp Đổ

"Xét theo tình hình trước mắt, nhiều lắm là khoảng hai tháng nữa, Đông Vương quốc Warhammer sẽ bị thất thủ hoàn toàn."

"Tây Vương quốc Warhammer có nhiều vùng núi, tình hình sẽ đỡ hơn một chút, nhưng lại không giúp ích gì được cho đại cục."

"Một khi Đông Vương quốc Warhammer bị hủy diệt, liên quân của liên minh Thượng Cổ Di tộc và Tộc Tinh Linh sẽ giết vào Công quốc Mosey, uy hiếp đến mặt trận phía tây của Vương quốc ta."

"Các quốc gia Bắc đại lục cũng không thể trông cậy vào được, trước đây chúng ta đã nỗ lực nhiều như vậy mà các quốc gia cũng chỉ phái ra một chút ít viện quân."

"Hiện giờ thế cục sụp đổ, mọi người sẽ càng chỉ quan tâm đến bản thân mình mà thôi."

"Cho dù biết là sau khi tiền tuyến sụp đổ, chiến hỏa sẽ nhanh chóng lan đến trước của nhà mình, nhưng các quốc gia đã không còn quan tâm được nhiều như vậy."

Công tước Rodrigues trầm giọng nói.

Không hoảng hốt là không được, một khi mặt trận phía tây của Vương quốc bị đe dọa, các tỉnh Tây Nam nhất định phải quan tâm đến sự an toàn của bản thân trước, còn lũ thú nhân ở phía bắc chỉ có thể để một mình Vương quốc Alpha gánh chịu.

Bảy tỉnh phía bắc vừa thu hồi của Vương quốc thoạt nhìn có diện tích không nhỏ, nhưng các quý tộc mới nổi đều đang trong giai đoạn tích lũy thực lực.

Dù cho có liều mạng thì cũng chỉ có thể cầm chân quân địch được hai ba tháng, cuối cùng áp lực vẫn sẽ ập xuống người của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương.

Không cản được thì phải chết, với địa vị lúng túng hiện giờ của họ, căn bản không có con đường thứ hai để chọn.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà trước đó họ ủng hộ vị "cừu nhân" Hudson thượng vị đảm nhiệm chức chủ soái là vì kế hoạch trước bắc sau tây.

"Công tước Rodrigues nói cũng không sai, sau khi Tộc Tinh Linh tham chiến, trong tình huống bình thường, mặt trận phía tây chắc chắn sẽ thất thủ."

"Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, liên quân Thượng Cổ Di tộc có thể từ Công quốc Mosey lao thẳng tới Vương quốc ta, thì cũng có thể từ Công quốc Orton để quét ngang các quốc gia khác ở Bắc đại lục."

"Nếu Tộc Tinh Linh chịu phái một đội quân lớn đến đây, sau khi hủy diệt Công quốc Cantrue, Công quốc Usda và Công quốc Fick, hai thế lực này có thể hội quân ở Công quốc Orton rồi bắt đầu xuôi nam, không có bất kỳ thế lực nào ở Bắc đại lục có đủ thực lực của ngăn họ làm vậy."

"Nhưng dân số của Tộc Tinh Linh có hạn, không có nhu cầu cao về lãnh thổ. Cho dù là có dã tâm khuếch trương, nhưng chỉ tính lãnh thổ của tam đại Công quốc Cantrue, Usda và Fick cộng lại cũng đã đủ để bọn họ tiêu hóa trong rất nhiều năm rồi."

"Tình hình trong nội bộ Thượng Cổ Di tộc còn phức tạp hơn một chút, cần rất nhiều đất đai không có ánh mặt trời, nhưng Vương quốc Warhammer lại toàn là đồng bằng, dù chúng có cố gắng nuốt vào thì cũng sẽ bị nghẹn."

"Đến lúc đó, các vị đoán xem bọn chúng sẽ liên thủ xâm lược Vương quốc ta, hay là xuôi nam giải vây cho Liên minh Dị tộc đây?"

Dưới sự hướng dẫn có chủ ý của Hudson, sắc mặt của mọi người đã khá hơn rất nhiều.

Dân số của Tộc Tinh Linh và Thượng Cổ Di tộc cũng không tính là nhiều, hai nhà này không có thực lực để thôn tính toàn bộ Bắc đại lục trong một thời gian ngắn.

Theo lý mà nói, dù có mang quân xâm lược Vương quốc Alpha thì cũng chỉ làm áo cưới cho thú nhân mà thôi.

Nhưng muốn lý thuyết này này được xác lập thì nhất định phải có một tiền đề —— Tộc Tinh Linh thực sự muốn cứu Liên minh Dị tộc, không thể trì hoãn quá nhiều thời gian trên người của Vương quốc Alpha.

"Nguyên soái, nếu như Vương quốc ta không phải mục tiêu của Tộc Tinh Linh, vậy chúng ta có từ chối lời cầu viện của Người Mosey không?"

Không biết là do năng lực chính trị kém cỏi, hay là vì Công tước Hero cố tình làm vậy, câu hỏi này của gã ta làm cho Caesar IV cảm thấy rất khó chịu.

Loại chuyện có liên quan đến việc sinh tử của Vương quốc như thế này mà lại không hỏi ý kiến của một Quốc vương như y trước, làm gì có chuyện một Nguyên soái có thể quyết định được?

Tiếc rằng tiêu điểm của mọi người đều đang tập trung vào Hudson, căn bản không có thời gian để quan tâm đến tâm trạng của kẻ làm Quốc vương như y.

Khó chịu thì cũng chỉ có nhịn, nếu như thật sự để Caesar IV quyết định, y nhất định sẽ cảm thấy rất hoảng.

Trong thời khắc sống còn như lúc này, bất kỳ một phán đoán sai lầm nào cũng sẽ khiến cho Vương quốc bị tổn thất nặng nề.

"Viện binh thì vẫn phải phái, nhưng xét theo thế cục trước mắt, e là mặt trận phía tây không phát sinh một trận chiến thì sẽ khó yên ổn."

"Cụ thể phải phái bao nhiêu binh, phải đánh như thế nào, thì phải chờ ta gặp sứ thần Mosey để trao đổi về tình hình cặn kẽ đã rồi mới quyết định."

"Mọi người cũng không cần phải quá lo lắng, trong tam đại dị tộc ở Bắc đại lục, liên minh Thượng Cổ Di tộc có thực lực yếu nhất."

"Mặc dù hiện giờ trong bọn chúng rất đoàn kết, nhưng bình thường đều co đầu rút cổ trong thế giới băng tuyết, vì tranh đoạt tài nguyên sinh tồn có hạn, trong nội bộ liên minh này cũng từng phát sinh không ít mâu thuẫn."

"Ngay cả trong nội bộ của Liên minh Nhân tộc chúng ta mà cũng không thể nào thống nhất về lợi ích, ta không tin là trong liên minh Thượng Cổ Di tộc do vô số chủng tộc tạo thành sẽ có thể hóa giải được mâu thuẫn nội bộ."

"Trước khi chưa chiếm được Đông Vương quốc Warhammer, bọn chúng sẽ còn có chung một mục tiêu phấn đấu, nhưng một khi chiếm được rồi thì tình hình sẽ phát sinh biến hóa."

"Có lẽ sẽ có một vài chủng tộc muốn tiến thêm một bước, muốn giành lấy không gian sinh tồn rộng lớn hơn; nhưng ngược lại cũng sẽ có rất nhiều chủng tộc cảm thấy thỏa mãn với hiện trạng, chỉ muốn được chia một vùng đất phì nhiêu rồi nghỉ ngơi lấy lại sức."

Chương 1139: Lừa Dối

"Khi còn giành được thắng lợi thì vẫn có thể áp chế được những mâu thuẫn nội bộ này, nhưng khi gặp phải đại bại trên chiến trường, những mâu thuẫn này sẽ lập tức bộc phát."

"Trừ phi Liên minh Dị tộc giành được chiến thắng trong trận chiến tranh đại lục này, đuổi nhân tộc khỏi vị trí bá chủ đại lục, nếu không sẽ chẳng có dị tộc nào muốn trở thành hàng xóm với chúng ta!"

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Nếu không hiểu rõ thế cục thì không chừng đã nghĩ là Vương quốc Alpha đã nắm chắc phần thắng, tùy thời đều có thể hủy diệt được liên quân của Thượng Cổ Di tộc.

Nhưng trên thực tế, đến giờ Hudson vẫn chưa biết là nên phái bao nhiêu viện quân, và trận chiến này phải đánh như thế nào.

Không phải là vì hắn không đủ năng lực, nguyên nhân chủ yếu là vì vừa có tin tức liền lập tức mang về vương cung, ngay cả tình hình hiện giờ ở tiền tuyến như thế nào cũng không biết.

Bày mưu nghĩ kế, quyết sách ở ngoài ngàn dặm đều có một điều kiện tiên quyết: đó là phải hiểu rõ được kẻ địch.

Tin tức trong tay Hudson hiện giờ vẫn là những thông tin mà Vương quốc đã thu thập được trước đó. Thế cục biến hóa nhanh như vậy, ai có thể cam đoan là hiện giờ liên minh Thượng Cổ Dị tộc vẫn còn là cái liên minh lỏng lẻo như trước đây chứ?

Ngay cả Tộc Tinh Linh cũng không hiểu rõ, công tác tình báo đã rất lạc hậu.

Trong thế giới siêu phàm, có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần phân tích bằng lợi ích và logic cố hữu là có thể suy đoán ra được kết quả.

Nếu như nữ thần Tinh Linh trong truyền thuyết truyền đạt mệnh lệnh thần dụ, dù cho đang trầm mê ở nghệ thuật thì Tinh Linh cũng có thể biến thành những cỗ máy giết chóc.

Hoặc là Tộc Tinh Linh đã lấy được bảo vật nào đó có thể nâng cao khả năng sinh sản, khi ấy bọn họ sẽ ngay lập tức nhảy ra tranh đoạt bá quyền của đại lục.

Hoặc là có tổ chức tà giáo nào đó kiếm chuyện, mê hoặc sĩ quan ở tiền tuyến, thì cũng có thể làm cho thế cục phát sinh biến hóa.

"Ngoài vấn đề ở mặt trận phía tây ra, bây giờ cũng là lúc chúng ta nên giải quyết vấn đề ở vùng duyên hải Đông Nam rồi, hạm đội của Giáo Đình đã lên đường, dự tính là khoảng nửa tháng sau sẽ đến nơi."

"Chúng ta cũng đã tung tin đồn, cũng thay Giáo Đình tạo thế, nhưng việc bọn chúng có chịu tiến vào hải vực sương mù hay không thì vẫn còn là một ẩn số."

"Nguyên soái, ngài đã từng giao thủ với thuyền U Linh rồi. Nếu như hạm đội của Giáo Đình mà chạm trán với bọn nó ở trong hải vực sương mù thì Giáo Đình sẽ gặp phải bao nhiêu phiền phức?"

Từ những sợi tóc trắng trên đầu của Bá tước Pierce, Hudson liền biết là lão ta đã rất cực nhọc trong khoảng thời gian gần đây.

Nghĩ thì cũng đúng, hạm đội tầm bảo của Giáo Đình bị mất tích, gia tộc Dalton lại nằm trong diện tình nghi số 1.

Chỉ cần Giáo Đình điều tra thì sớm muộn gì cũng sẽ sờ đến hạm đội của gia tộc Dalton.

Mặc dù kẻ hạ độc thủ là Hudson, nhưng chuyện như vậy dù có nói ra cũng không có người chịu tin!

Hơn nữa, gia tộc Dalton cũng không phải là hoàn toàn không tham dự, ít nhất là họ đã đánh chìm thuyền hải tặc, cắt đứt đường về của tiểu đội tầm bảo, tiện thể còn được chia sẻ công lao cống hiến Thần khí cho Vương quốc .

Chỉ dựa vào phần công lao này thôi, đợi sau này khi thành lập một Giáo Đình khác, thì khả năng cao là họ sẽ có thể viết thêm một chữ "Thánh" vào trước danh hào của gia tộc mình rồi.

Sau này khi giới thiệu thành viên nhậm chức trong tân Giáo Đình, thì dù có được tiến cử lên vị trí cao cũng là chuyện đương nhiên.

Chỗ tốt đã cầm rồi thì đương nhiên sẽ không thể nào thoát khỏi sự trả thù của Giáo Đình.

Vì sự an toàn của gia tộc, để Vương quốc dẫn đầu đối nghịch với Giáo Đình chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Và cũng chẳng có bất ngờ gì thì đứng sau kế hoạch hành động nhằm vào Giáo Đình của Hudson còn có một phần công lao của gia tộc Dalton.

"Yên tâm đi, ba chiếc thuyền U Linh kia không hề đơn giản. Những đòn công kích bình thường sẽ chẳng thể nào gây được sát thương cho bọn chúng."

"Đặc biệt hơn nữa là bọn chúng còn có một bộ bí pháp có thể làm cho ba tên U Linh Vương tăng tới cấp độ Thánh Vực trong một thời gian ngắn, cộng thêm đặc tính của U Linh, cho dù cường giả cấp 8 bình thường có đánh lén cũng chẳng làm gì được chúng."

"Ngày đó khi gặp chúng trên biển, dù có mấy chục chiếc quân hạm phối hợp mà cũng không thể bắt được bọn chúng."

"Sau khi tiến vào trong hải vực sương mù, Ma Tinh pháo sẽ không thể nào nhắm trúng được mục tiêu, lúc đó quân hạm cũng sẽ chẳng khác những con thuyền bình thường là bao."

"Cho dù Giáo Đình có mang theo nhiều Ma pháp sư có thể xua tan sương mù thì cũng không chịu nổi những làn sương liên tục không ngừng kia."

"Đặc biệt là vào ban đêm, e là thuyền U Linh có đến gần thì người của Giáo Đình cũng chưa chắc phát hiện ra."

"Nếu thuyền U Linh không hủy, U Linh sẽ bất diệt."

"Khi giao chiến với những con quái vật bất tử bất diệt này mà không thể sử dụng Ma Tinh pháo, binh lính bình thường sẽ chẳng có tác dụng gì."

"Muốn phá hủy thuyền U Linh thì chỉ có thi triển cấm chú có sức công phá đơn mục tiêu rất mạnh."

"Lũ U Linh cũng đâu có bị ngu, khi phát hiện ra đánh không lại thì bọn chúng sẽ bỏ chạy. Có sương mù yểm trợ, cấm chú cũng rất khó đánh trúng mục tiêu."

"Cho dù có thể tiêu diệt được thuyền U Linh hay không thì hạm đội của Giáo Đình đều sẽ bị tổn thất nặng nề. Nếu như bọn họ xui hơn nữa, bị lạc trong sương mù hoặc là xâm nhập vào hải vực lạ lẫm hung hiểm nào đó, toàn quân bị diệt cũng là chuyện thể xảy ra."

"Việc mà chúng ta cần làm chỉ là đâm lén vào những thời khắc mấu chốt. Nếu như hạm đội của Giáo Đình bị tổn thất không lớn, vậy thì lập tức hủy bỏ kế hoạch này."

Hudson cố gắng lừa dối.

Chương 1140: Lợi Ích

Để cho một mình thuyền U Linh đi "Ăn cướp" hạm đội của Giáo Đình là sẽ không có phần thắng, nhưng vẫn còn kẻ đang đứng ở phía sau màn điều khiển là hắn nữa mà!

Hiện giờ hắn chỉ cần củng cố niềm tin cho Vương quốc, để mọi người bỏ công bỏ sức dẫn dụ kẻ địch vào trong hải vực sương mù.

Giáo Đình tổn thất càng thảm trọng thì Hudson sẽ được ích lợi càng lớn. Bồi dưỡng thuyền U Linh chỉ là phụ, quan trọng là hắn có thể làm cho mọi người nhận thức được sự nguy hiểm của hải vực sương mù.

Khi tất cả mọi người đều không dám vào bên trong, vậy thì nơi này sẽ trở thành hậu hoa viên của hắn.

Một hải vực lớn như vậy, không thể nào không có chút giá trị gì. Ít nhất cũng có thể trở thành một căn cứ bí mật ở bên ngoài, có thể cất giữ một số thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. . . .

Trên thảo nguyên, đại quân thú nhân đột nhiên tăng cường thế công, khiến cho các quốc gia nhân tộc phải chịu áp lực nặng nề hơn.

Hiện giờ Philip I đang cảm thấy rất cạn lời, trong thời gian gần đây, thú nhân vẫn luôn cắn chặt lấy Vương quốc Ferrante không thả, giống như là có đại thù sinh tử gì với y vậy.

Philip I cũng biết rất rõ nguyên nhân, chỉ đơn giản là vì họ đang kiểm soát bến cảng cỡ lớn duy nhất trên đại thảo nguyên này, nếu như chiếm được nơi này thì sẽ có thể cắt đứt sự chi viện của Liên minh Nhân tộc với đại thảo nguyên.

"Thú nhân bị điên rồi sao, bọn chúng căn bản không cho chúng ta có cơ hội thở dốc."

"Bộ Ngoại vụ nhất định phải mau chóng đàm phán với Vương quốc Alpha, chậm thêm nữa thì năm nước thảo nguyên sẽ biến thành thảo nguyên bốn nước!"

Philip I tức giận nói.

Chỉ vì mất kiểm soát trong một cuộc tranh chấp ngoại giao mà đã phá vỡ kế hoạch rút lui của y. Trong thâm tâm mình, Philip I đã thăm hỏi toàn bộ quyền quý của Vương quốc Alpha.

Nhưng cũng hết cách rồi, đàm phán vẫn phải được tiếp tục. Rút thêm được phần lực lượng nào thì phần thắng trong quá trình phục quốc sau này sẽ lớn hơn một chút.

Nếu như đánh sạch hết toàn bộ vốn liếng, cho dù sau này có phục quốc được thì y cũng không thể kiểm soát được tình thế.

"Bệ hạ, hạm đội của Giáo Đình đã tiến lên phía bắc, Người Alpha sẽ không dám phong tỏa đường biển, chúng ta có thể. . ."

Không chờ Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ nói hết lời, Philip I đã chen ngang: "Đúng là bọn hắn không thể phong tỏa được đường biển, nhưng lại có thể làm cho đội tàu của chúng ta xảy ra bất trắc."

"Và thuyền U Linh mà bọn hắn đang vây quét chính là đối tượng đùn đẩy trách nhiệm tốt nhất."

"Hơn nữa người của Giáo Đình có thể tin được sao?"

"Thậm chí sự tồn tại của bọn chúng vốn đã là một loại uy hiếp rồi!"

"Đừng có quên chúng ta từ nơi nào tới."

"Ở trong mắt Giáo Đình, chúng ta đều là dị đoan."

Không tỉnh táo là không được, anh trai của y chính là cường nhân đã từng tuyên bố hoài nghi về tính hợp pháp của Giáo Hoàng. Thân là người ở tuyến đầu trong cuộc đối kháng giữa quân quyền và thần quyền, hai bên đã không còn bất cứ khả năng hòa giải nào nữa.

Cho dù điều kiện của Vương quốc Alpha có khắc nghiệt cỡ nào thì họ cũng sẽ không dám lấy mạng của y, thậm chí còn phải dùng rượu ngon thịt ngon để chiêu đãi, còn phải tiễn y về nước theo quy củ.

Nhưng khi vào trong tay Giáo Đình, nếu đỏ thì sẽ trở thành thẻ đánh bạc trong cuộc đàm phán, còn đen thì trực tiếp táng thân nơi biển cả.

Mặc dù thí quân là một tội danh rất lớn, nhưng sóng gió trên biển càng lớn hơn.

Đối với Giáo Đình mà nói, việc tạo ra một vụ ngoài ý muốn để giết gà dọa khỉ là chuyện chẳng có khó khăn gì.

"Bệ hạ, nếu như muốn tăng tốc độ đàm phán thì chúng ta sẽ phải đưa ra nhượng bộ rất nhiều."

"Đội thuyền của Người Alpha đã xuất hiện ở trên biển, chỉ đợi tiếp thu nạn dân nữa thôi. Hay là chúng ta thả một chút nạn dân để bày tỏ thành ý trước, chuyện này sẽ giúp ích rất nhiều cho những cuộc đàm phán sau này."

Donny thuận thế đề nghị.

Đúng là đội thuyền đã đến rồi, nhưng đây không phải đội thuyền đại diện cho Vương quốc Alpha, mà là đội tàu mà Hudson lão gia vừa mới thuê.

Chuyện cướp người trước giờ đều là nhanh tay thì có, chậm tay thì không. Một người biết rõ quy tắc trò chơi như Hudson đương nhiên là đã lên kế hoạch cả rồi.

Vào những lúc như thế này thì sẽ cần đến quan hệ nhân mạch.

Với tư cách là người phụ trách hậu cần trong thời kỳ chinh chiến với Đế quốc Thú Nhân, vòng xã giao của Hudson cũng không nhỏ. Mà Donny cũng là người đã từng tham gia vào trận chiến lần trước, bởi vì nhận qua mấy lần lương thảo, nên cũng có một chút xíu quan hệ với Hudson.

Vào thời kỳ bình thường, một chút ít quan hệ này sẽ chẳng tính là gì, nhưng vào tình huống hiện giờ thì khác.

Donny không muốn vốn liếng mà mình đã khổ tâm tích lũy bao lâu này bị hủy hoại trong chốc lát, Hudson cũng để mắt tới nạn dân của các quốc gia thảo nguyên. Đại diện của hai bên đã bí mật gặp mặt và trao đổi, còn quyết định hợp tác.

Philip I không biết là thuộc hạ của mình đã lén lút giao dịch với người khác, mà chỉ cho là vì nhu cầu đàm phán, nên y cũng không từ chối những lời đề nghị có thể giúp mình giải quyết vấn đề.

"Vậy thì cứ thả một chút nạn dân cho bọn hắn trước đi, tình huống cụ thể sẽ do Bộ Ngoại vụ tự mình quyết định. Mọi chuyện đều phải vì lợi ích của Vương quốc!"...

Đại doanh thành Bắc.

Hudson mới từ trong vương cung trở về, còn chưa kịp thở một hơi thì sứ thần Mosey và sứ thần của hai miền Vương quốc Warhammer đã tìm tới cửa.

Nếu xét về mặt thời gian thì chắc là sau khi tiền tuyến sụp đổ, những người này đã ngay lập tức cưỡi Ma thú phi hành từ tiền tuyến chạy tới đây.

Thế cục khẩn trương, Hudson cũng không rảnh để hàn huyên tâm sự với bọn họ, hắn lập tức mở miệng hỏi:

"Raquel, rốt cuộc thì tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì, tại sao chiến tuyến lại bị sụp đổ nhanh như vậy?"

Chương 1141: Kế Hoạch Tập Kích

Số lượng binh sĩ được Vương quốc Warhammer điều động cũng không ít, thành lũy trong tuyến phòng thủ cũng rất kiên cố, cho dù bị địch nhân dùng cấm chú uy hiếp thì cũng phải có đủ nhiều Ma pháp sư để thi triển cấm chú mới được.

Dù gì thì chỉ cần thi triển cấm chú là sẽ không thể nào thu tay lại, những Ma pháp sư tham gia thi triển cấm chú một lần thì ít nhiều gì cũng phải tĩnh dưỡng tầm mười ngày nửa tháng.

Hudson không tin là kẻ địch nhân có thể thi triển mười mấy chiêu cấm chú trong một ngày, nếu như địch nhân thật sự lợi hại như vậy thì trận chiến sau này cũng không cần phải đánh nữa.

"Nguyên soái, sau khi xác định được Tộc Tinh Linh tham chiến, toàn quân đều đắm chìm trong khủng hoảng, để cho địch nhân nắm được cơ hội."

"Đợi đến khi bộ chỉ huy liên quân bộ kịp phản ứng và dùng hành động để trấn an quân tâm thì ba tuyến phòng thủ phía trước đã bị xé toạc."

"Cộng thêm Vương quốc Warhammer chuẩn bị không đủ tốt, ngoài ba tuyến phòng thủ phía trước là đã xây dựng hoàn thành ra, nhưng tuyến phòng thủ phía sau đều chưa được xây xong."

"Đại quân chịu tổn thất vô cùng thảm trọng, hiện giờ chỉ có thể dựa vào pháo đài của các quý tộc dọc đường để cầm cự. Nếu như không có viện quân, Đông Vương quốc Warhammer sẽ không cầm cự được lâu nữa."

Tử tước Raquel lo lắng nói.

Với tư cách là một vị thiếu gia ăn chơi mà có thể lăn lộn thành lực lượng trung kiên trong quân đội Công quốc, y đã sớm không còn là vị thiếu niên không biết gì như trước đó nữa.

Sau khi trải qua chiến lửa, tầm mắt của Tử tước Raquel đã đề cao rất nhiều, y biết rất rõ nếu như Đông Vương quốc Warhammer bị thất thủ sẽ có ý nghĩa như thế nào.

Không ai biết sau này địch nhân sẽ tiến quân như thế nào, dù sao Công quốc Mosey cũng không dám đánh cược.

Thảm kịch bị thú nhân đánh đập năm đó đến giờ vẫn còn để lại di chứng chưa được chữa trị, toàn bộ Công quốc Mosey đều muốn điều đó xảy ra lần nữa.

Nhưng mà, chuyện ngăn địch ở bên ngoài biên giới chung quy chỉ là một sự ảo tưởng. Đối mặt với liên quân giữa Tộc Tinh Linh và liên minh Thượng Cổ Dị tộc, các thế lực ở Bắc đại lục vốn không hề có sức đánh trả.

Nhờ tới sự trợ giúp của Vương quốc Alpha vào lúc này cũng chỉ là đang cố đấm ăn xôi.

"Có bao nhiêu quân Tinh Linh xuất hiện trên chiến trường?"

Hudson quan tâm hỏi.

Chuyện đã xảy ra rồi, rốt cuộc là liên quân đã bị kẻ địch đánh sụp đổ, hay là bị cảm xúc khủng hoảng làm cho suy sụp, thì cục diện cần phải đối mặt đều giống nhau.

Dù gì thì cường độ tham chiến của Tộc Tinh linh mới là yếu tố quan trọng quyết định cuộc chiến tranh sau này.

"Quân đội Tinh Linh?"

Nghe được từ này, Raquel hơi sững sờ, rồi lập tức giải thích nói:

"Nguyên soái, Tộc Tinh Linh chỉ phái ra đoàn Ma pháp sư và một phần lực lượng hộ vệ tới tham chiến."

"Mặc dù số lượng không phải là rất nhiều, nhưng ai nấy đều rất mạnh."

"Chúng tôi đã từng phái cao thủ đi đánh lén, nhằm phá hủy quá trình thi pháp của địch nhân, kết quả là những cao thủ cấp 8 này đều bị kẻ địch giết hết!"

Nghe được đáp án này, Hudson chỉ biết câm nín.

Nếu như không phải thân phận hiện giờ của hắn không tiện chửi bậy, hắn thật sự muốn hỏi đám tướng lãnh cao cấp ở tiền tuyến một câu, các người đang làm cái quái gì vậy?

Muốn liều mạng cũng phải mang theo đại quân đột tiến, hoặc là dùng Ma Tinh pháo nã về phía đoàn Ma pháp sư, chỉ phái có mấy tên cao thủ mà muốn ám sát địch nhân, các ngươi thật sự cho rằng đối phương bị ngu sao, ngay cả công tác đề phòng cơ bản nhất cũng không chuẩn bị à?

Trực tiếp sụp đổ gần ngàn dặm, muốn thẳng ngửa cho ai xem hả?

Hiện giờ các quốc gia nhân tộc đều đang bề bộn nhiều việc, trông chờ vào mọi người phái binh tới Bắc đại lục để thu thập cục diện rối rắm trước khi hoàn toàn chính sự của mình là chuyện không thể nào.

Thế cục trước mắt là: cầm cự cũng không nhất định có thể giành được thắng lợi, nhưng nằm ngửa thì chắc chắn sẽ bị hủy diệt. Một khi mất đi căn cơ, kiếp sống lưu vong sau này sẽ dạy bọn họ cách làm người.

"Ừm!

Ta đã nắm rõ mọi chuyện rồi, các ngươi đi nghỉ ngơi trước đi. Còn vấn đề viện binh, phải chờ Vương quốc thương lượng xong mới có thể trả lời."

Hudson nói cho có.

Trong thâm tâm hắn thì đang âm thầm tính toán. Chiến trường phía tây đột nhiên sụp đổ, làm cho chiến lược trước bắc sau tây ban đầu bị phá sản hoàn toàn.

Hiện giờ phải xem liên quân dị tộc lựa chọn như thế nào. Nếu như chúng muốn mượn đường từ Công quốc Orton xuôi nam, vậy thì Vương quốc Alpha có thể giả câm vờ điếc.

Nhưng nếu chúng muốn tiếp tục xâm lược Công quốc Mosey, vì chiến lược bảo vệ hậu phương của mình, Vương quốc Alpha nhất định phải phái binh tiếp viện.

Đầu tiên là tập kích liên quân Thượng Cổ Di tộc trước, sau đó mới quay đầu thu thập thú nhân.

Ý nghĩ này rất tốt, nhưng đến khi muốn áp dụng thì lại rất khó.

Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị hãm trong mặt phía tây không rút ra được. Đến lúc đó sẽ phải tác chiến ở cả 2 mặt trận, toàn bộ áp lực đều sẽ đổ dồn lên người Vương quốc.

Với tư cách là thống soái đại quân, hiện giờ Hudson đang cảm thấy rất hoảng. Có nên đi nước cờ hiểm để liều một trận hay không, chuyện này thực sự làm cho hắn rất khó đưa ra quyết định.

. . .

"Ngài Nguyên soái, điều năm vạn tinh nhuệ tập kích liên quân Thượng Cổ Di tộc, ngài có nghiêm túc không vậy?"

Caesar IV hỏi với vẻ mặt khó tin.

Điều động năm vạn đại quân thì không khó, cái khó là làm sao có thể đánh bại liên quân Thượng Cổ Di tộc trong thời gian ngắn kìa.

Ngay cả khi có sự hợp tác của liên quân các nước thì cũng là địch mạnh ta yếu. Lấy yếu chống mạnh, có thể ổn định chiến tuyến đã không dễ dàng rồi, huống chi là phải đánh bại địch nhân trong thời gian ngăn.

Chương 1142: Kế Hoạch Tập Kích (2)

Tình hình mặt trận phía tây như thế nào, tất cả mọi người đều đã nắm rõ hết rồi. Suy đoán lạc quan nhất cũng chỉ là phái binh tiếp viện, giúp Công quốc Mosey ổn định chiến tuyến, hoặc nói là kéo dài thời hạn sụp đổ của Công quốc Mosey.

Đánh bại quân địch?

Mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ. Cho dù Tộc Tinh Linh không nhúng tay vào, thì liên quân Thượng Cổ Di tộc cũng không phải quả hồng mềm.

"Bệ hạ, chỉ cần liên quân Thượng Cổ Di tộc xuất binh tấn công Công quốc Mosey thì Vương quốc ta sẽ không có sự lựa chọn. Nếu không muốn bị bắt chết trên chiến trường, vậy thì chúng ta chỉ có thể đi một nước cờ hiểm."

"Xét theo tình hình trước mắt, có lẽ Tộc Tinh Linh đang thật sự muốn xuôi nam giải cứu Liên minh Dị tộc, nhưng chỉ sợ là liên minh Thượng Cổ Di tộc lại muốn nuốt trọn Công quốc Mosey hơn."

"Chúng ta không thể đánh cược vào giới hạn dã tâm của bọn chúng. Lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là tiên hạ thủ vi cường, đánh sập dã tâm của liên minh Thượng Cổ Di tộc, để cho chúng hiểu rằng, lựa chọn làm hàng xóm với Vương quốc ta là một sự sai lầm."

Rất rõ ràng, Hudson chỉ nói có một nửa. Nếu như dã tâm của liên minh Thượng Cổ Di tộc bị sụp đổ, bọn chúng chỉ có thể lựa chọn phụ thuộc vào Tộc Tinh Linh, xuôi nam giải cứu Liên minh Dị

tộc.

Và không còn nghi ngờ gì nữa, Vương quốc Alpha nhất định sẽ bỏ mặc cho bọn chúng xuôi nam. Đến lúc đó, những Vương quốc ở Trung bộ đại lục sẽ chửi rủa bọn hắn, quả thực là hố đồng đội mà.

"Nguyên soái, chúng tôi không có gì nghi ngờ về mặt chiến lược. Nhưng vấn đề quan trọng hiện giờ là, dựa vào năm vạn tinh nhuệ và liên quân của các quốc gia thực sự có thể dập tắt dã tâm của liên minh Thượng Cổ Di tộc sao?"

Đại công tước Newfoundland quan tâm hỏi.

Đánh thắng thì mới có thể giội nước lạnh lên đầu địch nhân; Nhưng nếu đánh thua thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của đám tướng lĩnh cao cấp ở hiện trường là biết, ai nấy đều cúi thấp đầu, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, rõ ràng là họ không có gan để đón nhận nhiệm vụ tràn ngập tính khiêu chiến này.

"Tể tướng, ngài nói sai rồi. Chúng ta chỉ có thể dựa vào năm vạn tinh nhuệ của mình mà thôi."

"Sĩ khí của liên quân các quốc gia đã bị tan rã, nếu như hội quân với bọn họ thì chỉ làm giảm phần thắng mà thôi."

"Binh quý tại tinh, mà không quý tại nhiều; tướng quý tại mưu, mà không quý tại mãnh."

"Ta định sẽ đích mình chỉ huy hành động lần này. Nhưng trước khi đại chiến nổ ra, chúng ta nhất định phải che giấu mục đích chiến lược, chỉ coi đây như một lần phái binh chi viện bình thường."

"Để cho an toàn, tốt nhất là ngay cả quân đồng mình cũng không được nói. Chỉ cần kẻ địch không phòng bị thì xác suất thành công của hành động lần này đã là 50%."

"Ta đã từng đánh trận ở Công quốc Mosey, nên cũng quen với địa hình bên đó. Nếu như chiến trường nằm ở trong Công quốc Mosey, vậy thì xác suất chiến thắng sẽ còn tăng thêm 10%."

"Đại quân đều là quân tinh nhuệ, cho dù là có thất bại về mặt chiến lược thì về phương diện chiến thuật cũng sẽ không bị thiệt."

"Đánh cược một lần, dù là thắng hay thua thì thế cục cũng sẽ không tồi tệ hơn hiện giờ."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Đi nước cờ hiểm này sẽ có 60% chiến thắng, tỷ lệ này đã là rất cao rồi. Vào thời khắc nguy hiểm như lúc này, chỉ cần có 30% phần thắng là đủ để liều một phen rồi.

Là một Vương quốc luôn tham gia chiến tranh, từ trước tới giờ Vương quốc Alpha chưa bao giờ sợ cược. Trong quá khứ, Vương quốc Alpha đã từng đánh cược không chỉ một lần.

Chỉ là trước đó còn có Liên minh Nhân tộc ở phía sau chống lưng. Cho dù là thua sạch sành sanh thì cũng có thể Đông Sơn tái khởi.

Nhưng cuộc chiến tranh đại lục lần này thì khác. Ranh giới của các quốc gia nhân tộc đã hạ thấp đi rất nhiều, nếu như hủy diệt được các dị tộc ở trước cửa nhà, chiến lược thế cục sẽ phát sinh biến hóa, không ai dám chắc là bọn họ sẽ còn ủng hộ những quốc gia đã bị hủy diệt trong cuộc chiến tranh này phục quốc.

Giới cao tầng trong Vương quốc đã không có niềm tin vào các đồng minh của mình, nên họ thực sự không muốn đánh cược. Tiếc là thế cục không phải là thứ con người có thể kiểm soát, không muốn bị đánh chết trong cuộc tiêu hao chiến sau này thì cũng chỉ có thể cược một lần.

"Nguyên soái nói không sai, chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác. Dù là áp lực về mặt quân sự hay áp lực về mặt hậu cần thì Vương quốc cũng không còn đủ sức để duy trì tác chiến ở hai mặt trận."

"Ta cũng nói rõ cho các vị biết, kinh phí chiến tranh của Vương quốc đã ít hơn so với dự tính."

"Càng tồi tệ hơn là giá vật tư chiến lược trên thị trường quốc tế đã tăng lên, các nước đều đang chịu khổ vì nó, căn bản không thể nào bán vật tư với giá ổn định cho chúng ta được."

"Không trông cậy vào bên ngoài, chúng ta chỉ có thể đào móc tiềm lực chiến tranh nội bộ."

"Các vị Tổng đốc có mặt ở đây là người hiểu rõ nhất, nhiệm vụ điều động vật tư chiến lược mà Vương quốc ban bố, các vị đã hoàn thành được mấy phần."

"Căn cứ vào hiện trạng của Vương quốc, kế hoạch của Nguyên soái Hudson chính là biện pháp duy nhất có thể giải quyết được vấn đề."

Hầu tước Delgado mở miệng ủng hộ đạo.

Làm Bộ trưởng Tài chính của một nước nghèo rất khó, nhất là một nước vừa nghèo còn vừa chiến tranh đe dọa quanh năm như Vương quốc Alpha thì lại càng khó hơn.

Bộ tài chính của Vương quốc không phải đang huy động tiền thì chính là chuẩn bị huy động tiền. Những cách như vặt đầu cá, vá đầu tôm thì đã được sử dụng trong thời kỳ thú nhân xâm lược rồi.

Những lỗ hổng do cuộc chiến vừa qua để lại vẫn chưa được lấp đầy thì một cuộc đại chiến mới lại bắt đầu.

Chương 1143: Kế Hoạch Tập Kích (3)

Vương quốc Alpha hiện giờ về cơ bản là đã không còn khả năng điều động cực hạn được nữa. Để đảm bảo cung cấp vật tư hậu cần cho tiền tuyến, hậu phương nhất định phải giữ lại đủ nhân viên sản xuất.

Sau khi Hudson thượng vị liền huấn luyện tinh binh, thoạt nhìn giống như "binh quý tại tinh", nhưng trên thực tế cũng là bị ép phải làm vậy.

Vương quốc không đủ bia đỡ đạn để có thể liên tục lấy ra tiêu hao, vậy thì cũng chỉ có thể nâng cao sức chiến đấu của các binh sĩ, dùng chất lượng để bù đắp số lượng.

Có lẽ là đã đâm trúng điểm đau của mọi người, nên đám người vốn đang định đứng ra phản đối đã lập tức ngậm miệng lại.

Có cơ hội để đánh cược thì cứ cược đi! Nhân lúc hiện giờ trong tay còn đồng Chip, còn có thể tranh thủ quyền chủ động.

Nếu như chờ đến lúc chiến tranh bước vào giai đoạn hậu kỳ, bị động cuốn vào trong cái hố tác chiến ở cả hai mặt trận, lúc đó sợ là muốn đánh cược cũng chẳng có cơ hội.

Vì vật tư chiến lược mà từ bỏ đồng minh, mọi người đều cảm thấy không sao cả. Nếu như vì nhu cầu chiến lược mà phải từ bỏ một vài tỉnh của Vương quốc, sợ là các quý tộc lãnh chúa ở nơi đó sẽ lập tức bộc phát tại chỗ.

"Nguyên soái, trên chiến trường binh quý thần tốc. Nếu muốn đánh trọng thương liên quân Thượng Cổ Di tộc trong thời gian ngắn, sợ là bộ binh không dùng được nữa?"

Đại công tước Alfiero mở miệng hỏi thăm.

Vương quốc Alpha muốn điều động năm vạn quân tinh nhuệ thì không khó, nhưng muốn điều động năm vạn kỵ binh tinh nhuệ thì khác.

Tổng số kỵ binh ở trong quân thường trực còn chưa tới bốn vạn, trong đó chỉ có nhiều nhất là 2 vạn có thể được xưng là tinh nhuệ, như vậy phần còn lại chỉ có thể nhờ vào sự cống hiến của các quý tộc lãnh chúa.

"Đại công tước đoán không sai, hành động quân sự lần này chỉ có thể sử dụng kỵ binh. Lần này không chỉ cần trưng dụng toàn bộ kỵ sĩ đoàn trong tay mọi người, mà ngay cả kỵ binh Ma thú của các vị cũng phải bị trưng dụng."

"Những vật cưỡi Ma thú chưa trưởng thành thì phải nghĩ cách thúc đẩy quá trình sinh trưởng. Nếu như thiếu Ma pháp dược tề thì trong tay ta còn có một ít."

"Hiện giờ thì toàn bộ con non Ma thú trong Sơn Địa Lĩnh đã sử dụng dược tề để thúc đẩy quá trình sinh trưởng, loại dược tề này là do ta làm ra chuyên dùng cho hậu duệ của Cự Long, tác dụng phụ sẽ yếu hơn những loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng bình thường."

"Hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đến năng lực sinh sản và sức chiến đấu của con non Ma thú, chỉ là hình thể sẽ không bằng Ma thú trưởng thành."

"Nhưng theo như quan sát của ta, hình thể của những con Ma thú bị thúc đẩy quá trình sinh trưởng này sẽ còn tiếp tục dậy thì, trong tương lai sẽ có khả năng trưởng thành đến hình thể tiêu chuẩn của một con Ma thú bình thường."

"Hiệu quả cụ thể thì phải dùng thời gian để nghiệm chứng, dù sao với tình hình hiện giờ, ngoài việc ảnh hưởng đến một chút tuổi thọ và tiềm lực trưởng thành của Ma thú ra thì gần như có thể nói là không có tác dụng phụ."

Đánh trận cũng không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn, vì thỏa mãn nhu cầu của mọi người, Hudson còn cố ý mua một lượng nhỏ thuốc thúc đẩy quá trình sinh trưởng trên thị trường.

Sau khi pha loãng theo tỷ lệ 1:10, Hudson lại cho thêm thêm một chút phân và nước tiểu của gấu và rồng, lại bỏ thêm một ít năng lượng vào, dược tề thúc đẩy sinh trưởng của Hudson đã được ra lò.

Tác dụng phụ nhỏ, hiệu quả thì tốt, nên giá đương nhiên sẽ không thấp, vừa ra lò đã xịn xò hơn những loại dược tề cùng loại trên thị trường.

Nhưng loại sản phẩm giá cao chưa từng được kiểm chứng này sẽ không được thị trường hoan nghênh. Dù gì thì Hudson vẫn còn là một tấm chiếu mới trong lĩnh vực luyện kim, hắn không hề có một chút xíu danh tiếng nào về lĩnh vực này.

Những sản phẩm được hắn đầu tư rất nhiều chi phí này đã bị tồn đọng trong tay. Cuộc đại chiến lần này chính là cơ hội tốt nhất để xây dựng nhãn hiệu.

Hắn cũng không sợ có người kiểm tra ra thành phần của loại dược tề phiên bản cải biến này. Nước tiểu và phân của gấu + rồng cũng không phải là vật phẩm dễ tìm.

Muốn làm hàng lậu thì phải giải quyết được vấn đề nguyên vật liệu trước đã.

Hudson cũng không quan tâm đến việc liệu sự kết hợp không phù hợp với nguyên lý chế tạo ma pháp dược tề này có phá vỡ tâm lý của các Nhà giả kim hay không.

Có lẽ chờ sau khi vụ giao dịch này được tiến hành, tên tuổi luyện kim của Hudson lão gia sẽ vang vọng toàn bộ đại lục. Sau này chỉ cần bán ma pháp dược tề thôi cũng đã có thể phú giáp một phương rồi.

"Ngài Nguyên soái, ngài có chắc là tác dụng phụ của loại dược tề này chỉ ảnh hưởng đến một chút thọ nguyên và tiềm lực trưởng thành của Ma thú không?"

Công tước Hero không nhịn được đặt câu hỏi.

Loại ma pháp dược tề thúc đẩy sinh trưởng có ít tác dụng phụ này không chỉ là một loại thuốc, mà nó còn có là vật tư chiến lược có thể thay đổi tình thế của đại lục.

Còn về vấn đề tuổi thọ và tiềm lực phát triển của Ma thú thì lại không nằm trong phạm vi suy xét của các quý tộc lão gia. Chỉ cần có thể nhanh chóng trưởng thành và vùi đầu vào trong chiến tranh là đủ rồi.

"Ngài Công tước, trước giờ ta chưa từng nói dối! Sở dĩ loại dược tề này có tác dụng như vậy là vì nguyên vật liệu dùng để luyện dược rất quý giá."

"Thực ra, trên đại lục cũng đã từng xuất hiện các loại dược tề có ít tác dụng phụ. Nhưng vì bị giới hạn bởi chi phí và sản lượng nên mới không thể sản xuất đại trà."

"Nếu như ngài cảm thấy hứng thú thì có thể tới Học viện Áo thuật xem thử, ở đó có đủ loại nghiên cứu kỳ lạ."

"Thúc đẩy quá trình sinh trưởng của con non Ma thú chỉ là một ngành học bình thường trong đó."

Chương 1144: Vận Chuyển Nạn Dân

Hudson mặt không đổi sắc quảng cáo thay cho học viện Áo Thuật, đúng là trong học viện có rất nhiều hạng mục nghiên cứu khoa, nhưng đều giới hạn trong nghiên cứu.

Rất nhiều hạng mục bị giới hạn bởi kinh phí, nên chỉ mới được duyệt, còn đang chờ một kẻ ngốc lắm tiền tìm tới cửa.

Nếu như không phải chiến tranh đại lục đang nổ ra, mọi người đều biết là Vương quốc không có tiền, sợ là đám lão già nóng lòng nghiên cứu kia đã sớm chạy tới tìm nhà tài trợ rồi.

Với tư cách là Viện trưởng danh dự của học viện Áo Thuật, mặc dù không đủ khả năng đầu tư vào nhiều hạng mục nghiên cứu không chắc chắn này, nhưng điều đó không có nghĩa là Hudson chẳng làm gì cả.

Đầu tiên là phải tạo nền tảng tốt trước, để mọi người hiểu lầm là ma pháp dược tề có hiệu suất cao của hắn có liên quan đến học viện Áo Thuật, chờ đến khi chiến tranh kết thúc, chắc chắn sẽ có rất nhiều những kẻ ngốc lắm tiền không nhịn được nhảy hố.

Hudson biết rất rõ đám người làm nghiên cứu kia hung ác cỡ nào. Một khi đã trầm mê rồi, vì kinh phí, ngay cả người mình cũng có thể hố.

Mặc dù khai giảng chưa tới nửa năm, nhưng kinh phí để duy trì học viện trong vòng một năm đã bị đám người này trấn lột hết rồi. Vì có kinh phí để duy trì học viện hoạt động, các học viên chỉ đành tiếp tục đóng học phí.

Để tránh bất kỳ rủi ro nào sau này, Vương quốc đã thay đổi hình thức cấp phát tài chính theo năm thành theo tháng.

"Rất xin lỗi ngài Nguyên soái. Vừa rồi là do tôi quá mạo muội!"

Công tước Hero vội vàng giải thích.

Có thêm một thân phận là bậc thầy giả kim, trọng lượng của Hudson liền nặng hơn nhiều, đặc biệt hắn còn là một bậc thầy giả kim có độc môn tuyệt kỹ của mình, nên càng không thể tùy tiện đắc tội.

Nguyên vật liệu rất quý giá, nhưng Hudson lại có thể sản xuất hàng loạt, Công tước Hero hiểu rất rõ điều này có ý nghĩa gì.

Giữa tập đoàn quý tộc Bắc Cương và Hudson có xung đột về lợi ích, nhưng điều đó không có nghĩa là cá nhân Hero có thù không chết không thôi với Hudson. Trong các cuộc phân tranh của giới quý tộc, trước nay đều chưa từng có chuyện không phải đen thì là trắng.

"Ta hiểu, đây là chuyện của những Nhà giả kim, ngài Công tước không biết cũng bình thường."

"Nếu như mọi người cảm thấy không yên lòng thì có thể mang một chút về dùng thử trước. Nhưng mà tốc độ nhất định phải nhanh, liều lượng trong tay ta chưa chắc có thể thỏa mãn được nhu cầu của tất cả mọi người."

Hudson cười ha hả nói.

Là một người làm ăn thì làm sao sẽ để tâm với những lời chất vấn của khách hàng được chứ?

Tất cả mọi người đều ăn ý không nói về vấn đề giá cả."Dược liệu trân quý" đã ám chỉ quá rõ ràng rõ, giá chắc chắn sẽ không rẻ.

Dù muốn cò kè mặc cả thì cũng không nên tiến hành ở nơi này, Hudson cũng không muốn để lại cho mọi người một ấn tượng con buôn.

Đợi sau khi "khách hàng" sử dụng dược tề rồi, thấy được tác dụng cụ thể, lúc đó giá tiền sẽ không còn là vấn đề. ...

Sơn Địa Lĩnh, với sự xuất hiện của những chiếc thuyền di dân, làm cho một bến cảng vốn không có nhiều cảm giác tồn tại như "Cảng Gấu" trở nên vô cùng náo nhiệt.

Sau lưng của những cái tên kỳ lạ thường có một câu chuyện truyền kỳ.

"Cảng Gấu" nằm ở cửa ra của kênh đào lớn, bởi vì đã bỏ ra rất nhiều công sức trong quá trình khai hoang kênh đào, nên một chú gấu nào đó đã nhận được quyền đặt tên cho bến cảng.

"Thuyền trưởng Gur, ngươi tìm ta có chuyện gì sao?"

Quan sát người tới, Jose có một loại dự cảm bất tường.

Đội tàu của Gui là một trong những đồng bạn hợp tác quan trọng của lãnh địa, trong mấy ngày gần đây, đội tàu Gur đã giúp vận chuyển hơn vạn dân tới đây.

Đối với một Sơn Địa Lĩnh không có người trồng trọt nói, nhân khẩu chính là tài sản quý giá nhất.

Tăng thêm một vạn di dân cũng có nghĩa là trong lãnh địa sẽ tăng thêm mười mấy đến hai mươi vạn mẫu ruộng tốt.

Trên đại lục Aslante không xuất hiện tình trạng khủng hoảng tuổi già, Sơn Địa Lĩnh cũng không thiếu gia súc, mặc dù tỷ lệ thanh niên trai tráng di dân tới lãnh địa khá thấp, nhưng đây cũng là một lượng tài phú không nhỏ.

"Jose tiên sinh, ta nghe nói là hạm đội của Giáo Đình sắp tiến vào vùng duyên hải Đông Nam, sợ là sau này trên biển sẽ không còn yên bình nữa."

"Vì sự an toàn của đội tàu, cũng vì trách nhiệm đối với khách hàng, chúng tôi cần chờ xem tình hình trong một khoảng thời gian nữa."

"Còn nhiệm vụ vận chuyển, các vị có thể chọn lùi thời hạn hợp tác, cũng có thể chọn kết thúc hợp đồng."

"Phí bồi thường vi phạm hợp đồng có thể khấu trừ từ khoản thanh toán của chuyến vận chuyển lần này."

Thuyền trưởng Gur nói với vẻ mặt đau lòng.

Nhiệm vụ vận chuyển của Sơn Địa Lĩnh không được nhiều tiền lắm, nguyên nhân chủ yếu mà ông ta nhận nhiệm vụ này chỉ nhằm mục đích được treo cờ của Hudson lão gia, để đội tàu của Gur có thể đi lại tự do trong phạm vi hải vực của Vương quốc Alpha mà không bị gây khó dễ.

Mặc dù việc vận chuyển nạn dân không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng khi chạy tới tân cảng đều không cần chở gì. Hiện giờ trên đại thảo nguyên đang thiếu đủ loại vật tư chiến lược, chỉ cần mang theo một chút hàng qua đó là sẽ kiếm được một mớ kha khá.

Mỗi lần vận chuyển đều kiếm được hai lần nhuận, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, hạm đội của Giáo Đình đang tiến về phương bắc. Nếu muốn sống lâu trên biển thì con mắt nhất định phải sáng.

Cuộc phân tranh giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình không phải là chuyện mà những tiểu nhân vật như bọn họ có thể xen vào. Nếu như không cẩn thận để bị cuốn vào, e rằng sẽ bị thôn phệ đến cặn bã cũng không còn.

Sau khi chần chờ một chút, Jose nhẹ nhàng gật đầu và nói: "Vậy cứ kéo dài thời hạn hợp tác đi!"

"Phí bồi thường vi phạm hợp đồng thì thôi, việc hạm đội của Giáo Đình tiến lên phương bắc không phải là chuyện mà chúng ta có thể kiểm soát được, đợi đến khi tình hình ổn định rồi mới tiếp tục thực hiện hợp đồng đi."

Chương 1145: Vận Chuyển Nạn Dân (2)

Hợp tác cũng không chỉ có một lần, không nên làm tuyệt chuyện này.

Thoạt nhìn thì công việc vận chuyển trên biển kiếm được rất nhiều tiền, nhưng trên thực tế, rủi ro và lợi ích luôn song hành cùng nhau, nếu như không may là sẽ bị mất cả chì lẫn chài.

Những đội tàu dưới trướng của các đại quý tộc thì còn tốt, ít đi rất nhiều vụ bóc lột dọc đường, sự an toàn cũng được bảo hộ, lợi nhuận đúng là rất phong phú.

Nhưng những đội tàu không có người chống lưng như Gur thì khác, mỗi ngày đều phải liếm máu trên lưỡi đao. Phần lớn những lợi nhuận kếch xù mà họ nhận được đều được dùng để đả thông quan hệ.

Đối với đội tàu mà nói, việc không thể ra biển trong một khoảng thời gian sẽ phải chịu một áp lực không nhỏ. Dù có ra biển hay không thì cũng phải nộp bảo trì đội tàu và phí chạy quan hệ thường ngày.

Hơn nữa chuyện này còn là lãnh chúa lão gia của mình gây ra, những người khác chỉ là bị tai bay vạ gió, nếu như cứ tính toán chi li là sẽ là mất lòng mọi người.

"Đa tạ Jose tiên sinh thông cảm, xin ngài yên tâm. Đợi đến khi ổn định, đội tàu của tôi nhất định sẽ lập tức hoàn thành nhiệm vụ!"

Thuyền trưởng Gur vội vàng đảm bảo nói.

Làm ăn với quý tộc lão gia rất khó, nhất là khi gặp phải những đại quý tộc tay nắm thực quyền nhất quyết phải thực hiện hợp đồng, lúc đó ông ta chỉ có thể mạo hiểm mang theo đội tàu ra biển.

Ngay cả phí bồi thường vi phạm hợp đồng mà cũng miễn, đối phương đã rất cảm thông cho ông ta rồi.

"Thuyền trưởng Gur không cần phải khách khí, ta cần phải báo cáo chuyện này với Bá tước lão gia, nên cũng không giữ ông ở lại."

Jose lễ phép nói.

Làm quản giả cũng không phải chuyện dễ, có một đống việc vặt đang chờ Jose xử lý. Đặc biệt là sau khi lãnh địa tiếp nhận một lượng lớn nạn nhân đã làm gia tăng áp lực lên khâu hành chính.

Ban đầu thì Sơn Địa Lĩnh chỉ có 340. 000 người, nhưng trong những ngày gần nhất đã có gần 70. 000 nạn dân được chuyển tới, nhân khẩu đã tăng hơn 2/10.

Việc tạm dừng vận chuyển nạn dân cũng có thể giúp bộ máy quan liêu của lãnh địa thở ra một hơi.

May mà Hudson có tầm nhìn xa, hắn đã bắt đầu trắng tích trữ lương thực trước khi chiến tranh đại lục nổ ra. Đến khi chiến tranh bộc phát, hắn còn nhân lúc các bên chưa kịp phản ứng mà ra tay gom hàng trắng trợn trên thị trường.

Đáng tiếc, cho dù hắn đã rất cố gắng, những vẫn còn cách mục tiêu 1 triệu tấn rất xa.

Tổng lượng lương thực dự trữ trong lãnh địa hiện giờ cũng chỉ mới hơn 670. 000 tấn.

Số lượng thoạt nhìn không nhỏ, nhưng người, ngựa và gia súc ở trong lãnh địa đều phải ăn cơm nha!

Nếu như có hàng triệu nạn dân được chuyển đến cùng một lúc, nguồn dự trữ này sẽ bị cạn kiệt trong một hoặc hai năm.

Đương nhiên, lãnh địa cũng đang tự sản xuất.

Với tổng sản lượng lương thực hiện giờ của Sơn Địa Lĩnh, muốn cung cấp cho 410. 000 người là không thành vấn đề.

Mọi việc diễn ra đúng như dự tính của Jose, trong vài ngày tiếp theo, các chủ tàu đều lần lượt đưa ra thông báo tạm dừng việc vận chuyển.

Hạm đội của Giáo Đình còn chưa tới mà đã gây ra ảnh hưởng to lớn đến sự phát triển của Sơn Địa Lĩnh.

Các tỉnh duyên hải Đông Nam cũng đang gặp phải phiền phức tương tự, gần như trong vòng một đêm, thương mại hàng hải trên biển đã bị mất tích.

Đoạn người tài lộ như giết người cha mẹ. Cho dù là một Giáo Đình hùng mạnh thì mọi người cũng sẽ không tha thứ.

Được thúc đẩy bởi những lợi ích chung, một tấm lưới lớn nhằm vào hạm đội của Giáo Đình đã lặng lẽ trải rộng khắp các vùng duyên hải của Vương quốc Alpha. . . .

Trong vương đô, sau khi nhận được tin tức từ lãnh địa, Hudson vẫn không nhịn được mà phải hỏi thăm giới cao tầng của Giáo Đình một trận.

Hoạt động di dân hiện giờ vốn chỉ đang được lén lút thực hiện, căn bản không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng một khi Vương quốc hoàn tất đàm phán với các nước thảo nguyên, hoạt động di dân sẽ được lôi lên mặt bàn, lúc đó sẽ có một đám thế lực trong Vương quốc chạy tới chia bánh gato.

Ngay cả những đại quý tộc không thiếu nhân khẩu cũng sẽ đến kiếm một chén canh.

Suy cho cùng, chiến tranh chứa đầy những điều không chắc chắn, nếu sau chiến tranh kiếm được một mảnh thuộc địa thì sao?

Nếu như thật sự không dùng được thì còn có thể bán, chắc chắn sẽ không lỗ vốn.

Hudson từng tính rồi, nếu như có một nửa trong số mấy triệu dân chúng trên thảo nguyên có thể an toàn đến đích đã là nhờ vào sự phù hộ của Thần Hi chi chủ, nếu như không may, có lẽ còn chưa tới 1/3 người có thể sống sót.

Điều này đã là dựa vào sự hợp tác của các quốc gia, nếu không thì số người có thể an toàn chạy trốn sẽ còn ít hơn nữa.

Rất nhiều quý tộc trong nước cùng nhau chia bánh gato, phần trên tay hắn cũng chỉ tầm mấy trăm ngàn. Nếu như cố gắng chạy quan hệ thì cùng lắm chỉ lấy được tầm 200. 000 người.

Một chút ít nhân khẩu này làm sao có thể thỏa mãn được khẩu vị của Hudson lão gia chứ?

Nếu con đường chính quy không được, vậy thì cũng chỉ có thể lén lút giở trò. Đây chính là ưu thế của các quý tộc ở vùng duyên hải, nếu như là các quý tộc ở trong đất liền, dù có quan hệ nhân mạch thì cũng không làm được gì.

Những chuyện tương tự cũng đang diễn ra ở khu vực Bắc Cương. Một số lãnh chúa quý tộc ở vùng biên giới hoang vắng cũng đang ra tay đào người.

Chỉ là cách tiếp cận của mọi người không hoang dã như Hudson, trực tiếp dùng thuyền chở người.

Thực ra thì Hudson đã rất kiềm chế. Những đội tàu mà hắn thuê đều là đội tàu tầm thường, nếu như hắn mà thuê thêm hạm đội của các quý tộc duyên hải thì thu hoạch chắc chắn sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nhưng ích lợi lớn cũng sẽ gây ra những cuộc tranh chấp lớn.

Chương 1146: Bao Hết

Theo lý mà nói, cuộc đàm phán vẫn còn chưa kết thúc, nạn dân của các quốc gia thảo nguyên vẫn đang là vật vô chủ, ai cướp được thì của người đó.

Nhưng toàn bộ Vương quốc đều đã xem số nhân khẩu này như vật trong lòng bàn tay, nếu như hắn cắn quá sâu thì sẽ rất dễ làm cho mọi người nổi giận.

Cho dù hiện giờ mọi người không rảnh phát tác, nhưng trong lòng nhất định sẽ nhớ thương, sớm muộn gì hắn cũng phải trả giá đắt vì chuyện này.

Sau khi do dự một hồi, Hudson liền nhanh chóng nghĩ ra một chủ ý.

Bánh gato không đủ chia, vậy thì phải nghĩ biện pháp làm lớn bánh gato. Chiến tranh đại lục ảnh hưởng rộng như vậy, làm sao có thể thiếu nạn dân được?

Xa không nói, chỉ tính riêng số nạn dân từ Vương quốc Warhammer tràn vào Công quốc Mosey thôi cũng đã có mấy triệu người rồi.

Nếu như chiến hỏa tiếp tục mở rộng, nạn dân của những nước như Công quốc Cantrue, Công quốc Usda, Công quốc Fick, Công quốc Orton. . . cũng sẽ tràn vào Công quốc Mosey.

Muốn giữ lại những người này thì ít nhất cũng phải giải quyết được vấn đề cơm nước của mọi người. Chiến hỏa đã sắp lan tới trước cửa nhà Công quốc Mosey rồi, bọn họ làm gì còn năng lực để tiếp nhận nhiều người như vậy nữa.

Trùng hợp là hành động quân sự lần này lại là chi viện cho Công quốc Mosey, Hudson không sợ bọn họ không nể mặt.

Hudson cũng không để ý những sức lao động tới từ quốc gia nào.

Lộ trình vận chuyển nạn dân từ Công quốc Mosey đến lãnh địa đúng là hơi xa một chút, cũng sẽ tiêu hao nhiều chi phí một chút, nhưng lại không có khuyết điểm nào khác.

Không phải là tiền thôi sao!

Chiến tranh vừa vang, hoàng kim vạn lượng.

Trong cuộc chiến lần trước, Hudson đã kiếm được mớ lớn từ việc buôn bán vũ khí; Cuộc chiến lần này thì còn dữ dội hơn nữa, chiến đấu còn chưa khai hỏa, mà Ma pháp dược tề của hắn đã lộ diện rồi.

Không thể không thừa nhận là muốn kiếm bạo lợi vẫn phải dựa vào lực lượng siêu phàm.

Hudson cũng không có ý định lừa đảo, hắn chỉ căn cứ vào quy luật thị trường hiện giờ để định giá.

Muốn thúc đẩy quá trình sinh trưởng của một con Ma thú cấp thấp thì phải mua ma pháp dược tề, giá tầm 800 đến 3000 kim tệ.

Chủ yếu phải xem tình huống của Ma thú, lượng năng lực mà Ma thú cấp một và Ma thú cấp ba cần để trưởng thành là khác nhau, chi phí đương nhiên cũng sẽ khác biệt.

Đối với các quý tộc nhỏ mà nói, đây nhất định là một cái giá trên trời, bọn họ thà chờ thêm mười mấy hai mươi năm để Ma thú trưởng thành bình thường cũng sẽ không bỏ tiền mua dược tề.

Nhưng đối với các đại quý tộc mà nói, chút ít chi phí này vốn chẳng đáng được nhắc tới. So sánh chi phí của dược tề, chuyện mà mọi người càng bận tâm hơn chính là số lượng con non Ma thú của nhà mình không đủ nhiều.

Bởi vì giai đoạn trước đã từng được nuôi dưỡng, nên chi phí ma pháp dược tề thực tế cũng sẽ nhỏ hơn một chút.

Một gia tộc cũng chỉ có tầm 80 - 100 con Ma thú, tổng chi phí cũng chỉ khoảng mấy trăm ngàn kim tệ. Cho dù là đại quý tộc nghèo nhất cũng có thể bỏ ra được số tiền này.

Tình hình kinh tế của các quý tộc vừa và nhỏ lại không giàu có như vậy, nhưng số lượng Ma thú trong tay cũng ít, thậm chí có một vài gia tộc chỉ có một vài con, khẽ cắn răng cũng có thể bỏ ra được.

Nếu chỉ tính riêng lẻ từng gia tộc thì rất ít, nhưng nếu cộng toàn bộ đám quý tộc trong Vương quốc lại với nhau, đó chính là một đơn hàng khổng lồ.

Ngoài ra, quân đội Vương quốc cũng là một vị khách hàng lớn. Chỉ tính riêng Á Long Thú thôi là đã có hơn tám trăm con rồi, còn có một bầy Griffin vị thành niên nữa.

Theo ước tính sơ bộ, số lượng đặt hàng cuối cùng sẽ không ít hơn 5 triệu kim tệ, nếu như mở rộng nghiệp vụ ra đến toàn bộ Bắc đại lục, việc tăng gấp đôi cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Còn về việc khống chế chi phí dược tề, đây chính là điểm mạnh của Hudson lão gia. Loại dược tề này vốn được dùng để che giấu tai mắt người ngoài, cho nên sẽ không đắt được đi đâu, chi phí lớn nhất chính là năng lượng.

Nhưng vì Hudson lão gia có cổ phần trong Ma Tinh quáng, dây chuyền sản nghiệp đã hình thành một vòng khép kín, lợi nhuận ròng đạt đến con số 93%.

Chuyện này cũng rất bình thường, ma pháp dược tề vốn thuộc nhóm ngành bạo lợi, tất cả số lợi nhuận dư thừa đều được dùng để chi trả cho nhóm nghiên cứu phát triển.

Trong thời đại của những sản phẩm được làm hoàn toàn bằng thủ công, dược tề có giá ổn định là chuyện không hề tồn tại. Cho dù là loại dược tề có giá rẻ nhất thì tỷ suất lợi nhuận cũng đạt đến 50%.

Đây là giá sỉ, trung gian còn tính thêm một số loại phí nữa, giá bán lẻ cuối cùng sẽ còn cao hơn.

"Nguyên soái, Đại công tước Newfoundland, Đại công tước Alfiero và Hầu tước Delgado tới chơi."

Nghe được lời của thị vệ, Hudson liền biết là khách hàng đã tới cửa.

Tể tướng, Bộ trưởng Bộ Quân vụ, Bộ trưởng Bộ Tài chính, tam đại cự đầu của Vương quốc đều tới cả, ngoài việc đàm phán giá cả ra thì còn có thể nói chuyện gì được chứ?

"Mời!"

Nói đến cũng buồn cười, Hudson đã làm quý tộc nhiều năm như vậy rồi, nhưng hắn chưa từng đến những nơi trăng gió.

Hắn chưa từng được hưởng thụ cuộc sống ngập trong vàng son trong truyền thuyết của giới quý tộc, mà thường xuyên làm bạn với kim qua thiết mã sát phạt.

Có lẽ chờ sau khi cuộc chiến này kết thúc, mình nên tìm cơ hội đi mở mang kiến thức một chút, nếu không dù có muốn chém gió với người ngoài cũng không có kiến thức. . . .

"Nguyên soái, trong tay ngài có bao nhiêu dược tề, Vương quốc muốn hết!"

Nghe được lời nào của Tể tướng Đại công tước Newfoundland, Hudson suýt chút nữa là phun hết trà trong miệng ra ngoài.

Rốt cuộc là thứ gì đã gây ra ảo giác cho đám người này, vậy mà lại cho rằng Vương quốc có thực lực nuốt hết toàn bộ số dược tề trong tay hắn?

Chương 1147: Xấu Hổ

Nếu như Vương quốc dám gom hàng, vậy thì chuẩn bị phá sản đi!

Nếu như Hudson muốn, hắn có thể làm ra một trăm loại phiên bản dược tề trong vòng một ngày. Thành phần đều là vấn đề nhỏ, quan trọng nhất là phải có hiệu quả.

Cho dù muốn mang về phân tích thành phần, những hàng mẫu mà hắn đưa cho vào giai đoạn trước cũng đã đủ rồi, những loại dược tề còn lại đều sẽ được cho vào trong bụng Ma thú.

Thực ra, đại đa số ma pháp dược tề đều được trang bị công tác bảo vệ bí mật, chỉ cần mở ra thì nhất định phải lập tức sử dụng, nếu không, nó sẽ phát sinh chất biến không lâu sau đó.

Hudson không chơi chiêu này, nguyên nhân chủ yếu là vì dù cho người ngoài có phân tích ra phối phương thì cũng không thể nào làm được hàng giả, nên không cần phải gia tăng chi phí sản xuất.

"Tể tướng, ta đã từng có ước định với mọi người rồi, nên không thể làm trái với hiệp định!"

"Nếu như Vương quốc cần, vậy thì có thể lấy 15,000 liều trước. Giá cả như đã thỏa thuận từ trước, 500 kim tệ một liều."

Hudson vừa nói xong, sắc mặt của ba người liền trở nên vô cùng đẹp mắt.

Nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng, Ma thú ở ngay trước mặt, nên đương nhiên là họ đã hoàn thành việc kiểm nghiệm dược tề trước.

Loại dược tề này không chỉ có tác dụng với Á Long Thú, mà ngay cả những con non Ma thú cũng có hiệu quả kinh người.

Vốn cho là loại ma pháp dược tề ít tác dụng phụ này sẽ có sản lượng rất nhỏ. Vì chiếm trước tiên cơ, Vương quốc đương nhiên là phải tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng nào ngờ đơn vị tính toán của Hudson lại là vạn?

Hắn luôn miệng nói là sử dụng rất nhiều dược liệu trân quý, vậy giờ là quý dữ chưa?

Nhưng cách nói này cũng không thể nói là sai. Theo như thành phần phân tích của dược tề thì có một loại dược liệu không biết tên.

Theo như suy đoán của những bậc thầy luyện chế ma pháp dược tề, loại dược liệu này giống như phân và nước tiểu của Cự Long, nhưng cũng giống như phân và nước tiểu của Đại Địa Chi Hùng.

Bởi vì đây chỉ là thành phần giống nhau, không có vật thật để so sánh, cho nên mọi người cũng không biết là bên trong loại dược tề này đã được bỏ thêm cái gì.

Suy cho cùng thì đây cũng là một thế giới ma pháp, không thích hợp để phân tích khoa học. Có rất nhiều dược liệu có thành phần hoàn toàn tương tự, nhưng công hiệu thì lại hoàn toàn ngược lại.

Hơn nữa, phối phương, thủ pháp, nhiệt độ dùng để luyện chế cũng sẽ làm ảnh hưởng đến dược hiệu.

Loại dược tề mà Hudson cung cấp giống như một đoàn đay rối, mọi người không hiểu nguyên lý trong này.

Trên đại lục Aslante này, những thứ khó hiểu chưa chắc sẽ lợi hại cỡ nào, nhưng phàm là những thứ có công hiệu siêu phàm, lại còn khó hiểu nữa thì nhất định là vô cùng ghê gớm.

Vật hiếm thì quý, nếu như sản lượng thấp, Vương quốc đương nhiên là phải tới gom hàng.

Nhưng hiện giờ đơn vị sản lượng mà Hudson sử dụng lại là vạn, rõ ràng là đơn vị này chẳng hề liên quan gì đến hai chữ thưa thớt. 15,000 liều, tức là 7,5 triệu kim tệ.

Đối với một nước có tình hình tài chính khó khăn như Vương quốc Alpha mà nói, bỏ ra nhiều tài chính như vậy cùng một lúc sẽ phải chịu rất nhiều áp lực.

"Ngài Nguyên soái, không cần phải nhiều như vậy. Vương quốc chỉ cần 3500 liều, vương thất cần 2000 liều, tổng cộng là 5500 liều."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland có chút lúng túng nói.

Ông ta đã gây ra một chuyện cười lớn, nhưng hết cách rồi, tổng kinh phí chỉ có bấy nhiêu.

Số lượng con non Ma thú trong tay cũng có hạn, ngay cả những liều này cũng chưa chắc được sử dụng hết.

Dù gì thì loại dược tề thúc đẩy quá trình sinh trưởng này đều được sử dụng cho những con non Ma thú cấp thấp, liều lượng của mỗi con Ma thú cũng không phải là rất lớn.

"Không thành vấn đề, ta lập tức an bài Maxim mang hàng tới đây, ngày mai các vị sẽ nhận được hàng."

Hudson bình tĩnh nói.

Chỉ cần không trả giá, mọi người sẽ là bạn tốt.

Đương nhiên, nếu như thật sự phải nể tình thì hắn cũng sẽ tặng thêm vài liều, nhưng giá thì nhất định sẽ không giảm, đây là vấn đề nguyên tắc.

"Ngài Nguyên soái, nếu như sản lượng dược tề tương đối cao, chúng ta có thể mang loại dược tề này ra ngoài trợ giúp cho những quốc gia ở Bắc đại lục đang bị dị tộc uy hiếp, ngài cảm thấy làm vậy được không?"

"Đương nhiên, không phải ai chúng ta cũng giúp đỡ. Nếu như ngài có khúc mắc với người nào đó, có thể liệt đối phương vào danh sách cấm bán."

Hầu tước Delgado hỏi dò.

Chỉ có thể nói, không hổ là Bộ trưởng Bộ Tài chính, vậy mà cũng có thể nhìn ra cơ hội buôn bán. Trên danh nghĩa là trợ giúp, nhưng trên thực tế là muốn nhân cơ hội này để kiếm một mớ.

Cách đây ít năm, các quốc gia ở Bắc đại lục đã cùng tham gia vào kế hoạch quân đoàn Ma Thú. Hiện giờ trong tay của các quốc gia đều có một nhóm con non Ma thú đang gào khóc đòi ăn.

Nếu như có thể trực tiếp thúc đẩy trưởng thành, thì thực lực quân sự của Bắc đại lục sẽ được tăng lên không ít, cho dù giá có đắt một chút, chắc là các quốc gia cũng có thể cắn răng tiếp nhận.

Hudson đương nhiên cũng có năng lực mở rộng loại dược tề này ra bên ngoài, nhưng chuyện này cần rất nhiều thời gian.

Có lẽ còn chưa đợi đến lúc hắn mở rộng loại dược tề này ra thì đã có một vài quốc gia đã trở thành lịch sử.

Nếu như có thể mượn lực lượng của Vương quốc thì sẽ rút ngắn quá trình này lại. Quan trọng nhất là không ảnh hưởng gì đến giá bán, Hầu tước Delgado không đòi hắn phải chiết khấu.

"Nếu như có thể trợ giúp được cho các quốc gia ở Bắc đại lục, ta đương nhiên đồng ý. Mỗi một nhà quý tộc trong Vương quốc đều sẵn sàng cống hiến lực lượng cho sự nghiệp chống cự dị tộc vĩ đại của nhân tộc!"

Hudson nói với vẻ mặt trang nghiêm.

Chương 1148: Nghênh Tiếp Hạm Đội Giáo Đình

Trong tình huống không gây ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, trước giờ hắn đều lấy việc giúp người làm niềm vui.

"Ngài Nguyên soái có phẩm hạnh cao khiết, quả là tấm gương sáng của nhân tộc ta. . ."

"Lượng dược tề còn lại, Bộ tài chính đều muốn, ngày mai ta sẽ mang tiền đặt cọc tới."

"Còn về khoản tiền sau đó, chờ sau khi tiêu thụ hết dược tề, chúng tôi sẽ hoàn trả ngay lập tức."

Câu trước thì rất tốt, nhưng câu sau lại xảy ra biến hóa, Bộ Tài chính lại không thể trả đủ tiền.

Không phải là do Hudson không rộng lượng, mà thật sự là có rất nhiều chuyện không thể mở tiền lệ. Bộ Tài chính chơi ký sổ, nếu như nhóm thân bằng bạn cũ cũng học theo thì làm thế nào?

Thời kỳ chiến tranh, ai cũng thiếu tiền. Cho dù tạm thời không thiếu tiền thì cũng muốn để lại một ít tiền mặt trong túi, để đối phó với những tình huống khẩn cấp.

Vào thời kỳ bình thường, cho người ta thiếu nợ một chút cũng không sao. Nhưng tình hình hiện giờ rất đặc thù, con nợ sẽ có khả năng biến mất chỉ trong một thời gian ngắn.

Nhưng lúc này cũng là thời kỳ tốt nhất để mượn nợ, nếu như may mắn thì không chừng chủ nợ sẽ đột nhiên biến mất.

"Hầu tước Delgado tôn kính, vì luyện chế số dược tề này, Sơn Địa Lĩnh đã cạn kiệt tài chính, đến giờ vẫn còn đang thiếu một số nợ lớn bên ngoài."

"Hiện tại ta cần phải có tài chính để trả những món nợ đã thiếu trước đó, cho nên cần có một thời hạn trả nợ rõ ràng."

"Nếu như Bộ tài chính đang thiếu tiền, vậy thì có thể lấy một phần hàng trước. Dù gì thì cái giá mà ta đưa ra đã là rất ưu đãi với Vương quốc rồi, cho dù là ai cũng không thể giảm giá được. . ."

Hudson lập tức ra vẻ thảm thương nói.

Năng lực phòng chống rủi ro của Vương quốc Alpha không tệ, nhưng không ai dám cam đoan là năng lực phòng chống rủi ro của Bộ tài chính cũng sẽ mạnh như vậy.

Lượng trái phiếu trong tay đã làm cho hắn ngủ không yên rồi, nếu như lại cho bọn họ thiếu thêm mấy triệu này, vậy thì hắn sẽ không thể nào sống yên được.

Với sự hiểu biết của Hudson về Caesar IV, nếu như tình hình tài chính của Vương quốc tài chính đến bên bờ vực sụp đổ, Caesar IV nhất định sẽ quỵt nợ.

Vì bị quan hệ quân thần ràng buộc, nếu như thật sự đến bước đó, hắn cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong.

Quyền sở hữu Sơn Địa Lĩnh không rõ ràng, ngoài đất phong trong danh sách ra, đại đa số đất đai của Hudson đều thuộc diện chưa đăng ký, nên không cần phải nộp thuế cho Vương quốc.

Đây là một sự ăn ý giữa Vương quốc và các quý tộc lãnh chúa, để khuyến khích mọi người mở rộng đất đai, nên trước khi khai hoang lãnh địa xong là sẽ không cần phải nộp thuế cho Vương quốc.

Còn sau này bị thu thuế lúc nào thì phải phải xem quân chủ có cường thế hay không. Với biểu hiện hiện giờ của Caesar IV, có lẽ cả đời này Hudson cũng không cần phải nộp thuế cho phần lãnh địa mới này.

Diện tích chịu thuế ban đầu vốn đã nhỏ, nguồn thu tài chính cho Vương quốc cũng có hạn, nếu lại để cho hắn dẫn đầu chống việc nộp thuế thì hơi quá.

Hơn nữa, cho dù Quốc vương có cưỡng ép bắt lãnh địa phải đóng thuế thì cũng không đủ để trả tiền lãi trái phiếu.

"Ngài Nguyên soái, hay là như vậy đi, dược tề cứ để ở chỗ của ngài trước, nhưng phải giữ lại một lượng nhất định cho Bộ tài chính."

"Chờ sau khi giao dịch thành công, ta sẽ trực tiếp phái người cầm hóa đơn đến chỗ ngài nhận hàng và thanh toán luôn."

Hầu tước Delgado nghĩ nghĩ rồi nói.

Không đặt trước là không được, nếu như Bộ Ngoại vụ biết được thì sẽ nhảy ra giành mối làm ăn.

Nếu xét về mối quan hệ giữa các nước, Bộ Ngoại vụ mới là những người chuyên nghiệp. Đến lúc đó, hai bên đàm phán xong, Bộ tài chính sẽ không có cửa làm ăn.

Đại công tước Alfiero ở bên cạnh cũng trở nên rất kích động. Vương quốc Alpha nghèo, nên túi tiền nhỏ của các bộ ngành trong Vương quốc cũng không giàu có.

Nếu như có cơ hội kiếm tiền, tất cả mọi người đều sẽ không bỏ qua.

Chẳng qua tình hình của Bộ Quân vụ rất đặc thù, bọn họ đã nhận được sự ủng hộ rất mạnh mẽ của Bộ Tài chính, Đại công tước Alfiero bị mất tiên cơ nên cũng không có ý định nhảy ra phá đám. ...

Trên mặt biển, những lá cờ thần thánh đang tung bay trong làn gió dưới ánh nắng mặt trời mùa hè.

Lần cuối cùng mà ba hạm đội lớn này cùng nhau hành động là trong phong trào chống đối Giáo Đình vào hơn ba trăm năm về trước. Mặc dù cuối cùng cũng thất bại, nhưng nó đã hoàn thành cuộc rút lui hoành tráng của Giáo Đình.

"Ngay cả một vụ chặn đường mang tính tượng trưng mà Người Alpha cũng chẳng thèm làm, xem ra cái chết của Caesar III cũng đã lấy đi lòng dũng cảm của chúng."

Tư lệnh của hạm đội số 4 Harmodi giễu cợt nói.

Ngay cả phạm vi thế lực của mình cũng không giữ được, không được mọi người tôn trọng cũng là đương nhiên. Đặc biệt là cách làm chẳng thèm ngó ngàng, mặc cho người của Giáo Đình ra vào tùy ý giống như bây giờ càng là một biểu hiện của sự mềm yếu.

Các cuộc đấu tranh quốc tế rất vi diệu, càng mềm yếu thì sẽ càng dễ bộc lộ điểm yếu của bản thân, đối phương lại càng muốn được nước làm tới.

"Harmodi, đừng nên mất cảnh giác."

"Nếu như Người Alpha dễ bị khuất phục như vậy thì chúng ta đã không cần phải tới phương bắc rồi."

"Ngươi nhìn đi, chẳng phải đã có người tới rồi sao?"

Moses vừa nói xong, phương xa liền xuất hiện một chiếc thuyền treo cờ của Vương quốc Alpha đang từ từ tiến về phía họ. . . .

"Xin chào ba vị chỉ huy, tôi đại diện cho Vương quốc Alpha hoan nghênh các vị đã đến đây."

"Đây là hải đồ của hải vực sương mù. Hi vọng ba vị có thể thống lĩnh đại quân sớm chấm dứt thảm họa thuyền U Linh, khôi phục lại hòa bình trên vùng biển này."

"Trên chiến trường binh quý thần tốc, tôi cũng quấy rầy ba vị nữa."

Nói xong, sứ thần liền quay người rời đi, giống như đang đưa tiễn ôn thần vậy.

Chương 1149: Xin Nghỉ Phép

Chuyện này làm cho Harmodi cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng gã ta đã bị hai người ở bên cạnh kéo lại.

Hai nước giao chiến không chém sứ giả, hiện tại vẫn còn chưa tới tình trạng chiến tranh thì làm sao có thể động thủ với sứ thần được.

Hiện giờ đã không còn giống như ba trăm năm trước nữa, Giáo Đình đã không thể tùy tiện chụp cái mũ dị đoan cho người khác, sau đó đưa người lên vỉ nướng.

Đối mặt với quý tộc của các quốc gia, Giáo Đình cũng chỉ có thể tuân thủ quy tắc trò chơi.

"Hai người kéo ta làm gì, tên này phách lối như vậy, nếu không dạy cho gã một bài học. . ."

Còn chưa nói hết thì tư lệnh của hạm đội số 1 - Moses cắt ngang, nói: "Đủ rồi Harmodi, tại sao ngươi vẫn cứ còn bốc đồng như vậy?"

"Với quan hệ của chúng ta và Vương quốc Alpha, chẳng lẽ ngươi còn trông chờ đối phương sẽ thực tình tới đón tiếp chúng ta hay sao?"

"Nếu như vừa rồi ngươi dám động thủ, thì đối phương cũng sẽ dám chết cho ngươi xem. Đợi đến khi Liên minh Nhân tộc truy cứu trách nhiệm, dù là người ở phía phía cũng chưa chắc chịu bảo vệ ngươi!"

Tư lệnh hạm đội có quyền trọng trong Giáo Đình, nhưng địa vị lại không cao, trong hàng ngũ cao tầng ở Thánh sơn của Giáo Đình, không một người nào có xuất thân hải quân cả.

Đây là do truyền thống quyết định. Trước khi hải quân phát triển lớn mạnh thì những chiếc ghế bên trên đã bị chia hết rồi, nên kẻ đến sau như hải quân không còn chỗ để ngồi.

Theo cái nhìn của Moses, hành động lao sư viễn chinh lần này chính là cơ hội để hải quân chứng minh giá trị của mình.

Ông ta sẽ không cho phép vì một chút việc nhỏ mà làm hỏng đại kế của hải quân.

"Moses, không phải là vì ta muốn kiếm chuyện, mà là đối phương thật sự khinh người quá đáng."

"Chúng ta muốn làm gì là chuyện của chúng ta, há có thể nghe người ngoài chỉ huy?"

"Đưa một tấm hải đồ tới đây là có ý gì, chẳng lẽ bọn chúng cho rằng ngay cả thông tin về hải vực sương mù mà chúng ta cũng không có sao, còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của bọn chúng?"

Harmodi không nhịn được phàn nàn nói.

Mặc dù gã ta tỏ ra xúc động, không điều đó không có nghĩa là gã ta là người ngu.

Mặc dù Giáo Đình theo hình thức quan hệ xã hội, nhưng cũng phải có năng lực. Một kẻ phế vật ngu xuẩn sẽ không có tư cách ngồi lên cái ghế tư lệnh hạm đội.

Sự lỗ mãng vừa rồi mà gã ta thể hiện chính là vì đắp nặn hình tượng của bản thân.

Vừa là làm cho Người Alpha xem, cũng vừa là làm cho lão đại của mình xem, giữ gìn tôn nghiêm của Giáo Đình chính là một sự đúng đắn chính trị.

Nếu như gã thật sự muốn ra tay, ở khoảng cách gần như vậy, thì ngay cả đồng bọn cũng sẽ không giữ được.

"Có gì mà kỳ lạ chứ, chỉ đơn giản là muốn muốn mượn tay chúng ta để tiêu diệt những chiếc thuyền U Linh đang tiềm phục trong hải vực sương mù mà thôi."

"Dựa theo tin tình báo được truyền từ Thánh sơn, chiến tuyến ở Đông Vương quốc Warhammer đã gần như bị sụp đổ, sự chú ý của Người Alpha đã đổ dồn vào đó. ."

"Trong thời gian ngắn, sợ là bọn chúng sẽ không rảnh quan tâm đến vùng duyên hải này."

"Bên ngoài không làm gì được chúng ta, cho nên muốn chơi đâm lén đây mà. Hải vực sương mù được xưng là thập đại hung địa trên đại lục, có hơn 70 - 80% những chiếc thuyền đi vào bên trong đều bị thiệt hại."

"Bây giờ còn có thuyền U Linh ẩn náu trong đó, nên càng hung hiểm hơn nữa."

"Rõ ràng là Người Alpha đang muốn mượn đao giết người, hiện giờ phải xem cây đao mà bọn chúng mượn được có đủ sắc bén hay không thôi."

Moses cười lạnh nói.

Người trên đại lục đều biết rõ sự nguy hiểm của hải vực sương mù, nhưng bọn họ có lý do không thể không vào đó.

Hành động lần này vốn dùng danh nghĩa là vây quét thuyền U Linh, nếu như ngay cả một chút động tác thực tế cũng không có, Giáo Đình sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Quan trọng nhất là tin tức về Thần khí.

Có tin đồn về việc tiểu đội tầm bảo bị mất tích trong hải vực sương mù là do Người Alpha gây ra, nhưng vấn đề Thần khí thì vẫn chưa có kết luận.

Rốt cuộc thì tiểu đội tầm bảo đã bị Người Alpha hạ độc thủ trước khi tiến vào đảo Độc Long, hay là bị hạ thủ sau khi lên đảo Độc Long, hoặc là tiểu đội tầm bảo đã xảy ra ngoài ý muốn trong quá trình tìm kiếm Thần khí.

Những vấn đề này đều chưa được xác định, nên Giáo Đình nhất định phải làm rõ.

Nếu không vào một ngày nào đó, bên ngoài đột nhiên xuất hiện ra một món Thần khí truyền thừa, rồi dùng nó làm căn cứ pháp lý để tuyên bố thành lập Giáo Đình mới, lúc đó sẽ rất bi kịch.

Sau khi nhìn lướt qua hải đồ, Moses phát hiện ra đây là một tấm hải đồ được lưu truyền rộng rãi trên đại lục nên liền âm thầm lắc đầu.

Người Alpha thật là hẹp hòi, muốn chơi chiêu mượn đao giết người thì cũng phải cho một tấm hải đồ kỹ càng một chút!

Nhưng xét thấy tính đặc thù của hải vực sương mù, có vẻ như chỉ cần có vị trí đại khái là đủ rồi, bởi vì mặc kệ vào từ hướng nào thì cũng chỉ gặp phải toàn sương mù.

Ánh nắng mặt trời không thể chiếu vào bên trong, nên sẽ không thể phân biệt được ban ngày và ban đêm, bên trong đó cũng chỉ có một hòn đảo Độc Long, có hải đồ bên trong hay không cũng không có gì khác nhau.

Dưới sự chỉ dẫn của người dẫn đường, đoàn tàu chậm rãi tiến lên, giữ lại tinh lực để đối phó với kẻ địch.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không hề tin tưởng Vương quốc Alpha, nên luôn duy trì cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Ngoài miệng thì khinh thường, nhưng đó chẳng qua chỉ là những lời nói cho các binh sĩ nghe, các quan chỉ huy sẽ không ngu ngốc đến mức xem thường Vương quốc Alpha. . . .

Bên trong Vương đô, Nguyên soái Hudson lại đến xin Quốc vương Caesar IV cho nghỉ phép.

Những yêu cầu nghỉ phép tương tự đều xảy ra vài lần mỗi tháng.

Không phải Hudson muốn trộm lười, mà là vì hệ thống làm việc hiện giờ ở Vương quốc Alpha quá phản nhân loại.

Chương 1150: Dẫn Linh Đăng

Chế độ làm việc mười ngày mới được nghỉ một ngày khiến cho một người ở xa nhà như Hudson lão gia cảm thấy rất khó làm.

Là một người đàn ông tốt của gia đình, sau khi công tác huấn luyện quân sự bước vào quỹ đạo, Hudson đã thực hiện nghiêm túc chế độ làm việc năm ngày nghỉ một ngày.

Thỉnh thoảng sẽ phát sinh chậm trễ là chuyện không thể tránh khỏi.

Bởi vì hắn không chỉ cần xử lý công việc ở Vương quốc, mà ngay cả sự vụ trong lãnh địa cũng cần hắn phải nhọc lòng.

Đây là lúc phát huy ưu thế của Long kỵ sĩ, nếu như là những quý tộc khác, đi đi lại lại giữa hai nơi tấp nập như vậy sẽ khiến cho Ma thú bị kiệt sức.

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức, hạm đội của Giáo Đình đã tiến vào hải vực của Vương quốc."

Nghe xong lời này của vệ binh, Hudson liền biết rằng mình nên lên đường rồi.

Vương quốc muốn hạ thủ với hạm đội của Giáo Đình thì sao có thể thiếu được người cầm đầu như hắn chứ?

Không phải Hudson chém gió, nếu không có hắn dẫn đầu, cho dù hạm đội của Giáo Đình bị thiệt hại nặng nề, các đại quý tộc ở các tỉnh duyên hải chưa chắc dám bỏ đá xuống giếng.

Điều này được xác định bởi độ tuổi của người cầm quyền. Thoạt nhìn thì Tổng đốc các tỉnh đều đang trong độ tuổi trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng thực tế rất nhiều người trong số họ đều đã có chắt.

Những người qua tuổi ngũ tuần như Bá tước Pierce đã được coi là trẻ trung trong hàng ngũ những người đứng đầu các đại gia tộc.

Tuổi thọ trung bình của con người ngắn, nhưng điều đó thì có liên quan gì đến người cầm quyền?

Chỉ cần con cháu của các đại quý tộc có tài năng bình thường, giữa đường không xảy ra bất trắc thì có thể dễ dàng sống đến 80 - 100 tuổi.

Sự thay đổi quyền lực bình thường thường xảy ra sau khi người thừa kế đã được tôi luyện thành một kẻ già đời chính đàn, thường là sau 40 hoặc 50 tuổi.

Người ở độ tuổi này giỏi nhất là giữ giang sơn, năng lực và uy vọng đều đã được rèn luyện. Họ sẽ không rơi vào tình trạng không đủ tinh lực của tuổi xế chiều, cũng sẽ không có sự lỗ mãng của thời trẻ trâu.

"Mang phần văn kiện này đưa vào trong vương cung."

Hudson thản nhiên nói.

Từ khi công tác huấn luyện bước vào quỹ đạo thì một vị Nguyên soái như hắn đã không còn nhiều chuyện để làm. Ngoài thỉnh thoảng sẽ kiểm tra thí điểm một chút tình hình huấn luyện ra, thời gian còn lại đều đang lười biếng.

Đối phía các sĩ quan bên dưới mà nói, cuộc huấn luyện hiện giờ đã không còn là huấn luyện bình thường nữa, mà còn là công danh lợi lộc và cái mạng nhỏ của họ.

Lúc vừa bắt đầu cuộc huấn luyện, Hudson giám sát rất nghiêm ngặt, nhưng sau này khi hắn phát hiện ra dù có sự tồn tại của mình hay không thì tất cả mọi người đều sẽ cố gắng huấn luyện, nên hắn cũng lười quan tâm.

Mặc dù ít quân vụ, nhưng mỗi khi nghỉ phép hắn đều trình đơn lên cho Quốc vương phê duyệt, làm vậy để chứng minh rằng hắn rất tôn trọng Quốc vương.

Còn việc Caesar IV có phê hay không đều không quan trọng, dù sao trước khi đơn xin nghỉ phép này tới được vương cung thì Hudson đã rời đi vương đô từ trước đó, muốn cản cũng cản không kịp. . . .

"Đây chính là hải vực sương mù à, quả nhiên là giống như trong truyền thuyết vậy."

"Nếu như không có cao thủ tùy hành, một khi những con thuyền bình thường đi lạc vào trong này sẽ rất khó có thể tìm được phương hướng!"

"Diện tích của hải vực sương mù không nhỏ, dù là tìm kiếm thuyền U Linh hay là tìm kiếm đảo Độc Long cũng đều không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai."

"Bởi vì bị sương mù bao phủ, nên có rất nhiều vũ khí trên thuyền đều sẽ không phát huy được tác dụng, binh lính bình thường vào đây cũng chẳng giúp ích được gì."

"Trận chiến này không dễ đánh nha!"

Harmodi cau mày nói.

Ma Tinh pháo không phát huy được tác dụng, để binh lính bình thường đi giao thủ với U Linh thì chẳng khác nào đang nộp mạng.

Nhỡ đâu bởi vì vây quét thuyền U Linh mà làm cho hạm đội bị tổn thất nặng nề, khi trở về bọn họ sẽ không biết giải thích như thế nào.

"Nếu như trận này dễ đánh thì đã không tới lượt của chúng ta rồi."

"Có không ít người quan tâm đến lõi của thuyền U Linh, Người Alpha cũng đã tập kết hạm đội ở vùng duyên hải, nhưng cuối cùng đến lúc sắp hành động lại chọn cách từ bỏ, có thể tưởng tượng được chuyện này nguy hiểm cỡ nào."

"Vũ khí trên thuyền đã không còn dùng được nữa."

"Theo một nghĩa nào đó mà nói, sau khi tiến vào hải vực sương mù, quân hạm cũng chẳng khác những chiến thuyền buôn bình thường là mấy."

"Xem ra chúng ta chỉ có thể để hạm đội ở lại bên ngoài rồi phái ra cao thủ vào trong tìm kiếm tung tích của thuyền U Linh, chờ sau khi giải quyết xong lũ này thì mới có thể an tâm đi tìm đảo Độc Long."

Moses chậm rãi nói.

Để hạm đội ở lại bên ngoài cũng là một chuyện vô cùng rủi ro. Nếu như Người Alpha muốn hạ độc thủ với bọn họ, thì lúc chia binh chính là thời cơ tốt nhất để đối phương xuất thủ.

Dù rằng ba hạm đội lớn này cộng lại còn mạnh hơn toàn bộ lực lượng hải quân của Vương quốc Alpha, nhưng không chỉ có hạm đội là làm ảnh hưởng đến kết quả của cuộc chiến.

Tập hợp một số cao thủ cấp 8 hoặc là triệu tập lực lượng không quân tới đều có thể giúp ích cho cuộc chiến này.

"Phái mấy chiếc thuyền vào trong đó nhóm lửa Dẫn Linh đăng trước, thử xem có thể dụ được thuyền U Linh không."

"Nếu như có thể dụ được lũ U Linh này ló mặt thì cuộc chiến sau này sẽ dễ thở hơn."

Tư lệnh của hạm đội số 2 đề nghị.

"Được!". . .

Một vài con tàu tiếp tế không đáng tiền đã rất vinh hạnh được nhận nhiệm vụ làm mồi nhử này, và đang chậm rãi di chuyển ở ngoài rìa sương mù.

Cảnh tượng này trùng hợp để Hudson nhìn thấy khi đang bay ngang trên trời.

Kỹ năng diễn xuất kém cỏi như vậy mà cũng muốn dụ thuyền U Linh của mình ra, không sợ lãng phí thời gian và bị thiệt quân sao?

Chương 1151: Dẫn Linh Đăng (2)

Nhưng vẻ giễu cợt vừa hiện ra, hắn lại lập tức bị hiện thực vả cho một cái tát, Hudson đã cảm nhận được thuyền U Linh của mình đang tiến gần về phía này.

"Dẫn Linh đăng!"

Sau khi nhận ra lai lịch của đoàn khói đen thần bí kia, sắc mặt của Hudson lập tức thay đổi.

Thứ này cũng không phải vật phẩm tốt lành gì.

Theo những ghi chép trong cổ tịch, Dẫn Linh đăng chính là một món thánh vật của một tổ chức tà giáo thời Thượng Cổ, một khi nhóm lửa sẽ có lực hấp dẫn phi thường đối với linh thể.

Dẫn Linh đăng được thôn phệ càng nhiều Linh hồn thì uy lực sẽ càng lớn.

Bởi vì công nghệ chế tác quá rườm rà, quá trình sử dụng quá độc ác, nên đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử.

Cách thức chế luyện cụ thể như thế nào thì Hudson không biết, hắn chỉ biết nhiên liệu là dầu của xác chết. .

Ngay cả thứ này mà Giáo Đình cũng mang ra, chẳng trách bọn chúng dám tuyên bố là nhất định sẽ tiêu diệt được thuyền U Linh.

Một người một rồng một gấu lập tức nhảy lên boong thuyền U Linh mà không chút do dự, ba tên U Linh Vương vội vàng chạy tới nghênh tiếp.

"Bái kiến chủ thượng! Không biết. . ."

Không đợi U Linh Vương nói hết lời, Hudson đã ngắt lời và nói: "Lập tức dừng lại, chuyển hướng tiến vào đảo Độc Long đảo thu thập độc vật!"

Trên đảo Độc Long có vô số độc trùng, là nơi cấm người sống tiến vào, nhưng U Linh hiển nhiên không nằm trong số đó.

Ngoài một vài loại độc tố có tác dụng với linh hồn ra, những loại độc còn lại đều chẳng có tác dụng gì với những linh thể như bọn nó.

"Vâng!"

Có thể thấy là ba tên U Linh Vương đã có ý thức của nô lệ, mặc dù bọn nó không biết tại sao, nhưng vẫn thành thật tiếp nhận nhiệm vụ. . . .

Bên ngoài hải vực sương mù, làn sương mù do Dẫn Linh đăng bốc lên làm cho đám người trên thuyền cảm thấy sung sướng đê mê, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của thuyền U Linh, chuyện này khiến cho sắc mặt của ba gã Tư lệnh trở nên âm trầm.

"Có lẽ là vì ở khoảng cách quá xa nên thuyền U Linh không cảm nhận được tình huống bên này, phái người đi dập tắt Dẫn Linh đăng đi!"

"Thứ này rất tà tính, nếu như tiếp tục đốt tiếp, sợ là trên những con tàu được phái đi sẽ không còn người sống."

Harmodi nghiêm túc nói.

Tà khí chung quy là tà khí, cho dù là loại tà khí nhằm vào linh thể như Dẫn Linh đăng thì cũng có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn với người bình thường.

Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn mà thôi, những binh sĩ trên thuyền đã thần chí không rõ ràng.

Đây đã xem như là may mắn rồi, nếu là thuyền U Linh thật sự đến đây, sợ là không một ai trong số họ có thể còn sống.

"Nếu đã không dụ được thì cứ trực tiếp chia binh vậy!"

"Chỉ cần thực lực của chúng ta không bị tổn thất, Người Alpha sẽ không dám vọng động."

"Có Dẫn Linh đăng ở đây, cho dù thuyền U Linh xuất hiện cũng sẽ không uy hiếp được hạm đội."

Moses mặt không đổi sắc nói.

Gã không đề nghị cao thủ cao thủ mang theo Dẫn Linh đăng để đi đuổi bắt thuyền U Linh không phải vì thứ này khó sử dụng, nguyên nhân chủ yếu là tác dụng phụ quá lớn.

Bị mất thần chí chỉ là một mặt, điều quan trọng nhất sau khi hấp thu làn sương mà Dẫn Linh đăng thả ra sẽ làm ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến tuổi thọ.

Nếu như gã dám hạ mệnh lệnh này, có lẽ đám cao thủ trên thuyền sẽ phải trở mặt với gã. . . .

Trên tầng mây, Maxim kích động đề nghị: "Hudson, có cần ta thi triển một chiêu cấm chú để hủy diệt món tà khí bên dưới không?"

Nghe được lời đề nghị này, Hudson trực tiếp mắt trợn trắng mắt. Chơi như vậy thì còn gì là đánh lén ám toán nữa, rõ ràng là đang trực tiếp tuyên chiến với Giáo Đình mà.

Trên khắp đại lục Aslante này, Maxim là con Hồng Long gây chuyện tích cực nhất, muốn tìm nó chịu trách nhiệm cũng không tìm được, Cự Long gây chuyện, Long kỵ sĩ chịu trách trách.

Khai chiến trực diện với Giáo Đình, Hudson cho rằng mình còn chưa bị điên đến mức đó.

"Vội cái gì, chờ lũ U Linh đó thu thập đủ độc vật rồi mới tính sổ với bọn chúng cũng không muộn."

"Không phải chỉ là Dẫn Linh đăng thôi sao, bọn chúng phải có thời gian để nhóm lửa mới được nha."

"Huống chi nơi này là biển cả, sóng gió dập tắt đèn đuốc cũng rất hợp lý mà!"

Kiên nhẫn là thứ mà Hudson không bao giờ thiếu.

Nếu như đoàn người của Giáo Đình không tách ra, vậy thì hắn cũng chỉ có thể để cho thuyền U Linh tiếp tục núp trong hải vực sương mù.

Nhưng bây giờ đã khác, một lượng lớn cao thủ đã rời khỏi hạm đội, chỉ còn lại quan binh hải quân bình thường.

Hudson đã từng đích thân xuất thủ thử nghiệm độ cứng của thuyền U Linh rồi, nên hắn biết rõ là những người này sẽ không thể nào hủy diệt được thuyền U Linh.

Chỉ cần thân tàu bất diệt, muốn giết U Linh thế nào cũng được, dù sao bọn nó đều có thể phục sinh.

Nhưng quan binh của Giáo Đình thì khác, chết rồi thì chính là chết rồi.

Người chết trong tay U Linh, cho dù bị tổn thất thảm trọng cỡ nào, Giáo Đình cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Nếu như không có hạm đội này, những tên cao thủ Giáo Đình đã tiến vào sương mù kia cũng sẽ trở thành thịt nằm trên thớt.

Đánh không lại đám cao thủ kia cũng không sao, chỉ cần phá huỷ thuyền của bọn chúng là được, có năng lực thì tự bay về đại lục đi.

"Con rồng ngu ngốc, muốn ra tay thì cũng phải đợi đến ban đêm rồi mới làm!"

"Lúc đó tối lửa tắt đèn, ngươi chỉ cần nhảy xuống biển tắm một cái, sóng gió dâng trào từ vụ tắm này của ngươi cũng có thể lật tung những con thuyền này rồi."

Belersden ở bên cạnh bèn mở miệng trào phúng.

Trong lúc tối lửa tắt đèn, đáy biển xảy ra một chút biến động sẽ không ai biết được. Trong biển rộng mênh mông có thể xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn, đột nhiên xuất hiện một con đại hải quái cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Chương 1152: Hải Chiến

Cho dù sức tưởng tượng của Giáo Đình có phong phú cỡ nào cũng rất khó có thể nghi ngờ là do Maxim gây ra.

Huống chi hắn còn có bằng chứng ngoại phạm, cả đám quý tộc của Vương quốc Alpha đều có thể chứng minh rằng Hudson lão gia và tọa kỵ của mình vẫn luôn ở tại trong cung dự họp. . . .

Thời tiết trên biển nói thay đổi liền thay đổi, khi màn đêm sắp buông xuống, bão tố đã ập tới trước một bước.

Những cơn sóng cuồn cuộn không ngừng va đập vào con tàu như muốn nuốt chửng cả hạm đội vậy. Moses ở lại phòng thủ cũng thể hiện ra tố chất vốn có của một vị Tư lệnh.

"Truyền lệnh xuống, lập tức khởi động trận pháp phòng ngự!"

"Các quân hạm liền kề nhau phải giữ một khoảng cách, đề phòng phát sinh va chạm. . .". . .

Phương xa, ba chiếc thuyền U Linh thắng lợi trở về, sau khi tránh khỏi đội ngũ lùng bắt của Giáo Đình bèn chậm rãi chạy ra khỏi hải vực sương mù.

"Neo thuyền ở chỗ này là được, sau đó đừng có giao chiến với kẻ địch ở mạn thuyền nữa, các ngươi đều biết bay mà!"

"Để lũ U Linh ném những con độc trùng mà các ngươi thu thập được lên các chiếc quân hạm của quân địch. Nhớ là nhẹ nhàng thôi, cố gắng đừng để bị bọn chúng phát hiện."

Hudson nghiêm nghị cảnh cáo nói.

"Vâng, chủ thượng!"

Từ trên vẻ mặt buồn bực của đám U Linh cũng có thể thấy được bọn nó cảm thấy bất mãn với mệnh lệnh này như thế nào rồi, nhưng vì có ba con U Linh Vương đè ép, nên bọn nó mới miễn cưỡng chấp hành mệnh lệnh.

Thẳng thắn mà nói, hắn thực sự không tại sao thuyền U Linh lại chọn giao chiến ở mạn thuyền trong mỗi vụ cướp.

Tránh xa phạm vi hỏa lực của quân địch nhân, trực tiếp để đám U Linh bay qua đánh lén liền vô cùng hoàn mỹ!

Chẳng trách số lượng thuyền U Linh ít như vậy, thì ra bên trong lũ U Linh này lại có thuộc tính tìm đường chết, rõ ràng là đã chết rất nhiều năm rồi, nhưng vẫn kiên quyết cho rằng mình còn sống.

Những thuyền U Linh khác thì Hudson không kiểm soát được, nhưng thuyền U Linh của hắn sẽ không thể nào ngu như vậy được.
...

"A..."

"Mấy con bọ cạp này từ đâu chui ra vậy?"

"Có con rết chui vào trong khoang tàu rồi!"...

"Hình như dưới thuyền cũng có thứ gì đó?"

"Không hay rồi, U Linh đang đục thuyền của chúng ta!"

"Ma pháp sư mau ra tay đi, đừng để những tên dị đoan này tới gần quân hạm!"

Sau khi nhận ra vấn đề, Moses liền vội vàng hạ lệnh.

Tiếc là đã muộn. Vì chịu sự ảnh hưởng của cơn bão, nên hạm đội không thể kịp thời phát hiện U Linh đột kích, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để chặn đường.

Khi mệnh lệnh được đưa ra, đám độc trùng đã bắt đầu càn quét khoang thuyền.

Rất nhiều quan binh đã bị trúng độc mà chết trước khi kịp phản ứng.

Người bị độc chết cũng không nhiều, nhưng sự hoảng loạn do những tiếng kêu thảm thiết gây ra lại đang lan rộng trong hạm đội.

"Ngài Tư lệnh, tình hình không ổn rồi!"

"Hầu hết các cao thủ của chúng ta đã tiến vào hải vực sương mù, bị U Linh đánh lén vào lúc này, chúng ta rất khó có thể bảo vệ được cho toàn bộ quân hạm."

"Hơn nữa còn đột nhiên xuất hiện rất nhiều độc trùng, đây rõ ràng là có người ở phía sau thao túng, nếu không lũ U Linh làm sao có thể thông minh như vậy được?"

Người lời nhắc nhở của phụ tá, Moses liền tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Sau đó gã lập tức nổi giận nói:

"Lũ Người Alpha khốn kiếp, lại dám cấu kết với U Linh. Ta nhất định phải báo cáo việc này với Tổng đốc Giáo Đình, để dạy cho bọn chúng một bài học!"

"Truyền lệnh xuống, để người của Sở phán quyết dị đoan thắp sáng Dẫn Linh đăng. Trên biển có sóng to gió lớn, nên tạm thời ở trong khoang thuyền..."

Còn chưa kịp nói hết lời thì có một chiếc quân hạm ở trong tầm mắt của Moses đã bị chìm xuống biển. Vụ đắm tàu này gây ra những cơn sóng mạnh mẽ lan ra những con thuyền ở lân cận.

Giờ gã ta đã tạm thời từ bỏ giấc mơ trả thù Vương quốc Alpha rồi. Làm sao mới có thể vượt qua kiếp nạn trước mắt mới là vấn đề quan trọng nhất.

Chiếc quân hạm chỉ huy vẫn an nhiên vô sự là vì Hudson biết rằng trên con thuyền này vẫn còn có cao thủ ở lại để bảo vệ quan chỉ huy, nên hắn cố tình sai lũ U Linh tránh cục xương cứng này trước.

Nhưng những chiếc quân hạm còn lại thì khổ rồi, độc trùng càn quấy khoang tàu, cộng thêm U Linh xuất quỷ nhập thần, lại còn bị cơn bão đổ bộ, trận chiến này vốn không thể nào đánh được.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của quan chỉ huy, rất nhiều binh sĩ còn chẳng biết vị trí của địch nhân ở đâu thì làm sao mà đánh. Bị cảm xúc khủng hoảng chi phối, một số binh sĩ yếu ớt đã trực tiếp sụp đổ.

Hoặc là vứt bỏ binh khí chạy tán loạn trên thuyền, hoặc là giơ binh khí lên rồi chém lung tung trên thuyền, bọn họ đã không còn quan tâm đến việc chấp hành mệnh lệnh nữa.

Hơn nữa còn tiếp xúc với loại tà vật như "Dẫn Linh đăng", mặc dù chỉ đặt ở đó không sử dụng, nhưng khi tiếp xúc trong thời gian dài cũng sẽ làm ảnh hưởng đến tuổi thọ, các đại nhân vật đều vô cùng kiêng kỵ thứ này, nên đương nhiên là sẽ không để nó trên quân hạm chỉ huy.

Đương nhiên, nếu như nó thật sự được đặt trên quân hạm chỉ huy thì Moses cũng sẽ không dám hạ loại mệnh lệnh gần như với đồng quy vu tận này.

Chiếc quân hạm đầu tiên bị chìm như thể đã mở ra một cái van, sau đó liền có hết một chiếc quân hạm đến chiếc quân hạm khác liên tục chìm xuống, cuối cùng bị biển cả nuốt chửng.

Sau khi ý thức được tình huống không ổn, Moses lập tức bối rối hạ lệnh: "Nhanh đi khai hỏa Ma Tinh pháo, có nhiều U Linh xuất hiện như vậy, chắc là chúng ta đã gặp phải thuyền U Linh rồi!"

"Tất cả Ma pháp sư hệ quang lập tức thi triển Chiếu Minh thuật, tìm ra vị trí của thuyền U Linh cho ta..."

Chương 1153: Hải Chiến (2)

Gã ta phán đoán không sai, loài sinh vật như U Linh rất hiếm gặp, đặc biệt là ở trên biển.

Thỉnh thoảng gặp phải mấy con thì còn có thể là ngoài ý muốn, nhưng xuất hiện nhiều như vậy, hoặc là đã chạm trán với thuyền U Linh, hoặc là đã đi lạc vào một nơi nguy hiểm nào đó.

Hạm đội này vốn đang neo đậu tại chỗ không hề di chuyển, bây giờ lại đột nhiên bị một lượng U Linh tập kích, nhất định là đang bị thuyền U Linh "cướp đoạt".

Nhưng mà, cách đối phó của gã lại trông hơi phèn. Chiếu Minh thuật được các Ma pháp sư thi triển trông vô cùng chói mắt trong cơn bão.

Đáng tiếc là dù có tìm khắp mấy dặm cũng không phát hiện ra tung tích của thuyền U Linh. Toàn bộ Ma Tinh pháo đều đã được nạp đạn, nhưng họ lại lúng túng phát hiện ra mình không tìm thấy mục tiêu để công kích.

Không biết là do pháo binh quá khẩn trương, hay là vì sóng biển cuồn cuộn gây ra ngoài ý muốn, một khẩu Ma Tinh pháo đột nhiên bắn ra ngoài. Sau đó, tất cả Ma Tinh pháo đều hưởng ứng theo, liên tục phát ra những tiếng nổ "ầm ầm".

Moses vốn định ra tay ngăn cản, nhưng sau khi do dự một lúc, gã ta đã bỏ qua ý định này.

Vì chịu ảnh hưởng của cơn bão, nên dù có Chiếu Minh thuật thì cũng chỉ chiếu sáng được một khoảng cách vô cùng có hạn. Lỡ như thuyền U Linh đang trốn ở ngoài tầm mắt, để Ma Tinh pháo nã vào lần không chừng có thể đạt được thu hoạch ngoài ý muốn.

Moses đã không còn hy vọng xa vời là có thể tiêu diệt được đối phương nữa. Chỉ cần có thể đuổi những chiếc thuyền U Linh đánh lén này rời đi thì gã đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Ít nhất thì cũng phải cầm cự được đến hừng đông, màn đêm đã tăng cường quá nhiều sức chiến đấu cho U Linh, nếu như cuộc chiến phát sinh vào ban ngày, bọn họ cũng sẽ không bị động giống như hiện giờ.

Nơi xa, Hudson vừa quan sát trận đại chiến này vừa nở một nụ cười nhàn nhạt.

Thẳng thắn mà nói, màn thể hiện của hạm đội Giáo Đình sau khi bị tập kích đã được xem như ưu tú trên toàn bộ đại lục Aslante.

Nếu không phải tối nay đột nhiên xuất hiện một cơn bão yểm trợ, sợ là cuộc đánh lén này sẽ không dễ dàng thành công như vậy.

Chuyện không được hoàn mỹ chính là không thể nào quan sát được hết cuộc chiến này. Nếu như hắn thông báo cho hạm đội của Vương quốc từ trước, không chừng còn có thể bắt được mấy chiếc quân hạm chiến lợi phẩm.

Hiện giờ thì chỉ có thể chờ đợi trận chiến kết thúc rồi trục vớt thuyền đắm thôi. Có thể thu hoạch được gì hay không thì vẫn còn một ẩn số. ...

Hải vực sương mù, sau khi nhận được tin hiệu cầu viện, đội lùng bắt liền vội vàng quay trở về. Tiếc là hiện giờ tối lửa tắt đèn, càng vội vàng thì sẽ càng dễ bị mất phương hướng.

Vị trí của quân hạm vốn đang không ngừng di chuyển trong cơn bão. Trở về đường cũ chỉ là một loại hy vọng xa vời, sau khi quay đầu chạy loanh quanh một hồi thì bọn họ liền bị mất phương hướng.

Chuyện này làm cho Harmodi vô cùng tức giận, gã ta lập tức gọi tên tên thuyền trưởng tới rồi mắng một trận xối xả. Đã sớm biết là chuyến này sẽ không thuận lợi, nhưng gã không ngờ là người xảy ra bất trắc đầu tiên lại là hạm đội ở bên ngoài.

Nếu như biết trước là thuyền U Linh sẽ chạy tới đó tập kích hạm đội thì bọn họ đã không hao công tổn sức tiến vào trong này, mà trực tiếp ôm cây đợi thỏ là được.

"Tư lệnh, sóng gió trên biển quá lớn, gần đây lại không có bất kỳ một điểm nào để đánh dấu, chúng ta không thể nào xác định được phương hướng."

"Hay là phái người đi điều tra trước, đợi sau khi xác định được vị trí của hạm đội, chúng ta mới chạy tới cũng không muộn."

Gã thuyền trưởng trung niên vừa nói hết câu đã bị vả cho một cái bạt tai, đây quả thực là một ý nghĩ ngu ngốc.

Phái cao thủ ra ngoài tìm kiếm vị trí của hạm đội không phải là vấn đề gì quá lớn, nhưng vấn đề là nơi này chính là hải vực sương mù.

Phóng tầm mắt chỉ nhìn được một mảnh tối tăm mù mịt, nếu như thật sự phái cao thủ rời khỏi quân hạm, sợ rằng ngay cả đường về cũng không tìm được.

"Harmodi, mau chóng nghĩ ra cách gì đó đi. Số lượng cao thủ ở lại trong hạm đội quá ít, nếu như gặp phải thuyền U Linh cấp 8 thì nhất định sẽ bị thiệt lớn."

"Nếu như chúng ta về trễ, hạm đội tổn thất quá nặng nề, sợ là không thể nào giải thích được với những người ở bên Thánh sơn."

Một lão già khổ tu sĩ nghiêm nghị nói.

Những người tu luyện hệ Hắc Ám như bọn họ trước giờ vốn không được chào đón trong Giáo Đình. Cho dù đã thành cường giả cấp 8 rồi, nhưng địa vị lại không hề cao.

Hết cách nào, thiên phú và hoàn cảnh xuất sinh chính là trời sinh, không phải là chuyện mà sức người có thể thay đổi.

Thực ra thì những người như bọn họ đã được xem như may mắn. Nếu không phải Giáo Đình đang trong thời kỳ suy tàn, cần những tổ chức "tà giáo" đứng ra làm giúp những công việc bẩn thỉu thì sợ là họ thậm chí còn không có tư cách để tu luyện.

Vào ba trăm năm trước, khi Giáo Đình xưng bá đại lục, phàm là những kẻ được phát hiện ra là có thiên phú hệ Hắc Ám thì đều sẽ bị hủy diệt.

Cho dù có cha mẹ là quyền quý một phương, không đành lòng nhìn xem cốt nhục của mình bị giết chết, cùng lắm cũng chỉ có thể mang đứa con có thiên phú hệ Hắc Ám của mình đi giấu trong dân gian.

Đối với đám cường giả hệ Hắc Ám mà nói, hành động lần này chính là cơ hội tốt nhất để họ xoay người.

Trên đại lục Aslante này, cường giả vi tôn, chỉ cần hệ Hắc Ám có thể sinh ra một cường giả Thánh Vực, vậy thì địa vị của họ trong Giáo Đình sẽ phát sinh biến đổi.

Và ngược lại, một khi hành động này thất bại, để hạm đội bị thiệt hại nặng nề, vậy thì những người như họ chính là những đối tượng tốt nhất để đùn đẩy trách nhiệm.

Chương 1154: Đánh Lén

Bởi vì tín ngưỡng nên có rất nhiều người trong Giáo Đình ngứa mắt với bọn họ.

Harmodi hung hăng đạp cho lão già này một cước rồi tức giận nói: "Đủ rồi! Không thấy ta đang nghĩ biện pháp sao, ở đó ồn ào cái gì!"

Thực lực của gã đúng là kém hơn lão già trước mắt, nhưng gã không chỉ là một Thánh kỵ sĩ cấp 7, mà còn đảm nhiệm chức Tư lệnh hạm đội, địa vị cao hơn lão già này nhiều.

Một chút xung đột nhỏ này chẳng tính là gì, điều quan trọng là làm sao mới tìm được vị trí của hạm đội chủ lực. Vừa rồi Harmodi còn nghĩ có thể men theo đường cũ để trở về, nhưng sau khi bị một cơn bão ập đến, hiện tại gã ta cũng không biết là mình đã bị lạc trôi đến phương trời nào.

"Ta đã truyền tin cho Moses để y bắn Ma Tinh pháo rồi. Chỉ cần rút ngắn được khoảng cách là chúng ta có thể dựa vào tiếng nổ để tìm kiếm phương hướng."

"Nhưng nơi này chỉ có tiếng gió bão, chứng tỏ hạm đội không ở mảnh hải vực này, đổi hướng rồi tiếp tục tìm kiếm đi!"

Trong thâm tâm Harmodi còn muốn hạ lệnh chia binh ba đường để tìm kiếm ba hướng khác nhau, nhằm gia tăng xác suất tìm kiếm. Nhưng tiềm thức lại nói cho gã biết rằng làm vậy sẽ rất nguy hiểm.

Loại cảm giác này đã từng cứu mạng của gã rất nhiều lần. Nên mỗi lần xuất hiện cảm giác kinh tâm động phách này, Harmodi đều không dám xem nhẹ. ...

Cuộc chiến đẫm máu vẫn còn đang tiếp tục, nước mưa đã cuốn trôi đi những vết máu còn sót lại trên boong tàu, nhưng lại không thể gột rửa bầu không khí tối tăm lạnh lẽo trên chiến trường.

Tiếng pháo vẫn không ngừng vang lên, nhưng lại có vẻ hơi yếu ớt. Sau khi những chiếc quân hạm lần lượt chìm xuống biển, tiếng pháo liền trở nên ngày càng yếu đi.

Moses bất lực nhìn những chiếc hạm đội phe mình không ngừng bị đánh chìm, nhưng ngay cả hướng của kẻ địch cũng không tìm tới, gã không ngồi yên được nữa.

Trong thâm tâm Moses có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở gã:

"Không thể tiếp tục ngồi chờ chết được nữa!"

"Không thể ngồi chờ chết được!"...

Nếu không tìm được bản thể của thuyền U Linh thì dù có giết được nhiều U Linh cỡ nào cũng đều là uổng công. Lấy con U Linh Vương trước mắt làm ví dụ, nó đã bỏ mạng hai lần trên chiếc hạm đội chỉ huy này rồi, nhưng kết quả là vẫn đang nhảy nhót tưng bừng.

Đúng là thực lực của nó đã yếu hơn ban đầu, nhưng sự suy yếu này lại không quá đáng kể. Ngược lại, hai vị cường giả cấp 8 chết trận trên quân hạm chỉ huy lại là một sự tổn thất vĩnh viễn.

Người ta có thể sống lại sau khi chết, còn có thể mang theo một đám U Linh nhỏ liều mạng đồng quy vu tận, nhưng cường giả trên quân hạm này một khi chết rồi thì thực sự đã chết.

Xét theo tình hình chiến đấu hiện tại, nếu như không tìm được bản thể của thuyền U Linh rồi đánh trọng thương nó, sợ là hạm đội này sẽ không cầm cự được đến hừng đông.

Biết là một chuyện, nhưng làm sao để thoát khỏi khốn cảnh này lại là một chuyện khác. Sự mâu thuẫn trong lòng đã trực tiếp ảnh hưởng đến việc chỉ huy của gã.

Thực ra, cuộc chiến đã bước đến giai đoạn hiện giờ rồi thì có quan chỉ huy hay không cũng vậy. Dù sao toàn bộ chiến trường đều đã hỗn loạn, đội hình đã sớm không còn tồn tại nữa.

Bị ảnh hưởng bởi sóng biển, Ma Tinh pháo đã vô tình ngộ thương đến quân hạm phe mình, chuyện này đã xảy ra nhiều lần rồi. Những gã lại không dám hạ lệnh ngừng bắn, bởi vì đây là chỗ dựa tinh thần cuối cùng của các binh sĩ.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân chia ra phá vây!"

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Moses chỉ đành bất đắc dĩ hạ lệnh phá vây.

Có thể thoát được chiếc nào hay chiếc đó, cứ ở lại đây cũng chỉ bị địch nhân từ từ mài chết mà thôi. Không tìm được vị trí của thuyền U Linh, dù gã muốn phản công cũng không có cách nào.

Không phải vì Moses không có năng lực, mà vì địch nhân quá gian xảo. Bạn có thấy thuyền U Linh nào ra ngoài ăn cướp mà chỉ thấy U Linh không gặp thuyền chưa?

Những sĩ quan ở gần đó định mở miệng thuyết phục, nhưng cuối cùng lại ngậm miệng không nói. Khi đưa ra mệnh lệnh này, sau này Moses nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Nếu không chia ra phá vây, sợ là kiếp nạn tối nay cũng không qua được, lúc đó làm gì còn sau này nữa?...

Trong tầng mây, có một người một rồng một gấu đang ở trong ma pháp thuẫn vừa quan sát cuộc chiến, vừa không ngừng hành bình trận chiến ở bên dưới.

Đến mức ngay cả chuyện ăn tối cũng bị Hudson quên luôn. Cơm có thể ăn lúc nào cũng được, nhưng cuộc chiến thú vị như này thì không phải ngày nào cũng có thể chứng kiến.

"Không hay rồi, quân địch muốn chạy trốn!"

Khi nhìn thấy những chiếc quân hạm đang dần di chuyển khỏi vị trí ban đầu, Hudson lập tức nhận ra điều không ổn.

Nhưng vì số lượng hạm đội của Giáo Đình thực sự là rất nhiều, dù cho cuộc chiến này đã đánh mấy canh giờ rồi, nhưng trên mặt biển vẫn còn có không ít quân hạm.

Nếu như ở yên tại chỗ chiến đấu thì đám U Linh kia còn có thể từ từ mài chết địch nhân.

Nhưng hiện giờ kẻ địch đã bỏ chạy tứ phía, cho dù Hudson có đích thân tham chiến thì cũng không thể nào giết hết được toàn bộ kẻ địch.

Sau khi suy tư một hồi, Hudson lập tức căn dặn: "Hai người các ngươi mau hạ lệnh cho U Linh Vương là hãy tiêu diệt quân hạm chủ lực của địch nhân trước, đừng có quan tâm đến những chiếc quân hạm nhỏ kia nữa."

"Belersden, phản ứng của ngươi rất Linh hoạt, lén tìm cơ hội giúp lũ U Linh một tay, nhưng nhớ là đừng để lộ thân phận."

Hudson không cho Maxim xuất thủ là vì hắn cần Cự Long ở lại bảo vệ mình, một mặt là vì cảm thấy không yên lòng.

Nếu bàn về kỹ thuật đánh lén, Belersden là dân chuyên nghiệp, còn Maxim thì chỉ là một tấm chiếu mới.

Một khi chơi high rồi, Hudson không dám cam đoan là con rồng khờ khạo này có thể khống chế được bản tính thích khoe khoang của mình.

Chương 1155: Đánh Lén (2)

Trong tình huống không chắc là có thể diệt khẩu toàn bộ kẻ địch, lỡ như bị bại lộ thân phận thì chính là đang dẫn lửa thiêu thân.

Mặc dù Vương quốc có thể đỡ được mưa bom bão đạn, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể gây thù chuốc oán quá sâu.

Nếu như thật sự chọc giận Giáo Đình, đợi đến lúc hắn mang binh xuất chinh, người ta xuất thủ nhổ luôn hang ổ của hắn thì làm sao?

Trong những cuộc xung đột trước đó, đúng là Hudson đã đắc đội với Giáo Đình, nhưng lại chưa phải là sinh tử đại thù.

Vụ cướp giết kỵ binh Giáo Đình lúc đầu là vì hắn không nắm rõ tình hình, cộng thêm phải chấp hành mệnh lệnh của cấp trên. Nên món nợ này được tính lên người của Vương quốc, Giáo Đình sẽ không chấp nhặt với một tên Nam tước quèn như hắn.

Còn vụ "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" sau đó mặc dù bị nghi ngờ là lừa đảo, nhưng bản thân tà khí vốn đáng cái giá đó.

Huống chi hắn còn dùng thân phận là Vong Linh Đại ma đạo sư. Sợ là đến giờ Giáo Đình cũng không làm rõ được mình rốt cuộc đã giao dịch với một vị Vong Linh Đại ma đạo sư hay là với một tên lãnh chúa nhỏ nhoi như hắn.

Còn cuộc xung đột tiếp đó cũng chỉ một cuộc khẩu chiến bằng mồm. Hudson đại biểu cho Vương quốc Alpha, mà không phải phải đại diện cho bản thân phát sinh xung đột với Giáo Đình.

Nhưng lần này thì khác, ba hạm đội chủ lực của Giáo Đình đã bị hắn đâm lén tới mức gần như bị hủy diệt. Có mấy ai có thể nhịn được loại thù khắc sâu tận xương tủy này?

Toàn bộ quy tắc trò chơi đều được giữ nguyên trong tình huống chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của đối phương. Lần này hắn không chỉ chạm đến ranh giới cuối cùng, mà là ngay cả nội tình cũng bị thương.

Nếu như ba đại hạm đội chủ lực của Giáo Đình đều bị chôn vùi ở vùng biển này, vậy thì lực lượng trên biển của Giáo Đình sẽ giảm xuống ít nhất là 70%. Đừng nói là vươn tay khắp nơi giống như bây giờ, chỉ riêng việc bảo vệ an toàn cho hải vực của mình thôi cũng là chuyện khó rồi.

Có thể không khách khí mà nói, ít nhất là trong vòng 5 năm tới, trong hải vực của Vương quốc Alpha sẽ không còn gặp lại quân hạm của Giáo Đình nữa.

Cho dù muốn trả thù Vương quốc thì Giáo Đình cũng phải đi đường biển. Nhưng đánh giá từ mặt số liệu thì lực lượng trên biển còn sót lại của bọn chúng còn kém hơn tổng lực lượng trên biển của các thế lực trong Vương quốc.

Chuyện này dù là đối với Hudson hay là đối với các đại quý tộc ở vùng duyên hải Đông Nam cũng đều là một chuyện cực kỳ tốt.

Lực lượng trên biển không tới được, lực lượng trên đất tới được nhưng lại không đủ sức, nếu chỉ là trả thù một đại quý tộc nào đó thì được, còn nếu nhằm vào toàn bộ Vương quốc Alpha thì chẳng khác nào là đang nộp mạng.

Các quốc gia dọc đường cũng không phải đèn cạn dầu, nếu như Giáo Đình điều động quá nhiều lực lượng thì sẽ không thể giấu được tai mắt của những con địa đầu xà này.

Dù là những nước này không tiện hạ thủ, nhưng lại có thể bán tin tức này cho Vương quốc Alpha để lấy một món nợ ân tình.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, trận chiến này đã thiết lập chiến lược an toàn trên biển của Vương quốc trong 5-10 năm tới.

Chỉ trong chớp mắt, hạm đội của Giáo Đình đã bỏ chạy khắp bốn phía. Hudson đã không còn để tâm đến những quân hạm nhỏ nữa, trong mắt hắn chỉ còn lại những chiếc quân hạm chủ lực của địch nhân.

Và chiếc quân hạm chỉ huy kia chính là đối tượng được quan tâm đặc biệt. Belersden vừa nhảy xuống lưng rồng liền nhanh chóng lao lên trên chiếc quân hạm chỉ huy.

Nhưng vì bị ảnh hưởng "lối sống mặc kệ sự đời" của Đại Địa Chi Hùng, nên lúc này nó đã thu nhỏ cơ thể mình lại bằng kích thước của một con chấy, nếu không chú ý là sẽ không thể nào phát hiện ra.

Trên thuyền hiện đang tràn ngập những con độc trùng, nên Belersden có thể dễ dàng trà trộn vào bên trong mà không gây ra sự chú ý nào. Nhưng cái cơ thể nhỏ bé tầm thường này của nó lại có thể đánh bay một tên Ma pháp sư cấp 8 xuống biển.

Sau một khởi đầu thuận lợi, trong cuộc chiến sau này liền không ngừng có người bị hại, không bị đụng bay thì sẽ có một bộ phận nào đó trên cơ thể bị thương.

Trận chiến hỗn loạn này làm cho những người trên thuyền cảm thấy bối rối. Bọn họ chỉ nghe được tiếng kêu rên do đồng bọn phát ra, nhưng lại hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Với tư cách là quan chỉ huy, Moses là người đầu tiên phát hiện ra không đúng, vừa định hét lên là "Có địch trên thuyền" thì đầu gã lại đột nhiên bay ra ngoài.

Không đợi đám người kịp phản ứng, chiếc quân hạm này liền nhanh chóng chìm xuống.

Chỉ trong nháy mắt này thôi, Belersden đã tìm được phần lõi của Ma pháp trận rồi đập nát nó chỉ với một cú tát, cú tát này không chỉ phá hủy ma pháp trận, mà còn để lại một cái lỗ lớn trên khoang tàu.

Sau đó lại xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, không còn ma pháp trận bảo vệ, chiếc thuyền này chỉ là một đống gỗ cứng, chỉ cần dư âm của cuộc chiến thôi là đủ để tiễn chiếc quân hạm chỉ huy này xuống dưới đáy biển rồi, huống chi trên thuyền còn có một con gấu Thánh Vực chuyên đào hố.

Sau khi tìm ra kinh nghiệm thành công, vì giảm bớt xác suất bại lộ thân phận, Belersden không còn ra tay với con người nữa, mà nó chỉ chui vào bên trong quân hạm để tìm kiếm phần lõi của ma pháp trận, sau khi ra tay phá hủy liền nhanh chóng đổi thuyền.

Dù có cường giả thủ vệ thì cũng không thể ngăn cản một con gấu Thánh Vực chuyên tâm đánh lén. Một kích trúng đích, nước biển lập tức tiến vào, muốn sửa chữa cũng không được.

Sau khi nhìn thấy những chiếc quân hạm lần lượt chìm xuống biển, Hudson cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hắn bèn quay đầu nhìn sang con rồng bên cạnh rồi hỏi: "Học được chưa, Maxim?"

Chương 1156: Hải Tặc

Maxim vốn đang ở bên cạnh xem náo nhiệt, nó không ngờ là Hudson lại đột nhiên đặt câu hỏi như vậy, sau khi lắc lắc cái đầu rồng, trong đầu nó chỉ tràn đầy những câu hỏi như.

"Học được là học được gì?"

"Hắn muốn mình học cái gì?"

Sau khi do dự một chút, nó bèn tỏ vẻ khinh thường nói: "Có cái gì mà phải học, không phải chỉ là đánh chìm mấy chiếc thuyền rách thôi sao?"

"Nếu như là ta ở bên dưới, ta đảm bảo sẽ làm tốt hơn con gấu kia!"

"Hudson, ngươi đừng quên Belersden chỉ là sinh vật trên đất liền. Khi ở trên biển, một mình ta có thể chấp 2 con gấu như nó, Long tộc bọn ta dù ở đâu cũng đều là vương giả!"

"Nếu không phải vì nể mặt ngươi, ta đã sớm cho con gấu này một bài học rồi. Ngày nào nó cũng dám chơi Long đại gia..."

Thấy nó dần bị lạc đề, Hudson chỉ có thể kêu dừng lại. Suy cho cùng thì hình thức tư duy của người và rồng là khác nhau.

Hắn muốn giữ bí mật, để tránh bị Giáo Đình trả thù. Nhưng Maxim thì lại mong muốn cả thế giới đều biết chuyện này, chỉ có như vậy mới có thể thể hiện được uy danh của nó.

May mà vừa rồi hắn cẩn thận, nếu như để Maxim xuất thủ, có lẽ hiện giờ hắn không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Nếu như bị bại lộ thân phận, vậy thì Hudson chỉ có thể khởi động kế hoạch dự phòng, mang theo hạm đội của các đại quý tộc vùng duyên hải đến vây quét hạm đội còn sót lại của Giáo Đình.

Làm chim đầu đàn đương nhiên là sẽ chuốc lấy rất nhiều thù hận, nhưng có thêm một đám đồng bọn san sẻ cừu hận thì cũng có thể giảm bớt được phần nào áp lực. ...

Trời dần sáng lên, những vết máu loãng đã sớm bị rửa trôi, những con tôm con cá ở dưới biển cũng đã dọn dẹp hết những phần cặn bã cuối cùng, trên mặt biển cũng dần yên tĩnh trở lại.

Ánh sáng mặt trời lại rọi xuống biển, phản chiếu trên những gợn sóng lăn tăn trông như những viên ngọc đang nhảy múa.

Chỉ có những mảnh gỗ vụn đang lênh đênh trên mặt biển là đang kể lại sự tàn khốc của trận chiến đêm qua.

Dọc theo những con sóng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những người sống sót đang ôm chặt lấy những tấm ván gỗ, như thể đang vật lộn với biển cả lần cuối.

Hudson không ra tay chi viện, cũng không bỏ đá xuống giếng. Trong tình huống chưa bị bại lộ thân phận, hắn lựa chọn làm một người đứng xem.

Thuyền U Linh đang tiến hành cuộc săn giết sau cùng, nhưng đây đã không phải là mục tiêu mà hắn quan tâm nữa. Sau khi tiêu diệt được ba đại hạm đội chủ lực của Giáo Đình, những chiếc quân hạm còn sót lại này đã không đáng nhắc tới.

Đội ngũ xâm nhập vào hải vực sương mù của Giáo Đình vẫn còn chưa bị diệt diệt, trận chiến này vẫn chưa được gọi là viên mãn.

Nhưng loại chuyện này không vội được, không có chiến cơ thích hợp, Hudson thà tiếp tục chờ đợi chứ không muốn mạo hiểm. ...

Hudson đến cảng Watson, sau khi dùng xong bữa sáng, hắn lập tức triệu tập đại biểu của các thế lực đến dự họp.

Mặc dù chuyện này có dấu hiệu vượt quyền, nhưng quyền hạn của tổng chỉ huy lại không có quy định rõ ràng là chỉ giới hạn trong lục quân, thỉnh thoảng chỉ huy hải quân một lần thì chắc là mọi người cũng có thể chấp nhận.

"Vừa rồi khi ta đi dạo một vòng trên mặt biển đã phát hiện ra quân hạm lạc đàn của Giáo Đình đang chật vật chạy trốn, chắc là đã xảy ra biến cố gì đó."

"Đều là một thành viên của Liên minh Nhân tộc, chúng ta không thể chỉ đứng nhìn đồng minh của mình xảy ra chuyện."

"Các vị mau chóng phái người ra ngoài điều tra và làm rõ chuyện này, sau đó tổ chức nhân thủ đi cứu viện."

Chính trị chính là như vậy, có một số việc có thể làm, nhưng không thể nói ra được.

Để cho mọi người dễ tiếp thu, Hudson còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "đồng minh" và "cứu viện".

"Nguyên soái, ba đại hạm đội của Giáo Đình có thực lực hùng hậu, trên toàn đại lục này cũng không có mấy nhà là đối thủ của bọn họ."

"Huống chi trong hạm đội còn có rất nhiều cao thủ đồng hành, trong tình huống bình thường là gần như không thể nào xảy ra bất trắc."

"Liệu có phải là do gặp phải cơn bão nào đó nên chiếc quân hạm này bị tách ra khỏi hạm đội không?"

Byron nghi ngờ hỏi.

Đứng trước sức mạnh vĩ đại của tự nhiên, con người thật sự rất nhỏ bé. Nhân loại không thể nào phá tan được một hạm đội, nhưng tự nhiên thì được.

Một khi gặp phải một trận bão lớn, cho dù là có ma pháp trận bảo vệ cũng không tránh khỏi bị thiệt hại nặng nề.

Lần trước, hạm đội của gia tộc Dalton cũng bị gió bão đánh chìm vài chiếc quân hạm.

"Chuyện này thì phải đi hỏi người của Giáo Đình mới biết được, trên đại dương bao la, phong vân biến ảo khôn lường, không có người biết là đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói gần đây lũ hải tặc đang hoạt động rất mạnh mẽ, thậm chí ngay cả quân hạm lạc đàn cũng dám hạ thủ."

"Trong lúc đi tìm kiếm cứu nạn, các vị nhớ là phải hành sự cẩn thận."

Hudson không thèm quan tâm nói.

Những chuyện như bỏ đá xuống giếng không phù hợp với hải quân, ít nhất không thể treo cờ của nhà mình đi làm.

Những người ở đây đều là ngươi lăn lộn trên biển lâu năm, Hudson không tin là các đại gia tộc không có một vài đội hải tặc chuyên phụ trách làm những công việc bẩn thỉu.

Những lúc như thế này chính là thời điểm để hải tặc ra sân.

Quân hạm chủ lực của quân địch đã bị chìm xuống biển, trên những chiếc quân hạm nhỏ còn lại chưa chắc có đủ nhân lực.

Giao cho hải tặc đi xử lý là tốt nhất. Cho dù tiết lộ phong thanh thì cũng là do hải tặc gây ra.

Có thêm một tấm màn che, chuyện này cũng dễ kết thúc hơn. Nếu như trực tiếp đối mặt, sợ là sẽ nhấc lên một cuộc phong ba chính trị. . . .

"Hạm trưởng, phía trước có hải tặc?"

Nhìn theo hướng mà tên phụ tá chỉ dẫn, Audrey nhìn thấy một hạm đội treo cờ hải tặc đang nhanh chóng lao về phía mình.

Chương 1157: Bỏ Đá Xuống Giếng

Họng pháo của lũ hải tặc đang nhắm thẳng về phía này, trong lúc Audrey đang do dự, những khẩu Ma Tinh pháo của đối phương đã bắn ra.

"Không!"

"Lũ hải tặc đáng chết này, lại dám khiêu khích bọn ta. . ."

"Lập tức tổ chức nhân thủ đánh trả, phải khiến chúng hối hận khi được đặt chân đến thế giới này!"

"Ầm ầm, ầm ầm. . ."

Chỉ sau một khoảng thời gian giao chiến ngắn ngủi, chiếc quân hạm của Audrey đã không may bị trúng đạn, mặc dù không bị mất sức chiến đấu, nhưng tính linh hoạt của chiếc quân hạm này đã giảm mạnh.

"Không đúng, những người này không phải là hải tặc!"

"Lũ Người Alpha hèn hạ, vậy mà lại dám mạo danh hải tặc. . .

"Mau rút lui!"

Khi gã ta nhận ra không đúng thì mọi chuyện đã muộn.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Vương quốc Alpha, từ khi nhìn thấy chiếc thuyền hải tặc kia, quân hạm của Audrey đã đánh mất cơ hội bỏ trốn tốt nhất.

Những cảnh tượng tương tự đang không ngừng xảy ra trên biển cả.

Lũ "hải tặc" không ngừng săn giết những chiếc quân hạm bị lạc đàn của Giáo Đình. Ngay cả những kẻ may mắn đang ôm chặt lấy những miếng ván gỗ lênh đênh trên biển cũng có thể không trở thành kẻ xui xẻo. . . .

"Mau, mau rời khỏi nơi này, chỉ cần chạy vào trong hải vực của Vương quốc Hessen là sẽ an toàn!"

Powell liên tục thúc giục nói.

Ông ta là một vị thuyền trưởng có nhiều kinh nghiệm, dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, ông ta đã thoát khỏi những cuộc chặn giết của lũ "hải tặc".

Để tăng khả năng sống sót, ông ta còn kéo thêm hai chiếc quân hạm của Giáo Đình cũng đang vội vàng thoát thân ở giữa đường, nhờ vào thực lực của ba chiếc quân hạm này, ông ta cuối cùng cũng đã thoát khỏi khu vực giao giới của hai nước.

Bình thường mà nói, những khu vực không thuộc kiểm soát của quốc gia nào chính là nơi mà đám hải tặc thích nhất.

Đối với hạm đội của Giáo Đình vừa mới trở về từ cõi chết mà nói, đây chính là khu vực an toàn nhất.

Hải tặc thật sự chỉ cầu tài, những việc có độ nguy hiểm cao như đánh cướp quân hạm trước giờ đều không nằm trong phạm trù nghiệp vụ của đám hải tặc.

Tiếc là Powell đã tính thiếu một điểm, không chỉ có mỗi Vương quốc Alpha là muốn hủy diệt hạm đội của Giáo Đình.

Vương quốc Alpha và Giáo Đình có mâu thuẫn gay gắt, một nước nằm gần Giáo Đình như Vương quốc Hessen lại há có thể không xảy ra mâu thuẫn.

Điểm khác biệt nằm ở chỗ Alexander V có thể nhẫn nại hơn, cho dù có xảy ra mâu thuẫn với Giáo Đình thì ông ta cũng đều chọn dàn xếp ổn thỏa.

Thời gian nhẫn nhịn càng dài thì khi bộc phát sẽ càng mãnh liệt.

Sau khi xác định được hạm đội của Giáo Đình đã xảy ra bất trắc, Vương quốc Alpha lập tức thông báo tin tức cho các nước láng giềng, thế là số người bỏ đá xuống giếng liền +1+1. . .

Với tư cách là người lao ra ngoài đầu tiên, Powell vô cùng bất hạnh trở thành người bị hại đầu tiên.

Gã vừa chuẩn bị tới gần bến cảng để mua đồ tiếp tế thì bị một đội "hải tặc" bám theo.

"Hạm trưởng, những tên hải tặc này không có mắt à, sao bọn chúng lại dám bám theo chúng ta tới nơi này?"

Hải tặc mà cũng dám chạy tới hoạt động gần bến cảng, rõ ràng là không xem hạm đội ở bến cảng ra gì mà. Vậy mà lũ hải tặc không có mắt này lại không bị tiêu diệt, thật đúng là một kỳ tích.

Bỗng nhiên, Powell nhận ra điều gì đó không đúng, gã vội vàng hạ lệnh: "Mau rời xa bến cảng, nơi này. . ."

Mệnh lệnh còn chưa kịp ban ra hết thì lại có một vài chiếc thuyền hải tặc từ phía bến cảng chạy tới, còn trùng hợp chặn đứng con đường phía trước của họ.

Nếu như quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra những lá cờ hải quân của Vương quốc Hessen vừa được gấp lại dưới những lá cờ hải tặc.

Tiếng nổ của Ma Tinh pháo vang lên, quân hạm Giáo Đình bị tấn công từ hai phía đã không thể chạy thoát.

Sau khi đại chiến kết thúc, khi không tìm thấy tung tích của thuyền hải tặc đâu, những chiếc quân hạm neo đậu ở bến cảng mới chậm rãi xuất hiện, bọn họ hô vang khẩu hiệu "Lùng bắt tàn dư của hải tặc" .

Powell mạng lớn không chết, nhưng vừa được vớt từ dưới biển lên, còn chưa kịp mở miệng đã nghe nói:

"Hạm trưởng, chúng tôi bắt được một tên dư nghiệt của hải tặc, kẻ này lại còn định dùng quân phục của Giáo Đình để qua mặt chúng ta, một gã hải tặc hung ác như vậy, hay là trực tiếp treo cổ luôn đi!"

Sau khi tỉnh ngộ, Powell vội vàng hô:

"Không!"

"Ta không phải là hải tặc!"

"Ta không phải là hải tặc!"

". . ."

Nhưng với cơ thể cạn kiệt sức lực của mình, gã ta không thể nào thoát khỏi sợi xiềng xích trên người, kết quả của trận gào thét này chỉ đổi lại được mấy cái bạt tai.

Tên sĩ quan quý tộc cầm đầu vừa vả mặt Powell rồi vừa khinh thường nói: "Những tên hải tặc sau khi bị tóm đều sẽ nói mình không phải là hải tặc."

"Chút trò vặt này của ngươi mà cũng định qua mặt bọn ta sao?"

"Nói cho ngươi biết, ta nói ngươi là hải tặc, thì ngươi chính là hải tặc, không phải cũng phải!"

Một tiếng "vèo" vang lên, một sợi dây thừng thòng vào cổ của Powell rồi kéo lên trên cột buồm, gã giãy giụa đôi ba lần liền đi gặp Thần Hi chi chủ. . . .

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Tin tức về việc ba đại hạm đội của Giáo Đình bị hủy diệt đã nhanh chóng được truyền đi khắp đại lục, tất cả mọi người đều bị tin tức này làm cho rung động.

Tác động trực tiếp nhất là năm quốc gia thảo nguyên, vốn vẫn đang bận rộn mặc cả, đã dùng tốc độ nhanh như chớp để đạt được thỏa thuận với Vương quốc Alpha.

Trên Thánh sơn, Shelter VII cắn răng nghiến lợi nói:

"Không thể nào!"

"Chuyện này không thể nào!". . .

"Tại sao ba đại hạm đội chủ lực của chúng ta lại có thể bị tiêu diệt được chứ?"

"Cho dù Vương quốc Alpha có tập hợp toàn bộ hạm đội hải quân lại cũng không phải là đối thủ của ba đại hạm đội!"

Chương 1158: Bỏ Đá Xuống Giếng (2)

Gào thét không giải quyết được vấn đề gì, ngày càng nhiều chứng cứ cho thấy toàn bộ ba đại hạm đội đã thực sự bị tiêu diệt.

Đợi đến khi Shelter VII tỉnh táo lại, Ulise mới chậm rãi mở miệng nói: "Bệ hạ, toàn bộ ba đại hạm đội đều bị mất liên lạc, chúng thần đang nghĩ cách để tìm kiếm những người sống sót."

"Dựa theo tin tình báo được phân bộ ở Bắc đại lục truyền tới, vào năm ngày trước, hạm đội của Vương quốc Alpha đã dùng danh nghĩa là tiêu diệt hải tặc để phát động một chiến dịch quy mô lớn, đến giờ vẫn chưa quay về bến cảng."

"Mặt khác, hạm đội của Vương quốc Hessen gần đây cũng có dấu hiệu triển khai trên quy mô lớn. Nhưng thời gian hành động của bọn chúng lại rất ngắn, chỉ là tiêu diệt một vài đội hải tặc."

"Người của chúng ta đứng quan sát từ xa đã thì thấy hạm đội của Vương quốc Hessen không bị tổn thất gì nhiều, trông không giống như đã từng tham gia vào một cuộc đại chiến."

"Hơn nữa, lại không khớp về mặt thời gian, về cơ bản có thể khẳng định rằng bọn chúng không có hợp tác với Người Alpha để ra tay với ba đại hạm đội của chúng ta."

"Ngành tình báo đã hành động, chỉ cần hạm đội của Người Alpha trở về địa điểm xuất phát, chúng ta sẽ nhận được tin tức ngay lập tức."

Lời giải thích như vậy hiển nhiên là không thể làm cho Shelter

VII cảm thấy hài lòng, trước khi ba đại hạm đội tiến lên phương bắc, đám người này đã đồng thanh cam đoan với ông ta là: Hải quân Alpha không phải là đối thủ của hạm đội Giáo Đình.

Nếu như không có ưu thế tuyệt đối, Shelter VII sẽ không phái hạm đội chủ lực của mình đến trước cổng nhà người ta khiêu khích, gây chuyện.

Giờ thì tốt rồi, việc uy hiếp chính trị đã hoàn toàn thất bại, Giáo Đình cũng trở thành trò cười của toàn bộ đại lục.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng cao là năm này sẽ chẳng thể nào thu được "Thuế 10%".

Không còn sự uy hiếp từ hạm đội hải quân nữa, những quốc gia giáp ranh nhưng bất hòa với Giáo Đình sẽ không chịu ngoan ngoãn nộp thuế.

Dù gì thì trên đại lục này cũng không phải là không có quốc gia chống lại việc nộp thuế, Vương quốc Alpha và Vương quốc Frank chính là hai ví dụ điển hình nhất, một đồng thuế cũng chẳng thèm nộp.

Còn những nước lớn nhân tộc khác cũng đều nộp thuế mang tính tượng trưng, tầm 800. 000 - 1. 000. 000 kim tệ.

Sau chuyện lần này, những nước lớn này nhất định sẽ tiến một bước đòi giảm xuống kim ngạch "thuế 10%", có lẽ là sẽ có nước không thèm nộp đồng nào.

Những nước vừa và nhỏ không có gan chống nộp thuế, nhưng mặc cả thì có.

Ngoài cuộc phân tranh thần quyền và quân quyền ra, nguyên nhân mà Giáo Đình bị các bên căm thù chính là vì lợi ích.

Ngày nào cũng kêu người ta nộp thuế, dù là những tín đồ thành tín nhất cũng sẽ cảm thấy không hài lòng.

Huống chi các quý tộc cũng không phải là dễ lừa, bọn họ biết rất rõ sự khác nhau giữa Giáo Đình và Thần Hi chi chủ.

Đối với Giáo Đình bỏ đá xuống giếng chính là đang tiết kiệm tiền cho bản thân.

Khi hai chuyện này được đặt ngang nhau, hoàn cảnh của Giáo Đình trên đại lục sẽ không quá tốt.

"Nhanh chóng tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta không tin là Người Alpha có thực lực nuốt trọn ba đại hạm đội!"

"Hiện giờ đang trong thời kỳ chiến tranh đại lục, cho dù bọn chúng thực sự làm được thì cũng sẽ bị tổn thất nặng nề."

"Nếu bị tổn thất nhiều thực lực như vậy thì bọn chúng lấy gì để chống cự cuộc xâm lược của dị tộc?"

Shelter VII tức giận nói.

Shelter VII không biết là người mình đã chia binh từ trước, ở trong mắt ông ta, thế lực có lực lượng hủy diệt ba đại hạm đội đã đủ để ảnh hưởng đến thế cục trên biển, nếu không làm rõ việc này, ông ta sẽ ăn ngủ không yên.

So ra thì ông ta đã không còn quan tâm đến những phản ứng dây chuyền do điều này gây ra nữa.

Chuyện cũng đã xảy ra rồi, thích làm gì thì làm đi, chờ sau này dọn dẹp cục diện rối rắm là được. . . .

Ở bên ngoài hải vực sương mù, Hudson mang theo hạm đội của Vương quốc tới để "vây quét thuyền U Linh" .

Có sương mù che chắn, không thể nhìn thấy rõ mục tiêu, nhưng chỉ cần có thuyền đến gần thì cứ nã Ma Tinh pháo là được.

"Ngài Nguyên soái, trong này chính là thiên hạ của thuyền U Linh, những con cá lọt lưới của Giáo Đình thực sự có can đảm tiến vào bên trong sao?"

Mấy ngày nay đối với bọn họ giống như một giấc mơ vậy. Hạm đội Giáo Đình ngầu đét như vậy, mà vừa tiến vào hải vực sương mù liền bị đánh chìm.

Nếu không phải đã xác nhận lại tin tức này nhiều lần thì sợ là họ đã hoài nghi bản thân mình đang bị mê muội.

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Nếu như lũ ngu Giáo Đình không chạy vào hải vực sương mù thì làm sao có kết cục như hiện giờ."

"Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ba chiếc thuyền U Linh kia có thể hủy diệt cả hạm đội của Giáo Đình ở ngoài này sao!"

Hư hư thật thật, thực thực hư hư.

Mặc dù Hudson là người đã đạo diễn cuộc chiến này, nhưng hắn cũng cần phải dẫn dắt lối suy nghĩ của mọi người.

Sai cũng không sai, dù sao cũng chỉ là suy đoán. Vừa hay có thể chứng nhận chuyện hạm đội của Giáo Đình bị tập kích không có liên quan gì đến Hudson lão gia hắn.

Tuy nói trong hạm đội này đều là người một nhà, nhưng Hudson không dám chắc rằng toàn bộ những quan binh này đều trung thành vương quốc, không có người bị Giáo Đình mua chuộc.

Chỉ cần đại quân trở về điểm xuất phát, sợ là những chuyện xảy ra dọc đường đều sẽ bị Giáo Đình biết rõ.

Tin tức bỏ đá xuống giếng bị bại lộ cũng không sao. Dù có chứng cứ hay không thì Giáo Đình cũng sẽ đoán được.

Với quan hệ của song phương, nếu như Vương quốc không hạ thủ thì mới là có vấn đề.

Nhưng Hudson lại không thể nào gánh nổi trách nhiệm chỉ huy thuyền U Linh hủy diệt hạm đội chủ lực của Giáo Đình.

Muốn gạt được kẻ địch thì phải gạt được người mình trước.

Chương 1159: Tập Kích

Chỉ cần tưởng tượng về việc hạm đội của Giáo Đình vừa xâm nhập vào hải vực sương mù liền gặp phải thuyền U Linh đánh lén, gần như toàn quân bị diệt, cảm giác, hình ảnh và logic đều hoàn toàn chặt chẽ.

Chỉ trong nháy mắt, đại biểu của các bên đều đồng thời vã hết mồ hôi lạnh.

Trước đây khi bọn họ tổ đội vây quét thuyền U Linh cũng từng muốn tiến vào hải vực sương mù.

Nhưng vì lo lắng bị tổn thất quá lớn nên bọn họ mới không vào, nếu không hiện giờ chắc không chỉ có Giáo Đình là gặp bi kịch.

Gần như trong nháy mắt, những đại biểu này đã lập tức đưa ra quyết định, sau này hải vực sương mù sẽ được liệt vào cấm khu của gia tộc.

Còn về vấn đề thuyền U Linh, nếu bọn chúng đi ra thì họ sẽ lập tức tổ chức vây quét, còn nếu chúng cứ ở trong sương mù thì họ sẽ coi như không nhìn thấy gì.

Trận địa bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng, còn bên trong cũng đang khí thế ngất trời.

Trong số các nhân viên Giáo Đình tiến vào hải vực sương mù, ngoài những thủy thủ lái tàu bình thường ra, phần còn lại đều là cao thủ.

Những đấu pháp nhắm vào quân hạm bình thường sẽ không thể phát huy được tác dụng ở đây.

Ba tên U Linh Vương liên tục chỉ huy U Linh ném độc trùng về phía quân hạm, đáng tiếc là ngoài những lần đầu thành công ra, những lần sau đều bị thất bại.

Ngay cả chuyện lặn xuống đáy biển đục thuyền cũng vô tác dụng, không đợi cho U Linh tới gần quân hạm thì đã bị cao thủ của đối phương đánh chết rồi.

Nhìn thì có vẻ như U Linh đang đánh lén, nhưng trên thực tế lại chẳng khác nào là đang nộp mạng cả. Ngoài việc làm cho đối phương tiêu hao thể lực ra thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nếu như không có sương mù yểm trợ, đối phương không tìm được vị trí của thuyền U Linh, e là bọn nó đã sớm bị đối phương đánh cho bỏ chạy tứ phía rồi.

Nhận được tin cầu viện từ lũ U Linh, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Viện binh đương nhiên là có, nhưng hắn không thể bại lộ thân phận được nha!

Nếu như người của Giáo Đình có thể rời khỏi hải vực sương mù thì hắn sẽ ngay lập tức sai hạm đội nã hết hỏa lực vào đối phương.

Nhưng bây giờ người ta đang ở bên trong hải vực sương mù, cho nên chỉ có thể chờ. Dù sao đối phương cũng không có đồ tiếp tế, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

"Lão đại, những người này thật là khó đối phó, chủ thượng chỉ yêu cầu chúng ta quần nhau với bọn chúng."

"Dù sao hiện giờ bọn chúng cũng đang bị mất phương hướng, hay là chúng ta cứ tiêu hóa xong thu hoạch trước đó đã rồi mới tới kiếm chuyện với bọn chúng."

U Linh Vương áo trắng đề nghị.

Dù là U Linh thì cũng sẽ kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần sau khi không ngừng nộp mạng. Ngoại giới chỉ biết là U Linh bất tử bất diệt, nhưng trên thực tế, U Linh muốn phục sinh cũng cần có năng lượng.

Bọn nó có thể liên tục phục sinh là vì có năng lượng, bởi vì trong quá trình sát phạt với đối phương sẽ ra năng lượng, số năng lượng này đều bị thuyền U Linh hấp thu.

Trong những ngày gần đây, ba chiếc thuyền U Linh này đều đã được ăn quá no, đang cần phải nhanh chóng tiêu hóa thành quả.

Ba tên U Linh Vương vốn định thừa thế xông lên, nuốt sách những huyết thực có chất lượng tốt này. Sự thật chứng minh là bọn chúng vẫn còn chưa đủ thực lực.

Cho dù ba người bọn chúng đích thân ra trận thì cũng không thể chịu nổi cuộc vây công của các cao thủ phe địch.

"Được, chúng ta tạm thời tha cho bọn chúng một mạng, chờ lão tử tiêu hóa xong thu hoạch rồi mới đến quyết chiến!"

Nói xong, ba tên U Linh Vương liền đổi hướng rời đi.

Cũng không cần phải hạ lệnh cho những con U Linh đang chiến đấu rút về, chờ sau khi chết, bản thân của bọn nó sẽ phục sinh ở trên thuyền.

Trừ phi gặp phải cường giả Thánh Vực lĩnh vực, nếu không, những con U Linh này sẽ không thể nào rời khỏi thuyền U Linh trong thời gian dài được. Nên dù có bị đối phương bắt làm tù binh thì cũng sẽ mau chóng trở về.

Cuộc chiến kết thúc, nhưng Harmodi lại cảm thấy không hề vui một chút nào. Hạm đội ở bên ngoài đã hoàn toàn bị mất lạc, hiện giờ là chết hay sống cũng không biết.

Còn đội ngũ đi vây quét thuyền U Linh là họ dù đã được mục tiêu, nhưng tiếc là kẻ địch quá gian xảo, nên cũng không chắc là có thể tiêu diệt được đối phương.

Sau một trận đại chiến, ngoài việc giết chết hết đám U Linh này đến đám U Linh ra thì không đạt được bất kỳ thành quả gì.

"Ngài Tư lệnh, tình hình không ổn rồi. Thủy thủ của chúng ta bị thương vong quá nhiều, nếu cứ tiếp tục điều khiển ba chiếc quân hạm, sợ là. . ."

Nghe được đáp án này, Harmodi bị tức đến thổ huyết.

Gã chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình phải lo lắng về việc không đủ số lượng thủy thủ đê tiện.

Có không ít cao thủ ở trên thuyền, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc huy những người này làm việc cực nhọc thì Harmodi lại cảm thấy đau đầu.

"Khó khăn chỉ là tạm thời, các ngươi cố gắng một chút là được."

"Điều chỉnh lại chế độ làm việc hai ca, để cho một nhóm người làm cả ngày lẫn đêm, chờ ra khỏi hải vực sương mù rồi tính.". . .

Hai ngày sau, đường về thì không tìm được, nhưng đảo Độc Long trong truyền thuyết lại đang xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Cuối cùng cũng nhìn thấy đất liền, đối với những người đã lênh đênh trên biển chừng hai tháng như bọn họ mà nói, đây chắc chắn là chuyện đáng để chúc mừng.

Tiếc rằng nơi đây là đảo Độc Long, ở cái nơi quỷ quái này ngoài độc trùng mãnh thú ra thì chẳng có gì cả.

Đồ tiếp tế chỉ là những hy vọng xa vời, cho dù tìm được nguồn nước thì bọn họ cũng không dám uống!

Đương nhiên, đối với một số ít cường giả hệ Hắc Ám mà nói, nơi này cũng có thể được xem như bảo địa.

Có nên lên bờ thăm dò hay không đã trở thành nan đề gây khó khăn cho Harmodi.

Chương 1160: Tập Kích (2)

"Ngài Tư lệnh, chúng ta đã không còn nhiều vật tư nữa, nên giờ phải mau chóng tìm đường quay về."

"Hơn nữa, hạm đội vẫn đang chờ chúng ta ra ngoài cứu viện, nếu như lãng phí quá nhiều thời gian ở nơi này, khiến cho hạm đội bị thiệt hại nặng nề, lúc đó sẽ không biết nên ăn nói như thế nào."

Tên Mục sư tóc trắng vừa nói hết lời, lão già áo đen ở bên cạnh đã lập tức phản đối nói:

"Phải vất vả lắm chúng ta mới tìm được đảo Độc Long, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy được."

"Theo như tin tình báo mà chúng ta thu thập được, Thần khí có khả năng đã bị những tên phản đồ kia mang tới đảo Độc Long, nếu không lên đảo tìm một vòng thì mới là không biết nên bàn giao như thế nào!"

Hai bên đều có lý, Harmodi cảm thấy rối bời, sau khi do dự một lúc, gã liền hạ lệnh:

"Lên đảo tìm kiếm hai ngày, dù có thu hoạch hay không thì hai ngày sau cũng phải trở về.". . .

Đợi mãi vẫn không thấy hạm đội của Giáo Đình ra ngoài, Hudson cũng âm thầm kêu khổ. Hắn đã ở lại đây quá lâu rồi, trong quân còn có một đống việc đang chờ hắn giải quyết.

Nhưng Hudson lại không cam tâm bỏ qua cơ hội làm suy yếu Giáo Đình này.

Nếu như tiêu diệt được toàn bộ số cao thủ này thì lực lượng cấp cao bên ngoài của Giáo Đình sẽ bị giảm mạnh.

"Các ngươi cứ chờ ở bên ngoài đi, ta vào trong xem thử tình hình ra sao."

Hudson vừa nói dứt lời, đám người ở bên cạnh liền vội vàng ngăn cản nói: "Nguyên soái, hải vực sương mù quá nguy hiểm, hay bằng. . ."

Có thể thấy là những người này đều rất lo cho hắn.

Với tình thế hiện giờ của Vương quốc Alpha, dù thiếu ai thì cũng không thể thiếu vị thống soái quân đội như Hudson được.

Trước khi chiến tranh đại lục kết thúc, Hudson chính là tài sản quý giá nhất của Vương quốc.

Nếu như Hudson xảy ra ngoài ý muốn, Vương quốc rất khó tìm được người thay thế trong thời gian ngắn, chuyện này sẽ là một thảm họa đối với các thế lực trong Vương quốc.

"Không cần phải lo lắng, diện tích của vùng biển này không tính là quá lớn. Cho dù bị mất phương hướng, ta cũng có thể chọn đại một hướng rồi bay ra ngoài."

Hudson bình tĩnh nói.

Nhưng những lời này lọt vào tai mọi người thì chẳng khác nào đang flex.

Đối với Cự Long mà nói, hải vực sương mù có diện tích mấy trăm ngàn km vuông không tính là lớn. Nhưng đối với nhân tộc thì đây lại là rất lớn.

Một tiếng long ngâm vang lên, Hudson lại tiến vào trong hải vực sương mù.

Sương mù dày đặc che hết tầm mắt, nhưng lại không thể che được tầm nhìn của Cự Long, Maxim nhẹ nhàng tiến vào bên trong hải vực và nhanh chóng tìm được vị trí của đảo Độc Long.

"Phía dưới có ba chiếc quân hạm, chắc là của Giáo Đình, có cần ta đi phá hủy bọn chúng không?"

Nghe tới lời truyền âm của Belersden, Hudson suýt nữa là hoài nghi lỗ tai của mình.

Lại neo thuyền ở sát Độc Long đảo, chẳng lẽ nơi này có thuộc tính tương khắc với Giáo Đình hay?

Lúc đầu hắn còn đang nghĩ xem nên làm cách nào để xử hết đám người này, nhưng hiện giờ thì không cần nghĩ nhiều như vậy nữa.

Chỉ cần phá hủy những chiếc thuyền bên dưới thì xác suất để những kẻ đang ở trên đảo có thể sống sót rời khỏi đây gần như bằng 0.

"Belersden, đi điều tra xem trên thuyền còn có cao thủ nào không trước, nếu không có nguy hiểm thì mới động thủ."

"Thông báo cho thuyền U Linh tới đây, chuyện này còn bọn chúng đến chịu trách nhiệm."

Hudson cẩn thận nói.

Dù gì thì Giáo Đình cũng là một thế lực đỉnh tiêm có truyền thừa xa xưa của nhân tộc, không ai biết là Giáo Đình đang ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn.

Ví dụ như: Đại Dự Ngôn Thuật của Giáo Hoàng.

Chuyện lần này đã đủ để bọn chúng thi triển thủ đoạn đặc biệt rồi.

Theo lý mà nói, Giáo Hoàng sẽ không thể nào nhìn trộm số mệnh của cường giả Thánh Vực, nhưng lại khó đảm bảo bọn chúng không có ma pháp đảo ngược thời gian.

Ẩn núp sâu một chút, cho dù có khôi phục chiến trường lại trạng thái ban đầu thì cũng điều tra ra được Hudson lão gia.

Còn việc dự đoán chính xác hơn, không phải Hudson khoác lác, Thần khí trên tay hắn cũng không phải ăn chay.

Không cần sử dụng, chỉ cần mang theo bên người là có thể làm rối loạn số mệnh.

Nếu không phải vậy thì Giáo Đình đã được Thần khí của mình từ lâu rồi. . . .

Phỉ Thúy cung, sau khi nhận được tin tức tốt, Caesar IV cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Vương quốc còn chưa ra tay mà người của Giáo Đình đã chết trước rồi, y cảm thấy việc này giống như những câu chuyện Thần Thoại vậy.

Các báo cáo của những đại quý tộc vùng duyên hải đều na ná nhau. Đối với vụ án toàn bộ hạm đội của Giáo Đình đều bị tiêu diệt, mọi người đều nhất trí kết luận là vì: Quan chỉ huy của Giáo Đình quá ngu.

Còn vấn đề bỏ đá xuống giếng, mọi người đều ăn ý không đề cập đến.

Chuyện này đều do hải tặc gây ra, không hề liên quan gì đến quân đội Vương quốc. Trách nhiệm lớn nhất của Vương quốc chỉ là không tới cứu viện kịp thời.

Nhưng loại chuyện này không thể nào nói ra được, bởi vì đâu ai ngờ rằng hạm đội Giáo Đình mạnh mẽ như vậy mà cũng sẽ toàn quân bị diệt!

"Dù biết rõ là Ma Tinh pháo không thể phát huy tác dụng trong hải vực sương mù mà bọn chúng vẫn dám mang theo hạm đội vào trong."

"Xem ra Giáo Đình thật sự đã suy tàn rồi, con mèo con chó gì cũng có thể ngồi lên chức cao!"

Caesar IV không nhịn được cảm thán nói.

Nếu như cao tầng của Giáo Đình đều có tiêu chuẩn như vậy thì y cũng không cần phải quan tâm nữa. Không cần đến Vương quốc xuất thủ, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ tự chơi chết bản thân.

Trong thâm tâm của Caesar IV, suy nghĩ về việc lập Giáo Đình mới lại sâu thêm mấy phần.

"Bệ hạ, dù toàn bộ hạm đội của Giáo Đình đã bị hủy diệt, nhưng e là chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy."

"Không chừng hiện giờ đám người ở Thánh sơn kia đang phát điên rồi. Nếu như không tìm được hung thủ, không ai biết là bọn chúng sẽ làm ra chuyện gì."

"Vì chúng ta không làm chuyện này, nên cũng không cần thiết phải đứng ra gây thù chuốc oán."

"Tốt nhất là chúng ta nên âm thầm rải những thông tin trong tay ra bên ngoài, để bọn chúng đi tìm thuyền U Linh tính sổ!"

Bá tước Francois cười trên nỗi đau của người khác nói.

Chương 1161: Kết Cục

Kết cục như bây giờ thật sự là quá hoàn mỹ. Chuyện mà Vương quốc muốn làm nhưng lại không có năng lực đi làm, cuối cùng lại mơ mơ hồ hồ hoàn thành.

Nếu như thuyền U Linh không thuộc về thế lực thù địch, sợ là ông ta đã trao huân chương cho đối phương rồi.

"Ừm!"

"Tìm cơ hội tung tin này ra ngoài, để cho toàn bộ đại lục đều biết rõ, giới cao tầng Giáo Đình đều là một lũ ngu xuẩn không biết dùng người."

"Tuy nhiên, dù không còn mối đe dọa Giáo Đình nữa, nhưng áp lực ở những vùng duyên hải của chúng ta vẫn rất lớn. Sự tồn tại của thuyền U Linh cũng là một mối đe dọa đối với Vương quốc ta."

"Nếu như bọn chúng tiếp tục co đầu rút cổ trong hải vực sương mù thì còn tốt, nhưng nếu chúng chạy ra bên ngoài hoạt động thì chúng ta sẽ gặp phải phiền phức lớn."

"Đây chính là một lực lượng kinh khủng có thể hủy diệt cả hạm đội của Giáo Đình đấy!"

Caesar IV nửa vui nửa buồn nói.

Không phải là y đang lo cho sự tổn thất của các quý tộc ở vùng duyên hải, mà vì trong cuộc chiến sắp tới, vương quốc sẽ phụ thuộc rất nhiều vào nguồn cung cá khô của các tỉnh duyên hải. ...

Hudson đang lười biếng nằm hưởng thụ ánh nắng mặt trời. ĐÃ năm ngày trôi qua kể từ khi cuộc chiến ở Độc Long đảo kết thúc.

Sau khi phá hủy hết toàn bộ tàu thuyền của Giáo Đình, Hudson liền quay về vương đô. Còn sự sống chết của đám người Giáo Đình đã không còn là mối quan tâm của hắn nữa.

Có thuyền U Linh ở đó, cho dù có thuyền buôn đi lạc vào bên trong thì cũng không thể nào mang người rời đi.

"Cứu viện" thì lại càng không thể. Hung danh của thuyền U Linh hiện giờ đã vang vọng khắp đại lục, tất cả mọi người đều biết chuyện toàn bộ ba đại hạm đội của Giáo Đình đã bị hủy diệt trong hải vực sương mù.

Còn cụ thể đã xảy ra chuyện gì, ngoài người đã đạo diễn chuyện này là Hudson ra, ngay cả địa đầu xà như Vương quốc Alpha cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán, những người khác thì càng không cần phải nói.

Dù có tò mò đến đâu thì cũng không có thế lực nào muốn mạo hiểm làm chuyện không có ý nghĩa này.

Hơn nữa, việc có rất nhiều kẻ may mắn còn sống sót hiện giờ vẫn chưa được truyền ra ngoài. Tin tức mà Giáo Đình nhận được đều là "toàn quân bị diệt", nên bọn chúng sẽ không tổ chức cứu viện, cũng không có gan tiếp tục phái hạm đội tới tìm kiếm cứu nạn.

Hudson liền trở nên nhàn rỗi, sự chú ý của hắn lại quay trở về công tác huấn luyện quân sự. Đối tượng được huấn luyện trọng điểm lần này không phải là quân thường trực của Vương quốc, mà là đám quân tinh nhuệ mà Vương quốc mới tập hợp lại.

Việc lao sư viễn chinh tập kích không chỉ đòi hỏi các binh sĩ phải có thể lực tốt, mà còn phải có năng lực tổ chức và quản lý đại quân vô cùng cao. Tăng cường sự phối hợp giữa các đội quân là vấn đề được ưu tiên hàng đầu.

Ban đầu Vương quốc vốn đã đồng ý là sẽ phái 50. 000 quân chi viện, nhưng vì không chịu nổi quan hệ công chúng của Công quốc Mosey, nên chỉ đành tăng tổng binh lực lên tới 100. 000 quân.

Đương nhiên, dù là 50. 000 hay 100. 000 viện quân thì cũng chỉ là một con số ảo, cuối cùng vẫn sẽ không có nhiều quân chi viện như vậy, điểm khác biệt được giới hạn trong cách tính toán.

Sau khi trải qua một loạt cuộc sàng chọn, cuối cùng Hudson đã chọn ra 35. 000 người, cộng thêm số lượng gia súc nữa là gom đủ 100. 000 quân.

Không phải là vì Hudson không muốn gia tăng binh lực, chẳng qua là do Vương quốc chỉ có ngần ấy binh sĩ tinh nhuệ.

Đội quân này hoàn toàn khác biệt với quân đội bình thường, toàn bộ binh sĩ trong đội quân này đều là người tu luyện, hơn nữa còn từng ra chiến trường.

Nguồn gốc của số binh sĩ này là trong kỵ sĩ đoàn của các đại quý tộc, hoặc là binh sĩ tinh nhuệ trong quân thường trực, cũng có người là tư quân tinh nhuệ của các quý tộc vừa và nhỏ.

Nhờ công của loại dược tề thúc đẩy sinh trưởng kia mà lần này Vương quốc đã gom đủ 50. 000 kỵ binh Ma thú, nếu chỉ tính riêng kỵ binh Ma thú phi hành thì chỉ mới hơn 1000 người.

Các thế lực trong nước hiện giờ đang cảm thấy vô cùng khẩn trương, sợ là lần hành động này sẽ xảy ra bất trắc. Vì trấn an mọi người, người giữ chức thống soái đại quân là Hudson chỉ có thể đứng ra "biểu diễn" .

"Nguyên soái, đoàn điều tra của Liên minh nhân tộc sẽ đến Vương quốc trong vài ngày tới, bệ hạ mời ngài qua đó nghị sự!"

Toàn bộ ba đại hạm đội của Giáo Đình đều bị hủy diệt, sự kiện này gây chấn động cả đại lục, nên sẽ không dễ dàng lắng xuống.

Nhằm duy trì sự ổn định và đoàn kết trong nội bộ nhân tộc, Liên minh Nhân tộc nhất định phải tham gia điều tra. Có điều tra được gì hay không là một chuyện, nhưng nhất định phải tỏ thái độ về mặt chính trị.

"Biết rồi."

Hudson trả lời với vẻ mặt không cảm xúc.

Ở trong mắt của người ngoài, việc toàn bộ hạm đội của Giáo Đình đều bị hủy diệt không có liên quan gì đến hắn, nhưng trong mắt của giới cao tầng Vương quốc thì khác.

"Từng đánh lui thuyền U Linh" .

"Cực lực chủ trương dẫn dắt hạm đội của Giáo Đình tiến lên phương bắc."

"Thuyền U Linh hủy diệt ba đại hạm đội của Giáo Đình."

Nếu như tách ra, mỗi một chuyện đều rất bình thường, nhưng khi gộp chung lại với nhau thì chính là: "Thực lực mạnh mẽ + có tầm nhìn chiến lược rất cao" .

Việc thuyền U Linh hủy diệt hạm đội của Giáo Đình đã trực tiếp đề cao giá trị lực lượng của Hudson trong mắt người ngoài. Rất nhiều người đều đang suy đoán rằng Maxim đã trở thành Long vương, cũng có một ít người hoài nghi Belersden đã trở thành Hùng vương.

Không có lời giải thích nào được đưa ra. Người ngoài thích hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, Hudson sẽ tiết lộ thực lực tọa kỵ của mình chỉ vì làm yên lòng mọi người.

Mông lung hoài nghi là tốt nhất. Để cho họ phải kiêng kị còn tốt hơn là bị người khinh thị, chuyện này có thể giúp hắn tránh được rất nhiều chuyện phiền phức không cần thiết.

Chương 1162: Quyền Lực

"Nguyên soái Hudson đến!"

Giọng nói của người hầu vừa vang lên, trong đại điện vốn đang ồn ào náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh. Đãi ngộ này vốn dĩ chỉ có Quốc vương Caesar IV được hưởng thụ, nhưng hiện giờ có thêm Hudson nữa.

Địa vị bắt nguồn từ thực lực, sau khi kế hoạch nhằm vào hạm đội Giáo Đình thành công, địa vị trong Vương quốc của Hudson liền trở nên siêu nhiên hơn.

Nhưng Hudson lại không hề bành trướng, hắn biết rất rõ địa vị và đại ngộ mà mình được hưởng thụ hiện giờ đều là bởi vì nhu cầu của Vương quốc.

Một khi chiến tranh kết thúc. Địa vị và đãi ngộ của hắn càng siêu nhiên bao nhiêu thì sau này sẽ bị kiêng kị nghiêm trọng bấy nhiêu.

Chuyện này không hề liên quan gì đến tiêu chuẩn đạo đức, mà chỉ bắt nguồn từ lợi ích.

Không ai muốn nhìn thấy cục diện một nhà độc đại xuất hiện. Cho dù công lao của hắn có to lớn hơn nữa, có giao tình với các bên tốt đến đâu, nhưng lúc nên xuất thủ hạn chế thì mọi người cũng sẽ không chùn tay.

Lựa chọn tốt nhất là lợi dụng thời kỳ chiến tranh để tích lũy đủ thực lực, sau chiến tranh chiếm được một miếng bánh lớn rồi về nhà trồng trọt.

Không ở lại vương đô chướng mắt thì sẽ không có chuyện "công cao chấn chủ". Thời gian có thể xóa nhòa hết thảy, chờ đến khi Hudson lớn tuổi hơn một chút, hắn sẽ được mọi người nâng lên thần đàn cúng bái.

Đương nhiên, cũng có khả năng là sau khi chiến tranh vừa kết thúc là sẽ có một đống người đẩy hắn lên thần đàn.

Nhiều khi, danh vọng và lợi ích thực tế sẽ xung đột với nhau. Không thể nào có được cả hai thứ, có quá nhiều danh vọng thì lợi ích thực tế sẽ bị giảm sút.

Cụ thể ra sao thì phải xem thủ đoạn của Caesar IV. Nếu như hết thảy thuận lợi, đây chính là một đoạn giai thoại về quân thần; Còn nếu như thao tác sai, việc tạo ra một quyền thần khiến Quốc vương trở thành bù nhìn cũng không phải chuyện lạ gì.

Nhìn Vương quốc Warhammer là biết, Quốc vương Joseph II đã thất bại trong việc chơi cân bằng, làm cho hai bên đều chán ghét, kết quả là Vương quốc bị chia ra làm hai.

Trên danh nghĩa thì con của ông ta đang kế vị, nhưng thực tế thì hai người con của ông ta chỉ là hai tên Quốc vương bù nhìn. Chỉ có thể ra lệnh ở vương cung và vương thất lĩnh, thậm chí quyền kiểm soát vương thất lĩnh chỉ có thể xem như bình thường.

Không biết có phải là do Caesar IV đang cố tình đợi hắn hay không, khi Hudson vừa lên tiếng chào hỏi với đám quý tộc thì ở ngoài điện liền vang lên một giọng nói "Quốc vương bệ hạ đến".

Đại nhân vật nên xuất hiện cuối cùng, Caesar IV vẫn nắm rất rõ điểm này.

Không giống như Hudson, thích tới lúc nào cũng được, tới sớm hay tới muộn đều được. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn xuất hiện ở vị trí áp chót.

Mặc dù đây chỉ là một sự trùng hợp, nhưng trong mắt của những người hữu tâm, chuyện này sẽ được hiểu về mặt chính trị.

"Liên minh Nhân tộc đã quyết định thành lập đoàn điều tra để điều tra vụ án hạm đội của Giáo Đình bị hủy diệt, nhằm tra rõ chân tướng của chuyện này."

"Là một thành viên của Liên minh, Vương quốc ta phải toàn lực phối hợp. Đặc biệt là các quý tộc ở vùng duyên hải, nhất định phải cam đoan bảo vệ an toàn cho đoàn điều tra."

Nghe xong lời này của Caesar IV, Hudson liền không khỏi thầm vui trong lòng. Xem ra Quốc vương của mình đã không nhịn được nữa, nên mới muốn nhảy ra để chứng tỏ sự tồn tại của mình.

Nếu là trước đây, những chủ đề như thế này đều sẽ được các đại thần trong triều thảo luận trước, sau khi lắng nghe ý kiến từ các bên xong thì Quốc vương mới quyết định.

Các đại quý tộc đương nhiên sẽ không rảnh tới tham gia loại hội nghị không có ý nghĩa này. Còn Hudson tự cho mình là quý tộc đất phong, dù đang ở vương đô, nhưng hắn cũng rất hiếm khi tham gia loại hội nghị này.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là người ta không có mời. Trên danh nghĩa là không làm chậm trễ quân vụ, nhưng thực tế là không muốn phân quyền thêm nữa.

Việc Caesar IV bỏ qua quy trình để tự đưa ra quyết định là chuyện giữa Quốc vương và đám đại thần trong triều, không liên quan đến Hudson.

Mặc kệ là ai đến điều tra, kết luận cuối cùng cũng chỉ là —— do thuyền U Linh gây ra.

Còn lũ "hải tặc" bỏ đá xuống giếng kia thì có liên quan gì với Vương quốc chứ?

Ngay khi hạm đội của Giáo Đình tiến vào hải vực của Vương quốc, đại biểu của Vương quốc Alpha liền tới tặng hải đồ, còn thuận miệng nhắc nhở sự nguy hiểm của hải vực sương mù.

Nếu như quan quân Giáo Đình chịu nghe khuyên bảo, thành thật ở bên ngoài hải vực sương mù chờ đợi thuyền U Linh ra ngoài tìm "thức ăn", giống như hạm đội Vương quốc đã làm trước đó, thì bọn chúng cũng sẽ không đến mức toàn quân bị diệt như bây giờ.

Thấy người ở bên dưới không hưởng ứng, Caesar IV liền nhíu mày lại. Thật sự là quá không nể mặt một vị Quốc vương như y, nếu như trong thời đại của phụ thân y, ai dám làm càn như vậy!

Giờ khắc này, ý nghĩ đổi người đã mọc rễ trong lòng của Caesar IV. Một đời Quốc vương một triều thần, tân vương có thể nhẫn nhịn mấy năm không thay người đều là chuyện vô cùng hiếm thấy trên đại lục.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Hudson cũng không dám tin là Caesar IV có thể nhịn lâu đến vậy. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này Caesar IV còn phải tiếp tục nhịn nữa.

Trước khi chiến tranh đại lục kết thúc, không được phép để xảy ra bất kỳ một cuộc phong ba chính trị nào. Cho dù là Quốc vương cũng không được, bởi vì quyền lực của y đã bị siết chặt.

Người có quyền lực nhất trong Vương quốc hiện giờ, ngoài Bộ Tổng chỉ huy của Hudson ra, chính là Bộ Quân vụ của Vương quốc, những bộ ngành còn lại đều phải nhường đường cho hai bộ này.

Caesar IV bị tước đoạt quyền chủ đạo quân sự, nên quyền lực mà y đang nắm trong tay đã cực kỳ hữu hạn.

Chương 1163: Chất Vấn

Hiện giờ chiến tranh còn chưa khai hỏa, một khi Vương quốc tiến vào trạng thái chiến đấu, sự tồn tại của Quốc vương sẽ càng nhạt nhòa hơn nữa.

"Nếu mọi người đã không có ý kiến, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi!"

"Vương quốc Warhammer đã không trông cậy vào được, Liên minh Dị tộc sắp xâm lược Công quốc Mosey. Nguyên soái Hudson, chuyện đại quân xuất chinh đã được chuẩn bị đến đâu rồi?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Gần đây, vương hậu thường xuyên nhắc về chuyện quê nhà ở bên tai y. Mặc dù không trực tiếp yêu cầu y xuất binh, nhưng Caesar IV vẫn có thể hiểu được ý ở ngoài lời.

"Bệ hạ, trước mắt thì đại quân vẫn còn trong trạng thái huấn luyện, đợi sau khi các bộ hiểu rõ lẫn nhau là có thể xuất binh."

Hudson qua loa nói.

Đại quân hành động lúc nào, cụ thể nên hành động như thế nào, đây đều là cơ mật quân sự cấp cao. Trước khi chưa thực hiện, hắn sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Đương nhiên là Quốc vương sẽ không cố ý để lộ bí mật, nhưng không có gì đảm bảo là xung quanh y không có kẻ nhiều chuyện. Lỡ như tin tức này được truyền tới tai dị tộc, để cho địch nhân bố trí cạm bẫy trước, lúc đó sẽ là một thảm họa.

Còn về phía Công quốc Mosey, hắn đã liên lạc từ trước đó rồi.

Chỉ dựa vào việc Nguyên soái Hudson hắn đích thân lãnh binh đã đủ để chặn miệng của bọn họ.

Còn việc cụ thể nên đánh như thế nào, đánh lúc nào, thì không cần kẻ ngoài nghề chỉ huy người trong nghề. ...

Trên Thánh sơn, nhìn vào tin tình báo trên tay, Shelter VII bị tức đến mức không biết nên phê bình như thế nào.

Tin tình báo đã xác minh là "toàn bộ hạm đội đều bị tiêu diệt", nhưng tình hình thực tế lại không giống như trong dự đoán.

"Các ngươi có chắc là hải quân của Vương quốc Alpha chưa từng bị trọng thương trong khoảng thời gian gần đây không?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Nếu là bị địch nhân đánh lén dẫn đến toàn quân bị diệt thì ông ta còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng chứng cứ trong tay hiện giờ đều chỉ thẳng vào thuyền U Linh.

Nếu như tin tức này là thật, vậy thì nguyên nhân khiến cho toàn bộ hạm đội bị hủy diệt sẽ là vì quan chỉ huy phe mình —— quá ngu.

Shelter VII có rất nhiều vấn đề cần cân nhắc, trình độ sinh sản cận huyết ở bên trong Giáo Đình rất nghiêm trọng, chuyện này đã trở thành một bí mật công khai từ lâu rồi.

Trong nội bộ hải quân đã tàn đến mức độ này, vậy tình huống bên lục quân thì sao?

Nếu những người giữ chức vụ cao đều là một đám ngu xuẩn, vậy Giáo Đình sẽ rất nguy hiểm. Trên danh nghĩa thì bọn họ là thế lực đỉnh tiêm, nhưng Shelter VII thực sự không chắc là thực lực chân chính của Giáo Đinh đang ở mức độ nào!

Chỉ cần nhìn vào trận chiến với Vương quốc Dwarf là biết, rõ ràng là đang chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng kết quả lại rơi vào một cuộc ác chiến.

Kết hợp hai chuyện này lại với nhau, niềm tin của Shelter VII đối với quân đội Giáo Đình đang nhanh chóng giảm sút.

"Bệ hạ, việc này đã được chúng thân xác minh rất nhiều lần rồi, hạm đội hải quân của Vương quốc Alpha vẫn còn đủ biên chế. Chỉ có ba chiếc quân hạm vì đả kích hải tặc nên hiện giờ đang trong trạng thái sửa chữa."

"Nếu như hải quân của Vương quốc Alpha đã từng xảy ra một cuộc hải chiến với hạm đội của chúng ta, dù hạm đội của bọn chúng không bị hủy diệt thì ít nhất cũng bị tổn thất nặng nề."

"Không thể nào có chuyện chỉ có vài chiếc quân hạm bị thương nhẹ được."

Ulise trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Y cũng không muốn giúp kẻ địch thoát khỏi diện tình nghi. Nhưng hết cách rồi, sự thật rành rành ở trước mắt, không thể nào đùn đẩy trách nhiệm được!

Mặc dù Ulise thường xuyên làm loại chuyện này, nhưng tình hình hiện giờ rõ ràng đã khác. Nếu cứ tiếp tục khẳng định là do Vương quốc Alpha gây ra, vậy thì song phương sẽ không tránh khỏi phát sinh một trận chiến.

Đừng nói là Liên minh Nhân tộc không đồng ý, sợ là ngay cả nội bộ của Giáo Đình cũng sẽ không thể thông qua.

Cuộc sống giàu sang không tốt sao, ai rảnh đâu mà tham gia vào ván cược không xác định này. Ba đại hạm đội bị hủy diệt không chỉ chôn vùi quân hạm, mà còn có cả niềm tin của mọi người với Giáo Đình.

"Là ai đã tiến cử mấy gã ngu xuẩn này vậy?"

"Mang hạm đội xâm nhập vào hải vực sương mù là chuyện mà ngay cả Người Alpha cũng không dám, bọn chúng dựa vào cái gì mà dám làm vậy?"

Shelter VII gào thét chất vấn.

Những kẻ sống sót trong hạm đội hoặc là là bị "hải tặc" săn giết, hoặc là bị xử tử như một "hải tặc", ngay cả phân đoạn ép cung cũng bị bỏ qua.

Thiếu thông tin trực tiếp, nên kết luận dựa vào suy đoán của Vương quốc Alpha đã trở thành đáp án tiêu chuẩn, trực tiếp ảnh hưởng đến phán đoán của Giáo Đình.

Ngoài lý do hạm đội xâm nhập vào hải vực sương mù rồi bị thuyền U Linh tập kích ra, mọi người đã không còn nghĩ ra lời giải thích hợp lý nào khác.

"Bệ hạ, hiện tại truy cứu những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Xét theo kết quả trên chiến trường, thuyền U Linh tập kích hạm đội của chúng ta rất có thể là thuyền U Linh Thánh Vực trong truyền thuyết."

"Nếu như suy đoán này không sai, vậy thì có thể giải thích được lý do tại sao Vương quốc Alpha đã tập kết hạm đội tiêu diệt thuyền U Linh nhưng lại chậm chạp không hành động."

"Nghe nói trước đó hạm đội của gia tộc Dalton cũng từng bị tổn thất nặng nề do giao thủ với thuyền U Linh. Cho dù Hudson đã đích thân xuất thủ, nhưng cũng chỉ có thể đánh lui thuyền U Linh."

"Một con Cự Long có khả năng là Long vương + một con Đại Địa Chi Hùng trưởng thành, còn được quân hạm chi viện một lượng lớn hỏa lực mà cũng không tiêu diệt được thuyền U Linh cấp 8, chuyện này thật sự là có hơi không thể nào nói nổi."

"Có lẽ là vì Vương quốc Alpha biết rõ sự lợi hại của thuyền U Linh, nên mới cố ý dẫn dụ chúng ta tiến lên phương bắc, chơi chiêu mượn đao giết người."

Ulise mở miệng nói.

Chương 1164: Thánh Vực

Truy cứu trách nhiệm là đại sự rút dây động rừng. Nếu như tấm màn dùng người không khách quan được vén lên thì sẽ rất khó hạ xuống.

Nếu làm lớn chuyện này, làm bại lộ vẻ mặt u tối của Giáo Đình, lúc đó sẽ gây ra những ảnh hưởng rất xấu.

Thực lực của thuyền U Linh được đánh giá lên đến bậc Thánh Vực, chuyện này vốn nên phái người đi điều tra, nhưng giờ phút này lại không có ai hé miệng.

Lần này Giáo Đình bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng, nếu như tiếp tục phái người đi điều tra thì chẳng khác nào nạp mạng cho thuyền U Linh.

"Hừ!"

Shelter VII quát lạnh một tiếng, một khí thế khổng lồ từ trên người ông ta phát ra, ép cho đám người liên tục lùi về phía sau.

Đám người lập tức kinh ngạc nhìn lên, sắc mặt từ đen đổi thành vui mừng.

"Chúc mừng bệ hạ đột phá Thánh Vực!"...

Những tiếng chúc mừng liên miên bất tuyệt đã xé toang mây đen đang bao phủ trên đầu những người này, ít ra thì mặt ngoài là vậy.

Còn về chuyện Shelter VII vừa mới đột phá Thánh Vực, hay là đã đột phá trước đó rồi, nhưng cố tình ẩn giấu thực lực, chút chuyện nhỏ này đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là đã đột phá rồi.

Shelter VII bị ép phải làm vậy, những biến cố liên tục xảy ra đã làm ảnh hưởng đến ngôi vị Giáo Hoàng của ông ta.

Nếu như ông ta không đột phá Thánh Vực, kéo lại uy vọng cho bản thân, không chừng đám người bên dưới liền sẽ bàn luận về việc phế bỏ Giáo Hoàng rồi.

"Được rồi!"

"Ân oán với Người Alpha thì để sau rồi tính. Nguyên nhân hạm đội bị diệt cũng đã tìm được, chuyện này tạm thời đã có một kết thúc."

"Tiếp đó mọi người phải làm tốt công tác trấn an thân nhân của những người đã tử trận, đây đều là dũng sĩ trung thành nhất của Giáo Đình ta, cho nên chúng ta nhất định phải xử lý tốt hậu sự cho họ."

Shelter VII ra vẻ đa sầu đa cảm nói.

Ông ta chẳng thèm nói gì đến việc mình đã đột phá Thánh Vực, mà chỉ nói về vấn đề giải quyết hậu quả cho những người đã tử trận, nếu chuyện này mà được truyền xuống, ông ta chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người.

Nhìn thấy cảnh này, đám người liền thở phào một hơi. Những người có thể đứng được ở chỗ này đều có một nhóm lợi ích chèo chống lưng, trong hải quân đương nhiên là cũng có người của họ.

Một khi lộn cái bàn này lên, thảo luận về vấn đề truy cứu trách nhiệm, cho dù không đến nỗi bị cắt chức, nhưng sẽ bị mất mặt nha!...

Tháng chín là tháng rất náo nhiệt trên đại lục Aslante, đầu tiên là toàn bộ hạm đội của Giáo Đình bị hủy diệt trong hải vực sương mù, sau đó lại truyền ra tin tức nói là Giáo Hoàng Shelter VII đã đột phá Thánh Vực.

Chỉ cần nhìn những hành động hơi phèn của Hudson là biết một cường giả Thánh Vực có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với tình thế của đại lục rồi.

Chuyện này có thể tạo được tiếng vang lớn là vì người đột phá Thánh Vực chính là Giáo Hoàng. Nếu như đổi thành một người khác, đó chẳng qua chỉ là đề tài nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi, sẽ không đạt được hiệu quả là chấn động đại lục như lúc này.

Chỉ có những cường giả cấp 8 đang bị kẹt ở ngoài của Thánh Vực mới phải chịu kích thích.

Trước đó, tất cả mọi người đều dừng bước ở cấp 8 đỉnh phong, cho dù ở giữa có chút chênh lệch thì cũng sẽ không quá xa.

Nhưng bây giờ chỉ mới một cái nháy mắt, Shelter VII đã đột phá Thánh Vực trước một bước, trực tiếp kéo giãn một cấp độ với mọi người, chuyện này làm cho các cụ cảm thấy rất khó chịu.

Thế là mọi người nên bế quan thì bế quan, nên tìm kiếm cơ duyên thì đi tìm cơ duyên, dù sao cũng không ai rảnh rỗi.

Ngoài thân phận hiển hách ra, thực lực của Shelter VII cũng là trọng điểm chú ý của mọi người. Ở trong mắt của rất nhiều người, trong tay ông ta đang sở hữu ba món Thần khí.

Những món Thần khí truyền thừa được Thần Hi chi chủ ban thưởng này có thuộc tính hoàn hoàn tương thích với Shelter VII, khi sử dụng sẽ bị phản phệ rất nhỏ, có thể nói là nhỏ nhất trong số các món Thần khí.

Lúc còn ở giai đoạn cấp 8, Giáo Hoàng cầm 3 món Thần khí liền đã có thể chiến một trận với cường giả Thánh Vực. Hiện giờ đã vượt qua ngưỡng cửa này rồi, Thần khí sẽ tăng thêm rất nhiều thực lực cho Shelter VII.

Đồng thời còn tập hợp đủ Thần khí công kích ma pháp, Thần khí công kích vật lý, và Thần khí phòng ngự, nên ở trong mắt của rất nhiều người, Shelter VII đã là một tồn tại vô địch.

Thanh danh cường giả số một trên đại lục hiện giờ đã rơi vào người Shelter VII. Hudson thấy vậy liền cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Nhưng cái hắn hâm mộ không phải là danh hiệu cường giả số một trên đại lục, mà là vì Shelter VII đã đánh mất hai món Thần khí công kích mà cũng có thể trở thành cường giả số một trên đại lục.

Cho dù Giáo Đình còn những Thần khí khác thì cũng là do đoạt được từ nơi khác, khi sử dụng nhất định sẽ không suôn sẻ như Thần khí truyền thừa.

Một người có điểm phòng ngự max nhưng lực công kích chưa đủ như Shelter VII đương nhiên không được tính là cường giả mạnh nhất đại lục.

Bắt nạt những người dưới Thánh Vực thì được, nhưng nếu gặp phải cường giả cùng cấp bậc thì cũng chỉ có thể chiếm được một chút tiện nghi.

Suy cho cùng, mặc dù Thần khí hữu dụng, nhưng tiêu hao cũng rất lớn!

Thi triển kết giới thủ hộ cũng sẽ có hạn chế về mặt thời gian. Chỉ cần tập kết hơn mười vị cường giả cấp 8 vây công là Shelter VII sẽ phải chạy trốn.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn trong chạy trốn. Cường giả ở cấp bậc Thánh Vực, chỉ cần không tự tìm đường chết thì căn bản sẽ không chết.

Vô địch, vĩnh viễn chỉ là cách nói so sánh mà thôi.

Nhưng Thần khí Thần Thánh Vương Quan trong tay Shelter VII vẫn làm cho Hudson thèm chảy cả nước miếng.

Chương 1165: Ảnh Hưởng

Thần khí sở trường phòng ngự thật sự là quá thưa thớt. Có Thần Thánh Vương Quan hộ thể, hệ số an toàn cá nhân sẽ được đề cao rất nhiều.

Bị ảnh hưởng bởi việc Shelter VII đột phá Thánh Vực, trong vương quốc còn chuyên tổ chức một cuộc hội nghị.

Cuộc hội nghị lần này hoàn toàn khác biệt với những cuộc hội nghị trước đó, những người tham gia cuộc hội nghị này, ngoài Tể tướng và Quốc vương ra, đều là những cường giả cấp 8 đến khi khắp nơi.

Với tư cách là lực lượng chiến đấu chính của Vương quốc, nên Hudson cũng có mặt trong cuộc họp này. ...

"Shelter VII đã đột phá Thánh Vực, chuyện này chứng minh rằng cánh cửa Thánh Vực đã mở ra cho người ngoài. Trong vòng mấy năm tới, trên đại lục nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều cường giả."

"Hôm nay ta mời mọi người tới chủ yếu là nhằm cung cấp một nơi để mọi người giao lưu tâm đắc tu luyện và trao đổi vật liệu tu luyện, hi vọng mọi người có thể đột phá Thánh Vực càng sớm càng tốt."

Caesar IV tỏ vẻ mong đợi nói.

Thánh Vực không phải cứ muốn là có thể đột phá, giống như là một vòng luân hồi vậy. Thường là cứ cách vài trăm năm, trên đại lục sẽ xuất hiện một lớp cường giả, sau đó sẽ yên lặng vài trăm năm.

Nếu như bắt kịp thời đại này thì cường giả sẽ đi đầy đất, còn nếu bỏ lỡ kỳ ngộ này, chỉ có những kỳ tài ngút trời mới có thể nghịch thế đột phá Thánh Vực.

Phóng tầm mắt khắp cả đại lục Aslante, số lượng cường giả cấp 8 của Vương quốc Alpha cũng không nhiều, nhưng những cường giả này đều từng ra chiến trường, sức chiến đấu sẽ nhỉnh hơn một chút.

Nhưng muốn đột phá Thánh Vực thì còn xa xa không đủ. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú và lĩnh ngộ pháp tắc là hai lĩnh vực hoàn toàn bất đồng.

Những bảo vật hỗ trợ lĩnh ngộ pháp tắc đều là những vật chỉ có trong truyền thuyết, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Chuyện mà Vương quốc có thể làm cũng chỉ là cung cấp cho mọi người một nơi để giao lưu, hy vọng có người sẽ bước qua được cánh cửa này.

Ở phương diện này, Hudson không có quyền lên tiếng. Mặc dù hắn có tọa kỵ Thánh Vực, nhưng thực lực thì vẫn chỉ là một con gà.

Rồng và gấu đều dựa vào thiên phú, kinh nghiệm đột phá của bọn nó không có bất kỳ ý nghĩa tham khảo nào đối với con người.

Giao lưu ý là mọi người phụ trách nói, còn Hudson phụ trách lắng nghe.

"Bệ hạ, trong số những người ở đây, có rất nhiều người đều bị kẹt ở ngoài cửa Thánh Vực rất nhiều năm rồi, hiện giờ chỉ còn kém một bước cuối cùng nữa thôi."

"Nhưng mà bước cuối cùng này lại là cánh cửa vây chết vô số hào kiệt từ xưa đến nay."

"Nếu như là trước khi hạm đội của Giáo Đình bị hủy diệt, thần sẽ đề nghị các bằng hữu hệ Hắc Ám đi tìm kiếm lõi của thuyền U Linh một lần. Nhưng hiện giờ thì, thần chỉ có thể khuyên mọi người từ bỏ ý nghĩa tìm kiếm ngoại lực hỗ trợ."

Morrison nói đầy ẩn ý.

Những người có thể đặt chân vào cảnh giới này, hoặc là thiên tư trác tuyệt, hoặc là cuồng nhân tu luyện. Cảnh giới Thánh Vực hiện giờ đã trở thành chấp niệm trong lòng của rất nhiều người.

Vì đột phá cảnh giới, bọn họ có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Vương quốc cũng không dễ dàng gì mới tích lũy được một chút cao thủ này, Morrison không muốn nhìn thấy bọn họ vì cướp đoạt cơ duyên mà chạy tới hải vực sương mù chịu chết.

"Morrison, mấy lời này chẳng phải là nói nhảm sao. Số lượng cao thủ cấp tám trên ba đại hạm đội của Giáo Đình cộng lại không có 100 cũng có 80, nhưng cuối cùng cũng bị hủy diệt hoàn toàn."

"Số lượng cường giả cấp 8 hệ Hắc Ám trong Vương quốc mới bao nhiêu người, tới đó thì chẳng khác nào nạp mạng."

Robert tức giận nói.

Thoạt nhìn thì giống như đang phàn nàn Morrison, nhưng thực ra những lời này là đang nói cho những cường giả hệ Hắc Ám Hệ nghe.

Trong khi nói chuyện, Robert còn cố tình nhìn thoáng qua hai tên Vong linh Đại ma đạo sư đang vô cùng kích động, tràn đầy ý cảnh cáo.

Sau khi do dự một lúc, hai tên Vong linh Đại ma đạo sư cuối cùng vẫn không mở miệng phản bác.

Mặc dù họ đều là những cao thủ đứng đầu trong Vương quốc, nhưng nếu xét về mạng lưới quan hệ nhân mạch, viện trưởng Robert hoàn toàn áp đảo hai người họ.

Cho dù cộng thêm toàn bộ quan hệ nhân mạch của nhóm cường hả hệ Hắc Ám thì cũng không có cửa so sánh.

Vương quốc Alpha không cược nổi, thế lực đứng sau đám cường giả cũng không cược nổi.

Huống chi, cho dù có lấy được phần lõi thì cũng không đủ chia cho mọi người!...

Vương cung Lutecia, Charles III cũng nhận được tin tức Shelter VII đột phá Thánh Vực, y nhìn đám đại thần rồi giễu cợt nói:

"Lần này Giáo Đình đã bế tắc rồi!"

"Sau khi toàn bộ hạm đội viễn chinh đều bị hủy diệt, ta còn tưởng là bọn chúng sẽ triển khai hành động báo thù, dùng thủ đoạn lôi đình để hủy diệt những chiến thuyền U Linh đang co đầu rút cổ trong hải vực sương mù."

"Nào ngờ bọn chúng lại dùng tin tức Shelter VII đột phá Thánh Vực để đánh lạc hướng sự chú ý."

"Với tư cách là người phát ngôn của Thần Hi chi chủ ở nhân gian, trong lịch đại Giáo Hoàng, có một nửa đều đột phá Thánh Vực, hiện giờ có thêm một người nữa cũng không kỳ quái."

"Nhưng ta không tin là lão ta đột phá trùng hợp như vậy."

"E là vì bố cục của Giáo Đình liên tục thất bại, địa vị Giáo Hoàng của Shelter VII bất ổn, nên lão ta mới bất đắc dĩ phải tuyên bố với bên ngoài."

Đột phá Thánh Vực là một chuyện tốt, nhưng loại tin tức này trước giờ đều là công bố càng muộn thì càng tốt.

Hiện giờ đột nhiên công bố ra ngoài, toàn bộ cường giả cấp 8 trên đại lục đều bị khởi dậy tinh thần chiến đấu, chuyện này không có bao nhiêu chỗ tốt đối với Giáo Đình.

Thoạt nhìn thì có thể cứu vãn được không ít danh vọng, nhưng trong mắt của các thế lực, chuyện này chỉ làm bại lộ bản chất suy yếu của Giáo Đình mà thôi.

Chương 1166: Quỵt Nợ

Nếu như Giáo Đình thật sự có lực lượng thì đã lập tức ra tay trả thù rồi, nhằm thể hiện bá khí của một thế lực đỉnh tiêm.

Chỉ có ba chiếc thuyền U Linh mà thôi, chỉ cần Giáo Đình chịu bỏ vốn thì nhất định có thể tiêu diệt được.

Ngoại giới không quan tâm đến nhân tố khách quan, càng không quan tâm đến sự nguy hiểm trong đó, mọi người chỉ thấy là Giáo Đình đã rén.

Thực lực mà Giáo Đình thể hiện sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến chính sách ngoại giao của các quốc gia đối với họ.

"Bệ hạ, sau cuộc chiến tranh đại lục này, các thế lực dị tộc nhất định sẽ bị suy sụp. Hiện giờ Giáo Đình lại xuất hiện dấu hiệu suy tàn, đây quả thật là kỳ ngộ tốt nhất để Vương quốc ta có thể tiến thêm một bước."

"Kế hoạch tiếp theo của chúng ta sẽ phải được đẩy nhanh hơn nữa."

"Tiền tuyến cần phải tăng tốc độ hủy diệt Vương quốc bán thú nhân, nếu như kéo dài thời gian, làm cho thế cục ở Bắc đại lục sụp đổ trước một bước thì sẽ rất phiền phức."

Tể tướng Công tước Bergson đằng đằng sát khí nói.

Với tư cách là cường quốc số một trên đại lục, thực lực quân sự của Vương quốc Frank đã không hề kém cạnh một vài Đế quốc trong lịch sử nhân tộc.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà bọn họ không thể trở thành

Đế quốc, ngoài việc bị các quốc gia phản đối ra, chính là bị Giáo Đình cản trở.

Những Đế quốc trong quá khứ đều có một chung một đặc điểm —— hoàng quyền thần thụ*. (quyền lực của hoàng đế được ban cho bởi thần thánh)

Trước khi Giáo Đình phát triển lớn mạnh, Đế quốc còn có thể bảo vệ được quyền lực, người có thân phận tôn quý nhất trên đại lục chính là Hoàng đế.

Nhưng sau khi Giáo Đình phát triển lớn mạnh, thần quyền dần chiếm được quyền chủ đạo trong cuộc đấu tranh này, Giáo Hoàng cũng dần trở thành lão đại trên đại lục.

Nguyên nhân mà Đế quốc sụp đổ, ngoài những cuộc tranh đấu lợi ích nội bộ ra, nguyên nhân quan trọng nhất là do Giáo Đình đã đổ thêm dầu vào lửa.

Phải vất vả lắm mới lật ngược được sự thống trị của Giáo Đình, Vương quốc Frank đương nhiên là sẽ không muốn vì một cái danh Đế quốc mà phải cúi đầu trước Giáo Đình.

Theo Vương quốc không ngừng mạnh lên, tiếng nói thành lập Giáo Đình mới cũng càng ngày càng lớn ở trong Vương quốc Frank.

Không có cơ sở pháp lý thì phải tự mình nghĩ cách tạo ra cơ sở pháp lý. Giáo Đình không nghe lời, vậy thì thay một Giáo Đình nghe lời lên quản lý tín ngưỡng.

"Tể tướng, một khi chúng ta hủy diệt Vương quốc bán thú nhân thì Tộc Tinh Linh nhất định sẽ tham chiến ngay lập tức."

"Thế cục ở Bắc đại lục nhất định sẽ sụp đổ, Vương quốc Alpha rất có thể sẽ triển khai chiến lược co lại, bỏ mặc cho đại quân của Tộc Tinh Linh xuôi nam."

"Hiện giờ thì tình hình chiến tranh của các quốc gia đại lục vẫn đang trong trạng thái giằng co, nhân tộc vẫn chưa phát huy được ưu thế của mình, nếu như có thêm sự gia nhập của đại quân Tộc Tinh Linh, thế cục ở trung bộ đại lục sẽ bị nghịch chuyển."

"Đến lúc đó..."

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Jesus lo lắng nói.

Không phải quốc gia nhân tộc nào cũng mạnh như Vương quốc Frank; và không phải tất cả dị tộc đều giống như Vương quốc bán thú nhân, bị bọn họ đánh đến thoi thóp.

Nguyên nhân chủ yếu mà chiến trường hiện giờ vẫn trong giai đoạn giằng co là vì Vương quốc Frank đang dùng bán thú nhân để luyện binh, không tiến công tổng lực.

Nhưng một khi bọn họ phát lực, hủy diệt Vương quốc bán thú nhân chỉ là chuyện nhỏ.

Suy cho cùng thì bọn hắn đã chuẩn bị xong cho cuộc chiến tranh đại lục này rồi mới chủ động phát động.

"Đúng là phải cân nhắc thêm thế cục đại lục."

"Trong số các cường quốc hiện giờ trên đại lục, Vương quốc Alpha đang phải chịu nhiều áp lực nhất, nếu đại quân Tinh Linh muốn xuôi nam, bọn họ sẽ không thể nào cản được."

"Nhưng thực lực của tam đại Vương quốc ở trung bộ cũng không yếu, hơn nữa hiện giờ bọn họ vẫn chưa tung ra hết sức, chắc là đang đề phòng đại quân Tinh Linh xuôi nam."

"Cho dù bọn họ không thắng được đại quân Tinh Linh thì cũng có thể ngăn chặn địch nhân, thế cục sẽ không thể nào chuyển biến xấu trong một thời gian ngắn."

"Chờ sau khi chúng ta ổn định thành quả thắng lợi rồi mới xuất binh chi viện cho bọn họ vẫn kịp."

Tể tướng Công tước Bergson hời hợt nói.

Có thể thấy là lão ta không hề để tâm đến sự sống chết của các quốc gia trung bộ, hắn cũng không có để ở trong lòng, thậm chí có mượn cơ hội tiêu hao Tam quốc dự định.

Chính trị thực tế như vậy đấy, sau khi chiếm đoạt được Vương quốc bán thú nhân, quốc lực của Vương quốc Frank sẽ tiến thêm một bước, ưu thế đối với các quốc gia khác cũng sẽ trở nên rõ ràng hơn.

Với tư cách là lão đại, chèn ép những mối đe dọa tiềm tàng trước là chuyện vô cùng bình thường.

"Tể tướng nói không sai, thế cục hiện giờ đã thay đổi. Một vài chính sách đối ngoại của Vương quốc cũng cần thuận theo thời đại."

"Truyền lệnh xuống, để các bộ tăng cường tiến công, ta hy vọng chúng ta có thể đánh bại Vương quốc bán thú nhân trong vòng ba tháng, trong vòng một năm sẽ hủy diệt hoàn toàn bọn chúng!"

Charles III bá khí nói. ...

Vương quốc Hessen, ban đầu khi nghe được tin Shelter VII đột phá Thánh Vực, Alexander V bị dọa đến nhảy dựng lên.

Không hoảng hốt không được, với tư cách là một trong những nước đã tham gia vào hành động bỏ đá xuống giếng với hạm đội Giáo Đình, nếu như Giáo Đình muốn điều tra thì sớm muộn gì cũng sẽ tra được Vương quốc Hessen.

Nếu phải đối đầu trực diện với Giáo Đình, Alexander V cũng cảm thấy có chút lo lắng. Nhưng nỗi lo này lại nhanh chóng biến mất.

"Giáo Đình dừng tay rồi sao?"

"Trong tay Shelter VII có ít nhất là ba món Thần khí, lại trùng hợp là đều có thể khắc chế thuyền U Linh."

"Cơ hội lập uy tốt như vậy mà cũng bỏ qua, sau lưng chuyện này nhất định có nguyên nhân khác."

Alexander V cau mày nói.

Chương 1167: Quỵt Nợ (2)

Chuyện giống nhau, nhưng ở trong mắt của những người khác nhau thì sẽ nhìn thấy những vấn đề không giống nhau.

Trong số các quân chủ cùng thời đại, Alexander V không phải là người thích nổi danh. Sau khi gặp được vấn đề, thường là ông ta sẽ suy nghĩ kỹ trước rồi mới làm, là đại biểu điển hình của quân chủ phe trung lập.

Mặc dù Alexander V rất ngứa mắt với Giáo Đình, nhưng lại chưa bao giờ đối đầu trực diện với bọn chúng, cho dù chịu ủy khuất thì cũng chỉ lén lút ngáng chân để trả thù.

Ví dụ như lần hạ độc thủ với những người sống sót trong hạm đội Giáo Đình này cũng dùng danh nghĩa là hải tặc để làm việc, để lại một không gian giảm xóc

"Bệ hạ, Giáo Hoàng không mượn thời cơ đột phá Thánh Vực để phát động phản công có lẽ không phải vì kiêng kỵ thuyền U Linh, mà là Vương quốc Alpha."

"Sau khi chịu thiệt một lần, nếu như muốn triển khai hành động thì bọn chúng nhất định phải mang hạm đội theo."

"Không còn đại quân bảo vệ, chỉ có một bầy cao thủ chạy tới hải vực Vương quốc Alpha gây chuyện là sẽ gặp rủi ro không nhỏ."

"Nhỡ đâu Người Alpha đột nhiên trở mặt, lúc đó dù muốn rời đi cũng khó."

"Bỏ qua những nhân tố khác không nói, chỉ tính riêng ba món Thần khí truyền thừa trong tay Shelter VII thôi là đã đáng để

Người Alpha âm thầm hạ độc thủ rồi."

"Cho dù một mình Vương quốc Alpha nuốt không trôi thì cũng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ những thế lực bất hòa với Giáo Đình như Người Frank. Có rất nhiều thế lực nhớ thương Thần khí truyền thừa của bọn chúng, nên không lo là không có đồng minh."

"Nếu Shelter VII dám mang theo những Thần khí này ra ngoài thì sẽ rất khó quay về."

Công tước Milton cười ha hả phân tích nói.

Đừng nói là hai quốc gia căm thù Giáo Đình như Alpha và Frank, mà ngay cả những nước lớn có quan hệ không tệ với Giáo Đình cũng sẽ động tâm.

Đây chính là pháp chế của Giáo Đình, ai lấy được thì người đó sẽ nắm giữ quyền chủ động.

Dù là thông qua đàm phán với Giáo Đình để tranh thủ càng nhiều quyền lợi, hay trực tiếp tự lập môn hộ thì đây cũng đều là những đồng chip quan trọng.

"Đúng là như lời Tể tướng đã nói. Nếu Shelter VII dám mang theo Thần khí ra ngoài thì ngay cả ta đều sẽ không nhịn được mà ra tay."

"Được rồi, loại chuyện tốt này sẽ không thể nào xảy ra đâu."

"Shelter VII không ngu như vậy, cho dù mang theo Thần khí ra ngoài thì cũng sẽ tới thăm một cách quang minh chính đại."

"Thần khí thì chúng ta không trông chờ được rồi, vẫn là nên tính xem chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu chỗ tốt sau khi hủy diệt hạm đội Giáo Đình đi!"

Alexander V lắc đầu nói.

Thất vọng là giả, thở dài một hơi mới là thật. Nếu như thật sự đưa Thần khí truyền thừa của Giáo Đình đến trước mặt ông ta thì mới thực sự là nan đề.

Là một quốc gia ở Trung bộ đại lục, Vương quốc Hessen phải đối mặt với bốn phương. Các quốc gia khác cầm Thần khí là bảo bối, nhưng bọn họ mà cầm Thần khí thì sẽ trở thành tai họa.

Những món Thần khí này còn có liên quan đến vấn đề pháp chế, không phải là ai cướp được thì người đó sẽ mang tính hợp pháp, mà còn phải minh được nguồn gốc của Thần khí.

Lý do có được Thần khí thì có tùy tiện bịa ra, nhưng không thể nào cướp đoạt một cách quang minh chính đại được. Một khi đặt ở ngoài sáng thì sẽ không thể nào động thủ.

"Bệ hạ, hạm đội Giáo Đình bị hủy diệt sẽ làm cho sức ảnh hưởng trên trường trên quốc tế của bọn chúng bị giảm sút, và có lợi cho việc phát triển thương mại hải ngoại của Vương quốc."

"Nhưng đây đều là ích lợi lâu dài, trong thời gian ngắn, chỗ tốt chủ yếu mà chúng ta có thể lấy được chính là tỷ lệ giao nộp thuế 10% sẽ bị giảm xuống."

"Còn cụ thể sẽ được giảm bao nhiêu thì phải đàm phán với Giáo Đình mới biết. Nếu như Vương quốc ta tỏ thái độ kiên quyết, cho dù chúng ta muốn giảm xuống bao nhiêu, bọn chúng đều sẽ chọn cách thỏa hiệp."

Bá tước Baxter Rohm tràn đầy phấn khởi nói.

Trước khi chiến tranh nổ ra, tình hình tài chính của Vương quốc Hessen cũng không tệ lắm. Chỉ cần không gặp phải thiên tai nào lớn là quốc khố đều sẽ có dư.

Nhưng sau khi chiến tranh bộc phát, tình hình liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tài chính và thuế vụ được tích lũy trong nhiều năm trời đã trở nên không đáng được nhắc tới khi ở trước mặt con thú nuốt vàng mang tên chiến tranh.

Mặc dù trước mắt vẫn chưa bị nợ nần chồng chất, nhưng Vương quốc Hessen đã xảy ra tình trạng thiếu hụt tài chính, hơn nữa còn đang nhanh chóng bành trướng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Hiện giờ có cơ hội cắt thịt của Giáo Đình để đền bù lỗ hổng tài chính của mình, Bộ Tài chính đương nhiên là phải cố gắng tranh thủ.

"Hiện tại có lẽ không chỉ có một hai quốc gia yêu cầu giảm thuế 10%, Vương quốc ta cũng không cần phải vội vàng ngoi đầu lên."

"Cứ lấy chiến tranh làm lý do để tạm giam thuế 10% của năm nay trước. Chờ chiến tranh kết thúc, có lẽ cuộc đàm phán của Giáo Đình với các bên cũng đã có kết quả."

"Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần tham khảo kết quả đàm phán của các quốc gia để đi đàm phán với Giáo Đình là được, chắc là khả năng tiếp nhận của bọn chúng cũng đã tăng lên không ít."

Alexander V bình tĩnh nói.

Ông ta không hề nhắc đến cách xử lý "thuế 10%" đã bị tam giam trong lúc chiến tranh, điều này nói rõ là Alexander V đang định quỵt nợ.

Đợi đến sau cuộc chiến rồi bắt đầu đàm phán, thoạt nhìn thì vô cùng có thành ý, nhưng trên thực tế lại là đang chờ một cái cớ để cắt giảm "thuế 10%".

Chiến tranh mà, đương nhiên là sẽ không tránh khỏi bị tổn thương. Chỉ cần khuếch đại tổn thất một chút là có lý do để cắt giảm thu thế rồi.

Dù sao cuộc chiến này cũng đánh với dị tộc, có thể dùng danh nghĩa là tranh giành không gian sinh tồn cho nhân tộc, đẳng cách lập tức liền tăng lên.

Chương 1168: Thu Mua

Nếu như Giáo Đình tiếp tục bị suy sụp trong chiến tranh, Vương quốc Hessen còn có thể có được càng nhiều quyền chủ động hơn nữa trong cuộc đàm phán sau này.

Cho dù là bắt chước Vương quốc Alpha và Vương quốc Frank, hàng năm chỉ nộp tượng trưng một kim tệ cũng không phải là không được.

Nói cho đúng thì hai nước này không nộp bất cứ một đồng kim tệ nào. Không phải là bọn họ không trả nộp một đồng kim tệ cuối cùng này, mà là vì Giáo Đình cảm thấy bị sỉ nhục nên đã —— từ chối nhận.

Còn về phần "thuế 10" bị biến mất đương nhiên là đã được Giáo hội địa phương xài hết rồi. Hôm nay sửa chữa giáo đường, ngày mai làm từ thiện bố thí, ngài mốt lại làm công ích...

Dù sao cũng chỉ là sổ sách mà thôi, Giáo Đình lại không có năng lực kiểm tra đối chiếu. Về bản chất thì những công trình được đưa ra là vì giai cấp thống trị muốn bảo vệ pháp chế của mình. ...

Tháng mười, mùa thu vốn nên là mùa thu hoạch, nhưng Công quốc Mosey lại lâm vào cảnh khốn cùng.

Đông Vương quốc Warhammer đã sụp đổ, chỉ còn giữ được một vài tòa thành lũy ở nông thôn, nhưng chuyện này không có chút ý nghĩa nào đối với đại cục.

Liên quân dị tộc đột kích với quy mô lớn, cho dù có thu nạp một số bại binh chạy thoát được của Đông Vương quốc

Warhammer thì nhân tộc vẫn ở thế hạ phong tuyệt đối.

Vương cung Dapest.

"Không thể cứ tiếp tục rút lui như vậy nữa, dù cho địch nhân có thi triển cấm chú thì cũng phải đón đỡ cho ta!"

Quốc vương George nghiêm nghị khiển trách.

Khi chiến trường còn nằm ở nước láng giềng, lúc nhận được tin tức rút lui, bọn họ vẫn không cảm thấy gì. Nhưng hiện giờ chiến hỏa đã lan đến trước cửa nhà rồi, tình hình sẽ hoàn toàn khác nhau.

Lấy không gian đổi thời gian không có nghĩa là sẽ trực tiếp vứt bỏ đất đai chạy trốn, cố thủ tường thành dù sao cũng tốt hơn là đánh dã chiến.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Những binh sĩ đang cố thủ phòng tuyến hiện giờ chính là quân đội của Công quốc ta, mà không phải đám hèn nhát của Đông Vương quốc Warhammer, cho nên nhất định sẽ không xảy ra chuyện không đánh mà chạy."

Bá tước Martins lập tức đảm bảo nói.

Đông Vương quốc Warhammer sụp đổ quá nhanh, nguyên nhân cốt lõi là vì họ đã bị thú nhân cắt đứt xương sống trong cuộc xâm lược trước đó.

Rất nhiều binh sĩ thiệt mạng, số lượng sĩ quan quý tộc trung và hạ tầng chết trận lên đến hàng vạn người, những binh sĩ và sĩ quan trong quân đội mới thành lập đều không đạt tiêu chuẩn.

Bên dưới nát, bên trên cũng nát.

Các đại quý tộc dám liều mệnh đã chết trên chiến trường, còn không thì đang phải chịu trách nhiệm cho thất bại.

Những người cầm quyền mới đều là những ông hoàng nội đấu và chúa tể đùn đẩy trách nhiệm, kêu bọn họ đi đánh trận thì quả thực đang làm khó người ta.

Chính khách mà đi chỉ huy quân đội tác chiến, nghĩ cũng biết kết quả ra sao rồi.

Sau khi trải qua vài lần thất bại, đám người này đều bị sợ vỡ mật, không còn dám huyết chiến với liên quân dị tộc nữa.

Nếu không phải vì bị pháp luật của Liên minh Nhân tộc áp chế thì những người này đã bỏ chạy từ lâu lắm rồi.

Nếu như so với vị đồng minh tệ hại này, tình hình ở Công quốc Mosey liền tốt hơn nhiều.

Mặc dù cũng bị thiệt hại nặng nề trong cuộc đại chiến lần trước, nhưng bọn họ lại ổn định về mặt chính trị!

Quá trình chuyển giao quyền lực được diễn ra suôn sẻ, không xuất hiện tình trạng đùn đẩy trách nhiệm một cách trắng trợn sau chiến tranh.

Vào giai đoạn hậu kỳ của cuộc chiến, bọn họ còn đào người của Vương quốc Alpha, đền bù một phần tổn thất về thực lực quân sự.

Mặc dù tình huống hiện giờ đang rất nguy cấp, nhưng giới cao tầng của Công quốc cũng đang nghĩ cách đối phó.

Nghe được lời cam đoan của Bộ trưởng Bộ Quân vụ, sắc mặt của George dễ nhìn hơn rất nhiều, chậm rãi mở miệng hỏi:

"Viện quân mà Vương quốc Alpha chi viện chừng nào mới đến?"

Trong tình thế hiện giờ mà có thể phái binh chi viện thì nhất định là một đồng minh đáng tin cậy.

Nếu như không tính bảy nước thảo nguyên và nước Corubia đã bị Người Hessen chiếm đoạt, Bắc đại lục có tổng cộng mười một quốc gia độc lập có chủ quyền lớn nhỏ khác nhau, nhưng Công quốc Mosey lại chỉ có thể trông chờ vào một Vương quốc Alpha.

Vì muốn có viện binh tiếp viện, Người Mosey đã liều mạng tuyên truyền "chiến lược trước tây sau bắc" cho Vương quốc Alpha.

Tiếc là Người Alpha lo lắng tụ tập trọng binh sẽ thu hút sự chú ý của Tộc Tinh Linh vào người mình, nên vẫn kiên trì "Chiến lược cũ là trước bắc sau tây".

"Bệ hạ, Vương quốc Alpha cam kết chi viện mười vạn đại quân, trước mắt đã tập kết xong rồi."

"Nguyên soái Hudson đang tiến hành huấn luyện đại quân, dự tính là vào giữa tháng sẽ hoàn thành công tác huấn luyện nội bộ, nhanh nhất là vào tháng sau chúng ta sẽ nhìn thấy viện binh."

"Còn chi tiết về việc bố trí binh lực + tuyến đường hành quân thì tạm thời vẫn chưa biết."

"Nhưng Nguyên soái Hudson sẽ đích thân dẫn đội, chắc là chúng ta không cần phải quá lo lắng về vấn đề này."

Nghe được câu trả lời của Bá tước Renato, đám người liền thở phào một hơi.

Binh hùng hùng nhất cá, tướng hùng hùng nhất oa. (Thành ngữ này thường được dùng để chỉ tầm quan trọng của người lãnh đạo trong một tổ chức.)

Niềm tin đều được xây dựng trên chiến trường, có một danh tướng quen thuộc như Hudson dẫn đội, những vấn đề khác đều không còn là vấn đề.

Bọn họ chỉ sợ Vương quốc Alpha sẽ phái ra một tên tướng lĩnh có trình độ cỡ Caesar IV, lúc đó dù cho nhiều viện binh hơn nữa cũng không đủ.

"Nếu như Nguyên soái Hudson đích thân tới đây, vậy thì để cho nguyên soái tự quyết định xem nên đánh như thế nào đi."

"Các bộ môn phải làm tốt công tác phối hợp, đặc biệt là hậu cần tiếp tế, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề!"

"Còn bao lâu nữa mới hoàn thành công tác điều động cả nước?"

Chương 1169: Thu Mua (2)

Có thể thấy là Quốc vương George vẫn còn là George trước kia, trước giờ y không bao giờ can thiệp vào những vấn đề nằm ngoài năng lực bản thân.

"Bệ hạ, đợt động viên đầu tiên đã hoàn thành, đợt điều động thứ hai cũng đã hoàn thành một nửa, còn các đợt điều động tiếp theo dự tính sẽ được hoàn thành trong vòng 3-4 tháng tới."

"Xét thấy bộ hậu cần phải chịu nhiều áp lực, nên các quan binh trong đợt điều động thứ hai hiện giờ vẫn còn đang được huấn luyện tại chỗ."

"Tổng binh lực của quân thường trực và binh lực điều động của đợt đầu tiên đã đạt tới 380. 000 người, cộng thêm 270. 000 bại binh mà chúng ta thu nạp từ Đông Vương quốc Warhammer và hơn 30. 000 quân tiếp viện của các quốc gia, tổng binh lực thực tế ở tiền tuyến đã đạt tới 680. 000 người."

"Xét đến việc mỗi ngày đều có bại binh của Đông Vương quốc Warhammer bại binh chạy tới tụ hợp, con số này vẫn đang không ngừng tăng lên, tổng binh lực cuối cùng rất có thể sẽ đột phá 700. 000 người."

"Xét về mặt binh lực thì tạm thời như vậy là đủ rồi."

"Nhưng tình hình hiện giờ của Công quốc Orton đang vô cùng bất ổn, cho dù bọn họ đã điều động binh lực khắp cả nước, lại còn thu nạp thêm bại binh của Đông Vương quốc Warhammer, nhưng sợ là cũng sẽ không kiên trì được lâu."

"Có lẽ là vào cuối tháng này, hoặc có lẽ là vào tháng sau, Công quốc ta vẫn sẽ không thể nào thoát khỏi cục diện tác chiến ở cả hai mặt trận."

"Đến lúc đó, số lượng bại binh của đồng minh mà chúng ta thu nạp được rất có thể sẽ vượt qua tổng số đại quân mà chúng ta điều động, độ khó chỉ huy sẽ tăng lên rất nhiều."

"Đặc biệt là chất lượng của quân đội Đông Vương quốc Warhammer, thần thật sự không biết nên hình dung như thế nào."

"Có cảm giác như chỉ cần là đàn ông là bọn họ sẽ để tòng quân, hơn nữa trong quân còn kèm theo rất nhiều nữ binh."

"Có rất nhiều binh sĩ đã đánh mất binh khí và áo giáp, thay vì nói đó là quân đội, chẳng thà nói là một đám nạn dân."

Tể tướng Herceg buồn bực nói.

Trong thâm tâm lão ta đã liên tục thăm hỏi toàn bộ người cầm quyền của Đông Vương quốc Warhammer.

Có nhiều binh lực như thế mà lại để sụp đổ nhanh như vậy, đây đâu phải là chiến tranh, rõ ràng là đang chạy nạn nha.

Nhiều binh thì không nói, ít nhiều gì cũng quan tâm đến chất lượng một chút!

Số lượng dù nhiều đến đâu cũng không thể trông chờ vào sức chiến đấu của một đám ô hợp được.

Nếu như không phải địch nhân không để lại sống đường, làm cho mọi người chỉ có thể liều mạng, có lẽ cuộc chiến đã kết thúc từ lâu rồi.

Nhưng hiện giờ đã đưa tới cửa rồi, không thu cũng phải thu.

Nếu không thu nạp đám bại binh này rồi thống nhất quản lý quân sự hóa, để bọn họ tràn vào trong Công quốc thì sẽ trở thành tai họa. . . .

Hudson đứng trên người Cự Long, đắm chìm trong gió thu và nhìn xuống "mười vạn đại quân" ở bên dưới.

Chói mắt nhất đương nhiên là 5000 Kỵ binh Ma thú rồi, chỉ cần đứng yên ở đó thôi là đã tràn đầy sát khí. Có thể thấy là hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức để huấn luyện dã tính của lũ Ma thú.

"Biến trận!"

Hudson ra lệnh một tiếng, đội quân bên dưới liền vận hành theo quy luật, bộ pháp chỉnh tề vang lên, mặt đất cũng phải run rẩy.

Suy cho cùng thì quân đội tinh nhuệ cũng khác với quân đội bình thường, chất lượng tổng thể chênh lệch thực sự rất lớn.

Ngay cả binh lính bình thường cũng có thể hiểu biết chữ nghĩa. Không phải mọi người thích học tập, chủ yếu là vì tu luyện là một việc tinh tế.

Ngoài thiên phú tu luyện ra thì còn phải có một lượng tri thức dự trữ nhất định. Nếu không, cho dù là bước lên con đường tu luyện thì cũng chỉ có thể dừng bước ở cấp thấp.

Còn tình huống nhặt được một quyển bí quyết rồi trở thành cao thủ đỉnh tiêm trên đại lục kia, Hudson chỉ từng nhìn thấy trong kịch bản của những vân du thi nhân.

Thực ra, pháp môn tu luyện trên đại lục Aslante đều na ná nhau.

Ma pháp sư hấp thu ma lực, rèn luyện tinh thần lực, phương thức tu luyện chính là —— minh tưởng.

Còn giai đoạn đầu của cuộc huấn luyện Kỵ sĩ là rèn luyện thể lực, rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu, vào giai đoạn sau mới tăng thêm Hạt giống sinh mệnh. . . .

Đúng là cũng có một vài pháp môn tu luyện đặc biệt, nhưng đa số đều có điều kiện hạn chế, đồng thời còn tràn đầy chuyện không chắc chắn.

Giống như bản thân Hudson, hắn đi theo con đường phổ biến nhất, công pháp tu luyện cũng là loại được lưu truyền rộng rãi nhất trên đại lục.

Các con em của đại quý tộc trong Vương quốc về cơ bản đều đi theo tuyến đường này.

Thoạt nhìn thì đường đều giống nhau, nhưng trên thực tế, cách đi của mỗi người lại có một chút xíu khác biệt.

Loại sửa đổi này sẽ khác nhau tùy theo từng người, chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Đặc biệt là sau khi bước vào cấp 8, cho dù là mãng phu thì cũng sẽ từ từ biến thành học giả. Chuyện này không có liên quan gì đến yêu thích cá nhân, chủ yếu là vì muốn lĩnh ngộ pháp tắc thì phải có một lượng tri thức dự trữ rất cao.

Nếu như bản thân không đủ sự hiểu biết thì cho dù có may mắn lĩnh ngộ được cũng sẽ không tiêu hóa được.

Từ sau khi Shelter VII đột phá, các cường giả Thánh Vực liền xuất hiện ở khắp nơi trên đại lục giống như măng mọc sau mưa xuân vậy.

Vương quốc Dwarf cũng xuất hiện một vị đại sư, Quốc vương tiền nhiệm của Thạch Nhân tộc vốn đã chết rồi nay cũng lấy thân phận Thánh Vực sống lại tới, còn có Cự Ma chi vương của tộc Cự Ma và Tam Nhãn Thần Quân của tộc Ba Mắt.

Nhưng lợi hại nhất vẫn là Tộc Tinh Linh, ba đại nữ vương của Vương quốc Tinh Linh đều là cường giả Thánh Vực.

Hudson cũng không cảm thấy kinh ngạc, với tuổi thọ của Tộc Tinh Linh, có một vài vị cường giả Thánh vực cũng không có gì kỳ lạ.

Chương 1170: Thu Mua (3)

Ba nữ Tinh Linh vương cũng không phải là Tinh Linh mới sinh của thời đại này, cả ba đều đã lên ngôi được tầm 200-300 năm, có lẽ họ đã đột phá Thánh Vực từ hơn trăm năm trước rồi.

Nguyên nhân mà họ lựa chọn bại lộ thực lực vào lúc này là vì động viên cho Liên minh Dị tộc.

Nhiều cuộc chiến đang rơi vào tình trạng bế tắc, nhìn thì có vẻ như song phương là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng trên thực tế, nhân tộc vẫn chiếm ưu thế ở nhiều khu vực hơn.

Hoặc có thể nói là ngoài Bắc đại lục ra, tất cả chiến trường còn lại, nhân tộc đều chiếm ưu thế.

Ngược lại, bên phía nhân tộc lại không có động tĩnh gì, ngoài Shelter VII ngóc đầu dậy ra thì không nghe nói có người nào đột phá cảnh giới nữa.

Rốt cuộc là do mọi người đang nể mặt Giáo Hoàng, tạm thời nhường lại sân khấu cho Shelter VII biểu diễn; Hay là thật sự không có người nào đột phá Thánh Vực, Hudson cũng không rõ lắm.

Hắn chỉ biết là trong Vương quốc Alpha gần đây không có người nào đột phá Thánh Vực, nhưng người bế quan tìm cách đột phá lại không ít.

Tóm lại, ngoài bên phía dị tộc xuất hiện bảy vị cường giả Thánh Vực ra, phe nhân tộc vẫn chỉ có 5 vị như lúc ban đầu.

Nhưng muốn nói phe dị tộc chiếm ưu thế thì chưa chắc, bởi vì cường giả Thánh Vực bình thường sẽ không phải là đối thủ của một Giáo Hoàng mặc full combo Thần khí và tứ đại Long kỵ sĩ trên đại lục, vả lại bên cạnh Hudson còn có thêm một con gấu.

Trong tay Dị tộc cũng có Thần khí truyền thừa của chủng tộc, chưa đánh thì sẽ không biết ai mạnh ai yếu, xem như song phương vẫn còn ở trong trạng thái cân bằng.

Nhưng xét về mặt số liệu thì vẫn có thể đoán được số lượng cường giả Thánh Vực hiện giờ trên đại lục vẫn là vô cùng thưa thớt.

Ít nhất là trong Đế Quốc Thú Nhân và Liên minh Thượng Cổ Di tộc không có nhân vật đại biểu nào.

Đặc biệt là Đế Quốc Thú Nhân, nếu như có loại cường giả này thì đã đẩy ra để cổ vũ thú tâm rồi.

Tuy nhiên, đối với cuộc chiến tranh đại lục trước mắt mà nói, để chút ít cường giả Thánh Vực này ở lại trong nhà để làm lãnh tụ tinh thần sẽ có giá trị nhiều hơn là phái ra ngoài chiến đấu.

Nếu như thường xuyên ra tay, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện hình ảnh cường giả Thánh Vực bị một đám cao thủ cấp 8 đánh hội đồng.

Đặc biệt là trên chiến trường, nếu như không cẩn thận rơi vào trong cạm bẫy mà địch nhân bố trí, cường giả Thánh Vực cũng có khả năng vẫn lạc.

"Nguyên soái, Công quốc Mosey đã truyền tới chiến báo mới nhất, đại quân dị tộc đang phát động tấn công toàn diện nhằm vào Pháo đài August, Quốc vương mời ngài vào trong vương cung nghị sự."

Lời nói của tên lính truyền tin vang lên, lông mày Hudson hơi nhíu lại.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc xâm lược Công quốc Mosey, đây rõ ràng là không xem Vương quốc Alpha ra gì mà, xem ra cuộc chiến ở mặt trận phía tây đã không thể né tránh được nữa.

Lúc đầu hắn còn nghĩ là nếu như Liên minh Thượng Cổ Di tộc chịu nể mặt, trực tiếp từ Công quốc Orton xuôi nam, hắn sẽ thống lĩnh đại quân đi gây chuyện với thú nhân trước.

Còn về Đông Vương quốc Warhammer đã sụp đổ và Tây Vương quốc Warhammer sắp thất thủ thì có thể tạm thời vứt cho bọn chúng trước.

Tiếc là lũ dị tộc này không chịu phối hợp, ép hắn phải đi chi viện cho chiến trường Mosey.

"Hầu tước James, ngươi tiếp tục ở lại đây quan sát công tác huấn luyện, ta vào trong vương cung một chuyến."

Hudson lập tức dặn dò tên phó soái ở bên cạnh.

Vì học trộm năng lực quân sự của Hudson, Hầu tước James đã trở thành một cái đuôi. Phàm là những nơi mà Hudson đích thân huấn luyện đều sẽ nhìn thấy hình bóng của ông ta.

Hudson không hề phòng bị, nguyên nhân chủ yếu là vì người này vốn không phải là uy hiếp trong mắt của hắn.

Ai bảo gã này buộc chặt với vương thất quá làm gì, trong quá trình quật khởi, gã ta nhất định sẽ vướng vào cuộc tranh đấu trong vương thất.

Nợ ân tình là sẽ không thể nào trả hết, cho nên gã chỉ có thể làm công cho vương thất cả đời.

Muốn kiếm một miếng đất phong rồi trở thành chư hầu một phương là chuyện không thể nào.

Với một người không thể làm chủ cả bản thân mình, cho dù gã có học được bao nhiêu thứ thì cũng sẽ bị trói tay trói chân thôi.

Việc gã có thể phát huy được tài năng của bản thân hay không đều dựa hết vào việc có nhận được lòng tin từ quân chủ không. Tuy nhiên, sự tín nhiệm của quân chủ lại là thứ khó lấy nhất.

Đương nhiên, đây cũng là cuộc sống mà rất nhiều quý tộc hâm mộ. Nếu như nhận được sự ủng hộ từ vương thất, có lẽ hiện giờ Hầu tước James còn đang nỗ lực phấn đấu vì một toà Nam tước lĩnh.

Thay vì giãy giụa trong hàng ngũ tiểu quý tộc, chẳng thà trở thành gia thần của vương thất. Không chỉ có được thân phận địa vị, mà còn có cả vinh hoa phú quý, có thể tích lũy đầy đủ tài nguyên cho con cháu. . . .

"Nguyên soái, xét theo tình hình trước mắt, có lẽ nguyên soái sẽ phải xuất binh sớm."

Trong khi nói chuyện, Caesar IV liền đưa bức thư trong tay cho Hudson.

Uy lực của việc thổi gió bên gối rất lớn, ngay cả Quốc vương cũng không chịu được.

Nhưng vì quyền nói chuyện về phương diện quân sự của Caesar IV có hạn, y nói đỡ thì không có vấn đề, nhưng muốn trực tiếp đưa ra quyết định thì lại không được.

Vì không muốn gây ra một cuộc phong ba chính trị, nên Caesar IV liền dứt khoát mời một mình Hudson tới thương lượng.

Một quyển bút ký quen thuộc, phong cách hành văn cũng quen thuộc, vừa nhìn liền biết là do bạn cũ George viết rồi.

Trước đó Hudson cũng từng nhận được những bức thư tương tự như thế này.

Chỉ là nội dung trong thư nhà sẽ khác, ngoài việc cầu viện ra, George còn dùng ngữ khí mịt mờ nhắc nhở: Tranh thủ phái binh tiếp viện đi, điều kiện dễ thương lượng.

Làn sóng thu mua bằng lợi ích này không phải nhắm vào Vương quốc Alpha, mà là nhắm vào hai cá nhân.

Suy cho cùng thì việc thu mua cả một Vương quốc sẽ cần phải trả giá rất lớn so với việc chỉ thu mua hai người.

Chương 1171: Thu Mua (4)

Từ phản ứng của Caesar IV cũng có thể thấy là y đã tiếp nhận thiện ý của Người Mosey rồi.

"Bệ hạ, có cần phải thương lượng chuyện này với mọi người một chút không?"

Hudson hỏi thăm.

Hắn vẫn có chút chưa quen với việc trực tiếp thương lượng lợi ích với Người Mosey ở ngay trước lão đại của mình như thế này.

Nhỡ đâu suy đoán sai, đây là cái hố mà Caesar IV đào ra dành cho hắn, mà hắn còn muốn nhảy vào bên trong thì sẽ rất ngu xuẩn.

"Nguyên soái, có một số việc, khi công khai rồi thì sẽ không dễ làm!"

Caesar IV hơi nhíu mày nói.

Lúc đầu y cũng không muốn tham gia trực tiếp như vậy, nhưng lại không chịu nổi vương hậu của mình suốt ngày lải nhải bên tai, cộng thêm vị anh rể kia ra tay lại hào phóng.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải xuất binh, xuất binh sớm mấy ngày đối với Vương quốc Alpha cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, nên y liền đồng ý.

Sau khi do dự một chút, Hudson gật đầu nhẹ.

Đúng là chuyện này không thích hợp có quá nhiều người biết, nếu không sẽ không đủ bánh để chia.

Trong thâm tâm hắn cũng không khỏi cảm thán về tốc độ trưởng thành của George.

Nếu chỉ là việc phái viện binh tới sớm một chút thì sẽ không cần trả một cái giá lớn đến vậy. Thoạt nhìn chỉ là để viện binh xuất phát sớm hơn một chút, nhưng trên thực tế là đang thay đổi chiến lược của Vương quốc Alpha.

Nếu như chiến tranh diễn ra suôn sẻ thì không nói, nhưng một khi gặp phải khó khăn, chiến lược "trước bắc sau tây" của Vương quốc Alpha sẽ biến thành "trước tây sau bắc".

Chuyện này có liên quan đến việc thay đổi chiến lược của Vương quốc, cho dù Hudson có gan to bằng trời thì cũng không tránh được phải lẩm bẩm một trận.

Nếu như Công quốc Mosey chỉ thu mua có mỗi mình hắn thì Hudson nhất định sẽ cự tuyệt mà không chút do dự, dù sao lời hứa của chính khách chính là thứ khó tin nhất.

Không ai dám cam đoan sau này Người Mosey sẽ không vì lợi ích của bản thân mà bán đứng bọn hắn trong một khoảnh khắc quan trọng nào đó.

Nhưng nếu kéo được Caesar IV xuống nước, tình hình sẽ khác.

Một người gánh không nổi, nhưng đổi thành hai người thì áp lực sẽ nhẹ hơn.

Nếu như cơ mật thật sự bị tiết lộ, thì Quốc vương sẽ là người hứng đạn trước. Hudson chỉ cần dẫn đạo dư luận một chút, để người ngoài nghĩ rằng là do Caesar IV sai hắn làm vậy.

Hình tượng "trung thần" có thể cứu vãn được không ít danh dự cho hắn, không đến mức bị bêu danh như cái mác "phản đồ".

Còn về Caesar IV, Hudson hoàn toàn không quan tâm. Bênh người thân không cần đạo lý là trạng thái bình thường trên đại lục Aslante. Cùng lắm chỉ là quyết sách sai lầm, không có người nào sẽ cho rằng kẻ làm lão đại như Caesar IV sẽ phản bội vương quốc.

Dù gì thì vương thất cũng còn có 3 tỉnh thành ở phía bắc. Cho dù Người Mosey có ra giá cao đến đâu cũng không khả năng sánh bằng ba tỉnh thành.

Đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn của các quý tộc vừa và nhỏ. Còn đại quý tộc đều biết rõ vương thất không đầu tư nhiều tài nguyên vào ba tỉnh thành phía bắc, cho dù thất thủ thì cũng chẳng bị thiệt hại gì nhiều.

Nếu nhìn từ hướng này, thật ra quân chủ có năng lực bình thường một chút cũng không tệ. Nếu như đổi thành một vị hùng chủ, đầu tư một lượng lớn tài nguyên vào ba tỉnh thành phía bắc, vậy thì hiện giờ sẽ không chịu nổi tổn thất.

Trong khoản giao dịch này, ngoài lợi ích trực tiếp ra, còn có cả lợi ích chính trị mịt mờ.

Sau khi trải qua lần phân chia lợi ích này, mối quan hệ của Hudson và Caesar IV liền trở nên vi diệu hơn.

Việc nới lỏng mối quan hệ giữa hai người có ý nghĩa rất lớn đối với sự ổn định chính trị của Vương quốc sau chiến tranh.

Hudson nhìn thẳng vào Caesar IV ở trước mặt, hắn đang nghi ngờ là liệu Quốc vương của mình có nhìn ra được những vấn đề này không.

Dù sao, nội dung mà hắn liên tưởng đến thực sự là rất nhiều. Ngay cả người lên kế hoạch cho lần hành động này là George cũng chưa chắc sẽ nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi dọn hết những suy nghĩ dư thừa, Hudson liền bắt đầu thận trọng cân nhắc xem nên đòi thù lao gì từ Người Mosey.

Rủi ro luôn luôn song hành với lợi ích.

Hành động cứu viện lần này có thể đánh trọng thương Liên minh Thượng Cổ Di tộc trong thời gian ngắn, ép bọn chúng thay đổi chiến lược hay không, trong lòng Hudson cũng không chắc lắm.

Nếu như kế hoạch này thành công, vậy thì toàn bộ lợi ích mà Người Mosey sẽ không có bất kỳ tai họa ngầm gì, tất cả đều vui vẻ.

Nhưng nếu như kế hoạch thất bại thì sẽ phải thay đổi chiến lược của Vương quốc, Hudson sẽ có nhiều việc phải làm hơn, đồng thời còn phải gánh chịu rủi ro chính trị tương ứng.

Sau khi tính toán một hồi, Hudson lúng túng phát hiện dường như Công quốc Mosey đã bị hắn vơ vét gần sạch rồi.

Các loại điển tịch bí văn, tư liệu tri thức, không thể nói là toàn bộ đều bị hắn lấy được, nhưng chỉ cần Người Mosey chịu đồng ý lấy ra giao dịch thì sẽ có một phần ở chỗ của hắn.

Đa phần những bí mật còn lại đều là của bản thân Công quốc Mosey, hắn lại không lăn lộn ở bên đó, cho dù lấy được cũng không có nhiều ý nghĩa.

Thuộc địa, hắn không có hứng thú; vũ khí trang bị ma pháp, với địa vị hiện giờ của hắn ở Vương quốc liền có thể kiếm được.

Chuyện duy nhất đáng giá hắn quan tâm chính là số nạn dân kia. Cho dù là không điều kiện thì Hudson cũng có thể lấy được, chẳng qua nếu không có sự hợp tác của chính phủ thì sẽ khó cam đoan số lượng.

Muốn cái gì cũng được, chỉ cần không phải là tiền là được. Hudson lão gia vừa mới bán được rất nhiều dược tề, thứ hắn không thiếu hiện giờ chính là tiền.

Hơn nữa đây còn là một vụ làm ăn lâu dài, chỉ cần mọi người muốn phát triển quân đoàn Ma Thú thì Hudson không lo không có chuyện làm ăn, trên khắp đại lục đều có những khách hàng tiềm năng.

Chương 1172: Nạn Dân

Muốn dùng tiền tài thu mua hắn chẳng khác nào đang khinh nhờn vinh quang của một nhà quý tộc.

"Bệ hạ, chiến tranh tiến hành đến hiện giờ, có một lượng lớn nạn dân từ Tây Vương quốc Warhammer và Công quốc Orton tràn vào Công quốc Mosey, sợ là bọn họ không đủ năng lực để an bài."

"Với tư cách là đồng minh, chúng ta cũng nên ra một phần lực, giúp bọn họ giảm bớt một phần áp lực. Chuyện này cần vương thất đứng ra làm gương!"

Hudson nói.

Ngoài những tỉnh thành ở phía bắc ra, mật độ dân cư của Sơn Địa Lĩnh đều được xếp hạng chót trong số các khu vực bình nguyên của Vương quốc. Bình quân là ít hơn 10 người mỗi một km vuông.

Dân số ít như vậy, muốn làm cái gì cũng khó. Vì phát triển lãnh địa, mạo hiểm một lần cũng đáng.

Dù sao từ khi Hudson leo lên vị trí chủ soái này thì hắn đã lên chiếu bạc rồi. Cho dù Hudson muốn đi xuống thì đám quý tộc trong Vương quốc đang đặt cược theo hắn cũng sẽ không đồng ý.

"Trợ giúp đồng minh là trách nhiệm của Vương quốc, sau chiến tranh, vương thất sẽ tiếp nhận một số bại binh vượt quá khả năng của Công quốc Mosey, đồng thời sẽ an bài thỏa đáng."

"Nếu như Nguyên soái có khả năng thì cũng có thể ra một phần lực."

"Nghe nói số bại binh mà George thu nạp được đã lên tới gần 300. 000 người. Một khi Công quốc Orton sụp đổ, số lượng này sẽ còn tăng lên rất nhiều, thậm chí có khả năng là tăng gấp đôi."

"Nếu như tính thêm khả năng sinh ra bại binh ở Bắc đại lục sau này, số lượng bại binh cuối cùng tràn vào Công quốc Mosey chính là một con số cực kỳ đáng sợ."

Caesar IV mặt không đổi sắc nói.

Bại binh cũng là binh, có thể sống sót trên chiến trường đã không phải là chuyện dễ.

Thu nạp đám người này đúng là có thể tăng cường thực lực quân sự, nhưng muốn an trí bọn họ thì lại vô cùng phiền phức.

Đánh giá từ tình hình phát triển hiện tại, Công quốc Mosey đang nằm ở vị trí trung tâm của Bắc đại lục, là một cái "quân doanh" lớn tự nhiên, bại binh của các quốc gia đều tụ tập ở đây.

"Bệ hạ, bại binh thì không cần. Sơn Địa Lĩnh dân cư thưa thớt, có thể thu nạp một phần nạn dân để giải quyết vấn đề sức lao động trong lãnh địa là đủ rồi."

"800. 000 không chê ít, 1. 500. 000 cũng không chê nhiều. Cụ thể phải dựa vào tình huống thực tế mới quyết định, phải xem Công quốc Mosey cần chúng ta hỗ trợ thu xếp cho bao nhiêu nạn dân."

"Chỉ cần đưa người tới là được, thần nhất định sẽ không cự tuyệt."

Hudson không chút khách khí báo giá.

Bại binh có thể không tranh, hắn không có hứng thú với chút vũ lực này. Nếu vương thất muốn thì cứ cho bọn họ là được.

Nếu như thật sự có bại binh chất lượng tốt thì đã bị tập hợp trên chiến trường rồi. Những người còn lại, chất lượng chắc chắn sẽ không cao.

Đơn giản chỉ là cơ thể cường tráng hơn nạn dân một chút, làm việc nhanh hơn một chút, chỉ cần huấn luyện thêm một chút là có thể xem như quân đội, nhưng đám người này lại không dễ quản lý a!

"Không thành vấn đề, ta nghĩ là sau khi George nhận được tin tức này sẽ rất cảm kích Nguyên soái."

Caesar IV lập tức đồng ý.

Dù sao cũng là dùng lợi ích của người khác để thu mua lòng người cho bản thân. Dù là lợi ích của anh rể thì y cũng không để ý.

Nạn dân mà thôi, chỉ cần Bắc đại lục đủ loạn thì không lo không có nạn dân.

Ngay cả khâu cò kè mặc cả đều bớt, Hudson cảm thấy vô cùng phiền muộn. Nếu như hắn biết là sẽ thuận lợi như vậy, thì lúc đầu đã trực tiếp đưa ra 1. 500. 000 người rồi, cần gì phải vẽ ra một phạm vi làm gì?

Nhưng đều là người có thân phận, Quốc vương của mình đã nể tình như vậy, hắn cũng không thể tỏ ra hẹp hòi.

Dựa vào nhân mạch của hắn ở trong Công quốc Mosey, chắc là đối phương sẽ không dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất đâu.

Nếu như hắn thể hiện tốt trên chiến trường, có lẽ sẽ có hy vọng nhận được 1. 500. 000 nhân thủ từ tay Người Mosey.

"Bệ hạ, nhờ ngài chuyển lời đến Đại công tước George là viện quân đã hoàn thành công tác huấn luyện sơ bộ rồi, công tác huấn luyện còn lại có thể vừa lên đường vừa rèn luyện."

"Chậm nhất là năm ngày sau, đại quân sẽ xuất phát. Viện quân đều là kỵ binh, cho nên tốc độ hành quân sẽ rất nhanh, trước cuối tháng nhất định sẽ tiến vào địa giới của Công quốc Mosey!"...

"Nguyên soái, đây là tập hợp những sự kiện lớn đã phát sinh trong những ngày này."

Chiến tranh đại lục tiến hành đến hiện giờ, thế cục quốc tế không nói là biến đổi từng ngày, nhưng cứ cách vài ngày thì nhất định sẽ xảy ra một sự kiện lớn.

Vào lúc đầu, Caesar IV còn liên tục tổ chức hội nghị để thương nghị, nhưng sau khi thấy nhiều chuyện như vậy, y cũng dần chết lặng.

Ngoài những sự kiện sẽ ngay lập tức ảnh hưởng đến lợi ích của Vương quốc ra, những chuyện còn lại chỉ cần sao chép một phần rồi phân phát cho giới cao tầng Vương quốc là được.

Nhìn tờ báo cáo trong tay, Hudson nhướng mày.

Năm nước thảo nguyên đã biến bốn nước, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh sẽ biến thành ba nước, hai nước. . . Cuối cùng là không có nước nào.

Mặc dù Vương quốc Alpha đã gây áp lực lên Liên minh Nhân tộc, nhưng sức chống trả của các nước thảo nguyên lại không như dự đoán, thời gian còn lại của Vương quốc Alpha đã không còn nhiều nữa.

Tin tức xấu luôn theo nhau mà tới, Công quốc Cantrue ở phía tây đã xảy ra xung đột quân sự với Tộc Tinh Linh, cuộc đại chiến đang vô cùng căng thẳng.

Thư cầu viện đã được truyền đến Vương quốc Alpha, nhưng Vương quốc lại không tổ chức hội nghị để thảo luận về vấn đề này, hiển nhiên là không định phái binh chi viện.

Chỉ có thể trách Công quốc Cantrue xui xẻo, nằm cách Thần Hi chi chủ quá xa, lại còn ở quá gần Tộc Tinh Linh.

Chỉ là tạm thời đau đớn thôi, nếu như Tộc Tinh Linh ra tay thì nhất định sẽ dùng thủ đoạn lôi đình, chuyện phiền não này sẽ biến mất nhanh thôi.

Chương 1173: Kế Hoạch Huấn Luyện

Có tin tức xấu thì cũng có tin tức tốt.

Vương quốc Frank đã tăng cường độ tấn công với Vương quốc bán thú nhân, lại đẩy chiến tuyến tiến lên phía trước thêm trăm dặm nữa.

Gần đây Giáo Đình cũng bắt đầu bộc phát, có lẽ là đang muốn phát tiết sự ủy khuất trên biển, nên cuộc sống của tộc Dwarf không được dễ chịu cho lắm.

Lãnh thổ của Vương quốc Ruthenia mà bọn chúng chiếm được trước đó hiện giờ đã bị ép phải phun ra, chiến hỏa đã đốt tới lãnh thổ của Vương quốc Dwarf.

Bộ lạc Thực Nhân tộc cũng rất không dễ chịu, thế công của Vương quốc Iberia ngày càng mạnh, nếu không có ưu thế địa lý thì có lẽ bọn chúng đã sụp đổ rồi.

Ngược lại, chiến thế ở Trung bộ đại lục lại đang rơi vào trạng thái giằng co, Vương quốc Hessen và Thạch Nhân tộc đang đánh rất vui vẻ, Vương quốc Dante và Tộc Cự Ma nhất tộc đánh có qua có lại, Vương quốc Nam Ngạn và Tộc Ba Mắt lại đang chơi trò tranh đoạt trận địa.

Hudson cuối cùng cũng nhận ra, càng đi về phía nam thì thực lực của nhân tộc sẽ càng mạnh, thực lực của dị tộc lại càng yếu, còn tình hình ở phía bắc thì hoàn toàn ngược lại.

Về mặt tổng thể thì song phương đang ở trạng thái ngang bằng, nhưng bởi nhân tộc chỉ là một chủng tộc duy nhất nên có vẻ như đang chiếm được một chút ưu thế.

Chủ yếu là do sự mâu thuẫn giữa các chủng tộc đã hạn chế mâu thuẫn nội bộ trong nhân tộc. Nếu không đã xảy ra những chuyện như kỳ thị vùng miền, xung đột khu vực, dân tộc. . .

Sau khi nhìn qua một hồi, Hudson nhẹ gật đầu nói:

"Ta đã nắm được tình hình rồi. Phát phần kế hoạch « huấn luyện dã ngoại đường dài» xuống cho các quân đoàn viễn chinh, tiện tay sao chép một bản rồi gửi cho Bộ Quân vụ luôn."

"Thông báo cho Bộ Hậu cần là phải chuẩn bị vật tư cho kỹ, ngày mai đại quân sẽ xuất phát."

Có lợi ích thì mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Lập tức xuất binh cứu viện thì sẽ quá đột ngột, nhưng dùng danh nghĩa huấn luyện dã ngoại để quân đội di chuyển về phía Công quốc Mosey thì vẫn được.

Chờ đến khi đại quân di chuyển đến khu vực biên giới, khi nào đánh trận là chuyện mà Hudson có toàn quyền quyết định.

Chỉ cần một câu xuất hiện chiến cơ là đủ để chặn miệng của tất cả mọi người.

Cho dù xảy ra một chút phiền phức thì Caesar IV cũng sẽ hỗ trợ giải quyết. Chỗ tốt mọi người cùng nhau chia, không có chuyện để hắn làm việc một mình được.

"Vâng, nguyên soái!"

Warth vội vàng trả lời.

Nói xong, y lập tức cầm lấy bản kế hoạch « huấn luyện dã ngoại đường dài» trên bàn rồi đi chấp hành.

Đi theo Hudson lăn lộn mấy tháng, Warth cũng đã hiểu được đại khái tác phong của hắn.

Có thể nói là Hudson có yêu cầu về "hiệu suất" rất biến thái.

Từ khi Hudson nhậm chức tổng chỉ huy quân đội Vương quốc, không chỉ nâng cao hiệu suất trong nội bộ quân đội, mà ngay cả hiệu suất của các bộ môn chính phủ đều bị ép phải đề cao.

Một khi Hudson đã ra lệnh, dù là tăng ca làm việc thì cũng muốn hoàn thành. Nếu như dám kéo dài thời hạn, vậy thì chỉ thu dọn đồ đạc về nhà ngủ!

Hậu trường có lớn đến mấy cũng vô dụng, nếu như dám gây chuyện, ngay cả nhà cũng không có cửa mà về, trực tiếp tới "Doanh dũng sĩ" báo danh.

Điều động "mười vạn đại quân", hôm nay hạ lệnh ngày mai phải xuất phát, trước đó là chuyện không thể nào hoàn thành.

Không phải quân đội không làm được, chủ yếu là vì hậu cần không theo kịp.

Nhưng hiện giờ mọi chuyện đã khác, sau khi Hudson tiến hành cải cách quân đội, các quan quân liền học được cách sống của một khổ hạnh tăng.

Nếu như không kịp cung cấp vật tư thì sẽ phải gặm lương khô.

Có ý kiến cũng chỉ có thể nhịn, Nguyên soái Hudson đã dẫn đầu gặm lương khô rồi, mọi người còn có thể nói gì nữa.

Hết thảy đều vì chuẩn bị cho cuộc tấn công dài hạn sau này, chịu khổ huấn luyện hiện giờ chỉ là để cho mọi người thích ứng trước mà thôi.

Thực ra, vấn đề khó khăn nhất của danh tướng thời xưa khi thực hiện một cuộc tấn công đường dài chính là hậu cần.

Hudson lựa chọn chiến trường ở Công quốc Mosey cũng là vì cân nhắc đến công tác hậu cần.

Chỉ cần các pháo đài quý tộc dọc đường không bị thất thủ hoàn toàn liền có thể cung cấp tiếp tế cho đại quân. Cho dù chỉ có thể ăn no nê một hai bữa cũng là chuyện cực kỳ quan trọng trong chiến tranh rồi.

Chỉ cần chiến tranh nổ ra, vấn đề thức ăn chỉ là phụ.

Đánh thắng, những con gia súc bỏ mạng chính là khẩu phần lương thực của mọi người. Những loại vật tư cướp bóc cũng sẽ là sự bổ sung tốt nhất.

Đánh thua thì lại càng không cần quan tâm đến. Chạy thật nhanh qua một quãng đường dài rồi thất bại, cho dù không phải toàn quân bị diệt thì cũng chỉ còn lại chút ít quan binh còn sống sót. . . .

Tình hình căng thẳng trên thảo nguyên nhanh chóng lan đến gần Vương quốc Alpha. Một lượng lớn nạn dân đang chờ Vương quốc tiếp nhận, nhưng vào đúng thời điểm quan trọng này thì đội tàu không dám ra biển.

Đều là họa do thuyền U Linh gây ra, dựa vào chiến tích hủy diệt hạm đội của Giáo Đình, ba chiếc thuyền U Linh của Hudson đã vang danh khắp đại lục.

Được mọi người xưng là —— "U Minh tam vương" .

Đặc biệt là ở vùng duyên hải, tên tuổi của U Minh tam vương có thể dọa cho đứa trẻ sợ đến khóc thét.

Muốn làm công tác vận chuyển ở ngay dưới mí mắt của bọn chúng, nếu như nội tâm không đủ mạnh thì nhất định sẽ sụp đổ.

Đường biển không dám đi, chỉ có thể rút lui bằng đường bộ, nhưng dù là hiệu suất hay tỉ lệ tử vong cũng đều tăng lên đáng kể.

Có lẽ là vì đã nhận ra ý định rút lui của nhân tộc, nên Đế quốc Thú Nhân liền liên tục phái du kỵ đến đại thảo nguyên săn giết nạn dân.

Mọi chuyện đều có ngoại lệ, đội tàu của người khác không dám hành động, nhưng Sơn Địa Lĩnh thì lại khua chiêng gióng trống vận chuyển.

Tiếc là cảm xúc khủng hoảng sẽ lây lan, sau khi vận chuyển được hai lần thì các đội tàu được thuê không dám làm tiếp nữa.

Chương 1174: U Minh Tam Vương

"Jose tiên sinh, đây không phải là vấn đề tiền bạc."

"Chủ yếu là vì các thủy thủ đều sợ, tôi đã nói hết lời rồi, nhưng họ lại không chịu lên thuyền."

Thuyền trưởng Gur tỏ vẻ khó khăn nói.

Nhiệm vụ vận chuyển trước đây không được hoàn thành đúng thời hạn, Sơn Địa Lĩnh đã gia hạn thêm cho bọn họ một lần rồi. Hiện giờ lại tới đây tỏ vẻ thảm thương, ngay cả bản thân ông ta cũng cảm thấy khá lúng túng.

Tiếc là đám thuộc hạ không chịu nể mặt, sau khi vận chuyển được 2 chuyến liền không muốn tiếp tục đi đường biển nữa.

"Thuyền trưởng Gur, hai lần trước chẳng phải rất thuận lợi đó sao?"

"Gần đây cũng không nghe được tin tức về thuyền U Linh, chắc là bọn chúng đã bị trọng thương trong lúc cuộc đại chiến với hạm đội của Giáo Đình."

"Các vị cứ yên tâm vận chuyển là được, có gì mà phải lo chứ!"

Jose ra vẻ trấn định khuyên.

Jose cũng đã dùng rất nhiều những lý do tương tự như thế này, nhưng hiệu quả thì lần sau kém hơn lần trước.

"Jose tiên sinh tôn kính, không phải Gur tôi không nể mặt ngài, thật sự là nhiệm vụ này không tiến hành được."

"Trong lần hồi cảng lần này, chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ tàu thuyền nào ở dọc đường, dường như tất cả mọi người đều đã từ bỏ tuyến đường biển này rồi."

"Vì lý do an toàn, chúng tôi đều chỉ dám di chuyển ở ven biển, nhưng mọi người vẫn cảm thấy rất sợ!"

"Một khi thuyền U Linh từ trong hải vực sương mù chạy ra, những đội thuyền như chúng tôi chắc chắn sẽ bị hủy diệt."

Gur ra vẻ cầu xin nói.

Thuộc hạ sợ, người làm chủ tàu như ông ta cũng sợ!

Toàn bộ vốn liếng đều ở trên tàu, một khi xảy ra sơ xuất thì sẽ bị mất hết tất cả.

Jose lập tức nhân ra, có người đang cố tình phóng đại cảm xúc khủng hoảng, dùng chuyện này để đả kích mậu dịch đường đường của Vương quốc Alpha.

Người tình nghi thì rất nhiều.

Có thể là do Giáo Đình làm, cũng có thể là do Vương quốc Hessen gây ra, còn có thể là. . .

"Thuyền trưởng Gur, trước đừng vội, chúng tôi có cách giải quyết vấn đề này."

"Lát nữa ta sẽ sai Long kỵ binh Griffin trong lãnh địa đi nhìn chằm chằm hải vực sương mù, nếu như có động tĩnh thì sẽ lập tức thông báo cho các vị, chắc chắn sẽ không. . ."

Không đợi Jose nói hết phương pháp giải quyết, Gur liền ngắt lời nói:

"Jose tiên sinh, diện tích của hải vực sương mù rộng lớn như vậy, làm sao có thể nhìn chằm chằm hết được."

"Hơn nữa, cho dù Long kỵ binh Griffin phát hiện ra tung tích của thuyền U Linh thì cũng chưa chắc có thể truyền tin được."

"Gần đây đã có một vài dong binh đoàn tiến vào trong hải vực sương mù thăm dò, nhưng đều một đi không trở lại."

"Nghe nói vài ngày trước, gia tộc Dalton cũng phái Kỵ binh Griffin đi giám sát hải vực sương mù, nhưng cũng bị tổn thất.". . .

"Có quá nhiều vết xe đổ, nên ngài cũng đừng tiếp tục mạo hiểm nữa."

"Lỡ như xảy ra vấn đề, bị Bá tước lão gia truy cứu trách nhiệm, ngài cũng dễ giải thích!"

Nghe được lời giải thích này, Jose chỉ trầm mặc.

Những đoàn lính đánh thuê xâm nhập vào trong hải vực sương mù đều là những kẻ chán sống, nhưng ngay cả không quân giám thị hải vực sương mù cũng xảy ra chuyện thì thực sự là có vấn đề.

Ít nhất có thể chứng minh là ba chiếc thuyền U Linh có thể tự do hành động trong hải vực sương mù, mà không phải chỉ có thể ở yên bên trong.

"Như vậy đi!"

"Trong những ngày này, đội tàu của các vị đều tạm dừng hoạt động đi, Thuyền trưởng Gur, ông đi làm người trung gian dùm ta, mời tất cả các chủ tàu lớn tới đây."

"Dù sao mọi người cũng đang rảnh, không bằng tới vận chuyển giúp, đến lúc đó ta sẽ mời Bá tước lão gia hộ tống cho mọi người."

"Bọn U Linh đều là thủ hạ bại tướng của lão gia, lần này các vị có thể yên tâm rồi chứ?"

Jose nhẫn tâm nói.

Dù có nói thế nào thì y cũng phải nghĩ biện pháp vận chuyển dân số mà Sơn Địa Lĩnh đã được chia phần về đây.

Với mức độ xem trọng nhân khẩu của lãnh chúa lão gia, đích thân hộ tống một chuyến vận chuyển tầm mấy vạn dân cũng là chuyện rất bình thường.

Uy danh đều nhờ đánh ra, chiến tích đánh lui ba chiếc thuyền U Linh của Hudson đã làm cho Gur yên tâm hơn rất nhiều. Nhưng ông ta lại lập tức quan tâm mà hỏi:

"Jose tiên sinh, Bá tước lão gia đang bận lo cho quân vụ của Vương quốc, thực sự có thời gian để làm chuyện này sao?"

Đây là vấn đề thực tế nhất, các quý tộc vùng duyên hải đều đang khổ sở vì tuyến đường biển bị tắc nghẽn, nguyên nhân quan trọng nhất mà họ không mời Hudson lão gia ra tay là vì dị tộc là mối đe dọa lớn U Linh.

Thuyền U Linh dù hung hăng ngang ngược cỡ nào thì cũng chỉ là gây chuyện ở trên biển, không lay chuyển được căn cơ của mọi người, nhưng dị tộc thì lại đang muốn hủy diệt cả nhân tộc.

"Yên tâm đi, trí tuệ của U Linh cũng không thấp. Cho dù Bá tước lão gia không có thời gian bảo vệ các ngươi thì cũng có thể đàm phán với U Linh Vương."

"Sơn Địa Lĩnh đang thiếu nhân khẩu, các vị lo về thuyền U Linh, chúng tôi lại đang lo di dân xảy ra bất trắc!"

"Cho dù không thể ngăn chặn bọn chúng cướp bóc tứ phương, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho U Linh Vương đồng ý không đụng vào thuyền của chúng ta."

Jose ra sức lừa dối nói.

Có thể dựa vào đàm phán để giải quyết vấn đề này hay không, trong lòng Jose cũng không chắc lắm.

Bởi vì thuyền U Linh là chuyện có tính bảo mật cao, nên chỉ có một mình Hudson biết.

Điều quan trọng nhất hiện giờ là phải lừa đội tàu đi vận chuyển nạn dân về đây trước.

Nếu như xảy ra bất trắc, đó là vì "U Minh tam vương" đã làm trái hiệp ước, dù sao cũng không thể nào xác minh được.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Jose vẫn sẽ báo cáo chuyện này lên.

Dựa theo kế hoạch, chờ sau khi sắp xếp cuộc di dân xong, ông ta còn phải theo quân đến Công quốc Mosey.

Chương 1175: Diễn Xuất

Đây là vừa muốn tận dụng năng lực quân sự của Jose, cũng vừa là một sự khen ngợi dành cho công lao ngày thường của ông ta.

Tại Vương quốc Alpha, bình dân muốn trở thành quý tộc mà không có quân công là không được.

Trước đó Jose đã là một quý tộc, nhưng vì làm dê thế tội nên đã bị giáng cấp thành bình dân, nếu muốn trở lại thành quý tộc thì sẽ rất khó.

Không có đủ công tích chói sáng để ngăn chặn miệng của những người bị là sẽ không thể nào giành được tước vị.

Nếu như nói những người khác cần một quân công để trở thành quý tộc, vậy thì Jose cần mười quân công mới được.

Tội không dễ gánh.

Vương tử Caesar năm đó đã trở thành Quốc vương, cho dù mọi người có oán niệm như thế nào thì cũng chỉ có thể kìm nén, toàn bộ món nợ này đều được đẩy lên người Jose.

Điều này gần như cắt đứt con đường tự lập của Jose.

Đi theo Hudson lăn lộn thì còn có thể giúp ông ta ngăn cản những thanh ám kiếm ẩn núp này, nếu như dám một mình ra ngoài lập nghiệp, sợ là ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào. . . .

Đợi bức thư này được truyền đến tay Hudson thì đại quân đã xuất phát.

Trên danh nghĩa là huấn luyện dã ngoại, nhưng chỉ cần là người có chút thường thức về địa lý cũng biết đây là đang chuẩn bị xuất binh Công quốc Mosey.

Đều là mang binh đánh giặc, nhưng độ khó khi chỉ huy quân tinh nhuệ lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Những quân đội mà Hudson đã từng chỉ huy trước đó đều không thể nào sánh được với đội quân này, dù là tốc độ hành quân hay là trận hình của đại quân.

Nghĩ lại những quân đoàn Kỵ binh vạn người trước kia, hiện tại hắn cảm thấy giống như cứt chó.

Chỉ có thể bắt nạt lũ Kỵ binh pháo hôi thú nhân mà thôi, chênh lệch hoàn toàn là một trời một vực.

Trên đường đi về cơ bản là sẽ không cần Hudson lão gia để tâm đến chuyện gì, cho dù gặp được vấn đề thì những sĩ quan bên dưới đều sẽ tự nghĩ biện pháp giải quyết.

Ngay cả khi gặp phải rắc rối lớn thì cũng sẽ đồng thời báo cáo cả chuyện phiền phức và cách giải quyết, chờ đợi người làm lão đại như hắn phê duyệt là được.

Công việc trong quân không nhiều, nên Hudson mới có thời gian để quan tâm đến công việc trong lãnh địa.

Vấn đề về thuyền U Linh, hắn thừa nhận là mình bàn giao không đủ kỹ càng, làm cho thuộc hạ hiểu lầm.

Nhưng hết cách rồi, loại chuyện này không thể nào mang lên mặt bàn nói được.

Vốn dĩ hắn còn đang cảm thấy đau đầu vì không biết nên giải quyết vấn đề thuyền U Linh như thế nào, không nghĩ là thuộc hạ đã nghĩ biện pháp giải quyết dùm hắn.

"Đàm phán" tốt nha, sự thỏa hiệp giữa nhân tộc và dị loại cũng không phải chỉ mới diễn ra lần một lần hai.

Những anh hùng Thượng Cổ trong truyền thuyết đều đã từng đàm phán với Tà Thần. So ra thì việc đàm phán với thuyền U Linh chỉ có thể xem như trò con nít.

Đúng là tên tuổi của "U Minh tam vương" hơi dữ tợn một chút, nhưng độ nổi tiếng của Hudson lão gia hắn cũng đâu có thấp.

Một rồng một gấu, hai cường giả Thánh Vực áp chế U Minh tam vương cũng có thể nói được. Cho dù mọi người có hoài nghi thì cũng chỉ cho rằng là do lực lượng mà Vương quốc Alpha ẩn giấu tham gia vào.

Nhờ vào công tác tuyên truyền của Giáo Đình, tất cả mọi người đều cho rằng ba chiếc thuyền U Linh đều có cấp bậc Thánh Vực, nên sẽ không có người nghĩ tới chuyện nô dịch cường giả ở cấp bậc này.

Nhưng chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, một khi thuyền của Sơn Địa Lĩnh có thể tự do thông hành, các quý tộc duyên hải trong Vương quốc nhất định sẽ tới cửa nhờ giúp đỡ.

Miếng bánh mậu dịch hàng hải lớn như thế, ai cũng không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy.

"Ăn một mình" thì sẽ đau bụng, một miếng bánh lớn như vậy không phải là thứ mà Hudson có thể nuốt một mình được, thỏa hiệp là kết quả tất nhiên.

Nếu như muốn yêu cầu lợi ích thì chỉ có thể dựa theo nhu cầu của thuyền U Linh, nếu không chuyện này sẽ bị bại lộ.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không làm người trung gian miễn phí. Nhưng loại hồi báo này đều nhờ vào tính tự giác của mỗi người.

Tiếc rằng thuyền U Linh không phải Cự Long, nếu như Cự Long cản đường ăn cướp thì chỉ cần trả phí bảo vệ là được, hơn nữa còn sẽ không có người nghi ngờ.

Chuyến đi này nhất định không thể thiếu, dù chỉ là làm dáng một chút thì cũng phải diễn cho đủ bộ. ...

Trong hải vực sương mù tĩnh lặng, đột nhiên xuất hiện sóng to gió lớn, giống như đang xảy ra sóng thần vậy.

Một cơn sóng lớn cao hơn trăm mét ập đến, dọa cho những tên lính trinh sát của các thế lực đang quan sát đến tình hình nơi này không ngừng lùi về phía sau.

"Có người đang thi triển cấm chú ở trong đó!"

Howell hoảng sợ nói.

Từ khi hạm đội của Giáo Đình bị hủy diệt, hải vực sương mù liền trở thành cấm địa, kẻ dám xâm nhập vào bên trong đó không phải là người ngu thì chính là loại người hung ác.

Theo như thông tin mà Howell nắm được, những người đã từng tiến vào hải vực sương mù trong khoảng thời gian gần đây đều không có một người có thể sống sót rời đi.

Chịu ảnh hưởng của chuyện này, các tuyến đường biển lân cận gần như bị đứt đoạn hoàn toàn. Ngay cả đội tàu của các đại quý tộc cũng không dám tuỳ tiện ra biển trong khoảng thời gian gần đây.

"Không chỉ có một chiêu cấm chú, đây là một cuộc hỗn chiến của các cường giả Thánh Vực!"

Khi đưa ra kết luận này, Howell không khỏi cảm thấy có chút mong chờ.

Sự tồn tại của thuyền U Linh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của các đại quý tộc ở vùng duyên hải. Nếu tình hình này tiếp tục kéo dài, các thế lực bị mất đi lợi ích hàng hải sẽ bị trọng thương nguyên khí.

Ngay cả các quý tộc lão gia mà cũng phải sống khổ như vậy, nhưng kẻ làm lính như bọn họ há lại có ngày tháng tốt lành.

Chương 1176: Hiệp Ước

Hải vực sương mù được thiên nhiên yểm trợ, làm cho chiến thuật biển người bị mất đi tác dụng. Vết xe đổ của Giáo Đình còn đó, không ai dám phái hạm đội tiến vào bên trong nộp mạng.

Hiện giờ mọi người chỉ biết rằng: Chỉ có nhiều cường giả Thánh Vực liên thủ với nhau mới có thể tiêu diệt được thuyền U Linh.

Muốn làm được điểm này thật sự rất khó.

Cường giả Thánh Vực của nhân tộc từng lộ diện bên ngoài chỉ có mấy người, lại còn thuộc các thế lực khác nhau, làm sao có thể hợp tác được?

Huống chi, cường giả Thánh Vực xuất thủ cũng tràn đầy rủi ro. Đối thủ cũng là cường giả cùng cấp bậc, lỡ như không cẩn thận mất đi một vị thì ai gánh chịu phần trách nhiệm này.

Đại chiến kéo dài mấy canh giờ, Howell không còn quan tâm đến việc xác định thân phận của người xuất thủ nữa, mà vội vàng truyền tin tức mình biết về.

Lúc chạng vạng tối, sau khi trình diễn xong, Hudson mới mang theo một rồng một gấu nghênh ngang ra ngoài hải vực sương mù.

Để thu hút sự chú ý của các thám tử, Hudson còn cố ý để Maxim rống lên một tiếng. Tiếng long ngâm vang lên như thể đang báo hiệu Vương giả trở về. . . .

Thành Beda, phủ tổng đốc.

Bá tước Pierce nhìn tin tình báo trong tay rồi chau mày.

Có Long kỵ sĩ ra tay với thuyền U Linh, từ mặt ngoài đến xem thì đây là một chuyện tốt.

Nhưng Long kỵ sĩ cũng không phải kẻ đần, vô duyên vô cớ chạy đi liều mạng với thuyền U Linh, đầu bị nước vào mới làm ra chuyện như vậy.

"Các ngươi cảm thấy người xuất thủ có thể là Hudson không?"

Tổng đốc Pierce có vẻ chần chừ hỏi.

Không phải do lão ta phóng đại chuyện này, nguyên nhân chủ yếu nằm ở chỗ, mặc dù Hudson cũng là một thành viên trong hàng ngũ đại quý tộc duyên hải, nhưng lợi ích ở trên biển của gia tộc Koslow lại cực kỳ bé nhỏ.

Không có đủ lợi ích mà lại chạy đi liều mạng với thuyền U Linh, dù có nhìn theo hướng nào cũng thấy không phù hợp logic.

Huống chi vào mấy tháng trước, song phương đã từng giao thủ một lần, lúc đó Hudson cũng không đủ năng lực để hủy diệt thuyền U Linh, hiện giờ chiến trường đổi thành bên trong hải vực sương mù thì càng không có hy vọng.

"Lão gia, nếu như là do Bá tước Hudson xuất thủ, có lẽ là vì có quan hệ với công tác vận chuyển nạn dân."

"Sơn Địa Lĩnh đang thiếu sức lao động, gần đây đường biển lại đang bị gián đoạn, ngăn chặn con đường vận chuyển nạn dân của bọn họ."

"Nếu như đổi sang đi đường bộ, không chỉ phải băng qua đại thảo nguyên mênh mông, mà còn phải đối mặt với mối đe dọa thú nhân lúc ẩn lúc hiện."

"Trong số nạn dân mà gia tộc Koslow được chia cho, nếu như có 1/5 người còn sống tới được đích đến đã là nhờ có Thần Hi chi chủ phù hộ rồi."

"Số lượng nạn dân này đã vượt quá 1/3 tổng nhân khẩu của Sơn Địa Lĩnh, có khả năng là Bá tước Hudson vì chuyện này đích thân ra tay."

"Tiếc là chiến trường này quá đặc thù, người của chúng ta không có cách nào tới gần, không biết được tình hình chiến đấu ra sao."

Lão quản gia Gadri phân tích nói.

Gia tộc Koslow là đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, tìm hiểu đối phương chỉ là một chuyện rất bình thường.

Dựa vào tài nguyên và sự ủng hộ của gia tộc Dalton, những tên gián điệp được cài vào trong Sơn Địa Lĩnh hiện đang xuôi gió xuôi nước, kiến công lập nghiệp, không ít người đã lăn lộn đến hàng ngũ trung cao tầng của Sơn Địa Lĩnh.

Hiện giờ, gia tộc Koslow có bất kỳ hành động lớn nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của bọn họ.

Tất nhiên là trong lòng Hudson cũng biết rõ tất cả những chuyện này. Nguyên nhân chủ yếu mà hắn không thanh tẩy trên diện rộng là vì những tên gián điệp này rất được việc.

Bọn họ có thể làm được những chuyện mà người khác không giải quyết được; Những chuyện mà người khác có thể làm được, bọn họ làm tốt hơn rất nhiều.

Ví dụ như mua sắm lương thực, người của hắn ra ngoài chỉ có thể mua được 2000 tấn; Nhưng nếu sắp xếp cho những tên gián điệp này ra ngoài mua, người ta có thể mua về 2500 tấn, hơn nữa giá còn rẻ hơn một tí xíu.

Lợi ích đưa tới cửa, không lấy thì phí, nhưng lấy nhiều thì lại thành nghiện.

Sau một hồi mới đẩy hết lũ gián điệp này ra ngoài rìa, nhưng cuối cùng người ta lại dựa vào công lao để trở lại trung tâm quyền lực.

Nếu không vì đã từng trải qua thời đại tin tức oanh tạc, cảm thấy không thích hợp, có lẽ hiện giờ Hudson đã xem họ là những "bề tôi thân tín nhất" rồi.

"Tình hình chiến đấu đã rất rõ ràng, Nguyên soái Hudson có thể toàn thân trở ra, hẳn là không bị quá thiệt hại quá nhiều."

"Nhưng U Minh tam vương cũng không phải dễ trêu, dù là cường giả đối chiến, ưu thế địa lý không rõ ràng, nhưng bọn chúng cũng sẽ không thua."

"Năm cường giả Thánh Vực hỗn chiến vài tiếng đồng hồ, sau đó lại dừng lại hơn hai tiếng mới bước ra, khả năng cao là Nguyên soái Hudson đã đàm phán với U Minh tam vương."

"Sau đó chỉ cần xem hành động của Sơn Địa Lĩnh là biết, nếu như thuyền của bọn họ có thể di chuyển bình thường liền có thể chứng minh là đôi bên đã đạt được thỏa thuận."

"Nếu thật sự đàm phán thành công thì đây cũng là một chuyện tốt đối với chúng ta."

"Ngài có thể liên hợp với các nhà quý tộc vùng duyên hải để mời Nguyên soái Hudson ra mặt tiến hành đàm phán với thuyền U Linh."

"Thuyền U Linh Thánh Vực đã không cùng chung cấp bậc với thuyền U Linh bình thường, nếu chỉ đơn thuần là cướp bóc giết chóc khắp nơi thì sẽ không có trợ giúp gì nhiều với U Linh Vương."

Schaefer tự tin nói.

Suy cho cùng thì đại lục Aslante cũng là nơi dựa vào thực lực để nói chuyện, gặp được dị đoan nhỏ yếu đương nhiên là phải diệt trừ, nhưng khi gặp phải dị loại cường đại, lúc nên thỏa hiệp thì vẫn phải thỏa hiệp.

Thao tác linh hoạt trong chính trị chính là nhân tố thiết yếu của một nhà quý tộc đạt tiêu chuẩn.

Chương 1177: Hiệp Ước (2)

"Không thể tiếp tục ngồi đợi như vậy nữa, hải vận bị gián đoạn một ngày thì gia tộc sẽ phải chịu tổn thất đến hàng vạn kim tệ."

"Hiện giờ lập tức cử người đi liên lạc với các thế lực. Quản gia chuẩn bị một phần hậu lễ, có lẽ sau này sẽ cần dùng đến."

Tổng đốc Pierce nhanh chóng đưa ra quyết định.

Trước đó không có cách nào, dù cho bị tổn thất nhiều hơn nữa, gia tộc Dalton cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ đã nhìn thấy hy vọng có thể giải quyết vấn đề, nên đương nhiên là phải nghĩ biện pháp đi giải quyết.

Từ khi dịch vụ vận chuyển trên biển bị đình chỉ đến giờ, toàn bộ hàng hóa của gia tộc Dalton đều bị tồn đọng, bến cảng phồn hoa cũng trở nên tiêu điều.

Chuyện làm ăn của gia tộc ngày càng thua lỗ, còn phải nuôi thêm đội tàu. Sản nghiệp vốn nên sinh lời cao nhất, hiện giờ lại biến thành cự thú nuốt vàng.

Nếu như tình trạng này tiếp tục kéo dài, cuộc sống của những người phụ thuộc vào việc buôn bán trên biển của họ như: chủ tàu, thủy thủ, công nhân bến tàu. . . Đều sẽ bị phá sản.

Một khi những người này rời đi, muốn bắt đầu lại mậu dịch trên biển sẽ vô cùng khó khăn.

Về bản chất thì đây chính là một dây chuyền sản nghiệp, gia tộc Dalton chỉ chiếm được khâu kiếm lợi nhiều nhất, những khâu trung và hạ du còn cần mọi người phải hợp tác với nhau để hoàn thành.

Không có chuyện một nhà có thể làm hết tất cả những chuyện làm ăn này.

Tổn thất gián tiếp sẽ càng lớn hơn. Có thể nói là toàn bộ nền kinh tế ở tỉnh Đông Nam cũng đều bị ảnh hưởng. . . .

Sau khi trình diễn xong, sáng ngày hôm sau, đội tàu đang neo tại Cảng Gấu liền bắt đầu treo cờ của gia tộc Koslow ra biển.

Tin tức này đã được truyền ra khỏi Sơn Địa Lĩnh, tất cả mọi người đều biết là giữa Hudson lão gia và thuyền U Linh đã xảy ra một trận đại chiến, giành được quyền tự do hàng hải.

Nhìn qua lá cờ long hùng đang tung bay trong gió, tất cả mọi người đều không khỏi lộ vẻ kính sợ.

Thực ra, đây đã là lần thứ hai Hudson sửa chữa cờ của gia tộc.

Lá cờ lúc đầu của gia tộc Koslow chính là một con chiến mã, tượng trưng cho tinh thần dũng cảm.

Những gia tộc có lá cờ tương tự ở Vương quốc Alpha không có năm trăm cũng có ba trăm.

Cho dù là có các chi tiết khác biệt, nhưng cũng rất lầm khi xác định chúng.

Đây chỉ là vấn đề nhỏ, các quý tộc nhỏ vốn không có nhiều tiếng tăm, chủ yếu vẫn phải nhìn xem văn tự trên lá cờ để phân biệt.

Không phải vì những gia tộc này lười, không biết thiết kế một lá cờ dễ nhận biết, mà là vì cờ của các gia tộc quý tộc cũng có quy tắc ngầm.

Trên lá cờ của gia tộc xuất hiện Cự Long có nghĩa là tổ tiên đã từng xuất hiện Long kỵ sĩ; Nếu trên lá cờ có biểu tượng Thần Thánh thì có nghĩa là tổ tiên đã từng xuất hiện Thánh đồ. . .

Nói một cách đơn giản chính là lão tổ tông từng rất ghê gớm, nên cờ của gia tộc mới có thể ngạo mạn như vậy.

Muốn thay đổi cờ hiệu thì chỉ có thể dựa vào bản thân.

Nếu như không thể thỏa mãn điều kiện, miễn cưỡng gán ý nghĩa đặc biệt cho cờ của gia tộc mình thì chỉ làm cho người ta chế giễu mà thôi.

Theo hệ thống quy tắc này, thấy trên cờ của gia tộc đối phương có cái gì là biết nên cho đãi ngộ như thế nào.

Không cần hoài nghi, cờ gia tộc càng khủng thì thực lực của gia tộc đó chắc chắn sẽ không kém.

Ngay cả những quý tộc cổ xưa đang suy tàn, chỉ cần có thể bảo vệ được truyền thừa của gia tộc, không để cho người ta cướp đi, thì thực lực chắc chắn sẽ không yếu.

"Jacob, trong lúc ta rời đi, Bộ Chính vụ phải chú ý nhiều hơn.".

"Nếu như có các nhà đại quý tộc ở vùng duyên hải tới bái phỏng thì đưa phần danh sách vật tư và khế ước này cho bọn họ."

"Nói cho họ biết là thuyền U Linh muốn những thứ trên danh sách này. Nếu như muốn quyền tự do hàng hải thì phải giao đủ số vật tư này."

"Nếu như họ không chấp nhận điều kiện, hoặc là cảm thấy thuyền U Linh chào giá quá cao, thì cứ để họ tự đi đàm phán."

"Chuyện còn lại, không cần quan tâm. Mặc kệ các nhà có nói cái gì thì cũng không được đáp ứng."

Hudson dặn dò.

Trong lần xuất chinh này, Hudson để đa số tư quân của gia tộc ở lại lãnh địa, chỉ mang theo kỵ binh Ma thú của lãnh địa.

Toàn bộ Kỵ binh Ma thú trong Vương quốc đều bị điều động, Hudson đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Còn về phần siêu phàm tinh nhuệ đương nhiên là không có.

Những binh sĩ ưu tú nhất đều đã gia nhập vào đoàn Kỵ binh Ma thú, còn không thì trở thành sĩ quan trong quân đội.

Mới làm giàu được mấy năm, có được phần vốn liếng này đã rất không dễ dàng gì. Những thế lực có thể bỏ ra hơn ngàn siêu phàm tinh nhuệ gia tộc đều là các đại quý tộc uy tín lâu năm.

Trong tay Hudson còn có không ít binh lính tinh nhuệ bình thường, nhưng cuộc chiến tranh lần này không dùng được bọn hắn.

Để lại một lượng lớn binh lực ở lại lãnh địa làm hắn cảm thấy an tâm phần nào. Cho dù là gặp phải tình huống đột xuất thì cũng có thể ứng phó được.

Hành động nhằm vào của hắn Giáo Đình vốn rất bí mật, nhưng điều này không có nghĩa là bọn chúng sẽ không giận chó đánh mèo. Trực tiếp giết tới thì không đến mức, nhưng ủng hộ tổ chức tà giáo đứng ra kiếm chuyện lại hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Trong tháng qua, chỉ tính riêng tỉnh Đông Nam thôi đã lần lượt xảy ra ba cuộc nổi loạn của các tổ chức tà giáo rồi. Chỉ là thực lực của bọn chúng hơi yếu, vừa mới ngoi đầu lên tạo phản đã lập tức bị trấn áp.

Cuộc nổi dậy có quy mô lớn nhất cũng chỉ chiếm một được một tòa Nam tước lĩnh, còn chưa kịp khuếch trương đã bị hàng xóm vây đánh đến hoài nghi nhân sinh.

Ngoài nguyên nhân là thực lực của tổ chức tà giáo hơi kém ra, chủ yếu vẫn là do số lượng tín đồ của bọn chúng quá ít, không được nhiều dân chúng hưởng ứng.

Chương 1178: Thủ Thành

Mặc dù là vậy, Hudson vẫn không dám phớt lờ. Trong tình huống bình thường, các tổ chức tà giáo sẽ không gây ra được sóng gió gì, nhưng còn có lúc tình huống không bình thường mà.

Một khi chiến tranh toàn diện nổ ra, cuộc sống của dân chúng bình thường chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, lồng ấp sinh sôi tà giáo liền xuất hiện.

Cộng thêm việc lực lượng vũ trang của các quý tộc địa phương đã ra tiền tuyến, không còn đủ năng lực áp chế bọn chúng nữa, lúc đó sẽ rất dễ xảy ra đại loạn.

Nguyên nhân mà hắn ra tay giúp các đại quý tộc duyên hải thực chất cũng là đang giúp chính mình.

Trong túi của những kẻ này có tiền thì Vương quốc mới có tiền để tiếp tục cung cấp cho chiến tranh. Không cần phải bóc lột địa phương bằng mọi giá để kiếm kinh phí nuôi chiến tranh.

Đặc biệt là tình trạng thiếu hụt lương thực, Hudson cần bọn họ cố gắng phát triển ngư nghiệp hải dương.

Một khi có đủ vật tư cung ứng, những dân chúng ở đáy xã hội sẽ không bị cắt giảm khẩu phần lương thực. Cuộc sống không đến nỗi khó khăn là sẽ không bị các tổ chức tà giáo tẩy não.

Nếu mà so sánh thì những thứ mà lũ U Linh muốn liền không đáng được nhắc tới.

Hudson đã tìm hiểu hết những vật tư có tên trên danh sách rồi. Mặc dù cho trân quý, nhưng cũng không đến mức là vạn kim khó cầu.

Chỉ cần các nhà chịu bỏ công sức, muốn góp đủ danh sách vật tư này cũng không phải là chuyện khó.

Nếu như không làm được, đó chính là vấn đề về thành ý. Chờ khi họ đâm phải bức tường thì tự nhiên sẽ quay đầu thôi.

"Vâng, Bá tước đại nhân!"

Jacob trả lời với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Y thật sự không biết gì về phương diện quân sự. Hiện giờ thấy mọi người đều ra chiến trường, còn bản thân thì ở lại trông nhà.

Hudson chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy cảnh này. Mang theo các tổ chức thành viên ra tiền tuyến, ăn ké quân công chỉ là phụ, chủ yếu là phải mở rộng tầm mắt cho bọn họ.

Vì lãnh địa đang không ngừng phát triển, nên Hudson cảm thấy mình cần nhiều nhân tài có thể một mình đảm đương một phía. Đào người thì độ khó quá lớn, nên hắn chỉ đành tự bồi dưỡng.

Nếu như xét về dụng binh đánh trận thì võ tướng vẫn càng đáng tin hơn một chút. Các quan văn chỉ được cái lý thuyết, khi ra thực chiến liền tay chân lóng ngóng.

Những vị tướng đại tài văn võ song toàn thật sự là quá ít ỏi.

Hắn không hy vọng là sẽ có được tất cả, nhưng ở một nơi không yên ổn như đại lục Aslante, muốn tọa trấn một phương thì vẫn cần phải có một chút năng lực quân sự.

Chỉ cần là người có một chút thiên phú quân sự, Hudson đều không ngại mang theo bồi dưỡng một phen. Nếu như một chút thiên phú cũng không có, vậy thì thật sự là hết cách.

Sau khi sắp xếp công việc trong lãnh địa xong, Hudson gọi ra Maxim tới, mang theo một vài thành viên trong tổ chức chạy thẳng về phía quân doanh. . . .

Pháo đài August đã từng là trọng địa chiến lược của Công quốc Mosey, bây giờ lại đang trở thành chiến trường.

Đối mặt với cuộc tấn công của liên quân dị tộc, quân thủ thành chống trả rất ngoan cường, nhưng vẫn không thể đảo ngược tình thế suy tàn trên chiến trường.

Tử tước Raquel bị thời đại đẩy lên thượng vị lúc này đang khóc không ra nước mắt. Không biết là ai đã nói những lời sàm ngôn với Quốc vương là y đã nhận được chân truyền của Hudson.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Cho nên trách nhiệm bảo vệ Pháo đài August liền được đặt lên vai y. Muốn từ chối cũng không được, ai bảo Raquel có kinh nghiệm bảo vệ Phi Hùng bảo chứ?

Mặc dù Phi Hùng bảo cuối cùng vẫn thất thủ vào thời khắc cuối cùng, nhưng cuộc chiến công phòng thảm thiết năm đó ở Phi Hùng bảo vẫn khiến cho giới cao tầng của Công quốc cảm thấy hài lòng.

Với tư cách phe bại trận, nên đương nhiên là không có quân công, nhưng Công quốc cũng không hề truy cứu trách nhiệm mất thành đất mất!

Giới cao tầng Công quốc muốn phục chế cuộc công phòng chiến ở Phi Hùng bao năm đó, lợi dụng tuyến phòng thủ Pháo đài August để tiêu hao binh lực của liên quân dị tộc, tranh thủ nhiều thời gian hơn cho Công quốc.

Lý tưởng là tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất khó khăn. Đúng là Raquel đã học được không ít khi đi theo Hudson, nhưng điều đó không có nghĩa là y có thể từ một vị thiếu gia ăn chơi biến thành danh tướng đại lục.

Ngoài việc học được cách tăng cường công sự thành phòng khi vườn không nhà trống và thực thi nghiêm chỉnh kỷ luật quân đội ra, Raquel không biết nên làm gì nữa.

Phản kích là chuyện không tồn tại, Hudson lão gia chỉ mang y đánh những cuộc chiến chiếm ưu thế, trước giờ y chưa từng đánh cuộc chiến ở thế bất lợi bao giờ, nhưng cuộc chiến mà Raquel đang phải đối mặt hiện giờ lại ở thế bất lợi.

Đối mặt đại quân của liên minh Thượng Cổ Di tộc đang đến gần, trong tay Raquel chỉ có 80. 000 quân thủ thành của Công quốc và 120. 000 bại binh thu nạp được.

"Lũ ngu Đông Vương quốc Warhammer kia vẫn còn chưa chịu an phận sao?"

Trong khi nói chuyện, Raquel không nhịn được vuốt vuốt trán.

Gặp phải heo đồng đội là chuyện vô cùng đau đầu. Hơn nữa, những bại binh này đều đến từ nhiều quốc gia Bắc đại lục, sau lưng liên lụy đến rất nhiều chuyện phiền phức, căn bản không thể nào dùng phương pháp mạnh được.

Thực ra thì việc mắng Đông Vương quốc Warhammer cũng là đang chọn quả hồng mềm để bóp. Đều đã lăn lộn đến mức phải thành lập một chính phủ lưu vong rồi, đắc tội cũng chẳng có gì gọi là.

Nhưng bại binh của những quốc gia khác thì khác, sau lưng còn có người chống đỡ. Raquel cũng lo rằng những sai sót trong quá trình chỉ huy của mình sẽ làm cho mối quan hệ của các quốc gia nhân tộc Bắc đại lục trở nên căng thẳng, dẫn đến những hậu quả khó lường.

"Xin Tổng đốc đại nhân yên tâm. Chúng tôi đã đưa đám ngu xuẩn đó rời khỏi tiền tuyến rồi, hiện giờ chỉ có quan binh trung và hạ tầng ở lại tiền tuyến."

"Chẳng qua tâm tình của bọn họ đang rất mâu thuẫn, lo là chúng ta sẽ lấy họ ra làm bia đỡ đạn, nên không mấy tích cực trong lúc chấp hành mệnh lệnh."

Klynn vội vàng trả lời.

Chương 1179: Thủ Thành (2)

Gặp phải heo đồng đội, đưa đi nơi khác cũng là một lựa chọn tốt, ít nhất là sẽ không tiếp tục gây thêm phiền cho bọn hắn nữa.

Trông thâm tâm Raquel thậm chí đang nghi ngờ rằng đám người kia là cố tình nhảy ra quấy rối.

Năm đó, khi còn là một thiếu gia ăn chơi, y cũng từng làm ra không ít những chuyện như vậy nhằm trốn nghĩa vụ quân sự.

Tiếc là thủ đoạn quá non, không chơi lại đám lão hồ ly trong vương đô, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn ra tiền tuyến.

Lợi ích duy nhất của những thủ đoạn non nớt này chính là trùng hợp gặp được Hudson. Nếu không có biến cố xảy ra ở nửa đường, Raquel đã có thể tiếp tục đi theo Hudson và giành chiến thắng đến cuối cùng.

Nếu như đổi chỗ, Raquel là giới cao tầng của Đông Vương quốc Warhammer đang lưu vong, thì y cũng sẽ không ở lại tiền tuyến vào lúc này.

Nhưng nếu bỏ lại đại quân rồi một mình rời đi thì sẽ làm mất danh dự của một nhà quý tộc, chuyện này mà truyền ra ngoài là sẽ không còn có cách nào lăn lộn trong vòng tròn này được nữa.

Cố tình gây chuyện để mượn tay của đồng minh đưa mình rời đi, về mặt lý thuyết thì chuyện này hoàn toàn có thể giải thích được.

"Truyền lệnh xuống, phân tách toàn bộ bại binh ra, thành lập một hai quân đoàn mới."

"Thông báo cho những quý tộc có tước vị Nam tước trở lên trong hàng ngũ bại binh tới dự họp, sau khi cuộc họp kết thúc, ta sẽ an bài quân chức cho họ."

"Phái người của đội đốc chiến qua đó nhìn chằm chằm, nếu như ai dám gây chuyện, giết hết không tha!"

Raquel tàn nhẫn nói.

Đại quý tộc đã bị đưa đi hết rồi, những kẻ còn lại đều là tôm tép nhãi nhép. Dù là sức ảnh hưởng trong giới quý tộc hay là uy vọng trong quân đội cũng đều có hạn.

Hiện tại bầy "tôm" này đang không có đầu, không gây ra được sóng gió gì lớn trong quân đội, nên Raquel cũng sẽ không dễ nói chuyện như vậy. ...

Khi nhìn thấy đại quân dị tộc xuất hiện ở phía chân trời, Raquel liếc mắt nhìn sang quân đội của mình rồi đột nhiên nhíu mày.

Thời gian quá ngắn, chỉ có thể miễn cưỡng hoàn thành việc tổ chức bại binh, căn bản không kịp tiến hành huấn luyện quân đội, huấn luyện chỉ huy thì lại càng không cần phải nghĩ.

Có đội đốc chiến nhìn chằm chằm, dùng để thủ thành thì tạm được, nhưng nếu để lũ bại binh này đi chấp hành những nhiệm vụ tác chiến khác thì e là sẽ nhanh chóng sụp đổ.

"Truyền lệnh xuống, nhắm thẳng Ma Tinh pháo vào trận doanh phe địch rồi cùng bắn!"

Raquel thở dài nói.

Thực lực bản thân không tốt, không thể nhân lúc đối phương chưa ổn định để khởi xướng tập kích, chỉ có thể dựa vào Ma Tinh pháo để ra oai phủ đầu với đối phương.

Hiệu quả ra sao cũng không quan trọng, mấu chốt là phải gia tăng lòng dũng cảm cho người mình. Chỉ cần nhìn vào phản ứng của các binh sĩ ở trên tường thành là biết, địch nhân còn chưa tiến công mà đã có người run rẩy rồi.

Tiếng pháo vang lên mở màn cho cuộc đại chiến.

Đạn pháo lao vụt tới, sau khi nổ tung làm cho bùn đất phun đầy mặt của tên tướng lĩnh cự nhân, chuyện này đã chọc giận vị đại tướng này.

Con quái vật khổng lồ cao 18 mét này đã nhặt một tảng đá có đường kính 1,5m rồi ném về phía tường thành, trong miệng còn gầm lên: "Phản công!"

Đám cự nhân trong đội ngũ liền lập tức bận rộn, có người nhặt hòn đá, có người bứng cây đại thụ. . . Rồi ném về phía tường thành.

Một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống đã đập trúng người của ba tên binh sĩ thủ thành, trong nháy mắt liền có thêm một bãi thịt nát.

Chuyện này dường như đã đánh thức ký ức kinh hoảng từ trong xương tủy của nhiều người, rất nhiều binh sĩ thủ thành đã trực tiếp vứt bỏ binh khí, muốn rời khỏi chiến trường, điều này làm cho Raquel tức giận đến mức rút thanh Kỵ sĩ kiếm của mình ra rồi chém chết hai tên đào binh.

Các đội đốc chiến cũng nhao nhao hành động, dựa vào những cái đầu người được treo trên cổng thành mới ngăn lại cuộc hỗn loạn này.

Ngoài miệng không nói gì, nhưng trong thâm tâm Raquel lại đang cảm thấy rất chấn động. Dùng cơ thể máu thịt để đối chiến với công nghệ ma pháp mà lại không rơi vào thế hạ phong, chẳng trách Đông Vương quốc Warhammer bị sụp đổ nhanh như vậy.

Nếu như số lượng cự nhân nhiều thêm một chút nữa, sợ là cách cục trên toàn đại lục Aslante đều sẽ phát sinh biến hóa.

Theo như Raquel được biết, nhưng tên khổng lồ cao mười mấy mét ở trước mặt này chỉ được xem là tiêu chuẩn bình thường trong Tộc Cự Nhân.

Từ những tin tức mà Công quốc thu thập được, tên cự nhân lớn nhất từng xuất hiện trên chiến trường có hình thể cao chừng hơn ba mươi mét.

Nếu như những kẻ như vậy xuất hiện trên chiến trường thì quả thật là đại sát khí.

"Không hổ là chủng tộc có thể chống lại cả Cự Long!"

Raquel không nhịn được cảm thán một câu.

Cách nói này đã được phóng đại, đúng là có cự nhân có thể chống lại cả Cự Long, nhưng đó chính là người khổng lồ Titan trong truyền thuyết.

Tùy tiện một người liền có thân cao 50-60 mét, thậm chí có người còn cao hơn trăm mét, những tên đại biến thái này mới là tuyển thủ có cùng đẳng cấp với Cự Long.

Nhưng tộc người khổng lồ Titan đã bị diệt tuyệt trong thời thượng cổ rồi.

Huyết mạch còn lại được truyền thừa trong Tộc Cự Nhân, thỉnh thoảng nếu may mắn thì không chừng có thể thức tỉnh một đợt, nhưng cũng đều là phù dung sớm nở tối tàn, như thể bị trúng phải lời nguyền vậy.

So với nhân tộc tới nói, những cự nhân bình thường đã rất mạnh rồi, số lượng chính là nguyên nhân khiến cho bọn chúng rút lui khỏi sân khấu đại lục.

Chứng kiến sự suy tàn của Vương quốc Warhammer, sau hàng trăm năm nghỉ ngơi và hồi phục, tài nguyên và lãnh thổ đã không còn đáp ứng được nhu cầu phát triển của Tộc Cự Nhân nữa, nên bọn chúng mới hợp tác với đám Thượng Cổ Di tộc để giết về lại đại lục.

"Catmull, tỉnh táo một chút, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta!"

Một con quái thú có 8 móng vuốt quát lớn.

Chương 1180: Thủ Thành (3)

Gặp phải một đối tác bốc đồng như vậy, Holt cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng hết cách rồi, Đa Trảo Tộc và Tộc Cự Nhân đã hợp tác với nhau rất nhiều năm rồi.

Nếu nói Tộc Cự Nhân là điển hình của câu đầu óc ngu si tứ chi phát triển; Vậy thì Đa Trảo Tộc của Holt chính là một thái cực hoàn toàn khác.

Dưới áp lực sinh tồn, hai chủng tộc có thiên phú bù đắp lẫn nhau này đã chọn hợp tác với nhau.

Thực ra, Tộc Cự Nhân cũng không phải là hoàn toàn không có não. Chẳng qua số lượng cự nhân có não rất ít, đại đa số đều là tứ chi phát triển.

Đa Trảo Tộc cũng không yếu, nhưng nếu như so với những Thượng Cổ Di tộc trong thế giới băng tuyết thì lực lượng tổng thể của chủng tộc này tương đối yếu, và Holt chính là một vị cường giả.

Muốn biết thực lực của bọn chúng mạnh hay yếu là rất đơn giản, chỉ cần đếm số móng vuốt là được. Một móng vuốt liền đại diện cho cấp 1, tám móng vuốt liền đại diện cấp 8.

Với tư cách là quân tiên phong, sứ mạng của bọn chúng không phải là công thành, mà là phải dụ được đại quân nhân tộc ở trong thành ra bên ngoài, hoặc có thể nói là đe dọa nhân tộc rời đi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhiệm vụ lần này nhất định sẽ thất bại. Nghĩ tới đây, Holt liền nổi giận, từ khi cộng tác với tên Catmull này, ngoài thành công hù dọa được kẻ địch hai lần ra, những nhiệm vụ còn lại đều là thất bại.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc có thể liên hợp với nhau là vì bọn chúng đã ban hành những quy định để ước thúc hành vi của mỗi chủng tộc.

Ví dụ, việc phân chia lãnh địa sau chiến tranh mà mọi người quan tâm nhất đều sẽ được gắn liền với thành tích trên chiến trường.

Sau khi bị Catmull giày vò như vậy, quân phòng thủ ở trong thành sẽ không thể nào ra khỏi thành đánh lén nữa. Hiện giờ mà quân đội nhân tộc trong thành vẫn chưa chạy trốn, khả năng cao đây sẽ là một trận huyết chiến.

Đối với liên minh Thượng Cổ Di tộc mà nói, bọn chúng chỉ cần đất đai, công thành chiến không có nhiều lợi ích, có thể không đánh thì tốt nhất vẫn là không cần phải đánh.

Ai bảo nhân khẩu của các tộc trong liên minh đều có hạn chứ?

Nếu như không chuẩn bị kỹ càng từ trước, chỉ cần sảng khoái nhất thời, sau này khi nhân tộc phát động phản công, bọn chúng sẽ không cầm cự được.

"Holt, chuyện này thì liên quan gì đến. Là do nhân tộc động thủ trước, ta chỉ sai thuộc hạ phản công thôi."

"Hơn nữa, không phải trước đó vẫn rất thuận lợi sao, chỉ là đe dọa quân thủ thành một chút thôi mà bọn chúng đã bị dọa đến chạy loạn khắp nơi rồi."

"Để ta thử lại lần nữa, không chừng quân phòng thủ trong thành sẽ bị hù chạy, lúc đó chúng ta sẽ không cần phải công thành."

Catmull lớn tiếng nói.

Nếu không có những tiếng nổ che giấu, sợ là quân thủ thành ở phía đối diện đều có thể nghe được.

Holt bất đắc dĩ trợn trắng mắt, nó rất muốn cho tên to con trước mặt này tiếp tục, dù sao cũng không phải là người của Đa Trảo Tộc nó chết.

Nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm thượng phong, trong tộc đã từng phân tích rồi: Nhân lúc hiện giờ nhân tộc không rảnh để bận tâm đến Bắc đại lục, lợi dụng cuộc chiến lần này để chiếm chút tiện nghi thì được; Nhưng nếu như khẩu vị quá lớn, sau này nhất định sẽ phải trả một cái giá vô cùng thê thảm.

Trong Liên minh Thượng Cổ Di tộc, Đa Trảo Tộc thuộc phái thấy tốt thì lấy. Tiếc rằng tiến triển thuận lợi ở giai đoạn đầu đã làm cho phái chủ chiến chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Nếu đã không thay đổi được đại cục, vậy thì chỉ có thể bảo toàn thực lực. Không chỉ phải bảo toàn thực lực của nhà mình, mà còn phải chiếu cố cho cả đồng bọn nữa.

Mặc dù Tộc Cự Nhân có hơi bốc đồng một chút, nhưng bọn chúng lại rất thẳng thắn, không có âm mưu tâm kế gì, nên không cần phải lo bị đồng bọn phản bội!

"Đủ rồi, Catmull!"

"Nơi này là Công quốc Mosey, quân phòng thủ không phải là Người Warhammer đã bị chúng ta dọa cho sợ mất mật. Nếu không đánh vài trận khổ chiến thì địch nhân sẽ không bị chúng ta dọa sợ đâu."

"Không cần thiết phải hy sinh vô nghĩa nữa, để người của ngươi rút lui ra bên ngoài tầm bắn của Ma Tinh pháo đi, chờ đại quân tới rồi mới tấn công tiếp."

"Đừng có quên, Tộc Cự Nhân các ngươi chỉ còn vài vạn nhân khẩu nữa thôi, nếu như bị tổn thất nặng nề ở chỗ này, sau khi trở về ngươi sẽ giải thích như thế nào?"

Holt tức giận nói.

Dùng cơ thể máu thịt để đối kháng công nghệ ma pháp là phải trả một cái giá rất lớn. Trong cuộc giao phong ngắn ngủi vừa rồi, đã có hơn mười người của Tộc Cự Nhân phải trả giá bằng cả mạng sống, còn có mười mấy tên Cự nhân bị thương nữa.

Mặc dù quân phòng thủ có thương vong nhiều hơn, nhưng mà dân số của nhân tộc lại rất nhiều!

Trong liên minh Dị tộc, ngoài thú nhân là có thể không chút kiêng kỵ ra sử dụng chiến thuật biển thú ra, năng lực sinh sản của các chủng tộc còn lại đều không sánh bằng nhân tộc.

Vì giảm bớt tổn thất của các binh sĩ dưới trướng, Holt thà rằng giảm hiệu suất xuống một chút, chờ quân chủ lực tới rồi mới đánh tiếp.

Có Tộc Tinh Linh làm vú em, vũ khí ma pháp của Liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng không yếu. Hơn nữa, đoàn Ma pháp sư tùy hành cũng là lợi khí để công thành.

Đương nhiên, nguyên nhân mà bọn chúng biểu hiện hèn nhát như vậy, ngoài việc thiếu lợi khí công thành ra, điều quan trọng nhất chính là không đủ binh lực.

Dù có tập hợp vài chủng tộc lại cũng không đủ 3000 đại quân. Nếu không phải trong đội ngũ này có năm trăm tên cự nhân thì Holt cũng không dám mang theo quân đội tới chỗ này khiêu khích.
. . .

"Địch nhân lui!"

"Địch nhân lui!". . .

Nghe được tiếng hoan hô của các binh sĩ thủ thành, vẻ ngưng trọng trên mặt Raquel cũng vơi đi phần nào, nhưng cũng lập tức trầm xuống.

Kiếp nạn hôm nay xem như qua rồi, nhưng sau đó mình nên làm gì đây?

Chương 1181: Công Thành Chiến

Chịu sự ảnh hưởng của Người Alpha, nên Công quốc Mosey cũng đã xây dựng rất nhiều tuyến phòng thủ ở khu vực biên giới. Pháo đài August chính là tuyến phòng thủ đầu tiên, cũng là tuyến phòng thủ kiên cố nhất của Công quốc.

Rút lui không thành vấn đề, nhưng nhất định phải gây được sát thương cho địch nhân, đồng thời còn phải tranh thủ thời gian cho Công quốc.

Nếu không đánh cho địch nhân cảm thấy đau thì cũng đừng nghĩ đến chuyện có được hòa bình. Cho dù vẫn còn hi vọng là Vương quốc Alpha, nhưng cũng không thể đặt hết toàn bộ hi vọng lên người khác được.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân tăng cường phòng bị, đề phòng địch nhân đánh lén!"

"Mặt khác, phái người đưa tin cho vương đô, nói là cuộc chiến bảo vệ Pháo đài August đã nổ ra rồi, chúng ta cần lực lượng của đồng minh."

"Nếu như viện quân của Vương quốc Alpha không thể tới ngay lập tức, thì có thể mời Nguyên soái Hudson đến chỉ huy quân đội cho chúng ta trước!"

Một lời nói hèn nhát như vậy không nên được phát ra từ một tên tướng lĩnh ở tuyến đầu. Nếu như để lời nói này truyền đến tai kẻ thù chính trị thì sẽ trở thành nhược điểm.

Nhưng Raquel không quan tâm, một chút vấn đề nhỏ mà thôi, cho dù gây ra sóng gió gì thì người cha già ở Vương đô cũng sẽ giải quyết hậu quả dùm cho y.

Hiện giờ Raquel chính là người thừa kế gia tộc, lực lượng chính trị mà y có thể vận dụng đã hoàn toàn khác biệt so với vị thiếu gia ăn chơi trước đó.

Dù sao chuyện này cũng từng có tiền lệ. Trong giai đoạn hậu kỳ của cuộc xâm lược trước đó của Thú nhân, quân đội của Công quốc đã được giao cho Hudson chỉ huy, bây giờ giao thêm một lần nữa cũng không có gì ghê gớm.

Raquel không lo là sẽ có người phản đối. Bởi vì cuộc đại chiến lần trước gần như đã chôn vùi toàn bộ những con em quý tộc ưu tú nhất của Công quốc Mosey.

Hiện giờ trong quân đội vẫn còn chưa có người kế tục. Chỉ cần nhìn vào chuyện Raquel thượng vị là đủ hiểu rồi, nếu như có lựa chọn tốt hơn, Quốc vương chắc chắn sẽ không chọn y đảm nhiệm chức chủ soái tiền tuyến.

Hình tượng thiếu gia ăn chơi đã ăn sâu vào lòng người trong mười mấy năm rồi, há có thể thay đổi chỉ bằng một hai cuộc đại chiến.

Nguyên nhân chính là Raquel bị đẩy lên chức Tổng đốc tiền tuyến là do Công quốc thiếu tướng tài!

Bao gồm việc trước đây George đã dùng nhiều tiền để đào người từ Vương quốc Alpha cũng là bị ép phải làm vậy.

Đáng tiếc, mặc dù những quý tộc vừa và nhỏ kia được kế thừa truyền thống thượng võ ưu lương của Vương quốc Alpha, nhưng năng lực bản thân lại rất có hạn.

Tinh anh thì còn có thể miễn cưỡng đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng. Nếu để bọn họ đảm nhiệm chức chủ soái chỉ huy mấy chục vạn đại quân thì quả thực là đang làm khó người khác. . . .

Đại doanh quân viễn chinh, sau khi nhìn thấy những vấn đề mà các đơn vị tổng hợp trình lên, Hudson không vội vã giải quyết, mà lại uỷ quyền cho các quan quân bên dưới xử lý.

Bản thân việc huấn luyện hành quân dã ngoại vốn là chuẩn bị cho cuộc tập kích. Thực ra, những vấn đề này chính là bài kiểm tra mà Hudson dành cho các quan quân cấp dưới.

Người được điểm cao thì sẽ được nhận thêm trách nhiệm, người điểm thấp nên điều cương vị thì điều cương vị, nên cách chức thì cách chức.

Thời gian eo hẹp, không có thời gian để huấn luyện bài bản cho các quan quân, nên hắn chỉ có thể sàng chọn.

So với bài kiểm tra hiện giờ, những vấn đề gặp được trên chiến trường sau này mới thử thách thực sự.

Hudson không dám cam đoan rằng mình đều là người dẫn đội chỉ huy trong những cuộc đại chiến sau này, nhiều lúc vẫn phải để mọi người tự do phát huy.

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức từ lãnh địa truyền đến, các đại quý tộc duyên hải đều đã ký hiệp ước hòa binh với thuyền U Linh."

"Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, tin tức này đột nhiên bị tiết lộ ra ngoài, Jacob lo là việc này sẽ gây ra một cơn bão dư luận. . ."

Quân đội có quy củ của quân đội, từ khi quân viễn chinh được thành lập, xưng hô của Hudson chỉ còn lại một cái —— Nguyên soái.

Nghe xong lời mà Jose nói, Hudson khẽ mỉm cười. Để lộ bí mật là đương nhiên, nếu không tiết lộ phong thanh thì các thương nhân làm sao dám ra biển.

Loại chuyện này nhất định sẽ gây ra một cơn bão dư luận. Giáo Đình bị tổn thất nhiều như vậy, nếu không nhân cơ hội này để xả giận thì mới là không bình thường.

Vì đã đoán được chuyện này từ trước, nên người ký khế ước với U Linh Vương là đám đại quý tộc, mà không phải Vương quốc Alpha.

Nếu một Vương quốc mà đi thỏa hiệp với dị đoan, chuyện này thực sự là không thể nào nói nổi. Nhưng nếu người thỏa hiệp là đám đại quý tộc thì mọi chuyện sẽ khác.

Hung danh của "U Minh tam vương" đã vang vọng khắp đại lục, các quý tộc địa phương không làm gì được bọn chúng, bị ép phải ký hiệp ước không bình đẳng, về mặt logic thì chuyện này hoàn toàn hợp lý!

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vì áp lực dư luận, sau này mọi người sẽ còn cùng nhau bỏ tiền treo nhiệm vụ tiêu diệt U Minh tam vương tại công hội Lính đánh thuê.

Có người nhận hay không không quan trọng, quan trọng là thái độ để chứng minh rằng bọn họ thế bất lưỡng lập với thuyền U Linh .

"Nói với Jacob là không cần phải lo lắng về những chuyện nhỏ nhặt này. Nếu như dư luận vượt quá tầm kiểm soát thì cứ bắt tay với mọi người cùng nhau treo nhiệm vụ ở công hội Lính đánh thuê là được."

"Nhiệm vụ sau đó của y ngoài an trí nạn dân ra, chuyện quan trọng nhất chính là tích trữ lương thực."

"Mùa vụ tiếp tục trồng trọt, trực tiếp luân canh đậu nành, chờ chiến tranh kết thúc rồi mới tiếp tục bỏ hoang có chủ ý."

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Việc cày cấy liên tục rất dễ làm tổn thương đến độ phì nhiêu của đất. Nhưng tình hình ở Sơn Địa Lĩnh rất đặc biệt, ngoài sử dụng phân bón ra thì còn sử dụng thêm phân hóa học hiệu đầm lầy nữa.

Chương 1182: Công Thành Chiến (2)

Có những sự bổ sung này rồi, cho dù độ phì nhiêu của đất có bị hao tổn thì cũng sẽ không quá nghiêm trọng. Cùng lắm chỉ là giảm sản lượng một chút thôi, so với bên ngoài thì vẫn là thu hoạch lớn.

Hi sinh một chút xíu độ phì nhiêu của đất để đổi lấy sản lượng lương thực tăng vọt trong thời gian ngắn là hoàn toàn đáng giá.

Ai bảo số lượng nạn dân ở Công quốc Mosey lại tăng thêm nhiều như vậy?

Các quý tộc địa phương đều sắp kiệt sức rồi mà vẫn không kịp cứu tế. Nên việc san sẻ nạn dân cho các nước láng giềng cũng trở thành cách giải quyết nguy cơ nạn dân tốt nhất.

Hudson chủ động tới cửa nên đương nhiên là người được cắn miếng đầu tiên. Đợt nạn dân đầu tiên gồm 200. 000 người hiện giờ đang di chuyển trên đường.

Đợt nạn dân thứ hai gồm 300. 000 người hiện vẫn đang trong quá trình tập kết, chắc là cuối tháng sẽ xuất phát.

Người Mosey còn lên kế hoạch cho đợt nạn dân thứ ba luôn rồi. Có lẽ chờ đến khi đại quân của Hudson vượt qua đường biên giới là sẽ được phê duyệt.

Nhiều người như vậy đương nhiên không phải ai cũng có ý thức tốt. Đợt nạn dân đầu tiên gồm 200. 000 người cũng chỉ là một con số ảo.

Đám đông dày đặc đang đi loạn khắp nơi. Trên đường không ngừng có người gia nhập, cũng có người bị ngã giữa đường, ngay cả chính phủ của Công quốc Mosey cũng không rõ là rốt cuộc có bao nhiêu người.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, công tác di dân sau này đều sẽ làm như vậy.

Nếu như số lượng nạn dân tiến vào Công quốc Mosey vẫn ở mức cao như lúc này, vậy thì tổng số nạn dân được di tản có thể nhiều hơn con số 1. 500. 000 người.

Nếu như Hudson không muốn bị cái bánh này nghẹn chết thì hắn phải chuẩn bị sẵn lương thực. Lượng lương thực tích trữ trước đó chưa chắc sẽ đủ, thị trường thì bị Vương quốc quản chế, sau này chỉ có thể dựa vào tiềm lực sản xuất lương thực của bản thân.

"Vâng, nguyên soái. Tôi sẽ lập tức hồi âm cho Jacob."

"Còn có một chuyện là Công quốc Mosey lại truyền tin cầu viện, hy vọng ngài có thể qua đó trước để giúp bọn họ chỉ huy đại quân."

"Từ những thông tin tình báo mà Vương quốc thu thập được, công tác chuẩn bị chiến đấu của Người Mosey rất không tệ, nhưng hình như bọn họ không tự tin cho lắm."

"Ngay cả những sĩ quan ở tiền tuyến cũng không tin tưởng bản thân mình, đám vương công đại thần của Công quốc thì lại đang nghi ngờ về năng lực của thống soái."

Thẳng thắn mà nói, khi vừa nhận được những tin tức này, Jose cũng không dám tin. Nếu đã không tin tưởng người ta như vậy thì đổi người đi!

Nhưng sau khi hiểu rõ tình hình thực tế của Công quốc Mosey, ông ta liền hiểu.

Người có năng lực thì đã tận trung với Công quốc rồi. Những người còn lại đều là chọn người tốt nhất trong số những người dở nhất, có người có thể sử dụng là đã mừng lắm rồi!

Số bại binh mà họ chỉ huy còn nhiều hơn quân đội của mình, binh sĩ không bị mất tinh thần chiến đấu đã chứng minh là Người Mosey vẫn còn có tinh thần quả cảm.

"Vị trí của chúng ta còn cách Pháo đài August tầm bao xa nữa?"

Hudson quan tâm hỏi.

"870 dặm. Dựa theo tốc độ hành quân hiện giờ của chúng ta, nhiều nhất là mười ngày nữa sẽ đến nơi."

Jose không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp trả lời.

Với tư cách là tham mưu trưởng trong quân của Hudson, Jose nắm rõ những số liệu như khoảng cách, tốc độ hành quân, trong lòng bàn tay.

Hudson đi lại một hồi trong trướng bồng rồi đứng quan sát tấm bản đồ được treo trên tường, chậm rãi nói: "Lúc này có lẽ cuộc chiến ở Pháo đài August đã nổ ra rồi."

"Ta hiểu rõ thủ tướng Raquel. Nếu để y tử thủ thành lũy thì được, nhưng trông chờ y có thể dụng binh phản công đại quân dị tộc một cách linh hoạt là chuyện gần như không thể nào."

"Có quá nhiều bại binh đang đóng quân trong Pháo đài August, sĩ khí của quân thủ thành nhất định sẽ không cao, sợ là sẽ không kiên trì được bao lâu."

"Ta có cảm giác, chiến cơ chẳng mấy chốc nữa sẽ xuất hiện. Có lẽ ngày mà Pháo đài August thất thủ cũng chính là lúc chúng ta ra tay."

"Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ ngày mai, lộ trình hành quân tăng lên gấp đôi. Nếu như những con ngựa kém chất lượng không đủ sức để vận chuyển vật tư thì cứ cho bọn nó uống ma pháp dược tề."...

Bên ngoài Pháo đài August, đại doanh của liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Đại diện của hàng chục chủng tộc đã tập hợp lại, và đang tranh cãi không ngừng xoay quanh vấn đề nên công thành như thế nào, chuyện này khiến lão già Tinh Linh cau mày.

Xung đột nội bộ là kẻ thù chung của mọi liên minh.

Mặc dù Tộc Tinh Linh vẫn luôn cố gắng hóa giải mâu thuẫn giữa các bên, nhưng lại không thể thay đổi cục diện ồn ào này.

Đây là lỗi của nhân tộc.

Lúc Vương quốc Warhammer còn cường thịnh, vì giữ gìn lợi ích của mình, bọn họ thường xuyên kích động mâu thuẫn nội bộ trong thế giới băng tuyết.

Đào hố cài mìn thì không nói, quan trọng là chính sách cân bằng chủng tộc đã được phổ biến.

Chủng tộc nào có dấu hiệu quật khởi liền sẽ bị chèn ép, làm cho sức mạnh của nhiều chủng tộc trong Liên minh Thượng Cổ Di tộc đều ngang nhau.

Mâu thuẫn chồng chất, thực lực ngang nhau, Liên minh Thượng Cổ Di tộc muốn không náo nhiệt cũng khó.

Nếu như Vương quốc Warhammer không tìm đường chết, tự mình chơi chết bản thân, mà cứ tiếp tục chơi theo kiểu này, những chủng tộc trong Thượng Cổ Di tộc này sẽ không thể gây ra được sóng gió gì.

"Đủ rồi!"

"Chiến tranh đại lục đã tiến vào thời khắc quan trọng, nhân tộc đang chiếm thượng phong ở phía nam đại lục, cứ tiếp tục ở đây cãi lộn chỉ làm lãng phí thời gian, đợi đến khi nhân tộc tới đây sẽ tính sổ với chúng ta!"

Lão già Tinh Linh không nhịn được nữa, nên đã mở miệng khiển trách.

Dù sao những người này đều là lên chung một chiếc thuyền, bây giờ muốn xuống thuyền cũng không kịp nữa. Nếu như không muốn bị nhân tộc tính sổ thì cũng chỉ có thể dũng cảm tiến lên.

Chương 1183: Công Thành Chiến (3)

Nhưng lời răn dạy của lão già này lại không thể làm cho mọi người tâm phục. Bản chất của việc cãi lộn lần này là vì mọi người đều muốn người khác bỏ thêm nhiều công sức, chia ít chỗ tốt lại.

Cũng giống như chuyện Tộc Tinh Linh xúi giục Liên minh Thượng Cổ Di tộc vậy, cốt lõi đều vì giảm bớt tổn thất cho tộc nhân của mình.

Trong lòng mọi người nghĩ như thế nào không quan trọng, mặt ngoài mọi người đều đã trở nên yên tĩnh, bởi vì bọn họ còn phải ỷ lại vào Tộc Tinh Linh trong cuộc chiến sắp tới.

"Mọi người đều có lý do riêng của mình, cãi nhau sẽ không giải quyết được vấn đề, cũng không thể sử dụng vũ lực để ép người khác phải nhượng bộ được."

"Chi bằng viết hết nhiệm vụ ra giấy, chúng ta sẽ tiến hành rút thăm. Rút trúng nhiệm vụ gì thì sẽ phải hoàn thành nhiệm vụ đó, không được phép từ chối."

"Linh mục Remo kính mến, làm phiền ngài làm người chứng kiến."

Deli Geer nghiêm túc nói.

Dù đã đưa ra phương án giải quyết, nhưng trên hai hàng lông mày vẫn lộ ra vẻ phiền chán.

Tộc Huyễn Linh không giống với những chủng tộc khác, bọn chúng vẫn luôn là một chủng tộc nằm ngoài rìa của đại lục

Aslante, trước giờ chưa từng có lịch sử huy hoàng.

Dân số không nhiều, lại tu luyện huyễn thuật, nên không có nhu cầu lớn về mặt tài nguyên.

Cũng không có nhu cầu gì khác.

Nguyên nhân mà bọn chúng tham gia vào cuộc chiến lần này là vì những hàng xóm ở xung quanh đều tham gia, nếu như có mỗi Tộc Huyễn Linh không tham gia thì sẽ có nguy hiểm diệt tộc, cho nên bọn chúng chỉ đành gia nhập.

Tộc Huyễn Linh vốn bị ép phải tham chiến, nên đương nhiên là không vừa mắt với sự hỗn loạn trong liên minh.

"Được, ta sẽ là người chứng kiến này."

Lão già Tinh Linh lập tức đồng ý.

Mặc kệ là chủng tộc nào phải nhận những công việc bẩn thỉu mệt nhọc kia cũng đều không có liên quan gì đến Tộc Tinh Linh. Bọn họ chỉ phái một đoàn Ma pháp sư đến chi viện, dù có ở bất kỳ nơi nào thì Ma pháp sư cũng đều là bảo bối.

Nếu là công thành không thuận lợi, cùng lắm là thi triển một chiêu cấm chú thôi. Dù có điên cuồng đến cỡ nào thì cũng không thể để Ma pháp sư xông pha chiến đấu được. ...

Vương quốc bán thú nhân, đối mặt với cuộc chiến diệt quốc mà Vương quốc Frank phát động, bọn chúng đã cố gắng đến những hơi sức cuối cùng rồi, nhưng vẫn để xảy ra cuộc chiến bảo vệ vương đô.

Nhìn những nạn dân đang tụ tập ở ngoài thành, Azevedo XVII nghiêm túc nói: "Người Frank đang muốn chém tận giết tuyệt chúng ta đây mà!"

Rất nhiều lãnh địa của Vương quốc bán thú nhân đã bị thất thủ, cũng đồng nghĩa với việc bị tổn thất một lượng lớn nhân khẩu.

Vương quốc Frank không chơi trò tàn sát chủng tộc ngay khi vừa bắt đầu, nhưng cách chơi của họ còn tàn khốc hơn cả việc tàn sát ngay từ đầu.

Một lượng lớn bán thú nhân đã bị đuổi khỏi Vương quốc, bước lên con đường lưu vong. Thoạt nhìn giống như đang cho bọn chúng một con đường sống, nhưng trên thực tế lại là đang làm rối loạn hậu phương của Vương quốc bán thú nhân.

Đây là dương mưu của Người Frank. Dù cho Vương quốc bán thú nhân có sử dụng biện pháp gì thì kết quả cuối cùng cũng đều là sai.

Bỏ vật tư ra cứu tế sẽ làm tiêu hao lượng dự trữ vật tư chiến lược, làm ảnh hưởng đến tiềm lực chiến tranh.

Còn nếu bỏ mặc không quan tâm, những nạn dân này đói bụng không chịu nổi sẽ có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Cũng không thể ra tay tàn sát nạn dân được?

Mặc dù Vương quốc bán thú nhân vẫn còn đang trong thời kỳ man rợ, nhưng loại mệnh lệnh tàn sát chính dân của mình như vậy sẽ làm cho dân chúng phản kháng.

Đối mặt với hết làn sóng nạn dân này đến làn sóng nạn dân khác, vì sự an toàn của vương đô, Azevedo XVII không thể không hạ lệnh phong tỏa Vương Thành, cấm nạn dân tiến vào.

Nhưng cách này chỉ trị được ngọn chứ không trị được gốc, số nạn dân ở ngoài thành này chung quy vẫn là một tai hoạ ngầm. Một khi đại quân Người Frank đánh tới, những người này sẽ trở thành bia đỡ đạn để công thành.

Trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó cũng đã từng xảy ra rất nhiều vụ tương tự rồi.

"Bệ hạ, mạnh được yếu thua chính là bản chất của đại lục Aslante. Vì kéo dài sự sống cho chủng tộc, phải có người hy sinh."

"Ngoài Long tộc vào thời thượng cổ ra, những vị bá chủ đại lục khác đều từng muốn độc chiếm đại lục."

"Nhưng kết cục của những vị bá chủ này đều rất thê thảm."

"Nhân tộc không biết thu liễm dã tâm, sớm muộn gì cũng phải trả một cái giá cực đắt. Chúng ta chỉ cần ổn định chiến tuyến, chậm rãi đợi thế cục đảo ngược là được."

Tể tướng Fremont mở miệng an ủi.

Đúng là các chủng tộc bá chủ đều sẽ suy tàn, nhưng trong khoảng thời gian mà bọn họ đang nắm quyền, đã có vô số chủng tộc bị diệt tộc.

Những đại tộc có thể truyền thừa từ thời thượng cổ đến bây giờ, có nhà nào không dính máu không?

Lãnh thổ và tài nguyên không phải từ trên trời rơi xuống, muốn nền văn minh của chủng tộc được truyền thừa thì nhất định phải đi tranh đoạt.

Bất kỳ một lần nhân từ nương tay nào cũng đều mang đến tai hoạ ngập đầu cho chủng tộc mình trong tương lai.

"Đưa tin cho Tộc Tinh Linh, nói cho họ biết là Vương quốc ta sắp không cầm cự được nữa. Nếu như họ không chịu phái viện binh đến, chúng ta sẽ đầu hàng nhân tộc!"

Azevedo XVII hung hăng nói.

Đầu hàng cũng đồng nghĩa với việc một chủng tộc đã nhận thua.

Khả năng cao là sẽ bị biến thành bia đỡ đạn, trở thành thanh kiếm để nhân tộc công phạt các tộc khác.

Chờ đánh xong vài trận, vốn liếng đã bị tiêu hao sạch sẽ, chỉ còn nước phụ thuộc vào nhân tộc.

Tình huống này chỉ tốt hơn một tí xíu so với việc bị diệt tộc, phàm là có quyền lựa chọn, tất cả mọi người đều sẽ không làm vậy.

Nhưng một khi làm vậy, hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng.

Thực lực của nhân tộc và Liên minh Dị tộc sẽ bị mất cân bằng, cuộc chiến ở phía nam đại lục sẽ nhanh chóng kết thúc.

Chương 1184: Công Thành Chiến (4)

Cho dù các quốc gia giành được thắng dù chỉ chia 1/10 lực lượng đi tiếp viện đồng minh thì cũng đã có thể thay đổi thế cục của cuộc chiến.

Nếu như nhân tộc giành được chiến thắng ở cả 2 mặt trận nam và trung bộ, lúc đó dù có chiếm được Bắc đại lục cũng sẽ vô dụng.

Đặc biệt là xu thế chiến tranh hiện giờ ở bắc đại lục cũng không hề thuận buồm xuôi gió như trong dự tính của Liên minh Dị tộc. ...

Bên dưới mẫu thụ, ba Nữ vương Tinh Linh đang mặt ủ mày chau tụ họp.

"Đại tỷ, lũ bán thú nhân này thật là buồn nôn, cũng quá ngang ngược."

"Lại dám dùng việc đầu hàng để uy hiếp chúng ta, quả thực là..."

Chắc là vì đang rất tức giận, nên Nữ vương Tinh Linh thảo nguyên nhất thời không tìm ra từ gì để hình dung.

Loại chuyện kỳ lạ như dùng việc đầu hàng để uy hiếp đồng minh này chỉ vừa xảy ra lần đầu tiên trong chiến tranh đại lục.

Nói ra đúng là vô cùng mất mặt, nhưng được cái là có tác dụng!

Một khi Bán thú nhân đầu hàng, sẽ gây ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường đại lục.

Lỡ như những chủng tộc khác không chịu nổi thương vong mà học theo thì toang.

Dựa trên tình hình hiện tại ở đại lục, nếu như toàn bộ dị tộc đều liều mạng, nhân tộc chưa chắc có thể giành được chiến thắng.

Chỉ cần dị tộc chịu đầu hàng, các quốc gia nhân tộc chắc chắn sẽ tiếp nhận.

So với thủ đoạn quân sự, thủ đoạn chính trị mới là điểm mạnh của nhân tộc. Trong tình huống có lựa chọn, các quý tộc loài người cũng không muốn phải liều mạng.

Nếu trường hợp này xảy ra, các Tộc Tinh Linh liền lúng túng.

Vì nếu những dị tộc đều đầu hàng nhân tộc, vậy họ làm sao bây giờ?

Đầu hàng theo thì lại không chịu được ủy khuất; Nhưng một mình cầm cự thì rủi ro lại quá lớn.

Lỡ đâu bị nhân tộc mang ra giết gà dọa khỉ thì sẽ rất bi kịch. Tình hình thực sự còn tệ hơn gấp mười lần so với cảnh tượng tồi tệ nhất mà họ dự đoán.

"Nhị muội, đừng tức giận. Càng vào những lúc như thế này, chúng ta lại càng phải bình tĩnh."

"Azevedo XVII bị ép vào đường cùng nên mới không lựa lời mà nói, không có nghĩa là ông ta sẽ thật sự muốn đầu hàng nhân tộc."

"Chỉ cần còn một tia hi vọng, bọn hắn sẽ lựa chọn kiên trì."

"Xem ra tình hình ở Vương quốc bán thú nhân còn tồi tệ hơn những gì mà chúng ta nắm được. Cường độ ủng hộ lúc đầu đã không đủ để giúp bọn hắn ổn định thế cục nữa."

"Triển khai hành động quân sự sớm thôi!"

"Hủy diệt ba nước Cantrue, Usda và Fick trước, bày tỏ lập trường cho các đồng minh thấy."

"Đồng thời phải phái đoàn Ma pháp sư đến Vương quốc bán thú nhân để giúp bọn hắn ổn định thế cục trước."

Đang khi nói chuyện, trong lòng của Nữ vương Tinh Linh rừng rậm đang rỉ máu.

Tham chiến dễ dàng, nhưng muốn kết thúc chiến tranh lại rất khó.

Bởi vì ba nước Cantrue, Usda, Fick nằm quá gần Tộc Tinh Linh nên tình hình phát triển của họ vẫn luôn không được suôn sẻ, đặc biệt là về phương diện thực lực quân sự, tăng trưởng quá chậm.

Tỷ lệ nhân khẩu và số lượng cao thủ không tỷ lệ thuận với nhau. Xác suất con em thiên tài chết yểu cao đến lạ thường.

Tộc Tinh Linh không hề cảm thấy có bất cứ áp lực gì khi phải giải quyết một đối thủ như vậy. Vấn đề duy nhất là phải trả một cái giá như thế nào thôi.

"Đại tỷ, hay là sau khi hủy diệt ba nước này xong, chúng ta liền hành động chung với đại quân của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đi?"

Nữ vương Tinh Linh ám dạ đề nghị.

"Tam muội, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Mọi người tập trung binh lực ở một chỗ sẽ phát sinh rất nhiều mâu thuẫn xung đột, không có lợi."

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm lắc đầu nói.

Không phải nàng không muốn hành động chung với quân đồng minh, nhưng vì ngoại hình của các Tinh Linh quá xinh đẹp, lại phù hợp với mắt thẩm mỹ của đại đa số chủng tộc.

Căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, chỉ cần tụ họp lại để cùng nhau hành động thì kiểu gì cũng sẽ có một số kẻ tinh trùng lên não làm ra những chuyện gây bất lợi cho sự đoàn kết.

Hơn nữa, Tinh Linh cũng không phải là chủng tộc có thể kiềm chế cơn giận, một khi làm lớn chuyện là sẽ không thể nào áp chế được.

Lỡ như chuyện xưa tái diễn, có lẽ chưa làm gì được kẻ địch thì giữa các đồng minh đã xảy ra va chạm rồi. ...

Thế cục quốc tế biến hóa đã trực tiếp làm ảnh hưởng đến chiến trường Mosey. Tộc Tinh Linh tham chiến cũng kích thích đến Liên minh Thượng Cổ Di tộc và Đế quốc Thú Nhân.

Hiện giờ mọi người có cùng chung một quan điểm, chiến trường Bắc đại lục ổn rồi. Mặc cho các quốc gia Bắc đại lục có giãy giụa như thế nào thì cũng không đủ sức đối kháng với tam đại dị tộc liên thủ.

Thú nhân cùng Liên minh Thượng Cổ Di tộc đều đồng thời đưa ra quyết định mà không hề do dự —— gia tăng cường độ tiến công.

Thật sự là không thể kéo dài thêm nữa. Nếu như cứ tiếp tục lề mà lề mề, vậy thì sau này bọn hắn sẽ không có liên quan gì đến khâu phân chia chiến lợi phẩm .

Chuyện này có liên quan đến lợi ích, dù là đồng minh cũng vô dụng. Đặc biệt là Liên minh Thượng Cổ Di tộc, bởi vì bọn hắn nằm gần Tộc Tinh Linh nhất, nên bị kích thích lớn hơn nhiều.

Mọi người đều biết là Tộc Tinh Linh đã từng nếm trải sự thiệt thòi khi làm chủng tộc phụ thuộc trong thời thượng cổ.

Lần này, sau khi trục xuất nhân tộc ra khỏi Bắc đại lục, cho dù lãnh thổ rộng lớn không xài được hết, bọn hắn thà để lại làm nơi sinh hoạt của các ma thú cũng sẽ không nhường cho những chủng tộc có trí tuệ khác.

Muốn chủng tộc mình có đủ sinh tồn không gian, lựa chọn duy nhất chính là phải tranh thủ đoạt địa bàn.

Suy cho cùng thì liên minh Thượng Cổ Di tộc là do rất nhiều chủng tộc tạo thành, cho dù miếng bánh gato lấy được có lớn đến đâu, nhưng khi phân phát cho mỗi chủng tộc thì cũng không lớn.

Chương 1185: Công Thành Chiến (5)

Có đại địch là nhân tộc ở đây, Tộc Tinh Linh cũng không cần lo lắng là sẽ làm cho mọi người kiêng kị, mối quan hệ đồng minh này còn có thể kéo dài thêm nhiều năm nữa.

Liên quân Dị tộc bị kích thích, quân phòng thủ trong Pháo đài August liền phải chịu khổ. Đối mặt với trọng binh vây công của địch nhân, quân phòng thủ sĩ khí đê mê thực sự không chịu được nữa.

Sau khi hết thành lũy này đến cứ điểm khác thất thủ, Pháo đài August lại bị biến thành cô thành, trên đầu của Raquel đã có thêm rất nhiều sợi tóc bạc.

Sự sụp đổ của những đội quân thủ thành dọc tuyến đã làm cho toàn bộ kế hoạch bố trí quân sự của y bị rối loạn. Dựa theo kế hoạch ban đầu, phòng tuyến Pháo đài August sẽ còn có thể ngăn cản địch nhân được thêm ít nhất là 2 tháng nữa.

Tiếc là có quá nhiều heo đồng đội, đội đốc chiến cũng chỉ có thể làm chậm thời gian đại quân sụp đổ, mà không có cách nào nâng cao sĩ khí của đại quân.

Chỉ cần bại binh chạy trốn được lần đầu là sẽ tiếp tục chạy trốn lần thứ hai. Đánh thuận phong chiến thì được, một khi gặp phải trận chiến bất lợi, những kẻ này chính là người sụp đổ đầu tiên.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, đặt bại binh của Đông Vương quốc Warhammer ở tiền tuyến chính là nét bút hỏng lớn nhất trong kế hoạch bố trí quân sự.

Chỉ là Công quốc Mosey đã không có lựa chọn khác, Raquel càng không có lựa chọn. Nếu không đặt bại binh ở tiền tuyến làm bia đỡ đạn thì làm gì, chẳng lẽ ném đến hậu phương để bọn chúng gây chuyện sao?

Tiếng nổ không ngừng vang lên, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe liền sẽ phát hiện, khoảng cách giữa các tiếng Ma Tinh pháo trong thành càng ngày càng dài, trong khi tần suất hỏa lực ở ngoài thành lại không ngừng tăng lên.

"Tổng đốc đại nhân, địch nhân lại tấn công. Đoàn Ma pháp sư hiện giờ đã bị tổn thất nặng nề, không còn đủ sức ngăn cản địch nhân thi triển cấm chú nữa, sợ là tường thành..."

Không đợi thanh niên sĩ quan nói hết lời, Raquel đã ngắt lời nói: "Ta biết rồi. Cứ dựa theo kế hoạch mà làm, sau khi ngoại thành thất thủ liền để quân đội rút về phía nội thành."

"Truyền lệnh xuống, điều động toàn bộ đội đốc chiến. Nếu như có người lâm trận bỏ chạy, đều giết không tha!"

Trong khi nói chuyện, Raquel bèn lấy một cái khăn tay ra rồi lau sạch thanh Kỵ sĩ kiếm. Sau khi phất tay ra hiệu cho tên sĩ quan này rời đi, y mới tự lẩm bẩm:

"Bạn già à, lại đến thời khắc liều mạng rồi. Không biết lần này, chúng ta có thể may mắn rời đi không đây."

"Haizz!"

"Nếu như ngươi có linh tính thì chắc là nhất định đang mắng ta: Để cho tiểu tử ngươi khoe khoang. Rõ ràng là một tên công tử bột ăn chơi trác táng cứ cứ thích thể hiện..."

"Nhưng ta cũng hết cách rồi, Công quốc đã bước đến thời khắc sinh tử tồn vong, ít nhiều gì cũng phải có người đứng ra."

"Trong cuộc đại chiến lần trước, những tinh anh của Công quốc đều đã chết gần sạch rồi. Hiện giờ đến loại phế vật vô dụng như ta đứng ra chống đỡ, viện binh..."...

Trên tầng mây, Hudson thờ ơ lạnh nhạt quan sát cuộc công phòng chiến đang diễn ra ở Pháo đài August. Nhất tướng công thành vạn cốt khô, trải qua vô số cuộc đại chiến, hắn đã học được ý chí sắt đá.

Viện quân đang ở bên ngoài hai trăm dặm, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, một ngày là có thể đến tiền tuyến, đảm bảo Pháo đài August sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu làm vậy thì sẽ không thể đánh trọng thương quân địch được.

Muốn giành được chiến tích lớn hơn thì chỉ có thể tiếp tục để quân phòng thủ tiêu hao với Liên quân Dị tộc ở ngoài thành. Giết được bao nhiêu địch nhân cũng không quan trọng, quan trọng là tiêu hao được thể lực của quân địch.

Khi nhìn thấy nguyên tố hội tụ ở bên dưới, Hudson liền biết là địch nhân đang chuẩn bị thi triển cấm chú. Nếu như hắn ra tay quấy nhiễu vào lúc này thì nhất định có thể đánh trọng thương đoàn Ma pháp sư của quân địch, tranh thủ thời gian cho quân thủ hành.

Tiếc là Hudson không còn thời gian nữa, thế cục quốc tế đột ngột thay đổi làm cho hắn phải cách tốc chiến tốc thắng.

Những kẻ địch ở chỗ này chỉ là một trong những mục tiêu của hắn mà thôi, sau đó vẫn còn rất nhiều địch nhân đang chờ hắn.

"Ma pháp trận thủ thành đã tơi tả lắm rồi, chắc chắn sẽ không cản được đòn cấm chú này, ngoại thành nhất định sẽ thất thủ."

"Trong thời gian ngắn, quân địch sẽ không có năng lực tiếp tục thi triển cấm chú, nhưng nội thành vẫn còn có thể cầm cự được thêm mấy ngày."

"Belersden, ngươi đích thân qua đó một chuyến. Ra lệnh cho đại quân tiến lên phía trước, phải thu hẹp khoảng cách giữa hai bên đến một trăm dặm trước khi trời tối."

Hudson chậm rãi nói.

Chủ soái đích thân đi làm lính trinh sát, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Nhưng cũng hết cách rồi, nếu như đổi thành những người khác thì nhất định sẽ bị địch nhân phát hiện.

Ngay cả hành động của đại quân cũng rất khó giữ bí mật. Quân địch cũng có lực lượng không quân đang liên tục giám sát tứ phương.

Chỉ tính trên đường tới đây mà Hudson đã thuận tay giải quyết không ít thám tử của địch nhân rồi, nhưng vẫn chỉ như hạt cát trong sa mạc.

Ngay cả nơi mà hắn đang ẩn núp hiện giờ cũng chỉ có thể giấu được những kẻ địch dưới đất mà thôi. Nếu như lực lượng không quân của kẻ địch đến gần thì nhất định sẽ bị lộ.

Ma pháp ẩn náu không phải vạn năng, một khi tiếp xúc ở cự ly gần thì sẽ không giấu được nữa.

Chỉ khi giữ một khoảng cách nhất định với đại quân mới không làm cho địch nhân cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần, lúc đó bọn chúng mới có thể yên tâm to gan đi chiến đấu.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hiện giờ Hudson đang cược. Cược địch nhân không biết viện quân mà Vương quốc Alpha phái ra lần này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Chương 1186: Người Có Tên, Cây Có Bóng

Quân đội bình thường ngày đi mấy chục dặm, nhưng kỵ binh tinh nhuệ lại có thể dễ dàng đi một hai trăm dặm một ngày. Khoảng cách này không phải là lộ trình tối đa mà kỵ binh có thể di chuyển mỗi ngày, mà dựa trên tiền đề là phải duy trì được sức chiến đấu nhất định.

Nếu như không cân nhắc đến vấn đề sức chiến đấu, ngày đi nghìn dặm cũng có thể. Vấn đề duy nhất chính là ngựa quá phế, chỉ có một số ít chiến mã chất lượng mới làm được như vậy.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, một mảng tường thành của Pháo đài August ngã xuống đất. Mảng tường thành bị ngã dài chừng vài trăm mét, một lỗ thủng lớn như vậy, không phải cứ muốn chặn là sẽ chặn được.

Tiếng kèn to và rõ vang lên, đại quân nhận được tín hiệu liền lập tức chen nhau lao về phía lỗ thủng, phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ nhằm vào quân thủ thành.

Cảnh tượng bên dưới làm cho Hudson không đành lòng nhìn thẳng, đã dừng thi triển ma pháp quan trắc, nhưng Maxim thì lại có thể xem đến say sưa ngon lành.

"Maxim, tìm một nơi để nghỉ ngơi một chút đi, đêm nay chúng ta sẽ vào thành để nâng cao sĩ khí của quân phòng thủ!"

Hudson lạnh lùng nói.

Phá vỡ một lỗ thủng trên tường thành đã làm gia tăng niềm tin công phá Pháo đài August của quân địch, nhưng chuyện làm cho hắn lo lắng nhất chính là sĩ khí của quân thủ thành. Nếu như quân thủ thành sụp đổ quá sớm, vậy thì sẽ biến thành ăn trộm gà bất thành mà còn mất nắm gạo.

So với màn thể hiện của quân đội Mosey trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, chất lượng của quân thủ thành lần này đã giảm xuống không chỉ một cấp bậc.

Chỉ cần nhìn vào những cái đầu người đang được treo trên cổng thành là biết số lượng đào binh nhiều hơn bình thường rồi. Nếu như không phải tướng thủ thành đủ quyết đoán, tiến hành trấn áp kịp thời, sợ là không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Trực giác nói cho hắn biết, chiến cơ đã sắp xuất hiện rồi. Chỉ cần ổn định được quân thủ thành, sau đó chỉ cần quan sát màn trình diễn của quân địch nữa thôi. ...

Dapest, sau khi nhận được tin chiến báo ở tiền tuyến, giới cao tầng của Công quốc Mosey liền phát hoảng.

Dù là người bình tĩnh đến đâu thì cũng không chịu nổi những sự thất bại liên tiếp trên chiến trường. Mặc dù có phương án dự phòng, nhưng họ cũng không muốn phải sử dụng nhanh như vậy.

"Thế công của kẻ địch quá mạnh, Pháo đài August đang tràn ngập nguy hiểm; Công quốc Orton gần như sắp sụp đổ rồi, xem ra chúng ta không thể nào thoát khỏi việc phải tác chiến ở cả hai mặt trận rồi."

"Mọi người có kế sách gì để đối phó với tình hình này không?"

George quan tâm hỏi.

Vì là Quốc vương nên George biết rất rõ tình cảnh khốn khó mà Công quốc Mosey đang gặp phải hiện giờ. Có hai nguyên nhân làm cho chiến tuyến sụp đổ nhanh như vậy.

Ngoài việc thu nạp quá nhiều bại binh, làm ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm ra, còn có một nhân tố hiện thực khác—— phòng tuyến không đủ kiên cố.

Phòng tuyến Pháo đài August vốn dĩ được xây dựng để chuẩn bị cho địch nhân phương bắc, phòng tuyến này đã bị hư hại trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, quân địch hiện giờ tới từ phía tây, toàn bộ tuyến phòng thủ đều mới được sửa chữa lâm thời.

Ngay cả Pháo đài August đại danh đỉnh đỉnh cũng chỉ là bán thành phẩm, lực phòng ngự kém hơn trước đó rất nhiều.

Hai nhân tố bất lợi này chồng chất lên nhau, nếu như quân phòng thủ ở tiền tuyến có thể ngăn cản được Liên minh Thương Cổ Di tộc thì thật sự là đang bật hack.

Dù đã đoán được là tuyến phòng thủ sẽ sụp đổ, nhưng George không ngờ rằng nó lại sụp đổ nhanh như vậy. Ít nhiều gì cũng phải cầm cự được một hai tháng, tranh thủ một ít thời gian giảm xóc cho Công quốc chứ!

Quân đội nhà mình thể hiện không được như mong đợi đã đủ buồn bực rồi, không ngờ đồng bọn lại còn kém cỏi hơn.

Khai chiến mới hơn mười ngày, Công quốc Orton đã liên tục bị mất thành mất đất. Hiện giờ ngay cả Vương đô cũng đang lung lay sắp đổ, có thể thất thủ bất kỳ lúc nào.

Phàn nàn cũng không có ý nghĩa gì, Công quốc Orton cũng bị thiệt hại nặng nề trong cuộc chiến lần trước. Màn biểu hiện lần này đã tốt hơn nhiều so với cuộc đối mặt với thú nhân trước đó.

Nếu như max điểm là 100, thì bài thi lần này của Công quốc Orton đã từ 10 điểm tăng lên thành 20 điểm, tốc độ tăng nhanh kinh người, nhưng điểm số thực tế lại quá thấp, còn cách mức tiêu chuẩn rất xa nữa.

"Bệ hạ, viện binh của Vương quốc Alpha đang trên đường đến đây rồi, chỉ còn cách Pháo đài August hai trăm dặm nữa."

"Số viện binh được phái tới lần này đều là tinh nhuệ, chỉ cần quân phòng thủ ráng cầm cự thêm mấy ngày, thế cục sẽ chuyển biến tốt đẹp."

"Có Nguyên soái Hudson đích thân dẫn đội, chúng ta không cần phải lo lắng về phía Pháo đài August nữa."

"Điều cần quan tâm hiện giờ chính là chúng ta phải đối mặt với thế cục bết bát như thế nào sau khi Công quốc Orton sụp đổ."

Bá tước Martins chậm rãi nói.

Bộ Quân vụ đã cố gắng hết sức rồi, nhưng thực lực chênh lệch giữa hai bên quá lớn. Cộng thêm bị heo đồng đội liên lụy, muốn lật bàn là chuyện vô cùng khó khăn.

"Bá tước Martins, tình thế quốc tế hiện giờ đang rất bất lợi với chúng ta."

"Tộc Tinh Linh đã xuất binh. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chẳng mấy chốc nữa là chúng ta sẽ nhận được tin tức ba nước Cantrue, Usda, Fick bị hủy diệt."

"Các dị tộc bị chuyện này làm cho điên cuồng. Không chỉ Liên minh Thương Cổ Di tộc tăng cường thế công, ngay cả Đế quốc Thú Nhân cũng đã hành động."

"Trong số 7 nước thảo nguyên, ngoài 3 nước đã bị hủy diệt ra, có 2 nước cũng đã bước đến giai đoạn cuối cùng, hiện giờ chỉ có Vương quốc Quang Minh cùng Vương quốc Franklen là còn một chút thực lực."

"Nhưng không ai biết được bọn họ có thể kiên trì được bao lâu. Nếu không phải vì đại thảo nguyên quá bao la rộng lớn, sợ là chiến trường thảo nguyên đã kết thúc từ lâu rồi."

Chương 1187:Người Có Tên, Cây Có Bóng (2)

"Trong bối cảnh này, Vương quốc Alpha ốc còn không mang nổi mình ốc, sẽ không thể chi viện được nhiều cho chúng ta."

"Còn về chiến trường ở phía nam đại lục, nhân tộc ta lại đang chiếm thượng phong, nhưng muốn phân ra thắng bại thì còn cần một khoảng thời gian nữa."

"Huống hồ, cho dù cuộc đại chiến này kết thúc, bọn họ cũng sẽ chi viện cho chiến trường ở trung bộ trước."

"Ít nhất là trong vòng nửa năm tới, chúng ta rất khó nhận được sự ủng hộ từ Liên minh Nhân tộc."

Bá tước Renato tỏ vẻ khó khăn nói.

Vấn đề chính của việc ngoại giao luôn là lợi ích.

Nếu như không liên quan đến các lợi ích cốt lõi, thà để Quốc vương ra mặt còn có tác dụng hơn ngoại giao.

Bênh người thân không cần đạo lý mới là trạng thái bình thường.

Tình huống trước mắt rõ ràng là không thích hợp. Cho dù vương thất của các quốc gia có thông gia thì cũng phải nhượng bộ vì chiến lược quốc gia.

Muốn thay đổi quyết sách chiến lược của cả một quốc gia thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Vì bảo vệ cơ nghiệp ở Công quốc , George đã nghĩ cách mua chuộc Caesar IV và Hudson, nhưng điều này không có nghĩa là y có năng lực có thể thu mua các quốc gia ở nam đại lục.

Đây là họa do Vương quốc Warhammer sụp đổ gây ra, nếu không phải vì tên bại gia tử Joseph II kia thì tình thế trước mắt sẽ không tồi tệ đến vậy.

Những cuộc chiến tranh đại lục trước đó đều chẳng hề liên quan gì đến Thương Cổ Di tộc. Mỗi khi chiến tranh đại lục nổ ra, Thương Cổ Di tộc đều đang bận nội chiến.

"Bá tước Renato, có lẽ tình hình vẫn chưa tồi tệ đến mức đó."

"Thương Cổ Di tộc vẫn luôn bị Người Warhammer áp chế, thực lực chân chính của bọn chúng chắc là sẽ không mạnh như trong suy đoán của mọi người."

"Nguyên nhân chủ yếu mà chiến trường thất bại là do thực lực của Công quốc ta đã bị thiệt hại quá nghiêm trọng. So với ba năm trước, thực lực của chúng ta không tăng mà còn giảm."

"Đừng quên rằng trong mấy năm gần đây các quý tộc đều đang trong giai đoạn khôi phục nguyên khí, ngay cả một đồng tệ cũng muốn tách ra làm hai để xài, còn cuộc sống của đám nông nô như thế nào, chắc là trong lòng mọi người đều biết rồi."

"Ăn không no thì làm gì có sức mà chiến đấu chứ."

"Những binh sĩ kỳ cựu mà Công quốc khổ tâm bồi dưỡng được trong cuộc đại chiến trước đó đều đang bị đói bụng trong những năm gần đây, cùng lắm chỉ phát huy được tầm 40-50%."

"Tình hình của Vương quốc Alpha thì tốt hơn nhiều, nhờ có Người Hessen đứng ra gây thù chuốc oán, nên các quý tộc trong nước cũng không dám buông lỏng vũ trang."

"Những quý tộc có chút ít của cải đều thường xuyên tổ chức huấn luyện quân sự cho nông nô, lực chiến của những binh sĩ kỳ cựu được duy trì ở mức tương đối tốt."

Nghe xong lời phân tích của Tể tướng Herceg, thần sắc của mọi người đã khá hơn nhiều, nhưng lại đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

Vất vả lắm mới bồi dưỡng được một nhóm cựu chiến binh, nhưng vì tiết kiệm khẩu phần lương thực mà làm suy giảm sức chiến đấu của binh sĩ.

Muốn chửi cũng không được, bởi vì bản thân bọn họ cũng là những kẻ "Vì nhặt hạt vừng mà đánh mất dưa hấu."

Khi cuộc chiến tranh lần trước vừa kết thúc, toàn bộ Công quốc đều cho rằng thiên hạ đã thái bình, nên liền thả lỏng một phen.

Không chỉ có nông nô binh bị giày vò mất sức chiến đấu, mà còn cắt giảm rất nhiều quân thường trực, sau khi chiến tranh đại lục nổ ra, bọn họ bị đánh đến không kịp trở tay.

Suy cho cùng thì việc bồi bổ cơ thể là cả một quá trình dài. Trước khi được điều động thì không có gì để ăn, sau khi tiếp nhận điều động lại chỉ có thể miễn cưỡng có đồ ăn.

Không phải vị thống soái nào cũng cường thế như Hudson vậy, có thể giúp các binh sĩ có đầy đủ thịt để ăn. Đại đa số tướng lĩnh đều không quan tâm binh sĩ ăn cái gì.

"Việc đã đến nước này rồi thì có nói nhiều cũng vô ích. Chờ sau khi vượt qua nguy cơ lần này, chúng ta rút kinh nghiệm sau vậy!"

"Gần đây có rất nhiều nạn dân tràn vào trong Công quốc, mau sai người đưa tiễn đám nạn dân này đi, số lương thực tiết kiệm được từ công tác cứu tế có thể dùng làm quân lương."

George mặt không cảm giác nói.

Một phút lỡ lầm ân hận ngàn năm.

Một chi tiết nhỏ tầm thường như vậy mà lại có thể làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội Công quốc. Hiện giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi, nhưng ít nhiều gì cũng phải nghĩ cách bù đắp.

Những chi phí khác đều không dễ cắt giảm, nên chỉ có thể cắt khoản tiếp tế dành cho các nạn dân thôi, mong là có thể bù đắp được phần nào.

Dù sao cũng đã hứa là sẽ tặng nạn dân rồi, đưa người đi sớm một chút không chỉ có thể thể hiện thành ý, mà còn có thể bớt tiêu hao lương thực.

Còn về chuyện thu nạp nạn dân để bổ sung nhân khẩu cho nước mình thì phải chờ đến khi sắp giành được chiến thắng rồi mới tính. Cũng không thể vừa an bài cho người ta xong rồi lại kêu người ta chạy nạn tiếp được. . . .

Đêm khuya, cuộc huyết chiến ở Pháo đài August vẫn còn đang tiếp tục. Điều khác biệt duy nhất là bầu không khí trong bộ chỉ huy đã không còn nặng nề như trước nữa.

Trong số các sĩ quan có mặt ở đây, Hudson cũng không biết được bao nhiêu người. Hắn không biết những người này cũng không sao, chỉ cần bọn họ biết hắn là được rồi.

Người có tên, cây có bóng.

Hudson vừa ngồi lên vị trí kia, mọi người liền cảm thấy yên tâm phần nào. Chủ soái đã tới rồi, viện binh sẽ còn xa sao?

"Mọi người thả lỏng một chút đi, không cần phải sốt sắng như vậy. Những kẻ ở bên ngoài cũng chỉ là một đám Liên minh Thượng Cổ Di tộc bất nhập lưu mà thôi, thời đại của bọn chúng sớm đã qua rồi."

"Hiện giờ bọn chúng có thể nhảy nhót tưng bừng ở đây chẳng qua chỉ là đang ỷ có Tộc Tinh Linh làm chỗ dựa, muốn chiếm một chút lợi lộc trong thời điểm Bắc đại lục chúng ta khó khăn nhất."

Chương 1188: Dạ Tập

"Đừng để bại binh làm ảnh hưởng đến cảm xúc của các vị, bọn chúng chẳng phải là cường địch gì. Thực ra bọn chúng đã lợi dụng sơ hở nên mới đánh cho các vị trở tay không kịp thôi, chỉ cần mọi người có thể ổn định sĩ khí quân tâm, những kẻ địch bên ngoài chẳng tính là gì."

"Viện quân đang trên đường chạy tới, địch nhân chắc chắn sẽ không từ bỏ cơ hội công thành vào đêm nay, bởi vì thời gian còn lại của bọn chúng đã không còn nhiều."

"Mau xốc lại tinh thần cho ta, nếu như để binh sĩ bên dưới nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của các ngươi thì làm sao?"

"Cuộc họp hôm nay ngừng ở đây đi, tất cả mọi người về lại vị trí của mình và thực hiện nhiệm vụ đi, đừng để cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng."

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hudson, đám người liền lập tức lấy lại bình tĩnh, giống như được tiêm thuốc an thần vậy.

Hiện giờ là thời đại của nhân tộc, đám Thượng Cổ Di tộc ở bên ngoài đều là lũ người sa cơ thất thế. Nếu như thực lực của bọn chúng thật sự hùng hậu như vậy thì cũng sẽ không bị Vương quốc Warhammer áp chế mấy trăm năm nay rồi.

Vấn đề duy nhất chính là thế công của địch nhân quá mạnh, mạnh hơn nhiều so với lũ thú nhân pháo hôi năm đó, sức chiến đấu của đám Thượng Cổ Di tộc này đã vượt qua những quân đoàn thú nhân tinh nhuệ rồi.

May mà binh lực của Liên minh Thượng Cổ Di tộc không khủng bố như lúc thú nhân xâm lược, quan chỉ huy của phe địch cũng tận tình giảm bớt thương vong trong lúc chiến đấu, nếu không bọn họ thật sự không thể nào cầm cự được đến giờ.

"Nguyên soái. . ."

Thấy Raquel muốn nói lại thôi, Hudson cười mắng:

"Ấp a ấp úng, đây không phải là tác phong Raquel ngươi. Cỗ khí thế không ai bì nổi của tên thiếu gia ăn chơi khi đó đâu rồi, chẳng lẽ bị mấy tên dị tộc này dọa cho biến mất rồi sao."

Vừa xuất hiện liền ra lệnh, không phải là do Hudson muốn đoạt quyền, mà là vì hắn thật sự có cái quyền này.

Trong cuộc đại chiến lần trước, hắn đã được Công quốc Mosey trao tặng danh hiệu Nguyên soái, thân phận địa vị cao hơn tất cả những người ở đây.

Lần này tới đây cũng là do Công quốc Mosey chủ động mời hắn đến đảm nhiệm tổng chỉ huy. Bây giờ hắn tiếp quản đại quyền chỉ huy cũng là hợp quy trình.

Những chuyện tương tự cũng không phải là chưa từng xảy ra trên đại lục Aslante .

Hudson mới kiêm chức Nguyên soái của hai nước, trong lịch sử còn có người đồng thời kiêm nhiệm chức Nguyên soái của tất cả các quốc gia nhân tộc, chỉ huy liên quân của các quốc gia tác chiến.

Mặc dù khi đó là tình huống đặc biệt, nhưng cũng từng có tiền lệ, cung cấp đủ cơ sở pháp lý để Hudson có thể chỉ huy quân đội Công quốc Mosey.

Đương nhiên, đây chỉ là lý thuyết. Còn trong hiện thực có thể chỉ huy mọi người được hay không thì vẫn phải xem uy vọng cá nhân. Nếu như các quan quân không chịu nể mặt thì Nguyên soái cũng chỉ là một cái chức suông.

"Nguyên soái. . . Không phải. . . Chủ yếu. . . Haizz. . . Ta đã làm cho ngài mất mặt!"

Raquel ấp a ấp úng nói.

Trong mấy năm gần đây, Raquel thường xuyên dùng tên tuổi truyền nhân của Hudson để khoác lác. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, việc y có thể đảm nhiệm chức Tổng đốc tiền tuyến này đều là nhờ vào bản thân y.

Chém gió một chút cũng không có gì quá mức. Chỉ cần có đủ chiến tích thì đây chính là một giai thoại lịch sử.

Tiếc là Raquel hơi đen, tiếp nhận một cục diện rối rắm. Chưa kịp làm gì thì địch nhân đã giết tới.

"Không cần phải như vậy, thật ra ngươi làm cũng không tệ. Phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục, người có năng lực chỉ huy mấy chục vạn đại quân cũng không nhiều."

"Mặc dù chiến trường ở trung và nam bộ đại lục đang đánh vô cùng náo nhiệt, nhưng thực tế là bọn hắn đã gây ra vô số chuyện cười, chẳng qua vì mặt mũi nên mới cố tình phong tỏa tin tức mà thôi."

"Đúng là tuyến phòng thủ Pháo đài August bị thất thủ hơi nhanh, nhưng đó là vì thu nạp quá nhiều bại binh. Cho dù là liên tục chiến bại, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn được."

Hudson cố gắng tô điểm nói.

Đến giờ hắn cũng chưa biết rốt cuộc nên đánh cuộc công phòng chiến ở Pháo đài August như thế nào.

Khi Hudson đến được chiến trường thì chiến tuyến đã sụp đổ hết 70-80% rồi, chỉ còn lại một ít cứ điểm là còn trụ vững.

Cái gọi rút lui có thứ tự chẳng qua chỉ là cách nói mang tính EQ cao mà thôi. Tình hình hiện tại là ngoại thành đã thất thủ, quân thủ thành đang xông về phía nội thành giống như ong vỡ tổ vậy.

Rút lui có thứ tự về cơ bản chỉ là bởi vì tốc độ chạy đủ nhanh, hơn nữa còn bố trí sẵn một lượng lớn cạm bẫy từ trước, nên đại đa số binh lực đều thành công rút lui đến nội thành.

"Nguyên soái, ngài thấy chúng ta còn cần phải điều chỉnh công tác bố trí phòng ngự không?"

Trong khi nói chuyện, Raquel lấy một tấm bản đồ ra đưa cho Hudson.

"Không có gì phải điều chỉnh, điều cấm kỵ nhất vào những lúc như thế nào chính chơi đùa lung tung, cứ chấp hành theo kế hoạch trước đó là được."

Hudson lắc đầu nói.

Công thành chiến đã bắt đầu rồi, bây giờ mà điều chỉnh công tác phòng ngự thì quả thực là đang chán sống.

Mối quan hệ giữa Hudson và các tướng lĩnh Công quốc Mosey là người ta biết hắn, nhưng hắn lại chẳng biết tí gì về năng lực của những người này.

Điều chỉnh hệ thống ngự ngoài việc làm tổn hại danh vọng của hắn ra thì không có chút chỗ tốt nào, nên tốt nhất là giữ nguyên hiện trạng.

Dù sao cũng là kéo dài thời gian mà thôi, chỉ cần có thể tiêu hao thể lực của quân địch là được, chuyện khác hắn không quan tâm. . . .

Đêm đã khuya, không biết là vì quân địch đã thấm mệt hay là do bọn chúng không vội, thế công cũng dần ngừng lại.

Chẳng qua, trước giờ chiến tranh đều đến từ song phương. Quân địch muốn nghỉ ngơi thì cũng phải hỏi Hudson có đồng ý hay không đã.

Chương 1189: Dạ Tập (2)

Số Ma Tinh pháo được Raquel cất giấu dưới đáy hòm hiện cũng đã được mang ra ngoài hết, địch nhân vừa lùi về phía sau liền bắt đầu nã pháo.

Có thể giết được bao nhiêu địch không quan trọng, quan trọng là tiếng nã pháo phải đủ vang dội.

Bầu không khí trên chiến trường vốn đã rất khẩn trương, hơn nửa đêm lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nên chẳng có người nào có thể yên giấc.

"Nguyên soái, đội tập kích mà ngài căn dặn đã được tổ chức xong, hiện giờ tiến hành dạ tập luôn sao?"

Raquel quan tâm hỏi.

Bị đánh biệt khuất nhiều ngày như vậy, Raquel sớm đã muốn phản công. Tiếc rằng đồng đội không đủ sức, nên y cũng không dám mạo hiểm.

"Không phải dạ tập, chỉ là mang theo đội ngũ ra ngoài đi dạo một vòng mà thôi."

"Truyền lệnh xuống, mở cửa thành để đội đột kích ra ngoài đánh nghi binh, một khi địch nhân phản công thì lập tức rút về."

"Ánh trăng tối nay rất sáng, chỉ cần đi dạo bên ngoài cửa thành một lần là có thể làm cho quân địch ngủ không ngon giấc."

Trong khi nói chuyện, Hudson nhìn về phương xa.

Khoảng cách chỉ có 100 dặm mà thôi, chỉ cần một canh giờ là

Kỵ binh Ma thú có thể giết tới. Những Kỵ binh tinh nhuệ khác cũng sẽ không chậm hơn bao nhiêu.

Tính toán thời gian thì quân viễn chinh đã được nghỉ ngơi dưỡng sức năm, sáu tiếng rồi. Lại giày vò thêm 2-3 tiếng nữa, chờ đến khi quân địch kiệt sức, ngựa địch hết hơi, chính là thời cơ tốt nhất để tấn công bất ngờ.

"Nguyên soái, nếu như địch nhân phát hiện rồi giết vào trong thành thì làm sao bây giờ?"

Raquel sợ hãi nói.

Quân phòng thủ vốn đã như chim sợ cành cong, nếu như quân địch dạ tập vào thành, không chừng Pháo đài August sẽ bị thất thủ.

"Không sao cả, ta đang muốn thả bọn chúng vào thành. Ngươi sai người chuẩn bị ở trong thành, giữ chân bọn chúng vài tiếng chắc là không có vấn đề gì, đúng không?"

Nghe được câu hỏi của Hudson, Raquel vội vàng gật đầu. Vài tiếng thì thật sự là quá xem thường y, cho dù chẳng chuẩn bị gì cả, mấy vạn quân phòng thủ trong thành cũng có thể cầm chân quân địch tầm chục tiếng.

"Chấp hành mệnh lệnh đi, nếu như mọi chuyện thuận lợi, tối nay chính là lúc phá địch!". . .

Tiếng kèn to rõ vang lên, quân viễn chinh lập tức tập hợp lại. Một tiếng long ngâm phá không, Hudson đứng ở tuyến đầu.

"Sĩ quan lập tức phân phát ma pháp dược tề cho các binh sĩ, các binh sĩ lập tức cho chiến mã dưới hông phục dụng."

Nghe được mệnh lệnh, đám người hơi sững sờ. Trên đại lục Aslante không thiếu loại ma pháp dược tề có thể kích thích tiềm lực của chiến mã, chỉ là mọi người không thường xuyên sử dụng.

Chi phí dược tề cao thì không nói, tác dụng phụ còn rất lớn. Sử dụng một lần thì sẽ có tầm 40-50% bị phế là trạng thái bình thường, những con may mắn khôi phục lại như cũ thì cũng sẽ bị giảm rất nhiều tuổi thọ.

Nhưng vì bị ép bởi dâm uy của Hudson, mệnh lệnh này vẫn được chấp hành. Chiến mã mặc dù quý giá, nhưng khi so với việc đánh thắng trận thì lại không đáng được nhắc tới.

Không có người đứng ra chất vấn, Hudson cảm thấy hài lòng nhẹ gật đầu. Quân đội không phải là nơi nói chuyện dân chủ, đặc biệt là trong thời kỳ chiến tranh, chỉ cần có một tiếng nói là đủ rồi.

Hiện giờ mọi người đang lo lắng cho sự an nguy của chiến mã, nên trong lòng còn có lo nghĩ, nhưng chờ sau khi đánh xong cuộc chiến này, nhưng nỗi lo này sẽ lập tức tiêu tan.

Với tư cách là bậc thầy luyện dược nổi tiếng nhất trong Vương quốc, việc Hudson có thể luyện chế ra một loại thuốc kích thích không có tác dụng phụ là chuyện rất hợp lý.

Thân phận địa vị hiện giờ của Hudson để hắn có quyền để lộ một chút đồ vật mà không cần phải lo về phản ứng của người ngoài.

"Cơ hội tốt để tiêu diệt quân địch đã xuất hiện, chúng tướng sĩ nghe hiệu lệnh của ta, vứt bỏ toàn bộ quân nhu, vũ khí hạng nặng, lập tức tập kích Pháo đài August!"

Vừa dứt lời, mặt đất liền run rẩy. Cảnh tượng vạn mã tề bôn giống như một trận động đất vậy.

Đại quân nhanh chóng lên đường, một tiếng long ngâm phá không, Hudson liền lập tức biến mất. . . .

Khi Hudson xuất hiện trên bầu trời của Pháo đài August thì cuộc chiến đẫm máu đã được vén màn.

Không hề có ngoài ý muốn, đội tập kích mà hắn phái ra ngoài đã bị địch nhân bắt được, mà còn để quân địch nắm lấy cơ hội xông thẳng lên tường thành.

Đối mặt với cơ hội đưa tới cửa như vậy, đám đại biểu của Liên minh Thương Cổ Di tộc đều kinh ngạc tới suýt rớt cả tròng mắt.

"Còn thất thần làm gì, mau hạ lệnh để toàn quân tiến công đi!"

Linh mục Remo vội vàng nhắc nhở.

Lão ta không phải là quân nhân chuyên nghiệp, nhưng cũng biết là sau khi leo được lên tường thành thì phải nhân cơ hội để mở rộng chiến quả.

Trong thâm tâm lão ta đang không khỏi cảm thán: Nữ thần Tinh Linh phù hộ!

Đủ loại kèn lệnh vang lên gần như cùng một lúc. Đại biểu của các tộc tỉnh dậy, không hẹn mà cùng chạy tới đội ngũ của mình để chỉ huy chiến đấu.

Vô số binh sĩ Thương Cổ Di tộc đã xé mở lỗ hổng tràn vào trong thành, mặc dù quân phòng thủ cũng đang liều chết chống cự, nhưng vẫn không thể ngăn cản được bước tiến của quân địch.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời, vô số quan binh thủ thành còn không biết xảy ra chuyện gì thì thấy địch nhân giết tới trước mặt.

Rối loạn, toàn bộ Pháo đài August đều bị rối loạn. Sau khi Liên minh Thượng Cổ Di tộc tấn công, cả tòa thành lũy đều nhanh chóng chìm ngập trong khói lửa.

Ngoài Raquel, người đã mơ hồ đoán được chân tướng, những người còn lại đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có bối rối nghênh địch.

"Nguyên soái, cái này. . ."

Không đợi Raquel nói hết lời, Hudson liền ngắt lời nói: "Đừng vội, một giờ sau, mọi chuyện sẽ rõ ràng."

"Thế cục hiện giờ, Vương quốc Alpha đã không còn lựa chọn nào khác, Công quốc Mosey càng không được lựa chọn. Chúng ta chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, mọi hy sinh đều vì giành được thắng lợi cuối cùng!"

Chương 1190: Dạ Tập (3)

Diễn trò phải diễn nguyên bộ, muốn gạt người thì phải gạt mình trước. Vì dụ quân địch mắc bẫy, Hudson không tiếc để cho thành bị công phá.

Thời gian trôi qua, cuộc chém giết đẫm máu vẫn đang tiếp tục, phương xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa làm cho đất rung núi chuyển .

"Không hay rồi, địch tập!"

Khi thám mã truyền tin tức này đến tay Liên minh Thượng Cổ Di tộc, đại biểu của các tộc còn đang bận chỉ huy quân đội nhà mình tác chiến, chờ tin tức này truyền đến tay của đám quân chỉ huy thì tiếng động vạn mã bôn đằng cũng được truyền tới.

Lúc này mới nhận ra nguy hiểm thì đã muộn rồi. Đại quân chủ lực tiến vào trong thành hiện giờ đang bận hỗn chiến, không thể nào rút lút ngay lập tức được.

Quan binh ở lại đại doanh vừa mới đứng ra tổ chức phòng ngự thì các Kỵ binh Ma thú đã lao về phía bọn chúng, rất nhiều binh sĩ liên quân còn chưa kịp phản ứng thì đã mất mạng.

Nhược điểm khi các tộc phân doanh đóng quân hiện giờ đã bị bại lộ. ...

Doanh trướng bị đốt cháy, chiếu sáng cả màn đêm u tối, chiếu rọi hàng đống hài cốt nằm trên mặt đất, làm cho bầu không khí trở nên vô cùng ảm đạm.

Những binh sĩ của Liên minh Thượng Cổ Di tộc đang thỏa thích giết chóc trong thành cũng đã cảm nhận được ngoài thành có điều gì đó không ổn, nhưng bây giờ mới rút lui thì đã muộn rồi.

Từ thời khắc mà ngựa đạp liên doanh, đại quân lưu thủ sụp đổ liền trở thành kết cục đã được định sẵn. Một đám quan binh đuối sức phải đối mặt với quân tinh nhuệ của nhân tộc, ngay từ đầu thì chiến đấu này đã nghiêng về một bên.

Đối mặt với cuộc tiến công của quân đội Vương quốc Alpha, các tộc không phụ thuộc vào nhau nên chỉ có thể từng người tự chiến, căn bản không thể nào chống cự được.

"Rút!"

"Lập tức rút ra khỏi thành!"...

Tướng lĩnh của các tộc ở tiền tuyến lập tức hạ lệnh rút lui. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, một khi đại doanh ở ngoài thành bị mất, thế công thủ sẽ bị đảo ngược.

Đặc biệt là sự đả kích về mặt sĩ khí quân tâm lại càng khó mà đánh giá.

Hiện giờ các tộc vốn nên thay nhau yểm hộ rút lui có thứ tự thì lại biến thành như ong vỡ tổ xông ra ngoài.

Thành phần trong Liên minh Thượng Cổ Dị tộc quá phức tạp, mọi người đều luôn đề phòng đồng bọn của mình, không ai dám cam đoan là nếu bản thân mình ở lại yểm hộ thì đồng đội sẽ không vứt bỏ bọn hắn sau khi chạy ra khỏi thành.

Quân sĩ liên minh không biết là doanh trại ở ngoài thành đang bị địch nhân cướp đoạt, bọn họ chỉ có thể liều mạng lùi về phía sau, sự hoảng sợ đã làm cho sức chiến đấu bị giảm hơn phân nửa.

"Quân địch đã tan tác, Raquel, truyền lệnh xuống, toàn bộ quân thủ thành lập tức phát động phản công, đừng có để cho đám tàn binh bại tướng này chạy mất!"

Quân chủ lực của phe địch vẫn còn, nhưng trong tình huống tối lửa tắt đèn như lúc này, hai bên đều không biết được tình huống cụ thể của đối phương, người làm chủ soái đương nhiên là phải tạo lòng tin cho tất cả mọi người.

Sĩ khí là một thứ vô cùng huyền diệu. Quân tâm của quân thủ thành vốn đã tan rã, chỉ đang chiến quân vì mạng sống của mình, nhưng khi nhìn thấy quân địch đang rút lui bằng mọi giá, họ cũng dần lấy lại được lòng dũng cảm và phát động phản công.

Vào thời kỳ bình thường, cường độ phản công này cũng không tính là gì. Nhưng vào giờ phút lúc, việc quân phòng thủ ra sức ngăn cản đã làm chậm tốc độ rút lui của quân địch.

Trên chiến trường, thời gian chính là sinh mạng. Chỉ trong một thoáng chốc liền có một quân doanh bị thất thủ, ngay sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba...

Dưới màn đêm u tối, cảm xúc khủng hoảng đang nhanh chóng tràn lan, cuối cùng có binh sĩ của Liên minh Dị tộc không chịu được nữa, bèn vứt bỏ đại doanh, tùy ý chọn đại một hướng rồi bỏ chạy.

Có người dẫn đầu chạy trốn cũng ngay lập tức sinh ra sự kiện bỏ chạy tập thể.

Đại cục là chuyện mà các binh sĩ bình thường không bao giờ nghĩ tới, bọn họ chỉ muốn sống.

"Linh mục đại nhân, tình hình có chút không ổn. Quân đội nhân tộc cướp đoạt doanh trại, hiện giờ khắp nơi đang hỗn loạn tưng bừng, sợ rằng..."

Không đợi trung niên Tinh Linh nói hết lời, Remo đã nhẹ gật đầu. Thế cục hiện giờ quả thực đã nằm ngoài dự liệu.

Nhược điểm lớn nhất của việc đa chủng tộc chính là rất khó để chỉ huy, không ai có thể làm cho binh sĩ của các tộc chịu tin phục, một khi xảy ra hỗn loạn thì thường sẽ không thể nghịch chuyển.

"Cứ quan sát một thế cục trước đã, nếu như quân đội đã đánh vào trong thành không kịp rút về cứu viện đại doanh thì chúng ta tìm cơ hội rút lui đi!"

Chi viện cho Liên minh Thượng Cổ Dị tộc là một chuyện, còn ở lại chôn cùng lại là một chuyện khác. Đặc biệt là với những Ma pháp sư vừa mới thi triển cấm chú vào ban ngày, hiện giờ đều đã biến thành vướng víu. ...

Chiến tranh tiến hành đến thời khắc quan trọng, song phương hiện đang hỗn chiến với nhau, khi thấy không cần mình chỉ huy nữa, Hudson cũng xuất hiện trên chiến trường.

Hắn hạ lệnh cưỡng chế Maxim thu nhỏ hình thể, một người, một rồng, một gấu đi tới đi lui trên chiến trường, không ngừng xuất thủ đánh cho bất tỉnh.

Đặc biệt là những gã cự nhân to con, đây chính là con mồi mà Hudson thích nhất. Chỉ cần bắn là được, ngay cả thời gian nhắm bắn cũng bớt luôn.

Vấn đề duy nhất là Belersden rất thích cướp con mồi của hắn, nhiều khi mũi tên còn chưa bay đến, nhưng đầu của đối phương đã bị đánh nổ.

Maxim cũng không hề nhàn rỗi, nó hắt hơi một cái là đã đánh gục một gã to con.

Nếu như có người tới gần, đuôi và móng vuốt lập tức có thể đập ra một đống thịt nát.

Hình tượng giết địch tàn nhẫn như vậy làm cho Hudson suýt nữa là nôn tại chỗ.

Người có màn trình diễn chói mắt nhất trên chiến trường chính là 5000 Kỵ binh Ma thú kia, quả thực là lợi khí công kích, đại quân chỉ hướng chỗ nào thì chỗ đó lập tức xuất hiện một bãi xác chết.

Chương 1191: Đại Thắng

Liên minh Thượng Cổ Dị tộc còn chưa kịp rút lui đã bị bọn hắn công phá hơn mười dặm, ngay sau đó còn ngang nhiên xông thẳng qua chiến trường.

Thấy số lượng đào binh đang không ngừng tăng lên, các Tinh Linh đang quan sát thế cục cũng không chịu nổi áp lực.

"Rút!"

Linh mục Remo thiếu kinh nghiệm chỉ huy, nên lão ta hoàn toàn không biết rằng việc để đại đội nhân mã đồng thời rút lui sẽ rất dễ trở thành đối tượng công kích của địch nhân.

Vài trăm tên Tinh Linh đồng thời hành động đã lập tức làm cho Kỵ binh Ma thú chú ý.

Đều là dị tộc, nhưng trong nội bộ Nhân tộc, dị tộc cũng được phân chia thành đủ loại. So với Thượng Cổ Di tộc không được xem trọng thì Tộc Tinh Linh lại luôn là đối tượng được chú ý trọng điểm.

Khi ra chiến trường, loại đối tượng được "chú ý trọng điểm" sẽ được chuyển hóa thành mục tiêu chính. Nếu đã gặp được thì đương nhiên là sẽ không thể để cho bọn chúng chạy thoát.

Có đội Tinh Linh kéo bè kéo lũ thu hút hỏa lực, binh sĩ liên quân đang tan tác cũng vội vàng nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở này để chạy trốn.

Hudson vì không nhịn được cảnh tượng giết địch tàn nhẫn của Ma thú nhà mình nên đã lựa chọn rời khỏi nội thành, hắn vừa chạy ra bên ngoài liền gặp phải đội Tinh Linh đang bỏ chạy thục mạng.

Không đợi hắn hạ lệnh, Belersden, kẻ đang nghiện đánh bất tỉnh người khác, đã hóa thành gấu mini rồi lao đi.

Một cô gái Tinh Linh thanh thuần động lòng người còn không biết xảy ra chuyện gì đã bị đụng bay.

"Có địch!"

Linh mục Remo hô lớn một tiếng rồi vội vàng thi triển ma pháp phòng ngự.

Tiếc là làm vậy cũng chả có ý nghĩa gì,"thuộc tính máu giấy" của pháp sư cũng không phải là lời nói đùa. Bị Đại Địa Chi Hùng áp sát, cho dù là Pháp sư Tinh Linh Thánh Vực cũng phải bị thiệt lớn, chứ đừng nói đến một Đại ma đạo sư cấp 8 như lão ta.

Một tát vỗ nát lồng ma pháp, tiện thể đập nát luôn một cách tay của Linh mục Remo, sau khi chiếm được ưu thế, Belersden lại lập tức rời đi.

"Linh mục đại nhân!"

Chúng Tinh Linh kinh hô một tiếng, sau đó người nên cảnh giới thì cảnh giới, nên trị liệu thì trị liệu. Linh mục Remo thuận lợi nhặt lại một cái mạng, nhưng khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi này cũng đã tống táng luôn thời gian bỏ chạy tốt nhất của chúng.

Đại đội Kỵ binh Ma thú giết tới, còn có một rồng, một gấu ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

"Sưu, sưu, sưu..."

Sau khi bắn hết toàn bộ mũi tên trong tay, Hudson bèn cầm Thần khí "Quang Minh Thánh Kiếm" lên, nhưng hắn lại lúng túng phát hiện ra rằng mình không cơ hội để biểu diễn.

Maxim bật hết hỏa lực đã tự làm cho bọn chúng không chịu nổi. Tất cả kẻ địch khi nhìn thấy hình thể to lớn của nó đều quyết định tránh lui.

Cận thân vật lộn với Cự Long là trò mà chỉ có Ma thú Thánh Vực mới dám chơi, dục vọng cầu sinh trong tiềm thức sẽ thôi thúc mọi người lựa chọn kéo dài khoảng cách.

"Mau lao ra!"

Linh mục Remo kịp phản ứng liền vội vàng hạ lệnh.

Nhưng ra lệnh vào lúc này rõ ràng là đã muộn rồi, Kỵ binh Ma thú đang từ ba hướng giết tới. Một hướng còn lại tuy không có đại quân, nhưng lại có Long kỵ sĩ chặn đường!

Chỉ trong thoáng chốc, song phương liền rơi vào hỗn chiến. Hudson cũng nhanh chóng phát hiện ra chuyện không ổn, có vẻ như bọn ma pháp sư Tinh Linh này đều đang bị suy yếu.

Hộ vệ Tinh Linh đang liều mạng, nhưng ma pháp mà bọn Ma pháp sư này thi triển thì lại rất yếu, giống như đang lười biếng không muốn đánh vậy.

Đặc biệt là còn có mười mấy tên Tinh Linh không cầm nổi ma pháp trượng, như thể đang chuẩn bị đánh cận chiến vậy.

"Ma pháp sư phe lực đã hết ma lực rồi!"

Sau khi đưa ra kết luận này, Hudson không khỏi nhoẻn miệng cười. Ma pháp sư hết ma lực cũng giống như một người bình thường bị hết sạch thể lực vậy.

Chẳng trách vào thời khắc mấu chốt này mà quân địch còn muốn đồng thời phá vây. Không phải là chúng không biết làm như sẽ nguy hiểm cỡ nào, mà là vì nếu lựa chọn chia ra phá vây thì sẽ không có một tên Ma pháp sư Tinh Linh nào có thể chạy thoát.

Ma pháp sư quan trọng nhất cũng đã chết trận, dù có mấy ngàn tên hộ vệ thoát được ra ngoài thì làm được gì?

Tộc Tinh Linh cũng được phân ra đủ loại đẳng cấp, giống như tình huống của các tộc trên đại lục vậy, trong cùng một cấp bậc, địa vị của Ma pháp sư sẽ quan trọng hơn những chức nghiệp khác.

Dựa theo thông lệ, sau khi đoàn Ma pháp sư bị diệt, nếu như những hộ vệ bảo hộ đoàn Ma pháp sư còn sống thì cũng sẽ bị xử tử.

"Đình chỉ tiến công!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Ma pháp sư, cho dù là ở bất kỳ chủng tộc nào, cũng đều có giá trị chiến lược quan trọng. Mặc dù Hudson rất muốn tiêu diệt hết những tên Tinh Linh này, nhưng lý trí nói cho hắn biết, bọn Tinh Linh trước mắt còn sống sẽ càng có giá trị hơn.

Quân đội Vương quốc đình chỉ tiến công, đám Tinh Linh bị vây nhốt cũng ngừng lại theo, rồi đồng thời nhìn về phía Linh mục Remo.

Có nên liều mạng hay không, ý nghĩ này vừa được sinh ra thì đã bị Remo dập tắt.

Mặc dù Tộc Tinh Linh có nhiều Ma pháp sư, nhưng không có nghĩa là lão ta có quyền phung phí. Nếu như bị mất vài trăm người này, ngay cả Tinh Linh cũng cảm thấy đau lòng.

Trong thâm tâm Remo đang không ngừng mắng chửi Liên minh Thượng Cổ Dị tộc. Kẻ nào kẻ nấy đều là hạng tham công liều lĩnh, ngay cả đại doanh cũng không để ý.

Thực ra, kết luận này của lão ta là rất qua loa. Binh lực lưu thủ đại doanh cũng không hề yếu, nguyên nhân để xảy ra cảnh tượng trước mắt là vì những quan binh lưu thủ đều là đám người đã công thành vào ban ngày.

Đều là sinh linh nhục thể phàm thai, mệt thì cần phải nghỉ ngơi. Đạo lý đơn giản như vậy, thống soái của các tộc đương nhiên là hiểu.

Đại quân thay phiên nhau tấn công là không sai. Nhưng bọn chúng không ngờ là quân đội của Vương quốc Alpha lại có thể giết tới đây nhanh như vậy.

Chương 1192: Đại Thắng (2)

"Nguyên soái của Vương quốc Alpha Hudson. Koslow ở đây, mời đại biểu của Tộc Tinh Linh bước ra thương lượng!"

Những lễ nghi chiến trường cổ xưa này sớm đã bị hủy hoại trong nhiều cuộc chiến tranh đại lục trước đó, nhưng điều này không có nghĩa là nó đã trở nên vô dụng.

Là bên chiếm ưu thế tuyệt đối, Hudson cũng không ngại thể hiện một chút khí độ. Nhưng cũng chỉ giới hạn trong lần này, có một số quân địch ở bên trong thành đang rút ra ngoài này chờ hắn đi thu thập, nên hắn cũng không có thời gian ở lại đây quá lâu.

"Linh mục của Tộc Tinh Linh - Remo, gặp qua Nguyên soái Hudson!"

Trong khi nói chuyện, lão già Tinh Linh thong dong bước ra, giống như không hề lo lắng tới việc Hudson sẽ gây bất lợi cho mình vậy.

"Linh mục Remo, kết cục của đại chiến ngày hôm nay đã rất rõ ràng rồi, các ngươi đã kết thúc nghĩa vụ của một quân nhân, tiếp tục giãy giụa cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Đầu hàng đi!"

"Dựa theo minh ước cổ xưa của vạn tộc , ta có thể cam đoan các ngươi được an toàn. Đợi chiến tranh kết thúc, sau khi Tộc Tinh Linh thanh toán xong tiền chuộc, các ngươi liền có thể rời đi."

Hudson mặt không cảm giác nói.

Minh ước vạn tộc chính là hiệp ước mà các tộc đã ký kết từ thời thượng cổ, vì chống cự cuộc xâm lược của dị giới.

Sau khi bị chiến tranh đại lục hủy hoại hết lần này đến lần khác, quy tắc này sớm đã bị phá tan tành, hơn 99% sinh linh trên đại lục này đều chưa từng được nghe nói về "Minh ước vạn tộc" .

Có nên đầu hàng hay không, đây là một vấn đề đau lòng của Tộc Tinh Linh. Vốn dĩ với ngạo khí của lão giả này là sẽ không cân nhắc đến chuyện "đầu hàng" .

Nhưng lão ta cũng hết cách rồi, mặc dù chỉ còn một đoàn Ma pháp sư Tinh Linh đang bị vây nhốt, thoạt nhìn số lượng chỉ có mấy trăm người, nhưng chất lượng lại rất cao!

Nói một câu không khách khí, toàn bộ Công quốc Mosey đều không góp đủ một đội hình như vậy. Ngay cả Vương quốc Alpha cũng phải phát lệnh chinh chiêu mới có thể kiếm ra nhiều Ma pháp sư tầm trung và cao như vậy.

Thấy lão ta chần chừ, Hudson lập tức bổ sung: "Ta biết Tộc Tinh Linh các ngươi không sợ hi sinh, nhưng dù không nghĩ cho mình thì ngươi cũng nên nghĩ cho truyền thừa của chủng tộc."

"Trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, một khi đã bị cuốn vào là sẽ không thể nào toàn thân trở ra."

"Quý tộc đã lựa chọn xuất binh tham chiến, thương vong phải trả nhất định sẽ lên đến hàng vạn người. Có lẽ hiện giờ các ngươi không thiếu này chút ít lực lượng này, nhưng không có nghĩa là sau khi chiến tranh kết thúc cũng sẽ không thiếu."

"Vì truyền thừa chủng tộc, ta đề nghị Linh mục nên thận trọng cân nhắc. Suy cho cùng thì năng lực sinh sản của Tộc Tinh Linh quả thực đáng lo, không cần thiết vì một cuộc chiến không thuộc về mình mà đánh đổi cả mạng sống."

Lừa dối, cố gắng hết sức để lừa gạt.

Truyền thừa của Tộc Tinh Linh thì liên quan gì đến Hudson lão gia hắn chứ. Nếu không phải muốn dùng những tên Tinh Linh này làm thẻ đánh bạc để đàm phán sau này thì hắn cũng lười mở miệng thuyết phục.

Linh mục Remo quay đầu nhìn thoáng qua, từ trong ánh mắt của số đông Tinh Linh có thể thấy được khát vọng sinh mạng. Có thể sống sót thì ai muốn làm người chết chứ.

Lời nói của Hudson đã sự an ủi tâm lý tốt nhất của bọn hắn. Đây không phải là cuộc chiến của Tộc Tinh Linh, bọn hắn đến đây chỉ để giúp đỡ đồng bọn, không đáng phải liều mạng dùm cho Liên minh Thương Cổ Di tộc.

"Nguyên soái Hudson tôn kính, chúng tôi có thể đầu hàng, nhưng ngài nhất định phải đảm bảo rằng chúng tôi sẽ không bị sỉ nhục!"

Linh mục Remo cố nén cảm xúc nói.

Đều đã sống đến từng này tuổi rồi, lão tao đương nhiên biết rõ chấp nhận đầu hàng với Hudson thì sẽ có hậu quả gì.

Trên đại lục Aslante, chỉ những sinh linh có giá trị mới có tư cách sống tiếp. Không còn nghi ngờ gì nữa, đoàn Ma pháp sư Tinh Linh ở trước mắt này có đầy đủ giá trị.

"Được, ta lấy danh dự của quý tộc ra bảo đảm, sau khi các ngươi đầu hàng, chỉ cần tuân thủ quy tắc, thì sẽ được hưởng thụ đãi ngộ của tù binh trong minh ước vạn tộc."

Hudson nói.

Sau khi nhận thấy mình đã không còn vốn liếng để giãy giụa, Linh mục Remo liền thở dài một hơi, sau đó nộp Ma pháp trượng trong tay mình cho Hudson.

Ngay sau đó, đám Tinh Linh cũng nhao nhao buông vũ khí xuống. Tâm tình khẩn trương lúc đầu đã không còn, chỉ còn lại cảm giác giải thoát khi sống sót sau tai nạn.

Muốn nhặt lại một cái mạng sau khi thất bại trong một cuộc chiến tranh chủng tộc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trong mấy trăm năm nay, trong các cuộc chiến tranh đại lục rất ít xuất hiện chuyện tiếp nhận tù binh.

Sau khi xong xuôi, sát tâm của Hudson cũng liền phai nhạt, hắn lập tức phân phó với đám thuộc hạ dưới trướng: "Truyền lệnh xuống, để các đội quân hô to: Đầu hàng không giết, chúng ta tiếp nhận tù binh!"

Từ trước đến đây, quy tắc trò chơi đều do cường giả lập ra. Vì giảm bớt sức chống cự của quân địch, giảm bớt thiệt hại cho đại quân, Hudson không ngại nhập gia tùy tục, sửa chữa một phần quy tắc.

Tiếng hò hét kinh thiên động địa truyền ra, làm cho các binh sĩ Liên quân Dị tộc bị dao động.

Thấy đại doanh phe mình đã mất, rất nhiều binh sĩ của các tộc đã phá vây ra ngoài đều rơi vào tình trạng ngượng ngùng.

"Chạy a!"

Không biết là ai hô lên một tiếng, chiến trường vốn đã hỗn loạn này càng trở nên rối loạn hơn.

Liên quân Dị tộc từng người tự chiến đã không tự chủ được diễn ra cảnh tượng của một đám ô hợp.

Khổ cực nhất vẫn là tộc cự nhân, to con thì luôn phải chịu những sự chăm sóc đặc biệt. Dù là đào mệnh thì cũng luôn chói mắt hơn người khác.

Những quả đạn pháo thỉnh thoảng bay ra đã chiếu rõ vị trí của bọn chúng, vô số mũi tên không ngừng bay về phía chúng.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson hiểu được lý do tại sao một bộ tộc có sức chiến đấu mạnh như Tộc Cự Nhân lại bị suy sụp.

Chương 1193: Đại Thắng (3)

Trong những cuộc chiến chiếm ưu thế, những tên to con này làm gì cũng thuận lợi. Trong tới lúc bị thất thế, bọn chúng sẽ biến thành bia ngắm bắn trên chiến trường.

Cái gì mà "sánh vai với Cự Long", quả thực là đang thiếp vàng lên mặt mình. Cự Long có thể lên trời xuống biển, cự nhân làm được sao?

Cự nhân to con nên đương nhiên là sẽ rất thuận lợi khi giết những kẻ yếu, và cũng chỉ giới hạn trong kẻ yếu. Nếu như gặp phải cường giả cùng cấp, hình thể khổng lồ của bọn chúng chính là một gánh nặng.

Đúng là sức phòng ngự của cự nhân rất không tệ, những tên cự nhân cấp cao còn có thể miễn dịch với cung tiễn bình thường, nhưng bây giờ là thời đại của Ma pháp nỏ.

Rất nhiều tên cự nhân to con còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bắn thành con nhím rồi.

Hudson đã đích thân giám định qua, Quang Minh Thánh Kiếm vừa ra, cho dù là một tên to con hơn ba mươi mét cũng bị một kiếm chém gãy.

Trơ mắt nhìn thấy đám to con không ngừng ngã xuống là một chuyện kích thích rất lớn đối với các binh sĩ của Liên quân Dị tộc, số lượng đào binh trên chiến trường đang tăng lên nhanh chóng.

Quân đội Vương quốc chỉ đánh những binh sĩ của Liên quân Dị tộc ở lại trên chiến trường, làm như không nhìn thấy đám người này đang bỏ chạy, giống như đang cố ý thả bọn chúng rời đi.

Sau khi nhận ra điểm này, đám cao tầng của Liên quân Dị tộc cũng không muốn liều mạng nữa. Đây là dương mưu của phe địch, nhưng bọn hắn lại không tài nào ngăn cản được.

Mắt nhìn đại thế đã mất, tướng lĩnh của một số chủng tộc có phản ứng mau lẹ liền mang theo quân đội của mình chạy trốn.

Đại họa đến rồi từng người tự bay. ...

Khi tia nắng bình minh đầu tiên rọi xuống mặt đất, cuộc chiến cũng đã bước đến hồi cuối, chỉ có một số ít binh sĩ dị tộc phản ứng chậm một bước là còn đang chống cự. ...

Sau khi dò xét một vòng chiến trường, xem báo cáo tổng số thương vong, Hudson thở dài một hơi.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Cuộc đại chiến đêm qua chính là minh chứng rõ nhất cho câu nói này. Tình huống của quân viễn chinh còn đỡ, vốn là đánh lén, địch nhân còn đang bị thấm mệt, thương vong chỉ có hơn hai ngàn người.

So với chiến tích huy hoàng như đánh tan hơn 300. 000 quân địch, chém giết 12. 000, bắt 50. 000 người, đây hoàn toàn có thể được xưng là "Trận đại thắng hoành tráng".

Quân đội Vương quốc không bị thiệt hại bao nhiêu, nhưng quân phòng thủ Pháo đài August thì thảm rồi. Với tư cách là mồi nhử bị Hudson ném ra, có khoảng 70. 000 quân thủ thành chết trận, người còn sống hầu như đều bị thương.

Nếu không phải bị vây trong nội thành không có chỗ chạy, với con số thương vong như vậy, sợ là đại quân sớm đã sụp đổ.

Đương nhiên, trong số 70. 000 quân chết trận còn bao gồm cả số quân bị thiệt hại trong cuộc công thành chiến vào ban ngày. Bởi vì hai cuộc chiến xảy ra cùng một nơi, nên quân phòng thủ không có biện pháp thống kê binh lực tổn thất từng cuộc chiến.

"Sai người mang tin chiến thắng trở về đi! Tất cả mọi người đang nôn nóng chờ đợi, cần tin tức này để ổn định lòng người."

Hudson mặt không cảm giác nói.

Chiến tranh luôn cần sự hy sinh, vì giành được thắng lợi, dù phải trả bất cứ giá nào cũng đều là đáng. Có thể dùng cái giá thấp nhất để đạt được thắng lợi đã đủ để chứng minh hắn là một vị thống soái đạt tiêu chuẩn.

Hudson không mở miệng an ủi những trái tim đang bị thương của các quan quân Công quốc Mosey, Hudson tin là bọn họ có thể tự mình đứng dậy.

Ở trước mắt tin chiến thắng, thương vong thảm trọng là hoàn toàn không đáng được nhắc tới. Mặc kệ là bị thiệt hại bao nhiêu binh lực, Công quốc Mosey đều sẽ bổ sung số người còn thiếu cho hắn.

Trong mắt của rất nhiều vương công quý tộc, sự tổn thất của các binh sĩ trước giờ cũng chỉ là những con số lạnh lẽo.

Đặc biệt là trong số quân phòng thủ Pháo đài August quân còn có đầy rẫy những bại binh của Vương quốc Đông Warhammer, hiện giờ đã bị chôn vùi trên chiến trường, có lẽ bọn họ còn đang cảm thấy là đã diệt tiêu một tai họa ngầm.

"Vâng, nguyên soái!"

Raquel lập tức trả lời.

Có thể thấy là Raquel cũng đã điều chỉnh tâm trạng của mình xong rồi. Cho dù là nội tâm cường đại, hay là thật sự không quan tâm, cũng đều là yếu tố cần thiết của người làm tướng.

Đắm chìm trong sự tổn thất nặng nề vô pháp tự kiềm chế thoạt nhìn giống như trọng tình trọng nghĩa, nhưng trên thực tế, đây lại là cách làm vô trách nhiệm.

Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, mặc kệ là bất cứ lúc nào, mặc kệ là xảy ra bất cứ chuyện gì, người làm tướng đều phải giữ cho mình một cái đầu lạnh.

Còn vụ sắp xếp "mồi nhử" đêm qua , hai người đều ăn ý không nhắc tới.

Thành trì là do kẻ địch phá hủy, không phải là do chủ soái cố tình lộ sơ hở để dụ bọn chúng vào thành.

Chân tướng chỉ cần giấu trong dòng sông lịch sử là được, không cần phải nói hết ra làm gì. Có đôi khi, biết quá nhiều đối với tất cả mọi người đều không có chỗ tốt.

Còn vấn đề có người đoán được chuyện này hay không đã không trọng yếu, người thắng sẽ không bị chỉ trích.

Hudson gật đầu nhẹ rồi bổ sung: "Vấn đề tù binh cũng đồng thời trình báo đi."

"Ngoài mấy trăm tên tù binh Tinh Linh đã được ta đồng ý là sẽ tuân theo « minh ước vạn tộc » từ thời thượng cổ, dành cho bọn chúng đãi ngộ mà tù binh nên có ra, những tên tù binh còn lại nên xử lý như thế nào sẽ do chính phủ hai nước thương lượng rồi quyết định!"

"Chú thích: Vì có thể dụ hàng được Thượng Cổ Di tộc, nên không đề nghị đồ sát tù binh."

Chiến tranh chủng tộc có mối cừu quá sâu nặng, trừ phi một bên đã triệt để ngã xuống, nếu không chiến tranh sẽ tiếp tục kéo dài.

Tuy không thể thay đổi đại cục, nhưng hắn vẫn sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Chương 1194: Tin Chiến Thắng

Mặc dù mọi người đều biết tù binh Tinh Linh rất có giá trị, không thể nào kéo ra ngoài chém được, nhưng Hudson ít nhiều cũng phải tỏ thái độ.

Còn lời kiến nghị đằng sau thật ra cũng là một quyết định. Báo cáo chỉ là hành động cho đúng với quy trình, để nhận được sự tôn trọng từ giới cao tầng chính phủ của hai nước.

Từ lúc mà hắn mở miệng thì vận mệnh của 50. 000 tên tù binh này đã được quyết định rồi.

Chuyện này có liên quan đến xu thế chiến tranh trong tương lai, lại còn có thêm trọng lượng từ "tin chiến thắng", bất kỳ một vị chính trị gia thông minh nào cũng đều sẽ không từ chối lời đề nghị của Hudson.

Đương nhiên, nguyên nhân mà hắn để cho những tù binh này sống sót là vì thuận tiện cho công tác dụ hàng sau này, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất chính là: Những chủng tộc thượng cổ này đều thuộc về tộc hiếm, không chỉ số lượng ít, mà năng lực sinh sản cũng thấp đến đáng thương.

Trong toàn bộ Liên minh Thượng Cổ Di tộc, chủng tộc có dân số nhiều nhất cũng không quá một triệu.

Bị ảnh hưởng bởi số lượng tộc nhân, nên dù sau đó những chủng tộc này có phát triển như thế nào thì cũng không có năng lực đe dọa đến địa vị bá chủ của nhân tộc.

Đã có rất nhiều chủng tộc bị biến mất trong dòng sông lịch sử, những tiểu tộc có năng lực phòng chống rủi ro cực thấp này cũng có thể sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

Một trận động đất, một vụ đại hồng thủy, một thời kỳ băng giá, một cuộc tàn sát của tổ chức tà giáo... Bất kỳ một thiên tai nhân họa lớn nào cũng có thể hủy diệt bọn chúng.

"Tin chiến thắng!"

"Pháo đài August đại thắng!"...

Tin tức được truyền đến Dapest, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là không tin.

Hôm qua, Pháo đài August còn đưa tay cầu viện, mọi người còn tổ chức hội nghị để thương nghị việc phái binh tiếp viện, hôm nay liền truyền về tin chiến thắng, lừa con nít sao?

Bá tước Martins bị đám người nhìn chằm chằm đến tê cả da đầu, bèn vội vàng giải thích: "Viện binh đến rồi!"

"Đêm qua, khi Liên quân Dị tộc đánh vào trong nội thành, đúng vào thời khắc nguy hiểm nhất, Nguyên soái Hudson thống lĩnh đại quân chạy đến chiến trường, cùng với quân phòng thủ của Pháo đài August đồng thời phản kích quân địch."

"Chiến dịch này đã đánh tan 300. 000 quân địch, chém giết 12. 000 người, bắt được 50. 000 tù binh, đã thay đổi triệt để thế cục bất lợi từ khi khai chiến đến nay."

"Nhưng mà chúng ta cũng phải trả một cái giá rất lớn, chỉ tính riêng số người chết số trong chiến dịch này..."

Không đợi Bộ trưởng Quân vụ nói hết lời, George đã mở miệng ngắt lời: "Ngừng!"

"Để chúng ta tiêu hóa tin tức tốt này một chút đã, vấn đề thương vong để sau này hẵng nói."

Thế cục chiến tranh thay đổi quá đột nhiên, nếu không phải những người ở đây đều có cơ thể khỏe mạnh, sợ là đã bị tin này hù đến xảy ra vấn đề rồi.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào quân phòng thủ Pháo đài August, cho dù có liều mạng đến một binh một tốt cuối cùng cũng sẽ không làm trọng thương được quân địch.

Nhưng nếu cộng thêm viện binh của Vương quốc Alpha viện thì mọi chuyện sẽ khác.

Công quốc Mosey là nơi mà Hudson thành danh, sức ảnh hưởng ở đây của hắn còn lớn hơn ở Vương quốc Alpha.

Với tư cách là một vị tướng quân thường xuyên chiến thắng, mặc kệ là trận đại thắng gì, chỉ cần mang danh của hắn thì tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận.

"Chúc mừng bệ hạ, sau trận chiến này, cục diện bị động về mặt chiến lược của Công ta sẽ hoàn toàn được đảo ngược."

"Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta sẽ nhận được tin Nguyên soái Hudson xuất chinh Vương quốc Đông Warhammer."

Tể tướng Herceg hưng phấn nói.

Vốn dĩ mọi người đã chuẩn bị sẵn tinh thần tác chiến ở cả hai mặt trận, nhưng nào ngờ Hudson vừa ra tay thì đã giải quyết xong một mặt trận.

Dù bên phía mặt trận Pháo đài August vẫn còn có hơn mấy trăm ngàn quân của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, nhưng sau trận chiến đêm qua, cán cân thực lực giữa hai bên đã thay đổi.

Thứ chiến tranh đánh là quân tâm sĩ khí, trước khi viện binh đến, chịu sự ảnh hưởng từ bại binh, nên quân tâm của Công quốc Mosey bị tan rã, dù cho chiến đấu hết sức thì cũng chỉ có thể phát huy được 40-50% sức mạnh.

Nhưng tình huống hiện giờ đã đảo ngược, đến phiên phe Liên minh Thượng Cổ Di tộc phải nhức đầu.

Quân tâm sĩ khí gặp khó, còn phải phân tán binh lực ra khắp nơi để trấn áp những cuộc phản kháng có vũ trang. Chiến cơ rõ ràng như vậy, bọn họ đều có thể nhìn ra, không lý nào chủ soái tiền tuyến không phát hiện được.

Ngay từ đầu thì chiến trường của cuộc phản công này đã được chuyển từ Công quốc Mosey đến Vương quốc Đông Warhammer rồi. Các tỉnh phía bắc có cơ hội thở dốc, Công quốc cũng có thể bảo toàn được tiềm lực chiến tranh ở mức độ lớn nhất.

Nếu như cuộc phản công này được diễn ra thuận lợi thì sẽ còn có thể làm ảnh hưởng đến chiến tuyến ở Công quốc Orton, ép cho quân địch phải điều binh lực quay về, cuộc chiến sau đó sẽ dễ thở hơn.

"Bây giờ vẫn chưa phải là lúc để ăn mừng."

"Số lượng viện binh mà Vương quốc Alpha phái ra lần này cũng không nhiều. Trên danh nghĩa là mười vạn đại quân, nhưng thực tế cũng chỉ có 35. 000 người."

"Mặc dù đều là kỵ binh tinh nhuệ, nhưng với một chút ít binh lực này thì cũng chỉ có thể đánh dã ngoại chiến."

"Nếu như không phải bất đắc dĩ, Nguyên soái Hudson cũng sẽ không để lại tù binh. Phải biết là trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, hắn không hề lưu lại một tên tù binh nào."

George lắc đầu nói.

Thực ra, ông ta đã nghĩ quá nhiều rồi.

Trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, Hudson không lưu lại tù binh là vì không có tù binh để mà lưu.

Giữa Vương quốc Alpha và thú nhân có mối thù sâu như biển, người phía dưới khi nhìn thấy thú nhân hận không thể ăn tươi nuốt sống, lưu lại tù binh chẳng khác nào đang đối địch với thuộc hạ.

Cộng thêm áp lực từ giới cao tầng Vương quốc, nên Hudson mới trực tiếp hạ lệnh không bắt giữ tù binh, hắn sẽ không làm trái với quân lệnh chỉ vì một lũ thú nhân.

Chương 1195: Tin Chiến Thắng (2)

Đến giai đoạn sau của cuộc chiến, vì phân liệt Đế quốc Thú Nhân, Hudson còn cố ý bỏ qua cho chủng tộc phụ thuộc, chỉ nắm lấy Ngũ đại Hoàng tộc mà nện.

Nếu không phải vì có sự tham gia của Liên minh Nhân tộc, Hudson bị cử đi làm hậu cần, mất đi quyền chủ đạo cuộc chiến, có lẽ Đế quốc Thú Nhân đã bị chia năm xẻ bảy từ lâu rồi.

Tình huống hiện giờ cũng là như vậy, thoạt nhìn thì Hudson giống như đang đánh quân sự, nhưng trên thực tế, hắn còn đánh cả về phương diện chính trị nữa.

Chỉ là cách chơi này không hợp với cách chơi lưu hành trên đại lục Aslante, không có án lệ để tham khảo, nên trong lúc nhất thời mọi người vẫn chưa hiểu ra được.

"Bệ hạ nói không sai, nếu như chỉ có một kẻ địch là Liên minh Thượng Cổ Di tộc thì phần thắng của chúng ta đúng là rất lớn."

"Nhưng ngoài tên địch nhân này ra, còn có thêm cả Tộc Tinh Linh cũng vừa tham gia vào chiến tranh đại lục."

"Cantrue, Usda, Fick, ba nước thường xuyên bị Tộc Tinh Linh áp chế, thực lực quân sự có hạn, nên sẽ không cầm cự được bao lâu."

"Một khi ba nước này thất thủ, khả năng cao là đại quân của Tộc Tinh Linh sẽ tiến tới Công quốc Orton để tập hợp với Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, lúc đó mới là cuộc khảo nghiệm sinh tử chân chính của Công quốc ta!"

Bá tước Renato giội một gáo nước lạnh nói.

Vì ổn định Tộc Tinh Linh, không chỉ có mỗi Vương quốc Alpha là đang cố gắng, mà Công quốc Mosey cũng đã vô cùng nỗ lực.

Tiếc rằng ý nghĩ rất tốt đẹp, hiện thực lại phi thường tàn khốc.

Chuyện có liên quan đến chiến lược an toàn của chủng tộc, không phải chỉ cần dựa vào thủ đoạn ngoại giao là có thể lừa gạt được.

"Tộc Tinh Linh đúng là một mối đe dọa lớn, nhưng hiện giờ chúng ta phải giải quyết Liên minh Thượng Cổ Dị tộc trước đã."

"Bá tước Martins, khanh đại diện cho Công quốc đích thân tới Pháo đài August một chuyến, hỏi Nguyên soái Hudson về chiến lược sau này, thuận tiện trấn an quân tâm."

"Tiền tuyến cần cái gì, Công quốc nhất định phải dốc hết toàn lực phối hợp."

"Nếu như có thể đánh trọng thương Liên minh Thượng Cổ Dị tộc trước khi đại quân của Tộc Tinh Linh tới, mọi chuyện đều có thể thương lượng."

George nói.

Thắng lợi làm cho y mừng rỡ, nhưng thế cục quốc tế không liên tục chuyển biến xấu vẫn làm cho y cảm thấy bất an trong lòng.

Đến mức mà George muốn để Hudson thống lĩnh viện quân xuôi nam, đi giải quyết đám Thượng Cổ Di tộc ở mặt trận Công quốc Orton trước, tránh cho việc không ai đi ngăn cản khi đại quân Tộc Tinh Linh giết tới.

Cũng may là lý trí của George vẫn chiếm thượng phong. Viện quân của Vương quốc Alpha không thuộc quyền chỉ huy của y, nếu như ra lệnh bừa bãi, người ta không chịu nể mặt thì sẽ rất xấu hổ.

Quy trình khác nhau, nhưng lại có chung mục tiêu —— đó là lừa gạt đại quân Tộc Tinh Linh.

Thậm chí George đã chuẩn bị sẵn tư tưởng trong lòng, chờ đến khi chiến tranh đại lục kết thúc, y sẽ đề xuất chiến lược đả kích Tộc Tinh Linh ở trong cuộc hội nghị Liên minh Nhân tộc.

Nhân tộc là bá chủ đại lục, bất cứ thế lực nào bị bọn họ nhắm vào đều sẽ bị đánh tàn phế một cách dễ dàng.

Đương nhiên, Long tộc và Hải tộc không tính.

Cái trước là vì có quá nhiều kẻ biến thái, còn cái sau là do nơi sinh hoạt của chúng là cấm khu của nhân loại. ...

Phỉ Thúy cung.

Bởi vì khoảng cách nên Caesar IV nhận được tin chiến thắng trễ hơn một chút, nhưng mà tâm tình vui sướng do thắng lợi mang lại thì vẫn không đổi.

Vừa khởi đầu liền lấy được đại thắng, làm cho đám đại thần vốn không xem trọng lần hành động này phải đổi giọng tán thưởng.

Ở trước mặt thắng lợi, việc từ huấn luyện vũ trang dã ngoại biến thành tập kích bất ngờ, nhưng khi từ trong miệng của đám đại thần này đã trở thành "Tùy cơ ứng biến, nắm chắc chiến cơ" .

Đúng vậy, nhân lúc địch nhân đang tiến hành công thành được một liền phát động tập kích, đại hoạch toàn thắng, quả thực là một trận đánh kinh điển.

Các quý tộc thông minh còn âm thầm lấy sổ nhỏ của mình ra rồi lại trận chiến này.

Đây chính là tài liệu học tập của các hậu bối trong tương lai. Trong thời đại không có trường quân đội để bồi dưỡng sĩ quan một cách bài bản, việc bồi dưỡng hậu bối đều nhờ kinh nghiệm mà thế hệ trước tích lũy được.

Công thần đang ở tiền tuyến, tiệc ăn mừng đương nhiên là không có.

Bây giờ Vương quốc Alpha đang áp dụng chiến lược phân chia khẩu phần lương thực theo chế độ , bất kỳ một sự phô trương lãng phí nào cũng không được phép xảy ra.

Trong những ngày gần đây, phàm là xuất hiện ở trước mặt công chúng, tất cả mọi người đều chỉ ăn bánh mì đen và rau quả.

Bị việc này ảnh hưởng, những chỗ ăn chơi trong nước đều bị trọng thương.

Khi chấp hành bất kỳ một hạng chính sách nào cũng đều không tránh khỏi việc nên lấy hay bỏ.

Dù sao đại đa số khu vực trong Vương quốc đều đang tuân theo chế độ nhận thầu thuế, muốn khóc cũng là những kẻ nhận thầu thuế khóc, việc thu thuế của quốc khố gần như không hề bị ảnh hưởng.

Là người được lợi, nếu như ngay cả một chút tinh thần kính dâng này cũng không có thì cũng không cần làm nữa.

"Mọi người cũng đã xem chiến báo rồi, không biết mọi người có đề nghị gì về việc xử lý tù binh không?"

Caesar IV vừa cười vừa nói.

Hudson chỉ yêu cầu không giết tù binh, nhưng không nói là sẽ xử lý đám tù binh này như thế nào. Bộ đội tiền tuyến còn phải tiếp tục xuất chinh, không có thời gian để trông chừng tù binh, công việc này vẫn sẽ do chính phủ hai nước tiếp nhận.

"Bệ hạ, quân phòng thủ của Pháo đài August đã bị tổn thất nặng nề, hận thù vừa được kết xuống, hiện giờ đang là lúc bực tức nhất."

"Nếu như Người Mosey muốn tiếp nhận tù binh thì nhất định phải đảm bảo rằng không được sử dụng quân phòng thủ của Pháo đài August và bại binh Warhammer làm lính tạm giam."

"Nguyên soái Hudson không nhắc đến chuyện này, có lẽ vì lo lắng cảm nhận của quan binh ở tiền tuyến. Dù sao trong cuộc chiến sau này không chừng còn cần đến sự hợp tác của bọn họ."

Chương 1196: Thế Cục

"Chúng ta có thể thăm dò suy nghĩ của Người Mosey trước, nếu như họ không có yêu cầu gì đặc thù thì do hai nước cùng phái bộ đội tới giam giữ."

"Vì lý do an toàn, Vương quốc ta nên lập tức luyện chế một lượng dược tề cấm ma để cho đám tù binh nhóm này sử dụng."

Đại công tước Newfoundland đề nghị.

"Tể tướng, những vấn đề khác thì dễ nói. Nhưng dược tề cấm ma không thể do một mình Vương quốc ta ra hết, vừa mới bắt đầu cuộc chiến liền bắt được 50. 000 tù binh, vậy sau này sẽ còn bắt thêm bao nhiêu người nữa."

"Cho dù số lượng người tu luyện chỉ chiếm 1/10 số tù binh, thì lượng dược tề cấm ma cần sử dụng cũng là một con số vô cùng khổng lồ."

"Giá thị trường của dược tề cấm ma, cho dù là loại rẻ nhất cũng phải hơn 30 kim tệ. Số lượng nhiều như vậy, cho dù Vương quốc có tổ chức sản xuất thì sợ là chi phí cũng sẽ không thấp hơn 10 kim tệ 1 bình."

"Loại dược tề cấm ma thượng đẳng chuyên dùng cho cường giả thì sẽ còn mắc hơn nữa."

"Huống chi, ngoài người tu luyện ra, chúng ta còn phải cho một số chủng tộc có thiên phú đặc biệt sử dụng loại dược tề giảm thể lực, nếu không sẽ rất khó trông giữ."

"Thu nhập tài chính của Vương quốc có hạn, đột nhiên tăng thêm một khoản chi tiêu kếch xù như vậy, sợ là không chịu nổi."

Hầu tước Delgado lập tức phản đối nói.

Đồng minh thì cũng phải tính toán rõ ràng, hỗ trợ đánh trận thì không nói, vừa hỗ trợ đánh trận lại còn phải bỏ tiền thì thật sự không chơi được.

Chẳng qua lời đề nghị của Bộ trưởng Tài chính lại không được nhiều người công nhân, đúng là Vương quốc đang thiếu tài chính, nhưng chẳng lẽ một Công quốc Mosey đang trong tình trạng chiến tranh sẽ dư giả sao?

Hơn nữa, đại đa số Ma pháp sư của họ hiện giờ đang bị chinh chiêu lên chiến trường, những người còn lại cũng phải xử lý công tác sản xuất vật tư quân công.

Vốn đã khó khăn trùng điệp, giờ lại muốn bọn họ sản xuất thêm dược tề cấm ma, sợ là người ta không làm được!

Trong cái nhìn của tất cả mọi người, một nước đang nợ nần chồng chất như Công quốc Mosey không bị phá sản đã là một kỳ tích rồi.

Lỡ như Công quốc Mosey không chịu nổi, trực tiếp phá sản trong cuộc chiến tranh này, cục diện rối rắm mà họ để lại sẽ do Vương quốc Alpha đón nhận, lúc đó mới thực sự là tự tìm phiền phức.

"Hầu tước Delgado, Bộ Ngoại vụ sẽ phái người đi thương lượng với Người Mosey về vấn đề ma pháp dược tề, nhưng xét theo tình hình thực tế, khả năng cao là Vương quốc phải ứng một khoảng tiền ra trước."

"Dù gì thì với thế cục hiện giờ, chúng ta và Người Mosey là có nhục cùng nhục, không thể so đo nhiều như vậy."

"Toàn bộ vấn đề đều phải chờ sau cuộc chiến rồi nói tiếp."

Bá tước Francois nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Không có tiền chính là không có tiền, cho dù có ép như thế nào thì một gã nghèo cũng sẽ không có tiền. Đợi sau chiến tranh rồi tính chỉ là một câu nói an ủi, Người Mosey không tuyên bố phá sản sau chiến tranh đã là một kỳ tích rồi.

Ngay cả Vương quốc cũng có khả năng cao là sẽ phá sản sau chiến tranh. Vì trận chiến tranh này, Bộ tài chính đã dốc hết toàn lực vơ vét của cải.

Một số khu vực được thương nhân nhận thầu thuế đều đã dự chi hơn 30 năm thuế. Ngay cả những khu vực do các quý tộc lão gia bao thuế cũng phải dự chi 5-6 năm thuế.

Dù là vậy thì tình hình tài chính vẫn còn đang khẩn trương. Hết cách rồi, cục diện rối rắm do cuộc chiến lần trước lưu lại vẫn còn chưa giải quyết xong. Bây giờ lại phát sinh một cuộc chiến mới, rau hẹ không đủ dùng nha!

Ngay cả vấn đề chiến công phong thưởng cũng bị mọi người bỏ qua không đề cập đến. Cứ để ở đó trước đi, chờ sau chiến tranh rồi mới tiến hành kết toán, ít nhất là Bộ tài chính có thể dự trữ nhiều một chút tiền mặt trong tay.

Tập đoàn quý tộc vẫn có giác ngộ về phương diện này, đại quý tộc cũng đã dẫn đầu làm gương tốt, nên không ai dám nhảy ra gây chuyện.

Nếu như sĩ quan xuất thân đại quý tộc có màn thể hiện xuất sắc trên chiến trường, thậm chí còn sẽ tự móc tiền túi ra khen ngợi. Vì cổ vũ quân tâm sĩ khí, mọi người cũng đang liều mạng.

Các quan binh đi theo Hudson là có nhiều thu hoạch nhất, chẳng qua thành quả là do hắn cướp được từ trong tay địch nhân rồi về mở hội chia của, mà không phải tự móc tiền túi của mình ra.

"Đợi sau chiến tranh rồi giải quyết cũng được, nhưng nhất định phải nghĩ cách kiếm ra khoản chi tiêu mới tăng thêm này."

"Giảm chi là chuyện không thể nào, như vậy chỉ còn cách tăng thu thôi. Hoặc là tăng thêm một khoản thuế chiến tranh, hoặc là dự thu một năm thuế thương nghiệp trước."

"Các vị tự xem rồi xử lý đi, dù sao Bộ tài chính cũng đã bất lực. Nếu như mọi người có cách tốt hơn, Bộ tài chính cam đoan sẽ toàn lực ủng hộ."

Hầu tước Delgado giang hai tay nói.

Những người còn lại muốn mở miệng phản bác, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, nếu như đứng ra chất vấn vào thời điểm này, Bộ trưởng Tài chính sẽ lập tức sai người đưa một quyển danh sách chi tiêu dày cộm tới.

Đừng có nghi ngờ, tiền đều đã dùng hết cho quân đội rồi. Từ gia cố phòng tuyến, huấn luyện quân đội, gom góp vật tư chiến lược, mua sắm quân giới trang bị... Những chuyện này đều cần xài tiền.

Cho dù đại đa số vật tư đều được mua trong nước, nhưng cũng phải dùng kim tệ để thanh toán. Những vật tư trong phạm vi trách nhiệm thì không cần tiền, nhưng nếu vượt quá phạm vi trách nhiệm, ngay cả Vương quốc cũng phải bỏ tiền mua.

Lợi nhuận của mọi người thì có thể ghi sổ, nhưng chi phí sản xuất thì phải thanh toán, nếu như phải làm ăn lỗ vốn thì sẽ không có người kiên trì nổi.

Trong cuộc đại chiến lần trước, lượng lớn trái phiếu chiến tranh mà các quý tộc trong Vương quốc đã mua, về cơ bản cũng đều đi theo quy trình này. Nếu như muốn mọi người phải bỏ ra một khoản tiền mặt kếch xù trong lúc chiến tranh thì sẽ chẳng có mấy nhà làm được.

Chương 1197: Thế Cục (2)

Pháo đài August, sau khi để cho quân viễn chinh chỉnh đốn một chút, Hudson liền mang theo đội ngũ tiếp tục đi khuếch trương thành quả.

So với việc khổ chiến trên chiến trường, đánh chó mù đường mới là phương thức dễ lấy được thành tích nhất.

Chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi, quân viễn chinh đã chém được hơn 15. 000 cái đầu, bắt được 40. 000 tù binh. Con số này vẫn còn đang không ngừng tăng lên, Hudson cũng không hề báo tin thắng trận về trong nước.

Giờ phút này, hậu quả của việc quân ai nấy chỉ hủy của Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã bộc phát. Sau khi đại quân tan tác, các tộc chỉ có thể mạnh ai nấy đánh, không thể nào tổ chức chống cự một cách có bài bản được.

Nếu không, chỉ cần tập hợp mười mấy vạn đại quân lại một chỗ, cho dù quân tâm sĩ khí đê mê thì cũng có thể chọn một địa hình hiểm yếu cố thủ rồi chờ cứu viện.

Dù cho sức chiến đấu của quân viễn chinh có mạnh đến đâu thì tổng binh lực cũng chỉ có nhiêu đó, hơn nữa lại toàn là kỵ binh, không thể nào đánh công thành chiến được.

Địch nhân đã cho cơ hội, Hudson đương nhiên là phải nắm chắc. Chỗ tốt của việc thu nhận tù binh đã được bộc lộ vào lúc này, trong tình huống không thể làm được gì khác, rất nhiều binh sĩ liên quân đều lựa chọn đầu hàng.

Số lượng tù binh trong tay quá nhiều, làm cho Hudson phải điều thêm một quân đoàn từ trong nước tới, cùng với Người Mosey đồng thời trông giữ số tù binh này.

Trong thời đại mà việc truyền tin tức không được thông suốt, tất cả mọi người đều phải dựa vào "danh tiếng" để kiếm cơm. Nếu như Hudson không phải người đi nhìn chằm chằm, ai biết sau khi giao tù binh cho Người Mosey thì cuối cùng sẽ còn sống được mấy người.

Chuyện mà đám thuộc hạ gây ra, kẻ làm chủ soái cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Muốn tích lũy "danh tiếng" không phải là chuyện dễ, Hudson không muốn để cho "Biển chữ vàng" nói là làm của mình bị hủy hoại ở chỗ này.

Nguyên nhân mà quân viễn chinh có thể liên tục tác chiến, ngoài việc toàn là tinh nhuệ ra, thì "Ma pháp dược tề hiệu Hudson" cũng cống hiến một phần lực lượng.

Trong tình huống bình thường, kỵ binh liên tục tác chiến trong thời gian dài thì chiến mã sẽ bị thương nặng nhất.

Nhưng lần này thì khác, sau khi phục dụng ma pháp dược tề, những con chiến mã sau khi chạy nhanh trong một đoạn đường dài mà thần thái vẫn còn sáng láng.

Thể lực của chiến mã tăng lên nên mới khiến cho quá trình khuếch trương thành quả sau này có thể suôn sẻ như vậy. Nếu không phải vì quân viễn chinh không đủ binh lực, chiến tích sẽ còn hiển hách hơn.

Còn về quân phòng thủ Pháo đài August, đương nhiên là bị lưu lại xử lý thi thể rồi. Vừa trải qua một trận ác chiến, những quan binh còn sót lại đều bị trọng thương về thể xác lẫn tinh thần, cần có một khoảng thời gian để hồi phục.

Năm ngày sau, Hudson lặng lẽ đứng dưới tuyến phòng thủ thép ngày xưa của Vương quốc Warhammer, bất đắc dĩ phàn nàn một câu: Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết.

Nơi này đã từng là tuyến đầu trong trận chiến chống cuộc xâm lược thú nhân của Vương quốc Warhammer, một pháo đài kiên cố có thể khiến cho mấy chục vạn đại quân thú nhân không thể nào tiến thêm một bước, nhưng bây giờ chỉ còn lại cỏ dại và gạch vụn.

Trong thời đại chiến tranh, nếu như không may gặp phải một vị Quốc vương bại gia tử thì quốc gia đó có khả năng bị hố chết.

Chủ yếu vẫn là vì đã sống những ngày tháng an nhàn thoải mái quá lâu rồi, nên quên luôn cả bản chất mạnh được yếu thua của thế giới này.

Vì giữ gìn vương quyền, chơi cân bằng là không có vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là hai bên có thể cân bằng được.

Từ một ý nào đó mà nói, Hudson cũng là người được lợi từ cái chính sách cân bằng thất bại của Joseph II.

Vết xe đổ còn ở đó, mọi người đều bị dọa sợ, đến mức mà sau khi chiến tranh đại lục nổ ra, các thế lực lớn trong vương quốc đều đồng thời hẳn đứng ra chủ trì đại cục.

Cân bằng?

Chỉ cần là người có một chút thường thức quân sự đều có thể nhìn ra, Vương quốc Alpha đã tập trung toàn bộ lực lượng, nhưng xác suất chiến thắng vẫn rất thấp; Nếu như chia binh lực này thành hai phần, vậy thì trận chiến này không thể nào đánh được.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân đình chỉ truy kích!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Trong cuộc truy kích ngày hôm qua, chỉ giết được 200 quân địch và bắt được hơn 300 tù binh.

Từ lúc đầu là 5 chữ số đến bây giờ chỉ còn ba chữ số, chiến tích này càng ngày càng không thể xem nổi.

Không phải các binh sĩ không cố gắng, chủ yếu là sau khi trải qua mấy ngày đào vong, không biết những bại binh kia đã lẩn trốn đến địa phương nào rồi.

Thời cơ tốt nhất để khuếch trương thành quả đã qua, tiếp tục đuổi bắt thêm cũng không thu hoạch được bao nhiêu. Ngược lại còn có khả năng bị địch nhân phục kích vì binh lực phân tán.

Thay vì đi thu thập từng chủng tộc một, Hudson tình nguyện chờ các dị tộc tập hợp lại một chỗ rồi mới xuất binh tiến đánh.

"1 + 1" có khả năng lớn hơn 2, nhưng "1 + 1 + 1" lại nhỏ hơn 3, có càng nhiều chủng tộc tập hợp lại với nhau thì trong nội bộ sẽ có càng nhiều vấn đề.

Mâu thuẫn nội bộ vẫn luôn là địch nhân số 1 của "Liên minh", Hudson vô cùng tin tưởng vào lực phá hoại mà heo đồng đội mang lại.

Trận đại chiến này đã chôn xuống một hạt giống khác. Đều là gặp phải đánh lén, có chủng tộc toàn quân bị diệt, có chủng tộc thì trọng thương nguyên khí, nhưng cũng có chủng tộc có thể không bị thiệt hại gì.

Những chủng tộc không bị thiệt hại nhiều đều là những người chạy trốn đầu tiên; Những chủng tộc toàn quân bị diệt thì phản ứng chậm hơn một bước, bị động ở lại đánh chặn cho đồng bọn.

Không lo ít mà lo không đều. Nhìn thấy nhà mình bị tổn thất nặng nề, mà quân đồng minh lại chẳng bị thiệt hại gì, trong lòng ai cũng đều cảm thấy không công bằng!

Chương 1198: Thế Cục (3)

Giống như những gì Hudson đã suy đoán, lúc này, liên minh Thượng Cổ Di tộc ở xa ngàn dặm đã loạn cào cào.

Từ khi nhận được tin tức, các bên liền không ngừng ồn ào. Phải có người đứng ra nhận trách nhiệm cho sự thất bại này. Đặc biệt là để đoàn Ma pháp sư Tinh Linh ở lại trên chiến trường, đến nay vẫn chưa rõ sống chết, cần phải cho Tộc Tinh Linh một lời giải thích.

"Đủ rồi!"

"Chuyện đã rõ ràng như vậy rồi thì có gì mà phải làm ầm ĩ lên. Tiền tuyến đại bại nhất định là do có người làm đào binh, nếu như các ngươi có thể chiến đấu đến hơi thở cuối cùng giống như Tộc Cự Nhân ta thì kết cục đã khác rồi!"

"Vì để sau này sẽ không xuất hiện những chuyện tương tự, chúng ta nhất định phải bắt những kẻ đã đào tẩu trước lại, xử trí theo quân pháp, để chấn nhiếp toàn quân!"

Cự Nhân vương dẫn đầu gây khó dễ.

Làm một chủng tộc to con, hình thể của bọn chúng chẳng khác nào những ngọn đèn chỉ đường khi ở trên chiến trường. Những chủng tộc khác còn có thể lén lút bỏ chạy, nhưng bọn chúng thì không được!

Nhân khẩu vốn đã thưa thớt, bây giờ còn bị mất hết một ngàn quân ở tiền tuyến, làm cho Tộc Cự Nhân đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Toàn bộ tộc nhân của mình đã chết trận hết rồi, nhưng lại có quân đồng minh có thể rút lui toàn bộ binh lính, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết là bị đồng bọn bán đứng rồi.

"Cự Nhân vương bớt giận, trước khi chưa điều tra rõ chuyện này thì chúng ta không thể đưa ra kết luận được."

"Liệu có người nào trong các tộc của liên minh làm đào binh hay không, vấn đề này đợi đến khi tìm được người trong cuộc rồi mới thảo luận. Người còn không có ở đây, lỡ như là một sự hiểu lầm, chẳng phải sẽ làm cho tộc nhân cảm thấy thất vọng đau khổ sao?"

Mi Hầu Vương khuyên.

Nói câu thật lòng thì ông ta cũng không muốn làm chim đầu đàn. Dù sao nắm đấm của Cự Nhân vương rất cứng, hơn nữa còn hay cộc, tính cách của Cự Nhân vương nổi danh trong cả Liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Đáng tiếc là sau tin tức từ tiền tuyến được truyền tới, Tộc Mi Hầu cũng là chủng tộc rút lui đầu tiên. Cụ thể là chủng tộc bỏ chạy nhanh nhất, vẫn chỉ là một trong những chủng tộc bỏ chạy trước thì hiện giờ vẫn tạm thời chưa biết.

Nếu như dựa theo lời đề nghị của Cự Nhân vương, quân đội của Tộc Mi Hầu nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm, đồng thời khả năng cao là sẽ bị liệt vào hàng ngũ phản diện điển hình để tiến hành nghiêm trị.

Vất vả mới từ tiền tuyến rút lui về, còn bảo toàn được thực lực của chủng tộc, Mi Hầu vương há có thể để cho những tiểu đệ này chết trong tay "người một nhà" được.

Trực tiếp phản đối thì không được, vậy chỉ còn cách kéo dài thời gian thôi. Dù sao quân đội cũng đang ở tiền tuyến, liên minh cũng không thể tới đó trong thời gian ngắn được.

Đợi sau này tìm một cơ hội để đám tiểu đệ này lén lút chạy về tộc địa rồi tuyên bố với bên ngoài là đã chiến tử liền xong việc.

"Thất vọng đau khổ, có gì mà phải thất vọng đau khổ chứ?

"Cho dù chiến cuộc bất lợi, nhất định phải chấp hành chiến lược di chuyển, vậy thì ít nhất cũng phải mang theo cả đoàn ma pháp sư chứ!"

"Bỏ lại Ma pháp sư đoàn để đào mệnh một mình, loại thiên cổ kỳ văn này, ta mới gặp được lần đầu tiên."

"Chắc là có người cảm thấy vì đoàn ma pháp sư Tinh Linh này không phải là người của mình nên có bỏ lại cũng không sao, đúng không?"

Cự Nhân vương giễu cợt nói.

Nếu muốn đối chọi trực diện với nhân tộc, Liên minh Thượng Cổ Di tộc nhất định phải nhờ vào sức mạnh của Tộc Tinh Linh. Nếu không có sự tham gia của đoàn ma pháp sư Tinh Linh, có lẽ hiện giờ bọn chúng vẫn còn đang tiếp tục dây dưa với Vương quốc Warhammer.

Vì đào mệnh mà bỏ lại đoàn Ma pháp sư viện trợ của đồng minh, chuyện này rõ ràng là không thể nào giải thích được.

Người chết không cần phải chịu trách nhiệm, cũng không có năng lực gánh chịu trách nhiệm, vậy thì chỉ có thể để người sống đứng ra gánh trách nhiệm.

Tộc Tinh Linh cũng không dễ trêu, mọi người đều phải dựa vào lực lượng của liên minh mới có tư cách đối thoại với Tộc Tinh Linh, nếu chỉ đại diện cho chủng tộc mình thôi là sẽ không có đủ tư cách.

Trong tình huống đã đắc tội với nhân tộc rồi mà còn đắc tội với cả Tộc Tinh Linh nữa, rõ ràng là không định lăn lộn trên đại lục Aslante mà.

Thấy bầu không khí trong phòng ngày càng căng thẳng hơn, Đa Trảo vương ở bên cạnh đành phải mở miệng hoà giải nói: "Được rồi, hai vị."

"Tiền tuyến quá hỗn loạn, tin tức mà chúng ta nhận được cũng chưa chắc là đúng."

"Cũng có khả năng là đoàn Ma pháp sư Tinh Linh đã thoát khỏi vòng vây rồi, chỉ là chúng ta tạm thời không liên lạc được mà thôi. Không bằng chờ đến khi thu nạp bại binh xong rồi mới thảo luận vấn đề này đi."

"Việc cấp bách hiện giờ vẫn là chiến thế ở tiền tuyến. Đại quân đông chinh chiến bại, liên quân của Người Alpha và Người có thể tiến thẳng một mạch tới đây bất kỳ lúc nào."

"Trước mắt thì Vương quốc Tây Warhammer vẫn còn đang cậy vào địa hình vùng núi hiểm trở để cầm cự; Trong cảnh nội của Vương quốc Đông Warhammer cũng xuất hiện những đội phản kháng có vũ trang lớn nhỏ khác nhau."

"Một khi đại quân giết trở về rồi liên hợp với những nhóm có vũ trang này thì nhất định sẽ là mối đe dọa nghiêm trọng đến khu vực mà chúng ta đang thống trị."

Đây là một vấn đề rất lúng túng, lãnh thổ của Vương quốc Đông Warhammer và Vương quốc Tây Warhammer đã bị các tộc phân chia hết rồi.

Dựa theo ước định trước đó, phiền phức của ai thì người đó tự giải quyết. Thế cục trước đây quá thuận lợi, đến mức mà mọi người không hề xem những nhóm phản kháng có vũ trang kia ra cái đinh gì.

Nhưng bây giờ khi đại quân nhân tộc giết tới, tình hình liền hoàn toàn thay đổi. Nếu như không thể ngăn cản được quân địch thì hậu hoạn sẽ vô tận.

Chương 1199: Kế Hoạch Tập Kích

Vương quốc Đông Warhammer và Vương quốc Tây Warhammer xảy ra rung chuyển thì đại quân được phái đi tấn công Công quốc Orton sẽ gặp nguy hiểm. Lỡ đâu bị đại quân nhân tộc chặt đứt đường lui, không chừng sẽ lại có thêm một trận thua tan tác nữa.

Lòng tin là thứ vô cùng kỳ diệu, trước đây khi còn hát vang tiến mạnh, bọn họ hoàn toàn không thèm xem nhân tộc ra gì.

Nhưng sau khi trải qua một trận đại bại, bọn họ liền lập tức nhớ lại, nhân tộc mới là bá chủ của đại lục Aslante.

"Có gì mà thảo luận chứ, tranh thủ thời gian tổ chức quân đội tiếp viện tiền tuyến đi. Chúng ta phải vất vả lắm mới đánh chiếm được Vương quốc Đông Warhammer và Vương quốc Tây Warhammer, tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay nhân tộc được."

"Dù sao ta cũng đã chịu đủ khoảng thời gian sống trong thế giới băng tuyết rồi. Nếu như lần này bị nhân tộc đánh chạy về, sợ là chúng ta sẽ phải tiếp tục di chuyển vào sâu trong thế giới băng tuyết."

"Nếu như nhân tộc hung ác lên, trực tiếp diệt tộc của chúng ta cũng không phải là không thể xảy ra."

"Mọi người lựa chọn đứng ra đánh cược vận mệnh của tộc mình vào lúc này là vì đã nhìn thấu thế cục đại lục hiện giờ."

"Liên minh chiến thắng, chúng ta còn có cơ hội thở dốc; Nếu như nhân tộc lại tiếp tục chiến thắng, vậy thì các tộc trên đại lục sẽ phải đứng trước khảo nghiệm sinh tử."

"Còn về phía Tộc Tinh Linh, trước tiên hãy cứ hạ cái tôi xuống đã. Hiện giờ là thời khắc dụng binh, vì đại cục, chắc là bọn họ sẽ cho chúng ta một cơ hội để thể hiện."

Lời nói của Âm Ảnh Vương đã kéo mọi người về với thực tại. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, trốn tránh trách nhiệm sẽ không giải quyết được vấn đề gì.

Dù có nói thế nào thì vẫn phải vượt qua được cửa ải trước mắt này đã. Còn về vấn đề mâu thuẫn trong nội bộ liên minh đã tiến thêm một bước, mọi người đều nhìn ra, nhưng lại bất lực.

Trong một hệ thống liên minh đa chủng tộc, đánh những trận chiến chiếm ưu thế thì được. Nếu như gặp phải trận thua tan tác, chắc chắn là cảnh tượng đã xảy ra ở Pháo đài August sẽ còn tiếp tục tái diễn.

Có nói vì đại cục cũng không có ý nghĩa gì, đối với những chủng tộc nhỏ mà nói, chuyện đầu tiên cần suy tính chính là kéo dài truyền thừa chủng tộc.

Bị loại tư tưởng này điều khiển, khi bọn chúng đưa ra quyết sách thì sẽ luôn ưu tiên bảo toàn thực lực của mình. . . .

Công quốc Cantrue, sau khi liên tục chiến bại, đại quân của Tộc Tinh Linh cũng đã vây thành.

Mắt thấy đã sắp công chiếm được Vương thành, để thế nhân biết rõ sự lợi hại của đại quân Tinh Linh, nhưng đúng vào lúc này thì lại nhận được tin dữ của đồng minh.

"Mặt trận phía đông đã xảy ra chuyện gì rồi, lũ ngu xuẩn Liên minh Thượng Cổ Di tộc kia đang làm cái gì vậy?"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm đầu óc mơ hồ hỏi.

Vào mấy ngày trước, tin tức mà nàng nhận được là —— Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối, phòng tuyến Pháo đài August sắp không chịu được nữa.

Nào ngờ, bước ngoặt lại đến nhanh như vậy. Vừa mới không để ý là đại thắng liền biến thành đại bại.

"Nữ vương, Vương quốc Alpha xuất binh. Dựa vào tin tức mà tiền tuyến truyền tới, Nguyên soái Hudson của Vương quốc Alpha đã đích thân thống lĩnh mười vạn đại quân, bôn tập hai trăm dặm, phát động tập kích với Liên minh Thượng Cổ Dị tộc vào ban đêm."

"Lúc đó, liên minh Thượng Cổ Di tộc đang đánh vào cứ điểm Pháo đài August, quân chủ lực đều đang ác chiến trong thành."

"Đợi khi bọn họ kịp phản ứng thì doanh trại đã rơi vào trong tay quân địch rồi. Nên họ chỉ có thể vội vàng chạy ra ngoài thành nghênh địch, kết quả là thất bại thảm hại!"

"Đoàn ma pháp sư mà chúng ta phái đi chi viện cho liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng bởi vì tiêu hao hết ma lực trong cuộc chiến trước đó mà bị rơi vào trong tay kẻ địch, trước mắt vẫn không rõ sống chết."

Lão già này vừa nói hết lời, nữ vương Tinh Linh tức đến xanh cả mặt. Đồng minh bị đánh bại thì cũng thôi, vậy mà ngay cả viện binh mà mình phái đi cũng bị dính vào.

Đây chính là một đoàn ma pháp sư đó, bên trong có chừng hơn hai mươi tên Đại ma đạo sư cấp 8, ngay cả người có thực lực yếu nhất cũng là Ma đạo sĩ cấp 5.

Nguyên nhân phái đội ngũ được tuyển chọn tỉ mỉ này đi ngoài việc chi viện cho đồng minh ra thì còn có ý muốn khoe khoang vũ lực.

Vốn cho rằng có đại quân bảo vệ thì đoàn ma pháp sư sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, chuyến này cũng chỉ là đi du lịch một vòng mà thôi, tiếc là bị hiện thực vả cho sấp mặt.

"Đám liên minh Thượng Cổ Di tộc đều bị ngu hay sao vậy, thất bại cũng không biết rút lui sao?"

"Không đúng, Linh mục Remo có nhiều kinh nghiệm. Dù là gặp được nguy hiểm thì cũng sẽ có thể mang theo đội ngũ rút lui, trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi!"

Nữ vương Tinh Linh phẫn nộ nói.

"Nội bộ của Liên minh Thượng Cổ Di tộc quá hỗn loạn, chủng tộc nào cũng chỉ báo cáo tình huống cho tộc mình, những thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được không đầy đủ, trong lúc nhất thời sẽ không thể nào biết rõ chi tiết cụ thể."

"Tuy nhiên, vì người của chúng ta không thể rút lui được, nên rất có thể là đã bị cao thủ nhân tộc chặn đường."

"Thống soái thống lĩnh đại quân lần này chính là Hudson, kẻ này vốn là một cường giả đỉnh cao trên đại lục. Thực lực của hắn vẫn luôn là bí mật, nhưng có thể xác định là bên cạnh người này có một con Cự Long hư hư thực thực là Long vương Cự Long, và một con Đại Địa Chi Hùng có cấp bậc Thánh Vực."

"Người này thành danh trong cuộc đại chiến với thú nhân trước đó, đã từng ngăn cơn sóng dữ vài lần, giúp Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha ổn định chiến cuộc."

"Từ khi xuất đạo đến nay, Hudson đã trải qua vô số trận đại chiến, nhưng đến giờ vẫn chưa thất bại lần nào."

Chương 1200: Kế Hoạch Tập Kích (2)

"Nghe nói thuật dụng binh của người này vô cùng quỷ dị, không thể nào suy đoán được hành động của hắn, đặc biệt còn am hiểu lấy yếu thắng mạnh."

Nghe xong lời giải thích của lão già này, Nữ vương Tinh Linh rừng rậm cũng hơi bình tĩnh lại. Cường giả đỉnh cao trên đại lục cộng thêm am hiểu dụng binh, đây quả thực là một vị thống soái toàn phương diện nha.

Gặp được địch nhân như vậy, rất nhiều thủ đoạn đều sẽ vô tác dụng. Ví dụ như: đoàn Ma pháp sư Tinh Linh sẽ không có cách nào thi triển được đòn cấm chú chấn nhiếp lòng người.

Nếu như thật sự phải dùng cấm chú, vậy thì phải để cho cường giả Thánh vực qua đó. Chỉ có những cường giả đã lĩnh ngộ quy tắc mới không bị phản phệ vì bị quấy rầy trong lúc thi pháp.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong những chiêu cấm chú bình thường. Nếu như thi triển một số tuyệt chiêu vượt quá phạm vi thực lực của bản thân, một khi bị quấy rối thì cũng sẽ bị phản phệ.

"Vị Long kỵ sĩ thứ tư trên đại lục, ta cũng sớm được nghe danh, tiếc là vẫn luôn không có duyên gặp mặt."

"Nếu như có cơ hội gặp nhau trên chiến trường, ta thực sự muốn xem là rốt cuộc vị Long Hùng kỵ sĩ này lợi hại, hay là ta. . ."

Trong khi nói chuyện, một luồng chiến ý từ trên người Nữ vương Tinh Linh phát ra, uy áp mạnh mẽ ép cho những ả thị nữ Tinh Linh phải liên tục lùi về phía sau .

Cũng may, tình huống này chỉ vừa diễn ra được một thoáng chốc liền bị Nữ vương Tinh Linh thu liễm, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã ngày thường, như thể không hề xảy ra chuyện gì vậy. ...

Thời gian trôi qua, ảnh hưởng của trận đại thắng ở Pháo đài August không ngừng mở rộng khắp đại lục Aslante.

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người khi nhận được tin tức này chính là:

"Không thể nào!"

"Chuyện này không thể là thật được!"

Chỉ tính riêng chuyện đánh tan 300. 000 quân địch cũng rất ảo ma rồi, cộng thêm những chiến tích sau đó tổng số quân địch bị giết và bị bắt lên đến hơn 200. 000 người, chuyện này thực sự làm cho người ta cảm thấy rất khó tin.

Làm như liên minh Thượng Cổ Di tộc là một lũ gà vậy, tùy tiện một cái tát là có thể giết chết.

Bởi vì trong những trận chiến trước đó, liên minh Thượng Cổ Di tộc đều là đại sát tứ phương, thực lực rõ như ban ngày.

Những tướng lĩnh của các đại thế lực hiện giờ đều đang rất bận. Đại lục lại xuất hiện thêm một án lệ kinh điển nữa, nhất định phải nghiên cứu chuyên sâu để tăng cường phòng bị, miễn cho bi kịch tương tự phát sinh trên người mình.

Đại đa số thế lực nhân tộc đều còn tốt, thế cục ở Bắc đại lục chuyển biến tốt đẹp đối với mọi người cũng là một chuyện tốt.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoài ý muốn, Shelter VII hiện giờ đang cảm thấy vô cùng khó chịu. Giáo Đình không có can đảm chạy tới hải vực sương mù tìm thuyền U Linh trả thù, nên bèn đẩy hết lỗi trong vụ hạm đội bị hủy diệt lên đầu của Vương quốc Alpha.

Vốn cho là khi phải đối mặt với mối đe dọa từ tam đại dị tộc, cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt này sẽ nhanh chóng bị đánh trọng thương, thậm chí là sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử.

Shelter VII tự nhận mình là một người rộng lượng, sẽ không so đo ân oán trước đó với người chết, nên ông ta không thèm để tâm đến Vương quốc Alpha nữa.

Nhưng khi tin Pháo đài August đại thắng được truyền ra, tình hình lập tức thay đổi. Liên minh Thượng Cổ Di tộc phải sống ở một nơi thiếu thốn tài nguyên như thế giới băng tuyết đã xác định là số lượng tộc nhân của bọn chúng sẽ có hạn.

Một trận chiến mà tổn thất những 200. 000 đại quân, con số này đã vượt qua tổng nhân khẩu của một vài chủng tộc. Tính thêm hàng loạt những tổn thất ở các chiến dịch trước đó nữa, từ khi chiến tranh diễn ra đến giờ, Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã bị thiệt hại ít nhất là 300. 000 binh lực.

Cho dù là thế lực lớn nào cũng cảm thấy đau lòng khi phải đối mặt với mức thiệt hại này.

Nếu như thêm 2-3 lần, thậm chí là 1 lần thôi, sợ là Liên minh Thượng Cổ Di tộc có thể sẽ vì không chịu nổi thương vong mà bị ép phải từ bỏ kế hoạch chiến lược xâm lược Công quốc Mosey.

Bản chất của việc phát động chiến tranh lần này của bọn chúng là vì cướp đoạt không gian sinh tồn cho chủng tộc, nếu như mất hết tộc nhân, dù lấy được lãnh địa thì cũng có ích gì chứ.

"Phế vật!"

"Đều là một lũ phế vật, công thành chiến mà cũng có thể bị người ta đánh lén, chẳng trách bọn chúng chỉ có thể co đầu rụt cổ ở trong thế giới băng tuyết để kéo dài hơi tàn!"

"Liên minh Thượng Cổ Di tộc, ta thấy không bằng đổi tên thành: Liên minh Thượng Cổ phế vật đi. Bọn chúng truyền thừa được đến giờ quả thực là đang làm bẩn mắt."

"Tộc Tinh Linh cũng là một lũ ngu xuẩn, ngay cả đồng bọn của mình có trình độ gì mà cũng không biết, còn học người ta ngồi bàng quan, chẳng trách chỉ có thể co đầu rút cổ ở một xó xỉnh."

"Cả cái lũ thú nhân ngu muội kia nữa, suốt ngày chỉ biết dây dưa với những quốc gia ở trên đại thảo nguyên, quên luôn cả địch nhân thực sự của mình là ai."

"Ta thật sự không hiểu là tại sao cái lũ ngu xuẩn này lại có thể truyền thừa từ thời Thượng cổ đến giờ..."

Shelter VII gào thét một trận, lần lượt hỏi thăm hết tam đại dị tộc của Bắc đại lục, ngay cả hình tượng của mình cũng chẳng quan tâm.

"Bệ hạ, xét theo tình hình trước mắt, sợ là không phải do lũ dị tộc này vô dụng, mà là vì đối thủ của bọn chúng - Hudson rất lợi hại."

"Không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền lập tức đánh gãy sống lưng của Liên minh Thượng Cổ Di tộc."

"Nội bộ của Liên minh đa chủng tộc vốn không ổn định, năng lực chấp nhận tổn thất kém xa những thế lực lớn bình thường."

"Nếu như Tộc Tinh Linh không thể nhanh chóng hủy diệt tam đại công quốc và chi viện thêm cho bọn chúng, e rằng Liên minh Thượng Cổ Di tộc có thể sẽ trở thành dị tộc bị loại đầu tiên trong cuộc chiến tranh đại lục này!"

Blake lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Chương 1201: Công quốc Cantrue Thất Thủ

Cái chức đoàn trưởng Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn này của gã không phải toàn dựa vào quan hệ nhân mạch mà thượng vị, nên vẫn có một ít kiến thức quân sự, liếc mắt liền có thể nhìn ra sơ hở của đại quân Liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Nghĩ lại quá trình giao thiệp giữa bản thân và Hudson, liên tục phải chịu thiệt thòi, đến giờ gã vẫn khó nguôi ngoai.

Nhìn thấy đối thủ Hudson đại sát tứ phương, gã ta cũng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng cảm thấy yên vui.

Nói gần nói xa đều muốn bày tỏ: không phải là do Blake lão gia gã quá vô dụng, mà là vì địch nhân quá lợi hại.

So với dị tộc bị tổn thất nặng nề, việc gã ta chỉ bị mất một phần quyền nói chuyện trong cuộc xung đột năm đó xảy ra trên chiến trường đại thảo nguyên với Hudson đã được tính là rất không tệ rồi.

Cụp đuôi đối nhân xử thế nhiều năm, lúc này có thêm dị tộc tô điểm, Blake đương nhiên phải tẩy trắng cho bản thân mình.

"Hudson đúng là một mối đe dọa. Nhưng mà bên cạnh kẻ này có Cự Long và Đại Địa Chi Hùng bảo vệ, muốn diệt trừ hắn sợ là rất khó."

"Nhìn phản ứng của dị tộc là biết, Hudson ngoi đầu lên như vậy, Tộc Tinh Linh nên ra tay rồi mới phải. Trong mắt của lũ Tinh Linh kiêu ngạo kia, Bắc đại lục không nên xuất hiện loại nhân vật này."

"Trong những năm này, sức ảnh hưởng của chúng ta ở Bắc đại lục gần như bị quét sạch. Chuyện bên đó đã nằm ngoài tầm với."

"Nhưng cũng nên chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị."

"Nếu như Vương quốc Alpha bị hủy diệt trong cuộc chiến tranh đại lục này thì thôi; Nhưng nếu như bọn chúng vẫn còn mạnh như lúc trước, chúng ta sẽ không thể nào bỏ mặc không quan tâm nữa."

"Viết đánh ngã một Vương quốc từ bên trong sẽ dễ dàng hơn là cường công chính trực. Chủ yếu thần mạnh, vốn là một tai họa."

"Hudson đã nổi bật như thế, vậy thì ta sẽ giúp hắn tuyên truyền thêm một chút nữa."

"Chiến thần số một trên đại lục, cường giả mạnh nhất đại lục..."

"Các khanh xem rồi tự biên đi, chỉ cần có cái mũ nào có thể đội được lên đầu hắn thì cứ đội lên hết đi."

"Nhớ là lần này chỉ tuyên truyền ưu điểm của hắn, đồng thời phải tiến hành thay đổi một cách vô tri vô giác, không thể để cho ngoại giới phát hiện là do chúng ta ở phía sau màn gây ra."

Shelter VII cười lạnh nói.

Đều là người làm lão đại, ông ta hiểu rất rõ tâm lý phức tạp của thượng vị giả. Bình thường đều là: Vừa muốn thuộc hạ có thể làm được việc, nhưng lại sợ thuộc hạ làm quá được việc.

Qua cầu rút ván thì không đến nỗi, nhưng có mới nới cũ là chuyện nhất định. Tuyên truyền càng tốt thì sau này sẽ phản phệ càng mạnh.

Một khi hai bên xảy ra xung đột, mặc kệ là ai thắng ai thua, cũng sẽ làm suy yếu quốc lực của Vương quốc Alpha.

Nếu như xảy ra nội chiến giống như Vương quốc Warhammer, quốc gia bị ép phân ra làm hai thì sẽ càng hoàn mỹ.

Vì đạt được mục đích, Shelter VII còn từ bỏ luôn cả cái danh "Cường giả mạnh nhất đại lục" của mình.

Thanh danh rất mệt mỏi.

Cái danh cường giả mạnh nhất đại lục không chỉ có thể mang lại danh vọng, mà đồng thời còn sẽ mang đến phiền phức.

Ví dụ như: Một lúc nào đó bỗng nhiên xuất hiện một tên đại ma đầu không có cách nào đối phó được, khi đó sẽ đến lượt cường giả mạnh nhất đại lục ra sân.

Thân phận địa vị ở đó, nhiều khi muốn từ chối cũng không được.

Nếu như thật sự là cường giả mạnh nhất đại lục thì thôi không nói. Nhưng Shelter VII chột dạ nha, cái danh cường giả mạnh nhất đại lục này của ông ta hơi nhiều nước.

Thiếu tận hai Thần khí truyền thừa, ông ta chỉ là một tấm khiên thịt máu dày mà thôi, sức chiến đấu thực sự còn kém những vị Long kỵ sĩ kia rất rất xa.

Lỡ như một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện một tên cường giả ngờ nghệch muốn khiêu chiến kẻ mang danh cường giả mạnh nhất đại lục giả như ông ta thì sẽ rất lúng túng.

"Bệ hạ anh minh!"

"Không uổng một binh một tốt, chỉ cần nhường ra một chút hư danh là có thể chôn xuống tai họa nội đấu cho Vương quốc Alpha, thật sự là..."

Shelter VII ngồi yên lắng nghe những lời tán dương của đám thuộc hạ, khóe miệng không nhịn được nhếch lên. Bàn về đùa bỡn lòng người, ông ta là dân chuyên nghiệp. ...

Pháo đài August, cảnh tượng đẫm máu đã bị rửa sạch. Chỉ còn lại những mảng tường thành sụp đổ và tàn dư khắp nơi là đang khắc họa sự tàn khốc của cuộc đại chiến.

Những quân thủ thành sống sót sau tai nạn, sau khi trải qua sinh tử khảo nghiệm liền trở thành hung thần. Cho dù đứng ở chỗ nào thì cũng có thể làm cho nhiệt độ xung quanh giảm xuống.

Kết thúc hành trình khuếch trương thành quả, quân viễn chinh cũng được Hudson rút về chỉnh đốn.

Thợ săn ưu tú chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn. Bọn họ chỉ bắn một mũi tên vào thời khắc quan trọng nhất.

"Nguyên soái, việc lớn không tốt!"

"Đêm qua, Tộc Tinh Linh đã công phá vương đô của Công quốc Cantrue, Quốc vương và giới cao tầng của Công quốc đều bất hạnh gặp nạn."

"Công quốc Usda và Công quốc Fick đã phát ra những lời cảnh cáo mạnh mẽ, nếu như viện quân của chúng ta còn không xuất hiện thì bọn họ sẽ đầu hàng Tộc Tinh Linh!"

Raquel hốt hoảng nói.

Thế cục hiện giờ đã hết sức rõ ràng, Công quốc Cantrue bị hủy diệt, làm cho giới cao tầng của Công quốc Usda và Công quốc Fick hoảng sợ.

Sống chết trước mắt, không nhìn thấy bất cứ hi vọng nào, nên giới cao tầng của hai nước không tiếc mang chuyện đầu hàng ra để uy hiếp.

Một khi bức bình chướng tam đại công quốc này biến mất, đại quân của Tộc Tinh Linh liền có thể hội quân với Liên minh Thượng Cổ Di tộc bất kỳ lúc nào. Khi hai đại dị tộc này liên thủ, dù là ai cũng không chịu nổi!

Nghe được tin tức này, Hudson liền do dự. Vất vả lắm giành được một chút quyền chủ động chiến lược trên chiến trường, bây giờ lại phải nhường lại sao?

Chương 1202: Uy Hiếp

Trong mơ hồ, hắn phát hiện ra đây là chuyện mà mình gây ra. Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, việc tiếp nhận tù binh trên diện rộng chỉ xảy ra trong chiến dịch Pháo đài August.

Công quốc Usda và Công quốc Fick dám mang việc đầu hàng ra uy hiếp, rõ ràng là do Tộc Tinh Linh đã phát tín hiệu chiêu hàng với họ, đồng thời còn đưa ra hứa hẹn.

Nếu như đối phương không để lại tù binh, vậy còn đầu hàng làm quái gì, đương nhiên là phải tử chiến đến cùng nha!

"Raquel, lập tức phái người thông báo cho vương đô, để hắn gia tăng cường độ thu thập tình báo của đại quân Tinh Linh, đặc biệt là phải xác định xem hiện giờ bọn chúng có đang đang tiến hành tàn sát chủng tộc với quy mô lớn hay không!"

Vạn sự lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện. Nếu như Tộc Tinh Linh thay đổi cách chơi trong chiến tranh đại lục, sợ là các quốc gia Bắc đại lục sẽ không còn chỗ trống để tránh né.

Ăn thua đủ chỉ xảy ra trong trường hợp bị ép bất đắc dĩ, phàm là có một đường sinh cơ, có mấy ai nguyện ý đi chịu chết chứ?

Có lẽ có một phần quý tộc vì vinh quang mà lựa chọn huyết chiến đến cùng. Nhưng càng nhiều người sẽ lùi bước khi đối diện với sống chết.

Trực giác nói cho Hudson biết, xác suất xảy ra chuyện như vậy là rất lớn.

Tộc Tinh Linh vốn cũng không phải chủng tộc thích giết chóc, nếu như bọn chúng thật sự một đường tàn sát xuống, sợ là rất nhiều Tinh Linh sẽ sụp đổ.

Biết được điểm này, Hudson cũng không định tiếp tục yên tĩnh nữa. Không có chiến cơ thì bản thân mình phải tạo chiến cơ.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc đang tập hợp lại, nếu như chủ động xuất kích thì cũng có khả năng xử lý được quân đội của một vài bộ lạc.

"Băng qua Vương quốc Warhammer, trực tiếp giết vào hang ổ của các tộc trong thế giới băng tuyết, ép bọn chúng phải quay về."

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị Hudson từ bỏ. Hiện giờ, rất nhiều khu vực trong thế giới băng tuyết đã bắt đầu có tuyết rơi.

Đúng là người tu luyện có năng lực chống lạnh, nhưng thiếu hậu cần tiếp tế, trực tiếp xông vào hang ổ của người ta cũng là rất rủi ro.

Đại lục Aslante không có tiền lệ này, nhưng kiếp trước lại có rất nhiều tài liệu phản diện, Hudson biết rất rõ sự đáng sợ của trời đông giá rét.

"Nguyên soái, không cần phải đi điều tra. đại quân Tinh Linh không tàn sát một cách trắng trợn, bọn chúng chỉ giết chết toàn bộ thanh niên trai tráng, sau đó đuổi hết người già và trẻ em trong khu vực mà mình khống chế rời đi."

"Đại đa số nạn dân tràn vào Công quốc đều là vì nguyên nhân này."

"Công quốc còn vì chuyện này mà tổ chức hội nghị để phân tích, cuối cùng đưa ra kết luận: Đây là đang muốn làm suy yếu tiềm lực chiến tranh của chúng ta."

"Lấy Công quốc làm thí dụ, muốn đảm bảo những nhu cầu cơ bản của nạn dân, mỗi ngày Công quốc phải bỏ ra ít nhất là hơn ngàn tấn lương thực và vật tư."

"Đây là còn vì có lượng lớn nạn dân chết trên đường chạy nạn, nếu không tiêu hao sẽ còn lớn hơn nữa."

"Công quốc căn bản không chịu nổi lượng tiêu hao kếch xù này. Có nên cứu viện những nạn dân này không đã trở thành chủ đề mà giới cao tầng Công quốc luôn tranh cãi."

"Mãi đến khi ngài tham gia, hứa mở rộng hạn chế tiếp thu nạn dân, thế cục mới chuyển biến tốt."

"Hiện giờ Công quốc Cantrue đã bị hủy diệt, số lượng nạn dân sẽ tăng vọt, sau này sợ là sẽ khó khăn."

Lời giải thích của Raquel đã kéo Hudson về với thực tại, sau đó hắn liền hít một hơi khí lạnh.

Thoạt nhìn thì cách làm này của đại quân Tinh Linh tốt hơn một chút so với việc tàn sát trắng trợn, nhưng trên thực tế lại ẩn giấu một mục đích độc ác hơn.

Những người trên đường chết chạy nạn thì không nói, đội ngũ này lại toàn là người già và trẻ em, trong thời đại chiến tranh, vật tư thiếu thốn, đây quả thực là một gánh nặng.

Tiếp nhận nạn dân thì sẽ tiêu hao một lượng lớn vật tư; bỏ mặc không quan tâm lại gây hại cho địa phương. Con người, một khi đói bụng, thì sẽ không còn bất cứ ranh giới đạo đức cuối cùng nào nữa.

Lúc này Hudson mới hiểu được lý do tại sao khi mình đưa ra yêu cầu nạn dân thì Người Mosey lại đồng ý nhanh như vậy.

Trong thời đại chiến tranh, thứ không đáng giá nhất chính là mạng người. May mà đại lục Aslante có định nghĩa hơi khác về "già", nếu không, sợ là không thể nhìn thấy được nam đinh trong số nạn dân này.

"Nếu là như thế, vậy thì không cần lãng phí thời gian nữa. Raquel, lập tức sắp xếp người đi chuẩn bị lương khô và cỏ khô."

"Lương khô lấy thịt khô, pho mát làm chủ, mỗi người chuẩn bị nửa pound muối ăn, nếu như có thể thì chuẩn bị thêm một chút đường."

"Còn cỏ khô, nhất định phải là loại thượng hạng..."

Hudson lập tức hạ lệnh.

Nếu như là chạy nhanh trên một đoạn đường dài thì đương nhiên quân viễn chinh sẽ không thể mang nhiều vật tư được. Giờ đã đến Công quốc Mosey rồi, công việc tiếp tế hậu cần đương nhiên là phải nhờ Người Mosey cung cấp.

Quân đội tinh nhuệ thì nhất định phải có đãi ngộ của tinh nhuệ. Trên đại lục Aslante có sức sản xuất lạc hậu, công việc tiếp tế hậu cần cũng lộ ra vẻ đơn điệu.

Đặc biệt là "đường", đã trở thành mặt hàng xa xỉ rồi.

Chịu ảnh hưởng của công nghệ sản xuất lạc hậu, sản lượng đường trên đại lục Aslante cực kì có hạn, giá còn đắt hơn cả vàng, thường chỉ cung cấp cho các quý tộc.

Để đường tiến vào quân đội và trở thành vật tư chiến lược, Hudson là người đầu tiên đưa ra ý tưởng này.

Sản lượng đường của Vương quốc thật sự là quá thấp, sản lượng đường hàng năm của Sơn Địa Lĩnh là 3. 000 pound, vậy mà cũng chiếm 1/10 sản lượng của cả Vương quốc Alpha.

Không phải là do Hudson không cố gắng, thực sự là vì công nghệ làm đường quá lạc hậu. Tổng sản lượng chỉ có nhiêu đó, dù có đoạt thức ăn trong miệng quý tộc cũng không để chia cho các binh sĩ.

"Nguyên soái, nhưng vật tư khác thì dễ. Cho dù là chắp vá cũng có thể kiếm ra đến, nhưng mà đường thì..."

"Nếu báo lên vương đô, có lẽ sẽ kiếm ra được 80-100 pound. Nhưng trong quân đội tiền tuyến thì thật sự là..."

Chương 1203: Uy Hiếp (2)

Phỉ Thúy cung, sau khi Công quốc Cantrue thất thủ, thư cầu viện của Công quốc Usda và Công quốc Fick liền nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Caesar IV.

"Hừ!"

"Thực sự là lẽ nào lại như vậy!"

"Lại dám dùng chuyện đầu hàng để uy hiếp ta, Usda và Fick đang muốn ép chúng ta phải lựa chọn đây mà..."

Đối mặt với những tiếng gào thét của Caesar IV, quần thần đều yên lặng, sợ mình không cẩn thận trở thành đối tượng trút giận của Quốc vương.

Người thông minh đều biết, Caesar IV tuyệt đối sẽ không thất thố chỉ vì hai bức thư cầu viện trước mắt này, mà là do trong những ngày gần đây quá y đã ngột ngạt.

Từ khi chiến tranh đại lục bắt đầu bộc phát, quyền lực của Caesar IV liền bị quân đội chèn ép.

Nhưng dù y có bất mãn thế nào thì cũng vô dụng, vương thất và các thế lực lớn trong nước đã đạt thành nhận thức chung —— quyết không để cho Quốc vương nhúng tay vào việc quân sự.

Vì phải chịu áp lực trong nội bộ, nên Caesar IV chỉ có thể lựa chọn nhẫn nhịn. Một ngày hai ngày thì có thể dùng lý do đại cục làm trọng để an ủi bản thân, nhưng kìm nén trong thời gian dài như vậy, dù là ai cũng không chịu nổi!

Trong vô hình, tính khí của Caesar IV cũng ngày càng nóng nảy. Chỉ là lúc bình thường y che giấu rất tốt, rất ít bại lộ ở trước mặt người ngoài.

Thư cầu viện của Công quốc Usda và Công quốc Fick liền trở thành ngọn lửa châm vào thùng thuốc nổ này.

Sau khi phát tiết một hồi, Caesar IV cũng dần tỉnh táo lại. Dù có giận dữ và mắng chửi như thế nào thì cũng phải đối mặt hiện thực.

Nếu như không bị dồn đến đường cùng, Usda và Fick cũng sẽ không làm ra loại chuyện này. Đầu hàng, nói ra thì đơn giản, nhưng khi làm thì lại rất khó.

Chiến tranh đại lục đang trong tình trạng giằng co, Nhân tộc và Liên minh Dị tộc đều có ưu điểm và khuyết điểm của riêng mình, vẫn chưa biết được ai thắng ai bại.

Trong thế cục như thế này, hậu quả của việc chọn sai đội là vô cùng nghiêm trọng. Nếu như nhân tộc giành được thắng lợi, những kẻ đã đầu hàng dị tộc đừng mong có thể sống sót.

"Bệ hạ, khả năng cao là Công quốc Usda và Công quốc Fick đã bị tin hủy diệt của Công quốc Cantrue kích thích nên mới nhất thời xung động mà viết ra bức thư này."

"Chờ khi tỉnh táo lại, giới cao tầng hai nước nhất định sẽ đưa ra lựa chọn lý tính hơn."

"Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, song phương đều đã dính đầy máu của đối phương, đã kết thành mối thù khắc cốt minh tâm, sẽ không thể hóa giải một cách dễ dàng như vậy."

"Nếu như đi theo Tộc Tinh Linh lăn lộn, địa vị của Người Usda và Người Fick nhất định sẽ không cao, không chừng còn bị bọn chúng cố tình làm khó dễ."

"Có áp bách thì sẽ có phản kháng, sau một khoảng thời gian, cơ sở thống trị của bọn họ sẽ bị lung lay."

"Đây còn là tình huống nếu dị tộc giành được thắng lợi. Conf nếu nhân tộc giành được toàn thắng, bọn họ nhất định sẽ bị liệt vào hàng ngũ cần thanh toán."

"Nếu Công quốc Usda và Công quốc Fick đầu hàng thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với thế cục ở Bắc đại lục, đây là lý do mà mọi người nhất định phải nghĩ cách cứu viện."

"Nhưng dù có lý do lý trấu như thế nào thì cũng cần phải cân nhắc đến tình tình thực tế. Ngoài một vài quốc gia nằm cạnh nhau ra, những quốc gia khác dù muốn phái quân tiếp viện thì cũng không kịp về mặt thời gian."

"Lấy Vương quốc ta làm ví dụ, nếu dựa theo tình huống bình thường, từ việc điều động viện quân, chuẩn bị vật tư chiến lược để viễn chinh, rồi tính thêm thời gian hành quân nữa, nhanh nhất cũng phải mất hai tháng mới đến nơi."

"Với tình hình hiện giờ của Công quốc Usda cùng Công quốc Fick, đừng nói là cầm cự đại quân Tinh Linh hai tháng, chỉ cần có thể kiên trì được một tháng thôi là đã được Thần Hi chi chủ chiếu cố rồi."

"Có lẽ những lời đe dọa mà bọn họ phát tới không phải thật sự muốn cầu viện quân, mà là muốn dùng vốn liếng cuối cùng trong tay để đổi một lời hứa từ các bên."

Bá tước Francois phân tích nói.

Đầu hàng thì sẽ hủy hết căn cơ, tương đương với tử tự mãn tính; Chống cự thì cửu tử nhất sinh, còn không chắc có thể bảo vệ được căn cơ.

Không nói đến tình huống cực đoan như việc toàn bộ giới cao tầng của Công quốc Cantrue bị tiêu diệt, cho dù giới cao tầng của hai nước này có thể bình an rút lui, thì chuyện phục quốc cũng đã biến thành mộng ảo.

Nếu nhân tộc giành được toàn thắng thì đương nhiên là sẽ thu hồi những lãnh thổ bị mất, nhưng chủ nhân của những lãnh thổ đó có còn là bọn họ hay không thì lại rất khó nói trước.

Các thế lực lớn nhân tộc cũng không phải đang làm từ thiện. Xuất binh thu hồi lãnh thổ, ngoài vì đại nghĩa nhân tộc, thì còn phải xét đến vấn đề lợi ích nữa.

Nơi vô chủ không đủ chia, vậy thì chỉ có thể chọn quả hồng mềm mà bóp, cưỡng ép phân chia lợi ích để trấn an công thần.

Công quốc Cantrue đã bị hủy diệt, cùng với Công quốc Usda và Công quốc Fick sắp xong đời đều nằm trong diện quả hồng mềm.

Không nhân lúc còn có thể nói chuyện như bây giờ để tranh thủ một chút quyền lợi, sợ sau là chiến tranh sẽ không có nổi một danh phận quý tộc, không chừng còn mất luôn mạng nhỏ.

Chỉ cần thực hiện nghĩa vụ, mặt ngoài mọi người sẽ không động chạm gì đến bọn họ, nhưng trong tối thì lại rất khó nói.

Những cuộc nội đấu trong tập đoàn quý tộc cũng vô cùng ác liệt. Trong tay không có thực lực, lại còn ngăn cản con đường của người khác, hạ tràng đương nhiên là sẽ rất thê thảm.

"Nếu như muốn bàn điều kiện, vậy thì phải xem bọn họ muốn cái gì. Vương quốc ta có thể cam đoan là sẽ không có ý đồ gì với lợi ích của hai nước này."

"Nhưng đại lục Aslante này không phải do Vương quốc ta có thể quyết định, những thế lực lớn khác có suy nghĩ gì, chúng ta không thể chi phối được."

Chương 1204: Thay Đổi Đột Ngột

"Xét theo thế cục trước mắt, quốc lực của Vương quốc ta chắc chắn sẽ bị suy yếu sau chiến tranh. Khả năng cao là quyền nói chuyện ở Bắc đại lục cũng sẽ giảm sút."

"Nếu như bọn họ muốn chúng ta ra mặt cam đoan giúp họ, sợ là đã nghĩ quá nhiều rồi."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland khó chịu nói.

Chuyện phiền phức trên người Vương quốc Alpha đã đủ nhiều, có thể bảo toàn được lợi ích của mình sau chiến tranh đã tính là không tệ rồi, làm gì còn năng lực mà nhớ thương lợi ích của người khác.

Lời đe dọa của Công quốc Usda và Công quốc Fick đã xuyên thủng lớp giấy cửa sổ này, để mọi người sớm phải đối mặt với hiện thực suy sụp của Vương quốc.

Giận thì giận thật, nhưng Đại công tước Newfoundland lại không hề hoảng chút nào. Một nước lớn, chỉ cần nội bộ không bị mục nát, cho dù bởi vì ngoại lực mà phải bị suy sụp trong một thời gian ngắn thì cũng có thể nhanh chóng phục hưng.

"Xét theo chiến lược thế cục hiện giờ, Công quốc Usda và Công quốc Fick vẫn có giá trị, chúng ta cần bọn họ câu giờ cho Nguyên soái Hudson."

"Bộ Ngoại vụ có thể tiếp xúc với bọn họ một chút, chỉ cần hai nước có thể chống cự đến cùng, chúng ta có thể đưa ra hứa hẹn là ủng hộ bọn họ phục quốc."

"Cường độ ủng hộ lớn hay nhỏ tùy thuộc vào sức chống cụ của bọn họ, chỉ cần họ có thể ngăn chặn đại quân Tinh Linh được hai tháng, Vương quốc ta sẽ dốc hết toàn lực ủng hộ."

Đại công tước Alfiero mặt không đổi sắc vẽ bánh nướng.

Đối với một Vương quốc có lãnh thổ hàng trăm ngàn cây số mà nói, việc cầm cự ngoại địch trong 2 tháng thoạt nhìn không phải chuyện khó gì.

Nhưng đó là về mặt lý thuyết, Tộc Tinh Linh cũng đang tranh thủ thời gian, bọn chúng không cần phải chiếm giữ hết toàn bộ lãnh thổ, mà chỉ cần chiếm được những yếu địa chiến lược quan trọng là đại quân đã có thể tiếp tục xuất chinh rồi.

Muốn ngăn chặn đại quân Tinh Linh, vậy thì cũng chỉ có thể chặn đường của bọn chúng, chọn cứ điểm thành trì nào mà đại quân Tinh Linh nhất định phải đi qua để cố thủ.

"Ngài Đại công tước, đừng nói là hai tháng. Chỉ cần Công quốc Usda và Công quốc Fick có thể kiên trì được một tháng đã là kỳ tích rồi."

"Bởi vì nằm gần Tộc Tinh Linh, nên thực lực quân sự của bọn họ vẫn luôn bị áp chế, trong thời đại hòa bình, sỉ số quân thường trực còn chưa tới 30. 000."

"Số lượng cường giả còn ít đến đáng thương, gần như không hề xuất hiện nhân vật thiên kiêu. Thỉnh thoảng sinh ra được vài vị thiên tài thì cũng sẽ nhanh chóng xảy ra bất trắc."

"Vì sự an toàn của hậu bối, các đại quý tộc của hai nước đều đưa những hậu bối ưu tú ra nước ngoài để bồi dưỡng, khi thực lực đạt tới trình độ nhất định thì mới có thể trở về."

"Đối mặt với thế cục phức tạp như hiện giờ, bọn họ di dời con cháu còn không kịp, càng đừng nói đến chuyện triệu hồi con cháu hậu bối."

Bá tước Francois lắc đầu nói.

Muốn vẽ bánh nướng thì cũng phải có kỹ xảo, nếu như liếc mắt liền có thể xác định miếng bánh này chỉ nhìn được mà không ăn được, thì sẽ không thể nào gạt được.

Huống chi "Ủng hộ" và "Cam đoan" là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ủng hộ bọn họ phục quốc có thể dùng hành động thực tế ủng hộ, nhưng cũng có thể chỉ ủng hộ bằng miệng. Chênh lệch rất lớn với lời cam đoan bọn họ có thể phục quốc.

Lời hứa hẹn này có liên quan đến danh dự của cả quốc gia, nếu như công khai nói ra thì nhất định phải thực hiện được.

"Việc này cứ làm như thế đi!"

"Mặc kệ Công quốc Usda và Công quốc Fick lựa chọn như thế nào, ranh giới cuối cùng của chúng ta là ủng hộ bọn họ phục quốc sau chiến tranh, nhưng không thể cam đoan được."

"Có lẽ những quốc gia đại lục khác cũng không thể đưa ra lời cam đoan này. Bộ Ngoại vụ cố gắng làm cho bọn họ sớm nhận rõ hiện thực đi."

"Bộ Quân vụ mau chóng truyền tin tức này cho Nguyên soái Hudson, để hắn đánh bại liên minh Thượng Cổ Di tộc nhanh nhất có thể, thời gian còn lại của Vương quốc đã không còn nhiều nữa."

Caesar IV phất phất tay nói.

Thẳng thắn mà nói, Caesar IV cũng không muốn quấy nhiễu công tác chỉ huy ở tiền tuyến. Thế cục ngày càng phức tạp, đã ép cho y không thở nổi.

Mặc cho cái nhìn cá nhân của y đối với Hudson có như thế nào, hiện giờ Hudson chính là niềm hy vọng của Vương quốc. Vận mệnh sau này của Vương quốc sẽ được quyết định bởi tình hình chiến đấu tại tiền tuyến.

Ở trước mặt cơ nghiệp tổ tông, Caesar IV không dám tùy hứng. Nếu không phải vậy thì y đã không cố gắng rút ngắn quan hệ với Hudson trước khi quân viễn chinh xuất phát rồi.

Mặc dù chỉ là vẻ bên ngoài, nhưng dù sao có còn hơn không. Ít nhất có thể phát tín hiệu ra bên ngoài rằng: quan hệ giữa Quốc vương và Nguyên soái đang rất thân mật. ...

"Nguyên soái, chúng tôi đã liên lạc được với nhóm chống cự có vũ trang ở bên trong Vương quốc Đông Warhammer rồi, dựa theo tình báo mà họ cung cấp, quân địch đang tập kết về phía tỉnh Declas."

"Theo ước tính sơ bộ, có không dưới 200. 000 quân địch đang tập kết ở đó. Chi tiết cụ thể thì hiện giờ vẫn còn đang điều tra."

Nghe xong Tom báo cáo, Hudson lập tức chấn động, nhanh chóng tìm ra vị trí của tỉnh Declas trên bản đồ.

Ánh mắt Hudson dừng lại ở đó trong giây lát. Quân địch đã bị dọa cho hèn đến thế rồi sao, vậy mà lựa chọn tập kết quân đội ở một tỉnh thành vùng núi nằm cách chỗ này mấy trăm dặm.

Tuy rằng sức chiến đấu của Kỵ binh rất mạnh, nhưng cũng phải chọn địa hình nha. Kỵ binh tác chiến ở những khu vực bình nguyên nhất định sẽ đơn giản hơn là khi tác chiến ở khu vực vùng núi.

Quân địch đã chuẩn bị đầy đủ, hiện giờ hắn hầu như không có khả năng đánh trọng thương quân địch chỉ với một cuộc tập kích.

Chuyện khiến Hudson lo lắng nhất chính là quân địch không ra bên ngoài đánh dã chiến với hắn, mà sẽ co đầu rút cổ trốn trong thành trì để câu kéo thời gian.

Chương 1205: Thay Đổi Đột Ngột (2)

"Nguyên soái, quân địch đã bị ngài dọa sợ, e là sau này bọn chúng sẽ không tuỳ tiện giao thủ với chúng ta."

"Thời gian đang đứng về phía quân địch, bọn chúng chỉ cần chờ đại quân Tinh Linh giết tới rồi hội quân ở Công quốc Orton là được."

"Thậm chí quân đội của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc ở Công quốc Orton còn có thể đột nhiên chuyển hướng, chạy tới giáp công Công quốc Usda và Công quốc Fick với đại quân Tinh Linh trước."

"Nếu như quân địch hạ quyết tâm kéo dài thời gian, ở trong thành trì cố thủ, sợ là chúng ta rất khó có thể giành được thành quả."

Jose cau mày phân tích nói.

Thế cục trước mắt đang gây áp lực rất lớn lên quân viễn chinh. Vừa phải đánh trọng thương Liên minh Thượng Cổ Dị tộc với số binh lực có hạn trong tay, vừa phải thi chạy với thời gian.

"Địch nhân không ra, vậy thì chỉ cần dụ bọn chúng ra thôi. Truyền lệnh xuống, đại quân mau chóng thu dọn hành lý, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát!"

"Bọn chúng có thể tạm thời bỏ lại một vùng lãnh thổ rộng lớn của Vương quốc Đông Warhammer, nhưng bọn hắn có dám từ bỏ đường rút lui của liên quân không?"

"Chỉ cần xâm nhập vào hậu phương của quân địch, để ta xem bọn chúng có thể co đầu rút cổ ở trong thành Declas được bao lâu. Nếu như bọn chúng không trúng kế, vậy thì cứ xông thẳng từ Đại bình nguyên Warhammer tới Công quốc Orton luôn."

"Dù sao cũng đều là quân địch, đánh quân chủ lực ở bên kia trước cũng như nhau thôi! Đúng dịp là sau khi đánh xong còn có thể mở mang kiến thức một chút về đại quân Tinh Linh."

Hudson ra vẻ trấn định nói.

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng kết luận ở trong lòng hắn cũng chẳng khác gì kết luận của Jose, trận chiến này khó đánh!

Trước khi quân địch hoàn thành việc tập kết quân đội chủ lực thì sẽ không dám giao thủ với hắn. Nếu như đợi đến lúc đối phương hoàn thành tập kết, khi đó Hudson cũng không dám qua đó chịu chết.

Cho dù quân đội dưới trướng có tinh nhuệ cỡ nào thì cũng không thể xung kích doanh trại của mấy chục vạn đại quân đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Chiến cơ tốt nhất luôn luôn nằm ở giai đoạn tập kết. Kỵ binh có tính cơ động cao, sinh ra là để đánh những trận chiến cơ động.

Trong thâm tâm Hudson đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Mặc cho thế cục có phát triển đến bước nào, việc đầu tiên mà hắn phải đảm bảo chính là đại quân dưới trướng không bị bại trận.

Vì tranh thủ thời gian mà vội vàng ra chiến trường để nhờ vào may mắn không phải là phong cách của hắn.

Dù sao hắn cũng đã cố gắng hết sức rồi, xứng đáng với danh hiệu Nguyên soái này. Thế cục thối nát thì cứ để cho nó thối nát thôi, dù sao một mình hắn cũng không có năng lực chi phối chuyện

này.

Nếu không thể ngăn chặn đại quân Tinh Linh ở bên ngoài biên giới, cùng lắm là trở về đánh công phòng chiến, đơn giản chỉ là có một vài tỉnh thành ở biên giới của Vương quốc gặp nạn mà thôi.

Cho dù cộng thêm cả Đế quốc Thú Nhân thì ngọn lửa chiến tranh cũng sẽ không thể lan đến vùng duyên hải Đông Nam trong thời gian ngắn được, hang ổ của hắn vẫn sẽ được an toàn.

Chỉ cần Tộc Tinh Linh không liều mạng với Vương quốc Alpha, Hudson vẫn tự tin là mình có thể cầm cự đến khi chiến tranh đại lục kết thúc. ...

Vương quốc Ferrante, sau khi được trải nghiệm một loạt cuộc khổ chiến, bọn họ chỉ có thể rút quân đội chủ lực về tân cảng, để phát động cuộc chống cự cuối cùng.

"Cái gì, Vương quốc Quang Minh đã thất thủ rồi sao?"

Philip I hoảng sợ nói.

Trong bảy nước thảo nguyên, Vương quốc Quang Minh và Vương quốc Ferrante là hai nước mạnh nhất, khi đối mặt với cuộc xâm lược của đại quân thú nhân, hai quốc gia này cũng cầm cự được trong thời gian lâu nhất.

Trơ mắt nhìn xem từng nước đồng minh thất thủ, chỉ còn lại hai nước cuối cùng có thể cầm cự. Nào ngờ chỉ vừa tỉnh lại sau giấc ngủ, vị đồng bọn cuối cùng này cũng mất nốt.

Một mình tự chiến, hơn nữa còn không có viện binh, cảm giác này thực sự không tốt chút nào.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

"Vương quốc Quang Minh đã phá vây vào đêm qua, tạm thời vẫn chưa biết là bọn họ đã thoát được bao nhiêu người, chỉ biết là Vương đô của họ đã thất thủ."

"Hiện giờ, trên đại thảo nguyên này này chỉ còn lại có mỗi Vương quốc ta là đang chống cự. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó thú nhân nhất định sẽ tăng cường thế công đối với tân cảng."

Tể tướng Drae khổ sở trả lời.

Biết là đánh không thắng, mà vẫn phải tiếp tục đánh, không có người nào thích một cuộc chiến như vậy.

Nhưng so với đám đồng bọn xui xẻo kia, tình cảnh của Vương quốc Ferrante đã tốt hơn quá nhiều rồi. Vương đô nằm ngay trên bến cảng, có thể bỏ chạy bất kỳ lúc nào.

Màn chống trả quyết liệt hiện giờ chủ yếu là vì mọi người muốn kiếm thêm tư bản chính trị. Quan trọng nhất là: Nếu chạy quá sớm thì Vương quốc Alpha sẽ không chịu thả cho bọn họ qua.

Sinh mệnh đã có bảo hộ rồi, vậy cứ từ từ đánh thôi! Dù sao nếu không đánh lại thì còn có thể lên thuyền rời đi, dù cho thú nhân có lợi hại đến mấy cũng không thể nào đuổi tới trên biển được. ...

Các quốc gia thảo nguyên sớm sụp đổ đã làm ảnh hưởng đến công tác di dân của Vương quốc Alpha, có rất nhiều nạn dân đã bị thú nhân hạ độc thủ trên đường chạy nạn.

Số nạn dân có thể an toàn đến được Vương quốc Alpha còn không bằng một nửa so với mong đợi. Đặc biệt là những nạn dân đi đường bộ, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, với kết quả như vậy, đám quý tộc ở vùng duyên hải là người được lợi.

Có được hải vận tiện lợi, có thể dàng lấy được số định mức của mình trước, rất nhiều quý tộc lãnh chúa đều chỉ có giương mắt mà nhìn.

Thực ra, hiện giờ mọi người cũng đã không đoái hoài tới chuyện nhỏ là "nạn dân" này nữa. Vương quốc Quang Minh sụp đổ đã gia tăng áp lực quân sự cho một số tỉnh Bắc Cương.

Lại một lần nữa trở thành hàng xóm với thú nhân, với ân oán của đôi bên, quân địch có thể giết tới bất kỳ lúc nào.

Chương 1206: Tạo Áp Lực

Thế cục đột biến buộc Vương quốc lại phải tổ chức hội nghị quân sự, ngay cả một tên tướng lĩnh tiền tuyến như Hudson cũng được triệu hồi tham gia hội nghị phòng ngự.

"Phòng tuyến Bắc Cương vẫn còn chưa hoàn thành sao, đám người ở tiền tuyến kia đang làm gì vậy?"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland giận dữ mắng.

Vào lúc diễn tập khi chiến tranh đại lục bắt đầu thì Vương quốc đã bắt đầu kiến thiết lại phòng tuyến Bắc Cương rồi. Vương quốc sẽ lo tài chính và vật tư, đám lãnh chúa ở khu vực biên giới sẽ chịu trách nhiệm thi hành.

Vương quốc Alpha có kinh nghiệm phong phú về phương diện này.

Phòng tuyến là dùng để bảo vệ lãnh địa nhà mình, nên không lo có người lười biếng. Cho dù xuất hiện một vài tiểu quý tộc cá biệt thì bên trên còn có Tổng đốc quận trưởng nhìn chằm chằm.

Đám lãnh chúa ở khu vực biên giới đều là những người ra ngoài nghiệp, nên năng lực sẽ không quá kém.

Đáng tiếc là tiến độ xây dựng phòng tuyến lại không được như mong đợi.

"Tể tướng, mọi người đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng vì là khu vực biên giới, tài nguyên nhân lực có hạn, ở lân cận lại thiếu nguyên vật liệu kiến thiết."

"Đá là vật liệu thiếu nhiều nhất, có rất nhiều khu vực không hề có mỏ đá. Chúng tôi chỉ có thể nung gạch để thay thế, việc này đã vô tình tăng lên một trình tự làm việc."

Bá tước Albert mở miệng giải thích.

Đây đều là những vấn đề thực tế, Hudson có thể làm chứng , khu vực biên giới đúng là thiếu các loại nguyên vật liệu kiến thiết.

Nhưng đây cũng là vỏ ốc của đám lãnh chúa này. Nhân lúc Đế quốc Thú Nhân bại lui, Vương quốc đã nhiều lần di dời đường biên giới lên hướng bắc.

Nhưng sau khi đám quý tộc đất phong này đến, bọn họ làm càng xuất sắc hơn.

Hudson cũng không biết là bọn họ đã khoanh vùng bao nhiêu lãnh địa.

Hắn chỉ nghe nói là một Nam tước lĩnh ở Bắc Cương còn lớn hơn một Tử tước lĩnh ở nội địa, Tử tước lĩnh thì còn rộng hơn cả Bá tước lĩnh, Bá tước lĩnh thì đã sánh bằng một tỉnh thành nhỏ rồi.

Chứng cứ trực tiếp nhất chính là: tuyến phòng thủ mà Hudson chưa hoàn thành trước đó, hiện giờ đã biến thành tuyến phòng thủ thứ 3 của Vương quốc.

Vốn là nơi hoang vắng, sau khi khuếch trương liền làm cho tình trạng thiếu nhân lực và tài nguyên trở nên trầm trọng hơn.

Đương nhiên, chuyện này cũng không thể trách mọi người quá tham lam.

Bởi vì không ai ngờ rằng chiến tranh đại lục sẽ bộc phát nhanh như vậy.

Nếu như có thêm mấy chục năm phát triển, chờ bảy nước thảo nguyên đứng vững bước chân, những khu vực này chính là trung tâm của nhân tộc.

Nếu như đổi thành Hudson di dời đến Bắc Cương, hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội khuếch trương ngàn năm một thuở này.

"Không phải đã phái lao động tới chỗ của các ngươi rồi sao?"

"Huống chi khi có nạn dân tràn vào cũng là do các người chọn người trước."

"Hiện giờ lại phàn nàn không đủ nhân lực, vậy trước đó các ngươi đã làm cái gì?"

"Thiếu nguyên vật liệu xây dựng thì sử dụng tường đất đi!"

"Chỉ cần bỏ thêm một chút vật liệu ma pháp và bố trí ma pháp trận, lực phòng ngự cũng sẽ không thấp."

"Cầm nhiều tài chính của Vương quốc như vậy mà hiện giờ còn chạy tới đây kêu khổ, các ngươi không cảm thấy buồn cười sao?"

Hầu tước Delgado giận dữ mắng.

Vì chuẩn bị tài chính cho tiền tuyến, Bộ tài chính đã phải nắm chặt dây lưng quần. Hiện giờ thành quả giao ra không được như mong đợi, ông ta cảm thấy rất khó chịu.

Đối mặt với những ánh mắt trách cứ của đám quyền quý trong Vương quốc, đám Tổng đốc Bắc Cương đều ủ rũ cúi đầu.

Thiếu thốn nhân lực, không đủ nguyên vật liệu, đây đều chỉ là một cái cớ, về mặt bản chất vẫn là vì đám quý tộc biên giới này quá nghèo.

Cắt xén kinh phí xây dựng tuyến phòng thủ thì mọi người không dám, nhưng việc chuyển tiền thì lại xảy ra không ít.

Sự lạc quan mù quáng ở giai đoạn đầu đã làm trì hoãn tiến độ công trình. Sau khi chiến tranh đại lục nổ ra, mọi người mới bắt đầu tích cực làm việc, nhưng một công trình khổng lồ như vậy không thể nào hoàn thành trong vài tháng được.

Nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là kỳ hạn công trình quá gấp, đặc biệt là khi thế cục ngày càng căng thẳng, Vương quốc đã nhiều lần yêu cầu rút ngắn kỳ hạn.

"Vấn đề phòng tuyến thì dừng lại tại đây đi!"

"Chắc là bọn họ không cố tình làm vậy, bẩy nước thảo nguyên bị hủy diệt sớm như vậy là chuyện không ai ngờ đến."

"Hiện giờ phải thay đổi một chút sách lược, bây giờ hãy tạm thời xây dựng các tuyến phòng thủ tạm thời cho những phần chưa hoàn thành này trước, tập trung củng cố phòng thủ các nút chiến lược quan trọng."

"Các quý tộc lãnh chúa chịu trách nhiệm kiến thiết đều sẽ được xếp vào những vị trí phòng thủ chiến lược quan trọng, đây xem như là một hình phạt cho việc thi công kém."

Hudson lạnh lùng nói.

Chân tướng là cái gì, hắn đã không rảnh để truy cứu.

Tuyến phòng thủ này có bị ăn bớt ăn xén gì không, ai dùng người nấy biết.

Nếu như ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, vậy thì cứ dùng mạng mà trả.

Một khi chiến hỏa lan đến, tất cả vấn đề đều sẽ được bộc lộ. Đừng thấy mặt ngoài Hudson đang rất nghiêm túc, nhưng trong lòng thì hắn lại không hề hoảng sợ chút nào.

Nếu như mấy tỉnh Bắc Cương vừa mới thu hồi này bị thất thủ thì vẫn còn có Ngũ đại quý tộc Bắc Cương đứng ra cầm cự. Bắt đầu từ lãnh địa của bọn hắn mãi cho đến vương đô, dọc đường đều là cứ điểm thành lũy.

Mới vài năm trôi qua mà thôi, chỉ cần không phải là công trình bã đậu thì hiện giờ nhất định có thể sử dụng được.

Huống chi sau khi chiến tranh đại lục bộc phát, các quý tộc lãnh chúa dọc đường còn tự tổ chức nhân thủ giữ gìn và gia cố cứ điểm thành lũy trong phạm vi lãnh địa của mình.

Ngay cả Đế quốc Thú Nhân trong thời kỳ đỉnh cao khi đến nơi này cũng phải bị đấm gãy răng cửa, chứ đừng nói đến hiện giờ bọn chúng đang bị trọng thương.

So ra thì thế cục ở mặt trận phía tây càng phức tạp hơn.

Chương 1207: Tạo Áp Lực (2)

"Nguyên soái, đại chiến ở mặt trận phía bắc đang vô cùng căng thẳng, lúc này có phải nên..."

Không đợi Bá tước Aurane nói hết lời, Hudson đã ngắt lời nói: "Vương quốc chắc chắn sẽ phái thêm viện binh, nhưng cũng phải tuân theo thứ tự."

"Cũng đều là nhiêu đó binh lực, nhưng nếu phân bố ở các tỉnh và phái đi Bắc Cương thì lượng vật tư tiêu hao sẽ lớn hơn rất nhiều."

"Lượng vật tư chiến lược mà Vương quốc có thể gom góp được cũng có hạn, chỉ bằng 1/3 số vật tư của trận đại chiến lần trước."

"Hiện giờ các quốc gia trên đại lục đền đang bận chiến tranh, không có thời gian để quan tâm chúng ta. Sau này chúng ta chỉ có thể dùng số lượng vật tư chiến lược có hạn để đánh một trận chiến vô hạn."

Chuyện này có liên quan đến chiếc lược của Vương quốc, dù là cha vợ cũng không thể nể mặt.

Mọi người có thể điều động được một lượng lớn binh sĩ trong thời gian ngắn, nhưng lại không thể nào điều động được một lượng lớn vật tư chiến lược.

Vì giành được thắng lợi, một chút hy sinh này là ắt không thể thiếu. Có một số việc có thể làm, nhưng tuyệt đối không thể nói.

Mặc dù trong thâm tâm Hudson đã có ý định bỏ mặc để Bắc

Cương tự sinh tự diệt, nhưng mặt ngoài thì Hudson lại không dám thể hiện ra điều này.

Nếu không, đám quý tộc Bắc Cương nhất định sẽ xé xác hắn. Loại chuyện gây thù chuốc oán này vẫn là giao lại cho "Bất đắc dĩ" đi.

Phòng tuyến chưa hoàn công chỉ là kẻ gánh tội số một. Không đủ vật tư chiến lược là kẻ gánh tội số 2.

Sau đó sẽ có thêm nhiều kẻ gánh tội nữa xuất hiện, để chứng minh không phải do Hudson lão gia không cố gắng, mà là vì điều kiện khách quan không cho phép.

"Nguyên soái, nếu đã không đủ vật tư chiến lược, vậy thì nên nhanh chóng giành được thắng lợi ở mặt trận Bắc Cương!"

"Tập trung binh lực đánh tan đại quân thú nhân trước, sau đó..."

Không đợi Công tước Hero nói hết lời, Hudson liền lắc đầu.

"Ngài Công tước, trong tình huống thực lực không có chênh lệch gì nhiều, tốc chiến tốc thắng đều là chuyện của song phương."

"Thú nhân cũng đâu có bị ngu, tại sao phải quyết chiến với chúng ta chứ?"

"Bọn chúng chỉ cần ngăn chặn quân chủ lực của chúng ta, tranh thủ thời gian cho hai đại dị tộc ở mặt trận phía tây là được."

"Tình hình ở trên đại thảo nguyên ra sao, ngài công tước biết rõ hơn ta nhiều. Nếu như đại quân thú nhân không quyết chiến với chúng ta, vậy quân đội của vương quốc có khả năng xâm nhập đại thảo nguyên để quyết chiến với bọn chúng không?"

"Đừng có quên là trước đó liên minh đã tiêu hao bao nhiêu vật tư chiến lược trong cuộc phản công đại thảo nguyên."

"Nếu chỉ có lượng vật tư ít ỏi của Vương quốc, chúng ta lấy cái gì để ép bọn chúng phải quyết chiến chứ?"

"Huống chi, chúng ta cũng không có thời gian, tình thế ở mặt trận phía tây có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào. Với thực lực của Công quốc Mosey, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được 2 tháng trước sức ép của hai đại dị tộc."

"Thời gian còn lại của Vương quốc đã không còn bao nhiêu, nhiều nhất sẽ không quá ba tháng."

"Điều động cả nước mất một tháng, tập kết đại quân ra tiền tuyến lại tốn thêm một tháng, sau khi đánh xong lại phải mất ít nhất 20 ngày mới có thể trở về mặt trận phía tây."

"Trong tình huống mọi chuyện thuận lợi, thời gian còn lại để đại quân quyết chiến với thú nhân chỉ có 10 ngày."

"Cuộc chiến này nên đánh như thế nào?"

Không tính không biết, vừa tính liền giật cả mình.

Câu "cuộc chiến này nên đánh như thế nào" của Hudson đã làm cho tất cả mọi người á khẩu không trả lời được.

Tình hình thực tế chỉ càng nghiêm trọng hơn so với lý thuyết.

Về mặt số liệu, thực lực quân sự hiện giờ của Vương quốc cũng không hề kém hơn Đế quốc Thú Nhân bao nhiêu.

Những người có mặt ở đây dù chưa từng mang binh đánh giặc thì cũng từng mắt thấy tai nghe rồi, nên có được một chút kiến thức quân sự, cũng biết rất rõ kết quả của một cuộc chiến vội vàng sẽ như thế nào.

Hudson, vị chủ soái có năng lực dụng binh mạnh nhất cũng nói không được, những người khác lại càng không chắc.

Công tước Hero hiện giờ đều đã ném hết toàn bộ vấn đề ra ngoài, hiển nhiên là đám quý tộc Bắc Cương đã không chịu đựng nổi áp lực, nên muốn gã ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết.

Nhưng gã không ngờ rằng Hudson không chỉ không chịu nể mặt, mà ngược còn tiến hành phân tích chuyên sâu, trực tiếp trả lời một câu: "Cuộc chiến này nên đánh như thế nào?"

Không còn nghi ngờ gì nữa, không ai có thể trả lời được vấn đề này. Nếu như mọi người biết rõ nên đánh như thế nào thì cũng không tới lượt Hudson thượng vị.

Trước mắt thì các tỉnh miền trung và miền nam chưa bị chiến tranh ảnh hưởng chính là những tỉnh thành đang cung cấp vật tư chiến lược chủ yếu cho Vương quốc. Từ góc nhìn của Vương quốc, sự an toàn của những tỉnh thành này còn quan trọng hơn Bắc Cương.

Một khi những tỉnh thành hậu phương này xảy ra biến cố, cho dù mặt trận Bắc Cương có giành được thắng lợi thì cũng không có tác dụng. Thiếu vật tư chiến lược, Vương quốc sẽ không cầm cự được, bại vong chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thực ra thì toàn bộ Vương quốc đều đang phải chịu áp lực. Nếu như vừa rồi Hudson không giành được đại thắng ở mặt trận phía tây thì cuộc tranh luận nội bộ sẽ còn gay gắt hơn.

Hiện giờ không có ai đứng ra chất vấn chiến lược của hắn là vì trận chiến ở mặt trận phía tây đánh rất tốt, dù là so sánh chiến tổn cũng không tìm ra điểm nào để bắt bẻ.

Mặc dù thế cục hiện đang không ngừng chuyển biến xấu, nhưng đây không phải là lỗi của Hudson. Đồng minh không cố gắng là tội của hắn.

Hội nghị vương đô kết thúc chóng vánh, Hudson liền lao thẳng ra tiền tuyến. Định gây áp lực lên hắn để thay đổi chiến lược, thực sự là nghĩ quá nhiều rồi.

Dù đám quý tộc Bắc Cương có nhiều ý kiến ý cò thì cũng không thể thay đổi được sự thật là thú nhân đã giết tới tận cửa nhà mình. Muốn vương quốc tập kết quân chủ lực về phía bắc thì cũng phải xem coi có đủ vật tư chiến lược không đã.

Chương 1208: Dã Tâm

Hai vấn đề không thể giải quyết được chồng chất lên nhau, rất nhiều người liền bắt đầu hoài nghi "chiến lược trước bắc sau tây" mà Hudson đề ra trước là vì lừa gạt bọn hắn để thượng vị.

Nghi ngờ cũng không có tác dụng, chiến lược nghiêng về phía bắc của quân đội là rõ như ban ngày.

Vương quốc đã bỏ một đống tiền vào tuyến phòng thủ, muốn nói kẻ làm chủ soái như Hudson không ủng hộ mặt trận phía bắc là sẽ không thể làm cho người ta tin phục.

Ngoài người trong cuộc là Hudson ra, người duy nhất biết chuyện này chỉ có Caesar IV. Nhưng vì hai người đều đã chia tiền xong rồi, nên trong việc thay đổi chiến lược của Vương quốc, y cũng đóng một vai trò rất ám muội.

Thế cục trước mắt đang chuyển biến xấu, nên cũng chỉ có thể để cho đám quý tộc lãnh chúa phương bắc chịu khổ trước vậy. Rủi ro và ích lợi luôn đi chung với nhau, trước đó khuếch trương rộng cỡ nào thì hiện giờ phải gánh chịu rủi ro lớn cỡ đó.

Nếu như mọi người đều vững vàng. Không chiếm nhiều lãnh địa như vậy, thì có lẽ bây giờ quốc phòng cũng sẽ không chịu nhiều áp lực đến thế.

Trên Đại bình nguyên Warhammer, Hudson thống lĩnh quân viễn chinh nghênh ngang tiến lên, những đội quân dị tộc dọc đường vừa nghe được tin tức liền nhanh chóng chuồn đi, chỉ sợ mình phản ứng chậm mà phải bỏ lại mạng nhỏ.

Chiến dịch Pháo đài August đã đánh rớt ngạo khí của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, cảm xúc khủng hoảng đang lan tràn trong các tộc. Đặc biệt là những chủng tộc đã bị hủy diệt hoàn toàn ở tiền tuyến, toàn bộ tình báo đều bắt nguồn từ tin tức ngầm, nên là đối tượng bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Khi có một lượng lớn binh lực hội tụ ở tỉnh Declas, mọi người mới cảm thấy an toàn một chút, nhưng sĩ khí quân tâm vẫn không cao.

Đặc điểm chung của các chủng tộc nhỏ chính là có quan hệ gần gũi. Nếu không phải là thân thích thì cũng là bạn bè hàng xóm, xấp xỉ một nghìn người chết trên chiến trường, toàn tộc đều cảm thấy chấn động.

Vì ổn định lòng người, vương giả của các tộc nhao nhao ra tiền tuyến. Hơn một trăm vương giả của một trăm chủng tộc khác nhau hội tụ, quả thực là liên minh bách tộc.

"Tin tình báo đã được thăm dò rõ ràng rồi, quân địch nói là mười vạn đại quân, nhưng trên thực tế cũng chỉ có hơn 3 vạn người, nhiều nhất cũng không cao hơn bốn vạn."

"Nhân tộc chỉ có chút ấy binh lực mà cũng dám chạy đến địa bàn của chúng ta kêu gào, quả thực là không coi liên minh chúng ta ra gì mà."

"Ta đề nghị mọi người lập tức tập hợp đại quân rồi vây giết bọn hắn trên đại bình nguyên Warhammer, để nhân tộc biết rõ sự lợi hại của chúng ta!"

Cự Nhân vương dẫn đầu lớn tiếng nói.

Sự thù hận trên lông mày cộng thêm hình thể to lớn của gã ta làm cho người nhìn vào liền cảm thấy sợ hãi.

"Chuyện báo thù cứ tạm gác lại đã, quân địch đã tiến vào Đại bình nguyên Warhammer rồi, trong thời gian ngắn sẽ không chạy

được."

"Chúng ta biết quá ít về quân địch, ngoài số lượng binh lực và thống soái ra, hầu như là hoàn toàn không biết gì."

"Mạo muội quyết chiến, ai biết đây có phải là âm mưu của kẻ địch hay không, đừng quên bọn chúng đều là kỵ binh."

"Trên vùng bình nguyên, đại đa số chủng tộc trong chúng ta đều chạy không lại kỵ binh tinh nhuệ của quân địch."

"Nhìn thì giống như đang dùng 200. 000 người để đấu với hơn 30. 000 quân địch, nhưng đến lúc giao thủ thực sự, địch nhân có thể dùng tính cơ động cao để chiếm ưu thế cục bộ."

"Nhân tộc có dân số đông đảo, thiệt hại mấy vạn người cũng không sao. Nhưng chúng ta thì không được, nếu như lại thất bại lần nữa, sợ rằng đại đa số chủng tộc ở đây đều không chịu nổi."

Nghe xong lời nói của Âm Ảnh Vương, vương giả của các tộc lập tức phụ họa. Báo thù đúng là rất quan trọng, nhưng kéo dài truyền thừa của chủng tộc còn quan trọng hơn.

Nếu chơi trò đổi quân với nhân tộc, cho dù giành được thắng lợi thì cũng sẽ là bên thua.

Nỗi đau ở Pháo đài August đã làm cho không ít chủng tộc bị tổn thương nguyên khí, không ai muốn phải chịu thêm lần thứ 2.

"Nhưng cũng không thể tiếp tục ngồi đợi như vậy được nha!"

"Tốc độ hành quân của quân địch rất nhanh, dọc đường còn có nhóm chống cự có vũ trang hỗ trợ cho bọn chúng, xét theo tuyến đường hành quân, rõ ràng là bọn chúng đang muốn vòng ra hậu phương của quân đoàn nam chinh."

"Nếu như không ngăn cản, để địch nhân tiến thẳng vào Công quốc Orton, sau đó cùng với quân đội của Công quốc Mosey giáp công quân đoàn nam chinh từ hai phía, nỗi đau của Pháo đài August có thể sẽ xuất hiện một lần nữa!"

Cự Nhân vương tức giận bất bình nói.

Chuyện báo thù này nhất định phải kéo thêm liên minh cùng làm. Không có đồng minh hỗ trợ, chỉ với mấy ngàn binh lực của Cự Nhân tộc là không đủ để đánh bại quân địch.

Dù sao chỉ có cực ít tộc nhân có thiên phú giống như ông ta, đa số đều là cự nhân bình thường.

Nếu chỉ xét về mặt thực lực thì cự nhân trưởng thành bình thường có thể sánh vai với Kỵ sĩ cấp thấp.

Đáng tiếc, thành cũng hình thể, bại cũng hình thể. Trong quân viễn chinh được trang bị một lượng lớn Ma pháp nỏ, những tên cao to vài mét như bọn chúng chẳng khác nào những bia ngắm sống trên chiến trường.

Chỉ có một số ít cường giả cự nhân mới có thể dựa vào năng lực phòng ngự mạnh mẽ mới đỡ được đòn công kích của loại Ma pháp nỏ nhỏ.

Sau khi do dự một lúc, các vương giả vẫn gật đầu. Không thể không cân nhắc đến sự an toàn của quân đoàn nam chinh, lỡ như bị quân địch tiền hậu giáp kích, không ai dám cam đoan là trận đại bại ở Pháo đài August sẽ không tái diễn.

"Quân địch còn cách Công quốc Orton hơn 1000 dặm, dựa theo tốc độ hành quân hiện giờ của bọn chúng, còn cần hơn mười ngày nữa."

"Hậu phương tập hợp thêm năm vạn đại quân nữa, dự tính là năm ngày sau sẽ tụ họp với chúng ta, lại thêm binh lực hội tụ từ các nơi khác, đến lúc đó tổng binh lực của chúng ta sẽ đột phá

300. 000 người."

"Để cho an toàn, sau khi có ưu thế tuyệt đối về mặt binh lực, chúng ta có thể xem xét về việc quyết chiến với địch nhân."

Chương 1209: Dã Tâm (2)

Thấy Âm Ảnh Vương nhượng bộ, Cự Nhân vương do dự một hồi liền chậm rãi gật đầu.

Loại chuyện như "báo thù" đương nhiên là càng nhiều binh lực càng tốt. Quân địch hiện giờ lại là danh tướng đại lục, nên dù cẩn thận hơn nữa cũng không đủ.

Chỉ là trong thâm tâm Cự Nhân vương vẫn luôn cảm thấy không thích hợp, dường như có đại sự gì đó sắp xảy ra vậy. ...

Đại quân không ngừng xâm nhập vào hậu phương của quân địch, Hudson cũng trở nên cẩn thận hơn. Không chỉ sắp xếp rất nhiều thám mã, mà còn thường xuyên sai Belersden ra ngoài đi dạo một vòng, nhìn xem có đại quân địch nhân đang chạy về phía này hay không.

Tiếc là hiện thực hoàn toàn ngược lại, đừng nói là chủ lực của quân địch, ngay cả việc sắp xếp một nhóm quân nhỏ để tập kích quấy rối cũng chẳng có.

Làm nhiều sai nhiều, không làm không sai.

Quân địch án binh bất động, Hudson cũng cảm thấy phiền muộn. Quân đội lần này mà hắn mang đến đều là kỵ binh, nên hắn chẳng có hứng thú gì với việc công thành nhổ trại cả.

Nếu như quân địch vẫn tiếp tục bất động, lúc đó hắn thật sự chỉ có thể mang theo quân đội tiến vào Công quốc Orton, cùng với quân đội của Người Mosey giáp công quân đoàn nam chinh của đối phương.

Nhưng vấn đề là nếu làm vậy thì quân viễn chinh cũng sẽ nằm trong vòng vây của quân địch. Nếu như không thể lấy được đột phá trong thời gian ngắn thì sẽ bị địch nhân vây quanh tứ phía. ...

"Ở ngoài ba trăm dặm có một đội quân địch gồm mấy vạn người, bọn chúng đang đi về phía tỉnh Declas."

"Belersden, ngươi có chắc là mình không nhìn lầm không?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Đối với hai đội đại quân mà nói, khoảng cách ba trăm dặm đã là một khoảng cách an toàn rồi, nhưng chuyện này còn phải xem là đối với quân đội gì nữa.

Kỵ binh bình thường chạy một mạch ba trăm dặm là có thể làm cho chiến mã mệt chết, nhưng quân viễn chinh thì khác.

Có ma pháp dược tề của hắn, chiến mã phi nước đại ba trăm dặm mà vẫn còn có thể sinh long hoạt hổ.

"Hudson, ngươi đây nghi ngờ bổn hùng không biết đếm sao?"

Đối mặt với lời chất vấn của Belersden, Hudson chỉ đành lúng túng nở nụ cười. Thiên phú toán học của gấu con hoàn toàn đạt tiêu chuẩn.

Belersden còn có thể xem hiểu được sổ sách của "hùng bảo", huống chỉ bây giờ chỉ là dự đoán số lượng quân địch. ...

Doanh trại của Tộc Âm Ảnh.

"Phụ vương, không phải đã nói là chỉ kéo dài thời gian, không quyết chiến với quân chủ lực của nhân tộc à, sao ngài lại thay đổi chủ ý?"

Một thiếu niên vội vàng hỏi.

Muốn lăn lộn trên đại lục Aslante, điều quan trọng nhất mà các chủng tộc nhỏ yếu phải học được chính là: quan sát thời thế.

Xét theo tình hình trước mắt, nếu liên minh Thượng Cổ Di tộc quyết chiến với quân chủ lực của nhân tộc, dù thắng hay thua thì cũng đều chịu thiệt.

Không có đủ thực lực, cho dù hiện giờ chiếm được nhiều lãnh thổ cỡ nào thì sau này cũng phải phun ra ngoài.

Thay vì mạo hiểm liều mạng với quân viễn chinh mà Hudson thống lĩnh, chẳng thà cố gắng kéo dài thời dài, bảo toàn thực lực phe mình nhiều nhất có thể.

"Kế hoạch không theo kịp biến hóa. Ellen, có rất nhiều chuyện trên thế giới này không phải cứ muốn là có thể làm được."

"Quân địch cố ý tiến vào Công quốc Orton, tấn công quân đoàn nam chính của chúng ta từ phía sau, chuyện này là một mối đe dọa rất lớn với liên minh."

"Phái chủ chiến đang hoạt động rất mạnh, những hệ phái trung lập trong liên minh sẽ nhanh chóng bị bọn họ thuyết phục. Chúng ta thế đơn lực bạc, không đủ sức để ngăn cản bọn hắn, nên chỉ có thể thuận thế mà làm."

"Hiện giờ chỉ có thể nhờ vào sự phù hộ của thần Âm Ảnh, hy vọng lần quyết chiến này đừng xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ rất phiền phức."

Âm Ảnh Vương thất lạc nói.

"Phụ vương, trận chiến bại lần trước hoàn toàn là do sai lầm, sẽ không thể nào xảy ra một lần nữa trong tình huống bình thường."

"Hiện giờ chúng ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt binh lực, đánh bại một chủng tộc nhỏ yếu như nhân tộc là hoàn toàn có thể không cần tốn nhiều sức lực."

"Ngài có gì phải lo lắng chứ?"

"Thay vì lo lắng những chuyện này, chẳng thà nghĩ xem nên làm sao mới có thể thống nhất liên minh, tập hợp lực lượng của các chủng tộc để đối kháng với nhân tộc, gây dựng lại..."

Không đợi Ellen nói hết lời, Âm Ảnh Vương đã ngắt lời nói: "Chuyện này nào có đơn giản như con nghĩ vậy."

"Thống soái của quân địch chính là danh tướng số 1 trên đại lục, biết rõ là có khả năng bị chúng ta vây công, vậy mà vẫn dám gióng trống khua chiêng chạy tới, nhất định là còn có thủ đoạn khác đang chờ chúng ta."

"Cho dù địch nhân không có phương án dự phòng, ở trên đại bình nguyên này, dùng bộ binh để quyết chiến với kỵ binh cũng không phải là một sự lựa chọn sáng suốt."

"Huống chi, vấn đề chỉ huy vẫn luôn là điểm yếu của liên minh, các tộc đều có quyền chỉ huy độc lập, đánh những trận chiến chiếm ưu thế thì còn có thể phối hợp được, nhưng một khi phát sinh biến cố..."

"Haizz!"

"Lỗi lớn nhất trong trận thảm bại của liên quân tại Pháo đài August lần trước chính là do quyền chỉ huy nội bộ không thống nhất, không thể tổ chức phản công kịp lúc."

"Còn chuyện thống nhất liên minh, sau này cũng đừng nhắc đến, hiện giờ liên minh không thể chịu thêm khó khăn trắc trở nữa."

Quyền chỉ huy quân sự có liên quan đến sinh tử tồn vong của chủng tộc, các tộc sẽ không nhả ra.

Hậu quả của việc chỉ huy độc lập chính là: có lợi ích thì ai cũng muốn cướp làm, nhưng những công việc bẩn thỉu cực nhọc thì lại không có người làm.

Tuy nhiên, chiến tranh luôn cần có người hy sinh, điều này tạo ra một nghịch lý.

Những người có học thức trong liên minh đã nhận ra rằng: Cấu trúc trong tổ chức của liên minh Thượng Cổ Di tộc không thể thỏa mãn được nhu cầu thực tế.

Nếu muốn trở thành một thế lực lớn có quyền lên tiếng trên đại lục thì phải thống nhất bách tộc, đồng tâm hiệp lực thành lập một Vương quốc.

Chương 1210: Dã Tâm (3)

Bi kịch là: Dù có nhận ra được chuyện này cũng vô dụng, bởi vì không thể thực hiện được.

Trong Liên minh Thượng Cổ Di tộc tuy cũng có phân chia mạnh yếu, nhưng không có người có thể uy áp quần hùng.

Tộc Âm Ảnh chính là một trong những chủng tộc tương đối mạnh, nhưng còn có một vài chủng tộc có thực lực gần bằng bọn hắn.

Không chỉ những chủng tộc mạnh có thực lực tương đương nhau, mà ngay cả những chủng tộc có đẳng cấp như nhau cũng không có chênh lệch gì nhiều về thực lực.

Ngay cả những chủng tộc yếu nhất, chỉ cần có một vài tộc liên minh lại là có thể chống lại được bọn hắn.

Trong một bối cảnh như vậy, liên minh Thượng Cổ Di tộc liền xuất hiện rất nhiều hệ phái, ngư long hỗn tạp.

"Phụ vương, ngài đừng bỏ cuộc sớm như vậy!"

"Ngài cũng biết rõ tình huống trong liên minh rồi, nếu như không thống nhất, chẳng mấy chốc là bị lật úp, kết cục tốt nhất chính là trở thành chủng tộc phụ thuộc Tộc Tinh Linh."

"Trong các tộc hiện giờ, chỉ có ngài là có hùng tài vĩ lược, những người còn lại đều là..."

Ellen khổ tâm khuyên.

Suy cho cùng thì Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã rút ra khỏi đại lục, nếu như muốn quay trở lại thời đại bộ lạc, thì tầm mắt của mọi người không nên bị trói buộc ở bộ lạc.

Tham gia chiến tranh đại lục này chính là lần mở mắt nhìn thế giới trong mấy trăm nay qua của bọn hắn.

Sau đó liền lúng túng.

Trước đó liên tục thắng lợi làm cho mọi người cảm thấy mình là thiên hạ vô địch; Nhưng khi trải qua một trận thảm bại thì lại đột nhiên phát hiện mình chẳng là cái đinh gì.

Tâm lý mâu thuẫn tràn ngập trong liên minh, rất nhiều chủng tộc đều đang cảm thấy khá xấu hổ.

"Khó đó!"

"So với nhân tộc, những chủng tộc của chúng ta chỉ là những bộ lạc nhỏ. Tài nguyên trong tay của mỗi chủng tộc còn không sánh bằng một nhà đại quý tộc của nhân tộc."

"Ngoài chủng tộc biến thái là Long tộc ra, hạn mức phát triển cao nhất của những chủng tộc khác đều được quyết định bởi quy mô."

"Nếu đặt các tộc trong liên minh vào thế giới của nhân tộc thì chỉ là bằng với Tử tước đất phong và Bá tước đất phong mà thôi."

"Cộng thêm việc các tộc thích làm theo ý mình, người nào người nấy đều ôm chặt đống truyền thừa cũ rích không thả, gần như không thể sửa cũ thành mới, sớm đã không theo kịp thời đại."

"Cho dù có thể thống nhất liên minh, chúng ta cũng không đủ sức tranh phong với nhân tộc."

"Không nói những chuyện khác, chỉ tính riêng 20-30 vạn đại quân trước mắt này thôi, trong liên minh cũng không có người có thể chỉ huy được."

Ngoài miệng thì phàn nàn, nhưng ánh mắt sắc bén đã tiết lộ suy nghĩ thực sự của ông ta. Nếu như không chuẩn bị thống nhất liên minh, ông ta cần gì phải nghiên cứu nhiều như vậy làm gì?

Ngoài miệng phủ nhận là vì thời cơ vẫn chưa thành thục.

Không có thực lực tuyệt đối, lại thiếu uy vọng, nhảy ra nói thống nhất liên minh là sẽ bị ăn đập.

Âm Ảnh Vương sớm đã bắt đầu mưu đồ. Dã tâm của ông ta có thể lừa được người khác, nhưng không giấu được người bên cạnh.

Suy cho cùng thì vĩ nghiệp thống nhất liên minh cũng không phải là chuyện mà một người có thể hoàn thành, còn cần có sự giúp đỡ của rất nhiều người.

Với những kế hoạch lớn như thế này, người trong nhà đương nhiên là sẽ đáng tin hơn người ngoài.

Đối với Liên minh Thượng Cổ Di tộc mà nói, chiến dịch Pháo đài August chính là một vết thương nặng, nhưng đối với tộc Âm Ảnh mà nói thì lại là một kỳ ngộ.

Từ cái tên chủng tộc liền có thể biết được Tộc Âm Ảnh am hiểu cái gì rồi. Giúp liên minh chuyển bại thành thắng thì không được, nhưng chạy trốn bảo toàn bản thân thì không khó.

So với những chủng tộc khác, mưu đồ của Âm Ảnh Vương càng sâu hơn một chút. Rõ ràng là nhà mình không bị tổn thất gì, nhưng lại tuyên bố với bên ngoài là chủng tộc mình bị tổn thất nặng nề.

Đương nhiên là những tộc nhân "tử trận" đã được thoát ly chiến trường, và đang chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo của ông ta.

...

Đại quân viễn chinh từ từ tiến lên trong làn gió mùa thu, điểm khác biệt duy nhất là lộ trình đã có một chút thay đổi, nhưng phương hướng thì vẫn vậy.

Nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện ra khoảng cách giữa quân viễn chinh và viện quân của Thượng Cổ Di tộc đang dần bị rút ngắn.

Vì yểm trợ cho mục đích thật sự, khoảng cách rút ngắn giữa song phương cũng không rõ ràng, giống như chỉ là trùng hợp vậy.

Khoảng cách của song phương vẫn còn hơn 360 dặm, khoảng cách được rút ngắn cũng chỉ là mấy chục dặm.

Nếu cứ tiếp tục tiến lên theo con đường phía trước, song phương sẽ vĩnh viễn không có khả năng gặp nhau. Dù là nơi có khoảng cách gần nhất cũng sẽ không ít hơn 300 dặm.

Hết cách rồi, mấy vạn kỵ binh tiến lên sẽ làm cho đất rung núi chuyển, nên không thể nào che giấu một đội ngũ như vậy được.

Vì không làm cho địch nhân phát hiện ra dị thường rồi chuồn mất, Hudson chỉ có thể làm được đến bước này.

Đối với toàn bộ chiến trường mà nói, mấy vạn quân địch chỉ có thể được xem như món ăn khai vị, sẽ không ảnh hưởng tới chiến cuộc tổng thể.

Nhưng đối với một người đang nóng lòng tìm kiếm chiến cơ như Hudson mà nói, khai vị cũng là thức ăn nha.

Có thể điều động được quân chủ lực của địch nhân hay không đều phải dựa vào hành động lần này.

"Nguyên soái, sắc trời có chút không đúng, sợ là lát nữa trời sẽ mưa, chúng ta tìm một nơi xây dựng cơ sở tạm thời trước đi!"

Cairne nhắc nhở.

Những chuyện tương tự đã xảy ra nhiều lần trên đường tới đây. Mỗi lần thời tiết đột biến, Cairne đều sẽ đưa ra lời nhắc nhở.

Chuyện này làm cho Hudson nghi ngờ rằng có phải y đã học được cách tinh tượng và bói toán không, sự thật chứng minh là Cairne thật sự học được tài nghệ này.

Vì bị Giáo Đình đánh dấu là một trong những ngành nghề dị đoan, nên thầy bói sớm đã trở thành vật quý hiếm trên đại lục Aslante.

Chương 1211: Mùa Mưa Đến

Trong một lần tình cờ khi còn là thiếu niên, Cairne đã nhận được truyền thừa và còn tu luyện nhập môn, tiếc là người dẫn đường của y bất hạnh bị Giáo Đình ra tay sát hại, nên không thể học được hết toàn bộ kiến thức.

Phán đoán thời tiết thì được, nhưng xem bói tương lai thì lại cực kỳ khó.

Cuộc sống của các dị đoan không dễ chịu gì, một người xuất thân là tiểu quý tộc như Cairne vẫn luôn phải che giấu thân phận, ngày thường đều cố tình lảng tránh nhân viên Giáo Đình .

Sơn Địa Lĩnh mới vừa được khai hoang, sức ảnh hưởng của Giáo hội ở đây là cực kỳ nhỏ bé, cộng thêm thanh danh của Hudson đủ vang dội, nên Cairne mới thuận thế tìm nơi nương tựa.

Thông qua tiếp xúc trong thời gian dài, y phát hiện lãnh chúa lão gia của mình có mâu thuẫn với Giáo Đình, sau khi xác định lãnh chúa lão gia sẽ không giao mình cho Giáo Đình, Cairne liền an tâm ở lại.

Lúc đầu y còn che giấu tung tích, nhưng sau này khi phát hiện không chỉ lãnh chúa lão gia của mình có tính cách phản Giáo Đình, mà toàn bộ giới cao tầng trong Vương quốc Alpha đều có tính cách như vậy, Cairne liền không thèm che giấu nữa.

Trong Sơn Địa Lĩnh còn có không ít nhân viên dị đoan giống như y. Đặc biệt là sau khi Hudson đảm nhiệm chức viện trưởng danh dự của Học viện Áo Thuật, số lượng dị đoạn hội tụ tại đây ngày càng nhiều.

Người khác dám đến, Hudson liền dám thu. Chỉ cần không phải những kẻ xấu làm hại tứ phương, hắn không thèm để ý người đó có phải là dị đoan hay không.

Nói một câu không dễ nghe, vào thời thượng cổ, khi nhân tộc còn yếu thế, những chức nghiệp này đều được xếp vào hàng ngũ chính quy.

Sau khi nhân tộc không ngừng quật khởi, Giáo Đình thuận thế phát triển lớn mạnh, những chức nghiệp này gây bất lợi cho việc truyền bá tín ngưỡng, cho nên mới bị xếp vào hàng ngũ dị đoan.

Đương nhiên, sau lưng chuyện này còn giấu rất nhiều lợi ích.

Đối với loại biến cố này, Hudson hiểu rất rõ. Sau khi làm xong bánh gato, càng ít người chia thì càng tốt.

Mọi chuyện đã là quá khứ, hiện tại là thời đại mới, ánh mắt phải nhìn về phía trước.

"Truyền lệnh xuống, tăng tốc độ hành quân, đến đỉnh núi trước mặt xây dựng cơ sở tạm thời!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Dầm mưa không phải là một lựa chọn tốt, cho dù cơ thể của mọi người đều rất tốt, có thể chịu đựng được. Nhưng các vật tư mang theo thì lại không chịu nổi sự tàn phá của mưa gió. ...

"Cái thời tiết quỷ quái đáng chết này, quả thực là không muốn để cho người ta sống nữa mà!"

Nhìn thấy đám đồng minh của mình đang trốn trong doanh trại trú mưa, mà bản thân và tộc nhân thì chỉ có thể ở bên ngoài tắm mưa, Kaveh liền cảm thấy ao ước đố kỵ không thôi.

Cũng hết cách rồi, hình thể của Tộc Cự Nhân quá khổng lồ, số lều vải cướp được từ trong tay nhân tộc vốn không đủ không gian để chứa đám to con như bọn chúng.

Vải chống nước thì cũng cướp được không ít, nhưng chỉ nhìn vào hình thể khổng lồ là biết bọn chúng không có đôi tay khéo léo rồi.

Tộc Cự Nhân đã quen với cuộc sống màn trời chiếu đất từ lâu. Ngoài một số ít huyệt động thiên nhiên là có thể cung cấp nơi ở cho bọn hắn, hầu hết thời gian cự nhân đều sống ngoài hoang dã.

Những tên cự nhân không chịu nổi sự khắc nghiệt này sớm đã bị thiên nhiên đào thải rồi. Bởi vì sống trong thế giới băng tuyết, nên bọn chúng còn có một tên tuổi vang dội ở bên ngoài là —— Băng Sương cự nhân.

Trong tên mang theo hai chữ "Băng sương", không có nghĩa là bọn chúng thích loại thời tiết quỷ quái này. Kết quả của việc làm bạn với khí trời ác liệt lâu dài chính là: Tộc Cự Nhân khát vọng có được một vùng lãnh thổ để tắm dưới ánh nắng mặt trời hơn bất kỳ chủng tộc nào.

"Kaveh, ngươi bớt ồn ào đi. Tộc Cự Nhân các ngươi không cần nghỉ ngơi, nhưng bọn ta thì cần!"

Trong doanh trại truyền đến một giọng nói làm cho Kaveh tức đến dậm chân. Nếu không phải lo làm ảnh hưởng đến hiệp ước, gã ta nhất định sẽ tìm đối phương solo, để cho đối phương biết được hậu quả của việc dám chọc giận một cự nhân là như thế nào.

"Pamela, ngươi thì nghỉ ngơi cái quái gì! Mau dậy trực ban cho ta, hôm nay đến lượt các ngươi phụ trách tuần tra cảnh giới. Lỡ như để cho quân địch đánh lén, tiểu tử ngươi sẽ phạm phải sai lầm lớn đó."

Kaveh kêu gào nói.

Quân địch có đánh tới hay không thì gã không biết, dù sao gặp phải loại chuyện "vui vẻ" như trời mưa này, không thể chỉ để cho một mình Tộc Cự Nhân gánh chịu được, nhất định phải kéo thêm một vài kẻ xui xẻo, nếu không gã ta cảm thấy không công bằng.

"Kaveh, ngươi thật sự là một thằng ngu, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không hiểu được, sống chi cho chật đất vậy."

"Chúng ta đang ở hậu phương, lấy đâu ra địch nhân mà đánh lén?"

"Quân địch cách nơi này gần nhất cũng còn khoảng 300-400 dặm nữa, trời thì đang mưa tầm tả, quân địch lấy cái gì mà đánh lén."

"Ta thấy người tắm mưa tắm đến hồ đồ rồi, ngay cả thường thức quân sự cơ bản nhất cũng quên mất."

Pamela khinh thường nói.

Muốn cướp trại cũng phải cân nhắc đến tình huống thực tế, không phải chỉ cần vỗ đầu là có thể hoàn thành. Hành quân trong đêm mưa tầm 300-400 dặm để đánh lén, quả thực là đang nằm mơ.

Đường lầy sẽ hạn chế tính cơ động của kỵ binh, nếu như thật sự xảy ra đại chiến trong mưa thì sẽ càng có lợi cho bộ binh hơn.

"Hừ!"

"Loại chuyện này, ai biết được?"

"Lỡ như quan chỉ huy quân địch đột nhiên bị sốt, muốn đánh lén vào thời điểm này, ngươi không ra ngoài tuần tra, làm cho quân đội uổng phí mất chiến cơ, sau này nếu bị hỏi tội thì tiểu tử ngươi phải chịu trách nhiệm."

Kaveh ngoan cường giải thích.

Thua người không thua trận. Mặc dù trong lòng Kaveh đã đồng ý với phán đoán của Pamela, nhưng chuyện này có liên quan đến mặt mũi của bản thân, cho nên ngoài miệng tuyệt đối không thể nhận thua.

Chương 1212: Mùa Mưa Đến (2)

Hai người cãi nhau để cho rất nhiều người ở bên cạnh xem kịch. Thậm chí có một số tên cường giả còn mở trần lều ra, sử dụng ma pháp thuẫn để che mưa, chỉ vì xem náo nhiệt này.

Sau khi nhận ra nếu mình tiếp tục cãi lộn thì sẽ bị biến thành trò cười, Kaveh liền quay đầu bước đi. ...

Những hạt mưa rơi tí tách không ngừng, Hudson ở trong trướng bồng âm thầm kêu khổ. Vất vả lắm mới tìm được một cơ hội hạ thủ, vậy mà lại bị một trận mưa lớn phá hủy kế hoạch.

Bôn tập mấy trăm dặm trong màn đêm rồi phát động đánh lén, trận này thì Hudson dám đánh, nhưng đội mưa xối xả bôn tập mấy trăm dặm thì thôi bỏ đi!

Không nói đến việc chưa tới đích thì chiến mã đã bị những vũng bùn lầy trên đường phế bỏ. Chỉ riêng trận chiến không đánh tin cậy như vậy thôi là Hudson đã không có hứng thú để đánh rồi.

"Nguyên soái, mưa to đã rơi liên tục hai giờ, xem ra trong thời gian ngắn là sẽ không dừng được."

"Theo như lời của người dẫn đường thì hiện giờ đang là mùa mưa. Dựa theo quy luật trong quá khứ, loại thời tiết này thường sẽ kéo dài, ngắn thì mấy ngày, lâu thì hơn một tháng."

"Đại quân bị mưa to chặn đường, kế hoạch lúc đầu của chúng ta sợ là không thể tiếp tục được nữa."

Jose mặt ủ mày chau nói.

Lần đầu tiên hiến kế cho chủ soái liền gặp phải loại thời tiết quỷ quái này, Jose đều sắp nghi ngờ bản thân mình bị thần xui phụ thể.

Vấn đề lớn nhất của mùa mưa không chỉ là mưa xối xả liên miên, mà còn có những con đường lầy. Cho dù bây giờ trời quang mây tạnh thì đại quân cũng rất khó có thể hành động được.

Khi lên kế hoạch mà lại không cân nhắc đến vấn đề thời tiết, đây rõ ràng là lỗi của một vị mưu sĩ như ông ta.

"Không cần phải vội, chuyện này cũng không trách ngươi được. Vốn cho rằng năm nay Đại bình nguyên Warhammer khô hạn thiếu mưa, sẽ không có mùa mưa, nào ngờ lại gặp được trong thời khắc quan trọng này."

"Chỉ tiếc cho số hoa màu trong đất không có người thu hoạch, hiện giờ đều bị lãng phí hết rồi."

"Cứ tạm thời chờ xem đi, chiến cơ sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện. Hiện giờ là do Thần Hi chi chủ không phù hộ, chúng ta cũng không thể làm khó Thần được."

Hudson trấn định nói.

Mùa mưa đến, làm chậm tốc độ hành động của đại quân, nhưng ngược lại cũng giảm bớt cho hắn rất nhiều chuyện phiền phức.

Đối mặt với vĩ lực của tự nhân, sức người trông vô cùng nhỏ bé, trong nước cũng không thể tiếp tục hối thúc hắn tốc chiến tốc thắng nữa.

Chiến hỏa đã lan đến Bắc Cương rồi, trách nhiệm trong chuyện chiến lược trước bắc sau tây bị ép phải tạm gác lại của Vương quốc hiện giờ cũng đã có người đổ vỏ.

Cuộc chiến sau này đi một bước nhìn một bước thôi. Hudson không tin là không tìm ra sơ hở của quân địch. ...

Mùa mưa thật bất thường, mưa rơi đứt quãng trong liên tục bảy ngày, trên bầu trời mới xuất hiện cầu vồng.

Sau cơn mưa trời lại sáng, không biết ngày nắng này sẽ kéo dài hay là giống như phù dung sớm nở tối tàn.

Hudson đã sớm chán công việc ngày nào cũng phải dò xét doanh trại này rồi. May mà phạm vi nước mưa bao phủ đủ rộng, không chỉ gây họa cho mỗi quân viễn chinh.

Chịu ảnh hưởng của cơn mưa lớn, rất nhiều khu vực đều đã xảy ra lũ quét. Đám Liên minh Thượng Cổ Di tộc đang tập hợp tại tỉnh Declas cũng may mắn được hòa mình vào trong đợt lũ quét này.

Lúc đầu khi gặp phải loại thời tiết cực đoan này, các binh sĩ suốt ngày trốn trong doanh trại vốn đã kìm nén một bụng lửa. Bây giờ lại trùng hợp gặp được lũ quét, sĩ khí có thể cao mới là lạ.

Khi nhận được tin tức này, ngoài may mắn ra, Hudson vẫn cảm thấy may mắn.

May mà hắn chọn xây dựng cơ sở tạm thời trên một đỉnh núi có địa thế cao, nếu hắn ham tiện lợi lựa chọn đóng quân ở một khu vực có địa thế bằng phẳng, vậy thì lúc này đã gặp phải vấn đề lớn rồi.

Hudson liếc mắt nhìn phương xa rồi dặn dò vệ binh: "Truyền lệnh xuống, triệu tập sĩ quan cấp đoàn trở lên trong đoàn Kỵ binh Ma thú tới nghị sự!"

Đều là sĩ quan cấp đoàn, những sĩ quan cấp đoàn trong đoàn Kỵ binh Ma thú lại cao cấp hơn những quân đoàn khác nhiều.

Không phải do Hudson kỳ thị đẳng cấp nên chỉ triệu tập bọn họ tới dự họp. Chủ yếu là con đường bùn lầy hiện giờ đã hạn chế hành động của Ky binh bình thường.

Nhưng Ma thú lại ít bị ảnh hưởng hơn, có thể nói là gần như không bị ảnh hưởng.

Trong thời gian ngắn, binh lực duy nhất mà Hudson có thể vận dụng chỉ có năm ngàn Kỵ binh Ma thú.

Vốn dĩ khi lúc trời mưa thì Hudson đã định mang theo đoàn Kỵ binh Ma thú này ra ngoài kiếm chuyện, đánh cho địch nhân không kịp trở tay rồi.

Nhưng khi xem xét thấy lượng binh lực có hạn, không làm được chuyện lớn, sớm bại lộ sức chiến đấu của Kỵ binh Ma thú là không đáng, nên hắn mới tạm thời gác lại kế hoạch.

Sau cơn mưa trời lại sáng, tâm tình của mọi người cũng không tệ, đồng thời đây cũng là lúc dễ lơ là sơ suất nhất.

Sống an ổn liên tục bảy ngày, cộng thêm con đường lầy lội không chịu nổi, 2 điều kiện này đã đủ làm cho rất nhiều người bỏ bê cảnh giác.

Chỉ cần nhìn lên đầu là biết, trong mấy ngày gần đây, quân địch đều không đến trinh sát nữa.

Không phải là bởi vì lơ là sơ suất, mà là thực sự không cần thiết. Ưu thế của Kỵ binh nằm ở tính cơ động, quân địch không có khả năng từ bỏ ưu thế của mình để chạy đi đánh lô-cốt được.

Muốn giành được thắng lợi bằng cái giá nhỏ nhất thì nhất định phải phát động tấn công khi địch nhân đang di chuyển.

Chương 1213: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú

Sau cơn mưa trời lại sáng, Kaveh mang theo một đám cự nhân lười biếng đi phơi nắng.

Sau mấy ngày dầm mưa liên tục, trên người bọn chúng sắp mọc rêu luôn rồi, đang cần tắm nắng để chữa lành tâm hồn.

"Kaveh, đừng có ngủ nữa."

"Lần ra ngoài này chúng ta không mang theo nhiều lương thảo, lại bị trận mưa to kéo dài thời gian, đại quân đã sắp cạn lương thực rồi."

Nghe được 3 chữ "Cạn lương thực", Kaveh lập tức nhảy dựng lên.

Chỉ cần nhìn hình thể là biết, cự nhân đều là lũ có dạ dày không đáy. Nếu như không có đủ dinh dưỡng thì hình thể của sẽ không to lớn đến vậy.

Trước đó, khi còn ở trong thế giới băng tuyết, nỗi đau lớn nhất mà Tộc Cự Nhân phải chịu chính là đói.

Bọn chúng không biết sản xuất nông nghiệp, mà chỉ toàn dựa vào đi săn mà sống, hình thức sản xuất lạc hậu khiến cho Tộc Cự Nhân chỉ có thể sống theo từng nhóm nhỏ.

Thường thì trong một bộ lạc sẽ không có hơn 300 cự nhân. Nếu không, những con mồi ở lân cận sẽ không đủ để bọn chúng ăn.

Mô hình kiếm thức ăn dựa vào săn bắt rất không ổn định, trong bối cảnh như vậy, chịu đói cũng trở thành trạng thái bình thường của cự nhân.

"Pamela, ngươi đang nói cái gì?"

"Cạn lương thực, không thể nào!"

"Nhiều xe lương thực như thế, làm sao có thể tiêu hao hết nhanh như vậy được, chẳng lẽ tiểu tử ngươi muốn cắt xén quân lương của bọn ta sao?"

Đối với một chủng tộc phải chịu đói dài hạn mà nói, lương thực chính là sinh mạng.

Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Kaveh, Pamela liên tục lùi về sau ba bước, cố gắng trấn định lại rồi nói:

"Hét cái gì mà hét!"

"Tại sao lương thực tiêu hao nhanh như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết rõ sao?"

"Chỉ tính riêng sức ăn của Kaveh ngươi đã là nhiều gấp mấy chục lần bọn ta rồi. Có thêm lũ dạ dày không đáy như các ngươi, lương thực có thể tiêu hao không nhanh được sao!"

Kaveh là thống lĩnh của đại quân cự nhân, hình thể của gã ta có thể nói là như hạc giữa bầy gà trong hàng ngũ cự nhân, nên dĩ nhiên là lượng thức ăn tiêu thụ cũng rất lớn.

Mức tiêu hao lương thực của những cự nhân bình thường tương đối ít, đó chỉ là khi so sánh với Kaveh mà thôi, khi so với binh sĩ của những tộc khác, Tộc Cự Nhân đều là lũ có dạ dày không đáy.

Trước khi chiến tranh đại lục nổ ra, các cự nhân thường xuyên phải chịu đói. Vất vả lắm mới có được cơ hội muốn ăn bao nhiêu thì ăn, nên Tộc Cự Nhân liền không khách khí.

Cự nhân ăn cơm phải dùng bồn, một bữa ăn mấy chục pound lương thực là chuyện rất bình thường.

Gặp phải lũ có dạ dày không đáy như vậy, lương thực tiêu hao không nhanh mới là lạ.

Cộng thêm việc ra ngoài tiếp viện cho liên quân ở tỉnh Declas lần này không may gặp phải mùa mưa, nếu không lúc này bọn chúng đã đến nơi rồi.

Có lẽ là biết mình đuối lý, Kaveh tỏ ra lúng túng rồi ấp a ấp úng nói: "Cùng lắm thì bữa tiếp theo ta ăn ít một chút, nhưng ngươi không được cắt xén quân lương của bọn ta!"

Nghe được đáp án này, tướng lĩnh của các tộc ở đây đều cạn lời.

Quả nhiên, nghị sự với lũ to con này chỉ tổ làm lãng phí thời gian thôi.

Nếu như không phải trong đội viện quân lần này có hơn tám trăm cự nhân đảm đương sức chiến đấu chủ lực thì các tộc còn lại cũng không thèm nói nhảm nhiều với gã ta.

"Được rồi, không ai muốn cắt xén quân lương của các ngươi, nhưng để đền bù cho việc thiếu thốn vật tư, chúng ta nhất định phải triển khai một lần hành động quân sự."

"Trên đường tới đây, bọn ta đã phát hiện vết tích của nhóm chống cự có vũ trang đang hoạt động ở gần đây..."

Pamela còn chưa nói xong thì mặt đất đột nhiên rung lắc dữ dội, giống như đang xảy ra một trận động đất vậy.

"Địch tập!"

Thám tử vừa mang tin tình báo về, chân trời liền xuất hiện một đội đại quân, chỉ trong thoáng chốc đã lao tới trước mặt bọn chúng.

Tốc độ của quân địch quá nhanh, còn nhanh hơn cả thám mã mà bọn chúng phái ra ngoài.

"Bày trận nghênh địch!"

Pamela vội vàng hạ lệnh.

Đám quan chỉ huy lập tức quay về doanh trại của mình rồi tổ chức quân đội chuẩn bị chiến đấu, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung tình hình trong quân doanh lúc này, đó là —— loạn.

Tộc Cự Nhân đang hoạt động ở bên ngoài doanh trại là những kẻ cực khổ nhất, bởi vì bọn chúng sắp bị hai bên kẹp vào giữa.

Kaveh nhìn thấy đoàn Kỵ binh Ma thú đang đằng đằng sát khí ở trước mặt liền nhanh chóng quyết định nói: "Còn thất thần làm gì, mau tránh đi!"

Trong khi nói chuyện, gã ta đã quay người rời đi, chạy đường vòng đến hậu phương của đại doanh.

Hành vi đột ngột này của Kaveh làm cho liên quân các tộc choáng váng. Một chủng tộc đầu to óc nho như cự nhân mà cũng biết chạy trốn sao?

Không có cự nhân làm khiên thịt, toàn bộ đại doanh lập tức bại lộ ở trước mặt quân viễn chinh, chuyện này còn làm cho Hudson nghi ngờ rằng liệu đây có phải là âm mưu của quân địch hay không.

Nhưng trong đại doanh trước mắt vừa không có hố bẫy ngựa, cũng chẳng có cọc cản ngựa, hoàn toàn là không đề phòng gì cả.

Bỏ ra một cái giá lớn như vậy chỉ để dụ hắn mắc câu thì thật sự là quá liều lĩnh.

Khi thấy quân địch đang cuống quít xếp hàng, Hudson cười một tiếng rồi lập tức hạ lệnh:

"Ma pháp nỏ tự do xạ kích, xông thẳng vào đại doanh đánh tan quân địch!"

Hắn xem như đã nhìn rõ rồi, quân địch đang bị "người một nhà" hố.

Lúc đầu vốn còn có cự nhân ở bên ngoài bảo vệ, cho dù gặp phải tập kích thì cũng có đầy đủ thời gian để tập kết quân đội.

Tiếc là kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, Tộc Cự Nhân vốn nên thủ hộ đại môn của doanh trại lại bị quân đoàn Ma Thú dọa cho sợ chết khiếp, trực tiếp mở cổng quân doanh.

"Sưu, sưu, sưu..."

Tiếng xé gió phá vỡ đại doanh. Binh sĩ liên quân ở trước mặt lập tức tử thương thảm trọng.

"Phản kích!"

"Cung tiễn thủ mau phản kích đi!"

Pamela giận dữ gào thét.

Chương 1214: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú

Tiếc là mọi chuyện đều chỉ phí công, cung tiễn thủ đối chiến với ma pháp nỏ, chênh lệch của hai bên là một thời đại.

Vô số cung tiễn thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang lần lượt ngã xuống dưới loạt đạn loạn xạ của ma pháp nỏ.

Lầu quan sát cao ngất còn chưa kịp phát huy uy lực đã bị Belersden tát bay.

Đám Ma pháp sư trong doanh trại vừa định xuất thủ, Maxim liền phun ra một quả cầu lửa to lớn về phía bọn chúng, dọa cho đám Ma pháp sư vội vàng trốn tránh.

Kẻ thoát được một kiếp còn chưa tỉnh hồn, người phản ứng chậm thì lập tức bay màu, chỉ để lại những tiếng hét thảm thiết.

Quả cầu lửa như thể có sinh mệnh của riêng mình vậy, nó không bị dập tắt ngay lập tức, mà còn lao sâu vào trong doanh trại của quân địch, những gì nó gặp phải đều bị đốt cháy.

Số ít cao thủ trong liên quân muốn bước ra chặn đường, kết quả lại bị Hudson bắn trúng.

Trước khi xuất chinh, hắn còn cố ý đi Học việc Áo Thuật một chuyến, nhờ mấy lão già trong học viện chế tạo một cây Ma pháp cung.

Uy lực tăng lên theo cấp số nhân, vấn đề duy nhất chính là tiêu hao quá lớn, sử dụng một lần liền tiêu hao hết một viên Ma hạch hệ mộc cấp 7.

Ma thú hệ mộc vốn đã ít, huống chi còn là cấp 7. Nếu như nằm trong tay những người khác, đây chỉ là một món vũ khí không ra gì.

Đương nhiên, Ma pháp sư hệ mộc cấp 8 trở nên cũng có thể sử dụng được món vũ khí này, nhưng sau khi bắn ra một tiễn thì cũng đồng nghĩa với việc gần như bị hút khô rồi, uy lực của cung tiễn cũng chẳng khác gì uy lực pháp thuật mà họ thi triển.

Tuy nhiên, có thể sử dụng là một chuyện, có thể bắn trúng được mục tiêu hay không lại là một chuyện khác.

Người ma vũ song tu không ít, nhưng cả hai đều đạt được thành tích cao thì hầu như không có. Tinh lực của con người có hạn, nên chỉ có thể chuyên tâm vào một mục tiêu trong con đường tu hành.

"Sưu, sưu, sưu..." một vài mũi tên bay ra, khiến cho lũ dị tộc nhớ lại Hudson lão gia còn có một mỹ danh là "Thần Cung kỵ sĩ".

Cường giả cũng không phải dễ giết, ngoài lúc đầu bắn lén đắc thủ ra, những mũi tên sau đó đều chỉ làm trầy da của cường giả.

Chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất phiền muộn, không khỏi cảm khái vẫn là cự nhân dễ giết, những gã to con đó dùm có nhắm mắt cũng không thể nào bắn trượt được.

Chỉ trong thoáng chốc, đại quân đã xông vào trong doanh trại, liên quân rời rạc lập tức bị thiệt lớn.

Với tư cách là hàng xóm của Tộc Cự Nhân, lần này Đa Trảo tộc là chủng tộc bị hố thảm nhất.

Nhìn thấy doanh trại rơi vào hỗn loạn, Pamela đang chuẩn bị chào hỏi mười tám đời tổ tổng của Kaveh thì bị một cái đuôi quét trúng.

Sau đó, tình hình liền bị mất khống chế, các binh sĩ Đa Trảo tộc bị mất chỉ huy liền trực tiếp bỏ chạy tứ phương, chỉ hận cha mẹ mình không sinh thêm hai cái đùi.

Một lượng lớn bại binh dũng mãnh lao về phía sau đã làm rối trận hình của quân đội ở hậu phương, còn chưa kịp phản ứng thì quân địch đã giết tới.

Thảm bại, lại tiếp tục lao về phía hậu phương; Lại thảm bại, tiếp tục lao về phía...

Những hành vi này của heo đồng đội đã làm cho quân viễn chinh vốn đang yếu thế về mặt binh lực chiếm được ưu thế trong lúc giao chiến.

Doanh trại liên quan dài chừng bảy tám dặm đã rơi vào trong hỗn loạn. Các chủng tộc không chịu nổi áp lực nên đã tự động rời khỏi doanh trại. ...

"Đại ca, hình như chúng ta đã gây ra họa lớn rồi?"

Nghe cự nhân ở bên cạnh hỏi vậy, Kaveh liền cho tên cự nhân này một bạt tai rồi tức giận nói:

"Ngươi không phải đang nói nhảm sao!"

Có thể thấy được bọn chúng có kinh nghiệm phong phú trong việc gây rắc rối.

Chỉ là tình huống lần này có chút khác biệt , hình như các đồng minh bị hố thảm hơn một chút.

Nhưng khi nhớ tới vụ thảm bại ở Pháo đài August, làm cho toàn bộ quân đội của tộc mình bị diệt, trong lòng Kaveh liền cảm thấy hơi thăng bằng.

"Đại ca, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Tên tiểu đệ bị Kaveh đánh một bạt tai đang vỗ vỗ sau ót, tiếp tục đặt câu hỏi như thể không có chuyện gì vậy.

Rõ ràng là đây không phải lần đầu tiên tên tiểu đệ này bị hắn.

Muốn giáo huấn tiểu đệ thì lúc nào cũng được, nhưng muốn giải quyết hậu quả lại là một vấn đề lớn.

Mang theo quân đội qua đó hỗ trợ thì rủi ro lại khá cao, còn có thể ngộ thương người một nhà.

"Lão nhị, hay là chúng ta trở về, giáp công quân địch từ hai hướng?"

Kaveh không xác định nói.

Đánh nhau thì gã ta thường xuyên làm, nhưng đánh trận thì lại là lần đầu tiên.

Dù sao bọn này cũng đều là viện quân được điều từ hậu phương tới, chuyện lớn nhất mà bọn này từng trải chính là mang theo 80-100 cự nhân đi đánh nhau, hoặc là đi săn một con Ma thú loại lớn.

"Không ổn!"

"Vương nói rồi, đánh trận phải dùng đầu óc, không thể xông lên một cách ngu ngốc được."

"Đại ca xem đi, có đào binh, liên minh đã có lệnh, người nào lâm trận bỏ chạy liền —— giết!"

"Hay là chúng ta đi khuyên đám đào binh này trở lại, miễn cho bọn chúng bị rơi đầu, đây cũng được xem là giúp đồng minh rồi."

Sau khi do dự một hồi, Kaveh bèn gật đầu.

Mặc dù gã không biết mình nên làm gì bây giờ, nhưng đã phạm sai lầm thì phải sửa, không thể đứng yên tại chỗ bất động được. ...

Hudson mang theo đội ngũ đánh xuyên qua doanh trại rồi phát hiện ra có chuyện không ổn, quân địch vốn nên bỏ chạy tứ tán thì giờ lại tập hợp lại.

Nếu như không vì cảnh tượng quá hỗn loạn, hắn đều đang nghi ngờ là trong quân địch xuất hiện tướng tài, tập hợp đội ngũ lại để phản công.

"Maxim, bay lên trên đi, ta muốn xem thử rốt cuộc trên chiến trường này đã xảy ra chuyện gì!"

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson kinh ngạc đến trợn tròn mắt, một lũ cự nhân chia ra bốn phía đang không ngừng khuyên đám bại binh quay lại.

Chương 1215: Màn Chào Sân Của Quân Đoàn Ma Thú

Phương thức khuyên can của bọn cự nhân này cũng rất thú vị. Hoặc là ngoan ngoãn trở về doanh trại, hoặc là bị cự nhân dùng chùy đập thành thịt nát.

Nơi xa còn có vài tên dị tộc đang giằng co với thống lĩnh cự nhân, Hudson không biết nội dung cuộc cãi lộn này là gì.

Hắn chỉ biết là tình hình đang rất căng thẳng, chuyện này làm cho hắn nghi ngờ rằng quân địch đã được thống nhất chỉ huy, còn cự nhân chính là đội đốc chiến được chủ soái quân địch phái tới.

Chân tướng là gì không quan trọng, quan trọng là quân địch đã bị kẹt lại trong doanh trại, không bỏ chạy tứ tán, điều này khác rất nhiều so với kế hoạch của hắn.

Con thỏ bị dồn đến đường cùng cũng sẽ cắn người, huống chi là năm vạn liên quân Thượng Cổ Di tộc.

Quân viễn chinh có thể đại sát tứ phương, một mặt là vì sức chiến đấu của Kỵ binh Ma thú xác thực rất mạnh, một mặt là do đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Mưa to liên tục bảy ngày đã làm cho liên quân buông lỏng cảnh giác. Ngay cả binh lính được phái ra ngoài tuần tra cũng chỉ đi dạo trong phạm vi vài dặm rồi trở về doanh trại.

Lúc phát hiện ra quân viễn chinh, hai bên chỉ còn cách nhau có vài dặm, tình báo vừa truyền về thì Kỵ binh Ma thú liền giết tới doanh trại.

Rất nhiều binh sĩ còn chưa kịp mặc áo giáp thì đã bị ép phải cầm vũ khí lên nghênh địch, bi kịch đã trở thành lẽ tất nhiên.

Nhưng dù có nói thế nào thì đây cũng là năm vạn quân địch, gấp 10 lần binh lực của quân đoàn Ma thú, nếu như bọn chúng liều mạng thì vẫn có thể gây ra được thương vong không nhỏ cho quân viễn chinh .

"Bỏ vũ khí xuống, đầu hàng không giết!"

Hudson nói bằng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục.

Còn dùng ma pháp khuếch đại âm thanh, nên tiếng nói của hắn đã được truyền đến tai của toàn bộ binh sĩ trên chiến trường.

Dù cho có rất nhiều binh sĩ dị tộc nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, nhưng từ nét mặt của sĩ quan nhà mình liền có thể đoán được đại khái nội dung.

"Ầm!"

Tiếng binh khí rơi xuống đất đã phá vỡ sự yên lặng này. Các binh sĩ không chịu nổi áp lực đã bắt đầu vứt bỏ vũ khí, cơn thủy triều đầu hàng liền bắt đầu nhanh chóng khuếch trương.

Khi nhận chuyện không ổn, Kaveh lập tức la mắng: "Đám phản đồ khốn kiếp này, lại dám đầu hàng quân địch!"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!"

Vừa dứt lời, Kaveh đã quay người rời đi, đám cự nhân cũng chạy sát theo sau.

Sau vụ toàn quân bị diệt lần trước, Cự Nhân vương đã từng dặn dò bọn chúng, nếu thấy đánh không thắng thì nhớ phải bảo toàn thực lực của bản thân.

không còn nghi ngờ gì nữa, Kaveh chỉ đang làm theo lời dặn của lão đại nhà mình, trực tiếp mang theo quân đội không bị thương một cọng lông nào dẫn đầu đoàn chạy trốn.

Những tên tướng lĩnh dị tộc vừa cãi nhau với Kaveh nhìn thấy cảnh này bị tức đến suýt thổ huyết.

Nếu không phải vì hình thể của cự nhân và nhân tộc có chênh lệch quá lớn, bọn chúng đều phải hoài nghi rằng lũ này chính là nội gián được quân địch cài vào, chỉ chuyên hố đồng đội.

Đường được mở rồi, vậy thì không cần phải ăn thua đủ với quân địch nữa. Còn đầu hàng, đó là lựa chọn cuối cùng.

Hudson trơ mắt nhìn quân địch rời khỏi doanh trại, sau đó mới chậm rãi hạ lệnh truy kích. So với việc chém giết trực diện trên chiến trường, thì việc truy sát sau khi thất bại tan tác mới là lúc dễ giành được chiến tích nhất.

Cấp tốc đánh trọng thương là chuyện hoàn toàn không cần thiết. Cứ để địch nhân chạy như vậy mới là lựa chọn tốt nhất.

Ngay cả việc địch nhân phái không quân chạy đi cầu viện mà hắn cũng không thèm ngăn cản, hiện giờ Hudson cũng không vội tiêu diệt quân địch. ...

Tỉnh Declas, vì sự ảnh hưởng của lũ quét, liên quân bị ép phải dọn nhà, trong doanh trại lúc này đang hỗn loạn tưng bừng.

"Ta đã nói rồi, không thể ham an nhàn, nhưng hết lần này tới lần khác các ngươi đều không nghe. Nhất định xây doanh trại ở vị trí xấu như thế này, bây giờ thì cảm nhận được rồi đúng không?..."

Những lời phàn nàn không hồi kết của tam đầu quái đã khiến cho Tà Nhãn vương giả nổi giận, nó lập tức phản bác:

"Tam đầu vương, ngươi đừng có ở đó mà châm chọc, lý do chọn xây quanh doanh ở đây chỉ vì để cho mọi người thuận tiện trong việc lấy nước."

"Hơn nữa, chúng ta nhiều người như vậy, không xây doanh trại ở bờ sông thì tìm đâu ra gò đất lớn mà xây?"

"Ngay cả doanh trại hiện giờ cũng đã vô cùng chật chội, khắp nơi chỉ nhìn thấy toàn lều vải và lều vải, nếu như địch nhân sử dụng hỏa công, đại doanh này sẽ hóa thành đống tro tàn chỉ trong tích tắc!"

"Lại còn mạnh miệng..."...

Nhiều chủng tộc thì nhiều thị phi, những màn đấu khẩu tương tự thường xuyên xảy ra, các tộc trong liên minh đều đã quen rồi.

Những chủng tộc thường đối địch với nhau khi gặp mặt đều sẽ châm chọc nhau vài câu. Muốn khuyên cũng không được, bởi vì bất kỳ chủng tộc nào trong Thượng Cổ bách tộc đều không chỉ có một nhà cừu nhân.

Cao tầng đang đấu võ mồm, người bên dưới cũng không hề nhàn rỗi. Nếu không phải bị vương giả các tộc áp chế, e là các tộc nhân bên dưới đã lao vào đấm nhau rồi.

Những cuộc cãi vã này cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, nếu có ngoại tộc gây thù chuốc oán, những mâu thuẫn nội bộ trong các tộc sẽ tạm thời được hòa hoãn.

Những mâu thuẫn ban đầu giữa bộ lạc lân cận sẽ trở nên không đáng được nhắc tới chỉ trong vòng một đêm, các bộ lạc đều đang có chung một mối thù là ngoại địch.

Sự thật chứng minh, lợi dụng ngoại địch để di dời mâu thuẫn nội bộ là chuyện hoàn toàn có thể thực hiện được.

Hiện giờ mọi người đều trông chờ vào việc lợi dụng đại địch nhân tộc để giúp hòa hoãn mâu thuẫn nội bộ của các tộc trong liên minh.

"Vương, không hay rồi!"

"Năm vạn đại quân đang trên đường đến đây tiếp viện, khi còn cách doanh trại của chúng ta chừng 200 dặm thì bị quân chủ lực của quân địch tập kích, tổn thất nặng nề, bây giờ đang cần chi viện gấp."

Chương 1216: Mồi Nhử

Vừa nói xong, tên binh sĩ chạy về báo tin đã hôn mê bất tỉnh. Chuyện này càng khiến cho mọi người lo lắng hơn, dù rất muốn hỏi chi tiết tình hình cụ thể nhưng lại không hỏi được.

Bất ngờ nghe được tin dữ khiến cho chúng vương giả đang cãi cọ cũng lập tức yên tĩnh lại.

Mưa vừa mới dừng, quân địch liền dám dẫm lên con đường lầy lội để tới cướp trại, chuyện này quả thực nằm ngoài dự kiến.

Thấy mọi người đều đang do dự, Âm Ảnh Vương liền dẫn đầu đề nghị: "Tuyết Ưng vương, tộc các vị có tốc độ nhanh nhất, làm phiền Tuyết Ưng vương sắp xếp cho tộc nhân mau chóng làm rõ chuyện gì đang xảy ra ở tiền tuyến!"

"Những người còn lại cũng không được rảnh rỗi, lập tức trở về chuẩn bị chiến đấu. Quân địch đều là kỵ binh, đường lầy chính là kẻ địch lớn nhất của bọn chúng."

"Nếu như nắm được cơ hội, không chừng chúng ta còn có thể trọng thương quân địch!"

Nghe được nhắc nhở, Tuyết Ưng vương lập tức phản ứng lại, trực tiếp trả lời: "Được, ta lập tức đi an bài."

Trong Liên minh Thượng Cổ Di tộc, Tộc Tuyết Ưng là chủng tộc được xếp hạng chót cả về số lượng tộc nhân lẫn thực lực chủng tộc.

Nguyên nhân chủ yếu mà bọn chúng có địa vị không thấp trong liên minh là vì bọn chúng biết bay, chịu trách nhiệm truyền báo tin tức trong liên quân.

Từ trước tới giờ, tin dữ đều luôn theo nhau mà tới, Tuyết Ưng vương vừa định rời đi thì lại có một tên Tuyết Ưng ung dung bay tới, khi nó nhìn thấy chúng vương giả liếc mắt nhìn sang bèn run rẩy nói:

"Viện quân bị quân địch đánh lén, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị nên đã bất hạnh đại bại, đại quân đang di chuyển về hướng này, xin các vị vương giả phái viện binh tiếp..."

Lời còn chưa nói hết thì đã khóc ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này làm cho Tuyết Ưng vương cảm thấy rất xấu hổ. Phạm vi phi hành của Tuyết Ưng bình thường có hạn, nhưng tại sao liên tục hai tên Tuyết Ưng truyền tin đều là những kẻ không trông cậy vào được thế này.

Nhưng mà, sự chú ý hiện giờ của chúng vương giả đã không còn ở trên người tên Tuyết Ưng này nữa, đám vương giả đang suy nghĩ về vấn đề cứu viện.

Cự Nhân vương đã mất hết kiên nhẫn, nên liền dẫn đầu phá vỡ trầm mặc: "Còn do dự cái gì, đội ngũ của chúng ta đã nếm mùi thất bại, đang bị đại quân của địch truy sát, phải tranh thủ thời gian phái ra viện binh đi tiếp ứng nha!"

"Quân địch đều là kỵ binh, cho dù đường lầy hạn chế tính cơ động của bọn chúng thì tốc độ cũng sẽ nhanh hơn bộ binh. Nếu như tới chậm, sợ là chỉ có thể nhặt xác cho đại quân."

"Vốn liếng của những chủng tộc như chúng ta vốn đã không dày, nếu như lại bị mất thêm năm vạn đại quân, sợ là trận chiến sau đó sẽ càng khó đánh hơn."

Lời này dù hơi thô nhưng thật. Số lượng tộc nhân của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc là có hạn, không thể ngồi yên nhìn năm vạn đại quân bị quân địch tiêu diệt được.

So với chúng vương giả thì Cự Nhân vương càng sầu hơn. Có cuộc giáo huấn lần trước, ông ta đang rất lo cho tộc nhân của mình, sợ là họ phản ứng không đủ nhanh, lại ở lại chặn hậu cho đồng minh.

Tiếc là sầu cũng vô dụng, Tộc Cự Nhân có được thực lực mạnh mẽ do hình thể khổng lồ mà lại, thì nhất định phải tiếp nhận tệ nạn của hình thế to lớn là hấp dẫn hỏa lực.

"Không còn thời gian để trì hoãn nữa, các tộc điều động quân tinh nhuệ của mình tới rồi tổ chức một đội viện binh, cứu đội tiếp viện về trước rồi tính sau."

"Nhưng vẫn phải nhanh chóng làm rõ tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì. Không thể chạy đi đánh lung tung trong khi cái gì cũng không biết rồi!"

Âm Ảnh Vương quả quyết nói. ...

"Oa, là cự nhân!"

"Taylor, thất thần làm gì, mau trốn vào trong động đi!"

Taylor phản ứng chậm một bước đã bị một lão già kéo vào trong huyệt động, cánh cửa được ngụy trang bằng đá cũng lập tức đóng lại.

"Thằng nhóc nhà ngươi, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, khi nhìn thấy quân đội dị tộc thì mau tránh đi, tại sao ngươi lại không nghe lời vậy chứ!"

"Nếu như để lộ tung tích, ngươi muốn hại chết tất cả mọi người sao?"

Mặc dù bên trong huyệt động có bố trí ma pháp cách âm, dù có nói lớn tiếng thì âm thanh cũng sẽ không truyền ra ngoài, nhưng lão già này cũng không dám lớn tiếng răn dạy.

Cũng nhờ vào sự cẩn thận này nên bọn họ mới có thể may mắn sống sót trên phần lãnh thổ đang bị liên minh Thượng Cổ Di tộc chiếm đóng này.

Sau khi Vương quốc Đông Warhammer và Vương quốc Tây Warhammer sụp đổ, một lượng quý tộc và nạn dân đều nhanh chóng rời đi, nhưng cũng có một số người bởi vì đủ loại nguyên nhân mà lựa chọn ở lại.

Những đoàn người sống sót này chính là nhóm chống cự có vũ trang ở trong cảnh nội của Vương quốc Warhammer. Không phải là họ muốn tiếp tục chống cự, mà là hiện thực ép họ không thể không chống cự.

Nếu gặp được một nhóm địch nhỏ yếu thì sẽ tiện tay xử lý, sau đó cướp đoạt vật tư sinh tồn.

Không ai biết là cuộc sống chốn chui chốn nhủi này sẽ kéo dài trong bao lâu, cho nên mỗi một phần vật tư đều cực kỳ quan trọng.

"Tam thúc, hình như quân địch hiện giờ không còn quan tâm đến chúng ta nữa. Vừa rồi con nhìn thấy đám cự nhân đang điên cuồng bỏ chạy, giống như bị người ta đuổi giết vậy."

Taylor vội vàng giải thích.

Bị mắng là chuyện nhỏ, nhưng tội danh hại chết mọi người chính là chuyện lớn.

"Cự nhân đang bỏ chạy?"

"Thằng nhóc nhà ngươi nói đùa sao, toàn bộ Vương quốc Warhammer hiện giờ đều là địa bàn của dị tộc, cho dù có quân đội ở lại thì cũng sẽ cẩn thận từng li từng tí, ai dám đuổi giết một đám cự nhân chứ?"

"Ta thấy khả năng cao là do ngươi bị hù sợ rồi, nên mới gặp ảo..."

Còn chưa kịp nói hết lời, lão ta đột nhiên ngừng lại.

"Nghe động tĩnh này thì giống như có một lượng lớn quân đội đang hành động. Tiếng bước chân quá rối loạn, không giống như đang hành quân, mà giống như đang bỏ chạy hơn."

Chương 1217: Mồi Nhử (2)

"Dường như tình hình có chút không đúng!"

"Chẳng lẽ liên minh Thượng Cổ Di tộc đã xảy ra nội chiến, hiện giờ bọn chúng đang chém giết lẫn nhau?"

"Không thể nào, quân địch không thể ngu như vậy được. Ít nhất là trước khi đánh bại chúng ta, bọn chúng sẽ không tùy hứng như vậy."

"Các ngươi đợi ở trong này, ta tìm cơ hội ra ngoài xem thử. Có lẽ trong những ngày gần đây, thế cục bên ngoài đã xảy ra biến hóa."

Nguyên nhân mà những người ở trong nghịch cảnh như bọn họ có thể cầm cự được là nhờ vào niềm tin, mọi người đều tin rằng một lúc nào đó đại quân nhân tộc sẽ đánh tới nơi này.

Nhân tộc đã trở thành bá chủ đại lục nhiều năm như vậy, cũng có được ngạo khí của bản thân.

Nếu như gặp phải những dị tộc mạnh như thú nhân, Tinh Linh... Thì mọi người sẽ cảm thấy có chút bất an.

Nhưng một Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã bị Vương quốc Warhammer áp chế vô số năm này sẽ không thể làm cho họ cảm thấy tuyệt vọng được.

"Tam thúc, hay là chờ đến khi trời tối rồi mới ra ngoài đi, bên ngoài vừa mới tạnh mưa, rất dễ lưu lại dấu chân."

Taylor khuyên.

Lão già này chính là nhân vật chủ chốt trong đám người, nếu như lão ta xảy ra bất trắc, sợ là đoàn thể nhỏ này sẽ ngay lập tức sụp đổ.

"Yên tâm đi, dù gì thì ta cũng là một đạo tặc cấp 5, chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không có việc gì."

Nói xong, lão ta vỗ vỗ bả vai của Taylor rồi quay người bước tới cửa thông gió mà trước đó để lại để quan sát tình huống bên ngoài, sau khi xác định được xung quanh không có gì nguy hiểm, lão ta mới thận trọng bước ra ngoài huyệt động.

Lão già này vừa thi triển Tiềm Hành Thuật vừa ẩn nấp sau những lùm cây rồi nhanh chóng quan sát bốn phía.

Cảnh tượng trước mắt làm cho lão ta giật nảy mình. Đâu chỉ có mỗi cự nhân là đang điên cuồng chạy trối chết, chỉ trong thoáng chốc mà đã có hơn 20 chủng tộc đi ngang qua trước mặt lão rồi.

Hàng ngàn hàng vạn bại binh xuất hiện, đây rõ ràng là dấu hiệu của việc đánh thua trận nha.

"Đại quân nhân tộc đánh tới rồi sao?"

Hình như hơi nhanh đó, với thế cục của Bắc đại lục, các quốc gia hiện giờ chưa chắc có thời gian xuất binh để thu hồi cố thổ của Vương quốc Warhammer.

Lão ta chần chờ nhìn qua cảnh tượng trước mắt rồi ẩn nấp kỹ hơn, lão sợ mình bị lộ hành tung dẫn đến họa sát thân.

Liên tục hơn mấy canh giờ đều có bại binh không ngừng đi ngang qua trước mặt, lão ta nhìn thấy tê cả da đầu.

Đây chính là mấy vạn bại binh đó, không thể nào có chuyện bị các nhóm chống cự có vũ trang đánh bại được, nhất định là có đại quân nhân tộc đã xuất hiện ở gần đây.

Lão ta cố nén lòng hiếu kỳ, tiếp tục ẩn núp trong bụi cỏ, thẳng đến khi chân trời xuất hiện những lá cờ thu hút sự chú ý của lão.

"Cự Long và Đại Địa Chi Hùng, đây là Long Hùng chiến kỳ. Nguyên soái Hudson đến rồi, chẳng lẽ cuộc đại phản công diễn ra sớm hơn dự tính!"

Lão giả kích động nói.

Vì chờ đợi ngày này, lão ta đã chịu khổ mấy tháng trời.

Mỗi lúc trời tối người yên, lão liền không khỏi nghĩ lựa chọn của mình có phải sai rồi không, mang theo tộc nhân tham gia vào đội nạn dân mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng khi nghĩ tới già trẻ trong tộc, lão ta cuối cùng cũng không thể hạ quyết tâm được.

Thực ra với tư cách là một tên đạo tặc cấp 5, nếu như không bị gia quyến liên lụy, lão ta có thể rời khỏi đây bất kỳ lúc nào.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc chỉ là chiếm giữ thành trì, mức kiểm soát ở các vùng nông thôn rất yếu.

Các tộc còn chưa di dân đến đây, chỉ cần tránh được đại quân của kẻ địch là có thể rời khỏi mảnh đất này.

Khi nhìn thấy Kỵ binh Ma thú đi tới, vì tránh cho hiểu lầm, lão già vội vàng bộc lộ thân phận: "Đừng động thủ, là người một nhà!"

Sau một hồi trao đổi đơn sơ rồi tiến hành kiểm tra thân phận nghiệm, cuối cùng, đội ngũ dẫn đường liền +1.

Những chuyện tương tự đã từng xảy ra rất nhiều lần trên đường đến đây, các sĩ quan bên dưới có thể tự mình xử lý, căn bản không cần người cầm đầu như Hudson nhọc lòng.

Quân đội có tố chất càng cao thì càng dễ chỉ huy, và quân đoàn

Ma Thú chính là quân đội có tố chất đỉnh phong trên đại lục này.

Người có thể trở thành Kỵ binh Ma thú đều là con em quý tộc, thực lực thấp nhất cũng là Kỵ sĩ.

Ưu thế về tư chất cao này sẽ được thể hiện trong lúc tác chiến cục bộ.

Lấy chuyện truy kích quân địch lần này làm ví dụ, đám thuộc hạ đều đang hoàn thành rất tốt nhiệm vụ mà Hudson giao phó.

Sau khi quân địch thảm bại vốn nên chạy chạy loạn khắp nơi, nhưng lúc này bọn chúng lại đều chạy về phía bắc. Không phải bọn chúng muốn chạy về phía bắc, mà là bị ép phải chạy về phía này.

Chỉ khi kéo bè kéo lũ thì bại binh mới đáng giá cứu viện. Nếu như để quân địch chạy loạn khắp nơi, dù muốn cứu viện thì cũng không biết nên cứu như thế nào.

Vì dụ địch mắc câu, thậm chí Hudson còn để mặc cho không quân của địch tùy ý điều tra trên không trung.

Mồi nhử đã được thả xuống, muốn cứu viện thì phải tranh thủ thời gian xuất binh, nếu không, toàn bộ đội quân này sẽ bị tiêu diệt.

Nếu như tình hình trước mắt tiếp tục kéo dài, nhiều nhất là sau ba ngày nữa, quân địch đang bỏ chạy thục mạng sẽ chạm trán với 30. 000 kỵ binh.

Đường lầy đúng là không thích hợp để kỵ binh phát huy, nhưng nếu như không có những điều kiện bất lợi này thì địch nhân sẽ không mắc câu!

"Nguyên soái, Kỵ binh Griffin Dragon vừa truyền về tin tức, đại quân của kẻ địch đã bắt đầu hành động!"

Nghe được tin tức này, Hudson mỉm cười rồi lập tức hạ lệnh:

"Truyền lệnh xuống, toàn quân hạ trại chỉnh đốn tại chỗ, ngày mai mới tiếp tục truy kích quân địch!"

Mặc kệ quân địch đến bằng cách nào, phái bao nhiêu viện quân tới, chỉ cần bọn chúng chịu rời khỏi tỉnh Declas thì chiến lược dụ địch đã thành công rồi.

Chương 1218: Mồi Nhử (3)

Kỵ binh thích đánh những trận chiến cơ động nhất. Mặc cho thế công của quân địch có hùng hổ như thế nào cũng chẳng sao, chỉ sợ quân địch ở yên tại chỗ bất động, giống như một cái xác rùa đen vậy. ...

"Bệ hạ, tiền tuyến truyền về tin chiến thắng."

"Hôm qua, quân đoàn Ma thú dưới trướng quân viễn chinh đã đánh tan năm vạn đại quân của liên minh Thượng Cổ Di tộc tại địa khu Croth của Vương quốc Warhammer."

"Trước mắt thì quân viễn chinh đang vây quét bại binh, chi tiết chiến tích cụ thể vẫn còn đang được thống kê."

Bá tước Martins mừng rỡ báo cáo.

So với chiến tích đánh tan 300. 000 quân địch lần trước thì chiến tích lần này dường như chẳng là gì cả, nhưng phóng tầm mắt khắp toàn bộ chiến trường Bắc đại lục, đây chính là một chiến tích cấp 1.

Từ lúc khai chiến đến giờ, các quốc gia Bắc đại lục cũng từng giành được thắng lợi, nhưng sau lưng của một trận thắng là một sự tổn thất nặng nề.

Chỉ có hai trận đại thắng của quân viễn chinh là bị tổn thất cực kỳ bé nhỏ, như thể mọi người đang đối mặt với hai kẻ địch khác nhau vậy.

Đây đều là vấn đề nhỏ, dù sao Vương quốc Alpha vẫn luôn là đệ nhất cường quốc ở Bắc đại lục, thống soái Hudson cũng là đệ nhất danh tướng ở Bắc đại lục, sau khi cảm khái một chút, mọi người liền cảm thấy quen thuộc.

Hiện giờ mọi người đã là đồng minh, mặc kệ là ai đánh thắng trận cũng đều là một tin tức tốt đối với Công quốc Mosey.

Điều tiếc nuối duy nhất là quân đội của Công quốc không tham gia vào chiến dịch lần này, bỏ qua một cơ hội ăn ké chiến công.

Không phải là họ ham muốn quân công, tất cả những người ở trong đại điện đều là trụ cột của Công quốc Mosey, bọn họ không thiếu một chút quân công này.

Mấu chốt là vì địa vị quốc tế.

Cường quốc đều do đánh mà ra, lấy Vương quốc Alpha làm ví dụ, cho dù có tổn thất nặng nề trong chiến tranh thì cũng không ai dám xem Vương quốc Alpha là quả hồng mềm.

Vừa ra sân liền giành được 2 trận thắng, chuyện này làm cho danh vọng của Vương quốc Alpha được nâng lên đỉnh phong.

Đá đặt chân của họ không chỉ là liên minh Thượng Cổ Di tộc, mà còn có cả các quốc gia của Bắc đại lục.

Danh vọng là thứ hư vô mờ mịt, thoạt nhìn chỉ là hư danh, trên thực tế lại là căn cứ để phân chia lợi ích sau chiến tranh.

Kế hoạch của Công quốc Mosey vô cùng đơn giản, bản thân mình đánh không lại quân địch, vậy thì đi theo Vương quốc Alpha ăn ké chiến công là được.

Cái danh cường quốc số 1 Bắc đại lục thì đã không có cơ hội, nhưng cường quốc số 2 Bắc đại lục thì còn nha.

Chỉ cần có sự hiện diện trong các cuộc chiến, đến lúc chia cắt lợi ích sau chiến tranh, bọn họ hoàn toàn có thể cắn được một miếng thịt từ trên cố thổ của Vương quốc Warhammer.

Con người mà, phải có lý tưởng. Dù đang ở trong nghịch cảnh thì cũng không làm ảnh hưởng đến giấc mộng đại quốc của họ.

"Để Raquel thống lĩnh 18 quân đoàn tiến vào Vương quốc Warhammer, nghe theo mệnh lệnh của Nguyên soái Hudson để tác chiến."

George mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Mặc dù không biết kế hoạch tác chiến sau này của Hudson như thế nào, nhưng công tác chuẩn bị thì nhất định phải có.

Lỡ như tiền tuyến tác chiến thuận lợi, có thể đánh tan liên minh Thượng Cổ Di tộc, vậy thì trong quá trình thu hồi lãnh thổ của Vương quốc Warhammer nhất định phải có bóng dáng của quân đội Công quốc.

Không ra ngoài đoạt địa bàn là không được, lần này, vì mua chuộc Caesar IV và Hudson, George đã bỏ hết tất cả vốn liếng.

Nạn dân chỉ là tiền đặt cọc mà thôi, số dư sau đó mọi người vẫn còn chưa thương lượng!

Nhân khẩu chỉ có thể dùng để mua chuộc loại quý tộc lãnh chúa đang vô cùng thiếu nhân khẩu như Hudson.

Caesar IV có gia nghiệp lớn, nên kiến thức sẽ không hạn hẹp như vậy. Nếu như thật sự thiếu sức lao động, với mạng lưới quan hệ nhân mạch của vương thất, muốn giải quyết chuyện này cũng không khó.

Chuyện có liên quan đến lợi ích, dù là thân thích cũng phải tính cho rõ ràng. Lợi ích + ân tình đã hứa trước đó chỉ giới hạn trong việc phái binh tiếp viện Công quốc Mosey.

Nếu như Công quốc Mosey muốn Vương quốc Alpha phối hợp, giành được lợi ích lớn hơn sau khi chiến tranh kết thúc, vậy thì nhất định phải thêm tiền.

Trên đại lục Aslante, vấn đề khó khăn nhất khi muốn tiến hành khuếch trương chính là cơ sở pháp lý. Lần tàn phá bừa bãi này của dị tộc về cơ bản là đang dọn sạch chướng ngại pháp lý.

Theo một ý nào đó mà nói, việc Vương quốc Warhammer thất thủ cũng có thể xem đây thành một nơi vô chủ.

Chiếm đoạt hết toàn bộ lãnh thổ là không thực tế, nhưng dùng danh nghĩa ủng hộ đồng minh phục quốc để kiếm một chút thù lao thì vẫn được.

Phục quốc là chuyện có tác động rất lớn đến địa chính trị. Trong số các thành viên của vương thất Warhammer may mắn thoát được một kiếp, ai là người ra giá càng cao, càng không có ranh giới cuối cùng thì kẻ đó sẽ là vương giả tương lai của Vương quốc Đông Warhammer và Vương quốc Tây Warhammer.

Nếu như làm căng hơn một chút, Vương quốc Warhammer thành bị chia 5 xẻ bảy cũng là chuyện hoàn toàn có thể được.

Đương nhiên, những kế hoạch này đều chỉ diễn ra trong tình huống nhân tộc giành được chiến thắng, còn nếu nhân tộc thất bại trong cuộc chiến tranh đại lục này thì coi như bỏ.

Nguyên nhân mà George có suy nghĩ thế này là vì những trận thắng của quân viễn chinh đã tạo thêm lòng tin cho y.

"Bệ hạ, tốc độ tấn công của đại quân Tinh Linh rất nhanh."

"Sau khi Công quốc Cantrue thất thủ, vương đô của Công quốc Usda cũng vừa mới bị công phá, trước mắt thì họ đã rút vào trong vùng núi tiếp tục chống cự."

"Tình hình ở Công quốc Fick cũng đang vô cùng nguy hiểm, thất thủ cũng chỉ còn là vấn đề thời gian. Sau khi tam đại công quốc đều bị công phá, chúng ta sẽ phải đối mặt trực diện với đại quân Tinh Linh."

"Nếu như lúc này điều động một lượng lớn binh lực tiến vào Vương quốc Warhammer thì sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến tình hình chiến đấu sau này. Hay là chúng ta hỏi ý kiến của Nguyên soái Hudson trước đí."

Bá tước Martins uyển chuyển khuyên.

Chương 1219: Cá Cắn Câu

Tình thế căng thẳng là một mặt, điều quan trọng là quân tinh nhuệ của Công quốc Mosey đều đã được đầu tư vào chiến trường Orton hết rồi.

Nếu không còn sự ủng hộ của viện binh Mosey, Công quốc Orton đã tiêu đời từ lâu rồi, căn bản không thể nào cầm cự được đến bây giờ.

Quân đội ở lại trong nước hiện giờ đều là tân binh vừa được điều động, còn không cũng là bại binh của đồng minh được chọn từ trong hàng ngũ nạn dân.

Những quân đoàn này mới chỉ hoàn thành các công tác huấn luyện cơ bản, dùng để thủ thành thì còn miễn cưỡng làm được, nhưng phái ra tiền tuyến tham chiến thì chẳng khác nào tới góp cho đủ số.

Với tư cách là Bộ trưởng Bộ Quân vụ, Bá tước Martins không thể nói huỵch toẹt rằng quân đội nhà mình đều là phế vật được, nên chỉ có thể uyển chuyển phản đối việc phái binh tới Vương quốc Warhammer.

Sau khi do dự một chút, George liền gật đầu. Đúng là về mặt chính trị thì cần phải phái binh đến Vương quốc Warhammer, nhưng còn phải suy tính đến phương diện quân sự nữa.

Phái binh tới Vương quốc Warhammer là để cho có sự hiện diện, ăn ké chiến công, mà không phải tới đó để nộp mạng cho quân địch.

Lỡ như bởi vì thực lực bản thân không tốt, cẩn thận nếm mùi thất bại ở tiền tuyến, vậy thì sẽ lỗ sặc màu. ...

Trong doanh trại của đại quân Tinh Linh, thế công mạnh mẽ trên đường đi cũng không thể làm cho ba vị Nữ vương Tinh Linh mừng rỡ, mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng buồn rầu.

"Đại tỷ, đám người Thượng Cổ Di tộc kia thật sự là quá vô dụng, lại bị nhân tộc đánh bại."

"Nếu không phải các quốc gia nhân tộc Bắc đại lục đều có suy nghĩ riêng của mình, không xuất binh ngay lập tức, sợ là bọn họ sớm đã bị người ta đánh tan rồi!"

Nữ vương Tinh Linh thảo nguyên không khỏi phàn nàn nói.

Lần đầu tiên chịu thiệt thòi thì có thể nói là bị quân địch đánh lén; Nhưng trong lần thất bại thứ hai, rõ ràng là quân địch đã công kích trực diện doanh trại vào giữa ban ngày ban mặt.

Không còn lý do nào để biện minh được nữa, chỉ có thể nói là do liên minh Thượng Cổ Di tộc quá vô cùng, chỉ có thể bắt nạt những quả hồng mềm, gặp phải quân tinh nhuệ nhân tộc liền lộ ra nguyên hình.

"Nhị muội, viện binh mà Vương quốc Alpha phái ra lần này không phải là quân đội bình thường."

"Dựa theo tin tức mà liên minh Thượng Cổ Di tộc truyền đến, 5. 000 quân địch đã phát động tấn công trong chiến dịch vừa rồi đều là kỵ binh Ma thú."

"Trong những năm gần đây, các quốc gia nhân tộc đều đang cố gắng phát triển quân đoàn Ma Thú, quân đội này hẳn là thành quả của Vương quốc Alpha."

"Sức chiến đấu thì chúng ta đã được chứng kiến rồi, 5. 000 kỵ binh Ma thú tấn công trực diện vào doanh trại của 50. 000 đại quân liên minh Thượng Cổ Di tộc, đồng thời còn nhanh chóng giành được thắng lợi."

"Xét theo tin tình báo trước đó, thật ra sức chiến đấu của liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng không kém, vấn đề chủ yếu nằm ở khâu chỉ huy nội bộ."

"Là phe phòng thủ, yêu cầu về chỉ huy đã giảm xuống trên diện rộng, vậy mà vẫn bị thất bại thảm hại, đây không phải là ngoài ý muốn."

"Dựa theo tình huống trước mắt có thể đoán được sức chiến đấu của quân đoàn Ma thú này của Người Alpha, dù là đặt trong tộc của chúng ta cũng được xem là tinh nhuệ."

"Đây vẫn chỉ là lực lượng của một Vương quốc Alpha, nhân tộc vẫn còn một vài đại quốc tương tự như vậy nữa."

"Hơn nữa, khác với Vương quốc Alpha phải thường xuyên tiêu hao với thú nhân, những quốc gia này có thể đầu tư càng nhiều tài nguyên vào quân đoàn Ma Thú. Số lượng kỵ binh Ma thú trong tay các nước này chắc chắn là sẽ nhiều hơn chứ không ít."

"Những thế lực đỉnh tiêm của nhân tộc như Giáo Đình, Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia vv... Số lượng kỵ binh Ma thú sợ là lên đến vài chục ngàn."

"Con số này vẫn là chỉ là khởi đầu. Thời gian càng dài thì các đại quốc đi sau của nhân tộc cũng sẽ từ từ đạt đến con số này."

"Ngay cả ba nước nhỏ bị chúng ta áp chế lâu ngày như Cantrue, Usda, Fick, cũng có thể kiếm ra hơn một ngàn kỵ binh Ma thú."

"Nếu không phải vì thời gian xây dựng quân đoàn Ma thú của bọn chúng quá muộn, đại đa số Ma thú vẫn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, e là chúng ta sẽ không thể nào tiêu diệt bọn chúng dễ dàng như vậy."

"Ngoài cái đó ra, việc vận dụng ma pháp nỏ với quy mô lớn cũng vô cùng bất lợi đối với chúng ta."

"Ngay cả các cung tiễn thủ ưu tú nhất của chúng ta mà gặp phải một đám người cầm ma pháp nỏ thì cũng không thể chiếm được ưu thế."

"Thực lực của nhân tộc bành trướng quá nhanh, đặc biệt là về phương diện vận dụng những trang bị mới, đã là đang dẫn đầu đại lục!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm không khỏi cảm khái nói.

Có vài thứ là không thể nào ao ước được, nguyên nhân cốt lõi mà nhân tộc có thể phát triển quân đoàn Ma Thú và ma pháp nỏ một cách mạnh mẽ như vậy vì là bá chủ đại lục, nắm đủ nhiều tài nguyên trong tay.

Nên dù dị tộc có đẩy mạnh phát triển hai mảng này thì cuối cùng vẫn sẽ lạc hậu hơn nhân tộc vì không có đủ tài nguyên để đầu tư.

Chiến tranh là cách dễ nhất để thay đổi một con người, suy nghĩ ban đầu của Tộc Tinh Linh là "mình không cần nhiều tài nguyên như vậy", nhưng khi chiến tranh nổ ra đến giờ, Tộc Tinh Linh mới đột nhiên phát hiện rằng mình cũng cần có tài nguyên.

Quân đoàn Ma thú có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng chi phí nuôi nấng cũng rất cao, chi tiêu thường ngày của một con Ma thú đã sánh bằng mức chi tiêu của 20-30 tên lính bình thường rồi.

Chế tạo ma pháp nỏ cũng cần rất nhiều tài nguyên. Trong thời đại chỉ có thể dựa vào tay để chế tạo này, hao tổn trong quá trình gia công là việc không thể nào tránh được.

"Đại tỷ, ý của ngài là chúng ta cũng phải phát triển quân đoàn Ma thú, và chế tác ma pháp nỏ với quy mô lớn sao?"

Nữ vương Tinh Linh ám dạ không xác định hỏi.

Chương 1220: Cá Cắn Câu (2)

Đúng là chủng tộc trường thọ có kinh nghiệm rất phong phú, nhưng khi gặp phải những chuyện mới mẻ thì cũng không thể tránh khỏi phản ứng trì độn.

Thói quen trong quá khứ đã trở thành kẻ địch lớn nhất khi thay đổi kỹ thuật. Dù đã nhìn thấy nhân tộc đang hành động, nhưng Tộc Tinh Linh cũng không dám lập tức làm theo.

"Những vấn đề này chờ sau chiến tranh rồi mới thảo luận đi! Việc cấp bách hiện giờ là phải tăng thêm tốc độ hành quân, chúng ta nhất định phải đánh bay những chướng ngại vật trên đường rồi đánh trọng thương Công quốc Mosey trước khi liên minh Thượng Cổ Di tộc lại bị thất bại thảm hại, ."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là hủy diệt luôn quân viễn chinh mà Vương quốc Alpha đã phái tới chiến trường, dọn sạch chướng ngại vật để chuẩn bị cho công cuộc xuôi nam!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm đằng đằng sát khí nói.

Vương quốc Alpha lo lắng sau khi đại quân của Tộc Tinh Linh đại quân hủy diệt Bắc đại lục rồi tiện tay hủy diệt luôn chính bản thân mình.

Còn Tộc Tinh Linh thì lại lo lắng sau khi đại quân tộc mình xuôi nam sẽ bị Vương quốc Alpha xuất binh chặt đứt đường về của mình.

Muốn hóa giải tai họa ngầm rất đơn giản, đó chính là đánh cho Vương quốc Alpha nằm bẹp dưới đất, bóp chết mối đe dọa tiềm ẩn này từ trong nôi.

Nếu sau khi cứu viện đồng minh thành công rồi tiện thể bỏ túi luôn Bắc đại lục thì sẽ càng hoàn mỹ.

Quá nhiều lãnh thổ không khống chế được, vậy thì dùng những mảnh ruộng bỏ hoang để chăn nuôi Ma thú thôi. Trong vấn đề cộng sinh với thiên nhiên, Tộc Tinh Linh thể hiện hoàn hảo hơn nhân tộc nhiều.

Nếu như quân đoàn Ma thú được thành lập, dựa vào thiên phú thân cận với thiên nhiên, xác suất mà Ma thú công nhận Tộc Tinh Linh chắc chắn là cao hơn nhân tộc rất nhiều.

Nguyên nhân mà các Tinh Linh không có nhiều Ma thú là vì đám dị tộc này đều vô cùng kiêu ngạo, bọn chúng không có hứng thú với Ma thú cấp thấp, mà chỉ có hứng thú với Ma thú trung và cao cấp. ...

"Nguyên soái, thám tử vừa truyền về tin tức, quân địch ở tỉnh Declas vừa xuất phát vào sáng hôm nay, đang lao thẳng về phía chúng ta."

"Có lẽ là quân địch đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta, nên bọn chúng không lập tức chia binh cứu viện. Hiện giờ chúng ta phải điều chỉnh lại kế hoạch quân sự đã được lên sẵn từ trước đó."

Jose nghiêm túc nói.

Lần đầu tiên lên kế hoạch quân sự liền xảy ra biến cố này, ông ta đang phải chịu một áp lực rất lớn.

Bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm suy cho cùng cũng chỉ là một sự ảo tưởng tốt đẹp mà thôi. Trong chiến tranh, lúc nào cũng có thể xảy ra các loại ngoài ý muốn.

Cũng giống như lần này, quân viễn chinh muốn dùng mồi nhử trong tay để dụ quân địch chia binh đi cứu viện vậy.

"Không cần lo lắng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến kế hoạch của chúng ta. Chỉ cần quân địch chịu hành động thì kế hoạch của chúng ta xem như đã thành công một nửa rồi."

"Không chia binh cứu viện cũng là hiện tượng bình thường. Thay đổi chiến thuật chính là điều tối kỵ của binh gia. Liên minh Thượng Cổ Di tộc có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có người có thể nghĩ ra điều này."

"Về mặt bố trí quân sự thì đúng là nên điều chỉnh một chút, nhưng tổng thể sẽ không thay đổi nhiều. Cá đã mắc câu rồi, mồi nhử đã không còn nhiều tác dụng nữa."

"Truyền lệnh xuống, để 30. 000 kỵ binh nắm chắc tiến độ, đợi đến trưa mai, đại quân sẽ giáp công quân địch từ hai mặt, cứ nuốt hết đám mồi nhử này trước rồi tính tiếp."

Hudson bình tĩnh nói.

Có thể nuốt được hết 50. 000 quân địch này đã là kiếm lời rồi. Hơn nữa còn có thể dự quân chủ lực của kẻ địch tới khu vực bình nguyên, dù có nhìn thế nào cũng thấy là thành công.

Mặc dù đường bùn lầy sẽ hạn chế tính cơ động của kỵ binh, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến hành động của quân địch.

Thực ra, loại kẻ địch như liên minh Thượng Cổ Di tộc là khó suy đoán nhất, nhưng cũng là sẽ tính toán nhất.

Có một đám lớn người cầm quyền, ngươi một lời, ta một câu liền có thể xuất hiện đủ loại khả năng.

Đoán được chân tướng không có nghĩa là có thể nắm được, thoát khỏi cái hố này thì cũng sẽ dẫm phải một cái hố khác.

Liên minh có rất nhiều nhược điểm, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm.

Dựa vào liên minh, một đám tiểu tộc đang trên bờ vực hủy diệt bỗng trở thành một thế lực lớn, chuyện này đã có thể xem như một thành tựu không tầm thường rồi.

Nếu xét về thực lực quân sự, thật ra liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng không tính yếu. Một khi chỉnh hợp nội bộ thành công, rất có thể sẽ trở thành một Đế quốc Thú Nhân thứ hai.

Nếu như chuyện này xảy ra, thời gian nhân tộc phải rời bỏ Bắc đại lục đã không còn xa nữa.

Lần xuất chinh này, ngoài việc cứu viện Công quốc Mosey ra, Hudson còn mang theo mục đích chiến lược của Vương quốc —— đánh trọng thương hoặc phân hóa liên minh Thượng Cổ Di tộc. ...

Đại quân tiến về phía trước, bầu không khí trong nội bộ liên minh Thượng Cổ Di tộc lại đang rất quỷ dị.

Kẻ lớn tiếng nhất thường ngày là Cự Nhân vương, lúc này lại đang yên lặng cúi đầu, giống như một đứa trẻ đang phạm sai lầm vậy.

Chuyện xảy ra ở tiền tuyến đã được truyền tới đây.

Trong sự kiện năm vạn liên quân thua tan tác, Tộc Cự Nhân phải gánh chịu ít nhất là một nửa trách nhiệm.

Nếu như không vì bọn chúng mở cửa đại môn thì quân viễn chinh cũng sẽ không thể công phá doanh trại nhanh đến vậy.

Trong thâm tâm, Cự Nhân vương sớm đã hỏi thăm gã Kaveh kia.

Muốn bảo toàn thực lực là không sai, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng phải chống cự một chút, rồi sau đó mới mang theo đội ngũ chạy trốn!

Trong tình huống như hiện giờ, trách nhiệm trong trận thất bại của năm vạn liên quân đương nhiên là sẽ rơi xuống đầu của Tộc Cự Nhân rồi.

Càng không có người mở miệng thì cũng đồng nghĩa với việc chuyện lần này càng lớn.

Chương 1221: Chi Viện

Từ vẻ mặt của đám vương giả cũng có thể thấy được hiện giờ mọi người đang vô cùng khó xử, hoàn toàn không biết nên xử lý chuyện trước mắt này như thế nào.

"Giết gà dọa khỉ", xử quyết đám cự nhân đào binh?

Muốn làm vậy thì cũng phải chờ đám người đang chạy trốn kia có thể sống sót trở về dưới đồ đao của đại quân nhân tộc mới được.

Hơn nữa, trong chiến dịch Pháo đài August lần trước, mọi người đều lựa chọn ém nhẹm, không hề nghiêm túc xử lý vấn đề đào binh.

Hiện giờ đột nhiên muốn nghiêm trị, Tộc Cự Nhân đương nhiên là sẽ không đồng ý.

Trong cái nhìn của rất nhiều vương giả, chuyện lần này đơn thuần chỉ là do Tộc Cự Nhân đang phát tiết sự bất mãn trong nội tâm.

Nghĩ càng nhiều thì mọi người lại càng cảm thấy khó giải quyết được vấn đề.

"Nguyên nhân lớn nhất để xảy ra loại chuyện này chính là quân kỷ không nghiêm. Muốn ngăn chặn những chuyện tương tự xảy ra, chúng ta bắt buộc phải có quân kỷ nghiêm minh."

"Nên truy cứu trách nhiệm thì truy cứu trách nhiệm, nên xử lý thì xử lý, không thể để liên minh tiếp tục hỗn loạn như vậy nữa."

Âm Ảnh Vương lạnh lùng nói.

Có thể nhìn ra là hiện giờ ông ta đang vô cùng tức giận.

Đối với liên minh mà nói, trò hề vừa khiến cho năm vạn đại quân thua tan tác chẳng khác nào là một thảm họa.

Ngay cả đồng minh mà cũng không tin được, vậy thì cuộc chiến sau này còn đánh thế nào được nữa?

"Muốn truy cứu trách nhiệm cũng được, nhưng nhất định phải công bằng. Những kẻ có trách nhiệm trong chiến dịch Pháo đài August lần trước cũng phải bị xử lý."

"Nếu như liên minh mất công bằng, vậy thì cũng không còn giá trị tồn tại nữa."

Sắc mặt của Cự Nhân vương vô cùng khó coi.

Tộc Cự nhân chỉ có một chút ít nhân khẩu, mấy trăm cự nhân viện quân đều đã chiếm 1/10 binh lực của bọn chúng rồi.

Cho dù thế nào, ông ta nhất định phải nghĩ biện pháp để bảo vệ tộc nhân của mình.

Nếu đã không thể trốn tránh trách nhiệm, vậy thì chỉ có thể dùng "Tính công bằng" để nói chuyện, tranh thủ sự ủng hộ từ cường giả của các tộc.

Đặc biệt là những chủng tộc có thực lực yếu, địa vị trong liên minh của những chủng tộc này vốn đã không cao, nên càng cần sự công bằng hơn.

Chuyện tồi tệ nhất cuối cùng cũng xảy ra. Hudson còn chưa kịp châm ngòi thì trong nội bộ liên minh Thượng Cổ Di tộc đã xảy ra một cuộc khủng hoảng tín nhiệm.

Nếu như làm theo yêu cầu của Cự Nhân vương, nghiêm túc xử lý vụ việc này, vậy thì sẽ liên lụy đến rất nhiều chủng tộc.

Đào binh không phân chia trước sau, người bỏ chạy đầu tiên là đào binh, người bỏ chạy thứ 10. 000 cũng là đào binh.

Nếu như chỉ xử lý tên đào binh thứ 10. 000 mà không giải quyết kẻ đào binh đầu tiên thì sẽ làm cho mọi người không phục.

Nhưng nếu như đồng thời xử lý hết 10. 000 tên đào binh thì liên minh lại không chịu nổi!

Trừ phi sửa chữa pháp lệnh trước đó của liên minh, tái định nghĩa loại sự kiện này.

Nếu như đến bước đó thì sẽ lại liên lụy đến vấn đề tính công bằng.

Trong liên minh ngư long hỗn tạp, ngoài yếu tố lợi ích ra, chỉ có tính công bằng mới có thể tập hợp mọi người lại với nhau.

Chính vì có tính công bằng này nên mọi người mới chịu tin tưởng là có trả giá thì sẽ có hồi báo, tất cả sự hy sinh đều là đáng giá.

Một khi tính công bằng bị phá vỡ, căn cơ tồn tại của liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng bị lung lay.

"Xử lý, đều xử lý hết!"

"Nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn, sau này sẽ liên lụy đến càng nhiều vấn đề hơn."

"Nếu như mọi người đều chỉ chú ý đến bản thân mình, vậy thì trận chiến sau này cũng không cần phải đánh tiếp nữa."

"Hiện giờ nghiêm túc xử lý là đang cắt thịt, nhưng nếu để sau này mới giải quyết thì cũng không cần phải giải quyết nữa."

"Nếu như cuộc chiến lần này thất bại, có lẽ nhân tộc cũng sẽ không cho chúng ta cơ hội để tiếp tục tồn tại."

"Nhân tộc đã mở ra cuộc chiến diệt chủng tại nam đại lục, rất nhiều chủng tộc vì bị cuốn vào trong cuộc chiến tranh đại lục này mà bị tru sát toàn tộc."

"Bọn họ chỉ bị cuốn vào chiến tranh mà thôi, còn chúng ta thì đã hủy diệt Vương quốc của nhân tộc. Mối huyết hải thâm cừu này chắc chắn sẽ được nhân tộc tính sổ sau cuộc chiến."

"Mọi người cứ nghĩ thử mà xem!"

"Hoặc là vứt bỏ mâu thuẫn nội bộ, tập trung lực lượng để đánh một trận với nhân tộc; hoặc là lập tức thu dọn đồ vật quay về nhà, di chuyển vào sâu trong thế giới băng tuyết, định cư ở nơi có điều kiện tự nhiên ác liệt hơn."

"Chỗ sâu trong thế giới băng tuyết là địa phương quỷ quái gì thì chắc là trong lòng mọi người đều biết rõ. Nếu như thật sự phải di chuyển vào đó, chỉ cần có 1/10 tộc nhân của chúng ta còn sống sót thì đã xem như được thần linh phù hộ rồi!"

Mi Hầu Vương nhẫn tâm nói.

Hiện thực tàn khốc đang được bày ở trước mặt của toàn bộ vương giả, bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Toàn bộ vương giả đều ý thức được rằng, nếu như giải quyết không tốt vấn đề hôm nay thì liên minh Thượng Cổ Di tộc sẽ đi đến hồi cuối.

"Đúng là những vấn đề này cần được xử lý một cách nghiêm túc, nhưng có quá nhiều vấn đề chồng chất lên nhau, và số lượng đào binh bị liên lụy cũng rất rất nhiều."

"Hiện giờ đang là thời điểm dụng binh. Nếu như trực tiếp xử quyết thì hơi bị lãng phí. Hay là cho bọn họ một cái cơ hội, đưa hết những kẻ này vào đội cảm tử để lập công chuộc tội đi!"

"Có rất nhiều quan binh của các tộc có dính líu đến chuyện này, nên rất khó có thể định nghĩa được, hay là dứt khoát không truy cứu nữa vậy."

"Toàn bộ bại binh đều bị xếp vào đội cảm tử, chỉ cần giành được ba trận đại thắng là có thể tiếp tục sống sót!"

"Chuyện này đối các tộc cũng rất công bằng!"

Đa Trảo vương chậm rãi nói.

Chương 1222: Chi Viện (2)

Làm như vậy đúng là rất công bằng đối với các chủng tộc.

Các tộc trong liên quân đều phái binh theo tỷ lệ, nếu như đồng thời bị thiệt hại trên chiến trường, mỗi chủng tộc đều chịu thiệt.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là làm vậy sẽ không công bằng với một số quan binh ở tiền tuyến.

Rất nhiều quan binh không hề có ý định làm đào binh, mà vẫn luôn khổ chiến đến khi mất đại thế, nên mới bị ép phải chọn chiến lược rút lui.

Tiếc rằng liên minh không có thời gian để điều tra, nên chỉ có thể áp đặt lên toàn bộ quan binh.

Nếu như không làm như vậy, những chủng tộc bị thiệt hại nặng nề trong chiến tranh chắc chắn sẽ không cam lòng.

"Tốt, cứ làm thế đi!"

Âm Ảnh Vương lập tức mở miệng nói.

Không giống với những chủng tộc khác, Tộc Âm Ảnh chỉ có một phần nhỏ bại binh là ở lại tiền tuyến, đám bại binh còn lại đều đã nhân cơ hội này để quay trở về tộc địa.

Những tộc nhân rời đi cũng đã được báo lên liên minh là đã mất mạng, mặt ngoài thoạt nhìn như bị tổn thất nặng nề, nhưng trên thực tế, tổn thất của Tộc Âm Ảnh là cực kỳ bé nhỏ.

Vì giữ gìn sự đoàn kết trong liên minh, Âm Ảnh Vương vẫn chấp nhận trả giá một chút.

Mặc dù những chủng tộc khác không chơi lớn giống như Tộc Âm Ảnh, nhưng cũng lén lút giữ lại hơn phân nửa binh lực, chỉ có cực kỳ ít chủng tộc là để lại toàn bộ lực lượng của chủng tộc ở tiền tuyến.

Sau khi do dự một lúc, Cự Nhân vương cắn răng nói: "Được! Chỉ cần các ngươi có thể làm được, Tộc Cự Nhân ta cũng có thể làm được!"

Không đồng ý là không được, Kaveh chọc ra một mối họa lớn như vậy ở tiền tuyến, nhất định phải có một lời giải thích với các bên, kết thúc như vậy cũng có thể xem như một kết cục tốt.

Sau khi các vương giả đều đồng ý, chuyện này liền nhanh chóng được thông qua. Bầu không khí vốn đang căng thẳng cũng dần dần dịu xuống, nguy cơ lần đầu tiên của liên minh cũng đã trôi qua trong êm đềm. ...

"Đại ca, tình huống có chút không ổn! Chúng ta đã chạy hơn một ngày rồi, nhưng vẫn không tài nào thoát khỏi quân địch."

"Do hôm qua chạy vội quá, không mang theo đồ ăn, nên hiện giờ các tộc nhân đều đã đói bụng. Nếu cứ tiếp tục bỏ chạy như vậy, sợ là không đợi địch nhân đuổi kịp thì chúng ta đã bị chết đói trước rồi."

Trong khi nói chuyện, bụng của tên Tà Nhãn cự nhân này liền phát ra những tiếng kêu "Ục ục".

Kaveh vừa định mở miệng răn dạy, nhưng tiếc là cái bụng của gã ta cũng bắt đầu biểu tình. Nếu không nhét đầy bao tử là sẽ không thể nào làm được những chuyện có cường độ vận động cao như đào mệnh này.

"Vậy tạm thời đi tìm thức ăn trước đã, cố gắng nghĩ cách kiếm một chút đồ ăn ở xung quanh đây để lót dạ trước."

"Nhưng mà nhớ phải là nhanh, mặc dù chúng ta chạy trước, nhưng bại binh của các chủng tộc khác cũng đang bám rất sát."

"Nói cho các tộc nhân biết là sau hai giờ nữa sẽ tập hợp ở đây. Nếu như bỏ lỡ thời gian thì tự cầu phúc đi!"

Kaveh chậm rãi nói.

Trời đất bao la, ăn cơm lớn nhất. Trong thời đại thượng cổ, Tộc Cự Nhân là một chủng tộc ăn thịt, phát triển đến giờ đã biến thành một loài động vật ăn tạp.

Có thịt ăn thì tốt nhất, nếu không thì có bánh mì, cơm, khoai tây... cũng được. Bọn chúng đều không chê, nếu như không có, vậy thì cũng có thể ăn tạm quả dại, rau dại, lá cây để qua ngày.

Chính vì nhờ vào dạ dày mạnh mẽ này mà bọn chúng mới có thể tiếp tục sinh tồn. Những chủng tộc có dạ dày tiến hóa thất bại thì hầu như đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ăn tạp có thể nhét đầy bao tử, nhưng dinh dưỡng lại không sánh bằng thịt. Đều là cự nhân, nhưng cự nhân hiện giờ lại không cường tráng bằng cự nhân thời thượng cổ.

Những cự nhân tinh anh có thiên phú không tồi, được chủng tộc trọng điểm bồi dưỡng như Kaveh thì còn đỡ, có thể được ăn đủ dinh dưỡng.

Nhưng những cự nhân bình thường thì thảm rồi, quả dại, rau dại, lá cây, cỏ loại thực vật... đều có hạn, thậm chí có rất nhiều cự nhân đều bị suy dinh dưỡng.

Không chỉ có mỗi Tộc Cự Nhân là đang đói bụng, những binh sĩ liên quân đang điên cuồng chạy trốn cũng đều đang rất đói bụng, người nào người nấy đều mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

So ra thì tình hình của quân đoàn Ma thú đang đuổi theo ở phía sau lại tốt hơn rất nhiều. Nhìn thì giống như đang đuổi theo, nhưng thực tế lại là chia quân ra làm hai đợt, thay phiên nhau bám theo sau lưng quân địch.

Nếu không phải vì dụ địch, đại quân đã sớm đuổi kịp rồi đánh tan đám bại binh này rồi.

Nguyên nhân xuất hiện cảnh tượng một bên đuổi một bên chạy này là vì Hudson đã cố tình hạ lệnh cho quân đội giảm tốc độ, cố ý bám theo sau lưng quân địch.

Một nửa binh lực đang truy tung địch nhân, một nửa binh lực thì đang được chỉnh đốn. Cho dù bị nới rộng khoảng cách, với tốc độ của kỵ binh Ma thú cũng có thể nhanh chóng đuổi kịp.

Đám bại binh chạy trước thì còn đỡ, chỉ cần không gặp phải không kỵ binh của quân viễn chinh thì cơ bản là sẽ không gặp phải nguy hiểm gì; Nhưng đám bại binh chạy phía sau thì thảm rồi, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ mất mạng ngay lập tức.

Nếu không nhờ quân viễn chinh liên tục tạo áp lực, đám bại binh thua tan tác này sẽ không thể nào chạy hơn trăm dặm một ngày trên con đường bùn lầy này. Nếu như ngày thường mà bọn chúng cũng chạy được với tốc độ này thì sớm đã tới nơi tụ hợp với quân chủ lực rồi. ...

Trong tầng mây, một người một gấu đang ở trên lưng rồng quan sát lũ quân địch bên dưới, bên cạnh một người một gấu còn có một dĩa hạt dưa, đậu phộng và một bình sữa, thỉnh thoảng còn có vỏ đậu phộng từ trên rớt xuống

Đối với hành vi ăn một mình của Hudson và Belersden, Maxim đã từng kháng nghị nhiều lần, tiếc là hình thái tọa kỵ của nó không tiện tham gia vào loại hoạt động này.

Chương 1223: Âm Mưu

Vì trấn an tâm linh bị tổn thương của Maxim, mỗi lần mang theo đậu phộng và hạt dưa, Hudson đều sẽ đền bù cho nó số kim tệ có trọng lượng tương đương.

Hiện giờ thoạt nhìn thì thấy hắn đang cắn hạt dưa, nhưng trên thực tế lại là đang nuốt kim tệ.

Belersden thuần thục bóp vỡ vỏ đậu phộng, ném 2 viên đậu phộng vào trong miệng, sau đó cầm bình sữa lên uống một hớp nhỏ rồi lắc đầu chỉ xuống bên dưới hỏi:

"Hudson, đây chính là chiến thuật nuôi ưng của ngươi đó sao, hình như hiệu quả chẳng ra sao cả?"

Không phải là Đại Địa Chi Hùng đang muốn học binh pháp. Nguyên nhân mà gấu con quan tâm đến chuyện này là vì nó quá nhàm chán. Suy cho cùng thì việc xem nhiều màn kịch chiến tranh cũng sẽ cảm thấy phiền.

Không thể gia tốc thời gian, nên tiết tấu của cuộc chiến rất chậm, kịch bản lại không hề chặt chẽ.

"Hừ!"

Hudson hừ lạnh một tiếng, khinh thường lắc đầu rồi lập tức phản bác: "Ngươi thì hiểu cái gì, đây chỉ mới là bắt đầu."

"Hiện giờ những tên bại binh này đều đang trông chờ vào một chút hy vọng cuối cùng nên mới cầm cự được. Một khi bọn chúng phát hiện con đường phía trước không thông thì tinh thần sẽ sụp đổ ngay lập tức."

"Belersden, nếu như ngươi không tin thì chúng ta có thể cá cược một phen. Ta cược có hơn một nửa quan binh trong số những tên bại binh sẽ đầu hàng, tiền cá cược là một tháng thu nhập trong lãnh địa của ngươi."

"Không thành vấn đề, ta cược là hơn 50% bại binh bên dưới sẽ đầu hàng!"

Nghe được lời nói vô sỉ này của Belersden, Hudson suýt chút bị nghẹn.

Biểu hiện của Maxim còn khoa trương hơn, nó bật cười một tiếng, lưng rồng lung lay, làm cho hạt dưa và đậu phộng rơi lả tả xuống mặt đất.

Phương thức đánh bạc có hơn ngàn vạn, Hudson cũng xem như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng đây là lần đầu tiên mà hắn gặp phải trường hợp cược cùng một bên như thế này.

"Belersden, da mặt của ngươi thật là đủ dày!"

Nghe được lời nói của Maxim, gấu con nhẹ gật đầu trả lời: "Cảm ơn khích lệ, tộc Đại Địa Chi Hùng bọn ta vốn là da dày thịt béo."

"Đúng rồi, màn kịch này cũng không có gì hay. Không bằng chúng ta nhân cơ hội này để ra ngoài hoạt động một chút đi, nếu như tìm được tài bảo mà địch nhân đã cướp được, không chừng còn có thể phát tài."

Nghe thấy hai chữ phát tài, Maxim vốn đang lười biếng cũng lập tức tỉnh táo tinh thần.

"Hudson, bổn rồng cũng cảm thấy lời đề nghị của con gấu mặt dày này không tệ. Liên minh Thượng Cổ Di tộc chiếm được nhiều địa bàn như vậy, nhất định là cướp được không ít thứ tốt."

"Dù sao cũng là địch nhân, chúng ta cũng không cần phải khách khí với bọn chúng. Tìm được nơi bọn chúng cất chứa tài bảo liền trực tiếp mang về là được."

"Nhưng nói trước là chúng ta phải dựa theo tỷ lệ cống hiến cao thấp để phân chia chiến lợi phẩm. Bổn rồng vừa phải đánh nhau, lại vừa phải phụ trách mang tài bảo quay về, ít nhất cũng phải được chia một nửa."

Những câu nói trước thì Hudson còn cảm thấy rất cảm động, tọa kỵ của mình trưởng thành rồi, biết lo cho cái nhà này.

Nhưng những lời nói sau đó lại làm cho hắn tức điên. Maxim muốn chia một nửa, như vậy có phải Belersden cũng muốn chia một nửa hay không, hóa ra người làm chủ nhân như hắn chẳng kiếm được xu nào.

"Đề nghị này không sai, nhưng chiến lợi phẩm phải được chia ra làm 3 phần. Chúng ta đều phải ra tay đánh nhau, công việc vận chuyển tài bảo có thể để lại cho Belersden."

"Không cần phải vội vã cự tuyệt, Vương quốc Warhammer lớn như vậy. Nếu chỉ có ngươi và Maxim đi tìm thì phải tìm đến lúc nào?"

"Hơn nữa, dù tìm được thì cũng chưa chắc có thể cướp được."

"Nếu như quá khó giải quyết, muốn điều động quân đội tham gia thì tỉ lệ phân chia này sẽ còn phải tiếp tục thay đổi."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Trong thâm tâm hắn lại nhớ thương nhẫn không gian. Tiếc là công nghệ chế tác món đồ chơi này sớm đã bị thất truyền, những chiếc nhẫn trữ vật còn sót lại đều bị chủ nhân của chúng che giấu cực kỳ chặt chẽ.

Dù đang quyền cao chức trọng, nhưng Hudson cũng không có cơ hội thu hoạch được. Không phải là không lấy được, mà là vì những chiếc nhẫn trữ vật hắn có thể lấy được đều có không gian rất nhỏ, cái giá cần phải trả lại vô cùng lớn.

Không gian chỉ có 1-2 mét vuông, còn không bằng rồng và gấu của hắn.

Mặc dù cách trữ vật của hai tên này có chút đặc thù, đều là đưa vào trong miệng, nhưng Hudson có thể khẳng định rằng hai đứa nó không hề nuốt vào trong bụng, mà là trong cơ thể bọn nó đã hình thành một không gian trữ vật độc lập.

Nếu như thật sự nuốt vào trong bụng thì dù là rồng cũng sẽ bị nghẹn chết.

Không gian trữ vật của Đại Địa Chi Hùng được hình thành như thế nào thì Hudson cũng không rõ lắm, nhưng hắn lại biết rất rõ không gian trữ vật của Cự Long.

Với tính cách si mê tài bảo của Long tộc, nhất định là vì chứa đựng tài bảo nên bọn chúng mới tiến hóa ra không gian trữ vật.

Nếu như không có không gian trữ vật, Cự Long muốn dọn nhà sẽ rất khó. Nhỡ đâu đánh rơi một vài kim tệ trên đường đi, bọn chúng sẽ đau lòng chết.

"Làm đi!"

Sau khi do dự một lúc, Maxim đau lòng dặn dò: "Nhưng mà Hudson, có thể không cần vận dụng quân đội thì tốt nhất là không nên dùng tới. Nếu như có nhiều người tham gia chia của, vậy thì thu hoạch của chúng ta cũng sẽ ít đi!"

Nhìn thấy cảnh này, Hudson chỉ có thể bất đắc dĩ vuốt vuốt trán. Chỉ có thể nói: không hổ là Cự Long, trong mắt chỉ có tiền.

Nhưng sự thật cũng là như thế, tuy quân viễn chinh có mỹ danh là "Quân đội quý tộc", nhưng tỉ lệ con em quý tộc trong quân lại không cao.

Có nhiều con em quý tộc thì cũng đồng nghĩa với việc có nhiều người có tư cách chia tiền. Từ trên xuống dưới đều cầm một phần, còn phải để lại một phần cho các quyền quý trong nước, phần còn lại của một kẻ cầm đầu như hắn sợ là chưa đến 5%.

Chương 1224: Âm Mưu (2)

"Được rồi, Maxim. Ta biết rõ nặng nhẹ, sẽ không phạm sai lầm vào thời điểm này đâu."

"Liên minh Thượng Cổ Di tộc vừa mới chiếm được Vương quốc Warhammer không bao lâu, chắc là vẫn chưa kịp vận chuyển những đồ vật này ra ngoài. Những nơi có khả năng cất chứa tài bảo cũng chỉ có vài nơi mà thôi."

"Lát nữa ta sẽ sai người đi điều tra thêm, đợi khi có manh mối rồi mới động thủ. Việc này không cần phải vội, trước tiên phải nuốt hết đám bại binh này đã."...

"Giết!"

Một tiếng giết vang lên, mấy vạn kỵ binh trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở phía chân trời, mặc cho đường lầy cũng không thể nào ngăn được bước tiến của kỵ binh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Kaveh liền quyết đoán hạ lệnh: "Địch tập, mau chạy vào trong rừng đi!"

Trong khi nói chuyện, Kaveh đã dẫn đầu phi nước đại. Bây giờ không phải là lúc để liều mạng, bụng đói kêu vang, trong hai ngày này, toàn bộ bại binh cự nhân đều chỉ ăn rau dại lá cây, đào đâu ra sức lực mà cầm đao đánh trận.

Mặc dù kỵ binh nhân tộc cũng không phải là một mối đe dọa đối với đám to con này, nhưng quân địch lại không tuân thủ quy củ. Không đợi cự nhân tiếp cận, đám kỵ binh kia đã cầm Ma pháp nỏ nã tới rồi.

Những tên phản ứng chậm một bước liền trực tiếp bị bắn thành con nhím. Những kẻ còn lại liền lập tức bộc phát, trong thời gian ngắn, tốc độ chạy của bọn chúng vậy mà lại hơn cả kỵ binh.

Nhưng mà loại bộc phát này chung quy vẫn có cực hạn. Sau khi xông vào trong rừng, đám cự nhân liền nhao nhao ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi.

Thực sự là chạy hết nổi rồi, bị đói hai ngày, cơ thể đã không đủ sức lực để bọn chúng vận động với cường độ cao như thế này.

Trong lúc nghỉ ngơi, các binh sĩ cự nhân cũng không hề nhàn rỗi, người thì đào cỏ dại rồi cho vào trong miệng, kẻ lại lấy lá cây nhét vào trong mồm.

Kaveh phản ứng nhanh nhất, gã ta chiếm được một cây dại sai quả không biết tên. Một loại trái cây lạ hoắc to bằng nắm đấm vừa được gã hái xuống đã được cho ngay vào trong miệng.

Sự tòng quyền nghi*, bổ sung năng lượng trước rồi tính. Lót dạ trước, chờ lát nữa nếu có đánh nhau thì cũng còn đủ sức để ứng phó. (*chuyện gì cũng có thể làm theo hoàn cảnh.)

Cự nhân chạy vào rừng cây, các tộc đi theo phía sau thì thảm rồi. Vất vả lắm mới tập kết đội ngũ, bây giờ lại phải chịu đòn.

Trong quá trình điên cuồng chạy trối chết này, vì chạy nhanh hơn, mọi người đã vứt hết những vật dụng trên người, ngay cả vũ khí và áo giáp cũng bị ném bỏ.

Bụng đói kêu vang, sĩ khí vẫn chưa tụt xuống thung lũng, nhưng dùng tay không nghênh chiến kỵ binh tinh nhuệ của quân viễn chinh, nghĩ thôi cũng biết kết cục ra sao rồi.

Không cần người chỉ huy, binh sĩ của các tộc đã lập tức lựa chọn bỏ chạy. Trước có cường địch, sau có truy binh, vô số binh sĩ đều lựa chọn chạy vào trong rừng để tạm thời tránh né.

Khu rừng nhỏ này nhanh chóng trở thành căn cứ của nhóm bại binh của Liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Không ngoài ý muốn, đại quân kỵ binh truy kích đều dừng lại ở ngoài rừng rậm.

Đám binh sĩ liên quân sống sót sau tai nạn còn chưa kịp cảm thấy may mắn liền phát hiện ra một vấn đề mới —— trong rừng không có nguồn nước.

Vừa cạn lương thực vừa hết nước, rõ ràng là muốn dồn vào đường cùng nha. Sau khi ý thức được vấn đề, quan chỉ huy của các tộc liền trợn mắt nhìn Kaveh.

Bọn chúng thực sự là đã gặp phải vận đen tám đời nên mới phải hợp tác với gã này. Rất nhiều người đều đang âm thầm buồn rầu, sao mình lại chạy theo gã này làm gì.

Sau khi càn quét hết một cây quả dại, Kaveh đã no được 3 phần, gã ta nhìn về phía quan chỉ huy của các tộc rồi nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Kaveh cũng không muốn đi đến bước đường như hiện tại! Nhưng ở xung quanh đây chỉ có một khu rừng nhỏ này thôi, muốn thoát khỏi cuộc truy sát của kỵ binh thì chỉ có thể chạy vào trong rừng.

"Hừm, mọi người không cần phải quá lo lắng. Viện binh đang trên đường tới rồi, chúng ta cứ ở lại nơi này chỉnh đốn trước, chờ sau khi hội hợp với đại quân rồi mới đi báo thù!"

Nói xong, một tia áy náy cuối cùng trong lòng Kaveh cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Đúng là điều kiện có hơi gian khổ một chút, nhưng dù sao cũng là một con đường sống, chỉ cần ráng một chút là có thể chịu được.

Không có vật tư tiếp tế thì ăn lá cây cỏ dại cho đỡ đói vậy, còn không thì cứ đào rễ cỏ hay lột vỏ cây ăn cho qua ngày. Đều đã đến nước này rồi, Kaveh cho rằng mình cần phải giúp các đồng minh từ bỏ thói quen kén ăn này.

Còn vấn đề thiếu nguồn nước, chỉ có thể vất vả các Ma pháp sư hệ thủy một chút, chơi trò nhân công tạo nước vậy.

Số lượng Ma pháp sư hệ thủy trong liên quân có hạn, không thể thỏa mãn được hết nhu cầu thiết yếu của đại quân, nhưng ít nhất vẫn có thể cầm cự được thêm mấy ngày.

Bây giờ đang là mùa mưa, không chừng một ngày nào đó sẽ có mưa. Ít nhất là trong lúc bọn chúng đang trên đường chạy trối chết thường gặp phải những trận mưa nhỏ.

Cầm cự một hồi, chờ viện quân của liên minh đến rồi thì mọi chuyện sẽ khá hơn.

Vấn đề duy nhất chính là khu vực lân cận quá trống trải, ngoài đỉnh núi trong khu rừng nhỏ này ra, bốn phía đều là đồng ruộng bằng phẳng. ...

Trong đại doanh của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, sau một khoảng thời gian hành quân cấp tốc, có một số chủng tộc đã chịu không nổi nữa!

Chiến tranh cũng cần có thiên phú, không phải chủng tộc nào cũng đều là chủng tộc chiến đấu. Bị hạn chế bởi yếu tố bẩm sinh, một vài quân đội dị tộc đã không thể nào theo kịp tiến độ của liên quân.

"Liên quân không chỉ không thể giảm tốc độ, mà còn phải tăng tốc độ hành quân."

Chương 1225: Tinh Linh Đến

"Dựa theo tin mới nhất mà tiền tuyến truyền về, người của chúng ta đang bị vây trong một khu rừng nhỏ ở tỉnh Hank Rus'."

"Không có nguồn nước và tiếp tế hậu cần, hiện giờ các binh sĩ đều đang dựa vào nhiệt huyết để cố gắng cầm cự, nếu như viện binh vẫn chậm chạp không xuất hiện, sợ là sẽ toàn quân bị diệt."

Tuyết Ưng vương nghiêm túc nói.

Mặc dù trong đám bại binh đang bị bao vây không có tộc nhân của Tộc Tuyết Ưng, nhưng ít nhiều gì ông ta cũng phải có cái nhìn đại cục.

Trong Liên minh Thượng Cổ Di tộc vốn đã tràn ngập mâu thuẫn, nếu như toàn bộ bại binh đều bị tiêu diệt, vậy thì mâu thuẫn nội bộ sẽ được đẩy lên cao trào.

Cho dù có thể áp chế mâu thuẫn thì cũng không có cách nào bù đắp được sự tổn thất về thực lực quân sự.

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, thực lực quân sự của liên minh đã giảm xuống 1/4 .

Nếu như lại thất bại thêm một hai lần, vậy thì khỏi cần phải suy nghĩ gì nhiều nữa, trực tiếp ai về nhà nấy, chuẩn bị di dời tộc nhân đi là vừa.

Từ trước đến nay, chỉ có cường giả mới có thể tham gia vào sự kiện tranh bá đại lục, kẻ yếu mà dám nhúng tay vào thì sẽ bị biến thành tế phẩm.

"Tuyết Ưng vương, vấn đề mà ngươi nói, bọn ta cũng biết rõ.

Nhưng thể lực của binh lính các tộc lại không giống nhau, có rất nhiều chủng tộc không thể chịu nổi việc hành quân vội vàng trong một khoảng thời gian dài!"

"Hay là chia binh thành hai đường đi, phái quân đội tinh nhuệ qua đó tiếp ứng trước, những đội quân còn lại sẽ tới chậm hơn một chút."

Huyễn Nguyệt vương bất đắc dĩ nói.

Thiên phú là thứ có chính là có, không có chính là không có. Tập hợp liên quân các tộc lại để đồng thời hành động, yêu cầu những chủng tộc không có thiên phú phải thể hiện ưu tú giống những chủng tộc có thiên phú là một chuyện không thực tế.

Ở trước mặt mọi người hiện giờ chỉ hai con đường, hoặc là chia binh qua đó cứu viện; hoặc là giảm tốc độ xuống, toàn quân đồng thời hành động.

"Không thể chia binh!"

"Quân địch đều là kỵ binh, tính cơ động rất cao. Mặc dù đường lầy có thể gây ra những hạn chế nhất định, nhưng chiến trận lại đang nằm trong tay quân địch."

"Trong tình huống bình thường, lúc này quân địch đã phát động tiến công và nuốt hết quân đội đang bị bao vây của chúng ta rồi mới phải, nhưng bọn chúng lại bất động không làm gì cả."

"Rõ ràng là chúng đang chờ chúng ta chia binh. Nếu như chúng ta chia binh đúng như dự tính của quân địch, vậy thì sẽ bị thiệt lớn!"

Âm Ảnh Vương lập tức phản đối nói.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc đã bị phe địch nắm mũi dắt đi ngay từ đầu cuộc chiến rồi, thế cục hiện giờ đang vô cùng bất lợi với bọn chúng. Liên minh Thượng Cổ Di tộc không thua nổi, cũng không chịu được rủi ro.

Ngay lúc chúng vương giả đang giằng co, trên bầu trời bỗng xuất hiện một bức tranh tuyệt đẹp. Có vô số Tinh Linh đang cưỡi Á Long Thú lơ lửng trên không trung quân doanh.

Nếu như quan sát cẩn thận sẽ sẽ phát hiện trên mình của mỗi một con Á Long Thú đều có nhiều Tinh Linh.

Tính sơ qua thì tổng số Tinh Linh sợ là không ít hơn 5. 000 người. Phái nhiều binh lực như vậy tới đây đủ để chứng minh mức độ coi trọng của Tộc Tinh Linh đối với trận chiến lần này.

Viện binh đến làm chúng vương giả vẫn còn đang xoắn xuýt lập tức vui vẻ ra mặt.

"Chư vị, nhiều ngày không gặp, các vị vẫn khỏe chứ!"

Một giọng nói dễ nghe phát ra từ miệng của một vị thiếu phụ duyên dáng sang trọng, giọng nói này làm cho chúng vương giả tâm thần chấn động. Một vài vị vương giả không giữ được bình tĩnh liền lộ ra vẻ kiêng dè trên hai hàng lông mày.

"Cung nghênh Tôn giả!"

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng chúng vương giả vẫn cung kính thi lễ, không còn vẻ kiệt ngạo bất tuân như ngày thường.

Có thể làm cho chúng vương giả từ bỏ lòng tôn nghiêm như vậy, vị thiếu phụ này chắc chắn không phải hạng tầm thường. Bởi vì chúng vương giả chưa từng cúi đầu trước các đại biểu khác của Tộc Tinh Linh.

"Các vị không cần phải đa lễ. Chúng ta là đồng minh, ta cũng đâu có ăn thịt các vị!"

Thiếu phụ Tinh Linh cười khẽ nói.

Nếu như không phải chịu nhiều thiệt thòi, chỉ cần một cái nhăn mày một nụ cười này thôi là đủ làm cho vô số người bị thần hồn điên đảo rồi.

Vẻ đẹp của vị thiếu phụ này không giống với hạng dong chi tục phấn tầm thường, mà là một loại đẹp xuất phát từ tự nhiên, lại xen lẫn mấy phần mị hoặc.

Hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt xuất hiện ở trên cùng một người, đối với người khác phái mà nói, sự dụ hoặc gần như tuyệt đối.

Tiếc là chúng vương giả lại không dám có bất kỳ suy nghĩ thăm dò nào, những kẻ có suy nghĩ này đều bị vị thiếu phụ này chơi đến không biết trời nam biển bắc.

Chỉ cần nhìn vào những vị vương giả đang không ngừng lùi về phía sau, hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân là biết bọn họ đã có trải nghiệm kinh khủng cỡ nào rồi.

Hết cách rồi, ai bảo vị vưu vật trước mắt là một cường giả Thánh vực chứ!

Thoạt nhìn giống như một cô gái tầm đôi mươi, nhưng số tuổi thật sự của bà ta sợ là còn lớn hơn cả số tuổi của ông cố của những vị vương giả ở đây.

Còn mấy kẻ xui xẻo kia vì ăn nói bậy bạ nên đã bị vị mỹ thiếu phụ này khống chế thần hồn, trình diễn một màn vận động với người đồng giới ở ngay trước mặt mọi người.

Mang tiếng chỉ phụ, cái quan trọng là bóng ma tâm lý để lại đã được khắc sâu trong linh hồn của bọn hắn, năng lực ở nửa người dưới đã bị phế.

Trả thù, nghĩ thôi thì được. Không nói đến chuyện sau lưng người ta có Tộc Tinh Linh, chỉ tính riêng thực lực kinh khủng của vị thiếu phụ này thôi đã làm cho bọn hắn phải e sợ rồi.

Trong vùng nước cạn không nuôi được giao long, không tính đến chuyện thiên phú của Liên minh Thượng Cổ Di tộc như thế nào, chỉ tính về phương diện nhân khẩu và tài nguyên trong tay thôi là hy vọng xuất hiện cường giả của bọn hắn đã bị đoạn tuyệt ngay từ ban đầu rồi.

Chương 1226: Tạo Khói

Đừng nói là loại cường giả đỉnh cao như Thánh Vực, ngay cả số lượng cao thủ cấp 8 cũng đã vô cùng có hạn rồi. Thậm chí trong một số chủng tộc không có thiên phú, cường giả cấp 5-6 đã là cao thủ đỉnh tiêm rồi.

"Tôn giả thứ tội, nhìn thấy vẻ đẹp phong hoa tuyệt đại của ngài, những người thô kệch như chúng tôi cảm thấy tự ti mặc cảm. Nếu có chỗ mạo phạm, xin ngài rộng lòng tha thứ!"

Âm Ảnh Vương đứng ra trả lời.

Muốn làm lão đại thì phải đứng ra nói chuyện vào những lúc như thế này. Mặc dù trong lòng vô cùng sợ hãi, những vẫn phải đứng ra trả lời.

Thiếu phụ Tinh Linh khẽ mỉm cười, cũng không có ý định đe dọa tiếp nữa. Chuyện hồi nãy chỉ là đang lập uy mà thôi.

Một mặt là vì để cho liên minh Thượng Cổ Di tộc nhận rõ hiện thực, biết được ai mới là lão đại; một mặt khác là đang chấn nhiếp các tộc, tránh việc có người tinh trùng lên não, có ý đồ với Tinh Linh trong quá trình hợp tác.

Xét theo tình trạng trước mắt thì hiệu quả cũng rất không tệ. Sau khi binh sĩ của các tộc nhìn thấy tộc nhân Tinh Linh liền vô cùng giữ quy củ. Dù cho trong thâm tâm có nghĩ chuyện xấu xa gì thì cũng không dám chuyển thành hành động thực tế.

"Được rồi, bổn tôn cũng không muốn nói nhảm nhiều với các ngươi. Trong tộc đã quyết định điều 10. 000 viện binh tới chi viện cho các ngươi, số này chỉ là quân tiên phong, phần còn lại sẽ tới vào ngày mai."

"Trận chiến sau đó nên đánh như thế nào, chắc là không cần ta chỉ dạy các ngươi chứ?"

Thiếu phụ Tinh Linh tức giận nói.

Chiến tranh đại lục tiến hành đến hiện tại, cường giả Thánh vực của hai bên cũng đều ăn ý không ra tay. Dựa theo tình huống bình thường, lần này không cần bà ta phải dẫn đội.

Tiếc là thế cục biến hóa quá nhanh, vị thống soái - Long Hùng kỵ sĩ Hudson mà nhân tộc phái ra đã ngay lập tức phá vỡ sự cân bằng về phương diện lực lượng cao cấp.

Người có tên, cây có bóng.

Cho dù Hudson không thường xuyên ra tay, nhưng chỉ cần một tiếng long ngâm thôi cũng đã làm ảnh hưởng đến sĩ khí của hai bên rồi.

Lúc đầu thì Nữ vương Tinh Linh rừng rậm định đích thân tới đây, nhưng lại bị thuộc hạ khuyên can. Đa số những cường giả có cấp bậc Thánh Vực đều chỉ hiện diện để tạo áp lực, rất ít người sẽ vật lộn sống mái với nhau.

Trong bối cảnh như vậy, chỉ cần phái người tới kiềm chế Hudson là đủ rồi, hoàn toàn không cần nữ vương phải đích thân ra tay.

Suy cho cùng thì một vị cường giả Thánh Vực cũng còn chưa đủ tư cách làm cho toàn bộ nhân tộc phải hành động, Nhưng nếu là một vị Nữ vương Tinh Linh thì lại có thể làm cho các thế lực nhân tộc điều động lực lượng.

Vị thiếu phụ Tinh Linh trước mặt này không chỉ là cường giả Thánh Vực, mà bên người còn có một con Ma thú Thánh Vực.

Chúng vương giả liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thanh trả lời: "Xin Tôn giả yên tâm, chúng tôi đã tìm được vị trí quân chủ lực của phe địch rồi, chỉ cần chúng ta hợp sức lại thì nhất định có thể đánh bại quân địch chỉ trong một lần hành động!"

Không cần do dự, cứ việc buông tay buông chân đánh là được. Vốn dĩ lúc đầu bọn hắn đã chiếm ưu thế về mặt thực lực rồi, hiện giờ có thêm viện quân của Tộc Tinh Linh thì ưu thế sẽ càng lớn hơn nữa. ...

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu, từ khi nhận được tin tức viện binh Tinh Linh đã đến, bầu không khí trong quân viễn chinh liền trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Trong thời đại mà nhân tộc xưng bá đại lục, Tộc Tinh Linh vẫn có thể tiếp tục tiêu dao bên ngoài, ngoài việc an phận ở một góc ra, còn có một nguyên nhân khác là thực lực của Tộc Tinh Linh rất mạnh.

Tuổi thọ lâu dài đã làm cho số lượng cường giả của Tộc Tinh Linh nhiều hơn những chủng tộc bình thường.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa quân đội Tinh Linh và những quân đội khác chính là số lượng cường giả trong quân rất nhiều.

Mặc dù quân đội Tinh Linh chưa từng trải qua thiên chùy bách luyện như quân viễn chinh, nhưng chỉ dựa vào sức chiến đấu đơn lẻ kinh khủng thôi là đã có thể uy chấn đại lục rồi.

"Nguyên soái, mặc dù chúng ta không sợ quân đội Tinh Linh, nhưng không thể khinh thường thực lực của bọn chúng được."

"Theo như tin tình báo thu thập được, trong trận chiến trước đó, kỵ sĩ đoàn của tam đại Công quốc đại quân Tinh Linh đánh tơi bời nơi hoang dã, dù binh lực của bọn chúng còn chưa bằng một nửa binh lực của tam đại Công quốc."

"Mặc dù quân đội của chúng ta tinh nhuệ hơn một chút, nhưng nếu xét về sức chiến đấu, sợ là chưa chắc có thể chiếm thượng phong."

"Tình thế biến hóa trên chiến trường đã làm cho kế hoạch chiến lược vốn có của chúng ta không thể nào tiến hành tiếp được nữa."

"Trong cuộc chiến sau này, chúng ta sẽ phải dựa vào thế cục biến hóa trên chiến trường để tiến hành điều chỉnh chiến lược."

Jose buồn bực nói.

Phương án tác chiến mà ông ta dày công chuẩn bị còn chưa kịp áp dụng thì đã tuyên cáo thất bại trước rồi.

Trước đó chẳng có lấy một dấu hiệu nào cho thấy Tộc Tinh Linh sẽ xuất binh cả, nên bây giờ liền luống cuống tay chân.

"Nguyên soái, nếu như không được thì chúng ta chỉ đành nuốt hết mồi nhử rồi rút lui vậy. Tiêu diệt 50. 000 quân địch cũng không tính là toi công bận rộn."

Bá tước Ebert đề nghị.

Chiến công mặc dù quan trọng, nhưng bảo toàn thực lực càng quan trọng hơn. Trong quân viễn chinh đa phần đều là tinh nhuệ Vương quốc Alpha, nếu như bị gãy trên chiến trường, sau này sẽ không biết phải ăn nói như thế nào.

Ngay từ đầu thì quân viễn chinh đã gánh vác quốc vận của Vương quốc trên vai, được trao cho sứ mệnh "Chỉ được phép thắng, không cho phép thua".

"Truyền lệnh xuống, để các binh sĩ tạo khói ở bên ngoài khu rừng, điều Ma pháp sư tới đó làm việc đi, ta muốn hun khói thịt khô!"

Hudson lập tức hạ lệnh.

Chương 1227: Đầu Hàng

Kế hoạch ban đầu của hắn là phóng hỏa đốt rừng, nhưng tiếc là liên quân dị tộc không kén ăn, lá cây, cỏ dại đều đã bị bọn chúng nuốt hết vào trong bụng rồi, bây giờ ngay cả vỏ cây cũng không tha.

Khu rừng nhỏ vốn dĩ tươi tốt này hiện giờ chỉ còn sót lại những gốc cây trần như nhộng, ngay cả vật bắt lửa cũng đều bị gặm sạch.

Hỏa công không được, vậy thì hun khói vậy. Dù sao chỉ cần ép quân địch chạy ra ngoài thì xem như đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Vâng, nguyên soái!"...

Khói đặc cuồn cuộn bốc lên, dưới sự hỗ trợ của các ma pháp sư, toàn bộ đám khói đặc này đều được đẩy hết vào trong rừng.

Trên đỉnh núi vốn đã rất chật chội rồi, sau khi bị hun khói, binh sĩ liên quân nhanh chóng chìm trong hỗn loạn.

Chỉ trong thoáng chốc, tiếng ho khan vang dội khắp khu rừng, còn chưa kéo dài được bao lâu, nhóm binh sĩ đầu tiên không chịu nổi làn khói này đã bắt đầu chạy ra khỏi rừng cây.

"Đừng... Khục. . . Khục... Bắn tên..."

"Đừng bắn tên, bọn ta đầu... Khụ khụ..."

Còn chưa nói hết lời, con quái ba đầu này đã té xuống đất ngất xỉu. Đám bại binh ở phía sau vội vàng thêm chữ "hàng" vào.

Có thể thấy là khẩu hiệu chính trị "đầu hàng không giết" của quân viễn chinh đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Vì để cho đám dị tộc này tin tưởng, Hudson còn cố tình xếp những tên tù binh bắt được dọc đường ở vị trí dễ thấy nhất.

"Phản đồ đáng... Khụ khụ..."

Chưa kịp mắng xong, Kaveh đã bị làn khói hun cho sặc sụa.

Tên Tà Nhãn cự nhân vừa dùng vải ướt che lỗ mũi vừa bước tới khuyên: "Đại ca, đám khói này thật là đáng ghét, các tộc nhân của chúng ta đã sắp không chịu nổi nữa."

"Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, chúng ta sẽ bị biến thành thịt khô mất, đã có không ít bại binh của các tộc lựa chọn đầu hàng rồi. Hay là chúng ta cũng đầu hàng luôn đi!"

"Khụ khụ..."

Kaveh vừa định mở miệng răn dạy về tư tưởng đầu hàng này thì bị khói làm cho sặc. Tên Tà Nhãn cự nhân tay lanh mắt lẹ lấy một tấm vải ướt ra rồi đưa cho Kaveh, lúc này gã ta mới có cơ hội thở dốc.

"Đây là cái quái gì vậy, tại sao lại có mùi..."

Nói được nửa câu, Kaveh liền biết được đáp án từ trong nụ cười lúng túng của tên Tà Nhãn cự nhân kia. Trong rừng cây không có nước, vậy cũng chỉ có thể dùng nước tiểu.

"Tiểu tử ngươi thật là vô liêm sỉ, vậy mà lại dùng..."

Mắng thì mắng vậy, nhưng Kaveh vẫn không ném miếng vải rách trong tay đi. So với mối đe dọa từ sương mù, vấn đề mặt mũi này chẳng đáng là gì.

Căn cứ vào nguyên tắc: chỉ cần ta không nói, sẽ không có người biết, nên Kaveh bèn nuốt những lời sau đó vào trong bụng.

Nhìn khắp bốn phía đều thấy có người đang dùng vải ướt bịt miệng mũi, không còn nghi ngờ gì nữa, mọi người đều là tự làm tự dùng.

Những kẻ không phản ứng kịp, hoặc là chạy ra ngoài đầu hàng, hoặc là đang chống cự lần cuối trong làn khói đặc, có một số binh sĩ đang bị ngạt thở.

Tuy nhiên, việc dùng khăn ướt bịt miệng mũi cũng chỉ có thể làm dịu nhất thời, trong tình trạng khói đặc hun đúc như thế này, đám binh sĩ liên quân cũng không nhịn được mà nước mắt tuôn rơi.

"Không xong rồi, không chịu đựng nổi nữa. Lão tử thà chết trên chiến trường cũng không muốn bị khói sặc chết!"

Không biết là ai đã hét lên một tiếng, trong rừng cây đã bị mất khống chế, vô số bại binh đang liều mạng lao ra bên ngoài.

Kaveh giậm chân một cái, cuối cùng vẫn không thể hạ quyết định đầu hàng, chỉ đành phân phó đám thuộc hạ: "Lao ra trước rồi tính!"

Nhìn thấy đám bại binh kết quần kết đội lao ra ngoài, quân viễn chinh liền cất giọng hô to: "Buông vũ khí xuống, kẻ đầu hàng không giết!"

Binh sĩ liên quân đã chạy một quãng đường xa như vậy nên cũng chẳng còn bao nhiêu vũ khí để buông nữa, hầu hết binh sĩ đều là tay không tấc sắt.

Sau khi lao ra khỏi rừng cây, người nào người nấy đều ngã nhào xuống đất, thở hồng hộc, căn bản không có thời gian để bận tâm đến tình trạng xung quanh.

Sau khi đi dạo bên bờ vực sinh tử một lần thì mới biết được sự sống là đáng quý nhường nào. Kaveh lúc đầu vốn dự định tử chiến đến cùng, nhưng giờ phút này lại không còn dục vọng liều mạng nữa.

"Đầu... Hàng... Chúng tôi cũng đầu hàng..."

Cuối cùng, quân viễn chinh đã hủy diệt 50. 000 quân địch chỉ bằng một cái giá nhỏ nhất.

Nhưng đến lúc kiểm kê chiến tích, Hudson lại phát hiện ra có chuyện không ổn, hơn 90% quân địch đều đã nằm trên mặt đất, không thể đứng dậy nổi.

"Mục sư Ron, tình hình của lũ dị tộc này thế nào?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trận chiến ở nơi này vừa mới kết thúc, nhưng không có nghĩa là cuộc chiến đã kết thúc. Viện quân của quân địch đang trên đường tới đây, quân viễn chinh không có thời gian để chăm sóc cho đám tù binh không thể động đậy này.

"Nguyên soái, hầu hết bọn này đều đang mệt lả người, có một phần nhỏ là do bị trúng độc khói. Hiện giờ cơ thể của bọn chúng đang rất yếu, không thể tiến hành cứu chữa được, chỉ có thể từ từ tĩnh dưỡng."

Ron lắc đầu nói.

Thật ra muốn cứu cũng được, nhưng cái giá cần phải trả lại rất lớn, quân viễn chinh không thể nào để cho bọn tù binh này sử dụng ma pháp dược tề quý giá được.

Nghe được đáp án này, Hudson không những không giận mà còn lấy làm mừng."Đầu hàng không giết" là khẩu hiệu chính trị mà quân viễn chinh dùng để dụ hàng quân địch, cho nên không thể có phủ định được.

Nếu như có tù binh chết thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Chỉ cần không phải bị quân viễn chinh tàn sát, vậy thì không tính là làm trái hiệp ước.

Không có bất kỳ một điều luật hiện hành trên đại lục quy định là phải cứu chữa cho tù binh, chỉ có ước định quy tắc ngầm là: Phải cứu chữa cho các sĩ quan quý tộc.

Đám bại binh này đều thuộc những chủng tộc suy bại còn sót lại trong thời đại bộ lạc, người quản lý mọi chuyện trong bộ lạc chính là thủ lĩnh, tên thủ lĩnh mạnh nhất trong bộ lạc chính là vương, chưa từng thành lập hệ thống quý tộc gì cả.

Chương 1228: Cứu Chữa

Dù là có người bắt chước làm bừa, tạo ra hệ thống quý tộc, thì cũng sẽ không được các tộc trên đại lục thừa nhận, ít nhất là nhân tộc sẽ không thừa nhận.

Liếc mắt nhìn phương xa một cái, Hudson chợt nghĩ ra điều gì đó. Trực tiếp rút hết quân viễn chinh về thì không được.

Vừa nghe thấy viện quân Tinh Linh chạy tới liền rút lui, chuyện này nhất định sẽ làm giảm sĩ khí quân tâm, sau này khi giao chiến với quân đội Tinh Linh thì sẽ sa sút về mặt tâm lý.

Dù là yếu tố chính trị hay là yếu tố quân sự, Hudson đều phải đánh một trận với quân địch, tốt nhất là có thể để đại quân Tinh Linh vĩnh viễn nằm lại trên chiến trường.

"Truyền lệnh xuống, phái người đút một chút cháo cho những tù binh đang bị thương, sau đó liền mang theo những tù binh có thể tự do hành động tiếp tục xuất phát về phía nam!"

Hudson cười lạnh hạ lệnh. ...

"Nhanh!"

"Tăng thêm tốc độ!"...

Trong đội ngũ liên quân, chúng vương giả không ngừng hối thúc đại quân tiến lên.

Dựa theo thông tin mà tiền tuyến truyền về, quân địch đã phát động tổng tiến công. Mấy chục dặm đường cuối cùng này sẽ trực tiếp quyết định vận mệnh của đám liên quân đang bị bao vây.

"Vương, cuộc chiến ở tiền tuyến vừa kết thúc, quân địch đã đi vòng về phía nam..."

Nghe được đáp án này, sắc mặt của Tuyết Ưng vương tối sầm, bọn họ chỉ còn cách hai mươi dặm đường cuối cùng này nữa thôi.

Tuyết Ưng vương không chút do dự bèn vội vàng truyền tin tức này về cho vương giả của các tộc. Quân địch đã chạy rồi, dù có tiếp tục tăng tốc độ hành quân cũng không còn ý nghĩa gì.

Muốn truy sát cũng không được, trước giờ chỉ có kỵ binh truy sát bộ binh, chưa từng có chuyện qua bộ binh truy sát kỵ binh.

Trong hàng ngũ liên quân không có hệ thống kỵ binh, không phải là các tộc không biết tầm quan trọng của kỵ binh, mà vì bọn họ bị khốn trong một góc nhỏ, không đủ tài nguyên để nuôi một binh chủng như thú nuốt vàng là kỵ binh. ...

"Nếu quân địch đã rời đi rồi, vậy thì xây dựng cơ sở tạm thời trước đi, để các binh sĩ ở lại đây chỉnh đốn hai ngày!"

Âm Ảnh Vương đề nghị.

Trên chiến trường binh quý thần tốc, trong những ngày gần đây, binh sĩ liên quân đã phải liều mạng đi đường, không ngừng sáng tạo lịch sử hành quân của liên minh.

Cái giá phải trả chính là: Đa số những binh sĩ có thể lực yếu kém đã bị lạc đội. Thậm chí còn có binh sĩ của một số chủng tộc bị tụt lại ở phía sau.

Vội vã đuổi theo như vậy mà cuối cùng vẫn vồ hụt, nghĩ cũng biết là phiền muộn cỡ nào rồi.

"Âm Ảnh Vương, chỉnh đốn hiện giờ sợ là hơi sớm một chút."

"Dựa theo tin tức mà thám tử truyền đến, quân địch không hề đồ sát... Thương binh, hiện giờ ở trên chiến trường còn có không ít thương binh của các tộc đang chờ chúng ta tới cứu."

Tuyết Ưng vương có chút lúng túng nói.

Đối với liên minh mà nói, nhắc tới việc có một lượng lớn binh sĩ đang bị bắt ở ngay trước những người ngoài như Tộc Tinh Linh là chuyện vô cùng mất mặt.

Tiếc là tính cách của Tuyết Ưng vương lại quá ngay thẳng, không cẩn thận để lộ chân tướng. Nên dù có muốn bào chữa thì cũng chỉ giống như đang vẽ rắn thêm chân.

Mà cũng chẳng có gì phải do dự cả, nếu như tộc nhân còn sống, vậy thì nhất định phải đi cứu.

Vốn liếng của các tộc đều không dày, nên mọi người chỉ có thể xem nhẹ chuyện binh sĩ đầu hàng bị bắt tù binh.

Một đường chạy tới tiền tuyến, nhìn thấy thương binh đầy đất, chúng vương giả trực tiếp trợn tròn mắt.

Thương binh mà bọn biết và thương binh được để lại ở hiện trường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tổng cộng chỉ có 50. 000 quân, vậy mà số người đang nằm trên mặt đất đã có hơn 20. 000. Tỉ lệ người bị trọng thương cao như vậy có lẽ đã phá vỡ kỷ lục của lịch sử chiến tranh đại lục.

Từ bỏ là không thể nào. Chủng tộc càng nhỏ thì quan hệ nội bộ sẽ càng gắn bó. Nếu như có người dám làm ra chuyện này ở ngay trước các tộc nhân, sợ là ngay cả vương vị cũng bị lung lay.

Nhưng việc cứu chữa thương binh đối với một liên quân có điều kiện chữa bệnh eo hẹp mà nói chính là một cuộc khảo nghiệm nghiêm trọng.

"Lũ nhân tộc đáng chết, vậy mà lại hèn hạ đến thế..."

Nói tới đây, Cự Nhân vương đột nhiên ngừng lại.

Dù biết rằng những thương binh đang nằm trên mặt đất này chính là gánh nặng mà quân viễn chinh ném lại cho liên minh, nhưng vương giả của các tộc lại không thể nói thẳng ra.

Những vương giả khác cũng chỉ có thể giận dữ mắng nhân tộc hèn hạ, nhưng cụ thể là hèn hạ như thế nào thì chúng vương giả lại ngậm miệng không nói.

"Tôn giả, ngài có học thức uyên bác, kiến thức rộng rãi, không biết có cách cứu chữa cho những thương binh này không?"

Âm Ảnh Vương mong đợi hỏi.

Với trình độ chữa bệnh của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, những tộc nhân đang nằm trên mặt đất này chỉ có thể dựa vào nghị lực của bản thân để sống tiếp.

Nếu như cuối cùng có 20% người còn sống thì đã xem như may mắn rồi. Cho dù có thể cứu chữa được thì cũng chẳng còn mấy năm để sống.

Trơ mắt nhìn nhiều đồng bọn như vậy chết đi là chuyện gây tổn hại rất nhiều đến sĩ khí quân tâm.

"Ma pháp dược tề mà chúng ta mang theo không đủ nhiều, không thể nào cứu được nhiều người như vậy."

"Đợi lát nữa ta sẽ sai người đưa tới, các ngươi pha loãng với nước rồi chia cho các binh sĩ uống đi."

"Nhưng làm vậy cũng chỉ có thể bảo vệ được tính mạng của những thương binh này, sau đó còn cần phải điều dưỡng thêm một hai năm nữa. Sau khi khôi phục, nửa đời sau của bọn chúng cũng chỉ có thể sống một cuộc đời bình thường."

Nghe được lời nói đầy thương cảm của thiếu phụ Tinh Linh, tâm tình của chúng vương càng thêm sa sút. Không cứu được tất cả mọi người thì có thể chọn đối tượng trọng điểm để cứu nha!

Chương 1229: Cứu Chữa (2)

Nhưng những lời này đều được chúng vương giả giấu ở trong bụng. Ma pháp dược tề là do Tộc Tinh Linh cung cấp, người ta có quyền quyết định nên sử dụng như thế nào.

Để Tộc Tinh Linh đưa thêm nhiều dược tề tới, chuyện này mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ. Đồng minh không phải là bảo mẫu, người ta có thể bỏ ra nhiều ma pháp dược tề như vậy để cấp cứu đã là nể tình lắm rồi.

Dựa theo truyền thống trước đó của các tộc, khi xảy ra những biến cố như vậy, thường là sẽ ưu tiên cứu chữa cho những tộc nhân có giá trị trước.

Bọn họ thà để cho các tộc nhân bình thường chịu chết cũng phải để các tinh anh khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, đây là đạo truyền thừa của chủng tộc.

Nhưng Tộc Tinh Linh thì khác, bọn họ có giá trị quan của riêng minh. Khi xảy ra loại biến cố này, việc đầu tiên mà bọn họ nghĩ đến chính là phải bảo vệ tính mạng của tộc nhân trước.

Còn việc có thể khôi phục sức chiến đấu hay không, đợi sau này rồi từ từ nghĩ cách.

Quyền chủ động đang nằm trong tay Tộc Tinh Linh, nên sự va chạm về giá trị quan lần này đương nhiên là sẽ kết thúc với phần thắng nghiêng về phía Tộc Tinh Linh.

Nhìn thấy đống dược tề sau khi pha loãng được rót vào trong miệng tộc nhân, sắc mặt của chúng vương giả mới tốt lên được một tí.

Mặc dù là pha loãng thì tác dụng chữa thương của dược tề sẽ giảm xuống trên diện rộng, nhưng cũng tốt hơn là không có.

Dù gì cũng là tộc nhân của tộc mình, còn sống đương nhiên là sẽ tốt hơn là chết.

Sau đó liền xuất hiện một vấn đề khó giải quyết, nên xử lý đám thương binh này như thế nào đây?

Mang theo hành quân đương nhiên là không được, một đường xóc nảy thôi là đã có thể tiễn đám thương binh này đi chầu ông bà rồi. Không thể mang theo, vậy thì chỉ đành phải chia binh ở lại chiếu cố vậy. ...

Đại quân một đường xuôi nam, sau khi đi chừng bảy tám chục dặm đường, Hudson đột nhiên hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, lập tức xây dựng cơ sở tạm thời ở chỗ này."

"Vâng, Nguyên soái!"

Đám tướng lĩnh đồng thanh trả lời.

Thẳng thắn mà nói, khoảng cách như vậy cũng không hề an toàn. Nếu như quân địch hành quân ngay trong đêm, lợi dụng bóng đêm yểm trợ để đánh lén đại doanh, vậy thì ưu thế kỵ binh của quân viễn chinh sẽ bị suy yếu trên diện rộng.

Tuy nhiên, chuyện này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, trong những ngày gần đây, Liên minh Thượng Cổ Di tộc đều vô cùng mệt mỏi. Ban ngày còn phải đi đường, nếu như bọn chúng lại chơi trò tập kích trong đêm, sợ rằng chưa tới đích thì quân đội đã bị mệt xỉu rồi.

Trong thời đại của vũ khí lạnh, những đội bộ binh có thể ngày đi trăm dặm mà còn có thể bảo toàn được sức chiến đấu đã là tinh nhuệ trong tinh nhuệ rồi.

Đại quân bắt đầu thi công xây dựng công sự phòng ngự vây quanh doanh trướng. Đây là thói quen mang binh của Hudson, mặc kệ xung quanh có nguy hiểm hay không, hắn đều sẽ xây dựng công sự phòng ngự ở xung quanh doanh trại.

Trạm gác công khai và trạm gác ngầm đương nhiên là sẽ không thiếu. Những khu vực ẩn núp ở lân cận còn được bố trí một vài cạm bẫy đơn giản, thường là sẽ kéo dài hơn vài dặm.

Không biết có phải là do quân địch giữ quy củ hay không, bởi vì những hành vi cẩn thận này chưa từng phát huy được tác dụng. Cũng không thể nói là hoàn toàn vô dụng, vì đã có không ít dã thú sập bẫy.

Những con dã thú xui xẻo bị dính bẫy đương nhiên là sẽ được biến thành thức ăn trên bàn của các binh sĩ. Đến mức mà những binh sĩ đi theo Hudson lâu ngày đều có xu thế tiến hóa thành thợ săn.

Nhìn thoáng qua cái sa bàn giản dị, xấu xí được chế tạo lâm thời này, Hudson có chút không muốn nhìn, về mặt tỉ lệ còn bị sai sót rất nhiều.

"Đánh dấu vị trí của đội hậu cần quân địch ra cho ta!"

Hudson lập tức phân phó.

Từ khi Liên minh Thượng Cổ Di tộc bắt đầu hành động thì hắn đã nhìn chằm chằm hậu cần của quân địch. Chẳng qua đội hậu cần của quân địch luôn hành động chung với đại quân, không cho Hudson có cơ hội hạ thủ.

Trải qua không ngừng cố gắng, vì cứu viện đội quân đang bị vây nhốt, cuối cùng thì quân địch đã phải chia binh vào ngày hôm qua.

Nhìn vào vị trí và khoảng cách được đánh dấu trên sa bàn, Hudson liền nhướng mày. Đội hậu cần vật tư của quân địch chỉ cách vị trí của quân chủ lực không đến 40 dặm đường.

Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần vài tiếng là viện binh của quân địch có thể chạy tới tiếp viện. Nếu như muốn triển khai hành động, vậy thì nhất định phải nhanh chuẩn hung ác. Đặc biệt là phải giữ bí mật chuyện này, không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

"Nguyên soái, quân địch đã bị chúng ta dụ tiến lên một khoảng cách không xa, lộ trình giữa đội hậu cần và quân chủ lực cũng chỉ tầm một ngày."

"Nếu như muốn hạ thủ với bọn chúng, sợ rằng chỉ có thể di chuyển cả ngày lẫn đêm, sau đó phát động một cuộc tập kích bất ngờ."

"Từ những thông tin tình báo thu thập được, đội hậu cần của quân địch có khoảng tám ngàn người, cộng thêm một số chủng tộc bị tụt lại phía sau nữa, tổng binh lực sẽ không vượt quá 15. 000 người."

"Sức chiến đấu của những người này không phải là rất mạnh, nếu như phái quân đoàn Ma Thú tới đánh tập kích, chúng ta có thể nuốt hết bọn chúng trong vòng bốn tiếng sau khi cuộc tập kích nổ ra."

"Xét đến việc truyền bá tin tức và tập kết đại quân cũng cần có thời gian, nên chỉ có một số ít quân tinh nhuệ của phe địch là có thể chạy tới chiến trường tiếp viện trước khi chiến đấu kết thúc."

"Nội bộ của liên minh Thượng Cổ Di tộc đang bị phân hoá rất nghiêm trọng, khi đối mặt với những trận chiến không xác định như thế này, các tộc đều sẽ lựa chọn bảo toàn thực lực trong lúc tiếp viện."

"Chỉ có duy nhất đội quân Tinh Linh kia là không thể xác định

được."

"Bởi vì chúng ta có quá ít thông tin về đội viện quân Tinh Linh này."

"Nếu như đội viện quân này có xuất thân là một trong những đại quân đoàn chủ chiến của Vương quốc Tinh Linh, thì việc hành quân 40 dặm đường trong vòng ba canh giờ là chuyện hoàn toàn không có vấn đề gì."

"Nếu như bị quân địch bám chặt, sợ rằng..."

Chương 1230: Tập Kích Lương Thảo

Không đợi Jose nói xong, Hudson liền nở nụ cười. Cướp lương thảo là cách thủ thắng dễ dàng nhất, nhưng từ xưa đến nay đều chẳng có mấy trường hợp cướp lương thảo thành công cả.

Nhược điểm mà tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy thì thường không phải là nhược điểm thật sự.

Hai quân giao chiến, chỉ cần chủ soái không ngốc, thì sẽ bảo vệ tốt lương đạo của mình. Nhiều khi thoạt nhìn là cơ hội, nhưng thực ra lại là cạm bẫy mà quân địch đã bố trí từ trước.

Đương nhiên, lần này chắc chắn không phải là cạm bẫy. Hudson không tin một Thượng Cổ Di tộc đã rời khỏi võ đài đại lục mấy ngàn năm này có thể đột nhiên xuất hiện một nhà quân sự tài ba.

Nếu bàn về việc dụng binh đánh trận, Tộc Tinh Linh cũng chẳng mạnh đến đâu. Với tư cách là quán quân lười biếng trong những cuộc chiến tranh đại lục trước đó, mặc dù thực lực quân sự của bọn chúng không yếu, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại quá ít.

Tuy nhiên, việc thiếu kinh nghiệm thực chiến lại không ảnh hưởng đến việc người ta đánh thắng trận. Trong chiến tranh,"nhất lực hàng thập hội" mới là chiến thuật tốt nhất.

Nếu như có thể dựa vào thực lực, đường đường chính chính đè tới, Hudson cũng không muốn lãng phí tâm tư ngồi đây mưu đồ.

"Tập kích lương thảo của quân địch ở khoảng cách gần như vậy là có ý gì?"

"Cho dù thành công, với vị trí cách hiện giờ của quân địch là nằm cứ điểm của họ chưa tới hai trăm dặm, dựa vào số lương khô mang theo bên người, sợ là cũng đủ tiêu hao trên đường đi rồi."

"Cho dù có thành công cướp được lương thảo của quân địch, chúng ta nhiều nhất chỉ mang theo được một ít, số còn lại chỉ có thể dùng lửa đốt trụi."

"Trừ phi chúng ta có thể cầm chân được quân đội của chủ lực của dị tộc thì việc thiêu hủy lương thảo mới có giá trị. Nhưng vì có sự xuất hiện của quân đội Tinh Linh nên muốn làm được chuyện này là vô cùng khó!"

Nghe xong lời giải thích của Hudson, đám sĩ quan đều cảm thấy không hiểu gì. Nếu như thiêu hủy lương thảo của quân địch không có giá trị thì nhìn chằm chằm đội vận lương của quân địch làm gì?

Jose liếc mắt nhìn bản đồ, dường như đã nghĩ ra được điều gì đó, ông ta lập tức hỏi lại với vẻ mặt khó tin: "Nguyên soái, ngài muốn dùng việc tập kích lương thảo này để dụ quân đội Tộc Tinh Linh xuất hiện, sau đó xử lý bọn chúng sao?"

Không trách đám tướng lĩnh nghĩ mãi không ra, thật sự là vì bản kế hoạch này còn khó thực hiện so với kế hoạch tập kích lương thảo trước đó.

Có lẽ là sẽ dụ được quân đội Tinh Linh xuất hiện, nhưng muốn tiêu diệt được bọn chúng trong thời gian ngắn là chuyện gần như không thể nào.

Cuộc chiến giữa hai đội quân tinh nhuệ sẽ không thể nào kết thúc trong thời gian ngắn được. Chỉ cần không xuất hiện tình trạng nghiêng về một bên, Liên minh Thượng Cổ Di tộc liền có thể chạy tới tiếp viện kịp thời.

Nhiều khi chiến tranh phản nhân tính như vậy đấy, chuyện càng không có khả năng xảy ra thì lại càng dễ dàng sáng tạo kỳ tích.

"Các ngươi yên tâm đi, ta không hy vọng là chúng ta có thể hủy diệt đại quân Tinh Linh trong lần hành động này. Chẳng qua chỉ là dụ bọn chúng xuất hiện rồi tặng cho chúng một phần đại lễ thôi."

"Mục tiêu cũng không cao, chỉ cần tối nay có thể tiêu diệt được một ngàn quân Tinh Linh thì đã xem như hoàn thành nhiệm vụ."

"Nếu như không được, chúng ta trực tiếp rút lui thôi. Dù sao cũng có thể nuốt được hơn 1 vạn quân hậu cần của phe địch cũng xem như là có lời rồi!"

Hudson đằng đằng sát khí nói. ...

Màn đêm buông xuống, trong doanh trại liên quân đèn đuốc sáng trưng. Vương giả của các tộc đang cùng nhau đi tuần tra doanh trại, sau hai lần bị tập kích trong đêm tối, cuối cùng thì đám dị tộc này cũng đã rút ra được bài học.

Vì tránh rơi vào tình trạng mạnh ai nấy đánh sau khi bị địch tập kích, nên chúng vương giả bèn dứt khoát một tập hợp lại, tạo thành một bộ chỉ huy lâm thời.

Nhiều người đồng thời chỉ huy như vậy, đương nhiên là sẽ kém hơn hiệu suất chỉ một người chỉ huy, nhưng đây cũng là một sự tiến bộ.

"Vương, các vị vương giả, đại sự... đại sự không ổn rồi!"

"Đội hậu cần của chúng ta đang bị quân địch tập kích, xin các vị vương giả mau chóng xuất binh chi viện..."

Vừa dứt lời, không đợi mọi người mở miệng hỏi thăm, tên Tuyết Ưng báo tin liền bỏ mạng. Đám người đến gần quan sát mới phát hiện trên ngực của tên Tuyết Ưng này còn có một mũi tên.

Nhận được tin dữ, sắc mặt của chúng vương giả đều âm trầm đến đáng sợ.

Đội đi sau liên quân không chỉ có những chủng tộc yếu kém về mặt thể lực, mà còn có cả hậu cần và vật tư của đại quân nữa.

Trước đó vì vội vàng nên mọi người chỉ mang theo khẩu phần lương thực của vài ngày rồi vội vã lên đường, phần lớn vật tư chiến lược đều để lại phía sau.

Nếu chỉ là đối phó với những nhóm chống cự vũ trang, thì số binh lực này đương nhiên là dư xài, nhưng nếu như bị quân viễn chinh tập kích thì lại khác.

Chúng vương giả liếc mắt nhìn nhau, Âm Ảnh Vương liền dẫn đầu phá vỡ trầm mặc: "Thế công của quân địch rất mạnh, khả năng cao là quân đội ở hậu phương sẽ không cầm cự được bao lâu nữa."

"Vật tư mà chúng ta mang theo lại không nhiều, một khi đánh mất hậu cần tiếp tế thì sẽ không cầm cự được mấy ngày."

"Nếu như quân địch ỷ vào ưu thế kỵ binh để dây dưa với chúng ta, sợ là đại quân sẽ rất khó trở về trụ sở trước khi vật tư bị tiêu hao hết."

"Truyền lệnh xuống, điều quân đội tinh nhuệ tạo thành đội cứu viện tiền trạm. Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, muốn không có bất kỳ sơ hở gì thì còn phải nhờ vào lực lượng của đồng minh."

"Chúng ta cùng nhau đi tiếp Tôn giả đi, vào những lúc như hiện giờ thì không nên trì hoãn thời gian!"

Thời khắc nguy cơ có khả năng đánh thức gene đoàn kết của mọi người. Đám vương giả đang hoảng loạn thấy Âm Ảnh Vương đưa ra phương án giải quyết nên liền lập tức đồng ý.

Cũng có một vài vị vương giả bất mãn với chuyện vượt quyền của Âm Ảnh Vương, muốn mở miệng phản đối, nhưng lại khổ vì không có phương án giải quyết tốt hơn.

Chương 1231: Giao Chiến

"Giết!"

"A!"

Tiếng la giết và tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn vào nhau, phá vỡ màn đêm đen kịt, lửa cháy hừng hực đã thể hiện sự thảm khốc của cuộc chiến này.

So với hai cuộc dạ tập lần trước, lần này quân địch đã chuẩn bị đầy đủ hơn một chút.

Tiếc rằng thứ quyết định chuyện thành bại cuối cùng của chiến tranh vẫn là người, những doanh phòng công sự được xây dựng tạm thời này chỉ có thể gây một chút phiền phức cho quân viễn chinh mà thôi.

Những bàn tay gấu to tướng phô thiên cái địa đánh bay cung tiễn lâu; Đuôi rồng hùng dũng trực tiếp quét sạch cọc cản ngựa và hố bẫy ngựa.

Quả thực là không tuân theo quy củ, đã nói là cường giả Thánh Vực không nhúng tay vào cuộc chiến của người bình thường rồi, kết quả vừa khai chiến thì đã bị hai cường giả Thánh Vực đánh lén.

Không đợi quân địch kháng nghị, kỵ binh Ma thú cuồn cuộn lao đến đã men theo con đường mà Hudson đánh ra để vọt vào doanh trại rồi bật đồ sát. ...

"Cường giả Thánh vực... Hèn hạ!"

Vừa dứt lời, con quái ba đầu này liền bị đánh bay ra ngoài. Có đôi khi, biết quá nhiều cũng không phải là một chuyện tốt.

Cường giả Thánh vực tham gia vào cuộc chiến ở cấp bậc này đúng là hơi mất mặt, nhưng chỉ cần toàn bộ kẻ địch đều chết hết thì cũng tương đương với không xảy ra chuyện gì.

Nếu như không có bị nhìn ra, có lẽ quân viễn chinh sẽ còn tha cho bọn chúng một mạng, nhưng bây giờ thì xong rồi.

Vì thanh danh của Hudson lão gia, quân viễn chinh chỉ có thể lựa chọn diệt khẩu. Không chỉ những binh sĩ quân địch ở lân cận bị xử lý, mà ngay cả binh sĩ trong đại doanh quân địch cũng sẽ bị diệt khẩu.

Trong chiến tranh chủng tộc, đồ sát là chuyện rất bình thường, tiếp nhận tù binh mới là chuyện khác thường.

Thẳng thắn mà nói, việc cường giả Thánh Vực không để ý đến thân phận của bản thân mà tham gia vào chiến tranh thế tục là chuyện không thể nào bảo mật được.

Tin đồn không đáng sợ, quan trọng là không thể để lại chứng cứ. Nếu như để cho đám binh sĩ dị tộc này tiếp tục sống, vậy thì bọn chúng chính là nhân chứng tốt nhất.

Quân đội của mình cũng có khả năng tiết lộ phong thanh, nhưng tuyệt đối sẽ không có người đứng ra chỉ chứng Hudson.

Là bá chủ đại lục, nhân tộc cũng cần thể diện. Những chuyện có hại cho hình tượng của chủng tộc giống như thế này, cho dù trong tay địch nhân có đầy đủ chứng cứ thì cũng phải thề thốt phủ nhận.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất mà Hudson dám làm như vậy là vì liên minh Thượng Cổ Di tộc không có cường giả Thánh Vực, dễ bắt nạt.

Dù biết rõ bản thân mình chịu thiệt thòi, nhưng bọn chúng cũng chỉ có thể la hét vài tiếng rồi chỉ đành nuốt giận vào trong.

Nếu như đổi thành một chủng tộc có cường giả Thánh Vực, Hudson nhất định sẽ tuân thủ quy củ. Tất cả mọi người đều cường giả Thánh Vực, nếu như hai bên trả thù lẫn nhau, không ai đừng nghĩ đến việc sống yên ổn.

Giết chóc, điên cuồng giết chóc.

Khắp nơi đều có cụt tay cụt chân, còn có cả những tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ đại doanh đều biến thành núi thây biển máu, giống như nhân gian luyện ngục.

Cuộc chiến thảm khốc cũng dần đi đến hồi kết, ở phương xa, một đội quân tinh nhuệ của Liên minh Thượng Cổ Di tộc + một đội quân Tinh Linh, tổng cộng gồm 20. 000 quân đang băng băng chạy tới.

Quét mắt nhìn đống chiến lợi phẩm trong doanh trại, Hudson âm thầm lắc đầu. Đúng là có không ít vật tư hậu cần, nhưng lại chẳng có mấy thứ thích hợp cho quân viễn chinh sử dụng.

"Giữ lại khẩu phần lương thực của mười ngày, phần còn lại, chờ viện quân của địch nhân đến rồi nhóm lửa đốt đi!"

Không chiếm được thì hủy diệt. Trong chiến tranh, bất kỳ một sự nhân từ nào cũng đều là hành vì không chịu trách nhiệm đối với người một nhà.

Mặc dù Liên minh Thượng Cổ Di tộc quét sạch tứ phương, chiếm cứ vô số lãnh thổ thành trì, nhưng số lượng thực và vật tư mà bọn chúng cướp được lại chẳng có bao nhiêu.

Một mặt là vì Vương quốc Warhammer đã liên tục chinh chiến mấy năm liền, sản xuất nông nghiệp đã bị trọng thương, trong nước vốn chẳng còn bao nhiêu lương thực; một phương diện khác thì là do trước khi đại quân rút lui đã từng tổ chức hoạt động thiêu hủy vật tư với quy mô lớn.

Tin tức đại quân dị tộc đến rồi không phải là nguyên nhân chính khiến cho nạn dân điên cuồng tràn vào Công quốc Mosey.

Người đều có tâm lý may mắn, nếu như không tất yếu, không ai muốn rời bỏ quê hương.

Nguyên nhân thực sự là vì các quý tộc thấy đại thế đã mất, không muốn để lại vật tư để làm lợi cho địch nhân, nên mới triển khai hành động "dọn dẹp".

Không chỉ không để lại vật tư cho địch nhân, mà nhân khẩu cũng phải mang đi. Nếu không, những người ở lại chính là quân lương có sẵn của quân địch.

Có thể nói là một số ít tổ chức kháng chiến, bởi vì các loại nguyên nhân không thể rời đi ra, những dân chúng còn lại đều bị ép phải gia nhập vào hàng ngũ di dời.

Muốn nghiệm chứng xem quân địch có đủ vật tư hay không là chuyện vô cùng đơn giản, chỉ cần xem chất lượng quân lương là biết. ...

"Dừng lại, phía trước có quân địch mai phục!"

Thiếu phụ Tinh Linh đột nhiên lên tiếng, làm bại lộ kế hoạch phục kích của quân viễn chinh.

Ở trước mặt cường giả Thánh Vực, cho dù ẩn núp tốt đến đâu cũng vô dụng. Cả một đại đội binh mã núp lùm như vậy, cách vài trăm là người ta đã phát hiện ra rồi.

"Đi đường vòng, phát động tiến công từ hai bên cánh

Hudson mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Chiến tranh không thể nào luôn thuận buồm xuôi gió, phục kích thất bại, nhưng chiến đấu thì vẫn phải tiếp tục.

Nhưng khác với những trận chiến trước đó, trong lúc hai quân đang giao chiến, Hudson và thiếu phụ Tinh Linh đều nhìn chằm chằm đối phương.

"Nguyên soái Hudson, nếu đã đến rồi, sao không đi ra gặp mặt."

Giọng nói truyền cảm của thiếu phụ Tinh Linh vang lên, làm cho Hudson tâm thần rung động, hắn thầm nghi ngờ rằng người trước mắt này có phải là có huyết thống Mị Ma hay không.

Chương 1232: Delise

Nhưng Hudson cũng ngay lập tức bỏ qua cái suy nghĩ không đáng tin cậy này, Tộc Tinh Linh rất để tâm đến huyết mạch truyền thừa, bọn họ sẽ không thể nào tha thứ cho lũ Ác ma dám làm ô nhiễm huyết thống của chủng tộc mình.

Nếu như Tộc Tinh Linh không ngoan cố như vậy ở phương diện này, có lẽ tình cảnh trên đại lục của bọn họ đã tốt hơn hiện giờ rất nhiều rồi.

Hudson tin rằng, chỉ cần Tộc Tinh Linh chịu thông gia với bên ngoài, các quý tộc của nhân tộc nhất định sẽ chen chúc chạy tới. Lúc đó, Tộc Tinh Linh sẽ không cần uổng phí một binh một tốt mà cũng có thể tiến vào trung tâm quyền lực của nhân tộc.

Với tuổi thọ dài đằng đẵng của Tộc Tinh Linh, mấy trăm năm sau sẽ xuất hiện một đám lão tổ tông của quý tộc, bọn họ hoàn toàn có thể hưởng thụ bá quyền đại lục như nhân tộc.

Đương nhiên, trong quá trình hưởng bá quyền đại lục này, Tộc Tinh Linh cũng sẽ nhanh chóng bị nhân tộc đồng hóa.

Hết cách rồi, điều này được quyết định bởi dân số của chủng tộc. Mấy triệu Tinh linh và mấy tỷ nhân tộc, số lượng chênh lệch thật sự quá lớn.

Trong quá khứ cũng có rất nhiều chủng tộc bị nhân tộc đồng hóa. Những quý tộc có huyết mạch đặc thù trên đại lục hiện giờ đều có tổ tiên từng thông gia với dị tộc.

Nhưng sau một khoảng thời gian, tỉ lệ huyết mạch dị tộc cũng ngày càng thấp, những đứa con lai này cũng từ từ thoái hóa giống như người bình thường.

"Đương nhiên là có thể gặp mặt, không biết tôn giả xưng hô như thế nào?"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã xuất hiện giữa không trung, ỷ có Long Hùng thủ hộ mà đứng giằng co với thiếu phụ Tinh Linh.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng thân thể của đối phương, trực giác nói cho Hudson biết, đây là một vị vưu vật.

Không cần chứng cứ, Tộc Tinh Linh vốn không có người xấu xí. Khí chất cường giả cộng thêm con Độc giác Thánh thú trắng noãn kia càng làm cho vẻ đẹp của người đối diện tăng lên một cấp bậc.

"Delise!"

Thiếu phụ Tinh Linh u oán nói.

Trong mơ hồ, Hudson cảm nhận thấy có sát khí, có lẽ vì đối phương cảm thấy không nắm chắc phần thắng nên mới không động thủ.

Thực ra Hudson cũng muốn tiên hạ thủ vi cường, nhưng hắn cũng cảm thấy quá rủi ro.

Lỡ như ép người ta vào đường cùng rồi thi triển bí pháp gì đó để đồng quy vu tận với hắn thì toang.

Song phương không có cừu hận, chỉ vì thân phận lập trường khác biệt nên mới đứng ở mặt đối lập, không đáng phải liều mạng.

"Delise, đây không phải là cuộc chiến của các ngươi, ngươi cần gì phải mang theo tộc nhân tới chịu chết chứ?"

Hudson hỏi.

Cường giả mạnh nhất của hai bên đang kiềm chế lẫn nhau, hai đội quân tinh nhuệ cũng bắt đầu một cuộc chiến tàn khốc.

"Sưu, sưu, sưu..."

Mưa tên phát ra những âm thanh phá vỡ đêm tối tĩnh lặng; phép thuật lộng lẫy trở thành những ngọn đèn sáng trong đêm tối.

"Ma pháp sư mau lùi lại, đừng có bước vào trong tầm bắn của quân địch!"

"Cung tiễn thủ phản kích!"...

Từ trong giọng nói lo lắng của tên chỉ huy cũng nghe ra được, trong quá trình giao phong ngắn ngủi, liên quân dị tộc đã bị thua thiệt không nhỏ.

Tầm bắn của Ma pháp nỏ xa hơn cung tiễn nhiều. Khu vực an toàn mà các Ma pháp sư đang đứng cũng nằm trong phạm vi khai hỏa của ma pháp nỏ.

Trong thời gian ngắn, đã có mười mấy tên ma pháp sư không kịp đề phòng bị đưa đi gặp Nữ Thần Tinh Linh.

Phái cung tiễn thủ đứng ra phản kích cũng là một hành động ngu ngốc. Cho dù thiên phú xạ tiễn của Tộc Tinh Linh mạnh hơn nhân tộc, nhưng đối thủ của bọn chúng hiện giờ lại là ma pháp nỏ.

Dù là tầm bắn hay lực sát thương, hoặc là tốc độ bắn cũng đều hơn xa cung tiễn thủ bình thường của Tộc Tinh Linh.

Lựa chọn bắn trả vào lúc này chẳng khác nào đang tự rước lấy nhục. Cho dù có thần xạ thủ thì cũng không chịu được mưa tên bao trùm.

Trong cuộc so đấu hỏa lực này, quân đội Tinh Linh có thể chịu thiệt, nhưng liên quân Thượng Cổ Di tộc thì chỉ có thể chịu đòn.

Trơ mắt nhìn xem tộc nhân không ngừng ngã xuống, Cự Nhân vương tức giận hạ lệnh:

"Tiến lên, cận chiến với quân địch!"

Không liều mạng không được, Tộc Cự Nhân toàn những người cao lớn, trong quá trình so đấu hỏa lực tầm xa này, bọn chúng bị thiệt thòi rất nhiều.

Kết quả của việc xông lên chỉ đơn giản là tiếp tục chịu trận.

Cận chiến là không thể nào, chỉ cần quân địch tới gần, quân viễn chinh liền lùi về phía sau.

Dù sao vũ khí công kích cũng là ma pháp nỏ, không có yêu cầu cao về người sử dụng, chỉ cần nghiêng người nhắm về phía sau rồi bắn là được.

Đều là thân thể máu thịt, cho dù Tộc Cự Nhân da dày thịt béo, nhưng khi bị trúng tên thì cũng sẽ cảm thấy đau.

Chỉ trong nháy mắt, đám cự nhân liền phát ra những tiếng kêu thảm thiết truyền khắp toàn bộ chiến trường. Dù đang ở trên không trung, nhưng Hudson cũng chú ý đến cảnh tượng thảm khốc này.

"Hừ!"

Mỹ phụ Tinh Linh hừ lạnh một tiếng để thể hiện sự tức giận của mình, sau đó dùng tinh thần lực truyền âm nói:

"Tiểu Bạch, nếu chúng ta cùng nhau ra tay, có cơ hội bắt được cái gã chán ghét ở đối diện không?"

Chiến trường bên dưới chịu thiệt thòi, muốn lật bàn trong thời gian ngắn, biện pháp tốt nhất chính là bắt giữ chủ soái của đối phương.

Con Độc giác Thánh Thú lắc lắc đầu, như thể đang gặp phải chuyện kinh khủng gì đó, nó nhanh chóng mang theo Delise xoay người bỏ chạy.

Chuyện này làm thiếu phụ Tinh Linh tức đến đỏ cả mặt, bà ta vội vàng kéo con độc giác thú lại rồi nghiêm nghị khiển trách:

"Tiểu Bạch, ngươi phát điên gì vậy, ta đang hỏi ngươi đó, chạy loạn cái gì?"

"Nữ nhân ngu xuẩn, ai chạy loạn, ta đang cứu mạng của ngươi đó!"

"Một con Cự Long + một con Đại Địa Chi Hùng, ngươi có thể đánh thắng được ai?"

"Không thấy hình thể của đối phương sao, rõ ràng là đã mò tới cảnh cửa Thánh Vực cấp 2 rồi. Ta cảm thấy chỉ một mình con rồng kia thôi là đã đủ cân hai chúng ta rồi."

"Delise, chẳng lẽ ngươi coi trọng tên mặt trắng đó sao, nhưng vì xấu hổ nên mới cố ý dâng tới tận..."

Chương 1233: Tâm Lý Chiến

Không đợi Độc Giác Thú nói hết lời, thiếu phụ Tinh Linh đã vả cho nó một cái tát.

Độc giác Thánh Thú của người ta đều là thuần tịnh vô hạ, còn con độc giác Thánh Thú của bà ta lại là một kẻ lưu manh, thường xuyên làm cho bà ta tức giận.

"Tiểu Bạch, mau trở về, ta còn phải chỉ huy chiến đấu nữa!"

Trong lúc răn dạy, mỹ phụ Tinh Linh cũng từ bỏ suy nghĩ bắt vua trước. Thực lực của Hudson thoạt nhìn rất là bình thường, nhưng tọa kỵ của hắn lại rất mạnh.

Nếu như đánh nhau, bị người ta đánh cho một trận đánh thì cũng không có lời.

Còn về phần nguy hiểm, Delise lại không lo lắng. Tất cả mọi người đều là Thánh Vực, cho dù đánh không lại thì cũng không có chuyện bay mau ngay lập tức được.

Nhiều nhất là chật vật trốn trong quân đội, chờ viện binh tới thôi.

"Delise, nếu ngươi muốn bắt cái gã mặt trắng kia, cũng không phải là không có cơ hội."

"Chỉ cần ngươi thi triển mị lực chơi sắc dụ, làm cho đối phương buông lỏng cảnh giác, vẫn có chút cơ hội..."

Thiếu phụ Tinh Linh không thể nhịn được nữa, lập tức giận dữ nói: "Câm miệng!"

"Cái con dâm thú nhà ngươi, nếu dám nói hươu nói vượn nữa, ta sẽ thiến ngươi..."

Thấy Delise giận dữ, trong mắt của độc giác Thánh Thú lộ ra một tia đắc ý, muốn nó liều mạng —— không có cửa đâu.

Tộc Độc giác Thánh Thú cũng đã gần như diệt tuyệt rồi, toàn bộ đại lục chỉ còn chưa tới 30 con may mắn còn sống, là một con thú thiên tài có hy vọng phục hưng chủng tộc, nó không thể tùy tiện mạo hiểm được.

Trong lúc đùa giỡn, thiếu phụ Tinh Linh cũng trở về lại chiến trường, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất bối rối.

Chẳng phải chỉ hỏi thăm một câu thôi sao, có cần phải phản ứng thái quá như vậy không?

Đúng là quân đội Tinh Linh bị thiệt hại không nhỏ trong chiến trường bên dưới, nhưng người bị tổn thất lớn nhất vẫn là Liên quân Thượng Cổ Di tộc.

Sau khi chịu thiệt lúc ban đầu, các Ma pháp sư Tinh Linh đang nhanh chóng thi triển vòng bảo hộ ma pháp với tốc độ nhanh nhất, mặc dù không thể ngăn cản toàn bộ mưa tên, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều lực sát thương của ma pháp nỏ.

Ngược lại, lũ đần Thượng Cổ Di tộc kia còn chẳng có nổi một tấm khiên mà cũng dám liều mạng xông tới phía trước, kết quả là liên tục cống hiến chiến tích cho quân viễn chinh.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vì mọi người chưa từng thấy cách chiến đấu nào lưu manh giống như quân viễn chinh hiện giờ.

Trong quá khứ, khi kỵ sĩ nhân tộc gặp phải chuyện này thì đều sẽ dũng cảm va chạm trực diện.

Quân địch thay đổi chiến thuật, nhưng dị tộc lại không thay đổi chiến thuật, cho nên mới để xảy ra bi kịch này.

Sau khi Liên quân Thượng Cổ Di tộc bị thương vong thảm trọng liền để lộ hai bên cánh của đại quân Tinh Linh, trong lúc bất tri bất giác, bọn chúng đã bị quân viễn chinh bao vậy.

Cuộc chiến này thuận lợi hơn cả mong đợi, làm cho sự tự tin của Hudson tăng lên gấp bội.

Chẳng trách kiếp trước người Mông Cổ có thể quét ngang Á Âu, nếu như vận dụng tốt chiến thuật kỵ xạ, uy lực thật sự sẽ vượt quá sức tưởng tượng.

Ma pháp nỏ kỵ binh có lực sát thương lớn hơn nhiều so với cung kỵ binh. Trong tình huống không suy tính đến vấn đề chi phí, đây tuyệt đối là một đại sát khí.

"Tiểu thư Delise, tiểu thư nghĩ kỹ chưa. Liên quân Thượng Cổ Dị tộc đã bị bao vây rồi, nếu cứ tiếp tục chiến đấu thì cũng chỉ làm gia tăng thương vong mà thôi."

"Dù sao đây cũng không phải là trận chiến của Tộc Tinh Linh, hay là đầu hàng luôn cho rồi, quân viễn chinh sẽ tiếp nhận tù binh."

"Đúng lúc là trong tay ta còn có một đội tù binh là đoàn ma pháp sư Tinh Linh, ngươi..."

Có lẽ là bị những lời này kích động, Delise thẹn quá thành giận nói: "Im miệng!"

"Nhân tộc hèn hạ, uổng cho ngươi là danh tướng đại lục, vậy mà..."

"Chờ đã, đoàn ma pháp sư đoàn của bọn ta không thể nào trở thành tù binh của ngươi được!"

"Vĩ đại..."

Dễ dàng thất thố như vậy, làm sao bà ta có thể đột phá Thánh Vực được, chẳng lẽ thiên phú của Tộc Tinh Linh mạnh như vậy sao?

Không ai có thể trả lời được câu nghi vấn của Hudson, nhưng cảm nhận về Thánh Vực ở trong nội tâm hắn đã xảy ra biến hóa.

Có lẽ Thánh Vực không liên quan gì đến việc lĩnh ngộ pháp tắc và tâm tính, mà chỉ đơn thuần dựa vào thiên phú huyết mạch.

Chẳng trách những người tu luyện ma pháp sư và kỵ sĩ đều không có yêu cầu gì về tâm tính, cũng không có pháp môn rèn luyện tâm tính.

"Tiểu thư Delise, chuyện này không có liên quan gì với Nữ Thần Tinh Linh vĩ đại. Đã ra chiến trường rồi, chúng ta đều là quân nhân."

"Quân nhân sinh ra để phục vụ cho chiến tranh, nhưng lại không thể hy sinh vô ích. Nếu một trận chiến đã được xác định là sẽ thất bại rồi thì cần gì phải tiếp tục chứ?"

"Nhân khẩu của Tộc Tinh Linh cũng không nhiều, cố gắng bảo toàn tộc tính mạng của tộc nhân mới là chuyện mà người cầm đầu như tiểu thư nên làm"

"Dựa theo công ước Thượng Cổ vạn tộc, ta có thể đảm bảo rằng các ngươi sẽ nhận được đãi ngộ của tù binh. Chỉ cần quý tộc chi trả tiền chuộc sau cuộc chiến, các ngươi liền có thể rời đi."

Hudson cố gắng lừa dối nói.

Đáng tiếc, sau một phút thất thố, thiếu phụ Tinh Linh đã bình tĩnh lại, liếc mắt đã nhìn ra dụng tâm hiểm ác của hắn.

"Nguyên soái Hudson, chẳng lẽ uy danh hiển hách của ngươi đều dựa vào múa mép khua môi mà có sao?"

"Chiếm thượng phong thì như thế nào, viện quân của bọn ta đã trên đường tới đây rồi."

"Trừ phi thuộc hạ của ngươi có thể hủy diệt được quân của ta trong vòng một giờ đồng hồ, nếu không thì... Ha ha..."

Bà ta đột nhiên trở mặt làm cho Hudson không nói nên lời. Quả nhiên là một bà lão đã sống mấy trăm tuổi, không dễ bị lừa như vậy.

"Delise, ngươi có chắc là viện binh của mình sẽ đến đúng thời hạn không?"

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta sẽ không sắp xếp người đánh chặn viện binh sao; Hoặc là ngươi cho rằng quân đội của Liên minh Thượng Cổ Di tộc đều là quân tinh nhuệ, người của ta không phải là đối thủ của bọn chúng, ngay cả việc kéo dài thời gian cũng không làm được?"

Chương 1234: Đánh Chặn

Những tiếng chất vấn này được buff thêm ma pháp, nên đã được truyền đi khắp toàn bộ chiến trường.

Rõ ràng là Hudson nói những lời này không chỉ cho Delise nghe, mà còn nói cho đám binh sĩ ở trên chiến trường nghe.

Quân đội của liên minh Thượng Cổ Di tộc có phải là tinh nhuệ hay không, những người ở đây đều có quyền lên tiếng. Đặc biệt là đám binh sĩ liên quân Thượng Cổ Di tộc đang ở trên chiến trường, bọn chúng là những người biết được nhiều tin tức nhất, trong lòng cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Ngay cả đội quân tinh nhuệ được tuyển chọn tỉ mỉ như bọn chúng mà cũng phải bị động chịu đòn khi ra chiến trường, đám đồng liêu ở phía sau thì có thể làm được gì chứ.

"Trúng kế rồi!"

Thấy sĩ khí quân tâm chịu ảnh hưởng, thiếu phụ Tinh Linh lập tức hiểu rõ.

Tiếc là sự thực đã định, muốn cứu vãn cũng không được. Toàn bộ binh sĩ của liên quân dị tộc đều biết là viện binh sẽ không thể nào đến được đây đúng thời hạn, cảm xúc khủng hoảng dần dần chi phối tinh thần của bọn chúng.

"Thủ đoạn của Nguyên soái Hudson thật là lợi hại, tiếc là bọn ta cũng không yếu ớt đến vậy. Mặc dù quân đoàn viễn chinh của ngươi được xưng mười vạn đại quân, trên thực tế cũng chỉ có hơn 35. 000 người."

"Hơn nữa còn từng trải qua nhiều cuộc chiến, không có chuyện không bị thiệt hại được. Ngoài đội quân trên chiến trường này ra, sợ là cũng chẳng còn lại bao nhiêu quân."

"Muốn chia binh chặn đánh viện binh của bọn ta thì cũng phải có quân để chia mới được. Chỉ là mấy ngàn binh mã mà thôi, có thể trì hoãn được bao nhiêu thời gian của đại quân ta chứ?"

"Nửa giờ, một canh giờ? Một chút xíu thời gian này, chỉ cần cầm cự một chút là sẽ qua."

Delise vội vàng khắc phục.

Chẳng qua những lời nói dùng để trấn an lòng người này lại chẳng có được bao nhiêu tác dụng. Ngược lại còn để lộ bằng chứng là viện quân đã bị quân địch đánh chặn.

Sau khi thành công trong việc vận dụng tâm lý chiến, Hudson chỉ cười mà không nói. Vào những lúc như thế này thì lại càng phải giữ bình tĩnh.

Hudson cũng không biết là đội quân kia của mình có thể cầm chân viện binh được bao lâu. Ban đầu hắn chỉ nghĩ là sau khi chiếm được một chút lợi lộc liền sẽ rời đi, nhưng hắn không ngờ là địch nhân lại chịu hợp tác đến vậy, khinh xa giản tòng liền giết tới.

Chỉ cần quân địch chịu mang thêm một đội bộ binh hạng nặng thì lực sát thương của ma pháp nỏ sẽ giảm đi rất nhiều. Lực sát thương của mũi tên cũng sẽ thay đổi tùy theo khoảng cách.

Trong vòng 50 bước, mũi tên có thể nhẹ nhàng xuyên thấu áo giáp của bộ binh hạng nặng; Trong vòng 70 bước thì chỉ có thể xuyên qua áo giáp bình thường.

Nếu như nới rộng khoảng ra đến bên ngoài 150 bước, khi mũi tên bay trúng áo giáp thì cũng chỉ có thể nghe được một tiếng vang, nhiều nhất chỉ lại một vết hằn trên áo giáp.

Áo giáp có thể ngăn cản mũi tên, nhưng không có nghĩa là cơ thể máu thịt cũng có thể làm được. Dù là ở khoảng cách hai ba trăm bước, nhưng bị mũi tên đánh trúng thì vẫn sẽ chết người.

Trên chiến trường dày vò là đau đớn. Trơ mắt nhìn xem từng tên binh sĩ Tinh Linh ngã xuống, trên mặt của Delise cũng dần hiện ra vẻ lo âu.

Quân đội Tinh Linh bên dưới đã liều mạng phản công, nhưng tình huống trên chiến trường lại làm cho mỹ phụ Tinh Linh cảm thấy sợ hãi. Cho dù hai bên đang chém giết trực diện với nhau, nhưng kỵ binh của nhân tộc kỵ lại không hề rơi xuống thế hạ phong.

Cộng thêm việc bị tên nỏ đánh lén liên tục, bình quân mỗi ba tên binh sĩ Tinh Linh ngã xuống thì mới có thể kéo theo một tên kỵ binh nhân tộc.

Đối với Tộc Tinh Linh mà nói, chiến đấu như vậy thực sự là lỗ sặc máu.

Chỉ cần nhìn vào quy mô của quân viễn chinh là biết, hiện giờ có thể bỏ ra hơn 30. 000 kỵ binh tinh nhuệ, điều này cũng đồng nghĩa với việc đội quân này có thể phục chế được.

Với nhân khẩu khổng lồ của nhân tộc, chỉ cần chịu bỏ tiền và tài nguyên thì có thể bồi dưỡng ra được mười vạn hay trăm vạn kỵ binh như thế này.

Ý nghĩ "rút lui" vừa mới được sinh ra đã bị Delise dập tắt.

Nếu đối kháng trực diện thì đại quân còn có thể cầm cự, nhưng nếu rút lui chỉ chẳng khác nào để lộ phần lưng của mình cho kẻ địch.

Cuộc tiêu hao chiến này vẫn đang được tiếp tục, nhưng tỷ lệ đổi mạng trên chiến trường cũng đang nhỏ dần. Hết cách rồi, ma pháp nỏ bắn nhiều, tiêu hao rất nhiều mũi tên.

Chiến thuật ban đầu là thả diều, nhưng hiện giờ đã biến thành liệu mạng đánh trực diện. Sống chết trước mắt, đại quân Tinh Linh đã thể hiện ra tố chất vốn có.

So với Delise lòng tràn đầy ưu sầu, Hudson vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. Cho dù là cận thân vật lộn thì kỵ binh vẫn sẽ có ưu thế hơn bộ binh.

Nếu cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, việc đại quân Tinh Linh này bị tiêu diệt cũng chỉ còn là vấn đề thời gian. ...

"Đừng nên dây dưa với địch nhân nữa, chỉ cần gây xáo trộn cho tiết tấu hành quân của bọn chúng là được!"

"Đi đường vòng công kích vào hai bên sườn của chúng!"

Jose không ngừng hạ lệnh.

Trận chiến chặn đánh liên quân Thượng Cổ Di tộc này chính là lần đầu tiên ông ta thực sự chỉ huy đại quân tác chiến, có thể cố gắng phát huy.

"Rút!"

"Chúng ta đi phá hủy doanh trại của quân địch!"

Hudson lệnh cho Jose cố gắng kéo dài thời gian, nhưng cụ thể muốn đánh như thế nào thì lại không nhắc tới, chỉ cần cam đoan quân đoàn Ma Thú không bị tổn thất trọng đại là được.

Quân địch rời khỏi đại doanh chưa đến 20 dặm mà đã bị Jose mang quân đánh lén năm lần, còn có 3 lần đánh nghi binh doanh trại của đối phương.

Chiến tích cụ thể ra sao thì không thể thống kê được, dù sao cũng đã đạt được mục đích là kéo dài thời gian rồi.

Đội ngũ gồm hai mươi vạn đại quân hành quân là một hàng rất dài. Chỉ cần chọn đại một vị trí tập kích là có thể gây ra hỗn loạn không nhỏ.

Chương 1235: Kết Thúc

Liên quân Thượng Cổ Di tộc vẫn còn đang tiến lên, chẳng qua tốc độ hành quân lại có chút đáng lo.

Dựa theo ước định thì lúc này bọn chúng đã phải đến chiến trường rồi mới phải, nhưng kết quả lại chỉ mới đi nửa chặng đường, chuyện này làm cho chúng vương giả cảm thấy tê cả da đầu.

Hiện giờ bọn chúng cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao khi đó mấy vạn kỵ binh Behemoth lại có thể dây dưa với bảy mươi vạn đại quân của Vương quốc Warhammer trong vòng mấy tháng trời, cuối cùng là tập hợp với đại quân thú nhân rồi giành được thắng lợi.

Tình cảnh hiện giờ của bọn chúng cũng không khác mấy, vì đề phòng kỵ binh của quân địch đánh lén, vương giả của các tộc chỉ có thể hạ lệnh kết trận tiến lên.

An toàn thì an toàn rồi, nhưng tốc độ hành quân lại bị giảm xuống rất nhiều. Bày trận hành quân trong đêm tối là một loại khảo nghiệm đối với quân đội.

Bởi vì có đường không thể bày quân trận, nên quân số bị giảm không phải do chiến đấu cũng rất nhiều. Có người không để ý dẫm lên cạm bẫy, hoặc là không cẩn thận trượt chân, hoặc là... Trong đêm tối có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra.

"Báo!"...

"Các vị vương giả, quân địch lại tập kích doanh trại của chúng ta!"

Nghe tới tin tức mà tên Tuyết Ưng thám báo truyền đến, chúng vương giả không có phản ứng gì. Hiển nhiên là vì nghe nhiều rồi, nên mọi người cũng đã chết lặng.

"Mặc kệ bọn họ, chúng ta tiếp tục tiến lên!"

"Chiến cuộc ở tiền tuyến đang rất nguy cấp, viện binh được phái ra đã rơi vào trong vòng vây của quân địch. Nếu như cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, đừng nói là bảo vệ lương thảo, sợ rằng ngay cả viện quân mà chúng ta phái đi trước đó cũng sẽ bị hủy diệt."

"Đặc biệt là quân đội của Tộc Tinh Linh, nếu như bởi vì chúng ta tiếp viện chậm chạp mà dẫn đến tổn thất nặng nề, sợ là sau này không biết nên ăn nói thế nào với đồng minh."

Mi Hầu Vương tỏ vẻ mệt mỏi nói.

Bị địch nhân nắm mũi dắt đi thật sự là làm cho người ta lo lắng. Thực sự là họ đã bị làm cho sợ rồi, nên liền dứt khoát không để ý tới nữa.

"Haizz!"

Một tiếng thở dài vang lên, những vị vương giả vốn đang muốn mở miệng phản đối cũng lựa chọn ngậm miệng.

"Nếu không có người phản đối, vậy thì truyền lệnh xuống, tăng tốc độ hành quân!"

"Dựa theo tin tức từ tiền tuyến truyền tới, đã có hơn một nửa quân đội tiền trạm chết trận, đại quân Tinh Linh cũng bị tổn thất không nhỏ."

"Tôn giả cũng bị chủ soái quân địch chọc giận, nếu như chậm thêm nữa, sợ là tôn giả sẽ trút giận lên đầu chúng ta, hậu quả như thế nào, mọi người có thể tưởng tượng được."

Âm Ảnh Vương nói một cách dứt khoát.

Những quyết sách tượng tự, ông ta đã đưa ra nhiều lần rồi. Quyền nói chuyện trong liên minh cũng đang dần mở rộng trong lúc bất tri bất giác.

Vấn đề duy nhất chính là: không có thực lực mang tính áp đảo thì sẽ rất khó làm cho mọi người thực sự chịu phục. Nên chỉ dựa vào sự thay đổi một cách vô tri vô giác, đây là một quá trình mang tính lâu dài. ...

Trận chiến đẫm máu vẫn còn đang tiếp diễn. Chiến trường giống như một cái cối xay thịt đang không ngừng thôn phệ tính mạng của binh sĩ hai bên.

Dù đã từng trải qua nhiều lần rồi, nhưng thần sắc của Hudson cũng có một tia ngưng trọng. Hắn đã nam chinh bắc chiến nhiều năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy tinh nhuệ quyết chiến.

Sau khi trải qua máu lửa tôi luyện, tối nay chính là lúc quân viễn chinh thuế biến. ...

Sắc trời dần sáng lên, ánh bình minh đầu tiên rọi xuống bên dưới, chân trời vang lên những tiếng kèn hiệu xung phong.

Viện binh của quân địch đến rồi, cuộc chiến cũng đã tiến vào hồi cuối. Số binh sĩ liên quân còn sót lại trên chiến trường còn chưa tới 3000 người, dường như chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là có thể tiêu diệt được toàn bộ quân địch.

"Ha ha..."

"Hudson, mặc ngươi muôn tính vạn toán, không ngờ cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc?"

Tiếng cười như chuông bạc đã bộc lộ niềm vui sướng trong lòng Delise.

Dày vò một đêm, cuối cùng cũng tới thời khắc lật bàn, cảm giác thật sự đã lộ rõ trên gương mặt.

"Tiểu thư Delise, đừng cao hứng quá sớm, xem thử trên chiến trường có bao nhiêu Tinh Linh còn có thể nhúc nhích đi."

"Được rồi, trận chiến tới lúc kết thúc rồi, chúng ta có duyên gặp lại."

Nói xong, Hudson lập tức hạ lệnh rút quân.

Chiến đấu tiến hành đến hiện tại, quân viễn chinh cũng đã vô cùng mệt mỏi, nếu như đánh tiếp, có lẽ sẽ tiêu diệt được toàn bộ quân địch trước mắt, nhưng phe mình cũng bị tổn thất thảm trọng.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Hudson, tâm trạng của thiếu phụ Tinh Linh lập tức vô cùng tồi tệ.

Chỉ còn kém một chút nữa là toàn quân bị diệt, chỉ có thể giữ được một số tàn binh, dù có nhìn thế nào cũng thấy thất bại.

Chỉ trong nháy mắt, lửa giận của Delise bành trướng đến cực hạn, nhưng sau khi nghĩ đến sự chênh lệch thực lực giữa đôi bên, bà ta cũng dập tắt suy nghĩ tìm Hudson đánh một trận, ánh mắt nhìn về phía viện quân đã tràn đầy sát khí.

Rõ ràng là Tộc Tinh Linh chỉ tới để giúp đỡ, nhưng kết quả lại biến thành quân chủ lực trên chiến trường, mà đồng minh thì lại trở thành người xem náo nhiệt.

Đội quân mà liên minh Thượng Cổ Di tộc phái tới đồng hành cũng đã chết gần hết rồi, chỉ có một số ít người còn đang sống rải rác trên chiến trường, nếu không quan sát tỉ mỉ là sẽ không phát hiện ra.

Nhìn không thấy cũng chẳng khác nào không tồn tại, sau khi sau khi bỏ qua những tên đồng đội này, Delise trực tiếp gán cho liên minh Thượng Cổ Di tộc một cái mác không đáng tin cậy.

Chỉ có mấy ngàn kỵ binh nhân tộc mà lại có thể ngăn chặn hai mươi vạn đại quân lâu như vậy sao?

Một khi hạt giống hoài nghi được chôn xuống, nó sẽ giống như một cây gai ở sâu trong nội tâm của thiếu phụ Tinh Linh, dù có muốn vứt bỏ cũng không được.

Chương 1236: Tan Cuộc

Chẳng qua lý trí nói cho bà ta biết, liên minh Thượng Cổ Di tộc sẽ không thể nào hố đồng minh vào lúc này. Không có sự ủng hộ của Tộc Tinh Linh, liên minh Thượng Cổ Di tộc chắc chắn sẽ bị nhân tộc tính sổ sau cuộc chiến.

Delise nhìn qua hướng Hudson rời đi rồi lẩm bẩm: "Đây cũng là một trong những toan tính của ngươi sao?"

"Nếu như danh tướng của nhân tộc đều lợi hại như thế, vậy Tộc Tinh Linh sống sao nổi nữa!"...

Husdon thoát khỏi chiến trường, từ trên cao nhìn xuống đám binh sĩ đang rút lui rồi âm thầm thở dài một hơi.

"Dừng lại chỉnh đốn một chút, thống kê con số thương vong của các đội."

"Mục sư cố gắng hết sức cứu chữa cho các thương binh, nếu như có thể sử dụng ma pháp dược tề thì cố gắng đừng sử dụng thần thuật."

Thẳng thắn mà nói, vị trí hiện giờ cũng không an toàn, vì chỉ nằm cách chiến trường tầm ba mươi dặm thôi.

Nhưng quân viễn chinh đã rất mệt mỏi, quân địch cũng bị giày vò một ngày một đêm, cũng đang trong tình trạng kiệt sức.

Nếu như trong tay Hudson có thêm hai vạn kỵ binh thì hắn nhất định sẽ giết cái hồi mã thương.

Còn giờ thì quên đi, dùng tinh nhuệ của vương quốc để đổi quân với liên minh Thượng Cổ Di tộc, dù có nhìn thế nào cũng thấy không có lời. ...

"Nguyên soái, lần này là do ta tham công, không thể câu kéo đủ thời gian cho đại quân, mời ngài..."

Không đợi Jose nói hết lời thỉnh tội, Hudson đã cười ha ha rồi nói:

"Không, ngươi không chỉ không sai, ngược lại còn có công!"

"Bỏ qua cơ hội tiêu diệt tàn binh của quân địch để đổi lấy cơ hội đánh bại quân chủ lực của đối phương, dù có nhìn thế nào cũng đều là lời to."

"Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, nếu như có cơ hội thiêu hủy đại doanh của quân địch, dù là ta cũng sẽ từ bỏ kế hoạch chặn đường."

Nghe xong lời Hudson nói, Jose càng thấp thỏm hơn.

Ông ta nào có muốn công phá đại doanh của quân địch, đây hoàn toàn là dựa theo lời dặn của Hudson, chơi trò "vây Nguỵ cứu Triệu" với quân địch.

Nhưng sau khi chơi được vài lần thì Jose liền bị quân địch nắm rõ binh lực của mình, đối phương cho rằng ông ta có ít nhân mã như vậy là sẽ không thể nào công phá doanh trại được.

Quân địch không chịu quay về, làm cho kế hoạch đánh nghi binh ban đầu biến thành cường công.

"Nguyên soái, sau khi chúng tôi công phá đại doanh của quân địch cũng không phát hiện được bao nhiêu vật tư lương thảo."

"Ngoài một vạn quân địch ở lại phòng thủ ra, số còn lại đều là thương binh. Vì chuyện này mà bị thiệt hại 300 kỵ binh Ma thú, chiến tích này thật sự rất bình thường!"

Jose vội vàng giải thích.

Chiến tích tốt hay xấu thì phải xem là so với ai.

Nếu so với chiến dịch do Hudson chỉ huy, việc hy sinh 300 tên kỵ binh Ma thú đổi lấy thành quả như vậy thực sự là rất bình thường.

Ngay cả trong chiến dịch cường công năm vạn viện quân của phe địch trước đó, quân đoàn Ma thú cũng không bị tổn thất nhiều như vậy.

Nhưng mà sổ sách lại không thể tính như vậy, bởi vì không phải lần nào cũng có thể gặp được nhân tố heo đồng đội như chiến dịch lần này.

"Tướng quân Jose, nếu chỉ xét về phương diện chiến thuật thì trận chiến lần này đúng là không chiếm được nhiều lợi ích."

"So với những chiến tích trước đó của chúng ta, chiến dịch này càng không đáng giá nhắc tới. Nhưng chiến tranh không chỉ xét về mặt quân sự, mà còn có cả chính trị."

"Lần này là do viện quân của Liên minh Thượng Cổ Di tộc hành động chậm chạp nên mới khiến cho quân đoàn Tinh Linh bị chúng ta đánh tàn, Tộc Tinh Linh có thể không tức được sao?"

"Một khi sinh ra vết rách, sau này có muốn bù đắp cũng không phải là chuyện đơn giản. Ít nhất là trong ngắn hạn, Tộc Tinh Linh sẽ không thể nào phái thêm viện quân cho bọn chúng nữa."

"Về mặt quân sự, ngoài hơn 20. 000 thương binh kia không được tính là chiến tích ra, chúng ta có thể tính được đại khái thành quả."

"Đầu tiên là tiêu diệt 15. 000 quân hậu cần của phe địch, lại đánh trọng thương hơn 20. 000 viện quân của địch nhân, bên phía của ông còn cống hiến chiến tích diệt 10. 000 quân địch, tính sơ qua thì chiến dịch lần này chúng ta đã tiêu diệt được hơn 45. 000 quân địch."

"Nếu như tính thêm chuyện các ngươi đánh lén ở nửa đường cùng với nhân số bị giảm không phải do chiến đấu của phe địch, lần này liên quân dị tộc bị tổn thất chừng 50. 000 người."

"Mặc kệ trong doanh trại mà ngươi thiêu hủy có bao nhiêu lương thảo, hiện giờ quân địch cũng đã bị đoạn lương rồi, sĩ khí quân tâm đã bị trọng thương."

"Có lẽ các tộc đều sẽ tư tàng một phần lương khô mang theo bên người, nhưng số lượng chắc chắn sẽ không quá nhiều. Không chừng bọn chúng sẽ vì vấn đề lương khô này mà cãi nhau một trận."

"Hiện giờ ở trước mặt bọn chúng có hai con đường, hoặc là dùng những thi thể ở trên chiến trường làm quân lương, hoặc là giết tọa kỵ gia súc để bổ khuyết lỗ thủng."

"Binh sĩ của Liên minh Thượng Cổ Di tộc thì không sao, nhưng binh sĩ của Tộc Tinh Linh thì nhất định sẽ không chịu nổi chuyện dùng thi thể của đồng bọn làm lương thực."

"Lý niệm của hai bên bất đồng, nên chắc chắn sẽ phát sinh xung đột."

"Huống chi còn có chúng ta nữa, trong hai trăm dặm đường sau này, quân địch sẽ không dễ di chuyển như vậy!"

Kinh hỉ tới quá đột nhiên, Hudson đều có chút ngơ ngác.

Nếu như đại doanh của quân địch vẫn còn, mặc kệ có thiếu lương thực hay không thì cũng đều có thể lén lút giải quyết.

Nhưng hiện giờ toàn bộ binh sĩ đều biết lương thảo đã bị thiêu hủy, các quan quân lấy thịt ra làm quân lương thì sẽ lập tức bị lộ.

Trong nội bộ liên minh Thượng Cổ Di tộc có vô số chủng tộc, một số ít chủng tộc đã quen với việc ăn thi thể của đồng bọn rồi, nhưng đa phần đều mang lập trường bài xích.

Liên minh vốn là không ổn định, nội bộ bị phân hóa đã là chuyện tất nhiên.

Chương 1237: Viện Binh ... Đến

Nhiều nhân tố bất lợi như vậy chồng chất lên nhau, Hudson không tin là mình sẽ không tìm được cơ hội đánh trọng thương quân địch.

Đi chung với niềm vui là một chút sầu lo. Số lượng quân đội đi theo Hudson ra chiến trường cũng càng ngày càng ít.

Từ lúc xuất chinh là 35. 000 người, đánh tới hiện giờ chỉ còn lại chưa tới 30. 000, trong đó còn bao gồm cả 5. 000 tên thương binh.

Nếu không phải quân viễn chinh vẫn luôn giành được thắng lợi, ẩn đi sự ảnh hưởng do thương vong mang lại, sợ là sĩ khí quân tâm đã phải chịu ảnh hưởng rồi.

Cho dù như thế nào, sau trận chiến này, hắn nhất định phải tiến hành chỉnh đốn lại đại quân. ...

Trên chiến trường, liên quân dị tộc đã tụ hợp lại với nhau, bầu không khí vô cùng thê lương.

Bằng mọi giá chạy đến tiếp viện, không ngờ vẫn để xảy ra kết quả thảm thiết này. Dù biết là quân địch chưa đi được bao xa, nhưng không ai dám đưa ra đề nghị đuổi theo.

Mọi người đều đã kiệt sức rồi, nếu như đuổi theo, gặp phải quân địch được nghỉ ngơi mấy tiếng thì chẳng khác nào đang nộp mạng.

"Các ngươi làm cái gì vậy, tại sao lề mề chậm chạp tới bây giờ mới đến?"

Delise đằng đằng sát khí chất vấn.

Bà ta mang theo một quân đoàn Tinh Linh đầy đủ biên chế tới đây, vốn cho rằng có thể đánh ra uy danh của Tộc Tinh Linh.

Nhưng nào ngờ, vừa ra tiền tuyến chỉ có mấy ngày thì suýt chút nữa bị hủy diệt hoàn toàn.

Chuyện này nhất định phải có một lời giải thích cho trong tộc. Nếu không, dù là cường giả Thánh Vực thì cũng sẽ bị phạt sau khi quay về.

Nhưng Delise lại cảm thấy mình rất oan ức.

Bà ta chấp nhận lời mời xuất binh chi viện của liên minh Thượng Cổ Di tộc, nhưng cuối cùng lại bởi vì viện binh không đến đúng hạn, dẫn đến đại quân bị tổn thất nặng nề, trách nhiệm này đương nhiên phải do liên minh Thượng Cổ Di tộc đến gánh chịu.

Còn giai đoạn giữa đã xảy ra chuyện gì, đó là chuyện của liên minh Thượng Cổ Di tộc, Delise chỉ cần níu chặt lấy việc bọn chúng không thực hiện ước định là được rồi.

Còn về những ảnh hưởng sau này, Delise hoàn toàn không quan tâm. Điều kiện tiên quyết của tình hữu nghị là ngang hàng với nhau, màn thể hiện của liên minh Thượng Cổ Di tộc thật sự rất khó có thể nhận được sự tôn trọng của bà ta.

Xích mích này cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục, từ lúc xuất binh tham chiến, liên minh Thượng Cổ Di tộc đã không có đường lui.

Chiến tranh đánh tới hiện giờ, cho dù bọn chúng muốn phản chiến thì nhân tộc cũng sẽ không tiếp nhận.

Bởi vì liên minh Thượng Cổ Di tộc mang quân xâm lược, đã gây ra cái chết của hàng triệu người, nếu như tính thêm những trường hợp tử vong gián, sợ là sẽ lên đến hàng chục triệu người.

Nhiều người chết như vậy, nếu như không có phản ứng gì, nhân tộc làm sao dám nói mình là bá chủ đại lục nữa.

Thực ra, ngay cả những lời dụ hàng chính trị của Husdon cũng đều là bánh vẽ. Nếu như để hắn đi chiêu hàng liên minh Thượng Cổ Di tộc, Hudson cũng không dám cam đoan là bọn chúng sẽ không bị thanh toán sau chiến tranh.

Từ trước đến giờ, khẩu hiệu mà Hudson hô hào cũng chỉ là "Người đầu hàng không giết" .

Không giết không có nghĩa là sẽ không truy cứu trách nhiệm.

Đây là một câu khẩu hiệu chính trị điển hình, dùng để lừa những binh sĩ Thượng Cổ Dị tộc không có học thức thì được, các quý tộc lão gia là lão làng trong giới chính trị, chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ra được vấn đề.

Đúng là Vương quốc Alpha có thể không truy cứu trách nhiệm của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, nhưng Công quốc Mosey, Vương quốc Đông, Tây Warhammer và chư quốc ở Bắc đại lục có muốn truy cứu trách nhiệm của bọn chúng hay không thì không ai nói trước được.

Kết quả cuối cùng hoặc là biến thành nô lệ, hoặc là bị các quý tộc mang ra công thẩm để cày danh vọng.

Đặc biệt là những nước có ý định chiếm giữ lãnh thổ của Vương quốc Warhammer sau này sẽ cần biểu hiện một chút ở về phương diện này.

"Tôn giả, chúng tôi bị quân địch đánh chặn ở trên đường, phải trả một cái giá thê thảm đau đớn mới thoát khỏi vòng vây."

"Vì có thể đến tiền tuyến tiếp viện kịp lúc, chúng tôi còn bỏ qua cả đại doanh ở hậu phương, khiến cho hơn 10. 000 quân phòng thủ và 20. 000 thương binh bị bọn chúng tàn sát!"

Âm Ảnh Vương bị đẩy ra ngoài nên liền ra vẻ khổ sở giải thích.

Lão đại không dễ làm, ông ta còn chưa kịp trở thành lão đại của liên minh Thượng Cổ Di tộc đã bị đẩy ra chắn bom rồi.

Lỡ như tính tình của vị Tôn giả trước mặt này này không được tốt lắm, trong lúc lửa giận công tâm, vả cho ông ta cái thì chẳng phải là sẽ chết vô ích sao.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc không có năng lực để ra mặt cho ông ta, Tộc Âm Ảnh nhỏ yếu cũng không dám nghĩ tới trả thù.

"Đồng minh" chẳng qua chỉ là một tấm màn che, sau khi liên tục thất bại trên chiến trường, quyền nói chuyện của liên minh Thượng Cổ Di tộc cũng đang không ngừng bị suy yếu.

Delise vốn đang muốn phát tiết cơn giận, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bà ta bỗng nhiên kiềm nén cơn giận rồi ra vẻ bất đắc dĩ nói:

"Thôi, chuyện đã xảy ra rồi, giờ có nói những chuyện này cũng không thay đổi được gì, vẫn là cân nhắc chiến cuộc sau này thì hơn!"

"Hudson khó chơi cỡ nào, chắc là trong lòng các ngươi đã biết rồi. Hiện giờ liên quân bị tổn thất nặng nề, lại bị mất quân nhu vật tư, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng này đâu."

"Các ngươi có biện pháp đối phó gì không?"

Thoạt nhìn thì giống như đang suy tính cho đồng minh, nhưng trên thực tế thì Delise lại chẳng thèm xem Liên minh Thượng Cổ Di tộc ra gì.

Nguyên nhân mà bà ta còn nói chuyện khách khí như vậy là vì lũ này vẫn còn giá trị lợi dụng.

Bà ta không hy vọng là bọn chúng có thể hủy diệt quân viễn chinh, nhưng chỉ cần có thể gây ra thương vong nhất định cho đối phương đã là một tin tức tốt đối với Tộc Tinh Linh rồi.

Chương 1238: Chính Trị

Nếu như liên minh Thượng Cổ Di tộc thất bại quá nhanh, sợ là quân đoàn Tinh Linh mà bà ta mang tới đây sẽ bị mất hết.

Sau trận chiến đêm qua, hầu như toàn bộ binh sĩ của quân đoàn Tinh Linh đều đang bị thương, có hơn 2/3 người đang bị trọng thương.

Nếu như để Linh mục thi triển thần thuật chữa trị, với tình trạng hiện giờ của nhóm thương binh này, sợ là sẽ có hơn phân nửa người bị thiệt mạng.

Chết trong tay địch nhân, Delise đã cảm thấy đau lòng rồi, chết trong tay người một nhà thì thực sự là không thể nào chịu nổi.

Nhưng cũng không phải là không thể cứu chữa, thần thuật quá tốn sinh mạng, nhưng còn có ma pháp dược tề mà.

Cho dù là muốn nối lại những cánh tay cái chân thì cũng có thể chờ đến khi cơ thể khỏe hơn một chút rồi làm, không cần phải vội vàng chịu chết.

Chúng vương giả ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, người nào người nấy đều tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Từ cấp độ văn minh mà nói, bọn họ chính là tù trưởng của các bộ lạc. Tuyệt đại đa số chủng tộc đều chưa có văn tự, toàn bộ tri thức đều được truyền bằng miệng.

"Tôn giả đại nhân, không dối gạt ngài. Chúng tôi đều là những kẻ thô kệch, dụng binh đánh trận chỉ toàn dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, thế cục hiện giờ là chuyện mà chúng tôi chưa bao giờ từng thấy, hoàn toàn không biết nên đánh như thế nào?"

"Mời Tôn giả chỉ thị kế sách phá cục!"

Âm Ảnh Vương kiên trì nói.

Ông ta biết rằng lời đề nghị này sẽ làm cho rất nhiều người trong liên minh cảm thấy không thoải mái, nhưng nếu như còn lựa chọn khác thì Âm Ảnh Vương cũng không muốn làm vậy.

Không có người đứng ra phản đối.

Chúng vương giả đều bị bộ dạng đằng đằng sát khí khi nãy của Delise dọa cho sợ hãi. Không ai biết là sau khi vị tôn giả này bị chọc giận sẽ xảy ra chuyện gì.

"Có cái gì mà phải suy nghĩ, tranh thủ thời gian giải quyết hậu cần tiếp tế đi! Chẳng lẽ các ngươi muốn mang theo đội ngũ đuổi bắt kỵ binh của quân nhân vào lúc này sao?"

Delise tức giận nói.

Đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ, chủ yếu là vì Thượng Cổ Di tộc quá nghèo, không nuôi nổi kỵ binh, nên mới để xảy ra tình trạng bị động chiến lược như lúc này.

Đại thế thì chỉ cần liếc mắt là có thể đoán được, nhưng việc triển khai cụ thể lại là một vấn đề lớn. Để hậu phương phái người đưa vật tư tiếp tế tới đây thì chẳng khác nào đang cống hiến chiến tích cho quân địch.

Từ khoảng cách doanh trại của hai bên cũng có thể nhìn ra, quân viễn chinh đang chuẩn bị bám chặt lấy bọn họ, không muốn để đội quân này rời đi.

Nếu chỉ đơn thuần xét về số liệu trên giấy, tổng binh lực của liên minh còn những 180. 000 người, nhiều gấp sáu lần quân địch, chiếm ưu thế tuyệt đối.

Còn hiện thực là bọn chúng cũng chỉ có ưu thế binh lực, nhưng lại không thể nào phát huy được. Muốn phản công cũng không tìm được cơ hội ra tay.

Chúng vương giả đối mặt nhìn nhau, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng. Phương án để giải quyết vấn đề lương thảo là có, nhưng không ai dám nói ra vào lúc này. ...

Thăm hỏi thương binh, danh sách thiệt hại, sửa chữa chiến báo...

Đại chiến kết thúc, Hudson lại càng bận rộn hơn.

Trước khi xuyên không thì phải viết báo cáo, không ngờ là sau khi xuyên không mà cũng phải viết báo cáo. Điểm khác biệt nằm ở chỗ: trước đó do bản thân mình viết, còn phải sửa đổi và bị chửi, hiện tại hắn chỉ cần ký tên mà thôi.

Chiến tích không chỉ là thành quả trên chiến trường, mà còn phải lấy để tuyên truyền với bên ngoài.

Không phô trương một chút là không được, tổn thất nhiều tinh nhuệ như vậy, nếu không có một chút thành quả, sợ là không tiện ăn nói với đám người trong nước.

Trải qua một đêm chiến đấu, trong quân lại xuất hiện thêm một căn bệnh dữ.

Trong quân đội của Vương quốc vẫn luôn tồn tại một quy tắc ngầm, sĩ quan nhận mệnh nhất định phải tuân theo nguyên tắc: "Xuất thân hơn thực lực hơn năng lực".

Trừ phi là đến thời khắc sinh tử tồn vong, không có lựa chọn nào tốt hơn thì mới có thể lựa chọn phá vỡ quy tắc trò chơi.

Lúc trước Hudson có thể thượng vị là vì hắn mạnh, hơn nữa còn là cường giả số một trong Vương quốc, đám quan binh bên dưới đều chịu phục hắn.

Đối mặt với cục diện rối rắm không có người có thể dọn dẹp, mọi người chỉ có thể đẩy hắn thượng vị.

Nhưng tình huống hiện giờ vẫn còn chưa tới nước đó. Nếu Hudson muốn điều chỉnh nhân sự thì nhất định phải tuân thủ quy tắc.

Trong cuộc chiến đêm qua, quân đoàn Ma thú đã bị tổn thất nặng nề, một phần nguyên nhân là vì bế tắc trong lúc phối hợp với đồng đội.

Việc Jose đảm nhiệm quan chỉ huy tạm thời làm cho các quý tộc trong quân cảm thấy bất mãn, nên hiệu suất thực thi mệnh lệnh cũng giảm sút.

May mắn chỉ là nắm quyền tạm thời, nếu như là được thăng chức luôn, sợ là đám người bên dưới sẽ gây chuyện ầm ĩ.

Cuối cùng, quân viễn chinh chỉ là một đội tinh nhuệ chắp vá, Hudson chỉ có thể dựa vào uy vọng của bản thân để điều khiển đội quân này.

Các sĩ quan cao tầng trong quân đều có lai lịch lớn, thân phận và địa vị đều không hề thấp hơn Hudson.

Không có chuyện cải cách gì ở đây, trận quyết chiến cuối cùng đã sắp tới gần rồi, thứ quan trọng nhất hiện giờ chính là sự ổn định.

Dù gì thì cái quy tắc ngầm này cũng không chỉ lưu hàng trong quân viễn chinh, mà toàn bộ đại lục Aslante đều chơi như vậy.

Nếu như tất cả mọi người đều có khuyết điểm này, vậy thì cũng không thể tính là khuyết điểm.

Ít nhất là quân đội Vương quốc còn chưa bị cố hóa, Hudson còn có thể bổ nhiệm một số ít quý tộc có thân phận tương đối và thực lực mạnh thượng vị, cũng có bổ nhiệm cho những quý tộc có thực lực mạnh hơn nhưng xuất thân hơi kém thượng vị.

Chủ yếu là do năng lực quá hư vô mờ mịt, rất khó làm cho mọi người chịu phục, không giống với thực lực, có thể nhìn thấy ở bên ngoài, không phục thì chỉ cần kéo ra ngoài đánh cho một trận là sẽ chịu phục.

Chương 1239: Bệnh Dữ

Thường thì xuất thân tôn quý + thực lực cường hãn sẽ là đại tướng trong quân, chủ soái dự bị.

Nếu như biết cách làm người, được bổ nhiệm thành chủ soái cũng là chuyện rất bình thường.

Nghe thì giống như một trò đùa, nhưng so với việc Vương tử Caesar vừa xuất đạo liền đảm nhiệm chức vị chủ soái năm đó thì chuyện này đã là rất thận trọng rồi.

Thật ra tình hình của quân viễn chinh còn khá tốt. Mọi người đều biết chuyến đi lần này nguy hiểm như thế nào, nếu như không có chút năng lực nào thì sẽ không được đưa vào trong quân đội.

"Ai!"

Sau khi thở dài một hơi, Hudson chỉ đành gạch bỏ tên Jose ra khỏi danh sách.

Trong tứ đại quân đoàn của quân viễn chinh, quân đoàn Ma thú có binh lực ít nhất, nhưng vì sức chiến đấu rất mạnh, nên có địa vị cao nhất, được xưng là quân đoàn số một của Vương quốc.

Vì tranh đoạt vị trí này, các đại quý tộc đều sắp phải đánh nhau, cuối cùng thì Hudson tuyên bố do bản thân hắn đại diện mới lắng lại cuộc phong ba này.

Vừa đại diện liền giữ chức đến hiện giờ, hắn vốn định nâng đỡ Jose thượng vị, nhưng hiện giờ lại phát hiện có quá nhiều lực cản, nên chỉ có thể hủy bỏ kế hoạch.

Muốn bổ nhiệm một tên bình dân đảm nhiệm quân đoàn trưởng, trừ phi là cường giả Thánh Vực, nếu không là sẽ không thể nào phục chúng.

Đương nhiên, nếu như thật sự là cường giả Thánh Vực thì cũng đã không phải là bình dân. Dù là ở quốc gia nào, cường giả Thánh Vực cũng đều có thể lấy được một tước vị không tệ.

"Xin lỗi Jose tiên sinh rồi!"

Hudson ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Hiện giờ hắn không chỉ gạch bỏ vị trí quân đoàn trưởng của Jose, mà còn gạch luôn con đường làm quan trong Vương quốc của ông ta.

Không ai muốn có thêm một người đến chia bánh ga tô, kết quả của việc bại lộ sớm trước mặt quý tộc chính là không có cơ hội vào sân chia bánh.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những nỗi oan mà Jose đã phải gánh chịu trước đó sẽ bị phóng đại rồi tuyên truyền.

Ngay cả khi lập được quân công thì cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể bước vào giới quý tộc.

"Nguyên soái, chuyện này không liên quan gì đến ngài. Cho dù mọi người đều đồng ý cũng vô dụng, bệ hạ không muốn nhìn thấy ta xuất hiện ở trước mặt người!"

Jose khổ sở nói.

Tia may mắn cuối cùng trong lòng ông ta cũng bị dập tắt.

Từng trải qua huy hoàng, muốn bắt đầu lại từ đầu là chuyện thật sự rất khó.

Thực ra, nếu như mục tiêu mà Jose nhắm đến không phải là quân đoàn trưởng, mà là bách phu trưởng, có lẽ mọi người sẽ chịu nể mặt của Hudson.

Nhưng mà dù sao ông ta cũng từng đại bại một trận gồm mười mấy vạn người, cho dù chỉ là đảm nhiệm phó soái, nhưng không ai dám tin tưởng.

Chuyện này cũng không khác người đã từng đảm nhiệm chức vị phó tổng giám đốc cửa một tập đoàn đa quốc gia, dù có chán nản như thế nào thì cũng không có khả năng bắt đầu lại từ đầu ở một công ty nhỏ.

Nguyên nhân mà Hudson không nhắc nhở Jose là vì hắn biết rõ người thường có tâm lý may mắn, nếu không thử nghiệm một chút thì nhất định sẽ không cam tâm.

Nên hắn liền cho một cơ hội, cắt đứt luôn tưởng niệm của Jose, để ông ta yên tâm ở lại làm việc bên cạnh hắn.

"Jose tiên sinh, ông không cần phải nghĩ quá nhiều. Quốc vương bệ hạ cũng có nỗi khó xử của ngài, chủ yếu vẫn là vì căn bệnh dữ ở trong quân đội Vương quốc đã hại ông."

"Những tệ nạn này, sớm muộn gì cũng phải thay đổi. Đợi sau khi chiến tranh đại lục kết thúc, ta sẽ đề xuất lên Vương quốc để thanh trừ căn bệnh dữ này."

Hudson bày tỏ thiện ý nói.

Làm một vị "trung thần", hắn tuyệt đối không thể nói xấu Quốc vương của mình ở trước mặt thuộc hạ, đây là vấn đề nguyên tắc.

Còn về chuyện thanh trừ bệnh dữ trong quân đội, nghe một chút là được.

Hiện giờ đang là thời chiến tranh, thoạt nhìn không phải là lúc thích hợp để tiến hành cải cách, nhưng lại là thời điểm mà Vương quốc nhất có động lực để cải cách quân chế nhất, cũng là lúc mà tập đoàn lợi ích dễ đưa ra nhượng bộ nhất.

Chờ đến khi chiến tranh đại lục kết thúc, không còn nguy cơ nữa, lúc đó còn cải cách làm quái gì?

Cải cách hay không là một chuyện, có nhắc tới hay không lại là một chuyện khác.

Làm Nguyên soái của Vương quốc, Hudson có nghĩa vụ làm cho quân đội Vương quốc trở nên mạnh mẽ.

Nếu không làm được, đó là do các nhóm lợi ích cản trở, mà không phải kẻ làm Nguyên soái như hắn không làm tròn trách nhiệm.

Chỉ cần mang danh nghĩa cải cách, những nhóm người có khát vọng thay đổi hiện trạng sẽ tự động dựa sát vào hắn.

Lúc đầu Hudson ghét nhất chính là kéo bè kết phái, nhưng hiện thực nói cho hắn biết, muốn lăn lộn được tốt thì không thể không kéo bè kết phái.

Đặc biệt là khi thân phận địa vị cao đến một trình độ nhất định, bạn không chỉ đại diện cho bản thân mình nữa, mà còn đại biểu cho một đoàn thể.

Kết cục của những người cô đơn thường không được tốt lắm. Đa số những nhân vật anh hùng bất hạnh kia đều vì không hiểu rõ được chuyện này nên mới ngủm. ...

Trong đại doanh của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, bầu không khí đang vô cùng căng thẳng.

Doanh trại bị hủy, không chỉ tổn thất lương thảo, mà doanh trướng, quân giới có tính tiêu hao, các loại vật tư đều bị thiêu hủy trong ngọn lửa hừng hực.

Khoảng thời gian đói khổ lạnh lẽo chính là lúc gian nan nhất, một số ít chủng tộc không thể chịu đói đã vươn tay về phía thi thể của chiến hữu.

Giấy không gói được lửa, tất cả mọi người đều đang chịu lạnh chịu đói, mà có người lại đang ở đó ăn thịt nướng, muốn không bại lộ cũng khó.

Sau khi phát hiện người của bộ lạc mình bị đồng minh mang đi nướng, chuyện này ai mà chịu được?

Một vài chủng tộc đối địch có quan hệ không tốt đã trực tiếp ra tay đánh nhau ngay ở trong doanh trại, chờ khi vương giả của các tộc tới tham gia, trên mặt đất lại có thêm một đống thi thể.

Chương 1240: Án Mạng

Xảy ra án mạng, chuyện này liền trở nên ngày càng phức tạp. Có đạo lý hay không cũng đã không quan trọng, vương giả của các tộc đều chỉ bênh người thân mà không cần đạo lý.

Lúc đầu còn có vương giả đứng ra khuyên can, nhưng mà khuyên một hồi thì ngay cả bộ tộc của mình cũng bị cuốn vào.

Nếu như không vì còn có mối đe dọa quân viễn chinh, sợ là nội bộ liên minh đã xảy ra nội chiến rồi.

Gặp được loại đồng minh này, Delise cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng vì thế cục, bà ta chỉ đành ra mặt hòa giải.

"Hiện giờ chỉ còn cách đại doanh không đến hai trăm dặm đường nữa thôi, mọi người chỉ cần tăng nhanh tốc độ hành quân, trong vòng ba bốn ngày là đến."

"Nhưng mà các ngươi đã làm ra những chuyện gì?"

"Vì một miếng ăn, vậy mà lại ra tay với cả thi thể của chiến hữu, thực sự là cầm thú!"

"Toàn bộ những người tham gia vào chuyện này đều bị đày vào trong cảm tử doanh. Sau này, bọn chúng sẽ phải chấp hành những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, dùng máu tươi để chuộc tội cho hành vi của bản thân!"

"Từ giờ trở đi, tất cả thi thể đều phải bị thiêu huỷ, nếu như lại để xảy ra những chuyện tương tự, giết hết không tha!"

"Đừng có mà xem nhẹ chuyện này, nếu như bây giờ các ngươi không giải quyết được, ta sẽ không ngại giúp các ngươi hạ quyết tâm."

Delise nghiêm khắc cảnh cáo.

Đối mặt với một liên minh Thượng Cổ Di tộc đang có mâu thuẫn nội bộ nặng nề, muốn làm cho các bên đều hài lòng là chuyện không thể, vậy thì chỉ có thể ủng hộ cho một bên.

Tinh Linh rất kiêu ngạo, nên bà ta sẽ chọn ủng hộ bên có lý niệm gần với mình nhất. Chuyện dùng thi thể của chiến hữu làm thức ăn một hành động man rợ, nên nhất định phải nghiêm ngặt đả kích.

Hiện giờ chỉ mới bắt đầu, chỉ có một số ít chủng tộc tham gia, nếu như không lập tức ngăn chặn làn gió này, không chừng vào một ngày nào đó, ngay cả Tinh Linh cũng được đưa lên vỉ nướng.

Nếu như cảnh tượng đó thật sự xuất hiện, Delise dám cam đoan, mình nhất định sẽ nổi điên.

"Tôn giả nói đúng, đối với những chủng tộc man rợ này, chúng ta nhất định phải nghiêm trị!"

Âm Ảnh Vương dẫn đầu phụ họa nói.

Muốn thống nhất liên minh Thượng Cổ Di tộc thì nhất định phải thành lập hệ thống văn minh trước. Dựa theo cách chơi man rợ như hiện giờ, cho dù có thống nhất được liên minh thì sự thống nhất đó cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Với lực lượng của Tộc Âm Ảnh, dù có cố gắng thế nào cũng không thể làm được chuyện này. Muốn hoàn thành kế hoạch này thì nhất định phải có được sự ủng hộ của Tộc Tinh Linh.

Còn chuyện đắc tội với người thì hoàn toàn không cần phải lo. Những chủng tộc có tham dự vào chuyện này đều đã bị xếp vào trong cảm tử doanh hết rồi.

Với sức chiến đấu mạnh mẽ mà quân địch vừa thể hiện, ngay cả những nhiệm vụ bình thường cũng đều tràn ngập nguy hiểm, huống chi là chấp hành những nhiệm vụ nguy hiểm nhất.

Thấy có người dẫn đầu, ngoài những vị vương giả xui xẻo có liên quan đến vụ án này ra, đám vương giả còn lại đều bày tỏ ủng hộ, chỉ sợ bị Delise nhớ thương. ...

Phong ba lắng lại, nhưng vấn đề lại chưa được giải quyết. Trong tình huống bình thường, lộ trình này chỉ cần ba bốn ngày là đến, dù là thiếu lương thực thì cũng có thể kiên trì được, nhưng tình huống hiện giờ lại không bình thường nha.

Quân viễn chinh cách liên quân dị tộc quá gần, đi tuần tra thường ngày đều có thể gặp được du kỵ của đối phương. Sự yên bình hiện giờ là vì đối phương đã mệt mỏi, nhưng sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, quân viễn chinh nhất định sẽ quay lại gây chuyện với bọn chúng.

Trong bối cảnh như vậy, tốc độ hành quân đương nhiên là bị ảnh hưởng rất nhiều. Hơn nữa trong quân còn có một đống thương binh, Delise có thể không quan tâm đến thương binh của các đồng minh khác, nhưng nhất định phải để tâm đến thương binh Tộc Tinh Linh.

Trong bối cảnh như vậy, tốc độ di chuyển của đại quân sẽ thấp hơn trình độ bình thường. Đoạn đường vốn chỉ cần hành quân ba bốn ngày là đến, nhưng hiện tại sợ là năm sáu ngày cũng chưa chắc có thể đến được.

Những chủng tộc ăn tạp thì còn tốt, không có lương thực thì dùng lá cây, vỏ cây, rễ cỏ... Đều có thể ăn cho qua ngày.

Nhưng các chủng tộc khác thì không được, bây giờ vẫn còn có sức để chiến đấu, nhưng sau khi bị bỏ đói mấy ngày thì sẽ hoàn toàn không còn sức lực nữa.

Nghĩ tới lúc quân địch phát động tổng tiến công, mà binh sĩ nhà mình lại bởi vì quá đói dẫn đến toàn thân bủn rủn, không đủ sức cầm đao thương, vậy thì sẽ rất xấu hổ.

"Tôn giả, chúng ta nên giải quyết vấn đề lương thực như thế nào?"

Quái ba đầu ra vẻ không biết hỏi thăm.

Số lượng người bị xử trí nhiều nhất trong vụ vừa rồi đều là tộc nhân của nó. Là một chủng tộc đã quen với việc ăn thịt đồng loại, nó thật sự không hiểu được cách làm của Delise.

Delise hung hăng trợn mắt liếc nhìn quái ba đầu một cái rồi tức giận nói: "Không có lương thực thì đi ra ngoài tìm!"

"Các ngươi tấn công nhanh như vậy, ta không tin là nhân tộc có thể hủy diệt được toàn bộ vật tư. Nếu như cẩn thận tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm được vật tư bỏ sót."

"Đừng quên còn nhóm chống cự có vũ trang, bọn chúng có thể cầm cự được thì trong tay nhất định có một lượng lớn lương thực vật tư."

"Cách thì ta đã nói rồi, chuyện còn lại, các ngươi tự xem rồi giải quyết đi! Nhân lúc hiện giờ quân địch đang chỉnh đốn, chúng ta phải tranh thủ thời gian động thủ, nếu chậm thì sẽ không còn cơ hội."

Nói xong, Delise liền quay người rời đi. Trực giác nói cho bà tiết là không thể ở lại lâu hơn được nữa, nếu không sẽ còn có nhiều chuyện phiền phức tìm tới cửa.

Đám người này có thể giải quyết được vấn đề thiếu lương thực hay không bà ta không biết, dù sao Tộc Tinh Linh cũng không thiếu lương thực.

Trong trận chiến đêm qua đã có không ít chiến mã bỏ mạng. Đây đều là chiến lợi phẩm của quân đội Tinh Linh, đương nhiên là không đủ để cung cấp cho toàn bộ quân đội, nhưng nếu chỉ cung cấp cho quân đoàn Tinh Linh thôi thì vẫn có thể cầm cự được vài ngày.

Chương 1241: Vong Linh Thiên Tai

Trong tầng mây, một người một rồng đang quan sát doanh trại bên dưới, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó. Vẻ mặt của Maxim là khoa trương nhất, đều sắp chảy cả nước miếng.

"Theo như tin tình báo thì nơi này chính là trụ sở của liên minh Thượng Cổ Di tộc tại tỉnh Declas. Gần đó còn có những vết hằn rất sâu của bánh xe, nếu như phải chọn nơi để giấu tài bảo mà nói, đây chắc chắn là nơi có khả năng nhất."

"Các ngươi nhìn kỹ đi, số lượng binh lính đi tuần tra ở phía tây bắc của doanh trại rõ ràng là nhiều hơn những nơi khác một chút."

"Chúng ta đã quan sát lâu như vậy rồi mà cũng không thấy có người ra vào. Ngược lại, các nhà kho ở những hướng khác thỉnh thoảng đều có người ra ra vào vào."

"Nếu như muốn động thủ, tốt nhất là phải gây hỗn loạn trong doanh trại trước, dụ đám quân phòng thủ này đi chỗ khác. Hoặc là lựa chọn cơ hội thích hợp rồi mới trà trộn vào trong, lấy lại tài bảo của chúng ta!"

Hudson mặt không đổi sắc định nghĩa lại quyền sở hữu của những tài bảo này.

Những thứ này đều do quân địch cướp được từ trong tay của các quý tộc, quý tộc trong thiên hạ đều là người một nhà, tài bảo của quý tộc Vương quốc Warhammer thì cũng chẳng khác gì tài bảo của Hudson lão gia hắn.

Hiện giờ hắn không phải đang ra tay cướp đoạt, mà là tới lấy lại thứ thuộc về mình. Tiếc là quân địch không chịu hợp tác, nên hắn chỉ có thể sử dụng thủ đoạn thô bạo.

"Hudson, số lượng quân phòng thủ của phe địch cũng không ít, nếu như đánh trực diện, ta sợ thằng ngốc Maxim này sẽ không bảo vệ được ngươi, hay là chờ tới ban đêm rồi mới động thủ đi!"

"Tiếc là những con U Linh kia không ở đâu, nếu không, chúng ta có thể nhân lúc đêm tối rồi thả bọn nó ra ngoài, đảm bảo quân địch nhất định sẽ hỗn loạn."

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Nếu như không có Belersden nhắc nhở, Hudson đều sắp quên rằng mình còn là một vị Vong linh ma pháp sư.

Nếu như xét về chuyện phá hoại trong đêm tối, Vong linh ma pháp sư mới là dân chuyên nghiệp. Dù sao động thủ ở nơi này cũng không sợ bị bại lộ thân phận.

Có một vị Vong linh ma pháp sư đã bế quan nhiều năm, sau khi ra ngoài mới phát hiện gia viên của mình bị dị tộc xâm chiếm, trong cơn phẫn nộ, vị Vong linh ma pháp sư đã thi triển thủ đoạn để trả thù, chuyện này hoàn toàn hợp tình hợp lý.

"Rút về quân doanh trước đi, đợi đêm tối chúng ta lại đến."...

Vào lúc nửa đêm, trong doanh trại của liên minh Thượng Cổ Di tộc ở tỉnh Declas vẫn đèn đuốc sáng trưng. Số lượng binh lính tuần tra không chỉ không giảm bớt, mà ngược lại còn bởi vì màn đêm buông xuống mà trở nên nhiều hơn.

"Các ngươi ở bên ngoài triệu hoán quân đoàn Vong linh công kích quân doanh của kẻ địch, không cần quan tâm thành bại ra sao, sau khi thi triển hết ma pháp liền lập tức rút lui, hành động phóng hỏa sau này sẽ do Maxim thi hành."

Hudson căn dặn đám Vong linh ma pháp sư của quân đội.

Lúc đầu hắn định làm một mình, nhưng sau đó nghĩ đến việc đám Vong linh các Ma pháp sư ở trong quân đội vẫn luôn nhàn rỗi, không có cơ hội ra sân, nên hắn bèn mang theo đám người này.

Lý do cũng có sẵn rồi, tìm cơ hội để thiêu hủy kho chứa lương thảo của quân địch tại tỉnh Declas. Một khi kế hoạch này được hoàn thành, quân địch sẽ bị tức đến nổ tung.

Một khi lương thảo ở nơi này bị thiêu hủy, cho dù có tập hợp toàn bộ cứ điểm trong phạm vi mấy trăm dặm gần đây lại thì quân địch cũng sẽ không có đủ lương thảo để cung cấp cho đại quân.

Thực ra, Hudson cũng từng nghĩ đến chuyện mang binh đánh lén nơi này, nhưng cuối cùng bị ép phải từ bỏ. Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì địa hình nơi này hạn chế hành động của kỵ binh.

Nơi đây được quân địch phái trọng binh trấn giữ, nếu không có đại quân tới, chỉ có mỗi mình Maxim, cùng lắm chỉ thiêu hủy được một phần lương thảo mà thôi.

"Yên tâm đi, Hudson. Chút chuyện nhỏ này, mấy lão già khọm bọn ta nhất định có thể làm tốt."

"Mà nói chứ, bọn ta học được Vong Linh Thiên Mạc nhiều năm như vậy rồi mà chưa từng thi triển, hôm nay nhất định phải dùng cho đã nghiền, không thể làm mất mặt Vong linh ma pháp sư được."

Lão già này nói hết lời, đám Vong linh ma pháp sư còn lại lập tức phụ họa.

Đám người này đều là những Vong linh ma pháp sư được chính phủ bồi dưỡng, nên hành vi của bọn họ đều có chừng mực, khác hoàn toàn với các Vong linh ma pháp sư trong bóng tối.

Nhưng những người học Vong linh ma pháp đều có một trái tim không an phận. Vì để không bị lạc lối đến tình trạng người người kêu đánh, bọn họ chỉ đành kìm nén những suy nghĩ không an phận kia.

Vốn dĩ bọn họ đã có cơ hội được thể hiện trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, tiếc là bị "các cụ" cướp mất cơ hội.

"Yên tâm, ở đây các vị cứ thỏa thích mà làm. Cho dù có thả loại quái vật nào ra cũng đều không liên quan gì đến chúng ta, điều kiện tiên quyết là đừng để bị phản phệ."

"Được rồi, các vị bắt đầu làm việc đi, ta cũng phải đi làm việc rồi!"

Hudson mặt không cảm giác nói.

Trong lòng hắn đã cười đến nở hoa. Có thêm đám người này chịu trách nhiệm, xác suất hắn bị bại lộ sẽ càng thấp hơn.

Mặc dù đẳng cấp ma pháp của Hudson không cao như đám lão già này, nhưng ma lực của hắn lại rất dồi dào!

Dù sao cũng là tới gây chuyện, chỉ cần triệu hồi sinh vật Vong linh ra là được, những chuyện khác không liên quan gì đến Hudson cả.

Chỉ cần không điều khiển sinh vật Vong linh chiến đấu là sẽ không tiêu hao nhiều tinh thần lực. Không chừng số lượng sinh vật Vong linh mà hắn có thể triệu hồi còn nhiều hơn cả số lượng Vong linh mà Vong linh ma pháp sư Thánh Vực có thể triệu hồi.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn về mặt số lượng, chất lượng giữa hai bên thì không thể nào so bì được. Sinh vật Vong linh mà người ta triệu hồi là cao cấp, dựa vào khí thế liền có thể ngăn chặn đại quân Vong linh cấp thấp không có trí tuệ.

Chương 1242: Vong Linh Thiên Tai (2)

Dưới màn đêm đen kịt, những đám mây đen chầm chậm bay lên không trung rồi tụ tập lại, một cơn chấn động từ lượng lớn ma lực này phát ra đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của quân địch.

Bọn chúng đang chuẩn bị ra ta quấy nhiễu thì trong doanh trại bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều sinh vật Vong linh như: khô lâu, mộng yểm, tử linh kỵ sĩ, kỵ sĩ không đầu...

Từ Vong linh cấp thấp đến vong linh cấp trung, cần cái gì có cái đó, Hudson không chê gì cả, kết nối được sinh vật Vong linh nào thì hắn triệu hồi sinh vật Vong linh đó.

Dựa vào sự khát máu từ tận trong linh hồn, nên dù Hudson không chỉ huy thì đám sinh vật vong linh này cũng phát động tấn công với những binh sĩ ở gần đó.

Nói cho đúng thì cuộc chiến này là do các binh sĩ phòng thủ phát động. Các tộc trên đại lục có lập trường nhất quán về cách xử lý với các sinh vật Vong linh, đó chính là —— giết.

Nhìn thấy Vong linh xuất hiện trong quân doanh, mọi người đương nhiên là sẽ không khách khí. Mùi huyết tinh do các binh sĩ tử vong tỏa ra trong chiến đấu đã kích thích đám sinh vật Vong linh này, đẩy cuộc chiến lên tới cao trào.

Giết chóc, ngoài giết chóc ra vẫn là giết chóc. Dựa vào bản năng chiến đấu, đám sinh vật Vong linh này lập tức nhấc lên sóng to gió lớn trong doanh trại.

Cuộc chiến này cũng nhanh chóng thu hút sự chú ý của các Ma pháp sư quân địch, đám ma pháp sư tự nhận là đã tìm tới mục tiêu, nên lập tức phát động tấn công khắp nơi.

Hudson đã chuẩn bị từ trước nên đương nhiên là sẽ không ở lại đó chịu đòn, hắn đã sớm bị Maxim mang tới địa điểm khác, tiếp tục sự nghiệp triệu hoán của mình.

Sau khi liên tục thay đổi năm địa điểm, Hắc Ám Thiên mạc cũng đã nhanh chóng bao phủ được 1/4 doanh trại.

"Hỏng rồi, đây là cấm chú Vong Linh Thiên Mạc, chúng ta trúng kế rồi!"

Bây giờ mới ý thức được chuyện này thì đã muộn rồi. Bên dưới thiên mạc nhanh chóng tuôn ra vô số sinh vật Vong linh rồi mãnh liệt phát động tiến công với đám binh sĩ ở gần đó.

Càng tồi tệ hơn chính là, một khi có binh sĩ tử trận thì sẽ bị Vong linh thôn phệ huyết nhục, còn không thì bị chuyển hóa thành sinh vật Vong linh mới.

Đám cường giả trong doanh trại lập tức phát động công kích về phía Vong Linh Thiên Mạc.

Mọi người đều biết rõ, nếu không phá hủy cái đồ chơi này, sinh vật Vong linh sẽ liên tục xuất hiện không ngừng.

Thấy thời cơ chín muồi, một người một rồng một gấu liền chia ra hai đường, Belersden phụ trách chui vào trong lều cướp sạch tài vật, Hudson và Maxim thì tiếp tục ở lại gây hỗn loạn.

Vì làm cho quân địch nhân tin rằng bọn hắn đang nhằm vào lương thảo, Hudson còn cố ý thiêu hủy một số kho lúa.

Thấy Hudson triệu hoán Vong linh không biết mệt mỏi, Maxim có chút run rẩy hỏi: "Hudson, ma lực của ngươi là vô cùng vô tận sao?"

Ma lực của một tên Đại Ma Đạo Sĩ cấp 6 vậy mà còn dồi dào hơn cả Ma lực của một con Cự Long Thánh Vực, Maxim chỉ cảm thấy thế giới này điên rồi. ...

"Ma lực đương nhiên là không thể nào vô hạn rồi, ma lực của ta cũng chỉ dồi dào hơn ngươi một chút xíu mà thôi, nhưng chất lượng lại kém hơn người rất nhiều."

Lời giải thích của Hudson khiến cho Maxim cạn lời. Cái "một chút xíu" này đã rất khoa trương rồi, nếu như sinh linh các tộc trên đại lục đều có nhiều ma lực như vậy thì Long tộc sẽ phải tiếp tục dọn nhà.

"Không đúng, ngươi đừng hòng gạt ta! Tại sao nhân tộc lại có thể có nhiều ma lực như vậy, có phải là ngươi đang sở hữu một món Thần khí chứa đựng ma lực không?"

Trong khi nói chuyện, trái tim bi thương của Maxim cũng ngay lập tức bình phục lại. Đầu rồng xoay qua, dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Hudson.

Maxim đã khẳng định rằng la bàn thần bí chính là Thần khí, chẳng qua công năng của thứ này mạnh hơn các Thần khí bình thường một chút.

"Hudson, loại Thần khí này mà ở trong tay ngươi cũng chỉ lãng phí mà thôi, hay là cho ta mượn chơi đi."

"Bổn rồng lập tức thi triển 80-100 cái cấm chú, chỉ cần dọa thôi là có thể hù chết người rồi. Chúng ta bắt tay hợp tác cướp sạch đại lục, đến lúc đó..."

Không đợi Maxim nói hết lời, mặt của Hudson đã đen kịt. Không hổ là Cự Long, phản ứng đầu tiên là nghĩ cách phát tài.

Cướp sạch đại lục, con rồng ngu ngốc này cũng thật dám nghĩ!

Nhưng nếu như thật sự có một con Cự Long Thánh Vực có ma lực vô hạn thì chắc chắn có khả năng xảy ra chuyện đi thu phí bảo hộ khắp đại lục.

Hudson giơ tay lên, nhưng nghĩ nghĩ một hồi liền thu ta lại.

"Được rồi, Maxim. Sau trận này thì chúng ta sẽ trở về ngủ, trong mộng cái gì cũng có."

"Đừng nói là cướp sạch đại lục, cho dù ngươi muốn tìm vài trăm con mẫu long tới mở hậu cung, ta cũng sẽ không quản ngươi."

Loại chuyện giả danh lừa bịp này mà cũng dám nhắm vào người hắn, quả thực là muốn bị đòn mà.

Uy tín của Cự Long trước giờ đều chỉ có tác dụng trong một số trường hợp nhất định. Nói một cách đơn giản là, không nói đến chuyện tiền bạc thì mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Những món bảo vật đã chui vào trong túi của bọn nó rồi thì sẽ không có chuyện nhổ ra. Trông cậy vào chính bọn nó trả lại, còn không bằng trực tiếp giết rồng đoạt bảo, cách này dễ làm hơn.

"Hudson, ngươi dám vũ nhục Cự Long vĩ đại!"

Maxim giận dữ hét lớn.

Trong lòng có oán khí, hành động sẽ càng dứt khoát hơn. Trong lúc nhất thời, đám binh sĩ dị tộc ở lân cận liền xui xẻo rồi.

Khắp nơi đều là những kẻ bị thiếu cánh tay cụt cái chân, rõ ràng là nó có cơ hội đánh chết hết, nhưng bây giờ lại chỉ đánh cho tàn phế.

"Động tĩnh nhỏ một chút, đừng quên mục đích thực sự của chúng ta trong chuyến đi lần này !"

Có lẽ là những lời cảnh cáo của Hudson đã phát huy tác dụng, cũng có lẽ là do oán khí đã được phát tiết ra ngoài, động tác của Maxim lập tức nhỏ hơn rất nhiều.

Chương 1243: Vong Linh Thiên Tai (3)

Khắp nơi đều có Vong linh gây chuyện ầm ĩ, một chút khúc nhạc dạo ngắn này cũng sẽ không làm cho quân địch chú ý.

Đám cao thủ trong doanh trại đều đã lao về phía Vong Linh Thiên Mạc, với ý định là phải tìm cho bằng được tên Vong linh ma pháp sư đứng phía sau giở trò, nhằm giải quyết vấn đề từ tận gốc.

Tiếc là phản ứng của bọn chúng cuối cùng vẫn chậm một bước, sau khi hoàn thành kế hoạch, các Ma pháp sư đã cưỡi trên Griffin Dragon rời đi, muốn truy sát cũng không kịp.

Chúng cường giả chỉ có thể lập tức xuất thủ phá hủy ma pháp trận triệu hồi được để lại ở hiện trường. Nhưng lại không thể thu hồi những sinh vật Vong linh đã được triệu hoán, mà cần bọn họ phải ra tay giải quyết.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Belersden, Hudson liền biết là đã xong việc rồi, nên hắn cũng không ở lại nữa, mà lập tức rời đi, chỉ để lại vô số sinh vật Vong linh đang chém giết với quân địch.

Có một số việc rất dễ bị nghiện, sau khi được chứng kiến sức phá hoại của sinh vật Vong linh, Hudson liền phát hiện rằng trước đó mình vẫn quá đơn thuần.

Nếu như mỗi lúc trời tối hắn đều chạy tới chào hỏi doanh trại của quân địch một lần thì sợ là liên quân Thượng Cổ Di tộc sớm đã bại trận rồi, căn bản không đợi được đến lúc viện quân Tinh Linh đến.

Hiện giờ thì không dễ làm, trong doanh trại của quân địch có cường giả Thánh vực trấn giữ, trừ phi có thể dụ Delise đi ra ngoài, nếu không hắn nhất định sẽ bị lộ.

Hudson cần thân phận Vong linh ma pháp sư để làm mấy công việc bẩn thỉu mà hiện giờ không thích hợp để lộ ra ánh sáng. Muốn mượn sinh vật Vong linh để đả kích quân địch thì cũng phải mượn tay người khác đến làm.

Sự thật chứng minh rằng, từ khi Học viện Áo Thuật được thành lập, ngọn cờ phản Giáo Đình được giơ lên cũng đã có hiệu quả.

Nếu không vì thu hút sự chú ý của các "phần tử dị đoan" ở Bắc đại lục, Vương quốc sẽ không phái ba tên Vong linh Đại ma đạo sư và chín tên Vong linh Ma đạo sư đồng hành với quân đội.

Không chỉ có Vong linh ma pháp sư, mà số lượng những chức nghiệp hệ Hắc ám ở Vương quốc cũng đang nhanh chóng bành trướng và mở rộng.

Có thể đứng trên mặt bàn, đâu ai muốn làm con chuột trốn đông trốn tây, sống ở dưới mặt đất cả đời chứ?

Chỉ là Học viện Áo Thuật thứ 2 trên đại lục thôi mà đã có sức hấp dẫn lớn như vậy rồi, Học viện Áo Thuật đầu tiên do Vương quốc Frank thành lập sẽ có thu hoạch lớn hơn rất nhiều.

Cộng thêm sức hấp dẫn của cái danh Vương quốc số một trên đại lục, số lượng cường giả hệ Hắc ám ở trong Vương quốc Frank nhất định là rất nhiều.

Loại chuyện này không hâm mộ được, người đầu tiên đứng ra làm liều thì đương nhiên sẽ cắn được tảng mỡ dày nhất, nhưng cũng phải gánh chịu rủi ro tương ứng.

Nếu như thực lực không tốt, không chịu nổi những đòn trả thù của Giáo Đình, vậy thì sẽ bị đưa lên vỉ nướng.

Thực ra, cho dù Giáo Đình mắt điếc tai ngơ thì cũng không phải là quốc gia nào cũng có thể thành lập Học viện Áo Thuật.

Ngoài nhu cầu truyền bá tín ngưỡng của Giáo Đình ra, còn có một nguyên nhân làm cho chức nghiệp hệ Hắc Ám bị chèn ép, đó là do các hành vi thường ngày của họ.

Mỗi ngày đều phải tiếp xúc với năng lượng tiêu cực, tính cách sẽ không tránh khỏi bị ảnh hưởng, lúc làm việc rất dễ rẽ theo hướng cực đoan.

Nếu như quá trình tu luyện xảy ra vấn đề, bởi vì sức mạnh mà đi đồ thành cũng là chuyện có khả năng.

Muốn thu phục được đám người này thì nhất định phải có thực lực sai khiến bọn họ, có thể duy trì đủ sức uy hiếp bất kỳ lúc nào. ...

"Tại sao chỉ toàn là tiền không vậy?"

"Belersden, không phải ta đã dặn ngươi rồi à, trang bị ma pháp, các loại văn vật trang sức, điển tịch, tài liệu ma pháp vv... mới là những thứ đáng tiền nhất sao?"

Hudson buồn bực hỏi.

Đống kim tệ, ngân tệ, đồng tệ được chất chồng trên mặt đất thoạt nhìn trông rất dọa người, nhưng giá trị thực tế của đống tiền này cũng chỉ tầm 800. 000 - 1. 000. 000. Sau khi chia ra ba phần thì sẽ càng ít.

Một vài trang bị ma pháp trân quý hoặc những vật phẩm có ý nghĩa đặc biệt còn có thể bán cao hơn giá này.

"Câu hỏi này chỉ có Liên minh Thượng Cổ Di tộc mới có thể trả lời được. Trong nhà kho của bọn chúng chỉ có tiền, cho nên ta cũng chỉ có thể lấy được những thứ này."

Nghe xong lời giải thích của Belersden, Hudson còn chưa kịp nói gì thì Maxim đã nhảy ra chen ngang.

"Gấu ngốc, có phải ngươi đã giấu chiến lợi phẩm rồi không?"

"Trong doanh trại có trọng binh trấn giữ như nơi này mà chỉ cất giữ một đống tiền thôi sao? Ngươi cho rằng quân địch cũng ngốc như ngươi à?"

Belersden thấy nhân phẩm của mình bị vũ nhục nên liền nổi giận, không chút khách khí mắng lại: "Rồng ngu, ngươi cho rằng ai cũng vô liêm sỉ giống ngươi à, trong đầu chỉ toàn là tài bảo thôi sao?"

"Ngươi..."

Nhìn thấy trận cãi nhau sắp sửa thăng cấp, Hudson liền vội vàng khuyên can: "Được rồi, chắc là do chúng ta đã nghĩ sai rồi."

"Liên minh Thượng Cổ Di tộc đều là một lũ nhà quê, ngoài kim tệ và trang bị ma pháp ra, bọn chúng sẽ không giá trị của những bảo vật khác."

"Trang bị ma pháp thì đã được sử dụng trên chiến trường rồi, cho nên chỉ còn lại đống tiền này thôi."

"Hai ngươi cũng đừng quá thất vọng, chúng ta chỉ mới tìm được một nơi cất giấu tài bảo của bọn chúng mà thôi, có khả năng là vẫn còn những nơi cất giữ tài bảo khác."

"Sau này từ từ tìm đi, nhiều đồ vật như vậy, bọn chúng không thể nào chở hết về hang ổ nhanh như vậy được."

Đại Địa Chi Hùng không phải Cự Long, không xem tài như mạng. Hudson vẫn rất tin tưởng Belersden.

Tư tàng tài vật thì còn phải lấy ra ngoài bán. Đặc biệt những tài bảo có hiệu quả thực tế nhưng lại không thích hợp để lâu như vật liệu ma pháp và dược tề.

Chương 1244: Giận

Là một con gấu lợn, có thể ngồi thì Belersden tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì Belersden tuyệt đối không ngồi.

Nhu cầu hằng ngày của Belersden chỉ giới hạn trong việc sống phóng túng, chỉ tính riêng những sản nghiệp trong lãnh địa thôi đã đủ cho nó thực hiện tự do tài chính, sống sung sướng hết quãng đời còn lại rồi.

Để Belersden ra ngoài tìm đường thủ tiêu tang vật, vậy thì chẳng thà kêu nó ra ngoài cướp bóc sẽ dễ thành công hơn. ...

Sáng sớm, ngày mới vừa sáng lên, bầu không khí trong doanh trại liên quân đã vô cùng căng thẳng.

Doanh trại ở tỉnh Declas bị sinh vật Vong linh tập kích. Quân phòng thủ chịu tổn thất nặng nề, rất nhiều vật tư chiến lược bị thiêu hủy, gần trăm vạn kim tệ bị cướp sạch.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là do nhân tộc gây ra!"

"Trong số các quốc gia Bắc đại lục, chỉ có Vương quốc Alpha mới có thực lực lên kế hoạch cho lần hành động này. Không chừng hung thủ còn đang ở trong quân viễn chinh của phe địch."

Cự Nhân vương mở miệng nói trước.

Chúng vương giả không hề phản bác, Liên minh Thượng Cổ Di tộc và Nhân tộc đã phát động chiến tranh gần một năm rồi, sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào cũng là chuyện bình thường.

"Cự Nhân vương, hiện giờ thảo luận thân phận của hung thủ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Mặc kệ hung thủ là ai, chúng ta đều phải giải quyết hậu quả trước."

"Một lượng lớn vật tư chiến lược trong doanh trại cũ đã bị thiêu rụi, phần còn dư sợ là không đủ để nuôi sống chúng ta, tiếp tục để cho đại quân qua đó là chuyện không thể."

"Nếu như điều chỉnh chiến lược, trong tình huống hiện giờ, chúng ta còn có thể đi tới đâu?"

Âm Ảnh Vương vô kế khả thi nói.

Ông ta rất muốn trả thù quân địch nhân, nhưng mà bộ binh sao đuổi kịp kỵ binh chứ, đặc biệt là trong tình trạng chịu đói nữa.

Nếu đã không giải quyết được địch nhân, vậy thì cũng chỉ có thể trước bảo vệ mình trước. Trời đất bao la, ăn cơm lớn nhất. Mặc kệ chiến lược tiếp theo là gì thì cũng phải giải quyết vấn đề lương thực trước.

"Các ngươi để lại bao nhiêu binh lực ở tỉnh Declas vậy, chỉ là mấy con chuột chốn chui chốn nhủi dưới mặt đất mà cũng bị đánh cho xây xẩm mặt mày?"

Delise khinh thường hỏi.

ở trong mắt Tinh Linh, Vong linh ma pháp sư chính là những sinh vật ti tiện, không ra hồn.

Hung danh hiển hách chẳng qua là đối với người bình thường mà thôi. Trong cái nhìn của những cường giả đỉnh cao như Delise, Vong linh ma pháp sư và sinh vật Vong linh cũng chỉ có vậy.

Nếu không phải bận tâm đến mối quan hệ đồng minh, cần chiếu cố đến cảm xúc của những người nà, sợ là bà ta đã chất vấn một câu: "Binh lực mà các ngươi để lại đều toàn lũ vô dụng hay sao?"

"Tôn giả, chúng tôi để 20. 000 quân lại trấn thủ doanh trại tỉnh Declas, còn chuyên chọn địa hình hiểm yếu dễ thủ khó công."

"Trong tình huống bình thường, cho dù quân địch có phái mười vạn đại quân tới vây công thì cũng rất khó đột phá."

"Nào ngờ quân địch nhân vậy mà lại hèn hạ như vậy, trực tiếp phái Vong Linh pháp sư triệu hoán sinh vật Vong linh đánh lén."

"Nhân lúc quân phòng thủ trong doanh trại bị sinh vật Vong linh thu hút sự chú ý, quân địch đã thi triển xong cấm chú Vong Linh Thiên Mạc, triệu hồi một lượng lớn sinh vật Vong linh, khiến cho quân phòng thủ bị tổn thất nặng nề."

"Trong quá trình đại chiến bộc phát, đám tiểu nhân hèn hạ kia còn nhân cơ hội phóng hỏa thiêu hủy lương thảo của chúng ta."

"Tôn giả đại nhân, quân địch có thể tự do di chuyển nhàn nhã trong doanh trại mà không bị cao thủ trong quân phát hiện ra, đã là chuyện mà ngay cả cao thủ cấp 8 bình thường cũng không làm được."

"Cho dù là đạo tặc cấp 8 cũng không thể nào tránh thoát được lính tuần tra mà để không lại bất cứ dấu vết gì."

"Cường giả Thánh Vực của nhân tộc cũng chỉ có mấy người mà thôi, kẻ đang hoạt động tích cực nhất ở Bắc đại lục cũng chỉ có tên Hudson vô sỉ kia."

"Trong quá trình chiến đấu trước đó, tên này thường xuyên không để ý tới lễ nghĩa liêm sỉ mà ra tay với binh lính bình thường."

"Tôn giả đại nhân, nếu tên khốn Hudson này đã không tuân theo quy củ, vậy thì chúng ta cũng không cần phải khách khí với hắn nữa. Ngài cũng nên đi dạy cho hắn ta một bài học, hoặc là tìm cơ hội để trả thù."

"Chỉ cần quân địch cũng bị rối loạn, vậy thì thời cơ rút lui của chúng ta cũng sẽ xuất hiện."

Nghe xong lời đề nghị của Âm Ảnh Vương, Delise lập tức nổi giận. Vấn đề không phải là bà ta không muốn dạy cho Hudson một bài học, mà vấn đề là đánh không lại nha!

Nếu như có thể đánh thắng Hudson, Delise sớm đã mượn cớ là đồ sát người bình thường để phát động khiêu chiến với Hudson rồi.

"Im miệng!"

"Ngươi xem ta là hạng người gì?"

"Những hành vi hèn hạ vô sỉ như vậy, chỉ có hạng người vô liêm sỉ như Hudson mới làm ra được, Tinh Linh vĩ đại khinh thường làm mấy chuyện như vậy!"

Thua người không thua trận, chuyện này chỉ có thể là do Delise có phẩm đức cao thượng, mà không phải là vì sợ đối phương.

Sau khi mắng xong, Delise liền âm thầm suy tính xem nên làm thế nào mới có thể mang những Tinh Linh còn sống sót trở về.

Nếu cứ dựa theo thế cục trước mắt tiếp tục phát triển, sợ rằng đến cuối cùng, những Tinh Linh còn lại sẽ thật sự bị quân địch bắt làm tù binh.

Nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ sau này nhân tộc sẽ mang tù binh Tinh Linh ra làm đồng chip để áp chế Tộc Tinh Linh phải chấp nhận điều kiện của bọn chúng, Delise liền hạ quyết định, nhất định phải tránh để phát sinh loại chuyện này. ...

Chiến tranh sẽ không thay đổi theo ý chí của một cá nhân nào, không đợi chúng vương giả thảo luận ra kết quả, đại quân du kỵ bám theo đuôi lúc đầu đã trở lại.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là đã phá hủy kế hoạch gom góp quân lương của mọi người.

Có lẽ tại trong góc của một tòa thành lũy nào đó vẫn còn có lương thực mà nhân loại chưa thiêu hủy hết, nhưng tất cả những thứ này đều không có liên quan gì đến bọn chúng.

Chương 1245: Giận (2)

Sau khi được chứng kiến uy lực của kỵ binh quân viễn chinh, hiện giờ không còn ai dám đưa ra đề nghị chia binh nữa. Chỉ sợ sau khi chia binh, quân đội lạc đàn sẽ bị địch nhân chia ra bao vây tiêu diệt.

Quân địch hành động chung với nhau nhằm giảm bớt số lượng thương vong của phe mình, Hudson cũng không dám hạ lệnh cường công.

Dù sao thì thiếu lương thực chính là nhược điểm lớn nhất của quân địch, chỉ cần không để cho bọn chúng được tiếp tế hậu cần, vậy thì số người chết mỗi ngày không phải do chiến đấu cũng sẽ là một con số kinh người.

Càng kéo dài thì tổn thất sẽ càng lớn, theo Hudson, kéo đổ quân địch sẽ càng có giá trị hơn đánh tan quân địch.

"Tom, phái người truyền hai bức thư này về cho Công quốc Mosey và trong nước."

"Nói với Người Mosey là đại cục đã định, để bọn họ phái từ 5-8 quân đoàn đến tiếp nhận tù binh, thu hồi lãnh thổ."

"Thuận tiện vận chuyển thêm vật tư chiến lược cần thiết của quân viễn chinh tới đây. Đây là danh sách."

Chiến tranh tiến hành đến hiện tại, vật tư chiến lược mà quân viễn chinh mang theo bên người đã bị tiêu hao bảy tám phần.

Dựa vào việc cướp đoạt trên chiến trường chỉ có thể bổ sung được một chút lương thực, vải vóc vv… nhưng những loại vật tư chiến lược như: mũi tên chuyên dùng cho ma pháp nỏ thì lại là dùng một mũi thì sẽ ít một mũi.

Không có những thứ này, sức chiến đấu của quân viễn chinh sẽ giảm xuống ít nhất là 40%.

So với giao chiến trực diện trên chiến trường, rõ ràng là việc cầm ma pháp nỏ nã địch nhân ở cự ly xa sẽ chiếm ưu thế hơn nhiều.

"Vâng, Nguyên soái!"

Nói xong, Tom liền nhận lấy danh sách, sau đó lập tức lui xuống bắt đầu làm việc. ...

Nếu như nói ở dưới thành Pháo đài August, quân viễn chinh đang hoành tảo thiên quân; Vậy thì cuộc chiến ở trên đại bình nguyên Warhammer lại chính là một buổi biểu diễn nghệ thuật.

Lợi dụng tính cơ động cao của kỵ binh để giành được ưu thế cục bộ trên chiến trường, tích tiểu thắng thành đại thắng, từng bước thu được quyền chủ động chiến lược.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc ngoài mười mấy vạn đại quân ra thì vẫn còn một quân đoàn nam chinh nữa, vẫn chưa đến nước sơn cùng thủy tận.

Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, cuộc chiến ở đại bình nguyên Warhammer đã bị đảo ngược. Phe nhân tộc vốn nên tan vỡ thì nay lại đang chiếm thế thượng phong, còn đang đẩy ngược lại.

Tình thế nghịch chuyển này đã nâng cao đấu chí cho các quốc gia Bắc đại lục. Nhưng mà, mọi người còn chưa kịp cao hứng xong thì tin dữ liền ập đến.

Có lẽ là vì nhận được chiến báo ở tiền tuyến đã làm cho Tộc

Tinh Linh bị kích thích. Đại quân Tinh Linh đột nhiên phát động tấn công mãnh liệt.

Làm cho Công quốc Usda và Công Fick, hai nước xui xẻo bị Tinh Linh phát tiết cơn giận, đã bị hủy diệt trong cùng một ngày. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Bắc đại lục đều nức nở.

Ngay cả Hudson khi đọc được tin chiến báo cũng phải phát ra tiếng: Vcl!

Tình hình chiến đấu thật sự quá hung tàn, Tộc Tinh Linh thực sự là đang bắt nạt người. Trong vòng một ngày, đoàn ma pháp sư Tinh Linh đã phóng thích 15 chiêu cấm chú.

Vô số quân phòng thủ của Công quốc Usda cùng Công quốc Fick còn chưa kịp hiểu là đang xảy ra chuyện gì thì đã được tiễn đi gặp Thần Hi chi chủ.

Vậy mà lại thi triển cấm chú rồi. Trước đây, cuộc chiến ở đẳng cấp này đều chỉ xuất hiện trong thời điểm hai đại tộc tranh đoạt bá quyền.

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, Hudson nhanh chóng bình tĩnh lại. Yêu cầu thấp nhất để thi triển cấm chú chính là: Ba tên Đại ma đạo sư cùng hệ liên thủ.

Nếu không đủ chất lượng thì còn có thể dùng số lượng để bù đắp. Vài tên Ma đạo sư mang theo một đám Ma pháp sư cũng có thể thi triển được cấm chú.

Nhưng không thể có quá nhiều người tham gia, nếu không sẽ càng khó khống chế ma pháp trận, một khi bị người khác quấy nhiễu sẽ rất dễ bị phản phệ.

Với vốn liếng của Tộc Tinh Linh, muốn góp đủ 45 tên Đại ma đạo sư cũng chẳng phải chuyện gì khó.

Nếu như tính theo tiêu chuẩn thấp nhất, đừng nói là thi triển 15 chiêu cấm chú một ngày, cho dù là gấp đôi cũng không phải là không được.

Vốn liếng của Tộc Tinh Linh dày cỡ nào thì Hudson không biết, nhưng hắn lại biết rất rõ vốn liếng của Vương quốc Alpha.

Vương quốc Alpha chắc chắn không thể nào góp đủ 45 tên Đại ma đạo sư cấp 8, nếu đổi thành Ma đạo sư thì còn tạm được.

Toàn bộ cường giả cấp 8 của Vương quốc cộng lại, bao gồm cả những người được chiêu mộ từ bên ngoài, cũng không đến 40 người.

Nhưng dựa số lượng, tập trung các Ma pháp sư trong cả nước lại, trong tình huống không bị ngoại lực quấy nhiễu, đồng thời thi triển 8-10 chiêu cấm chú thì vẫn có thể miễn cưỡng làm được.

Thoạt nhìn khi so với Tộc Tinh Linh thì rất yếu, nhưng đây chỉ mới là một Vương quốc nhân tộc mà thôi, hơn nữa còn là một Vương quốc nhân tộc đang bị trọng thương nguyên khí.

Nếu như là toàn bộ nhân tộc, con số này có tăng lên 20-30 lần cũng chẳng có gì là khó.

Dựa theo tỷ lệ 40-50% số lượng cường giả nhân tộc, Hudson cũng tính được đại khái vốn liếng của Tộc Tinh Linh.

Đương nhiên, phép tính này cũng không đánh tin cậy. Con đường của Tộc Tinh Linh là tuổi thọ + thiên phú, có một đám lão bất tử cũng là chuyện bình thường.

Nếu như số lượng cường giả không đủ nhiều, vậy thì Tộc Tinh Linh, với số lượng tộc nhân ít ỏi như vậy, dựa vào cái gì để hùng cứ một phương trên đại lục Aslante?

Trong mơ hồ, Hudson phát hiện ra dường như mình chơi hơi lớn. Tính luôn cả đoàn ma pháp sư Tinh Linh trước đó, số lượng đại quân Tinh Linh bị thiệt hại trong tay hắn đã có gần 8. 000 người.

Đối với một chủng tộc chỉ có vài triệu cư dân, năng lực sinh dục thấp như Tinh Linh, con số thương vong này đã đủ làm cho bọn chúng nổi điên.

Công quốc Usda và Công quốc Fick hiện giờ chỉ đang chịu tội thay cho hắn mà thôi, nếu như Nữ vương Tinh Linh chưa phát tiết cơn giận xong, sợ là tiếp đó sẽ còn có những quốc gia nhân tộc khác gặp nạn.

Chương 1246: Cuộc Họp Cấp Cao

Công quốc Orton về cơ bản là đã ngủm rồi, không chừng ngay cả Công quốc Mosey cũng sẽ rất thảm. Đụng phải một đại quân Tinh Linh đang nổi điên, các quốc gia Bắc đại lục đều cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ tới chuyện bị Tinh Linh nhớ thương, trong lòng Hudson cũng có chút thấp thỏm.

Trong đầu hắn không khỏi nghĩ tới cảnh tượng ba vị Nữ vương Tinh Linh mang theo các cao thủ trong tộc chạy tới vây giết, cấm chú bay đầy trời.

Sau khi uống một ngụm trà lạnh để tỉnh táo lại, Hudson cũng dần lấy lại sự bình tĩnh.

Xác suất xảy ra chuyện như vậy là rất thấp. Không phải Tộc Tinh Linh không muốn diệt trừ hắn, mà là vì kế hoạch này không khả thi.

Đánh không thắng, chẳng lẽ còn chạy không lại hay sao?

Hudson chưa từng nghe nói tới việc có Long kỵ sĩ nào bị vây giết khi một lòng chạy trốn cả.

Nguyên nhân lớn nhất phát sinh thảm kịch của Công quốc Usda và Công quốc Fick chính là vì bọn họ quá yếu.

Đừng nói là đối chiến trực diện với quân địch, sợ là quấy nhiễu đối phương thi triển cấm chú mà cũng không làm được. Thực lực giữa hai bên vốn không cùng đẳng cấp. ...

Trong đại doanh của quân viễn chinh, đám sĩ quan cao tầng đang tập họp lại, vẻ mặt nghiêm túc xem chiến báo.

"Các ngươi có cái nhìn thế nào về thế cục hiện giờ?"

Hudson đặt câu hỏi như thường lệ.

"Nguyên soái, Tộc Tinh Linh đang muốn tham gia chiến tranh toàn diện rồi!"

"Thế cục tiếp theo phát triển như thế nào phải xem chiến lược mà các Tinh Linh lựa chọn."

Quân đoàn trưởng của quân đoàn số 1 Bá tước Ebert trả lời.

Không nói đến hậu quả, nhưng sắc mặt đã bại lộ suy nghĩ của ông ta, đó là không xem trọng.

Tham chiếu trận chiến của Đế quốc Thú Nhân trước đó là biết, tam đại cường quốc của Bắc đại lục đều bị đè xuống đất ma sát.

Hiện giờ không có Vương quốc Alpha chắn ở phía trước nữa, đại quân Tinh Linh tiến công quốc gia nào thì quốc gia đó sẽ xong đời.

"Nguyên soái, chúng ta không thể thay đổi được phương hướng tấn công của đại quân Tinh Linh. Nếu muốn ảnh hưởng đến quyết sách của bọn chúng, chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của Bộ Ngoại vụ."

"Chuyện phiền phức nhất hiện giờ chính là phản ứng dây chuyền, sau khi nhận được tin tức Tộc Tinh Linh sẽ tham chiến toàn diện, đám thú nhân đang ở trên đại thảo nguyên chắc chắn sẽ không chịu an phận."

"Áp lực mà Bắc Cương phải gánh chịu sẽ tăng lên, rất có thể Vương quốc sẽ yêu cầu chúng ta tốc chiến tốc thắng."

"Nếu chỉ có một mình Liên minh Thượng Cổ Di tộc thì không nói, nhưng vấn đề là đại quân Tinh Linh có thể giết tới bất kỳ lúc nào."

"Để giải quyết vấn đề này, chúng ta chỉ có thể nhanh chóng nuốt trọn lũ quân địch đang ở trước mắt, sau đó đi vòng vào trong Công quốc Orton để tham chiến, hy vọng là sẽ kịp thời gian!"

Quân đoàn trưởng của quân đoàn số 2 Hầu tước Medel bổ sung.

Ngay sau đó, đám sĩ quan cũng lần lượt phát biểu quan điểm của mình, nhìn nhận của các tướng lĩnh về thế cục trước mắt đều giống như Hudson, đều rất bi quan.

Chỉ là mọi người bi quan thì có thể nói ra, nhưng một cường tự như Hudson lại chỉ có thể giả vờ trấn định.

Tiến vào Công quốc Orton tham chiến là một suy nghĩ hết sức lạc quan. Có lẽ chờ chiến tranh ở đại bình nguyên Warhammer này kết thúc thì Công quốc Orton đã không còn nữa.

Chờ quân viễn chinh nghỉ ngơi xong, khả năng cao là chỉ có thể tham gia cuộc chiến bảo vệ Công quốc Mosey.

Ngay cả chiến trường mà Hudson cũng đã đoán được, lại là cuộc chiến bảo vệ thành Dapest.

Những phòng tuyến ở phía tây của Công quốc Mosey đều là hàng lởm, lâm thời lấy ra để góp cho đủ số, chỉ có vương đô mới được xưng là dễ thủ khó công.

"Được rồi, mọi người cũng không cần phải quá bi quan. Thế cục ở Bắc đại lục sụp đổ, nhưng tình hình ở Nam đại lục lại hoàn toàn khác biệt."

"Cho dù các quốc gia Bắc đại lục đều bị thất thủ thì Vương quốc ta cũng nhất định có thể cầm cự được đến khi chiến tranh đại lục giành được thắng lợi. Chuyện mà hiện giờ chúng ta cần làm chính là làm suy yếu địch nhân, chờ đợi bước ngoặt xuất hiện."

"Sau đó, các quân đoàn sẽ thay phiên nhau quấy rối quân địch, không cần phải gây sát thương trên diện rộng, chỉ cần quấy nhiễu bước tiến và liên tục đả kích sĩ khí của quân địch là đủ rồi."

"Nhớ rằng mục đích của chúng ta không phải là đánh bại quân địch, mà phân hoá Liên minh Thượng Cổ Di tộc mới là chiến lược của chúng ta!"

Hudson trấn an nói.

Từ việc đánh bại quân địch đến phân hoá Liên minh Thượng Cổ Di tộc, kế hoạch chiến lược đã xảy ra biến hóa, cách chiến đấu đương nhiên cũng sẽ thay đổi.

Tuy nhiên, nếu như có thể tiêu diệt được giới cao tầng của quân địch thì sẽ tốt hơn.

Nhưng chuyện này quá lý tưởng hóa, tính khả thi cũng không cao. ...

Phỉ Thúy cung, Caesar IV lại tổ chức một cuộc họp cấp cao của Vương quốc.

Trong khoảng thời gian gần đây, Caesar IV sống rất gian khổ. Sau khi chiến tranh bộc phát, quân đội ngày càng lấn lướt, làm cho một kẻ làm Quốc vương như y mất hết cảm giác tồn tại.

Thực ra thì đây chỉ là một ảo giác. Vào thời đại chiến tranh, tài nguyên đổ dồn về phía quân đội là kết quả tất nhiên.

Không báo cáo với Quốc vương, một mặt là vì hiệu suất của chiến tranh, một mặt khác là do cảm thấy không yên lòng về năng lực quân sự của Caesar IV.

Lỡ như sau khi báo cáo, Quốc vương có quyết định khác hoàn toàn với quyết định của quân đội, vậy lúc đó rốt cuộc nên nghe theo ai?

Vì tránh để xảy ra chuyện lúng túng này, các bộ môn liền dứt khoát tiền trảm hậu tấu, chờ đến khi làm xong việc rồi mới báo cáo lên Caesar IV.

Vấn đề đều giải quyết rồi, nhưng Caesar IV không cao hứng nha!

Chuyện thì đã định rồi, nhưng y lại không thể đích thân tham dự, giống như đang đẩy y ra ngoài rìa vậy.

Một lần hai lần thì không sao, nếu như phát sinh nhiều lần, mọi người liền sẽ phát hiện, dù có Quốc vương hay không thì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến công tác vận hành của chính phủ.

Chương 1247: Quyền Thần

Đối với vương quyền mà nói, đây chắc chắn không phải là một chuyện tốt.

Nhưng biết cũng vô dụng, đại thế là vậy, không ai thay đổi được.

Hiện giờ mà gây chuyện thì chỉ để lại cho các quý tộc trong nước một hình tượng hôn quân, không quan tâm đến đại cục.

Còn khả năng xuất hiện quyền thần biến Quốc vương thành bù nhìn, vậy thì chờ xuất hiện rồi nói, ít nhất là trong đám vương công quý tộc hiện giờ vẫn chưa có người muốn biến Caesar IV thành con rối.

Một người đã chịu sự giáo dục từ vương thất như Caesar IV cũng không ngốc, y đương nhiên sẽ không gây chuyện ầm ĩ ngay lúc này, nhưng công tác củng cố vương quyền thì vẫn phải được tiến hành.

Tộc Tinh Linh đã tham chiến toàn diện, sau khi nhận thức được sự thay đổi lớn trên trường quốc tế, Caesar IV quả quyết lựa chọn nhảy ra cho có cảm giác tồn tại.

"Chiến cuộc trên đại bình nguyên Warhammer đang tiến vào thời khắc mấu chốt, Nguyên soái Hudson tạm thời không có thời gian, nên cuộc họp lần này không cần phải chờ hắn nữa."

"Cung Tướng* dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại cuộc họp này, đợi lát nữa chuyển cho Nguyên soái Hudson một phần." (*là một chức vụ chính thức vào đầu thời Trung Cổ ở châu Âu, là một quan chức thân cận phụ trách công việc cung đình và giúp đỡ nhà vua.)

"Tình thế hiện giờ đang rất căng thẳng, chúng ta không có thời gian để lãng phí, bắt đầu cuộc họp luôn đi!"

"Đại công tước Alfiero, khanh nói trước đi, nói xem hiện giờ Vương quốc đang gặp phải bao nhiêu áp lực, cùng với những sự thay đổi của thế cuộc có khả năng xảy ra trong tương lai."

Caesar IV bình tĩnh nói, giống như mọi người đều là thuận lý thành chương vậy. Tuy nhiên, sắc mặt của đám đại quý tộc đều không tốt đẹp gì.

Với tốc độ của Long kỵ sĩ, muốn từ tiền tuyến quay về đây cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, chuyện Hudson vắng mặt sẽ được hiểu theo nghĩa chính trị một cách tự nhiên.

Rốt cuộc là do Hudson thật sự không đi được, hay là do Quốc vương cố tình chọn thời điểm mà hắn không rảnh để mở họp, hai chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Vì giành được những chiến thắng liên tiếp trên chiến trường đã khiến cho danh vọng của Hudson ở trong Vương quốc đột nhiên tăng mạnh, cộng thêm việc hắn nắm giữ đại quyền, nên hiện giờ Hudson đã trở thành một tên quyền thần thực thụ.

Nếu như không áp chế Hudson, đợi sau cuộc chiến, khi Hudson tiến vào trung ương chính phủ, rất có thể hắn sẽ được ngồi lên chức vị Tể tướng.

Một vị Tể tướng có chiến công hiển sách sẽ có quyền nói chuyện hơn một vị Tể tướng có nhiều chiến tích.

Toàn bộ Vương quốc từ địa phương đến trung ương đều là thuộc hạ cũ trong quân đội của Hudson, vậy Quốc vương ở vị trí nào?

"Vâng, bệ hạ!"

Đại công tước Alfiero trả lời.

"Sau khi hủy diệt tam đại Công quốc Bắc đại lục, đại quân Tinh Linh không hề dừng lại, mà đang lao thẳng về phía Công quốc Orton."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hiện giờ quân tiên phong của bọn chúng đã hoàn thành việc hội quân với quân đoàn nam chính của Liên minh Thượng Cổ Di tộc tại Công quốc Orton."

"Tổng binh lực của hai đại dị tộc này sẽ không dưới 500. 000 quân, Công quốc Orton đang phải gánh chịu rất nhiều áp lực, cho dù Công quốc Mosey có phái quân chủ lực tới chi viện thì sợ là cũng không cầm cự được bao lâu."

"Càng phiền phức hơn chính là, Tộc Tinh Linh không chỉ có mười vạn đại quân, nếu như bọn chúng tiến hành điều động toàn tộc, đại khái có thể lấy ra 500. 000 quân."

"Hơn nữa, 500. 000 quân này đều đạt tiêu chuẩn của Tinh Linh. Nếu như nới lỏng hạn chế, con số này sẽ tiếp tục tăng lên."

"Tinh Linh không giống với nhân tộc chúng ta, chỉ cần trưởng thành, vô luận nam nữ, ai ai cũng đều có thể làm lính."

"Vì bảo vệ việc sinh sôi nhân khẩu trong tộc, binh sĩ chủ yếu mà Tộc Tinh Linh điều động đều là thanh niên, chưa điều động trung niên và lão niên."

"Trong Vương quốc ta, có lẽ chỉ có viễn chinh quân đoàn là có thể đối chọi trực diện với bọn chúng, trong tay chúng ta lại không có nhiều quân đội tinh nhuệ như vậy."

"Áp lực mà Nguyên soái Hudson phải gánh chịu tiếp đó sẽ vô cùng lớn, nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, có khả năng là quân địch sẽ xuất binh cứu viện."

"Trong thời gian ngắn, áp lực quân sự mà Vương quốc phải gánh chịu chủ yếu đến từ Bắc Cương. Sau khi hủy diệt bảy nước thảo nguyên xong, Đế quốc Thú nhân đã không chịu an phận nữa."

"Những lãnh chúa ở phía bắc sẽ có cảm nhận rõ nhất, trong những ngày gần đây, các cuộc xung đột xảy ra ở biên giới đang diễn ra hằng ngày."

"Ý kiến của Bộ quân vụ về chiến trường phía tây là: Ngoại giao làm chủ, quân sự làm phụ."

"Quân viễn chinh đang tạo một số điều kiện có lợi cho công tác đàm phán ngoại giao. Chúng ta đã tiêu diệt được tổng cộng 8. 000 quân Tinh Linh, còn bắt một đoàn Ma pháp sư gồm mấy trăm người làm tù binh."

"Sau khi để Tộc Tinh Linh nhìn thấy thực lực của chúng ta, chuyện quan trọng sau này là phải làm sao để tiêu trừ nỗi lo của bọn chúng."

Vấn đề rất đơn giản, nhưng muốn giải quyết thì lại rất nhức đầu.

Việc có thể giữ được Công quốc Mosey hay không có liên quan trực tiếp đến sự an nguy hậu phương của Vương quốc.

Còn về mặt trận phía bắc thì căn bản là không cần thảo luận, chỉ cần đánh là được. Mối thù giữa Vương quốc Alpha và thú nhân đã sâu tựa biển cả, hoàn toàn không có chỗ trống để hòa giải.

Bọn họ có thể khoan dung thỏa hiệp với Tinh Linh là vì ích lợi của nhà mình không bị thiệt hại, nên chưa cảm thấy đau.

"Bộ ngoại vụ đã từng thử tiếp xúc với Tộc Tinh Linh, nhưng vì Nguyên soái Hudson ra tay quá tàn nhẫn, nên ba vị Nữ vương Tinh Linh đều đang rất nóng giận."

"Thảm kịch của Công quốc Usda và Công quốc Fick chính là cách giải tỏa cơn giận của các Tinh Linh."

"Muốn đàm phán thì phải đợi tâm bọn chúng phát tiết xong rồi mới có thể bắt đầu."

Chương 1248: Đàm Phán

"Gần đây Bộ Ngoại vụ đang đặc biệt quan tâm đến chiến cuộc ở Nam đại lục, dựa theo tin tình báo mà chúng thần thu thập được, Vương quốc Frank đã sắp giành được thắng lợi."

"Chiến thắng ở Nam đại lục nhất định sẽ kích thích liên minh dị tộc, bọn chúng sẽ giúp chúng ta thuyết phục Tộc Tinh Linh."

"Còn việc làm thế nào để các Tinh Linh có thể yên tâm, khả năng cao là phải một hiệp ước có sức ràng buộc mạnh. Rất có thể toàn bộ những người đang ngồi ở đây đều bị yêu cầu ký tên lên hiệp ước."

Nghe lời giải thích của Bộ trưởng Bộ Quân vụ, đám vương công quý tộc thở phào một hơi.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Bộ Ngoại vụ đã âm thầm liên lạc với Liên minh Dị tộc trong bóng tối, đồng thời còn giành được một chút thành quả.

Nếu không Bá tước Francois cũng không dám khẳng định là Liên minh Dị tộc sẽ hỗ trợ thuyết phục Tộc Tinh Linh.

Không có người đứng ra phản đối. muốn tiếp tục sinh tồn trên đại lục Aslante thì đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Âm thầm giao dịch cũng đã làm rồi, ký kết một phần mật ước cũng chẳng có gì gọi là.

Chỉ cần mật ước này không bị lộ ra ngoài, vậy thì tương đương với chẳng có mật ước nào.

Cùng lắm thì trong giai đoạn hậu kỳ của chiến tranh, Vương quốc sẽ tập trung quân đội ở Bắc Cương, làm ra vẻ như muốn liều mạng với thú nhân. ...

Kế hoạch chiến lược thay đổi đã trực tiếp ảnh hưởng đến chiến trường. Quân viễn chinh không cầu có thể đánh bại quân địch, mà chỉ cố gắng khơi dậy xung đột trong nội bộ Liên minh.

Hành động cụ thể cũng rất đơn giản, lợi dụng tính cơ động của kỵ binh để nhổ cứ điểm của bọn chúng trước, cắt đứt con đường nhận hậu cần tiếp tế của dị tộc.

Quân viễn chinh hiện giờ cũng không còn là đội quân chiến đấu một mình như lúc đầu nữa. Sau khi liên tục giành được thắng lợi, không chỉ có nhóm chống cự có vũ trang đang phân tán trên đại bình nguyên Warhammer chủ động dựa vào; Mà ngay cả các quý tộc Warhammer đang trên đường chạy trốn đến Công quốc Mosey cũng nhao nhao tìm tới.

Chỉ cần là người có chút kiến thức chính trị đều biết là nhất định phải tham gia vào trận chiến phục quốc. Nếu không, cho dù có thu hồi lại lãnh thổ đã mất thì cũng chẳng liên quan gì đến bọn hắn nữa.

Quân viễn chinh có thể giúp bọn hắn phục quốc hay không thì không biết, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc Hudson dùng danh nghĩa chính trị này.

Có sự hợp tác của đám địa đầu xà này, Hudson liền phát huy hết toàn bộ tính cơ động của kỵ binh. Ngay cả khi quân địch thiết lập cứ điểm ở bên trong thành lũy thì cũng còn có những chủ nhân cũ dẫn đường.

Lúc đi theo quân đội Mosey tác chiến thì bại binh là gánh nặng; nhưng khi trở lại quê hương, muốn thu hồi quê hương của mình thì lại là một trạng thái hoàn toàn khác.

Lúc còn ở tiền tuyến, quân viễn chinh nằm ở thế yếu, còn phải mang thêm một đám ô hợp nữa, nên Hudson không triệu tập những nhóm chống cự có vũ trang này, nhưng tình huống bây giờ đã khác.

Quyền chủ động trên chiến trường đã được đảo ngược, những nhóm chống cự có vũ trang đang phân tán ở khắp nơi cũng hoạt động mạnh mẽ hơn. Rất nhiều cứ điểm quân địch có binh lực yếu đều bị các nhóm chống cự có vũ trang tập kích.

Nếu như không có những người này chủ động chạy tới liên lạc, Hudson cũng không biết là trong cảnh nội của Vương quốc Warhammer lại ẩn giấu nhiều nhóm chống cự có vũ trang như vậy.

Mặc kệ chất lượng của các nhóm này như thế nào, chỉ cần tập hợp lại liền có thêm mấy chục vạn quân.

Nếu chỉ xét từ mặt số liệu thì sẽ thấy được Liên minh Thượng Cổ Di tộc không có được sự kiểm soát mạnh mẽ ở địa phương.

Tuy nhiên, xảy ra tình trạng này cũng không có gì kỳ lạ. Vương quốc Warhammer có diện tích mấy triệu km vuông, Liên minh Thượng Cổ Di tộc chỉ có một chút binh lực đó thì làm sao có thể kiểm soát được hết.

Cho dù là bật đồ sát thì cũng không thể nào giết sạch hết toàn bộ người ở địa phương trong vòng mấy tháng được.

Trên vùng bình nguyên không có chỗ để phòng thủ, nên các quý tộc và bình dân chúng đều đã chạy trốn hết rồi, chỉ có một vài tổ chức kháng chiến lẻ tẻ là còn ở lại.

Các quý tộc lãnh chúa vùng núi nhận được tin tức chậm hơn một bước, bỏ lỡ thời gian tốt nhất để chạy trốn, nên chỉ có thể ở lại kiên trì chống cự.

Không giữ được thành thị thì chạy vào trong núi trốn. Đại đa số nhóm chống cự vũ trang đều đang đau khổ cầm cự trong núi.

May mà những người này nắm được rất ít thông tin, không biết chuyện đại quân Tinh Linh đã quét ngang tam đại Công quốc Bắc đại lục, nếu không bọn họ cũng sẽ không tích cực như vậy.

Hậu quả của chuyện này chính là: Chấm dứt hy vọng của Liên minh Thượng Cổ Di tộc về việc tập hợp những quân phòng thủ ở khắp nơi. ...

"Nguyên soái, vừa nhận được tin tức, không quân Tinh Linh đã tiếp tế một số thức ăn cho quân địch, chuyện này làm cho doanh trại của địch nhân bị hỗn loạn một lúc."

Nghe được tin tức này, Hudson không có phản ứng gì. Nơi này không phải là thế giới của khoa học kỹ thuật, trong thời đại của vũ khí lạnh, lượng vật tư mà tọa kỵ phi hành có thể mang theo cũng có hạn.

Dù cho Tộc Tinh Linh có hỗ trợ vận chuyển vật tư thì số lượng vẫn sẽ có hạn, căn bản không thể nào thỏa mãn được nhu cầu thường ngày của mười mấy vạn đại quân.

"Tom, truyền lệnh xuống, để Kỵ binh Griffin Dragon tiếp tục nhìn chằm chằm doanh trại của quân địch, mau chóng làm rõ lúc đám không quân Tinh Linh này rời đi có mang theo một phần bộ binh Tinh Linh bị thương hay không?"

Trực giác nói cho Hudson biết, không quân Tinh Linh đến tiếp viện không hề đơn giản như vậy, rất có thể là vì quân đoàn Tinh Linh trong liên quân đang muốn rút lui khỏi chiến trường.

Một chủng tộc trưởng thành nhất định phải học được cách ngăn chặn thiệt hại. Liên quân Dị tộc ở trên đại bình nguyên Warhammer không chỉ thiếu viện binh, mà bị đang thiếu lương thực trầm trọng nữa.

Chương 1249: Đàm Phán (2)

Đặc biệt là vấn đề thiếu lương thực, nếu không giải quyết được vấn đề này, mạo muội phái viện quân tới chính là một hành vi không chịu trách nhiệm đối với binh sĩ. ...

"Ầm ầm..."

"Thành phá rồi, giết!"

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, tường thành lung lay sắp đổ theo tiếng vang mà ngã xuống. Không chỉ có mỗi tường thành là sụp đổ, mà kèm theo đó là niềm tin cầm cự trong đau khổ của Bán thú nhân cũng sụp đổ.

"Mau chặn lại!"

"Lũ vô dụng, không được lùi!"

Một tên tướng lĩnh Bán thú nhân ra sức hét lớn, thậm chí còn rút đao chém chết hai tên bại binh. Nhưng đại cục đã định, sức người không thể nào thay đổi được sự thật này.

Chỉ trong thoáng chốc, binh sĩ Frank đã giết vào trong, nhanh chóng chiếm lấy tường thành.

Sau khi ý thức được đại thế đã mất, Bán thú nhân vương chỉ đành lưu luyến vứt bỏ Vương thành, tiến hành chiến lược di dời.

"Thế công của quân địch quá mạnh, vương thượng, ngài đi trước đi!"

"Chúng thần phụ trách đoạn hậu, nếu không sẽ không ai đi được."

Tên thống lĩnh hộ vệ Bán thú nhân bình tĩnh nói, như thể mọi chuyện đều là lẽ tất nhiên vậy.

Nhóm hậu cung vốn đang khóc sướt mướt cũng nhanh chóng cáo biệt với Bán thú nhân vương, tự động gia nhập vào trong hàng ngũ ở lại chặn đường.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì không biết, nhưng nếu như mọi người tập chung lại một chỗ thì nhất định sẽ không thể thoát khỏi sự truy sát của quân địch.

Hoạn nạn thấy chân tình, Bán thú nhân vương thế hệ này dù không tính là thiên kiêu một đời, nhưng cũng là một vị quân chủ đạt tiêu chuẩn.

Nếu như ở Bắc đại lục, nơi nhân tộc có lực lượng yếu nhất, không chừng Bán thú nhân vương đã làm ra một chút thành tựu.

Tiếc là ông ta hơi xui, lại trở thành hàng xóm láng giềng với Vương quốc số một trên đại lục.

Chênh lệch về mặt thực lực không phải chỉ cần dựa vào nỗ lực là có thể bù đắp được. Mặc dù bọn chúng đã rất cố gắng, đáng tiếc là vẫn bại dưới tay của Vương quốc Frank.

Bán thú nhân vương lưu luyến nhìn mọi người một cái, sau đó nhảy lên Ma thú, dưới sự hộ tống của mười mấy tên cao thủ rời khỏi nơi này. ...

Vương cung Lutecia.

"Bệ hạ, tiền tuyến truyền đến tin tức, đại quân đã công phá được vương cung của Bán thú nhân, trước mắt đại quân đang quét sạch tàn quân."

"Tiếc là trong thành quá hỗn loạn, không thể lưu lại Bán thú nhân vương. Nhưng tướng quân Buck Hi đã phái người đuổi theo rồi, chắc là không bao lâu sau sẽ nhận được tin tức tốt."

Tể tướng Công tước Bergson cười ha hả nói.

Trình độ văn minh của tộc Bán thú nhân cũng không cao, cả nước chỉ có được vài tòa thành trì, tập trung công thương nghiệp của cả nước, phần còn lại đều là các bộ lạc nông thôn.

Vương đô chính thành trì cuối cùng mà Vương quốc Bán thú nhân đang nắm quyền kiểm soát, sau khi công chiếm được nơi này, nền văn minh của tộc Bán thú nhân sẽ bị đánh trở về thời đại bộ lạc.

Cắt đứt căn cơ của Bán thú nhân, lại còn tiêu diệt hết quân chủ lực của bọn chúng, cuộc chiến sau đó đã không có khả năng xảy ra biến số gì nữa.

"Đánh không tệ, Bộ Quân vụ khởi thảo công văn ngợi khen, mau chóng hoạch định chiến công."

"Nói với các tướng lĩnh tiền tuyến là hãy mau chóng hoàn thành cuộc đại thanh tẩy, số lượng Bán thú nhân còn lại không nhiều lắm!"

Charles III dùng ngữ khí bình tĩnh nhất để nói ra những lời ác độc nhất.

Mọi người sớm đã không còn cảm thấy kinh ngạc về loại chuyện này nữa. Đây là một hạng mục không thể thiếu trong những cuộc chiến tranh đại lục, điểm khác biệt duy nhất là quy mô của cuộc thanh tẩy này hơi lớn một chút mà thôi. ...

Nhìn thấy sát khí tràn ngập trong quân doanh, Nữ vương Tinh Linh rừng rậm liền nhướng mày, đây không phải cuộc sống mà các Tinh Linh mong muốn.

Nhưng hết cách rồi, với tư cách là một trong số ít chủng tộc trong liên minh dị tộc còn có thể duy trì được thế công, Tộc Tinh Linh hiện đang đóng vai trò chúa cứu thế trong liên minh.

Mặc dù Liên minh đã thất bại toàn tập, nhưng Tộc Tinh Linh cũng có thực lực để sống an phận ở một góc, nhưng điều kiện tiên quyết là nhân tộc phải luôn trong tình trạng nội đấu.

Nếu như vào một ngày nào đó nhân tộc đột nhiên thống nhất, thậm chí chỉ là thống nhất Bắc đại lục thôi cũng đã có thể mang đến cho Tộc Tinh Linh tai hoạ ngập đầu rồi.

Chiến lược cân bằng không phải chơi cho vui, đặc biệt là những tiểu tộc nằm trong diện cân bằng của các đại tộc, càng là phong hiểm trùng điệp.

Chỉ cần có lựa chọn khác thì không ai muốn mang sự tồn vong của chủng tộc đặt hết vào loại hạ hạ sách như nội đấu trong nhân tộc sẽ kéo dài này.

"Đại tỷ, tình hình này đối với Liên minh là rất tồi tệ!"

"Vương quốc Bán thú nhân thì đánh bại quá nhanh, chúng ta còn chưa kịp công phạt Bắc đại lục xong nữa, sớm biết như vậy thì nên xuất binh sớm hơn rồi."

Nữ vương Tinh Linh thảo nguyên ra vẻ ảo não nói.

Đều là do kinh nghiệm chủ nghĩa gây họa, chủng tộc càng trường thọ thì sẽ càng bảo thủ, dựa vào kỹ năng "không quan tâm", lần nào Tộc Tinh Linh cũng có thể kiếm được chỗ tốt từ trong chiến tranh đại lục.

Đến mức phản ứng đầu tiên của Tộc Tinh Linh sau khi gặp được chiến tranh đại lục chính là: để người khác đánh trước đi.

Chiến lược dù khá đến mấy cũng sẽ có lúc bị đào thải. Sau khi trải nghiệm chiến tranh đại lục, nhân tộc càng đánh càng mạnh, Liên minh Dị tộc lại càng đánh càng yếu.

Một tăng một giảm như vậy, thế cân bằng cuối cùng cũng bị phá vỡ. Chiến lược "không quan tâm" bị phá sản, các Tinh Linh chỉ có thể cầm vũ khí lên tham chiến.

"Bây giờ nói những chuyện này đã không có ý nghĩa gì nữa, không ai ngờ được rằng thực lực của người Frank lại tăng trưởng nhanh đến vậy, còn chưa kịp dốc toàn lực thì Bán thú nhân đã bại rồi."

"Dù có xuất binh sớm hơn thì cuộc chiến ở Nam đại lục vẫn nằm ngoài tầm tay với của chúng ta."

Chương 1250: Đám Phán (3)

"Chỉ là sau khi Vương quốc Bán thú nhân sụp đổ, áp lực mà các bên trong liên minh phải chịu sẽ lớn hơn. Người Frank đang rảnh tay sẽ tấn công mục tiêu kế tiếp là nơi nào, không ai biết được!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm lo lắng nói.

Với thực lực của Vương quốc Frank, dù có tham gia vào chiến trường nào cũng đều có thể thay đổi kết cục của chiến trường đó.

Cuộc sống ban đầu của Liên minh Dị tộc đã chẳng dễ chịu gì rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân tố không xác định như vậy nữa, áp lực mà những người cầm quyền đang phải chịu sẽ lớn hơn.

"Không chỉ phải chịu áp lực lớn, theo ta thấy thì bọn chúng đã sắp phát điên rồi!"

"Vì để cho chúng ta mau chóng xuất binh, đám người này còn kiến nghị chúng ta hòa đàm với Vương quốc Alpha trước."

"Liệt kê ra một đống lý do, như thể không thỏa hiệp với Người Alpha là không quan tâm đến đại cục vậy!"

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ nhả rãnh đạo.

Bởi vì yếu tố về vị trí địa lý, trước giờ Tộc Tinh Linh đều chiếm vị trí có lợi trong liên minh, lần nào cũng đều là những dị tộc khác cầu xin Tộc Tinh Linh xuất binh.

Chỉ có tình huống lần này là khác. Thế cục thối nát đến cùng cực, mọi người không còn tiếp tục bỏ mặc không quan tâm được nữa.

"Không có gì kỳ lạ, thảm kịch của Vương quốc Bán thú nhân đã dọa cho bọn chúng sợ mất mật rồi. Trong thời khắc sống còn, ai còn lo lắng được nhiều như vậy."

"Hơn nữa, thế cục trước mặt thật sự là không thể kéo dài thêm được nữa."

"Từ khi liên minh được thành lập đến nay, Bán thú nhân là thành viên quan trọng đầu tiên nhân tộc, chuyện này là một đả kích trầm trọng đối với sĩ khí quân tâm của các bên."

"Nếu chúng ta không hành động nhanh lên, chẳng mấy chốc sẽ có người thứ hai, người thứ ba, đến lúc đó, thế cục sẽ đến tình trạng thật sự không thể vãn hồi."

"Chỉ là không người, một quốc gia nhân tộc vẫn luôn kiên định với chủ trương phản đối Liên minh như Vương quốc Alpha lại đi liên hệ với các bên, vậy mà còn có thể làm cho những người này ra mặt hỗ trợ hoà giải."

"Quả nhiên, nhân tộc là chủng tộc không thể tin được, người nào người nấy đều ra vẻ đạo mạo, khi liên hệ với bọn chúng thì nhất định phải cẩn thận một chút!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm vừa dứt lời, chúng Tinh linh liền lập tức tham gia vào trong hàng ngũ phàn nàn, trong lúc nhất thời, nhân tộc bị mắng cho xối xả.

Mắng thì mắng vậy, nhưng cuộc đàm phán vẫn phải được diễn ra. Nhân tộc muốn hủy diệt Liên minh Dị tộc không sai, nhưng lợi ích của mỗi quốc gia lại có chỗ khác biệt.

Ví dụ như Vương quốc Alpha, hiện giờ bọn họ không hy vọng dị tộc ở trung nam bộ bị hủy diệt. Nếu không có những dị tộc này chế ước, cách cục nam mạnh bắc yếu sẽ còn tiến thêm một bước.

Càng tồi tệ hơn là dị tộc ở Bắc đại lục có diệt thế nào cũng không xong!

Sau khi giành được thắng lợi trong chiến tranh đại lục, đúng là Liên minh Nhân tộc sẽ cung cấp viện trợ cho các quốc gia Bắc đại lục, nhưng cường độ viện trợ lại rất có hạn.

Muốn các quốc gia nhân tộc ở nam trung bộ tập trung lực lượng cả nước để hủy diệt đám dị tộc ở Bắc đại lục là chuyện không thể.

Trong bối cảnh như vậy, giới cao tầng của Vương quốc Alpha đương nhiên phải nghĩ đến chuyện bảo vệ mình trước tiên.

Vĩ nghiệp thống nhất đại lục của nhân tộc có thể tạm gác qua một bên. Có lẽ đợi cuộc chiến tranh đại lục sau hoàn thành mới là lựa chọn tốt hơn.

Chủ đề của cuộc phàn nàn ngày càng đi xa, khiến cho Nữ vương Tinh Linh rừng rậm không thể không mở miệng ngắt lời: "Ngừng!"

"Những vấn đề này đợi sau này rồi thảo luận, hiện giờ chúng ta phải thảo luận về chiến thế ở trên đại bình nguyên Warhammer trước đã."

"Tình hình thì mọi người đã nắm được rồi, đám đồng minh vô dụng của chúng ta đã đến thời khắc sơn cùng thủy tận."

"Nếu không có viện binh, sợ là không bao lâu nữa quân đồng minh sẽ sụp đổ."

"Đại tỷ, nói vậy là không đúng. Cho dù có phái viện binh thì bọn chúng cũng chưa chắc có thể cầm cự đến lúc viện binh tới."

"Vì chi viện cho lũ vô dụng này mà chúng ta đã bị mất một đoàn ma pháp sư và một quân đoàn đầy đủ biên chế. Cho dù chúng ta hủy diệt tam đại Công quốc thì cũng không bị tổn thất nhiều đến vậy."

"Người Alpha hơi khó đối phó, nếu như tiếp tục chi viện, một chút binh lực này chỉ làm gia tăng thêm thương vong thôi, căn bản là không có tác dụng."

"Hiện giờ trên đại bình nguyên Warhammer ngoài 30. 000 quân viễn chinh ra thì còn có 80. 000 đại quân mà Người Mosey người phái tới, cộng thêm mấy chục vạn bại binh của Vương quốc Warhammer."

"Lại thêm danh tướng đại lục là Hudson chỉ huy, muốn đánh bại bọn chúng cũng không phải chuyện dễ. Nếu như chúng ta không xuất thủ, cho dù liên minh Thượng Cổ Di tộc có triệu hồi toàn bộ quân đoàn nam chinh cũng chưa chắc sẽ thắng được."

"Muốn đảm bảo không có sơ hở nào, chúng ta ít nhất phải phái ra năm quân đoàn tinh nhuệ. Muốn giảm bớt tổn thất thì tốt nhất là phái 10 quân đoàn tinh nhuệ."

"Không nói đến chuyện chúng ta có thể điều động được nhiều binh lực như vậy hay không, với tình hình trước mắt, sợ là Liên quân Thượng Cổ Di tộc sẽ không cầm cự được lâu như vậy!"

"Mấy ngày trước còn xảy ra vụ tranh chấp dùng thi thể đồng minh làm thức ăn, nếu không nhờ Delise quyết đoán xử trí, không chừng bọn chúng đã lao vào sống mái với nhau rồi."

"Nếu muốn bảo vệ liên minh Thượng Cổ Di tộc thì phải tranh thủ thời gian đàm phán với Vương quốc Alpha, để bọn chúng triệu hồi Hudson về nước trước."

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ tức giận nói.

Có thể thấy là bà ta đã mất hết niềm tin vào Liên minh thượng cổ Dị tộc rồi.

Có được mấy chục vạn đại quân, vậy mà lại bị mấy vạn kỵ binh của quân địch đánh cho đầu tắp mặt tối. Từ đầu đến cuối đều bị người nắm mũi dắt đi, chưa có lần nào nắm được quyền chủ động chiến lược cả.

Chương 1251: Thu Lễ

Nếu nói liên minh Thượng Cổ Di tộc không có thực lực thì còn có thể hiểu được. Nhưng xét về sức chiến đấu đơn binh thì các binh sĩ của Liên minh Thượng Cổ Di tộc lại mạnh hơn các binh sĩ nhân tộc nhiều.

Ngay cả khi trong quân viễn chinh đều là tinh nhuệ, binh sĩ bình thường không có khả năng sánh bằng, khi gặp phải binh sĩ Thượng Cổ Di tộc thì cùng lắm cũng chỉ có thể 1 cân 2.

Tiếc là sau khi mở rộng quân số, chênh lệch thực lực của hai bên cũng nhanh chóng kéo dài. Quân viễn chinh có thể nhẹ nhàng đánh tan quân địch.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây không phải là do binh sĩ không tốt, mà là do đám sĩ quan quá vô dụng.

Tố chất của các sĩ quan quân viễn chinh, từ cao tầng đến cơ sở, đều cao hơn nhiều liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Trong thời gian ngắn sẽ không thể bù đắp được những nhược điểm này. Còn có sự ngăn cách về chủng tộc, cho dù Tộc Tinh Linh muốn phái người tới giúp bọn chúng chỉnh hợp lại quân đội cũng không làm được.

"Vậy liền mau chóng khởi động công cuộc đàm phán với Người Alpha đi. Cho dù Liên minh Thượng Cổ Di tộc có vô dụng cỡ nào thì trong tay cũng nắm giữ mấy chục vạn đại quân, nếu như lại đào móc thêm một lần tiềm lực, bọn chúng còn có thể điều động thêm mấy chục vạn quân nữa."

"Trong cuộc chiến sau này sẽ còn xảy ra nhiều trường hợp, có bọn chúng tham gia vào cũng có thể giảm bớt tổn thất của tộc ta."

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm ra vẻ bình tĩnh nói.

Như thể chuyện dùng quân đồng minh làm bia đỡ đạn chỉ là một việc rất bình thường vậy. Từ trên vẻ mặt của bà ta không nhìn thấy một tia áy náy nào. Hoàn toàn khác biệt với vị nữ vương hòa ái dễ gần thường ngày.

Một vị gia chủ đạt tiêu chuẩn thì đương nhiên sẽ đặt lợi ích của chủng tộc cao hơn hết thảy. Ôn nhu chỉ cần để dành cho tộc nhân của mình là được, khi đối ngoại thì nhất định phải thể hiện ra bộ mặt lãnh khốc. ...

Trong doanh trại của quân viễn chinh, Hudson đang bề bộn tiếp đãi đại biểu của các bên.

Liên quân Thượng Cổ Di tộc đã sắp bị hắn dồn đến tuyệt cảnh, trong những ngày này, ngày nào cũng có một nhóm quân mạo hiểm thoát ly đại đội để ra ngoài tìm kiếm đồ ăn.

Nếu chỉ nhìn từ tình huống trước mắt, khẩu hiệu chính trị giúp Người Warhammer "Thu hồi lãnh thổ bị mất" đã và đang trở thành sự thật.

Đặc biệt là trong những ngày gần đây, các nhóm chống cự vũ trang đang mãnh liệt phát động phản công ở khắp nơi, tin chiến thắng nối liền không dứt.

Theo thế cục tiến triển tốt đẹp, chuyện phiền phức cũng liền nhiều hơn. Sau khi trải qua một cuộc thanh tẩy trong chiến tranh, nhóm lợi ích ban đầu của Vương quốc Warhammer đã bị lật đổ.

Không còn ai nhắc đến chuyện Vương quốc Đông Tây Warhammer nữa, những người đang hoạt động trên chiến trường hiện giờ về cơ bản đều là quý tộc của Vương quốc Tây Warhammer.

Điều này được quyết định bởi vị trí địa lý.

Vương quốc Tây Warhammer có nhiều đồi núi, đến thời đại chiến tranh, đồi núi chính là những bức bình phong tự nhiên, để những quý tộc này có thể bảo toàn thực lực.

Mà đám người xui xẻo ở Vương quốc Đông Warhammer thì hiện giờ vẫn còn đang trên đường chạy tới, chỉ có một số ít quý tộc phản ứng mau lẹ đã tới tiền tuyến.

Việc tẩy bài trên phương diện quân sự đã gây ra biến động trong chính trị.

Các quý tộc cũ không muốn buông bỏ lợi ích mà bản thân đã từng nắm giữ; Những quý tộc mới quật khởi cũng sẽ không tùy tiện giao địa bàn của mình ra.

Với tư cách là phe phái có thực lực mạnh nhất trong cảnh nội của Vương quốc Warhammer, Hudson đương nhiên có khả năng chi phối cục diện của cuộc chiến tranh này.

Nếu như hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể nâng đỡ một tên tiểu quý tộc vào trong hàng ngũ quyết sách của Vương quốc Warhammer. Chỉ cần không liên quan đến vương vị, có rất ít chuyện hắn không thể làm được.

Một khi nắm được đại quyền trong tay, khách đông là chuyện tất nhiên.

Chỗ tốt được đưa tới tận cửa, ngu sao không nhận. Nếu như Hudson thật sự không thu lễ thì sẽ làm cho những địa đầu xà này nơm nớp lo sợ.

Nếu không vì chiến tranh vẫn chưa kết thúc, thì có lẽ hiện giờ hắn sẽ càng bận rộn hơn.

Nhưng sau khi thu lễ thì phải đáp lễ, là một nhà quý tộc có uy tín, quà đáp lễ của Hudson chính là —— dùng danh nghĩa của bộ chỉ huy liên quân Bắc đại lục để phát một phần công văn chứng minh chiến công của những người này.

Nghĩ lại thì cũng cạn lời, trước khi chiến tranh đại lục bộc phát, Hudson muốn có được danh hiệu Nguyên soái là chuyện muôn vàn khó khăn. Ngay cả danh hiệu Nguyên soái mà Người Mosey trao tặng cũng đều nhận được thông qua giao dịch.

Nhưng sau khi chiến tranh đại lục bộc phát, Hudson còn chưa kịp làm gì cả thì đã nhận được một đống danh hiệu Nguyên soái.

Chủ yếu là sau cuộc đại thắng ở Pháo đài August, hắn đã từng bày tỏ nguyện vọng là muốn chỉ huy liên quân tiến thẳng vào Công quốc Orton, ngăn cản đại quân Tinh Linh xuôi nam.

Các quốc gia nhận được tin tức liền lập tức tỏ thái độ vô cùng tích cực, trong hội nghị Liên minh Bắc đại lục, các quốc gia đều đồng ý bổ nhiệm hắn thành tổng chỉ huy liên quân.

Mặc kệ Hudson có tiếp nhận hay không, cái danh hiệu Nguyên soái này đã được trao tặng. Mọi nỗ lực cũng chỉ vì một sự kiện —— nhanh đi ngăn cản đại quân Tinh Linh.

Chức vụ nắm thực quyền đều bị Hudson từ chối không nhận, hắn chỉ tiếp nhận một chức vụ trên danh nghĩa. Nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc hắn dùng danh nghĩa của bộ chỉ huy liên quân Bắc đại lục để thay đổi hiện trạng.

Một tờ văn thư thoạt nhìn như tầm thường này thực tế lại là một loại thừa nhận của phe thực lực liên quân đối với đại biểu của các bên, cũng là cơ sở pháp lý để bọn họ tranh đoạt lợi ích sau chiến tranh.

Thu lễ thu đến mỏi tay, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc Hudson an bài chiến lược tiếp theo. Quân địch đã bị vây bảy ngày liền, mặc dù thỉnh thoảng có không quân Tinh Linh tiếp tế đồ ăn, nhưng liên quân vẫn phải chịu bụng đó, lúc này cũng đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi.

Chương 1252: Tập Kích

"Truyền lệnh xuống, để đại quân nấu cơm, tối nay chính là thời điểm phá địch!"

Chiến tranh đến được bước này, Hudson cũng lười ẩn núp nữa. Hắn vẫn lựa chọn dạ tập, không phải là vì hắn thích dã chiến.

Mà vì những hành động tự đã được diễn tập cho quân địch xem ba lần rồi. Mỗi lần đều làm bộ như muốn tấn công, chờ quân địch tụ tập lại chuẩn bị quyết một trận tử chiến thì hắn lại lập tức hạ lệnh rút lui.

Sau khi liên tục chịu giày vò, đám tướng lĩnh cổ vũ sĩ khí của quân địch liền chịu khổ."Quyết tâm liều chết một trận" không phải là lúc nào cũng có.

Nhiệt huyết sôi trào là thứ không thể nào kéo dài. Cho dù các binh sĩ muốn tiếp tục thì cái bụng đói cũng không cho phép.

"Vâng, Nguyên soái!"...

Màn đêm dần giáng lâm, dưới sự hối thúc của các vương giả, đám binh sĩ miễn cưỡng kéo lê thân xác của mình đi kết trận, chuẩn bị nghênh địch.

Cự Nhân vương ngáp một cái rồi tức giận nói: "Không cần chờ nữa, đây kế sách làm cho quân ta mệt mỏi của phe địch."

"Cái gọi là tiến công chỉ đơn giản là phái ra mấy trăm kỵ binh tập kích quấy rối thôi. Nếu như bọn chúng thực sự muốn phát động tổng tiến công, vậy thì cần gì phải nói trước cho chúng ta biết chứ?

"Nếu cứ tiếp tục bị hành hạ như vậy, sợ rằng không cần quân địch tấn công thì chúng ta đã bị mệt chết rồi."

Nhìn theo hướng mà Cự Nhân vương đang chỉ, có một tên binh lính té xỉu đang bị hai tên binh sĩ dìu vào trong doanh trại.

Chỉ là tên binh sĩ bên trái cũng rất mệt mỏi, hơi không chú ý bị trượt chân, hậu quả là ba người đều bị té sấp mặt. ...

"Địch tập!"

Trong lúc phát ra tiếng báo động, cánh cửa doanh trại cũng được mở rộng ra. Hết cách rồi, đám lính gác đang trong phiên trực thật sự đã quá mệt mỏi, quá đói, cơ thể không cho phép bọn chúng có thể duy trì sự tỉnh táo được nữa.

"Mau dậy nghênh địch đi!"

Các quan quân trực đêm liền vội vàng thúc giục nói.

Các binh sĩ vừa mới vào nghỉ ngơi cũng chỉ đành kéo lấy cơ thể mệt mỏi của mình đứng lên. Nhưng tốc độ hành động lại hết sức chậm chạp.

Đại đa số binh sĩ đều sinh linh bình thường, ý chí tinh thần không thể chiến thắng được sự suy yếu về mặt thể chất. Mặc cho các sĩ quan có gào to cỡ nào cũng không thể cổ vũ được sĩ khí quân tâm.

"Nhanh lên một chút!"

"Lũ vô dụng các ngươi mau chuẩn bị chiến đấu đi! Đợi quân địch giết vào đây rồi thì ai cũng đừng nghĩ đến việc còn sống!..."

Trong khi nói chuyện, Cự Nhân vương đã ra chân đạp ba tên cự nhân lề mề chậm chạp. Nhưng mà phản ứng của ba tên này vẫn cứ lề mề chậm chạp như trước.

"Đợi quân địch giết vào đây rồi thì ai cũng đừng nghĩ đến việc còn sống", đây rõ ràng là đang lừa gạt cự nhân nha. Mấy ngày trước còn có tù binh cự nhân đi ra chiêu hàng nữa!

Nói cho đúng là tù binh của các tộc đều thay phiên tới chiêu hàng. Quân viễn chinh đang dùng hành động thực tế để chứng minh rằng mình không giết tù binh.

Nếu như là trước kia, mọi người còn nguyện ý tận trung vì chủng tộc mà đánh nhau chết sống với quân địch.

Nhưng sau khi trải qua kế sách "làm cho quân địch mệt mỏi" của Hudson, đa số binh sĩ hiện giờ chỉ muốn được ăn một bữa cơm no, được ngủ một giấc ngon lành.

"Sưu sưu sưu..."

Mũi tên như mưa xối xả bay về phía quân phòng thủ. Đã một khoảng thời gian rồi binh sĩ dị tộc mới gặp lại loại đãi ngộ này.

Rõ ràng là quân viễn chinh đã nhận được đồ tiếp tế. Có đủ mũi tên nên không còn bị gò bó nữa, có thể phát huy hết uy lực của tên nỏ.

Quân coi giữ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, số lượng cung tiễn lâu còn nhiều hơn quân doanh bình thường rất nhiều, trên cung tiễn lâu đã có một lượng cung tiễn thủ chuẩn bị sẵn sàng.

Bọn chúng ỷ vào ưu thế ở trên cao để đối xạ với quân viễn chinh, trong lúc nhất thời vậy mà không rơi vào thế hạ phong.

Tiếc rằng chiến tranh không phải chỉ cần có vài tòa cung tiễn lâu là có thể biến thay đổi thắng bại. Không có sự phối hợp từ các binh sĩ bên dưới, những tòa cung tiễn lâu này đã nhanh chóng bị chiếm đóng.

Cuộc xông doanh lần này không giống với những lần trước, không chỉ có kỵ binh, mà ngay cả bộ binh cũng tham chiến. Tuy rằng sức chiến đấu của quân đoàn tân binh của Người Mosey và các nhóm chống cự vũ trang Warhammer đều có hạn, nhưng đi theo đánh một trận chiến chiếm ưu thế là không thành vấn đề.

Đối mặt với ba mặt vây công của liên quân Bắc đại lục, liên minh Thượng Cổ Di tộc phối hợp chiến đấu rời rạc đã nhanh chóng bị rơi vào cảnh mạnh ai nấy đánh. ...

"Delise, chúng ta lại gặp mặt. Có vẻ như lần này cũng chẳng khác tình huống lần trước là mấy, không biết lần này viện binh của ngươi có thể đến kịp không đây?"

Hudson cười hỏi.

Quân địch có viện binh hay không, hắn nắm rõ hơn ai hết. Nếu như không hoàn toàn chắc chắn, Hudson cũng sẽ không mang đám đàn em tới đây chơi.

Từ trước tới nay, không phải cứ có nhiều binh lực hơn là sẽ giành được thắng lợi trong chiến tranh. Nguyên nhân mà Hudson mang đám đàn em tới đây là vì đã nhận lễ của người ta rồi, mặt khác là do hắn muốn giảm bớt thương vong cho quân viễn chinh.

Con thú bị mắc bẫy cũng biết chống trả, huống chi là liên minh Thượng Cổ Di tộc. Nếu như thật sự bị dồn vào đường cùng, những chủng tộc nhỏ này mà liều mạng thì cũng có thể gây ra thương vong không nhỏ cho quân viễn chinh.

"Hừ!"

Delise hừ lạnh một tiếng rồi chất vấn: "Hudson, ngươi đừng có quên, đàm phán đã bắt đầu rồi."

"Phát động chiến tranh vào lúc này, ngươi không sợ cuộc đàm phán này sẽ thất bại, bị truy cứu trách nhiệm sao?"

Với tư cách là một thành viên cấp cao của Tộc Tinh Linh, loại chuyện quan trọng như đàm phán với Vương quốc Alpha đương nhiên là sẽ không giấu được Delise, cũng càng không có khả năng giấu được thống soái của một Vương quốc như Hudson.

Chương 1253: Bao Vây

Dựa theo thông lệ, sau khi cuộc đàm phán có ý nghĩa phi phàm đối với song phương được triển khai, mọi người đều sẽ giữ bình tĩnh, miễn cho tình hình leo thang, làm ảnh hưởng đến cuộc đàm phán.

"Tiểu thư Delise đang nói bậy bạ gì đó, đàm phán cái gì?"

"Chẳng lẽ Tộc Tinh Linh của quý phương đang muốn đầu hàng sao?"

"Nếu là vậy thì ta có thể đưa ra hứa hẹn: Chỉ cần quý tộc rời khỏi chiến tranh, trả lại lãnh thổ đang chiếm đóng, trừng trị tội phạm chiến tranh, thì Liên minh Bắc đại lục sẽ không truy cứu những vấn đề sau đó nữa."

Hudson ra vẻ không biết nói.

Muốn hố hắn, bà già Tinh Linh này nghĩ hơi nhiều. Nếu như đã là lén lút đàm phán thì đương nhiên là phải giữ bí mật.

Mặc kệ bên ngoài nghĩ như thế nào, dù sao Hudson dám chắc rằng: Vương quốc Alpha sẽ triệu tập các quốc gia Bắc đại lục khác để âm thầm đàm phán với Tộc Tinh Linh.

"Tiểu nhân hèn hạ!"

Delise nổi giận mắng.

Nếu không phải bị Hudson theo dõi, đại quân Tinh Linh tuyệt đối có thể phá vây ra ngoài nhờ sự trợ giúp của Delise.

Nhưng tình huống hiện giờ đã khác, liên quân Bắc đại lục đúng là chỉ vây ba hướng thiếu một hướng, nhưng trước giờ Hudson vẫn luôn nổi danh là quỷ kế đa đoan, nên bên phe dị tộc cũng không dám phá vây theo hướng không có địch nhân.

"Tiểu thư Delise, tiểu thư đang nói xấu một cách trần trụi nha."

"Mỗi lần quân viễn chinh tiến công, ta đều sẽ dựa theo quy cũ mà hạ chiến thư từ trước, ngay cả địa điểm tác chiến cũng do quý phương chọn, làm sao có thể nói ta hèn hạ được?"

"Nếu như không chịu nổi sự tàn khốc của chiến tranh, vậy thì cần gì phải phát động chiến tranh chứ?"

"Đại cục ở Đại binh nguyên Warhammer đã được định đoạt rồi, dù có chiến đấu tiếp cũng chỉ là hy sinh vô ích mà thôi, ta thấy hay là tiểu thư sai đám thuộc hạ đầu hàng đi."

"Kết thúc chiến tranh sớm một chút, cô cũng có thể sớm ngày trở về chăm con chăm cháu. Chém chém giết giết thực sự không thích hợp với Tộc Tinh Linh."

Hudson cười ha ha nói.

Không sai, trước khi tiến công, Hudson thực sự đã hạ chiến thư. Nhưng mà nội dung trên thư lại rất mơ hồ không rõ ràng, nói cũng giống như không nói.

Tổng kết lại chính là: Các ngươi chọn địa điểm quyết chiến đi, ta sẽ chọn thời gian quyết chiến, lần sau gặp mặt sẽ trực tiếp sáp lá cà.

"Hudson, ngươi muốn chết!"

Trong khi nói chuyện, Delise đã phát động tiến công. Trong này đương nhiên là có một phần thẹn quá thành giận, nhưng càng nhiều vẫn là bất đắc dĩ.

Trong lúc hai người đối thoại, đã có hơn mười vị cường giả cấp 8 lặng lẽ bao vây khắp bốn phía.

Thoạt nhìn là đang chuẩn bị cho cuộc chiến, mọi chuyện đều hợp tình hợp lý, nhưng ngày càng nhiều cường giả tập trung ở xung quanh đây đã khiến cho Delise phát hiện ra chuyện không ổn.

Sau khi nhận thức được nguy hiểm, Delise cuối cùng cũng không còn tâm tư để nói nhảm với Hudson nữa. Một khi vòng vây này được hình thành, đêm nay Delise có rời khỏi đây được hay không cũng còn là một ẩn số.

Đòn công kích ma pháp đột nhiên xuất hiện này còn chưa kịp tới gần Hudson đã bị Maxim chặn lại.

Long đại gia cũng là rồng có tính tình nóng nảy, trước giờ đều là nó ra ngoài đánh nhau gây chuyện thị phi, chưa từng có người dám tới kiếm chuyện với nó.

Đúng lúc nó đang chuẩn bị tìm Delise tính sổ thì đối phương đã cưỡi độc giác Thánh Thú chạy ra xa vài dặm.

Chỉ bằng vào tâm tư cẩn thận này thôi, Hudson liền biết lý do tại sao Delise có thể đột phá Thánh Vực rồi.

Đúng là cảnh giới Thánh Vực có yêu cầu lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng yêu cầu đối với tố chất tổng hợp của cơ thể cũng là rất cao.

Nếu như vào thời niên thiếu bị tổn thương căn cơ, sau này dù có lĩnh ngộ pháp tắc thâm hậu cỡ nào, cơ thể cũng không đủ sức để đột phá.

Nguyên tố ma pháp quán thể là chuyện vô cùng nguy hiểm. Rất nhiều cường giả cấp 8 có bệnh trong người đều ngã xuống khi miễn cưỡng đột phá cảnh giới.

"Belersden, Maxim, bây giờ còn có cơ hội bắt sống nữ nhân kia sao?"

Hudson âm thầm truyền âm nói.

"Muốn bắt sống thì phải xem đối phương có chịu phối hợp hay không. Nhưng nếu như ta với con gấu ngốc này liên thủ, có đến 90% là có thể giết được đối phương."

"Hudson, ả đàn bà kia có gì tốt chứ. Trực tiếp giết là được, nếu như ngươi thích Tinh Linh, sau này bọn ta tới Tinh Linh sâm lâm bắt về cho người, đảm bảo là sẽ đẹp ả đàn bà này nhiều."

Lời nói của Maxim làm cho Hudson rất tức giận. Mới chỉ có chốc lát mà hắn đã bị biến thành một kẻ háo sắc rồi.

Nếu như bàn về háo sắc, ai có thể sánh được với Cự Long chứ?

Khi đến giai đoạn động dục, chỉ cần là con cái là được. Vào thời kỳ bình thường cũng chẳng tốt hơn là mấy. Gặp được mẫu long liền chảy nước miếng cũng là chuyện thường xảy ra.

"Im miệng! Maxim."

"Con rồng ngu ngốc. Bắt sống đối phương có lợi cho việc đàm phán, ngươi có biết giá trị của một vị cường giả Thánh Vực còn sống là bao nhiêu không?"

Hudson không chút khách khí khiển trách.

Tộc Tinh Linh có nhiều cao thủ, nhưng cường giả Thánh Vực vẫn là phượng mao lân giác. Chỉ cần nhìn vào lực lượng đỉnh tiêm của nhân tộc là biết, ngoài vài người ở ngoài sáng ra, những người ở trong tối đều là hư hư thực thực Thánh Vực.

Dù sao thì những cao thủ có cơ hội đột phá Thánh Vực trong Vương quốc Alpha hiện giờ đều đang trong tình trạng bế quan. Vì tạo điều kiện thuận lợi cho bọn họ đột phá cảnh giới, toàn bộ

Vương quốc đều đang cố gắng hết sức tìm kiếm bảo vật.

Nhưng có thể đột phá được hay không, lúc nào đột phá đều là ẩn số.

Dựa theo tình huống trước đó, cho dù nồng độ nguyên tố ma pháp giữa đất trời có thể duy trì quán thể, trước khi đại lục tiến vào thời chiến, Vương quốc có thể sản sinh cường giả Thánh Vực đã xem như là may mắn rồi.

Chương 1254: Tế Đàn

Tình hình của những Vương quốc lớn còn lại cũng chẳng khác mấy, thường là đến giai đoạn hậu kỳ của chiến tranh đại lục mới có cường giả Thánh Vực xuất hiện, mở ra thời kỳ hưng thịnh.

Mặc dù là vậy, số lượng này cũng sẽ không quá nhiều. Ngay cả thời đại Thượng Cổ Thần Thoại cũng chưa từng xuất hiện tình trạng Thánh Vực đi đầy đất.

Đưa mắt nhìn Delise rời đi, Hudson liền phát tiết cơn giận vào người của đám Vương giả ở trên chiến trường. Nếu như không phải vì bị lũ này quấy rối, vòng vây đã sớm khép chặt rồi.

Chỉ cần bát được một tên Tinh Linh Thánh Vực làm đồng Chip, yêu cầu ký kết một phần hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau sẽ thành công 100%.

Nào giống như hiện giờ, là bên yếu thế, Vương quốc vẫn luôn ở thế bị động trong cuộc đàm phán.

Sự thật chứng minh, mặc dù đều là vương giả của các chủng tộc, nhưng thực lực và trình độ đều có khác biệt rất lớn.

Vương giả của những chủng tộc hơi mạnh đều là cường giả cấp 8; Còn vương giả của các chủng tộc nhỏ yếu, vậy mà còn yếu hơn cả con gà Hudson.

Nguyên nhân mà bọn chúng có thể tham gia vào hàng ngũ quyết sách trong liên minh Thượng Cổ Di tộc là vì nhân khẩu của những chủng tộc này tương đối nhiều, dựa vào thực lực tổng hợp để có được một chỗ cắm dùi.

"Tôn giả chạy rồi!"

Không biết là ai hô lên một tiếng, đại doanh vốn đang trong tình trạng hỗn loạn thì nay càng trở nên mất trật tự hơn.

Như thể bị rút sạch tinh thần, sĩ khí của Liên quân Thượng Cổ Di tộc vốn đã không cao, hiện giờ chẳng có chút đấu chí nào.

"Rút!"

Sau khi rút ra được bài học lần trước, Cự Nhân vương liền dẫn đầu hạ lệnh rút lui.

Hình thể lớn nhất sẽ bị đánh nhiều nhất. Lý trí nói cho ông ta biết, nếu như hôm nay không tranh thủ thời gian bỏ chạy, sợ là sau này Tộc Cự Nhân sẽ bị xóa tên khỏi đại lục Aslante.

Đương nhiên, cho dù có thể thoát được kiếp nạn lần này thì Tộc Cự Nhân cũng chưa chắc có thể truyền thừa tiếp.

Lỗ hổng này vừa mở ra liền không thể bịt nó lại được nữa. Lúc đầu Liên minh vốn dùng quân pháp nghiêm khắc nhất để ngăn chặn đào binh, nhưng ở trước mặt một hệ thống đào binh thì quân pháp đã không còn bất kỳ tác dụng gì.

Chuyện làm cho Hudson cảm thấy khó chịu là đại quân Tinh Linh đã không thấy đâu nữa. Trong doanh trại Tinh Linh chỉ còn lại 80-100 lên Tinh Linh tuổi già đang giả vờ giả vịt.

Đại quân giết tới, những lão già này liền vô cùng lưu manh nhắc đến minh ước vạn tộc, muốn nhận được đãi ngộ của một tù binh nên mới đầu hàng.

Nguyên nhân chủ yếu mà Hudson phát động tràng chiến dịch này chính là vì muốn kiếm được nhiều đồng Chip cho Bộ Ngoại vụ, để họ có vị thế cao hơn trên bàn đàm phán.

Hiện giờ quân địch đã chạy rồi, chỉ còn lại một đám người già yếu. Muốn dùng những lão già này để uy hiếp Tộc Tinh Linh sợ là đang nằm mơ.

Còn về phần Liên minh Thượng Cổ Di tộc, đều là một đám tiểu tộc bất nhập lưu. Nếu như đoàn kết lại thì còn có thể gây ra một chút phiền phức cho nhân tộc, nhưng Hudson đã chôn xuống rất nhiều hạt giống xung đột giữa các chủng tộc.

Ngay cả việc xuất thủ vừa rồi, Hudson cũng chỉ chọn những tên Vương giả phản nhân tộc để giết, còn những kẻ theo phe chủ hòa đều bị hắn tha bổng.

Sau khi trải qua chuyện này, trong đầu của những vị Vương giả này đều tràn ngập chủ nghĩa thất bại, sau khi trở về cũng chỉ có thể làm vật cản đường.

Ngay cả khi may mắn còn sống từ trong chiến tranh đại lục thì những tiểu tộc này cũng sẽ bị thanh toán trong tương lai. Chẳng qua người ra tay thanh toán không phải là Hudson, mà là chủ nhân sẽ sở hữu mảnh đất này trong tương lai.

Rốt cuộc là Vương quốc Đông Tây Warhammer sẽ được khôi phục, hay là bị các đại quý tộc ở trung nam bộ tu hú chiếm tổ chim khách, chuyện này chẳng có liên quan gì đến Hudson.

Các quốc gia đại lục không có khả năng bỏ mặc Vương quốc Alpha khuếch trương thế lực đến nơi này, Vương quốc Alpha cũng không có tâm tư mở rộng về phía tây. Cho dù giành được thắng lợi trong cuộc chiến thì Vương quốc cũng chỉ chĩa họng súng về phương bắc.

Báo thù thú nhân chỉ là phụ, điều quan trọng nhất là Vương quốc cần một hậu phương vững vàng. Nỗi khổ của việc tác chiến cả 2 mặt trận, chịu một lần là đủ rồi, không ai muốn chịu thêm lần thứ hai.

Tiếng la giết vẫn còn đang tiếp tục vang lên, nhưng cuộc chiến đã dần đi đến hồi kết. Ánh trăng sáng ngời chiếu lên trên mặt đất, hiện ra từng vòng huyết nguyệt, ngay sau đó liền có vô số sinh vật Vong Linh chui ra từ trong đó.

Hudson lập tức nhận ra được chuyển không ổn. Nơi này nào đâu phải quân doanh, rõ ràng là một cánh cửa thông tới địa ngục mà.

"Belersden, Maxim, mau phá hủy tế đàn đi!"

Hudson vội vàng nói.

Một rồng một gấu lập tức phát động công kích về phía tế đàn đang hội tụ năng lượng mà không hề do dự. Đám cường giả nhân tộc ở trên chiến trường cũng lập tức xuất thủ.

Đám Linh mục dị tộc bảo vệ tế đàn thì phát ra những tiếng cười quỷ dị, sau đó là một tiếng nổ lớn vang lên, cả tòa tế đàn đều bị nổ tanh bành.

Uy lực của vụ nổ không thua gì cấm chú, nó đang lan ra khắp bốn phương tám hướng, dọa cho đám cường giả vội vàng xuất thủ ngăn cản.

Nhìn thấy bụi đất bay đầy trời, Hudson không nhịn được cảm thán nói: "Thật là độc ác!"

Hắn tuyệt đối không ngờ là địch nhân sẽ bố trí một cái tế đàn giấu ở trong quân doanh, lấy vong hồn đã chiến tử của hai bên làm tế phẩm để triệu hoán sinh vật Vong linh.

Nếu để cho kế hoạch của địch nhân thành công, quân viễn chinh sẽ bị tổn thất nặng nề, đây rõ ràng là lối đánh lưỡng bại câu thương.

Kế hoạch của địch nhân tuy rất tốt, nhưng tiếc là bọn chúng lại không ngờ rằng quân đội phe mình lại yếu đến như vậy, ngay cả chuyện kéo dài thời gian cũng làm được.

Chương 1255: Giỏi Tính Toán

Tế đàn còn chưa tập trung đủ năng lượng thì liên quân Bắc đại lục đã giết tới, ép bọn chúng phải khởi động kế hoạch trước thời hạn.

Năng lượng không đủ nên thực lực của những sinh vật Vong Linh được triệu hồi đương nhiên là sẽ không cao, không thể gây ra được sát thương mang tính hủy diệt với quân viễn chinh, cho nên phe địch liền dứt khoát làm nổ tung tế đàn.

Trong vụ nổ vừa rồi, có ít nhất vài trăm binh sĩ tử trận, hơn nghìn người bị thương. Nếu như để kế hoạch của quân địch thành công, chiến tích toàn thắng của Hudson sẽ kết thúc.

Biến cố đột ngột này đã tạo ra cơ hội cho quân địch bỏ chạy. Nhưng mà Hudson đã không quan tâm đến những chuyện này, trong đầu hắn hiện giờ đang nghĩ xem cục này do ai bày ra.

Liên minh Thượng Cổ Di tộc, có vẻ như không phải.

Nội bộ của bọn chúng có nhiều chủng tộc như thế nên không thể nào thông qua quyết định như vậy trong thời gian ngắn được.

Xét theo tình huống của tế đàn, sự chuẩn bị của quân địch vẫn còn có chút vội vàng, nếu như chuẩn bị trước một số tế phẩm, thời gian tập trung năng lượng sẽ được rút ngắn, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Tộc Tinh Linh, khả năng rất cao.

Với nội tình thâm hậu của Tộc Tinh Linh, sở hữu loại trận pháp đồng quy vu tận này cũng là chuyện bình thường.

Cộng thêm địa vị đặc thù của bọn chúng ở trong liên minh, dùng danh nghĩa là bố trí ma pháp trận để giấu diếm chúng vương giả kiến thức có hạn của các tộc cũng là chuyện có thể làm được.

Hoặc là do một vài chủng tộc trong Liên minh Thượng Cổ Dị tộc gây ra.

Bởi vì những Linh mục chủ trì tế tự đều là người của Thượng Cổ Di tộc. Nếu không có chủng tộc của bọn chúng chống lưng, muốn tìm được một đám Linh mục làm tử sĩ cũng không phải chuyện dễ.

Hoặc là do Tộc Tinh Linh cấu kết với một số Thượng Cổ Di tộc, cùng nhau lập ra kế hoạch lần này.

Đối mặt với những câu hỏi này, Hudson cũng không có ý định tìm hiểu đến cùng. Có đôi khi, quá tích cực cũng không phải là chuyện tốt. ...

Ở ngoài ngàn dặm, cuộc đàm phán giữa Tộc Tinh Linh và Vương quốc Alpha cũng đã bước đến hồi cuối.

Sau một thời gian cò kè mặc cả, song phương đã đạt thành hiệp định sơ bộ, chỉ đợi cao tầng của song phương ký khế ước thì hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau sẽ chính thức có hiệu lực.

Đột nhiên, một tên Tinh Linh chạy vào trong hội trường, tới chỗ của đoàn đại biểu... ...

"Hừ!"

Lão già Tinh Linh cầm đầu hừ lạnh một tiếng, đoàn đại biểu Tinh Linh liền lập tức trợn mắt nhìn chằm chằm Bá tước Francois.

Đã nói là sẽ bỏ qua cho liên quân Thượng Cổ Di tộc, kết quả vừa mới đạt thành hiệp định sơ bộ, tiền tuyến liền truyền về tin tức toàn quân bị diệt.

Hóa ra mọi nỗ lực của bọn chúng đều là uổng phí.

Trận chiến này là do bên Vương quốc Alpha chủ động đánh, muốn nói bọn họ không liên quan gì là chuyện không thể nào!

Nhưng phần hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau lại là điều mà hai bên đều cần, không thể bởi vì một cuộc tranh chấp mà từ bỏ thành quả đạt được trong cuộc đàm phán.

Sau khi nhận được tin tức, Bá tước Francois chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, ai bảo Nguyên soái của mình đánh hay như vậy làm gì?

Vốn đã nói trước là dùng đánh thúc hòa, gây áp lực cho Tộc Tinh Linh, không ngờ chỉ mới qua chốc lát thì chiến dịch này đã kết thúc.

Tại tỉnh Hank Rus', Liên minh Thượng Cổ Di tộc có mười mấy vạn đại quân, trong tình huống một lòng phòng thủ mà cũng có thể bị đánh cho sấp mặt nhanh đến vậy, đây là chuyện không ai ngờ tới.

Còn về khốn cảnh mà Liên quân Thượng Cổ Di tộc gặp phải, Bá tước Francois chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, ông ta là quan văn, nên chẳng có hứng thú gì với quá trình chiến đấu.

Trên chiến báo của quân viễn chinh cũng không cường điệu những chuyện này, chỉ có các tướng sĩ anh dũng giết địch, chủ soái dụng binh như thần.

"Bá tước Francois, quý phương thật giỏi tính toán!"

Nghe được lời nói tràn ngập sát khí của lão già Tinh Linh, Bá tước Francois bình tĩnh phất phất tay, không thèm để ý chút nào nói:

"Linh mục Meg tôn kính, trên chiến trường thiên biến vạn hóa, có khả xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn."

"Chủ yếu vẫn là do tiến độ đàm phán của chúng ta quá chậm, nếu như chúng ta nhanh chóng ký kết khế ước thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Để có vị thế trên bàn đàm phán thì chung quy vẫn phải xem biểu hiện trên chiến trường.

Trận chiến này diễn ra trước khi hiệp ước được ký kết, loại hành vi này đương nhiên không tính là trái với hiệp ước.

Cho dù là hai bên phải ngưng chiến trong lúc đàm phán thì đó cũng là chuyện giữa Vương quốc Alpha và Tộc Tinh Linh chuyện, không bao gồm Liên minh Thượng Cổ Di tộc.

Nếu như cả đồng minh cũng bị bao gồm trong đó, vậy thì cuộc đàm phán này sẽ không có cách nào tiến hành tiếp nữa. Cùng lúc đó, đại quân Tinh Linh cũng không hề dừng hành động xâm lược phía nam.

Về phương diện này, không bên nào có quyền chỉ trích bên nào, so thực lực thôi.

"Đã như vậy, vậy thì không cần phải nói nhảm thêm nữa. Chúng ta trực tiếp ký kết hiệp ước đi, sau khi để cho cao tầng của hai nước ký kết, hiệp ước sẽ bắt đầu có hiệu lực."

Linh mục Meg tức giận nói.

Người chết không thể phục sinh, Liên minh Thượng Cổ Di tộc bị tổn thất nặng nề đã trở thành sự thực không thể chối cãi, quan ngoại giao lý tính chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận hiện thực.

"Không thành vấn đề. Nhưng mà, ta muốn tuyên bố lại một lần:

"Sau khi ký kết hiệp ước, quân đội của Vương quốc sẽ rút lui khỏi Đại binh nguyên Warhammer, nhưng không bao gồm các nhóm chống cự vũ trang ở nơi đó và quân đội của quốc gia khác."

"Vương quốc Alpha không có quyền lực để ép đồng minh phải từ bỏ lãnh thổ của mình, mà chỉ có thể cố gắng ước thúc hành vi của họ, kết quả cuối cùng ra sao thì Vương quốc Alpha không thể bảo đảm."

Bá tước Francois chậm rãi nói.

Chương 1256: Đại Chiến Kết Thúc

Với tư cách là quan ngoại giao, Bá tước Francois đương nhiên là phải tranh thủ quyền lợi tương ứng với những điều kiện thuận lợi giành được trên chiến trường.

Vất vả lắm mới thu hồi được Đại binh nguyên Warhammer, đương nhiên là không thể nhả ra rồi, nếu không Vương quốc Alpha biết ăn nói như thế nào với phía Liên minh Nhân tộc đây.

Trọng tâm chiến lược của Vương quốc Alpha là tại Bắc Cương, không có năng lực chiếm đóng lâu dài ở đây, ném cho đồng minh quản lý chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Còn vấn đề lợi ích, có thể chờ đến sau cuộc chiến rồi mới bàn lại. Với tư cách là cường quốc số một ở Bắc đại lục, nơi này lại ở ngay trước cửa nhà mình, Vương quốc vẫn có đủ quyền nói chuyện.

Dù cho chiến cuộc sau đó có bất lợi, lại tiếp tục mất thành mất đất, thì cũng không thể đổ trách nhiệm lên Vương quốc được. ...

Đại chiến kết thúc, Hudson lại càng bận rộn hơn. Vừa phải xếp người truy sát bại binh và mở rộng chiến quả, lại vừa phải giải quyết những công việc sau chiến tranh.

Chuyện quan trọng nhất chính là quyền sở hữu Vương quốc Warhammer. Trải qua một cuộc xâm lược của ngoại địch, chế độ do Vương quốc Đông Tây Warhammer xây dựng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Quý tộc lưu vong muốn trở về cầm quyền, các nhóm vũ trang nhân lúc chiến loạn để quật khởi, muốn chuyển hóa chiến quả trong tay thành lợi ích mang tính lâu dài.

Mâu thuẫn không thể hòa giải giữa hai bên chính là cuộc xung đột sau này của Vương quốc Warhammer. Lúc này, thế cục chỉ vừa mới chuyển biến tốt đẹp mà hai bên đã có dấu hiệu giương cung bạt kiếm rồi.

Phe quý tộc đào vong là nhóm lợi ích trước đây, chuyện am hiểu nhất chính là đấu tranh chính trị, hiện giờ bọn họ đã bắt đầu hoạt động khắp nơi, tranh thủ sự ủng hộ từ bên ngoài.

Còn phe mới nổi thì có phản ứng chính trị chậm hơn một chút, tạm thời vẫn chưa nghĩ được nhiều như vậy, nhưng trong tay những người này có binh sĩ.

So với đám quý tộc lưu vong biến thành chó nhà có tang, ưu thế lớn nhất của phe vũ trang chính là bọn họ còn ở trong nước, cũng góp một chút sức lực trong quá trình "Thu hồi lãnh thổ".

Mặc cho những cống hiến của bọn họ là nhiều hay ít, tóm lại là người ta có xuất binh, đồng thời còn khống chế được địa phương.

Nếu như Hudson có xuất thân là đại quý tộc uy tín lâu năm, vậy thì hắn sẽ không chút do dự mà ủng hộ phe lưu vong. Giữ cho trật tự truyền thống không bị lung lay chính là nghĩa vụ mà mỗi một nhà quý tộc uy tín lâu năm phải làm.

Nếu như Hudson là thường dân, vậy thì hắn chắc chắn sẽ ủng hộ tập đoàn mới nổi. Kẻ độc hành sẽ không đi được bao xa, nhất định phải tìm nhiều người rồi đoàn kết lại.

Thật đáng tiếc, Hudson lại nằm giữa hai nhóm này. Hắn vừa là đại quý tộc mới nổi, nhưng lại không phải là vừa giành được ghế quý tộc.

Nguyên nhân mà Hudson đề bạt sĩ quan bình dân, đưa bọn họ vào giới quý tộc, chẳng qua chỉ vì dựng lên những tấm gương để cổ vũ sĩ khí thôi, chứ không có nghĩa là hắn muốn nhảy ra chơi cách mạng.

Trong cảnh nội của Vương quốc Warhammer hiện giờ có rất nhiều nhóm chống cự vũ trang, nội bộ ngư long hỗn tạp. Vừa có con cháu của đại quý tộc lãnh đạo, lại có các quý tộc vừa và nhỏ lãnh đạo, hơn nữa cũng có rất bình dân vũ trang.

Quý tộc vũ trang đương nhiên là khỏi bàn, còn tiền thân của bình dân vũ trang chính là những tổ chức dân gian như: thương nhân, dong binh đoàn, mã bang, tổ chức sát thủ, liên minh đạo tặc và một số anh hùng có xuất thân bình dân.

Thành phần của nhóm này rất phức tạp, khiến cho lợi ích trong nội bộ không thống nhất. Đại đa số đoàn thể đều chỉ nhìn chằm chằm một mẫu ba phần đất của nhà mình, rất ít người có cái nhìn đại cục.

Hudson đã từng hỏi thăm ý kiến của những đoàn thể này rồi, ngoài một số tổ chức cực kì cá biệt có suy nghĩ ở lại Vương quốc Warhammer trong tương lai, phần còn lại đều không nghĩ nhiều như vậy.

Thậm chí còn có rất nhiều người ngây thơ cho rằng: chỉ cần tặng lễ cho Hudson lão gia thì sẽ bảo vệ được địa vị của mình trong tương lai.

Lấy tiền làm việc truyền thống từ ngàn xưa đến nay của giới quý tộc, mọi người chỉ sợ là lấy tiền mà không làm việc.

Hơn nữa, số tiền này cũng không chỉ cho mỗi mình Hudson, mà là cho toàn bộ quân viễn chinh.

Đại đa số những bảo vật mà Liên minh Thượng Cổ Di tộc cướp được từ trong Vương quốc Warhammer đều được để lại trong các cứ điểm, quân viễn chinh không có thời gian để thanh lý từng cái một, nên chỉ có thể tiện nghi cho các nhóm vũ trang.

Chuyện khổ nhất, mệt nhất là đánh trận đều do quân viễn chinh làm, còn chiến lợi phẩm phong phú nhất lại bị các nhóm chống cự vũ trang lấy đi, chuyện này rõ ràng không hợp lý.

Ngay cả khi nơi này là lãnh thổ của người ta, các quan binh quân viễn chinh không tiện cầm đi, nhưng ít nhất cũng phải chia cho bọn họ một phần nha!

Trên danh nghĩa là tặng lễ, nhưng trên thực tế lại là đang chia của. Những người có hiểu biết về đạo đối nhân xử thế đều sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ đưa tới.

Còn những người không ý thức được điểm này cũng chứng minh rằng những người này không có tiền đồ. Thiếu đi công văn chứng minh chiến công do bộ chỉ huy liên quân ban hành, mọi sự cố gắng của bọn hắn đều là uổng phí.

Sau này khi tân triều được thành lập, người ta chỉ thừa nhận những chiến công có thể điều tra được, chứ không phải những chiến công dựa vào lời nói của bọn họ. Trừ phi có thể lấy ra được chứng cứ chứng minh, ví dụ như: thủ cấp của quân địch.

Thực ra, đối với một đoàn thể mà nói, quân công được quy ra từ thủ cấp thoạt nhìn rất nhiều, nhưng một khi chưa nhỏ ra theo bình quân đầu người thì sẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

Ngược lại, tham gia vào các đại chiến dịch có ảnh hưởng đến vận mệnh của Vương quốc hoặc thậm chí là vận mệnh của nhân tộc, đạt được quân công và cống hiến nhất định thì mới có thể bao phủ đến càng nhiều thành viên.

Chương 1257: Lợi Ích

Dù là ở nơi nào cũng đều không thoát khỏi bản chất: nhiều người thì sẽ không phải là nhiều.

Sau khi chiến dịch vừa kết thúc, thế lực khắp nơi đều vì mục đích chính trị của riêng mình mà lại tìm đến Hudson.

Phe lưu vong muốn không thừa nhận quân công của các nhóm chống cự vũ trang, hoặc nói là đừng nên tỏ thái độ công khai ở nơi này phương diện; Còn các nhóm chống cự vũ trang thì hi vọng Hudson có thể sớm ngày luận công hành thưởng, nhanh chóng phân chia địa bàn trước khi chính phủ mới được thành lập.

Hai bên đều rất hào phóng, thậm chí còn đưa ra hứa hẹn: Sau khi chuyện thành công, Hudson sẽ nhận được đất phong là một tỉnh của Vương quốc Warhammer, dù là hai hành tỉnh cũng có thể thương lượng.

Nếu như không phải vẫn còn chút lý trí, không chừng Hudson đã đồng ý rồi.

Trong bối cảnh Vương quốc Warhammer không còn quyền lực như lúc này, Hudson vừa là liên quân thống soái, lại vừa là quan chỉ huy tối cao ở nơi này, về mặt lý thuyết thì hắn có thể thay mặt thực thi quyền lực của Quốc vương cùng chính phủ.

Nhưng có thể làm không đồng nghĩa với chuyện muốn làm, thay mặt thực thi quân quyền luôn là điều tối kỵ. Không chỉ Quốc vương của hắn sẽ không vui, mà còn làm cho đám quý tộc uy tín lâu năm cảm thấy kiêng kỵ.

Nếu là làm lớn chuyện, còn bị các Quốc vương trên đại lục căm thù. Dù cho thật sự muốn làm thì ít nhất cũng được nâng đỡ một con rối Quốc vương đặt ở quầy tiếp tân.

Hudson không định phát triển ở Vương quốc Warhammer, nên dù lấy được đất phong phì nhiêu cỡ nào, nhưng không có nhân khẩu thì cũng chẳng làm được gì.

Nước yếu sẽ không có tôn nghiêm, thay vì làm quyền thần ở Vương quốc Warhammer, Hudson tình nguyên về Vương quốc Alpha làm chư hầu, ít nhất là hắn sẽ không cần phải đứng ra thu dọn cục diện rối rắm.

Ai bảo Vương quốc Warhammer hiện giờ là một cục diện rối rắm chứ?

Những Vương quốc khác đều lo lắng xuất hiện quyền thần, chỉ có Vương quốc Warhammer là ngoại lệ. Mặc kệ là quân chủ cường thế hay là quyền thần cường thế, bọn họ đều không quan tâm.

Không có một nhân vật mạnh mẽ chống đỡ, cân bằng lợi ích của các bên, khả năng cao là Vương quốc Warhammer sẽ tiếp tục bị tách ra.

Ít nhất thì bạn tốt của Hudson, Quốc vương George, đã bày tỏ: Có thể giúp hàng xóm quản lý một phần lãnh thổ.

Hành động này còn nhận được sự ủng hộ trong âm thầm của Quốc vương nhà hắn. Dựa theo những điều kiện đã thương lượng từ trước, Caesar IV cũng có một phần trong phần lãnh thổ mà Công quốc Mosey mở rộng sang Vương quốc Warhammer.

Đương nhiên, là nhân vật quan trọng trong kế hoạch này, Hudson cũng nhận được chỗ tốt.

Tỉ lệ phân chia cụ thể của ba bên là: 4: 2: 1.

Con số "4" này không chỉ là một mình George, mà còn bao gồm một đám quyền quý trong nội bộ Công quốc Mosey. Nếu kế hoạch này thành công, Người Mosey sẽ đầu tư lực lượng cả nước vào đây.

Nếu như xét về mặt lợi ích thì Caesar IV là người được chia miếng bánh lớn nhất, nhưng từ đầu tới đuôi y chỉ là một người bắc cầu.

Việc là do Hudson làm, Caesar IV không hề tham dự vào, cho dù là xảy ra chuyện thì cũng chẳng liên quan gì đến y.

Nhưng cũng hết cách rồi, ai bảo người ta là Quốc vương chứ?

Không có Caesar IV tham gia, cho dù được phân chia lợi ích thì Hudson cũng không có cách nào nuốt vào trong bụng.

Đúng là miếng bánh của hắn rất nhỏ, nhưng Vương thất còn phải chịu trách nhiệm cân đối lãnh địa. Phần bánh được chia trong Vương quốc Warhammer sẽ được chuyển vào bên trong Vương quốc.

Dựa theo kế hoạch, Công quốc Mosey sẽ nhượng lại quyền sở hữu một phần quốc thổ giáp ranh với Vương quốc Alpha cho vương hậu, xem như "đồ cưới" ; Hudson sẽ tiếp nhận phần lãnh địa ở tỉnh Đông Nam mà Vương thất để lại.

Cụ thể như thế nào thì vẫn phải xem tình hình lợi ích, nhưng nói chung là: Công quốc Mosey ăn được càng nhiều thịt thì miếng bánh mà vương thất được chia sẽ càng lớn, đền bù mà Hudson có thể nhận được cũng sẽ càng nhiều.

Trong bối cảnh này, kế hoạch của hai đại trận doanh của Vương quốc Warhammer nhất định sẽ thất bại.

Hóa giải mâu thuẫn giữa hai bên càng là chuyện không thể. Nếu bọn họ không loạn thì Công quốc Mosey làm sao khuếch trương; nếu như Công quốc Mosey không thể mở rộng lãnh thổ, vậy thì Hudson lão gia có thể lấy được bao nhiêu lợi ích sau chiến tranh chứ?

Vì dọn sạch chướng ngại cho Công quốc Mosey khuếch trương, Hudson cũng đã cố gắng hết sức.

Nếu không phải vì lo lắng làm cho các bên cảnh giác, Hudson còn muốn dùng danh nghĩa của bộ chỉ huy liên quân để sai quân đội Mosey tiếp quản các thành trì rồi.

Việc tiếp quản thành trì một cách trắng trợn đã không xả ra, nhưng trong những yếu địa chiến lược quan trọng đều có quân Mosey hỗ trợ phòng thủ.

"Raquel, dựa theo kế hoạch hiện giờ, tiến độ thật sự quá chậm."

"Quân viễn chinh không có khả năng đóng quân lâu dài ở Vương quốc Warhammer được, sau này vẫn phải dựa vào bản thân các ngươi. Cái cớ phòng ngự Liên minh Thượng Cổ Di tộc phản công chỉ có thể tạm thời lừa gạt được bọn họ."

"Thực ra thì hiện giờ Tộc Tinh Linh cũng đã một lòng muốn xuôi nam cứu viện Liên minh Dị tộc, nên không thể nào thả cho quân đoàn nam chinh tiến quân về phía bắc được."

"Chờ đến khi đại quân xuôi nam tiến vào trung bộ đại lục, các phe phái lớn trong Vương quốc Warhammer nhất định sẽ yêu cầu các ngươi trả lại thành trì."

"Nếu như bởi vì chuyện này mà phát sinh xung đột rồi kéo lên Liên minh Nhân tộc, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt."

Hudson nhức đầu nói.

Đều là tin tức không lưu thông gây họa, Hudson vốn cho rằng sau khi bị Liên minh Thượng Cổ Di tộc thanh tẩy một lần thì trong

Vương quốc Warhammer sẽ không còn lại bao nhiêu người sống.

Nhưng hắn không ngờ là những dị tộc này lại không đáng tin cậy như vậy. Trong lúc phá hủy cơ sở thống trị của Vương quốc Warhammer mà lại để xổng nhiều cá lọt lưới đến thế.

Chương 1258: Lợi Ích (2)

Muốn đối phó với các quý tộc lưu vong bên ngoài thì dễ, chỉ cần chụp cái bô lên đầu bọn họ là được. Lãnh chúa có trách nhiệm gìn giữ đất đai, bỏ lại lĩnh dân trong lãnh địa chạy trốn một mình là phạm tội, có thể trực tiếp tước đoạt thân phận quý tộc.

Nhưng các nhóm chống cự vũ trang ở lại nơi này thì khác, cho dù bị mất thành mất đất, người ta cũng còn ở lại kiên trì chống cự. Nếu như lại truy cứu trách nhiệm thì thật sự là không thể nào nói nổi.

"Nguyên soái, chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi. Binh sĩ trong tay tôi hiện giờ đều là lính mới, sức chiến đấu cũng chỉ mạnh hơn những nhóm chống cự vũ trang ở địa phương một chút mà thôi."

"Nếu như đột nhiên trở mặt, sợ là không đủ sức để khống chế Vương quốc Warhammer. Đương nhiên, nếu như quân viễn chinh có thể hỗ trợ..."

Không đợi Raquel nói hết câu, Hudson đã ngay lập tức ngắt lời: "Hãy từ bỏ cái suy nghĩ không thiết thực này đi, quân viễn chinh sẽ không tham gia vào chuyện này."

"Nếu không Vương quốc Alpha đã cầm đầu việc phân chia chiến lợi phẩm sau cuộc chiến rồi, còn cần Công quốc Mosey làm gì?"

"Cho dù là muốn trở mặt thì các ngươi cũng không thể động thủ vào lúc này, mà nhất định phải chờ đến khi quân viễn chinh rút lui xong đã."

"Ta để các ngươi tăng thêm tốc độ không phải là kêu tiểu tử ngươi gây thêm rắc rối. Nhiều khi, muốn giải quyết vấn đề không nhất định phải nhằm vào bản thân vấn đề, mà còn có thể đi giải quyết người tạo ra vấn đề."

"Dẫn dụ các nhóm chống cự vũ trang này đi gây chuyện với đám quý tộc lưu vong chỉ là một trong những thủ đoạn đó. Biện pháp tốt hơn là biến kẻ địch thành người một nhà."

"Trước mắt có hơn một nửa các nhóm chống cự vũ trang đều do bình dân lãnh đạo, mặc dù nhiều người là con cháu chi thứ của quý tộc, nhưng xuất thân lại là bình dân không có tước vị."

"Điều này có nghĩa gì, chắc là ngươi cũng biết rõ!"

Vứt bỏ Vương quốc, lén lút hợp tác với Công quốc Mosey, về bản chất thì vẫn là vì lợi ích.

Cũng hết cách rồi, nếu như lấy thân phận cá nhân để tham gia trò chơi, Hudson có thể cầm tới một phần bảy bánh ga tô.

Nhưng nếu như kéo thêm Vương quốc vào sân, không nói đến việc khơi mào mâu thuẫn quốc tế, ngay cả khi thật sự cướp được một miếng bánh lớn, hắn có thể được chia bao nhiêu chứ?

2% hay 3%?

Không thể nào nhiều hơn được nữa, trong Vương quốc có nhiều quý tộc như vậy, mọi người đều bỏ công bỏ sức.

Về mặt bản chất thì cuộc chiến tranh lần này là do mọi người ra lệnh, Hudson ra mặt chỉ huy. Sau khi hy sinh rất nhiều quan binh quý tộc mới đổi được thành quả thắng lợi cuối cùng, nên lúc chia của không thể nào hất người ta ra được.

Biện pháp tốt nhất chính là để Vương quốc dồn toàn lực chú ý về phương bắc, đến đại thảo nguyên phía bắc cướp đoạt lãnh địa với thú nhân, dùng lợi ích của kẻ thù truyền kiếp để đền bù cho các bên.

Khi đó, chuyện của Vương quốc Warhammer sẽ biến thành việc tư. Thất bại thì phải tự mình gánh chịu, còn nếu như được lợi thì cũng có nhét vào túi của bản thân.

Cho dù các quý tộc trong nước gây náo loạn thì cũng có vương thất ở bên cạnh san sẻ áp lực. Không có chứng cứ thiết thực thì có thể làm gì được tổ đội "Quốc vương + Nguyên soái" chứ?

"Nguyên soái, ý của ngài là Công quốc sẽ trao tặng tước vị cho bọn hắn để đổi lấy sự thần phục sao?"

Raquel hoảng sợ nói.

Không phải không được, mà là quá được. Bình dân muốn trở thành quý tộc cũng không phải chuyện dễ, cách đơn giản nhất chính là kéo nguyên đám nhảy vọt giai tầng.

Trước khi trở thành quý tộc, dân chúng bình thường sẽ hiệu trung với lãnh chúa, khi lãnh chúa đào vong, nghĩa vụ này sẽ tự động biến mất.

Về mặt pháp lý thì việc lựa chọn một vị quân chủ khác để hiệu trung cũng không có gì là sai, lại càng không có chuyện phản bội gì ở đây, hơn nữa cũng không có áp lực từ phía dư luận.

Nếu Công quốc Mosey đưa cành ô liu, có đến 99% bình dân không chịu nổi được sức hấp dẫn của việc trở thành quý tộc. Ngay cả khi thủ lĩnh không đáp ứng, những thuộc hạ muốn tiến lên phía trước cũng sẽ giúp thủ lĩnh đưa ra quyết định.

Hiện giờ Vương quốc Warhammer đang thiếu quân chủ, trước khi Quốc vương đăng cơ, ai cũng không có quyền sắc phong quý tộc lãnh chúa.

Ngay cả khi bị các quý tộc của Vương quốc Warhammer phát hiện, bọn họ còn có thể đưa ra điều kiện —— làm gia thần.

Nếu có lựa chọn, mọi người đương nhiên sẽ chọn hiệu trung với quân chủ, mà không phải làm gia thần cho các đại quý tộc.

"Tử tước Raquel, ta chẳng hề nói gì cả. Quý quốc muốn làm như thế nào là chuyện nội bộ của quý tộc, một ngoại thần như ta không có quyền can thiệp."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Hắn không thể thừa nhân loại đề nghị làm cho thiên hạ khiển trách này là do mình đưa ra. Nếu không, sau khi trở lại Vương quốc, hắn sẽ không dễ lăn lộn trong giới quý tộc.

Nếu như không được chứng kiến khả năng làm loạn của George, Hudson cũng sẽ không đưa ra loại đề nghị này.

Rận nhiều không sợ ngứa, ngay cả tri thức truyền thừa mà cũng có thể dùng làm tài sản gán nợ, sắc phong cho một đám bình dân trở thành quý tộc cũng chẳng tính là chuyện to tát gì. ...

Đặc điểm lớn nhất của người trẻ tuổi chính là dám làm. Sau khi được Hudson nhắc nhở, Raquel lập tức trình lên Vương đô.

Chuyện như vậy để giới cao tầng của Công quốc đau đầu đi!

Mặc dù với tư cách là con cháu của một nhà quý tộc uy tín lâu năm, Raquel rất chán ghét cách làm phá vỡ quy củ này, nhưng nếu đem so với chiến lược của Công quốc, thỉnh thoảng đột phá ranh giới cuối cùng một lần cũng là chuyện có thể tiếp nhận.

Hơn nữa, Công quốc Mosey đột phá ranh giới cuối cùng còn ít sao?

Bắt đầu từ cuộc xâm lược của thú nhân, Công quốc Mosey đã bị động mở ra con đường "cải tiến từ trên xuống dưới".

Chương 1259: Ký Hiệp Ước

Sau khi thay đổi hết lần này đến lần khác, hệ thống chính trị ban đầu cũng đã vô tình phát sinh biến hóa. Suy nghĩ hiện giờ của các quý tộc đã từ kiên trì truyền thống biến thành tiếp tục sinh tồn.

Bản chất của việc lựa chọn khuếch trương ra bên ngoài chính là giới cao tầng của Công quốc Mosey đã bị những cuộc chiến tranh liên tiếp dọa sợ, bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác an toàn nào nữa, ý thức nguy cơ đã điều khiển họ nghĩ trăm phương ngàn kế tăng cường thực lực bản thân.

Trong số rất nhiều kế sách nước giàu binh mạnh, phương án có ảnh hưởng nhỏ nhất về lợi ích và dễ dàng đạt được thành công nhất chính là khuếch trương ra bên ngoài.

Nguyên nhân mà giới cao tầng Công quốc Mosey để mắt tới Vương quốc Warhammer là vì anh bạn hàng xóm này đã bị suy sụp, đám quyền quý ngu ngốc thì lại dâng đến tận miệng.

Nói thẳng ra là, một khi hai bên chính thức trở mặt, bọn họ có thể xử lý giới cao tầng của Vương quốc Warhammer ngay lập tức.
...

"Về kiến nghị sắc phong quý tộc được tiền tuyến gửi về, các khanh có cái nhìn như thế nào?"

George cố tình đánh tráo khái niệm hỏi.

Sắc phong quý tộc là không có vấn đề, đây là hoạt động không thể thiếu sau mỗi cuộc đại chiến. Nhưng việc sách phong bình dân thành quý tộc một cách trắng trợn như vậy thì lại là một chuyện khác.

Chủ đề này có liên quan đến vấn đề mẫn cảm là khiêu chiến quy tắc ngầm, nên ngay cả Quốc vương cũng cảm thấy đau đầu.

"Bệ hạ, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta khuếch trương về phía tây. Vì vậy mà đánh đổi một số thứ, cũng là đáng."

"Dù gì thì Vương quốc Warhammer cũng là một nước lớn, dù đã suy sụp thì cũng còn mấy phần thực lực, nếu như xử lý không tốt, sợ là sẽ gây phiền phức đến việc thống trị sau này."

"Nếu như khẩu vị của phe thực lực ở nơi đó không lớn, nhân cơ hội này để bọn hắn vào Công quốc cũng là một lựa chọn tốt."

Bá tước Martins dẫn đầu ủng hộ.

Ranh giới cuối cùng là dùng để phá. Có thể không dùng thủ đoạn bạo lực để thôn tính lãnh thổ của Vương quốc Warhammer chính là lựa chọn tốt nhất.

Vì chuyện này mà gây ra một chút tranh luận cũng là đáng. Đây đều là chuyện nội bộ của Công quốc, chỉ cần da mặt đủ dày, cùng lắm chỉ bị chế giễu một trận mà thôi.

Dù sao hiện giờ các nước đều đang bận tham gia chiến tranh đại lục, có muốn can thiệp cũng là ngoài tầm tay với.

"Bệ hạ, Bá tước Martins nói đúng. Tấn thăng quý tộc mà thôi, chúng ta cứ làm theo thường lệ là được."

Tể tướng Herceg mặt không đổi sắc mở mắt nói lời bịa đặt.

Chiến tranh không chỉ phá hủy trật tự cũ, mà còn phá hủy luôn những tài liệu hộ tịch lúc trước. Với tư cách là bên thắng, sửa chữa một chút tài liệu, từ bình dân, nông nô biến thành quý tộc cũng chẳng có gì gọi là.

Vương quốc Warhammer đã chết nhiều quý tộc như vậy, với tư cách là thân thích, kế thừa tước vị của đối phương cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Có thêm một quy trình là vì tuân thủ quy tắc trò chơi. Nếu con em quý tộc muốn hiệu trung với Công quốc Mosey, vậy thì việc sắc phong bọn họ thành quý tộc là chuyện hoàn toàn phù hợp quy tắc.
...

"Tiểu thư Delise, chúng ta lại gặp mặt."

Hudson dùng phương thức mà tự nhận là hiền lành để chào hỏi đối phương, còn kết quả thì không nằm ngoài dự liệu, Delisa chỉ trợn mắt nhìn hắn. Hudson không giận, bởi vì đối phương tới đây chỉ để ký hiệp ước.

Song phương đã đạt thành hiệp nghị, nhưng vẫn không tin tưởng lẫn nhau. Nhằm đảm bảo hiệp ước có tác dụng, dựa theo ước định trước đó, giới cao tầng của hai bên đều phải ký tên lên hiệp ước.

Với tư cách là lão đại của quân đội Vương quốc, Hudson đương nhiên không thể tránh khỏi chuyện này.

Nhìn lướt qua văn thư, trên hiệp ước đã có mười mấy chữ ký của giới cao tầng Vương quốc và Tộc Tinh Linh, ngay cả những vị Tinh Linh Thánh Vực ở trước mắt này cũng đã ký tên lên hiệp ước, hiện giờ chỉ còn mỗi Hudson mà thôi.

Sau khi xác nhận là văn thư không có vấn đề, Hudson liền ký đại danh của mình lên đó.

Ngay lúc ký xong, hắn cảm thấy có một lực lượng thần bí đang rơi xuống người mình, cái la bàn thần bí trong cơ thể hắn bỗng nhiên chuyển động, như thể muốn tránh thoát lực lượng trói buộc này, Hudson vội vàng can thiệp.

Tránh thoát được sự ràng buộc của hiệp ước đương nhiên là chuyện tốt, nhưng tuyệt đối không phải vào lúc này. Ở ngay trước mặt Tinh Linh Thánh Vực của người ta kiếm chuyện thì thật sự là quá xem thường Tộc Tinh Linh.

Trước mắt, cả Vương quốc lẫn Hudson đều cần ổn định Tộc Tinh Linh. Còn chuyện sau này thì để sau này rồi tính.

Lần này chỉ ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, giữa song phương còn có một Công quốc Mosey, trong tình huống bình thường là sẽ không xảy ra đánh nhau.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, giới cao tầng của Công quốc Mosey cũng bị ép ký một hiệp ước đơn phương là không thể xuất binh.

Thực lực và quyền nói chuyện luôn tỷ lệ thuận với nhau, Tộc Tinh Linh có thể bình tĩnh ôn hòa đàm phán với Vương quốc Alpha nhưng không có nghĩa là sẽ cho Người Mosey đãi ngộ tương tự.

"Nguyên soái Hudson, khế ước đã có hiệu lực, ngươi nên thả người rồi."

Delise cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Trong khoảng thời gian hai bên tiếp xúc này, Delise vẫn luôn là người bị thiệt thòi. Nếu không phải vì có không ít tộc nhân ở trong trại tù binh, sợ là sắc mặt của bà ta sẽ không tốt như vậy.

"Tiểu thư Delise, thả người là chuyện không thể nào, nhưng tiểu thư có thể tới thăm bọn họ một chút."

"Đúng rồi, công tác trông giữ tù binh đã được chuyển giao cho nhóm chống cự vũ trang của Vương quốc Warhammer. Chi tiết cụ thể, tiểu thư có thể đi thương lượng với bọn hắn."

"Trong khoảng thời gian gần đây, Liên quân Thượng Cổ Di tộc thường xuyên ẩn hiện. Trại tù binh đã bị tập kích nhiều lần, nhưng chúng tôi đã tăng cường phòng bị rồi, nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho tù binh."

Hudson trả lời giọt nước không lọt.

Chương 1260: Tước Vị

Thả người là chuyện không thể nào, muốn mang người rời đi thì chỉ còn cách tập kích doanh trại.

Trong tay quân viễn chinh có tù binh Tinh Linh, đây là chuyện mà mọi người đều biết, những tù binh này không thể biến mất một cách bí ẩn được.

Một người yêu quý thanh danh như Hudson lão gia sẽ không muốn để lại vết nhơ ở bên ngoài.

"Cáo từ!"

Nói xong, Delise liền quay người rời đi. Trực tiếp tỏ ý không chào đón hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson khẽ mỉm cười. Không chào đón là tốt nhất, có quan hệ quá thân mật với cao tầng dị tộc cũng không phải chuyện tốt gì.

Mặc dù Vương quốc làm chuyện này rất bí mật, nhưng chắc chắn sẽ có ngày bị lộ ra ánh sáng. Không chừng đến lúc đó sẽ bị lôi chuyện cũ này ra nói, trong chính trị chưa từng có sự dịu dàng.

Nhúng tay vào càng sâu thì sau này sẽ càng khó thoát thân.

Không chỉ có mối đe dọa từ nước ngoài, mà còn cả trong nước nữa.

Vì giữ bí mật nên chỉ có một số ít cao tầng của Vương quốc mới biết rõ kế hoạch lần này. Những quý tộc còn lại của Vương quốc nhiều nhất chỉ là suy đoán, nhưng không thể xác định là đã xảy ra chuyện gì.

Vào thời kỳ chiến tranh, mọi người còn có thể hiểu đây là "Vì Vương quốc", nhưng đến khi chiến tranh kết thúc, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cố tình giả bộ hồ đồ, coi đây đề tài để đạt được mục đích của mình.

Một khi làm lớn chuyện, Quốc vương Caesar IV đương nhiên là người đứng mũi chịu sào, nhưng Nguyên soái Hudson cũng sẽ bị nhiều người mắng chửi.

Anh hùng thời chiến, tội nhân hậu chiến, chuyện này cũng không phải chỉ mới xảy ra một hai lần trong lịch sử nhân loại.

Với tư cách là phe thực lực, Hudson không lo lắng là mình sẽ bị thanh toán, nhưng loại vết nhơ có thể tránh này tốt nhất vẫn nên tránh.

"Truyền lệnh xuống, quân viễn chinh nhổ trại về nước vào ngày mai!"

Diễn viên của các bên đều đã vào chỗ, kẻ làm chủ soái như hắn không đi thì Vương quốc Warhammer làm sao có thể diễn kịch tiếp được. ...

Trong một trang viên hoang tàn, giới cao tầng của tổ chức kháng chiến Tegusta đang tập hợp lại, cùng nhau thương lượng về vận mệnh tương lai của tổ chức.

"Thế nào, các ngươi cảm thấy lời hứa của Người Mosey đáng tin không?"

Thủ lĩnh Baxter không xác định hỏi.

Là một tên lính đánh thuê, Baxter vẫn luôn nghĩ đến việc mình trở thành quý tộc. Nhưng sau khi trải qua mọi sự cố gắng, Baxter mới phát hiện ý nghĩ này của mình thật sự là quá hão huyền.

Baxter đang nỗ lực, những người khác cũng không hề nhàn rỗi! Trong nội bộ con em quý tộc cũng đã chật ních rồi, làm gì còn chỗ trống cho ngoại nhân nhúng tay vào nữa.

Quân công phong tước, nghe một chút là được. Muốn có được quân công, đầu tiên là phải đánh thắng trận đã.

Vấn đề là trong những năm gần đây, ngoài những cuộc nội chiến trong nước, quân đội của Vương quốc vẫn luôn bị người ta đánh cho bỏ chạy tứ phía.

Chuyện thành bại trên chiến trường không phải là thứ mà một tên lính quèn có khả năng thay đổi. Nếu như tham dự thì chỉ đơn giản là +1 pháo hôi mà thôi.

Đều là hạng người liếm máu trên lưỡi đao, bán mạng cho các quý tộc lão gia còn không bằng đi làm lính đánh thuê, ít nhất có thể kiếm được nhiều hơn.

Nếu như không phải thế cục phát triển, đẩy bọn họ tiến lên phía trước, Baxter có nằm mơ cũng không ngờ mình có thể chỉ huy một đội quân.

Khuyết điểm về mặt tầm nhìn đã được bộc lộ vào lúc này.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, mọi người sẽ không nghĩ được nhiều như vậy, Baxter đứng ra làm lãnh đạo của tổ chức kháng chiến đương nhiên là không có vấn đề.

Nhưng theo thế cục dần chuyển biến tốt đẹp, vận mệnh tương lai của đoàn thể liền trở thành chuyện nhất định phải suy tính.

Sau khi trải qua quãng thời gian kim qua thiết mã chém giết, mọi người sẽ rất khó thích ứng với việc quay lại làm nông nô ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

"Đại ca, quan tâm nó là thật hay giả làm gì, thử một chút là biết. Chỉ cần đối phương chịu sắc phong chúng ta thành quý tộc, bán mạng cho bọn họ thì có làm sao!"

"Mấy huynh đệ chúng ta liều mạng mới đánh ra đến một phen cơ nghiệp, cũng không vô duyên vô cớ làm lợi cho cái đám nhát cấy chỉ biết chạy..."

Suy cho cùng thì vẫn còn kiêng kị, lời đến bên khóe miệng rồi vẫn bị gã mặt thẹo nuốt trở vào.

Sau khi Vương quốc Warhammer tách ra thành Đông và Tây, hai vị vương tử kế vị quân chủ đều trở thành con rối, đại quyền đã bị đám đại quý tộc nắm trong tay.

Từ khi hai vị Quốc vương xui xẻo này từ kế vị đến nay, còn chưa kịp làm gì thì đã vội vàng đào mệnh, trở thành lưu vong Quốc vương, danh vọng trong dân gian cũng rơi xuống thung lũng.

Chuyện như vậy nghĩ trong lòng thì không sao, nhưng công khai chỉ trích Quốc vương thì mọi người vẫn cảm thấy sợ.

Kẻ dám chỉ thẳng mặt Quốc vương mắng chửi đều là "Dũng sĩ", hầu hết những người bình thường đều tràn đầy kính sợ đối với vương quyền.

"Đại ca, mặt sẹo nói không sai."

"Người Mosey muốn lôi kéo chúng ta, ít nhiều gì cũng hứa là sẽ phong tước vị. Đến lúc đó, đại ca làm lãnh chúa, bọn đệ cũng có thể làm kị sĩ."

"Những tên đại biểu mà đám quý tộc lão gia ở trong nước phái tới suốt ngày chỉ trưng cái vẻ mặt đắc ý vênh váo, ngoài dùng cái miệng la hét ra thì đếch có năng lực gì."

"Dù gì thì huynh đệ chúng ta cũng đã giết được không ít dị tộc, còn thu hồi không ít lãnh thổ cho Vương quốc, đến lúc luận công hành thưởng thì đương nhiên phải được thưởng một cái tước vị nha!"

"Cái đếch gì mà miễn thuế mười năm, khi dễ chúng ta chưa thấy qua chuyện đời sao. Xếp vào quân chính quy thì càng là những lời nhảm nhí, dù được xếp vào quân đội Vương quốc thì đệ cũng cảm thấy mất mặt!"

"Biểu hiện tốt có thể trở thành gia thần của bọn chúng , ta nhổ vào!"

"Rõ ràng là đang muốn chúng ta bán mạng cho bọn chúng, còn không được chỗ tốt gì. Nếu như thật sự trở thành gia thần của bọn chúng, chẳng phải chiến công của chúng ta sẽ biến thành của bọn chúng sao?"

Thanh niên gầy ốm giận giữ mắng.

Chương 1261: Ám Sát

Thẳng thắn mà nói, điều kiện mà các quý tộc Warhammer đưa ra cũng không thấp. Trong chế độ hiện giờ, thứ mà đám người này có thể nhận được chỉ có chừng đó.

Tước vị?

Thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, sau khi nhận được tin đại thắng của quân viễn chinh, con rối Quốc vương mà các quý tộc Warhammer đẩy ra đã nhất thời kích động mà "rơi xuống nước bỏ mạng".

Tất cả mọi người đều đang bận tranh quyền đoạt lợi, trong lúc nhất thời không có thời gian để điều tra nguyên nhân dẫn đến chuyện ngoài ý muốn này. Dù sao cũng chỉ là con rối mà thôi, chết người này thì đổi người khác lên thay.

Làm vậy cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng quy củ thì vẫn phải giữ. Khi chưa được phép của Quốc vương, tự tiện hứa hẹn phong tước với người ngoài là sẽ bị đội nón phản nghịch.

Điều kiện tốt nhất mà các quý tộc lão gia có thể đưa ra chính là thu làm gia thần. Gia thần cũng là quý tộc, chẳng qua là quý tộc do đại quý tộc sách phong, trọng lượng sẽ nhẹ hơn nhiều.

Bình thường khi ở trong lãnh địa của đại quý tộc thì có thể có quyền lợi và địa vị ngang với quý tộc; nhưng khi ra bên ngoài, những chuyện quyền lực chính trị đều không có phần của họ.

Người ta nể tình thì thừa nhận là quý tộc, còn nếu không nể tình, vậy thì sẽ là bá tánh bình dân.

Cho dù lãnh chúa lão gia rộng lượng chia cho đất phong thì cũng không thể thay đổi địa vị chính trị.

"Nhưng mà bọn chúng muốn chúng ta cướp giết..."

Không đợi Baxter nói hết lời, mặt thẹo đã mở miệng nói trước: "Đại ca, muốn nhập bọn thì phải cống hiến."

"Nếu như huynh đệ ta không lập được công lao gì thì Người Mosey dựa vào gì mà sắc phong chúng ta thành quý tộc?"

"Nên biết là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tước vị cao nhất mà chúng ta có thể được sắc phong chính là Tử tước, đây là tước vị có thể nhận được một tòa thành trì + vài thị trấn lớn!"

"Đến lúc đó, huynh đệ chúng ta muốn cái gì mà chả? Vì phú quý nửa đời sau, liều một trận cũng đáng."...

"Sau khi vượt qua phòng tuyến thép thì có thể xem như trở lại cố hương, không biết thế cục trong nước đã phát triển đến nước nào rồi."

"Truyền lệnh xuống, gia tăng tốc độ. Trong thời khắc mấu chốt này, chúng ta nhất định phải tham gia vào hành động thu hồi lãnh thổ!"

Nguyên soái Borg nói với ngữ khí kiên định.

Tiếc là lão ta không thể che giấu được vẻ u sầu trên hai hàng lông mày đã. Một lần trượt chân thiên cổ hận, nếu biết trước chiến dịch phản công thu hồi lãnh thổ được diễn ra nhanh như vậy thì lão ta đã không vội vã chạy ra ngoài rồi.

Hiện thực không có thuốc hối hận, trong cục thế khi đó, cả 2 Vương quốc Đông và Tây Warhammer đều không nhìn thấy bất cứ hi vọng nào.

Dựa theo phán đoán ban đầu, có khoảng 70-80% lãnh thổ ở Bắc đại lục sẽ thất thủ, cùng lắm chỉ còn lại một vài tỉnh thành của Vương quốc Alpha là có thể kiên trì đến cuối cùng.

Vì bảo toàn thực lực phục quốc, các quý tộc của Vương quốc chỉ đành hạ lệnh rút lui, để bảo toàn sinh lực.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa. Trong quá trình rút lui, quân đội của Vương quốc đã sụp đổ trước thời hạn, một lượng lớn bại binh và nạn dân hòa lẫn cùng nhau.

Chỉ cần có thể rút lui thành công, một chút biến cố này cũng không tính là gì. Đáng tiếc, vào thời khắc mấu chốt, Người Mosey lại chọc cho bọn hắn một đao, cưỡng ép hợp nhất những bại binh lưu vong.

Quân đội không còn nữa, đồng Chip phục quốc của bọn hắn cũng mất đi tầm 70%. Còn chưa kịp khiếu nại lên Liên minh nhân tộc thì thời đại phản công đã tới.

Thế cục đột biến làm cho bọn hắn chỉ có thể vừa tăng cường quan hệ ngoại giao, vừa phải tổ chức lại quân đội để về nước tranh đoạt quyền chủ đạo.

Hành động này đã thành công một nửa, quan hệ ngoại giao tiến triển rất thuận lợi, các bên đều bày tỏ ủng hộ bọn hắn phục quốc.

Còn về quân đội thì không cần nghĩ đến nữa, vì đã bị Người Mosey đưa ra tiền tuyến làm pháo hôi rồi. Dù có muốn cũng chẳng rút về được.

Hơn nữa bọn hắn cũng lo là nếu miễn cưỡng rút quân đội về sẽ làm cho chiến tuyến sụp đổ, bị chụp mũ phá hoại cuộc chiến chống cự dị tộc xâm lược của liên quân.

Nên chỉ đành vội vã gom một đám nạn dân lại để thành lập một đội quân tứ bất tượng rồi vội vàng về nước tham gia cuộc chiến tranh đoạt quyền lực, thực ra trong lòng Borg cũng không dám chắc là có thể thành công.

Nhiều khi, dù đang lo lắng bất an thì cũng phải đứng ra. Người Mosey dùng danh nghĩa chống chọi với dị tộc để liên tục hối thúc bọn hắn xuất phát, muốn cự tuyệt cũng không được.

Lão ta vốn là một vị Nguyên soái được người dân trong nước tôn trọng, nhưng bởi vì rút lui trong cuộc chiến trước đó nên đã bị bêu danh, làm mất lòng người.

Ít nhất là những nhóm chống cự vũ trang ở lại trong Vương quốc Warhammer không hề có hảo cảm gì với những tên quyền quý chạy trốn như bọn hắn.

"Sưu sưu sưu..."

"Địch tập!"

Mưa tên đột nhiên xuất hiện từ hai phía đã làm cho đội ngũ đang mơ màng giật mình tỉnh giấc. Chẳng phải nơi này đã bị thu hồi rồi sao, tại sao lại còn có quân địch?

Đợi đến khi nhìn rõ địch nhân, vẻ mặt của Nguyên soái Borg liền đại biến. Đây nào phải dị tộc, rõ ràng đều là nhân tộc.

Một người có đầu óc chính trị như lão ta đã lập tức nhận thức được nguy hiểm. Lão bèn hỏi theo bản năng: "Các ngươi là ai, tại sao lại phục kích bọn ta?"

Đáp lại lời của Borg chính là thế công của quân địch càng mãnh liệt hơn, căn bản không có người trả lời vấn đề của lão ta. Hiển nhiên đây là một đám địch nhân không hiểu quy củ của quý tộc, ngay cả những lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết.

Từ quân giới mà quân địch dùng để tấn công, Nguyên soái

Borg đã nhanh chóng nhận ra là tiêu chuẩn thấp nhất của Vương quốc mình, cũng đã biết được thân phận của kẻ địch, chính là thành viên của các nhóm chống cự vũ trang.

Chương 1262: Ám Sát (2)

Các cuộc đấu tranh quyền lực nội bộ thường sẽ càng kịch liệt hơn ngoại đấu. Xui xẻo trở thành kẻ cản đường của người ta, gặp phải họa sát thân cũng là chuyện bình thường.

Còn chuyện nói tuân theo quy củ của quý tộc là bởi vì kẻ địch vốn không phải là quý tộc! Có lẽ một ngày nào đó những tên địch nhân này sẽ đứng ra giữ gìn quy tắc, nhưng chuyện này phải chờ bọn chúng trở thành quý tộc đã.

"Lũ khốn kiếp các ngươi lại dám phát động nội đấu vào lúc này, là sợ Vương quốc không bị hủy diệt sao?"

Gào thét là không thể giải quyết vấn đề, bắt đầu từ thời khắc động thủ thì hai bên đã đến tình trạng không chết không thôi rồi.

"Giết!"

Nguyên soái Borg lạnh lùng hạ lệnh.

Một mệnh lệnh tràn ngập lửa giận, nhưng lúc này lão ta đã không còn nghĩ nhiều như vậy nữa, lão chỉ muốn giết hết toàn bộ những kẻ địch ở trước mặt.

Gần như cùng lúc đó, các đại quý tộc từ nước ngoài trở về đều gặp phải những cuộc tập kích tương tự.

Dường như quân địch đã nắm rõ hành tung của bọn hắn trong lòng bàn tay. Dù là đi đường nào cũng đều gặp kiếp nạn.

Có người may mắn thoát được một kiếp, nhưng hầu hết là đã vĩnh viễn nằm lại trên chiến trường.

Với tư cách là một trong số ít người giành được chiến thắng, sau khi đánh bại quân địch, Borg chán chường ngồi trong vũng máu.

Hai tay lão ta dính đầy máu tươi, điều này có nghĩa là cuộc nội đấu trong Vương quốc đã được tăng lên một bậc, các bên đã hoàn toàn không còn khả năng hòa giải nữa.

Phải biết, cho dù là trong thời điểm 2 Vương quốc Đông và Tây Warhammer nội đấu, bọn họ cũng chưa từng chơi cái trò phục kích như lúc này.

"Nguyên soái, ngài nhất định phải tỉnh táo, nếu không Vương quốc ta phải làm sao bây giờ?"

Một sĩ quan trung niên mở miệng thuyết phục, Borg chỉ nở một nụ cười khổ. Biết được càng nhiều thì chuyện phiền não trong lòng cũng càng nhiều.

"Coen, thế cục đã bị mất khống chế hoàn toàn rồi. Những nhóm chống cự vũ trang này dám đến giết chúng ta, cũng có nghĩa là họ đã xem chúng ta là địch."

"Ngươi cũng đã nhìn thấy ánh mắt của binh sĩ phe địch rồi, có lẽ ở trong mắt của bọn chúng, những tên đào binh như chúng ta chính là những khối u ác tính của Vương quốc, nhất định phải thanh trừ."

"Nếu như lúc đó chúng ta chạy vào trong núi kiên trì chống cự, có lẽ tình huống hiện giờ đã khác."

"Vương quốc vốn đã suy sụp lắm rồi, bây giờ lại còn nội đấu không thôi, sợ là con đường phục quốc của chúng ta đã không còn đi được nữa."

"Ta có dự cảm, sau lưng những người này còn có một lực lượng đang âm thầm sai khiến. Nếu không, bọn chúng sẽ không thể nào to gan như vậy được!"

"Không đúng, âm mưu của quân địch đã bắt đầu từ lâu rồi. Có lẽ từ khi tiến vào Công quốc Mosey, chúng ta đã bị rơi vào trong vòng xoáy âm mưu."

"Đều do ta sơ ý chủ quan, khi bệ hạ bị rơi xuống nước bỏ mạng thì ta phải cảnh giác rồi mới phải!"

Trong khi nói chuyện, Borg hung hăng vả cho mình hai bạt tai. Sơ hở rõ ràng như vậy mà lại bị lão ta xem nhẹ.

Đây là lần đầu tiên mà đại lục Aslante xảy ra loại chuyện cẩu huyết như Quốc vương rơi xuống nước bỏ mình.

Lần đầu tiên xảy ra, nhưng có 2 người chết, vì cả 2 vị Quốc vương đều đang ngồi chung trên một chiếc thuyền.

Lúc đó cảm thấy mọi chuyện đều bình thường, dù sao hai tên Quốc vương xui xẻo kia cũng đều là những kẻ vô dụng được bọn hắn tuyển chọn tỉ mỉ, ở trong nước đã tìm đường chết không ít lần rồi.

Bây giờ nghĩ kỹ lại liền cảm thấy có rất nhiều sơ hở. Những tên hộ vệ luân phiên bảo vệ Quốc vương đều là người không biết bơi.

Sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai tên Quốc vương xui xẻo kia la do Người Mosey cứu lên. Lúc lên ờ vẫn chưa tắt thở, mà sau khi trải qua quá trình cứu chữa mới đi gặp Thần Hi chi chủ.

Không sai, hai kẻ xui xẻo đều chết trong quá trình dùng ma pháp chữa trị. Tên Mục sư ra tay cứu chữa là người cùng lưu vong tới đó, Borg cũng có biết người này.

Bọn họ không có động cơ để thí quân, vậy thì vấn đề nằm trên thân Người Mosey, kẻ đã cứu Quốc vương lên bờ.

Đáng tiếc là mọi chuyện chỉ đều là suy đoán, lúc đó không phát hiện ra vấn đề, bây giờ muốn điều tra thì cũng đã muộn rồi.

Chủ yếu là vì hai tên Quốc vương xui xẻo kia đều là con rối, hơn nữa còn vội vàng đăng cơ, còn chưa kịp được các quốc gia đại lục thừa nhận là quân chủ.

Không ai ngờ là sẽ có người tới ám sát hai con rối này.

"Nguyên soái, có phải là do ngài cả nghĩ quá rồi không. Nếu như kẻ chủ mưu sau màn là Người Alpha, vậy thì tại sao quân viễn chinh lại phải vội vã rút lui chứ?"

Tên sĩ quan trung niên lắc đầu nói.

"Nói nhảm, ta cũng biết không phải do Người Alpha làm. Nếu như họ thật sự có ý tưởng với Vương quốc ta thì đã không rút hết toàn bộ quân viễn chinh về nước rồi."

"Đừng quên là còn có Người Mosey, dã tâm của bọn chúng chưa chắc sẽ nhỏ hơn Người Alpha!"

Không giải thích còn tốt, lão ta giải thích xong thì mọi người lại càng không tin. Một Công quốc Mosey nho nhỏ mà cũng dám giở trò với Vương quốc Warhammer, đây không phải là trò cười sao?

Nhưng sau khi cười xong, sắc mặt của đám người lập tức thay đổi. Hiện giờ làm gì còn Vương quốc Warhammer nữa, chỉ có hai gánh hát rong cộng thêm một đám quân phiệt lộn xộn.

Rắn mất đầu cũng có thể xưng bá một phương; nhưng bầy dê không đầu thì làm sao có thể chống cự được đàn sói.

Xui cái là vai diễn trước mắt mà bọn hắn đang đóng chính là dê. Hiện giờ, dù là ai thượng vị cũng không thể làm cho đám người còn lại chịu phục.

Nguyên soái Borg, người đã từng nhất ngôn cửu đỉnh, giờ đã mất đi toàn bộ danh vọng, cũng mất luôn cả sức hiệu triệu.

Lựa chọn tốt nhất là mau chóng đẩy một tên Quốc vương ra thiết lập quan hệ ngoại giao với các nước khác. Người thích hợp nhất về mặt pháp lý chính là kẻ đã thoái vị - Joseph II.

Chương 1263: Phòng Tuyến Thất Thủ

Nhưng Joseph II là bị bọn hắn cùng nhau đuổi xuống đài, bây giờ lại kêu ông ta thượng vị, là cảm thấy Vương quốc chưa đủ loạn sao?

Đổi người, ý nghĩ này vừa xuất hiện, Borg liền không thôi nghĩ về nó.

Vấn đề duy nhất chính là: việc chọn Quốc vương không phải là chuyện mà một mình lão ta có quyền quyết định, nhất định phải có được sự ủng hộ của các phe phái.

Borg nhanh chóng liệt kê những thành viên vương thất ra, sau đó so sánh và sàng chọn từng người một, kết quả cuối cùng lại làm cho lão ta ngơ ngác.

Nếu muốn chọn Quốc vương làm con rối thì có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng lão ta lại chẳng thể nào tìm được người có thể thu thập cục diện rối rắm hiện giờ.

Không phải là vương thất không có tinh anh, mà là những vị tinh anh này đều đã bỏ mạng do gặp phải đủ loại ngoài ý muốn trong cuộc nội đấu trước đó. ...

Rối loạn, toàn bộ Vương quốc Warhammer đều trở nên lộn xộn. Sau khi quân viễn chinh rút lui, không còn người ước thúc nữa, các phe phái liền bắt đầu nội đấu.

Đầu tiên là các nhóm chống cự vũ trang liên thủ đánh ngã phe lưu vong, sau đó đến chuyện nội bộ của các nhóm chống cự vũ trang tan rã, phe bình dân và phe quý tộc liên tục xảy ra xô xát.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau lưng chuyện này nhất định không thiếu bóng dáng của Người Mosey. Nếu là không có ngoại lực châm ngòi, cho dù có mâu thuẫn xung đột thì cũng không bộc phát nhanh như vậy.

Bởi vì trong cuộc đại chiến trước đó đã đào thải vô số quý tộc uy tín lâu năm, có rất nhiều nơi vô chủ để mọi người chia cắt.

Những chuyện này đều chẳng hề liên quan gì đến một kẻ đã về nước như Hudson. Đối với Người Warhammer mà nói, nội đấu là chuyện rất phức tạp; nhưng nếu phóng tầm mắt khắp cả đại lục thì chỉ là một cuộc phong ba nhỏ không đáng nhắc tới.

Sự ảnh hưởng trên trường quốc tế của chuyện này còn chẳng sánh bằng chuyện Tộc Tinh Linh tập kích doanh trại cứu thoát tù binh.

Nhưng cũng chỉ vỏn vẹn là chú ý mà thôi, Vương quốc Warhammer đang ở trong trạng thái không chính phủ, nên dù các bên có muốn kháng nghị thì cũng không biết nên tìm ai.

Lúc tới thì nhanh như gió, nhưng lúc quay về lại chậm như ốc sên. Không phải là do tố chất của quân viễn chinh giảm xuống, mà là bởi vì có quá nhiều chiến lợi phẩm.

Đồ vật thu trực tiếp thì không nhiều, nhưng lễ vật nhận được thì lại rất nhiều. Hudson cũng không ăn một mình, mà chọn cách phân chia theo như thông lệ trong quân đội.

Vì vận chuyển chiến lợi phẩm, mọi người đều phải đi bộ, vì những con ngựa kém chất lượng hiện giờ đang bận vận chuyển chiến lợi phẩm rồi. Kỵ binh biến thành bộ binh thì không nói, hơn nữa còn phải làm thêm cả công việc của dân phu.

Vận chuyển chiến lợi phẩm của mình, dù có khổ và mệt mỏi hơn nữa cũng chẳng có ai phàn nàn. Mỗi người đều là bao lớn bao nhỏ, nhìn bề ngoài thì thấy thu hoạch chẳng khác nhau là mấy.

Điểm khác biệt nằm ở chỗ giá trị, người có chiến công càng cao thì chiến lợi phẩm nhận được sẽ giá trị càng cao.

Chiến lợi phẩm của bọn quan binh tầng dưới chót hầu hết là những thứ thực dụng như: Vải vóc, muối ăn, lá trà, kim tệ...

Rõ ràng là Hudson cũng đã bỏ rất nhiều công sức trong việc phân chia chiến lợi phẩm. Trong tình huống có thể thỏa nhu cầu mãn thực tế, hắn cố gắng làm được công chính công bằng.

"Nguyên soái, mặt trận phía bắc cấp báo!"

Sau khi nhận lấy chiến báo, quét mắt nhìn qua một lần, Hudson mặt không cảm giác nói: "Biết rồi."

Dọa hắn giật nảy cả mình, còn tưởng là đã xảy ra đại sự gì, nào ngờ chỉ là bị mất một tuyến phòng thủ.

Những tuyến phòng thủ được đẩy nhanh tiến độ xây dựng có thể sử dụng đã là tốt lắm rồi, còn có thể có yêu cầu gì nữa chứ.

Mất thì mất đi, từ Bắc Cương đến Nam Cương còn phải trải qua rất nhiều tuyến phòng thủ nữa.

Trong thời kỳ cường thịnh, Đế quốc Thú Nhân cũng không có cách nào đột phá được phòng tuyến của Vương quốc trong khoảng thời gian ngắn, càng đừng nói đến hiện giờ.

Nhờ có kinh nghiệm phong phú về phương diện chịu đòn, nên quân đội Vương quốc luôn có thể bảo toàn được sinh lực dù đã bị mất đi tuyến phòng thủ.

Số liệu không biết nói dối. Một phòng tuyến mà đã cầm chân được đại quân thú nhân trong hơn một tháng trời, dù là thiệt hại

40. 000, nhưng Hudson cảm thấy hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Đương nhiên, những số liệu này cũng không hoàn toàn chính xác. Nói là cầm chân quân địch hơn một tháng, nhưng thời gian quân địch phát động tấn công nhất định sẽ ngắn hơn nhiều.

Hudson dám khẳng định là lúc này thú nhân cũng đang cảm thấy rất lo lắng, nhưng vì phải bảo vệ đại thảo nguyên mới vừa chiếm lại được, bọn chúng chỉ có thể tiếp tục cuộc chiến tranh này.

Theo như suy nghĩ ban đầu của Hudson, Đế quốc Thú Nhân sẽ dốc toàn lực xâm lược Vương quốc, toàn bộ những tỉnh thành Bắc Cương vừa mới thu hồi sẽ bị thất thủ, chiến trường sẽ được đặt tại địa bàn của Ngũ đại công tước Bắc Cương.

Không phải là hắn muốn hố đồng đội, mà là vì Ngũ đại công tước thường xuyên bị đánh, có rất nhiều kinh nghiệm trong việc đối mặt với thú nhân xâm lược, các công sự phòng ngự trong trong lãnh địa đều là hoàn thiện nhất.

So ra thì những tỉnh thành mới vừa được thu hồi sẽ kém hơn nhiều. Thời gian phát triển quá ngắn, cơ sở thiết bị không hoàn thiện, nếu đặt chiến trường ở đó, hậu cần chính là một vấn đề lớn.

Nếu không phải vì Hudson nhanh chóng giành được thắng lợi ở mặt trận phía tây, áp lực từ việc tác chiến ở hai mặt trận chồng chất lên nhau, Vương quốc sẽ không cầm cự được bao lâu.

Đại quân chậm rãi tiến lên, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì từ việc thất bại ở Bắc Cương. Nhưng Hudson có thể bình tĩnh không có nghĩa là đám quý tộc Bắc Cương có thể bình tĩnh.

Vương quốc Alpha không giống với những quốc gia nhân tộc khác, những lãnh chúa mất thành đất sẽ bị xử lý rất nghiêm trọng.

Trong những cuộc xâm lược của thú nhân đều có vô số quý tộc lãnh chúa chết trận trên chiến trường, không phải vì bọn họ không chạy được, mà là không thể chạy.

Chương 1264: Phòng Tuyến Thất Thủ (2)

Đối với những quý tộc lãnh chúa ở nơi biên cương mà nói, việc thú nhân xâm lược chính là một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Phỉ Thúy cung, tâm trạng của Caesar IV vừa vui vừa buồn. Khi vừa nhận được tin tốt là mặt trận phía tây đã ngưng chiến thì vô số tin cầu viện ở Bắc Cương cũng được truyền tới.

"Còn có bao lâu nữa quân viễn chinh mới đến vương đô?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

"Quân viễn chinh" là một đội quân đặc biệt, từ khi sinh ra đã phải gánh vác trọng trách của toàn bộ Vương quốc.

Sự thật chứng minh là Vương quốc đã đi đúng đường. Dựa vào kỵ binh tinh nhuệ có tính cơ động cao để nhanh chóng đánh bại Liên minh Thượng Cổ Di tộc, chấn nhiếp Tộc Tinh Linh, đặt nền móng vững chắc để hai bên ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau.

Những đó chỉ là những ảnh hưởng trực tiếp, những ảnh hưởng gián tiếp còn lớn hơn nhiều. Sau chiến dịch Đại bình nguyên Warhammer, thực lực của Vương quốc Alpha trong lòng các quốc gia cũng được đề cao.

Địa vị quốc tế của Vương quốc Alpha vốn đã giảm xuống vì bị trọng thương nguyên khí sau cuộc chiến cũng đã lập tức được tăng lên.

"Công thần" luôn là người được chú ý nhiều nhất. Đặc biệt là quân viễn chinh vốn do tư quân của các thế lực chắp vá mà thành, ngay cả quân chủ lực của vương thất cũng có trong đó.

Có gần 30% quan binh ở trong quân viễn chinh đều là người của vương thất. Có thể nói là vương thất đã nhồi nhét hết toàn bộ con cháu tinh anh của thế hệ trẻ vào trong này.

Tình huống của những thế lực khác cũng chẳng kém hơn là bao, bọn họ đều phái những con cháu ưu tú nhất vào trong quân lịch luyện, thuận tiện học tập luôn thuật dụng binh của Hudson.

So với chiến công hiển hách của quân viễn chinh, chuyện mà bọn họ quan tâm nhiều nhất vẫn là sự an nguy của con em nhà mình.

Trên chiến báo mà Hudson gửi về trước đó chỉ ghi là có một số người chết trận, nhưng lại không ghi chi tiết về lai lịch thân phận của những người đã chết.

"Bệ hạ, dựa theo tốc độ hiện giờ của quân viễn chinh thì tầm 10 ngày nữa là sẽ về đến vương đô."

"Có cần chúng thần phái người đi hối thúc bọn họ tăng nhanh tốc độ không?"

Đại công tước Alfiero hỏi thăm.

Tin tức về việc quân viễn chinh có thu hoạch rất phong phú vốn chẳng phải là bí mật gì tại vương đô.

Con em nhà mình đều đang lăn lộn trong quân, khả năng cao cũng là một thành viên trong nhóm những người được lợi, đương nhiên là sẽ không ai dám có ý định giở trò gì về phương diện này.

Ngay cả việc tốc độ hành quân chậm này cũng đã được mọi người ngầm đồng ý. Huống chi, quân viễn chinh đã tác chiến với cường độ cao trong khoảng thời gian dài như vậy, cũng là lúc để họ nghỉ ngơi lấy lại sức, không thể chỉ vì đi đường mà khiến cho tinh nhuệ bị chơi tàn được.

"Được rồi, bọn họ có rất nhiều hành lý, tốc độ hành quân chậm một chút thì chậm một chút thôi!"

Caesar IV khoát tay áo nói.

Tốc độ trong lúc quay về còn không bằng một nửa tốc độ xuất chinh, quân viễn chinh cũng xem như là phá kỷ lục, hoàn toàn trái ngược với hành quân bình thường là "lòng chỉ muốn về".

Caesar IV có thể không hoảng hốt là vì mặt trận phía tây đã giành được thành quả thắng lợi, tạm thời vứt bỏ một vài tỉnh nghèo không có bao nhiêu người cũng là chuyện có thể chịu đựng được.

Nhưng không có nghĩa là các đại quý tộc khác cũng có thể chịu đựng. Ngoài những bức thư cầu viện ra, việc chạy chọt quan hệ trong vương đô là điều không thể tránh được.

"Bệ hạ, chúng ta có thể tạm gác lại vấn đề phong thưởng cho quân viễn chinh. Nhưng thế cục Bắc Cương đang rất căng thẳng, từ khi chiến tranh bộc phát đến nay, chúng ta đã bị mất 13 quận, nhiều chỗ chiến lược hiểm yếu đang bị đe dọa."

"Những lãnh chúa ở biên cương như: Bá tước Aurane, Bá tước Albert, Bá tước Douglas, Bá tước Forbes... đều đã gửi tin khẩn cấp cầu viện."

"Tổng chỉ huy tiền tuyến là Hầu tước James cũng đã gửi tin cầu viện, trong thư nói là những tuyến phòng thủ mà Vương quốc bố trí tại khu vực biên giới vẫn chưa đủ để thỏa mãn nhu cầu chiến tranh."

"Theo như phán đoán của Hầu tước James, nếu như không có thêm viện binh tham chiến, trong vòng từ ba đến sáu tháng, Vương quốc sẽ lại đánh mất bảy tỉnh Bắc Cương."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nghiêm túc nói.

Nếu chỉ đơn thuần xét về góc độ kinh tế, độ cống hiến của bảy tỉnh Bắc Cương đối với Vương quốc là số âm, hàng năm đều cần chính phủ trung ương chuyển kinh phí cứu tế.

Nhưng sổ sách lại không phải tính như vậy, Vương quốc Alpha có tổng cộng hơn ba mươi tỉnh tỉnh, một lần để mất bảy tỉnh thành sẽ gây ra những ảnh hưởng to lớn về mặt chính trị mà không ai có thể chịu đựng được.

Nếu như để xảy ra thảm kịch này, vậy thì tập đoàn quý tộc mới nổi sẽ phải chịu đả kích mang tính hủy diệt.

Hệ thống chi trị của Vương quốc cũng sẽ bị ảnh hưởng. Quyền nói chuyện của các quý tộc uy tín lâu năm sẽ tăng lên một bước, tập đoàn quý tộc mới nổi chỉ còn lại một mình Hudson.

Tự vệ là không thành vấn đề, nhưng muốn một mình hắn cân bằng quyền lực với các quý tộc uy tín lâu năm là chuyện không thể nào. Khả năng cao là Hudson sẽ lựa chọn đi ăn máng khác, trực tiếp gia nhập vào trận doanh của phe quý tộc uy tín lâu năm.

Dù gì thì cuộc đối kháng của các phe phái trong nội bộ Vương quốc Alpha cũng không kịch liệt đến vậy, giới hạn giữa đoàn thể quý tộc mới và cũ vẫn luôn rất mơ hồ.

Gia tộc Koslow cũng đã được truyền thừa hơn ngàn năm rồi, nhược điểm truyền thừa cũng được Hudson bổ sung, chỉ cần da mặt dày một chút thì cũng có thể gia nhập vào trong cái vòng luẩn quẩn này.

"Phải điều động cả nước sao?"

Caesar IV hỏi lại với vẻ mặt không xác định.

Mỗi lần thú nhân phát động xâm lược toàn diện, Vương quốc Alpha đều sẽ tiến hành điều động cả nước. Theo lý mà nói, lần này cũng không phải là ngoại lệ, nhưng tình huống hiện giờ lại không cho phép làm vậy.

Chương 1265: Phòng Tuyến Thất Thủ (3)

Số lượng vật tư chiến lược mà hiện giờ Vương quốc có gom góp được đã kém xa những cuộc đại chiến trước. Nếu như điều động cả nước thì nên giải quyết vấn đề lớn nhất là vấn đề hậu cần như thế nào.

Bảy tỉnh Bắc Cương vừa mới thu hồi đều là những tỉnh nghèo, công nghiệp kinh tế ở bảy tỉnh này gần như bằng 0, sản lượng lương thực còn chẳng đủ để nuôi sống bản thân.

Đừng nói là cung cấp vật tư lương thảo cho đại quân, không trở thành gánh nặng đã là tốt lắm rồi. Không chừng Vương quốc còn phải lấy vật tư chiến lược quý giá ra để cứu viện nạn dân sinh ra bởi chiến tranh.

"Bệ hạ, tuyệt đối không thể!"

"Thế cục hiện giờ chưa tới tình trạng phải điều động cả nước, cách làm này ảnh hưởng quá lớn, chỉ có thể là lựa chọn cuối cùng."

"Vì cuộc chiến này tình hình tài chính của Vương quốc lại thiếu hụt hơn 3. 860. 000 kim tệ chỉ trong một tháng gần đây."

"Thiếu tiền còn có thể nghĩ cách bù đắp, nhưng vật tư chiến lược thì lại không thể biến ra được. Hiện giờ các nơi đều đang đánh trận, có tiền cũng rất khó mua đủ vật tư chiến lược."

"Vì gom góp vật tư, chúng thần đã dốc hết toàn lực. Chỉ tính riêng lượng vật tư của 50 vạn đại quân ở tiền tuyến thôi là đã sắp ép cho toàn bộ Vương quốc phát điên rồi."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Delgado than khổ nói.

Trong số các đại thần của Vương quốc Alpha, người cực khổ nhất chính là Bộ tài chính. Thoạt nhìn như quyền cao chức trọng, nhưng thực ra lại là một cục diện rối rắm.

Không phải đang bù đắp khoản thiếu hụt thì chính là đang nghĩ biện pháp bổ sung lỗ thủng. Từ trong nước đến ngoài nước, chỗ nào cũng có chủ nợ.

Mỗi khi trời tối người yên, Hầu tước Delgado đầu hói liền nghĩ: hay là mình cứ nằm ngửa bà nó cho rồi, để Vương quốc phá sản luôn đi.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện này sẽ để lại tiếng xấu muôn đời, ông ta cuối cùng vẫn chỉ dám nghĩ mà không dám làm. Dù cho Vương quốc phải phá sản thì cũng không thể xảy ra trong lúc ông ta còn tại nhiệm.

Trong các đại thần của Vương quốc, Hầu tước Delgado là người có số lần đệ đơn từ chức nhiều nhất. Số thư từ chức của một mình ông đã vượt qua toàn bộ những người đứng đầu của các bộ ngành.

Lúc đầu khi Caesar IV cũng từng có ý định đổi lão già tính toán chi li này rồi, nhưng sau khi hiểu rõ tình hình tài chính của Vương quốc, Caesar IV rốt cuộc cũng bỏ đi cái suy nghĩ nguy hiểm này.

Dù có nói thế nào, Hầu tước Delgado cũng còn có thể bù đắp được lỗ thủng, không đến mức phải phá sản.

Nếu như đổi một người có năng lực kém hơn ông ta lên nắm quyền, không chừng sẽ phá sản ngay lập tức. Loại lỗ thủng kinh thiên này, Caesar IV nhìn thấy cũng phải sợ.

"Hầu tước Delgado nói không sai, với tình trạng trước mắt của Vương quốc, nếu như thật sự tiến hành điều động cả nước, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được hơn năm tháng."

"Đặc biệt là con đường đi đến bảy tình thành này quá xấu, làm tăng thêm áp lực hậu cần. Theo như tính toán của Bộ quân vụ, số lượng binh lực đang duy trì ở tiền tuyến hiện giờ đã có thể nói là cực hạn rồi."

"Lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là để tiền tuyến tiếp tục cầm cự, chờ sau khi quân viễn chinh nghỉ ngơi xong, lại lao ra tiền tuyến quyết chiến với quân địch."

"Đây cũng là ý kiến của Nguyên soái Hudson!"

Đại công tước Alfiero phụ họa nói.

Là Bộ trưởng Bộ quân vụ, Đại công tước Alfiero cũng biết dụng binh. Đúng là tình hình ở tiền tuyến đang vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng chưa đến mức bị sập bàn.

Không có sự ủng hộ của Liên minh nhân tộc, chỉ dựa vào lực lượng của một mình Vương quốc Alpha, có thể cầm cự cho 50 vạn đại quân tác chiến đã là một kỳ tích rồi.

"Bệ hạ, hai vị Bộ trưởng đều nói rất có lý, nhưng chúng ta cũng phải suy tính đến yêu cầu của các quý tộc đang ở tiền tuyến nữa."

"Nếu như đã không thể phái thêm viện quân trong một thời gian ngắn, như vậy chúng ta có phải nên cân nhắc đến việc thay đổi một vị thống soái có năng lực hơn không?"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland vừa nói xong, Caesar IV lập tức hiểu ra. Vốn dĩ y còn đang cảm thấy nghi ngờ là những vấn đề này có cái gì mà phải tranh cãi, hóa ra vừa rồi chỉ là đang diễn kịch cho y xem, mục đích thực sự là vì đổi soái.

Hudson còn chưa đến vương đô, nhanh như vậy liền bị sắp xếp lên một vị trí mới. Người cần hy sinh, Hầu tước James, lại trùng hợp là thân tín của Caesar IV.

Phản đối là vô dụng, người có quyền thế nhất trên triều đình đã thống nhất lập trường, đám quý tộc cũng đã đưa ra yêu cầu, dù là Quốc vương cũng không có biện pháp ngăn cản.

Không phải mọi người không cho Hầu tước James cơ hội, thật sự là James đánh không thắng nha! Mặc kệ là nguyên nhân gì, thua chính là thua.

So với một vị thống soái bại trận, mọi người càng muốn tin tưởng người đã từng đánh cho thú nhân hoài nghi nhân sinh trong cuộc chiến lần trước - Hudson lão gia.

Cho dù màn thể hiện của Hầu tước James cũng không tệ, có thể bảo vệ được quân chủ lực của Vương quốc trong tình huống địch mạnh ta yếu, nhưng mọi chuyện sợ nhất là đem ra so sánh.

"Lâm trận đổi soái chính là chuyện tối kỵ của binh gia. Hơn nữa Nguyên soái Hudson vừa mới đánh xong một trận đại chiến, cũng cần thời gian điều chỉnh nghỉ ngơi."

"Quân viễn chinh vừa mới về nước, cũng cần thời gian để khôi phục sức chiến đấu, cũng không thể thiếu được Nguyên soái Hudson."

"Bằng không như vậy đi, trước hết cứ để Hầu tước James tiếp tục đảm nhiệm chức tổng chỉ huy tiền tuyến, chờ Nguyên soái Hudson xử lý xong công việc trong quân viễn chinh rồi mới đi tiếp quản quyền chỉ huy tiền tuyến."

Caesar IV cố gắng tranh thủ nói.

Nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng vẫn phải trắng tay, nội tâm của Caesar IV cũng đã sụp đổ. Tiếc rằng màn thể hiện ở tiền tuyến của Hầu tước James không cho Caesar IV đủ tự tin để tranh giành.

Chương 1266: Nghĩa Vụ

Việc tranh thủ thời gian vào lúc này cũng chỉ là sự giãy giụa cuối cùng của Caesar IV. Nếu như Hầu tước James có thể giành được đại thắng ở tiền tuyến thì y còn có một chút quyền nói chuyện về mặt quân sự.

Sau khi đám đại thần và quý tộc thảo luận với nhau liền đồng ý. Nếu không so với Hudson lão gia, mà chỉ so với những tướng lĩnh khác trong Vương quốc, Hầu tước James là đối tượng có năng lực nhất, ít nhất là ông ta có kinh nghiệm chỉ huy mấy chục vạn đại quân.

Trong cuộc đại chiến lần trước, Hầu tước James đã đi theo Hudson đảm nhiệm chức phó soái, sau chiến tranh lại đảm nhiệm chức thống soái quân thường trực, có kinh nghiệm phong phú trong việc cầm binh.

Thực ra, đám người này cũng không muốn nhìn thấy Hudson một nhà độc đại. Chỉ là không tìm được ứng cử viên nên mới có cục diện khó xử như hiện giờ. ...

Hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau ra đời không chỉ giải quyết nỗi lo về sau này của Vương quốc Alpha, mà còn cởi bỏ xiềng xích chân tay cho Tộc Tinh Linh.

Khi không còn nỗi lo bị chặn đường lui nữa, đại quân Tinh Linh bèn thổi lên kèn lệnh Nam chinh, các quốc gia dọc đường lập tức nghênh đón một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Lần lượt những bức thư cầu cứu được gửi ra ngoài, nhưng kết quả nhận được lại là: sự ủng hộ về mặt tinh thần của các quốc gia.

Hối hận cũng vô dụng, trong cuộc chiến trước đó, bọn họ cũng dùng những lời lẽ như vậy để trả lời với các các quốc gia tiền tuyến.

Ngoài một số quốc gia cá biệt được họ phái binh chi viện một cách tượng trưng ra, các nước láng giềng còn lại cũng chỉ nhận được sự ủng hộ về mặt tinh thần.

Phong thủy luân chuyển, hiện giờ phiên bọn họ hưởng thụ ủng hộ tinh thần đại pháp thì lại lập tức không chịu nổi!

Hội nghị Liên minh Nhân tộc được tổ chức hết lần này đến lần khác, nhưng vấn đề viện quân thì mãi vẫn không thể thảo luận ra được kết quả.

Lý do mà các quốc gia đưa ra đều rất đủ đầy.

Giáo Đình: Chúng tôi đang giúp Vương quốc Romania chống lại cuộc xâm lăng của tộc Dwarf, dự tính là trong năm nay sẽ xoay chuyển được thế cục bất lợi trên chiến trường, năm sau chắc chắn sẽ phái binh chi viện.

Vương quốc Frank: Chúng tôi đang dọn dẹp các bộ lạc Bán thú nhân, đại khái còn cần khoảng nửa năm đến một năm, các ngươi cố gắng cầm cự trước đi.

Vương quốc Hessen: Chúng tôi thì đang bận ác chiến với Thạch Nhân tộc, trong thời gian ngắn sẽ không thể phân ra thắng bại, chờ sau khi thế cục trên chiến trường chuyển biến tốt đẹp, chúng tôi nhất định sẽ xuất binh chi viện.

Vương quốc Nam Ngạn: Tộc Ba Mắt thật là lợi hại, chúng tôi chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự, dù rất muốn phái binh chi viện cho các vị, nhưng tiếc là chỉ có lòng mà không đủ lực.

Công quốc Mosey: Chúng tôi đã bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến trước đó, hiện giờ đang phải phòng ngự trước sự phản công của Liên minh Thượng Cổ Di tộc, hi vọng Liên minh có thể cho chút trợ giúp.

Vương quốc Alpha: Thú nhân đang xâm lược, mặt trận phía bắc của Vương quốc đã thất thủ, hiện giờ chúng tôi ốc còn không mang nổi mình ốc, xin liên minh chi viện cho một nhóm vật tư chiến lược. ...

Bận bịu một trận, hết than khóc đến ra vẻ đáng thương. Nhưng đến lúc bàn về chi tiết cụ thể viện trợ thì chẳng có nhà nào chịu bỏ sức.

Không phải vì các quốc gia không có cái nhìn đại cục, mà thật sự là đại quân Tinh Linh không dễ trêu. Đặc biệt là đoàn pháp sư Tinh Linh, uy danh đã vang vọng đại lục.

Cấm chú bay đầy trời có lẽ là hơi khoa trương một chút, nhưng khi ra chiến trường, không trúng mấy chiêu cấm chú là chuyện không thể nào.

Trừ phi các quốc gia đều bỏ công bỏ sức, nếu không sẽ chẳng có một quốc gia nhân tộc nào chịu được tổn thất như vậy.

Trong thế cục hiện giờ, nước đang rảnh tay cũng chỉ có Vương quốc Frank, Giáo Đình nhiều nhất chỉ có thể tính là nửa cái. Bởi vì muốn mượn chiến tranh để hố đồng bọn, nên màn thể hiện của quân đội Giáo Đình ở trên chiến trường khá là rối loạn.

Nếu như hai thế lực đứng đầu của nhân tộc này mà liên thủ, Tộc Tinh Linh sẽ trở nên nhỏ bé không đáng kể. Nhưng cái giá phải trả cũng chẳng hề nhỏ một chút nào.

Vì một cái hư danh mà liền vốn liếng mà bản thân dành dụm được ra liều mạng với Tộc Tinh Linh, chuyện này rõ ràng không phù hợp nhân tính.

Vương cung Lutecia, Charles III nhìn một chồng thư cầu viện trong tay và cảm thấy rất đau đầu. So với những quốc gia khác thì cái cớ mà Vương quốc Frank đưa ra là quá vụng về.

Ai cũng biết là cuộc chiến giữa bọn hắn và Bán thú nhân đã tiến đến hồi cuối, coi đây là lý do để cự tuyệt xuất binh chi viện là không thể nào nói nổi.

Nếu như Vương quốc Frank không phải là cường quốc số một trên đại lục, không có sức ảnh hưởng to lớn trong Liên minh Nhân tộc, vậy thì làm vậy cũng chẳng có gì.

Giống như Giáo Đình vậy, hiện giờ bọn chúng chẳng có áp lực gì. Thanh danh trên đại lục vốn không tốt, giờ có xấu thêm một chút nữa cũng chẳng phải chuyện to tát.

Nhưng Vương quốc Frank thì không được, với tư cách là người chủ đạo của Liên minh nhân tộc, nên họ cần phải giữ một chút thể diện, Charles III nhất định phải cân nhắc đến sự ảnh hưởng chính trị.

Chuyện phiền phức nhất chính là Vương quốc Frank còn có một mảnh thuộc địa nằm ở Bắc đại lục, lại trùng hợp nằm chắn ngang đường đi của đại quân Tinh Linh, lãnh chúa nơi đó cũng đã gửi tin cầu viện người làm lão đại là Charles III.

Quân thần có nghĩa vụ là giúp đỡ lẫn nhau, phong thần hiệu trung với Quốc vương, Quốc vương phải bảo vệ lợi ích của phong thần.

Trực tiếp bán đứng tiểu đệ là không được, một khi mở ra tiền lệ này sẽ làm ảnh hưởng đến độ trung thành của các quý tộc đối với Quốc vương, ngay cả hệ thống phong thần của Vương quốc Frank cũng có thể bị lung lay.

Cho dù là không gánh nổi thì ít nhất cũng phải làm ra vẻ bảo vệ, thực hiện nghĩa vụ của quân chủ.

Chương 1267: Nghĩa Vụ (2)

Nếu xét về thực lực tổng hợp, Vương quốc Frank cũng không yếu hơn Tộc Tinh Linh, nếu như không có thế lực khác, trực tiếp phát động chiến tranh toàn diện cũng không sao.

Nhưng hiện giờ hai bên một nam một bắc, thuộc loại: Đánh thắng không có chỗ tốt, đánh thua thì lỗ vốn.

Muốn thực hiện nghĩa vụ của phong quân thì nhất định phải xuất binh tiếp viện. Nếu phái ít quân thì đó chính là đang tặng đầu người; Còn nếu phái nhiều quân đội thì Vương quốc lại không chịu nổi tổn thất.

"Hiện giờ các nước đều không chịu xuất lực, tổ chức liên quân cũng không được, các khanh cảm thấy nên làm như thế nào?"

Charles III vô kế khả thi hỏi.

Nếu biết trước là sẽ phỏng tay như vậy, Charles III sẽ không ham một chút thu thuế kia, mà để cho mảnh thuộc địa ở Bắc đại độc lập ra ngoài, vậy thì hiện giờ đã không có chuyện gì rồi.

"Bệ hạ, thế cục ở Bắc đại lục đã không thể cứu vãn được nữa."

"Vương quốc Warhammer sụp đổ, Tam đại Công quốc thất thủ, Công quốc Orton bị hủy diệt, Công quốc Mosey bị trọng thương nguyên khí, trừ Vương quốc Alpha là còn giữ được một ít thực lực ra thì chẳng còn nước nào có thể gọi là cường quốc nữa."

"Vài ngày trước, Vương quốc Alpha bộc phát một trận, gần như đánh tàn Liên minh Thượng Cổ Di tộc, nhưng đó cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn."

"Sau khi Thú nhân phát động xâm lược phương bắc, bọn hắn chỉ có thể tập trung binh lực để phòng thủ Bắc Cương, căn bản không đủ sức để ngăn cản đại quân Tinh Linh xuôi nam."

"Nerin, Grint, Nadar đều là những nước nhỏ, Corubia thì đã bị Người Hessen thâu tóm từ trước đó rồi, không còn nước nào có tác dụng nữa."

"Những khu vực còn lại, ngoài hai mảnh thuộc địa của Vương quốc ta ra, phần còn lại đều thuộc địa của các đại quý tộc khác. Xét theo tình hình trước mắt thì bọn hắn đã chuẩn bị từ bỏ."

"Một cây chẳng chống vững nhà, ngay cả khi Vương quốc ta chịu dốc hết vốn liếng thì cũng rất khó có thể giữ được hai mảnh thuộc địa kia, không bằng dứt khoát từ bỏ luôn đi."

"Đúng lúc là Vương quốc ta vừa thu được một vùng lãnh thổ rộng lớn sau khi hủy diệt Vương quốc bán thú nhân, chỉ cần chuyển lãnh chúa ở phía bắc về đây, để cho họ dọn dẹp bán các bộ lạc thú nhân là được."

Tể tướng Công tước Bergson đề nghị.

Muốn các quý tộc lãnh chúa vứt bỏ những lãnh địa đang phát triển để chạy đi khai hoang một mảnh đất mới, chuyện này quả thật có chút khi dễ người, nhưng giờ là tình huống đặc biệt.

Đại quân Tinh Linh đã sắp giết đến cửa nhà rồi, nếu không chạy bây giờ thì sẽ không có cơ hội chạy nữa. Đúng là sau khi di dời đất phong thì sẽ chịu thiệt về mặt kinh tế, nhưng so với mạng nhỏ thì chút thiệt hại này chẳng đáng là gì.

Chuyện thay đổi đất phong này, chỉ cần quý tộc lãnh chúa và Quốc vương đều đồng ý thì những người khác sẽ không có ý kiến.

Dù là có thêm một bầy quý tộc trở về cướp miếng ăn thì cũng còn tốt hơn chuyện vì một mảnh đất phong mà kéo Vương quốc xuống vô tận thâm uyên.

Nếu như Vương quốc lựa chọn liều mạng với đại quân Tinh Linh, vô luận thắng bại cuối cùng có như thế nào thì Vương quốc Frank cũng là bên thua.

"Bệ hạ, ngài Tể tướng nói không sai. Chỉ là hai mảnh thuộc địa mà thôi, căn bản không đáng để chúng ta làm lớn chuyện."

"Tộc Tinh Linh xuất thủ cứu viện những dị tộc ở trung bộ đại lục cũng là một chuyện tốt đối với Vương quốc ta."

"Sau khi tiêu hóa xong lãnh thổ mà Bán thú nhân để lại, thực lực của Vương quốc ta nhất định sẽ tiến thêm một bước, sự chênh lực thực lực giữa các quốc gia sẽ được mở rộng ra."

"Đối với Vương quốc ta mà nói, thứ cần nhất hiện giờ không phải là đánh bại Liên minh Dị tộc, mà là mau chóng kết thúc chiến tranh đại lục."

"Chỉ cần nhân tộc không bị đại bại, chiến tranh kết thúc càng sớm thì sẽ càng có lợi đối với chúng ta."

"Tốt nhất là có thể kết thúc cuộc chiến tranh này trước khi Vương quốc Iberia giải quyết được bộ tộc ăn thịt người và Giáo Đình xử lý xong Vương quốc Dwarf!"

Hầu tước Jesus dã tâm bừng bừng đề nghị.

Là Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ, Hầu tước Jesus đã sớm bất mãn với cách cục quốc tế hiện tại. Chẳng qua là các bên đang trong tình trạng kiềm chế lẫn nhau, nên Vương quốc Frank cũng không dám mạo muội phá vỡ sự cân bằng này.

Trước mắt chính là cơ hội tốt nhất, một khi kế hoạch của ông ta thành công, thế cục đại lục nhất định sẽ có lợi cho chiều hướng phát triển của Vương quốc.

Sau khi chiếm đoạt Vương quốc bán thú nhân, Vương quốc Frank sẽ có thể hất văng đối thủ cạnh tranh, trở thành sự tồn tại độc nhất trên đại lục.

Trong cuộc cạnh tranh quốc tế, chỉ cần lạc hậu một bước là sẽ chậm hơn rất nhiều. Một khi Vương quốc Frank có thể chuyển hóa ưu thế chiến lược thành thực lực, lúc đó các quốc gia muốn đuổi kịp cũng khó.

Sau khi do dự một lúc, Charles III nhẹ gật đầu.

"Vậy cứ làm thế đi! Thuận tiện nhắc nhở những lãnh chúa kia nhớ mang theo lĩnh dân khi rút lui."

"Vương quốc cần một lượng nhân khẩu để khai hoang lãnh thổ mà Bán thú nhân để lại. Không chỉ lĩnh dân của bọn hắn, nếu như điều kiện cho phép thì mang luôn những nạn dân chịu ảnh hưởng từ cuộc chiến ở Bắc đại lục về đây."

"Tể tướng, sắp xếp đội tàu Vương quốc qua đó tiếp người. Để hải quân hộ tống, nhất định phải bảo vệ an toàn cho đội tàu."

"Bộ Ngoại vụ phái người đi thương lượng với Tộc Tinh Linh, để bọn chúng tạo điều kiện cho chúng ta tiếp người. Chỉ cần không phải là yêu cầu gì quá đánh thì có thể đáp ứng bọn chúng."

"Chiến tranh của Vương quốc ta sắp kết thúc rồi, cũng tới lúc buông lỏng lệnh quản chế thương mại trong nước."

Với tư cách là Vương quốc số 1 trên đại lục, nhất cử nhất động của Vương quốc Frank đều sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của thế cục đại lục.

Mặc dù thoạt nhìn lời nói của Charles III trông chẳng có gì lạ, nhưng thực ra lại đang đại diện cho việc Vương quốc Frank đang thay đổi chiến lược.

Chương 1268: Hoàng Giả Cao Ngạo

Đặc biệt là câu cuối cùng, buông lỏng lệnh quản chế thương mại, chẳng khác nào công khai bày tỏ ủng hộ buôn lậu.

Thương mại trong nội bộ nhân tộc cũng không bởi vì chiến tranh mà gián đoạn, cái gọi là quản chế thương mại chỉ là không để cho vật tư chiến lược chảy vào trong tay dị tộc mà thôi.

Tư bản rất tham lam, nơi nào có lợi nhuận thì sẽ đi về nơi đó. Có thể tưởng tượng được rằng, sau khi Vương quốc Frank buông lỏng hạn chế đả kích mậu dịch thì sẽ có bao nhiêu vật tư chiến lược chảy vào trong tay dị tộc trong một khoảng thời gian sau này.

Thậm chí xuất phát từ nhu cầu chiến lược, Vương quốc Frank còn có thể âm thầm cung cấp vật tư chi viện cho một số dị tộc.

Những hành vi tương tự cũng đã từng có xảy ra trong lịch sử nhân loại. Chẳng qua trước đó là đang trong thời kỳ hòa bình, trong giai đoạn chiến tranh đại lục, không có ai ngu ngốc đến mức đi ủng hộ dị tộc.

Nguyên nhân mà Charles III dám làm như vậy là vì dị tộc đang ở thế yếu, hiện giờ bọn chúng đã không thể uy hiếp được địa vị bá chủ của nhân tộc nữa.

Từ những màn thể hiện của các tộc trong chiến tranh cũng có thể nhìn ra được là có rất nhiều dị tộc đang dần suy sụp, chỉ có Tộc Tinh Linh là chưa bị ảnh hưởng thực lực.

Nhưng nhược điểm của Tộc Tinh Linh là chuyện mà mọi người đều biết. Không tham gia đại chiến, địa vị của bọn chúng còn có chút siêu nhiên, nhưng một khi bị cuốn vào trong chiến tranh đại lục, sớm muộn gì Tộc Tinh Linh cũng sẽ tiêu hao sạch sẽ chút vốn liếng mà bọn chúng khổ tâm tích lũy được.

Nhìn thì giống như đang hát vang tiến mạnh, nhưng cái giá phải trả chính là hơn vạn tên binh sĩ Tinh Linh đã vĩnh viễn nằm xuống.

Tại Bắc đại lục mà đã bị tổn thất hơn một vạn tên lính rồi, khi đến trung bộ đại lục thì sẽ phải tổn thất thêm bao nhiêu nữa đây?

Đừng thấy Tam đại Vương quốc ở trung bộ đại lục đánh đám chẳng ra làm sao mà hiểu lầm, bởi vì bọn hắn đang bảo toàn thực lực, định lợi dụng chiến tranh để tiêu hao lực lượng của các nước nhỏ phụ thuộc.

Sau khi bị Tộc Tinh Linh đâm cho một kích, màn thể hiện trong những ngày gần đây của quân đội ba nước đã lập tức tăng lên một cấp bậc.

Đừng nói là tổn thất mấy chục vạn đại quân, cho dù chỉ là tổn thất năm, sáu vạn đại quân thôi cũng đã đủ khiến cho Tộc Tinh Linh đau lòng một lúc rồi.

Muốn tranh bá đại lục, Tộc Tinh Linh phải giải quyết vấn đề về hiệu suất sinh dục thấp trước đã. Nếu không thì kẻ làm đại ca của Liên minh Dị tộc như bọn chúng cũng chỉ có thể cố gắng gìn giữ nền hòa bình cho đại lục. ...

Vô số thú nhân đang xua đuổi dê bò tập trung ở ven hồ Tuyết Nguyệt, chuẩn bị những bước cuối cùng cho cuộc chiến tranh toàn diện sắp xảy ra.

"Tiền tuyến đánh không tệ, không cần phải trả giá lớn mà cũng có thể công chiếm được phòng tuyến đầu tiên của quân địch."

"Theo như thông lệ, phòng tuyến đầu tiên của Người Alpha là nơi khó đánh chiếm nhất. Chỉ cần qua được cửa này, cuộc chiến sau đó sẽ dễ thở hơn nhiều."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói với tâm trạng rất tốt.

Một khi có được sân khấu thích hợp nhất, vàng ròng liền có thể tỏa ra thứ ánh sáng thuộc về mình.

Bị hố một lần thì sẽ khôn ngoan hơn, biết nhìn xa trông rộng.

Sau khi chịu khổ về việc mạnh ai nấy chiến, Đế quốc Thú Nhân cũng đã tiến hành thay đổi về mặt chỉ huy quân sự.

Công tước Daniel có chiến công rất cao đã nhanh chóng trổ hết tài năng từ trong hàng ngũ tướng lĩnh, trở thành thống soái đại quân được Ngũ đại Hoàng giả bổ nhiệm.

Sau khi tiếp quản quân đội Đế quốc, Công tước Daniel cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, không chỉ tăng cao tốc độ tấn công, mà ngay cả số lượng thương vong cũng giảm xuống.

Thấy con trai mình biểu hiện tốt như vậy, người làm cha đương nhiên là cao hứng . Còn về tính cách lạnh lùng và không thích giao tiếp của Công tước Daniel đã bị Ngân Nguyệt Lang Hoàng trực tiếp bỏ qua.

Khi mà bạn nhìn một người thấy thuận mắt thì khuyết điểm cũng có thể biến thành ưu điểm. Tình huống hiện giờ chính là như vậy, nhược điểm lúc đầu đã biến thành "Hoàng giả lạnh lùng kiêu ngạo" .

Quy tắc trò chơi của Đế quốc Thú Nhân chính là ngưỡng mộ kẻ mạnh, Công tước Daniel có màn thể hiện kiệt xuất về mặt quân sự đã làm cho gã ta đạp lên đầu của những vị huynh trưởng, trở thành người thừa kế của Ngân Nguyệt Lang tộc.

Kết quả này có chút đột ngột, ngay cả bản thân Daniel cũng không nghĩ tới chuyện này, một người không được các quý tộc trong tộc yêu thích như gã lại nhận được sự ủng hộ của mọi người, quả thực là một kỳ tích.

Đều là bị ép phải như vậy, sau khi được trải nghiệm khoảng thời gian bị nhân tộc truy sát, đuổi vào trong Man Hoang chi địa, các quyền quý đã nhận thức được rằng: nếu muốn hưởng thụ cuộc sống xa hoa lãng phí thì trước hết phải làm cho chủng tộc còn sống đã.

Người có tài năng quân sự như Daniel lập tức trở thành bánh trái thơm ngon. Công tước mặt lạnh của lúc trước giờ đây đã biến thành "Hoàng giả cao ngạo" .

Ngay cả Tứ đại Hoàng tộc cũng không thèm nhảy ra cản trở đâm đao nữa, mà đều đồng tâm hiệp lực giải trừ mối đe dọa của chủng tộc trước rồi tính.

Chỉ hủy diệt bảy nước thảo nguyên thôi thì không đủ, mà nhất định phải đánh trọng thương kẻ thù cũ là Vương quốc Alpha. Nếu không, đợi đến giai đoạn sau của cuộc chiến, nhờ sự ủng hộ của Liên minh nhân tộc, lại có Vương quốc Alpha dẫn đầu, không chừng bảy nước thảo nguyên còn có thể giết trở về.

Dù gì thì giới cao tầng của bảy nước thảo nguyên cũng đã chạy hết rồi, sau lưng của lũ này đều có thế lực lớn ủng hộ. Một nhà viện trợ một chút, chẳng mấy chốc liền tổ chức được đại quân phục quốc.

"Như thế vẫn chưa đủ, kẻ địch vẫn còn quân chủ lực. Hiện giờ cuộc chiến ở mặt trận phía tây đã kết thúc, không bao lâu nữa, đội quân tinh nhuệ nhất của Vương quốc Alpha là quân đoàn viễn chinh sẽ xuất hiện trên chiến trường."

Chương 1269: Kế Hoạch

"Hudson cũng không phải người dễ dụ như James, từ khi vào quân đội, kẻ này chưa từng thất bại một trận nào."

"Với thực lực hiện giờ của Đế quốc thì chỉ mạnh hơn quân địch có một chút thôi. Hơn nữa, bọn chúng lại là phe phòng thủ, dựa vào cứ điểm công sự, về cơ bản có thể san bằng ưu thế của chúng ta."

"Nguyên soái Daniel, tiếp theo ngươi định đánh như thế nào?"

Sư Nhân Hoàng quan tâm hỏi.

Vốn liếng không dày nên không thể chơi đùa lung tung. Bây giờ Đế quốc Thú Nhân vừa muốn đánh bại Vương quốc Alpha, nhưng lại vừa không muốn hao tổn quá nhiều thực lực.

"Vậy thì phải mau chóng quyết chiến với quân địch trước khi Hudson đến đây. Các vị cứ yên tâm, quân địch đã rơi vào trong bẫy, hiện giờ cũng đã đến lúc thu lưới rồi."

"Vốn dĩ ta định chờ quân đoàn viễn chinh tới rồi cùng nhau nuốt gọn. Nhưng theo như tình huống hiện giờ thì sợ là không có cơ hội."

"Như vậy cũng tốt, tránh việc có quá nhiều cá làm đứt lưới."

"Sau trận chiến này, Đế quốc sẽ thu hồi lại toàn bộ lãnh thổ đã bị mất trong cuộc chiến lần trước. Dù cho Hudson có lợi hại đến đây thì cũng phải có binh trong tay mới được."

"Tuy nhiên, lần này chỉ giới hạn trong việc đánh trọng thương Vương quốc Alpha, muốn hủy diệt bọn hắn, với thực lực của Đế quốc sợ là khó thực hiện được!"

Daniel vô cùng tự tin nói.

Trong cái nhìn của những người có, có thể đột phá phòng tuyến đầu tiên kiên cố nhất của quân địch nhanh như vậy đã là một chiến thắng không tầm thường rồi, nhưng Daniel lại cảm thấy không hài lòng.

Đánh tầm hai tháng mà chỉ công chiếm được một tuyến phòng thủ, tiêu diệt được mấy vạn quân địch, quả thực chính là quá yếu.

Dựa theo cách đánh này, đợi đến giai đoạn giữa của chiến tranh thì sẽ biến thành tiêu hao chiến. Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã không còn nhiều bia đỡ đạn như lúc trước nữa, nếu như kéo dài thì sẽ là lưỡng bại câu thương. ...

Đại quân về thành, Caesar IV mang theo bách quan ra nghênh đón, Hudson cũng được hưởng thụ đãi ngộ theo tiêu chuẩn cao nhất.

Đây chỉ là chuyện bình thường, bởi vì chiến tích lần này của quân viễn chinh vốn đã tràn đầy sắc thái truyền kỳ. Huống chi còn có quân đồng minh đóng vai lá xanh phụ trợ, nên càng tôn lên sự khó khăn của thắng lợi này.

Có thể thấy là tất cả mọi người đều rất hài lòng, quân viễn chinh thắng lợi huy hoàng, ngoài kẻ cầm đầu là Hudson được lợi ích ra, đám vương công quý tộc cũng đều là người được lợi.

Quân công là của mọi người, đám con em trong nhà theo quân lịch luyện không chỉ tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mà còn tiện thể kiếm được một lượng lớn quân công.

Quan trọng nhất là tỉ lệ con cháu tinh anh chết trận rất thấp. Ngoài một vài kẻ xui xẻo cá biệt ra, con cháu đích hệ của các gia tộc về cơ bản đều là khải hoàn trở về.

Không phải là vì Hudson cố tình chiếu cố, mà là do bên cạnh của những người này vốn đã có cao thủ mà các thế lực sắp xếp bảo vệ. Trong tình huống liên tục thắng trận, chỉ cần không phải tự tìm đường chết thì sẽ không chết.

Nhưng thương vong nhỏ chỉ là cách nói so sánh, lúc xuất chinh là 35. 000 quân, khi trở về chỉ còn lại hơn 26. 500 người, tỷ suất chiến tổn xấp xỉ một phần tư.

Thương vong thảm trọng không có nghĩa là sức chiến đấu giảm sút, bởi vì liên tục giành thắng lợi, quân viễn chinh cũng đã đánh ra quân hồn của bản thân.

Chỉ cần tùy tiện đứng yên ở đó cũng làm cho mọi người biết rõ đây là một đội quân tinh nhuệ, tỏa ra khí tràng mạnh mẽ, dù cách xa nhau vài trăm mét cũng có thể cảm nhận được sát khí.

May mà giới cao tầng của Vương quốc Alpha đều xuất thân từ quân đội, nếu không, sợ là đã bị khí tràng của quân viễn chinh làm mất mặt trước mọi người rồi.

Hudson có thể cảm nhận được rất rõ sự thất thố của Caesar IV, nhưng mà y che giấu rất tốt, nên có rất ít người phát hiện ra.

Nghi thức khải hoàn vừa kết thúc liền tiến vào giai đoạn khánh công. Cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, từ khi chiến tranh đại lục bộc phát đến nay, đây là lần đầu tiên mà Vương quốc tổ chức yến hội.

Là nhân vật chính của buổi yến hội này, Hudson không chỉ không thể giống như cá gặp nước, mà ngược lại còn bị làm cho mỏi mệt cả về thể xác lẫn tinh thần .

Được mọi người sùng bái là một loại hưởng thụ, đặc biệt là được người khác phái sùng bái. Tuy nhiên, một vị tiểu thư quý tộc xinh đẹp thì rất đẹp mắt, nhưng bị một đám tiểu thư quý tộc xinh đẹp vây quanh thì chính là đang chịu tội.

Thật đáng tiếc, diễm phúc của Hudson quá thịnh, đến mức hắn vô phúc tiêu thụ.

Ngược lại, đám sĩ quan dưới trướng của hắn lại như cá gặp nước khi ở trong yến hội, một vài người lợi hại thậm chí còn câu được quý phụ.

Đương nhiên, đây là một việc có mức độ nguy hiểm cao, có yêu cầu rất cao về ánh mắt. Nếu như thông đồng với người không nên thông đồng thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ví dụ như đám tiểu thư quý tộc đang vây quanh hỏi hăn Hudson, đại đa số đều là những người không thể trêu chọc.

Không phải là thiên kim của nhà này thì chính là tiểu thư của nhà kia. Người có thân phận thấp là sẽ không thể nào chen được vào đây.

Cũng may là loại tình huống này không kéo dài lâu, sau khi thỏa mãn sự quan tâm của mọi người, đám tiểu thư nhanh liền nhanh chóng giải tán rời đi. Suy cho cùng thì một vị quý tộc đã kết hôn như Hudson không nằm trong diện đối tượng của các tiểu thư quý tộc.

Diễm ngộ là thứ phải cân nhắc trước xem có đồng ý trả giá đắt hay không. Trong thế giới của quý tộc, có rất nhiều thứ đều đã được định giá sẵn rồi.

"Nguyên soái Hudson ra nhanh như vậy à. Bị nhiều tiểu thư, quý phụ vây quanh như vậy, chẳng lẽ không có người nào lọt vào mắt xanh của Nguyên soái sao?"

Nghe được giọng nói trêu chọc này, Hudson liền cảm thấy phiền muộn. Hiện giờ hắn chính là bánh trái thơm ngon trong mắt của rất nhiều người, ai cũng muốn tiến lên cắn một miếng.

Chương 1270: Địch Tập

Nếu như không làm rõ ràng địa vị của đối phương thì sao hắn dám làm loạn chứ. Từ xưa đến nay, có vô số nhân vật anh hùng đều bị phá hủy ở trên giường.

"Công chúa điện hạ, lời này của ngài làm cho ta không biết nên trả lời như thế nào."

Hudson tức giận nói.

Cô gái trước mặt này chính là Công chúa Madeleine, khác với những vị công chúa của các vương công quý tộc, người trước mắt này mới là công chúa thực sự của Vương quốc, là em gái ruột của Caesar IV.

Trong cuộc gặp gỡ lần trước, thân phận của đôi bên chênh lệch quá lớn, Hudson chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

Hiện giờ hai người có thể đứng chung một chỗ để trò chuyện, nhưng đây không phải là lý do để kết giao với hắn. Dựa theo thông lệ trên đại lục Aslante, Công chúa Madeleine sẽ được gả cho Quốc vương hoặc là người thừa kế của một Vương quốc nào đó.

Nếu như Hudson chưa kết hôn, lấy thân phận địa vị hiện giờ của hắn, xuất phát từ mục đích lôi kéo lòng người, vương thất có khả năng suy tính đến việc thông gia.

Hơn nữa, xác suất thành công cũng rất thấp. Tiêu chuẩn để chọn đối tượng thông gia đầu tiên của Vương thất chính là xuất thân, giữa các vương thất của các quốc gia trên đại lục đều có liên hệ với nhau, hoặc ít hoặc nhiều mà thôi.

Hai người không nên kết giao mà đứng chung một chỗ thì nhất định chẳng phải là chuyện tốt gì. Lỡ như truyền ra chút chuyện xấu gì đó, làm ảnh hưởng đến việc thông gia của Vương thất, sợ là Caesar IV sẽ trở mặt với hắn ngay lập tức.

"Hừ!"

"Đàn ông các ngươi đều là đồ háo sắc!"

Nghe được lời này của Công chúa Madeleine, Hudson suýt chút nữa liền phun rượu ra ngoài. Dùng cách này để làm cho hắn chú ý là quá rõ ràng.

"Nếu đã như vậy, ta xin cáo từ trước."

Nói xong, Hudson liền quay người rời đi. Một vị công chúa còn không đáng để hắn phí hết tâm tư đi nghiên cứu.

Trên đời không có vô duyên vô cớ yêu hận, hắn không tin một vị Công chúa đã trải qua nền giáo dục của vương thất như Madeleine lại là một cô bé ngây thơ, tìm tới hắn chỉ vì tò mò.

Nếu như có thể thu hút sự chú ý của nàng ta dễ như vậy thì hai bên đã gặp nhau trong buổi tiệc mừng lúc trước rồi.

Mọi việc đều có giá trị của nó. Trực giác nói cho Hudson biết, trong nội bộ Vương thất Alpha cũng không hề yên bình, nếu không thì Công chúa Madeleine đã không phải liều lĩnh như vậy rồi.

Dù là muốn kết giao thì cũng không cần phải vội vã như vậy. Đặc biệt là để một nữ nhân đi thu hút sự chú ý của một người đàn ông, cách này rất dễ xảy ra vấn đề.

Lỡ như xảy ra chuyện gì, một vị Công chúa còn chưa xuất giá như Madeleine sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi hơn một đại quý tộc đã kết hôn như hắn.

Không phải là không gả ra được, dựa vào quốc lực của Vương quốc Alpha, công chúa vương thất luôn là hàng bán chạy, chỉ là đối tượng thông gia sẽ từ Quốc vương hoặc người thừa kế biến thành một vị vương tử bình thường. ...

"Điện hạ, thế nào rồi?"

Giọng nói của thị nữ vang lên, Công chúa Madeleine nhướng mày rồi buồn bực nói: "Ta còn chưa kịp nói gì thì hắn ta đã chạy trốn rồi."

"Xem ra hắn ta còn giảo hoạt hơn trong dự đoán của chúng ta, muốn hắn ra mặt ngăn cản cuộc thông gia lần này, sợ là..."

Xuất thân vương thất, cùng với việc được hưởng thụ điều kiện sinh hoạt ưu việt thì đồng thời cũng phải trả một cái giá tương ứng. Với tư cách là công chúa vương thất, cái giá cần phải trả chính là hôn nhân.

Loại thông gia này không chỉ là một cuộc thông gia giữa hai vương thất, mà nó còn liên quan đến chính trị quốc gia.

Trong vấn đề này thông gia này, tiếng nói của người trong cuộc nhiều khi còn chẳng sánh bằng tiếng nói của một vị đại thần trong nước.

Những trọng thần giống như Hudson đương nhiên là không thể quyết định đối tượng mà vương thất sẽ thông gia, nhưng hắn lại có thể phá hủy kế hoạch thông gia của vương thất.

"Điện hạ, như vậy thì chuyện này sẽ rất phiền phức. Đám đại thần trong triều hầu như đều ủng hộ cuộc thông gia lần này, nếu như Nguyên soái Hudson không phản đối, sợ là chúng ta rất khó ngăn cản được."

"Nếu như thật sự bị gả cho tên khốn kia, ngài sẽ..."

Không đợi thị nữ nói hết lời, Công chúa Madeleine đã ngắt lời nói: "Chuyện này còn chưa bết bát đến thế, huynh trưởng cũng đã phản đối cuộc thông gia này."

"Với thế cục trước mắt của Vương quốc, nhu cầu thông gia của chúng ta cũng không bức thiết đến vậy."

"Đám đại thần chỉ vì lợi ích của Vương quốc nên mới thúc đẩy cuộc thông gia này, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ ép buộc huynh trưởng đáp ứng."

"Còn về Nguyên soái Hudson, người này rất khôn khéo, không dễ nặn như những con em quý tộc bình thường kia."

"Vừa rồi ta đã thể hiện rất rõ ràng rồi, nhưng cũng không thể làm cho hắn đồng ý, cũng không thể để ta đi câu dẫn hắn nha?"...

Ngọn lửa hừng hực phá tan đêm tối, tiếng la giết kinh thiên động địa đã đánh thức quân phòng thủ đang trong cơn mơ ngủ.

"Xảy ra chuyện gì, tại sao lại có quân địch ở chỗ này?"

Bá tước Theoden sợ hãi hỏi.

Nhưng hiển nhiên là không ai có thể trả lời câu hỏi này của gã ta. Sau khi cương vực ở phía bắc của Vương quốc được mở rộng, Tử Kinh quan đã từ nơi biên cương biến thành nội địa.

Những thành lũy quân sự trước đó hiện giờ đã biến thành trạm trung chuyển vật tư cho đại quân, mỗi ngày đều có một lượng lớn vật tư chiến lược ra ra vào vào ở chỗ này.

Bởi vì chuẩn bị chưa đủ, nên các phòng tuyến ở khu vực biên giới của Vương quốc cũng không còn kiên cố như lúc trước. Lượng vật tư chiến lược được tích trữ trong các cứ điểm thành lũy cũng không nhiều như lúc trước.

Vì sự an toàn, Vương quốc đã dời kho tích trữ lượng lớn vật tư chiến lược vào trong những tòa pháo đài nằm cách xa tiền tuyến, Tử Kinh quan chính là một trong những nơi dự trữ vật tư chiến lược quan trọng đó.

Chương 1271: Đánh Lén

Dù sao mọi người cũng đã chuẩn bị tinh thần vừa đánh vừa lui ngay từ đầu rồi, mỗi một tuyến phòng thủ đều có sứ mạng của nó. Chỉ cần kéo đủ thời gian rồi trực tiếp lùi về phía sau là được.

Từ khi Hudson bắt đầu nhận chức thống soái thì quân đội Vương quốc đã không phải sử dụng đến chiến lược ăn thua đủ nữa, mà chỉ cần chấp hành chiến lược lấy không gian đổi thời gian.

Nguyên nhân mà tuyến phòng thủ đầu tiên thất thủ gây ra sóng to gió lớn là vì nó bị thất thủ quá nhanh, theo như kế hoạch của Vương quốc thì bọn họ có thể cầm cự được tầm ba tháng.

Cuộc phong ba này có thể nhanh chóng lắng lại là bởi vì Vương quốc chuẩn bị đủ nhiều phòng tuyến. Dù bị mất một vài tuyến phòng thủ cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

Mỗi một tuyến phòng thủ đều được xây dựng trên những địa hình chiếm lợi thế, không chỉ dễ thủ khó công, mà còn chặn ngang đường tiến công của quân địch.

Nếu như bỏ qua phòng tuyến thì sẽ có rủi ro bị cắt đứt đường lui. Những kẻ thống lĩnh mấy chục vạn, thậm chí là hơn trăm vạn đại quân tác chiến đều không dám để đường lui của mình lại cho quân địch.

Dựa theo tình huống bình thường, Tử Kinh quan nằm cách tiền tuyến chừng 300-400 dặm, chiến hỏa sẽ không lan tới đó nhanh như vậy.

Nhưng thực tế thì lại khác, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện quân địch giết vào trong thành đã là sự thật không thể chối cãi.

Sau khi tỉnh táo lại, Bá tước Theoden bèn vội vàng hạ lệnh: "Lập tức triệu tập quân đội trong thành tổ chức phản công, chúng ta nhất định phải giữ được Tử Kinh quan!"

Xảy ra chuyện gì không quan trọng, quan trọng là không thể để mất quan ải này được. Nếu không, không chỉ lương đạo của đại quân xảy ra vấn đề, mà ngay cả đường lùi cũng bị quân địch cắt đứt.

Để cho công sự phòng ngự vốn nên là của phe mình biến thành công sự phòng ngự của phe địch chính là sai lầm rất lớn.

Tiếc là mọi chuyện đã muộn rồi, lửa cháy hừng hực chiếu sáng toàn thành, thỉnh thoảng còn có mùi thịt khét dâng lên.

Bá tước Theoden bước ra khỏi bộ chỉ huy với vẻ mặt xám như tro tàn, toang rồi, toang thật rồi! Vô số chiến lược vật tư mà Vương quốc tích trữ trong Tử Kinh quan đều đã hóa thành tro.

Cho dù gã ta có thể bảo vệ được quan ải này thì cũng phải gánh chịu tội gây thiệt hại hơn vạn tấn vật tư chiến lược của Vương quốc.

Nếu như có thể mà nói, Theoden thật sự rất muốn nắm lấy cổ áo của Hầu tước James rồi hỏi ông ta tại sao lại cho kẻ địch xâm nhập vào tận trong này.

"Giết!"

Cơn giận vô tận hóa thành một chữ "giết", Bá tước Theoden biết rằng đã không thể cứu vãn được sự thật này nữa, nên bèn giơ thanh kiếm kỵ sĩ lên, mang theo thân vệ tham gia vào cuộc chém giết dưới ánh trăng.

Sỉ nhục chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch. Đã tới nước này rồi, hoặc là tiêu diệt quân địch, cố hết sức cứu lấy vật tư chiến lược; hoặc là bị da ngựa bọc thây.

Gần gũi đồng thời điểm đó, cảng Betrian nằm cách mấy trăm dặm cũng đang bị kỵ binh thú nhân tập kích.

Chẳng qua cảng Betrian là nơi kinh doanh trọng điểm của gia tộc Felix, màn thể hiện của tư quân gia tộc Felix tốt hơn một chút so với quân phòng thủ của Tử Kinh quan, có thể phát hiện ra quân địch trước khi bọn chúng giết vào trong thành.

Đám cao thủ thú nhân từ trên trời giáng xuống nội thành cướp bóc đang gặp phải sự chống trả quyết liệt của quân phòng thủ. Mặc dù cuối cùng vẫn không thể ngăn được, nhưng lại tranh thủ được thời gian để quân thủ thành tập trung lại.

Từng giây từng phút trên chiến trường đều rất quý giá, sức chiến đấu của quân thủ thành có tổ chức và quân thủ thành không có tổ chức là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Công tước Daniel đích thân chỉ huy cuộc tập kích bất ngờ này đang lạnh lùng nhìn chăm chú chiến trường. Hiển nhiên là trong nội tâm của gã ta cũng không bình tĩnh như vậy.

Thực ra thì cuộc vượt biên bôn tập lần này là do gã ta học được từ Hudson. Chẳng qua khi vận dụng lại linh hoạt hơn Hudson một chút.

Lợi dụng hậu phương của quân địch phòng bị không nghiêm, nhờ bóng đêm yểm trợ, để kỵ binh vượt qua biên giới, lao thẳng đến yếu địa chiến lược của quân địch rồi phát động một cuộc tập kích bất ngờ.

Những bến cảng chất lượng ở phía bắc là có hạn, nơi phát triển được lại càng ít. Cảng Betrian chính là bến cảng cỡ lớn duy nhất ở Bắc Cương mà Vương quốc Alpha phát triển được.

Có thể nói rằng: sau khi nơi này thất thủ, độ khó của vận chuyển vật tư chiến lược lên phía bắc của Vương quốc Alpha sẽ tăng lên gấp bội.

Cắt đứt con đường vận chuyển vật tư chiến lược, phá huỷ nơi tích trữ vật tư chiến lược, quân địch rõ ràng là muốn vây chết quân phòng thủ tiền tuyến đây mà.

Thực ra, hành động này cũng là vì bất đắc dĩ. Nếu dựa theo đấu pháp đường đường chính chính, Đế quốc Thú Nhân chưa chắc có thể chiếm được bao nhiêu lợi thế.

Ngay cả khi đánh bại Vương quốc Alpha thì thực lực của bọn chúng cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng, sẽ không còn đủ sức để ngăn cản bảy nước thảo nguyên tái thiết lập.

Thực lực của Liên minh Nhân tộc thì bọn chúng đã đích thân lĩnh giáo rồi. Daniel biết rất rõ là Đế quốc Thú Nhân hiện giờ không phải là đối thủ của nhân tộc.

"Mang số quyển trục Ma pháp mà chúng ta giao dịch được với Tộc Tinh Linh ra sử dụng đi!"

Sau khi đưa ra quyết định này, Daniel cũng cảm thấy đau lòng. Dùng quyển trục ma pháp làm vật dụng công thành quả thực là cách làm của bại gia tử.

Nhưng vì thời gian quá gấp, Daniel cũng không để tâm được nhiều như vậy. Vì cuộc tập kích lần này, Daniel không chỉ điều động toàn bộ kỵ binh chủ lực, mà toàn bộ cao thủ của Đế quốc Thú Nhân cũng đều đã tham chiến.

Có thể nói đây là một ván cược, nếu như để cho quân phòng thủ tiền tuyến của Vương quốc Alpha phát hiện ra thì đội bộ binh ở lại sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 1272: Rút Lui

Tuy không đến mức toàn quân bị diệt, nhưng tổn thất nặng nề là chuyện không thể tránh khỏi. Nếu như Ngũ đại Hoàng giả không bị gã lừa đến hậu phương tọa trấn, hơn nữa còn chơi chiêu tiền trảm hậu tấu, thì phương án tác chiến này sẽ không thể nào thông qua được.

Có thêm sự tham gia của quyển trục ma pháp khiến cho cuộc chiến trở nên ngày càng kịch liệt hơn, trên bầu trời cũng ánh lên đủ loại hào quang.

Lúc thì hỏa diễm bay đầy trời, lúc thì mưa đá từ trên trời giáng xuống, lúc lại xuất hiện một mảnh thiên thạch...

Những chiêu ma pháp lao tới, còn có vô số cao thủ thú nhân xung phong trùng sát ở tuyến đầu, quân thủ thành bị đánh tới xây xẩm mặt mày.

Những cuộc chiến tương tự đang không ngừng diễn ra khắp Bắc Cương, hơn 10 địa điểm chiến lượng trọng yếu của Vương quốc Alpha đều bị tập kích gần như cùng một thời điểm.

Có thể tổ chức chống trả đã xem như là có biểu hiện tốt rồi, đa phần đều là vội vàng ứng chiến, quân thủ thành còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì quân địch đã giết đến trước mặt rồi.

Đám sĩ quan ngơ ngác đưa tin cầu viện, bọn họ chỉ biết là đang bị quân địch tập kích, còn lại thì hoàn toàn chẳng biết gì cả. ...

Hầu tước James tọa trấn tiền tuyến cũng đang mất ngủ, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông ta luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

"Lập tức phái kỵ binh Griffin Dragon đi tuần tra các tuyến phòng thủ, ra lệnh cưỡng chế các quân quan tiền tuyến tăng cường phòng bị, đề phòng quân địch đánh lén!"

"Nếu như phát hiện quân địch có bất kỳ dị động gì thì phải báo cho ta biết ngay lập tức."

Sau khi bổ sung một mệnh lệnh, trong nội tâm James mới dần bình ổn lại. Đây là lần đầu tiên mà ông ta chỉ huy nhiều quân đội như vậy một mình, nên cảm thấy rất lo lắng.

Cũng may là đang ở phe phòng thủ, biên độ điều động binh lực tương đối nhỏ, mặc dù cũng xuất hiện không ít nhiễu loạn, nhưng về mặt tổng thể vẫn xem như nằm trong tầm kiểm soát.

Chẳng qua sau khi tuyến phòng thủ đầu tiên sụp đổ, lòng tin của James cũng dần yếu đi. Đến mức mà ông ta định thỉnh cầu Quốc vương thay người khác lên chỉ hủy, nhưng người trong quân đội, thân bất do kỷ.

Ai cũng biết là sớm muộn gì Hudson cũng sẽ chỉ huy chiến sự ở Bắc Cương thôi, nhưng việc hắn tới sớm hay tới trễ lại có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Quốc vương cần James cầm cự thêm một khoảng thời gian, đám đại quý tộc trong Vương quốc cũng cần James cố gắng cầm cự, cho dù là phải đánh đổi khá nhiều thứ, nhưng mọi người cũng sẽ chấp nhận.

Hết cách rồi, Hudson không chỉ có chiến công rất cao, mà lại còn rất rất trẻ, thậm chí ngay cả một vết nhơ chính trị cũng không có.

Nếu như hiện giờ mọi người cố gắng một chút thì còn có thể ngăn chặn được. Còn nếu như tiếp tục bỏ mặc cho hắn phát triển tiếp, vậy thì con cháu đời sau sẽ ra sao?

Đến lúc đó, người cầm quyền của các nhà đều là thuộc hạ cũ của Hudson. Cho dù là Quốc vương, khi gặp phải loại quyền thần này cũng sẽ chẳng làm được gì.

Trừ phi mọi người có thể cam đoan là mình sẽ sống lâu hơn Hudson, không để hắn trở thành nguyên lão của Vương quốc, dựa vào tư lịch để duy trì sự cân bằng quyền lực.

James vừa dứt lời liền có một vị sĩ quan trung niên bước vào bộ chỉ huy báo cáo: "Hầu tước, vừa rồi quân phòng thủ của Pháo đài Bocuse đã gửi tin tức nói là kỵ binh của quân địch nhân đã vượt qua ranh giới phòng tuyến của họ vào xế chiều hôm nay, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại."

Việc kỵ binh Thú nhân vượt qua ranh giới cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì. Từ khi chiến tranh bộc phát đến nay liên liên tục xảy ra loại chuyện này.

Chẳng qua những kỵ binh này thường chỉ xâm nhập vài chục dặm, sau khi phá hoại một hồi thì sẽ lập tức trở về trụ sở.

Đây là lần đầu tiên xảy ra loại chuyện một đi không trở lại này.

"Tại sao lại không báo cáo chuyện này cho ta sớm hơn?"

Hầu tước James tức giận chất vấn.

"Được rồi, các ngươi lui xuống trước đi!"

Trút giận sang người khác không phải là việc mà một vị quan chỉ huy ưu tú nên làm. Lý trí nói cho James biết là mình nhất định phải khống chế cảm xúc của bản thân.

Chuyện quân địch một đi không trở lại là việc không thể khống chế được, cũng không ai biết trước được.

Dù sao cũng chỉ là kỵ binh vượt giới gây chuyện phá hoại mà thôi, đám thuộc hạ bên dưới có thể giải quyết được. Nếu như ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này cũng phải báo cáo với một người cầm đầu như James thì có lẽ hiện giờ ông ta đã bị mệt chết rồi.

Kỵ binh vượt qua ranh giới là chuyện rất mạo hiểm, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị quân đội Vương quốc cắn trúng, có thể bị tiêu diệt bất kỳ lúc nào.

Trong những ngày qua, quân đội Vương quốc đã đánh tan đám binh sĩ thú nhân có ý đồ xâm nhập hậu phương không chỉ mới một lần hai lần, thậm chí còn có một lần tiêu diệt được toàn bộ quân địch.

Đến giờ vẫn còn chưa nhận được tin chiến thắng có nghĩa là quân kỵ binh địch xâm nhập vào hậu phương vẫn chưa bị tiêu diệt.

Sắc mặt của James đột nhiên thay đổi, hai mắt nhìn chằm chằm vào bản đồ rồi thốt ra tiếng: "Hỏng rồi!"...

Trời đã sáng, cảng Betrian cũng biến thành một vùng biển lửa. Trong thành ngoài một chút lực lượng lẻ tẻ đang kháng cự ra, phần còn lại đều đã vĩnh viễn nằm lại trong ngọn lửa đêm qua.

"Mồi nhử mà chúng ta bố trí sẽ không mê hoặc được quân địch lâu đâu, chẳng mấy chốc nữa là bọn chúng sẽ phát hiện mục đích thật sự của chúng ta. Truyền lệnh xuống, để người phía dưới nhanh chóng phá hư bến cảng, sau đó lập tức rút lui!"

Công tước Daniel nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Từ việc Daniel đích thân dẫn đội chỉ huy cũng có thể nhìn ra mục tiêu thực sự của cuộc tập kích bất ngờ lần này chính là cảng Betrian. Nguyên nhân mà gã ta đồng thời triển khai đánh lén ở nhiều nơi là vì phân tán sự chú ý của quân địch.

Chương 1273: Tin Dữ

Là thống soái đại quân, Daniel không chỉ phải suy tính đến việc hoàn thành chiến lược tập kích, mà còn phải tính đến vấn đề rút lui của đại quân.

Xâm nhập hậu của quân địch vốn là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Một khi để quân địch phát hiện ra mục đích của mình, vậy thì dù cho có thể hoàn thành được cuộc tập kích thì cũng đừng mong có thể sống sót quay về.

Chiến tranh vốn là hành vi phản nhân tính, chuyện càng không có khả năng xảy ra thì lại càng dễ trở thành điểm mấu chốt quyết định thắng bại trên chiến trường.

Về mặt quân sự thì việc đồng thời đánh lén hơn mười cứ điểm là chuyện gần như không có khả năng hoàn thành. Dù là phân đoạn nào xảy ra sai lầm thì cũng có thể làm cho đại quân bị tổn thất nặng nề, nhưng Công tước Daniel vẫn lựa chọn làm vậy.

Ngoài việc phá hủy cảng Betrian là do tình thế bắt buộc ra, Daniel cũng có tâm lý chuẩn bị ôm cỏ đánh thỏ. Có thể công chiếm được tốt nhất, nhưng nếu không được thì cũng không sao.

Bởi vì kế hoạch ban đầu mà gã ta đưa ra cho các lộ đại quân chính là —— đánh nghi binh. Công thành chỉ vì yểm trợ cho một số ít cao thủ chui vào trong thành thiêu hủy lương thảo của quân địch.

Nhiệm vụ này không bị cưỡng chế mục tiêu, thiêu hủy được một kho vật tư chiến lược nào thì lời được kho vật tư chiến lược đó, chủ yếu là phá hoại vật tư của quân địch.

Nếu đã là đánh nghi binh thì đương nhiên là sẽ không được phân cho bao nhiêu binh lực. Ngoài một vạn đại quân do bản thân Daniel thống lĩnh ra, các chiến trường còn lại chỉ có tầm 2. 000 - 3. 0000 kỵ binh mà thôi.

Nhờ có sự yểm hộ của màn đêm, nên việc tạo thế thiên quân vạn mã cũng không phải là chuyện khó gì. Quân địch không nắm được tình hình nên chỉ có thể bế quan tự thủ.

Ngay cả khi phát hiện được quân địch tập kích, trong tình huống mọi chuyện đều không rõ ràng, các đội quân ở lân cận cũng không dám tuỳ tiện xuất động.

Con người luôn suy nghĩ giữa lợi và hại. Khi không nhận được quân lệnh của cấp trên, án binh bất động là sẽ không bị gì, nhưng nếu tự tiện xuất kích và nếm mùi thất bại thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Sắc trời vừa sáng, đám kỵ binh thú nhân công thành thất bại liền bắt đầu rút lui.

Suy cho cùng thì nơi này cũng là địa bàn của Vương quốc Alpha, nếu như ở lâu, đợi các đội quân ở lân cận tập kết lại, lúc đó sẽ đến phiên bọn chúng xui xẻo.

Tử Kinh quan bị công phá chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, đại đa số quân đội đều chỉ hoàn thành nhiệm vụ đánh nghi binh. Nhưng bọn chúng vẫn đánh cho quân phòng thủ không kịp trở tay, nhân cơ hội thiêu hủy rất nhiều vật tư chiến lược.

Mọi chuyện đều diễn ra đúng như kế hoạch của Công tước Daniel, điểm khác biệt duy nhất là khi rút lui vẫn không gặp truy binh của Vương quốc Alpha. . . .

Phỉ Thúy cung, Caesar IV không thể tin nổi nhìn chằm chằm chiến báo trong tay. Tiền tuyến còn chưa xảy ra vấn đề, nhưng hậu phương lại bị rối loạn trước rồi.

Nếu như chiến tranh đều đánh như thế, vậy thì còn cần quân phòng thủ tiền tuyến làm gì nữa?

Cho dù không ngăn được quân địch thì ít nhất cũng phải truyền tin quân địch nhập cảnh về trước nha!

"James đang làm cái gì vậy, tại sao lại để cho nhiều quân địch như vậy xâm nhập vào hậu phương?"

Caesar IV gần như gào thét chất vấn.

Trong thâm tâm Caesar IV hiện giờ ngoài hối hận ra thì vẫn là hối hận. Chỉ vì lưu nhiệm James không đến một tháng mà đã gây ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Quốc vương cũng không gánh nổi!

Nếu biết trước là sẽ xảy ra chuyện như vậy thì y đã đổi người trước đó rồi. Thư cảnh báo của tiền tuyến vậy mà còn đến trễ hơn cả thư cầu viện ở các nơi.

Rốt cuộc là do hiệu suất làm việc của các quan quân ở tiền tuyến bị giảm sút, không làm tròn trách nhiệm, hay là vì bản thân bọn này vốn là những kẻ vô dụng, không thể cảm nhận được sự hiểm ác của quân địch, chuyện này hiện giờ đã không còn quan trọng nữa.

Chuyện đã xảy ra rồi, cảng Betrian đã bị hủy, năng lực vận chuyển vật tư đến Bắc Cương của Vương quốc đã bị giảm xuống 50%.

Ngoài ra còn có thiệt hại rất nhiều vật tư được tích trữ trong Tử Kinh quan nữa, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Từ các số liệu mà tiền tuyến thống kê được, trong cuộc đánh lén vào đêm qua, quân địch đã gây ra cho Vương quốc gần ba vạn người thương vong, còn có mấy vạn tấn vật tư chiến lược bị chiến hỏa đốt thành tro bụi.

Caesar IV nổi giận, sắc mặt của quần thần cũng không khá hơn chút nào. Trong vòng một đêm, số vật tư chiến lược mà Vương quốc tích trữ đã bị thiệt hại hết 70%.

Hậu quả trực tiếp nhất chính là: Đại quân tiền tuyến đang lâm nguy.

Trong thời gian ngắn là sẽ không thể nào bổ sung được lượng lớn vật tư chiến lược đã bị tổn thất. Không phải là Vương quốc không có vật tư, mà là tiền tuyến không có vật tư.

Năng lực vận chuyển hiện giờ đã bị giảm sút, tốc độ vận chuyển hậu cần còn chậm hơn tốc độ tiêu hao, nếu chỉ dựa vào số lượng vật tư tồn kho ở tiền tuyến thì không cầm cự được bao lâu.

"Bệ hạ, chuyện cũng đã xảy ra rồi, hay là chúng ta nghĩ biện pháp giải quyết hậu quả trước đi!"

"Địch nhân đột nhiên đánh lén, quân phòng thủ hoàn toàn không hề phòng bị, đánh ra chiến tích như vậy cũng không phải chuyện lạ gì."

"Có thể thấy rằng thống soái quân địch cũng không phải kẻ đơn giản. Nhìn khắp toàn bộ lịch sử cũng chưa từng có người nào từng sử dụng kỵ binh như vậy. Hầu tước James không phát hiện cũng là chuyện có thể hiểu được."

"Việc cấp bách hiện giờ là phải ổn định thế trận trước, mau chóng sửa chữa cảng Betrian, đảm bảo tuyến đường vận chuyển trên biển được thông suốt."

"Nếu như không được, vậy thì phải từ bỏ một số khu vực, rút gọn phòng tuyến chiến lược để rút ngắn tuyến đường vận chuyển của chúng ta, nhằm đảm bảo có thể cung cấp đủ vật tư hậu cần."

Chương 1274: Từ Chối

"Vì giảm thiểu thiệt hại không cần thiết, chúng ta nên để cho dân chúng ở một số tỉnh thành Bắc Cương rút lui trước!"

"Sau khi yểm hộ dân chúng rút lui, tư quân của các quý tộc ở biên giới cũng không cần phải cố thủ thành lũy nữa, có thể đi theo quân đội đồng thời hành động."

Hudson đề nghị.

Chiến tranh đánh thành cục diện như hiện giờ, kẻ làm thống soái là Hầu tước James nhất định khó từ tội lỗi, nhưng càng nhiều vẫn là do tố chất quân đội Vương quốc không đủ tốt.

Từ xưa đến nay, những án lệ về kỵ binh công thành chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Càng không cần phải nói đến chuyện thâm nhập vào hậu phương quân địch rồi phát động đánh lén, cướp đoạt thành trì.

Nhìn thành quả cuối cùng là biết, chỉ cần quân phòng thủ giữ được sự cảnh giác thì quân địch sẽ bị chặn ở ngoài cửa thành.

Những khu vực bị quân địch đánh lén thành công thì bản thân quân phòng thủ đều có những vấn đề nghiêm trọng, sĩ quan thủ thành nhất định là đã không làm tròn trách nhiệm.

Đám người này là bị trừng phạt đúng tội, không có gì đáng tiếc, chết ở trên chiến trường mới là lựa chọn tốt nhất, trở về bị hỏi tội thì sẽ rất mất mặt.

Nhưng Hudson vẫn phải vươn tay để kéo các quý tộc lãnh chúa Bắc Cương một phen. Với tư cách là dê đầu đàn trong đám đại quý tộc mới nổi, mặc dù chỉ là đại ca trên danh nghĩa, nhưng Hudson nhất định phải bỏ một chút sức lực.

Thực ra, cho dù Hudson không đề cập tới thì cũng sẽ có người khác nhảy ra làm "người tốt" .

Trên danh nghĩa là các quý tộc mới nổi, nhưng về mặt bản chất thì lại là chi nhánh của các thế lực. Thực ra thì cái gọi là "mới nổi" cũng chỉ là những tấm gương được dựng lên theo như nhu cầu chính trị mà thôi.

Nguyên nhân lớn nhất mà mà cái danh dê đầu đàn Hudson chỉ là hữu danh vô thực là vì đa số các quý tộc mới nổi này đều đến từ các quý tộc uy tín lâu năm, đúng là song phương có tồn tại mâu thuẫn xung đột, nhưng lại không kịch liệt như vẻ bề ngoài.

Nếu như thật sự có người nghĩ rằng giữa các quý tộc mới nổi và các quý tộc uy tín lâu năm có mâu thuẫn không chết không thôi thì chờ bị hố chết đi!

Những người thực sự có xung đột khá lớn với các quý tộc uy tín lâu năm chính là những nhân tài mới nổi như gia tộc Koslow .

"Ngài Nguyên soái nói không sai, chuyện quan trọng nhất hiện giờ vẫn là ổn định thế cục. Nhưng nếu chỉ rút ngắn chiến tuyến, khôi phục vận chuyển hậu cần thôi thì còn chưa đủ."

"Tiền tuyến đánh thành như vậy, Hầu tước James nhất định phải chịu trách nhiệm, ta đề nghị triệt tiêu chức vụ quan chỉ huy của ông ta, giải về vương đô giam giữ rồi tiến hành hỏi tội, để Nguyên soái Hudson tiếp nhận chức vụ quan chỉ huy."

Đại công tước Newfoundland đằng đằng sát khí nói.

Thoạt nhìn vẻ mặt trông rất hung ác, giống như hận không thể đem chém Hầu tước James thành muôn mảnh. Nhưng những vẻ mặt chính trị như vậy thường mang tính lừa gạt.

Quý tộc rất cần thể diện, đặc biệt là những kẻ nắm giữ chức chỉ huy cao tầng. Cho dù muốn giết người thì cũng sẽ cho bọn họ được giữ thể diện.

Ví dụ Ngũ đại Công tước Bắc Cương tiền nhiệm, đều là bản thân chấm dứt, mà không phải bị đẩy ra ngoài công thẩm định tội rồi mới xử tử.

Đây còn là do chuyện này có liên quan đến Liên minh Nhân tộc, nên cái chết của bọn họ sẽ có thể diện hơn một chút. Nếu như trong nội bộ Vương quốc muốn xử tử một tên quý tộc cao tầng, thường đều là chiến tử hoặc là ốm chết ngoài ý muốn.

Nếu như thật sự muốn mạng của Hầu tước James thì căn bản không cần phải giải về Vương đô rồi giam giữ, mà là trực tiếp để Hudson qua đó tiếp nhận chức vị thống soái.

Đến lúc đó chỉ cần giảm thiểu hóa (Minimisation), vì vinh quang của quý tộc, Hầu tước James sẽ tìm cơ hội chết trận ở trên chiến trường, giữ lại sự tôn nghiêm cuối cùng.

Việc lựa chọn vươn tay ra kéo James một tay vào lúc này là vì Đại công tước Newfoundland cũng đang thân bất do kỷ. Lão ta không chỉ là Tể tướng của Vương quốc, mà còn là thành viên của vương thất.

Hầu tước James chính là tướng lĩnh dòng chính của vương thất, nếu như tiến hành xử lý gã ta, vậy thì đám tướng lĩnh phía dưới thân cận với vương thất cũng sẽ khó từ tội lỗi.

Sức ảnh hưởng của Vương thất trong quân đội chỉ vừa mới khôi phục được một chút trong hai năm gần đây, nếu như bây giờ bị thanh tẩy, sau này có muốn khôi phục cũng khó.

Đấu tranh phe phái diễn ra ở khắp mọi nơi, cơ hội làm suy yếu vương thất được đưa tới tận cửa, đám đại quý tộc của Vương quốc nhất định sẽ không chùn tay.

Tiến hành xử lý ngay bây giờ thì còn đỡ. Các đại quý tộc về cơ bản đều đang không tại vương đô, lực lượng vương thất đang chiếm vị trí chủ đạo trên triều đình.

Lão Tể tướng vừa nói dứt lời, đám người liền nhìn về phía Hudson. Dù là nghiêm trị Hầu tước James, hay là tha cho gã ta một lần thì cũng đều phải có được cái gật đầu của kẻ làm thống soái như Hudson.

"Lâm trận đổi tướng chính là điều tối kỵ của binh gia. Hơn nữa hiện giờ ta còn đang bận giải quyết các công việc của quân viễn chinh, nên tạm thời không đi được."

"Tạm thời cứ để cho Hầu tước James ổn định thế cục trước, dựa tình huống thực tế trên chiến trường để từng bước thu gọn chiến tuyến."

"Đợi sau khi quân đoàn viễn chinh được nghỉ ngơi đầy đủ, bổ sung binh lực xong, ta sẽ mang bọn họ ra tiền tuyến."

"Nhân cơ hội này, ta sẽ lại huấn luyện cho các quân đoàn tân binh đến từ các nơi."

Hudson ra vẻ khó khăn nói.

Gặp cục diện rối rắm liền vứt cho hắn, mỗi lần xuất chinh đều là ngăn cơn sóng dữ, chuyện này thật sự quá khi dễ người. Nếu như không ra vẻ một chút, đám người này sẽ còn cho rằng Hudson lão gia rất dễ tính.

Quân địch đã hành động rồi thì chắc chắn sẽ không chỉ có chừng đó. Hudson cũng chẳng hiểu biết gì nhiều về thế cục ở tiền tuyến, hắn không biết là còn bao nhiêu cái hố ở sau đó nữa.

Chương 1275: Trái Phiếu Đất Đai

Vội vã thượng vị chẳng khác nào đang đỡ đạn cho Hầu tước James. Quan hệ của hai người còn chưa thân tới cỡ đó, không đáng để Hudson lão gia đưa thân mình ra đỡ lấy.

Dù gì thế cục cũng đã chuyển biến xấu rồi, có nát thêm cũng chẳng nát được đến đâu. Hiện giờ đã không còn giống như trước đó nữa, cho dù có cơ hội thì thú nhân cũng không có khả năng nuốt trọn toàn bộ quân tiền tuyến.

Caesar IV vừa định mở miệng, nhưng cuối cùng lại bất đắc dĩ ngậm miệng. Khi cuộc đại chiến ở mặt trận phía tây vừa kết thúc, Bộ Quân vụ đã đề nghị đổi soái, nhưng vì nhu cầu chính trị, nên Caesar IV quyết định lưu nhiệm Hầu tước James.

Bây giờ xảy ra chuyện, cái bô không biết dùng người sẽ bị chụp lên đầu y.

Lại cộng thêm hình tượng cố hữu là "không thông quân vụ", bản thân Caesar IV cũng sẽ gặp không ít phiền phức, càng không cần phải nói đến việc đưa tay kéo Hầu tước James một phen.

Hiện tại chấp hành chiến lược co vào, mặc dù là đang chủ động từ bỏ địa bàn, nhưng trong mắt người ngoài thì vẫn là "mất thành mất đất" .

Hudson lão gia yêu quý thanh danh của mình nên không muốn đi chùi đít, kẻ làm Quốc vương như y cũng không thể Làm khó người ta được. Nếu không, sau này xảy ra vấn đề, chính Caesar IV sẽ là người phải chịu trách nhiệm.

Caesar IV nhìn về phía quần thần với ánh mắt nhờ giúp đỡ, đáng rằng mọi người đều là người thông minh, biết rõ trách nhiệm nào có thể chịu, trách nhiệm này không thể chịu.

Đặc biệt là về phương diện quân sự, không hiểu tốt nhất là đừng làm loạn, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Bệ hạ, ngài Nguyên soái nói không sai. Hiện giờ vật tư chiến lược đã bị tổn thất quá thảm trọng, trong một khoảng thời gian sau này, Vương quốc tốt nhất là nên lựa chọn phòng thủ."

"Cho dù muốn phản công thì cũng phải chờ đến khi chúng ta gom góp đủ vật tư chiến lược đã. Nếu không, cho dù đánh bại được đại quân thú nhân thì Vương quốc ta cũng không đủ sức để mở rộng chiến quả."

Đại công tước Alfiero thuận thế nói.

Tiền tuyến nếm mùi thất bại, nhưng quân đội chủ lực của Vương quốc lại không bị thiệt hại gì, chủ yếu vẫn là vì vật tư chiến lược khan hiếm.

Không bột đố gột nên hồ.

Nếu không giải quyết được vấn đề thiếu hụt vật tư thì dù có đổi ai lên nắm quyền chỉ huy đại quân cũng đều như nhau. Nếu đã vậy thì cần gì phải đắc tội với người chứ?

Ít nhất là Hudson đã nể mặt vương thất, không yêu cầu nghiêm trị Hầu tước James. Còn về tội danh "mất thành mất đất", cái này vốn nên do kẻ cầm đầu như gã ta đến gánh chịu.

So với những vấn đề này, chuyện mà Bộ Quân vụ cần suy tính hiện giờ là nên giải thích như thế nào với đám quý tộc trong nước.

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Hầu tước Delgado ở bên cạnh liền xụ xuống. Muốn bổ sung lỗ hổng vật tư chiến lược không phải chỉ cần dăm ba câu nói là có thể giải quyết, mà còn cần Bộ tài chính phải bỏ tiền.

Đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng như thế lớn, lấy cái gì để lấp?

"Bệ hạ, lần này tổn thất quá nhiều vật tư. Nếu chỉ dựa vào việc gom góp từ trong nước, sợ là rất khó bù đắp được lỗ hổng trong thời gian ngắn."

"Lựa chọn tốt nhất chính là vừa gia tăng tốc độ gom góp vật tư, vừa mua sắm vật tư chiến lược ở hải ngoại."

"Hiện giờ Vương quốc đang nợ nần chồng chất, món nợ mà Bộ tài chính đang thiếu của các lãnh chúa đã đạt đến một con số cực kỳ khủng bố. . . ."

Bộ trưởng Tài chính trực tiếp tiến lên khóc than, làm cho đám người cảm thấy vô cùng buồn bực. Ai mà chẳng biết Vương quốc thiếu tiền, nhưng hết cách rồi, chiến tranh là phải tiêu hao nha!

"Gom góp" nói thì đơn giản, vấn đề là đi đâu gom?

Tăng thuế là không thể nào, cuộc sống hiện giờ của các quý tộc lãnh chúa đã không dễ chịu gì.

Theo như Hudson được biết, có một số khu vực đã xuất hiện tình trạng tiểu quý tộc bị phá sản, các đại quý tộc phải thay mặt ứng tiền nộp thuế.

Chuyện này cũng không phải là giúp không, thiếu một ân tình lớn như vậy, sau này muốn không phụ thuộc đại quý tộc cũng không được.

Những người ở đây vẫn còn có chút liêm sỉ, còn chưa làm ra những chuyện làm lung lay đến căn cơ của Vương quốc.

"Bệ hạ, tình hình tài chính của Vương quốc đang khó khăn là sự thật. Chuyện có thể làm hiện giờ sợ rằng chỉ có phát hành trái phiếu mới có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp."

"Nhưng vì Vương quốc đang thiếu một món nợ rất lớn, nếu chỉ phát hành trái phiếu đơn thuần thì mọi người sẽ chưa chắc chịu mua. Ngay cả khi có thể bán được thì cũng Vương quốc cũng sẽ bị tiền lãi cao ép tới không thở nổi."

"Cách tốt nhất là nên tăng thêm một tầng bảo hộ cho trái phiếu, ta đề nghị dùng lãnh địa trên đại thảo nguyên thú nhân làm vật bảo đảm để phát hành trái phiếu đất đai."

"Một mẫu đất tương đương với 1 kim tệ. Chỉ cần Vương quốc giành được thắng lợi trong cuộc chiến, những người nắm giữ trái phiếu liền có thể mang đi đổi lấy đất đai."

"Vì tăng thêm niềm tin, mời bệ hạ đứng ra cam đoan với ngoại giới là: Trái phiếu đất đai sẽ được ưu tiên trả lãi."

"Việc phong thưởng quý tộc sau chiến tranh phải ưu tiên bảo vệ đất phong của tiểu quý tộc, sau đó là quý tộc bậc trung, tiếp đó mới là đại quý tộc và vương thất."

"Nếu như đất đai không đủ để chia, vậy thì những người như chúng ta sẽ không cần chia nữa."

"Đương nhiên, nếu như Vương quốc chiến bại, vậy thì số trái phiếu chiến tranh này sẽ trực tiếp mất hết hiệu lực!"

Lời nói của Hudson làm cho đám người kinh ngạc đến ngẩn ngơ.

Những lời đại nghịch bất đạo như vậy quả thực là đang khiêu khích hệ thống quý tộc. Trước giờ chỉ có vương thất và các đại quý tộc cầm đầu, làm gì có chuyện để cho đám người bên dưới được chia trước?

"Nguyên soái, chỉ là một chút tiền tài mà có thể đổi được đất phong, đây quả thực là đang làm nhục quý tộc!"

"Chúng ta. . ."

Chương 1276: Trái Phiếu Đất Đai (2)

Không đợi Bộ trưởng Nội vụ nói hết lời, Hudson đã xen ngang nói: "Nếu như ngài Bộ trưởng có biện pháp tốt hơn, vậy thì coi như ta không nói."

"Nếu như không nghĩ ra biện pháp, vậy thì xin hãy ngậm miệng lại. Hiện tại chúng ta cần là giải quyết vấn đề, mà không phải là thảo luận xem phương án này có lợi hay có hại."

"Còn về việc làm vậy có làm ảnh hưởng đến hệ thống quý tộc hay không, ta nghĩ đây chỉ là những lo lắng dư thừa. Trên đại lục cũng đã có tiền lệ mua bán đất phong rồi."

"Một kim tệ một mẫu đất đúng là hơi rẻ một chút. Nhưng miếng đất đó đang nằm trên đại thảo nguyên, không có chút thực lực thì làm sao khai hoang được?"

"Sở hữu đất đai thì phải nộp thuế, nếu như không thể khai hoang phát triển, vậy đó không phải là tài phú, mà là một gánh nặng."

Ám chỉ đến cấp độ này rồi, nếu như mọi người còn chưa kịp phản ứng nữa thì xem như đã toi công lăn lộn trong quan trường.

Nhìn thì có vẻ như ai cũng có thể mua trái phiếu đất đai, nhưng người có tiền mua, lại còn có thực lực để khai hoang thì chỉ có đám đại quý tộc trong nội bộ Vương quốc thôi.

Thịt cuối cùng vẫn ở trong nồi, điểm khác biệt nằm ở chỗ: người nào bỏ nhiều tiền ủng hộ cho trận chiến này thì sẽ được chia miếng bánh to nhất.

Sau khi nghĩ thông điểm này, cơn giận của mọi người lập tức biến mất.

Trong giai đoạn cuối của mỗi cuộc xâm lược của thú nhân, tình hình tài chính của Vương quốc đều trên bờ vực chuẩn bị sụp đổ, các nhóm lợi ích cũng không thể tránh khỏi việc phải cắt giảm lợi ích.

Trái phiếu đất đai mà Hudson đưa ra hiện giờ chẳng qua chỉ là để mọi người đổi một cách thức bỏ tiền mà thôi.

Thoạt nhìn thì việc đặt thứ tự phân chia chiến lợi phẩm ở cuối cùng giống như các đại quý tộc đang phải trả một cái giá thê thảm đau đớn. Nhưng quyền phân chia lại đang nằm trong tay bọn họ, dù cho tổn thất lớn hơn nữa thì lại có thể lớn đến đâu?

Là bộ làm tịch cho người bên ngoài xem còn có thể cổ vũ sĩ khí, bình ổn oán khí trong lòng của các quý tộc vừa và nhỏ.

Sau khi chần chờ một chút, thấy không có người đứng ra phản đối, Caesar IV mới chậm rãi nói: "Nếu như mọi người đã không phản đối, vậy thì hãy tiến hành bán một lượng trái phiếu đất đai trước thử xem sao!"...

Làm thử cũng có nghĩa là phải bỏ ra vàng ròng bạc trắng để ủng hộ.

Lực hướng tâm trong nội bộ Vương quốc Alpha mạnh hơn các quốc gia khác. Đặc biệt là lúc đối mặt với thú nhân, tình đoàn kết thường sẽ ＋120.

Những người có mặt ở đây đều có 2 thân phận, vừa là người quản lý Vương quốc, cũng vừa là cổ đông của Vương quốc.

Là nhân vật dẫn đầu, trong những lúc như thế này đương nhiên là phải bỏ tiền ra mua trước rồi, nếu như ngay cả giới cao tầng đều không có lòng tin là sẽ giành được thắng lợi trong cuộc chiến, vậy thì người phía dưới sẽ càng không có niềm tin.

"Với tư cách là Nguyên soái của Vương quốc, hơn nữa còn là người đã đề xuất phương án này, ta sẽ dẫn đầu mua trước 6. 000. 000 trái phiếu đất đai."

"2. 300. 000 trái phiếu đất đai mà ta đang nắm giữ cùng với món nợ mà chính phủ đang thiếu cũng đều đổi thành trái phiếu đất đai hết đi, để giảm bớt áp lực tài chính của Vương quốc, miễn cho Bộ trưởng Tài chính của chúng ta luôn phàn nàn tiền lãi cao."

Hudson cười ha hả nói.

Đến lúc rủi ro thì không thể không phóng khoáng. Mới từ tiền tuyến trở về, ai cũng biết là Hudson lão gia hắn đã phát tài.

Hơn nữa việc bán thuốc trước đó cũng kiếm được một vố lớn, các quý tộc Vương quốc trở nên nghèo hơn cũng có một phần nguyên nhân là vì mua thuốc của Hudson lão gia.

Không ai biết được chi tiết lợi nhuận của việc bán thuốc, nhưng mọi người lại có thể ước tính sơ bộ về số tài sản mà Hudson lão gia đã giành được trong cuộc chiến ở Vương quốc Warhammer.

Ngay cả thuộc hạ dưới trướng hắn cũng phát tài rồi, không có lý nào người làm chủ soái như Hudson lão gia sẽ nghèo được. Tiền mặt + các loại vật thật mà quy ra tiền thì ít nhất cũng tầm 3-4 triệu kim tệ.

Xét thấy ma pháp dược tề có dấu hiệu bạo lợi, nếu nói Hudson lão gia không kiếm được vài triệu kim tệ thì sợ là cũng chẳng có ai tin.

Thay vì bị người khác nhớ thương, chẳng bằng lấy ra luôn. Dù sao hiện giờ Vương quốc cũng đã hết tiền rồi, nếu như không muốn Vương quốc phá sản thì các đại cổ đông nhất định phải bơm tiền vào.

Hudson cũng cảm thấy bất đắc dĩ vì phải ném hết đống trái phiếu có tiền lãi cao của mình ra. Từ khi chiến tranh đại lục bộc phát, Bộ tài chính liền tuyên bố kéo dài thời hạn trả tiền lãi trái phiếu, đợi đến sau cuộc chiến mới tiến hành trả tiền mặt.

Nhưng muốn trả tiền mặt sau cuộc chiến thì Vương quốc phải tồn tại được đến lúc đó. Tiền lãi cao thì thế nào, tài chính phá sản mà phá sản thì chẳng có lấy một xu.

Thay vì chờ Vương quốc phá sản rồi quỵt nợ, chẳng thà chủ động xuất kích đổi thành trái phiếu đất đai, thuận tiện kiếm được một cái thanh danh tốt.

Còn về vấn đề giá đất hơi cao, đó chẳng phải là vấn đề gì.

Nếu đại quý tộc nắm giữ trái phiếu, sau này nhất định cũng chỉ tính diện tích của những mảnh đất có thể trồng trọt được, còn những mảnh đất còn lại, khả năng cao là sẽ trở thành quà tặng.

Nếu như trái phiếu nằm trong tay của các quý tộc vừa và nhỏ thì sẽ không có nhiều quà tặng như vậy, nhưng đến lúc tính toán diện tích thì khả năng cao là sẽ có chiết khấu.

Nếu như trái phiếu nằm trong tay thương nhân, vậy không có gì để nói, dù là đất đẹp hay đất xấu gì cũng phải trả tiền.

Muốn vượt qua giai tầng thì phải trả một cái giá rất lớn. Dùng tiền liền có thể mua được đất phong, không nâng giá lên thì sao mà được?

Vấn đề về quy tắc ngầm thì không cần thiết phải nói trước làm gì. Người biết đều hiểu, người không biết thì cũng không cần hiểu.

Chương 1277: Trái Phiếu Đất Đai (3)

"Nếu Nguyên soái Hudson đã làm gương mẫu, vậy thì chúng ta cũng không thể để tuột lại phía sau."

"Vương thất sẽ mua 7 triệu kim tệ trái phiếu đất đai, mặt khác, món nợ 8 triệu mà Bộ tài chính đang thiếu của vương thất cũng đều được chuyển hóa thành trái phiếu đất đai."

Caesar IV ra vẻ mừng rỡ nói.

Hiển nhiên là sau khi đưa ra quyết định này, trong lòng Caesar IV cũng đang rỉ máu. Nhưng hết cách rồi, một Nguyên soái như Hudson mà cũng bỏ ra nhiều như vậy, người làm Quốc vương như y há có thể keo kiệt được.

Mua trái phiếu đất đai nhìn như không lỗ, nhưng vấn đề là hiện giờ vương thất không thiếu lãnh địa nha! Chỉ tính riêng phía bắc thôi cũng đã có ba tỉnh thành chưa được khai hoang rồi, hoàn toàn không cần phải vội đi khai hoang đại thảo nguyên.

Chỉ có những mảnh đất đã khai hoang mới được tính là tài sản, những mảnh đất chưa khai hoang thì chẳng là gì cả.

May mà Bộ tài chính đang thiếu nợ vương thất, Caesar IV có thể dùng món nợ có khả năng cao là sẽ bị quỵt này để hối đoái thành trái phiếu đất đai, để số lượng trông càng chói mắt một chút.

Tuy rằng đau lòng, nhưng Caesar IV lại không có ý oán trách Hudson. Phát hành trái phiếu đất đai chính là lợi khí tốt nhất để

Vương quốc có thể thoát khỏi nợ nần trong thời gian ngắn.

Quốc vương và Nguyên soái đều đã dẫn đầu dùng nợ nần để hối đoái trái phiếu đất đai rồi, các đại quý tộc làm sao có thể không biết xấu hổ mà đòi nợ Bộ tài chính nữa chứ?

Trải qua cuộc hối đoái này, mối quan hệ nợ nần đã phát sinh biến hóa. Món nợ kếch xù trên người của Bộ tài chính đã được xóa đi rất nhiều, giảm bớt áp lực về mặt tài chính trong thời gian ngắn giảm nhiều, Hầu tước Delgado cũng có thể thở phào một hơi.

Nếu như Bộ trưởng Tài chính bị suy sụp thì sẽ không tìm được người thích để thay thế trong thời gian ngắn.

Huống chi, mua trái phiếu đất đai cũng không nhất định phải trực tiếp bỏ tiền, có thể dùng vật tư chiến lược để mua mà.

Trong giai đoạn tài chính khó khăn như hiện nay, từ vương thất đến các đại quý tộc trong Vương quốc đều chỉ mua sắm vật tư bằng cách ghi sổ.

Theo như thông lệ, nếu như nợ nần tăng lên tới một trình độ nhất định, vượt quá giới hạn chi trả tài chính, đám chủ nợ sẽ chủ động đứng ra miễn giảm nợ nần.

Thường đều là Liên minh Nhân tộc đứng ra hiệu triệu các chủ nợ quốc tế tuyên bố miễn giảm một phần nợ nần, các chủ nợ trong nước đương nhiên là tích cực hưởng ứng lời kêu gọi này.

Nhưng đó là trong tình huống các dị tộc có thực lực mạnh mẽ, các bên cần có Vương quốc Alpha ngăn cản Đế quốc Thú Nhân. Còn hiện giờ thì nhân tộc đang chiếm ưu thế, loại chuyện tốt này sẽ không thể nào xuất hiện được.

So với cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, độ khó để chính phủ Vương quốc có thể mượn được tiền từ bên ngoài đã tăng lên không chỉ một bậc.

Vay không lãi đã biến thành vay có lãi, hơn nữa còn kèm theo một đống điều kiện, có rất nhiều điều kiện còn vượt qua ranh giới cuối cùng mà Vương quốc có thể tiếp nhận .

Nếu như đã không thể trông cậy vào bên ngoài được nữa, vậy thì chỉ có thể đào móc tiềm lực nội bộ. Nói một cách đơn giản chính là có tiền ra tiền, không có tiền thì ra mạng.

Có hai vị đại lão dẫn đầu, quần thần liền nhao nhao hưởng ứng, chỉ là số lượng mua lại ít hơn rất nhiều, cộng lại còn chẳng bằng kim ngạch của Hudson và Caesar IV.

Đối với chuyện này, Hudson không hề hoảng chút nào, những người giàu có nhất trong Vương quốc Alpha chính là các đại quý tộc. Ngoài một số đại quý tộc mới nổi là đang nghèo ra, phần còn lại đều là cự phú.

Đặc biệt là những đại gia tộc xa xưa kia, số lượng tài phú được tích lũy hàng trăm ngàn năm, đã đạt đến một con số kinh người.

Nhìn giá hàng là biết.

Trong tình huống sức sản xuất không có biến động gì lớn, lượng tiền tệ phát hành hàng năm đều đang gia tăng, nhưng giá hàng trên đại lục lại ổn định hơn mấy trăm năm nay.

Không còn nghi ngờ gì nữa, số lượng tiền tệ tăng thêm này đều đã chảy vào trong hầm ngầm của các đại quý tộc .

Đối với các quý tộc ở phía nam đại lục thì số tài phú mà tập đoàn quý tộc của Vương quốc Alpha tích lũy được cũng không tính là phong phú.

Bởi vì liên tục xảy ra chiến tranh, nên đã có một lượng lớn tài sản được chuyển ra bên ngoài. Chờ đến khi đại chiến kết thúc, thậm chí còn có thể xảy ra tình trạng giảm giá trị tiền tệ.

Tuy nhiên, trong hệ thống phong kiến quân chủ tự cung tự cấp, sự giảm giá trị của tiền tệ sẽ không có ảnh hưởng lớn gì đối với kinh tế.

Nếu xảy ra tình trạng thiếu tiền, cùng lắm thì lấy vật đổi vật thôi. Nền kinh tế hiện giờ vốn chẳng có bao nhiêu thương phẩm giao dịch, nhịn một chút là sẽ qua.

Dù cho hoàn cảnh kinh tế có kém đến đâu thì các quý tộc lão gia cũng sẽ không để cho nông nô thất nghiệp. Lương thực không bán được thì xây nhà kho rồi chất trong đó là được. Đợi đến khi chiến tranh xảy ra, đảm bảo sẽ có thể tiêu hao hết toàn bộ lương thực dư thừa này.

Trái phiếu đất đai vừa được mang ra bán, Hudson liền cảm thấy an tâm hơn hẳn. Đầu tư càng nhiều tiền thì mọi người sẽ bị buộc càng chặt trên cùng một chiếc thuyền, càng không cần phải lo lắng có người nhảy ra kiếm chuyện.

Đợi đến khi các đại quý tộc bỏ tiền xong, toàn bộ các nhóm lợi ích trong Vương quốc đều bị trói chặt vào trong cuộc chiến tranh này, mâu thuẫn nội bộ sẽ bị áp chế ở mức độ tối đa. ...

Bắc Cương, trong doanh trại của đại quân thú nhân. Ngũ đại Hoàng giả đã đích thân tới tiền tuyến, cùng nhau chúc mừng cho trận thắng không dễ dàng này.

Trong những năm gần đây, cuộc sống của Đế quốc Thú Nhân rất gian khó. Trong cuộc chiến tranh do bọn chúng phát động, bởi vì các đồng minh không kịp tham gia, làm chúng bị nhân tộc đấm cho vỡ mồm.

Chương 1278: Tố Chất Thống Soái

Sau khi trả một cái giá rất đắt, vốn đang chuẩn bị nghỉ ngơi lấy lại sức, thì đột nhiên chiến tranh đại lục lại bộc phát.

Lại bị cuốn vào trong chiến tranh một lần nữa, nhưng lần này bọn chúng đã không còn tự tin như trước nữa. Nhưng vì bị thế cục đưa đẩy, Đế quốc Thú Nhân chỉ có thể cắn răng tiến lên.

May mà bảy nước thảo nguyên dễ bắt nạt, không tốn nhiều sức lực thì liền đã dọn dẹp xong hết rồi.

Sự khác biệt giữa nước nhỏ và nước lớn cũng rất rõ ràng. Thú nhân có thể dễ dàng đánh tan bảy nước thảo nguyên, nhưng không có nghĩa là chúng cũng có thể dễ dàng đánh bại Vương quốc Alpha.

Là kẻ thù cũ trong mấy trăm năm nay, Thú nhân biết rất rõ Vương quốc Alpha khó chơi như thế nào, không ai dám tưởng tượng là sẽ hủy diệt được kẻ địch này, mục tiêu của Thú nhân chỉ là thu hồi lãnh thổ đã đánh mất.

Nhưng không ngờ là sau một trận đánh lén của Công tước Daniel, quân địch liền chủ động thi hành chiến lược co vào, trả lại một mảng lớn lãnh thổ cho thú nhân.

"Chư vị Hoàng giả, bây giờ vẫn chưa phải là lúc để vui vẻ. Nếu như quân địch ở lại tử chiến thì chúng ta còn có cơ hội tiêu diệt hết bọn chúng."

"Nhưng quân địch lại đột nhiên thi hành chiến lược co vào, kế hoạch tác chiến được an bài lúc đầu đã không còn sử dụng được nữa."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chẳng mấy chốc nữa quân địch sẽ đổi soái. Mong muốn hủy diệt Vương quốc Alpha trong thời gian ngắn của chúng ta sợ là..."

Không đợi Công tước Daniel nói hết lời, Sư Nhân Hoàng đã cắt ngang nói: "Nguyên soái Daniel, tình hình trước mắt đã rất tốt rồi."

"Nếu là vào năm năm trước, có lẽ chúng ta sẽ không chút do dự mà lựa chọn ủng hộ kế hoạch hủy diệt Vương quốc Alpha của ngươi, nhưng hiện giờ thì không được."

"Với thực lực hiện tại của Đế quốc, cho dù có thể hủy diệt Vương quốc Alpha thì cũng không thể chặn được cuộc phản công của nhân tộc."

"Thế cục quốc tế chuyển biến xấu quá nhanh, Vương quốc Bán thú nhân đã thất thủ, chỉ còn lại một chút lực lượng vũ trang lẻ tẻ đang chống cự; Bên có thể giúp chúng ta một tay là Thượng Cổ Di tộc thì lại bị Người Alpha đánh tàn phế rồi."

"Những chủng tộc khác trong liên minh cũng chẳng dễ chịu gì, tộc nào tộc nấy đều đang chờ viện quân của Tộc Tinh Linh, nhưng đám Tinh Linh kia rất cổ hủ, hiệu suất lại vô cùng thấp."

"Xét theo tình hình hiện giờ, chỉ cần có thể cam đoan các chủng tộc trong liên minh không bị Nhân tộc hủy diệt đã xem như là một chiến thắng vĩ đại rồi."

"Một bước sai, từng bước sai."

"Các tộc lo trước lo sau, mấy năm trước không chịu phát động chiến tranh chung với chúng ta, bỏ lỡ thời gian xuất thủ tốt nhất, nên mới xảy ra bi kịch như bây giờ."

"Đế quốc không đủ sức để nghịch chuyển đại thế, chuyện mà chúng ta cần làm hiện giờ là phải bảo vệ lợi ích hiện hữu, không để cho nhân tộc tiếp tục lớn mạnh!"

Nhưng lời nói "hèn nhát" như vậy làm cho người nghe rất khó tin tưởng rằng nó được phát ra từ miệng của Sư Nhân Hoàng. Nên biết là vào mấy năm trước, ông ta là người kiên định với phe chủ chiến.

Cũng hết cách rồi, đây chính là uy lực nắm đấm của bá chủ đại lực. Sau khi đích thân bị đòn thì mới biết được trọng lượng của bá chủ đại lục.

Ở trước mặt sinh tồn, thù hận chỉ là thứ yếu.

Dã tâm cần có thực lực chèo chống, cuộc đại chiến lần trước đã dập tắt hùng tâm tráng chí tranh đoạt bá quyền đại lục của Ngũ đại Hoàng giả, hiện giờ họ chỉ muốn khôi phục nguyên khí.

Daniel nhìn thoáng qua các Hoàng giả rồi âm thầm thở dài. Nếu như cuộc đại chiến lần trước cũng để cho gã ta nắm quyền chỉ huy, cho dù đánh không lại nhân tộc thì cũng tuyệt đối không bị thất bại thảm hại như vậy.

"Sư Hoàng bệ hạ, đúng là thế cục đại lục đang rất bất lợi cho chúng ta, nhưng Vương quốc Alpha cũng không khá hơn là bao."

"Không còn áp lực từ liên minh nữa, nhân tộc rất khó đoàn kết với nhau. Trong cuộc chiến sau này, cho dù bọn chúng có thể có được một chút ủng hộ thì cường độ cũng sẽ không quá lớn."

"Chỉ cần đánh trọng thương Vương quốc Alpha, chúng ta liền có thể giành được ba mươi năm thời gian để nghỉ ngơi lấy lại sức."

"Vì ba mươi năm yên ổn của Đế quốc, chúng ta nhất định phải tiếp tục duy trì thế công trong cuộc chiến kế tiếp."

Nếu như những vị Hoàng giả này đã không còn dã tâm nữa, vậy thì phải thu nhỏ bánh vẽ lại một chút, để cho họ cảm thấy chỉ cần cố gắng một chút nữa liền có thể thực hiện được.

Chủ yếu vẫn là vì trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân có quá nhiều chủng tộc, cho dù là chủ soái thì Daniel vẫn bị các phe kiềm chế.

Ngoài miệng nói muốn đoàn kết, nhưng Ngũ đại Hoàng tộc đã đấu đá với nhau nhiều năm như vậy, không thể nào có chuyện chỉ cần trò chuyện là sẽ cởi bỏ được ngăn cách.

Chuyện có liên quan đến quân quyền sinh tồn của chủng tộc, không ai muốn buông bỏ dễ dàng như vậy. Daniel là thống soái đại quân, nhưng gã ta nhất định phải đồng thời chịu trách nhiệm với Ngũ đại Hoàng giả.

Việc gã tự tác chủ trương trước đó đã gây ra rất nhiều dị nghị. Nhưng vì đã giành được thắng lợi trên chiến trường, nên mọi người đều không bàn về vấn đề này nữa, nhưng hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống.

Điều hòa phân tranh nội bộ cũng là một trong những chức trách của chủ soái. Chuyện này còn khó làm hơn việc đánh thắng trận. ...

Trở lại Sơn Địa Lĩnh, sau khi ngủ một giấc ngon lành, vừa mới thả lỏng tâm tình, Hudson liền bị số liệu trong tay thu hút.

Bắc đại lục chiến loạn không thôi, theo lý mà nói, số lượng nạn dân hẳn nên tiếp đà tăng trưởng mới phải, nhưng trong những ngày gần đây, số lượng di dân không những không tăng mà còn giảm xuống.

"Đám quan viên trong Di dân thự đang làm gì, tại sao số lượng di dân lại đột nhiên giảm xuống?"

Hudson tức giận chất vấn.

Chương 1279: Tố Chất Thống Soái (2)

Thân cư cao vị, hắn đã quen với vẻ mặt hỉ nộ không lộ. Lần nổi giận gần đây nhất đã là chuyện của hai năm trước.

Chỉ là chuyện lần này quá lớn nên hắn mới bị thất thố, cũng không che giấu được sự phẫn nộ trong lòng.

Số lượng nạn dân tiếp nhận được có quan hệ trực tiếp đến công cuộc phát triển trong tương lai của Sơn Địa Lĩnh. Hudson phí hết tâm tư để mở rộng lãnh địa, nếu như không có người thì chẳng phải sẽ rất lúng túng sao.

Cơ hội để gia tăng nhân khẩu trên diện rộng là chuyện mấy chục năm cũng hiếm khi gặp được một lần. Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này chỉ có thể dựa vào nhân khẩu tăng trưởng một cách tự nhiên, cho dù có khuyến khích sinh con cỡ nào thì cũng không theo kịp nhu cầu!

"Bá tước đại nhân, việc chúng ta tiếp nhận rất nhiều di dân đã thu hút sự chú ý của bên ngoài. Mặc dù không bị ai ngáng chân, nhưng có không ít quý tộc đang học theo chúng ta."

"Tuy nhiên, đây chỉ là nguyên nhân thứ yếu dẫn đến việc giảm số lượng di dân. Có sự phối hợp của Công quốc Mosey, chúng ta vẫn đang chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng di dân tiếp nhận."

"Chỉ là tình hình này đã xảy ra biến hóa vào tháng trước. Đà tăng trưởng nạn dân của Công quốc Mosey đã chậm lại, cộng thêm việc Đại bình nguyên Warhammer bị thu hồi đã thu hút một lượng lớn Người Warhammer quay trở về."

"Bị ảnh hưởng bởi những nhân tố bất lợi này, kế hoạch tiếp nhận nạn dân của chúng ta cũng bị ngăn trở. Di dân thự đã liên lạc với Công quốc Mosey rồi, tin rằng sẽ mau chóng..."

Nói xong lời cuối cùng, Jacob cũng cảm thấy không đủ sức thuyết phục. Số lượng nạn dân không nhiều như trong dự tính đã làm ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp nhận nạn dân.

Cho dù chính phủ của Công quốc Mosey chịu hợp tác, nhưng hiện giờ chiến tranh đã kết thúc, trong quốc nội của bọn họ cũng có rất nhiều đồng ruộng đang bị bỏ hoang, cũng cần sức lao động để khai hoang.

Cuối cùng vẫn là do không đủ nạn dân.

Nếu như suy xét kỹ thì có 2 nguyên nhân gây ra tình trạng này: Hoặc là do các nạn dân không muốn ở lại Bắc đại lục nữa, hoặc là vì tốc độ tiến lên của đại quân Tộc Tinh Linh quá nhanh, mọi người không có cơ hội để chạy trốn.

Hudson không cho rằng là do cái sau.

Liên minh Dị tộc đang chờ đại quân Tinh Linh tới chi viện, các Tinh Linh đang rất vội, làm gì còn thời gian để quan tâm đến các nạn dân đang chạy trốn tứ phía nữa.

Không có ai cản trở, các nạn dân tràn vào nước láng giềng cũng là chuyện tất nhiên. Hoặc là một đường xuôi nam tiến vào trung bộ đại lục, hoặc là chạy trốn đến một nước khá yên ổn như Công quốc Mosey.

"Tom, phái người thông báo cho Bộ Ngoại vụ, kêu họ đưa thông tin mới nhất về tình hình chiến đấu ở Bắc đại lục cùng với một số chuyện đại sự đáng chú ý trên trường quốc tế tới đây cho ta."

Hudson lập tức hạ lệnh.

Chỗ tốt lớn nhất của việc trở thành Nguyên soái của Vương quốc chính là có thể sử dụng mạng lưới tình báo của Vương quốc. Chỉ cần Hudson lão gia cảm thấy có hứng thú thì đều có thể sai đám người bên dưới đi tìm hiểu.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là mạng lưới tình báo của Vương quốc cũng rất đơn sơ, toàn bộ thông tin đều nhờ vào Bộ Ngoại vụ đang cư trú ở bên ngoài thu thập. Bởi vì mạng lưới tình báo không thể thẩm thấu vào trong chính phủ các nước, nên chỉ có thể thu thập được một số tình báo bình thường.

"Vâng, ngài Bá tước!"

Trong khi nói chuyện, Tom đã quay người ra ngoài làm việc, chỉ để lại một mình Jacob đang đứng ở đó không biết làm gì.

"Được rồi, vấn đề số lượng di dân bị suy giảm cứ tạm thời như vậy đi! Công việc chủ yếu của Bộ Chính vụ chính là an trí di dân."

"Trong nửa năm qua, lãnh địa đã tiếp nhận một lượng lớn di dân, đây cũng là một thách thức lớn đối với hệ thống hành chính."

"Dù có thế nào thì cũng phải ổn định bọn họ trước, để cho tất cả mọi người đều có việc làm."

Hudson bình tĩnh nói.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, lượng nhân khẩu trong lãnh địa đã tăng lên gấp bội. Còn có một lượng lớn nạn dân đang trên đường tới, đây cũng là một thử thách đối với quản lý địa phương.

Ở phương diện này, yêu cầu của Hudson cũng không cao. Chỉ cần ổn định mọi người, không gây ra nhiễu loạn là được, những vấn đề còn lại có thể đợi sau này rồi từ từ giải quyết.

Không có cương vị công tác thì đi khai hoang, sửa đường, xây các công trình thuỷ lợi. Đầm lầy đã được khai hoang hơn một nửa rồi, nhưng phần còn lại cũng đủ cho mọi người bận rộn một hồi.

Chờ sau khi làm xong rồi mới tiến hành điều chỉnh kết cấu sản nghiệp. Có lẽ còn chưa đợi được đến ngày đó thì chiến tranh đại lục đã kết thúc trước rồi.

Nếu như giành được thắng lợi trong cuộc chiến thì sẽ có lãnh địa mới cho mọi người khai hoang. Nhưng nếu như không may bại trận, thương vong lớn cũng sẽ tạo ra không gian sinh tồn.

So với chiến thắng khuếch trương ra bên ngoài, chiến bại mới là giờ cao điểm để thôn tính và sáp nhập nội bộ. Rất nhiều những quý tộc xui xẻo bị tuyệt tự, lại có một buổi thịnh yến.

Dù sao cũng đều là bổ sung tổn thất, ăn ở bên ngoài và ăn ở bên trong cũng đều như nhau. Điểm khác biệt là sau khi đại thôn tính và sáp nhập xong thì mâu thuẫn nội bộ sẽ không còn chỗ để giảng hòa nữa.

Sự suy tàn của một quốc gia thường bắt đầu từ sự gia tăng mâu thuẫn nội bộ. Càng đàn áp nội bộ thì tốc độ sụp đổ sẽ càng nhanh. ...

Đại quân Tinh Linh kéo nhau xuôi nam, thế cục ở Vương quốc Hessen cũng bắt đầu căng thẳng. Mối đe dọa từ hàng xóm cũ là Thạch Nhân tộc vẫn chưa bị tiêu trừ, hiện giờ lại tăng thêm một cường địch nữa.

Người cảm thấy nhẹ nhõm vào lúc này đại khái chỉ có Bá tước Louis Vuitton. Họa phúc đan xen, trước đó, Người Hessen cảm thấy thoải mái chừng nào sau khi chiếm đoạt Corubia hiện giờ lại cảm thấy đau đầu chừng đó.

Chương 1280: Tố Chất Thống Soái (3)

Việc khuếch trương lãnh thổ đã làm cho Vương quốc Hessen trở thành quốc gia đầu tiên trong tam đại Vương quốc phải chạm trán với đại quân Tinh Linh, quả thực là phó bản cấp địa ngục.

Louis Vuitton cũng không hề cảm thấy cảm kích. Cũng đâu phải ông ta nhờ Người Hessen hỗ trợ hứng đạn, không kiếm chuyện cản trở đã xem như là lấy đại cục làm trọng rồi.

Dù sao ông ta cũng chẳng thành viên dòng chính của Vương quốc, vì Alexander V bận tâm đến những ảnh hưởng trên quốc tế nên mới để cho Louis Vuitton ngồi trên ghế cấp cao của hội nghị.

Bá tước Louis Vuitton cũng rất vui với tình trạng gần như không tồn tại của mình. Thích làm gì thì làm đi, dù sao trước đó không lâu ông ta lại bị chuyển đi chỗ khác rồi, từ một quận thành giàu có biến thành một quận xa xôi.

Thâm sơn cùng cốc cũng có chỗ tốt của thâm sơn cùng cốc, cho dù đại quân dị tộc đánh tới thì cũng không thể nào lao đến chỗ của ông ta ngay lập tức.

"Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey từ chối liên hợp xuất binh, đây là tại sao? Chẳng lẽ bọn hắn không có một chút ý thức chiến lược nào sao?"

Alexander V hỏi với vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Mở bản đồ ra là biết, một khi Vương quốc Hessen bại trận, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey sẽ bị Liên minh Dị tộc bao vây ba mặt.

Chỉ cần là người có một chút thường thức cũng biết là hai nước này có thể bị hủy diệt bất kỳ lúc nào nếu để rơi vào thế cục bị động chiến lược.

"Bệ hạ, dựa theo tin tình báo từ phương bắc truyền về, đại quân thú nhân vừa mới giành được một trận đại thắng, Vương quốc Alpha bị ép phải từ bỏ một vài tỉnh thành ở Bắc Cương."

"Vì đối phó với cuộc xâm lược của thú nhân, bọn họ đã tập trung binh lực về phía Bắc Cương, có thể nói là đã không còn sức lực gì để đối đầu với Tộc Tinh Linh nữa."

"Công quốc Mosey thì lại có rất nhiều khu vực giáp ranh với dị tộc, có lẽ nguyên nhân mà bọn họ không chịu xuất binh là sợ dẫn lửa thiêu thân."

"Hơn nữa trong mấy năm gần đây, bọn họ vẫn luôn hành động chung với Vương quốc Alpha. Cuộc xâm lăng của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc diễn ra trước đó không lâu đều là do Người Alpha đứng ra giải quyết dùm cho họ, bây giờ hai nước tiếp tục duy trì nhất trí cũng không có gì lạ."

"Đương nhiên, cũng không bài trừ là hai nước này đã lén lút ký hiệp ước với Tộc Tinh Linh."

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Krasner khổ sở giải thích.

Không phải là do Bộ Ngoại vụ của ông ta không nỗ lực, mà là vì người ta có đủ lý do để cự tuyệt, muốn tạo áp lực cũng không được.

Đại quân Thú nhân đã đánh vào trong nước rồi, người ta phải tự vệ đầy đủ, lý do này hoàn toàn chính đáng.

Theo một ý nào đó mà nói, thế cục bị động hiện giờ đều là do bản thân bọn họ gây ra. Nếu như họ chịu chi viện cho Bắc đại lục khi chiến tranh đại lục vừa mới nổ ra, có lẽ cục diện hiện giờ cũng sẽ không sụp đổ nhanh đến vậy.

Nhưng vấn đề là trên đại lục này không chỉ có mỗi Vương quốc Hessen, nếu chỉ bản thân mình bỏ công sức, còn người khác chỉ đứng nhìn, trong lòng ai cũng đều cảm thấy không công bằng.

Tộc Tinh Linh làm ngơ trong chiến tranh để lại ấn tượng quá sâu trong lòng mỗi người, tất cả mọi người đều ôm tâm lý may mắn, cho rằng mình có thể kết thúc chiến tranh trước khi Tộc Tinh Linh tham chiến.

Vì mang theo tâm tính này, nên khi các quốc gia Bắc đại lục cầu viện, tam đại Vương quốc trung bộ đại lục đều lựa chọn ngồi quan sát.

Và việc ngồi yên quan sát này đã gây ra đại sự, chờ đến khi bọn họ ý thức được tình huống không ổn mới triển khai hành động thì đã muộn.

Hai tấm khiên thịt là Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đều không hề phát huy ra tác dụng như trong dự kiến, hai nước này vậy mà lại không liều chết với đại quân Tinh Linh.

Mặc dù đang nghi ngờ hai nước này đã lén lút ký hiệp định với Tộc Tinh Linh, nhưng bọn họ lại không có chứng cứ, dù có mang chuyện này ra Liên minh Nhân tộc thì cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Dù gì thì Vương quốc Alpha đều luôn ở tuyến đầu trong vấn đề đối kháng với dị tộc, có cống hiến to lớn với nhân tộc .

"Thôi, hai quốc gia này vốn chẳng thể phân ra bao nhiêu lực lượng, không xuất binh thì thôi vậy."

"Bộ Ngoại vụ liên lạc với các quốc gia trung bộ đại lục đi, đặc biệt là Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn, nhất định phải thành lập được liên quân trung bộ đại lục trong thời gian ngắn nhất, nhằm ngăn cản đại quân Tinh Linh xuôi nam!"

Alexander V bất đắc dĩ nói.

Thoạt nhìn những lời này nói rất hời hợt, nhưng thực ra trong nội tâm của Alexander V lại không hề bình tĩnh một chút nào. Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey không tham gia không chỉ làm giảm bớt lượng binh lực, mà còn khiến cho họ rơi vào thế bị động toàn diện về mặt chiến lược.

Theo như chiến lược ban đầu mà Người Hessen suy đoán, đại quân Tinh Linh phải hủy diệt Công quốc Mosey, đồng thời đánh trọng thương Vương quốc Alpha rồi mới xuôi nam, tránh việc bị uy hiếp ở hai bên cánh.

Mặc dù không biết các bên có ký hiệp ước gì không, nhưng đại quân Tinh Linh trực tiếp nam hạ như thể không còn lo lắng về mối đe dọa ở hai bên cánh vậy.

"Bệ hạ, chúng ta nhờ Liên minh giúp đỡ đi!"

"Tình hình của Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn cũng chẳng khác chúng ta là mấy, bọn họ đều đang bận chiến tranh của mình, binh lực điều tới cũng sẽ có hạn."

"Các tiểu quốc còn lại đều là những nước phụ thuộc của ba nước chúng ta, thực lực cũng có hạn, cho dù có thành lập đại quân, sợ là cũng rất khó ngăn cản được đại quân Tộc Tinh Linh."

Bá tước Niklas đề nghị.

Với tư cách là Bộ trưởng Quân vụ, Bá tước Niklas hiểu rất rõ về thực lực quân sự của các nước ở trung bộ đại lục. Bởi vì đã nhiều năm không có chiến tranh, nên quân đội đã bị ghẻ lạnh, bây giờ họ chỉ là những thực tập sinh trên chiến trường.

Chương 1281: Ra Tiền Tuyến

Từ khi chiến tranh bộc phát đến giờ đã xảy ra đủ loại chuyện bề bộn.

Vương quốc Hessen có thực lực, nhưng lại bởi vì hiệu suất của chính phủ giảm sút, cộng thêm phối hợp lỏng lẻo nên không thể phát huy được hết sức mạnh.

Trước đây, khi các quốc gia hoạt động riêng lẻ, tiểu đệ người nào người nấy chỉ huy mà cũng không tránh khỏi tình trạng lộn xộn. Sau khi thành lập liên quân, e rằng tình trạng hỗn loạn sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Tin tức tốt duy nhất là tất cả mọi người đều đã trưởng thành trong chiến tranh. Nếu như đại quân Tinh Linh đến trễ một chút, đợi toàn bộ tướng lĩnh của các quốc gia đều trưởng thành, tình hình sẽ hoàn toàn khác biệt.

"Bá tước Niklas, ông nghĩ đơn giản quá rồi. Nếu như cầu viện Liên minh có tác dụng thì đại quân Tinh Linh đã không đánh đến trước cửa nhà chúng ta rồi."

"Các quốc gia Bắc đại lục đã cầu viện liên minh từ trước đó rồi, cho dù chiến cuộc của mọi người có căng thẳng đến đâu thì cũng không đến mức không thể phái ra một chút binh lực nào."

"Bỏ qua ba nước đang suy sụp là Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat và Vương quốc Ruthenia. Vương quốc ta, Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn muốn điều bảy tám quân đoàn chủ lực để tiếp viện Bắc đại lục có khó không?"

"Vương quốc Iberia còn mạnh hơn chúng ta, từ khi chiến tranh bộc phát, bọn họ vẫn luôn đè đầu cưỡi cổ dị tộc, muốn điều hơn mười quân đoàn chủ lực cũng không có vấn đề."

"Hai nước có thực lực càng hùng hậu như Giáo Đình và Vương quốc Frank thì chưa bao giờ cảm nhận được áp lực, mỗi nước muốn điều hai mươi quân đoàn là chuyện rất dễ dàng."

"Những nước nhỏ còn lại chắp vá một chút, toàn bộ Liên minh nhân tộc hoàn toàn có thể phái trăm vạn đại quân tới Bắc đại lục khi chiến tranh vừa bắt đầu."

"Đáng tiếc, mọi người đều vì lợi ích của bản thân để kiếm cớ từ chối."

"Tình hình hiện tại ngày càng rõ ràng hơn, các thế lực lớn ở nam đại lục sẽ càng không chịu xuất binh. Cầu viện bọn họ ngoài tự rước lấy nhục ra thì không có bất kỳ ý nghĩa gì."

"Thực ra, Bộ Ngoại vụ cũng đã từng liên lạc với bọn họ rồi, kết quả cuối cùng như thế nào, chắc là mọi người đều đã đoán được."

"Tuy rằng ngoài miệng ai ai cũng nói là sẽ chi viện, nhưng đến bước hành động thực tế thì chỉ muốn mau chóng chiếm đoạt lãnh thổ của các dị tộc xung quanh, lớn mạnh thực lực bản thân."

"Hiện giờ bọn hắn còn ước gì chúng ta có thể lưỡng bại câu thương với liên quân dị tộc, dù sao chiến tranh cũng sẽ không kết thúc được trong thời gian ngắn, bọn họ hoàn toàn có thể làm xong chuyện của mình trước rồi mới đứng ra thu dọn tàn cuộc!"

Nghe xong những lời giễu cợt của Hầu tước Krasner, đám quý tộc đều cảm thấy rất xấu hổ.

Trước đó khi các quốc gia Bắc đại lục cầu viện, Bộ Ngoại vụ đã có chủ trương xuất binh, tiếc là đã bị đám quý tộc này bác bỏ.

Sự thật chứng minh là đạo lý môi hở răng lạnh quả thực rất hữu hiệu.

Không có nước lớn dẫn đầu tiếp viện, thế cục ở Bắc đại lục đã nhanh chóng sụp đổ, Vương quốc Hessen bị ép phải giương cờ chống cự cuộc xâm lược của đại quân Tinh Linh.

Chiến hỏa đốt tới nhà mình, cuối cùng cũng không thể tránh được nữa. Cho dù kết quả cuối cùng của cuộc chiến này là thắng hay bại thì kế hoạch chiến lược của Vương quốc Hessen đều đã bị phá sản.

Trong cùng một thời gian, cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra tại Vương quốc Nam Ngạn và Vương quốc Dante. Chỉ khi trải qua cảm giác đau điếng người mới có thể hiểu được sự khó chịu khi bị người khác bán đứng. . . .

Sơn Địa Lĩnh, Hudson nhìn chiến báo trong tay rồi âm thầm lắc đầu.

Cuộc chiến tranh đại lục này đã mai táng tổng cộng 10 quốc gia. Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này sẽ còn có nhiều quốc gia bị hủy diệt nữa.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, trong nội bộ nhân tộc cũng sẽ nghênh đón một cuộc cải tổ lớn.

Vương quốc Warhammer, một trong thập đại Vương quốc của đại lục, đã trở thành rồi lịch sử, cho dù có thể phục quốc sau chiến tranh thì cũng không thể thay đổi được vận mệnh suy sụp.

Những nước có biểu hiện không tốt trong chiến tranh là Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat, Vương quốc Ruthenia thì hiện giờ đã bị tụt lại phía sau.

Cường quốc xuống dốc không phanh, điều mà họ mong chờ nhất chính là những ông bạn hàng xóm cũng sẽ suy tàn theo. Nhưng nhìn từ tình hình hiện tại thì đây dường như là một chuyện xa vời.

Nếu như ba nước Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat, Vương quốc Ruthenia không thể đứng dậy, vậy thì sau chiến tranh sẽ khó thoát khỏi vận mệnh bị người ta thôn phệ chia cắt. Còn việc thời gian bị chia cắt là dài hay ngắn thì phải dựa vào liêm sỉ của mỗi người.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, vận mệnh sau này của ba nước trực tiếp tỉ lệ thuận với tốc độ sụp đổ của hệ thống đạo đức.

Ngoài ba quốc gia đang gặp vấn đề nội bộ ra, Vương quốc Alpha và tam đại Vương quốc trung bộ đại lục cũng đang gặp phải thử thách, vận mệnh tương lai đều được quyết định giai đoạn sau của cuộc chiến.

Hudson bỗng nhiên cảm nhận được áp lực. Ở trước mặt thời đại, lực lượng cá nhân thật sự là quá yếu đuối.

Ở trong Vương quốc Alpha, một ít thực lực này của Sơn Địa Lĩnh còn được tính là một cỗ lực lượng. Nhưng nếu phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục thì căn bản là không được xếp hạng.

Điều làm cho Hudson cảm thấy nhức đầu nhất chính là: Có người đang tranh đoạt nạn dân với mình. Hành động này đã gây ảnh hưởng đến tiến trình phát triển của Sơn Địa Lĩnh.

Hudson biết rõ đối phương là ai, nhưng hắn lại không thể làm được gì. So với cường quốc số một trên đại lục thì trong tay hắn có quá ít đồng Chip.

"Truyền lệnh xuống, để cho người của Di dân thự chủ động xuất kích, không thể ngồi im chờ nạn dân đưa tới cửa nữa."

"Đừng có hạn chế tầm mắt ở trong Bắc đại lục, chiến hỏa sắp đốt tới trung bộ đại lục, ông bạn hàng xóm cũ của chúng ta sắp bị xui xẻo rồi."

Chương 1282: Ra Tiền Tuyến (2)

"Sắp xếp người qua đó, chờ Vương quốc Hessen lâm vào chiến loạn liền lập tức triển khai hành động."

"Cụ thể nên làm thế nào ta không cần biết, chỉ cần mang người về cho ta là được. Nhớ là động tĩnh nhỏ một chút, và đừng có dùng danh nghĩa của ta."

"Lúc cần thiết có thể dùng tiền để thu mua lính đánh thuê và các tổ chức buôn bán nô lệ. Nếu như xảy ra chuyện gì thì cứ đẩy hết lên đầu bọn chúng."

Hudson nghiêm túc nói.

Thế cục biến hóa quá nhanh, không mạo hiểm là không được. Vì sự phát triển của lãnh địa, Hudson cũng chẳng thèm quan tâm đến việc đắc tội với Vương quốc Hessen nữa.

Dù sao bọn chúng cũng đang ở trong vòng xoáy phong ba rồi, nhất định sẽ bị tổn thất không nhỏ trong cuộc chiến sau này. Ngay cả khi bọn chúng phát hiện ra những hành động của hắn sau chiến tranh thì cũng không có thời gian để quan tâm.

Huống chi, quan hệ giữa Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha vốn đã chuyển biến xấu rồi. Cho dù có phát công văn ngoại giao kháng nghị thì khả năng cao là Vương quốc cũng sẽ không quan tâm. Chỉ cần không mất mặt thì chẳng có vấn đề gì.

"Vâng, ngài Bá tước!". . .

Sau khi sắp xếp xong xuôi công việc trong lãnh địa, Hudson liền ngựa không ngừng vó lao thẳng đến vương đô. Thống soái thời chiến không dễ làm, muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được.

Ở trong lãnh địa chưa đến hai ngày liền bị Vương quốc hối thúc trở về xử lý quân vụ. Đều là họa do chiến sự tiền tuyến bất lợi gây ra.

Chiến lược co vào mặc dù đã bảo toàn được thực lực của Vương quốc, nhưng các phương vẫn không có cách nào khoan dung về chuyện mất thành mất đất.

May mà Hầu tước James đã một mình gánh chịu trách nhiệm này, Vương quốc vẫn chưa tuyên bố với bên ngoài là sẽ từ bỏ, nếu không ngay cả Hudson cũng sẽ bị mắng.

Tình hình chung về dư luận của Vương quốc chính là như vậy, chỉ cần tiền tuyến mất thành mất đất thì chính là tội ác tày trời.

Nếu là thực lực hai bên chênh lệch rất nhiều thì còn tốt, quý tộc ít nhiều cũng có mấy phần kiến thức, có thể hiểu được cái gì gọi là bất đắc dĩ.

Nhưng hiện giờ thực lực hai bên lại chẳng chênh lệch bao nhiêu, mọi người thực sự không thể nhịn được việc tiền tuyến bị đánh bại chỉ vì sai lầm trong khâu chỉ huy!

Người tốt khó làm.

Chiến lược co vào chủ yếu là vì bảo vệ cho đám quý tộc lãnh chúa ở phương bắc, kết quả thì ngược lại, đám quý tộc Bắc Cương hiện đang là những người ồn ào nhất.

Hudson cũng rất hiểu tâm trạng hiện giờ của họ, lãnh địa của ai người đó đau lòng. Sau bao nhiêu khó khăn vất vả mới có chút khởi sắc trong việc kinh doanh, hiện giờ đột nhiên phải từ bỏ, đương nhiên là sẽ không bỏ được.

Nhưng hết cách rồi, không thể cung cấp được vật tư chiến lược thì không có cách nào đánh trận được. Hoặc là hiện giờ chủ động chấp hành chiến lược co vào, hoặc là đợi đến khi tiêu hao hết vật tư chiến lược rồi bị ép rút lui.

Đầu tiên là các quý tộc lãnh chúa ở vùng biên giới nhảy ra ồn ào, sau đó đến lượt Ngũ đại Công tước Bắc Cương trợ lực, rồi dần trở thành rồi người chủ lực.

Tóm gọn lại là: chiến hỏa đốt tới trước cửa nhà, gây thiệt hại lợi ích cho nhà mình.

Hầu tước James cũng chẳng dễ chịu gì. Đối mặt với áp lực dư luận đang phả vào mặt, ông ta đã không chịu đựng được nữa.

Ngay cả khi không có người quân dự bị là Hudson thì chuyện ông ta bị đuổi xuống đài cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hiện giờ đã có vài trăm tên quý tộc lãnh chúa yêu cầu Vương quốc đổi soái, loại chuyện này cũng cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử hơn 300 năm của Vương quốc Alpha.

Vương quốc không chịu được áp lực, nên đương nhiên là sẽ không để cho Hudson có thời gian rảnh rỗi. Dù cho quân đoàn viễn chinh đang trong giai đoạn nghỉ ngơi, nhưng hắn cũng không thể không tiếp nhận chức vị thống soái này. . . .

"Tiền tuyến không ngừng gặp khó, sĩ khí đã bị trọng thương, việc cấp bách hiện giờ là khôi phục lòng tin."

"Nếu chỉ thay đổi chủ soái thôi thì còn chưa đủ, mà nhất định phải phái thêm viện binh, tăng cường lòng tin của mọi người."

"Điều thêm năm quân đoàn thường trực, sau đó chinh chiêu thêm năm quân đoàn từ các tỉnh chưa bị điều động, tạo thành mười vạn đại quân lao tới tiền tuyến."

Trong hội nghị vương độ, Hudson trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Bởi vì muốn phòng bị đại quân Tinh Linh, nên Vương quốc cũng không đưa toàn bộ quân thường trực ra chiến trường Bắc Cương, các tỉnh Tây Nam cũng không bị chinh chiêu quân đội xuất chiến.

Hiện giờ đã hiệp ước, mối đe dọa Tộc Tinh Linh đã tạm thời không cần cân nhắc, Vương quốc cũng có thể buông tay buông chân đối phó chiến trường Bắc Cương.

"Binh lực tiền tuyến bị thiệt hại nghiêm trọng, điều binh tiếp viện là chuyện nên làm. Nhưng mà ngài Nguyên soái, phái thêm mười vạn đại quân có phải là hơi ít một chút không?"

"Hay là lại chinh chiêu thêm mười quân đoàn, góp cho đủ hai mươi vạn đại quân."

Đại công tước Alfiero có chút do dự hỏi.

Tình hình tiền tuyến đang rất căng thẳng, trong quá trình rút lui lại bị bại vài trận, tổn thất không ít binh lực, mười vạn đại quân chỉ có thể bù đắp tổn thất. ...

Người có tên, cây có bóng.

Trải qua nhiều năm như vậy, hiện giờ Hudson cũng là uy danh hiển hách, một tiếng long ngâm phá không, tất cả mọi người liền biết vị Nguyên soái duy nhất của Vương quốc đã đến.

Mặc dù Hudson còn chưa kịp làm gì, nhưng chỉ với sự xuất hiện hắn mà sĩ khí của đám quan binh tiền tuyến đã phát sinh biến hóa.

Một bộ chỉ huy vốn đang âm u đầy tử khí đã ngay lập tức biến thành tràn đầy hi vọng.

Vương quốc cuối cùng cũng đổi soái, mọi người đều thở phào một hơi, trong đó còn có cả Hầu tước James.

Hiện tại lui ra chỉ đơn giản là bị gán cho cái mác vô năng rồi giải ngũ về quê thôi, nhưng nếu như James lại bại trận thêm mấy lần nữa thì đừng nghĩ đến việc có thể an toàn rời đi.

Chương 1283: Ra Tiền Tuyến (3)

Thẳng thắn mà nói, công tác chỉ huy của ông cũng thuộc dạng bình thường chấp nhận được. Không có điểm sáng gì lớn, cũng không có nhiều sơ hở, về mặt tổng thể thì vẫn đạt tiêu chuẩn.

Một người có thể trổ hết tài năng từ hàng ngũ tướng lĩnh như Hầu tước James, năng lực là không cần phải bàn. Có thể đi đến vị trí hiện tại cũng là nhờ cầm đao thương từ trên chiến trường giết ra.

Có lẽ mà thể hiện của James không phải là kinh diễm nhất, nhưng ông ta lại may mắn hơn những tướng lĩnh cùng thời đại.

Những đối thủ cạnh tranh từng có màn thể hiện ưu tú hơn James đều đã tử trận trên chiến trường, ông ta chỉ cần chịu đựng liền trở thành lão đại trong quân.

Trong cuộc chiến trước đó, khi James còn trợ giúp Hudson chỉ huy quân đội, màn thể hiện của ông ta cũng rất không tệ.

Tiếc là bị đặt sai vị trí.

Một kẻ trầm ổn có thừa, biến báo chưa đủ như James là một người chấp hành ưu tú, nhưng nếu ngồi lên vị trí thống soái một phương thì lại trở nên rất bình thường.

Nếu như có thêm một bộ tham mưu đền bù khuyết điểm về mặt biến báo, có lẽ James sẽ trở thành một thống soái ưu tú.

Đáng tiếc là trên đại lục Aslante này không có bộ ngành nào tên là bộ tham mưu. Cải cách quân sự mà Hudson thực hiện cũng chỉ dừng lại ở mặt ngoài, chưa hề chạm đến hệ thống chỉ huy.

Không phải là hắn không muốn làm, mà là Vương quốc hiện giờ không có đủ điều kiện để cải cách hệ thống chỉ huy.

Không phải ai cũng có thể làm tham mưu, ngay cả bản thân Hudson cũng chỉ miễn cưỡng góp đủ một tổ chức không thành thục thì làm sao có thể mở rộng ra toàn quân được chứ?

Muốn trở thành một nhà tham mưu đủ tiêu chuẩn, đầu tiên là phải giải phóng tư tưởng, vứt bỏ sự ràng buộc của tư tưởng quân sự truyền thống.

Nhưng loại tư tưởng này đã bị cố hóa, là cốt lõi thống trị quan trọng nhất của hệ thống chính trị hiện thời, việc bị tẩy não quanh năm suốt tháng đã làm ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Khi tất cả mọi người đều chịu ảnh hưởng của tư tưởng truyền thống, thì kẻ không bị ảnh hưởng sẽ trở thành dị đoan.

Loại tình huống này càng nghiêm trọng hơn ở những quốc gia ít xảy ra chiến tranh. Đặc biệt là trong cuộc nội chiến của các quý tộc loài người, nếu như có người không tuân theo quy củ thì sẽ bị toàn bộ vòng tròn tẩy chay.

Vương quốc Alpha thực tế hơn những quốc gia khác, nhưng cũng chưa khai phóng đến tình trạng phá vỡ cả hệ thống phong kiến. Trong một hoàn cảnh như vậy, Hudson cũng chẳng làm được gì.

"Nguyên soái..."

Lời đến khóe miệng, James lại nuốt vào. Bây giờ có nói gì cũng đã muộn rồi, thất bại thì cần phải có người đứng ra gánh chịu trách nhiệm.

Không thể đẩy lên người vị Quốc vương đã giúp mình thượng vị, vậy thì James chỉ có thể đứng ra gánh chịu. Dù sao cũng không tính là oan uổng, việc bại trận trên chiến trường vốn là do ông ta chỉ huy sai mà ra.

"Không cần nói nữa, đi về nghỉ ngơi trước đi, trạng thái tinh thần hiện giờ của ngươi rất không bình thường."

Hudson bình tĩnh nói.

Trấn an là việc không có ý nghĩa, chuyện đã đến nước này rồi, James có thể đông sơn tái khởi hay không đều phải xem Caesar IV có còn muốn tin tưởng ông ta không.

Hầu tước James khác với một kẻ xui xẻo chưa trưởng thành như Jose, ông ta đã leo lên giới cao tầng của quân đội, nên không có khả năng bị lôi kéo.

Có thể có được địa vị như hiện giờ, vương thất đối xử ông ta cũng không tệ. Nếu như vậy mà cũng còn có thể đi ăn máng khác, không riêng Caesar IV muốn chơi chết ông ta, mà các thế lực khác cũng không dám trọng dụng loại người này.

Không có giá trị thì đương nhiên là không cần giữ lại nữa. Dù sao giữa hai người cũng chẳng có bao nhiêu tình đồng đội, chỉ cần giữ thể diện cho James là đã đủ rồi.

Sau khi thẩm tra đối chiếu tin tức một lần, xác định là không có vấn đề, hai người liền nhanh chóng hoàn thành cuộc chuyển giao quyền lực.

Sau khi Hầu tước James rời đi, Hudson đã ngay lập tức triệu tập các tướng lĩnh quan trọng ở tiền tuyến đến tổ chức một cuộc hội nghị quân sự.

Không có biến hóa gì về mặt chiến lược, chủ yếu chỉ có một chữ "Ổn". Sau khi trải qua một trận đại bại, đẳng cấp phòng ngự ở các nơi đều đã được đề cao, thú nhân muốn đánh lén thành trì nữa thì chỉ có thể xảy ra trong giấc mơ.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Vương quốc Alpha thi hành chiến lược co vào đã là một thất bại lớn.

Nếu như chiến trường được đặt tại những tỉnh thành Bắc Cương mới được thu hồi, kỵ binh thú nhân hoàn toàn có thể tùy ý rong ruổi, chỉ cần không xâm nhập quá sâu là sẽ không lo bị cắn.

Nhưng một khi chiến tuyến co lại, thứ mà bọn chúng phải đối mặt chính là những cứ điểm thành lũy rậm rạp chằng chịt. Mười dặm một thành lũy, năm mươi dặm một cứ điểm, đây là cách nói không hề khoa trương một chút nào.

Cho dù kỵ binh có xâm nhập được, nhưng khi phải đối mặt với mạng lưới phòng ngự kiểu này thì cũng rất khó phát huy được tác dụng. Vừa vượt qua ranh giới liền bị bại lộ hành tung, đánh lén chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ.

Vương quốc Alpha cũng đâu phải quả hồng mềm, kỵ binh thú nhân bị bại lộ tung tích chẳng khác nào đang tự dâng chiến tích cho quân đội Vương quốc.

Một mặt thì ổn định chiến tuyến, một mặt lại chậm rãi đợi viện quân đến, Hudson không vội chút nào.

Dù sao cũng không có ai hối thúc Hudson đi quyết chiến với thú nhân.

Caesar IV có thể khoa tay múa chân với Hầu tước James là vì ông ta được vương thất đề bạt thượng vị, khác hoàn toàn với một vị thống soái có xuất thân chư hầu như Hudson.

Quân phòng thủ không vội, vậy thì đến lượt phe tấn công cảm thấy nhức đầu. Đối mặt với một chữ "Ổn" của quân phòng thủ, đại quân thú nhân đại bắt đầu cảm thấy phiền muộn.

Chương 1284: Viện Binh Đến

Tình trạng của việc lao sư viễn chinh tình chính là không chiếm được lợi lộc thì sẽ phải chịu thiệt thòi. Sau một vài lần tấn công thăm dò, chiến trường đã rơi vào trạng thái giằng co.

Đại quân thú nhân không phát động tấn công, quân phòng thủ cũng co đầu rút cổ ở trong thành bất động, hai bên chơi trò mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trò chơi này được duy trì hơn một tháng. Quân phòng thủ trong thành thì không có gì, những đại quân thú nhân đang trú đóng ở dã ngoại lại không chịu được nữa!

Thú nhân vốn là chủng tộc không có vệ sinh gì, ăn uống ngủ nghỉ đều ở tại chỗ, doanh trại bị làm cho chướng khí mù mịt.

Công tước Daniel đã muốn chỉnh đốn mấy lần rồi, nhưng bởi vì những tiếng phản đối trong nội bộ quá lớn, nên bị ép phải dừng lại. ...

"Nguyên soái Daniel, cục diện hiện giờ khác hoàn toàn với những gì mà ngươi đã nói. Đừng nói là đánh trọng thương quân địch, bây giờ chúng ta còn chẳng thể chạm được vào quân địch."

"Viện quân của địch nhân lập tức liền muốn tới, đến lúc đó chúng ta gặp phải tình huống sẽ còn càng thêm hỏng bét, còn muốn tiến công sợ là khó khăn."

Hùng Nhân Hoàng không giữ được bình tĩnh nói.

Chiến cuộc trước mắt vẫn còn nằm trong phạm vi chấp nhận của ông ta. Chỉ là việc không tác chiến và hao tổn trong thời gian dài như vậy đã gây một sức ép nặng nề lên Đế quốc Thú Nhân.

Vấn đề hậu cần không chỉ làm cho Vương quốc Alpha cảm thấy nhức đầu, mà cũng làm khốn nhiễu cả Đế quốc Thú Nhân.

Trong lúc tác chiến còn có thi thể của hai bên có thể dùng làm tiếp tế, khi nhàn rỗi cũng có thể dựa vào vật tư mà hậu phương tiếp tế để cầm cự.

Vì bảo vệ công tác cung ứng hậu cần, một lượng lớn gia súc đã bị chém giết, Hùng Nhân Hoàng thấy vậy liền cảm thấy rất bức bách.

Những con gia súc này đều là tư liệu sản xuất quý giá nhất của các bộ lạc, nếu như toàn bộ đều bị mang ra chém giết, thời gian sau này sẽ không dễ chịu.

Nếu có thể giành được thắng lợi, cướp được một lượng lớn tài phú thì còn có thể chơi buôn lậu, mua bổ sung vật liệu từ trong tay của nhân tộc.

Nhưng nếu bại trận, một khi nguy cơ lương thực quy mô lớn như vậy bộc phát, vì tranh đoạt tài nguyên sinh tồn, nội đấu sẽ vô cùng kịch liệt, Đế quốc Thú Nhân có thể tồn tại được hay không cũng còn là một ẩn số.

"Hùng Hoàng bệ hạ, vào những lúc như thế nào thì chúng ta lại càng phải bình tĩnh."

"Tuyến phòng thủ của Vương quốc Alpha khó chơi cỡ nào, mọi người đều đã được lĩnh giáo rồi. Với thực lực hiện giờ của Đế quốc, căn bản không thể nào cường công phòng tuyến của quân địch được."

"Áp lực mà chúng ta là rất lớn, nhưng áp lực mà quân địch đang phải chịu còn lớn hơn. Đám quý tộc lãnh chúa bị mất đất phong sẽ tạo áp lực lên chủ soái của quân địch thay cho chúng ta, ép hắn ta phải thống lĩnh quân đội ra ngoài quyết chiến với chúng ta."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, khi viện binh của quân địch đến cũng chính là lúc hai bên quyết chiến."

"Không có thành trì bảo vệ, chúng ta có thể đánh bại địch nhân dễ dàng hơn nhiều."

Công tước Daniel lạnh lùng giải thích.

Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, không có khả năng đều đúng như trong kế hoạch của gã. Quân địch không liều chết với bọn hơn ở bảy tỉnh Bắc Cương như những gì mà gã dự đoán, kế hoạch tác chiến ban đầu đương nhiên là sẽ có biến động.

Chiến lược co vào của Hudson đã giúp Vương quốc bảo toàn nguyên khí, nhưng đồng thời chôn xuống một hạt giống quyết chiến.

Các quý tộc lãnh chúa ở bảy tỉnh Bắc Cương muốn thu phục lãnh địa đã mất thì nhất định phải đánh bại Đế quốc Thú Nhân ở trên chiến trường.

"Daniel, ngươi phân tích không sai, đúng là quân địch muốn quyết chiến với chúng ta, nhưng thời gian thì lại không biết."

"Xét theo các loại dấu hiệu trước mắt, Vương quốc Alpha hẳn là đã thay đổi chủ soái. Tất cả mọi người đều đã từng giao thủ với Hudson, cách dụng binh của tên này hoàn toàn không có vết tích để lần theo."

"Với địa vị trong quân đội Vương quốc Alpha của hắn, tạm thời đè xuống tiếng nói của phái chủ chiến tầm nửa năm một năm, đợi đến khi thế cục chiến tranh đại lục rõ ràng hơn rồi mới có khả năng quyết chiến với chúng ta."

"Vương quốc Alpha có thể đợi, nhưng Đế quốc ta thì không đợi được. Mặc dù đại quân của Tộc Tinh Linh đã xuôi nam, nhưng xét theo tình hình trước mắt, liên minh vẫn đang ở vào thế hạ phong."

"Nếu nhân tộc giành được thắng lợi trong cuộc chiến tranh đại lục này, sau đó sẽ phát sinh cái gì, chắc là trong lòng mọi người cũng đã rõ rồi."

"Đế quốc có thể đánh bại một Vương quốc Alpha, nhưng lại không thể đánh bại được một Vương quốc Alpha nhận được sự ủng hộ của Liên minh Nhân tộc ."

"Trong những ngày gần đây, quân đội Mosey cũng bắt đầu tập kết ở vùng biên giới. Tổng binh lực được bố trí ở tiền tuyến có lẽ sẽ không thấp hơn 250. 000."

"Với quan hệ của Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey, những đội quân này đột nhiên nhảy vào tham gia chiến tranh vào thời khắc mấu chốt cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì."

Behemoth hoàng Alex nói với vẻ mặt ưu sầu .

Năng lực chỉ huy quân sự của Alex chẳng ra sao cả, nhưng lại rất có thiên phú chính trị. Cũng nhờ vào thủ đoạn chính trị mà Alex mới có thể bảo vệ được vị trí hoàng tộc trong tình huống tộc Behemoth đang bị trọng thương nguyên khí.

Đại tranh chi thế, tầm nhìn không thể bị giới hạn ở một chỗ, mà phải có cái nhìn toàn cục.

Chiến tranh Bắc đại lục chỉ là một trong những nhân tố ảnh hưởng đến kết quả chiến tranh, thứ thực sự quyết định vận mệnh của thú nhân vẫn là kết cục của chiến tranh đại lục.

"Behemoth bệ hạ, xin thứ cho ta bất lực suy đoán sự thắng bại của chiến tranh đại lục!"

"Thực lực của Đế quốc ta đã không còn ở trạng thái đỉnh phong, chuyện mà chúng ta có thể làm chỉ là chú ý thế cục trước mắt."

"Chuyện mà mỗi vị quân nhân của Đế quốc phải làm là: Đánh bại Vương quốc Alpha bằng cái giá nhỏ nhất, bảo vệ cơ nghiệp trên đại thảo nguyên của Đế quốc."

"Ván cờ chiến tranh đại lục không phải là thứ mà Đế quốc ta có thể tham gia. Thay vì hy vọng xa vời là có thể can thiệp chiến tranh đại lục, chẳng bằng đợi trong nội bộ nhân tộc phát sinh vấn đề, từ bỏ ủng hộ bảy nước thảo nguyên tái thiết lập!"

Công tước Daniel cường ngạnh trả lời.

Chương 1285: Viện Binh Đến (2)

Đối với thống soái mà nói, một khi chiến tranh có liên quan tới chính trị thì chính là một gánh nặng, nhưng chiến tranh lại không thể rời bỏ chính trị.

Những nhân tố mâu thuẫn này tập hợp lại chính là một trận tai nạn đối với Đế quốc Thú Nhân hiện giờ.

Bất kỳ ai nói về chính trị vượt quá phạm vi thực lực của bản thân đều là tự cường điệu bản thân. Chiến tranh là tàn khốc, vai phụ chính là vai phụ, dù có cường điệu bản thân cũng chỉ lộ ra vẻ dở dở ương ương. ...

Tiền tuyến chịu đựng cái nắng chói chang của mùa hè để nghênh đón viện quân. Thực ra, với hiệu suất của Vương quốc Alpha, viện quân không nên chậm như vậy.

Nguyên nhân mà viện quân bây giờ mới đến là vì Hudson phái người đi tập huấn cho quân đoàn tân binh này trong một tháng, sau đó mới cho bọn họ lên đường.

Không vì nguyên nhân nào khác, đây là họa do hậu cần gây ra. Sự khác biệt về lượng vật tư cần khi huấn luyện quân sự tại chỗ và đến tiền tuyến Bắc Cương rồi mới tiến hành huấn luyện cũng không phải là nhỏ.

Mặc dù trước đây các quý tộc cũng đã tiến hành huấn luyện cho quân đội dưới trướng rồi, nhưng tiếc là Hudson lão gia lại tin tưởng bọn họ. Đặc biệt là quân đội của các quý tộc nhỏ, huấn luyện đều không đến nơi đến chốn.

"Truyền lệnh xuống, đánh tan hết toàn bộ năm quân đoàn mới, bổ sung vào các quân đoàn khác."

"Năm quân đoàn thường trực sẽ được sát nhập thành quân đoàn thứ bảy, sẽ do ta đích thân chỉ huy, xem như quân dự bị cho toàn quân."

Mệnh lệnh không theo lẽ thường này đã làm cho các tướng lĩnh phải châu đầu ghé tai, nhưng vì bị chấn nhiếp bởi uy vọng của Hudson nên không có người dám nhảy ra phản đối.

Việc chinh chiêu quân đoàn làm binh lực bổ sung cũng đã có tiền lệ, không có gì phải tranh nghị, chuyện quan trọng là để năm quân đoàn thường trực lại làm quân dự bị.

Trong những cuộc chiến trước đó, đa phần đều là trực tiếp lao lên. Binh lực không đủ thì đưa tin cầu viện trong nước, quân dự bị là thứ gì?

Nếu như thật sự phải nói là có quân dự bị, vậy thì quân đoàn hộ vệ lệ thuộc bộ chỉ huy có thể được tính là quân dự bị.

Thường khi quân đoàn hộ vệ này tham chiến thì chiến tranh đã đến thời khắc nguy hiểm nhất.

Có đôi khi không phát biểu ý kiến chính là một sự phản đối không tiếng động. Không có trực tiếp nhảy ra là sợ bị chửi.

Kỹ thuật mắng chửi người của Hudson cũng rất nổi tiếng giống như năng lực chỉ huy của hắn vậy. Đã có rất nhiều người bị hắn chửi đến hoài nghi nhân sinh.

Các sĩ quan quý tộc cao tầng cũng cần thể diện, sau khi bị thua thiệt mấy lần, người nào người nấy đều đã khôn ra.

Gặp được chuyện không hiểu cũng sẽ không lập tức nhảy ra phản bác, mà là cổ động người khác đứng ra.

Và khi một đám người thông minh tập hợp lại một chỗ thì sẽ xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

"Đều thất thần làm gì, còn không đi chấp hành mệnh lệnh!"

Hudson lập tức khiển trách.

Hắn không có thời gian để giải thích nguyên nhân, hắn chỉ cần những người trong quân đội chấp hành mệnh lệnh là được. Dù sao cũng không phải là đang bồi dưỡng tướng lĩnh, bọn họ có hiểu được mệnh lệnh này hay không cũng không quan trọng.

"Tuân mệnh, Nguyên soái!"

Các tướng lĩnh vội vàng trả lời.

Người từng đi theo Hudson đều biết trọng lượng của câu "quân lệnh như núi", kẻ dám chống lại quân lệnh thì hiện tại mộ cũng đã xanh cỏ.

Cho dù thân phận cao quý đến đâu cũng chẳng có bất kỳ tác dụng gì khi ở trước mặt vị Nguyên soái cường thế này.

Không cường thế không được, trong những ngày gần đây, Đám lãnh chúa Bắc Cương thường xuyên đến quấy rối hắn, người nào người nấy đều muốn nhanh chóng phản công.

Các tướng lĩnh lập tức rời đi, chỉ Bá tước Aurane, người có quan hệ đặc thù với Hudson là lưu lại, rõ ràng là có lời muốn nói.

"Ngài Bá tước còn có chuyện gì sao?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Nhạc phụ của hắn cũng không phải là người chuyên đi kiếm chuyện. Bá tước Aurane là một nhà quý tộc truyền thống, nên rất coi trọng quy củ. ...

"Nguyên soái, hiện giờ viện binh đã đến, vậy lúc nào chúng ta mới quyết chiến với quân địch?"

Bá tước Aurane thấp thỏm hỏi.

Việc chạy tới hỏi thăm vào lúc này rõ ràng là có hiềm nghi ép thoái vị. Nếu như có thể mà nói, Bá tước Aurane cũng không muốn làm như vậy.

Nhưng người tại giới quý tộc đều là thân bất do kỷ.

Là một thành viên trong giới quý tộc Bắc Cương, nếu như muốn lăn lộn trong hội này thì nhất định phải đứng cùng phe với quý tộc Bắc Cương.

Vì bị Hudson chấn nhiếp nên quý tộc mới nổi không dám hành động lỗ mãng, thế là người có quan hệ đặc thù với hắn là Bá tước Aurane liền bị đẩy lên bàn tiếp tân.

Bá tước Aurane không được quyền lựa chọn, ông ta nhất định phải làm con chim đầu đàn này. Những người khác tới, nếu như không cẩn thận đàm phán bất thành, không chừng lúc nào cũng có thể chết do ngoài ý muốn ở trên chiến trường.

Các thành viên của gia tộc Koslow cũng có thể trở thành "đại biểu", nhưng thân phận địa vị của những tiểu quý tộc này lại quá thấp, lời nói vốn chẳng có trọng lượng gì, người thích hợp nhất chỉ có Bá tước Aurane.

"Ngài Bá tước, các vị có cần phải vội vàng như vậy không?"

Hudson tức giận nói.

Viện binh vừa đến liền chạy tới giục hắn xuất binh quyết chiến với quân địch, cuối cùng thì ai mới là thống soái đây?

Từ xưa đến nay, kẻ xúc phạm quyền uy của thống soái đều không có kết cục tốt.

Hudson nam chinh bắc chiến nhiều năm như vậy, cũng có thể nói là thường thấy sinh tử, tâm vững như bàn thạch. Nếu như đám quý tộc Bắc Cương chịu an phận nghe lời thì thôi, còn nếu như dám nhảy ra gây chuyện, hắn tuyệt đối sẽ không chùn tay.

"Nguyên soái, không phải là do mọi người không có kiên nhẫn, mà là thật sự không thể chịu được nữa!"

"Vì vội vàng rút lui, chúng tôi bị ép phải bỏ lại phần lớn vốn liếng của mình, đám lãnh chúa Bắc Cương bị thiệt hại vô cùng lớn."

"Bây giờ là mùa hè thì còn tốt, tùy tiện dựng tạm căn nhà lá là được. Nhưng qua vài tháng nữa, hơn trăm vạn nhân khẩu này phải làm sao bây giờ?"

Bá tước Aurane giải thích bằng vẻ mặt khẩn cầu.

Chương 1286: Cường Thế

Quý tộc lãnh chúa cũng không phải là dễ làm. Được hưởng thụ vinh hoa phú quý đồng thời cũng phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng.

Tổ chức cho nhóm lĩnh dân rút lui chỉ sự khởi đầu của đủ loại chuyện phiền phức; Sau khi rút lui thành công thì còn phải phụ trách sinh kế cho dân chúng trong lãnh địa.

Thực ra trong quá trình rút lui, mọi người cũng đã phải trả một cái giá rất lớn rồi.

Không chỉ bị tổn thất rất nhiều sản nghiệp vì bỏ chạy, mà còn có rất nhiều người bỏ mạng, có gần 1/5 dân chúng đã ngã ở giữa đường.

Đây còn là do dân chúng của bảy tỉnh Bắc Cương đều là di dân, có rất ít người già yếu, nếu không tổn thất sẽ còn lớn hơn.

Không còn lựa chọn nào khác, dù bị tổn thất thảm trọng thì cũng còn tốt hơn là bị hủy diệt hoàn toàn. Vì yểm hộ cho dân chúng rút lui, quân đội Vương quốc cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Tại đại lục Aslante, nông nô cũng thuộc về nhóm tài sản riêng của quý tộc. Dựa theo nguyên tắc thông hành, tài phú của ai thì người ấy tự bảo vệ, căn bản không thể trông chờ vào sự viện trợ của Vương quốc.

Ngoài việc được quân đội Vương quốc giúp đỡ trong quá trình rút lui ra, những chuyện còn lại về cơ bản đều dựa vào các quý tộc lãnh chúa này này tự mình giải quyết.

Hudson cũng rất hiểu tâm trạng hiện giờ của đám quý tộc Bắc Cương, mỗi ngày tỉnh lại đều nghĩ tới cảnh có vô số người đang há mồm gào khóc đòi ăn, cứ tiếp tục miệng ăn núi lở như vậy thì dù là ai cũng không chịu được.

Đặc biệt là những tiểu quý tộc vốn liếng có hạn, nếu như Vương quốc không thể kịp thời thu hồi lãnh địa đã mất, con đường đang chờ đợi bọn hắn chỉ có bán phá giá nông nô.

Bán nông nô thì dễ, nhưng muốn bổ sung thì lại rất khó. Lãnh địa không có nhân khẩu, cho dù thu hồi được thì cũng không có bất kỳ giá trị gì.

"Ngài Bá tước, nếu như gai tộc Holliser gặp khó thì gia tộc Koslow có thể cung cấp cho các vị một chút trợ giúp, nhưng chuyện này không thể làm ảnh hưởng đến quyết sách chiến tranh."

"Nỗi đau hiện giờ chỉ là đau ngắn. Có lẽ sẽ hơi tàn khốc, nhưng còn có thể nghĩ cách giải quyết."

"Nếu như Vương quốc chiến bại, lãnh địa của mọi người sẽ thật sự bị mất. Đừng có nghĩ là Liên minh Nhân tộc sẽ dọn dẹp thay cho chúng ta, thời đại đã thay đổi rồi!"

Hudson bình tĩnh nói.

Nhận được vốn đầu tư mạo hiểm từ nhà đầu tư, hiện giờ khởi nghiệp thành công, đương nhiên là phải có hồi báo.

Nhưng chuyện này chỉ giới hạn trong gia tộc Holliser, những quý tộc Bắc Cương khác thì chẳng liên quan gì đến hắn.

Hudson không sợ có người nhảy ra kiếm chuyện, gia tộc Koslow cũng là người bị hại, chi mạch ở Bắc Cương của gia tộc cũng đã bị tổn thất nặng nề.

Các chi mạch không đủ sức để gánh chịu tổn thất thì còn có thể tìm gia tộc giúp đỡ, có lẽ các quý tộc khác cũng có thể bắt chước làm theo.

Ngoài một số gia tộc cá biệt đập nồi dìm thuyền chạy đến Bắc Cương phát triển ra, chỉ có một số ít quý tộc có xuất thân bình dân là không có gia tộc chống lưng.

Đối với toàn bộ hệ thống quý tộc Bắc Cương mà nói, những quý tộc này chỉ chiếm tỉ lệ chưa tới 1/10 tổng số quý tộc.

Nếu như thật sự phải tính toán tổn thất, người bị tổn thất lớn nhất hiện giờ phải là Vương thất. Đột nhiên bị mất hết lãnh địa ở cả ba tỉnh thành, có thêm mấy chục vạn nạn dân đưa tay đòi ăn cơm mà Caesar IV cũng không vội.

Chuyện này chứng minh là những tổn thất này vẫn còn nằm trong giới hạn chịu đựng của mọi người.

Dù sao thì Vương quốc cũng có kinh nghiệm phong phú trong việc chịu đòn. Vương đô đều bị thất thủ không chỉ một lần, huống chi bây giờ chỉ bị mất có vài tỉnh thành ở biên cương.

Bá tước Aurane há to miệng, cuối cùng vẫn không nói được gì. Nhưng có thể nhận được lời hứa này đã không tệ rồi, nếu như lại tiếp tục đề tài này thì chính là đang làm cho người ta chán ghét.

Vì lợi ích của một đám đồng liêu mà làm ảnh hưởng đến quan hệ của con rể với gia tộc mình, chuyện này rõ ràng là không đáng.

Sau khi chần chờ một chút, dường như nghĩ tới điều gì đó, Bá tước Aurane có chút lúng túng nói: "Hudson, ta thực sự có chuyện cần con giúp đỡ."

"Những vấn đề khác thì dễ, cái quan trọng là giá hàng ở Bắc Địa đang tăng quá nhanh, một pound lúa mì đen mà cũng có giá bán hơn 18 đồng tệ, đã sắp vượt qua giá thịt bò rồi!"

Cách xưng hô thay đổi cũng có nghĩa là đã từ việc chung biến thành việc tư. Bầu không khí vốn đang khẩn trương cũng lập tức trở nên hòa hoãn.

Một lượng lớn nạn dân tràn vào đã khiến cho giá hàng ở Bắc Cương tăng vọt, và giá lương thực là thứ tăng cao nhất.

Giá của lúa mì đen sắp bằng giá thịt bò cũng không phải là một cách nói khoa trương. Giá lúa mì đen ở Bắc Cương đúng là đã gần bằng giá thịt bò ở tỉnh Đông Nam, nếu đổi thành thịt cá thì có thể mua được ba pound liền.

"Hừm, đây đúng là một vấn đề. Chút nữa con sẽ hẹn Ngũ đại Công tước Bắc Cương tới thương lượng, cố gắng thuyết phục bọn họ ra mặt kiềm chế giá hàng."

"Nhưng chuyện này chưa chắc sẽ có hiệu quả, vấn đề quan trọng nhất hiện giờ vẫn là bến cảng bị hủy, dẫn đến năng lực vận chuyện bị giảm sút."

"Thế cục trên chiến trường không rõ ràng, không ai biết là chiến tranh sẽ kết thúc vào lúc nào."

"Nếu cứ tiếp tục để nạn dân ở lại Bắc Cương thì cũng sẽ là một gánh nặng về mặt kinh tế, hay là cứ bọn họ về quê trước đi, chờ sau chiến tranh rồi lại gọi bọn họ tới."

"Ngài Bá tước có thể chuyển lời đề nghị này đến cho các lãnh chúa. Còn việc có nghe hay không thì mặc bọn hắn, dù sao ta cũng không thể cam đoan là chiến tranh sẽ kết thúc trong thời gian."

"Cho dù thú nhân chủ động rút lui, nhường lại lãnh thổ thì ta cũng sẽ không đi thu hồi lãnh địa bị mất trước khi có thể giải quyết được vấn đề hậu cần của đại quân!"

Hudson nói với ngữ khí kiên định.

Chương 1287: Mắt Lớn Trừng Mắt Nhỏ

Để tránh tạo ra những tình huống khó xử, Hudson bèn dứt khoát phá vỡ sự ảo tưởng của mọi người. Thoạt nhìn thì vấn đề hiện giờ ở chiến trường Bắc Cương nằm ở mặt quân sự, nhưng thực ra lại vấn đề của hậu cần.

Chỉ khi ở tại vị trí hiện giờ, Vương Quốc mới có thể thỏa mãn được lượng vật tư mà đại quân tiêu hao. Nhưng một khi ra ngoài quyết chiến thì sẽ không có cách nào đảm bảo được hậu cần.

Dù đánh thắng cũng không có cách nào mở rộng thành quả. Nếu đã như vậy, chẳng thà tiếp tục ở lại đây so thiệt hại với đại quân thú nhân.

Đúng là quân đội Vương quốc tiêu hao rất lớn, nhưng đại quân Thú nhân tiêu hao cũng không nhỏ. Ít ra thì sức sản xuất của Vương quốc Alpha cũng mạnh hơn Đế quốc Thú Nhân.

Hiện giờ Vương quốc đã phong tỏa Đế quốc Thú Nhân bằng cả hai đường biển và đường bộ, gần như cắt đứt việc buôn lậu, thú nhân rất khó có thể mua được vật tư từ bên ngoài.

Tuy nhiên, nếu như bọn chúng có thể băng qua khu rừng tuyệt vọng thì còn có thể làm ăn được với đám Thượng Cổ Dị tộc ở trong thế giới băng tuyết.

Nhưng muốn mua lương thực thì không có. Nếu như có thừa lương thực để bán thì đã không có chuyện rất nhiều chủng tộc ăn tạp của Thượng Cổ Dị tộc biến thành chủng tộc ăn cỏ rồi.

Trừ phi toàn bộ thú nhân đều chịu cạp đất mà ăn, nếu không, chỉ cần kéo dài một hai năm, không cần quân đội Vương quốc tấn công thì đại quân Thú nhân đã bị vấn đề hậu cần của bản thân kéo cho sụp đổ.

Có thể kéo chết địch nhân, vậy thì không cần thiết phải tấn công làm gì. Dù sao Hudson cũng đã sớm lập được chiến công hiển hách, bây giờ hắn cũng thiếu cái chiến tích đánh bại thú nhân này.

Không chủ động phát động đại quyết chiến không có nghĩa là chẳng làm gì cả. Nếu cứ liều mạng tiêu hao thì Vương quốc cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Phải vất vả lắm mới giúp tình hình tài chính thoát khỏi bờ vực sắp phá sản, nếu như chiến tranh kéo dài thêm một hai năm nữa, Hudson dám cam đoan là Vương quốc sẽ lập tức vỡ nợ.

Thực ra, thứ mà Hudson đang chờ không phải là đại quân Thú nhân sụp đổ, mà là chờ quân đoàn viễn chinh nghỉ ngơi và bổ sung xong.

Muốn đối phó với một Đế quốc Thú nhân đang trong thời đại du mục thì một đội kỵ binh tinh nhuệ thật sự là rất quan trọng. Hudson không muốn dùng bộ binh để đối phó với kỵ binh trên một đại thảo nguyên mênh mông. ...

Những tháng ngày dày vò luôn rất dài. Nhoáng cái đã hơn hai tháng, quân đội Vương quốc vẫn co đầu rút cổ trong thành trì , mặc cho đại quân Thú nhân khiêu khích như thế nào cũng chẳng quan tâm.

Lúc đầu, nhờ các quân quan ra sức tuyên truyền, sĩ khí của các binh sĩ thú nhân được dâng cao, tưởng rằng nhân tộc sợ bọn chúng.

Nhưng sau đó tình hình liền phát sinh biến hóa, sĩ khí dù cao đến đâu cũng có lúc xuống thấp, áp lực mà Công tước Daniel phải chịu cũng ngày càng nhiều.

Trong hội nghị quân sự, quân quan của các tộc đang vô cùng bất mãn, ngày càng nhiều người lựa chọn chiến lược công kích Daniel.

Những vị Hoàng giả vốn đang ủng hộ gã cũng dần lung lay lập trường trước sức ép nội bộ.

"Nguyên soái Daniel, chúng ta đã rút lui năm trăm dặm rồi, nhưng quân địch vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, nếu cứ rút lui tiếp như vậy thì cũng không phải là cách hay!"

Ưng Nhân Hoàng bất đắc dĩ nói.

Quân địch không mắc câu, nên mặc cho bọn chúng có bố trí bao nhiêu cạm bẫy cũng đều trở nên vô dụng.

Áp lực hậu cần nặng nề đã ép cho các tộc không thở nổi. Dù Ngũ đại Hoàng tộc đã thống nhất phân phối vật tư, nhưng cũng không đủ để thỏa mãn nhu cầu của đại quân.

Mặc dù vậy, đại quân Thú nhân vẫn không dám giải tán.

Bây giờ đã không giống như lúc xưa, Ngũ đại Hoàng tộc hiện giờ phải hợp lực thì mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn được quân địch. Một khi tách, đó chính là lúc tai nạn bắt đầu.

Nếu như không muốn bị Vương quốc Alpha đánh tan từng tộc một thì bọn chúng phải cố gắng gượng.

Nếu như không bị đe dọa về mặt sinh tồn thì bọn chúng đã giải tán quân đội rồi về nhà duy trì nòi giống lúc thu hồi được lãnh thổ rồi.

Liều chết với Vương quốc Alpha cũng không có chỗ tốt thực chất gì. Bọn chúng sớm đã tỉnh giấc mộng xưng bá đại lục rồi.

"Hết cách rồi, áp lực nội bộ cũng không thể làm lung lay quyết tâm của Hudson, Vương quốc Alpha phòng ngự rất nghiêm ngặt. Ta đã phái quân đội qua đó thăm dò mấy lần rồi, nhưng đều không tìm ra sơ hở."

"Cường công đột phá chính diện là không hề có bất kỳ cơ hội gì. Nếu như có thể mượn đường từ Công quốc Mosey để vòng qua tấn công Vương quốc Alpha thì còn có vài phần hi vọng."

"Nhưng với thực lực quân sự hiện giờ của Đế quốc, chia binh là việc làm vô cùng nguy hiểm. Nhỡ đâu đi đường vong tiến công không thể nhanh chóng đột phá thì rất có thể làm cho quân đội ở lại bị đánh cho tan tác."

"Nếu như mọi người muốn mạo hiểm thì chúng ta có thể lên kế hoạch một phen, giả bộ chia binh đi đường vòng thử xem có thể dụ quân chủ lực của quân địch từ trong tường thành ra ngoài không."

Daniel nghiêm túc giải thích.

Trong trận quyết đấu giữa các cường giả, chiến thuật thường là càng đơn giản thì càng tốt. Những trò xiếc lòe loẹt chỉ làm cho cục diện trở nên càng hỏng bét hơn thôi.

Việc bỏ mặc nạn dân rút lui trước đó vốn là chiến thuật công tâm mà Daniel dày công chuẩn bị, tiếc là "sức chiến đấu" của đám quý tộc Bắc Cương lại không mạnh như trong dự đoán của gã.

Trong tình huống bình thường,"quý tộc bảy tỉnh" hợp lực gây áp lực, bất kỳ vị thống soái cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Công tâm chiến thất bại, chiến thuật dụ địch cũng thất bại, lại lập ra kế hoạch dụ địch lần nữa, lần này ngay cả Công tước Daniel cũng không tin tưởng lắm.

Chiến trường thoạt nhìn rất yên tĩnh, nhưng hai bên đã đánh cờ nhiều lần. Nếu gã ta có thể nhìn thấu kế hoạch của Hudson thì Hudson cũng khám phá ra âm mưu của gã.

Chương 1288: Tập Kích Hậu Phương

Trong tình huống ai cũng không thể lừa gạt được ai, hai bên phải so về quốc lực tổng hợp. Ai không chịu nổi mà xuất chiêu trước thì sẽ rơi vào thế bị động chiến lược.

Sự thất bại này không chỉ không đánh bại được Daniel, mà ngược lại còn kích thích ý chí chiến đấu của gã, nhưng lại đả kích lòng tin chiến thắng của giới cao tầng Đế quốc Thú Nhân.

Danh hào "Đệ nhất danh tướng" của Hudson đều là do bọn chúng tuyên truyền vì nhu cầu chính trị, nói dối nói nhiều thì cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Còn có chuyện nào tàn khốc hơn việc "nâng giết" quân địch nhưng cuối cùng lại biến thành sự thực không?

"Vậy thử xem, chỉ cần có thể dụ quân địch ra ngoài quyết chiến, cho dù phải trả giá đắt một chút cũng rất đáng."

"Nếu không đánh trọng thương Vương quốc Alpha thì chúng ta sẽ ăn ngủ không yên!"

"Nguyên soái Daniel, ngươi cũng không cần phải có quá nhiều áp lực. Chiến cuộc bên chúng ta bất lợi, nhưng tiến triển của các đồng minh lại rất không tệ."

"Ở khu vực Trung bộ đại lục, liên quan do Tinh Linh và Liên minh Thượng Cổ Dị tộc tạo thành đã đánh bại liên quân nhân tộc, đã sắp tụ hợp với Thạch Nhân tộc."

"Nếu như tiến triển thuận lợi, sau đó Thạch Nhân tộc, tộc Cự

Ma và tộc Ba Mắt sẽ hội quân với Tộc Tinh Linh và Liên minh Thượng Cổ Dị tộc."

"Dựa theo kế hoạch của Tộc Tinh Linh, tiếp đó bọn họ còn sẽ đả thông con đường dẫn đến tộc Dwarf và bộ tộc ăn thịt người, chỉ cần chúng ta đánh bại Vương quốc Alpha, sau đó tập hợp với toàn bộ liên minh liền có thể hoàn toàn thay đổi cục diện bị động về mặt chiến lược của liên minh."

Behemoth hoàng Alex cổ vũ.

Người chơi chính trị đúng là khác bọt, cho dù mọi người đều biết đại quân Tinh Linh có tiến triển không sai, nhưng sau khi nghe những lời này của Alex, mọi người vẫn cảm thấy rất kích động.

Nếu như địa bàn của Liên minh Dị tộc có thể nối liền một chỗ, mọi người cùng nhau phát triển, cục diện lúc đó sẽ hoàn toàn khác biệt với hiện giờ.

Không đến mức có thể lập tức đá bay nhân tộc ra khỏi vị trí bá chủ đại lục, nhưng ít nhất là mọi người đều có thể thoát khỏi nguy cơ diệt tộc.

Việc Vương quốc Frank nhẫn tâm tàn sát Vương quốc Bán thú nhân đã dọa cho các tộc sợ hãi, ai cũng không muốn mình theo gót của Bán thú nhân.

Nguyên nhân lớn nhất mà liên quân Tinh Linh và Thượng Cổ Dị tộc có tiến triển thuận lợi là vì Thạch Nhân tộc, tộc Ba Mắt và tộc Cự Ma đều đang liều mạng, không tiếc giá cao để cầm chân chủ lực của quân địch.

"Báo!"

Ngay lúc thú nhân đang vui mừng khôn xiết, chiến báo cấp tốc ở bên ngoài doanh trướng đã phá hỏng tâm tình tốt của bọn chúng.

"Năm vị bệ hạ, việc lớn không tốt!"

"Hậu phương truyền đến cấp báo, vào ba ngày trước, một đội quân địch đã tập kích cảng Behemoth (tân cảng), giết vào trong đại thảo nguyên..."

Không đợi lính trinh thám nói hết lời, Daniel đã đoạt lấy chiến báo rồi lập tức tra xét.

Càng xem thì gã ta càng giật mình. Sau khi chiếm được cảng Behemoth, vì sự phát triển kinh tế trong tương lai của Đế quốc Thú Nhân, nên bọn chúng không hề phá hư tuyến đường này.

Không ngờ rằng chỉ vì một sai lầm nhỏ này đã làm cho bọn chúng gặp phiền phức lớn như vậy. Hơn vạn kỵ binh nhân tộc lên bờ từ cảng Behemoth đang bật đồ sát trên đại thảo nguyên.

Không chỉ quân phòng thủ trú tại cảng Behemoth bị toàn diệt, mà ngay cả những bộ lạc thú nhân lớn nhỏ ở lân cận cũng gặp xui xẻo.

Thanh niên trai tráng đều đang ở tiền tuyến đánh trận, ở lại hậu phương đều là những người già yếu, căn bản không phải là đối thủ của quân địch.

Chuyện làm cho Daniel tức giận nhất chính là địch nhân đã đổ bộ vào hai ngày trước, nhưng bây giờ bọn hắn mới nhận được tin tức, chậm mất ba ngày trời.

Trên chiến trường, ba ngày đã đủ để thay đổi rất nhiều chuyện. Một nhánh quân địch không bị khống chế giết vào, sức phá hoại là không thể nào tưởng tượng nổi.

Tổn thất mà chiến báo nhắc tới đều là mơ hồ không rõ, Daniel biết rõ là tổn thất thực tế sẽ lớn hơn những miêu tả trên chiến báo rất nhiều, bởi vì tin tức của bọn hắn còn đang bị lạc hậu.

Hậu phương gặp phải chuyện phiền toái đã gây ra nhuwngx ảnh hưởng to lớn đối với đại quân tiền tuyến. Chuyện này làm cho Daniel tức đến cắn răng nghiến lợi nói: "Hudson!"

Lúc này, Dainel đã xem Hudson là đại địch trong đời sói của gã. Vì trước đó gã không nghĩ đến việc quân địch sẽ phát động tiến công từ trên biển, nên chuyện này đã trở thành sai lầm lớn nhất trong sự nghiệp tòng quân của Daniel.

"Năm vị bệ hạ, tình huống hiện giờ đang rất nguy cấp, vì không làm dao động sĩ khí ở tiền tuyến, chúng ta nhất định phải phong tỏa tin tức ngay lập tức!"

Sau khi được Daniel nhắc nhở, Ngũ đại Hoàng giả cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Hang ổ đã bị người phá rồi, ai còn tâm trạng để mà đánh trận nữa!

Nhưng chiến tranh thì lại không được phép mang theo người nhà. Những chủng tộc du mục cũng chỉ có thể mang theo gia súc, những chủng tộc làm nông thì lại không có cách nào mang theo ruộng đồng.

Cho dù miễn cưỡng mang theo người nhà cùng đi, thức ăn và nước uống cũng là một vấn đề lớn, dù gì thì cũng có quá ít chủng tộc có thể cạp đất mà ăn.

"Nguyên soái Daniel, ngươi hạ mệnh lệnh đi! Sau đó nên làm thế nào, cứ dựa theo suy nghĩ của ngươi mà làm."

Hùng Nhân Hoàng dẫn đầu tỏ thái độ.

Những lúc như thế này không phải là thời cơ tốt để tranh đoạt quyền chỉ huy. Hudson khó chơi cỡ nào, ông ta là người có cảm nhận sâu sắc nhất. Gặp phải kẻ địch như vậy, Hùng Nhân Hoàng tự nhận là mình bất lực.

Nếu như bản thân đã không giải quyết được, vậy thì để cho người khác đứng ra giải quyết. Daniel có thể giằng co với Hudson chừng ba bốn tháng, mặc dù không giành được chiến tích chói sáng gì, nhưng ít ra là không phải chịu thiệt thòi.

Đương nhiên, chiến báo khẩn cấp vừa rồi thì không tính. Nếu không đây đã không còn là vấn đề có thiệt thòi hay không, mà là lỗ nặng rồi.

Chương 1289: Phá Hoại

"Ế... Ế..."

Tiếng thét của những con chim ưng phá vỡ sự yên tĩnh trên thảo nguyên.

Chiến đấu đã kết thúc, chỉ để lại vô số hài cốt nằm la liệt trên mặt đất, những mảnh đất bị đốt trụi khô cằn như đang nói lên sự tàn khốc của chiến tranh.

Lại có một bộ lạc thú nhân bị hủy diệt, sắc mặt của tên sĩ quân Người Ưng đến đây để điều tra đang vô cùng khó coi, đây đã là bộ lạc thứ 13 xảy ra bất trắc rồi.

Phong thủy luân chuyển. Kể từ khi kỵ binh nhân tộc tiến vào đại thảo nguyên, việc các bộ lạc thú nhân bị tàn sát đã trở thành trạng thái bình thường.

Vì giảm thiểu thiệt hại, Hoàng đình đã yêu cầu Người Ưng phải đi thông báo cho các bộ lạc bằng tốc độ nhanh nhất, để các bộ lạc mau chóng di chuyển, tránh né bước tiến của quân địch.

Bị ảnh hưởng của chiến tranh nên nhân khẩu của Đế quốc Thú Nhân đã giảm xuống rất nhiều, đặc biệt là những chủng tộc phụ thuộc, lượng nhân khẩu hiện giờ còn không bằng 1/4 của 5 năm về trước.

Nếu cứ tiếp tục tổn thất như vậy nữa, sợ là Đế quốc Thú Nhân sẽ xong đời. Nếu không có vô số chủng tộc phụ thuộc chèo chống, một mình Ngũ đại Hoàng tộc là không thể chèo chống được một Đế quốc.

"Bách hộ đại nhân, chúng ta tới chậm rồi. Xét theo tình tình ở hiện trường thì cuộc chiến này đã xảy ra vào hôm qua. Quân địch không chỉ giết hết toàn bộ người trong bộ lạc Kaku, mà còn mang theo một số gia súc."

"Chúng ta có thể dựa vào dấu vó ngựa để tìm được vị trí mà quân địch nhân đang hoạt động hiện giờ."

Binh sĩ vừa nói xong, tên sĩ quan bách hộ trung niên liền khiển trách: "Gareth, đừng có tự cho rằng mình thông minh."

"Nhiệm vụ của chúng ta là thông báo cho các bộ lạc lân cận tránh thoát kẻ địch, chứ không phải tìm kiếm vị trí của quân địch."

"Hiện giờ hậu phương của Đế quốc đang trống rỗng, trong thời gian ngắn sẽ không tập hợp đủ quân đội để đối phó với quân địch, nên dù tìm được vị trí của bọn chúng cũng vô dụng."

Những lý do này đều chỉ là cái cớ, nguyên nhân mà tên sĩ quan trung niên này không đuổi theo là vì gã ta còn chưa sống đủ.

Muốn hoạt động được trên đại thảo nguyên thì nhất định phải có đủ tin tình báo. Với tư cách là chủ lực không quân của Vương quốc, Kỵ binh Griffin Dragon cũng xuất hiện trong đại quân.

Mạo muội tới gần, một khi bị không quân của phát hiện ra thì sẽ rất khó có thể an toàn rời khỏi.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà tin tức về việc quân địch đã đổ bộ lên đại thảo nguyên vẫn chưa thể được truyền về ngay lập tức chính là vì bị không quân của địch nhân ra tay diệt khẩu.

Đều là không quân, nhưng sức chiến đấu của đại đa số binh sĩ Người Ưng đều yếu hơn kỵ binh Ma thú của nhân tộc.

Không phải là do thiên phú của họ không tốt, mà là vì nhân khẩu quá ít. Kỵ binh Ma thú được nhân tộc tuyển chọn đều là tinh anh, còn Người Ưng thì lại là toàn dân giai binh.

Đặc điểm lớn nhất của những binh sĩ kỳ cựu có thể sống sót trong chiến hỏa chính là có tự hiểu lấy mình, chỉ làm những việc nằm trong phạm vi năng lực của bản thân, sẽ không đi khiêu chiến giới hạn của sinh mệnh.

Gareth nghe thấy bị giáo huấn, sắc mặt liền xụ xuống. Một cơ hội lập công đã từ trước mắt bay đi.

Gareth đang muốn nói gì đó, nhưng bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm. Một tên binh sĩ Người Ưng đồng hành không cẩn thận giẫm phải cạm bẫy, bị gai xương đâm xuyên rồi chết thẳng cẳng.

Ngay sau đó, những bộ thi thể trên mặt đất đột nhiên sống lại rồi điên cuồng phát động công kích về phía bọn chúng.

"Hỏng rồi!"

"Trong hàng ngũ quân địch có Vong Linh pháp sư, bọn chúng đã chuyển hóa thi thể thành vong linh rồi. Toàn bộ Người Ưng lập tức bay lên không trung, rút khỏi nơi này trước."

Tên bách hộ trung niên vội vàng hạ lệnh.

Thời điểm mà mệnh lệnh này được ban hành đã là hơi muộn, nghi thức chuyển hóa vong linh đã được hoàn thành. Hiện giờ thì những sinh vật vong linh không có người chỉ huy này đều đang chiến đấu theo bản năng.

Chỉ trong một lúc ngắn ngủi, lại có thêm hai tên binh sĩ Người Ưng bất hạnh tử trận. Một tiểu đội mười người, cuối cùng chỉ còn lại tên bách hộ trung niên và Gareth là may mắn còn sống.

Gareth đang nhìn chằm chằm những sinh vật Vong linh đang đi loạn khắp nơi ở bên dưới bằng ánh mắt cừu hận. Chỉ trong một nháy mắt vừa rồi, người huynh đệ và cũng là người bạn tốt nhất của Gareth đã bị sinh vật Vong linh thôn phệ.

"Đi!"

Bách hộ trung niên không cho Gareth có nhiều thời gian để do dự, gã ta hô lên một tiếng, sau đó dắt lấy tay Gareth rồi bay về phương xa.

Bây giờ không phải là lúc để đau lòng, bộ chỉ huy đang cần những thông tin tình báo mà bọn họ truyền về. sinh vật Vong linh chính là đại địch của toàn bộ sinh linh, quân địch chuyển hóa vong linh ở trên đại thảo nguyên chẳng khác nào muốn phá hủy căn cơ của thú nhân.

Nếu như không nhanh chóng dập tắt thảm họa, một khi để những sinh vật Vong linh này xuất hiện vương giả, vậy thì chẳng mấy chốc nữa sẽ xuất hiện đại quân vong linh càn quét tứ phương.

...

Trên đại thảo nguyên, Hudson đang lặng lẽ tiến lên, chỉ huy kỵ binh đại sát tứ phương.

Hắn nhìn thấy hết bộ lạc thú nhân này đến bộ lạc thú nhân khác bị hủy diệt mà trong nội tâm lại không có chút gợn sóng nào, dường như mọi chuyện đều là lẽ tất nhiên vậy.

"Nguyên soái, quân địch đã bắt đầu tổ chức quân đội bao vây chúng ta. Rất nhiều bộ lạc ở gần nhau đều đang tự phát đoàn kết lại, xung quanh đây đã không còn mục tiêu thích hợp để ra tay nữa."

"Hay là chúng ta làm một vố lớn đi, trực tiếp đánh tan liên minh của bọn chúng, dọn sạch nhóm chống cự cuối cùng tại khu vực này trong một lần hành động?"

Bá tước Albert hưng phấn đề nghị.

Đánh thú nhân là chuyện mà toàn bộ Người Alpha đều tích cực tham gia. Lòng thù hận ăn sâu vào tận xương tủy này đã đủ để khiến cho mọi người tự mang lương khô ra chiến trường.

Chương 1290: Phá Hoại (2)

Việc đi theo Hudson chạy tới cướp bóc hang ổ của thú nhân càng làm cho toàn bộ quân đoàn viễn chinh cảm thấy hưng phấn không thôi. Nếu như đánh thắng trận này, vậy liền có vốn liếng để chém gió trong nửa đời còn lại rồi.

So với một Thượng Cổ Dị tộc không có nhiều sự tồn tại thì thú nhân có độ nổi tiếng cao hơn rất nhiều trong suy nghĩ của dân chúng Alpha, cũng càng có ý nghĩa để chém gió hơn.

"Không cần phải gấp, bọn chúng muốn tập hợp thì cứ để bọn chúng tập hợp đi."

"Truyền lệnh xuống, tiếp tục chọn những bộ lạc nhỏ còn chưa tập trung để hạ thủ. Để các quân đoàn dựa theo tình huống thực tế mà chia binh xuất kích bốn phương, gây ra động tĩnh càng lớn càng tốt!"

Hudson cười ha hả nói.

Tập trung lại một chỗ mới tốt, Hudson chỉ sợ đám thú nhân này không chịu tập trung thôi. Khi mấy chục vạn, thậm chí là hơn một triệu người tụ tập tại một chỗ, việc sinh tồn của thú nhân và gia súc sẽ trở thành một vấn đề lớn.

Mặc cho là đồng cỏ gì cũng không thể nuôi sống nhiều cái miệng như vậy. Trong tình huống không đủ tài nguyên, phân tranh là chuyện nhất định sẽ xảy ra.

Khi tình huống loạn trong giặc ngoài xuất hiện, tự lo còn không xuể thì nói gì đến việc chi viện tiền tuyến.

Thứ mà Hudson đang muốn nhìn thấy nhất hiện giờ chính là có rất nhiều chủng tộc thú nhân tập trung lại với nhau, hắn chẳng cần phải làm gì cả, những mâu thuẫn tích tụ trong ngày thường đã đủ để chơi tàn bọn chúng rồi.

Nội bộ mâu thuẫn là sẽ bị truyền nhiễm, một khi nổ ra thì sẽ lây lan khắp toàn bộ liên minh, sau đó liền nhanh truyền bá ra khắp Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng đây là chuyện của tương lai, trong ngắn hạn, vì chịu áp lực từ ngoại địch, nên những người cầm quyền của các tộc sẽ đứng ra kiềm chế những mâu thuẫn này.

Ý nghĩa thực sự của cuộc tập kích này chính là phá hủy sức sản xuất của Đế quốc Thú Nhân, làm suy yếu tiềm lực chiến tranh của bọn chúng.

"Vâng, Nguyên soái!"

Các tướng lĩnh đồng thanh trả lời.

Những chuyện như phá hoại này trước giờ đều là vô sự tự thông.

Đồ sát bộ lạc nhỏ là phá hoại, chế tạo vong linh cũng là phá hoại; thiêu hủy doanh trại, lương thảo, giết gia súc, đuổi quân địch rời đi cũng đều là phá hoại.

Hudson không quan tâm quá trình, hắn chỉ cần kết quả. Vì giành được thắng lợi bằng cái giá nhỏ nhất, ranh giới cuối cùng của hắn vẫn luôn đang giảm xuống.

May mà đối thủ là thú nhân, có lực lượng thù hằn tại đây, dù hắn có chơi ác cỡ nào thì mọi người đều không có ý kiến.

Nếu không hàng loạt cái mũ như đồ tể, đao phủ, ma quỷ... sẽ bị đội lên đầu hắn.

Tình huống hiện tại là: Danh vọng trong Vương quốc của hắn cao bao nhiêu thì giá trị thù hận trong thú nhân sẽ cao bấy nhiêu.

Có lẽ trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, những đứa trẻ ở Đế quốc Thú Nhân mà nghe được tên của hắn cũng phải nín khóc. ...

Quân viễn chinh đang điên cuồng phá hoại ở hậu phương của Đế quốc Thú Nhân, tin dữ liên tục truyền đến tai của giới cao tầng thú nhân.

"Huyết tinh tàn sát","làn sóng nạn dân","Vong linh Thiên tai","Bộ lạc tụ tập" ... Vô số tin tức truyền tới làm cho giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân ngơ ngác.

Chế tạo "Vong linh Thiên tai" gây ra "Huyết tinh tàn sát", tất cả mọi người đều hiểu được, bởi vì bọn chúng cũng từng làm ra những chuyện tương tự ở tại Vương quốc Alpha.

Nguyên nhân mà thú nhân không có mở rộng vụ này là vì bọn chúng cần đồ ăn, nên không nỡ chuyển hóa toàn bộ thi thể thành sinh vật Vong linh.

"Làn sóng nạn dân", thú nhân cũng từng chơi rồi. Hiệu quả rất không tệ, bọn chúng đã từng dựa vào chiêu này để hố cho Người Warhammer phải khóc.

Còn những cuộc tụ tập của các bộ lạc đều là bị động làm vậy. Bọn họ vẫn có chút không hiểu tại sao quân địch lại cố tình buông lỏng, nhưng có thể tìm cớ.

Nếu chỉ là một chuyện thôi thì bọn họ còn hiểu được. Nhưng những biện pháp bừa bộn này tập trung lại một chỗ thì lại vượt quá năng lực phân tích của mọi người.

Lấy việc chế tạo "làn sóng nạn dân" và "Vong linh Thiên tai" làm ví dụ, đây chính là hai cách làm mâu thuẫn.

Muốn chế tạo sinh vật Vong linh, ngoài việc triệu hồi từ dị giới ra thì biện pháp tốt nhất chính là điên cuồng giết chóc, sau đó trực tiếp tiến hành chuyển hóa.

Muốn bật đồ sát thì đương nhiên là không thể chơi làn sóng nạn dân được. Bởi vì nhân khẩu của thú nhân chỉ có chút ít, không thể nào tập trung toàn bộ lại được.

"Có lẽ là do sự khác biệt trong nội bộ của quân địch. Trong Vương quốc Alpha cũng có rất nhiều phe phái, lập trường của bọn chúng không giống nhau cũng là chuyện bình thường."

"Chẳng qua không ngờ là đã tới chiến trường rồi mà vẫn không thể thống nhất với nhau, mà là mạnh ai nấy làm."

"Chắc là vì không có Hudson ở đó, không ai ngăn chặn được bọn chúng nên mới để xảy ra loại cục diện này!"

Behemoth hoàng Alex phân tích.

Những chuyện xem không hiểu nhất định có nguyên nhân sau lưng nó. Nếu đã không hiểu được suy nghĩ của Hudson ý nghĩ, vậy thì cũng chỉ có thể đưa ra giả thiết mà bản thân cho là hợp lý.

"Nói những chuyện này cũng vô dụng, mặc cho bên phía quân địch đã xảy ra chuyện gì thì hiện giờ chúng ta đều đang gặp phải chuyện phiền phức lớn rồi."

"Hiện giờ chỉ liên lụy đến những khu vực ở xung quanh cảng Behemoth, nhưng sau khi kỵ binh của quân địch không ngừng mở rộng phạm vi hoạt động, toàn bộ khu vực trung bộ trên thảo nguyên đều sẽ chịu ảnh hưởng."

"Để các bộ lạc nhỏ tụ tập lại một chỗ cũng chỉ là một cách giải quyết tạm thời. Quân địch không tiến công nhưng không có nghĩa là quân địch không công phá được."

"Hậu phương không có binh lực, cho dù có tập hợp trăm vạn tộc nhân lại cũng không thể đào ra bao nhiêu binh lực."

"Huống chi, rất nhiều tộc nhân tụ tập chung lại một chỗ, sinh hoạt cũng là một vấn đề lớn. Nếu như bây giờ tiêu hao hết cỏ khô trong kho, vậy mùa đông tới làm sao bây giờ?"

Chương 1291: Bại Trận

"Chịu ảnh hưởng của việc hậu phương bị tập kích, công tác hậu cần của chúng ta cũng sẽ trở thành một thử thách khó khăn. Thời gian ngắn thì còn có thể dựa vào dự trữ để cầm cự, nhưng sau một tháng nữa, lượng tồn kho bị tiêu hao sạch, lúc đó sẽ rất phiền phức!"

"Ta thấy hay là tranh thủ tiến công, đánh phá vài tòa thành lũy của quân địch trước, cướp một chút đồ tiếp tế rồi tính."

"Nếu không thì phải nhanh chóng nghĩ cách đánh tan quân địch ở hậu phương, ổn định cơ nghiệp của Đế quốc, sau đó liền có thể quyết chiến với quân địch bất kỳ lúc nào."

Sư Nhân Hoàng ưu sầu nói.

Không bị quân địch đánh tan, nhưng lại bị quân địch kéo đổ, đây là lần đầu tiên mà ông ta gặp được chuyện uất ức như thế này.

Cho dù là thua thì cũng phải thua một cách đường đường chính chính trên chiến trường. Nếu như chỉ vì không cung cấp đủ vật tư, bị quân địch đánh bại vì đói bụng, vậy thì Sư Nhân tộc sẽ rất mất mặt.

Công tước Daniel đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên. Những mâu thuẫn được tích tụ cuối cùng cũng đã được lộ ra bên ngoài sau khi chịu thất bại trên chiến trường.

Tình cảnh hiện giờ của Daniel cũng không khác Hầu tước James là mấy, đều là nhân vật đại diện của câu nói: một lần trượt chân thiên cổ hận.

Điểm khác biệt duy nhất là quân địch tấn công từ trên biển, chuyện này không nằm trong tầm kiểm soát của kẻ cầm đầu như gã, mọi người không đẩy hết trách nhiệm của việc hậu phương bị tập kích lên đầu của Daniel.

Tuy nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là James có người thay thế tốt hơn, khi đạp James xuống ngược lại còn có lợi cho việc triển khai chiến tranh sau này.

Còn vị trí chủ soái của Daniel vẫn ổn định, phóng tầm mắt khắp toàn bộ Đế quốc Thú Nhân, Daniel là người có chiến tích sáng chói nhất.

Cho dù lúc trước khi liên quân nhân tộc công phá đại thảo nguyên, dồn Đế quốc Thú Nhân vào đường cùng, Daniel cũng từng tổ chức một vài cuộc phản công đặc sắc.

Dù không thể thay đổi thắng bại của cuộc chiến, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến hình tượng quân thần của Daniel trong suy nghĩ của mọi người. Suy cho cùng thì sự chênh lệch thực lực của các chủng tộc quá xa, đây không phải chuyện dùng sức một người là có thể nghịch chuyển.

"Sư Hoàng bệ hạ, ta có dự cảm là Hudson không còn ở tiền tuyến nữa, mà đã xâm nhập vào đại thảo nguyên rồi."

"Quân đoàn đang càn quét đại thảo nguyên hiện giờ chính là quân chủ lực của phe địch, nhân số của quân đoàn viễn chinh này không nhiều, nhưng đã từng đánh cho Liên minh Thượng Cổ Dị tộc tàn phế, tiêu diệt được tổng cộng mấy chục vạn địch nhân."

"Trong tình huống binh lực ngang nhau, sợ là chỉ có Kỵ binh Behemoth tinh nhuệ nhất của Đế quốc mới có thể chống lại được bọn chúng."

"Một đội quân mạnh như vậy, lại cộng thêm một vị chủ soái đáng gờm như Hudson. Nếu chỉ phái một chút viện binh qua đó thì chẳng khác nào đang dâng chiến tích cho quân địch."

"Ta quyết định đích thân thống lĩnh năm vạn kỵ binh trở về, quyết chiến với Hudson ở trên đại thảo nguyên, để tránh tình trạng này tiếp tục khuếch trương."

"Chuyện chỉ huy ở tiền tuyến liền xin nhờ năm vị Hoàng giả. Hudson không ở nơi này, có lẽ quân phòng thủ cũng không dám ló đầu ra, chắc là sẽ không có chuyện gì lớn đâu."

Daniel nói với ngữ khí trầm trọng.

Một bước sai lầm, từng bước bị động. Không ngờ lại bị quân địch nắm mũi dắt đi, nhưng thế cục hiện giờ cũng chỉ có thể bị quân địch dắt đi.

Nếu như tiếp tục ở lại tiền tuyến, hậu phương sẽ bị địch nhân đánh tan, cho dù tiền tuyến đại hoạch toàn thắng thì cũng là "Thắng chiến tranh, thua Đế quốc" .

Chúng Hoàng giả chần chờ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng. Soái tài khó được, Đế quốc Thú Nhân có giai cấp càng cố hóa hơn cũng chẳng có mấy người có năng lực chỉ huy trăm vạn đại quân.

Ngoài kẻ kiệt xuất như Daniel ra, chỉ có năm vị Hoàng giả là có kinh nghiệm chỉ huy trăm vạn đại quân, mặc dù cuối cùng đều là thất bại, nhưng đó cũng là những kinh nghiệm quý báu được tích lũy.

Sau khi năm vị Hoàng giả liếc mắt nhìn nhau, Ngân Nguyệt Lang Hoàng liền mở miệng nói: "Daniel, vậy hậu phương sẽ giao lại cho ngươi."

"Ngươi đích thân tới trong quân lựa chọn năm vạn kỵ binh tinh nhuệ đi, những đội quân ở lại hậu phương cũng đều do ngươi chỉ huy."

"Bọn ta chỉ có một yêu cầu, đó là nhất định phải tiêu diệt hết lũ địch nhân dám xâm nhập vào hậu phương của chúng ta."

"Không thể khai thông loại tiền lệ này được, nếu không, nhân tộc sẽ ỷ vào ưu thế trên biển để liên tục làm ra những chuyện tương tự như vậy trong tương lai."

"Phương bắc thiếu bến cảng có chất lượng tốt, nhưng chuyện này có thể xây dựng trong tương lai. Với lực lượng của nhân tộc, chỉ cần chịu dốc hết vốn liếng, cho dù là đá ngầm đầy đất thì bọn chúng cũng có thể khơi thông được một con đường biển."

"Nếu như điều kiện cho phép, tốt nhất là để Hudson lại trên chiến trường. Kẻ này quả thực là khắc tinh của Đế quốc, lần nào gặp hắn ta, chúng ta đều không có kết quả tốt!"

Càng nói thì Ngân Nguyệt Lang Hoàng càng giận. Nếu sớm biết Hudson khó dây dưa như vậy thì trước đó ông ta đã bóp chết hắn từ trong trứng rồi. ...

Trung bộ đại lục, Vương quốc Hessen.

"Ba ngày trước, Liên quân tập hợp hơn tám mươi vạn đại quân để quyết chiến với Liên quân Dị tộc do Tộc Tinh Linh cầm đầu, cuộc đại chiến này kéo dài trong hai ngày hai đêm."

"Cuối cùng bởi vì bộ chỉ huy bị quân địch đánh lén, mười mấy vị tướng lĩnh cao tầng, bao gồm cả Nguyên soái Anokhet, cũng đều đã tử trận trong lúc hỗn loạn."

"Sau khi bị mất đi hệ thống chỉ huy, liên quân đã bất hạnh sụp đổ vào chiều ngày hôm qua, toàn bộ Corubia đã thất thủ. . . ."

Bá tước Niklas vừa nói xong, cả tòa đại điện trở nên lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều đang trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn không thể tin được đây là sự thực.

Chương 1292: Bại Trận (2)

80 vạn đại quân mà các quốc gia trung bộ đại lục tập hợp được đã bị đánh tan một cách nhanh chóng, tốc độ này còn nhanh hơn cả tốc độ sụp đổ của Bắc đại lục.

Các nước nhỏ ở Bắc đại lục vẫn là mạnh ai nấy đánh, nhưng người ta còn có thể cầm chân quân đội Tinh Linh được tầm nửa năm. Mặc dù trong này có một phần nguyên nhân là do Tộc Tinh Linh lười biếng trong giai đoạn đầu của cuộc chiến.

Chiến tranh tàn khốc như vậy đấy, bất kể là vì nguyên nhân gì, màn thể hiện của liên quân trung bộ đại lục đều là không đạt tiêu chuẩn.

Chỉ trích dị tộc không tuân theo quy củ là việc làm không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi vì chiến tranh đại lục trước giờ không phải là nơi tuân thủ quy củ, ở đây, mọi người chỉ lấy thành bại luận anh hùng.

Hơn nữa, việc tiền tuyến đột nhiên sụp đổ thật sự chỉ là do bộ chỉ huy bị quân địch đánh lén thôi sao?

Những người ở đây đều không ngốc, mọi người đều biết là trước đó liên quân đã bị quân địch đấm cho sấp mặt rồi, chiến tuyến liên tục lui về phía sau.

Thay vì nói rằng bộ chỉ huy bị địch nhân đánh lén, chẳng thà nói rằng công tác bố trí của đại quân tiền tuyến có vấn đề, để quân địch đột nhập vào trong bộ chỉ huy.

Suy cho cùng thì vị trí của bộ chỉ huy liên quân vốn rất vững chắc, bốn phía đều có đại quân bao vây, rất khó bị đánh lén.

Bộ trưởng Quân vụ chỉ nhắc đến chuyện bộ chỉ huy bị "quân địch" đánh lén, mà không hề liệt kê thêm "cao thủ quân địch".

Sự khác biệt nhỏ về ngôn ngữ này đã khiến đám chính trị gia lão làng này nắm bắt được thông tin quan trọng.

Biết thì biết vậy, nhưng không ai nói ra. Chịu một thất bại lớn như vậy, nếu không đổ lỗi cho địch nhân thì sẽ không dễ giải trình với trong nước.

Sau một hồi im lặng, mọi người mới dần lấy lại bình tĩnh từ trong tin tức kinh người này.

Liên quân được tạo thành từ quân đội của nhiều quốc gia, nội bộ hỗn tạp cũng chẳng phải chuyện bí mật gì.

Trong các bản báo cáo chiến sự đều nhấn mạnh tầm quan trọng của quân đội Tinh Linh, nhưng trên thực tế, liên quân là do bị Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đánh bại, quân Tinh Linh chỉ đi theo hỗ trợ mà thôi.

Biết càng nhiều, mọi người lại càng hiểu rõ tình hình nguy cấp hiện tại. Không còn liên quân ngăn cản ở phía trước nữa, chiến tranh sẽ nhanh chóng lan đến nội địa Vương quốc.

Với tư cách là một trong thập đại Vương quốc trên đại lục, Vương quốc Hessen đương nhiên sẽ không yếu đến mức thất bại một lần là sẽ không thể gượng dậy được.

Chìa khóa của vấn đề là quân chủ lực Vương quốc đã bị Thạch Nhân tộc chặn lại, lực lượng cơ động có thể điều động được lại vừa phải chịu một thất bại lớn.

Tạm thời vẫn chưa thống kê được số lượng quân bị tổn thất, nhưng ngay cả liên quân cũng không chịu nổi sức ép của quân địch, đám tàn binh bại tướng còn lại càng không thể trông cậy vào.

"Bộ Quân vụ có kế hoạch gì tiếp theo không?"

Alexander V quan tâm hỏi.

Thật ra cũng hết cách rồi, chuyên nghiệp của Alexander V là Quốc vương, mà không phải là chiến thần.

Đúng là ông ta có chút hiểu biết về mặt quân sự, nhưng chỉ là một chút mà thôi. Muốn giải quyết tình hình bất lợi trước mắt, kiến thức quân sự dự trữ của Alexander V rõ ràng là không đủ.

"Bệ hạ, liên quân chiến bại, bình chướng của Vương quốc ta đã mất, sau này chỉ có thể dựa vào chính chúng ta thôi."

"Theo như tình hình trước mắt, việc quân đội Vương quốc trong liên quân bị tổn thất nặng nề là chuyện chắc chắn."

"Cho dù may mắn nhặt được một cái mạng thì sĩ khí quân tâm cũng bị giảm sút nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sẽ rất khó phát huy được tác dụng."

"Gần đây, Vương quốc lại thành lập năm quân đoàn mới, cộng thêm quân đội mà các quý tộc điều động được, có lẽ sẽ góp đủ hai mươi quân đoàn."

"Nếu chỉ dùng để phòng thủ, những tân binh này cũng có thể dùng được một lát, chắc là có thể đủ giúp Vương quốc tranh thủ được không ít thời gian."

"Chủ yếu vẫn là phải hướng tấn công tiếp theo của quân địch. Hiện giờ đã có nhiều quốc gia giáp giới với quân địch, chỉ cần không trở thành hướng tấn công chủ yếu của quân địch thì có lẽ chúng ta sẽ cầm cự được."

"Bộ Quân vụ dự định điều động năm quân đoàn từ trên chiến trường Thạch Nhân tộc quay về, cộng thêm hai mươi quân đoàn vừa điều động được, đồng thời thực hiện nhiệm vụ phòng thủ."

"Muốn thu hồi lãnh thổ đã mất thì phải chờ Nhân tộc chiến thắng trong cuộc chiến tranh đại lục này. . ."

Bá tước Niklas than thở không đủ lực lượng.

Vì phần kế hoạch khẩn cấp và không đáng tin cậy này, ông ta gần như đã cào nát da đầu.

Vương quốc Hessen điều động binh lực quá chậm, liên quân đã giao chiến với quân địch gần ba tháng mà chỉ mới điều động được có chút ít binh lực này.

Điều đáng lo ngại hơn là, hai mươi vạn quân mà Bá tước Niklas nhắc tới rất có thể chỉ là số liệu trên giấy. Tình hình điều động thực tế ở các nơi có thể còn tồi tệ hơn.

Khi Quốc vương ban bố lệnh chinh chiêu, rất nhiều người đều tỏ ra ngơ ngác. Không phải là họ không tích cực chấp hành, mà là rất nhiều quý tộc lãnh chúa đã sớm lên tiền tuyến.

Đều là họa do không có kinh nghiệm gây ra. Chiến tranh vừa mới bùng phát, Vương quốc Hessen đã lập tức triệu tập một lượng lớn quý tộc lãnh chúa nhập ngũ, chạy đi tấn công Thạch Nhân tộc.

Nếu họ thật sự liều mạng đánh thì còn đỡ, nhưng các quan chức cấp cao của Hessen lại muốn nhân cơ hội này để tiêu hao thực lực của các tiểu quốc phụ thuộc, sai đám tiểu đệ đi liều mạng.

Nhìn bề ngoài, kế hoạch này rất hoàn hảo, vừa có thể đả kích địch nhân, lại vừa có thể thanh trừng mối đe dọa tiềm ẩn, củng cố vị trí của mình.

Đáng tiếc là các tiểu đệ cũng không ngốc. Họ phái binh tham chiến chứ không phải tới để liều mạng, bỏ công không bỏ sức là điều tất nhiên.

Chương 1293: Cải Cách

Hậu quả trực tiếp là: Quân đội Vương quốc đã được chuẩn bị từ trước, rõ ràng chiếm được thế chủ động, nhưng lại bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để tấn công, khiến cho quân địch có đủ thời gian để chuẩn bị.

Một bên là vì cuộc chiến có liên quan đến sinh tử tồn vong của chủng tộc, một bên chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ được cấp trên giao ra, nên toàn bộ hành trình đều tiêu cực biếng nhác, kết quả cuối cùng cũng có thể đoán được.

Cho đến khi đại quân Tinh Linh kéo đến tận cửa, liên quân đa quốc gia lấy Vương quốc Hessen cầm đầu vẫn chưa thể đánh bại Thạch Nhân tộc, ngược lại còn bị người ta gây thiệt hại một lượng lớn binh lực.

"Hừ!"

"Tại sao lâu như vậy mà chỉ mới điều động được một chút binh lực này, chẳng lẽ Vương quốc Hessen ta không có người sao?"

Alexander V khó chịu chất vấn.

Là một trong những đại quốc của Nhân tộc, Vương quốc Hessen vốn an hưởng thái bình nhiều năm, có dân số hơn 40 triệu, nhiều hơn Vương quốc Alpha.

Nhưng sau khi chiến tranh bùng phát, tổng binh lực mà họ điều động được lại không kém hơn nước láng giềng công quốc Mosey là bao.

Công quốc Mosey chỉ có dân số chưa đầy 10 triệu, nhưng trong thời kỳ đỉnh cao, tổng binh lực trong một trận chiến của họ đều là hơn 1 triệu người. Tổng binh lực hiện giờ mà Vương quốc Hessen điều động được chỉ mới tầm 1 triệu.

Không ai có thể chấp nhận được sự tương phản quá rõ ràng này. Lúc này, sự bất mãn của Alexander V đối với Bộ Quân vụ đã lên đến đỉnh điểm.

Bá tước Niklas cảm thấy rất oan ức. Ông ta thực sự đã cố gắng hết sức rồi, nhưng có những việc không phải một mình ông ta cố gắng là có thể giải quyết được.

Toàn bộ hệ thống điều động đều tồn tại những vấn đề nghiêm trọng, cả về cơ chế điều động ở các địa phương lẫn cơ sở hậu cần. Tất cả đều không đáp ứng được nhu cầu chiến tranh.

"Bệ hạ, đây là do cơ chế điều động của Vương quốc. Sau khi chiến tranh bùng phát, bệ hạ đã lập tức hạ lệnh chiêu binh, khiến cho phần lớn lãnh chúa trong Vương quốc đều đã nhập ngũ."

"Những người này không có mặt ở địa phương, nên mệnh lệnh của chúng ta không được thi hành kịp lúc."

"Sau khi nhận được tin tức, người phụ trách lãnh địa thường phải xin ý kiến từ các lãnh chúa ở tiền tuyến, sau khi được phê duyệt thì mới dám chấp hành."

"Không nói đến việc đường xá xa xôi, chỉ tính riêng chuyện quân đội liên tục thay đổi trụ sở đã vô hình làm giảm hiệu suất truyền tin."

"Chính vì không thể liên lạc được với các lãnh chúa, nên nhiều mệnh lệnh của chúng ta không thể được chấp hành kịp thời."

"Đây mới chỉ là về mặt chấp hành, trước khi tuyên bố mệnh lệnh thì còn phải trải qua rất nhiều quy trình. Theo quy định, mệnh lệnh của Bộ Quân vụ phải được bệ hạ và hội nghị quý tộc đồng ý."

"Bệ hạ đã trả lời rồi, nhưng hiệu suất của hội nghị quý tộc thì lại rất chậm."

"Các nghị viên không có mặt ở địa phương, nên chỉ có thể cử người đến thông báo dần. Nếu họ không thể đến được thì chỉ có thể cử người thay mặt họ đến bỏ phiếu."

"Ở vương đô phải tổ chức một cuộc hội nghị quý tộc, đến địa phương cấp tỉnh cũng phải tổ chức một cuộc hội nghị, đến địa phương cấp quân cũng phải tổ chức thêm một cuộc hội nghị."

"Sau khi thông qua toàn bộ quy trình, nghị quyết phải được duyệt lại từ dưới lên trên một lần nữa. Cuối cùng, còn phải công khai trong bảy ngày, nếu như không có nghị viên phản đối thì mới chính thức có hiệu lực."

"Nếu như mọi việc thuận lợi thì còn tốt, nhưng nếu có vấn đề xảy ra ở bất kỳ giai đoạn nào thì mệnh lệnh sẽ bị trả lại. Việc lật lại và giày vò như vậy đã làm lãng phí rất nhiều thời gian."

"Kể từ khi chiến tranh bùng nổ, tất cả quan chức trong Bộ Quân vụ đều không có ngày nghỉ. Trong một số khu vực của Vương quốc, nơi mà chúng ta đã ban hành mệnh lệnh sớm nhất, đến giờ vẫn chưa được thông qua."

"Có lẽ ngài Tể tướng là người hiểu rõ vấn đề này nhất, vì trước đây ngài Tể tướng đã nhiều lần phàn nàn về vấn đề này rồi."

Bá tước Niklas lập tức than thở.

Có một vài trách nhiệm là không thể gánh. Hiệu suất điều động giảm sút không phải lỗi của Bá tước Niklas.

Trong quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần, quyền lợi của các quý tộc phải được bảo vệ đầy đủ. Việc bác bỏ mệnh lệnh của

Quốc vương thông qua hội nghị quý tộc đã trở thành chuyện thường ngày.

"Bệ hạ, Bá tước Niklas nói đúng. Hiệu quả hành chính của Vương quốc thực sự cần được cải thiện."

"Trên thực tế, các nơi đều rất muốn hợp tác với Bộ Quân vụ. Trước đây, chính phủ muốn làm chút gì thì phải ầm ĩ ít nhất là một năm rưỡi mới có kết quả."

"Đây còn là trong cuộc hội nghị ở vương đô."

"Thời gian trung bình để thông qua một mệnh lệnh là từ ba năm trở lên; Nếu triển khai trên toàn quốc thì thời gian sẽ còn lâu hơn. Chín mươi phần trăm mệnh lệnh của chúng ta đều bị phủ quyết ở một giai đoạn nào đó vì nhiều nguyên nhân khác nhau."

Tể tướng Công tước Milton nhắm mắt trả lời.

Trong thâm tâm, lão ta đã thăm hỏi cả gia đình của Bá tước Niklas. Gọi tên của lão ta trong trường hợp này không phải là đang cố tình hố lão ta sao?

Ai mà chẳng biết hiệu quả hành chính của Vương quốc đang giảm sút?

Ngay từ khi lên kế vị, Alexander V liền muốn tiến hành cải cách nội bộ, nhưng vì lực cản quá lớn nên cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng khi đến lúc phải hy sinh lợi ích của bản thân thì ai cũng e ngại.

Vương quốc Hessen có hiệu suất thấp là do bảo vệ lợi ích của nhóm quý tộc. Hội nghị quý tộc đã trao cho họ quyền lực phủ quyết Quốc vương.

Nếu Vương quốc muốn nâng cao hiệu suất thì cần phải tăng cường quyền lực của chính phủ trung ương và suy yếu quyền nói chuyện trong chính trị của các quý tộc địa phương.

"Hiệu suất thấp thì phải tìm cách nâng cao. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Vương quốc sẽ bị hủy diệt, có nhiều đặc quyền hơn nữa thì có ích gì?"

Alexander V lập tức khiển trách.

Chương 1294: Cải Cách (2)

Tuy nhiên, trong thâm tâm Alexander V lại rất vui mừng. Cơ hội tốt để cải cách mà ông ta chờ đợi bấy lâu nay cuối cùng cũng xuất hiện.

Thời kỳ chiến tranh không thích hợp để thực hiện những thay đổi lớn, nhưng cũng là thời điểm dễ dàng nhất để thực hiện cải cách. Trong thời bình, muốn quý tộc nhượng bộ lợi ích của mình là một chuyện khó khăn không kém gì muốn mạng của họ.

Nếu dám đụng chạm đến lợi ích cốt lõi của họ, Quốc vương cũng sẽ gặp khó khăn. Khi Quốc vương không thể đại diện cho lợi ích của đa số quý tộc nữa thì sẽ có nguy cơ bị lật đổ.

Alexander V không muốn bị gắn mác hôn quân và bị người ta hạ bệ, nên ông ta đã giữ kế hoạch cải cách này trong lòng.

Tuy nhiên, hiện giờ Vương quốc đang đứng trước bờ vực sinh tử nếu không cải cách, nên ông ta mới cố ý dẫn dắt thế cục trong triều đình và thuận thế đưa ra cải cách chính trị.

Trên lục địa Aslante cũng có những tiền lệ thành công về cải cách tương tự, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey chính là ví dụ điển hình nhất.

Hai nước này đều bị thú nhân xâm lược, đến lúc nước mất nhà tan, vì sinh tồn, nhóm quý tộc bị buộc phải nhượng bộ.

"Bệ hạ, cải cách không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được. Việc cấp bách hiện giờ là phải tìm kiếm viện trợ từ nước ngoài, vượt qua nguy cơ trước mắt đã rồi tính."

"Giáo Đình, Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia đã ngồi xem náo nhiệt quá lâu rồi. Nếu kéo dài thêm nữa, thế cục sẽ bị họ nắm lấy."

"Nếu chiến tranh ở trung bộ đại lục bị sụp đổ thì cuộc chiến tranh địa lục do Nhân tộc phát động này sẽ có thể bị thất bại. Không có người nào có thể gánh vác được hậu quả này."

"Bộ Ngoại giao nên tích cực hành động, thúc giục bọn họ nhanh chóng xuất binh!"

Tể tướng Công tước Milton vội vàng bổ sung.

Quốc vương muốn phát động cải cách chính trị, Tể tướng lẽ ra nên ủng hộ, nhưng là một quý tộc, trong thâm tâm của lão ta vẫn không thể nào chấp nhận loại chuyện cắt thịt của bản thân.

Tâm lý mâu thuẫn đã thôi thúc lão ta lựa chọn đứng trung lập. Quốc vương muốn cải cách thì lão ta có thể phối hợp, nhưng đừng mong người làm vị Tể tướng như lão ta đứng ra chủ đạo cuộc cải cách này.

"Ngài Tể tướng yên tâm, Bộ Ngoại giao chúng tôi đã bắt đầu hành động, tin là sẽ sớm có kết quả!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Krasner vội vàng trả lời.

Hầu tước Krasner cũng không muốn tham gia vào chủ đề cải cách chính trị này, vấn đề này mà làm không tốt là sẽ chết người đó.

Từ xưa đến nay, có cải cách nào mà không có đổ máu chứ?

Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey có thể cải cách thành công là vì thú nhân đã giúp bọn họ một tay, giết chết rất nhiều người từ trước.

Quý tộc bị giết cho phát sợ, mới có nhận thức chung rằng hết thảy đều phải phục vụ cho chiến tranh. Trên cơ sở này, cải cách chính trị mới được các phe chấp nhận.

Cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra ở Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn. Dù là ai đưa ra cải cách, thì làn gió này cũng phải do thú nhân đến thổi.

Những người có kiến thức đã nhận thức được là hệ thống chính trị trong quá khứ đã không thể nào đáp ứng được cuộc cạnh tranh quốc tế hiện giờ. . . .

Trên đại thảo nguyên, Hudson, hóa thân của Vong Linh pháp sư, đang bận rộn mỗi ngày.

Trước khi đại quân đánh xong, hắn ta sẽ xuất hiện ở phía sau rồi tiến hành chuyển hóa vong linh. Hudson chăm chỉ như một con ong nhỏ, mỗi ngày đều bận rộn không ngừng nghỉ.

Hết cách rồi, số lượng Vong linh pháp sư trong quân đội là có hạn. Việc chuyển hóa vong linh với quy mô lớn lại cần tiêu hao một lượng lớn ma lực.

Không phải Vong linh pháp sư nào cũng giống như Hudson, có được ma lực gần như vô tận, có thể không bị gò bó.

Đổi lại là năng lượng trong la bàn thần bí bị giảm mạnh, nếu quy ra thành tiền mặt thì Hudson đã tiêu tốn mấy chục vạn kim tệ.

Mọi chuyện đều rất đáng giá. Những sinh vật vong linh không có người chỉ huy này sẽ lang thang trên đại thảo nguyên, và chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng đến việc sinh tồn của các bộ lạc thú nhân.

Hơn nữa, những sinh vật vong linh này cũng không phải là không có ai chỉ huy. Sau khi Hudson hoàn thành nghi thức chuyển hóa, hắn cố tình tập trung bọn nó đến gần nơi quân địch đang tập trung, sau đó liền thả bọn nó tự do hoạt động.

Thực lực của Vong linh mới được triệu hoán không bằng một nửa khi còn sống. Muốn phá vỡ đại doanh của thú nhân là chuyện không thực tế, nhưng muốn tập kích một số thú nhân đơn độc ra ngoài thì lại rất dễ dàng.

Hậu quả trực tiếp nhất là không thể triển khai công tác chăn nuôi bình thường được. Sinh vật vong linh không chỉ tấn công thú nhân, mà ngay cả dê, bò, ngựa, v. v. cũng đều là mục tiêu săn bắn của chúng.

Nhờ màn đêm yểm hộ, chúng lén lút chui vào doanh trại của thú nhân để đánh lén gia súc. Chuyện này xảy ra hầu như mỗi ngày.

Mặc dù phần lớn vong linh đều bị thú nhân tiêu diệt trong quá trình này, nhưng cũng có một số ít may mắn có thể săn được đủ huyết nhục và linh hồn để thăng cấp.

Săn giết gia súc chỉ là vấn đề nhỏ, chuyện quan trọng là sự ô nhiễm mà sinh vật vong linh để lại rất khó giải quyết đối với thú nhân.

Sự xuất hiện của một lượng lớn sinh vật vong linh đã phá hủy đồng cỏ và nguồn nước xung quanh. Thú nhân không có đủ Linh mục để thanh tẩy, nên bọn chúng bị buộc phải di dời doanh trại.

Việc di chuyển là điều thường xuyên xảy ra đối với các bộ lạc du mục, nhưng trước đây chỉ có một vài bộ lạc di chuyển riêng lẻ. Bây giờ thì có rất nhiều bộ lạc tập trung lại với nhau.

Với một lượng người đông đúc như vậy, nhu cầu về nước và cỏ khô cũng tăng cao hơn. Việc lựa chọn tuyến đường di chuyển cũng cần phải cẩn thận hơn.

Nhìn thấy kẻ thù bị ép phải di dời, Hudson rất hài lòng.

Chương 1295: Thế Cục

Chiến cơ rất dễ xuất hiện trong lúc quân địch đang di chuyển.

Những thú nhân này co đầu rút cổ cùng nhau thì giống như một con nhím. Muốn tiêu diệt kẻ thù thì nhất định phải chịu nguy hiểm bị đâm tổn thương.

Nhưng một khi bắt đầu di chuyển, mọi chuyện sẽ khác. Không có doanh trại bảo vệ, khắp nơi đều có sơ hở.

Càng nhiều bộ lạc tụ tập lại với nhau thì sơ hở sẽ càng lớn, không lo không tìm thấy cơ hội.

"Nguyên soái, chúng tôi vừa nhận được tin tức, thú nhân đã chia binh ra rồi".

"Quân địch đã thực hiện phong tỏa thông tin nghiêm ngặt, hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết được quân số, thống soái và tuyến đường hành quân của chúng."

Ngay sau khi làm xong chuyện, Hudson lại nhận được tin tức này, tâm trạng của hắn lại càng thêm phấn chấn.

Chia binh là tốt rồi, hắn chỉ sợ thú nhân không chia thôi!

Tầm trăm vạn quân thú nhân tập trung lại với nhau thì chính là một khúc xương cứng. Không có thịt thì không nói, gặm vào còn bị làm cho đau răng.

"Truyền lệnh cho các quân đoàn trưởng, tăng tốc tiến độ công việc. Đặc biệt chú ý đến các bộ lạc thú nhân đang di chuyển, hãy tiêu diệt lũ này trước."

"Nhân tiện cũng thông báo cho họ một tiếng, viện binh của thú nhân đã xuất phát rồi. Nếu không có mệnh lệnh của ta thì không được tự ý giao chiến với viện binh của quân địch!"

Hudson bình tĩnh ra lệnh.

Đây đều là chuyện trong dự liệu, không có gì phải ngạc nhiên. Điều bất thường duy nhất chính là thú nhân đã thực hiện phong tỏa thông tin nghiêm ngặt đối với viện binh.

Có thể giấu diếm được tai mắt của kỵ binh Griffin Dragon không phải là do bọn chúng ẩn nấp giỏi đến mức nào, mà là vì kịp thời xử lý những kẻ biết được bí mật.

Có thể làm được điều này, hoặc là do quân địch có một lượng lớn không quân Người Ưng đi theo, hoặc là do chúng có một lượng lớn cường giả hộ tống.

Lấy quân đoàn viễn chinh làm ví dụ, chỉ cần Hudson muốn ẩn nấp, quân địch sẽ rất khó tìm ra vị trí của bọn hắn. ...

Lutecia, sau khi cuộc hội nghị Liên minh Nhân tộc lần trước được tổ chức tại đây, nơi này liền nhanh chóng trở thành trụ sở thường trực của Liên minh.

Là nước chủ nhà, Vương quốc Frank hưởng lợi về mặt chính trị, nhưng cũng phải đối mặt với vô số phiền phức.

Khi các quốc gia trên địa lục gặp khó khăn, họ sẽ ngay lập tức tìm đến "người chủ trì" hội nghị này để cầu cứu. Dù kết quả có ra sao, điều này cũng có thể giúp họ nâng cao danh tiếng trên trường quốc tế.

Trước đây, khi các quốc gia Bắc đại lục cầu viện, Charles III đều viện cớ đang bận chiến tranh với Bán thú nhân để từ chối yêu cầu xuất binh.

Dù có lý do đầy đủ, nhưng sau khi cục diện Bắc đại lục sụp đổ, danh tiếng của Vương quốc Frank trên địa lục vẫn bị giảm sút.

Các quốc gia đã dần mất niềm tin vào quốc gia này, một vị lão đại chỉ biết hưởng lợi mà không làm việc.

Khi tình hình xấu đi, các quốc gia ở trung bộ đại lục lại tìm đến Vương quốc Frank. Lần này, tình hình còn nguy hiểm hơn lần trước, nếu như không giải quyết tốt có thể sẽ đe dọa đến căn cơ của Nhân tộc.

Mượn chiến tranh để chèn ép đối thủ cạnh tranh là một chuyện, nhưng điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo Nhân tộc giành được thắng lợi. Nếu để tình hình xấu đi thì sẽ là một thảm họa.

"Tình hình trong hội nghị liên minh như thế nào?"

Charles III quan tâm hỏi.

Để tránh bị quấy rầy, sau khi chiến tranh đại lục bùng phát, Charles III chưa từng đích thân tham gia hội nghị Liên minh.

"Bệ hạ, đại biểu của các quốc gia đang rất bất ổn. Đặc biệt là đại biểu của các quốc gia Bắc đại lục, bọn họ đã nổi giận mở miệng mắng chửi ngay trong hội nghị."

"Đại biểu của các quốc gia ở trung bộ cũng đang vô cùng kích động, dùng những ngôn từ rất khó nghe."

"Họ chỉ biết cãi nhau, việc thảo luận về đề tài thành lập liên quân đang tiến triển rất không thuận lợi."

Công tước Bergson nói một cách bất đắc dĩ.

Trong những lần thành lập liên quân đại lục trước đây cũng đều không hề thuận buồm xuôi gió. Nguyên nhân là do lợi ích khác biệt đã khiến cho đại biểu của các quốc gia tranh cãi không ngừng.

"Tể tướng, nếu chỉ dựa vào Hội nghị Liên minh thì sợ không có một năm rưỡi cũng sẽ không thảo luận ra kết quả."

"Muốn đưa ra quyết định trong thời gian ngắn, chỉ có cách mời Giáo hoàng và đại biểu của một số nước lớn tiến hành đàm phán bí mật!"

Hầu tước Jesus cười ha ha nói.

Với tư cách là Bộ trưởng Ngoại giao của Vương quốc, Jesus có kinh nghiệm phong phú trong việc giải quyết các vấn đề quốc tế.

Thông lệ khi giải quyết các vấn đề quốc tế chính là "chuyện nhỏ mở đại hội, chuyện lớn mở tiểu hội."

Chỉ cần Giáo hoàng và những nước lớn thống nhất lập trường, các quốc gia còn lại cũng sẽ bỏ phiếu theo họ. Lúc đó mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng.

"Quân đội Tinh Linh đã gần như hội hợp với dị tộc ở trung bộ đại lục. Nếu cứ kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề. Liên minh nhất định phải nhanh chóng phái viện binh chi viện, ngăn chặn tình huống xấu nhất có thể xảy ra!"

Charles III nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Là cường quốc số một trên đại lục, Charles III có quyền nói như vậy. Chiến tranh đại lục đã tiến hành đến thời điểm này, Vương quốc Frank đã hoàn thành phần lớn mục tiêu chiến lược của mình.

Thịt đã nuốt vào trong bụng, đối thủ cạnh tranh tiềm tàng cũng đã bị suy yếu. Giờ là lúc Vương quốc Frank đứng ra thu thập tàn cuộc, củng cố danh tiếng trên trường quốc tế.

"Bệ hạ, thực ra chúng ta còn có thể đòi hỏi một số lợi ích từ các quốc gia, như yêu cầu bọn họ mở cửa thị trường nội địa, phá bỏ các hạn chế thương mại, cho phép người dân tự do đi lại."

"Tất nhiên, đây chỉ là một cái cớ. Vương quốc ta không thiếu chút tiền đó. Điều quan trọng là khi họ nới lỏng hạn chế, chúng ta sẽ nhận được nhiều nạn nhân hơn."

"Vương quốc cần một lượng lớn dân số để bù đắp cho lãnh thổ rộng lớn mà Vương quốc Bán Thú Nhân để lại. Chỉ có Bắc Đại lục thì không thể đáp ứng được nhu cầu."

Tể tướng Công tước Bergson mở miệng nói.

Chương 1296: Yêu Cầu

Kẻ mạnh vẫn luôn mạnh. Mặc dù Vương quốc Frank đang đứng trên đỉnh của đại lục, nhưng họ vẫn đang trong giai đoạn phát triển, có một chính phủ đầy tham vọng.

Trước khi phát động chiến tranh đại lục, chính phủ đã có kế hoạch khai thác Vương quốc Bán Thú Nhân. Bây giờ chỉ còn thiếu nhân lực nữa thôi.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào việc di dân từ trong nước, tiến độ khai thác sẽ vô cùng chậm, căn bản không thể đáp ứng nhu cầu của họ, nạn nhân chiến tranh liền trở thành người được chọn.

Một khi hoàn thành kế hoạch của Tể tướng Bergson, thực lực giữa các quốc gia sẽ tiếp tục được kéo dãn. Giấc mơ Đế quốc Frank sẽ không còn là giấc mơ nữa, mà có khả năng trở thành sự thực.

"Tể tướng nói không sai, chúng ta có thể cố gắng tranh thủ một chút về phương diện này, xem như là quân phí mà họ trả cho yêu cầu xuất binh."

"Trước tiên cứ xác định mục tiêu là trong vòng năm năm sẽ nhận được 50 vạn dân cư từ mỗi nước trong tam đại Vương quốc, và năm mươi vạn di dân từ những nước nhỏ còn lại."

"Sắp xếp hoạt động di dân một cách riêng biệt, tốt nhất là lấy phương thức thuê, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của chính phủ, tránh làm cho các quốc gia cảnh giác."

Charles III chậm rãi nói.

Tình hình ở trung đại lục khác với Bắc đại lục, tam đại Vương quốc chỉ tạm thời gặp phải phiền toái, thực lực của bọn họ vẫn rất hùng hậu.

Đều là di dân, nhưng nếu tiếp nhận nhân khẩu từ các nước nhỏ ở Bắc đại lục, họ sẽ xuất hiện với tư thái là chúa cứu thế.

Dù là quý tộc, bình dân hay nông nô đều sẽ tranh nhau chen lấn muốn rời khỏi vùng đất đó, tránh bị dị tộc sát hại.

Nếu giơ thêm ngọn cờ chính nghĩa, dù có gióng trống khua chiêng di dân thì bên ngoài cũng chỉ cho rằng họ đang cứu tế nạn dân.

Nhưng ở trung bộ đại lục thì lại không thể chơi như vậy. Hiện giờ các nước ở trung bộ đại lục chỉ mới đánh mất một phần lãnh thổ, chưa đến tình trạng cả nước phải chạy trốn.

Nếu đại quân dị tộc ép quá mức, không chừng còn có thể kích phát tiềm lực của họ. Tiến công ngược trở lại thì không được, nhưng cố thủ nửa giang sơn thì lại không có vấn đề.

Suy cho cùng thì tập đoàn quý tộc của tam đại Vương quốc vẫn còn có chút thực lực. Chỉ là do cơ chế chính trị nội bộ hiện giờ không theo kịp thời đại, hạn chế sự phát huy thực lực của họ. ...

Trên đại thảo nguyên, Hudson cũng biết chuyện xảy ra ở hội nghị liên minh. Không trách đại biểu của các quốc gia Bắc đại lục muốn bộc phát, thật sự là quá coi thường người.

Trước đây khi bọn hắn cầu viện, ngay cả hội nghị liên minh cũng không chịu mở mà đã lập tức cự tuyệt. Mọi người đều rất tức giận, nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Hiện giờ nước mất nhà tan, không còn vướng bận gì nữa, có thể thỏa thích phát tiết cảm xúc.

Dù sao thì nghị viên cũng có quyền được miễn trách nhiệm về ngôn luận, đây là lợi ích cốt lõi được toàn bộ nghị viên duy trì, không được phép bị lung lay.

Nước cũng mất rồi, nếu sau này không thể phục quốc, kiếp sống nghị viên của họ cũng sẽ kết thúc. Nếu bây giờ không phát tiết cảm xúc, sau này sợ là không có cơ hội.

Ngay cả đại biểu của Vương quốc Alpha ở trong liên minh cũng bị đại biểu của bảy nước thảo nguyên mắng đến đỏ mặt tía tai, xấu hổ che mặt rời đi.

Đây đều là vấn đề nhỏ, chịu một trận mắng mà thôi, đối với các nhân vật chính trị thì chuyện này chẳng tính là gì.

Màn kịch này là việc nhỏ, nhưng vấn đề đằng sau nó mới là điều Hudson quan tâm. Là thống soái của một đại quân, chính trị quốc tế cũng là một môn học bắt buộc.

Nếu như nói đại biểu của các quốc gia Bắc đại lục là vò mẻ nên không sợ rơi, thì đại biểu của các quốc gia trung bộ đại lục tức giận hùa theo liền mang ý nghĩa thế cục đã tình trạng sắp không thể xoay chuyển được nữa.

Nếu không bị ép đến tuyệt cảnh, những quý tộc quan liêu thích sĩ diện này sẽ không trực tiếp ngả bài.

"Liên quân đại lục sắp được thành lập rồi!"

Sau khi đưa ra kết luận này, Hudson khẽ mỉm cười. Đối với Vương quốc Alpha mà nói, đây là một tin tức tốt không thể nghi ngờ.

Đại lục Aslante là một chỉnh thể, chiến trường đại thảo nguyên chỉ là một góc nhỏ trong bàn cờ. Muốn thắng được cuộc chiến thì vẫn phải nhìn toàn cục.

Thế cục ở trung bộ đại lục chính là nhân tố quyết định ưu thế của cuộc chiến đại lục này. Phe nào giành được chiến thắng trong cuộc chiến ở trung bộ đại lục thì phe đó sẽ giành được thắng lợi trong cuộc chiến tranh đại lục này.

Về phương diện này thì Hudson rất tin tưởng Nhân tộc. Liên minh Nhân tộc tuy rằng năm bè bảy mảng, nhưng dù sao cũng cùng chung một chủng tộc. Liên minh Dị tộc còn chẳng được tính là năm bè bảy mảng, chỉ có thể nói là một khay thập cẩm hầm bà lằng như bùn đất, hạt cát, cục đá, mảnh gỗ vụn.

Nếu hai bên đều tổ chức liên quân, cũng có nghĩa là từ trạng thái quyết đấu đỉnh cao hạ thấp thành "cuộc chiến so nát".

Người tham dự càng nhiều thì hệ thống chỉ huy sẽ càng hỗn loạn. Không ai có thể nói trước được là cuối cùng sẽ đánh thành như thế nào.

Bởi vì phân tranh nội bộ, nên dù cho một bên giành được thắng lợi thì cũng rất khó mở rộng chiến quả, tối đa hóa lợi ích của liên minh.

Mọi người đều chỉ làm việc vì lợi ích của bản thân. Cả đám đều vì mưu đồ của mình, Hudson rất hoài nghi là sau khi Nhân tộc đánh bại dị tộc, Liên minh Nhân tộc sẽ trở thành một "tổ chức tồn tại".

Việc tương lai thì tạm thời không cần phải cân nhắc.

Sự xuất hiện của liên quân đại lục đương nhiên là sẽ chi viện cho các chiến trường. Là một trong những chiến trường chính của cuộc chiến đại lục, chiến trường đại thảo nguyên cũng là một trong những chiến trường được liên quân chi viện.

Không cần Vương quốc Alpha đi thu xếp, bảy nước thảo nguyên sẽ tự mình tranh thủ. Chỉ khi đánh bại Đế quốc Thú Nhân một cách triệt để, bọn họ mới có thể tái thành lập Vương quốc.

Chương 1297: Đại Bản Doanh Của Dị Đoan

Các thế lực quyền quý sau lưng bảy nước thảo nguyên hiện giờ cũng đã được bảo vệ. Giai đoạn trước đầu tư lớn như vậy, nếu như không thể phục quốc, vậy thì vốn đầu tư của bọn họ cũng chỉ mua về được một đống chức suông.

"Quốc vương","Đại công tước","Công tước","Hầu tước" ... Chức nào chức nấy đều rất có trọng lượng, đáng tiếc là tăng thêm hậu tố.

Quốc vương của một Vương quốc đã mất, Đại công tước của một Công quốc đã mất, vv...

Không muốn mất cả chì lẫn chài thì cũng chỉ có thể tiếp tục đầu tư. Dù rằng không thể phái viện binh cho chiến trường đại thảo nguyên trong thời gian ngắn thì cũng phải chi viện cho Vương quốc Alpha một số vật tư nhất định .

"Nguyên soái, phát hiện ra tung tích của quân chủ lực phe địch ở phía trước tám mươi dặm. Có Kỵ binh Behemoth, sư nhân kỵ binh, lang kỵ binh, tổng binh lực chừng hơn mấy vạn."

"Theo như phán đoán sơ bộ thì đây có thể là đội quân mà thú nhân phái về."

Tom vừa nói xong, Hudson lập tức ra lệnh không chút do dự: "Truyền lệnh xuống, để các đội quân lập tức quét dọn chiến trường.

"Sau đó quay đầu lách qua quân địch ở phía trước, chúng ta đi tìm những bộ lạc thú nhân ở phía đông!"

Quyết chiến là chuyện không thể nào, nơi đây là địa bàn của thú nhân. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều không chiếm được, ngay cả thực lực của quân địch cũng không rõ ràng, chỉ là kẻ ngốc mới chơi quyết chiến.

Chẳng thà tiếp tục phá hủy thêm nhiều bộ lạc thú nhân, làm suy yếu tiềm lực chiến tranh của quân địch.

"Vâng, nguyên soái!"...

Quân viễn chinh vừa rời đi, quân thú nhân đã đến chiến trường.

Nhìn những túp lều bằng cỏ khô vẫn còn chưa cháy hết, Công tước Daniel nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Lại chậm một bước!"

Đây cũng không phải lần đầu tiên Daniel gặp quân viễn chinh. Để tìm được quân địch đang xâm nhập vào đại thảo nguyên, các bộ lạc thú nhân đã học cách sử dụng khói.

Phương thức truyền tin này có hiệu quả cao, phạm vi truyền tin lên đến mấy chục dặm. So với những phương thức truyền tin truyền thống thì nó thuận tiện và nhanh hơn nhiều.

Tiếc là phương thức truyền tin mới này vẫn không thể bắt kịp quân địch. Hết cách rồi, xác suất mà hai đội quân đối đầu trực diện với nhau trên thảo nguyên mênh mông thực sự là quá nhỏ.

Hơn nữa, quân địch lại đang cố tình tránh né bọn chúng. Cho dù căn cứ vào vết vó ngựa để đuổi theo cũng chẳng có tác dụng gì, nhiều khi đuổi kịp cũng chẳng nhìn thấy quân viễn chinh, chỉ có một đàn chiến mã đang thỏa thích chạy nhanh.

Sau khi phát hiện ra dấu vết của quân địch một lần nữa thì bọn chúng đã ở cách đó vài trăm dặm rồi. Chờ Daniel mang theo đại quân tới đây thì quân địch lại tiến lên phía trước vài trăm dặm nữa.

"Nguyên soái, vết máu trên đất vẫn còn chưa khô, cuộc chiến này hẳn là vừa mới kết thúc không bao lâu, quân địch nhất định chưa đi xa, chúng ta truy đuổi theo hiện giờ..."

Tên sĩ quan thanh niên đang quan sát chiến trường này còn chưa nói hết lời thì thi thể nằm trên mặt đất lại đột nhiên chuyển động. Daniel lạnh lùng hạ lệnh mà không chút do dự: "Giết!"

Đại quân Vong linh mới sinh là dễ đối phó nhất, nếu chờ cho lũ này trưởng thành thì sẽ trở thành một mối đe dọa to lớn với thú nhân.

Trong lịch sử của đại thảo nguyên thú nhân đã từng phát sinh Vong linh Thiên tai, sinh vật Vong linh phô thiên cái địa càn quét hơn một nửa thảo nguyên.

Cuối cùng đã bị Ngũ đại Hoàng tộc liên thủ, sử dụng đến những thủ đoạn cuối cùng mới dập tắt được đại quân Vong Linh.

Nguồn gốc của trận Vong linh thiên tai kinh khủng này chỉ là do một bộ lạc nhỏ gặp phải ôn dịch rồi bỏ mạng tập thể, sau đó chẳng biết tại sao lại hóa thành sinh vật Vong linh.

Lúc đầu vốn chẳng ai để ý, đại thảo nguyên thú nhân bao la rộng lớn như vậy, sinh ra một số Vong linh cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng vì cơ duyên xảo hợp, những sinh vật Vong linh này lại trùng hợp xuất hiện một vị vương giả, dưới sự chỉ huy của tên vương giả này, quân đoàn Vong linh nhanh chóng lớn mạnh giống như một quả cầu tuyết vậy.

Khi Đế quốc Thú Nhân ý thức được vấn đề thì đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để dập tắt.

Mặc dù sau đó cũng thành công dập tắt được Vong linh thiên tai, nhưng cũng bỏ lỡ luôn thời cơ tốt nhất để tiến quân về phía nam, để cho Vương quốc Alpha trụ vững được.

Từ đó về sau, Đế quốc Thú Nhân liền rút ra được bài học, chỉ cần thấy sinh vật vong linh liền lập tức xuất kích tiêu diệt. Đặc biệt là khi gặp được một nhóm sinh vật vong linh, bọn chúng không bao giờ bỏ qua.

Cuộc chiến diễn ra vô cùng thuận lợi, đối mặt với kỵ binh tinh nhuệ của thú nhân, những sinh vật vong linh mới sinh này rất khó có thể chống cự được, không đến một canh giờ đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Công tước Daniel lau chùi thanh bảo kiếm đã bị dính đầy khí tức vong linh rồi nghiêm túc hỏi: "Đây là lần thứ mấy chúng ta gặp được sinh vật vong linh rồi?"

"Bẩm Nguyên soái, đây là lần thứ bảy. Bất cứ bộ lạc nào bị quân địch tàn sát cũng đều xuất hiện một lượng lớn sinh vật vong linh."

Tên tướng lĩnh trung niên ở bên cạnh vội vàng trả lời.

Nghĩ lại liền thấy phiền, từ tiền tuyến trở về, không tìm được bóng dáng của quân địch, mà ngược lại còn giao chiến bảy trận với sinh vật vong linh.

Thắng thì thắng rồi, nhưng đánh Vong linh nào có cảm giác thành tựu.

"Lần thứ bảy!"

"Hừm, tên Hudson này quả nhiên ngoan độc, có thể chuyển hóa vong linh với quy mô lớn như vậy, e là hắn đã mang theo toàn bộ ma pháp sư Vong linh trong Vương quốc Alpha tới đây."

"Không biết sau khi Thần Hi Giáo Đình nhận được tin tức này sẽ có suy nghĩ gì. Cái mác đại bản doanh của dị đoan của Vương quốc Alpha sẽ thực sự là thực chí danh quy!"

Nói xong, ánh mắt Daniel liền ánh lên vẻ sắc bén.

Chỉ trong chốc lát, gã ta đã quyết định giúp Vương quốc Alpha tuyên truyền một chút. Dù không thể khơi dậy nội chiến trong Nhân tộc thì cũng có thể phá hủy mối quan hệ giữa Giáo Đình và Vương quốc Alpha.

Có thêm một rào cản có thực lực, độ khó để Vương quốc Alpha có thể nhận được sự giúp đỡ từ Liên minh Nhân tộc nhất định sẽ tăng lên đáng kể.

Chương 1298: Đồ Sát

Máu tươi nhuộm đỏ thảo nguyên, thi thể chất đầy đại địa. Trận chiến vừa kết thúc, quân đoàn viễn chinh giống như sát thần từ trong địa ngục bước ra vậy.

Rõ ràng là ánh mặt trời trên đầu vẫn rất chói chang, nhưng khi đứng trước đại quân, Hudson vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Ngay tại vừa rồi, một bầy bộ lạc gồm mấy chục vạn thú nhân đang tan thành mây khói dưới đồ đao của quân viễn chinh.

Những cuộc chiến tương tự đã từng xảy ra nhiều lần sau khi bọn hắn tiến vào đại thảo nguyên, gần như mỗi ngày đều có bộ lạc thú nhân bị quân viễn chinh đánh cho tàn phế.

Đến giờ này thì mọi người cũng không còn tâm trí để thống kê chiến quả nữa. Dù cho chém giết nhiều thú nhân bình thường cũng sẽ không thể khơi dậy sự hưng phấn của mọi người.

"Truyền lệnh xuống, triệu hồi những đội quân đã tách ra, toàn quân di chuyển về hướng tây nam, tiếp đó chúng ta phải giết ra một con đường máu!"

Hudson hạ lệnh với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Dù là quân đội tinh nhuệ thì cũng là người, không ngừng giết chóc trên đại thảo nguyên sẽ không tránh khỏi bị mỏi mệt về thể xác lẫn tinh thần.

Từ khi đổ bộ lên đại thảo nguyên đến giờ, trong tay của bất kỳ một binh sĩ quân viễn chinh này cũng đều có mạng của vài tên thú nhân. Người giết hơn trăm thú nhân cũng không phải là hiếm.

Thanh danh "Sát thần thảo nguyên" đã được định sẵn cho Hudson. Những thú nhân may mắn nhặt về một cái mạng sẽ tự động tuyên truyền dùm cho hắn.

Chỉ cần thú nhân còn tồn tại, Hudson chính là tên đại ma vương kinh khủng nhất. Suy cho cùng thì Thâm Uyên Ma vương kinh khủng nhất cũng chỉ dừng lại trong truyền thuyết, còn lâu mới đánh cho bọn chúng bị đau điếng người giống như hiện giờ.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, sợ là hơn 99% thú nhân đều sẽ phản đối phát động trận chiến này.

Chiến tranh, ngoài mang lại giết chóc ra thì chẳng được lợi ích gì.

Trên chiến trường kiến công lập nghiệp, cướp sạch tài phú trong thế giới nhân tộc, từ đó bước lên đỉnh cao của đời thú, đều sắp trở thành mộng ảo truyền thuyết rồi.

Thời gian khai chiến dài như vậy, nhưng chưa thấy ai thực sự đạt được ý nguyện.

Trước đây khi tấn công bảy nước thảo nguyên thì còn tốt, mặc dù đám người kia về cơ bản đều rất nghèo, nhưng ít nhất là dễ bắt nạt. Đánh đánh quân địch liền thua trận, ít nhiều gì cũng có được một chút thu hoạch.

Nhưng từ khi bắt đầu xâm lược Vương quốc Alpha thì tình hình liền phát sinh biến hóa. Liên tục công chiếm bảy tỉnh thành cũng chẳng kiếm được chiến lợi phẩm hữu ích nào.

Khi Hudson tới nhậm chức thì cục diện lại càng tồi tệ hơn, đừng nói là cướp đoạt tài phú, ngay cả một phần tin chiến thắng cũng không có mà quân địch đã giết vào đến quê hương.

Hiện thực và lý tưởng cách biệt quá xa, khó tránh khỏi làm lung lay trái tim thú nhân.

Mặc dù quân viễn chinh giết rất hung ác, nhưng thực tế lại chẳng có bao nhiêu bộ lạc thú nhân bị toàn diệt, đánh không thắng không có nghĩa là chạy không thoát.

Leo lên chiến mã, tùy tiện tìm đại một hướng để đào mệnh, chỉ cần có thể chạy nhanh hơn đồng bọn thì sẽ thoát được một kiếp.

Kẻ thảm nhất vẫn là những bộ lạc làm nông, hai cái đùi không bằng bốn cái chân. Đối mặt với sự truy sát của kỵ binh quân viễn chinh, chỉ có một số cực ít kẻ may mắn là có thể nhặt về một cái mạng.

Thoát được sự truy sát của quân viễn chinh không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc.

Trên đại thảo nguyên mênh mông có vô số nguy hiểm, đàn sói, vong linh, độc trùng... Đây đều là chuyện nhỏ, nguy hiểm thực sự vẫn là "Thú nhân".

Gặp được bộ lạc đồng tộc thì còn tốt, nếu như không may đi lạc vào phạm vi thế lực của chủng tộc đối địch, bị mang lên vỉ nướng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi bộ lạc bị đánh tan, số thú nhân chết trong tay người một nhà chưa chắc đã ít hơn số thú nhân bị quân viễn chinh giết.

Công tước Daniel vô cùng căm phẫn loại chuyện tự giết lẫn nhau này, gã ta nhiều lần hạ lệnh cấm chỉ. Nhưng kết quả cuối cùng thì vẫn như vậy.

Đừng nói là trên đại thảo nguyên, ngay cả trong quân doanh, nếu có binh sĩ không cẩn thận chạy sai doanh trại thì cũng có thể bị biến thành món ăn trong mâm người khác.

Cừu hận chỉ là một mặt của vấn đề, đa phần vẫn bắt nguồn từ việc thiếu thốn vật tư.

Có rất nhiều thú nhân tầng dưới chót phải chịu đói quanh năm suốt tháng, thoạt nhìn trong bộ lạc có rất nhiều dê bò, nhưng chẳng có con nào thuộc về họ.

Nửa năm một năm không được ăn thức ăn mặn cũng chỉ là trạng thái bình thường. Nếu như mùa màng không tốt, chết đói cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

Hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt đã làm cho giá trị quan trở nên méo mó. Ngay cả thi thể của đồng tộc đều bị chúng xem là thức ăn, thì càng đừng nói ngoại tộc. ...

"Chạy mau, có đại đội kỵ binh đang đến!"

Nghe thấy lời kêu gọi của đồng bọn, lũ Người Báo vừa mới giành được chiến thắng đã nhanh chóng quét dọn chiến trường rồi rút lui, trước khi đi còn không quên mang theo thi thể dã trư nhân đang nằm trên mặt đất.

Phía xa, Công tước Daniel tận mắt nhìn thấy cảnh này, trong lòng lộ ra vẻ nặng nề khác thường.

Đế quốc đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, nhưng một số chủng tộc trong nước vẫn chưa từ bỏ nội đấu. Cảnh tượng trước mắt cũng chẳng phải là cá biệt, ở những nơi mà gã ta không nhìn thấy vẫn thường xuyên xảy ra loại chuyện này.

"Vệ binh, bắt hết những kẻ chạy thục mạng kia về cho ta. Lão tử muốn xem thử bọn chúng là ai mà dám không tuân theo mệnh lệnh của ta!"

Công tước Daniel tức giận ra lệnh.

Muốn giảm bớt nội đấu giữa các tộc thì việc giết gà dọa khỉ là không thể tránh khỏi. Không nhìn thấy thì thôi, nhưng đã nhìn thấy thì không thể không quan tâm.

Quan trọng nhất là những kẻ phạm tội này không thuộc Ngũ đại Hoàng tộc, mà chỉ là những chủng tộc trung đẳng có sức chiến đấu tương đối mạnh. Nếu như giết bọn chúng thì cũng không có phiền phức.

Chương 1299: Nội Đấu

"Vâng, Nguyên soái!"

"Đội thứ ba theo ta xuất kích!"

Ngay khi nói dứt lời, một đám lang kỵ binh lập tức xông ra ngoài. Những tên lang nhân phản ứng chậm một bước đều lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện một chút trước mặt chủ soái, vậy mà lại để cơ hội đó tuột khỏi tầm tay.

So với việc chém giết đẫm máu trên chiến trường, đuổi bắt một đám Người Báo đang bỏ chạy thục mạng thì an toàn hơn rất nhiều.

Đội thứ ba là quân tinh nhuệ, nên chưa đến thời gian một chén trà, họ đã mang theo một đám Người Báo đang cúi đầu ủ rũ xuất hiện trước mặt Công tước Daniel.

"Nguyên soái tha mạng!"

"Tha mạng!"...

Sau khi xác định thân phận của Daniel, tiếng cầu xin tha thứ không ngừng vang lên bên tai gã.

Đám Người báo bị nỗi hoảng sợ lấn át lý trí, không còn năng lực suy nghĩ vấn đề nữa, chỉ biết dập đầu cầu xin tha thứ.

"Đủ rồi!"

"Muốn sống thì cho ta một lý do để buông tha các ngươi. Nếu là những lý do mà mọi người thường xuyên sử dụng, các ngươi không cần phải nói thêm nữa."

Lời nói cộng thêm vẻ mặt không cảm xúc của Công tước Daniel làm cho đám Người Báo vội vàng ngừng cầu xin tha thứ, mà bắt đầu suy nghĩ kế sách giữ mạng.

"Nguyên soái, chúng tôi cũng chỉ vì bất đắc dĩ!"

"Nhiệm vụ chinh lương của Đế quốc không ngừng tăng thêm, trong bộ lạc đã cạn kiệt lương thực rồ, nếu không nghĩ cách thu hoạch từ bên ngoài thì sẽ không cầm cự được qua mùa đông này."

"Đúng dịp là bọn dã trư nhân này lén lén lút lút chui vào bãi chăn nuôi của với ý đồ phá hoại, nên chúng tôi mới ra tay với bọn chúng!"

Lời giải thích của gã Người Báo chẳng khác nào tự cung.

Lúc thì nói thiếu lương, một hồi thì nói là bị dã trư nhân phá hoại, hai chuyện không liên quan đến nhau này bị gã Người Báo miễn cưỡng buộc chặt lại.

Người nói có lẽ vô tâm, nhưng người nghe lại là có ý. Lúc này, trong đầu của Công tước Daniel chỉ còn lại "Nhiệm vụ chinh lương nặng nề".

Vì trận chiến này, Đế quốc Thú Nhân cũng là dốc hết vốn liếng, đặt cược toàn bộ gia sản của mình.

Chiến tuyến không ngừng đẩy lên phía trước, áp lực hậu cần cũng ngày càng tăng. Hiện giờ tiền tuyến đang trong tình trạng giằng co, nên đã bị biến thành tiêu hao chiến.

Lúc trước thiêu hủy lương thảo của địch nhân, ép Vương quốc Alpha phải tráng sĩ chặt tay, vứt bỏ bảy tỉnh thành Bắc Cương, hiện giờ đến phiên Đế quốc Thú Nhân phiền muộn."

Là thống soái đại quân, Daniel chỉ phụ trách đánh trận, công tác hậu cần sẽ do năm vị Hoàng giả phụ trách gom góp, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ không biết sự khó khăn của công tác hậu cần.

Áp lực ở tiền tuyến sẽ được chuyển dời đến hậu phương. Bởi vì trong nội bộ thú nhân có vô số chủng tộc, nên lương vật tư chiến lược mà các tộc được chia cũng sẽ không giống nhau.

Ngũ đại Hoàng tộc không thể hạ thủ với người trong nhà, nên chỉ có thể chuyển dời gánh nặng vốn thuộc về tộc nhân của tộc mình cho những chủng tộc phụ thuộc bên dưới.

Dù là cùng một chủng tộc thì trong nội bộ cũng có phân chia quyền quý và bộ lạc ở ngoài rìa. Trong lúc phân chia số định mức sẽ không thể tránh khỏi có bộ lạc phải chịu thiệt thòi.

Sau hết lớp này đến lớp khác, những bộ lạc không có quyền nói chuyện trong chính trị sẽ phải gánh chịu nhiệm vụ vượt quá năng lực của bản thân.

"Lôi hết những tên nói hươu nói vượn này ra ngoài chém, mang đầu của bọn chúng đi chế tác thành đồ uống rượu, đặt ở trên đại thảo nguyên để nhắc nhở những bộ lạc không tuân thủ quy củ!"

Công tước Daniel nhanh chóng hạ lệnh.

Có một số chuyện không phải gã ta có thể giải quyết được, dù cho những gì tên Người Báo trung niên này nói đều là sự thật, nhưng Daniel cũng sẽ không xé rách lớp giấy cửa sổ này.

Nếu không, toàn bộ Đế quốc Thú Nhân đều sẽ vỡ tổ. Vô số bộ lạc đều sẽ náo loạn, chống lại nhiệm vụ chinh lương không công bằng của bên trên.

Không giải quyết được vấn đề thì chỉ có thể giải quyết người đưa ra vấn đề. Nhìn không thấy, nghe không được, vậy thì có thể xem như chưa hề xảy ra chuyện gì. ...

Lutecia, sau nhiều lần trắc trở, các quốc gia cuối cùng đã đạt được nhất trí trong vấn đề thành lập liên quân.

Tuy nhiên, các quốc gia ở trung bộ đại lục hiện giờ đang phải chịu đựng những chuyện đã từng xảy ra ở Bắc đại lục.

Nỗi đau luôn là thứ cộng minh tốt nhất. Nhưng bây giờ mới biết được nỗi khổ của các quốc gia Bắc đại lục thì cũng đã muộn rồi.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, Vương quốc Hessen lại mất thêm 2 tỉnh thành, những quốc gia ở tiền tuyến khác cũng đều bị tổn thất.

"Bộ quân vụ đang làm gì vậy?"

"Tiền tuyến đánh thành như vậy, cho dù thả một đàn heo ra thì cũng đánh tốt hơn các ngươi!"

Alexander V gào thét giận dữ.

Vương quốc phái ra 250. 000 viện quân, cộng thêm 300. 000 đại quân được điều động từ hai tỉnh lớn, nhưng kết quả chỉ là sự sụp đổ một cách dễ dàng trên chiến trường.

Ngoài một số pháo đài quý tộc còn đang kiên trì chống cự ra, toàn bộ 2 tỉnh phương bắc của Vương quốc đều đã thất thủ.

Bị mắng, Bá tước Niklas không nói một lời, chỉ cúi đầu im lặng. Oan uổng nha, trách nhiệm này không thuộc về ông ta.

Viện quân mà Vương quốc phái đi đều là những tân binh được chắp vá tạm thời, còn quân đội mà tỉnh lớn điều động được thì càng không cần phải nói, đa phần đều là kéo tráng đinh ra chiến trường, số lượng tinh nhuệ chỉ có một phần mười.

Số liệu trên giấy thì là 500. 000 - 600. 000 quân đội, nhưng thực tế, ai là chỉ huy thì người đó biết.

Không đợi đám ô hợp này bố trí binh lực xong thì quân địch đã tấn công rồi. Trong trận dã chiến, hai phe vừa chạm mặt thì quân đội Vương quốc đã bị xé toạc như một trang giấy.

Thất bại này làm sụp đổ sĩ khí, làm lung lay niềm tin của quân phòng thủ ở những nơi khác. Viện quân đột nhiên biến mất, sĩ khí của quân phòng thủ vốn đã không cao, nay càng thêm hoảng loạn, tan tác như ong vỡ tổ.

Chương 1300: Hòa Đàm

"Bệ hạ, việc này cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Bộ Quân vụ. Quân địch không theo lẽ thường, vừa xâm lăng Vương quốc liền hô vang khẩu hiệu không giết tù binh."

"Trong trận chiến trước, quân đội Tinh Linh không hề sát hại tù binh, mà là thả họ rời đi."

"Không bị tử vong uy hiếp, quân phòng thủ tiền tuyến cũng đánh mất ý chí liều chết chiến đấu."

"Tộc Tinh Linh đã kết hợp thủ đoạn chính trị và thủ đoạn quân sự lại với nhau, đám ô hợp ở tiền tuyến không thể chịu nổi cũng là chuyện đương nhiên."

Tể tướng Công tước Milton nói một câu công đạo.

Những chuyện này đều không cần điều tra, chỉ cần nhìn số lượng nạn dân tràn vào trong nước gần đây là biết quân địch có sử dụng thủ đoạn đồ sát chủng tộc hay không rồi.

Ai mà chẳng muốn sống. Tộc Tinh Linh đã sử dụng thủ đoạn chính trị và thủ đoạn quân sự một cách hoàn hảo, đám ô hợp ở tiền tuyến đương nhiên là không thể chống đỡ nổi.

"Hừ!"

"Cho dù đánh không thắng địch nhân thì cũng không thể bị đánh bại nhanh như vậy được?"

"Quân đội thể hiện như vậy, Vương quốc còn có thể diện gì nữa chứ!"

"Các ngươi đừng quên, trước đó, Vương quốc Alpha chỉ huy mấy vạn quân viễn chinh mà đã đánh tàn phế Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, còn tiện thể thu thập luôn quân đội Tinh Linh."

"Sự yên bình ở nam tuyến của người ta không phải do quân địch ban cho, mà là dựa vào quân đội đánh ra!"

Alexander V tức giận nói.

Hạnh phúc là khi được tôn vinh, còn bi thương chỉ có thể dựa vào phụ trợ.

Đều là thập đại Vương quốc trên đại lục, còn là "hàng xóm tốt", Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha đã phân cao thấp không ít lần.

Nhân lúc Vương quốc Alpha đang bị trọng thương nguyên khí, Vương quốc Hessen ra tay thâu tóm Corubia, chiếm thế thượng phong trong cuộc cạnh tranh.

Nhưng trận chiến hiện giờ không chỉ làm cho bọn hắn bị đánh về nguyên hình, mà còn bại lộ điểm yếu về mặt quân sự.

Đương nhiên, những phiền não này là chuyện của tương lai. Chỉ khi ngăn chặn được liên quân dị tộc thì Vương quốc Hessen mới có tương lai.

"Bệ hạ, gần đây Bộ Ngoại vụ nhận được một phong mật tín, bức thư này là do Tộc Tinh Linh gửi tới, dường như quân địch có ý muốn hòa đàm."

Lời nói của Hầu tước Krasner lập tức làm cho cả hội trường náo động.

Tộc Tinh Linh đang chiếm ưu thế tuyệt đối mà lại muốn đàm phán với chúng ta, quả thực là chuyện hoang đường.

Nhưng những người này dù sao cũng là những chính trị gia, phản ứng rất nhanh. Sau một lúc thất thần, họ nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Tộc Tinh Linh không phải đang kiêng kỵ Vương quốc Hessen, mà là thế lực đứng sau Vương quốc - Nhân tộc.

Trong vòng nửa tháng, dị tộc đã chiếm được hai tỉnh thành, nhưng nếu chiến tranh tiếp tục kéo dài thì tình hình sẽ khác.

Liên quân nhân tộc đã bắt đầu chuẩn bị tham chiến, một khi bọn họ tham gia, tình hình sẽ phát sinh biến hóa.

Trong trận chiến trên đại bình nguyên Warhammer, Tinh Linh đã được chứng kiến sức mạnh của tinh nhuệ Nhân tộc, bọn chúng không còn cho rằng tất cả quân đội Nhân tộc đều là những kẻ vô dụng nữa.

Alexander V cũng đang chìm trong bế tắc. Chiến tranh luôn có hai mặt, hiện giờ Vương quốc đang bị tổn thất rất lớn, nhưng đồng thời cũng là một cơ hội.

Dị tộc đánh càng hung ác thì khả năng mà ông ta cải cách thành công sẽ càng càng cao.

Trước nguy cơ sống còn, các Nghị viên quý tộc đã nhượng bộ: trong tình trạng khẩn cấp của chiến tranh, các mệnh lệnh có thể được ban hành mà không cần thông qua nghị viện.

Đây có vẻ giống như một sự nhượng bộ đơn giản, nhưng nó là điều mà tất cả các Quốc vương Hessen trước đây đều mơ ước.

Chỉ cần có khe hở xuất hiện, nó sẽ ngày càng lớn dần, quyền lực của vương thất sẽ được củng cố.

Bá tước Baxter Rohm, Bộ trưởng Bộ tài chính mở miệng khuyên:

"Bệ hạ, chúng ta có thể thử tiếp xúc với quân địch. Tộc Tinh Linh không phải kẻ thù thực sự của chúng ta."

"Hang ổ của bọn chúng cách chúng ta hàng nghìn dặm, cho dù chúng muốn nhân cơ hội này để bành trướng thf cũng không chiếm được nhiều lãnh thổ trong thời gian ngắn như vậy."

"Dù cho chiếm được, với lượng dân số ít ỏi đó, chúng cũng thể kiểm soát được."

"Đối với Vương quốc mà nói, việc liều chết với quân địch là chuyện vô ích."

Dã tâm cần có thực lực hậu thuẫn. Mà màn thể hiện của quân đội trên chiến trường đã làm cho tất cả mọi người mất đi tham vọng bành trướng.

Thực ra thì màn thể hiện của quân thường trực cũng không tệ lắm, chỉ là có quá ít binh lực. Đúng là giai đoạn sau có mở rộng quân số, nhưng sức chiến đấu lại rất đáng thất vọng.

Bao gồm cả quân đội tư nhân của các đại quý tộc, ngày thường thì trông cũng rất gì và này nọ, nhưng khi tập hợp lại thành liên quân thì lập tức biến thành một đám ô hợp.

Hệ thống chính trị, hệ thống chỉ huy, hệ thống hậu cần đều tồn tại những vấn đề nghiêm trọng, Vương quốc Hessen cần dừng lại để chữa trị những căn bệnh nan y này thì mới có thể tiếp tục tiến lên.

"Hiện giờ Tộc Tinh Linh đang chiếm ưu thế, có phải bọn chúng đã đưa ra rất nhiều điều kiện không?."

Alexander V hỏi một cách chán nản.

Là một vị quân chủ già dặn, nhận thua cũng là một môn học bắt buộc. Cắn răng tiếp tục chiến đấu với Tộc Tinh Linh, thoạt nhìn có vẻ thoải mái, nhưng cái giá phải trả là Vương quốc Hessen sẽ bị suy sụp.

Vài tháng sau thì quân đội của Liên minh Nhân tộc sẽ đến, nhưng kẻ địch có thể đánh cho họ tàn phế trước khi liên minh đến.

Điều quan trọng nhất là chịu ảnh hưởng của một loạt thất bại trước đó, mọi người đều đang hoài nghi về việc liệu quân đội liên minh Nhân tộc có thể xoay chuyển tình thế hay không.

Dù sao, thành phần trong liên minh cũng rất phức tạp, nếu vì vấn đề nội bộ mà ảnh hưởng đến sức chiến đấu, không thể đánh bại kẻ địch, vậy thì bỏ mẹ rồi.

"Tộc Tinh Linh yêu cầu đổi chỗ, bọn chúng muốn nối liền lãnh thổ của các quốc gia trong Liên minh Dị tộc lại với nhau!"

Hầu tước Krasner nói với giọng điệu cứng rắn, làm cho mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Chương 1301: Đổi Chỗ

Cả phe chủ hòa và phe chủ chiến đều trợn tròn mắt, nhìn thì có vẻ như đang đổi chỗ, nhưng hậu quả thực tế còn nghiêm trọng hơn việc bảo bọn họ cắt đất.

"Chuyện này không thể được!"

"Nếu để cho lãnh thổ của các quốc gia trong Liên minh dị tộc được nối liền lại thì ưu thế chiến lược của Nhân tộc ta sẽ không còn nữa."

"Vô số các tiền bối Nhân tộc đã dùng máu tươi để đổi lấy ưu thế chiến lược này, chúng ta không thể vứt bỏ."

Bá tước Niklas vội vàng phản đối.

Mặc dù quân đội có màn thể hiện rất tệ trên chiến trường, làm cho một Bộ trưởng Bộ Quân vụ như ông ta cũng phải xấu hổ, nhưng không được phép từ bỏ lập trường của phe chủ chiến.

Hơn nữa, yêu cầu của Tộc Tinh Linh đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Vương quốc. Nếu chọn thỏa hiệp thì sau này Vương quốc Hessen sẽ rất khó sống.

"Bá tước Niklas, xin hãy giữ bình tĩnh. Nếu quân đội có màn thể hiện tốt hơn một chút thì chúng ta đã có thể quyết đoán từ chối yêu cầu vô lý của kẻ địch rồi."

"Nhưng tình hình hiện giờ thì mọi người đã nhìn thấy rồi, quân đội Vương quốc dễ dàng bị sụp đổ trên chiến trường. Chưa đầy nửa tháng, đã mất thêm 2 tỉnh."

"Dựa theo tốc độ này, không đầy hai tháng nữa, chúng ta sẽ phải tham gia vào cuộc chiến bảo vệ vương đô."

"Vương quốc không sợ chiến tranh, nhưng hiện giờ Vương quốc còn có đội quân nào để dùng được không?"

Bá tước Baxter Rohm phản bác.

Chiến tranh cuối cùng vẫn phải dựa vào người để đánh. Quân chủ lực của Vương quốc đã bị Thạch Nhân tộc ngăn cản, đội quân ô hợp tạm thời chắp vá thì lại không thể ngăn cản được đại quân Tinh Linh.

Có thể nói, chiến tranh tiếp diễn thêm một ngày thì Vương quốc Hessen đều phải trả một cái giá rất đắt.

"Tộc Tinh Linh muốn đàm phán, chắc là sẽ không chỉ liên hệ với mỗi mình Vương quốc ta thôi, đúng không?"

"Xét từ ý đồ chiến lược của bọn chúng, chỉ có chúng ta đáp ứng thì cũng vô dụng, còn phải có sự hợp tác của các quốc gia khác ở trung bộ lục địa nữa, ít nhất cũng phải nhận được sự ủng hộ của Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn."

Công tước Milton bình tĩnh phân tích.

Ông ta ủng hộ đàm phán, nhưng nếu để cho dị tộc nối thành một mạch, một mình Vương quốc Hessen không thể gánh vác được.

"Tể tướng nói không sai, đổi chỗ là một chuyện lớn, Tộc Tinh Linh chắc chắn sẽ không chỉ tìm mỗi chúng ta."

"Ta đã mang theo mật thư tới đây rồi, nếu các vị có hứng thú thì có thể xem qua. Thậm chí Tinh Linh còn trực tiếp đe dọa trong thư rằng: ai phản đối đề nghị này thì sẽ tiêu diệt kẻ đó trước!"

Trong khi nói chuyện, Hầu tước Krasner lấy mật thư ra rồi truyền cho mọi người đọc. ...

Sau khi tận mắt nhìn thấy nội dung của bức mật thư, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi. Lúc này, mọi người mới hiểu được lý do tại sao Bộ trưởng Ngoại vụ lại muốn họ đích thân đọc thư mà không phải là trực tiếp thuật lại.

"Đổi chỗ" chỉ là một trong những điều kiện mà tộc Tinh Linh đưa ra, ngoài điều kiện không thể chấp nhận này ra, còn có một loạt các điều kiện bổ sung khác, bao gồm bồi thường chiến tranh, hạn chế quân bị, nới lỏng lệnh cấm vận thương mại vũ khí vv... Mỗi điều kiện đều là một sự sỉ nhục đối với Vương quốc.

Thường thì mọi người sẽ lập tức từ chối những yêu sách không thể chấp nhận này của Tộc Linh Linh.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược, quân địch ra giá càng cao thì mọi người lại càng do dự. Cũng hết cách rồi, Tộc Tinh Linh quá mạnh.

Nếu như từ chối, Vương quốc Hessen sẽ lập tức phải đối mặt với một cuộc chiến tranh diệt quốc. Chuyện này có liên quan đến sinh tử tồn vong của cả Vương quốc, liên quan đến vận mệnh của các gia tộc, không ai dám tùy tiện đưa ra quyết định.

"Nếu chúng ta trở thành mục tiêu tấn công trọng điểm của Tộc Tinh Linh, Vương quốc có thể kiên trì được bao lâu, có thể cầm cự được đến khi viện quân của Liên minh đến không?"

Alexander V hỏi với giọng điệu không chắc chắn.

Đại quân Tinh Linh đã phát động một đợt tấn công nhằm vào các quốc gia ở trung bộ đại lục, Vương quốc Hessen chỉ đang gánh chịu một phần tư hỏa lực mà tiền tuyến đã liên tục sụp đổ rồi.

Nếu quân địch điều chỉnh chiến lược tấn công, từ tấn công toàn diện chuyển sang tấn công trọng điểm, dồn toàn bộ binh lực vào Vương quốc Hessen, tình hình sẽ lập tức thay đổi.

"Bệ hạ, nếu như không bị Thạch Nhân tộc cầm chân, chúng ta có thể thử một chút."

"Nhưng tình hình hiện tại đã rất tồi tệ, ngay cả khi quân địch không tăng cường viện binh, sợ là Vương quốc cũng không cầm cự được bao lâu."

Câu trả lời của Bá tước Niklas đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của Alexander V, bầu không khí trong đại điện trở nên càng nặng nề hơn.

Theo như cấp độ thực lực được đại lục công nhận, thực lực của Tộc Tinh Linh ngang bằng với Giáo Đình và Vương quốc Frank.

Lúc đầu Đế quốc Thú Nhân cũng nằm trong nhóm này. Nhưng vì Thú Nhân quá hiếu thắng, sau khi chịu một trận đánh đập đã rơi xuống nhóm thứ hai.

Ở cấp độ này còn có Vương quốc Iberia, Vương quốc Dwarf, cùng với Vương quốc Alpha khi chưa bị tổn thương nguyên khí.

Vương quốc Hessen, thất đại Vương quốc nhân tộc khác cùng với một số thế lực dị tộc đều được xếp vào nhóm thứ ba.

Tất nhiên, bảng xếp hạng này chỉ dựa trên thành tích chiến đấu trong quá khứ và thực lực trên giấy của các quốc gia.

Trong cùng một nhóm, thực lực cũng có khác biệt rất lớn, đồng thời luôn thay đổi.

Ví dụ: Sau cuộc xâm lược trước đó của Thú Nhân, Vương quốc Alpha đã rơi xuống nhóm thứ ba, Vương quốc Warhammer thậm chí còn trượt xuống nhóm thứ tư.

Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat, và Vương quốc Ruthenia đang suy sụp, vì có quy mô lớn nên được tính vào nhóm thứ ba.

Nhưng về thực lực quân sự thì ba nước này đã sớm bị đá xuống dưới.

Tình cảnh của Vương quốc Hessen hiện giờ cũng đang rất lúng túng.

Chương 1302: Thực Nhân Ma Tộc

Xét về thành tích chiến đấu, họ không chỉ không thể sánh với nước láng giềng Vương quốc Alpha, mà thậm chí còn kém hơn cả các thế lực dị tộc trong cùng nhóm thứ ba.

Lấy Vương quốc Hessen làm ví dụ, trong cuộc tấn công Thạch Nhân tộc trước đây, họ mang theo một đám tiểu đệ đi đánh nhau loạn xạ, kết quả là thua nhiều thắng ít.

Những người biết rõ nội tình sẽ hiểu rõ đây là cơ hội để tiêu hao lực lượng của các nước phụ thuộc; những người không biết thì sẽ nghĩ rằng họ đang suy sụp.

Bây giờ lại bị liên quân dị tộc đánh một trận, thế giới bên ngoài lại càng nghi ngờ về thực lực của họ hơn. Thực ra, nguyên nhân mà Tộc Tinh Linh giở trò công phu sư tử ngoạm là vì màn thể hiện quá tệ của họ trên chiến trường.

Không tính đến việc các đội quân phụ thuộc cũng thể hiện không tốt, ngay cả mười quân đoàn chủ lực tham chiến cũng không lập được chiến tích như mong đợi.

Lý do là bị đồng đội làm vướng chân, nhưng loại lý do này chỉ có thể coi như là cái cớ cho sự thất bại, không thể làm cho kẻ thù thừa nhận thực lực của họ.

Sự tôn trọng chỉ được xây dựng trên thực lực, nếu biểu hiện trên chiến trường của họ tốt hơn một chút, Tộc Tinh Linh đã không đưa ra nhiều yêu cầu vô lý như vậy rồi.

"Bệ hạ, trước tiên hãy để Bộ Ngoại giao tiếp xúc với Tộc Tinh Linh trước đã. Nếu như có thể thương lượng thì tốt nhất, nếu không thì cũng có thể kéo dài một chút thời gian."

"Dù thế nào đi nữa, Vương quốc hiện giờ đã không thể liều lĩnh trở thành mục tiêu tấn công trọng điểm của đại quân dị tộc được."

"Nếu như có thể thương lượng, tốt nhất là nên hòa giải mối quan hệ, để cho Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn nhất trí với chúng ta về vấn đề này."

" Khi cần thiết, chúng ta có thể đâm thọt tin này cho Vương quốc Frank và Giáo Đình, hối thúc họ nhanh chóng phái binh chi viện!"

Tể tướng Công tước Milton nghiêm túc nói.

Tiếp nhận toàn bộ yêu cầu của quân địch là chuyện không thể nào, không ai dám ký một hiệp ước đánh mất chủ quyền quốc gia như thế này.

Từ chối thẳng thừng lại càng không được, vì làm vậy sẽ còn nghiêm trọng hơn việc đánh mất chủ quyền.

Trong bối cảnh này, việc kéo dài thời gian đàm phán đã trở thành lựa chọn tốt nhất.

Nếu như thật sự không giải quyết được, vậy thì kéo thêm đồng minh xuống nước. Một nhà không gánh nổi hậu quả trong việc thỏa hiệp chính trị với dị tội thì để một đống nhà cùng nhau gánh vác.

Còn về việc dùng sự thỏa hiệp với dị tộc làm thẻ đánh bạc để áp chế Giáo Đình và Vương quốc Frank xuất binh cứu viện, Công tước Milton không xem trọng chuyện này.

Rủi ro quá lớn, trong lúc gây áp lực như vậy cũng có khả năng đưa bản thân lên một con đường không lối về.

Dù gì thì thời đại cũng đã khác. Sau khi nhổ được cây đinh Bán thú nhân, Vương quốc Frank và Giáo Đình đang khôi phục nguyên khí hiện giờ đang mài đao xoèn xoẹt, định khuếch trương thế lực.

Đả kích dị tộc thì không nói, việc sáp nhập và thôn tính trong thế giới Nhân tộc cũng không phải là chuyện đơn giản. Nếu không có một cái cớ thích hợp thì các quốc gia sẽ có thể can thiệp bất cứ lúc nào.

Dùng việc thỏa hiệp với dị tộc làm đồng Chip để uy hiếp, khả năng cao là sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại. Không chừng chuyện mà Vương quốc Frank và Giáo Đình muốn nhìn thấy nhất hiện giờ chính là bọn họ thỏa hiệp với dị tộc.

Một khi bị chụp mũ "bán đứng lợi ích của Nhân tộc", Vương quốc Hessen có thể sẽ bị sụp đổ. Dù cho chuyện này đã trôi qua 8-10 năm thì người ta vẫn có thể lôi vết nhơ này ra.

Nếu như thật sự muốn thỏa hiệp với Tộc Tinh Linh thì phải học tập Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey, phải lén lút ký mật ước với Tinh Linh.

Vì bảo vệ mật ước này, hiện giờ ngày nào Công quốc Mosey cũng đánh trận giả với quân đội Tinh Linh, tranh đoạt thành thị ở vùng biên giới

Hai bên đã ước hẹn thời gian, thứ hai tư sáu sẽ do ngươi kiểm soát, còn ba năm bảy do ta khống chế.

Để chứng minh tình hình chiến đấu kịch liệt, Ma Tinh pháo thường xuyên vang lên không ngừng ở cả hai phe, trong phạm vi mấy chục dặm cũng có thể nghe được tiếng nổ lớn.

Vì làm cho hiệu quả càng thực tế hơn, thường xuyên có diễn viên diễn tử thi ra sân, người nào người nấy đều rất chuyên nghiệp.

"Vậy cứ làm theo lời mà Tể tướng nói đi!"

Alexander V khổ sở nói.

Hùng tâm tráng chí trước cuộc chiến đều đã hóa thành bọt nước. Hiện tại trong đầu ông ta chỉ có một ý nghĩ —— "Cải cách".

Thực ra trong trăm năm gần đây, tam đại Vương quốc mạnh nhất của nhân tộc đều từng xảy ra cải cách chính trị.

Nguyên nhân mà Vương quốc Hessen không cùng tiến là vì: cho dù là cải cách mà Charles I đang tiến hành ở Vương quốc Frank hay cuộc chiến tranh diễn ra trong Vương quốc Iberia, trong quá trình cải cách đều giết rất nhiều người.

Quốc gia duy nhất thành công trong việc cải cách chính là Vương quốc Alpha, nơi mà đồ đao của thú nhân luôn chực chờ trên cổ của mọi người, nên không có thời gian để nội chiến.

Cuộc cải cách của Công quốc Mosey thành công cũng là do bị thú nhân bao vây vương đô, bị ép phải thực hiện cải cách nội bộ.

Đây là những trường hợp cải cách thành công, nhưng đa số cuộc cải cách đều kết thúc bằng thất bại.

Ba Vương quốc suy sụp đều vì thất bại trong cuộc cải cách nội bộ, bị tập đoàn lợi ích phản công, làm cho quyền uy của chính phủ Trung ương bị hao tổn, nhanh chóng suy giảm. ...

"Ngu xuẩn, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau ném đá đi!"

"Chẳng lẽ còn phải đợi địch nhân..."

Tên sĩ quan Thực Nhân Ma còn chưa kịp nói hết lời thì những binh sĩ trước mặt đã ngã xuống đất. Sau khi kiểm tra, ánh mắt của tên sĩ quan sĩ Thực Nhân Ma lộ ra vẻ dễ chịu.

Chẳng biết từ lúc nào mà những gã binh sĩ này đã bị trúng tên, vừa rồi bọn chúng vốn dựa và ý chí mạnh mẽ để tiếp tục chiến đấu, nhưng hiện giờ chúng đã không thể chịu được nữa.

Chương 1303: Chiến Thắng

Những cảnh tượng tương tự thường xuyên phát sinh trên chiến trường mỗi ngày. Nhân tộc có thể chấp nhận sự tồn tại của những dị tộc khác, nhưng lại không thể bỏ qua cho Thực Nhân Ma.

Chỉ cần nhìn vào cái tên "Bộ tộc ăn thịt người (thực nhân tộc)" cũng biết là bọn chúng gây thù chuốc oán nhiều cỡ nào rồi. Để thể hiện mối thú không chết không thôi này, Nhân tộc thậm chí còn bỏ thêm một chữ "Ma" vào trong tên của chúng.

Chuyện này không liên quan gì đến khí phách, mà chỉ là một cuộc chiến sinh tồn. Thực Nhân Ma muốn mở thiên phú tu luyện thì phải thôn phệ huyết nhục của loài người; Để tu luyện ma pháp thì phải thôn phệ linh hồn của nhân loại.

Thực Nhân Ma chính là thiên địch của nhân loại, nếu để cho bọn chúng tồn tại thì sẽ là một sự sỉ nhục của toàn bộ nhân tộc.

Nếu nhân tộc đã trở thành bá chủ đại lục thì Thực Nhân Tộc đương nhiên là phải bị đòn. Chiến tranh đại lục nổ ra cũng có nghĩa là thời khắc tận thế của chúng đã đến.

Vương quốc Iberia dẫn theo một đám tiểu đệ phát động một cuộc chiến tranh tàn khốc nhất đối với Thực Nhân Ma. Câu khẩu hiệu mà bọn họ dùng là "Để dọn sạch rác rưởi trên đại lục, diệt tuyệt thực nhân ma tộc".

Có đầu hàng hay không cũng không quan trọng, bọn họ chỉ muốn giết chết toàn bộ Thực Nhân Ma, ngay cả khi Thực Nhân tộc đã luôn miệng đảm bảo rằng: chúng không ăn thịt người, không nuốt linh hồn của con người, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Đã là mối đe dọa tiềm ẩn thì nhất định phải bị tiêu diệt sạch sẽ. Liên minh Nhân tộc đã hạ lệnh diệt tộc, bất cứ ai dám nương tay với bọn chúng thì sẽ bị xử theo tội phản tộc.

Dưới áp lực lớn, tất có phản phệ.

Thực Nhân Ma bị dồn đến tình thế tuyệt vọng chỉ có thể tự vệ bằng cách đối kháng đến cùng với Nhân tộc. Hai bên đều đang chiến đấu cho chủng tộc của mình, không phân biệt đúng sai.

"Điều chỉnh góc độ của Ma Tinh pháo, nhắm vào nội thành."

"Ma pháp nỏ, đồng thời bắn!"...

Khoa học kỹ thuật Ma pháp đã thay đổi hình thức chiến tranh, dựa vào sự áp đảo của hỏa lực tầm xa, tổn thất của phe công thành còn ít hơn cả phe phòng thủ.

Đương nhiên, trong này cũng có một nguyên nhân rất quan trọng chính là Nhân tộc thế lớn, Thực Nhân Ma muốn có được huyết nhục và linh hồn của Nhân tộc là vô cùng khó khăn.

Rất nhiều Thực Nhân Ma từ khi ra đời đến lúc tử vong đều không có cơ hội mở thiên phú tu luyện, chỉ có thể sống ở đáy xã hội trong Thực Nhân Tộc.

"Ầm ầm, ầm ầm..."

Tiếng nổ qua đi, tường thành không chịu nổi sức công phá cuối cùng cũng ngã xuống. Vô số Thực Nhân Ma bị mai táng dưới loạn thạch.

Nền văn minh của Thực Nhân Ma tộc vẫn đang ở trong thời đại bộ lạc, nguyên nhân mà bọn chúng có thể xây dựng được một tòa Vương thành nguy nga này là do có sự giúp đỡ to lớn từ Liên minh Dị tộc.

Tiếc là toà Vương Thành này không mang lại sự huy hoàng cho Thực Nhân Ma tộc, mà ngược lại, mười năm sau khi xây thành, bọn chúng phải nghênh đón một tai hoạ ngập đầu.

Vô số binh sĩ Nhân tộc từ lỗ hổng xông vào trong thành, quyết chiến với những binh sĩ Thực Nhân Ma đang thủ thành. Ở phía sau bọn họ còn có vô số quân đội Nhân tộc đang không ngừng tràn vào trong thành.

Các binh sĩ Thực Nhân Ma vội vàng tập hợp lại đã nhanh chóng bị quân đội Nhân tộc đánh tan rồi ngã xuống vũng máu.

Mỗi một con đường, mỗi một con ngõ nhỏ, mỗi một công trình kiến trúc đều trở thành chiến trường giao tranh kịch liệt của hai bên.

Cuộc chiến tiếp diễn đến ngày thứ mười bảy sau khi thành bị phá, quân phòng thủ của Thực Nhân Ma đã bị tiêu diệt hoàn toàn, cuộc chiến này mới hạ màn kết thúc.

Sau cuộc chiến, trong vương thành của Thực Nhân Ma đều tràn đầy tay cụt chân cụt. Trong tất cả các cuộc chiến tranh đại lục đang diễn ra, không có cuộc chiến nào có tình hình chiến đấu kịch liệt ở đây, quả thực là một cái cối xay thịt.

Khi nhận được chiến báo, Quốc vương Bordeaux VIII đều phải trầm mặc. Tin thắng lợi này quá nặng nề, một toà vương thành của Thực Nhân Ma mà đã thôn phệ sinh mệnh của 800. 000 người.

May mà Thực Nhân Ma chỉ có một toà Vương Thành, nếu như có thêm vài tòa thành thì trận này không có cách nào đánh.

Mặc dù đại bộ phận thương vong đều là người của đám tiểu đệ, nhưng từ khi chiến tranh nổ ra đến giờ, Vương quốc Iberia đã bị tổn thấy khoảng bốn mươi vạn binh lực.

Không phải chỉ cần công chiếm một toà Vương Thành là sẽ tiêu diệt được một chủng tộc có mối thù không chết không thôi, mà còn có nhiều cuộc chiến sau đó nữa.

Một trận thắng có tổn thất nặng nề thì cũng là thắng. Đối với toàn bộ chiến tranh đại lục mà nói, chiến thắng là một tin tức làm cho lòng người phấn chấn.

Các quốc gia khác không quan tâm đến việc Vương quốc Iberia có thương vong cỡ nào, bọn họ chỉ cần biết Nhân tộc đã thắng là được. Chiến trường chính giành được thắng lợi, cuộc chiến dọn dẹp sau này có thể từ từ mài chết đối thủ.

Nếu sợ phiền phức thì có thể mướn lính đánh thuê và đội bắt nô lệ. Đây đều là những đội ngũ chuyên nghiệp, trình độ dọn dẹp của những đội nhóm này còn tốt hơn cả quân chính quy.

Sau khi Thực Nhân Ma Vương Thành thất thủ, Nhân tộc liền giành được chiến thắng tuyệt đối ở Nam đại lục, quốc gia dị tộc còn lại chỉ có Vương quốc Dwarf nữa thôi.

Nhưng xét về mặt địa lý thì hầu hết lãnh thổ của Vương quốc Dwarf đều nằm ở trung bộ đại lục, nhưng thế lực đang giao chiến với bọn chúng là Giáo Đình lại được ngoại giới thừa nhận là thế lực ở nam đại lục.

Tin tức tốt truyền ra đã trực tiếp kích thích đến các đại chiến trường trên đại lục. Ở đại thảo nguyên xa xôi, sau khi nhận được tin tức, Hudson cũng nở nụ cười.

Cuối cùng thì Vương quốc Iberia đã gặm được khúc xương cứng mang tên Thực Nhân Ma này, xác suất để Nhân tộc giành được thắng trong cuộc chiến tranh đại lục này lại tăng lên.

Chương 1304: Bộ Lạc Behemoth

Thực lực của hai bên một tăng một giảm, hiện giờ đến phiên Liên minh Dị tộc nhức đầu. Hudson rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của ba vị Nữ vương Tinh Linh khi nhận được tin tức này.

Tộc Tinh Linh vẫn luôn không quan tâm đến chiến tranh, vất vả lắm mới tham gia một cuộc chiến tranh đại lục, vậy mà thế cục lại có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Sau Giáo Đình và Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia cũng xuất một phần lực lượng, quân chủ lực của liên quân đại lục đã đủ rồi.

Có lẽ hiện giờ Tộc Tinh Linh đã bắt đầu suy tính xem nên kết thúc cuộc chiến này như thế nào.

Hoặc là thừa thế xông lên hủy diệt các quốc gia ở trung bộ đại lục, đặt cược toàn bộ đồng Chip, đánh một trận với nhân tộc để quyết định vị trí bá chủ đại lục; Hoặc là tìm cơ hội kết thúc chiến tranh.

Đế quốc Thú Nhân cũng đang gặp phải những chuyện phiền não này. Một khi Nhân tộc đại hoạch toàn thắng, bọn chúng còn có thể sống thoải mái được sao?

"Truyền lệnh xuống, để đội trinh sát thiết lập phong hỏa đài ở vị trí ngược với hướng tiến lên của đại quân, đợi mệnh lệnh của ta."

"Tiêu chuẩn cụ thể có thể tham chiếu Phong Hỏa đài mà quân địch đã dựng, đừng có làm tốt quá."

Hudson không yên lòng dặn dò.

Tín hiệu khói cũng có phân chia đẳng cấp, Phong Hỏa đài mà Đế quốc Thú Nhân xây dựng chính là loại có cấp bậc thấp nhất.

Trong những cuộc chiến trước đó, Hudson còn thấy binh sĩ thú nhân dùng sai vật liệu, vốn định tạo ra sương mù, nhưng kết quả lại biến thành một ngọn lửa cháy hừng hực.

Đều là đưa tin, nhưng khói đặc có thể phát hiện được khoảng cách mấy chục dặm, còn ngọn lửa chỉ có thể truyền xa nhất là vài dặm.

Tuy rằng là một nước cờ thừa thãi, nhưng không cần dùng đến là tốt nhất.

Trực giác nói cho hắn biết, con đường về nước sau đó sẽ không yên bình. Thế cục áp bách đã gia tăng áp lực lên Đế quốc Thú Nhân, bọn chúng chắc chắn sẽ triển khai hành động.

Thế cục đại lục đang dần bất lợi với Liên minh Dị tộc, nhưng chỉ cần có thể đánh tan Vương quốc Alpha, bọn chúng liền đều có thể nghịch chuyển tình thế.

Một bên chiếm cứ Bắc đại lục, một bên chiếm cứ nam đại lục, trung bộ đại lục sẽ trở thành nơi tranh đoạt của hai phe, rất dễ hình thành cách cục nam bắc đối lập. ...

"Nguyên soái, có một bộ lạc lớn của tộc Behemoth đang di chuyển ở hướng tây nam ngoài năm mươi dặm."

Hudson hơi sững sờ khi nhận được tin tức này.

Tộc Behemoth có nhân khẩu thưa thớt, bộ lạc lớn càng là lác đác không có mấy. Muốn gặp được bọn chúng trên đại thảo nguyên mênh mông này chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Quân viễn chinh đã đổ bộ lên đại thảo nguyên lâu như vậy rồi, số bộ lạc thú nhân bị bọn hắn phá hủy đã lên đến ba chữ số, nhưng lại chưa từng gặp được một bộ lạc nào của Behemoth, chứ càng đừng nói đến một bộ lạc lớn của Behemoth.

Đến mức mà Hudson còn cho rằng bộ lạc Behemoth còn ở tại Khâu Lâm sơn, chưa trở về đại thảo nguyên.

"Dụ địch" là chuyện một thể nào. Trừ phi đầu của Behemoth hoàng bị nước vào mới nghĩ đến việc dùng một bộ lạc Behemoth với hơn vạn nhân khẩu làm mồi câu, .

"Truyền lệnh xuống, lập tức nấu cơm, sau hai giờ nữa, đại quân sẽ xuất chinh thôn tính bộ lạc Behemoth này!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Miếng thịt đã dâng tới tận miệng rồi, ngu sao mà không ăn. Tộc Behemoth hiện giờ vốn đang ở thế yếu, nếu như lại bị tổn thất hơn vạn nhân khẩu thì sẽ trở nên càng yếu hơn.

Trong Đế quốc Thú Nhân mạnh được yếu thua này, những chủng tộc bị mất cân bằng về thực lực trong một thời gian dài thì sẽ không tránh khỏi việc bị thăm dò.

Hudson cũng đã từng nghiên cứu về hệ thống thể chế trong Đế quốc Thú Nhân. Khi một Hoàng tộc bị suy bại, phần quyền lực bị bỏ trống sẽ không thể được lấp đầy trong thời gian ngắn.

Ngoài thực lực mạnh mẽ của bản thân ra, một trong những nguyên nhân quan trọng nhất mà Ngũ đại Hoàng tộc có thể áp chế vô số các chủng tộc phụ thuộc chính là "Tâm lý ưu thế" .

Trong những năm tháng quá khứ, Đế quốc Thú Nhân luôn được thống trị bởi Ngũ đại Hoàng tộc, nguyên nhân phát sinh các cuộc xung đột nội bộ thường là do bọn chúng tự đấu đá với nhau, tất cả mọi người đều đã quen với hình thức này.

Nhưng một khi có Hoàng tộc suy bại, thói quen nhận biết của mọi người sẽ phát sinh biến hóa. Những chủng tộc có thực lực bên dưới sẽ sinh ra ý nghĩ muốn leo lên nắm quyền. ...

Ở cách đó một trăm năm mươi dặm, vẻ mặt của Công tước Daniel, người vẫn luôn truy tìm tung tích của quân đoàn viễn chinh, đang âm trầm đáng sợ.

Ngay cả trong hang ổ của mình mà cũng không thể kịp thời khóa chặt vị trí của quân đoàn viễn chinh, nếu là lúc trước, chuyện này hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Trong quá khứ, chỉ cần quân đội nhân tộc dám đột nhập vào đại thảo nguyên thì sẽ bị các bộ lạc thú nhân ở gần đó nhanh chóng tiêu diệt.

Chuyện xảy ra trước mắt đã trực tiếp thể hiện sự kiểm soát lỏng lẻo của Đế quốc Thú Nhân đối với đại thảo nguyên.

Từ khi bắt đầu cuộc vây quét đến giờ, quân đội trong tay Công tước Daniel đã từ năm vạn bành trướng đến hai mươi vạn. Nhưng nếu không thể kịp thời xác định được vị trí chính xác của quân địch thì dù có nhiều binh lực hơn nữa cũng là uổng công.

Thời gian trôi qua, áp lực mà Công tước Daniel phải gánh chịu cũng càng lúc càng lớn.

Vây bắt hơn một tháng những vẫn thất bại, những sự hoài nghi trong quân đội cũng dần nhiều hơn. May mà quân địch là Hudson, một kẻ có hung danh hiển hách, nếu không thì toàn bộ ĐẾ quốc đều đang hoài nghi năng lực của gã ta rồi.

Có đôi khi việc binh nhiều tướng mạnh cũng là một gánh nặng. Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã không còn ở trong thời kỳ đỉnh phong nữa, không thể nào nuôi nổi hai mươi vạn kỵ binh.

Trong số hai mươi vạn đại quân này, chỉ có mười vạn kỵ binh, trong đó có năm vạn là do Daniel mang về, phần còn lại đều là bộ binh.

Chương 1305: Bộ Lạc Behemoth (2)

Trên đại thảo nguyên mênh mông rộng lớn, dùng bộ binh vây quét kỵ binh là chuyện vô cùng không đáng tin cậy.

Nhưng vẫn xảy ra cảnh tượng trước mắt, không phải là do thú nhân bị ngu, mà vì có quá nhiều bộ lạc bị tổn thất nặng nề, nên đã không thể gom đủ số lượng kỵ binh như trong nhiệm vụ chinh chiêu nữa.

Thực ra, việc các bộ lạc phái ra năm vạn kỵ binh cũng chỉ là đang thiếp vàng lên mặt mình, bởi vì những kỵ binh này chỉ khác bộ binh ở chỗ có thêm tọa kỵ.

Đây là họa do cuộc chiến trước đó gây ra. Sau khi bị đại quân nhân tộc đuổi vào thâm sơn cùng cốc, không có cỏ xanh và nước sạch, thú nhân chỉ đành cắt giảm số lượng gia súc.

Khi đại quân Thú nhân đánh ngược trở lại, bọn chúng mới bắt đầu mở rộng quy mô chăn nuôi gia súc, nhưng chuyện này cần có thời gian lắng đọng.

Những loại chiến thú vớ va vớ vẩn vốn không thể được dùng làm tọa kỵ thì nay cũng bị lôi ra góp cho đủ số.

Chất lượng kỵ binh kém, chất lượng bộ binh càng kém. Lực lượng tinh nhuệ ít ỏi đều đã bị chiêu ra tiền tuyến, những kẻ ở lại hoặc là tuổi già, hoặc là còn quá trẻ.

Đến mức mà Daniel muốn giải tán đội quân này, chỉ muốn mang theo năm vạn kỵ binh truy bắt quân địch. Nhưng trong thâm tâm có một giọng nói đang nói cho hắn biết là không thể làm vậy.

50. 000 kỵ binh thú nhân VS 35. 000 kỵ binh nhân tộc, thoạt nhìn là thú nhân chiếm cứ ưu thế, nhưng quân địch chính là đội quân siêu cấp tinh nhuệ có thể đánh tàn phế cả Liên minh Thượng Cổ Dị tộc.

Lỡ như bị quân địch tiến công ngược lại thì sẽ rất xấu hổ. Một khi chiến bại, Đế quốc Thú Nhân sẽ trở nên càng bị động hơn về mặt chiến lược.

"Nguyên soái, phía tây có khói đặc dâng lên!"

Lời nhắc của quan quân cận vệ đã kéo Daniel từ trong cơn trầm tư về lại hiện thực.

"Truyền lệnh xuống, phái mười tên Người Ưng ra ngoài điều tra, từ các hướng khác nhau bay về phía tây xem thử đã xảy ra chuyện gì."

"Thông báo cho đội kỵ binh chuẩn bị sẵn sàng xuất phát!"

Daniel quyết đoán hạ lệnh.

Từ khi hai bên rút ngắn khoảng cách, binh sĩ điều tra đã trở thành nghề nghiệp nguy hiểm nhất. Không phát hiện được tung tích của quân địch thì còn tốt, nhưng một khi phát hiện, có rất ít Người Ưng có thể còn sống quay về.

Những nhiệm vụ vốn chỉ cần 2-3 tên Người Ưng là có thể hoàn thành thì bây giờ lại cần ít nhất mười mấy tên Người Ưng đồng thời hành động mới có cơ hội truyền lại tin tức.

Xác suất này chủ yếu phải xem tâm trạng của Maxim và Belersden. Nếu như hai vị Thánh Vực này xuất thủ, tiêu diệt toàn bộ là chuyện dễ như bỡn.

Nhưng xác suất mà hai bên gặp mặt trực tiếp cũng không cao, nhiều khi quân viễn chinh còn hoạt động riêng lẻ, chỉ cần tránh được sự truy sát của kỵ binh Griffin Dragon là đủ.

Dù có phát hiện ra vị trí thì tin tức này cũng đã lạc hậu. Quân đoàn viễn chinh liên tục di chuyển trên đại thảo nguyên, rất ít khi dừng lại ở cùng một khu vực quá hai ngày. ...

Trên tầng mây, Hudson nhìn xuống cảnh tượng chém giết bên dưới, trong lòng không có chút gợn sóng nào.

Từ khi chỉ huy kỵ binh, hắn liền bắt đầu thích loại tập kích dã chiến này. Nếu như nghiên cứu tỉ mỉ những trận chiến của quân viễn chinh trên thảo nguyên thì sẽ phát hiện, chỉ cần có bộ lạc thú nhân đang di chuyển thì bọn hắn nhất định sẽ nhào tới.

Nếu như bộ lạc thú nhân đang đóng quân ở khu vực hiểm yếu, lại có công sự phòng ngự hoàn thiện, quân viễn chinh thường sẽ lựa chọn trực tiếp rời đi.

Tiếc là trên đại thảo nguyên thú nhân lại không có nhiều những khu vực hiểm yếu như thế này, đa phần đều là khu vực bình nguyên.

Dù có loại bảo địa thì các bộ lạc thú nhân mới vừa từ hậu phương di chuyển tới đây cũng không kịp xây dựng công sự phòng ngự, hoặc nói là không cần phải xây dựng công sự phòng ngự.

Ngay cả những bộ lạc thú nhân làm nông cũng không xây dựng thành lũy. Chỉ làm đại mấy cái hàng rào phòng ngự dã thú đã xem như là công sự phòng ngự.

Hình thức sản xuất đốt rẫy gieo hạt của thú nhân đều dựa vào ông trời để ăn cơm, trình độ sản xuất nông nghiệp kém hơn nhân loại rất nhiều.

Theo Hudson, việc nhân loại có thể lật tung sự thống trị của thú nhân, trở thành bá chủ đại lục mới, về bản chất là chiến thắng của một nền văn minh.

Năng lực sinh sản tốt + sức sản xuất đứng đầu thời đại đã khiến cho nhân loại chiếm được ưu thế trong cuộc cạnh tranh với dị tộc.

Nhìn cuộc giao phong bên dưới là biết, đối mặt với cuộc tấn công của kỵ binh nhânh tộc, rất nhiều thú nhân vẫn còn cầm theo gậy gỗ và gai xương để nghênh địch.

Trường mâu ở trên thảo nguyên được chia thành mâu xương và mâu sắt, mau xương chính là gắn thêm gai xương lên trên gậy gỗ, còn mâu sắt mới là trường mâu thông thường.

Có lẽ là vì tiết kiệm chi phí, nên đại đa số trường mâu mà thú nhân sử dụng đều sẽ có độ dài ngắn hơn một chút.

Ngay cả vũ khí tấn công mà cũng tiết kiệm như vậy, những trang bị khác như áo giáp thì càng không cần phải trông cậy vào. Có được một bộ giáp da đã xem như là có đãi ngộ của quân tinh nhuệ rồi.

Cuộc chiến này không hề sử dụng tên nỏ, hoàn toàn là cuộc va chạm giữa máu thịt. Quân Chủ lực của bộ lạc Behemoth không có ở đây, nên không đáng được quân viễn chinh sử dụng những mũi tên quý báu.

Ở trên đại thảo nguyên mênh mông này, đại quân không có cách nào nhận được tiếp tế, những loại vũ khí có tính tiêu hao như mũi tên là dùng một mũi thì sẽ ít đi một mũi.

Một trong những nguyên nhân quan trọng nhất mà Hudson vội vàng mang quân đội trở về chính là vì quân giới tiêu hao quá nhiều. Những vũ khí dự phòng đã gần như bị tiêu hao hết, nếu như tiếp tục đánh tiếp thì sẽ không có cách nào đảm bảo rằng những binh sĩ bên dưới sẽ có đủ vũ khí.

Chương 1306: Đánh Tan

Tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng chém giết hòa lẫn vào nhau, giữa đất trời đều tràn ngập không khí bi thương .

"Nguyện thế gian không có chiến tranh!"

Hudson âm thầm lẩm bẩm một câu rồi buông dây cung trong tay ra, một tiếng "vèo" vang lên, mũi tên liền bay thẳng tới chỗ của một tên Linh mục Behemoth.

So với việc thi triển ma pháp thì vai diễn "Thần Cung kỵ sĩ" sẽ tiết kiệm tiền hơn, coi như rèn luyện cơ bắp một chút vậy.

Lần nào Hudson cũng chọn những nhân vật quan trọng của quân địch để ra tay, tiễn tiễn mất mạng, quả thực là một vị sát thần trên chiến trường.

Còn về Maxim và Belersden, với tư cách là cường giả Thánh Vực, bọn nó phải biết tự kiềm chế thân phận.

Thỉnh thoảng đánh lén một lần, đánh giết một vài kẻ ở ngoài rìa chiến trường, chỉ cần diệt khẩu kịp thời, không để tin tức bị truyền ra ngoài là được. Nếu như trận nào cũng ra tay chém giết thì thật sự là quá gây thù chuốc oán.

"Sưu, sưu, sưu..."

Những tên Linh mục Behemoth ngoi đầu lên đều bị trúng tên, chỉ có một lão già có thực lực mạnh mẽ, phát hiện ra chuyện không ổn từ trước đó mới may mắn tránh được vết thương trí mạng.

"Hèn hạ, trên tên có... độc..."

Vừa mới nói xong, lão già Behemoth đã ngã xuống đất bỏ mạng. Không phải là do độc phát quá nhanh, mà là bị kỵ binh nhân tộc ở lân cận chém chết.

Loại độc có thể làm cho một tên Linh mục lập tức mất mạng có giá không nhỏ trên đại lục Aslante, Hudson không phải Độc Sư chuyên nghiệp, nên đương nhiên là không thể chế ra được.

Nhưng không sao cả, là một gã Vong linh ma pháp sư, chỉ cần bỏ thêm những năng lượng mặt trái như thuật nguyền rủa lên đầu mũi tên thì cũng có thể phát huy ra tác dụng giống như bị trúng độc.

Chỉ trong nháy mắt, thi thể của lão già này đã từ từ bị phân hủy, khung xương cũng bắt đầu chuyển hóa thành sinh vật vong linh.

Đám người sớm đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, chuyển hóa những thú nhân đã chết thành vong linh chính là một mật ước công khai .

Hầu như toàn bộ Vong linh Ma đạo sư trong Vương quốc đều tới tham gia cuộc chiến này. Vì đánh cho Đế quốc Thú Nhân một đòn đau điếng người, đánh ra 20-30 năm hòa bình.

Nhưng khác với trong nhận biết của mọi người là, vì bị giới hạn bởi ma lực bản thân, các vong linh Ma pháp sư không thể chuyển hóa toàn bộ thi thể của thú nhân thành vong linh.

Hầu như sau mỗi cuộc chiến, Hudson đều sẽ tới hoàn thành "đại nghiệp chuyển hóa" mà bọn họ chừa lại. Nhưng hắn sẽ không nhận phần công lao này, mà sẽ nhường lại cho đám Vong linh ma pháp sư ở trong quân đội.

Bộ lạc Behemoth này vốn đang hoảng loạn, sau khi mất đi người chỉ huy liền trở nên càng hỗn loạn hơn. Ngay từ đầu thì cuộc chiến này đã nghiêng hoàn toàn về phía quân đoàn viễn chinh rồi. ...

"Nguyên soái, đã xác định được tin tức. Quân địch đang tấn công một bộ lạc lớn của Behemoth, trước mắt hai bên vẫn đang chém giết vô cùng kịch liệt!"

Sau khi nhận được tin tức, Công tước Daniel lập tức hạ lệnh mà không chút do dự: "Truyền lệnh xuống, toàn bộ kỵ binh xuất kích, cứu viện bộ lạc Behemoth!"

Những mệnh lệnh tương tự đã được Daniel phát ra không chỉ một lần. Tiếc rằng mỗi lần đến được chiến trường thì quân địch đã rời đi rồi.

Người bị tập kích lần này là bộ lạc Behemoth, Daniel chỉ hi vọng bọn chúng không phụ thanh danh Hoàng tộc, có thể cầm cự được lâu hơn một chút.

Khoảng cách một trăm năm mươi dặm đối với kỵ binh tinh nhuệ vốn chẳng mất nhiều thời gian. Cuộc chiến ở phía trước vẫn còn đang tiếp diễn, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để xuất kịch.

Đại quân một đường phi nước đại, trong lòng của Công tước Daniel đang cảm thấy rất kích động. Sự lợi hại của quân đoàn viễn chinh, ngoài sức chiến đấu ra chính là có tính cơ động cao.

Nếu như quân đoàn viễn chinh không cơ động, cho dù lấy mạng để đắp thì Daniel cũng sẽ mài chết bọn hắn.

"Tito tiên sinh, lát nữa cần nhờ đến các vị. Nếu như đoàn cung phụng có thể bắt giữ Hudson, các vị chính là đệ nhất công thần của Đế quốc!"

Nghe được lời này của chủ soái, Tito xiết chặt lông mày, suýt chút nữa đã bị ngã từ trên lưng Ma thú xuống đất.

Với tư cách là đoàn thể chịu trách nhiệm về thực lực quân sự của Đế quốc, đoàn cung phụng đương nhiên là có thủ đoạn chống lại cường giả Thánh Vực, nhưng "chống lại" và "bắt giữ" là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Lực lượng cấp cao của Đế quốc Thú Nhân đã bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến lần trước, nhân số của đoàn cung phụng đã bị giảm hơn phân nửa.

Vào thời kỳ bình thường, vì tranh đoạt tài nguyên, đương nhiên là phải ra sức chém gió, nhưng lão ta không ngờ là lại có người thật sự tin vào mấy lời nói gió bay này!

"Nguyên soái, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Quân địch được hai vị cường giả Thánh Vực bảo vệ, muốn..."

Không đợi Tito nói hết lời, Daniel đã cắt ngang: "Tiên sinh yên tâm, ta không phải là người kén chọn. Nếu như không thể bắt sống thì giết chết cũng được!"

Vẻ mặt chân thành của gã ta làm cho Tito nuốt hết những lời vừa định nói ra. Bị dồn đến góc tường rồi, tiếp đó lão ta chỉ có thể liều mạng.

Sau khi tính kế được đoàn cung phụng, trong lòng Daniel không có chút gợn sóng nào. Những lão già này ngày thường rất kiêu ngạo, ngay cả người cầm đầu như gã ta mà cũng chẳng thèm để vào mắt.

Hoàng đình lại không ngừng tạo áp lực cho Daniel, nên gã liền dứt khoát sử dụng đại pháp di dời mâu thuẫn. Nếu như có thể bắt được Hudson, vậy thì mọi người đều vui vẻ.

Nếu kế hoạch thất bại, gã ta cũng đã cố gắng hết sức rồi. Là do đoàn cung phụng vô dụng, nên không thể tính món nợ này lên người một kẻ cầm đầu như gã được.

Mười vạn kỵ binh đồng thời hành động, nhanh chóng chia làm hai đội, năm vạn tinh nhuệ chạy nhanh nhất đang lao thẳng ra tuyến đầu.

Năm vạn kỵ binh còn lại thì rất thú vị, ngoài một số ít quân tinh nhuệ có thể bám theo bước chạy của quân chủ lực ở phía trước, những binh sĩ còn lại liền bắt đầu bật mode tụt hậu.

Chương 1307: Chạm Mặt

Sự tụt hậu này không giống với việc bị tụt lại phía sau bình thường, bọn chúng dùng bộ lạc làm đơn vị, tạo thành một hệ thống bị tụt lại phía sau.

Nếu như quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra hướng di chuyển của tên binh sĩ này đã có dấu hiệu bị lệch.

Trên đường hành động, lệch một chút thôi là đã kém ngàn dặm rồi. Các quan quân không thể nào không biết được, nhưng bọn chúng vẫn làm.

Đều là bị ép phải như vậy. Dưới áp lực thống trị của Ngũ đại Hoàng tộc, nếu muốn sống lâu thì nhất định phải học được cách bảo toàn thực lực.

Bị ngộ nhận là "phế vật" cũng không sao, sợ nhất là bị Ngũ đại Hoàng tộc cho rằng bộ lạc mình có thực lực mạnh.

Những chủng tộc cố tình thể hiện thực lực ở trước mặt lão đại đúng là có thể đạt được lợi ích trong thời gian ngắn, nhưng bọn chúng cũng sẽ nhanh chóng được "trọng dụng", sau đó bị tổn thất nặng nề.

May mà Daniel không thấy được cảnh này, nếu không gã ta nhất định sẽ bị tức đến nổ tung. Xảy ra sai lầm trên đường hành quân dẫn đến việc tập hợp trễ là một chuyện rất tai hại. ...

Quân đoàn viễn chinh, sau khi bắn xong hai hộp tên, Hudson lại đạt được thành tựu Bách nhân trảm, và cũng mất đi động lực để tiếp tục ra tay.

"Nguyên soái, phía đông xuất hiện một lượng lớn kỵ binh của quân địch, bọn chúng đang nhanh chóng lao về phía chúng ta, khoảng cách không quá năm mươi dặm!"

Hudson nhướng mày khi nghe được tin tức này. Trong những ngày gần đây, quân địch cũng đang tiến bộ, tốc độ đuổi bắt càng lúc càng nhanh.

Hudson liếc mắt nhìn chiến trường đang dần đi đến hồi cuối rồi bình tĩnh hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, các quân đoàn phải kết thúc chiến đấu bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó lập tức phóng hỏa thiêu hủy kho lúa, giết chết gia súc!"

"Vong linh ma pháp sư lập tức xuất thủ chuyển hóa thi thể quân địch thành vong linh. Nếu như không kịp thời gian thì cũng làm cho những thi thể này bị dính độc vong linh!"

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức mang theo thi thể của quân ta di chuyển về phía nam."

Quân đoàn viễn chinh vừa trải qua một trận huyết chiến, đây không phải là lúc thích hợp để chiến đấu với quân chủ lực của phe địch, nên chỉ có thể bỏ qua cho lũ dư nghiệt Behemoth đang chạy trốn tứ phía. ...

"Nguyên soái, quân địch vừa mới rời đi, chúng ta có cần phải đuổi theo không?"

Nghe được câu hỏi này của thuộc hạ, Công tước Daniel chần chờ một chút. Liên tục mấy lần hành động đều vồ hụt, lần này cũng chỉ đuổi kịp bóng dáng của quân địch, đây có phải hay là âm mưu của quân địch hay không?

Nhưng gã ta cũng nhanh chóng bỏ đi suy nghĩ này. Muốn thi triển âm mưu quỷ kế thì cũng phải có không gian để phát huy mới được.

Chiến trường nằm trong Đế quốc Thú Nhân, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, quân địch chẳng có gì cả, dù muốn chơi phục kích thì quân đoàn viễn chinh cũng không có đủ binh lực.

"Để lại 5. 000 binh mã dọn dẹp vong linh, những người còn lại theo ta truy kích quân địch!"

Đại quân vừa định xuất phát, phía chân trời đột nhiên dâng lên một làn khói đặc, nhìn theo hướng khói đặc dâng lên, rõ ràng là tuyến đường mà bọn chúng vừa mới dùng để đến đây.

"Hỏng rồi, quân địch đang nhắm vào quân đoàn bộ binh ở phía sau nên mới cố ý dụ chúng ta tới đây!"

"Truyền lệnh xuống, toàn quân lập tức thay đổi phương hướng, trở về cứu viện quân đoàn bộ binh!"

Công tước Daniel vội vàng hạ lệnh với vẻ mặt hoảng hốt.

Quân đoàn bộ binh ở phía sau đều là một đám ô hợp được chắp vá tạm thời, sức chiến đấu kém xa quân đoàn kỵ binh, một khi bị quân địch tập kích, nghĩ cũng biết hậu quả như thế nào.

Nhưng mà, đám ô hợp cũng có giá trị của đám ô hợp. Mười vạn đại quân ở trên chiến trường, cho dù dùng làm pháo hôi thì cũng có thể phát huy được tác dụng không nhỏ.

Không thể bắt được quân địch ở ngay trên địa bàn của mình đã đủ mất mặt rồi. Nếu như lại bị quân địch nuốt hết mười vạn đại quân thì sẽ là một sự sỉ nhục của người làm thống soái như gã.

Thú nhân bình thường không biết rõ tình hình, nhưng Daniel lại biết rất rõ. Cảnh tượng tương tự cũng đã từng xảy ra trên Đại bình nguyên Warhammer rồi.

Liên quân Thượng Cổ Dị tộc cũng vì thiếu kinh nghiệm ứng phó nên mới trúng phải gian kế của quân địch rồi bại trận. ...

Trên đám mây, Hudson đã quen chuyện cưỡi rồng thay cho đi bộ rồi, nhưng hắn vẫn chưa thích ứng được với tốc độ cao này.

"Hudson, người của ngươi sắp sửa chạm mặt với quân địch rồi."

Maxim cười trên nỗi đau của người khác nói.

Từ xưa tới nay, Hudson đều đóng vai tính toán không bỏ sót trên chiến trường, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống hắn phán đoán sai lầm.

Nhìn theo hướng mà Maxim đang chỉ, Hudson chẳng thấy gì cả. Rõ ràng là mắt người và mắt rồng không có cùng đẳng cấp.

"Qua đó xem thử đi!"

Hudson lập tức phân phó nói.

Tuyến đường hành quân này là do hắn vừa mới chọn, vì mê hoặc địch nhân, hắn còn thay đổi hướng di chuyển vào giữa chừng. Quân địch không thể nào xác định lộ tuyến của bọn hắn rồi tiến hành mai phục ở nửa đường được.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã xuất hiện ở trên đầu của quân địch, và cũng thở dài một hơi.

Mặc dù số lượng kỵ binh ở bên dưới cũng không ít, nhưng muốn đối phó với quân đoàn viễn chinh thì còn chưa đủ sức.

Xét theo tuyến đường hành quân thì chắc là vì nhìn thấy khói đặc nên lũ thú nhân này này mới chạy tới chi viện.

Dựa theo tình báo trước đó, ngoài đại quân do Daniel thống lĩnh ra, ở gần đây sẽ không có đội kỵ binh nào khác.

Hudson không biết tại sao quân địch lại chia binh ra, và hắn cũng lười suy nghĩ. Với thực lực của quân đoàn viễn chinh, muốn đánh quân địch trước mắt cũng không phải chuyện khó.

Vấn đề duy nhất là sau khi đánh xong thì sẽ không có cơ hội trở về quét sạch quân đoàn bộ binh của phe địch nữa.

Chiến tranh là đánh bất ngờ, nếu như quân địch có sự chuẩn bị, Hudson sẽ không dám cường công.

Không phải là đánh không thắng, mà vì dùng quân tinh nhuệ để đổi lấy quân pháo hôi là không đáng.

Chương 1308: Khói Đặc

Nguyên nhân mà hắn phát động chiến dịch lần này là vì điều động quân địch, mê hoặc ánh mắt của địch nhân, để bọn chúng đưa ra phán đoán sai lầm về mặt chiến lược, tạo cơ hội cho quân viễn chinh rút lui khỏi đại thảo nguyên.

Không cần Hudson chỉ huy, chỉ qua một lát thì hai nhánh quân đã chạm mặt nhau trên đại thảo nguyên. Cừu nhân gặp nhau, hết sức đỏ mắt, hai bên lập tức lao vào chém giết.

Quân đoàn viễn chinh thì không sao, nhưng thú nhân thì khổ rồi. Lúc đầu bọn chúng vốn đã có ý định lười biếng, cho nên mới cố tình đi chệch đường, nhưng không ngờ là sẽ chạm mặt với quân đoàn viễn chinh.

Dưới những ánh mắt nhìn chằm chằm của đám thuộc hạ, các quan quân không thể nào hạ lệnh rời đi được. Việc đi chệch lộ tuyến rồi tới địch muộn hơn mấy giờ thì còn có thể giải thích là ngoài ý muốn.

Nhưng khi chạm mặt trực diện với quân địch, nếu như không đánh tới một trận thì sẽ rất khó giải thích với chủ soái.

Vừa mới giao phong, kỵ binh Ma thú đã lao vào bên trong trận hình của bọn chúng, làm rối loạn trận hình.

Nói cho đúng thì những kỵ binh thú nhân này vốn không có trận hình gì. Cái gọi là phối hợp cũng chỉ giới hạn trong các kỵ binh cùng bộ lạc.

Vượt qua giới hạn này thì khỏi bàn. Mọi người vốn không quen không biết, nguyên nhân mà bọn chúng tập trung lại với nhau là bởi vì lệnh điều động của Đế quốc.

Sự mâu thuẫn giữa các bộ lạc còn thâm hậu hơn cả tình hữu nghị. Bởi vì tài nguyên, các bộ lạc ở lân cận thường xuyên xảy ra xung đột.

Tinh nhuệ vs pháo hôi, từ khi cuộc chiến này diễn ra, quân đoàn viễn chinh đã chiếm thế thượng phong. Vô số kỵ binh thú nhân còn chưa kịp thích ứng thì đã bị giết chết.

Cảnh tượng thảm thiết này làm cho đám tù trưởng thú nhân âm thầm kêu khổ. Bây giờ bọn họ chỉ mong là viện binh đến sớm một chút, để cho lũ địch nhân ở trước mặt này biết rõ thú nhân cũng không phải dễ trêu.

Mười mấy tên Người Ưng vừa mới lên không trung liền rơi xuống đất. Còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì đã được đưa đi gặp Thú Thần rồi.

Những Người Ưng còn lại thấy vậy liền lập tức choáng váng. Là thành viên Hoàng tộc, nguyên nhân mà bọn chúng đi theo những chủng tộc phụ thuộc này chỉ vì thuận tiện cho việc truyền tin, mà không phải đến để nộp mạng.

Ngày mà quân đoàn viễn chinh tiến vào đại thảo nguyên cũng chính là ngày Tộc Người Ưng gặp đại nạn. Dù là ra ngoài điều tra hay là đưa tin tình báo cũng đều biến thành công việc có mức độ nguy hiểm cao.

Còn chưa đến hai tháng mà đã có gần 1. 000 tên Người Ưng bất hạnh bỏ mình trong quá trình chấp hành nhiệm vụ.

Vì bảo vệ mạng nhỏ của mình, các binh sĩ Người Ưng cũng đã rút ra được bài học, chỉ cần không phải nhiệm vụ không thể từ chối, những nhiệm vụ còn lại, có thể không làm thì không cần phải làm.

Một trong những nguyên nhân rất lớn khiến cho thú nhân thường xuyên mất dấu của quân đoàn viễn chinh chính là vì những binh sĩ Người Ưng này không chịu làm việc.

Không chỉ binh lính bình thường có thương vong thảm trọng, mà ngay cả hai vị cường giả Người Ưng cấp 8 cũng bị mất mạng trong quá trình chấp hành nhiệm vụ.

"Đoàn trưởng Laimel, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chóng phái người đi cầu viện đi!"

Gã tù trưởng Người Hổ giận dữ hét lớn.

Nếu là trước kia, ông ta tuyệt đối không dám ăn nói như vậy với các thành viên Hoàng tộc, nhưng thời đại bây giờ đã khác rồi.

Sau khi liên tục bị đả kích, thực lực của Ngũ đại Hoàng tộc đã giảm mạnh, rất khó có thể tiếp tục duy trì sự thống trị đối với các chủng tộc phụ thuộc bên dưới.

Vì đối kháng đại địch nhân tộc, Ngũ đại Hoàng tộc không thể không lôi kéo các phe phái có thực lực trong Đế quốc, một vài chủng tộc có thực lực khá mạnh cũng dần có được quyền nói chuyện nhất định.

"Tốc độ của chúng ta có nhanh cỡ nào cũng không nhanh bằng khói đặc được. Ta biết rõ các ngươi không có khói đặc, tùy tiện chế tạo một chút sương mù truyền tin tức đi được rồi."

"Xét về mặt khoảng cách thì lộ tuyến của các ngươi cũng chỉ chệch mấy chục dặm thôi, có lẽ hiện giờ bên phía Nguyên soái Daniel cũng đã nhận được tin tức rồi."

Laimel tức giận nói.

Cuối cùng cũng tìm được một cái cớ để cho qua chuyện này. Lính liên lạc không dễ làm, nếu biết trước là sẽ nguy hiểm như vậy, Laimel đã ở lại tiền tuyến rồi.

Lúc xuất phát còn đầy đủ biên chế, hiện giờ đã bị tổn thất một phần ba binh lực, sĩ khí quân tâm sớm đã không còn.

Lần này bộ lạc của mình đã bị tổn thất nặng nề, nếu như tiếp tục bị tổn thất nữa, sợ là sẽ không thoát khỏi vận mệnh bị thôn tính sau cuộc chiến.

Trong Đế quốc Thú Nhân, những bộ lạc bị mất đi một lượng lớn thanh niên trai tráng sẽ không có tư cách tiếp tục tồn tại. Một khi bị bộ lạc khác chiếm đoạt, kết cục tốt nhất của những người nắm như bọn họ chính là trở thành nhân vật râu ria.

Nếu không phải như vậy, Laimel cũng sẽ không phối hợp với chủng tộc phụ thuộc này rồi. Là thành viên trong Ngũ đại Hoàng tộc, ngoài việc đóng vai lính liên lạc ra, bọn chúng còn là "Giám quân" mà Đế quốc phái tới.

Gã tù trưởng Người Hổ đã kịp phản ứng, cũng không còn tâm tư để ý tới lời đe dọa mờ mịt của Laimel nữa, mà vội vàng lao tới chỗ tên hộ vệ gần nhất rồi ra lệnh: "Mấy người các ngươi tranh thủ thời gian tìm thứ gì đó chế tạo sương mù đi, nhất định phải nhanh lên!"...

Cách đó 80 dặm, Daniel đang mang theo đại quân vội vàng trở về, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói của một tên vệ binh.

"Nguyên soái, có khói đặc!"

Daniel vội vàng dừng tọa kỵ lại, quay đầu nhìn bốn phía chung quanh rồi trợn tròn mắt. Bốn phương tám hướng đều có khói đặc, chỉ chính số mà gã ta nhìn thấy thôi cũng đã có hơn 10 lần rồi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Daniel liền biết là mọi chuyện đã trở nên tệ hơn. Quân địch không thể nào chia binh ra nhiều đường để tấn công được, xung quanh đây cũng không có nhiều bộ lạc thú nhân như vậy.

Chương 1309: Quân Hồn

Khả năng cao là quân địch đã ý thức được mối đe dọa từ khói đặt nên mới chơi trò vàng thau lẫn lộn, định dùng cách này để đánh lạc hướng.

Thật đáng tiếc, biết cũng chẳng có ý nghĩa gì. Trong tình huống khói đặc dày đặc như thế này, không ai có thể phán đoán được đâu mới là hướng tấn công thực sự của quân địch.

Cũng không thể nào chia binh đồng thời tiếp viện nhiều phương hướng được?

"Truyền lệnh xuống, đại quân ngừng lại nghỉ ngơi tại chỗ."

"Ra lệnh cưỡng chế toàn bộ Người Ưng ra ngoài điều tra cho ta, nhất định phải làm rõ vị trí hiện tại của quân địch, kẻ vi phạm giết không tha!"

Daniel lạnh lùng hạ lệnh.

Sự sắp xếp này nhất định sẽ đắc tội với Hoàng đình Người Ưng, nhưng cũng hết cách rồi, chiến tranh luôn cần có người hy sinh.

Trong thời khắc mấu chốt đấu trí đấu dũng của Hudson, Daniel không muốn để lại sơ hở gì.

Tạm thời rơi vào thế hạ phong cũng không sao, vì nơi này là Đế quốc Thú Nhân. quân đoàn viễn chinh có lợi hại đến đâu cũng không có khả năng ở lại đây lâu dài được.

Thời gian đứng về phía bọn chúng, chỉ cần không để cho quân địch chạy là được. Kéo thời gian càng dài thì cơ hội chiến thắng của bọn chúng lại càng lớn.

Nguyên nhân mà Daniel cắn chặt quân đoàn viễn chinh không thả không phải vì lo bộ lạc thú nhân bị hại, mà sợ Hudson mang theo quân đội chạy trốn.

Bị quân đoàn viễn chinh gây rối ở trong nước, thiệt hại của Đế quốc Thú Nhân đã không thể đánh giá, nếu như không thể lưu lại quân địch, Daniel cũng không có cách nào bàn giao với Ngũ đại Hoàng giả. ...

"Sưu, sưu, sưu..."

Mưa tên lại bay ra một lần nữa, vô số kỵ binh thú nhân ngã gục xuống đất. Đây đã là những mũi tên dự trữ cuối cùng của quân đoàn viễn chinh, một khi xài xong, Ma pháp nỏ sẽ biến thành vật bài trí.

Những thứ này vốn được chuẩn bị cho quân đoàn chủ lực thú nhân, bây giờ vì tốc chiến tốc thắng, Hudson chỉ có thể lấy ra dùng luôn.

Kỵ binh loại 2 cũng là kỵ binh, miễn cưỡng xem như đủ vốn. Nếu như để bộ binh pháo hôi tiến lên thì mới là bị thiệt hại rất nhiều.

Nói một câu không khách khí, rất nhiều nô lệ thú nhân đều chẳng đáng giá bằng một mũi tên đặc chế. Thoạt nhìn là đang bắn ra mưa tên, nhưng kỳ thật là đang bắn tiền.

Trong thời đại sản xuất thủ công, chi phí của một mũi tên vốn không hề rẻ, những mũi tên chuyên dành cho Ma pháp nỏ còn có giá cao hơn.

Một xu tiền, một phân hàng. Những mũi tên này đắt cũng có đạo lý có nó.

Mũi tên bình thường không thể đâm xuyên được áo giáp. Lực xuyên thấu của tên nỏ cao là vì mũi tên đủ kiên cố và sắc bén.

Trong mỗi cuộc đại chiến đều là xài tiền như nước. Có gần 1/5 lỗ hổng tài chính của Vương quốc đều bắt nguồn từ những vũ khí có tính tiêu hao như mũi tên, thương kỵ sĩ, mâu ném vv...

Trên chiến trường binh quý thần tốc, quân địch không lập tức phái binh tiếp viện đã tạo cơ hội cho quân đoàn viễn chinh.

Thoạt nhìn là 35. 000 vs 50. 000, nhưng cảnh tượng thực tế trên chiến trường thì nhân tộc lại là bên chiếm ưu thế về mặt binh lực.

Năm vị quân đoàn trưởng đều là gần đây mới thượng nhiệm, người tại vị lâu nhất cũng chưa tới một thời gian, căn bản chưa kịp hiểu rõ bộ chỉ huy thì đã bị ép lên chiến trường rồi.

Không có chủ soái, những vị quân đoàn trưởng lại không đủ uy vọng, các đội quân bên dưới liền nhanh chóng dùng bộ lạc làm đơn vị rồi mạnh ai nấy đánh.

"Lũ ngu xuẩn, mau tập..."

Còn chưa kịp nói ra chữ "Hợp" thì tên tướng lĩnh thú nhân đã ngủm củ tỏi. Tên này đã là người bị hại thứ 76 trên chiến trường.

Hudson giống như tử thần đang tuần sát chiến trường. Chỉ cần có tướng lĩnh thú nhân ngoi đầu lên thì sẽ lập tức bị hắn tiễn đi gặp Thú Thần.

Chỗ tốt lớn nhất của việc mạnh ai nấy chiến chính là lực hướng tâm mạnh, các thành viên trong bộ lạc rất tin tưởng lẫn nhau, nhưng điều kiện tiên quyết là tù trưởng không xảy ra bất trắc.

Đại đa số bộ lạc thú nhân đều do tù trưởng nắm quyền quân chính, không có phụ tá.

Người có địa vị gần với tù trưởng nhất chính là Tư tế, nhưng đa số Tư tế đều dựa vào uy vọng cá nhân để thượng vị chứ không phải dựa vào năng lực chỉ huy quân sự.

Xuất phát từ sự cân bằng quyền lực, bất kỳ vị tù trưởng có lý tính nào cũng sẽ không để cho các lãnh tụ tôn giáo nắm giữ quân quyền của bộ lạc.

Trong các bộ lạc càng nhỏ thì tình trạng này sẽ càng rõ ràng.

Trong các bộ lạc lớn có nhiều vị Tư tế, nên quyền lực sẽ được chia ra cho mỗi Tư tế. Người có thể uy hiếp được quyền lực của tù trưởng chỉ có thủ tịch đại Tư tế, nên mức độ đề phòng đối với những Tư tế bình thường sẽ không cao.

Những quân đội dựa vào mị lực cá nhân của tù trưởng thường sẽ tan rã khi tù trưởng tử vong.

Phát hiện ra nhược điểm của thú nhân, Hudson càng giết càng high.

Nếu như không phải vì thân phận của hắn không thích hợp, Hudson còn định bồi dưỡng một số thần cung thủ có thực lực mạnh mẽ chuyên nhằm vào tù trưởng của các bộ lạc của phe địch.

Hết quân đội của bộ lạc này đến quân đội của bộ lạc khác bị đánh tan, số lượng bại binh thú nhân đang tăng lên với tốc độ chóng mặt tại trên chiến trường.

Những tên bại binh thú nhân chạy tán loạn không gây ra chuyện phiền phức gì cho quân viễn chinh, mà lại trở thành cọng rơm cuối cùng đè sập sĩ khí của đại quân thú nhân.

Vô số thi hài nằm la liệt trên mặt đất, máu tươi chảy xuôi trên đại thảo nguyên và không ngừng tràn lan. Ánh tà dương chiếu rọi làm cho cả thế giới đều trở nên ngột ngạt hơn.

Thấy viện quân chậm chạp không đến, đám kỵ binh thú nhân không chịu nổi thương vong, trong sự đả kích kiệt liệt của quân viễn chinh, không ngừng lùi lại phía sau.

"Thay nhau yểm hộ, rút lui có thứ tự!"

Không biết là ai đã đưa ra mệnh lệnh này, dù sao trong đầu của những binh sĩ thú nhân nghe được mệnh lệnh chỉ có một "rút", sau đó bọn chúng lập tức quay đầu bỏ chạy , mặc cho quan chỉ huy có kêu gọi như thế nào cũng chẳng có ai trở về chiến trường.

Chương 1310: Quân Hồn (2)

Chiếc hộp Pandora đã được mở ra, các binh sĩ thú nhân lập tức làm theo. Và rồi làn sóng bỏ chạy đã nhanh chóng biến thành một trận thua tan tác.

"Thay nhau yểm hộ, rút lui có thứ tự" chỉ là chủ nghĩa lý tưởng.

Có thể sống, không có thú nhân nào nguyện ý chết cả. Ngay từ lúc lựa chọn lười biếng trên chiến trường thì các bộ lạc đã có chung một nhận thức —— bảo toàn thực lực.

Ở trước mặt ranh giới giữa sống và chết, không ai muốn ở lại đoạn hậu. Nên chỉ có thể so tốc độ, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng bọn thì quân địch sẽ không đuổi kịp bọn chúng.

Các binh sĩ thú nhân có phản ứng mau lẹ đã nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, trở thành những kẻ may mắn trong cuộc chiến này.

Những binh sĩ thú nhân phản ứng chậm thì thảm rồi, đợi đến lúc bọn chúng rút lui thì quân viễn chinh đã ở ngay sau lưng rồi.

Truy sát bại binh, đánh chó mù đường luôn là chuyện là mọi người thích nhất.

Mặc dù hôm nay đã trải qua hai trận chiến, còn bôn tập mười mấy dặm, cơ thể đều ra rất mệt mỏi, nhưng vẫn khó cản sự nhiệt huyết của mọi người.

Nhờ vào lực lượng tinh thần, quân đoàn viễn chinh đã bộc phát ra sức mạnh không gì sánh nổi, làm cho kẻ làm thống soái như Hudson cũng bị giật nảy mình.

Đám người này đã giết đến điên rồi.

Đánh tan quân địch là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng sau khi đánh tan địch nhân, vào thời điểm mở rộng chiến quả lại đột nhiên bộc phát một trận lại nằm ngoài dự kiến của hắn.

Từ những gì đã thể hiện trên chiến trường, dường như quân đoàn viễn chinh đã sinh ra quân hồn.

Trong lịch sử có không ít quân đội mạnh mẽ, nhưng đội quân có khả năng sinh ra quân hồn lại là lác đác không có mấy. Bất kỳ một đội quân nào có thể sinh ra quân hồn cũng đều ở trạng thái đỉnh phong của thời đại.

Làm thế nào mới có thể sinh ra quân hồn, không ai có thể trả lời được câu hỏi này. Có quân đội đúc thành quân hồn trong khi liên tục giành được thắng lợi, trực tiếp đạp lên thần đàn; Nhưng cũng có quân đội sinh ra quân hồn nhờ có sự bất khuất trong thất bại, cuối cùng hoàn thành nghịch tập.

Mỗi một đội quân có quân hồn đều là tồn tại độc nhất vô nhị, rất khó tiến hành phục chế.

Chiến trường bên dưới, có vô số binh sĩ thú nhân chạy thục mạng đã hiến tế mạng nhỏ của bản thân để cho quân viễn chinh thăng hoa .

Giết chóc, tận tình giết chóc.

Mãi đến khi sắc trời dần ảm đạm, Hudson mới hạ lệnh thu binh. Thời khắc này, trên chiến trường đã là thây ngang khắp đồng.

Mặc dù không tiến hành thống kê, nhưng chỉ từ tình huống trên chiến trường thì Hudson cũng có thể khẳng định được là đã có không dưới ba vạn thú nhân thương vong.

Trong cuộc dã chiến giữa kỵ binh, có thể chém giết 60% binh lực của phe địch cũng đã được gọi là một kỳ tích rồi.

Thường thì loại chiến tích này chỉ xuất hiện trong tình huống hai bên liều chết sống mái với nhau, hoặc là trong tình huống một bên bao vây bên còn lại.

Ngay cả khi đánh không lại quân địch, nhưng chẳng lẽ còn chạy không nhanh bằng đồng đội hay sao?

Trên đại thảo nguyên mênh mông, chỉ cần phe có binh lực nhiều hơn một lòng chạy trốn thi đại đa số binh sĩ đều có thể chạy được. ...

Màn đêm buông xuống, cuối cùng Daniel cũng nhận được tin tức của quân đoàn viễn chinh, chỉ là tới hơi muộn một chút thôi.

Nếu biết trước là mình cách chiến trường không đến trăm dặm thì gã đã sớm mang quân chạy tới chi viện rồi, không đến mức ủ thành thảm kịch như bây giờ.

Năm vạn kỵ binh đã bị quân địch đánh tan ở ngay dưới mí mắt của gã ta.

Tổn thất cụ thể còn chưa thống kê ra được, nhưng những binh sĩ may mắn trốn về đều đang trong tình trạng hoảng loạn, đây rõ ràng là do đã phải chịu một sự đả thích rất lớn.

Mặc dù không trực tiếp có mặt ở trên chiến trường, nhưng Daniel cũng có thể đoán được tình hình chiến đấu khốc liệt cỡ nào. Nếu như không phải trời đã tối, rất khó tìm được vị trí chính xác của quân địch, gã ta hận không thể lập tức mang quân đi báo thù.

Cảm xúc bất mãn đối với Người Ưng ở trong lòng gã cũng đã đến cực hạn.

Nếu như không vì lũ này tham sống sợ chết, không thể kịp thời truyền tin tức về thì cũng không đến mức phải bị động như vậy.

Sĩ khí của bại binh đã hoàn toàn biến mất, sức chiến đấu ước chừng bằng không. Điều này có nghĩa là gã ta đã bị tổn thất năm vạn kỵ binh chỉ trong một thời gian ngắn, dù chỉ là kỵ binh loại 2, nhưng cũng đủ làm cho Daniel cảm thấy đau lòng.

Huy động nhân lực, tổn binh hao tướng, vậy mà ngay cả một chiến tích ra dáng cũng không giành được, Daniel cũng đang phải chịu áp lực như núi, hiện giờ gã ta không biết nên nên bàn giao thế nào với mấy vị Hoàng giả.

Đùn đẩy trách nhiệm?

Đây không phải là tác phong của gã. Hơn nữa, bây giờ ngoài người cầm đầu là gã ra thì không ai có thể gánh được trách nhiệm này.

"Truyền lệnh xuống, triệu tập năm vị quân đoàn trưởng tới dự họp."...

Quân địch không đến không làm ảnh hưởng đến việc di chuyển của quân viễn chinh. Sau khi vội vàng hành quân hơn trăm dặm mà cũng không phát hiện ra tung tích của quân địch, Hudson mới hạ lệnh xây dựng cơ sở tạm thời và nghỉ ngơi.

Cuộc đại chiến ban ngày hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn. Đến giờ Hudson cũng còn chưa biết tại sao mình lại chạm mặt với quân địch.

Có lẽ đây chính là kỳ tích trong quân sự, trong lịch sử cũng không thiếu những chuyện trùng hợp tương tự.

Bởi vì nếu như không ai mắc sai lầm trong chiến tranh thì sẽ không có những chiến dịch kinh điển rồi.

Khí hậu trên đại thảo nguyên rất khó lường, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm là rất lớn, việc giữ ấm trở nên đặc biệt quan trọng.

Sau khi dựng doanh trướng xong, Hudson lập tức triệu tập đám sĩ quan cao tầng tới họp.

Chương 1311: Dã Tâm

"Trận thắng vào ban ngày đánh rất tốt, nhưng mục tiêu chiến lược của chúng ta cũng đã bị lộ ra ngoài, toàn bộ kế hoạch ban đầu phải bị hủy bỏ."

"Xét theo tình hình trên chiến trường thì quân địch cũng không phải hạng người bình thường. Có thể dây dưa với chúng ta lâu như vậy mới để lộ sơ hở một lần, lần tiếp theo không biết phải chờ tới khi nào."

"Mục tiêu chiến lược của quân đoàn viễn chinh khi xâm nhập vào đại thảo nguyên là gây rối, cắt giảm tiềm lực chiến tranh của quân địch, chúng ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, nên không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa."

"Vì sự an toàn của đại quân, ta quyết định sẽ rút quân về Vương quốc nghỉ ngơi vào ngày mai."

Lời này thoạt nhìn bình thản, nhưng rơi vào trong tai đám tướng lĩnh cao tầng thì chẳng khác nào sét đánh.

Trước đó bọn họ cũng đã nhận được phong phanh là sẽ rút lui rồi, nhưng tình hình hiện giờ đã khác.

Sau khi nuốt hết năm vạn kỵ binh của quân địch, cán cân về thực lực của hai bên đã phát sinh biến hóa. Cho dù quân địch có thu nạp bại binh thì cũng không thể áp chế quân đoàn viễn chinh một cách tuyệt đối về mặt binh lực nữa.

Còn về mười vạn bộ binh kia thì đã bị mọi người bỏ qua. Kỵ binh tranh phong, bộ binh nhúng tay vào làm gì, chán sống à?

Dựa theo tác phong trước đó của Hudson, khi gặp phải cơ hội như vậy, nếu như không cạo chết địch nhân thì hắn sẽ không bỏ qua, hiện giờ rút lui rõ ràng là quá sớm.

"Nguyên soái, số quân phe địch đang vây quét chúng ta chỉ có tổng cộng là mười vạn kỵ binh, ban ngày đã bị chúng ta đánh tàn hết một nửa rồi."

"Chỉ cần giải quyết hết mặt khác năm vạn kỵ binh thì chúng ta có thể phá tan kế hoạch vây quét của quân địch, thuận tiện nuốt hết hai mươi vạn đại quân này luôn."

"Không còn đội quân này nữa, thú nhân chỉ có thể rút quân từ tiền tuyến về. Đến lúc đó, chúng ta phối hợp tấn công từ hai phía là hoàn toàn có cơ hội đánh trọng thương Đế quốc Thú Nhân."

"Nếu như mọi chuyện thuận lợi, không chừng chúng ta còn có thể hoàn thành vĩ nghiệp hủy diệt Đế quốc Thú Nhân!"

Quân đoàn trưởng Bá tước Ebert nói với vẻ mặt kích động.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân là nguyện vọng của tất cả quân nhân trong Vương quốc Alpha, nhiều người xem chuyện này như mục tiêu cả đời mình.

Việc quân đoàn viễn chinh liên tục giành được thắng lợi đã xé nát nỗi lo cuối cùng trong lòng mọi người, khẩu vị cũng đã bành trướng.

Từ sự mong đợi trong nội tâm, từ việc chống trả cuộc xâm lược của thú nhân, đến việc đánh bại đại quân thú nhân sau đó, và bây giờ là hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, tất cả đều là một sự "Thăng hoa" .

"Nguyên soái, Ebert nói không sai, cơ hội này rất hiếm có!"

Quân đoàn trưởng Hầu tước Medel vội vàng phụ họa.

Ngay sau đó, đám sĩ quan cũng nhao nhao mở miệng, như thể quân địch là thịt cá đang nằm trên thớt, có thể để mặc cho họ muốn làm gì thì làm vậy. ...

"Suy nghĩ của các ngươi không tồi, nếu như áp dụng kế hoạch này, đúng là Vương quốc sẽ có cơ hội hủy diệt Đế quốc Thú Nhân."

"Đáng tiếc là trên đại lục Aslante này không chỉ có Vương quốc và thú nhân, mà còn có rất nhiều thế lực lớn khác nữa."

"Với thực lực của Vương quốc, cho dù có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì cũng không tránh khỏi bị trọng thương nguyên khí."

"Suy đoán lạc quan một chút, chúng ta bị tổn thất chừng 70% lực lượng quân sự, sau đó sẽ làm áo cưới cho người khác."

Lời giải thích của Hudson làm cho sắc mặt của mọi người biến đổi, người nào người nấy đều trở nên ủ rũ.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân chung quy vẫn chỉ là một giấc mộng đẹp. Với quốc lực của Vương quốc Alpha, miễn cưỡng thúc đẩy phần kế hoạch này thì chỉ làm cho bản thân mình bị nghẹn chết mà thôi.

Thoạt nhìn thì Vương quốc đang chiếm thế thượng phong trên chiến trường, nhưng nếu xét về thực lực quân sự tổng hợp thì thú nhân vẫn đang chiếm ưu, nếu không đã không có cuộc mạo hiểm quân sự lần này rồi.

Vương quốc không đủ thực lực để nuốt hết miếng bánh gato lớn này, nếu như bất chấp liều chết với Đế quốc Thú Nhân thì chỉ có lợi cho đám ngư ông ở bên cạnh xem kịch mà thôi.

Bởi vì lợi ích, nên quan hệ giữa Vương quốc Alpha và bảy nước thảo nguyên không được tốt lắm, nếu để cho bảy nước này phục quốc trên đại thảo nguyên thì chẳng khác nào một vụ thảm họa chính trị đối với Vương quốc.

"Nguyên soái, thú nhân vẫn còn có thực lực hùng hậu, nếu như giữ lại bọn chúng, sớm muộn cũng sẽ xảy ra thảm họa."

"Một khi để bọn chúng khôi phục nguyên khí, khu vực Bắc Cương của Vương quốc sẽ còn tiếp tục bị đe dọa."

"Cho dù hiện giờ không hủy diệt được bọn chúng thì chúng ta cũng có thể đánh cho trọng thương, miễn cho bọn chúng phát triển lớn mạnh!"

Bá tước Ebert cố gắng tranh thủ nói.

Rõ ràng là ông ta chỉ nhìn thấy vấn đề ở tầng thứ nhất: Thú nhân là mối đe dọa với Vương quốc; nhưng lại không nhìn thấy được tầng thứ hai: Hiện giờ Vương quốc Alpha cần mối đe dọa mang tên thú nhân này.

Sinh vu ưu hoạn, tử vu an lạc.

Chính vì có mối đe dọa thú nhân mà các phe phái lớn trong Vương quốc Alpha mới chịu kiềm chế ở một mức độ nhất định khi nội đấu, mới duy trì được sự đoàn kết trong nội bộ.

Một khi mối đe dọa bị tiêu trừ, các cuộc đấu tranh chính trị sau này sẽ còn ôn hòa giống như hiện giờ nữa.

Tham khảo những cuộc tranh đấu chính trị ở nước ngoài là biết, mỗi lần xuất hiện một cuộc cải tổ chính trị cũng đều có vô số gia tộc quý tộc bị suy sụp bởi vì chọn sai đội.

Là một đại quý tộc mới nổi, hầu như toàn bộ sức ảnh hưởng của Hudson đều tập trung trong quân đội, vẫn chưa kịp khuếch trương ra chính trị.

Một khi cuộc tranh đấu nội bộ trong Vương quốc thăng cấp, người đang giữ một miếng bánh lớn như Hudson sẽ rất dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, biến thành kẻ xui xẻo bị loại đầu tiên.

Chương 1312: Không Thể Chia Binh

Trong bối cảnh này,"Dưỡng khấu tự trọng" trở nên càng quan trọng hơn. Chỉ cần có ngoại địch uy hiếp, hắn sẽ vĩnh viễn là vị Nguyên soái tôn quý nhất của Vương quốc.

Vì có được địa vị siêu phàm nên Hudson hoàn toàn có thể lựa chọn phe trung lập trong các cuộc đấu tranh chính trị trong triều đình.

Chỉ cần các phe phái lớn không bị ngu thì sẽ không dây vào hắn. Chỉ cần duy trì trung lập gần một năm, các quý tộc cũng muốn duy trì trung lập sẽ dựa sát vào hắn.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau trận chiến này, Hudson nhất định sẽ nhận được một mảng lớn đất phong ở tiền tuyến Bắc Cương, không cần hắn đi tranh thủ, sẽ có người tự đưa tới cửa.

Chỗ nào là yếu địa chiến lược quan trọng nhất để phòng ngự thú nhân thì nơi đó chính là đất phong của Hudson. Việc giữ cửa cho Vương quốc nhất định sẽ rơi xuống đầu hắn.

Nếu không phải vì bảy nước thảo nguyên thành lập làm cho mọi người hiểu lầm là Bắc Cương không còn bị uy hiếp nữa, có lẽ đất phong Hudson mà nhận được trước đó đã nằm ở Bắc Cương rồi.

Đây là truyền thống của Vương quốc, sắc phong cho tướng lĩnh tài giỏi nhất đến nơi cần được đến nhất, cho nên mới có cách cục quân sự bắc cường nam nhược như hiện giờ.

"Được rồi, đừng có hành động theo cảm tính nữa!"

"Quân địch không có đuổi tới đã nói rõ rất nhiều vấn đề. Chẳng lẽ các ngươi đang muốn cường công nơi tụ tập của mười mấy vạn đại quân hay sao?"

"Chúng ta tới đây lâu như vậy, quân giới đã gần hết sách rồi, đặc biệt là mũi tên đặc chế, chỉ còn đủ bắn cho ba lượt nữa thôi."

"Những thứ này phải để lại đề phòng bất trắc, quân địch chịu thiệt thòi lớn như vậy, không thể nào không có phản ứng được, đường về của chúng ta chưa chắc sẽ thuận lợi."

"Muốn đánh thú nhân, sau này còn rất nhiều cơ hội."

"Ta đã quyết định là sẽ rút lui vào ngày mai, bây giờ chuyện mà các ngươi cần làm là chấp hành mệnh lệnh!"...

Gần như cùng thời điểm đó, trong doanh trại của đại quân thú nhân cũng đang tổ chức hội nghị quân sự. Điểm khác nhau là sĩ khí hai phe là hai thái cực hoàn toàn trái ngược.

So với quân đoàn viễn chinh kêu gào mở rộng chiến quả thì sắc mắt của đám sĩ quan thú nhân lại đang âm trầm đến đáng sợ.

Năm vạn kỵ binh bị đánh tan, đến giờ cũng chỉ mới thu nạp được chưa tới 3. 000 người, đối với đám tướng lĩnh thú nhân mà nói, chuyện này không thua gì sấm sét giữa trời quang.

Công tước Daniel thì đang vô cùng tức giận, nếu không phải lũ này chạy loạn thì cũng sẽ không gặp được quân địch.

Muốn truy cứu trách nhiệm thì cũng không được "Thú". Dựa theo tin tức mà nhóm bại binh bàn giao, toàn bộ ngũ đại quân đoàn trưởng đều đã tử trận, tướng lĩnh Người Ưng kiêm chức đốc chiến thì không biết đã đi đâu.

Không tìm được người có trọng lượng để gánh chịu trách nhiệm, vậy thì trách nhiệm của cuộc chiến bại này đương nhiên là sẽ bị đổ lên đầu Daniel.

"Tiếp theo nên đánh như thế nào, mọi người có ý nghĩ gì thì nói ra đi?"

Câu hỏi của Công tước Daniel làm cho đám sĩ quan thú nhân giật nảy mình. Người nào người nấy đều mở to mắt, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn xem thống soái nhà mình.

Những người quen với Daniel đều biết, năng lực dùng binh của gã này tỷ lệ thuận với ngạo khí. Căn bản không có vị tướng lĩnh nào đáng được gã ta để vào mắt.

Trong những cuộc hội nghị quân sự trước đó, Daniel sẽ phụ trách hạ lệnh, mọi người chỉ cần chấp hành là được.

Đưa ra ý kiến thì không có vấn đề, nhưng khả năng cao là sẽ bị mắng xối xả, như thể phương án của mọi người ở trong mắt gã ta đều là cứt chó vậy.

Sau đó một thời gian, mọi người liền không nêu ý kiến nữa. Dù sao nếu xét về năng lực quân sự thì đúng là họ kém hơn thống soái của mình rất nhiều, chuyện này không có gì phải tranh nghị.

Một thống soái kiêu ngạo như vậy lại đột nhiên hỏi đối sách của mọi người. Sự thay đổi đột ngột này làm cho các tướng lĩnh cảm thấy rất không quen, thậm chí có một vài tướng lĩnh còn nghi ngờ vị thống soái trước mắt này đã bị đổi "Tim" .

Những chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra trên đại lục Aslante. Đặc biệt là trong cung đấu, lợi dụng pháp môn tà ác để thay mận đổi đào là chuyện thường xuyên xảy ra.

Chỉ là những cách làm này có nhược điểm rất rõ ràng. Ngoài việc linh hồn không thể hoàn toàn tương thích với cơ thể ra, thì cũng rất dễ để lộ sơ hở trong lời nói và hành động.

Sau khi liên tục xác định là không phát hiện ra vấn đề gì, một tên tướng lĩnh của Sư Nhân tộc chậm rãi nói: "Nguyên soái, quân địch vô cùng giảo hoạt, chúng ta không thể lại bị bọn chúng nắm mũi dắt đi như vậy nữa."

"Dựa theo những trận chiến trước đó, Hudson rất am hiểu về những cuộc tập kích bất ngờ, liên minh Thượng Cổ Dị tộc cũng bị hắn đánh tàn phế như vậy, Đế quốc cũng đã chịu không ít đau khổ từ hắn."

"Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp để đối phó với hắn ta. Nhưng có thể khẳng định một điều, chúng ta không thể tiếp tục chia binh ra nữa."

"Cho dù thế cục có biến hóa khôn lường cỡ nào thì chúng ta cũng không được chia binh. Nếu không sẽ có thể lặp lại trận thảm kịch của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc!"

Vừa dứt lời, các tướng lĩnh liền lập tức phụ họa. Chỉ trong nháy mắt,"Không thể chia binh" đã trở thành nhận thức chung của mọi người.

Nhưng đối với Công tước Daniel mà nói, những kiến nghị này nói giống như không nói vậy, toàn là những lời nói nhảm nhí.

"Không thể chia binh" chỉ là hành vi của thú nhân, chẳng có liên quan gì đến việc đánh bại quân đoàn viễn chinh. Quân địch cũng không phải ngu ngốc, sau khi phá hoại và gây rối khắp nơi, quân đoàn viễn chinh không có ý định chạy tới liều chết với thú nhân.

Bị bộ binh làm liên lụy, việc truy kích quân địch sau này cũng đã trở thành một giấc mơ. Cho dù quân địch chạy chậm hơn nữa thì cũng sẽ nhanh hơn bộ binh.

Chương 1313: Đùn Đẩy Trách Nhiệm

Trong lúc nhất thời, đại quân vây quét đang rơi vào khốn cảnh tiến thối không được. Chia binh thì có nguy cơ bị hủy diệt, còn tập trung binh lực thì lại không đuổi kịp quân địch, thú nhân đang ở trong một hoàn cảnh rất lúng túng.

"Nguyên soái, hay không báo cáo chuyện này cho Hoàng đình đi!"

"Hudson là đệ nhất danh tướng trên đại lục mà Đế quốc cũng phải công nhận, trong thời gian ngắn không thể bắt được đội quân do hắn ta thống lĩnh cũng là chuyện có thể hiểu được."

"So với những người khác, mà thể hiện của chúng ta cũng xem như là tốt rồi, ít nhất có thể bảo vệ được quân chủ lực, bảo toàn nguyên khí của Hoàng đình."

Một tên tướng lĩnh Behemoth mở miệng khuyên.

Nếu đã không có cách nào chiến thắng, vậy thì so xem ai càng nát hơn vậy. Dù sao cũng có rất nhiều đại nhân vật bị bại dưới tay của Hudson rồi, nếu như muốn truy cứu trách nhiệm, hầu như toàn bộ Ngũ đại Hoàng giả cũng đều là "Tội nhân" .

Nếu như xét theo những chiến tích trước đó của Hudson, việc quân đoàn vây quét chỉ bị tổn thất mấy vạn kỵ binh hạng 2 đã được xem như một màn thể hiện đạt tiêu chuẩn rồi.

Sau khi chần chờ một chút, Daniel liền gật đầu. Thường thì một người kiêu ngạo như gã ta sẽ khinh thường chơi những trò vặt này, nhưng điều đó không có nghĩa là gã ta không biết gì về chính trị.

Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến sự thất bại trong cuộc đấu với Hudson là vì trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân đã trống rỗng, các bộ lạc bị tập kích không thể cầm cự được đến lúc đội quân cứu viện đến. Chỉ cần các bộ lạc để lại nhiều binh lực một chút thì quân địch sẽ không thể nào tới lui tự nhiên giống như hiện giờ.

Nếu như quân đội dưới trướng không tự tiện thay đổi tuyến đường hành quân, mà đi theo sự sắp xếp của Công tước Daniel, vậy thì đã không xuất hiện chuyện chạm trán với quân địch ở giữa đường rồi, và cũng không phải chịu một trận thua thảm hại như thế này.

"Vậy cứ làm thế đi! Truyền tin tức này cho các bộ lạc lân cận, để bọn họ tăng cường phòng bị."

"Để các bộ lạc đào thêm nhiều hố bẫy ngựa và cọc cản ngựa ở xung quanh doanh trại. Cho dù là ngày hay đêm đều phải phái nhiều người đi tuần tra."

Daniel căn dặn với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vì không xác định được hành tung của quân đoàn viễn chinh, nên Daniel chỉ có thể sử dụng biện pháp phòng ngự bị động, cố gắng hết sức để giảm bớt thiệt hại cho các bộ lạc.

Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, trong thâm tâm Daniel lại có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở gã ta: Cách phòng ngự tiêu cực như vậy sẽ không có tác dụng gì đâu, quân địch không ngu ngốc như vậy. ...

Nhờ vào sự hiểu lầm này mà quân viễn chinh có đủ thời gian để rút lui. Khi quân địch còn đang đề phòng quân đoàn viễn chinh tấn công những bộ lạc thú nhân ở lân cận thì bọn họ đã tiến về phía trước mấy trăm dặm.

Bị hạn chế bởi sự bất tiện của thông tin liên lạc, cùng với vô số vấn đề nội bộ xuất hiện trong bộ lạc của Đế quốc Thú Nhân, khi nhận được tin tức về tung tích của quân viễn chinh thì đã là chuyện của ba ngày sau.

Khoảng cách đã bị kéo dài mấy trăm dặm, quân đoàn vây quét lại không dám chia binh truy kích, nên chỉ đành báo cáo tin này lên cho Hoàng đình.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, sau khi nhận được tin tức, Ngũ đại Hoàng giả liền chửi ầm lên, nhưng lại không có người nào chủ động gánh vác trách nhiệm hủy diệt quân đoàn viễn chinh.

"Behemoth hoàng, Kỵ binh Behemoth của các ngươi là thiên hạ vô song. Hay là các ngươi phụ trách dẫn đội chấp hành nhiệm vụ lần này đi?"

Hùng Nhân Hoàng vừa nói xong, Alex đã ngay lập tức đứng lên, muốn khi dễ tộc Behemoth thì cũng đừng làm như vậy.

Kỵ binh Behemoth thiên hạ vô song, nhưng cũng phải xem là so sánh với ai. Khi đối mặt với tên đối thủ cũ là Hudson, bọn chúng chưa từng chiến thắng trận này.

"Hùng Hoàng đừng có nói đùa. Kỵ binh Behemoth thiên hạ vô song là không sai, nhưng Kỵ binh Behemoth cũng đã bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến trước đó rồi!"

"Hiện giờ Hoàng đình còn chẳng thể gom góp được ba quân đoàn, cho dù đã không phân biệt nam nữ, hơn nữa có một quân đoàn đang ở hậu phương vây quét quân địch, binh lực có hạn, Tộc Behemoth thật sự không thể gánh vác được nhiệm vụ này."

"Ta thấy hay là để cho Lang hoàng bệ hạ thể hiện một lần, dùng lang kỵ binh đánh đâu thắng đó để hủy diệt toàn bộ quân địch, để bọn chúng vĩnh viễn nằm lại trên đại thảo nguyên!"

Thấy Behemoth hoàng đùn đẩy trách nhiệm sang cho mình, Ngân Nguyệt Lang Hoàng lập tức nổi giận. Đúng là lang kỵ binh có nhiều người hơn một chút, nhưng còn chưa tới tình trạng có thể dễ dàng nuốt trọn quân đoàn viễn chinh.

Dựa theo thông lệ của Đế quốc Thú Nhân, vị Hoàng giả nào thống lĩnh binh sĩ thì Hoàng đình đó sẽ làm chủ lực. Ở trong mắt của những vị Hoàng giả, nhiệm vụ chặn đường quân đoàn viễn chinh chính là một công việc khổ sai.

"Behemoth hoàng quá khen rồi. Lang kỵ binh đúng là không tệ, nhưng còn cách trình độ đỉnh tiêm của kỵ binh một khoảng cách nữa."

"Tuy rằng Ngân Nguyệt Hoàng đình đã giao thủ với Hudson nhiều lần, nhưng cuối cùng đều thất bại, vừa chạm mặt thì đã bị mất sĩ khí rồi, thật sự là khó có thể đảm nhiệm trọng trách lớn như vậy."

"Ta thấy hay là để Sư Hoàng đứng ra đảm đương một lần. Trong Ngũ đại Hoàng đình hiện giờ, Chỉ có Sư Nhân tộc là có thực lực hoàn thiện nhất..."

Còn chưa kịp nói nói hết, Sư Nhân Hoàng đang vội vàng bác bỏ: "Lang hoàng bệ hạ, không thể nói như vậy được."

"Sư Nhân tộc ta cũng bị tổn thất thảm trọng, hiện giờ cũng chỉ là phong quang bên ngoài, chuyện này..."

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, Sư Nhân Hoàng thực sự không thể tìm được đối tượng tốt để đẩy trách nhiệm.

Tộc Người Ưng chủ yếu là không quân, trong cuộc đại chiến lần trước đã trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của liên quân nhân tộc, hiện giờ chỉ đang gánh vác nhiệm vụ thu thập tình báo và truyền tin.

Chương 1314: Tin Tức Ngầm

Hiện giờ ngay cả một quân đoàn đủ biên chế mà Tộc Người Ưng cũng không gom đủ, để bọn họ thống lĩnh đại quân chặn đường quân đoàn viễn chinh thật là đang làm khó "Người Ưng" rồi!

Hùng Nhân Hoàng ở bên cạnh thì đang không ngừng lắc đầu, vẻ mặt của ông ta như đang nói: Muốn đùn đẩy trách nhiệm hả? Không có cửa đâu!

Đúng là Hùng nhân tộc có thực lực mạnh mẽ, nhưng mà bọn chúng không có biên chế kỵ binh nha! Phái bộ binh ra ngoài ngăn cản quân đoàn kỵ binh của quân địch thì chẳng khác nào đang nộp mạng.

Ngũ đại Hoàng giả đều không muốn nhận nhiệm vụ có rủi ro cao, lợi ích thấp này, cục diện lập tức rơi vào tình trạng giằng co.

"Nếu như mọi người đều không muốn nhận nhiệm vụ này, vậy thì đồng thời xuất binh đi! Dù có nói thế nào, quân địch cũng đã làm cho cảnh nội của chúng ta long trời lở đất, không thể để bọn chúng tuỳ tiện chạy thoát được!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng có chút xấu hổ đề nghị. ...

Con đường rút lui của quân đoàn viễn chinh vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng khi tới gần tiền tuyến giao chiến của hai nước thì bắt đầu cảm nhận được một tia áp lực.

Nhưng cảm giác bất an này cũng nhanh chóng biến mất. Đường biên giới của hai nước dài liên miên hơn nghìn dặm, muốn chặn đường cũng là một vấn đề lớn.

"Nguyên soái, chúng ta có cần phải đi đường vòng không?"...

"Trước tiên hãy xây dựng cơ sở tạm thời ở chỗ này trước đã, đợi sau khi điều tra rõ tình hình ở trại địch rồi tính!"

Hudson bình tĩnh nói.

Nếu như quân địch muốn tập kích ở vị trí hiện tại thì cứ để cho bọn chúng tập kích thôi.

Đường biên giới của hai nước dài liên miên hơn nghìn dặm, quân đoàn viễn chinh thì toàn là kỵ binh, dù có mang nhiều binh mã tới đây cũng không chặn đường được.

Nếu như quân địch dám điều động binh lực một cách trắng trợn, Hudson cũng không ngại ra lệnh cho quân phòng thủ giết ra ngoài, đánh bại đại quân thú nhân chỉ trong một cuộc chiến.

"Dưỡng khấu tự trọng*" cũng không hề ảnh hưởng đến việc đánh thắng trận. Đánh tan đại quân Thú nhân trong dã chiến vẫn không chưa lấy được mạng của Đế quốc Thú Nhân mệnh. (*dùng để chỉ hành vi cố ý của một vị tướng, cố tình để địch yên nhằm đạt được mục đích bảo vệ bản thân.)

Nhưng nếu muốn thu hồi lại lãnh thổ đã mất thì sớm muộn gì cũng phải đánh bại đại quân Thú nhân, trận chiến này đã được định sẵn là không thể tránh khỏi.

Hudson không hoảng hốt, nhưng đại quân Thú nhân ở phía đối diện thì lại rất hoảng. Mặc dù Ngũ đại Hoàng đình đã nhiều lần phong tỏa tin tức, nhưng hệ thống đặc biệt của Đế quốc Thú Nhân đã định sẵn là bọn chúng không thể hoàn toàn phong tỏa được tin tức.

Chuyện phát sinh ở trong cảnh nội sớm đã được truyền khắp quân doanh thông qua các loại "Tin tức ngầm".

Việc cắt giảm hạn mức khẩu phần lương thực càng là minh chứng cho truyền ngôn này. Cao tầng càng phủ nhận thì mọi người lại càng tin tưởng truyền ngôn.

Nếu đã là "Tin tức ngầm" thì sẽ không tránh khỏi việc vận dụng thủ pháp khuếch đại. Trong mắt của rất nhiều binh sĩ thú nhân, quân đoàn viễn chinh chính là ma quỷ đến từ địa ngục.

Chủ động xuất kích là không tồn tại, bọn chúng chỉ là quân đoàn bộ binh, nào có tư cách truy sát kỵ binh.

Các sĩ quan thú nhân mờ mịt không biết nên làm như thế nào, nên liền lựa chọn báo cáo tin tức này lên Hoàng đình, củ khoai nóng bỏng này lại quay về tay của năm vị Hoàng giả.

Nửa đêm, trong doanh trướng Hoàng đình vẫn đèn đuốc sáng trưng. Ngũ đại Hoàng giả đang tổ chức một cuộc hội nghị cấp cao, tiếc là dù thảo luận như thế nào vẫn không nghĩ ra biện pháp hữu hiệu.

Nếu như muốn xuất binh chặn đường vào lúc này, không chỉ phải suy xét về thực lực của quân đoàn viễn chinh, mà còn phải tính thêm quân đội Nhân tộc ở phía đối diện. ...

"Hiện giờ đừng nên ảo tưởng trông chờ vào những giả thiết không đáng tin cậy này nữa."

"Hudson chính là thống soái tối cao của quân đội Vương quốc Alpha, hắn muốn điều động quân phòng thủ ở trong thành trì thì chỉ cần một mệnh lệnh mà thôi."

"Nếu chúng ta xuất binh bao vây tiêu diệt quân đoàn viễn chinh, quân phòng thủ ở trong thành trì của quân địch nhất định sẽ hành động, căn bản không có chuyện ngồi yên nhìn xem chúng ta bao vây quân viễn chinh!"

Behemoth hoàng Alex mệt mỏi nói.

Không biết có phải là bị chiến tranh đánh cho choáng váng rồi không, những đề nghị mà các tướng lĩnh đưa ra hiện giờ cũng đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Chuyện ngồi nhìn quân đội mình bị quân địch bao vây tiêu diệt đúng là có khả năng tồn tại, nhưng chỉ diễn ra ở phe Đế quốc Thú Nhân. Bởi vì mâu thuẫn trong chủng tộc và bộ lạc, ra tay hố đồng đội là chuyện thường xuyên xảy ra.

Trong Vương quốc Alpha chỉ có một chủng tộc duy nhất nên sẽ không phát sinh chuyện như vậy, cho dù có người muốn hố đồng đội thì cũng không dám làm quá mức.

Nhận được quân lệnh cứu viện mà còn dám ngồi nhìn quân đội phe mình bị quân địch tiêu diệt, không có hậu trường nào có thể gánh vác được một tội danh lớn như vậy.

Ảo tưởng bị đánh tan, đám tướng lĩnh liền ngậm miệng không nói. Áp lực mà Hudson gây ra cho bọn chúng thực sự là quá lớn, nên không ai dám chắc khi đánh thực chiến.

"Số lượng kỵ binh cơ động mà chúng ta có thể vận dụng là quá ít, rất khó có thể giữ lại quân đoàn viễn chinh của quân địch."

"Cách dụng binh của Hudson rất giảo hoạt, xây dựng cơ sở tạm thời tại vị trí hiện giờ, sợ là đang thiết lập cạm bẫy để chờ chúng ta chui vào."

"Xét về mặt khoảng cách, kỵ binh ở trong quan nội của phe địch chỉ cần vài tiếng đồng hồ là có thể đến tiếp ứng."

"Khoảng cách như vậy đã đủ cho bọn chúng trực tiếp vượt biên rồi. Chỉ với một chút binh lực ít ỏi kia của chúng ta thì sẽ không thể ngăn cản được bước tiến của bọn chúng!"

"Có lẽ quân địch đang chờ chúng ta vội vàng điều động binh lực, làm xáo trộn chiến lược ban đầu, tạo cơ hội cho quân thủ thành xuất kích."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói với giọng điệu không hăng hái lắm.

Chương 1315: Bàn Đàm Phán

Sức chiến đấu của kỵ binh của Đế quốc Thú Nhân đã bị yếu đi rất nhiều so với năm năm trước, số lượng tinh nhuệ còn không bằng 1/3 so với thời kỳ đỉnh phong, suy thoái nghiêm trọng hơn bộ binh rất nhiều.

Đế quốc Thú Nhân từng sở hữu hơn trăm vạn áo giáp, có được hơn ba mươi vạn thiết kỵ, gây áp lực lớn lên tam quốc ở Bắc đại lục đã là chuyện của quá khứ.

Những quân đoàn kỵ binh tinh nhuệ nhất của Đế quốc đều đã bị Công tước Daniel mang đến hậu phương, bây giờ vẫn còn đang trên đường chạy tới đây.

Mặc dù tiền tuyến còn có một số quân đoàn kỵ binh, nhưng lại đang phân bổ ở khắp nơi, chỉ có hai quân đoàn là có thể tới chiến trường ngay lập tức.

Ngay cả những tướng lĩnh lạc quan nhất cũng không dám cam đoan rằng mình có thể chặn được quân đoàn viễn chinh chỉ với hai quân đoàn kỵ binh.

Binh lực thiếu thốn không có nghĩa là thú nhân không thể điều động thêm binh lực tới tham chiến, mà vì công tác hậu cần đã hạn chế số lượng binh lực của bọn chúng.

Kỵ binh tiêu hao lớn hơn bộ binh rất nhiều, nếu miễn cưỡng điều động ba mươi vạn kỵ binh, không đề cập đến chuyện sức chiến đấu cao thấp bất đồng, chỉ riêng công tác hậu cần thôi là đã có thể đè sập Đế quốc Thú Nhân hiện giờ rồi.

Trong những ngày gần đây, vì giảm bớt áp lực hậu cần, thú nhân đã công phá không ít thành lũy của Nhân tộc, nhưng lại chẳng thu hoạch được bao nhiêu.

Thức ăn chủ yếu nhất thu hoạch được trên chiến trường vậy mà lại là thi thể của phe mình. Điều tốt đẹp nhất mà công thành mang lại chính là hóa giải áp lực hậu cần, bởi vì số lượng binh lực đã giảm bớt.

Đối với Đế quốc Thú Nhân mà nói, việc chặn đường quân đoàn viễn chinh hiện giờ đã không phải là điều quan trọng nhất nữa, giải quyết vấn đề hậu cần như thế nào mới là điểm mấu chốt.

"Nếu quân địch đã thích dùng âm mưu, vậy chúng ta liền tương kế tựu kế. Cố ý làm bộ như muốn điều động binh lực để dụ quân chủ lực của quân địch ra ngoài quyết chiến!"

"Vì có mấy chục bộ lạc ở hậu phương bị hủy diệt, nên kế hoạch gom góp vật tư chiến lược của chúng ta đã xuất hiện một lỗ hổng rất lớn. Trong thời gian ngắn sẽ rất khó bù đắp được lỗ hổng này."

"Bị giới hạn bởi việc thiếu vật tư chiến lược, chúng ta chỉ có thể bị động cắt giảm binh lực ở tiền tuyến. Kéo thời gian càng dài thì lượng binh lực mà Đế quốc có thể vận dụng lại càng ít."

"Dù là liều mạng lưỡng bại câu thương với quân địch thì cũng còn tốt hơn là tiếp tục hao tổn giống như hiện giờ!"

Sư Nhân Hoàng hung hãn nói.

Lối đánh lưỡng bại câu thương không có nghĩa là Ngũ đại Hoàng tộc sẽ liều mạng lưỡng bại câu thương với Vương quốc Alpha, mà là dùng binh lực của các chủng tộc phụ thuộc để tiêu hao với quân địch.

Dù thắng hay thua thì cũng có thể giải quyết được vấn đề bị động chiến lược hiện giờ của Đế quốc Thú Nhân. Chỉ cần Ngũ đại

Hoàng tộc không bị tổn hại, cho dù binh lực của các chủng tộc đều chết sạch cũng có thể chấp nhận.

"Vậy cứ thử một chút xem sao! Dù sao nếu quân địch không xuất binh thì qua một tháng nữa chúng ta cũng bị ép phải rút lui."

"Đúng dịp là Daniel đã tổ chức được mười mấy vạn binh lực, cho dù tiền tuyến bị tổn thất nặng nề thì cũng có thể bổ sung ngay lập tức. Kết quả xấu nhất chỉ là từ bỏ những lãnh thổ mà chúng ta đang chiếm đóng hiện giờ thôi!"

Ưng Nhân Hoàng phụ họa nói.

Với tư cách là không quân, chuyện mà tộc Người Ưng không sợ nhất chính là đại quyết chiến. Nếu xét về năng lực làm ngơ trong cuộc chiến, không có người nào có thể so được với bọn chúng.

Số lượng không quân của phe địch có hạn, chỉ cần tộc Người Ưng vững vàng một chút là có thể khống chế được tổn thất.

Ngược lại, việc cứ liên tục cử người đi thâm nhập vào không phận của quân địch hiện giờ lại có tổn thất lớn hơn nhiều.

Trong những tháng ngày trước đó, số lượng binh sĩ Người bị tổn thất mỗi ngày không hề thấp hơn hai chữ số, đôi khi còn lên đến ba chữ số.

Nhìn thì không mấy quan trọng nhưng không thể chịu nổi sự tích lũy của thời gian!

Còn về chiến quả thì đã bị Ưng Nhân Hoàng làm như không thấy. Tổn thất đều là của tộc mình, nhưng tin tức điều tra ra được lại là của mọi người.

Sau khi liếc mắt nhìn nhau, chúng Hoàng giả liền nhanh chóng thống nhất lập trường. Sau đó, các mệnh lệnh quân sự lập tức được truyền từ doanh trướng Hoàng đình đến đại quân Thú nhân ở tiền tuyến. ...

Trung bộ đại lục, kèm theo sự tiến công mạnh mẽ của liên quân dị tộc, tam đại Vương quốc nhân tộc đã bị buộc phải ngồi vào bàn đàm phán.

Nước đầu tiên lựa chọn nằm ngửa chính là Vương quốc Hessen. Vào hai ngày trước, đại quân Tinh Linh và Thạch Nhân tộc đã hoàn thành việc hội quân chiến lược tại lãnh thổ của Vương quốc Hessen.

Mâu thuẫn lớn nhất mà hai bên tranh chấp trước đây đã trở thành hiện thực. Vương quốc Hessen đáng thương đã bị liên quân dị tộc cắt ra làm đôi.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có tin tức tốt. Ít nhất là họ đã hoàn thành chiến lược co vào, quân đội chủ lực ở tiền tuyến đã được rút về.

Nếu không bảo toàn được 20 vạn tinh nhuệ của Vương quốc, họ thậm chí còn không có tư cách ngồi lên bàn đàm phán.

Chỉ là sự bị động toàn diện về mặt chiến lược đã khiến cho giới cao tầng của Vương quốc Hessen phải ở vào thế hạ phong.

Thế cục sụp đổ quá nhanh, các đồng minh còn chưa kịp chạy tới thì họ đã đứng trước bờ vực vong quốc.

Có lẽ nếu tiếp tục kiên trì, Nhân tộc vẫn có thể giành được thắng lợi, nhưng Vương quốc Hessen có khả năng không đợi được đến ngày đó.

Bóng tối thất bại bao trùm khắp cả nước, toàn bộ Vương quốc Hessen đều không muốn đánh tiếp nữa.

Tình hình ở Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn cũng không khá hơn là bao, tiền tuyến không ngừng sụp đổ, dù cho bọn họ có cố gắng hết sức thì cũng không thể ngăn cản được bước tiến của liên quân dị tộc.

Chương 1316: Phản Đối

Tộc Ba Mắt, tộc Cự Ma vẫn chưa hội quân với đại quân Tinh Linh, nhưng họ đã hoàn thành hội quân chiến lược với Vương quốc Dwarf. Không ai ngờ rằng một nước đang chìm sâu trong vũng lầy chiến tranh như Vương quốc Dwarf lại có thể điều động binh lực từ phía sau giết tới.

Lưỡi dao sau lưng là đáng sợ nhất, Các quốc gia dọc đường chưa kịp phản ứng thì tam đại dị tộc đã nối liền thành một mảnh rồi bắt đầu hợp tác với nhau.

Tài nguyên của Tộc Ba Mắt và Tộc Cự Ma không ngừng được chuyển đến Vương quốc Dwarf để đổi lấy một lượng lớn vũ khí tiên tiến, hiện giờ bọn chúng đã sắp áp đảo quân đội nhân tộc về mặt vũ khí trang bị rồi.

Thế cục phát triển đến bước này, các quốc gia ở trung bộ đại lục đã không thể ngăn cản được kế hoạch hội quân chiến lược của Lục đại dị tộc nữa. Có lẽ là ngày mai, hoặc là ngày kia, Liên minh dị tộc sẽ hợp nhất thành một khối.

Sự hợp tác trong thời khắc sinh tử tồn vong, quân công của Vương quốc Dwarf + tài nguyên của các tộc + ma pháp của Tộc Tinh Linh, không ai biết được sức mạnh từ sự kết hợp này có thể bùng phát lớn đến mức nào.

So với tin giật gân này thì chút lợi thế mà Vương quốc Alpha đạt được trong cuộc chiến với Thú nhân là không đáng chú ý.

Điều mà các bên lo lắng nhất hiện giờ chính là sau khi Lục đại dị tộc hội quân xong sẽ trở tay hủy diệt Vương quốc Alpha, tạo thành một gã khổng lồ độc chiếm Bắc đại lục và Trung đại lục.

Bị ép bởi tình hình này, Liên minh Nhân tộc đã vội vàng tổ chức một cuộc hội nghị khẩn cấp để thương lượng đối sách, nhưng nước xa không thể cứu được lửa gần.

Lần này, Giáo Đình, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia hiếm khi thống nhất lập trường, nhưng tiếc là việc thành lập liên quân cần có thời gian.

Khác với những lần chi viện trước đó, nếu như muốn lật ngược thế cờ lần này, ba nhà nhất định phải dốc toàn lực mới được.

Các quốc gia ở dưới tam đại thế lực này cũng bị yêu cầu phải điều động toàn lực, nhưng điều này cũng cần thời gian.

Binh mã không động, lương thảo đi đầu. Việc điều động một đội quân trăm vạn người đâu phải chỉ cần nói xuất binh là có thể xuất binh được?

Theo như tiến độ chuẩn bị bình thường, nếu không có từ nửa năm đến một năm thì căn bản không thể giải quyết được. Nếu như liên quan đến nhiều mặt thì thời gian cần chuẩn bị cũng sẽ càng lâu hơn.

Ngay cả nước có hiệu suất cao nhất là Vương quốc Alpha cũng phải dự trữ đủ vật tư chiến lược trước khi điều động thì mới có thể tập hợp quân đội trong vòng hai tháng.

Bị tình thế ép buộc, việc tam đại Vương quốc Trung đại lục lựa chọn đàm phán bí mật cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Nếu như tiếp tục chiến tranh, Nhân tộc có thể giành được thắng lợi cuối cùng hay không thì họ không biết, nhưng có một điều có thể chắc chắn là các quốc gia Trung đại lục đã bị diệt vong rồi.

Ngay cả khi Nhân tộc giành được thắng lợi, đồng thời ủng hộ bọn họ phục quốc, thì họ cũng chỉ là những chính quyền bù nhìn, khó tránh khỏi vận mệnh bị thôn tính.

Khả năng cao là sẽ để họ xảy ra bất trắc, sau đó mới thu hồi lãnh thổ từ tay dị tộc, giải quyết vấn đề pháp lý một cách triệt để.

Cũng hết cách rồi, thời đại sáp nhập và thôn tính đã phủ xuống.

Sau trận chiến này, Giáo Đình, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia sẽ xác lập ưu thế tuyệt đối trong nội bộ nhân tộc, các quốc gia còn lại đã không còn đủ sức để ngăn cản ba nước này nữa.

Khi thế cân bằng bị phá vỡ, các quy tắc không theo kịp thời đại sẽ bị xóa sổ.

Đại quân dị tộc trước đã đi trước một bước thanh lọc hết các yếu tố bất ổn ở địa phương, sau này khi bắt đầu sáp nhập và thôn tính sẽ không còn rào cản nào cho việc cai trị nữa.

Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu.

Tam đại vương quốc đã nhìn thấu sự thay đổi của cục diện và đều lựa chọn đàm phán để kết thúc chiến tranh. Còn vấn đề chiến lược bị động của nhân tộc, đó là vấn đề của tương lai.

Chỉ có người sống mới có tương lai, mới có tư cách thảo luận tương lai. Nếu muốn lo lắng về số phận tương lai của nhân tộc, vậy thì cũng phải sống trước rồi nói.

Trong lịch sử loài người cũng đã từng xảy ra những thất bại tương tự.

Sự thân thiết của Liên minh Dị tộc cũng là do bị Nhân tộc ép họ phải làm vậy, một khi thế cục chuyển biến tốt đẹp, tình hình nhất định sẽ thay đổi.

Nhân tộc đều là chuyên gia trong việc kích động nội đấu trong Liên minh Dị tộc. Chỉ cần mỗi người đều áp dụng kinh nghiệm nội đấu của bản thân thì việc Liên minh Dị tộc bị phân hóa chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nếu không phải vì nội bộ đang có vấn đề, một Liên minh Dị tộc đang chiếm thượng phong sẽ không vội vã đàm phán.

Hai bên đều có lo lắng của riêng mình, điều này đã tạo tiền đề cho cuộc hoà đàm. Tuy nhiên, ngay cả cuộc đàm phán vừa bắt đầu thì đã rơi vào thế bế tắc. ...

"Không có khả năng, dựa theo yêu cầu của các ngươi thì toàn bộ các quốc gia bọn ta đều phải di dời, việc di dời mấy chục triệu người là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành!"

Bá tước Bruno - đại biểu của Vương quốc Dante đã dẫn đầu phản đối nói.

Theo đường ranh giới mà Liên minh Dị tộc đưa ra, hầu như toàn bộ Vương quốc Dante đều phải dọn nhà, đây hoàn toàn là một yêu cầu vô lý.

"Bá tước Bruno nói không sai, bản hiệp định ngừng chiến này quá hà khắc. Nếu muốn ép bọn ta phải di dời, vậy thì chỉ có thể gặp nhau trên chiến trường!"

"Bọn ta có thể sẽ chết trên chiến trường, nhưng sẽ không chết một cách nhục nhã trên đường di dời!"

"Đừng có mơ nữa! Nhân tộc ta còn chưa bại trận, các ngươi cũng chỉ là tạm thời chiếm được ưu thế mà thôi. Các quốc gia Nam đại lục đang thành lập liên quân rồi, chỉ cần bọn ta có thể kiên trì, thế trận tấn công và phòng thủ sẽ nhanh chóng bị đảo ngược!"

Hầu tước Pierluigi - đại biểu của Vương quốc Nam Ngạn quyết đoán phụ họa.

Chương 1317: Cãi Cọ

Trên danh nghĩa là đổi chỗ, nhưng thực tế lại là yêu cầu bọn họ phải dời nước. Nếu như đồng ý với điều kiện của Liên minh Dị tộc, trước không bàn đến vấn đề chiến lược, chỉ riêng việc di dời thôi cũng đã làm cho họ tàn phế rồi.

"Đừng có mang Liên minh Nhân tộc ra dọa bọn ta, nếu như Liên minh Nhân tộc đáng tin cậy như vậy thì thế cục đã không phát triển đến bước này rồi."

"Đừng có ảo tưởng ký thác kỳ vọng vào bọn họ nữa, chẳng lẽ các ngươi không biết mình chính là những quân cờ bị vứt bỏ sao? Cũng giống như những quốc gia Bắc đại lục mà các ngươi đã vứt bỏ vậy."

"Bọn ta chỉ đang giúp bọn hắn thanh trừ đối lập mà thôi, đừng thấy hiện giờ Giáo Đình, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia đang kêu gào đòi xuất binh, nhưng thực ra trong lòng họ chắc chắn đang sướng đến phát rồ!"

"Nếu như các ngươi không bị hủy diệt, nhân gia làm sao có thể thuận lý thành chương chiếm đoạt bên trong đại lục?"

"Ở phương diện này, các ngươi nên học hỏi Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey. Cũng đều bị đồng minh bán đứng, nhưng tình hình hiện giờ của họ đã tốt hơn nhiều."

"Còn về chiến lược và tương lai của nhân tộc, những vấn đề này đều không liên quan gì đến các ngươi. Chuyện mà ba vị cần suy nghĩ hiện giờ chính là làm thế nào để sống sót qua cuộc chiến này!"

Delise nở nụ cười xinh đẹp nói.

Cuối cùng Delise cũng đã tìm lại những gì mà mình đã thua Hudson từ trên thân của nhân tộc, bây giờ bà ta đang cảm thấy rất tuyệt.

Có lẽ Delise không phải một nhà ngoại giao đạt tiêu chuẩn, nhưng thân phận cường giả Thánh Vực của bà ta đã đủ để san bằng khoảng cách về kỹ thuật, chỉ cần Delise ngồi ở chỗ này thôi thì đại biểu của ba nước đã bị lép vế hơn một bậc rồi.

"Tôn giả, chúng tôi mang theo thành ý tới đây. Nếu như quý phương muốn ngừng chiến, vậy thì xin mời thể hiện thiện chí của mình."

"Không ai dám chấp nhận những điều kiện như muốn trực tiếp đòi mạng của chúng tôi như thế này. Ngay cả khi đã ký kết hiệp ước thì cuối cùng cũng không thể thực hiện được."

"Dựa theo thế cục trước mắt, chúng tôi có thể đồng ý trao đổi một phần lãnh thổ, nhưng không thể động đến những lãnh thổ cốt lõi của ba nước."

"Liên minh Dị tộc muốn nối thành một mảnh cũng không nhất thiết phải thông qua đường bộ. Thông qua đường biển và đường sông cũng là một lựa chọn không tồi. ."

"Nếu như thật sự miễn cưỡng tụ tập lại với nhau, sợ rằng quý liên minh cũng sẽ không còn hòa thuận giống như hiện giờ."

"Một khi nội bộ lục đục, tất cả những lợi thế mà các vị giành được hiện giờ sẽ bị mất hết trong tương lai."

"Thay vì như vậy, chi bằng đưa ra một điều kiện mà các bên đều có thể chấp nhận được, đạt được một hiệp ước ngừng chiến có ý nghĩa chiến lược. ."

"Ít nhất là sau trận chiến này, ba nước chúng tôi sẽ không còn là mối đe dọa của các vị. Thậm chí chúng tôi sẽ vì lợi ích của bản thân mà trở thành phe phản chiến kiên định nhất trong nội bộ Nhân tộc!"

"Điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện này là: Chúng tôi nhất định phải có đủ thực lực để giữ được quyền nói chuyện của mình trong Liên minh."

"Tôn giả vừa nhắc tới Vương quốc Alpha, vậy hay là chúng ta cứ tham khảo theo tiêu chuẩn của bọn họ đi, ngài thấy thế nào?"

Khi nhắc tới "Phe phản chiến", Hầu tước Krasner còn cố ý nhấn mạnh, đây là điều mà giới lãnh đạo cấp cao của Vương quốc Hessen đã thảo luận trước đó.

Trong tay không có nhiều đồng Chip, đồng Chip có trọng lượng nhất hiện giờ chính là quyền nói chuyện trong Liên minh Nhân tộc của ba quốc gia.

Theo như tình hình hiện tại, trong tương lai rất dài, cả ba quốc gia Trung đại lục đều phải đối mặt với mối đe dọa từ Liên minh Dị tộc.

Chỉ cần chiến tranh đại lục nổ ra, họ sẽ ngay lập tức trở thành nạn nhân lớn nhất khi bị dị tộc bao vây.

Bất kể hận thù có sâu đậm đến đâu, chỉ cần Liên minh Dị tộc không tiếp tục gây hấn, họ sẽ bị động trở thành phe chủ hòa sau chiến tranh.

Còn việc tham chiếu đãi ngộ của Vương quốc Alpha chỉ là một cuộc thăm dò. Từ tình hình chiến sự ở Bắc lục, mọi người đều biết là Vương quốc Alpha vẫn chưa ngừng chiến với Liên minh Dị tộc, cùng lắm là có thỏa thuận với Tộc Tinh Linh.

Đây cũng là kết quả mà Delise mong muốn, việc nhắc đến

Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey về bản chất cũng chỉ nhằm phân hóa Nhân tộc, đồng thời giảm bớt tâm tư mâu thuẫn của ba nước.

Suy cho cùng thì con người vốn là loài theo đám đông. Để bọn họ trở thành kẻ làm liều đầu tiên là rất khó, nhưng nếu để họ trở thành người thứ, người thứ ba thì sẽ không còn áp lực tâm lý nữa.

"Xin lỗi, không được!"

"Liên minh và Vương quốc Alpha vẫn đang trong tình trạng chiến tranh, không có bất kỳ cái gì có thể tham chiếu. Ta chỉ kiến nghị các ngươi học tập sự linh hoạt của bọn họ."

"Bản đồ đặt ở đây, nếu có nơi nào có tranh chấp, chúng ta có thể trực tiếp đàm phán."

"Thời đại đang thay đổi, bây giờ chúng ta là địch nhân, nhưng không có nghĩa tương lai cũng là kẻ thù."

"Tương tự, bây giờ các ngươi đang là đồng minh của các thế lực lớn ở Nam đại lục, nhưng không có nghĩa sau này cũng là đồng minh. Về phương diện nội đấu, không có chủng tộc nào có thể sánh bằng nhân tộc các ngươi!"

Delise giễu cợt nói. ...

Trận đấu khẩu này cuối cùng vẫn kết thúc mà chẳng mang lại kết quả gì. Sự kỳ vọng của hai bên chênh lệch quá xa, mặc dù mỗi bên đều đã nhượng bộ, nhưng cuộc đàm phán vẫn rơi vào bế tắc.

Theo như quy cũ của đại lục Aslante, những vấn đề không thể giải quyết trên bàn đàm phán thường được giải quyết bằng một trận chiến.

Liên minh Dị tộc hy vọng dùng vũ lực để ép tam đại Vương quốc trung bộ phải chịu khuất phục, tam đại Vương quốc trung bộ cũng muốn thông qua các biện pháp quân sự để tranh thủ quyền lợi cho mình.

Chương 1318: Về Nước

Cuộc tiếp xúc đầu tiên kết thúc trong không vui đã đẩy cục diện ở trung bộ đại lục lên cao trào, chiến tranh trở nên ngày càng ác liệt hơn.

Sự biến đổi của cục diện quốc tế vẫn chưa lan đến Vương quốc Alpha. Không phải các quan chức cấp cao của Vương quốc không biết tình hình ở trung bộ đại lục đang xấu đi, mà vì chuyện này thực sự nằm ngoài tầm với.

Là thống soái quân đội, Hudson đương nhiên cũng nhận được tin tức về tình hình trung bộ đại lục đang xấu đi. Không biết Caesar IV lấy đâu ra tự tin mà còn gửi thư thúc giục hắn mau chóng giải quyết Đế quốc Thú Nhân.

Tình hình đang rất tốt chẳng qua chỉ là hiện tượng bên ngoài. Nếu thật sự mang theo đại quân đi quyết chiến với Đế quốc Thú Nhân, Hudson không cho rằng Vương quốc có thể chiến thắng.

Nguyên nhân mà hiện giờ Vương quốc có thể chiếm lợi thế là vì hắn đã kéo thú nhân vào trong một cuộc tiêu hao chiến. Dựa vào ưu thế về trình độ văn minh cao hơn để bắt nạt Đế quốc Thú Nhân.

Một khi thú nhân tỉnh ngộ, nhịn đau từ bỏ một mảng lớn đất đai, trực tiếp từ bỏ việc giằng co với hắn, tình hình sẽ ngay lập tức thay đổi.

Ngay cả khi tạm thời đánh bại thú nhân cũng vô dụng, dù có Liên minh nhân tộc làm hậu thuẫn, quốc lực tổng thể của Vương quốc cũng không đủ để cho quân đội lao sư viễn chinh.

"Nguyên soái, quân địch đã hành động. Theo tin tình báo thu thập được, toàn bộ đại quân thú nhân ở gần đây đều đã được điều động, và đang tiến về phía chúng ta."

"Chiến cơ đã xuất hiện, chỉ cần chúng ta có thể cầm cự ở đây thêm vài ngày thì có thể để quân phòng thủ giết ra..."

Không đợi Cairne nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Không cần thiết, thời cơ cho trận đại quyết chiến vẫn chưa chín muồi."

"Vương quốc cần không chỉ là một chiến thắng, mà còn cần một chiến thắng mà bản thân không chịu quá nhiều tổn thất. Nếu như liều mạng lưỡng bại câu thương với thú nhân rồi thì chúng ta lấy gì để ứng phó với cục diện quốc tế sau này?"

"Truyền lệnh xuống, đừng để ý đến việc điều động binh lực của phe địch, để các quân đoàn tìm kiếm điểm yếu của quân địch rồi trực tiếp đột phá về nước!"

Chiến cơ mà tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được thì đã không còn là chiến cơ nữa.

Mặc dù không biết trong đầu của lũ thú nhân đang nghĩ gì mà lại đần độn đến mức điều động bộ binh đi săn kỵ binh, nhưng không quan tâm chắc chắn sẽ không sai.

Quân đoàn viễn chinh có thể thâm nhập vào hậu phương của kẻ địch một lần thì sẽ có thể có lần thứ hai. Trên đại thảo nguyên mênh mông, cho dù thú nhân có chuẩn bị thì cũng không thể đề phòng được.

Có lẽ các bộ lạc lớn có thể gây ra một chút rắc rối cho quân viễn chinh, nhưng chủ lưu trên thảo nguyên thú nhân vẫn là các bộ lạc nhỏ và trung bình.

Những bộ lạc nhỏ với vài ngàn người, cho dù quân chủ lực đều đang ở nhà thì cũng không thể ngăn cản bước tiến của quân viễn chinh.

Nếu như không thể giải quyết được vấn đề an ninh ở hậu phương, vậy thì Đế quốc Thú Nhân sẽ ngày càng bị động trong các cuộc chiến sau này.

"Vâng, Nguyên soái!"...

Trong doanh trại của đại quân Thú nhân, sau khi nhận được chiến báo từ tiền tuyến, sắc mặt của Ngũ đại Hoàng giả liền trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Vì hoàn thiện bước kế tiếp trong kế hoạch tác chiến, các quan chức cấp cao của Thú nhân, bao gồm cả Ngũ đại Hoàng giả, đều đã không ngủ cả đêm qua.

Nhưng mà, vừa mới bắt đầu áp dụng kế hoạch dụ địch thì kẻ địch lại bỏ chạy.

"Ngu xuẩn!"

"Quả thực ngu đến không có thuốc chữa!"

"Tập hợp ba quân đoàn bộ binh và hai quân đoàn kỵ binh lại, vậy mà lại không thể chặn được quân địch trong một ngày, thế cục của Đế quốc đều bị lũ thuộc hạ vô dụng làm cho hỏng hết cả rồi!"

Hùng Nhân Hoàng nóng tính lập tức mở miệng mắng.

Kế hoạch dụ địch thất bại cũng có nghĩa là chúng đã mất đi khả năng đánh bại quân chủ lực của Vương quốc Alpha trong thời gian ngắn.

Quân địch co đầu rút cổ ở trong thành trì không ra, ngoài việc cường công ra thì chẳng còn biện pháp nào khác nữa.

Quân viễn chinh có thể chạy đến Đế quốc Thú Nhân dạo chơi, nhưng không có nghĩa là đại quân thú nhân cũng có thể thâm nhập vào Vương quốc Alpha.

"Gây rối" nói thì dễ, nhưng muốn thực hiện thì rất khó. Dọc đường đều là những tòa pháo đài san sát nhau, cho dù phái binh đến đó thì cũng chỉ dám hoạt động ở lân cận, thâm nhập vào sâu bên trong chẳng khác nào đang cống hiến chiến tích cho phe địch.

Rủi ro cao là thứ yếu, quan trọng là dù có xâm nhập vào hậu phương của quân địch cũng không có ích gì. Trong vòng vài trăm dặm ở tiền tuyến, địch nhân đều đã vườn không nhà trống, chẳng có gì để cướp.

"Đủ rồi, Hùng Hoàng!"

"Không ai muốn nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh. Quan binh ở tiền tuyến cũng đã tận lực rồi, tiếc là quân địch hoàn toàn không có ý giao tranh với họ."

"Khả năng cao là Hudson đã nhìn ra được kế hoạch của chúng ta, nên hắn mới không cho chúng ta cơ hội để thực hiện."

"Kết thúc như hiện giờ cũng tốt, nếu như thật sự quyết chiến vào lúc này, chúng ta cũng không nuốt nổi quân địch."

"Chờ Daniel mang đại quân tới đây, chúng ta lại tìm cơ hội để quyết chiến với quân địch, ít nhất cũng có thể tăng thêm vài chục phần trăm cơ hội chiến thắng!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng tức giận nói.

Rõ là những lời nói vừa rồi của Hùng Nhân Hoàng đã kích thích ông ta. Người nói có lẽ vô tâm, nhưng người nghe lại có ý.

Theo như Ngân Nguyệt Lang Hoàng, việc Hùng Nhân Hoàng trách mắng bọn thuộc hạ vô dụng chính là đang chỉ cây dâu để mắng cây hòe.

Chiến tranh ở trong tình trạng tồi tệ như hiện giờ, với tư cách là tổng chỉ huy quân đội, Daniel chắc chắn phải chịu trách nhiệm chính. Con trai thể hiện không tốt, người làm cha như ông ta cũng không thể ngẩng cao đầu được.

Chương 1319: Về Nước (2)

Nguyên nhân mà ông ta có thể mạnh mẽ phản bác là nhờ có đồng đội làm nền. Màn thể hiện của Daniel chỉ là tạm được, nhưng màn thể hiện của những thú nhân lại rất kém cỏi.

Nếu đổi một vị tướng lĩnh khác lên nắm quyền chỉ huy, không chừng hai mươi vạn đại quân vừa mới tập trung lại này đã bị hủy diệt rồi.

Thảm kịch của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đã chứng minh quân đoàn viễn chinh do Hudson chỉ huy có năng lực lấy yếu thắng mạnh.

"Hừ!"

"Lang hoàng, ông không phải đang nói đùa đó chứ?"

"Tiền tuyến vốn đang thiếu thốn vật tư, nếu như Daniel theo mười mấy vạn quân đến thì lấy gì để đảm bảo hậu cần?"

"Đến lúc đó, có lẽ không cần quân địch tấn công, chỉ riêng công tác hậu cần của quân đội thôi là có thể khiến cho Đế quốc sụp đổ rồi."

"Các ngươi cứ chần chừ do dự, không dám nói ra sự thật, vậy thì để ta nói."

"Hiện giờ, ở trước mặt chúng ta chỉ có hai con đường. Hoặc là tiếp tục tấn công, mạnh mẽ xé toang tầng tầng phòng tuyến của kẻ địch; hoặc là từ bỏ một mảng lớn lãnh thổ, trực tiếp rút quân trở về nghỉ ngơi lấy lại sức!"

Nói rồi, Hùng Nhân Hoàng vung tay một cái, đập vỡ chiếc bàn trước mặt, những mảnh vụn gỗ bay tứ tung khiến đám thú nhân giật nảy mình, cảnh tượng này còn kích thích hơn cả việc lộn cái bàn.

Bí mật bị phanh phui, các tướng lĩnh đều rơi vào trạng thái hoang hoang, đều hướng ánh mắt về phía ngũ vị Hoàng giả.

Bây giờ chỉ có họ mới có tư cách tham gia vào tình huống này, những người khác mở miệng cũng chỉ rước họa vào thân.

Nhìn thấy vẻ mặt không sao cả của Hùng Nhân Hoàng, sắc mặt của Tứ đại Hoàng giả còn lại đều rất khó coi. Về bản chất, nguyên nhân của việc không nể mặt mũi này vẫn là vì thực lực của các tộc đã phát sinh biến hóa.

Ngũ đại Hoàng tộc đều bị buộc phải lùi vào trong thâm sơn cùng cốc sống trong một khoảng thời gian, trong thời đại vật tư khan hiếm nghiêm trọng, tổn thất của kỵ binh chắc chắn sẽ lớn hơn bộ binh.

Trong thời kỳ khó khăn này, vì kéo dài truyền thừa của chủng tộc, Hoàng tộc thú nhân đã không nuôi nổi nhiều chiến thú như vậy, nên bị ép phải cắt giảm biên chế kỵ binh.

Nói cho đúng thì bọn chúng chỉ cắt giảm phiên hiệu của quân đội, còn việc giải trừ quân bị là do Liên minh Nhân tộc hoàn thành giúp.

Dưới tác động của việc vật tư khan hiếm, các tộc buộc phải cắt giảm số lượng thú chiến nuôi dưỡng. Ngân Nguyệt Lang tộc và Sư Nhân tộc bị tổn thất lớn nhất, không chỉ đào thải già yếu, mà còn tạm ngừng sinh sản chiến Lang và chiến sư.

Những hành động này đã gây ra ảnh hưởng rất lớn về thực lực quân sự của bọn họ trong vòng mấy năm tới.

Hùng Nhân Hoàng tộc bị thiệt hại tương đối nhỏ, sức mạnh quân sự dần vượt qua Sư Nhân tộc, nhảy lên trở thành đệ nhất cường tộc của Đế quốc Thú Nhân.

Ai mạnh thì người đó có tiếng nói hơn, từ trước đến nay, những quy tắc chính trị vốn có đều chỉ dùng để trói buộc kẻ yếu.

...

Mang theo đại quân bước vào lại lãnh thổ của Vương quốc, Hudson thở dài một hơi. Mặc dù hắn luôn tỏ ra bình tĩnh khi ở trước mặt các tướng lĩnh, nhưng áp lực trong nội tâm lại không hề nhỏ.

Chung quy vẫn là tới hậu phương của quân địch gây chuyện, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Nếu không cẩn thận chạm trán với quân chủ lực của phe địch, tổn thất nặng nề là điều không thể tránh khỏi.

Hudson nhìn thoáng qua các tướng lĩnh đến đón tiếp mình rồi bình tĩnh phất tay nói: "Các tướng sĩ vừa mới lao sư viễn chinh trở về, cần phải nghỉ ngơi, tiệc ăn mừng sẽ được tạm hoãn!"

"Phân phát số thịt rượu đã được chuẩn bị cho các đơn vị. Nhất định phải đảm bảo là mỗi một vị binh sĩ trong quân đoàn viễn chinh đều được bổ sung đầy đủ dinh dưỡng."

Sau mỗi trận đại chiến đều có "Tiệc ăn mừng", đây không phải chỉ đơn giản là trò chơi tâng bốc. Rượu thịt bao no, bản chất vẫn là để bổ sung dinh dưỡng cho binh lính.

Quân đoàn viễn chinh đã đại sát tứ phương trên đại thảo nguyên, tuy không thiếu đồ ăn, nhưng dù sao cũng là trên chiến trường, nhịp sống sinh hoạt đã bị làm cho rối loạn.

Do nhu cầu chiến tranh, đói một bữa, no một bữa cũng là chuyện thường tình. Nhiều khi muốn uống một ngụm canh nóng cũng là hy vọng xa vời.

Một đường màn trời chiếu đất, rất nhiều binh sĩ đều bị gầy đi.

Hudson vội vàng mang quân đội trở về nghỉ ngơi, cũng có lo lắng cho sức khỏe của các binh sĩ. Nếu như vì sử dụng tới độ mà chơi hỏng đội quân tinh nhuệ này của Vương quốc thì hắn cũng không biết nên giải thích với các bên như thế nào.

"Vâng, Nguyên soái!"

Khi trả lời, các tướng lĩnh rõ ràng có chút nghi ngờ. Nhưng uy vọng của Hudson đã khiến họ phải nuốt những lời định nói vào trong bụng.

Trì hoãn cử hành tiệc ăn mừng chứ không phải là hủy bỏ cử hành, không đáng phải vì một chuyện nhỏ này mà đôi co với chủ soái.

Các quan quân không có ý kiến, đám binh sĩ bên dưới lại càng không thể có ý kiến. Thịt rượu đã chuẩn bị sẵn được phân phát xuống, trì hoãn tổ chức tiệc ăn mừng cũng có nghĩa là sau này sẽ được ăn thêm một lần, quả thực là niềm vui nhân đôi.

Chỉ có Bộ hậu cần là phải nhức đầu. Nhưng đây cũng là vấn đề nhỏ, việc quân đoàn viễn chinh đã xâm nhập vào hậu phương của quân địch và quấy rối trong hai tháng đã tiết kiệm được khá nhiều lương thực và vật tư.

Sau khi ổn định, bản thống kê tổn thất của quân đoàn viễn chinh cũng được ra lò. Cái giá phải trả cho một đường đại sát tứ phương chính là: Bốn ngàn quan binh đã vĩnh viễn nằm lại trên đại thảo nguyên, hai ngàn quan binh bị ép giải nghệ hồi hương.

Tàn tật thì có thể chữa trị, nhưng sinh mệnh lực đã mất rồi thì khó có thể bổ sung được.

Do nhu cầu chiến tranh, rất nhiều binh sĩ đã được trị liệu bằng thần thuật nhiều lần, sinh mệnh lực đã sắp cạn kiệt.

Tiếp tục ở lại chiến trường sẽ có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào. Nếu trở về quê hương dưỡng lão, họ có thể sống thêm vài năm nữa. Nếu được chăm sóc tốt, không chừng còn có thể sống tới tuổi thọ trung bình.

Chương 1320: Về Nước (3)

Hudson không phải người tuyệt tình, hắn không thể thờ ơ với sinh mệnh. Tình hình của Vương quốc còn chưa xấu đến mức phải liều mạng, không đáng phải đưa những công thần này lên con đường chết.

"Jose, thay ta tới quân đội một chuyến, thuyết phục những quan binh không thích hợp tiếp tục ở lại chiến trường này hồi hương."

"Thôi, vẫn là để ta đích thân đi nói vậy. Ngươi phụ trách soạn thảo văn bản, giải thích chi tiết tình hình cho Vương quốc, yêu cầu các địa phương bố trí ổn thỏa cho những sĩ quan giải ngũ này."

"Ngoài ra còn phải thống kê những thành tích mà quân đoàn viễn chinh đã đạt được trên thảo nguyên, tóm tắt quá trình các trận chiến, sau khi trau chuốt xong liền báo cáo lên cho Vương quốc."

Hudson có chút xúc động nói.

Hắn có thể mang quân đoàn viễn chinh đi đại sát tứ phương, nhưng lại không có cách nào thay đổi bản chất tàn khốc của chiến tranh. Trước những con số thương vong lạnh như băng này, niềm vui chiến thắng cũng đã biến mất không còn gì. ...

Vương cung Lutecia, Charles III đọc những tài liệu được tập hợp từ khắp nơi rồi nhẹ nhàng vuốt trán.

Chỉ mới không quan tâm một chút mà thế cục ở trung bộ đại lục đã gần như bị sụp đổ. Nếu không có biện pháp khắc phục kịp thời, thế cục lục địa rất có thể bị phá hỏng.

"Lũ Giáo Đình đáng chết, bọn chúng đang làm gì vậy! Tại sao lại có thể để cho Vương quốc Dwarf chia binh ra, chẳng lẽ bọn chúng muốn chôn vùi bá nghiệp của Nhân tộc ta hay sao?"

"Bộ Ngoại vụ phái người đi hỏi lão già ngu xuẩn Shelter VII kia xem trong đầu lão ta đang chứa cái gì..."

Những tiếng mắng chửi không ngừng đã bộc lộ sự tức giận trong lòng Charles III.

Cái gì mà hàm dưỡng lý tính, đó chỉ là giả tượng được tạo ra cho người ngoài nhìn. Khi gặp phải chuyện lớn, những người nắm quyền cũng sẽ tức giận.

Có thể phát tiết cơn giận kịp thời thì còn tốt, nếu cứ để trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ sinh bệnh.

Đám đại thần giả vờ như không nghe thấy những lời nói nhảm của Quốc vương. Dù gì thì người bị mắng cũng là Giáo Đình, mọi người cũng không có tâm trạng giải thích thay cho kẻ thù, huống chi Giáo Đình bị mắng cũng chẳng oan.

Đại quân Tinh Linh đại sát tứ phương là chuyện nằm trong dự liệu của mọi người. Nhưng Vương quốc Dwarf đang trong vòng vây của Giáo Đình và Vương quốc Ruthenia mà vẫn còn sức để đâm sau lưng các quốc gia Trung đại lục thì lại hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Vương quốc Ruthenia đã suy tàn, trong nội bộ tích tụ một đống mâu thuẫn, thể hiện không tốt có thể hiểu được. Nhưng một nước có thực lực hùng hậu như Giáo Đình cũng có màn thể hiện tệ hại thì thật sự không thể chấp nhận được.

Người có chút kiến thức quân sự đều biết là do Giáo Đình đã qua loa trong cuộc chiến này, bọn chúng định lợi dụng Vương quốc Dwarf để tiêu hao thực lực quân sự của Vương quốc

Ruthenia.

Muốn chơi mưu quỷ kế không có gì đáng trách, dù sao các quốc gia đều đang tính toán lẫn nhau, nhưng vì tính toán của Giáo Đình mà khiến cho tình hình ở Trung bộ đại lục sụp đổ thì không thể tha thứ được.

Thực ra Charles III cũng chỉ chửi bới cho đỡ tức mà thôi. Đối với một thế lực lớn như Giáo Đình, Vương quốc Frank cũng không làm được gì.

Truy cứu trách nhiệm là việc không tồn tại, ngay cả khi Hội nghị Liên minh nhân tộc có thể thông qua, hiện giờ cũng không có năng lực để tiến hành thanh toán với Giáo Đình.

"Bệ hạ, tình hình ở Trung bộ đại lục đã trở nên xấu đi, thế cục phát triển tiếp theo rất có thể sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta."

"Tình trạng lý tưởng nhất là các quốc gia Trung đại lục sẽ ăn thua đủ với dị tộc, kéo dài đến khi viện quân của liên minh đại lục đến, lật ngược tình thế bị động hiện giờ."

"Tuy nhiên, xác suất xảy ra điều này không cao. Nếu như tình hình tiếp tục xấu đi, tam đại Vương quốc Trung đại lục rất có thể sẽ lựa chọn thỏa hiệp với Liên minh Dị tộc!""

Bộ trưởng Ngoại giao Hầu tước Jesus phân tích với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Thỏa hiệp" với kẻ thù trong tình thế bị động hoàn toàn không phải chỉ dừng lại ở chiến tranh, mà nhất định sẽ có một loạt các điều kiện kèm theo.

Nếu như không có tam đại Vương quốc Trung đại lục, hướng đi tương lai của cuộc chiến tranh đại lục này sẽ trở nên rất khó lường.

Hơn một nửa lực lượng của nhân tộc đều nằm ở Nam đại lục là không giả, nhưng lực lượng này lại không dễ kiểm soát. Làm thế nào để giải quyết mối quan hệ giữa ba cường quốc Giáo Đình, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia chính là một nan đề khó giải.

Ngoài chuyện này ra, những quốc gia đã suy tàn như Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat, Vương quốc Ruthenia cũng đều có những toan tính riêng.

"Bệ hạ, tình hình hiện tại chưa chắc đã là tồi tệ nhất. Thật ra, Giáo Đình hiện giờ hẳn là đang đau đầu hơn chúng ta mới phải."

"Vị sự lỏng lẻo của họ nên tấm lưới nhằm vào Vương quốc Dwarf mới bị sụp đổ, cuộc chiến tranh tiếp đó sẽ làm họ phải đau đầu."

"Có lẽ hiện giờ quý tộc của các quốc gia Trung đại lục đang rất hận bọn họ, sức ảnh hưởng của Giáo Đình trên đại lục chắc chắn sẽ bị giáng một đòn nặng sau cuộc chiến."

"Điều kiện để thành lập một Giáo Đình mới hiện đã hoàn toàn chín muồi. Chỉ cần đợi chiến tranh đại lục kết thúc, chúng ta có thể bắt đầu triển khai hành động."

"Ngoài những chỗ tốt này ra, Vương quốc còn tiến một bước củng Gulei thế đối với các quốc gia khác trong cuộc chiến tranh này."

"Trong tương lai, đại lục rất có thể sẽ xuất hiện một cục diện siêu cường dưới sự lãnh đạo của chúng ta."

"Còn về phần Liên minh Dị tộc, thực ra không cần phải coi trọng quá mức. Sự huy hoàng hiện tại chỉ là nhất thời, Tộc Tinh Linh hiện giờ vốn không thích hợp với chiến tranh, cuộc chiến tranh đại lục này đã là sự bùng nổ cuối cùng của chúng."

"Thắng lợi trước mắt nhìn qua thì có vẻ như đã thay đổi tình thế khó xử của Liên minh Dị tộc, nhưng thực tế lại quá mong manh."

Chương 1321: Hàn Gắn

"Công bằng là một vấn đề lớn, Liên minh Dị tộc có thể lật ngược thế cờ, về bản chất vẫn nhờ vào những đóng góp của Tộc Tinh Linh."

"Nhưng những đóng góp này không thể là vô hạn, sớm muộn gì cũng cần được hồi báo. Khi liên quan đến lợi ích thì chắc chắn sẽ xảy ra mâu thuẫn."

"Bị thiệt thòi hay chiếm tiện nghi là việc rất khó xác định. Bất kể phân chia lợi ích sau chiến tranh như thế nào cũng đều sẽ có chủng tộc cảm thấy không hài lòng."

"Chỉ cần châm ngòi một chút, mâu thuẫn nội bộ của Liên minh Dị tộc sẽ nổ ra."

"Theo một nghĩa nào đó mà nói, Liên minh Dị tộc sau khi ngừng chiến sẽ dễ đối phó hơn hiện giờ."

Lời nói của Tể tướng Công tước Bergson đã khiến bầu không khí trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dù tình hình có vẻ đang xấu đi rất nhiều, nhưng Liên minh Dị tộc vốn đã có khuyết điểm, đối với Vương quốc Frank uy hiếp cũng rất có hạn.

Tộc Tinh Linh có thể giúp Liên minh Dị tộc lật ngược thế cờ, nhưng không có nghĩa là bọn chúng sẵn sàng nỗ lực mở rộng cho các chủng tộc khác. ...

Trên thánh sơn, bầu không khí trong tổng bộ Giáo Đình ngột ngạt đến mức làm cho người ta cảm thấy ngạt thở. Vì là người phải chịu trách nhiệm trực tiếp cho tình hình đang xấu đi ở Trung bộ đại lục, áp lực dư luận đang đè nặng lên người Giáo Đình.

Muốn đổ lỗi cũng không được. Dựa theo nhiệm vụ được Liên minh nhân tộc phân chia trong nội bộ, Vương quốc Dwarf nằm trong phạm vi trách nhiệm của Giáo Đình, hơn nữa nhiệm vụ này còn do họ tự nguyện đảm nhận.

Giáo Đình thể hiện tích cực như vậy, ngoài việc nhân cơ hội suy yếu Vương quốc Ruthenia ra, chủ yếu là để mở rộng tầm ảnh hưởng của Giáo Đình.

Một tổ chức tôn giáo nếu không có sự hiện diện thì sẽ rất đáng sợ.

Đặc biệt là khi hai lục địa Nam Bắc đều xuất hiện kẻ phản nghịch luôn muốn lật đổ địa vị thần thánh của họ, Giáo Đình càng cần phải xuất hiện để thể hiện sự hiện diện của mình.

Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, mọi thứ có vẻ không được như ý muốn.

Đúng là tầm ảnh hưởng của Giáo Đình đã được mở rộng thông qua cuộc chiến này, Vương quốc Ruthenia đang suy bại đã bị bọn họ thẩm thấu thành cái sàng.

Tiếc là biến cố xảy ra bên phía Vương quốc Dwarf đã phá hủy toàn bộ tình thế tốt đẹp của Giáo Đình chỉ trong chốc lát.

Nếu không phải vì quá tin tưởng đồng minh, không đề phòng quân địch ở sau lưng, bị Vương quốc Dwarf thừa cơ xâm nhập, thì tình hình ở Trung bộ đại lục cũng sẽ không chuyển biến xấu đến tình trạng sắp sụp đổ như hiện giờ.

Bị thiệt hại nặng nề như vậy, các quốc gia ở Trung bộ đại lục đương nhiên là sẽ không thể bỏ qua. Nếu như hành động thực tế không làm gì được Giáo Đình, vậy thì tiến hành phản công về mặt dư luận.

Mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao, để xảy ra một chuyện lớn như vậy, Giáo Đình cũng phải cho mọi người một lời giải thích.

Đến mức mà cuộc Hội nghị Liên minh nhân tộc mới nhất đã trực tiếp biến thành đại hội phê phán nhắm vào Giáo Đình. Đại biểu của các quốc gia trên đại lục đều không ngừng chỉ trách Giáo Đình, làm cho đại biểu của Giáo Đình suýt nữa là bị trầm cảm.

Những đại biểu khách khí một chút thì chửi họ "Dung túng dị tộc làm hại Nhân tộc"; Những đại biểu không khách khí thì trực tiếp gán cho họ tội danh "Cấu kết dị tộc, thanh trừ đối lập".

Thần Hi chi chủ tại thượng, về vấn đề tình hình ở Trung bộ đại lục thế chuyển biến xấu, Giáo Đình nhiều nhất cũng chỉ bị hiềm nghi là dung túng dị tộc thôi, tuyệt đối không đến mức "Cấu kết dị tộc, thanh trừ đối lập".

Dù sao, mặc kệ nhìn từ phương diện nào, các quốc gia ở Trung đại lục đều không phải là kẻ thù không đội trời chung của Giáo Đình.

Cho dù thật sự cấu kết dị tộc để thanh trừ đối lập thì cũng phải nhắm vào hai phần tử dị đoan là Vương quốc Alpha và Vương quốc Frank.

"Đoàn trưởng Gulei, ta cần một lời giải thích hợp lý cho việc Vương quốc Dwarf chia binh xâm lược Trung bộ đại lục!"

Lời nói của Shelter VII làm cho mọi người đều giật mình.

Vội vàng triệu hồi chủ soái từ tiền tuyến trở về, người sáng suốt đều biết là ông ta đang định truy cứu trách nhiệm. .

Nếu như trực tiếp chỉ trích, thậm chí là chửi ầm lên thì có nghĩa là chuyện này vẫn còn có thể cứu vãn được, sợ nhất chính là loại không có biểu hiện gì.

"Bệ hạ, chuyện lần này là một sự cố ngoài ý muốn. Quân đội của Vương quốc Dwarf đều bị chúng ta cầm chân ở tiền tuyến, nhưng không ngờ là bọn chúng lại đi thành lập mười mấy quân đoàn hạng 2..."

Gulei còn chưa kịp giải thích xong, trên mặt của Shelter VII đã nở một nụ cười giễu cợt, lạnh lùng truy vấn:

"Hay cho câu không ngờ là, nếu không ngươi đi Hội nghị Liên minh nhân tộc để giải thích rõ ràng chuyện này ở ngay trước mặt đem đại biểu của các quốc gia đi?"

"Mười mấy cái quân đoàn hạng 2, chừng mấy chục vạn đại quân, mà không phải là mấy chục, mấy trăm tên Dwarf, một vị chủ soái tiền tuyến như ngươi mà lại nói với ta là không biết gì!"

"Tốt, thật sự rất tốt!"

"Nếu là những quân đoàn này không đi Trung đại lục, mà trực tiếp xuất hiện ở trên chiến trường Vương quốc Ruthenia, có phải ngươi cũng định nói với ta rằng —— trước đó không ai từng nghĩ tới chuyện này?"

Việc điều động một lượng lớn quân đội rất khó có thể giữ bí mật hoàn toàn. Loại chuyện này vốn không phải dựa vào suy đoán, chỉ cần cử thêm một chút người đi do thám thì nhất định sẽ phát hiện ra.

Giáo Đình cũng có không quân mà, cho dù quân địch phòng bị chặt chẽ như thế nào thì cũng không thể phong tỏa toàn bộ đường biên giới.

Tìm đại một cơ hội là có thể bay qua được. Thật sự không được, đợi đến ban đêm, nhờ màn đêm yểm trợ để thâm nhập vào là được.

Vương quốc Dwarf cùng lắm chỉ có thể phòng ngự chặt chẽ ở tiền tuyến, hậu phương sẽ không có nhiều không quân bảo vệ. Chỉ cần chú ý một chút là có thể phát hiện ra điều bất thường.

Chương 1322: Hàn Gắn (2)

Cho dù tin tình báo truyền về chậm trễ một chút thì mọi người cũng có thể chấp nhận. Tuy nhiên, thực tế là: Giáo Đình hoàn toàn không biết gì về việc điều động quân sự diễn ra ở Vương quốc Dwarf.

Nếu như quân địch thật sự nhắm vào Vương quốc Ruthenia, đột nhiên xuất hiện mấy chục vạn quân địch, liên quân do Giáo Đình cầm đầu chắc chắn sẽ bị thiệt lớn.

Dù có lý do chính đáng đến đâu thì Gulei cũng sẽ không thể thoát khỏi tội danh thiếu trách nhiệm.

Nếu có thể cứu vãn tình thế thì còn tốt, nhưng nếu như không thể kéo Trung bộ đại lục thoát ra khỏi vực sâu, vậy thì không chỉ có một mình Gulei gặp bi kịch, mà toàn bộ Giáo Đình đều sẽ bị thiệt hại nặng nề về mặt chính trị.

"Bệ hạ, xin cho thần một cơ hội để sửa sai!"

"Từ khi tình hình ở Trung đại lục xấu đi, Tài Quyết kỵ sĩ đoàn đã ngay lập tức phát động một cuộc tấn công dữ dội ở tiền tuyến, cố gắng đánh bại Vương quốc Dwarf trong thời gian ngắn nhất có thể."

"Thế cục chuyển biến xấu chỉ là tạm thời, sau khi đánh bại được quân chủ lực của Vương quốc Dwarf, chúng thần sẽ lập tức hành quân vào Trung đại lục để chi viện cho các quốc gia, giúp..."

Không đợi Gulei nói hết lời, đối thủ cũ của ông ta, đoàn trưởng của Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn - Blake đã đứng ra ngắt lời:

"Khoác lác thì ai mà chẳng biết, cái quan trọng là phải xem màn thể hiện ở trên chiến trường."

"Nếu như Vương quốc Dwarf dễ dàng bị đánh bại như vậy thì cuộc chiến này đã không kéo dài đến tận bây giờ."

"Đã phạm sai lầm, thì phải thừa nhận!"

"Cố chấp đến cùng, chỉ càng phạm nhiều sai lầm hơn mà thôi."

"Xét theo thế cục trước mắt, sợ rằng chúng ta còn chưa kịp đánh bại Vương quốc Dwarf thì thế cục ở Trung đại lục đã sụp đổ trước rồi."

"Việc cấp bách hiện giờ không phải là nhanh chóng đánh bại Vương quốc Dwarf, mà phải ổn định các quốc gia ở Trung đại lục trước."

"Liên minh Dị tộc hiếm khi thực sự hợp tác được một lần, thần không tin là tình trạng này sẽ kéo dài được lâu, không chừng hiện giờ Tộc Tinh Linh đã bắt đầu chơi trò đàm phán rồi."

"Dù gì thì bọn chúng cũng đã thực hiện được các mục tiêu chiến lược cơ bản khi tham gia cuộc chiến lần này. Nếu đánh tiếp thì chỉ là đang hy sinh cho đồng minh mà thôi."

"Các tộc trong liên minh dị tộc hiện đang rất ỷ lại Tộc Tinh Linh, chỉ cần Tộc Tinh Linh muốn hòa đàm thì bọn chúng sẽ không ngăn cản được."

"Xét theo thế cục trước mắt, nếu như không vì lo lắng Liên minh nhân tộc sẽ truy cứu trách nhiệm sau này, có lẽ chỉ cần Tộc Tinh Linh hơi thể hiện một chút thiện chí thì các quốc gia ở Trung đại lục sẽ tranh nhau thỏa hiệp với bọn chúng."

"Có thể ổn định thế cục ở Trung đại lục thì tốt, nếu không được thì hãy cố gắng xoa dịu mối quan hệ với các quốc gia ở

Trung đại lục. Nếu không, tình hình sau chiến tranh sẽ rất bất lợi cho chúng ta!"

Những phân tích của Blake khiến cho GuLei vã hết mồ hôi lạnh. Hết cách rồi, việc bỏ đá xuống giếng từ đối thủ cũ đã đánh trúng vào điểm yếu của ông ta, những vấn đề này chính là điều mà Gulei lo lắng nhất.

Ngay cả khi các quốc gia ở Trung đại lục có thể may mắn thoát được một kiếp sau khi bị hố đến bờ vực vong quốc diệt chủng, thì sau chiến tranh họ cũng sẽ xa lánh Giáo Đình.

Gulei đã có thể mơ hồ nhìn thấy một nhóm dị đoan mới nổi đang dần dần xuất hiện trong đầu mình. Cùng với hai phần tử dị đoan ở Nam và Bắc, từ nam chí bắc đều tràn ngập bóng dáng của dị đoan.

"Ngươi..."

Vì đã gây ra quá nhiều phiền phức, nên dù Gulei đang rất tức giận, nhưng ông ta cũng đành phải nuốt cục tức vào trong bụng.

Nếu muốn giành được sự cảm thông thì bây giờ ông ta nhất định phải tỏ ra yếu thế.

Có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến việc truy cứu trách nhiệm, đúng sai chỉ là yếu tố thứ yếu, Giáo Hoàng còn phải đến sự cân bằng chính trị.

Trước đây, Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn đã gây ra một số rắc rối, nhưng Blake vẫn có thể hạ cánh an toàn, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là Giáo Hoàng muốn chơi cân bằng.

Tình hình hiện giờ cũng không khác mấy. Các Đại kỵ sĩ đoàn của Giáo Đình phải đối chọi và kiềm chế lẫn nhau thì quyền uy của Giáo Hoàng mới được bảo hộ.

Với tác phong của Shelter VII, trước khi tìm được người thay thế phù hợp hơn, khả năng mà ông ta trực tiếp đánh gục GuLei là rất thấp.

Huống chi, ở chiến trường Ruthenia hiện giờ vẫn do Tài Quyết kỵ sĩ đoàn làm chủ đạo, nếu như bắt quân đoàn trưởng Gulei, đột nhiên thay người, chỉ riêng vấn đề chỉ huy cũng đã phải mất một khoảng thời gian để giải quyết rồi.

"Đủ rồi!"

"Ai gây ra cục diện rối rắm này thì người đó phải có trách nhiệm dọn dẹp. Quân đoàn trưởng Gulei, ta mặc kệ ngươi có khó khăn gì, nhưng nhất định phải có bước đột phá ở Vương quốc Ruthenia trong thời gian ngắn nhất."

"Nếu như không làm được, vậy thì ngươi cũng đừng trở lại nữa. Giáo Đình không nuôi phế vật, đặc biệt là những kẻ chỉ biết gây rắc rối!"

"Giám mục Sauron, ngươi hãy sắp xếp người đi liên hệ với các quốc gia ở Trung đại lục, nếu như họ nguyện ý tiếp tục cầm cự, chúng ta có thể bồi thường cho họ một cách thỏa đáng."

"Dù cho thế cục có biến hóa như thế nào, chúng ta nhất định phải hàn gắn mối quan hệ với các quốc gia Trung đại lục."

"Hãy cố gắng hết sức để ba quốc gia này tiếp tục cầm cự, nếu thực sự không được thì cũng đừng miễn cưỡng. Lúc cần thiết có thể đưa ra những lời hứa hẹn, nói chung là mọi thứ đều ưu tiên hàn gắn mối quan hệ."

Shelter VII nhẫn tâm nói.

Bây giờ không phải là lúc để tính sổ, cho dù muốn đổi người thì cũng phải đợi Gulei dọn dẹp đống hỗn độn này xong đã.

Nhìn phản ứng của mọi người là biết, tuy có không ít người chỉ trích Gulei, nhưng lại không ai đưa ra yêu cầu đổi soái.

Chương 1323: Kế Hoạch Rút Quân

Không phải mọi người không muốn thượng vị, mà là vì cái ghế tổng chỉ huy tiền tuyến này quá phỏng tay. Ai lên thay cũng đều phải dọn dẹp mớ hỗn độn này, làm tốt là đương nhiên, nhưng nếu làm hỏng thì phải cùng nhau chịu trách nhiệm.

Muốn xoay chuyển càn khôn trong thời gian ngắn, đánh trọng thương Vương quốc Dwarf và chỉ huy liên quân tiến vào Trung đại lục đều chỉ là viễn cảnh.

Đúng là quân đội Giáo Đình rất mạnh, nhưng Dwarf cũng không phải quả hồng mềm. Đặc biệt là khu vực mà Vương quốc Dwarf đang chiếm đóng chủ yếu là những đồi núi thấp, không thích hợp để triển khai đại quân đoàn.

Nói cho đúng là không thích hợp để Nhân tộc triển khai những quân đoàn lớn, nhưng quân đội Dwarf thì vẫn có thể hành động tự nhiên.

Vương quốc Quân khí cũng là một quốc gia điên cuồng khai thác mỏ, hệ thống giao thông trong lãnh thổ của Vương quốc Dwarf chủ yếu là những cái siêu cấp đường hầm nối liền với các quặng mỏ, bên trong được trang bị những chiếc xe khai thác mỏ bằng ma pháp chuyên biệt, tải trọng có thể lên tới hàng tấn.

Trong thời bình, những đường hầm này được sử dụng để vận chuyển quặng, nhưng trong thời chiến, chúng lại được sử dụng để vận chuyển quân đội và vật tư chiến lược, đây quả thực là trọng khí của quốc gia.

Vì phòng bị Nhân tộc, Vương quốc Dwarf còn cố tình thiết kế chiều cao của các đường hầm ở khu vực biên giới rất thấp. Cao chưa đến 1m3, con người hoàn toàn không thể đi lại bình thường trong đó.

Vương quốc Dwarf cũng đầu tư rất nhiều tiền vào công trình quốc phòng. Có rất nhiều cứ điểm thành lũy, hầu hết đều được xây dựng vượt quy chuẩn, chỉ có thể nói là có tiền tùy hứng.

Vũ khí trang bị thì càng không cần phải nói, là nhà buôn vũ khí lớn nhất đại lục, thiếu cái gì cũng sẽ không thiếu trang bị.

Vũ khí được bán ra bên ngoài đều là hàng loại 2, nhưng cũng trở thành biểu tượng chất lượng, được các tộc trên đại lục yêu thích. Uy lực của hàng loại 1 chỉ có mạnh hơn mà thôi.

Trong cuộc chiến trước đó, Giáo Đình chậm chạp không thể đạt được đột phá, một mặt là do không làm hết sức, mặt khác là do Tộc Dwarf cũng không phải chủng tộc dễ bắt nạt. ...

Bắc đại lục, từ khi quân viễn chinh bước vào giai đoạn nghỉ dưỡng, Hudson liền bắt đầu một cuộc sống mắt lớn trừng mắt nhỏ với quân địch.

Quyết chiến là chuyện không thể nào.

Dù cho đại quân thú nhân ở bên ngoài có dụ dỗ thế nào thì hắn vẫn kiên trì án binh bất động. Còn đám tướng lĩnh kích động thì bị Hudson mắng cho tơi tả.

May mà Hudson đã công thành danh toại, đã xây dựng được uy tín trong quân đội, nếu không, hắn sẽ bị mọi người nghi ngờ là đang nằm ngửa.

Chiến thuật càng đơn giản thì lại càng khó phá giải. Một chiêu lấy tĩnh chế động đơn giản đã làm cho toàn bộ đại quân thú nhân đều cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Kẻ cầm đầu là Daniel cũng đã mang theo quân đội đến tiền tuyến, nhưng sau khi đi tản bộ một vòng quanh đại thảo nguyên, địa vị thần quân của gã ta đã không còn.

Mọi thứ đều sợ bị đem ra so sánh, gặp được Hudson chỉ có thể trách gã ta xui xẻo. Kết cục hao binh tổn tướng đã chôn vùi một nửa uy tín trong quân đội của gã.

Chủ yếu là vì Daniel còn quá trẻ, thời gian giữ chức chủ soái cũng ngắn, uy vọng vẫn chưa kịp xâm nhập lòng người.

Nếu là một danh tướng uy tín lâu năm, gặp được chút thất bại này cũng không có gì đáng kể. Dù gì thì tuổi trẻ cũng trôi qua rất nhanh, không có người nào có thể tốt mãi, không ai có thể đảm bảo rằng mình sẽ luôn giành thắng lợi.

"Nguyên soái Daniel, ngươi cũng đừng quá áp lực về mặt tâm lý. Bọn ta đều biết rõ diễn biến trận chiến diễn ra trên thảo nguyên rồi, trách nhiệm chính không thuộc về ngươi."

"Trong tình huống bình thường, không ai có thể ngờ được là đội quân đi theo mà cũng có thể đi chệch mấy chục dặm."

"Các sĩ quan liên quan đều đã hy sinh, cũng không thể truy cứu trách nhiệm, hãy để chuyện này qua đi!"

"Trước tiên hãy điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút, cuộc chiến tiếp đó vẫn cần có Nguyên soái."

Behemoth hoàng Alex mở miệng an ủi.

Trong số năm vị Hoàng giả, cũng chỉ có mình gã ta là có thể làm được loại chuyện an ủi người khác này.

Không liên quan đến năng lực cá nhân, chủ yếu là vì bốn vị Hoàng giả còn lại đều vô cùng kiêu ngạo, không thể hạ thấp bản thân mình được.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ thực lực.

Trong những năm gần đây, Hoàng tộc Behemoth đã suy tàn quá nhiều, và đã tụt lại phía sau trong nhóm Ngũ Đại Hoàng Đình.

Trong cuộc chiến trên thảo nguyên vừa rồi, tộc Behemoth cũng đã bị mất đi một bộ lạc lớn. Điều này đã gây ra tổn thất lớn cho dân số vốn đã không nhiều của chủng tộc này, nếu như không chịu thay đổi nữa, vận mệnh vong tộc diệt chủng đang chờ đợi tộc Behemoth.

Do đó, Alex buộc phải tìm kiếm vai trò phù hợp với mình trong Đế quốc, để bảo vệ thân phận Hoàng tộc của Behemoth.

"Đa tạ Behemoth bệ hạ quan tâm, tâm trạng hiện giờ của ta đã ổn định, sẽ không ảnh hưởng đến các trận chiến tiếp theo."

Daniel khách khí trả lời.

Trên hai hàng lông mày vẫn vẫn có thể nhìn thấy một chút lòng cảm kích. Rõ ràng là vị Công tước mặt lạnh này cũng có một mặt dịu dàng.

Dù biết rõ là Alex chỉ đang làm dáng, nhưng Daniel vẫn rất cảm kích.

Cho dù là một vị Hoàng giả đang suy sụp thì cũng là nhân vật tai to mặt lớn của Đế quốc Thú Nhân. Một lời công đạo mà Alex nói đỡ cho còn có hiệu quả hơn những lời giải thích của Daniel gấp trăm lần.

"Nếu mọi người đã đến đông đủ rồi thì bắt đầu thảo luận về vấn đề rút quân đi!"

"Bây giờ, kế hoạch đánh bại Vương quốc Alpha trong thời gian ngắn nhất đã có thể tuyên cáo thất bại."

"Đế quốc chịu được tổn thất của việc miễn cưỡng công thành, quân địch lại không chịu ra ngoài quyết chiến. Nếu như đại quân tiếp tục ở lại nơi này, ngoài việc lãng phí tiền lương và thời gian ra thì không nhận được bất kỳ lợi ích thực tế nào."

Chương 1324: Đàm Phán

"Một cuộc giằng co vô nghĩa, cá nhân ta cho rằng không cần thiết phải tiếp tục nữa. Thay vì ở đây tiêu tốn quốc lực một cách vô ích, không bằng quay về nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Trong những năm gần đây, Đế quốc đã tiêu hao rất nhiều, các tộc đều đang trong trạng thái mỏi mệt, đã đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng là người mở miệng đầu tiên.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nguồn cung cấp vật tư chiến lược không đủ, những chủng tộc ăn thịt như bọn họ đã trở thành nạn nhân lớn nhất.

"Lang hoàng nói không sai, đúng là nên nghỉ ngơi một chút. Đế quốc vừa mới thu hồi đại thảo nguyên, sức sản xuất cũng cần được khôi phục."

"Nếu chỉ dựa vào những người già yếu tàn tật ở hậu phương là không thể làm được, sớm chấm dứt chiến tranh, giải tán dân phu và quân đội trở về khai hoang chăn thả, đây mới là chuyện chúng ta nên làm."

Sư Nhân Hoàng cũng đồng tình nói.

Một người đã từng là phe chủ chiến như ông ta giờ lại biến thành phe chủ hòa, chính trị đúng là rất muôn hình vạn trạng. Ở trước mặt lợi ích của chủng tộc, lập trường chính trị linh hoạt cũng là điều cần thiết.

"Đâu phải chỉ cần chúng ta nói ngừng chiến là sẽ ngừng chiến

được."

"Vương quốc Alpha ở phía đối diện có đồng ý không?"

"Nên giải thích với bên Liên minh Dị tộc như thế nào?"

"Trước đây chúng ta đã có quan hệ không tốt với liên minh rồi, nếu giờ lại tự ý giảng hòa với quân địch, e là mối quan hệ với các tộc trong liên minh cũng sẽ tan tành!"

Hùng Nhân Hoàng lập tức phản đối.

Ông ta không phản đối chuyện ngừng chiến, nhưng không phải là hiện giờ. Tình hình ở Trung bộ đại lục cuối cùng cũng có lợi cho Liên minh Dị tộc, rời khỏi chiến tranh vào lúc này chính là đang bán đứng đồng đội.

Đế quốc Thú Nhân cũng đã từng làm những chuyện tương tự như vậy trong quá khứ, chuyện thú nhân bị cô lập trong cuộc đại chiến lần trước chính là cái giá phải trả cho việc "phản bội".

Nguồn cung cấp vật tư chiến lược khan hiếm, vậy thì tìm cách giải quyết. Nguồn cung cấp lương thực không đủ, thì lấy rau dại, lá cây, vỏ cây, rễ cỏ thay thế là được, thời thượng cổ ai mà không phải là động vật ăn thịt chứ?

Ở trong mắt Hùng Nhân Hoàng, sự kiên trì của những tộc ăn thịt tộc này chính là đang giả vờ. Chỉ cần nhịn đói thêm vài ngày là sẽ thay đổi thôi.

Dù sao Hùng nhân tộc cũng có thể biến thành động vật ăn tạp, chắc là những chủng tộc khác cũng sẽ không gặp vấn đề gì.

"Hùng Hoàng, chính ông cũng nói rồi, quan hệ giữa chúng ta và các thế lực lớn trong liên minh không tốt lắm, vậy thì cần gì phải vội vàng quyết chiến chứ?"

"Cho dù chúng ta có cắn răng kiên trì đến cuối cùng thì bọn họ cũng sẽ không cảm kích, ngược lại còn cho rằng đó là điều đương nhiên."

"Liên minh Dị tộc muốn một lời giải thích, dựa vào cái gì?"

"Ngoài Tộc Tinh Linh ra, chúng ta có nhận được bất cứ một sự chi viện từ những chủng tộc khác không, vậy thì tại sao lại phải nhìn sắc mặt của bọn chúng. Nếu như họ muốn nhắm vào chúng ta, vậy thì cứ để họ làm."

"Khu vực mà chúng ta kiểm soát lại không giáp ranh với họ, ngay cả khi bị Liên minh Dị tộc xa lánh thì cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng lập tức phản bác.

Không phải Đế quốc Thú Nhân không muốn đoàn kết với Liên minh Dị tộc, mà chủ yếu là do giữa thú nhân và Liên minh Dị tộc có sự tồn tại của "một hộ không chịu di dời" mang tên Vương quốc Alpha, nếu không nhổ được cây đinh này, dù có muốn đoàn kết cũng không được. ...

"Phốc!"

Sau khi phun ra một ngụm trà, Hudson không nhịn được cười thành tiếng.

"Cái gì, Đế quốc Thú Nhân phái sứ thần tới yêu cầu đàm phán ngừng chiến với chúng ta?"

Đây chắc chắn là một tin tức lớn. Trong lịch sử của Vương quốc Alpha, chưa có tiền lệ thú nhân chủ động yêu cầu ngừng chiến với Vương quốc.

Tất cả các cuộc xâm lược của thú nhân chỉ kết thúc khi Liên minh Nhân tộc tham chiến.

"Đúng vậy, Nguyên soái!"

"Ngài không nghe lầm đâu, thú nhân thực sự đã phái sứ đoàn tới đây để đàm phán về vấn đề ngừng chiến với Vương quốc."

Sau khi nghe được câu trả lời của thị vệ, Hudson còn toát ra suy nghĩ muốn giết chết sứ thần thú nhân để tế cờ. Dù sao ở Vương quốc Alpha, việc giết thú nhân chính là phải đạo chính trị, tùy tiện mượn một cái cớ để qua loa là xong.

Ví dụ như: Thú nhân dùng danh nghĩa đàm phán để phái sát thủ trà trộn vào đoàn đại biểu để thừa cơ hành thích.

Những chuyện không đầu không đuôi như vậy, cho dù được trình lên Vương quốc, mọi người cũng chỉ mắng thú nhân hèn hạ vô sỉ, căn bản không có người tới xác minh thật giả.

Trong tiềm thức của mọi người đã sớm nhận định là thú nhân hoàn toàn có thể làm ra những chuyện vô liêm sỉ như vậy.

Không có chuyện lật lại bản án. Nếu ai đó trong Vương quốc dám biện hộ thay cho thú nhân, người đó sẽ ngay lập tức bị mang tiếng xấu, đây chính là sức mạnh của sự thù hận.

Sau khi bĩnh tĩnh lại, Hudson liền chìm vào trong suy nghĩ. Theo như tình hình chiến trường hiện giờ, đúng là Đế quốc Thú Nhân không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

Nếu cứ kéo dài chiến tranh, không chỉ tiêu tốn tiền bạc và lương thực, mà còn bỏ lỡ thời gian tích trữ lương thực cho mùa đông.

Thực ra, cho dù bây giờ có lập tức ngừng chiến và trở về chuẩn bị thì mùa đông này vẫn sẽ là cơn ác mộng đối với vô số bộ lạc thú nhân.

Vết thương do cuộc chiến lần trước vẫn chưa được chữa lành thì đã vội vàng phát động cuộc chiến mới, bản thân Đế quốc Thú Nhân đã mắc sai lầm.

Nếu như Hudson là người nắm quyền cai trị Đế quốc Thú Nhân, sau khi tiêu diệt bảy nước thảo nguyên, hắn sẽ ngay lập tức về nghỉ ngơi dưỡng sức.

Còn về phía Liên minh Dị tộc, chỉ cần gây ra một chút động tĩnh ở khu vực biên giới và diễn một vở kịch giằng co với Vương quốc Alpha là được.

Chương 1325: Đàm Phán (2)

Biết rõ thực lực của mình không tốt mà còn chạy ra ngoài chơi trò tranh bá đại lục, quả thực là đầu bị nước vào.

Phân tích từ góc độ lý trí, nếu như giới cao tầng của thú nhân nhận thức được trong quyết sách chiến lược và tiến hành sửa sai kịp thời, thì lựa chọn ngừng chiến cũng không phải là không được.

Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết, trên thực tế, khi các nhà cầm quyền đưa ra quyết định, họ còn phải cân nhắc nhiều yếu tố khác nữa.

Nhiều khi, tốt nhất cũng không phải là thích hợp nhất. Đế quốc Thú Nhân là một quốc gia liên minh do đa chủng tộc tạo thành, tình hình trong nội bộ Đế quốc vốn đã rối ren.

Lợi ích của Đế quốc nhiều khi cũng sẽ mâu thuẫn với lợi ích của chủng tộc. Người cầm lái của Ngũ đại Hoàng tộc nhất định sẽ ưu tiên lợi ích của chủng tộc mình trước, sau đó mới là lợi ích của Đế quốc.

"Tom, lập tức phái người truyền tin tức này về nước, để các quan chức cấp của Vương quốc quyết định xem có nên tiến hành đàm phán với thú nhân hay không."

"Còn về sứ đoàn thú nhân, để bọn chúng trở về doanh trại của mình ngồi chờ tin tức là được."

Sau khi do dự một chút, Hudson vẫn quyết định ném chuyện phiền phức lên cho phía trên.

Bản thân "Thú nhân" đã là một chuyện phiền phức rồi, huống hồ đây còn là một chuyện lớn liên quan đến việc bỏ qua Liên minh Nhân tộc để đàm phán ngừng chiến với thú nhân, nếu có thể không tham gia thì tốt nhất là không nên tham gia.

Suy cho cùng thì hắn cũng chỉ là thống soái của quân đội Vương quốc, chứ không phải là quyền thần quyền nghiêng triều chính, không đáng phải lo nghĩ nhiều như vậy.

Dù sao gần đây Caesar IV cũng đang rảnh rỗi, vậy thì cứ ném rắc rối này cho y xử lý, miễn cho vị Quốc vương bệ hạ suốt ngày khoa tay múa chân với tiền tuyến .

Đối với một Vương quốc Alpha đang cần thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức mà nói, có thể không đánh mà thắng đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng vấn đề hiện giờ là: mặc dù ngừng chiến là do thú nhân nói ra, nhưng Đế quốc Thú Nhân hiện giờ vẫn chưa bị đánh tàn, thậm chí còn đang chiếm lấy bảy tỉnh Bắc Cương của Vương quốc.

Những thứ không có được trên chiến trường, muốn lấy lại từ bàn đàm phán cũng không phải là một việc đơn giản.

Hơn nữa, chỉ thu hồi lãnh thổ đã mất cũng chưa chắc có thể đáp ứng được tham vọng của các bên trong Vương quốc, mọi người còn định chém cho thú nhân một nhát để đền bù những tổn thất trong chiến tranh. ...

Phỉ Thúy cung, sau khi nhận được tin tức, Caesar IV hoàn toàn không biết rằng mình đã nhận phải một củ khoai nóng bỏng tay, mà y còn đang vui mừng vì Thú nhân đã chủ động yêu cầu ngừng chiến.

Có thể ép cho kẻ thù truyền kiếp phải cúi đầu là một việc rất có thể diện. Nếu làm tốt việc này, chắc chắn sẽ ghi được một dấu ấn sâu đậm trong sử sách.

Nếu như có một ngày có thể đến Thần quốc, gặp được liệt tổ liệt tông của Vương quốc, Caesar IV cũng có vốn liếng để khoe khoang.

Nếu như lúc này không phải đang trong thời kỳ chiến tranh đại lục, cuộc đàm phán với thú nhân nhất định phải được tiến hành trong âm thầm, thì Caesar IV chắc chắn sẽ đi ra ngoài khoe mẽ.

"Bệ hạ, tin tức này đã được xác nhận chưa?"

"Thú nhân thật sự muốn ngừng chiến sao?"

Hầu tước Delgado vội vã hỏi.

Cừu hận về cừu hận, nếu như có thể kết thúc chiến tranh một cách thể diện thì không ai muốn tiếp tục cả.

Cố chấp liều chết với Đế quốc Thú Nhân cũng chỉ là một việc làm lỗ vốn. Cho dù giành được chiến thắng, nhiều nhất cũng chỉ chiếm được một vùng thảo nguyên, vấn đề về quyền sở hữu tài sản còn phải được đấu thầu sau chiến tranh.

Với tình hình quốc tế hiện nay, không chừng Vương quốc Alpha vừa mới nuốt vào thì đã ngay lập tức bị buộc phải nhả ra.

Tại đại lục Aslante, việc mở rộng mà không có cơ sở pháp lý thì độ khó là cấp địa ngục.

Cho dù có thể nuốt được thì chi phí chiến tranh khổng lồ cũng sẽ đè bẹp tài chính của Vương quốc; Thương vong thảm khốc thậm chí còn khiến cho Vương quốc ngạt thở.

"Tin tức là do Nguyên soái Hudson truyền về, phái đoàn thú nhân được cử đi đàm phán muốn vào trong Vương quốc, nhưng lại bị Nguyên soái khuyên quay về."

"Tổng hợp phân tích từ tình hình hiện tại, có lẽ quân địch đã thật sự không muốn đánh tiếp nữa."

"Dù sao, quân viễn chinh vừa mới gây náo loạn ở Đế quốc Thú Nhân, hậu cần của bọn chúng chắc chắn đang gặp vấn đề nghiêm trọng."

"Tiếp tục tiêu hao với Vương quốc trên chiến trường, ngoài việc lãng phí tiền tài và lương thực ra, bọn chúng sẽ không đạt được bất cứ điều gì!"

Caesar IV hăng hái nói.

Không ai đưa ra dị nghị gì về lời giải thích này. Xét về mức độ hiểu biết đối với Đế quốc Thú Nhân, những người có mặt ở đây đều không thua kém gì so với giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân.

Hàng năm, Vương quốc đều phải chi một khoản tiền lớn để thâm nhập và thu thập thông tin tình báo về Đế quốc Thú nhân. Nghe nói là trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân còn có những người hợp tác với Vương quốc, thậm chí có thể không chỉ một nhóm.

Một quốc gia liên minh bộ lạc đa chủng tộc tràn đầy mâu thuẫn là như vậy đấy, chỉ cần chịu bỏ tiền bạc thì không lo không tìm thấy người hợp tác.

Cụ thể là chủng tộc nào, bộ lạc nào, đây là thông tin tối mật. Ngoài những người phụ trách tiếp xúc ra, chỉ có Quốc vương mới biết rõ.

Đương nhiên, sự hiểu biết sâu sắc về Đế quốc Thú Nhân cũng chỉ được giới hạn trong một số ít cao tầng của Vương quốc. Ngay cả rất nhiều đại quý tộc ở địa phương, thông tin nhận được đều đã bị che giấu.

Không phải những người biết chuyện cố tình muốn che giấu, chủ yếu là do Đế quốc Thú Nhân năm đó mạnh hơn Vương quốc Alpha quá nhiều. Mỗi lần nhìn thấy dữ liệu, mọi người đều cảm thấy rất áp lực.

Áp lực nặng nề này chỉ cần để một vài người lãnh đạo cấp cao chịu đựng là được rồi. Nếu như để cả thế giới đều biết, lòng người bên dưới sẽ rối loạn.

Chương 1326: Phe Chủ Hòa

Mãi cho đến sau cuộc đại chiến lần trước, Đế quốc Thú Nhân xuất hiện dấu hiệu suy tàn, thông tin vốn được phong tỏa nghiêm ngặt mới dần được cởi bỏ cho tất cả tầng lớp lãnh đạo trong Vương quốc.

"Bệ hạ, theo những hành động hiện giờ của thú nhân, có lẽ bọn chúng đang định vòng qua hai liên minh, chỉ đàm phán ngừng chiến với một mình chúng ta."

"Bọn chúng đã từng làm phản đồ một lần rồi, vốn đã không được các tộc trong Liên minh Dị tộc chào đón, bây giờ lại phản bội thêm một lần nữa cũng chẳng có gì đáng nói."

"Nhưng chúng ta thì khác, Vương quốc ta vẫn luôn là lực lượng trung kiên trong Liên minh Nhân tộc. Trong các cuộc xâm lược của thú nhân, liên minh đều từng giúp đỡ chúng ta."

"Nếu như vòng qua Liên minh Nhân tộc, đơn phương ngừng chiến với Đế quốc Thú Nhân, sợ là có chút nói nổi!"

"Hơn nữa, với tình hình chiến trường hiện giờ, sợ là thú nhân cũng sẽ không đáp ứng những điều kiện của chúng ta trên bàn đàm phán."

"Hay là ngồi yên quan sát tình hình phát triển thêm một chút nữa, chờ đến khi tiền tuyến có đột phá rồi mới tiếp xúc với thú nhân cũng không muộn."

Đại công tước Alfiero lập tức phản đối.

Mặc dù cuộc chiến ở Bắc Cương đã kéo dài được nửa năm, nhưng trên thực tế, Vương quốc vẫn chưa hoàn thành quá trình điều động quân sự, vẫn còn nhiều quân đội của các tỉnh chưa kịp ra chiến trường.

Nếu kết thúc chiến tranh một cách vội vàng như vậy thì thật là quá thiếu tôn trọng đối với nỗ lực của mọi người. Đặc biệt là những thanh niên bỏ hết vốn liếng muốn kiến công lập nghiệp, nếu không được tham chiến, sợ là sẽ khóc chết ở trong nhà.

Ít nhất cũng phải chờ đến khi tư quân quý tộc của các tỉnh thay phiên lên chiến trường, để mọi người có một cơ hội kiến công lập nghiệp.

Trước đây, con cháu của các quý tộc trong Vương quốc cũng không có tư tưởng hiếu chiến như bây giờ.

Bởi vì Đế quốc Thú Nhân thực sự là không dễ chọc, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ mất cả tài sản lẫn tính mạng.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, ai cũng biết rằng đi theo dưới trướng Nguyên soái Hudson đánh trận không chỉ dễ lập được chiến công, mà hệ số an toàn cũng cực kỳ cao.

Bằng chứng trực tiếp nhất là: Sau khi Hudson thượng nhiệm, số người báo tang ở các địa phương đã giảm đi rất nhiều. Giai đoạn trước chinh chiêu bổ sung một lần binh lực còn là do người tiền nhiệm gây ra.

Tham khảo số liệu về các cuộc xâm lược trong quá khứ của thú nhân, có tháng nào ở tiền tuyến mà không có mấy vạn người chết trận không?

Khi cối xay huyết nhục mở ra, một tháng chết tầm 8-10 vạn cũng không phải là không có khả năng.

Lại so sánh với hiện giờ, bình quân hàng tháng chỉ có chưa tới 3. 000 người chết trận, cường độ chiến tranh hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Phe mình thương vong nhỏ, nhưng giết địch lại không phải là ít. Đều là do việc tuyên truyền của các ban ngành chính phủ không đáng tin cậy, ngay cả những thú nhân bình thường cũng được tính vào trong chiến tích của quân đoàn viễn chinh.

Số liệu chiến tổn của hai bên lập tức tăng vọt lên, bị những dữ liệu hoa lệ này kích thích, phàm là con em quý tộc có chút dã tâm đều không nhịn được nữa.

Trong lúc nhất thời, khí thế của phe chủ chiến trong Vương quốc đã tăng vọt lên, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân vậy.

Ngay cả Quốc vương Caesar IV cũng bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh này, trước đó vài ngày, y còn không nhịn được bày mưu tính kế, chỉ là những lời khuyên của y đã bị Hudson xem là đáp án sai, bị loại từ vòng đầu tiên.

Sau khi bị từ chối một cách thảm hại, Caesar IV bị kéo về lại thực tại, không còn mơ tưởng đến việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân nữa.

Xu hướng hiện giờ đang nghiêng về phe chủ hòa chủ yếu là vì nhu cầu cần thiết về mặt chính trị.

Tên Nguyên soái Hudson không nghe lời này đã có chiến công rất hiển hách rồi, nhưng như tiếp tục chiến tranh, sức ảnh hưởng của Hudson trong quân đội sẽ còn được mở rộng hơn nữa, gây bất lợi cho sự cân bằng quyền lực trong Vương quốc.

Việc danh tiếng của Hudson tăng vọt cũng đã làm cho kế hoạch cân bằng quyền lực nội bộ của quân đội bị phá sản hoàn toàn.

Là Quốc vương, Caesar IV cũng có một chút ranh giới cuối cùng. Những chuyện như cố ý quấy rối, cản trở và hố đồng đội, theo y thấy đây chính là chuyện mà hôn quân nên làm.

Caesar IV tự cho mình là minh quân, nên đương nhiên sẽ không làm những chuyện này. Nhưng trong thời gian ngắn lại không nghĩ ra được cách giải quyết tốt hơn, nên chỉ đành giương mắt nhìn thế cục phát triển.

Tình trạng này vẫn cứ kéo dài cho đến khi tin tức về yêu cầu đàm phán của thú nhân được truyền tới mới làm cho Caesar IV nhìn thấy một con đường khác, sử dụng các biện pháp chính trị ngoại giao để kết thúc chiến tranh.

Kết thúc chiến tranh càng sớm thì Vương quốc mới có thể khôi phục hoạt động bình thường càng sớm, quyền lực bị quân đội chiếm đoạt mới có thể dần quay lại trong tay Quốc vương.

Nếu kéo dài thời gian quá lâu, quân đội vương quốc giành được chiến thắng cuối cùng trên chiến trường, Hudson khải hoàn trở về như mặt trời ban trưa, sợ là ngay cả Tể tướng cũng phải nhường chỗ cho hắn, lúc đó mà muốn thu hồi quyền lực từ quân đội thì sẽ rất khó.

Caesar IV ra hiệu một ánh mắt, Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ liền lập tức hiểu ý rồi đứng lên nói: "Ngài Đại công tước, sổ sách không phải tính như vậy."

"Theo tin tình báo do Bộ Ngoại giao thu thập được, ba quốc gia ở Trung đại lục đã bí mật khởi động đàm phán với Liên minh Dị tộc, các nhà lãnh đạo cấp cao của hai bên đã gặp nhau ít nhất ba lần."

"Không chừng bọn họ đã ký kết hiệp ước bí mật rồi. Có bọn họ đứng trước thu hút sự chú ý, những động tác nhỏ này của chúng ta căn bản không đáng được nhắc đến."

"Một khi đàm phán thành công, có lẽ các quốc gia ở Trung đại lục sẽ cùng tiến thối. Cho dù Liên minh Nhân tộc muốn trị tội thì cũng không thể điều tra quá sâu, vì có quá nhiều thế lực dính vào chuyện này."

Chương 1327: Phe Chủ Hòa (2)

"Chỉ cần chúng ta làm kín đáo một chút, không để lại chứng cứ rõ ràng, cho dù chuyện này bị tiết lộ ra ngoài thì chúng ta cũng có thể chối cãi được."

"Tiếng nói của phe chủ chiến trong nước lại càng dễ giải quyết hơn, chỉ cần giải thích rõ lợi và hại cho các Tổng đốc của các tỉnh, họ sẽ tự động đi xoa dịu lòng dân."

"Thực ra, chuyện cần lo lắng chính là chúng ta có thể lấy được những thứ mà mình mong muốn trong quá trình đàm phán hay không."

"Xét đến vấn đề pháp lý, ta nghĩ rằng trước khi không thể xác định được chuyện phục quốc của bảy nước thảo nguyên đã thất bại hay chưa, Vương quốc tạm thời không cần thiết phải vội vàng khai cương khoách thổ, chỉ cần có thể thành công thu hồi lãnh thổ đã mất là đủ rồi."

"Đàm phán là do thú nhân tự đề xuất, chúng ta chỉ là yêu cầu thêm một số điều kiện cơ bản thôi, chắc là giới cao tầng thú nhân sẽ đồng ý."

Bá tước Francois bình tĩnh phân tích.

Dù sao cũng là người chơi ngoại giao, một vài động tác nhỏ giữa ba nước Trung đại lục và Liên minh Dị tộc căn bản không thể đánh lừa được nhân sĩ chuyên nghiệp.

Nhiều lúc, một số thói quen nhỏ không cẩn thận rơi vào trong mắt người hữu tâm lại chính là lỗ hổng lớn nhất.

Không đợi phe chủ chiến tiếp tục mở miệng, Caesar IV đã nhanh chóng nói: "Trước tiên hãy phái người lén lút gặp gỡ đại diện của thú nhân trước xem sao, có thể đàm phán là tốt nhất, nếu không đồng ý thì tiếp tục đánh!"

Quyền nói chuyện trong quân sự đã bị tước đi gần hết, nhưng quyền phát ngôn trong chính trị ngoại giao vẫn còn nằm trong tay vị Quốc vương này.

Chỉ đơn giản là cử người đi gặp đại diện của Thú nhân mà thôi, lại không phải là ký hiệp ước, đám đại thần cũng không lên tiếng phản đối nữa, coi như nể mặt Quốc vương vậy. ...

Trung bộ đại lục, sau nhiều cuộc gặp gỡ và trao đổi sâu sắc giữa các lãnh đạo cấp cao của hai bên, song phương lại ngồi vào bàn đàm phán.

Điều khác với trước đây là: khí sắc trên mặt của đại biểu ba nước Trung đại lục đều rất tệ, rõ ràng là trong những ngày gần đây, họ lại bị đời dạy cho một bài học.

Hết cách rồi, quân đội của họ thể hiện không tốt trên chiến trường, nên khi các nhà ngoại giao ra ngoài cũng không dám cương.

"Chư vị, chúng ta lại gặp mặt. Hi vọng lần này mọi người có thể được như ý nguyện, suôn sẻ ký kết hiệp định đình chiến!"

Delise cười ha hả nói. ...

Cũng là đàm phán, nhưng so với lần đàm phán trước, thái độ của đại diện ba quốc gia trung đại lục đã thấp hơn nhiều.

Ngoài việc di dời toàn bộ đất nước là thực sự không có cách nào thực hiện ra, những vấn đề còn lại đều có thể thương lượng.

"Tôn giả, chúng tôi đã nhượng bộ rất nhiều rồi, ngài cũng nhượng bộ một chút để chúng tôi có thể trở về báo cáo!"

Hầu tước Krasner nói với vẻ mặt cầu xin.

Thực sự là không có cách nào khác, chỉ trong bảy ngày trì hoãn, Vương quốc Hessen lại mất thêm một tỉnh.

Lực lượng quân đội tiền tuyến đã thiệt hại hơn mười lăm vạn người, trong đó có ba quân đoàn thường trực cũng bị đánh tan, thương vong của dân nghèo thì càng không thể thống kê được.

Những tổn thất khổng lồ đã khiến phe chủ chiến của Vương quốc Hessen im lặng. Thực sự là không còn cách nào khác, tốc độ tiến quân của kẻ thù ngày ngày càng nhanh.

Tộc Tinh Linh chịu trách nhiệm cung cấp hỏa lực tầm xa, Liên minh Dị tộc chịu trách nhiệm xuất binh công thành, sự kết hợp này thực sự là quá biến thái.

Có tiểu đệ làm bia đỡ đạn, không cần tộc nhân của mình ra trận xông pha chiến đấu, không còn lo lắng nữa, nên Tộc Tinh Linh cũng không sợ đánh trận.

Sự thay đổi này đã làm cho ba quốc gia trung đại lục vô cùng sợ hãi, vội vàng đẩy nhanh tiến trình đàm phán. Họ sợ rằng Tộc Tinh Linh sẽ thay đổi kế hoạch ban đầu và trực tiếp hủy diệt họ.

"Tôn giả, Hầu tước Krasner nói không sai, ngài xem như vậy được không, chúng tôi sẽ biến những vùng tranh chấp này thành khu vực đệm."

"Trên danh nghĩa thì không ai được đóng quân ở đây, nhưng chúng ta sẽ âm thầm cử người đến quản lý. Khu vực đệm sẽ mở cửa tự do, ai cũng có thể đến đó giao thương."

"Với cách này, Liên minh dị tộc cũng sẽ được nối liền nhau thông qua khu vực đệm, và chúng tôi cũng có thể giải thích với

Liên minh nhân tộc!!"

Bá tước Bruno kiên trì đề nghị.

Việc từ bỏ một phần lãnh thổ để thành lập khu vực đệm do cả hai bên cùng quản lý là một sự nhượng bộ vô cùng rõ ràng.

Nhưng không còn cách nào khác, việc Liên minh dị tộc nối liền với nhau hiện giờ đã gần như là một sự thật hiển nhiên. Những chuyện không thể ngăn cản được trên chiến trường, có lẽ cũng sẽ không thể ngăn cản được trên bàn đàm phán.

Vương quốc Hessen bị quân địch đánh cho tơi tả, Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn cũng bị Liên minh Dị tộc chà đạp, cuộc đàm phán này mỗi kéo thêm một ngày thì sẽ có hàng vạn người phải trả giá bằng mạng sống.

Thực ra, còn có nhiều điều kiện nhục nhã nữa. Ba nước Trung đại lục không chỉ phải thanh toán một khoản phí bồi thường chiến tranh bồi thường, mà còn phải nhượng lại một phần lớn lãnh thổ.

Nguyên nhân mà họ kiên quyết không nhượng lại những khu vực này là do đó đều là địa bàn chiến lược quan trọng, một khi nhượng lại thì kẻ bị chia cắt bao vây sẽ không còn là dị tộc nữa, mà là ba kẻ xui xẻo bọn họ.

Cho dù ba quốc gia có thể nhịn đau cắt thịt thì Liên minh Nhân tộc cũng không thể chịu đựng được việc bị chia cắt thành hai miền Nam Bắc, từ đó rơi vào thế bị động chiến lược.

Nhìn bề ngoài thì đang tỏ ra thảm thương, nhưng trên thực tế cũng là tại ngả bài. Một khi chạm tới ranh giới cuối cùng của nhân tộc, vậy thì cuộc chiến tranh này chỉ có thể là không chết không thôi.

Tình hình của Liên minh dị tộc nhìn bề ngoài thì rất tốt, nhưng người trong cuộc mới biết rõ người trong kẹt, giả thì cuối cùng vẫn là giả.

Liên quân nhân tộc đang được tập hợp, một khi lực lượng mới này tham gia vào cuộc chiến, cục diện thuận lợi của Liên minh Dị tộc sẽ nhanh chóng bị phá hủy.

Chương 1328: Phe Chủ Hòa (3)

Kể từ khi Vương quốc bán thú nhân bị hủy diệt, cán cân sức mạnh giữa Nhân tộc và Liên minh Dị tộc đã bị phá vỡ. Sự sụp đổ Thực Nhân Ma tộc càng khiến cho khoảng cách chênh lệch sức mạnh giữa hai bên bị kéo dài hơn.

Mặc dù liên minh dị tộc cũng không hề rảnh rỗi, đã hủy diệt Vương quốc Warhammer và vô số nước nhỏ ở Bắc đại lục, nhưng Liên minh Thượng Cổ Dị tộc cũng bị Vương quốc Alpha đánh tàn.

Nhìn từ màn trình diễn trên chiến trường, hiện giờ trong Liên minh Dị tộc chỉ có Tộc Tinh Linh là được xếp vào thế lực có thực lực tổng hợp mạnh nhất trên đại lục, màn thể hiện của Vương quốc Dwarf cũng không tệ, nhưng cũng chỉ mém được xếp vào mà thôi.

Thực lực của Thú nhân cũng không tệ, nhưng ở Bắc đại lục vẫn còn một hộ không chịu di dời mang tên Vương quốc Alpha, nên căn bản không trông cậy được gì.

Thạch Nhân tộc, Tộc Ba Mắt, Cự Ma tộc đều từng giao chiến với Liên minh, trước khi đại quân Tinh Linh đến, ba thế lực này đã bị tam đại Vương quốc Trung đại lục đánh cho không ngóc đầu lên được.

Nếu như Nhân tộc có ý định quyết chiến toàn diện, có lẽ ba thế lực dị tộc này có thể cầm chân được các quốc gia Trung đại lục. Còn thế lực nhân tộc ở Nam đại lục vẫn phải nhờ vào Tộc Tinh Linh và tộc Dwarf tới đối phó.

Đương nhiên, trong Liên minh Dị tộc còn có một Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, nhưng đó chẳng qua chỉ là quân dự bị.

Lực lượng trong tối của những chủng tộc này thì không có cách nào tính toán được, nhưng xét về sức mạnh bề ngoài: Tinh Linh + Dwarf có khả năng cao là vẫn sẽ thua Giáo Đình + Vương quốc Frank + Vương quốc Iberia một chút.

Ngay cả khi Liên minh Dị tộc có thể hủy diệt được Ba quốc gia Trung đại lục trước khi Liên quân Nhân tộc đến, thì ở Nam đại lục vẫn còn ba Vương quốc Nhân tộc đã suy tàn nữa?

Cho dù ba Vương quốc nhân tộc này đã suy tàn, nhưng cũng còn có chút thực lực, vẫn còn mạnh hơn ba dị tộc đã bị thiệt hại nặng nề trong chiến tranh như Thạch Nhân tộc, Tộc Ba Mắt và Tộc Cự Ma.

Đương nhiên, đây chỉ là số liệu về mặt lý thuyết, nếu như thật sự đánh nhau, vẫn phải xem màn thể hiện của bản thân trên chiến trường.

Ví dụ điển hình nhất là tam đại Vương quốc ở Trung đại lục, có thực lực hùng mạnh, nhưng lại chỉ có thể phát huy được năm sáu phần thực lực.

"Các vị nói cứ như ta là một người bất cận nhân tình vậy."

"Không muốn đổi chỗ thì thôi, sao lại phải nói khó khăn như vậy!"

"Thôi được, ta cũng đại diện liên minh nhường một bước, những khu vực tranh chấp này cứ giải quyết như vậy đi."

"Làm người tốt làm đến cùng, ta lại tặng cho các ngươi một ân tình lớn nữa vậy, không cần ba nước các ngươi cắt nhường lãnh thổ."

"Nhưng ta đã giúp ba nước các ngươi một ân tình lớn như vậy, ít nhiều gì các ngươi cũng nên có thể hiện gì đó chứ!"

Lời nói giống như cười mà không cười của Delis làm cho ba người lập tức biến sắc. Bọn họ không dám ăn cái bánh rơi từ trên trời xuống này.

Là quân địch, mọi người đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm cơ hội làm suy yếu thực lực của đối phương. Nào có chuyện thịt dâng đến tận miệng rồi còn chủ động trả lại?

"Tôn giả, ngài đừng dọa chúng tôi. Về vấn đề cắt đất, chúng ta đã đàm phán trước đó rồi, thực sự không cần phải gây thêm rắc rối nữa!"

Hầu tước Pierluigi sợ hãi nói.

Theo thỏa thuận, Vương quốc Nam Ngạn phải cắt hai tỉnh thành cho Liên minh Dị tộc, bây giờ kẻ địch đột nhiên nói không cần nữa, rõ ràng là muốn đang giở trò mà.

Hầu tước Pierluigi đang rất sợ điều kiện tiếp theo mà Delise đưa ra là kêu bọn họ phản bội Nhân tộc.

Lén lút thông đồng với dị tộc một lần thì không sao, nhưng nếu công khai thì là đang muốn chết. Nhân tộc chưa từng chùn tay trong việc đối xử với phản đồ.

Dù các thế lực lớn ở Nam đại lục đều có tâm tư riêng, trong vấn đề thành lập liên minh luôn hành động chậm chạp, nhưng một khi có tin có quốc gia phản bội nhân tộc thì đại quân chinh phạt sẽ lập tức giết tới.

Ngay cả khi không tiện đi đường bộ thì cũng sẽ từ trên biển giết tới. Chỉ cần các thế lực lớn chịu dốc hết vốn liếng, không quá một tháng là có thể giải quyết được bọn họ.

Thậm chí còn không cần Liên minh Nhân tộc xuất binh, các quý tộc dưới trướng sẽ tự động cắt đứt quan hệ với họ rồi động thủ thảo phạt.

"Hừ!"

Delise hừ lạnh một tiếng, mặt hơi biến sắc, khí thế chỉ thuộc về cường giả Thánh Vực tỏa ra, ép cho ba người toát mồ hôi lạnh.

"Chuyện này không tùy thuộc vào các ngươi. Nếu như không đồng ý, ba quốc gia của các ngươi cũng không còn giá trị để tồn tại nữa, chẳng lẽ chúng ta thật sự nghĩ rằng bọn ta không có thực lực tiêu diệt các ngươi hay sao?"

"Chuyện đã đến nước này rồi, ta cũng không sợ nói thật cho các ngươi biết. Tha cho các ngươi, đó là vì bọn ta hy vọng được thấy phe chủ hòa xuất hiện trong Liên minh Nhân tộc."

"Vị trí địa lý của các ngươi tồi tệ đến mức nào, không cần ta phải nhiều lời chứ!"

"Nếu thực sự lại nổ ra chiến tranh lục địa, ba nước các ngươi chắc chắn sẽ là những kẻ bị loại đầu tiên. Vì an ninh chiến lược của bản thân, các ngươi cũng cần một môi trường quốc tế ổn định."

"Về chiến lược tổng thể, hiện giờ lập trường của chúng ta là thống nhất. Vì lợi ích chung, cùng nhau nỗ lực cho nền hòa bình thế giới, có vấn đề gì không?"

Delise đột nhiên ngả bài khiến cho đại diện cho ba nước trực tiếp ngớ người. Vấn đề lựa chọn chiến lược trong tương lai, ai cũng không phải là kẻ ngốc, ở trong thâm tâm đã có tính toán sẵn rồi, nhưng có những chuyện có thể làm, không thể nói!

Nói ra một cách lẫm liệt như vậy hoàn toàn không phù hợp với quy tắc trò chơi chính trị hiện thời.

Sau một hồi do dự, ba người cũng gật đầu. Câu khẩu hiệu chính trị "cùng nhau nỗ lực cho nền hòa bình thế giới" cũng rất không tệ.

Chương 1329: Phe Chủ Hòa (4)

Mọi người có thể ngồi vào bàn đàm phán, ngoài việc ba nước không có lựa chọn nào khác ra, còn có một lý do quan trọng nữa chính là: Tộc Tinh Linh là phe chủ hòa kiên định nhất trên toàn đại lục!

Chỉ cần không xảy ra chiến tranh, thực lực của Tộc Tinh Linh liền có thể từ từ tăng trưởng. Nhờ có tuổi thọ vượt xa các tộc khác, Tinh Linh là những người cần hòa bình nhất trên lục địa này.

"Tôn giả, chúng tôi đều yêu chuộng hòa bình. Cho dù ngài không nói, ba nước chúng tôi cũng sẽ kiên quyết phản đối chiến tranh!"

"Những chuyện này căn bản không tính là điều kiện. Hay là không cần phải viết vào hiệp ước, chúng ta vốn dĩ đã là thành viên của phe chủ hòa."

Hầu tước Pierluigi cố nén áp lực nói.

Hiệp ước có thể xé bỏ, nhưng giao ước thì không. Trong số các tộc trên lục địa, chỉ có Tộc Tinh Linh cổ xưa là có bước tiến xa nhất trong lĩnh vực ma pháp, rất nhiều giao ước thần bí đều do Tinh Linh làm ra.

Nhìn hành động của Delis, rõ ràng là đang muốn họ ký một giao ước chủ hòa có tính ràng buộc cao.

Một khi giao ước được hoàn thành, Ba quốc gia Trung đại lục sẽ không còn đường lùi trong chính trị, nếu những người cầm quyền không muốn bị sức mạnh của giao ước phản phệ thì nhất định phải trở thành phe chủ hòa.

Đúng là ba nước ở thời điểm hiện tại cần một môi trường quốc tế hòa bình để tiến hành cải cách chính trị nội bộ.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, một khi hoàn thành cải cách chính trị nội bộ, quốc lực lại mạnh lên, bản giao ước này sẽ trở thành gông cùm.

Đột nhiên ba người đại diện này đã hiểu được lý do tại sao đại quân Tinh Linh có thể yên tâm nam hạ rồi. Hóa ra là Vương quốc Alpha và Công quốc Moses đã bí mật ký kết giao ước ma pháp với Tộc Tinh Linh.

Có sự ràng buộc của giao ước, đương nhiên không sợ hai nước này đột nhiên trở mặt.

Vấn đề duy nhất là sức mạnh ràng buộc của giao ước này rốt cuộc mạnh cỡ nào. Nếu chỉ tác động đến bản thân những người ký kết thì còn tốt, cùng lắm là chờ thêm 80-100 năm nữa, đến khi thế hệ người cầm quyền này tọa hóa.

Sợ là sợ sức mạnh ràng buộc của giao ước có thể tiếp tục phát huy tác dụng, trực tiếp ràng buộc sự thịnh suy của một gia tộc, buộc mọi người phải luôn nỗ lực cho "Nền hòa bình của đại lục".

"Nếu đã không tính là điều kiện thì các ngươi còn lo lắng cái gì, trực tiếp ký kết giao ước không phải là tốt cho cả đôi bên sao?"

"Bản giao ước ở chỗ này, muốn kết thúc trận chiến này, không chỉ mấy người các ngươi phải ký tên lên giao ước, mà toàn bộ các đại quý tộc nắm quyền trong nước của các ngươi cũng đều phải ký tên lên đây."

"Yên tâm đi, bọn ta đã đặc biệt tăng thêm số trang trống của giao ước rồi, dù có viết vài trăm cái tên lên đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì."

"Ngoài những người cầm quyền ra, các cường giả cấp tám trở lên trong lãnh thổ của ba nước các ngươi cũng phải ký tên lên đó."

"Nội dung cụ thể của giao ước, các ngươi có thể xem trước. Tất cả đều là đang nỗ lực cho nền hòa bình của đại lục, tuyệt đối không thêm bất cứ điều khoản bổ sung nào."

Lời nói của Delise khiến đại diện ba nước hoàn toàn mất hết tính khí. Một khi ký tên lên giao ước, sau này ba nước sẽ không còn lựa chọn nào nữa.

Người cầm quyền có thể thay đổi, nhưng cường giả của Vương quốc thì lại không đổi được. Những cường giả cấp tám trở lên chính là nền tảng cốt lõi của một thế lực lớn, thuộc về phần không thể bỏ qua.

Trong thâm tâm, ba người không khỏi tính toán. Phần này khế ước, ngoài việc ràng buộc lập trường chính trị ra, nhìn chung vẫn khá rộng lượng đối với ba nước.

Vốn dĩ còn phải cắt đất, bây giờ cũng được miễn rồi. Những người thực sự trả giá hy sinh chỉ có các nước nhỏ ở Trung và Bắc đại lục.

Dù sao những đồng minh này hiện giờ cũng đã nước mất nhà tan, khả năng phục quốc gần như bằng không, để họ lại hy sinh thêm một chút cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Không cắt đất, không thực hiện các cuộc thảm sát chủng tộc với quy mô lớn thì cũng sẽ không có sự tủi nhục trong lịch sử.

Khi những quả bom ngầm tiềm ẩn này được loại bỏ, hai bên sẽ không còn mối thù không đội trời chung nữa. Động lực khao khát báo thù sau chiến tranh của ba nước cũng đã bị bóp chết từ trước đó rồi.

Sau khi nhìn rõ những toan tính của Tộc Tinh Linh, ba người dần dần thoát ra khỏi trạng thái bối rối. Rất rõ ràng, những hành động này của Tộc Tinh Linh đều là đang thực lòng nỗ lực cho nền hòa bình của đại lục.

"Tôn giả, những điều khoản này đã vượt quá phạm vi đàm phán trước đó, chúng tôi cần phải báo cáo lên Vương quốc mới có thể đưa ra quyết định, xin hãy cho chúng tôi thêm một chút thời gian!"

Hầu tước Pierluigi thấp thỏm trả lời.

Dù nội dung của giao ước là gì, thì việc bị ép buộc ký kết cũng không phải là một trải nghiệm tốt. Nước yếu không có ngoại giao, câu này đang được thể hiện rất rõ nét ở chỗ này.

Cũng may là bọn họ gặp được Tộc Tinh Linh "Bị ép yêu chuộng hòa bình", nếu không thì mọi chuyện sẽ không thể giải quyết dễ dàng như vậy. Nếu như nhân vật chính đổi thành thú nhân, sợ là dù có muốn thỏa hiệp cũng không được.

"Tùy ý, dù sao chiến tranh cũng sẽ không ngừng lại. Chỉ cần ba nước các ngươi có thể cầm cự được, ta sao cũng được!"

Delise khoát khoát tay nói.

Đây mới là tiết tấu bình thường, không giống như ở Bắc đại lục trước đó, vừa ra trận thì đã phải ăn quả đắng.

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái. Đại quân đang có tiến triển thuận lợi trên chiến trường, cuộc đấu trí trên bàn đàm phán cũng đang diễn ra theo kế hoạch đã định, Delise cảm thấy rất thoải mái. ...

Chiến trường Bắc Cương, sau khi nhận được tin tức rằng Vương quốc đã bắt đầu đàm phán, Hudson cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nếu như đổi lại là hắn ngồi trên vị trí của Caesar IV thì cũng muốn mau chóng kết thúc chiến tranh, biến thành quả chiến thắng thành thực lực chân chính.

Chương 1330: Cảnh Ngộ Của Quý Tộc Bắc Cương

Về việc có thể lấy được gì từ Đế quốc thú nhân hay không, đối với vương thất thì chuyện này thực ra không quan trọng lắm.

Phía đông không sáng, còn có phía tây sáng.

Cuộc giao dịch nội bộ trước đó cũng đã sắp đến lúc thực hiện rồi. So với sự nguy hiểm trên đại thảo nguyên thú nhân, rõ ràng là lãnh thổ của Vương quốc Warhammer ở phía tây sẽ càng yên bình và thoải mái hơn.

Thay vì tiếp tục dây dưa với thú nhân, chi bằng ủng hộ Công quốc Moses thôn tính Đại bình nguyên Warhammer, để cho vương hậu của mình tăng thêm một phần của hồi môn hậu hĩnh.

Tất nhiên, tất cả những điều này đều dựa trên việc vương hậu đang mang thai. Nếu đứa con chưa chào đời mà là con trai, nó sẽ trở thành người thừa kế chung của Vương quốc và phần của hồi môn này.

Nếu như là con gái, vậy thì sinh tiếp là được. Dù sao việc có thể mang thai thành công cũng chứng minh là cả hai đều không có vấn đề về sức khỏe, có khả năng tiếp tục sinh con.

"Trả lời vương đô, nói rằng ta tôn trọng quyết định của Vương quốc!"...

Cuộc đàm phán bí mật bắt đầu, chiến trường phía bắc vốn đã yên bình, giờ đây lại càng tĩnh lặng hơn.

Đại quân thú nhân không tiến công, quân phòng thủ lại bị

Hudson ra lệnh không được ra ngoài. Bắc đại lục, nơi bị khói lửa chiến tranh bao trùm đã được nghênh đón hòa bình sau một thời gian dài. ...

"Sao rồi, Nguyên soái Hudson có đồng ý xuất binh không?"

Công tước Rodrigues quan tâm hỏi.

Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu người thông minh, với mối hận thù sâu sắc giữa Vương quốc Alpha và thú nhân, việc ngừng bắn trong thời kỳ chiến tranh địa lục vốn đã là một điều không thể tin nổi.

Sau khi nhận ra có điều gì đó bất ổn, nhóm quý tộc Bắc Cương đã ngay lập tức triển khai hành động.

"Không, không chỉ yêu cầu xuất quân của chúng ta bị bác bỏ, mà cả yêu cầu xuất quân của các tướng lĩnh khác cũng bị từ chối."

"Cho dù đã liên lạc với những con em quý tộc Bắc Cương đang hiệu lực dưới trướng Hudson, nhưng hiện giờ bọn họ cũng đang không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra!"

Công tước Angel trả lời với vẻ mặt bực bội.

Từ xưa tới nay, quý tộc Bắc Cương đều là lực lượng nòng cốt của quân đội Vương quốc. Trước đây, bất kỳ hành động quân sự lớn nào cũng phải được sự đồng ý của họ.

Ai ngờ chỉ trong nháy mắt, ảnh hưởng của họ trong quân đội đã bị giảm sút nghiêm trọng, thậm chí họ còn không thể biết được tổng chỉ huy đang làm gì.

Phải biết là trong cuộc đại chiến lần trước, quý tộc Bắc Cương chiếm đến bốn mươi phần trăm vị trí trong bộ chỉ huy.

Trước đây, khi Hầu tước James còn tại nhiệm, bọn họ vẫn có ảnh hưởng không nhỏ trong bộ chỉ huy.

Nhưng sau khi Hudson lên nắm quyền, tình hình đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Không còn cách nào khác, thất bại thì phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Thống soái đại quân đã bị bãi miễn hỏi tội, các tướng lĩnh khác trong bộ chỉ huy cũng không thể tránh khỏi bị truy cứu.

Chiêu thuận nước đẩy thuyền này của Hudson đã thay thế gần một nửa sĩ quan trong bộ chỉ huy, các tướng lĩnh lưu nhiệm cũng cũng bị gắn mác lập công chuộc tội.

Những sĩ quan trước đây dựa vào thân phân bối cảnh để thượng vị đều đã bị loại bỏ hết, thay vào đó là một nhóm sĩ quan có năng lực hơn thượng vị.

Những người tranh giành càng quyết liệt, chiếm càng nhiều vị trí trong giai đoạn đầu, thì tổn thất trong đợt điều chỉnh này cũng sẽ càng lớn.

Quân phòng thủ co đầu rút cổ không ra ngoài, ngoài nhu cầu chiến lược ra, còn có liên quan đến việc Hudson thực hiện điều chỉnh nhân sự.

Không biết có phải là hắn đang nhắm vào họ hay không, dù sao thì đoàn thể của Ngũ đại Công tước Bắc Cương đều đã bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực.

Muốn gây chuyện ầm ĩ cũng không được, chiến hỏa đã đốt tới cửa nhà mình rồi. Lỡ như quân đội Vương quốc bại trận, người đầu tiên gặp xui xẻo chính là bọn họ.

Hơn nữa, các tướng lĩnh mới lên chức cũng không phải dạng người bình thường, không chỉ có lai lịch không nhỏ, mà còn có nhiều chiến công trên người.

Hơn 70% tướng lĩnh đều xuất thân từ quân đoàn quý tộc nổi tiếng nhất của Vương quốc —— quân đoàn viễn chinh.

Vì mục đích phòng bị thú nhân, nên khi thành lập quân đoàn viễn chinh, Hudson đã không điều động tinh nhuệ của các quý tộc Bắc Cương.

Thực ra, lúc đầu thì Ngũ đại Công tước Bắc Cương cũng nằm trong phạm vi điều động, dù sao sau khi có thêm một vài tỉnh thành thì bọn họ cũng được xem là nội địa của Vương quốc.

Chẳng qua bọn họ cho rằng tây chinh là một việc làm khổ sai, cộng với việc không tin tưởng vào thực lực của các tỉnh láng giềng, cho rằng bảy tỉnh Bắc Cương không thể nào ngăn cản được cuộc xâm lược của thú nhân, nên họ đều nghĩ cách từ chối chiêu mộ.

"Cho dù có điều tra ra thì cũng vô ích, Hudson rõ ràng đang nhắm vào chúng ta. Người ta là chủ soái, có thừa biện pháp để giày vò chúng ta!"

Lời nói của Công tước Thorsten không nhận được sự đồng tình của bốn người còn lại.

Quý tộc Bắc Cương chỉ phán đoán đúng một nửa chiến lược, nên bỏ lỡ cuộc chiêu mộ, đương nhiên là phải trả giá trong đợt thay đổi quyền lực mới này.

Nếu nói là nhắm vào ai thì cũng chỉ có gia tộc Locknard, bốn gia tộc còn lại chỉ là bị liên lụy.

Cảnh ngộ bi thảm của ngũ đại gia tộc hiện giờ thực ra là do vương thất và tập đoàn quý tộc của các tỉnh trung nam bộ hợp lực thúc đẩy, một mình Hudson không có năng lực đá bọn họ ra khỏi trung tâm quyền lực.

Ngoài việc phải trả giá có sự kiêu ngạo trong quá khứ ra, nguyên nhân chính khiến cho tập đoàn quý tộc Bắc Cương mất đi ảnh hưởng của mình là do quân lực đã bị suy giảm đáng kể, và vai trò trong quân đội Vương quốc cũng đã không còn như xưa.

Trước đây, quý tộc Bắc Cương chính là danh từ tinh nhuệ trong Vương quốc, quân đội tư nhân của họ hoàn toàn không kém gì quân thường trực.

Chương 1331: Tiến Triển

Nhưng tình hình hiện giờ đã thay đổi, sau khi Hudson dồn sức vào việc huấn luyện, sức chiến đấu của quân thường trực Vương quốc đã được nâng cao rất nhiều.

Ngược lại, bởi vì tập đoàn quý tộc Bắc Cương đã không còn nằm ở tiền tuyến, mất đi khoản trợ cấp quân sự từ Vương quốc, cộng thêm việc chấm dứt hoạt động buôn lậu, dẫn đến nguồn thu tài chính của các gia tộc này bị giảm sút nghiêm trọng, buộc họ phải cắt giảm đầu tư cho quân sự.

Từ quân đội thoát ly sản xuất biến thành thoát ly nửa sản xuất, lại trải qua một thời gian dài hòa bình, sức chiến đấu bị suy giảm là điều không thể tránh khỏi.

Một tăng một giảm, mọi người bỗng nhận ra đoàn quý tộc Bắc Cương đã không còn quan trọng với Vương quốc như trước kia, nên những đặc quyền chính trị trước đây của họ cũng đã không còn nữa.

Kể cả Quốc vương Caesar IV, người từng có ý định lôi kéo bọn họ, giờ đây cũng đã mất đi hứng thú. Các chính trị gia luôn là những người thực tế nhất.

Tập đoàn quý tộc Bắc Cương mất đi giá trị đặc biệt thì cũng chỉ còn là những đại quý tộc bình thường, không đáng để Quốc vương phải làm mất lòng những lão tổ tông trong vương thất.

Sau khi thấy rõ lập trường các bên, Hudson liền không khách khí nữa, thuận thế kéo bọn họ trở lại với vị trí vốn có của mình.

Sự mẫn cảm của quý tộc Bắc Cương chủ yếu là do họ vẫn không thể thích ứng được với việc thay đổi vai trò của mình.

"Có lẽ những biến cố hiện giờ không phải do Hudson gây ra, mà là đến từ vương đô."

"Vài ngày trước, Bộ trưởng Bộ Ngoại vụ đột nhiên bị bệnh, nhưng vào ba ngày trước, có người nhìn thấy hộ vệ trưởng của ông ta xuất hiện trong quân doanh."

"Nếu Bộ trưởng Ngoại vụ không phải thật sự bị bệnh, mà là đến tiền tuyến, vậy thì những biến cố hiện giờ đều có thể giải thích được!"

Công tước Hero nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chiến trường Trung đại lục khác với chiến trường Bắc đại lục, chiến trường Trung đại lục cần dựa vào chiến tranh để gây áp lực lên bàn đàm phán, nhưng chiến trường Bắc Cương thì lại hoàn toàn ở trong tình thế giằng co.

Trong thời gian ngắn, không bên nào có thể áp đảo được bên nào, vậy chẳng thà hai bên nể mặt lẫn nhau, dùng việc ngừng chiến để thể hiện thiện chí.

"Nếu đã như vậy, tình hình có lẽ sẽ còn nghiêm trọng hơn nữa!"

"Một chuyện quan trọng như đàm phán mà cũng không hề thông báo cho chúng ta biết, điều này còn đáng lo ngại hơn cả việc bị chủ soái nhắm tới."

"Mọi người đều đã nhìn thấy sức chiến đấu của quân đội thường trực của Vương quốc rồi. Phải thừa nhận là Hudson rất giỏi trong việc luyện binh."

"Tiếc là bây giờ không còn như trước nữa, thu nhập tài chính của chúng ta có hạn, muốn bắt chước cũng khó."

"Phương pháp huấn luyện đã được công khai, cho dù mọi người chỉ học cái bảy tám phần."

"Trong vòng mấy năm tới, sức mạnh quân sự của những tỉnh có nền kinh tế lớn cũng sẽ bỏ xa chúng ta."

"Theo đà phát triển của tình hình hiện nay, tương lai của chúng ta trong Vương quốc thật đáng lo ngại!"

Công tước Rodrigues thở dài một hơi nói.

Tại đại lục Aslante, quyền nói chuyện luôn đi đôi với thực lực. Trước đây, quý tộc Bắc Cương chính là tập đoàn quân sự lớn nhất Vương quốc, nên họ rất có tiếng nói.

Bây giờ lợi thế quân sự đã bị san bằng, thậm chí có thể bị người khác vượt qua, vậy thì vị thế chính trị cũng sẽ không thể tránh khỏi bị suy giảm.

"Đây vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất!"

"Mặc dù huấn luyện quân thường trực rất tốn kém, nhưng mỗi người chúng ta vẫn có thể cắn răng huấn luyện được một quân. Quân đoàn Ma Thú mới thật sự là cự thú nuốt vàng."

"Nếu như chúng ta không tìm được nguồn tài nguyên mới để bổ sung, chỉ dựa vào thuế thu được từ lãnh địa, dù có muốn theo cũng không theo kịp."

"Ta thấy mọi người cũng không cần ở đây tranh cãi về vấn đề đãi ngộ chính trị nữa, có thời gian rảnh này, không bằng nghĩ cách khôi phục hoạt động buôn lậu với thú nhân."

"Không hy vọng xa vời là có thể tiếp tục duy trì ưu thế so với các tỉnh khác, nhưng ít nhất chúng ta cũng không để bị tụt hậu. Nếu không, những kẻ thù bị chúng ta áp chế trước đây đều sẽ xuất hiện và bỏ đá xuống giết!"

Lời nói của Công tước Angel làm cho sắc mặt của Công tước Thorsten càng khó coi hơn.

Thoạt nhìn thì đây chỉ là một lời cảm khái bình thường không có gì lạ, nhưng thực chất lại đang cảnh báo gã ta đừng gây chuyện nữa.

Ngũ đại gia tộc đồng khí liên chi là không sai, nhưng điều đó không có nghĩa là họ muốn dính líu vào mâu thuẫn giữa gia tộc Locknard và gia tộc Koslow.

Đặc biệt là trong thời kỳ chiến tranh, bị chủ soái nhắm tới sẽ rất bi kịch.

Chỉ cần nhìn vào tình cảnh của gia tộc Locknard là biết, Trong tình huống mà tiền tuyến vẫn duy trì được sự ổn định, nhưng họ đã nhiều lần bị hao binh tổn tướng.

Thoạt nhìn thì những sự tổn thất này đều do trùng hợp, giống như gia tộc Locknard không may gặp phải vận xui vậy, nhưng thực tế thì ai cũng hiểu.

Không cần phải cố ý nhắm vào, chỉ cần gây chút khó khăn trong khuôn khổ quy định là đủ cho họ chịu rồi.

Loại đặc quyền này, gia tộc Locknard tự mình hưởng thụ là đủ rồi, bọn họ không muốn dính vào.

Hiện giờ họ đã không dám mơ tưởng đến chiến công gì nữa. Bây giờ họ chỉ muốn chiến tranh sớm kết thúc, nhanh chóng tống khứ tên ôn thần Hudson này đi. ...

"Bá tước Aurane, ông nhận được tin tức cũng nhanh thật, vậy mà lại biết..."

Không đợi Bá tước Albert nói xong, Bá tước Aurane đã vội vàng ngắt lời: "Bá tước Albert, ông làm vậy thật sự là đang làm khó người khác rồi."

"Mấy người chúng ta đều có hoàn cảnh tương tự, nghe ngóng một chút tin tức bình thường thì được, chuyện quân quốc đại sự, tôi nào có tư cách tham gia."

"Nhưng tôi từng nghe Hudson nói, vài ngày trước vương đô đã phái người tới rồi. Tính toán thời gian thì khi mệnh lệnh cấm xuất kích được ban hành cũng là thời điểm bọn họ đến đây."

Chương 1332: Tiến Triển (2)

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Những vị đại lãnh chúa biên giới bất hạnh mất đi lãnh địa của mình đã tập hợp lại với nhau một cách tự nhiên.

Là một liên minh bất hạnh, họ mới là những người có địa vị khó xử nhất trong quân đội. Đều là đại quý tộc trên danh nghĩa, nhưng tiếc là những đại quý tộc đã mất đi lãnh địa.

Theo thông lệ trước đây, họ nên chết trong trận chiến bảo vệ lãnh địa rồi, nhưng nhờ sự can thiệp của Hudson, Vương quốc đã hạ lệnh rút lui, nên mới để họ nhặt lại một cái mạng.

Mạng nhỏ đã tạm thời được bảo toàn, nhưng những quý tộc lãnh chúa không thể thực hiện nghĩa vụ của mình thì có còn là quý tộc lãnh chúa nữa hay không?

Trong quân đội, bọn họ đã bị khinh thường không ít lần, nhưng chỉ có thể cúi đầu làm người, quyền nói chuyện gì đó đã không còn liên quan đến họ nữa.

Trên danh nghĩa là Tổng đốc một tỉnh, nhưng địa vị thực tế vẫn lại không bằng một số quân đoàn trưởng.

Không phải mọi người đang phân biệt đối xử với họ, chỉ đơn giản là thực lực quân sự một tỉnh của họ còn chẳng bằng thực lực của một quân đoàn chủ lực.

"Bá tước Aurane, tin tức này có chuẩn không, loại chuyện này không đùa được đâu!"

Bá tước Albert sợ hãi nói.

Vương quốc đàm phán với thú nhân, nếu như có thể thu hồi toàn bộ cương vực thì tốt. Nhưng nếu không thu hồi được thì những lãnh chúa đã đánh mất lãnh thổ như họ sẽ rất bi kịch.

"Ông nghĩ tôi dám đùa về loại chuyện này sao?"

Bá tước Aurane hỏi ngược lại. ...

Những cảnh tương tự liên tục diễn ra trong quân đội, những nhân vật nắm quyền đều đã nhận được tin tức về cuộc đàm phán, trong lúc nhất thời, lời đồn nổi lên bốn phía.

Hudson đáng ra phải nghĩ cách dập tắt chuyện này, nhưng hắn không những không hành động, mà còn chọn cách bỏ mặc cho mọi chuyện tiếp tục.

Đoàn đại biểu vốn đang che giấu tung tích cũng nhanh chóng bị các quý tộc thần thông quảng đại đào ra, Bộ trưởng Ngoại vụ là Bá tước Francois tức đến mức lao thẳng đến bộ chỉ huy.

"Nguyên soái, ngươi..."

Những lời trách móc vừa đến khóe miệng liền bị nuốt vào, ông ta không biết nên bắt đầu chửi từ đâu.

Từ đầu đến cuối, Hudson đều không tham gia vào vấn đề đàm phán, ngay cả khi đoàn đại biểu đến hắn cũng không hề lộ mặt.

Không làm thì đương nhiên sẽ không phạm sai lầm.

Muốn gán tội danh làm lộ thông tin cho hắn thì thật là quá gượng ép.

Đổ tội cho một vị nguyên soái chính là một sự kiện chính trị trọng đại.

Dù có xác thực được tội danh thì cũng chưa hẳn có thể làm gì được Hudson.

Còn nếu như không tìm được bằng chứng thì kiếp sống chính trị của ông ta sẽ đi tong.

Sau khi khôi phục lý trí, Bá tước Francois lập tức lau một vệt mồ hôi rồi sửa lời nói:

"Nguyên soái, hiện giờ thông tin đã bị lộ ra rồi, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cuộc đàm phán sau này!"

Cùng một sự việc, nhưng đã thay một cách nói, từ việc hưng sư vấn tội trở thành bàn bạc đối sách.

Tính chất thay đổi, mọi thứ đều thay đổi theo. Bất kể thông tin này bị rò rỉ như thế nào, Hudson hiện giờ đã bị kéo vào công việc giải quyết hậu quả.

Muốn từ chối cũng không được, với tư cách là chủ soái đại quân, hắn nhất định phải đảm đương chức trách của một tổng chỉ huy.

"Ngài Bá tước, vấn đề có lẽ không lớn lắm. Theo phản hồi từ bên dưới, tiếng nói của phe chủ chiến và phe chủ hòa tương đương nhau."

"Ta có thể ổn định cục diện trong quân, không để bọn họ làm gián đoạn cuộc đàm phán."

"Tuy nhiên, các ngươi phải đẩy nhanh tiến độ đàm phán, dù có được hay không thì cũng phải nhanh chóng có kết quả."

"Nếu kéo dài thời gian, bên Liên minh nhân tộc nhận được tin tức rồi nhúng tay vào thì sẽ rất phiền phức!"

Hudson nói với vẻ mặt bình thản.

Không phải hắn cố tình đào hố, mà thực sự là có một số trách nhiệm không thể gánh được. Trước đây khi đàm phán với Tộc Tinh

Linh, Hudson cũng đã dũng cảm chịu trách nhiệm rồi.

Nhưng thú nhân thì khác, bọn chúng là tử địch của Vương quốc. Quốc dân có thể khoan dung thỏa hiệp với Tộc Tinh Linh, nhưng không có nghĩa là họ cũng có thể chấp nhận nhượng bộ với thú nhân.

Hiện giờ quân đội Vương quốc vẫn chưa chiếm được ưu thế tuyệt đối, vội vàng khởi động đàm phán với thú nhân sẽ rất khó đạt được kết quả làm cho các bên đều hài lòng.

Đợi sau chiến tranh lật lại những món nợ cũ, đây đều là những nhược điểm sẵn có của các đối thủ chính trị, Hudson không muốn mình phải bị mang tiếng xấu như vậy.

Thế là hắn ta bèn chơi chiêu "Không tham gia, không biết rõ tình hình, không can thiệp", mặc cho thế cục phát triển tự do.

Về chuyện lo lắng Liên minh Nhân tộc tham dự vào, đây đơn giản chỉ là cái cớ để thúc giục đoàn đại biểu đẩy nhanh tiến độ.

Muốn truyền tin cũng cần có thời gian, Hudson không cho rằng có người dám truyền tin bằng ma pháp trận ở dưới mí mắt của hắn.

Dù là trong quân đội có gián điệp do các thế lực lớn cài cắm, nhưng muốn truyền tin tức ra ngoài cũng rất khó, dù gì thì quân doanh cũng không phải là nơi có tự do ra vào.

Ngay cả khi may mắn ra khỏi doanh trại thì phạm vi trăm dặm lân cận đều bị vườn không nhà trống, muốn tìm người tiếp xúc cũng khó.

Dù có được sự phối hợp của các đại quý tộc, nhưng trong tình huống không bại lộ thân phận, thì việc truyền tin từ Bắc đại lục đến Nam đại lục cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Hơn nữa, hiện tại chỉ là tin đồn, không có bằng chứng xác thực, chỉ là tin đồn thì không thể định tội được.

Thú nhân không giống với Tinh Linh, mạng của bọn chúng không đáng giá, dù các chủng tộc phụ thuộc đã chết gần một vạn người cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến quyết sách của cao tầng.

Chỉ cần đánh nhau tượng trưng vài trận ở biên giới là có thể khiến cho các bên không nói được gì.

Thực tế, hiện tại Vương quốc Alpha đã bị Liên quân dị tộc chia cắt về mặt địa lý, sự ràng buộc của Liên minh nhân tộc đối với Vương quốc là rất nhỏ.

Chương 1333: Tiến Triển (3)

"Nguyên soái cứ yên tâm, qua tiếp xúc sơ bộ, thú nhân còn muốn kết thúc chiến tranh nhanh hơn chúng ta, đàm phán tiến triển rất thuận lợi."

"Nếu như chỉ là thu hồi lãnh thổ đã mất thì bây giờ đã có thể ký kết hiệp ước ngừng chiến rồi, hiện giờ hai bên vẫn đang tranh chấp về vấn đề bồi thường chiến tranh."

Hudson cảm thấy những lời này của Bá tước Francois quá qua loa.

Với quan hệ giữa Vương quốc Alpha và thú nhân, cần gì phải có hiệp ước ngừng chiến, cuộc đàm phán hiện giờ chính là một bản hiệp ước ngừng chiến.

Chỉ cần một bên chuẩn bị sẵn sàng, chiến tranh sẽ lại nổ ra. Nếu chỉ là ngừng chiến trong ngắn hạn, vậy thì có một số vấn đề có thể được xử lý một cách sơ sài.

Dù sao hiện giờ Đế quốc Thú Nhân cũng không có năng lực khai phá nhiều lãnh thổ như vậy, để cho Vương quốc Alpha chiếm một khoảng thời gian trước cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Có lẽ theo cái nhìn của thú nhân, việc bỏ mặc cho các quý tộc Alpha phát triển đại thảo nguyên chính là đang bồi dưỡng rau hẹ.

So với những thành lũy san sát nhau kia, vẫn là các quý tộc mới nổi này dễ cướp hơn. Lần này chủ yếu là do bọn chúng đánh giá sai lầm, không ngờ là Vương quốc sẽ chủ động rút lui.

Sau khi bị thiệt thòi một lần, trong cuộc chiến tiếp theo, bọn chúng sẽ có phòng bị, các quý tộc mới nổi ở vùng biên giới sẽ không thể nào rút lui dễ dàng như vậy.

Phát triển lãnh địa cần thời gian, nếu như không nỗ lực trong 80-100 năm thì bảy tỉnh biên giới rất khó có thể phát triển ngang tầm với Ngũ đại gia tộc Bắc Cương.

Đây còn là trong điều kiện được Vương quốc ủng hộ, nếu chỉ dựa vào khả năng của lãnh địa, có trời mới biết phải tới ngày tháng năm nào mới có thể phát triển.

Trong bối cảnh như vậy, tương lai của Bắc Cương chính là một cái hố lớn. Một khi rơi vào đó thì đừng nghĩ đến việc thoát ra.

Chỉ tính việc các bộ lạc thú nhân tới quấy phá hàng năm thôi là đã có thể giày vò cho họ gần chết rồi. Dù các lãnh chúa quý tộc địa phương muốn tổ chức phản công có hiệu quả cũng khó.

Và những ngày tháng gian khổ này sẽ không thể nào kết thúc trong một sớm một chiều được, mà nhất định phải cầm cự đến khi Vương quốc khôi phục nguyên khí, có năng lực phát động "Đông chinh" thì mới kết thúc.

Không sai, là "Đông chinh" chứ không phải "Bắc chinh" .

Xét về vị trí trên bản đồ, sau khi Vương quốc Alpha thu hồi bảy tỉnh Bắc Cương, Đế quốc Thú Nhân đã không chỉ tồn tại ở phía bắc của Vương quốc, mà có rất nhiều diện tích lãnh thổ ở phía đông Vương quốc.

Theo góc nhìn của đại lục thì nơi này vẫn nằm trong Bắc đại lục, phát động đại chiến đương nhiên là "Bắc chinh", nhưng khi góc nhìn được điều chỉnh đến phía bắc của Vương quốc, thì các cuộc chiến tranh trong tương lai sẽ có hai lựa chọn: "Bắc chinh" và "Đông chinh".

Khí hậu ở phía đông thích hợp cho con người sinh sống hơn, đất đai cũng phì nhiêu hơn, Ngũ đại Hoàng tộc Thú nhân đều đang đóng đô ở nơi này, muốn thâm nhập vào thảo nguyên và quyết chiến với thú nhân thì đương nhiên là phải lấy Đông chinh làm chủ.

Để cho tiện xưng hô, Hudson đã lấy một tên mới cho vùng lãnh thổ từ bảy tỉnh biên giới của Vương quốc đến hồ Tuyết Nguyệt, gọi là "khu cận đông" .

"Đàm phán tiến triển thuận lợi là tốt nhất, sớm kết thúc chiến tranh, Vương quốc cũng có thể sớm nghỉ ngơi dưỡng sức."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Trong thâm tâm hắn thì lại phát ra vô số câu "Vãi ***" . Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nguyên nhân chủ yếu mà đoàn đại biểu hiện đang kiên quyết yêu cầu thú nhân trả lại lãnh thổ là vì trái phiếu đất đai mà Vương quốc vừa phát hành trước đó.

Còn về phần đất tốt hay xấu, giải quyết vấn đề an toàn như thế nào, các chủ nợ có thể đứng vững sau khi nhận được đất đai hay không, có lẽ đều đã bị nhóm quan chức kia bỏ qua rồi.

Bộ Ngoại vụ chỉ cần lấy được đất đai từ trên bàn đàm phán là được, sau khi thỏa mãn việc phong thưởng cho các công thần, thực hiện trái phiếu đất đai trước đây, phần còn có thể lấy ra để bịt miệng của phái chủ chiến.

Hudson đang nghi ngờ rằng vấn đề chủ quyền của những mảnh đất này sẽ được ghi một cách mơ hồ trong hiệp ước, thú nhân chỉ là tạm thời nhường lại quyền kiểm soát.

Còn các vấn đề sau đó, đợi cuộc chiến lần tới bộc phát rồi xử lý sau!

Chỉ có loại hiệp ước sơ sài không cần phải chịu tiếng xấu, không cần phải chịu hậu quả chính trị thì cuộc đàm phán giữa hai bên mới có thể đạt được thành công trong thời gian ngắn.

Chôn xuống một tai họa ngầm trong thế cục tương lai của vùng cận đông chẳng qua chỉ là vấn đề nhỏ. Dù sao giữa Vương quốc Alpha và thú nhân cũng đã xảy ra rất nhiều vụ xung đột, có dây dẫn nổ này ở đây, lại nổ ra thêm một vụ cũng chẳng có gì đáng nói.

Người duy nhất bị lừa là chủ sở hữu của những mảnh đất này. Không chừng vừa mới được phong thì đã thú nhân chạy đến cướp bóc rồi.

Có lẽ trong tương lai, Vương quốc sẽ lưu truyền một câu nói kinh điển: "Có thù với ai thì để người đó đến Bắc Cương làm lãnh chúa" . ...

Hudson đích thân ra mặt can thiệp, tin đồn trong quân đội nhanh chóng được dập tắt. Mặc dù các đại quý tộc đều biết là cuộc đàm phán đã được khởi động, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc họ giả vờ ngu ngốc.

Lý do thuyết phục phe chủ chiến rất đơn giản, một danh sách vận chuyển vật tư hậu cần của Vương quốc, một danh sách tiêu thụ vật tư hàng ngày của quân đội, là đủ để khiến cho đám quý tộc đang kêu gào phải ngậm miệng lại.

Toàn bộ đều có chứng cứ xác thực, không phải là vì Nguyên soái Hudson đã thay đổi nên mới hạ lệnh cấm mọi người xuất kích, mà hoàn toàn là bị hậu cần cản trở.

Cố gắng thúc giục cũng vô ích, kho dự trữ vật tư lớn của Vương quốc ở tiền tuyến đã hết, năng lực vận lực hiện giờ chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng được mức tiêu hao hàng ngày của quân đội.

Chương 1334: Hội Nghị

Việc quân đoàn viễn chinh xâm nhập vào hậu phương của quân địch trước đó, ngoài việc phá hoại ra, còn vì để cho bộ hậu cần thở một hơi.

Dù sao quân đoàn viễn chinh chính là đối tượng tiêu thụ rất nhiều vật tư. Nhìn bề ngoài thì chỉ có ba vạn người, nhưng mức tiêu thụ vật tư thực tế lại tương đương với hai mươi vạn lính bộ binh.

Hầu tước James gặp bi kịch. Phe chủ chiến đang nín một bụng lửa, đều trút giận hết lên đầu kẻ xui xẻo này.

Không chỉ phe chủ chiến mắng ông ta vô năng, mà ngay phe chủ hòa cũng mở miệng mắng. Trong lúc nhất thời, công văn vạch tội ông ta bay về phía vương đô giống như tuyết rơi vậy.

Hai phe thống nhất lập trường cũng không có gì kỳ lạ. Với mối quan hệ giữa Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú nhân, phe chủ hòa chân chính là không tồn tại.

Hiện giờ phe chủ hòa đã không nhìn thấy hy vọng chiến thắng, sau khi cân nhắc thiệt hơn mới muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh.

Trong cái nhìn của rất nhiều tướng lĩnh, nguyên nhân dẫn đến tình thế bị động hiện tại chính là do Vương quốc không biết dùng người. Nếu như để Nguyên soái Hudson tới tiền tuyến sớm một chút thì đã không có trận thất bại trước đó rồi.

Không mất thành mất đất, không hao binh tổn tướng, vật tư chiến lược mà Vương quốc tích trữ trước đó cũng sẽ không bị tổn thất.

Tình hình khác nhau, lựa chọn đương nhiên cũng khác nhau. Nếu có thể đánh bại Đế quốc Thú nhân, chỉ có kẻ ngốc mới đi đàm phán với chúng!

Phong ba lắng lại, chỉ có khổ Hầu tước James là chịu khổ.

Vốn dĩ Caesar IV đã chọn cách xử lý lạnh rồi, cố gắng làm mờ đi trận thất bại trước đó, nhưng bây giờ bị một đống văn thư vạch tội như vậy, muốn nhẹ nhàng qua loa cũng không thể được.

Đối với biến cố đột nhiên xuất hiện này, Hudson chỉ nở một cười. Không bỏ đá xuống giếng thạch là vì hắn nể tình đồng liêu.

Nhân tiện mượn cơ hội này để cảnh báo các bên, để ngăn một số kẻ không an phận, luôn nhìn chằm chằm vào vị trí của hắn. . . .

"Nguyên soái, Vương quốc truyền tin tới, nói là Trung đại lục đã ngừng chiến từ nửa tháng trước rồi!"

Sau khi nhân được tin này, Hudson hơi sững sờ.

Nửa tháng trước, tính thời gian thì đoàn đại biểu của vương quốc vẫn đang trên đường đến đây, mà chiến tranh ở Trung đại lục đã ngừng lại rồi.

Là hàng xóm, tin tức được đến muộn như vậy rõ ràng là do tam đại tam Vương quốc ở Trung đại lục cố tính phong tỏa.

Có lẽ sau khi nhận được tin tức này, toàn bộ những người cầm quyền trên đại lục đều sẽ ngơ ngác giống hắn.

Thật là quá đột ngột. Rõ ràng là hai bên đang chém giết ngươi chết ta sống trên chiến trường, vậy mà lại đột nhiên ngừng chiến, ai cũng cần thời gian để bình tĩnh lại.

Hudson mở bản đồ Trung đại lục ra, nhìn thấy phạm vi kiểm soát hiện giờ của các bên, kết hợp với quân báo nhận được trước đó, hắn đột nhiên hiểu được lý do tại sao các bên tham chiến lại chịu ngừng chiến.

Chiến tranh là vì phục vụ cho chính trị, chính trị lại bị lợi ích thúc đẩy.

Khi chi phí chiến tranh vượt quá lợi nhuận, các bên tham chiến đều cần phải suy nghĩ lại.

Vì ích lợi quốc gia, cả Vương quốc Alpha cũng có thể đàm phán với kẻ thù lâu năm là Thú nhân, vậy thì ba nước ở Trung đại Lục đương nhiên cũng có thể thỏa hiệp với Liên minh dị tộc.

Khác với chiến trường Bắc Cương là tiêu hao không có ý nghĩa, Liên minh dị tộc chiếm ưu thế tuyệt đối ở chiến trường Trung đại lục.

Trong bối cảnh này, việc ngừng chiến sẽ cần phải trả một cái giá rất lớn.

Không biết tình hình cụ thể, Hudson không thể đánh giá quyết định của ba nước Trung đại lục là đúng hay sai. Điều duy nhất có thể khẳng định là: Hiện giờ đã ngừng chiến, tam đại vương quốc đã bảo vệ được cơ nghiệp.

"Tom, phái người mời Bá tước Francois tới đây."

Hudson lập tức ra lệnh.

Xảy ra chuyện như vậy, tiếp theo phải xem Liên minh Nhân tộc có phản ứng gì.

Nếu có thể ngay lập tức thực hiện các biện pháp mạnh mẽ, kịp thời kéo ba quốc gia Trung đại lục trở lại chiến trường, thì kế hoạch của vương quốc vẫn như cũ.

Nếu Liên minh Nhân tộc không đủ mạnh mẽ trong vấn đề này, vậy thì vương quốc cũng không còn tất yếu phải tiếp tục ẩn giấu nữa, mà trực tiếp kết thúc chiến tranh là được.

Dù sao, chỉ khi đại diện cho toàn bộ nhân tộc thì mới là Liên minh Nhân tộc. Còn nếu Liên minh chỉ nằm trong quyền kiểm soát của các thế lực Nam đại lục thì chỉ có thể coi là Liên minh Nhân tộc Nam đại lục.

Nghĩ lại thì thật là lúng túng, từ khi chiến tranh đại lục nổ ra, nhân tộc đã có hàng chục quốc gia bị diệt vong, nhưng dị tộc lại chỉ có hai vương quốc bị hủy diệt.

Chiến tích như vậy mà cũng không có người nào cảm thấy Nhân tộc là bên thua.

Nhân tộc không thua, nhưng các nước nhỏ ở Bắc đại lục và Trung đại lục đã thua sạch bách rồi.

Nếu như hai đại liên minh ăn thua đủ với nhau thì bọn họ còn có một tia khả năng "Phục quốc". Nhưng một khi song phương lựa chọn thỏa hiệp ngừng chiến, vậy thì sẽ chẳng liên quan gì đến họ nữa.

Các thế lực nhân tộc ở Nam đại lục đều là bên thắng, chỉ khác nhau ở chỗ thắng nhiều hay thắng ít mà thôi.

Từ tình hình trước mắt thì Vương quốc Frank là bên thắng lớn nhất. Không chỉ thâu tóm được Vương quốc bán thú nhân, mà còn thu nạp được một lượng lớn di dân, bọn họ chắc chắn sẽ bước vào giai đoạn tăng cường sức mạnh sau chiến tranh.

Iberia và Giáo Đình cũng có thu hoạch không tệ, người trước thì thâu tóm được địa bàn của Thực Nhân Ma, kẻ sau lại dùng thủ đoạn tôn giáo để khống chế một vương quốc.

Lão đại ăn thịt, các tiểu đệ uống canh. Các quốc gia khác của

Nam đại lục cũng được chia một chén canh.

Có thu hoạch thì cũng có trả giá, chiến tranh luôn cần phải có người hy sinh. Trong cuộc chiến sinh tử giữa các chủng tộc này, ngay cả người chiến thắng cũng phải trả giá không nhỏ.

Chương 1335: Hội Nghị (2)

Nguyên nhân chủ yếu mà Liên quân Nhân tộc mãi vẫn chưa được thành lập chính là vì các thế lực lớn ở Nam đại lục đã bị tổn thất quá nhiều trong chiến tranh.

Những khu vực mới vừa chiếm được lại không quá yên bình, cần để lại một lượng lớn binh lực để trấn áp đám tàn dư dị tộc, số binh lực cơ động có thể huy động được thật sự rất ít.

Ngoài việc thiếu hụt binh lực ra, có lẽ vật tư chiến lược cũng sẽ không mấy dư giả.

Trong thời gian ngắn, muốn gom góp đủ vật tư cho trăm vạn đại quân, ngay cả khi các bên hợp tác thì cũng cần một khoảng thời gian khá dài.

Chiến trường Nam đại lục toàn thắng, chiến trường Trung đại lục thì lại thất bại thảm hại. Các nước nhỏ thì bị hủy diệt hoàn toàn, còn ba nước lớn thì đang run lẩy bẩy.

Chiến trường Bắc đại lục là đặc biệt nhất, bảy nước thảo nguyên và một số quốc gia nhỏ ở phía tây đều là bên thua lớn nhất. Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey có thể trở thành bên thắng hay không còn tùy thuộc vào việc Vương quốc Warhammer có thể phục quốc được hay không.

Hết cách rồi, nếu đã không thể lấy lại tổn thất từ dị tộc thì chỉ có thể đi thừa kế di sản của đồng minh.

Nói cho đúng thì là Hudson và Caesar IV có thể trở thành bên thắng hay không đều phụ thuộc vào việc Công quốc Mosey có thể thừa kế một phần di sản của Vương quốc Warhammer hay không.

Về phần Vương quốc Alpha, hoàn toàn không có khả năng bành trướng về phía tây. Dù đã đánh ra uy thế trên chiến trường, nhưng cũng không thể không cảnh giác được.

Một khi lộ ra ý định tiến lên phía tây, không chỉ Tộc Tinh Linh tộc và Liên minh Thượng Cổ Dị tộc không chịu, mà ngay cả kẻ làm tiểu đệ như Công quốc Mosey cũng không chấp nhận.

Vương quốc tiếp tục phát triển về hướng bắc, chậm rãi giết nhau với thú nhân trên đại thảo nguyên mới là chuyện mà các bên muốn nhìn thấy nhất. . . .

Lutecia, cánh cửa của Hội nghị Liên minh Nhân tộc vừa mở cửa, những đại biểu tham dự đã phải đối mặt với áp lực ập đến.

Gần đây, hội nghị cũng không quá yên ổn, mỗi lần họp đều không thể thiếu cãi vã, nhiều lúc còn xảy ra ẩu đả.

Cái bàn cái ghế đều sẽ được thay mới sau mỗi cuộc họp.

Đặc biệt là các đại biểu của các quốc gia Bắc đại lục, lửa giận của họ ngày càng lớn. Nhiều lúc đang tranh cãi gay gắt, vỗ một cái là bàn ghế hỏng luôn.

Tần suất xảy ra liên tục như vậy, cho dù "Nhà tài trợ" giàu nứt đổ vách thì cũng không chịu được. Trong cơn nóng giận, Charles III đã đổi hết những bàn ghế cao cấp được các nghệ thuật gia điêu khắc tinh xảo thành hàng bình thường.

Sau khi hạ đẳng cấp xuống, Charles III liền bỏ mặc không quan tâm nữa. Dù sao cũng đều là những mặt hàng bình thường chỉ đáng vài ngân tệ mà thôi, thích đập thì đập đi, Vương quốc Frank có nhiều gỗ.

Vài ngày trước đó, chỉ có Giáo Đình đang bên bị mắng thảm nhất, các Vương quốc ở Nam đại lục chỉ phụ trách san sẻ hỏa lực, nhưng hôm nay rõ ràng đã đổi nhân vật chính.

"Chiến trường khốc liệt nhất ở Trung đại lục đột nhiên tuyên bố ngừng chiến!"

Sau khi nghe được tin tức kinh thiên động địa này, phản ứng đầu tiên của mọi người là không tin, nhưng sau khi xác nhận từ nhiều phía, mọi người cũng chỉ có thể đối mặt với hiện thực.

Làm chủ nhà, Charles III lại tiếp tục lựa chọn vắng mặt. Hết cách rồi, đám nghị viên này quá điên cuồng.

Mỗi lần ra sân đều có một đám nghị viên vây quanh Vương quốc Frank hối bọn họ xuất binh, giúp bọn hắn thu hồi giang sơn, nhưng vấn đề là chi phí và lợi nhuận không tương xứng.

Đặc biệt là những đại biểu của các quốc gia không còn hy vọng phục quốc, họ biểu hiện thái quá nhất, có vẻ như họ đang chuẩn bị vò đã mẻ nên không sợ rơi nữa.

Đồ sứ va chạm với gạch ngói cũng không phải là lựa chọn tốt lành gì.

Lỡ như có một vị nghị viên nào đó nghĩ không thông, trực tiếp bắt cóc người làm Quốc vương như y, ép Vương quốc Frank xuất binh thì việc vui lớn rồi.

Những cảnh tượng tương tự cũng đã từng xảy ra rồi. Trước đây đã có nghị viên vì phản đối xuất binh mà bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập ngay trong hội nghị.

Công tước Bergson là người chủ trì cuộc hội nghị lần này, lão ta đang chậm rãi bước vào phòng họp, và cũng đang cảm thấy rất áp lực.

"Bá tước Onofre của Vương quốc Nam Ngạn, Bá tước Cyrus của Vương quốc Dante, Bá tước Miles của Vương quốc Hessen đã tới chưa?"

Nói xong, lão ta quét mắt nhìn khắp hội trường, tiếc là không nhìn thấy tung tích của ba người này.

"Ngài Tể tướng, Bá tước Onofre, Bá tước Cyrus và Bá tước Miles Vừa mới vừa sai người tới xin nghỉ, nghe nói là bệnh cũ tái phát, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh, nên không thể tới tham gia cuộc họp ngày hôm nay."

Vệ binh vội vã từ bên ngoài chạy vào nói.

Nghe được tin tức này, đám nghị viên đều nổi trận lôi đình, tất cả mọi người đều đã tổ chức ngôn ngữ, đang chờ đại biểu của ba nước này đến để đòi một lời giải thích, nhưng không ngờ là người ta không đến.

Đặc biệt là cái cớ xin nghỉ này càng khiến cho đám người phàn nàn. Cả ba đại biểu của ba quốc gia đều vì bệnh cũ tái phát mà hôn mê bất tỉnh, quả thực là đang xúc phạm trí thông minh của mọi người.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện tràn ngập tiếng mắng chửi, đặc biệt là đại biểu của các nước nhỏ bị bán đứng ở Trung đại lục, họ chửi rủa dữ dội nhất.

Ngưng chiến cũng không sao, nhưng phải mang theo mọi người nha!

Chỉ cần có thể phục quốc, họ không ngại coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không thông báo tiếng nào mà đã làm như vậy, rõ ràng là tam đại Vương quốc Trung đại lục đã bỏ rơi đám đàn em này.

Phân tích từ góc độ lý tính, hiện giờ tam đại Vương quốc Trung đại lục lo cho mình còn chưa xong, nào có năng lực lo cho đám tiểu đệ như bọn họ.

Nhưng là người trong cuộc thì không có khả năng giữ được lý tính.

Chương 1336: 10 Thành Viên

Đám đại biểu liên tục hô hào đòi truy cứu trách nhiệm của tam đại Vương quốc vì đã lén lút thỏa hiệp với Liên minh dị tộc.

Đáng tiếc là ngoài những tiếng hô hào to lớn này ra, những người đã bị mất đi quyền nói chuyện như bọn họ dù muốn phát động kiến nghị biểu quyết cũng không được.

Về vấn đề này, lập trường của các thế lực lớn rất rõ ràng, không thể để cho các nước nhỏ bị diệt vong này nắm mũi dẫn đi.

Nếu không phải vì lo ngại về hình tượng thì họ đã đuổi hết những đại biểu này ra khỏi Liên minh nhân tộc rồi.

Chờ sau khi cuộc hội nghị liên minh này bế mạc, những đại biểu không thể đại diện được cho ai này sẽ không còn là nghị viên của Liên minh Nhân tộc nữa.

Nhìn xem hội trường hỗn loạn, Công tước Bergson lập tức nổi giận nói: "Yên lặng!"

"Vệ binh duy trì trật tự, nếu ai dám to tiếng quấy rối thì cứ ném ra ngoài cho ta!"

Công tước Bergson đã không còn quan tâm đến thể diện nữa. Nơi này là nơi nghị sự, không phải là nơi để cho những người này phát tiết cảm xúc.

"Ta biết là có một số người đang cảm thấy rất khó chịu, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cuối cùng cũng phải nhìn về phía trước."

"Đại biểu của Vương quốc Hessen, Vương quốc Dante và

Vương quốc Nam Ngạn không có mặt thì cuộc hội nghị này vẫn sẽ diễn ra bình thường."

"Hiện giờ nghị viên của đoàn chủ tịch bắt đầu thảo luận, những người còn lại mời giữ yên lặng. Nếu có ý kiến gì thì chờ đến lượt phát biểu rồi nói."

"Nếu như có người cố tình quấy rối, theo luật của Hội nghị Liên minh, đoàn chủ tịch có quyền điều tra về tư cách nghị viên của các vị, bao gồm cả việc tước bỏ tư cách nghị viên!"

Một lời uy hiếp trắng trợn, nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt.

Con người đều có tâm lý cầu may, không đến phút cuối thì sẽ không thực sự từ bỏ.

Vò đã mẻ không sợ rơi, thực ra bản thân nó cũng là một hình thức thể hiện chính trị. Dù sao, những đứa trẻ biết khóc biết gây chuyện sẽ được ăn kẹo.

"Để ta bắt đầu trước, đơn phương thỏa hiệp với Liên minh Dị tộc là hành vi phản bội nhân tộc."

"Vương quốc Hessen, Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn chỉ vì lợi ích của bản thân, không quan tâm đến đại cục của Nhân tộc, chúng ta nhất định phải nghiêm trị loại hành vi này!"

Giám mục Monteson đằng đằng sát khí nói.

Sau khi bị mắng chửi lâu như vậy, cuối cùng cũng có người đứng ra kéo cừu hận. Sau khi thở dài một hơi, gã ta cũng muốn nhân cơ hội này để giải tỏa những bực tức đã tích tụ trong thời gian gần đây.

Còn về vấn đề ngừng chiến ở Trung đại lục, thực ra Giáo Đình cũng chẳng làm được gì nhiều. Ngoài miệng kêu gào vài câu thì còn được, nhưng nếu bọn họ xuất binh chế tài, sợ là Liên minh dị tộc sẽ cười đến rụng răng.

"Ngài Giám mục, khi nói những lời này thì lương tâm của ngài có đau không?"

Bá tước Predrag cười như không cười nói.

Rất rõ ràng, ông ta là người chuyên gây chuyện với Giáo Đình, vừa mở miệng đã trào phúng.

Mọi người đã sớm quen với những cảnh tượng tự như vậy rồi, nên không cảm thấy kinh ngạc nữa. Hầu như mỗi cuộc hội nghị liên minh đều sẽ xảy ra cảnh tượng này: Giáo Đình vs Vương quốc Alpha, Giáo Đình vs Vương quốc Frank, Vương quốc Frank vs Vương quốc Iberia.

Ngoài một số ít vấn đề là bốn bên có thể thống nhất lập trường ra, hầu hết thời gian đều diễn ra những màn khẩu chiến như thế này, như thể không châm chọc nhau vài câu là sẽ ăn không ngon vậy.

Nhìn thì có vẻ vô nghĩa, nhưng thực chất lại là biểu hiện của trí tuệ chính trị. Các cường quốc cũng cần thể hiện sự hiện diện của mình. Khi họ tranh cãi với nhau cũng đang đồng thời nhắc nhở các đại biểu khác rằng: thân phận địa vị của họ không giống nhau.

Nhìn vào tổ hợp của các thành viên, Vương quốc Frank và Giáo Đình là một cấp bậc, Iberia và Vương quốc Alpha lại là một cấp bậc, mọi người đã ngầm thừa nhận rằng bốn quốc gia này có tiếng nói nhất trong liên minh.

Sau cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, tam đại Vương quốc Trung đại lục không còn nhẫn nại được nữa, nên đã thử khiêu chiến địa vị của Vương quốc Alpha, và đã đạt được những tiến bộ nhất định.

Tiếc là kế hoạch chưa hoàn thành thì cuộc chiến tranh lục địa mới đã đánh cho họ trở về nguyên hình. Ngược lại, sức mạnh quân sự mà Vương quốc Alpha thể hiện ra lại làm mọi người giật nảy cả mình, và còn củng cố vị thế của họ trong liên minh.

"Ngài Bá tước, chúng ta đang thảo luận về vấn đề của ba quốc gia ở Trung đại lục. Nếu như ngài cảm thấy lương tâm bất an, vậy quý quốc có thể xuất binh chặn đường lui của đại quân Tinh Linh."

"Ta tin chỉ cần quý quốc có thể làm được điểm này thì sẽ dễ dàng giải quyết được tình huống nguy hiểm của các quốc gia Trung đại lục, đồng thời giúp nhân tộc cầm chắc chiến thắng!"

Giám mục Monteson đối chọi gay gắt đáp lại.

"Ngài Giám mục, trước khi muốn nói gì đó thì phải nghĩ cho kỹ, đừng coi người khác là kẻ đần!"

Trong khi nói chuyện, Bá tước Predrag vừa ra vẻ khinh bỉ.

Không nói đến vấn đề lợi ích, chỉ riêng vấn đề hiệp ước cũng đã là một nan đề rồi. Đây nào phải muốn chặn đường lui của đại quân Tinh Linh, mà rõ ràng là đang muốn mạng của giới cao tầng Vương quốc.

Nếu ai dám đưa ra đề xuất tìm đường chết như vậy trong vương quốc, họ sẽ ngay lập tức bị coi là phe phản loạn và bị loại bỏ.

Trải qua một trận khẩu chiến, bầu không khí vốn dĩ ngột ngạt cũng dịu phần nào. Sau khi tỉnh táo lại, đám đại biểu nhận ra rằng việc truy cứu trách nhiệm của ba nước Hessen, Dante và Nam Ngạn vào lúc này là không đáng tin cậy đến mức nào.

Cho dù phải truy cứu trách nhiệm thì cũng phải đợi đến sau chiến tranh. Chiến tranh lục địa vẫn chưa kết thúc, nếu như lại gây ra nội chiến, sợ là Liên minh dị tộc sẽ cười đến tỉnh cả ngủ.

Chương 1337: 10 Thành Viên (2)

"Vì tiết kiệm thời gian, ta thấy đoàn chủ tịch cũng không cần phải thương lượng nữa, trực tiếp tiến hành biểu quyết là được!"

"Ba nước liên quân đều vắng mặt, vậy cứ trực tiếp tính là bọn họ bỏ quyền đi, dù sao thiếu ba tấm phiếu của bọn cũng không ảnh hưởng gì đến kết quả."

"À phải rồi, trước đó Vương quốc Warhammer bị chia cắt, ghế chủ tịch vẫn chưa xác định được, vậy một phiếu đó bây giờ cũng tính là bỏ phiếu trắng đi!"

Lời nói của Bá tước Djordevich khiến cho các đại biểu đến từ Vương quốc Warhammer như rơi xuống hầm băng, Bá tước Derek cầm đầu thậm chí còn ngã xuống ghế.

Rời khỏi đoàn chủ tịch thì dễ, nhưng muốn trở về thì lại rất khó. Không có tiếng nói trong liên minh, con đường phục quốc của họ sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Nhưng đây chính là hiện thực, họ và Vương quốc Iberia không oán không cừu, Bá tước Djordevich hoàn toàn không có lý do gì để nhắm vào họ.

Nguyên nhân chủ yếu bị buộc phải rút vào hiện giờ là Vương quốc Warhammer đang lưu vong, không có năng lực thực hiện nghĩa vụ của thành viên đoàn chủ tịch, nên đương nhiên là cũng không thể tiếp tục nắm giữ quyền lực của thành viên đoàn chủ tịch.

Thập đại Vương quốc đại lục cộng thêm Giáo Đình chính là 11 thành viên ban đầu của đoàn chủ tịch trong hội nghị, bây giờ đã trực tiếp biến thành 10 thành viên.

Con số này có thể sẽ tiếp tục giảm bớt, những quốc gia đang lao dốc cùng với ba nước Trung đại lục đang bị Liên minh dị tộc bón hành đều có nguy cơ bị loại bỏ trong tương lai.

Chỉ cần nhìn quyền bỏ phiếu của các bên là biết. Cùng là một ghế, nhưng thế lực đại diện khác nhau thì quyền lực trong liên minh cũng sẽ khác nhau.

"Nếu không có người phản đối, vậy thì cứ đơn giản hóa thủ tục, trực tiếp bỏ phiếu đi."

"Các thành viên trong đoàn chủ tịch ủng hộ trừng phạt nghiêm khắc ba quốc gia ở Trung đại lục thì hãy giơ tay phải, phản đối thì giơ tay trái, không giơ tay thì coi như bỏ phiếu trắng."

Công tước Bergson nói một cách đơn giản và thô bạo.

Vừa dứt lời, lão ta đã dẫn đầu giơ tay trái, ý định nghiêng về phía nào đã quá rõ ràng.

Tất cả đều là vì lợi ích. Vương quốc Frank ăn quá no, sau đó cần phải tiêu hóa thành quả thắng lợi. Bây giờ xuất binh khu trục dị tộc, giúp những này kẻ xui xẻo này phục quốc thì chẳng có lợi ích gì.

Chờ đến khi cuộc chiến tranh đại lục lần tới nổ ra, những vùng đất vốn có chủ sở hữu này lại bị dị tộc thanh tẩy, trở thành vùng đất vô chủ, đến lúc đó ai chiếm được thì thuộc về người đo.

Ngay sau đó, các thành viên đoàn chủ tịch đều tham gia bỏ phiếu.

Không có gì bất ngờ, hai Vương quốc cũng đang cần thời gian để tiêu hóa chiến quả là Iberia và Alpha đều bỏ phiếu phản đối.

Điều duy nhất làm cho mọi người thấy khó tin chính là: Vị Giám mục Monteson vừa rồi còn kêu gào nghiêm trị ba nước cũng bỏ phiếu phản đối.

Ngược lại, đại diện của ba nước Ruthenia, Avalat và Oprus vẫn luôn giữ im lặng lại bỏ phiếu ủng hộ.

Rõ ràng là trong ba quốc gia này cũng có những người thông minh, nhận ra thời đại sáp nhập lớn đang đến, muốn thông qua việc ủng hộ các quốc gia phục quốc để kéo dài bộ pháp mở rộng của các thế lực lớn.

Tiếc là thực lực của họ có hạn, tiếng nói trong liên minh cũng không cao. Cho dù cảm nhận được nguy hiểm thì cũng không đủ sức để ngăn cản.

Theo một nghĩa nào đó, cuộc xâm lược của dị tộc cũng đã tháo gỡ xiềng xích trên đầu của một số thế lực lớn.

Trực tiếp chơi sáp nhập và thôn tính trong nội bộ nhân tộc sẽ rất dễ bị đánh hội đồng. Nội chiến thì không thể chơi đồ sát chủng tộc, không có sự ủng hộ về mặt pháp lý, việc cai trị sau chiến tranh sẽ là một vấn đề nan giải.

Bây giờ không cần phải lo lắng nữa, kẻ địch đã giúp hoàn thành cuộc thanh trừng rồi. Trong tương lai, những vùng đất này sẽ không có người, chỉ cần tiêu diệt dị tộc thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. ...

Trong đại doanh quân đội, các tướng lĩnh cấp cao tiền tuyến đang tập trung lại, còn có cả Bộ trưởng Ngoại vụ của Vương quốc, đám người này đang cùng nhau thảo luận về những ảnh hưởng của tình hình đại lục đối với Vương quốc.

Không phải là do Hudson muốn cướp việc của Caesar IV. Vì đại chiến ở Bắc Cương vẫn còn chưa thực sự kết thúc, đám tướng lĩnh cấp cao không thể trở về vương đô tham gia nghị sự được.

Là cổ đông của vương quốc, cho dù không thể trở về thì cũng phải thể hiện lập trường của mình.

Để tránh hiềm nghi, Hudson còn mời cả Bộ trưởng Ngoại vụ phụ trách việc đàm phán là Bá tước Francois tới đây.

Chuyện này có liên lụy quá lớn, nên nhất định phải thận trọng. Vương quốc có ba mươi hai tỉnh thành, mà tiền tuyến đã có mười tám vị Tổng đốc. Rõ ràng là cuộc họp này sẽ ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng của vương quốc.

Hudson đã đủ lông đủ cánh, nhưng không có nghĩa là hắn phải nhảy ra đối nghịch với Quốc vương. Hắn không định tiến vào triều đình, chỉ cần duy trì tiếng nói trong quân đội là đủ rồi.

Nếu như Hudson vươn tay vào trong chính đàn, sợ rằng trong thời gian dài tới, Caesar IV sẽ không thể ngủ yên.

"Chắc là mọi người đều biết chuyện Trung đại lục ngừng chiến rồi."

"Vốn dĩ chuyện này không cần phải triệu tập mọi người cùng nhau thảo luận, nhưng đêm qua sứ thần của Vương quốc thường trú ở Frank đã dùng ma pháp trận truyền tin."

"Vòng đàm phán mới nhất của Liên minh Nhân tộc đã quyết định là sẽ không áp dụng các biện pháp trừng phạt đối với ba quốc gia ở Trung đại lục."

"Cũng đã có người nhắc về vấn đề ngừng chiến với Liên minh Dị tộc, nhưng vì tiếng phản đối quá lớn nên đã bị Liên minh bác bỏ."

"Điều này có ý gì, chắc mọi người cũng đã hiểu!"

"Chiến tranh đại lục sắp đi đến hồi kết, đã đến lúc vương quốc cần đưa ra quyết định. Mọi người có ý nghĩ gì thì nhân cơ hội này nói ra luôn đi!"

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Chương 1338: Kết Quả Đàm Phán

Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu. Những thế lực lớn nhân tộc hiện giờ đã ăn no rồi, không có động lực để tiếp tục chiến tranh.

Tình hình của Liên minh Dị tộc cũng không khác mấy, ngoài hai kẻ xui xẻo bị hủy diệt ra, các tộc còn lại đều có thu hoạch không nhỏ.

Bên thắng đều đã đạt được thắng lợi giai đoạn, tiếp tục chiến đấu sẽ rất khó có thể đạt được lợi ích lớn hơn, nên cũng đã đến lúc thu hoạch rồi.

Các thế lực lớn không muốn chiến tranh, nên dù các nước nhỏ đã bị hủy diệt có la hét cỡ nào cũng không thể thay đổi được đại cục.

Nguyên nhân không lập tức tiến hành đàm phán ngừng chiến Liên minh Dị tộc triển là vì những cự đầu này sợ gây ra ảnh hưởng, nên mới cố ý chiếu cố lập trường của các đại biểu của các nước nhỏ.

Không tính không biết, vừa tính liền giật mình. Bảy nước thảo nguyên + Vương quốc Đông Tây Warhammer + Công quốc Orton + Công quốc Nerin + Công quốc Cantrue + Công quốc Usda + Công quốc Fick + Grint + Nadar, chỉ tính riêng Bắc đại lục thôi đã có mười sáu quốc gia nhân tộc bị hủy diệt rồi.

Cộng thêm 15 nước xui xẻo ở Trung đại lục nữa, trận chiến tranh đại lục này đã mai táng 31 quốc gia loài người, một kỷ lục mới trong lịch sử.

"Nguyên soái, Liên minh hiện giờ không muốn đánh nữa, vậy những quốc gia bất hạnh bị hủy diệt trong chiến tranh thì sao?"

Công tước Hero vội vàng hỏi.

Không phải vì gã ta quan tâm đến sự sống chết của các quốc gia, mà chủ yếu là việc xử lý vấn đề này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cục diện quốc tế trong tương lai.

Nếu như các quốc gia bị hủy diệt không thể phục quốc, vậy thì ở Bắc đại lục chỉ còn lại Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey, ngay cả giao thông đường bộ nối liền với Trung đại lục cũng đã bị dị tộc cắt đứt.

Bất cứ ai có chút kiến thức quân sự đều biết rằng áp lực quốc phòng mà Vương quốc cần đối mặt trong thời gian tới sẽ lớn đến mức nào.

Đến lúc đó, phía tây vương quốc có dị tộc, phía nam cũng có dị tộc, Bắc Cương còn có một thùng thuốc nổ, cảnh tượng đó thật không thể tưởng tượng được.

"Vấn đề ngoại giao thì ta không hiểu cho lắm, vấn đề này để cho Bá tước Francois trả lời đi!"

Mặc kệ là ai hỏi, ngày hôm nay Nguyên soái Hudson sẽ chẳng biết gì về ngoại giao. Có lẽ trong thời gian dài sắp tới, Hudson sẽ tiếp tục thể hiện hình ảnh không hiểu ngoại giao, không hiểu chính trị.

Còn về phần mọi người có tin hay không, chuyện này không trọng yếu. Có rất nhiều vấn đề trong chính trị, hình thức quan trọng hơn sự thật.

Làm như vậy chủ yếu là để cho Quốc vương và phe bảo vương xem, cho thấy hắn không có suy nghĩ làm quyền thần.

Chờ chiến tranh kết thúc, hắn sẽ từ hết mọi chức vụ trên người, cầm lấy lợi ích vốn có trở về lãnh địa, chuyện này xem như kết thúc.

Chỉ cần Caesar IV không ngốc thì sẽ đẩy Hudson lên "vị trí đạo đức cao" để cúng bái, còn những cuộc phong ba chính trị hay xáo trộn quyền lực sau này đều sẽ cố gắng tránh liên lụy đến hắn.

Trừ khi xuất hiện một ứng cử viên có thể thay thế Hudson trong quân đội, nếu không, địa vị siêu nhiên này của hắn sẽ tiếp tục được duy trì cho đến khi hiểm họa chiến lược của Vương quốc biến mất.

"Công tước Hero, ngươi hiểu sai rồi. Chiến tranh đại lục sẽ vừa dừng lại, cũng vừa sẽ tiếp tục kéo dài trong thời gian dài."

"Ngay cả khi ký kết hiệp ước đình chiến thì việc này cũng chỉ diễn ra trong bóng tối. Nhân tộc sẽ không thừa nhận bất kỳ một tấc đất nào mà Liên minh dị tộc chiếm được, tương tự, Liên minh Dị tộc cũng sẽ không thừa nhận những thành quả mà các quốc gia nhân tộc đã đạt được trong chiến tranh."

"Còn về những quốc gia bi thảm bị hủy diệt, vậy thì chỉ có thể nói là vô cùng đáng tiếc. Trong thời gian tới, các bên sẽ làm nhạt vấn đề này, thậm chí trong thời gian ngắn sẽ không còn tổ chức Hội nghị Liên minh Nhân tộc nữa."

Lời giải thích của Bá tước Francois làm cho mọi người cảm thấy rất sửng sốt. Bọn họ tuyệt đối không ngờ là Liên minh, thế lực đại diện cho lợi ích của Nhân tộc, lại có thể làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này, quả thực là đang thách thức nhận thức của mọi người.

Chỉ có duy nhất người ngồi ở vị trí chủ vị là Hudson là không có phản ứng gì. Bởi vì hắn đã được chứng kiến rất nhiều chiêu trò lố bịch giống như vậy rồi, lựa chọn của Liên minh Nhân tộc cũng xem như là có trách nhiệm.

Về bản chất thì cuộc chiến tranh lần này là một trận hòa. Còn nếu xét về lợi ích lâu dài của chủng tộc thì nhân tộc vẫn chiếm lợi thế hơn.

Liên minh Dị tộc bây giờ trông có vẻ uy phong bát diện, không ai bì nổi, nhưng thực chất lại tràn đầy sơ hở.

Liên minh đa tộc cùng chung hoạn nạn cũng còn miễn cưỡng, chứ càng đừng nói đến chuyện cùng chung giàu sang. Cho dù bị nhân tộc đe dọa, các tộc phải kìm nén mâu thuẫn, nhưng về mặt chiến lược thì họ vẫn thiếu một hậu phương ổn định.

Ở Nam đại lục không có dấu vết của dị tộc, còn Trung đại lục và Bắc đại lục cũng không bị họ chiếm đóng hoàn toàn. Nếu như các tộc không thể nhanh chóng khôi phục thực lực, vậy thì cuộc chiến tranh đại lục tiếp theo sẽ là ngày tận thế của họ.

"Bá tước Francois, dựa theo suy luận này, có phải là chúng ta sẽ phải tự mình đối mặt với loạn cục sắp xảy ra ở Bắc đại lục không?"

Hầu tước Zeul khẩn trương hỏi.

Không có sự ủng hộ của Liên minh Nhân tộc, một mình đối mặt với loạn cục ở Bắc đại lục, Vương quốc sẽ phải đối mặt với áp lực quốc phòng nghiêm trọng hơn cả năm năm trước.

Năm năm trước, chỉ có một vài tỉnh thành ở phương Bắc là phải đối mặt với một Đế quốc Thú Nhân cường đại, nhưng bây giờ lại là nhiều tuyến đồng thời chịu sự đe dọa từ dị tộc.

Các tỉnh phía tây nam vốn là hậu phương của Vương quốc, nhưng giờ đã trở thành tiền tuyến. Sự thay đổi đột ngột này thực sự đang thách thức thần kinh con người.

Chương 1339: Kết Quả Đàm Phán (2)

"Hầu tước các hạ đoán không sai, Liên minh Nhân tộc đã biến chất, hiện giờ đã hoàn toàn không trông cậy được nữa. Tình hình ở lục địa phía bắc trong thời gian tới chủ yếu là do Vương quốc tự mình gánh vác."

"Công quốc Mosey có thể giúp chúng ta chia sẻ một phần áp lực, nhưng trong nhiều trường hợp, họ còn cần Vương quốc hỗ trợ."

Lời nói của Bá tước Francois đã trực tiếp nói lên tình thế khó xử trong công tác ngoại giao của Vương quốc. Đây không phải là vì Bộ Ngoại vụ không cố gắng, mà hoàn toàn là do địa chính trị gây ra.

Nhìn thấy bầu không khí không ổn, Hudson biết mọi người đã bị dọa sợ. Dù có kiến thức rộng rãi đến đâu cũng không thể chịu được tình hình đột ngột xấu đi.

"Các vị cũng không cần phải quá lo lắng, tình thế hỗn loạn này đối Vương quốc vừa là một thách thức, nhưng cũng là một cơ hội."

"Nếu như tách những vấn đề mà Vương quốc đang phải đối mặt ra, thực ra nó không tệ như mọi người tưởng tượng."

"Mặc dù Vương quốc Warhammer ở phía Tây Bắc đã bị hủy diệt, nhưng vẫn còn gần một nửa lãnh thổ đang nằm trong tầm kiểm soát của Nhân tộc. Thượng Cổ Dị tộc đã bị chúng ta đánh tàn, những vết thương do chiến tranh để lại đủ làm cho chúng phải an phận trong vài chục năm tới."

"Còn mặt trận phía Tây Nam thì vẫn còn có một số nước nhỏ đang tạm thời bị đại quân Tinh Linh khống chế, thuộc về vấn đề tạm thời chưa thể xác định."

"Có thể là sẽ được giao lại cho một dị tộc nào đó ở Trung đại lục, còn không thì là bị Tộc Tinh Linh thôn tính. Dù giao cho ai, áp lực mà chúng ta phải đối mặt cũng sẽ không quá lớn."

"Tộc Tinh Linh dân số thưa thớt, không có khả năng bố trí một lực lượng quân đội hùng hậu ở biên giới. Chỉ cần các lãnh chúa ở biên giới ngoan ngoãn một chút, đừng để bọn buôn nô lệ qua đó gây chuyện, thì cả trăm năm cũng khó gặp phải được một cuộc xâm lược của Tinh Linh."

"Nếu rơi vào tay các tộc dị tộc khác thì càng không cần lo lắng. Chúng ta cần tác chiến ở nhiều tuyến thì bọn chúng cũng là nước láng giềng của Vương quốc Hessen."

"Xét về thực lực quân sự, trong hàng ngũ dị tộc, ngoài Tinh Linh, Thú nhân và Dwarf là đáng kiêng kị ra, những dị tộc còn lại đều không phải đối thủ của Vương quốc."

"Tộc duy nhất không thể giải quyết chính là thú nhân, ta nghĩ mọi người cũng chưa từng nghĩ đến việc hòa giải với bọn chúng. Chỉ cần dị tộc không đồng thời lao đến, chỉ phải đối mặt với một Đế quốc Thú Nhân đang bị trọng thương nguyên khí thì Vương quốc vẫn còn có thể chịu nổi."

"Mau chóng kết thúc chiến tranh, cho dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó mọi người sẽ so về tốc độ khôi phục."

"Nếu không muốn rơi vào thế bị động chiến lược trong tương lai, Vương quốc phải nhanh chóng phát động chiến dịch Đông chinh trên đại thảo nguyên trước khi Ngũ đại Hoàng tộc khôi phục sức mạnh."

"Bá tước Francois, nói cho mọi người biết kết quả đàm phán đi, để cho họ yên tâm!"

Hudson cố tỏ ra bình tĩnh nói.

Có một vài lời dùng để an ủi người khác thì được, bản thân không được tin theo. Dị tộc cũng không ngốc, làm sao có thể đứng nhìn Vương quốc Alpha giải quyết thú nhân được.

Từ khi được thành lập thì Vương quốc Alpha đã luôn ở thế bị động về mặt chiến lược rồi.

Chiến tranh cục bộ thì còn có thể vận hành một chút, nhưng một khi phát động chiến tranh toàn diện với thú nhân, Liên minh Dị tộc nhất định sẽ nhúng tay.

Có thể nói thẳng ra là: những ngày sắp tới, các quý tộc vương quốc đều phải bớt ăn bớt mặc, tiếp tục cuộc chiến tranh này tới cùng.

"Cuộc đàm phán tiến triển rất thuận lợi, thú nhân đã đồng ý trả lại toàn bộ lãnh thổ cho vương quốc, đồng thời lùi lại ít nhất là năm trăm dặm."

"Theo như thời gian ước định thì lúc này đại quân thú nhân đã đang trên đường rút lui rồi."

"Có thể tuyên bố là chiến tranh Bắc Cương đã kết thúc, trong thời gian ngắn, mọi người không cần lo lắng về mối đe dọa thú nhân nữa."

"Chờ sau khi đại quân thú nhân rút lui, toàn bộ khu cận đông này sẽ được đưa vào phạm vi cai trị của vương quốc."

"Sau đó, vương quốc sẽ xây dựng lại tuyến phòng thủ Bắc Cương, mọi người có ý kiến gì có thể đề xuất với vương quốc."

Nếu không phải Bá tước Francois không đề cập đến vấn đề chủ, Hudson đều coi đây là một kỳ tích trong lịch sử ngoại giao.

Rõ ràng lợi ích này có mang theo bọt nước. Có thể đặt khu cận đông này vào phạm vi thống trị của Vương quốc hay không chủ yếu phải xem thực lực.

Đế quốc Thú Nhân co lại không có nghĩa là bọn chúng sợ, mà là chiến lược cần. Thời nay đã khác ngày xưa, để đại quân ở lại biên giới giằng co trong một thời gian dài, Đế quốc Thú Nhân sẽ không chịu nổi.

Nên đành rút lui nhiều một chút, để lại một vùng chân không. Dù sao bây giờ dân số của chúng cũng đã giảm mạnh, có một mảnh đất đai rộng lớn bị bỏ hoang không người chăm sóc, cũng không thiếu chút ít lãnh thổ ở biên giới này.

Cho dù là bỏ đất lại cho Vương quốc Alpha thì bọn họ cũng không thể phát triển được trong một thời gian ngắn. Chờ đến khi khôi phục nguyên khí lại chạy tới cướp là được.

Sau một thoáng thất thần, một loạt các tướng lĩnh cấp cao đều phản ứng lại. Tuy nhiên, cho dù biết là có hố, nhưng cũng không ảnh hưởng đến lựa chọn của vương quốc.

Các trái phiếu đất đai đã phát hành cần phải được thực hiện, công thần cần phải được phong thưởng, và tất cả những chuyện này đều cần có đất đai.

Cuộc chiến này tổn thất không lớn, trong nước không có nhiều đất vô chủ, mọi người chỉ có thể đến khu cận đông để khai hoang.

Có thể đứng vững gót chân hay không, đó là chuyện của tương lai, bây giờ phải giải quyết vấn đề trước mắt đã. ...

Trong doanh trại của đại quân Thú nhân đại quân doanh địa, Công tước Daniel lưu luyến nhìn thoáng qua đại doanh đang bị dở xuống rồi thở dài một hơi.

Lựa chọn tạm lánh phong mang quân địch vào lúc này của Đế quốc rốt cuộc là đúng hay sai, gã cũng chẳng rõ nữa.

Chương 1340: Rút Quân

Nhưng trong lòng luôn có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở Daniel, nếu như rút lui vào lúc này, sau này muốn quay lại sẽ rất khó.

Vào thời chiến, có rất nhiều vấn đề đều bị áp chế. Hiện giờ chiến tranh kết thúc, đã đến lúc bộc phát rồi.

Thế lực đứng mũi chịu sào chính là hoàng đình Behemoth, dân số của Behemoth vốn đã thưa thớt, lại còn bị quân đoàn viễn chinh nuốt hết một bộ lạc lớn trong cuộc đại chiến nữa.

Có lẽ việc bị tổn thất 20. 000 - 30. 000 đối với những đại tộc khác không tính là đại sự gì, nhưng đối với tộc Behemoth thì đây lại là thương cân động cốt.

Lúc đầu thì dân số của Behemoth đã bị giảm mạnh, hiện giờ có thêm một bộ lạc lớn bị hủy diệt, số lượng tộc nhân còn lại chỉ có bằng 1/3 của năm năm trước.

Số lượng tộc nhân ít như vậy, cho dù sức chiến đấu có mạnh cỡ nào thì cũng không đàn áp được những tên thuộc hạ có dã tâm.

Hơn nữa, quân đoàn Behemoth hiện giờ đã không còn là quân đoàn Behemoth trước kia nữa. Vì bảo vệ số lượng quân đội, bọn chúng bị ép phải toàn dân giai binh, cái giá phải trả chính là sức chiến đấu giảm mạnh.

Nếu như trong thời kỳ đỉnh phong, quân đoàn Behemoth dù kém hơn quân đoàn Ma thú của Vương quốc Alpha, nhưng nếu đấu một chọi một với binh sĩ bình thường trong quân đoàn viễn chinh thì nhất định sẽ giành được chiến thắng.

Nhưng tình hình bây giờ thì ngược lại, trong tình huống binh lực tương đối, sức chiến đấu của kỵ binh Behemoth đã giảm sút, nếu như gặp được quân đoàn viễn chinh thì khả năng cao là sẽ bị thua thiệt.

Cơ hội ngàn năm một thuở được dâng tới miệng. Nếu như những chủng tộc phụ thuộc có thực lực không dám phát động tấn công vào vị trí của hoàng đình, vậy thì chúng đáng làm bia đỡ đạn cả đời.

Tứ đại Hoàng tộc còn lại có thể kéo tộc Behemoth được một lần, nhưng không có cách nào kéo bọn chúng được lần thứ hai.

Nếu cứ một mực giúp tộc Behemoth gắng gượng thì dập tắt hy vọng của các tộc bên dưới. Những cảm xúc bất mãn tích tụ của các tộc không có nơi để giải tỏa, cuối cùng đều sẽ đổ dồn về phía Ngũ đại Hoàng tộc.

Nói chuyện đại cục với những chủng tộc bị áp bức lâu dài là việc không có ý nghĩa. Dù sao bọn chúng cũng không phải những người được lợi, nên dù tình hình có tồi tệ đến đâu thì cũng vậy thôi.

Nhớ tới lời đề nghị được Behemoth hoàng Alex đưa ra trong cuộc họp "Đế quốc Thú Nhân cần phải tiến hành một cuộc cải cách lớn", Daniel liền lắc đầu.

Mọi người đã nghiên cứu rất kỹ những vấn đề được Đế quốc phơi bày. Tiếng gọi cải cách vẫn luôn tồn tại. Nhưng khi đến hành động cụ thể thì mọi người lại trợn tròn mắt.

Ngũ đại Hoàng tộc nắm giữ quyền phát ngôn đều là những người hưởng lợi từ hệ thống quy tắc hiện hành. Cải cách chính là đang cắt thịt của mình để thỏa mãn yêu cầu lợi ích của các chủng tộc bên dưới.

"Đi thôi, Daniel!"

"Đế quốc đã thất bại lở chỗ này vài chục lần rồi, lại thêm một lần cũng không sao. Đối mặt với loại kẻ thù ngoan cố như Vương quốc Alpha, con nhất định phải học được cách thích nghi."

"Khi cần phải buông bỏ, thì phải buông bỏ. Lần này thất bại, chúng ta vẫn còn lần sau, lần sau nữa."

"Tình hình đại lục hiện giờ đang vô cùng có lợi cho Đế quốc. Sau này khi phát động chiến tranh, chúng ta sẽ không phải chiến đấu một mình nữa!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cổ vũ nói.

Ông ta rất xem trọng đứa con trai này. Mặc dù không thể đánh bại Hudson, nhưng năng lực chỉ huy của Daniel vẫn là số một trong Đế quốc.

Chọn một người kế thừa kế có năng lực có thể củng cố vị thế của Ngân Nguyệt Lang tộc, chuyện này rất có ý nghĩa chiến lược, nên ông ta không thể để Daniel bị đả kích phế bỏ được.

"Yên tâm đi, phụ hoàng! Một chút thất bại này, con vẫn có thể chịu đựng được, hiện giờ con chỉ đang suy nghĩ về công việc trong nước."

Lời nói của Daniel làm cho trái tim đang lo lắng của Ngân Nguyệt Lang Hoàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không có bị đả kích là được, sau khi trải qua sự tôi luyện từ thất bại thì mới có thể trưởng thành tốt hơn. Danh tướng đều được tôi luyện từ trong nghịch cảnh.

"Đừng nghĩ nhiều, vấn đề trong nước vốn đã rất phức tạp. Nếu suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn."

"Tạm thời thì cuộc phong ba này vẫn chưa ảnh hưởng gì đến chúng ta. Trong tình huống chưa rõ ràng như lúc này, cứ ngồi yên quan sát tình hình trước đã."...

Đại quân thú nhân rời đi, sau khi thu hồi được lãnh thổ thì quân đội Vương quốc cũng bắt đầu chia nhau rút lui.

Về phần khu cận đông bị vương quốc để mắt tới, hiện giờ chẳng có gì, căn bản không cần phải bảo vệ.

Lý do chính khiến quân đội rút lui gấp rút như vậy là do chi phí tiền lương và lương thực quá cao, tài chính của vương quốc không thể chịu được nữa.

Đối với các triều đại phong kiến, chiến tranh luôn là gánh nặng nặng nề nhất. Cho dù cơ chế điều động của Vương quốc Alpha có tiên tiến đến đâu, thì nó cũng không thể thay đổi được sự thật là sức sản xuất lạc hậu.

Không giống với cuộc xâm lược của thú nhân trước đó, ngay khi chiến tranh vừa kết thúc, các bên liền bắt đầu tranh giành chiến lợi phẩm, nhưng lần này, hứng thú của mọi người rõ ràng đã thấp hơn rất nhiều.

Những ngày gần đây, có không ít quý tộc tìm tới Hudson nhờ vả, nhưng mục tiêu mà họ nhắm đến đều là những vùng đất vô chủ trong nước.

Mọi người đều tỏ vẻ ghét bỏ đối với lãnh địa ở bảy tỉnh biên giới phía Bắc, chứ đừng nói đến vùng "khu cận Đông" xa xôi hơn.

Đất đai có phì nhiêu hay không không quan trọng. Chỉ một nhược điểm duy nhất là giáp với Đế quốc Thú Nhân thôi đã khiến hàng loạt quý tộc phải e ngại rồi.

Dù có thích đất phong đến đâu cũng không thể lấy mạng đi lấp được!

Với quan hệ giữa vương quốc và thú nhân, hòa bình chỉ kéo dài được tầm ba hoặc năm năm. Sau khi tộc Orc khôi phục, khu vực biên giới chắc chắn sẽ lại dậy sóng.

Chương 1341: Chiến Tranh Kết Thúc

Luôn phải đối mặt với mối đe dọa thú nhân như vậy thì còn phát triển sản xuất gì được nữa. Chỉ cần những cuộc quấy rối thường ngày của thú nhân thôi là có thể khiến cho nền kinh tế lãnh địa bị sụp đổ rồi.

Tham khảo cách làm của các quý tộc Bắc Cương trước đây, đất đai ở khu vực biên giới đều bị bỏ hoang, nguồn thu chính của lãnh địa chỉ có ba loại: trợ cấp của vương quốc, buôn lậu, và buôn bán nô lệ.

Thu nhập của lãnh địa nhìn bề ngoài có vẻ không thấp, nhưng số tiền này chỉ qua tay lãnh chúa một chút, rồi lại phải đầu tư vào quân đội.

Trong thời bình thì vẫn có thể đạt được cân bằng thu chi. Nhưng nếu chiến tranh bùng nổ, sẽ ngay lập tức rơi vào tình trạng thâm hụt ngân sách, phá sản là chuyện thường xuyên xảy ra.

Sở dĩ Ngũ đại gia tộc Bắc Cương có thể độc đại, ngoài việc bọn họ đủ hung ác ra, thì vấn đề tài chính đang gây khó khăn cho các quý tộc nhỏ cũng là một động lực quan trọng.

Các quý tộc nhỏ thiếu khả năng chống chịu rủi ro, căn bản không thể vượt qua được những đợt xâm lược không ngừng của thú nhân, suy sụp chỉ là vấn đề thời gian.

Có vô số vết xe đổ ở đây, vất vả lắm có được một cơ hội thu hoạch phong đất, ai cũng không muốn nhảy vào hố khổng lồ mang tên vùng cận đông này.

Không chỉ các quý tộc nhỏ không quan tâm, ngay cả các quý tộc lớn của vương quốc hiện cũng không có hứng thú gì với lãnh địa của vùng cận đông.

Kể cả việc mua trái phiếu đất đai của vương quốc trước đó cũng là bị ép buộc. Trong thời chiến, mọi người không thể nhìn thấy chính phủ phá sản được!

Dựa vào "trái phiếu đất đai", Bộ tài chính đã tách được phần lớn nợ của vương quốc, còn "Các cổ đông" lại thành rồi hiệp sĩ đổ nợ.

Nếu không phải người đề nghị là Hudson chủ động đứng ra làm gương, thu mua số lượng trái phiếu nhiều thứ hai chỉ sau Quốc vương, sợ rằng khi đi ra ngoài sẽ bị người đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Hudson tin là có rất nhiều quý tộc lãnh chúa muốn đánh hắn. Nguyên nhân mà mọi người không làm là vì bọn họ biết đánh không lại hắn.

Các quý tộc trong nước tránh xa cận đông, nhưng Hudson biết rất rõ, dù cho cái hố ở khu cận đông này lớn đến đâu thì vương quốc cũng phải đưa vùng đất này vào phạm vi cai trị.

Bí mật của việc ngừng chiến chỉ cần giới cao tầng biết là được. Khi tuyên truyền ở bên ngoài, vương quốc nhất định phải là người chiến thắng.

Cuộc chiến này không được kết thúc bằng cách giành ưu thế tuyệt đối trên chiến trường, mà chỉ dựa vào một bản hiệp ước ngừng chiến không thể công khai, nên không thể chứng minh Vương quốc Alpha là người chiến thắng.

Vì lý do chính trị, vương quốc cần phải mở rộng lãnh thổ. Ngay cả khi đất đai mới thực sự có độc thì vương quốc cũng phải nuốt vào.

Đối ngoại, đây là để chứng minh với Liên minh Nhân tộc rằng: Vương quốc Alpha kiên quyết chống lại dị tộc, tuyệt không tồn tại tin đồn về việc "xin" hòa với Liên minh Dị tộc.

Đối nội, đây là để giải thích cho vô số quân dân, chứng minh máu của mọi người không bị đổ một cách lãng phí.

Một mình đánh bại Đế quốc Thú Nhân mới có thể lật đổ ngọn núi lớn đã đè nặng trong lòng của mọi người trong thời gian dài.

Tuyên truyền thêm vài lần, để thắng lợi xâm nhập lòng người , chờ đến khi cuộc đại chiến tiếp theo nổ ra, mọi người sẽ không còn phải e ngại thú nhân nữa.

"Nguyên soái, Bá tước Aurane tới chơi."

Giọng nói của vệ binh đã kéo Hudson từ trong suy nghĩ trở lại thực tại. Hiện giờ gia tộc Holliser đang trong tình cảnh vô cùng tồi tệ.

Đất phong thì đã thu hồi được rồi, nhưng thiệt hại do chiến tranh gây ra là không thể bù đắp được.

Số lượng lĩnh dân giảm mạnh, ruộng đồng bị bỏ hoang hoàn toàn, cơ sở hạ tầng bị phá hủy hoàn toàn. Nhiệm vụ hiện giờ của họ là phải xây dựng lại lãnh thổ trên một đống đổ nát.

Các quý tộc uy tín lâu năm quý cũng không có vốn liếng vô hạn, giai đoạn đầu của việc phát triển lãnh địa đã tiêu tốn của họ rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực.

Trong quá trình này, còn tiêu hao rất nhiều tài nguyên nhân mạch. Giá trị của những tổn thất vô hình này còn lớn hơn cả tổn thất trực tiếp về kinh tế.

Trùng kiến lãnh địa, nói thì đơn giản. Nhưng muốn thực hiện thì cần phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu nhìn từ tình hình ngắn hạn, chiến lược bắc tiến của gia tộc Holliser đã có thể xem như thất bại.

Tiêu hao nội tình mà gia tộc phải tích lũy trong vô số năm, chỉ nhận về được một đống đổ nát, quả thực là lỗ sặc máu.

"Mời!"

Hudson bình tĩnh nói.

Hắn có thể đoán ra mục đích mà Bá tước Aurane đến đây, không gì khác ngoài việc tìm kiếm sự ủng hộ.

Nếu như hiện giờ không có người giúp gia tộc Holliser một tay thì rất có thể họ sẽ suy sụp và rơi xuống hàng ngũ quý tộc trung đẳng. ...

Sau một cuộc hàn huyên ngắn ngủi, bầu không khí lập tức khẩn trương lên. đột nhiên trở nên căng thẳng. Trong giới quý tộc, lợi ích là trên hết. Những người không nhận ra điều này sớm muộn cũng sẽ bị thế giới đào thải.

Với tư cách là thông gia kiêm đồng minh chính trị, trong những năm gần đây, gia tộc Koslow và gia tộc Holliser đi rất gần, và cũng giúp đỡ lẫn nhau không ít.

Nếu như không có cuộc chiến tranh này, hai gia tộc không có mâu thuẫn lợi ích cốt lõi, giúp đỡ và cùng nhau tiến lên sẽ trở thành một giai thoại trong vòng tròn này.

Thật không may, tình hình thay đổi quá nhanh, mặc dù Hudson đã vươn tay kéo các quý tộc bảy tỉnh Bắc Cương một phen, nhưng gia tộc Holliser vẫn bị trọng thương nguyên khí trong chiến tranh.

Sự tổn thất nặng nề này không ảnh hưởng đến liên minh hai nhà, nhưng sự cân bằng thực lực giữa hai bên đã bị phá vỡ, từ việc hỗ trợ lẫn nhau ban đầu biến thành một bên giúp đỡ.

Trong thời gian ngắn, điều này sẽ không ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai nhà, nhưng ân tình cuối cùng cũng có ngày cạn kiệt.

Chương 1342: Chiến Tranh Kết Thúc (2)

Sau một thế hệ, nếu như gia tộc Holliser còn chưa có khởi sắc, song phương chỉ còn lại mối quan hệ thân thích.

Người thông minh đều sẽ giữ lại ân tình cho những thời điểm quan trọng, mà không phải là tiêu hao nó bất cứ lúc nào.

Trong những ngày ở tiền tuyến, ngoài việc trao đổi tình cảm và thông tin bình thường, Bá tước Aurane chưa bao giờ yêu cầu Hudson điều gì, chiếu cố đều là Hudson chủ động cung cấp.

"Ngài Bá tước, thời gian tới, trọng tâm quân sự của vương quốc chắc chắn sẽ thay đổi. Thú nhân là địch nhân lớn nhất của vương quốc, nhưng lại không phải địch nhân duy nhất."

"Những tỉnh biên giới kia chắc chắn sẽ nhảy ra tranh giành nguồn lực quốc phòng, các quý tộc ở các tỉnh lân cận cũng có khả năng cao là sẽ ủng hộ."

"Kế hoạch phòng thủ khu cận Đông do các vị thúc đẩy, vương quốc chắc chắn sẽ phê duyệt, nhưng mức độ đầu tư cụ thể thì lại rất khó nói."

"Sau bài học của cuộc chiến này, nhiều người trong vương quốc vẫn còn nghi ngờ về "chiến lược bắc tiến" của vương quốc."

"Gần đây, trong những quý tộc tìm đến ta nhờ vả, không một ai nhắm đến khu cận Đông cả."

"Điều kiện tiên quyết để xây dựng xây dựng tuyến phòng thủ ở khu cận đông là phải có người. Chỉ có phân đất phong hầu cho nhiều quý tộc đến đây, bổ sung đầy đủ nhân khẩu thì kế hoạch mới có thể thực thi."

"Bốn tỉnh Bắc Cương của các vị cộng thêm Ngũ đại Công tước cùng nhau đệ trình đề án, đồng thời phát động quan hệ nhân mạch tạo thế, nhìn bề ngoài thì có vẻ rất hoành tráng, nhưng thực tế là sẽ không thể nào được thông qua."

"Nếu như các vị có thể nhận được sự ủng hộ toàn lực của vương thất thì có lẽ còn có một tia khả năng thông qua. Nhưng khả năng cao là lượng tài nguyên mà các vị có thể nhận được sẽ thấp hơn mong đợi."

"Vương quốc thiếu hụt tài chính, các quý tộc lãnh chúa cũng đang rất nghèo, mọi người đều cần thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức."

Hudson nói thẳng.

Việc xây dựng "tuyến phòng thủ cận Đông" là do hắn nói ra. Lý do mà hắn không thúc đẩy thực hiện chủ yếu là vì thái độ thờ ơ của các quý tộc.

Chẳng có ai muốn đến khu cận đông cả, cũng không thể giao công việc xây dựng phòng tuyến lại cho các quan lại của vương quốc được?

Cuộc đầu tư này có liên quan đến hơn ngàn vạn tiền bạc và lương thực, Hudson không dám đánh cược vào liêm sỉ của các quan liêu.

Con đê ngàn dặm bị vỡ từ lỗ kiến.

Phòng tuyến có kiên cố hay không phụ thuộc vào khu vực yếu kém của phòng tuyến. Bất kỳ một sơ hở nào cũng sẽ gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Liêm sỉ của các quý tộc lãnh chúa cũng không thể đảm bảo. Nhưng khi tính mạng của một nhà già trẻ đều bị cột lên trên phòng tuyến, nếu phòng tuyến phát sinh vấn đề thì bọn họ cũng bị chôn theo.

Vận mệnh gia tộc của những vị quận trưởng, Tổng đốc ở phía trên cũng sẽ gắn liền với phòng tuyến, nên không cần lo họ không cố gắng giám sát.

Nếu không giải quyết được vấn đề con người, mọi thứ đều là hão huyền. Nhưng tiếc là trong vấn đề này, các quý tộc vùng biên giới đều bất lực.

Ngay cả đất phong của mình còn thiếu người, đào đâu ra năng lực để tiếp tục khai thác khu cận đông nữa!

Cái gọi là xây dựng tuyến phòng thủ gần Đông thực ra chỉ là nói suông. Chi phí và dân số cần thiết trong quá trình thực hiện đều phải do các quý tộc ở các tỉnh miền trung và miền nam chi trả.

"Hudson, ta hiểu ý của con. Khu cận đông hiện giờ chính là một cái hố to, mọi người có tâm lý phản kháng cũng rất bình thường."

"Nếu có thể chọn lại, ta thà mang theo tộc nhân đến tỉnh Phong Vân tham gia cạnh tranh chứ không muốn đặt chân đến nơi đất Bắc này để lập nghiệp!"

"Thế cục phát triển đến bước này, gia tộc Holliser đã phải trả một cái giá quá lớn, ta không được phép lùi bước."

"Tình hình của các quý tộc mới nổi ở khu vực Bắc Cương đều không khác mấy. Mọi người đều là những con bạc đang thua đến đỏ mắt, đã đặt cược tất cả tài sản của mình."

"Nếu như con có lòng muốn để gia tộc Koslow tiến thêm một bước, vậy thì hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất. Chỉ cần có thể ổn định tình hình ở khu vực Bắc Cương, mọi người sẽ đẩy con lên."

"Chỉ khi hợp nhất được sức mạnh của các tỉnh Bắc Cương, con mới trở thành người đánh cờ thực thụ của vương quốc. Mặc dù hiện giờ con được người ta nâng lên rất cao, nhưng cuối cùng cũng chỉ là hư danh!"

"Con đừng vội từ chối, trong vương quốc có rất nhiều quý tộc muốn con đến khu cận Đông này. Khi phong tước cho những người có công sau chiến tranh, khu cận Đông nhất định sẽ có một mảnh lãnh địa của con."

Bá tước Aurane cố gắng thuyết phục.

Có đôi khi, năng lực quá mạnh cũng là một cái sai. Với danh tiếng lẫy lừng trên chiến trường, Hudson không thể tránh khỏi bị người khác đố kỵ, đặc biệt là sự kiêng kỵ của Quốc vương.

Mặc dù hắn đã liên tục tỏ ra yếu thế trong chính trị, nhưng chuyện này cũng có thể làm dịu bớt sự lo lắng trong lòng Caesar IV. Số tướng lĩnh được thăng chức trong quân đội cũng không phải là vật bài trí.

Hudson là công thần, nên Caesar IV không thể trực tiếp chèn ép được, chỉ có thể dùng những thủ đoạn mập mờ để làm suy yếu tầm ảnh hưởng của hắn.

"Ngài Bá tước, việc này tạm dừng ở đây đi! Ta không có dã tâm lớn như vậy, tình cảnh hiện giờ của gia tộc Koslow đã rất khá."

"Lấy danh nghĩa phòng ngự thú nhân để thành lập một tập đoàn quân sự ở khu cận đông thì khác gì với Liên minh Ngũ đại gia tộc Bắc Cương?"

"Đừng nhìn thấy hiện tại Ngũ đại gia tộc Bắc Cương vẫn còn uy thế, nhưng thời hoàng kim của họ cũng sắp kết thúc rồi. Đắc tội với nhiều người như vậy, phản phệ bộc phát chỉ là vấn đề thời gian."

Hudson quyết đoán cự tuyệt.

Địa vị siêu nhiên hiện giờ của hắn là do ngoài Ngũ đại gia tộc Bắc Cương ra, trong những thế lực lớn khác đều có người do hắn đề bạt lên.

Chương 1343: Chiến Tranh Kết Thúc (3)

Ở một mức độ nào đó, những người này có thể ảnh hưởng đến quyết định của các thế lực lớn. Chỉ cần không xảy ra xung đột lợi ích cốt lõi, thì vẫn có thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp này.

Trong lúc bất tri bất giác, Hudson đã xây dựng được "núi" của riêng mình trong chính trị.

Nếu Hudson nhảy ra tranh giành quyền lực chính trị, những quý tộc quân công này chính là lực lượng trung kiên của phe phái.

Chỉ cần có một liên minh chính trị là đủ rồi, nếu như lại chạy đến khu vực cận Đông để thành lập một liên minh quân sự, sựo là Caesar IV sẽ tức đến phát điên.

Việc đại quý tộc đối kháng với Quốc vương cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì trên đại lục Aslante. Ngũ đại gia tộc Bắc Cương trước đó còn hố vương thất bị trọng thương nguyên khí, nhưng hiện giờ vẫn đang sống rất tốt.

"Có thể làm" không có nghĩa là phải làm.

Gia tộc Koslow không có đủ nội tình, cho dù thành lập liên minh chính trị thì các gia tộc khác cũng là người được hưởng lợi nhiều hơn.

"Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên", thoạt nhìn là một chuyện tốt, nhưng nếu không nắm được mức độ trong đó, nó sẽ trở thành một án lệ phản diện.

Cưỡng ép đẩy những tộc nhân không đủ năng lực lên trọng những vị trí quan trọng, không chịu nổi sự cám dỗ của lợi ích, sau này chắc chắn sẽ gây ra rắc rối.

Thay vì cuối cùng bị kéo xuống nước trong tình thế khó xử, chẳng thà ngay từ đầu liền không cho bọn hắn vào triều.

Có dã tâm thì có thể tự mình đi ra ngoài lập nghiệp, dù có leo cao đến đâu hắn cũng sẽ không đố kỵ, nếu bỏ mạng ở nửa đường thì cũng chỉ có thể trách số của mình hơi đen, nói chung là Hudson sẽ không đẩy tộc nhân của mình vào chính đàn.

Với sự hiểu biết của hắn về gia tộc, hiện giờ trong tộc không ai có đủ tư cách tham gia đánh cờ trên triều đình.

"Hiểu rồi, chuyện hôm nay coi như ta không nói. Sau này gia tộc Holliser sẽ kéo dài khoảng cách với Ngũ đại Công tước Bắc Cương, sẽ không để ảnh hưởng đến con."

Bá tước Aurane có chút thất vọng nói.

Không có dê đầu đàn đủ trọng lượng, kế hoạch đoàn kết này chỉ vừa mới bắt đầu thì đã chết yểu rồi.

Về phần Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, vốn cũng chẳng thân thiết gì. Nguyên nhân mà họ hợp tác với nhau là vì nhu cầu phát triển lãnh địa.

Muốn nhận được vật tư tiếp tế từ Vương quốc thì nhất định phải từ đi ngang qua địa bàn của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương. Vì trả ít một chút phí qua đường, nên đành tạo mối quan hệ.

Mối quan hệ giữa người trả phí qua đường và người thu phí qua đường đương nhiên là sẽ không sâu đậm đến đâu. Một mối giao tình quen mặt còn không đáng để Bá tước Aurane nhọc lòng.

...

Gần đến vương đô, niềm vui chiến thắng liền phả vào mặt của mọi người.

Bên ngoài Thương Lan thành, Caesar IV cùng với văn võ bá quan trong triều đã sớm có mặt ở cửa thành để đón đoàn quân khải hoàn.

Thẳng thắn mà nói, Caesar IV đã làm rất tốt về phương diện mặt mũi. Mặc kệ là y thành tâm cỡ nào, chỉ cần đãi ngộ cấp cao này thôi cũng đã khiến cho tất cả các tướng lĩnh quân đội cảm thấy rất hài lòng.

Là người đứng đầu của các tướng lĩnh, lần này Hudson không để Maxim ra mặt biểu diễn, mà chỉ cưỡi chiến mã dẫn đầu.

Tới gần cửa thành, Hudson vung tay lên hạ lệnh: "Chúng tướng sĩ xuống ngựa, đi bộ vào thành!"

Mặt mũi là cho lẫn nhau, Quốc vương đều đã đích thân ra nghênh đón rồi, hắn đương nhiên là không thể tiếp tục ngồi nữa.

Nếu chỉ có các đại thần trong triều đến đón thì khả năng cao là hắn chỉ chào hỏi rồi dẫn đội quân đi qua.

Sau khi hoàn thành một bộ nghi thức khải hoàn rườm rà rồi mà còn phải đối mặt với những lời khách sáo thăm dò của Caesar IV, Hudson cảm thấy rất mệt mỏi.

May mà mọi người đều từng được tập luyện, dù trên người đang mặc giáp trụ thì cũng có thể đi bộ hơn mười dặm đến vương cung.

"Nguyên soái, trận chiến này của ngài đã đánh ra uy phong của vương quốc. Phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục, không ai còn dám coi thường Vương quốc Alpha ta nữa!"

"Vương quốc thành lập đã mấy trăm năm, chiến thắng lần này là vẻ vang nhất."

"Không chỉ đánh tàn Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, chấn nhiếp Tộc Tinh Linh, mà không đánh bại đại quân thú nhân trong tình huống không có ngoại lực giúp đỡ..."

Caesar IV hăng hái khen ngợi làm cho Hudson cảm thấy rất khó xử. Nếu như chấp nhận thì có vẻ hơi kiêu ngạo; Còn nếu nhún nhường thì các tướng lĩnh phía sau sẽ nghĩ như thế nào!

Với thân phận địa vị hiện giờ, Hudson không thể làm một kẻ nịnh hót được. Nếu hắn dám nói đây là nhờ công lao lãnh đạo của Quốc vương thì sợ sẽ làm cho toàn bộ quý tộc ở đây cười đến rụng răng.

"Bệ hạ, đây đều là công lao của các tướng sĩ, còn có công lao của toàn bộ quốc dân và các đại thần..."

Hudson vẫn cần thể diện, mặc dù Caesar IV đã ám chỉ rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn không nói theo ý của y.

Tất cả mọi người đều có công, nên dù tăng thêm Quốc vương thì cũng sẽ không quá đột ngột. Nhưng cũng vì vậy mà những lời này trông giống như những lời khiêm tốn khách sáo.

Không đạt được mục đích, Caesar IV chỉ cười một tiếng cho qua, nhưng biểu hiện trên gương mặt lại rất miễn cưỡng.

May mà hai người đang dẫn đầu, người phía sau không nhìn thấy nét mặt của họ, nếu không sẽ rất lúng túng.

Khúc nhạc dạo ngắn này không hề ảnh hưởng đến nghi thức khải hoàn được tiến hành thuận lợi, tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong niềm vui sướng.

Hệ thống phân phối vật tư đã được thực hiện gần hai năm nay, giờ đã được bãi bỏ. Những bữa tiệc xa hoa, vốn đã xa rời cuộc sống của mọi người, thì nay lại sẽ trở về. ...

Sau một đoạn đường lúng túng, cuối cùng cũng tới được vương cung, các tướng lĩnh cấp trung và cấp thấp sẽ đi dự tiệc mừng chiến thắng, còn các tướng lĩnh cấp cao thì vào đại sảnh nghị sự.

Chương 1344: Vấn Đề Cận Đông

Caesar IV cũng bị ép bất đắc dĩ mới phải vội vã tổ chức hội nghị. Nếu như không nhân cơ hội tất cả mọi người ở đây để giải quyết vấn đề, đợi đám người này trở lại lãnh địa, dù có muốn giải quyết vấn đề khu cận đông cũng rất khó.

Trước đó thì Caesar IV đã cử người đi liên hệ với các bên rồi, nhưng tiếc là đám đại quý tộc, bao gồm cả Hudson, đều không có hứng thú gì với khu cận đông.

Quý tộc không có quyền lựa chọn đất phong, nhưng có quyền từ chối đất phong.

Theo thông lệ, những vùng đất không ai muốn nhận sẽ do vương quốc trực tiếp cai trị.

Ý tưởng đáng sợ này vừa được đưa ra thì đã vấp phải sự phản đối của các quan lại trên triều đình, đặc biệt là quan viên của Bộ tài chính, họ là những người phản đối kịch liệt nhất.

Những khu vực trực thuộc Vương quốc, hoặc là thành phố lớn, hoặc là yếu địa chiến lược.

Nếu không thể tạo ra thu nhập tài chính cho vương quốc thì cũng có thể tăng cường quyền kiểm soát đối với địa phương, đảm bảo quyền lực của chính phủ được thực thi.

Khu cận đông chẳng dính dáng gì đến hai điểm này, cầm trong tay chỉ là gánh nặng.

Chi phí để các quý tộc lãnh chúa thống trị và chi phí trực thuộc vương quốc có chênh lệch rất lớn.

Di dân, xây thành, khai hoang, xây dựng phòng tuyến, tất cả đều cần phải tiêu tiền. Nếu để quan lại chủ trì những công việc này, thì đây sẽ là một hố sâu không đáy.

Cho dù có thể cắn răng chịu đựng qua giai đoạn đầu đầu tư, nhưng sau này muốn phòng ngự được các cuộc xâm lược của thú nhân thì hàng năm đều phải bơm tiền vào.

Quý tộc không muốn, chính phủ không muốn, vương thất cũng không muốn.

Ba tỉnh ở biên giới phía bắc của vương thất chính là một gánh vác nặng nề. Kể từ khi được thu hồi, trung bình hàng năm vương thất phải tốn mấy chục vạn kim tệ cho chi phí hành chính.

Khu cận đông có diện tích còn lớn hơn cả Vương thất lĩnh ở Bắc Cương, nên chỉ lỗ càng nhiều, hơn nữa đây còn là một khoản lỗ không thấy điểm dừng.

Theo lời của Bộ trưởng Tài chính, nếu như tiếp quản con thú nuốt vàng tên vùng đông địa này, thì tình hình tài chính của vương quốc phải phá sản ít nhất mười lần.

Không biết trong những lời này có bao nhiêu phần trăm là lời nói khoa trương, nhưng Caesar IV đã bị dọa sợ.

Đại quý tộc cũng không muốn nhảy cái hố này, nếu chỉ dựa vào các quý tộc nhỏ thì sẽ không lấp đầy cái hố này được.

Không có thế lực lớn dẫn đầu, dù có ném bao nhiêu quý tộc nhỏ qua đó cũng không thể gánh vác được phòng tuyến cận đông.

"Khu cận đông có nhiều sông, hồ, điều kiện tự nhiên ưu đãi, đất đai màu mỡ, cỏ cây tươi tốt, diện tích lên tới hơn một trăm ba mươi vạn cây số vuông, tương đương với mười hai tỉnh ở Bắc

Cương."

"Một khi được khai thác, sức mạnh của vương quốc sẽ tăng thêm ít nhất là ba mươi phần trăm, và mọi người cũng có thể nhận được lợi nhuận hậu hĩnh."

"Thú nhân đã bị trọng thương, trong vòng vài năm tới, bọn chúng sẽ không rảnh chú ý phía Tây, đây là cơ hội ngàn năm có một, chỉ cần mọi người. . ."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland ra sức quảng bá những lợi ích của vùng cận đông, nhưng tiếc là mọi người đều không tin.

Để khai thác được vùng cận đông, mọi người chỉ cần cắn răng bớt ăn bớt mặc mười mấy, hai mươi năm là có thể làm được.

Nhưng nếu muốn bảo vệ được vùng cận đông thì dù vương quốc có dốc hết toàn lực đầu tư cũng không biết có được hay không.

Phá hư dễ dàng kiến thiết khó, không giải quyết được mối đe dọa thú nhân thì sẽ không thể yên tâm sản xuất.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân chỉ là một khẩu hiệu chính trị, đã hô hào mấy trăm năm rồi mà vẫn chưa hoàn thành, ai dám bảo đảm rằng chuyện này có thể giải quyết được lúc còn sống.

Nhìn qua đã biết một vụ làm ăn lỗ vốn rồi, nên đương nhiên không có người muốn làm.

"Ngài Tể tướng, việc khai thác vùng cận đông đúng là có ý nghĩa to lớn, nhưng chúng tôi đã chịu tổn thất nặng nề trong chiến tranh, thực sự không có khả năng tham gia."

"Hơn nữa, vùng cận đông là tuyến đầu của vương quốc, những tỉnh láng giềng như chúng tôi cũng nằm giáp ranh với tộc Tinh Linh, bây giờ cũng trở thành tiền tuyến."

"Việc xây dựng phòng tuyến Nam Cương đã cấp bách lắm rồi!!"

"Nếu vương quốc có năng lực thì cứ việc khai thác khu cận công, còn nếu không có năng lực thì cứ để vậy trước đã. Dùng bảy tỉnh Bắc Cương làm biên giới để xây dựng phòng tuyến thì còn có thể tiết kiệm được chút tiền."

Lời của Hầu tước Zuel cũng đại diện cho lập trường của các quý tộc tỉnh biên giới.

Đúng là đại cục rất quan trọng, nhưng mọi người vẫn phải lo cho bản thân mình trước. Trong tình huống bình thường, Tinh Linh không có khả năng xâm lược vương quốc, nhưng không phải còn có tình huống bất thường sao.

Không đề xuất bỏ qua bảy tỉnh Bắc Cương, mà trực tiếp sử dụng phòng tuyến cũ ở Bắc Cương đã là biểu hiện của việc chịu trách nhiệm rồi.

"Hầu tước Zuel, mối đe dọa của thú nhân lớn đến mức nào, ông cũng biết rồi."

"Nếu không nhân cơ hội lần này để chiếm lấy vùng cận đông, có lẽ trong vài thập kỷ tới, chúng ta sẽ phải đối mặt với một Đế quốc Thú Nhân trong thời kỳ toàn thịnh."

"Nếu muốn Vương quốc thoát khỏi khốn cảnh chiến lược thì chúng ta nhất định phải tiến về phía Đông, liên tục thu hẹp không gian hoạt động của thú nhân, hạn chế tốc độ khôi phục của thú nhân từ nguồn tài nguyên."

Lời của Công tước Rodrigo đã kéo sự chú ý của mọi người quay lại khu cận đông.

Trong các cuộc xâm lược trước đây của thú nhân, thương vong của cả hai phía đều lên tới hàng trăm vạn, chút ít dân số của Tinh

Linh căn bản không tiêu hao nổi.

Dù cho có xảy ra xung đột thì cũng là chiến tranh cục bộ. Nếu như phát động chiến tranh toàn diện, cho dù Tộc Tinh Linh có thắng thì cũng sẽ thua tương lai.

So với mối đe dọa thú nhân,"Mối đe dọa Tinh Linh" rõ ràng là thiếu sức thuyết phục.

Chương 1345: Vấn Đề Cận Đông (2)

Huống chi, Tộc Tinh Linh nổi danh về ma pháp, ở trước mặt đoàn ma pháp sư Tinh Linh, các phòng tuyến bình thường sẽ không phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Nếu như muốn giao thủ với bọn chúng, đấu pháp hữu hiệu nhất chính là đánh dã chiến.

Chỉ cần gây ra được một số thương vong nhất định cho đại quân Tinh Linh thì thất bại cũng không sao. Chỉ cần thất bại thêm vài lần, song phương sẽ ngồi vào bàn đàm phán.

"Muốn áp súc không gian sinh tồn của thú nhân cũng không phải chuyện dễ. Cho dù là bộ lạc thú nhân thì cũng không phải là thế lực mà các quý tộc lãnh chúa bình thường có thể đối phó được."

"Nếu muốn phòng ngự có hiệu quả, cách tốt nhất vẫn là thống nhất lực lượng quân sự của các tỉnh tiền tuyến để phối hợp phòng thủ."

"Đồng thời, vương quốc cũng phải phái trọng binh trú đóng ở vùng cận đông, để có thể kịp thời chi viện cho các quý tộc lãnh chúa ở khu vực biên giới."

"Các tướng lĩnh có năng lực điều phối toàn cục trong vương quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay, sợ rằng. . ."

Lời của Tổng đốc Pierce đã đẩy chuyện này ra ánh mắt, chỉ thiếu bước là trực tiếp chỉ danh Hudson nữa thôi.

Phải thống nhất lực lượng vũ trang của các tỉnh, còn phải chỉ huy quân đội thường trực của vương quốc, ngoài hắn ra, không thể tìm được ứng cử viên thứ hai làm được loại chuyện lặt vặt này.

Mặc dù là quyền cao chức trọng, nhưng không có nghĩa đây là một chuyện tốt.

Biên giới dài như vậy, ngay cả tuyến phòng thủ cơ bản nhất cũng không có, kẻ thù có thể đột phá bất cứ lúc nào, hoàn toàn không thể phòng thủ được.

Cho dù chủ soái có thể điều phối tốt đến đâu cũng không thể tránh khỏi việc thường xuyên xảy ra sự cố. Một hai lần thì không sao, nhưng nếu như bị kẻ thù đột phá 80-100 lần, chủ soái nhất định sẽ bị mắng chết.

Các quý tộc lãnh chúa bị thiệt hại về lợi ích sẽ không có thời gian để suy xét từ góc độ toàn cục, họ chỉ cho rằng đó là do thống soái vô năng.

Rõ ràng là đề xuất này không phải do Tổng đốc Pierce tự nghĩ ra, mà giống như là kết quả thỏa hiệp của các phe phái lớn trong vương quốc.

Đều là họa uy vọng quá cao gây ra, hiện giờ các bên đều muốn kìm hãm sự phát triển của Hudson. Âm mưu quỷ kế không dễ chơi, vậy thì trực tiếp chơi dương mưu.

Người bị tác động lớn nhất trong sự trỗi dậy nhanh chóng của Hudson chính là gia tộc Dalton.

Nếu không tìm cách loại bỏ Hudson, e rằng không lâu nữa, cái danh đệ nhất gia tộc trong tỉnh của họ sẽ phải đổi chủ.

Nắm được mục đích của các bên, Hudson vẫn bình tĩnh ngồi uống trà. Hắn đã hạ quyết tâm, chỉ cần không điểm tên của mình thì sẽ giả bộ hồ đồ đến cùng.

Theo tình hình hiện tại, hắn đã không thể tránh được cái hố khổng lồ mang tên khu cận đông này, nhưng đi như thế nào thì vẫn còn có thể thương lượng.

Suy cho cùng thì mọi người cũng cần hắn nhận việc, không phải chỉ cần hố người ta qua đó là chuyện này sẽ kết thúc, nên nhất định phải làm cho hắn cam tâm tình nguyện qua đó thì mọi người mới có thể yên tâm.

Xác suất vương quốc có thể đứng vững ở vùng cận đông vốn đã không cao, việc lựa chọn vào vùng cận đông đa phần là vì chiến lược cần. Nếu như chủ soái không thể toàn tâm toàn ý tham gia thì sẽ càng không có hy vọng.

Thấy tình hình có nguy cơ mất kiểm soát, Bộ trưởng Ngoại vụ Bá tước Francois đứng lên nói: "Vấn đề khu cận đông có liên lụy quá lớn, trong lúc nhất thời cũng khó có thể thảo luận ra kết quả, hay là chúng ta thảo luận về tình hình quốc tế trước đi!"

"Hội nghị Liên minh Nhân tộc đã bế mạc, Liên minh Dị tộc cũng tạm thời tuyên bố bế mạc. Hai đại liên minh chưa có tiếp xúc chính thức, nhưng lại không hẹn mà cùng đưa ra lựa chọn kết thúc chiến tranh, hai bên lấy vùng kiểm soát thực tế làm ranh giới."

"Toàn bộ lãnh thổ ở Nam đại lục đã hoàn toàn rơi vào trong tay Nhân tộc, còn lãnh thổ ở Trung đại lục của Nhân tộc ta thì lại bị rút ngắn gần 40%, Bắc đại lục thì bị rút ngắn gần 3/4 ."

"Dưới tác động của chiến tranh, chúng ta chỉ còn lại hai quốc gia láng giềng là Công quốc Moses và Vương quốc Hessen, không gian chiến lược bị thu hẹp vô cùng nghiêm trọng."

"Trong cuộc chiến này, có tổng cộng 31 quốc gia nhân tộc bị diệt vong, chỉ riêng chúng ta đã tiếp nhận năm chính phủ lưu vong, trong đó quan trọng nhất là Vương quốc Đông Tây Warhammer."

"Sau nhiều cuộc đàm phán, Vương quốc Đông Tây Warhammer đã quyết định hợp nhất, họ hy vọng chúng ta sẽ hỗ trợ họ phục quốc!"

Nguyên nhân chính làm cho lãnh thổ ở Bắc đại lục bị tổn thất nghiêm trọng là vì bảy nước thảo nguyên bị hủy diệt, đánh mất đại thảo nguyên thú nhân rộng lớn.

Một đại thảo nguyên thú nhân đã tương đương với ba Vương quốc Alpha, trực tiếp nâng cao số diện tích lãnh thổ bị chiếm đóng.

Nếu tính theo giá trị kinh tế và dân số thì Trung đại lục là bị tổn thất nặng nề nhất.

Theo thống kê chính thức, có 15 quốc gia Trung đại lục bị diệt vong, thiệt hại dân số đã lên tới 60 triệu, nhưng số liệu thực tế chắc chắn là gấp đôi, thậm chí có thể nhiều hơn.

Giá trị kinh tế thì càng không cần phải nói, chỉ nhìn vào khoản thu ngân sách của những quốc gia bị diệt vong này thôi đã gấp bốn lần vương quốc Alpha rồi.

Phải biết rằng khả năng thu thuế của hai bên là khác nhau, với cùng một quy mô kinh tế, hệ thống vương quốc Alpha có thể dễ dàng thu được gấp đôi số thuế.

Đây là sức mạnh của thiên hạ thái bình, chỉ cần không có chiến tranh quy mô lớn, lãnh chúa sẽ không bóc lột tàn nhẫn, tốc độ tăng trưởng dân số đều rất nhanh.

Thực ra, số lượng dân cư của một loạt các quốc gia nhỏ ở Bắc đại lục cũng không ít. Chỉ là hoàn cảnh của họ không tốt như các quốc gia ở Trung đại lục, họ còn phải phái trọng binh tham gia hoạt động chống cuộc xâm lược của thú nhân.

Chương 1346: Phối Hợp

Số phận bi thảm hiện giờ của họ, theo một nghĩa nào đó, là để trả giá cho việc họ đã lơ là trong cuộc xâm lược của thú nhân trước đó.

Nếu như Vương quốc Warhammer không bị đánh tàn, thì sự thiệt hại của Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha sẽ nhỏ hơn một chút, và Liên minh Thượng Cổ Dị tộc sẽ không thể thành lập được.

Không chừng sau khi cân nhắc một chút về thực lực trên giấy, phát hiện việc đánh xuyên qua Bắc đại lục phải bỏ một cái giá quá lớn, Tộc Tinh Linh sẽ trực tiếp từ bỏ chiến tranh.

Một nước đi sai lầm khiến cho cả bàn cờ đều thua. Bây giờ có nói gì cũng đã muộn rồi, chính phủ lưu vong của các quốc gia chỉ có thể ngậm ngùi hối tiếc.

"Theo ta thì vương quốc đừng nên nhúng tay vào việc phục quốc của Người Warhammer. Chỉ cần ủng hộ một chút bằng miệng là đủ rồi, nếu can thiệp sâu vào trong thì vương quốc sẽ không bỏ ra được nhiều tiền và lương thực như vậy!"

"Hơn nữa việc này còn có liên quan đến đồng minh Người Mosey, vì Người Warhammer mà phải trả một cái giá lớn như vậy là hoàn toàn không đáng!"

Hudson thuận thế tiếp nhận chủ đề.

Những người khác chỉ nghĩ rằng đây là để xoa dịu bầu không khí, chỉ có Caesar IV biết được đó là kết quả của một cuộc giao dịch nội bộ.

Theo thỏa thuận giữa Vương quốc Alpha và Tộc Tinh Linh, lãnh thổ của Vương quốc Warhammer sẽ bị cắt ra làm đôi, khu vực hiện đang nằm trong tầm kiểm soát của nhân tộc sẽ thuộc về Người Mosey.

Hơn tám mươi phần trăm những người lãnh đạo của các lực lượng kháng chiến địa phương đã chấp nhận tước vị của Công quốc Mosey, lực lượng vũ trang ủng hộ Vương quốc Warhammer đang ở thế hạ phong tuyệt đối.

Tệ hơn nữa là phần lực lượng ủng hộ này còn chia ra thành hai phe lớn. Để tập trung lực lượng phục quốc, chính phủ lưu vong của Vương quốc Đông Tây WarHammer đã hoàn thành việc sáp nhập.

Nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ, chỉ có chút xíu người ủng hộ này, căn bản không đủ để hỗ trợ việc tái thành lập Vương quốc Warhammer.

Dưới áp lực của quân đội Mosey, các lực lượng ủng hộ có vũng trang này thậm chí còn không dám thừa nhận chính phủ Warhammer đang lưu vong là hợp pháp, mà vẫn kiên trì với danh nghĩa Vương quốc Đông Tây Warhammer.

Có vẻ như họ muốn dùng chuyện phục quốc làm đồng chip để tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng với chính phủ Mosey.

Nếu như thỏa thuận thành công, đùa giả thành thật cũng không phải là không được. Dù sao, trung thành cũng có giá của nó.

Cùng với việc những người hàng xóm xung quanh liên tục phản chiến, vẫn kiên trì với lựa chọn phục quốc là một việc làm rất nguy hiểm.

Nguyên nhân mà họ còn có thể sống đến bây giờ chẳng qua là vì Người Mosey để ý đến hình tượng. Một khi không còn kiên nhẫn nữa và sử dụng đến những thủ đoạn phi thường, chết vài nhà quý tộc cũng chẳng phải chuyện đại sự gì.

Người Warhammer đã khiếu nại lên Liên minh Nhân tộc vô số lần rồi, nhưng đáng tiếc là quyết định của Hội nghị Liên minh không có tính ràng buộc.

Thế lực có thể can thiệp vào Vương quốc Warhammer, để cho Người Mosey trao trả lại khu vực đang kiểm soát chỉ có Vương quốc Alpha.

"Nguyên soái Hudson nói không sai, hiện giờ vương quốc không đủ khả năng can thiệp vào cuộc xung đột của Người Mosey và Người Warhammer, nên cứ giữ thái độ trung lập đi!"

"Một Công quốc Mosey mạnh mẽ quật khởi sẽ thay chúng ta san sẻ áp lực từ Tộc Tinh Linh, đây là một chuyện tốt đối với vương quốc."

"Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay tạm dừng ở đây. Chờ sau khi tham gia xong tiệc ăn mừng, chúng ta sẽ lại thảo luận về vấn đề cận đông."

Caesar IV cười ha hả nói.

Mọi chuyện đều diễn ra một cách thuận lợi, chuyện của Vương quốc Warhammer giống như được tạo ra để xoa dịu bầu không khí, không đợi mọi người tham gia thảo luận thì Quốc vương đã trực tiếp đưa ra quyết định.

Muốn lên tiếng phản đối cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Muốn ủng hộ Người Warhammer phục quốc thì phải bỏ ra vàng ròng bạc trắng, còn nếu bỏ mặc Người Mosey khuếch trương thì lại không cần phải trả giá gì cả.

Mọi người đều đã mơ hồ cảm giác được chuyện này không thichs hợp, nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào, nên chỉ có quy vấn đề này là vì —— quan hệ tốt.

Hudson và Người Mosey có quan hệ tốt, đây là chuyện mà mọi người đều biết. Quốc vương Caesar IV và vương thất Mosey còn có quan hệ thông gia, bênh người thân không cần đạo lý cũng là chuyện bình thường.

Đám người lũ lượt rời khỏi đại sảnh, lúc này mới chợt nhận ra Bộ trưởng Ngoại giao chỉ đưa ra đề xuất là ủng hộ Người Warhammer phục quốc, nhưng lại không nói là sau khi ủng hộ họ phục quốc sẽ nhận được lợi ích gì.

Không quen không biết không thể để người ta làm việc miễn phí được, trong tình huống bình thường, chính phủ lưu vong Warhammer muốn nhận được sự ủng hộ thì nhất định phải hứa hẹn cho vương quốc những lợi ích to lớn.

Do dự một chút, mọi người vẫn chọn im lặng.

Hết cách rồi, cho dù Người Warhammer có hứa hẹn nhiều lợi ích cỡ nào thì cũng phải thực hiện được mới được.

Điều quan trọng nhất để phục quốc là lãnh thổ và dân cư, nhưng chính phủ lưu vong Warhammer lại không có bất kỳ một thứ gì trong số đó.

Cho dù tính cả lực lượng kháng chiến ủng hộ họ thì cũng chỉ có tầm 80. 000-100. 000 nhân khẩu, khu vực tối đa mà họ có thể kiểm soát được cũng chỉ có một hai tỉnh thành.

Những lãnh thổ và dân cư còn lại đều là của Người Mosey, ít nhất thì dân số cũng là của Công quốc Mosey. Khác với đất đai không thể di chuyển, dân chúng được phép di chuyển xuyên quốc gia.

Chỉ cần George cho những người tị nạn đổ vào Công quốc Mosey một thân phận thì đó chính là Người Mosey hợp pháp.

Giới quý tộc chấp nhận sách phong của George thì càng không cần phải nói, đối mặt với cuộc xâm lược của dị tộc, người ta đã chống cự đến cùng, sau khi Vương quốc WarHammer sụp đổ mới đầu hàng chủ nhân mới.

Chương 1347: Phối Hợp (2)

Nếu như so sánh thì phía vương thất và chính phủ chạy trốn mới là bên phản bội trước.

Dù có can thiệp thế nào cũng không thể ép buộc Người Mosey thần phục Vương quốc Warhammer được. Nếu như can thiệp vượt quá giới hạn thì sẽ không có bạn bè.

Hiện giờ trọng lượng của Công quốc Mosey đã nặng hơn Vương quốc Warhammer rất nhiều rồi.

Sau khi âm thầm phối hợp thành công, tâm trạng của Hudson tốt hơn rất nhiều. Tại buổi tiệc, hắn không ngừng hưởng thụ sự khen ngợi của mọi người, như thể cuộc phân tranh vừa xảy ra trong đại sảnh không hề tồn tại vậy.

Đặc biệt là đám quý tộc lãnh chúa phương bắc, họ liên tục đến gần để làm quen.

Ngoài kẻ thù không đội trời chung là Công tước Thorsten không có sắc mặt tốt ra, tất cả mọi người đều tỏ ra rất thân thiện.

Chủ đề thảo luận cũng chuyển từ vấn đề nhạy cảm về khu cận đông sang vấn đề chiến công của mỗi người.

Tâm trạng của các đại quý tộc cũng không tệ, nhưng sắc mặt của các quý tộc vừa và nhỏ thì lại vô cùng khó coi. Ngay cả trong bữa tiệc mừng chiến thắng đặc biệt như vậy, mọi người cũng cười rất gượng gạo.

Hiển nhiên là những người này đã biết là vương quốc sẽ khai phát khu cận đông.

Những người có công rất có thể sẽ được phong tước ở tiền tuyến cận đông, làm hàng xóm với thú nhân đáng ghét.

Những quý tộc không lập được chiến công cũng không vui. Muốn khai phát khu cận đông thì cần tiền, lương và sức lao động, những chi phí này chắc chắn sẽ được chia đều lên người bọn họ.

Nếu chỉ dựa vào khả năng của các lãnh chúa địa phương, không biết khi nào thì phòng tuyến cận đông mới được xây dựng xong.

Nếu như hơi đen thì còn có thể bị cưỡng chế di dời đất phong.

Thông thường, đây là những biện pháp cực đoan được áp dụng trong trường hợp khu vực biên giới không có người trấn giữ, không ai muốn lấp đầy lỗ hổng.

Thường đều sẽ vương quốc phân bổ hạn ngạch cho các tỉnh, sau đó các quý tộc lãnh chúa sẽ rút thăm.

Cách giải quyết cũng không phải là không có, nếu như có con em quý tộc chủ động đứng ra gánh chịu trách nhiệm thì mọi người chỉ cần huy động số lượng dân cư và binh sĩ là được.

Cụ thể sẽ áp dụng phương thức nào để lấp lỗ vẫn phải xem kết quả cuộc đấu đá của các bên, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc mọi người đến làm quen với Hudson.

Không đi cận đông xem như kiếm được, nếu không may mắn phải gia nhập nhóm phát triển khu cận đông thì phần quan hệ này có thể sẽ cứu mạng được mình vào một lúc nào đó.

Có người tới lấy lòng, Hudson liền ai đến cũng không cự tuyệt.

Trong tình huống tương lai không rõ ràng, các quý tộc lớn trong vương quốc không muốn đầu tư quá nhiều vào khu cận đông, muốn phát triển khu cận đông thì chỉ có thể dựa vào những quý tộc vừa và nhỏ không có quyền lựa chọn này. ...

"Nguyên soái, công chúa mời ngài đi qua."

Lời của thị nữ vang lên bên tai, Hudson hơi sững sờ.

Vương quốc hiện tại chỉ có một vị công chúa là Madeleine, trước đây cô công chúa này còn muốn hắn ra mặt phá hoại cuộc thông gia nhưng bị từ chối, sau đó hai bên liền không còn liên hệ nữa.

Bây giờ chiến tranh đã kết thúc, tính cấp bách của cuộc thông gia đã không còn nữa. Theo như thông lệ thịnh hành trên đại lục Aslante, nếu không phải trường hợp đặc biệt, khi người trong cuộc mãnh liệt phản đối thông gia thì cuộc thông gia đó sẽ bị hủy bỏ.

Suy cho cùng thì là để tăng cường mối quan hệ giữa hai quốc gia chứ không phải vì kết thù. Cưỡng ép thông gia sợ là sẽ khiến cho người bị ép thường xuyên quấy rối quan hệ của hai nước!

Hudson đi theo thị nữ đến hậu hoa viên, quả nhiên gặp được Công chúa Madeleine, chẳng qua bên cạnh còn có thêm Caesar IV và vương hậu.

Hiển nhiên người mời hắn đến đây hôm nay không phải là Công chúa Madeleine, mà là Caesar IV.

Caesar IV liếc mắt ra hiệu một cái, bọn thị nữ liền đồng loạt rời đi, chỉ để lại bốn người ở trong phòng.

"Nguyên soái, ta mượn danh nghĩa của Madeleine mời ngươi tới đây là để che giấu tai mắt người ngoài."

"Chuyện vừa rồi, mặc dù chúng ta phối hợp không sai, nhưng vẫn làm cho người hữu tâm chú ý. Để không gây ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ đành để vương muội yểm trợ."

Caesar IV lập tức giải thích.

Là Quốc vương, nhất cử nhất động của Caesar IV đều sẽ thu hút sự chú ý của vô số người. Bình thường thì thôi, nhưng chuyện lần này liên quan đến quá nhiều lợi ích, không thể không coi trọng được.

So với khu cận đông luôn phải đối mặt với mối đe dọa thú nhân, lãnh thổ của Vương quốc Warhammer không chỉ là đất trồng trọt đã được khai thác, mà hệ số an toàn cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

"Liên minh Thượng Cổ Dị tộc" cũng chỉ là thủ hạ bại tướng của vương quốc. Một quân đoàn viễn chinh liền có thể đánh cho chúng tàn phế, ai lại đi xem bọn chúng là mối đe dọa được chứ!

Nếu dám gây chuyện ầm ĩ, vương thất cũng không dễ trêu, huống hồ còn có vị đồng minh như Công quốc Mosey gánh vác áp lực.

"Bệ hạ, cẩn thận một chút là đúng. Càng vào những thời điểm quan trọng như thế này, chúng ta lại càng không thể phớt lờ."

"Những cũng nên hối thúc Người Mosey một chút. Có một số việc, nếu đã quyết tâm rồi thì phải nhanh chóng thực hiện, kéo dài thời gian sẽ dễ dàng phát sinh biến cố."

Hudson mỉm cười đáp lại.

Hối thúc Người Mosey đẩy nhanh tiến độ thôn tính Vương quốc Warhammer là giả, mục đích thực sự là bảo họ mau chóng thực hiện lời hứa.

Trong thâm tâm, Hudson thật sự rất ngưỡng mộ Caesar IV. Người được tổ tông để lại của cải thâm hậu thật là khác biệt.

Vương thất lĩnh ở Bắc Cương giáp với lãnh thổ của Vương quốc Warhammer, nên phần bánh được chia liền có thể sáp nhập vào Vương thất lĩnh, vừa vặn nối liền một mảnh.

Theo Hudson được biết, đang lên kế hoạch hành động nhắm vào Ngũ đại Công tước Bắc Cương. Ngoài mối thù cũ ra, điều quan trọng nhất là họ đang cản đường.

Chương 1348: Chia Của

Ba tỉnh Bắc Cương vốn là lãnh địa lớn nhất của Vương thất, sau khi sáp nhập thêm lãnh thổ của Vương quốc Warhammer thì diện tích sẽ còn lớn hơn nữa.

Mặc dù cần phải đầu tư rất nhiều tài nguyên trong thời gian ngắn, tiềm năng phát triển trong tương lai lại vượt xa hàng loạt lãnh địa trong vương quốc mà vương thất kiểm soát.

Các vương thất lĩnh phân tán ở các tỉnh thì không nói, nhưng hai tỉnh thành ở vương đô chính là nền tảng hiện giờ của vương quốc.

Một là "Hiện tại", một cái "Tương lai", vương thất đều không thể vứt bỏ, đều cần được chú trọng đầu tư .

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là để hai mảnh vương thất lĩnh lớn nhất này nối liền một mảnh, từ đó hình thành một vòng khép kín về mặt chiến lược.

Sự xung đột về chiến lược cộng thêm mối hận cũ, liên minh Ngũ đại gia tộc Bắc Cương nằm chắn ở giữa trông rất vướng víu.

Chính trị huyền diệu như vậy đấy, lúc vừa lên ngôi, Caesar IV còn dốc hết sức lực để lôi kéo Ngũ đại Công tước Bắc Cương, và căm ghét Hudson đến tận xương tủy.

Nhưng bây giờ chỉ mới chớp mắt một cái, Hudson đã trở thành đối tượng hợp tác tốt nhất của vương thất, và ngược lại, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương được lôi kéo ban đầu đã biến thành đối tượng đả kích của Caesar IV.

Nhổ tận gốc Ngũ đại gia tộc là chuyện không thực tế, nhưng chỉ cần nhổ bỏ nhà chướng mắt trong đó, nối liền hai mảnh vương thất lĩnh này lại là được.

Thậm chí vương thất còn không cần trực tiếp khống chế, chỉ cần khống chế chủ nhân của những khu vực này, từ đại quý tộc biến thành quý tộc vừa và nhỏ, là đã đạt được mục đích chiến lược.

Nguyên nhân làm cho Caesar IV thay đổi lập trường chính trị chính là "Thuế qua đường" của Ngũ đại gia tộc. Ngay cả thương đội của vương thất đi ngang qua cũng phải nộp phí bảo hộ, chuyện này đã ngay lập tức chạm vào sợi dây thần kinh nhạy cảm của Caesar IV.

Cộng thêm đám lão gia trong vương thất suốt ngày cũng nhồi nhét vào tai Caesar IV: Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đáng chết như thế nào, nên việc y thay đổi lập trường chính trị cũng không có gì lạ.

Ở trước mặt lợi ích của gia tộc, tình cảm và yêu ghét cá nhân chẳng tính là gì.

Một người có ân oán với Ngũ đại gia tộc Bắc Cương như Hudson đương nhiên sẽ trở thành rồi đối tượng hợp tác tốt nhất. Lại thêm "tình cảm" từ việc chia của, quan hệ của song phương thay đổi cũng không có gì lạ.

"Nguyên soái cứ yên tâm, bên phía Vương huynh đã tăng thêm tốc độ rồi, chẳng mấy chốc sẽ nắm quyền kiểm soát thực tế đối với Vương quốc Warhammer."

"Theo ước định, Nguyên soái có thể nhận được 1/7 lợi ích, gần bằng một phần mười bốn lãnh thổ của Vương quốc Warhammer."

"Các lãnh thổ khác nhau có giá trị khác nhau, nên cần được đánh giá tổng thể. Phần ích lợi này chắc chắn sẽ vượt quá mảnh Vương thất lĩnh ở tỉnh Đông Nam, Nguyên soái còn có thể nhận được đền bù từ những phương diện khác."

Lời của Vương hậu khiến cho Công chúa Madeleine vô cùng ước ao. Đây chính là một phần mười bốn lãnh thổ của Vương quốc Warhammer đó, cho dù Vương quốc Warhammer bị đánh thành phế tích thì cũng có giá trị không nhỏ.

Một miếng bánh lớn như vậy lại cứ thế cho ra ngoài, hơn nữa Vương huynh của mình lại còn không phản đối. .

Trong tình huống bình thường, vương thất đều sẽ hạn chế sự phát triển của các đại quý tộc trong nước, để tránh xảy ra bi kịch chư hầu cường đại, vương quyền sa sút.

Đặc biệt là đối với những đại quý tộc vừa có năng lực lại vừa trẻ tuổi giống như Hudson, càng là đối tượng trọng điểm cần được đàn áp.

May mắn nội tình của gia tộc Koslow không sâu, hiện giờ hoàn toàn là do Hudson dắt lên, số nhân tài dự trữ của hắn chỉ có thể chèo chống cho một nhà quý tộc bậc trung.

Gia tộc Koslow căn cơ bất ổn chẳng khác nào một tòa lầu các trên không trung, từ từ phát triển tiến về phía trước thì được, nhưng một khi tham công liều lĩnh thì chẳng mấy chốc sẽ bị sụp đổ, đây mới là điều làm cho vương thất an tâm phần nào.

Thực ra, lúc đầu Công quốc Mosey chỉ muốn chiếm lấy 2-3 tỉnh thành từ trên người của Vương quốc Warhammer thôi, không nào ngờ dưới sự thao túng của Hudson, cuối cùng lại lấy được nửa Vương quốc Warhammer.

Bản thân Hudson cũng đã có đủ trọng lượng rồi, cộng thêm sự ràng buộc của khế ước ma pháp nữa, chi phí làm trái với hiệp ước cao không hợp thói thường, nên đương nhiên là chỉ có thể thực hiện lời hứa.

Ít nhất thì vương thất cũng lấy được miếng bánh to hơn. Sau khi tiêu hóa thành quả, thực lực của gia tộc Koslow sẽ nhanh chóng tăng lên, nhưng thực lực của vương thất còn tăng nhiều hơn.

Một người không biết nội tình như Công chúa Madeleine chỉ cảm thấy Vương huynh và Vương tẩu của mình thật hào phóng, lợi ích lớn như vậy mà cũng có thể cho được.

"Vương hậu, vấn đề bồi thường không cần vội, hoàn thành chính sự trước đã."

"Chiếm đoạt một nửa Vương quốc Warhammer chỉ là mới bắt đầu, điều quan trọng là phải đứng vững trong thời gian tới. Liên minh Thượng Cổ Dị tộc vốn không đáng sợ, nhưng Tộc Tinh Linh ở sau lưng chúng lại rất khó đối phó."

"Thần đã sắp xếp một số tài liệu về việc đối phó với Tộc Tinh Linh, có thể tương lai sẽ cần dùng đến, làm phiền vương hậu chuyển giao cho George bệ hạ."

Hudson cười ha hả nói.

Tôn trọng là đến từ hai phía. Mặc dù có khế ước ràng buộc, nhưng lợi ích cần có vẫn không thể thiếu được, nhưng thời điểm chuyển giao cụ thể thì lại có thể linh hoạt.

Đối phương nể tình, Hudson cũng không ngại làm cho mọi chuyện tốt hơn. Nếu như xảy ra tình trạng từ chối cãi cọ, phần tài liệu này sẽ không xuất hiện.

Trực giác nói cho Hudson biết, vị vương hậu trước mặt này không đơn giản. Trong tình huống bình thường, những chuyện này đều sẽ do Caesar IV nói.

Cướp việc của Quốc vương mà còn không làm cho Caesar IV cảm thấy bất mãn, đây là một việc cần thủ đoạn.

Mặc kệ là từ phương diện nào, Caesar IV đều không phải quả hồng mềm, muốn nắm chặt y cũng không dễ.

Chương 1349: Chia Của (2)

Rốt cuộc là vợ chồng ân ái, hay là tiếng nói của vương hậu đã tăng lên, Hudson không thể hiểu rõ chuyện này trong thời gian ngắn, điều duy nhất mà hắn có thể xác định được chính là: Vị vương hậu này muốn bộc lộ tài năng chính trị rồi.

Theo thỏa thuận, lợi ích được Công quốc Mosey chuyển cho Hudson và vương thất đều sẽ được treo danh nghĩa của vương hậu với tư cách là của hồi môn.

Về mặt pháp lý thì hiện giờ Vương hậu và Quốc vương đã trở thành đối tác chiến lược, hơn nữa còn không thể tách rời.

Ba phần mười bốn lãnh thổ của Vương quốc Warhammer, cho dù phải chia một phần cho Hudson thì cũng còn một phần bảy Vương quốc Warhammer.

Sau khi nuốt miếng bánh này vào, lãnh thổ trực thuộc vương thất sẽ từ sáu tỉnh hiện tại mở rộng lên mười tỉnh.

Đương nhiên, con số này là số ảo. Trong mười tỉnh này, chỉ có ba tỉnh là được vương thất khai thác nhiều năm.

Đứng trên lập trường của vương thất, muốn khai thác bảy tỉnh thành này, thì việc xây dựng phòng tuyến cận đông là chuyện bắt buộc phải làm.

Sau một hồi tâng bốc lẫn nhau, Caesar IV đột nhiên đứng dậy mở bản đồ Bắc đại lục ra, sau đó nói với giọng điệu nghiêm túc: "Nguyên soái Hudson, nơi này đều là người một nhà, ta cũng không giấu nữa."

"Trước mắt, những khoản bồi thường mà vương thất có thể lấy ra, ngoài mảnh Vương thất lĩnh ở tỉnh Đông Nam đã được thỏa thuận từ trước đó, thì phần còn lại đều nằm ở Bắc Cương."

"Nguyên soái coi trọng nơi nào, chúng ta có thể thương lượng. Tuy nhiên, cần lưu ý đến ảnh hưởng chính trị, khi tuyên truyền ra bên ngoài thì nhất định phải là "giao dịch đất đai"."

Làm sao tuyên truyền ra bên ngoài thì không quan trọng. Muốn báo số tiền giao dịch là bao nhiêu cũng được, dù sao y cũng chẳng cần bỏ ra đồng nào.

Diện tích Vương thất lĩnh ở tỉnh Đông Nam chỉ tầm bốn ngàn cây số vuông, tương đương với một quận nhỏ, dân số cũng chỉ khoảng 400. 000 - 500. 000 người.

Do đã được khai thác hoàn thiện, nên quy ra giá trị thì sẽ tương đương với một nửa tỉnh hoang tàn.

Trên lý mà nói, Hudson lấy được một tỉnh lớn hoặc 1,5 tỉnh bình thường từ tay vương thất xem như bồi thường.

Đúng dịp là những Vương thất lĩnh tại Bắc Cương đều bị thú nhân tàn phá một trận, giá trị trao đổi trực tiếp cũng không chênh lệch nhiều.

Mấu chốt của vấn đề là vương thất có ba tỉnh thành ở Bắc Cương, và đều tập trung ở nội địa, Hudson chẳng muốn tỉnh nào.

Caesar IV nhìn thì có vẻ như rất hào phóng, nhưng thực tế lại đang muốn tìm một người giữ cửa cho lãnh địa của mình, tránh bị thú nhân đe dọa liên tục.

"Bệ hạ, trực tiếp chia nhỏ lãnh địa từ trong vương thất lĩnh sẽ gây ra tác động rất lớn. Dù lấy danh nghĩa giao dịch thì vẫn sẽ bị quý tộc trong vương quốc phát hiện."

"Thần nghĩ vẫn nên bồi thường bằng phương diện khác thì thích hợp hơn!"

"Các phe phái trong vương quốc đều thống nhất lập trường, đều muốn thần tới khu cận đông chủ trì đại cục, bảo vệ sự an toàn cho khu Bắc Cương."

"Thần chịu thiệt thòi lớn như vậy, dù sao cũng nên được đền bù một chút nha? Diện tích đất phong lớn hơn một tí xíu, chắc là mọi người cũng sẽ chấp nhận."

"Thần muốn toàn bộ khu vực ở gần Hồ Tuyết Nguyệt này. Ngoài ra, vương quốc còn phải bỏ sức xây dựng một bến cảng cỡ lớn, kiến thiết bảy cứ điểm thành thị, cộng thêm ba mươi tòa thành lũy phụ thuộc, nối liền bằng tường thành, tạo thành một tuyến phòng thủ cơ bản."

"Chi phí đầu tư có thể do vương quốc bỏ ra, cũng có thể do vương thất bỏ ra."

Hudson bình tĩnh vẽ một vòng tròn trên bản đồ, bao phủ toàn bộ vùng đất từ hồ Tuyết Nguyệt đến bờ biển.

Nếu chỉ tính riêng về diện tích thì nơi này tương đương với một phần ba khu cận đông, vượt xa quy chuẩn phân đất phong hầu thông thường.

Bên trong còn có hồ, sông đan xen, nguồn nước dồi dào, đất đai màu mỡ, rất thích hợp cho sản xuất nông nghiệp, có thể nói là vùng đất tốt nhất ở vùng cận đông.

Không chỉ muốn đất, mà hắn còn đòi cả cơ sở hạ tầng. Trong tình huống bình thường, nếu ai dám đưa ra loại yêu cầu này, Caesar IV chắc chắn sẽ đuổi tên này đi.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác. Khẩu vị của Hudson rất lớn, nhưng vương thất cũng là người được lợi.

Vốn dĩ Caesar IV phải lấy 1,5 tỉnh thành của mình ra cho Hudson, nhưng hiện giờ chỉ cần đất đai của thú nhân là được, quả thực là kiếm lớn.

Về phần đầu tư cơ sở hạ tầng, đó cũng là tiền của vương quốc. Vương thất chỉ cần dẫn đầu đóng góp thêm một chút, tổng chi phí vẫn có thể kiểm soát được.

Dựa theo kế hoạch thì khu cận đông sẽ bị chia ra thành 10 tỉnh thành.

Chỉ riêng công lao của Hudson là đã có thể lấy đi vài quận đất phong rồi, cộng thêm trái phiếu đất đai quy đổi thành một quận, lại tính thêm khoản bồi thường chênh lệch khi hắn tới phát triển khu cận đông, thì việc hắn lấy một tỉnh đất phong cũng không phải là không thể.

Mặc dù cả khu cận đông và khu Bắc Cương đều là vùng biên giới, nhưng khu cận đông rõ ràng là nguy hiểm hơn. 1,5 tỉnh Bắc Cương quy đổi sang 2 tỉnh thành, đây cũng xem là hợp tình hợp lý.

Từ 30% lên một phần ba, Hudson chỉ đơn giản là lấy thêm vài phần trăm đất đai, cộng thêm một đống cơ sở hạ tầng mà thôi, so với lợi ích gia tăng mà vương thất có được thì hoàn toàn không đáng kể.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Caesar IV nhìn Hudson bằng ánh mắt hoàn toàn khác. Đây mà là quyền thần cái gì, rõ ràng chính là đại trung thần của vương thất.

Đúng là Hudson lấy rất nhiều, nhưng lợi ích mà vương thất nhận được còn lớn.

Nuốt chửng sáu tỉnh của Vương quốc Warhammer, quyền kiểm soát lãnh địa của vương thất trực tiếp tăng gấp đôi, mà cái giá phải trả chỉ là một mảnh Vương thất lĩnh ở tỉnh Đông Nam, ngoài ra là một phần tài nguyên chính trị bên ngoài.

Một khi Hudson mọc rễ ở khu cận đông, an ninh của Vương thất lĩnh ở Bắc Cương cũng được bảo hộ, có thể buông tay buông đầu tư vào việc phát triển.

Chương 1350: Chia Của (3)

"Nguyên soái thật là sảng khoái, vấn đề đất phong cứ làm theo lời Nguyên soái nói đi. Nhưng việc xây dựng cơ sở hạ tầng thì cần có một khoảng thời gian nhất định để thúc đẩy."

"Chiến tranh vừa mới kết thúc, mọi người đều không giàu có gì. Trong thời gian ngắn, nguồn tài nguyên mà vương quốc có thể đầu tư cũng rất hạn chế, nhưng chậm nhất là trong vòng năm năm, nhất định sẽ hoàn thành việc xây dựng các công trình tương ứng."

"Nếu như vương quốc đầu tư không đủ tài nguyên, vương thất cũng sẽ tìm cách bù đắp cho Nguyên soái. Chi tiết cụ thể, chờ sau khi tuyên chỉ xong rồi mới thảo luận."

Caesar IV hăng hái nói.

Hudson ở lại Nam Cương thì là "Quyền thần", là đối tượng trọng điểm cần phải đề phòng. Nhưng Hudson đi khu cận đông phát triển thì lại là cột trụ của vương quốc.

Kinh nghiệm lịch sử cho Caesar IV biết rằng, có thú nhân ở đó, ngay cả khi gia tộc Koslow thực sự phát triển lớn mạnh thì cũng sẽ bị tiêu hao trong những cuộc xâm lược hết lần này đến lần khác của thú nhân.

So với mối đe dọa là gia tộc Koslow phát triển lớn mạnh, Caesar IV càng lo lắng hơn về việc gia tộc Koslow không đủ nội tình, kéo chân của Hudson, không thể đứng vững gót chân ở khu cận đông.

"Bệ hạ, một lần cho nhiều đất phong như vậy, sợ là không tiện bàn giao với các quý tộc trong nước?

"Theo thần được biết, trong trong lịch sử vương quốc, chưa có ai có thể lấy được một tỉnh đất phong chỉ trong một lần."

"Khu cận đông còn chưa được thành lập tỉnh, không gian hoạt động rộng hơn một chút, nhưng một lần lấy một mảnh lãnh địa rộng lớn như vậy, e rằng các quý tộc trong nước sẽ náo loạn."

Hudson mở miệng nhắc nhở.

Đưa ra hứa hẹn là một chuyện, nhưng cụ thể nên triển khai như thế nào lại là một chuyện khác. Dù gì thì Caesar IV cũng không phải là Caesar III, không làm được nhất ngôn cửu đỉnh trong vương quốc.

Nếu như xử lý không tốt, bị đông đảo quý tộc phản đối, không chừng kế hoạch sắc phong sẽ bị ngâm nước nóng.

Dù sao, chuyện xấu vẫn luôn dễ dàng hơn chuyện tốt. Cho dù không liên quan đến lợi ích bản thân, nhưng tâm tư đố kị cũng sẽ khiến con người ta lạc lối.

"Nguyên soái cứ việc yên tâm, lãnh địa ở khu cận đông là do tự bọn hắn không muốn. Nếu có người dám nhảy ra làm loạn, ta sẽ chuyển đất phong của kẻ đó đến khu cận đông!"

Caesar IV cười lạnh nói.

Nhớ lại những lời từ chối của các quý tộc, y liền cảm thấy tức giận. Nếu tất cả quý tộc của vương quốc đồng lòng, thì việc khai thác khu cận Đông sẽ chẳng phải là vấn đề gì.

Tiếc là khu cận đông quá không ổn định, mọi người đều không yêu thích một vùng đất có thể bị thất thủ bất cứ lúc nào.

Giới quý tộc của vương quốc không muốn nhận, chính phủ cũng không muốn tiếp quản, nên chỉ có thể do Quốc vương nghĩ cách giải quyết.

"Bệ hạ, nếu như không có đại quý tộc tới khu cận đông, vậy thì tốt nhất là tạm thời đừng thành lập tỉnh, trước tiên hãy thành lập đô hộ phủ để thống nhất quản lý."

"Chờ sau khi phát triển đến một trình độ nhất định, có thể đứng vững gót chân, lúc đó liền bãi bỏ Đô Hộ phủ, chuyển sang quản lý theo tỉnh."

Nói về quyền lực một cách quang minh chính đại như vậy, chắc là cũng chỉ có Hudson mới có thể làm được. Thực tình không phải hắn tham lam, mà hoàn toàn là vì đại cục.

Nếu có đại quý tộc chịu bỏ tiền bạc đến khu cận Đông phát triển thì trực tiếp áp dụng quản lý theo tỉnh cũng không sao.

Tiếc là những đám quý tộc này quá lý trí, không muốn tiêu tốn tài nguyên gia tộc vào một khu vực không chắc chắn như cận Đông. Chỉ dựa vào một đám quý tộc vừa và nhỏ thì căn bản không thể gánh vác được nhiệm vụ phòng thủ khu vực cận Đông.

Nhìn bảy tỉnh Bắc Cương là biết. Những nhà quý tộc uy tín lâu năm có thực lực hùng mạnh nhất vương quốc cũng không thể gánh vác được nhiệm vụ phòng thủ Bắc Cương.

Làm một mình không được, vậy thì chỉ có thể hợp tác. Kế hoạch ban đầu của Hudson chỉ là thống lĩnh quân sự phòng thủ của khu vực cận đông và Bắc Cương, nhưng một khi thành lập Đô Hộ phủ, thì cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ nắm cả quân sự và chính quyền trong tay.

"Nguyên soái, việc thành lập Đô Hộ phủ có liên quan quá lớn, nhất định phải trưng cầu ý kiến của các bên trước, hay là đợi kỳ nghị sự tiếp theo rồi mới bàn đi!"

Caesar IV từ chối nói.

Cuối cùng vẫn là lý trí chiếm thượng phong, không bị lợi ích trước mắt làm cho mờ mắt. Thành lập Đô Hộ quả thực có lợi cho việc tăng cường kiểm soát khu vực Trung Đông, nhưng cũng sẽ làm cho địa phương lớn mạnh.

Vương quốc hiện giờ chỉ có ba mươi hai tỉnh thành, Đô Hộ phủ được thành lập ở khu cận đông đã trực tiếp tương đương với mười tỉnh, quy mô khổng lồ như vậy thực sự quá lớn.

Cho dù là vương thất có thể lấy được sáu tỉnh từ Vương quốc Warhammer, nhưng khu vực kiểm soát thực tế cũng chỉ tương đương với mười hai tỉnh, nếu xét về mặt diện tích thì cũng không khác mấy so với khu cận đông.

Hudson chỉ khẽ mỉm cười trước sự cảnh giác của Quốc vương. Sự ra đời của Đô Hộ phủ Cận đông chỉ là vấn đề thời gian, đều không cần hắn phải can thiệp quá nhiều, chỉ cần thả ra một chút tin đồn thì những quý tộc xui xẻo phải đến khu cận Đông sẽ tự động thúc đẩy chuyện này. ...

"Madeleine, giúp ta tiễn Nguyên soái Hudson!"

Caesar IV nói.

Kịch phải diễn nguyên bộ, muốn che giấu tai mắt người ngoài thì nhất định phải chu toàn.

Công chúa và nguyên soái tiếp xúc, cùng lắm chỉ là một giai thoại anh hùng mỹ nhân mà thôi, không ai thèm bận tâm đến chuyện này. Nhưng nếu Quốc vương lén lút tiếp xúc với Nguyên soái, vậy thì mọi người sẽ phải suy nghĩ thật kỹ.

"Nguyên soái Hudson, ngài không mời ta nhảy một điệu sao?"

Công chúa Madeleine buồn bực nói.

Cảnh chia chác vừa rồi đã trực tiếp phá vỡ nhận thức của nàng. Cũng may nàng xuất thân vương thất, từ nhỏ đã được rèn luyện khả năng bình tĩnh ứng biến.

Chương 1351: Khiêu Vũ

Trong thâm tâm nàng còn có một chút hối hận. Nếu biết Hudson có tiềm lực, lại còn tăng nhanh như vậy, thì lần gặp mặt đầu tiên nàng đã trực tiếp hạ thủ rồi.

Đương nhiên là Nam tước Hudson sẽ không thể trở thành đối tượng thông gia của Vương thất. Nhưng chỉ cần nàng ra tay trước là có thể trì hoãn hôn sự với Hudson.

Vương thất sẽ không chấp nhận thông gia với quý tộc bình thường, nhưng không có nghĩa là không chấp nhận một vị Nguyên soái chưởng khống quân đội vương quốc. Hudson hiện giờ đã có giá trị để vương thất lôi kéo.

Đối với một vị công chúa nhất định phải thông gia mà nói, ở lại trong nước sẽ có đãi ngộ tốt hơn xuất giá rất nhiều.

Hiện thực không có nếu như, bỏ lỡ thì cũng đã bỏ lỡ rồi. Nghĩ những chuyện này ngoài việc bực mình ra thì không có ý nghĩa gì.

"Công chúa điện hạ, mời!"

Hudson có chút ngại ngùng nói.

Hudson lão gia hắn thật sự không biết khiêu vũ. Dù hắn có lăn lộn tốt đến đâu thì vẫn có xuất thân từ một gia đình Nam tước, tài nguyên trong tay có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chỉ riêng việc tu luyện hàng ngày thôi cũng đã tiêu tốn một lượng lớn tài nguyên rồi, làm gì còn tài nguyên để hắn mời chuyên gia đến dạy khiêu vũ nữa, học những môn như khiêu vũ cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với quý tộc tầng lớp thấp.

Trong những trường hợp như vậy, dù không biết cũng phải lên. Cùng là khiêu vũ, quý tộc khác không theo kịp tiết tấu sẽ bị người chế giễu. Nhưng với thân phận địa vị hiện giờ của Hudson thì lại là đang thể hiện cá tính.

Và không ngoài ý muốn, sau khi lên sân khấu, Hudson thể hiện rất cá tính, đã có vài lần xảy ra tiếp xúc thân mật với Công chúa Madeleine, người không biết còn tưởng rằng hắn đang tán tỉnh công chúa.

Không xảy ra va chạm với những người chung quanh là vì mọi người rất có ánh mắt, tự động nhường lại một vùng không gian.

"Nguyên soái, xin hãy chú ý trường hợp!"

Công chúa Madeleine hạ giọng nhắc nhở.

Sắc mặt của Hudson xanh lè, lần này dù hắn có nhảy xuống sông Thương Lan cũng không rửa sạch được.

Hudson vốn dĩ chưa từng học qua khiêu vũ, mà Công chúa Madeleine lại còn chọn bài có độ khó cao để thể hiện vẻ ưu nhã của mình, kết quả liền biến thành Hudson đang chiếm tiện nghi của nàng.

Cũng may Công chúa Madeleine không phải thật sự tức giận, nếu không thì ngày hôm nay trên người hắn sẽ bị gán cho cái mác dê cụ.

"Điện hạ, chúng ta xuống dưới uống một chén đi!"

Hudson vội vàng đề nghị.

Không thể ở trên sân khấu tiếp tục giày vò nữa, nếu không, chuyện này sẽ lan truyền khắp giới quý tộc vào ngày mai.

Đối với một Công chúa không muốn thông gia như Madeleine mà nói đây có lẽ là một chuyện tốt, nhưng Hudson thì thảm rồi, hắn nhất định phải cho vương thất một lời giải thích.

Hai người bước xuống sân khấu trong những ánh mắt hâm mộ của mọi người. Chẳng qua những người này không biết rằng, Hudson cũng đang rất ngưỡng mộ họ.

So với vị Công chúa Madeleine chỉ có thể nhìn mà không thể chạm này, những người như họ mới có cơ hội nhận được diễm ngộ chân chính vào tối nay.

Những cao thủ tình trường đều đã chạy đi tìm những quý phụ ở goá để trò chuyện về cuộc đời, chỉ có những chàng trai ngây thơ là vẫn quanh quẩn bên các cô tiểu thư quý tộc. ...

Vương quốc Frank, sau khi chiến tranh đại lục kết thúc, Lutecia cũng ngày càng phồn vinh hơn.

Nói đúng ra là toàn bộ Nam đại lục đều trở nên thịnh vượng hơn. Những quốc gia khốn khổ ở Bắc đại lục và Trung đại lục đã cung cấp nguồn suối phát triển cho Nam đại lục.

Đối mặt với sự tàn phá của quân đội dị tộc, ác quý tộc và thương nhân có khát khao hòa bình ở trung và bắc đại lục đã mang theo gia đình và tài sản được tích lũy hàng nghìn năm di cư đến Nam lục địa.

Vương quốc Frank chủ động xuất kích thu nạp nạn dân chính là bên được lợi ích lớn nhất. Chỉ trong thời gian ngắn, bọn họ đã thu hút được mấy triệu người nhập cư.

Sự xuất hiện của những người này đã cung cấp cho Vương quốc Frank nhân lực và tài nguyên để phát triển lãnh thổ mới.

Kinh tế phồn vinh, không gian sinh tồn được mở rộng, cơ hội ở khắp mọi nơi, trong một thời gian, mâu thuẫn xã hội ở Vương quốc Frank đã giảm xuống mức thấp nhất.

Mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tích cực, sự ràng buộc duy nhất còn lại của Vương quốc Frank chính là "vấn đề tôn giáo".

Vương quốc Frank đã nắm được mạch đập của thời đại, thành công chiếm lấy lợi ích lớn nhất của chiến tranh đại lục, đã vượt qua đối thủ cạnh tranh, đi đến đỉnh cao của lục địa.

Và lợi thế dẫn đầu này sẽ ngày càng được kéo dài theo thời gian trôi qua.

Trong những góc khuất không ai biết đến, vẫn có những chuyến tàu chở đầy "nô lệ nhân loại" được vận chuyển từ Trung đại lục và Bắc đại lục đến đây, cung cấp "nhiên liệu" cho sự phát triển của Vương quốc Frank.

Rốt cuộc là do lũ con buôn nô lệ có thần thông quảng đại, hay là giữa đệ nhất vương quốc nhân tộc và Liên minh Dị tộc có giao dịch bí mật, chuyện này không ai biết được.

Những chuyện không có bằng chứng thì cũng giống như không tồn tại. Hơn nữa, không chỉ có Vương quốc Frank đang làm việc này, mà còn có nhiều quốc gia khác cũng đang mua nô lệ từ tay dị tộc, điểm khác biệt là họ hành động sớm nhất, và quy mô giao dịch cũng lớn nhất.

Một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi, không thể coi là tiếp tay cho kẻ thù. Kể từ khi Liên minh Dị tộc do Tộc Tinh linh cầm đầu không thực hiện các cuộc thảm sát chủng tộc nữa, mà chấp nhận cho các binh sĩ Nhân tộc đầu hàng, thì cũng đã gieo mầm cho cuộc giao dịch này rồi.

Đối với Liên minh Dị tộc mà nói, khống chế nhiều nhân loại như vậy vốn đã là một mối tai hoạ ngầm.

Trong tình huống không tiện tàn sát, thì việc bán đi để đổi lấy những nguồn tài nguyên cần thiết cho sự phát triển của bản thân chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Chương 1352: Lập Giáo Đình Mới

Nhìn bề ngoài thì 31 quốc gia nhân tộc đã bị diệt vong trong tay dị tộc, nhưng trên thực tế lại là những quốc gia nhân tộc còn lại và dị tộc đã cùng nhau chia di sản của họ.

Ngược lại, hai đại dị tộc bị hủy diệt thì lại thật sự bị diệt tộc. Không phải Người Frank và Người Iberia không muốn bán nô lệ dị tộc, mà là vì không có người mua.

Liên minh Dị tộc chỉ là một liên minh, nếu như đồng tộc bị bắt, trả tiền chuộc cũng không có gì, nhưng nếu khác chủng tộc thì thôi đi!

Dị tộc không thánh mẫu đến vậy, nếu thật sự chuộc một đám thú nhân và Thực Nhân Ma về, chẳng phải còn phải chia một mảnh đất ra để nuôi họ sao?

Chiến tranh diễn ra đến giờ, trong Liên minh Dị tộc, ngoài trừ tộc Dwarf buôn bán vũ khí là có của cải thâm hậu ra, thì những tộc còn lại đều nghèo rớt mồng tơi.

Trong vài chục cuộc chiến tranh đại lục gần đây, nguyên nhân mà nhân tộc có thể thắng nhiều thua ít không phải là vì sức mạnh quân sự mạnh mẽ, mà là do chiến thắng về công tác hậu cần.

Nhiều khi, Liên minh Dị tộc chiếm ưu thế ở giai đoạn đầu của chiến tranh đại lục, nhưng chỉ cần kéo dài một hai năm thời gian thì cục diện sẽ đảo ngược.

Hết cách rồi, cho dù Liên minh Dị tộc có chuẩn bị như thế nào thì nguồn tài nguyên có thể huy động chỉ đủ cho chúng duy trì chiến đấu trong giai đoạn đầu.

Chỉ cần không có bước đột phá trên chiến trường thì ngay cả một loài ăn tạp không tha cho thi thể của đồng loại như thú nhân cũng phải sớm đối mặt với vấn đề hậu cần.

Ngoài "nghèo" ra, việc chia chác không đồng đều và những mâu thuẫn lợi ích trong nội bộ Liên minh Dị tộc cũng đã tạo tiền đề cho sự phồn vinh của việc buôn bán nô lệ.

Sự cân bằng quyền lực bị phá vỡ chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cấu trúc chính trị.

Đi cùng với thực lực tiếp đà tăng trưởng, những tiếng hô về việc thành lập Giáo Đình mới trong Vương quốc Frank cũng ngày càng cao.

"Bệ hạ, thời cơ đã chín muồi rồi. Màn thể hiện vụng về của Giáo Đình trong chiến tranh đại lục đã làm cho danh vọng của họ bị giảm mạnh, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để gây chuyện!"

Tổng giám mục Edward ra sức thuyết phục.

Giáo Đình bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu trong hội nghị nhân tộc, thậm chí còn bị bên ngoài coi là bên chịu trách nhiệm lớn nhất cho sự sụp đổ của cục diện ở Trung đại lục, đằng sau tất nhiên không thiếu bàn tay của các quốc gia khác.

Kẻ phản bội đầu tiên mang tên Vương quốc Frank còn là quân chủ lực trong đó. Họ đã sớm chuẩn bị cho việc lập Giáo Đình mới rồi, chỉ chờ một cái cớ để phát động nữa thôi.

"Tổng giám mục Edward, đúng là Giáo Đình có màn thể hiện kém cỏi trong chiến tranh đại lục, nhưng muốn nói họ cấu kết với Liên minh Dị tộc để bán đứng lợi ích của nhân tộc thì lại có chút quá đáng."

Charles III hơi do dự nói.

Dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng việc chính thức giương cao ngọn cờ chống lại Giáo Đình vẫn khiến cho mọi người không khỏi lo lắng.

So với các quốc gia nhân tộc khác, Giáo Đình đã có lịch sử tồn tại lên đến hàng vạn năm. Tại đại lục Aslante có một quy luật: Cổ xưa nhất định là rất mạnh!

Trong lịch sử lâu dài này, Giáo Đình cũng không phải chưa từng suy tàn. Nhưng dựa vào nội tình thâm hậu, cứ sau vài trăm năm là họ lại phục hưng một lần.

Ngược lại, kẻ địch của Giáo Đình biến mất trong những tháng năm dài đằng đẵng, biến mất trong dòng chảy lịch sử. Chỉ có vài nét bút ít ỏi trong sách sử là có thể chứng minh bọn họ đã từng tồn tại.

"Bệ hạ, đã đến nước này rồi, chứng cứ đã không còn quan trọng nữa."

"Theo tin tình báo mà Hầu tước Landrey truyền về, Vương quốc Alpha gần đây cũng đang hành động."

"Vị Tổng giám mục Taryn kia thậm chí còn lén lút thành lập: Xu Mật Viện, sở phán quyết dị đoan, thánh kỵ sĩ đoàn..."

"Ngoài việc không có Giáo Hoàng ra, cấu trúc tổ chức giống hệt như Thần Hi Giáo Đình, dã tâm đã quá rõ ràng."

"Chỉ cần chúng ta phát động, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ theo sau. Một khi Vương quốc Alpha hành động, Công quốc Mosey cũng sẽ bị cuốn vào, toàn bộ Giáo hội ở Bắc đại lục đều sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của Giáo Đình."

"Tam đại Vương quốc ở Trung đại lục hiện giờ cũng đang giận dỗi với Giáo Đình, và tình hình này sẽ không thay đổi trong một thời gian ngắn. Dù không theo chúng ta thành lập Giáo Đình mới thì họ cũng sẽ không toàn lực ủng hộ Giáo Đình."

"Hiện giờ chỉ cần thuyết phục Vương quốc Iberia thành lập Giáo Đình mới thì sự thống trị của Giáo Đình trên đại lục Aslante sẽ hoàn toàn sụp đổ!"

Bộ trưởng Ngoại giao Hầu tước Jesus nói một cách đầy hứng khởi.

Những thay đổi này đều có một phần công sức của Bộ Ngoại giao. Mâu thuẫn giữa ba quốc gia Trung đại lục và Giáo Đình là do họ khơi mào, hành động của Vương quốc Alpha cũng bóng dáng của họ.

Ngay cả Giáo hội Iberia, dưới sự kích động của Bộ Ngoại giao, cũng đã có ý định ly khai Giáo Đình.

Suy cho cùng thì, nếu có thể tự mình đứng ra làm lão đại, ai mà muốn làm đàn em cho người khác chứ?

Vương quốc Frank không có ý định thống nhất tín ngưỡng của các quốc gia, hành động hiện giờ của họ chỉ là nhằm phá vỡ thế độc quyền của Giáo Đình, thoát khỏi sự kiểm soát của tôn giáo đối với chính trị.

Những nhu cầu chính trị tương tự cũng được tìm thấy trên khắp các quốc gia trên đại lục. Để giảm thiểu tầm ảnh hưởng của Giáo Đình, chính phủ của các nước đều đã cố gắng hết sức.

"Ồ, Vương quốc Alpha cũng rất tích cực nha, xem ra Caesar IV cũng không phải mềm yếu vô năng như trong truyền thuyết, khả năng cao là chuyện y bị biến thành con rối của người khác cũng chỉ là lời đồn!"

Charles III cười ha hả nói.

Tiếng tăm của Giáo Đình quá lớn, tầm ảnh hưởng trải rộng khắp mọi ngóc ngách trên đại lục. Một mình đứng ra chống lại Giáo Đình, dù đối với đệ nhất vương quốc đại lục như họ cũng là một việc có rủi ro quá lớn.

Chương 1353: Lập Giáo Đình Mới (2)

Có thêm một số đồng minh cùng nhau làm thì mọi chuyện sẽ khác. Đương thời, khi Charles III vừa thượng vị liền dám tuyên bố Giáo Hoàng là bất hợp pháp, ngoài tuổi trẻ bốc đồng ra, còn một nguyên nhân khác là vì có Caesar III giúp san sẻ áp lực.

Sau khi Caesar IV thượng vị, bản chất chống lại Giáo Đình của Vương quốc Alpha vẫn không đổi, nhưng cường độ thực thi cụ thể thì lại giảm bớt mấy phần.

"Bệ hạ, kể từ khi Liên minh Ngũ đại gia tộc Bắc Cương bị áp chế, các phe phái trong Vương quốc Alpha đã đạt tới trạng thái cân bằng quyền lực."

"Trong tình huống các bên ngang tài ngang sức, rất khó thực sự sinh ra quyền thần. Tuy nhiên, tin đồn việc Caesar IV bị biến thành con rối cũng không phải là lời nói vô căn cứ."

"Nghe nói trước khi Caesar IV kế vị liền rất thích quân sự, còn từng đích thân thống lĩnh đại quân đi viễn chinh ở Công quốc Mosey, nhưng đáng tiếc lại bị thất bại thảm hại."

"Sau đó, Caesar IV vẫn không hối cải, nhiều lần chỉ đạo quân đội bằng trình độ quân sự kém cỏi của mình, buộc giới lãnh đạo cấp cao của Vương quốc Alpha phải thống nhất lập trường là không cho y can thiệp vào chuyện quân sự."

"Tuy nhiên, phúc họa song hành, chính sự thất bại của Caesar IV đã tạo nền tảng cho sự trỗi dậy của Hudson."

"Vương quốc Alpha có thể trong tình trạng tổn thất nặng nề mà bắc kích Đế quốc Thú Nhân, tây đánh tàn Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, chấn nhiếp Tộc Tinh Linh, năng lực chỉ huy của vị danh tướng đệ nhất Bắc đại lục - Hudson cũng là nhân tố quan trọng!"

Tể tướng Công tước Bergson cảm khái nói.

Những lời này đều những nghiên cứu gần đây của ông ta. Trước đây ông ta vốn cho rằng Vương quốc Alpha đang bước vào giai đoạn suy yếu, nên mức độ quan tâm đã bị giảm xuống cấp thứ ba, nhưng không ngờ là chỉ trong nháy mắt đã hồi phục hoàn toàn.

Dù tổng thể quốc lực không bằng thời kỳ đỉnh cao, nhưng những chiến tích đạt được lại không hề thua kém thời kỳ đỉnh cao.

"Không có gì đáng kinh ngạc, sự dẻo dai của Vương quốc Alpha chính là điều mà cả đại lục đều phải công nhận. Từ khi được thành lập thì cái vương quốc xui xẻo này đã luôn lơ lửng giữa ranh giới sống và chết."

"Tổng giám mục chuẩn bị đi, chọn một ngày tốt lành, Giáo hội của vương quốc sẽ chính thức ly khai Giáo Đình."

"Bộ Ngoại giao làm tốt công tác phối hợp, tốt nhất là có thể kéo Giáo hội Alpha cùng hành động."

"Về phần ba quốc gia Trung đại lục, hiện giờ họ đang bận thu dọn đống lộn xộn của mình, dù trong lòng có hận Giáo Đình đến đâu cũng không dám làm gì vào thời điểm này, để bọn họ duy trì trung lập là được."

"Vương quốc Iberia cũng đừng trông chờ làm gì, bọn hắn vẫn luôn muốn thay thế vương quốc ta. Chúng ta muốn chống lại Giáo Đình, vậy thì bọn hắn chính là đại trung thần của Giáo Đình!"

Charles III giễu cợt nói.

Đặc biệt là còn nhấn mạnh ba chữ "Đại trung thần" ở cuối cùng.

Tất cả đều là vì lợi ích. Mâu thuẫn giữa lão đại và lão nhị thường rất khó hòa giải. Nếu lão đại và lão nhị là hàng xóm thì càng không có chuyện để nói.

Bất hạnh thay, Frank và Iberia chính là hai cường quốc mạnh nhất trên đại lục, lại vừa là láng giềng sát vách.

Lúc trước, khi dị tộc cường đại, hai nước đã từng dựa dẫm vào nhau, cũng từng là đồng minh thân thiết với nhau.

Nhưng đáng tiếc, sau khi hai nước cải cách thành công và cùng nhau đi lên con đường cường quốc, mối đe dọa của dị tộc không còn nữa, những đồng minh cũ ngày trước đã trở thành đối thủ cạnh tranh hiện giờ.

Mặc dù giữa hai quốc gia có nhiều mâu thuẫn, nhưng mối quan hệ giữa các quý tộc hai nước lại rất thân thiết, rất nhiều gia tộc thông gia với nhau đã mười mấy đời.

Nhờ mối quan hệ huyết thống này, hai nước dù có xung đột miệng lưỡi, nhưng đã không xảy ra cuộc đại chiến nào trong những năm qua.

Không ai biết được sự yên bình này có thể kéo dài bao lâu. Tuy nhiên, tình hình thực tế là khi hai nước ngày càng mạnh mẽ thì sẽ càng khó hòa giải mâu thuẫn xung đột.

Có lẽ ngày mà Liên minh Dị tộc biến mất cũng chính là lúc hai nước sử dụng bạo lực.

Đương nhiên, khả năng cao là trước khi phát sinh nội chiến, hai nước sẽ chơi trò phe phái đối lập, buộc các quốc gia khác phải đứng về phía mình. ...

Phỉ Thúy cung, cuộc thảo luận về vấn đề cận đông lại được mở màn. Vì đã sớm bàn bạc với Quốc vương từ trước, nên hiện giờ Hudson đã cảm nhận được thế nào là "Trong triều có người dễ làm quan" .

Với sự ủng hộ của các đại thần thuộc vương thất, nhiều vấn đề nhạy cảm đã được giải quyết một cách nhẹ nhàng, qua loa dưới sự che chở từ cả hai phía.

Tiến triển thuận lợi hơn cả những gì Hudson dự đoán. Rõ ràng là mọi người thực sự không thích lãnh địa ở vùng cận đông.

Mặc dù có người lo lắng khi thấy Hudson chiếm quá nhiều lãnh địa, nhưng khi được yêu cầu đi theo làm bạn thì lại chẳng có người nào đồng ý.

Các đại quý tộc cũng không phải là hoàn toàn không tham gia vấn đề cận đông, chỉ là lượng tài nguyên mà họ sẵn sàng đầu tư lại rất có hạn, cùng lắm chỉ là ném vài thành viên dòng chính không được coi trọng sang đây, nhưng đa phần vẫn là ném con cháu chi thứ cho đủ số.

Mặc dù cường độ tham gia nhỏ, nhưng họ cũng nhận được không ít đất phong. Hầu hết đều là từ một quận trở lên, thậm chí có người còn nhận được nhiều quận.

Một phần là được quy đổi từ trái phiếu đất đai, một phần thì được phong thưởng chiến công. Mặc dù về nguyên tắc thì chiến công không thể chuyển nhượng, nhưng vẫn có những trường hợp đặc biệt.

Chẳng hạn như bây giờ, các đại gia tộc đã tập trung đất phong do con cháu họ nhận được nhờ chiến công lại, quá đó gián tiếp hoàn thành việc chuyển nhượng chiến công.

Còn việc phải phân chia lợi ích nội bộ ra sao sau khi chơi như vậy, họ đã có quy định thông lệ, cứ theo quy tắc cũ mà làm.

So với vấn đề đất phong thì việc phải vàng ròng bạc trắng ra đầu nhập cho phòng tuyến cận đông mới là tâm điểm tranh luận của các bên.

Chương 1354: Xây Bến Cảng

Kế hoạch của Bộ Quân vụ rất đáng tin cậy, không chỉ lãnh thổ của Hudson mà là toàn bộ khu vực Cận Đông đều được bao phủ bởi tuyến phòng thủ.

Theo kế hoạch, Vương quốc ít nhất phải xây dựng ba mươi tòa quan ải thành trì, hàng trăm pháo đài chiến tranh, và xây dựng hàng nghìn kilomet tường thành, hàng nghìn kilomet đường chiến để nối liền khu Cận Đông.

Với quy mô đầu tư cơ sở hạ tầng lớn như vậy, đối với một vương quốc phong kiến, áp lực có thể tưởng tượng được.

Ngoài các tỉnh lớn phía bắc bày tỏ ủng hộ, các tỉnh lớn còn lại của vương quốc đều đang nghi ngờ, có người còn trực tiếp phản đối.

Đến lúc này, vấn đề liền trở nên khó xử hơn. Các tỉnh ủng hộ việc xây dựng đều là những tỉnh nghèo khó.

Không có tiền bạc, thậm chí ngay cả lao động cũng không thể đóng góp được nhiều. Ngược lại, những tỉnh phản đối lại là lực lượng chủ chốt góp người, góp tiền và lương thực.

"Chư vị Tổng đốc, các vị đều là những người hiểu quân sự, nên biết rằng việc đưa một vùng thảo nguyên rộng lớn vào phạm vi cai trị là chuyện khó như thế nào."

"Nếu không xây dựng tường thành, khi thú nhân tới xâm lược, chúng ta lấy cái gì để ngăn cản?"

"Việc đầu tư một lượng lớn tài nguyên vào vùng cận đông trong thời gian ngắn đúng là một khoản đầu tư thua lỗ, nhưng chúng ta không thể chỉ tính cái trước mắt."

"Mọi người nghĩ lại xem, một khi tuyến phòng thủ Cận Đông ổn định thì mười hai tỉnh biên giới phía bắc hiện giờ sẽ thoát khỏi nguy hiểm, từ tiền tuyến chuyển thành tỉnh bình thường, hàng năm sẽ có thể đóng góp cho vương quốc một lượng lớn tiền thuế."

"Chỉ cần kéo dài thời gian đủ lâu, khoản thu nhập này chắc chắn sẽ bù đắp được chi phí xây dựng tuyến phòng thủ Cận Đông."

"Sức mạnh của chúng ta tăng lên thì cũng đồng nghĩa với thực lực của Đế quốc Thú Nhân bị suy yếu, cứ kéo dài tình hình này, lợi thế của vương quốc đối với thú nhân sẽ càng lúc càng lớn."

"Nếu kế hoạch thành công, trong tương lai chúng ta có thể tiếp tục sao chép, từng bước tiến vào đại thảo nguyên, từ từ xâm chiếm Đế quốc Thú Nhân."

"Đúng là hiện giờ mọi người đang rất khó khăn, nhưng khó khăn này có thể giải quyết được. Chỉ cần chúng ta phối hợp với nhau, việc xây dựng tuyến phòng thủ Cận Đông thực ra cũng chẳng cần tốn xu nào."

"Các lãnh chúa địa phương có lương thực thì xuất lương thực, có tài nguyên thì xuất tài nguyên, còn không có cả 2 thì xuất sức lao động."

"Dựa theo kế hoạch ban đầu, cuộc chiến này sẽ phải kéo dài liên tục từ hai đến ba năm, các tỉnh chưa hoàn thành nhiệm vụ tương ứng có thể nhân cơ hội này để hoàn thành nhiệm vụ."

Đại công tước Alfiero bình tĩnh lật tẩy vốn liếng của mọi người, làm cho các đại diện của các bên đều nhìn nhau.

Chiến tranh kết thúc sớm, nên mọi người cũng không bị tiêu hao đến mức cạn kiệt, nhưng nghèo lại là sự thật.

Để bịt miệng những người phản đối, vị Bộ trưởng Quân sự này đã trực tiếp lấy ra "mô hình xây dựng theo kế hoạch", hay nói cách khác là tiếp tục mô hình kinh tế thời chiến của vương quốc.

Vật liệu và nhân lực cần thiết để xây dựng tuyến phòng thủ đều được vương quốc huy động miễn phí theo mô hình phân bổ, chi phí đương nhiên là sẽ bị giảm xuống.

Điều duy nhất cần kiểm tra là khả năng tổ chức của vương quốc. Tuy nhiên, Vương quốc Alpha đã huy động hai lần trong năm năm qua, khả năng tổ chức của vương quốc đang trong giai đoạn đỉnh cao.

Chỉ cần mọi người quyết tâm làm thì nhất định có thể xây dựng được tuyến phòng thủ cận đông, vấn đề duy nhất là cần tiêu tốn thời gian thôi.

Thấy mọi người chậm chạp không nói lời nào, Caesar IV chậm rãi đứng lên, đi đến giữa đám quần thần.

"Các khanh có gì mà phải do dự, người nào người nấy đều chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân, đừng quên tình hình chiến lược hiện tại của vương quốc."

Tại sao Nam Cương có thể ổn định, đó là chúng ta đã trấn áp được Tộc Tinh Linh, để cho bọn chúng biết rằng muốn xâm lược vương quốc là cần phải trả giá đắt!"

"Nhưng một khi sự răn đe này biến mất, chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng Tộc Tinh Linh thật sự yêu chuộng hòa bình sao? Hay các ngươi cho rằng Liên minh Dị tộc là những con slime vô hại?"

"Nếu tuyến phòng thủ Cận Đông không có vấn đề thì tất cả các đường biên giới của vương quốc cũng sẽ không có vấn đề. Nhưng nếu tuyến phòng thủ Cận Đông có vấn đề, vậy thì toàn bộ các đường biên giới của vương quốc sẽ trở thành chiến trường."

"Với sức mạnh quân sự hiện giờ của vương quốc, hoàn toàn không thể hỗ trợ cho việc chiến đấu đa tuyến, hơn nữa còn là chiến đấu với kẻ địch mạnh hơn chúng ta."

"Nếu ai có huyễn tượng là sẽ giải quyết địch nhân ở một chiến trường trước thì tốt hơn hết là sớm dẹp bỏ suy nghĩ không đáng tin cậy này đi!"

"Ta quyết định rồi, trong vòng năm đến mười năm tới, vương quốc sẽ dốc sức xây dựng tuyến phòng thủ cận đông. Cùng lắm chỉ là sống khổ vài năm mà thôi, cũng không phải là chưa từng trải qua."

"Từ giờ trở đi, cho đến khi tuyến phòng thủ Cận Đông được hoàn thành, vương thất sẽ quyên góp tất cả tiền lương hàng năm, và cắt giảm chi tiêu của triều đình."

"Các ngươi cũng nên làm gương cho những quý tộc bên dưới, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, loại bỏ tất cả những thứ lãng phí."

"Đừng có cho rằng những điều này là vô nghĩa!"

"Nếu như chúng ta không tập trung xây dựng tuyến phòng thủ Cận Đông, thì những quý tộc được phong đất ở khu cận đông làm sao có thể yên tâm phát triển được."

"Nếu cuộc xâm lược tiếp theo của thú nhân nổ ra, tuyến phòng thủ cận đông lại mỏng như một tờ giấy, bị kẻ thù đâm một phát là thủng, thì mọi người cùng nhau chờ chết đi!"

"Ta nghĩ Liên minh Dị tộc sẽ không ngại hủy diệt hai quốc gia nhân tộc cuối cùng ở Bắc đại lục, từ đó hình thành cách cục chiến lược giằng co với Nhân tộc ở Nam đại lục!"

Caesar IV đột nhiên bộc phát khiến cho các đám đại thần giật nảy mình.

Chương 1355: Xây Bến Cảng (2)

Phong cách lôi lệ phong hành khiến họ có ảo giác như đang quay trở lại thời kỳ Caesar III vậy. Khác hoàn toàn với vị Quốc vương bị quần thần áp chế trước đó.

Hudson cũng hơi giật mình, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Sở dĩ trước đó Caesar IV luôn nhượng bộ trong các vấn đề quân sự là vì lúc đó mọi người đều không ủng hộ y.

Một vị Quốc vương không có được sự ủng hộ của quần thần thì sẽ chẳng làm được gì. Nhưng tình hình hiện tại đã khác, không chỉ có sự ủng hộ của các tỉnh phía Bắc, mà còn có sự trợ giúp của quần thần trong triều và quân đội.

Cơ hội tốt như vậy, nếu không nhân cơ hội để lập uy thì thật đáng tiếc.

Nếu là Hudson, cũng sẽ tận dụng cơ hội này để làm chuyện của mình, tranh thủ củng cố uy nghiêm của vương quyền.

"Bệ hạ nói không sai, việc xây dựng tuyến phòng thủ Cận Đông là điều cần thiết, vương quốc tuyệt đối không thể lơ là trong vấn đề này!"

Sau một lúc ngây người, tổng đốc của các tỉnh Bắc Cương đều đồng loạt bày tỏ ủng hộ.

Tình hình đột ngột thay đổi khiến một loạt tổng đốc phương nam nghi ngờ về kế hoạch thành lập tỉnh Cận Đông.

Các tỉnh Bắc Cương hợp tác với vương thất và triều đình lại có thể âm thầm chi phối cả triều chính, nếu như lại có thêm một chút đại biểu nữa thì chẳng phải sẽ càng tồi tệ hơn sao. ...

Sau một loạt các cuộc thương lượng, kế hoạch xây dựng tuyến phòng thủ Cận Đông đã được thông qua. Không có gì ngạc nhiên khi lãnh thổ của Hudson trở thành trung tâm của tuyến phòng thủ.

Vị trí địa lý chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là với danh tiếng của Hudson, nếu không loại bỏ cái đinh này, đại quân thú nhân sẽ không dám xâm nhập sâu.

Trận chiến của đoàn quân viễn chinh xâm nhập đại thảo nguyên đã thay đổi hoàn toàn mô hình chiến tranh, khiến mọi người nhận ra rằng: hóa ra chiến tranh cũng có thể chơi như vậy!

Ngay cả khi không có sự bảo đảm hậu cần, quân đoàn viễn chinh vẫn có thể giành được chiến tích hiển hách. Nếu như có thêm pháo đài Cận Đông làm chỗ dựa, sức mạnh sẽ càng lớn hơn.

Trong bối cảnh này, tòa thành đầu tiên mà vương quốc khởi công xây dựng đương nhiên là —— bến cảng!

Có điều kiện thì làm, không có điều kiện thì phải tạo ra điều kiện. Đặc điểm lớn nhất của thế giới siêu phàm chính là: sức người có thể cải tạo tự nhiên.

Về mặt lý thuyết, sa mạc có thể biến thành ốc đảo, đồng hoang có thể biến thành vùng đất màu mỡ, núi non cũng có thể biến thành đồng bằng, vấn đề chỉ là cường độ đầu tư thôi.

Tất nhiên, đây chỉ là lý thuyết. Muốn đảo ngược quy luật của tự nhiên không phải là điều dễ dàng như vậy.

Nếu muốn biến sa mạc thành ốc đảo thì phải thay đổi hoàn toàn khí hậu của địa phương, nếu không sớm muộn gì nó cũng sẽ thoái hóa trở lại thành sa mạc.

Muốn biến đồng hoang thành đất đai màu mỡ không chỉ cần có khí hậu, mà còn phải biết cách tăng độ phì của đất, nếu không sau khi đất mất đi độ màu mỡ, nó vẫn sẽ trở lại là vùng đất cằn cỗi.

So với các loại cảng khác, cảng nhân tạo là bị tác động nhỏ nhất. Chỉ cần không có biến cố lớn thì cảng nhân tạo sẽ không gặp vấn đề lớn trong vòng 80 - 100 năm.

Tuy nhiên, việc xây dựng cảng vẫn cần phải chờ khảo sát thực địa để xác định vị trí cụ thể.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần xây dựng xong bến cảng đầu tiên thì công việc tiếp theo có thể dựa vào bến cảng để dần dần mở rộng ra bên ngoài.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng việc thực hiện lại rất khó. Vấn đề khó khăn nhất chính là con người.

Kế hoạch tuyến phòng thủ Cận đông được đưa ra đã khiến cho rất nhiều quý tộc yên tâm, nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người đều sẵn sàng đi khai hoang.

Xây dựng tuyến phòng thủ cần thời gian, trước khi tuyến phòng thủ được xây dựng xong, mọi người dựa vào cái gì để đảm bao an ninh cho lãnh địa?

Sự an toàn mà vương quốc nói đến có nghĩa là đại quân thú nhân sẽ không xâm lược với quy mô lớn trong thời gian ngắn.

Thỉnh thoảng cũng sẽ gặp phải một đội kỵ binh thú nhân chạy đến tập kích. Kẻ địch sẽ không ngốc đến mức ngồi nhìn Vương quốc Alpha bén rễ ở khu vực Cận Đông.

Đương nhiên, bây giờ cận đông chẳng có gì thì đương nhiên là an toàn, thú nhân muốn đến cướp bóc thì cũng là chuyện của mùa thu năm sau.

Nếu như tiến độ khai hoang của vương quốc chậm, không chừng thời gian cướp bóc có thể lùi lại hai ba năm, ba năm năm.

Dưới sự nỗ lực của các đại lão, những quý tộc lĩnh mới đương nhiên không phải là đối thủ. Họ nhanh chóng bị các điều kiện thuận lợi mà vương quốc đưa ra làm cho choáng váng, hồ đồ chấp nhận sách phong.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hudson mới phát hiện ra đám quý tộc này thật sự tàn nhẫn, ngay cả người nhà của mình mà cũng không gạt.

Không lo thiếu mà lo không đều, Không lo nghèo mà lo dân không yên.

Đầu tiên là Nguyên soái Hudson nhận đất phong ở cận đông, sau đó là con cháu của một loạt quý tộc lớn lần lượt theo sau, các tiểu quý tộc lạc hậu về thông tin nên chỉ có thể đi theo đại thế.

Mỗi người đều đang đắm chìm trong các chính sách ưu đãi mà vương quốc hứa hẹn, còn coi lần sách phong này là một cơ hội, tưởng tượng bản thân là con trai của thần, muốn một bước lên trời ở khu cận đông.

Một số quý tộc cá biệt tỉnh táo đã nhận ra rủi ro, nhưng tiếc là tay không lay chuyển được bắp đùi, từ chối phong thưởng cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ lãnh địa.

Con người đều có tâm lý may rủi, dù rủi ro cao đến mấy cũng không phải là không có khả năng thành công, nhiều quý tộc cùng nhau đi như vậy, ít nhất sẽ không đến nỗi bị hủy diệt hoàn toàn.

Nếu may mắn sống sót thì kiếm lớn rồi. Dù sao lần này vương quốc cũng rất hào phóng, diện tích đất phong lớn vượt mức bình thường.

Chương 1356: Công Tước Tuyết Nguyệt

Kỵ sĩ lĩnh được cấp theo quy chuẩn đất phong của Nam tước lĩnh, Nam tước lĩnh được cấp theo quy chuẩn đất phong của Tử tước lĩnh, Tử tước lĩnh được cấp theo quy chuẩn đất phong của Bá tước lĩnh.

Ở trên nữa chính là vị Công tước Tuyết Nguyệt mới ra lò——Nguyên soái Hudson, thậm chí diện tích đất phong còn đứng đầu cả nước, một bước lên thành đại địa chủ chỉ sau vương thất.

Nguyên nhân chủ yếu không xuất hiện thực phong Bá tước là vì những nhà quý tộc bậc trung có thực lực hùng mạnh trong vương quốc đã đến Bắc Cương từ vài năm trước rồi.

Còn đám quý tộc bậc trung còn lại thì bị giới hạn bởi thực lực bản thân, cho dù là muốn buông tay đánh cược một lần thì cũng không có tư cách tham gia vào ván cờ.

Không giống với các khu vực nội địa, các đại quý tộc ở khu vực biên giới địa khu đại quý tộc coi trọng nghĩa vụ hơn lợi ích.

Thu thuế chỉ là một chuyện vớ vẩn, theo điều kiện mà vương quốc đã hứa, khu Cận Đông được miễn thuế trong ba mươi năm.

Sau này mọi người còn phải kề vai chiến đấu trên chiến trường, đừng mong đợi là có thể ép ra chất béo gì từ trên người của đám tiểu đệ này, nếu không thì chờ bị người ta đâm lưng đi.

Ngoài quyền lực chính trị cao hơn, lợi ích kinh tế gần như không thấy được. Nhưng nghĩa vụ phải đảm nhận lại không hề ít.

Nếu thú nhân đánh tới, Tổng đốc sẽ phải mang theo đám tiểu đệ ra chiến trường, chân ướt chân ráo đánh nhau với quân địch.

Tiêu chuẩn thấp nhất cũng phải trụ được cho đến khi viện quân của vương quốc đến, nếu không thì hãy tận trung vì nước đi!

Nếu trong tay không có đủ thực lực thì ngay cả việc ra lệnh cho các quý tộc trong tỉnh cũng không làm được, chứ đừng nói đến việc thực hiện nghĩa vụ.

Con cháu của các đại quý tộc đúng là có đủ tư cách tranh giành chức vị tổng đốc, nhưng tiếc là gia tộc đứng sau lại không ủng hộ!

Không phải là không muốn ủng hộ, mà là bị Hudson chiếm hết một phần lớn lãnh địa rồi, trong những khu vực còn lại sau khi bị chia nhỏ, mỗi tỉnh đều không chỉ có một con em của các đại quý tộc.

Muốn thượng vị thì nhất định phải dốc hết vốn liếng, đừng nghĩ rằng chỉ cần cẩu thả một chút là được, làm vậy sẽ tự hại mình thôi.

Tại hội nghị vương quốc, mọi người đã xác định rõ ràng tiêu chuẩn, người đảm nhận chức vụ Tổng đốc của tỉnh Cận Đông ít nhất phải giữ lại tám nghìn quân thường trực, trang bị hai cường giả cấp tám và tám cường giả cấp bảy.

Không phải là mọi người đang cố tình làm khó dễ, nếu như chút thực lực này mà cũng không có, vậy thì Tổng đốc ở tiền tuyến có thể bị thú nhân cắt đầu bất kỳ lúc nào.

Quý tộc trung hạ tầng chết rồi thì thôi, nhưng nếu đại quý tộc chết dễ dàng như vậy thì mặt mũi của vương quốc đặt ở đâu?

Xuất binh trả thù, quốc lực không kham nổi; Nếu không trả thù thì sẽ bại lộ bản chất yếu đuối của vương quốc, kích phát nhiều cuộc thăm dò hơn nữa.

Cũng có trường hợp ngoại lệ, nếu như bản thân Tổng đốc là cường giả Thánh vực, hoặc là nói có một vị cường giả Thánh Vực đồng hành, vậy thì những điều kiện hạn chế này sẽ bị hủy bỏ.

Và cái điều khoản ngoại lệ hoàn toàn được thiết kế riêng cho Hudson. Nếu không sau khi bước ra cánh cửa này, một gia tộc yếu ớt như gia tộc Koslow đi đâu tìm được nhiều cường giả cấp bảy cấp 8 như vậy?

Kết quả là, trong bảy tỉnh Cận Đông mới ra lò, chỉ có cái tỉnh siêu to khổng lồ của Hudson là có Tổng đốc, sáu tỉnh còn lại đều đang trong tình trạng bỏ trống.

Caesar IV đã nhiều lần đề cử con cháu của các đại quý tộc lên làm Tổng đốc, nhưng đều bị người ta từ chối nhã nhặn. Nguyên nhân là vì dồn nhiều lực lượng quân sự như vậy vào khu Cận Đông thực sự là quá rủi ro.

Một số đại quý tộc có thực lực hơi yếu phải gộp toàn bộ vốn liếng của mình lại thì mới có thể đáp ứng đủ tiêu chuẩn, điều này giống như yêu cầu họ di cư cả gia đình mình tới Cận Đông vậy.

Vương quốc yêu cầu tiêu chuẩn cao, nhưng mức độ đền bù cũng không nhỏ. Trước đây chỉ cần ban hành chiếu chỉ sắc phong rồi miễn thuế mấy năm là xong việc, nhưng bây giờ còn kèm theo hỗ trợ dân số.

Kỵ sĩ lĩnh được chi viện 500 người, Nam tước lĩnh được chi viện 1,500 người, Tử tước lĩnh được chi viện 4,500 người, Bá tước lĩnh được chi viện 15,000 người, và lãnh địa của Công tước Hudson được chia đến 100,000 người.

Những người này đều là nạn dân mà vương quốc tiếp nhận được.

Sau khi một loạt các quốc gia nhỏ ở Bắc và Trung đại lục sụp đổ, không chỉ các quốc gia ở Nam đại lục được ăn no, mà Vương quốc Alpha cũng là người hưởng lợi.

Một lượng lớn nạn dân tràn vào, ngoài các quý tộc từ khắp nơi đang thu nhận người thì chính phủ vương quốc cũng không hề rảnh rỗi.

Chỉ với số người mà vương quốc cung cấp thì đương nhiên là không đủ để khai thác vùng Cận Đông, nhưng đối với các quý tộc bình thường thì đây đã là một gia tài quý giá.

Chỉ cần hô bằng gọi hữu chiêu mộ thêm một số người nữa là có thể bắt đầu xây dựng được khung lãnh địa. Những vấn đề còn lại có thể từ từ tìm cách giải quyết.

Mỗi khi nổ ra một cuộc đại chiến lớn cũng là lúc mà các thương nhân nô lệ hoạt động tích cực nhất. Những kẻ liều mạng này đã sớm hành động rồi.

Tiếc là cuộc chiến tranh lần này có quá ít người có thể phát tài. Ngoài quân đoàn viễn chinh có được một số thu hoạch ra, những quý tộc tác chiến ở bản địa về cơ bản đều là đang làm không công.

Trong túi không có tiền, đương nhiên không thể mua được gì. Lần này chỉ có thể dựa vào gia cảnh, gia tộc đứng sau càng sung túc thì cường độ ủng hộ sẽ càng lớn, thực lực trong tay sẽ càng hùng hậu.

Những con em quý tộc một nghèo hai trắng thì thảm rồi, mọi thứ đều phải dựa vào nỗ lực của bản thân. Trước không nói đến việc phát triển, chỉ riêng việc làm thế nào để nuôi sống lĩnh dân thôi đã làm cho họ phải buồn rầu rồi.

Chương 1357: Công Tước Tuyết Nguyệt (2)

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong một thời gian dài sắp tới, bọn họ đều là những "chủ thầu", mang theo lĩnh dân mà vương quốc phân cho họ lên tuyến đầu thi công.

Những vị đại lão ngồi ở phía trên đã quy hoạch xong con đường phát triển dành cho họ rồi. Hoặc là chấp nhận xây dựng tuyến phòng thủ thuê cho vương quốc, hoặc là đi xây dựng thành lũy cho các quý tộc có tiền trước.

Chờ sau khi tích lũy được một số vốn nhất định, họ mới trở về xây dựng thành lũy của mình. Nếu như có thể xử lý tốt các mối quan hệ thì họ cũng có thể ôm bắp đùi của những ông bạn hàng xóm, mượn chỗ ở tạm vài chục năm trước.

Ở khu vực biên giới, chuyện đoàn kết là điều quá đỗi bình thường.

Nếu không biết cách hợp hợp, các Kỵ sĩ lĩnh và Nam tước lĩnh đơn lẻ sẽ không thể chịu được sự tàn phá của thú nhân. . . .

"Cái gì, lập Giáo Đình mới?"

Nghe được tin tức này, Hudson suýt nữa thì chửi thề ngay tại chỗ. Hắn không có ý kiến gì về việc lật đổ Giáo Đình, nhưng cũng phải xem thời gian nha!

Vương quốc đang bận rộn giải quyết vấn đề vùng Cận Đông, trong vòng vài năm tới, trọng tâm chiến lược sẽ tập trung ở tuyến phòng thủ Cận Đông, nào có thời gian để gây chuyện với Giáo

Đình.

Mặc dù Hudson không cho rằng Giáo Đình, kẻ đã bị tổn thất lực lượng hải quân, có đủ can đảm cho hạm đội lên phía Bắc gây chuyện với vương quốc, nhưng cũng không cần thiết phải vội vàng nhảy ra gây thù chuốc oán như vậy.

"Bệ hạ, kế hoạch này là do tên ngốc nào đề xuất vậy, chẳng lẽ tên ngốc đó không biết vương quốc hiện giờ đang cần sự ổn định à!"

Hudson trả lời không chút khách sáo.

Bất kể là ai đưa ra đề xuất thì Hudson cũng đều phản đối. Nếu như vương quốc khư khư cố chấp, vậy thì lãnh địa ở khu Cận Đông cũng không cần đi nữa, hắn sẽ quay về lãnh địa đóng cửa tự kỷ.

"Nguyên soái, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta. Người đưa ra kế hoạch này chính là Người Frank, tuy rằng chúng ta cũng có kế hoạch của mình, nhưng lại không chuẩn bị phát động ngay bây giờ."

Tổng giám mục Taryn ở bên cạnh vội vàng giải thích.

Lão ta muốn làm Giáo Hoàng, nhưng đó cũng là vì sự phát triển của vương quốc. Nếu vì lập Giáo Đình mới mà cản trở sự phát triển của vương quốc thì đó là đang lẫn lộn đầu đuôi.

Về bản chất, Giáo Đình vừa là tín ngưỡng và cũng vừa là một ngành kinh doanh. Ngoài "Thuế 10%" được đặt ở bên ngoài ra, Giáo Đình còn có nhiều cách thức kiếm tiền khác thông qua tín ngưỡng.

Hàng năm, có rất nhiều tín đồ quyên góp tài sản cho Giáo Đình và mua giấy ân xá. Cho dù Vương quốc Alpha và Giáo Đình không hợp nhau, nhưng họ cũng không thể ngăn cản Giáo Đình hút máu từ vương quốc.

Nghe nói không phải do người mình bày ra, sắc mặt của Hudson tốt hơn rất nhiều, vẻ mặt của những quý tộc có mặt ở đây cũng dịu đi phần nào.

"Cho dù là Người Frank đề xuất thì chúng ta cũng phải từ chối. Ít nhất là trước khi vương quốc có thể đứng vững ở vùng Cận Đông thì không nên phức tạp hóa vấn đề!"

Lời của Tể tướng Đại công tước Newfoundland rõ ràng đang ám chỉ với mọi người rằng ông ta không biết gì về chuyện này, hơn nữa lập trường của ông ta là kiên quyết phản đối.

Chỉ trong nháy mắt, Hudson đã hiểu được nội tình, Vương thất vẫn chưa thống nhất được lập trường trong vấn đề lập Giáo Đình mới.

Mặc dù cây Quyền Trượng Vinh Diệu mà hắn mang về trước đó đã kích thích dã tâm của rất nhiều người, nhưng chuyện này vẫn không thể làm cho những nguyên lão nhị triều nắm đại quyền này đánh mất bản thân.

Có Tể tướng dẫn đầu phản đối, Hudson đương nhiên sẽ không nhúng tay vào. Dù sao, nếu như ngay cả trong nội bộ vương thất cũng không thể thống nhất được lập trường thì đề xuất này không thể nào được hội nghị vương quốc thông qua.

"Ngài Tể tướng, ngài cũng biết về hiệp ước bí mật giữa chúng ta và Vương quốc Frank rồi."

"Theo thỏa thuận trước đó, khi một bên đứng lên chống lại Giáo Đình thì bên còn lại phải hỗ trợ vô điều kiện."

"Trong quá khứ, Vương quốc đã nhiều lần đối đầu với Giáo Đình, nhưng cuối cùng đều có thể giải quyết ổn thỏa, ngoài thực lực của bản thân chúng ta ra, sự hỗ trợ của đồng minh cũng là yếu tố cốt lõi."

Lời của Tổng giám mục Taryn khiến cho Đại công tước Newfoundland muốn nói lại thôi. Đúng là hiệp ước bí mật không có tính ràng buộc, nhưng nó lại liên quan đến uy tín của Vương quốc.

Giáo Đình không dễ chọc, vương quốc đệ nhất đại lục cũng không phải quả hồng mềm. Theo xu hướng phát triển hiện tại, việc thực lực của Vương quốc Frank vượt qua Giáo Đình cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Bệ hạ, nội dung cụ thể của hiệp ước bí mật là gì, thần nghĩ những người có mặt ở đây đều có quyền được biết!"

Công tước Hero tức giận nói.

Chiến tranh lục địa mới vừa kết thúc, mâu thuẫn giữa Vương thất và Ngũ đại gia tộc Bắc Cương cũng ngày càng gay gắt hơn.

Từ việc tranh chấp về phí qua đường ban đầu dần dần leo thang lên đến vấn đề thể diện gia tộc, làm cho họ đã đâm lao thì phải theo lao.

Nể mặt vương thất cũng không phải là không được, nhưng chuyện này nhất định phải thông qua đàm phán riêng tư, sao có thể trực tiếp mang người đến đánh nhau chứ?

Nếu như mở ra tiền lệ này, đám quý tộc Bắc Cương cũng học theo bắt đầu huy động mối quan hệ để gây áp lực, vậy họ có nên tiếp tục nhượng bộ nữa không?

Sau khi lùi bước này, sau này họ sẽ không thể thu phí qua đường nữa. Không chỉ quý tộc không nộp, mà ngay cả thương nhân cũng sẽ chọn trực thuộc môn hạ của quý tộc để từ chối việc nộp thuế.

Và phí qua đường này là một phần thuế quan trọng trong lãnh địa, lãnh chúa tự định ra tiêu chuẩn thu, đó là quy tắc chung ở đại lục Aslante.

Chỉ là trước đó họ hơi tham lam một chút, dựa vào lợi thế độc quyền của mình để nâng mức thuế lên cao một chút.

Cái từ "cao" này còn là khi so với bên ngoài, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương lại cảm thấy không hề cao chút nào.

Chương 1358: Mật Ước

Trước đây, tiêu chuẩn thu là bảy mươi phần trăm, hiện giờ nể mặt của mọi người giảm xuống ba mươi phần trăm là đã rất hào phóng rồi.

So với năm năm trước, phí qua đường của họ đã bị cắt giảm một nửa rồi lại cắt giảm thêm một nửa nữa.

Tất nhiên, mức thuế cao trước đây chủ yếu là do những hàng hóa này được tuồn lậu sang Đế quốc Thú Nhân, mức chênh lệch lợi nhuận vốn đã rất cao.

Giá cuối cùng có thể tăng gấp đôi, gấp ba lần, thậm chí là gấp mười lần cũng không phải là không có khả năng, cho phải nộp phí qua đường rất cao, nhưng đây vẫn là một vụ làm ăn béo bở.

Bây giờ thì đối tượng đã thay đổi, tình hình cũng đã thay đổi. Bị dồn đến chân tường, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương hiện giờ chỉ có thể chống cự.

Trong thời điểm quan trọng này, càng tỏ ra mềm yếu thì kẻ thù sẽ càng được đà lấn tới.

Mọi người đều là cổ đông của vương quốc, muốn gây rối thì cứ gây rối đi, miễn là trong phạm vi quy tắc, vương thất cũng sẽ không thể làm gì được họ.

"Công tước, hiệp ước này là do cha ta ký kết dưới áp lực của Giáo Đình. Tất cả điều khoản đều vì nhắm vào Giáo Đình, không dính đến lợi ích của mọi người."

"Thị vệ trưởng, lập tức đi lấy hiệp ước đến cho các đại thần xem qua!"

Caesar IV giải thích với vẻ mặt âm trầm.

Ngay cả Quốc vương cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi chính trị. Mặc dù Caesar IV cảm thấy Ngũ đại gia tộc Bắc Cương rất chướng mắt, nhưng đáng tiếc là y không tìm được điểm đột phá.

Là đại quý tộc của vương quốc, dù có bị gán những tội danh thông thường thì cũng không thể làm gì được họ.

Trừ khi liên quan đến những đại tội như thí quân, phản quốc, nếu không thì chỉ có thể làm khó một chút, nhưng căn bản không thể đụng được vào họ.

Trong thời gian một chén trà, mọi người đã đọc xong nội dung trong mật ước, coi như đã khép lại cuộc phong ba này.

Mật ước là do Caesar III ký kết trước đó, và nó thực sự không liên quan đến lợi ích của các bên, nên dù không triệu tập hội nghị cấp cao cũng có thể giải thích được.

Thực ra, trong lúc Caesar III còn tại vị, ông ta cũng đã từng làm không ít việc sắp vượt quá giới hạn như vậy. Nhưng vì uy vọng của vị Quốc vương này quá cao, nên mọi người mới không truy cứu.

Nếu như đổi thành Caesar IV lén lút ký kết hiệp ước với bên ngoài, chắc là hiện giờ đã tranh cãi ngất trời rồi, thậm chí có quý tộc chỉ thẳng vào mũi của Caesar IV mà mắng cũng không có gì lạ.

Một nhà đại quý tộc đủ tiêu chuẩn đều đã từng chống đối Quốc vương!

Nếu như chưa từng làm, vậy thì chỉ có thể chứng minh ngươi vô năng, yếu thế, không có tiếng nói trong vương quốc.

Chỉ cần nắm được điểm yếu thì cứ việc gây khó dễ là được. Không cần lo lắng nhiều như vậy, cũng giống như tính chất những cuộc cãi vã của các cổ đông trong cuộc họp cổ đông vậy.

Miễn là không hô hào phản nhân loại, thí quân, thì tất cả những ngôn luận được nói ra trong cuộc họp đều được miễn trách nhiệm.

Việc các chư hầu công khai thách đấu với Quốc vương, rồi đánh cho quân đội của Quốc Vương tơi bời cũng đã từng xảy ra trong lịch sử của đại lục Aslante.

quý tộc của Vương quốc Alpha vẫn chưa hung hãn đến mức đó. Cùng lắm chỉ là đấu khẩu qua lại với nhau mà thôi, mọi người rất ít khi ra sân đấm nhau.

"Nội dung của hiệp ước không có gì đáng tranh cãi. Theo thỏa thuận, khi vương quốc Frank thành lập Giáo Đình mới, đúng là chúng ta cần phải hỗ trợ, nhưng không có nghĩa là phải ngay lập tức làm theo."

"Khi Người Frank nói Giáo hoàng không hợp pháp, chúng ta cũng đồng tình, đồng thời còn đặt câu hỏi về tính hợp pháp của Giáo Đình."

"Kêu gọi tất cả các tín đồ của Thần Hi chi chủ sớm hành động, thành lập một Giáo Đình hợp pháp mới, nhưng chỉ giới hạn trong việc kêu gọi bằng miệng."

"Việc thành lập Giáo Đình mới cứ tạm hoãn một thời gian đã. Chờ sau khi Vương quốc Frank hành động, xem Giáo Đình có đưa ra biện pháp mạnh mẽ nào không, sau đó chúng ta mới quyết định có nên hùa theo hay không!"

Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Francois nói một cách đầy kinh nghiệm.

Hội võ mồm và phe chơi thật, ai gây thù chuốc oán nhiều hơn, không cần nói cũng biết.

Mắng Giáo Đình cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, nếu như chỉ vì bị mắng vài câu mà làm to chuyện, có lẽ không cần đến một năm thì Giáo Đình đã phải xiên hết tất cả các quốc gia nhân tộc rồi. ...

Cuộc phong ba về việc thành lập Giáo Đình mới vừa kết thúc, Caesar IV đã nhanh chóng hoàn thành việc phong tước cho quý tộc, sau đó lấy lý do là kiến thiết Cận Đông "thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề" để đuổi tất cả lãnh chúa về nhà.

Theo Hudson, đây là những biểu hiện của sự chột dạ.

Caesar IV đã giấu các quý tộc trong nước về việc y đã cắn được một miếng bánh lớn từ trong tay của Người Mosey, nếu để bị phát hiện thì sẽ rất khó xử lý.

Lựa chọn tốt nhất không gì khác hơn là để cho tất cả các lãnh chúa trở về lãnh địa của họ trước, chờ đến khi mọi người nhận được tin tức thì mọi chuyện đã lỡ rồi.

Lãnh thổ mới là của hồi môn của vương hậu, mặc dù diện tích lớn quá mức, nhưng việc gả con gái đi kèm với lãnh địa cũng là chuyện có tiền lệ trên đại lục Aslante.

Hỏi chính thì sẽ nhận được câu trả lời rằng: Vương thất Mosey hào phóng!

Bên ngoài thì đây đơn giản là của hồi môn, không có bất kỳ giao dịch nội tình nào.

Dưới hệ thống quan hệ quân thần, dù là một hệ thống đầu tư cổ phần thì tiếng nói trong lĩnh vực chính trị của Quốc vương vẫn nặng hơn các lãnh chúa địa phương.

Chỉ cần Quốc vương còn tuân theo quy tắc trò chơi, không bị nắm được đằng chuôi, dù trong lòng mọi người có nghi ngờ thì cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Hudson cũng không chút chần chừ, sau khi từ đi các chức vụ trong quân đội và bàn giao quyền chỉ huy cho Bộ Quân vụ bằng tốc độ nhanh nhất, hắn liền trực tiếp trở về lãnh địa.

Chương 1359: Về Nhà

Mục tiêu chiến lược đã đạt được rồi, nên không cần thiết phải ở lại vương đô để làm cho mọi người khó chịu nữa.

Đề xuất về Đô Hộ phủ Cận Đông vẫn chưa được thông qua, nhưng vì các tỉnh Cận Đông thiếu nhân sự lãnh đạo nòng cốt, nên những việc liên quan đến quân sự và hành chính sẽ do kẻ làm Tổng đốc tiền tuyến như hắn thay mặt quản lý.

Chức người quản lý này cũng không phải do Hudson vận hành, mà là do hàng loạt tiểu quý tộc dưới trướng đề xuất.

Đúng là việc bị người khác quản lý cũng không thoải mái gì, nhưng nếu không có ai ở trên để kiềm chế, thì khi thú nhân đến cũng sẽ không có người quản.

Chờ đến khi báo cáo tới vương đô, lại trải qua một vòng thủ tục thì dù có muốn nhặt xác cho bọn hắn cũng không kịp.

Trong lòng Caesar IV có chút do dự, nhưng các quan chức cấp cao trong vương quốc lại bày tỏ ủng hộ, dù là Quốc vương thì cũng không thể đối nghịch với mọi người.

Suy cho cùng thì vẫn cần có người thống nhất chỉ huy công tác phòng ngự ở tiền tuyến, cũng không thể để Quốc Vương bổ nhiệm người lên vị trí Tổng đốc 6 tỉnh còn lại được?

Nếu thật sự phải vậy, vậy thì nhất định phải trang bị đội hộ vệ cho Tổng đốc. Với tình hình hiện tại của khu Cận Đông, một quân đoàn thường trực là điều tối thiểu.

Muốn bổ nhiệm sáu tên Tổng đốc thì phải tăng cường thêm sáu quân đoàn, đồng thời phải bố trí đội ngũ cao thủ hộ tống cùng đi.

Các quý tộc địa phương không phản đối, nhưng ngân sách của vương quốc lại không chịu nổi.

Theo kế hoạch trước đó, quân thường trực ở khu Cận Đông là hai mươi vạn, nếu tăng thêm sáu vạn người, vậy thì vương quốc chỉ có thể mở rộng quân thường trực.

Bởi vì còn phải để quân đội ở lại trong nước, dù mặt trận phía tây và phía nam tạm thời không bị đe dọa gì nhiều, nhưng cũng phải để một hoặc hai quân đoàn đóng quân tượng trưng. . . .

Kết thúc cuộc sống quân ngũ khổ cực, sau khi trở lại lãnh địa, Hudson cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Ra ngoài một chuyến, con trai hắn đã có thể bước những bước nhỏ đầu tiên, nó đang chạy nhảy khắp nơi trong phủ lãnh chúa.

Có lẽ là vì có liên quan đến huyết mạch, nên sau khi bị Hudson bế lên, đứa nhỏ này lại không thấy sợ người lạ, đôi mắt tròn xoe đang chuyển động không ngừng.

"Hudson, chàng có thể từ bỏ danh hiệu Công tước Tuyết Nguyệt được không?"

"Khu Cận Đông thật sự quá nguy hiểm, trong vương quốc có nhiều đại quý tộc đều tránh không kịp, chàng còn. . ."

Còn chưa nói xong, nước mắt của Melissa đã rơi xuống giống như trân châu.

Sau khi có con, góc nhìn vấn đề của nàng ta cũng đã thay đổi.

Theo Melissa, cơ nghiệp ở Sơn Địa Lĩnh đã đủ lớn rồi, không cần phải tiếp tục ra ngoài mạo hiểm nữa.

Sơn Địa Lĩnh hiện giờ đã không còn là Sơn Địa Lĩnh trước đây nữa. Hàng loạt người nhập cư đổ về khiến vùng đất này bỗng chốc trở nên phồn thịnh.

Sở hữu hơn một nghìn vạn mẫu ruộng tốt, cai trị hơn một trăm năm mươi vạn dân, phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục thì đây cũng một phương chư hầu.

Mặc dù thực lực của gia tộc kém hơn rất nhiều, nhưng Hudson cũng là một trong những đại quý tộc xếp hàng đầu trong vương quốc.

"Có ai đó đã nói gì với nàng sao?"

"Melissa, nàng nên biết rằng, ở trong giới quý đều là tộc thân bất do kỷ."

"Không ai nghĩ rằng các quốc gia ở Trung đại lục lại có thể thua một cách thảm hại như vậy, thậm chí còn chắp tay nhượng lại một vùng đất rộng lớn cho dị tộc."

"Chiến tranh đại lục kết thúc rồi, nhưng tình thế chiến lược mà vương quốc đang phải đối mặt lại càng bị động hơn."

"Chiến lược phát triển vùng Cận Đông đã trở thành lựa chọn duy nhất để vương quốc đột phá vòng vây, đây không chỉ là một lần mở rộng, mà còn là chìa khóa để tạo dựng niềm tin cho toàn bộ vương quốc."

"Giống như Người Mosey phải chịu đựng áp lực từ các bên để cưỡng ép chiếm đoạt Vương quốc Warhammer vậy, chúng ta đều không được lựa chọn."

"Càng vào thời khắc như thế này thì lại càng phải chủ động xuất kích, để quốc dân nhìn thấy hy vọng chiến thắng dị tộc."

"Một khi chiến lược Cận Đông thất bại, vậy thì toàn bộ Bắc đại lục đều có nguy cơ bị sụp đổ, Sơn Địa Lĩnh cũng đừng mong có thể an toàn."

"Dù sao cũng phải bước ra một bước này, chủ động nắm lấy vận mệnh của bản thân thì vẫn hơn là giao cho người khác rồi bị động tiếp nhận."

"Hơn nữa, mọi chuyện vẫn chưa tồi tệ đến thế. Tình hình có xấu đi đến đâu thì cũng chỉ là hao binh tổn tướng thôi, chẳng lẽ thú nhân còn có thể giết được ta hay sao?"

Hudson nói với vẻ mặt vô cùng tự tin.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà hắn dám lội vũng nước đục ở vùng Cận Đông này là vì sự an toàn được bảo đảm.

Dù sao, phát triển vùng Cận Đông cũng không có nghĩa là phải từ bỏ Sơn Địa Lĩnh, hắn sẽ không mang theo gia quyến tới đó.

Không riêng bản thân hắn không mang theo gia quyến, mà hắn còn đề nghị những quý tộc được sắc phong ở vùng Cận Đông đều không mang theo gia quyến.

Ít nhất là trước khi xây dựng xong phòng tuyến Cận Đông thì không cần thiết phải mang theo những gánh nặng này qua đó.

Không bị gia quyến ràng buộc, Hudson có thể tự do phát huy. Nếu bị dồn ép hắn liền bỏ thành, chạy đến đại thảo nguyên chơi trò đổi nhà với thú nhân.

Không cần phải nhắm vào tất cả bộ lạc thú nhân, mà chỉ cần níu lấy bộ lạc của hoàng tộc Thú nhân mà nện là được.

Vết xe đổ của tộc Behemoth vẫn còn, Hudson không tin là Hoàng tộc Thú nhân không sợ.

Chỉ cần đánh tàn một Hoàng đình thì sẽ xuất hiện một vòng đại loạn đấu.

Hiện nay, trên đại thảo nguyên thú nhân tuy chưa đến tình trạng máu chảy thành sông, nhưng cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng tộc cũng đã được bắt đầu rồi.

Tình hình đến nước này rồi, Ngũ đại Hoàng tộc muốn đồng khí liên chi cũng không được. Thực lực của tộc Behemoth đã giảm mạnh, dân sự bị tổn thất nặng nề, bây giờ bọn chúng thậm chí còn không thể điều khiển được các bộ tộc phụ thuộc dưới trướng.

Chương 1360: Rồng Vô Lại Và Gấu Vô Lương

Rất nhiều bộ lạc Behemoth vừa và nhỏ đều vì gặp phải các loại ngoài ý muốn mà lặng lẽ biến mất trên đại thảo nguyên.

Nếu không phải Behemoth hoàng Alex phản ứng đủ nhanh, kịp thời tuyên bố từ bỏ ngôi vị Hoàng tộc, sợ là những chuyện "ngoài ý muốn" này sẽ trở thành trạng thái bình thường.

Bốn tộc còn lại cũng từng nghĩ đến việc kéo tộc Behemoth một tay, nhưng tiếc là tình hình của bản thân họ còn không tốt. Những thất bại liên tiếp trên chiến trường cuối cùng vẫn ảnh hưởng đến nền tảng cai trị.

Khi hoàng tộc không đủ thực lực áp đảo được các bộ tộc khác, vậy thì Hoàng tộc sẽ không còn là Hoàng tộc nữa. Việc các tộc đang nhảy ra tranh đoạt ngôi vị Hoàng tộc hiện giờ cũng là do Tứ đại Hoàng tộc còn lại cố tình làm vậy.

Dựa vào vũ lực để áp chế mâu thuẫn, một khi không còn ưu thế vũ lực nữa thì cũng lúc mâu thuẫn bộc phát.

Nếu không nhân cơ hội dẫn dắt các bộ tộc nội chiến với nhau, tiêu hao thực lực của bọn chúng, không chừng sau này đầu mâu sẽ chỉ thẳng vào toàn bộ Hoàng tộc Thú nhân.

Không cần hoài nghi, với tư cách là nước láng giềng tốt bụng, Vương quốc Alpha cũng đang âm thầm giúp đỡ bọn chúng.

Các đoàn buôn lậu súng ở biên giới đã hoạt động trở lại, cung cấp cho các bên tham gia nội đấu mọi sự trợ giúp cần thiết.

Nếu không phải sự khác biệt về chủng tộc quá lớn, nhân tộc không tiện lẫn vào Đế quốc Thú Nhân, chỉ có thể dựa vào thu mua gián điệp để vận hành, sợ rằng nội đấu đã sớm biến thành nội chiến.

Ai cũng có thể nhìn ra được vấn đề, nhưng mọi người đều dùng dương mưu. Ngôi vị hoàng tộc đang trống một ghế, ai mà không thèm?

Tứ đại Hoàng tộc toàn lực can thiệp thì thực sự có khả năng dập tắt phân tranh, nhưng cũng có thể đẩy bản thân mình rơi xuống vực thẳm vô tận.

Nếu không kích động nội đấu của các chủng tộc bên dưới, để bọn chúng giải tỏa cơn bực tức trong lòng, thì rất có thể những chủng tộc này sẽ liên kết để chống lại bọn họ.

Vì sự an toàn của mình, lựa chọn tốt nhất chính là đổ thêm dầu vào lửa, ngồi nhìn các chủng tộc lớn nội đấu, quyết ra một Hoàng tộc mới, sau đó mọi người lại tiếp tục chơi trò Ngũ đại Hoàng tộc cộng trị.

"Biết là chàng lợi hại rồi, nhưng trên chiến trường đao thương không có mắt, lỡ như xảy ra một chút ngoài ý muốn thì mẹ con thiếp phải làm sao bây giờ?"

Melissa tức giận nói.

Nếu như thật sự không có Hudson, không đến vài chục năm thì gia tộc Koslow sẽ bị người ta chia cắt sạch sẽ.

Dư âm tiếng tăm mà hắn để lại nhiều nhất cũng chỉ duy trì được mười mấy năm. Đợi khi đội quân đi theo hắn chinh chiến khắp nơi già đi, mọi người sẽ không khách sáo nữa.

"Yên tâm đi, sẽ không có ngày đó đâu. Hơn nữa ta đã chuẩn bị đường lui rồi, nếu gặp phải tình huống xấu nhất, nàng và con cũng sẽ không bị gì!"

Hudson bình tĩnh nói.

Dường như cảm nhận được gì đó, Belersden đột nhiên chui ra từ phía sau, ôm lấy tay gấu rồi đứng ở bên cạnh xem kịch.

Ngay sau đó, Maxim phiên bản thu nhỏ cũng xuất hiện trong tầm mắt của Hudson, nó còn quơ móng vuốt với hắn, giống như đang nói:

"Ngươi yên tâm đi đi, vợ con già trẻ của người sẽ do ta chăm sóc, chỉ cần để lại tài bảo là được."

Cảnh tượng hài hước này khiến cho sắc mặt Hudson lập tức trở nên tái mét.

Đánh mặt đến quá nhanh, con rồng vô lại này cũng có chút lòng trung thành, nhưng tỉ lệ phản bội thật sự là quá cao.

Tình hình của con gấu vô lương sẽ tốt hơn một chút, nhưng nó cũng đang chờ hắn mất mặt, chỉ cần nhìn những viên Lưu Ảnh Thạch được phân bố khắp bốn phía là biết, Belersden đang thu thập tài liệu đen của Hudson lão gia.

Cảnh tượng hài hước này khiến cho vẻ mặt căng thẳng của Melissa bỗng chốc hòa hoãn đi rất nhiều.

Có hai cường giả Thánh Vực bảo vệ, chỉ cần bản thân Hudson không tìm đường chết thì cơ bản là sẽ không chết được.

Thế lực có số lượng cường giả Thánh vực nhiều nhất ở bên ngoài chính là Tộc Tinh Linh, nhưng cũng chỉ có bốn vị cường giả Thánh Vực cộng thêm một con độc giác Thánh Thú, không thể nào có chuyện 5 tên cường giả đồng thời chạy tới mai phục hắn được!

Huống chi, dù có mai phục thì cũng không chắc là có thể thành công. Đánh không thắng không có nghĩa là chạy không lại.

Tính cách của tọa kỵ nhà mình như thế nào, Hudson rất rõ ràng.

Liều chết là chuyện không thể xảy ra, nếu như thật sự cảm nhận được nguy hiểm, còn không cần hắn hạ lệnh, bọn nó sẽ ngay lập tức mang hắn bỏ chạy.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, ý thức về nguy cơ của Hudson lại tăng lên. Tình huống bình thường không có nguy hiểm, nhưng còn có tình huống bất thường mà.

Sau khi thân phận địa vị của hắn ngày càng cao, người muốn mạng của hắn cũng càng ngày càng nhiều. Hữu tâm tính vô tâm, Hudson không dám cam đoan rằng mỗi lần đều có thể thuận lợi vượt qua.

"Thực lực" còn chưa đủ, nếu như thực lực của hắn cũng là Thánh Vực thì chắc chắn sẽ không có ai dám có suy nghĩ này.

Tiếc là thời gian tu luyện của Hudson quá ngắn, dù có la bàn thần bí tương trợ thì kỵ sĩ và ma pháp vẫn dừng lại ở cảnh giới cấp sáu. (Hoàng Kim Kỵ Sĩ / Đại Ma Đạo Sĩ)

Thực lực của hắn khó có thể đột phá về chất trong thời gian ngắn, cho dù tiến vào cấp 7, cấp 8 thì cũng không ảnh hưởng được gì. Vậy thì chỉ có thể hy vọng rồng và gấu có thể cố gắng một chút, sớm đạt đến Thánh Vực bậc 2.

Nhưng Hudson lại ngay lập tức từ bỏ cái suy nghĩ không đáng tin cậy này, bản thân hắn bật hack tu luyện, nhưng Belersden và Maxim còn bật hack mạnh hơn.

Hai đứa nó chỉ cần mấy năm thời gian là đã đi hết con đường phải mất mấy trăm năm mới đi xong. Buff đến từ huyết mạch đã tiêu hao hết rồi, phần còn lại chỉ có thể dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân.

Nếu dễ như vậy thì đã không thêm chữ "Vương" vào phía sau rồi. Dù là Long vương hay là Hùng vương thì cũng đều là những loài động vật quý hiếm.

Chương 1361: Giao Tình

Long tộc thì còn tốt một chút, ít nhất là trong tộc vẫn còn có sự tồn tại của Long vương, nhưng trong tộc Đại Địa Chi Hùng, ngay cả Belersden cũng không biết là có sự tồn tại của Hùng vương hay không.

Sau khi ở trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Hudson liền bắt đầu xử lý chính vụ tồn đọng trong lãnh địa. Nói là xử lý, nhưng thực tế là chỉ cần xem qua một lượt, việc nên làm hay không nên làm cũng đều đã xảy ra rồi.

Trong thời gian chiến tranh, lượng người nhập cư đổ về ồ ạt, các tình huống bất ngờ liên tục xảy ra, Hudson lại đang chỉ huy quân đội tác chiến ở tiền tuyến, căn bản không thể đợi hắn đưa ra quyết định được.

Có vấn đề là chuyện đương nhiên, nhưng nhìn từ tình hình phát triển tổng thể của lãnh địa thì bộ máy quản lý vẫn đạt yêu cầu, không uổng công hắn đào tạo trong những năm qua.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu mà Sơn Địa Lĩnh có thể vận hành suôn sẻ như vậy là nhờ vào hệ thống mà Hudson đã xây dựng.

Mọi thứ đều hình thành quy tắc, chỉ cần bộ máy quản lý không quá tệ, đều có thể xử lý theo quy định trước đây.

Ngay cả khi gặp phải tình huống bất ngờ thì cũng có thể tham khảo kế hoạch khẩn cấp rồi tạm thời đưa ra biện pháp xử lý.

Bất kể xử lý tốt hay xấu, nhưng tổng thể lại vẫn là xử lý vấn đề, không gây ra hậu quả nghiêm trọng. . . .

"Ta đã xem hết tài liệu rồi, trong một năm qua, mọi người đã làm không sai. Mặc dù cũng gặp phải một loạt vấn đề, nhưng nhìn chung thì thành tích vẫn đạt yêu cầu."

"Tôi đã ghi nhận công lao của mọi người, hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của các ngươi là phải lên kế hoạch phát triển khu vực Cận Đông."

"À đúng rồi, khi còn ở vương đô ta đã bỏ ra một số tiền lớn để mua lại lãnh địa của vương thất ở tỉnh Đông Nam, Jacob, ngươi dẫn người qua đó tiếp nhận đi."

Hudson nói dối mà mặt không đổi sắc.

Đương nhiên là không có chuyện mua bán gì ở đây. Vương thất Alpha đang ở giai đoạn thịnh vượng, chưa đến lúc cần bán đi cơ nghiệp của tổ tông.

Nếu như là những mảnh đất hoang tàn ở vùng Cận Đông, chịu bỏ thêm chút tiền thì không chừng vương thất còn có thể bán ra một vài toà Kỵ sĩ lĩnh.

Nhưng Vương thất lĩnh ở tỉnh Đông Nam là loại đất màu mỡ có thể tạo ra một khoản thu nhập lớn hàng năm, đều là tài sản cốt lõi được dùng để truyền thừa, tuyệt đối không phải là thứ có thể mua được bằng tiền.

Nếu có ai tin vào lời nói của Hudson và ngu ngốc chạy đến gặp Caesar IV để mua đất thì chắc chắn sẽ được chứng kiến tận mắt sức mạnh nắm đấm thép của vương thất.

Nói dối cũng còn tốt hơn là không có lý do. Không có lý do gì để vương thất phải tặng hắn một khối tài sản lớn như vậy?

Việc này không thể kiểm chứng được. Sớm đưa ra một lời giải thích ngớ ngẩn thì cũng còn tốt hơn khi mọi người phát hiện ra cuộc giao dịch lén lút giữa vương thất và Người Mosey, sau đó hắn xuống nước.

Dám tham gia vào chuyện này thì Hudson cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị bại lộ rồi. Dù sao hắn cũng đang đóng một vai trò không thể thay thế trong chiến lược Cận Đông, cho dù biết thì mọi người cũng chỉ có thể mắng vài câu mà thôi.

Không chừng trong thâm tâm, mọi người sẽ còn ngưỡng mộ sự giỏi giang của hắn và Caesar IV giỏi giang. Có lẽ trong vài năm tới, khi dạy con cái, hai người sẽ đồng thời trở thành "con nhà người ta".

Tuy nhiên, bại lộ bí mật cũng là một việc cần phải có kỹ thuật. Caesar IV đã lấy đi phần bánh lớn hơn, nên y đương nhiên phải thu hút nhiều hỏa lực hơn.

Đều là người một nhà, dù trong lòng ngập tràn nghi ngờ, nhưng mọi người vẫn cố gắng kìm nén sự tò mò.

Điều quan trọng nhất để tiến vào chính đàn chính là phải kìm nén sự tò mò, những điều không nên biết thì tuyệt đối không được đi tìm hiểu.

"Vâng, ngài Công tước!"

Jacob lập tức trả lời.

Mọi người đều đang ăn cơm chung một nồi, mặc kệ mảnh Vương thất lĩnh này rơi vào trong tay lão gia nhà mình bằng cách nào thì cũng là một chuyện tốt đối với những người có mặt ở đây.

Lãnh địa càng mạnh mẽ thì những người phụ thuộc vào Hudson như bọn họ mới có thể có tương lai tươi sáng hơn.

Nếu chỉ tính riêng về diện tích lãnh thổ thì lãnh địa Sơn Địa Lĩnh + lãnh địa Tuyết Nguyệt đã có thể sánh ngang với một tiểu Công quốc rồi.

Dân số hơi ít một chút, nhưng Hudson đã dốc hết vốn liếng để mua rồi. Hiện tại, thuốc kích thích Ma thú của Hudson chính là một đồng tiền mạnh trên đại lục, dù là trong dị tộc cũng có tiếng tăm không nhỏ.

Nếu không phải vì Hudson lo lắng gây ra những rắc rối không cần thiết, cố tình kiểm soát lượng hàng xuất xưởng, đồng thời pha loãng nồng độ, khiến hiệu quả tương đương với loại dược tề kích thích Ma thú tốt nhất trên thị trường, thì còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa.

Con người luôn tin tưởng những gì nằm trong phạm vi nhận thức của mình, về vấn đề dược hiệu giảm sút, Hudson đưa ra lời giải thích là: Dược liệu quý giá đã dùng hết rồi, hiện giờ đang sử dụng dược liệu thay thế.

Lời giải thích này đã được hơn chín mươi phần trăm các bậc thầy luyện dược trên đại lục chấp nhận. Đây đều là những người đứng trên đầu của Kim Tự tháp, nên làm sao họ có thể thừa nhận bản thân mình không bằng một người vừa mới ngoi đầu lên được?

Nhất định là do vấn đề từ dược liệu!

Cho dù chỉ là để kiếm được kinh phí nghiên cứu hàng năm thì mọi người cũng phải ra sức lừa dối. Còn về loại dược tề kích thích Ma thú của Hudson, mọi người đã giải mã từ lâu, chỉ là ăn ý muốn giả bộ hồ đồ mà thôi.

Các bậc thầy luyện dược đều biết rằng: Hiệu quả của loại dược tề của Hudson đến từ năng lượng vô chủ dễ dàng hấp thụ, nhưng nguồn năng lượng này được tạo ra như thế nào thì mọi người vẫn chưa hiểu được.

Từ trong Ma tinh chiết xuất năng lượng, sau đó bơm năng lượng này vào trong dược tề, nhưng đây là chuyện làm trái với quy luật ma pháp.

Chương 1362: Giao Tình (2)

Mọi người đều đã bị mang lệch đi tìm kiếm nguồn gốc của năng lượng, nghe nói vì làm thí nghiệm, có người còn bỏ ra một số tiền rất lớn để mua phân rồng, nước tiểu gấu...

Và rồi bi kịch bắt đầu, hiệu quả giống như loại dược tề của Hudson thì không thấy đâu, nhưng tác dụng phụ lại có không ít. ...

Vì chiến lược Cận Đông, các quý tộc của Vương quốc Alpha lại bị ép phải nỗ lực.

Cho dù lần này đi con cháu chi thứ đi qua, nhưng mức độ đầu tư thực tế của các đại quý tộc lại không hề nhỏ.

Rủi ro cao thường đi kèm với lợi nhuận cao, để mọi người đánh cược cả gia tộc thì không được, nhưng đầu tư mười hoặc hai mươi phần trăm lực lượng để thử nghiệm thì mọi người vẫn dám đánh cược.

Sự tự tin này, phần lớn đều bắt nguồn từ thành tích của Hudson. Hudson lão gia chưa từng bị thú nhân đánh bại, vấn đề chỉ là thắng lớn hay thắng nhỏ mà thôi.

Thấy Hudson giành được nhiều lợi thế ở khu Cận Đông, mọi người đều rằng hắn rất tự tin, nên người nào người nấy đều nảy sinh ý nghĩ "nếu thành công thì sao".

Với sự trợ giúp của các mưu sĩ, các đại quý tộc có đầu óc chính trị không kém đã ý thức được chiến lược Cận Đông có thể dẫn đến sự thay đổi lớn trong các phe phái của vương quốc.

Nếu chỉ là đứng vững gót chân thì mọi chuyện sẽ giống như cũ, không ảnh hưởng gì nhiều đến mọi người. Nhưng nếu như có thể khai thác được khu vực Cận Đông thì đó sẽ là hồi chuông báo hiệu cuộc phản công chiến lược của vương quốc.

Thành công được một lần thì sẽ có khả năng thành công lần thứ hai. Ai chiếm trước tiên cơ thì người đó sẽ chiếm được thế chủ động trong cuộc đấu trí chính trị trong tương lai của vương quốc.

Mặc dù ngoài miệng thì nói là không thèm chức tổng đốc, nhưng trong lòng họ đều đang sôi sục, đang chờ đợi một cơ hội để tranh giành quyền lực.

Con cháu của các đại quý tộc dẫn đầu đã khiến cho đám quý tộc vừa và nhỏ bị bối rối. Sự chênh lệch về thông tin đã trực tiếp ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người.

Theo như kinh nghiệm trước đây, trong trường hợp không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì cứ theo học các đại quý tộc là được.

Dù là sai thì đó cũng là mọi người cùng nhau phạm sai lầm, cũng tương đương với việc không ai phạm sai lầm.

Các quý tộc vừa và nhỏ có hệ số sai lầm thấp, nếu như không kịp thời theo vào, một khi phán đoán sai lầm thì rất có thể sẽ bị loại trực tiếp.

Là một thế lực mới nổi, gia tộc Koslow có nhân khẩu thịnh vượng gần đây rất náo nhiệt.

Lúc này phát triển được một thế hệ, các mối quan hệ bạn bè trước đây vẫn chưa bị đứt gãy vì sự chênh lệch về địa vị.

Người tới chơi thì đi chơi, muốn nhờ vả thì đi nhờ vả. Bởi vì thân phận của Hudson đặc thù, nhiều khi không tiện lộ diện, nhưng hắn vẫn cử người thực hiện các nghi thức giao tiếp cần thiết trong các mối quan hệ xã hội.

Khi gặp phải tình huống bất ngờ, đây là lúc quan hệ nhân mạch phát huy tác dụng. Trong những ngày gần đây, những người chạy đến để tìm hiểu thông tin đương nhiên là nối liền không dứt.

"Phụ thân, bọn họ tới đây không chỉ để tìm hiểu tin tức thôi đúng không?"

Hudson cười ha hả hỏi.

Sau khi từ bỏ tước vị, cuộc sống của Redman lại càng tiêu dao. Tước vị vừa là vinh diệu, nhưng cũng vừa là nghĩa vụ.

So với những người bạn cũ đang chạy vạy vì gia tộc và con cái, Redman rảnh rỗi hơn nhiều. Có Hudson chống ở phía trước, các huynh đệ tỷ muội đều không cần người cha già như ông ta nhọc lòng.

Dù là đứa con trai xui xẻo Evola phải chạy tới Bắc Cương, nhưng bởi vì đất phong quá hẻo lánh mà trở thành một trong số ít người may mắn hiếm hoi tránh được mũi nhọn của thú nhân.

Những lãnh chúa Bắc Cương khác đều đang bận rộn với việc tái thiết sau chiến tranh, chỉ có y là đang ung dung uống trà tắm nắng trong lãnh địa.

Đương nhiên, tệ nạn cũng rất rõ ràng. Lãnh địa quá hẻo lánh, lính liên lạc bị lạc đường trong núi, đợi đến khi Nam tước Evola nhận được lệnh chinh chiêu thì quân đội vương quốc đã rút lui rồi.

Một trận chiến cũng không đánh, muốn ăn ké quân công cũng không ăn ké được. Trong toàn bộ cuộc chiến tranh đại lục này, Nam tước Evola đều ở trong lãnh địa của mình thấp thỏm đề phòng.

Không ai quan tâm Nam tước Evola nghĩ gì, dù sao Redman cũng cảm thấy rất hài lòng. Có thể bình an vượt qua cuộc xâm lược của thú nhân thì đây chính là một nơi bảo địa.

Đất phong hẻo lánh một chút thì hẻo lánh một chút vậy. Dù sao trong lãnh địa cũng có thể tự cung tự cấp, độ phụ thuộc vào bên ngoài rất thấp.

Căn cứ vào ý nghĩ phát huy nhiệt lượng thừa, công việc chủ yếu của Redman đã biến thành tìm bạn cũ tán gẫu ôn chuyện, tiện thể khoe khoang về "phương pháp dạy con" của mình.

Hudson không biết là có ai bị cha mình dẫn vào ngõ cụt hay không, dù sao mạng lưới quan hệ của gia tộc Koslow ở trung hạ tầng được duy trì rất tốt.

Trong mắt của rất nhiều người, việc Redman tìm tới tán gẫu ôn chuyện chính là đãi ngộ mà chỉ có "Người một nhà" mới có.

"Ngoài tìm hiểu tin tức ra thì có người còn tới mua chịu vũ khí, vay tiền và mượn lương nữa."

"Bởi vì kim ngạch không lớn, nhiều nhất cũng chỉ là vài ngàn kim tệ, lại đều là giao tình cũ, nên ta đã trực tiếp làm chủ đồng ý rồi."

Redman nói với vẻ đắc ý.

Rõ ràng là lần này ông ta đã gây ấn tượng mạnh mẽ ở trước mặt bạn cũ.

Nếu như là trước khi Hudson quật khởi, ông ta tuyệt đối không dám dễ dàng hứa hẹn cho vay mấy ngàn kim tệ như vậy.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác rồi, vì thân phận đặc thù, nên khi tặng quà cho Hudson, mọi người đều sẽ tiện thể tặng cho ông ta một phần.

Dựa vào cái ví tiền nhỏ của ông ta cũng có thể giải quyết được chuyện này rồi.

Chương 1363: Giao Tình (3)

"Nếu đều là giao tình cũ, vậy phụ thân liền úp mở tiết lộ cho họ một chút tin tức đi!"

"Chiến lược Cận Đông của Vương quốc chính là một vụ làm ăn có mức đầu tư cao, rủi ro cao, lợi nhuận cao, còn việc có đồng ý tham gia hay không thì tùy họ."

Hudson bình tĩnh trả lời.

Mạng lưới quan hệ nhân mạch của gia tộc đã từng phát huy tác dụng trong giai đoạn đầu lập nghiệp của hắn, nên hắn cũng không thể trở mặt không quen biết được.

Trong tình huống có đủ khả năng, Hudson cũng không ngại cung cấp cho họ một số trợ giúp nhất định.

Những lời nói này đều là lời từ đáy lòng. Các quý tộc nhỏ tham gia chiến lược Cận Đông hoàn toàn là dùng cơ nghiệp của gia tộc để đặt cược.

Nhưng cũng chính vì có rủi ro cao nên mới Gulei nhuận cao. Nếu không có mối đe dọa thú nhân, họ nào có đủ tư cách tham gia chia chác miếng thịt mỡ khu Cận Đông nối liền thành một mảnh này?

Tiểu quý tộc cùng bình dân muốn tiến thêm một bước thì nhất định phải liều mạng, đây là bản chất của thế giới.

Hiện giờ không ra ngoài liều mạng, đợi đến khi đại sáp nhập, đại thôn tính đến, lúc đó dù có muốn liều mạng cũng không có cơ hội.

Những người lấy được đất phong ở Cận Đông cũng xem như đã chiếm được tiên cơ. Còn những người không được nhận đất phong thì cũng chỉ có thể đi phụ thuộc các quý tộc khác để tranh giành phú quý.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó các đại gia tộc sẽ lần lượt nhận người, để dự trữ nhân tài cho việc khai phá khu Cận Đông, trong đó cũng bao gồm gia tộc Koslow.

Kéo người nhập bọn cũng là chuyện cần có kỹ năng, tốt nhất là để mọi người chủ động tới nhờ vả, mà không phải là tới tận cửa mời.

Đặc biệt là liên quan đến quan hệ ân tình khi xưa, nếu như thể hiện quá nhiệt tình, rất dễ làm cho đối phương sinh ra một loại ảo giác: Vì nể mặt giao tình nên mới đến giúp cho ngươi.

"Hudson, con nói thực cho ta biết. Chiến lược Cận Đông của Vương quốc có xác suất thành công là bao nhiêu?"

Redman nghiêm túc hỏi.

Lòng tham của con người là sẽ tăng lên, trước đây, ông ta cảm thấy tất cả con cái của mình có thể nhận được một mảnh đất phong, mở rộng cơ nghiệp của gia tộc đã là thành công lớn nhất trong cuộc đời rồi.

Nhưng sau khi Hudson đột nhiên quật khởi, giấc "mộng" được ẩn giấu ở sâu trong nội tâm của ông ta đột nhiên đã hoàn thành được một nửa.

Ba người con trai cả đều có đất phong, hai người con trai nhỏ ở bên dưới khả năng cao cũng có thể hưởng lợi từ làn sóng này. Ngoài đứa con trai bất thành khí là Lesul ra, có thể xem như là một đời viên mãn.

Tuy nhiên, sự giàu có có được nhờ dựa dẫm vào Hudson cuối cùng cũng là có giới hạn. Một mảnh Nam tước lĩnh cũng đã sắp sửa đến cực hạn rồi, muốn tiến thêm bước nữa thì phải dựa vào sự phấn đấu của bản thân.

Ngoài Hudson ra, người phát triển tốt nhất hiện giờ chính là trưởng tử. Vì là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm từ nhỏ, nên năng lực đối nhân xử thế của Nelson mạnh hơn một chút, được Hudson đề cử đến vương đô làm quan.

Con đường quan văn làm giàu chậm, nhưng được cái ổn định. Có thêm sự trợ giúp của gia tộc, chỉ cần không làm loạn thì không cần lo về phú quý.

Nhưng những người con còn lại thì không được như vậy, lão nhị có tính tình quá lỗ mãng, không gánh vác được trọng trách, hai đứa nhỏ phía dưới lại không có tình cảm với Hudson, nên ông ta không muốn tiêu tốn quá nhiều tài nguyên ở trên người họ.

Nếu không có kỳ ngộ, có lẽ còn chẳng bằng lão nhị. Ít nhất thì lãnh địa của lão nhị là phong thủy bảo địa do chính Hudson lựa chọn, hai đứa út sẽ không có đãi ngộ này.

Chỉ cần nhìn vào cuộc xâm lược lần này của thú nhân là biết, đám lãnh chúa Bắc Cương đều bị thương vong thảm trọng, bao gồm cả con cháu của gia tộc Koslow đang phát triển ở Bắc Cương cũng có năm người tử trận.

"Ba mươi phần trăm!"

Hudson mặt không đổi sắc nói ra một con số lạnh như băng, trực tiếp đánh tan ảo tưởng của Redman.

Xác suất "Ba mươi phần trăm" đã đủ làm cho mọi người quyết tâm đánh cược rồi, nhưng xác suất thành công của Vương quốc là ba mươi phần trăm không đồng nghĩa với xác suất thành công của con em quý tộc cũng là ba mươi phần trăm.

Khả năng cao là con em quý tộc sẽ liên tục tràn vào Cận Đông, dùng thân thể máu thịt để đổi lấy sự thành công của chiến lược Cận Đông của vương quốc. Trong quá trình này, con em quý tộc có thể sẽ phải thay đổi hết lớp này đến lớp khác.

Đứng trên lập trường của vương quốc, chỉ cần có thể thành công, đánh đổi một số thứ cũng là xứng đáng.

Nhưng đứng trên lập trường của một người cha, Redman lại không muốn cược. Rủi ro quá cao, cao đến nỗi ông ta không dám đề nghị Hudson chăm sóc cho em trai hắn.

Xác suất thấp như vậy, áp lực của chủ soái cũng có thể tưởng tượng được. Có thể giữ được lãnh địa Tuyết Nguyệt đã là tốt lắm rồi, sao dám để hắn phân tâm chuyện khác nữa.

"Khi đến Cận Đông thì nhớ ổn định một chút, không có gì là không thể từ bỏ. Danh vọng, thân phận địa vị đều là hư ảo, chỉ có mạng mới là của mình."

"Mất Cận Đông, con vẫn là đại quý tộc của vương quốc. Cho dù tình hình có tồi tệ đến mức nào thì cũng sẽ không thể ảnh hưởng đến Sơn Địa Lĩnh trong một thời gian ngắn."

"Chỉ cần mảnh cơ nghiệp này vẫn còn, mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Cứng quá dễ gãy, không cần lần nào cũng đều phải thắng!"

Lời nói tâm huyết của Redman làm cho Hudson cảm động, đồng thời cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Quả nhiên, có những sự thật không thể nói ra. Nếu để thế giới bên ngoài biết rằng, trong mắt của vị nguyên soái như hắn, xác suất thành công của chiến lược Cận Đông chỉ có ba mươi phần trăm thì nhiệt huyết của mọi người sẽ bị dập tắt ngay lập tức.

Chương 1364: Chọn Đội

Hết cách rồi, hiện thực tàn khốc như vậy đấy. Dùng xác suất thành công khuếch đại để lừa người khác là đủ rồi, tuyệt đối không được tự mình dối mình.

Thú nhân không phải kẻ ngu, há có thể đứng yên nhìn xem chiến lược Cận Đông của Vương quốc thành công. Cuộc đại loạn đấu đang xảy ra trên đại thảo nguyên thú nhân hiện giờ về bản chất chỉ là một cuộc giải phóng rủi ro.

Trong lịch sử của Đế quốc Thú Nhân, những cảnh hỗn loạn tương tự cũng không phải lần đầu tiên xảy ra. Khi các bên đánh mệt rồi thì sẽ tự nhiên ngồi vào bàn đàm phán.

Có thêm vài năm để giảm xóc, Tứ đại Hoàng tộc cũng đã hồi phục sức lực, lại lôi kéo thêm Hoàng tộc mới quật khởi để cùng nhau lập ra những quy tắc trò chơi mới là được.

Nếu như cuộc chiến quá tàn khốc, các tộc đều bị trọng thương nguyên khí, vậy thì Ngũ đại Hoàng tộc biến thành Tứ đại Hoàng tộc cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Khi tình hình của Đế quốc Thú Nhân ổn định lại, Cận Đông nhất định sẽ ngập tràn khói lửa.

Còn chẳng cần phải điều động đại quân đoàn triển khai quyết chiến, những cuộc tập kích phá hoại liên tiếp cũng có thể khiến cho nhiều lãnh chúa bị suy sụp rồi.

Thành trì có thể bảo vệ sự an toàn cho lĩnh dân, nhưng lại không bảo vệ được đồng ruộng, đồng cỏ, cầu nối, đập chứa nước... ở bên ngoài.

Loại quấy rối này có thể nói là gần như tiếp diễn vô hạn. Ngay cả khi xây dựng xong phòng tuyến thì khu Cận Đông vẫn phải chịu mối đe dọa của thú nhân.

Có tổng cộng hai cách đối phó: một là đánh cho Đế quốc Thú Nhân tàn phế, đánh tới bọn chúng không dám tới kiếm chuyện thì mới thôi; Hai là bắt chước các tỉnh Bắc Cương, xây dựng cứ điểm thành lũy ở khắp mọi nơi, biến công trình phòng thủ thành như mê cung vậy.

Ngang dọc đan xen khắp các phòng tuyến chính là dải phân cách tự nhiên, chỉ cần lấp kín vài tuyến đường giao thông chính thì sẽ là một vòng vây sẵn có.

Rõ ràng là hai biện pháp hiệu quả nhất này đều không dễ thực hiện.

Nếu như có thể đánh cho Đế quốc Thú Nhân tàn phế, vương quốc cũng không cần xây dựng phòng tuyến Cận Đông rồi, Hudson đã sớm thống lĩnh đại quân rong ruổi trên thảo nguyên.

Mô hình Bắc Cương lại càng khó học hơn, những pháo đài san sát kia là do vương quốc đã tốn hơn ba trăm năm mới từng bước xây xong.

"Yên tâm đi, nguy hiểm chủ yếu là nhắm vào người phía dưới, vương quốc truyền thừa hơn ba trăm năm, nhưng cũng chỉ có bảy vị chủ soái tử trận, con sẽ không xui xẻo như vậy!"

Hudson an ủi.

Bên ngoài chỉ thấy hắn phong quang vô hạn, nhưng không ai quan tâm đến vực sâu vạn trượng ở sau ánh hào quang ấy. Chỉ có những người thân thiết nhất mới khuyên hắn phải cẩn thận.

Lui một bước trời cao biển rộng, đó là dành cho người bình thường. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, từ một con em quý tộc mà leo lên được vị trí hiện tại, Hudson căn bản không có đường lui.

Nếu chiến trường Cận Đông sụp đổ, toàn bộ Bắc đại lục đều có thể rơi vào tay của dị tộc, đâu còn Sơn Địa Lĩnh nữa.

Lựa chọn tốt nhất dành cho Hudson là dẫn theo lực lượng tàn dư rút lui ra biển, tìm một hòn đảo để tạm thời dưỡng sức. ...

Vương quốc Alpha bận rộn với chiến lược Cận Đông, không có thời gian để chống Giáo Đình, nhưng vẫn không thể ngăn chặn bước chân của Người Frank.

Ngày 10 tháng 10 năm 99993. Giáo hội Frank dùng lý do là Giáo Đình đã bị dị đoan khống chế để tuyên bố không thừa nhận tính hợp pháp của Giáo Đình, đồng thời mời đại diện phân hội ở các quốc gia đến Lutecia để bàn biện pháp ứng phó.

Đây là lần đầu tiên việc "Thành lập Giáo Đình mới" được công khai ra ngoài.

Trong vấn đề tôn giáo tín ngưỡng, một khi bị gán cho cái mác "Dị đoan" thì sẽ không còn đường lui.

Nếu Giáo Đình đã bị dị đoan khống chế, mọi người đương nhiên là phải đoàn kết lại, sử dụng các biện pháp mạnh mẽ để thanh lọc "Dị đoan", trả lại sự trong sạch cho Thánh Sơn!

Tiếng còi chiến đấu vang lên cũng đồng nghĩa với việc hai bên không còn có chỗ để giảng hòa nữa, dù đang ở Bắc đại lục xa xôi nhưng Hudson vẫn cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo.

Người Frank không chỉ tự mình phản Giáo Đình, mà còn muốn lôi kéo mọi người cùng nhau chống lại Giáo Đình.

Việc hai bên có đánh nhau hay không đã ngay lập tức trở thành chủ đề mà toàn bộ đại lục quan tâm nhất. Không đợi các quốc gia hạ tràng đứng đội, các mạch nước ngầm đã bắt đầu phun trào.

Đứng trên lập trường của nhân tộc, Hudson đương nhiên không hy vọng nổ ra nội chiến vào lúc này. Một khi hai thế lực hàng đầu giao tranh, sức mạnh mà nhân tộc dùng để áp chế Liên minh Dị tộc cũng không còn tồn tại nữa.

Không có áp lực từ Liên minh Nhân tộc, các dị tộc sẽ không yên tĩnh giống như hiện giờ. Cho dù sẽ không lập tức khởi động lại chiến tranh, nhưng những cuộc va chạm ở biên giới là chuyện không thể thiếu.

Tình hình ở Bắc đại lục vốn đã rất tồi tệ rồi, nếu lại gây thêm chút động tĩnh nữa thì cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn.

Lo lắng cũng vô dụng, Hudson không có năng lực can thiệp vào quyết sách của hai bên. Còn vấn đề chọn đội thì không tới phiên hắn nhọc lòng.

Từ xưa tới nay, Vương quốc Alpha luôn là người tiên phong trong việc phản Giáo Đình, bây giờ chẳng cần làm cái gì cũng bị người ta phân loại vào "trận doanh phản Giáo Đình".

Muốn đổi trận doanh cũng không được.

Cho dù vương quốc tuyên bố là sẽ đứng trung lập thì có lẽ Giáo Đình cũng sẽ cho rằng đây là một âm mưu của bọn họ, muốn làm một vố lớn vào thời khắc quan trọng.

Cho dù Vương quốc Alpha có trực tiếp bày tỏ ủng hộ Giáo Đình thì có lẽ trong mắt của các quan chức cấp cao của Giáo Đình cũng sẽ biến thành: "Đây là gián điệp được phái tới ẩn núp!"

So với những quốc gia nhân tộc khác còn đang phân vân, Vương quốc Alpha không cần phải chọn đội nên liền đóng vai quần chúng.

Chương 1365: Chọn Đội (2)

Can thiệp thì Vương quốc không đủ thực lực, nhảy ra khoa tay múa chân thì chỉ đang tự rước lấy nhục; Còn nội chiến thì Vương quốc lại chẳng thể chạm tới bên nào.

Nếu đã không thể tham gia, vậy thì tiếp tục làm việc chăm chỉ thôi.

Trên Thánh Sơn, Shelter VII đang nhìn chằm chằm vào mọi người với vẻ mặt âm trầm. Ngoại giới đều đang đồn rằng ông ta là một gã Giáo Hoàng do ác quỷ giả mạo, sau khi biết được thân phận bị bại lộ liền giận đến ngất xỉu tại chỗ.

Hiển nhiên đây đều là tin đồn. Là một cường giả Thánh Vực, tâm lý chịu đựng của ông ta làm sao có thể kém như vậy được.

Nhưng tức giận lại là sự thật. Thần Hi Giáo Đình đã tồn tại nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên có người lấy lý do là "bị ác quỷ phụ thể" để tuyên bố bọn họ là bất hợp pháp.

Nếu lật lại lịch sử đại lục sẽ biết là Giáo Đình rất thích dùng lý do "bị ác quỷ phụ thể" để đưa người ta lên vỉ nướng.

Cùng một tội danh, nhưng lại rơi xuống đầu bọn họ, không thể không nói đây thật là một sự mỉa mai.

"Tại sao bây giờ các ngươi lại không nói gì? Đám dị đoan kia đã công khai giương cao ngọn cờ phản nghịch rồi, nếu tiếp tục như vậy, sợ là chúng ta sẽ thật sự bị biến thành dị đoan!"

Shelter VII giận dữ trách cứ.

Dù biết là Giáo Đình không được lòng người trên đại lục, nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ là tình hình lại có thể chuyển biến xấu đến tình trạng này.

"Ác quỷ phụ thể", đây rõ ràng là đang nhấn mặt của Giáo Đình xuống đất ma sát mà. Nếu như không thể kịp thời xử lý, chút uy nghiêm cuối cùng của Giáo Đình cũng sẽ tan thành mây khói.

Nếu như xuất hiện thêm một vài tiểu Giáo Đình, đám dân chúng mù quáng ở đáy xã hội sẽ không thể phân biệt được đâu là hàng thật, đâu là hàng giả.

"Bệ hạ, phải lập tức thực hiện các biện pháp mạnh mẽ để dập tắt khí thế của Người Frank, nếu để lâu, sợ là sẽ xảy ra chuyện lớn!"

Gulei sợ hãi nói.

Mặc dù cái mác "Lập công chuộc tội " vẫn chưa được xé bỏ, nhưng trong những lúc như thế này, Gulei cũng phải thể hiện một chút.

"Nói nhảm, ai mà không biết là phải triển khai hành động, nhưng vấn đề là bây giờ chúng ta có thể làm gì?"

"Vương quốc Frank cũng không phải là thế lực nhỏ, chỉ cần dùng một chút thủ đoạn để dọa dẫm là có thể kéo bọn chúng trở về với quỹ đạo."

Blake khinh thường nói.

Thời thế thay đổi, mấy năm trước, người bị chế giễu luôn là gã ta, nhưng giờ thì vai trò đã thay đổi.

Không phải Blake không quan tâm đến đại cục, mà thực tế là hai người họ với tư cách là lãnh đạo của các lực lượng vũ trang chính trong Giáo Hội, ngay từ đầu đã được định sẵn là sẽ phải đối đầu với nhau.

Chỉ khi Thẩm Phán kỵ sĩ đoàn và Tài Quyết kỵ sĩ đoàn phát sinh nội đấu thì trò chơi cân bằng quyền lực trên Thánh Sơn mới có thể tiếp tục chơi tiếp.

Về phần những kỵ sĩ đoàn khác của Giáo Đình, vì đã chịu thiệt hại nặng nề khi rút lui vào năm đó, nên đến giờ vẫn chưa phục hồi lại được.

Dù Gulei và Blake thường xuyên cãi nhau, nhưng một khi các kỵ sĩ đoàn khác muốn ngoi đầu lên thì hai người sẽ liên thủ để tiến hành đàn áp.

Trong tình huống tài nguyên có hạn, trong Giáo Đình chỉ có hai đại kỵ sĩ của của bọn hắn là có thể phục hồi đến thời kỳ đỉnh cao, những kỵ sĩ đoàn khác thậm chí quân số còn không bằng một phần ba thời kỳ đỉnh cao.

Chính nhờ nắm trong tay hai Đại kỵ sĩ đoàn này nên Blake và Gulei mới có thể tiếp tục đứng vững trong Giáo Đình ngay cả khi phạm sai lầm.

Lúc này, lớp giấy cửa sổ đã bị đâm thủng, sự thật về việc Giáo Đình không thể áp chế được Vương quốc Frank đã phơi bày ra ánh sáng, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi.

Nhưng cuối cùng vẫn còn giữ được lý trí, mặc dù trong lòng đang tràn ngập lửa giận, nhưng không ai đề xuất hủy diệt Vương quốc Frank.

Một mặt là song phương không giáp ranh trực tiếp, một mặt khác là trong những năm gần đây Giáo Đình đang gặp vận xui.

Sau hơn trăm năm nghỉ ngơi, vất vả lắm mới khôi phục được mấy phần nguyên khí, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bắt đầu liên tục hao binh tổn tướng.

Đặc biệt là hành động lập uy trước đây, không chỉ chôn vùi phần lớn lực lượng hải quân của Giáo Đình, mà còn bị thiệt hại rất nhiều cao thủ.

Dù gia nghiệp có lớn cỡ nào cũng không chịu nổi sự phung phí này.

Trong cuộc chiến tranh đại lục sau đó, Giáo Đình lại phải đối đầu với cây đinh cứng như tộc Dwarf, được tận mắt trải nghiệm một phen thế nào là sự sắc bén của binh giáp và uy lực của Ma Tinh pháo.

Với cùng một chất liệu, nhưng vũ khí do tộc Dwarf rèn ra sẽ sắc bén hơn một chút.

Tầm bắn của nỏ sẽ càng xa, độ chính xác sẽ càng cao. Ma Tinh pháo thì còn hơn hẳn một cấp bậc, cho dù là tầm bắn, tốc độ bắn hay là uy lực của đạn pháo cũng đều tốt hơn loại mà Giáo Đình tự sản xuất.

Vũ khí trang bị không tốt, vậy thì dùng mạng người để bù vào. Cuối cùng tộc Dwarf cũng bị đuổi về nhà, nhưng Giáo Đình cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Đến mức mà Shelter VII phải trực tiếp thay máu toàn bộ Bộ hậu cần sau chiến tranh, thanh trừng một đống sâu mọt.

Nhưng mà, sự bù đắp sau này cũng không thể thay đổi được sự thực là Giáo Đình đang dần rơi vào thế hạ phong trong cuộc cạnh tranh với Vương quốc Frank.

Cuộc phong ba "thành lập Giáo Đình mới" hiện nay, về bản chất vẫn là do sự mất cân bằng thực lực gây ra. Nếu như Giáo Đình có thể hủy diệt tộc Dwarf một cách nhanh chóng trong cuộc chiến tranh đại lục thì Charles III chắc chắn sẽ không dám liều lĩnh như vậy.

"Thôi đi, từ giờ trở đi, hai tên ngu xuẩn các ngươi đều ngậm miệng lại cho ta, ta không muốn nghe thấy bất cứ lời nói ngu xuẩn nào nữa!"

"Ulise, nói cho ta biết hiện giờ đã có bao nhiêu quốc gia thể hiện lập trường, và có bao nhiêu quốc gia ủng hộ đám dị đoan Frank."

"Chỉ cần nói những quốc gia có trọng lượng là được, những nước nhỏ thì không cần phải giới thiệu chi tiết."

Shelter VII tức giận nói.

Chương 1366: Yêu Cầu Vô Lý

Một Vương quốc Frank tạo phản chỉ đơn giản là khiến cho uy nghiêm của Giáo Đình bị quét rác, nhưng nếu có thêm một đám quốc gia khác hùa theo, vậy thì đây không còn là vấn đề uy nghiêm nữa, mà là căn cơ của Giáo Đình sẽ bị sụp đổ.

"Bệ hạ, tình hình có chút tồi tệ. Sau khi Giáo hội Frank đưa ra lời mời, hầu hết các phân hội ở các địa phương không thuộc quyền kiểm soát của chúng ta đều đã chấp nhận lời mời."

"Hiện tại có thể xác định được rằng: những quốc gia nhỏ bé trước đây đi theo Vương quốc Pháp đã lần lượt gia nhập vào trận doanh dị đoan."

"Thái độ của một số nước lớn cũng rất ám muội, không trực tiếp thể hiện lập trường, nhưng các lãnh đạo Giáo hội của những quốc gia này đều đã lên tiếng công khai chỉ trích chúng ta."

"Nếu như Bộ Ngoại giao làm tốt việc của mình, không chừng có thể khiến những quốc gia này duy trì trung lập, thậm chí chuyển sang ủng hộ chúng ta."

"Tuy nhiên, tam đại Vương quốc ở Trung đại lục đã bị chúng ta chọc giận, muốn thuyết phục được bọn họ cũng không phải chuyện dễ."

Ulise tránh nặng tìm nhẹ nói.

So với tam đại Vương quốc ở Trung đại lục thì phản ứng của Vương quốc Alpha và Vương quốc Iberia mới là quan trọng nhất.

Người trước quyết định hướng đi của Giáo hội ở Bắc đại lục, kẻ sau sẽ ảnh hưởng đến sự lựa chọn của các quốc gia ở Nam đại lục. ...

Thực tế đã chứng minh rằng, vấn đề không thể giải quyết bằng cách thảo luận được.

Sau khi xem xét tất cả các quốc gia trên đại lục, Shelter VII thực sự không tìm được một đồng minh có trọng lượng nào.

Ngoài đám đàn em của Giáo Đình ra, lập trường của các quốc gia nói chung có thể được chia thành hai loại: Trực tiếp phản Giáo Đình và trung lập phản Giáo Đình.

Đại diện của loại thứ nhất là Vương quốc Frank và Vương quốc Alpha, còn đại diện của loại thứ hai là Vương quốc Iberia, tam đại vương quốc Trung đại lục cùng với rất nhiều quốc gia nhỏ trên đại lục.

Tất nhiên, hành động thực tế của các bên là một chuyện, biểu hiện ngoài miệng lại là một chuyện khác.

Ngay sau khi tin tức về việc Vương quốc Frank thành lập Giáo Đình mới được lan truyền, Người Iberia đã ngay lập tức lên tiếng chỉ trích, sau đó Giáo hội của họ cũng bắt đầu gây rối.

Hành vi của ba quốc gia Trung đại lục cũng rất thú vị, một mặt kêu thì gọi các bên bình tĩnh, mặt khác họ lại cử người đi tham gia hội nghị thành lập Giáo Đình mới do Vương quốc Frank khởi xướng.

Vương quốc Alpha chỉ lên án một vài hành động tàn bạo của Giáo Đình rồi im hơi lặng tiếng, nhưng Giáo hội của bọn họ đã sao chép hoàn toàn các cơ quan của Giáo Đình.

Ý định phản nghịch đã được bày ra trước mặt mọi người, nếu một ngày nào đó xuất hiện một Giáo Đình ở Bắc đại lục thì mọi người cũng không cảm thấy lạ.

May mà Hội nghị Liên minh Nhân tộc đang trong giai đoạn bế mạc, nếu cứ tiếp tục ầm ĩ như vậy, liên minh chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Hòa giải là điều không thể, vì các thế lực lớn của nhân tộc đều là nhân vật chính trong cuộc phong ba này, những quốc gia nhỏ còn lại ai dám xen vào chuyện này chứ!

Trong nội bộ nhân tộc không ai dám khuyên can, bên Liên minh Dị tộc thì đang ước gì nhân tộc ra tay đánh nhau, người nào người nấy đều đang vội vàng đổ thêm dầu vào lửa.

May mắn thay, Thần linh đang chiếu cố cho nhân tộc, khi các thế lực lớn của nhân tộc nội đấu, mâu thuẫn trong nội bộ Liên minh Dị tộc cũng dần bị kích thích.

Cùng chung hoạn nạn không dễ, cùng chung phú quý lại càng khó.

Việc phân chia chiến lợi phẩm trong cuộc chiến trước đó đã làm cho các thế lực dị tộc ở Trung đại lục nảy sinh mâu thuẫn, và sự mất cân bằng trong thương mại nội bộ hiện nay càng làm trầm trọng thêm mâu thuẫn này.

Nhân vật chính trong cuộc phong ba này là Vương quốc Dwarf, nhờ vào vị thế độc quyền trên thị trường vũ khí, họ đã đứng ở vị trí cao nhất trong chuỗi cung ứng.

Tộc Tinh Linh cũng là bên được lợi ích, tộc Dwarf rèn vũ khí và trang bị, bọn họ cung cấp Ma pháp sư để khắc hoạ ma pháp trận lên trang bị, chiếm ưu thế trong lĩnh vực vũ khí cao cấp.

Một bộ trang bị bình thường đã có thể đổi lấy hàng tấn lương thực và khoáng thạch. Trang bị ma pháp lại có giá trị liên thành, thường cần một bộ lạc vạn người làm công trong vòng mấy năm trời.

Ban đầu thì mọi người vẫn không cảm thấy có thấy vấn đề gì, vì đây là giá thị trường.

Giá vũ khí cao ngất ngưỡng, ngoài việc độc quyền về công nghệ, còn có nguyên nhân là vì thông tin không minh bạch.

Theo quan điểm của các tộc, những vũ khí tiên tiến này chắc chắn phải có giá không hề rẻ, nên giá cao cũng là điều bình thường.

Nhưng khi tiếp xúc trong thời gian dài, tình hình liền dần thay đổi.

Mọi người ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng chi phí để sản xuất những vũ khí trang bị này thấp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của họ.

Lợi nhuận gấp ba đến năm lần mà còn là giá "chiết khấu". Lợi nhuận gấp mười mấy lần mới là trạng thái bình thường.

Một số tác phẩm cấp đại sư có giá trị gấp trăm lần so với chi phí sản xuất cũng là điều có thể xảy ra.

Biết được càng nhiều thì tâm lý không khỏi mất cân bằng. Không cam chịu bị bóc lột, các bộ tộc đã liên minh với nhau và yêu cầu tộc Dwarf giảm giá.

Và không có gì bất ngờ khi loại "yêu cầu vô lý" này không được chấp nhận.

Trước giờ vũ khí của Tộc Dwarf luôn là cung không đủ cầu, nể tình mọi người đều là đồng minh nên bọn họ cung ứng nhiều như vậy.

Nếu như là mua bên ngoài thì phải tăng giá mới có thể mua được hàng

Thích mua thì mua, không mua thì cút, cách làm ăn của tộc Dwarf vẫn luôn rất ngay thẳng.

Thảm nhất vẫn là thú nhân, bởi vì khoảng cách xa, nên mỗi lần mua sắm vũ khí trang bị bọn chúng đều đi một vòng lớn trên lãnh thổ của Liên minh Dị tộc.

Chương 1367: Cảng Tân Nguyệt

Phí qua đường dọc đường đã làm cho những món vũ khí có giá ở trên trời này bay ra ngoài bầu khí quyển.

Giá cao ngất trời vẫn chưa phải là bi thảm nhất, chuyện bi kịch hơn là bọn chúng chỉ là bên mua, các thương phẩm trong nước căn bản không bán được.

Không phải các đồng minh cố tình ép giá, hoàn toàn là do vị trí địa lý gây ra.

Tuyến đường biển bị Vương quốc Alpha phong tỏa chặt chẽ, tuyến đường bộ phải đi qua thế giới băng tuyết mới có thể giao dịch với Liên minh Thượng Cổ Dị tộc.

Điều kiện giao thông khắc nghiệt như vậy đã làm cho phần lớn hàng hóa do chúng sản xuất bị mất giá.

Những thứ có thể mang ra giao dịch chỉ còn lại một số đồng tiền mạnh như: Ma tinh, ma hạch, vật liệu ma pháp.

Trong bối cảnh này, Đế quốc Thú Nhân mua sắm vũ khí trang bị không nhiều, nhưng lại xuất hiện tình trạng thất thoát một lượng lớn tài sản

Trước đây, biện pháp tốt nhất để nhập siêu là mang theo đại quân đi cướp của nhân tộc.

Nhưng hiện giờ các tộc trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân đang bận nội đấu, căn bản không thể hợp tác cùng nhau, cướp bóc là chuyện không thể nào.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là bây giờ không có gì để cướp.

Cận Đông chỉ là lãnh thổ trên giấy của Vương quốc Alpha, bến cảng vẫn đang trong quá trình lựa chọn địa điểm, ngay cả bóng dáng còn không thấy.

Bảy tỉnh Bắc Cương cũng đều bị tàn phá, chỉ còn lại mặt đất và những tòa thành lũy, còn những lãnh địa ở xa khác thì thuộc dạng xương cứng lại còn nghèo.

Có lẽ trong lòng của rất nhiều bộ lạc thú nhân còn đang mong Vương quốc Alpha sớm phát triển Cận Đông, để chúng có thể nuôi dưỡng "rau hẹ".

Mọi người đều có một đống công việc cần giải quyết, đại lục Aslante trở lại với sự yên bình. Ngoài việc thỉnh thoảng có bộ tộc thú nhân đấm nhau ra, tình hình tổng thể cũng dần ổn định.

Cuộc phong ba thành lập Giáo Đình mới vẫn đang tiếp tục, nhưng Hudson đã không còn lo lắng nữa. Giáo Đình không động thủ ngay lập tức cũng có nghĩa là họ sẽ giải quyết vấn đề bằng phương pháp ngoại giao.

Rõ ràng, đây là kết quả bị ép buộc.

Không có sự ủng hộ của các quốc gia, Giáo Đình hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội thắng lợi nào khi mang quân viễn chinh Vương quốc Frank.

Muốn 'Giết gà dọa khỉ' thì cũng không tìm được mục tiêu thích hợp.

Những người trực tiếp chống lại Giáo Đình đều không dễ đối phó, số lượng dị đoan trên đại lục nhiều như vậy, nếu không cẩn thận bị tổn thất nặng nề, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Phe trung lập phản Giáo Đình hơi dễ bắt nạt hơn một chút, nhưng lại gây ra những ảnh hưởng rất ác liệt về mặt chính trị.

Không chừng không giết được "gà", mà ngược lại còn dồn phe trung lập vào phe trực tiếp phản Giáo Đình, làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Đám người đã được lợi ích cũng không ngốc, đương nhiên là phải cân nhắc giữa lợi và hại. Càng cân nhắc nhiều vấn đề thì họ lại càng không dám động thủ.

Thấy hai bên bắt đầu đấu khẩu, Hudson cũng yên tâm hơn. Chỉ cần không đánh nhau trong thời gian ngắn là được, không ai hy vọng là hai cường quốc này có thể tiếp tục hòa thuận sau này.

Nếu như Vương quốc Frank và Giáo Đình thật sự hoà giải, Vương quốc Alpha sẽ không thể nào sống nổi.

Trước đây, Vương quốc dám đối đầu với Giáo Đình, ngoài việc hai bên ở cách xa nhau ra, điều quan trọng nhất là có Người Frank đứng ở trước mặt.

Trong những năm gần đây, chỉ cần Giáo Đình có hành động lớn thì Vương quốc Frank đều sẽ nhảy ra ngăn cản, và ngược lại cũng vậy.

Chỉ khi hai thế lực lớn này suốt ngày cắn nhau thì các quốc gia khác mới có thể sống dễ chịu.

Sau khi đặt tin tình báo trong tay xuống, Hudson tiếp tục cùng các cố vấn hoàn thiện kế hoạch phát triển Tuyết Nguyệt lĩnh.

"Công tước, theo như quy hoạch của vương quốc đối với chiến lược Cận Đông, chúng ta sẽ là những người khai hoang đầu tiên.

"Sau khi cân nhắc các yếu tố từ nhiều phía, bộ hành chính cho rằng giai đoạn đầu trong công cuộc phát triển lãnh thổ chỉ cần tập trung vào bến cảng là đủ rồi."

"Thú nhân thiếu kỹ thuật hàng hải, dù có biến cố xảy ra thì chúng ta cũng có thể rút lui bằng đường biển."

"Những người di cư đầu tiên chủ yếu là ngư dân. Vừa có thể giải quyết vấn đề thịt cho quân thường trú, vừa có thể tránh được sự đe dọa của thú nhân."

"Bộ hành chính dự định, sau khi mở bến cảng, trước tiên sẽ đưa 3. 000 ngư dân đến cảng Tân Nguyệt."

"Đợi khi đứng vững gót chân rồi mới từ từ tăng số lượng người di cư."

"Từ tiến độ khai phá bến cảng, công tác di cư sẽ được triển khai vào năm sau. Dự kiến trong năm 99994 theo lịch Thần Thánh, chúng ta sẽ di cư hai vạn người đến Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Ba năm sau, tổng số người di cư sẽ vượt quá mười vạn!"

Jacob hăng hái nói.

Trong công cuộc đông tiến khai phá Tuyết Nguyệt lĩnh này, bọn họ đều là những người được lợi. Mặc dù kỹ thuật bánh vẽ của Hudson rất sơ cấp, nhưng ở đại lục Aslante thì tuyệt đối là vượt thời đại.

Để cho cấp dưới làm việc chăm chỉ, Hudson lão gia đã vẽ ra bức tranh tươi đẹp về tương lai của Tuyết Nguyệt lĩnh sau khi khai phá xong.

Thân phận địa vị, vinh hoa phú quý, cần cái gì có cái đó. Xuất phát từ mục đích phòng bị thú nhân, Hudson thậm chí còn sáng tạo ra một hệ thống quý tộc mới có đặc điểm độc đáo.

Đất phong và tước vị đương nhiên là sẽ có, nhưng mọi người không cần phải tự mình quản lý, mà là sẽ do người làm lãnh chúa là Hudson lão gia thống nhất quy hoạch và quản lý, mọi người chỉ cần nhận phần chia lợi nhuận là được.

Trong tình huống bình thường, chơi như vậy chắc chắn sẽ bị người ta cho là âm mưu bất chính, nhưng vùng Cận Đông là ngoại lệ.

Có sự tồn tại của vị hàng xóm tốt là thú nhân, việc các quý tộc vừa và nhỏ có thể đạt được cân bằng thu chi trong lãnh địa đã là một kỳ tích rồi, hơi không cẩn thận chính là bỏ mình lãnh địa diệt.

Chương 1368: Kế Hoạch

So với việc phải sống trong nguy hiểm hàng ngày, thì việc quản lý thống nhất và cùng chia sẻ rủi ro sẽ an toàn hơn và đáng tin cậy hơn.

Quyền lực là bị hạn chế, nhưng bù lại an toàn được nâng cao, và còn tiết kiệm được chi phí đầu tư ban đầu!

Đối với các quý tộc mới nổi, giai đoạn khai phá lãnh thổ là giai đoạn dễ xảy ra tai nạn nhất. Rất nhiều quý tộc lãnh chúa đều bị ngã xuống trong giai đoạn quan trọng nhất này.

Đi theo Hudson lão gia lăn lộn sẽ đơn giản hơn nhiều, theo kế hoạch của hệ thống quý tộc mới này, họ sẽ trực tiếp được miễn trừ rủi ro ban đầu.

Còn về vấn đề quyền lợi sau này, tham gia vào tập đoàn quý tộc có tiềm lực này trước, sau khi tích lũy được khoản tiền đầu tiên rồi mới tính đến sau!

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là ngưỡng cửa để tham gia vào kế hoạch này rất cao, chỉ những gia thần lập được đại công mới có đủ tư cách tham gia, còn khó hơn cả việc được phong tước.

"Kế hoạch không có vấn đề gì, nhưng quá bảo thủ. Nếu triển khai theo kế hoạch của các ngươi, chiến lược Cận Đông của vương quốc sẽ không thể hoàn thành đúng thời hạn."

"Cảng Tân Nguyệt không chỉ là bến cảng của Tuyết Nguyệt lĩnh, mà còn là quân cảng lớn nhất của vương quốc ở vùng Cận Đông. Ngoài đảm nhận việc phát triển lãnh địa, nó còn phải hỗ trợ xây dựng lãnh địa của các quý tộc khác."

"Nói một cách đơn giản, sau khi khai phá cảng Tân Nguyệt, chúng ta không chỉ phải đứng vững gót chân, mà còn phải cung cấp bảo đảm vật chất cho các lãnh chúa Cận Đông trong tương lai."

"Số lượng di dân đầu tiên là 3. 000 người có thể không thay đổi, nhưng sang năm chúng ta ít nhất phải vận chuyển 50. 000 người đến Cận Đông, và tổng dân số tại địa phương sau ba năm không được thấp hơn 300. 000."

"Cân nhắc đến phản ứng của thú nhân, khu dân cư ở giai đoạn đầu chỉ cần đặt ở vùng duyên hải là được."

"Hãy mở rộng tư duy của mình ra, lãnh thổ của Tuyết Nguyệt lĩnh chỉ có khu vực giáp với Nhân tộc là có biên giới, các khu vực khác đều không có biên giới."

"Ta nhớ là bờ biển phía đông của Đế quốc Thú Nhân chủ yếu là đầm lầy, đất mặn, địa phương này có rất ít bộ tộc tụ tập, đây chính là cơ hội."

"Không thích hợp cho nông nghiệp và chăn nuôi, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc đánh bắt cá, trong một khoảng thời gian dài sau này, ngành trụ cột của Tuyết Nguyệt lĩnh chính là ngư nghiệp."

"Tìm kiếm khu vực thích hợp để phòng thủ rồi thành lập khu định cư trước."

"Địa hình ở đó không thích hợp cho việc triển khai quân đoàn lớn, cho dù thú nhân tới tập kích thì binh lực cũng sẽ không quá nhiều."

"Chúng ta nắm giữ lợi thế giao thông đường biển, rất dễ dàng tạo ra lợi thế quân số trên chiến trường cục bộ đối với quân địch."

"Những người di cư ban đầu đều không mang theo gia quyến, bình thường là dân, thời chiến làm binh."

"Ta sẽ liên hệ với đoàn ma pháp sư của vương quốc để họ ra tay dọn dẹp các rạn san hô ven biển khu Cận Đông, đảm bảo là tàu thuyền dưới 3. 000 tấn có thể đi lại tự do!"

Lời nói của Hudson làm cho mọi người giật mình.

Chỉ có thể cảm thán trong lòng một câu: Không hổ là nguyên soái của vương quốc, làm việc thật là bá đạo!

Để các pháp sư lão gia trong đoàn ma pháp sư đi làm lao công, mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đương nhiên, chỉ có Hudson mới làm được việc này. Nếu các quý tộc khác dám đưa ra yêu cầu này với đoàn ma pháp sư thì hãy đợi bị đánh đi!

Sau khi rạn san hô ngoài khơi được dọn sạch, tuyến đường biển sẽ trở nên thông thoáng, mọi thứ đều thay đổi.

Nhìn chung, vương quốc vẫn đang ở thế bị động trong khu Cận Đông, nhưng đã giành được quyền chủ động cục bộ.

Nếu cứ tiếp tục dọn sạch các rạn san hô dọc theo bờ biển của Đế quốc Thú Nhân, thì trong tương lai, đại thảo nguyên thú nhân sẽ toàn là điểm đổ bộ của quân đội vương quốc.

Đương nhiên, đây chỉ là trạng thái lý tưởng. Nếu Thú nhân phát hiện ra kế hoạch của vương quốc, bọn chúng nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại.

"Công tước, kế hoạch di dân đột ngột mở rộng nhiều như vậy, sợ là năng lực vận chuyển của lãnh địa không thể đáp ứng được."

"Đặc biệt là trong giai đoạn đầu, tất cả cơ sở hạ tầng chiến lược phát triển Cận Đông, quân đồn trú của vương quốc đều phải dựa vào đường biển để tiếp tế."

"Cho dù vương quốc có trưng dụng toàn bộ năng lực vận chuyển của các tỉnh duyên hải Đông Nam thì cũng rất khó có thể thuê đủ tàu thuyền."

"Nguyên nhân chính là di chứng của Thuyền U Linh, các tàu thuyền nước ngoài vẫn còn khiếp sợ tuyến đường vận tải này, rất ít có chủ tàu dám nhận đơn."

"Nếu muốn kế hoạch diễn ra suôn sẻ, ngài cần phải hài hòa quan hệ với các đại quý tộc ở vùng duyên hải, đặc biệt là mối quan hệ với gia tộc Dalton."

Cairne thuận thế đề nghị.

Chỉ huy lão đại làm việc thật sự là rất bất đắc dĩ. Nhưng loại chuyện lặt vặt này chỉ có Hudson mới làm được.

Những người khác ra mặt, sợ là còn chẳng gặp được những đại quý tộc này chứ đừng đề cập đến việc nhờ người ta giúp đỡ về năng lực vận chuyển.

"Vậy thì thay ta mời Bá tước Pierce tới đây, tình hình hiện giờ đã khác rồi, mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta cũng nên thay đổi."

Hudson cười ha hả nói.

Thế giới quý tộc chính là như vậy, địch bạn chưa bao giờ là điều tuyệt đối.

Trước đây, gia tộc Koslow và gia tộc Dalton cùng ở chung tại tỉnh Đông Nam, thì đương nhiên sẽ là đối thủ cạnh tranh.

Bây giờ gia tộc Koslow đã chuyển hướng chiến lược sang phía Đông, tiếp tục đấu với gia tộc Dalton ở tỉnh Đông Nam thì sẽ là được không bù mất.

Trong thời gian ngắn, đúng là đất đai ở tỉnh Đông Nam sẽ phì nhiêu hơn, kinh tế phát triển hơn, nhưng tương lai thì không nhất định.

Ưu thế lớn nhất của Tuyết Nguyệt lĩnh chính là biên giới mơ hồ, ngoài các khu vực giáp ranh với đám lãnh chúa của vương quốc ra thì các khu vực còn lại đều không có ranh giới rõ ràng.

Chương 1369: Bị Mắng

Về mặt lý thuyết, chỉ cần Hudson có khả năng, hắn hoàn toàn có thể tiếp tục mở rộng sang Đế quốc Thú Nhân.

Sự mở rộng này có cơ sở pháp lý. Bất kể là Liên minh nhân tộc hay Vương quốc Alpha cũng đều có văn bản pháp luật quy định rõ ràng: Khuyến khích các lãnh chúa nhân tộc mở rộng sang lãnh thổ dị tộc.

Nói một cách tóm gọn thì toàn bộ các vùng đất chiếm được từ tay dị tộc đều là hợp pháp!

Cho dù dị tộc có thừa nhận hay không, dù sao thế giới nhân tộc thừa nhận.

Theo lý mà nói, một người dân bình thường chiếm được một vùng đất từ trong tay dị tộc, chỉ cần người đó có thể giữ được thì cũng có thể trở thành lãnh chúa hợp pháp ở nơi đó.

Còn về chuyện tước vị cao thấp, từ trước đến nay chưa ai nghĩ đến vấn đề này, bởi vì cái bánh lớn này chưa từng có người ăn được.

Khi Nhân tộc dám viết ra những điều khoản này bằng văn bản pháp luật thì họ đã trở thành bá chủ đại lục, hệ thống quý tộc cũng đã sớm hoàn thiện. ...

Không thể không thừa nhận rằng vận may thật sự rất quan trọng. Khi mọi ánh mắt trên toàn đại lục đều đổ dồn vào Nam lục địa, Công quốc Mosey đã nhân cơ hội sáp nhập một nửa giang sơn của Vương quốc Warhammer.

Hai vị đại lão đang cãi nhau ầm ĩ, Liên minh Nhân tộc lại làm bộ như không nhìn thấy gì, căn bản không thể tổ chức hội nghị trong thời điểm này.

Muốn kháng nghị cũng không tìm được địa phương, càng đừng nói đến sự can thiệp của cộng đồng quốc tế.

Chính phủ lưu vong của Vương quốc Warhammer thì khổ rồi, giống như vô số nước nhỏ xui xẻo khác, giấc mơ phục quốc của họ đã tan thành mây khói.

Sau khi tạo ra thực tế sáp nhập, Vương quốc Alpha đã nhanh chóng công nhận tính hợp pháp về sự cai trị của Người Mosey đối với Vương quốc Warhammer, ngay sau đó tam đại vương quốc Trung đại lục cũng tuyên bố lập trường

Trong tình cảnh bị bao vây bởi Liên minh Dị tộc, ba quốc gia Trung đại lục và hai quốc gia Bắc đại lục là những kẻ xui xẻo đồng mệnh tương liên.

Sau khi chịu một trận đòn, năm quốc gia này đã không còn tin tưởng vào các thế lực lớn nhân tộc ở Nam đại lục nữa, nên việc đoàn kết với nhau cũng là chuyện tất nhiên.

Chính phủ lưu vong của Vương quốc Warhammer không có giá trị gì đối với bốn quốc gia đang gặp khủng hoảng, nên bị bán đứng cũng là điều hiển nhiên.

Nói cho đúng là không có chuyện bán đứng gì ở đây cả. Từ đầu đến cuối, Vương quốc Alpha và ba quốc gia Trung đại lục đều không thừa nhận tính hợp pháp của chính phủ lưu vong Warhammer.

Cho dù họ đã bầu ra Quốc vương, thành lập các cơ quan phục quốc, có quyền thừa kế hợp pháp, nhưng cũng không có ý nghĩa gì.

Nghĩ phân gia liền phân gia, muốn sáp nhập liền sáp nhập, chẳng ra thể thống gì!

Dù sao địa bàn mà Người Mosey chiếm được đều do thu hồi từ trong tay của đại quân dị tộc, mà không phải trực tiếp chiếm cứ lãnh thổ của Vương quốc Warhammer.

Cả hai bên đều có cơ sở pháp lý để tuyên bố chủ quyền đối với mảnh đất này, bản thân vấn đề này là một sổ sách không rõ ràng, ủng hộ ai cũng được.

Thực ra thì tình cảnh khó xử hiện giờ vẫn là do đám quyền quý của Vương quốc Warhammer tự tạo ra. Nếu họ ở lại kiên trì chống cự, đợi khi quân đoàn viễn chinh đến thì tình huống đã khác.

Phỉ Thúy cung, Caesar IV hiện giờ vừa đau đớn nhưng cũng rất vui. Không có gì bất ngờ, cuộc giao dịch trước đây với Người Mosey vẫn bị mọi người phát hiện.

Vương hậu đột nhiên có thêm sáu tỉnh thành đồ cưới, muốn nói sau lưng chuyện này không có giao dịch mờ án thì đó là đang xúc phạm trí thông minh của mọi người.

Nhưng chuyện này xảy ra quá đột ngột, đợi khi mọi người nhận ra mọi chuyện đã ngã ngũ.

Không tìm được bằng chứng về vụ giao dịch giữa Quốc vương và Người Mosey, chỉ với những suy luận Logic này thì căn bản không thể mang lên bàn để bàn luận.

Vấn đề của hồi môn là chuyện giữa hai vương thất, kẻ làm thần tử không có quyền can thiệp.

Không thể tìm ra lỗi thực chất về mặt quy trình, đám đại quý tộc lại không cam tâm bị thua thiệt như vậy, nên gần đây bọn họ đều đang thể hiện sự bất mãn theo cách của bản thân, khiến cho Caesar IV bị sứt đầu mẻ trán.

May mà tảng thịt này đầy mỡ, chất béo đã nuốt vào trong bụng đang xoa dịu trái tim bị tổn thương của Caesar IV.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Caesar IV bèn tiện tay ném tấu chương đi. Không có gì bất ngờ, lại là đang nói xấu y.

Phải thừa nhận rằng những đại quý tộc này rất tinh ranh, Dù trong tấu chương không đề cập tới vụ "của hồi môn sáu tỉnh", nhưng câu nào câu nấy đều có liên quan đến chuyện này.

Khu vực nằm trong sự kiểm soát mới không chỉ cần phải nắm trong tay, mà còn phải xem xét về vấn đề an ninh của lãnh thổ.

Hiện giờ, những quý tộc lãnh chúa bị thiệt thòi này cứ đinh ninh là vương quốc đã lên kế hoạch phòng thủ xong rồi, không thể tùy tiện sửa đổi, dùng lý do này để từ chối thực hiện nghĩa vụ an ninh chiến lược đối với sáu tỉnh mới này.

"Đám hỗn xược này, chẳng lẽ họ nghĩ nếu không có họ thì chúng ta sẽ không giữ được sáu tỉnh này sao!"

"Tên nào tên nấy đều coi thường ta, quả thực..."

Những lời mắng chửi của Caesar IV khiến cho đám đại lão vương thất cảm thấy rất xấu hổ. Bọn họ không biết nên tiếp những lời này như thế nào.

Bây giờ, trên danh nghĩa thì vương thất Alpha đang kiểm soát mười hai tỉnh thành, nhưng thực tế chỉ mới khai phá được ba tỉnh.

Ba tỉnh đã được khai phá cũng không phải là tài sản của một mình quốc vương, mà còn có cả lãnh địa của các thành viên vương thất và gia thần nữa.

Nếu như thật sự gặp phải ngoại địch xâm lược, chỉ với lực lượng mà vương thất có thể huy động thì thật sự không chắc có thể giữ vững được.

Chương 1370: Bị Mắng (2)

Đương nhiên, cho dù là không sử dụng đến quân đội vương quốc thì một vị Quốc vương như Caesar IV vẫn có thể thi triển Đại Triệu Hoán Thuật.

Vô số quý tộc bàng chi đều đang đợi cơ hội, chỉ cần hứa hẹn đầy đủ lợi ích, không lo không có người bán mạng cho y.

Vấn đề duy nhất chính là quân địch không thể quá mạnh, sức chiến đấu của những đội quân được tuyển mộ tạm thời này chưa không bao giờ làm cho người ta cảm thấy yên tâm.

"Bệ hạ, mọi người cũng vì lo lắng cho vương quốc, có một số việc ngài không cần phải để ở trong lòng."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland bước lên khuyên nhủ.

Lần giao dịch này, quốc vương nhà mình đúng là làm rất tốt, nhưng mong muốn kiểm soát của quân chủ cũng vì vậy mà tăng lên.

Theo cái nhìn của lão ta, nếu vương thất đã ăn một mình, vậy thì bị mọi người oán trách vài câu cũng không có gì gọi là.

Kế hoạch phòng thủ của vương quốc không thể dễ dàng thay đổi, nhưng không phải là không thể sửa đổi. Về bản chất thì đây vẫn là chuyện đàm phán chính trị, hoàn toàn không cần phải huyên náo túi bụi như vậy.

Chờ qua ít ngày nữa, đợi khi mọi người phát tiết đủ rồi, quay lại việc thương lượng thì mọi chuyện sẽ giải quyết hơn nhiều.

Dù sao Liên minh Thượng Cổ Dị tộc cũng đang tiêu hóa chiến quả, trong thời gian ngắn sẽ không rảnh để gây chuyện, khu vực biên giới còn có một khoảng thời gian thanh bình.

"Được rồi, tạm thời cứ mặc kệ những kẻ phiền phức này đi. Chiến lược Cận Đông vừa mới khởi động, các ngươi hãy chú ý một chút, đừng để xảy ra sai lầm."

"Chỉ cần tình hình ở khu Cận Đông ổn định lại, Bắc đại lục sẽ không xảy ra nhiễu loạn lớn."

"Nhân lúc thú nhân đang bề bộn nội đấu, máu chóng xây cho xong cảng Tân Nguyệt để đặt nền móng cho sự phát triển sau này."

"Cuộc chiến tranh đại lục này chôn xuống quá nhiều tai hoạ ngầm, ta có một dự cảm bất tường, đại lục Aslante sẽ không thái bình được mấy năm đâu."

"Tính thời gian thì chúng ta chỉ còn cách vạn năm chi kiếp thường xuyên xuất hiện trên sử sách không còn lâu nữa."

"Đều do đám người ngu xuẩn ở Nam đại lục, cả đám chỉ biết tới lợi ích của bản thân, vậy mà lại không nhân cơ hội này để hủy diệt Liên minh Dị tộc."

"Nếu giết sạch toàn bộ dị tộc, bất kể tình hình trong tương lai có phát triển đến bước nào thì đại lục Aslante sẽ mãi mãi là thiên hạ của nhân tộc ta!"

Lời phàn nàn Caesar IV làm cho mọi người giật nảy mình. Nếu không phải Quốc vương nhắc tới thì bọn họ cũng quên luôn truyền thuyết về "Vạn năm chi kiếp".

Hết cách rồi, thời gian quá lâu, tài liệu để lại thực sự là quá ít. Chỉ dựa vào đôi câu vài lời trong sách sử thì sẽ không thể biết được điều gì đã xảy ra cách đây một vạn năm.

Cho dù là đã khai quật một số lăng mộ cổ, nhưng thông tin thu được cũng không nhiều. Có rất nhiều nội dung còn tự mâu thuẫn với nhau, căn bản không thể phân biệt được thật giả.

Chứng cứ duy nhất có thể chứng minh sự tồn tại của "Vạn năm chi kiếp" chính là sự thay đổi về ngôi vị bá chủ đại lục. Hầu hết các bá chủ đại lục đều bắt đầu xuống dốc không phanh từ thời điểm này.

Điều đáng mừng duy nhất là sự bộc phát của "Vạn năm chi kiếp" không có nghĩa là vị trí bá chủ đại lục nhất định sẽ phát sinh thay đổi, Tộc Tinh Linh đã từng cầm cự được hai lần xung kích, sau khi gặp lần thứ ba thì mới dần suy tàn.

"Bệ hạ, chỉ là một truyền thuyết không thể xác định được thật giả mà thôi, cần gì phải để trong lòng chứ, có khi chuyện này chỉ là một sự trùng hợp của lịch sử."

"Đại lục hỗn chiến, Tà Thần xâm lấn, Thâm Uyên xâm lấn, Ác linh giáng lâm... Những chuyện này xảy ra trên đại lục còn ít sao?"

"Chỉ một cuộc hành động lớn của các tổ chức tà giáo là đã có thể gây ra một trận tai nạn rồi, chúng ta cũng không phải là chưa từng gặp bao giờ."

Bộ trưởng Tài Chính Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt không quan tâm.

Trận hỗn chiến của các tộc trên đại lục thì hoàn toàn không cần phải nhọc lòng. Hiện giờ Tộc Tinh Linh đang là người có tiếng nói nhất trong Liên minh Dị tộc, chỉ cần Nhân tộc không chủ động gây ra đại chiến thì tộc Tinh Linh sẽ không muốn phát động chiến tranh.

Nếu không phải vì biết rõ điểm yếu của Tộc Tinh Linh, biết rằng cho dù có cho bọn chúng một trăm năm thì thực lực cũng sẽ chẳng mạnh được đến đâu, có lẽ cuộc chiến tranh đại lục này sẽ không kết thúc một cách dễ dàng như vậy.

Không biết vạn năm chi kiếp là cái gì cũng không sao, chỉ cần nhìn chằm chằm vào các thế lực lớn có truyền thừa cổ xưa là được. Miễn là những người này không hoảng loạn thì mọi chuyện vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát.

Cuộc xâm lược của vị diện khác, vậy thì phải xem đó là vị diện gì rồi. Nếu như đụng phải Thâm Uyên, Vong Linh giới, vậy thì chỉ có thể tự nhận là mình hơi đen, từ đầu tới cuối đều chỉ có thể "ăn hành".

Nếu như gặp phải những vị diện yếu kém, ai xâm lược ai còn chưa chắc!

"Được rồi, ta chỉ cảm thán một câu thôi. Theo như ghi chép trong tài liệu, chu kỳ thời gian của vạn năm chi kiếp cũng không cố định, có thể sớm mười mấy năm, cũng có thể chậm trễ mấy chục năm, chu kỳ kéo dài cũng không thể xác định."

"Nếu may mắn, chúng ta cả đời này cũng sẽ không gặp được, vẫn nên tập trung vào những nguy cơ trước mắt đi!"

"Các quý tộc lãnh chúa đang nổi giận, ta có thể làm bộ như không thấy, nhưng tuyệt đối không cho phép bất cứ ai phá hoại những vấn đề liên quan đến chiến lược Cận Đông."

"Nếu như các ngươi cảm thấy xử lý quá phiền phức thì có thể ném cho Nguyên soái Hudson, ta thấy gần đây Nguyên soái đang rất rảnh rỗi!"

Caesar IV nói với vẻ mặt buồn bực.

Hai người cùng nhau chia cắt Vương quốc Warhammer, nhưng kết quả chỉ có một mình y bị mắng, nghĩ cũng biết là trong lòng Caesar IV đang buồn bực đến mức nào.

Nhưng những chuyện này không thể công khai, để không gây thêm những cuộc phong ba chính trị lớn hơn, Caesar IV chỉ có thể tự mình gánh chịu sự oán giận của các đại quý tộc.

Chương 1371: Học Viện Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh

Sơn Địa Lĩnh, vô số thanh thiếu niên nam nữ đang tập hợp trên quảng trường, xếp thành một hàng dài, đang lo lắng chờ đợi kết quả kiểm tra.

Những người có thể đến đây xếp hàng đều đã trải qua ba vòng sàng lọc trước đó.

Vòng sàng lọc đầu tiên là kiểm tra xuất thân, không yêu cầu xuất thân phải hiển hách, nhưng ít nhất phải có thân thế trong sạch.

Bây giờ khác với ngày xưa, sau khi đã bồi dưỡng được một lượng nhân tài cơ sở, cánh chim của Hudson lão gia đã dần cứng cáp, đã không cần phải dựa vào "gián điệp" để quản lý lãnh địa nữa.

Những tên "gián điệp" cũ hoặc là chủ động quy hàng và được tiếp nhận, hoặc là không cẩn thận chết trên chiến trường.

Những kẻ có cơ hội bỏ gian tà theo chính nghĩa không chỉ vì họ đã từng lập công lao hãn mã cho lãnh địa, mà quan trọng hơn là chủ nhân ban đầu của những người này cũng đã chạy sang đây tìm nơi nương tựa.

Thực ra, dùng hai từ "gián điệp" để hình dung là đã hoàn toàn đánh giá cao họ rồi.

Với địa vị khi đó của Hudson, một giới Nam tước nhỏ nhoi, còn không đáng để mọi người phải cử những tên gián điệp được huấn luyện cẩn thận tới ẩn núp.

Một phần là môn khách được thu nạp bởi những lãnh chúa láng giềng, một phần khác thì là con em quý tộc sa sút bị đe dọa hoặc mua chuộc, để giúp bọn họ truyền tin.

Khi thân phận địa vị của Hudson càng cao thì những tên thám tử mà các quý tộc xếp vào Sơn Địa Lĩnh cũng ngày càng hoảng sợ. Sợ là ngày nào đó bị Hudson phát hiện, trực tiếp mang người tới cửa tính sổ.

Sau một thời gian chịu đựng, những quý tộc vừa và nhỏ không chịu nổi áp lực đã lần lượt bày tỏ ý định quy hàng Hudson.

Vì trấn an lòng người, Hudson còn rộng lượng tuyên bố là sẽ không tính toán chuyện này. Chỉ là những tên thám tử bị bại lộ thân phận vẫn không thể tránh khỏi bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực, chuyển sang làm những công việc không liên quan đến bí mật.

Trước đây, vì vốn liếng quá mỏng, nhân tài trong lãnh địa cực kỳ khan hiếm, nên Hudson bị buộc phải sử dụng những người có tài năng trong lúc cấp bách.

Hiện giờ đủ lông đủ cánh rồi,"Độ trung thành" đã trở thành yếu tố quan trọng nhất trong việc tuyển chọn nhân tài. Hudson cũng không muốn tiêu tốn tiền bạc để đào tạo nhân tài cho kẻ thù.

Vòng sàng lọc thứ hai là đánh giá biểu hiện hàng ngày, đánh giá sơ bộ phẩm hạnh của họ.

Thẳng thắn mà nói, vòng này rất mơ hồ, không thể tiến hành định lượng cụ thể. Nhưng chỉ cần không làm điều phi pháp, không có xu hướng chống lại lãnh chúa lão gia, về cơ bản đều có thể thông quan.

Vòng thứ ba mới là vòng sàng lọc về tư chất.

Bởi vì hiện tại dân số trong lãnh địa quá đông, số lượng ma pháp sư lại quá ít, căn bản không thể thực hiện kiểm tra toàn dân, cho nên Hudson đã công khai pháp môn minh tưởng giai đoạn đầu và phương pháp huấn luyện cơ bản của Kỵ sĩ.

Chỉ dựa vào những thứ này đương nhiên là không thể luyện ra được thành quả lớn gì, nhưng dùng để xác định tư chất tu luyện cũng đã đủ rồi.

Vòng kiểm tra thứ tư hiện giờ mới thật sự là vòng xác định tư chất tu luyện tốt hay xấu, từ đó xác định hướng đào tạo trong tương lai.

Mô hình tuyển chọn toàn diện này cũng là một thách thức đối với cơ chế tuyển chọn nhân tài hiện hành của vương quốc. Nếu là một năm trước, Hudson cũng không dám gióng trống khua chiêng chơi như vậy.

Nhưng bây giờ đã khác, dưới danh nghĩa khai thác Cận Đông, dù có một số hành vi hơi quá khích thì mọi người cũng có thể chấp nhận.

Phương pháp sàng chọn trước đây là lựa chọn những tinh nhuệ trong hàng ngũ binh sĩ, sau đó dạy cho họ pháp môn tu luyện đấu khí, từ đó sàng lọc ra những binh lính có tư chất tu luyện để bồi dưỡng, hiện giờ thì phương pháp này rõ ràng đã không đáp ứng được yêu cầu.

Hudson đã lén lút hoàn thành cuộc kiểm tra tư chất trong quân đội từ lâu rồi, những binh sĩ có tư chất tu luyện đều được cấp pháp môn tu luyện.

Tiếc là người có tư chất tu luyện quá ít, có thiên phú không tồi lại càng ít. Sau khi sàng lọc toàn bộ quân đội của lãnh địa, bao gồm cả những binh sĩ trong đội dự bị, tổng cộng chỉ có khoảng 4. 000 người có tư chất tu luyện, chỉ có một nửa trong số đó là có giá trị đào tạo.

Tỷ lệ này thấp hơn nhiều so với con em quý tộc. Rõ ràng là thuyết huyết mạch đang lưu truyền trên đại lục Aslante cũng không phải là hoàn toàn vô căn cứ.

Tuy nhiên, theo quan điểm của Hudson, điều này càng giống như sự tiến hóa tự nhiên của con người hơn. Giống như lựa chọn hạt giống vậy, lúa mì được trồng ra từ những hạt giống lớn nhất và căng mọng nhất sẽ có sản lượng và chất lượng tốt hơn nhiều.

Bậc cha chú của con em quý tộc đã thức tỉnh thiên phú tu luyện, bản chất sinh mệnh đã phát sinh thăng hoa, loại thiên phú này có xác suất truyền thừa nhất định.

Sau quá trình sàng lọc liên tục từ thế hệ này qua thế hệ khác, xác suất để con em quý tộc có được tư chất tu luyện cũng vượt xa người bình thường.

Không chỉ xác suất có tư chất tu luyện cao, mà ngay cả phẩm cấp của tư chất cũng tương đối cao. Đây cũng là một trong những lý do khiến những gia tộc lớn được truyền thừa lâu đời dễ dàng sinh ra cường giả hơn.

Nhìn vào những kết quả kiểm tra liên tục được đưa tới, Hudson lại có thêm hiểu biết mới về sự phân tầng giai cấp trên đại lục Aslante.

May mà số lượng con em bình dân đủ nhiều, ngay cả khi những người có thiên phú tu luyện ít hơn một phần mười, nhưng đặt trong một cơ số khổng lồ thì đây cũng là số lượng khả năng.

"Công tước, đây là kết quả thống kê của cuộc kiểm tra."

"Trong số những lĩnh dân trong lãnh địa từ 12 đến 18 tuổi, có tổng cộng 926 người có thiên phú tu luyện ma pháp, trong đó có 469 người có thiên phú kém, 376 người có thiên phú thấp, 72 người có thiên phú trung bình và 9 người có thiên phú cao."

"Có tổng cộng 24. 867 người có thiên phú tu luyện kỵ sĩ, trong đó có 14. 346 người có thiên phú kém, 8. 764 người có thiên phú thấp, thiên phú trung bình ..."

Chương 1372: Học Viện Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh (2)

Sau khi nghe Cairne báo cáo xong, Hudson bỗng nhướng mày. Con số này ít hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Nếu tính luôn nạn dận trong Vương thất lĩnh và vương quốc được chuyển đến đây, hiện giờ Sơn Địa Lĩnh đang có hai triệu nhân khẩu. Chỉ tính riêng dân số từ 12 đến 18 tuổi đã có tới 300. 000 người.

Chuyện càng tồi tệ hơn nữa là người có tư chất tu luyện không có nghĩa là có giá trị đào tạo. Đào tạo những người có thiên phú kém chỉ đơn giản là đang lãng phí tài nguyên.

Muốn dùng cần cù để bù thông minh là không có vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là phải được đầu tư một lượng lớn tài nguyên. Những người có tư cách tu luyện hiện giờ đều phải dựa vào Hudson ban cho, lấy đâu ra nhiều tài nguyên như vậy cho bọn họ tiêu xài.

Kết quả kiểm tra này chưa chắc đã hoàn toàn chính xác, nếu sau này thức tỉnh một số thể chất đặc biệt, hoặc gặp được kỳ ngộ thì vẫn có khả năng thay đổi tư chất.

"Loại những người có thiên phú kém, để cho họ về nhà đi! Nói với họ là nếu trong vòng ba năm có thể tu luyện ra khí cảm thì vẫn có thể quay lại."

"Nếu có người có thể kiên trì tu luyện mỗi ngày, trong ba năm có thể không sắp xếp nhiệm vụ cho họ, khẩu phần ăn hàng ngày sẽ được tăng thêm 0. 5 pound thịt cá."

"Những người có thiên phú phép thuật sẽ được xếp vào đoàn pháp sư."

"Toàn bộ thiếu niên nam sẽ được xếp biên chế dự bị, những người có thiên phú thấp sẽ được đào tạo theo hướng chiến sĩ, những người có thiên phú trung bình và cao sẽ được đào tạo theo hướng kỵ sĩ."

"Còn thiếu nữ, ngoài những người có thiên phú cao, tất cả những người còn lại đều được tự mình lựa chọn là có ở lại hay không. Nếu như lựa chọn ở lại thì sẽ được đào tạo theo tiêu chuẩn giống vậy."

Hudson thở dài một hơi nói.

Cơ hội thì hắn đã cho rồi, còn chuyện những người này có nắm được hay không lại là một ẩn số. ...

Một lần chinh chiêu nhiều người như vậy, việc đào tạo sẽ trở thành một vấn đề lớn. Lực lượng giáo viên chỉ có thể được huy động từ trong quân đội, còn việc liệu họ có hợp cách hay không thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi xem xét.

Việc mở rộng tiêu chuẩn chiêu mộ đã quyết định đây là một phương thức đào tạo quy mô. Ngoài việc dạy pháp môn tu luyện và chia sẻ kinh nghiệm tu luyện ra thì việc giảng dạy và giải đáp thắc mắc cũng không cần phải làm khó đám người ít học này.

Đừng nói gì đến những sĩ quan xuất thân từ nông nô, ngay cả những sĩ quan xuất thân từ quý tộc nhỏ thì học thức cũng không cao đến đâu.

Trong tình huống tài nguyên có hạn, rất nhiều quý tộc nhỏ chỉ tập trung bồi dưỡng trưởng tử, những người còn lại chỉ được tiếp nhận giáo dục đơn giản nhất.

Như trường hợp của mấy huynh đệ Hudson, sau khi tiếp nhận giáo dục quý tộc và hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản của kỵ sĩ, sau đó còn có thể nhận được Sinh mệnh nguyên dịch, đây đã được xem như một gia đình có điều kiện rồi.

Thế giới quý tộc mà cũng tàn khốc như thế, vậy việc đào tạo kỵ sĩ dự bị sẽ còn đến mức nào nữa.

Cái gọi là trọng điểm bồi dưỡng thực ra cũng chỉ được ăn ngon hơn bình thường một chút, có thể đảm bảo đủ dinh dưỡng cần thiết cho việc huấn luyện, và việc quản lý ngày thường cũng sẽ hơi nghiêm một chút.

Hy vọng có nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa chỉ là một ước mơ xa vời. Hudson không hào phóng đến mức vung ra tài nguyên tu luyện của hơn hai vạn người cùng một lúc.

Không chỉ là vấn đề tiền, mà còn vì không có người bán ra nhiều tài nguyên tu luyện như vậy.

Các tài nguyên tu luyện trên thị trường đều xuất hiện rải rác, đồng thời giá còn không rẻ.

Sơn Địa Lĩnh nằm dựa vào Hắc Thạch sơn mạch, nên cũng có thể sản xuất ra một phần tài nguyên tu luyện, nhưng tài nguyên tự nhiên quá ít, nhân công bồi dưỡng thì lại cần thời gian.

Tài nguyên tu luyện mặc dù ít, nhưng về phương diện nguồn nhân lực thì Hudson đang được hưởng lợi từ việc thông gia khắp nơi của gia tộc Koslow.

Ngoài những nhân tài được tuyển chọn từ lãnh địa thì còn có một đám tiểu quý tộc có quan hệ với gia tộc cũng đã gửi con cháu của mình đến đây.

Nhà mình không bồi dưỡng được, đưa đến nhà thân thích để bồi dưỡng cũng là chuyện rất bình thường trong giới quý tộc.

Đương nhiên, việc bồi dưỡng này cũng không phải là vô điều kiện, sau khi trưởng thành thì bọn hắn cần phải làm việc cho Hudson lão gia để trả nợ.

Đến đây để làm việc cũng không lỗ, dù sao sau khi trưởng thành thì con cháu của tiểu quý tộc cũng phải đi làm công cho đại quý tộc.

Gửi con cái tới sớm không chỉ tiết kiệm được một khoản chi phí, mà còn có thể thắt chặt mối quan hệ và tạo nền tảng cho sự phát triển trong tương lai.

"Người trong nhà" ngay từ đầu đã được gắn mác "Dòng chính", trong cùng một điều kiện, tốc độ đề bạt chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Toàn bộ Vương quốc Alpha đều chơi như vậy.

Tư quân kỵ sĩ đoàn dưới trướng của đại quý tộc, ngoài một số ít con cháu trong gia tộc và một số các kỵ sĩ từ bên ngoài đến tìm nơi nương tựa ra, còn lại đều là con cháu của các quý tộc vừa và nhỏ phụ thuộc vào bọn họ để sinh tồn.

Trong tình huống bình thường, những người này đã đủ cho mọi người sử dụng rồi. Nếu như hòa bình kéo dài mấy chục năm thì còn có thể xuất hiện tình trạng thừa nhân tài, cho nên không cần phải chiêu mộ trong dân gian.

Nếu như không phải vì khai thác Cận Đông, không có mối đe dọa chiến tranh, nếu cứ phát triển theo mô hình cố hữu, Hudson cũng sẽ không thiếu nhân tài cơ bản.

Nhìn từ tình hình phát triển của lãnh địa, hắn căn bản không thể nào nuôi nổi mấy vạn quân siêu phàm, việc mở rộng quy mô lớn như vậy chủ yếu là để sàng lọc tinh anh.

Số lượng người được vào biên chế kỵ sĩ đoàn dự bị lên tới 25. 000 người, nhưng chuyện này không có nghĩa là số lượng người được tuyển chọn cuối cùng cũng sẽ nhiều như vậy. Chỉ những học viên xuất sắc mới có thể ở lại cuối cùng và phục vụ trong kỵ sĩ đoàn.

Chương 1373: Cơ Sở Đào Tạo Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh

"Công tước, nếu đưa hết toàn bộ những người này vào học viện thì quy mô sẽ vô cùng lớn."

"Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta sẽ bị người ta chê cười!"

Jose khổ sở nói.

Hudson vung tay lên, Sơn Địa Lĩnh liền xuất hiện một học viện đào tạo binh sĩ.

Ban đầu hắn định đặt tên là Học viện ma võ, nhưng vì sợ là sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết, nên mới cố tình hạ thấp độ ngầu.

Chọn lựa nhân tài từ trong nông nô đã là quá đáng lắm rồi, nếu lại tiếp tục đào tạo những người này thành cường giả thì sẽ quá gây thù chuốc oán.

Không chỉ có bên ngoài, ngay cả các quý tộc nội bộ phụ thuộc hắn, thậm chí là cả thành viên của gia tộc Koslow đều sẽ đứng ra phản đối.

Dù sao, với tư cách là thành viên của nhóm lợi ích, ai cũng không muốn có thêm một nhóm người tới cướp cơm.

Sau khi nghe những lời khuyên của thuộc hạ, Hudson liền quyết định đổi tên thành « Học viện binh sĩ Sơn Địa Lĩnh».

Thực ra, đặt tên gì cũng được.

Chỉ cần nhìn vào đội ngũ giảng viên của học viện này thôi là đã đủ để dập tắt nỗi lo lắng của mọi người rồi. Đây thực sự là một học viện đào tạo binh lính tinh nhuệ, chẳng liên quan gì đến học viện ma võ.

Giảng viên của học viện đều là những kỵ sĩ cấp thấp được kéo từ trong quân đội đến góp cho đủ số, chỉ có người làm hiệu trưởng là Hudson mới có thể được tính là cường giả.

Cho dù là học viên trong học viện ma võ rác rưởi nhất trên toàn đại lục cũng có thực lực trung bình mạnh hơn những giảng viên này.

Tình huống trong Bộ ma pháp còn thảm hại hơn, ma pháp học đồ đều có thể trở thành giảng viên. Thay vì nói là đang bồi dưỡng ma pháp sư, chẳng thà nói là đang bồi dưỡng người làm công.

Sau khi được nếm trải vị ngọt về khoản lợi nhuận khổng lồ của ma pháp dược tề, Hudson liền không nhịn được nữa. Rất nhiều những loại dược tề độc đáo đặc sắc mang phong cách của Hudson liên tục được phát minh ra.

Vì che giấu tai mắt người ngoài và nâng cao hiệu suất sản xuất, Hudson đã sáng tạo ra phương pháp sản xuất thành phần dược tề đơn lẻ, ma pháp sư trong lãnh địa đều chỉ tham gia vào một giai đoạn sản xuất trong đó.

Dù đã được đơn giản hóa thì đó cũng là loại dược tề được pha chế hoàn toàn thủ công, nên đương nhiên là sẽ không thiếu người làm công.

Chi phí để chiêu mộ ma pháp sư từ bên ngoài quá cao, lại còn dễ bị các đại thế lực cài cắm gián điệp, nên hắn bèn tự mình đào tạo.

Dù sao giai đoạn đầu đều là học tập lý thuyết cơ bản, chi phí đào tạo không cao. Cần đốt nhiều tiền đó là chuyện sau khi trở thành ma pháp sư.

Mô hình đào tạo nhân tài mà Hudson đang chơi là phiên bản nhỏ, chỉ chú trọng vào tính kinh tế. Chỉ cần thời gian đào tạo ngắn, giá cả đủ rẻ, số lượng đủ nhiều là được.

Có tiềm lực hay không cũng không quan trọng. Hầu hết học viên đều sẽ dừng lại ở cấp thấp, nhưng khi cơ sở đã tăng lên thì sẽ luôn có người may mắn trở nên nổi bật.

Hiện giờ không có tài nguyên hỗ trợ việc tu luyện không có nghĩa là sau này lập được chiến công cũng không có tài nguyên tu luyện.

Khiến cho tất cả mọi người đều phá vỡ giai cấp là chuyện không thực tế, đề bạt những người ưu tú cá biệt phá vỡ giới hạn giai cấp, mở ra một khe hở trong hệ thống quý tộc khép kín thì Hudson vẫn có thể làm được.

Dù sao, cũng không có văn bản pháp luật nào quy định rõ ràng rằng nông nô không thể trở thành quý tộc.

Vì khuyến khích binh sĩ bán mạng, sau những cuộc đại chiến, Vương quốc Alpha đều sẽ đẩy ra một số người may mắn xuất thân từ tầng lớp thấp để làm tấm gương cho các binh sĩ bình thường.

Cách làm của Hudson chỉ là tăng số lượng người may mắn lên một chút, sau này sẽ có thêm chút xíu người vào trong vòng tròn.

Chỉ cần da mặt đầy đủ dày, tân trang ngôn từ một chút, hắn hoàn toàn có thể gán ghép hai chuyện này lại thành một.

Lập kế hoạch thì đơn giản, nhưng để thực hiện thì lại phức tạp.

Jose chính là người thực hiện kế hoạch này, sau khi nhìn thấy kế hoạch cuối cùng, ông ta đã bị kế hoạch lớn của Hudson làm cho choáng váng.

Một học viện siêu lớn với hơn hai vạn học viên, và hàng năm vẫn có học viên mới gia nhập, tại đại lục Aslante, đây hoàn toàn là một chuyện vượt thời đại.

Dù toàn bộ học viện trong Vương quốc Alpha cộng lại cũng không có nhiều học viên như vậy.

Toàn thể thầy trò của một học viện bình thường cộng lại cũng chỉ mới xấp xỉ một nghìn người, rất ít trường có hơn hai nghìn người.

Người ta đều chỉ đào tạo tinh anh, giảng viên cường giả như mây, học viên cũng là nhân trung long phượng.

So ra thì Học viện binh sĩ Sơn Địa Lĩnh kém vô cùng xa, chẳng khác nào một trò cười, đơn giản là đang kéo thấp "độ ngầu" của "học viện".

"Ha ha. . ."

"Jose, ngươi quá câu chấp. Nếu sợ bị người ta chê cười, vậy thì chúng ta lại đổi tên thêm một lần nữa vậy, đổi từ học viện thành cơ sở đi."

"Khi tuyên truyền ra ngoài, thì gọi là: Cơ sở đào tạo binh sĩ Sơn Địa Lĩnh, cũng có thể gọi Trại huấn luyện tân binh Sơn Địa Lĩnh."

"Ta nghĩ không có học viện nào sẽ tự hạ thân phận đi so sánh với cơ sở đào tạo binh sĩ đâu!"

Hudson nói với vẻ không quan tâm.

Tên gọi là gì không quan trọng, quan trọng là có thể bồi dưỡng nhân tài là được.

Lúc đầu thì hắn cũng định chế tạo một học viện tầm cỡ, nhưng tiếc là chi phí quá cao, lại còn không thể theo như ý muốn của hắn là bồi dưỡng nhân tài với số lượng lớn nữa.

"Công tước đại nhân, không đề cập đến vấn đề số lượng học viên, nhưng tuyển nhận nhiều nữ học viên như vậy để làm gì?"

"Chẳng lẽ ngài định thành lập một nữ kỵ sĩ đoàn sao?"

"Chuyện này đã có người từng thử rồi, nhưng đầu tư và lợi nhuận lại hoàn toàn không tương xứng."

Jose bất đắc dĩ nói.

Chương 1374: Cơ Sở Đào Tạo Binh Sĩ Sơn Địa Lĩnh (2)

Giấc mơ tan vỡ, Jose vốn tưởng rằng học viện của Hudson cũng sẽ giống như những học viện khác trên đại lục, người giữ chức phó hiệu trưởng như ông ta cũng coi như là quyền cao chức trọng, bước vào xã hội thượng lưu.

Tiếc là học viện của Hudson quá tồi tàn, đối ngoại tuyển sinh chỉ là đang tự rước lấy nhục mà thôi, càng đừng nói đến chuyện được xã hội công nhận.

"Chỉ mới hơn năm ngàn học viên nữa mà thôi, nào có khoa trương như lời ông nói!"

"Yên tâm đi, ta không định thành lập nữ kỵ sĩ đoàn, chỉ là muốn đào tạo một chút tinh anh thôi."

"Tất cả học viên đều có tiêu chuẩn đánh giá như nhau, thực hiện chế độ đào thải cuối cùng."

"Mỗi ba tháng học sẽ tiến hành một cuộc kiểm tra, mỗi lần sẽ đào thải 10% học viên, những người còn ở lại học viện sau ba năm mới thật sự là đối tượng trọng điểm cần đào tạo."

"Thể lực của nam và nữ khác biệt, trong số những học viên nữ này, cùng lắm chỉ có vài trăm người trụ lại được đến cuối cùng."

"Lần tuyển sinh quy mô lớn này chỉ có một lần, sau này nếu còn tuyển sinh nữa thì cứ từ từ nâng cao tiêu chuẩn là được."

Hudson giải thích một cách bình thản.

Là một người theo chủ nghĩa thực dụng, việc tuyển chọn nhân tài lần này đều vì phục vụ cho cuộc chiến sắp tới.

Tuyển nhiều học viên như vậy không chỉ là đang tuyển chọn binh lính ưu tú, mà cũng đang nâng cao chất lượng dân số trong lãnh địa.

Tuy rằng chương trình học của học viện chủ yêu là về tu luyện, nhưng vẫn có thể được lồng ghép một hoặc hai môn học văn hóa vào trong.

Dù bị đào thải thì lượng kiến thức sơ sài học được trong học viện cũng là một tài sản quý giá.

Tương lai có thể xếp vào những ngành nghề khác, tiềm lực đào tạo cũng sẽ cao hơn những người mù chữ.

Nếu như vào quân đội tuyến hai để phục dịch thì kinh nghiệm chiến tranh được tiếp xúc trong học viện vẫn có thể dùng đến.

Chỉ huy thiên quân vạn mã là chuyện không thực tế, nhưng chỉ cần huấn luyện thêm một chút là đủ để đảm nhiệm thập phu trưởng rồi.

Tuy nhiên, những việc này có thể ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử, thay đổi cục diện quân sự trong tương lai, cứ âm thầm làm là được, không cần phải nói ra trước.

Nếu như có thể tạo thành sự thực đã định, có lẽ Tuyết Nguyệt lĩnh cũng sẽ phát triển được, làm lớn bánh ga-tô đã đủ để trấn an đám người dưới trướng rồi.

Sự chỉ trích và thù địch từ bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ là gào thét vài tiếng mà thôi, không thể lay chuyển được nền tảng của hắn.

"Công tước đại nhân, bỏ qua những vấn đề này không đề cập tới, nhưng có lẽ chúng ta nên nghĩ biện pháp nâng cao thực lực của đội ngũ giảng viên lên một chút?"

"Với tầm ảnh hưởng của ngài, chắc là sẽ có không ít quý tộc đồng ý. Không hy vọng toàn bộ giảng viên trong học viện đều là cường giả, nhưng ít nhất cũng phải có trình độ bậc trung (từ cấp 4-6) chứ!"

Cairne ở bên cạnh nói.

Lúc đầu khi được Hudson bổ nhiệm làm chủ nhiệm giáo vụ, y còn hoang mang rất lâu. Từng cho rằng thực lực của mình không đủ, không có năng lực khống chế các giáo viên bên dưới, còn chuẩn bị từ chức nữa.

Nhưng sau khi nhìn thấy trình độ thực lực của các giáo viên, Cairne đột nhiên phát hiện việc mình đảm nhiệm chức chủ nhiệm giáo vụ đúng là chẳng có vấn đề gì.

Hầu hết các giáo viên đều là kỵ sĩ cấp một, ma pháp học đồ bất nhập lưu, ma pháp sư cấp một và kỵ sĩ cấp 2 cũng chỉ có rất ít, một kỵ sĩ cấp ba Cairne mà ở trong học viện này cũng xem như là cường giả.

"Đừng có nằm mơ nữa, cho dù bọn họ chịu tới đây dạy học thì cũng chỉ có thể ở lại trong một thời gian ngắn mà thôi, phần lớn thời gian họ đều có việc riêng phải xử lý."

"Ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, kiểu giảng dạy như vậy chưa chắc là tốt hơn hiện giờ."

"Hơn nữa, những người như bọn họ ngoài thực lực cá nhân càng mạnh ra, học thức càng uyên bác ra, kiến thức và tầm nhìn rộng lớn ra thì còn có ưu điểm gì chứ?"

"Những giáo viên hiện tại đều là những binh sĩ đã từng chém giết trên chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú."

"Thực lực cá nhân đúng là hơi kém một chút, nhưng được cái là trung thành và đáng tin cậy."

"Quân đội dựa vào sức mạnh tập thể, thực lực chiến đấu cá nhân không đủ thì hoàn toàn có thể bù đắp bằng cách phối hợp theo nhóm."

"Trên đại lục này có nhiều học viện ma võ như vậy, nhưng ta không thấy bọn họ đào tạo ra được cường giả Thánh Vực, đừng có quá xem trọng bọn họ!"

Hudson nói với vẻ mặt không đổi sắc.

Không phải là hắn không muốn nâng cao lực lượng giáo viên, mà là không dám!

Một học viên có kèm theo một đống "nhân tài", nếu để cho đám giáo viên quý tộc kia tiến vào thì chẳng khác nào đang tự tìm phiền phức.

Hudson cũng không cho rằng toàn bộ quý tộc đều dễ lừa như những con em quý tộc ở dưới trướng của mình. Nếu có giáo viên là con cháu đại quý tộc, có lẽ họ sẽ sớm nhìn ra kế hoạch của hắn

Thậm chí ngay cả những người phụ tá trước mặt có thể cũng đã nhìn thấu kế hoạch của hắn rồi, chỉ là không dám xác định vào lúc này mà thôi. Hoặc là họ đã nhìn thấu nhưng giả bộ hồ đồ.

Suy cho cùng, cách làm của Hudson thoạt nhìn có vẻ như đã sát ranh giới, nhưng trên thực tế lại là đang thách thức hệ thống quý tộc. .

Không có người phản đối là bởi vì họ đều đã ăn bánh vẽ của Hudson. Trong thâm tâm họ đã tưởng tượng ra cuộc sống tươi đẹp sau khi Tuyết Nguyệt lĩnh được khai phá.

Còn về lợi ích của tập đoàn quý tộc, chuyện đó thì có liên quan gì đến họ?

Ngoài cái danh con em quý tộc ra, bây giờ họ gần như trắng tay. Muốn vượt qua ngưỡng cửa giai cấp thì việc đầu tiên là phải hầu hạ Hudson lão gia cho thật tốt đã.

Bảo vệ lợi ích giai cấp, thì cũng phải đợi đến khi bản thân trở thành thành viên của nhóm lợi ích đã rồi tính. Lợi ích hiện giờ của bọn họ đã hoàn toàn gắn liền với Hudson.

Chương 1375: Mang Thai

Đi theo kiểm tra bổ sung, che chắn toàn bộ lỗ thủng có thể dẫn tới phiền toái, giải quyết rắc rối dùm cho Hudson lão gia chính là đang xây dựng sự nghiệp cho chính bản thân mình, đây mới là chính đồ.

Không có vấn đề lớn, việc lựa chọn địa điểm xây dựng học viện, xây dựng trường học đều không cần Hudson phải lo lắng.

Nguyên tắc chỉ có hai cái: Tốc độ nhất định phải nhanh; phải tiết kiệm tiền hết mức có thể.

Tổng ngân sách cả năm mới có hai triệu kim tệ, ngoài đất đai là không tốn tiền tiền, còn lại như chi phí xây dựng cơ sở hạ tầng, mua sắm thiết bị giảng dạy và chi phí lương bổng cho nhân viên đều cần tiền.

Sau khi trừ đi một loạt chi phí, ước tính kinh phí đầu tư trên mỗi học viên còn chưa đến 50 kim tệ.

Trên thực tế, ngay cả 50 kim tệ này cũng không phải được tiêu hết trên người mỗi học viên, mà còn phải tính đến việc bảo trì thiết bị giảng dạy.

Việc bảo trì và sửa chữa giảng đường, ký túc xá, vũ khí trang bị cũng chẳng tốn bao nhiêu, nhưng chiến mã thì phải ăn cơm.

Là quân dự bị của kỵ sĩ đoàn, học cách cưỡi ngựa là điều cơ bản nhất. Không hy vọng là mỗi người đều sẽ sở hữu một con chiến mã, nhưng ít nhất cũng phải cam đoan hai ba học viên có một con chiến mã.

May mà chuyện làm ăn trong quân đội của Hudson cũng không tệ, thống lĩnh đại quân xuất chinh vài lần, những vũ khí quân dụng tiên tiến như Ma Tinh pháo, Ma pháp nỏ đều có đủ, không cần phải bỏ tiền mua thêm.

Nếu không với số tiền ít ỏi này, sợ là ngay cả đồ đạc cũng không thể mua đủ, chứ đừng nói đến việc duy trì chi phí hoạt động trong một năm.

Ngân sách quyết định mức sống. Thịt ma thú thì đừng có nghĩ nữa, chỉ cần đảm bảo cung cấp đủ thịt ăn mỗi ngày đã xem như khá tốt rồi.

Có lẽ dù đi khắp toàn bộ đại lục cũng không thể tìm thấy một học viện nào nghèo nàn như vậy.

Tuy nhiên, đối với việc đào tạo binh sĩ thì đây vẫn là quá đắt.

Nếu không có lợi nhuận từ ma pháp dược tề chống đỡ, với thu nhập tài chính của Sơn Địa Lĩnh căn bản không thể nuôi nổi học viện này. . .

"Franz, là nam tử hán thì phải tự mình đứng lên!"

"Mau đứng lên. . ."

Trên bãi cỏ trước thành lũy, Hudson, một người không có bất cứ kinh nghiệm gì, đang bắt đầu cuộc đời làm cha của mình.

Melissa thì ở bên cạnh lười biếng phơi nắng. Sau những nỗ lực cày cấy của Hudson, trong bụng nàng lại có thêm một cái thai, nên bây giờ nàng đã không có nhiều thời gian để quản lý hai cha con nhà này nữa.

Mặc cho Hudson có nói cái gì thì con trai hắn cũng không chịu nể mặt. Dựa theo nguyên tắc ngã ở đâu thì nằm luôn tại đó một hồi, Franz trực tiếp nằm rạp trên mặt đất và cười không ngừng.

Ánh mắt của nó đã chuyển từ Hudson sang Belersden và Maxim ở bên cạnh, đối với đứa nhóc này mà nói, rồng và gấu phiên bản mini thú vị hơn Hudson nhiều.

Con trai còn nhỏ như vậy, Hudson không dám cho nó tiếp xúc với hai tên bất lương này, lỡ mà bị hai đứa này dạy hư, lúc đó không biết đi đâu mà khóc.

Xét về tuổi tác, Maxim vẫn là một con rồng thanh niên, còn Belersden thì chỉ là một con gấu con.

Ngay cả bản thân chúng cũng là con nít, để chúng chăm sóc trẻ em thì hậu quả thật sự quá khủng bố.

Nhưng mà, Ma thú đều có tâm lý nghịch phản, càng cấm bọn nó làm chuyện gì thì chúng lại càng thích làm chuyện đó.

Hudson ngăn cản không cho hai đứa nó tới gần con trai hắn, nhưng lại không có cách nào ngăn cản hai đứa nó xuất hiện ở bên cạnh, thu hút sự chú ý của Franz.

Nhưng Melissa thì lại nhìn rất thoáng, nàng rất vui lòng để con trai mình tiếp xúc với rồng và gấu. Có lẽ nàng nghĩ để con trai mình tạo mối quan hệ cũng tốt, sau này có thể tiếp tục truyền thừa Ma thú.

Có hai con Ma thú Thánh Vực bảo vệ, cho dù con trai mình bị nuôi phế thì cũng có thể tiếp tục truyền thừa cơ nghiệp.

Trên đại lục Aslante, chưa có đại quý tộc nào suy tàn trong thời điểm có cường giả Thánh Vực bảo vệ cả.

Con trai mình vẫn còn chưa đến tuổi có thể nói đạo lý, nó không chịu nể mặt thì Hudson cũng chẳng làm được gì.

Nhưng trong nội tâm hắn đã quyết định rồi, chờ khi con trai mình lớn thêm một chút nữa, hắn sẽ an bài gia sư cho nó, mỗi ngày đều giao cho nó một đống bài tập, để cho nó cảm nhận được cái gì là công cha như núi Thái Sơn.

Có lẽ vì thấy Hudson bất lực trong cuộc giằng co phụ tử này, nên Melissa không nhịn được bật cười một tiếng.

"Hudson, chàng đã lớn thế này rồi mà còn so kè với con trai mình à."

"Franz còn nhỏ như vậy, nó không hiểu ý của chàng. Dù là muốn dạy bảo thì ít nhất cũng phải chờ nó to lớn thêm một chút nữa đã!"

Rõ ràng là chẳng có chuyện gì, nhưng sau khi nói những lời này thì lại thành ra có chuyện. Đây là điển hình của việc xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, Hudson trợn mắt nhìn nàng một cái.

Giờ không phải là lúc so đo, con trai hắn vẫn còn quá nhỏ, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, phụ nữ mang thai thì lại càng không thể trêu vào.

Hudson không thèm nói nhảm nữa, mà trực tiếp tiến lên phía trước, bế Franz bé bỏng đang nằm dưới đất lên rồi đưa đến trong tay Melissa, sau đó cười ha hả nói:

"Gia tộc Koslow hưng thịnh trong tay ta, có thể giữ vững cơ nghiệp, đứng vững gót chân được hay không, thế hệ tiếp theo rất quan trọng."

"Mặc dù Franz còn nhỏ, nhưng công tác giáo dục cũng phải được lên kế hoạch từ trước. Hệ thống giáo dục của gia tộc quá cũ, đã không thể thích ứng được với tình hình hiện nay."

"Melissa, nàng phải quan tâm nhiều hơn về vấn đề này."

Dù tập đoàn quý tộc đã mục nát, nhưng hệ thống giáo dục dành cho con cháu của các đại quý tộc cổ xưa vẫn rất đáng để tham khảo.

Nói chung, chỉ cần tuân thủ nghiêm ngặt theo hệ thống thì người kế thừa được bồi dưỡng ra sẽ không phải là một kẻ vô dụng.

Chương 1376: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên

Đa số những người bồi dưỡng con cháu hậu bối thành kẻ vô dụng là do họ mang quá nhiều ý chí chủ quan của bản thân vào trong quá trình giáo dục, gây cản trở nghiêm trọng đến sự phát triển bình thường của con cháu.

Thông thường, những người cha người mẹ càng có nhiều ham muốn kiểm soát thì khả năng nuôi con thành kẻ vô dụng lại càng cao. Ngay cả khi có hệ thống đào tạo nhân tài hoàn thiện thì cũng không thể chịu đựng được dày vò.

"Yên tâm đi, Hudson. Trước khi xuất giá, thiếp đã sao chép một phần tài liệu về việc đào tạo người thừa kế từ gia tộc của mình, sau này sẽ đưa cho chàng xem coi có cần phải chỉnh sửa gì không."

"Nếu không ngại phiền phức, tốt nhất nên triệu tập một cuộc hội nghị gia tộc, mời các tộc lão cùng nhau xây dựng một kế hoạch đào tạo con cháu."

Nghe lời phàn nàn của Melissa, Hudson mỉm cười. Gia tộc Koslow hiện giờ giống như một tờ giấy trắng, hắn có thể tùy ý vẽ những gì mình thích.

Ở trước mặt một gia chủ cường thế như hắn, những quy tắc được truyền lại từ thời tổ tiên cũng không có bất kỳ sự ràng buộc nào.

Thực ra tổ tiên của gia tộc Koslow cũng không truyền lại quy tắc gì, hoặc có thể nói là đã đặt ra quy tắc, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, nên không thể truyền lại.

Bởi vì phân gia quá lâu, thường thì cùng một chuyện, các chi mạch đều có ghi chép riêng và cách giải thích khác nhau. Và không bên nào có thể thuyết phục được bên nào.

Đối với Hudson mà nói, đây rõ ràng là một chuyện tốt. Không bị ràng buộc bởi lịch sử, có thể tự mình đặt ra quy tắc.

Gia quy hiện hành của gia tộc Koslow đều do Hudson lần lượt tăng thêm. Do thời gian quá ngắn, nên nhiều mặt còn chưa hoàn thiện.

Hầu hết thời gian đều là sau khi xảy ra vấn đề thì mới thêm một miếng vá, giống như lập pháp vậy.

Sự khác biệt duy nhất là ở đây không có quy tắc không truy cứu quá khứ. Những việc đã phạm phải trong quá khứ vẫn có thể bị xử lý theo quy tắc hiện hành. ...

Tình hình đại lục đang dần ổn định, Sơn Địa Lĩnh cũng tiến vào quỹ đạo, vận hành trơn tru, Hudson nhàn rỗi nên suốt ngày ở trong nhà với vợ con và tình nhân.

Nếu không bàn đến thành tựu trong sự nghiệp, một thanh hiên hơn hai mươi tuổi mà đã chìm đắm trong việc hưởng thụ cuộc sống như hắn chính là tài liệu phản diện về những kẻ "Không biết tiến thủ".

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, Hudson ở trong nhà lại trở thành hình mẫu của một người chồng tốt. Thẳng thắn mà nói, tiêu chuẩn định nghĩa về người chồng tốt trên đại lục Aslante thực sự quá thấp.

Dù sao Hudson cũng không dám nhận danh hiệu này, ngay cả tình nhân cũng có rồi, sao có thể liên quan đến cái danh người chồng tốt được.

Ở phương diện này, Hudson muốn cảm ơn nhạc phụ đại nhân của mình, bởi vì độ ăn chơi của ông ấy đã ảnh hưởng đến quan niệm của Melissa, nên hắn mới có được cuộc sống tốt đẹp hiện giờ.

Vì lòng biết ơn đối với Bá tước Aurane, Hudson còn cố ý đặt làm một lô thuốc hồi phục thể lực cho nam giới rồi gửi cho nhạc phụ đại nhân của mình, tránh để ông ấy rơi vào tình trạng lực bất tòng tâm.

Thực tế đã chứng minh cho câu nói: "Khi thế giới này bị bệnh, bạn là người bình thường duy nhất, vậy thì bạn nhất định là người bị bệnh!"

Sau khi Học viện Binh sĩ được thành lập, những ngọn đồi chưa được khai phá ở gần Hắc Thạch sơn mạch đã trở thành nơi đóng quân của học viện.

Trường học và nhà dạy học đều do học viên tự tay xây dựng. Không phải vì Hudson muốn tiết kiệm tiền, mà vì những thanh thiếu niên ở độ tuổi này đã là lao động trong gia đình.

Con em quý tộc thì có hơi phí sức, nhưng dưới sự giám sát của các giáo viên, họ vẫn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Kêu khổ kêu mệt cũng vô dụng, từ khi học viện được thành lập thì đã áp dụng phương pháp quản lý quân sự khép kín.

Đối với những kẻ làm ầm ĩ, đánh một trận là được. Từ khi bước qua cánh cổng học viện thì họ đã là một thành viên của lực lượng dự bị.

Ở đây, tất cả mọi người đều là học viên, hồ sơ cá nhân đều được niêm phong, bất kể xuất thân cao thấp đều được nhận cùng một nền giáo dục.

Môn văn hóa: đọc sách viết chữ, trung thành với lãnh chúa lão gia; môn võ kỹ: huấn luyện kỵ sĩ cơ bản.

Ở giai đoạn đầu, công tác huấn luyện kỵ sĩ và chiến sĩ đều giống như nhau, đều là rèn luyện thể chất. Chỉ khi sức mạnh cơ thể đạt đến một giai đoạn nhất định, họ mới có thể bước vào giai đoạn tu luyện tiếp theo.

Tương lai sẽ đi theo con đường kỵ sĩ hay chiến sĩ đều phụ thuộc hoàn toàn vào thành tích của họ trong học viện.

Tư chất là yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai, nhưng lại không phải là yếu tố duy nhất.

Về mặt lý thuyết, nếu như học viên có tư chất thấp đủ cố gắng thì cũng có cơ hội được nhận "Sinh mệnh nguyên dịch", trở thành một vị kỵ sĩ.

Tại đại lục Aslante, hầu hết con em quý tộc đều bước qua ngưỡng cửa kỵ sĩ ở tuổi mười lăm mười sáu, sau đó chính là một đường ranh giới.

Thiên tài nhanh chóng vượt xa bạn bè đồng trang lứa, trong vòng mấy chục năm sẽ nghênh đón giai đoạn tăng trưởng thực lực cá nhân với tốc độ cao.

Tất cả mọi người đều thức tỉnh hạt giống sinh mệnh ở cùng một độ tuổi, nên sẽ không có tình trạng bị huấn luyện cơ bản kéo tụt lại phía sau, mà là vì sự phát triển tự nhiên của cơ thể không theo kịp.

Nếu cơ thể không phát triển kịp, sớm thức tỉnh hạt giống sinh mệnh sẽ ảnh hưởng đến tiềm năng phát triển trong tương lai. Nếu thức tỉnh hạt giống sinh mệnh quá trễ sẽ lãng phí giai đoạn tăng trưởng thực lực nhanh chóng.

Sau vô số năm tìm tòi, mọi người đã đi đến kết luận: mười lăm mười sáu chính độ tuổi tốt nhất để thức tỉnh hạt giống sinh mệnh.

Đối với nhiều người trong học viện, thực ra họ đã bỏ lỡ giai đoạn thức tỉnh tốt nhất, nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Chương 1377: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên (2)

Hudson cũng không phải đang đào tạo cường giả với số lượng lớn, tiềm lực cá nhân cao hay thấp cũng không ảnh hưởng đến việc họ trở thành những binh sĩ ưu tú.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, bài kiểm tra đầu tiên kể từ khi nhập học sắp bắt đầu, đồng thời cũng có nghĩa là vòng loại đã bắt đầu.

Bài kiểm tra lần này rất quan trọng, vòng đầu đã bị đào thải thì tương lai của họ về cơ bản là sẽ bị giới hạn ở đáy xã hội.

Với tư cách là hiệu trưởng của học viện, Hudson lão gia đã đích thân tới chủ trì kỳ thi này để thể hiện sự coi trọng của mình.

Bởi vì định vị khác nhau, nên tiêu chuẩn đào thải của hai viện ma võ cũng hoàn toàn không giống nhau.

Học viện kỵ sĩ trên danh nghĩa là đang đào tạo binh sĩ, nhưng thực tế lại là đang đào tạo sĩ quan cấp thấp, chủ yếu nhấn mạnh vào hai chữ "Nghiêm ngặt" .

Môn văn hóa và môn võ kỹ chiếm tỉ lệ là 20% và 80%, tính thành tích tổng hợp, thực hiện chế độ đào thải 10% số người đứng chót.

Học viện pháp thuật thì khác, không có số lượng đào thải cố định, chỉ cần có thể trở thành ma pháp dân công thì có thể ở lại tiếp tục học tập.

Theo Hudson được biết, một số học viên ưu tú trong học viện pháp thuật hiện đã có thể điều chế một số loại dược tề đơn giản.

Có lẽ chỉ cần đào tạo thêm mấy tháng nữa, những học viên này sẽ trở thành các ma pháp học đồ đủ tiêu chuẩn, đóng góp một phần sức lực cho sự nghiệp chế dược của lãnh địa.

Không có thiên phú chế dược cũng không sao, chỉ cần tốc độ tu luyện đạt tiêu chuẩn thì cũng có thể ở lại tiếp tục học tập.

Có thể thấy rằng tất cả mọi người đều đang nỗ lực hết mình. Sau vòng khảo hạch đầu tiên, học viện pháp thuật chỉ đào thải ba người.

Học viện kỵ sĩ thì lại rất tàn khốc, cho dù ngày thường những học viên này có nỗ lực cỡ nào thì cũng sẽ có 10% học viên phải rời đi.

Đối với những học viên được vào học viện mà nói, đây là nơi thay đổi vận mệnh tương lai của họ.

Vất vả lắm mới bước ra khỏi vòng tròn ban đầu, được ngắm nhìn phong cảnh mới mẻ, ai sẽ cam tâm cứ thế rời đi một cách đầy bi thảm như vậy chứ?

Hơn 99% học viên xem nơi này là cơ hội duy nhất của mình. Cho dù là con em quý tộc, một khi bị nơi này đào thải thì tương lai cũng rất khó có thể nhận được cơ hội thứ hai.

Thế giới hiện thực như vậy đấy, không ai sẽ đầu tư nguồn tài nguyên có hạn vào người của những kẻ thất bại cả. Trừ khi những người thừa kế đứng trước bọn họ đều chết hết, nếu không đừng mong là gia đình sẽ đầu tư tài nguyên cho mình.

Thẳng thắn mà nói, kỳ kiểm tra này cũng không công bằng. Những người sinh ra ở những gia đình khác nhau thì nội tình của mọi người cũng sẽ không giống nhau. Dù mọi người đều nhập học cùng một thời điểm, nhưng không có nghĩa là tất cả đều ở cùng một vạch xuất phát.

Rất nhiều con cháu quý tộc đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản của kỵ sĩ trước khi nhập học, việc gia nhập học viện binh sĩ, ngoài việc bị danh tiếng của Hudson thu hút ra, đa phần là vì muốn có được Sinh mệnh nguyên dịch.

Nếu như con em tiểu quý tộc chỉ có một hoặc hai người anh chị em thì còn đỡ, nếu giống như Hudson có nhiều anh chị em, muốn có được một phần Sinh mệnh nguyên dịch thì cũng phải tham gia cạnh tranh.

Nam tước Redman ở trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh có thể xem như lăn lộn khá tốt, nhưng Lesul lại vì một phần Sinh mệnh nguyên dịch mà ra tay với Hudson, điều này đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Vì tranh giành tài nguyên tu luyện mà dẫn đến việc anh chị em quay lưng trở mặt với nhau là chuyện thường thấy trong giới quý tộc.

Một bước lên Thiên đường, một bước xuống Địa ngục. Được sinh ra trong một gia đình quý tộc, ai cũng không muốn mình trở lại làm thường dân.

Sự xuất hiện của Học viện binh sĩ Sơn Địa Lĩnh đã khiến cho vô số tiểu quý tộc đang đau khổ vì không có Sinh mệnh nguyên dịch nhìn thấy được cơ hội, nên họ liền nhờ quan hệ để gửi con cháu mình vào trong này.

Mặc dù các quý tộc đều cho rằng việc cạnh tranh với con cháu của đám nông nô là một chuyện rất mất mặt, nhưng không ai trong số họ cho rằng con cái của mình sẽ thua.

Nếu đã có thể giành được chiến thắng thì không cần phải so đo làm gì. Nhiều người thậm chí cho rằng Hudson sắp xếp cho nhiều người vào đây để cho xôm tụ, để tạo áp lực cho hậu bối của họ, kích thích tiềm năng của con em quý tộc.

Nhìn từ điểm số của học viên, khoảng cách chênh lệch cũng rất lớn. Những con em quý tộc chiếm được tiên cơ nên hầu như chiếm hết những vị trí đầu bảng.

"Lần kiểm tra này, mọi người đều làm rất tốt, để ban thưởng ta quyết định: Học viên đủ mười lăm tuổi, xếp hạng từ 20% trở lên, sau khi hoàn thành khóa huấn luyện kỵ sĩ cơ bản sẽ được trao tặng tư cách hối đoái Sinh mệnh nguyên dịch trước thời hạn."

"Xét thấy trong tay các ngươi không có điểm cống hiến, nên chỉ cần đồng ý gia nhập Tuyết Nguyệt kỵ sĩ đoàn và phục dịch trong hai mươi năm thì có thể thu hoạch được một phần Sinh mệnh nguyên dịch."

Hudson cười ha hả nói.

Từ ngày đầu tiên tân sinh nhập học thì hắn đã biết được âm mưu của đám quý tộc. Nhưng tay chân đưa tới cửa, không dùng thì phí.

Nếu không có sự cống hiến của đám người này, kỵ sĩ đoàn của hắn không biết còn phải chờ tới ngày tháng năm nào mới có thể góp đủ quân số. Nếu như Hudson không cố tình nới lỏng hạn chế thì cũng sẽ không xuất hiện nhiều con em quý tộc như vậy.

Trên danh nghĩa thì mọi người đều tầm 12-18 tuổi, nhưng những tên râu ria xồm xoàm kia thật sự trông quá già dặn.

Một vài thanh niên lớn tuổi trong đó, đừng nói là 18 tuổi, thậm chí người 28 tuổi cũng có. Nếu như theo tình huống bình thường thì bọn họ sẽ như vậy cả đời.

Chương 1378: Vòng Khảo Hạch Đầu Tiên (3)

Gia nhập Học viện binh sĩ chính là lần đặt cược cuối cùng của những người này. Nguyên nhân mà họ có thể sửa số tuổi để trà trộn vào đây là vì gia tộc của họ có quan hệ thân thích với gia tộc Koslow.

Về vấn đề này, Hudson cũng rất nể tình. Bất kể là người được chi mạch nào giới thiệu, miễn là xuất thân trong sạch, không có mâu thuẫn với các thế lực lớn, hắn đều nhận hết.

Bị giới hạn bởi tầm nhìn, giá trị trong mắt mỗi người đều không đồng đều.

Theo Hudson, Sinh mệnh nguyên dịch chỉ là một loại ma pháp dược tề bình thường mà thôi, chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể sản xuất hàng loạt với quy mô nhỏ.

Nhưng ở trong mắt của các tiểu quý tộc thì Sinh mệnh nguyên dịch lại là thứ có giá trị liên thành. Hudson trao cho nhóm con cháu quá tuổi không có tiềm năng phát triển loại tài nguyên chiến lược quý giá này, đó là vì xem trọng mối quan hệ họ hàng giữa mọi người.

Họ hàng xa cũng là họ hàng, đãi ngộ của người mình đương nhiên là phải cao hơn người ngoài.

Ngay cả ở trong học viện, Hudson cũng đang không ngừng truyền bá khái niệm "người một nhà" cho các học viên. Học viên quý tộc có quan hệ họ hàng là người một nhà, học viên xuất thân từ lĩnh dân cũng là người một nhà.

Hiệu quả rất rõ ràng, đám thanh thiếu niên này đều bị hắn lừa đến ngơ ngác, ánh mắt khi nhìn về phía Hudson lão gia đều tràn ngập sự "Sùng bái" .

Những thanh niên lớn tuổi trong số học viên thì lý trí hơn một chút, nhưng ở trước mặt Sinh mệnh nguyên dịch thì vẫn không có sức chống cự.

Ân tình đã bán ra, tay chân cũng có rồi. Tiềm lực hay không tiềm lực đều là nhân tố thứ yếu, ít nhất là trong thời gian ngắn, Hudson đã có thêm một đám tay chân.

Bây giờ chỉ cần xem có bao nhiêu người trong số những học viên đã hoàn thành khóa huấn luyện kỵ sĩ cơ bản này có thể thức tỉnh hạt giống sinh mệnh thành công.

Nếu có thất bại cũng không sao, trở thành chiến sĩ vẫn có thể bán mạng cho Hudson lão gia mà. Chỉ cần trang bị một đám chiến mã là đã có thể tiến vào kỵ sĩ đoàn góp cho đủ số rồi.

Đương nhiên, do ảnh hưởng của hệ thống tu luyện, nên dù chiến sĩ có cưỡi chiến mã thì sức chiến đấu cũng thua xa kỵ sĩ.

Để phân biệt sức chiến đấu của một kỵ sĩ đoàn là mạnh hay yếu, chỉ cần nhìn vào tỷ lệ kỵ sĩ trong đó là có thể ước lượng được.

Thấy đám học viên đang vô cùng phấn khích, nhưng lại cố giữ vẻ bình tĩnh trước mặt mình để duy trì tôn nghiêm của quý tộc, Hudson cười càng vui vẻ hơn.

Rõ ràng, khoản đầu tư này chắc chắn sẽ không lỗ. Con người sợ nhất là không có dục vọng, những kẻ đang mê muội thân phận quý tộc trước mắt này chính là đám người làm công ưu tú.

Nếu không chém được 100 cái đầu của binh sĩ thú nhân mà muốn có được thân phận quý tộc thì nằm mơ đi thôi!

Còn muốn sở hữu đất phong, Hudson cảm thấy có thể đặt mục tiêu là chém hạ 500 binh sĩ thú nhân. Quân công giữa Hoàng tộc Thú nhân và thú nhân bình thường được định là 1 : 10.

Cụ thể còn có thể dựa trên các chủng tộc thú nhân khác nhau, thân phận thực lực cao thấp để tiến hành chia nhỏ hơn. Dù sao bản thân Vương quốc Alpha vốn đã có hệ thống quân công tước vị rồi, hắn chỉ đang số liệu hóa tiêu chuẩn thôi.

Những chiếc bánh nướng này đều dành cho các kỵ sĩ. Về mặt lý thuyết, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ, cộng thêm một chút may mắn là có thể đạt được mục tiêu

Ví dụ như quân đoàn viễn chinh, đi theo Hudson giết từ tây sang đông, số binh sĩ chém giết hơn trăm binh sĩ dị tộc chỗ nào cũng có.

Xét đến phần thưởng cộng thêm khi chém giết tướng lĩnh của quân địch, nếu như có hệ thống quy đổi quân công hoàn thiện, số kỵ sĩ có thể góp đủ năm trăm đầu thú nhân cũng không phải là ít.

Đương nhiên, những người này cũng đã nhận được thứ mình muốn. Mặc dù vị trí đất phong không quá lý tưởng, nhưng chung quy vẫn là vượt giai tầng.

Suy nghĩ càng sâu thì Hudson lại càng cảm thấy sự lợi hại của hệ thống quân công hai mươi cấp của triều Tần. Hệ thống này đã làm rõ tiêu chuẩn ban thưởng, bao gôm tất cả mọi người trong quân đội.

Một bước một dấu chân, mỗi binh sĩ đều có thể nhìn thấy hy để tiến thêm một bước. So ra thì hệ thống quân công tước vị của Vương quốc Alpha quá thô sơ.

Người lập được đại công đúng là có thể trở thành một nhà quý tộc. Nhưng đối với hầu hết binh lính bình thường mà nói, việc chém giết hơn trăm binh sĩ thú nhân là chuyện hoàn toàn không thể thực hiện được.

Bánh nướng này được vẽ ra dành cho con em quý tộc. Mang theo tư quân ra chiến trường đánh giặc, chiến công đều sẽ được ghi cho cùng một người, xác suất nổi bật đương nhiên sẽ cao hơn.

Bộ quy tắc bảo vệ lợi ích của nhóm quý tộc này có liên quan đến toàn bộ quý tộc, Hudson đương nhiên là sẽ không phá hỏng nó, nhưng hắn vẫn muốn thử thay đổi một số cải biến nhỏ trong hệ thống quy tắc này.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Hudson cũng sẽ không hành động mù quáng. Hệ thống quân công tước vị của triều Tần được thực hiện đồng thời với hệ thống cày chiến.

Chuyện này rõ ràng là mâu thuẫn với hệ thống nông nô đang chiếm ưu thế trong xã hội hiện tại. Bất kỳ cải cách nào chạm đến hệ thống sản xuất xã hội căn bản đều không thể dễ dàng thực hiện được.

Miễn cưỡng thúc đẩy không được, vậy thì chỉ có thể biến báo. Cụ thể nên làm như thế nào, hiện giờ Hudson còn chưa có đầu mối, hắn chỉ biết là loại chuyện này rất phiền phức.

"Công tước, đây là danh sách học viên bị đào thải, ngài có muốn xem qua..."

Không đợi Cairne nói hết lời, Hudson đã vung tay lên nói: "Những chuyện này đều là một phần của việc giảng dạy hàng ngày, các người tự xem rồi giải quyết đi."

"Mà thôi, đây là lần kiểm tra đầu tiên, có thể nới lỏng một chút tiêu chuẩn. Sau khi trừ đi số người được nhận Sinh mệnh nguyên dịch, chỉ cần đào thải 10% là được!"

Chương 1379: Đào Thải

Dù sao cũng cần có người đứng ra làm ác nhân. Nếu như không phải là lãnh chúa Hudson lão gia thì cũng chỉ có thể là giới cao tầng trong học viện.

Phó hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo vụ... Bổ nhiệm họ vào các chức vụ quan trọng, không phải để họ có học trò khắp thiên hạ, mà là để giải quyết vấn đề một cách thực tế.

Nhưng cuối cùng Hudson vẫn nới lỏng một chút. Bỏ những học viên đã thu hoạch được Sinh mệnh nguyên dịch rồi mới đào thải 10% học viên dựa theo xếp hạng, ít nhất có thêm năm trăm học viên tạm thời thoát được một kiếp.

Tuy nhiên, vận may này chỉ có một lần. Nếu như họ không thể tiến bộ trong vòng ba tháng tới, thì sẽ xuất hiện trong danh sách bị đào thải của đợt tiếp theo.

Cùng là bị loại, nhưng đối với đám học viên xuất thân nông nô mà nói, mỗi trụ lại thêm một giai đoạn đều là một lần kỳ ngộ.

Khi rời khỏi học viện, họ cũng mang theo thành quả học tập của mình. Bất kể là kiến thức văn hóa, hay thể lực được nâng cao trong quá trình huấn luyện đều là những tài sản quý giá.

Chỉ cần trụ lại thêm vài giai đoạn, cho dù là bị loại thì quân đoàn hạng hai cũng sẽ tranh nhau nhận người.

Những người đã được trải qua khó huấn luyện kỵ sĩ cơ bản, dù là thể lực cá nhân hay kinh nghiệm chiến đấu cũng đều mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Học viện binh sĩ thì đương nhiên là phải đào tạo binh sĩ. Những người bị loại đều là những binh sĩ được Hudson đào tạo, còn những người ở lại chính là sĩ quan.

Sau ba năm học, đi dạo một vòng trong kỵ sĩ đoàn, lập được một chút chiến công, Hudson sẽ tìm cơ hội để bổ nhiệm những người có tiềm năng phát triển ra ngoài làm sĩ quan trong các quân đoàn bình thường.

Khác với những sĩ quan trước đây chỉ cần nghe theo mệnh lệnh là được. Bọn họ còn phải đảm nhận nhiệm vụ trấn giữ các cứ điểm ở nước ngoài, chống lại các cuộc xâm lược của thú nhân. ...

Sau khi Hudson rời đi, cảnh tượng trong sân trường được chia ra làm hai thái cực, rất nhiều người đều đang dán mắt vào thông báo trên tường.

Những học viên có thứ hạng nằm trong top 20%, đủ điều kiện đăng ký nhận Sinh mệnh nguyên dịch thì ai nấy đều vui mừng phấn khởi, giống như chỉ cần một bước nữa là họ đã có thể kiến công lập nghiệp rồi vậy.

Còn những học viên xếp hạng chót thì ai nấy cũng mặt xám như tro, đứng ngây người tại chỗ, hoàn toàn không thể tin được là mình đã bị đào thải.

"Không thể nào!"

"Chuyện này không thể nào!"

"Oa..."

Không biết ai là người dẫn đầu, chỉ trong chớp mắt, khắp sân trường đều vang lên những tiếng khóc nức nở.

Những học viên có thành tích vừa đến mức bị đào thải là những người khóc thương tâm nhất. Chỉ thiếu một chút nữa thôi, nếu như bình thường cố gắng thêm một chút nữa thì tình hình hiện giờ đã khác.

Nhưng mà, dù có khóc to đến mấy cũng không thể thay đổi được sự thật rằng họ đã bị loại.

Những học viên may mắn được ở lại trường học thì cảm thấy như sống sót sau tai nạn, nhưng cũng đang âm thầm kêu khổ.

Thời gian dành cho họ nỗ lực đã không còn nhiều nữa. Nếu không muốn phải rời khỏi học viện trong tình trạng thê thảm thì họ phải nỗ lực hết mình trong ba tháng tới.

Vấn đề là bọn họ cố gắng thì người khác cũng sẽ cố gắng. Tận mắt nhìn thấy bạn học cũ bị đào thải đã kích thích dây thần kinh của tất cả mọi người.

Dưới sự ảnh hưởng của bầu không khí bi thương này, ngay cả những học viên vừa rồi còn đang phấn khởi cũng dần thu liễm nụ cười.

Có được Sinh mệnh nguyên dịch chỉ là bước đầu tiên, nếu như không thể thức tỉnh hạt giống sinh mệnh thì tương lai của họ cũng sẽ không khá hơn là bao.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên chồng chất, dù không có bất kỳ tư chất nào cũng có thể bồi dưỡng ra một vị kỵ sĩ, nhưng cái giá phải trả lại rất kinh người.

Và phương pháp này chẳng có bất kỳ mối liên hệ nào với bọn họ. Lựa chọn duy nhất của những học viên này chỉ có thành công, vì khi thất bại cũng đồng nghĩa với giấc mộng kỵ sĩ sẽ tan vỡ.

Nhìn thấy đám học viên đang khóc sướt mướt, sắc mặt của các giáo viên cũng âm trầm đến đáng sợ. Họ đều là những người xuất thân từ tầng lớp thấp, nên biết rất rõ cơ hội này quan trọng với những học viên này đến mức nào.

Nhưng hết cách rồi, thế giới tàn khốc như vậy đấy, cuối cùng cũng có học viên phải rời đi.

"Đừng khóc nữa!"

"Các ngươi mau xốc lại tinh thần cho ta, dù có rời đi thì cũng phải bước ra nơi này với tư thế ngẩng cao đầu."

"Đường đời còn dài, các ngươi cũng đã được truyền thụ phương pháp huấn luyện cơ bản rồi, sau khi trở về vẫn có thể tự luyện tập."

"Công tước đại nhân muốn khai phá Tuyết Nguyệt lĩnh, nên sau này chắc chắn sẽ có chiến tranh. Chỉ cần lập được công lao trên chiến trường thì lo gì mà không có cơ hội!"

Giáo viên Felix khiển trách nói.

Ông ta không muốn thấy những học viên này trầm luân như vậy, cho dù sau khi rời khỏi nơi này thì con đường phía trước sẽ càng gian nan hơn, nhưng chỉ cần có thể bước tiếp thì sẽ có hy vọng.

Các giáo viên trong học viện chính là những ví dụ tốt nhất, ngoài một số ít người may mắn có xuất thân quý tộc ra, phần còn lại đều là những người đã đi theo Hudson vào sinh ra tử, từng bước giết tới vị trí hiện giờ.

Trước khi trở thành kỵ sĩ, hầu hết trong số họ thậm chí còn chưa từng được tiếp xúc với khóa huấn luyện kỵ sĩ chính thống.

Mà chỉ được huấn luyện trong quân đội, tố chất cơ thể đạt tới tiêu chuẩn để thức tỉnh hạt giống sinh mệnh, lại trùng hợp lập được đủ công lao nên mới được ban thưởng Sinh mệnh nguyên dịch.

So với người chỉ tham gia huấn luyện kỵ sĩ đơn thuần, những người từ trong đống xác chết bò ra như bọn họ, sau khi phục dụng Sinh mệnh nguyên dịch sẽ có xác suất thức tỉnh hạt giống sinh mệnh cao hơn người bình thường nhiều.

Chương 1380: Đào Thải (2)

"Thầy Felix, thật sự có thể làm được sao?"

Một vị thiếu niên 13-14 tuổi hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Không biết!"

"Theo tình trạng hiện giờ của các ngươi, ta cảm thấy tốt nhất là nên quay về nhà trồng trọt, quân đội thật sự không phù hợp với các ngươi."

"Nếu như có niềm tin kiên định, sau khi rời khỏi đây liền lập tức đến quân đội báo danh, tiếp tục kiên trì huấn luyện, tương lai chắc chắn sẽ có một phần hi vọng."

"Xét theo tỷ lệ thì trong quân đoàn tinh nhuệ của lãnh địa có khoảng 2% người chưa từng trải qua khóa huấn luyện kỵ sĩ nhưng vẫn có thể thức tỉnh hạt giống sinh mệnh!"

Felix nói với giọng trầm thấp. ...

Tỉnh Đông Nam, phủ tổng đốc.

Từ khi biết được gia tộc Koslow đã chuyển trọng tâm chiến lược sang phía Đông thì Tổng đốc Pierce cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, ngay cả ăn cơm và đi ngủ cũng thấy ngon hơn.

Hai gia tộc vốn dĩ thường xuyên đấu đá nhau trong tối, trong gần đây cũng đã ngừng lại. Khi gặp vấn đề, mọi người đều sẽ ngồi lại để thương lượng.

Trong thời gian ngắn, tình hình an ninh ở tỉnh Đông Nam trở nên tốt vô cùng. Những tên sơn tặc, đạo hỉ hung hăng ngang ngược thường ngày bỗng nhiên mai danh ẩn tích.

"Gần đây Hudson đang làm gì?"

Tổng đốc Pierce hỏi như thường lệ.

Chú ý nhất cử nhất động của Hudson đã trở thành một phần trong cuộc sống của ông ta. Thói quen duy trì nhiều năm như vậy sẽ không thay đổi được trong chốc lát.

"Lão gia, gần đây Nguyên soái Hudson rất rảnh rỗi. Ngoài việc từng xuất hiện trong vòng khảo hạch đầu tiên của Học viện binh sĩ ra, thời gian còn lại đều ở trong nhà chăm sóc vợ con."

"Có lẽ là vì Công tước phu nhân lại mang thai, nên Nguyên soái Hudson đã từ chối tất cả các lời mời dự tiệc, cũng không tổ chức tiệc tùng ở trong nhà."

Lời của lão quản gia Gardner làm cho ánh mắt của Tổng đốc Pierce lộ ra vẻ đố kỵ nồng nặc.

Ông ta không phải đang ghen tỵ gia nghiệp của Hudson, nếu bàn về sản nghiệp gia tộc, gia tộc Dalton cổ xưa bỏ xa loại nhà giàu mới nổi như gia tộc Koslow chừng mấy con phố.

Mấu chốt là Hudson sinh rất giỏi nha, mới kết hôn chưa được mấy năm đã có liền hai thai, rõ ràng là đã kế thừa thiên phú sinh dục của gia tộc Koslow.

Để đánh giá một gia tộc có cường thịnh hay không, con cái cũng là một chỉ số quan trọng.

Những gia tộc nhất mạch đơn truyền dù có cường đại đến đâu cũng sẽ thiếu an toàn.

Chỉ cần xảy ra chút sơ suất thì sẽ làm áo cưới cho kẻ khác.

Số lượng con cái càng nhiều cũng đồng nghĩa với việc cơ nghiệp gia tộc càng vững chắc. Cho dù con trai trưởng xảy ra bất trắc thì vẫn còn có con thứ để thay thế.

Nhưng chuyện này không thể ước được, với trình độ y tế hiện nay, số lượng con cái hoàn toàn phụ thuộc vào vận mệnh.

Đại nhân vật tuyệt tự cũng không phải là chuyện hiếm trong lịch sử.

Sau khi do dự một hồi, Tổng đốc Pierce bèn hỏi: "Đã làm rõ tình hình của Học viện Binh sĩ này chưa, chúng ta có thể mô phỏng được không?"

Về lĩnh vực quân sự, chỉ cần học theo hàng xóm thì sẽ luôn đúng, đây là kinh nghiệm sống mà Tổng đốc Pierce đã tổng kết được trong vài năm qua.

Không chỉ gia tộc Dalton đang sao chép bài tập, mà toàn bộ quý tộc trong Vương quốc Alpha đều đang học theo Hudson.

Có học được tinh túy hay không thì không biết, dù sao Hudson luyện binh như thế nào thì bọn họ cũng sẽ luyện theo như vậy.

Theo phản hồi từ chiến trường Bắc Cương, sức chiến đấu của tư quân các quý tộc đều có sự cải thiện đáng kể.

Nếu đã có hiệu quả, vậy thì tiếp tục sao chép là được. Dù sao mọi người cũng đang sao chép, nên không ai cười nhạo được ai.

"Lão gia, chúng tôi đã nắm rõ được tình hình của Học viện binh sĩ Sơn Địa Lĩnh rồi. Muốn mô phỏng thì sợ là hơi khó!"

"Chương trình học của các học viên đều vô cùng đơn giản, ngoài khóa huấn luyện kỵ sĩ cơ bản thường ngày ra thì chỉ có một số môn văn hóa."

"Có lẽ là vì trình độ nền tảng của học viên quá kém, nên hiện giờ vẫn chưa học được toàn bộ chữ viết của vương quốc."

"Học viên có thành tích xuất sắc cũng chỉ được thưởng một phần Sinh mệnh nguyên dịch."

"Những điều này thì chúng ta đều có thể sao chép, nhưng phiền phức là những ảnh hưởng sau này."

"Muốn đào tạo một lượng lớn kỵ sĩ cấp thấp thì dễ, nhưng điều quan trọng là sau này phải giải quyết những người này như thế nào."

"Gia tộc Koslow muốn mở rộng vùng Cận Đông, nên cần thành lập một lượng lớn quân đội. Sau khi những học viên này tốt nghiệp, chỉ cần cho nhập ngũ phục dịch là được."

Gardner nói với giọng điệu đầy bất lực.

Nhân tài không phải là càng nhiều càng tốt, đào tạo chỉ là bước khởi đầu, còn cần phải nuôi sống những người này nữa.

Nội tình của gia tộc Koslow quá nông, không có nhiều nhân tài dự trữ, cộng với việc phát triển vùng Cận Đông tạo ra vô số cương vị, nên Hudson mới dám tuyển sinh một cách trắng trợn như vậy.

Không có cương vị mới, việc đào tạo hàng loạt các kỵ sĩ cấp thấp sẽ là một cuộc cạnh tranh về nguồn lực hiện có.

Các đại quý tộc khác muốn sao chép mô hình này thì trước tiên phải đối mặt với sự phản đối của những người được lợi đã.

Trừ khi họ cũng thực hiện một kế hoạch phát triển giống như kế hoạch phát triển Tuyết Nguyệt lĩnh, có vô số cương vị việc làm để phân bổ cho những người mới này.

"Chẳng phải chúng ta cũng nhận được 1,5 quận đất phong ở khu Cận Đông sao, chẳng lẽ muốn xếp vài trăm tên kỵ sĩ cũng không được à?"

Tổng đốc Pierce nghi ngờ hỏi.

Trực giác nói cho ông ta biết, đằng sau Học viện binh sĩ do Hudson thành lập chắc chắn còn có ẩn ý sâu xa khác.

Là một gia tộc uy tín lâu năm, gia tộc Dalton không thể giống như gia tộc Koslow, đặt cược tương lai của gia tộc vào khu Cận Đông.

Nếu đã không thể dốc toàn lực, vậy thì thành lập một Học viện binh sĩ phiên bản thu nhỏ cũng không tệ. Lỡ như còn có những lợi ích khác, tương lai cũng có thể dựa trên cơ sở này mà nhanh chóng mở rộng.

Chương 1381: Chong Chóng Đo Chiều Gió

"Lão gia, không phải là không thể mô phỏng, mà là hoàn toàn không cần thiết!"

"Có rất nhiều quý tộc phụ thuộc chúng ta, chỉ cần bỏ ra một lô Sinh mệnh nguyên dịch là có thể lập tức đào tạo được mấy trăm tên kỵ sĩ."

"Trước đây, khi quân đoàn lãnh địa bị tổn thất nặng nề, chúng ta đều sử dụng cách này để bổ sung."

"Nguyên soái Hudson dám đồng thời đào tạo nhiều kỵ sĩ như vậy là vì tình hình ở Tuyết Nguyệt lĩnh rất đặc biệt, nơi này nhất định sẽ trở thành chiến trường chính giữa vương quốc và thú nhân trong tương lai."

"Dù có đưa bao nhiêu kỵ sĩ đến cái cối xay thịt Tuyết Nguyệt lĩnh này cũng đều không đủ tiêu hao."

Quản gia Gardner cười ha hả trả lời.

Đào tạo kỵ sĩ cấp thấp rất dễ, cái khó là phải làm sao mới nuôi sống được những người này. Chỉ cần bước vào vòng tròn này, người ta đều sẽ hướng đến quý tộc.

Ban đầu có thể mọi người có thể còn có chút cảm kích vì đã bồi dưỡng họ, nhưng sau một thời gian, khi những người này phát hiện ra rằng họ sẽ không thể nào nhận được thứ mà mình mong muốn, lúc đó tình hình sẽ thay đổi.

Trong lúc tuyệt vọng, con người có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Các thành viên cốt cán của nhiều tổ chức tà giáo trên địa lục này đều là những con cháu quý tộc sau khi trải qua từ hy vọng đến tuyệt vọng mà thành.

Nếu không thể đạt được những gì mình muốn trong trật tự hiện hữu, vậy thì họ sẽ phá vỡ trật tự hiện có.

Nhằm củng cố cho nhóm thống trị, những người được lợi đều ăn ý hạn chế số lượng siêu phàm giả.

"Dù biết là Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ máu chảy thành sông mà cũng còn nhiều người như vậy xông lên, xem ra mọi người đều đang rất tin tưởng vào Hudson!"

"Cảng Tân Nguyệt đã hoàn thành, có thể nhận được tiếp tế từ trên biển. Với năng lực chỉ huy của Hudson, lại có thêm hai mươi vạn quân tinh nhuệ của vương quốc đang trú đóng, ván cờ này thật sự có khả năng chiến thắng."

"Có lẽ gia tộc ta cũng nên xem xét lại lập trường đối với khu Cận Đông rồi!"

"Tương lai của Vương quốc thật sự nằm ở phía đông sao?"

Lời cảm thán của Tổng đốc Pierce khiến lão quản gia đồng cảm. Những lão già như bọn họ ngày càng không hiểu được tình thế hiện giờ.

Trong tình huống bình thường, mọi người nên tránh xa khu Cận Đông mới phải. Trước đây, khi phân chia lãnh địa, mọi người đều vì đại cục mà gượng ép tiếp nhận.

Ban đầu chỉ muốn đầu tư một phần lực lượng, lấy khu Cận Đông làm nơi giảm xóc, tăng thêm dư địa xoay sở chiến lược cho vương quốc, nhưng nào ngờ tình hình lại nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát.

Cùng với sự gia nhập mạnh mẽ của Hudson, chủ đề chiến lược Cận Đông liên tục được hâm nóng trong vương quốc.

Các quý tộc trẻ tuổi bốc đồng là những người đầu tiên tham gia trò chơi này. Đặc biệt là những người nhận được đất phong, ai nấy đều đang phát động mạng lưới quan hệ nhân mạch của bản thân, nỗ lực chuẩn bị cho việc khai thác khu Cận Đông.

Đơn đặt hàng trong xưởng đóng tàu lớn của gia tộc đã được xếp lịch đến hai năm sau. Mọi người giống như bị điên cuồng vậy, liên tục chuẩn bị cho việc khai thác khu Cận Đông.

Người khởi xướng làn sóng này chính là Hudson.

Quan niệm của mọi người rất mộc mạc: Chỉ cần có thể giữ vững được Tuyết Nguyệt lĩnh thì lãnh địa của họ ở hậu phương sẽ an toàn.

Công kích đường vòng, tiến thẳng một mạch là chuyện không tồn tại.

Có lãnh địa của vị chiến thần vương quốc Hudson ngăn ở phía trước, có tên tướng lĩnh thú nhân nào dám mạo hiểm chơi đơn thương độc mã chứ?

"Lão gia, loại chuyện này chúng ta không cần phải vội. Nếu như chiến lược Cận Đông thực sự thành công, vậy thì bãi săn tiếp theo chính là toàn bộ đại thảo nguyên thú nhân."

"Miếng bánh lớn như vậy không phải là thứ mà một hai nhà quý tộc có thể ăn hết được, đi sau cũng có thể tới trước mà."

"Để cho những quý tộc cuồng nhiệt này đi dò đường trước, đợi thế cục sáng tỏ rồi chúng ta mới huy động lực lượng toàn tộc tham gia vào cũng không muộn!"

Quan điểm của quản gia Gardner cũng là lập trường của một số đại quý tộc hiện giờ.

Mọi người đều góp sức cho chiến lược Cận Đông, nhưng lại không dốc hết toàn lực. Với gia thế hùng mạnh, bọn họ có đủ sai số để không cần phải đặt cả gia tộc lên bàn cược. ...

Cảnh tượng tương tự cũng diễn ra ở nhiều gia tộc lớn. Không biết từ khi nào, Sơn Địa Lĩnh đã trở thành chong chóng đo chiều gió của các quý tộc trong vương quốc.

Hudson đã bước ra ánh sáng, nên dù hắn có cố gắng khiêm tốn đến mấy thì nhất cử nhất động của hắn vẫn sẽ bị các bên giải thích từ nhiều góc độ khác nhau.

Có người ủng hộ, có người làm theo, cũng có người phê phán, những ồn ào bên ngoài không ảnh hưởng đến công tác vận hành bình thường của Học viện binh sĩ.

Những học viên nhận được Sinh mệnh nguyên dịch cũng không có thời gian để quan tâm đến sự ngưỡng mộ của các bạn học, sau khi điều chỉnh trạng thái của bản thân, họ liền bắt đầu bật chế độ bế quan.

Thành công và thất bại đều đang diễn ra trong khuôn viên trường mỗi ngày, khiến cho những học viên đứng xem cũng phải sợ hãi.

Thì ra, nhận được Sinh mệnh nguyên dịch chỉ là bước đầu tiên đi đến thành công. Nếu không thể thức tỉnh hạt giống sinh mệnh thì vẫn sẽ bị đánh xuống phàm trần.

Trong một thời gian ngắn, học viên của học viện ma pháp đã trở thành đối tượng ngưỡng mộ của mọi người.

Mặc dù xác suất trở thành pháp sư lão gia rất thấp, nhưng không chịu nổi ma pháp học đồ cũng có thể nhận được một công việc tốt nha!

Trở thành người làm công thì cũng là người làm công cho lãnh chúa lão gia. Đây là một vị trí mà vô số người bình thường tranh giành.

Gần đây, Jayme rất bực bội. Một lần loại hơn hai nghìn học viên, một người bạn cùng phòng của Jayme cũng là kẻ xui xẻo bị loại khỏi học viện.

Đến giờ Jayme nhớ rất rõ khoảnh khắc tuyệt vọng khi bạn cùng phòng rời khỏi trường. Tiếc rằng quy định của học viện rất nghiêm ngặt, thành tích hạng chót thì nhất định phải rời đi.

Chương 1382: Thiếu Niên Trung Nhị

"Dix, ngươi nói chúng ta có thể cầm cự được đến cuối cùng, nhận được Sinh mệnh nguyên dịch, trở thành kỵ sĩ lão gia tôn quý không?"

Jayme không thể chịu đựng được nữa, đây là lần đầu tiên y tâm sự với bạn thân mình.

"Không biết!"

"Xếp hạng của chúng ta chỉ ở mức trung bình, những người phía sau có thể đuổi kịp và lật đổ chúng ta bất cứ lúc nào."

"Ta nghe nói những người có thành tích cao đều là con cháu quý tộc. Bọn họ được ăn ngon từ khi còn nhỏ, cơ thể khỏe mạnh hơn chúng ta. Mỗi người đều đã được trải qua khóa huấn luyện kỵ sĩ căn bản, những người như chúng ta hoàn toàn không thể nào sánh bằng."

"Trong số những học viên nhận được Sinh mệnh nguyên dịch, đã có người trở thành kỵ sĩ lão gia. Nghe nói bọn họ sắp lên năm hai, không còn học chung với chúng ta nữa."

"Nếu như chúng ta có tư chất cao thì tốt, sau này nhất định có thể vượt qua những người này!"

Dix tức giận bất bình nói.

Học viện đã phong tồn tư liệu của học viên, kết quả khảo nghiệm tư chất được giữ bí mật hoàn toàn. Dù là tư chất thượng đẳng hay tư chất hạ đẳng, bây giờ cũng đều được hưởng thụ đãi ngộ như nhau.

Nhưng có nhiều thứ không cần phải nói ra, chỉ cần quan sát khóa huấn luyện hàng ngày cũng có thể nhìn ra. Những học viên có thiên phú tốt thì tiến độ tu luyện sẽ nhanh hơn một chút.

Tuy nhiên, hiện tại đang trong giai đoạn đào tạo cơ bản, lợi thế về tư chất cũng không quá rõ ràng. Chỉ cần những học viên có tư chất thấp chịu cố gắng thì vẫn có cơ hội vượt qua học viên có tư chất trung bình.

Không công bố tư liệu, nên tất cả mọi người không dám phớt lờ. Dựa theo tin tức mà học viện công khai, những học viên bị loại trong đợt đầu tiên không chỉ có học viên có tư chất trung bình, mà còn có cả học viên có tư chất cao.

Thực ra, đây chỉ là những lời nói dối có thiện ý của Hudson. Những người bị loại trong vòng đầu tiên đều là một đám học viên kém.

Mọi người đều cùng nhau cạnh tranh, kẻ lười biếng thì bị đánh đòn. Trong bầu không khí tu luyện này, làm sao có thể có học viên thực sự lười biếng được.

Mục đích của lời nói dối là khiến mọi người tin rằng: Khoảng cách chênh lệch tư chất cũng không phải là không thể vượt qua, chỉ cần đủ cố gắng liền có thể san bằng.

Tiếc là, học viên có thiên phú bình thường đang cố gắng, học viên có thiên phú tốt cũng không hề lười biếng, bọn họ cũng đang giãy giụa trong đại quân.

Kể cả những học viên quý tộc đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản cũng đang kiên trì rèn luyện mỗi ngày, chỉ để tăng thêm một chút khả năng thức tỉnh hạt giống sinh mệnh.

Không chỉ nỗ lực trong việc tu luyện, mọi người cũng nỗ lực trong các môn văn hóa. Đặc biệt là những học viên đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản thì lại càng học tập chăm chỉ hơn.

Không phải là họ không biết chữ, mà là giáo trình của học viện quá đặc biệt, vậy mà lại là « ghi chép về cách luyện binh » do Hudson lão gia tự mình biên soạn.

Biết hay không không quan trọng, cứ chép lại từng chữ một là chắc chắn không sai. Những thứ ghi trên đây là phương pháp huấn luyện của quân đội vương quốc Alpha.

Dù là quân thường trực của vương quốc hay quân đội tư nhân của các đại quý tộc cũng đều sử dụng bộ lý thuyết này để huấn luyện.

Tất cả kiến thức liên quan đến quân sự đều rất quý giá. Dù là những tài liệu được công khai ở giới cao tầng cũng là thứ mà các quý tộc nhỏ không thể tiếp cận được.

Ngay cả khi gia nhập quân thường trực phục dịch, được huấn luyện trực tiếp thì cũng không có cách nào ghi lại đầy đủ các phương pháp huấn luyện.

Chỉ với những kiến thức này thôi đã không uổng công họ theo học tại học viện này rồi. Hơn nữa, họ còn có thể thỉnh giáo các giáo viên giàu kinh nghiệm chiến đấu, những học viên thông minh đều cố gắng nắm bắt cơ hội học tập.

Kinh nghiệm của bậc cha chú cho họ biết rằng, nếu chỉ nâng cao thực lực cá nhân thì nhiều nhất chỉ có thể trở thành một viên mãnh tướng. Muốn leo cao hơn trong quân đội thì điều quan trọng nhất chính là học cách chỉ huy thiên quân vạn mã.

Hudson rất có quyền uy về phương diện này. Không ai trong vương quốc nghi ngờ về khả năng chỉ huy quân sự của hắn, rất nhiều học viên quý tộc trước khi nhập học đã được cha mẹ dặn dò:

Phải cố gắng bái nhập môn hạ của Hudson.

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ họ chắc chắn không có tư cách này. Nhưng điều này lại không trở ngại họ hướng tới mục tiêu này.

Người có xuất thân tốt hơn bạn mà còn đang cố gắng hơn bạn, chuyện này thật sự rất lúng túng.

"Đừng mơ mộng hão huyền nữa, trong cả học viện chỉ có rất ít học viên có tư chất cao."

"Trong lớp chúng ta, chắc là chỉ có hai anh em Lori và Roy mới có khả năng, tốc độ tu luyện của hai người họ nhanh hơn chúng ta rất nhiều."

"Trừ khi chúng ta có thể thức tỉnh huyết mạch tiềm ẩn trong truyền thuyết hoặc thể chất đặc thù thì mới có thể vượt qua bọn họ!"

Jayme lắc đầu nói.

Huyết mạch tiềm ẩn và thể chất đặc thù đều là những chuyện mà Jayme nghe được từ các bạn học quý tộc, nhưng cụ thể là gì thì Jayme lại hoàn toàn không biết.

Muốn tìm hiểu cũng không có cơ hội, đây vốn dĩ là những tin tức không biết từ đâu nghe được dùng để khoe khoang trước mặt mọi người, ngay cả người bạn học quý tộc nói ra những lời này cũng mơ hồ như vậy.

Các giáo viên trong học viện trước giờ đều không liên quan gì đến học thức uyên bác. Nếu bàn về trình độ tri thức, có lẽ họ còn kém hơn một vài học viên quý tộc.

Thư viện vẫn đang được xây dựng, cụ thể sẽ đặt những cuốn sách nào vào thì hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của Hudson lão gia.

"Chờ xem, ta nhất định sẽ thức tỉnh thể chất đặc thù, sau đó trở thành thiên tài kỵ sĩ giống như lãnh chúa lão gia."

"Đến lúc đó, ta sẽ dẫn dắt đại quân vương quốc đi chinh chiến tứ phương, hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, tạo ra truyền thuyết vô thượng của riêng mình..."

Chương 1383: Tiệc Mừng

Những ảo tưởng của đám thiếu niên trung nhị đã biến thành một phong cảnh đặc biệt trong khuôn viên trường học. Ngay cả các giáo viên khi nhìn thấy cũng chỉ cười một tiếng rồi đi qua.

Người trẻ tuổi mà, bốc đồng thì cái gì cũng dám nghĩ.

Thực lực cụ thể của Hudson vẫn là nỗi phân vân của người ngoài, không có một câu trả lời xác đáng nào.

Nhưng những người đã từng đi theo Hudson đều biết, thực lực của thống soái rất lợi hại. Nhiều người trong quân đội đều xem hắn là: Kỵ sĩ thiên tài số một trong vương quốc.

Nguyên nhân mà cách nói này không được lan truyền rộng rãi là vì rồng và gấu của Hudson quá thu hút ánh nhìn, khiến người ngoài quên đi thực lực của bản thân hắn.

Nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là những kỵ sĩ thiên tài khác đều là một đường khiêu chiến đánh ra thanh danh, còn Hudson thì chưa bao giờ đi khiêu chiến ai.

Chuyện này không liên quan gì đến thân phận địa vị, chủ yếu là vì tại đại lục Aslante, khi phát động khiêu chiến quyết đấu đều cho phép mang theo tọa kỵ tham chiến.

Muốn khiêu chiến Hudson thì chính là đang khiêu chiến với hai cường giả Thánh Vực .

Đấu với người, người ta còn biết nặng nhẹ, có thể đến điểm là dừng. Nhưng nếu đấu với Ma thú thì sẽ rất khó nói.

Nếu lỡ như hạ thủ không biết nặng nhẹ, bị Cự Long quét cho một đuôi, hoặc là bị Đại Địa Chi Hùng vả cho một phát là sẽ đi chầu ông bà ngay.

Chết cũng là chết vô ích, không có thế lực lớn nào sẽ vì cái chết của một kẻ ngu mà chạy đi trêu chọc hai Ma thú Thánh Vực.
...

khu Cận Đông, cảng Tân Nguyệt.

Một tiếng còi vang lên, thuyền từ từ cập bến, trên bến tàu phát ra những tiếng vỗ tay vang dội.

Để chúc mừng bến cảng chính thức đi vào hoạt động, các thế lực lớn trong vương quốc đều cử đại diện đến tham dự nghi thức chúc mừng.

Là chủ nhà, Hudson tất nhiên không thể vắng mặt.

"Các vị, lễ thông quan đã kết thúc, sau đó sẽ có tiệc mừng, bây giờ các vị tự do hoạt động đi!"

Lời phát biểu ngắn gọn khiến cho đám khách mời cảm thấy vô cùng bối rối. . Mặc dù Alpha vương quốc phổ biến những bài phát biểu dài dòng, nhưng cái này cũng quá đơn giản đi.

Đối với vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Hudson trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ, vốn là bị ép phải làm việc một ngày, ai có thời gian ở đây nói chuyện vớ vẩn chứ!

Chỉ cần làm đủ nghi thức là được, đối với người phía dưới mà nói, không dễ gì có được một ngày nghỉ.

Để kịp tiến độ, từ khi khởi công đến khi hoàn thành, việc xây dựng cảng Tân Nguyệt vẫn luôn là thay phiên ba ca không phân ban ngày.

"Tể tướng, ngài xem thế nào?"

Một viên quan tùy hành lo lắng hỏi.

Đại diện của vương quốc còn chưa ra sân mà Hudson đã trực tiếp tuyên bố kết thúc nghi thức, không tránh khỏi sẽ bị hiểu sai về mặt chính trị.

Mỗi lần các đại nhân vật phát sinh xung đột, các tiểu nhân vật chính là những người gặp nạn đầu tiên. Nếu như xảy ra, khả năng cao là họ sẽ phải chịu trách nhiệm thay cho quan viên phụ trách.

"Có gì đáng xem chứ, đây vốn dĩ là phong cách thường thấy của Nguyên soái Hudson. Nghi thức đã kết thúc, vậy về nghỉ được rồi."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland mặt không đổi sắc nói.

Trên mặt không có phản ứng, nhưng trong thâm tâm ông ta lại biết rất rõ, đây là Hudson đang tuyên thệ chủ quyền đối với cảng Tân Nguyệt.

Là bến cảng lớn đầu tiên ở khu Cận Đông, vị trí của cảng Tân Nguyệt trong chiến lược khai thác Cận Đông là chuyện không thể nghi ngờ.

Mặc dù nằm trong lãnh địa của Hudson, nhưng lại được xây dựng bằng tiền của vương quốc, theo truyền thống của vương quốc, việc trực thuộc chính phủ trung ương cũng chuyện đã có tiền lệ.

"Ai nắm giữ cảng Tân Nguyệt, người đó liền nắm giữ Cận Đông."

Từ khi khởi công xây dựng thì đã có âm thanh trực thuộc vương quốc.

Các phe phái lớn trong nước, bao gồm cả vương thất, đều đang ở trong trạng thái mâu thuẫn tâm lý.

Mọi người vừa lo lắng gia tộc Koslow nắm quyền kiểm soát cảng Tân Nguyệt, phát triển lớn mạnh ở khu Cận Đông; lại vừa lo lắng sau khi cảng Tân Nguyệt trực thuộc chính phủ trung ương, Hudson sẽ không tận tâm trong chiến lược Cận Đông.

Tâm lý mâu thuẫn làm cho mọi người cảm thấy rất đau đầu khi ra quyết định, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm ưu thế.

Gia tộc Koslow có phát triển lớn mạnh ở khu Cận Đông thì vương quốc chỉ có nhiều một nhà quý tộc cường thế mà thôi, mọi người còn có thể xoay sở được.

Nếu như thú nhân lại tiếp tục lớn mạnh, vương quốc sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Đại công tước Newfoundland kiềm chế cảm xúc của mình, quan trọng nhất là gần đây vương thất cũng gặp phải không ít phiền phức. Vì nuốt miếng bánh quá lớn nên họ làm cho một vài đại quý tộc trong nước cảm thấy vô cùng bất mãn.

Caesar IV hiện cũng là đâm lao thì phải theo lao. Sáu tỉnh mới được sáp nhập với danh nghĩa là của hồi môn của vương hậu.

Vấn đề pháp lý đã được giải quyết, nhưng cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt khả năng chia bánh.

Cho dù Caesar IV đồng ý lấy bánh ra chia cho các quý tộc trong nước thì y cũng không có quyền pháp lý đối với những vùng đất này.

Ngay cả khi phân đất phong hầu quý tộc thì đối tượng mà người ta thần phục cũng là vương hậu, mà không phải một vị Quốc vương như y.

Không nghi ngờ gì nữa, cho dù Caesar IV có thể khoan dung cho vương hậu của mình phân đất phong hầu một cách trắng trợn thì vương thất cũng không thể nào đồng ý.

Hệ thống phân đất phong hầu tại đại lục Aslante tuân theo nguyên tắc "Phong thần của phong thần không phải là phong thần của ta" .

Ở trước mặt quyền lực, vợ chồng cũng không chịu được thử thách. Nếu để vương hậu bồi dưỡng được một đám người một nhà thì vương quyền sẽ bị chia cắt.

Mặc dù vương hậu và Quốc vương đã có con trai, nhưng tỷ lệ tử vong của trẻ sơ sinh vẫn luôn ở mức cao, ai có thể cam đoan là đứa trẻ này sẽ có thể sống đến khi trưởng thành chứ?

Lỡ như xảy ra bất trắc, vậy thì chẳng phải những vùng đất này sẽ lại quay trở lại trong tay của vương thất Mosey à!

Chương 1384: Thuế Một Đồng Tệ

Để ngăn chặn chuyện ngoài ý muốn này, vương thất Alpha nhất định phải sử dụng "người một nhà" để khai phá sáu tỉnh thành này.

Ngay cả khi xảy ra bất trắc thì cũng có thể giữ đất ở trong tay mình, mà không phải là trả cho vương thất Mosey.

So với chiến lược phát triển tương lai của vương thất thì cảng Tân Nguyệt chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không đáng được nhắc tới.

Dù Hudson có giỏi đến đây, cùng lắm thì hắn chỉ có thể trở thành một quyền thần trong hệ thống quy tắc hiện hành mà thôi.

So với sự ngang ngược càn rỡ trước đó của Ngũ đại Công tước Bắc Cương, Hudson hiện giờ ngoan như một con mèo nhỏ vậy.

Chỉ cần tốc độ phát triển của vương thất càng nhanh hơn thì sẽ không cần lo lắng đến việc phong thần bên dưới lớn mạnh.

So sánh tình hình thực tế mà cả hai bên đang đối mặt, vương thất rõ ràng đang chiếm ưu thế tuyệt đối, nên đương nhiên là sẽ không có quá nhiều lo lắng về phương diện này. . . .

Tại bữa tiệc ăn mừng, Hudson nhiệt tình chào hỏi đại diện của các bên.

Chiến lược Cận Đông đã bước ra bước đầu tiên, nhưng muốn sau này có thể tiến triển thuận lợi thì lại không thể thiếu được sự ủng hộ của các bên.

Trong một thời gian dài sắp tới, nhìn bề ngoài thì giống như Hudson đang mang theo các quý tộc khu Cận Đông đối kháng với các bộ lạc thú nhân ở lân cận, nhưng trên thực tế lại là cuộc đối đầu toàn diện giữa vương quốc và Đế quốc Thú Nhân.

Mặc dù trận chiến là do Hudson chỉ huy, nhưng tiền lương, vật tư, quân số đều do mọi người cùng nhau đóng góp.

"Nguyên soái, nghe nói Đế quốc Thú Nhân xảy ra biến động nội bộ, tộc Behemoth đã bị rớt khỏi ngôi vị Hoàng tộc sẽ di dời tới đây làm hàng xóm của chúng ta, e là sắp tới khu Cận Đông sẽ không còn yên bình nữa!"

Đại công tước Newfoundland nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Là Tể tướng của vương quốc, ông ta phải xem xét vấn đề từ góc độ toàn cục. Từ khi xác định chiến lược Cận Đông thì nơi này đã là một mắt xích quan trọng có ảnh hưởng đến sự hưng vong của vương quốc.

Dù Tộc Behemoth đã đánh mất ngôi vị Hoàng tộc, nhưng thực lực quân sự của bọn chúng vẫn không kém.

Đế quốc Thú Nhân dời bọn chúng đến đây, ngoài những tranh chấp quyền lực nội bộ ra, càng nhiều là muốn dựa vào kỵ binh Behemoth để quấy rối sự phát triển của khu Cận Đông.

Đối mặt với kỵ binh Behemoth tới lui như một cơn gió, chỉ có quân đoàn Ma thú và kỵ sĩ đoàn của vương quốc là có khả năng chống lại.

Tiếc là quân đoàn Ma thú đã bị giải tán sau cuộc chiến, kỵ sĩ đoàn cũng bị trả lại cho các đại quý tộc .

Quan quân trong hai quân đoàn này đều là lực lượng quân sự cốt lõi nhất của mọi người, các quý tộc không thể để Hudson nắm quyền lâu dài được.

"Đúng là sẽ không yên bình, nhưng điều này cũng đã chứng minh bộ phận tình báo của vương quốc đang làm rất tốt."

"Nếu như nội đấu không quá kịch liệt thì tộc Behemoth cũng sẽ không vì tránh đầu sóng ngọn gió mà chạy đến tiền tuyến cắm rễ."

"Sau đó phải xem tốc độ xây thành của chúng ta, chỉ cần thành trì được xây xong, trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì."

"Dù sao, Behemoth cũng không nỡ dùng kỵ binh để công thành !"

Trong khi nói chuyện, Hudson thu liễm tiếu dung.

Dù đã biết trước là thú nhân sẽ không đứng yên nhìn bọn hắn phát triển, nhưng không ngờ là quân địch lại phản ứng nhanh như vậy.

Điều đáng mừng duy nhất là: Có lẽ tộc Behemoth cũng không muốn đến đây làm hàng xóm.

Mặc kệ là đạt được thành quả gì thì chiến tranh cũng phải có người chết. Dân số của tộc Behemoth vốn đã thưa thớt, bây giờ còn chết tiếp được sao?

Nếu như tộc nhân chết sạch, chiến công hiển hách chỉ càng khiến họ suy tàn nhanh hơn. Hoàng tộc mới thay thế vị trí của bọn chúng cũng không muốn nhìn thấy tộc Behemoth quật khởi một lần nữa.

Lời ca ngợi "Bộ phận tình báo của vương quốc làm rất tốt" của Hudson đương nhiên không chỉ đơn thuần là thu thập tình báo, mà còn ám chỉ việc kích động nội đấu trong Đế quốc Thú Nhân.

Ngành tình báo của vương quốc đã đóng vai trò gì trong quá trình nội đấu của Đế quốc Thú Nhân, không ai biết được, dù sao thú nhân cũng đã bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau rồi.

Cho dù Hudson cho rằng: cuộc tàn sát này chủ yếu bắt nguồn từ việc thiếu hụt tài nguyên, các bộ lạc cần tích trữ thêm lương thực cho mùa đông, nên mới phát động cuộc đại chiến vào lúc này.

"Nguyên soái có tính toán trong lòng là được, chủ yếu là do tộc Behemoth gây ra áp lực tâm lý quá lớn cho mọi người, sau khi nhận được tin này, chắc là sẽ có nhiều người phải mất ngủ!"

Đại công tước Newfoundland cười ha hả nói.

Có đôi khi, thăm dò thất bại cũng là một tin tốt. Hudson không kêu khổ cầu viện đã là tin tức tốt nhất đối với vương quốc rồi.

Vừa mới kết thúc chiến tranh được vài tháng, khắp nơi trong vương quốc đều đang trong tình trạng khó khăn trăm bề, thực sự không thích hợp để nổ ra một cuộc chiến tranh mới.

Khúc nhạc dạo ngắn thoáng cái đã qua, không ai biết Hudson chỉ là đang giả bộ trấn định hay là trong lòng cũng đang lo lắng giống như mọi người.

Vì ở vị trí nên hiện giờ hắn nhất định phải bình tĩnh. Nếu như ngay cả người cầm đầu như hắn đều tỏ ra lo lắng, vậy thì các quý tộc còn chưa tiến vào khu Cận Đông có lẽ sẽ bị dọa cho quay về.

Không có sự tham gia của những người này, chỉ dựa vào gia tộc Koslow tự đầu tư, đến việc phát triển khu Cận Đông, ngay cả việc có thể giữ được cảng Tân Nguyệt hay không cũng là một ẩn số.

Sau khi trao đổi qua loa với các đại lão trong yến hội, Hudson đi đến trung tâm của buổi tiệc. Chỉ cần là người có chút tinh ý đều biết đây là có chuyện quan trọng cần tuyên bố, nên tất cả mọi người đều im lặng.

"Xin lỗi vì đã quấy rầy nhã hứng của mọi người."

"Chủ yếu là do mọi người hiếm khi tụ tập lại với nhau, nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau muốn giao lưu tiếp thì không biết phải chờ tới lúc nào."

Chương 1385: Thuế Một Đồng Tệ (2)

"Cảng Tân Nguyệt có thể thông quan sớm, ta cảm thấy rất vui, chắc là mọi người cũng cảm thấy như vậy."

"Nhờ sự hỗ trợ mạnh mẽ của các bên nên việc xây dựng bến cảng mới có thể hoàn thành nhanh như vậy. Cảm tạ thì ta sẽ không nhiều lời."

"Vương quốc là một tổng thể, những người có thể đến đây đều là người một người. Nếu đã là người một nhà, vậy thì chúng ta không cần phải khách sáo như vậy."

"Ta biết rất nhiều lãnh chúa ở nội địa đang lo lắng về vấn đề thu thuế, bởi vì việc phát triển lãnh địa mới không thể thiếu công tác vận chuyển vật tư."

"Cảng Tân Nguyệt là bến cảng quan trọng nhất ở Cận Đông, nơi này chắc chắn sẽ trở thành trọng điểm trung chuyển hậu cần trong tương lai."

"Là lãnh chúa, thuế nhất định phải thu, nhưng chúng ta đều là người một nhà, không cần phải quá tính toán đến lợi ích được mất."

"Để khu Cận Đông có thể phát triển tốt hơn, ta cho rằng hàng hóa của mọi người mỗi lần ra vào cảng Tân Nguyệt chỉ cần tượng trưng nộp thuế một đồng tệ là được."

"Bất kể số lượng hàng hóa là bao nhiêu, chỉ cần là các đoàn thương nhân của các vị, từ khi cập bến cho đến khi rời khỏi Tuyết

Nguyệt lĩnh cũng chỉ cần nộp tượng trưng một đồng tệ thuế quá cảnh!"

Ngay khi Hudson vừa dứt lời, cả hội trường yến hội lập tức náo nhiệt hẳn lên. Một đồng tệ thuế quá cảnh thì khác gì với miễn phí?

Có được con đường thủy quan trọng như vậy mà Hudson lại không thu thuế, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Các quý tộc lãnh chúa có mặt đều không khỏi kinh ngạc, đây chính là vàng ròng bạc trắng đó. Không nâng cao thuế quá cảnh cũng đồng nghĩa với chi phí phát triển lãnh địa của họ sẽ giảm đi đáng kể.

"Ngài Nguyên soái, thời hạn của một đồng tệ thuế quá cảnh này là bao lâu?"

Tử tước Kayo quan tâm hỏi.

Chứng kiến sự trỗi dậy của Sơn Địa Lĩnh, Kayo tin tưởng Hudson hơn những người khác. Khi biết Hudson muốn dốc toàn lực đầu tư khai phá khu Cận Đông, Kayo liền lập tức thỉnh cầu Bá tước Pierce để mình tới Cận Đông phát triển.

Ngay cả vị trí lãnh địa cũng cố ý phát động nhân mạch của gia tộc Dalton để tìm người thao tác, chọn nơi nằm gần Tuyết Nguyệt lĩnh.

Không phải là y muốn ăn theo nhiệt độ của Tuyết Nguyệt lĩnh, mọi người đều vừa mới cất bước, ai biết phát triển được hay không. Kayo chọn vị trí địa lý như vậy chỉ đơn giản là dễ dàng cầu viện Tuyết Nguyệt lĩnh khi bị thú nhân xâm lược.

"Vương quốc miễn thuế cho khu Cận Đông ba mươi năm, vậy thì trong vòng ba mươi năm tới, Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ áp dụng thuế quá cảnh một đồng tệ."

"Ba mươi năm sau, chủ yếu phải xem hạn mức thu thuế của vương quốc. Nếu như chính sách miễn thuế tiếp tục kéo dài, vậy thì thuế một đồng tệ này cũng sẽ được tiếp tục."

Hudson cười ha hả trả lời.

Nếu đã có người làm nền thì hắn cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội để nâng cao danh vọng này.

Không phải là hắn không muốn thu thuế nên mới áp dụng "thuế một đồng tệ" này, mà là tình huống trước mắt hoàn toàn không thích hợp thu thuế của những lãnh chúa này. .

Thu thuế cao không chỉ làm giảm nhiệt huyết đầu tư của mọi người vào khu Cận Đông mà còn trì hoãn sự phát triển kinh tế của khu vực này.

Ngũ đại gia tộc Bắc Cương chính là ví dụ điển hình. Đúng là họ đã thu được một lượng thuế lớn từ các lãnh chúa Bắc Cương trong một thời gian ngắn, nhưng lại phải trả một cái giá rất lớn.

Không chỉ khiến mọi người bất mãn, mà còn ảnh hưởng đến sự phát triển kinh tế của các tỉnh Bắc Cương. Khi Thú nhân xâm lược, tuyến phòng thủ Bắc Cương nhanh chóng sụp đổ, một phần là do sự phát triển kinh tế của các tỉnh Bắc Cương quá chậm tạo thành.

Nếu như lãnh địa của đám lãnh chúa Bắc Cương phát triển nhanh hơn một chút, xây dựng cứ điểm thành lũy kiên cố một chút, vương quốc sẽ không bị buộc phải từ bỏ bảy tỉnh Bắc Cương chỉ trong một trận chiến.

Hudson không phải hạng người thiếu kiến thức, hắn có thể phân biệt được lợi ích ngắn hạn và lợi ích lâu dài. .

Mặc dù thu thuế từ các lãnh chúa vào lúc này có thể bù đắp một phần lỗ hổng tài chính của lãnh địa, nhưng nó sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của khu Cận Đông.

Mặc dù tạm thời từ bỏ khoản thuế này sẽ làm gia tăng áp lực tài chính của lãnh địa trong thời gian ngắn, nhưng nó cũng sẽ tăng khả năng thành công trong việc phát triển khu Cận Đông.

Chỉ cần chiến lược Cận Đông thành công, những gì bỏ ra bây giờ đều có thể thu lại gấp đôi trong tương lai.

Nếu không phải tính đến tương lai, hắn sẽ không chơi cái trò "thuế một đồng tệ" này, mà sẽ trực tiếp chơi "Miễn thuế" .

Về mặt ích lợi, một đồng tệ thuế và miễn thuế không có gì khác nhau. Nhưng thanh toán "Một đồng tệ" thì cũng đồng nghĩa với việc các bên đang nộp thuế.

Trong tình huống bình thường, không ai dám mạo hiểm đắc tội với vị "Cận Đông vương" Hudson để trốn tránh "thuế một đồng tệ" này.

Đây cũng đang bồi dưỡng ý thức nộp thuế của mọi người, tránh trường hợp miễn thuế trở thành thói quen, sau này có muốn thu thuế cũng không thu được.

Hơn nữa, miễn thuế quá cảnh không có nghĩa là sẽ không thu các loại thuế khác. Đội tàu vào bến cảng thì cần phải ăn uống ngủ nghỉ, đội xe của các quý tộc đi qua Tuyết Nguyệt lĩnh cũng cần mua đồ tiếp tế, đồ tiếp tế dọc đường đều cần phải trả tiền.

Việc thu thuế gián tiếp sẽ dễ được mọi người chấp nhận hơn việc là trực tiếp lấy tiền từ trong túi họ, lại còn có thể kích thích kinh tế lãnh địa.

Hơn nữa, quan niệm của giới quý tộc là đôi bên cùng có lợi, Hudson miễn thuế quá cảnh cho mọi người, vậy khi đoàn thương nhân của gia tộc Koslow đi qua lãnh địa của những lãnh chúa này thì liệu họ có dám thu thuế không?

Nếu có thể loại bỏ thuế quá cảnh thì cũng là một tin tức trọng đại đối với sự phát triển thương mại của khu Cận Đông.

Không còn chướng ngại vật này nữa, hoạt động thương nghiệp cũng không còn bị một số đại thương hội lũng đoạn. Các thành viên đang dấn thân vào hoạt động thương mại cũng có thể tham gia vào bữa thịnh yến này.

Chương 1386: Ngành Muối

Vấn đề duy nhất là khu Cận Đông mới chỉ bắt đầu phát triển, quy mô còn quá nhỏ, tạm thời chưa thể chứa quá nhiều công thương nghiệp.

Còn việc lấy "thời kỳ miễn thuế ba mươi năm" của vương quốc ra nói chuyện, đây chỉ đơn thuần là vì nâng cao hình tượng cá nhân của Hudson lão gia lên một chút mà thôi.

Đến lúc đó, cho dù muốn trưng thu thuế quá cảnh thì cũng có thể nói với bên ngoài là vương quốc muốn thu, chứ không phải kẻ làm lãnh chúa như Hudson lão gia muốn vơ vét tiền của mọi người.

Trong chế độ thầu thuế, tình hình thu thuế cụ thể sẽ không được công khai. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ định mức, số thuế thu được cụ thể là bao nhiêu, từ đâu thu thuế, đều chẳng ai quan tâm.

Nếu mọi người có thần thông quảng đại, có thể khiến vương quốc miễn thuế cho Tuyết Nguyệt Lĩnh, thì Hudson cũng không ngại tiếp tục kéo dài chính sách "thuế một đồng tệ" này.

Ưu đãi về thuế cộng với lợi thế về vị trí địa lý, khu Cận Đông này có thể phát huy ra sức mạnh như thế nào, Hudson cũng không rõ nữa.

Nhưng miễn là vương quốc dám miễn thuế lâu dài thì trong tương lai, hàng hóa công thương nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ tạo ra lợi thế áp đảo so với các khu vực khác.

Nhìn thấy sự reo hò của các quý tộc lãnh chúa, Tể tướng Đại công tước Newfoundland thì nửa vui nửa buồn."Thuế một đồng tệ" này chắc chắn sẽ thúc đẩy sự phát triển của khu Cận Đông, nhưng thủ đoạn lôi kéo lòng người mà vị Nguyên soái Hudson này sử dụng thực sự là quá mạnh mẽ.

So với Ngũ đại gia tộc Bắc Cương trước đây, hai bên hoàn toàn không ở cùng đẳng cấp.

Nếu Ngũ đại gia tộc Bắc Cương có được một nửa thủ đoạn này thôi thì đám quý tộc lãnh chúa Bắc Cương đã sớm bị bọn hắn lôi kéo hết rồi, cũng không đến mức bị "Người người kêu đánh" trong chính trường.

Cùng là quyền thần, cùng bảo vệ biên cương cho vương quốc, nhưng thủ đoạn mà Hudson thể hiện thật sự là quá xuất sắc.

Làn sóng nhường lợi về mặt thu thuế này không chỉ là đang thể hiện thiện chí với các quý tộc ở khu Cận Đông, mà còn thể hiện thiện chí với các quý tộc vương quốc đứng sau họ.

Có thể tưởng tượng khi chuyện này xảy ra, sau này trong chính phủ vương quốc sẽ không còn ai dám bàn luận về vấn đề chủ quyền của "cảng Tân Nguyệt" nữa.

Cảnh giác thì cảnh giác, nhưng một vị Tể tướng như ông ta lại chẳng làm được gì, thậm chí ở bên ngoài ông ta còn phải ca ngợi Hudson. ...

Giảm thuế kích thích là cơ chế lâu dài, tác động ngắn hạn đối với Tuyết Nguyệt lĩnh không lớn.

Công tác xây dựng thành trì đã được triển khai toàn diện, vấn đề an ninh của đội ngũ thi công đã rơi xuống đầu Hudson.

Kế hoạch của vương quốc là phái 20 vạn quân trú đóng ở khu Cận Đông, nhưng đó cũng chỉ là kế hoạch. Số quân đầu tiên tiến vào Cận Đông cũng chỉ có 8 vạn người, tỷ lệ kỵ binh thì chỉ có hai vạn.

Điều đáng mừng duy nhất là trong hai vạn kỵ binh này có một nửa quân số đến từ quân đoàn viễn chinh, sức chiến đấu có thể xếp vào nhóm đầu trên đại lục.

Thực lực này chắc chắn không đủ để đối đầu với Đế quốc Thú Nhân, nhưng đối mặt với bất kỳ bộ lạc thú nhân nào cũng là dư xài. Vấn đề duy nhất là có quá nhiều thứ cần phải cân nhắc khi bắt đầu xây dựng thành trì.

Thành quả lớn nhất của cuộc viễn chinh của Liên minh Nhân tộc đối với thú nhân trước đây không phải là đánh bại Đế quốc Thú Nhân, mà là làm gián đoạn quá trình chuyển đổi từ thời kỳ du mục sang nền văn minh nông nghiệp.

Đối với nhân tộc mà nói thì đây là một chuyện tốt. Nhưng đối với một người muốn phòng thủ khu Cận Đông như Hudson mà nói lại là một phiền toái lớn.

Đặc điểm lớn nhất của nền văn minh nông nghiệp là cư trú lâu dài, không giống như các dân tộc du mục hàng năm đều phải di cư khắp nơi.

Nếu thú nhân tập trung ở một nơi để trồng trọt và phát triển thì xác suất gây chuyện chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều. Dù sao, thú nhân chạy được nhưng đồng ruộng và nhà cửa không chạy được, gây chuyện thì sẽ phải lo lắng bị trả thù.

Nhưng nền văn minh du mục thì khác, cướp xong thì di chuyển sang nơi khác, trên đại thảo nguyên mênh mông, muốn trả thù cũng khó.

Hiện giờ đã vào mùa hè, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau thu sẽ là lúc thú nhân thử vươn móng vuốt thăm dò. . . .

"Nguyên soái, thông tin về khu Cận Đông đều ở đây, nhờ có uy danh của ngài nên các bộ lạc thú nhân cỡ lớn không dám gần Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Căn cứ vào tình huống này, chúng tôi đã điều chỉnh một số kế hoạch ban đầu. Ngoài việc phát triển ngư nghiệp và chăn nuôi, Bộ Hành chính dự định khai phá ruộng muối ở các khu vực ven biển."

"Trên đại thảo nguyên thiếu mỏ muối, nên phần lớn nguồn cung muối ăn cho khu Cận Đông trong tương lai sẽ do vương quốc vận chuyển."

"Chỉ cần giá muối do chúng ta cung cấp tương đương với giá muối được vận chuyển từ vương quốc thì sẽ chiếm được một nửa thị trường."

"Những lãnh chúa ở khu vực ven biển chính là những đối thủ cạnh tranh chính của chúng ta trong lĩnh vực này. Đặc biệt là gia tộc Felix, bọn họ đang nắm giữ bến cảng lớn nhất của vương quốc ở Bắc Cương, còn có lợi thế của sông Thương Lan."

"Nếu như phát sinh giá cả chiến thì gia tộc Felix cũng có lợi thế địa lý, có khả năng sẽ chia tệp khách hàng của chúng ta."

"Đặc biệt, thị trường bảy tỉnh Bắc Cương hiện giờ đều bị họ và Tứ đại gia tộc Bắc Cương khác hợp tác lũng đoạn."

"Tuy nhiên, sự độc quyền này không bền vững, nghe nói trong lãnh địa Bắc Cương đã phát hiện ra mỏ muối mới, một khi khai thác được thì lợi nhuận của họ sẽ giảm đi đáng kể."

"Xét thấy Tuyết Nguyệt lĩnh hiện giờ đang trong trạng thái miễn thuế, các lãnh chúa khác ở khu Cận Đông vẫn chưa tới đất phong, nên thuế quá cảnh chắc chắn là không thu được."

"Vì lý do chi phí, một số lãnh chúa ở Bắc Cương rất có thể sẽ chọn vận chuyển hàng hóa qua khu Cận Đông Nam."

Chương 1387: Ngành Muối (2)

"Chỉ cần giá cả hợp lý, có lẽ khi đi qua nơi này, họ sẽ không ngại mua thêm một chút muối ăn."

"Trong thời gian ngắn, không cầu có thể kiếm được nhiều tiền từ ngành này, chỉ cần thiết lập mối quan hệ giao dịch với các bên, mở ra thị trường thì đã xem như thành công rồi."

"Xét đến việc hiện giờ mọi người đều không giàu có, loại muối tiêu thụ chủ yếu sẽ là muối thô kém chất lượng, cộng thêm một chút muối tinh là được."

Nghe xong những lời Jacob nói, Hudson khẽ gật đầu. Trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng thì lại rất vui.

Có thể chấn nhiếp được thú nhân xem như hắn đã tạo nên lịch sử. Trong lịch sử của vương quốc, chưa thấy lãnh chúa nào có thể hù dọa thú nhân, nhưng lại có không ít lãnh chúa bị thú nhân hù sợ.

Sự chấn nhiếp này không chỉ có tác dụng trong hiện tại, khi hai quân giao chiến, nó còn sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm của cả hai bên.

So ra thì, kế hoạch cấu trúc ngành nghề của lãnh địa trông có vẻ rất bình thường.

Hudson không có ý định nhúng tay, kế hoạch bình thường không có nghĩa không phải là kế hoạch tốt. Từ trước đến nay, những kế hoạch liên quan đến chiến lược phát triển đều là càng đơn giản, càng bình thường thì càng tốt.

Cho dù là phát triển ngư nghiệp, chăn nuôi, hay là ngành muối mới được thêm vào, Bộ Hành chính đều dựa trên tình hình thực tế để đưa ra quyết định.

Trong hệ thống sản xuất hiện thời đều có tính khả thi. Ngay cả khi gặp phải thất bại, tổn thất cũng nằm trong tầm kiểm soát.

So với trước đây Hudson lập ra dàn khung, Bộ Chính vụ phụ trách hoàn thiện, thì hiện giờ Bộ Chính vụ đã có thể chủ động sửa đổi kế hoạch, đây đã là tiến bộ rất lớn.

Theo một nghĩa nào đó, đây đều là nhờ công của chiến tranh. Trong lúc chiến tranh Hudson ở tiền tuyến xa xôi, Bộ Chính vụ chỉ có thể vận hành độc lập.

Tự mình làm việc trong thời gian dài, mọi người cũng đã quen với việc gặp chuyện tự mình xử lý, không còn hở chút là phải trình bày xin phép như những đứa "con nít" nữa.

Ngành sản xuất muối của lãnh địa được chia thành: nấu muối và phơi muối.

Do hạn chế về công nghệ sản xuất, chi phí phơi muối sẽ thấp hơn, nhưng chất lượng lại thực sự rất tệ.

Hạt tròn màu vàng, bột phấn, tạp chất nhiều đến đáng sợ, nhìn một cái là khiến người ta không có cảm giác thèm ăn.

Công nghệ nấu muối tương đối thành thục, chất lượng tốt hơn phơi muối, nhưng muốn sản xuất ra muối thượng hạng thì vẫn còn thiếu một chút nữa.

Những loại muối thượng hạng nhất như muối tuyết hoa, muối thanh được khai thác từ các mỏ muối tự biên, nghe nói còn phải dùng đến ma pháp khí giới để chiết xuất, đồng thời còn phải thêm các nhân tố hoạt tính ma pháp.

Thị trường tiêu thụ muối thượng hạng quá nhỏ, rất nhiều quý tộc nhỏ chỉ ăn muối thông thường, còn các đại quý tộc thì đã quen với việc dùng muối nhà mình, bao gồm cả Hudson.

Khi muối tự sản xuất trong lãnh địa của mình đã đáp ứng đủ nhu cầu thì hắn đã không mua muối từ bên ngoài nữa. Nếu chất lượng không tốt thì chỉ cần chiết xuất thêm mấy lần là được, đơn giản là tăng thêm một chút chi phí mà thôi.

Còn về loại muối thượng hạng có chứa các nhân tố ma pháp, Hudson chưa bao giờ coi trọng chuyện này. Nếu như thật sự có hiệu quả thì nó đã không được lấy ra bán rồi.

Sử dụng hiệu quả cực kỳ bé nhỏ để mang ra tuyên truyền, làm cơ sở để tăng giá trị cho sản phẩm. Theo Hudson, đây là đang thu thuế thông minh.

Nếu muốn tăng tốc độ tu luyện, chẳng thà mua "ma pháp dược tề của Hudson". Mặc dù là phiên bản pha loãng, không có bất kỳ hương vị hay hình thức nào, nhưng hiệu quả vẫn rất tốt.

Vấn đề duy nhất chính là giá quá cao, sản lượng còn thấp đến đáng thương, còn phải đặt cọc trước và không bảo đảm có thể giao hàng đúng thời hạn.

Hạn chế lượng hàng xuất xưởng, Hudson cũng là bất đắc dĩ. Trong giới ma pháp dược tề, dược tề của Hudson đã sắp bị gắn cái mác là "U ác tính".

Công hiệu quá tốt, làm cho những đồng nghiệp khác sắp sửa không lăn lộn được nữa. Theo như cách nói của một số dược tề đại sư, loại dược tề phụ trợ tu luyện do Hudson sản xuất giống hệt như dược tề kích thích tăng trưởng Ma thú.

Điểm khác biệt duy nhất là tác dụng phụ. Loại dược tề dành cho người thì hầu như không có tác dụng phụ, nhưng loại dược tề kích thích tăng trưởng dành cho Ma thú thì lại rất không ổn định, có thể xuất hiện nhiều tác dụng phụ khác nhau.

Nguyên nhân mà mặt hàng này bán chạy là vì có rất ít rủi ro dù không thể kiểm soát được tác dụng phụ. Ma thú da dày thịt béo, một chút vấn đề nhỏ căn bản không tính là gì.

Cùng một công thức, cùng một sự kết hợp, chỉ là thiếu một số chất phụ gia, nhưng giá cả lại chênh lệch hàng chục lần.

Lý do tăng giá, tất nhiên là do đại sư luyện dược Hudson lão gia đích thân xuất thủ, tách biệt tác dụng phụ, chiết xuất hiệu quả của dược tề.

Thực ra, việc có giới hạn số lượng bán ra hay không cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều. Giá cả cao ngất ngưỡng đã khiến vô số người phải rút lui, chỉ có một số ít đại gia mới có thể chấp nhận được.

Sau khi các đại quý tộc trong vương quốc dùng thử cũng rất ít khi mua loại hàng hóa hoàn toàn không có lợi ích này.

Bây giờ chỉ có một số quý tộc giàu đến chảy mỡ ở Nam đại lục mới dám đặt mua với số lượng lớn, dùng để bồi dưỡng những con cháu thiên tài trong gia tộc.

Để mọi người tin rằng chi phí dược tề rất cao, trong gia tộc Hudson cũng có rất ít người sử dụng, thỉnh thoảng chỉ ban thưởng cho những người có công.

Chủ yếu là vì trong tộc thiếu thiên tài, liếc mắt liền có thể nhìn ra người đó có thiên phú hay không, cho dù điên cuồng chồng chất tài nguyên thì cũng không có mệnh làm cường giả.

Chương 1388: Hải Quân

Nhiều nhân tài trong tộc chỉ tu luyện đến kỵ sĩ cao cấp liền gặp phải bình cảnh, chỉ có thể dùng thời gian từ từ mài dũa.

Lại hướng lên thì càng không cần phải hy vọng nữa, trên đó cơ bản là một bước một bình cảnh, không có khả năng thành công nhanh chóng.

Giấc mơ sản xuất hàng loạt cao thủ đã tan vỡ, những người bình thường còn lại cũng không cần phải đầu tư quá nhiều tài nguyên để đào tạo.

Dù sao cũng sẽ bị kẹt lại ở bình cảnh, mài giũa vài năm thì cũng có thể đột phá, thậm chí có khi còn có thể đột phá thuận lợi hơn.

Không tham gia vào thị trường muối thượng hạng nhỏ hẹp, lĩnh vực phát triển mạnh mẽ trong lãnh địa chính là công nghệ phơi muối, hiện giờ hơn 90% thị trường tiêu thụ chủ yếu đều là muối thô.

Khách hàng chủ yếu là các quý tộc, dù sao cũng là để cho nông nô ăn, hương vị ngon hay không hoàn toàn không nằm trong phạm vi xem xét của họ.

Chỉ cần số lượng lớn, giá cả phải chăng, có thể bổ sung muối khoáng cho nông nô là được rồi.

Thực ra, nông nô vẫn chưa phải người thảm nhất. Người ra mặt mua muối là các quý tộc lão gia, các thương nhân buôn muối sẽ không dám làm quá phận.

Đám dân tự do không có tiền chỉ có thể mua loại muối thô rẻ mạt, đó mới là muối có chất lượng tồi tệ nhất.

Vốn dĩ là phế liệu, còn thường xuyên bị trộn lẫn đất, cát và các tạp chất khác để tăng trọng lượng.

Công nghệ cuối cùng cũng sẽ tiến bộ, sau khi giao cho cấp dưới bận rộn, Hudson cũng lười quan tâm đến.

Dù sao muối phơi ra cũng là sản phẩm chất lượng trong thị trường cấp thấp, tạm thời như vậy là đủ rồi, cứ kiếm tiền trước đi đã.

Do hạn chế về năng suất và giao thông, nên một khi các quý tộc đạt được hợp tác kinh doanh thì họ sẽ hiếm khi thay đổi đối tác.

Uy tín của quý tộc sự bảo đảm tốt nhất cho cuộc giao dịch. Nếu như không phải uy tín của quý tộc Bắc Cương quá tệ thì Hudson cũng không có cơ hội tham gia vào thị trường này.

Chưa nói tới đúng sai, hiện giờ Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đều đang cực kỳ thiếu sự an toàn.

Phân biệt đối xử về mặt chính trị khiến họ nhận ra nguy hiểm, buộc phải mở rộng quân sự để tự bảo vệ mình.

Cái gì cũng đều là hư, chỉ có thực lực quân sự trong tay mới là thật. Chỉ cần thực lực đủ mạnh thì sẽ không cần phải sợ vương quốc lôi chuyện cũ ra nói.

Chủ yếu là vì thủ đoạn của Caesar IV không đủ thành thục, ý muốn nhắm vào quý tộc Bắc Cương quá rõ ràng. Nếu thủ đoạn kín đáo hơn một chút thì không chừng đã có thể khiến cho họ biến thành quỷ hồ đồ rồi.

Động cơ bị bại lộ sớm, kế hoạch ban đầu cũng phải tạm gác lại. Trả đũa là một chuyện, nhưng không thể gây ra nội chiến nha!

Hudson dám khẳng định là trong tay của vương thất nhất định sẽ có tài liệu đen của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, thậm chí còn có loại tài liệu mà chỉ cần lấy ra là có thể muốn mạng của họ.

Không vội vàng hành động, một là vì chuyện đã bị lộ, tạm thời không thể đánh gục Ngũ đại gia tộc; hoặc là cố ý xao sơn chấn hổ, lợi dụng ý thức nguy cơ này để tiêu hao thực lực của của Ngũ đại gia tộc.

Đấu tranh trong chính trị không nhất thiết phải lao vào tấn công kẻ thù. Sử dụng các biện pháp chính trị để tiêu hao thực lực của đối phương, buộc đối phương phải đưa ra những bước nhượng bộ quan trọng cũng là một sự chiến thắng.

"Cứ làm theo kế hoạch của các ngươi đi, khi chọn địa điểm thì nhớ chú ý một chút, phơi muối có yêu cầu về khí hậu và địa điểm, còn cần phải xem xét về vấn đề phòng thủ nữa."

"Cố gắng chọn cho đúng vị trí, kẻo công việc đang tiến hành được nửa chừng lại phải di dời."

"Có thể tăng năng lực sản xuất lên một chút, ngoài quý tộc Bắc Cương và Cận Đông ra, Đế quốc Thú Nhân cũng là một thị trường rộng lớn."

"Sản xuất sắt kém chất lượng của lãnh địa cũng có thể phục hồi dần dần. Nếu như tiến triển thuận lợi, đây sẽ là một nguồn tài chính quan trọng của chúng ta."

"Đừng có mang gánh nặng tâm lý trong lòng, chúng ta không phải vì lợi ích mà triển khai buôn lậu với thú nhân."

"Việc vận chuyển hàng hóa sang đó chủ yếu là để kích động thú nhân nội đấu. Không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng, chỉ cần nắm bắt tốt nhịp độ giao dịch, không lo không thể gây ra mâu thuẫn trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân."

"Jose, xưởng đóng tàu bên đó nhất định phải thúc giục một chút. Số lượng tàu thuyền trong tay chúng ta vẫn còn quá ít."

"Bộ Quân vụ các ngươi cũng phải bắt tay vào việc xây dựng hải quân. Trong vòng năm năm tới, tôi không yêu cầu các ngươi có thể quyết chiến được với hải quân chính quy, nhưng ít nhất cũng phải trấn áp được hải tặc."

"Hạm đội chủ lực chia làm hai, trụ sở trú đóng ở Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh, mỗi năm sẽ luân phiên tập trận thực chiến một lần."

Hudson nghiêm trang nói mò.

Cùng là buôn lậu, nhưng mang danh khác nhau thì ý nghĩa sẽ hoàn toàn không giống nhau.

Với điểm xuất phát là "kích động thú nhân nội đấu", mọi hoạt động buôn lậu đều trở nên hợp pháp. Cho dù bị người khác phát hiện thì cũng chẳng có gì to tát.

Dù sao trong thú nhân cũng có rất nhiều bộ tộc, chắc chắn sẽ có một vài bộ tộc ngu ngốc mắc câu. Chỉ cần có thành quả, mọi chuyện đều trở nên thuận lý thành chương.

Trong thâm tâm, Hudson cũng khinh bỉ đám quý tộc Bắc Cương một trận. Uổng cho bọn hắn có điều kiện tốt như vậy, thế mà chỉ biết làm ăn và bắt giữ nô lệ, chẳng trách phải mang tiếng xấu.

Nếu như đám quý tộc Bắc Cương chủ động một chút, lên kế hoạch cho vài cuộc nội đấu của thú nhân, các giới trong vương quốc chắc chắn sẽ không cùng nhau lên án bọn họ như vậy.

"Công tước, các bộ lạc thú nhân ở vùng duyên hải cũng không nhiều, ngoài tân cảng ra, những nơi còn lại hầu như không thích hợp để các bộ tộc lớn sinh sống."

"Nếu như muốn dùng thú nhân để luyện binh, sợ là cần phải đơn độc tiến sâu vào nội địa. Nguy hiểm lớn thì không nói, có thể đạt được kết quả hay không cũng là một ẩn số."

Jose cẩn thận nói.

Chương 1389: Tù Trưởng

Không ổn định là không được, kế hoạch chiến lược của Hudson đã rất mạo hiểm rồi. Nếu như ngay cả vị quan quân vụ như ông ta không tìm cách kiểm soát một chút, tình hình rất có thể sẽ trực tiếp bị mất kiểm soát.

"Việc này đơn giản, thành lập một đội quân thủy đánh bộ, trang bị đủ kỵ binh. Hành động nhanh gọn, cướp xong thú nhân liền trực tiếp rút lui bằng đường biển."

"Không cướp được cũng không sao, mang theo đầu của thú nhân trở về cũng được tính là chiến công."

"Việc này không chỉ có hải quân của chúng ta tham gia, mà còn phải tìm cách kéo theo một loạt quý tộc lãnh chúa có thế lực trên biển tham dự vào."

"Nếu như quân chính quy không làm được việc này, vậy thì để cho đám hải tặc dưới trướng của họ ra làm nghề phụ này."

"Việc mà các ngươi cần làm là phải tạo ra một tiền lệ thành công trước, sau đó ta sẽ dùng tiền lệ này để đi thuyết phục vương quốc, để cho đoàn ma pháp sư đứng ra dọn sạch các rạn san hô ở vùng ven biển, tạo điều kiện cho việc đổ bộ."

Hudson đằng đằng sát khí nói.

Thú nhân có thể tập kích quấy rối khu Cận Đông, vậy thì vương quốc cũng có thể từ vùng duyên hải giết vào, làm rối loạn đại thảo nguyên.

Dù không thể làm cho toàn bộ Đế quốc Thú Nhân không yên ổn, nhưng ít nhất cũng có thể để cho các bộ lạc thú nhân ở vùng duyên hải phải khóc thét.

Thẳng thắn mà nói, bây giờ mới thực hiện kế hoạch này là hơi muộn một chút.

Những khu vực lân cận Tân cảng (cảng Behemoth / cảng Phong Nguyệt) đều đã bị quân đoàn viễn chinh tàn phá thành một vùng đất không người. Vô số thú nhân hóa thành vong linh đi lang thang trên đại thảo nguyên, đến nay vẫn chưa bị tiêu diệt sạch.

Thiếu đi mảnh đất thích hợp nhất cho "Hải tặc" phát huy này, những khu vực còn lại đều không dễ cướp. Nhiều khi cần phải một mình xâm nhập mới có thể lấy được thành quả.

Nguyên nhân chủ yếu mà Hudson dám áp dụng kế hoạch này là vì bờ biển của thú nhân quá dài, căn bản không thể phòng thủ được hết.

Thông qua việc liên tục tập kích quấy rối để ép thú nhân phải di dân cấm biển, phong tỏa bọn chúng ở trong nội địa.

Nếu như đạt được mục tiêu chiến lược này, Đế quốc Thú Nhân muốn nhận được vật tư từ bên ngoài thì chỉ có thể triển khai buôn lậu với vương quốc, rồi bị bóc lột về kinh tế trong thời gian dài.

Cho dù có thế lực lớn nào khác muốn giúp đỡ thú nhân thì cũng không có cách đưa viện trợ qua đó. Về bản chất thì đây là do Hudson không có lòng tin vào liêm sỉ của các thế lực lớn nhân tộc.

Một khi các thế lực lớn ở Nam đại lục tiêu hóa xong chiến quả, tiến lên phía bắc đánh bại Liên minh Dị tộc, Liên minh Nhân tộc sẽ đi đến hồi kết.

Không có áp lực sinh tồn của chủng tộc, hố đồng đội chỉ là những thao tác cơ bản.

Tin tức về việc Giáo Đình cấu kết với thú nhân đã từng được lan truyền khắp nơi. Mặc dù cuối cùng không có bằng chứng cụ thể, nhưng Hudson vẫn tin đây là sự thật. . . .

Đại doanh Behemoth, đã từng là đệ nhất hoàng đình của thú nhân, nhưng giờ đây nó đã không có vinh quang như xưa.

Tù trưởng Alex lưu luyến nhìn qua trụ sở rồi thở dài nói: "Truyền lệnh xuống, để các tộc nhân thu dọn hành lý, chuẩn bị di chuyển!"

Dù ai là hoàng tộc mới thì họ cũng phải giao lại nơi này. Có thể toàn thân trở ra từ ngôi vị Hoàng tộc đã là một kỳ tích trong lịch sử của Đế quốc Thú Nhân rồi.

Trước đây, một khi hoàng tộc Thú nhân ngã xuống thì sẽ lập tức bị nuốt chửng. tộc Behemoth có thể hạ cánh an toàn hoàn toàn phụ thuộc vào sự thức thời của Alex.

Tất nhiên, các phương pháp ngoại giao linh hoạt cũng là một yếu tố quan trọng.

Nhờ khả năng giao tiếp vượt trội, dưới sự nỗ lực của Alex, tộc Behemoth tộc và Tứ đại Hoàng tộc khác luôn duy trì được một mối quan hệ tốt đẹp.

Có bốn nhà còn lại bảo lãnh, những kẻ cạnh tranh tiềm năng chưa leo lên ngôi vị hoàng tộc đương nhiên là không dám nói gì.

Bên ngoài không có động tác không có nghĩa là trong bóng tối mọi người cũng an phận như vậy. Cho đến ngày nay, một khi có Behemoth lạc đàn thì vẫn thường xuyên xảy ra bất trắc.

Số lần trùng hợp quá nhiều thì sẽ không phải là trùng hợp nữa. Alex biết rõ là những chủng tộc này đang lo lắng tộc Behemoth tộc sẽ nhảy ra cuối cùng để hái quả ngọt nên mới thông qua việc hạ độc thủ để làm suy yếu thực lực của tộc mình, nhưng gã cũng chỉ có thể giả câm vờ điếc.

Kẻ yếu làm gì cũng đều là sai, nếu che đậy chuyện thì mọi người vẫn có thể duy trì sự hòa hợp bên ngoài, còn nếu như khui ra thì sẽ bộc phát một trận đại chiến.

Để không rơi vào vòng xoáy nội đấu không ngừng nghĩ, Alex chỉ có thể lựa chọn di dời tới nơi khác, chạy đến tiền tuyến để tránh đầu gió.

Hiện thực cũng thật là buồn cười, khu vực xung đột gay gắt nhất với quân địch, cũng có thể bộc phát đại chiến bất kỳ lúc nào lại trở thành nơi cư trú an toàn nhất cho tộc Behemoth.

Ở phương diện này, các chủng tộc lớn của Đế quốc Thú Nhân và các đại quý tộc của Vương quốc Alpha đều có suy nghĩ giống nhau, hai bên đều không muốn làm hàng xóm với đối phương.

"Vâng, Tù trưởng!"

Lời nói của thị vệ như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim Alex.

Không còn là Hoàng tộc nữa, ngay cả cách xưng hô cũng phải thay đổi theo. Một khi bị kẻ thù phát hiện mình vi phạm quy tắc thì cũng đồng nghĩa với việc đưa đao vào trong tay kẻ thù.

Chứng kiến tộc Behemoth từ thịnh chuyển suy, tâm trạng của Alex đã sụp đổ. Đã từng là Hoàng tộc có thể điều khiển mười mấy vạn quân, nhưng tộc Behemoth hiện giờ chỉ có thể dựa vào trí tuệ chính trị để kéo dài hơi tàn.

"Ai đang ở bên ngoài nghe lén?"

Không phải Alex thần hồn nát thần tính, mà thực sự là tình hình hiện tại không thuận lợi cho tộc Behemoth, nên nhất định phải vạn phần cẩn thận.

"Alex Bệ hạ, đã lâu không gặp!"

Chương 1390: Thân Vương Butzweig

Nghe được giọng nói quen thuộc này, sắc mặt của Alex đột nhiên biến đổi. Nên đến cũng cuối vẫn sẽ đến, xảy ra biến cố lớn như vậy, trong tộc Behemoth làm sao có thể không có lời oán giận được chứ?

Behemoth Đại Đế chết rồi, những lỗi lầm này đương nhiên là sẽ bị đổ lên đầu một người thừa kế như Alex. Cho dù gã ta có cố gắng cỡ nào thì vị trí hoàng tộc của Behemoth cũng bị đánh mất từ trong tay gã.

Bây giờ ngay cả quê hương cũng không thể bảo vệ được, phải bị buộc di cư đến tiền tuyến, tâm trạng bất mãn trong tộc cũng đã tích tụ đến cực hạn.

Alex cũng đã chuẩn bị tinh thần cho việc phát sinh nội đấu rồi, gã ta đã sớm phái người đi theo dõi những kẻ có thể gây ra biến cố, chỉ cần vừa có dị động, Alex sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng gã ngàn tính vạn tính cũng không tính tới việc người đến gây khó dễ cho mình lại không phải là bất kỳ vị quyền quý nào trong tộc, mà là người đã sớm đào vong đến thế giới băng tuyết - thân vương Butzweig. ...

Dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, Alex nhanh chóng bình tĩnh lại. Gã liếc mắt nhìn quanh một lượt, thấy không có thân vệ chạy đến, liền lập tức ý thức được chuyện không ổn.

"Xem ra các ngươi là đã chuẩn bị từ trước rồi! Muốn vị trí này, nói thẳng ra là được, ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

"Bất quá Butzweig, ngươi thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?"

"Ta dọn dẹp lâu như vậy rồi mà cũng không thể giải quyết được cục diện rối rắm mà ông già để lại, các ngươi làm được sao?"

Alex khinh thường nói.

Dù xét từ khía cạnh nào, sự suy tàn của tộc Behemoth đều là họa do Behemoth hoàng thượng nhiệm gây ra.

Là người kế nhiệm, từ kế vị đến giờ, Alex vẫn luôn dọn dẹp mớ hỗn độn này.

Tiếc rằng thực lực của tộc Behemoth bị tổn thất quá nghiêm trọng, đây không phải là chuyện có thể bù đắp được bằng những thủ đoạn chính trị.

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm!"

"Alex, ta thừa nhận là ngươi đã làm rất tốt kể từ khi thượng vị đến giờ, nhưng vẫn đánh mất ngôi vị Hoàng tộc."

"Từ Hoàng tộc số một của Đế quốc rơi xuống thành một chủng tộc bình thường, các tộc nhân căn bản không thể chịu được sự chênh lệch tâm lý này, nên cần phải có người đứng ra chịu trách nhiệm."

"Nợ cha con trả, nợ của Behemoth hoàng thượng nhiệm được tính lên đầu của ngươi cũng không coi là oan uổng!"

Giọng điệu cứng rắn của Thân vương Butzweig làm cho Alex nổi giận. Nếu là những chuyện khác thì dù có tính lên đầu gã cũng chẳng sao, cho dù trực tiếp tuyên bố soán vị cũng chẳng có gì gọi là, nhưng Alex gã tại sao phải trả nợ cho những gì mà Behemoth hoàng thượng nhiệm gây ra chứ?

Quan hệ phụ tử, quả thực là một trò cười lớn. Ai trong giới cao tầng cũng biết chuyện Behemoth hoàng thượng nhiệm si mê trường sinh, dùng con cái làm tế phẩm.

"Hừ!"

"Butzweig, đừng quên ngươi vẫn là cháu của ông già đó! Hôm nay, đám người trong tộc kia có thể để ta gánh trách nhiệm, vậy thì ngày mai cũng có thể đổ tội lên đầu ngươi."

"Đừng quên nơi mà chúng ta sắp đến là ở đâu, chúng ta sắp phải trở thành hàng xóm của tên sát thần kia. Quân địch có thể giết tới tận cửa bất kỳ lúc nào."

"Kém chút đã quên, Thân vương điện hạ cũng là thủ hạ bại tướng dưới tay của người ta. Nhưng mà Butzweig, ngươi cũng đừng để vào trong lòng."

"Người bị Hudson bị đánh rất nhiều, ít nhất ngươi còn có thể sống sót trở về, điều này đã vượt qua 90% tướng lĩnh khác rồi!"

Alex ra vẻ giễu cợt nói.

Khả năng cao là gã ta sẽ không qua khỏi kiếp nạn ngày hôm nay rồi. Dù sao cũng phải chết, không bằng nhân cơ hội này để buồn nôn kẻ thù một trận.

Mặc dù phương pháp châm ngòi ly gián này rất thấp kém, nhưng lại rất hiệu quả. Chỉ cần Butzweig không chịu nổi kích thích, chạy đi liều chết với Hudson, thì kế hoạch báo thù của Alex xem như đã thành công một nửa rồi.

"Được rồi, Tù trưởng Alex. Đã tới lúc này rồi, ngươi còn nghĩ rằng mình là Thú Hoàng sao?"

"Đối phó với Hudson như thế nào, đó là chuyện của ta, không cần ngươi phải lo lắng."

"Nói nhảm xong rồi thì tự mình lên đường đi! Nể tình là người trong nhà, ta sẽ cho ngươi ra đi có thể diện một chút!"

Butzweig nói với vẻ mặt âm trầm.

Cuộc đấu tranh quyền lực vốn rất đẫm máu. Lúc trước, khi Alex lên nắm quyền, Butzweig chỉ có thể mang theo thân tín trốn vào trong thế giới băng tuyết kéo dài hơi tàn.

Nếu không phải thế cục biến hóa quá nhanh, lại tạo ra cơ hội cho Butzweig đoạt quyền, sợ là nửa đời sau Butzweig đều phải sống trốn chui trốn lủi.

Hiện giờ vất vả lắm mới cướp lại được quyền lực, đương nhiên là không thể có lòng dạ đàn bà được. Còn những lời khiêu khích của Alex, Butzweig chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy.

Cho dù trong lòng có khó chịu cỡ nào thì Butzweig cũng không thể ngu ngốc chạy đi tìm đường chết được! Có lẽ sau này y sẽ ra tay trả thù, nhưng trước khi ngồi vững vị trí tộc trưởng thì y sẽ không làm như vậy.

Nếu như không phải lo lắng về thân phận, Butzweig đã sớm xông lên đánh cho Alex một trận rồi."Thí thúc đoạt vị", cho dù là trong nội Đế quốc Thú Nhân thì cũng sẽ bị người ta mắng.

Lựa chọn tốt nhất chính là để cho Alex tự sát, không trực tiếp dính máu của đối phương thì mọi chuyện vẫn có thể tẩy trắng được.

Quan trọng nhất là sau này có thể đối mặt được với tộc nhân của Alex. tộc Behemoth đã không chịu được giày vò thêm nữa, Butzweig cũng không muốn lại phải phát động một cuộc thanh trừng nội bộ.

Alex tự giễu cười một tiếng, có chút thất thố nói: "Thắt cổ, vung kiếm tự sát thì ta lại sợ đau."

"Hay là chuẩn bị cho ta một bát canh gà có độc đi, nhất định phải dùng kịch độc chết ngay tức thấy, ta không muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của bản thân mình trước khi chết!"

Dù sao cũng là tục nhân, ở trước mặt sống chết, Alex cũng không thể giữ được vẻ điềm tĩnh. Nhưng dù sao gã cũng là một vị Hoàng giả, vẫn có thể đối diện với bản tâm của mình.

Chương 1391: Đoạt Vị

Dù biết rõ lý do "sợ đau" này bị truyền ra ngoài thì sẽ khiến cho vô số người khinh bỉ, nhưng Alex cũng chẳng quan tâm.

Đều bị người một nhà ép đến mức phải tự sát rồi, danh tiếng trước và sau khi chết đối với gã ta đã không còn quan trọng nữa.

"Lấy một bát canh gà tới đây, tiễn Tù trưởng của chúng ta lên đường!"

Butzweig ra lệnh với giọng trầm thấp, không có chút vui mừng nào khi trở thành người chiến thắng.

Đoạt quyền thành công chỉ là bước đầu tiên của Butzweig. Với tình hình trước mắt của tộc Behemoth, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Thế cục đại lục không thuận lợi đối với Đế quốc Thú Nhân, thế cục trong nước đối với tộc Behemoth lại càng ác liệt hơn. Chạy ra tiền tuyến vào lúc này đúng là có thể tạm thời tránh được những cuộc phân tranh nội bộ, nhưng lại dễ dàng rơi vào trong cuộc chiến với Vương quốc Alpha.

Vì tránh hiềm nghi, từ khi tộc Behemoth đánh mất ngôi vị Hoàng tộc, các chủng tộc phụ thuộc đã nhanh chóng kéo dài khoảng cách với bọn chúng.

Đến khu Cận Đông, cho dù tộc Behemoth không phải chiến đấu một mình thì số lượng chủng tộc mà bọn chúng có thể chỉ huy được cũng chỉ có mấy nhà. ...

Tộc Behemoth rời đi không làm ảnh hưởng đến cuộc chiến tranh đoạt "Hoàng vị" của Đế quốc Thú Nhân, ngược lại còn khiến cho cuộc tranh đoạt này trở nên gay cấn hơn.

Các phe không ngừng đổ thêm dầu vào lửa, làm cho cuộc phân tranh này từ chính trị leo thang thành bạo lực. Các tộc lớn tham gia vào cuộc tranh đoạt ngôi vị Hoàng giả này đều không chùn tay một chút nào.

Ngân Nguyệt hoàng đình, sau khi tiễn vị tộc trưởng tộc Tượng Nhân tộc đến tìm kiếm sự ủng hộ, Ngân Nguyệt Lang Hoàng lạnh lùng cười một tiếng.

"Daniel, con đã nhìn rõ bản chất của những kẻ này chưa?"

"Đều là một đám gà đất chó sành, nếu như trong cuộc chiến tranh đại lục vừa rồi mà bọn chúng có thể liều mạng như thế này thì kết cục ở Bắc đại lục đã thay đổi rồi!"

"Nhưng mà khả năng che giấu thực lực của bọn chúng thật là khiến cho người ta phải bội phục. Nếu không nhờ có cuộc tranh giành ngôi vị Hoàng tộc lần này thì con cũng không biết là những kẻ này có thể có thể tích lũy được vốn liếng hùng hậu như vậy ở ngay dưới mắt chúng ta."

Câu trả lời của Daniel làm cho Ngân Nguyệt Lang Hoàng phải lắc đầu.

"Con sai rồi, cách làm của bọn chúng không hề sai. Đứng trên lập trường của chủng tộc mình, bảo toàn thực lực mới là điều quan trọng nhất."

"Còn về thế cục đại lục, tương lai của Đế quốc, những chuyện này nói một chút là được, không cần phải quá coi trọng."

"Tộc Behemoth chính là ví dụ, họ luôn là chủng tộc đóng góp nhiều nhất cho Đế quốc. Nhưng một khi suy sụp thì vẫn phải trở thành chó nhà có tang."

"Nếu như không nể tình cảm ngày xưa, có lẽ hiện giờ họ còn chẳng có cơ hội để sống sót rời đi!"

Lời giải thích lạnh lùng này đã khiến cho sắc mặt của hoàng trữ Daniel thay đổi. Thiên tài quân sự không đồng nghĩa với chính trị gia, trong những năm qua, Daniel vẫn luôn không ngừng suy nghĩ vấn đề theo góc độ của Đế quốc.

Nhưng mà, hiện thực rất tàn khốc. Ngân Nguyệt Lang Hoàng đã phá vỡ nhận thức vốn có của Daniel: Thì ra Đế quốc là của mọi người, chủng tộc mới là của mình.

"Phụ hoàng, bây giờ đối với tộc Behemoth quá đáng như vậy, sau này còn ai dám vì bán mạng cho Đế quốc nữa!"

"Mặc dù Behemoth hoàng tiền nhiệm đã gây ra những sai sót nghiêm trọng, nhưng Alex lại thể hiện rất tốt. Lưu đày họ đến tiền tuyến, e rằng có phần không ổn."

Daniel lên tiếng giải thích.

Ưu tiên bảo toàn thực lực của bản thân thì Daniel có thể hiểu được. Nhưng việc bỏ mặc cho các tộc khác thách thức tộc Behemoth, ép cho họ phải từ bỏ ngôi vị Hoàng tộc và phải tự lưu đày thì lại vượt quá khả năng chấp nhận của Daniel.

"Daniel, lần này con lại sai rồi, chúng ta không nợ tộc Behemoth cái gì, không có nghĩa vụ phải che chở cho họ."

"Đúng là họ đã có những đóng góp rất lớn cho Đế quốc, nhưng đổi lại, họ cũng được đưa lên vị trí cao nhất của Hoàng tộc."

"Nếu không có sự ngầm đồng ý của mấy nhà chúng ta, chỉ với chút dân số ít ỏi của tộc Behemoth, dựa vào gì họ có thể ngồi vững ở vị trí lão đại được?"

"Lúc trước, họ chính là những người được cắn miếng bánh to nhất, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc gánh chịu hậu quả tương ứng. Cho dù có chuyện có của Behemoth hoàng tiền nhiệm hay không, việc rơi họ vào tình cảnh hiện giờ đều là vì gieo gió gặt bão."

"Nhớ kỹ, đừng nên thương hại kẻ thất bại, vĩnh viễn cũng đừng!"

Lời nói phá vỡ nhận biết từ trong miệng của Ngân Nguyệt Lang Hoàng thốt ra làm cho Daniel nghe đến choáng váng.

Thì ra tất cả những điều tưởng chừng như hợp lý này đều đã được định giá sẵn trong bóng tối từ lâu. Daniel cũng lập tức hiểu được lý do tại sao tộc Behemoth suy tàn mà tứ đại Hoàng tộc khác lại tỏ ra lạnh lùng như vậy.

Không phải là mọi người không có cảm nhận thỏ tử hồ bi, mà là vì tình cảm đối với hoàng tộc là thứ quá xa xỉ, lý trí mới là thứ mà họ nên có.

Thay vì trả một cái giá rất lớn để cứu vãn một tộc Behemoth nhất định sẽ suy tàn, vậy thì chẳng thà nhận cơ hội này để làm một cuộc thanh trừng lớn, nhằm xoa dịu mâu thuẫn nội bộ. ...

Hàng xóm mới sắp đến cũng không ảnh hưởng gì đến sự phát triển của Tuyết Nguyệt lĩnh. Sau khi bến cảng được xây xong, một loạt các cứ điểm ven biển từ dưới đất mọc lên.

Đám di dân đầu tiên đều là thanh niên trai tráng, là quân dự bị, trong thời bình thì có thể sản xuất, trong thời chiến cũng có thể cầm vũ khí đi đánh trận.

Các khu định cư nhỏ có từ 100 - 200 người, các khu định cư lớn cũng chỉ có tầm 300 - 500 người. Không phải Hudson không nỡ di dân đến đây, mà là các điểm định cư nghèo nàn, không có bất kỳ cơ sở vật chất nào, hoàn toàn không thích hợp để cho một đại đội nhân mã ở lại.

Chương 1392: Bạn Cũ

Ở bến cảng một tháng, Hudson dần cảm nhận được số lượng tàu thuyền ra vào bến cảng ngày một nhiều. Ngoài tàu chở vật tư hậu cần bổ sung của vương quốc ra, đội tàu của quý tộc cũng thường xuyên ra vào.

Một vài quý tộc có lãnh địa nằm ở phía sau cũng đã mạnh dạn bước ra bước đầu tiên trong việc khai thác lãnh địa —— chọn chỗ xây dựng thành lũy.

Ai nấy cũng đều lựa chọn chiến lược bảo thủ nhất "Xây tường cao, chậm khai hoang", quả thực là quá ổn định, sự đe dọa của thú nhân là việc không cần phải bàn cãi.

So ra thì Hudson cấp tiến hơn nhiều. Số lượng cứ điểm ven biển đã lên tới hai con số, nhưng vẫn chưa xây dựng thành lũy của riêng mình.

Thậm chí có rất nhiều người đã đoán rằng hắn sẽ đặt trụ sở của mình ở trong thành trì.

Đó cũng là khu vực phòng thủ cốt lõi của vương quốc tại Tuyết Nguyệt lĩnh, ngoài cảng Tân Nguyệt ra, còn có hơn mười tòa cứ điểm thành phố nằm trong phạm vi quy hoạch, có thể chọn bất kỳ nơi nào để đặt chân.

Xây ít một toà thành phố liền có thể tiết kiệm được một khoản tiền kha khá. Đối với lựa chọn của Hudson, các quý tộc ở khu Cận Đông đều chỉ có thể ghen tị.

Chỉ có một số ít người may mắn có lãnh địa nằm gần cứ điểm thành lũy mới có thể đặt hang ổ của mình ở trong thành phố.

Nhưng phúc họa song hành, lãnh địa có thể đặt vào trong thành phố cũng có nghĩa là lãnh địa của họ đang nằm trên đường biên giới, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thú nhân đe dọa.

Bước lên bến tàu, đi dọc theo đại lộ vào thành phố, hai bên đường đã có các cửa hàng bắt đầu kinh doanh, bày bán đầy đủ các mặt hàng.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Tử tước Kayo vô cùng ngạc nhiên. Nếu không phải số lượng người đi lại trên người hơi ít thì y còn nghĩ là mình đã đặt chân đến một thành phố phồn hoa.

"Thiếu gia, sau bao nhiêu ngày lênh đênh trên biển, mọi người đều mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần. Hay là ở lại trong thành nghỉ ngơi hai ngày rồi mới lên đường đi!"

"Tôi đã liên hệ với nhân viên quản lý trong thành phố rồi. Nguyên soái Hudson đã hạ lệnh, tất cả những người di cư vừa cập bến đều có thể dựng lều ở khu tái định cư, miễn phí lưu trú ba ngày."

Lời của quản gia đã kéo Kayo từ trong trạng thái thất thần trở lại với thực tại.

Không thể không thừa nhận là Hudson rất hào phóng ở phương diện này. Không chỉ miễn thuế quá cảnh, mà ngay cả chi phí ăn ở của người di cư, cũng được miễn.

Mặc dù phải tự mình dựng lều, nhưng ra ngoài hành tẩu thì những thứ này đều là vật dụng cần thiết được mang theo bên mình.

Nghỉ ngơi là nghỉ ngơi thật, hiện giờ cảng Tân Nguyệt vừa mới khai phá, trong thành phố không có nhiều quý tộc sinh sống.

Những quý tộc cùng cấp với Kayo đều là những người đi qua, không ai thường trú ở đây cả. Muốn ra ngoài giao lưu cũng chưa chắc có thể tìm được người.

Là chủ nhà, hiện giờ Hudson đã thuộc về tầng lớp cao quý, các quý tộc bình thường đến đây căn bản không gặp được hắn.

Mặc dù gần đây hai gia tộc đã cải thiện mối quan hệ, nhưng chỉ là trở lại mức bình thường, khoảng cách thế giao còn rất xa!

Trừ khi Bá tước Pierce và con trai ông ta đến, nếu không, các thành viên khác của gia tộc Dalton còn chưa đủ tư cách để Hudson đích thân tiếp đãi.

"Vậy hãy tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi hai ngày trước đi, liên hệ với nhân viên quản lý trong thành, để họ phân định một khu vực cho người di cư dựng lều."

"Kỵ sĩ Hilludi, ngươi có quan hệ không tệ với gia tộc Koslow. Tìm người hỏi thăm xem gần đây đã có những đội ngũ quý tộc nào đi ngang qua nơi này. ."

Sau khi lấy lại tinh thần, Tử tước Kayo lập tức ra lệnh.

Y mang theo đội ngũ tới sớm như vậy để giành trước tiên cơ trong việc khai thác lãnh địa. Đối với hầu hết quý tộc mà nói, lợi thế ra tay trước là rất quan trọng.

Đi trước một bước để đứng vững ở địa phương cũng đồng nghĩa với việc có thể bắt đầu sản xuất sớm hơn. Những quý tộc lãnh chúa đến sau chính là khách hàng tiềm năng của họ.

Ngoài một số quý tộc lãnh chúa giàu có, hầu hết quý tộc đều phải tính toán kỹ lưỡng trong quá trình khai thác lãnh địa.

Gia tộc Dalton tuy có gia thế vững chắc, nhưng Kayo chỉ là cháu trai của tổng đốc Pierce, dù được coi trọng đến đâu, trung gian cũng cách một tầng, nguồn tài nguyên có thể lấy được cũng không phải là vô hạn.

Để không làm phiền chú của mình, để giảm bớt oán niệm của các anh em họ, Kayo đã lựa chọn mạo hiểm.

Từ mạo hiểm này chỉ là tương đối, nguyên nhân mà Kayo dám mang theo đội ngũ chạy tới đây sớm như vậy là vì y cho rằng: Thú nhân không có gan vượt qua Tuyết Nguyệt lĩnh, xâm nhập vào hậu phương gây chuyện.

"Vâng, ngài Tử tước!"

Kỵ sĩ Hilludi trả lời với vẻ mặt ưu thương.

Đúng là quan hệ giữa Hilludi và gia tộc Koslow cũng không tệ, ngay cả một vài nhân vật quan trọng đều là bằng hữu của Hilludi, tiếc rằng y đã sớm chọn đối tượng hiệu trung, bỏ lỡ làn sóng lợi nhuận này.

Quý tộc dựa vào danh tiếng để ăn cơm, nếu đã hiệu trung với gia tộc Dalton rồi thì đương nhiên sẽ không thể thay đổi giữa chừng.

Theo sai lão đại thì sẽ không tránh khỏi bị ảnh hưởng đến việc phát triển. Mặc dù Hilludi cũng đi theo Bá tước Pierce nam chinh bắc chiến, tiếc rằng khổ lao nhiều hơn công lao.

Lão đại đều chẳng có chiến công gì đáng kể, người làm tiểu đệ như y đương nhiên là cũng chẳng có chiến công. Kết quả là, sau mấy năm lăn lộn, Hilludi vẫn chỉ là một tiểu kỵ sĩ.

Nhìn thấy những người bạn cũ liên tục thăng tiến, Hilludi chỉ có thể hâm mộ. Lần này Tử tước Kayo mang Hilludi tới Cận Đông là vì xem trọng nhân mạch của y.

Từ một tên tay chân hỗn thành quan ngoại vụ, đây cũng có thể coi là một bước tiến trong sự nghiệp của Hilludi. Tiếc là sự tiến bộ này không phải đến từ quân công, mà lại đến từ mối quan hệ cá nhân.

Chương 1393: Bạn Cũ (2)

Thế giới quý tộc cũng không thiếu đối nhân xử thế, tiếc là Hilludi là một vị quý tộc truyền thống. So với việc tiến bộ nhờ vào mạng lưới quan hệ cá nhân, y càng hy vọng có thể dựa vào quân công để quật khởi.

Đây là do phong tục xã hội quyết định, quý tộc quân công luôn được tôn trọng hơn các quý tộc khác, ngay cả nói chuyện cũng có trọng lượng hơn một chút.

Nhiều bằng hữu thì đường dễ đi, mặc dù khoảng cách về địa vị đã khiến cho mối quan hệ của họ xa cách, nhưng tình cảm sâu đậm vẫn còn đó.

Chỉ cần không liên quan đến lợi ích thì mọi người vẫn là bạn tốt. ...

"Hilludi, hoan nghênh tới cảng Tân Nguyệt làm khách. Ngươi nên sai người chuyển lời từ trước, để ta tới bến tàu đón ngươi!"

"Nếu như biết ngươi qua đây, Công tước điện hạ nhất định sẽ rất cao hứng, tiếc là hôm nay Công tước điện hạ vừa về Sơn Địa lĩnh, ngươi đã bỏ lỡ rồi."

Nam tước Adrian hào sảng nói.

Thời gian trôi qua cực nhanh, gặp lại bạn cũ cũng không dễ dàng. Hai người không chỉ cùng nhau làm việc dưới trướng gia tộc Dalton, mà Hilludi con là người tham dự vào việc phân chia lãnh thổ ban đầu.

Còn không ít lần truyền về một chút tin tình báo nhỏ.

Mặc dù cũng có sự trao đổi lợi ích, nhưng nếu không có tình cảm thì dù có tiền cũng không thể làm được.

"Ha ha, Adrian, ngươi quá khách khí. Có thể gặp được một người bạn cũ như ngươi cũng xem như là may mắn rồi."

"Công tước đại nhân một ngày trăm công ngàn việc, còn là đại sự có liên quan đến sự hưng suy của vương quốc, ta cũng không dám tùy tiện tới cửa quấy rầy."

Hilludi cười ha hả nói.

Phần ân tình trước kia mà Hilludi bán cho Hudson chính là khoản đầu tư chính trị có giá trị nhất trong cuộc đời y. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hilludi sẽ không dễ dàng sử dụng.

Chỉ cần hỏi thăm một tin tức, tìm bạn cũ trò chuyện một chút là được. Dù sao gia tộc Dalton cũng sẽ thanh toán chi phí, không cần phải đánh đổi bằng ân tình quý giá.

Chỉ cần không phải là tình báo quan trọng, các quý tộc đều sẽ tạo điều kiện giúp đỡ lẫn nhau. Kayo phái Hilludi tới đây chủ yếu vẫn là vì thắt chặt mối quan hệ.

Nếu như Kayo tự thân xuất mã, chẳng cần phải bỏ ra cái gì thì các quan chức trong thành phố cũng sẽ cung cấp đầy đủ những thông tin cơ bản này.

"Hilludi, ngươi học xấu rồi. Nếu là trước kia, ngươi tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy."

"Năm đó, ngươi đối đãi với Công tước như cháu trai của mình. Nhưng bây giờ lại đột nhiên xa cách, ta nghĩ Công tước đại nhân nhất định sẽ không vui."

Nghe xong lời Adrian nói, Hilludi trực tiếp trợn trắng mắt. Đâu phải là do y thay đổi, mà là vì thân phận chênh lệch quá lớn, đuổi không kịp nha!

"Được rồi, Adrian. Làm như ngươi không có thay đổi gì vậy, bây giờ mở miệng không phải là Công tước điện hạ thì chính là Công tước đại nhân, lúc trước ngươi đều gọi thẳng tên ra."

"Nếu như ngươi có thể làm được giống như lúc trước, không quan tâm đến khoảng cách về địa vị, vậy thì ta sẽ bội phục ngươi!"

Hilludi khinh thường phản kích.

Hết cách rồi, thân phận chênh lệch quá xa. Mặc dù lúc đó Hilludi là kỵ sĩ, Hudson là Nam tước, nhưng về bản chất thì mọi người đều thuộc tầng lớp tiểu quý tộc.

Nhờ vào mối quan hệ cá nhân tích lũy được, nên y cũng chẳng hề kém cạnh một tên lính mới tò te như Hudson.

Bây giờ mọi thứ đều khác rồi. Người trưởng thành thì phải chịu sự ràng buộc của quy tắc, nếu như ỷ vào một phần giao tình này để tùy ý làm bậy, cho dù Hudson không nói gì thì đời cũng sẽ dạy cho y biết cách làm người như thế nào. ...

Khúc nhạc dạo ngắn này không ảnh hưởng gì đến Hudson, sau khi thân phận địa vị không ngừng nâng cao, việc xa cách với những thân bằng hảo hữu lúc đầu là chuyện không thể nào tránh được.

Đừng nói là những mối quan hệ xa này, ngay cả anh em ruột mà nhìn thấy hắn cũng sẽ có chút mất tự nhiên.

Không có chuyện lớn, đám thân bằng hảo hữu này sẽ không quấy rầy Hudson. Vì để tất cả mọi người đều thoải mái, Hudson cũng sẽ không chủ động gặp họ.

Cho dù có đám cưới hoặc là tang lễ thì cũng chỉ phái người tặng một phần hậu lễ là đủ. Nếu như hắn đích thân tới tham dự, không chỉ giọng khách át giọng chủ, mà còn mang đến cho người ta rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Suy cho cùng thì mạng lưới quan hệ trong thế giới quý tộc giống như một tấm mạng nhện vậy.

Bạn bè thân thích còn có bạn bè thân thích, nếu như thể hiện quá thân cận, khi bạn bè thân thích của bạn bè thân thích gặp phải phiền phức rồi chạy tới cửa xin giúp đỡ thì hắn có nên giúp hay không?

Không chỉ có Hudson cảm thấy đầu đau, mà ngay cả bạn bè thân thích của hắn cũng cảm thấy rất đau đầu. Mang người đến tìm kiếm sự giúp đỡ tương đương với việc dùng ân tình bên phía Hudson để đổi lấy ân tình bên phía bạn bè thân thích.

Giá trị hoàn toàn không ngang nhau, quả thực là một vụ làm ăn thua lỗ. Nhưng có một số quan hệ quá thân cận, hoặc là những ân tình thiếu từ lúc trước, bây giờ căn bản không có cách từ chối.

Giữ khoảng cách thích hợp đối với mọi người đều có chỗ tốt.

Nhìn vào số liệu thống kê, Hudson cảm thấy rất hài lòng. Lượng người ra vào cảng Tân Nguyệt đang không ngừng tăng lên, điều này có nghĩa là tình trạng là chỉ có ra mà không có vào đã sắp sửa thay đổi.

Lưu lượng người tăng lên thì thương nghiệp mới có thể phồn vinh. Đừng nhìn hiện giờ bên ngoài có một đống cửa hàng đang mở cửa buôn bán mà hiểu lầm, thực ra đây đều là Hudson cảnh tượng phồn vinh giả dối do một tay Hudson tạo ra.

Tất cả đều là sản nghiệp của Hudson lão gia, không phải trả tiền thuê nhà, không bị thu thuế, nhưng chỉ có chưa đến một phần mười cửa hàng là có thể gắng gượng hòa vốn.

Có thể nói là mỗi ngày vừa mở cửa thì Hudson đã bắt đầu lỗ vốn rồi.

Hết cách rồi, nếu không thể dụ dỗ nhiều thương nhân đến đây khai hoang, vậy thì chỉ có thể đích thân ra trận để nhanh chóng bồi dưỡng thị trường.

Chương 1394: Lỗ Vốn

"Không sai, khoản lỗ của tháng này đã giảm hơn 30% so với tháng trước."

"Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, có lẽ trong vòng vài tháng nữa là những cửa hàng này sẽ có thể cân bằng thu chi."

Nghe xong lời nói của Hudson, Rudolf tràn đầy xấu hổ. Với tư cách là tân Bộ trưởng Bộ Công thương của Tuyết Nguyệt lĩnh, vậy mà toàn bộ sản nghiệp trong tay đều đang lỗ vốn, ông ta cảm thấy rất mất mặt.

Phải biết là Bộ Công thương còn đang được độc quyền về muối và sắt, bưng cái bát vàng như vậy mà còn có thể lỗ vốn, nói ra sẽ làm trò cười cho người khác.

"Xin Công tước đại nhân yên tâm. Tốc độ tăng trưởng lưu lượng người qua lại tại cảng khẩu rất nhanh, Bộ Công Thương chúng tôi nhất định sẽ sớm thu hồi vốn."

"Nguyên nhân bị thua lỗ trong thời gian ngắn là vì mọi người không biết trong bến cảng còn có thể mua được tất cả các vật dụng thường ngày, đại đa số quý tộc lãnh chúa đều tự mang theo một lượng lớn vật tư tới đây."

"Bộ Công thương đang lên kế hoạch thực hiện một chiến dịch quảng bá trên toàn quốc, trong vài tháng tới, các quý tộc trong vương quốc sẽ biết được hàng hóa ở cảng Tân Nguyệt rất phong phú."

"Các quý tộc vừa và nhỏ muốn tổ chức lực lượng vận tải, vận chuyển vật tư từ trong nước đến đây thì cần phải giải quyết rất nhiều chuyện phiền phức dọc đường, rất khó kiểm soát được chi phí."

"Mức giá mà chúng ta đưa ra vẫn rất có sức cạnh tranh. Chờ đến khi vật tư trong tay họ cạn kiệt, chắc chắn sẽ có người lựa chọn mua sắm trực tiếp từ bến cảng."

"Số tiền thua lỗ trong năm nay, chúng ta sẽ có thể kiếm lại gấp đôi vào năm sau. Chỉ cần có thể độc quyền nguồn cung vật tư cần thiết cho việc phát triển Cận Đông thì mọi khoản đầu tư ban đầu đều là đáng giá!"

Lời của Rudolf khiến cho Hudson hơi sững sờ. Từ trước tới giờ đều là hắn vẽ bánh nướng cho thuộc hạ, không nghĩ là bọn thuộc hạ cũng đã học được cách vẽ bánh nướng cho hắn.

Muốn khai phá khu vực Cận Đông thì cần có rất nhiều vật tư. Nếu như thật sự bị độc quyền, lợi nhuận trong này tuyệt đối sẽ rất kinh khủng.

Không nói có thể lấp đầy toàn bộ lỗ hổng tài chính của Tuyết Nguyệt lĩnh, nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết được một phần ba lỗ hổng kinh phí.

"Ha ha..."

"Đừng có nghĩ đến chuyện độc quyền nữa. Lợi thế về chi phí của chúng ta cũng chỉ áp dụng được cho các quý tộc vừa và nhỏ mà thôi."

"Các đại quý tộc ở vùng duyên hải sẽ tự tổ chức vận chuyển vật tư đến đây, chi phí cũng không kém hơn chúng ta bao nhiêu, thậm chí giá của một số loại vật liệu sẽ còn thấp hơn."

"Tham gia vào thương vụ này, kiếm tiền là thứ yếu. Quan trọng nhất vẫn là hạ giá vật tư, để các quý tộc vừa và nhỏ không bị áp lực tài chính quá nặng, ảnh hưởng đến sự phát triển của lãnh địa."

Lời giải thích của Hudson khiến cho đám người nổi lòng tôn kính. Không hổ là Nguyên soái của vương quốc, mọi chuyện đều sẽ ưu tiên cân nhắc cho lợi ích của vương quốc.

So với chiến lược Cận Đông thì chút lợi ích mang lại từ việc độc quyền cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Về bản chất thì cảng Tân Nguyệt này chính là một cái tụ bảo bồn, chỉ cần chiến lược Cận Đông thành công, nơi này sẽ có thể liên tục sinh ra lợi nhuận.

"Công tước đại nhân nhìn xa trông rộng, bây giờ đúng là không phải lúc tính toán những lợi ích ngắn hạn này. Mối đe dọa Thú nhân đã gần ngay trước mắt, việc cấp bách nhất hiện giờ vẫn là phải mau chóng thúc đẩy việc khai phá Cận Đông."

"Dưới tác động của lượng người qua lại tăng lên, trong thời gian gần đây, đã có khá nhiều quý tộc và thương nhân đến đây để hỏi mua cửa hàng và nhà ở."

"Nếu bán ra ngoài thì chắc chắn sẽ thu được một khoản tiền kha khá. Vấn đề nan giải hiện giờ chính là định giá, mối đe dọa thú nhân ở ngay bên cạnh, bất động sản rất khó bán được giá tốt."

"Bộ Chính vụ đang cân nhắc đến việc bán một phần ba cửa hàng và nhà ở trong thành trước, dự tính có thể thu được 200. 000 kim tệ, phần còn lại đợi đến khi thế cục ổn định rồi mới từ từ bán ra..."

Không đợi Jacob nói hết lời, Hudson đã trực tiếp ngắt lời nói: "Không cần thiết!"

"Kinh phí cần thiết cho việc phát triển lãnh địa là vô cùng lớn, 200. 000 kim tệ chẳng qua cũng chỉ bằng chi phí hàng tháng hiện giờ của chúng ta mà thôi."

"Muốn bán được bất động sản với giá cao, yếu tố xác định là quan trọng nhất. Ai cũng biết rằng nếu khu vực Cận Đông được khai phá thì sẽ có thể kiếm được một vố lớn, nhưng không ai có thể đảm bảo rằng chiến lược Cận Đông của vương quốc nhất định sẽ thành công."

"Thay vì bán đổ bán tháo tài sản, tốt hơn hết là chúng ta tự chịu rủi ro, để làm an lòng mọi người."

"Bộ Chính vụ đưa ra thông báo với bên ngoài rằng: Toàn bộ bất động sản tại cảng Tân Nguyệt đều thuộc quyền sở hữu của ta. Trước khi chiến lược Cận Đông thành công, những bất động sản này không được chuyển nhượng ra bên ngoài."

"Nếu mọi người muốn sử dụng thì có thể tới thuê. Vì bảo vệ lợi ích của mọi người, toàn bộ hợp đồng đều chỉ ký từng năm một, giá sẽ do thị trường quyết định."

"Sở Bất động sản sẽ đưa ra giá tham khảo, xem như giá thuê tối thiểu. Nếu được nhiều người xem trọng, vậy thì người trả giá cao hơn sẽ được."

"Bao gồm cả những cửa hàng mà Bộ Công thương vận hành, sau này cũng phải thông qua đấu giá để có được. Đợi đến khi số lượng thương khách tăng lên, một số cửa hàng kinh doanh lỗ vốn sẽ bị tạm dừng."

"Bộ Trị an chú ý một chút, ta không muốn nhìn thấy tình trạng ép mua ép bán, uy bức lợi dụ xảy ra ở trong thành."

"Nếu có người phá hư quy củ chính là không nể mặt ta rồi. Mặc kệ địa vị lớn cỡ nào, cứ bắt hết lại rồi tính sau."

"Các ngươi chỉ cần làm việc theo quy củ là được, chuyện phiền phức sẽ do ta phụ trách giải quyết. Mặc kệ là đắc tội với ai, ta sẽ không để các ngươi gánh tội!"

"Địa bàn của ta ta làm chủ"!

Chương 1395: Bá Đạo

Cố gắng phấn đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng Hudson cũng nói ra được những lời bá đạo này.

Nhưng tiếc là hắn vẫn bị ràng buộc bởi quy tắc, nên chỉ có thể để cho thuộc hạ bắt người trước, chứ không thể nói một câu càng bá đạo hơn —— giết không tha!

Nếu như bọn thuộc hạ thật sự chém chết đám quý tộc, sợ là Hudson cũng không bao che được.

Những nơi hoang vắng không thích hợp để phát triển bất động sản. Ngay cả khi ở trong một thành phố có nguồn tài nguyên đất đai tương đối khan hiếm, trong điều kiện an ninh không được đảm bảo thì cũng rất khó bán được với giá cao.

Theo Hudson, có thể thu được 200. 000 kim tệ cũng xem như một ước tính lạc quan rồi. Muốn bán được con số này, khả năng cao là phải bán tháo những căn nhà tốt.

Những kẻ dám mua bất động sản trong thành vào thời điểm này đều là dân cờ bạc. Nếu không có uy danh của Hudson, sợ là sẽ chẳng có ai dám mạo hiểm nếm thử.

Bến cảng phồn hoa nhất Cận Đông mà chỉ bán được có chừng đó, chẳng thà cho thuê luôn cho rồi.

Người khác đầu cơ bất động sản đều là kiếm lời, không lý nào đến lượt hắn thì lại chỉ có thể thu hồi được một chút chi phí xây dựng.

Thay vì bán đổ bán tháo tài sản, chẳng thà giữ lại cho thuê.

Chỉ cần lưu lượng người ở cảng khẩu tăng lên, hắn không lo không có người thuê nhà.

Ít nhất thì những quán trọ trong thành hiện giờ đã có thể cân bằng thu chi. Mấy vài quán trọ cao cấp chuyên cung cấp cho các quý tộc thậm chí còn bắt đầu có lãi.

Mặc kệ là kiếm được bao nhiêu tiền, đây cũng là một sự khởi đầu tốt. Hầu như toàn bộ thành phố đều là nguồn thu nhập quan trọng của các đại quý tộc.

Những thành phố mà Hudson nắm giữ ở tỉnh Đông Nam, hàng năm số tiền thu được từ thuế và tiền thuê nhà đều có thể mang lại cho hắn hàng chục vạn kim tệ.

Tiềm năng phát triển của cảng Tân Nguyệt lớn hơn nhiều so với những thành phố nội địa khác. Một khi phát triển, lợi nhuận sẽ càng dồi dào hơn.

Không cần phải lo lắng về đối thủ cạnh tranh. Nếu không có sự can thiệp của đoàn ma pháp sư vương quốc, muốn mở một bến cảng cỡ lớn ở vùng biển đầy đá ngầm này gần như là chuyện không thể.

Hudson có thể liên tục xây dựng cứ điểm ở khu vực ven biển là vì hắn có một con rồng làm việc cho mình. Những chướng ngại vật đá ngầm bình thường, Maxim chỉ cần lăn một cái là xong.

Ngoài cái đó ra, Hudson còn là quan chỉ huy tối cao của khu Cận Đông này, hắn có thể sử dụng quyền hạn của mình, thường xuyên lấy lý do là cần phòng thủ bờ biển để điều động đoàn ma pháp sư đi theo quân đội qua hỗ trợ.

Các quý tộc lãnh chúa bình thường, cho dù có người sẵn sàng bỏ tiền ra xây dựng bến cảng thì cũng không thể huy động được lực lượng mạnh mẽ như vậy để dọn dẹp tuyến đường.

Ngay cả khi có đại quý tộc nào đó không tiếc tiền đầu tư, có thể giải quyết được những vấn đề này, thì vẫn cần phải xem xét vấn đề giao thông. Đại thảo nguyên đồng không mông quạnh, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi nơi đều là đồng bằng.

Hồ, núi và các địa hình đặc biệt khác cũng có, chỉ là chiếm tỷ lệ không cao thôi.

Diện tích của Tuyết Nguyệt lĩnh vốn cũng đủ lớn, Hudson có thể tự do cải tạo trên địa bàn của mình. Các quý tộc lãnh chúa khác thì không có địa bàn lớn như vậy, muốn bắt chước thì phải huy động rất nhiều mối quan hệ.

Trong khu vực Cận Đông này, nếu xét về mặt uy tín thì không ai dám so với Hudson

Quan hệ nhân mạch của gia tộc dù có mạnh đến đâu cũng sẽ vô dụng ở nơi này. Nếu Thú nhân đánh tới thì vẫn cần phải nhờ Hudson lão gia hỗ trợ giải quyết.

Có yếu tố cốt lõi này làm chỗ dựa, cộng thêm việc Hudson chú trọng đến hình tượng, đối đãi tốt với các quý tộc lãnh chúa, nên mọi người hoàn toàn không có lý do gì để đối nghịch với hắn.

"Công tước đại nhân, việc ngài nắm giữ toàn bộ bất động sản quả thực có thể củng cố niềm tin của bên ngoài đối với cảng Tân Nguyệt."

"Tuy nhiên, lỗ hổng tài chính hiện giờ của lãnh địa cũng đang ngày càng lớn. Mặc dù vương quốc đã giúp chúng ta xây dựng thành phố chính, nhưng một số cơ sở phòng thủ phụ vẫn cần chúng ta tự hoàn thiện."

"Theo kế hoạch của Bộ Quân vụ, chi phí cơ sở hạ tầng của chúng ta trong năm tới sẽ vượt quá 80 vạn kim tệ, trong đó dự án xây dựng quan trọng nhất là cảng phụ và thi công các tòa nhà trong thành phố."

"Chi phí di cư cũng không phải là một con số nhỏ. Dự kiến sẽ chi 55 vạn kim tệ, một nửa chi phí sẽ được sử dụng cho việc bố trí người di cư."

"So với kinh phí, vấn đề lớn hơn là Tuyết Nguyệt lĩnh đang thiếu hụt lao động nghiêm trọng. Tốc độ di dân hoàn toàn không theo kịp với sự gia tăng nhu cầu lao động của chúng ta. ."

"Hơn nữa, sức lao động ở Sơn Địa Lĩnh hiện giờ cũng chỉ là đủ dùng, còn chưa đến tình trạng dư thừa."

"Theo tình hình hiện tại, chúng ta chỉ có thể huy động tối đa 4 vạn thanh niên trai tráng từ Sơn Địa Lĩnh và 15. 000 thanh niên trai tráng từ Burke lĩnh (nguyên Vương thất lĩnh). Nếu huy động nhiều hơn nữa sẽ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của hai địa phương này."

"Kể từ khi chiến tranh kết thúc, chúng ta đã cử người đi mua nô lệ từ bên ngoài, nhưng vẫn chỉ như hạt cát trong sa mạc."

"Không chỉ vương quốc đang thiếu nhân lực cho chiến lược phát triển Cận Đông, mà Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia ở Nam đại lục cũng đang đẩy mạnh xây dựng và phát triển."

"Dưới ảnh hưởng này, giá thị trường nô lệ đã tăng lên một cách chóng mặt. Giá thanh niên trai tráng đã vượt quá giá chiến mã thông thường, thậm chí giá phụ nữ và trẻ em cũng tăng gấp mấy lần."

"Tính đến thời điểm hiện tại, chúng ta đã mua tổng cộng 80. 000 nô lệ, chi phí mua trung bình là 17,6 kim tệ/người, trong đó thanh niên trai tráng chiếm chưa đến một phần ba."

Chương 1396: Trợ Cấp

"Giá cả hiện giờ đã mất đi tính hợp lý, nếu tiếp tục tăng thêm, chúng ta cũng chỉ có thể tạm ngừng thu mua."

"Đây vẫn còn chưa tính đến chi phí quân sự, nếu không chi phí sẽ còn kinh khủng hơn nữa."

"Hiện tại, nguồn thu nhập duy nhất của Tuyết Nguyệt lĩnh chính là ngư nghiệp, tháng trước đã đóng góp lợi nhuận 3. 500 kim tệ, dự kiến là tháng này sẽ đạt tới 4. 000 kim tệ."

"Hải sản bán không được giá, quân đội vương quốc đang trú đóng ở đây, đội ngũ lao động đến đây xây dựng, thịt đều do chúng ta cung cấp, thị trường đã được khai thác hết."

"Sau này chỉ có thể trông chờ vào các lãnh chúa quý tộc, xét đến vấn đề giá cả, thị trường này sẽ không quá lớn."

"Ngành chăn nuôi đang ở giai đoạn khởi đầu, tạm thời không thể tạo ra lợi nhuận. Ngay cả khi phát triển, lợi nhuận cũng sẽ không được lạc quan."

"Muốn tự tạo ra nguồn thu, vẫn phải dựa vào Bộ Công Thương. Nhưng đây cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc, ít nhất trong vòng năm năm tới, mức thâm hụt hàng năm của Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ rất khó kiểm soát ở mức dưới một triệu kim tệ."

Jacob bất đắc dĩ nói.

Lãnh địa mới, chi phí đầu tư ban đầu là một cái hố sâu. Diện tích được đăng ký chính thức của Tuyết Nguyệt lĩnh là chừng hơn 400. 000 cây số vuông, nhưng khu vực kiểm soát thực tế thì không ai biết được.

Dù sao khi thiết lập cứ điểm, mọi người chỉ xem xét điều kiện tự nhiên có phù hợp hay không, trước giờ ranh giới không bao giờ nằm trong phạm vi tính toán.

Dù có vượt ra khỏi phạm vi khu Cận Đông cũng không thành vấn đề, đất đai bên ngoài vương quốc đều được coi là đất vô chủ, ai có năng lực chiếm được thì đều được xem là lãnh địa của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Chơi bao vây thoải mái bao nhiêu thì lúc đầu tư xây dựng sẽ gian khổ sở bấy nhiêu. Cứ điểm đều đã thành lập rồi, không xây một tòa thành lũy để bảo vệ sự an toàn cho người nhập thì có được không?

Chi phí không ngừng tăng lên, còn thu nhập thì ít ỏi đến đáng thương. Không phải là hải sản không phong phú, mà thực sự là sức mua rất hạn chế!

Thịt cá cũng là thịt, dù có rẻ cỡ nào thì cũng sẽ đắt hơn những loại lương thực như lúa mì đen và khoai tây.

Trong điều kiện ngân sách hạn chế, quý tộc có thể để cho nông nô nhét đầy cái bụng đã là tốt lắm rồi, thịt chỉ xuất hiện trong những lúc cải thiện bữa ăn.

Đối tượng tiêu thụ chính hiện giờ chỉ có quân đội vương quốc. Đây còn là nhờ vào việc Hudson đã đặt ra tiêu chuẩn bữa ăn cao nên mới có thể bán được nhiều hải sản như vậy.

Thực tế thì binh lính đã sớm chán ngấy với việc phải ăn cá hàng ngày. Nhưng mà việc vận chuyển dê bò lại rất phiền phức, giá cả ở khu Cận Đông quá đắt, ngân sách quân sự chỉ có thể để họ ăn được combo "bánh mì đen + thịt cá + rau".

Tuyết Nguyệt lĩnh bị thâm hụt nghiêm trọng, toàn bộ đều nhờ lợi nhuận của Sơn Địa Lĩnh hỗ trợ. Đáng tiếc là sau khi phải gánh thêm khoản chi phí quân sự kếch xù thì Sơn Địa Lĩnh cũng chẳng còn tiền dư.

Hai quân đoàn bộ binh thường trực + một kỵ sĩ đoàn + hai quân đoàn kỵ binh + một quân đoàn Ma thú cỡ nhỏ, cùng với một học viện đào tạo binh sĩ, còn có lực lượng dự bị quy mô lớn và hơn vạn hải quân, những này đã vượt quá lực lượng vũ trang mà một lãnh chúa quý tộc nên có.

Lực lượng vũ trang của nhiều quốc gia nhỏ trên đại lục còn chẳng bằng Hudson.

Trong vương quốc, ngoài vương thất ra, không có bất kỳ một nhà đại quý tộc nào dám nói lực lượng quân sự của nhà mình có thể vượt qua được Hudson.

Chiến tranh kết thúc, nhưng Hudson lại không giải trừ quân bị. Không phải là do hắn hiếu chiến, mà thực sự là bị ép bất đắc dĩ.

Làm hàng xóm với thú nhân, chỉ dựa vào danh tiếng để chấn nhiếp thôi thì chưa đủ khiến cho bọn chúng phải nhượng bộ lui binh, mà còn phải có lực lượng vũ trang bảo hộ.

Quân đội thường trú của vương quốc quả thật có thể phát huy tác dụng, nhưng muốn điều động một lượng lớn quân số thì lại phải báo cáo về vương đô trước.

Là chủ soái biên cương, Hudson cũng cần phải tránh hiềm nghi. Trong thời chiến, chuyện thống soái chỉ huy toàn quân thì không có vấn đề gì, nhưng trong thời bình, nếu muốn điều động đại quân thì vẫn phải tuân thủ quy trình và thủ tục chính quy.

Gặp được tình huống khẩn cấp thì thỉnh thoảng cũng có thể phá vỡ quy tắc một lần. Nếu cứ cách ba bốn ngày mà Hudson lại điều động quân thường trú thì chắc là Caesar IV sẽ mất ngủ.

Lựa chọn cực kỳ hiếu chiến nên đương nhiên là thu nhập tài chính của lãnh địa sẽ không đủ. Phần thiếu hụt hiện giờ đều dựa hết vào lợi nhuận của ma pháp dược tề.

Lợi nhuận trong này, ngoài bản thân Hudson ra, không ai biết được cụ thể là bao nhiêu.

Bên ngoài chỉ có thể tính toán chi phí lợi nhuận của ma pháp dược tề thông thường, bởi vì hạn lượng tiêu thụ, nên tổng giá trị xuất hàng mỗi tháng cũng chỉ khoảng ba mươi vạn kim tệ.

Ước tính theo lợi nhuận của ma pháp dược tề thông thường, lợi nhuận cuối cùng cũng chỉ khoảng mười vạn kim tệ. Dù sao, không chỉ vật liệu ma pháp cần tiền, mà tiền lương của các bậc thầy luyện dược cũng không hề rẻ.

Còn chuyện Hudson sử dụng một lượng lớn ma pháp học đồ lại bị mọi người trực tiếp bỏ qua. Vô số bậc thầy luyện dược đã đích thân xác nhận rằng tất cả các loại dược tề có phẩm chất cao của Hudson đều được làm ra bởi các đại sư luyện dược.

Ở trong mắt của rất nhiều người, lãnh địa của Hudson hiện đang trong tình trạng thâm hụt ngân sách. Cách đây vài ngày, hắn còn nộp đơn lên vương quốc xin một khoản tiền trợ cấp dành cho lãnh chúa tiền tuyến.

Đây vốn dĩ là phúc lợi của các quý tộc Bắc Cương, nhưng hiện giờ đã biến thành đặc quyền của các quý tộc Cận Đông. Hudson là người đầu tiên đến đây để khai hoang, nên cũng trở thành lãnh chúa đầu tiên được hưởng trợ cấp của vương quốc.

Chương 1397: Buôn Lậu

Đáng tiếc là ngân sách của vương quốc cũng đang bị thâm hụt nghiêm trọng, khoản trợ cấp 300. 000 kim tệ của năm nay, Bộ Tài chính không đủ tiền mặt để chu cấp, nên chỉ có thể dùng vật tư chiến lược để bù đắp.

Hudson đương nhiên sẽ không tin những lời này. Nguyên nhân thực sự là một khi trả tiền mặt, sau đó sẽ có một đống lớn quý tộc lấy cớ là khai thác lãnh địa để giơ tay xin trợ cấp từ vương quốc.

Trực tiếp cấp phát hiện vật nhìn bề ngoài thì chẳng có khác biệt gì, nhưng có thể loại bỏ khả năng ăn chặn tiền trợ cấp.

Nếu vương quốc vận chuyển vật tư trợ cấp đến nơi, nhưng không thấy lĩnh dân đến nhận, vậy thì không thể nào giải thích được.

"Có lẽ vấn đề thâm hụt ngân sách có thể giải quyết cùng với vấn đề thiếu hụt lao động."

"Giao thương bị gián đoạn lâu như vậy, những kẻ buôn lậu và buôn bán nô lệ từng hoạt động sôi nổi giữa vương quốc và Đế quốc Thú Nhân chắc hẳn đã không thể nhẫn nhịn được nữa."

"Để Kate đi liên hệ với bọn hắn, chỉ cần bọn hắn chịu nộp thuế buôn lậu thì chúng ta có thể âm thầm cấp giấy thông hành xuất cảnh cho bọn hắn."

"Tất cả hàng hóa buôn lậu đều phải do chúng ta xác định. Cận Đông cách thú nhân gần hơn Bắc Cương rất nhiều, nên thuế sẽ tăng thêm 100%."

"Không cần phải hạn chế buôn bán nô lệ, cứ để bọn họ tự do thích làm gì thì làm. Dù là tự tay bắt hay là mua được từ bộ tộc thú nhân, chúng ta đều không cần quan tâm."

"Chúng ta sẽ mua lại những nô lệ phù hợp làm những việc nặng nhọc với giá thị trường. Những nô lệ khác, bọn họ có thể tự xử lý, nhưng phải nộp thuế 20% giá thị trường."

"Mỗi bán cho Tuyết Nguyệt lĩnh nhất định một số lượng nô lệ nhất định thì họ có thể được miễn thuế cho một tên nô lệ đặc biệt và nhận được điểm tích lũy tương ứng."

"Bọn hắn có thể dùng điểm tích lũy này để mua sắm vũ khí trang bị trong lãnh địa. Chỉ cần có đủ điểm tích lũy, ngay cả trang bị ma pháp cũng mua được."

"Tiêu chuẩn cụ thể sẽ do các ngươi thương lượng và đặt ra."

"Tuy nhiên, cần phải nói rõ trước là việc buôn bán nô lệ này không liên quan đến chúng ta. Nếu bị thú nhân bắt được, chỉ có thể coi là họ xui xẻo, Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ không ra mặt thay cho bọn hắn."

Hudson nói một cách vô lương tâm.

Kiếm tiền không dễ, lợi nhuận của ma pháp dược tề nhìn thì có vẻ phong phú, nhưng ai được nó có thể duy trì bao lâu?

Kẻ ngốc lắm tiền, chung quy vẫn là số ít.

Dù đã tận lực làm hunger marketing, nhưng sau một khoảng thời gian sử dụng, mọi người cũng dần trở lại với vẻ lý tính.

Tốc độ tu luyện nhanh thì có ích gì, sau khi gặp được bình cảnh thì vẫn phải bị kẹt lại.

Ngoài một số quý tộc giàu có và lười biếng ra, sợ rằng đại bộ phận quý tộc đều sẽ chi phí hợp lý. Cụ thể có thể bán được bao lâu, Hudson cũng không biết.

Nhưng lý tính khiến hắn không thể không phòng ngừa chu đáo. Nếu đợi tài nguyên khô kiệt rồi mới nghĩ biện pháp giải quyết, lúc đó sẽ không dễ dàng như vậy

Khởi động lại thương mại với Đế quốc Thú Nhân chính là giải pháp tốt nhất. Quý tộc Bắc Cương có thể tồn tại trong môi trường khắc nghiệt với các cuộc xâm lược liên tục của thú nhân cũng nhờ vào việc buôn lậu.

Sự khác biệt duy nhất là: Trong thời kỳ chiến tranh đại lục, thú nhân không thể cướp được đủ tài phú, nếu chỉ là buôn bán đơn thuần thì sẽ không kiếm được bao nhiêu tiền.

Nhưng không sao cả, không có tiền thì còn có thể bán nô lệ mà. Dù sao các bộ lạc thú nhân đang giết rất vui vẻ, có lẽ việc bán kẻ thù làm nô lệ để đổi lấy vật tư cần thiết cho bản thân cũng chẳng phải là vấn đề gì. ...

Sau khi tin tức về việc mở cửa buôn lậu được thả ra, quý tộc Bắc Cương liền dậy sóng.

Tại Vương quốc Alpha, nhà buôn lớn nhất trong lĩnh vực buôn lậu chính là tập đoàn quý tộc Bắc Cương do Ngũ đại gia tộc đứng đầu.

Các thương nhân buôn lậu và bọn buôn nô lệ đều phụ thuộc vào tập đoàn này để tồn tại.

Từ khi chiến tranh đại lục nổ ra, chuyện buôn lậu đã bị cắt đứt hoàn toàn. Để khôi phục tuyến đường buôn lậu, các quý tộc Bắc Cương đã không ít lần chạy vạy trong Vương quốc.

Tiếc là nhân duyên của Ngũ đại gia tộc không tốt, họ càng cố gắng thuyết phục thì việc phong tỏa biên giới lại càng diễn ra chặt chẽ hơn.

Trước đây, vật tư của các quý tộc phải đi qua Bắc Cương đều bị người ta quản chế, nên chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Nhưng giờ đây, biên giới nằm ở vùng Cận Đông, nắm giữ lợi thế vận tải đường biển, Hudson không cần phải xem sắc mặt của của đám quý tộc Bắc Cương nữa.

Dưới sự chủ trì của Hudson, quân thường trực vương quốc thường xuyên xuất thủ đả kích các vụ buôn lậu. Những thương nhân buôn lậu dám thò đầu ra, về cơ bản đều đã chết hết.

Không quan tâm kẻ đó có lai lịch gì, chết rồi thì đều là chết vô ích. Không ai dám đứng ra gánh chịu tội "cấu kết với dị tộc".

Mười lần buôn lậu thì có bảy tám lần xảy ra bất trắc, đến nỗi trong vài tháng gần đây, liên tục có con em quý tộc Bắc Cương xảy ra tai nạn đột tử.

Dù vụ làm ăn này có bạo lợi đến đâu thì cũng không chịu nổi việc bị phá hoại như vậy. Tập đoàn quý tộc Bắc Cương bị tổn thất nặng nề hận Hudson đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không làm gì được hắn.

Dù sao đây cũng là một vụ làm ăn không thể công khai, lén lút làm thì không sao, nhưng không thể đem lên mặt bàn để nói.

Mất đi vụ làm ăn kiếm tiền chỉ là thứ yếu, tình thế khó xử trong chính trị càng khiến các quý tộc Bắc Cương càng thêm phần lao đao.

Đừng nói là đi gây chuyện với Hudson, hiện giờ ngay cả việc tự bảo vệ mình trên triều đình cũng khó. Nhiều quan chức xuất thân từ Bắc Cương đã bị Caesar IV tìm cơ hội tống vào ngục, đến giờ vẫn chưa rõ sống chết.

Đến mức từng có thời gian Ngũ đại gia tộc muốn phát triển hải quân, mở ra một tuyến thương mại trên biển để đi đến Đế quốc Thú Nhân.

Chương 1398: Buôn Lậu (2)

Đáng tiếc là ý tưởng rất đẹp, thực tế lại vô cùng phũ phàng. Bắc Địa có bến cảng, nhưng bọn hắn lại không có xưởng đóng tàu!

Bến cảng được khai phá từ thời đại của Caesar III, thực sự đi vào hoạt động cũng chưa được mấy năm, chưa kịp tích lũy đủ tiềm lực hải quân.

Ở phương diện này, bọn hắn còn thảm hơn cả Hudson, ít nhất thì Hudson có thể thông qua giao dịch chính trị, bỏ tiền ra mua lại xưởng đầu tàu từ trong tay vương thất.

Tình hình hiện tại của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương là: ngay cả có tiền cũng không tiêu được. Hơn nữa, trong tay họ cũng không có bao nhiêu tiền, không thể dùng tiền để ép người ta bán.

Không ai dám mạo hiểm đối mặt với nguy cơ vương thất trở mặt để đi trợ giúp đỡ một người có hiềm khích với nhà mình.

Bị ép phải đi vào vòng luẩn quẩn của việc chi tiêu hoang phí, Ngũ đại công tước nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Không ai biết được là Quốc vương đang muốn ra tay với họ hay chỉ là cố tình chơi chiến thuật tâm lý.

Hiện tại, những hành động nhắm vào họ của Caesar IV đều là những dương mưu.

Nếu bây giờ cắt giảm quân đội, có thể nào một ngày nào đó Quốc vương sẽ cầm chứng cứ phạm tội của họ rồi triệu tập quân thường trực đến quét dọn phản nghịch.

Chỉ cần làm đúng quy trình, lợi ích đến nơi đến chốn, thì đám đại quý tộc trong vương quốc sẽ không ngại loại bỏ những kẻ chướng mắt này ra khỏi bàn cờ.

"Tin tức đã được xác nhận, Hudson thực sự có ý định mở cửa buôn lậu, nhưng sẽ thu thuế nặng và hạn chế mặt hàng buôn bán."

"Theo như suy đoán ban đầu thì có lẽ tình hình tài chính của Tuyết Nguyệt lĩnh đã xảy ra vấn đề."

"Trong chiến tranh đại lục, mặc dù Hudson quét sạch tứ phương, nhưng vì vấn đề bất tiện khi mang theo, nên số lượng chiến lợi phẩm thu được cũng không nhiều."

"Chỉ dựa vào thu nhập từ Sơn Địa Lĩnh và ma pháp dược tề, muốn duy trì lực lượng quân sự khổng lồ còn khó chứ đừng nói đến việc chi tiêu cho việc phát triển Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Nhưng Hudson lại là hạng người thích mua danh chuộc tiếng, ngay cả thuế quá cảnh được đưa dâng tới tận miệng mà cũng không thu, việc mở cửa đường dây buôn lậu cũng là hành vi bất đắc dĩ."

"Chắc đây không phải là âm mưu nhằm vào chúng ta!"

Công tước Rodrigues phân tích một cách lý trí.

Cuộc sống khó khăn, lòng người bàng hoàng, làm cho họ hiện giờ nhìn ai cũng giống như mối đe dọa.

Bất kể là gặp phải chuyện gì, bọn hắn đều sẽ phân tích xem đó có phải là âm mưu nhằm vào mình hay không.

Tính cách cẩn thận quá mức này đã giúp họ tránh được nhiều rủi ro, cái giá phải trả là những người trẻ tuổi như bọn họ cũng đã bắt đầu rụng tóc.

"Không phải là âm mưu nhắm vào chúng ta, nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể thu lợi từ đó."

"Hiện giờ Hudson đang nắm đại quyền, muốn nhắm vào chúng ta thực sự là quá dễ dàng."

Khi nói chuyện, công tước Angel còn nhìn công tước Thorsten một cái.

Việc kinh doanh của nhà khác có không xảy ra bất trắc hay không thì không biết, nhưng việc kinh doanh của gia tộc Locknard chắc chắn là không thể tiếp tục làm ăn ở khu Cận Đông được nữa.

Nếu không phải vì lo ngại về ảnh hưởng chính trị và sợ sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, thì họ đã định kêu Công tước Thorsten trả lại tổ địa cho gia tộc Koslow rồi.

Đều là ân oán từ trăm năm trước, các thành viên dòng chính ban đầu của gia tộc Koslow đều đã chết sạch, Hudson cũng chỉ là một chi mạch, muốn nói có thù hận khắc cốt minh tâm thì chỉ là những lời nhảm nhí.

Nguyên nhân mà song phương vẫn luôn chối đối với nhau là vì thể diện của quý tộc.

Càng là đại quý tộc mới nổi thì lại càng chú trọng đến thể diện của gia tộc. Việc mất đi tổ địa chính là nỗi nhục của tất cả các thành viên trong gia tộc Koslow.

Đáng tiếc là bước chân này không có cách nào lùi lại. Tình hình càng tồi tệ thì họ lại càng phải mạnh mẽ.

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy họ tỏ ra yếu đuối, hiểu lầm là họ đang suy tàn, thì rất dễ bị đánh hội đồng.

"Tình hình không tệ đến vậy, với tư cách là một đại quý tộc mới nổi, Hudson rất coi trọng danh tiếng của mình, hắn sẽ không lấy danh tiếng của mình ra để làm trò."

"Nguyên nhân mà Hudson có thể thân cư cao vị là vì hắn không chỉ dựa vào khả năng đánh trận, mà còn có tiếng là công tư phân minh, nói được làm được."

"Trong những năm tháng nam chinh bắc chiến, chưa từng nghe nói hắn cố ý hố người hay công báo tư thù bao giờ?"

"Mọi người trong vương quốc đều tin rằng Hudson có thể xử lý vấn đề một cách khách quan và công bằng, đó là lý do tại sao các bên đã bỏ qua xuất thân của hắn và phá lệ đẩy hắn thượng vị."

"Cho nên, việc kinh doanh thì vẫn có thể làm, chỉ là trong phạm vi quy định của hắn thì lợi nhuận sẽ không được cao như trước thôi."

"Ngoài ra, còn một chi tiết nữa, đó là Hudson rất thích nô lệ thú nhân. Điều này có thể thấy được từ các pháp lệnh mà hắn ta ban hành, hắn đang khích lệ mọi người buôn bán nô lệ từ Đế quốc Thú Nhân."

"Nếu như nô lệ đủ nhiều thì còn có thể dùng để miễn thuế, thậm chí còn có thể mua được các loại vũ khí tiên tiến."

"Với điều khoản như vậy, có thể đoán rằng tất cả các thương nhân buôn lậu đều sẽ kiêm luôn việc buôn bán nô lệ."

"Về mặt này thì chúng ta vẫn đang chiếm ưu thế, chỉ cần tìm kiếm sự hợp tác từ những bộ lạc lớn thì việc mang về vài vạn nô lệ trong một năm là không thành vấn đề."

"Nếu lợi ích phù hợp, chúng ta thậm chí còn có thể trở thành đối tượng hợp tác tốt nhất của Hudson."

Công tước Rodrigues cười ha hả nói.

Trong quá trình buôn lậu, các thành viên quan trọng của tập đoàn quý tộc Bắc Cương đều đã từng tham gia vào việc buôn bán nô lệ.

Đây đều là nghề mua bán cũ. Nhờ vào quan hệ nhân mạch được tích lũy trong quá trình hành nghề buôn lậu lâu năm, họ đã có lợi thế hơn những người đến sau.

Chương 1399: Bị Cắn

"Hudson muốn nhiều nô lệ thú nhân như vậy để làm gì, chẳng lẽ thật sự giống như những gì người ngoài nói, hắn đang cố gắng hết sức để làm suy yếu Đế quốc Thú nhân sao?"

Công tước Hero hỏi với vẻ mặt hoài nghi.

Muốn làm suy yếu Đế quốc Thú nhân thì chỉ cần mua sắm các nô lệ thuộc những chủng tộc có sức chiến đấu mạnh là được. Nô lệ thú nhân bình thường có sức chiến đấu thì không nói, lại còn sinh sản rất nhanh.

"Có lẽ chỉ đơn giản là đang thiếu người thôi!"

"Diện tích của Tuyết Nguyệt lĩnh lớn như vậy, không có đủ dân số để lấp đầy."

"Đặc biệt là trong giai đoạn xây dựng phòng tuyến ban đầu lại cần nhiều lao động. Không đủ người thì chỉ có dung thú nhân để thay thế."

"Nếu chỉ là làm những công việc tay chân nặng nhọc thì những thú nhân này vẫn có thể làm được. Hơn nữa, trong giai đoạn mới khởi nghiệp, hắn cũng sử dụng rất nhiều nô lệ thú nhân, có lẽ đã tích lũy được không ít kinh nghiệm."

"Chỉ là hắn đã bỏ sót một điểm, Cận Đông khác với Sơn Địa Lĩnh. Việc sử dụng nô lệ thú nhân một cách trắng trợn như vậy ở trước mắt thú nhân, có lẽ không có nhiều bộ tộc thú nhân có thể chịu đựng được sự kích thích này."

"Chờ xem kịch vui đi, biết đâu chúng ta có thể được chứng kiến màn kịch bạo loạn và nội ứng ngoại hợp của thú nhân."

"Đương nhiên, cũng có thể là vị Nguyên soái Hudson này của chúng ta đã chuẩn bị từ trước, đây chỉ là một cái bẫy mà hắn ta cố tình đặt ra để dụ thú nhân chui vào."

"Về phương diện dùng binh đánh trận, Nguyên soái Hudson của chúng ta vẫn rất đáng tin cậy."

Công tước Rodrigues như cười như không trả lời.

Bất kể những gia tộc khác chọn thế nào, Rodrigues nhất định sẽ tham gia vào vụ làm ăn này.

Rủi ro dù lớn đến mấy cũng còn tốt hơn là ngồi im chờ phá sản.

Vì gom góp kinh phí, họ đã bóc lột lãnh địa đến mức gần như cực hạn.

Không chỉ có đám nông nô phải sống khổ sở, mà những đoàn thương nhân đi qua lãnh địa cũng bị bóc lột đến mức không còn gì để lột, đã sớm khổ không thể tả.

Cho đến ngày nay, những thương nhân bình dân đơn thuần gần như đã tuyệt tích tại Bắc Cương. Những người vẫn đang kiên trì, hầu hết đều có xuất thân quý tộc.

Không chỉ đắc tội với người ngoài, mà ngay cả những người dưới quyền cũng kêu ca thấu trời. Bị ép phải mở rộng quân đội, nên dù họ có muốn dừng lại để nghỉ ngơi cũng không được.

Làm một nhà quý tộc có kiến thức, Rodrigues biết rõ là tình trạng này không thể tiếp tục được nữa, nếu không sẽ sụp đổ.

Nhưng mà, hiện thực tàn khốc đã buộc gã ta phải tiếp tục cắn răng cầm cự.

Thời gian là thứ họ cần nhất. Quốc vương không thể nào vẫn luôn chú ý đến họ, chờ thế cục phát sinh biến hóa, mọi chuyện đều sẽ khác nhau.

Hành động phản công đã bắt đầu rồi, lãnh địa mới tăng thêm của vương thất chính là nguồn gốc của mọi rắc rối.

Tuy nhiên, để che giấu bản thân, họ chỉ có thể chờ đợi sự kiện này chậm rãi lên men, mà không dám trực tiếp nhảy ra đối đầu với vương thất. . . .

Sự xuất hiện của một lượng lớn kẻ buôn lậu đã khiến cho Tuyết Nguyệt lĩnh trở nên hưng thịnh.

Người hưởng lợi trực tiếp chính là các quán trọ, quán rượu trong thành phố, rất nhiều cửa hàng đều là lần đầu tiên treo biển đầy khách.

Dưới ảnh hưởng này, một số thương nhân có tầm nhìn đã bắt đầu tích cực phát triển ngành dịch vụ đặc sắc.

Miễn là trả đủ tiền, tất cả các cửa hàng đều có thể cho thuê.

Hudson lão gia mở một đống cửa hàng này chủ yếu là vì thu hút khách hàng, chứ không có ý định kinh doanh tất cả các ngành.

So với mạo hiểm làm ăn thì việc thu tiền thuê nhà và thu thuế sẽ dễ dàng hơn.

Cảng Tân Nguyệt có lưu lượng người cao nên cần có sức sống kinh tế, kinh tế có kế hoạch rõ ràng sẽ không thỏa mãn được nhu cầu.

Chỉ dựa vào đám nhân viên bất đắc dĩ chỉ nghe theo mệnh lệnh bán hàng một cách máy móc thì lấy gì để cạnh tranh với thương nhân chứ?

Hudson chấp nhận thua lỗ trong thời gian ngắn để thu hút khách hàng, nhưng hắn không có ý định tiếp tục kéo dài những vụ làm ăn thua lỗ này.

Số lượng cửa hàng kinh doanh thua lỗ ngày càng giảm, thu nhập từ tiền thuê nhà ngày càng tăng, dần dần có lãi chỉ là vấn đề thời gian.

Đặc biệt là khi xuất hiện các khoản mua sắm số lượng lớn, Hudson cuối cùng đã nhận được khoản "thuế buôn lậu" đầu tiên, thay đổi tình trạng xấu hổ chỉ xuất mà không nhập của lãnh địa.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp, nhưng rắc rối cũng tìm đến cửa.

Bắt nô lệ từ Đế quốc Thú Nhân thì thôi, mặc dù không phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức chính thống, nhưng trong vương quốc lại không có bất cứ quy định nào cấm làm như vậy.

Cho dù là những kẻ thánh mẫu thì nhiều nhất cũng chỉ âm thầm mắng vài câu, bên ngoài sẽ không có người đồng tình thú nhân.

Rắc rối chính là buôn lậu, trước đây thì vương quốc cũng từng ngầm cho phép, nhưng dù sao đây cũng là chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Dám công khai buôn lậu vật tư với Đế quốc Thú Nhân chính là trọng tội, sẽ bị tịch thu hết gia tài và diệt môn. Một khi bị bắt được bằng chứng và đưa ra ánh sáng thì sẽ chết người đó.

Giao thương chỉ vừa bắt đầu thì Hudson đã cảm nhận được áp lực. Các trọng thần phản đối buôn lậu trong nội bộ vương quốc đã trực tiếp gây khó dễ trong triều đình.

Một số quý tộc nhìn Hudson không vừa mắt cũng đổ thêm dầu vào lửa.

Hudson không biết các quý tộc Bắc Cương ngày xưa đã xử lý những việc này như thế nào, nhưng hắn biết là việc này rất khó giải quyết.

"Nam tước Jose, thay ta hồi âm cho Quốc vương bệ hạ."

"Nói cho bệ hạ là vì chúng ta đang tiến hành tập huấn, nên mới để cho bọn buôn lậu này lợi dụng sơ hở."

"Đợi khi đại quân hoàn thành huấn luyện thì sẽ ngay lập tức truy nã bọn tội phạm buôn lậu này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám sâu mọt vương quốc này!"

Chương 1400: Chia Bánh

Thừa nhận là chuyện không thể nào. Với tư cách là quan chỉ huy tối cao của khu Cận Đông, Hudson làm sao có thể có quan hệ với bọn buôn lậu này được chứ?

Tất cả đều là những kẻ buôn lậu này quá xảo quyệt, đã lợi dụng thời cơ khi đại quân đang huấn luyện.

Nói chung, để đảm bảo sức chiến đấu cho quân đội tiền tuyến, công tác huấn luyện là không thể nào dừng lại. Còn về vấn đề đả kích buôn lậu, chỉ có thể chờ đến khi hết bận rồi xử lý.

Qua loa không giải quyết được vấn đề, nhưng Hudson không còn lựa chọn nào khác.

Dưới sự lãnh đạo của tư tưởng chính trị đúng đắn, hắn không thể nào bào chữa cho những kẻ buôn lậu được.

Cho dù là đi điều tra tình báo về Đế quốc Thú Nhân thì cũng không thể nào nói rằng: Tất cả những kẻ buôn lậu đều mang nhiệm vụ trong người.

"Công tước đại nhân, lời giải thích này có lẽ sẽ không được chấp nhận. Dưới áp lực từ nhiều phía, Vương quốc rất có thể sẽ cử một đoàn điều tra đến đây, thậm chí là trực tiếp thành lập đội chống buôn lậu."

"Tất cả những điều này đều có tiền lệ. Vào thời điểm mà các quý tộc Bắc Cương lộng hành nhất, họ có thể bán bất cứ thứ gì cho Đế quốc Thú nhân, vì đả kích buôn lậu, vương quốc đã thành lập đội chống buôn lậu và đã từng cắt đứt việc buôn lậu."

"Sau đó, do áp lực tài chính, với sự thuyết phục của các quý tộc Bắc Cương, Vương quốc mới ngầm cho phép buôn lậu tồn tại, nhưng lại hạn chế hành vi."

"Việc buôn lậu ở Cận Đông vừa mới bắt đầu, trong số các mặt hàng mà chúng ta bán ra không có vũ khí trang bị, về nguyên tắc là trong phạm vi dung thứ của Vương quốc."

"Tuy nhiên, trong việc buôn lậu trước đây, rất nhiều quyền quý trong Vương quốc đều được hưởng lợi. Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, còn chưa kịp xây dựng lợi ích chung."

"Cho nên. . ."

Nghe xong phân tích của Jose, Hudson lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Chẳng trách sẽ bị người nhằm vào, hóa ra là động chạm đến pho mát của người ta!

Cuối cùng cũng thông rồi. Trong tình huống bình thường, với nhân duyên của hắn trong vương quốc, cho dù là bị người ghen ghét thì cũng không đến mức gây ra sóng gió lớn như vậy.

Ngoài nhóm quý tộc phương Bắc, trong các đoàn thể thế lực lớn khác của Vương quốc, nhà nào cũng có vài hậu bối được Hudson lão gia hắn nâng đỡ.

Dù những người này không có tiếng nói, nhưng cũng còn có chút tình hương hỏa. Nếu như không có xung đột lợi ích thì tuyệt đối không thể có nhiều người đứng ra gây khó dễ như vậy.

Ngẫm lại thì mọi người vẫn rất nể mặt. Tất cả các cuộc luận tội đều chỉ nhắm vào việc buôn lậu mà không đụng chạm gì đến Hudson.

Làm rõ vấn đề thì dễ, nhưng muốn giải quyết vấn đề lại rất khó. Bánh ga-tô không phải là thứ mà Hudson muốn chia là có thể chia được.

Mỗi lần phân chia lợi ích lớn đều phải trải qua quá trình đánh cờ trong thời gian dài, sau khi đạt được sự cân bằng mới thì mới có thể hình thành lợi ích chung.

"Trước tiên cứ hồi âm đi đã, kéo dài một chút thời gian. Cho dù vương quốc muốn thành lập đoàn điều tra thì cũng không thể nào đưa ra quyết định trong ngày một ngày hai được."

"Lén lút để lộ một chút tin tức cho bọn họ, muốn tham gia thì tới đây! Dù sao cũng không chỉ có Tuyết Nguyệt lĩnh của chúng ta là giáp ranh với thú nhân, nếu bọn họ muốn tham gia thì chúng ta cũng không tiện ngăn cản."

"Sau đó cứ buông ra cho họ tự tranh giành, ai lấy được nhiều, ai lấy được ít, cuối cùng vẫn là phải dựa vào thực lực để nói chuyện!"

Hudson một mặt không nhịn được nói.

Phân chia lợi ích vĩnh viễn là chuyện phiền phức nhất. Hắn muốn tránh còn không kịp chứ đừng nói đến việc chủ động tham gia.

Trước đây, vì chiến tranh mà con đường thương mại đã bị cắt đứt, mọi người cùng nhau chịu đói, ai cũng không có ý kiến gì. Bây giờ thấy có người ăn thịt, tâm trạng lập tức mất cân bằng.

Không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng.

Đế quốc Thú Nhân hiện giờ chắc chắn là không còn béo như trước đó nữa. Cho dù mở cửa buôn lậu thì ích lợi cũng không bằng lúc trước.

Vương quốc Alpha có thể xuất khẩu sang Đế quốc Thú Nhân các mặt hàng tiêu dùng hàng ngày như: trà, vải vóc, muối ăn, nồi chén bầu bồn, gia vị. . . .

Hàng hóa mà Đế quốc Thú Nhân có thể lấy ra chỉ có: Nô lệ và da lông.

Gia súc không dễ bán. Việc vận chuyển một lượng lớn gia súc sẽ gây ra động tĩnh rất lớn. Mọi người đều đang buôn lậu, không thể hoạt động công khai được.

Bất kỳ một sĩ quan quý tộc nào mà bắt được vụ này và truy cứu trách nhiệm thì cũng đều có thể lấy mạng của kẻ buôn lậu.

Có hậu trường cũng vô dụng, một khi bị lôi ra ngoài ánh sáng thì ngay cả Quốc vương cũng không thể che đậy được.

Những chuyện tương tự thường xuyên xảy ra trong những năm qua. Ngay cả khi phía trên đã đạt được thỏa thuận cho phép buôn lậu thì cũng không thể bỏ qua pháp luật của vương quốc.

Một khi gặp phải các sĩ quan quý tộc có thù hằn cá nhân thì chuyện này cũng thường xuyên xảy ra.

Cho dù sau đó các đại lão đã tiến hành trả đũa thì người trong cuộc cũng không nhìn thấy được. Mang tội danh cấu kết với dị tộc, muốn không chết cũng khó.

Những kẻ buôn lậu thông minh đều sẽ cố gắng giữ bí mật. Đặc biệt là khi vận chuyển những mặt hàng không rõ lai lịch, họ càng phải cẩn thận hơn, tốt nhất là không nên gây chú ý cho quân đội thường trú gần đó.

Thương phẩm có thể bán ra rất ít, nên chỉ có thể dùng những đồng tiền mạnh để đền bù. Đế quốc Thú Nhân có không nhiều Ma Tinh quáng, mỏ vàng mỏ bạc, hơn nữa những mỏ giàu có đều bị các đại Hoàng tộc lũng đoạn, đại đa số các bộ lạc thú nhân đều rất nghèo.

Ngoài việc chăn nuôi gia súc ra, chúng chỉ có thể săn bắn một số động vật hoang dã hoặc đi sâu vào dãy núi Ula để săn Ma thú, thu thập vật liệu ma pháp.

Những hoạt động buôn bán này chắc chắn là không bình đẳng. Bất kể các mặt hàng này có giá trị như thế nào trong thế giới loài người thì cũng đều không thể bán được giá cao trên đại thảo nguyên thú nhân.

Chương 1401: Họa Lớn

Nhiều bộ lạc vừa và nhỏ cả năm trời mới gặp được đoàn buôn một lần, hoàn toàn không có vốn liếng để mặc cả.

Nếu bị bóc lột nặng nề, họ sẽ tìm cơ hội làm một vố mua bán không vốn. Tuy nhiên, điều này cũng có rủi ro. Các thương nhân có thể mở ra tuyến đường thương mại này đều không phải là quả hồng mềm.

Có người còn có ô dù trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân. So với sự kín đáo của giới quyền quý trong Vương quốc Alpha, nội bộ Đế quốc Thú Nhân lại thể hiện nó một cách công khai hơn.

Ai bảo vệ đội thương mại nào đều được công khai với bên ngoài. Nếu có vấn đề xảy ra, họ cũng sẽ đứng ra ngay lập tức. . . .

Những biến cố nhỏ ở Cận Đông không gây ra chút sóng gió nào trên trường quốc tế, cùng lắm mọi người chỉ cảm khái một câu: Vương quốc Alpha trưởng thành rồi!

Bây giờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Vương quốc Frank. Vào năm ngày trước, dưới sự chủ trì của Giáo hội Frank, đại diện của Giáo hội các nước đã điên cuồng lên án Giáo Đình.

Họ đã trực tiếp buộc tội Thần Hi Giáo Đình với mười tội danh:

Một, giả tạo thần dụ;

Hai, tín ngưỡng không thuần;

Ba, khinh nhờn Thần linh;

Bốn, cấu kết dị đoan;

Năm, thí quân;

Sáu, tham nhũng tràn lan;

Bảy, tham lam vô độ;

Tám, dâm loạn Thánh sơn;

Chín, thế tập thần chức;

Mười, hãm hại quý tộc.

Bất cứ một tội danh nào trong số này cũng có thể kéo Giáo Đình xuống thần đàn rồi, đồng thời gom đủ mười tội danh, lại đều có thể tìm ra bằng chứng, tất cả mọi người đều biết là lần này Người Frank làm thật rồi.

Giáo Đình là Thần thánh không thể xâm phạm, bản thân nó vốn dĩ phải là một tồn tại hoàn mỹ. Mọi người đối với họ đều có yêu cầu rất cao, căn bản không cho phép tồn tại vết bẩn.

Hành vi của các giáo sĩ cũng đang được đặt dưới kính hiển vi.

Những chuyện vốn dĩ nên bị che đậy lại bị phơi bày dưới ánh mặt trời cùng một lúc, nghĩ cũng biết là nó gây ra tác động lớn nhường nào.

Chẳng những thế, chính phủ các nước còn đang âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, làm cho những bằng chứng này bị lan truyền khắp đại lục, gần như trong một đêm, tất cả mọi người đều biết tội ác của Giáo Đình.

Không ít tín đồ cuồng tín bị suy sụp tâm lý, bọn họ thực sự rất khó chấp nhận Giáo Đình trong lòng mình lại là mặt hàng như vậy.

Shelter VII rất xấu hổ, ông ta vừa mới lớn tiếng đòi xử phạt Charles III thì ngay lập tức Giáo hội Pháp đã phong danh hiệu Thánh Đồ cho Charles III.

Đồng thời hành vi này còn được thừa nhận bởi đại diện Giáo hội các nước. Lý do là: Charles III đã phơi bày những bí mật đen tối của Giáo Đình, đặt nền móng cho việc thanh trừng Giáo Đình.

Lập tức bị biến thành nhân vật phản diện, những nước vốn đang ủng hộ Giáo Đình cũng bắt đầu chơi trò giả vờ câm điếc, giống như đang đợi xem trò cười vậy.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, đây là do tất cả các bên đều muốn suy yếu tầm ảnh hưởng của Giáo Đình ở trong nước. Nếu Vương quốc Frank đã dẫn đầu, vậy thì cứ để họ làm thôi.

Điều khiến các tín đồ khó hiểu nhất là: đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà Thần Hi chi chủ vĩ đại cũng không xuất hiện.

Giáng xuống "Thần phạt", thanh trừng những kẻ dị đoan trong Giáo Đình bên trong dị đoan đã trở thành giấc mơ đẹp đẽ trong lòng của vô số tín đồ.

Phía Giáo Đình cũng rất thất vọng, cuộc phong ba này đã ảnh hưởng đến tín ngưỡng, vậy mà Thần linh cũng không ra mặt ủng hộ, chuyện này làm cho họ vô cùng bị động.

Thần linh không lộ diện, rất nhiều người đều xem đó như một sự ngầm đồng ý. Thậm chí một vài Áo thuật sư còn công khai kêu gào: Thần linh đã chết!

Hai phe đang bận rộn nội đấu, ngay cả những lời lẽ phỉ báng thần linh cũng chẳng có ai thèm quan tâm, chuyện này làm cho Hudson cảm thấy rất đau đầu.

Hết cách rồi, những lời lẽ phỉ báng Thần linh được phát ra từ Học viện Áo thuật mà hắn đang giữ chức hiệu trưởng danh dự. Muốn nói hắn không liên quan đến chuyện này thì cũng không ai tin!...

Học viện Áo thuật Vương đô, một tiếng long ngâm vang lên, tất cả mọi người đều biết là viện trưởng Hudson đã đích thân tới học viện.

Vì không được thông báo trước nên đương nhiên là sẽ không có ai ra nghênh đón. Hudson đang rất tức giận nên cũng không quan tâm đến quy củ quy tắc gì, hắn trực tiếp mang theo hai vị bảo tiêu rồng và gấu bước vào văn phòng hiệu trưởng.

Tiếc là cáo già Robert đã sớm không còn bóng dáng. Sau khi vồ hụt, Hudson lại đi tìm các lãnh đạo cấp cao khác trong học viện để gây chuyện.

Sau đó thì không có sau đó nữa, không tìm thấy bóng dáng của một nhân vật lớn nào ở nơi này cả, trong học viện chỉ còn lại những giảng viên bình thường.

Hudson biết là đám lão già này đang cố tình trốn tránh mình, hắn không có thời gian để dây dưa với đám tiểu nhân vật ở đây, nên bèn mang theo lửa giận ngập trời lao thẳng đến vương cung.

Tránh được nhất thời, nhưng không tránh được cả đời. Gây ra chuyện lớn như vậy, Hudson không tin là không có bóng dáng của vương thất.

Học viện Áo thuật dù có độc lập đến đâu, học viên và đám giảng viên cũng đều có mối liên hệ mật thiết với vương quốc, không có chuyện không chịu sự ràng buộc của vương quốc được.

Vào thời kỳ bình thường, các Áo thuật sư đều chỉ dám lấy danh nghĩa khác ra phát ngôn, dù gây ra sóng gió lớn đến đâu thì vương quốc cũng không thể tìm được người.

Nhưng lần này thì khác, không biết bọn này bị chạm sợi dây thần kinh nào mà lại dám dùng danh nghĩa học viện để phát ngôn.

Rõ ràng là đang hố người mà, nếu như Thần linh thật sự tức giận, giáng một đòn Thần phạt, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ ngủm.

Có lẽ trong mắt của Thần Hi chi chủ vĩ đại chút chuyện nhỏ này không đáng để Ngài tự hạ thân phận tính toán, dù sao chẳng ai có thời gian mà quan tâm đến suy nghĩ của sâu kiến cả.

Chương 1402: Họa Lớn (2)

Nhưng ảnh hưởng chính trị do chuyện này gây ra lại quá ác liệt. Ức chế thần quyền và phản đối thần quyền là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cái trước chỉ đơn giản là cuộc tranh quyền lực giữa hai tín đồ, dù là Thần linh hay là vô số tín đồ của Thần linh cũng đều có thể khoan dung cho tình trạng này.

Nhưng cái sau lại đứng đối lập với đại đa số người. Chỉ cần nhìn ma pháp trận được đặt cửa Học viện Áo thuật là biết, trong những ngày gần đây đều có không ít tín đồ đến gây rối.

"Bệ hạ, ta cần một lời giải thích. Tại sao Học viện Áo thuật lại xảy ra loại chuyện này, quyền kiểm soát của vương quốc đối với học viện nằm ở đâu?"

Câu hỏi của Hudson làm cho Caesar IV cảm thấy rất xấu hổ. Từ khi vương quyền được củng cố, chưa ai dám chất vấn y như vậy.

Vốn đang chuẩn bị nổi giận, nhưng lời đến bên khóe miệng lại phải nuốt vào. Không phải vì kiêng kị Hudson, chủ yếu là do Caesar IV hiện đang đuối lý!

Học viện Áo thuật là do vương thất dẫn đầu xây dựng, bên những người nắm quyền trong đó phần lớn đều có liên hệ mật thiết với vương thất, thậm chí có một số còn là lão tổ tông của vương thất.

Nhưng nào ngờ chuyện lần này lại do đám tổ tông mà y vẫn luôn tin tưởng gây ra. Sau khi chuyện này xảy ra, Caesar IV cũng bị hù không nhẹ.

May mà y không giữ chức vụ gì trong học viện, nên người nổi tiếng nhất trong học viện là Hudson phải lãnh đủ trách nhiệm. Bây giờ dư luận đối với Học viện Áo thuật đều là mắng với chửi.

Ngay cả một người vẫn luôn có danh tiếng tốt, được mệnh danh là "Thần hộ mệnh của vương quốc" như Hudson hiện cũng đang bị dân chúng mắng cho máu chó đầy đầu.

Vô tâm cắm liễu liễu xanh um.

Caesar IV vẫn luôn muốn chèn ép danh vọng của Hudson nhưng không có cơ hội, nào ngờ một lần hành động của Học viện Áo thuật lại khiến cho Hudson phải mang tiếng xấu.

Sự thật chứng minh là hiệu trưởng trên danh nghĩa cũng không phải dễ làm. Trường học xảy ra chuyện thì vị hiệu trưởng danh nghĩa này cũng không thoát khỏi liên quan.

"Nguyên soái, ta cũng không biết chuyện này! Ai biết đám hỗn xược kia lại dám gan to bằng trời như vậy."

"Nhưng Nguyên soái có thể yên tâm, chính phủ đã ban hành thông cáo, chính thức bác bỏ tin đồn rồi. Chắc là những ngôn luận này sẽ sớm tan thành mây khói thôi."

Caesar IV kiên nhẫn giải thích.

Hơi chèn ép danh vọng của Hudson là được, Caesar IV không có ý định nhân cơ hội này để đánh chết Hudson.

Mặc dù bây giờ y có thể lợi dụng cơ hội này để gán cho Hudson cái mũ dị đoan, nhưng bây giờ còn chưa qua sông, làm sao có thể phá cầu được?

Cách thức bác bỏ tin đồn cũng rất đơn giản, chỉ cần không thừa nhận là được. Ngôn luận "Thần linh đã chết " đều do những tín đồ tà giáo dùng danh nghĩa của Học viện Áo thuật để ban bố, chuyện này không liên quan gì đến học viện.

Mặc kệ ngoại giới có tin hay không, dù sao chính quyền Vương quốc Alpha đều sẽ tin. Ai dám nói hươu nói vượn thì kẻ đó chính là kẻ thù của vương quốc.

May mà hiện giờ Giáo Đình ốc còn không mang nổi mình ốc, không rảnh chạy tới kiếm chuyện. Nếu như bọn chúng mà mượn cuộc phong ba lần này để khó dễ thì Vương quốc Alpha chỉ biết khóc thét.

Mặc dù Hudson là người gánh tội, nhưng người bị ảnh hưởng lại không chỉ có mình hắn. Toàn thể thầy trò trong học viện, có một người thì tính một người, đều bị gán cho cái mác "Dị đoan".

Dựa theo nguyên tắc một người "Dị đoan", cả nhà đều bị liên đới, không biết đã có bao nhiêu quý tộc trong vương quốc đều bị cuốn vào chuyện này.

Cùng là một tội danh, nhưng nếu có nhiều người đồng thời gánh chịu thì đây không còn là tội danh nữa.

"Bệ hạ, xảy ra chuyện như vậy, không phải chỉ cần bác bỏ tin đồn và tiêu trừ ảnh hưởng là có thể kết thúc được."

"Ít nhất cũng phải tìm ra những người có liên quan rồi tiến hành xử lý. Nếu không, những kẻ gan to bằng trời này sẽ không biết sợ, biết đâu chúng lại làm ra những chuyện ngu ngốc nào đó nữa thì sao!"

Hudson nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Có một số việc, lén lút làm là được, không cần phải nói ra.

Cho dù nghi ngờ Thần linh đã chết thì cũng có thể âm thầm đi xác minh! Nếu có đoán sai, cùng lắm chỉ chết một mình, còn có thể kéo theo vài kẻ xui xẻo ở bên cạnh.

Nhưng khi công khai tin tức này ra thì sẽ đẩy vô số tín đồ của Thần linh vào thế đối lập, lập tức lâm vào bị động.

"Nguyên soái, không phải ta không muốn xử lý, thật sự là không tìm thấy người nha!"

"Không giấu gì Nguyên soái, sau khi chuyện này xảy ra, ta đã lập tức phái người đi tìm bọn chúng, kết quả là vồ hụt."

"Chỉ tìm được một bức thư, Nguyên soái tự xem đi!"

Trong khi nói chuyện, Caesar IV liền bức thư này cho Hudson.

Một trò đùa ác ý của nhóm lão ngoan đồng đã khiến cho hai người có quyền thế nhất trong vương quốc bị choáng váng.

Sau khi nhìn lướt qua nội dung bức thư, Hudson lập tức trở nên ngượng ngùng, hóa ra là họa do mình gây ra.

Đều là họa do tăng ca gây ra.

Giới cao tầng của Học viện Áo thuật cũng chính là cốt lõi của đoàn ma pháp sư vương quốc. Vài ngày trước, những người này đều đến Cận Đông làm việc khổ sai.

Gặp phải vị thống soái vô lương như Hudson, khối lượng công việc của mọi người tăng lên là điều không tránh khỏi. Vì có lý do chính đáng là đả kích thú nhân nên mọi người cũng không có cách từ chối.

Sau khi trở về vương đô, có người cảm thấy không thoải mái, nên liền chuẩn bị kiếm chuyện.

Tiếc là những cường giả này chỉ mạnh về tu luyện, không mạnh về mặt chính trị. Lúc đầu họ chỉ muốn hét lên một tiếng, kiếm chút chuyện cho Hudson làm, nào ngờ lại gây ra ảnh hưởng chính trị lớn đến vậy.

Theo những gì được viết trong thư, hành động lần này là do vài tên cường giả ngốc nghếch làm ra trong khi say rượu, các cao tầng khác trong học viện đều không biết chuyện này.

Chương 1403: Tung Tin

Sau khi nhận được tin tức, giới lãnh đạo của học viện đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nên lập tức lựa chọn rời đi, ném cục diện rối rắm lại cho Caesar IV.

Sau khi đọc xong bức thư, Hudson nhìn Quốc vương nhà mình bằng ánh mắt thương hại. Quả nhiên mọi chuyện đều có hai mặt, được tận hưởng những lợi ích thâm hậu thì cũng cần phải chuẩn bị tinh thần dọn dẹp mớ hỗn độn.

Cho dù hầu hết đám lão già này đều là lý tính, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện vài lão ngoan đồng. Những lão già tay cầm bạo lực này có lực phá hoại còn khủng khiếp hơn cả mấy thằng trẻ trâu.

"Bệ hạ, đây đều là những lời biện minh dùng để trốn tránh trách nhiệm của bọn họ."

"Nếu như chỉ có mấy tên tửu quỷ gây ra chuyện này thì chỉ cần giao người ra là được, tội gì mà ban lãnh đạo của học viện phải đi trốn chứ?"

"Chỉ dựa vào thân phận của họ, cho dù thực sự do họ gây ra thì vương quốc cũng chỉ có thể xử lý nội bộ, ở bên ngoài thì phải tìm cách che đậy cho họ!"

Những lời chỉ trích của Hudson làm cho Caesar IV cảm thấy đồng tình. Chuyện như vậy đúng là chỉ có thể che đậy.

Những người liên quan hầu hết đều là lão tổ tông của các đại gia tộc trong vương quốc. Nếu như giải quyết theo trình tự chính quy, sợ là có rất nhiều đại quý tộc đều bị dính vào, bao gồm cả vương thất.

Không bàn đến việc Giáo Đình hiện giờ không rảnh để quan tâm chuyện này, ngay cả khi Giáo Đình còn trong thời kỳ đỉnh cao thì vương quốc cũng chỉ có thể kiên trì không thừa nhận.

"Nguyên soái, bọn họ là sợ bị đánh!"

Câu nói bổ sung của vương hậu ở bên cạnh đã trực tiếp hoàn nguyên chân tướng của sự kiện này. Đúng là Hudson không dám giết những lão già này, nhưng hung hăng đánh cho một chầu thì lại không thành vấn đề.

Sự thật đã chứng minh đám lão già này đúng là những người tinh ranh. Với cơn giận lúc đó của Hudson, nếu như tìm được người thì hắn chắc chắn sẽ tẩm quất cho một trận trước rồi nói.

Sau khi nhận ra sự thật, Hudson rất cạn lời. Hóa ra cuối cùng hắn cũng phải gánh tội cho người khác, lại còn không thể trả thù.

Không tìm được người trong cuộc, cũng không thể chạy đi đánh hậu bối của những lão già này được nha?

Nếu như thật sự làm vậy, tên đầu tiên bị đòn chính là Quốc vương Caesar IV. Nghĩ đến điều đó thì thật kích thích, nhưng cuối cùng hắn vẫn từ bỏ.

Chỉ có những lão già sắp xuống lỗ kia mới làm được loại chuyện như đánh Quốc vương thôi, những người khác tốt nhất là nên tỉnh táo lại! Tội danh loạn thần tặc tử tội rất là đáng sợ.

"Bệ hạ, nhờ ngài tiện thể nhắn lại với bọn họ, chuyện này vẫn chưa xong đâu. Nếu không cho thần một lời giải thích, sau này đừng để thần gặp được, nếu không thần nhất định khiến cho họ nằm liệt giường."

"Yên tâm đi, thần sẽ hạ thủ lưu tình. Nhiều nhất chỉ là đánh gãy hai chân của họ mà thôi, sẽ không gây ra án mạng đâu!"

Hudson nổi giận đùng đùng nói.

Danh tiếng đã mất chắc chắn không thể bù đắp được. Cho dù vương quốc có che đậy như thế nào thì ảnh hưởng chính trị cũng đã xảy ra rồi.

Bây giờ chỉ cần nghĩ cách ngăn chặn, có thể cứu vãn bao nhiêu thì cứu vãn, đánh người chỉ là những lời đe dọa mà thôi.

Đại lục Aslante lớn như vậy, chỉ cần cường giả cấp 8 muốn trốn thì ngay cả Hudson cũng khó tìm được người.

"Nguyên soái, đâu cần phải động tay động chân! Bọn họ đều đã lớn tuổi rồi, lỡ như xảy ra một chút ngoài ý muốn, lúc đó có hối hận cũng không kịp."

"Ta thấy hay là để họ nhận lỗi, khôi phục lại danh tiếng cho ngài là được!"

Caesar IV khuyên.

Vương quốc hiện giờ không thích hợp để xảy ra rối loạn. Lỡ như vì cuộc xung đột này mà gây ra mạng người, làm ảnh hưởng đến sự đoàn kết của vương quốc thì phiền phức lớn rồi.

Vì đại cục, ngay cả "thuế quá cảnh siêu cao" của đám quý tộc Bắc Cương mà Caesar IV cũng có thể nhịn được.

Không phải là các lãnh chúa khác không thể thu thuế, nhưng trong trường hợp bình thường, không có người nào thu thuế với mức cao như vậy!

Theo diện tích lãnh địa và vị trí địa lý khác nhau, thuế quá cảnh của các lãnh chúa ở khắp nơi, về cơ bản dao động trong khoảng 1% đến 15%, 30% hoàn toàn là đang lừa đảo.

Giao dịch thường xảy ra theo cách hiểu ngầm, ám chỉ của Caesar IV, Hudson lập tức hiểu ngay.

Danh tiếng không thể khôi phục được, nhưng lợi ích bồi thường thì có. Ban đầu hắn còn lo lắng về việc phân chia lợi ích trong vấn đề buôn lậu, giờ thì tạm thời không cần phải quan tâm nữa.

Ít nhất trong vòng vài năm tới, những gia tộc liên quan sẽ không dám gây khó dễ về vấn đề này. Muốn trách thì chỉ có thể trách lão tổ tông của họ không biết điều, gây ra sóng gió lớn như vậy.

Không có sự tham gia của những người này, cho dù các quý tộc còn lại của vương quốc có gây áp lực thì Hudson cũng có thể chịu được.

Có thể nằm kiếm mấy năm cũng đủ rồi, chỉ cần Tuyết Nguyệt lĩnh được khai phá xong, Hudson sẽ không cần quan tâm đến lợi ích từ việc buôn lậu nữa.

Là một đại lãnh chúa, sự phát triển của lãnh địa mới là cốt lõi, tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ.

"Bệ hạ, sau lần này ngài phải quản lý Học viện Áo thuật cho tốt. Nếu để tình trạng này tiếp tục, vậy thì chỉ có thể đóng cửa thôi."

"Hiện giờ thần thấy không bằng tiết lộ tin tức về việc Thần khí của Giáo Đình bị mất cắp ra ngoài đi, đổ thêm dầu vào lửa cho vở kịch này."

Hudson như cười như không đề nghị.

Quản lý Học viện Áo thuật cũng không phải là một công việc dễ dàng, cho dù là Quốc vương thì khi ở trước mặt đám lão bất tử kia cũng không có bao nhiêu mặt mũi.

Không chỉ có thân phận địa vị lớn, mà thực lực của đám lão già này còn mạnh quá mức bình thường.

Những cường giả mạnh nhất trong vương quốc có khả năng đột phá Thánh Vực đều đang ở trong Học viện Áo thuật.

Chương 1404: Hoàng Đế

Một nhóm lớn cường giả tụ tập lại với nhau, dạy dỗ học sinh chỉ là tiện thể, càng nhiều à để thuận tiện cho việc trao đổi, hy vọng sớm đột phá bình cảnh.

"Nguyên soái, nếu tiết lộ tin tức về Thần khí, lỡ như Giáo Đình tìm tới chúng ta. . ."

Caesar IV có chút chần chờ nói.

Khó khăn lắm mới lấy được Thần khí truyền thừa của Giáo Đình, Caesar IV không muốn giao ra.

Nếu như tiết lộ phong thanh, vì an nguy của vương quốc, Caesar IV chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích để giao dịch với người khác.

Hudson hiểu rất rõ cảm giác này. Nếu chỉ vì mục đích gây phiền phức cho Giáo Đình, vậy thì chỉ cần trực tiếp bán Quang Minh Thánh Kiếm cho người Frank là được.

Đối phương nhất định chịu trả một cái giá trên trời. Số tài nguyên đổi lại ước chừng đủ để phát triển Tuyết Nguyệt lĩnh.

Tiếc là Hudson cũng không nỡ. Thần khí truyền thừa có thể đại diện cho chính thống, dựa theo quy định của giáo điển: chỉ khi nhận được tam đại Thần khí truyền thừa thì mới có thể xem như hợp pháp kế vị Giáo Hoàng.

Nếu có thứ này trong tay, dù có trở thành kẻ dị đoan lớn nhất thì sau này cũng có thể tẩy trắng được.

Hơn nữa còn không cần lo lắng có người kiếm chuyện trong vấn đề tín ngưỡng. Người cầm Thánh kiếm chính là đại diện cho Thần linh ở nhân gian.

Chủ yếu là vì Giáo Đình quá tự tin, bọn họ căn bản không nghĩ đến ngày Thần khí sẽ bị đánh mất, càng không nghĩ tới việc Giáo Đình sẽ suy sụp.

"Xin bệ hạ yên tâm, chuyện Thần khí được bảo mật nghiêm ngặt. Ngay cả Giáo Đình cũng sẽ không điều tra được là do chúng ta gây ra trong thời gian ngắn, cho dù là nghi ngờ thì bọn chúng cũng không có chứng cứ."

"Nguyên nhân chủ yếu tiết lộ tin tức Thần khí ra ngoài là vì để Người Frank tiến xa hơn một chút."

"Giáo Đình đã bị gán cho mười đại tội, thần quyền đã lưu lạc tứ phương, thành lập Giáo Đình mới cũng là chuyện thuận lý thành chương."

"Đợi khi bọn họ phóng ra một bước này thì cũng có nghĩa là đã không chết không thôi với Giáo Đình rồi. Những động tác nhỏ của Vương quốc sẽ chẳng tính là gì nữa."

"Nếu như chiến lược Cận Đông hoàn thành, chúng ta hoàn toàn có thể bắt chước, thành lập một tiểu Giáo Đình ở Bắc đại lục."

"Tầm ảnh hưởng chắc chắn sẽ không theo kịp hai nhà kia, nhưng chúng ta có thể đưa ra rất nhiều nhượng bộ!"

"Ví dụ như: Cho phép Giáo hội của các quốc gia khác tự trị hoàn toàn, thuế 10% hoàn toàn thuộc về các Giáo hội địa phương, không can thiệp vào tất cả các vấn đề tôn giáo của các quốc gia. . ."

"Chỉ cần mức độ nhượng bộ đủ lớn thì không lo không có người ủng hộ."

"Đến lúc đó, dù bệ hạ có lên ngôi hoàng đế cũng không thành vấn đề!"

Hudson cố gắng vẽ bánh nướng.

Nếu vương quốc thành lập Giáo Đình mới thì người mang về Thần khí truyền thừa là hắn sẽ trở thành đệ nhất đại công thần của Giáo Đình mới.

Thêm chữ "Thánh" vào họ là điều đương nhiên, đại danh của hắn cũng sẽ có trong lịch sử tôn giáo. Gia tộc Koslow có nội tình mỏng manh cũng sẽ nhảy lên trở thành quý tộc tôn quý nhất chỉ sau vương thất.

Nếu Caesar IV không thể cưỡng lại sự cám dỗ và lên ngôi hoàng đế, vậy thì một vị Công tước như hắn cũng có thể thuận thế thăng cấp thành Đại công tước.

So với các thế lực khác trên đại lục, nếu Vương quốc Alpha có thể giải quyết vấn đề dị tộc, thì việc lên ngôi hoàng đế thật sự có khả năng thực hiện.

Các quốc gia dù muốn can thiệp thì cũng phải xử lý Liên minh Dị tộc, khai thông tuyến đường giao thông Nam Bắc trước mới được.

"Nguyên soái, những lời này chúng ta cứ nói riêng với nhau thôi, ta không có ý định lên ngôi hoàng đế đâu!"

"Nhưng đề nghị về việc tiết lộ thông tin về Thần khí thì lại rất có tính khả thi, lát nữa ta sẽ cho Bộ Ngoại vụ đi thực hiện."

Caesar IV có chút kích động nói.

Quốc vương không muốn làm hoàng đế không phải là một vị Quốc vương tốt. Nhưng muốn làm Hoàng đế thì nhất định phải thành lập Đế quốc trước.

Vương quốc Alpha có đủ không gian để mở rộng, chỉ cần nuốt chửng một nửa Đế quốc Thú Nhân liền có thể đuổi kịp Đế quốc Quang Minh năm xưa.

Nếu thật sự làm được như vậy, Caesar IV sẽ vượt qua phụ thân Caesar III và vị Quân chủ khai quốc, trở thành một trong những vị Quân chủ vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.

Mục tiêu mới xuất hiện làm cho Caesar IV cảm thấy Hudson thuận mắt hơn nhiều, những chuyện không thoải mái vừa rồi đã hoàn toàn bị y bỏ qua.

Cũng không phải là không có quý tộc xúi giục y lên ngôi hoàng đế, nhưng những kẻ này đều là vì công danh lợi lộc của bản thân, toàn nói những lời viển vông, hoàn toàn xem Caesar IV như tên ngốc để lừa gạt.

So sánh thì những biểu hiện vô tình của Hudson lại có tính logic hơn nhiều, thậm chí cả chiến lược đường lối để hoàn thành mục tiêu cũng đã được vạch ra.

Bước đầu tiên: Làm cho Người Frank và Giáo Đình trở thành kẻ thù không đội trời chung, chia rẽ các quốc gia ở Nam đại lục;

Bước thứ hai: Hoàn thành chiến lược Cận Đông;

Bước thứ ba: Thành lập Giáo Đình mới, chưởng khống thần quyền;

Bước thứ tư: . . .

Kế hoạch này hơi sơ sài một chút, nhưng điều này mới phù hợp với việc nhất thời lỡ lời, vô tình nói ra suy nghĩ thật của mình.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson khẽ mỉm cười, sau đó tìm một lý do để cáo từ rời đi.

Có động lòng hay không, không cần nhìn vào những lời nói trên miệng, mà quan trọng là phải xem những chuyện đã làm.

Có nhiều chuyện, một khi đã bước ra bước đầu tiên thì sau này rất khó dừng lại. ...

Năm mươi dặm bên ngoài vương đô, trong một trang viên hẻo lánh, vài ông lão đang ngồi bên bàn đá uống rượu, nét mặt vẫn còn có chút buồn phiền không che giấu được.

"Chúng ta làm vậy có phải là có hơi quá đáng rồi không? Chúng ta thì đi rồi, để lại cục diện rối rắm cho tên tiểu quỷ Caesar kia, nó có thể dọn dẹp được sao?"

Morrison hỏi một cách không chắc chắn.

Chương 1405: Thuyết Chư Thần Hoàng Hôn

Phản đối Giáo Đình thì không sao, nhưng không thể phản đối Thần Hi chi chủ. Mặc dù Thần linh đã mấy ngàn năm không xuất hiện, nhưng tín đồ vẫn còn đó!

Gây ra chuyện lớn như vậy, không phải chỉ cần phủ nhận là có thể giải quyết.

Ngay cả Hudson, hiệu trưởng danh nghĩa của học viện, khi nhận được tin tức cũng đã ngay lập tức chạy đến vương đô để giải quyết hậu quả, chứ đừng nói đến những người đứng đầu học viện như họ.

"Yên tâm, trời sẽ không sập được!"

"Trong triều đình còn có rất nhiều trọng thần, họ biết phải xử lý chuyện này như thế nào. Tìm một tổ chức tà giáo để đổ tội cũng không phải là điều gì khó khăn."

"Nhưng vẫn không thể tránh khỏi những rắc rối sau này."

"Đều do hai thằng ngốc Brian và Gallows kia, rảnh lắm hay sao mà đi đấu rượu!"

"Uống rượu thì thôi, nhưng sau khi say xỉn lại còn lấy danh nghĩa của học viện để công bố kết quả nghiên cứu chưa được xác nhận của chúng ta."

"Sau khi gây rắc rối lớn, hai tên lưu manh liền vỗ mông đi tìm nơi trốn, để lại rắc rối cho chúng ta."

"Việc này cũng trách chúng ta, rõ ràng biết hai người họ là đồ ngốc mà cũng để họ ở lại giữ nhà."

"Không lo được nhiều như vậy nữa, hiện tại đang là thời điểm quan trọng, chúng ta phải hộ pháp cho Robert, không thể thoát thân được."

"Trời xui đất khiến, có chuyện này thu hút sự chú ý của ngoại giới sẽ càng tiện cho Robert đột phá."

"Nếu không bị Giáo Đình và cường giả dị tộc đến quấy rối, dù có kéo thêm Hudson cùng nhau hộ pháp thì cũng không chưa chắc có thể thành công!"

Frost không nhịn được cảm khái nói.

Rất nhiều cường giả đều đang nghi ngờ Thần Hi chi chủ đã chết rồi, mọi người ồn ào như vậy, một phần lớn nguyên nhân là vì lãnh đạo cấp cao của các quốc gia cảm thấy Thần linh đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mọi người chỉ nghĩ mà thôi, không ai công khai suy đoán này với bên ngoài. Nếu thật sự không thể kiểm soát được dục vọng biểu đạt thì cũng là dùng thân phận khác để nói.

« Thuyết Chư Thần Hoàng Hôn » chính là kết quả suy đoán hợp lý nhất mà các cường giả của Học viện Áo thuật đưa ra sau khi đã trải qua nhiều lần kiểm chứng.

Trong cuộc nội đấu giữa các tín đồ, Thần Hi chi chủ không lộ diện thì mọi người còn có thể hiểu được.

Nhưng Bán thú nhân và Thực Nhân Ma là hai chủng tộc có Thần linh của riêng mình, không có lý do gì lại đứng nhìn tín đồ chết sạch mà không có chút phản ứng nào.

Các sự kiện tương tự đã xảy ra không chỉ một lần, trong quá khứ đã không chỉ có một chủng tộc bị diệt vong, nhưng Thần linh mà họ tin tưởng lại không hề xuất hiện.

Nếu như tín đồ không quan trọng, vậy còn phát động chiến tranh tín ngưỡng làm gì?

Trong lịch sử, những cuộc hỗn chiến trên đại lục Aslante do vấn đề tín ngưỡng gây ra cũng không phải chỉ có một hai lần.

Ngay cả những sinh vật sống dưới biển cũng vì mệnh lệnh của Thần linh mà bị ép phải phát động chiến tranh trên những vùng đất không thích hợp sinh tồn.

Tất cả Thần linh đều yên lặng, ngay cả khi tín đồ bị diệt tuyệt cũng bỏ mặc không quan tâm, thật khó để không khiến người ta nghi ngờ.

Trong giới học thuật vẫn còn rất nhiều suy đoán tương tự như "Chư Thần Hoàng Hôn", chỉ là mọi người đều nhất trí giữ kín không công bố mà thôi.

Một phương diện là vì họ lo sợ Thần linh; một phương diện khác là do thống trị cần. Dân chúng không thể không có tín ngưỡng, tôn giáo thần quyền về bản chất cũng là một phần cho sự cai trị của các quý tộc.

Chuyện đã đến nước này rồi, mọi người đều chạy không thoát. Mặc dù tin tức là do hai tên ngốc kia phát ra, nhưng kết quả nghiên cứu lại là do tất cả mọi người cùng nhau thực hiện!

Bây giờ mọi người đều đang ngồi trên một chiếc thuyền, hoặc là cùng nhau nghĩ cách khắc phục hậu quả, hoặc là cùng nhau đi tong.

May mà họ không lộ diện, chừa lại đường lùi. Chỉ cần vương quốc đủ bá đạo thì vẫn có cơ hội che giấu.

Tất cả mọi người là nạn nhân, người duy nhất được lợi chỉ có Robert đang bế quan.

Có cuộc phong ba "Báng bổ Thần linh" này yểm hộ, có lẽ sẽ không ai biết chuyện Robert đang bế quan đột phá. Vì giữ bí mật, họ thậm chí còn không thông báo cho các lãnh đạo cấp cao của vương quốc.

Hết cách rồi, trong thời gian gần đây, trên đại lục đã có ba trường hợp đột phá thất bại rồi.

Đều là bị kẻ thù xuất hiện và quấy rối trong thời điểm quan trọng, không có ngoại lệ.

Là những cường giả của vương quốc, thoạt nhìn thì trông họ có vẻ như phong quang vô hạn, nhưng trên thực tế, nhất cử nhất động của họ đều bị người khác theo dõi.

Xác suất thành công trong việc đột phá Thánh Vực vốn đã thấp, nếu như lại bị người ta quấy rối nữa thì xác suất sẽ về không.

Dù tập trung lực lượng bảo vệ cũng vô ích, chỉ cần hai bên giao chiến, gây ra làn sóng năng lượng dao động là có thể khiến cho việc đột phá bị thất bại.

Năng lượng bùng nổ ồ ạt tràn vào cơ thể không phải là đang thay đổi bản chất của sinh mệnh, mà là đang tiễn người ta đi gặp Thần Hi chi chủ. . . .

Phỉ Thúy cung, sau khi Hudson rời đi, Caesar IV lập tức triệu tập quần thần tới dự họp.

Có thêm một tình tiết nhỏ đan xen, Caesar IV biết rằng mọi chuyện đã không thể làm theo kế hoạch ban đầu nữa.

"Phủ nhận + xử lý lạnh" đúng là có thể giải quyết vấn đề, nhưng đối với những người vô tội bị liên lụy, đó là một vụ thảm họa danh vọng.

"Bệ hạ, việc tung tin tức để chuyển hướng sự chú ý của ngoại giới đúng là một cách hay. Nhưng hiện giờ giới cao tầng của Học viện Áo thuật đều đã biến mất, chúng ta nên giải thích chuyện này như thế nào?"

Bộ trưởng Ngoại vụ Bá tước Francois nói với vẻ mặt buồn bực.

Quyết định là do mọi người đưa ra, nhưng công việc lại do Bộ Ngoại vụ làm. Dù sao, nếu muốn lan truyền tin tức ra khắp toàn bộ đại lục thì chỉ có các chi nhánh của Bộ Ngoại giao mới được phân bổ rộng như vậy.

Chương 1406: Giận

Muốn giải quyết tốt mọi việc thì cần phải giải quyết tính hợp lý của vấn đề.

Tuyên truyền tin tức về việc Thần khí của Giáo Đình bị thất lạc thì dễ, trong tay vương quốc liền có một món, việc còn lại chỉ cần thêm một vài câu chuyện vào là được, dù sao Thần khí của Giáo Đình chắc chắn đã bị mất rồi.

Cái khó là "phủ nhận tin đồn" .

Nếu là tin đồn thì còn dễ nói, nhưng vấn đề là những lời lẽ báng bổ Thần linh này lại thực sự được phát ra từ Học viện Áo thuật, có vô số nhân chứng đã chứng kiến.

Cho dù tìm người đổ tội thì cũng cần giới lãnh đạo của học viện ra mặt.

Bây giờ còn không biết những người này đang núp ở địa phương nào, điều này làm cho công việc của Bộ Ngoại vụ gặp khó. Muốn triển khai cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Ta đã phái người đi tìm rồi, chắc là sẽ sớm tìm ra họ thôi. Người trong cuộc vắng mặt, ai cũng không thể nói rõ là đã xảy ra chuyện gì."

"Nếu ba ngày sau vẫn chưa tìm được người, vậy thì để cho các gia tộc cùng nhau phát tang đi!"

Caesar IV cắn răng nghiến lợi nói.

Buồn nôn người khác thì ai mà chẳng biết!

Trong giới quý tộc, việc phát tang cho người sống không chỉ đơn giản là một điểm xấu.

Một khi phát tang rồi, cho dù người đó còn sống thì cũng bị coi như đã chết. Vì thể diện của gia tộc, bọn họ chỉ có thể từ ngoài sáng chuyển vào trong tối, từ nay không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài nữa.

Đối với cá nhân thì đây là một thảm họa; Nhưng đối với vương quốc thì đây lại là cách dễ nhất để thoát khỏi khốn cảnh trong thời gian ngắn.

Người chết thì không thể tính toán, nhưng lại tiện cho việc đổ tội.

Chỉ cần vương quốc một mực khẳng định rằng giới cao tầng của Học viện Áo thuật đã bị kẻ thù tập kích tử vong, những lời lẽ báng bổ Thần linh này đều là âm mưu của kẻ thù, lúc đó bản chất của vấn đề sẽ thay đổi.

"Bệ hạ, nếu sau này bọn họ trở lại rồi, chuyện. . ."

Không đợi Bá tước Francois nói hết lời, Caesar IV sẽ không tức giận ngắt lời: "Trở lại thì trở lại thôi, gây ra rắc rối lớn như vậy mà lại không muốn tìm cách giải quyết, chỉ biết trốn tránh một cách vô trách nhiệm."

"Ta không tìm bọn họ tính sổ đã là may mắn lắm rồi, lẽ nào họ còn dám không biết xấu hổ đến đây đòi chúng ta cho một lời giải thích không?"

"Nếu muốn giải thích thì chúng ta sẽ từ từ giải thích. Cho dù họ có bối phận cao thì cũng không thể không nói đạo lý được!"

Quyết định của Quốc vương khiến các quan đại thần rất tán đồng. Ai cũng không thích bị một đám lão tổ tông đè đầu cưỡi cổ, nhưng trong thế giới siêu phàm thì lại không còn cách nào.

"Bệ hạ đã quyết định rồi, vậy thì cứ để thú nhân gánh tội đi!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland thuận thế bổ sung.

Ở Vương quốc Alpha, bất cứ chuyện gì không thể giải quyết được đều có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu thú nhân.

Còn về vấn đề thú nhân làm sao có thể lặng lẽ chui vào rồi hạ độc thủ với giới cao tầng của Học viện Áo thuật, chẳng phải còn có tổ chức tà giáo đó sao?

Dù là thú nhân hay là tổ chức tà giáo thì cũng không thể nào đứng ra giải thích được. . . .

Trước đó, mọi người vẫn còn đang tức giận vì những lời báng bổ Thần linh; Nhưng ngay sau đó, tất cả sự chú ý đều đổ dồn vào sự kiện Thần khí truyền thừa của Giáo Đình bị đánh mất.

Trên Thánh Sơn, Shelter VII đang tức đến phát điên. Tin tức mà ông đã cố gắng che đậy cuối cùng cũng bị rò rỉ ra ngoài.

Nhìn bề ngoài thì mất đi thần khí, nhưng thực tế lại mất đi pháp chế. Nếu không có đủ ba Thần khí truyền thừa thì tính hợp pháp của Giáo Đình sẽ phải đối mặt với sự lung lay mà trước giờ chưa từng có.

Cộng thêm tình hình hiện tại, việc Giáo Đình đánh mất thế độc quyền về tín ngưỡng trong nhân tộc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mất đi pháp chế mà Thần linh ban cho, trở ngại lớn nhất đã ngăn cản Vương quốc Frank thành lập Giáo Đình mới cũng không còn tồn tại nữa, bây giờ chỉ còn là vấn đề đàm phán giữa hai bên.

Càng tệ hơn chính là, những nhân viên trung và hạ tầng của Giáo Đình không biết chuyện Thần khí đã bị đánh mất, nên họ vẫn mạnh mẽ tuyên bố với bên ngoài rằng Thần khí không bị mất, thậm chí có một số giáo sĩ còn cam đoan với các tín đồ rằng: Giáo

Đình sẽ sớm lấy Thần khí ra để bác bỏ tin đồn.

Điều kiện tiên quyết để "bác bỏ tin đồn" là: đây chỉ là lời đồn.

Ba thần khí truyền thừa đã bị mất hai món, chỉ lấy cái Vương miện còn lại cuối cùng ra bác bỏ tin đồn thì khác gì với trực tiếp thừa nhận Thần khí bị đánh mất?

Nhưng không giải thích thì lại không được.

Phe vương quyền do Vương quốc Frank cầm đầu còn tìm được rất nhiều bằng chứng, và đang cố gắng chứng minh "Mười đại tội" của Giáo Đình.

Nếu kết nối hai sự việc này lại với nhau thì tín đồ sẽ dễ dàng đi đến kết luận rằng: Giáo Đình thất đức, nên Thần linh đã thu hồi Thần khí truyền thừa.

Cho dù tín đồ không nghĩ ra thì kẻ thù của Giáo Đình cũng sẽ giúp họ nghĩ ra, từ đó làm lung lay nền tảng cai trị của Giáo Đình.

"Đã điều tra ra chưa, là tên khốn nào đã phát tán tin tức này?"

Shelter VII giận dữ hét lên.

Ông ta đã quyết định rồi, nếu như tìm được kẻ chủ mưu của vụ này thì nhất định sẽ đưa kẻ này lên vỉ nướng, sau đó còn phải thiêu đốt linh hồn của kẻ này đến khi bốc khói.

"Bệ hạ, tin tức này gần như được lan truyền vào cùng một thời điểm trên khắp đại lục. Chỉ có các cường quốc mới có khả năng làm được điều này."

"Thời gian điều tra quá ngắn, tạm thời vẫn chưa thể xác định được là do nước nào làm."

"Theo như tình hình hiện giờ thì người có hiềm nghi lớn nhất là Vương quốc Frank, sau đó là Vương quốc Alpha, tiếp đó là ba quốc gia Trung đại lục, Vương quốc Iberia cũng nằm trong diện tình nghi."

Chương 1407: Quân Quyền Thần Thụ

"Các vương quốc còn lại cũng có khả năng này. Nhưng động cơ của họ lại nhỏ hơn một chút, nhưng cũng không thể hoàn toàn bài trừ."

Câu trả lời của Ulise khiến Shelter VII càng tức giận hơn. Đây đâu phải là đang khoanh vùng nghi phạm, mà rõ ràng là muốn hốt gọn toàn bộ các thế lực lớn nhân tộc.

Không cần phân tích cũng biết, kẻ đứng sau chắc chắn là một trong số những quốc gia này, nhưng cụ thể là nhà nào lại trở thành một ẩn số.

Biết là Giáo Hoàng đang không vui, nhưng Ulise cũng không thể làm gì khác. Hai ngày trước gã ta mới nhận được tin tức, cho dù kẻ thù không che giấu thì cũng không khả năng điều tra ra kết quả nhanh như vậy được!

Hơn nữa, các thế lực lớn khi làm việc đều là mang nhiều lớp mặt nạ, vu khống và cố ý đánh lạc hướng chỉ là những thao tác bình thường.

Không bóc tách từng lớp thì rất khó tìm được là do ai đã làm.

Vạn nhất tìm nhầm mục tiêu rồi ngớ ngẩn đánh nhau với người ta, kẻ chủ mưu sau màn chắc chắn sẽ cười chết.

"Vô dụng!"

"Đều là một lũ vô dụng!"

"Ta mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải tra ra kẻ đứng sau chuyện này cho ta!"

"Đừng nghĩ đến việc lừa dối, vấn đề mà chuyện lần này phơi bày cũng không phải là nhỏ. Ngoài tiểu đội tầm bảo được phái ra ngoài thì chỉ có giới cao tầng như chúng ta mới biết tin tức về chuyện Thần khí truyền thừa bị đánh mất."

"Hiện giờ đã có thể xác định là toàn bộ thành viên của tiểu đội tầm bảo đã bị diệt vong."

"Nhưng tin tức này vẫn bị lộ ra ngoài, hoặc là trong số chúng ta có kẻ làm nội gián, hoặc là do Thần khí đã rơi vào trong tay của một thế lực lớn nào rồi."

"Chỉ khi tìm được hung thủ đứng sau chuyện này thì chúng ta mới có thể đoạt lại Thần khí truyền thừa, tái tạo lại pháp chế thần thánh của Giáo Đình ta!"

Lời của Shelter VII làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc. Khả năng tiết lộ bí mật gần như bằng không, đều là cao tầng của Giáo Đình, ai ăn no rửng mỡ mà đi làm nội gián cho người khác.

"Thần khí bị đánh mất đã rơi vào tay của một thế lực lớn", đối với Thần Hi Giáo Đình thì đây là một tin tức vô cùng tồi tệ.

May mà đối phương không trực tiếp lấy ra, ít nhất cũng có thể chứng minh kẻ chủ mưu không phải là Vương quốc Frank. Nếu như Thần khí rơi vào tay Người Frank thì bây giờ người ta đã trực tiếp lấy thần khí truyền thừa ra để lập Giáo Đình mới rồi.

"Bệ hạ, việc này e là phải bàn bạc kỹ hơn. Tự ý cất giấu Thần khí truyền thừa, lại còn dám nhảy ra đâm chúng ta một đao vào lúc này, kẻ chủ mưu này nhất định đã có sự chuẩn bị."

"Những gì điều tra được hiện giờ cũng chưa chắc là sự thật. Muốn xác minh thật giả không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều."

"Trong thời gian ngắn, e rằng rất khó tìm lại được Thần khí truyền thừa. Việc cấp bách hiện giờ là chúng ta phải giải quyết nan đề trước mắt đã."

"Dưới sự xúi giục của các thế lực lớn, dư luận bên ngoài đang vô cùng bất lợi với chúng ta. Nếu không sớm đưa ra Thần khí truyền thừa, e rằng..."

Càng nói, giọng của Giám mục Sauron lại càng nhỏ. Đến cuối cùng còn chẳng nói thành tiếng.

Tuy nhiên, năng lực phân tích của mọi người vẫn rất mạnh. Cho dù không nói rõ thì họ cũng biết là Giáo Đình hiện đang gặp phiền phức lớn như thế nào.

Tại tình huống muôn người chú ý, cho dù bọn hắn muốn làm giả thì cũng không dám hành động!

Thần khí không phải là rau cải trắng, không phải là thứ mà phàm nhân có thể đúc ra được, huống chi còn là Thần khí truyền thừa của Giáo Đình. . . .

So với Giáo Đình đang đau đầu, thì ở chỗ của Vương quốc Frank lại là một cảnh tượng khác.

Kể từ khi xác định được tin tức Thần khí truyền thừa của Giáo Đình bị đánh mất, phe bảo thủ vốn phản đối việc thành lập Giáo Đình mới cũng nhanh chóng quay xe.

Gần như chỉ trong một đêm, tin đồn Giáo Đình bị Thần Hi chi chủ bỏ rơi đã lan truyền đến các thành phố lớn trong vương quốc.

Phản ứng của các tín đồ còn kịch liệt hơn so với dự đoán của mọi người. Vô số người còn cho rằng nguyên nhân mà Thần linh không còn hiển thánh là vì: Giáo Đình làm chuyện thất đức, đã chọc giận Thần linh.

Thấy tình hình đang rất khả quan, Charles III cũng không thèm che giấu nữa, trực tiếp kéo theo đám tiểu đệ đứng ra thành lập Giáo Đình mới.

Đại diện của các Giáo hội khác cũng rất nể tình, mặc dù không trực tiếp đứng về phía Giáo Đình mới, nhưng cũng đến tham dự buổi lễ đặt nền móng.

Đáng tiếc là không nhận được lời hồi đáp từ Thần Hi chi chủ, nếu không sẽ rất hoàn hảo.

Giáo Đình mới do Người Frank lãnh đạo khác với Giáo Đình trên Thánh Sơn, họ không có Giáo Hoàng, mà thay vào đó là hội đồng Giám mục thay mặt Giáo hoàng thực hiện các quyền hạn.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một cách làm vô cùng thông minh. Trong tay không có Thần khí truyền thừa vốn không chuyện pháp chế thần quyền.

Theo quy định, Giáo hoàng thượng vị nhất định phải được Thần khí truyền thừa công nhận. Trước đây, điều này không được coi là điều kiện hạn chế.

Chỉ cần là tín đồ Quang Minh cấp 8 thì đều có thể nhận được lời hồi đáp từ Thần khí truyền thừa, chưa có vị Giáo hoàng nào thất bại trong việc lên ngôi vì không được Thần khí truyền thừa công nhận.

Bây giờ không có Thần khí nên đương nhiên là sẽ không nhận được sự công nhận. Thay vì lập một Giáo hoàng không hợp pháp, chẳng thà để trống vị trí đó.

Trùng hợp là Quân chủ của các quốc gia khác cũng không thích Giáo Hoàng. Xét về phân cấp giai cấp trên đại lục, Quốc vương đã đứng trên đỉnh cao nhất của một nhà quý tộc, nhưng Giáo hoàng lại còn đứng trên cả Quốc vương.

Trong hệ thống "Quân quyền Thần thụ", chỉ có Hoàng đế mới có thể đối kháng với Giáo hoàng, nhưng trong hệ thống tôn giáo thực tế, Hoàng đế cũng phải kém hơn Giáo hoàng một bậc.

Chương 1408: Quân Quyền Thần Thụ (2)

Theo quan điểm của đám quân chủ, chức Giáo hoàng quyền cao chức trọng này vốn dĩ không nên tồn tại.

Chỉ cần dựa vào điều này thôi cũng đủ để khiến cho nhiều quốc gia đứng về phía Giáo Đình Frank rồi.

Đương nhiên, bây giờ vẫn không thể tránh khỏi việc thương lượng giá cả. Nếu như giống như Giáo Đình cũ thì chẳng phải việc thành lập Giáo Đình mới đã uổng công rồi sao?

"Giám mục Edward, việc lập các chi nhánh của Giáo hội đến đâu rồi, có bao nhiêu quốc gia muốn tham gia với chúng ta?"

Charles III hăng hái hỏi.

Nỗ lực chung của nhiều thế hệ Quân vương cuối cùng cũng đã nảy mầm trong tay y.

Sau khi đá văng trở ngại lớn nhất trên con đường phát triển, nếu không có gì bất ngờ, Vương quốc Frank sẽ phát triển lên một tầm cao mới trong tay y.

"Bệ hạ, tiến triển vô cùng thuận lợi. Trước mắt đã có sáu Giáo hội của sáu quốc gia bày tỏ: Thừa nhận tính hợp pháp của Giáo Đình vương quốc, không còn chịu sự kiềm chế của Giáo Đình Thánh sơn nữa."

"Đại diện Giáo hội của các quốc gia còn lại cũng có thái độ rất thân thiện. Mặc dù không trực tiếp tham gia chúng ta, nhưng cũng đã thể hiện ý định nghiêng về phía chúng ta."

"Chúng thần đang cố gắng lôi kéo thêm càng nhiều người gia nhập, tin rằng trong tương lai không xa, Giáo Đình vương quốc sẽ thay Giáo Đình Thánh sơn, trở thành người phát ngôn chính thống của Thần Hi chi chủ ở nhân gian!"

Tổng giám mục Edward cười ha hả nói.

Mặc dù không thể ngồi lên vị trí Giáo hoàng chí cao vô thượng, nhưng với tư cách là lão đại của hội đồng Giám mục, thân phận địa vị của ông ta đã được nâng cao đáng kể.

Điều đáng tiếc duy nhất là để lôi kéo các quốc gia tham gia, Giáo Đình Frank đã phải nhượng lại rất nhiều quyền lợi cho các Giáo hội địa phương, quyền lực của tổng bộ Giáo Đình cũng bị thu hẹp đáng kể.

Nhưng Edward đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Nếu thực sự trở thành Giáo hoàng thì thân phận của ông ta sẽ trở nên khó xử hơn.

Quốc vương và Giáo Hoàng đều ở cùng một thành phố, vậy rốt cuộc là ai nghe ai?

So với một Quốc vương tay nắm thực quyền như Charles III, căn cơ của Edward còn kém xa. Nếu thần quyền và vương quyền va chạm, không chừng ông ta sẽ trở thành vị Giáo hoàng có thời gian tại vị ngắn nhất trong lịch sử.

"Làm không tệ, tiếp tục cố gắng. Mỗi lôi kéo được một quốc gia tham gia thì sức mạnh của Giáo Đình Thánh Sơn sẽ bị suy yếu đi một phần."

"Bị chúng ta quấy rối như vậy, có lẽ số tài sản mà bọn chúng có thể vơ vét được từ các quốc gia trên đại lục trong năm nay sẽ bị suy giảm đáng kể."

"Nếu tiếp tục kéo dài, có lẽ không cần chúng ta ra tay, tài chính đã đủ đè bẹp chúng rồi."

"Tân Giáo Đình đã được thành lập, nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta là sớm tìm lại Thần khí truyền thừa, từ đó đặt nền móng cho cơ sở pháp lý của thần quyền."

"Mọi người hãy phối hợp chặt chẽ, hợp tác hết mình."

"Tin đồn lần này không đơn giản, từ những thông tin mà Giáo Đình thu thập được, Thần khí truyền thừa rất có thể đang nằm trong tay kẻ chủ mưu."

"So với Giáo Đình Thánh Sơn, chúng ta có nhiều lựa chọn hơn. Ngoài việc cướp Thần khí từ tay kẻ chủ mưu, vương quốc còn có thể thương lượng với họ."

"Nếu có thể thì hãy để Giáo Đình Thánh Sơn làm ác nhân trước, sau đó chúng ta mới nhảy ra giải vây cho họ, thuận tiện mua lại Thần khí."

"Suy cho cùng thì người ta cũng coi như gián tiếp giúp chúng ta lần này, coi như trả ân tình đi!"

Charles III nói với giọng điều đầy tự tin. ...

Bức màn được kéo ra, Hudson lặng lẽ trở lại Tuyết Nguyệt lĩnh."Thần khí Truyền thừa bị đánh mất" cộng thêm "thành lập Giáo Đình mới" đã gây chấn động toàn lục địa.

Vụ "Phỉ báng Thần linh" vốn đang sôi sùng sục cũng ngay lập tức bị đè xuống. Nếu so về tầm ảnh hưởng đối với cục diện tương lai của nhân tộc, những lời lẽ phỉ báng tôn giáo này không đáng được nhắc đến trước mặt hai sự kiện lớn này.

Những lời lẽ tương tự hầu như năm nào cũng có. Nguyên nhân mà các Áo Thuật sự một lòng theo đuổi nghiên cứu chân lý, được coi là vô hại đối với con người, có thể trở thành dị đoan đều nhờ vào cái miệng.

Trên thực tế, đây là chìa khóa mấu chốt để phân biệt giữa Áo Thuật sư và Ma pháp sư. Mọi người đều đang tìm kiếm chân lý, chỉ nhưng các Áo Thuật sư lại táo bạo hơn một chút.

Không chỉ dám nghĩ, mà còn dám trả giá thực tiễn, điều càng tệ hơn là họ thường xuyên không kiểm soát được lời nói của mình.

Về mặt tu luyện, Áo thuật và Ma pháp đều tương đương nhau. Ít nhất là theo quan điểm của Hudson, hai nghề nghiệp tưởng chừng như khác nhau này lại giống nhau về bản chất cốt lõi.

Ma pháp sư không nhất định là Áo Thuật sư ưu tú, nhưng Áo Thuật sư thì lại là một Ma pháp sư ưu tú. Đặc biệt là những lão Ma pháp sư đã tu luyện đến đỉnh cao nhưng lại không thể đột phá, nhiều người đã chọn vượt giới.

Chính nguồn lực được cung cấp liên tục không ngừng này mới là lý do khiến cho Áo Thuật sự có thể tồn tại trong suốt thời gian bị Giáo Đình đàn áp.

So ra thì những "Nghề nghiệp dị đoan" khác đều đã bị suy sụp trong những năm tháng quá khứ.

Có một nguyên nhân rất lớn mà Vương quốc Frank và Vương quốc Alpha chọn nâng đỡ Học viện Áo Thuật, đó là vì những Áo Thuật sư này đều là những nhân vật cao cấp của các thế lực lớn .

Dù sao, ngoài việc thỉnh thoảng nói bậy ra, phần lớn thời gian các Áo Thuật sư đều dành cho việc nghiên cứu, rất hiếm khi có thời gian gây chuyện.

Đây là điều mà các nghề nghiệp dị đoan khác không thể so sánh được.

Ngoài một số ít nghề nghiệp dị đoan bị Giáo Đình cưỡng ép gán cho cái mũ là truyền bá tín ngưỡng ra thì phần lớn các nghề nghiệp dị đoan còn lại đều là dị đoan thực sự.

Muốn nâng đỡ những thế lực phản Giáo Đình mới này đương nhiên là phải chọn người có thực lực mạnh và ít gây hại cho xã hội.

Chương 1409: Tử Vong

"Tom, phái người truyền lệnh triệu tập các tướng lĩnh tiền tuyến tới đây dự họp trong ba ngày tới."

Vừa trở lại lãnh địa, mông còn chưa ngồi ấm thì Hudson đã lập tức hạ lệnh.

Vụ việc "phỉ báng Thần linh" đã lắng lại, nhưng tình hình nội bộ Nhân tộc lại trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Các thế lực lớn đều đang tìm cách tranh giành Thần khí truyền thừa, mối quan hệ quốc tế vốn đã căng thẳng nay càng trở nên tồi tệ hơn.

Nếu không có Liên minh dị tộc ở bên cạnh xoa dịu nội bộ nhân tộc, e rằng lúc này Giáo Đình và Vương quốc Frank đã lao vào đấm nhau rồi.

Thứ mà hiện giờ hai bên đang tranh giành không chỉ là lợi ích đơn thuần, mà là thứ có liên quan đến sự sống còn của Giáo Đình "pháp chế Thần quyền", Giáo Đình hoàn toàn không có đường lui.

Làm kẻ đầu têu, Vương quốc Alpha cũng hùa theo mọi người. Giả vờ như không biết gì và cử đội tìm kiếm ra ngoài tìm kiếm Thần khí truyền thừa.

Toàn bộ Nhân tộc thế giới đều được gói gọn trong một chữ —— loạn.

Thường thì vào những thời điểm nhạy cảm như lúc này, điều cần đề phòng nhất chính là dị tộc thừa nước đục thả câu.

Hudson không lo lắng về Liên minh Dị tộc, nếu như gã to xác này bắt đầu hành động thì cuộc nội đấu trong nội bộ nhân tộc sẽ tạm thời bị đè xuống.

Mặc dù đang khiêu khích nhau, nhưng giới cao tầng của các thế lực lớn cũng không phải kẻ ngốc. Họ đều là những người có gia nghiệp lớn, nên bắt buộc phải cân nhắc giữa lợi và hại.

Nhìn bề ngoài thì hiện giờ các bên đang cãi nhau rất dữ dội, nhưng thực tế mọi người vẫn đang trong giai đoạn đấu võ mồm.

Cuộc xung đột lớn nhất cũng chỉ là Giáo Đình và Vương quốc Frank điều khiển những thân phận khác của mình đi kiếm chuyện trên địa bàn của đối phương. . . .

Phỉ Thúy cung, Caesar IV đang bị đám lão già vây quanh đòi một lời giải thích, như thể nếu y không thể đưa ra lời giải thích hợp lý thì hôm nay họ sẽ đấm cho Quốc vương nằm trên giường mấy tháng vậy.

Kẻ cầm đầu Robert đang nhìn chằm chằm Caesar IV với vẻ mặt xanh lề. Khó khăn lắm mới có cơ hội đột phá bình cảnh Thánh Vực, đúng lúc đang hăng hái chuẩn bị làm một vố lớn thì lại bị vương quốc tuyên bố là đã "tử vong" .

Đám lão già có mặt ở đây đều là những người có tên trong danh sách tử vong. Thậm chí các các đại gia tộc trong vương quốc còn tổ chức tang lễ cho họ.

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của những lão già này, Caesar IV vốn tự cho rằng mình đã đủ cứng, nhưng nào ngờ lại lập tức mềm ngoặt.

"Chư vị lão tổ, việc này nói ra rất dài dòng. Các vị đột nhiên mất tích, lời đồn phỉ báng Thần linh tràn lan khắp đại lục, vương quốc phải chịu áp lực rất lớn."

"Trong tay kẻ thù còn có cả bằng chứng, vương quốc không có cách nào để bác bỏ tin đồn. Thậm chí nếu chỉ đơn thuần là bác bỏ tin đồn thì còn có thể làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn."

"Trong tình huống bất đắc dĩ, vương quốc chỉ đành đưa ra hạ sách là đổ hết toàn bộ trách nhiệm lên người thú nhân!"

Caesar IV nói một cách bình tĩnh.

Là quốc vương thì phải có vẻ uy nghiêm của quân chủ. Cho dù là sợ bị đánh, nhưng lúc này cũng chỉ có thể gắng gượng.

Dù sao Caesar IV cũng là Quốc vương, những người này cũng không thể thật sự làm gì được y. Hơn nữa y còn chiếm lý trong chuyện lần này.

Ai gây ra họa thì người đó phải chịu trách nhiệm. Kẻ làm Quốc vương như y có thể hỗ trợ khắc phục hậu quả đã là tốt lắm rồi, làm sao có chuyện thập toàn thập mỹ được!

"Tiểu Caesar, đừng nói mấy lời nhảm nhí này. Chuyện lần này mặc dù phiền phức, nhưng so với cách xử lý sau này của các ngươi thì hoàn toàn không đáng kể."

"Vội vã phát tang cho bọn ta như vậy, chắc là ngươi cảm thấy những lão già như bọn ta quá chướng mắt, nên mới nhân cơ hội này để loại bọn ta ra khỏi chính đàn!"

"Dù sao, người chết thì không thể nhúng tay vào chính vụ. Việc đã đến nước này rồi, vì đại cục, đám lão già bọn ta dù muốn không thoái ẩn cũng khó!"

Robert tự giễu cảm thán.

Trong số những cường giả Thánh Vực trên đại lục, lão ta nhất định là người khổ sở nhất. Người khác sau khi đột phá đều sẽ tổ chức tiệc mừng một cách phong quang vô hạn, chỉ có lão ta là phải vội vàng xuống mồ.

Bây giờ không thích chơi chính trị không có nghĩa là họ chưa từng chơi chính trị.

Người trẻ nhất trong đám cũng đã hơn trăm tuổi. Những toan tính nhỏ nhặt của Caesar IV đều là những thứ họ đã từng chơi qua.

Là thế hệ cũ, mặc dù họ đang trong tình trạng nửa thoái ẩn, nhưng đối với những việc trọng đại của vương quốc thì lại chưa bao giờ thực sự buông tay.

Nếu lật lại lịch sử, những người này hoặc là trọng thần của vương quốc, hoặc là chư hầu một phương.

Chỉ là sau khi lớn tuổi, mục tiêu của mọi người đã thay đổi, so với quyền lực thế tục, họ càng ham muốn nâng cao thực lực của mình hơn.

Nói một cách chính xác thì những người trong cùng thế hệ không truy cầu thực lực, hiện giờ đều đã được gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Bị vạch trần như vậy làm cho Caesar IV cảm thấy rất lúng túng.

Thực ra mấy lão già này không phải chuyện gì cũng xen vào. Vào thời của Caesar III, họ không mấy khi lộ diện, bây giờ lộ diện chủ yếu là vì không tin tưởng Caesar IV.

Mặc dù Caesar IV tự cho rằng mình đã trưởng thành, nhưng trong mắt thế hệ cũ, y vẫn chưa đủ khả năng để điều khiển cả vương quốc.

Thời gian đầu khi lên ngôi, y cần mọi người cùng nhau cố gắng ổn định ngai vàng nên cũng không cảm thấy gì.

Nhưng sau khi củng cố vương quyền, những người vốn dĩ giúp đỡ ổn định lòng người này lại trở thành chướng ngại vật trên con đường quyền lực của y.

Không chỉ có Caesar IV cảm thấy như vậy, mà người nắm quyền của rất nhiều gia tộc trong vương quốc cũng đều cảm thấy bị ràng buộc.

Trước mặt quyền lực không có tình thân, cản đường thì không thể tránh khỏi bị đá ra. Nên mới xảy ra tình trạng thuận nước đẩy thuyền này, để những người này "Bị tử vong" trong chính trị .

Chương 1410: Tộc trưởng Butzweig

"Tôn giả, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!"

"Đây đều là biện pháp tạm thời, chờ thêm một thời gian nữa, khi phong ba lắng xuống, ta sẽ tìm cách khôi phục thân phận của các vị!"

Caesar IV vội vàng giải thích nói.

Mặc dù đây là sự thật, nhưng ngoài miệng tuyệt đối không thể thừa nhận. Nguyên nhân căn bản nhất mà Caesar IV dám làm như vậy là vì y biết rõ những người này không có tham vọng quyền lực quá lớn.

Hậu bối nhảy ra đoạt quyền, nhìn thì có vẻ vấn đề rất nghiêm trọng, nhưng thực tế chỉ là truyền đạt một tín hiệu chính trị.

Nếu như mọi người thật sự nắm chặt quyền lực không buông, Caesar IV cũng sẽ bất lực. Suy cho cùng thì y cũng không phải là hạng người tàn nhẫn có thể vì quyền lực mà bất chấp tất cả, loại chuyện như "diệt tổ" y không dám làm, vậy không làm được!

"Các ngươi muốn làm gì thì làm, dù sao bọn ta đều đã ra rồi, cũng đến lúc nên lui về phía sau."

"Chết thì cũng chết rồi. Không cần thiết phải phức tạp hóa vấn đề, chơi trò xiếc phục sinh gì đó."

"Mọi người đổi một thân phận mới, sau đó yên tâm tới học viện dạy học. Chuyện của Vương quốc liền giao lại cho bọn hậu bối đi!"

Nói xong, Robert trực tiếp mang theo đám người này rời đi.

Ban đầu lão ta còn định đánh Caesar IV một trận cho hả giận, nhưng đến lúc sắp ra tay thì lão ta lại đột nhiên nhận ra điều này chẳng có ý nghĩa gì.

Có thời gian rảnh rỗi này thì chẳng thà đi tìm hiểu chân lý của thế giới, truy cầu con đường đỉnh cao.

Đương nhiên, theo một nghĩa nào đó, đây cũng là do Caesar IV đã vượt qua bài kiểm tra của bọn họ.

Nếu như y là một Quốc vương hồ đồ vô năng thì mọi người cũng không dám trực tiếp buông tay. Một kẻ bại gia không bị ràng buộc sẽ có sức phá hoại rất đáng sợ.

Với vị trí chiến lược tồi tệ như Vương quốc Alpha, chỉ cần một kẻ bại gia là có thể khiến cho gia nghiệp tổ tiên đổ sông đổ biển.

Thoát khỏi một trận đánh, Caesar IV nhìn đám người này rời đi, chẳng biết tại sao trong lòng y lại cảm thấy trống vắng, hoàn toàn không có niềm vui của kẻ chiến thắng.

Đó là sự lãnh lẽo khi đứng ở chỗ cao!

Là Quốc vương thì nhất định sẽ cô độc. Cả ngày chỉ biết đến chính trị, xen lẫn quá nhiều lợi ích, tình cảm đều trở nên dư thừa.

"Đây chính là con đường mà phụ thân đã đi qua sao?"

"Hiện giờ ta cũng bước lên rồi, không biết có thể đi được bao xa!"

"Thời cuộc gian nan, đại lục Aslante hiện giờ, nguy cơ cùng tồn tại."

"Hoặc là nhất phi trùng thiên, hoặc là nước mất nhà tan!. . .". . .

"Robert, ông vậy mà lại bỏ qua cho tiểu Caesar, đây không giống như phong cách của ông!"

Morrison cười ha hả nói, như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Một tên hậu bối mà thôi, có gì mà phải tính toán chứ. Có thể nắm bắt thời cơ, lợi dụng tình hình, làm cho chúng ta không có lời nào để nói, cũng coi như không tệ rồi."

"Lại lịch luyện thêm một năm nữa, chắc là việc truyền thừa cơ nghiệp của vương quốc sẽ không thành vấn đề, hơn nữa vận may của y cũng khá đó."

"Mặc dù thế hệ trung niên của Vương quốc bị tổn thất nặng nề, nhưng thế hệ tuổi trẻ lại có nhiều nhân tài xuất hiện. Dưới trướng có nhiều hiền tài như vậy, chỉ cần kẻ làm Quốc vương không làm bậy thì tình hình sẽ không xấu được đi đâu."

"Nếu Caesar không chết quá sớm thì đâu cần đến những lão già như chúng ta phải vất vả. Sớm uỷ quyền cũng tốt, tránh khỏi bị hai bên chán ghét rồi vứt bỏ."

"Có tâm tư quan tâm đến những chuyện này, chẳng thà dành thời gian cảm ngộ, tranh thủ sớm ngày đột phá Thánh Vực đi!"

"Một số người trong đây cũng không còn nhiều tuổi thọ nữa, trong vương quốc, chỉ có mấy lão già chúng ta là có khả năng đột phá Thánh Vực nhất."

"Mỗi có thêm một vị Thánh Vực thì cũng sẽ tăng thêm một phần nội tình cho vương quốc."

"Nhưng mà, không thể cứ như vậy mà bỏ qua cho hai tên ngốc Brian và Gallows được. Chờ tên đó đi ra, ta nhất định phải cho hai lão già này biết cái gì gọi là phải đã làm sai thì chịu trách nhiệm!"

Lời của Robert làm cho đám lão già trợn trắng mắt. Thực lực đã đến bước này rồi, nếu như chỉ cần nỗ lực là có thể đột phá Thánh Vực thì Thánh Vực đã sớm đi đầy đất rồi.

Morrison phản ứng mạnh nhất,"Một số người" chính là đang ám chỉ ông ta. Trong số những người ở đây, ông ta là người lớn tuổi nhất.

Hơn một trăm mấy chục tuổi, dù là cường giả cấp tám, nhưng cũng đã đến lúc phải gặp Thần Hi chi chủ rồi.

Nhưng với độ thành kính của ông ta thì khả năng cao là sẽ không có cơ hội được vào Thần quốc để diện kiến Thần Hi chi chủ đâu.

Trăm năm nỗ lực hóa thành một đống tro bụi, ai cũng sẽ không cam lòng. Đáng tiếc nhân lực có hạn, không thể nào được như ý muốn. . . .

Tộc trưởng Butzweig nhìn Hồ Tuyết Nguyệt ở phía xa rồi thở dài một hơi thật sâu. Mảnh đất này từng là cố thổ của Đế quốc Thú nhân, nhưng giờ đã rơi vào tay nhân tộc.

Theo nhiệm vụ được Đế quốc giao phó, cuộc di cư lần này của họ là để thu hồi lại vùng Cận Đông.

Không cần nói cũng biết đây là một nhiệm vụ khó khăn. Không thể huy động toàn bộ lực lượng của Đế quốc, chỉ dựa vào sức mạnh của tộc Behemoth, muốn cướp lấy vùng Cận Đông từ tay Vương quốc Alpha quả thực là "giấc mơ".

Sau bao nhiêu mưu tính, cuối cùng gã ta cũng đã giết chết đối thủ cạnh tranh của mình, thành công nắm được quyền lực trong tộc, nhưng sau khi tiếp nhận thì gã ta mới biết đây là một đống hỗn độn cỡ nào.

Tộc Behemoth thực sự đã suy sụp rồi, nhưng những tộc nhân dưới trướng lại giữ niềm kiêu hãnh của tộc Behemoth.

Loại dấu ấn ăn sâu vào xương tủy này không phải là thứ có thể thay đổi chỉ bằng dăm ba câu nói.

Vì vậy, Alex chết rồi!

Không liên quan gì đến năng lực cá nhân, cũng chẳng liên quan đến việc Alex có làm tốt hay không, chỉ vì y không thể đáp ứng được giấc mơ "chủng tộc mạnh mẽ" viển vông trong lòng của các tộc nhân, nên vị tộc trưởng đáng thương này đã ngủm.

Chương 1411: Tin Khẩn

Là tử vong, là kết thúc, cũng là giải thoát!

Kẻ gánh vác trọng trách tiếp theo là Butzweig cũng khó đảm bảo rằng mình có thể làm tốt hơn Alex. Nếu như chậm chạp không thể thỏa mãn được giấc mộng "chủng tộc mạnh mẽ" trong suy nghĩ của tộc nhân, vậy thì người đi tong tiếp theo sẽ có thể là gã ta.

Tiếc là Behemoth không có thiên phú sinh dục. Số lượng tộc nhân đã quyết định giới hạn thực lực cao nhất của chúng, muốn mạnh mẽ thì trước tiên phải có đủ số lượng tộc nhân cơ bản đã.

Chạy đến trên chiến trường kiến công lập nghiệp vào thời điểm này chẳng khác nào ngại bản thân mình suy sụp chưa đủ nhanh.

Tiếc là chỉ có một số ít Behemoth mới nhận ra được điều này, nhiều tộc nhân vẫn còn giữ cái quan niệm "kỵ binh Behemoth vô địch thiên hạ", tự cho rằng chỉ cần phát động chiến tranh thì có thể quét sạch bốn phương.

Nếu như đánh thua thì đó cũng là do cao tầng vô năng, mà không phải là vì binh sĩ Behemoth không biết đánh trận.

"Đã xác định được tung tích của Hudson chưa?"

Butzweig quan tâm hỏi.

Nhân lúc Vương quốc Alpha đang bận giải quyết công việc trong nội bộ Nhân tộc, gã ta muốn làm ra chút chuyện nhỏ để cho tộc nhân dưới trướng nhìn thấy hy vọng

Vốn liếng trong tay không nhiều, nếu muốn triển khai hành động quân sự thì nhất định phải nắm rõ tình hình trước.

Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là lợi dụng lúc Hudson vắng mặt, đột nhiên triển khai hành động quân sự, đánh cho kẻ thù một đòn bất ngờ.

Không dám mơ tưởng đến chiến tích huy hoàng, chỉ cần cướp được chút đồ đạc về, an ủi dân tâm đang bị rối loạn, đồng thời làm giàu cho nhà kho của chủng tộc.

Muốn củng cố quyền lực thì biện pháp tốt nhất chính là mang mọi người đi giành lấy thắng lợi. Không nhất thiết phải quá huy hoàng, nhưng nhất định phải giành chiến thắng, và không được chịu quá nhiều tổn thất.

"Tộc trưởng, tình hình có chút không ổn. Theo lời kể của thương nhân, Hudson đã lộ mặt ở cảng Tân Nguyệt vào hai ngày trước."

"Dường như cuộc phân tranh trong nội bộ Nhân tộc không liên quan gì đến hắn ta. Tổng thời gian mà hắn rời khỏi Tuyết Nguyệt lĩnh cũng chỉ là hai ngày."

"Với tư cách là một Long kỵ sĩ, tốc độ hành động của hắn rất nhanh. Trong vòng một ngày là có thể qua lại vương đô, muốn nhân lúc hắn rời đi để động thủ thì sợ là hơi khó!"

Clark giải thích với vẻ mặt khó khăn.

Cho dù kế hoạch có tốt đến đâu thì cũng cần có thực lực để làm chỗ dựa. Đế quốc Thú Nhân bị đứt đoạn truyền thừa, dẫn đến việc thiếu hụt cường giả đỉnh cao nghiêm trọng.

Cường giả tộc Behemoth vốn là những người có hi vọng đột phá Thánh Vực nhất, nhưng hiện giờ đã tàn lụi gần hết, cường giả trong thế hệ trẻ tuổi thì lại không có đủ tích lũy.

Muốn nhắm vào Hudson thì ít nhất cũng cần có sự tham gia của vài vị cường giả Thánh Vực thì mới có khả năng thành công.

Vào thời điểm này, ngay cả khi phái hết toàn bộ cao thủ trong tộc Behemoth đi thiết lập vòng mai phục thì cũng không thể giết được hắn.

"Quả nhiên là thế! Hủy bỏ toàn bộ kế hoạch ban đầu, để người của chúng ta đi đường vòng, tránh xa mũi nhọn của quân địch, xâm lược mang tính tượng trưng ở những khu vực xa xôi là được!!"

"Ra lệnh cưỡng chế các đội quân không được tự tiện quyết chiến với quân địch. Đặc biệt là khi nhìn thấy Long Hùng chiến kỳ, nhất định phải lập tức tránh xa."

Butzweig tỉnh táo nói.

Không thể khích lệ lòng người, vậy thì chỉ đành lùi lại một bước, tạo ra chút động tĩnh, cho trong nước một lời giải thích.

Còn về khúc xương cứng Hudson, ai thích gặm thì tự đi mà gặm, dù sao hiện giờ Butzweig cũng không muốn làm to chuyện. ...

Cảng Tân Nguyệt, hội nghị quân sự vừa mới bắt đầu,"Kế hoạch phòng thủ Cận Đông" đã được đưa ra bàn luận.

Vấn đề là đường biên giới giữa Cận Đông và Thú nhân quá dài, số lượng quân lính canh gác lại quá ít, không thể nào bao phủ hết được.

Thấy đám tướng lĩnh buồn rầu, Hudson tức giận nói: "Các ngươi trưng vẻ mặt khóc lóc ra đây làm gì?"

"Dù có khó khăn đến mấy thì cũng có thể tìm ra cách giải quyết. Cận Đông hiện giờ, ngoài một số khu cá biệt ra, còn có gì có thể để thú nhân cướp sao?"

"Trừ phi bọn chúng dám một mình xâm nhập, tiến sâu vào bảy tỉnh Bắc Cương. Nếu như quân địch thật sự ngu ngốc như vậy thì chẳng khác nào đang tặng chiến công cho chúng ta!"

Được mở rộng tư duy, đám tướng lĩnh lập tức cảm thấy thông suốt. Nếu đã không thể phòng thủ toàn diện thì chỉ cần tập trung phòng thủ khu vực là được.

Cận Đông hiện giờ chính là một công trường lớn. Ngoài một vài trang trại và vài khu vườn rau nằm gần cảng Tân Nguyệt ra, những khu vực còn lại đều chưa được khai thác.

Thú nhân cũng mang một chữ "nhân", bản tính con người đều hướng đến lợi ích. Mua bán có lời thì tranh nhau làm, việc chịu chết thì chẳng ai thèm.

"Nguyên soái, tình báo khẩn cấp từ tiền tuyến!"

Trong khi nói chuyện, Tom đã đưa bức thư đang bị niêm phong cho Hudson.

Sau khi xem nội dung trên thư, trên mặt hắn không có phản ứng gì, nhưng tâm trạng của Hudson đột nhiên trở nên tồi tệ. Vừa mới phân tích xong tình hình quân địch liền bị vả mặt.

Không quân phát hiện một đội kỵ binh Behemoth đang di chuyển về hướng tây bắc, rõ ràng là muốn vượt qua khu vực phòng thủ trọng yếu của bọn hắn để xâm nhập từ những khu vực không người đây mà.

Kẻ địch không ra bài theo logic, nên Hudson cũng không biết là bọn chúng có ý định tiến thẳng một mạch hay không.

Dù sao, trong quân sự luôn đầy rẫy những điều bất ngờ và trùng hợp. Dù có tinh thông tính toán cỡ nào cũng không đỡ nổi việc thỉnh thoảng xuất hiện vài gã ngốc cầm quân.

Đường người khác không dám đi, bọn hắn dám đi; Trận chiến người khác không dám đánh, bọn hắn dám đánh.

Cả quá trình chỉ có hai chữ —— lỗ mãng.

Tuy rằng đa số những kẻ này đều chết rất nhanh, nhưng luôn có kẻ mèo mù vớ cá rán, phá cục vào thời khắc mấu chốt.

Đột nhiên không có bất kỳ logic nào mà làm loạn một trận thường cũng là cách tốt nhất để phá vỡ thế cục.

Chương 1412: Phòng Thủ

"Xem ra các ngươi sẽ sớm có việc làm, hàng xóm của chúng ta đã bắt đầu muốn hành động rồi, dường như đang muốn phát động xâm lược."

"Còn chưa đứng vững gót chân mà đã vội vàng phát động xâm lược, xem ra cuộc sống của tộc Behemoth trong Đế quốc Thú Nhân cũng chẳng dễ chịu gì!"

Hudson ra vẻ trấn định cảm thán.

Chỉ cần da mặt dày, mọi chuyện đều không phải là vấn đề. Dự đoán sai lầm, đó là điều không thể tránh khỏi.

Tất cả đều là lỗi của tộc Behemoth, nếu không phát sinh chính biến, làm cho giới thượng tầng của tộc Behemoth đổi người, thì sẽ không xảy ra loại sai lầm này!

Không phải Hudson đang tự an ủi, mà hoàn toàn là do chính trị cần. Là Chiến thần của vương quốc, hào quang thần thánh của Hudson không thể lung lay được, ít nhất là trước khi hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân.

"Nguyên soái, hướng mà quân địch chọn để xâm lược hiện giờ vẫn là một vùng đất hoang không có người ở."

"Mặc dù chúng ta đã lên kế hoạch xây dựng thành trì và pháo đài ở đó, nhưng hiện tại vẫn chưa được mở rộng, nơi đó không có chỗ nào để phòng thủ cả."

"Muốn ngăn chặn kỵ binh Behemoth, sợ là chỉ có thể điều động quân đội tinh nhuệ quyết chiến với quân địch ở trên đại thảo nguyên!"

Bá tước Albert lo lắng nói.

Cuộc đối đầu giữa các kỵ binh tinh nhuệ thường mang y nghĩa "tàn khốc". Vương quốc bồi dưỡng tinh nhuệ không dễ, nếu cứ tiêu hao trên chiến trường như vậy, không khỏi khiến người ta đau lòng.

Dù sao hiện giờ tộc Behemoth đã không còn là Hoàng tộc Thú nhân nữa, chỉ là một chủng tộc bình thường có sức chiến đấu mạnh mà thôi, giá trị bản thân đã giảm đi đáng kể.

"Đừng vội, đúng là chúng ta không thể ngăn chặn được quân địch ở vùng đất hoang vu chưa được khai phá này, nhưng bọn chúng cũng rất khó có thể thu được gì."

"Những nơi đó ngoài đồng cỏ ra thì chỉ có động vật hoang dã thỉnh thoảng xuất hiện trên đại thảo nguyên. Đồng cỏ là thứ không thể mang đi được, chúng ta chỉ có thể để bọn chúng trộm đi một số động vật hoang dã."

"Một chút da lông và thực phẩm mà thôi, cho bọn chúng cũng không sao. Nếu kẻ địch dám tiếp tục tiến sâu, vậy thì chúng ta sẽ đóng cửa đánh chó!!"

"Trước tiên phải tìm hiểu được mục đích của quân địch đã."

Hudson nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Để quân địch xâm lược vào trong lãnh thổ vương quốc là một sự cố nghiêm trọng. Nhưng khu Cận Đông là ngoại lệ, tiền tuyến này căn bản không thể phòng thủ được.

Từ đầu thì Hudson đã không nghĩ đến việc phòng thủ rồi, xây dựng tường thành, thành lập phòng tuyến, chủ yếu là vì trấn an lòng người.

Ý nghĩa tồn tại lớn nhất của những công trình phòng thủ này chính là khiến mọi người cảm thấy an toàn, nhưng không có nghĩa là có thể thực sự phòng thủ được cuộc xâm lược của thú nhân.

Phòng thủ tốt nhất luôn luôn là tiến công. Thú nhân có thể đánh tới, quân phòng thủ cũng có thể đánh ra.

Thay vì dừng lại để tiêu hao, chẳng thà vận động quyết chiến với quân địch. Trong trận chiến quyết định của đại quân đoàn, Vương quốc đơn nhất chắc chắn sẽ có hiệu quả hơn thú nhân đa chủng tộc.

Hệ thống cộng trị của Ngũ đại Hoàng tộc đúng là đã tạo ra sự huy hoàng cho Đế quốc Thú Nhân, nhưng cũng hạn chế khả năng tiến xa hơn của bọn chúng.

Nếu tình trạng quản lý nội bộ hỗn loạn không thay đổi thì họ đã thua ngay từ đầu trong trận quyết chiến quân đoàn lớn rồi.

Thực tế, có vấn đề cũng không phải là chuyện lớn. Trong thế giới siêu phàm, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì bất kỳ khuyết điểm nào cũng có thể bù đắp được.

Nếu gặp phải Đế quốc Thú Nhân trong thời kỳ toàn thịnh, người ta trực tiếp dùng thực lực xông tới, bất kể Hudson có chơi chiến thuật gì cũng đều không có ý nghĩa.

Trong một khoảnh khắc, Hudson cảm thấy quân đoàn Ma Thú của vương quốc quá nhỏ, cần phải mở rộng một đợt nữa.

Dốc hết sức lực của cả vương quốc mà chỉ mới gom được năm ngàn kỵ sĩ Ma thú, số lượng ít như vậy hoàn toàn không phù hợp với vị thế quốc tế của vương quốc.

So với những cường quốc hàng đầu có được mấy vạn kỵ sĩ Ma thú Giáo Đình và Vương quốc Frank thì Vương quốc Alpha còn kém quá xa.

Ngay cả ba quốc gia Trung đại lục cũng có số lượng kỵ sĩ Ma thú nhiều hơn Vương quốc Alpha. Thậm chí ngay cả một số vương quốc suy tàn cũng có số lượng kỵ sĩ Ma thú nhiều hơn vương quốc.

Tất nhiên, đây là do yếu tố lịch sử gây ra. Nội tình cũng cần có thời gian để tích lũy, vì vương quốc thường xuyên phải đánh nhau sống chết với Đế quốc Thú Nhân, nên tổn thất là điều không thể tránh khỏi.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào sinh sản tự nhiên thì tốc độ tăng trưởng Ma thú sẽ rất chậm. Suy cho cùng thì xác suất để bắt được một cặp Ma thú gồm đực và cái thật sự là quá thấp.

Có lẽ đã đến lúc xem xét về việc để Maxim phát tình một lần nữa. Gen mạnh mẽ của loài rồng có thể sinh sản vượt qua chủng tộc, đây là điều mà các loài Ma thú khác không có được.

Khi các loài ma thú cấp thấp bình thường lai tạo với các loài ma thú khác thì chỉ có một tỷ lệ rất nhỏ có thể sinh ra con non có tiềm năng cao, nhiều khả năng sẽ sinh ra một đám quái thai cách biệt với ma pháp.

Nghe nói sự phân biệt chủng tộc bắt nguồn từ việc xung đột huyết thống.

Khi các loài ma thú cấp thấp và cấp cao lai tạo, huyết mạch của Ma thú cấp cao có thể áp chế huyết mạch của Ma thú cấp thấp, và ít xảy ra xung đột huyết thống.

Không nghi ngờ gì nữa, ngoại trừ con mắt thẩm mỹ vượt qua chủng tộc của loài rồng trong thời kỳ động dục thì xu hướng tình dục của các loài Ma thú cấp cao khác đều rất bình thường.

Ngoài những trường hợp kỳ lạ, hầu hết các loài ma thú cấp cao đều có bệnh thích sạch sẽ về chủng tộc. Để chúng lai tạo với các loài ma thú cấp thấp là một việc làm nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn vào Ma thú của các quốc gia là biết, về cơ bản đều lấy Á Long Thú làm chủ. Cho dù bản thân không có Cự Long thì cũng sẽ phái người đi ra ngoài bắt giữ Á Long Thú.

Ở phương diện này, các đại quý tộc đều rất coi trọng. Chỉ là cách đây ít năm, bởi vì đủ loại nguyên nhân đặc biệt nên mức độ đầu tư không lớn như vậy mà thôi.

Chương 1413: Địch Đến, Địch Lại Đi

Trên đại thảo nguyên, đại đội kỵ binh Behemoth đang ung dung di chuyển, không hề có một chút căng thẳng nào về chuyện sắp phải chiến tranh.

"Quân đoàn trưởng, chúng ta đã tìm kiếm ba ngày rồi mà vẫn chưa tìm thấy tung tích của quân địch, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là khi trở về không tiện bàn giao?"

Một sĩ quan trẻ tuổi của tộc Behemoth lên tiếng thắc mắc.

Phải biết là bọn chúng đã đi vòng quanh cái hồ Tuyết Nguyệt này ba ngày rồi, nhưng ngay cả bóng dáng của quân địch cũng chẳng thấy, vậy mà quân đoàn trưởng lại còn ra lệnh cho bọn chúng tiếp tục tìm kiếm.

"Nancy, chuyện này không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Ai cũng biết quân địch đang ở hạ nguồn của hồ Tuyết Nguyệt, nhưng tại sao tộc trưởng còn muốn chúng ta chúng ta tấn công từ thượng nguồn chứ?"

Ulanqimon cười ha hả nói.

Tâm trạng vui vẻ của Ulanqimon là chuyện mà ai cũng có thể nhìn ra, toàn bộ cơ thể của gã đều tràn đầy niềm vui.

Không có gặp được quân địch là tốt, nhiệm vụ ban đầu chính là không được giao tranh với quân địch. Xâm nhập hồ Tuyết Nguyệt chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ trong nước mà thôi, hành động này chẳng có lợi gì cho tộc Behemoth cả.

Nếu thật sự ngu ngốc xâm lược, gây ra một cuộc chiến tranh toàn diện, thì tộc Behemoth đã bị tổn thất thực lực sẽ không thể nào chịu được cuộc phản công của Vương quốc Alpha.

Dù có Đế quốc Thú Nhân bảo kê, nhưng là chủng tộc đang ở tiền tuyến, tộc Behemoth cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

"Quân đoàn trưởng, ý của ngài là. . ."

Nancy vừa nói được nửa câu thì vội vàng ngậm miệng. Có một số việc biết là được, không cần phải nói ra.

Là tộc trưởng mới, Butzweig đã vẽ cho bọn chúng một cái bánh nướng là sẽ đoạt lại ngôi vị Hoàng tộc, uy vọng đang rất cao!

Ý nghĩa của toàn tộc Behemoth đều được thống nhất, mọi người đều đang chờ đợi các tộc trong nước tự tàn sát lẫn nhau, hi vọng những chủng tộc khác giết gần đủ rồi thì tộc Behemoth sẽ trở về hái quả đào.

Để nắm quyền bằng vũ lực, thực lực là thứ không thể thiếu. Không cần Butzweig cố tình ra lệnh, người thông minh đã nhận ra tầm quan trọng của việc bảo toàn thực lực.

Chuyện này có liên quan đến vận mệnh tương lai của chủng tộc, ngay cả phe chủ chiến cấp tiến cũng trở nên bảo thủ vào lúc này.

"Truyền lệnh xuống, để thám tử đi xa một trăm dặm, một khi phát hiện được tung tích quân địch liền lập tức phát tín hiệu!"

Ulanqimon nói với vẻ mặt không đổi sắc.

Không có nhiệm vụ tác chiến thì cứ coi như ra ngoài dạo chơi thôi. Trở về tùy tiện viết đại một phần chiến báo là được, dù sao cũng chẳng ai thèm kiểm tra những thứ này.

Ở trong nước, những kẻ gây khó dễ tộc Behemoth là một số đối thủ cạnh tranh, chứ không phải là Tứ đại Hoàng tộc khác. Hiện giờ Tứ đại Hoàng tộc đều đang bận liếm vết thương và nghỉ ngơi dưỡng sức, hoàn toàn không có tâm trí để phát động chiến tranh.

Buộc tộc Behemoth xuất quân khiêu chiến chẳng có lợi ích gì đối với Tứ đại Hoàng tộc. . . .

"Quân địch đến rồi!"

"Quân địch đi rồi!"

"Quân địch lại tới nữa rồi!"

"Quân địch lại đi nữa rồi!"

Đọc tin tình báo mà không quân điều tra được, Hudson cảm thấy rất cạn lời. Đây là đang diễn xiếc khỉ à!

Kỵ binh Behemoth mỗi lần đều đến đây lượn một vòng, không đợi quân đội vương quốc đến thì bọn chúng lại nhanh chóng biến mất, hoàn toàn không cho cơ hội tiếp xúc.

Làm cho đám sĩ quan trong bộ chỉ huy đều bối rối, không biết có nên tiếp tục điều binh không.

"Xuất binh phản kích", ý nghĩ này vừa sinh ra liền bị Hudson dập tắt.

Phát động chiến tranh thì dễ, nhưng công tác khắc phục hậu quả lại rất phiền phức. Chiến tranh không chỉ đánh về mặt quân sự, mà còn về tiền và lương thực.

Khó khăn lắm Vương quốc mới có thể thở phào một hơi, nếu lại bị kéo vào chiến tranh, sợ là đám quý tộc vừa và nhỏ bên dưới sẽ phát điên mất.

Theo Hudson được biết, ngay cả khu vực giàu có như tỉnh Đông Nam cũng có không ít tiểu quý tộc lâm vào khủng hoảng tài chính, càng đừng nói đến những khu vực khác.

Một cuộc đại chiến toàn quốc có thể đánh bại Đế quốc Thú Nhân hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là nền tảng cai trị của vương quốc sẽ gặp vấn đề.

Đặc biệt là các quý tộc lãnh chúa ở bảy tỉnh Bắc Cương, người nào người nấy đều đang rất khổ sở. Vốn cho rằng đây là một thị trường lớn, nhưng khi tiếp xúc thực tế, Hudson mới phát hiện ra đây là trại tập trung của những kẻ nghèo khổ.

Giàu có cách sống của giàu, nghèo có cách sống của nghèo.

Để tiết kiệm thuế quá cảnh, thời gian gần đây, đã có không ít tiểu quý tộc không ngại đường xa chạy đến cảng Tân Nguyệt để mua sắm vật tư.

Lương thực thì mua loại rẻ nhất, vải vóc thì mua loại bền nhất, muối cũng mua loại rẻ nhất là muối thô, thịt thì dựa vào săn bắn, ngay cả quý tộc lão gia cũng không thể cam đoan ngày nào cũng có thịt ăn.

Không ít quý tộc bởi vì không có tiền mặt mà dùng cả da lông động vật và vật liệu ma pháp để thanh toán tiền hàng.

Những người có thể đưa ra vật thật để thanh toán đều coi là may mắn. Lãnh địa có nhiều sản vật, cuộc sống còn tạm ổn.

Những kẻ lăn lộn thảm nhất hiện giờ còn đang mang theo lĩnh dân ra công trường làm thuê cho Hudson lão gia, trong đó còn có cả những lãnh chúa phân nhánh trong gia tộc Koslow.

Gia tộc đột nhiên bộc phát, thực chất là do sự bùng nổ cá nhân của Hudson. Các tộc nhân cũng nhận được không ít lợi ích, nhưng vẫn không thể thay đổi thực tế là vốn liếng không dày.

Tài phú cần thời gian để tích lũy, cho dù là gia tộc hay các chi mạch lớn bên dưới, sự hỗ trợ tài chính mà họ có thể cung cấp cho con cháu đều rất hạn chế.

Sau khi bị đại quân thú nhân phá hoại một lần, quỹ khởi nghiệp do gia tộc cung cấp đã bị tiêu tan, bây giờ chỉ có thể sống chật vật.

Nếu lại tiếp tục vươn tay xin giúp đỡ từ gia tộc thì chính là đang vay mượn. Dù sao, sản nghiệp của gia tộc vốn cũng không nhiều, thuộc sở hữu của tất cả các thành viên, không thể nào thiên vị cho một cá nhân được.

Chương 1414: Hợp Tác

Trừ khi có đóng góp đặc biệt cho gia tộc, nếu không, gia tộc chỉ cung cấp cho con cháu một cơ hội và các nguồn tài nguyên cần thiết trong quá trình trưởng thành.

Dùng hết là sẽ không còn nữa. Dù là vận may không tốt hay là năng lực kém, khi dùng hết phần tài nguyên mà gia tộc cung cấp rồi thì họ sẽ bị đá ra khỏi danh sách bồi dưỡng.

Cũng hết cách rồi, gia tộc Koslow cái khác không nhiều, nhưng người lại rất nhiều.

Sau khi Hudson thượng vị đã từng thực hiện một cuộc điều tra dân số. Chỉ tính riêng những chi nhánh phát triển khá được có vài chục, cộng lại cũng có hàng ngàn tộc nhân.

Những chi mạch xa xôi đã lụi tàn thì số lượng còn nhiều hơn nữa. Dù sao số con cháu ra ngoài lập nghiệp thất bại còn lớn hơn nhiều so với số lượng con cháu thành công.

Con số cụ thể đã không thể thống kê đầy đủ. Dù sao chỉ tính những tộc nhân có thể xác định được danh tính cũng đã có hàng vạn.

Đây chỉ là ở trong nước, vì thông tin liên lạc không thuận tiện, nên nhiều chi nhánh ở nước ngoài đều không biết gia đình mình đã hưng vượng, số có thể liên hệ được lại rất ít.

Loại chuyện lặt vặt như thống kê dân số này chỉ có Hudson mới làm được. Trong mắt của phần lớn quý tộc, đây đều là những việc vô nghĩa.

Cách xa nhau hàng trăm năm, hàng nghìn năm, tình thân huyết thống đã nhạt nhòa. Ngoài việc mang chung một dòng họ ra thì không còn bất kỳ liên hệ nào khác.

Thậm chí một số chi mạch xa xôi còn quên mất rằng tổ tiên của họ cũng là quý tộc, hiện giờ sống không khác gì dân thường, bi thảm hơn một chút thì đã trực tiếp biến thành nông nô.

Kéo những thành viên đã lụi tàn vào trong gia tộc ngoài việc gia tăng chi phí cho gia tộc ra thì không có bất kỳ ý nghĩa thực chất nào.

Đại quý tộc đều cần thể diện. Nếu đã thừa nhận thân phận tộc nhân thì giáo dục quý tộc là chuyện không thể thiếu.

Số lượng tộc nhân tăng lên cũng có nghĩa là lượng tài nguyên chia cho mỗi người cũng sẽ ít đi. Ngay cả khi muốn vay mượn từ gia tộc cũng có giới hạn.

Thực sự không còn cách nào khác, tự mình dẫn người đi làm việc kiếm tiền đã trở thành lựa chọn duy nhất.

Sự khác biệt là tiền lương kiếm được khi làm việc cho vương quốc là quá ít, còn khi làm việc cho tộc trưởng của mình thì mức đãi ngộ sẽ cao hơn một chút.

Về mặt này, Hudson vẫn có chút tiếng tăm. Không chỉ tiêu chuẩn tiền lương cao hơn chính phủ vương quốc, mà còn không bao giờ nợ lương, tiêu chuẩn thức ăn cũng là hạng nhất.

Đương nhiên, tiêu chuẩn cao này chỉ là cách nói tương đối khi so với nông nô thôi. Tóm gọn lại thì chỉ có hai chữ - bao no!

Mục đích của Hudson là: Ăn no cơm thì mới có sức làm việc. Trong khi đảm bảo đủ no, khối lượng công việc của mọi người cũng bị tăng lên một chút.

Các quý tộc lão gia chắc chắn sẽ không để ý chút thay đổi nhỏ này. Bây giờ mọi người đều là nhà thầu, được thanh toán thù lao theo khối lượng công trình.

Bọn thuộc hạ làm càng nhiều thì họ càng được nhận nhiều thù lao. Có thể gia tăng khối lượng công trình, họ cao hứng còn không kịp!

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Muốn tăng ca cũng không có điều kiện, khi gặp được thời tiết xấu thì còn phải nghỉ ngơi.

Có lẽ là do cung cấp quá nhiều thịt cá, nên sau vài tháng làm việc vất vả, thân thể của nông nô không những không bị kiệt sức, mà còn trở nên cường tráng hơn rất nhiều.

Đến mức mà làm việc tại Tuyết Nguyệt lĩnh đã trở thành một công việc được các tiểu quý tộc tranh giành. Những quý tộc không có chút quan hệ là sẽ không được nhận vào làm. ...

Sự gia tăng đột biến của dân số ngoại lai không chỉ giải quyết được vấn đề thiếu hụt lao động ở cảng Tuyết Nguyệt, mà còn thúc đẩy sự phát triển kinh tế của cảng Tân Nguyệt.

Đúng là những người lao động được Hudson lão gia bao ăn bao ở không có nhiều sức mua, nhưng họ đã mang lại không khí nhộn nhịp.

Mỗi ngày người qua lại tấp nập, đường phố cũng trở nên sầm uất hơn. Sự thịnh vượng giả tạo cũng là thịnh vượng, ít nhất là các cửa hàng trong thành đã dễ thuê hơn rất nhiều.

Nhân cơ hội này, Bộ Công thương đã đình chỉ những việc kinh doanh thua lỗ trong tay, chỉ giữ lại một số ngành kinh doanh có lợi nhuận cao để tiếp tục kinh doanh.

Bao gồm lương thực, vải vóc, v. v. , Bộ Công thương cũng chỉ cung cấp bán sỉ, việc bán hàng trực tiếp cho khách hàng cần thiết thì được giao lại cho thương nhân dân gian.

Một tăng một giảm, dữ liệu tài chính của lãnh địa đã tốt hơn rất nhiều. Mặc dù thâm hụt vẫn ở mức cao, nhưng cột thu nhập đang không ngừng tăng lên.

Đặt công văn trong tay xuống, Hudson quan tâm hỏi: "Chuyện mời các đại thương hội đến đây đã đàm phán đến đâu rồi?"

Trong một thế giới khép kín như đại lục Aslante, chỉ dựa vào các thương nhân nhỏ bên dưới là không thể thúc đẩy sự phát triển kinh tế, mà còn cần phải có các đại thương hội độc quyền tài nguyên tham gia.

Là một đại quý tộc, Hudson có thể tham gia vào rất nhiều sản nghiệp, nhưng cũng có rất nhiều sản nghiệp không thể tham gia.

Chẳng hạn như: trà, gia vị, thịt Ma thú, sản xuất vũ khí cao cấp, hối đoái tài chính, sản nghiệp ma pháp. . .

Phàm là ngành bị người khác độc quyền tài nguyên và có rào cản kỹ thuật cao đều không dễ tham gia. Thay vì mù quáng nộp tiền học phí, chi bằng tìm người ta hợp tác.

Trùng hợp là Hudson có quan hệ nhân mạch ở lĩnh vực này, các thương hội lớn trên đại lục đều từng có quen biết với hắn, mọi người có cơ sở để hợp tác.

"Công tước, chuyện hợp tác đã thương lượng gần xong rồi, đại đa số thương hội đều đồng ý thành lập chi nhánh ở Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Chỉ có vấn đề hợp tác tài chính gặp khó khăn. Đại diện của các thương hội đều hoài nghi về vấn đề an ninh lãnh địa của các quý tộc Cận Đông, lo ngại rằng việc cho vay sẽ dẫn đến một khoản nợ khó đòi trong tương lai."

Lời giải thích của Rudolf khiến Hudson nhướng mày.

Chương 1415: Ngân Hàng

Việc phát triển Cận Đông cần phải đầu tư một lượng lớn nhân lực, vật lực và tài lực, hai điều đầu tiên vẫn có thể tìm cách giải quyết, nhưng tài chính là vấn đề đau đầu nhất đối với các quý tộc nhỏ. .

Nếu chỉ dựa vào bản thân cố gắng từ từ tích lũy, sợ rằng trong năm mươi năm nữa họ cũng không thể phát triển được lãnh địa. Trong trường hợp này, tài chính là điều kiện rất cần thiết.

Ngành ngân hàng chưa phát triển ở đại lục Aslante, nên các hoạt động cho vay sinh lời được các thương hội tiện tay làm luôn.

Trong tình huống bình thường, các quý tộc lãnh chúa đều là những khách hành tốt. Có lợi ích của lãnh địa làm tài sản thế chấp, về cơ bản là không có rủi ro vỡ nợ.

Đáng tiếc là phần lớn khách hàng này đều không thiếu tiền. Ngay cả khi đang gặp khó khăn, họ cũng sẽ cố gắng tìm cách vay tiền từ trong vòng tròn của mình, rất ít có người vay mượn của thương hội.

"Nếu hợp tác tài chính không thành, vậy thì tạm thời gác lại việc này đi. Xu lợi tránh hại là bản tính của con người."

"Thế cục Cận Đông còn chưa rõ ràng, những người này không chịu đặt vốn lớn cũng là điều dễ hiểu!"

Trong khi nói chuyện, Hudson âm thầm thở dài một hơi.

Tại đại lục Aslante, tư bản còn đang trong giai đoạn phôi thai, dưới sự kiểm soát của các đại quý tộc, những kẻ này ghét những rủi ro không thể kiểm soát.

Trông đợi vào bọn họ mạo hiểm đánh mất tất cả để hỗ trợ tài chính cho việc phát triển khu Cận Đông là chuyện không thể nào.

Lựa chọn tiếp xúc với đám thương hội này, Hudson cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Vương quốc Alpha quá nghèo, không chỉ chính phủ, mà cả các quý tộc trong nước cũng rất nghèo.

Chiến tranh đã tiêu tốn quá nhiều tài sản, ngay cả đại quý tộc trong vương quốc cũng chẳng còn lại bao nhiêu tiền.

Đối tượng mà Hudson tham khảo chính là vương thất. Sau khi giành được một vùng đất rộng lớn, lựa chọn thông thường là sẽ tập trung nguồn lực để phát triển toàn diện.

Tuy nhiên, tiến độ phát triển lãnh địa mới của vương thất lại chậm hơn dự đoán của Hudson rất nhiều.

Phải biết rằng để phát triển lãnh thổ mới, Caesar IV đã dành phần lớn thời gian của mình để đi thị sát khắp nơi, vô số con cháu vương thất đang ở tuyến đầu trong quá trình phát triển, mức độ coi trọng có thể thấy được.

Có đầy đủ nhân tài dự trữ, có được một vương quốc trong tay, nhưng vẫn có thể kéo lùi tiến độ phát triển, ngoài lý do thiếu tiền ra, không còn cách giải thích nào tốt hơn nữa.

Ngay cả thế lực có nội tình thâm hậu nhất là vương thất mà cũng đang gặp khó khăn về mặt tài chính, tình trạng của các quý tộc khác trong vương quốc có thể tưởng tượng được.

Cho dù ngày thường có chút tích súc, nhưng một quốc gia thường xuyên hiếu chiến thì có thể giàu có được đến đâu chứ?

Có thể lo liệu tốt cho lãnh địa mới của mình đã là tốt lắm rồi, làm gì còn dư lực để rút ra một khoản tiền lớn để cho các quý tộc nhỏ ở Cận Đông vay chứ!

Nếu như nội bộ có thể giải quyết vấn đề tài chính thì Hudson đã sớm đề nghị với vương quốc rồi, cần gì phải mời những thương hội không thể kiểm soát này đến đây chứ?

Nếm thử thất bại, Hudson cũng không nghĩ gì nhiều nữa. Kế hoạch mượn gà đẻ trứng thất bại, việc phát triển nhanh chóng khu vực Cận Đông đã không có hy vọng, vậy chỉ có thể thay đổi chiến lược.

Muốn dựa vào sức một mình để xây dựng một ngân hàng, nhằm giải quyết vấn đề tài chính trong quá trình phát triển của các quý tộc ở Cận Đông, đây là điều không thể.

Vấn đề cốt lõi nhất vẫn là —— thiếu tiền!

Muốn hút tiền gửi, Hudson cũng không biết nên tìm ai. Những người có thể được tính khách hàng trong vương quốc, ngoài một số quý tộc có chút gia sản ra thì chỉ có một số thương nhân có chút tài sản khá giả.

Nông nô, dân thường, thợ thủ công, thậm chí là một số thương nhân nhỏ đều không có tư cách trở thành khách hàng.

Không phải là Hudson kỳ thị thân phận của họ, thực sự là trong điều kiện kỹ thuật hiện có, chi phí để chơi trò tài chính cũng đắt đỏ đến mức quái dị.

Chi phí để sản xuất một tấm thẻ ma tinh nhỏ bé cũng đã là vài chục kim tệ rồi. Nếu như sản xuất với số lượng lớn thì có thể giảm bớt một chút chi phí.

Nhưng trong thời đại sản xuất hoàn toàn bằng thủ công này, chỉ có Ma pháp sư mới có thể làm ra sản phẩm này, cho dù có tìm cảnh giảm chi phí cỡ nào thì giá cả cũng sẽ không thấp.

Vì thu hút khách hàng mà phải trả một cái giá lớn như vậy, phải làm bao nhiêu giao dịch thì mới có thể hòa vốn đây?

Nếu không sử dụng thẻ ma tinh, mà sử dụng phương pháp ghi sổ nguyên thủy hơn, vấn đề khó khăn nhất sẽ là chống làm giả.

Muốn bắt chước theo công nghệ chống hàng giả bằng ma pháp mà trái phiếu đã sử dụng thì tất cả thủ quỹ đều phải được đổi thành ma pháp sư, vậy thì cần bao nhiêu Ma pháp sư mới đủ đây?

Ngay cả khi không tiếc tiền, giải quyết được vấn đề thu hút khách hàng, nhưng không có nghĩa là sẽ có khách hàng đến cửa.

Dù uy tín của Hudson có tốt đến đâu thì ngân hàng cũng là một thứ mới mẻ, trừ khi lãi suất rất cao, nếu không sẽ rất khó thu hút đủ tiền gửi tiết kiệm.

So ra thì tình hình cho vay lại hoàn toàn ngược lại. Rất nhiều quý tộc đang chờ tiền, chỉ cần tung tin ra là sẽ ngay lập tức có một lượng lớn khách hàng đổ xô đến, có lẽ chỉ trong vài ngày là sẽ hút sạch ngân hàng.

"Công tước, vậy, chúng ta có nên tạm gác lại dự án phát triển ngân hàng mà ngài đã lên kế hoạch không?"

Rudolf có chút do dự hỏi.

Để thực hiện dự án này, Hudson đã chuẩn bị rất lâu. Ngay từ khi xác định được đất phong là Tuyết Nguyệt thì hắn đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Công tác đào tạo nhân viên đã được bắt đầu hai tháng trước, thậm chí cả việc lựa chọn địa điểm mở cửa hàng cũng đã có kế hoạch cụ thể.

Chương 1416: Hỏi Tội

"Ngân hàng vẫn sẽ được mở cửa bình thường, chỉ là tình hình đã thay đổi, kế hoạch của chúng ta cũng cần phải điều chỉnh."

"Kế hoạch ban đầu là dự định sẽ bao phủ toàn bộ quý tộc ở Cận Đông và Bắc Cương, nhưng bây giờ chỉ có một mình chúng ta đầu tư, phạm vi nhất định phải thu hẹp lại một chút."

"Lần phát hành khoản vay đầu tiên này, chúng ta chỉ nhắm vào con cháu chi mạch của gia tộc và những quý tộc có quan hệ thân thiết."

"Mức cho vay cũng phải bị giới hạn, cụ thể dựa trên giá trị của tài sản thế chấp, tính an toàn của tài chính để đánh giá tổng thể."

"Rủi ro càng cao, giá trị tài sản thế chấp càng thấp, lãi suất cho vay cũng càng cao."

"Tuy nhiên, xét đến việc khách hàng ở giai đoạn đầu đều là người nhà, lãi suất cho vay tạm thời đặt ở mức 15%, sau này sẽ điều chỉnh lên xuống tùy theo tình hình thực tế."

"Mức cho vay ban đầu tổng cộng tạm định ở mức dưới một triệu kim tệ. Xét vấn đề khó khăn trong việc huy động tiền gửi, trong thời gian ngắn, chúng ta sẽ không đặt mục tiêu huy động vốn."

"Giai đoạn đầu sẽ mở chi nhánh tại Sơn Địa Lĩnh, Tuyết Nguyệt lĩnh và vương đô, Khách hàng có thể rút tiền tại bất kỳ chi nhánh nào, không cần thiết phải là chi nhánh đã gửi tiền, và không tính phí quản lý."

"Khách hàng gửi tiền mặt trên 2. 000 kim tệ sẽ được tặng một thẻ ma tinh. Còn khách hàng gửi dưới mức đó sẽ tự chịu phí làm thẻ."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Tiền lãi là chuyện không thể nào, không thu phí quản lý đã là có lương tâm lắm rồi.

Chi phí vận hành của một ngân hàng mới thành lập rất cao, chưa đến thời điểm hút tiền bằng lãi suất cao.

Dù sao cũng không có đối thủ cạnh tranh, những người cần trao đổi tiền tệ thì ngân hàng phát triển Cận Đông chính là sự lựa chọn hàng đầu.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là chưa xây dựng được uy tín, quý tộc trong vương quốc lại quá nghèo, ngay cả khi trả lãi suất thì cũng không thể thu hút được bao nhiêu tiền.

Sức hấp dẫn thực sự của ngân hàng phát triển Cận Đông là khả năng rút tiền tự do tại các chi nhánh khác nhau, điều này giúp khách hàng bớt được rất nhiều rắc rối.

Cuối cùng, việc vận chuyển một lượng lớn tiền mặt là một công việc khó khăn và đầy rủi ro. Đối với các thương nhân, không cần vận chuyển tiền mặt là điều mà họ cầu còn không được.

Hiện tại chỉ là hoạt động thử nghiệm, nếu hiệu quả tốt, Hudson không ngại mở rộng chi nhánh đến các thành phố lớn trên toàn quốc.

Nếu có thể giao dịch toàn quốc, thì khả năng cao là tiền lưu động của các thương nhân sẽ nằm trong tài khoản của ngân hàng phát triển Cận Đông, sau đó sẽ bắt đầu chế độ luân chuyển vô hạn.

Chờ quả cầu tuyết này lăn đủ lớn, dùng một lượng tài chính thích hợp không sử dụng trong trương mục để phát hành khoản vay cho bên ngoài thì tài phú sẽ cuồn cuộn mà tới.

Miễn là uy tín không sụp đổ, tốc độ lưu thông tiền tệ đủ hiệu quả. Một triệu kim tệ tiền vốn đòn bẩy hơn 10 triệu tài chính cũng là chuyện có khả năng.

Nhưng muốn làm được đến bước này thì lại nhất định phải hợp tác với đám địa đầu xà, cùng nhau chia sẻ miếng bánh lớn này. . . .

Học viện Áo Thuật vương đô, Hudson đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với cường giả vừa mới đột phá Thánh Vực - Robert.

Tránh được nhất thời, nhưng không tránh được cả đời.

Thiếu nợ thì cuối cùng vẫn phải trả!

Mặc dù hậu bối của họ đã nhượng bộ trong vấn đề buôn lậu, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Hudson tới tìm họ tính sổ.

Cường giả Thánh Vực cũng cần thể diện, nhưng đó lào ở bên ngoài. Gặp Hudson, Robert có đột phá hay không thì cũng vậy.

"Nguyên soái Hudson, ngươi đừng có quá đáng!"

"Bởi vì việc này, đám lão già bọn ta đều đã biến thành người chết rồi, ngươi còn muốn thế nào?"

Robert nói với giọng thiếu tự tin.

Cuộc phong ba "Báng bổ Thần linh" này không phải do lão ta gây ra, nhưng việc tin tức lan truyền nhanh như vậy lại là do họ cố ý buông lỏng.

Nếu như chịu hành động ngay từ đầu thì họ hoàn toàn có thể kiềm chế được những ảnh hưởng này.

Tuy nhiên, con người ai cũng có tư tâm, những người đứng đầu Học viện Áo thuật cũng vậy.

Là những người có khả năng đột phá Thánh Vực nhất, không biết có bao nhiêu con mắt đang theo dõi họ từ trong bóng tối. Muốn tránh khỏi tầm mắt của ngoại giới để đột phá Thánh Vực là chuyện rất khó.

Cuộc phong ba "Báng bổ Thần linh" xuất hiện chính là một cơ hội tốt để chuyển hướng sự chú ý của các thám tử. Mọi người đều bận rộn truyền tin, ngay cả việc họ đột nhiên biến mất cũng có lời giải thích hợp lý.

Mỗi một vị cường giả Thánh Vực xuất hiện đều sẽ nhanh chóng gây chấn động khắp đại lục, Robert chính là một ngoại lệ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hudson cũng không biết là lão ta đã đột phá.

Có thể là cả Caesar IV cũng bị lừa, nếu không thì y đã không làm đám tang cho Robert nhanh như vậy rồi.

Suy cho cùng, giá trị lớn nhất của cường giả Thánh Vực chính là sự răn đe, nếu không bộc lộ thì làm sao có thể dọa cho người khác sợ hãi được chứ?

Ẩn mình để âm thầm hành động cũng có thể, nhưng không phù hợp với Vương quốc Alpha hiện tại. Nằm trong vòng vây của dị tộc, vương quốc cần phải cường thế, cường thế và cường thế hơn nữa.

"Robert Tôn giả, lời này hơi quá rồi."

"Là bạn cũ, ta chỉ đến thăm một chút mà thôi, sao lại làm như ta sắp sửa ăn thịt các ngươi vậy?."

"Cái gì chết hay không chết, toàn mấy lời xui xẻo!"

"Chẳng lẽ sau khi đột phá Thánh Vực, thay một thân phận mới, thì không còn nhận ra bạn cũ nữa sao?"

Hudson cười như không cười nói.

Hôm nay hắn đến đây để gây chuyện, và đồng thời cũng đến để tìm người làm việc.

Kỹ thuật chế tạo thẻ ma tinh mặc dù không bị độc quyền, nhưng chỉ có những thế lực hàng đầu trên đại lục mới có thể chế tạo được.

Chương 1417: Thẻ Ma Tinh

Với tư cách là vương quốc được xếp hạng thứ ba trên đại lục, Vương quốc Alpha đương nhiên là cũng đã nghiên cứu về vấn đề này, và công nghệ này đã xuất hiện cách đây vài thập kỷ.

Giống như các thế lực lớn khác, kỹ thuật này không được phổ biến, mà chỉ được sử dụng bởi một số thương hội lớn trong vương quốc.

Với thân phận và địa vị của Hudson, việc có được công nghệ này không khó, nếu hắn chịu bỏ ra một khoản tiền.

Vấn đề là hắn không có nhiều sức lao động!

Chỉ riêng việc điều chế ma pháp dược tề thôi đã đủ cho đám Ma pháp sư trong lãnh địa nếm trải cuộc sống 996 rồi, Nếu tăng thêm khối lượng công việc nữa thì sẽ xảy ra chuyện.

Sau khi xem xét nhu cầu về thẻ ma tinh, Hudson cần một nhóm nhân công giá rẻ.

"Hudson, đừng có làm bộ dạng này!"

"Nếu như thật sự tới bái phỏng bằng hữu, ngươi để. . ."

Lời còn chưa nói hết thì đã bị Maxim liếc mắt nhìn chằm chằm. Không đợi lão ta lấy lại tinh thần, Belersden lại duỗi ra móng vuốt vỗ nhẹ lên vai lão ta.

Bị giày vò như vậy, Robert lập tức ngoan ngoãn. Lúc đầu lão còn định mời hai vị đại gia này đi ra ngoài, nhưng giờ thì hết dám mời rồi.

Bị Ma thú Thánh Vực áp sát là chuyện còn nguy hiểm hơn việc kề dao lên cổ.

"Hai người các ngươi trở lại đây, chưa thấy qua Ma pháp sư Thánh Vực hay sao mà ngạc nhiên dữ vậy, thật là mất mặt!"

Hudson giả vờ tức giận mắng.

Nhưng tiếc là Robert không tin màn biểu diễn này. Lão ta không dám đôi co với rồng và gấu, nguyên nhân là vì hai con hàng này không có gì để kiêng dè, nếu bị chọc giận thì bọn chúng thật sự dám giết người.

"Hudson, đủ rồi!"

"Muốn cái gì, ngươi cứ nói thẳng ra đi, đừng có vòng vo nữa."

"Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, đền bù thì cũng đền bù cho ngươi. Nếu như là yêu cầu quá phận, lão tử sẽ không bao giờ đồng ý."

Thấy Robert chửi thề, cơn giận trong lòng Hudson cũng tiêu gần hết rồi.

"Robert, ta là hạng người hẹp hòi như vậy sao?"

"Lần này đến thăm bạn cũ, chỉ muốn nhờ ông giúp ta sản xuất một lô thẻ ma tinh cùng với thiết bị nhận dạng."

"Ông chỉ cần để các giảng viên trong học viện kiểm soát các công đoạn quan trọng, phần còn lại giao cho học sinh đi làm là được."

"Ta đã chuẩn bị xong nguyên vật liệu rồi, tỷ lệ thành công chỉ cần đạt đến 70% là được, coi như ta tài trợ cho một khóa thực tập xã hội!"

Nghe xong lời của Hudson, Robert thở dài một hơi, sau đó lại lập tức trợn trắng mắt.

Chỉ là một lô thẻ ma tinh mà thôi, có cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy không?

Ngay cả thương hội lớn nhất trong vương quốc cũng chỉ phát hành không quá một nghìn tấm thẻ ma tinh hàng năm, với quy mô của thương hội của Hudson, Robert hoàn toàn không lo lắng.

Chỉ là khi nhìn thấy danh sách vật tư, Robert lập tức đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Hudson bằng vẻ mặt đang nhìn một thằng ngốc.

"Nguyên soái Hudson, số nguyên vật liệu trên danh sách đều đủ để sản xuất năm vạn tấm thẻ ma tinh rồi."

"Nếu người nhiều tiền không có chỗ để xài thì có thể quyên tặng cho học viện, không cần phải lãng phí như vậy!"

Thẻ ma tinh khác với hàng hóa thông thường, tất cả đều là sản phẩm đặt hàng. Một khi sản xuất ra, cho dù có cần nhiều như vậy hay không thì cũng chỉ có thể tự tiêu thụ.

"Robert, ông chỉ cần sắp xếp người chế tác là được. Cho dù là ế hàng thì ta cũng sẽ không tìm ông gây chuyện."

"Yên tâm đi, chỉ mới năm vạn tấm mà thôi, đợi khi việc làm ăn của ta khởi sắc, năm mươi vạn tấm cũng có thể dùng được hết!"

Hudson cười ha hả nói.

Hắn nắm rõ tiềm năng thị trường của thứ này hơn bất kỳ ai khác.

Không nói đến việc người người đều có thẻ, chỉ cần mỗi một ngàn người có một người sở hữu một tấm thẻ ma tinh thì trong vương quốc thôi cũng đã có thể tiêu thụ vài vạn tấm thẻ rồi.

Tỷ lệ sở hữu thực tế sẽ còn cao hơn nhiều, một khi Ngân hàng Phát triển Cận Đông được phổ biến, nếu không có một tấm thẻ ma tinh trong tay thì sẽ phải hổ thẹn khi nói mình là một quý tộc.

Cộng thêm thương nhân dân gian, toàn bộ Bắc đại lục tiêu thụ năm mươi vạn tấm thẻ ma tinh cũng không phải là chuyện thổi phồng.

Còn về vấn đề mở rộng khắp toàn bộ đại lục, Hudson vẫn chưa có tham vọng lớn như vậy.

Quan hệ nhận mạch của hắn đều tập trung ở Bắc đại lục, ngân hàng lại là nơi dựa vào hệ cá nhân, điều này đã định sẵn là thị trường sẽ bị giới hạn ở Bắc lục địa. .

"Không có khả năng!"

"Nguyên soái, trong học viện này chỉ có tổng cộng tám trăm học viên, ngay cả khi toàn bộ học viên đều tham gia sản xuất thì cũng phải mất hai tháng, điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tiến độ dạy học."

"Nếu như cưỡng ép sắp xếp sản xuất sợ là sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngươi!"

Robert quyết đoán cự tuyệt nói.

Khóa thực tiễn xã hội cũng không phải thực tiễn như thế này.

Nếu chỉ là vài ngày thì lão ta không ngại bán cho Hudson một chút mặt mũi, nhưng chuyện này cần thời gian quá dài.

Lý do đều đã có sẵn.

Tên tuổi của quý tộc lớn hơn trời, Robert không tin là Hudson sẽ vì một kế hoạch buôn bán không đáng tin cậy mà đánh cược danh tiếng của mình.

"Học viện Áo Thuật không đủ học viên, chẳng phải còn có Học viện Pháp thuật đó sao!"

"Kéo hết học viên của hai học viện này lại với nhau, tổ chức một cuộc thi kỹ năng ma pháp, phần thưởng sẽ do ta tài trợ."

"100 bình ma pháp dược tề hỗ trợ tu luyện, cụ thể nên chia như thế nào, các ông tự đặt ra quy tắc."

"Đều là loại dược tề cao cấp không có tác dụng phụ, dựa theo giá thị trường, phần thưởng này đủ để trang trải chi phí sản xuất thẻ ma tinh rồi."

"Nếu như còn có người mắng ta, vậy thì đó là vấn đề của các ông!"

Hudson nói một cách thản nhiên.

Dược tề cao cấp về bản chất là để hố thổ hào, chủ yếu là —— đắt!

Một vạn kim tệ một lọ, tương đương với một năm tự tu luyện của pháp sư cấp thấp, gặp bình cảnh thì sẽ vô hiệu.

Chương 1418: Phần Thưởng

Đối với Ma pháp sư cấp cao cũng có hiệu quả, nhưng tu vi càng cao thì tăng trưởng sẽ càng nhỏ.

Hết cách rồi, năng lượng ở bên trong dược tề là cố định.

Giá cả không hợp lý, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự mong đợi của mọi người. Dù sao, tăng trưởng tu vi cũng là sự thực.

Con em quý tộc bình thường chắc chắn là không mua nổi, cho dù là đại quý tộc thì cũng chỉ có chỉ có một số ít con cháu đích hệ mới có cơ hội sử dụng.

Đối với những học viên đang trong giai đoạn phát triển mà nói, đây chính là cơ hội tốt nhất để họ vượt qua những người bạn cùng trang lứa.

Giải thưởng trị giá một triệu kim tệ đã khiến cho Robert phải nuốt lại những lời phản đối.

Hết cách rồi, Hudson cho nhiều lắm.

Nếu như tập trung những nguồn tài nguyên này vào một số ít người thì sẽ nhanh chóng tạo ra được một vài thiên tài.

Con đường cường giả, từ trước đến nay luôn là không ngừng tranh giành. ...

Hudson đi rồi, nhưng Học viện Áo Thuật lại trở nên náo nhiệt. Sau khi học viên nhận được tin tức này, mặc kệ là có xuất thân hiển hách cỡ nào, phản ứng đầu tiên cũng là —— không thể nào!

Học viện Áo Thuật có rất nhiều nhà tài trợ, những quý tộc có quyền lực tài chính hùng mạnh trong vương quốc đều đã tài trợ cho họ, nhưng không ai có thể hào phóng đến mức vung tay ném ra một trăm vạn kim tệ.

"Tin tức này là do ai truyền ra, dám vu khống cho Nguyên soái Hudson, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao!"

Norman tức giận nói.

Là con cháu đại quý tộc, Norman biết được nhiều tin tức hơn những học viên bình thường.

Đối với người bình thường mà nói, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, nhưng đối với đại quý tộc mà nói, thể diện của gia tộc còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Nếu như làm lớn chuyện này, để giữ thể diện, là giả thì cũng chỉ có thể biến thành thật.

Cách đây vài ngày, ban lãnh đạo học viện vừa mới đắc tội với Nguyên soái Hudson, nếu như lại xảy ra chuyện thì sẽ chết người đó!

Bị ép phải móc ra lô dược tề trị giá một triệu kim tệ, người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi là một vị Nguyên soái quyền cao chức trọng.

Lừa đảo cũng không thể táo bạo như vậy!

"Đường huynh, huynh nghĩ nhiều rồi. Đây là thông báo do học viện phát ra, làm sao có thể là tin đồn được chứ!"

"Theo như thông báo, lần thi kỹ năng ma pháp lần này không chỉ có sự tham gia của chúng ta, mà học viên của Học viện Pháp thuật cũng sẽ tham gia."

"Phương thức thi rất đơn giản, chỉ cần sản xuất một lượng thẻ ma tinh nhất định, ai sản xuất thẻ ma tinh có chất lượng tốt, tốc độ nhanh thì người đó sẽ giành chiến thắng."

"Những học viên nằm trong top 20 sẽ cùng chia nhau một trăm lọ ma pháp dược tề, thứ tự càng cao thì phần thưởng sẽ càng nhiều."

"Chúng ta nên hành động nhanh một chút, chậm thì phòng thí nghiệm sẽ bị người khác cướp sạch, muốn tìm nơi luyện tập cũng khó!"

Kareem thúc giục nói.

Tại Vương quốc Alpha, cho dù là đại quý tộc thì cũng chưa chắc sẽ giàu có. Danh tiếng "Ma pháp dược tề của Hudson" đã vang vọng khắp đại lục, nhưng chỉ có một số ít người được hưởng dụng.

Giới hạn bán hàng chỉ là thứ yếu, nguyên nhân chính là mọi người quá nghèo. Kết quả là, hầu hết các loại ma pháp dược tề cao cấp mà Hudson đưa ra thị trường đều bị các đại quý tộc ở Nam và Trung đại lục mua đi.

Hầu hết các loại dược tề mà các quý tộc trong vương quốc mua đều là dành cho Ma thú, có giá trị hơn nhiều so với ma pháp dược tề hỗ trợ tu luyện cho người.

Với cùng nguyên liệu và công thức, nhưng ma pháp dược tề hiệu Hudson phiên bản dành cho người lại có giá trên trời, thậm chí chi phí sản xuất còn thấp hơn loại dành cho Ma thú một chút.

Người khác luyện dược thì cần phải xem xét đến việc loại bỏ tác dụng phụ , nhưng Hudson lại chủ động bỏ thêm tác dụng phụ vào thuốc.

Bằng cách loại bỏ một bước trong quy trình, chi phí sản xuất ma pháp dược tề đã giảm xuống, nhưng giá bán lại tăng thêm một con số không.

Giá cả cao như vậy, nhưng mọi người lại cảm thấy điều đó là đương nhiên, chủ yếu là do công tác quảng cáo của Hudson rất tốt.

Việc loại bỏ tác dụng phụ của thuốc vốn là chuyện rất khó khăn. Trên toàn bộ đại lục chỉ có Tộc Tinh Linh mới có kỹ thuật này, đồng thời chỉ có một số cực ít bậc thầy luyện dược của tộc Tinh Linh là có thể làm được.

Sản lượng hạn chế này thậm chí còn không đủ cho Tộc Tinh Linh sử dụng, với mối quan hệ giữa Nhân tộc và Tinh Linh, việc buôn bán ma pháp dược tề cao cấp là chuyện hoàn toàn không thể.

Sự xuất hiện của Hudson đã phá vỡ kỷ lục này.

Thêm vào đó, với đội ngũ: "Bậc thầy luyện dược đích thân ra tay, Cự Long phụ trách khống chế hỏa lực, Đại Địa Chi Hùng phụ trách canh giữ dược lô...". Giá cả đương nhiên là sẽ không rẻ.

Giá cả cao ngất ngưởng đã đuổi đi vô số người mua, nhưng đồng thời cũng khiến khái niệm cao cấp xâm nhập lòng người.

Dù sao thì những người mua đều đã đặt hàng, đơn hàng đặt trước đã tích lũy đến ba năm sau, giá trên thị trường chợ đen đã tăng gấp mấy lần.

Thực ra, những khách hàng mua được căn bản cũng không có ý định lấy ra ngoài bán. Do giới hạn tiêu thụ nên ngay cả bản thân mình còn chưa đủ dùng.

Những người bán trên thị trường chợ đen đều là người của Hudson.

Có thể giao dịch được hay không không quan trọng, quan trọng là phải đẩy giá lên cao, khiến mọi người cảm thấy mua được là có lời.

Có kẻ ngốc lắm tiền tiếp đơn thì sẽ bán được mấy lọ dược tề. Nếu như không có, vậy thì để người bên dưới tự xử.

"Cái gì, tin tức là thật!"

"Đi mau, chúng ta đi. . ."

Trong khi nói chuyện, Norman lập tức kéo lấy đường đệ của mình lao thẳng đến phòng thí nghiệm.

Mặt ngoài cướp là dược tề, nhưng người thông minh đều biết, đây là một cơ hội tốt để lộ mặt.

Chương 1419: Đột Phá

Phần thưởng phong phú như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đám đại lão trong vương quốc. Nếu như có thể bộc lộ tài năng trong tình huống này thì sẽ tạo ra sự khác biệt với người đồng trang lứa.

Bất kể là tranh đoạt tài nguyên trong, hay sự ủng hộ của gia tộc, hoặc là sự phát triển trong tương lai ở vương quốc cũng đều phải thể hiện bản thân càng sớm càng tốt.

Giấu dốt không thích hợp với Học viện Áo Thuật, từ khi bắt đầu tiến vào nơi này, điều cần làm chính là trở nên nổi bật.

Chỉ cần không tự mang theo thuộc tính gây thù chuốc oán, thì việc thể hiện bản thân ở dưới mí mắt của đám đại lão đều sẽ càng an toàn hơn.

Chèn ép, kiêng kỵ đều là nghĩ quá nhiều rồi.

Vương quốc đang cần tay chân, càng là thiên tài thì sẽ càng được hoan nghênh. Đại thảo nguyên thú nhân rất rộng lớn, mọi người không ngại có thêm một nhóm quý tộc mới xuất hiện trên đại thảo nguyên.

Chờ khi không còn chỗ để tăng trưởng nữa, bước vào thời điểm đánh cờ, đó mới là lúc bắt đầu cuộc cạnh tranh không từ thủ đoạn. . . .

Hải vực sương mù, một người một gấu một rồng đang ở trên đám mây nhìn xuống tứ phương, đột nhiên có ba luồng khí tức dâng lên trời, ngay sau đó là gió nổi lên.

"Maxim trốn xa một chút, đừng để bị ảnh hưởng!"

Hudson vội vàng ra lệnh.

Trên đại lục Aslante vậy mà lại xuất hiện lôi kiếp, hắn thật sự không biết nên nói cái gì, điều duy nhất có thể làm chính là trốn xa một chút.

Nếu như không cẩn thận để bị lan đến gần, rồng và gấu da dày thịt béo thì chắc là không bị gì, nhưng người làm chủ nhân như hắn thì khổ rồi, không chừng bị đánh thành cặn bã.

Sau khi lùi lại hai mươi dặm, cảm giác nguy hiểm của Hudson mới dần dần biến mất.

Thuyền U Linh đột phá Thánh Vực, điều này đã vượt ra khỏi nhận thức của Hudson. Dù hắn có lật tung tất cả điển tịch trong vương quốc thì cũng không tìm thấy bất kỳ ghi chép nào có liên quan đến chuyện này.

Thật không thể tin được là thế giới này cũng có kì thị chủng tộc.

Maxim và Belersden trực tiếp đột phá Thánh Vực ở trong mơ, toàn bộ hành trình đều không có chút khó khăn trắc trở nào.

Robert đột phá Thánh Vực, mặc dù có tìm người hộ pháp, nhưng cũng không gây ra động tĩnh lớn gì. Chỉ đơn giản là các nguyên tố ma pháp giữa đất trời trở nên sôi động hơn một chút mà thôi.

Nhưng khi đến phiên thuyền U Linh thì lại được tặng nguyên combo lôi kiếp, chuyện này đã chứng minh là những tên dị loại này bị ghét bỏ đến mức nào.

Theo tình hình bình thường, ba chiếc thuyền U Linh này sẽ không thể nào đột phá được, tiếc là Hudson cho bọn nó ăn nhiều quá.

Không chỉ thu một số tiền bảo kê từ các quý tộc duyên hải, ngay cả toàn bộ số huyết khí mà hắn thu hoạch từ trên chiến trường cũng đều trở thành nguồn năng lượng cho thuyền U Linh.

Theo bình thường tình huống, cho dù bọn nó có cướp sạch tất cả những chiếc thuyền ở trên biển thì cũng sẽ không tích lũy được nhiều năng lượng như vậy.

Hudson không biết uy lực của thiên lôi như thế nào, nhưng hàn phong lạnh lẽo thôi là đã có thể xé toạc ma pháp thuẫn của hắn rồi.

Nếu không có Belersden đứng trước đỡ đạn thì có lẽ hiện giờ hắn đã trở thành vị Long kỵ sĩ đầu tiên bị ngã chết từ trên lưng rồng rồi.

Tất nhiên, khả năng cao hơn là hắn sẽ bị những luồng phong nhận xé nát, thậm chí còn tiết kiệm được quy trình nhặt xác.

Không thể đụng vào thì chuồn thôi. Hudson lão gia không thèm xem mấy loại náo nhiệt này.

Trong thâm tâm Hudson cũng đã bắt đầu lo lắng cho ba chiếc thuyền U Linh ở bên dưới. Khó khăn lắm mới nuôi cho bọn nó béo lên, nếu như bị đánh tan thành từng mảnh thì sẽ lỗ nặng.

"Hai người các ngươi có biết đang xảy ra chuyện gì không?"

Sau khi tránh được gió bão, Hudson lo lắng hỏi.

"Có một vị Long Hoàng đã ghi lại trong kinh nghiệm sống của rồng là những sinh vật của thế giới khác khi đột phá Thánh Vực sẽ gặp phải lôi kiếp."

"Có vẻ như thuyền U Linh chính là giống loài ngoại lai, cụ thể là lúc nào tới đây thì không biết, trong trí nhớ truyền thừa thì lần đầu tiên mà thứ này xuất hiện đã là chuyện của hơn 9,000 năm trước."

Lời của Maxim làm cho Hudson cảm thấy vui mừng. Con rồng ngốc nghếch nhà mình đã tìm lại được ký ức truyền thừa rồi.

Trong thế giới loài rồng vẫn luôn lưu truyền một câu nói: Một con rồng không có ký ức truyền thừa là loại hàng hạng 2 vô dụng.

Mặc dù Long mẫu có thể dạy truyền thừa tri thức, nhưng ký ức truyền thừa của long tộc quá đồ sộ, thường chỉ khi cần đến mới đi xem.

Thiếu đi ký ức truyền thừa, không có kinh nghiệm quý báu tích lũy của các bậc tiền bối, muốn đột phá cảnh giới cao hơn gần như là chuyện không thể.

Maxim tự tìm đường chết làm mất đi ký ức truyền thừa, hiện giờ đã khôi phục lại rồi, đây chắc chắn là một chuyện tốt.

Ngay sau đó, sự chú ý của Hudson tập trung vào "chín nghìn năm trước", từ thời gian để suy tính, vị Long Hoàng đã để lại thông tin này rất có thể đã trải qua cuộc đại kiếp vạn năm lần trước.

Không chừng thuyền U Linh chính là giống loài ngoại lai còn sót lại trong cuộc đại kiếp vạn năm trước.

Ngày càng có nhiều sản phẩm chứng minh được sự tồn tại của đại kiếp vạn năm, nhưng tài liệu cụ thể lại bị xóa bỏ, điều này khiến Hudson cảm thấy rất nặng nề.

Muốn xuyên tạc lịch sử và ẩn giấu một chút thông tin với những chủng tộc đoản mệnh nhân tộc là chuyện vô cùng đơn giản. Chỉ cần qua ba hoặc năm trăm năm là có thể biến sự thật thành một chuyện hoàn toàn khác.

Các chủng tộc sống lâu như Cự Long thì khác, dù đã trải qua hơn ngàn năm thì những con rồng đương nhiệm có thể vẫn còn sống.

Trừ phi giết rồng diệt khẩu, hoặc là cưỡng ép xóa đi một phần ký ức của chúng, nếu không rất khó giữ bí mật.

Ngay cả khi Thần linh ra lệnh cũng rất khó khiến cho những con rồng kiêu ngạo khó thuần này nghe lời. Trong thần thoại thời Thượng cổ được lưu truyền trên đại lục Aslante, có rất nhiều câu chuyện về loài rồng chống đối Thần linh.

Chương 1420: Đột Phá (2) (Chúc mọi người một mùa giáng sinh an lành)

Nhìn thấy Long tộc hiện giờ vẫn còn có thể sống thoải mái như vậy là biết Thần linh không phải vạn năng, ít nhất là trong thế giới này, Thượng Cổ Cự Long có thể chiến đấu được với Thần linh.

"Maxim, trong trí nhớ truyền thừa của ngươi, xác suất mà những giống loài ngoại lai này độ kiếp thành công có cao không?"

Không quan tâm không được, ba chiếc thuyền U Linh này chính là một phần quan trọng trong kế hoạch của Hudson.

Hải quân cần thời gian để trưởng thành, để nắm quyền kiểm soát hải vực, hắn nhất định phải ra kỳ chiêu.

"U Minh tam vương" hung danh hiển hách chính là trợ lực tốt nhất. Những công việc bẩn thỉu trên biển không thể lộ ra ngoài ánh sáng đều có thể để bọn nó đi làm.

"Không biết!"

"Trong trí nhớ truyền thừa chỉ nhắc đến một câu thôi, những thứ này không phải là mối quan tâm của tộc Cự Long, không có con rồng nào đi thống kê mấy số liệu này làm gì."

Maxim lắc đầu nói.

Lôi kiếp vẫn còn đang tiếp tục, Hudson cũng chỉ có thể chờ đợi trong lo lắng. Thành bại nằm ở giai đoạn này, nếu mất quyền kiểm soát hải vực, kế hoạch phát triển Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ trực tiếp bị phá hủy một nửa.

Lực lượng hải quân của vương quốc vẫn có chút nội tình, nhưng do bị hạn chế về mặt tài chính, nên không thể phát triển năng lực kiểm soát hải vực.

Quân đội tư nhân của quý tộc thì lại không đáng tin cậy. Cương đại chỉ là cách nói tương đối, phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục thì họ căn bản chẳng tính là gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đảo Độc Long lại hiện ra chân dung của nó, màn sương mù bao phủ đã bị cơn bão xua tan, bầu trời trở nên rất sáng tỏ.

"U Minh tam vương" đang ẩn náu ở nơi này đang vô cùng nhếch nhác. Những chiếc chiến hạm uy phong lẫm lẫm ngày nào giờ đã trở nên rách nát tàn tạ, dường như có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Trên thuyền U Linh, ai nấy đều bận rộn với vẻ mặt ủ mày chau, giống như đang cố gắng sửa chữa chiến hạm vậy

Chỉ đứng nhìn từ xa mà Hudson đã cảm nhận được vô tận bi thương, như thể đang muốn nuốt chửng thế giới này vậy.

Nhìn thấy chủ nhân đến, lũ U Linh chật vật vội vàng ra nghênh đón. Ba tên U Linh Vương cầm đầu là thảm nhất, khí tức đều có chút bất ổn.

"Các ngươi đã đột phá thành công chưa?"

Hudson quan tâm hỏi.

Trạng thái không tốt có thể khôi phục, dù sao vương quốc cũng không thiếu chiến tranh, có đủ huyết sát chi khí cung cấp cho bọn chúng trưởng thành.

Quan trọng là ở chỗ cảnh giới, chỉ cần cảnh giới đạt được đột phá, việc bổ sung năng lượng sẽ sớm được hoàn thành.

"Bẩm chủ nhân, chúng thuộc hạ đã thành công một nửa. May mà ngài chuẩn bị đầy đủ vật tư nên chúng thuộc hạ mới có thể vượt qua lôi kiếp."

"Tuy nhiên vừa rồi chỉ có thuyền U Linh đột phá, Ba người chúng tôi muốn đột phá Thánh Vực thì còn phải lĩnh ngộ pháp tắc."

"Nhưng có thuyền U Linh hỗ trợ, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc của chúng thuộc hạ sẽ nhanh hơn người bình thường rất nhiều, chắc là sẽ không tốn nhiều thời gian."

Câu trả lời của U Linh Vương làm cho Hudson thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần thuyền U Linh đột phá là được, những U Linh trên thuyền thì không vội.

Trước giờ thuyền U Linh vẫn luôn nổi danh là kiên cố, thuyền U Linh cấp bậc Thánh Vực đã đủ để miễn dịch đại đa số đòn công kích rồi.

Dùng để bắt nạt nhỏ yếu thì không thể thích hợp hơn. Ngoài những cường giả Thánh Vực là có thể gây ra mối đe dọa ra, hải quân của các quốc gia rất khó có thể tiêu được bọn chúng.

Cho dù có gây thù chuốc oán nhiều một chút cũng chẳng phải đại sự gì. Dù sao U Linh chết rồi thì vẫn còn có thể phục sinh, muốn mài chết bọn nó thì trước tiên phải xem bản thân mình có đủ thể lực không đã.

"Nếu như vậy, các ngươi cứ sửa chữa chiến hạm trước đi! Tranh thủ lĩnh ngộ pháp tắc, trong thời gian ngắn, ta sẽ không an bài nhiệm vụ tác chiến cho các ngươi."

"Hiện giờ các ngươi đang trong giai đoạn suy yếu, nên nhất định phải hết sức cảnh giác, đặc biệt là khi sương mù tan đi."

"Một khi bị người ta nhìn thấu thực hư thì phiền phức lớn rồi. Nếu như phát hiện ra tình huống không ổn thì có thể rút ra ngoài biển trước."

Nhân loại có hiểu biết hạn chế về biển cả, những vùng biển chưa được khám phá thì thường là cấm địa trong lòng mọi người.

Những người dám đi sâu vào trong khám phá, trước khi xuất phát là dũng sĩ, chẳng bao lâu sau sẽ trở thành liệt sĩ.

Thời tiết khắc nghiệt, Ma thú, Hải tộc. . . Đây đều là địch nhân.

Muốn đi sâu vào đại dương, trừ khi công nghệ đóng tàu tiếp tục đột phá, có thể chịu được mọi thử thách.

Chẳng hạn như thời tiết cực đoan vừa rồi, gió bão kèm theo phong nhận, tàu thuyền thông thường sẽ nhanh chóng bị xé nát.

Chỉ có một số ít quân hạm được trang bị ma pháp trận mới có thể ngăn cản, nhưng thân tàu sẽ không thể tránh khỏi bị hư hại.

Phiền phức lớn nhất vẫn là chi phí, khởi động ma pháp trận một lần liền tiêu tốn hơn trăm viên Ma tinh. Kiên trì thêm một hồi thì chi phí cũng lên theo hàng nghìn kim tệ.

Một con cự thú nuốt vàng như vậy mà lấy ra để khám phá đại dương thì thật sự là quá đau ví.

Nếu xảy ra bất trắc thì tổn thất sẽ càng lớn hơn. Trừ phi là chân ái, nếu không mọi người đều sẽ nghĩ kỹ rồi mới làm.

Tuy nhiên, rủi ro chỉ thuộc về nhân tộc bình thường, đối với những sinh vật như thuyền U Linh, từ trước đến nay luôn là rủi ro của người khác. . . .

Đại thảo nguyên thú nhân, sau khi trải qua một vòng giết chóc, cuộc cạnh tranh hoàng tộc cũng đã đến giai đoạn quan trọng.

"Ba vị, không thể tiếp tục như vậy nữa!"

"Quy mô chiến tranh càng lúc càng lớn, rất nhiều chủng tộc nhỏ yếu không đủ tư cách tham gia tranh đấu cũng đã bị cuốn vào chuyện này. ."

"Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, đã có hơn trăm vạn thú nhân chết trong nội đấu."

Chương 1421: Thi Đấu

"Đây đều là nguyên khí của Đế quốc, nếu như chúng ta không can thiệp, mặc cho bọn chúng tiếp tục tàn sát chủng tộc, e rằng rất nhiều chủng tộc sẽ biến mất khỏi đại lục."

"Vì tương lai của Đế quốc, ta đề xuất tất cả chúng ta cùng nhau phát đi thông báo: Cấm lôi kéo các chủng tộc không liên quan vào trong cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng tộc, các chủng tộc không tham gia cạnh tranh cũng không được xuất hiện trên chiến trường!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng lo lắng nói.

Kế hoạch ban đầu là dùng chức vị hoàng tộc để các chủng tộc mạnh tham gia cạnh tranh và tự tàn sát lẫn nhau, nhằm củng cố vị thế hoàng tộc của họ.

Nhưng không ngờ là càng đánh thì tình hình lại càng thay đổi. Những chủng tộc vốn nên là kẻ thù không đội trời chung thì giờ lại bắt đầu chơi trò kéo bè kết phái.

Nhiều khi hai chủng tộc cạnh tranh đang đánh nhau, đánh một lúc thì chủng tộc trung lập ở gần đó bỗng nhiên biến mất.

Xảy ra một hai lần thì có thể là tai nạn, nhưng xảy ra nhiều lần, Ngân Nguyệt Lang Hoàng liền nhận ra điều không ổn.

Đây đâu phải là tự tàn sát lẫn nhau, rõ ràng là lợi dụng cơ hội để mở rộng thực lực, cố ý diễn trò cho Tứ đại Hoàng tộc bọn họ xem mà.

Sau khi nhận ra được vấn đề, quay đầu nhìn lại, Ngân Nguyệt

Lang Hoàng bất đắc dĩ phát hiện, có vẻ như mình đã không còn đủ khả năng can thiệp.

Tuy rằng thực lực tổng hợp của các tộc kéo bè kết phái không sánh bằng những hoàng tộc như họ, nhưng cũng không phải là quả hồng mềm, mặc cho họ thích làm gì thì làm.

Không nghi ngờ gì nữa, hành vi liên kết ngầm này là điều mà Tứ đại Hoàng tộc không thể dung thứ.

"Được!"

"Ta hoàn toàn đồng ý lời đề nghị của Lang hoàng, những chủng tộc này thật sự quá ngang ngược, nếu như chúng ta không triển khai hành động, sợ rằng bọn chúng đã quên ai mới là chủ nhân trên đại thảo nguyên."

"Chỉ phát hành một thông báo thôi là không đủ, mà còn phải châm dầu vào lửa, để bọn chúng thực sự chém giết với nhau."

"Ta đề nghị tổ chức đại hội tranh giành Hoàng tộc, bất kỳ chủng tộc nào muốn tham gia cạnh tranh đều có thể đăng ký, hình thức thi đấu là quân đoàn chiến."

"Chỉ định một khu vực, để các chủng tộc tham gia phái quân đoàn tinh nhuệ vào trong đó săn giết đối thủ, chủng tộc nào có thành tích cao nhất thì chủng tộc đó sẽ trở thành hoàng tộc mới!"

Ưng Nhân Hoàng lạnh lùng nói.

Trong Tứ đại Hoàng tộc, chỉ có họ là có sức chiến đấu thấp nhất. Nếu không phải tất cả các chủng tộc có khả năng bay lượn đều bị giết sạch thì địa vị của họ sẽ không vững chắc như thế.

Tuy nhiên, thế giới này cuối cùng cũng là mạnh được yếu thua, một số chủng tộc có sức mạnh gần bằng tộc Người Ưng đã không còn coi họ ra gì nữa.

Không nghe lời, vậy thì hủy diệt thôi!

Trước lợi ích của chủng tộc, ngay cả Đế quốc cũng phải nhường đường. Những chủng tộc có sức mạnh đe dọa đến vị trí Hoàng tộc của họ đều phải bị áp chế.

Dùng quân đoàn chiến để quyết định Hoàng tộc hoàn toàn là đang ép các chủng tộc mạnh mẽ tự tàn sát lẫn nhau.

Dù phân ra thắng bại thì cũng không tránh khỏi bị tổn thất thực lực. Cho dù thuận lợi trở thành Hoàng tộc thì cũng rất khó có tiếng nói trong Đế quốc.

"Ưng Hoàng, thủ lĩnh của các tộc cũng không phải là kẻ ngốc, nếu như làm vậy, khả năng cao là sẽ bị phản ứng ngược."

"Càng ép buộc thì cường độ phản kháng của mọi người cũng càng lớn. Không chừng các tộc sẽ phản đối, từ chối tham gia vụ . ."

Không đợi Hùng Nhân Hoàng nói hết lời, Ưng Nhân Hoàng đã ngắt lời: "Hùng Hoàng, chuyện này có gì mà sợ!"

"Nhiều chủng tộc như vậy, chắc chắn sẽ có chủng tộc sẵn sàng hợp tác với chúng ta. Dù sao cũng chỉ trống một vị trí hoàng tộc, muốn thượng vị thì nhất định phải chiến đấu."

"Nếu có chủng tộc không tham gia thì trực tiếp hủy bỏ tư cách của chúng, đồng thời đưa bọn chúng vào trong danh sách mục tiêu trọng điểm cần được đàn áp."

"Tìm cơ hội tập hợp lực lượng của bốn nhà chúng ta, hủy diệt bọn chúng chỉ trong một lần hành động, vừa hay có thể giết gà dọa khỉ!"...

Lợi ích động nhân tâm, dưới sự kích thích của giải thưởng hậu hĩnh mà Hudson đưa ra, các học viên liền điên cuồng chế tạo ma pháp dược tề, ngày nào phòng thí nghiệm cũng kín người hết chỗ.

Thực ra, không chỉ học viên mà ngay cả nhiều giảng viên trong học viện cũng động lòng. Nhưng vì đây là cuộc thi dành cho học viên, nên họ không thể tham gia.

Mọi người đều đang bận rộn khí thế ngất trời, đặt nền móng cho sự thành lập của Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Lô thẻ ma tinh đầu tiên đã đến nơi, ba chi nhánh cùng nhau khai trương, không có hoa tươi, không có tiếng vỗ tay, lặng lẽ khai trương.

Ngân hàng kín tiếng đến mức này, doanh thu đương nhiên là chẳng không thể tốt được đến đâu. Những khách hàng mở thẻ trong giai đoạn đầu đều là bạn bè đến ủng hộ.

Không phải là Hudson không biết tầm quan trọng của việc tuyên truyền, chủ yếu là ngân hàng vẫn đang trong quá trình tìm hiểu cách thức kinh doanh, hoàn toàn không có khả năng phục vụ nhiều khách hàng hơn nữa.

Cuối cùng, đối tượng khách hàng chủ yếu mà hắn nhắm đến là các quý tộc lão gia, cũng không thể để người ta đứng xếp hàng để giải quyết thủ tục được.

Nếu đã chọn đi theo con đường cao cấp thì phải có dịch vụ tương xứng. Giai đoạn đầu có ít khách hàng, vừa đúng lúc để rèn luyện đội ngũ.

Ba chi nhánh đã phát hành tổng cộng 136 thẻ ma tinh, vừa khai trương đã được như vậy, điều này làm cho Hudson cảm thấy rất hài lòng.

Đúng là số lượng khách hàng thực sự rất ít, nhưng bù lại đều là khách hàng tốt. Hơn một trăm người nhận thẻ khách hàng, số tiền mặt đã gửi là hơn 30 vạn kim tệ, đã xem như là nể mặt hắn lắm rồi.

Điều quan trọng nhất sau đó không phải là mở rộng hoạt động gửi tiền, cũng không phải là tìm kiếm khách hàng cho vay vốn, mà là phải cho mọi người thấy lợi ích của ngân hàng.

Chương 1422: Thi Đấu (2)

Dù sao tiền cũng thu rồi, cứ chất đống trong kho là được, vì không cần phải trả lãi suất, chi phí lớn nhất không gì khác ngoài tiền lương nhân viên, Hudson hoàn toàn không lo lắng về áp lực chi phí.

Chớp mắt một cái đã đến ngày so tài, với tư cách là nhà tài trợ lớn nhất kiệm hiệu trưởng danh dự, Hudson đương nhiên phải tham gia sự kiện này.

Chủ đề của sự kiện là thi kỹ năng, nên đương nhiên là sẽ không chỉ giới hạn ở việc làm thẻ ma tinh, hai học viện còn bổ sung thêm các hạng mục như thuật luyện kim, thuật luyện dược, bói toán, đấu pháp, ma pháp trận. . .

Số lượng hạng mục gia tăng lên, nên số nhà tài trợ cũng tăng theo. Ngoài Hudson ra, vương thất, một vài đại quý tộc và thương hội cũng tới tham gia náo nhiệt.

Gia trị giải thưởng mà họ cung cấp đương nhiên là không thể sánh bằng Hudson, nhưng chủng loại phong phú và phù hợp.

Quy mô càng ngày càng lớn, sự quan tâm của bên ngoài cũng được nâng cao. Có lẽ do rảnh rỗi, nên cả Quốc vương Caesar IV và một số vương công đại thần đều đến tham gia sự kiện lần này.

Hudson không có ý định tiếp tục gia tăng độ nổi tiếng nên đã khước từ lời mời phát biểu trong buổi khai mạc, hắn chọn ngồi ở khu vực dành cho khách mời cùng với các quyền quý trong vương đô.

Nhìn thấy đám đông đông đúc ở hiện trường, Hudson rất nghi ngờ là tất cả quý tộc trong vương đô đều chạy đến đây tham gia sự kiện.

Xem náo nhiệt thì thôi, vậy mà còn mang theo người nhà. Tranh tài còn chưa bắt đầu, hiện trường đã trở nên náo nhiệt trước rồi.

Các học viên phụ trách giữ gìn trật tự không thể chống đỡ nổi, cuối cùng vẫn là Quốc vương Caesar IV điều động đội cận vệ cung đình mới duy trì được trật tự.

"Robert, rốt cuộc thì ông đã bán bao nhiêu vé vào cửa, tại sao hiện trường lại có nhiều người vây xem như vậy?"

Hudson đùa cợt hỏi.

So sánh lượng người ở hiện trường và số ghế đã được chuẩn bị trước liền có thể thấy được kế hoạch và thực tế không khớp, rõ ràng là do thiếu kinh nghiệm trong việc tổ chức sự kiện.

Chắc là ban lãnh đạo học viện cũng không ngờ rằng các quý tộc trong vương đô sẽ nhiệt tình đến vậy, ai nấy đều mang theo người nhà tới xem náo nhiệt.

Không riêng bên ngoài kín người hết chỗ, mà ngay cả khu vực dành cho khách mời cũng trở nên chật chội. Nhiều quyền quý đều mang theo gia quyến đến đây, nên ban tổ chức đành phải bổ sung thêm ghế ngồi.

"Vé vào cửa, cái gì vé vào cửa?"

"Nguyên soái Hudson, ngươi đừng có vu khống ta!"

Robert vội vàng giải thích.

Thực ra lão ta chỉ mời mấy nhà tài trợ tới tham gia sự kiện lần này mà thôi, những người còn lại đều là khách không mời mà tới.

Để hạn chế lượng người ra vào, không cho "thành viên Tà giáo" trà trộn vào trong để kiếm chuyện, lão ta đã hạ lệnh cho nhân viên an ninh của học viện kiểm tra thân phận nghiêm ngặt, cấm người không phải là quý tộc vào trong.

Tiếc là Robert vẫn đánh giá thấp sự nhiệt tình của đám đông. Một sự kiện thi đấu trọng đại như vậy, tất cả mọi người đều muốn đến xem, quý tộc lại không phải là người sống độc thân, nên số người cuối cùng có mặt ở đây vẫn vượt quá dự kiến.

Sự hỗn loạn ở hiện trường đã đủ mất mặt rồi. Nếu còn bị người ta hiểu lầm rằng lão ta "Hám lợi" thì sẽ càng mất mặt hơn.

Dù gì Robert hắn cũng là cường giả Thánh Vực cao quý, còn là hiệu trưởng của Học viện Áo thuật, làm sao có thể vì một chút tiền tài mà cúi đầu được!

"Ngay cả vé vào cửa cũng không có, chẳng trách có nhiều người như vậy. Lưu lượng người nhiều như vậy, lão già nhà ông không sợ có người trà trộn vào. . ."

Nói được một nửa, thấy sắc mặt của Caesar IV bên cạnh xanh lè xanh lét, Hudson quyết định ngậm miệng.

Quốc vương tiền nhiệm Caesar III là bởi vì bị ám sát nên mới tráng niên chết sớm, nói chuyện về chủ đề nhạy cảm này như thể đang nói xấu Quốc vương vậy.

Nhìn cách sắp xếp chỗ ngồi ở khu vực khách mời, Hudson biết rằng hôm nay mình còn phải kiêm luôn chức bảo vệ.

Trong thâm tâm, hắn đã âm thầm khinh bỉ Robert thiếu đầu óc kinh tế.

Nếu đầu óc linh hoạt, chỉ cần dựa theo vị trí chỗ ngồi khác nhau rồi bán vé vào cửa với giá khác nhau, không chỉ hạn chế được lưu lượng người, mà còn có thể thu được ít nhất là mười mấy vạn kim tệ.

Nếu lại kéo thêm một số băng rôn, làm một số quảng cáo tài trợ, bán trà nước, đồ ăn nhẹ, thì lợi nhuận còn sẽ càng phong phú hơn.

Chẳng trách học viện sẽ thiếu tiền, những kênh kiếm tiền tốt giống như vậy đều bị bọn họ bỏ qua.

Mặc dù giải thưởng đều là do nhà tài trợ ra, nếu như tổ chức một vài hoạt động như vậy trong một năm thì cũng sẽ thu về hơn trăm vạn kim tệ.

Chỉ cần có thể mời được các quyền quý trong vương đô đến tham dự thì không lo không có người mua vé.

Giới quý tộc của vương quốc tuy nghèo, nhưng đó chỉ là đối với những khoản chi tiêu lớn. Một hoặc hai kim tệ vé vào cửa thì mọi người vẫn có thể bỏ ra được.

Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng Hudson cũng không muốn can thiệp quá nhiều. Loại đề xuất này này chỉ là xuất lực mà không có kết quả tốt.

Nếu tin này truyền ra ngoài, các quý tộc đã bỏ tiền mua vé vào cửa sẽ mắng chết hắn.

Học viên ở phía dưới đang ra sức tranh tài, các vị khách quý trên khán đài cũng bắt đầu trao đổi với nhau. Có người bình luận về cuộc thi, cũng có người đang tán gẫu.

Ngoài việc đặc biệt quan tâm đến kết quả trận đấu của con em mình trên sân ra, đối với những thí sinh còn lại, đám quyền quý đều lựa chọn xem náo nhiệt.

Đây là thời đại quý tộc!

Ngoài thời kỳ chiến tranh hoặc cần phát triển lãnh địa mới là cần phải bận rộn một hồi ra, hầu hết thời gian các quý tộc đều rất nhàn rỗi.

Mô hình sản xuất cố định, năng suất không thay đổi hàng nghìn năm, việc quản lý lãnh địa chỉ cần áp dụng theo kinh nghiệm cũ là được.

Chương 1423: Thi Đấu (3)

Công việc của Quốc vương thì sẽ nhiều hơn một chút, nhưng chủ yếu vẫn phụ thuộc vào việc vị quân chủ đó có muốn gây dựng sự nghiệp hay không.

Quân chủ cá ướp muối thì cũng chẳng khác gì các quý tộc lãnh chúa. Bình thường chỉ cần bản thân không tự tìm việc thì về cơ bản là sẽ không có gì để làm.

Những vị quân chủ theo đuổi sự nghiệp thì lại là một hình thức khác. Ngày nào cũng có việc làm không hết, còn có vô số kế hoạch đang chờ được chuẩn bị.

Không nghi ngờ gì nữa, Caesar IV chính là một vị quân chủ theo đuổi sự nghiệp. Y thừa kế di nguyện của các đời quân chủ trước đây của Vương quốc Alpha, chuẩn bị giải quyết mối đe dọa thú nhân ngay trong thời điểm mà mình còn tại vị.

So với những vị quân chủ trước đây của vương quốc, tình hình mà Caesar IV phải đối mặt là tốt hơn nhiều. Không chỉ có nội tình tốt mà Caesar III để lại, quan trọng nhất là Đế quốc Thú Nhân đang bước vào giai đoạn suy tàn.

"Nguyên soái Hudson, nghe nói Đế quốc Thú Nhân lại bắt đầu có dị động rồi. Tứ đại Hoàng tộc muốn mở quân đoàn chiến, tuyển chọn một chủng tộc mới để bổ sung vào vị trí trống của Behemoth, Nguyên soái cảm thấy thế nào?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Việc buôn lậu được khởi động lại đã khiến cho một lượng lớn thương đội đi đến đại thảo nguyên, điều tiện lợi nhất chính là vương quốc có thể dễ dàng thu thập được thông tin tình báo của Đế quốc Thú Nhân.

Thú nhân có nhiều bộ lạc như vậy, chắc chắn sẽ có một vài bộ lạc nguyện ý hợp tác. Đặc biệt là những bộ lạc đang trên bờ vực diệt vong, bất cứ tin tức gì cũng dám bán ra ngoài.

Đương nhiên, việc thu thập tình báo là chuyện của hai bên. Vương quốc có thể dễ dàng thu thập tình báo của thú nhân, thì Đế quốc Thú Nhân cũng sẽ dễ dàng thu thập tình báo của vương quốc.

Bọn buôn lậu này chẳng có liêm sỉ gì để nói. Chỉ cần giá cả hợp lý, mọi việc đều có thể thương lượng.

Nhưng vì những người này không có địa vị cao trong vương quốc, nên những thông tin tình báo có thể bán được cũng chỉ là thông tin thông thường.

So ra thì vương quốc vẫn là bên được lợi nhiều hơn. Nếu không thể mua được thông tin của bộ lạc này thì có thể chạy đến bộ lạc đối địch của chúng để mua.

Trong tình huống hai bên đang đâm thọc và kéo chân nhau, hầu như tất cả các bộ lạc lớn của thú nhân đều đã được vương quốc lập hồ sơ tài liệu.

Những tin tức lớn có thể ảnh hưởng đến cục diện chính trị tương lai của Đế quốc Thú Nhân như "Quân đoàn chiến" còn được truyền về trong nước ngay lập tức.

"Bệ hạ, việc này e là không dễ thành công. Mặc dù Tứ đại Hoàng tộc Thú nhân đang dùng dương mưu, nhưng các tộc lại không thể không cân nhắc đến hậu quả của việc thất bại."

"Trực tiếp đưa lực lượng chủ lực vào chiến trường liều mạng, cho dù giành được chiến thắng cuối cùng thì cũng không thể tránh khỏi bị tổn thất nặng nề."

"Không đủ thực lực mà chiếm lấy vị trí Hoàng tộc thì sẽ trở thành tộc Behemoth thứ hai, thậm chí còn không bằng tộc Behemoth nữa."

"Đối với vương quốc mà nói, tốt nhất là Hoàng tộc thứ năm không bao giờ xuất hiện, để cho kẻ địch tiếp tục nội đấu trong sự nghi ngờ lẫn nhau."

"Tiếc là xét theo tình hình trước mắt thì chuyện này không thể nào xảy ra, Tứ đại Hoàng tộc thú nhân đã nhận ra vấn đề, có lẽ hành động trước đây của chúng ta đã bị lộ rồi."

"Muốn lợi dụng cuộc tranh giành hoàng tộc để lôi kéo thêm các chủng tộc xuống nước gần như là điều không thể."

"Nếu có thể thì tốt nhất là khiến cho các tộc liên minh để chống lại quân đoàn chiến!"

"Sự thống trị của Ngũ đại Hoàng tộc đã quá lỗi thời, không còn theo kịp thời đại nữa, thần cảm thấy chúng ta nên giúp bọn chúng một tay, dẫn thú nhân vào bên trong nền văn minh thế giới."

"Chém chém giết giết là sẽ không giải quyết được vấn đề. Cũng đâu phải là không có cách để giải quyết cuộc tranh giành ngôi vị Hoàng tộc."

"Hiện giờ các tộc đấu đá với nhau quyết liệt như vậy chủ yếu là vì Hoàng tộc chỉ có một, nếu như có thêm vài cái ghế thì tình hình sẽ khác."

"Dù sao cũng chẳng có ai quy định là Đế quốc Thú Nhân chỉ có thể có Ngũ đại Hoàng tộc. Mở rộng tầm nhìn một chút, thập đại Hoàng tộc cộng trị cũng là một lựa chọn không tồi."

"Nếu như cảm thấy chưa đủ, có thể biến thành hai mươi Hoàng tộc cộng trị, ba mươi Hoàng tộc cộng trị."

"Bệ hạ, với tư cách là hàng xóm tốt của thú nhân, thần cảm thấy vương quốc cần phải dạy cho bọn chúng biết cách giải quyết vấn đề linh hoạt hơn!"

Hudson cười ha hả đề nghị.

Từ trước đến giờ, không phải cứ càng nhiều hoàng tộc thì sẽ càng tốt. Ngũ đại Hoàng tộc cộng trị vốn dĩ đã đủ loạn rồi.

Bây giờ từ chế độ năm vị Quân chủ biến thành N vị Quân chủ, số lượng chủng tộc có quyền quyết định tối cao ngày càng nhiều, tiếng nói của một hoàng tộc cũng ngày càng yếu.

Muốn thống nhất lập trường lại càng khó, dù sao muốn thuyết phục được 4 người thì luôn dễ dàng hơn việc thuyết phục 9 người.

Kéo giảm hiệu suất đưa ra quyết sách chỉ là phụ, chủ yếu là sự xuất hiện của mô hình mới cũng đồng thời gia tăng số lượng những người đứng đầu.

Các hoàng tộc mới muốn củng cố thực lực của chủng tộc, nhưng nếu chỉ đơn thuần dựa vào "Làm ruộng" để tích lũy thực lực thì tốc độ lại quá chậm.

Lựa chọn tốt nhất là áp bức các chủng tộc nhỏ trong nước, tập hợp tài nguyên và của cải trong thời gian ngắn nhất để xây dựng nền tảng vật chất cho việc củng cố thực lực của chủng tộc.

Áp lực nặng nề chắc chắn làm gia tăng mâu thuẫn nội bộ của Đế quốc Thú Nhân. Có lẽ các chủng tộc nhỏ không có khả năng phản kháng, nhưng Tứ đại Hoàng tộc bị tổn hại đến lợi ích thì sẽ không thể nào bỏ qua.

Trước đó chỉ có bốn người họ chia nhau chiếc bánh, bây giờ biến thành một đám người cùng nhau chia, trong lòng ai cũng cảm thấy không công bằng.

Chương 1424: Nhìn Thấu

Hơn nữa, thứ mà mọi người tranh giành cũng không chỉ là lợi ích đơn thuần, mà còn là không gian sinh tồn của chủng tộc mình. Mỗi lần nhượng bộ về mặt chính trị đều sẽ đi kèm với sự thu hẹp không gian sinh tồn của chủng tộc.

Khi sự việc phát triển đến một mức nào đó, không cần vương quốc châm ngòi, Đế quốc Thú Nhân sẽ tự nổ ra nội chiến.

"Nguyên soái, ngài đang đùa lửa đó!"

"Nếu như kế hoạch thành công, đúng là Đế quốc Thú Nhân sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn. Nhưng sự hỗn loạn này cũng mang theo cơ hội, nếu Đế quốc Thú nhân có thể thống nhất trong nội loạn thì phiền toái lớn rồi."

"Một vị Hoàng giả thống trị sẽ có khả năng chỉnh hợp thực lực của Đế quốc Thú Nhân nhiều hơn so với Ngũ đại Hoàng giả cộng trị. Đến lúc đó, Đế quốc Thú nhân có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần hiện giờ!"

Caesar IV nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Kế hoạch của Hudson quả thực là "rủi ro cao, lợi nhuận cao". Nếu thành công, vương quốc sẽ nhất phi trùng thiên, còn thất bại thì sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.

"Bệ hạ lo xa rồi, nếu thú nhân có thể thống nhất thì đã sớm thống nhất rồi."

"Nhìn chung, trong số các đại chủng tộc thú nhân, không có chủng tộc nào có đủ thực lực để chiếm được 10% diện tích lãnh thổ của Đế quốc, bọn chúng lấy cái gì để thống trị đế quốc này?"

"Cho dù là người tài giỏi đến đâu cũng phải có thực lực làm nền tảng. Những đại tộc thú nhân có thực lực tương đương nhau lại không ai chịu phục ai."

"Trong thế giới của thú nhân, thỏa hiệp nhượng bộ cũng mang ý nghĩa là suy tàn. Nhưng cuộc nội đấu giữa các chủng tộc thú nhân còn gay gắt hơn nhiều so với thế giới loài người."

"Nếu như không nhờ có Hoàng tộc áp chế, sợ là tất cả các chủng tộc nhỏ yếu trong Đế quốc Thú Nhân đều đã bị biến thành thức ăn hết rồi."

"Thống nhất thú nhân là điều không thể, chuyện phiền phức nhất cũng chỉ là trở lại với thời đại Ngũ đại Hoàng tộc cộng trị. Hệ thống này đã được bọn chúng áp dụng hàng trăm năm nay, đã tích lũy được kinh nghiệm phong phú."

"Một khi Hoàng tộc thứ năm ra đời, Đế quốc Thú Nhân sẽ nhanh chóng đi vào quỹ đạo, lúc đó bọn chúng mới là mối đe dọa lớn nhất đối với vương quốc."

"Ngoài ra, cho dù biến thành Tứ đại Hoàng tộc cộng trị hay là vô số Hoàng tộc cộng trị cũng đều là một mô hình thống trị mới."

"Bất kỳ một mô hình chính trị mới nào cũng cần có thời gian để rèn luyện. Nếu không có 8-10 năm yên ổn thì bọn chúng sẽ không nắm rõ được."

"Thứ mà Vương quốc cần nhất chính là thời gian, nếu như có mười năm để giảm xóc, chiến lược Cận Đông đã cơ bản được thành hình."

"Mười hai tỉnh phía bắc từng bị đe dọa bởi thú nhân đều trở thành nội địa của vương quốc, có thể liên tục cung cấp tiền và lương thực cho tiền tuyến."

"Khi cuộc đại chiến tiếp đó nổ ra, bất kể là tài lực, nhân lực hay vật lực của vương quốc đều sẽ có một bước đột phá về chất."

"Cứ kéo dài tình trạng này, xác suất chúng ta giành được chiến thắng trong cuộc chiến sẽ tăng lên nhiều. Chỉ cần đánh bại thú nhân thêm một lần nữa, chúng ta lại có thể sao chép thành công của chiến lược Cận Đông, tiếp tục xâm chiếm Đế quốc Thú Nhân từng bước một."

"Lặp đi lặp lại vài lần, không quá năm mươi năm, Đế quốc Thú nhân chắc chắn sẽ bước đến đường cùng!"

Hudson nói dối mà mặt không đổi sắc.

Không biết tại sao, từ khi chiến lược Cận Đông được khởi động, Hudson luôn cảm thấy mình như bị một bậc thầy "thành công học" nhập vào.

Có thể nghiêm túc tiếp thị chiến lược mà ngay cả bản thân hắn cũng không tin, trong nội tâm cũng không có sóng gió gì.

Mỗi cảnh tượng mà hắn miêu tả ra đều là kết quả lý tưởng nhất. Muốn đạt được mục đích thì nhất định phải có cả thiên thời địa lợi và nhân hoà.

Ván cờ giữa Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân thực chất chỉ là một phần thu nhỏ trong cuộc đấu giữa nhân tộc và dị tộc. Thực lực bản thân là một mặt, tình hình lục địa cũng là một yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Có lẽ vì bị quá ít người lừa, nên lần nào Caesar IV cũng rất vui vẻ ăn những chiếc bánh vẽ không đáng tin cậy này.

Không chỉ có Quốc vương bị lừa, mà ngay cả những lão hồ ly trong chính đàn nhiều năm cũng thích ăn bánh vẽ của Hudson lão gia, chuyện này thật là quá mức!

"Nếu nguyên soái đã tự tin như vậy, vậy thì nhiệm vụ gây rối loạn nội bộ của Đế quốc Thú nhân sẽ được giao cho Nguyên soái."

"Từ giờ trở đi, các nhân viên tình báo của vương quốc trong Đế quốc Thú Nhân đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của Nguyên soái."

"Nhưng Nguyên soái nhất định phải lưu ý, những nhân viên tình báo này không nhất định đáng tin cậy, rất nhiều thám tử thú nhân đều được chúng ta mua chuộc bằng tiền, nên cũng không có hảo cảm gì với vương quốc."

"Điều tra một chút thông tin thì được, nhưng muốn bọn chúng liều mạng hoặc làm ảnh hưởng đến lợi ích của bộ lạc hoặc chủng tộc của bọn chúng thì rất có thể những người này sẽ lại đứng về phía đối lập với chúng ta!"

Lời của Caesar IV làm cho Hudson nuốt lời từ chối vào trong bụng. Muốn thực hiện kế hoạch này thực sự rất phiền phức, nhưng hắn cũng đang cần một tổ chức tình báo.

Tổ chức tình báo như cái gánh hát rong của Sơn Địa Lĩnh hiện giờ chỉ giới hạn trong việc thu thập thông tin được lan truyền trên thị trường ở các thành phố lớn, hoàn toàn không có khả năng thực hiện các hoạt động thâm nhập cấp cao.

Chỉ có thể theo dõi được các quý tộc trong hàng ngũ thuộc hạ của hắn. Các thế lực lớn khác hoàn toàn không thể thẩm thấu được, cùng lắm chỉ có thể thu mua được một số nhân vật râu ria.

Hiểu biết về Đế quốc Thú Nhân của Hudson hoàn toàn đến từ thông tin do những kẻ buôn lậu cung cấp. Những thông tin này đều là tiện thể thu thập, hoàn toàn không thể gọi là chuyên nghiệp.

Chương 1425: Nhìn Thấu (2)

Muốn kiếm chuyện trong Đế quốc Thú Nhân, điều duy nhất có thể cậy vào chính là tổ chức tình báo của vương quốc.

Có lẽ Ngũ đại gia tộc Bắc Cương cũng có cài gián điệp vào trong Đế quốc Thú Nhân, nhưng quan hệ của song phương đã quyết định rằng đây không phải là thứ mà Hudson có thể thăm dò.

"Xin bệ hạ yên tâm, ngoài việc truyền các tin tình báo bình thường thì thần sẽ không sử dụng đến những nhân viên tình báo này."

"Ngay cả khi giao nhiệm vụ thì cũng là việc nằm trong khả năng, tuyệt đối sẽ không dùng nhiệm vụ để thử lòng trung thành của họ!"

Hudson lập tức đảm bảo.

Việc thâm nhập vào dị tộc không phải là dễ, vương quốc có thể xây dựng tổ chức tình báo trong Đế quốc Thú Nhân chắc chắn là đã phải trả một cái giá rất lớn. ...

Cuộc thi đấu kéo dài ba ngày mới kết thúc, ngoài một vài kẻ xui xẻo bị thương trong quá trình đấu pháp ra, mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, các bên đều rất hài lòng.

Các quyền quý đã hoàn thành một màn trình diễn chính trị, đám đông thì háo hức xem náo nhiệt, còn các học viên thì đã được xuất hiện trước các nhân vật lớn.

Là khách mời đặc biệt, Hudson còn cùng một số đại thần làm khách quý trao giải.

Còn về người có thân phận tôn quý nhất là Quốc vương bệ hạ, khi tranh tài còn chưa kết thúc thì y đã lặng lẽ rời khỏi hiện trường.

Chịu một lần thua thiệt, vương thất đã rút ra được bài học, tuyệt đối không cho người lạ đến gần Quốc vương.

Hiện trường có nhiều người như vậy, dù có kiểm duyệt chặt chẽ đến đâu cũng không thể đảm bảo là không có sát thủ trà trộn vào.

Không chỉ quốc vương, một số quyền quý trong vương đô cũng có biện pháp an ninh nghiêm ngặt. Chỉ có một số ít người vốn là cường giả mới dám tự mình xuất hành.

Điều thú vị là: các biện pháp an ninh càng nghiêm ngặt thì nguy cơ bị ám sát lại càng cao, ngược lại, những người xuất hành một mình lại không phải là mục tiêu ám sát của thích khách.

Ví dụ như Long kỵ sĩ Hudson, hắn thường xuyên bay đi bay lại trên trời, nhưng chưa từng gặp phải một vụ ám sát nào.

Các cường giả cấp 8 khác của Vương quốc cũng rất ít bị ám sát. Những người thường xuyên bị sát thủ ghé thăm thường là những quý tộc có thực lực cá nhân yếu kém.

Rõ ràng là ngay cả sát thủ nhận nhiệm vụ cũng phải chọn quả hồng mềm.

Cầm trên tay những thẻ ma tinh đã được chế tác xong, Hudson hài lòng lên đường trở về.

Nhiệm vụ tiếp theo chính là phát hành những tấm thẻ ma tinh này, đây không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Theo tiêu chuẩn do Hudson đặt ra, đối tượng khách hàng của ngân hàng không lớn, thậm chí có thể nói là rất nhỏ.

Để cam đoan rằng những tấm thẻ ma tinh này khi đến tay khách hàng không bị biến thành thẻ chết, tất cả các thẻ ma tinh được phát miễn phí đều được ghi rõ danh tính, chỉ có thẻ được mua mới có thể lựa chọn không ghi tên. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh, phủ công tước.

"Công tước đại nhân, đây là số liệu mới nhất của ngân hàng. Khai trương được nửa tháng, chúng ta đã phát hành gần 400 thẻ ma tinh, thu được 186 vạn kim tệ tiền gửi."

"Những người đăng ký làm thẻ hiện giờ đều là vì danh tiếng của ngài. Họ không quan tâm đến các dịch vụ cụ thể của ngân hàng, chỉ có một số ít quý tộc có hỏi về dịch vụ chuyển tiền và cho vay."

"Số liệu về dịch vụ gửi tiền chủ yếu là do thu nhập tài chính của lãnh địa kéo lên. Nếu như khấu trừ tiền gửi của phủ lãnh chúa tại ngân hàng thì số tiền gửi thực tế còn không đến 86 vạn kim tệ."

"Trung bình, mỗi khách hàng chỉ gửi có 2200 kim tệ."

"Theo phân tích dữ liệu, những khách hàng gửi 2000 kim tệ cũng là vì ủng hộ cho ngài, trong thời gian ngắn sẽ không có nhu cầu vay tiền hoặc chuyển tiền."

"Chỉ có khoảng mười phần trăm khách hàng sẽ có giao dịch với chúng ta trong thời gian ngắn, chủ yếu là chuyển tiền và đổi tiền."

"Theo quy định của ngài, trong vòng một năm sẽ không thu phí đổi tiền, trong thời gian ngắn, những nghiệp vụ này đều sẽ bị lỗ vốn."

"Không tính đến chi phí của thẻ ma tinh, tính đến thời điểm hiện tại, chúng ta đã đầu tư 11 vạn kim tệ vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông."

"Chủ yếu bao gồm: mua nhà, xây dựng kho bạc, bố trí ma pháp trận, đào tạo nhân viên, mua sắm thiết bị. . ."

" Ước tính dựa trên tình hình hiện tại, chi phí để vận hành ngân hàng mỗi tháng sẽ duy trì ở mức năm ngàn đến tám ngàn kim tệ."

"Chủ yếu là chi phí an ninh ở chi nhánh vương đô rất cao, nên cũng kéo chi phí an ninh lên cao."

"Nếu trong tương lai, khối lượng giao dịch tăng lên, cần phải điều động tài chính giữa ba chi nhánh, thì chi phí vận chuyển cũng sẽ tăng lên."

"Xét theo tình hình thực tế, chúng ta nhất định phải nhanh triển khai hoạt động cho vay, để cho số tiền trong tài khoản được lưu thông, sớm ngày kiếm được lợi nhuận."

"Sau khi được đánh giá rủi ro, nơi phù hợp nhất để triển khai hoạt động cho vay hiện giờ chính là chi nhánh Sơn Địa Lĩnh. Chúng ta kinh doanh ở tỉnh Đông Nam trong thời gian dài nhất, hiểu rất rõ về tình hình của các khách hàng tiềm năng, có thể kiểm soát rủi ro hiệu quả."

"Vì chiến tranh, có rất nhiều quý tộc nhỏ đang gặp khó khăn về tài chính, cần gấp một khoản tiền để ứng phó."

"Có thu nhập lãnh địa làm thế chấp, về cơ bản là sẽ không xảy ra sự cố. Chỉ cần dựa vào danh tiếng của ngài Công tước là sẽ không có người dám cố ý vi phạm hợp đồng."

"Tiếp theo là chi nhánh vương đô."

"Mặc dù bên đó mới chỉ bắt đầu kinh doanh, nhưng vương đô là nơi có phạm vi ảnh hưởng rộng khắp cả nước, mỗi ngày đều có rất nhiều quý tộc lui tới, chắc chắn sẽ có người thiếu tài chính."

"Một số thương nhân cũng là khách hàng tiềm năng, chỉ cần có tài sản thế chấp ở vương đô thì tính an toàn của khoản vay cũng sẽ được đảm bảo."

Chương 1426: Điều Kiện Bổ Sung

"Tình hình tồi tệ nhất là chi nhánh Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Hiện tại, tình hình khu vực Cận Đông vẫn chưa rõ ràng, một khi thú nhân xâm lược, các quý tộc vừa và nhỏ sẽ rất khó chống cự được."

"Tuy nhiên, đây cũng là nơi có nhiều khách hàng tiềm năng nhất, phần lớn lãnh chúa đều đang thiếu tiền. Chỉ cần tung tin ra thì sẽ ngay lập tức có khách hàng tìm đến."

"Vì lý do an toàn, tốt nhất là nên đợi thêm một khoản thời gian nữa rồi mới triển khai hoạt động kinh doanh ở chi nhánh Tuyết Nguyệt lĩnh. Dù sao hiện giờ cũng có rất nhiều quý tộc tại bảy tỉnh Bắc Cương đang thiếu tiền, chúng ta có thể triển khai kinh doanh ở đó trước."

"Đợi đến khi tuyến phòng thủ của vương quốc được xây xong, khu Cận Đông có được năng lực tự vệ nhất định rồi mới khai triển nghiệp vụ vay mượn cũng không muộn!"

Rudolf thận trọng nói.

Làm Bộ trưởng Bộ Công thương, vừa mới cân bằng thu chi thì lại đột nhiên bị Hudson bổ nhiệm làm chủ tịch Ngân hàng Phát triển Cận Đông, ông ta cảm thấy mình thật là khổ.

Cứ như thể tất cả các dự án thua lỗ trong lãnh địa đều phải qua tay ông ta vậy. Phải biết là những dự án trước đây mà ông ta tiếp nhận, ban đầu đều là lỗ vốn.

Thoạt nhìn là đang phân tích, nhưng trên thực tế cũng là đang nhắc nhở. Trước đó, Hudson từng có kế hoạch bơm một triệu kim tệ cho các quý tộc khu Cận Đông vay để xây dựng.

Nhưng vì việc xây dựng ngân hàng cần vốn đầu tư, nên số tiền một trăm vạn kim tệ trước đó đã được dùng làm các khoản đầu tư cơ sở hạ tầng.

Bao gồm mua nguyên liệu thẻ ma tinh, đầu tư cơ sở hạ tầng cơ bản, mua ma pháp dược tề để tài trợ cho giải đấu. . .

Trong đó việc mua ma pháp dược tề là hành vi tay trái mua tay phải bán, mục đích chỉ đơn thuần là để kéo cao chi phí ngân hàng.

Từ mặt sổ sách, kể từ khi thành lập đến nay, Hudson đã rót vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông tổng cộng 128 vạn kim tệ.

Đây chỉ là mới bắt đầu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chi phí đầu tư trên sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông vẫn sẽ tiếp tục tăng cao.

Nâng cao chi phí như vậy không phải là đang dọa đối thủ cạnh tranh, vì thực tế là cũng không có đối thủ cạnh tranh.

Bản thân việc có gan cho vay ở khu Cận Đông này cũng giống như đang làm từ thiện rồi. Rủi ro không thể kiểm soát đã đủ để dập tắt nhiệt huyết đầu tư của mọi người.

Mục đích chủ yếu là làm cho người ngoài nhìn thấy.

Có được khoản đầu tư chi phí cao làm nền tảng, việc thu phí thủ tục, lãi suất cho vay sau này liền trở nên thuận lý thành chương.

Thân phận khác nhau, góc nhìn khi xem xét vấn đề cũng khác nhau. Là chủ tịch ngân hàng, Rudolf phải lo cho nguồn vốn của ngân hàng, nên đương nhiên là sẽ ghét bỏ loại hình kinh doanh cho vay không thể kiểm soát này.

Không ai biết là sau khi rót một triệu kim tệ vào khu Cận Đông sẽ có thể tạo ra ảnh hưởng lớn cỡ nào, và cũng không ai biết là có thể thu hồi được bao nhiêu tiền trong số những khoản vay này.

Bảy mươi phần trăm?

Năm mươi phần trăm?

Hay ba mươi phần trăm?

Thậm chí là còn có thể mất cả chì lẫn chài.

Việc thua lỗ một lượng tài chính khổng lồ như vậy sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, không chỉ sẽ làm tăng tỷ lệ nợ xấu của ngân hàng mà còn có thể dẫn đến khủng hoảng rút tiền.

"Nếu đã chuẩn bị sẵn sàng thì bắt đầu kinh doanh luôn đi! Nhiệm vụ hàng đầu của ngân hàng là kiểm soát rủi ro, mặc dù chi phí tài chính của chúng ta không cao, nhưng tính an toàn của khoản vay phải được đảm bảo."

"Mỗi khoản vay đều phải có tài sản thế chấp. Nếu không có đủ tài sản thế chấp, vậy thì để cho các khách hàng đi tìm người bảo lãnh."

"Về nguyên tắc thì chúng ta chỉ phục vụ khách hàng trung và cao cấp, mức vay tối thiểu tạm thời là hai nghìn kim tệ."

"Thấp hơn con số này, tỷ lệ lợi nhuận từ lãi suất 15% là quá thấp, và nếu như đồng thời xuất hiện nhiều khách hàng, chúng ta cũng sẽ không quản lý được."

"Tình hình ở khu Cận Đông rất đặc biệt, nếu dựa theo đánh giá rủi ro thông thường, bọn họ đều không thể vượt qua được vòng thẩm định."

"Đối với khách hàng ở khu Cận Đông, trước tiên hãy thẩm định một lần trước. Chủ yếu xem xét lý lịch và lực lượng quân sự trong tay họ, cùng với vị trí cụ thể của lãnh địa."

"Sau khi thẩm định xong, hãy đính kèm tài liệu liên quan và báo cáo cho ta, sau đó ta mới quyết định là có nên cho họ vay hay không."

Hudson cũng không muốn làm những việc kinh doanh lỗ vốn. Nhưng có một số việc nhất định phải có người làm.

Là lãnh chúa lớn nhất ở khu Cận Đông, thứ mà hắn có không chỉ là quyền lợi mà còn có cả nghĩa vụ đi kèm.

Nếu đám tiểu đệ bên dưới có tiềm lực bồi dưỡng, Hudson cũng không ngại đầu tư một chút. Dù là lỗ vốn về mặt kinh tế thì cũng có thể thu hồi từ mặt chính trị.

Hơn nữa, những khoản vay này cũng chưa chắc sẽ lỗ vốn. Ngay cả khi trở thành nợ xấu thì cũng chỉ có tài khoản của ngân hàng bị mất cả chì lẫn chài mà thôi.

Không tự mình trải nghiệm thì rất khó tưởng tượng được sức mạnh của tài chính. Cho vay chỉ là bước đầu tiên, thông qua cho vay để kiểm soát mạch máu kinh tế của khu Cận Đông mới là điều mà Hudson mong muốn.

Sau một lúc do dự, Hudson lại bổ sung: "Xét thấy vấn đề rủi ro, có thể đặt ra một số điều kiện bổ sung, chẳng hạn như: miễn thuế đối với hàng hóa của Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Hoặc là sau khi nhận được khoản vay, họ phải chi tiêu một số tiền nhất định trong khoản vay đó để mua sắm vật tư từ Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Các điều khoản cụ thể, các ngươi cứ dựa trên tình hình thực tế để xác định. Dịch vụ cho vay mới chỉ bắt đầu, đừng có đặt ra các điều kiện bổ sung quá vô lý!"

Chương 1427: Hổ Nhân Tộc

Lúc đầu thì hắn cũng không định nói ra những lời thách thức giới hạn này. Nhưng vì mọi người đều chưa từng được chứng kiến mặt tối của ngân hàng, nên trong lúc nhất thời sẽ không thể nào lĩnh hội được.

Nếu dựa vào sự tiến hóa tự nhiên của tư bản, không có vài chục năm dò dẫm thì rất khó hiểu rõ những thủ đoạn kiếm tiền ẩn giấu này.

Chỉ dựa vào chênh lệch lãi suất để kiếm tiền là một cách làm quá thấp kém. Nhiều lúc lợi nhuận từ các điều kiện bổ sung thậm chí còn vượt quá khoản vay chính.

Dù sao thịt cũng đang nằm trong nồi, không quan tâm lợi nhuận là dưới dạng lãi suất cho vay, hay bị biến thành tiền thuế, tiền thuê nhà, Hudson đều không để ý.

Chỉ khi được lưu thông thì tiền mới thực sự là tiền, nằm trong kim khố thì cũng chỉ là một con số mà thôi.

Trong thế giới mà tài sản bị tập trung cao độ, những khoản tiền này vừa mới được ngân hàng cho vay này sẽ nhanh chóng trở thành tiền gửi của những người khác, một lần nữa chảy trở lại ngân hàng.

"Công tước đại nhân, cùng lúc triển khai hoạt động kinh doanh ở ba nơi, sợ là tiền trong tài khoản ngân hàng sẽ không thể duy trì được lâu."

"Đặc biệt là chi nhánh ở Tuyết Nguyệt lĩnh, hiện tại chỉ có ba mươi vạn kim tệ tiền mặt, một nửa trong số đó là tiền mà chúng ta cần chi cho các dự án xây dựng. . . . ."

Không đợi Rudolf nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Tuyết Nguyệt lĩnh không đủ tiền mặt thì in và phát hành kim phiếu bổ sung."

"Các thương hội lớn đều có thể in và phát hành kim phiếu, chúng ta cũng có thể học theo. Chỉ cần làm tốt dấu hiệu chống hàng giả bằng ma thuật rồi hạn chế số lượng phát hành là được."

"Truyền lệnh xuống, toàn bộ sản nghiệp ở trong lãnh địa đều sẽ chấp nhận thu kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành."

"Còn về chuyện các thương nhân khác có chấp nhận hay không, không cần phải yêu cầu bắt buộc. Với vị thế độc quyền của chúng ta ở khu Cận Đông, kim phiếu lưu thông chỉ là vấn đề thời gian."

"Thôi thì dứt khoát làm vậy luôn đi, các khoản vay được phát hành sẽ được chuyển trực tiếp vào thẻ ma tinh của họ. Cung cấp thêm dịch vụ chuyển khoản cho những vụ giao dịch lớn."

"Việc mang theo một lượng lớn kim tệ đi đi lại lại đều là gánh nặng đối với cuộc giao dịch của hai bên, chắc chắn không thể tiện lợi bằng việc chuyển khoản trực tiếp."

"Ít nhất là có thể bắt buộc họ phải thực hiện giao dịch chuyển khoản với những mặt hàng do chúng ta độc quyền mua bán như muối, sắt, lương thực."

"Chỉ cần thực hiện thêm vài lần, mọi người sẽ dần dần quen với nó."

"Các ngươi có thể tưởng tượng đến cảnh tượng sau đó. Thông qua những cách này, chúng ta sẽ không còn lo lắng về việc thiếu tiền mặt nữa."

"Không ai quy định rằng ngân hàng chỉ có thể phát hành khoản vay dựa trên vốn chủ sở hữu hiện có."

"Chỉ cần trong kho bạc có tiền là có thể cho vay ra ngoài. Giai đoạn đầu thì bảo thủ một chút, kiểm soát tỷ lệ vốn khả dụng ở mức 30% trước, để đối phó với cuộc khủng hoảng rút tiền trong trường hợp khẩn cấp."

"Chờ khi uy tín được xây dựng, chúng ta sẽ dần dần tăng đòn bẩy. Tiêu chuẩn cụ thể có thể dựa trên tình hình phát triển sau này để xác định.". . .

Hudson còn đang bận tâm về sự phát triển của khu Cận Đông, tổ chức tình báo của Vương quốc đã bắt đầu hành động rồi.

Để thúc đẩy quá trình hiện đại hóa của Đế quốc Thú Nhân, các thám tử được Vương quốc cài cắm trong một vài chủng tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ đã được kích hoạt.

Chế độ đa nguyên chính trị không phù hợp với lợi ích của Đế quốc Thú Nhân, nhưng chắc chắn sẽ phù hợp với lợi ích của những chủng tộc có khao khát tiến thêm một bước.

Khi nhiệm vụ và lợi ích của chủng tộc được thống nhất, không cần phải do dự gì cả, cứ làm là được.

Trụ sở của Hổ Nhân tộc.

Từ khi Tứ đại Hoàng tộc tuyên bố dùng quân đoàn chiến làm phương thức để quyết định ngôi vị Hoàng tộc thì bầu không khí ở đây liền không còn thoải mái nữa.

"Putru, kế hoạch này của ngươi đến từ đâu?"

"Ta không tin là ngươi có thể nghĩ ra được nhiều thứ như vậy chỉ trong một thời gian ngắn."

Câu hỏi của Tộc trưởng Hổ Nhân tộc làm cho Putru xấu hổ cười một tiếng.

Để tăng sức thuyết phục, Vương quốc Alpha đã cung cấp cho chúng một bộ lý thuyết hoàn chỉnh. Ngay khi cất lời, Putru đã lừa gạt được giới cao tầng trong tộc.

Nhưng vì màn thể hiện quá mức nhiệt tình này không phù hợp với tính cách thường ngày của Putru, nên gã ta lập tức bị Tộc trưởng Hổ Nhân tộc nhận ra.

"Tộc trưởng, ai nghĩ ra những thứ này không quan trọng, quan trọng là nó có tác dụng với chúng ta là được."

"Nếu như làm theo yêu cầu của Tứ đại Hoàng tộc, mang theo lực lượng chủ lực trong tộc đi tham gia quân đoàn chiến, cho dù giành được thắng lợi thì chúng ta cũng sẽ bị tổn thất nặng nề."

"Cho dù cuối cùng bọn hắn có thực hiện lời hứa cũng vô dụng, ở trong Đế quốc Thú Nhân, Hoàng tộc mà không có thực lực thì còn là Hoàng tộc sao?"

"Không chừng vừa ngồi lên ngôi vị Hoàng tộc không được mấy ngày thì đã bị người ta đá xuống rồi. Chỉ cần nhìn tộc Behemoth là biết, bọn hắn chính là Hoàng tộc cổ xưa nhất, nhưng vẫn là bị đày ra tiền tuyến không chút lưu tình."

"Nếu một ngày nào đó đại chiến nổ ra, có lẽ tộc Behemoth sẽ trở thành lịch sử. Chúng ta không thể phạm sai lầm trong thời khắc quan trọng như vậy!"

Putru tự tin giải thích.

Trước đó, gã ta đã bị lý thuyết "đế chế đa nguyên chính trị" tẩy não, cho rằng hệ thống chính trị này mới là lựa chọn phù hợp với lợi ích của Hổ Nhân tộc nhất vào thời điểm hiện tại.

"Ngươi nói cũng có mấy phần đạo lý, xét theo tình hình hiện tại, năm tộc tham gia tranh đoạt ngôi vị Hoàng tộc đều có thực lực tổng thể tương đương nhau."

"Nếu như đấu tiếp, cuối cùng nhiều khả năng sẽ không có người chiến thắng chân chính. Nếu đã không thể độc chiếm ngôi vị Hoàng tộc thứ năm, vậy thì chẳng thà liên minh tăng thêm năm cái ghế nữa."

"Nhưng chuyện này không phải một nhà chúng ta có thể quyết định được, mà còn phải được sự ủng hộ của bốn nhà còn lại, lúc đó mới có đủ thực lực để bàn điều kiện với Tứ đại Hoàng tộc!"

Tộc trưởng Hổ Nhân tộc nói với vẻ mặt quyết tâm.

Chương 1428: Hổ Nhân Tộc (2)

Hiện giờ Hổ Nhân tộc đã bị dồn đến chân tường. Cuộc tranh giành ngôi vị hoàng tộc trước giờ chưa từng có đường lui, từ khi bộc lộ thực lực, họ chỉ còn một con đường duy nhất chính là chiến đấu đến cùng.

Tình hình của những tộc khác cũng tương tự như vậy. Ban đầu đều bắt nguồn từ tham vọng, nhưng đến lúc này đã không có đường lui, chỉ có thể liều chết một phen.

Cho dù bây giờ chủ động nhượng bộ, sau khi tân Hoàng tộc sinh ra thì cũng sẽ không bỏ qua cho họ.

"Tộc trưởng, nếu ngài cũng cho rằng có thể thực hiện, vậy chúng ta hãy nhanh chóng hành động đi!"

"Nhân lúc Tứ đại Hoàng tộc chưa kịp phản ứng, nhanh chóng tập hợp mọi người lại, tạo thành sự thực đã định."

"Nếu như chậm trễ, để tin tức này truyền ra ngoài. Có Tứ đại Hoàng tộc ra tay phá hoại, lúc đó dù muốn liên minh với các bên cũng không phải chuyện đơn giản như vậy!"

Putru ra sức thuyết phục.

Sự chênh lệch giữa chủng tộc thú nhân và Hoàng tộc Thú nhân không chỉ là về thực lực chủng tộc, mà còn có địa vị chính trị.

Không phải là Hoàng tộc Thú nhân, dù thực lực bản thân có mạnh hơn nữa thì cũng phải sống một cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai.

Nếu không phải những chủng tộc giống như bọn họ biết cách ẩn giấu thực lực của mình ở trong bóng tối. Sợ là lúc tham gia chiến tranh đại lục, họ đã bị biến thành bia đỡ đạn khi giao chiến với Nhân tộc.

Phải biết rằng có không chỉ một hoặc hai chủng tộc thú nhân bị suy tàn vì chiến tranh. Trong đó có một số chủng tộc sức chiến đấu rất mạnh, thực lực tổng thể thậm chí còn ngang bằng với Hổ Nhân tộc.

Lý do mà bọn họ bị suy tàn chỉ có một —— ngoi đầu lên quá sớm!

Trên danh nghĩa thì Hoàng tộc Thú nhân đang bảo vệ tính đa dạng của chủng tộc thú nhân, nhưng trên thực tế thì bọn chúng mới là hung thủ dẫn đến sự suy tàn của các chủng tộc.

Những tộc được bảo vệ đều là các tộc có sức chiến đấu yếu, nhưng lại có kỹ năng đặc biệt, còn đồng ý làm tiểu đệ cho bọn hắn.

Còn những chủng tộc có sức chiến đấu mạnh giống như Hổ nhân tộc, chỉ cần bại lộ một chút thực lực thì sẽ lập tức biến thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Hoàng tộc.

"Putru, ngươi bắt đầu liên hệ với nhân tộc từ lúc nào?"

Câu hỏi của tộc trưởng Hổ Nhân tộc dọa cho Putru kêu to một tiếng. Đây là bí mật sâu kín nhất của Putru, gã chưa bao giờ tiết lộ bí mật này cho bất kỳ Hổ Nhân nào biết cả.

"Tộc trưởng, ngài đang nói cái gì, tôi làm sao có thể có liên hệ với nhân tộc được chứ?"

"Ngoài những đoàn buôn lậu của nhân tộc ra thì tôi chưa bao giờ tiếp xúc với nhân loại nào cả, làm sao có thể có liên hệ với chúng được!"

Không giải thích còn đỡ, vừa giải thích như vậy, Tộc trưởng Hổ Nhân tộc càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

"Hừ!"

"Putru, ngươi nghĩ ta là tên ngốc sao?"

"Ngoài Nhân tộc xảo quyệt ra thì ai có thể tìm được kế sách phá cục trong thời gian ngắn như vậy?"

"Nếu như ngươi có năng lực này thì sợ là đã sớm thể hiện ra rồi, cần gì phải kéo tới hiện giờ mới phát động chứ!"

"Tộc trưởng. . ."

Bị vạch trần, Putru muốn lên tiếng giải thích, nhưng gã lại không biết nên giải thích như thế nào.

Nhưng cái cớ mà gã chuẩn bị từ trước hiện đã không còn sử dụng được nữa. Tiếp tục càng che càng lộ chỉ làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn thôi.

"Được rồi, Putru!"

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì, đều là vì Hổ tộc, thoáng có chút khác người cũng có thể hiểu được."

"Hoàng tộc phong tỏa tin tức, nên chúng ta không biết nhiều về thế giới nhân tộc. Hiện giờ chỉ có Vương quốc Alpha là giáp ranh với Đế quốc Thú Nhân, người đến liên hệ với người nhiều khả năng chính là người của chúng."

"Mặc kệ sau lưng chúng có âm mưu gì, thứ mà chúng ta phải xem xét đầu tiên chính là lợi ích của Hổ tộc."

"Tình hình hiện tại đang nguy cấp, chỉ cần bất cẩn một chút là chúng ta sẽ có nguy cơ bị diệt vong. Ngươi chủ động tiếp xúc với bọn chúng, nghĩ cách mua một lô vũ khí trang bị về đây!"

Tộc trưởng Hổ Nhân tộc nói với giọng điệu không cho phép từ chối.

Là thượng vị giả, chuyện đầu tiên mà ông ta cần suy nghĩ chính là lợi ích của chủng tộc. Còn chuyện Putru cấu kết với nhân tộc, rõ ràng là Tộc trưởng Hổ Nhân tộc không muốn truy đến cùng.

Nhân loại là địch nhân lớn nhất của Đế quốc Thú Nhân, nhưng không phải là địch nhân lớn nhất của Hổ Nhân tộc.

Đứng trên lập trường của Tộc trưởng Hổ Nhân tộc, nhân loại là mối đe dọa trong tương lai, tạm thời còn có thể lợi dụng lẫn nhau. Cuộc phân tranh nội bộ Đế quốc Thú Nhân mới thật sự là chuyện có thể lấy mạng của họ.

Mối đe dọa tương lai là chuyện của tương lai. Chỉ khi lo liệu tốt hiện tại mới có tư cách sống đến tương lai.

"Tộc trưởng, Vương quốc Alpha nghiêm cấm xuất khẩu sắt, ngay cả những đồ dùng bình thường như nồi niêu xoong chảo cũng rất khó mang ra ngoài, huống chi là vũ khí trang bị."

"Mệnh lệnh của ngài, sợ là. . ."

Không đợi Putru nói xong, Tộc trưởng Hổ Nhân tộc đã đi tới trước người gã ta, một tay vỗ lên vai gã rồi nói: "Nếu như dễ làm thì ta còn cần vận dụng quan hệ của ngươi sao?"

"Yên tâm đi, ngươi chỉ cần chuyển lời là được. Còn lại chỉ là vấn đề giá cả, cho dù không thể mua được bằng tiền thì cũng không có nghĩa là không thể giao dịch bằng cách khác."

"Đúng là giữa Người Alpha và Đế quốc có mối thù sâu như biển, nhưng kẻ khiến họ căm thù nhất vẫn là hoàng tộc. Những chủng tộc như chúng ta còn chưa đáng để bọn họ quan tâm."

"Nói cho người liên lạc với ngươi biết là chúng ta sẽ liên minh với các chủng tộc khác để ngã bài với Tứ đại Hoàng tộc, bọn họ sẽ biết nên làm thế nào!"

Mặc dù ngoài miệng nói rất khách sáo, nhưng trong nội tâm Tộc trưởng Hổ Nhân tộc đã gán cho Putru cái mác là không thể trọng dụng.

Phản bội, chỉ có 0 lần và vô số lần.

Dù là vì lý do gì, tiếp xúc với nhân tộc một cách bí mật mà không báo cáo chính là một sự phản bội.

Chương 1429: Ghế

Nếu không phải vì hành động tiếp theo còn cần nhân loại trợ lực, ông ta đã sớm bắt Putru lại và tra tấn dã man rồi.

Hết cách rồi, ai bảo kỹ thuật luyện sắt của Đế quốc Thú Nhân không đạt yêu cầu chứ, nhân duyên còn vô cùng tệ hại!

Nói về rèn đúc vũ khí trang bị, mặc dù sản lượng của Liên minh dị tộc không bằng nhân tộc, nhưng kỹ thuật rèn đúc và kỹ thuật phụ ma lại vượt trội hơn Nhân tộc.

Đáng tiếc là những kỹ thuật này đều không liên quan đến thú nhân.

Dù là tộc Dwarf hay Tộc Tinh Linh đều không có ý định viện trợ kỹ thuật cho họ.

Mua vũ khí trang bị thì rất đơn giản, nhưng vận chuyển lại là một vấn đề nan giải.

Ngay cả khi mua được một ít thì cũng bị hoàng tộc chiếm đoạt hết, căn bản không có phần của Hổ Nhân tộc.

Chuyện duy nhất có thể quan hệ có lẽ là kinh phí mua vũ khí cần Hổ Nhân tộc san sẻ một phần.

Tích lũy thực lực nhiều năm như vậy, quân đội Hổ nhân tộc quân đội đều chưa được trang bị đầy đủ vũ khí sắt, rất nhiều binh sĩ còn cầm "Mâu xương" tác chiến, cung tiễn thủ thì được trang bị cốt tiễn với quy mô lớn.

Mặc dù binh sĩ Hổ nhân tộc không thua kém hơn binh sĩ Hoàng tộc là bao, nhưng sự chênh lệch về vũ khí trang bị cũng đã kéo dãn khoảng cách về sức chiến đấu của hai bên.

Muốn liên minh các tộc ép Tứ đại Hoàng tộc phải nhượng bộ thì phải có một chút thực lực. Nếu đàm phán không thành công thì hai bên có thể sẽ xảy ra một trận đại chiến.

Trong thâm tâm, Tộc trưởng Hổ Nhân tộc đã nhận định: Trận chiến này là điều không thể tránh khỏi.

Nếu không giao tranh trên chiến trường thì Tứ đại hoàng tộc sao có thể từ bỏ lợi ích trong tay được chứ?

Tăng thêm số lượng Hoàng tộc không chỉ đơn giản là thêm một danh phận, mà là tăng thêm số người chia bánh gato.

Bánh thì chỉ có bấy nhiêu, người chia bánh càng nhiều thì phần bánh mà mỗi người nhận được đương nhiên sẽ càng ít.

Là người khiêu chiến quy tắc, bọn họ không quan tâm nhiều như vậy. Dù sao họ cũng chưa bao giờ được chia bánh, có thể vào sân chia bánh đã là tốt lắm rồi, ai còn có thời gian quan tâm được chia bao nhiêu nữa chứ!. . .

Doanh trại Behemoth, kể từ khi rời khỏi vòng tròn Hoàng tộc, đây là lần đầu tiên mà nơi này tiếp đón những vị khách có trọng lượng.

Sau khi nghênh đón những người này vào trong doanh trướng, đầu óc của Butzweig liền quay cuồng.

Những người này không hề có giao tình gì với tộc Behemoth, trước đó vài ngày họ còn bị những người này đuổi đến tiền tuyến, bây giờ lại đột nhiên phái sứ thần tới bái phỏng, thật sự làm cho Butzweig cảm thấy không hiểu.

Thực lực bản thân không đủ, làm gì cũng cảm thấy không tự tin.

Sau khi rời khỏi vòng tròn chính, tộc Behemoth liền bị bế tắc tin tức. Không quan tâm là tộc lớn hay tộc nhỏ, mọi người đều cố tình giữ khoảng cách với tộc Behemoth.

Nếu không phải là đã hết cách thì mọi người sẽ không liên hệ với họ. Để tránh hiềm nghi, Butzweig cũng không dám cố ý thu thập tình báo, chỉ sợ không cẩn thận tiết lộ sẽ làm cho các bên cảm thấy bất mãn.

Nhưng dù tin tức có bế tắc đến đâu thì Butzweig vẫn biết được là những chủng tộc trước mắt này đang tranh giành vị trí hoàng tộc vô cùng quyết liệt.

Trong tình huống bình thường, đại biểu của những tộc này sau khi gặp mặt mà không đánh nhau đã xem như là đang giữ phép lịch sự rồi.

Cùng nhau tới cửa bái phỏng, nếu là trong giai đoạn toàn thịnh của tộc Behemoth thì còn tạm được, hiện giờ đây là chuyện mà Butzweig nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Tộc trưởng Butzweig, ngươi có muốn đưa tộc Behemoth trở lại ngôi vị Hoàng tộc không?"

Lời nói của người đàn ông trung niên đầu báo dọa cho Butzweig sợ gần chết, vội vàng mở miệng giải thích: "Không muốn!"

"Không muốn chút nào!"

"Ngôi vị Hoàng tộc vừa là vinh diệu cũng là trách nhiệm. Tộc Behemoth ta đã suy tàn đến mức này rồi, làm gì còn có tư cách để mơ ước đến ngôi vị Hoàng tộc nữa."

"Các vị có thể yên tâm, tộc Behemoth ta tuyệt đối sẽ không tham gia vào cuộc cạnh tranh ngôi vị Hoàng tộc lần này. Nếu như mọi người cảm thấy không yên lòng, chúng ta có thể ký khế ước!"

Mặc dù trong thâm tâm Butzweig luôn muốn chờ các chủng tộc này đánh nhau đến mức trọng thương nguyên khí, gã ta sẽ mang theo tộc nhân nhảy ra kiếm lợi, nhưng đó chỉ là một ảo tưởng mà thôi.

Trước mặt mọi người, gã ta không dám bộc lộ dã tâm của mình.

"Trở lại ngôi vị Hoàng tộc", chuyện tốt như vậy sao có thể rơi vào tay gã được. Xuyên suốt lịch sử của Đế quốc Thú Nhân, chưa có một vị Hoàng tộc nào suy tàn rồi lại có thể phục hưng ngay lập tức.

"Tộc trưởng Butzweig không cần phải lo. Lần này chúng tôi tới đây không phải để thăm dò ngài, mà là muốn cùng ngài làm một việc lớn."

"Nếu như kế hoạch thành công, tộc Behemoth trở lại ngôi vị Hoàng tộc cũng là chuyện thuận lý thành chương."

"Đương nhiên, ngài cũng có thể lựa chọn cự tuyệt, sau đó đi báo tin với Tứ đại Hoàng tộc."

"Nhưng nếu làm vậy thì chúng ta sẽ trở thành kẻ địch!"

Lời nói của người đàn ông đầu voi làm cho Butzweig càng muốn khóc hơn. Những lời này, gã ta chẳng muốn nghe chút nào.

Tiếc là hết cách rồi, đều đã nói đến nước này rồi. Dù vẫn không biết nói nội dung cụ thể, nhưng Butzweig cũng biết rằng lần này bọn họ liên kết với nhau để tạo áp lực lên Tứ đại Hoàng tộc.

Kế hoạch có thành công hay không thì không biết, nhưng có thể khẳng định một điều, nếu gã ta dám từ chối lời mời tham gia này, tộc Behemoth nhất định sẽ đi tong.

"Mật báo" không chỉ cần có chứng cứ, mà còn cần phải xem xét vấn đề thực tế.

Trước mắt thì thực lực của những chủng tộc này không bằng Tứ đại Hoàng tộc, nhưng cũng có gần sáu mươi phần trăm sức mạnh của họ. Nếu như sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề thì chỉ khiến cho Đế quốc Thú Nhân càng suy yếu thêm mà thôi.

Nếu bị ép đến đường cùng, người ta có thể liên minh với Vương quốc Alpha bên cạnh, chơi chiêu nội ứng ngoại hợp, ai thắng ai thua còn chưa biết!

Chương 1430: Ghế (2)

"Các vị, rốt cuộc các vị định làm gì?"

"Sao ta nghe chẳng hiểu gì cả vậy!"

Butzweig nói với vẻ mặt cầu xin.

Hiện giờ Butzweig thực sự không muốn hiểu chút nào. Nếu sớm biết là tin tức này sẽ khủng bố như vậy thì gã ta đã không tiếp xúc với những kẻ này rồi.

"Yên tâm đi, tộc trưởng Butzweig."

"Cũng chẳng phải là đại sự gì, chính là mấy nhà chúng tôi chuẩn bị vào ngày quân đoàn chiến khai mạc sẽ cùng nhau thượng sách lên Tứ đại Hoàng tộc: yêu cầu tăng thêm mấy cái ghế Hoàng tộc."

"Nếu như tộc Behemoth chịu tham gia, vậy thì trong số những cái ghế hoàng tộc được tăng thêm cũng sẽ có chỗ cho tộc Behemoth."

"Tộc được mời tham gia không chỉ có mỗi Behemoth, mà còn có những tộc lớn trung lập khác nữa."

"Thời đại đã khác rồi, Ngũ đại Hoàng tộc cộng trị đã xưa lắm rồi, không thể thỏa mãn được nhu cầu của Đế quốc nữa."

"Muốn Đế quốc tỏa ra sức sống mới thì nhất định phải bổ sung thêm nhiều máu mới vào trong hoàng tộc."

"Trong Đế quốc, chỉ cần là chủng tộc có thực lực, chúng tôi đều hoan nghênh họ cùng nhau gia nhập!"

Người đàn ông đầu hổ cười ha hả nói.

Nghe được tin tức kinh thiên động địa này, Butzweig trực tiếp đứng hình tại chỗ, trong đầu chỉ toàn là: Còn có thể chơi kiểu này sao?

Lúc đầu gã còn cho rằng mọi người muốn liên thủ lôi Tứ đại Hoàng tộc xuống ngựa, gã ta còn chuẩn bị khuyên can nhẹ nhàng, lật tung lá bài tẩy của Tứ đại Hoàng tộc, để cho họ biết khó mà lui.

Hiện giờ đổi sang một hình thức khác, tình hình đã hoàn toàn khác biệt. Theo lý mà nói, bọn họ có thể liên tục lôi kéo đồng minh, cho đến khi thực lực áp đảo Tứ đại Hoàng tộc mới thôi.

Tạo ra quá nhiều Hoàng tộc sẽ dẫn đến Hoàng tộc bị giảm giá trị, nhưng đây không phải là chuyện mà một đám người cần chân trần nên suy nghĩ.

bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính

Tất cả mọi người còn không phải là Hoàng tộc, vậy thì tại sao phải giữ gìn lợi ích của Hoàng tộc chứ?

Nguyên nhân mà Butzweig rất coi trọng "thân phận Hoàng tộc" là vì gã ta đã từng là một thành viên trong nhóm lợi ích đó.

Sau khi tỉnh táo lại, Butzweig quyết tâm nói: "Được, tính thêm cả tộc Behemoth ta nữa!"

"Lấy khế ước ra đây đi, ta có thể ký tên ngay bây giờ. Nhưng phải nói rõ trước, trong đề xuất tăng thêm vị trí hoàng tộc lần này của chúng ta nhất định phải có ghế cho tộc Behemoth!"

Một bước này nhất định phải bước ra, để ngôi vị Hoàng tộc bị giảm giá trị cũng còn tốt hơn là không có thân phận Hoàng tộc.

Là một hoàng tộc đã suy tàn, tộc Behemoth có tình cảm rất sâu với Hoàng tộc. Cũng chính là không thể thỏa mãn giấc mộng Hoàng tộc của các tộc nhân nên Alex mới bị gã ta nhân cơ hội kéo xuống ghế tộc trưởng.

Là người kế nhiệm, nếu Butzweig chậm chạp không làm ra thành tích, sớm muộn gì gã cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Alex.

Ngay từ đầu thì Butzweig đã không có lựa chọn. Không quan tâm nước này sâu cỡ nào, lấy lại ngôi vị Hoàng tộc trước rồi tính.

Còn những vấn đề chính trị phát sinh sau đó, đó là chuyện mà hoàng tộc cần phải xem xét. . . .

"Lòng tham của bọn này cũng không nhỏ nha!"

Sau khi xem xong tình báo được truyền về từ Đế quốc Thú Nhân, Hudson khinh thường lẩm bẩm.

Có thể thấy được tổ chức tình báo của vương quốc thật sự là rất thô sơ. Chỉ vừa mới hành động mà đã có nhiều người bị bại lộ như vậy.

May mà hắn để lại một tay, chỉ lựa chọn kích hoạt một số con tốt không có tiềm năng phát triển, lộ ra cũng không tiếc.

Phúc họa song hành.

Con tốt đã bước ra ngoài ánh sáng, nhưng lại không bị xử lý ngay lập tức, mà trở thành cầu nối liên lạc giữa vương quốc và các chủng tộc, đây cũng coi như một chuyện may mắn.

Đòi vũ khí trang bị chỉ là vấn đề nhỏ. Hudson không sợ bọn chúng khẩu vị lớn, chỉ sợ bọn chúng không có khẩu vị.

Mâu thuẫn trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân đã tích tụ bao nhiêu, chính bọn chúng cũng không rõ ràng. Nhiều khi thực lực của chủng tộc tăng lên không có nghĩa là thực lực của Đế quốc cũng tăng lên.

Vào thời điểm quan trọng như lúc này, việc mua sắm nhiều vũ khí trang bị như vậy rõ ràng là đang chuẩn bị cho một trận đại chiến.

"Công tước đại nhân, những vật tư khác thì dễ làm, nhưng buôn lậu vũ khí trang bị, sợ là không tiện bàn giao với phía vương quốc!"

Jose mở miệng khuyên can.

Từ giọng điệu của Hudson, ông ta đã nghe được lập trường nghiêng về phía đồng ý, nhưng là thuộc hạ, Jose buộc phải cân nhắc đến tác động chính trị.

Những thứ khác lọt vào tay Đế quốc Thú Nhân thì còn có thể đổ hết trách nhiệm lên người những kẻ buôn lậu. Nhưng vũ khí trang bị thì khác, đây vốn là thứ nằm trong phạm vi quản lý của vương quốc.

Đúng là có thể mua được từ các tổ chức dân gian, nhưng số lượng và phẩm loại đều bị kiểm soát chặt chẽ, căn bản không thể buôn lậu với quy mô lớn sang Đế quốc Thú Nhân được.

Chỉ có một số đại quý tộc trong vương quốc mới có năng lực buôn bán vũ khí với số lượng lớn. Số lượng nghi phạm quá ít, chỉ điều tra kỹ lưỡng thì sẽ rất dễ biết được là ai đã làm chuyện này.

"Buôn lậu vũ khí trang bị đương nhiên là không được phép, nhưng phê duyệt cho tổ chức tình báo sử dụng thì lại hợp pháp."

"Đúng dịp là quân đội vương quốc vừa thay thế một lô vũ khí trang bị, trước tiên cứ phê cho tổ chức tình báo sử dụng tạm đi, còn chuyện họ dùng để làm gì thì ta không quan tâm!!"

"Nhớ sàng lọc lại một lần, ưu tiên cung cấp một số vũ khí tiêu hao. Những vũ khí như đại đao trường mâu cũng phải được chọn lựa kỹ càng, tốt nhất là sau khi đánh được vài trận thì sẽ hỏng hết."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Là chủ soái tiền tuyến, nhất định phải biết cách biến báo linh hoạt. Chuyện buôn lậu vũ khí trang bị đương nhiên là không thể làm, ít nhất là không thể tự mình làm.

Tổ chức tình báo của vương quốc trên danh nghĩa thì nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng lão đại thực tế lại là Caesar IV.

Chương 1431: Buôn Lậu Vũ Khí

Họa mà Hudson không gánh nổi không có nghĩa là Quốc vương cũng không gánh nổi. Chỉ cần kẻ cầm đầu như y chịu phối hợp một chút thì hoàn toàn có thể xóa bỏ những dấu vết liên quan.

Nếu như có người truy đến cùng thì câu trả lời là: phần lớn những vũ khí trang bị này đều đã bị hư hỏng, số còn lại cũng đã bị tiêu hao trong quá trình kích động nội chiến ở Đế quốc Thú Nhân.

Dù sao số vũ khí mà Hudson cung cấp đều có tính tiêu hao, không đợi đến khi cuộc đại chiến tiếp theo bộc phát thì đã bị tiêu hao gần hết rồi.

Chỉ cần không có một lượng lớn vũ khí tiêu chuẩn của vương quốc xuất hiện trên chiến trường khi thú nhân xâm lược vương quốc thì sẽ không phải là vấn đề lớn.

Còn về việc những vũ khí trang bị này có tốt hay không, có thể thỏa mãn nhu cầu của thú nhân hay không, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Nếu không phải lo lắng về tác động chính trị thì Hudson đã trở thành con buôn vũ khí lớn nhất, chuyên bán những loại vũ khí rác cho Đế quốc Thú Nhân.

"Công tước đại nhân, nếu cứ dung túng cho thú nhân như vậy, sợ là sẽ để lại hậu họa vô cùng!"

Nghe xong lời của Jose, Hudson nhẹ gật đầu. Sự khác biệt về nhận thức đều là do thông tin không đồng đều gây ra.

Chiến lược của vương quốc được bảo mật nghiêm ngặt, hiện giờ chỉ có hắn và Quốc vương Caesar IV mới biết được toàn bộ mọi chuyện. Ngay cả những nhân viên tình báo thực hiện nhiệm vụ cũng chỉ nghĩ rằng họ chỉ đang kích động nội chiến giữa thú nhân.

Một khi đã sử dụng "Đế chế đa nguyên" rồi thì không chỉ có Đế quốc Thú Nhân bị ảnh hưởng, mà còn có thể lan sang nhân tộc.

Các bộ lạc lớn trong Đế quốc Thú Nhân đều muốn trở thành Hoàng tộc, các đại quý tộc trong thế giới làm sao có thể không muốn tiến thêm một bước chứ?

Một khi có tiền lệ thì sẽ không biết có bao nhiêu kẻ đến sau. Đối với quân quyền mà nói, bản thân nó cũng là một loại suy yếu.

Nếu không phải Caesar IV muốn có một sự nghiệp lẫy lừng thì y đã không nghe những lời lừa gạt của Hudson, còn đồng ý xuất khẩu "đế chế đa nguyên" cho Đế quốc Thú Nhân nữa.

Hudson không muốn tên mình có trên sổ đen của các quân chủ, nên hắn chỉ có thể lựa chọn bảo mật nghiêm ngặt, ngay cả những tên thuộc hạ thân tín cũng không nói.

Lý do thoái thác với bên ngoài luôn chỉ có một: kích động nội loại trong Đế quốc Thú Nhân.

Nếu như tăng thêm một vài Hoàng tộc nữa, thì đó chính là do thú nhân tự làm loạn. Dù sao, người ta cũng có tiền lệ.

"Ngũ hoàng cộng trị" đều có thể làm ra được, lại tăng thêm mấy cái ghế Hoàng tộc thì cũng chẳng có gì gọi là. . . .

Sự mờ ám của các đại lão đã trực tiếp khiến cho những người chấp hành bên dưới chịu khổ. Là thành viên cốt cán của tổ chức tình báo vương quốc, Orucci hiện cũng đang rất đau đầu.

Vũ khí trang bị đã được phê duyệt rồi, nhưng có muốn bán cho thú nhân hay không thì lại không có một tuyên bố chính thức nào.

Kết quả của việc xin chỉ thị chính là: Xem tình hình mà xử lý!

Ở phương diện này, lập trường của Quốc vương bệ hạ và Nguyên soái Hudson đều thống nhất một cách lạ thường, thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối với bọn họ.

Nhưng Oruch lại không muốn có được sự tin tưởng này một chút nào. Khi không có mệnh lệnh của cấp trên, nếu tự xử lý mà gây ra chuyện thì y phải gánh toàn bộ trách nhiệm.

"Thống lĩnh, trong những năm gần đây, ngân sách mà vương quốc cấp cho chúng ta không có năm nào là đủ cả, toàn phải nhờ mọi người làm thêm mua bán để bù đắp."

"Liên quan tới vấn đề ngân sách, chúng ta đã nhiều lần khiếu nại với bên trên, cả Quốc vương bệ hạ và Nguyên soái Hudson đều từng giúp chúng ta nói chuyện, nhưng tiếc là tài chính không có tiền nên mới coi như thôi."

"Số vũ khí mà Nguyên soái Hudson chuyển chuyển đến đây đã vượt xa nhu cầu của chúng ta. Chỉ với số người ít ỏi của chúng ta, sợ là hai mươi năm cũng không dùng hết."

"Có phải là họ biết cuộc sống của chúng ta khó khăn, nên cố tình cho chúng ta một cơ hội để bù đắp kinh tế cho các huynh đệ phải không?"

Lời của phụ tá Luis làm cho Orucci sáng mắt lên. Chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Tại vương quốc, vũ khí trang bị đã loại khỏi biên chế sẽ chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng khi vận chuyên đến Đế quốc Thú Nhân thì giá trị của nó sẽ lập tức tăng vọt lên gấp mười lần.

Chỉ cần luân chuyển một chút, vấn đề kinh phí của tổ chức tình báo sẽ được giải quyết ngay lập tức.

"Vậy thì nhớ làm rõ sổ sách, những vũ khí này đều đã được tiêu hao trong các hành động ở Đế quốc Thú Nhân, tuyệt đối không phải là bán cho thú nhân!"

"Luis, ngươi đích thân phụ trách chuyện này. Nhất định phải xử lý tốt đầu đuôi, ghi rõ đường đi của toàn bộ vũ khí."

"Nếu tương lai có ai kiểm tra sổ sách thì đây chính là cách đối phó! Vì lý do an toàn, sau mỗi một lần hành động đều phải báo cáo lên cho Nguyên soái Hudson và Quốc vương!"

Orucci thấp giọng nói. ...

Dưới sự cho phép Hudson, những chuyến xe chở đầy vũ khí được đưa ra bến tàu và lên thuyền rời đi.

Từ khi đoàn Ma pháp sư vương quốc bắt đầu dọn dẹp các rạn san hô ven biển, hoạt động buôn lậu đã dần chuyển sang thời kỳ 2. 0, từ buôn lậu trên bộ chuyển sang song song cả đường biển và đường bộ.

So với vận chuyển đường bộ truyền thống, vận tải đường biển không chỉ có chi phí thấp hơn mà còn có độ an toàn cao hơn.

Không tấn công thương đội là quy tắc thông thường, nhưng có nhiều bộ lạc thú nhân như vậy, luôn có một vài kẻ không tuân theo quy tắc.

Chỉ cần làm sạch một chút thì cái chết của những kẻ buôn lậu này cũng là chết vô ích, không ai sẽ đứng ra đòi công đạo cho một nhóm người chết cả.

Cái giá phải trả không gì khác ngoài tuyến đường thường xuyên xảy ra tai nạn, sau này sẽ không có thương đội nào đi qua nữa, giống như một vụ mua bán tuyệt hậu vậy.

Chương 1432: Buôn Lậu Vũ Khí (2)

Không có thương đội tới, việc mua sắm vật tư trở nên vô cùng khó khăn, khi giao dịch với bộ lạc thú nhân khác thì lại trả một cái giá vô cùng lớn.

Thường thì chỉ có một số bộ lạc nhỏ không thể sống nổi nữa mới làm ra loại chuyện này. Vì sống sót, bọn chúng đã cố gắng hết sức, không có thời gian để suy nghĩ về tương lai.

So ra thì các bộ tộc lớn có khả năng chống rủi ro cao sẽ cân nhắc vấn đề một cách toàn diện hơn. Vì sự phát triển lâu dài của bộ lạc, chúng thường sẽ hạ lệnh cấm cướp bóc thương nhân.

Thậm chí những bộ lạc thú nhân đầu óc linh hoạt còn chủ động hợp tác với các thương đội, mở cửa giao lưu trên lãnh địa của mình, thu hút các bộ tộc nhỏ ở lân cận đến giao dịch và thu tiền thuê trung gian.

Kèm theo sự phát triển của hoạt động buôn lậu, để thuận tiện cho việc vận chuyển, nhiều kẻ buôn lậu đã tự nguyện dọn dẹp các rạn san hô ven biển.

Dưới ảnh hưởng này, khu vực duyên hải vốn không được thú nhân coi trọng bỗng chốc trở thành vùng tranh chấp của các bộ lạc.

Vì sự an toàn của bản thân, nhiều kẻ buôn lậu đã không còn mang theo đoàn xe đi sâu vào nội địa nữa, mà thay vào đó chọn cách vận chuyển hàng hóa đến vùng ven biển, trực tiếp giao dịch với các bộ lạc địa phương.

Một số nhóm thương đội thận trọng thậm chí còn yêu cầu giao dịch trên biển. Thường thì họ sẽ neo thuyền cách bờ biển vài trăm mét, sau khi thỏa thuận xong mới dùng thuyền nhỏ vận chuyển hàng hóa lên bờ.

Đặc biệt là một số mặt hàng nhạy cảm, toàn bộ đều chuyển sang đường biển, lượng hàng hóa vận chuyển bằng đường bộ bị sụt giảm nghiêm trọng.

Là bộ tộc giáp ranh với Tuyết Nguyệt lĩnh, tộc Behemoth đã trở thành nạn nhân lớn nhất. Trước đây chỉ cần thu phí qua đường đã có thể kiếm được đầy bồn đầy bát, nhưng giờ đây chỉ còn biết nhìn những đoàn thương nhân thưa thớt mà ngẩn người.

Là hàng xóm tốt, lẽ ra phải được thuận lợi giao thương. Ngay cả khi tự mình thu mua hàng hóa rồi bán lại cho các bộ lạc khác cũng có thể kiếm bộn tiền.

Nhưng tiếc thay chính vì là hàng xóm nên tộc Behemoth mới phải khổ sở thế này. Những kẻ buôn lậu hám lợi không có điểm mấu chốt, nhưng bọn họ lại không phải kẻ ngu.

Chỉ cần nghe ngóng một chút là sẽ biết được chính sách của Hudson lão gia đối với thú nhân. Xuất phát từ nhu cầu thân xa đánh gần, từ trước đến giờ tộc Behemoth nằm trong danh sách đối tượng được nâng đỡ

Chuyện mà những kẻ buôn lậu bình thường cũng biết, tổ chức tình báo của vương quốc lại càng nắm rõ hơn. Đến mức mà đám đồng bọn định thách thức Tứ đại Hoàng tộc cũng có thể mua được vũ khí với giá cao, chỉ có tộc Behemoth là chẳng mò được cộng lông nào.

"Chuyện gì vậy, chẳng phải ta đã kêu các ngươi đi liên lạc với thương đội Nhân tộc rồi sao?"

"Chẳng lẽ lại có tên Behemoth nào đó vì lợi ích mà chèn ép chuyện làm ăn của bọn buôn lậu đó sao!"

Butzweig nghiêm nghị chất vấn.

Sự suy tàn của thương mại đường bộ cũng có mối quan hệ trực tiếp với chính sách mà tộc Behemoth đã thực thi trước đó.

Đám Behemoth có tư duy lạc hậu này nghĩ rằng chỉ cần chiếm giữ con đường giao thông quan trọng là sẽ có được tiền bạc đầy nhà.

Sau khi di cư đến đây, tộc Behemoth trực tiếp thu thuế vật thật 50% đối với các đoàn thương nhân, sau đó bị các chủng tộc khác trong Đế quốc Thú Nhân phản đối, bị buộc phải giảm xuống còn 20%.

Trên cơ sở này, những tên Behemoth phụ trách chấp hành thường sẽ đòi thêm một khoản phí uống trà.

Nghề buôn lậu này vốn là một nghề bán mạng. Ngay cả thuế của Hudson lão gia mà bọn hắn cũng chẳng muốn nộp, càng không cần phải nói đến việc đóng thuế cho Behemoth.

Thuế cao + tuyến đường không an toàn đã trực tiếp thúc đẩy sự phát triển mạnh mẽ của thương mại đường biển.

Sau khi số lượng đoàn thương nhân đi qua giảm sút, thu nhập của tộc Behemoth cũng nhanh chóng giảm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bất đắc dĩ, Butzweig chỉ có thể chỉnh đốn nội bộ, cấm Behemoth lén lút bóc lột thương nhân.

"Tộc trưởng, tình huống lần này thì khác. Chúng tôi đã liên hệ với nhiều trưởng đoàn thương nhân của nhân tộc, nhưng bọn họ đều không làm chuyện mua bán vũ khí."

"Nghe nói là vương quốc Alpha đã tăng cường kiểm soát vũ khí, mỗi lần xuất cảnh đều sẽ kiểm tra, vận chuyển số lượng nhỏ thì còn được, vận chuyển số lượng lớn thì không thể mang ra ngoài được."

"Cho dù chúng ta có hứa hẹn như thế nào thì những kẻ này cũng sẽ không tiếp. Như thể đây là đang muốn lấy mạng của chúng vậy!"

Elias than thở một cách bất lực.

Trong một chủng tộc toàn dân giai binh, việc lựa chọn ra một vài nhân tài quản lý là chuyện rất khó.

Elias chính là người cao được chọn từ trong đám lùn, gã phụ trách quản lý chính sự nội bộ của tộc Behemoth, đồng thời còn giám sát thương mại đối ngoại.

Nghe thì có vẻ rất ghê gớm, nhưng thực tế quyền lực lại không lớn. Trong thời kỳ bộ lạc, các bộ lạc đều là tự trị, Elias thực tế chỉ quản lý bộ lạc của mình.

Trong số nhiều chủng tộc thú nhân, tộc Behemoth đã từng là Hoàng tộc, được xếp hạng cao về mặt vũ khí trang bị.

Đáng tiếc, dù nội tình có dày đến đâu cũng không chịu được vũ khí là hàng tiêu hao. Chỉ riêng việc huấn luyện thường ngày thôi đã tổn thất một lượng lớn vũ khí rồi.

Sau khi đánh mất ngôi vị Hoàng tộc, vũ khí được sản xuất trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân đã không còn phần dành cho chúng, chỉ có thể tự nghĩ cách mua từ thương đội của nhân tộc.

Thực ra, cho dù có phần thì cũng chẳng có tác dụng gì. Kỹ thuật luyện kim của thú nhân không đạt tiêu chuẩn, muốn tạo ra vũ khí trang bị thì vẫn phải đi đường vòng mua thép từ bọn buôn lậu nhân tộc.

Để thông qua trạm kiểm soát, những kẻ buôn lậu thường sẽ biến thép thành những vật dụng thường ngày như xoong nồi, sau đó mới giao cho tộc Behemoth tiến hành nấu chảy.

"Số lượng ít thì số lượng ít đi!"

"Truyền lệnh xuống, bất kỳ đoàn thương nhân nào bán vũ khí cho chúng ta đều sẽ được giảm thuế tương ứng."

"Trọng thưởng tất có dũng phu."

"Chỉ cần lợi ích đủ lớn, bọn buôn lậu đó sẽ có cách kiếm vũ khí cho chúng ta. Bây giờ không phải là lúc tính toán lợi ích!"

Butzweig bất đắc dĩ nói.

Chương 1433: Khan Hiếm Tiền Tệ

Biết rõ mình đang bị nhắm tới, nhưng Butzweig cũng bất lực. Với quan hệ của Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân, việc phong tỏa bọn chúng là chuyện quá bình thường.

Trong thời điểm quan trọng của cuộc tranh giành ngôi vị hoàng tộc, Butzweig không muốn gây ra xung đột biên giới, tạo thêm rắc rối cho mình. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh, Hudson, người luôn theo dõi sát sao tình hình ở đại thảo nguyên, đã cảm nhận được mùi thuốc súng.

Dưới xu hướng lợi ích, trong Đế quốc Thú Nhân đã xuất hiện hai phe phái lớn. Tiếc là những chủng tộc này không phải loại có tài bày mưu tính kế, gióng trống khua chiêng liên kết với nhau, như thể sợ Tứ đại Hoàng tộc không biết vậy.

Nhìn đội ngũ đang ngày càng được mở rộng, thế cục vô cùng tốt đẹp, tiếc là mâu thuẫn nội bộ cũng đang gia tăng.

Vì lợi ích chung, bọn chúng có thể tạm thời đứng chung một chỗ, nhưng tương lai sẽ phát triển như thế nào, không ai biết được.

Trực giác nói cho Hudson biết, Tứ đại Hoàng tộc nhất định sẽ triển khai hành động phản công.

Rốt cuộc là sử dụng biện pháp mạnh, chọn một kẻ xui xẻo để giết gà dọa khỉ, hay là dùng thủ đoạn chính trị để chia rẽ phân hoá thì không rõ.

Tình hình trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân đang rất căng thẳng, áp lực quân sự ở khu Cận Đông lại giảm đi đáng kể. Tộc Behemoth đang bận rộn với những cuộc tranh giành nội bộ, thậm chí không có tâm tư gây chuyện với vương quốc.

Khoảng thời gian hòa bình hiếm hoi này đã tạo điều kiện thuận lợi cho việc khai thác gần Đông. Một số quý tộc to gan mang theo di dân bắt đầu xây dựng lãnh địa của mình.

Là dê đầu đàn của quý tộc Cận Đông, Hudson đương nhiên là sẽ không làm cho mọi người thất vọng, hắn cũng đã phát triển được một vài trang trại.

Đồng ruộng thì tạm thời bỏ qua, phát triển chăn nuôi ở nơi đất rộng người thưa có giá trị kinh tế cao hơn.

Nếu tình hình không ổn, cũng thuận tiện cho việc chiến lược di chuyển. Trực tiếp chuyển đổi gia súc thành quân lương cũng không thiệt hại bao nhiêu.

Sau một thời gian lên men, Ngân hàng Phát triển Cận Đông vốn không có gì nổi bật, nay đã trở thành con cưng sáng giá nhất.

Ban đầu nói là cả ba chi nhánh cùng nhau bắt đầu hoạt động, kết quả cuối cùng lại là chi nhánh Tuyết Nguyệt lĩnh "Khách khứa đông đúc", khách hàng xếp hàng dài đang chờ đợi thẩm định, hai chi nhánh còn lại thì phản ứng bình thường.

Nguyên nhân Hudson cũng biết, đơn giản là vì sau khi chiến tranh kết thúc được một năm, các quý tộc đã trải qua khoảng thời gian khó khăn nhất.

Có lẽ còn có một số quý tộc đang cần tiền gấp, nhưng đại đa số quý tộc đều thông qua quan hệ nhân mạch của mình để gom góp tài chính vượt qua khó khăn.

Các quý tộc truyền thống đều không thích giày vò, họ chỉ tham gia sản xuất nông nghiệp cổ xưa, không có nhiều dự án cần đầu tư.

Chỉ cần không gặp phải những biến cố lớn như thiên tai mất mùa, chiến tranh, thì về cơ bản là sẽ không có nhu cầu về tài chính.

Tiến hành hoạt động cho vay hơn hai tháng, chi nhánh vương đô đã tiếp nhận tổng cộng 36 vụ giao dịch, cho vay 20 vạn kim tệ.

Trong đó, có 33 vụ giao dịch khách hàng là quý tộc, chỉ có 3 vụ giao dịch khách hàng là thương nhân.

Không phải thương nhân ở vương đô đều không thiếu tiền, mà là những người thiếu tiền không có tài sản thế chấp.

Trong hệ thống cai trị của quý tộc lãnh chúa cổ xưa, tốc độ phát triển của các ngành công nghiệp và sản xuất trên đại lục Aslante rất chậm.

Công thêm việc ngân hàng là một thứ mới, bản năng của con người có tâm lý bài xích những thứ xa lạ. Cho dù là thiếu tiền thì cũng không dám đến vay.

Tình hình của chi nhánh Sơn Địa Lĩnh tốt hơn một chút, tổng cộng đã cho vay 147 giao dịch, tổng số tiền lên tới 86 vạn kim tệ, tất cả khách hàng đều là quý tộc lãnh chúa.

Nếu không tính đến quan hệ nhân mạch, thành tích này đã là rất ấn tượng rồi. Tiếc là hoạt động kinh doanh của chi nhánh Sơn Địa Lĩnh đều dựa vào danh tiếng của Hudson.

Vì quen biết nhau, nên mọi người có đủ hiểu biết về gia tộc Koslow, họ cho rằng Hudson sẽ không vì một vạn kim tệ mà hố mình.

Ngay cả khi ngân hàng có hố, mọi người đều có quan hệ thân thích, sau khi xảy ra vấn đề vẫn có thể nhờ người hòa giải.

Hai chi nhánh này không đạt được kỳ vọng, nhưng không có nghĩa là không kiếm được tiền, thu nhập mỗi tháng ít nhất là hơn một vạn kim tệ tiền lãi, thành công bù đắp chi phí vận hành của ngân hàng.

Chi nhánh Tuyết Nguyệt lĩnh có thành tích cao nhất, tổng cộng đã cho vay 314 giao dịch, tổng số tiền lên tới 186 vạn kim tệ.

Còn có mấy trăm giao dịch đang trong vòng thẩm định, gần như toàn bộ các quý tộc Cận Đông và một nửa lãnh chúa biên giới phương bắc, đều đã nộp đơn xin vay vốn cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Giống như vay được là kiếm lợi lớn, khi các quý tộc lãnh chúa vay tiền, nếu có thể vay nhiều thì sẽ không ai vay ít.

Ai nấy cũng đều chọn mức vay tối đa, nếu không phải tự mình thẩm định danh tính khách hàng, Hudson đều phải nghi ngờ là ngân hàng của mình đang gặp phải tình trạng "lừa vay tiền".

Hơn ba trăm giao dịch vay tiền, hơn một phần năm giao dịch đều là của các thành viên gia tộc Koslow. Trong lúc bất tri bất giác, gia tộc Koslow đã bén rễ ở Cận Đông và biên giới phía bắc.

Còn lại hơn hai trăm giao dịch vay tiền, khách hàng đều là những người từng có quan hệ với Hudson. Hoặc là thân bằng hữu cựu, hoặc là bộ hạ cũ, chủ yếu là làm ăn với người quen.

Tiền vay ra như nước, tiền gửi mới lại không khả quan. Trong hai tháng qua, tổng cộng ba chi nhánh đã tăng thêm một trăm vạn kim tệ tiền gửi.

Có thể có con số này hoàn toàn là nhờ vào kết quả của sự dẫn dắt chính sách. Nhờ quy định thanh toán các vụ giao dịch lớn bằng hình thức chuyển khoản, các thương nhân mới đổ xô đến ngân hàng mở tài khoản gửi tiền.

Chương 1434: Khan Hiếm Tiền Tệ (2)

"Chi nhánh ở Vương đô và chi nhánh ở Sơn Địa Lĩnh vẫn phải tiếp tục khai thác và mở rộng, 2 chi nhánh này sẽ là nền tảng quan trọng để ngân hàng chống chọi với rủi ro."

"Tình hình của Tuyết Nguyệt lĩnh đặc biệt, hoàn toàn không thiếu khách hàng vay vốn, trọng tâm công tác tiếp theo chính là hút tiền gửi."

"Cận đông chính là một lỗ đen tài chính, bao nhiêu tiền cũng có thể nuốt chửng. Những khoản vay mà chúng ta đã phát hành trong giai đoạn đầu chỉ có thể coi là hoạt động thử nghiệm."

"Cùng với sự phát triển của lãnh địa, lỗ hổng tài chính mà các quý tộc lãnh chúa phải đối mặt sẽ càng ngày càng lớn."

"Cho dù có rót thêm 10 triệu kim tệ thì cũng sẽ bị các quý tộc bên ngoài quét sạch ngay lập tức."

"Trước mắt thì khả năng quay vòng vốn của ngân hàng vẫn chưa đủ cao. Về mặt số liệu, mỗi lần cho vay một vạn kim tệ thì sẽ có sáu ngàn kim tệ được rút ra trong vòng một tháng."

"Chúng ta nhất định phải tăng thêm nhiều dịch vụ bổ sung hơn nữa, giảm tỷ lệ rút tiền này xuống, tốt nhất là giảm xuống dưới 30%. ."

"Chỉ cần kim tệ được chất đống trong kho bạc, chúng ta sẽ không sợ rủi ro siết chặt, hoạt động kinh doanh mới có thể tiếp tục mở rộng."

"Bộ Chính vụ phối hợp một chút, khi cần thiết có thể ban hành các chính sách thuận lợi mờ mịt, hướng dẫn những kẻ buôn lậu tiền gửi vào ngân hàng."

"Sau này, thuế và ngân sách thu chi của lãnh địa cũng sẽ được chuyển khoản trực tiếp qua ngân hàng."

"Ngay cả thanh toán cho các dự án chính phủ cũng có thể chọn chuyển khoản hoặc thanh toán bằng kim phiếu, để cho họ tự ra ngân hàng rút tiền."

"Giới hạn rút tiền hàng ngày của một tài khoản là năm ngàn kim tệ; Muốn rút năm vạn kim tệ trở lên thì phải hẹn trước năm ngày; Hai mươi vạn kim tệ trở lên thì phải thông báo trước một tháng; một triệu kim tệ trở lên phải thông báo trước ba tháng."

"Rudolf, nhiệm vụ sau này của ngươi rất quan trọng. Ngoài việc đảm bảo ngân hàng có thể vận hành bình thường ra, người còn phải cố gắng gia tăng doanh thu cho ngân hàng."

"Tổng doanh thu năm nay phải cố gắng đạt được năm mươi vạn kim tệ, lợi nhuận ròng phải được đảm bảo ở mức hai mươi vạn kim tệ."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Yêu cầu này không phải là do hắn tự ý đưa ra, với tư cách là ngành công nghiệp mới nổi, ngân hàng đang được hưởng lợi thế không nhỏ của thời đại.

Ngoài mô hình kinh doanh tiên tiến, điều quan trọng là không phải nộp thuế. Sơn Địa Lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh đều là địa bàn của Hudson, việc thu thuế hoàn toàn tùy thuộc vào tâm trạng của hắn.

Phía chi nhánh vương đô thì người ngoài lại không biết rõ ngân hàng kiếm được bao nhiêu tiền, còn có nhiều chi nhánh đồng thời kinh doanh, mọi người cũng không hiểu được lợi nhuận được phân chia như thế nào.

Nếu là người bình thường thì chỉ cần đánh thuế là được. Nhưng với tư cách là sản nghiệp của Hudson, Nguyên soái vương quốc, lại còn lấy danh nghĩa là huy động vốn để phát triển Cận Đông, khiến cho cơ quan thuế vương đô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao thì cho vay lại không phải lợi nhuận, mà phải thu hồi được thì mới tính là lợi nhuận.

Với mô hình kinh doanh dài hạn, cộng thêm cách vận hành có rủi ro cao ở Cận Đông, có thể kiếm tiền hay không, người ngoài căn bản không hiểu được.

Hiện tại chỉ mới mở ba chi nhánh, chủ yếu là do thiếu nhân lực. Nếu có đủ nhân lực, Hudson không ngại mở chi nhánh đến từng thành phố lớn của vương quốc.

"Công tước, muốn muốn tăng lợi nhuận của ngân hàng thì đơn giản, chỉ cần tăng hạn mức cho vay là được."

"Nhưng muốn thu hút tiền gửi thì hơi khó. Không phải những kẻ buôn lậu không chịu nể mặt, mà là vì trong tay họ không có đủ tiền mặt."

"Trong cuộc chiến lần trước, Đế quốc Thú Nhân cũng không cướp được đủ tài phú. Trong thương mại với vương quốc, tiền tệ của chúng cũng luôn ở trạng thái thất thoát."

"Chỉ dựa vào sản lượng của quặng mỏ thì sẽ không đủ để bù đắp lỗ thủng này. Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã quay trở lại với thời kỳ trao đổi hàng hóa truyền thống."

"Mỗi khi những kẻ buôn lậu trở về, họ đều mang theo một đống hàng hóa, nhưng những gì họ thu được là hiện vật, còn cần vận chuyển về vương quốc để tiêu thụ."

"Theo quan sát của chúng tôi, giá cả của nhiều mặt hàng trong vương quốc đã giảm ở các mức độ khác nhau trong thời gian gần đây, các mặt hàng đặc sản của Đế quốc Thú Nhân là giảm giá mạnh nhất."

"Đặc biệt là trong hai tháng gần đây, nhiều đoàn thương nhân buôn lậu đã mang theo bò, cừu và ngựa trở về. Trước đây, họ đều không thèm bán những mặt hàng có lợi nhuận thấp này.

Ngay sau khi Rudolf nói xong, Jacob lại tiếp tục bổ sung:

"Công tước, Rudolf nói không sai. Nền kinh tế của Đế quốc Thú Nhân hiện đang gặp khó khăn."

"Nhiều năm chiến tranh đã khiến cho Đế quốc cổ xưa này trở nên kiệt quệ. Nếu tình hình hiện tại tiếp tục, triển vọng thương mại trong tương lai có thể sẽ không khả quan."

"Còn việc những kẻ buôn lậu buôn bán gia súc thực ra là do chúng ta muốn phát triển ngành chăn nuôi, dẫn đến tình trạng thu mua gia súc ồ ạt trên thị trường. ."

"Không chỉ có Đế quốc Thú Nhân đang gặp khó, mà vương quốc cũng vậy."

"Theo dữ liệu thu thập được, Bộ Chính vụ cho rằng nền kinh tế của Vương quốc cũng đang xảy ra vấn đề. Vương quốc cũng đang ở vào thế bất lợi trong việc giao dịch thương mại với các quốc gia phương nam."

"Cộng thêm hậu quả của chiến tranh, để trả nợ quốc tế, Vương quốc đã thanh toán cho các nước khác một lượng lớn vàng bạc."

"Sự sụt giảm giá cả nhanh chóng sau chiến tranh có thể không chỉ do thay đổi cung cầu, mà còn do không có đủ vàng bạc lưu thông."

"Điểm này được thể hiện ở khắp mọi nơi. Làm khu vực mới khai phá, Tuyết Nguyệt lĩnh thể hiện rõ ràng hơn một chút."

"Nguyên nhân lớn khiến khủng hoảng không bùng phát là nhờ có sự xuất hiện của Ngân hàng Phát triển Cận Đông. Bất kể là giao dịch chuyển khoản hay là kim phiếu mà chúng ta phát ra, cũng đều đã phát huy được một phần tác dụng của tiền tệ."

Chương 1435: Khan Hiếm Tiền Tệ (3)

"Tuy nhiên, điều này chỉ giới hạn ở cảng Tân Nguyệt, trong một số lãnh địa quý tộc hẻo lánh của vương quốc cũng đã xuất hiện tình trạng lấy vật đổi vật."

"Các cuộc khủng hoảng thiếu tiền tương tự cũng thường xảy ra trong lịch sử của vương quốc. Hầu như sau mỗi lần xâm lược của thú nhân đều sẽ đi kèm với tình trạng này."

Nghe được hai chữ "Thiếu tiền", Hudson lập tức nhíu mày. Hắn đã ngầm cảm nhận được vấn đề này từ sau lần xâm lược trước đó của Thú nhân.

Chỉ là tình hình lúc đó không nghiêm trọng như bây giờ. Cho dù vương quốc phải trả một khoản nợ nước ngoài kếch xù thì nó cũng không được trả trong một lần.

Thời đại lẽ ra phải phục hồi lại sức sống lại gặp phải cuộc chiến tranh đại lục. Các vật tư chiến lược đắt đỏ lại một lần nữa làm cho một lượng lớn tài sản của vương quốc bị chảy ra nước ngoài.

Khi chiến tranh kết thúc, cuộc khủng hoảng bắt đầu tích tụ từ từ. Việc buôn lậu với Đế quốc Thú Nhân đã phần nào làm giảm bớt cuộc khủng hoảng thiếu tiền của vương quốc.

Với việc khởi động chiến lược phát triển Cận Đông, một lượng lớn tài chính bị đất đai Cận Đông nuốt chửng, cuộc khủng hoảng "thiếu tiền" lại một lần nữa ập đến với vương quốc. ...

Bộ Chính vụ đặc biệt nhạy cảm với tình trạng "khan hiếm tiền tệ", ngoài việc cần rất nhiều tài chính để thúc đẩy sự phát triển của Cận Đông ra, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là: Tỉnh Đông Nam chính là khu vực chịu nhiều thiệt hại nhiều nhất trong đợt khan hiếm tiền tệ này.

Đất đai màu mỡ, thích hợp cho sản xuất nông nghiệp, lại nằm xa chiến trường, có vài tỉnh ở Đông Nam đã vượt qua các khu vực Trung bộ cách đây một trăm năm, trở thành khu vực có nền kinh tế phát triển nhất của vương quốc.

Kinh tế phồn vinh thường đồng nghĩa với nhu cầu về tiền tệ lớn. Nhưng đáng tiếc là vương quốc lại không có khả năng cung cấp đủ tiền tệ cho tỉnh Đông Nam, thậm chí vương quốc còn chẳng có suy nghĩ đó.

Đối mặt với tình trạng "khan hiếm tiền tệ", biện pháp mạnh mẽ duy nhất mà vương quốc thực hiện là cho phép các quý tộc địa phương dùng hiện vật để nộp thuế.

Còn những chuyện còn lại thì cứ để cho thời gian tự xóa nhòa. miễn là chiến tranh kết thúc, mức độ phụ thuộc của vương quốc dựa vào bên ngoài sẽ giảm xuống.

Nhập khẩu thương mại giảm mạnh, tình trạng vàng bạc liên tục chảy ra nước ngoài sẽ dần được cải thiện.

Thêm vào đó, thông qua khai thác mỏ và giao dịch thương mại với Đế quốc Thú Nhân, số lượng tiền tệ lưu thông trên thị trường sẽ dần tăng lên, cho đến khi vượt qua cuộc khủng hoảng "khan hiếm tiền tệ".

Về phần những cơn đau kinh tế mà mọi người trải qua trong quá trình này, không có cách giải quyết nào tốt cả, chỉ có thể tự mình chống chọi.

Hudson vuốt vuốt trán, trên gương mặt tràn đầy vẻ khó xử. Về mặt lý thuyết, khi xảy ra tình trạng "khan hiếm tiền tệ" thì chỉ cần tăng lượng cung ứng tiền tệ là được.

Đáng tiếc là lý thuyết này không có tính khả thi tại đại lục Aslante. Trong hệ thống tiền tệ vàng bạc, rất khó để tăng lượng cung ứng tiền tệ trong thời gian ngắn.

"Tiền giấy", nghĩ thôi thì được.

Trong điều kiện hiện hữu, nếu Vương quốc Alpha dám đi tiên phong trong việc phát hành tiền giấy, thì sẽ ngay lập tức bị thị trường dạy cho cách làm người.

Việc thay đổi hệ thống tiền tệ không giống như việc Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành kim phiếu trước đó, điều này cần có uy tín cực mạnh.

Quốc tế sẽ sẽ không công nhận giá trị của tiền giấy, và nhiều khả năng là các quý tộc trong vương quốc cũng sẽ không chấp nhận dùng "tiền giấy" thay thế vàng bạc.

Thật sự không có tiền, chỉ cần dùng một chút sắt rỉ để bù vào là được, dù sao cũng dễ khiến cho mọi người chấp nhận hơn là "Tiền giấy".

So với tiền giấy, kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành chỉ là trò chơi nhỏ của Hudson. Tổng cộng chỉ mới in được vài chục vạn, còn chưa thả hết ra thị trường.

Trong mắt của ngoại giới, thứ này chỉ được xem như chứng từ gửi tiền không ghi tên mà thôi, căn bản không tính là tiền tệ.

Các thương hội hàng đầu đều có thương phiếu do chính họ phát hành, đơn giả chỉ là tên gọi khác nhau mà thôi. Phiếu gắn với vàng thì gọi là kim phiếu, phiếu gắn với bạc thì gọi là ngân phiếu.

Phạm vi lưu thông của những loại phiếu này đều rất nhỏ. Chỉ có thể sử dụng trong một số khu vực nhất định và vẫn còn nhiều hạn chế, không có ngoại lệ.

Nếu kim phiếu do Hudson phát hành không gắn liền với các giao dịch hàng hóa chủ yếu trong lãnh địa thì có lẽ ngay cả chó cũng chẳng thèm.

Ở trong mắt ngoại giới, đây chỉ là thứ mà Hudson tạo ra để tiện cho việc giao dịch. Chỉ có thể sử dụng trong lãnh địa của Hudson lão gia, nhưng khi rời khỏi đó thì chính là một đống giấy vụn.

Muốn cho thứ này có thể thay thế kim tệ, trở thành tiền tệ chính trên thị trường, có lẽ phải chờ Hudson hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, lập nên một đại Đế quốc của riêng mình thì mới được.

"Thiếu tiền đã trở thành lẽ tất nhiên. Và tình trạng này sẽ tiếp tục kéo dài trong nhiều năm tới, Bộ Chính vụ dự định sẽ ứng phó như thế nào?"

Hudson quan tâm hỏi.

Thay đổi hệ thống tiền tệ là chuyện vượt quá mức quy định, cho nên chỉ có thể áp dụng phương pháp giải quyết nguyên thủy nhất. Trong lĩnh vực này, Hudson chưa chắc đã bằng các quan chức lãnh địa sinh ra ở đây.

"Công tước đại nhân, thiếu tiền là ở cấp độ vương quốc, cá nhân ngài thì không thiếu tiền."

"Tính thêm cả doanh thu của ma pháp dược tề thu nhập, thực tế thì tiền của chúng ta chỉ toàn chảy vào. Nhưng vì bố cục quá lớn nên trong ngắn hạn sẽ xuất hiện tình trạng thiết hụt tiền tệ."

"Có hai cách giải quyết phù hợp nhất hiện giờ: Một là giảm mua sắm từ bên ngoài, tiến hành phương pháp dùng vật đổi vật trong nội bộ, bổ sung kim phiếu làm phương tiện thanh toán;"

"Hai là thu hút vốn từ bên ngoài."

Chương 1436: Thu Thuế

"Phương án thứ nhất là biện pháp phổ biến nhất."

"Vào nửa năm trước, nhiều nơi ở tỉnh Đông Nam đã bắt đầu áp dụng phương thức lấy vật đổi vật."

"Khi đó, Tuyết Nguyệt lĩnh mới vừa mới cất bước, Sơn Địa Lĩnh đã cơ bản thực hiện được tự cung tự cấp, lượng hàng giao dịch mỗi ngày không lớn, nên chúng ta chưa phải chịu tác động của tình trạng khan hiếm tiền tệ."

"Cho đến gần nhất, việc buôn lậu phát triển mạnh mẽ, kim ngạch thương mại của cảng Tân Nguyệt tăng mạnh, cho nên mới xuất hiện dấu hiệu khan hiếm tiền tệ."

"Chỉ cần chúng ta mua ít nô lệ một chút, rồi phổ biến hệ thống thanh toán bằng kim phiếu, thì có thể ngăn chặn được cuộc khủng hoảng tiền tệ này."

"Tuy nhiên, hậu quả cũng rất nghiêm trọng, nô lệ là nguồn bổ sung sức lao động quan trọng của lãnh địa, nếu đột nhiên dừng lại sẽ làm chậm tốc độ phát triển của lãnh địa."

"Phương án thứ hai thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng khi vận hành thực tế lại rất khó."

"Tài chính chảy ra thì dễ, nhưng mọi người lại không có kinh nghiệm trong việc thu hút vốn đầu tư chảy vào."

"Bộ Chính vụ chỉ có một biện pháp tham khảo: Ngài có thể bán một lượng ma pháp dược tề trước thời hạn để lấy về một khoản tiền mặt."

"Tuy nhiên, số tiền mặt này cũng chỉ có thể giải quyết khó khăn trước mắt, tình trạng tiền tệ khan hiếm là cuộc khủng hoảng chung của cả vương quốc, chúng ta không thể tự lực cánh sinh."

"Muốn xoa dịu cuộc khủng hoảng này, e rằng phải đưa vào thị trường hơn 10 triệu kim tệ thì mới có thể giải quyết được vấn đề."

"Thiếu hụt một lượng tài chính khổng lồ như vậy, một nhà chúng ta không thể nào huy động được."

Nghe xong lời giải thích của Jacob, Hudson khẽ gật đầu. Hai cách này đều có thể giải quyết vấn đề, nhưng lại không phải là điều mà hắn muốn.

Nếu không có mối đe dọa thú nhân, Hudson chắc chắn sẽ chọn cách thứ nhất, ổn định là quan trọng nhất, phát triển chậm một chút cũng không sao. .

"Bán ma pháp dược tề trước thời hạn là không thực tế, đơn đặt hàng đặt trước đã xếp hàng đến vài năm sau."

"Bên ngoài có rất nhiều bậc thầy ma pháp dược tề đang nghiên cứu về nó, vị thế độc quyền có thể duy trì được bao lâu, không ai nói rõ được."

"Một khi vật thay thế xuất hiện, giá cả chắc chắn sẽ giảm mạnh."

"Thứ không thể xác định sẽ rất khó bán được giá cao, hơn nữa còn có khả năng bị bên ngoài cho rằng ta đang thiếu tiền."

"Ngân hàng Phát triển Cận Đông vừa mới đi vào quỹ đạo, tuyệt đối không thể để tin tức này rò rỉ ra ngoài."

"Thay ta mời các đại thương hội đến đây, nói là ta có một vụ làm ăn lớn muốn thương lượng với bọn hắn!"

Hudson mặt không đổi sắc nói. . . .

Phỉ Thúy cung. Caesar IV cũng đang đau đầu về chuyện này.

Cuộc khủng hoảng "thiếu tiền" tiếp tục lan rộng, không chỉ ảnh hưởng đến thu nhập tài chính của vương quốc, mà còn ảnh hưởng đến tiến độ phát triển của vương thất lĩnh.

Sạp hàng đều đã trải ra rồi, không thể thu lại được.

Mâu thuẫn nội bộ của Vương quốc Alpha đang có xu hướng dịu đi, nhưng không có nghĩa là không còn nữa. Cuộc xung đột giữa vương thất và các đại quý tộc chưa bao giờ ngừng lại.

Không phải gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

Cuộc đấu tranh chính trị xoay quanh quyền lực chưa bao giờ ngừng lại.

Bất kể bên nào, chỉ cần bộc lộ dấu hiệu suy tàn đều sẽ dẫn đến một vòng đấu tranh chính trị mới.

Đặc biệt là trong hành động trước đó, hành vi ăn một mình của Caesar IV đã đắc tội với toàn bộ các đại quý tộc trong vương quốc.

Bị ảnh hưởng bởi chuyện này, ngay cả hành động nhắm vào Ngũ đại Công tước Bắc Cương cũng kết thúc trong thất bại.

Bằng chứng xác thực cũng vô dụng, chính trị chưa bao giờ chỉ dựa vào bằng chứng.

Ngũ Đại Gia Tộc Bắc Cương đúng là rất biết cách gây thù chuốc oán, nhưng chuyện mà mọi người lo lắng hơn chính là mười hai tỉnh thành của vương thất sẽ hợp nhất thành một khối.

Vì nhu cầu hạn chế vương quyền, mọi người đều ăn ý lựa chọn giả câm vờ điếc, phớt lờ những tội ác nghiêm trọng mà quý tộc Bắc Cương đã phạm phải trước đây.

Ngay cả khi được đưa lên triều đình thì vẫn sẽ bị bác bỏ. Lý do vô cùng đơn giản: Ngũ đại Công tước tiền nhiệm đã sợ tội tự sát, vương quốc cũng đã xử lý rồi.

Đây là sự thật, những tài liệu đen về quý tộc Bắc Cương mà vương thất đang nắm giữ về cơ bản đều là trách nhiệm của . . . Ngũ đại Công tước tiền nhiệm.

Hiện giờ Ngũ đại Công tước Bắc Cương cũng gây ra nhiều ác cảm, nhưng lại chưa phạm phải trọng tội đến mức bị người người oán trách.

Nắm được cán cũng vô dụng, đối với các đại quý tộc thì những tội danh nhỏ này chẳng khác nào là gãi ngứa cả.

Kết quả xử lý cuối cùng là: phạt tiền quý tộc Bắc Cương.

Đương nhiên, để có thể thoát khỏi vụ này, Ngũ đại gia tộc cũng đã âm thầm chi trả một cái giá vô cùng lớn.

Việc tiến độ phát triển của vương thất lĩnh chỉ đơn giản là vấn đề thời gian thôi. Caesar IV còn trẻ, có nhiều thời gian để tiêu tốn.

Nhưng thu nhập tài chính giảm mạnh lại là vấn đề cấp bách cần được giải quyết. . . .

"Khốn kiếp!"

"Đám quý tộc này đang làm gì vậy?"

"Lúc nhận thầu thuế thì ai nấy cũng hứa này hứa nọ, bây giờ lại đột nhiên cho trò này, bọn chúng đang muốn làm gì?"

Lời chất vấn của Caesar IV làm cho quần thần rất xấu hổ.

Đặc điểm lớn nhất của hệ thống nhận thầu thuế chính là ổn định. Bất kể thuế được thu như thế nào, lợi nhuận ra sao, chỉ cần phần thuế cần nộp cho vương quốc không thiếu là được.

Giờ thì người nào người nấy đều khóc lóc hô hào muốn giảm thuế, theo Caesar IV, đây là đang khiêu khích chính phủ vương quốc.

Dù sao, lúc trước khi kiếm tiền, cũng không thấy những người này nộp thêm một xu nào.

Đây vốn là một vụ mua bán, đương nhiên phải tự chịu lỗ lãi. Không có chuyện kiếm được thì là của mình, còn lỗ thì để vương quốc gánh chịu.

Nếu mở ra tiền lệ này thì ngày sau vương quốc sẽ không còn sống được nữa.

Chương 1437: Thu Thuế (2)

"Bệ hạ, những người yêu cầu hoãn hoặc giảm thu thuế đều là các quý tộc vừa và nhỏ."

"Vương quốc đã liên tục chinh chiến trong nhiều năm, hiện giờ còn gặp phải tình trạng thiếu tiền, một lượng lớn thương phẩm không thể tiêu thụ được, tài chính của bọn họ thực sự đang gặp vấn đề."

"Dưới ảnh hưởng của nạn khan hiếm tiền tệ, giá cả hàng hóa ở khắp nơi trong vương quốc đều đã giảm xuống. Ngay cả khi vương quốc chấp nhận nộp thuế bằng hiện vật thì những thứ họ cần phải lấy ra cũng sẽ nhiều hơn một chút so với thời gian trước."

"Tính cả tổn thất trong quá trình vận chuyển, gánh nặng này thực sự là hơi nặng. Nếu cưỡng ép thu thuế rất có thể sẽ khiến họ phải phá sản."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nói một cách khách quan.

Quý tộc vừa và nhỏ là một vòng quan trọng trong việc kiểm soát đại quý tộc của vương thất, mặc dù thời đại sáp nhập và thôn tính đã đến, tác dụng của những người này càng lúc càng nhỏ, nhưng dù sao thì có cũng còn đỡ hơn không.

Nếu không có sự kiềm chế của những người này, quyền kiểm soát của đại quý tộc đối với địa phương chắc chắn sẽ tăng lên vài bậc. Đến lúc đó sẽ thực sự trở thành quốc trong quốc, vương quốc muốn can thiệp vào các vấn đề của địa phương sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Lấy sử làm gương, một vài Đế quốc bị sụp đổ trong lịch sử đều bắt đầu từ việc các đại quý tộc phát triển lớn mạnh ở địa phương.

Vì áp chế đại quý tộc, vương thất cũng đã cố gắng hết sức.

Vừa phải trọng dụng, lại vừa phải đề phòng, chuyện này có yêu cầu rất cao về thủ đoạn quyền mưu.

"Tể tướng, ngài bị đám người bên dưới lừa rồi. Khó khăn là có, nhưng nói là phá sản thì không đến mức đó."

"Nhằm tạo thuận lợi cho việc thu thuế, Bộ tài chính chúng tôi thế đã cử người đi điều tra khắp nơi."

"Năm nay mưa thuận gió hoà, vương quốc nghênh đón mùa bội thu, sắp tới thì lương thực mùa thu sẽ được đưa vào."

"Thuế mà vương quốc thu, nhiều nhất cũng chỉ chiếm mười phần trăm sản lượng. Những khu vực chân chính bị ảnh hưởng chỉ có những nơi thu thuế thương nghiệp, nhưng họ cũng có thể thu bằng hiện vật, chưa đến tình trạng phải phá sản."

"Khả năng cao là đám đại quý tộc ở địa phương lại bắt đầu không an phận rồi, cố tình làm vậy để thăm dò chúng ta."

"Nếu mọi người đều đang kêu gào thiếu tiền, vậy thì để cho bọn họ tự chọn cách nộp thuế, bất kể là dùng lương thực mùa thu hay những vật tư như vải vóc, hoặc là trực tiếp nộp bằng kim tệ, Bộ Tài chính đều nhận hết."

"Những vật tư này cũng không cần vận chuyển đến vương đô, cứ để bọn họ gửi đến tiền tuyến Cận Đông là được. Vừa vặn dùng để sửa chữa tuyến phòng thủ, đỡ cho vương quốc phải bỏ tiền ra mua!"

Hầu tước Delgado vội vàng phản bác.

Là một vị Bộ trưởng Tài chính khổ sở, tính toán chi li là kỹ năng thiết yếu.

Với tình hình tài chính hiện tại của vương quốc, tuyệt đối không thể mở ra tiền lệ giảm thuế khi "Thiếu tiền" được.

Nếu không, nguy cơ "Thiếu tiền" sẽ ngay lập tức được phóng đại gấp mười lần. Ở trước mặt lợi ích, con người rất khó giữ được lý trí.

Trong tình huống bình thường, nguy cơ "Thiếu tiền" đều có thể được giải quyết bằng cách tự điều chỉnh của thị trường, dần dần khắc phục.

Nhưng nếu thêm vào đó tai họa do con người gây ra, mọi thứ sẽ trở nên khác biệt. Không ai biết quý tộc khi phạm sai lầm sẽ có thể làm ra những chuyện gì.

"Vấn đề thu thuế tuyệt đối không thể lơ là. Tuy nhiên, vấn đề khan hiếm tiền tệ cũng cần được giải quyết."

"Nếu như tất cả các đại quý tộc trong vương quốc cùng nhau hợp sức, đổ một lượng lớn tiền tệ vào trong thị trường thì có khả năng giải quyết được cuộc khủng hoảng này không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

May mà Vương quốc Alpha là một quốc gia nông nghiệp truyền thống, công nghiệp chưa phát triển lắm, nếu không thì sức phá hoại của nạn " khan hiếm tiền tệ" sẽ còn lớn hơn nữa.

Về mặt này, Caesar IV vẫn rất thực tế. Phát hiện ra vấn đề, thì phải giải quyết vấn đề.

"Bệ hạ, trước đây chưa có tiền lệ thành công. Về mặt lý thuyết, chỉ cần đổ đủ tiền vào thì có thể vượt qua được cuộc khủng hoảng."

"Nhưng vấn đề là không ai biết được mức độ thiếu hụt tiền tệ lớn cỡ nào."

"Trong số các đại quý tộc của vương quốc, ngoài một vài gia tộc đã đầu tư rất nhiều tiền vào công cuộc khai thác Bắc Cương và Cận Đông có nhu cầu mua vật liệu ra, dù những người khác chịu bơm tiền vào thì cũng không biết nên mua thứ gì."

"Nếu có tiền trong ngân sách, chính phủ có thể dùng cách thu mua vật tư chiến lược để bơm tiền vào thị trường."

"Tiếc là tài chính của vương quốc có hạn, không thể thu mua vật tư một cách bừa bãi. Bây giờ chỉ có thể chờ cho cuộc khủng hoảng khan hiếm tiền tệ này tiếp tục lan rộng, kéo theo giá cả trong vương quốc giảm xuống."

"Khi giá hàng giảm xuống đến một mức độ nhất định, các đại thương hội sẽ bắt đầu hành động, ra tay thu gom hàng hóa trên thị trường."

"Trong quá trình này, tiền tệ sẽ từ từ chảy vào thị trường, cuộc khủng hoảng khan hiếm tiền tệ cũng sẽ dần được giải quyết."

Tể tướng Đại công tước Newfoundland bất đắc dĩ trả lời.

Cho dù là thế giới nào, khủng hoảng cũng đều là thời điểm thu hoạch mới. Nhìn bề ngoài thì đây là quy luật kinh tế, nhưng trên thực tế lại là do nhân họa nhiều hơn.

Tư bản quốc tế đang mài đao xoèn xoẹt, đại quý tộc trong nước cũng đang ngo ngoe muốn động. Ai cũng muốn kiếm một món hời lớn trong cuộc khủng hoảng "khan hiếm tiền tệ" này.

Nếu chính phủ vương quốc thực hiện các biện pháp mạnh mẽ để can thiệp thì chính là đang cắt đứt tài lộ của những người này, cũng chính là cắt đứt tài lộ của chính mình. Về bản chất, những người có mặt ở đây đều là thành viên trong nhóm lợi ích.

Sau khi nhận được câu trả lời, Caesar IV liền thở dài một hơi. Rõ ràng là không thể trông cậy vào việc các đại quý tộc hợp sức giải quyết cuộc khủng hoảng tiền tệ này.

Chương 1438: Vay Tiền

Cho dù có đưa ra bao nhiêu biện pháp cũng vô ích, suy cho cùng thì chính sách cũng cần có người thực thi. Những chính sách chạm đến lợi ích của nhóm lợi ích đều sẽ không thể ra khỏi Phỉ Thúy cung này.

Về vấn đề này, Caesar IV không tìm được đối tác hợp tác. Ngay cả trong nội bộ vương thất cũng có rất nhiều người đang ma quyền sát chưởng chuẩn bị tham gia vào bữa tiệc này.

Trong thời gian ngắn, nạn thiếu tiền sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển của vương thất lĩnh. Nhưng khi lạm phát xuất hiện, giá cả giảm xuống, chi phí phát triển lãnh địa của vương thất cũng sẽ giảm xuống.

Thị trường thu hẹp, thương mại ế ẩm, những chuyện này thì có liên quan gì với họ?

Nạn nhân thực sự chính là những quý tộc vừa và nhỏ cùng với các ngành công nghiệp sản xuất và những thợ thủ công. . . .

Thời gian trôi qua từng ngày, cùng với việc khởi động thu hoạch vụ mùa, cuộc khủng hoảng khan hiếm tiền tệ trên thị trường trở nên càng nghiêm trọng hơn.

Tỉnh Đông Nam.

Nhờ được Thần Hi chi chủ phù hộ, liên tiếp đón nhận mười mấy ngày nắng đẹp, công tác thu hoạch vụ thu đã hoàn thành viên mãn.

Nhìn lương thực được chất đống trên sân phơi, với tư cách là chủ nhân của lương thực, Nam tước Ezekiel bây giờ lại không vui nổi.

Lương thực bội thu, nhưng lương thực cũng bị ế hàng. Những năm trước vào thời điểm này, các thương nhân lương thực đã sớm đổ xô đến tranh mua rồi.

Nhưng đáng tiếc là tình hình năm nay đã khác, Nam tước Ezekiel đã liên lạc với một số thương nhân lương thực mà mình biết, nhưng không ai có ý định thu mua cả.

Không phải không có người lương thực, mà là những người muốn mua không có đủ tiền mặt trong túi.

Muốn bán lương thực cũng được, nhưng nhất định phải chấp nhận trao đổi bằng hiện vật.

Chuyện này thực sự làm khó Nam tước Ezekiel, lãnh địa của ông ta về cơ bản đã tự cung tự cấp, nếu đổi nhiều lương thực như vậy lấy hiện vật thì ông ta có thể đổi được thứ gì chứ?

Hơn nữa, ngay cả khi có thứ gì đó mà ông ta muốn, thì cũng cần người ta đang thiếu lương thực thì mới có thể giao dịch được. Nhược điểm lớn nhất của việc lấy vật đổi vật chính là nhu cầu của mọi người phải trùng khớp với nhau thì mới có thể giao dịch được.

"Quản gia, ra lệnh cho người bên dưới xây thêm năm kho lương lớn nữa. Không ai tới mua thì cứ cất trữ hết cho ta!"

Nam tước Ezekiel nói với vẻ mặt quyết tuyệt.

"Lão gia, xây dựng kho lương thì dễ. Chỉ là nếu cất trữ hết số lương thực này, sau này có thể sẽ bị giảm giá trị."

Lão quản gia nhắc nhở.

Cùng là lương thực, nhưng lương thực cũ chắc chắn không đáng giá bằng lương thực mới. Dù chỉ để trong kho vài tháng, nhưng khi bán cho thương lái thì cũng sẽ bị giảm từ 10 - 20% giá trị.

Cho dù sau này có thể bán được lương thực thì thu nhập năm nay của lãnh địa cũng sẽ bị thu hẹp đáng kể. Sau này có thể sẽ phải lựa chọn cắt giảm một số chi phí không cần thiết.

Sau khi cắn răng, giậm chân một cái, Nam tước Ezekiel nói tiếp: "Các ngươi cứ chuẩn bị trước đi!"

"Ta sẽ đi đến những thành phố lân cận xem có thể tìm được người mua mới hay không. Dù là giá thấp hơn một chút cũng phải bán đi."

"Theo tình hình thị trường hiện nay, giá lương thực có thể sẽ tiếp tục giảm trong tương lai!". . .

Cảnh tượng tương tự đang liên tục được diễn ra ở những khu vực khác nhau của Vương quốc Alpha. Vô số quý tộc lãnh chúa, trong mùa thu bội thu này, mắc phải chứng "trầm cảm" .

Tâm trạng truyền đạo thường sẽ được phóng đại hóa. Dưới tác động của cuộc khủng hoảng "khan hiếm tiền tệ", rất nhiều người đang nắm giữ tiền mặt đều trở nên thận trọng hơn.

Đặc biệt là những thương nhân nhạy bén với thị trường, họ là những người có phản ứng dữ dội nhất. Ai nấy đều lựa chọn giữ tiền quan sát, ngay cả khi giá của nhiều mặt hàng đã bắt đầu giảm, mọi người vẫn bất vi sở động.

Chi nhánh ngân hàng Sơn Địa Lĩnh đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt. Thị trường thiếu hụt dòng tiền, hoạt động cho vay của ngân hàng lập tức trở nên tốt hơn.

Đối mặt với khối lượng công việc tăng đột biến, Rudolf đã trực tiếp từ Tuyết Nguyệt lĩnh chạy về, đích thân phụ trách chủ trì đại cục. ...

"Lộc cộc lộc cộc. . ."

Xe ngựa chậm rãi tiến lên phía trước, vang lên những tiếng lộc cộc.

"Beca, tăng tốc lên, hôm nay chúng ta nhất định phải đến được Sơn Địa Lĩnh!"

Lời nói của ông lão khiến người đánh xe giật mình một cái, cây roi giơ lên giữa không trung cũng dừng lại.

"Lão gia, xin yên tâm! Nếu đoạn đường phía sau vẫn dễ đi như vậy, thì chiều nay chúng ta sẽ đến được Sơn Địa Lĩnh."

Sau khi phản ứng lại, Beca vội vàng trả lời.

"Ừm!"

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, sắc mặt của ông lão trông tốt hơn rất nhiều. Là một thương nhân có tầm nhìn xa trông rộng, ông ta nhìn vấn đề xa hơn nhiều so với người bình thường.

Ngay khi ngân hàng phát triển Cận Đông vừa mới khai trương thì ông ta đã chú ý đến nó. Nhờ vào danh tiếng của Hudson, cho dù tiền đồ tương lai vẫn chưa rõ ràng, nhưng ông ta vẫn dám mở tài khoản và gửi hai ngàn kim tệ.

Ban đầu, ông ta định để lại một ấn tượng tốt cho Hudson, làm quen một chút mà thôi. Nhưng tiếc rằng khoảng cách về địa vị và thân phận giữa hai bên quá lớn, một khách hàng nhỏ bé chỉ gửi hai nghìn kim tệ như ông ta hoàn toàn không đủ tư cách được Hudson lão gia để ý.

Thế giới này thực tế như vậy đấy, Tummel cũng chỉ có thể chấp nhận. Nguyên nhân mà ông ta muốn làm quen với Hudson cũng là do hoàn cảnh bắt buộc.

Sau khi công việc kinh doanh của ông ta không ngừng phát triển và mở rộng, ông chủ đứng sau ban đầu đã không thể che chở được nữa, cần phải tìm một chỗ dựa mới.

Để thực hiện được bước này cũng không phải là dễ, có rất nhiều thương nhân muốn quy phục các đại quý tộc. Nếu không có gì đặc biệt, ngay cả cửa cũng không vào được.

Chương 1439: Vay Tiền (2)

"Phụ thân, gấp gáp như vậy làm gì? Cho dù đến muộn một hai ngày cũng đâu ảnh hưởng gì!"

Một thiếu niên ở bên cạnh thắc mắc hỏi.

Làm ăn cần nhanh nhẹn là không sai, nhưng tình huống bây giờ thì khác. Trong cuộc khủng hoảng "khan hiếm tiền tệ" này, chẳng có gì để mua bán cả.

Giá cả liên tục giảm, bây giờ mà mua vào thì chính là kiếm lời. Hầu như tất cả các thương nhân trong vương quốc đều đang cố gắng giảm thiểu lượng hàng tồn kho của mình.

Dưới tác động của cảm xúc khủng hoảng, không ai biết được đáy là ở đâu. Chuyện mà mọi người có thể làm chỉ là ngồi yên quan sát tình hình và tìm kiếm cơ hội.

"Không, Jack."

"Chúng ta phải tranh thủ trong hai ngày này!"

"Ngân hàng phát triển Cận Đông cũng không có nguồn vốn vô hạn, Trong bối cảnh cuộc khủng hoảng "khan hiếm tiền tệ", càng về sau thì việc vay vốn kinh doanh sẽ càng khó khăn hơn."

"Trong điều kiện ngang nhau, chúng ta không thể cạnh tranh được với các đại quý tộc lớn trong các khoản vay thương nghiệp."

"Giá hàng đã bắt đầu giảm mạnh, cục diện hiện giờ là ai có tiền mặt trong tay thì người đó sẽ có thể kiếm được một món hời trong cuộc biến động tiếp theo."

"Đợi đến khi mọi người ý thức được điểm này thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa!"

Tummel nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Đây là một canh bạc, nếu phán đoán sai và đặt cược sai thì chưa chắc có thể thu hồi được tiền lãi của khoản vay.

Mua cao bán thấp không phải là vấn đề, quan trọng là tốc độ thu hồi vốn. Đối với thương nhân bình thường, việc tích trữ một lượng hàng hóa lớn trong thời gian dài là chuyện rất nguy hiểm.

Điều này đồng nghĩa với việc phải chọn đúng thời điểm rút lui. Nếu rút quá sớm hoặc quá muộn thì cũng có thể bị tổn thất nặng nề.

"Phụ thân, con nhớ là ngài đã từng nói: Chỉ làm những chuyện trong khả năng của mình."

"Chúng ta không phải quý tộc, không được hưởng lãi suất ưu đãi nhất, cho dù là vay được một khoản tiền thì chi phí cần phải bỏ ra cũng sẽ không thấp."

"Ngay cả khi chúng ta có thể kiếm được một khoản tiền lớn, nhưng với quan hệ nhân mạch của chúng ta mà chạy tới đoạt thức ăn trước miệng cọp, sợ là. . ."

Không đợi Jack nói xong, Tummel đã ngắt lời: "Con trai, con thực sự đã trưởng thành rồi, không bị lợi ích trước mắt làm mờ mắt."

"Con nói không sai, có chút tiền là không thể kiếm. Nhiều khi, tiền tài chính là nguyên tội."

"Trong những năm gần đây, chúng ta hoạt động quá nổi bật, đã bị người khác theo dõi. Nếu như không muốn bị người khác nuốt chửng thì nhất định phải nghĩ cách tự cứu."

"Ta sẽ thế chấp tất cả những vụ mua bán thu hút sự chú ý nhất của chúng ta cho ngân hàng phát triển Cận Đông!"

"Bao gồm cả những vụ kinh doanh sau này, đều sẽ dùng tiền vay để kinh doanh. Cho dù chúng ta không thiếu tiền thì vẫn sẽ tiếp tục vay."

Nghe được câu trả lời này, Jack lập tức choáng váng. Y tuyệt đối không ngờ rằng cha mình lại liều đến vậy, dám chơi trò cáo mượn oai hùm.

Một khi thế chấp sản nghiệp cho ngân hàng phát triển Cận Đông rồi thì người ngoài muốn nhòm ngó cũng khó. Trong vương quốc này, chẳng có mấy người dám ra tay đoạt thức ăn trước miệng của Hudson lão gia.

Và chi phí lãi suất cần được thanh toán cũng tương đương với phí bảo kê.

Có sự che chắn của ngân hàng, sẽ không ai biết được bọn họ đã kiếm được bao nhiêu tiền.

Cho dù có ai đó nhòm ngó cũng vô dụng, tiền đều đang nằm trong ngân hàng phát triển Cận Đông. Ngoài vốn lưu động hàng ngày ra, phần lớn tài sản đều là những con số trên thẻ ma tinh.

Thẻ ma tinh đều là thẻ định danh, dù có cướp được cũng không rút được tiền, cũng không thể áp giải bọn họ đến trong ngân hàng rút tiền được!

Ép buộc khách hàng rút tiền thì khác gì với việc cướp ngân hàng chứ? Chỉ cần là người bình thường là sẽ không dám làm ra loại chuyện ngu ngốc này.

Với cách vận hành như vậy, vấn đề lớn nhất là phải đặt cược vào uy tín của ngân hàng phát triển Cận Đông, hay nói cách khác là đặt cược vào liêm sỉ của Hudson lão gia.

Nhờ vào danh tiếng tốt được xây dựng trong nhiều năm, thanh danh của Hudson tại tỉnh Đông Nam vẫn rất hữu dụng. Ngay cả việc sáp nhập đất đai cũng không làm, quý tộc kiểu mẫu như vậy, làm sao có thể nhòm ngó chút ít sản nghiệp của họ chứ?

Ít nhất là trong những năm qua, mọi người đều chưa từng nghe nói chuyện gia tộc Koslow cưỡng đoạt tài sản.

Cho dù là muốn cướp thì cũng sẽ cướp của thú nhân. Những quý tộc mới của gia tộc Koslow, hoặc là đang khai hoang ở Cận Đông, hoặc là đã bén rễ ở biên cương.

Còn ở trong tỉnh, ngoài việc kế thừa lãnh địa hợp pháp ra, gia tộc Koslow căn bản không hề cố tình mở rộng lãnh địa. Danh tiếng và uy tín đều xếp hàng đầu trong giới quý tộc.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người Tummel trực tiếp đi thẳng đến chi nhánh của ngân hàng phát triển Cận Đông. Khi đến nơi, nhìn thấy một hàng dài người đang xếp hàng, ông ta liền im lặng.

Là một ngân hàng chỉ phục vụ khách hàng cao cấp, hàng ngày chỉ có vài vị khách hàng lẻ tẻ, bắt đầu xuất hiện cảnh tượng như vậy từ lúc nào vậy?

Hết cách rồi, người thông minh thật sự là quá nhiều. Sau khi nhận thức được nguy cơ của "cuộc khủng hoảng tiền tệ" đang lan rộng, phản ứng đầu tiên của mọi người là huy động tiền mặt.

Xét về lãi suất hàng năm, lãi suất của ngân hàng phát triển Cận Đông thực sự không hề thấp, nhưng nếu chia nhỏ ra từng tháng thì lại thực sự rất thấp.

Không phải ai cũng giống như Tummel, cần phải mượn oai hùm để bảo vệ bản thân, nhiều người chỉ cần vay một khoản tiền ngắn hạn để xoay vòng thôi.

Lãi suất hàng tháng chưa đến hai phần trăm, không thể tìm thấy khoản vay nào thấp hơn thế này ở trên toàn đại lục Aslante.

Nếu không phải ngân hàng phát triển Cận Đông cho vay cần có thế chấp và quy trình thẩm định nghiêm ngặt thì có lẽ đã không còn tiền để cho vay nữa rồi.

Chương 1440: Vay Tiền (3)

Trên tầng ba, nhìn xuống đám đông xếp hàng dưới kia, mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán Rudolf. Lúc này ông ta mới nhận ra, hóa ra việc kinh doanh quá tốt cũng không phải là chuyện tốt.

Ngân hàng có thể dùng lý do thẩm định để trì hoãn thời gian giải ngân, nhưng lại không thể trì hoãn quá lâu mà không cho vay tiền được.

Cho vay tiền là chuyện rất đơn giản, nhưng điều kiện tiên quyết là trong kho bạc phải có tiền. Do thiếu kinh nghiệm, ngân hàng đã cho vay những khoản tiền lớn trong mấy ngày gần đây.

Những khách hàng đến đây hiện giờ đều là các thương nhân bình thường bị chậm trễ tin tức. Những người có tin tức linh thông đã bắt đầu tích trữ dòng tiền mặt từ trước vụ thu hoạch mùa thu rồi.

Những người đến trước đều là khách hàng chất lượng tốt, có đủ tài sản thế chấp, đáp ứng tiêu chuẩn cho vay của ngân hàng, sau khi nhân viên thẩm định xong thì sẽ trực tiếp giải ngân.

Doanh số đã được đẩy lên, nhưng hậu quả là lượng dự trữ tiền mặt của ngân hàng liên tục giảm mạnh. Ngay cả khi có một số khách hàng chọn gửi tiền trong ngân hàng, nhưng cũng có một số người lựa chọn rút tiền mặt.

Để giảm thiểu thất thoát tiền mặt, nhân viên đã tích cực giới thiệu kim phiếu cho khách hàng. Những thương nhân có khả năng tiếp thu cái mới thì còn đỡ, phần lớn đều có thể chấp nhận kim phiếu của ngân hàng phát triển Cận Đông, nhưng các quý tộc bảo thủ thì khác, họ chỉ chấp nhận tiền mặt.

Mắt thấy đã chạm đến giới hạn tỷ lệ vốn khả dụng mà Hudson quy định, làm người phụ trách, Rudolf cũng đang rất đau đầu.

"Ngài chủ tịch, Nam tước Ezekiel tới chơi. Ban đầu chúng tôi định đuổi đi, nhưng ông ấy nói là bạn cũ của ngài."

Nghe được hai chữ "bạn cũ", Rudolf liền cảm thấy tê cả da đầu. Vốn dĩ nhiều bạn bè thì dễ đi đường, nhưng hiện giờ từ mà Rudolf sợ nghe được nhất chính là bạn bè.

Dù quan hệ rộng đến đâu thì ông ta cũng chỉ là nhân viên làm việc cho Hudson lão gia mà thôi. Vất vả lắm mới leo lên được vị trí hiện tại, ông ta không muốn vì bán ân tình mà tự hại bản thân.

"Mau mời vào!"

Dù sao người ta cũng đến rồi, đương nhiên là phải gặp mặt một lần.

Từ khi trở về Sơn Địa Lĩnh, ngày nào ông ta cũng gặp phải những tình huống tương tự.

Ai cũng biết là ông ta trở về rồi, nên dù có muốn nói dối là chưa về cũng không được. Ngay cả lấy lý do là đang bận công vụ thì người ta cũng chịu chờ.

Nếu đã định sẵn là không thể tránh khỏi, vậy thì tiếp đãi luôn cho rồi.

Số lượng bạn bè nhiều chủ yếu là do tính chất công việc gây ra. Ban đầu Rudolf giúp Hudson bán vũ khí, việc cần làm chính là giao tiếp với người khác.

Sau đó lại được điều sang làm Bộ trưởng Bộ Công thương, cũng là một vị trí có mối quan hệ rộng. Có nền tảng do Hudson cung cấp, muốn ít bạn bè cũng khó.

Lần đầu tiên ông ta tiếp xúc với Nam tước Ezekiel là nhờ buôn bán vũ khí.

Lúc đó, Nam tước Ezekiel cũng rất huy hoàng, từng tổ chức cho các quý tộc bản địa và các quý tộc phương Bắc đấm nhau, còn chiếm được lợi thế không nhỏ.

Tiếc là những ngày tháng tốt đẹp đó chỉ kéo dài được vài ngày, sau đó liền thất bại thảm hại. Nếu không có cơ chế bảo vệ quý tộc tại đại lục Aslante, có lẽ Ezekiel đã ngủm rồi.

Vận mệnh của những quý tộc nhỏ là như vậy đấy, sau khi thất bại một lần, Nam tước Ezekiel đã không bao giờ có thể bò ra khỏi vũng lầy này nữa.

Ngay cả những con em quý tộc Bắc Cương uy phong ngày xưa, hiện giờ cũng trở nên bình thường như bao người khác!

Không phải là họ không có năng lực, mà là thời đại kỳ ngộ đã qua rồi. Dù có năng lực mạnh hơn nữa thì cũng không thể đối chọi được với đại thế.

Không được chính phủ vương quốc coi trọng, lại bị quý tộc tỉnh Đông Nam thù ghét, để bảo vệ cơ nghiệp, họ chỉ đành âm thầm quy thuận dưới trướng Hudson.

Kể cả những người đã lập được chiến công, cuối cùng vẫn bị người ta lật tẩy lịch sử, bị gán cho tội thông đồng với thú nhân. Nhưng nhờ Hudson ra mặt vận hành nên bọn họ mới có thể "Lấy công chuộc tội" .

Tình trạng của Nam tước Ezekiel tốt hơn một chút, không có quá nhiều lịch sử đen tối, cũng không gây ra quá nhiều thù hận. Sau khi thực lực quân sự của lãnh địa vị diệt vong, đơn giản chỉ là cuộc sống khó khăn hơn một chút mà thôi.

Một bước chậm, từng bước chậm.

Không có đủ thực lực trong tay, nên chiến công sau này đương nhiên là không có phần của Ezekiel. Cùng lắm là chỉ có thể đi theo hưởng một chút công lao nhỏ sau khi quân đội giành được chiến thắng, đổi lấy lời khen ngợi bằng miệng từ vương quốc.

Hai người gặp lại, địa vị và thân phận đã đảo ngược. Người nhân viên từng đi khắp nơi chào hàng, bây giờ cũng đã lên chức Nam tước.

Mặc dù tước vị là do Hudson phong cho, trọng lượng thấp hơn một chút, nhưng Rudolf lại đang giữ chức vụ quan trọng dưới trướng của Hudson lão gia.

Dù là địa vị xã hội hay quyền lực thực tế cũng đều không phải là thứ mà Nam tước Ezekiel hiện giờ có thể so sánh được.

Sau một vài câu chào hỏi xã giao, họ bèn đi thẳng vào vấn đề chính.

"Ngài chủ tịch, khu vực Cận Đông đang trong giai đoạn phát triển mạnh mẽ, hiện giờ chắc là đang cần rất nhiều lương thực đúng không?"

Nam tước Ezekiel hỏi với vẻ khẩn trương.

Trong những ngày gần đây, Ezekiel đã bị người ta từ chối rất nhiều lần. Dù là thương nhân lương thực hay là những quý tộc đến Cận Đông khai hoang, không ai có ý định thu mua lương thực cả.

"Đúng là khu Cận Đông đang thiếu lương thực, nhưng mà nhu cầu có thể sẽ không nhiều như trong tưởng tượng."

"Vương quốc đã đồng ý thu thuế bằng hiện vật, lương thực cần thiết cho quân thường trú Cận Đông và nhân viên thi công tiền tuyến đều không cần mua từ bên ngoài."

"Nếu cuộc khủng hoảng tiền tệ tiếp tục, mọi người đều dùng hiện vật để nộp thuế, thậm chí vương quốc còn có thể bán lượng lương thực dư ra ngoài."

"Ngài Nam tước, giá lương thực hiện giờ không được tốt lắm, bán lương thực vào lúc này sẽ rất khó có được giá cao."

"Tốt nhất là cất trữ lương thực trước, quan sát tình hình thị trường trước. Khủng hoảng tiền tệ rồi cũng sẽ qua thôi."

Rudolf mở miệng an ủi.

Chương 1441: Hợp Tác

Toàn bộ đều là lời nói thật, đúng là Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ thu mua lương thực, nhưng đó là sau khi giá lương thực giảm mạnh.

Hiện giờ các quý tộc lãnh chúa vẫn đang cố gắng cầm cự, giá lương thực trên thị trường vẫn chưa giảm xuống mức mười phần trăm, không giống như các mặt hàng khác, nhiều mặt hàng đã giảm đến hơn 70-80%.

Trong bối cảnh này, bên bán lương thực chắc chắn sẽ bị ép giá.

"Ngài chủ tịch, nếu có lựa chọn thì ta cần gì phải vội vàng đến đây chứ?"

"Không biết tại sao, từ khi chiến tranh kết thúc đến nay, tình hình về giá lương thực vẫn luôn không tốt."

"Lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, chỉ cần vượt qua cuộc khủng hoảng tiền tệ là được. Năm ngoái, ta chỉ bán một lượng nhỏ lương thực dự trữ, số còn lại đều đang được chất đống trong kho."

"Không ngờ là tình hình năm nay lại còn nghiêm trọng hơn. Dường như thị trường tiêu thụ lương thực đột nhiên bị co lại vậy!"

Nghe xong lời của Nam tước Ezekiel, Rudolf âm thầm lắc đầu.

Sức tiêu thụ lương thực của vương quốc giảm không phải là do dân số giảm, mà là do sự phát triển nhanh chóng của ngành thủy sản.

Thịt cá cũng là thịt, chỉ cần giá đủ rẻ thì chắc chắn sẽ gây ra tác động đến thị trường lương thực.

Càng tệ hơn nữa là, ngay cả khi giá thịt cá giảm xuống, nhưng lợi nhuận thu được từ việc đánh bắt vẫn rất khả quan. Các quý tộc ở vùng ven biển đều đang tích cực phát triển ngành thủy sản.

Sau khi các loại cá này được đưa ra thị trường, nhóm dân tự do đều rất phấn khích, cuối cùng họ cũng có thể nhìn thấy thịt rồi. Đến mức mà việc tiêu thụ lương thực ở hầu hết các thành phố của vương quốc đều có xu hướng giảm.

Một số thay đổi không thể tác động đến thị trường, nhưng khi cộng dồn với cuộc khủng hoảng tiền tệ, mâu thuẫn bị người phóng đại lên thì tình hình sẽ khác.

Hiện giờ, nơi duy nhất mà quý tộc có thể bán được lương thực chỉ có khu Cận Đông, bởi vì nơi này tiêu thụ rất nhiều lương thực, nếu không thì mọi người chỉ có thể chất đống trong kho.

Nguy cơ sinh tử thì không đến mức, chưa có trường hợp nào vì thu hoạch quá nhiều lương thực mà làm cho quý tộc phá sản cả.

Chỉ là trong một thời gian ngắn sẽ không thể biến thành tiền mặt, những quý tộc trông cậy vào tiền thu nhập này để làm chuyện khác thì bi kịch rồi.

"Nếu như ngài Nam tước thực tình muốn bán lương thực, ta có thể giúp ngài kết nối một chút, nhưng giá cả cụ thể cần ngài đích thân đi đàm phán."

"Thường thì các vụ giao dịch trong lãnh địa đều sẽ dựa theo giá thị trường. Có thể cái giá cuối cùng sẽ không thể làm cho ngài hài lòng!"

"Nếu như ngài Nam tước có thể chấp nhận kim phiếu trả chậm có thời hạn thì giá cả còn có thể thương lượng thêm một chút."

"Ngài có thể yên tâm về tính an toàn của Kim phiếu. Kim phiếu trả chậm có thời hạn do ngân hàng phát triển Cận Đông phát hành có thể mua được bất cứ hàng hóa nào ở Sơn Địa Lĩnh. Giá trị của nó cũng giống như kim tệ, không có nguy cơ bị mất giá."

"Nếu như không sử dụng, chờ kim phiếu đến kỳ hạn, ngài có thể mang kim phiếu đến ngân hàng của chúng tôi để đổi tiền mặt."

Rudolf chậm rãi nói.

Từ khi khởi nghiệp, Hudson đã có thói quen tích trữ lương thực, và thói quen này được duy trì đến hiện tại.

Nhưng là bây giờ đã không giống ngày xưa, với những cánh đồng nông nghiệp rộng lớn được khai hoang ở Sơn Địa Lĩnh, nơi này đã tự cung tự cấp được lương thực.

Một trong những yếu tố quan trọng dẫn đến tình trạng lương thực tồn đọng ở tỉnh Đông Nam là do người mua lớn nhất trên thị trường lương thực đã bắt đầu giảm sản lượng lương thực mua vào từ năm ngoái.

Bây giờ dù có mua lương thực thì đó cũng là lương thực dự trữ chiến lược. Loại mua sắm không cấp bách này thường sẽ chọn thời điểm giá lương thực thấp nhất mới mua.

Nhưng vì mở rộng kim phiếu, việc nhượng bộ đôi chút cũng có thể chấp nhận được. Kim phiếu trả chậm có thời hạn không mang lại lợi nhuận lớn trong thời gian ngắn, nhưng lại có thể xây dựng uy tín cho kim phiếu.

Muốn thay đổi thói quen của con người là chuyện không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được. Bây giờ chỉ là để họ thử nghiệm, khi đã có trải nghiệm sử dụng kim phiếu lần đầu tiên rồi thì sẽ không còn bài xích lần sử dụng tiếp theo nữa.

Làm lung lay bản vị của vàng bạc là chuyện không thực tế, nhưng việc đưa vào hệ thống thì vẫn có thể thực hiện được. . . .

Trên hồ Tuyết Nguyệt, Hudson đang cùng với những người phụ trách của các thương hội chèo thuyền du ngoạn trên mặt hồ.

Ngoài những cuộc trò chuyện vui vẻ lúc mới lên thuyền thì sau đó mọi người có vẻ nghiêm túc hơn. Mọi người đều đến đây vì vụ "Làm ăn lớn" trong miệng của Hudson, nên không có thời gian để nói chuyện phiếm.

"Tom, phân phát tài liệu cho các vị khách quý!"

Hudson giả bộ thản nhiên nói.

Nếu có lựa chọn, hắn thực sự không muốn tìm người đầu tư bỏ vốn. Nhưng hết cách rồi, ngân hàng phát triển Cận Đông cần một lượng vốn quá lớn.

Giai đoạn đầu thì Hudson còn có thể tự mình bơm tiền được, nhưng nếu phát triển đến giai đoạn sau, cái hố này không phải là thứ mà hắn có thể lấp đầy được.

Tất cả các chiến lược huy động vốn đều giống nhau, một bản báo cáo đẹp mắt, kèm theo một câu chuyện đầy hấp dẫn.

Còn việc rò rỉ mô hình kinh doanh, xuất hiện đối thủ cạnh tranh, Hudson hoàn toàn không để trong lòng.

Đều đã ra đây lừa người ta bỏ vốn đầu tư rồi, đương nhiên là chọn cái tốt để nói, ai ngu ngốc đến mức nói về rủi ro chứ!

Nếu như có suy nghĩ sao chép và áp dụng mô hình kinh doanh này ở các khu vực khác trên đại lục, khả năng cao là chỉ có thể kiếm được tiền ở giai đoạn đầu, nhưng giai đoạn sau thì còn nước chết ngắt.

Trước mặt lợi ích, không có mấy người có thể kiểm soát được lòng tham của mình. Một ngân hàng không bị ràng buộc bởi bất kỳ luật lệ nào, sau khi kết thúc thời kỳ chiếm đóng tài chính man rợ mà không xảy ra chuyện thì Hudson sẽ viết ngược tên của mình.

Chương 1442: Hợp Tác (2)

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người đều đang chăm chú xem. Càng lật sang trang sau, biểu cảm trên khuôn mặt của mọi người lại càng kinh ngạc.

"Nguyên soái Hudson, ngân hàng phát triển Cận Đông kiếm tiền nhiều như vậy, ngài cần gì phải kéo chúng tôi lên thuyền chứ?"

Wolfdeck nghi ngờ hỏi.

Từ trước đến nay, những vụ làm ăn kiếm được tiền đều luôn được giữ kín.

Chỉ tính riêng dữ liệu được ghi trên sổ sách, trong vòng năm tháng qua, lợi nhuận trên sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã lên tới hơn 14 vạn kim tệ, và con số này vẫn đang điên cuồng tăng trưởng.

Nếu có thể giữ được tốc độ tăng trưởng trước mắt đến cuối năm, tổng lợi nhuận sẽ vượt quá 35 vạn kim tệ.

Dự kiến lợi nhuận sang năm thậm chí sẽ còn đạt tới mức đáng kinh ngạc hơn, từ 80 vạn kim tệ đến 200 vạn kim tệ. Chênh lệch giữa các con số quá lớn, giống như đang nói đùa vậy.

"Wolfdeck tiên sinh, đúng là Ngân hàng Phát triển Cận Đông kiếm được rất nhiều tiền, nhưng vương quốc lại đang thiếu tiền nha!"

"Trong tình huống bình thường, ta chỉ cần huy động vốn và cho vay là sẽ có thể kiếm được lợi nhuận khổng lồ, nhưng đáng tiếc là hiện tại người gửi cũng đã không có tiền."

"Tuy nhiên, khó khăn nào rồi cũng sẽ qua đi, đối với vương quốc thì việc thiếu tiền cũng chẳng phải là chuyện gì quá lớn."

"Hầu như sau mỗi cuộc đại chiến đều sẽ xuất hiện tình trạng thiếu tiền ở các mức độ khác nhau, chỉ là phạm vi ảnh hưởng của lần này rộng hơn một chút mà thôi."

"Chỉ cần vượt qua vài năm khó khăn, phía sau sẽ là một con đường rộng thênh thang."

"Tôi cũng từng nghĩ sẽ thu hẹp bước chân, làm chậm tốc độ phát triển của ngân hàng. Nhưng thời gian không đợi người, nếu như không nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường thì đối thủ cạnh tranh sẽ xuất hiện."

"Người nhòm ngó Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng không phải là ít, bao gồm cả các vị cũng đang rất quan tâm. Nếu không phải chưa nắm rõ mô hình kinh doanh, có lẽ đã có người bắt chước theo rồi."

"Tiền không phải là thứ mà một người có thể kiếm hết được. So với việc cạnh tranh để làm giảm lợi nhuận, vậy thì chẳng thà chúng ta hợp tác với nhau, cùng nhau chia sẻ lợi nhuận khổng lồ này!"

Hudson ra sức lừa dối.

Có kiếm được lợi nhuận khổng lồ hay không là chuyện của tương lai. Vấn đề hiện tại là Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã sắp không có tiền cho vay nữa rồi.

Hoặc là tăng tỷ lệ đòn bẩy, hoặc là thu hẹp quy mô cho vay, nhưng hai chuyện này lại không phải là điều mà Hudson mong muốn. ...

Việc bỏ ra một số vốn đầu tư khổng lồ sẽ không thể nào hoàn thành chỉ với một cuộc đàm phán. Cho dù có thuyết phục được các đại diện thương hội được mời thì những người này cũng không có quyền quyết định.

Mục đích chính của việc mời những người này đến là để họ mang tin tức về cho chủ nhân đứng sau họ.

Chẳng ai có thù với tiền cả, ngay cả khi không quan tâm đến việc bỏ vốn đầu tư thì mô hình kinh doanh mới này cũng có thể thu hút sự chú ý.

Hơn nữa, trong bức tranh mà Hudson vẽ ra, ngân hàng không chỉ đơn giản là kiếm tiền, mà còn có thể nắm quyền kiểm soát mạch máu kinh tế của địa phương.

Nếu đã ném ra một "mồi nhử" lớn như vậy mà chủ nhân đứng đằng sau những người này còn có thể ngồi yên thì không cần phải lăn lộn nữa.

Cho dù chỉ để tìm hiểu về mô hình kinh doanh này thì mọi người cũng sẽ tích cực tham gia. Một ngành công nghiệp mới nổi đang trỗi dậy, không có người đi tiên phong là không được.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã bước ra bước đầu tiên chính là một quân cờ tốt, việc này chẳng có gì đáng bàn. Chỉ cần câu chuyện sau đó đủ hấp dẫn thì không lo không có đầu tư.

Vấn đề là số lượng người bị cuốn vào chuyện này có thể sẽ hơi nhiều. Không chỉ có tư bản quốc tế muốn nhập hố, mà khả năng cao là hàng loạt đại quý tộc trong nước cũng sẽ tham gia.

Khi những kẻ này đã hiểu rõ về mô hình vận hành của ngân hàng, chẳng bao lâu sau thì trên khắp đại lục này sẽ xuất hiện hàng loạt ngân hàng.

Thậm chí một số đại thương hội hoạt động trên đại lục cũng có thể trực tiếp đổi tên hoạt động cho vay của họ thành ngân hàng, sau đó xuất hiện trước mặt người đời với diện mạo của ngân hàng.

Dù sao, trước đây cho vay đều là dùng tiền của mình; còn ngân hàng cho vay lại là dùng tiền của người khác, còn có thể sử dụng đòn bẩy.

Nếu không phải gặp phải "cơn khủng hoảng tiền tệ", độ khó của việc huy động vốn quá khó. Theo mô hình kinh doanh mà Hudson đưa ra, ngân hàng phát triển Cận Đông sẽ không thiếu tiền.

Nhìn đám đại biểu tràn đầy phấn khởi rời đi, Hudson âm thầm lắc đầu. Bây giờ hãy cứ cười đi, tương lai sẽ có lúc các người khóc.

Cải cách tài chính chỉ là một bước khởi đầu, cuối cùng thứ thay đổi chính là năng suất lao động và quan hệ sản xuất của xã hội.

Trong hệ thống sản xuất tự cung tự cấp, nếu chỉ đơn thuần cho các quý tộc lão gia vay tiền thì có thể kiếm được mấy đồng?

Ngoài một số quốc gia khốn khổ vì chiến tranh, một số quý tộc vừa và nhỏ thiếu tài chính ra, thì phần lớn quý tộc đều sống rất sung túc.

Những người có nhu cầu về tiền bạc chính là các thương gia cần vốn lưu động. Nếu có đủ vốn đầu tư, chắc chắn sẽ thúc đẩy sự phát triển của công thương nghiệp.

Dựa vào sự lạc hậu về tin tức thị trường, những người mở rộng sản xuất trong giai đoạn đầu đều có thể kiếm được bộn tiền, nhưng khi một lượng lớn hàng hóa công nghiệp được sản xuất ra, chắc chắn sẽ xảy ra tình trạng dư thừa năng lực sản xuất.

Trong quá trình mở rộng năng lực sản xuất, các công nghệ mới xuất hiện và thúc đẩy năng suất lao động tiến lên một bước cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đến lúc đó, không chỉ các thương nhân cần thị trường, mà ngay cả những người chủ nhân đứng phía sau họ cũng cần.

Chương 1443: Leo Thang

Tư bản sẽ trói buộc con người.

Càng đầu tư nhiều, họ càng không cho phép mình từ bỏ. Để bảo vệ lợi ích của bản thân, thúc đẩy xã hội thay đổi đã trở thành lựa chọn của họ.

Còn sau này sẽ phát triển đến bước nào, Hudson cũng không dám chắc, nhưng theo kịch bản phát triển, hệ thống cai trị cổ xưa của quý tộc trên đại lục Aslant nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Hudson bất đắc dĩ mới phải thả con ác quỷ "Tư bản" này ra. Phát triển lãnh địa là việc quá tốn kém, không làm ngân hàng thì phải giải quyết lỗ hổng tài chính như thế nào?

Nguyên nhân mà hiện giờ hắn chỉ cho người khác vay là vì muốn dụ dỗ nhà đầu tư vào cuộc. Chờ khi quả cầu tuyết lăn đủ lớn thì chính hắn sẽ trở thành khách hàng lớn nhất của ngân hàng.

Đều là do vị trí địa lý quyết định, chọn đường lối binh đao hiếu chiến, không nợ nần là điều không thể.

Diện tích của Tuyết Nguyệt lĩnh cũng không nhỏ, muốn thống trị mảnh đất rộng lớn này dưới sự đe dọa của thú nhân, quân phí là thứ ắt không thể thiếu.

Đừng thấy lãi suất hiện giờ đang cao, vì đây đều là số liệu. Chờ khi bản thân Hudson cần vay tiền thì sẽ là một cục diện khác.

. . .

"Giết!"

"Giết!"

Những tiếng la giết vang lên, trên mặt đất chỉ còn lại đống hài cốt. Chỉ có ánh hoàng hôn buông xuống như đang kể lại sự tàn khốc của chiến tranh.

Việc các tộc liên tục liên minh với nhau cuối cùng cũng dẫn đến phản công của Tứ đại Hoàng tộc. Tượng Nhân tộc là bộ tộc sinh động nhất nên đã bị xem như con "gà" để giết gà dọa khỉ.

Nhưng mà, nếu đã dám nhảy ra phản kháng với Tứ đại Hoàng tộc phản thì các tộc cũng đã có chuẩn bị từ trước."Gà" còn chưa giết được thì đã bị lũ khỉ đấm cho vài cú.

Tứ đại Hoàng tộc vừa động thủ, các tộc liền đồng loạt phản công. Loại chuyện như "tạo phản", chỉ cần bước ra bước đầu tiên là sẽ không có đường lui.

Bộ lạc Sư Nhân Hoàng tộc bị hủy diệt trước mắt này chính là một trong những nạn nhân của cuộc tranh đấu giữa hai phe. Trên đại thảo nguyên còn có rất nhiều những kẻ xui xẻo tương tự.

Là kẻ thống trị, ngay khi bắt đầu thì Tứ đại Hoàng tộc đã chiếm được không ít ưu thế trên chiến trường. Tiếc là không thể kịp thời giết "gà", nên đã khiến cho cục diện trở nên mất kiểm soát.

Bảy bộ tộc lớn liên thủ, mặc dù thực lực tổng thể vẫn kém hơn Tứ đại Hoàng tộc, nhưng cũng có khoảng 60-70%.

Chỉ trong nháy mắt, sự xuất hiện của hai phe phái lớn này đã khiến cho Đế quốc Thú Nhân có dấu hiệu sụp đổ.

"Không thể tiếp tục như vậy nữa. Nếu không thể nhanh chóng dập tắt cuộc nổi loạn này, Đế quốc sẽ gặp nguy hiểm!"

Ưng Nhân Hoàng không chút khách khí gán cho liên minh thất tộc cái mũ phản nghịch.

Nhưng cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì, những kẻ dám đối đầu với Tứ đại Hoàng tộc thì há sẽ sợ đội một cái mũ "Phản nghịch".

"Nếu đã dám chủ động tấn công, sợ là liên minh thất tộc đã quyết tâm muốn đối nghịch với chúng ta rồi. Chúng ta tuyệt đối không thể nào dung thứ cho hành vi phản nghịch như vậy!"

"Nhưng bảy tộc phân bố ở khắp nơi, thực lực đều không yếu. chúng ta cũng rất khó đánh bại bọn chúng trong một thời gian ngắn, còn nếu như kéo dài thời gian, không chừng còn có thể dẫn kngười' vào nhà."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cau mày nói.

Bây giờ chỉ là nội đấu, nếu nâng cấp thành nội chiến, ai cũng không thể đảm bảo là Liên minh thất tộc sẽ không liên minh với Vương quốc Alpha để đánh cho họ một đòn hung ác.

Nhưng không trấn áp cuộc nổi loạn thì cũng không được. Nếu như dùng vũ lực để trấn áp Liên minh thất tộc thì các tộc khác nhất định sẽ bộc lộ dã tâm.

Bây giờ là Liên minh thất tộc đòi ngôi vị Hoàng tộc, nhưng tương lai có thể sẽ là các tộc đồng loạt đòi địa vị bình đẳng.

Nếu như thật sự thực hiện "Các tộc bình đẳng", không thể hút máu từ trên thân của các tộc để bồi bổ bản thân, vậy hoàng tộc còn có ý nghĩa gì nữa?

Nếu chỉ dựa vào năng lực sản xuất của bản thân, Tứ đại Hoàng tộc sẽ không thể nào duy trì được lực lượng quân sự hiện giờ, thậm chí ngay cả tộc nhân cũng không thể nuôi nổi.

Đặc biệt là vào mùa đông, ngoài Hoàng tộc ra, các tộc khác đều sẽ có không ít người chết cóng, chết đói. Nếu như gặp phải năm đại nạn thì cảnh tượng sẽ càng thảm thiết hơn.

"Sợ là đã dẫn sói vào nhà rồi!"

"Từ thông tin thu thập được, sau khi tộc Behemoth đến tiền tuyến liền chưa từng giao chiến với Vương quốc Alpha. Cái gọi là xung đột quân sự chỉ là trò xiếc mà họ tự biên tự diễn."

"Trong cuộc xung đột trước đó, rất nhiều vũ khí của Liên minh thất tộc đều là vũ khí tiêu chuẩn của quân đội Vương quốc Alpha ."

"Nếu như giữa hai bên không có liên hệ, vậy thì những thứ này tới từ đâu?"

"Những kẻ buôn lậu kia là hạng người gì, các vị đều đã được chứng kiến rồi, toàn bộ đều là chó do quý tộc của Vương quốc Alpha nuôi."

"Nếu như không có sự cho phép của chủ nhân đứng đằng sau thì ai dám buôn lậu vũ khí với quy mô lớn như vậy!"

Sư Nhân Hoàng tức giận nói.

Trong Liên minh thất tộc, có hai bộ tộc nằm trong phạm vi thế lực của Sư Nhân tộc, còn có một tộc khác cũng đang nằm kế bên.

Sau khi xung đột nổ ra, Sư Nhân tộc vô cùng bất hạnh biến thành vật hi sinh, bị ba bộ tộc này vây đánh. Thiệt hại vượt xa ba Hoàng tộc còn lại, nếu không nhờ có thực lực hùng hậu thì ngay cả ông ta cũng không cầm cự nổi.

Vết xe đổ của tộc Behemoth vẫn còn ở đó, Sư Nhân Hoàng không dám xem thường. Nếu như Liên minh thất tộc chỉ níu chặt lấy một mình bọn hắn mà đập, cho dù kết cục cuối cùng có như thế nào, Sư Nhân tộc cũng đều trở thành bên thua lớn.

Trong thâm tâm, Sư Nhân Hoàng đã có khuynh hướng thỏa hiệp. Có thêm mấy người đến chia bánh dù sao cũng còn tốt hơn là lộn cái bàn, mọi người ai cũng không ăn được.

Chương 1444: Leo Thang (2)

"Nếu như bọn chúng đã cấu kết với nhau, vậy thì chúng ta chỉ có thể xin giúp đỡ từ Liên minh Dị tộc."

"Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, mọi người cũng biết tốc độ điều động của Vương quốc Alpha nhanh thế nào, đám Tinh Linh kia hoàn toàn không thể nào sánh bằng. Chờ bọn họ chuẩn bị can thiệp thì sợ là cuộc chiến đã đi đến hồi cuối rồi."

"Loạn trong giặc ngoài, cho dù chúng ta giành được chiến thắng thì Đế quốc cũng sẽ bị trọng thương nguyên khí."

"Đương nhiên, đây là cục diện tồi tệ nhất. Trong tình huống bình thường, cho dù hai bên có cấu kết với nhau thì cũng rất khó tin tưởng lẫn nhau."

"Người Alpha nhất định sẽ yêu cầu Liên minh thất tộc thể hiện thành ý, không giết đến máu chảy thành sông thì bọn chúng sẽ không xuất binh."

"Liên minh thất tộc cũng sẽ lo lắng Người Alpha nói không giữ lời, lỡ như sau cuộc đại chiến, Hudson thuận thế tiêu diệt luôn bọn hắn thì cũng không có nơi để khiếu nại."

"Chúng ta hoàn toàn có thể chia làm hai hướng, một mặt là tìm kiếm sự giúp đỡ từ liên minh, đứng ra kiềm chế Vương quốc Alpha, một mặt khác là dành thời gian ly gián quan hệ của thất tộc."

"Chẳng hạn như: Ngôi vị Hoàng tộc có thể cho, nhưng không thể là bảy cái ghế."

"Chỉ cần thất tộc sinh xảy ra mâu thuẫn nội bộ, với bản tính cẩn thận của Hudson, hắn sẽ không xuất binh."

Daniel mở miệng phân tích.

Mặc dù gã ta đã thua Hudson trong cuộc chiến tranh đại lục vừa rồi, khiến cho địa vị trong Đế quốc của gã bị giảm sút, nhưng trong số những người bị thua dưới tay Hudson, ít nhất thì Daniel vẫn còn có thể bảo vệ được quân chủ lực.

Vết nhơ mà tất cả mọi người đều có thì sẽ không còn được xem như vết nhơ nữa. Nhờ được các đồng đội làm nền, nên Nguyên soái Daniel vẫn là người đứng đầu quân đội của Đế quốc Thú Nhân.

Bây giờ là thời chiến, địa vị quân đội được nâng cao, nên Daniel mới có tư cách đối thoại trực tiếp với bốn vị Hoàng giả.

"Châm ngòi ly gián e là không dễ, chúng ta đã ném ra một cái ghế Hoàng tộc rồi, nhưng bọn hắn vẫn chọn cách liên minh với nhau, rõ ràng là đã nhìn thấu kế hoạch của chúng ta."

"Muốn làm cho Liên minh thất tộc bị phá sản, trừ phi chúng ta có thể hung hăng đấm cho bọn chúng một trận, sau đó mới ném ra mấy cái ghế Hoàng tộc để dụ dỗ bọn hắn."

"Nhưng trò này cũng không dễ chơi, nếu như không thể trấn áp được bọn hắn, Đế quốc sẽ biến thành Thập nhất Hoàng tộc cộng trị, ta thật sự không dám tưởng tượng đến cảnh tượng đó!"

Hùng Nhân Hoàng nói.

Tứ đại Hoàng tộc mà cũng không thể hợp tác chân thành, nếu như biến thành Thập nhất Hoàng tộc, vậy thì cái gì cũng chẳng cần làm, mỗi ngày chỉ cần cãi nhau là đủ rồi.

Điều quan trọng nhất là phân chia địa bàn, ban đầu thì Ngũ đại

Hoàng tộc mỗi người chiếm cứ một phương, thống lĩnh các bộ lạc thú nhân trong phạm vi đó.

Nếu như có thêm sáu người nhảy vào chia bánh, vậy thì địa bàn sẽ bị biến thành mười một miếng. Tiền cống nạp mà mỗi người nhận được hàng năm cũng sẽ giảm mạnh.

Đối với những bộ lạc thú nhân bình thường thì đây cũng là một vụ thảm họa. Nuôi nhiều Hoàng tộc như vậy, cuộc sống của mọi người sẽ còn tốt được sao?

"Hùng Hoàng, ta cảm thấy lời đề nghị của Daniel không tệ. Cứ phân hoá Liên minh thất tộc trước, sau đó tùy theo tình hình thay đổi mà quyết định là được."

"Những lời hứa được đưa ra hiện giờ cũng chỉ là lời hứa mà thôi, có muốn thực hiện lời hứa hay không thì phải xem thực lực trong tay."

"Chỉ cần Liên minh thất tộc không còn liên kết chặt chẽ như vậy, chúng ta có thể sử dụng các biện pháp mạnh mẽ để tiêu diệt một hoặc hai tộc trong đó trước."

"Sau khi giết gà dọa khỉ thành công, những chủng tộc thú nhân khác cũng sẽ biết nên đứng về bên nào, đến lúc đó, điều động các tộc vây công bọn hắn là được rồi."

"Nếu như vận hành tốt, chúng ta còn có thể sử dụng bọn hắn làm bia đỡ đạn, sung làm tiên phong để xâm lược Vương quốc Alpha."

Sư Nhân Hoàng lập tức bày tỏ quan điểm.

Mặc kệ là dùng cách nào, nhưng nhất định phải trấn áp được Liên minh thất tộc, nếu không Sư Nhân tộc sẽ không thể nào sống nổi.

Trong thâm tâm Sư Nhân Hoàng đã hạ quyết tâm là sẽ dọn dẹp những nhân tố không ổn định trong phạm vi thế lực của mình, cho dù vì vậy mà làm cho lực lượng phụ thuộc bị suy sụp thì ông ta cũng sẽ không hối tiếc.

Thực ra, nếu xét về việc chèn ép chủng tộc phụ thuộc thì Behemoth là tộc làm tốt nhất. Bất kỳ chủng tộc phụ thuộc nào có chút tiềm lực đều sẽ bị đưa lên chiến trường để bị tiêu hao.

Chính bởi vì cách làm tuyệt tình này mà sau khi tộc Behemoth suy tàn cũng không bị phản phệ mãnh liệt như vậy.

Nếu như để lại một vài tộc lớn ở bên cạnh, e rằng họ thậm chí còn không có cơ hội đi đến biên giới thì đã bị đám người bên dưới xử lý rồi. . . .

Tứ đại Hoàng tộc đang mưu đồ, Liên minh thất tộc cũng không có nhàn rỗi. Là bên ở thế yếu, bọn họ còn đang ra sức lôi kéo đồng minh.

Đáng tiếc, mặc dù số lượng bộ tộc lớn trong Đế quốc Thú Nhân không ít, nhưng được xem là tộc mạnh thì lại chẳng có mấy nhà. Không phải tất cả chủng tộc đều có thể tránh được sự chèn ép của Hoàng tộc giống như họ.

"Không thể tiếp tục như vậy nữa, muốn có được sự ủng hộ của các tộc, chỉ hứa hẹn bằng miệng thôi là sẽ không lôi kéo được người, chúng ta nhất định phải đặt một ván lớn."

"Vị trí Hoàng tộc không thể tùy tiện hứa hẹn, vậy liền lùi lại một bước, hứa cho họ thân phận Vương tộc, đãi ngộ chỉ thấp hơn chúng ta một bậc."

"Nếu như chủng tộc yếu hơn thì còn có thể mô phỏng theo tước vị của Nhân tộc, hứa hẹn cho bọn chúng Công tộc, Hầu tộc. . ."

"Đẳng cấp khác biệt thì đãi ngộ cũng sẽ khác biệt."

"Đối với thành viên của Vương tộc, toàn bộ đều được trao quyền tham gia quyết định của Đế quốc, còn Công tộc, Hầu tộc. . . cũng có quyền lực tham chính, thảo luận chính sự."

Chương 1445: Leo Thang (3)

"Thật sự không được nữa thì có thể thương lượng về tiêu chuẩn cống nạp. Cùng lắm là miễn cống cho những bộ tộc ủng hộ chúng ta thường ngày, và cắt giảm nghĩa vụ quân sự của họ."

"Bây giờ đang là lúc tranh thủ lòng người, chúng ta đang ở thế yếu, nên nhất định phải đưa ra nhiều thiện chí hơn Tứ đại Hoàng tộc."

"Chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta đều đã không còn đường lui nữa. Không muốn bỏ mình diệt tộc thì hãy cố gắng hết sức để lôi kéo đồng minh đi!"

"Chỉ cần ngồi lên ngôi vị Hoàng tộc, mọi chuyện đều là đáng giá. Cho dù là lộn cái bàn, mất đi hàng loạt đặc quyền, thì ít nhất chúng ta cũng có được quyền lực trong chính trị."

Butzweig một mặt nghiêm túc nói.

Với tư cách đã từng là thành viên hoàng tộc, Butzweig hiểu rất rõ về Tứ đại Hoàng tộc, hiểu hơn sáu tộc còn lại nhiều.

Là những người thách thức trật tự, hiện giờ bọn họ đều thuộc về diện chân trần, cái gì cũng có thể lấy ra thỏa hiệp.

Nếu bị dồn đến đường cùng, ngay cả câu khẩu hiệu chính trị như các tộc bình đẳng mà họ cũng dám hô hào.

Đây cũng là điều mà Tứ đại Hoàng tộc quan tâm nhất. Là người được hưởng lợi, ai cũng không muốn từ bỏ lợi ích hiện có.

Cho dù đang chiếm ưu thế về thân phận Hoàng tộc, nhưng trong vấn đề lôi kéo lòng người của các tộc, điều kiện mà Tứ đại

Hoàng tộc đưa ra vẫn không thể sánh được với Liên minh thất tộc.

"Tộc trưởng Butzweig, ngươi quá cấp tiến rồi. Nếu như chúng ta thật sự làm vậy thì Tứ đại Hoàng tộc sẽ không chết không thôi với chúng ta."

"Vốn dĩ việc yêu cầu ngôi vị Hoàng tộc của chúng ta chính là đang giành ăn trong chén của bọn hắn, bây giờ còn lộn luôn cái bàn thì bọn hắn sẽ thực sự không nhịn được nữa."

"Hay là cứ tung tin để uy hiếp Tứ đại Hoàng tộc trước. Nếu như bọn hắn chịu nhượng bộ là tốt nhất, nếu không đồng ý, chúng ta mới dần dần thực hiện các biện pháp cực đoan."

"Điều quan trọng nhất hiện giờ vẫn là cuộc đấu trên chiến trường, không hi vọng là có thể đánh bại bọn hắn, nhưng ít nhất các mặt trận đều phải cố gắng cầm cự, tuyệt đối không thể bị quân địch đánh bại từng người một!"

Tộc trưởng Hổ Nhân tộc chậm rãi nói.

Lợi ích động nhân tâm, thứ mà bọn họ phản đối chính là đặc quyền, Tứ đại Hoàng tộc có còn bọn họ thì không. Nếu như có thể được hưởng thụ đặc quyền giống như Tứ đại Hoàng tộc, vậy thì không ai sẽ từ bỏ.

Butzweig có thể từ bỏ, đó là vì gã ta đã trải qua từ có được đến mất đi. Biết rõ thực lực Liên minh thất tộc không thể so được với Tứ đại Hoàng tộc.

Là bên yếu thế, muốn để bên cường thế thỏa hiệp, không có dũng khí lật bàn là không được.

Bất kỳ sự nhượng bộ nào cũng chỉ khiến cho kẻ thù càng phách lối hơn, khiến tình hình ngày càng trở nên bất lợi hơn cho họ.

"Hai vị đều có lý, đối mặt với Tứ đại Hoàng tộc, chúng ta vừa phải tiến hành đàm phán, nhưng cũng vừa phải thực hiện các biện pháp phản công mạnh mẽ."

"Mức độ xung đột hiện tại đã vô cùng kịch liệt rồi, nếu lại nâng cấp lên thì sẽ trở thành một cuộc nội chiến toàn diện."

"Nếu như tình hình phát triển đến mức đó thì sẽ không có người thắng nữa. Cho dù lật đổ được sự thống trị của Tứ đại Hoàng tộc thì chúng ta cũng khó có thể đạt được lợi ích thực chất."

"Nếu như áp lực trong nội bộ không đủ để khiến Tứ đại Hoàng tộc nhượng bộ, vậy thì đưa áp lực từ bên ngoài vào."

"Vương quốc Alpha đã dòm ngó Đế quốc từ lâu!"

"Chỉ cần chúng ta làm bộ như muốn liên minh với Người Alpha, ta không tin là Tứ đại Hoàng tộc dám không thỏa hiệp. Nếu bọn hắn thật sự kiên trì đến cùng, vậy liền dứt khoát liên minh với Nhân tộc để đưa bọn hắn xuống Địa ngục."

"Không còn sự áp bức của Tứ đại Hoàng tộc nữa, thực lực của chúng ta mới có thể tăng trưởng nhanh chóng. Tốc độ phục hồi sẽ không thua kém gì nhân tộc, sau đó lại tìm cơ hội đuổi Người Alpha ra khỏi đại thảo nguyên là được!"

Tộc trưởng Báo Nhân tộc nói với giọng điệu đằng đằng sát khí.

Rất rõ ràng, trong lòng ông ta, sự căm thù tích tụ lâu ngày do bị hoàng tộc áp bức đã vượt qua cả sự căm thù đối với nhân tộc.

Nhân tộc dù có đáng ghét đến đâu cũng rất hiếm khi xâm lược đại thảo nguyên, nhưng sự bóc lột của hoàng tộc đối với họ lại là chuyện diễn ra hàng ngày.

Đối với những đại tộc có thực lực hùng hậu mà nói, kẻ địch đầu tiên mà họ muốn đối mặt không phải là nhân loại, mà là

Hoàng tộc đang ngồi trên đầu họ.

Cấu kết với Nhân tộc ngoài việc làm tổn hại danh tiếng ra, thực tế không mang lại quá nhiều tác động nội bộ. Hầu hết các chủng tộc thú nhân đều không quan tâm đến những chuyện này.

"Chuyện liên lạc với Vương quốc Alpha thì có thể thử một chút, nhưng đừng nên kỳ vọng quá nhiều."

"Tình hình hiện giờ của Vương quốc Alpha rất đặc thù, mặc dù Quốc vương Caesar IV đang nắm đại quyền trong tay, nhưng y lại không có nhiều tiếng nói trong lĩnh vực quân sự."

"Muốn hợp tác với bọn họ, cần thuyết phục không chỉ một hai người, mà là rất nhiều đại quý tộc trong nước."

"Hiện giờ, người chấp chưởng quân quyền của Vương quốc Alpha chính là Hudson, kẻ này rất khó chơi. Ngay cả khi liên hợp tác chiến thì chúng ta cũng cần phải chịu đựng rất nhiều rủi ro."

"Cho nên, liên minh với Vương quốc Alpha có thể trở thành đồng chip mặc cả với Tứ đại Hoàng tộc, nhưng không thể coi đó là con át chủ bài của chúng ta."

"Ta vẫn cho rằng: ra tay từ trong nội bộ, lôi kéo các tộc khác tham gia cùng nhau đối mặt với Tứ đại Hoàng tộc mới là lựa chọn tốt nhất!"

Lời của Butzweig làm cho tình hình trở nên náo nhiệt hơn. Nhược điểm của việc nhiều người cùng đưa ra quyết định đã nhanh chóng được bộc lộ.

Xung quanh việc lựa chọn đường lối, tộc trưởng của thất tộc còn đưa ra ý kiến của riêng mình, trong lúc nhất thời chuyện này liền rơi vào bế tắt.

Chương 1446: Mua Bán

Đế quốc Thú Nhân càng loạn thì khu Cận Đông lại càng yên bình. Sau khi nhìn thấy Đế quốc Thú Nhân phát sinh nội đấu, Những quý tộc vốn không có lòng tin vào kế hoạch phát triển Cận Đông cũng không nhịn được rót thêm vốn vào.

Chỉ trong một thời gian ngắn, cảng Tân Nguyệt trở nên càng thịnh vượng hơn, mỗi ngày đều có tàu thuyền ra vào nối liền không dứt.

Mặc dù đã miễn thuế quá cảnh, nhưng lưu lượng người nhiều vẫn mang lại vô số tài phú cho Tuyết Nguyệt lĩnh. Những nơi khác thì vẫn đang thâm hụt tiền, nhưng cảng Tân Nguyệt thì đã cân bằng được thu chi.

Đây là còn không tính đến những việc buôn bán độc quyền của Bộ Công thương, chỉ riêng tiền thuê cửa hàng và thuế thương nghiệp hàng ngày thôi cũng đã đủ cho chi phí hành chính rồi, thậm chí còn có lãi nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một khởi đầu tốt. Tiền thuê cửa hàng năm nay chỉ mang tính tượng trưng, với lưu lượng người hiện giờ, nếu tiền thuê cửa hàng sang năm mà không tăng thêm một số không thì chính là đang khinh thường lượng khách hàng này.

Theo thời gian trôi qua, khi khu Cận Đông được khai thác sâu hơn, lượng khách đến cảng Tân Nguyệt sẽ tiếp tục tăng lên.

Lúc đó, thu nhập từ thuế thương nghiệp và tiền thuê cửa hàng cũng sẽ tăng theo, có khả năng bù đắp cho lãnh địa.

Tin tức tốt không chỉ có vậy. Đế quốc Thú Nhân xảy ra nội đấu, làm cho việc buôn lậu cũng trở nên ngày càng hưng thịnh.

Bất kỳ hàng hóa nào có liên quan đến chiến tranh đều đang liên tục tăng giá, về căn bản thì trong tay những kẻ buôn lậu có bao nhiêu hàng thì thú nhân sẽ mua hết bấy nhiêu.

Nếu không có đủ tiền mặt để thanh toán thì có dùng nô lệ và gia súc để gán nợ. Từ khi chiến hỏa được nhen nhóm, lượng gia súc và nô lệ tràn vào Tuyết Nguyệt lĩnh đã tăng vọt lên gấp năm lần.

Hậu quả của việc số lượng tăng đột biến là giá cả giảm mạnh, nếu không nhờ phủ lãnh chúa mở cửa thu mua với giá ổn định thì không chừng thị trường đã bị chơi hỏng rồi.

Nhìn thấy hết thuyền nô lệ này đến thuyền nô lệ khác được vận chuyển đến đây, Hudson đang rất hoài nghi là thú nhân đã bán hết nguyên một bộ lạc cho hắn.

Trước đây chỉ có một số chủng tộc yếu ớt mới trở thành nô lệ, nhưng bây giờ thì đã được mở rộng. Hầu như tất cả các chủng tộc, bao gồm cả Tứ đại Hoàng tộc, đều có thể được tìm thấy ở cảng Tân Nguyệt.

Những kẻ buôn lậu rất ranh mãnh, họ biết khách hàng đang cần gì, sau khi nô lệ được đưa tới cảng Tân Nguyệt, trước tiên họ sẽ được sàng lọc và phân loại.

Những nô lệ có chất lượng tốt đều được bán cho quý tộc, nhà chứa và đấu trường, số còn lại mới được đóng gói bán cho Hudson lão gia.

Làm việc nặng nhọc mà, chỉ cần giá rẻ và có sức mạnh là đủ rồi, không cần phải có nhiều yêu cầu như vậy.

Thường thì những nô lệ có ngoại hình càng đẹp thì giá bán cuối cùng sẽ càng cao.

Trừ trường hợp duy nhất là Hoàng tộc Thú nhân, bất kể ngoại hình ra sao, chỉ cần thân phận này thôi cũng đủ khiến người mua tăng giá gấp đôi rồi.

Điển hình nhất là tộc Behemoth, khi còn là Hoàng tộc, bất kỳ một tên Behemoth nào cũng có giá khởi điểm là ba chữ số, hiện giờ đã giảm xuống còn hai chữ số.

Hudson không có thời gian quan tâm đến những chuyện này, chỉ cần là họ chịu nộp thuế cho hắn đàng hoàng là được. Nếu không nhờ có sự đóng góp của những kẻ buôn lậu này, cảng Tân Nguyệt cũng không thể có lãi nhanh như vậy.

Sự gia tăng ồ ạt của nô lệ thú nhân đã bù đắp cho sự thiếu hụt lao động ở Tuyết Nguyệt lĩnh. Nhiều công trình cơ sở hạ tầng đã được lên kế hoạch trước đó đã được thi công trước thời hạn.

Rõ ràng là kế hoạch ban đầu sẽ đứng vững gót chân trong vòng năm năm rồi mới thực thi chiến lược phát triển đã không thể theo kịp sự thay đổi của tình hình, nên nhất định phải điều chỉnh lại.

Chủ yếu vẫn là do cuộc nội đấu của thú nhân quá ác liệt, Hudson chỉ đưa ra một ý tưởng, chuyện còn lại đều là do thú nhân tự làm ra.

Tất cả đều là do những mâu thuẫn sâu sắc được tích tụ từ trước đó vì phải chịu được sự thống trị của Hoàng tộc trong thời gian dài, hơn nữa Hoàng tộc lại quá kiêu ngạo, những vấn đề vốn có thể giải quyết bằng biện pháp chính trị, cuối cùng lại biến thành xung đột vũ trang.

Mặc dù cả hai bên đều cố gắng kiềm chế, không để bùng nổ nội chiến toàn diện, nhưng các cuộc xung đột cục bộ thì lại chưa từng ngừng lại. Nếu không phải cuộc nội đấu của thú nhân quá ác liệt thì Tuyết Nguyệt lĩnh cũng sẽ không thu được nhiều nô lệ như vậy.

Không chỉ Hudson đang sử dụng một lượng lớn nô lệ thú nhân, mà các quý tộc Cận Đông khác cũng đang bắt chước. Ngay cả một số lãnh chúa đang thiếu hụt dân số ở khu vực Bắc Cương cũng đã tham gia vào cuộc vui này.

Theo dữ liệu thống kê của Bộ Thuế vụ, số lượng nô lệ thú nhân bị bán đến vương quốc đã gần 180. 000 người, một nửa trong số đó đều đang ở tại Tuyết Nguyệt lĩnh.

Đây chỉ là thống kê đến, số lượng thực tế chỉ nhiều chứ không ít. Dù sao, buôn bán nô lệ cũng cần phải nộp thuế, dù thuế có thấp cỡ nào thì đó cũng là tiền nha.

Hudson sẽ không ngây thơ cho rằng những kẻ buôn lậu không có liêm sỉ này sẽ thành thành thật thật nộp đủ thuế.

Nguyên nhân mà hắn không điều tra sâu là vì hành vi của những người này vẫn còn nằm trong phạm vi khoan dung. Tuyết Nguyệt lĩnh cần rất nhiều nô lệ thú nhân làm những công việc khổ sai, nên không thể đả kích tính tích cực của những kẻ này.

Lợi nhuận khổng lồ mới là động lực chính, mỗi khi vận chuyện một tên nô lệ trở về, vương quốc sẽ có thêm một lực lượng lao động, Đế quốc Thú Nhân sẽ bị suy yếu một phần.

Một tăng một giảm, đây chính là hạnh phúc gấp đôi. Những vật tư chiến lược bán đi cũng không sẽ lãng phí, đều bị tiêu hao trong cuộc nội đấu của thú nhân.

Chương 1447: Mua Bán (2)

Nếu không phải vì lo lắng can thiệp quá nhiều sẽ để lại dấu vết, khiến cho thú nhân cảnh giác, thì Hudson còn muốn đích thân ra tay khơi dậy xung đột.

Trên thực tế, hành động tương tự đã tồn tại từ lâu. Khi Belersden ra ngoài tản bộ, nó thường xuyên treo cờ những chủng tộc thú nhân khác nhau.

Rất nhiều chủng tộc vốn đang có mâu thuẫn vừa gặp mặt liền trực tiếp lao vào đấm nhau, thậm chí còn chẳng cần điều tra.

Tình trạng này tiếp tục cho đến khi hai phe đối lập xuất hiện mới từ từ dừng lại. Nước đục mới dễ câu cá, tình hình rõ ràng thì không thích hợp để có quá nhiều hành động.

Nếu để cho thú nhân phát hiện ra vấn đề thì sẽ rất phiền phức, Hudson không muốn trở thành kẻ thù chung của bọn chúng, từ đó xoa dịu cuộc nội đấu trong Đế quốc Thú Nhân.

Sự thay đổi của tình hình đã trực tiếp ảnh hưởng đến phán đoán của các bên. Cái giá phải trả là lượng tiền mặt của ngân hàng phát triển Cận Đông đang ngày càng ít, để bù đắp cho tính thanh khoản của ngân hàng, Hudson đã nhiều lần rót vốn.

Không chỉ tự mình bỏ tiền vào, mà ngay cả kim khố của Belersden và Maxim cũng bị hắn lừa mất.

Nhưng khác với tiền gửi của các khách hàng khác là tiền của Maxim và Belersden đều phải tính tiền lãi, lãi suất bằng với mức ngân hàng cho vay bên ngoài.

Với nỗ lực thu hút tiền gửi, tổng lượng tiền trong kim khố của Ngân hàng Phát triển Cận Đông chỉ còn hơn 4 triệu kim tệ, trong khi số tiền cho vay bên ngoài đã lên tới hơn 18 triệu.

Nhờ vào những năm tháng ở kiếp trước, Hudson có thể chấp nhận được mức đòn bẩy cao như vậy, nhưng vị chủ tịch ngân hàng Rudolf thì suýt chút bị hù khóc.

Nếu như mức đọ đòn bẩy tài chính khổng lổ này mà xảy ra vấn đề, mọi người có thể sẽ không làm gì được Hudson, nhưng người quản lý ngân hàng như ông ta thì chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Nguyên nhân mà trong ngân hàng còn để lại nhiều tiền mặt như vậy, ngoài việc sử dụng đòn bẩy ra, là nhờ công phát hành kim phiếu.

Trong cuộc khủng hoảng tiền tệ, Hudson đã liên tục mua mua mua tại tỉnh Đông Nam dựa vào kim phiếu và ngân phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành.

Mặc dù các quý tộc không thích kim phiếu, nhưng so với lấy vật đổi vật thì thứ này đúng là tiện lợi hơn nhiều, cộng với uy tín của Hudson, mọi người có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Sau khi mua xong liền tới bán bán bán.

Bán thương phẩm đến trong tay người cần, sau một vòng như vậy, một lượng lớn kim phiếu lại chảy về tay Hudson.

Hắn không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vụ này chỉ kiếm toàn tiền mồ hôi nước mắt, thậm chí có một số hàng hóa không bán được mà bị lỗ vốn.

Tốn nhiều công sức dày vò hơn hai tháng, số giao dịch đã lên đến trăm vạn, cuối cùng nhìn lại thì lợi nhuận chỉ có một đống hàng hóa không bán được.

May mà kim phiếu được sử dụng đều do ngân hàng của mình tự in ra, nếu như tính thêm vốn vào thì đây chính là một vụ làm ăn thua lỗ.

Nếu chỉ xét về lợi nhuận thì đợt hoạt động này đơn giản là đang làm từ thiện.

Mục đích duy nhất là đánh tiếng cho kim phiếu, để các quý tộc tỉnh Đông Nam biết rằng kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành cũng có thể được sử dụng để giao dịch.

Tiếc là nhân tài trong tay Hudson có hạn, hoạt động quảng bá chỉ giới hạn ở tỉnh Đông Nam, nếu không, chỉ cần đợt hoạt động này thôi là có thể nâng giá trị ước tính của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lên gấp 10 lần rồi.

Người bình thường không biết ý nghĩa của kim phiếu, nhưng các thương hội từng có hoạt động tương tự lại hiểu rất rõ về lợi nhuận khổng lồ tiềm ẩn trong này.

Nguyên nhân không thể phổ biến rộng rãi là vì sự chống đối quá lớn. Các quý tộc bảo thủ hoàn toàn không tin một tờ giấy có thể thay thế được tiền tệ.

Ngay cả khi có sự bảo trợ của một nhân vật cường thế như Hudson, thì những quý tộc ở trong địa bàn của hắn cũng đều bán tín bán nghi, càng đừng nói đến việc mở rộng ra bên ngoài.

Bước đầu tiên luôn cũng là bước khó khăn nhất. Sau những nỗ lực không ngừng của Hudson, kim phiếu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông cuối cùng cũng có được chút tiếng tăm.

Muốn phổ biến trên toàn quốc thì vẫn còn một chặng đường dài phía trước. Nhưng ở tỉnh Đông Nam và khu Cận Đông thì đã có được một mức độ công nhận nhất định.

Với kết quả báo cáo kinh doanh tốt đẹp như vậy, cuộc họp huy động vốn lần thứ hai của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại một lần nữa được tổ chức tại hồ Tuyết Nguyệt.

Khác với lần trước chỉ có đại diện thương hội đến, khách mời tham gia cuộc họp lần này có trọng lượng hơn nhiều.

Hoặc là con cháu cốt cán của đại quý tộc, hoặc là người nắm quyền của các thương hội lớn, có thể thấy là mọi người đều rất coi trọng cuộc họp lần này.

Là người quản lý ngân hàng, Rudolf đã dành nhiều lời ca ngợi cho những thành tích mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông đạt được.

Mặc dù năng lực dụ dỗ còn có chút khiếm khuyết, nhưng những thành tích nổi bật là sẽ không thể lừa được người.

Từ trên biểu cảm khó tin của các nhà đầu tư, Hudson biết rằng cuộc họp huy động vốn hôm nay đã thành công một nửa. . . .

"Nam tước Rudolf, đúng là ngân hàng phát triển Cân Động đang phát triển rất tốt, nhưng về mặt kiểm soát rủi ro thì các người lại làm không tốt."

"Theo dữ liệu báo cáo, một phần ba khách hàng vay vốn của các ngươi đều ở khu Cận Đông."

"Những hoạt động cho vay này có rủi ro quá cao, một khi thú nhân xâm lược thì có thể sẽ bị mất trắng bất cứ lúc nào."

"Ban quản lý có cân nhắc đến việc thu hẹp hoặc thậm chí là từ bỏ hoạt động ở khu Cận Đông, chỉ tập trung phát triển ở các khu vực khác tại Bắc đại lục, nâng cao khả năng chống chọi với rủi ro của ngân hàng không?"

Chương 1448: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư

Câu hỏi của người đàn ông áo tím khiến Rudolf hơi ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời ngay lập tức:

"Tử tước Lauren, sổ sách không thể tính như vậy!"

"Nếu chỉ đơn thuần xét về mặt kinh tế thì việc cho vay ở khu Cận Đông đúng là một hoạt động có rủi ro cao, nhưng loại rủi ro này không phải là không thể kiểm soát."

"Thực ra, chúng tôi chỉ vừa mới mở rộng hoạt động ở khu Cận Đông sau khi thú nhân nổ ra nội đấu."

"Ngay cả khi mối đe dọa của thú nhân vẫn còn tồn tại, nhưng đó cũng là chuyện của tương lai, ít nhất là trong vài năm tới, khu Cận Đông sẽ không có quá nhiều rủi ro."

"Ngoài việc cho vay có rủi ro ra, các hoạt động khác của chúng tôi ở khu Cận Đông đều mang lại lợi nhuận."

"Mọi người đều biết tình hình đặc biệt của khu Cận Đông khiến cho hoạt động thương mại ở địa phương rất phát triển, thường xuyên xuất hiện các vụ giao dịch hàng hóa lớn."

"Hơn chín mươi phần trăm các vụ giao dịch hàng hóa lớn ở khu Cận Đông hiện giờ đều sử dụng kim phiếu do ngân hàng chúng tôi phát hành, các thương nhân cũng đã có thói quen gửi tiền mặt vào trong ngân hàng."

"Chỉ riêng những hoạt động này thôi, mỗi năm đã có thể tạo ra hàng chục vạn kim tệ lợi nhuận."

"Các khoản vay đã được phát hành cũng đang trả lãi suất hàng tháng."

"Tính tổng tất cả các hoạt động, chỉ cần là khu Cận Đông có thể ổn định trong vòng năm năm thì chúng tôi sẽ thu hồi được toàn bộ vốn đầu tư."

"Cho dù là các khoản vay sau này đều trở thành nợ xấu, chúng tôi cũng sẽ không bị lỗ."

"Với tình hình của Đế quốc Thú Nhân, chẳng lẽ mọi người cho rằng bọn chúng có khả năng phát động chiến tranh toàn diện trong vòng năm năm ngắn ngủi sao?"

"Hơn nữa, những hoạt động rủi ro cao này cũng là nền tảng tồn tại của Ngân hàng Phát triển Cận Đông."

"Đầu tư không chỉ là về kinh tế, mà còn phải xem xét thêm yếu tố chính trị."

"Nếu ngân hàng không thể cung cấp vốn cho sự phát triển của khu Cận Đông thì vương quốc dựa vào gì phải hỗ trợ chúng ta?"

"Từ khi được thành lập đến nay, vương quốc chưa bao giờ đánh thuế một xu nào với Ngân hàng Phát triển Cận Đông, cũng không có bất kỳ biện pháp hạn chế nào, tất cả những điều này đều là khoản đầu tư của chúng ta."

"Trong số những vị khách tham dự hôm nay, cũng có đại diện của một số thương hội vương quốc, nếu như ngài vẫn còn nghi ngờ, có thể đi hỏi họ xem có đúng hay không."

Lý do "đầu tư chính trị" này thực sự là quá đủ. Nếu Ngân hàng Phát triển Cận Đông muốn mở rộng ra bên ngoài thì không thể thiếu sự ủng hộ của vương quốc.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần có sự hỗ trợ mạnh mẽ của Vương quốc Alpha thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông hoàn toàn có khả năng mở rộng phạm vi hoạt động đến tất cả các khu vực ở Bắc đại lục do nhân tộc kiểm soát.

So với thị trường rộng lớn này thì khoản đầu tư vào khu vực Cận Đông hoàn toàn là không đáng kể.

Lỗ thì cứ coi như là chi phí mở rộng thôi. Một ngân hàng độc quyền còn phải sợ không kiếm lại được những khoản đầu tư này sao?

Hơn nữa, khoản vay cũng không phải là toàn bộ thua lỗ, hàng tháng ngân hàng đều có thu lãi suất. Nếu như Cận Đông thái bình trong mấy năm, không chừng còn có thể thu hồi vốn.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết của những vấn đề này là: hoạt động cho vay ở khu vực Cận Đông không được mở rộng thêm nữa. Nếu như tiếp tục mở rộng thì sẽ không kiểm soát được rủi ro.

"Nam tước Rudolf, chúng tôi hiểu và chấp nhận rằng việc đầu tư chính trị cần phải trả một số chi phí nhất định."

"Tuy nhiên, mọi việc đều phải có chừng mực, phải tìm ra được sự cân bằng giữa lợi nhuận và đầu tư."

"Tất nhiên, hệ thống thế chấp bảo lãnh của quý ngân hàng vẫn rất tốt, có thể giảm thiểu tối đa rủi ro."

"Nhưng phần lợi nhuận trong bảng báo cáo này có phải là hơi khoa trương rồi không?"

"Dựa theo số liệu trên này, các vị không cần phải làm gì cả mà cũng có được thu nhập hàng trăm vạn kim tệ trong năm tới?"

Tử tước Lauren lại nghi ngờ một lần nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Rudolf lập tức cảm thấy an tâm hơn nhiều. Kiếm chuyện mới là người mua, nếu không quan tâm đến Ngân hàng Phát triển Cận Đông thì cần gì phải nghiêm túc như vậy?

Tử tước Lauren là một trong những người đứng đầu của tứ đại thương hội trên đại lục, chỉ cần có thể thuyết phục được ông ta thì cuộc hội nghị đầu tư hôm nay sẽ không thất bại.

"Xin ngày không cần phải lo, sổ sách đều có thể kiểm tra được. Ta có thể lấy danh dự của gia tộc ra cam đoan, toàn bộ những số liệu này đều là thật."

"Nếu như ngài đầu tư thành công, chúng ta còn có thể ký kết khế ước ma pháp. Nếu như mọi người còn không yên tâm, các vị cũng có thể tự cung cấp khế ước ma pháp."

"So với những vấn đề nhỏ nhặt này, thực ra mọi người có thể định giá cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông trước."

"Tôi nghĩ hôm nay mọi người đến đây, ngoài đầu tư ra, nhiều hơn nữa là muốn học hỏi mô hình vận hành của Ngân hàng Phát triển Cận Đông."

"Kinh doanh kiếm tiền khó tìm, hơn nữa còn là vụ kinh doanh có thể lợi nhuận ổn định như vậy lại càng hiếm thấy hơn."

"Nếu như bỏ qua, sợ rằng sẽ ân hận cả đời."

"Thứ đáng tiền nhất của Ngân hàng Phát triển Cận Đông hiện tại chính là mô hình kinh doanh này. Vì vậy, khi định giá, xin hãy cân nhắc kỹ về phần chênh lệch này."

"Một khi hợp tác thành công, với tư cách là cổ đông, mọi người có thể cử người giám sát hoạt động hàng ngày của ngân hàng."

Rudolf cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói.

Phải đối mặt với nhiều đại nhân vật như vậy, nếu không có Hudson ngồi ở bên cạnh thì ông ta sớm đã hoảng loạn rồi.

Nhưng với tư cách là chủ tịch ngân hàng, có một số việc vẫn phải do chính đích thân ông ta giải quyết. Hudson có thể dẫn dụ những người này đến đây xem như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Còn việc đầu tư cụ thể, mọi người chắc chắn sẽ xem xét đến nhân tố quản lý. Bởi vì dù có mô hình kinh doanh tốt đến đâu cũng cần có người vận doanh và quản lý.

Chương 1449: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư (2)

Nếu ban quản lý kém cỏi, dù là ngành kinh doanh độc quyền có lợi nhuận cao cũng có thể làm cho bị thua lỗ.

Theo quan điểm của người ngoài, lợi nhuận hiện tại của Ngân hàng Phát triển Cận Đông thực sự quá cao, nhưng tất cả những điều này đều có điều kiện tiên quyết là — độc quyền.

Vương quốc Alpha không thể nào chỉ có một ngân hàng duy nhất như vậy, trong tương lai chắc chắn sẽ có đối thủ cạnh tranh. Bất kỳ ngành nghề nào, một khi xuất hiện cạnh tranh nội bộ thì lợi nhuận cũng sẽ giảm mạnh.

Đãi ngộ miễn thuế cũng không hề bền vững. Sau khi nắm rõ về mô hình hoạt động của ngân hàng, vương quốc sẽ ban hành luật thuế tương ứng.

Tuy nhiên, những vấn đề này rõ ràng đã được làm mờ đi trong ngày hôm nay."Phát triển Cận Đông" là một khẩu hiệu không tệ, những người không hiểu rõ sẽ nghĩ rằng đây là thỏa thuận giữa Hudson và vương quốc.

Đáng tiếc, đây chỉ là một sự ăn ý ngầm giữa Hudson và chính phủ vương quốc. Ngân hàng Phát triển Cận Đông giải quyết lỗ hổng tài chính trong chiến lược phát triển Cận Đông, vương quốc sẽ ủng hộ sự phát triển của ngân hàng.

Khi chiến lược phát triển Cận Đông hoàn thành hoặc vương quốc tuyên bố chiến lược thất bại trong, những ngày tháng tốt đẹp của Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ kết thúc.

Ngân hàng là ngành kinh doanh có lợi nhuận cao, từ khi ra đời đã được định sẵn là không thể ngăn cản những người đến sau.

Cho dù Hudson có lôi kéo bao nhiêu người lên xe, tương lai vẫn sẽ có người vì không hài lòng với lợi ích đạt được mà nhảy ra làm một mình.

Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt khổ sở của đám người này, Hudson liền biết là mọi người đang rất khó xử. Việc định giá một ngành nghề mới là điều khó khăn nhất, không có vật tham khảo nào, hoàn toàn dựa vào phán đoán cảm tính.

Tính đặc thù của ngân hàng đã được định sẵn là không thể dùng tài sản để tiến hành định giá. Thực ra, Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng không có bao nhiêu tài sản.

Ngay cả khi Hudson liên tục gia tăng chi phí, nhưng khoản đầu tư ban đầu cũng chỉ có nhiêu đó. Lợi nhuận cao là vì đang dùng tiền của người khác để sinh lời.

Những vụ đầu tư vào ngân hàng trong giai đoạn sau đều dùng hình thức gửi tiền, Hudson không ngốc đến mức tự bỏ tiền của mình ra để tăng vốn ngân hàng.

"Nếu mọi người đều cảm thấy khó khăn, vậy thì viết con số định giá lên giấy đi. Tom đi lấy giấy bút tới đây, phát cho mọi người."

"Lần huy động vốn này không lớn, tổng cộng chỉ khoảng sáu trăm vạn kim tệ, nếu chia đều ra thì sẽ không có ý nghĩa gì."

"Hơn nữa, nếu có quá nhiều cổ đông thì cũng không có lợi cho việc vận hành và quản lý của ngân hàng."

"Để cho công bằng, ta cũng đã đặt ra một mức định giá cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông. Định giá của người nào ở mức này trở lên thì mới có thể bước vào vòng đàm phán tiếp theo."

Hudson vừa nói xong, đám người liền muốn hỏi thăm cả dòng họ của hắn. Sáu trăm vạn kim tệ đầu tư kếch xù như vậy mà còn nói là không lớn!

Xét trên toàn bộ lục địa Aslante, có hạng mục nào dám đòi hỏi nhiều như vậy không?

Phải biết rằng, thu nhập tài chính hàng năm của Vương quốc Alpha chỉ khoảng 10 triệu kim tệ. Mặc dù trong hệ thống lãnh chúa phong kiến, khả năng thu thuế thực sự là hơi kém, nhưng đây vẫn là một con số khổng lồ.

Tuy nhiên, mặc dù phàn nàn trong lòng, nhưng cũng không thể ngăn cản quyết tâm tham gia của mọi người. Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì lợi nhuận của Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Nếu Hudson lão gia đã dám ký kết khế ước ma pháp với bọn họ, cam đoan số liệu lợi nhuận đều là thật, vậy thì việc huy động vốn sáu trăm vạn kim tệ cũng rất hợp lý.

Thực ra, từ những biểu hiện trên mặt của mọi người cũng có thể nhìn ra sự chênh lệch giàu nghèo.

Các đại diện đến từ vương quốc đều bị sốc đến mức há hốc mồm, vừa nhìn liền biết là không có tiền rồi.

Đại diện của các thương hội Trung đại lục, mặc dù cũng có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều lại đang suy nghĩ nên định giá bao nhiêu.

Còn đại diện của các thế lực ở Nam đại lục là bình tĩnh nhất, không phải toàn bộ các quốc gia đều nghèo như Vương quốc Alpha. Vương quốc nghèo nhất Nam đại lục cũng có thu nhập tài chính gấp đôi Vương quốc Alpha.

Cường giả hằng cường, của cải đều tập trung ở khu vực phồn hoa. Nam đại lục có nền kinh tế phát triển nhất, nên cũng là nơi tập trung nhiều tài sản nhất trên toàn lục địa.

Cùng là sáu trăm vạn kim tệ, nhưng giá trị ở Nam đại lục còn lâu mới kinh người như ở Bắc đại lục.

Hơn nữa, đây không phải là do một nhà bỏ ra, mà là do nhiều thế lực có mặt tại đây cùng nhau chia sẻ, nếu chia ra cho mỗi gia tộc thì cũng chỉ khoảng vài chục vạn.

Chuyện mà hiện giờ bọn họ cần xem xét là nên đưa ra một mức định giá như thế nào để đảm bảo không bị loại và không bị lỗ. ...

"Thương hội Warren đưa ra mức giá là 2660 vạn kim tệ!"

"Thương hội Catesya đưa ra mức giá là 2606 vạn kim tệ!"

"Thương hội Augustus đưa ra mức giá là 2557 vạn kim tệ!"

"Thương hội Derunard đưa ra mức giá là 2534 vạn kim tệ!". . .

Một cảnh tượng thú vị xuất hiện, đại diện hay soi mói nhất lại chính là người đưa ra mức định giá cao nhất.

Chỉ cần nhìn vào mức định giá này là biết mọi người có làm bài tập về nhà rồi.

Bao gồm cả những thương hội trong vương quốc, mặc dù không giàu có, nhưng mức định giá đưa ra cũng không hề thấp.

Rất rõ ràng, mọi người đều có lý trí, không ai ngu ngốc đến mức nhảy ra đòi Hudson cho họ ưu đãi đặc biệt.

Ngay cả thương hội thuộc sở hữu của vương thất cũng đều thành thật báo giá, mọi việc đều tuân theo quy định.

Hudson cảm thấy rất hài lòng với kết quả này. Hợp tác với người thông minh thật sự là có thể giảm bớt rất nhiều chuyện phiền phức.

Chương 1450: Huy Động Sáu Triệu Vốn Đầu Tư (3)

"Chúc mừng các vị, mức định giá tối thiểu mà ta đưa ra là 18 triệu kim tệ, mức định giá của mọi người đều ở trên mức này, vì vậy mọi người đều có thể bước vào vòng đàm phán thứ hai."

"Còn về mức định giá của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, cứ lấy trung bình của mức định giá của mọi người là được, định giá 23,6 triệu kim tệ, coi như kết giao bằng hữu."

"Về tỷ lệ đầu tư, chúng tôi không chỉ nhìn vào tiền, mà còn xem xét các nguồn trợ lực mà mọi người có thể cung cấp."

"Thực ra ta cũng không thiếu 6 triệu kim tệ này. Chỉ cần nghĩ cách huy động một chút là vẫn có thể kiếm ra được."

"Nguyên nhân ta mời các vị đến tham dự hội nghị huy động vốn này là vì coi trọng tài nguyên trong tay của các vị, có thể giúp ngân hàng phát triển nhanh hơn."

"Chẳng hạn như: mọi người tạo thuận lợi cho ngân hàng triển khai hoạt động, gửi tiền nhàn rỗi vào trong ngân hàng, chỉ định kinh doanh tại vương quốc, sử dụng kim phiếu của Ngân hàng Phát triển Trung Đông để thanh toán vân vân... , miễn là có lợi cho sự phát triển của ngân hàng đều được tính."

"Đương nhiên, những nguồn tài nguyên này cũng không phải là cung cấp không, ngân hàng sẽ cho mọi người lợi nhuận hậu hĩnh."

"Tổng cộng có hai phương án, một là mọi người trực tiếp bỏ tiền ra đầu tư, hai là dùng tài nguyên để quy đổi thành vốn đầu tư."

Hudson cười ha hả nói.

Kết quả này có phần bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự đoán. Là một ngành kinh doanh mới nổi, Ngân hàng Phát triển Cận Đông được định giá cao là điều đương nhiên.

Khi lợi thế độc quyền không còn tồn tại, miễn thuế cũng mất, mọi người sẽ hiểu rõ rằng ngân hàng thực chất là một doanh nghiệp hoạt động với mức nợ cao, lúc đó mức định giá sẽ tự nhiên giảm xuống.

Đương nhiên, đó là chuyện của tương lai.

Hiện giờ Ngân hàng Phát triển Cận Đông không chỉ có những lợi thế này, mà chi phí vốn thấp cũng là một yếu tố quan trọng dẫn đến việc định giá cao.

Không cần phải trả lãi cho tiền gửi, còn có thể thu phí chuyển khoản và rút tiền không nhỏ, chi phí huy động vốn trực tiếp được phân bổ thành số âm.

Theo quan điểm của mọi người, chỉ cần giải quyết được khủng hoảng thanh khoản, tương lai của Ngân hàng Phát Cận Đông sẽ rất tươi sáng.

Sự thiếu hụt nguồn vốn không phải là nguyên nhân khiến các nhà đầu tư không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì họ tin rằng: ngay cả khi không đủ vốn lưu động thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng sẽ không phá sản.

Trước khi tham dự hội nghị, mọi người đã kiểm tra kỹ lưỡng tài sản của Hudson. Kết luận chung là, Hudson có rất ít tiền mặt, nhưng tài sản thì lại rất nhiều.

Tài sản không thể được chuyển đổi thành tiền mặt ngay lập tức, nhưng có những tài sản này làm đảm bảo có thể khiến các nhà đầu tư yên tâm hơn.

Chỉ cần không xảy ra làn sóng rút tiền gửi đột biến thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ an toàn. Thiếu hụt tiền mặt chỉ làm cho tốc độ phát triển chậm lại một chút mà thôi.

Để bổ sung thanh khoản cho ngân hàng, ngoài việc tăng vốn ra thì việc gửi tiền trực tiếp vào ngân hàng cũng có thể giải quyết vấn đề này.

So với phương án đưa tiền, Hudson thích bọn họ dùng tài nguyên để nhập cổ phần hơn. Về bản chất, kinh doanh ngân hàng là một giao dịch mua bán dựa trên mối quan hệ và tài nguyên.

Nếu chỉ đơn giản là vì tiền thì hắn cũng không cần phải mời những thương hội trong nước tới đây. Trong bối cảnh khan hiếm tiền tệ, chủ nhân đứng sau lưng những thương hội này cũng chẳng thể bỏ được bao nhiêu tiền.

"Ngài Công tước, nếu như dùng tài nguyên để nhập cổ phần, thì với chút ít cổ phần này cũng không đủ để chúng tôi chia."

"Nếu tất cả những người có mặt ở đây đều ủng hộ sự phát triển của Ngân hàng Phát triển Cận Đông thì không phải chỉ cần 6 triệu kim tệ là có thể mua được."

"Theo tôi thì nên tách việc huy động vốn bằng kim tệ và huy động vốn bằng tài nguyên ra, mức huy động vốn bằng kim tệ thì vẫn bị giới hạn trong sáu triệu kim tệ, nhưng dùng tài nguyên để đổi cổ phần thì không nên thiết lập hạn chế."

"Vương quốc Alpha đang ở trong cuộc khủng hoảng thiếu tiền, đây là cơ hội mở rộng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nhưng cũng là thách thức cần phải đối mặt."

"Thay vì phải vật lộn sau này, không bằng bây giờ giải quyết dứt điểm hết tất cả các vấn đề phát triển mà ngân hàng phải đối mặt."

Lời đề nghị của Bá tước Jonas làm cho Hudson giật nảy mình. Nếu không phải trước đó không có chuẩn bị gì, hắn còn tưởng rằng đây là người mà mình an bài.

Vừa cho tiền, vừa cho tài nguyên, rõ ràng là đang muốn bao nuôi Ngân hàng Phát triển Cận Đông mà.

Nếu thực sự nhận được sự ủng hộ toàn diện của các bên, chuyện khác thì hắn không dám hứa, nhưng việc mở rộng mạng lưới đến các tỉnh lớn của vương quốc trong vòng một năm thì vẫn có thể làm được.

Nhiều nhất là ba năm, hình bóng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ xuất hiện ở các thành phố chính tại Bắc đại lục.

Thậm chí ngay cả nguy cơ rút tiền gửi đột biến cũng không còn tồn tại. Có được sự bảo trợ của nhiều thế lực lớn như vậy, chỉ cần không gặp phải sự cố đột xuất thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ không thể nào xuất hiện nguy cơ rút tiền gửi đột biến.

Tuy nhiên, bánh có nhân thường có độc, cầm được bao nhiêu lợi ích thì phải trả một giá bấy nhiêu.

Chẳng hạn như: Quyền nói chuyện trong ngân hàng.

Chỉ có vỏn vẹn 6 triệu kim tệ, tỷ lệ cổ phần còn chưa đến một phần năm. Với số cổ phần ít ỏi như vậy, còn là mười mấy cổ đông cùng nhau chia, dù có đưa ra yêu cầu thì cũng không có trọng lượng gì.

Chỉ có tăng tỷ lệ sở hữu cổ phần mới có thể giành được quyền hạn cao hơn.

"Nếu những người khác không phản đối thì có thể mở rộng mức huy động vốn."

"Nhưng mà ta phải tuyên bố trước, trong điều kiện không vi phạm quy định của ngân hàng, cổ đông không có quyền can thiệp vào hoạt động kinh doanh bình thường của ngân hàng."

"Nếu xảy ra biến cố, muốn bán cổ phần, cổ đông lớn có quyền ưu tiên mua lại."

"Về vấn về định giá tài nguyên, mọi người có thể thảo luận riêng với Chủ tịch Rudolf, hôm nay chúng ta chỉ xác định hướng đầu tư."

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Chương 1451: Sứ Giả

Có tính toán là bình thường, nếu không có tính toán nhỏ nhặt thì lại không phù hợp với bản tính con người.

Muốn quyền nói chuyện cũng không thành vấn đề, chỉ cần trả đủ tiền thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Nếu như có người giàu nứt đổ vách, dù là muốn thu mua Ngân hàng Phát triển Cận Đông thì hắn cũng có thể bán được.

Không cần phải bỏ ra 23,6 triệu kim tệ, thậm chỉ là giảm giá một nửa thì Hudson lão gia cũng sẽ bán.

Ngưỡng cửa của ngân hàng chủ yếu nằm ở chỗ tài chính, chỉ cần trong tay có tiền, hắn có thể lập tức xây dựng lại một Ngân hàng Phát triển Cận Đông khác.

Nhưng mà đây là chuyện không thể nào. Ngân hàng Phát triển Cận Đông có giá trị là vì nó được gắn chặt với Hudson.

Nếu tách khỏi vị lãnh tụ quân đội như hắn thì giá trị sẽ giảm sút. Cần biết rằng giá trị tài sản ròng của ngân hàng chỉ chưa đến hai trăm vạn kim tệ.

Làm ăn càng lớn thì việc đàm phán lại càng đơn giản.

Tính toán chi li là chuyện của cấp dưới, các đại nhân vật không có thời gian đích thân ra trận cò kè mặc cả.

Phần huy động vốn 6 triệu kim tệ cũng nhanh chóng bị chia cắt không còn, trong đó có 5 triệu đều bị các thương hội ở Nam đại lục cướp đi.

Nguyên nhân mà mọi người tranh mua nhiệt tình như vậy là vì Hudson đã hứa rằng là tỷ lệ chia cổ tức của ngân hàng sẽ tăng 10% mỗi năm, tối đa là 70% lợi nhuận ròng.

Với thị trường rộng lớn của nhân tộc ở Bắc đại lục,"tiền cảnh" của Ngân hàng Phát triển Cận Đông chỉ cần liếc mà là nhìn ra ngay.

Nếu phát triển thuận lợi, chỉ dựa vào cổ tức là đã có thể thu hồi được vốn chỉ sau vài năm đầu tư, sau đó chỉ cần nằm kiếm tiền.

Ngược lại, cuộc đàm phán về việc quy đổi tài nguyên thành cổ phần lại rơi vào bế tắc. Không giống như vàng ròng bạc trắng, việc đầu tư tài nguyên rất khó có ước tính chính xác giá trị.

Loại chuyện phiền não này không kéo dài được lâu, việc rót một số vốn đầu tư lớn đã khiến cho tốc độ mở rộng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại tăng lên một lần nữa.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, đã có năm chi nhánh ngân hàng được khai trương. Báo cáo tài chính tốt đến mức làm cho tất cả các nhà đầu tư không tìm được chỗ để bắt bẻ.

Kết quả của việc mở rộng là định giá ngân hàng tiếp tục tăng cao, khiến các bên đang lưỡng lự phải thốt lên rằng bị hố rồi, và họ không còn tiếp tục lưỡng lự mà nhanh chóng tham gia vào.

Kết quả cuối cùng là: Chỉ trong vòng ba tháng, định giá của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã bị thổi lên tới 65 triệu.

Cái giá phải trả là cổ phần của Hudson đã giảm 100% xuống còn 46%.

Quyền kiểm soát vẫn còn, nhưng các nhà đầu tư cũng có thể thông qua đại hội cổ đông để ban hành quy chế, ràng buộc hành vi của các cổ đông lớn.

Đây là kết quả tất yếu, với khoản đầu tư khổng lồ như vậy, nếu không có quyền ràng buộc hành vi của cổ đông lớn, thì không ai dám tùy tiện đặt cược.

Trên giấy tờ, tất cả mọi người đều kiếm được tiền, nhưng thực tế thì vốn chủ sở hữu của ngân hàng còn chưa đến một triệu.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều rất tự tin, vì những khoản vay đã được phát ra, mỗi khoản vay đều tạo ra lợi nhuận và chưa có trường hợp vi phạm hợp đồng nào.

Thực ra, ngoài các nghiệp vụ có rủi ro cao ở khu vực Cận Đông ra, mọi người thậm chí còn muốn thấy nghiệp vụ ở các khu vực khác xảy ra chuyện vi phạm hợp đồng.

Bởi vì những khoản vay này đều có tài sản thế chấp, một khi xảy ra vi phạm hợp đồng, những tài sản này sẽ được bán đấu giá, và những người mua lại chính là các cổ đông.

Trong này có không gian quá lớn để thao tác.

Sau khi quy đổi tài sản thế chấp thành tiền, ngân hàng chỉ cần thu hồi chi phí, phần còn lại đều là lợi nhuận của người mua lại.

Vốn chủ sở hữu không nhiều, nhưng kho bạc của ngân hàng thì lại rất giàu có. Sau khi lượng tiền mặt nhàn rỗi trong vương quốc được gửi vào ngân hàng, số tiền gửi bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Điều quan trọng nhất là sự xuất hiện của các cổ đông đã làm cho uy tín của ngân hàng được bảo chứng, sự công nhận của bên ngoài đối với Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã tăng vọt.

Kim phiếu cũng xuất hiện ngày càng nhiều trong thương mại ở vương quốc, ngoại trừ một số quý tộc bảo thủ ra, phần lớn mọi người đều chấp nhận sử dụng kim phiếu để giao dịch buôn bán lớn.

Đặc biệt là ở những khu vực khan hiếm tiền tệ nghiêm trọng, tần suất sử dụng kim phiếu để giao dịch đang ngày càng cao, có xu hướng trở thành tiền tệ.

Lúc mới vừa nhận được kim phiếu, ngay khi đến hạn, tất cả mọi người liền lập tức chạy đến ngân hàng để đổi tiền.

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, mọi người phát hiện ra nó chẳng những bất tiện, mà còn bị thu 3% phí thủ tục, không đáng giá chút nào.

Đặc biệt là những thương nhân cần quay vòng dòng tiền cao càng không chịu được phí thủ tục này, nên đã bị động trở thành nhóm người đầu tiên chấp nhận kim phiếu. . . .

Sự bùng nổ của ngành tài chính đã trực tiếp giải quyết cuộc khủng hoảng tiền tệ trong vương quốc, kéo theo tốc độ phục hồi kinh tế ở khắp nơi cũng được nâng cao đáng kể.

Đặc biệt là ở Bắc Cương bách phế đãi hưng và vùng đất trống Cận Đông, hai khu vực này chính là lực lượng chủ chốt trong đợt phục hồi kinh tế này, khắp nơi đều có thể nhìn thấy công trường.

Giai đoạn phát triển kinh tế nhanh chóng đã che lấp vô số mâu thuẫn xã hội, tình hình vương quốc đang vô cùng tốt đẹp.

Hudson vừa mới tiễn đi sứ giả của Quốc vương, hắn không ngờ là có ngày vương thất cũng sẽ trở thành hộ khách vay tiền của ngân hàng.

Nhưng khi nghĩ tới khoản đầu tư của nhà mình ở Tuyết Nguyệt lĩnh thì hắn cũng hiểu được, vương thất thu được nhiều lợi ích hơn trong chiến tranh, cần phải đầu tư nhiều tiền hơn vào việc xây dựng, thiếu tiền cũng là chuyện bình thường.

Chương 1452: Thổi Phồng

Là thế lực có quan hệ mạnh nhất trong vương quốc, vương thất muốn vay tiền đương nhiên là rất đơn giản. Việc họ cử người đến gặp Hudson là vì muốn có được lãi suất ưu đãi nhất.

Không nghi ngờ gì nữa, khoản vay của vương thất chắc chắn phải được ưu tiên phê duyệt. Ngoài tài sản thế chấp theo quy định của ngân hàng là không thể thiếu ra, lãi suất vay trực tiếp giảm xuống một nửa.

Lãi suất của các khoản vay thương mại thông thường dao động từ mười mấy đến hai mươi mấy phần trăm, một số vốn lưu động ngắn hạn có lãi suất hàng ngày lên đến 1%. Lãi suất khoản vay của vương thất được tính theo năm, nên lại trực tiếp giảm thêm 6%.

Đây là lãi suất tối thiểu quy định của đại hội cổ đông, đại diện của thương hội vương thất đã đích thân tham dự bỏ phiếu, nên không thể nói là Hudson không chiếu cố.

Vương thất cũng trở thành khách hàng vay tiền, số lượng quý tộc lãnh chúa xin vay tiền cũng ngày một nhiều hơn. Có một vài gia tộc lớn bản thân không thiếu tiền, nhưng các chi nhánh ở Bắc Cương và Cận Đông lại cần phải vay tiền.

Trong trường hợp không có tài sản thế chấp có giá trị, việc tìm kiếm sự bảo lãnh từ gia tộc cũng là chuyện bình thường.

Cứ như thể chỉ trong vòng một đêm, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã trở thành chủ nợ lớn của vương quốc. Sự tăng trưởng doanh thu theo kiểu bong bóng này đã hù cho Hudson vội vàng đạp phanh.

Trở thành chủ nợ của tất cả mọi người, nhìn bề ngoài thì có vẻ "Tiền đồ" sáng rực, nhưng kết cục thường sẽ không mấy tốt đẹp.

Nếu nền kinh tế vương quốc xảy ra bất ổn, Ngân hàng Phát triển Đông sẽ lập tức nằm thẳng cẳng. Kết quả của việc cưỡng bức thu nợ có khả năng cao là ngân hàng sẽ biến mất.

Kiếp trước đã từng có trường hợp lật thuyền như vậy.

Tuy nhiên, so với những kẻ cho vay nặng lãi thì cách làm của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại nhẹ nhàng hơn nhiều, lãi suất cũng thấp hơn so với vay mượn tư nhân.

Đúng lúc lại gặp phải giai đoạn phục hồi kinh tế của vương quốc, các ngành nghề đều đang phát triển mạnh mẽ, hầu như không có khách hàng nào quỵt nợ không trả, cho nên cũng không có việc cưỡng bức thu nợ, về tổng thể thì uy tín trong xã hội vẫn khá tốt.

Tình hình kinh tế đang rất tốt, kế hoạch phát triển toàn diện Tuyết Nguyệt lĩnh cũng đã chọn được ngày

"Công tước đại nhân, đây là kế hoạch phát triển lãnh địa được Bộ Chính vụ soạn thảo. Bao gồm các lĩnh vực nông nghiệp, chăn nuôi, thủy sản, công nghiệp và thương mại."

"Với mục tiêu trong vòng năm năm, đạt được tự cung tự cấp rau củ quả, tiếp tục phát triển mạnh mẽ ngành chăn nuôi và thủy hải sản, thúc đẩy phát triển các ngành công nghiệp nhẹ. . ."

Sau khi nhận lấy tài liệu từ tay Jacob, Hudson tự mình đọc.

Kế hoạch năm năm được làm ra theo mệnh lệnh của hắn, nhưng hắn chỉ đưa ra định hướng phát triển, kế hoạch cụ thể hoàn toàn là do Bộ Chính vụ tự hoàn thành.

Có tiên tiến hay không không quan trọng, điều quan trọng là phải "phù hợp". Hoàn cảnh đặc thù ở Cận Đông đã quyết định Tuyết Nguyệt lĩnh không thể phát triển kinh tế theo cách thông thường.

Mô hình kinh tế "Lấy nông làm gốc" thông thường hoàn toàn không thích hợp ở chỗ này.

Theo nguyên tắc không để cho thú nhân hưởng lợi, ngoài những cánh đồng rau củ cần thiết phải khai hoang ra, kế hoạch phát triển nông nghiệp do Bộ Chính vụ đưa ra chủ yếu là trồng cây công nghiệp.

Đều là loại cần phải gia công hai lần, trước khi trưởng thành thì chẳng có tác dụng gì, thậm chí có một số cây còn có độc.

Cho dù bị thú nhân cướp đi thì bọn chúng cũng không có năng lực gia công hai lần, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Trong bối cảnh này, chăn nuôi và thủy sản, vốn là nguồn thực phẩm chính của lãnh địa, đương nhiên sẽ trở thành ngành công nghiệp trọng điểm cần được phát triển.

Ngành chăn nuôi đang trong giai đoạn khởi bước, chỉ có thể cung cấp một số sản phẩm sữa cho quân đội, thịt bò và thịt cừu vẫn còn là mặt hàng xa xỉ.

Mặt khác, sự phát triển của thủy sản đã có tác động lớn nhất đến lãnh địa. Hudson không phải là một lãnh chúa keo kiệt, sau khi sản lượng tôm cá tăng lên, chế độ ăn uống của người dân trong lãnh địa cũng thay đổi theo.

Đặc biệt là thế hệ trẻ, không còn vẻ mặt xanh xao vàng vọt nữa. Khi làm việc cũng có nhiều sức lực hơn trước.

Quân đội lại càng không cần phải nói, với tư cách là bảo bối của Hudson lão gia, tiêu chuẩn bữa ăn đã ngang bằng với quân thường trực vương quốc.

Uy tín cao trong quân đội của Hudson có một nửa là do chiến đấu trên chiến trường, một nửa là do nâng cao tiêu chuẩn phần ăn.

Dùng sức một mình nâng cao tiêu chuẩn bữa ăn của quân đội vương quốc, củng cố vị trí không thể lay chuyển của mình trong quân đội.

Điều này khiến cho những quan quân nhu sau này, từ khi nhậm chức liền bắt đầu chửi thề. Tất cả đều được tiêu chuẩn hóa, hoàn toàn là đang cắt đứt đường kiếm ăn của họ mà.

Nhưng đen cho họ là vương quốc lại rất coi trọng phát triển quân đội, cho dù là chiến tranh đã kết thúc, nhưng tầm mắt của các đại nhân vật cũng không rời khỏi quân đội, khiến cho không gian hoạt động của họ bị thu hẹp đáng kể.

"Công thương nghiệp", tại Tuyết Nguyệt lĩnh hoàn toàn là một kẻ dị biệt.

Muốn nói công thương nghiệp không phát triển, lượng hàng hóa qua lại mỗi ngày đều có thể đuổi kịp vương đô rồi. Thuế thu được từ giao dịch cũng là cao nhất trong vương quốc.

Nhưng muốn nói công thương nghiệp phát triển thì Tuyết Nguyệt lĩnh lại chẳng có gì cả. Nếu cố gắng gán ghép thì ngành công nghiệp nặng là đóng tàu, ngành công nghiệp nhẹ là phơi muối, cá ướp muối.

Các ngành nghề khác?

Có lẽ còn có một vài xưởng thủ công đang ẩn mình ở một góc nào đó tại cảng Tân Nguyệt, nhưng Hudson không chú ý đến.

Vì là đại thảo nguyên toàn đồng bằng, nên tài nguyên khoáng sản tương đối khan hiếm, một vài mỏ kim loại có trữ lượng thấp gần như không có giá trị khai thác.

Chương 1453: Mưa Gió Nổi Lên

Công nghiệp nặng vốn đã bị thiếu hụt, nên chỉ có thể phát triển công nghiệp nhẹ. Ngay cả công nghiệp nhẹ cũng phải dựa vào nông nghiệp và chăn nuôi làm nền tảng để gia công, nhất định phải đồng thời phát triển với các ngành này.

Tiếp theo là các kế hoạch xây dựng quy hoạch đô thị, quy hoạch lại đường xá, toàn bộ kế hoạch năm năm đều tràn ngập chữ "cẩu thả" .

Nhìn sơ qua một lượt, Hudson rất không hài lòng, nhưng lại không thể nào tìm ra khuyết điểm nào.

Thời đại đã khác, quy hoạch cũng phải khác. Ví dụ như: giao thông đường bộ.

Trong thời đại mà phương thức vận tải chủ yếu là dựa vào trâu và ngựa, chỉ cần đảm bảo hai chiếc xe ngựa có thể đi ngược chiều nhau là được, chiều rộng ba hoặc bốn mét là đủ.

Nếu có vượt qua cũng là chuyện nhỏ, hai bên đều là đồng cỏ, sẽ không ảnh hưởng đến việc xe cộ lưu thông bình thường.

Nhiều đoạn trên đại thảo nguyên chỉ cần sửa chữa một chút là có thể sử dụng làm đường chính, Hudson đương nhiên sẽ không tốn nhiều công sức để xây dựng "đường xá" .

Còn đường bê tông có chi phí cao hơn thì càng khỏi cần nghĩ đến, hắn còn chưa nhiều tiền đến mức lấy ra đốt.

Ở bất kỳ thời đại nào, chi phí cũng là yếu tố hàng đầu. Đáp ứng nhu cầu hiện tại là đủ rồi, còn chuyện nhu cầu vận tải tăng lên trong tương lai thì đó là việc của tương lai.

Lực lượng lao động của lãnh địa chỉ có bấy nhiêu, lo cho đầu này thì không thể lo cho đầu kia, chỉ có thể chọn phát triển những thứ cần thiết nhất.

Dù sao Tuyết Nguyệt lĩnh chỉ có mười mấy vạn di dân cộng thêm mười mấy vạn nô lệ, ngoài một vài thành phố ở lân cận ra thì những khu vực còn lại thậm chí còn chẳng thấy bóng người, càng đừng nói đến nhu cầu giao thông.

"Cứ thực hiện theo kế hoạch đã định đi! Sau đó dựa vào tình hình thực tế để tiến hành điều chỉnh cục bộ ở một số khu vực."

"Bố cục ở lĩnh vực nông nghiệp vẫn còn chưa đủ, mặc dù là trồng cây công nghiệp, nhưng việc tưới tiêu cũng là một vấn đề lớn, không thể hoàn toàn phụ thuộc vào tưới tiêu tự nhiên."

"Trong lãnh địa cũng có không ít sông suối nhỏ, những nguồn tài nguyên sẵn có này đều có thể tận dụng được."

"Chúng ta hoàn toàn có thể dựa theo điều kiện địa lý để xây dựng hồ chứa, đập ngăn nước, để đáp ứng..."

Nói được một nửa, Hudson phát hiện ra mình đang làm điều ngu ngốc. Đúng là những cơ sở hạ tầng này rất quan trọng, nhưng trong thế giới ma pháp hoàn toàn không cần sử dụng sức người.

Chỉ dựa vào sức người, một hồ chứa lớn cần đến hàng chục nghìn lao động làm việc vất vả trong nhiều năm trời.

Với kích thước của Maxim, chỉ cần lăn một vòng trên mặt đất là sẽ có một hồ chứa nhỏ. Lăn nhiều vòng nữa là sẽ thành một hồ chứa lớn.

Công trình kênh đào trước đây chính là một ví dụ, khối lượng công việc ban đầu cần đến vài chục năm, nhưng với sự giúp đỡ của Belersden, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã hoàn thành.

Năm đó Belersden còn chưa có thực lực mạnh như hiện giờ, nếu không thì tiến độ thi công sẽ còn nhanh hơn nữa.

Bây giờ lại có thêm Maxim, một công nhân tài giỏi, nếu như có thể huy động hai tên này, những công trình thủy lợi cần đến nhiều năm, thậm chí là hàng chục năm, hoàn toàn có thể hoàn thành trong vài tháng.

Vài tháng này chủ yếu là do nhân công xây dựng cống, mương nước, thời gian thi công thực tế có thể chỉ là một cái chớp mắt sau khi thi triển pháp thuật.

Vấn đề duy nhất là hai vị đại gia này đều rất lười, muốn lừa hai vị đại gia này làm việc là hơi khó.

Sau khi do dự một lúc, giọng điệu của Hudson đột nhiên thay đổi.

"Về công trình thuỷ lợi, các ngươi chỉ cần chịu trách nhiệm chọn địa điểm và quy hoạch là được, ta sẽ phụ trách nghĩ cách thi công, các ngươi chỉ cần cử người theo sau xử lý hậu quả là được."...

Đế quốc Thú Nhân

Nhìn thấy hàng xóm bên cạnh phát triển mạnh mẽ, trong khi nhà mình vẫn đang bận rộn với nội chiến, trong lòng ai cũng cảm thấy lo lắng.

Đều là đang lo lắng, nhưng hiển nhiên là Tứ đại Hoàng tộc sẽ lo lắng nhiều hơn một chút. Khác với Liên minh thất tộc đã không còn đường lui, chỉ có thể ăn thua đủ, những kẻ được lợi như bọn hắn sẽ phải lo lắng nhiều hơn.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa, kế hoạch chia rẽ Liên minh thất tộc đã thành công, nhưng kế hoạch phá vỡ Liên minh thất tộc lại thất bại.

Hành động "lục đào sát thất sĩ" này chỉ khiến cho thất tộc nghi ngờ lẫn nhau, nhưng người ta vẫn có khế ước ràng buộc.

Khế ước ma pháp dễ dùng như vậy, nguyên nhân mà nó không được phổ biến rộng rãi là vì chi phí quá cao, mặt khác là lo lắng có người động tay động chân trên khế ước.

Giống như loại khế ước mà Tộc Tinh Linh đã ký với Vương quốc Alpha, hai bên đều có cường giả Thánh vực, có thể đảm bảo đối phương không thể động tay động chân trên khế ước.

Liên minh thất tộc đều không chơi dân chơi hệ ma pháp, nếu như thật sự có người động tay chân gì đó trên khế ước thì chưa chắc bọn họ có thể phát hiện ra.

Nhưng đây chỉ là thao tác thông thường, thất tộc đều tự chuẩn bị một phần khế ước của riêng mình, một lần ký cả bảy phần khế ước ma pháp.

Khế ước ma pháp do người khác cung cấp có thể không tin, nhưng của nhà mình lấy ra thì chẳng có gì đáng lo.

Người cầm quyền của các tộc đều là bên ký khế ước, ngay cả khi họ hoài nghi đồng minh của mình thì cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Hơn nữa, uy tín của Tứ đại Hoàng tộc còn chưa lớn đến mức có thể khiến cho tất cả mọi người tin tưởng chỉ bằng một lời hứa.

Mỗi lần do dự, mọi người đều không khỏi nghĩ: Lỡ như thất tộc biến thành lục tộc, Tứ đại Hoàng tộc lại đột nhiên trở mặt thì sao?

Nếu không giải quyết được nút thắt này, mọi người sẽ không dám bán đứng đồng đội. Nếu không, chỉ cần mỗi lần hành động hơi chậm lại một chút, trong trường hợp không vi phạm khế ước, thất tộc liền có thể biến thành lục tộc.

Chương 1454: Mưa Gió Nổi Lên (2)

Nói cho đúng thì Liên minh thất tộc hiện giờ đã không chỉ có bảy chủng tộc nữa. Dựa vào thủ đoạn uy bức lợi dụ, hợp tung liên hoành, lại có thêm một đống chủng tộc bị lôi kéo vào.

Với tình hình hiện tại, phe trung lập đã không còn tồn tại nữa, Tứ đại Hoàng tộc và Liên minh thất tộc đều có đám đàn em riêng của mình, trực tiếp chia cắt Đế quốc Thú Nhân thành hai nửa.

Thực lực chênh lệch của hai bên cũng đã được rút ngắn. Chuyện có liên quan đến tranh chấp lợi ích cốt lõi của các tộc, khi thực lực của hai bên tương đương nhau, mọi chuyện sẽ càng khó giải quyết hơn.

"Chư vị Hoàng giả đáng kính, không thể kéo dài thêm nữa. Chúng ta nhất định phải sử dụng các biện pháp mạnh để nhanh chóng dập tắt cuộc nổi loạn này, nếu không sẽ hậu hoạn vô tận!"

Hoàng trữ Daniel cố gắng thuyết phục.

Tuy rằng Daniel không tin thông chuyện trong chính trị, nhưng gã ta lại hiểu rất rõ những vấn đề trong lĩnh vực quân sự.

Nguyên nhân cốt lõi khiến cho những hành động quân sự trước đây đều bị thất bại là vì Tứ đại Hoàng tộc đều có ý riêng. Dù đã hẹn là sẽ cùng nhau hành động, nhưng đến phút chót lại có sự thay đổi.

Khiến cho kế hoạch tốt đẹp trở thành chiến thuật cổ vũ. Nếu không phải kẻ làm thống soái là gã kịp thời điều chỉnh kế hoạch chiến lược thì có lẽ đã bị kẻ địch phản công lại rồi.

May mà loại bi kịch này chỉ tồn tại trong lúc phối hợp chiến đấu. Khi các hoàng tộc đơn phương hành động, công tác phối hợp trong quân đội sẽ hiệu quả hơn nhiều.

"Nguyên soái Daniel, Liên minh thất tộc đã trở thành một thế lực rồi. Nhân tộc lại đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nếu như chúng ta phát động nội chiến với quy mô lớn vào lúc này thì sẽ rất dễ bị quân địch thừa cơ đánh lén."

"Chiến tranh chỉ là thủ đoạn, không phải là mục đích cuối cùng. Thông qua khoảng thời gian giằng co chiến lược này, Liên minh thất tộc cũng đã biết được sự lợi hại của chúng ta."

"Có thể dựa vào đàm phán để giải quyết vấn đề thì cần gì phải chém chém giết giết chứ! Chúng ta đều là thành viên của Đế quốc Thú Nhân, đánh tới đánh lui sẽ chỉ có lợi cho bọn Nhân tộc tà ác mà thôi!"

Lời của Ưng Nhân Hoàng làm cho Daniel tức điên. Phải biết là vào mấy tháng trước, ông ta còn đòi đánh đòi giết Liên minh thất tộc, nhưng bây giờ lại thay đổi lập trường.

Chỉ với bộ mặt dày dạn này thôi cũng đủ chứng minh ông ta là một vị Hoàng giả đạt tiêu chuẩn rồi.

Năng lực tùy cơ ứng biến —— max điểm!

"Ưng Hoàng bệ hạ, chiến tranh không phải là một cuộc thi về số lượng người. Nhìn bề ngoài thì Liên minh thất tộc có vẻ hùng mạnh, nhưng trên thực tế thì đã cùng đồ mạt lộ."

"Nhìn bề ngoài thì việc tập hợp một đống chủng tộc đã làm cho thực lực của bọn chúng tăng lên gấp bội, nhưng trên thực tế thì hoàn toàn ngược lại."

"Càng nhiều chủng tộc thì càng khó phối hợp. Liên minh thất tộc ban đầu thì còn có thể phối hợp với nhau. Nhưng bây giờ có thêm nhiều đàn em như vậy, muốn tổ chức phối hợp cũng không được."

"Nếu như chúng ta phát động quân sự nhắm vào một trong số chúng vào lúc này, tốc độ cứu viện của chúng chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể, chúng ta hoàn toàn có cơ hội đánh tan từng tộc một!"

Daniel vô cùng tự tin nói.

Kể từ khi được chứng kiến sức tàn phá của heo đồng đội trong cuộc chiến tranh đại lục thì Daniel đã không còn hứng thú với liên minh đa chủng tộc được chiêu mộ tạm thời nữa.

Nếu tốc độ điều động quân đội của mỗi tộc là 10, vậy thì tốc độ điều động và liên kết với nhau sẽ chỉ còn lại 5. Không chỉ hiệu suất thấp, mà ngay cả sức chiến đấu cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Trong liên minh thất tộc, chỉ có tộc Behemoth là có kinh nghiệm thống lĩnh nhiều chủng tộc khác, những tộc còn lại đều là những kẻ bị áp bức.

Một khi xoay người làm chủ, có rất nhiều chuyện mà chúng cần phải học. Ngay cả chuyện quản lý đàn em như thế nào cũng chưa hiểu rõ.

"Ba vị, ta cảm thấy Daniel nói không sai, tình thế hiện giờ thực sự không nên tiếp tục kéo dài thêm nữa."

"Mọi người cùng nhau xuất lực, trả một cái giá lớn, dập tắt cuộc nổi loạn này trước rồi tính sau."

"Nếu cứ để cho đám dị đoan này tiếp tục truyền bá tư tưởng, sợ rằng sau này sẽ có ngày càng nhiều chủng tộc nhảy ra đòi quyền lực với chúng ta, các ngươi cũng không muốn ngang hàng với các chủng tộc phụ thuộc bên dưới mà, phải không?"

Sư Nhân Hoàng lên tiếng ủng hộ.

Mặc dù khẩu hiệu chính trị của Đế quốc Thú Nhân khi thành lập là "vạn tộc đều bình đẳng", nhưng trên thực tế, câu khẩu hiệu này chưa bao giờ được thực hiện.

Trong vô số năm qua, Hoàng tộc Thú nhân đã thay đổi nhiều lần, nhưng về bản chất thì vẫn là "Mạnh được yếu thua" .

Ngay cả trong thời kỳ đỉnh cao, khi thú nhân còn xưng bá đại lục, cũng chỉ có một vài cường tộc được hưởng lợi ích từ ngôi vị bá chủ, còn đám chủng tộc bình thường thì chẳng được bất cứ một thứ gì.

Chỉ cần dính đến lợi ích cốt lõi thì mọi người sẽ ngay lập tức thay đổi sắc mặt. Nếu không có đám chủng tộc phụ thuộc này cống nạp, cuộc sống tốt đẹp của Tứ đại Hoàng tộc sẽ chấm dứt.

"Nguyên soái Daniel, nếu như chúng ta toàn lực phối hợp thì cần phải trả một cái giá lớn cỡ nào mới có thể dập tắt được cuộc nổi loạn này?"

Hùng Nhân Hoàng quan tâm hỏi.

Mặc dù trong thâm tâm ông ta coi thường lũ đàn em mà Liên minh thất tộc lôi kéo, nhưng quân sự quân sự của đối phương hiện giờ đã không thể khinh thường.

Không giống như việc trấn áp các cuộc nổi dậy trước đây, chỉ cần giết chết những kẻ nổi loạn là được. Lần này có quá nhiều chủng tộc tham gia, nếu như giết hết thì Đế quốc Thú Nhân chắc chắn sẽ bị tổn thương nặng nề.

Bỏ qua thì lại càng không được, nếu tha cho những kẻ nổi loạn này, vậy thì uy nghiêm của Tứ đại Hoàng tộc đặt ở đâu?

Sự mâu thuẫn này chính là lý do khiến Tứ đại Hoàng tộc do dự không quyết, thường xuyên mâu thuẫn với nhau.

Chương 1455: Mưa Gió Nổi Lên (3)

"Hùng Hoàng bệ hạ, trên chiến trường thiên biến vạn hóa. Trước khi chiến tranh kết thúc, không ai biết là phải trả một cái giá lớn cỡ nào."

"Tuy nhiên, tình hình lần này rất đặc biệt, cái giá để dập tắt cuộc nổi dậy hoàn toàn phụ thuộc vào việc mọi người muốn kết quả như thế nào."

"Nếu muốn giết hết những kẻ nổi loạn, sợ là cuộc chiến này sẽ kéo dài trong nhiều năm, thậm chí có thể kéo dài đến mười mấy năm."

"Nếu mọi người có thể ban hành một chiếu chỉ ân xá: Chỉ giết những kẻ chủ mưu, tòng phạm bị cưỡng bức không bị hỏi tội, người lập công chuộc tội còn được thưởng!"

"Có lẽ cuộc phong ba này sẽ sớm lắng lại. Lúc cần thiết, chúng ta còn có thể lôi kéo thành viên trong thất tộc."

"Cho dù có thành công hay không thì cũng có thể làm suy yếu sĩ khí quân tâm của kẻ địch. Đợi sau khi cuộc nổi dậy này được dập tắt, chúng ta sẽ sử dụng những chủng tộc này làm bia đỡ đạn để tấn công khu vực Cận Đông, tiêu hao đến khi hết là được!"

Daniel lạnh lùng nói.

Một lần bất trung, vĩnh thế không dùng.

Daniel không phải là người độ lượng, trong thâm tâm gã đã phán tử hình cho những chủng tộc phản bội này rồi.

Xảy ra loại chuyện bi kịch này, không thể chỉ có nhà mình bị xui xẻo, nhất định phải kéo thêm hàng xóm cùng nhau chia sẻ.

"Tốt, cứ làm như vậy đi!"

"Nhưng phải chú ý cường độ, tiêu diệt một hai chủng tộc lớn trong đó để chấn nhiếp những kẻ nổi loạn là được."

"Kẻ nổi loạn đều đáng chết, nhưng bọn chúng không thể chết trong nội chiến. Đế quốc bị tổn thất nặng nề cũng không thể làm lợi cho Người Alpha."

"Không hi vọng có thể đại hoạch toàn thắng, nhưng ít nhất phải hủy chiến lược Cận Đông của bọn hắn, nếu không hậu hoạn vô tận!"

Hùng Nhân Hoàng nói.

Chỉ trong nháy mắt đã biến thành "Ba vs một". Những lời phản đối đã bị Ưng Nhân Hoàng nuốt vào lại.

Tứ đại Hoàng tộc cùng nhau hành động, vô số chủng tộc phụ thuộc cũng bắt đầu nhận được lệnh điều động. Sau khi nhận được tin, Liên minh thất tộc cũng không cam chịu yếu thế, ngay lập tức tiến hành điều động toàn bộ chủng tộc.

Khói lửa bao trùm toàn bộ Đế quốc Thú Nhân, các thám tử của Vương quốc Alpha sau khi nhận ra điều không ổn liền lập tức truyền tin tức này về vương quốc.

Nhìn tin tình báo thu thập được, sắc mặt của Hudson lập tức trở nên ngưng trọng.

Trong mắt của người bình thường, Đế quốc Thú Nhân xảy ra nội chiến là một chuyện tốt; Nhưng theo Hudson, thú nhân chia làm hai phe đối đầu giằng co với nhau mới là cục diện có lợi nhất cho vương quốc.

Vì giằng co trong thời gian dài, hai phe phái kiềm chế lẫn nhau, thú nhân mới không có thời gian để can thiệp vào chuyện ở Cận Đông.

Trong hơn một năm qua, khu vực Cận Đông phát triển nhanh chóng, nguyên nhân quan trọng nhất là: Thú nhân không có thời gian để gây chuyện.

Một khi hai phe phái này phân ra thắng bại, tình hình sẽ hoàn toàn thay đổi. Bất kể phe nào giành được chiến thắng cũng đều không thể để cho vương quốc đứng vững ở khu Cận Đông.

"Haizz!"

"Hòa bình phát triển không tốt sao, tại sao cứ phải đánh đánh giết giết chứ!"

Sau khi cảm thán xong, Hudson lại lắc đầu. Có thể phát triển hòa bình trong thời gian dài như vậy đã là tốt lắm rồi, trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ.

Năm 99994 đã sắp kết thúc, tính thời gian thì từ khi kết thúc chiến tranh đại lục đã trôi qua 20 tháng.

Cuộc nội chiến của Đế quốc Thú Nhân vẫn còn đang tiếp tục, cho dù hai bên có thể phân ra thắng bại ngay lập tức, thì vấn đề giải quyết hậu quả cũng cần tốn một khoảng thời gian.

Điều này có nghĩa là thời kỳ phát triển vàng của vương quốc còn có ít nhất là một năm nữa.

Đến giờ thì các công trình chính của tuyến phòng thủ Cận Đông đã gần như hoàn thành. Một số dự án phụ cũng đang được xây dựng rất nhiệt tình.

Nếu đẩy nhanh tiến độ thì vẫn có hy vọng hoàn thành tuyến phòng thủ Cận Đông trước khi thú nhân phát động xâm lược.

Vấn đề duy nhất là: Đoàn ma pháp sư lại phải chịu khổ rồi.

Trong thế giới siêu phàm, các Ma pháp sư chính là đội ngũ xây dựng tốt nhất. Chẳng qua các Ma pháp sư lão gia đã quen với việc cao cao tại thượng rồi, muốn bọn họ làm việc nặng nhọc là chuyện không dễ.

Đoàn Ma pháp sư của Vương quốc Alpha là một ngoại lệ, trước đây họ đã bị Hudson dụ dỗ + lừa gạt đi làm rất nhiều công việc nặng nhọc.

Từ khi chiến tranh kết thúc, có rất nhiều Ma pháp sư đang ở tuyến đầu của cuộc thi công. Mãi cho đến khi các rạn san hô ở vùng duyên hải bị dọn dẹp gần hết thì họ mới có ngày nghỉ.

Bây giờ cần phải đẩy nhanh tiến độ, không còn cách nào khác ngoài việc phải huy động Đoàn ma pháp sư của vương quốc tới phục dịch.

Người khổ nhất chắc chắn là các Ma pháp sư hệ thổ và Vong linh ma pháp sư, người trước là kỹ sư công trình trời sinh, còn người sau chính là "Chủ thầu" tốt nhất.

nếu như so sánh thì các Ma pháp sư hệ khác, mặc dù cũng phải làm việc, nhưng không khổ bằng Ma pháp sư của hai hệ này.

"Jose, thay ta soạn thảo công văn, nói cho vương quốc: Tình hình trong Đế quốc Thú Nhân đột ngột thay đổi, những năm tháng hòa bình của vương quốc đã sắp kết thúc."

"Xét thấy tình hình của Đế quốc Thú Nhân, bộ chỉ huy quân sự ở Cận Đông dự đoán thời điểm xâm lược sớm nhất của quân địch có thể là vào mùa thu năm sau, tuyến phòng thủ biên giới nhất định phải được xây dựng hoàn thành trước thời điểm đó."

"Kiến nghị Vương quốc điều động toàn bộ Ma pháp sư hệ Thổ và Vong linh ma pháp sư lập tức đến tiền tuyến chi viện hỗ trợ xây dựng."

Lời của Hudson làm cho Jose giật mình hoảng sợ.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục Aslante, kẻ dám dùng các Ma pháp sư lão gia làm lao động tay chân chỉ có một mình Hudson.

Nếu như thay một vị tướng khác, dám nhắc tới đề nghị như vậy thì tốt nhất là đừng nên đi ra ngoài nữa. Tránh bị đánh cho mặt mũi bầm dập mà không biết là ai đánh.

Đặc biệt là câu "Điều động toàn bộ. . .", quả thực là quá điên rồ. Một khi kế hoạch được thông qua, cũng có nghĩa là ngay cả Ma pháp sư hệ Thổ cấp tám cũng phải tham gia vào đội xây dựng tiền tuyến.

Chương 1456: Lệnh Điều Động

"Công tước đại nhân, liệu có quá đáng quá không?"

Jose uyển chuyển khuyên nhủ.

Hudson không sợ gây phiền phức, nhưng ông ta sợ nha! Nếu để cho người ta biết được công văn này là do ông ta soạn thảo, vậy thì mối thù này rất có thể sẽ được tính lên đầu Jose.

"Yên tâm đi, không sao đâu. Chúng ta phải tin tưởng vào Quốc vương, ngài ấy sẽ nghĩ cách thuyết phục những Ma pháp sư lão gia này!"

Hudson thản nhiên nói.

Hudson không kỳ thị nghề nghiệp, theo hắn thấy thì Ma pháp sư vốn nên được vận dụng vào sản xuất và cuộc sống. Nếu không phải các Ma pháp sư các lão gia đã quen với việc cao cao tại thượng thì sức sản xuất của đại lục Aslante sẽ không thấp giống như hiện giờ.

Từ bắc cầu trải đường, sửa tường thành đến xây dựng công trình thủy lợi, đây đều là sở trường của các Ma pháp sư. Nhiều khi chỉ cần một chiêu ma pháp là có thể giải quyết chuyện mà đội xây dựng phải vất vả làm việc trong vài tháng.

Chỉ cần nhìn vào tốc độ xây dựng của Tuyết Nguyệt lĩnh là biết, công trình thủy lợi vừa mới được quy hoạch, chưa đầy một tháng đã hoàn thành phần thi công chính.

Giá phải trả chính là: Hudson phải trả cho Belersden và Maxim mỗi người một vạn kim tệ một ngày, xem như phí dịch vụ.

Sau khi hoàn thành phần chính thì vẫn còn nhiều công việc phụ nữa. Những công việc đòi hỏi sự tinh xảo này không thể để cho Belersden và Maxim làm được.

Không phải bọn nó không làm được, mà chủ yếu là vì giá quá cao, ngay cả Hudson cũng không thể thuê nổi.

Tiếc là Đoàn ma pháp của lãnh địa vẫn chưa trưởng thành, ngoài vài tên Ma pháp sư đáng thương ra, phần còn lại vẫn chỉ là Ma pháp học đồ.

Với chút ma lực ít ỏi của Ma pháp học đồ, ra ngoài công trường cũng chỉ có thể kiếm được một suất cơm hộp.

Hudson không thể huy động đủ Đoàn ma pháp sư, nhưng không có nghĩa là vương quốc cũng không được. Cơ số nhân khẩu vẫn còn ở đó, vương quốc tích lũy nhiều năm như vậy, mấy ngàn tên Ma pháp sư là có.

Dù là ở trong thời chiến thì các Ma pháp sư luôn ở những nơi an toàn nhất, ngay cả khi đại bại thì họ cũng là những người rút lui đầu tiên. Tỷ lệ an toàn cá nhân cao hơn nhiều so với Kỵ sĩ bình thường. . . .

Phỉ Thúy cung, người được Hudson "Ký thác kỳ vọng" là Caesar IV hiện đang lo lắng vò đầu bứt tai.

Mới vừa được hưởng những ngày tháng yên bình thì bên phía thú nhân lại bắt đầu gây chuyện, điều này khiến cho vương quốc không thể không đề phòng.

"Tể tướng, về lời đề nghị của Nguyên soái Hudson, khanh thấy như thế nào?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Rõ ràng là "Bộ chỉ huy quân sự Cận Đông" trên công văn đã bị

Caesar IV trực tiếp bỏ qua.

Ngoài cái tên "Bộ chỉ huy quân sự Cận Đông" ra, thực tế là Hudson một tay mà quyết.

Không phải là do Hudson cố ý lũng đoạn quyền lực, mà là vì uy vọng trong quân đội của hắn quá cao, phó tướng và giám quân do vương quốc sắp xếp hoàn toàn không thể phát huy được tác dụng.

Không chỉ không ngăn được, mà sau khi đến nơi, những người này liền biến thành fan hâm mộ của Hudson. Lão đại nói cái gì thì chính là cái đó.

"Kiểm soát quyền lực", bọn họ còn chưa sống đủ, không muốn bị chết oan chết uổng trên chiến trường.

Đối với tình trạng này, Caesar IV đương nhiên cảm thấy không hài lòng, y đã nhiều lần thay đổi các nhân vật cốt cán trong Bộ chỉ huy quân sự Cận Đông, nhưng đều không có tác dụng.

Không có gốc rễ trong quân đội, chỉ dựa một tờ giấy bổ nhiệm của Quốc vương liền muốn hiệu lệnh toàn quân, đây cũng quá xem thường các sĩ quan quý tộc ở tiền tuyến rồi.

Ai nấy cũng đều là kiêu binh hãn tướng được rèn giũa trên chiến trường, người bình thường nào có thể khống chế được.

Nếu không phải vương quốc Alphia có cấu trúc giống như công ty cổ phần, đám kiêu binh hãn tướng ở tiền tuyến, bao gồm cả Hudson, sớm đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Quốc vương rồi.

Sau khi giãy giụa một phen, thấy không ai chơi với mình, ngay cả người trong nhà đều phản đối, Caesar IV chỉ đành chấp nhận hiện thực.

Việc kiểm soát quyền lực thất bại thì không chơi nữa là được. Dồn sức vào việc quản lý lãnh địa của vương thất, chỉ cần thực lực của vương thất đủ mạnh thì quyền lực sẽ không thể bị lay chuyển.

Vấn đề công cao chấn chủ chẳng qua chỉ là một phiền toái nhỏ. Dù sao trên đại lục Aslante chưa bao giờ có trường hợp khoác hoàng bào.

Ngay cả khi xảy ra đấu tranh chính trị thì thứ tranh giành cũng chỉ là quyền lực (cổ phần) trong vương quốc, mà không phải là vương vị thần thánh không thể xâm phạm.

"Bệ hạ, vấn đề mà Nguyên soái Hudson đưa ra, chúng ta không thể không phòng!"

"Lỡ như chuẩn bị không đủ, để quân địch có cơ hội, thì sự đầu tư của chúng ta ở khu vực Cận Đông sẽ hoàn toàn uổng phí."

"Vì lý do an toàn, chúng ta chỉ có thể tăng tốc độ thi công tuyến phòng thủ, cố gắng hoàn thành trước khi Thú nhân chuẩn bị xong."

"Chỉ cần xây dựng xong tuyến phòng thủ, lại có thêm Nguyên soái Hudson đích thân trấn thủ tiền tuyến, khu Cận Đông nhất định có thể bình yên vô sự."

"Cận Đông ổn thì Bắc Cương ổn; Bắc Cương ổn thì vương quốc ổn!"

Lời nhắc nhở của Tể tướng Đại công tước Newfoundland tràn đầy ẩn ý, nhưng Caesar IV vẫn nghe ra được. Những vùng khác có ổn hay không không quan trọng, quan trọng là Vương thất lĩnh nhất định phải ổn.

Để phát triển lãnh địa mới, vương thất đã đặt cược rất lớn. Không chỉ đặt cược tích lũy hàng trăm năm của gia tộc, mà còn đang vay một khoản nợ lớn.

Nếu như Cận Đông xảy ra bất trắc, đại quân thú nhân giết vào khu vực Bắc Cương, toàn bộ đầu tư của vương thất đều sẽ tan thành mây khói.

Tổn thất trọng đại như vậy, chỉ cần xuất hiện một lần thì trong vòng vài thập kỷ tới, vương thất cũng đừng nghĩ đến chuyện xoay người.

Mọi người có lợi ích ràng buộc với nhau, tình hình hiện tại là Vương thất và Cận Đông có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Chương 1457: Lệnh Điều Động (2)

"Vậy được rồi, cứ làm theo đề nghị của Nguyên soái Hudson, mau chóng triển khai đi."

"Chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta phải đích thân đến Học viện Pháp thuật và Học viện Áo thuật một chuyến. Nếu không thuyết phục được mấy lão già đó, sợ là lệnh điều động này sẽ không triển khai được!"

Caesar IV nói với vẻ mặt khó khăn.

Không có ai có thể thay y làm chuyện lặt vặt này. Đối mặt với một đám tổ tông, nếu Quốc vương không đích thân ra trận thì nhưng người khác sẽ không giải quyết được.

Thậm chí dù tự thân xuất mã thì Caesar IV cũng không dám chắc là mình có thể thuyết phục được các "cụ" này.

Bởi vì trước đây Hudson đã từng tạm giam Đoàn ma pháp sư, sai sử bọn họ làm những công việc nặng nhọc, hiện vẫn còn được lưu truyền trong giới Ma pháp sư.

Không bị mắng đến không ngóc đầu lên được đã là do các "cụ" lưu tình rồi. Xuất phát từ nhu cầu cân bằng quyền lực, Caesar IV cũng âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, nhân cơ hội này để giảm bớt uy tín của Hudson.

Hiệu quả rất không tệ, rất nhiều Ma pháp sư trong vương quốc đều sinh lòng bất mãn với Hudson. Nhưng nào ngờ, chưa được bao lâu thì lại đến lượt kẻ làm Quốc vương như y bị mắng.

Mệnh lệnh trước đó là do Hudson đưa ra, nên người bị mắng đương nhiên là thống soái tiền tuyến Hudson. Còn lệnh điều động bây giờ là do Caesar IV ban hành.

Có thể tưởng tượng, trước đây mọi người mắng Hudson như thế nào thì tiếp đó sẽ mắng Caesar Iv như thế đó.

Biết rõ là sẽ bị mắng, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng tiến lên, ai bảo y là Quốc vương chứ?

Trong thời khắc mấu chốt này, nên chịu trách nhiệm thì nhất định phải chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, cho dù là bị mắng, ngoài một số "cụ" cá biệt ra, rất ít có người dám mắng ở ngay trước mặt Caesar IV. Không nghe thấy tiếng mắng thì cứ coi như không tồn tại vậy. ...

Lệnh điều động Đột nhiên xuất hiện đã gây ra sóng to gió lớn trong vương quốc. Các quý tộc nhạy cảm đã lập tức cảm nhận được —— Thế cục Cận Đông có biến.

Nhưng có một số việc một khi bắt đầu thì sẽ không thể quay lại.

Những nguồn tài nguyên được rót thêm vào Cận Đông khi tình hình đang khả quan đã biến thành lâu đài, đồng ruộng và trang trại, bây giờ không phải muốn rút là có thể rút ra được.

Càng là đại quý tộc thì lại càng chú trọng đến ảnh hưởng chính trị, Trong tình hình không rõ ràng như vậy, họ không chỉ không thể rút lui mà còn phải tiếp tục đầu tư thêm.

Chỉ khi các đại nhân vật liên tục rót thêm nguồn lực vào Cận Đông thì những người ở bên dưới mới có thể yên tâm.

Phủ đệ của Hudson bỗng trở nên bận rộn, ngày nào đều có đại diện của các đại quý tộc tới bái phỏng, muốn biết thêm càng nhiều thông tin hơn.

Về mặt này, Hudson vẫn rất hào phóng. Chỉ cần là bạn bè đến cửa xin thì hắn đều đưa cho một phần thông tin tình báo chi tiết.

Sau đó thì không có sau đó nữa. Ngoài việc đi đến kết luận là cuộc nội chiến của thú nhân đang leo thang ra thì chẳng thể phân tích được gì từ những thông tin tình báo này.

Suy đoán mà Hudson đưa ra là kết quả tồi tệ nhất. Trước khi cuộc nội chiến của thú nhân kết thúc, không ai biết tình hình tiếp theo sẽ phát triển như thế nào.

Nhìn bề ngoài, cuộc nội chiến của Thú nhân hiện giờ là cuộc chém giết giữa hai phe. Nhưng nếu nghiên cứu kỹ thì sẽ phát hiện ra đằng sau đó còn có cuộc tranh giành nguồn tài nguyên để sống qua mùa đông.

Mỗi lần gặp phải một mùa đông khắc nghiệt cũng đều là một lần thử thách đối với các bộ lạc thú nhân ở trên đại thảo nguyên.

Sức sản xuất lạc hậu cộng với sự bóc lột của Hoàng tộc đã khiến cho thú nhân không thể tích trữ được đủ lương thực trước khi mùa đông đến.

Vì sinh tồn, các bộ lạc thú nhân thiếu lương thực chỉ có thể đi tranh đi giành.

Trước đây, có Hoàng tộc áp chế, mọi người không dám tự ý phát động đại chiến, hành động sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ thì khác, sự đối kháng giữa hai phe phái đã cho họ lý do để ra tay.

So với trước đây, hiện giờ sau khi đánh bại các bộ lạc thú nhân đối địch không chỉ có thể cướp được một lượng lớn vật tư, mà còn có thể buôn bán nô lệ.

Bộ lạc Tatum chính là một trong những bộ lạc nổi bật nhất, Nhờ vào việc chinh phạt liên tục, họ không chỉ giải quyết được vấn đề thiếu hụt vật tư, mà còn trang bị cho các dũng sĩ của bộ lạc những vũ khí bằng sắt.

Tù trưởng Stark hiện đang bận đàm phán với một số bộ lạc nhỏ cùng tộc về vấn đề hợp nhất. Trong loạn thế, chỉ khi đoàn kết thì kẻ yếu mới có thể tồn tại tiếp.

Trong quá khứ, tộc Ngưu Đầu Nhân cũng có một lịch sử huy hoàng. Tiếc là sau những vòng xoáy đấu tranh chủng tộc, bọn chúng đã bị suy yếu.

Vì sống sót, Ngưu Đầu Nhân chỉ có thể chia tách thành những bộ lạc nhỏ để sinh tồn.

Một mặt là để né tránh sự truy sát của kẻ thù, giảm bớt sự hiện diện của bản thân; một mặt là do mất đi khu định cư màu mỡ, không thể nuôi sống được nhiều người trong tộc.

Sự thật chứng minh, quyết định năm đó của tổ tiên Ngưu Đầu Nhân là chính xác.

Những chủng tộc thà chết chứ không chịu chia tách đã nhanh chóng suy tàn sau khi thất bại trong đấu tranh.

Một số kẻ xui xẻo thậm chí còn bị diệt tộc.

Những người may mắn sống sót cũng trở thành những giống loài quý hiếm trong Đế quốc, nhưng vẫn không được bảo vệ.

Có lẽ chỉ cần một cuộc đại chiến, một vụ thiên tai là có thể làm cho những giống loài quý hiếm này biến mất hoàn toàn.

Sau khi tách ra, các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân vẫn tiếp tục sử dụng sách lược của tổ tiên, khi phát triển đến một quy mô nhất định, bọn chúng lại một lần nữa tách ra thành những bộ lạc nhỏ.

Trên đại thảo nguyên mênh mông rộng lớn, các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân này trông không chút thu hút nào. Trải qua vô số năm sinh sôi, Ngưu Đầu Nhân đã trở thành một trong những chủng tộc phân bố rộng nhất tại Đế quốc Thú Nhân.

Chương 1458: Sáp Nhập

Cái giá phải trả cho việc tách ra chính là các bộ lạc đã không còn liên kết với nhau nữa, mà mở ra một hình thức phát triển độc lập.

Dù số lượng tộc nhân không ít, sức chiến đấu cũng không tính là yếu, nhưng vì thiếu sự thống nhất trong chỉ huy, nên Ngưu Đầu Nhân vẫn chẳng có tiếng tăm gì trong Đế quốc.

Nhiều chủng tộc am hiểu ẩn nấp cũng phát triển theo cách này. Nhưng mà người ta có kế hoạch phát triển phân tán, còn Ngưu Đầu Nhân thì lại phân tách theo thói quen.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì, dù sao cũng phải nộp thuế cho Hoàng tộc, làm một chủng tộc phân tán còn có thể tránh bị Hoàng tộc kiêng kị và đàn áp.

Nhưng sự xuất hiện của hai phe phái này đã khiến những cho người có trí tuệ trong tộc Ngưu Đầu Nhân không thể ngồi yên được nữa.

Cơ hội này thật sự là quá hiếm có, nếu không nắm bắt cơ hội lần này thì họ sẽ hối hận cả đời.

Một chủng tộc có thể phân tách vì sinh tồn thì cũng có thể sáp nhập vì sinh tồn.

Tù trưởng Stark chính là một trong những người nổi bật có chí hướng thống nhất tộc Ngưu Đầu Nhân, dưới sự lãnh đạo của ông ta, bộ lạc Tatum đã phát triển vượt bậc.

Thực lực tổng thể đủ để đứng vào top 10 trong số các bộ lạc

Ngưu Đầu Nhân.

"Các vị suy nghĩ như thế nào?"

"Chỉ cần gia nhập bộ lạc Tatum, lỗ hổng vật tư trong mùa đông năm nay của các vị, bộ lạc sẽ bao hết!"

Tù trưởng Stark hào khí nói.

Các cuộc giao tiếp giữa Ngưu Đầu Nhân thường giản dị như vậy.

Đối với bộ lạc nhỏ mà nói, quyền lực và vinh quang gì đó đều không quan trọng bằng việc lấp đầy bao tử.

Bộ lạc Tatum đã hủy diệt hai bộ lạc Cẩu đầu nhân, ba bộ lạc Thử nhân, bốn bộ lạc Goblin . . . Nên hiện giờ họ có tư cách để nói những lời này.

Thực lực không yếu, trong tay lại có đầy đủ vật tư, nhận người là chuyện đương nhiên.

Trong vài tháng qua, Tù trưởng Stark đã sáp nhập, thôn tính năm bộ lạc Ngưu Đầu Nhân ở lân cận, tổng nhân khẩu của bộ lạc Tatum đã tăng lên đến ba vạn người.

Nếu như tiếp tục sáp nhập và thôn tính những bộ lạc trước mặt này, tổng nhân khẩu của bộ lạc Tatum sẽ vượt qua mốc bốn vạn, miễn cưỡng có thể huy động một quân đoàn Ngưu Đầu Nhân.

Tại Đế quốc Thú Nhân, những bộ tộc có lực lượng quân đoàn đều là những bộ lạc có tiếng tăm.

Một số chủng tộc bị suy tàn nghiêm trọng, dân số toàn tộc còn chưa đến một vạn.

Những chủng tộc sở hữu một vạn đại quân đã có tư cách đảm nhận những trận chiến cục bộ không quan trọng trên chiến trường, có thể xem như "Quân chủ lực" trong hàng ngũ bia đỡ đạn.

Đương nhiên, những chủng tộc có sức chiến đấu thấp thì không tính. Như Thử nhân, Thố nhân, Pigg. . . Dù có được mười vạn đại quân cũng chẳng ra trò trống gì.

"Tù trưởng Stark, nhớ lời ông nói đó, toàn bộ lỗ hổng vật tư qua mùa đông của chúng tôi, bộ lạc đều sẽ lo hết. Nếu như sau này tộc nhân của ta mà đói bụng, ta sẽ không đồng ý!"

Một Ngưu Đầu Nhân cường tráng ở bên phải nói với vẻ mặt thật thà.

Sự chênh lệch giữa Tù trưởng và tù trưởng còn lớn hơn cả sự chênh lệch giữa người và chó.

Tù trưởng của các bộ lạc lớn và Hoàng tộc là người có địa vị tôn quý nhất, cẩm y ngọc thực là chuyện không thể thiếu.

Còn tù trưởng của những bộ lạc lớn cũng có đãi ngộ không tệ, địa vị tương đương với tù trưởng của các bộ lạc Hoàng tộc bình thường. Ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị thì không đến nỗi, nhưng cuộc sống cũng rất thoải mái.

Xuống một chút nữa chính là loại tù trưởng có thực lực giống như Stark, mặc dù điều kiện sinh hoạt kém hơn hai người trước, nhưng cũng là rượu thịt bao no, uy phong bát diện.

Nhưng tù trưởng của các bộ lạc nhỏ thì không được như vậy. Mặc dù phương diện sinh hoạt sẽ tốt hơn tộc nhân bình thường nhiều, nhưng ngày nào họ cũng phải lo lắng cho sự tồn vong của bộ lạc.

Những bộ lạc không đủ thực lực thì không có khả năng tranh giành tài nguyên. Cho dù có đồng cỏ bỏ hoang, họ cũng không có tư cách đi chăn thả, chỉ có thể đến những góc khuất mà các bộ lạc lớn chướng mắt để cầu sinh tồn.

Thường thì họ đều đóng vai trò như những "người làm công". Đi chăn thả thay cho những bộ lạc lớn có thực lực, để kiếm lấy một chút tiền vất vả.

Nhiều khi ngay cả việc duy trì sinh kế còn khó chứ đừng nói đến việc hưởng thụ cuộc sống.

"Yên tâm đi, uy tín của Stark này nổi tiếng gần xa. Trong phạm vi vài trăm dặm, ai chưa từng nghe qua chứ!"

"Các ngươi hoàn toàn có thể yên tâm, chỉ cần gia nhập vào bộ lạc Tatum của ta, chúng ta sẽ là một người nhà."

"Trong bộ lạc có rất nhiều vật tư, làm sao có thể để cho tộc nhân nhà mình chịu đói được chứ!"

Stark hứa hẹn nói.

Hiển nhiên là trong này chứa đầy những lời khoác lác. Cái gọi là "nổi tiếng gần xa" hoàn toàn là chuyện vớ vẩn.

Trong vài năm trở lại đây, Đế quốc Thú Nhân vẫn luôn trong tình trạng hỗn loạn, hàng xóm xung quanh đổi hết lứa này đến lứa khác.

Mọi người đều là do di cư mà trở thành hàng xóm mới. Các bộ lạc lân cận đều bị Stark hãm hại gần hết rồi. Bởi vì là đồng tộc, nên mấy bộ lạc này mới may mắn còn sống sót.

Nguyên nhân là vì hai phe đối lập làm cho quyền kiểm soát của Tứ đại Hoàng tộc đối với các chủng tộc phụ thuộc bị giảm sút, để cho Stark có không gian hoạt động.

Đại quân Hoàng tộc đến thì sẽ nghe theo lệnh Hoàng tộc; Quân đội của Liên minh thất tộc tới thì nghe theo Liên minh thất tộc.

Quân chủ lực của phe nào ở lân cận thì đi theo nhà đó lăn lộn, chủ yếu là dựa vào sự thức thời.

Trong tình hình hiện tại, chỉ có những bộ tộc có ranh giới đạo đức linh hoạt mới có thể tồn tại trong thời loạn lạc này.

Nếu không phải là bộ lạc cốt lõi của hai phe, lựa chọn đứng về phía phe nào thì cũng chỉ có chết mà thôi.

Chương 1459: Sáp Nhập (2)

Trong một năm qua, đã có hơn hai mươi bộ lạc lớn bị hủy diệt. Đều là những bộ lạc không biết biến báo, không có ngoại lệ.

Vấn đề nguyên tắc đã được thương lượng xong rồi, những vấn đề còn lại liền dễ giải quyết hơn. Khi tài sản của các bên được hợp nhất, tất cả mọi người đều trở thành một phần của bộ lạc Tatum, từ đây đi theo Tù trưởng Stark lăn lộn.

Cảnh tượng tương đang xảy ra ở nhiều nơi trong Đế quốc Thú Nhân.

Bất kể là bộ lạc đồng tộc hội hợp cũng được, một vài chủng tộc có họ hàng gần tập hợp cũng tốt, bọn họ đều sẽ chọn cách đoàn kết với nhau.

Đặc biệt là những chủng tộc đang trên bờ vực tuyệt chủng, họ càng có thể chấp nhận hợp nhất xuyên chủng tộc.

Dù sao thì lai tạp cũng là chuyện phổ biến trong Đế quốc Thú Nhân, một vài chủng tộc khác nhau đoàn kết lại, sau khi thông gia mấy đời liền sẽ biến thành một chủng tộc mới.

Nếu như may mắn, đôi khi còn có thể xuất hiện tình trạng huyết mạch phản tổ, xem như là một cách khác để duy trì huyết mạch của chủng tộc.

Những phản ứng dây chuyền này đã trực tiếp ảnh hưởng đến tiến trình của cuộc nội chiến của thú nhân.

Khi Daniel thống lĩnh đại quân, sử dụng biện pháp mạnh để đánh trọng thương Tượng Nhân tộc, và muốn dùng sức mạnh để giải quyết sáu tộc còn lại thì Tứ đại Hoàng tộc đột nhiên phát hiện thế giới đã thay đổi.

Các bộ lạc nhỏ phụ thuộc dưới quyền của họ đã trở thành các bộ lạc lớn, các chủng tộc nhỏ phụ thuộc đã trở thành liên minh các chủng tộc.

Những bộ lạc nhỏ chỉ có vài trăm người trước đây đã biến mất khỏi Đế quốc, thay vào đó là những bộ lạc lớn có đến hàng vạn người.

Nhiều chủng tộc trông không nổi bật, sau một thời gian sáp nhập và tái cấu trúc cũng đã có đủ tư cách để phát ra tiếng nói của mình.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều chủng tộc nhỏ vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị diệt vong trong cuộc nội chiến này rồi.

Sự thật chứng minh, không có trật tự ước thúc, hiệu suất tự giết lẫn nhau của thú nhân còn cao hơn nhiều so việc đại quân Nhân tộc đồ sát thú nhân.

Sau khi nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Liên minh thất tộc đã bị Daniel đánh tàn phế ba nhà, bốn tộc còn lại cũng đang run rẩy trước mũi nhọn quân sự của Tứ đại Hoàng tộc.

Tuy nhiên, dựa vào vũ lực có thể giải quyết được Liên minh thất tộc, nhưng lại không thể nào giải quyết những kẻ đến sau.

"Quyền kiểm soát của chúng ta đối với các chủng tộc phụ thuộc đã bị giảm xuống mức cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần bất cẩn một chút là sự thống trị mong manh này sẽ sụp đổ."

"Không sợ các vị chê cười, cách đây vài ngày, chúng tôi đã cử người xuống dưới thu thuế, nhưng số thứ nhận được còn chưa bằng 1/5 của năm trước."

"Mặc dù là vậy, ta cũng không thể nổi giận với các chủng tộc phụ thuộc. Chỉ sợ sơ suất một chút là sẽ đẩy bọn chúng về phía Liên minh thất tộc!"

Ưng Nhân Hoàng nói với khuôn mặt cau có.

Là một Hoàng tộc, nhưng lại không có cách nào khống chế được chủng tộc phụ thuộc, chuyện này thật sự là rất mất mặt.

Nhưng cũng hết cách rồi, sự bùng nổ của nội chiến đã làm giảm uy tín của họ đi đáng kể. Các bộ lạc chủng tộc phụ thuộc bên dưới liên tục có những động thái nhỏ muốn thoát khỏi sự nô dịch của Tứ đại Hoàng tộc.

Nếu là vào thời bình, Ưng Nhân Hoàng sớm đã mang theo đại quân tới "nói chuyện đạo lý" với những kẻ cả gan làm loạn này rồi.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, đại quân tộc Người Ưng đang ở tiền tuyến chém giết với Liên minh thất tộc. Đám chủng tộc phụ thuộc cũng cống hiến một phần sức mạnh cho cuộc nội chiến này, không thể ép bọn họ về phía phe đối lập được.

Cùng là lão đại, nhưng quyền kiểm soát của Liên minh thất tộc đối với các chủng tộc lực phụ thuộc lại yếu hơn nhiều. Về cơ bản chỉ là thần phục trên danh nghĩa, không gây thêm phiền phức cho bọn hắn thì đều có thể được xem như " một nửa người của mình" .

Quyền lực chính trị, miễn thuế, đều được hứa hẹn miễn phí. Trong vấn đề "của người phúc ta", Liên minh thất tộc không bao giờ keo kiệt.

Nói không động tâm là giả, nhưng vì Liên minh thất tộc đang ở thế yếu về quân sự nên các tộc cũng không dám hoàn toàn đứng về phía bọn hắn.

Tuy nhiên, ác quả vẫn thể hiện ra, trong quá trình chiến tranh, các chủng tộc phụ thuộc bên dưới đã không ít lần cản trở quân đội

Hoàng tộc.

Tiết lộ tuyến đường hành quân, bại lộ vị trí lương thảo, chiến tranh đang diễn ra đến thời điểm quan trọng thì đột nhiên sụp đổ ngay lập tức. . . Đủ loại hành vi cứ thể nảy sinh.

Điều này làm cho Nguyên soái Daniel không mang theo các chủng tộc phụ thuộc xuất chinh nữa, tránh bị bọn chúng liên lụy.

Mặc dù biết rõ bọn thuộc hạ có vấn đề, nhưng vì lo ngại ảnh hưởng chính trị, nên hiện giờ Tứ đại Hoàng tộc cũng không dám xử tùy tiện xử lý.

"Đàm phán ngừng chiến đi!"

"Đại diện của Tộc Tinh Linh đã đến rồi, họ có ý định hòa giải cuộc nội chiến của đế quốc, cho nên chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền đồng ý là được."

"Dù sao thì chúng ta cũng đã hoàn thành được phần lớn mục tiêu trong cuộc chiến tranh này rồi. Đã có tam tộc trong Liên minh thất tộc bị đánh tàn, bốn tộc còn lại hiện cũng đã biết sợ."

"Thôi thì cứ chia tách cái ghế Hoàng tộc thứ năm thành bốn ghế Vương tộc đi, để bốn nhà bọn hắn cùng nắm giữ quyền lực của một Hoàng tộc."

"Còn về những chủng tộc khác trong Đế quốc, nên trấn áp thì trấn áp, nên giết thì giết, nên chia rẽ thì tiếp tục chia rẽ."

"Là Vương tộc mới nổi, bốn tộc này phải làm ra một chút thành tích gì đó để thể hiện thành ý với chúng ta!"

Sư Nhân Hoàng cười lạnh nói.

Mặc kệ Tam đại Hoàng tộc còn lại có hoàn thành được chiến lược của mình chưa, dù sao kế hoạch thì Sư Nhân tộc cũng đã hoàn thành được bước đầu của chiến lược rồi. Hai bộ tộc lớn nằm trong phạm vi thế lực của họ hiện đã bị đánh cho tàn phế, địa vị thống trị của Sư Nhân tộc lại được củng cố.

Chương 1460: Đàm Phán

So với Liên minh thất tộc đang trong tình trạng nửa tàn phế thì các tộc mới nổi này mới là thách thức mà Tứ đại Hoàng tộc cần đối mặt.

Nếu tiếp tục áp dụng cách trấn áp bằng bạo lực tàn sát thì Đế quốc Thú Nhân sẽ bị giết đến "Mười trướng chín không", không ai có thể chịu đựng được tổn thất như vậy.

Nếu như không có đám chủng tộc phụ thuộc này, chỉ với một chút dân số ít ỏi của Tứ đại Hoàng tộc là sẽ không thể nào thống trị được một Đế quốc Thú Nhân rộng lớn như vậy.

Đặc biệt, mối đe dọa từ gã hàng xóm Vương quốc Alpha càng khiến cho họ không thể hạ quyết tâm thanh trừ toàn bộ đối thủ cạnh tranh bằng mọi giá.

"Ta không có ý kiến. Cuộc nội chiến này đã kéo dài hơn hai năm rồi, đã tiêu hao của chúng ta quá nhiều quốc lực, tiếp tục đánh nữa, thế trận công thủ trên thảo nguyên sẽ phải đổi chỗ."

"Hàng xóm của chúng ta cũng không phải hạng người sống yên ổn gì. Trong hai năm trở lại đây, bọn chúng không ngừng di cư đến khu Cận Đông, đồng thời còn không quên xây dựng cơ sở hạ tầng."

"Nếu như lại cho bọn chúng thêm một chút thời gian, sợ là khu Cận Đông sẽ bị biến thành một mạng lưới pháo đài và đồn lũy, khóa chặt Đế quốc ở phía tây hồ Tuyết Nguyệt."

"Đặc biệt là Tuyết Nguyệt lĩnh của Hudson, tốc độ phát triển thật là đáng kinh ngạc. Lượng hàng hóa ra vào cảng Tân Nguyệt mỗi ngày đều có thể xếp top trên trong toàn đại lục."

"Cuộc nội chiến của chúng ta đã cho quân địch thêm dũng khí. Xúc tu của bọn chúng đã không còn thỏa mãn ở khu Cận Đông, mà đang liên tục mở rộng ra bên ngoài dọc theo bờ biển."

"Theo thông tin thu thập được, số lượng cứ điểm được kẻ thù xây dựng dọc theo bờ biển của Đế quốc đã lên tới hơn 50."

"Ngoài một số cứ điểm được thành lập để đáp ứng nhu cầu buôn lậu là chúng ta có thể bỏ qua ra, thì còn có hơn 10 cứ điểm đã hoàn toàn bố trí quân sự."

"Với những cứ điểm này, đại quân Nhân tộc có thể phát động chiến dịch đổ bộ bất cứ lúc nào, đe dọa đến an ninh hậu phương của Đế quốc!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng trữ Daniel ở bên cạnh đã nhiều lần muốn lên tiếng, nhưng đều bị ánh mắt sắc bén của phụ thân "Khuyên" trở về.

Chiến tranh phục vụ cho chính trị.

Tình hình khác biệt thì biện pháp cần thực hiện cũng sẽ khác. Nếu như không phải xảy ra ở trước mắt thì ai có thể tưởng tượng được một cuộc nội chiến lại khiến cho các chủng tộc trong Đế quốc Thú Nhân đoàn kết lại với nhau chứ?

Chỉ có thể nói, ở trước mặt sống chết, tiềm lực của mọi người là vô hạn. Cuộc nội chiến kéo dài từ năm 99993 theo lịch Thần Thánh đến năm 99995 theo lịch Thần Thánh, trong nhà của Hoàng tộc cũng đã không còn dư lương thực nữa!

Nếu không phải vì thú nhân không kén ăn, có lẽ đã chết đói từ lâu rồi. Thói quen ăn uống mặn chay không kỵ mới là chìa khóa cho sự sống còn của bọn chúng.

Nếu so sánh kỹ lưỡng thú nhân hiện giờ với thú nhân cách đây một ngàn năm trước thì sẽ phát hiện ra rất nhiều chủng tộc trong số chúng đã bị thu nhỏ kích thước rất nhiều.

Lấy Tượng Nhân tộc làm ví dụ, hình thể trước đây của Tượng Nhân tộc đã từng sánh ngang với Tộc Cự Nhân. Tượng Nhân tộc to lớn cao năm sáu bảy tám mét giờ đã thu nhỏ xuống còn hai ba mét.

Mặc dù là vậy, hình thể của Tượng Nhân tộc vẫn còn đang tiếp tục co rút lại. Thế hệ sau sẽ nhỏ bé hơn thế hệ trước, thủ phạm chính là - thiếu tài nguyên.

Những chủng tộc khổng lồ không chịu thu nhỏ kích thước của mình đều đã bị tự nhiên đào thải trong vô số năm qua.

Ba vị Hoàng giả đều bày tỏ lập trường, Hùng Nhân Hoàng cũng gật đầu. Mọi người đều không muốn đánh, Hùng nhân tộc cũng không muốn tiếp tục trận chiến tranh tàn khốc này nữa.

Sau khi thống nhất lập trường, sắc mặt của bốn vị Hoàng giả vẫn không hề thoải mái. Đàm phán nói thì đơn giản, nhưng hành động thực tế thì lại không dễ như vậy.

Đúng là Liên minh thất tộc đã bị tổn thất nặng nề, nhưng bọn hắn cũng đã có được tình hữu nghị của vô số chủng tộc. Có một nhóm người ủng hộ ở trong Đế quốc.

Nếu chỉ cần chia sẻ quyền lực của một cái ghế Hoàng tộc cho họ liền muốn họ quay sang phe mình là chuyện không thiết thực.

Người cầm quyền của các tộc không phải kẻ ngốc, chỉ dựa vào một lời hứa của Tứ đại Hoàng tộc liền tự hủy bản thân, ai cũng sẽ không đồng ý.

Cuộc đàm phán này chắc chắn sẽ là một cuộc giằng co lâu dài.

. . .

Tuyết Nguyệt lĩnh, Hudson chưa biết tình hình trong Đế quốc

Thú Nhân lại phát sinh biến hóa, hắn vẫn đang bận tuần tra lãnh địa.

Cuộc nội chiến trong Đế quốc Thú nhân ngày càng kịch liệt thì việc buôn bán nô lệ cũng ngày càng phồn vinh. Mỗi sáng thức dậy, tiếng chuông đồng sẽ vang lên từ bến cảng, báo hiệu có một con tàu đã cập bến.

Trung bình cứ năm con tàu cập bến ở cảng Tân Nguyệt thì có một con tàu chở nô lệ, nơi này đúng là thiên đường của những kẻ buôn bán nô lệ.

Ban đầu, Tuyết Nguyệt lĩnh còn có thể mở rộng thu mua. Nhưng khi cuộc nội chiến của thú nhân bước vào thời khắc mấu chốt thì túi tiền của Hudson lại không chịu được nữa!

Chủ yếu là vì nô lệ thú nhân cũng không hề rẻ. Đây là do Hudson tự gây ra, nhằm đả kích Đế quốc Thú Nhân, hắn đã cố ý tăng giá của nô lệ thú nhân.

Những nô lệ không ai muốn như Thử nhân, Thố nhân giờ đây đều có thể bán được với giá một kim tệ, những nô lệ khác thì lại càng không cần phải nói.

Đương nhiên, so với nô lệ Nhân tộc thì giá của nô lệ thú nhân vẫn rất rẻ.

Đặc biệt là sau khi số lượng tăng lên, Hudson lão gia không thể nào mở rộng thu mua được nữa, giá cả liền giảm mạnh.

Nội chiến đã tạo ra vô số tù binh, ban đầu những kẻ buôn bán nô lệ có thể chấp nhận bất cứ nô lệ nào, nhưng giờ đã trở nên khắt khe hơn.

Chương 1461: Thuế Nô Lệ

Một số nô lệ thú nhân không đáng giá đã bị biến thành lương thực ở trong Đế quốc Thú Nhân, ngay cả tư cách ra ngoài làm việc nặng nhọc cũng không có.

Thấy số lượng nô lệ thú nhân đang ngày càng tăng ở Cận Đông, nhiều khi Hudson lão gia cũng không nhịn được mà toát mồ hôi.

Số lượng thú nhân vượt quá số lượng di dân của vương quốc, đây là dấu hiệu rõ ràng của một nền tảng bất ổn. Nhưng mà, mở chiếc hộp Pandora thì dễ, muốn đóng nó lại thì rất khó.

Các quý tộc lãnh chúa đã quen với việc sử dụng nô lệ thú nhân rồi, họ không muốn từ bỏ lực lượng lao động giá rẻ này, cho dù vương quốc có hạ lệnh thì cũng không ngăn được.

Kể cả chính Hudson, nếu để Tuyết Nguyệt lĩnh ngừng sử dụng nô lệ thú nhân thì hắn cũng không chịu được.

May mà mối thù giữa vương quốc và thú nhân còn có thể phát huy được tác dụng, mọi người chỉ xem nô lệ thú nhân như một loại hàng tiêu dùng, không cho phép nô lệ đời thứ hai xuất hiện.

Hudson liếc mắt nhìn xa xăm, nhìn những tên nô lệ thú nhân đang làm việc thành từng nhóm, hắn lập tức ra lệnh cho thuộc hạ: "Tom, truyền lệnh xuống, từ giờ trở đi hủy bỏ chính sách miễn thuế nô lệ thú nhân."

"Bắt đầu từ tháng sau, tất cả nô lệ thú nhân nhập cảng sẽ bị thu thuế nô lệ, thuế suất tạm định là 30% giá thị trường."...

Đoạn người tài lộ chưa bao giờ là chuyện dễ dàng. Đã quen được hưởng thụ đãi ngộ miễn thuế rồi, đột nhiên phải thu thuế, đám con buôn nô lệ đương nhiên là cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng lãnh chúa có quyền thu thuế, đây là thông lệ trên toàn đại lục. Cho dù có người đứng sau chống lưng thì cũng không có cách nào can thiệp vào nội chính của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Ngũ đại gia tộc Bắc Cương thậm chí còn dám thu 30% thuế quá cảnh đối với các vụ giao dịch hàng hóa lớn. Hudson lão gia chỉ thu có 30% thuế nô lệ mà thôi, dù có nhìn thế nào cũng không tính là cao.

Tay không lay động được đùi, các thương nhân bình thường chỉ có thể chịu đựng. Cùng lắm thì sau nay khi bắt nô lệ sẽ chọn những nô lệ có lợi nhuận cao một chút.

Dù sao ai cũng kiêm nhiệm nhiều chức vụ, ngoài thân phận con buôn nô lệ ra, bọn họ còn kiêm luôn buôn lậu vũ khí, hải tặc.

Đây đều là những ngành có lợi nhuận siêu cao, lợi nhuận từ việc buôn bán nô lệ bị giảm bớt một chút cũng không ảnh hưởng đến chuyện phát tài của mọi người.

Tuy nhiên, đối với một số người xem buôn bán nô lệ như nghề chính, kiêm chức là buôn lậu mà nói, việc thu thuế hiện tại đã gây ra cho những thiệt hại rất là lớn.

"Bây giờ nên làm gì, Tuyết Nguyệt lĩnh đột nhiên thu thuế nô lệ, giảm đi một khoản lợi nhuận lớn như vậy, nhiệm vụ mà gia đình giao phó trong năm nay e là không hoàn thành được rồi!"

Erico không nhịn được phàn nàn.

Mỗi vụ mua bán trong Đế quốc Thú Nhân đều có lợi nhuận khổng lồ, nhưng không phải ai cũng có thể làm được những vụ mua bán này.

Các đại quý tộc có năng lực kiểm đủ nguồn hàng nên đương nhiên là sẽ kiếm được đầy bồn đầy bát.

Những kẻ buôn lậu có bối cảnh hơi yếu như bọn họ thì khác, thế lực đứng sau không có năng lực như vậy, muốn vào kiếm một chén canh thì chỉ có thể từ lấy hàng từ trong tay của Hudson lão gia.

Có thêm một nhà trung gian, lợi nhuận giảm xuống là điều không thể tránh khỏi. Đương nhiên, dù có giảm thì lợi nhuận vẫn rất dồi dào.

Nhìn mọi người làm việc quên cả trời đất là biết, Hudson cũng không làm quá, không ảnh hưởng đến chuyện phát tài của mọi người.

Vấn đề duy nhất là dù làm cùng một loại mua bán, nhưng hàng hóa khác nhau thì lợi nhuận cũng sẽ không giống nhau.

Đây là lúc khảo nghiệm bối cảnh quan hệ, những hàng hóa quý hiếm nhất, lợi nhuận cao nhất, cuối cùng đều bị người có quan hệ lấy đi.

Đều là một thành viên trong tập đoàn quý tộc, nhưng tiếc là hoàn cảnh xuất thân của bọn họ lại hơi lúng túng.

"Con em quý tộc Bắc Cương", thân phận tôn quý từng làm cho họ tự hào này tuy không đến mức bị người người kêu đánh, nhưng lại không được chào đón ở trong vương quốc.

Cho dù bọn họ có thông qua quan hệ nhân mạch để liên lạc với các quý tộc Bắc Cương đang phục vụ dưới trướng Hudson thì cũng chỉ nhận được một tấm vé vào cửa.

Ưu đãi đặc biệt thì hoàn toàn không có. Trong Vương quốc có nhiều thế lực lớn như vậy mà cũng không được hưởng thụ đãi ngộ này, làm sao có thể đến lượt họ chứ?

Cũng may là họ đều đã hoạt động tại Đế quốc Thú Nhân rất lâu rồi, biết rõ về những chuyện làm ăn kinh doanh.

Nếu chỉ là buôn lậu đơn thuần thì họ sẽ không cạnh tranh được với tài nguyên của đám đại lão kia, nên liền dứt khoát chuyển sang buôn bán nô lệ. Những vụ mua bán khác coi như là kiếm thêm chút tiền tiêu vặt.

Dựa vào kinh nghiệm phong phú cộng với việc hiểu rõ quy củ của Đế quốc Thú Nhân, chuyện làm ăn của họ nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Có đến 1/5 số mỹ nữ thú nhân ở trong những tụ điểm ăn chơi trên toàn đại lục đều là do họ bán ra. Các đấu trường trên khắp đại lục cũng là khách hàng của họ.

Có thể nói là họ đã thực hiện những vụ giao dịch có lợi nhuận cao nhất trong ngành buôn bán nô lệ.

Thị trường cao cấp làm ăn rất tốt, thị trường thứ cấp cũng không bỏ qua. Mỗi lần vào Đế quốc Thú Nhân, họ đều sẽ trở về với những chiếc thuyền chứa đầy nô lệ.

Có thể nói là đã bị mấy huynh đệ bọn họ đã nắm rõ mọi chuyện trong lĩnh vực buôn bán nô lệ. Trong vòng chưa đầy một năm, số kim tệ vơ vét được đã lên tới hàng chục vạn.

Đối với gia tộc đứng sau họ mà nói, đây là nguồn thu nhập quan trọng nhất của gia tộc.

Bây giờ, chỉ với một sắc lệnh của Hudson, họ phải mất đi 30% doanh thu của mình, lợi nhuận chắc chắn sẽ bị giảm đi đáng kể.

Chương 1462: Thuế Nô Lệ (2)

"Hết cách rồi!"

"Nguyên soái Hudson muốn thu thuế, ai cũng không ngăn được. Việc mua bán của chúng ta quá lớn, căn bản không có cách nào trốn thuế."

"Trừ phi sau khi bắt nô lệ xong không vào cảng Tân Nguyệt nữa, mà trực tiếp giao dịch trên biển hoặc là đi bến cảng khác."

"Nhưng khu Cận Đông chỉ có một bến cảng là cảng Tân Nguyệt, những hòn đảo có thể neo đậu tiếp tế gần bờ biển cũng nằm trong quyền kiểm soát của Nguyên soái Hudson, chúng ta không thể tránh được."

"Dù là có thể tránh được, nhưng các đại quý tộc trong vương quốc làm ăn ở đây cũng đều ngoan ngoãn nộp thuế, chúng ta nhả ra làm chim đầu đàn, hậu quả có thể tưởng tượng được!"

Casa Rosea tức giận trả lời.

Thực lực quyết định quyền nói chuyện quy tắc, điều này có thể áp dụng ở bất kỳ nơi nào. Anh em họ làm ăn lớn như vậy, đã sớm làm cho người ganh tị.

Nếu như lại làm ra một vài chuyện khác người, đối thủ cạnh tranh sẽ ngay lập tức tố cáo. Một khi đối đầu với Tuyết Nguyệt lĩnh, ngay cả gia tộc đứng sau cũng không thể bảo vệ được họ.

"Hừ!"

"Hắn ta qua sông đoạn cầu!"

"Nếu như không có chúng ta đi sớm về tối, vận chuyển nhiều nô lệ như vậy đến Cận Đông thì Tuyết Nguyệt lĩnh có thể phát triển nhanh như vậy sao?"

"Bây giờ hắn mua đủ nô lệ rồi, không còn cần những này sức lao động giá rẻ này nưa, liền trực tiếp. . ."

Không đợi Erico phàn nàn xong, Casa Rosea đã vội vàng ngắt lời nói: "Im miệng, đứa em họ ngu ngốc của ta!"

"Nếu như ngươi đã chán sống thì tự mình nhảy xuống biển đi, đừng có lôi bọn ta chết cùng."

"Nếu như trong lòng có chuyện gì đó không thể nhịn được, vậy thì hãy nghĩ đến vợ con già trẻ trong nhà đi. Muốn chết thì chết một mình được rồi, đừng có liên lụy bọn họ phải chịu khổ."

"Còn về phía gia tộc, cùng lắm chỉ là phàn nàn vài câu thôi. Nếu thực sự để họ đứng ra tổ chức chống đối việc chống thuế, sợ là ai nấy cũng đều cụp đuôi lại!"

Tiền rất quan trọng, nhưng mạng càng quan trọng hơn. Có một số việc có thể nghĩ, nhưng tuyệt đối không thể nói.

"Tai vách mạch rừng", điều này được áp dụng ngay cả khi ở trên thuyền. Không ai dám cam đoan là bọn thuộc hạ không có kẻ tham phú quý, quay đầu liền tố cáo bọn hắn.

Người tố cáo trốn thuế ở cảng Tân Nguyệt sẽ được nhận 50% số tiền trốn thuế, đồng thời kẻ trốn thuế còn được phủ lãnh chúa bao ăn bao ở suốt đời.

Lén lút chỉ trích Hudson lão gia là tội danh gì, mặc dù phủ lãnh chúa không nói, nhưng người bình thường đều biết, một khi bị người tố cáo thì chuyện này chắc chắn sẽ không nhỏ.

Cho dù Hudson không tính toán thì bọn thuộc hạ của hắn cũng sẽ không bỏ qua. Ở khu Cận Đông, bị người của Tuyết Nguyệt lĩnh nhắm vào thì đó chính là vấn đề sống còn.

"Casa Rosea, ý của anh là chờ mấy nhà kia ra mặt sao?"

Erico hỏi với vẻ mặt không chắc chắn.

Hậu trường không phải rất cứng thì tuyệt đối không thể dẫn đầu trong việc chống đối nộp thuế, thậm chí chỉ cần tham dự vào thôi cũng là nguy hiểm rồi.

"Ngươi thật là ngu!"

"Quyền thu thuế của lãnh chúa là do Thần linh ban tặng. Ai dám khiêu khích thì chính là đang thách thử toàn bộ hệ thống quý tộc."

"Đừng quên thuế ở Bắc Cương của chúng ta còn cao hơn Tuyết Nguyệt lĩnh rất nhiều. Chống đối Tuyết Nguyệt lĩnh thì chẳng khác nào đang chống đối với toàn bộ lãnh chúa đất phong trong vương quốc!"

"Ai dám mở ra tiền lệ này?"

"Cho dù có người kiếm chuyện thì cũng sẽ lén lút thực hiện. Ở bên ngoài, người nào vượt quá giới hạn người đó chết!"

"Có thời gian rảnh thì chẳng thà đi khám phá tuyến đường hàng hải mới, tìm cách tránh khỏi phạm vi thế lực của Tuyết Nguyệt lĩnh."

Casa Rosea vuốt vuốt trán nói.

Gã ta thật sự cảm thấy rất mệt. Casa Rosea thật sự nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao chú gã anh minh một thế mà lại sinh ra một đứa con trai ngu xuẩn đến vậy.

Các mặt khác đều ổn, dù là làm ăn hay là đối nhân xử thế đều có thể sắp xếp ổn thỏa, nhưng một khi gặp được vấn đề chính trị thì đầu như bị nước vào vậy.

Tình hình trước mắt đã rất rõ ràng, Hudson lão gia vừa mới ban hành chính lệnh, đám quan lại trong Tuyết Nguyệt lĩnh đều đang mở to hai mắt muốn lập công trạng.

Ai dám ngoi đầu lên vào lúc này cũng đều sẽ không có kết cục tốt. Bất kể thân phận đằng sau gì, hiện giờ bọn họ đều đang có chung một thân phận là "con buôn nô lệ" .

Mặc dù các quý tộc thích mua nô lệ, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc mọi người khinh bỉ con buôn nô lệ. Nếu xét về thân phận địa vị, con buôn nô lệ còn thấp kém hơn cả thương nhân bình thường.

Mang theo thân phận này ra ngoài đều sẽ bị người ta coi thường. Nếu như thật sự bị bắt, gia tộc đứng sau tuyệt đối sẽ không thể thừa nhận thân phận của họ, bởi vì quá mất mặt!

Tóm lại, bọn họ không thể tham gia vào những hành vi gây rối công khai. Chỉ có thể âm thầm nghĩ cách giảm thiểu thiệt hại.

Thay vì đặt niềm tin vào sự phản đối của đám con buôn nô lệ có thể phát huy tác dụng, chẳng thà mong đợi đám quý tộc ở khu Cận Đông nhảy ra phản đối sẽ càng có trọng lượng hơn một chút.

Nhưng đây là điều không thực tế, mạng sống của các quý tộc Cận Đông đều đang nằm trong tay Hudson lão gia. Trước đó Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đã hố chết đám quý tộc vừa và nhỏ như thế nào thì bây giờ Hudson cũng có thể hố chết bọn họ như vậy.

Nếu như chịu phối hợp, mọi người vẫn còn là bạn tốt. Còn những kẻ dám nhảy ra đối nghịch thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra bất trắc trên chiến trường. . . .

Sau khi sắc lệnh thu thuế được ban hành, công việc của đội chống buôn lậu của lãnh địa bỗng chốc trở nên bận rộn.

Đám con buôn nô lệ không dám chống đối công khai, nhưng chúng có vô số mánh khóe để lén lút trốn thuế.

Chẳng hạn như: Sắp xếp cho những chiếc thuyền trống vào vào bến cảng để mua sắm vật tư tiếp tế, còn thuyền vận chuyển nô lệ thì được neo ở ngoài biển.

Lại chẳng hạn như: Dưới sự che chở của màn đêm, di chuyển qua những vùng đất chưa được khai thác để tránh tầm mắt của cơ quan thuế.

Thậm chí còn có người sử dụng ma pháp dược tề để ngụy trang nô lệ thành nhân loại để mong qua mặt được cơ quan thuế.

Chương 1463: Xưng Đế

Xuất hiện đủ cách tránh thuế muôn hình vạn trạng. Chỉ có nghĩ không ra, chứ không có chuyện không làm được.

Tuy nhiên, mặc dù công việc thu thuế gặp khó, nhưng việc buôn bán nô lệ lại thật sự bắt đầu thu hẹp lại. Những nô lệ thú nhân rẻ mạt vốn được vận chuyển với số lượng lớn để kiếm lời thì nay lại ngày càng ít được các tay buôn nô lệ ưa chuộng.

Do sự ảnh hưởng của việc thu thuế, giá nô lệ thú nhân ở Cận Đông đã tăng vọt lên 30%.

Tỉ suất chi phí - hiệu quả giảm xuống, khối lượng giao dịch giảm cũng là chuyện không thể tránh khỏi. May mà trong tay mọi người đều có sẵn không ít nô lệ, tình trạng thiếu hụt sức lao động cũng không còn nghiêm trọng như trước.

Trong giai đoạn này, mọi người đều đang tập trung vào ngành chăn nuôi, một vài thành lũy của các quý tộc được xây dựng trong giai đoạn đầu đã sắp hoàn thành, giai đoạn sau không cần nhiều nhân lực như vậy, thậm chí còn xuất hiện nơi buôn bán nô lệ second-hand.

Vì phải chịu áp lực để cao thúc đẩy thuế nô lệ nên ban đầu Hudson còn tưởng là mình phải đại khai sát giới một lần, không ngờ là cuối cùng lại kết thúc mà chẳng có chút gợn sóng.

Nhưng nghĩ kỹ thì cũng bình thường, những kẻ buôn lệ bị lợi ích làm mờ mắt nên không thể nhìn rõ tình hình, nhưng không có nghĩa là những người đứng sau bọn chúng không thể nhìn thấu.

Tỉ lệ nô lệ thú nhân quá cao sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến vấn đề an ninh quốc phòng của Cận Đông. Hiện giờ tình hình ở Đế quốc Thú Nhân đang có biến, không có chuyện giới cao tầng của vương quốc không ủng hộ Hudson đề phòng từ trước.

Các đại quý tộc đều đã chấp nhận hiện thực, những người khác trừ khi là cảm thấy mình chán sống rồi, nếu không sẽ không có gan đứng ra tìm đường chết.

Không xảy ra chuyện, Hudson thu hồi tinh lực mà mình đã dành cho chuyện này lại và dùng nó vào việc phòng thủ Cận Đông.

Mặc dù không biết đã có chuyện gì xảy ra trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân, nhưng cuộc nội chiến lắng xuống là sự thật không thể chối cãi. Cho dù Hudson đã ra lệnh cho ngành tình báo âm thầm châm ngòi xung đột, nhưng hai phe vẫn lựa chọn kiềm chế.

Dưới sự thay đổi kỳ lạ này, Liên minh thất tộc đang lén lút liên lạc với vương quốc còn thể hiện vô cùng nhiệt tình, liên tục mời vương quốc xuất binh.

Rốt cuộc là chúng muốn dùng chuyện này để gây áp lực lên Tứ đại Hoàng tộc hay đây là một cái bẫy, chỉ chờ đại quân vương quốc chui đầu vào trong, ai cũng không làm rõ được.

Không rõ ràng cũng sẽ không tham gia, đây là phong cách thường thấy của Hudson. Không quan tâm là bánh có nhân hay là bánh chay, chỉ cần không đụng vào là được.

Từ khi chiến tranh đại lục kết thúc đến giờ mới có hai năm ngắn ngủi, Vương quốc Alpha chỉ có thể nói là thở phào một hơi, còn lâu mới đến thời điểm có thể dụng binh với bên ngoài.

Vương quốc mà còn như vậy, tình hình của một Đế quốc Thú Nhân có sức sản xuất lạc hậu và còn đang xảy ra nội chiến có lẽ cũng sẽ không khá hơn chút nào.

Hudson không rõ thú nhân đã tổn thất bao nhiêu. Nhưng chỉ tính riêng thống kê số lượng nô lệ nhập cảnh Tuyết Nguyệt lĩnh thôi cũng đã vượt quá cột mốc một triệu người rồi.

Dùng số liệu này làm khuôn mẫu để suy luận ngược lại, lượng nhân khẩu mà Đế quốc Thú Nhân tổn thất ít nhất cũng là 8 triệu người trở lên.

Nhân khẩu tổn thất thực tế sẽ chỉ nhiều hơn, dù sao những nô lệ này đều là thanh niên nam nữ được lựa chọn tù binh chiến tranh, những kẻ bị thương, không đủ khỏe mạnh và không phù hợp với thẩm mỹ của nhân loại có lẽ đã bị đá ra từ trước đó rồi.

Các cuộc diễn tập quân sự dã ngoại với quy mô lớn liên tục được tổ chức trên khắp các vùng Cận Đông.

Ngoài quân thường trực của vương quốc ra, quân đội tư nhân của đám quý tộc cũng bị xếp vào quân dự bị và đưa vào phạm vi huấn luyện.

Nhưng đây vẫn chỉ là mới bắt đầu. Một kế hoạch huấn luyện toàn dân giai binh đã được lấy ra từ trong ngăn tủ phủ bụi.

"Bây giờ vẫn chưa đến lúc, dân số Cận Đông quá ít. Nếu như có trăm vạn thanh niên trai tráng thì mình lập tức có thể chuyển đổi thành trăm vạn binh lính, khi đó mới thực sự được tính là đứng vững gót chân!"

Hudson tự nhủ.

Số lượng người nhập cư mới ở Cận Đông đã rất nhiều. Trong hai năm ngắn ngủi, dân số địa phương đã vượt mốc 57 vạn người, hơn nữa đa phần đều là thanh niên nam nữ.

Vốn dĩ còn có thể nhiều hơn một chút, nhưng vì việc nhập khẩu nô lệ thú nhân một cách ồ ạt đã khiến cho vương quốc nhận ra việc điều động nông nô đến tiền tuyến làm việc không hề rẻ như trực tiếp sử dụng nô lệ.

Nông nô tử thương thảm trọng, các quý tộc lãnh chúa sau lưng còn sẽ kháng nghị. Nhưng nô lệ thú nhân bị tổn thất nhiều đến mức nào thì đó cũng chỉ là vấn đề kinh tế.

Trong vương quốc, đánh giết nô lệ thú nhân sẽ không phạm pháp, chỉ cần bồi thường tổn thất tương ứng cho chủ nhân của nô lệ là được.

Nếu như có nguyên nhân chính đáng thì ngay cả việc đền bù tổn thất cũng không cần. Không có bất cứ một đạo luật nào trong vương quốc có thể bảo vệ sự an toàn cho nô lệ thú nhân.

Tuyết Nguyệt lĩnh là trung tâm của Cận Đông, nên tốc độ phát triển rất nhanh.

Có một nửa nhân khẩu trong số 57 vạn người ở Cận Đông hiện đang cư trú tại Tuyết Nguyệt lĩnh, trong đó còn bao gồm 20 vạn người nhập cư và 3 vạn quân thường trực vương quốc.

Số lượng nhân khẩu này vẫn còn kém rất xa so với mong đợi 100 vạn thanh niên 100 vạn binh.

"Jacob, tại sao số lượng người nhập cư vào Đông Cận tháng trước lại đột ngột giảm xuống?"

Hudson quan tâm hỏi.

Theo lý mà nói, lượng người di cư hàng tháng vào Cận Đông lẽ ra phải tăng dần lên mới phải. Bởi vì khi cơ sở hạ tầng đang dần được cải thiện thì số lượng người có thể dung nạp cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Chương 1464: Xưng Đế (2)

Cùng với việc Cận Đông đang trong giai đoạn phát triển kinh tế nhanh chóng, mọi người có đủ động lực để vận chuyển người di cư đến Cận Đông.

Ngay cả những quý tộc nhỏ bé khốn cùng nhất khi phát động mạng lưới quan hệ nhân mạch thì cũng có thể nghĩ cách để kiếm ra khoảng 1. 000 nhân khẩu.

Với các khoản vay được cung cấp bởi Ngân hàng Phát triển Cận Đông, họ hoàn toàn có khả năng chi trả chi phí tái định cư cho người nhập cư.

"Công tước đại nhân, nguyên nhân khiến cho tốc độ di dân chậm dần là do nhu cầu về sức lao động giảm xuống gây ra."

"Có lẽ là do ảnh hưởng của chúng ta, các quý tộc lãnh chúa đều lựa chọn phát triển ngành chăn nuôi, nhu cầu về sức lao động bị hạn chế."

"Do cân nhắc về vấn đề chi phí, cộng thêm trong tay họ còn có lượng lớn nô lệ, nên nhu cầu về người nhập cư trong ngắn hạn sẽ không cao."

"Thực ra, không chỉ có họ, mà ngay cả Tuyết Nguyệt lĩnh cũng là như thế. Chỉ là chúng ta còn có ngành đánh bắt và khai thác muối có thể thu nạp được không ít sức lao động."

"Để gia tăng số lượng công ăn việc làm, Bộ Chính vụ đã quyết định phát triển ngành dệt lông dê và chế biến thịt, dự kiến có thể tạo thêm hàng nghìn việc làm."

"Nhưng điều này vẫn chỉ giống như hạt cát trong sa mạc. Nhằm giải quyết vấn đề nghề nghiệp, chúng ta cung cấp dịch vụ thuê nông nô cho những thương nhân đi lại trong thành phố."

"Hiện giờ, các công trình thuỷ lợi đã cơ bản hoàn thành, bước tiếp theo là đợi sau khi gieo trồng một lượng lớn cây công nghiệp rồi mới phát triển ngành gia công."

Jacob nói với vẻ khó khăn.

Jacob thực sự đã cố gắng hết sức rồi, trong thời đại nông nghiệp, ngành duy nhất có thể dung nạp được một lượng lớn sức lao động cũng chỉ có nông nghiệp.

Nhưng nghề thủ công khác sinh ra nhờ nông nghiệp đều chỉ có thể thu nạp một lượng sức lao động cực kỳ hạn chế.

Tuyết Nguyệt lĩnh có thể phát triển cái gì?

Đáp án là: Rất nhiều!

Nhưng mà hiện giờ tất cả chúng đều không phù hợp, để phát triển trong ngắn hạn thì vẫn phải dựa vào nông nghiệp, ngành chăn nuôi và gia công sơ cấp.

Không phải Hudson không thể sản xuất ra những sản phẩm tốt, mà là không có thị trường phù hợp. Bất kể là sản xuất cái gì, một khi mở ra sản xuất công nghiệp hoá, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ xuất hiện tình trạng dư thừa năng lực sản xuất.

Trước khi xuyên không, thời kỳ tiền công nghiệp bắt nguồn từ ngành dệt bông vải, lại tăng thêm lợi nhuận từ thời đại hàng hải, nhưng tình hình hiện giờ thì hoàn toàn khác, Hudson còn đang bối rối không biết làm thế nào để thúc đẩy nâng cấp sức sản xuất.

Học theo kiếp trước và biến Đế quốc Thú Nhân thành nơi trồng bông thì có vẻ như không đáng tin cậy. Không nói đến việc có trồng được hay không, chỉ riêng đề xuất này thôi cũng đã rất phản nhân loại.

Đối với nền kinh tế quý tộc phong kiến tự cung tự cung, dù giá bán có thấp đến đâu thì những sản phẩm này đều thuộc dạng có cũng được mà không có cũng không sao.

Nếu không thúc đẩy phát triển năng suất thì tất cả những chuyện phiền não này cũng sẽ biến mất. Nhưng làm sao để đánh đổ Đế quốc Thú Nhân lại trở thành một vấn đề nan giải.

Với năng suất hiện có của Vương quốc Alpha, dù có điều động cực hạn thì cũng không có thực lực hoàn toàn đè bẹp thú nhân.

Quốc lực tổng thể của vương quốc không đủ để hỗ trợ quân đội viễn chinh, thế công thủ của hai phe không phải là chuyện mà Hudson có thể thay đổi bằng sức một mình.

"Dùng danh nghĩa của Bộ chỉ huy mặt trận Cận Đông để phát ra một phàn thông cáo: Nhắc nhở đám quý tộc lãnh chúa kiểm soát tỷ lệ số lượng nô lệ thú nhân cùng với số lượng lĩnh dân trong lãnh địa, nhằm ngăn chặn những nô lệ thú nhân sẽ hùa theo gây rối trong lúc thú nhân xâm lược."

"Khuyến nghị chính thức là số lượng nô lệ thú nhân không nên vượt quá một nửa số lượng lĩnh dân. Các lãnh chúa quý tộc vượt quá mức đó vui lòng bổ sung số lượng người nhập cư càng sớm càng tốt!"

Hudson hạ lệnh mà mặt không biến sắc.

Trong vấn đề này, Tuyết Nguyệt lĩnh chính là đại diện của việc vượt quá tiêu chuẩn một cách nghiêm trọng. Số lượng nô lệ thú nhân chừng hơn 40 vạn.

Nếu như dựa theo tỷ lệ này để bổ sung nhân khẩu, Hudson còn cần bổ sung thêm hơn năm trăm ngàn nhân khẩu mới có thể lấp đầy cái hố này.

Đây không phải là lời nói đùa, hắn thật sự chuẩn bị làm như vậy. Không có việc làm thì tạo thêm công ăn việc làm thôi.

Tuyết Nguyệt lĩnh thiếu tài nguyên khoáng sản không có nghĩa là toàn bộ khu Cận Đông đều thiếu tài nguyên khoáng sản.

Theo Hudson được biết, trong hai năm qua, các quý tộc lãnh chúa đã lần lượt phát hiện ra mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ đồng, quặng sắt, mỏ than và nhiều loại khoáng sản khác.

Tạm thời bất luận số lượng dự trữ có phong phú hay không, ít nhất cũng có mỏ. Có mỏ thì có cơ sở để phát triển các ngành công nghiệp tương ứng.

Đặc biệt là mỏ vàng bạc và đồng, khai thác ra liền có thể trực tiếp đúc thành tiền. Không chỉ không cần lo lắng về nguồn tiêu thụ, mà còn có thể giúp giải quyết tình trạng thiếu tiền của vương quốc. ...

Cuộc phong ba ở khu Cận Đông không gây ra bất kỳ làn sóng nào ngoài việc tạo ra thêm một đề tài trò chuyện cho vương quốc.

Mục tiêu điều động biên quân của Hudson đã nhanh chóng trở lại bình thường dưới sự đàn áp ngầm của tất cả các bên.

Hiện giờ, toàn bộ ánh mắt trên đại lục đều đang hội tụ về Nam đại lục. Sau khi thành lập Giáo Đình mới, Charles III dã tâm bừng bừng lại bắt đầu kiếm chuyện nữa rồi.

Ngoại giới đều đang điên cuồng lan tin rằng Charles III đang chuẩn bị lên ngôi xưng đế. Chân tướng như thế nào, Hudson không rõ, dù sao thì tin tức này được lan truyền nhiều đến mức một vị chủ soái ở tiền tuyến như hắn cũng bị triệu hồi về vương đô dự họp.

Chương 1465: Xưng Đế (3)

Tại đại lục Aslante, xưng đế là một sự kiện trọng đại. Không chỉ là vấn đề của một quốc gia, mà nó còn liên quan đến toàn bộ Nhân tộc.

"Bá tước Francois, khanh hãy nói cho mọi người biết một chút về tình hình hiện tại đi!"

Caesar IV có chút mệt mỏi nói.

Có thể thấy là cuộc sống trong khoảng thời gian gần đây của y cũng chẳng dễ chịu gì. Cũng giống như vô số quý tộc lãnh chúa khác, sự phát triển của vương thất lĩnh cũng đang gặp phải hàng loạt vấn đề, tiêu tốn rất nhiều tâm huyết của Caesar IV.

Mà đúng vào lúc này thì thế cục Cận Đông lại có dấu hiệu chuyển biến xấu, vừa mới triển khai biện pháp ứng phó thì Nam đại lục lại xảy ra biến cố.

"Trong những năm gần đây, thực lực của Vương quốc Frank tăng lên với tốc độ rất nhanh. Đặc biệt là sau khi chiếm đoạt được địa bàn của Vương quốc bán thú nhân, tốc độ phát triển lại càng nhanh hơn nữa."

"Bất kể là chính trị văn hóa, hay là quân sự kinh tế, Vương quốc Frank đều đang không ngừng gia tăng khoảng cách với các quốc gia khác."

"Theo thông tin do công sứ Bộ Ngoại vụ thường trú ở Frank thu thập được, bọn họ đã quét sạch lũ Bán thú nhân còn sót lại, đồng thời vận chuyển hàng triệu người nhập cư đến khu vực này."

"Con số chính xác thì vẫn chưa điều tra được. Tuy nhiên, bắt đầu từ khi chiến tranh đại lục còn đang diễn ra thì đội tàu của Vương quốc Frank đã di chuyển khắp các bến cảng duyên hải của Bắc đại lục và Trung đại lục."

"Một lượng lớn người nhập cư đã tiến vào Vương quốc Frank từ Bắc đại lục và Trung đại lục thông qua đường biển. Ngoài ra, số lượng nạn dân chiến tranh tiến vào Vương quốc Frank thông qua đường bộ cũng rất lớn."

"Chỉ cần tham khảo hàng xóm của chúng ta là biết, những người tị nạn tràn vào Công quốc Mosey trong lúc nổ ra chiến tranh đại lục đã là hơn 8 triệu người, sau chiến tranh lại còn có thêm vài triệu người tị nạn tràn vào, số nạn dân mà Người Frank lấy được sẽ chỉ nhiều chứ không ít."

"Nghe nói vì tiếp dẫn nạn dân, Vương quốc Frank còn huy động cả Long kỵ sĩ. Hải quân trực tiếp biến thành đội vận chuyển, chuyện này đã kéo dài trong nhiều năm."

"Dù là tới bây giờ, Người Frank vẫn không ngừng thu mua nô lệ từ trong tay dị tộc"

"Điều đáng sợ nhất là: Bọn họ về cơ bản đã tiêu hóa được hết những nạn dân này."

"Ban đầu thì họ vốn đã là vương quốc mạnh nhất trên toàn đại lục, sau khi trải qua lần lột xác này, quốc lực tổng thể sẽ càng bỏ xa các quốc gia khác."

"Không chỉ chúng ta bị tụt lại phía sau, mà ngay cả Vương quốc Iberia, nước có thực lực tương đương và cũng có rất nhiều thu hoạch trong chiến tranh cũng bị tụt hậu rất xa về tốc độ phát triển."

"Thậm chí ngay cả Giáo Đình có nội tình thâm hậu cũng bắt đầu có dấu hiệu tụt lại. Theo đà phát triển của tình hình này, nhiều nhất là mười năm nữa, Vương quốc Frank sẽ trở thành tồn tại độc nhất của đại lục."

"Quốc gia duy nhất có tốc độ phát triển có thể sánh được với Vương quốc Frank chỉ có Người Mosey. Nhưng trọng lượng của Công quốc Mosey quá nhỏ, quốc lực tổng thể còn chưa bằng 1/10 của Người Frank, hoàn toàn không thể so sánh được."

"Nếu chỉ đơn thuần xét về mặt thực lực, dù là so sánh với các Đế quốc trong lịch sử Nhân tộc thì Vương quốc Frank cũng được xếp hàng đầu."

"Với quốc lực tổng thể của Vương quốc Frank, Charles III muốn lên ngôi xưng đế cũng không có gì kỳ lạ. Vấn đề duy nhất là bọn họ không có cơ sở pháp lý tương ứng."

"Nếu như miễn cưỡng xưng đế thì không chừng sẽ lại gây ra tình trạng hỗn loạn trong nội bộ Nhân tộc. Ít nhất là cả Giáo Đình và Vương quốc Iberia đều không muốn nhìn thấy điều này xảy ra."

Những lời của Bộ trưởng Ngoại vụ Bá tước Francois đã làm cho bầu không khí trong đại điện trở nên ngưng trọng.

Trọng lượng của vương quốc số một trên đại lục là điều không thể nghi ngờ. Mặc dù Vương quốc Alpha được danh xưng là vương quốc số ba trên đại lục, nhưng khoảng cách giữa vương quốc số ba và số một là Vương quốc Iberia.

Không đuổi theo kịp lão đại thì thôi, vậy mà khoảng cách lúc này giữa hai bên lại càng ngày càng rộng ra, điều này làm cho tất cả mọi người không thể nhịn được nữa.

Đây vẫn chỉ đơn thuần tính về mặt thực lực quân sự, nếu nhìn vào số liệu kinh tế thì khoảng cách giữa hai bên sẽ càng rộng hơn nữa.

Nếu Vương quốc Alpha có tài lực như Người Frank thì đã sớm đè bẹp Đế quốc Thú Nhân rồi. Ngay cả khi vương quốc không có đủ binh lực thì cũng có thể chiêu mộ lính đánh thuê để từ từ mài chết Đế quốc Thú Nhân.

"Chuyện Charles III có xưng đế hay không là điều nằm ngoài tầm với của vương quốc. Với mối quan hệ đặc biệt của chúng ta với Người Frank, ta kiến nghị tốt hơn hết là không nên tham gia."

"Cho dù Vương quốc Frank trở thành một Đế quốc thì khả năng thống nhất Nam đại lục của bọn hắn cũng không cao, càng không cần phải nói đến việc thống nhất toàn bộ Nhân tộc."

"Chỉ cần ở ngoài xem kịch là được, nếu không giải quyết được đại địch là Đế quốc Thú nhân, thì dù cho Nam đại lục có gây ra bao nhiêu chuyện cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta!"

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt thờ ơ.

Khi khoảng cách lớn đến một mức độ nhất định, ý tưởng kiếm chuyện cũng sẽ nhạt dần. Dù sao khoảng cách giữa hai bên cũng đủ xa, nên dù Người Frank có dày vò như thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến Vương quốc Alpha.

"Ngài Hầu tước, nếu như không có sự tồn tại của Liên minh dị tộc thì ta sẽ đồng ý với quan điểm của ngài. Nhưng tiếc là hiện giờ không được, chúng ta nhất định phải xem xét đến phản ứng dây chuyền mà chuyện này mang lại."

"Truyền ngôn chưa chắc là đột nhiên xuất hiện, Người Frank không đứng ra bác bỏ tin đồn, khả năng cao việc Charles III xưng đế là sự thật."

Chương 1466: Phong Ba Xưng Đế

"Nếu như Giáo Đình và Vương quốc Iberia chấp nhận thì không nói, chỉ sợ bọn chúng đàm phán không thành, trực tiếp phát sinh nội chiến."

"Một khi song phương khai chiến, Liên minh nhân tộc sẽ không còn tồn tại nữa. Không có mối đe dọa từ Liên minh, dị tộc chắc chắn sẽ không an phận giống như bây giờ."

"Một Đế quốc Thú Nhân thôi đã đủ làm cho chúng ta khó chịu rồi, nếu như lại có thêm một Liên minh Dị tộc nữa thì áp lực mà vương quốc phải gánh chịu sẽ vô cùng lớn."

"Vì an ninh chiến lược của vương quốc, chúng ta cần có thêm đồng minh. Ngoài Công quốc Mosey ra, chúng ta còn phải cân nhắc xem có nên đặt ba quốc gia Trung đại lục vào phạm trù đồng minh hay không!"

Lời của Tể tướng Đại công tước Newfoundland đã đâm trúng chuyện mà đám người này lo lắng nhất. Vương quốc Alpha vẫn luôn trong tình cảnh hiểm nguy khi phải đơn độc ở Bắc đại lục.

Từ việc bỏ mặc cho Công quốc Mosey khuếch trương cũng có thể thấy được vương quốc đang thực sự rất cần đồng minh. Mọi người đều muốn Công quốc Mosey càng mạnh càng tốt, tốt nhất là mạnh đến mức có thể chia sẻ áp lực quân sự mà vương quốc đang phải gánh vác, nên không có tâm tư chèn ép.

Ba quốc gia Trung đại lục cũng đang trong tình trạng gian khổ giống vậy, trong vòng vây của Liên minh Dị tộc, bọn họ cũng đang phải trải qua một cuộc sống bấp bênh.

Nếu không phải trước đó có chút khuất mắt với ba quốc gia Trung đại lục thì song phương đã sớm kết minh rồi.

Nhưng ở trước mặt sinh tồn, dù có mâu thuẫn lớn cỡ nào cũng đều không đáng được nhắc tới. Huống chi trước đó mọi người chỉ là đánh cờ chính trị, vẫn chưa đến tình trạng sử dụng bạo lực.

Sau khi hứng chịu những đòn đau của hiện thực, có lẽ tham vọng của ba quốc gia Trung đại lục đã bị san phẳng. Chỉ cần giải quyết được mối đe dọa dị tộc ở trước cửa nhà thì họ đã thắp nhang chúc mừng rồi.

Tranh giành bá quyền ở Bắc đại lục chỉ là một giấc mơ viển vông, hiện giờ đến lúc tỉnh lại rồi.

"Muốn liên minh với ba quốc gia Trung đại lục không khó, mấu chốt là cuộc liên minh này có thể mang lại bao nhiêu lợi ích cho vương quốc"

"Từ thành tích của ba quốc gia Trung đại lục trong chiến tranh, có thể thấy được quân thường trực của họ cũng có một chút sức chiến đấu, nhưng trình độ quân sự tổng thể lại kém xa vương quốc ta."

"Đó còn là vì tác chiến với dị tộc, các binh sĩ đều không có sự lựa chọn. Nếu như là nội chiến trong nhân tộc, một mình vương quốc ta liền có thể chấp ba nhà bọn họ, hơn nữa họ còn bị đánh cho tàn phế!"

"Một khi hai bên liên minh, chúng ta nhất định phải giúp đỡ họ về mặt quân sự, hỗ trợ ba nước này huấn luyện quân đội."

"Là những nước láng giềng đã từng phát sinh xung đột về mặt chiến lược, một khi không còn mối đe dọa dị tộc nữa, chúng ta và ba quốc gia Trung đại lục sẽ là đối thủ cạnh tranh."

"Việc giúp họ nâng cao thực lực quân sự vào lúc này có thể sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường phát triển của vương quốc trong tương lai."

"Chúng ta phải mạo hiểm nhiều như vậy, với tư cách là bên được hưởng lợi, ba quốc gia Trung đại lục phải bồi thường một chút gì đó cho chúng ta cũng là chuyện bình thường mà phải không?"

Hudson cười ha hả nói.

Hắn không phản đối chuyện kết minh, nhưng đền bù thì nhất định không được thiếu. Nếu không phải vì lo lắng thú nhân có khả năng sẽ phát động một cuộc xâm lược mới trong vài năm tới thì Hudson cũng chẳng thèm bận tâm đến ba quốc gia Trung đại lục rồi.

Hết cách rồi, ai bảo ba quốc gia Trung đại lục không chịu nỗ lực chứ? Có được một thân quốc lực, vậy mà lại bị dị tộc đè xuống đất ma sát.

Thực lực chính là quyền nói chuyện, nếu như lại ngồi lại với nhau, khi đối mặt với Vương quốc Alpha, khí thế của ba quốc gia Trung đại lục sẽ bị thấp hơn ba phần.

"Nguyên soái, e là khoản bồi thường này sẽ rất khó lấy được."

"Ba quốc gia Trung đại lục đang bận liếm vết thương, rất nhiều tỉnh thành đã bị hủy hoại trong chiến tranh, hiện giờ bọn họ đã không còn giàu có như trước nữa rồi."

"Chỉ cần nhìn nguồn thu nhập tài chính thay đổi là biết, trước khi chiến tranh đại lục nổ ra, thu nhập cao nhất của Vương quốc Hessen có thể lên tới 30-40 triệu kim tệ một năm."

"Nhưng bây giờ thì đã bị giảm đi một nửa. Thu nhập tài chính hiện giờ của họ cũng chẳng hơn chúng ta là mấy."

"Do dự khác biệt về hệ thống thu thuế của hai nước, việc thu thuế của vương quốc còn bao gồm một phần hiện vật, nên tình trạng tài chính thực tế của chúng ta và họ là tương đương nhau."

"Đương nhiên, nếu như chúng ta yêu cầu Người Hessen trả lại Corubia thì chắc là bọn họ sẽ đồng ý."

"Tiếc là chuyện này không có ý nghĩa gì, sau khi trải qua chiến hỏa gột rửa, Corubia về cơ bản đã bị đánh thành một bãi đất trống."

"Ngay cả vương thành ban đầu cũng đã bị biến thành một đống đổ nát dưới uy lực của cấm chú. Số lượng cư dân may mắn còn sống sót ở nơi đó còn không nhiều bằng quân thường trực mà Người Hessen trú đóng, hoàn toàn không có điều kiện giành lại độc lập."

"Nếu vương quốc trực tiếp chiếm lĩnh đoạt Corubia thì chỉ tăng thêm diện tích biên giới giáp ranh của chúng ta với Tộc Tinh Linh mà thôi, căn bản là được không bù mất."

Bá tước Francois lắc đầu nói.

Nếu thật sự có lợi thì Bộ Ngoại vụ đã hành động từ lâu rồi. Nguyên nhân chính khiến mối quan hệ giữa hai bên đến nay vẫn chưa tan băng là vì sau khi liên minh: Vương quốc trả giá quá nhiều, thu hoạch quá ít.

Lời giải thích gần như hoàn hảo này đã khiến cho bầu không khí trong đại điện lại trở nên ngưng trọng. Mọi người đều đang rất nghèo, muốn đạt được lợi ích từ trên người đối phương là việc vô cùng khó. . . .

Không chỉ có mỗi Vương quốc Alpha là cảm nhận được áp lực, từ khi tin tức Charles III muốn xưng đế được truyền ra, toàn bộ đại lục đều sôi trào.

Chương 1467: Phong Ba Xưng Đế (2)

Điều khác biệt nằm ở chỗ: Các thành viên của Liên minh Dị tộc thì đang đứng ngoài xem náo nhiệt, còn các thế lực lớn của Nhân tộc lại đang khóc than.

Vương quốc Frank có dấu hiệu trở thành một siêu cường quốc, với tư cách là đối thủ cạnh tranh, làm sao mà Giáo Đình và Vương quốc Iberia có thể không có phản ứng gì được.

Chẳng qua là vì giữa hai thế lực này cũng có mâu thuẫn không nhỏ, lại thiếu động lực để hợp tác, nên mới chậm chạp không kết minh với nhau.

Nếu như Charles III xưng đế, tình hình sẽ hoàn toàn khác."Hoàng đế" không chỉ là một cách xưng hô tôn quý, mà nó còn có sức ảnh hưởng chính trị rất khủng khiếp.

Các nước nhân tộc đều chạy theo Người Frank lăn lộn, vậy thì chẳng phải tình cảnh của hai thế lực này là sẽ lúng túng sao?

Nếu không triển khai biện pháp phản kích, dưới sự đàn áp của một nước bá chủ, sợ là những đối thủ cạnh tranh như họ sẽ suy sụp hoàn toàn trong vài thập kỷ tới.

Nội loạn sắp nổi, nói không hoảng hốt là giả. Nhưng nếu không đủ thực lực thì dù có nói gì cũng không có trọng lượng, cộng thêm trước mắt chỉ là truyền ngôn, sợ là rất nhiều quốc gia đều đã đi qua làm thuyết khách.

Với tư cách là một trong những quốc gia xui xẻo trên đại lục, Vương quốc Hessen tiếp tục phải gánh chịu áp lực vượt quá giới hạn của bản thân.

"Đã xác định được chưa?"

"Thằng nhóc Charles III kia thật sự muốn xưng đế sao?"

Alexander V vội vàng hỏi.

Vương thất trong thiên hạ đều là người một nhà, vương thất Hessen và vương thất Frank cũng có quan hệ họ hàng, nếu xét về mặt bối phận thì Alexander V còn là trưởng bối của Charles III.

Nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì.

Tất cả mọi người đều theo chủ nghĩa hiện thực, khi đưa ra quyết định, không ai sẽ quan tâm đến những mối quan hệ thân thích hư vô mờ mịt này, thậm chí còn chẳng gây ra được ảnh hưởng gì.

"Bệ hạ, từ những thông tin tình báo thu thập được, Vương quốc Frank thực sự đang chuẩn bị cho Charles III xưng đế."

"Nhưng chuyện này là thật hay giả thì còn cần phải xác minh thêm. Có thể đây chỉ là bom khói mà người Frank thả ra để thăm dò phản ứng của các quốc gia."

Hầu tước Krasner thấp thỏm trả lời.

Đáp án này nói giống như không nói, nhưng đây là chuyện lớn, liên lụy đến rất nhiều nhân tố, nên Hầu tước Krasner không dám tùy tiện đưa ra kết luận.

Với tình hình quốc tế hiện nay, Vương quốc Frank có ý nghĩa rất quan trọng với Vương quốc Hessen. Lỡ như phán đoán sai lầm, làm cho quan hệ của hai nước xấu đi, vậy thì sẽ trở thành tội nhân của vương quốc.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Alexander V nói với giọng điệu lạnh lẽo: "Chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong, Bộ Ngoại vụ các ngươi đang làm cái gì?"

"Hàng năm Vương quốc đều chi một số tiến lớn cho Bộ ngoại vụ, số tiền đó các ngươi đã dùng làm gì?"

Đối với lời chất vấn của lão đại, trên mặt Hầu tước Krasner tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Ngoại giao chưa bao giờ chỉ có chuyện tiền nong, mà bản chất của ngoại giao là bắt nguồn từ thực lực bản thân.

Màn thể hiện của Vương quốc Hessen trong chiến tranh đại lục đã khiến cho khối lượng công việc của Bộ Ngoại vụ tăng lên gấp mười lần.

Hoàn toàn dựa vào tiền tài để mua tin tình báo, cho dù là mua được tin tức thì cũng sẽ lạc hậu hơn người khác. Những đại nhân vật biết tin đầu tiên không phải chỉ cần bỏ ra một chút tiền là có thể thu mua được.

Nhưng ông ta chỉ có thể giấu những lời này ở trong lòng. Nếu như nói ra thì chẳng khác nào đắc tội triệt để với đối phương.

Mặc dù quân đội có màn thể hiện không được tốt trong chiến tranh, nhưng điều này vẫn không thể thay đổi địa vị đặc biệt của họ trong vương quốc.

"Bệ hạ, Bộ Ngoại vụ cũng có được thành quả ngoại giao của mình. Trải qua sự nỗ lực của các nhân viên ngoại giao, chúng thần đã bình thường hóa quan hệ với Vương quốc Alpha."

"Nếu như mọi việc suôn sẻ, không chừng hai nhà chúng ta còn có cơ hội liên minh. Ít nhất là hai nước đã nhất trí lập trường trong vấn đề đối kháng với Liên minh Dị tộc."

"Một khi phá vỡ được cục diện bế tắc, việc liên minh của ba quốc gia Trung đại lục và hai quốc gia Bắc đại lục cũng không phải là không được."

"Trong tình huống thế cục ở Nam đại lục có thể phát sinh biến cố bất kỳ lúc nào, thành lập liên minh năm quốc gia để tự vệ là lựa chọn tốt nhất vào lúc này!"

Công tước Milton mở miệng thuyết phục.

Từ khi thất bại trong cuộc chiến tranh đại lục, Quốc vương nhà mình cũng ngày càng trở nên khó tính hơn. Là Tể tướng của vương quốc, Công tước Milton chỉ có thể đóng vai trò hoà giải.

"Liên minh năm quốc gia?"

"Tể tướng, khanh có chắc là Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đồng ý kết minh với ba nước chúng ta không?"

Alexander V có chút ngạc nhiên hỏi.

Con người sẽ luôn thay đổi.

Ban đầu ông ta cảm thấy Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey rất chướng mắt, thậm chí trước khi chiến tranh đại lục nổ ra, ông ta còn lợi dụng sự suy tàn của hai nước này để mở ra chiến lược tiến công lên phía bắc.

Tuy nhiên, một cuộc chiến tranh đại lục đã đánh cho Vương quốc Hessen đánh trở về nguyên trạng, Alexander V lần đầu tiên phát hiện hai gã hàng xóm phương bắc của mình lại có khả năng chiến đấu mạnh đến vậy!

Biến hóa về mặt thực lực đã trực tiếp dẫn gây ra sự thay đổi về địa vị quốc tế. Ngay cả Công quốc Mosey, quốc gia mà trước đó ông ta chưa từng quan tâm, nay cũng đã có địa vị quốc tế ngang hàng với Vương quốc Hessen.

Mặc dù song phương vẫn còn khoảng cách rất lớn về mặt nhân khẩu, chính trị, kinh tế và văn hóa, nhưng quân sự đã đưa mọi người về cùng một vạch xuất phát.

Dựa trên thành tích tương ứng mà song phương đã giành được trong cuộc giao đấu với Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, ngoại giới đều cho rằng: quân đội Mosey có sức chiến đấu mạnh hơn ba quốc gia Trung đại lục.

Chương 1468: Liên Minh Năm Nước

Nếu không phải ba quốc gia Trung đại lục có nội tình hùng hậu hơn, dựa vào quốc lực tổng thể để rút lại một điểm thì sợ là địa vị quốc tế của ba nhà còn thua cả Công quốc Mosey.

Đàn em mà còn như vậy, quốc gia có thành tích chói sáng trong chiến tranh như Vương quốc Alpha lại càng không cần phải nói.

Rõ ràng quốc lực tổng thể của ba quốc gia Trung đại lục mạnh hơn Vương quốc Alpha, nhưng các bên lại cho rằng: Lực lượng quân sự của nhân tộc ở Bắc đại lục sự mạnh hơn Lực lượng quân sự của Nhân tộc ở Trung đại lục.

Trong bối cảnh này, một khi năm nước thành lập liên minh, Vương quốc Hessen liền có thể nhận được Vương quốc Alpha hỗ trợ huấn luyện quân sự.

Ý nghĩa của liên minh là để bổ sung ưu thế cho nhau, đôi bên cùng có lợi, lấy được thứ có giá trị liên thành, nhưng đồng chip mà ba nước có thể bỏ ra lại ít đến đáng thương.

Đến mức mà "chiến lược liên minh năm quốc gia" từ khi ra đời đã bị Alexander V đặt ở trong góc hít bụi.

"Bệ hạ, mỗi thời mỗi khác!"

"Không thử một chút thì làm sao biết có được hay không?"

"Cho dù kế hoạch thất bại thì cái giá mà chúng ta phải trả cũng sẽ không lớn."...

Ý tưởng liên minh vừa ra đời liền không ngừng lại được. Ba quốc gia Trung đại lục đang ở trong vòng vây của Liên minh Dị tộc, hai quốc gia Bắc đại lục cũng không có nhiều sự lựa chọn.

Một khi Nhân tộc phát sinh nội loạn, liên minh không trấn áp được dị tộc nữa, năm kẻ xui xẻo bị liên minh bao như bao sủi cảo này sẽ có nguy cơ đánh mất cơ nghiệp.

Năm nước đoàn kết lại rồi chủ động tìm cách đối phó thì còn có thể vật lộn được với Liên minh Dị tộc, còn nếu như đánh lẻ thì vấn đề là chết như thế nào mà thôi.

Một khi bị Liên minh Dị tộc liên hợp vây công thì vận mệnh chờ đợi bọn họ chỉ có hủy diệt, ngay cả quốc gia có thực lực quân sự mạnh nhất là Vương quốc Alpha cũng không ngoại lệ. . . .

Dapest, nhìn vào công hàm ngoại giao trong tay, George bất đắc dĩ vuốt vuốt trán.

Ba quốc gia Trung đại lục cùng phái sứ giả đến để thương lượng với y về tương lai của nhân tộc ở Bắc đại lục, đây không phải là đang cố tình làm khó y sao?

Trong vài năm trở lại đây, đúng là Công quốc Mosey phát triển rất tốt. Sau khi hoàn tất việc rắn nuốt voi, quốc lực tổng thể đã trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Nhưng điều này vẫn không thể thay đổi sự thật rằng lãnh tụ của nhân tộc ở Bắc đại lục chính là vương quốc Alpha.

Thoạt nhìn thì hành vi của Ba quốc gia Trung đại lục là đang tôn trọng Công quốc Mosey, nhưng George còn cần phải cân nhắc đến suy nghĩ của Vương quốc Alpha nữa.

Hai nước là đồng minh không sai, nhưng chủ đề chủ thứ là một vấn đề mẫn cảm không thể vượt qua.

So với ba quốc gia Trung đại lục không đáng tin cậy thì rõ ràng là đồng minh Vương quốc Alpha càng có trọng lượng hơn.

Chỉ cần nhìn vào đường chân tóc của George là biết y phải chịu đựng bao nhiêu áp lực rồi. Từ khi kế vị đến nay, George liên tục phải dọn dẹp cục diện rối rắm.

Gánh chịu nguy cơ bị các thế lực lớn đàn ép, truyền thừa tri thức ra khắp đại lục mà tập đoàn thống trị không cho phép tuyên truyền, để đổi lấy được cơ hội thở dốc cho Công quốc Mosey.

Dựa vào phản ứng nhanh chóng trong chiến tranh đại lục và những cuộc giao dịch nội tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng mới có được Công quốc Mosey ngày nay.

Nhìn bề ngoài thì mọi người đều thuận buồm xuôi gió, nhưng sau lưng phải trả giá bao nhiêu nỗ lực thì chỉ có George mới biết.

Thoạt nhìn thì hiện giờ Công quốc Mosey đang phát triển rất tốt, nhưng thực tế đây chỉ là lực lượng trên giấy, muốn chuyển hóa thành thực lực bản thân thì còn cần một khoảng thời gian rất dài nữa.

Trong thời khắc phát triển quan trọng này, George không cho phép bất cứ kẻ nào phá hủy.

"Phái người đuổi sứ giả của ba quốc gia đi, nói với họ là chúng ta không thể quyết định vận mệnh của nhân tộc ở Bắc đại lục, để họ đi thương lượng với Vương quốc Alpha trước đi."

George vừa dứt lời, Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Renato đã vội vàng khuyên nhủ: "Bệ hạ, hay là chúng ta tiếp xúc với đại biểu của ba nước trước đi!"

"Còn về phía Vương quốc Alpha, chỉ cần thông báo trước một tiếng là được. Chắc là họ cũng muốn biết ba quốc gia Trung đại lục đang làm gì."

"Có lẽ chuyện này không tệ như trong dự đoán. Dù sao tình hình hiện tại của ba quốc gia Trung đại lục cũng không tốt hơn chúng ta là mấy."

"Nếu như thật sự phát động chiến tranh, sợ là áp lực mà nước này phải chịu sẽ còn lớn hơn chúng ta một chút. Ai bảo bọn họ là quả hồng mềm trong mắt của Liên minh Dị tộc chứ?"

Chọn quả hồng mềm để bóp là không sai.

Mọi người đều phải chịu hoàn cảnh khó khăn như nhau, phản ứng của ba quốc gia Trung đại lục càng kịch liệt hơn một chút không phải là họ cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, mà là bọn họ thật sự đang gặp nguy hiểm.

Công quốc Mosey phải đối mặt Tộc Tinh Linh cùng liên minh Thượng Cổ Dị tộc.

Tinh Linh dù mạnh, nhưng không phải là chủng tộc hiếu chiến, sau khi chiến tranh đại lục kết thúc, Tinh Linh đã bắt đầu có xu hướng phản chiến; Thượng Cổ Dị tộc thì đang trong tình trạng nửa tàn phế, căn bản không có năng lực phát động đại chiến.

Thoạt nhìn thì đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng trên thực tế, Công quốc Mosey lại là nước an toàn nhất. Chỉ cần không đi chọc đám Tinh Linh kia thì về cơ bản sẽ không có nguy hiểm gì.

Mặc dù Vương quốc Alpha đang gặp phải chịu áp lực quân sự rất lớn, nhưng thú nhân còn đang bận nội chiến, mặc kệ tình thế có hỗn loạn đến mấy thì cũng phải chờ đến khi cuộc nội chiến của thú nhân kết thúc đã.

Trong ngắn hạn, thế lực có khả năng phải trả giá cho tình thế hỗn loạn này nhất chính là ba quốc gia Trung đại lục thoạt nhìn như đang sống tốt này.

Chương 1469: Liên Minh Năm Nước (2)

Trùng hợp là "phong ba xưng đế" lại bộc phát vào thời điểm này, thật khó để không khiến người ta nghi ngờ rằng đây là do Vương quốc Frank cố tình làm vậy.

"Ý của ngài Bá tước là: ba quốc gia Trung đại lục muốn hòa hoãn quan hệ với liên minh Bắc đại lục, để đối phó với tình thế hỗn loạn sau này đúng không?"

"Nhưng sẽ có tác dụng hơn nếu đi tìm Vương quốc Alpha để đàm luận về chuyện này"

"Hiện giờ Công quốc ta không ỷ lại họ về mặt quân sự, mà ngay cả phương diện kinh tế cũng không thể rời bỏ Người Alpha, căn bản cũng không thể tranh đoạt quyền nói chuyện trong liên minh."

Tể tướng Herceg lắc đầu nói.

Là một quốc gia nội lục, con đường ngoại thương của Công quốc Mosey hiện giờ chỉ còn lại Vương quốc Alpha, vận mệnh của hai nước đã sớm gắn chặt với nhau.

Đám vương công quý tộc có mặt ở đây đều đã từng trải qua đòn đau của xã hội, đã không còn vẻ kiêu ngạo "mạng ta do ta không do trời" nữa.

Nếu đã không có lựa chọn nào khác, vậy liền dứt khoát đi theo Vương quốc Alpha lăn lộn là được. Ít nhất là đến giờ vị lão đại này đối xử với bọn họ cũng không tệ lắm.

Chuyện này mọi người đều biết, không lý nào ba quốc gia Trung đại lục không biết. Trong bối cảnh này mà còn chạy tới tìm họ thương lượng về "vận mệnh nhân tộc ở Bắc đại lục", rõ ràng là hoàn toàn ngược lại.

"Ngài Tể tướng, sao ngài biết là ba nước này chưa tìm thương lượng với Người Alpha?"

"Có thể bọn họ đã tiếp xúc với nhau từ trước đó rồi, nhưng lại không cẩn thận phá hư cuộc đàm phán, hiện giờ đang cần một người trong cuộc để khởi động cuộc đàm phán."

Lời của Bá tước Renato làm cho mọi người sáng mắt. Nếu như chỉ làm người trung gian thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nếu như thật sự có thể hòa giải mối quan hệ giữa ba quốc gia Trung đại lục và Vương quốc Alpha, vậy thì tình hình sẽ khác.

Mặc dù nhân tộc ở Trung đại lục và Bắc đại lục liên minh với nhau vẫn sẽ kém hơn Nam đại lục, nhưng cũng là một thế lực có thể thay đổi cục diện trên đại lục.

Ít nhất là sau khi liên minh năm nước với nhau sẽ có đủ lực lượng để đánh cờ với bất cứ một thế lực lớn nào.

"Nếu như năm nước chúng ta liên minh với nhau thì có khả năng chống lại được Liên minh Dị tộc không?"

George hỏi bằng giọng hơi run rẩy.

Không hy vọng xa vời là có thể đánh bại Liên minh Dị tộc, chỉ cần có thể đánh cho có qua có lại là liên minh năm nước đã có thể tự vệ rồi, thậm chí dị tộc còn không dám tuỳ tiện phát động chiến tranh.

Dù sao, nhân tộc ở Nam đại lục vẫn còn chưa chết. Mặc kệ là đứng bên cạnh xem náo nhiệt hay là có kế hoạch lớn gì cũng không ảnh hưởng đến việc họ sẽ nhảy ra đâm sau lưng Liên minh Dị tộc vào thời khắc quan trọng.

"Bệ hạ, nếu như ba quốc gia Trung đại lục có thể phát huy được thực lực quân sự phù hợp với quốc lực của họ, vậy thì mọi chuyện đều có khả năng."

"Cho dù liên minh năm nước không phải là đối thủ của Liên minh Dị tộc thì ít ra chúng ta cũng có năng lực kéo theo bọn chúng đồng quy vu tận!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Martins cao giọng hồi đáp.

Đồng quy vu tận không phải là chết chung, một chết một bị thương cũng được tính là đồng quy vu tận. Chỉ cần Liên minh Dị tộc bị trọng thương thì các thế lực nhân tộc ở Nam đại lục nhất định sẽ nhảy ra đâm lén.

Kế hoạch này thật sự là quá hấp dẫn. Vấn đề duy nhất là Vương quốc Alpha cần phải trả rất nhiều thứ; nhưng thu hoạch thì lại chẳng có bao nhiêu.

Công quốc Mosey không có quyền lên tiếng trong vấn đề này, bởi vì họ còn đang thiếu một đống nợ ân tình của Vương quốc Alpha, giờ cũng không biết nên trả như thế nào.

Liên quan đến lợi ích thì không có chuyện nào là đơn giản cả. Đền bù là nhất định phải có, nếu không sẽ vi phạm "nguyên tắc công bằng" của liên minh.

Cụ thể nên cho bao nhiêu, lấy cái gì để đền bù, đó mới là vấn đề khó khăn nhất. . . .

Trên đỉnh Thánh Sơn, Shelter VII đang đứng trên đỉnh tháp thành phố nhìn xuống chúng sinh, giới cao tầng của Giáo Đình thì lại ở phía sau ông ta, ai nấy đều đang run rẩy trong làn gió mát.

Có thể trở thành cao tầng của Giáo Đình, thực lực của họ sẽ không kém, chỉ là gió lạnh thì làm gì được chứ. Nguyên nhân thật sự làm cho mọi người phải run rẩy chính là nụ cười trên khóe môi của Shelter VII.

Ai nấy cũng đều lăn lê bò trườn từ trong một cái hố giết ra, đối với tình khí của Shelter VII, trong lòng mọi người đều có dự kiến trước.

Từ khi chiến tranh đại lục kết thúc đến giờ, tâm trạng của Shelter VII chưa từng tốt qua. Đặc biệt là sau khi Người Frank thành lập Giáo Đình mới, bầu không khí trên Thánh Sơn vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng.

Trên khuôn mặt đã nhiều ngày không mỉm cười của Giáo Hoàng đột nhiên nở nụ cười, còn cười quỷ dị như vậy, quả thực là làm cho mọi người lo lắng.

"Các ngươi khẩn trương như vậy làm gì, ta đâu có ăn thịt các người."

Nghe được lời này của Shelter VII, mọi người đều không nói gì. Đúng là Giáo Hoàng không ăn thịt người, nhưng khi nổi giận, Giáo Hoàng còn hung ác hơn cả việc ăn thịt người.

Trong những ngày gần đây, phàm là người đối nghịch với Shelter VII đều trở thành "Dị đoan" hết.

Trong đấu tranh nội bộ mà cũng có thể tàn nhẫn như vậy, đây cũng là chuyện hiếm có trong lịch sử lâu đời của Giáo Đình.

Sau một loạt hành động, tất cả những âm thanh chỉ trích đều biến mất, quyền lực của Giáo Hoàng lại được đẩy lên đỉnh cao một lần nữa.

"Bệ hạ, chúng thần đã xác minh được tin tức Charles III muốn xưng đế. Nhóm phần tử dị đoan kia thực sự đang chuẩn bị cho kế hoạch này."

Ulise trả lời với vẻ mặt thấp thỏm.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Vương quốc Frank đã trở thành một điều cấm kỵ không được nhắc tới bên trong Giáo Đình, giới cao tầng đều ăn ý dùng từ "Dị đoan" để chỉ Vương quốc Frank.

Chương 1470: Toan Tính

"Chuyện trong dự liệu!"

"Nếu không kiếm chuyện thì dị đoan còn là dị đoan sao?"

"Trong những năm gần đây, thực lực của Vương quốc Frank tăng lên đáng kể, bọn chúng có thể nhịn được đến bây giờ cũng là chuyện không dễ dàng rồi."

"Nhưng đây cũng là chuyện tốt. Nếu như Charles III không nhảy ra, chúng ta sẽ rất khó tìm được sơ hở của bọn chúng."

"Bây giờ thì phải xem ván cờ tiếp đó như thế nào rồi. Rốt cuộc là Vương quốc Frank nhất phi trùng thiên trở thành Đế quốc, hay là Giáo Đình sẽ tái lập vinh quang, tất cả đều nằm trong chiến dịch này."

Shelter VII cười lạnh nói.

Trong ba trăm năm qua, quân quyền bỗng nhiên hưng thịnh, thần quyền bị ép phải lùi xuống hàng thứ hai.

Rất nhiều kế hoạch của Giáo Đình đều bị những người này phá hỏng. Đủ loại lịch sử đen tối liên tục bị vạch trần khiến cho uy tín của Giáo Đình bị giảm mạnh.

Charles III xưng đế chắc chắn là thời kỳ đỉnh cao của quân quyền, nhưng đồng thời cũng là khởi đầu của câu vật cực tất phản.

Không có nhiều quốc gia muốn nhìn thấy một Đế quốc xuất hiện. Đây không chỉ là vấn đề được pháp luật thừa nhận, mà còn liên quan đến lợi ích cá nhân của mỗi người.

Các quốc gia Bắc đại lục và Trung đại lục thì không nói, các quốc gia Nam đại lục còn phải đối mặt trực diện với Người Frank, không ai muốn sống dưới cái bóng của người khác mãi mãi cả.

"Bệ hạ, nếu lũ dị đoan này đã muốn chết, vậy chúng ta liền thành toàn cho bọn chúng."

"Charles III muốn xưng đế, thế lực bị ảnh hưởng nặng nề nhất không phải là chúng ta, mà là hàng xóm của bọn chúng Vương quốc Iberia."

"Chỉ cần chúng ta ra mặt dẫn đầu, hợp tác với Vương quốc Iberia để phát động phong trào phản Frank trong thế giới Nhân tộc thì nhất định có thể khiến cho Người Frank trả giá đắt!"

Giám mục Sauron đằng đằng sát khí nói.

"Phong trào phản Frank" không phải chỉ là những lời nói suông ngoài miệng, mà là cần thực sự sẽ ra trận đấm nhau. Một khi hành động được phát động, Nhân tộc sẽ không thể tránh khỏi nội chiến.

Nhưng đứng trên lập trường của Giáo Đình thì họ thực sự không có lựa chọn nào tốt hơn. Từ khi Người Frank dẫn đầu thành lập Giáo Đình mới, thu nhập tài chính của Giáo Đình đã trực tiếp giảm xuống 20%.

Ngày càng có nhiều quốc gia gia nhập hàng ngũ chống lại thuế 10%. Trái phiếu chuộc tội, nước thánh cứu rỗi. . . Cũng không còn bán chạy như trước nữa.

Hơn nữa, tên đại địch kích động tất cả những điều này thì lại một đường hát vang mãnh tiến, mâu thuẫn của hai bên sớm đã không thể nào hóa giải được.

Ngay cả khi không có tin tức Charles III xưng đế thì Giáo Đình cũng sẽ tìm lý do khác để liên hợp các phương nhắm vào Vương quốc Frank.

"Đề nghị này không sai. Nếu như không có kế hoạch nào tốt hơn thì cứ làm theo kế hoạch này đi!"

"Không chỉ phải lôi kéo Vương quốc Iberia, mà những thế lực khác cũng không thể bỏ qua, chúng ta nhất định phải liên hợp lực lượng của những thế lực có thể liên hợp, cùng nhau chèn ép tên dị đoan lớn nhất là Vương quốc Frank này."

Shelter VII vừa nói dứt lời, trong đám người liền vang lên những âm thanh vỗ mông ngựa. Kế hoạch tốt hơn là không tồn tại.

Hiếm khi được Giáo Hoàng công nhận, nếu không tranh thủ thời gian thi hành, kéo tới sau này phải sửa chữa kế hoạch, lúc đó có thể khiến người ta suy sụp. . . .

Lutecia, với tư cách là người tạo ra cơn bão này, Charles III ngay đang nhàn nhã tắm nắng, như thể mọi chuyện ở thế giới bên ngoài đều không liên quan gì đến mình vậy.

"Bệ hạ, mọi chuyện đang diễn ra theo đúng kế hoạch, ba quốc gia Trung đại lục và hai quốc gia Bắc đại lục đã có dấu hiệu kết minh. Chúng ta chỉ cần ở phía sau đẩy một tay, liên minh năm nước sẽ xuất hiện."

"Không ngoài ngài sở liệu, sau khi Giáo Đình và Vương quốc Iberia nhận được tin tức, bọn chúng quả nhiên có dấu hiệu liên hợp với nhau."

"Từ những phản hồi từ khắp nơi, bọn chúng còn đang lôi kéo thêm những quốc gia khác gia nhập, với ý định là sẽ đánh lén vương quốc vào thời khắc quan trọng!"

Nếu những lời của Hầu tước Jesus bị truyền ra ngoài, sợ rằng toàn bộ đại lục Aslante đều phải run rẩy.

Một phần kế hoạch bao trùm tất cả các thế lực lớn, quả thực là điều không dám tưởng tượng.

Nhưng kế hoạch cũng chỉ là kế hoạch, có thể tính toán được các thế lực lớn ở giai đoạn đầu không có nghĩa là người ta sẽ đi theo con đường mà bọn họ đã tính trong giai đoạn sau.

Nếu như không cẩn thận chơi lớn, không khống chế được tình thế hỗn loạn sau đó thì sẽ là một thảm họa chính trị.

Cho dù là với quốc lực của Vương quốc Frank thì cũng không chịu được loại tác động này.

"Không cần phải quan tâm đến bọn chúng, trước tiên cứ tạm thời để Giáo Đình và Vương quốc Iberia gây ầm ĩ đi! Đúng lúc có thể mượn cơ hội này để xem xem ai có địch ý với chúng ta, ai đang ủng hộ chúng ta."

"Việc cấp bách hiện giờ là mau chóng thúc đẩy ba quốc gia Trung đại lục và hai quốc Bắc đại lục kết minh, để bọn hắn có được lực lượng chống cự Liên minh Dị tộc."

Charles III trả lời với vẻ mặt bình tĩnh.

Dù tình hình sau này có biến hóa như thế nào thì quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay của Charles III. Muốn lắng lại "Phong ba xưng đế" này, chỉ cần sắp xếp người đứng ra tới bác bỏ truyền ngôn, tuyên bố đây chỉ là tin đồn là được.

Nhưng Charles III gây ra động tĩnh lớn như vậy thì hiển nhiên là không có ý định bác bỏ tin đồn. Không đạt được kế hoạch đề ra, y há có thể tùy tiện thu tay lại.

Dẫn dắt ba quốc gia Trung đại lục và hai quốc gia Bắc đại lục kết minh, tập hợp lực lượng của năm nước để cùng nhau đối kháng với Liên minh Dị tộc, rõ ràng là đang chuẩn bị cho cuộc nội chiến Nhân tộc đây mà.

Còn về chuyện "xưng đế", không có vị quân chủ nào không có tham vọng xưng đế, đơn giản chỉ là do thực lực bản thân không tốt nên không dám biểu lộ ra mà thôi.

Charles III cũng không ngoại lệ, sự khác biệt chỉ nằm ở việc Vương quốc Frank có thực lực này, cho dù bại lộ dã tâm thì cũng có thể giữ vững được.

Chương 1471: Thuyết Khách

"Công tước, Hầu tước Landrey tới chơi!"

Nghe được lời này của Tom, trong lòng Hudson tràn đầy nghi hoặc. Trong số các Công, Hầu, Bá tước của vương quốc không có vị này.

Có lẽ vì nhìn ra điểm này, Tom liền vội vàng bổ sung: "Hầu tước Landrey là cựu đại sứ của Frank thường trú tại vương quốc ."

Nghe được lời giải thích này, Hudson lập tức khôi phục bình thường. Xem ra không phải vì hắn thiếu hiểu biết, người bình thường ai lại đi quan tâm đến một cựu đại sứ làm gì?

Người đi trà lạnh, trong ngoại giao thì đây là trạng thái bình thường. Mặc kệ Hầu tước Landrey có địa vị gì, chỉ cần từ đi chức vụ đại sứ thì sẽ chẳng là gì ở trong Vương quốc Alpha này.

"Mang đến phòng khách chiêu đãi cho tốt, lát nữa ta sẽ qua."

Hudson nói với vẻ mặt không cảm giác.

Mặc dù người này không có trọng lượng gì ở trong vương quốc, nhưng dù sao cũng là một vị Hầu tước, không thể thiếu lễ nghi nên có được.

Trực giác nói cho hắn biết, một tên cựu đại sứ từ Nam đại lục xa xôi chạy tới đây chắc chắn là có đại sự xảy ra. . . .

"Hầu tước các hạ, theo ta được biết, vương quốc không bài xích thành lập liên minh năm nước, giữa năm quốc gia cũng đã chính thức khởi động đàm phán rồi."

"Hiện tại mọi người đang phân vân về nghĩa vụ cần phải gánh vác của mỗi bên và quyền lợi nhận được."

"Chỉ cần trả giá và ích lợi ngang nhau, ta nghĩ kết minh cũng chỉ là vấn đề thời gian. Căn bản không cần chúng ta phải làm thêm chút gì!"

Hudson cười ha hả nói.

Những chính khách có tầm nhìn xa đều hiểu rõ, với tình thế đại lục hiện giờ, thành lập liên minh năm nước là chuyện bắt buộc phải làm. Nhưng quá trình này nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Liên minh không chỉ là một câu đồng minh ở ngoài miệng, mà còn phải gánh chịu nghĩa vụ quân sự, thực hiện chức trách của đồng minh.

Đến bước này, tất cả mọi người đều không tránh khỏi phải cân nhắc lợi hại. Cò kè mặc cả là điều ắt không thể thiếu, ai trả giá nhiều, ai trả giá ít, ai lấy được nhiều, ai lấy được ít, đều là trọng tâm của mâu thuẫn xung đột.

Có quá nhiều thứ cần cân nhắc và tính toán, cho dù là thương lượng tầm hai ba năm, Hudson cũng không cảm thấy lạ.

Nhưng Người Frank quan tâm vấn đề này lại thực sự làm cho Hudson cảm thấy bất ngờ. Trong tình huống bình thường, các quốc gia Nam đại lục phải nhảy ra chia rẽ liên minh này mới phải.

Một khi liên minh năm nước được thành lập, nó sẽ trở thành một thế lực siêu cường, chắc chắn sẽ tác động đến cục diện của đại lục.

Dựa trên số liệu mặt nổi về nhân khẩu được thống kê chính thức của mỗi quốc gia, sau khi cộng năm nước lại thì có gần hai trăm triệu người, nhưng số lượng thực sự sẽ không ít như vậy.

Tình hình ba quốc gia Trung đại lục ra sao, Hudson không rõ lắm, nhưng quý tộc của Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha đều đang ẩn giấu nhân khẩu.

Nhìn vào biểu hiện trong thời chiến thì biết, năm xưa Công quốc Mosey được cho là chỉ có 8 triệu nhân khẩu, nhưng sau khi bị tổn thất hàng chục vạn quân mà cũng còn có thể huy động được 60 vạn đại quân, nếu chỉ có một chút nhân khẩu như mặt ngoài thì không không thể làm được chuyện này.

Vương quốc Alpha thì lại càng không cần phải nói, trong nhiều cuộc xâm lược của thú nhân đều có thể lôi ra trăm vạn đại quân để chiến đấu với kẻ thù trong vài năm.

Nếu như chỉ có hơn 30 triệu nhân khẩu như trên giấy tờ, cứ cách vài chục năm lại có hàng trăm vạn thanh niên trai tráng bỏ mạng, sợ là đã sớm bị vong quốc diệt chủng rồi.

Đương nhiên, bởi vì tiếp nhận nạn dân + nhân khẩu trên lãnh địa của hồi môn của vương hậu, nên số lượng nhân khẩu bên ngoài của Vương quốc Alpha đã tăng trưởng lên 40 triệu người.

Trong số các quý tộc lãnh chúa, có lẽ Hudson là người có báo cáo thành thật nhất về vấn đề nhân khẩu, nhân khẩu trong đất phong của hắn là hơn một trăm tám mươi vạn, ngoài trẻ em sơ sinh không được thống kê ra, về cơ bản thì hắn đều báo cáo thật lòng.

Điều này không liên quan đến đạo đức hay liêm sỉ, chủ yếu là những người nhập cư bên ngoài này đều là đi đường sáng. Chuyện này bên ngoài đều biết, muốn giấu cũng không có cơ hội.

Cùng lắm chỉ có thể gia tăng một chút tỉ lệ tử vong trong bản báo cáo, nhưng không thể quá mức, nếu không tin tức này mà truyền ra ngoài thì sẽ không ai dám đến đây nhập cư nữa.

Không chỉ có lãnh địa của Hudson, mà hầu như tất cả lãnh địa của các lãnh chúa mới đều không che giấu quá nhiều dân số.

Chuyện quý tộc ẩn nấp nhân khẩu đều xảy ra sau khi đã ổn định, khai báo thấp tỷ lệ sinh. Một năm giấu một chút, sau vài thế hệ thì số lượng dân số bị ẩn giấu sẽ rất nhiều.

Chỉ cần phần dân số này không lưu động trong lãnh địa của mình thì bên ngoài rất khó phát hiện. Chuyện này liên quan đến toàn bộ quần thể quý tộc, chỉ cần không phải quá mức, không ai sẽ truy cứu quá nhiều về vấn đề này.

Việc tập hợp mấy trăm triệu nhân khẩu sẽ tác động đến chính trị văn hóa và kinh tế. Nếu được vận hành tốt, đây sẽ là một cơ hội để các quốc gia trong liên minh có một bước nhảy vọt.

"Nguyên soái, ngài biết đấy, cuộc đàm phán về vấn đề liên minh năm nước đang không được suôn sẻ lắm."

"Ba quốc gia Trung đại lục cần quý quốc hỗ trợ cải cách quân đội, nhưng hiện giờ bam quốc gia này lại không thể bỏ ra thứ có giá trị tương đương để trao đổi."

"Trong thời khắc mấu chốt này, nếu muốn đàm phán đạt được bước đột phá, trừ khi quý quốc có thể nhượng bộ."

"Tôi không nói là quý quốc phải trợ giúp không công, nhưng tình hình hiện tại của ba quốc gia Trung đại lục đúng là rất tồi tệ, rất khó có thể đưa ra khoản bồi thường đủ trọng lượng."

"Hay là hoãn việc bồi thường này lại trước đi, chờ đến khi bọn họ có năng lực thanh toán rồi mới trả món nợ cũ này."

Hầu tước Landrey mở miệng khuyên nhủ.

Chương 1472: Thuyết Khách (2)

Vì thúc đẩy năm nước liên minh, Vương quốc Frank cũng đã tốn rất nhiều công sức, thuyết phục các quan chức trọng yếu của Vương quốc Alpha ủng hộ liên minh chính là khâu quan trọng nhất.

Với tư cách là cường quốc số một đại lục, Vương quốc Frank cũng có thể cung cấp hỗ trợ quân sự cho ba quốc gia, nhưng bọn họ lại đi theo con đường tinh nhuệ.

Sức chiến đấu đúng là rất mạnh, nhưng chi phí thì lại quá cao! Người Frank có thể chơi như vậy là vì bọn họ có nền tảng kinh tế vững chắc làm hậu thuẫn.

Dù là tài lực hay là vật lực, ba quốc gia Trung đại lục đều không có năng lực bắt chước. Miễn cưỡng học theo chỉ khiến tình hình trở nên càng tồi tệ hơn mà thôi.

So với Vương quốc Frank thì đường lối quân sự của Vương quốc Alpha lại là đường lối bình dân. Dùng chi phí thấp nhất để nâng cao thực lực quân sự lên mức cao nhất.

Mặc dù ở trong mắt người Frank, đại đa số quân đội của Vương quốc Alpha đều thuộc cấp độ bia đỡ đạn, chẳng ra trò trống gì, nhưng lại có số lượng nhiều và dễ dàng bổ sung.

Đối với ba quốc gia Trung đại lục không giàu có mà nói, có thể chi ít tiền để xây dựng một đội quân có sức chiến đấu không tệ mới là lựa chọn tốt nhất hiện giờ.

Còn về tranh luận giữa "Chất lượng" và "Số lượng ", đây chẳng qua đó chỉ là chủ đề bàn tán của quần chúng sau khi trà dư tửu hậu mà thôi, điều quan trọng là phải xem điều gì phù hợp nhất với mình.

Vương quốc Alpha cực kỳ hiếu chiến, trên toàn đại lục đều là độc nhất, căn bản không có nhà thứ hai, bao gồm cả Công quốc Mosey đều là sau khi nhận được trợ giúp mới dần dần hoàn thành cải cách quân sự.

Muốn học được bản sự sống yên phận của người ta thì không thể nào không nộp học phí được.

"Hầu tước các hạ, đạo lý thì ai cũng hiểu. Nhưng mà biểu hiện trước đây của ba quốc gia Trung đại lục làm cho chúng tôi rất khó tin tưởng, sau khi có năng lực thanh toán rồi, bọn họ sẽ còn chịu trả nợ sao."

"Không chừng người ta cho rằng, trợ giúp là chuyện đương nhiên, sau đó lại còn đòi hỏi nhiều hơn."

"Thỏa hiệp nhượng bộ chỉ có không lần và vô số lần, trước mặt ích lợi quốc gia, vương quốc không thể nào nhượng bộ được!"

Hudson từ chối bằng những lời lẽ nghĩa chính ngôn từ.

Thoạt nhìn ba quốc gia Trung đại lục không thể đưa ra khoản bồi thường tương xứng, nhưng chất lượng không đủ thì còn có thể dùng số lượng để bù đắp mà!

Tiền bạc, hàng hóa, thành tựu nghiên cứu, tự nguyện đảm nhận nhiều nghĩa vụ liên minh hơn, v. v. đều là những cách bồi thường không tệ.

Đa dạng hóa các phương pháp, tổng hợp lại chắc chắn có thể lấp đầy cái hố này. Nếu Bộ Ngoại vụ vẫn còn đang tranh cãi với bọn họ thì Hudson sẽ không chạy tới tham gia náo nhiệt.

"Nguyên soái, thời gian không đợi người. Đế quốc Thú Nhân đang trải qua một cuộc biến đổi, một khi hai phe đạt được thỏa thuận, áp lực quân sự của quý quốc sẽ tăng lên."

"Nếu như năm nước có thể kết minh trước thời điểm đó thì tình hình sẽ khác rất nhiều."

"Hiện giờ Tộc Tinh Linh không có ý định gây chiến, không có sự ủng hộ của đồng minh, chắc là thú nhân cũng không có gan đồng thời tuyên chiến với năm quốc gia!"

Nghe xong lời của Hầu tước Landrey, Hudson lập tức hiểu rõ. Chẳng trách lại tới đây thuyết phục hắn, hóa ra người Frank cũng biết về biến cố trên đại thảo nguyên.

Nếu như hai phe phái của Đế quốc Thú Nhân đạt được tiếng thỏa thuận, Cận Đông sẽ là cái đinh trong mắt của bọn chúng. Là lãnh chúa tiền tuyến kiêm quan chỉ huy, có thể tưởng tượng được áp lực mà Hudson phải chịu đựng.

Đứng trên lập trường của quý tộc Cận Đông, đương nhiên là thành lập liên minh năm nước càng sớm càng tốt.

Với thực lực của Vương quốc Alpha, việc giành được tiếng nói trong liên minh là điều tất yếu. Nếu Thú nhân dám xâm phạm thì chính là đang khiêu chiến với liên minh năm nước.

Có lẽ trong thời kỳ đỉnh phong thì Đế quốc Thú Nhân còn dám khiêu chiến một lần, nhưng bây giờ mà chơi như vậy thì chính là đang tìm đường chết.

Chỉ cần đầu không bị nước vào, thú nhân sẽ không thể hành động một mình trước khi nhận được sự ủng hộ của Liên minh Dị tộc.

"Hầu tước nói không sai, đúng là vương quốc cần một hoàn cảnh phát triển hòa bình."

"Nhưng chẳng phải Đế quốc Thú Nhân vẫn còn đang tiếp tục nội chiến sao, ai biết khi nào thì hai phe phái này sẽ đạt được thỏa thuận với nhau chứ?"

"Không chừng trong lúc đàm phán song phương sẽ tiếp tục đánh nhau. Chiến đấu đã đến nước này rồi, hai phe phái đã kết xuống mối huyết hải thâm cừu."

"Dù cho giới cao tầng có thể vì đại cục mà thỏa hiệp, nhưng đám thú nhân ngu ngốc bên dưới có thể hiểu được không?"

"Có lẽ ngay cả khi hai phe đạt được thỏa thuận, các bộ lạc dưới trướng của các tộc vẫn sẽ thường xuyên đánh nhau. Thậm chí trong mắt của rất nhiều thú nhân, việc giết chết kẻ thù còn quan trọng hơn việc xâm lược vương quốc."

"Trong bối cảnh này, nếu lựa chọn nhập xâm vương quốc, e rằng họ sẽ phải dành tám phần tinh lực để đề phòng đồng minh, chỉ có thể dành hai phần tâm trí cho vương quốc."

"Nếu vậy thì cần gì phải sợ nữa chứ?"

"Nếu như thật sự đánh nhau, đúng là vương quốc sẽ không dễ chịu, nhưng tình trạng của thú nhân sẽ càng tồi tệ hơn."

"99% bộ lạc thú nhân đều đang nghèo rớt mồng tơi. Muốn huy động được vật tư chiến lược để xâm lược Vương quốc không phải là một việc đơn giản."

"Ta nghĩ những người thống trị Đế quốc Thú Nhân còn chưa điên cuồng đến mức đặt cược tất cả chỉ vì một tỉnh Cận Đông nhỏ bé."

"Nếu bóc lột các chủng tộc phụ thuộc bên dưới quá mức, không chừng sẽ còn xảy ra cuộc chiến phản Hoàng tộc lần thứ hai!"

Hudson nghiêm trang nói bừa.

Tạm thời không đề cập đến xác suất sụp đổ của Đế quốc Thú Nhân lớn cỡ nào, nhưng khả năng xảy ra điều này chắc chắn là có.

Theo quan điểm của nhân tộc, Đế quốc Thú Nhân có thể tồn tại đến ngày nay vốn đã là một kỳ tích rồi.

Chương 1473: Trời Giáng Oan Ức

Nhưng "Kỳ tích" thuộc về sự kiện ngẫu nhiên. Nếu như có thể được lặp lại liên tục thì sẽ không còn là kỳ tích nữa.

Biết rằng lý do này không thể thuyết phục được Hudson, Hầu tước Landrey cũng không nói nhảm thêm nữa, chỉ khuyên vài câu mang tính tượng trưng rồi trực tiếp cáo từ rời đi, để lại Hudson một mình phát sầu.

Ngoài miệng thì nói rất cứng, nhưng trong lòng Hudson lại rất gian khổ. Hắn không phải là thú nhân, làm sao có thể biết được suy nghĩ của thú nhân chứ?

Chủng tộc khác nhau, giáo dục khác nhau, môi trường xã hội khác nhau, cách nhìn nhận vấn đề chắc chắn cũng sẽ khác nhau.

Có thể những mâu thuẫn này là không thể hòa giải trong mắt của nhân tộc, nhưng đối với thú nhân thì lại là chuyện nhìn mãi thành quen.

Dùng quan niệm đạo đức của con người để đi phân tích tình hình của Đế quốc Thú Nhân là một việc làm vô cùng ngu ngốc.

Trước giờ Hudson chỉ phụ trách châm ngòi gây chuyện ở trên đại thảo nguyên thú nhân, hắn hoàn toàn không cân nhắc đến việc kiểm soát tình hình sau đó.

"Tom, truyền lệnh xuống, kêu tất cả các quận trưởng của khu vực Cận Đông tới dự họp sau nửa tháng nữa, để thảo luận về việc phòng thủ khu vực Cận Đông trong thời gian tới."

Ban đầu Hudson định mời đám lãnh chúa Bắc Cương tới họp luôn, nhưng vì lo ngại về ảnh hưởng chính trị nên đành bất đắc dĩ hủy bỏ.

Việc tập hợp toàn bộ các quý tộc từ bảy tỉnh Cận Đông đã gây nhiều sự chú ý lắm rồi, nếu như lại có thêm quý tộc của bảy tỉnh Bắc Cương thì đó sẽ là một phần ba thành viên của vương quốc.

Hudson không phải là Quốc vương hay vương tử, việc trở thành lãnh tụ của nhiều quý tộc như vậy sẽ rất dễ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

"Vâng, Công tước!"

Nói xong, Tom lập tức đi truyền lệnh. Diện tích của khu Cận Đông cũng không nhỏ, thời gian nửa tháng nhìn có vẻ khá nhiều, nhưng để thông báo cho tất cả các quận trưởng đến họp cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là các ma pháp trận truyền tin ở khắp nơi vẫn chưa được hoàn thiện. Nếu không thì chỉ cần ra lệnh là có thể lập tức truyền đến tay của các quận trưởng.

Chi phí truyền tin rất cao, đó là việc mà Bộ trưởng Tài chính cần phải cân nhắc, không phải là việc của sĩ quan chỉ huy tiền tuyến nên lo lắng.

Chiến tranh cần hiệu suất. Tốc độ truyền tin càng nhanh thì thời gian chuẩn bị của hậu phương lại càng đầy đủ. . . .

Các thế lực lớn đều đang bận rộn với công việc của mình, không ai chú ý đến số lượng "thiên tài" dưới sự quản lý của mình bỗng nhiên tăng lên một cách đáng kể.

Đặc biệt là số lượng cao thủ trong hàng ngũ quý tộc vừa và nhỏ, dường như đã có một sự bùng nổ lớn chỉ trong một đêm.

Trong tình huống bình thường, bị giới hạn tri thức truyền thừa, các quý tộc nhỏ có thể đột phá đến Đại kỵ sĩ đã được xem là có thiên phú rất tốt rồi.

Nếu có thể tự mình tìm tòi và đột phá đến Bạch Ngân Kỵ Sĩ, sau đó một đường tiến lên, đó đều là "Thiên chi kiêu tử" .

Ở một số quốc gia mà giai cấp bị phân hóa nghiêm trọng, quý tộc nhỏ muốn lấy được pháp môn tu luyện của Đại kỵ sĩ là chuyện vô cùng khó khăn.

Còn về nghề nghiệp đốt tiền như Ma pháp sư thì càng không cần phải nói. Trước giờ nghề này đều không phù hợp với tầng lớp quý tộc nhỏ, miễn cưỡng gia nhập cũng chỉ có trở thành "người làm công" mà thôi.

Chỉ có một số ít người có thiên phú xuất chúng và may mắn đặc biệt bị đám lão già cổ lỗ sĩ trong học viện để ý mới có thể trở thành đối tượng được đào tạo trọng điểm của học viện, khi đó mới có thể phá bỏ giới hạn giai cấp, trở thành cường giả một phương.

Những tình trạng thân phận quyết định vận mệnh này đang dần thay đổi. Ngày càng nhiều tiểu quý tộc đạt được đột phá trong tu luyện.

Lúc đầu, các đại quý tộc vẫn không quan tâm lắm. Mỗi thời đại đều có những người may mắn xuất hiện, huống chi bây giờ ngay cả cường giả Thánh vực cũng liên tục xuất hiện, rõ ràng là một thời kỳ hoàng kim mới đã mở ra.

Tuy nhiên, mọi người dần phát hiện ra điều không ổn, Tốc độ tăng tiến tu vi của các quý tộc nhỏ trong những năm gần đây thật sự là hơi nhanh một chút.

Nếu chỉ có một hai gia tộc thì không nói, mọi người còn có thể hiểu được, nhưng nếu nhiều gia tộc đều gặp phải tình trạng này thì là có vấn đề.

"Quản gia, ông có chắc là số lượng thống kê này không có vấn đề gì chứ, tỉnh Đông Nam bỗng nhiên xuất hiện nhiều nhân tài như vậy sao?"

Tổng đốc Pierce hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong tình huống bình thường, sức mạnh tổng thể của các quý tộc nhỏ dưới sự cai trị của ông ta đều được duy trì ở trạng thái ổn định.

Vào năm năm trước, những cường giả ở tỉnh Đông Nam có cấp Bạch Ngân Kỵ Sĩ trở lên về cơ bản đều tập trung ở gia tộc Dalton và một số gia tộc quý tộc trung cấp trong tỉnh.

Số lượng cường giả được sinh ra trong giới tiểu quý tộc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thường thì chỉ cần trở thành Đại kỵ sĩ là đã có thể gây dựng được một chút danh tiếng trong khu vực.

Nhưng tình hình hiện tại rõ ràng khác hẳn, so với năm năm trước, số lượng Bạch Ngân Kỵ Sĩ ở tỉnh Đông Nam đã tăng lên 30%, số lượng Đại kỵ sĩ còn trực tiếp tăng lên gấp bội.

Những nhân tài mới xuất hiện này, ngoài một phần đến từ gia tộc Koslow ra, thì phần lớn đều phân tán trong tầng lớp quý tộc nhỏ.

Rất rõ ràng, đây không phải là sự gia tăng thực lực do thời kỳ hoàng kim mang lại. Trong tình huống bình thường, muốn tăng lên thì cũng là mọi người cùng nhau tăng, không lý nào lại xuất hiện tình trạng phân biệt đối xử như vậy cả.

"Lão gia, đại sự quan trọng như vậy sao tôi có thể không đi xác minh được chứ!"

"Từng người trên danh sách đều đã được lập hồ sơ. Tất cả đều có căn cứ xác thực, tôi còn đích thân đi kiểm tra xác minh, hồ sơ không có vấn đề gì."

Chương 1474: Trời Giáng Oan Ức (2)

"Đặc biệt là những người đã tham gia quân đoàn viễn chinh, đi theo Nguyên soái Hudson tiến vào Công quốc Mosey, gần như ai cũng có sự tiến bộ."

"Mọi dấu hiệu cho thấy là họ đã thu được pháp môn tu luyện hoàn thiện hơn ở Công quốc Mosey, cho nên mới xuất hiện tình trạng tăng trưởng thực lực như bây giờ."

"Sự tăng trưởng thực lực của những tiểu quý tộc khác trong hành tỉnh rất có thể là do đám người này sau khi thu được pháp môn tu luyện đã bí mật truyền bá ra ngoài."

Lão quản gia giải thích với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Số lượng cường giả tăng lên cũng đồng nghĩa với thực lực của vương quốc được tăng cường, nhìn bề ngoài thì đây là một chuyện tốt, nhưng đối với nhóm lợi ích thì đây lại là một thảm họa.

Vương quốc Alpha cần trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng tuyệt đối không phải là loại sức mạnh sẽ phá vỡ cân bằng này.

Tu luyện cần có tài nguyên, thực lực càng mạnh, nhu cầu về tài nguyên càng lớn. Số lượng cường giả tăng lên cũng đồng nghĩa với việc cuộc cạnh tranh sẽ ngày càng gay gắt.

Lúc đầu, gia tộc Dalton cũng không để ý, đó là bởi vì bị gia tộc Koslow thu hút sự chú ý.

Trong vài năm qua, thực lực của các thành viên gia tộc Koslow đã trải qua một đợt bùng nổ.

Cường giả đỉnh cao thì vẫn chỉ có mỗi mình Hudson, nhưng dựa vào việc tích lũy tài nguyên, số lượng kỵ sĩ xuất hiện ngày càng nhiều.

Không cần biết quan hệ huyết thống xa gần thế nào, chỉ cần có thiên phú tu luyện, lại chịu làm việc cho Hudson lão gia thì đều có thể trở thành kỵ sĩ.

Một phần Sinh mệnh nguyên dịch không đủ thì có thể lấy thêm một phần. Dù sao tương lai cũng phải làm công trả nợ cho mình, Hudson lão gia không ngại cho mượn nhiều một chút.

Người bình thường mà cũng có được loại đãi ngộ này, kỵ sĩ của các chi mạch đương nhiên là cũng được hưởng lợi từ sự phát triển của gia tộc.

Không chỉ có hệ thống kiến thức tu luyện, các loại tài nguyên hỗ trợ tu luyện cũng có thể được tự do đổi lấy.

Chỉ cần nhìn vào danh tiếng ma pháp dược tề của Hudson lão gia đã gây dựng trên đại lục là biết thực lực của gia tộc Koslow tăng trưởng nhanh chóng như thế nào rồi.

Cũng giống như đám đại quý tộc khác, trong gia tộc Koslow, Đại kỵ sĩ cũng chỉ là người bình thường, hoàn toàn không liên quan gì đến cường giả. Ngay cả Bạch Ngân Kỵ Sĩ cũng đã xuất hiện ba người.

Lên thêm nữa thì lại trống không, suy cho cùng vẫn là vì thời gian quá ngắn, nội tình không thể tích lũy trong một sớm một chiều được.

Trong bối cảnh này, ánh mắt của gia tộc Dalton vẫn luôn tập trung vào gia tộc Koslow.

Nhìn thấy đối phương chỉ dựa vào con cháu trong gia tộc mà đã có thể thành lập kỵ sĩ đoàn, điều này khiến cho Tổng đốc Pierce cảm thấy không vui.

Nếu Hudson không đột nhiên nhảy ra tỉnh Đông Nam, chạy tới khu Cận Đông phát triển, sợ là lão ta cũng không biết gia tộc Dalton nên làm gì.

Vốn cho rằng không còn phiền phức nữa, nhưng chỉ mới sống thoải mái được có vài ngày thì lại có vấn đề mới xuất hiện.

"Hudson chết tiệt, còn là một đại danh tướng đâu, làm sao có thể để tri thức tu luyện bị lan truyền rộng rãi như vậy?"

"Tiểu quý tộc thì lại chẳng có mấy người biết tính toán. Rất nhiều kẻ ngu xuẩn chỉ cần vài chén rượu vào bụng là chuyện gì cũng có thể nói ra bên ngoài."

"Một nhà lấy được truyền thừa thì cũng tương đương với bằng hữu thân thích của những người đó đều lấy được truyền thừa. Cứ thế truyền tiếp, hậu quả thật không thể tưởng tượng được!"

"Hiện giờ hắn phủi mông một cái chạy tới Cận Đông, để lại cục diện rối rắm này cho lão tử dọn dẹp. . ."

Tổng đốc Pierce nổi giận mắng.

Rõ ràng là lão ta đã tính khoản nợ này lên đầu Hudson. Trong tình huống bình thường, tri thức tu luyện đều là bí mật bất truyền của các thế lực lớn.

Chỉ có một trường hợp duy nhất kiến thức tu luyện mới có thể lưu lạc ra ngoài, đó là —— thời kỳ chiến tranh!

Những đại quý tộc bị diệt vong không thể bảo vệ được truyền thừa, khiến cho những bí mật này bị lưu truyền ra ngoài, trong lịch sử cũng đã xảy ra vô số lần.

Chỉ là kiến thức truyền thừa của mọi người đều có những ám ngữ dùng để hố người, những quý tộc nhỏ bình thường lấy được những thứ này thì cũng chỉ có thể dùng làm sách tham khảo, căn bản không có khả năng giải mã.

Chỉ có Hudson là ngoại lệ, với thân phận địa vị vào lúc đó, hắn hoàn toàn có thể lén lút giao dịch với những đại quý tộc suy tàn, lấy được kiến thức truyền thừa.

Để thể hiện thành ý, Người Mosey tặng cho hắn một phần truyền thừa tu luyện hoàn chỉnh cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Theo Tổng đốc Pierce, nguồn gốc của việc rò rỉ tri thức truyền thừa nằm ở trên người Hudson. Cho dù không phải bản thân hắn làm ra thì cũng là do được truyền từ miệng của các thành viên gia tộc Koslow.

Nhiều người thì sẽ có nhiều chuyện, gia tộc Koslow có nhiều thành viên như vậy, chắc chắn sẽ có vài người không giữ được miệng của mình. Nếu như gia tộc không có biện pháp từ trước thì việc lộ bí mật là điều tất nhiên.

Đúng dịp là gia tộc Koslow có rất nhiều bạn bè thân thích, một nhà bọn hắn hoàn thành có thể truyền bá cho toàn bộ tỉnh Đông Nam, thậm chí còn có dư lực để lan rộng ra toàn vương quốc.

Nghĩ tới đây, Tổng đốc Pierce liền cảm thấy tê cả da đầu. Bây giờ đã liên quan đến quá nhiều người, lão ta nên kết thúc chuyện này như thế nào đây?

Trớ trêu thay, đây lại là một trong những trách nhiệm của Tổng đốc, lão ta vừa không thể trốn tránh trách nhiệm, lại vừa không dám trốn tránh trách nhiệm.

Nếu cứ để tình hình tiếp tục xấu đi thì vị thế thống trị của gia tộc Dalton tại tỉnh Đông Nam chắc chắn sẽ sụp đổ trong một tương lai không xa.

Giết người diệt khẩu?

Nghĩ thôi thì được, hầu hết các quý tộc trong tỉnh đều có liên quan đến chuyện này, nếu động thủ, ai giết ai còn là một ẩn số.

Chương 1475: Trời Giáng Oan Ức (3)

"Lão gia, hay là chúng ta gửi công văn hỏi thăm Nguyên soái Hudson trước. Xảy ra chuyện lớn như vậy, ít nhiều gì cũng phải có lời giải thích cho các bên."

"Thật sự không được thì cũng phải đưa tiễn những nhân tố bất ổn này đi nơi khác, không thể để cho tình hình tiếp tục xấu đi."

"Trùng hợp là tình hình ở Cận Đông đang ngày càng căng thẳng, chắc là không được bao lâu nữa, vương quốc sẽ phái quân viện trợ. Chúng ta có thể liên thủ với Hudson để thúc đẩy chuyện này, đưa những kẻ này tới Cận Đông phục dịch."...

Phỉ Thúy cung, cuộc đàm phán liên minh năm nước lại một lần nữa rơi vào cục diện bế tắc, Caesar IV cảm thấy rất nhức đầu.

Những động tác nhỏ nhặt của Người Frank khi đi khắp nơi thuyết phục các trọng thần của vương quốc sẽ không qua mắt được y. Đối với bất kỳ một vị quân chủ nào, loại hành vi can thiệp vào nội bộ vương quốc như vậy cũng đều là điều cấm kỵ.

Càng tệ hơn nữa là còn có một số đại quý tộc trong vương quốc lại bị người Frank thuyết phục, bọn họ liên tục gây áp lực lên chính phủ vương quốc, hy vọng có thể sớm liên minh với ba quốc gia Trung đại lục.

Dù rất giận, nhưng Caesar IV vẫn phải nhẫn nhịn. Vương quốc Alpha hiện giờ không có khả năng đối đầu với người Frank, liên minh năm nước cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Trong trường hợp cả hai bên vẫn thống nhất lập trường, y có thể giả vờ như không nhìn thấy một số sai sót trong chi tiết.

"Đã tìm hiểu rõ chưa, ba quốc gia Trung đại lục hiện có thành ý liên minh với chúng ta hay không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Các nhà lãnh đạo của các quốc gia đều là con người, nếu là con người thì không thể hoàn toàn lý trí.

Nhiều lúc, lựa chọn đúng đắn nhất không phải là lựa chọn cuối cùng. Bất kỳ một bông tuyết nào rơi xuống cũng có thể gây ra lở tuyết. Yếu tố cuối cùng ảnh hưởng đến quyết định rất có thể chỉ là một bông tuyết nhỏ.

Cần phải liên minh và có thiện chí liên minh, nhìn bề ngoài thì giống nhau, nhưng nhiều lúc lại trái ngược với nhau.

Nhiều người thì nhiều thị phi.

Ba quốc gia Trung đại lục có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có người phản đối liên minh. Mặc dù không thể chi phối được quyết định của vương quốc, nhưng gây khó dễ thì vẫn được.

Trừ khi chính phủ ba nước hạ quyết tâm không tiếc bất cứ giá nào để thúc đẩy liên minh, nếu không thì chắc chắn sẽ bị dư luận trong nước trói buộc trong vấn đề bồi thường.

"Bệ hạ, chính phủ ba nước rất có thiện chí, nhưng cái giá mà họ sẵn sàng bỏ ra lại không nhiều."

"Lực lượng đối lập trong nội bộ của ba nước cũng không nhỏ, xuất phát từ lo ngại về tình hình quốc tế, bọn họ cho rằng: liên minh năm nước sẽ làm cho các quốc gia Nam đại lục cảm thấy bất mãn, có sự ủng hộ của Liên minh Nhân tộc, liên minh ba quốc gia Trung đại lục đã đủ sức đối phó với tình hình hiện tại."

"Đặc biệt là khi liên quan đến vấn đề bồi thường, thái độ của những kẻ này càng gay gắt hơn, còn công khai tuyên bố rằng đây là hành vi bán rẻ lợi ích quốc gia."

"Đây là vấn đề nội bộ của ba nước, chúng ta không tiện can thiệp vào."

Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Francois nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chuyện liên minh năm nước đã sớm gây xôn xao trên toàn đại lục. Ban đầu là dự định đàm phán bí mật, nhưng cuối cùng lại bị những kẻ phản đối này tiết lộ tin tức ra ngoài.

Kết cục cuối cùng là: ngoài Vương quốc Frank sẵn sàng ủng hộ năm nước liên minh ra, các cường quốc còn lại ở Nam đại lục đều phản đối.

Nhờ có sự ủng hộ của dư luận quốc tế, tinh thần của phe phản đối liên minh đương nhiên tăng cao, làm cho phe ủng hộ liên minh phải sứt đầu mẻ trán.

Không chỉ có ba quốc gia Trung đại lục gặp phiền toái, mà ngay cả trong nội bộ Vương quốc Alpha cũng có một nhóm người phản đối liên minh, đặc biệt là phản đối việc giúp đỡ ba quốc gia Trung đại lục thực hiện cải cách quân sự.

Phe phản đối cho rằng: Ba quốc gia Trung đại lục có nền tảng vững chắc, một khi hoàn thành cải cách quân sự, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh, sẽ trở thành mối đe dọa cho vương quốc.

Những phản đối này đều có căn cứ, trước khi chiến tranh lục địa nổ ra, ba quốc gia Trung đại lục đều đã lộ rõ tham vọng tiến quân về phía bắc của mình.

Nếu như thật sự đánh bại Liên minh Dị tộc, mối quan hệ trong tương lai giữa vương quốc và ba quốc gia Trung đại lục sẽ tồi tệ đến mức nào, hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Không thể vì lợi ích nhất thời mà làm ra chuyện nuôi hổ gây họa này.

Đối mặt với phe phản đối có lý luận đầy đủ, Caesar IV cũng chỉ có thể đích thân ra trận làm công tác tư tưởng, đồng thời còn cam đoan là có bảo lưu trong vấn hỗ trợ quân sự cho ba quốc gia Trung đại lục.

Vương quốc Alpha có thể tạm thời xoa dịu phe phản đối, nhưng không có nghĩa là chính phủ ba nước Trung đại lục cũng có thể làm được. Hiện tại, chính phủ ba nước đang là một mớ hỗn độn.

Chưa giải quyết được vấn đề nội bộ, cuộc đàm phán đương nhiên sẽ không thể diễn ra suôn sẻ. Cộng thêm bị ảnh hưởng của tình hình quốc tế càng làm cho cuộc đàm phán bị phủ một tầng bóng tối.

"Nếu đàm phán tiến triển không thuận lợi thì cứ kéo dài thêm chút nữa đi!"

"Một khi Giáo Đình và Người Frank đấm nhau, không còn tinh lực để áp chế tộc Dwarf nữa, ba quốc gia Trung đại lục sẽ phải đối mặt với mối đe dọa từ tứ đại dị cùng một lúc."

(Tộc Dwarf, Thạch Nhân tộc, Tộc Ba Mắt, Cự Ma tộc)

"Với màn thể hiện trong chiến tranh đại lục, hiện giờ họ nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó với ba nhà. Khi tứ đại dị tộc liên thủ sẽ là một thảm họa diệt vong đối với ba nước."

"Thời gian đang đứng về phía chúng ta. Đế quốc Thú Nhân còn đang bận nội chiến, cho dù kết thúc thì các vấn đề nội bộ cũng sẽ khiến chúng gặp khó khăn trong một khoảng thời gian."

"Chỉ cần Tộc Tinh Linh không tham gia vào, Đế quốc Thú Nhân hiện giờ vẫn chưa thể đánh bại được vương quốc ta!"

Caesar IV lạnh lùng nói.

Chương 1476: Hội Nghị Quân Sự

Rõ ràng là Caesar IV đã dần mất kiên nhẫn rồi. Vì chuyện liên minh năm nước, y cũng đã cố gắng hết sức.

Nhưng kết quả lại không như mong đợi, vốn tưởng là sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng kết quả lại biến thành thế giằng co, điều này làm cho Caesar IV bị mất mặt trước các đại thần trong triều.

"Bệ hạ không cần phải quá lo. Người Frank đã hành động rồi, nhưng lại không thể tìm được bước đột phá từ vương quốc, trọng điểm quan hệ ngoại giao của bọn họ nhất định sẽ được chuyển sang ba quốc gia Trung đại lục."

"Có lẽ không bao lâu nữa thì cục diện sẽ lại thay đổi. Bởi vì Charles III muốn xưng đế thì cần có người ủng hộ."

"Bọn họ ra tay thúc đẩy năm nước chúng ta liên minh, cùng nhau chống lại mối đe dọa của dị tộc, năm nước chúng ta thừa nhận tính hợp pháp của Đế quốc họ, điều này rất công bằng!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland cười ha hả nói.

Trên thế giới không có vô duyên vô cớ yêu hận, người Frank tích cực thúc đẩy năm nước liên minh, đương nhiên là cũng cần được đền đáp.

Kiềm chế Liên minh Dị tộc là một mặt, tìm kiếm người ủng hộ cũng là một yếu tố quan trọng trong đó.

Muốn thành lập Đế quốc thì chắc chắn không thể thiếu mặt mũi. Chỉ với chút đàn em của Vương quốc Frank, trong tình huống các nước nhân tộc tại Nam đại lục đều phản đối, bọn họ có dám đứng về phía Người Frank hay không cũng còn là một ẩn số.

Liên minh năm nước trải dài từ Bắc đại lục đến Trung đại lục, không chỉ ít chịu ảnh hưởng của các quốc gia nhân tộc ở Nam đại lục, mà thực lực bản thân cũng không hề yếu.

Một chút áp lực quốc tế căn bản không thể chi phối được quyết định của gã khổng lồ này. Sẽ không xảy ra tình huống xấu hổ như ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng khi đến nơi lại đột nhiên trở mặt. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh, cuộc hội nghị quân sự Cận Đông mới đã được mở màn dưới sự chủ trì của Hudson.

Nhìn đám đông dưới kia ồn ào, Hudson liền âm thầm lắc đầu. Sự thật chứng minh rằng vương quốc bổ nhiệm Tổng đốc các tỉnh là chuyện rất cần thiết.

Thiếu đi một cấp, việc trực tiếp triệu tập các quận trưởng từ khắp nơi đến dự họp chắc chắn sẽ làm giảm hiệu suất.

Tiếc là tình hình Cận Đông đặc thù, ngoài Tuyết Nguyệt lĩnh ra, sáu tỉnh thành còn lại đều đang ở trong trạng thái cân bằng kỳ lạ.

Dù là ai đảm nhiệm chức vị Tổng đốc cũng đều sẽ phá vỡ sự cân bằng này, từ đó ảnh hưởng đến sự ổn định của cục diện.

Trong cuộc họp tại vương đô trước đó, các bên đã tranh luận gay gắt xung quanh vấn đề này, chỉ là tạm thời không thể ra được kết quả, cuối cùng các bên đã đạt được thỏa thuận: Ai có chiến công cao nhất thì người đó sẽ đảm nhiệm chức Tổng đốc.

Tuy nhiên, không phải dựa vào chiến công trong quá khứ, mà là chiến công trong tương lai của những quý tộc lãnh chúa này.

Trong hai năm trở lại đây, khu vực Cận Đông luôn trong tình trạng yên bình, không có cơ hội đánh nhau, chiến công đương nhiên là không tồn tại.

"Yên tĩnh!"

"Đây không phải là nơi để ôn chuyện, nếu ai không kiềm chế được ham muốn thể hiện thì mời đi ra ngoài."

"Ta sẽ thỉnh cầu vương quốc bãi nhiệm chức vụ của các ngươi, để gia tộc sau lưng các ngươi cử người phù hợp hơn đến đảm nhiệm chức quận trưởng."

Hudson dùng giọng điệu bình thản nhất để nói ra những lời tàn nhẫn nhất, hiện trường vốn đang ồn ào bỗng chốc im bặt, chỉ sợ bị hắn bắt để làm gương.

Trong tình huống bình thường, bắt một quý tộc là việc rất khó, nhưng khu Cận Đông rõ ràng là không bình thường.

Yêu cầu gia tộc sau lưng thay người, thoạt nhìn thì chỉ mất đi chức quận trưởng, nhưng trên thực tế là mất cả mạng nhỏ.

Việc thay đổi tước vị trong Vương quốc không phải chỉ cần dăm ba câu nói là có thể giải quyết được. Nếu như người trong cuộc không hợp hợp, dù là gia tộc sau lưng cũng không thể cưỡng ép can thiệp.

Cách đơn giản nhất là người trong cuộc chết đi, người thừa kế hợp pháp sẽ lên kế thừa tước vị, tiếp tục đảm nhiệm chức vị quận trưởng.

Nếu như người thừa kế không phù hợp thì là để người đó tự nguyện từ bỏ, để người thừa kế tiếp theo lên thay.

Sau khi kết thúc việc lập uy, dưới ánh mắt ra hiệu của Hudson, từng phần tài liệu được phát đến tay của các vị quận trưởng.

Kinh ngạc, nghi hoặc, mê mang, sợ hãi. . .

Các loại cảm xúc liên tục xuất hiện trên khuôn mặt của mọi người, cảnh tượng thật là thú vị, nhưng bầu không khí lại hơi căng thẳng.

"Nguyên soái, đây không phải là những chuyện mà chúng tôi có tư cách tham gia?"

Tử tước Kayo nghi ngờ hỏi.

Một đống thông tin về tình hình quốc tế và tiến trình đàm phán của liên minh năm nước. Những tài liệu này rõ ràng không phải là thứ mà tiểu quý tộc có tư cách hỏi tới, ngay cả một số đại quý tộc thế yếu cũng không có quyền phát biểu.

"Yên tâm, ta không kêu các ngươi tham gia, chỉ là lấy ra để nhắc nhở mọi người một câu, thế giới này không hề yên bình."

"Một khi tình hình quốc tế thay đổi, thì thời kỳ yên ổn của Cận Đông sẽ kết thúc, còn có thể tiếp tục thái bình được bao lâu, không ai biết trước được."

"Trong khoảng thời gian thái bình này, các ngươi cố gắng phát triển sản xuất, cố gắng nâng cao thực lực quân sự của lãnh địa cho ta, đừng có suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì làm."

"Theo như ta được biết, có một số người đã buông thả bản thân, cả ngày tiệc tùng ca hát không ngừng, sống một cuộc sống xa hoa."

"Có những khoản tiền nhàn rỗi này thì đầu tư vào lãnh địa không tốt sao?"

"Nếu đã chọn đến Cận Đông thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần chịu khó phấn đấu. Còn muốn có một cuộc sống thư thái thì bây giờ thu dọn đồ đạc rời đi vẫn còn kịp."

"Thời bình nhiều nỗ lực, thời chiến ít chảy máu."

"Nếu như có người thiếu ý chí, vậy thì ta sẽ giúp cho một tay. Từ giờ trở đi: ngoại trừ hôn tang cưới gả, ngày lễ khánh điển ra, tất cả các buổi tiệc tùng ca hát đều bị cấm ở Cận Đông."

Chương 1477: Hội Nghị Quân Sự (2)

"Ai có ca cơ vũ nữ thì mau chóng đuổi đi cho ta. Trong vòng một tháng, ta không muốn tiếp tục nhìn thấy tình trạng này nữa."

"Đến lúc đó, ta sẽ cử đoàn thanh tra âm thầm đi kiểm tra, một khi phát hiện liền toàn bộ tịch thu. Quận trưởng của địa phương liên quan, sẽ bị phạt bằng số tài sản tương đương!"

"Liên tục bị kiểm tra ba lần trở lên, quận trưởng trực tiếp xéo đi. Vương quốc không nuôi những kẻ vô dụng, Cận Đông càng không dung thứ cho những kẻ ngu ngốc không làm tròn trách nhiệm!"

Hudson vừa nói dứt lời, đám quận trưởng liền bị dọa đến biến sắc.

Những quy định này thật sự là quá hà khắc, chẳng khác nào không cho quý tộc sống nữa!

Mặc dù trong lòng ai cũng phàn nàn, nhưng không có người nào dám nhảy ra và đối đầu với Hudson. Mặc dù quy định này có vẻ khắc nghiệt, nhưng trong vương quốc cũng có tiền lệ.

Vào thời chiến, vương quốc sẽ có yêu cầu cao hơn về hành vi của các quý tộc. Không chỉ hủy bỏ các hoạt động giải trí, ngay cả Quốc vương cũng phải đi đầu trong việc thực hiện chế độ phân phối lương thực.

Những người có mặt ở đây đều là con trai thứ trong nhà, chạy ra đây là để lập nghiệp.

Nếu là những chuyện khác, gia tộc còn có thể ra mặt giúp đỡ. Nhưng nếu bị phạt vì ham mê hưởng lạc thì khi về nhà sẽ bị đánh cho tê người.

Mặc dù phụ thân ở nhà suốt ngày ca hát nhảy múa, tiệc tùng không ngừng, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc họ mong con trai mình thành công.

Các thành viên khác trong gia tộc thì càng không cần phải nói, có rất nhiều người đang ghen tị với họ, Nếu như biết được họ đang dùng tài nguyên của gia tộc để hưởng lạc thì sẽ tức đến vỡ tổ.

Nhìn bề ngoài, quy tắc do Hudson đặt ra có vẻ như đang đối đầu với tất cả các quý tộc lãnh chúa, nhưng thực tế thì lại không có bao nhiêu người sẽ oán hận trong lòng.

Dù sao, người thân, bạn bè và gia đình đều đang thúc giục họ cố gắng phấn đấu, có thêm một vị lãnh đạo tốt thúc giục họ cố gắng phấn đấu cũng không phải là chuyện gì to tát.

Sau một hồi do dự, mọi người vội vàng đứng ra bày tỏ quyết tâm. Hôm nay là cuộc họp quân sự, quyết định được đưa ra đương nhiên là quân lệnh, hoàn toàn không có chỗ trống để thương lượng.

Còn về mệnh lệnh mà Hudson ban bố có phù hợp với quy trình hay không, có hiệu lực pháp lý hay không, điều đó hoàn toàn không quan trọng, vì cuối cùng vẫn phải chấp hành.

Tất cả mọi người là còn trẻ, lòng nhiệt huyết vẫn chưa bị dập tắt. Bọn họ mới chỉ bắt đầu hùa theo cái phong trào xa hoa này, còn chưa đến tình trạng lu mờ tâm trí.

Ai nấy đều tỏ thái độ rất đoan chính, làm cho Hudson không còn tâm tư để nổi giận tiếp nữa. Chỉ có thể nói, trên thế giới vẫn có rất nhiều người thông minh, những gã ngốc nghếch dựa vào xuất thân cao quý mà đối đầu với lãnh đạo cuối cùng chỉ là thiểu số.

Có gây rối cũng vô ích, các đại quý tộc sẽ không vì một tên thiếu gia ăn chơi mà đối đầu với thống soái của vương quốc.

Chỉ cần không có bản tính gây thù chuốc oán, những mệnh lệnh không liên quan đến lợi ích cốt lõi giống như vầy vẫn sẽ được mọi người chấp nhận và thực hiện, điều khác biệt chỉ nằm ở mức độ coi trọng.

Có thể mọi người không quan tâm đến việc các quý tộc dưới quyền có tuân thủ quy tắc hay không, nhưng họ chắc chắn sẽ quan tâm đến vị trí của mình.

Chức vụ quận trưởng không phải là rau cải trắng, vì để bọn họ có thể ngồi vào vị trí này, gia tộc sau lưng đã đầu tư nguồn lực chính trị khổng lồ. Nếu để khoản đầu tư này đổ sông đổ biển thì sau khi về nhà họ sẽ khó tránh khỏi bị lột da.

"Thôi, nếu các ngươi đều đã ý thức được vấn đề, vậy thì hôm nay ta sẽ nể mặt các ngươi, tạm thời không điểm danh nữa."

"Cụ thể phải triển khai như thế nào, ta không quan tâm lắm, dù sao ta cũng chỉ nhìn kết quả cuối cùng. Nếu như không thể quản lý được người phía dưới thì mau chóng về nhà ẵm con đi!"

"Tiếp theo chúng ta chuyển sang chủ đề kế tiếp, mở rộng huấn luyện quân dự bị."

"Vương quốc đều đã từng làm chuyện này rồi, chắc hẳn mọi người đều có ấn tượng. Lần này cũng tương tự, chỉ khác là đối tượng đào tạo sẽ được mở rộng hơn một chút."

"Xét thấy Cận Đông có tình huống đặc biệt, tất cả người dân đều phải tham gia huấn luyện chiến đấu cơ bản. Tuy nhiên, nội dung đào tạo có chút khác biệt, ngoài kinh nghiệm chiến đấu, mọi người còn phải học về vườn không nhà trống."

"Nói một cách đơn giản thì chính là huấn luyện cách đuổi gia súc vào thành và cách thu hoạch vụ mùa trong thời gian ngắn nhất khi gặp phải thú nhân xâm lược."

"Trong quá trình rút lui, vừa phải đảm bảo an toàn cho tài sản và nhân viên, vừa không thể để lương thực, vật tư rơi vào tay kẻ thù. . . ."

Trong lúc Hudson đang nói chuyện, một bản kế hoạch « vườn không nhà trống » đã được biên soạn sẵn cũng đang được phát cho tất cả các quận trưởng.

Kết quả cụ thể thì cần được kiểm tra thực tế, nhưng việc lôi người dân ra đào tạo vài lần chắc chắn sẽ tốt hơn là vội vàng chấp hành mà không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Cuộc họp kết thúc trong một ngày đã thể hiện "Hiệu suất" rất rõ ràng.

Hudson không yêu cầu mọi người lập kế hoạch, cũng không yêu cầu các bên đưa ra kế hoạch huấn luyện cụ thể, mà chỉ dựa vào tính chủ động của chủ quan của mọi người.

Đây cũng là đặc điểm của thời đại, trong thời đại mà trình độ kiến thức chưa được phổ biến, có thể thực hiện mệnh lệnh đã là điều tốt rồi, yêu cầu nhiều hơn chỉ sẽ gây hại mà thôi.

Xuất hiện vấn đề thì cứ căn cứ vào tình huống thực tế mà giải quyết là được. Dù sao chỉ cần làm việc, xảy ra vấn đề chỉ là chuyện sớm hay muộn. . . .

"Công tước đại nhân, Tổng đốc Pierce đã gửi cho ngài một bức thư."

Chương 1478: Tri Thức Truyền Thừa

Hội nghị vừa kết thúc, Hudson liền nhận được tin tức này. Hắn tiện tay mở thư ra xem, sắc mặt tái xanh.

Oan uổng nha, hắn truyền bá "tri thức truyền thừa" khi nào vậy?

Cho dù trong lòng có ý nghĩ đó thì cũng không có khả năng thực hiện!

Cùng lắm chỉ là có liên quan đến một tí xíu trách nhiệm, nếu phân chia trách nhiệm theo mức độ % thì nhiều nhất hắn cũng chỉ chiếm vài phần trăm.

Đưa ra giải pháp mà thôi, hàng ngày trên toàn đại lục đều có hàng vạn giải pháp kỳ lạ ra đời.

Chỉ là vận may của Hudson hơi tốt, giải pháp mà hắn đưa ra lại được Người Mosey chấp nhận và còn kiếm được một khoản tiền sáng tạo nho nhỏ.

Trách nhiệm này hắn không thể gánh được, nếu như tri thức truyền thừa chỉ bị tràn lan tại tỉnh Đông Nam thì Hudson còn có thể miễn cưỡng gồng gánh, nhưng lần này là bán tháo trên toàn đại lục.

Rốt cuộc đã bán cho bao nhiêu người, có lẽ ngay cả chính Công quốc Mosey cũng không thể thống kê ra được. Một sự kiện lớn có ảnh hưởng đến cục diện của toàn đại lục như vậy, thân hình nhỏ bé của Hudson không thể nào gánh nổi.

Hắn lập tức xé bức thư này thành giấy vụn rồi lập tức cầm bút viết thư trả lời. Chắc chắn là phải phủi sạch toàn bộ trách nhiệm rồi, không thể bán đứng Công quốc Mosey được, vậy thì chỉ có thể để những quý tộc đã chết trong chiến tranh gánh vác vậy.

Trong tình huống bình thường, tri thức truyền thừa của các đại gia tộc đều sẽ được thêm ám ngữ, nhưng dù sao cũng có ngoại lệ.

Chẳng hạn nói: khi con cháu hậu bối của họ học thì sẽ được dùng bản chính.

Thường thì đều sẽ do các trưởng bối truyền miệng, nhưng mà dù sao cũng sẽ có một số kẻ khác thường, thích ghi lại mọi thứ ở trên giấy.

Nếu như tình cờ có được những thứ này thì cũng hoàn toàn có khả năng. Dù sao pháp môn tu luyện của các tiểu quý tộc ở tỉnh Đông Nam cũng chỉ là loại thông thường.

Ngoài việc được phổ biến rộng rãi và dễ học ra, về cơ bản là không có ưu điểm nào khác.

Muốn điều tra cũng không biết bắt đầu từ đâu. Các quý tộc sở hữu những pháp môn tu luyện này có ở khắp nơi.

Còn chuyện Tổng đốc Pierce có tin hay không, đó không phải là vấn đề của Hudson. Dù sao hắn cũng không có làm, dù có điều tra thì cũng không thể tìm ra được chứng cứ.

Hudson còn có chút mừng thầm trong lòng. Việc tri thức truyền thừa bị truyền bá đã bắt đầu lên men, người lấy tới truyền thừa khắp nơi đều có.

Nền tảng ở tầng dưới đã được hình thành, sau đó chỉ cần chờ hạt giống bén rễ và nảy mầm. Hậu quả sẽ như thế nào thì tạm thời không bàn, ít nhất là điều này sẽ giúp nâng cao thực lực của vương quốc trong thời gian ngắn.

Có lẽ trong lần bùng phát tiếp theo, vương quốc có thể tặng cho thú nhân một món lễ lớn. Dù sao, mỗi đột phá một cảnh giới thì thực lực sẽ khác nhau một trời một vực.

Một người thì không sao, nhưng một đám người phát sinh thuế biến thì sẽ không phải là điều tầm thường nữa.

Đặc biệt là đội quân tinh nhuệ gồm toàn người tu luyện của vương quốc, nếu như tu vi của tất cả mọi người đều tiến thêm một bước, vậy thì thực lực sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Nếu như lại giao tranh với đội quân chủ lực thú nhân thì nhất định có thể đánh cho chúng bối rối ngay khi cuộc chiến vừa mới bắt đầu. Hudson đang âm thầm mong chờ khung cảnh phấn khích đó. ...

Phỉ Thúy cung, Hudson đột nhiên bị kêu đến dự họp, nhưng vừa bước vào trong đại điện, hắn liền phát hiện bầu không khí trong này có chút không đúng.

Đám đại quý tộc đang có mặt ở đây đều đang trợn mắt nhìn chằm chằm hắn, như thể hắn đã đào mớ mộ tổ, hoặc là đã làm trò gì đó với vợ con của họ vậy.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Hudson cạn lời. Trong khoảng thời gian gần đây, hắn chẳng hề làm ra chuyện khác thường gì.

Chẳng lẽ là chuyện trước trước đã lộ ra ngoài ánh sáng rồi sao?

Nghĩ tới đây, Hudson cũng mơ hồ. Hết cách rồi, một đường đi đến hiện tại, hắn cũng làm không ít chuyện phạm vào kỵ húy.

Ví dụ như: Tư tàng "Huyết Nguyệt Kèn Lệnh" rồi bán cho Giáo Đình.

Lại ví dụ như: Tư tàng Thần khí Quang Minh Thánh Kiếm.

Còn có trước đó, hắn đã hợp tác với Quốc vương Caesar IV để thực hiện một vụ giao dịch với Người Mosey, âm thầm chia cắt lợi ích vốn thuộc về tất cả mọi người. . . .

Tổng cộng lại liền có một đống lớn, Hudson mới phát hiện ra rằng lịch sử đen tối của mình cũng không hề kém cạnh những đại quý tộc khác.

"Các vị nhìn ta như vậy làm gì, không phải chỉ là tới chậm một chút thôi sao, cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy à!"

Hudson tức giận nói.

Trong trường hợp không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn không thể tỏ ra yếu thế. Nơi gặp mặt là đại sảnh nghị sự của vương quốc, điều đó có nghĩa là tình hình chưa đến tình trạng không thể giải quyết được.

Nếu đám người này thực sự muốn chơi chết hắn thì đã sớm bố trí các loại cạm bẫy rồi. Làm sao có thể để hắn tiến vào nơi này để nghị sự với đám đại lão trong vương quốc được!

"Nguyên soái Hudson, dạo gần đây nhân tài của vương quốc mọc lên như nấm, ngươi đúng là có công rất lớn nha!"

Lời này của Tể tướng Đại công tước Newfoundland đã làm cho Hudson hiểu ra, hóa ra là đang tìm người gánh tội thay.

Vốn dĩ hắn còn đang thấp thỏm bất an, giờ thì lập tức bình tĩnh lại rồi. Không làm chính là không làm, chẳng lẽ còn có thể vu oan giá hoạ cho hắn hay sao?

"Ngài Tể tướng, nhân tài trong vương quốc mọc lên như nấm không phải là chuyện tốt sao, có gì đáng tức giận vậy!"

"Có phải là có người cố tình gây chuyện, muốn chơi trò vu oan hãm hại không?"

"Hay là cảm thấy Hudson này dễ bắt nạt, bất cứ chuyện gì cũng có thể chụp lên đầu ta!"

Nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất xen lẫn tức giận của Hudson, đám người cũng không khỏi do dự. Chuyện có liên quan đến Nguyên soái vương quốc, không thể làm việc qua loa được.

Chương 1479: Tri Thức Truyền Thừa (2)

Mặc dù phát tán tri thức truyền thừa mà các bên nghiêm ngặt phong tỏa đã vi phạm quy tắc ngầm, là điều cấm kỵ trong giới quý tộc, nhưng cũng phải xem người phạm tội là ai.

Nếu như là đại quý tộc bình thường, trực tiếp kéo xuống ngựa giết gà dọa khỉ là được. Nhưng Hudson thì khác, vương quốc còn cần vị nguyên soái như hắn đi đối phó với dị tộc.

Trước đó, mọi người căn bản chưa nghĩ ra nên xử lý chuyện này như thế nào.

"Ngài Nguyên soái, ta không có nói bậy. Theo điều tra của vương quốc, một bộ pháp môn tu luyện đến từ Công quốc Mosey đang được lưu truyền rộng rãi trong giới quý tộc cấp thấp, hiện tại gần như ai cũng có một bản."

Đại công tước Newfoundland trả lời.

Tuy nhiên, giọng điệu của lão ta không còn mạnh mẽ như trước nữa. Mặc dù đã xác định được thứ này là do quân đoàn viễn chinh mang về, nhưng không có nghĩa là do Hudson truyền bá.

Nếu vội vàng kết luận, lỡ như xảy ra sự cố, sau này sẽ rất khó xử lý.

Tuy nhiên, với tư cách là Tể tướng của vương quốc, Đại Công tước Newfoundland không có lựa chọn nào khác. Nếu lão ta không đứng ra làm loại chuyện đắc tội với người này, chẳng lẽ để cho Quốc vương ra mặt hay sao?

"Chuyện này thì có gì mà kỳ lạ chứ!"

"Trong cuộc xâm lược trước đó của thú nhân, có rất nhiều quý tộc Công quốc Mosey đã bị diệt vong, một số truyền thừa bị lưu lạc ra bên ngoài cũng là chuyện bình thường."

"Chẳng lẽ các vị cho rằng ta đã phát tán truyền thừa ra ngoài hay sao?"

"Các vị thật sự quá coi trọng ta rồi!"

"Năm đó ta còn chưa phải là Nguyên soái vương quốc gì, chỉ là một tên tiểu quý tộc quê mùa bất nhập lưu mà thôi, lại còn ở ngay dưới mí mắt của mọi người, làm sao có thể lặng lẽ phát tán truyền thừa khắp cả vương quốc được?"

Nếu không giải thích thì còn đỡ, giải thích như vậy lại khiến mọi người càng thêm tin tưởng đây là việc do Hudson làm.

Các tiêu quý tộc khác không có khả năng phát tán tri thức truyền thừa ra khắp vương quốc, nhưng gia tộc Koslow thì có!

Mặc dù là tiểu quý tộc, nhưng gia tộc Koslow có nhân khẩu thịnh vượng.

Trong giới quý tộc, có thể sinh con cũng là một điểm cộng. Trong điều kiện ngang nhau, con cháu trong gia tộc Koslow chính là hàng hot trong phương diện thông gia.

Lúc đầu thì tộc nhân đã phân bố rất rộng rồi, tính thêm cả bạn bè thân thích nữa thì phân bố càng rộng hơn.

Đi thăm họ hàng là quan hệ giao lưu bình thường nhất giữa người với người, không ai sẽ nghi ngờ gì.

Dựa vào mạng lưới quan hệ của gia tộc, Hudson hoàn toàn có năng lực phát tán tri thức truyền thừa, đổi lấy tài chính cần thiết để phát triển lãnh địa.

Trùng hợp là trong quá trình phát triển lãnh địa, thu nhập và chi tiêu của Sơn Địa Lĩnh lại bị mất cân bằng nghiêm trọng, nhờ vào tài chính thần bí mà Hudson kiếm được mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

Ban đầu mọi người đều nghĩ rằng Hudson đã kiếm được tiền từ chiến tranh, ai nấy đều bội phục khả năng kiếm tiền của Hudson. Bây giờ nhìn lại thì hoàn toàn không phải như vậy.

Phát tài từ chiến tranh cũng có hạn, người tham gia lại nhiều như vậy, nhưng sau đó lại chẳng có lời đồn bất lợi nào được lan truyền, điều này đã chứng minh là lúc đó Hudson cũng không có lấy nhiều.

Dù sao gia tộc Koslow nhân khẩu thịnh vượng, ngay cả khi việc phong tỏa đối với tầng lớp thấp bị phá vỡ, dựa vào lợi thế về quy mô dân số, bọn họ cũng có thể giành chiến thắng.

Số lượng tộc nhân cụ thể thì người ngoài không biết rõ, nhưng chỉ tính riêng những quý tộc gia tộc Koslow có được đất phong thôi cũng đã có hơn trăm người rồi, thậm chí Hudson còn thành lập một kỵ sĩ đoàn gồm toàn con cháu trong gia tộc.

Là gia tộc đông dân nhất vương quốc, họ hoàn toàn không sợ hãi trước những tác động mà việc phong tỏa tri thức truyền thừa bị phá vỡ mang lại.

"Mặc kệ các ngươi có tin hay không, dù sao thì những truyền thừa này cũng không phải do ta phát tán. Muốn dùng thủ đoạn vu khống ta, đó là không thể nào."

"Nếu như nghi ngờ, vậy thì điều tra rõ là được. Chuyện này có liên quan đến nhiều người như vậy, không thể nào có thể tất cả những người biết bí mật đều có thể giữ bí mật được!"

Hudson bất đắc dĩ giải thích.

Đề nghị điều tra này hoàn toàn là một trò hề. Ngay cả khi có kề dao trên cổ thì những quý tộc bên dưới cũng không dám thành thật khai báo.

Cứ khăng khăng không nhận, một mực khẳng định là thu được từ chiến trường thì sẽ không ai có thể làm gì được họ.

Nếu như thẳng thắn thừa nhận chuyện mua được truyền thừa từ trong tay Người Mosey thì mới là chết chắc.

Thực ra, cho dù những người này khai ra cũng vô dụng. Bởi vì ngay cả chính họ cũng không biết đối tượng đã giao dịch với mình là ai, trước khi hành động, Người Mosey đã đổi một thân phận khác.

Nếu như điều tra theo manh mối này, sớm muộn gì cũng sẽ bị dẫn vào ngõ cụt. Đối với những chuyện xảy ra cách đây vài năm, trừ khi có thể tìm được người chấp hành, còn không thì đó sẽ là một vụ án không có lời giải.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng có người hữu tâm đoán được là do Người Mosey làm, nhưng chuyện không có chứng cứ thì sao George có thể thừa nhận được?

Chỉ cần Người Mosey có thể đứng vững trước áp lực, chết cũng không nhận, thì Hudson sẽ không có nguy cơ bị vạch trần.

Dù sao các thế lực lớn ở Nam đại lục cũng không thể với tới Công quốc Mosey, các quốc gia Bắc đại lục và Trung đại lục thì đang muốn lôi kéo họ thành lập liên minh năm nước, cùng nhau chống lại Liên minh Dị tộc, nên không thể gây khó dễ cho họ về vấn đề này được.

Sự thật chưa rõ ràng, Hudson lại chủ động yêu cầu điều tra, điều này làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc.

Ban đầu mọi người đều nghĩ là do Hudson làm, còn chuẩn bị xử lý nội bộ, nhưng tình hình bây giờ đã khác.

Chương 1480: Tri Thức Truyền Thừa (3)

Dám đưa mọi chuyện ra ánh sáng, hoặc là xác định Vương quốc không thể điều tra ra được gì, hoặc là Hudson thực sự không làm.

Điều này khác với những cuộc thăm dò trước đó, chuyện có liên quan đến một vị Nguyên soái của vương quốc, chuyện không xác định, không ai dám tuỳ tiện đưa ra kết luận.

"Được rồi, ta tin là Nguyên soái Hudson trong sạch! Trong thời kỳ chiến tranh, chuyện ngoài ý muốn gì cũng có thể xảy ra, có truyền thừa lưu lạc ra bên ngoài cũng rất bình thường."

"Chuyện cũng đã xảy ra rồi, vậy thì cứ tích cực đối phó là được. Đối với vương quốc thì việc này cũng là nửa vui nửa buồn."

"Xét về lâu dài, điều này sẽ làm rung chuyển cục diện chính trị của vương quốc; nhưng trong thời gian ngắn lại có thể tăng cường thực lực của vương quốc."

"Theo như tình hình mà mọi người báo báo, thực lực tổng thể của quý tộc vương quốc đã có sự cải thiện đáng kể. Nếu như lại xảy ra chiến tranh với thú nhân, xác suất chúng ta giữ được Cận Đông sẽ tăng lên nhiều."

"Nếu như đánh tốt, không chừng còn có thể đẩy lùi biên giới lên phía trước vài trăm dặm nữa. Những vùng đất tăng thêm này có thể dùng để bố trí cho những cường giả mới nổi này."

Caesar IV cười ha hả hoà giải.

Cơ hội để hạ thấp danh tiếng của Hudson đã không còn, đương nhiên là thay đổi chiến lược kịp thời, thắt chặt quan hệ với cả hai bên.

Về việc truyền thừa bị lưu lạc ra bên ngoài, đương nhiên là phải chờ kết quả điều tra đi ra rồi mới có thể xác định được.

Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí trong đại điện đột nhiên thay đổi, dường như trước đó chưa từng xảy ra việc gì vậy. Mọi người đều bàn luận về cách làm thế nào để quấy rối Đế quốc Thú Nhân.

Rõ ràng là lần này Hudson lại thành công. Tình hình của Vương quốc Alpha rất đặc biệt, ngay cả khi bị tác động thì vẫn có cách để giải tỏa áp lực.

Cùng lắm là chuyển xung đột lên đầu thú nhân thôi. Nếu giành được chiến thắng trên chiến trường, vậy thì số lãnh thổ cướp được từ tay thú nhân sẽ được dùng để bố trí cho những cường giả mới nổi này; Còn nếu đánh thua, người cũng chết gần hết rồi, đòi hỏi lợi ích cũng theo đó mà biến mất.

Mặc dù chuyện phát tán truyền thừa gây ra tác động lớn, nhưng nạn nhân thực sự cũng chỉ có những đại quý tộc có dân số ít mà thôi.

Các đại quý tộc khác, chỉ cần có thể sinh thêm vài đứa con, dựa vào lợi thế về mặt tài nguyên, họ vẫn có thể chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh.

Tuy nhiên, các tiểu quý tộc có nhân khẩu thịnh vượng thì khổ rồi, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ không dễ chịu. Có tiền lệ là Hudson ở đây, không ai muốn trải qua chuyện này một lần nữa.

Nếu không sinh ra con cháu thiên tài thì còn đỡ, nhưng một khi ra đời thì chắc chắn sẽ bị các thế lực địa phương đàn áp.

Nhìn tình cảnh của gia tộc Dalton là biết, nếu không phải Hudson chuyển sang Cận Đông thì sớm muộn gì gia tộc Dalton cũng sẽ bị gia tộc Koslow lật đổ.

Mọi thứ đều yên bình, chỉ có Bá tước Pierce cảm thấy hơi xấu hổ. Lão ta là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề này, mặc dù không cố ý thọt lên cho vương quốc, nhưng lại được tiết lộ từ bên phía lão ta.

Trong giới quý tộc, mọi người đều tuân theo nguyên tắc: Làm việc lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện.

Nếu không phải mâu thuẫn không thể hòa giải, có rất ít người sẽ hạ tử thủ. Dù sao, cái danh tàn nhẫn cũng ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của quý tộc. . . .

Không có gì bất ngờ xảy ra, kết quả điều tra của vương quốc là không có kết quả.

Thiếu bằng chứng thuyết phục, lại liên quan đến một Nguyên soái của vương quốc, các bên đều ăn ý lựa chọn cách gác lại vấn đề này.

Hudson nhanh chóng được rửa sạch hiềm nghi, không phải do nhóm điều tra không cố gắng, mà là vì các khu vực khác trên đại lục cũng xuất hiện những trường hợp tương tự.

Gia tộc Koslow có năng lực truyền bá tri thức truyền thừa khắp vương quốc, nhưng không có khả năng truyền bá ra toàn đại lục.

Nói cho đúng thì không có bất kỳ một gia tộc nào có khả năng phủ sóng tầm ảnh hưởng của mình đến mọi ngóc ngách trên đại lục.

Chỉ có sức mạnh của quốc gia mới có thể âm thầm phát tán tri thức truyền thừa rộng rãi như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến Hudson bất ngờ là: kẻ tình nghi hàng đầu bị mọi người bắt được lại không phải là Công quốc Mosey, mà là Thần Hi Giáo Đình.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Hudson cũng không biết rõ. Dù sao trong kết quả mà các quốc gia đều lần lượt công bố, đầu mâu đều chỉ về phía Giáo Đình.

Chứng cứ rất là xàm xí, các khu vực khác đều xảy ra vấn đề rò rỉ tri thức truyền thừa, nhưng chỉ có khu vực do Giáo Đình kiểm soát là không xảy ra chuyện gì.

Không nghi ngờ gì nữa, trong lúc bán tháo tri thức truyền thừa, Người Mosey cũng phải chọn đúng đối tượng để thực hiện. Khu vực do Giáo Đình kiểm soát có rất nhiều tín đồ cuồng tín.

Những phần tử cuồng tín không thể phán đoán theo lẽ thường được. Ngay cả khi là một vụ mua bán có lợi cho cả hai bên thì cũng có thể gây ra vấn đề.

Vương cung Dapest, George đang sứt đầu mẻ trán nhìn vào các tài liệu được Bộ Ngoại giao tổng hợp. Giấy không gói được lửa, cuối cùng cũng đến lúc bộc phát.

Hối hận thì chưa tới mức, nếu như lúc đó không bán phá giá "tri thức truyền thừa" thì Công quốc Mosey đã sớm phá sản rồi, nào có được cảnh tượng phát triển lớn mạnh như ngày hôm nay.

Được hưởng lợi thì đương nhiên phải chịu những hậu quả tương ứng.

"Các vị, chuyện này đã không che giấu được nữa. Mặc dù hiện giờ Giáo Đình đang gánh tội thay cho chúng ta, nhưng loại chuyện này không kéo dài được bao lâu."

"Chỉ cần lưu tâm đến tình hình thu chi tài chính của Công quốc thì các bên sẽ sớm nghi ngờ chúng ta thôi."

"Cuộc đàm phán liên minh năm nước nhất định phải được đẩy nhanh. Nếu tin tức bị rò rỉ ra ngoài, chúng ta cũng có thể dựa vào sức mạnh của liên minh để bảo vệ mình!"

George bất đắc dĩ nói.

Chương 1481: Một Đám Diễn Viên

Chứng cứ nói quan trọng thì cũng quan trọng thật đấy; Nhưng nói không quan trọng thì nó thật sự chẳng quan trọng mấy.

Một dòng tiền khổng lồ không rõ nguồn gốc đã đủ để đưa Công quốc Mosey vào vòng xoáy bão tố. Chỉ cần không thể giải thích được nguồn gốc của dòng tiền, các bên sẽ sớm điều tra tới bọn họ thôi.

Cho dù có sử dụng bao nhiêu thân phận cũng không thể ngăn cản được việc điều tra trực tiếp trên người họ. Dù là thời gian đã trôi qua mấy năm, nhưng cũng không thể hoàn toàn xóa bỏ tất cả manh mối để lại.

"Bệ hạ, chúng ta phải có một lời giải thích hợp lý cho nguồn tài chính của công quốc. Nếu không sau này sẽ rất phiền phức."

"Cho dù liên minh năm nước có thể bảo vệ chúng ta thì cũng cần phải trả một cái giá rất lớn. Ngay từ đầu đã mắc nợ ân tình của bốn nước như vậy, sau này chúng ta sẽ không có tiếng nói trong liên minh!"

Tể tướng Herceg nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Trước giờ chuyện chọc giận mọi người đều không phải việc tốt. Huống chi bọn họ còn định đổ lỗi cho Giáo Đình, sau này nhất định sẽ bị trả thù.

Ôm chặt bắp đùi liên minh chỉ là một phương án ứng phó tiêu cực, lựa chọn tốt nhất chính là quấy đục nước để rửa sạch hiềm nghi trên người mình.

Theo thông lệ trên đại lục Aslante, những chuyện không rõ ràng kiểu này, chỉ cần liên quan đến Giáo Đình thì cuối cùng khả năng cao là cái bô này sẽ bị đổ lên đầu của chúng.

Chân tướng đương nhiên là rất quan trọng, nhưng chèn ép Giáo Đình cũng quan trọng như vậy.

Không chèn ép là không được, sức ảnh hưởng tại dân gian của Giáo Đình quá lớn. Nhiều khi lời nói của nhân viên thần chức còn có tác dụng hơn cả lãnh chúa lão gia.

Nếu như Giáo Hoàng đích thân ra sân, ngay cả Quốc vương cũng phải đứng sang bên cạnh.

Muốn duy trì được quyền lực của bản thân thì nhất định phải hạ thấp uy vọng của Giáo Đình. Bộc lộ lịch sử đen tối của Giáo Đình và chụp cái bô lên đầu chỉ là những hoạt động bình thường.

Đương nhiên, tình huống lần này rất đặc biệt. Ngay cả khi phải gánh trách nhiệm thì cũng không có nhiều người mắng Giáo Đình.

Thậm chí còn có rất nhiều quý tộc nhỏ được hưởng lợi còn đang âm thầm cảm ơn họ.

"Tể tướng, vấn đề nguồn gốc của tài chính không dễ giải thích nha! Trong những năm gần đây, chúng ta đã lần lượt khai quật được bảy kho tàng rồi."

"Thật sự không thể biên thêm được nữa!"

"Vì diễn kịch, mọi người đều đã bỏ hết đồ quý giá của mình vào trong bảo tàng."

"Tất cả những tin đồn về kho báu trong công quốc đều đã được chúng ta sắp xếp. Nếu cứ diễn tiếp nữa, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện!"

Bộ trưởng Quân sự Bá tước Martins lên tiếng cự tuyệt.

Với tư cách là người khai quật kho báu, ông ta đang phải chịu một áp lực không nhỏ. Vì diễn cho giống nhất có thể, sau mỗi lần khai quật, Công quốc Mosey đều sẽ tổ chức đấu giá.

Dù sao, trong bảo tàng không thể nào chỉ có kim tệ được, mà đa phần là châu báu, vũ khí ma pháp, truyền thừa thần bí, kỳ trân dị bảo vv...

Những thứ được mang ra đấu giá đều là do các quý tộc trong nước cung cấp. Đồ là do họ lấy ra, nhưng họ lại phải tự bỏ tiền túi ra đấu giá mua lại.

Tiền đã được rửa sạch sau một vòng đấu giá. Nhưng dù có thể xoay sở thế nào thì số lượng diễn viên cũng có hạn.

Bất cứ thứ gì đã từng xuất hiện trước mặt mọi người là sẽ không thể lấy ra được nữa. Sau mấy lần, gia sản của các đại quý tộc trong Công quốc Mosey đều đã bị lật tung.

Mặc dù vậy, số tiền được rửa sạch vẫn không thể lấp đầy cái hố chi tiêu khổng lồ trong quá trình phát triển của Vương quốc Mosey.

"Không diễn được thì cũng phải diễn. Nếu thật sự không còn cách nào khác thì đi đặt một lô ma pháp dược tề đặc biệt rồi nghĩ cách làm cũ lọ đóng gói đi."

"Những thứ không phải độc nhất vô nhị, có thể đấu giá thêm vài lần được."

"Chẳng phải đại sư Keim Boyin đã từng sống tại Công quốc sao, lần sau liền khai quật di tích của ông ấy."

"Là bậc thầy ma pháp dược tề trên đại lục, chắc là mọi người có thể chấp nhận được chuyện có một lượng lớn ma pháp dược tệ vẫn còn tồn tại cho đến ngày nay."

"Có thể bỏ thêm một số trang bị luyện kim nữa, cụ thể như thế nào, các ngươi tự nhìn mà làm."

"Ngoài ra, lại khai quật thêm một số mỏ vàng nữa. Số lượng dự trữ và độ tinh khiết đều không quan trọng, miễn là chúng ta nói đây là mỏ giàu thì nó phải là mỏ giàu."

"Còn có gì có thể kiếm được tiền nữa, các ngươi xuống dưới rồi tiếp tục bổ sung thêm. Cho dù là mượn từ bên ngoài thì cũng phải làm cho tài chính của vương quốc trông bình thường hơn một chút!"

George không quan tâm nhiều như vậy. Chuyện đã đến nước này rồi, hoặc là chống cự đến cùng, hoặc là nhảy ra gây thù chuốc oán. . . .

Sơn Địa Lĩnh, phủ lãnh chúa.

Sau khi giao đứa con nhỏ cho Melissa, Hudson lập tức dùng tay chào hỏi cái mông của trưởng tử.

Không đánh không được.

Con nít con nôi mà đã biết chơi khăm rồi. Thậm chí còn lợi dụng lúc Hudson không để ý để lẻn vào trong thư phòng của hắn phá phách.

Sau khi xong việc, Franz, người không biết mình đã gây họa, còn cầm những mảnh sách bị xé nát chạy đến trước mặt Hudson để khoe khoang.

Hudson không nói lời nào, hắn nhất định phải cho đứa con trai này trải nghiệm một chút cái gì gọi là công cha như núi Thái Sơn.

Cầu tình là không tồn tại, từ trong ánh mắt tràn ngập lửa giận của Melissa cũng có thể thấy được, nếu như Hudson không ra tay thì nàng sẽ đích thân ra trận.

Không còn nghi ngờ gì nữa, không chỉ có mỗi mình Hudson là nạn nhân. Mà người làm mẹ như Melissa cũng không thể thoát khỏi ma trảo của Franz.

Nước hoa được nhập khẩu từ Vương quốc Frank của nàng bị bỏ thêm một số chất lỏng không rõ nguồn gốc. Nếu như Melissa không phải là một vị Ma pháp sư, có thể kịp thời phát hiện là nước tiểu của con nít thì suýt chút nữa đã trúng chiêu rồi.

Chương 1482: Một Đám Diễn Viên (2)

Công cha nghĩa mẹ đồng thời ập tới, cái mông của Franz liền thảm. Nếu không phải tuổi còn nhỏ thì lúc này nó đã bị đánh hội đồng rồi.

"Công tước đại nhân, Công quốc Mosey gửi thư mời. Bọn họ phát hiện ra phòng thí nghiệm của đại sư Keim Boyin, chuẩn bị tổ chức một lần buổi đấu giá cỡ lớn vào hai tháng sau."

Lời của Tom đã cứu vớt được cái mông của Franz.

Nhà giả kim số một đại lục, ma pháp Dược tề sư số một đại lục, đại danh của Keim Boyin quả thực là như sấm bên tai.

Là người đã sáng chế ra Sinh mệnh nguyên dịch, những đóng góp của Keim Boyin đối với nhân tộc là không thể đong đếm.

Đối với toàn bộ Ma pháp sư và Nhà giả kim mà nói, phòng thí nghiệm của một vị đại nhân vật như vậy có sức hấp dẫn không thể chối từ.

Ngay cả Hudson cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng khi nhớ lại chuyện Người Mosey đã liên tục khai quật được bảo tàng trong những năm trở lại đây, hắn lập tức không còn hứng thú.

Bên ngoài chỉ nghĩ là Công quốc Mosey may mắn, dựa vào bảo tàng khai quật được liền gom đủ tài chính cho quốc gia phát triển.

Nhưng là người biết chuyện, Hudson không tin tưởng vào vận may. Nếu như thật sự may mắn như vậy thì trước đó George cũng đã không cần phải mạo hiểm rồi. ...

"Hudson, chàng có tham gia buổi đấu giá này không?"

Melissa kích động hỏi.

Đối với toàn bộ Ma pháp sư mà nói,"Đại sư Keim Boyin" chính là một sự tồn tại gần như là Thần. Phòng thí nghiệm của ông ta bị phát hiện chắc chắn sẽ thu hút vô số ánh nhìn.

Là một vị Ma pháp sư, Melissa cũng không phải ngoại lệ. Vẻ mặt nóng bỏng của nàng giống như đang nói: Mang nàng đi theo.

Sống chung đã mấy năm rồi, Hudson vẫn có một chút phán đoán. Đáng tiếc là phòng thí nghiệm mà người Mosey đưa ra này có thể không phải là thật!

Trong tình huống bình thường, nếu như phát hiện ra thứ này, mọi người đều muốn giấu nó thật kỹ, ai lại đi công khai làm gì?

Cho dù không sợ trộm, cũng sợ tặc nhớ thương!

Đương nhiên cũng không phải là hàng giả. Dựa theo tình hình khai quật kho tàng trước đây của Người Mosey, phòng thí nghiệm này chắc chắn đã được đại sư Keim Boyin sử dụng, nhưng liệu nó có phải là mới được phát hiện hay không thì rất khó nói.

Là một vị cường giả đỉnh cao, trước đó Keim Boyin từng đi du lịch khắp đại lục và để lại dấu chân ở nhiều nơi.

Nhưng mà sau đó ông ta đột nhiên biến mất một cách bí ẩn, không để lại truyền thừa hệ thống. Ngay cả các học trò của ông ấy cũng không thể hoàn toàn kế thừa thành quả nghiên cứu của đại sư Keim Boyin.

"Đi, nhất định phải đi!"

"Phòng thí nghiệm vừa được phát hiện của đại sư Keim Boyin rất có thể vẫn còn giữ được nguyên trạng, là một vị Ma pháp sư, làm sao có thể không đi tham quan một phen chứ?"

"Ở nhà cũng chẳng có gì làm. Melissa, nàng cũng đi theo chơi đi!"

Hudson cười ha hả nói.

Ra ngoài dạo một vòng cũng không sao, tấm thiệp mời này là do George viết tay. Nhìn bề ngoài thì không có gì, nhưng thực tế đã nói lên tất cả.

Tình hình đã rất rõ ràng, Vương quốc Mosey đã sắp không thể chịu được nữa. May mà Công quốc Mosey không có nhiều tiếng tăm trên đại lục, các phương cũng không xem trọng lắm.

Nhưng loại chuyện này, trốn được mùng 1 không trốn được mười lăm. Nếu tiếp tục điều tra thì chắc chắn sẽ tra được lên đầu họ.

Có chứng cứ hay không đều là vấn đề nhỏ. Vu oan hãm hại cũng chẳng phải việc gì khó.

Trong những năm gần đây, Công quốc Mosey xài tiền như nước. Quốc gia có tình huống tốt hơn là Vương quốc Alpha mà cũng nghèo đến đinh đương vang, một nước có chi tiêu càng nhiều như Công quốc Mosey sao có thể không bị ảnh hưởng gì được.

Đào bảo tàng chỉ là một cái cớ mà chính phủ Mosey dùng để thoái thác với bên ngoài. Nhưng cái cớ này chỉ có thể lừa gạt người bình thường.

Nếu như có người thống kê mức chi tiêu của Vương quốc Mosey trong những năm gần đây thì sẽ rất dễ dàng nhận ra số tiền thu được từ việc bán kho báu chỉ như muối bỏ biển.

Tra từ cội nguồn chắc chắn sẽ đơn giản hơn điều tra không đầu không đuôi. Một khi các bên xác định được nghi vấn của mình trên người Vương quốc Mosey thì việc bại lộ chỉ còn là vấn đề thời gian. .

Vì rửa tiền, Công quốc Mosey cũng làm không ít chuyện, khai quật kho tàng chỉ là một trong số đó, mỏ vàng mỏ bạc cũng liên tục xuất hiện.

Cách rửa tiền hiệu quả nhất vẫn là: Tự biên tự diễn phát hành trái phiếu vô danh ra nước ngoài.

Trên danh nghĩa thì Công quốc Mosey đã phát hành hơn 200 triệu kim tệ trái phiếu vô danh, thu nhập tài chính hàng năm chỉ đủ để bù đắp lãi suất về mặt tài chính, dường như chính phủ Mosey có thể bị phá sản bất cứ lúc nào.

Mặc dù là vậy, vẫn không thể theo kịp chi tiêu khổng lồ của chính phủ Mosey. Đây là cái giá nhất định phải trả cho việc rắn nuốt voi.

Chỉ cần nhìn vào khu Cận Đông là biết, trong thời gian hai năm ngắn ngủi, các quý tộc của vương quốc đã đổ xuống mảnh đất này 20-30 triệu kim tệ.

Chỉ riêng Tuyết Nguyệt lĩnh của Hudson cũng đã đỏ vào 8 triệu kim tệ. Ngay cả khi sở hữu cảng Tân Nguyệt và thu thuế buôn lậu cao, nhưng cũng chỉ có thể thu về hơn 1,8 triệu kim tệ.

Diện tích lãnh thổ mà Công quốc Mosey nuốt vào vượt xa khu Cận Đông, lại còn phải sắp xếp hơn 10 triệu nạn dân, không tiêu tiền thì sao mà được?

Hudson tính toán sơ qua, chỉ riêng lấp đầy lỗ hổng thời kỳ xâm lược của thú nhân, trả nợ nước ngoài, cứu trợ các quý tộc bị phá sản trong nước, tái thiết Công quốc sau chiến tranh, chính phủ Mosey đã phải chi tiêu một số tiền lên tới hơn 150 triệu kim tệ.

Chưa kịp khôi phục nguyên khí, sau đó lại xảy ra một cuộc chiến tranh đại lục. Là một trong những quốc gia tham chiến chính, Người Mosey lại một lần nữa cảm nhận được làn sóng tiêu tiền như nước.

Cộng thêm các khoản chi tiêu khác, Hudson ước tính lỗ hổng tài chính của Vương quốc Mosey sẽ không thấp hơn 400 triệu kim tệ.

Chương 1483: Công Cha Nghĩa Mệ

Trong tình huống bình thường, gặp phải hố đen tài chính như vậy, Người Mosey chỉ có một con đường duy nhất là phá sản.

Đừng nói là khai cương khoách thổ, chỉ cần có thể để cho dân chúng không bị chết đói hàng loạt đã xem như vị quân chủ trẻ tuổi này tài cao rồi.

Trong nghịch cảnh đã mở ra một con đường bằng phẳng. Không thể không thừa nhận là George rất can đảm, nhưng hậu quả hơi nghiêm trọng một chút.

Năm đó, chính Hudson là người đã nghĩ ra cái ý tưởng ngu ngốc này để giải quyết khó khăn trước mắt của chính phủ Mosey, nhưng hắn không ngờ là George lại phát huy nó một cách mạnh mẽ như vậy.

Theo tình hình phản hồi từ khắp nơi, ngoại trừ khu vực do Giáo Đình kiểm soát là không bị ảnh hưởng ra, hầu như tất cả các quốc gia nhân tộc đều xuất hiện tình trạng truyền thừa bị rò rỉ.

Chỉ là mỗi quốc gia đều có tri thức truyền thừa khác nhau, quý tộc của Vương quốc Alpha là những kẻ được nhận sớm nhất, trực tiếp là từ một quý tộc bất hạnh nào đó của Công quốc Mosey, phần còn dư lại đều đến từ những quốc gia đã bị hủy diệt.

Có hơn 3% quý tộc trên toàn đại lục đều đang trả tiền cho sự phát triển nhanh chóng của Công quốc Mosey, nếu như lại xuất hiện vấn đề kinh tế thì thật sự không thể tha thứ được.

Cách đây không lâu, Vương quốc Alpha cũng vì vàng bạc ồ ạt chảy ra nước ngoài mà nổ ra một cuộc khủng hoảng tiền tệ với quy mô chưa từng có.

Theo lý mà nói, tình trạng vàng bạc ồ ạt chảy ra nước ngoài của Công quốc Mosey còn nghiêm trọng hơn, khủng hoảng kinh tế sẽ càng tồi tệ hơn, nhưng kết quả cuối cùng lại chẳng có gì xảy ra.

Rõ ràng là nhờ lượng tiền mặt thu được từ việc bán phá giá tri thức truyền thừa từ khắp nơi trên đại lục đã lấp đầy cái hố khổng lồ do vàng bạc ồ ạt chảy ra ngoài gây ra.

Chỉ là chính phủ Mosey biết diễn kịch, liên tục phát hiện ra những "mỏ vàng lớn", lại liên tục báo cáo sai sản lượng mỏ vàng, khiến cho bên ngoài lầm tưởng rằng số vàng khai thác được đã bù đắp cho sự thiếu hụt này.

Nhìn thấy người anh em tốt đang thu lợi một cách điên cuồng, Hudson chỉ có thể ở một bên mà hâm mộ. Công quốc Mosey có thể kiếm số tiền này, nhưng không có nghĩa là hắn cũng có thể kiếm số tiền này.

Việc kiếm được lợi nhuận vượt quá khả năng chịu đựng rủi ro của bản thân là một điều vô cùng nguy hiểm. Không có quốc gia ủng hộ, chỉ dựa vào cá nhân thì sợ rằng sẽ bị kẹt lại ở bước đầu tiên.

Chỉ riêng việc sàng lọc khách hàng tiềm năng thôi đã không phải là chuyện mà Hudson có thể làm được rồi. Nhưng đối với một quốc gia mà nói, những quý tộc nào giàu có, những quý tộc nào nghèo kiết xác, những thứ này chỉ là thông tin cơ bản.

Nguyên nhân có thể giữ bí mật đến tận bây giờ, ngoài việc Người Mosey làm việc cẩn thận ra, thì đằng sau đó chắc chắn không thể thiếu những thủ đoạn đẫm máu.

"Hudson, chúng ta đều đi ra ngoài, vậy con cái thì phải làm sao?"

Melissa có chút do dự hỏi.

Rõ ràng là nàng cảm thấy rất hứng thú với phòng thí nghiệm của đại sư Keim Boyin, nhưng lại không nở hai đứa nhóc.

"Yên tâm đi, trong phủ lãnh chúa có nhiều người như vậy, còn sợ không có người chiếu cố hai đứa nó sao?"

"Trùng hợp là phụ thân cũng đang sang đây để thăm cháu, để phụ thân hỗ trợ chăm sóc vài ngày cũng chẳng phải là vấn đề lớn gì."

Hudson nói một cách không quan tâm.

Phủ lãnh chúa hiện giờ đã không phải còn là gánh hát rong năm đó nữa. Bên trái là nơi đóng quân của kỵ sĩ đoàn gia tộc, bên phải là nơi đóng quân của quân đoàn Ma thú.

Ma pháp trận bảo vệ thì một đống lớn, cho dù cường giả Thánh vực xông vào cũng bị mất đi một lớp da.

Hiện giờ Hudson vẫn còn rất trẻ, còn lâu mới đến tình trạng cần suy nghĩ về chuyện người thừa kế, hai thằng nhóc còn không đáng để bên ngoài cử cao thủ Thánh Vực mạo hiểm đến đây ám sát.

Nếu như thật sự có nhiều cường giả Thánh Vực đến làm thích khách thì việc Melissa có ở lại hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đương nhiên, tỷ lệ thành công của vụ ám sát vẫn là rất thấp. Phủ lãnh chúa lớn như vậy, tìm người cũng không phải là chuyện đơn giản.

Một khi phát hiện ra thích khách thì nhất định sẽ trốn xuống dưới mật thất. Có Ma pháp trận phong tỏa khí tức, trong lúc nhất thời rất khó có thể tìm được người.

Chậm trễ lâu như vậy, quân đội canh gác gần lãnh địa sớm đã bao vây xung quanh rồi.

Ma pháp trận cộng thêm quân đội, nếu như phản ứng chậm, cường giả Thánh vực cũng có rủi ro bị vẫn lạc. . . .

Có danh tiếng của đại sư Keim Boyin, tin tức về buổi đấu giá mới vừa được truyền ra đã khiến cả đại lục dậy sóng.

Vô số những nhân vật xa xưa mà ngày thường khó gặp cũng đều từ nơi ẩn cư bước ra, chuẩn bị đến Công quốc Mosey để tìm tòi hư thực.

Có thể nói, lần này George chơi lớn rồi. Trước mặt của nhiều đại nhân vật như vậy, nếu như không thể khống chế được giai đoạn sau thì sẽ rất dễ khiến cho vở kịch này bị sụp đổ.

Hudson đã bước vào phòng thí nghiệm, là một ma pháp Dược tề sư có thanh danh vang dội trên đại lục, vở kịch lớn do người Mosey lên kế hoạch với danh nghĩa của đại sư Keim Boyin làm sao có thể thiếu hắn được!

Trong thư mời còn có yêu cầu mua sắm ma pháp dược tề do George viết bằng ám ngữ. Yêu cầu vô cùng đơn giản: Ma pháp dược tề càng kỳ lạ, càng khác thường thì càng tốt, nhưng nhất định phải phù hợp với thân phận của đại sư Keim Boyin.

Nếu người mua đã yêu cầu như vậy, Hudson cũng không khách khí nữa!

Bậc thầy luyện dược giả mạo thì cũng là bậc thầy. Là bậc thầy thì không thể tránh khỏi có một trái tim không an phận .

Không yêu cầu về tác dụng thì cứ thoải mái sáng tạo thôi. Bây giờ đã khác xưa, Sau nhiều lần quan sát cách Melissa luyện dược, Hudson đã học được một số quy trình chế dược, ít nhất là sẽ không làm nổ lò.

Chương 1484: Máu Rồng

Còn về tác dụng của ma pháp dược tề, dù sao cũng không phải tự mình uống, cứ tùy hứng sáng tạo là được.

Sau hàng loạt thao tác mãnh như hổ, nhìn vào thành phẩm cuối cùng của dược tề, Hudson luôn cảm thấy không hài lòng lắm.

"Maxim, hay là ngươi đóng góp thêm một chút máu đi?"

Hudson hỏi thăm.

Có lẽ hắn chính là vị Long kỵ sĩ đầu tiên dám liều lĩnh đòi máu rồng. Thường thì khi xảy ra tình huống này thì chắc chắn sẽ bị đập cho một trận.

Mặc dù đã ký khế ước bình đẳng, nhưng vì vấn đề thực lực, nên hầu hết các Long kỵ sĩ đều không có can đảm đối mặt với Cự Long.

Mọi người có thể phối hợp với nhau chủ yếu dựa vào "tình cảm". Cho nên tốt nhất là không nên nói những lời tổn thương đến tình cảm.

Trường hợp của Hudson rất đặc biệt, hắn ký khế ước với Maxim trong lúc nó đang gặp nguy hiểm, nên nội dung sẽ càng có lợi hơn một chút.

"Hudson, ngươi đừng có khinh rồng quá đáng! Đừng tưởng rằng có sự ràng buộc của khế ước thì ta sẽ không làm gì được ngươi."

"Nếu như bị dồn đến đường cùng, trong lúc lai giống, bổn rồng sẽ. . ."

Không đợi Maxim nói hết lời, Hudson đã vội vàng ngắt lời: "Đủ rồi, Maxim tiên sinh!"

"Mua bán không thành nhân nghĩa tại, nào có chuyện vừa ra sân liền uy hiếp người mua chứ. Một bát máu rồng một vạn kim tệ, có hứng thú thì chúng ta giao dịch."

Trên thân rồng đều là bảo bối, trong quá khứ, Hudson đã thành công lấy được phân rồng, nước tiểu rồng, còn có nước bọt và nước tắm của rồng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dược hiệu của những thứ rác thải này cũng không tốt được đến đâu. Ngoài dùng để mê hoặc bên ngoài ra thì không có nhiều ý nghĩa thực tế.

Nhưng máu rồng thì khác.

Theo truyền thuyết xa xưa, tắm bằng máu rồng có thể tẩy cân phạt tủy, tăng tư chất tu luyện; nếu là dùng để luyện dược thì có thể phát huy được nhiều tác dụng hơn.

Tuy nhiên, thứ này quá quý giá, trong lịch sử nhân tộc cũng không có nhiều mãnh sĩ dám giơ tay đòi máu rồng.

Đến giai đoạn nghiên cứu cụ thể, thực ra thì những loại ma pháp dược tề có liên quan đến máu rồng vẫn là vô cùng thưa thớt.

"Đừng hòng lấy kim tệ để sỉ nhục ta, Cự Long vĩ đại tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới kim tệ!"

Thấy Maxim nổi giận đùng đùng, Hudson liền biết là do giá chưa thương lượng thỏa đáng. Có lẽ những con rồng khác sẽ kiên trì nguyên tắc của mình, nhưng Maxim là một ngoại lệ.

"Maxim tiên sinh đáng kính, giá này đã rất tốt rồi. Với hình thể của ngươi, chỉ là một bát máu thì tính là gì, ta lại không cần tinh huyết của ngươi."

"Chợp mắt là có thể khôi phục rồi, căn bản không ảnh hưởng gì đến cơ thể của ngươi."

"Thôi được rồi, ai bảo máu rồng hiếm thấy chứ, ta lại thêm năm ngàn kim tệ vậy!"

Hudson vừa nói hết lời, Maxim càng giận hơn. Nói một hồi lâu, cuối cùng vẫn là muốn lấy máu của nó.

Chỉ là 15,000 kim tệ mà đã muốn nó phải khuất phục, quả thực là đang nằm mơ.

Đàm phán thất bại, Hudson không có ý định tiếp tục tăng giá. Làm thí nghiệm cũng phải cân nhắc đến vấn đề chi phí, nếu không phải máu rồng quá hiếm thấy, chỉ xét về tác dụng thì giá trị của một bát máu rồng bình thường cũng chỉ đáng giá nhiêu đó.

Không lấy được máu rồng, máu gấu thì càng không cần phải nghĩ. Gã to con như Maxim có thể không quan tâm đến một bát máu, nhưng Belersden thì khác, nó lớn chừng này rồi mà chưa từng bị chảy máu.

Thủ đoạn trả thù của nó cũng vô cùng đáng sợ. Hudson không muốn giường bị sập trong lúc ngủ, không muốn đột nhiên bị ngã trong khi đi nhà xí. . . .

Dư luận tiếp tục lên men, Shelter VII liền bị làm cho sứt đầu mẻ trán. Các quốc gia trên đại lục đều xảy ra vấn đề, chỉ có Giáo Đình là sóng êm gió lặng, bị người ta nghi ngờ là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng vấn đề là bọn họ thực sự không làm nha!

Có rất nhiều cách để khuấy động đại lục, cho dù là nâng đỡ tổ chức tà giáo làm loạn thì cũng tốt hơn là tự do phát tán tri thức truyền thừa.

Trong thời gian ngắn, sự kiện này sẽ gây ra tác động nghiêm trọng đến các đại quý tộc, làm gia tăng mâu thuẫn nội bộ của các quốc gia.

Nhưng một số vấn đề có thể được giải quyết, mâu thuẫn hiện tại chủ yếu là cung cầu không cân bằng, đợi sau một vòng đấu tranh chính trị kết thúc, các bên sẽ đạt được trạng thái cân bằng mới.

Trong quá trình này, thực lực quân sự của các quốc gia trên đại lục đang tăng lên. Mọi người cùng nhau tăng cường thực lực, nếu Giáo Đình không muốn bị tụt lại phía sau thì cũng chỉ có thể kiên trì làm theo.

Thực tế là bọn họ đã bị tụt lại phía sau. Rất nhiều tiểu quý tộc lấy được tri thức truyền thừa đều đã tu luyện nhiều năm, thực lực đã lên một bậc thang.

Một bước chậm, từng bước chậm.

Cho dù hiện giờ Giáo Đình lập tức theo vào thì cũng không thể lấy lại được khoảng thời gian đã mất được.

Vốn dĩ họ đã ở thế bất lợi trong cuộc cạnh tranh với Vương quốc Frank, bây giờ lại xảy ra chuyện này, khoảng cách thực lực giữa hai bên sẽ càng lớn hơn.

"Kết quả điều tra chưa ra sao, đây có phải là do người Frank làm không?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Ai là người được lợi thì kẻ đó chính là nghi phạm.

Từ góc độ của Giáo Đình, trong cuộc biến cố này, Vương quốc Frank là nước được tăng cường lực lượng nhiều nhất, tiếp tục bỏ xa đối thủ cạnh tranh như bọn họ, không nghi ngờ gì nữa, Frank chính là nghi phạm lớn nhất.

"Bệ hạ, chúng thần đã điều tra rồi, nhưng vẫn chưa phát hiện được dấu vết của người Frank. Nhưng làn sóng dư luận này là do bọn chúng khơi mào."

"Bên ngoài đều đang lan truyền, chúng ta vì vơ vét của cải nên đã buôn bán tri thức truyền thừa khắp nơi."

"Còn có nạn nhân sau khi tu luyện xảy ra ngoài ý muốn đích thân nhảy ra kể tội và công kích chúng ta. . ."

Ulise khó khăn nói.

Chương 1485: Đấu Giá Hội

Ulise chỉ phụ trách thu thập tin tức, mà không phải là sản xuất tin tức. Chuyện đã xảy ra cách đây vài năm rồi, ngay cả khi tìm được những tiểu quý tộc đã mua truyền thừa thì họ cũng chưa chắc có thể nhớ được diện mạo của người bán.

Huống chi, cho dù tham gia giao dịch thì ai nấy cũng đều âm thầm phát đại tài, nào có chuyện chủ động nhảy ra khai báo chứ!

Hầu hết mọi người sau khi giao dịch thành công đều sẽ cố tình quên đi đoạn ký ức này, tự mình biên soạn ra một đoạn "kịch bản kỳ ngộ" để ghi chép vào trong lịch sử của gia tộc.

Người mà Ulise phái ra ngoài điều tra đã tìm được vô số kịch bản như vậy trong tay của rất nhiều tiểu quý tộc.

Đến mức mà hiện giờ ông ta cũng không dám chắc là những tri thức truyền thừa này là do mua được hay thật sự là do có được nhờ kỳ ngộ.

Chủ yếu là thời gian quá lâu, cho dù Giáo Hoàng đích thân thi triển Đại Dự Ngôn Thuật cũng không thể lùi lại quá khứ vài năm để truy tìm sự thật.

Trong khoảng thời gian gần đây, ngành tình báo đã dùng hết tất cả các loại bí thuật. Việc các quý tộc nhỏ thường xuyên mất tích còn khiến cho các quốc gia trên đại lục quan tâm cao độ.

Để không bị các bên nắm được điểm yếu, bộ phận tình báo còn nhịn đau từ bỏ nhiều cứ điểm, số lượng nhân viên tình báo bị tổn thất lên tới ba chữ số.

"Trên thân Người Frank không điều tra được vấn đề, vậy Vương quốc Alpha thì sao?"

"Bọn chúng đang trong vòng vây của dị tộc, áp lực quân sự rất lớn, vì tăng cường thực lực bản thân, làm ra chuyện như vậy cũng là có khả năng."

Shelter VII cau mày nói.

Không thể tra được manh mối trên người của dị đoan số một, vậy liền đi tìm dị đoan số 2, dù sao trước đó bọn hắn đều làm như vậy.

theo kinh nghiệm trong quá khứ, tám mươi phần trăm các hoạt động bôi nhọ nhắm vào Giáo Đình đều do hai nước này thực hiện. Hai mươi phần trăm còn lại mới là do các quốc gia khác trên đại lục gây ra.

"Đã điều tra rồi, tình hình của Vương quốc Alpha rất đặc biệt. Nhiều quý tộc trong vương quốc Alpha đều có được truyền thừa từ trong thời kỳ chiến tranh."

"Nghe nói vì việc này mà chúng còn triệu tập một cuộc họp đặc biệt, mũi nhọn chỉ thẳng vào Hudson."

"Có tin tức ngầm nói rằng năm đó quân viễn chinh Alpha đã giành được truyền thừa của một đại quý tộc của Công quốc Mosey. Vì bảo vệ bí mật này, Hudson đã trực tiếp kéo theo các quý tộc trong quân đội cùng nhau chia sẻ.

"Nhưng vì có quá nhiều người tham gia nên bí mật này nhanh chóng bị tiết lộ. Hầu hết các quý tộc vừa và nhỏ trong nước đều đã có được truyền thừa."

"Xét về mặt thời gian, việc nhiều quý tộc nhỏ tăng cường thực lực cũng đều được bắt đầu từ Vương quốc Alpha."

"Tuy nhiên, những điều này chỉ có thể chứng minh được tình hình của Vương quốc Alpha, cho dù bí mật lưu truyền nhanh đến đâu thì cũng không có khả năng lan truyền khắp đại lục trong thời gian ngắn được."

"Hơn nữa, tiểu quý tộc cũng không ngốc, không ai sẽ lấy tri thức truyền thừa mà mình phải liều mạng mới giành được ra chia sẻ với người khác, điều này không thực tế."

"Cho nên hành động tự điều tra của Vương quốc Alpha cuối cùng cũng chẳng đi đến đâu. Hudson vẫn là Nguyên soái quyền cao chức trọng của vương quốc, không bị ảnh hưởng bởi làn sóng dư luận này!"

Câu trả lời của Ulise khiến mọi chuyện trở nên càng khó hiểu hơn.

Không phải người Frank làm, cũng không phải người Alpha gây ra, những kẻ tình nghi còn lại nhiều lắm. .

Trong vài năm trở lại đây, sự chú ý của Giáo Đình về cơ bản đều tập trung trên người của hai vương quốc dị đoan này, đầu tư tình báo cho các khu vực khác tương đối ít.

Muốn muốn tiếp tục điều tra thì sẽ không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được. Nhưng thời gian không đợi người, áp lực từ các bên đã ập đến, ngay cả phong trào xưng đế của Charles III cũng bị lu mờ đi khá nhiều.

Dù sao trước mặt thì việc xưng đế cũng chỉ dừng lại ở mức nói suông mà thôi, chưa có hành động thực chất nào, còn việc truyền thừa tràn ngập khắp nơi thì đã xảy ra rồi.

"Tra, tiếp tục điều tra cho ta!"

"Nếu không tìm được hung phạm thì nghĩ trăm phương ngàn kế chụp cái bô lên người Vương quốc Frank và Vương quốc

Alpha!"

Shelter VII nhẫn tâm nói.

Nếu như không tra ra được chân tướng, vậy thì đổ hết trách nhiệm lên người đối thủ cạnh tranh. Đây đều là truyền thống tốt đẹp, dù sao mọi người cũng đều làm như vậy. . . .

Tiếng long ngâm vang lên trên bầu trời thành Dapest, khiến cả tòa thành phố bỗng im lặng trong chốc lát, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt nhìn lên trời.

Phong cách ra sân này không phải là ý của Hudson. Nhưng mức độ nổi tiếng của Long kỵ sĩ lớn như vậy đấy, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần Long kỵ sĩ xuất hiện thì nhất định sẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Là khách quý đặc biệt, lần này Hudson tới đây còn có ý nghĩa hỗ trợ.

Suy cho cùng thì ngay cả cường giả Thánh Vực cũng có hứng thú không nhỏ với phòng thí nghiệm của đại sư Keim Boyin. Cho dù người Mosey phái trọng binh bảo vệ thì cũng không thể cam đoan là sẽ không có người bí quá hoá liều.

Màn thể hiện này của Hudson là cố ý làm cho những người này xem. Tránh khỏi có người làm chuyện ngu xuẩn, phá hỏng vở kịch lớn được George lên kế hoạch cẩn thận.

"Nguyên soái, mời tới bên này!"

"Bệ hạ đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu trong vương cung, đang chờ ngài qua đó."

Một vị sĩ quan trung niên vội vã chạy tới nói.

Những người nghênh tiếp đều đang đợi ở trước cổng cung điện, nào ngờ con rồng hồ đồ Maxim này lại chọn đại một địa điểm để đáp xuống.

May mà Mosey người đã sớm chuẩn bị, bố trí nhân viên ở khắp nơi trong thành phố. Nếu không Maxim còn phải cất cánh một lần nữa để tìm kiếm cửa lớn của cung điện.

"Phu nhân ta lần đầu tới Dapest, chúng ta đi dạo chơi trong thành trước rồi mới vào vương cung!"

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Đại nhân vật sẽ không có chuyện đi nhầm đường, nếu như đi nhầm đường thì đó nhất định là có thâm ý.

Chương 1486: Đấu Giá Hội (2)

Buổi tiệc hoan nghênh bắt đầu, hai người vốn nên trở thành tiêu điểm trong bữa tiệc là đôi vợ chồng Hudson thì lại lại bị rồng và gấu đang ăn uống ngon lành chiếm mất.

Trên đại lục Aslante, Ma thú cấp cao ngồi trên bàn ăn cũng không phải chuyện mới mẻ gì. Nhưng cách ăn giống như Maxim và Belersden thì đúng là rất hiếm thấy.

Một rồng một gấu gấu cầm mâm lên và đưa thẳng vào miệng, giống như đã mấy chục năm không được ăn cơm rồi vậy. Đặc biệt là Maxim, vì ăn quá vội đôi khi nó còn nuốt luôn cái mâm vào bụng.

Cách ăn không có hình tượng này khiến cho Hudson cảm thấy vô cùng mất mặt. Mặc dù tiêu chuẩn cơm nước ngày thường tại lãnh địa không cao như trên yến hội, nhưng hắn cũng không dám bỏ đói rồng gấu nha!

Nếu là quý tộc làm như vậy thì nhất định sẽ bị người khinh bỉ cả trăm năm. Nhưng đổi thành Maxim và Belersden thì lại biến thành có "Cá tính" .

Một vài quý tộc to gan còn bưng chén rượu đến mời rượu, Belersden và Maxim thì ai đến cũng không cự tuyệt, gặp được người quen còn có thể ôn chuyện một hồi.

Sự thay đổi này khiến cho đám quý tộc vô cùng phấn khích. Trước mắt họ chính là Cự Long và Đại Địa Chi Hùng đó, dù là trên toàn đại lục Aslante cũng nằm trong nhóm có sức chiến đấu mạnh nhất.

"Hudson, rồng và gấu của ngươi thật là thú vị!"

George nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Loại chuyện này chỉ có thể hâm mộ mà thôi, dù là Quốc vương cao quý thì cũng không có tư cách đi mưu đồ Ma thú Thánh Vực.

Thực lực cách biệt quá lớn, trừ phi là Ma thú chủ động nhận chủ, nếu không, cho dù cưỡng ép ký kết khế ước thì cũng không thể chịu được phản phệ của Ma thú Thánh Vực.

"Bọn nó vẫn luôn hoạt bát như vậy, đặc biệt là đối với mỹ thực, luôn không có sức chống cự, để bệ hạ cười chê rồi."

Hudson cười ha hả trả lời.

Tâng bốc lẫn nhau mà thôi, hắn đã quen từ lâu rồi. Nói khoác thứ khác không được thì cứ tâng bốc mỹ thực thôi. Cái này chắc chắn sẽ không phạm phải điều cấm kỵ. . . .

Sau một hồi tâng bốc ngắn ngủi, vợ chồng Hudson và vợ chồng George rời khỏi hội trường ồn ào náo động này, sau đó tiến vào bên trong đại điện.

Rồng và gấu vốn đang ăn ngon uống sướng cũng miễn cưỡng đi theo, một bảo tiêu đạt tiêu chuẩn không được phép rời khỏi cố chủ trong thời gian dài.

Việc thay đổi địa điểm không hề ảnh hưởng đến việc hai đứa nó ăn uống thả cửa. George cũng rất hợp tác khi ra lệnh cho nhà bếp chuẩn bị những phần ăn đặc biệt lớn và mang đến đây.

Sau một ánh mắt ra hiệu, vương hậu liền kéo theo Melissa đi tới phòng bên cạnh, trong đại điện chỉ còn lại hai người George và Hudson ngồi nhìn nhau, cùng với rồng và gấu đang ăn uống thả cửa.

"Hudson, lần này ta gặp phiền phức lớn rồi!"

"Kinh tế Công quốc đang gặp khó khăn nghiêm trọng, chính phủ đã cố gắng hết sức để cân bằng ngân sách, nhưng vẫn không thể bù đắp được lỗ hổng."

"Chủ yếu là do trước đó đã phán đoán sai, chỉ lo vùi đầu vào phát triển mà bỏ qua vấn đề nguồn vốn. Không cẩn thận đã chi tiêu số tiền vượt quá con số mà Công quốc nên có."

"Sau khi nhận ra điều này, chính phủ công quốc đã liên tục làm giả thu nhập ngân sách, nhưng so với khoản lỗ này thì giống như hạt cát trong sa mạc."

"Việc tổ chức đấu giá trong thời điểm này cũng là điều bất đắc dĩ. Trong vài năm gần đây, Công quốc đã chi tiêu rất nhiều tiền, nếu như không nghèo nữa thì thật sự là không thể nào nói nổi."

"Vạn bất đắc dĩ, Công quốc chỉ đành mang phòng thí nghiệm của đại sư Keim Boyin đã được phát hiện từ trước ra. Cố ý làm ra vẻ như chính phủ đang trên bờ vực phá sản, chỉ có thể bán phá giá bảo vật để huy động tài chính."

"Nhưng đây cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc, phòng thí nghiệm này chỉ là một phòng thí nghiệm bình thường mà đại sư Keim Boyin sử dụng, không có bao nhiêu thứ giá trị."

"Những vật phẩm được lấy ra đấu giá hiện giờ đều do các quý tộc của Công quốc hợp lực đóng góp. Có thể lừa được hay không cũng còn là một ẩn số."

"Hudson, ngươi chính là bậc thầy luyện duyện nổi tiếng nhất trên toàn đại lục, cho ta mượn một chút bảo bối để ứng phó khẩn cấp trước đi!"

George trực tiếp nói thẳng.

Ý tưởng dùng tri thức truyền thừa để đổi tiền là do Hudson hỗ trợ nghĩ ra. Nhưng không ngờ là loại giao dịch gần như không cần vốn này lại làm cho người ta nghiện. .

Công quốc Mosey đã nhảy vào trong cái hố khổng lồ này, khi chính phủ hết tiền liền đi làm một vố. Sau mấy lần dày vò, quay đầu mới phát hiện là tri thức truyền thừa đã trải rộng khắp đại lục, muốn che cũng không che được.

"Ma pháp dược tề thì dễ nói, từ khi nhận được thư mời thì ta đã bắt đầu là các vị chơi lớn rồi."

"Lần này ta còn mang theo những nghiên cứu tồn kho tới đây. Không cần phải mượn, Tuyết Nguyệt lĩnh hiện cũng đang thiếu tiền, nếu có người nào trả giá cao thì cứ mượn đấu giá hội của ngài bán cho bọn họ đi."

"Ngài có thể yên tâm, những loại dược tề này đều có tiêu chuẩn nhất định. Hơn nữa còn là lần đầu tiên diện thế, rất nhiều dược tề còn không chưa kịp thử nghiệm tác dụng."

"Lọ thuốc cũng đã được tiến hành xử lý giả mạo tác phẩm của đại sư Keim Boyin rồi, sẽ không bị lộ đâu."

"Vì ủng hộ các vị, những bảo vật tạm thời không dùng được trong kho ta cũng cùng nhau mang tới."

"Nếu là may mắn, không chừng có thể bán được hơn một hai trăm vạn kim tệ. Nhưng so với lỗ hổng của quý quốc thì cũng chỉ giống như hạt cát trong sa mạc!"

Hudson ra vẻ hào sảng nói.

Giúp đỡ ủng hộ là một chuyện, nhưng quan trọng nhất vẫn là phát tài. Hiệu ứng danh nhân cũng được áp dụng trên đại lục Aslante.

Bất kể là loại ma pháp dược tề gì, chỉ cần được gắn mác "tác phẩm của đại sư Keim Boyin" thì giá trị của nó sẽ ngay lập tức được tăng lên gấp bội.

Chương 1487: Rửa Tiền

Mặc dù ma pháp dược tề của Hudson lão gia cũng có thanh danh vang dội trên đại lục, nhưng nếu so với đệ nhất ma pháp Dược tề sư được mọi người công nhân thì vẫn còn kém rất xa.

Vừa có thể giúp đỡ bạn bè, lại vừa có thể tiện tay kiếm được một món tiền, hoàn toàn không có lý do gì để không tham dự.

Chủ yếu là quy mô của phòng thí nghiệm quá nhỏ, cho dù là của đại sư Keim Boyin thì cũng có giới hạn.

Nếu không, Hudson không ngại làm ra thêm một đống ma pháp dược tề kỳ lạ để mang đến đây đấu giá. Còn chẳng cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng, chỉ cần phát huy theo bản năng là đủ.

Dù sao mỗi bậc thầy luyện dược đều có một đống tác phẩm kỳ lạ. Đằng sau sự ra đời của một loại ma pháp dược tề thường là vô số lần thử nghiệm thất bại.

Thử nghiệm thất bại không có nghĩa là loại dược tề đó không có giá trị. Nhiều loại ma pháp dược tề đều được cải tiến từ các sản phẩm phụ trong quá trình thử nghiệm thất bại.

Không biết tác dụng cụ thể, nhưng vẫn tham gia đấu giá, giống như mở hộp mù vậy.

Nếu là tác phẩm của một Ma pháp sư bình thường thì mọi người sẽ không thèm nhìn lấy một lần, nhưng khi có thêm danh tiếng của đại sư Keim Boyin thì lại khác.

Thời gian trôi qua không chỉ không làm phai nhạt ánh hào quang thần thánh trên đầu ông ta, mà ngược lại còn bị hậu thế thần thánh hóa hơn nữa.

Theo lời đồn, đại sư Keim Boyin còn tạo ra loại dược tề hỗ trợ người khác đột phá Thánh Vực. Mặc dù rất khó để kiểm chứng tính xác thực, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có người dám liều một phen.

Đặc biệt là những lão già sắp hết tuổi thọ, cho dù chỉ có một phần vạn hi vọng thì bọn họ cũng sẽ mạo hiểm thử một lần.

Nếu không tính đến tác dụng phụ, đống ma pháp dược tề mà Hudson lấy ra ít nhiều đều có công năng nâng cao tu vi.

Nhưng muốn dựa vào những loại dược tề này để đột phá Thánh Vực thì chỉ có thể trông chờ vào sự phù hộ của Thần Hi chi chủ. Nhưng xác suất chết ngay lập tức có lẽ sẽ cao hơn một chút.

"Hết cách rồi, lỗ thủng thực sự quá lớn. Có thể lấp đầy bao nhiêu thì lấp bấy nhiêu đi!"

"Chuyện này đã bị lộ ra ngoài, Giáo Đình chắc chắn sẽ không chịu gánh trách nhiệm thay. Với thực lực của bọn hắn, chỉ cần muốn điều tra thì sớm muộn gì cũng có thể xác định nghi phạm là Công quốc."

"Nếu chỉ có một mình Giáo Đình thì đắc tội cũng không sao, bây giờ tay của bọn hắn sẽ không thể duỗi được đến đây, nhưng tuyệt đối không thể để lại bằng chứng rõ ràng!"

George nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Đắc tội với Giáo Đình không đáng sợ, dù sao ở lân cận Công quốc Mosey, ngoài anh bạn hàng xóm Vương quốc Alpha ra, còn lại đều là dị tộc.

Đợi khi liên minh năm nước được thành lập, Công quốc Mosey sẽ càng an toàn hơn. Trong cuộc chiến tranh đại lục trước đó, Giáo

Đình đã hố ba quốc gia Trung đại lục không nhẹ. Dù là vì trả thù Giáo Đình thì ba quốc gia này cũng sẽ đứng về phía bọn họ.

Điều kiện tiên quyết là: Công quốc Mosey không thể để lộ bằng chứng rõ ràng.

Không có chứng cứ, đây chính là khoản sổ sách không rõ ràng.

Vương quốc Frank chắc chắn sẽ không thừa nhận kết quả điều tra của Giáo Đình, Vương quốc Alpha cũng sẽ không thừa nhận, nếu ngay cả ba quốc gia Trung đại lục cũng giữ vững lập trường với đồng minh thì các quốc gia nhân tộc còn lại sẽ bán tín bán nghi.

Hết cách rồi, uy tín hiện giờ của Thần Hi Giáo Đình chỉ có ngần ấy. Ngay cả khi Giáo Hoàng đích thân đứng ra thì cũng rất khó khiến người ta tin tưởng trăm phần trăm.

"Đúng rồi, Hudson. Nghe nói ngươi mới thành lập một Ngân hàng Phát triển Cận Đông, giải ngân cho ta thả một khoản ứng phó trước đi!"

"Không cần các ngươi bỏ tiền, chỉ cần tuyên bố với bên ngoài là được. Số tiền cho vay có thể làm lớn cỡ nào thì làm lớn cỡ đó."

"Công quốc sẽ thanh toán phí thủ tục, sẽ không làm khó ngươi đâu!"

Vừa dứt lời, Hudson lập tức hiểu được mục đích thật sự của George. Buổi đấu giá trước mắt này chỉ là bia ngắm đặt bên ngoài thôi.

Nếu xét về năng lực rửa tiền, rõ ràng là ngân hàng sẽ chuyên nghiệp hơn nhiều. Dù sao thời nay cũng không có cơ quan quản lý, lại không cần phải công khai sổ sách nội bộ của Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Làm giả một khoản tiền gửi rồi giả mạo một khoản vay. Có tiền vay này rồi, ngân hàng có công trạng, chính phủ Công quốc Mosey cũng có một lời giải thích hợp lý về nguồn gốc của tài chính.

Vì thị trường của Công quốc Mosey, cho chính phủ Mosey vay một khoản tiền khổng lồ với lãi suất thấp hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ngay cả khi các cổ đông khác nhìn thấy thì cũng chỉ nghĩ rằng đây là một giao dịch chính trị dùng tiền đổi lấy thị trường.

Trong điều kiện chi phí vốn gần như bằng 0, dù lãi suất có thấp cỡ nào thì cũng sẽ có lợi nhuận. Âm thầm phát đại tài là được, cần gì phải so đo với tiền làm gì?

"Bệ hạ yên tâm, Ngân hàng Phát triển Cận Đông rất vui khi có thêm một khách hàng ưu tú như vậy!"

Hudson bình tĩnh trả lời.

Điều này không sai, chính phủ Công quốc Mosey hiện giờ đúng là một khách hàng ưu tú.

Nợ nần chồng chất, đây chẳng qua chỉ là làm ra cho bên ngoài nhìn. Bên trong chắc chắn rất dày dặn, là khách hàng ưu tú đích thực. . . .

Sau khi đạt được thỏa thuận, Hudson liền rảnh rỗi mang theo thê tử đi dạo quanh Công quốc Mosey.

"Hudson, sao thiếp thấy nhân duyên của chàng ở bên này lại còn tốt hơn ở trong vương quốc vậy?"

Melissa nói đùa hỏi.

"Nào chỉ là tốt hơn một chút, rõ ràng là tốt hơn 10 lần!"

"Ở trong nước, dù ta làm tốt đến đâu đều sẽ có người cảm thấy không hài lòng. Đối với nhóm đại quý tộc mà nói, sự trỗi dậy của ta chính là một sự tác động."

"Nhìn bề ngoài thì mọi thứ đều suôn sẻ, nhưng kỳ thực đao quang kiếm ảnh ở sau lưng chưa bao giờ ngừng lại."

Chương 1488: Đấu Giá Bắt Đầu

"Nhưng ở đây thì khác, Nguyên soái bên ngoài dễ mang binh. Bất kể là có nhất phi trùng thiên thế nào thì ta cũng sẽ không ở lại cướp bánh gato của bọn họ."

"Ngay cả khi xảy ra một chút mâu thuẫn trong quá trình chỉ huy thì mọi người cũng sẽ nhanh chóng lãng quên."

"Không có xung đột lợi ích cốt lõi, tất cả mọi người sẽ không ngại khi có một người bạn Nguyên soái biết đánh trận. Chỉ cần không can thiệp vào lợi ích cụ thể ở nơi này thì nhân duyên của ta sẽ luôn rất tốt!"

Hudson cảm thán nói.

Không phải hắn dùng mặt ác nhất của nhân tính để tiến hành phỏng đoán, mà thế giới này thực sự tàn khốc như vậy đấy. Trong giới quý tộc, nhiều khi là địch hay bạn chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Khi mâu thuẫn lợi ích lớn đến một mức độ nhất định, dù là huynh đệ ruột thịt cũng sẽ trở mặt với nhau.

"Hudson, nghe chàng nói như vậy, ta không biết phải đối xử với những tỷ muội kia như thế nào."

"Được rồi, hay là chàng cứ tự chơi cái trò chính trị này đi, thiếp không muốn tốn tâm sức vào mấy thứ này."

Melissa trợn trắng mắt nói.

Đối với một phụ nữ quý tộc truyền thống như nàng, việc trở thành bạn thân của hoàng hậu và công chúa là một sự nâng tầm vòng kết giao.

Thế giới quý tộc rất hiện thực, gió tầng nào chơi với mây tầng đấy, nếu không, đối với hay bên đều là một gánh nặng.

Khi thân phận địa vị của Hudson dâng cao, Melissa cũng bị động xa lánh những người bạn cũ. Vì điều kiện đi lại khó khăn nên nàng vẫn luôn ở trong phủ lãnh chúa, không có thời gian xây dựng một vòng xã giao mới.

Lần này đi theo Hudson ra ngoài, khó khăn lắm mới có bạn bè mới, mối quan hệ cũng rất tốt đẹp, nhưng lại bị Hudson "phá đám".

Nếu là ở kiếp trước, với tác phong thanh niên cứng này của Hudson, khả năng cao là sẽ bị cô độc suốt quãng đời còn lại.

"Tùy nàng, nàng vui là được. Dù sao lãnh địa của chúng ta cũng cách xa Công quốc Mosey, hai bên cũng không có xung đột lợi ích cốt lõi gì."

"Nếu em muốn kết bạn thì cứ kết bạn đi. Chỉ cần giữ chừng mực thì chắc là sẽ không bị thiệt."

"Nhưng chúng ta phải nói rõ trước, kết bạn thì không thành vấn đề. Nhưng chuyện có liên quan đến hôn nhân của các con, nàng không được tùy tiện hứa hẹn!"

Hudson cười ha hả dặn dò.

Nghĩ lại cũng cạn lời, hai đứa con trai của hắn, đứa lớn còn chưa biết nói, đứa nhỏ mới vừa cai sữa, vậy mà đã bị người ta để ý đến.

Không chỉ có các quý tộc trong nước, mà ngay cả các đại quý tộc của Công quốc Mosey có con gái bằng tuổi cũng bắt đầu có ý đồ với hai đứa nhóc này.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là vì họ vô cùng coi trọng Hudson. Cho rằng mối quan hệ bạn bè đơn thuần là không đáng tin cậy, nên muốn trực tiếp thông gia.

Thực ra thì vấn đề cá nhân của đứa con trai thứ hai cũng không quan trọng lắm, mục tiêu chân chính của mọi người vẫn là trưởng tử.

Xét về mặt chính trị, thực ra Franz không có nhiều lựa chọn trong hôn nhân. Chỉ cần Caesar IV sinh con gái thì những đại quý tộc khác không có cửa.

Nếu như Quốc vương không có con gái, thì những cô con gái, cháu gái của những đại công trong vương thất, chỉ cần tuổi tác phù hợp, thì cũng có thể thay được.

Những lựa chọn khác là không tồn tại, xuất phát từ mặt an ninh chiến lược, vương thất nhất định phải mở rộng tầm ảnh hưởng của mình trong nội bộ gia tộc Koslow.

Cách hiệu quả nhất và ít gây phản ứng nhất đương nhiên là thông gia chính trị.

Các thành viên của gia tộc Koslow gia tộc thành viên cũng muốn rút ngắn mối quan hệ với vương thất, nhằm củng cố địa vị đại quý tộc mà vất vả lắm mới giành được này.

Dù sao đây là một thế giới coi trọng huyết thống. Gia tộc Koslow rất thiếu thốn về mặt này, muốn khoe khoang ở bên ngoài mà cũng không tìm được vị lão tổ tông nào tài giỏi hơn Hudson.

"Yên tâm đi, thiếp cũng từng học giáo dục quý phụ. Chuyện gì có thể đáp ứng, chuyện gì không thể đáp ứng, trong lòng vẫn có dự kiến trước."

"Không nói những chuyện này nữa, tính thời gian thì đấu giá hội đã sắp bắt đầu rồi, đây không phải là buổi tiệc chào mừng dành riêng cho chúng ta, nếu không đi nữa thì sẽ trễ mất!"

Melissa trả lời với vẻ mặt không vui.

Trong thâm tâm, nàng không nhịn được âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào mà trượng phu phải dặn đi dặn lại như vậy.

"Ta đã lấy danh sách đấu giá từ trước đó rồi. Đúng là có vài món bảo bối tốt, nhưng tiếc là lại không có quá nhiều ý nghĩa đối với chúng ta."

"Lần đấu giá này thu hút được không ít lão bất tử, ai nấy cũng đều có ánh mắt tinh tường, căn bản sẽ không để lọt món hàng tốt nào."

"Đi qua đó cũng chỉ để xem náo nhiệt, sớm hay muộn cũng không sao!"

Ngoài miệng thì nói không sao, nhưng Hudson vẫn ôm Melissa nhảy lên lưng rồng. Xem náo nhiệt vốn là bản tính của con người, trước giờ đều không phân thân phận cao thấp.

Có danh tiếng của đại sư Keim Boyin, buổi đấu giá này chắc chắn sẽ thu hút được rất nhiều người tham gia. Nếu không có vật phẩm đạt tiêu chuẩn thì sẽ không thể giữ nổi sân bãi.

Hơn nữa, loại đấu giá này còn thu hút rất nhiều lính đánh thuê không có hậu trường tham dự. Mặc dù đa phần đều là những người đến góp cho đủ số, nhưng vẫn có những kẻ may mắn có thể mang theo bảo vật đến gửi đấu giá.

Tốc độ của Maxim rất nhanh, vèo một cái đã vọt ra bên ngoài, chớp mắt đã đến nơi, vừa kịp lúc bắt đầu đấu giá món bảo vật đầu tiên.

"Một lô ma pháp dược tề không biết tên và công dụng, được nhiều đại sư luyện dược đích thân giám định, những loại dược tề này tràn ngập năng lượng vô chủ, có tác dụng gia tăng tu vi."

"Tất cả các loại dược tề này được đại sư Keim Boyin làm ra, dù thời gian đã trôi qua vô số năm, nhưng vẫn có thể bảo toàn được dược hiệu."

Chương 1489: Biến Cố

"Trong hiện trường có đại sư luyện dược thì có thể đích thân tiến lên đây xem xét và nghiệm chứng thật giả."

"Đây là lúc kiểm tra ánh mắt, có lẽ những loại dược tề này có thể khiến cho người ta nhất phi trùng thiên, nhưng cũng có khả năng chỉ là ma pháp dược tề bình thường."

"Giá khởi điểm là 6000 kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 200 kim tệ, đấu giá bắt đầu!"

Sau khi người điều hành buổi đấu giá nói xong, nhiều bậc thầy luyện dược đã bay khỏi vị trí, trực tiếp xông lên bàn đấu giá để tiến hành nghiệm chứng.

Nhìn thấy Robert đang mặt ủ mày chau nhìn chằm chằm dược tề ngẩn người, Hudson không nhịn được muốn cười thành tiếng.

Phải thừa nhận người Mosey vẫn biết cách đánh lừa người khác, vừa bắt đầu đã đưa ra một vấn đề khó, khiến mọi người rối loạn tâm trí.

Những loại dược tề này đều do một mình Hudson tạo ra, hôm nay lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, có thể nhận ra chúng là gì mới là lạ.

Chỉ có một điều có thể chứng minh rằng chúng được tạo ra bởi một bậc thầy luyện dược, đó là: bên trong thuốc tràn ngập rất nhiều năng lượng vô chủ, dường như bất kỳ ai cũng có thể hấp thu.

Với cùng nguyên vật, cùng công thức, nhưng ma pháp dược tề được thông qua bàn tay của đại sư luyện dược thì sẽ có hiệu quả khác.

Thường thì đại sư luyện dược có thể bảo toàn phần lớn năng lượng trong dược tề, giúp cho thuốc có thể phát huy tối đa tác dụng.

Những loại dược tề trên sân khấu chủ yếu là chứa nhiều năng lượng vô chủ, nhìn qua là biết không phải là thứ mà những Ma pháp sư hay dược tề sư bình thường có thể làm ra được.

Bao gồm cả Robert, đám đại sư luyện dược ở hiện trường đều vô cùng kinh ngạc.

Không cần giám định cũng biết, đây nhất định là tác phẩm của đại sư Keim Boyin. Bởi vì với trình độ luyện dược bậc thầy của họ mà cũng không thể làm cho bên trong dược tề chứa đựng lượng năng lượng khổng lồ như vậy.

"Ta xem những loại dược tề này không có vấn đề, nếu như mọi người không phát hiện ra điều gì bất thường thì xuống dưới cạnh tranh đi!"

Robert mở miệng giải vây nói.

Là đồng minh, vào những lúc quan trọng như thế này, kéo một tay cũng là điều nên làm. Nếu cứ để đám lão già này nhìn chằm chằm, lỡ có ai đó không nhịn được xuất thủ, làm cho tình hình mất kiểm soát thì sẽ rất phiền phức. ...

Buổi đấu giá đã mở màn thuận lợi, đám đại sư điên cuồng kêu giá, những người giàu có khác cũng nhanh chóng hùa theo.

Giá ban đầu là sáu ngàn kim tệ đã nhanh chóng leo lên đến sáu vạn kim tệ, sau đó tăng lên hơn mười vạn, và đây vẫn chưa phải là giá cuối cùng.

Nguyên nhân tại sao những loại dược tề này lại đáng giá nhiều như vậy đã không quan trọng, dù sao có nhiều ma pháp Dược tề đại sư kêu giá như vậy, hùa theo cũng không bị mất gì.

Robert cũng là một trong số những ma pháp dược tề đại sư tham gia trả giá, nhưng sau khi nhìn thấy giá cả đã vượt qua cửa ải hai mươi vạn kim tệ thì lão ta đành phải ngậm miệng.

Vương quốc Alpha chẳng giàu có gì, nên một vị đại lão Thánh Vực như lão ta cũng phải tính toán chi tiêu. Về bản chất thì việc mua những loại dược tề này có ý nghĩa về nghiên cứu hơn là bản thân dược tề.

Dù sao không ai biết được tác dụng của những loại dược tề kỳ lạ vô danh này, ngoài một số kẻ ngốc ra, chẳng có mấy người dám uống trực tiếp cả.

Bên trong phòng khách quý, nhìn thấy giá cả liên tục tăng cao, Hudson rất hài lòng. Kẻ ngốc lắm tiền khó tìm, hiếm khi có cơ hội thu hoạch một đợt.

Điều quan trọng nhất là lần thu hoạch này là do người ta chủ động đưa đến tận cửa. Ngay cả khi bỏ ra một cái giá trên trời để mua về mà không thể nghiên cứu ra thành quả thì những người này cũng chỉ cho rằng bản thân mình không đủ trình độ.

"Hudson, sau khi đến nơi này thiếp mới đột nhiên phát hiện, thật ra chúng ta rất nghèo!"

Nghe xong lời này của Melissa, Hudson suýt chút nữa là phun hết trà trong miệng ra ngoài. Dù có nhìn thế nào thì hắn cũng chẳng liên quan gì đến từ "nghèo" nha!

Là người bán ẩn mình sau hậu trường, hắn đương nhiên không thể tham gia vào cuộc đấu giá náo nhiệt này. Đẩy giá lên cao là tốt đó, nhưng nếu không cẩn thận mua lại thì chẳng phải bị lỗ sặc máu hay sao?

"Melissa, lời này của nàng thật là quá phận. Hai chúng ta không phải nghèo, mà là chi tiêu hợp lý, chỉ mua thứ mà mình cần."

"Ma pháp dược tề thần bí này chỉ thích hợp với những người cuồng nghiên cứu."

"Trong lãnh địa có rất nhiều việc cần làm, còn phải lo chuyện của vương quốc nữa, ta đâu có thời gian để nghiên cứu chứ!!"

"Nàng thì bận chăm con chăm cái, dàn xếp hậu trạch trong phủ lãnh chúa, lại còn phải phụ trách các mối quan hệ, việc cũng không ít nha."

"Có lẽ chờ thêm 80-100 năm nữa, khi chúng ta cũng đã một trăm mấy tuổi thì sẽ giống như bọn họ thôi."

Hudson lập tức giải thích.

Than nghèo không phải là lựa chọn tốt gì, đặc biệt là với một đại nhân vật như Hudson lão gia, dù sao Hudson lão gia cũng cần có thể diện mà.

Mặc dù tình trạng tài chính của lãnh địa đúng là hơi tệ một chút, nhưng chẳng phải Hudson đang cố gắng kiếm tiền đó sao?

"Hừ!"

"Thiếp chẳng cần muốn giống như bọn họ!"

"Hừ, chàng đang bắt nạt người ta! 100 mấy tuổi, lúc đó chàng đi mà sống với tình nhân của mình đi. . ."

Nghe vậy Hudson liền biết mình lại nói sai nói rồi. Ý nghĩa của trường thọ rất tốt, nhưng một người phụ nữ một trăm mấy tuổi thì lại có chút phiền phức.

Melissa nghĩ càng nhiều hơn. Với thiên phú của Hudson, việc sống tới một trăm mấy tuổi cũng chẳng tính là cái gì, nhưng nàng thì lại không được!

Nếu như không có thiên phú trở thành cường giả, cho dù có chí khí trở thành cường giả, dù được cung cấp đầy đủ tài nguyên sung túc thì hiện giờ nàng vẫn chỉ là một tên vị Ma pháp sư cao cấp. (cấp 3)

Chương 1490: Biến Cố (2)

Nhưng Isabel thì khác, sau khi được phủ lãnh chúa cung cấp tài nguyên, tu vi nhanh chóng tăng lên, đã sắp sửa đột phá Hoàng Kim Kỵ Sĩ rồi. (cấp 6)

Nếu như là sau 80-100 năm nữa, khả năng cao là Melissa đã trở thành một đống đất vàng, còn Isabel thì vẫn phong nhã hào hoa.

Cũng may là hiện giờ Melissa vẫn còn trẻ, chỉ là hơi đa sầu đa cảm một chút thôi, sau khi bị Hudson kéo về lại hiện thực liền không làm ầm ĩ nữa.

Chưa kịp an ủi thì buổi đấu giá lại xảy ra chuyện. Năm tên hồ nữ được người ta gửi đến đấu giá lúc đầu đột nhiên biến thành năm nữ Tinh Linh, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Chỉ cần là người có chút kiến thức chính trị đều biết là sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Chuyện "Ly miêu đổi Thái tử" này đã hố cho Công quốc Mosey không nhẹ. Nếu như không thể giải quyết chuyện này ổn thỏa, không chừng chiến tranh sẽ bùng nổ trở lại.

Hudson cũng đang rất tức giận, vật phẩm mà hắn gửi đấu giá chỉ mới bán đi một nửa liền bị những kẻ này quấy rối, sợ là sau đó sẽ rất khó làm.

"Đình chỉ đấu giá, lập tức phong tỏa hiện trường, bắt con buôn nô lệ!"

"Bộ Ngoại giao làm tốt công tác giải thích với bên phía Tộc

Tinh Linh, tuyệt đối không thể để cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng. . ."

George lập tức hạ lệnh.

Mặt mũi hay không mặt mũi đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng hiện giờ là phải mau chóng ổn định tình hình.

Kể từ sau cuộc chiến tranh đại lục lần trước, toàn bộ nô lệ Tinh Linh đều đã biến mất khỏi Bắc đại lục và Trung đại lục. Cho dù có người giấm giếm thì cũng không dám để lộ nửa chút phong thanh.

Hơi có một chút gió thổi cỏ lay đều sẽ lập tức xử lý nô lệ Tinh Linh, tuyệt đối không cho phép để lại nửa chút vết tích.

Trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy mà lại có thể có người dám gây án, quang minh chính đại mang nô lệ Tinh Linh ra đấu giá, quả thực là muốn chọc thủng trời mà.

"Hudson, chúng ta nên làm gì bây giờ? Trong hiệp ước đình chiến, các nước đều cam kết không buôn bán, bắt giữ và nuôi dưỡng Tinh Linh, chuyện này sợ là không dễ giải quyết!"

Melissa hỏi với vẻ mặt hoang mang.

Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha là đồng minh quan trọng nhất của nhau, hai bên bây giờ đã là có nhục cùng nhục. Nếu chiến tranh bùng nổ trở lại, vương quốc cũng không thể thoát thân.

"Yên tâm, George có thể xử lý tốt chuyện này! Nơi này là Công quốc Mosey, cho dù kẻ chủ mưu sau màn có cẩn thận cỡ nào thì cũng sẽ để lại dấu vết."

"Tộc Tinh Linh cũng không ngốc, bọn họ có thể nhìn ra đây là do có người đang cố ý khơi dậy xung đột. Nếu như phát động chiến tranh thì mới thật sự làm đúng ý của kẻ chủ mưu đứng sau."

Ngoài miệng thì trấn an như vậy, nhưng trong lòng Hudson thì lại không chắc. Không phát động chiến tranh với quy mô lớn không có nghĩa là không có cách nào trả thù.

Dùng lý do này để đập cho Công quốc Mosey một trận, giết gà dọa khỉ cũng không phải việc khó.

Và cũng không thể nói là oan uổng, nơi này là đấu giá hội! Theo như thông lệ, trước khi đấu giá, các vật phẩm đấu giá đều phải được kiểm tra trước.

Tinh Linh đều đã xuất hiện trên sàn đấu giá với thân phận nô lệ rồi, bên tổ chức đấu giá là chính phủ Mosey rõ ràng là khó từ tội lỗi.

Không đợi đám vệ binh hành động, một làn khói đặc đột nhiên bốc lên từ trong đám người rồi nhanh chóng lan ra xung quanh.

"Có độc!"

Sau khi nhận ra điều này, Hudson vội vàng thi triển kết giới ma pháp để ngăn cản, những vị khách khác cũng các hiển thần thông.

Nhưng những người ở trong đại sảnh thì khổ rồi, bởi vì không kịp trở tay, đợi đến khi họ nhận ra điều không ổn thì đã hít phải khí độc rồi.

"Khặc khặc. . ."

"Lũ nhân loại bẩn thỉu, các ngươi cứ chờ đó, vào ngày chủ nhân ta giáng lâm cũng chính là lúc quét sạch đám cặn bã trên thế giới này!"

"Đáng chết, thời gian của thân xác này đã hết, trước khi rời đi, ta sẽ tặng các ngươi một món quà nhỏ. . . Khặc khặc. . ."

Xen lẫn tiếng cười quái dị là một tiếng nổ lớn, cơ thể của người này trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám sương mù màu đen liên tục nuốt chửng những người xung quanh.

Những cường giả có mặt tại hiện trường vội vàng ra tay dập tắt đám sương mù tà ác này.

Sau khi quay đầu nhìn lại, những người bị đám sương mù màu đen bao phủ, lúc này đều đã hóa thành một vũng máu, còn phát ra mùi hôi thối nồng nặc.

Một lão già có kiến thức uyên bác đột nhiên hô lên: "Minh Uyên độc, Mục sư mau thi triển Đại Tịnh Hóa Thuật!"

Nghe đạo "Minh Uyên độc", Hudson cũng bị giật mình hoảng sợ, thứ này không phải là thuốc độc bình thường, nếu hít phải sẽ không chết ngay lập tức, nhưng loại độc này còn độc hơn bất kỳ loại chất độc nào khác.

Nếu như không thể phát hiện và loại bỏ kịp thời sau khi bị trúng độc,"Minh uyên độc" sẽ xâm nhập vào tận xương tủy, dần dần phóng đại những mặt tối trong tâm hồn của mỗi người.

Cho dù là người anh hùng vĩ đại đến đâu, một khi bị nhiễm phải loại độc này thì cũng gần như không có cách cứu chữa, có thể nói là "thần dược thí quân" .

Tuy nhiên, thứ này không phải được tạo ra, mà là kỳ vật được sinh ra từ vị diện khác. Nghe nói chỉ có nơi giao nhau giữa Thâm Uyên và Minh giới mới có cơ hội sinh ra loại chất độc này.

Trong tình huống bình thường, Minh uyên độc không nên xuất hiện trên đại lục Aslante. Đối với nhân tộc thì đây là chất kịch độc, nhưng đối với một vài sinh linh đặc biệt thì nó lại trở thành vật đại bổ.

Nếu không phải có người gọi tên, Hudson cũng không nghĩ là làn khói độc vừa rồi lại là "Minh uyên độc" trong truyền thuyết.

So như so sánh thì vụ tự sát trước đó liền không đáng được nhắc tới.

Hudson cũng xuất thủ, mặc dù hắn không phải Mục sư, nhưng là một Ma pháp sư hệ Quang giả mạo, hắn cũng có thể thi triển Đại Tịnh Hóa Thuật.

Chương 1491: Minh Uyên Độc

Hiện giờ không phải là lúc ẩn giấu thực lực, mặc dù đã kịp thời thi triển kết giới, nhưng hắn cũng không dám cam đoan là đã an toàn tuyệt đối, nếu lỡ bị nhiễm mà không kịp thời loại bỏ, sau này có muốn hối hận cũng không có cơ hội.

Chỉ trong chớp mắt, hiện trường xuất hiện đủ loại ma pháp, tất cả mọi người bị bao phủ vào trong. Có hiệu quả như thế nào thì không biết, dù sao hiện giờ chỉ cầu một sự an ủi về mặt tinh thần.

Đặc biệt là những kẻ xấu số hít phải khói độc, lúc này đang sợ hãi không thôi. Trúng kịch độc này thì đơn giản là chết một mình.

Nhưng "Minh uyên độc" thì không giống, phóng đại mặt tối bên trong, thường là sẽ hại chết cả gia đình. Người bị trúng độc có thân phận địa vị càng cao thì hậu quả để lại càng lớn.

Bị quấy rối như vậy, mọi người cũng không còn hứng thú tham gia buổi đấu giá nữa, đợi mọi chuyện lắng xuống, mọi người đều chọn cáo từ rời đi.

Thấy vẻ mặt đầy u ám của George, Hudson chỉ đành mở miệng an ủi: "Bệ hạ, họa phúc song hành!"

"Minh uyên độc đều đã xuất hiện, rõ ràng là do tín đồ Tà Thần đang làm loạn, bên phía Tộc Tinh Linh chắc sẽ không cắn chặt không nhả."

"Nhanh chóng dập tắt cuộc phong ba này rồi tập trung tâm trí vào phát triển Công quốc! Ta có một dự cảm bất tường, đại lục lại sắp rối ren rồi."

Đây đều là lời thật lòng, bây giờ Hudson thực sự không coi trọng tình hình lục địa.

Đại lục Aslante vốn đã đủ loạn rồi, hiện giờ ngay cả "Minh uyên độc" chỉ tồn tại trong truyền thuyết cũng xuất hiện, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Thẳng thắn mà nói, Hudson Hudson hoàn toàn không hiểu tại sao những tín đồ Tà Thần này lại phải kiếm chuyện trên đấu giá hội.

Mặc dù trong số những vị khách có mặt không thiếu các đại nhân vật, nhưng đa phần đều đã nghỉ hưu và không còn nắm quyền, đồng thời còn ở trong phòng dành cho khách VIP.

Những người ở trong đại sảnh có thân phận thấp hơn một bậc. Chủ yếu là hậu bối của các tiểu quý tộc và một số thương nhân giàu có đến để xem náo nhiệt và mở mang hiểu biết.

Để tạo dựng hình tượng nghèo khó, chính phủ Mosey cũng đã tốn rất nhiều công sức, còn bán cả vé vào cửa đấu giá hội.

Ngoài ghế khách quý ra, những người còn lại đều phải bỏ một ngàn kim tệ để mua vé vào cửa. Nếu biết trước là sẽ xảy ra chuyện này thì George đã không kiếm chút tiền này rồi.

Chỉ cần có người lên kế hoạch, xảy ra bất trắc là điều tất nhiên. Loại sự kiện đặc biệt như đấu giá hội, khách đến từ khắp mọi nơi, căn bản không thể kiểm tra danh tính của tất cả mọi người được.

George gật đầu chua chát, chỉ có thể tự an ủi bản thân. Rõ ràng là đám tín đồ Tà Thần và bọn mang nô lệ Tinh Linh lên sàn đấu gia không phải là cùng một bọn.

Nếu như lũ tín đồ Tà Thần điên cuồng này mà có đầu óc như vậy thì đã không cần bị các thế lực lớn chèn ép đến mai danh ẩn tích rồi.

Trong mắt của người bình thường, tín đồ Tà Thần và tổ chức tà giáo đều là tín ngưỡng của Tà Thần, nhưng sự thực lại hoàn toàn khác.

Chỉ có giới cao tầng mới biết rõ, người trước mới chính là tín đồ cuồng nhiệt do Tà Thần phát triển, về cơ bản là ngang hàng với những tên điên, còn người sau đa phần là những quý tộc thất thế nhưng lại không cam chịu hiện trạng, nên mới lập ra tổ chức phản kháng.

Phát triển đến giờ, sau lưng của các tổ chức tà giáo về cơ bản đều có sự ủng hộ của các thế lực lớn. mặc dù lũ này thích gây chuyện, nhưng đều có động cơ.

Không giống như tín đồ Tà Thần, Hudson cũng không rõ tại sao lại xảy ra chuyện ngày hôm nay. Phóng thích "Minh uyên độc" ở trước mặt mọi người là một hành động vô cùng lãng phí!

Hiện trường có hơn mười người chết, George còn phải giải quyết hậu quả, sau khi hàn huyên vài câu, Hudson liền mang theo Melissa rời đi.

Trên đường trở về, Hudson càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Chuyện lần này thật sự là quá trùng hợp.

Đầu tiên là vật phẩm đấu giá bị người ta thay đổi, sau đó lại xảy ra chuyện tín đồ Tà Thần làm loạn, quan trọng nhất là sự xuất hiện của "Minh uyên độc" .

Đột nhiên, hai mắt Hudson sáng lên, hắn nhanh chóng cho ra kết luận —— lão già lên tiếng khi nãy có vấn đề!

Chỉ dựa vào một làn khói đặc mà đã nhận ra đây là "Minh uyên độc" trong truyền thuyết, thật sự là lợi hại vượt quá mức tưởng tượng.

Hoặc là lão già đã từng được chứng kiến "Minh uyên độc" trong truyền thuyết từ trước đó rồi, hoặc là cố ý thả ra để thu hút sự chú ý của mọi người.

Hudson nhớ rất rõ, sau khi làn khói đặc qua đi, có không ít kẻ xui xẻo miệng sùi bọt mép, rõ ràng là dấu hiệu của việc bị trúng độc.

Có rất nhiều loại độc gây ra những triệu chứng như vậy, nhưng trong số đó chắc chắn không bao gồm Minh Uyên độc.

Có thêm một tình tiết nhỏ để thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, việc đánh tráo vật phẩm đấu giá trước đó liền có không ai quan tâm đến nữa.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hudson dám khẳng định là lão già hét lên một tiếng ban nãy có liên quan đến những kẻ đã đánh tráo nô lệ Tinh Linh, thậm chí có khả năng là do lão ta dẫn người làm.

Để thuận lợi rút lui, âm thầm khống chế một con rối, ngụy trang thành tín đồ Tà Thần kiếm chuyện để thu hút sự chú ý, về mặt logic thì chuyện này hoàn toàn hợp lý.

"George gặp rắc rối lớn rồi, chuyện hôm nay rõ ràng là nhắm vào Công quốc Mosey!"

Hudson nhịn không khỏi cảm thán.

Phân tích ra vấn đề không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề. Chuyện đã xảy ra rồi, một khi chứng minh được tín đồ Tà Thần là giả thì việc đùn đẩy trách nhiệm chắc chắn sẽ thất bại, bên phía Tộc Tinh Linh chắc chắn sẽ tìm chính phủ Mosey để đòi một câu trả lời.

Công quốc Mosey hiện giờ không có dũng khí để nói không với Tộc Tinh Linh. Nếu không bỏ ra một cái giá xứng đáng, e là chuyện này sẽ không kết thúc được.

Chương 1492: Nhờ Vả

"Hudson, Công quốc Mosey đã trở thành nơi thị phi rồi, hay là chúng ta trở về trước đi!"

Melissa thuận thế đề nghị.

Lần này nàng theo Hudson ra ngoài là để xem náo nhiệt, chứ không muốn bị cuốn vào vòng xoáy phong ba này.

Quy tắc sinh tồn của quý tộc là: tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của người khác!

"Nếu chúng ta rời đi ngay bây giờ thì chẳng phải là đang tỏ ra sợ hãi sao? Cứ tạm quan sát thế cục trước đã, cho dù có người nhằm vào Công quốc Mosey thì tình hình cũng sẽ không xấu đi nhanh như vậy."

"Ván cờ này không phải là đặc biệt nhằm vào ta, chỉ cần chúng ta không tham gia thì sẽ không bị liên lụy."

"Công quốc Mosey cũng không có tiếng tăm gì, căn bản không đáng để các thế lực khác tốn công sức để xử lý họ. Kẻ thù duy nhất chỉ còn lại Vương quốc Warhammer đã bị diệt vong."

"Nếu như là do đám tàn dư kia gây ra thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn. Chỉ cần tìm được người rồi xử lý một cách quang minh chính đại là đã cho Tộc Tinh Linh một lời giải thích rồi."

"Chỉ sợ có một thế lực lớn nào đó nhúng tay vào, cho dù có điều tra ra được thì Công quốc Mosey cũng không làm gì được bọn chúng."

"Bên phía Tộc Tinh Linh thì bọn họ chỉ có thể tự nghĩ cách giải quyết. Không trả một cái giá nhất định thì chuyện lần này sẽ rất khó kết thúc."

Hudson phân tích một cách lý trí. . . .

Tại hiện trường đấu giá, cơn giận của George ngày càng dâng cao. Chỉ trong chớp mắt, năm tên nô lệ Tinh Linh đã hương tiêu ngọc tổn ở ngay trước mắt y, trên người còn có những dấu vết bị ngược đãi.

George vốn đang lo lắng không biết phải giải thích thế nào với Tộc Tinh Linh, bây giờ mọi chuyện lại càng trở nên phức tạp hơn nữa.

"Bệ hạ, sau khi kiểm tra, Mục sư xác định rằng năm tên Tinh Linh này đã chết từ trước đó rồi. Chỉ là linh hồn của họ bị Vong Linh pháp sư dùng thủ đoạn tà ác giam cầm trong cơ thể."

"Hiện giờ gã Vong linh ma pháp sư này đã rời khỏi hiện trường, không thể tiếp tục điều khiển linh hồn của họ để khống chế thân thể, nên nên mới lộ ra sự thật là họ đã chết nhiều ngày rồi."

Tể tướng Herceg nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Lần này họ đã bị người ta lừa một cách thảm hại, vừa rồi có rất nhiều người có thể chứng minh rằng năm tên nô lệ Tinh Linh nằm trên mặt đất này đều còn sống, bây giờ đột nhiên biến thành người chết, muốn biện minh cũng không biết đi nơi nào biện.

Ngay cả khi chứng minh được là do Vong linh ma pháp sư gây ra cũng vô dụng, trừ khi bắt được những người liên quan, nếu không thì Tộc Tinh Linh sẽ không bao giờ tin vào lời giải thích này.

"Tra!"

"Bất kể là liên quan đến thế lực nào, nhất định phải tìm ra hung phạm cho ta."

"Nếu địch nhân đã ra tay rồi thì sẽ không bỏ qua. Sợ là sau này sẽ còn xảy ra không ít những thủ đoạn tương như thế này."

"Thời đại đã khác, chúng ta không còn là một Công quốc bình thường mờ nhạt như xưa nữa. So với một số vương quốc hạng chót, chúng ta thậm chí còn có thể chiếm ưu thế về mặt quân sự."

"Đã trở thành một thế lực lớn rồi thì sẽ không tránh khỏi việc phải tham dự vào các cuộc xung đột trên đại lục. Dù muốn hay không, chúng ta đều sẽ bị động bị cuốn vào trong đó."

"Mọi người nhất định phải kịp thời điều chỉnh tâm lý, dùng thái độ tích cực nhất để đón nhận những thử thách phía sau!!"

George động viên mọi người.

Trực giác nói cho y biết, Công quốc sắp phải đối mặt với một rắc rối lớn, nhất định phải tập trung lực lượng để ứng phó. ...

"Robert Tôn giả, các vị đây là?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Với tư cách là Nguyên soái danh dự của Công quốc Mosey, ít nhiều gì Hudson vẫn có một chút mặt mũi. Tại thành Dapest còn có một tòa dinh thự nguyên soái phủ của hắn.

Mặc dù mấy năm hắn cũng chưa chắc sẽ tới một lần, nhưng mặt mũi nên có thì vẫn phải có.

Về mặt này, Người Mosey làm rất tốt. Điều này cũng có thể từ một góc độ khác chứng minh rằng chính phủ Moses vẫn rất giàu có.

So ra thì chính phủ Vương quốc Alpha lại keo kiệt hơn nhiều. Vì tiết kiệm chi tiêu, dinh thự gì đó đều phải do bản thân bỏ tiền ra bảo trì.

May mà giới cao tầng vương quốc đều không sống nhờ vào tiền lương, nếu không chỉ với số tiền ít ỏi mà chính phủ cấp cho, ngay cả chi phí bảo trì phủ đệ thường ngày cũng không đủ.

Nhưng điều này không có nghĩa là tiền lương của các quan viên trong Vương quốc Alpha thấp, cũng không có nghĩa là chính phủ thối nát vô năng; Chỉ là sau chiến tranh, ngân sách của vương quốc eo hẹp, tạm thời không thể trả nổi tiền lương, cũng không thể trả được tiền bảo trì dinh thự.

Các quan chức cấp thấp phải nuôi gia đình, không ai dám động đến số tiền lương đó, nên chỉ đành nợ lượng của các quan chức cấp cao trước. Nguyên đám quan chức cấp cao trong vương quốc, bao gồm cả quốc vương Caesar IV, đều là chủ nợ của Bộ tài chính.

Nợ một hồi liền thành thói quen, kể từ khi Hudson trở thành Nguyên soái của Vương quốc, ngoài thời kỳ chiến tranh, hắn chưa bao giờ nhận được đủ tiền lương của mình.

Trong tình huống bình thường, chính phủ vương quốc cần phải thanh toán cho Hudson lương một năm + các khoản trợ cấp + phí bảo trì dinh thự là ba vạn kim tệ.

Nhưng thực tế thì mỗi năm Hudson chỉ có thể nhận được 300 kim tệ từ chính phủ Vương quốc, tỷ lệ thực phát chỉ bằng 1%, làm cho hắn đều không biết nên nói gì.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một con số tiêu chuẩn đã được Bộ Tài chính tính toán chính xác sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng.

Đây là một con số có thể đủ để trang trải cuộc sống của một quan chức, đủ để duy trì cuộc sống đủ thể diện cho một quý tộc tầng lớp thấp. Miễn là không có biến cố lớn, trong điều kiện bình thường, mỗi năm vẫn có thể tiết kiệm được một trăm tám mươi kim tệ.

Chương 1493: Quan Hệ

Các quan chức có thu nhập hàng năm trên con số này đều bị chính phủ Vương quốc khất nợ tiền lương vì nhiều lý do, còn những người dưới con số này thì được trả lương đầy đủ.

Bao gồm cả tiền lương hàng năm của Quốc vương, mỗi năm cũng chỉ có thể nhận được nhiêu đó, số còn lại đều bị nợ.

Đây đều là truyền thống cũ, sau mỗi cuộc đại chiến đều sẽ xảy ra một làn sóng nợ lương. Chỉ là thời gian lần này kéo dài hơn trước đó một tí xíu.

Hudson hoàn toàn không ôm hy vọng là là khoản nợ lương này sẽ được bổ sung. Ngay cả khi chính phủ Vương quốc dần có lãi thì cũng không có chuyện bổ sung tiền lương.

Hết cách rồi, món nợ cũ hàng trăm năm cộng lại đã sớm trở thành một con số khổng lồ không thể chạm tới.

Đến nỗi Hudson nhiều lúc đều âm thầm hối tiếc, tại sao lúc đó mình lại đem đường kiếm tiền nhờ bán tri thức truyền thừa đưa cho Người Mosey, nếu như đưa cho vương quốc. . .

Không đặt giả thiết thêm được nữa. Với mức độ được chú ý của Vương quốc Alpha, nếu như chính phủ đột nhiên có khoản tiền khổng lồ không rõ nguồn gốc thì chắc chắn sẽ bị các bên lật tung lên để điều tra.

Hudson mới từ hiện trường đấu giá trở về thì phát hiện đám người đến từ vương quốc tham gia đấu gia đều đang có mặt ở trước cửa nhà mình, hắn cũng không biết có chuyện gì.

"Nguyên soái, e là Công quốc Mosey đã bị người nhắm vào rồi."

"Tín đồ Tà Thần đột nhiên xuất hiện có lẽ không phải là chuyện ngẫu nhiên. Hồ nữ biến thành Tinh Tinh để lộ dấu vết thao túng của các thế lực lớn ở hậu trường càng rõ ràng hơn."

"Xảy ra biến cố này, chắc là chính phủ Mosey đã không còn tâm trạng để tiếp tục tổ chức đấu giá nữa."

"Chúng ta muốn nhờ ngài hỗ trợ làm người bắc cầu, bí mật giao dịch một phần dược tề và vật phẩm luyện kim với Người Mosey."

"Nếu như có thể thì làm phiền ngài hỗ trợ khơi thông quan hệ một chút, để chúng tôi đến thăm phòng thí nghiệm của đại sư Keim Boyin."

Nghe xong phần phân tích ở nửa đầu của Robert, Hudson giật mình kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng đám lão già trước mặt này sắp tái xuất giang hồ nữa.

May mắn thay, mặc dù những người này có quan tâm đến chính trị, nhưng cũng không nhiều. Nếu như đám lão gia này cũng nhảy ra can thiệp chính trị thì vương quốc liền náo nhiệt rồi.

Còn lời đề nghị phía sau, giao dịch thì được, nhưng tham quan phòng thí nghiệm thì rõ ràng là có chút khác người.

Trong tình huống bình thường, dù là thế lực nào phát hiện ra phòng thí nghiệm của đại sự Keim Boyin cũng đều sẽ bảo mật nghiêm ngặt.

Nếu không phải vì quan hệ của hai nước rất tốt, kẻ dám đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy đã bị Người Mosey tiễn ra khỏi biên giới rồi.

"Vấn đề giao dịch thì ta có thể giúp các vị giật dây bắc cầu.

Nhưng ta sẽ không tham gia vào chi tiết của vụ giao dịch."

"Ở hiện trường đấu giá, các vị cũng cảm nhận được rồi. Bất cứ tác phẩm nào của đại sư Keim Boyin đều không hề rẻ. Cho dù sau đó các vị muốn mua thứ gì thì đều phải đích thân đi thương lượng giá cả."

"Về vấn đề phòng thí nghiệm, có lẽ sẽ có chút phiền phức. Chuyện có liên quan đến đại sư Keim Boyin, nếu không điều tra 80 - 100 lần thì Người Mosey sẽ không bao giờ cố tình tung tin ra ngoài."

"Ngay cả khi trong phòng thí nghiệm có ẩn giấu truyền thừa của đại sư Keim Boyin thì cũng đã sớm bị Người Mosey lấy đi rồi."

"Bây giờ các vị qua đó, khả năng cao cũng chỉ thấy được phòng thí nghiệm đã bị bọn họ lật tung vô số lần, khó có thu hoạch thì không nói, còn dễ bị người ta nghi ngờ."

Hudson từ chối một cách tế nhị.

Giật dây bắc cầu thì không sao, có thêm vài người mua thì hắn còn có thể bán được thêm một số dược tề ra ngoài.

Giao dịch riêng tư không giống với đấu giá công khai, hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa là hàng quý hiếm để bán cùng một loại dược tề cho những người mua khác nhau với giá cao.

Đối với những chuyện nhiều bên cùng có lợi như vậy, Hudson đương nhiên là không ngại hỗ trợ. Nhưng phòng thí nghiệm thì khác, mặc dù bản thân hắn đã vào trong đó rồi, nhưng đó không phải là nơi mà ai cũng có thể vào.

Ân tình không thể bán lung tung.

Mục tiêu chính ban đầu của buổi đấu giá này là giả mạo, nếu thả đám lão già này vào trong, lỡ như không cẩn thận để lộ, bị đám lão già này phát hiện ra dược tề không phải là tác phẩm của đại sư Keim Boyin, lúc đó sẽ rất phiền phức.

"Xin lỗi, đã làm khó Nguyên soái rồi! Chuyện của phòng thí nghiệm thì cứ coi như chúng tôi chưa nói gì đi."

"Không biết có phải là ảo giác hay không, mấy lão già chúng tôi luôn cảm thấy danh tiếng của Dapest có chút không đúng, nếu như Nguyên soái không còn chuyện gì khác, vậy thì hãy mau chóng rời khỏi nơi này đi!"

"Lấy thực lực của ngài, đương nhiên là sẽ không sợ chút sóng gió này, nhưng tiểu nha đầu Melissa kia thì không như vậy!"

Lời của Robert làm cho Hudson nhíu mày. Không thể không thừa nhận là quan hệ trong giới quý tộc thật sự là rắc rối phức tạp. Nghe giọng điệu thì dường như vị trước mắt này cũng là trưởng bối của Melissa.

Tính về mặt thời gian, khi Robert còn trẻ, gia tộc Holliser còn là đại quý tộc của vương quốc, có quan hệ với nhau cũng là chuyện bình thường.

Sau khi gia tộc suy tàn, có thể bảo toàn cơ nghiệp truyền thừa và nghỉ ngơi dưỡng sức, sau lưng không có người ủng hộ là không thể nào.

Đương nhiên, thời gian qua lâu như vậy rồi. Bất kể mối quan hệ trước đây có thân thiết đến đâu, bây giờ cũng không thuộc về họ hàng thân thích nữa, nếu không Hudson không thể nào không biết được.

Tính toán khoảng thời gian cách nhau hơn một trăm năm, hai bên nhiều khả năng cách nhau ba bốn năm sáu thế hệ, bình thường cũng không có qua lại với nhau.

Nếu như Melissa không được gả cho Hudson thì có lẽ mối quan hệ họ hàng này sẽ dần bị lãng quên, mãi mãi cũng không có ngày kích hoạt.

Chương 1494: Điều Tra

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, Hudson có giá trị đáng để các bên lôi kéo, dù quan hệ họ hàng có xa đến đâu thì cũng có thể trở thành một trong các mối quan hệ.

Dù là không có quan hệ thì cũng có thể tạo ra mối quan hệ. Nhưng vì con trai của Hudson còn quá nhỏ, anh trai và chị gái của hắn đều đã kết hôn rồi, mọi người không có cơ hội thi triển.

Còn về những đứa em trai bên dưới, bởi vì thân phận địa vị của mẹ đẻ quá thấp, nên không thể lọt mắt của các đại quý tộc.

Ở trong một thời đại xem trọng huyết thống này, cuộc thông gia giữa các đại quý tộc cũng có ranh giới cuối cùng, kém nhất cũng phải là quý tộc mới được.

Đương nhiên, những cường giả đứng trên đỉnh cao của đại lục như cao thủ Thánh Vực và Long kỵ sĩ thì không cần phải xem xuất thân.

Tóm lại, nguyên tắc chỉ có một, người chơi trong vòng tròn cấp cao nhất định phải là người một nhà. Nếu như không phải người mình thì phải nghĩ biện pháp biến thành người một nhà.

"Xin tôn giả yên tâm, ta sẽ không ở lại nơi này quá lâu. Hơn nữa, nơi này là vương đô của Công quốc Mosey, nếu như chút sóng gió này mà cũng không thể dập được, vậy thì bọn họ đã không thể cầm cự được trong cuộc chiến tranh đại lục trước đó rồi."

"Chuyện phiền toái nhất hiện giờ chính là chưa biết kẻ chủ mưu đứng sau là ai. Chỉ cần tìm được kẻ địch thì uy hiếp cũng sẽ không còn tồn tại nữa."

Hudson cười ha hả trả lời.

Hắn tiếp nhận hết sự quan tâm thiện chí. Còn chuyện rời đi, đương nhiên là phải chờ khách hàng rời đi trước đã.

Nếu như chạy quá nhanh, sau này lại có người mua ma pháp dược tề với giá cao, vậy chẳng phải là sẽ tổn thất rất nhiều tiền sao.

Quan trọng nhất là Hudson vừa mới thay Ngân hàng Phát triển Cận Đông ký một hợp đồng lớn, cho dù là làm giả sổ sách thì cũng liên quan đến hơn trăm triệu tài chính, nếu không đích thân an bài thì hắn sẽ không yên lòng!

Còn về vấn đề an toàn, chỉ cần không để cho Melissa rời khỏi tầm mắt của mình là được. Rồng và gấu nhà mình đều đang ở bên cạnh, người bình thường đều sẽ không chán sống đến vậy.

Dù muốn chơi đánh lén thì cũng phải có tốc độ nhanh hơn hai tên này mới được. Ma thú làm việc không quan trọng chứng cứ, chỉ cần cảm nhận được sát ý thì sẽ lập tức vả cho một cái, lúc đó dù không chết cũng tàn phế.

Trong những năm gần đây đã có không ít kẻ xui xẻo bị ngộ thương, không ít con em quý tộc chỉ vì thả ra sát khí mà bị hai đứa này xem như thích khách và đánh cho bán sống bán chết.

May mà đây là thế giới ma pháp, đứt tay đứt chân cũng cũng có thể mọc lại được, chỉ cần không bị mất quá nhiều sinh mệnh lực, trọng thương cũng có thể cứu trở về.

Uy danh ở bên ngoài của Hudson có một nửa là do ở trên chiến trường đánh ra, một nửa còn lại là nhờ công lao của hai đứa này.

Suy cho cùng, trong giới quý tộc, chỉ khi thu hoạch được được chiến công thì mới được mọi người tôn trọng, nhưng muốn khiến cho người ta e ngại thì vẫn phải nhờ đến nắm đấm.

Giới quý tộc rắc rối phức tạp, hơi không cẩn thận thì sẽ đánh phải người trong nhà. Nguyên nhân mà các quý tộc mới nổi bị vòng tròn căm thù có một phần là vì trong lúc đánh vang uy danh của gia tộc thì lại không cẩn thận đánh trúng.

Hudson đương nhiên là không tiện ra sân làm mấy chuyện gây thù chuốc oán này. Còn đám con cháu trong gia tộc Koslow thì lại không thể gánh vác được trách nhiệm này.

Nhưng Maxim và Belersden không có những lo lắng này, bất kể xuất thân ra sao, trong mắt của bọn nó đều là thú hai chân.

Hơn nữa sau khi bị đòn, đối phương còn không dám ghi hận. Lỡ như lại bị cảm nhận được sát khí, lại bị đánh cho một trận, lúc đó muốn khóc cũng không biết tìm ai khóc.

Dù sao mỗi lần xong việc Hudson đều sẽ mang theo hai tên này đi tìm người ta nhận lỗi, thái độ của đối phương cũng rất tốt, không hề nhắc tới chuyện bồi thường. . . .

"Thống lĩnh, Người Mosey đã phong tỏa thành trì, khắp nơi đều có trọng binh tuần tra, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lời của người đàn ông trung niên làm cho lão già phải cau mày. Vốn dĩ sau khi rời khỏi hiện trường đấu giá, lão ta đã nên tập hợp tay chân lại rồi chạy trốn mới phải.

Tiếc rằng là mọi chuyện tiến triển quá thuận lợi, khiến cho lão ta bỏ qua rủi ro. Muốn làm một phi vụ lớn hơn trước khi đi, để sau khi trở về có thể tranh công với cấp trên.

Kết quả là, vì sự do dự này, ảnh chân dung của lão ta đã bị dán ra ngoài, trở thành một tên tội phạm truy nã đầy vinh quang.

Việc bị bại lộ nhanh như vậy đã làm cho lão ta trở tay không kịp.

Nguyên nhân mà bọn chúng có thể ám toán Công quốc Mosey thành công là vì bọn chúng ở trong bóng tối, bây giờ bị đưa ra ngoài sáng, có rất nhiều chuyện không thể nào làm được.

Hiện giờ khắp nơi trong thành đều là quan binh, đám người bọn họ đều là người ngoại lai, tập trung lại một chỗ thì chẳng khác nào là đèn chỉ đường.

Nhưng lão ta lại không dám để cho bọn thuộc hạ phân tán, nếu như không cẩn thận có người bị bắt thì coi như xong đời.

Lòng trung thành không thể chịu nổi thử thách, không đến mức cần thiết, lão ta cũng không muốn thử thách bản chất của con người.

Một khi bại lộ thân phận, cho dù có thể toàn thân trở ra thì bọn chúng cũng sẽ chết chắc. Không có thế lực lớn nào sẽ thừa nhận lũ "chuột" không thể nhìn thấy ánh mặt trời như chúng cả.

So với việc tốn công tốn sức giải quyết hậu quả, rõ ràng là giết người diệt khẩu sẽ càng đơn giản hơn. Chuyện không có chứng cứ thì chẳng khác nào không xảy ra.

"Đừng hốt hoảng!"

"Mọi chuyện chưa tồi tệ giống như trong tưởng tượng của các ngươi, Người Mosey chỉ đang nghi ngờ chúng ta, nhưng lại chưa xác định được thân phận thực sự của mọi người."

Chương 1495: Tổ Chức Phục Quốc Warhammer

"Bởi vì đấu giá hội nên trong khoảng thời gian gần đây có rất nhiều người ngoại lại tràn vào, trong thời gian ngắn bọn chúng sẽ không phát hiện ra chúng ta."

"Chờ một chút trước đi, có nhiều người tham gia đấu giá như vậy, Người Mosey không thể nào bắt hết được. Chắc là qua vài ngày nữa, bọn chúng sẽ nới lỏng hạn chế."

"Đến lúc đó, chúng ta liền có thể rời đi, lúc cần thiết còn có thể ra tay với một vài thế lực lớn, trêu chọc bọn chúng và Người Mosey. . ."

Còn chưa kịp nói hết lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa "rầm rầm rầm".

"Mở cửa mau, kiểm tra tín đồ Tà Thần!"

Tiếng gào của gã sĩ quan ngoài cửa đã phá hỏng cái bánh mà lão giả đang cố gắng vẽ ra, kéo mọi người từ trong những ảo tưởng đẹp đẽ trở lại với thực tại.

Điều quan trọng lúc này không phải là nên làm gì sau đó, mà là phải vượt qua giai đoạn khó khăn này trước đã.

"Wula, ngươi đi mở cửa đi, đừng để quân gia ở bên ngoài chờ lâu!"

Lão già cố ý mở miệng nói.

Thân phận ban đầu đã bị lộ, ảnh chân dung cũng bị gắn lên lệnh truy nã, thân phận này đương nhiên là không thể dùng tiếp được nữa. Thân phận hiện giờ của lão ta đã từ một vị quý tộc ở Nam đại lục biến thành thương nhân.

Thân phận khác nhau nên cần phải có thái độ đối mặt khác nhau. Khi đóng vai quý tộc, đối với loại chuyện kiểm tra thường lệ này, thái độ của lão ta hung ác một chút cũng không sao.

Càng tỏ ra kiêu ngạo thì mọi người lại càng tin tưởng thân phận của họ. Dù sao, nếu một người có xuất thân từ quý tộc xa xưa mà không có chút tính khí thì thật sự là rất khó nói.

Hiện giờ đóng vai thương nhân, đương nhiên là phải hòa khí sinh tài, thái độ cũng không thể cao ngạo như vậy.

"Sưu sưu sưu. . ."

Wula vừa mới mở cửa, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bắn thành con nhím, trực tiếp bỏ mạng tại chỗ.

Cảnh tượng này làm cho những người ở trong phòng bị dọa đến hồn xiêu phách lạc. Ngay cả việc hỏi thăm theo thông lệ cũng không có, vừa mở cửa liền trực tiếp đại khai sát giới, rõ ràng là đã xác định được thân phận của bọn chúng có vấn đề.

"Mọi người đừng ẩn giấu nữa, mau tranh thủ thời gian thi triển thủ đoạn giết ra bên ngoài, chia nhau ra phá vây, sau khi rời đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở cứ điểm tiếp theo."

Lão già hạ lệnh với giọng điệu xen lẫn chút sợ hãi.

Vừa dứt lời, lão ta đã mang theo đám người phá vỡ tường của một căn phòng rồi chạy trối chết ra ngoài, tìm kiếm một chút hy vọng sống.

Tiếc là Người Mosey đã chuẩn bị từ trước, an bài một lượng binh lực ở xung quanh đây, đám tặc này vừa xông ra ngoài liền phải đối mặt với một trận mưa tên. . . .

Cảnh tượng tương tự đang liên tục xuất hiện ở trong thành Dapest. Chỉ cần xác định là thân phận có vấn đề, chính phủ Mosey liền trực tiếp xuất binh tiêu diệt.

Tín đồ Tà Thần, tà giáo tổ chức, thám tử mà các quốc gia xếp vào thành Dapest, du côn vô lại, đám thủ hạ không thể lộ ra ngoài ánh sáng của các quý tộc. . . Toàn bộ đều biến thành nạn nhân.

Rõ ràng là chuyện lần này đã chọc giận đám quan chức cấp cao của Công quốc Mosey. Không tìm ra ai là kẻ chủ mưu đứng sau, nên họ liền dứt khoát thực hiện một cuộc đại thanh trừng, giết chết tất cả những người bị tình nghi.

Nguyên tắc hiện giờ của Người Mosey là: "Thà giết nhầm chứ không bỏ sót!"

Vô số kẻ bất hạnh vì thân phận có vấn đề mà đã bị biến thành tế phẩm trong làn sóng thanh trừng lần này.

Tuy nhiên, người bị giết nhiều nhất chính là lũ "chuột" trong thế giới ngầm. Có thể nói, sau cuộc thanh trừng này, an ninh của thành phố Dapest sẽ được nâng cao ít nhất là hai ba cấp bậc!...

Giết chóc không thể giải quyết được vấn đề, nhưng lại có giải quyết được người tạo ra vấn đề. Còn chuyện kẻ chủ mưu đứng phía sau là ai, thực ra cũng không còn quan trọng nữa.

Trong vấn đề chính trị, từ trước đến nay đều là khó nói rõ. Công quốc Mosey dùng biện pháp mạnh mẽ để nhanh chóng giải quyết vấn đề, chuyện phiền phức còn lại chỉ có Tộc Tinh Linh.

Nếu cứ níu chặt lấy kẻ chủ mưu đứng sau không buông, có thể điều tra ra được hay không thì không biết, cho dù thật sự tìm ra được thì họ cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Kẻ dám lên kế hoạch cho việc này, còn có thực lực làm được đến bước này, hơn nữa còn trùng hợp nhắm tới Công quốc Mosey, cũng chẳng có mấy nhà.

Người Mosey không thể trêu nổi những thế lực lớn nằm trong diện tình nghi. Điều tra ra được, ngoài việc tăng thêm phiền não ra thì còn tăng thêm một kẻ địch cho mình.

Đương nhiên, chính phủ Mosey chỉ tuyên bố mọi chuyện đã kết thúc với bên ngoài, còn cuộc điều tra thì chắc chắn vẫn sẽ được tiến hành trong bóng tối.

Lấy sự hiểu biết của Hudson đối với George, sau khi phải chịu một thiệt thòi lớn như vậy, cho dù hiện giờ y có thể nhịn được thì tương lai cũng sẽ tìm cơ hội trả thù.

"Hudson, Tổ chức phục quốc Warhammer có lực lượng lớn đến mức có thể gây ra chuyện lớn như vậy ở thành Dapest sao?"

Melissa nghi ngờ hỏi.

Tổ chức phục quốc Warhammer chính là kẻ gánh tội thay cho sự kiện lần này, cuối cùng thì tên tuổi của tổ chức này cũng đã vang dội.

Rất nhiều người sau khi nhìn thấy kết quả điều tra được chính phủ công bố mới biết được tổ chức này đã sa đọa đến tình trạng phải cấu kết với tín đồ Tà Thần.

Hudson vươn tay nhéo mũi của Melissa rồi cười trêu ghẹo nói: "Nàng đang nghĩ cái gì vậy?"

"Nếu như tổ chức phục quốc Warhammer có thực lực như vậy thì bọn chúng đã không âm thầm vô danh như thế rồi."

"Ít nhất cũng phải phát động được vài cuộc nổi dậy giành độc lập, kêu gọi người dân Warhammer đứng lên chống lại sự thống trị của Người Mosey!"

Đám quý tộc lưu vong của Vương quốc Warhammer đương nhiên là rất muốn phục quốc. Nhưng tiếc là vận may của bọn họ không được tốt lắm, sau khi rút lui liền đâm đầu vào Công quốc Mosey.

Chương 1496: Giao Người

Trong hai ba năm trở lại đây, Hudson không hề nghe thấy bất kỳ tin tức nào có liên quan đến tổ chức này. Chắc là bọn họ đều đã xanh cỏ hết rồi, còn không thì đang bị giam lỏng.

Sức mạnh nòng cốt của tổ chức phục quốc Warhammer đã bị cho người ta khống chế hết rồi, nên đương nhiên là sẽ không thể gây ra sóng to gió lớn gì.

Sau khi nghe được câu trả lời chắc chắn, Melissa lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, sau đó lập tức kết thúc chủ đề nhạy cảm này.

Cuộc thanh trừng do người Mosey phát động không hề ảnh hưởng gì đến việc giao dịch. Do không còn kênh đấu giá nữa nên không thể tiếp tục đẩy giá lên cao, nhưng vì người mua nhiều nên số lượng giao dịch cũng tăng lên.

Đại diện của các bên đều mua được loại dược tề "độc nhất vô nhị" này từ trong tay Người Mosey, tất cả mọi người đều rất hài lòng, Hudson cũng rất vui.

Nể mặt tiền, tốc độ mở chi nhánh của Ngân hàng Phát triển Đông tại Công quốc Mosey đột nhiên nâng cao vô số lần.

Đương nhiên, hiện giờ chỉ đơn giản là treo một cái bảng hiệu mà thôi, muốn mở rộng nghiệp vụ thì còn cần thời gian chuẩn bị rất lâu nữa.

Vấn đề chủ yếu vẫn là vì lợi ích. Muốn kiếm tiền trên địa bàn của người khác, không trả giá một chút thì sao mà được.

Ngay cả khi không cố tình nhắm vào, chỉ riêng việc thu thuế thôi cũng đã là một vấn đề phiền phức rồi. Ngân hàng không thể áp dụng mô hình thuế truyền thống, nếu như trưng thu thuế thông qua doanh thu, sợ là sẽ làm cho ngân hàng bị phá sản chỉ trong vài phút.

Liên quan đến vấn đề xây dựng chi nhánh Ngân hàng Phát triển Cận Đông ở Mosey, Hudson đã nghĩ từ lâu rồi, vẫn là tiếp tục áp dụng mô hình hợp tác cổ phần.

Sự khác biệt là lần này không cần phải huy động vốn, mà sẽ trở thành một chi nhánh riêng biệt, lôi kéo các quyền quý của Công quốc Mosey đầu tư nhập cổ phần, cùng nhau chia sẻ miếng bánh lớn này.

Hết cách rồi, hàm lượng kỹ thuật của ngân hàng quá thấp. Các thế lực lớn đều có khả năng sao chép, căn bản không thể bảo mật được sản xuất và kinh doanh.

Theo như Hudson được biết, các tổ chức tài chính bắt chước Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã xuất hiện ở nhiều nơi trên Nam đại lục rồi.

Các cổ đông lớn đằng sau đều là những kẻ đã bỏ vốn đầu tư vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông trước đó. Để quá trình huy động vốn diễn ra suôn sẻ, Hudson đã nói khoác là mình đang bán mô hình kinh doanh này, và không ngờ là nó bán được thật.

Ngoài một số ngân hàng cá biệt do vấn đề quản lý nội bộ mà xuất hiện tình trạng lỗ nặng ra, những ngân hàng ăn theo hiện giờ đang hoạt động rất tốt.

Điểm khác biệt nằm ở chỗ: Công thương nghiệp phát triển hơn ở Nam đại lục, khách hàng chính của ngân hàng là các thương nhân, ngoài ra còn có một số quý tộc thiếu vốn lưu động.

Hudson không biết tình hình kinh doanh cụ thể ra sao, dù sao các cổ đông thường xuyên phái người tới ngân hàng học tập, chắc là đã nộp không ít học phí trong quá trình khởi nghiệp. . . .

Trong vương cung, George đang lo lắng nhìn công văn ngoại giao của Tộc Tinh Linh. Trong công tác ngoại giao, trước giờ đều là "chữ càng ít thì chuyện càng lớn" .

Công hàm ngoại giao mà Tộc Tinh Linh gửi tới chỉ có hai chữ —— "Giao người" !

Phải biết là sau khi sự việc xảy ra, George đã ngay lập tức ra lệnh phong tỏa thông tin, lúc đó lại không có Tinh Linh tại hiện trường, tin tức lan truyền nhanh như vậy, rõ ràng là có người đứng sau giở trò.

"Giao người" là không thể, năm tên nô lệ Tinh Linh này đều đã biến thành thi thể, cho dù chính phủ Công quốc Mosey đồng ý giao thì cũng không có cách nào làm cho năm tên Tinh Linh này sống lại!

"Đã điều tra ra chưa, rốt cuộc là tên khốn nào đang giở trò?"

George hỏi với vẻ mặt đầy sát khí.

Từ khi kế vị đến nay, George luôn có thiện chí giúp người. Ngoài mâu thuẫn với Vương quốc Warhammer đã bị diệt vong ra, mối quan hệ với các thế lực lớn khác đều khá ổn.

Trong các vấn đề quốc tế, George luôn cố gắng không tham gia. Thỉnh thoảng bị ép cuốn vào thì cũng đóng vai trò ba phải.

Hành xử kín đáo như vậy rồi mà vẫn có người muốn gây chuyện với y, quả thực là không cho y con đường sống mà!

"Bệ hạ, cuộc điều tra đã rơi vào bế tắc. Theo như những bằng chứng hiện có, nghi phạm chính trong sự kiện lần này là Vương quốc Frank và Giáo Đình."

"Cả hai cũng có hướng chúng ta xuất thủ động cơ cùng thực lực."

"Vương quốc Frank luôn thúc đẩy việc thành lập liên minh năm quốc gia tại Trung và Bắc lục địa, tiếc là việc đàm phán không được suôn sẻ. Nếu như quan hệ giữa chúng ta và Tộc Tinh Linh xấu đi thì chắc chắn sẽ đẩy nhanh tiến trình đàm phán liên minh."

"Hiện giờ Giáo Đình đang chìm trong làn sóng dư luận, các tiểu quý tộc thống mạ bọn chúng tham lam, còn đại quý tộc thì đang oán trách bọn chúng không tuân thủ quy củ."

"Xuất phát từ tâm lý trả thù, rất nhiều sản nghiệp trên đại lục của Giáo Đình đều đang trong tình trạng khó khăn."

"Nếu như Giáo Đình biết được chuyện là do chúng ta gây ra, bọn chúng hoàn toàn có thể ra tay trả thù để trút giận."

"Đương nhiên, cũng có khả năng là Giáo Đình chẳng hề phát hiện ra gì cả, nhưng vì mối quan hệ của Công quốc ta và Vương quốc Alpha, nên chúng giận chó đánh mèo lên người chúng ta."

"So sánh mà nói, khả năng giận chó đánh mèo là thấp nhất. Nếu như thật sự là giận chó đánh mèo thì chúng đã hành động từ lâu rồi, không cần phải chờ đến bây giờ mới ra tay."

Tể tướng Herceg nghiêm túc phân tích.

Kết quả của cuộc điều tra bí mật đã chỉ đích hai vị đại lão mạnh nhất trên đại, đây quả thực là muốn mạng người nha.

Bất kể kẻ chủ mưu đứng đằng sau là ai thì Công quốc Mosey đều không thể trêu vào. Đừng nói là ra tay trả thù, không bị tiếp tục nhắm vào đã xem như được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Chương 1497: Bại Lộ

"Chuyện này dừng lại tại đây, đình chỉ toàn bộ điều tra. Làn như tin tức đã công khai từ trước, toàn lực truy bắt các thành viên của tổ chức phục quốc Warhammer."

"Bá tước Renato, bên phía Tộc Tinh Linh đã liên lạc đến đâu rồi?"

George có chút mệt mỏi nói.

Cơ thể không mệt, nhưng bên trong mệt. Đối với Công quốc Mosey mà nói, kết quả điều tra hiện giờ chính là kết quả tồi tệ nhất.

Kết quả tồi tệ hơn nữa là: tiếp tục điều tra sâu hơn, xác định được là do bên nào làm, đưa sự việc ra ánh sáng.

Nếu như kết quả mông lung không rõ ràng thì sẽ không có người chủ động đứng ra gánh chịu trách nhiệm. Chuyện này coi như tạm có một kết thúc, vì tránh hiềm nghi, các hành động nhắm vào sẽ không được triển khai trong thời gian ngắn.

Nếu như vạch mặt kẻ thù ra ánh sáng, thì ràng buộc về mặt đạo đức xã hội sẽ trực tiếp trở về 0, bọn chúng sẽ trả thù mà không hề kiêng kỵ chút nào.

Phải chịu ủy khuất lớn như vậy, vừa phải nhẫn nhịn lại vừa phải nghĩ cách giải quyết hậu quả, quả thực là một "ninja rùa" .

"Bệ hạ, tình hình không được lạc quan cho lắm. Chúng ta đã thông báo chi tiết về tình hình cho Tộc Tinh Linh rồi, đồng thời cũng đã trả lại thi thể của người chết."

"Nhưng phía Tộc Tinh Linh lại vẫn cứ cho rằng vì chúng ta đã dung túng cho những kẻ buôn bán nô lệ nên mới xảy ra thảm kịch như ngày hôm nay, bọn họ yêu cầu Công quốc phải chịu trách nhiệm, đồng thời phải giao nộp hung thủ."

Bá tước Renato buồn bực trả lời.

Mới được hai ba năm sống yên ổn, bây giờ lại xảy ra sóng gió lớn như vậy, hoàn toàn là không muốn thấy Bộ Ngoại giao ở không mà.

"Giao nộp hung thủ", nghe qua thì không có gì sai, nhưng vấn đề là bá chủ hiện giờ chính là Nhân tộc.

Cách giải quyết của Công quốc Mosey hiện giờ không chỉ đại diện cho bản thân, mà cũng đồng thời đại diện cho lập trường đối ngoại của nhân tộc.

Nếu như đích thân xử lý hung thủ, dù có ngũ mã phanh thây hay thiên đao vạn quả thì cũng không thành vấn đề, các quốc gia nhân tộc sẽ không nói gì.

Nhưng nếu dám giao nộp người thì tính chất của sự việc sẽ lập tức thay đổi. Công quốc Mosey có thể nhượng bộ Tộc Tinh Linh, nhưng Nhân tộc không thể!

Với tư cách là bá chủ đại lục, muốn có thể trấn áp được cục diện thì cần phải kiên trì nguyên tắc, không được từ bỏ.

Nếu như làm ra những chuyện gây mất tôn nghiêm của Nhân tộc thì chính là đang đối nghịch với tất cả mọi người, đương nhiên là chính phủ Mosey không dám xúc phạm điều cấm kỵ này.

Để giảm bớt phiền phức, George đã ra lệnh xử lý nhanh gọn, trực tiếp xử tử những người liên quan, không ngờ là Tộc Tinh Linh vẫn cắn chặt không thả.

"Nói cho Tộc Tinh Linh biết là đám hung thủ đã bị tru sát đền tội rồi. Chuyện mà chúng ta có thể làm đều đã làm rồi. Đừng có nhắc lại những yêu cầu vô lý này nữa, Công quốc sẽ không thể nào đồng ý."

"Tuy nhiên, xét thấy việc họ là nạn nhân trong vụ án lần này, Công quốc đồng ý bồi thường để an ủi gia đình của các nạn nhân!"

George cắn răng nói.

Là một vị Quân vương, lúc nên mạo hiểm thì nhất định phải mạo hiểm, đây là trách nhiệm mà mọi vương giả cần có.

Dù cho việc này sẽ làm rạn nứt mối quan hệ của đôi bên, thậm chí là trực tiếp xảy ra chiến tranh, nhưng George chỉ có thể cược.

Tiếc là Công quốc Mosey không đủ thực lực, George không dám tiếp tục cứng rắn như vậy.

Suy cho cùng thì Tộc Tinh Linh cũng rất mạnh, nếu không an ủi tâm trạng của họ, lỡ như các Tinh Linh nổi giận rồi thi triển mấy chiêu cấm chú, thì thiệt hại của Công quốc Mosey sẽ rất lớn. . . .

Quang Minh Thánh Sơn, Shelter VII hỏi với vẻ mặt khó tin: "Ngươi đang nói cái gì, Thần khí truyền thừa rơi vào tay Vương quốc Alpha rồi?"

Shelter VII đã nghĩ đến mọi loại khả năng, nhưng chỉ có khả năng này là chưa từng nghĩ tới, Thần khí truyền thừa lại rơi vào tay của Vương quốc Alpha.

So với tin tức kinh thiên động địa làm lung lay pháp thống của Giáo Đình này, những sóng gió đang xảy ra hiện giờ chẳng tính là gì cả.

Shelter VII thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả nếu như tin tức này bị tiết lộ. Một khi để bên ngoài biết được hai trong số ba Thần khí truyền thừa của Giáo Đình đều là hàng giả, những tín đồ cuồng tín sẽ phát điên mất.

Không chừng ông ta sẽ trở thành vị Giáo Hoàng đầu tiên bị tín đồ lật đổ, thậm chí ngay cả Thần Hi Giáo Đình cũng có thể trở thành lịch sử.

"Bệ hạ, chúng thần đã xác nhận lại tin tức này nhiều lần rồi. Lúc trước, khi tiểu đội tầm bảo xảy ra bất trắc ở hải vực sương mù, hải quân của gia tộc Dalton và Hudson cũng đã ra khơi cùng nhau."

"Phải biết bọn họ là đối thủ cạnh tranh, quan hệ vào lúc đó cũng không được tốt lắm, trong tình huống bình thường, không cản trở lẫn nhau đã là tốt lắm rồi, làm gì có chuyện cùng nhau hành động chứ?"

"Sau đó, hạm đội của gia tộc Dalton vẫn luôn đóng quân trên đảo, cho dù trở về đất liền thì cũng chỉ dừng lại trong thời gian ngắn rồi lập tức rời đi."

"Trong những năm gần đây, gia tộc Dalton đã đưa người nhà của binh lính lên đảo, có vẻ như họ không bao giờ được đặt chân trở lại đất liền nữa."

"Cũng chính vì họ đề phòng quá nghiêm ngặt nên mới làm cho nhân viên tình báo của chúng ta chú ý. Trải qua nhiều lần nghe ngóng, có người đã nghe thấy những lão binh kia nói khoác về cuộc đại chiến ở đảo Độc Long."

"Theo như lời kể của họ, rõ ràng là có người đã sử dụng Thần khí thi triển cấm chú."

"Để xác minh tính xác thực của tin tức, chúng thần đã phái người đi mai phục mấy năm trời, cho đến gần đây mới tìm được một cơ hội, bắt được mấy tên binh sĩ hải quân của gia tộc Dalton, ép cung về tình hình cụ thể ngày hôm đó."

"Sau khi so sánh lời khai của một số người, chúng thần phát hiện họ đều nhắc đến việc khi trở về điểm xuất phát, trong tay Hudson có thêm một cây quyền trượng."

Chương 1498: Đàm Phán

"Kết hợp với việc toàn bộ hạm đội viễn dương bị tiêu diệt sau đó, chúng thần đã có thể phán đoán sơ bộ, ngoài việc bị thuyền U Linh tập kích ra thì còn có hành động diệt khẩu của Người Alpha!"

"Chuyện không thể xác định được hiện giờ chính là: Rốt cuộc hôm đó Người Alpha chỉ tìm được Quyền Trượng Vinh Diệu thôi, hay là cả Quang Minh Thánh Kiếm cũng đã rơi vào trong tay bọn chúng rồi."

Sau khi nói xong, Ulise cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Chuyện trọng đại như vậy, vì không có bằng chứng nên Ulise vẫn luôn giữ kín trong lòng, nghĩ cũng biết là gã ta phải chịu bao nhiêu áp lực rồi.

Giờ thì tin tức đã được xác minh, Thần khí Quyền Trượng Vinh Diệu đúng là đã rơi vào tay của Vương quốc Alpha, ngành tình báo của gã cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ, còn về vấn đề phía sau, đó là chuyện mà Giáo Hoàng cần suy nghĩ.

Chần chờ một lúc, sau khi tiêu hóa xong tin tức đáng kinh ngạc này, Shelter VII bắt đầu đi lại trong đại sảnh.

Nếu như Quyền Trượng Vinh Diệu rơi vào tay của các thế lực lớn khác thì bọn họ còn có thể thông qua các biện pháp chính trị để trao đổi, nhưng nằm trong tay kẻ phản nghịch Vương quốc Alpha thì lại không có chỗ trống để thương lượng.

Biện pháp duy nhất để lấy lại Quyền Trượng Vinh Diệu từ trong tay Vương quốc Alpha chính là phái người đi cướp.

Nhưng việc chạy đến địa bàn của người khác cướp đồ thì khác gì với "nộp mạng" chứ?

Hơn nữa, họ còn không biết Vương quốc Alpha đang để Quyền Trượng Vinh Diệu ở nơi nào, cũng không thể điều tra hết toàn bộ các tỉnh lớn trong Vương quốc Alpha được?

"Tiếp tục điều tra, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ. Bây giờ là địch sáng ta tối, tìm được vị trí của Quyền Trượng Vinh Diệu trước rồi ngồi chờ cơ hội xuất hiện!"

Shelter VII trầm giọng nói.

Sau khi bị hố một lần thì sẽ khôn ngoan hơn.

Trải qua hàng loạt vụ thất bại, Shelter VII đã dần ý thức được, người giữ chức vị Giáo Hoàng như ông ta cũng không phải thật sự là chí cao vô thượng, Giáo Đình cũng không mạnh như những gì mà ông ta đã suy đoán.

Nếu như ở thời kỳ toàn thịnh, bất cứ món bảo vật nào mà họ để ý, chỉ cần một mệnh lệnh của Giáo Đình là các vương quốc bên dưới sẽ phải tự mình dâng lên.

Bây giờ, mệnh lệnh của ông ta. . .

Mệnh lệnh của ông ta căn bản không thông qua được. Vương quốc Alpha đã sớm mặc xác Giáo Đình rồi, ai quan tâm ông ta có phải là Giáo Hoàng hay không chứ!...

Trong lúc không biết gì, Vương quốc Alpha đã giúp Công quốc Mosey cản một kiếp. Có tin tức về Thần khí truyền thừa, Giáo Đình không còn tâm tư để kiếm chuyện với Người Mosey nữa.

Chỉ là gánh tội thay cho người khác mà thôi, trong những năm qua, bọn họ đã gánh tội thay không chỉ một hay lần.

Ngay cả chuyện bộc phát thiên tai cũng là do Giáo Đình thất đức, khiến Thần linh giáng xuống thiên tai để cảnh báo.

Dù những thiên tai này có liên quan gì đến Thần linh hay không, sau mỗi lần xảy ra thiên tai cũng đều có những tin đồn như vậy xuất hiện.

Đương nhiên, Giáo Đình cũng sẽ không ngồi chờ chết. Gần như cùng lúc đó, còn sẽ có truyền ngôn về Quốc vương thất đức, lãnh chúa thất đức.

Sau khi trải qua nhiều trận thiên tai, trái phiếu chuộc tội của Giáo Đình đều bán rất chạy, các khoản quyên góp tôn giáo cũng đổ về ồ ạt.

Không chỉ tiểu quý tộc hào phóng bỏ tiền, mà ngay cả những nông nô ăn không no bụng kia cũng sẽ nghĩ cách thể hiện một chút. ...

Quảng trường vương cung, một đám Tinh Linh từ trên trời giáng xuống đỉnh vương cung, Hudson thấy vậy liền có cảm giác đau răng, còn đám quan chức cấp cao của Công quốc Mosey thì bị tức đến đầu bốc khói.

Thật sự là quá khi dễ người, tất cả mọi người đều ở cửa chính nghênh đón, ngươi trực tiếp bay lên trên nóc nhà, cao cao tại thượng nhìn xuống bên dưới là có ý gì?

"Tiểu thư Delise mỹ lệ, ở trên hóng mát đủ rồi thì xuống đây tâm sự đi!"

Hudson ra vẻ hào sảng nói.

Không phải hắn muốn làm chim đầu đàn, mà vì hôm nay hắn tới là để đại diện vương quốc đứng ra ủng hộ cho Công quốc Mosey.

Sau lưng Hudson còn có các đại diện của ba quốc gia Trung đại lục. Mặc dù liên minh năm nước chưa được thành lập chính thức, nhưng khi đối mặt với dị tộc, việc hỗ trợ lẫn nhau đã trở thành nhận thức chung của các bên.

Ở phía sau nữa còn có đại diện của các quốc gia thuộc Liên minh Nhân tộc đang thường trú tại Công quốc Mosey, muốn bọn họ ủng hộ mang tính thực tế có lẽ sẽ gặp một chút khó khăn, nhưng ủng hộ bằng miệng thì lại là chuyện đơn giản.

Nếu như không có những thế lực này làm hậu thuẫn, Công quốc Mosey đã sớm rén rồi.

Mặc dù trong những năm gần nhất bọn họ phát triển không tệ, nhưng muốn chuyển hóa nhân khẩu và kinh tế thành thực lực quân sự thì còn cần một khoảng thời gian nhất định.

"Nguyên soái Hudson, ngươi nói chuyện vẫn luôn làm cho người ta chán ghét như vậy!"

Delise tức giận trả lời.

Mặc dù ngoài miệng phàn nàn, nhưng bà ta vẫn mang theo đám Tinh Linh nhảy xuống bên dưới. Ra oai phủ đầu thì chỉ cần thi triển một lần là đủ rồi, không cần phải tiếp tục ở phía trên vương cung hóng gió.

Về bản chất thì lần này tới đây để đàm phán, mà không phải để kiếm chuyện. Nếu như làm hư chuyện, Tộc Tinh Linh cũng phải do dự xem có nên xuất binh hay không.

Lời của Hudson vừa hay đưa cho họ một bậc thang. Còn lời nói có nghe lọt hay không thì phải xem ai là người nó.

Nếu như người bình thường mà dám trêu chọc Delise như vậy, bà ta sẽ không ngại cho kẻ đó trải nghiệm cái gì gọi là uy nghiêm của cường giả Thánh Vực.

"Tiểu thư Delise, mời!"

"Lúc đầu mọi người có chuẩn bị yến hội hoan nghênh, nhưng ta biết rõ các vị không thích, nên đã từ chối rồi."

"Hay là chúng ta vào phòng họp nói chuyện chính sự trước đi?"

Hudson cười ha hả nói.

Đây đều là lời thật lòng, Người Mosey thật sự định chuẩn bị yến hội, nhưng đám Tinh Linh này thực sự không thích mấy trò này.

Chương 1499: Đám Phán (2)

Những Tinh Linh kiêu ngạo này ghét đứng chung một chỗ với nhân loại, nếu như mời bọn họ đi khiêu vũ, sợ là sẽ xảy ra chuyện ngay tại hiện trường.

Quan niệm cố hữu của một chủng tộc không phải là thứ dễ thay đổi. Nghi thức cao nhất của Công quốc Mosey không chừng sẽ bị thành sự sỉ nhục trong mắt của Tinh Linh.

Tộc Tinh Linh tự thành hệ thống, rất ít giao lưu với nhân loại, nên mọi người cũng không có hiểu biết gì nhiều về tập quán sinh hoạt của họ.

Những gì được ghi lại trong sách đều là chuyện cũ cách đây hàng trăm hàng ngàn năm. Hơn nữa còn bị thổi phồng lên, ở trong mắt của người ngâm thơ rong, Tinh Linh đơn giản là đại diện cho sự hoàn hảo.

Hết cách rồi, loài người là sinh vật coi trọng cái đẹp. Trùng hợp là vẻ ngoài của Tinh Linh lại phù hợp với mắt thẩm mỹ của nhân loại, sự kiêu ngạo của họ càng tăng thêm sức hấp dẫn.

Ngay cả người có ý chí mạnh mẽ như Hudson khi gặp phải một mỹ nhân như Delise đều phải âm thầm nhắc nhở bản thân: Trước mắt là bà nội, là bà nội, là bà nội. . .

Nếu như Tộc Tinh Linh không có thực lực mạnh mẽ thì sớm đã bị các quý tộc loài người nuôi nhốt rồi.

Chỉ cần nhìn đám đại biểu nhân tộc ở trước mắt là biết, ngoài người của Công quốc Mosey cảm thấy mình bị sỉ nhục ra, những người còn lại đều không hề tức giận.

Đây là lợi thế của sắc đẹp, nếu như là một chủng tộc khác, dám không nể mặt như vậy, mọi người đã sớm cho họ biết cái gì gọi là uy nghiêm của bá chủ.

Có lẽ chỉ có Mị Ma trong truyền thuyết mới có nhan sắc sánh được với Tinh Linh. Tiếc là Hudson chưa từng nhìn thấy, nên không biết tình hình cụ thể.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Delise không nói một lời bước vào đại điện. Đám người rất muốn nhắc nhở Delise là đã đi sai hướng rồi, nhưng thấy bà già này thật sự không dễ trêu, nên cả đám đều không dám mở miệng.

Đối với chuyện này, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Trong lòng hắn không khỏi hoài nghi, tại sao Tộc Tinh Linh lại cử bà già này tới đây làm đặc sứ đàm phán chứ?

Đúng là cường giả Thánh Vực rất mạnh, nhưng thực lực cá nhân mạnh không có nghĩa là năng lực đàm phán cũng mạnh. Chẳng lẽ đàm phán không thành thì trực tiếp lộn cái bàn đấm nhau sao?

Nhưng Hudson cũng lập tức hiểu rõ, có vẻ như Tộc Tinh Linh thật sự không cần bất cứ kỹ năng gì để đàm phán với Công quốc Mosey.

Về bản chất thì đây là đang đe dọa bằng vũ lực, Để Delise tới gây chuyện không chừng còn có hiệu quả hơn việc đàm phán cò kè mặc cả thông thường.

Ít nhất là hiện tại người Mosey thật sự bị chấn nhiếp, cuộc đàm phán còn chưa có bắt đầu, nhưng đã thua về mặt khí thế rồi.

Nếu không có Hudson đứng ra gây rối, có lẽ tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Đây không phải là vấn đề năng lực, mà là vì khái niệm cường giả vi tôn đã sớm xâm nhập lòng người.

Tại đại lục Aslante, đối mặt với cường giả mà nói về việc bình đẳng thì chẳng khác nào đang bị bệnh.

Tình huống hiện tại là: Không chỉ Delise có thực lực mạnh, mà đám Tinh Linh đi theo còn có thực lực mạnh hơn.

Bao gồm cả Hudson, khi đối mặt với Delise, hắn còn có thể nói đùa vài câu không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng một khi dính đến Tộc Tinh Linh, hắn cũng chỉ có thể thận trọng đối đãi.

"Ở chỗ này nói đi!"

Delise tức giận nói.

Có lẽ là đã nhận ra bản thân mình không biết đường, hoặc là cố tình làm vậy, tóm lại, Delise đã dùng hành động thực tế để nói cho đám người biết: Tâm tình hiện giờ của ả rất không tốt, đừng chọc ả!

"Dính bẫy rồi!"

Hudson âm thầm nghĩ.

Sự can thiệp trước đó của hắn đúng là đã giảm bớt áp lực mà Tộc Tinh Linh đã gây ra cho Người Mosey, nhưng Delise cũng thuận thế tạo dựng hình ảnh của một người phụ nữ có tính khí thất thường.

Một cường giả Thánh Vực có tính khí thất thường chính là một quả Ma binh bom. Một khi chạm đến nút bấm, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Quả nhiên là người đã vài trăm năm tuổi, không sống uổng phí. Cho dù là Tinh Linh đơn thuần cũng sẽ rèn luyện được một chút phong cách chính trị.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau dựng hội trường đi!"

George vội vàng hạ lệnh.

Tuy nhiên, khi đám người hầu còn chưa kịp phản ứng, Delise đã vung cây ma pháp trượng trong tay lên, trên mặt đất có một cây thực vật đang đâm chồi, sau đó nó nhanh chóng tạo ra những chiếc ghế ngồi bằng cây tự nhiên.

Đám Tinh Linh lập tức nhập tọa, vừa hay chiếm hết vị trí, làm cho một đám đại biểu Nhân tộc cảm thấy rất xấu hổ.

George liền ra hiệu cho Ma pháp sư ở phía sau, ngay sau đó, nguyên tố ma pháp hệ thổ phun trào, bàn ghế bằng nguyên tố thổ đã trồi lên khỏi mặt đất.

Chỉ khổ cho tòa cung điện này, bàn ghế đều dựa vào nguyên tố ma pháp tạm thời ngưng tụ mà thành, nhưng tại tạo ra sự phá hoại vĩnh viễn đối với cung điện. Sau khi bị dày vò như vậy, mặt đất chắc chắn phải được sửa chữa lại.

"George bệ hạ đáng kính, ta tin là việc bắt giữ Tinh Linh trái phép không quan hệ gì đến các vị."

"Nhưng năm Tinh Linh xảy ra ngoài ý muốn trong lãnh thổ của các vị, ít nhiều gì quý quốc cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích?"

Nghe được lời của Delise, George âm thầm kêu khổ. Trong đấu giá hội ngày đó có quá nhiều người chứng kiến, thậm chí còn có người đã dùng Lưu Ảnh Thạch để ghi chép lại, căn bản không thể chối cãi được.

Các quốc gia đại lục ủng hộ Công quốc Mosey về mặt ngoại giao, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ phải chiếm lý. Nếu như là chuyện do mình gây ra thì sẽ là tình huống khác.

Hơn nữa, chuyện lần này bọn họ không thể nào giải thích được. Ngày hôm đó bị "Minh uyên độc" dọa cho sợ hãi, không kịp thời phát hiện ra năm nô lệ Tinh Linh bị Vong Linh ma pháp sư khống chế, bây giờ muốn tẩy trắng cũng không được.

Chương 1500: Đàm Phán (3)

"Tôn giả, việc này đều là hiểu lầm. Tinh Linh đều là khách quý của công quốc, sao chúng tôi có thể ra tay với khách của mình được chứ!"

"Đây đều là âm mưu của tổ chức phục quốc Warhammer, bọn chúng định dùng chuyện này để khơi mào xung đột giữa chúng ta rồi nhân cơ hội này để phục quốc."

"Nhưng tiếc cho lũ chuột nhắt bẩn thỉu này, chúng vẫn chưa biết rằng mình đã bị dân chúng phỉ nhổ vì đã mang theo tài phú vơ vét được rời đi trong lúc dân chúng đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng. . ."

Không đợi George nói xong, Delise đã ngắt lời: "George bệ hạ, ngài muốn nói rằng: Năm Tinh Linh xảy ra chuyện trong lãnh thổ của quý tộc là trách nhiệm của chúng tôi sao?"

Đối với câu chất vấn của Delise, George âm thầm kêu khổ. Y là một vị Quốc vương đạt tiêu chuẩn, nhưng lại không phải là chuyên gia đàm phán ưu tú.

Những chuyện này vốn dĩ do Bộ trưởng Ngoại giao phụ trách, tiếc là Tộc Tinh Linh đã nâng cao cấp độ đàm phán, Công quốc Mosey nhất định phải cử ra một đội ngũ có địa vị tương đương ra trận.

Hết cách rồi, với thân phận địa vị của Delise tại trong Tộc Tinh Linh, chỉ có George đích thân ra trận thì đôi bên mới ngang hàng.

Dựa theo quy tắc đàm phán ngoại giao trên đại lục Aslante, khi đại nhân vật mở miệng, chỉ những người có thân phận ngang hàng mới có tư cách trả lời. Những người khác dù có nhiều ý nghĩ cỡ nào cũng phải nín ở trong bụng.

Vấn đề đùn đẩy trách nhiệm không thành công chỉ là do thao tác cụ thể không tốt.

Tộc Tinh Linh cũng đóng góp một phần lực lượng trong sự sụp đổ của Vương quốc Warhammer, nếu nhìn từ khía cạnh này, hai bên thực sự có quan hệ nhân quả.

"Tiểu thư Delise, tranh luận chuyện này đúng hay sai thực sự không có ý nghĩa gì. Mọi người đều thẳng thắn một chút đi, các vị muốn cái gì?"

Hudson mở miệng giải vây.

Tình huống đàm phán ngoại giao trong tưởng tượng là: Trích dẫn những câu kinh điển, lời qua tiếng lại, dựa vào ba tấc lưỡi để thuyết phục đối phương.

Nhưng tình huống đàm phán ngoại giao thực tế là: Thực lực! Thực lực! Vẫn là thực lực!

Chỉ cần có thực lực mạnh mẽ thì có thể cứng rắn ở trên bàn đàm phán; Còn nếu không đủ thực lực thì sẽ không thể cứng được trên bàn đàm phán.

Các nhà ngoại giao có thể giành được thế chủ động về mặt đạo nghĩa, nhưng thứ quyết định kết quả cuối cùng vẫn là thực lực.

Chỉ khi hai bên có thực lực tương đương thì các nhà ngoại giao mới có thể tung hoành.

Giống như tình huống trước mắt, một nước yếu, cộng thêm việc không chiếm lý, cho dù quan ngoại giao có giỏi đến đâu thì Công quốc Mosey cũng phải trả giá đắt.

Tiếp tục tranh luận chỉ tự rước lấy nhục mà thôi. Trừ khi chính phủ Mosey có thể lấy ra chứng cứ chứng minh việc này thật sự là âm mưu của tổ chức phục quốc Warhammer.

"Nguyên soái Hudson, lời này của ngài giống như chúng tôi đến đây để tống tiền vậy!"

"George bệ hạ, chỉ muốn các vị có thể giao nộp hung thủ cùng với kẻ chủ mưu phía sau, ta có thể đại diện cho Tộc Tinh Linh không truy cứu trách nhiệm của quý quốc."

"Nếu không thể làm được, vậy ta chỉ có thể ngầm thừa nhận rằng các vị cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, và yêu cầu bồi thường thiệt hại từ quý quốc."

"Đây là danh sách vật tư, sau khi đàm phán kết thúc, trong một tháng phải thanh toán 20% vật tư, phần còn lại có thể trả dần trong năm năm."

Delise trợn trắng mắt nói.

Có thể thấy là tâm trạng hiện giờ của Delise không tệ. Delise cũng rất ghét việc kéo dài cuộc đàm phán, bà ta thích cách nói thẳng thắn của Hudson hơn.

Trong những năm trở lại đây, Công quốc Mosey phát triển quá nhanh, Tộc Tinh Linh đã sớm cảm thấy khó chịu, nhưng vì chiến tranh đại lục vừa mới kết thúc, bọn họ cũng không tiện làm gì đó.

Khó khăn lắm mới nắm được điểm yếu của hàng xóm, đương nhiên phải là phải nghĩ cách làm suy yếu thực lực của Công quốc Mosey rồi. Cho dù là không thiếu vật tư, nhưng ba vị Nữ vương Tinh Linh cũng quyết định tống tiền Người Mosey.

Ban đầu họ còn muốn yêu cầu Người Mosey cắt đất, nhưng sau khi cân nhắc đến phản ứng của nhân tộc thì cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Sự thật chứng minh là quyết định này rất chính xác. Khi Delise đưa ra danh sách vật tư, đại diện của các quốc gia đều nở nụ cười.

Nguyên nhân mà mọi người tham gia cuộc hội nghị lần này là vì giữ gìn lợi ích của nhân tộc. Đối với bản thân các quốc gia mà nói, ngoài việc thể hiện vị thế của mình trên trường quốc tế ra thì không có lợi ích thực tế nào khác.

Rõ ràng là Tộc Tinh Linh đã cân nhắc đến thể diện của bá chủ đại lục Nhân tộc nên mới yêu cầu bồi thường vật tư, dù sao người ta cũng đã mất người.

Còn về con số bồi thường cụ thể, mọi người đều không quan tâm, dù sao cũng không phải mình bỏ tiền.

Khi Delise đưa ra danh sách, đám người liền quyết đoán lựa chọn ngậm miệng, bao gồm cả Hudson.

Ủng hộ Công quốc Mosey trên bàn đàm phán là không thành vấn đề, nhưng khi liên quan đến bồi thường cụ thể, hắn không có quyền thay Người Mosey đưa ra quyết định.

Dù đã sớm có ý định dùng tiền mua bình an, nhưng sau khi mở danh sách ra, sắc mặt của George vẫn tái xanh.

Trên danh sách không chỉ có một lượng lớn vật tư thường ngày, mà còn có một đống lớn vật liệu ma pháp. Chẳng trách lại đưa ra thời hạn năm năm, nếu trả một lần, sợ là dù có móc sạch Công quốc Mosey cũng không đủ trả.

"Tôn giả, số lượng này quá khổng lồ, vượt xa năng lực chịu đựng của Công quốc."

"Chúng tôi chỉ có thể chấp nhận nhiều nhất là 3%, và một số vật tư quý hiếm, công quốc còn không có!"

George nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thực tình không phải George chém giá lung tung, mà thực sự là Tinh Linh yêu cầu quá nhiều. Nếu như là tiền mặt, Công quốc Mosey còn có thể thu xếp một chút, nhưng bọn họ lại toàn muốn hiện vật.

Chẳng hạn như: 8 triệu tấn lương thực, nếu như thật sự bỏ ra nhiều lương thực như vậy, dân chúng Mosey chắc chắn sẽ phải chịu đói.

Chương 1501: Khổ Nhục Kế

Cho dù có thể mua lại được trên toàn đại lục thì với năng lực vận chuyển của thời đại này cũng không thể nào hoàn thành được trong thời gian ngắn.

Những điều khoản hà khắc tương tự như vậy còn rất nhiều, hầu như yêu cầu nào cũng đang thách thức giới hạn của Công quốc Mosey.

Rao giá trên trời, vậy cũng chỉ có thể trả giá xuống mặt đất. Tinh Linh yêu cầu cao bao nhiêu, George trả giá thấp bấy nhiêu.

Trong lúc nhất thời, hai bên bắt đầu tranh luận gay gắt về số lượng vật tư. Tiếc là khác biệt quá lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu đàm phán thành công.

"Sắc trời không còn sớm nữa, hôm nay bàn đến đây thôi, chuyện còn lại để ngày mai bàn tiếp!"

Không sai, Hudson hối hận rồi!

Nếu sớm biết ở lại Công quốc Mosey thêm mấy ngày sẽ phải nhận lấy cái công việc vớ vẩn này thì hắn đã sớm quay về nước rồi.

Hòa giải xung đột giữa Công quốc Mosey và Tộc Tinh Linh, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy tê cả da đầu rồi. Liên quan đến lợi ích, làm sao có thể giải quyết trong dăm ba câu nói được.

"Không sao cả, hôm nay không muốn nói, vậy thì tạm ngưng cuộc họp ở đây đi!"

"Dù sao chúng ta cũng chỉ có ba ngày thời gian, bây giờ đã qua một ngày. Nếu như sau hai ngày nữa mà cũng không thể đàm phán ra kết quả, hậu quả các ngươi tự chịu!"

Lời đe dọa của Delise làm cho mọi người biến sắc.

Trên đại lục Aslante có một câu nói: Không sợ đại quân Tinh Linh giết tới, chỉ sợ Tinh Linh muốn trả thù!

Đế quốc Quang Minh đã từng chiếm cứ Bắc đại lục đã từ thịnh chuyển suy chính là vì sự trả thù của Tộc Tinh Linh.

Một đám lão bất tử Tinh Linh đều quá tám trăm tuổi hóa thân thành phần tử khủng bố, đi khắp nơi thi triển ma pháp phá hoại, cảnh tượng đó thực sự không có cách nào tưởng tượng.

Đế quốc Quang Minh cường giả như vậy cũng không có nhiều cao thủ như Tộc Tinh Linh, Công quốc Mosey thì càng không thể nào so sánh được.

Đế quốc Quang Minh khi đó còn tổ chức đại quân phản công rừng rậm Tinh Linh, nhưng Công quốc Mosey hiện giờ, cho dù có phản công cũng đánh không lại!

Đàm phán kết thúc, Delise cố tình khiêu khích nhìn Hudson một cái.

Ả nữ nhân Tinh Linh này là một kẻ tàn nhẫn. May mà khoảng cách của hai bên khá xa, nếu như lãnh địa của mình mà ở gần rừng rậm Tinh Linh thì Hudson cũng chỉ có thể chịu thua. . . .

"Nguyên soái, thực tình không phải chúng tôi không có thành ý, mà là vì khẩu vị của Tộc Tinh Linh quá lớn. Đây là danh sách mà bọn họ đưa, ngài xem qua đi!"

Thấy Hudson đi tới, George trực tiếp bộc bạch.

Sau khi nhìn thoáng qua số lượng trên danh sách, Hudson vốn định nói vài lời thuyết phục, nhưng giờ thì phải nuốt trở vào.

Sau khi trả giá xuống 3%, trong cuộc đàm phán sau đó lại nâng cao đến 8%, điều này đã đủ để chứng minh Công quốc Mosey rất có thành ý.

Nếu như đổi lại là Hudson ngồi ở vị trí của George, có lẽ hắn sẽ trực tiếp trả giá 1%.

"Bệ hạ, e rằng chuyện lần này chỉ là một cái cớ, vấn đề chính là do quý quốc phát triển quá nhanh, làm cho Tộc Tinh Linh cảnh giác."

"Ngài nên biết, trong những năm qua, toàn bộ các quốc gia và chủng tộc giáp ranh với Tộc Tinh Linh đều không có ai có thể phát triển suôn sẻ."

"Vì an ninh chiến lược của bản thân, Tộc Tinh Linh cần một Công quốc Mosey nhỏ yếu. Sự phát triển hiện tại của quý quốc đã sắp chạm đến giới hạn của họ rồi."

"Dù không có chuyện lần này thì cũng sẽ có phiền phức khác tìm tới cửa, ngài nên chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Hudson đồng tình nói.

Chẳng trách Công quốc Mosey có thể trở thành đồng minh với Vương quốc Alpha, hai quốc gia này đều có thuộc tính xui xẻo giống nhau.

Khó khăn lắm mới gặp được một lần kỳ ngộ, kết quả còn chưa phát triển lớn mạnh đã bị dị tộc kiêng kị chèn ép trước rồi. ...

"Nguyên soái, nếu cuộc đàm phán lần này thất bại, Tộc Tinh Linh sẽ không thật sự động thủ với chúng tôi chứ?"

Khi hỏi câu này, George đã có câu trả lời trong lòng, chỉ là không muốn tin mà thôi.

Tộc Tinh Linh cũng là một tộc lớn sau nhân tộc, tộc nhân bị bắt ra bên ngoài, còn chết oan chết uổng, làm sao có thể không biểu hiện gì được chứ?

Lần giết gà dọa khỉ này là điều bắt buộc phải có!

Nếu để cho Công quốc Mosey qua ải dễ dàng như vậy thì Tộc Tinh Linh sẽ không bao giờ có ngày tháng bình yên nữa. Có lẽ sau này rừng rậm Tinh Linh sẽ là thiên đường cho các đoàn săn bắt nô lệ trên đại lục.

Thêm vào đó là nhu cầu chiến lược chèn ép nước láng giềng, triển vọng của Công quốc Mosey thật sự không được khả quan cho lắm.

"Yên tâm đi, Tộc Tinh Linh chắc chắn sẽ không xuất binh. Nhiều nhất chỉ là sau này quý quốc sẽ xuất hiện nhiều thiên tai nhân họa hơn một tí xíu mà thôi."

"Bệ hạ nhớ phải cẩn thận Delise. Thần đã từng tiếp xúc với ả ta rồi, là một con sư tử cái đó."

"Mặc dù bên ngoài ả sẽ không dám động thủ với ngài, nhưng trong tối thì lại rất khó nói. Nhớ để phòng cẩn thận một chút, đừng bị ả ta đánh lén."

"Để cho người bên dưới gắn Lưu Ảnh Thạch ở những khu vực mà ngài thường hoạt động, không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

Nghe xong lời này của Hudson, mặt mày George đều xanh mét. Cái gì gọi là cẩn thận Delise, rõ ràng là đang xúi giục y chủ động đi gây chuyện với ả ta đây mà!

Mặc dù "khổ nhục kế" là hơi cực khổ một chút, nhưng dây quả thực là một trong những cách giải quyết vấn đề có chi phí thấp nhất.

Hiện giờ Công quốc Mosey đang đuối lý, nếu George bị đánh một trận, vậy thì sẽ tới phiên Tộc Tinh Linh bị đuối lý.

Nếu lại tiếp tục cắn chặt không thả, vậy thì cả hai chuyện này sẽ được mang lên bàn đàm phán. Da mặt dày thì có thể tráo đổi khái niệm bị đánh thành ám sát, tính chất sẽ hoàn toàn khác nhau.

Liên quan đến thí quân, dù chỉ là hiềm nghi thôi, nhưng các quốc gia Nhân tộc đều sẽ không thể nào lùi bước. Có được sự ủng hộ của các quốc gia rồi, muốn vượt qua kiếp nạn lần này là không khó.

Chương 1502: Yếu Thế

"Không ổn!"

"Nguyên soái, đám Tinh Linh kia cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể bị chúng ta nắm mũi dắt đi được?"

"Ngài cũng nói rồi, Delise là một con sư tử cái. Lỡ như ả ta nổi giận, trực tiếp đánh cho ta một trận ở ngay trên bàn đàm phán thì thảm rồi!"

George vội vàng lắc đầu nói.

Khổ nhục kế cũng không phải dễ thực hiện. Đối phương chính là cường giả Thánh Vực đó, lỡ đâu giận quá mức, ra tay hơi nặng một tí xíu, không chừng sẽ tiễn y về thế giới bên kia luôn.

Cho dù không xảy ra vấn đề thì Lưu Ảnh Thạch cũng không đáng tin. Người ta đã hạ độc thủ rồi thì sẽ che giấu luôn thân phận.

Nếu là không có bắt lấy chứng cứ, hắn đánh liền uổng công chịu đựng rồi.

"Nếu bệ hạ cảm thấy không ổn, vậy thì đổi sang một phương án khác."

"Ngài tìm cơ hội đi thổ lộ với ả ta, nói nhiều lời ca ngợi một chút, sau đó hơi động tay động chân một chút."

"Cùng lắm là bị đánh cho một trận, ả ta tuyệt đối không dám ra tay độc ác. Thần có thể ở trong bóng tối bảo hộ ngài, chỉ cần ngài bị đòn thì thân sẽ ngay lập tức nhảy tới cứu viện!"

Hudson kích động nói.

Thẳng thắn mà nói, đây là một ý tưởng ngu ngốc, nhưng không biết tại sao hắn lại muốn nhìn thấy cảnh tượng hài hước này.

Chuyện này chỉ có thể do George đích thân làm. Những người khác đi trêu chọc Delise, cho dù bị vả cho một phát chết tươi thì cũng là chết vô ích.

George có thân phận quốc quân, cùng lắm là bị đòn, tuyệt đối sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

"Hudson, ta coi ngươi là bằng hữu, ngươi không thể hố ta như vậy nha!"

"Loại khổ nhục kế này, chính ngươi chơi đi! Nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì sao ta lăn lộn trong vòng tròn quân chủ được nữa?"

"Hơn nữa, dùng cách này để giải quyết mâu thuẫn, Tộc Tinh Linh sẽ từ bỏ ý đồ sao?"

"Không chừng sau này Công quốc sẽ thường xuyên xảy ra bất trắc. Không phải nơi này bị lũ lụt vỡ đê thì cũng là nơi đó xảy ra động đất, hoặc là nơi nào đó đột nhiên xuất hiện thời tiết băng giá khắc nghiệt . . ."

"Những thủ đoạn này quá kín đáo, cho dù là thật sự xảy ra, nếu như không quan sát kỹ thì không nhất định có thể tìm thấy dấu vết."

"Không tìm thấy bằng chứng, kiện lên Liên minh Nhân tộc cũng vô dụng. Vốn liếng của Công quốc không dày, không thể chịu đựng được dày vò như vậy!"

George nói với vẻ bất thiện.

George xem như đã hiểu rồi, Hudson nào phải đang nghĩ kế cho y, rõ ràng là đang xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Trong thế giới siêu phàm, những cách trả thù còn đa dạng hơn nhiều so với thế giới bình thường. Đối với cường giả mà nói, tạo ra thiên tai nhân họa cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Một khi Tinh Linh nhúng tay vào, vậy thì Công quốc Mosey đừng nghĩ có thể dễ dàng vượt qua thiên tai trong tương lai. Tiểu tai biến đại tai, đây cũng chỉ là thao tác thông thường, còn có thể bỗng dưng xuất hiện vô số thiên tai.

Chẳng qua là vì Tộc Tinh Linh đã quen với sự lười biếng, nên mới có tin đồn yêu thích hòa bình, thời thượng cổ, Tinh Linh cũng từng giết cho đại lục máu chảy thành sông.

Dù thời gian đã qua lâu, nhưng người ta cũng là bá chủ lục địa uy tín lâu năm. Nhìn lại lịch sử đại lục là biết, từ xưa đến nay có rất nhiều bá chủ, nhưng chỉ có Tộc Tinh Linh và Long tộc là có thể sống thoải mái.

"George, không phải là ta cố ý hố ngươi. Nếu không trả giá đắt thì sao Tộc Tinh Linh có thể nuốt trôi cục tức này?"

"Ngươi cảm thấy ủy khuất, các Tinh Linh hiện giờ cảm thấy càng ủy khuất. Theo quy định của hiệp ước đình chiến trước đây, mọi trách nhiệm trong chuyện lần này đều thuộc về các ngươi."

"Đương nhiên, ta cũng không nói ngươi đang dùng tiền mua bình an. Trên thực tế, bình an là không mua được."

"Từ khi Công quốc Mosey bước lên con đường bành trướng, các ngươi đã không còn là một nước nhỏ nữa. Con đường của các nước lớn trước giờ luôn tràn đầy chông gai."

"Từ khi được thành lập thì Vương quốc Alpha đã phải quần nhau với thú nhân rồi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, từ khi các ngươi quật khởi thì đã được định sẵn là phải dây dưa với Tộc Tinh Linh."

"Thời gian này, có thể là một trăm năm, cũng có khả năng là hai trăm năm, ba trăm năm. . ."

"Trừ khi có thể hủy diệt hoàn toàn Tộc Tinh Linh, nếu không thì tình hình này sẽ tiếp tục kéo dài. Giải quyết vấn đề một cách dứt điểm chẳng qua cũng chỉ là chủ nghĩa lý tưởng hão huyền."

"Điều đáng mừng duy nhất là tính cảnh giác hiện giờ của Tộc Tinh Linh đối với các ngươi không cao, nếu không thì người ta đã sớm mượn cơ hội này để ra tay suy yếu thực lực của các ngươi rồi, căn bản không có cuộc đàm phán lần này!"

Hudson lạnh lùng nói.

Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Nếu cứ giữ suy nghĩ giải quyết vấn đề một cách dứt điểm thì đừng mong giải quyết được vấn đề. Bây giờ Công quốc Mosey đã không có đường lui, yên tâm làm ruộng cầu phát triển hoàn toàn chỉ là mong muốn đơn phương.

Giấc mơ tan vỡ, nhớ lại cách sống chung của Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân, George liền toát mồ hôi lạnh.

Tộc Tinh Linh ít người, nhưng không có nghĩa là ít đàn em. Liên minh Thượng Cổ Dị tộc ở bên cạnh sau khi có được không gian sinh tồn mới, đã có không ít chủng tộc bật chế độ sinh con đẻ cái.

Thực lực của đám đàn em này đều tăng trưởng không ít, hoàn toàn là chừa đường sống cho người ta mà!

Chỉ trong nháy mắt, George vô cùng khát khao thành lập liên minh năm nước. Dù sau khi đoàn kết thì vẫn còn ở thế yếu, nhưng ít nhất cũng có được vốn liếng khiến kẻ thù phải kiêng dè.

"Ý của ngươi là kêu ta tỏ vẻ yếu thế trước mặt Tộc Tinh Linh, cố gắng tranh thủ thời gian cho Công quốc phát triển?"

George hỏi với vẻ mặt không chắc chắn.

Đây là lần đầu tiên George phát hiện ra việc nói chuyện một nửa lại đáng ghét đến vậy. Nhưng với thân phận của Hudson, hiện giờ thực sự không tiện nói quá nhiều.

Chương 1503: Yếu Thế (2)

Có thể nói đến mức này đã là rất nể tình rồi. Nếu can thiệp thêm nữa thì sẽ vượt qua ranh giới.

Về bản chất, Vương quốc Alpha cần một tên đàn em biết nghe lời, làm vùng đệm giảm xóc với Tộc Tinh Linh, đồng thời còn phải có lực lượng quân sự nhất định.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tốc độ phát triển hiện tại của Công quốc Mosey đã hoàn toàn vượt quá dự đoán của vương quốc.

Nếu xét về quốc lực tổng thể thì Công quốc Mosey đã vượt qua bất kỳ một thời kỳ nào trong quá khứ. Dựa theo tốc độ phát triển hiện giờ, không quá năm năm nữa, họ sẽ có thể đuổi kịp ba quốc gia Trung đại lục.

Nếu không phải vì Liên minh Dị tộc gây áp lực quá lớn, khiến giới cao tầng của vương quốc vô thức xem nhẹ sự phát triển của Công quốc Mosey, thì quan hệ của hai nước sẽ không hòa hợp được như vậy.

Thu một quốc gia có trọng lượng tương đương với mình làm đàn em, ai mà dám to gan như vậy?

Khi còn mối đe dọa dị tộc thì còn có thể duy trì quan hệ đồng minh. Một khi mối đe dọa của dị tộc giảm đi, đồng minh sẽ biến thành đối thủ cạnh tranh.

Về mặt bản chất, Vương quốc Alpha không có cách nào để khống chế Người Mosey. Một khi thực lực tăng lên, đảo khách thành chủ cũng là có khả năng.

Dù sao, hàng xóm của Người Mosey là Tộc Tinh Linh, còn hàng xóm của Vương quốc Alpha là Đế quốc Thú Nhân.

Nếu để cho quý tộc trong vương quốc lựa chọn, có đến 99% số người thà đồng ý làm hàng xóm với Tinh Linh cũng không muốn liều mạng với thú nhân.

Chuyện này không liên quan đến thực lực mạnh hay yếu, mấu chốt là thú nhân quá hiếu chiến. Mỗi lần khôi phục lại nguyên khí, bọn chúng nhất định sẽ xâm lược vương quốc.

So ra thì những thủ đoạn chèn ép của Tộc Tinh Linh thực sự không tính là gì.

Không phải là ra vẻ đáng thương sao, quý tộc đều là diễn viên bẩm sinh, chắc chắn có thể dễ dàng nắm bắt vai diễn.

Sợ bị nghi kỵ, vậy thì chơi nội đấu thôi! Lâu lâu đánh nhau một trận, để Tộc Tinh Linh nhìn thấy một nước láng giềng nội đấu không ngừng.

Về mặt này, Nhân tộc đều là những người chơi lâu năm. Ngày xưa cũng nhờ khả năng này nên cuối cùng mới thành công nghịch tập, đoạt được ngôi vị bá chủ của thú nhân.

Ước đấu quý tộc lưu hành nhất trên đại lục hiện giờ đều là truyền thống tốt đẹp được lão tổ tông để lại. Nhìn thì có vẻ như ngày nào cũng đang nội chiến, nhưng thực tế lại chẳng có mấy người chết.

Lúc đầu Hudson còn tưởng rằng đây là do các quý tộc ăn no rửng mỡ, nhưng sau này hắn mới phát hiện ra, không phải các quý tộc có bệnh, mà là do nhu cầu chính trị.

Điểm khác biệt hiện giờ là không phải diễn kịch cho dị tộc xem, mà là diễn cho người mình xem. Các quý tộc vừa và nhỏ diễn kịch cho đại quý tộc xem, còn các đại quý tộc thì lại diễn kịch cho

Quốc vương xem.

Chỉ khi người bên dưới liên tục nội chiến thì những người ở phía trên mới vững vàng. Nếu như đám quý tộc bên dưới hòa thuận đoàn kết thì Quốc vương sẽ bị biến thành một con rối.

Dù là không có mâu thuẫn thì cũng phải tạo ra một vài mâu thuẫn. Thật hay giả không quan trọng, quan trọng là nhất định phải diễn trò.

Rất nhiều chuyện, một khi diễn lâu rồi, là giả thì cũng sẽ từ từ biến thành sự thật.

Đặc biệt là sau khi liên quan đến lợi ích, xung đột giả sẽ biến thành xung đột thật, tính chất cũng sẽ thay đổi.

Tộc Tinh Linh không thể chấp nhận một Công quốc Mosey cường đại, nhưng lại có thể chấp nhận một một Công quốc Mosey đang chìm trong nội loạn.

Nhưng mà chuyện này yêu cầu kỹ năng khống chế cực kỳ cao, theo kinh nghiệm trước đây, ngoài màn biểu diễn trong quá trình trỗi dậy của Nhân tộc là thành công ra thì những lần sau đều sẽ xảy ra sự cố.

Hudson không thể chủ động đưa ra một phương án không thể kiểm soát. Cho dù muốn áp dụng thì cũng phải do Người Mosey đích thân đề cập tới.

Nếu như tương lai chơi bể thì cũng là chuyện của chính bọn họ, không thể đổ lỗi cho hắn.

"George, ta chẳng hề nói gì cả. Cuộc gặp mặt ngày hôm nay của chúng ta chỉ thảo luận về dáng người của Delise, trao đổi một số chủ đề bình thường của cánh đàn ông!"

Hudson cười ha hả nói.

Việc Hudson gọi thẳng tên cũng có nghĩa là đang dùng thân phận bạn bè để giao lưu, mà không phải đang bàn việc chung.

Dùng việc trêu chọc cường giả Thánh Vực để chuyển hướng chủ đề, cũng chỉ có Hudson dám chơi như vậy. Nhưng so với đoạn tin tức màu hồng phấn này, rõ ràng là chuyện nghĩ kế cho George càng lớn hơn.

Cho dù truyền ra ngoài, những người khác cũng sẽ cho rằng là chuyện bình thường. Mỹ nữ ngự tỷ cộng thêm cường giả khí chất, là đàn ông bình thường đều sẽ chú ý nhiều hơn.

Đại nhân vật chưa bao giờ thiếu lời đồn, không truyền ra một vài chuyện phong lưu, không chừng một ngày nào đó sẽ truyền ra tin đồn đồng tính.

"Hudson, ngươi đừng có hố ta. Rõ ràng đều là do ngươi nói, ta không có suy nghĩ mạo phạm Delise Tôn giả!"

George tức giận nói.

Y còn chưa quên ý tưởng ngu ngốc mà Hudson đưa ra trước đó, nếu như không nhanh chóng tránh hiềm nghi, để cho Hudson tung tin đồn này ra, không chừng y sẽ thật sự bị chết xã hội.

Trong thâm tâm George đã quyết định rồi, tiên hạ thủ vi cường. Nhân vật chính của đoạn thông tin màu hồng phấn này nhất định phải là Hudson.

Không vì nguyên nhân nào khác, trong toàn thành Dapest hiện giờ chỉ có hai tên bảo tiêu của Hudson là chịu đòn được.

Dựa trên kinh nghiệm lăn lộn trong giới quý tộc nhiều năm, George có thể khẳng định, mặc dù bề ngoài thì vị Tôn giả Delise kia đang giận Hudson, nhưng trên thực tế ấn tượng đối với hắn lại không tệ.

Rồng không sống chung với rắn, thế giới của cường giả nhất định là phải cô độc. Đặc biệt là những chủng tộc âm thịnh dương suy như tộc Tinh Linh, những người đàn ông có thể lọt vào mắt xanh của cường giả Thánh Vực như Delise thì càng ít hơn.

Nếu như không thuộc hai phe phái khác nhau, không chừng giữa hai người còn có thể nảy sinh một chút mập mờ. Nhưng đặc quyền mà Hudson được hưởng thụ hiện giờ là: Không bị truy sát!

Chương 1504: Nổi Loạn

"Tôn giả, theo như tình hình đàm phán hôm nay, cường độ ủng hộ của các quốc gia nhân tộc đối với Công quốc Mosey vẫn là rất lớn."

"Muốn họ chấp nhận điều kiện, sợ là không dễ!"

Một lão già Tinh Linh không khỏi cảm thán.

Mặc dù nhìn bề ngoài thì lão ta trông già hơn, nhưng số tuổi thật còn không bằng Delise, đây là phúc lợi mà thực lực mang lại.

Một khi bước vào Thánh Vực, sau khi được nguyên tố ma pháp quán thể, nhục thân sẽ tự động được tẩm bổ, dung nhan về cơ bản là sẽ không thay đổi, chỉ khi đến thời kỳ cuối của sinh mệnh mới bắt đầu già đi.

"Không đồng ý là bình thường!"

"Với thực lực của Công quốc Mosey, bọn chúng đi đâu gom được nhiều vật tư như vậy?"

"Đừng nói là đáp ứng toàn bộ, cho dù chỉ bỏ ra một phần ba trong số đó thôi cũng đã đủ khiến cho chúng phải phá sản rồi."

"Cứ từ từ đàm phán là được, dù sao cũng còn hai ngày nữa mà, không cần phải quá vội làm gì."

"Nhiệm vụ lần này của chúng ta chủ yếu là để cho Nhân tộc biết rằng Tộc Tinh Linh không thể bị khinh nhục, dùng chuyện này để chấn nhiếp những nhóm bắt nô lệ đang hoạt động tích cực kia!"

Delise bình tĩnh nói.

Nhân khẩu của Tộc Tinh Linh vốn có hạn, nếu để cho đội săn bắt nô lệ gây chuyện nữa thì sẽ càng thảm hại hơn.

Trong mắt ngoại giới, việc Tộc Tinh Linh tham gia chiến tranh đại lục rồi bị thiệt hại hơn vạn tộc nhân là một tổn thất nặng nề về mặt dân số.

Nhưng ít ai biết rằng cuộc chiến tranh đại lục này cũng đã giải quyết được mối đe dọa săn bắt nô lệ mà Tộc Tinh Linh đang phải đối mặt. Trước đây, vì những nhóm săn bắt nô lệ này, năm nào Tộc Tinh Linh cũng bị tổn thất gần ngàn người!

Trong số những tộc nhân bị tổn thất, chỉ có một phần nhỏ là bị bán đi khắp nơi trên đại lục, đa phần đều bị chết trong chiến đấu.

Năng suất sinh sản ban đầu đã thấp rồi, lại còn đối mặt với mối đe dọa từ bọn săn bắt nô lệ nữa, cuộc sống của Tinh Linh cũng ngày càng khó khăn hơn.

Cho dù Tộc Tinh Linh đã dùng đủ mọi cách đả kích, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự cám dỗ từ lợi nhuận khổng lồ. Ngay cả khi nắm lấy nước láng giềng rồi đấm cho một trận cũng không có tác dụng gì, nhóm săn bắt nô lệ vẫn hoạt động không ngừng.

Cho đến khi cuộc chiến tranh đại lục nổ ra, tình hình này mới thay đổi. Không còn giáp ranh với lũ săn bắt nô lệ nữa, hiện giờ nhóm săn bắt nô lệ phải đi qua một khu vực rộng lớn do Tộc Tinh Linh kiểm soát thì mới có thể vào được rừng rậm Tinh Linh.

Trước khi những kẻ này đến được đích thì chúng đã sớm trở thành chất dinh dưỡng cho Thụ nhân và Ma thú rồi.

Theo kế hoạch của Tộc Tinh Linh, trong tương lai khu vực này sẽ trở thành công viên vui chơi của Ma thú. Để thực hiện điều này, họ còn bỏ ra một số tiền lớn, mời một vài con Ma thú Thánh Vực từ trong rừng rậm Tinh Linh đến nơi này định cư, đóng vai trò như một vùng đệm giữa Tộc Tinh Linh và nhân tộc.

Có lẽ không lâu nữa, Công quốc Mosey sẽ gặp thêm một rắc rối mới—— thú triều!

Trong số những con Ma thú Thánh Vực được mời, còn bao gồm một đôi Tử Kim Thử, hai vợ chồng nhà chuột này mang theo nguyên dòng họ tới đây.

Với tốc độ sinh sản đáng sợ của Ma thú chuột, bộc phát thú triều chỉ là vấn đề thời gian. Những rắc rối này vốn là của Tộc Tinh Linh, nhưng giờ nó đã được chuyển sang cho Công quốc Mosey.

"Tôn giả, tên Nguyên soái Hudson của Nhân tộc thật là quá đáng ghét, hắn ta không hề để ngài vào mắt, quả thực là tội ác tày trời."

"Hay là chúng ta tìm một cơ hội để đánh cho hắn một trận đi?"

Một vị thiếu nữ Tinh Linh ở bên cạnh kích động nói.

Rõ ràng là chuyện xảy ra ban ngày vẫn còn làm cho vị thiếu nữ này canh cánh trong lòng. Dám không nể mặt của người mà nàng tôn kính nhất thì chính là một sự khiêu khích lớn nhất đối với nàng.

"Nina, hãy từ bỏ suy nghĩ này đi. Nơi này là địa bàn của nhân tộc, nếu như chúng ta vô cớ khơi mào tranh chấp thì sẽ rất dễ bị thiệt thòi."

"Đặc biệt là tên Hudson kia, âm hiểm, xảo trá, ác độc, hạ lưu, vô sỉ. . ."

"Lại có thực lực mạnh mẽ, nếu như lần sau gặp được hắn, các ngươi nhất định phải nhanh chóng rời xa!"

Sau khi thốt ra tất cả những từ ngữ tự nghĩ là xấu xa trong lòng, Delise mới chịu thôi. Nhưng chỉ cần dặn dò như vậy thôi cũng đã khiến cho những Tinh Linh tùy hành bị nhức đầu rồi.

Thật sự rất khó tưởng tượng là một người lại có thể hội tụ được nhiều điều xấu xa của thế gian đến vậy, quả thực là xấu đến mức tận cùng. Dù là sau khi kéo ra ngoài thiên đao vạn quả thì cũng còn phải thiêu đốt linh hồn thêm một vạn năm nữa.

"Yên tâm đi, Tôn giả!"

"Ta nhớ rồi, Hudson là một tên vô lại. Lần sau gặp được hắn, nhất định phải ngay lập tức tránh xa."

"Chờ sau khi tu vi có thành tựu, ta sẽ đi tìm hắn tính sổ!"

Nina nắm chặt nắm tay nhỏ rồi hung hăng nói.

Nhưng Delise lại trợn trắng mắt, ông trời ban cho Tinh Linh thiên phú tu luyện ma pháp không gì sánh kịp, nhưng cũng lấy đi tốc độ trưởng thành của họ.

Chờ Nina trưởng thành, có lẽ mộ của cháu trái Hudson đều đã xanh cỏ rồi. ...

"Trong thành đã xảy ra chuyện gì?"

Delise ngăn một tên vệ binh lại rồi nghi ngờ hỏi.

Nơi này chính là vương đô của Công quốc Mosey, theo lý thuyết thì đây là nơi an toàn nhất mới phải. Nhưng giờ thì người đi đường vội vàng qua lại, khắp nơi đều có binh sĩ tuần tra, trong không khí đều tràn ngập sự căng thẳng.

"Tôn giả, Tổ chức phục quốc Warhammer đã phát động phản loạn, chúng đã tập kích nhiều địa điểm quan trọng trong vương đô vào đêm qua, chúng tôi đang điều binh đến trấn áp phản loạn."

Câu trả lời của vệ binh làm cho Delise nhíu mày. Một thành phố hỗn loạn, chẳng có một tí xíu nghệ thuật nào, thật sự rất chán ghét.

"Trong nước các ngươi thường xuyên xảy ra nổi loạn như vậy lắm sao?"

Delise truy vấn.

Chương 1505: Nổi Loạn (2)

Chán ghét thì chán ghét, nhưng thông tin cần thiết vẫn phải thu thập. Thực ra, Tộc Tinh Linh vẫn luôn thu thập tin tức về Công quốc Mosey, chỉ là họ không tin tưởng những nhân viên tình báo nhân tộc mua chuộc được mà thôi.

"Không có!"

"Ngoại trừ khu vực mới được mở mang là Đại bình nguyên Warhammer thỉnh thoảng xuất hiện phản loạn ra, các khu vực khác trong vương quốc đều rất ổn định."

"Chuyện đêm qua chỉ là một vụ tai nạn. Không biết Tổ chức phục quốc Warhammer đã nhận được sự ủng hộ của thế lực nào, gần đây chúng liên tục gây rối ở khắp nơi."

Nghe xong lời giải thích của thị vệ, Delise khẽ gật đầu. Nhìn chung cũng giống như những gì mà ả ta biết trước đó, Công quốc Mosey về mặt tổng thể thì vẫn rất ổn định.

Điều khác biệt duy nhất là: gần đây, Tổ chức phục quốc Warhammer vốn chẳng mấy nổi bật này lại đột nhiên hoạt động mạnh mẽ.

Đây đều là vấn đề nhỏ, nếu Tổ chức phục quốc Warhammer thật sự lớn mạnh thì đối với Tộc Tinh Linh cũng chỉ có chỗ tốt, mà không có chỗ xấu.

Nếu không phải vì không liên lạc được tổ chức này, Tộc Tinh Linh còn muốn tăng cường ủng hộ cho bọn hắn. Làm hàng xóm, đương nhiên là thực lực càng yếu càng tốt.

Nếu như có thể lợi dụng Nhân tộc tự giết lẫn nhau, Tộc Tinh Linh sao phải tự mình động thủ chứ?

Dưới sự dẫn đường của thị vệ, đoàn người Delise đã thuận lợi đến được địa điểm đàm phán. So với ngày hôm qua thì sắc mặt của đoàn đại biểu Công quốc Mosey hôm nay đều khó coi hơn nhiều.

Delise không coi đó là chuyện to tát gì, trong vương đô của người ta vừa mới xảy ra một vụ phản loạn, tâm trạng không tốt cũng có thể hiểu được.

Là cường giả Thánh Vực, lỗ tai của Delise vẫn rất bén nhạy, dù ở cách xa chừng trăm mét cũng có thể nghe rõ cuộc thảo luận lén lút của đám người.

Nội dung của cuộc trò chuyện có vẻ hơi lạ, ngoài thảo luận về cuộc tấn công nhằm vào vương đô ra thì còn có nơi này xảy ra phản loạn, quý tộc lãnh chúa nơi đó đang đánh nhau sống chết, còn có cả chuyện phong lưu của một đôi quý tộc.

Vô tình thu thập được một đống tin đồn, tâm trạng của Delise bỗng trở nên khá hơn. Nhìn thấy hàng xóm gặp xui xẻo là một chuyện vui.

Nếu không phải đích thân tới đây, Delise cũng không biết là Công quốc Mosey có nhiều vấn đề như vậy. Delise thầm nghĩ trong lòng là tộc mình đã lo lắng quá mức rồi.

Đối với một Công quốc Mosey đang chìm trong mâu thuẫn nội bộ, chỉ cần lén lút ủng hộ phe tạo phản là được rồi, đâu cần phải quan tâm đến vậy.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, việc làm suy yếu lực lượng quân sự của Công quốc Mosey vẫn luôn là mục tiêu mà Tộc Tinh Linh nỗ lực hướng tới.

"Hả. . . Tại sao George bệ hạ lại chưa tới?"

Lời đã đến bên miệng, Delise liền ý thức được mình đã lỡ lời, bèn vội vàng đổi giọng hỏi.

Nhân vật chính trong cuộc đàm phán này là Công quốc Mosey và Tộc Tinh Linh, những quốc gia nhân tộc còn lại, bao gồm cả Vương quốc Alpha, đều chỉ là người chứng kiến cuộc đàm phán.

Người chứng kiến có thể vắng mặt, nhưng người có liên quan thì không được. Không nhìn thấy Quốc vương George, Delise không có hứng thú cãi cọ với người bên dưới.

"Tôn giả, xin ngài chờ một lát. Trong nước xảy ra một chút biến cố, cần bệ hạ đích thân xử lý, lát nữa bệ hạ sẽ tới!"

Bá tước Renato nói với vẻ mặt khó xử.

Đêm qua, George đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp ngay trong đêm, mọi người đều đã nhất trí thông qua chiến lược giả yếu khi gặp địch, để đổi lấy thời gian phát triển hòa bình cho Công quốc.

Vở kịch này rất khó diễn, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ đùa giả thành thật. Vì chuyện này mà bọn họ còn nghiên cứu kinh nghiệm của các quốc gia nhân tộc đã từng làm hàng xóm của Tộc Tinh Linh.

Cuối cùng, họ phát hiện ra quy luật kỳ lạ: Chỉ cần mình biểu hiện đủ nát, lại nghiêm cấm hành vi săn bắt nô lệ, Tộc Tinh Linh chính là người hàng xóm tốt nhất.

Nát thật thì không được, nhưng bọn họ có thể giả vờ nát nha!

Tổ chức phục quốc Warhammer cũng đã gánh tội một lần rồi, vậy thì cứ để bọn chúng gánh thêm vài tội nữa cũng chẳng sao, lần này là lãnh đạo phong trào phục quốc chống lại Công quốc Mosey!

Dân chúng ở vùng chiếm đóng mới quan tâm cố quốc nên đã phát động phong trào độc lập, chuyện này hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào!

Quý tộc lãnh chúa tranh giành tình nhân, ra tay đánh nhau sống chết cũng là chuyện thường xảy ra tại Công quốc Mosey. . . .

Sau khi liên tục biên ra mười mấy phương án, Công quốc Mosey liền "Loạn". Vương đô bị tập kích chỉ là bước đầu tiên, sau đó sẽ còn nhiều loạn cục xuất hiện nữa.

Vì diễn cho giống như thật, họ còn an bài người thật đánh nhau ở hiện trường, nhiều tòa nhà bị phá hủy, còn có những nạn nhân bất hạnh, chẳng qua người chết đều là tử tù được đổi quần áo.

Về việc xảy ra nội loạn trong thời gian đàm phán đã làm giảm tinh thần trên bàn đàm phán, những điều này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Chỉ cần tạo dựng một hình tượng đủ nát, mặc cho Tộc Tinh Linh đưa ra điều kiện gì, chính phủ Công quốc Mosey chỉ cần làm một việc:

Tự phê bình sâu sắc, đồng thời cam đoan là không có lần sau; sẵn sàng chấp nhận bồi thường, chỉ là túi không có tiền.

Chỉ cần ký kết hiệp ước, biến việc vi phạm hiệp ước đình chiến thành vấn đề kinh tế giữa hai bên, tính chất sẽ hoàn toàn thay đổi.

Vì "vi phạm hiệp ước đình chiến", Tộc Tinh Linh thực hiện các hành động trả đũa đối với Công quốc Mosey, chuyện này hoàn toàn phù hợp với thông lệ trên đại lục, không ai có thể nói được gì.

Nhưng nếu chỉ vì nghèo mà không thể trả được bồi thường vật chất, Tộc Tinh Linh lại hùng hổ dọa người thì các quốc gia nhân tộc sẽ càng đồng tình với Công quốc Mosey.

Chuyện có liên quan đến cuộc phân tranh giữa các chủng tộc, loại "đồng tình" này cũng có thể chuyển hóa thành áp lực ngoại giao.

Sau đó, chính phủ Công quốc Mosey nhận lỗi và có thái độ đúng đắn thì khả năng Tộc Tinh Linh xuất thủ lại càng thấp.

Chương 1506: Mời Ra Ngoài

Còn về chuyện thắng thua trên bàn đàm phán, mình đã lấy được phần thắng rồi, phải cho Tộc Tinh Linh một chút mặt mũi thì người ta mới xuống đài được!

"Hừ!"

"Vậy thì kêu y nhanh một chút, bản tôn không có thời gian để lãng phí."

Delise ra vẻ tức giận nói.

Delise không có bất cứ hảo cảm gì với người không đúng giờ. Nhưng Công quốc Mosey xảy ra chuyện lại là điều mà ả ta muốn xem nhất.

Trong thâm tâm, Delise không khỏi cảm thán: "May mà Nhân tộc hay nội đấu, nếu không thì các tộc trên đại lục sẽ rất nguy hiểm".

Nếu không vì mẫu thụ Tinh Linh không tiện di chuyển, không chừng Tộc Tinh Linh cũng đã học theo Long tộc, di chuyển ra khỏi đại lục Aslante, chạy đến hải ngoại đặt chân rồi.

Hết cách rồi, làm hàng xóm với Nhân tộc là chuyện rất mệt mỏi.

Không giống như các chủng tộc trường thọ, chính sách kéo dài rất mạnh. Nhân loại là một chủng tộc hay quên, bây giờ là trẻ ngoan, nhưng sau vài chục năm nữa thì chưa chắc sẽ không biến thành trẻ trâu.

Cho nên Tộc Tinh Linh mới cần phải liên tục lập uy để nhấn mạnh sự hiện diện của mình, lúc này nới có thể chấn nhiếp được hàng xóm, có thể sống một cuộc sống bình yên.

Không để cho đám người chờ đợi lâu, George đã kéo lê cơ thể mệt mỏi và mang theo đôi mắt quầng thâm bước vào phòng đàm phán, vừa nhìn liền biết là tối qua không ngủ được rồi.

Đây không phải là đang diễn kịch, mà là đêm qua y thật sự không ngủ. Để hoàn thiện kế hoạch giả vờ yếu thế, giới cao tầng Công quốc Mosey đều thức đêm dạ chiến.

Cảnh tượng này đều bị đám Tinh Linh nhìn thấy, khiến những nghi ngờ ban đầu về việc Công quốc Mosey có gặp chuyện hay không giảm đi vài phần.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, cuộc đàm phán kéo dài sau đó làm cho Hudson nghe đến ngủ gà ngủ gật.

Tất cả đều do kết bạn không cẩn thận gây ra, vừa mới vận động xong, đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì bị George lôi dậy để giúp y nghiên cứu phương án.

Và sau đó là không có sau đó, Hudson làm suốt cả đêm. Đáng giận hơn là sau khi dùng xong bữa sáng, người bạn này còn phái người đưa mười tên mỹ nữ tới cho hắn với danh nghĩa là thù lao.

Vấn đề là Hudson mang theo vợ đến đây, đối với ánh mắt u oán của Melissa, hắn chỉ có thể kiên quyết khước từ.

"Nguyên soái Hudson, ngươi đang có ý gì, muốn phá hỏng cuộc đàm phán này sao?"

Hudson ngáp một cái, Delise bị hành động này của hắn làm cho ngơ ngác. Nãy giờ hắn chẳng hé miệng nói lời nào, chỉ là trạng thái không tốt mà thôi.

Hắn cũng không phải đại biểu đàm phán, tại sao phải tập trung tinh thần chứ? Chỗ này có nhiều người không tập trung như vậy không nói, chỉ nói một mình hắn, rõ ràng là đang cố ý kiếm chuyện mà.

"Tiểu thư Delise xinh đẹp, chắc là tiểu thư đã hiểu lầm rồi, ta không phải là quan ngoại giao."

"Hôm nay ta tới nơi này chỉ để xem các vị đàm phán, hiện giờ ta chỉ đại diện cho bản thân mình. Cho nên tiểu thư cứ thoải mái phát huy đi, không cần phải để ý đến ta."

Hudson không chút khách khí đáp trả.

Để tiện cãi nhau, hắn thậm chí còn tự giải nhiệm chức đại biểu của Vương quốc Alpha.

Là người tự do có nghĩa là hắn chỉ cần nói chuyện và chịu trách nhiệm cho bản thân. Cho dù đánh nhau một trận thì cũng chỉ là mâu thuẫn cá nhân.

Mặc dù không biết lý do tại sao Delise lại nhìn chằm chằm mình, nhưng trực giác nói cho Hudson biết, bà già này chắc chắn không có ý tốt.

Bị thu hút bởi mị lực của hắn?

Tắm rửa rồi ngủ đi!

Nếu nói mấy cô tiểu thư quý tộc mười mấy tuổi bị thu hút bởi sức hấp dẫn của mình thì Hudson còn tin.

Vị Tinh Linh ngự tỷ trước mắt này là mấy trăm tuổi rồi, tâm trí đã sớm thành thục, sao có thể ngây thơ như vậy được?

Nếu như thật sự muốn lừa gạt, vị tiểu Tinh Linh ở sau lưng Delise nhìn có vẻ ngốc nghếch hẳn là dễ bị lừa hơn.

Nếu như ngu ngốc cho rằng người phụ nữ trước mắt này có ý với mình, liền xảy ra một chút gì đó, có lẽ vào một ngày nào đó mộ phần của Hudson sẽ xanh cỏ.

Giết người không nhất định phải dùng đao, trên đầu chữ sắc vốn mang theo đao. Không thể khắc chế được dục vọng của mình thì sẽ không thể sống quá ba tập trên đại lục Aslante.

"Nếu đã vậy thì mời ra ngoài! Ngươi ở nơi này rất chướng mắt, làm ảnh hưởng đến tiến triển đàm phán."

"Tuổi còn trẻ mà đã túng dục quá độ như vậy. Thật sự không biết quý tộc nhân tộc các ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào!"

Những lời khinh thường của Delise lập tức thu hút sự chú ý của đám đông đang xem náo nhiệt. Đại diện của các quốc gia vốn đang mơ mơ màng màng cũng đều nhìn về phía hai người bằng ánh mắt nghi hoặc, giống như đang tìm kiếm điều gì đó.

Trong nháy mắt, Hudson có ảo giác như mình đã bị chết xã hội. Nhưng loại chuyện này còn không thể nào giải thích được, đang định lên tiếng phản bác thì hắn đột nhiên nhận ra điều không thích hợp.

Đây không phải là đang tranh giành tình nhân, rõ ràng là đang muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn đuổi hắn ra ngoài, loại bỏ một trợ lực lớn của Công quốc Mosey.

Không thể không thừa nhận là bà già này hung ác thực sự. Vì chiếm ưu thế trên bàn đàm phán, ngay cả thanh danh của bản thân cũng không thèm để ý.

Đương nhiên, là một vị Tinh Linh, thanh danh ở trong thế giới nhân tộc như thế nào đều không quan trọng.

Sau khi do dự một lúc, âm thầm liếc mắt nhìn nhau với George, Hudson lập tức có quyết định.

"Tiểu thư Delise, ta có túng dục quá độ hay không, tiểu thử có thể tự mình tới thử một chút."

"Còn về việc cảm thấy ảnh hưởng đến cuộc đàm phán, vậy thì ta xin cáo từ trước. Nếu như ta rời đi mà cuộc đàm phán vẫn chậm chạp không có kết quả, vậy thì thật sự không thể nào nói được."

Nói xong, giống như để che giấu sự xấu hổ trước đó, Hudson ra vẻ tức giận bỏ đi, để lại Delise ngồi một mình đối mặt với ánh mắt khác thường của mọi người.

Chương 1507: Hòa Giải

Trong lòng Hudson cũng đang suy sụp. Vốn nên là một cuộc đàm phán ngoại giao cao thượng, bây giờ lại bị biến thành một bộ phim tình cảm cẩu huyết.

Vì chuyện của Công quốc Mosey, lần này hắn đã phải hy sinh rất lớn, lát nữa chắc chắn phải đi tìm George tính sổ, tuyệt đối không phải chỉ cần vài tên mỹ nữ là có thể đuổi đi được.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, uy áp của cường giả Thánh Vực cũng được lan truyền trong đại điện, kéo đám người đang xem náo nhiệt trở về với hiện thực.

Xem náo nhiệt cũng phải coi đối tượng, đồng thời liên lụy đến hai đại cường giả đỉnh cao, nói lung tung là sẽ chết người đó.

Nhưng ngoài miệng không nói gì không có nghĩa là trong lòng mọi người không thể phỏng đoán quan hệ giữa hai người. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này, tin tức về chuyện tình cảm của hai người sẽ được truyền đi khắp lục địa trong thời gian ngắn nhất.

Có lẽ là do mất đi người ủng hộ, nên cuộc đàm phán tiến triển rất thuận lợi, đối mặt với Delise hùng hổ dọa người, George chỉ có thể liên tục thất bại.

"Tôn giả, chuyện lần này là do chúng tôi quản lý sai lầm, nên phải gánh chịu trách nhiệm."

"Chúng tôi cũng sẵn sàng chấp nhận khoản bồi thường mà ngài đề xuất, nhưng thời gian thanh toán phải được lùi lại một chút."

"Tình hình của công quốc, mọi người đều biết rồi. Liên tục trải qua hai cuộc chiến tranh, còn có khoản nợ khổng lồ lên đến mấy trăm triệu kim tệ. . . ."

Thao thao bất tuyệt tố khổ hơn nửa giờ, nội dung còn không hề trùng lặp, mô tả tình cảnh khó khăn của Công quốc Mosey một cách đầy tinh tế.

Người ở hiện trường nghe thấy mà thương, làm cho đám Tinh Linh trợn tròn mắt. Hóa ra trước mặt họ là một nước siêu cấp nghèo, quả thực là đang lãng phí thời gian !

"Không được!"

"Ta không quan tâm các ngươi đang nợ bao nhiêu, phải đối mặt với khó khăn gì, khoản bồi thường phải trả là không thể thiếu!"

Delise cắn răng nghiến lợi nói.

Lấy danh nghĩa là muốn trì hoãn việc trả tiền bồi thường, nhưng trên thực tế là không muốn chịu thiệt. Chờ đến khi trả hết nợ bên ngoài rồi mới bồi thường vật chất, không biết đến bao giờ thì Công quốc Mosey mới có thể bồi thường cho Tộc Tinh Linh?

"Tôn giả, George bệ hạ không hề nói dối. Công quốc Mosey thực sự đang thiếu một khoản nợ kếch xù, tài chính của họ vẫn luôn ở trên bờ vực phá sản."

"Điều này, vương quốc của chúng tôi có thể làm chứng, cũng từng trải qua nỗi khổ của chiến tranh, tài chính của Vương quốc Alpha cũng đang rất chật vật, là đại sứ ngoại giao, ta đã bị nợ lương gần năm năm nay rồi."

"Tình hình của Công quốc Mosey còn tồi tệ hơn, có thể trụ vững đến bây giờ đều nhờ vào tài năng làm kinh tế của Quốc vương George."

"Bọn họ thực sự không có năng lực thanh toán khoản bồi thường khổng lồ mà quý phương đưa ra. Trong bối cảnh này, kéo dài thời hạn bồi thường mới là lựa chọn tốt nhất."

"Nếu như ngài không tin, có thể điều tra tình trạng tài chính của Công quốc Mosey, lúc đó sẽ biết ta không nói dối."

Đại sứ Alpha mở miệng nói.

Lúc đầu ông ta còn nghi hoặc tại sao Nguyên soái nhà mình lại chịu phối hợp rời đi như vậy, hiện giờ ông ta đã hiểu rồi.

Công quốc Mosey chính là một nước nghèo, cho dù kết quả đàm phán có như thế nào, kết cục cuối cùng cũng đều giống nhau.

Cần thanh toán bồi thường nhiều vật tư thì cũng chỉ đơn giản là tăng thêm một khoản nợ trên sổ sách mà thôi, dù sao nợ nhiều không ép thân.

Cùng lắm là phá sản thôi!

"Phanh!"

Delise vỗ một cái lên bàn rồi thẹn quá hóa giận khiển trách: "Các ngươi đang cố tình chơi ta sao, thật sự cho rằng Tộc Tinh Linh dễ bắt nạt như vậy sao?"

Nghe thấy động tĩnh, Hudson dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới cứu tràng. Nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc không nhẹ.

Dưới uy áp của Delise, đám người Công quốc Mosey giống như những đứa trẻ bất lực, đang dùng ánh mắt ủy khuất cầu cứu nhìn đại diện của các quốc gia, thân thể run rẩy đến mức gần như sắp ngã xuống đất.

Nếu không phải phải biết được chân tướng từ trước, Hudson cũng sẽ bị cảnh tượng này lừa. Hiệu quả cũng hết sức rõ ràng, sau khi đại sứ của Vương quốc Alpha mở miệng, đại biểu của các quốc gia nhân tộc cũng ngay lập tức lên tiếng.

Có thật lòng hay không không quan trọng, quan trọng là các quốc gia Nhân tộc đều đã bày tỏ lập trường, chuyện này khiến cho Tộc Tinh Linh phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

"Tiểu thư Delise, không cần phải nổi nóng như vậy. Tình hình của Công quốc Mosey thì tiểu thư cũng đã thấy rồi, căn bản không thể trở thành mối đe dọa đối với quý quốc."

"Nếu chuyện này tiếp tục kéo dài thì sẽ không có lợi cho tất cả mọi người. Không bằng sớm đạt được thỏa thuận, dập tắt cuộc phân tranh này."

"Dù có nói thế nào thì quý phương cũng có thể nhận được không ít đền bù, chỉ là thời gian lâu hơn một tí xíu thôi."

"Thay vì tiếp tục gây ầm ĩ, hay là mọi người ngồi xuống từ từ thương lượng, soạn ra một thỏa thuận bồi thường theo từng giai đoạn phù hợp với tình hình thực tế của Công quốc Mosey."

Lời thuyết phục của Hudson không chỉ không thể dập tắt lửa giận của Delise, mà ngược lại còn làm cho bà ta nổi giận hơn.

Đây không phải là đang coi thường Tinh Linh sao?

Nếu sớm biết rằng Công quốc Mosey nghèo như vậy, Delise mới không cắn chặt khoản bồi thường vật tư này và nhượng bộ ở , các phương diện khác rồi.

"Nếu như bọn ta không đồng ý thì sao?"

Delise cắn răng nghiến lợi nói, ánh mắt của bà ta như thể đang muốn giết người vậy.

"Tiểu thư Delise, tốt nhất là đừng làm như vậy. Nói cho tiểu thư một tin tức xấu."

"Vừa rồi, chính phủ Công quốc Mosey đã tuyên bố phá sản, George bệ hạ tới chậm là vì xử lý công việc phá sản của chính phủ."

"Tất cả thuế mà Công quốc Mosey thu được đều sẽ thế chấp cho chủ nợ, bao gồm tất cả các khoản thuế được thu thêm trong tương lai cũng sẽ ưu tiên dùng để trả nợ."

"Có thể nói rằng, tình trạng tài chính của họ trong vòng ba mươi năm tới sẽ không có khả năng cải thiện được."

Hudson mở miệng nói.

Chương 1508: Vỡ Nợ

Diễn kịch phải diễn nguyên bộ, chính phủ Công quốc Mosey đã kéo dài nhiều cuộc khủng hoảng như vậy rồi, nếu như không phá sản nữa thì thật sự không thể nào chấp nhận được.

Vì hợp tác diễn kịch, Ngân hàng Phát triển Cận Đông vừa mới ký một khoản vay thế chấp thuế. Số tiền thu được đều bị chính phủ Mosey dùng để trả nợ cho bên ngoài.

Về mặt lý thuyết, sau khi chính phủ Công quốc Mosey phá sản, hơn chín mươi phần trăm thuế thu được của chính phủ sẽ phải dùng để trả nợ ngân hàng.

Thỏa thuận vừa mới đạt được cũng đã trở thành giấy lộn, bởi vì Công quốc Mosey đã mất đi khả năng thanh toán.

Sự việc phát triển đến bước này, Tộc Tinh Linh chỉ còn lại hai con đường có thể chọn: Hoặc là chấp nhận kéo dài thời hạn thanh toán, thắng về ngoại giao còn có thể diện; Hoặc là tiếp tục đàm phán không có kết quả.

Nếu như Công quốc Mosey có thực lực hùng hậu, uy hiếp đến chiến lược an ninh của Tộc Tinh Linh, vậy thì Delise sẽ không chút do dự lựa chọn cái thứ hai.

Nhưng hiện giờ là tình huống đặc biệt, Công quốc Mosey đang chìm trong nội loạn, đã đủ nát rồi, có vẻ như không cần bọn họ phải vẽ rắn thêm chân nữa.

Theo kinh nghiệm trước đây, nếu như không có sự can thiệp của bên ngoài, nhân tộc sẽ rơi vào trạng thái nội đấu vô hạn.

Một khi gặp phải ngoại địch xâm lấn, ngược lại sẽ thúc đẩy các bên đang trong nội đấu đoàn kết lại, cùng nhau đối mặt với kẻ xâm lược. ...

Cuộc đàm phán lại tan rã trong không vui, nhưng so với lần trước thì lần này lập trường của đoàn đại biểu Tinh Linh đã không còn cứng rắn như vậy nữa.

Bước ra hội trường, Delise liền rơi vào trong mâu thuẫn, chuyện đã phát triển đến nước này, cục diện đã hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát.

Chính phủ Công quốc Mosey trực tiếp tuyên bố phá sản, điều này khiến cho những sự chuẩn bị trước đó của họ trở nên vô ích.

Delise luôn cảm thấy có vấn đề, nhưng lại không thể tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Phân tích trên tài liệu mà mình nhận được, tình hình thu chi của Công quốc Mosey bị mất cân bằng nghiêm trọng, có thể cầm cự được đến giờ mới phá sản đã là một kỳ tích phi thường rồi.

Đi tìm một quốc gia phá sản để đòi bồi thường quả thực là biểu hiện của việc đầu óc có vấn đề. Ở trong mắt Delise, Công quốc Mosey hiện giờ chính là điển hình của việc: "Thái độ xin lỗi đúng mực, đòi tiền không có, muốn mạng cũng vô dụng."

Delise vuốt vuốt trán, phát hiện chuyện này đã vượt ngoài tầm kiểm soát, sau khi trở lại trụ sở liền lập tức viết một bức thư, sau đó để cho tọa kỵ của mình đưa về rừng rậm Tinh Linh. . . .

Đoàn đại biểu Tinh Linh rời đi, nhưng đại biểu của các quốc gia ở lại liền rất bối rối. Chính phủ Công quốc Mosey đột nhiên tuyên bố phá sản, trước đó chẳng có một chút dấu hiệu nào, đây không phải là đang hố người sao?

Bên ngoài thì đúng là Công quốc Mosey đang thiếu một khoản nợ kếch xù, tất cả các quốc gia có mặt ở đây đều là chủ nợ của chính phủ Mosey.

Là một diễn viên đạt tiêu chuẩn, chính phủ Mosey đã diễn tả sự nghèo khó một cách vô cùng tinh tế. Dù là trong túi có tiền, nhưng những khoản vay không lãi suất hoặc là lãi suất thấp mà họ đã vay trước đó cũng chưa được hoàn trả.

Đây đều là các khoản vay mang tính chính trị, vốn có tính chất bồi thường, nên mọi người cũng không tiện đòi nợ.

Ngoài những khoản nợ này ra, trong tay của chính phủ các nước còn nắm giữ không ít trái phiếu do Công quốc Mosey phát hành. Những khoản nợ này vẫn ổn, hàng năm đều thanh toán lãi suất, chỉ cách thu hồi vốn không còn xa nữa.

Nợ dân gian thì còn nhiều hơn nữa, ngoài những trái phiếu lưu hành trên thị trường và đã được thu hồi thành công, còn có rất nhiều trái phiếu đang nằm trong tay các đại quý tộc của các nước.

Người ta không muốn giao dịch trên thị trường, chính phủ Mosey đang giả nghèo cũng không thể chủ động tới cửa yêu cầu chuộc về, nếu không thì trò này sẽ không thể chơi tiếp được nữa.

Lúc đầu mọi chuyện vẫn rất tốt, mặc dù Công quốc Mosey không có khả năng trả được gốc, nhưng hàng năm vẫn thanh toán tiền lãi bình thường, đây cũng coi là một khoản đầu tư khá tốt.

Đáng tiếc, từ hôm nay trở đi, mọi thứ đều thay đổi. chính phủ Mosey đột nhiên tuyên bố phá sản, tất cả trái phiếu đều có rủi ro bị biến thành giấy lộn.

Chuyện này liên quan đến rất nhiều nhóm lợi ích, đám đại biểu cũng không dám phớt lờ. Nếu thật sự để mất miếng bánh lớn như vậy, sau khi trở về cũng không tiện bàn giao.

Nhưng khi nghĩ tới tình cảnh hiện tại của Công quốc Mosey, mọi người lại không biết nên mở miệng như thế nào. Nếu như có lựa chọn khác, không ai muốn để cho chính phủ phải phá sản.

Loại chuyện chưa từng có tiền lệ này đã đủ để cho George được ghi vào trong sách giáo khoa, trở thành bài học phản diện được lưu truyền vạn năm!

Ngay cả người đưa ra đề nghị này là Hudson, lúc đầu hắn chỉ là đề nghị Công quốc Mosey giả vờ như gắp phá sản, dùng chuyện để than khóc với Tộc Tinh Linh.

Nhưng không ngờ là George còn nghĩ thoáng hơn hắn. Cái gọi là "thanh danh" có thể ăn được không?

Muốn diễn màn kịch yếu thế thì kẻ làm Quốc vương như y không thể quá tài giỏi. Sớm muộn gì cũng phải hủy hoại thanh danh, không bằng hủy hoại sớm một chút để có giá trị hơn.

Nhân tiện còn có thể che đậy luôn những vấn đề trước đó, dù có nhìn thế nào cũng thấy một chính phủ Công quốc Mosey bị phá sản không giống như kẻ đã bán tri thức truyền thừa khắp đại lục.

Một khi nhận thức cố hữu đã được hình thành, cho dù sau đó có bị người ta điều tra ra chứng cứ thì cũng có thể phản bác rằng mình đang bị vu oan hãm hại.

"Bệ hạ, chính phủ của quý quốc bị phá sản là chuyện như thế nào?"

Một vị đại sứ lớn tuổi mở miệng hỏi thăm.

Chương 1509: Vỡ Nợ (2)

"Bá tước Powell, việc này nói ra rất dài dòng. Nếu mà truy xét nguồn gốc thì cuộc khủng hoảng tài chính của Công quốc bắt đầu từ cuộc xâm lược của thú nhân từ 7 năm trước. Trong cuộc đại chiến đó, chúng tôi đang phải thiếu một khoản nợ khổng lồ."

"Nếu như chỉ có như vậy thì tài chính của Công quốc vẫn còn có thể miễn cưỡng chịu đựng. Nhưng đáng tiếc, chiến tranh vừa kết thúc chưa được mấy năm thì chiến tranh đại lục lại nổ ra."

"Từ đó về sau, tài chính của công quốc liền bước lên con đường không có lối thoát. Chúng tôi đã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng cầm cự được tới hiện giờ."

"Cuộc khủng hoảng ngoại giao lần này chỉ là chất xúc tác cho sự phá sản của tài chính. Ngay cả khi không có rắc rối với Tộc Tinh Linh thì chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được thêm một hai tháng nữa."

"Không giấu gì mọi người, vì cắt giảm chi tiêu, công quốc đã bị buộc phải cắt giảm quân đội. Ngay cả lương của các quan chức chính phủ trong tháng này cũng không thể trả được!"

George giang tay ra tỏ vẻ bất lực nói.

"Nát" là phải bày ra bên ngoài cho mọi người xem. Nếu không lừa được các quốc gia Nhân tộc thì làm sao có thể lừa được Tộc Tinh Linh chứ?

Mặc dù trong quá trình đàm phán vừa rồi có thể tạm thời lừa được đoàn đại biểu Tinh Linh, nhưng sau này người ta chắc chắn sẽ tăng cường thu thập tình báo.

Nếu không ra ngoan chiêu, căn bản không thể nào lấy được lòng tin của Tinh Linh. Nếu vậy thì màn kịch trước mắt coi như vô dụng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi nghe lời giải thích của George, đám người liền trầm mặc.

Công quốc Mosey đã trả giá bao nhiêu trong chiến tranh, trong lòng của đại biểu các nước đều đã hình dung được phần nào, tài chính bị phá sản là chuyện đương nhiên.

"Bệ hạ, quý quốc định làm thế nào để giải quyết món nợ khổng lồ mà mình đang thiếu?"

Bá tước Powell kiên trì hỏi.

Trong lòng ông ta cũng có chút đồng tình với cảnh ngộ của Người Mosey. Nếu như được lựa chọn, ông ta cũng không muốn đòi nợ vào thời điểm này, tiếc rằng ông ta không muốn đắc tội với các quyền quý trong nước!

"Bá tước Powell, công quốc chắc chắn sẽ không quỵt nợ. Nhưng mọi người cũng đã biết tình hình hiện tại của chính phủ công quốc rồi."

"Vào ba năm trước, chúng tôi đã dựa vào mượn mới trả cũ để cố gắng bù đắp những khoản nợ trước đó, bây giờ thật sự không còn khả năng thanh toán nữa."

"Cho dù chúng tôi muốn tiếp tục thực hiện nghĩa vụ thì cũng không có đủ tiền để trả, cho nên chỉ có thể lựa chọn kéo dài thời hạn trả nợ."

"Nếu như có thể nói, chúng tôi hi vọng các chủ nợ có thể cân nhắc giảm miễn một phần tiền lãi, để công quốc có khả năng trả nợ!"

George nói với giọng điệu khẩn thiết.

Đều đã đến nước này rồi, dứt khoát khóc than tới cùng thôi. Vì không dám bán truyền thừa nữa, nên Công quốc Mosey hiện giờ đang trong tình trạng miệng ăn núi lở, nên có thể tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Một vị Quốc vương mà phải hạ thấp mình đến vậy, tất cả mọi người đều không đành lòng từ chối. Nhưng vì có liên quan đến lợi ích của các quyền quý trong nước của mỗi người, nên đây không phải là chuyện mà họ có thể làm chủ được.

"Ta thấy việc này có tính khả thi, tình trạng tài chính hiện giờ của Công quốc Mosey đã mất khả năng thanh toán, nợ nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là một con số."

"Thay vì để cho toàn bộ món nợ này biến thành nợ chết, hay là mọi người ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện, đưa ra một phương án giải quyết vấn đề."

Hudson thuận thế đề xuất "cơ cấu lại nợ" .

Hết thảy đều bắt nguồn từ lợi ích, George đã đồng ý chia hoa hồng cho hắn. Mỗi khi nợ của Công quốc Mosey giảm xuống mười kim tệ thì Hudson lão gia sẽ nhận được một kim tệ.

Tỷ lệ hoa hồng không cao, nhưng khoản nợ lại rất lớn. Nếu cuộc đàm phán này thành công, Công quốc Mosey ít nhất có thể giảm bớt hơn 10 triệu kim tệ tiền lãi.

Vì tiền, Hudson đã dựa vào kinh nghiệm quỵt nợ của những cường quốc ở kiếp trước để giúp Công quốc Mosey vẽ ra một kế hoạch cơ cấu lại nợ.

Dù sao thì trước mặt mọi người hiện giờ cũng chỉ có hai con đường: Hoặc là từ bỏ tiền lãi, lấy lại vốn theo từng đợt; hoặc là tiếp tục giằng co, một đồng tiền cũng không thể lấy được.

Đại diện của các quốc gia có mặt ở đây cũng không đưa ra được ý kiến, có người muốn mở miệng phản đối, nhưng lại không có phương án giải quyết tốt hơn.

Mặc dù George luôn mồm tuyên bố là sẽ không quỵt nợ, nhưng đây chỉ là lời hứa mà không có năng lực thanh toán, ngoài thái độ đúng mực ra, về bản chất thì chẳng khác nào đang quỵt nợ.

Hiện trường trở nên yên tĩnh, George nhìn về phía đại biểu của ba quốc gia Trung địa lục. Vương quốc Alpha đã tỏ thái độ ủng hộ rồi, làm đồng minh tiềm năng, bọn họ cũng nên thể hiện một chút!

Không còn nghi ngờ gì trước, lời tuyên bố chỉ đại diện cho bản thân trước đó của Hudson đã bị mọi người bỏ qua.

Khi thân phận địa vị đến một mức độ nhất định, lập trường của bản thân cũng có thể biến thành lập trường của quốc gia.

Những đại biểu của quốc gia khác còn phải cân nhắc đến lợi ích của các quyền quý trong nước, nhưng Hudson không cần. Vương quốc Alpha cũng là một nước nghèo, căn bản không có dư tiền để cho Công quốc Mosey mượn.

Hudson bày tỏ lập trường chẳng khác nào đứng nói chuyện không đau eo. Nếu như Vương quốc Alpha cũng đang nắm giữ nợ của Công quốc Mosey giống như các quốc gia khác thì hắn tuyệt đối không bày tỏ lập trường một cách thống khoái như vậy.

"Lời đề nghị của Nguyên soái Hudson rất hay, ta thấy mọi người nên đưa tin trở về trước, chờ đợi ủy quyền từ trong nước đã!"

"Trong tình huống hiện giờ, ngoài việc mọi người ngồi lại với nhau để thương lượng về vấn đề nợ nần ra thì đã không có sự lựa chọn nào tốt hơn."

Chương 1510: Vỡ Nợ (3)

Đại biểu của Vương quốc Hessen vừa mở miệng thì đại biểu của Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn cũng vội vàng hùa theo. Bây giờ chính là lúc kiểm tra tính nhất quán của đồng minh, ân tình này nhất định phải bán.

Ở trước mặt chiến lược quốc gia, chuyện có liên quan đến vấn đề lợi ích cũng chẳng tính là gì.

Các đại biểu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tiếc là cuối cùng cũng không có đáp án. Sau khi do dự một lúc mà cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn, mọi người chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Dù sao bây giờ chỉ là truyền tin về nước, mà không phải yêu cầu bọn họ đưa ra quyết định, sau đó nên xử lý như thế nào là chuyện của trong nước.

Bụi bặm lắng xuống, George âm thầm thở dài một hơi. Lần này y đã hy sinh rất lớn, nếu như không thuyết phục được đại biểu của các quốc gia thì thật sự không biết nên kết thúc như thế nào.

Còn về vấn đề sau đó, chỉ cần tin tin này được truyền về thì chắc chắn sẽ có quốc gia ủng hộ họ.

Phản đối cũng vô dụng, Công quốc Mosey đã bật chế độ "nát" rồi, hiện giờ họ chính là lưu manh.

Nếu như có người muốn cưỡng ép đòi nợ thì George liền dám dùng lãnh thổ ở khu vực biên giới để gán nợ. Đến lúc đó, sẽ không còn là vấn đề Công quốc Mosey vi phạm hiệp ước nữa, mà là đám chủ nợ có dám nhận hay không thôi.

"Quý tộc có trách nhiệm bảo vệ đất đai", cho dù là thuộc địa xuyên quốc gia thì cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Cho dù là lãnh địa của riêng mình, không thuộc về bất cứ một quốc gia nào, sau khi đánh mất, dù không bị truy cứu trách nhiệm, nhưng cũng sẽ làm tổn hại đến danh dự của gia tộc.

Không ai muốn bỏ một đống tiền và mạo hiểm đánh mất danh dự của gia tộc để chạy đi thủ biên cương dùm cho người khác. . . .

Rừng rậm Tinh Linh, ba Nữ vương Tinh Linh nhìn bức mật thư mà Delise gửi về, biểu cảm đều là dở khóc dở cười. .

Thấy Công quốc Mosey mở rộng quá nhanh, bọn họ lo lắng người bạn hàng xóm này sẽ trở thành mối đe dọa, còn chuẩn bị hàng loạt biện pháp chèn ép.

Kết quả, hiệp một còn chưa bắt đầu thì đối thủ đã tự phế bỏ bản thân rồi.

Đúng vậy, từ nội dung trong bức thứ mà Delise gửi về, Công quốc Mosey hiện giờ đúng là đã bị phế rồi.

Các vùng lãnh thổ mới chiếm được liên tục xảy ra phản loạn, không chỉ không thể tăng cường quốc lực của Công quốc Mosey, mà ngược lại còn đang liên tục khiến Công quốc phải đổ máu.

Ban đầu họ còn định nhân cơ hội này để bắt chẹt Công quốc Mosey một mớ tiền, kìm hãm tốc độ phát triển của Người Mosey, nào ngờ cuộc đàm phán còn chưa kết thúc, đối phương đã phá sản trước rồi.

Tình huống hiện tại là, Người Mosey đồng ý gánh chịu trách nhiệm, chính phủ Mosey cũng có thể chấp nhận việc bồi thường, nhưng vấn đề duy nhất là trong túi không có tiền.

Bọn họ gây ra động tĩnh lớn như vậy là vì muốn giết gà dọa khỉ, nào ngờ còn chưa kịp động thủ thì con gà này đã tự chết rồi.

"Nhị muội, tam muội, hai người tự xem đi!"

"Chính phủ Công quốc Mosey vừa mới đưa ra quyết định, ngoài lực lượng trấn áp phản loạn ra, chỉ giữ lại hai vạn quân thường trực ở vương đô."

"Xem ra bây giờ bọn hắn thật sự không có tiền, ngay cả quân đội cũng không muốn nuôi nữa."

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm nói.

Là một quốc gia biên giới của nhân tộc, quân đội luôn là lực lượng quan trọng nhất, những thứ khác thì có thể diễn kịch, nhưng số lượng quân thường trực lại tuyệt đối không thể giả được.

"Đại tỷ, Nhân tộc rất âm hiểm xảo trá, bọn hắn sẽ không đang chơi trò văn tự với chúng ta đó chứ?"

"Miệng thì nói là cắt giảm quân đội, nhưng lại lén lút mở rộng quân đội, chuyện này bọn chúng vẫn có thể làm được!"

Nữ vương Tinh Linh thảo nguyên tỏ vẻ khinh thường nói.

Theo như kinh nghiệm giao thiệp giữa Tộc Tinh Linh và nhân tộc, tất cả các lời hứa hẹn và hiệp ước đều chỉ có tác dụng trong thời gian nhất định.

Năm nay chơi trò cắt giảm quân số, qua vài năm nữa quyền lực thay đổi lại chơi trò gia tăng quân đội, đây cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì.

Bởi vì vấn đề tuổi thọ của hai tộc, ở trong mắt Tinh Linh, tất cả nhân loại đều không đáng tin.

Cho dù trước đó đã cam kết như thế nào, ký kết hiệp ước quy định chi tiết bao nhiêu, cuối cùng đều có thể lách qua ràng buộc.

"Lời hứa bằng miệng thì đương nhiên là không được, nhưng chúng ta có thể dùng hiệp ước để làm rõ chuyện này."

"Quốc vương George của Công quốc Mosey vẫn còn rất trẻ, trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra chuyện thay đổi quyền lực, một phần hiệp ước có lẽ đã đủ để ràng buộc bọn y mấy chục năm rồi."

"Chỉ cần chúng ta để ý đến bọn hắn nhiều một chút là được."

"Có sự ràng buộc của hiệp ước, nếu bọn hắn dám vượt quá, chúng ta cũng có cơ sở để động thủ với bọn hắn, Liên minh Nhân tộc cũng không nói được gì."

"Giống như chuyện lần này, nếu như không có quy định của hiệp ước trước đó, Người Mosey chắc chắn sẽ không thành thật giống như bây giờ!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm cười lạnh nói.

Tin tưởng là không hề tồn tại. Nếu như dám tin tưởng nhân tộc thì Tộc Tinh Linh đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

Trong quá khứ, đã có quá nhiều chủng tộc phải chịu thiệt thòi trong chuyện này rồi.

Người may mắn thì còn có thể kéo dài hơi tàn, kẻ bất hạnh thì đã biến mất khỏi đại lục Aslante.

Thực ra, ngươi lừa ta gạt tại trong các cuộc đấu tranh chủng tộc đã là chuyện nhìn mãi thành quen.

Tất cả mọi người đều căm ghét nhân tộc, nguyên nhân là vì nhân loại đang là đại lục bá chủ, là chủng tộc gây thù chuốc oán nhiều nhất.

"Đại tỷ, tốc độ mở rộng lực lượng của nhân tộc quá nhanh, chiến lược của chúng ta chỉ có thể giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt."

"Đặc biệt là thế cục ở Nam đại lục, trước mắt đã hoàn toàn mất kiểm soát."

Chương 1511: Chuyện Nhà

"Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, sau khi trải qua vài cuộc chiến tranh lục địa nữa, e rằng đại lục Aslante sẽ không còn chỗ để chúng ta sống yên ổn."

"Vì sự an toàn của chủng tộc, chúng ta nhất định phải đẩy nhanh tiến độ kế hoạch phân tách!"

"Thời gian không đợi người, nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau sẽ phải chờ thêm vạn năm nữa."

"Với tình hình đại lục hiện giờ, chúng ta có thể cầm cự được đến vạn năm sau hay không cũng còn là một ẩn số."

"Cho dù là may mắn còn tồn tại, sợ là đến khi đó cũng không đủ khả năng để tiếp tục tiến hành. . ."

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ cắn răng nghiến lợi nói.

Nếu như không phải vì sự phát triển quá mạnh mẽ của Nhân tộc thì họ cần gì phải vội vã đến mức chuẩn bị đường lui chứ?

Phải biết là vào ngàn năm trước, nếu như Tộc Tinh Linh liều mạng thì còn có thể lôi Nhân tộc xuống khỏi cái ghế bá chủ đại lục.

Nhưng đến giờ thì cũng chỉ có thể làm cho Nhân tộc bị trọng thương. Không phải là Tộc Tinh Linh yếu đi, mà là nhân tộc đã trở nên mạnh hơn.

Điều bi thảm hơn là các đồng minh đều không đáng tin cậy, ngày thường thì ai nấy cũng đều rất mạnh miệng, nhưng mỗi khi khai chiến với Nhân tộc lại đều thể hiện không tốt.

Vì vấn đề phối hợp, Liên minh Dị tộc đã từng áp đảo nhân tộc đã trở nên ngày càng không thể tiếp tục được nữa.

"Không cần phải quá lo lắng, cứ để cho Nhân tộc đắc ý thêm mấy ngày nữa đi, bọn hắn sắp gặp phải phiền phức lớn rồi."

"Bá chủ đại lục cũng không phải dễ làm!"

"Nếu đã chiếm giữ những vùng đất màu mỡ nhất trên đại lục thì đương nhiên phải gánh chịu sự phản phệ tương ứng."

"Đại nạn đã gần ngay trước mắt rồi mà các quốc gia Nhân tộc còn đang nội đấu không ngừng, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang tới gần."

"Nếu như kế hoạch lần này diễn ra suôn sẻ, không chừng có thể giải quyết luôn nguy cơ của mẫu thụ. Chỉ cần năng lực sinh sản tăng lên thì chúng ta cần gì phải sợ Nhân tộc nữa!"

Nữ vương Tinh Linh rừng rậm cười lạnh nói.

Là một bá chủ đại lục uy tín lâu năm được truyền thừa từ thời thượng cổ đến giờ, những thứ khác thì không bảo vệ được, nhưng thông tin lại vượt trội hơn các chủng tộc khác.

Nhiều bí mật chôn vùi trong dòng chảy lịch sử lại hoàn toàn không phải là bí mật gì đối với một chủng tộc trường thọ như Tinh Linh.

Ngoại giới đều cho rằng năng lực sinh sản của Tộc Tinh Linh vốn rất thấp, là vấn đề bẩm sinh, nhưng trên thực tế, đây đều là tin đồn mà bọn họ cố tình tung ra.

Nếu như năng lực sinh sản vẫn luôn thấp như vậy thì Tộc Tinh Linh dựa vào gì để xưng bá đại lục vào thời thượng cổ?

Nguyên nhân chân chính khiến cho Tộc Tinh Linh xuống dốc không phanh chính là vì mẫu thụ Tinh Linh bị trọng thương ngoài ý muốn trong một trận đại kiếp vạn năm.

Không có mẫu thụ gia trì, toàn bộ Tộc Tinh Linh đều sinh sản hoàn toàn dựa vào tự nhiên, nên năng lực sinh sản ngày càng giảm sút.

Bất đắc dĩ, họ chỉ đành chủ động từ bỏ ngôi vị bá chủ đại lục, lùi về một góc nhỏ để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề dân số, dựa vào thiên phú của các Tinh Linh, chỉ cần sống thêm vài trăm năm nữa là họ lại có thể đứng trên đỉnh đại lục một lần nữa. ...

Bụi bặm còn chưa lắng xuống, Hudson đã mang theo Melissa trở về lãnh địa trước một bước. Hành trình đến Công quốc Mosey lần này đã kéo dài quá lâu, không thể tiếp tục ở lại thêm nữa!

Từ trước đến nay, những cuộc tranh cãi liên quan đến lợi ích chưa bao giờ có thể kết thúc trong một hai ngày. Có Hudson ở đó hay không cũng đều không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Từ lúc chính phủ Mosey tuyên bố phá sản thì kịch bản tiếp đó đã được định sẵn rồi. Miễn là họ không để cho chiến lược yếu thế của mình bị bại lộ là sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nợ của đám chủ nợ cũ còn trả chưa xong, nợ của đám chủ nợ mới lại càng không cần phải nói. Muốn chính phủ Mosey trả được nợ, trước tiên phải để họ có tiền trong túi đã.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là chuyện không có khả năng thực hiện được. Không thể nào huy động được khoản tài chính khổng lồ lên đến vài trăm triệu trong thời gian ngắn được.

Mặc kệ có thể thuyết phục các bên đồng ý giảm nợ hay không, dù sao thì thu nhập bề ngoài của Công quốc Mosey chỉ có nhiêu đó, căn bản không đủ chia cho tất cả mọi người.

Có người cầm nhiều thì đương nhiên sẽ có người cầm ít.

Khi các chủ nợ bắt đầu đấu đá với nhau, áp lực vốn thuộc về chính phủ Mosey liền ít đi. Cho dù chỉ vì nợ của mình được trả một cách suôn sẻ thì các bên cũng sẽ không để cho Công quốc Mosey ngã xuống.

Sau khi về nhà, mặt của Hudson nhanh chóng đen lại. Cho dù ở bên ngoài có là ông này bà nọ gì, nhưng khi về nhà và đối mặt với mấy đứa con của mình thì hắn đều cảm thấy nhức đầu.

Đứa thứ hai còn nhỏ tuổi, chỉ bò loạn khắp nơi thôi, không gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức.

Nhưng trưởng tử thì, một thằng nhóc bốn năm tuổi, là độ tuổi mà người và chó đều chán ghét.

Quậy thì không nói, kết hợp với lòng hiếu kỳ không thể kiềm chế kia, toàn bộ phủ lãnh chúa đều bị nó quấy cho gà chó không yên.

Bình thường khi có Hudson ở đây thì còn đỡ, cơn đau từ mông vẫn còn ám ảnh Franz, nó không dám làm càn quá mức.

Nhưng trong những ngày hắn rời đi, tình hình đã hoàn toàn thay đổi, Franz giống như một con ngựa hoang bị mất cương, thỏa thích chạy nhảy khắp nơi.

Là người ở lại lãnh địa, nhưng cách Redman đối xử với con trai và cháu trai lại hoàn toàn cách biệt. Mặc dù không đến tình trạng nói gì nghe nấy, nhưng trong thời gian Hudson rời đi, cái mông của Franz thực sư không cần phải chịu tội.

Dù rất muốn đánh, nhưng Hudson lại không biết nên dùng lý do gì để đánh. Theo ghi chép trong sinh hoạt hàng ngày, Franz chỉ là quá tò mò, cái gì đều muốn thử.

Chương 1512: Chuyện Nhà (2)

Cứ như thể tế bào thận trọng đã bị cạn kiệt trong người Hudson, Franz không hề được thừa hưởng một chút nào; và ngược lại, nó đã kế thừa hoàn hảo sự tò mò bị kìm nén của Hudson, hơn nữa còn tiến thêm một bước.

"Hudson, được rồi. Lỡ như đánh Franz bị thương thì chàng còn phải bôi thuốc cho nó đó!"

Melissa khuyên nhủ một cách tế nhị.

So với những đứa trẻ khác, thực ra Franz cũng khá tốt rồi. Còn nhỏ đã biết lễ phép, biết nói ngọt, rất được lòng mọi người, ngoài lòng hiếu kỳ quá nặng ra, có chút thích tìm đường chết nữa, về cơ bản là không có khuyết điểm gì.

Nhưng ở trong mắt Hudson thì những khuyết điểm này lại chính là điều không thể dung thứ được nhất!

Làm một tên con ông cháu cha đỉnh cao, hắn không sợ Franz không có năng lực, chỉ sợ nó thích gây chuyện. Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, không thể khống chế được lòng hiếu kỳ của mình thì chỉ hại người hại mình thôi.

Khi còn nhỏ, khả năng gây rối có hạn, muốn chùi đít cho nó cũng không khó. Nhưng nếu lớn thêm một chút, tình hình sẽ khác.

Trên đại lục có rất nhiều ví dụ điển hình, hầu như mỗi năm đều có con em quý tộc chán với cuộc sống dễ chịu, nên liền tổ chức đội thám hiểm để xâm nhập vào những hiểm địa để tìm cảm giác mạnh.

Thường thì những hoạt động thám hiểm này đều được phát động do ý thích nhất thời mà không có kế hoạch chi tiết, không thu thập đủ thông tin, cuối cùng đều kết thúc trong thảm kịch.

Nếu may mắn thì đội ngũ sẽ bị tổn thất nặng nề; Còn nếu xui thì toàn quân bị diệt.

"Không cần phải bôi thuốc, nó cứng cáp như vậy, chịu đau một chút cũng không sao!"

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng tay hắn lại không tự chủ giảm bớt lực đánh. Không biết tại sao, Hudson luôn cảm thấy roi da trên tay mình không đủ dùng.

Vì để sau này mình không bị tức chết, Hudson cảm thấy mình cần phải thay đổi nhân sinh quan của Franz, bóp chết lòng hiếu kỳ thích tìm đường chết này.

"Melissa, ta thấy là do Franz có quá ít bài tập nên mới có nhiều thời gian gây rắc rối như vậy. Chút nữa nàng cho tăng thêm vài môn học cho nó đi, miễn nó nhàn rỗi không có việc gì làm chỉ biết phá phách."

Hudson vừa nói xong, Franz khóc càng thảm thương hơn. Bị đòn chỉ bị đau nhất thời, nhưng niềm đau tăng thêm bài tập lại mang tính lâu dài.

Cho dù là đang bị đánh, nhưng Franz cũng không khỏi kháng nghị với Hudson, tiếc là vô dụng.

Trong vấn đề này, Melissa và Hudson đã nhanh chóng đạt thành chung nhận thức, hai người đều nhất trí cho rằng mình cần phải cho Franz một tuổi thơ hoàn chỉnh.

Căn cứ vào nguyên tắc đề phòng cẩn thận, mỗi lần trưởng tử bị đánh, Melissa đều ôm đứa con thứ hai ở một bên nhìn xem.

Hiệu quả hết sức rõ ràng, mỗi khi Franz bị đánh, đứa thứ hai liền rất ngoan ngoãn. . . .

"Hudson, nghe nói vương tử điện hạ chết yểu, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến sự cân bằng chính trị trong vương quốc chứ?"

Melissa quan tâm hỏi.

Thân ở giới quý tộc thì không thể tránh khỏi việc tham gia vào chính trị. Caesar IV hiện chỉ có một đứa con trai, nay đột nhiên chết yểu, chuyện này lập tức thu hút sự chú ý của các bên trong vương quốc.

"Ảnh hưởng là nhất định, nhưng vấn đề cũng không lớn. Quốc vương bệ hạ và vương hậu còn trẻ, cho dù trưởng tử chết yểu thì sau sau này vẫn còn có thể sinh thêm."

"Chỉ sợ cái chết của vương tử điện hạ không được bình thường, lúc đó sẽ rất phiền phức. Nhưng đây là vấn đề của những quyền quý ở vương đô, không ảnh hưởng gì nhiều đối với những lãnh chúa địa phương như chúng ta!""

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhõm, nhưng trong lòng Hudson lại nghĩ khác. Đúng là tỷ lệ tử vong của trẻ sơ sinh trên đại lục Aslante rất cao, nhưng số liệu này chỉ áp dụng đối với dân nghèo mà thôi.

Vương trưởng tử chính là người kế vị của vương quốc, bên cạnh luôn có rất nhiều người đi theo, trước đó cũng không có tin đồn gì về sức khỏe của Vương trưởng tử, nếu như không xảy ra bất trắc thì làm sao lại dễ chết như vậy?

Cái khác không nói, chỉ cần nhìn tình huống của Sơn Địa Lĩnh là biết. Kể từ khi cải thiện mức sống và điều kiện y tế của người dân trong lãnh địa, tỷ lệ tử vong của trẻ sơ sinh trong lãnh địa đã giảm mạnh.

Nhưng bởi vì thời gian quá dài nên tạm thời vẫn chưa có cách nào thống kê số lượng trẻ em có thể bình an trưởng thành.

Tuy nhiên, xác suất một đứa trẻ chết yểu ngay trong ngày sinh đã giảm từ 1/5 xuống còn 1%.

Có nhiều nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi lớn như vậy. Ngoài việc đào tạo các bà đỡ chuyên nghiệp ra thì còn bao gồm cả việc chăm sóc trước thai kỳ.

Trước đây không hề có khái niệm nghỉ thai sản. Nếu như trùng với thời vụ mùa màng, dù là ngày lâm bồn thì người mẹ vẫn phải làm việc ngoài đồng.

Thậm chí có rất nhiều đứa trẻ còn được sinh ra ngay trên đồng ruộng, có thể sinh con một cách suôn sẻ hay không hoàn toàn phụ thuộc vào vận mệnh, chuyện duy nhất mà mọi người có thể làm chính là cầu nguyện Thần linh phù hộ.

Sau khi Hudson thực hiện cải cách, tỷ lệ sảy thai và sinh non đã giảm mạnh, cộng thêm đội ngũ bà đỡ chuyên nghiệp, tình hình đương nhiên là sẽ thay đổi.

Được sinh ra an toàn chỉ là một sự khởi đầu, muốn thuận lợi trưởng thành thì còn phải trải qua một loạt thử thách.

Vấn đề này lại được chia ra làm hai thái cực, xác suất mà con em của các quý tộc vừa và nhỏ có thể bình an trưởng thành đều được duy trì ở mức 80-90%.

Tỷ lệ sống sót của con cháu nông nô thường dao động trong khoảng 1/2 đến 2/3 , cụ thể là phải phụ thuộc vào thu hoạch.

Sau khi Hudson cải cách, tình hình ở Sơn Địa Lĩnh đã được cải thiện đáng kể, nhưng dù sao thời gian cũng còn quá ngắn, chỉ dựa vào dân số ít ỏi của lãnh địa thì vẫn chưa thể nâng cao tỷ lệ sống sót của trẻ em trong toàn xã hội nói chung.

Còn con cháu của đại quý tộc, chỉ cần không xảy ra bất trắc thì rất hiếm có người chết yểu.

Chương 1513: Vương Tử Ngủm

Dù sao nơi này cũng là một thế giới siêu phàm, ngay cả khi chỉ còn lại một hơi thì cũng có thể cứu lại được.

Nhưng trong bối cảnh này, con trai của Caesar IV lại xảy ra bất trắc, muốn không nghĩ nhiều cũng khó!. . .

Phỉ Thúy cung, từ khi vương tử chết yểu, bầu không khí ở nơi này liền trở nên căng thẳng. trên khuôn mặt âm trầm của Caesar IV giống như đang viết: Lão tử muốn giết người.

"Tại sao còn chưa điều tra ra được nguồn gốc của cái túi thơm nữa?"

Caesar IV nghiêm nghị chất vấn.

Mọi manh mối về cái chết của vương tử đều chỉ về phía một chiếc túi thơm bí ẩn, thị vệ còn tìm ra dấu vết có người hạ độc ở bên trong.

"Bẩm bệ hạ, khi chúng thần tìm được chủ nhân của cái túi thơm này thì đã quá muộn. Tất cả những người liên quan đều đã bị diệt khẩu hết."

"Chúng thần đã đối chiếu lại hồ sơ của tất cả những người có liên quan, những người này đang sống trong vương quốc hơn năm thế hệ rồi. . . ."

Câu trả lời của Cung tướng không thể làm cho Caesar IV hài lòng. Con của mình đã chết rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra hung thủ là ai.

Phải biết rằng những người được sắp xếp ở bên cạnh vương tử đều là con cháu quý tộc thân cận với vương thất, trước khi được chọn, hồ sơ của những người này đều được kiểm tra kỹ lưỡng.

Theo lý mà nói, những con em quý tộc đã đi theo vương thất lăn lộn trong thời gian dài này là người rất đáng tin cậy. Nhưng bây giờ kết quả điều tra đều chỉ về phía bọn hắn.

Cho đến bây giờ, Caesar IV vẫn chưa hiểu được động cơ ra tay của những người này là gì.

Cho dù là gián điệp của nước địch, sau khi ẩn náu nhiều thế hệ như vậy thì cũng đã mất hết lòng trung thành rồi.

Đều đã vợ con già trẻ, không thể nào bởi vì mệnh lệnh của ông chủ cũ đưa cả gia đình lên đường cùng chết được?

"Tiếp tục điều tra cho ta, ngoài túi thơm ra, nhất định là còn có manh mối khác mà chúng ta đã bỏ sót."

"Bất kể là ai có liên quan, lần này ta muốn người đó phải trả giá đắt!"

Caesar IV nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Mối thù giết con, không đội trời chung!

Nếu như không bắt được hung thủ thì Caesar Iv sẽ ăn ngủ không yên. Hôm nay có thể ra tay với vương tử, vậy thì ngày mai sẽ có thể ra tay trực tiếp với bản thân y.

Thực ra, so với việc xử lý một đứa trẻ không biết gì thì diệt trừ Caesar IV sẽ có lợi ích lớn hơn.

Vương quốc Alpha có luật kế thừa nghiêm ngặt, nếu Quốc vương chết thì vương tử sẽ kế vị. Một đứa trẻ sơ sinh đang nằm trong lòng rõ ràng là không có năng lực xử lý chính vụ.

Không còn quân chủ mạnh mẽ thống lĩnh cả nước, nếu vương thất không muốn quyền lực rơi vào trong tay người khác thì cách tốt nhất là không làm gì cả, chờ Quốc vương trưởng thành rồi tính.

Địch nhân không có ra tay với Caesar IV tuyệt đối không phải là vì sợ tội thí quân. Tội danh này chỉ có thể khiến kẻ thù không dám ra tay với y một cách công khai, nhưng còn những thủ đoạn trong bóng tối thì hoàn toàn không kiểm soát được.

Trực giác nói cho Caesar IV biết, sau lưng chuyện này nhất định có vấn đề. Có lẽ không phải địch nhân không muốn diệt trừ y, mà là không có cơ hội ra tay với y.

Dù sao, người trưởng thành không giống như trẻ sơ sinh, chỉ với một cái túi thơm chứa độc thì chưa chắc có thể đạt được mục đích. ...

Chậm chạp không tìm ra được hung thủ, toàn bộ thành Thương Lan đều chìm trong bầu không khí căng thẳng. Toàn bộ lực lượng quân đội bảo vệ vương đô đều đã được huy động, đi khắp nơi truy bắt những phần tử khả nghi, trong ngục đã kín người hết chỗ.

Đáng tiếc, cho dù bắt rất nhiều người, nhưng vẫn không thể tìm ra manh mối liên quan đến vụ ám sát vương tử, mà ngược lại còn bị vướng vào một đống rắc rối khác.

Thám tử của các thế lực lớn, những thế lực ngầm đen tối, con ngoài giá thú của đám vương công quý tộc, bạch thủ sáo* của đám quan liêu. . . Đủ loại chuyện bừa bộn được khui ra. (*Nói một cách đơn giản thì đây là những người đóng vai trò trung gian để rửa "tiền đen", hoặc là che đậy "hợp pháp" cho những hành vi tham gia vào các công việc "bất hợp pháp".)

Nếu là trước đây, Caesar IV dám làm như vậy thì cửa cung của hắn đã bị người ta đập phá rồi.

Nhưng hiện tại thì khác, những người bị bắt nên xử tử thì xử tử, nên lưu vong thì lưu vong, không ai dám đưa tay cứu người.

Trong lúc nhất thời, trị an ở vương đô được cải thiện rõ rệt, đám công tử bột con ông cháu cha đã trực tiếp biến mất, kéo theo những tụ điểm giải trí cũng trở nên tiêu điều.

Càng điều tra sâu thì tình hình càng trở nên tồi tệ. Không phải là không tìm được người bị tình nghi, mà là có quá nhiều người bị tình nghi.

Các thế lực lớn trong và ngoài nước đều là một trong số những người bị tình nghi, bao gồm một số thành viên quan trọng của vương thất đều trở thành đối tượng bị nghi ngờ.

Chỉ cần là người có năng lực gieo rắc rối cho vương thất, bây giờ đều bị coi là nghi phạm, bởi vì có đủ động cơ.

Phần của hồi môn phong phú của vương hậu chính là chất xúc tác. Một khi Caesar IV và vương hậu không có con, quyền sở hữu của sáu tỉnh này sẽ trở thành quả bom lớn nhất của vương quốc.

Chuyện này liên quan đến quá nhiều lợi ích, làm cho tất cả mọi người không dám tùy tiện đưa ra kết luận, lỡ như sai thì sẽ xảy ra đại sự!

Có quá nhiều người bị tình nghi, Caesar IV cũng rất bất đắc dĩ. Dù là loại chuyện này không cần bằng chứng, nhưng ít nhất cũng phải biết là ai làm thì mới có thể tiến hành trả thù được nha!

Nào giống như bây giờ, ngay cả một mục tiêu để xả giận cũng không có. Muốn báo thù cho con trai cũng không biết phải đi tìm ai.

Những quý tộc chịu trách nhiệm cho vương tử đã sớm bị người ta diệt khẩu từ khi vụ án này xảy ra rồi. Toàn bộ những người có trách nhiệm đều đã chết.

Chương 1514: Tai Bay Vạ Gió

Diệt khẩu quy mô lớn như vậy, lại không để lại bất kỳ manh mối nào, rõ ràng không phải là thế lực bình thường có thể làm được.

Nhưng chuyện này cũng không có tác dụng gì, ai cũng không thể đảm bảo rằng thế lực đã ra tay diệt khẩu có cấu kết với các quyền quý trong nước hay không.

Dù trong lòng đang ôm một bụng oán khí, nhưng Caesar IV vẫn phải kìm nén cảm xúc để an ủi vương hậu. Chết một vị vương tử thì còn có thể sinh vị thứ hai.

Lỡ như vương hậu thương tâm quá độ, cơ thể bị suy kiệt, ảnh hưởng đến năng lực sinh sản, lúc đó mới thực sự là thảm họa. . . .

Cửa thành bốc cháy, họa tới cá trong ao.

Hudson tuyệt đối không ngờ rằng, một vị quần chúng ở xa ngoài ngàn dặm như mình cũng bị cuộc phong ba này cuốn vào.

Sau khi không ngừng điều tra, một tên người hầu của vương tử đã từng vay một khoản tiền từ Ngân hàng Phát triển Cận Đông từ hai tháng trước, nên cũng bị nhân viên điều tra đào lên.

Manh mối hoài nghi +1, hư hư thực thực rơi vào tình trạng khó khăn về tài chính, bị áp chế nên bí quá hoá liều!

Bất kể xác suất thấp đến đâu, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đang chìm trong vòng xoáy phong ba vẫn bị thẩm vấn.

Việc kinh doanh bị ảnh hưởng là chuyện nhỏ, điều quan trọng là đoàn điều tra muốn kiểm tra sổ sách. Nếu sổ sách của một ngân hàng không được giám sát mà không có vấn đề gì thì đó mới là vấn đề lớn nhất.

Ngay từ khi Ngân hàng Phát triển Cận Đông được thành lập, chủ trương của ngân hàng là "giữ bí mật cho khách hàng", không bao giờ hỏi về nguồn gốc tiền của khách hàng, cũng không quan tâm khách hàng sử dụng số tiền đó như thế nào.

Loại tổ chức có tính bảo mật cao, thuận tiện cho việc gửi rút và chuyển tiền, còn có thể kiêm luôn việc rửa tiền này đã nhanh chóng được đón nhận.

Trong vòng chưa đầy một năm, chi nhánh ở vương đô đã trở thành chi nhánh có doanh thu và lợi nhuận cao nhất trong số hàng chục chi nhánh trong vương quốc.

Kiếm tiền chỉ là phụ, điều quan trọng là thông qua những giao dịch kinh doanh này, Ngân hàng Phát triển Cận Đông còn kết nối được với một loạt quan chức trong vương quốc, trở thành đối tác kinh doanh thân thiết nhất.

Bây giờ đoàn điều tra muốn kiểm tra sổ sách, vậy chẳng phải là những giao dịch bị ẩn giấu đằng sau hậu trường trước đó sẽ bị phơi bày sao?

Vào thời điểm này, đã đến lúc mạng lưới quan hệ phát huy tác dụng. Không đợi đoàn điều tra triển khai hành động, đã có quan chức báo tin trước.

Sau khi nhân được tin tức, người phụ trách chi nhánh ngân hàng không dám tự tiện quyết định, mà ngay lập tức truyền tin cho Hudson với tốc độ nhanh nhất. . . .

"Công tước, tình hình cơ bản là như vậy. Đoàn điều tra đã nhắm vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông, đối tác của chúng ta đã cố gắng trì hoãn thời gian."

"Theo tình hình hiện tại, có lẽ sẽ không kéo được thêm mấy ngày nữa. Người phụ trách chi nhánh xin chỉ thị, rốt cuộc có nên phối hợp với đoàn điều tra hay không, hay là. . ."

Sau khi nghe Rudolf báo cáo, Hudson lập tức cảm thấy nhức đầu. Trực giác nói cho hắn biết, lần điều tra này không chỉ vì liên quan đến vụ án, mà còn vì cây cao đón gió.

Trong quá trình phát triển, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã lôi kéo được một nhóm lợi ích, đồng thời cũng đụng chạm đến lợi ích của rất nhiều người.

Giờ đây, khi có cơ hội, những người này chắc chắn sẽ lợi dụng tình hình để gây chuyện. Ngay cả khi ngân hàng hoàn toàn không có liên quan gì thì cũng sẽ bị kéo vào trong.

Một khi ngân hàng công khai sổ sách, vậy thì vô số vấn đề được ẩn giấu trong bóng tối sẽ ngay lập tức bị phơi bày.

Không chỉ những quan chức hợp tác không chịu nổi, mà Ngân hàng Phát triển Đông cũng không thể chịu được cú sốc này.

Về bản chất, ngân hàng dựa vào uy tín để kiếm cơm, nếu trước đây không hứa sẽ giữ bí mật thì không nói, nhưng lúc đầu để thu hút tiền gửi, ngân hàng đã đảm bảo là sẽ giữ bí mật.

Đây không phải là do nhân viên làm sai, tự ý hứa hẹn lung tung với bên ngoài, mà là trong tất cả các luật của Vương quốc Alpha đều không yêu cầu ngân hàng phải công khai sổ sách.

"Pháp không cấm tức là có thể làm!"

Vì mời chào hộ khách, chủ trương bảo mật đối ngoại hiển nhiên không phải là lỗi của nhân viên ngân hàng.

Có cấp dưới giỏi giang, Hudson cao hứng còn không kịp, đương nhiên sẽ không đổ lỗi cho cấp dưới.

"Mau chóng chuyển đống sổ sách này đi, sau đó tạo ra một vụ cháy ngoài ý muốn, xóa bỏ tất cả dấu vết!"

Hudson thở dài rồi nói.

Nếu là lúc khác thì hắn còn có thể kháng cự điều tra, dù có gây ra phong ba chính trị thì hắn cũng có thể chịu đựng được, nhưng bây giờ lại không được.

Vương tử bị sát hại không phải là một vụ án tham nhũng bè phái thông thường, cũng không phải đơn giản chỉ là tranh giành quyền lực nội bộ, mà đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Caesar IV.

Bất kỳ ai dám cản trở cuộc điều tra vào điểm này cũng đều là đang thách thức uy quyền quân chủ của Caesar IV, một khi đối đầu thì sẽ là không chết không thôi.

Có danh phận quân chủ ràng buộc, thần tử đối đầu trực diện với quân chủ, về cơ bản đều sẽ không có kết quả tốt.

Những quý tộc ngang nhiên chống lại quốc vương, uy phong thì đúng là rất uy phong, nhưng sau khi trải qua thời kỳ huy hoàng, hậu duệ của họ thường không có kết quả tốt.

Nếu như gia tộc vẫn luôn cường thịnh không suy thì không nói, nhưng một khi xuất hiện dấu hiệu suy tàn thì sẽ sớm gặp phải tai họa ngập đầu.

Cho dù trong thời gian đó có xảy ra thay đổi triều đại thì cũng đừng mong có kết quả tốt. Không có vị Quốc vương nào thích những thần tử không an phận cả.

Có thể nói là: Can thiệp vào thì nhất thời thoải mái, nhưng sau đó trực tiếp hỏa táng tràng.

Người thông minh đều sẽ đặt mình vào vị trí phù hợp, ngay cả khi xảy ra xung đột lợi ích với quân chủ thì cũng phải đặt mình vào vị trí bị động phản kích.

Chương 1515: Tai Bay Vạ Gió (2)

Tại đại lục Aslante, chỉ cần chiếm được đại nghĩa, đối kháng với Quốc vương trong phạm vi quy tắc là sẽ không bị liệt vào phạm trù loạn thần tặc tử.

Lúc này, việc tạo ra một vụ hỏa hoạn ngoài ý muốn, giả vờ thiêu hủy toàn bộ sổ sách của ngân hàng, chính là một lời giải thích của Hudson dành cho các bên.

"Công tước, làm như vậy sợ là đoàn điều tra chỉ sẽ không từ bỏ ý đồ, rất có thể sẽ tiến một bước nhắm vào chi nhánh Cận Đông."

"Sợ là việc kinh doanh của chúng ta ở vương đô cũng có thể sẽ bị tổn hại. Nếu như Quốc vương bệ hạ giận chó đánh mèo, e là sau này ngài sẽ gặp phải không ít rắc rối."

Rudolf nghiêm túc khuyên.

Đối kháng với vương quyền chính là đặc quyền của các đại quý tộc, chuyện này đương nhiên đã vượt quá phạm vi nhận thức của ông ta, sợ hãi là điều không thể tránh khỏi.

"Yên tâm đi, trong Ngân hàng Phát triển Cận Đông có rất nhiều cổ đông, họ sẽ không đứng yên nhìn đoàn điều tra làm bậy được."

"Ít nhất là từ tình hình hiện tại, tất cả các hoạt động kinh doanh của ngân hàng đều nằm trong khuôn khổ pháp luật của vương quốc."

"Chúng ta cũng không phải thương nhân bình thường, mặc cho người ta chém giết. Chỉ cần kinh doanh hợp pháp thì không ai có thể làm gì được Ngân hàng Phát triển Cận Đông."

"Nếu như thật sự làm lớn chuyện, người của đoàn điều tra cũng không thể gánh vác được. Chuyện lần này, nhiều khả năng chỉ là một cuộc thăm dò."

"Nếu thực sự muốn ra tay với Ngân hàng Phát triển Cận Đông thì đoàn điều tra đã trực tiếp mang người đến kiểm toán rồi, làm sao sẽ có tin đồn bị lan truyền ra ngoài được?"

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Càng là loại thời điểm này thì càng cần phải trấn an lòng người. Biết rõ chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, nhưng giờ chỉ có thể cứng rắn đối mặt.

Kiếm được khoản tiền này thì phải gánh chịu áp lực tương ứng. Mở ngân hàng quan trọng nhất là uy tín, Ngân hàng Phát triển Cận Đông là ngân hàng thương mại lớn nhất vương quốc, nhưng không phải là ngân hàng duy nhất.

Các đại thương hội trong nước đều đang chuẩn bị mở ngân hàng của riêng mình, rất nhiều đại quý tộc địa phương cũng đang ngo ngoe muốn động, ngân hàng sẽ mọc lên như nấm chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Sở hữu lợi thế đi trước, Ngân hàng Phát triển Cận Đông muốn củng cố vị thế hiện tại thì phải xây dựng được uy tín của mình.

Nếu ban đầu không hứa bảo mật tài khoản, vậy thì để đoàn điều tra vào kiểm toán cũng không sao. Nhưng nếu đã hứa rồi thì nhất định phải thực hiện.

Cùng với quá trình điều tra vụ án vương tử bị sát hại, những vụ án liên quan bị vướng vào ngày càng nhiều.

Lần gần nhất mà chính phủ vương quốc hành động với quy mô lớn như vậy chính là vụ án Caesar III bị ám sát. Địa vị của vương tử đương nhiên là không bằng Quốc vương, nhưng vương tử chết rồi, hơn nữa còn là chết vì trúng độc!

Sau một lúc do dự, Hudson lại bổ sung: "Trực tiếp phóng hỏa sẽ quá đột ngột, trước tiên cứ lấy cớ là vận chuyển kim tệ để điều động hộ vệ ngân hàng đi chỗ khác trước."

"Tiếp đó đi tìm mấy con ma men xui xẻo có thực lực không tệ rồi dụ bọn chúng đánh nhau ở quán rượu gần ngân hàng, sau đó vô tình gây ra hỏa hoạn, lan sang. . ."

Âm mưu, không phải là sở thích của Hudson. Nhưng cũng hết cách rồi, có đôi khi thứ này thật sự rất hữu dụng.

Tự mình phóng hỏa thiêu hủy sổ sách thì chắc chắn là có vấn đề. Nhưng nếu như xảy hỏa họa ngoài ý muốn thì mọi chuyện sẽ khác.

Dù đoàn điều tra có điều tra sâu đến cỡ nào thì ngoài ý muốn chính là ngoài ý muốn. Là nạn nhân, sẽ không cần phải chịu trách nhiệm về chuyện này.

Sổ sách bị đốt rồi, vậy thì chỉ có thể chờ khách hộ mang theo thẻ ma tinh tới cửa làm thủ tục thì mới có thể tìm lại hồ sơ giao dịch trước đây.

Và những hồ sơ này chỉ giới hạn trong thời gian chuyển vào và chuyển ra, còn chi tiết cụ thể là đã giao dịch với ai thì vẫn còn là một mớ hỗn độn. . . .

Thành Dapest, một cuộc đàm phán tái cấu trúc nợ đã bắt đầu với tốc độ nhanh nhất có thể.

Dính đến chuyện tiền bạc, tốc độ phản ứng của mọi người đều rất nhanh. Ngoại trừ một số ít chủ nợ cử người đến ra, phần lớn chủ nợ đều ủy quyền cho công sứ đang ở Vương quốc Mosey xử lý chuyện này.

Dù sao thì các chủ nợ đến đây đều là đàm phán chung, phương án giải quyết cuối cùng chắc chắn sẽ là thống nhất, nếu không thì những người bị thiệt hại sẽ không đồng ý.

Lợi ích là thứ có khả năng làm cho con người đoàn kết nhất, các đại diện đến từ khắp nơi đã nhanh chóng đá Tộc Tinh Linh ra ngoài, lý do vô cùng đơn giản: hai bên chưa ký kết hiệp ước chính thức, không thể cấu thành khoản nợ hợp pháp

Hết cách rồi, năng lực trả nợ của Công quốc Mosey chỉ có hạn, có người lấy thêm thì sẽ có người lấy ít.

Tất cả mọi người đều là Nhân tộc, nên cứ hợp tác để loại bỏ Tộc Tinh Linh trước, đây là điều đúng đắn về mặt chính trị.

Chuyện này làm cho Delise tức đến mức suýt lộn cái bàn, để cho đám người này không có gì để chơi. Nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm thượng phong, bắt nạt Công quốc Mosey một chút thì không sao, nhưng đắc tội với đám thế lực lớn của Nhân tộc thì lại không đáng.

Tộc Tinh Linh có thể tự cung tự cấp, không thiếu chút vật tư này. Mục đích chủ yếu là vì chèn ép nước láng giềng, thực ra việc các quốc gia Nhân tộc đòi nợ Công quốc Mosey cũng đã hoàn thành mục đích làm suy yếu nước láng giềng của họ.

Sau khi tận mắt chứng kiến người Mosey cắt giảm quân đội, đoàn đại biểu Tinh Linh cũng không còn kiên quyết đòi bồi thường nữa, mà chuyển sang tìm kiếm lợi ích ở các khía cạnh khác.

Về mặt này, Công quốc Mosey đã thể hiện sự hào phóng của mình, muốn đặc quyền liền có đặc quyền, dù sao phần lớn Tinh Linh đều là những kẻ lười, bọn họ sẽ không muốn đến Công quốc

Mosey sinh sống.

Chương 1516: Kẻ Ngốc Lắm Tiền

Cho dù thỉnh thoảng có một vài tiểu Tinh Linh chạy đến thì cũng chỉ là những đứa trẻ ngây thơ. Trông chờ vào bọn nó làm xằng làm bậy, gây hại cho Công quốc Mosey là chuyện không thực tế.

Ngay cả chuyện miễn thuế quan thương mại cũng được chấp nhận, Tộc Tinh Linh không phải là một nước công nghiệp, nên dù mở cửa thị trường cũng không sợ bị tác động.

Các trang bị ma pháp, sinh mệnh chi thủy nổi tiếng nhất của họ đều là hàng cung không đủ cầu trong thế giới loài người. Nếu không phải sợ bị bại lộ thì George còn muốn nói: Cứ tới phá giá đi, có nhiêu ta bao hết!

Cho dù bản thân không dùng được thì cũng có thể bán trao tay cho những quốc gia khác để kiếm một khoản tiền.

Đến mức dù giành được thắng lợi trên bàn đàm phán, nhưng Delise lại không tìm thấy một chút cảm giác thành tựu nào. Người Mosey hợp tác như vậy làm cho bà ta không biết nên xả giận ở đâu.

So ra thì cuộc đàm phán tái cấu trúc nợ ở phía bên kia lại kịch liệt hơn nhiều.

Đại biểu các nơi không chỉ tranh cãi với đại biểu của Công quốc Mosey, mà ngay cả trong nội bộ đoàn đại biểu cũng đang tranh cãi không ngừng.

Phe vay tiền và phe trái phiếu càng cãi nhau không thôi, vì khả năng thanh toán hàng năm đều có hạn, các bên đều không chịu nhượng bộ.

Phe mượn tiền cho rằng: Nên ưu tiên trả nợ gốc, còn phần lãi thì phải đợi khi tất cả nợ gốc đều đã được trả xong mới tiến hành trả lần thứ hai.

Ngụ ý là, lãi suất trước đây được tính vào nợ gốc, sau khi tất cả nợ gốc đã được thanh toán đầy đủ thì mới trả phần lãi!

Phe trái phiếu đương nhiên là không đồng ý, tiền lãi chính là tiền lãi, tại sao có thể tính vào tiền gốc được?

Ngay cả khi không đủ khả năng thanh toán thì cũng phải thanh toán theo bình quân. Muốn lỗ thì mọi người cùng nhau lỗ, muốn bọn họ chịu thiệt một mình là chuyện không thể nào.

Người đông thì chuyện nhiều, ngoài tranh luận về chủ đề này thì còn có nhiều lý thuyết trả nợ kỳ lạ khác cũng lần lượt được đưa ra.

Nguyên tắc tổng thể chỉ có một, đó là bảo vệ lợi ích của bản thân.

Lời đề nghị giảm nợ mà Người Mosey đưa ra đã bị tất cả mọi người ăn ý làm như không thấy. Kéo dài thời hạn thanh toán thì được, nhưng giảm nợ thì miễn đi.

Đương nhiên, tiền lãi của các khoản vay phát sinh sau này cũng không bị bỏ qua. Bao gồm cả Ngân hàng Phát triển Cận Đông, người mới tham gia vào nhóm chủ nợ gần đây, tổng nợ nước ngoài trên danh nghĩa của Công quốc Mosey đã lên tới 438 triệu kim tệ.

Dù chỉ tính lãi suất hàng năm là 8%, thì lãi suất hàng năm của các khoản vay cũng đã vượt quá 35 triệu kim tệ, vượt xa thu nhập ngân sách của công quốc.

Khi con số này được tính ra, tất cả mọi người đều sửng sốt. Một công quốc mà có thể nợ nhiều tiền đến mức này chỉ trong vài năm ngắn ngủi, quả thực là phá vỡ kỷ lục mượn nợ của nhân loại!

Kết hợp với việc đối chiếu chi tiêu ngân sách của Công quốc Mosey trong những năm gần đây, tất cả mọi người đều không nói nên lời, công quốc đã thực sự tiêu nhiều tiền như vậy.

Thậm chí chi tiêu ngân sách của Công quốc Mosey còn nhiều hơn tổng nợ nước ngoài đã được phơi bày. Theo lời giải thích của chính phủ Mosey là: Bọn họ còn có một khoản nợ nội bộ.

Sau khi sửng sốt, ánh mắt mà mọi người nhìn về phía George đều trở nên khác biệt. Thiếu nhiều nợ như vậy mà vẫn có thể ăn ngon ngủ ngon, tâm thái này quả không phải tầm thường.

Đại danh của Tể tướng Herceg cũng vang vọng đại lục chỉ trong vòng một đêm. Dưới sự chủ trì của ông ta, chính phủ Mosey có thể thiếu nhiều tiền như vậy mới vỡ nợ, quả thực là một năng thần!

Chỉ cần khả năng bù đắp lỗ thủng kém một chút thì dù có dựa vào chặt đầu cá, vá đầu tôm cũng không thể lấp đầy khoản thâm hụt ngân sách khổng lồ này của chính phủ.

Mặc cho tài chính đã vỡ nợ, nhưng đây là do yếu tố bên ngoài gây ra. Nếu như không có xung đột với Tộc Tinh Linh, làm cho ngoại giới lo ngại về an ninh của Công quốc Mosey, thì trò chơi vay mới trả cũ này vẫn có thể tiếp tục.

Khoản nợ khổng lồ lên đến 438 triệu kim tệ đã khiến cho các chủ nợ chỉ có thể ngồi xuống đàm phán, nếu như quả cầu tuyết lăn lớn thêm một chút, sợ là có thể dựa vào khoản nợ này để khống chế cả đại lục rồi.

Tiền thuê không dễ kiếm, sau khi gia nhập vào hàng ngũ chủ nợ, Ngân hàng Phát triển Đông cũng bị động xuất danh tiếng.

Thanh danh "kẻ ngốc lắm tiền" đã vang vọng khắp đại lục. Nếu như là ở kiếp trước, một khoản vay khổng lồ như vậy vỡ nợ thì chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc khủng hoảng tiền tệ.

Nhưng bây giờ là tình huống đặc thù, chi phí mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông bỏ ra gần như bằng 0. Cho dù thời gian trả nợ của Vương quốc Mosey kéo dài bao lâu thì cuối cùng họ vẫn sẽ trả được khoản vay này, ngân hàng chỉ mất thời gian mà thôi.

"Bá tước Powell, không ngờ Nguyên soái Hudson và Quốc vương George có giao tình thâm hậu như vậy, biết rõ tình hình tài chính của Công quốc Mosey có vấn đề mà vẫn còn dám cho bọn họ vay 80 triệu kim tệ."

"Ngay cả khi Công quốc Mosey phá sản, một đại chủ nợ như hắn không những không đến gây chuyện, mà còn kêu gọi mọi người giảm nợ cho chính phủ Mosey."

"Ông nói có phải là họ đã có giao dịch ngầm gì đó ở sau lưng rồi không, dùng tiền của cổ đông ngân hàng để kiếm lợi cho bản thân."

Lời của lão già mặc áo tím này khiến cho Bá tước Powell nhíu mày. Trong Ngân hàng Phát triển Cận Đông có vô số cổ đông, trùng hợp là gia tộc của Bá tước Powell cũng là một trong số các cổ đông đó.

Nếu như thật sự có giao dịch nội tình, thì đó chính là đang làm tổn hại đến ích lợi của gia tộc ông ta. Mặc dù Powell không phải gia chủ, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến cảm giác bị thiệt của ông ta.

"Hầu tước Argonis, những lời này không thể nói lung tung. Ngân hàng Phát triển Đông có tình hình kinh doanh rất khả quan, Nguyên soái Hudson vẫn rất có khiếu kinh doanh."

Chương 1517: Hỏa Hoạn

"Ngay cả khi khoản vay này thất bại, chỉ cần Công quốc Mosey có thể trả lại tiền vốn, tổn thất mà ngân hàng phải gánh chịu cũng chỉ là một chút chi phí nhân công mà thôi."

"Từ góc độ toàn cục, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã thành công trong việc mở ra thị trường tại Công quốc Mosey, chút tổn thất này vẫn có thể chấp nhận được."

"Làm ăn mà, luôn phải chấp nhận rủi ro. Giống như trước đây việc mọi người cho Công quốc Mosey vay tiền trước đây, đâu ai ngờ rằng bọn họ sẽ bị phá sản!"

Ngoài miệng thì biện hộ giúp cho Hudson, nhưng trong thâm tâm Powell vẫn không tránh khỏi sinh ra hoài nghi. Chỉ là Ngân hàng Phát triển Cận Đông rất biết kiếm tiền, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể trở mặt với Hudson.

Dù cho giao dịch nội tình thật sự tồn tại, chỉ cần có thể kiếm tiền cho gia tộc, một chút việc nhỏ cũng có thể tha thứ được.

Mặc dù trên đại lục có rất nhiều ngân hàng, nhưng vì chính sách bảo hộ địa vực, về cơ bản đều chỉ dừng lại ở một góc nhỏ.

Ngay cả ngân hàng do tứ đại thương hội trên đại lục thành lập hiện giờ cũng chỉ hoạt động trong khu vực mà các cổ đông chính có thể kiểm soát, rất khó phá vỡ giới hạn địa vực để mở rộng kinh doanh.

Ngân hàng trong khu vực chỉ có thể thực hiện các giao dịch gửi và cho vay đơn giản, không thể phát huy được hiệu quả chuyển tiền của ngân hàng, làm giảm đáng kể không gian lợi nhuận.

Thêm vào đó, chi phí tìm kiếm khách hàng cao, thị trường kim phiếu lại ít được công nhận, khả năng sinh lời kém xa Ngân hàng Phát triển Cận Đông. ...

Thương Lan thành.

"Tể tướng, tình hình dường như có chút không ổn rồi!"

"Vụ án vương tử án không điều tra được gì, ngược lại thì có một đống chuyện lộn xộn bị đoàn điều tra lật tung lên."

"Đúng là có một vài vấn đề cần được giải quyết, nhưng có rất nhiều vấn đề căn bản không có cách giải quyết."

"Bình thường che lại thì không nói, hiện giờ bị lôi ra ngoài ánh sáng, điều này sẽ cho thấy chính phủ rất vô năng."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt tức giận.

Có đến một nửa số vấn đề mà Vương quốc Alpha không thể giải quyết đều có quan hệ với tiền. Bởi vì trong túi của chính phủ không có tiền, nên rất nhiều việc mà lẽ ra có thể xử lý cũng đều bị dồn ứ lại.

Bây giờ bị lôi ra ngoài ánh sáng, hiển nhiên là đã đẩy chính phủ vào đường cùng. Nhưng muốn giải quyết vấn đề thì phải có kinh phí mới được!

"Sợ cái gì, chẳng phải chỉ là bị mất một chút mặt mũi thôi sao? Chuyện giả câm vờ điếc, cũng đâu phải là mọi người chưa từng làm."

"Vương tử bất hạnh qua đời, tâm trạng hiện giờ của bệ hạ đang rất không tốt, chúng ta đừng nên chạy tới quấy rầy."

Đại công tước Newfoundland nói với vẻ mặt thờ ơ.

Thoạt nhìn thì hành vi của đoàn điều tra dường hồ đều là vô ý ảnh hưởng đến chính phủ, nhưng ai có thể cam đoan rằng đây không phải là cách Caesar IV dùng để cảnh cáo bọn họ chứ?

Một đời quân vương, một triều thần.

Bởi vì những lão già có uy vọng cao như bọn họ chiếm ghế không xuống, nên dù Caesar IV đã kế vị nhiều năm cũng không thể đem cất nhắc thân tín của mình thượng vị, quyền kiểm soát triều đình rất có hạn.

Bất kỳ một vị quân chủ nào cũng không thể chịu đựng được tình trạng triều đình thoát ly khỏi sự kiểm soát của mình trong thời gian dài, cho dù bọn họ có là cột trụ quốc gia, trung thành tận tâm với Vương quốc tới đâu, thì cũng không thể ngăn cản con đường nắm quyền của Quốc vương.

Nếu không phải vì tình cảnh của Vương quốc Alpha đang nguy hiểm, cần những lão thần như bọn họ giúp đỡ ổn định, thì Caesar IV đã sớm thay người mình lên rồi.

Cùng chung hoạn nạn dễ, cùng chung phú quý khó.

Đặc tính lớn nhất của quân chủ chính là: Hay quên!

Hiện giờ thế cục đã ổn định rồi, suy nghĩ đầu tiên của Quốc vương chính là củng cố vương quyền. Trên cơ sở cốt lõi này, những việc khác đều có thể nhường đường.

Vụ án vương tử đối với cá nhân Caesar IV là một đòn chí mạng, nhưng lại là một cơ hội trên con đường dẫn đến quyền lực.

Nhờ cuộc điều tra này, quyền lực của Quốc vương đang ngày càng được mở rộng, nắm giữ một phần lớn quyền lực của chính phủ.

Một lần hai lần thì mọi người còn có thể nhịn được, dù sao Quốc vương vừa mới mất con trai, phát tiết cảm xúc một chút cũng chuyện nên làm. Chỉ sợ là loại chuyện này không có hồi kết.

"Tể tướng, việc này e là không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Gần đây, đoàn điều tra đang theo dõi Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả quân đội cũng sẽ bị cuốn vào."

"Ngay vào tối qua, có hai con ma men say rượu đã gây ra hỏa hoạn trong lúc đánh nhau, ngọn lửa nhanh chóng lan đến Ngân hàng Phát triển Cận Đông và vô tình thiêu rụi một đống sổ sách."

"Đoàn điều tra không phái người tới hiện trường điều tra, mà lại đi đến người phụ trách Ngân hàng Phát triển Cận Đông ở vương đô, hai bên xảy ra cãi vã kịch liệt."

"Nếu không có công chúa điện hạ tình cờ đi ngang qua và kịp thời khuyên can thì người của đoàn điều tra suýt chút nữa đã xảy ra ẩu đả với hộ vệ của ngân hàng rồi!"

Đại công tước Alfiero tức giận nói.

Tình hình thực tế còn nghiêm trọng hơn những gì Alfiero mô tả, nguyên nhân không xảy ra ẩu đả ở hiện trường, ngoài việc có công chúa khuyên can ra, là do quan viên của đoàn điều tra không điều động được binh lính tuần tra.

Trước đây, đoàn điều tra có thể làm việc thuận buồm xuôi gió là nhờ có sự phối hợp của quân thường trú vương đô. Mặc kệ là thế lực nào, khi gặp phải quân đội đều phải nhún nhường.

Nhưng tình huống lần này thì khác, ai cũng biết Ngân hàng Phát triển Cận Đông là sản nghiệp của Nguyên soái Hudson. Chỉ dựa vào mệnh lệnh của đám quan liêu của đoàn điều tra thì hiển nhiên không đủ để sai khiến quân thường trú vương đô kê biên tài sản của Nguyên soái nhà mình.

Chương 1518: Hỏa Hoạn (2)

Đoàn điều tra chỉ là một cơ cấu lâm thời, không có quyền lực điều động quân thường trú. Trước đó bọn họ chịu nghe lệnh chỉ huy là vì Quốc vương hạ lệnh muốn bọn họ phối hợp.

Những lần trước đây đều thuận buồm xuôi gió, lần này đụng phải kẻ khó chơi, chuyện này lập tức trở nên rắc rối.

Quan trọng nhất là sau khi tin tức này truyền tới tai Caesar IV, y sẽ nghĩ như thế nào?

Là một thành viên của vương thất, Đại công tước Alfiero đã sớm nhận ra uy vọng trong nước của Hudson quá cao, cần phải tiến hành chèn ép.

Nhưng với tư cách là Bộ trưởng Quân sự của vương quốc, ông ta lại phản đối việc này.

Trong chính trị, qua sông đoạn cầu là chuyện bình thường. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải qua sông trước rồi mới động thủ, bây giờ chỉ mới bắt đầu bước lên đầu cầu thôi!

Thế cục ở Bắc đại lục đã trở nên tồi tệ không thể tả. Nếu không có một người có năng lực quân sự mạnh mẽ như Hudson trấn giữ, có lẽ các quý tộc trong nước đều đã chạy trốn ra ngoài rồi.

Hiện giờ, Hudson không chỉ là một vị Nguyên soái tài giỏi của vương quốc, mà còn là niềm tin để vương quốc đối kháng với dị tộc.

Nếu chỉ dùng các biện pháp chính trị để giảm bớt một chút uy tín của cá nhân Hudson thì được. Nhưng loại trọng tội như mưu sát vương tử thì tuyệt đối không thể chụp lên đầu hắn, cho dù là hiềm nghi cũng không được!

Vu oan hãm hại cũng đều phải có tiêu chuẩn. Trong vương quốc, bất kỳ một nhà đại quý tộc nào cũng có thể xếp nội gián vào trong vương thất, nhưng chỉ có gia tộc Koslow là không thể nào.

Trước khi Hudson quật khởi, các thành viên trọng yếu của gia tộc Koslow muốn tìm đến Quốc vương để nương tựa còn khó, càng đừng nói đến việc cài cắm gián điệp vào trong vương thất.

"Yên tâm đi, nếu lúc đó công chúa điện hạ cũng có mặt ở hiện trường, vậy thì chuyện này sẽ không nằm ngoài tầm kiểm soát."

"Mặc dù Mitchell làm việc có hơi xúc động một chút, nhưng lại không phải người ngu, Mitchell biết rõ chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm."

"Huống chi còn có công chúa điện hạ ở hiện trường, chắc là sẽ báo cáo sự thật lên cho bệ hạ."

Đại công tước Newfoundland bình tĩnh nói.

Chuyện lần này chắc chắn sẽ khiến Quốc vương cảm thấy khó chịu. Vừa định điều tra sổ sách của ngân hàng thì lại tình cờ xảy ra một vụ hỏa hoạn, thực sự là quá trùng hợp.

Nhưng vương thất cũng có cổ phần trong Ngân hàng Phát triển Cận Đông, bọn họ biết rõ là không thể điều tra sổ sách của ngân hàng được.

Nếu cưỡng ép kiểm toán, lôi tất cả các quy tắc ngầm đang ẩn giấu trong bóng tối ra ngoài ánh sáng, lúc đó sẽ xảy ra đại sự.

Thực ra thì những vấn đề này đã tồn tại từ lâu, mà không phải vì Ngân hàng Phát triển Cận Đông mới phát sinh. Chẳng qua là vì sự tiện lợi của ngân hàng nên các vấn đề trong quá khứ mới được tập trung lại.

Sau khi lôi hết những vấn đề này ra ngoài ánh sáng, ngoài việc có thể phá hủy Ngân hàng Phát triển Cận Đông ra thì chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Là Tể tướng của vương quốc, Đại công tước Newfoundland không cho rằng Ngân hàng Phát triển Cận Đông chỉ đơn thuần là một vụ làm ăn kiếm tiền.

Chỉ riêng việc cung cấp tài chính cho các quý tộc ở khu Cận Đông thôi là chính phủ đã quyết định sẽ không thể để nó sụp đổ rồi.

Dù là cố ý thiêu hủy sổ sách hay đây thực sự là một vụ hỏa hoạn thì Hudson cũng đã cho ra một lời giải thích. Mọi chuyện đến đây cũng có thể kết thúc được rồi.

Đại công tước Newfoundland vẫn rất hiểu Quốc vương của mình, thoạt nhìn thì Caesar IV có vẻ nóng tính, nhưng trên thực tế y lại là một vị quân chủ giỏi ẩn nhẫn.

Việc có thể lưu nhiệm bọn họ lâu như vậy chính là minh chứng tốt nhất. Trong tình huống bình thường, sau khi Quốc vương kế vị được vài năm sau, trên triều đình sẽ xuất hiện thêm những gương mặt mới.

Mặc dù mọi người thường xuyên bác bỏ kế hoạch của Quốc vương vì bất đồng chính kiến, nhưng vì nghĩ cho đại cục, Caesar IV vẫn có thể chịu đựng không phát tác.

Ngay cả những đại thần trong triều đình ngày nào cũng gặp mà còn có thể khoan dung được thì nói gì đến một vị Nguyên soái vương quốc ở xa ngoài ngàn dặm. . . .

Phỉ Thúy cung, cùng với sự tiến triển của cuộc điều tra, Caesar

IV cũng dần cảm nhận được áp lực. Đặc biệt là sự buông lỏng của các phe phái lớn trong triều đình đối với đoàn điều tra càng làm cho y lo lắng hơn.

Nhiều khi không có hành động chính là hành động lớn nhất.

Bên ngoài là nể mặt của người làm Quốc vương như y, nhưng mọi thứ đều có giới hạn, một khi vượt quá giới hạn thì tình hình sẽ khác.

Nếu chỉ đơn thuần là điều tra vụ án của vương tử thì không nói, nhưng cùng với số lượng người liên quan ngày càng nhiều, hiện nay rõ ràng đã xuất hiện xu hướng mở rộng.

Những người này đều tham gia vào vụ án vương tử?

Nói thật là Caesar IV không tin, nếu như thật sự có nhiều người như vậy tham dự, đừng nói là giết chết một vương tử còn đang bú sữa mẹ, cho dù là giết chết một Quốc vương như y cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức.

"Mitchell, tạm dừng những vụ án không liên quan này lại trước. Sau đó chỉ cần tập trung vào vụ án thái tử là được, những vụ án còn lại liền giao cho bên phía chính phủ giải quyết đi."

Caesar IV thở dài một hơi rồi nói.

Ban đầu y vốn định nhân cơ hội này để mở rộng sức ảnh hưởng trong triều, nhưng tiếc là đám lão hồ ly trong triều không chịu ứng chiến.

Xoay đi xoay lại đều là Caesar IV đang tự chơi một mình. Trong tình huống không có người hưởng ứng, dù có biểu diễn thế nào cũng vô dụng.

Mặc dù đã lật ra không ít lịch sử đen tối của nhiều người, nhưng đây đều là chuyện đã qua, đồng thời còn không phải là sai lầm mang tính nguyên tắc, chỉ có thể liên luỵ đến một số tiểu nhân vật.

Nếu là cưỡng ép liên quan, coi đây là lý do để bãi nhiệm đại thần triều đình, thì sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến uy tín của một vị quân chủ như y.

Chương 1519: Ngừng Chiến

Đám lão thần trong triều hiện giờ không chỉ là trọng thần được Caesar III uỷ thác, mà còn có những đóng góp kiệt xuất trong quá trình phát triển của vương quốc, uy tín người sau cao hơn người trước.

Trong quá trình va chạm giữa thần quyền và quân quyền, hiện giờ Caesar IV còn đang ở thế yếu, nếu như thật sự náo loạn thì chỉ khiến cho lưỡng bại câu thương mà thôi.

Xếp cho thân tín của mình thượng vị đương nhiên là rất quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể ảnh hưởng đến sự phát triển của vương quốc.

Hơn nữa, chuyện giữ lại các lão thần cũng không phải chỉ có một mình hắn mới làm, người anh vợ ở nước láng giềng bên cạnh cũng có tình huống tương tự. Vì duy trì sự cân bằng và ổn định của triều đình, cả hai anh em đều rất thận trọng trong vấn đề thay người.

"Bệ hạ, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta can thiệp vào triều đình, chỉ cần những bằng chứng mà đoàn điều tra nắm giữ cũng đã có thể kéo nhiều người xuống nước rồi."

"Nếu như lấy được sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, chúng ta sẽ nắm được nhược điểm của tất cả các quan chức ở kinh đô, đến lúc đó... . ."

Không đợi Mitchell nói hết lời, Caesar IV liền mất kiên nhẫn phất tay ngắt lời: "Nếu Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã tuyên bố rằng sổ sách đã bị thiêu hủy rồi thì chính là đã bị thiêu hủy."

"Cho dù có thể tìm được sổ sách mà bọn họ đã dời đi thì có thể làm gì?"

"Người ta chỉ cần cắn chặt đó là sổ sách giả, xong rồi đội cho ngươi cái mũ vu oan hãm hại, đến lúc đó sẽ rất khó giải quyết."

"Quốc vương cũng không thể đối đầu với tất cả mọi người được!"

Những nếp nhăn trên trán vẫn bộc lộ sự không cam tâm của Caesar IV. Nhưng hết cách rồi, chính phủ có dấu hiệu hợp tác với quân đội, thậm chí ngay cả những đại nhân vật trong vương thất cũng bị liên lụy.

Trong chính trị, không có địch bạn vĩnh cửu, sự nhượng bộ của các bên cũng có giới hạn của nó. Sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông bị thiêu hủy vừa là một lời giải thích, cũng là một đòn cảnh báo vô hình.

Ban đầu Caesar IV còn tưởng rằng người không nhịn được nhất chính là các đại thần trong triều, không ngờ đoàn điều tra lại nhắm vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông, lập tức lôi Hudson vào cuộc.

Những đại thần khác dám mạo hiểm đứng ra gây chuyện, Caesar IV liền có thể mượn nhân cơ hội này để loại họ ra khỏi triều đình, thay thế bằng người một nhà.

Nhưng đáng tiếc nhất là người đầu tiên bị tóm lại là chủ soái đại quân tiền tuyến, chuyện này làm cho y chỉ có thể thu tay lại trước. Nếu như thật sự lôi Hudson xuống ngựa, vậy thì ai đi chấp hành chiến lược Cận Đông đây?

Lỡ như đánh mất Cận Đông, khả năng cao là Bắc Cương cũng sẽ khó thoát khỏi. Đến lúc đó, ba vương thất lĩnh ở Bắc Cương và sáu tỉnh trên danh nghĩa là của hồi môn của vương hậu đều phải đối mặt với binh phong của thú nhân.

Đúng là đấu tranh quyền lực rất quan trọng, nhưng không thể làm bại gia tử nha! Đây đều là thành quả của Caesar IV sau khi y thượng vị, nếu như đồng thời mất hết thì hậu quả chính trị sẽ rất khó tưởng tượng.

Ngoài sự không cam tâm trong lòng ra, Caesar IV cũng bắt đầu nghi ngờ năng lực của đám thân tín dòng chính này của mình.

Lòng trung thành của những người này đúng là rất cao, năng lực chấp hành cũng không tệ, vấn đề lớn nhất chính là còn quá trẻ, tầm nhìn chính trị vẫn chưa được rèn luyện.

Đặc biệt là trong quá trình giải quyết vấn đề, vạch ra giới hạn địch bạn quá rõ ràng, không để mắt đến bản chất của chính trị chính là thỏa hiệp.

Trước đây, tổ tiên của những người này cũng từng là trọng thần của vương quốc, nhưng vì trong quá trình chuyển giao quyền lực mà dần dần lui ra khỏi triều đình.

Những đại thần trong triều hiện giờ cũng là như vậy, chờ sau khi bọn họ lui xuống, cũng cần phải yên lặng mấy chục năm, lúc đó hậu bối mới có cơ hội trở lại với trung tâm quyền lực.

Mặc dù biết rõ Quốc vương muốn nắm quyền, nhưng quần thần còn chiếm lấy vị trí không chịu buông tay, ngoài sự cám dỗ của quyền lực ra, mọi người cũng là bất đắc dĩ.

Đã leo lên tầng quyết sách của vương quốc, họ không chỉ đại diện cho bản thân mình, còn có đại diện cho đồng minh chính trị và gia tộc đứng sau, những người này đều không cho phép họ lùi lại.

Bởi vì một khi lùi lại, cũng đồng nghĩa với những thế lực chính trị như bọn họ sẽ không còn đất dụng võ trong thời đại của Caesar

IV nữa, chỉ có thể chờ đợi đời quân chủ tiếp theo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là điều mà mọi người không thể chấp nhận được. Vì lợi ích của bản thân, vì lợi ích của gia tộc và đồng minh chính trị, họ nhất định phải kiên trì.

Chỉ cần họ ở lại trên cái ghế này lâu thêm một ngày thì các đoàn thể đứng sau lưng họ liền có thể hưởng lợi từ chính trị thêm một ngày. Nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, mọi người sẽ không dễ dàng buông tay. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Dù là cách xa ngàn dặm, nhưng Hudson cũng có thể ngửi được mùi thuốc súng trong cuộc đấu tranh quyền lực ở vương đô.

Việc Caesar IV đột ngột thu tay lại làm cho hắn cảm thấy mừng rỡ, nhưng cũng vừa cảm thấy lo lắng.

Quốc vương trưởng thành quá nhanh, so với lúc Caesar IV vừa kế vị thì màn thể hiện lúc này quả thực giống như là thoát thai hoán cốt.

Đối với các phe thực lực ở địa phương mà nói, một vị lão đại tài giỏi cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nếu như Quốc vương chất phác một chút thì còn có thể chơi trò con rối. Nhưng một khi Quốc vương học được cách ẩn nhẫn, vậy thì có rất nhiều chuyện đều không dễ làm.

Sau khi rút ra bài học từ thất bại lần này, có lẽ lần sau khi Caesar IV ra tay thì cũng là lúc triều đình đại biến.

Đám lão già tương đối bảo thủ sẽ lui xuống, thay vào đó là một đám người mới với lập trường chính trị cấp tiến hơn, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Hudson cũng không thể đoán trước được.

Chương 1520: Ngừng Chiến (2)

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức từ đại thảo nguyên, hai phe của Đế quốc Thú Nhân đã ký hiệp ước ngừng chiến vào năm ngày trước!"

"Quân địch phong tỏa tin tức vô cùng gắt gao, chỉ có một số ít cao tầng mới biết được chuyện nào. Nội dung cụ thể không thám thính ra được, chỉ biết rằng thể chế chính trị của Đế quốc Thú Nhân đã có sự thay đổi lớn."

"Ngoài Tứ đại Hoàng tộc ban đầu ra, còn có thêm thất đại vương tộc mới, cùng nhau chấp chưởng quyền lực của Đế quốc."

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, người ngồi lên vị trí của thất đại vương tộc chính là Liên minh thất tộc."

"Nhưng trước đó bọn họ còn đánh tới ngươi chết ta sống, hiện giờ đột nhiên tập trung lại một chỗ, cùng nhau chấp chưởng đại quyền của Đế quốc, dù có nhìn thế nào cũng thấy không thực tế!"

Jose nói với vẻ mặt hơi kích động.

Trong chính trị, cảm giác của một cá nhân là không quan trọng, điều quan trọng là lợi ích.

Sau khi đánh xong, ngồi lại với nhau thương lượng chuyện quốc gia đại sự cũng là một đặc điểm lớn của Đế quốc Thú Nhân.

Đối với một quốc gia đa chủng tộc, nếu nội tâm không đủ mạnh mẽ, luôn ôm cừu hận nhớ mãi không quên, vậy thì cũng chỉ có một con đường là chia rẽ.

Vấn đề "Làm thế nào để chia rẽ Đế quốc Thú Nhân" đã được

Hudson nghiên cứu nhiều năm rồi, đã đưa ra hàng chục bản kế hoạch.

"Biết rồi!"

"Truyền lệnh xuống, để các đội quân tiền tuyến đề cao cảnh giới. Sau này các cuộc va chạm biên giới giữa chúng ta và thú nhân sẽ ngày càng nhiều hơn."

"Thay ta soạn một phần công văn, nói rõ chi tiết về tình thế hỗn loạn của Đế quốc Thú Nhân, đồng thời viết một bài luận về mối đe dọa của Thú nhân rồi cùng nhau gửi đi vương đô."

Hudson mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Sự thay đổi của đế quốc sói hoàn toàn nằm trong dự đoán của mọi người. Không quan tâm là tin đồn Thập đại Hoàng tộc cộng trị hay là hệ thống "Tứ hoàng tộc Thất vương tộc" như bây giờ, về bản chất cũng đều giống nhau.

Việc đưa ra luận điệu về mối đe dọa của thú nhân để chuyển hướng sự chú ý của các bên vào lúc này chủ yếu là tạo cho mọi người một bậc thang để xuống, nhằm xoa dịu cuộc đấu tranh quyền lực ở vương đô.

Trong thâm tâm, Hudson vẫn rất ghét chơi chính trị, quân nhân thì không nên tham gia chính trị.

Tiếc là không còn cách nào khác, đã leo được đến vị trí này thì không thể tránh khỏi bị vướng vào chính trị. Hoặc là chủ động tham dự, hoặc là bị động liên lụy.

Chỉ cần thể hiện hơi kém một chút thôi là sẽ có một đống chuyện lộn xộn ập tới. . . .

Trên đại thảo nguyên, Tứ đại Hoàng tộc và Thất đại vương tộc của Đế quốc Thú Nhân đã có cuộc họp đầu tiên ở trong doanh trướng.

Dù sao cũng chỉ vừa kết thúc nội chiến, bầu không khí ở tại hiện trường vẫn có chút lúng túng. Dù đã ngồi lại với nhau, nhưng thân phận của Thất đại vương tộc vẫn thấp hơn một bậc.

Butzweig là người có thần sắc phức tạp nhất, gã ta vốn là một thành viên trong hoàng tộc, nhưng sau khi trải qua hàng loạt cuộc chém giết đẫm máu, cuối cùng chỉ thành công ngồi lên cái ghế Vương tộc.

Những thành viên Vương tộc khác đều đang ăn mừng cho chiến thắng lợi vĩ đại về mặt chính trị này, chỉ có gã ta là không thể cười nổi.

Vòng tròn Hoàng tộc không chơi với Behemoth, tham gia vào vòng tròn Vương tộc thì lại cảm thấy tự hạ thân phận, nên Butzweig đang cảm thấy lạc lõng trong doanh trướng.

"Mọi người hiếm khi tụ tập cùng nhau, những chuyện không vui vẻ trong quá khứ, chúng ta không nhắc đến nữa. Sau này còn cần chư vị đồng tâm hiệp lực để Đế quốc Thú Nhân có thể phát triển lớn mạnh vĩ đại."

Hùng Nhân Hoàng cười ha hả nói.

Nếu không phải là đã hiểu rõ lẫn nhau, không chừng Butzweig sẽ bị bộ dạng thật thà của Hùng Hoàng lừa dối, thật sự nghĩ rằng đây là một người thật thà.

"Hùng Hoàng bệ hạ, hôm nay ngài làm chủ mời chúng tôi tới đây không phải chỉ vì hàn huyên thôi phải không?"

Báo Nhân vương nghi ngờ hỏi.

Nội chiến vừa mới kết thúc, ít nhiều cũng cần một khoảng thời gian để hòa hoãn. Vội vàng gặp mặt như vậy, cho dù bề ngoài có thể kiểm soát được, nhưng trong thâm tâm vẫn không tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

"Báo điện hạ nói đùa, nếu chỉ đơn thuần là vì ôn chuyện thì đã không thể mời được chư vị tới đây."

"Hôm nay mời mọi người tới đây chủ yếu là vì đại điện truyền thừa sắp mở rồi. Địa điểm xuất hiện lần này lại trùng hợp nằm trong khu vực do ta kiểm soát."

"Sau khi phát hiện, ta không dám độc hưởng chỗ tốt này, nên liền nhân cơ hội hiếm thấy này để mời mọi người cùng nhau tới chia sẻ truyền thừa. . ."

"Chia sẻ truyền thừa", nghe thì rất hay, nhưng đám thú nhân có mặt tại đây lại không cười nổi.

Đối với các tộc mà nói, việc Thú Thần để lại truyền thừa cũng không phải là chuyện bí mật gì. Cũng chính nhờ có sự tồn tại của thánh địa truyền thừa này mà Đế quốc Thú Nhân mới có thể truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Nếu không, dựa vào những cách thức tìm đường chết của thú nhân, nền văn minh sụp đổ cũng chỉ là vấn đề thời gian. Chẳng hạn như bây giờ, cũng bởi vì các lão tổ tông rất biết cách tìm đường chết, nên đã khiến cho các loại truyền thừa đều không được hoàn chỉnh.

Các thế lực cường đại trên đại lục đều lần lượt xuất hiện cường giả Thánh Vực, nhưng chỉ có Đế quốc Thú Nhân là không có gì.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hoặc là có thiên tài bù đắp truyền thừa, hoặc là sẽ dần dần suy tàn trong cuộc cạnh tranh.

Không nghi ngờ gì nữa, việc bù đắp truyền thừa tu luyện của chủng tộc đòi hỏi phải tích lũy một lượng kiến thức lớn làm nền tảng.

Nếu là Nhân tộc thì chuyện này căn bản không phải là vấn đề. Chỉ cần chạy đến một học viện nhỏ bé là có thể tiếp xúc được một lượng lớn kiến thức.

Nhưng trong Đế quốc Thú Nhân, có đến một nửa dân số trong Đế quốc bị mù chữ, muốn tích lũy được một lượng lớn tri thức thì chẳng khác nào đang làm khó thú nhân?

Chương 1521: Truyền Thừa

Tầm quan trọng của truyền thừa chia địa được thể hiện một cách rõ ràng.

Có lẽ đây là nơi duy nhất trong Đế quốc Thú Nhân có thể thể hiện sự được bình đẳng giữa các chủng tộc.

Trong những lần truyền thừa xuất thế, các tộc đều phải phái đại diện của mình tới thì mới có thể mở ra.

Nguyên nhân mà Hoàng tộc bảo hộ sự đa dạng của các chủng tộc là vì trong lịch sử đã từng xảy ra trường hợp số lượng chủng tộc tham gia quá ít khiến truyền thừa chia địa không thể mở ra.

Bất đắc dĩ, các tộc bắt đầu mở ra hành trình lai tạo giữa các chủng tộc, bồi dưỡng các chủng tộc mới để cho đủ số.

Nếu chỉ có những hạn chế này, sau khi nghe được truyền thừa chi địa của thú nhân, mọi người cũng chỉ reo hò. Dù sao, có thể lấy được truyền thừa của chủng tộc do Thú Thần lưu lại thì trả giá một chút cũng là đáng.

Tuy nhiên, truyền thừa chi địa của thú nhân là nơi tràn ngập giết chóc huyết tinh. Ngoài một số ít kẻ may mắn có thể mang truyền thừa của chủng tộc ra ngoài, những người còn lại đều trở thành tế phẩm.

Càng tệ hơn chính là truyền thừa chi địa không phải là nơi mà ai cũng có thể vào được, mà nhất định phải là những thiên tài tuấn kiệt trong tộc mới có thể thông qua cánh cửa truyền thừa.

Thực lực của các chủng tộc thành công lấy được truyền thừa sẽ tăng vọt trong những ngày tháng sau đó, và sẽ có được tiếng nói hơn trong Đế quốc.

Kẻ thất bại thì thảm rồi, không chỉ hy sinh một đám thiên tài, mà còn phá hủy luôn con đường phát triển tương lai của chủng tộc.

Hơn nữa, truyền thừa của mỗi chủng tộc đều khác nhau, dù cho có cướp được cũng vô dụng.

Nếu biết truyền thừa chi địa xuất thế nhanh như vậy thì bọn họ đã không khơi mào nội chiến rồi, chỉ cần chờ truyền thừa chi địa xuất thế rồi vào đó quyết định thắng bại là được.

Trong vòng năm năm nữa, những chủng tộc giành được truyền thừa sẽ có thể kéo dài khoảng cách về thực lực với những chủng tộc không đạt được truyền thừa.

Mặc dù trường hợp các chủng tộc nhỏ yếu lật ngược tình thế rất ít, nhưng cũng từng xảy ra trong lịch sử của Đế quốc Thú Nhân.

Còn trường hợp các chủng tộc mạnh mẽ suy tàn lại có rất nhiều. Ngay cả Hoàng tộc có thực lực mạnh nhất, nếu thất bại trong cuộc cạnh tranh này, thì tương lai cũng sẽ không dễ chịu.

Mọi người đều sợ hãi những thứ không thể kiểm soát được.

Nếu không vì trên đại lục cường giả xuất hiện lớp lớp, có lẽ phản ứng đầu tiên của mọi người khi nhận được tin tức này sẽ là: phong tỏa tin tức.

"Hùng Hoàng, không biết thời gian cụ thể truyền thừa chi địa xuất thế là bao lâu?"

Hổ Nhân vương hỏi với vẻ mặt thấp thỏm.

Hết cách rồi, Hổ Nhân tộc chính là ví dụ điển hình của sự thất bại. Cách đây vài ngàn năm, bọn chúng cũng từng Hoàng tộc hùng mạnh, nhưng vì thánh địa truyền thừa mở ra mà bị đánh xuống phàm trần.

Sau vô số năm chịu đựng nhục nhã mới có thể thoát khỏi bờ vực diệt vong, vậy mà lại một lần nữa gặp phải thánh địa truyền thừa xuất thế, muốn không sợ cũng khó.

"Theo dự đoán của các Tế tự, nhanh nhất là vào một năm sau thánh địa truyền thừa sẽ mở ra, chậm nhất cũng sẽ không quá ba năm."

"Mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần đi, miễn cho bỏ lỡ thời gian tốt nhất. Theo như thông cũ, sau khi thánh địa truyền thừa mở ra, vào càng sớm thì sẽ càng dễ có được truyền thừa, còn vào càng muộn thì tỷ lệ sống sót lại càng thấp."

"Ta đề nghị từ giờ trở đi cấm bất phát động bất kỳ một cuộc chiến tranh nào. Đặc biệt là những chủng tộc nhỏ thuộc quyền cai trị của mọi người, nhất định phải bảo vệ cho tốt."

"Thời nay không giống ngày xưa, lỡ như tin tức truyền ra ngoài, Nhân tộc rất có thể sẽ ra tay với những chủng tộc yếu trong Đế quốc!"

Lời đề nghị của Hùng Nhân Hoàng lập tức nhận được sự ủng hộ của ba vị Hoàng giả còn lại, vừa nhìn liền biết là bọn họ đã bàn bạc từ trước rồi.

Trên danh nghĩa là Tứ hoàng Thất vương cộng trị, nhưng trong nội bộ vòng tròn cai trị này vẫn bị chia ra làm hai phe.

Nội chiến chỉ vừa kết thúc, mâu thuẫn không thể nào bị xoa dịu trong một sớm một chiều được. . . .

Bất kỳ bí mật gì, một khi có nhiều người biết, thì nó sẽ không còn là bí mật nữa.

Khi tin tức "Truyền thừa chi địa xuất thế" được truyền đến tay của các tộc, nó cũng đi theo đường buôn lậu truyền về Tuyết Nguyệt lĩnh.

"Truyền thừa chi địa của thú nhân xuất thế, tin tức này có chính xác không?"

Hudson quan tâm hỏi.

Nguyên nhân chủ yếu mà Vương quốc ngày càng quyết liệt hơn trong vấn đề đối với thú nhân là vì Đế quốc Thú Nhân thiếu cường giả đỉnh cao.

Và ngược lại, số lượng cường giả đỉnh cao bên phía vương quốc cũng ngày càng nhiều. Những cường giả mà Hudson quen biết đều đã tiến vào trạng thái bế quan.

Không biết sẽ có mấy người thuận lợi đột phá, nhưng ít nhất là những người đang bế quan này đều có hy vọng đột phá.

Mỗi một người đều là lão hồ ly, đã qua cái thời trẻ trâu thích chơi nổi và thể hiện rồi, cho dù có người đột phá thành công thì cũng có rất ít người tuyên bố với bên ngoài.

Hudson không tin là trên toàn đại lục chỉ có chừng này cường giả Thánh Vực, trong khi số lượng cường giả bát giai lên đến hàng vạn.

Thực ra, không chỉ có cường giả Thánh Vực là đang gia tăng, mà số lượng cường giả bên dưới cũng đang tiếp tục tăng lên.

Đây là chuyện tốt mà George đã làm, hiện giờ tri thức truyền thừa phương diện tu luyện đã gần như tràn lan khắp nơi trong thế giới nhân tộc.

Chỉ cần chịu trả giá đắt thì về cơ bản đều có thể kiếm được một phần truyền thừa không tệ.

Các thế lực lớn đang cảm thấy rất mệt mỏi, căn bản không thể phong tỏa được, nên bọn họ chỉ có thể vứt nhiều công pháp có tác dụng phụ lớn ra thị trường để hố những kẻ bất hạnh.

Nhưng cái bẫy này chỉ đơn thuần gia tăng độ khó cho việc đột phá sau này thôi, ngược lại còn có lợi cho giai đoạn đầu của việc tu luyện.

Chương 1522: Truyền Thừa (2)

"Nguyên soái, mặc dù thú nhân đã phong tỏa tin tức, nhưng động tác của bọn chúng lại không thể nào là giả được."

"Các tộc đều đang tuyển chọn hậu bối thiên tài, đồng thời còn không hạn chế số lượng, rõ ràng là đang chuẩn bị cho truyền thừa chi địa xuất thế."

"Theo như thông lệ trước đây, mỗi lần truyền thừa chi địa mở ra, mỗi một chủng tộc thú nhân đều phải cử ít nhất là 100 thiên tài tuấn kiệt tham gia, nếu tình huống đặc biệt thì số lượng này sẽ còn nhiều hơn."

"Để tham gia thí luyện truyền thừa, một vài chủng tộc nhỏ gần như đã xuất động toàn tộc."

Nghe xong báo cáo của Số 0, Hudson liền rơi vào trầm tư. Tin tức này là tốt hay xấu, trong lúc nhất thời thật khó mà phán đoán.

Trong ngắn hạn thì thú nhân phải bận rộn về chuyện thí luyện truyền thừa, nên tạm thời không có thời gian đến gây chuyện.

Nhưng khi hoàn thành thí luyện, tình hình sẽ thay đổi.

Nếu như "Tứ hoàng Thất vương" đạt được truyền thừa, vậy thì Đế quốc Thú Nhân chắc chắn sẽ yên lặng mấy năm để tiêu hóa thu hoạch đến từ truyền thừa chi địa.

Nhưng nếu như để cho những tộc nhỏ khác lấy được chỗ tốt, với tư cách là người được lợi, Tứ hoàng Thất vương nhất định sẽ không cam tâm thất bại, mà nhân cơ hội này để phát động chiến tranh, hòng bài trừ đối thủ cạnh tranh.

Việc này rất khó xác định, vì chủng tộc nào có được truyền thừa là một bí mật. Sau khi hoàn thành thí luyện, người tham dự đều sẽ được truyền tống đến địa điểm ngẫu nhiên.

"Tiếp tục theo sát chuyện này, nhưng không nên chủ động đi nghe ngóng. Chủ yếu quan sát việc điều động binh lực của thú nhân, một khi truyền thừa chi địa xuất thế, chắc chắn sẽ có trọng binh bảo vệ."

"Mặt khác, nhớ chú ý đến vị trí của đám chủng tộc nhỏ yếu trong Đế quốc Thú Nhân, có lẽ sẽ có tác dụng trong tương lai."

Hudson mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Yêu quý thủ hạ chính là một trong những hình tượng của Hudson.

Từ khi Hudson chấp chưởng tổ chức tình báo của vương quốc trong Đế quốc Thú Nhân, thương vong của nhân viên tình báo ở tiền phương liền giảm mạnh, không có đại sự thì hắn sẽ không dùng đến những nhân viên này.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, việc thu thập tình báo nhiều khi chính là chính là vô tâm cắm liễu liễu xanh um. Sau khi nhiệm vụ chủ động giảm đi, nhân viên tình báo liền có thêm nhiều không gian để tự do phát huy.

Nhiệm vụ lần này cũng không phải ngoại lệ, Hudson không hy vọng có thể biết được vị trí của nơi truyền thừa ngay lập tức, bởi vì chuyện này không thực tế.

Truyền thừa chi địa của thú nhân có liên quan đến sinh tử tồn vong của thú nhân, chẳng lẽ thám tử do tổ chức tình báo thu mua lại chịu bán đứng chủng tộc của mình sao?

Có lẽ không những không thu thập được tình báo, mà ngược lại còn bại lộ cả mạng lưới tình báo.

Nhưng chiến thuật vu hồi thì khác.

Những tên thú nhân có thể bị tổ chức tình báo khống chế đầu óc vốn không được tốt lắm, bọn chúng căn bản sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ cần không bán đứng tình báo của chủng tộc mình thì đám thú nhân này sẽ không có gánh nặng tâm lý. . . .

Sau khi nhận được tin thú nhân đã kết thúc nội chiến, cuộc đấu tranh chính trị trong vương quốc lập tức bị nhấn nút tạm dừng, ngay cả đoàn điều tra hoạt động tích cực nhất cũng trở nên yên lặng.

Hết cách rồi, không có sự ủng hộ của Quốc vương, chỉ dựa vào chút tài nguyên chính trị mà tiền bối của họ để lại vốn không đủ để gây ra sóng to gió lớn.

Nếu như mạo muội phát động tấn công, thành công thì còn tốt; Nhưng nếu bất hạnh thất bại, vậy thì họ sẽ được cảm nhận sự tàn khốc của đấu tranh chính trị.

Bỏ mình tộc diệt thì không đến nỗi, nhưng lưu vong sung quân lại có khả năng rất lớn.

Với những điều ngu ngốc mà họ đã làm trước đây, chỉ cần là người có chút đầu óc đều biết bị lưu đày ra biên cương vào lúc này sẽ có kết cục gì.

Thời gian có thể làm phai nhạt tất cả, sau vài tháng điều chỉnh, tình trạng của Caesar IV đã tốt hơn rất nhiều, dường như y đã vượt qua nỗi đau mất con.

Nhưng nếu so với trước đây thì người đã gầy đi rất nhiều, nụ cười cũng không còn nhiều như trước.

Đối với một vị quân chủ mà nói, sự thay đổi này chắc chắn không phải là chuyện tốt. Tiếc là tâm bệnh chỉ có thể dùng tâm dược để chữa, người ngoài sẽ không giúp được gì.

"Chắc là mọi người đã nhận được tin tức mà Nguyên soái Hudson truyền về rồi. Sau này vương quốc nên ứng phó như thế nào, chúng ta hãy cùng đưa ra một chương trình đi!"

Caesar IV nói với giọng điệu lạnh như băng.

Y đang rầu không biết nên trút giận ở nơi nào, thú nhân liền trực tiếp đưa tới cửa.

Trong thời khắc quan trọng này, Vương quốc và Đế quốc Thú Nhân có thực lực tương đương nhau. Nếu thật sự xảy ra chiến tranh, phần thắng của vương quốc chắc chắn sẽ không thấp.

Nếu không phải vì đến tình hình tài chính eo hẹp của Vương quốc và tình hình quốc tế phức tạp, Caesar IV hận không thể lập tức hạ lệnh khai chiến.

"Bệ hạ, thú nhân chết mới là thú nhân tốt!"

"Khó khăn lăm Vương quốc ta mới đánh trọng thương được thú nhân, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng có cơ hội tro tàn lại cháy được."

"Vốn dĩ chúng ta chỉ cần tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức là có thể từ từ vượt qua Đế quốc Thú Nhân, nhưng tình huống bây giờ đã khác."

"Một khi để cho thú nhân đạt được truyền thừa chủng tộc từ trong truyền thừa chi địa, bọn chúng chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt về thực lực, đối với vương quốc chúng ta thì đây chính là một thảm họa."

"Lựa chọn tốt nhất chính là nghĩ cách phá hủy việc mở truyền thừa chi địa, nếu như không làm được thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian truyền thừa chi địa xuất thế."

"Nếu như đều thất bại, vậy thì chúng ta chỉ có nhờ ưu thế từ việc ra tay trước để chọn một nhà Hoàng tộc Thú nhân để sử dụng chiến thuật chém đầu!"

Bộ trưởng Quân sự Đại công tước Alfiero nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Chương 1523: Truyền Thừa (3)

Nếu như bọn họ dám làm chuyện không có điểm mấu chốt như vậy trong nội bộ nhân tộc thì nhất định sẽ phá hỏng danh tiếng.

Nhưng dùng với thú nhân thì lại không có người cảm thấy đây là thủ đoạn hèn hạ.

"Đại công tước Alfiero, muốn phá hỏng việc mở cửa truyền thừa của thú nhân thì việc đầu tiên là phải được tìm vị trí đã."

"Đại thảo nguyên thú nhân bao la rộng lớn như vậy, mỗi lần truyền thừa chi địa của thú nhân xuất hiện đều không ở nơi cố định."

"Chỉ có một số ít Tế tự thú nhân cấp 8 mới có thể mơ hồ cảm ứng được vị trí đại khái."

"Muốn có được tình báo từ trong miệng của bọn chúng là chuyện gần như không có khả năng."

"Ngay cả khi tìm được vị trí thì thú nhân cũng sẽ phái trọng binh trấn giữ, ngoại nhân rất khó có thể tới gần."

"Ngoài cường giả Thánh Vực và thích khách am hiểu ẩn nấp ra, có rất ít người có thể tiếp cận truyền thừa chi địa."

"Làm một Đế quốc cổ xưa, thú nhân không thiếu các biện pháp đối phó với cường giả Thánh Vực. Nếu như không cẩn thận rơi vào bẫy, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng có thể vẫn lạc."

"Chuyện này có rủi ro quá lớn, vương quốc căn bản không thể chịu đựng được."

"Thôi thì lùi lại mà cầu việc khác, nghĩ cách kéo dài thời gian mở cửa truyền thừa chi địa của bọn chúng đi!"

"Trong mấy năm gần đây, tốc độ khôi phục của vương quốc rất nhanh, thực lực quân sự đã vượt qua mọi thời kỳ trước đây, vấn đề hiện giờ là tài chính eo hẹp."

"Hai chuyện chỉ có thể chọn một."

"Vì tăng cường thực lực quân sự, từ chính phủ cho tới quý tộc vương quốc đều đang liều mạng mở rộng thực lực quân sự, tiêu hao rất nhiều vật tư."

"Hiện giờ vương quốc cần nhất chính là thời gian, chỉ cần có thể kéo thêm năm năm nữa, thực lực quân sự của chúng ta sẽ vượt trội hoàn toàn so với thú nhân."

"Nếu như có thể kéo dài được mười năm, chúng ta không chỉ có thể chiếm ưu thế về quân sự mà còn có thể huy động được vật tư hỗ trợ cho đại quân viễn chinh."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Delgado nhiệt tình chào hàng.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa, tốc độ phát triển của Cận Đông và Bắc Cương đã vượt xa dự đoán trước đó của mọi người.

Đế quốc Thú Nhân nội chiến lại là một bất ngờ ngoài ý muốn.

Một tăng một giảm, thực lực của hai bên cũng lặng lẽ xảy ra biến hóa.

Hiện giờ ai mạnh ai yếu, không phải chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được. Nhưng vương quốc còn chưa đủ thực lực cho cuộc đại phản công.

Mười năm chuẩn bị chỉ là ước tính lạc quan.

Muốn tiến hành phản công toàn diện vào đại thảo nguyên sẽ cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực.

Triều Hán chính là ví dụ tốt nhất, vì phản công Hung Nô, Hán Vũ Đế đã trực tiếp kéo một Đế quốc từ thời kỳ đỉnh cao xuống bên bờ vực diệt vong.

Đây còn nhờ có kết quả tích lũy của các đời hoàng đế trước, nếu như một đời quân vương mà muốn làm xong việc, Tùy Dương Đế chính là tấm gương.

Vương quốc Alpha chưa trải qua những chuyện này, nên sẽ lạc quan hơn một chút trong việc phán đoán tình hình tác chiến ở đại thảo nguyên.

Dù sao, trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, Hudson đã giết cho đại thảo nguyên máu chảy thành sông.

Nếu như những tướng lĩnh khác mà có được 1/10 tài năng này thôi thì chuyện hủy diệt Đế quốc Thú Nhân đã nằm trong tầm tay rồi.

Nhìn vào chiến tích của đám tướng lĩnh, có thể thấy là vương quốc đã vượt qua thời kỳ khó khăn, màn thể hiện tổng thể của các nhân tài mới nổi cũng rất không tệ.

"Hầu tước Delgado nói không sai, hiện giờ vương quốc chỉ cần kéo dài thời gian là được, hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm."

"Thực ra, cũng không phải là không có cách để đẩy nhanh quá trình này."

"Một mình chúng ta không thể nào bỏ ra được nhiều tiền và lương thực như vậy, nhiều kéo thêm một vài đồng minh thì tình hình sẽ hoàn toàn khác."

"Về mặt quân sự, vương quốc ta không thể trông cậy vào ba quốc gia Trung đại lục được, nhưng về mặt trên kinh tế thì họ là một trợ lực không tồi."

"Là đồng minh, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm."

"Vương quốc đã giúp họ cải cách quân chế, nâng cao sức chiến đấu của quân đội, ba nước bỏ ra một khoản vật tư chiến lược xem như đóng học phí, điều này rất công bằng!"

"Chỉ là tiếc cho Công quốc Mosey, nếu như họ không phá sản, vương quốc ta sẽ còn có thêm một trợ lực nữa!"

Bộ trưởng Tài chính Bá tước Francois không nhịn được cảm thán.

Liên quan tới cuộc đàm phán liên minh năm nước đã được triển khai nhiều vòng rồi mà vẫn chậm chạp không đạt được kết quả, ngoài tranh chấp lợi ích ra, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là ba quốc gia Trung đại lục ôm nhau quá chặt.

Trong liên minh chỉ có năm nước thành viên, trong đó có ba nước đã ôm chặt nhau rồi, điều này khiến cho Vương quốc Alpha không thể làm lão đại được!

Ngay cả khi liên minh được thành lập, cuối cùng cũng sẽ là phe phái cùng tồn tại, song phương chỉ có thể coi như tám lạng nửa cân.

Không có đủ lợi ích, Vương quốc Alpha đương nhiên là không muốn trả giá.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, vì chiến lược cốt lõi của vương quốc có thể được thực hiện, vương quốc nhất định phải đưa ra nhượng bộ về vấn đề liên minh năm nước.

Dù sao, trong những cuộc đàm phán trước đó, hai bên đã sớm thăm dò ranh giới cuối cùng của nhau rồi.

Quốc lực tổng thể của ba quốc gia Trung đại lục không tồi, lại còn chưa bị dồn đến đường cùng, nên căn bản không thể nào hạ thấp thân phận cường quốc để đi theo Vương quốc Alpha lăn lộn được.

Kẻ đứng đằng sau thúc đẩy liên minh năm nước là Vương quốc Frank cũng không muốn thấy liên minh này trở thành một khối bền chắc như sắt thép.

Cho nên chỉ đành lùi lại mà cầu việc khác, nhận được đền bù về mặt vật chất cũng là một lựa chọn không tồi.

"Bá tước, đề nghị của ngài quả thật không tệ, nhưng làm thế nào để thực hiện được đây?"

Chương 1524: Liên Minh

"Tình hình hiện tại của ba quốc gia Trung đại lục cũng không được tốt lắm. Muốn họ bỏ ra một khoản tiền và lương thực lớn như vậy, sợ là không thể nào."

"Danh sách vật tư do Nguyên soái Hudson soạn thảo, ngài cũng xem qua rồi. Lỗ hổng vật tư chiến lược hiện giờ của vương quốc không phải chỉ có một chút!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland mở miệng nhắc nhở.

Thực ra, lần đầu tiên mà khi nhìn thấy danh sách vật tư mà Hudson đưa ra, tất cả mọi người đều cho rằng hắn viết sai số.

Thường xuyên giao chiến với thú nhân, mọi người cũng đã từng chứng kiến những cảnh tượng hoành tráng, nhưng nhúc nhích một cái liền hơn trăm vạn tấn vật tư chiến lược dự trữ vẫn làm cho mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Trong thời đại nông nghiệp, để huy động được nhiều vật tư chiến lược như vậy là một thách thức lớn đối với bất kỳ quốc gia nào.

Nhưng sau khi nghe Hudson phân tích xong, mọi người đột nhiên nhận ra thực sự cần phải chuẩn bị nhiều thứ như vậy.

Hết cách rồi, một khi đại quân xâm nhập thảo nguyên tác chiến, đại đa số vật tư đều bị tiêu hao trên đường đi.

Nếu như quân đội vương quốc đều là tinh nhuệ siêu phàm thì tình hình còn tốt một chút, có thể dùng cách giảm bớt binh lực để giảm thiểu lượng lương thực tiêu hao.

Tiếc là Vương quốc Alpha không thể nuôi được nhiều quân thường trực như vậy, chỉ có thể sử dụng nông nô binh giá rẻ.

"Tể tướng, có thể thành công hay không thì phải thử mới biết được!"

"Cộng lại thì đúng là một con số lớn, nhưng nếu tách ra thì chưa chắc là họ sẽ không huy động được."

"Theo thống kê chính thức, mỗi nước trong ba quốc gia Trung đại lục đều có dân số khoảng từ 40 - 50 triệu người."

"Nếu tính theo đầu người, họ mỗi người chỉ cần gánh chịu chưa đến hai mươi pound lúa mì đen, mười pound đậu nành, 0. 03 pound đường, một thước vải, hai mũi tên. . ."

"Huống chi những vật tư này cũng không phải trả ngay lập tức, bọn họ hoàn toàn có thể chia ra nhiều năm để thanh toán."

Lời của Bá tước Francois làm cho mọi người sáng mắt, nếu như tính theo bình quân đầu người của ba nước thì đúng là không nhiều.

Nếu tính thêm số nhân khẩu mà các quý tộc giấu đi nữa, số lượng sẽ còn nhỏ hơn nữa.

Rõ ràng là ba quốc gia Trung đại lục có thể chịu được những gánh nặng này. Ngay cả khi ngân sách tài chính không đủ cũng có thể thu thêm một khoản thuế lâm thời để trả.

Vì nâng cao sức chiến đấu của quân đội, chắc là các quý tộc địa phương cũng có thể hiểu được. Dù sao, bọn họ cũng là những người được lợi.

Việc giúp ba quốc gia Trung đại lục cải cách quân chế không chỉ là cải cách quân thường trực, mà còn bao gồm đội quân tư nhân của các quý tộc và huấn luyện toàn dân dự bị.

Vương quốc cần phái ra hơn một vạn huấn luyện viên quân sự.

Nếu như ba quốc gia giỏi vung cuốc, không chừng còn có thể đào luôn đám người này.

"Nếu như mọi người đều không phản đối, vậy thì cứ đàm phán như vậy với ba quốc gia Trung đại lục đi!"...

Chính trị trước giờ luôn là rút dây động rừng, sự thay đổi của Vương quốc Alpha đã trực tiếp đẩy nhanh quá trình thành lập liên minh năm quốc gia.

Có đôi khi, nói chuyện về tiền bạc thật sự không làm tổn thương tình cảm. Trong chính trị, miễn phí luôn là thứ quý giá nhất.

Trả thù lao cũng đồng nghĩa là mọi người đang giao dịch công bằng. Địa vị trong liên minh chính trị vẫn là ngang nhau.

Vương quốc Alpha sẵn sàng cung cấp giúp đỡ về mặt quân sự miễn phí, nhưng ba nước không dám nhận nha!

Mời thần dễ dàng tiễn thần khó, nếu như không thể thương lượng mọi việc từ trước, những huấn luyện viên quân sự được phái tới có thể sẽ biến thành thẩm thấu quân sự.

Toàn bộ hệ thống quân đội đều mang nhãn hiệu của Vương quốc Alpha, không thể độc lập về mặt quân sự thì làm sao có thể duy trì độc lập về mặt chính trị?

Một khi đã trở thành đàn em thì không phải chỉ cần một chút tiền và lương thực là có thể giải quyết được. Nếu không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, không có nước lớn nào muốn đi ăn nhờ ở đậu.

Vương quốc Alpha rao giá trên trời, ba nước liền trả giá dưới mặt đất. Từ khi bắt đầu thương lượng giá cả, các bên đều biết rằng việc thành lập liên minh năm quốc gia chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là cuộc đàm phán nợ của Công quốc Mosey, mọi người đã sắp trở thành đồng minh rồi, đám chủ nợ của ba quốc gia Trung đại lục cũng không thể cắn hoài không nhả được!

Vì lý do chính trị, họ cũng chỉ có thể bị động lựa chọn đi theo bước chân của Vương quốc Alpha, từ bỏ tất cả lãi suất vay, chấp nhận kế hoạch kéo dài thời hạn trả vốn của Công quốc Mosey.

Một khi lỗ hổng đòi nợ được mở ra từ trong nội bộ liên minh, những vấn đề tiếp theo sẽ dễ làm hơn rồi.

Dựa vào khóc than bán thảm, Người Mosey liên tục phát động các hoạt động quan hệ xã hội với đám chủ nợ. Bao gồm những thủ đoạn không có giới hạn như: thu mua các đại biểu đàm phán, lén lút hứa hẹn lợi ích vv...

Sau khi các thao tác liên tục được thực hiện, những chủ nợ không lớn đã đồng loạt bày tỏ sẵn sàng từ bỏ lãi suất, chỉ cần thu hồi vốn là được.

Con người là mù quáng, ngày càng có nhiều chủ nợ thỏa hiệp khiến cho lập trường của những chủ nợ còn lại cũng không còn vững chắc như vậy.

Đối tượng đàm phán là một chính phủ phá sản, việc thu hồi vốn đã là chuyện rất khó khăn, muốn lấy được tiền lãi thì chỉ là một hy vọng xa vời.

Chính phủ Công quốc Mosey hiện giờ đang đóng vai một tên lưu manh không có tiền. Đòi tiền thì không có, muốn mạng cũng không cho.

Các nước láng giềng xung quanh không phải là dị tộc thì chính là đồng minh, cho dù có công khai vi phạm hợp đồng thì cũng không sợ bị người ta dùng vũ lực để đòi nợ.

Có thể ngồi xuống và nói chuyện với mọi người đã là biểu hiện có trách nhiệm lắm rồi. Nếu bị dồn ép quá mức, họ trực tiếp nằm ngửa thì ai cũng không làm gì được họ.

Chương 1525: Liên Minh (2)

Một số người chỉ biết ngồi xem náo nhiệt đều đang thầm mắng Người Mosey ngu ngốc!

Sau khi chính phủ bị phá sản, uy tín của quốc gia cũng đã không còn, lại không sợ bị người ta dùng vũ lực để đòi nợ, vậy thì dứt khoát ngả bài nằm ngửa cho xong việc, cần gì phải tiếp tục trả nợ chứ?

Trong số khoản nợ khổng lồ lên đến 438 triệu kim tệ của chính phủ Mosey, hiện giờ nhiều nhất họ chỉ có thể trả 4 triệu kim tệ mỗi năm, trả trăm năm còn chưa hết!

Những người khác không nhìn ra, nhưng với tư cách là trưởng đoàn của phái đoàn Tinh Linh, Delise lại nhìn rõ như ban ngày.

Công quốc Mosey đâu phải là đang trả nợ, rõ ràng là đang nộp phí bảo kê nha. Từ khi cuộc khủng hoảng nợ nổ ra, bà ta đã bị các quốc gia Nhân tộc liên hợp gây áp lực.

Mặc dù chút ít tiền này mà chia đến tay của đông đảo thế lực thì chẳng đáng là bao.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là vấn đề tiền!

Thế lực lớn cũng cần thể diện, cho vay nặng lãi rất dễ bị nghiện. Ngoài Công quốc Mosey ra, người ta còn có nhiều rất nhiều khách hàng.

Tiền lệ vi phạm nghĩa vụ trả nợ này là điều tuyệt đối không được mở ra. Nếu không, sau này chi phí thu hồi nợ của mọi người sẽ tăng vọt lên.

Trì hoãn nghĩa vụ trả nợ cũng không sao, cho dù sau đó không trả tiền lãi, nhưng ít nhất là không cần phải trả lại khoản tiền lãi đã nhận được trước đó.

Đối với những người cầm quyền của các thế lực lớn, vụ kinh doanh này chẳng qua chỉ là kéo dài thêm một thời gian thêm "một tí ti", thu nhập giảm đi "một tí xíu", nhưng ít nhất là vẫn có lãi trên sổ sách.

Có tiền hay không cũng không sao cả, quan trọng là nhất định phải giữ thể diện, không thể để để chuyện này trở thành vết nhơ trong sự nghiệp cầm quyền của mình.

Có thể nói, Công quốc Mosey đã một mình nâng cao ngưỡng cửa vay nợ tại đại lục Aslante, khiến cho mọi người nhận ra rằng: thì ra quốc gia cũng có thể bị phá sản.

Sau này các quốc gia sẽ không còn có thể mượn nợ một cách bừa bãi mà không có một chút tài sản thế chấp nữa.

Là một tồn tại để duy trì thể diện cho các chủ nợ, Công quốc Mosey đương nhiên không thể nào ngã xuống. Trong bối cảnh này, Tộc Tinh Linh cũng không thể làm gì nhiều.

May mà trong nội bộ Công quốc Mosey xảy ra vấn đề, nếu không Delise thật sự không biết nên làm gì mới tốt.

"Tôn giả, đại sự không ổn!"

"Ngay vừa rồi, đại diện của Người Mosey, Vương quốc Alpha, Vương quốc Hessen, Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn đã cùng nhau đưa ra tuyên bố chung, kể từ ngày hôm nay, năm nước chính thức ký kết hiệp ước liên minh phòng thủ chung."

Lời của Nina dọa cho Delise giật nảy mình. Đây nào chỉ là tình huống không ổn, quả thực là muốn chọc thủng trời nha.

Ba quốc gia Trung đại lục kết minh với hai quốc gia Bắc đại lục không khác gì đâm một con dao thép vào Liên minh Dị tộc.

Năm nước nhân tộc hợp lại không phải chỉ đơn thuần là vấn đề $1+1+1+1+1=5$.

Sau lưng chuyện này còn có sự thay đổi về tiềm lực chiến tranh và chiều sâu chiến lược, năm nước dựa vào nhau sẽ khó bắt nạt hơn là mỗi nước tự chiến đấu như trước đây.

Đừng nói là liên minh năm nước, lúc trước chỉ cần liên minh Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey thôi cũng đã gây ra không ít khó khăn cho Tộc Tinh Linh rồi.

Deliris thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ, liệu rằng quyết định bỏ qua liên minh Người Mosey và Vương quốc Alpha trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước chỉ vì tiết kiệm thời gian có chính xác hay không.

Sự nghi ngờ này không kéo dài lâu, cho dù có thể quay ngược thời gian thì bọn họ vẫn sẽ làm như vậy.

Nếu ở lại tiếp tục dây dưa với hai nước này, có lẽ các đồng minh của họ ở Trung đại lục đều đã trở thành tro bụi trong lịch sử.

Không có sự ủng hộ của những đồng minh này, chỉ dựa vào Tinh Linh và thú nhân, cho dù có chiếm lĩnh được toàn bộ Bắc đại lục thì cũng không đủ sức ngăn cản bước chân bắc tiến của nhân tộc.

Tình hình hiện tại đáng tin cậy hơn chiến lược chia cắt Bắc đại lục. Nếu như vận hành tốt, hủy diệt được liên minh năm nước, vậy thì thế trận công thủ của Liên minh và Nhân tộc sẽ đảo ngược.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hủy diệt liên minh năm nước chỉ là một sự ảo tưởng tốt đẹp. Dù các thế lực Nhân tộc ở Nam đại lục có giỏi nội đấu đến đâu thì cũng không thể ngồi yên nhìn Liên minh Dị tộc lật ngược thế cờ được.

"Mau, lập tức truyền tin này về cho tộc!"

Delise thất thố nói.

Trong thâm tâm, bà ta đang hỏi thăm cả gia đình của đám Tinh Linh thu thập tình báo. Chuyện năm nước kết minh quan trọng như vậy mà trước đó chẳng nghe ngóng được.

Tuy nhiên, bà ta đang trách oan người ta rồi.

Là bá chủ đại lục, Nhân tộc vẫn có lòng kiêu ngạo của mình. Những người sẵn sàng hợp tác với họ đều là những kẻ ở đáy xã hội, hoặc là những người xa cơ thất thế.

Để tránh bị các thế lực bên ngoài can thiệp, cuộc đàm phán của năm nước đều được giữ bí mật.

Một nhóm những kẻ thất bại đã rời khỏi trung tâm quyền lực, cho dù những người này chịu bán mạng cho Tộc Tinh Linh thì cũng không thể tiếp cận được những thông tin này.

Không nhận được tin tức thì đương nhiên là không thể báo cáo kịp thời rồi. Mặc dù hiện giờ cả năm nước đều đã đưa ra thông cáo chung, ngành tình báo của Tinh Linh cũng đã nhận được tin tức, nhưng vẫn bị chậm trễ một hai ngày.

Hiệu suất, đây là điểm yếu của tất cả các chủng tộc trường thọ. Tuổi thọ dài khiến họ quen với lối sống chậm rãi, quan niệm về thời gian rất mờ nhạt. . . .

Vương cung Dapest, cầm thông cáo liên minh năm nước trong tay, George vui mừng nhướng mày.

Liên minh năm nước tới thật là đúng lúc, điều này có nghĩa là tình hình tồi tệ của Công quốc Mosey cuối cùng cũng đã xuất hiện bước chuyển ngoặt.

Chương 1526: Bảo Hiểm Kép

"Bệ hạ, tình hình hiện tại đã thay đổi, chúng ta vẫn tiếp tục sử dụng sách lược trước đây để đàm phán với Tộc Tinh Linh sao?"

Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Renato quan tâm hỏi.

Bị ép bởi tình hình trước đó, Công quốc Mosey đã vô cùng khiêm nhường trong cuộc đàm phán với Tộc Tinh Linh, quán triệt hoàn toàn chiến lược "Gặp địch giả yếu" mà Hudson đề ra.

Mỗi thời mỗi khác.

Nhờ vào bán thảm mà nhận được sự ủng hộ của các quốc gia nhân tộc đồng tình, hiện giờ lại có thêm liên minh năm nước làm chỗ dựa, khi đối mặt Tộc Tinh Linh, Công quốc Mosey đã không còn yếu ớt như trước đó nữa.

"Tại sao lại không tiếp tục?"

George cười ha hả hỏi ngược lại.

Công quốc Mosey đang đóng vai nước nghèo, bây giờ ngay cả một kim tệ mà họ cũng không có.

Nhượng bộ trong vấn đề bồi thường cũng được, chịu nhận lỗi cũng tốt, toàn bộ đều là vấn đề mặt mũi.

Công quốc Mosey đã lăn lộn tới mức phá sản rồi, làm gì còn mặt mũi nữa?

Dù sao cũng đã đến nước này rồi, không bằng tiếp tục áp dụng chiến lược gặp địch giả yếu tới cùng, nhằm che mắt Tộc Tinh Linh.

Lừa gạt được kẻ địch mới có thể đánh bại được kẻ địch.

Trong thâm tâm, George đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến lâu dài với Tộc Tinh Linh. Con đường này sẽ rất khó khăn, nhưng Công quốc Mosey không có lựa chọn nào khác.

Sau khi do dự một hồi, tất cả mọi người đều đồng loạt đồng ý.

Nếu như hành động theo cảm tính, Công quốc Mosey sớm đã diệt vong từ nhiều năm trước rồi, căn bản không thể đi đến ngày hôm nay!

Sau vụ này, nếu như gặp được vấn đề tương tự, giới cao tầng của Công quốc Mosey đều thể hiện ra sự nhẫn nhịn vượt quá mức bình thường.

Cùng lắm chỉ là bị những quý tộc trẻ tuổi trong nước ở sau lưng mắng chửi vài câu, nhưng họ cũng chẳng nghe thấy được.

Hết thảy bụi bặm lắng xuống, Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại có thêm một công việc mới: thu thuế của Công quốc Mosey, đảm bảo tiền nợ phải trả hàng năm sẽ được chuyển đúng hạn.

Nói cho đúng là đảm bảo lớn hơn quản lý.

Dù sao, trước đó Công quốc Mosey đã thế chấp thuế cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông, về mặt pháp lý, sau khi vi phạm hợp đồng, ngân hàng sẽ có quyền thu thuế.

Đây là bảo hiểm kép.

George lo lắng sau khi phá sản, các chủ nợ sẽ đòi tiếp quản bộ phận thuế vụ của Công quốc Mosey, nên y đã lập ra kế hoạch này trước.

Các khoản vay đều là sổ sách giả, nên dù làm giả thêm một hợp đồng thế chấp nữa cũng chẳng phải là vấn đề gì.

Diễn kịch diễn quá tốt, hình ảnh nước nghèo của Công quốc Mosey đã ăn sâu vào lòng người, làm cho mọi người đều không dám để chính phủ Công quốc Mosey đụng vào tiền.

Mọi người đều ngoan cố tin rằng, một khi tiền thuế rơi vào túi của chính phủ Công quốc Mosey thì sẽ không bao giờ lấy ra được nữa.

Cả hai bên đều cần một sự bảo đảm, và Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã xuất hiện với vai trò đảm bảo trung gian.

Theo thỏa thuận, thuế thu nhập của Công quốc Mosey sẽ được gửi vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông trước, sau khi phân bổ khoản nợ 4 triệu kim tệ cho các bên, số còn lại mới thuộc về chính phủ Công quốc.

Để giành được vụ làm ăn giống như một việc làm công ích này, Hudson thậm chí không thu lấy một đồng xu phí thủ tục nào.

Sau khi thuế vào tài khoản thì phải được phân bổ cho các bên trong vòng ba ngày, đơn giản chỉ là qua thêm một tay mà thôi.

Vì để cho mọi người có thể thuận tiện sử dụng, nên số tiền này đều được chuyển trực tiếp vào tài khoản thẻ ma tinh của các bên.

Lúc nào rút tiền, ở chỗ nào rút tiền, toàn bộ đều do các phương tự mình quyết định.

Để hút tiền gửi, Hudson cũng liều mạng. Ngay cả khi đó chỉ là tiền qua đường ngắn hạn thì hắn cũng không muốn bỏ lỡ.

Đều là bị ép buộc, đi kèm với sự phát triển không ngừng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, số lượng tiền cho vay và tiền gửi bị mất cân bằng nghiêm trọng.

Không tính đến sổ sách giả của Công quốc Mosey, chỉ tính riêng khoảng chênh lệch giữa tiền gửi và tiền vay đã lên đến hơn trăm triệu kim tệ rồi.

Mặc dù những khoản vay này đều có tài sản thế chấp và không có khoản nợ khó đòi nào, nhưng tình trạng thiếu tiền mặt vẫn là rủi ro lớn nhất đè nặng lên Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Nguyên nhân cốt lõi vẫn là vì các quý tộc của Vương quốc Alpha quá nghèo, số lượng quý tộc có nhu cầu gửi tiền rất ít, trong khi số lượng quý tộc cần vay lại rất nhiều.

Để giảm thiểu rủi ro, Hudson đã thắt chặt hạn mức cho vay, nhưng vẫn không thể giải quyết vấn đề.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tìm cách hút tiền gửi. Ngay cả tiền qua tay như bây giờ cũng không muốn bỏ lỡ.

Theo thông lệ trước đây, miễn là tiền vào ngân hàng, ít nhất sẽ có một phần ba tiền mặt được lưu thông trên các thẻ ma tinh khác nhau.

Ngay cả khi rút tiền, cũng có gần một phần năm số người chọn kim phiếu. Đặc biệt là những khách hàng giao dịch nhiều hàng hóa, ý muốn sử dụng kim phiếu càng rõ ràng hơn.

Vì lý do an toàn, thậm chí có khách hàng yêu cầu định danh kim phiếu. Cho dù những người khác có cướp được kim phiếu thì cũng không thể đổi thành tiền mặt, có mấy phần hình thức ban đầu của chi phiếu.

Trong bối cảnh này, lợi nhuận trên sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã lên đến bầu trời, nhưng ngay cả một đồng vàng cổ tức cũng không dám phát.

Điều này làm cho các cổ đông đều có ý kiến rất lớn với Hudson.

Trong sổ sách thì ngày nào cũng nói là có lãi, nhưng tiền lãi kiếm được đâu rồi, ai nhìn thấy?

Nhưng hối hận thì cũng đã muộn rồi, khi bỏ tiền vào thì là tổ tông, giờ muốn rút ra thì thành cháu trai.

Điều duy nhất có thể an ủi đám cổ đông là: Trong sổ sách thực sự kiếm được tiền, hơn nữa còn kiếm được rất nhiều tiền.

Chương 1527: Đại Hội Cổ Đông

Nếu mọi người chấp nhận nhận cổ tức bằng kim phiếu, và không đổi thành tiền mặt trong thời gian ngắn, Hudson có thể ngay lập tức tiến hành chia cổ tức.

Hôm nay lại đến ngày tổ chức đại hội cổ đông mỗi năm một lần.

Khác với những năm trước, lần này trong sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại có thêm khoản vay 80 triệu kim tệ không biết bao giờ mới thu hồi được, kéo theo đó là oán khí ngập trời của các cổ đông.

80 triệu kim tệ không phải là 8000 kim tệ, dù là ở bất cứ nơi nào trên đại lục, đây cũng là một con số khổng lồ.

Cho dù Ngân hàng Phát triển Cận Đông rất biết kiếm tiền thì cũng phải mất nhiều năm mới có thể kiếm đủ số lượng này.

Lỡ như Công quốc Moses xảy ra biến cố, dẫn đến khoản vay không thể thu hồi được, lúc đó sẽ bị tổn thất lớn.

"Công tước, các cổ đông đều đã vào phòng khách, nhìn vẻ mặt của họ sợ là kẻ đến không thiện!"

Rudolf lo lắng nói.

Trước đây ông ta phong quang bao nhiêu thì hiện giờ lại chật vật bấy nhiêu. Sổ sách giả là chuyện không thể công khai, hiện giờ chỉ cần nhìn thấy cổ đông là ông ta đều phải đi đường vòng.

"Yên tâm đi, bọn họ đã đầu tư vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông nhiều như vậy là sẽ không nỡ buông tay đâu. ."

"Cho dù trong lòng có tức giận cỡ nào thì cũng không đến mức trực tiếp lộn cái bàn."

"Nếu họ thật sự làm vậy thì chỉ đơn giản là đóng góp cho sự phát triển của vương quốc thôi!"

"Ngươi qua đó ứng phó trước đi, lát nữa ta sẽ đến."

Hudson cười ha hả nói.

Nếu như ngân hàng phá sản, thì người chịu thiệt hại nặng nhất chính là đám cổ đông nhỏ. Là người nắm quyền điều hành ngân hàng, Hudson đã sớm thu hồi được vốn đầu tư.

Chẳng hạn như: Giúp người Mosey làm giả sổ sách.

Những khoản hoa hồng này là không thể công khai, vì vậy Hudson đành phải cố mà nhận lấy.

Lại ví dụ như: chi phí vận hành ngân hàng.

Cho dù là nhân viên, địa điểm, hay việc vận chuyển tiền mặt cho các chi nhánh, đều do Hudson một tay đảm nhận.

Nếu là làm ăn, vậy thì đương nhiên là sẽ sinh ra lợi nhuận.

Những chuyện tương tự còn rất nhiều, thoạt nhìn thì vị đại cổ đông như hắn đang đồng tâm hiệp lực với mọi người, không lấy một xu nào từ trong tài khoản của ngân hàng, nhưng trên thực tế hắn đã sớm kiếm được đầy bồn đầy bát.

Thẳng thắn mà nói, Hudson đã rất có trách nhiệm với các cổ đông rồi. Mặc dù bản thân hắn kiếm được tiền, nhưng ngân hàng kiếm được còn nhiều hơn!

Lợi nhuận ròng hàng năm lên đến hơn mấy triệu kim tệ, đồng thời còn duy trì tốc độ tăng trưởng ở mức hai con số, quả thực là một cổ phiếu chất lượng cao.

Nếu tình hình này tiếp tục kéo dài, chờ đến khi mạng lưới quan hệ ở Công quốc Mosey được mở rộng xong, lợi nhuận của ngân hàng chắc chắn sẽ vượt mốc 10 triệu.

Dùng phú khả địch quốc để hình dung cũng không hề khoa trương!

Điều đáng tiếc duy nhất là Ngân hàng Phát triển Cận Đông chỉ kiếm được tiền trên giấy tờ, vì không đủ tiền gửi, nên không thể chia cổ tức bằng tiền mặt, các cổ đông cũng không được hưởng lợi gì từ sự phát triển của ngân hàng.

Các cổ đông của vương quốc thì không nói, dù không nhận được cổ tức nhưng họ lại nhận được những khoản vay có lãi suất thấp.

Cộng thêm số vốn đầu tư của họ không nhiều, phần lớn đều là đầu tư bằng tài nguyên, lợi nhuận hiện giờ cũng đã được coi là khá tốt rồi.

Những người bi kịch nhất chính là các thương hội lớn, không kiếm lại được tiền thì không nói, Ngân hàng mà bọn họ bắt chước làm theo cũng không thể mở rộng vì lý do chính trị. .

Chỉ có thể thực hiện các hoạt động gửi và rút tiền ở địa phương, cái đó chỉ có thể xem như tiền trang.

Mặc dù hoạt động tốt cũng có thể kiếm được lợi nhuận, nhưng tỷ suất lợi nhuận lại không cao như dự kiến.

Mâm không đủ lớn, tài chính không được luân chuyển nội bộ, nên căn bản không thể tăng thêm bao nhiêu đòn bẩy.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông sử dụng tiền của người gửi để cho vay, còn họ thì lại cho vay bằng tiền của chính mình, khả năng sinh lời hoàn toàn không thể so sánh được. . . .

Tại hiện trường đại hội cổ đông, Rudolf đã bị đại biểu của các cổ đông mắng cho cẩu huyết lâm đầu.

Trái một câu muốn giữ bí mật, phải một câu không tiện công khai, ai mà không tức.

Hóa ra dù là cổ đông của ngân hàng, nhưng bọn họ thậm chí còn không có quyền được biết. Lỡ như có người cuỗm tiền chạy trốn, vậy chẳng phải họ sẽ là những người cuối cùng biết chuyện sao?

"Yên tĩnh."

"Công tước Hudson đến!"

Tiếng quát của vệ binh đã dập tắt những tranh cãi trong cuộc họp. Đám đại biểu của các cổ đông đều đang chờ Hudson xuất hiện để cho mọi người một lời giải thích.

"Mọi người đều rất nóng giận nha!"

"Nhưng ta thấy không cần thiết, có chuyện gì cứ từ từ nói là được. Cuộc tranh luận vừa rồi của các ngươi, ngay cả người ở bên ngoài như ta cũng nghe được."

"Mọi người quan tâm đến tình hình hoạt động của ngân hàng, điều này hoàn toàn có thể yên tâm."

"Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã thành lập được ba năm, các vị tham gia góp vốn cũng đã được hai năm rưỡi. Vốn chủ sở hữu của ngân hàng từ lúc mọi người nhập cổ phần là 9 triệu kim tệ, hiện giờ đã tăng lên gần 30 triệu kim tệ."

"Tốc độ tăng trưởng này, ta nghĩ mọi người đều có thể hài lòng. Chuyện mà mọi người lo lắng hiện giờ chỉ là ngân hàng kiếm được tiền, nhưng tại sao lại không chia cổ tức, cùng với khoản vay 80 triệu kim tệ của Công quốc Mosey."

"Ta tuyên bố trước, khoản vay 80 triệu kim tệ của Công quốc Mosey là khoản vay chính trị, chủ yếu xem xét các yếu tố chính trị."

"Chắc hẳn nhiều người đã từng thử qua rồi, nên biết rõ việc phá vỡ bảo vệ địa vực là khó khăn cỡ nào. Nếu không cho đủ lợi ích, tại sao người khác phải nhường thị trường cho ngươi?"

Chương 1528: Lại Huy Động Vốn

"Nguyên nhân không chia cổ tức lại càng đơn giản, đương nhiên là để kiếm nhiều tiền hơn!"

"Ngân hàng Phát triển Trung Đông đang trong giai đoạn phát triển, cần phải đưa lợi nhuận kiếm được vào tái sản xuất, để có thể chiếm lĩnh thị trường trong thời gian ngắn nhất."

"Đối thủ cạnh tranh đã xuất hiện, muốn muốn giữ vững lợi thế dẫn đầu, chúng ta phải mở rộng quy mô trong thời gian ngắn."

"Ngân hàng là một ngành công nghiệp cần nhiều vốn, quy mô càng lớn thì lợi nhuận càng cao, khả năng chống rủi ro cũng càng mạnh."

"Nhiều nhất là trong vòng ba năm nữa, chúng ta sẽ hoàn thành việc bố cục toàn bộ Bắc lục địa, lúc đó sẽ bước vào giai đoạn trưởng thành. . ."

Hudson ra sức lừa dối. .

Có trưởng thành được hay không, bản thân nó đã là một ngụy mệnh đề. Có chia cổ tức hay không, điều quan trọng là phải xem ngân hàng có dòng tiền hay không.

Không nghi ngờ gì nữa, giải quyết vấn đề dòng tiền trong vòng ba năm gần như là chuyện không thể làm được. .

Nhưng hết cách rồi, ở trước lợi ích thì sổ sách giả cũng có thể biến thành sổ sách thật. Hudson cũng đang thèm thuồng khoản vay 80 triệu kim tệ không lãi tính được ghi tạc trên đầu Công quốc đấy.

Dù là chia nhỏ cho người khác vay để kiếm một khoản tiền lãi, hay để làm của riêng thì cũng đều có thể phát huy được tác dụng to lớn.

Nguyên nhân mà hắn không triển khai hành động là vì trong sổ sách của ngân hàng không có nhiều tiền như vậy. Nhưng là người quản lý, hắn vẫn có thể nghĩ cách.

Bản thân mình không thể xài được trong thời gian ngắn, vậy thì cứ nhét vào các khoản vay trước đây là được.

Chỉ cần cân bằng sổ sách, dù hắn có rút phần thu nhập lãi suất này thì cũng không ai biết.

So ra mà nói, phương pháp này còn tính là ôn hòa. Nếu như không quan tâm đến liêm sỉ, hắn còn có thể dùng để giảm nợ xấu.

Đương nhiên, chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi. Giảm giá trị nợ xấu quy mô lớn như vậy, Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ bị biến thành tài sản âm, các cổ đông chắc chắn sẽ nổi điên.

Nhiều thế lực như vậy đồng thời nổi điên, Hudson không cần phải lăn lộn trên đại lục này nữa. ...

Lợi ích có thể xoa dịu mọi nỗi đau, bất kể Ngân hàng Phát triển Cận Đông có gặp phải rủi ro hay không thì việc tăng giá tài sản vẫn là sự thật.

Lý do khiến mọi người tin tưởng rất đơn giản, một quý tộc lớn sẽ không dám mạo hiểm dùng danh dự của mình để làm giả, điều đó là không đáng!

Đầu tư có rủi ro, việc một ngành mới nổi vô tình vấp phải rủi ro cũng là điều dễ hiểu. Ngay cả khi các cổ đông sinh lòng nghi ngờ thì nhiều nhất cũng chỉ yêu cầu cử người đến giám sát.

Thực ra, điều này chẳng có tác dụng gì. Hudson có rất nhiều cách để lừa gạt một nhóm người ngoài cuộc chẳng biết gì.

Còn việc tham gia vào hoạt động kinh doanh cụ thể thì chỉ có trong tưởng tượng. So với ngân hàng do chính họ lập ra, Ngân hàng Phát triển Cận Đông là một học sinh ưu tú.

"Nguyên soái, chúng tôi không có ý chất vấn cách kinh doanh của ngài. Chỉ là trên sổ sách của Ngân hàng Phát triển Trung Đông đã có quá nhiều tài sản, cần gì phải tiếp tục huy động vốn nữa chứ?"

Samantha cau mày hỏi.

Nhìn từ góc độ tăng giá tài sản, sự phát triển của Ngân hàng Phát triển Cận Đông thực sự không tệ, nhưng việc huy động vốn thêm một lần nữa lại khiến mọi người phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới làm.

Không vì lý do gì khác, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã chiếm lĩnh hơn một nửa thị trường Vương quốc Alpha, sự phát triển đã đi vào giai đoạn trung và hậu kỳ.

Nếu không có thị trường mới ở công quốc Mosey thì chuyện này đã không thể tiếp tục được nữa. Kết quả là, lợi nhuận đầu tư chưa thấy, nhưng lại một lần giơ tay xin tiền từ các cổ đông.

"Cũng hết cách rồi, khoản vay của Công quốc Mosey tuy có thể thu hồi lại, nhưng cần thời gian quá dài, khiến dòng tiền kinh doanh của ngân hàng bị siết chặt nghiêm trọng."

"Để phát triển tốt hơn, chúng ta cần phải bổ sung dòng tiền."

"Mọi người yên tâm, với tư cách là cổ đông lớn của ngân hàng, ta cũng sẽ giống như các vị, bơm tiền theo tỷ lệ cổ phần!"

Hudson nói một cách hào phóng.

Ngân hàng Phát triển Trung Đông thực sự thiếu dòng tiền, nhưng nguyên nhân không phải là do khoản vay giả mạo của Công quốc Mosey, mà là di chứng của cuộc khủng hoảng tiền tệ ở Bắc đại lục.

Kim phiếu thay thế kim tệ lưu thông trên thị trường, nhưng về bản chất thì kim phiếu không phải là tiền tệ, mà là nợ của ngân hàng.

Với vốn chủ sở hữu chưa đầy 30 triệu kim tệ, nhưng lại phải gánh trên vai món nợ kinh doanh hơn 200 triệu, đây chẳng khác gì bản sao của ngân hàng trong kiếp trước. .

Vấn đề là tốc độ lưu chuyển tài chính hiện nay kém xa kiếp trước. Nếu lỡ như xảy ra biến cố lớn, khả năng chống chịu rủi ro của Ngân hàng Phát triển Cận Đông vẫn là rất thấp.

Đầu tư bỏ vốn bổ sung tiền mặt không thể nghi ngờ là cách giải quyết tốt nhất.

Điều quan trọng nhất là trong tay Hudson vẫn còn có một khoản vay khổng lồ không tính lãi suất không biết nên dùng vào đâu.

Lấy ra là không thể nào, vì điều đó sẽ làm cạn kiệt dòng tiền của ngân hàng. Nhưng nếu để tất cả nằm trong tài khoản thì thật là lãng phí.

Thấy tâm trạng của các cổ đông đã tốt hơn, nên Hudson liền đưa ra kế hoạch huy động vốn một lần nữa. Mặc kệ người khác có muốn theo hay không, dù sao bản thân hắn chắc chắn sẽ bơm tiền vào ngân hàng.

Dùng khoản vay không lãi trọn đời của ngân hàng để mua lại cổ phần của ngân hàng là điều không bao giờ lỗ.

Lúc đầu, để phát triển ngân hàng, Hudson đã nhượng lại khá nhiều cổ phần, bây giờ hắn cũng muốn lấy lại một chút.

Ai bảo Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát triển tốt như vậy làm gì?

Làn sóng vỡ nợ trong dự kiến không những không xảy ra mà còn thu hồi được một phần chi phí tài chính.

Chu kỳ phát triển của nông nghiệp và chăn nuôi thường khá ngắn. Nhóm quý tộc lãnh chúa vay tiền sớm nhất hiện đã bắt đầu trả nợ.

Chương 1529: Lại Huy Động Vốn (2)

Đặc biệt là nghiệp vụ ở Tỉnh Đông Nam, hiện đã bước vào giai đoạn thu hoạch. Các quý tộc không có thói quen nợ lâu, sau khi đã bình tĩnh lại, rất nhiều quý tộc lãnh chúa đã lần lượt đến trả nợ trước hạn.

Hudson không sợ mọi người trả tiền trước hạn vì không bán khoản vay dưới dạng tài chính tư bản.

Sau khi có khởi đầu thuận lợi, Hudson ngạc nhiên phát hiện ra rằng, miễn là vương quốc không xảy ra biến cố, Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ sớm đi vào chu kỳ tích cực.

Miễn là khoản vay ở nội địa vương quốc có thể được thu hồi bình thường, dù khoản nợ ở khu vực Cận Đông có thối nát đi nữa thì ngân hàng cũng có thể trụ vững.

Về mặt lý thuyết, trong trường hợp tín nhiệm không sụp đổ, Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể chấp nhận tỷ lệ nợ xấu là 10%.

Quy ra sang hai thị trường rủi ro cao là Cận Đông và Bắc Cương, miễn là có thể được thu hồi hai mươi phần trăm nợ ở địa phương liền bình thường, ba mươi phần trăm là có thể thu hồi được vốn gốc, ngân hàng có thể vận hành bình thường.

So sánh về thực lực hiện tại của vương quốc và thú nhân, Hudson cảm thấy cho dù nếm mùi thất bại thì cũng không đến mức khiến cho một nửa lãnh địa quý tộc không có người kế thừa.

Đã có "Tiền đồ", vậy thì việc thu hồi cổ phần liền rất có ý nghĩa. .

Nếu không phải thời này có quá ít có tiền, khó ngụy trang danh tính, thì hắn đã lập ra vài tài khoản phụ rồi tham gia vào đội ngũ huy động vốn để mua lại cổ phần ngân hàng.

"Nguyên soái, số tiền bơm lần này cũng quá nhiều đi!"

"20 triệu kim tệ, con số này đã tương đương với toàn bộ thu nhập ngân sách của quý quốc trong một năm, Ngân hàng Phát triển Cận Đông thực sự cần nhiều tiền như vậy sao?"

Một bên Powell không nhịn được nghi ngờ hỏi.

Chuyện ở Công quốc Mosey vừa kết thúc, ông ta liền ngựa không ngừng vó chạy tới tham gia đại hội cổ đông. Vốn định tới để hưng sư vấn tội, kết quả lại bị Hudson dụ dỗ đầu tư bỏ vốn thêm một lần nữa.

Lời vừa thốt ra, Powell liền phát hiện ra điều không ổn. Chẳng phải là mình đang định phản đối đầu tư bỏ vốn sao, tại sao bản lại thần xui quỷ khiến thảo luận về kim ngạch đầu tư bỏ vốn rồi?

Rõ ràng là mình đã bị dẫn dắt, nhưng lời đã thốt ra rồi thì không thể thu lại được.

"Chúng ta có thể thương lượng về kim ngạch đầu tư cụ thể! 20 triệu chỉ là một con số lý tưởng, còn phải xem xét khả năng chịu đựng của mọi người nữa."

"Đúng rồi, số liệu mà Bá tước Powell vừa đưa ra là không chính xác. Kèm theo việc vương quốc phục hồi kinh tế, thu nhập tài chính của chúng tôi đã vượt quá 20 triệu kim tệ."

"Có lẽ không bao lâu nữa, tổng thu nhập tài chính sẽ vượt qua mốc 30 triệu. Thu nhập ngân sách tương lai của vương quốc có lẽ sẽ ổn định ở mức 40-50 triệu kim tệ."

Hudson cười ha hả trả lời.

Không nghi ngờ gì nữa, Thu nhập ngân sách mà hắn nói đến là tổng thu nhập, mà không phải là thu nhập tiền mặt.

Trong tình huống bình thường, thu nhập ngân sách của một vương triều phong kiến sẽ không có quá nhiều thay đổi. Thu nhập ngân sách của Vương quốc Alpha tăng vọt chủ yếu là do diện tích lãnh thổ của vương quốc tăng lên.

Mở bản đồ ra là biết, diện tích lãnh thổ của vương quốc gần như tăng gấp đôi so với mười năm trước, hạn mức thu nhập ngân sách đương nhiên cũng sẽ được nâng cao.

Nguyên nhân chính phủ vương quốc nghèo là vì bảy tỉnh Cận Đông đang trong thời kỳ miễn thuế, bảy tỉnh Bắc Cương thì đang được hưởng ưu đãi giảm thuế.

Sáu tỉnh của hồi môn của Vương hậu hiện đang trong giai đoạn phát triển, nên cũng không thu thuế.

Thu nhập không tăng đáng kể, nhưng chi tiêu lại tăng đột biến. Trong đó, phần lớn là chi phí quân sự ở khu vực Cận Đông, tiếp theo là chi phí xây dựng đường cái.

Thu nhập ngân sách hơn 20 triệu, nhưng lại phải gánh vác nghĩa vụ của 40-50 triệu, chính phủ muốn không nghèo cũng khó.

Nếu không phải chính phủ quá nghèo, giới chức cao cấp của vương quốc cũng sẽ không giao nhiệm vụ huy động vật tư chiến lược cho ba quốc gia Trung đại lục đảm nhận.

"Đa tạ Nguyên soái Hudson nhắc nhở, nhưng đây không phải là chủ đề được quan tâm của ngày hôm nay. So với thu nhập ngân sách của quý quốc, ta nghĩ mọi người quan tâm đến tình hình hoạt động cụ thể của Ngân hàng Phát triển Cận Đông hơn!"

Bá tước Powell mặt không đổi sắc trả lời, như thể những lời ví von không thỏa đáng vừa rồi không hề xảy ra vậy.

"Xin lỗi ngài Bá tước rồi. Vì bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng, ngân hàng không thể nào công khai chi tiết sổ sách."

"Những dữ liệu kinh tế này không chỉ là đơn thuần là về kinh doanh, mà còn liên quan đến chính trị. Nếu dữ liệu bị rò rỉ, chắc chắn sẽ gây tổn thất to lớn cho vương quốc!"

Hudson từ chối với giọng điệu nghĩa chính ngôn từ.

Đại lục Aslante còn chưa bước vào thời đại thông tin, nhưng thông qua những dữ liệu kinh tế này vẫn có thể nhìn ra rất nhiều điều.

Nguyên nhân mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể phát triển thuận lợi chủ yếu là do các bên không nhận thức được tầm quan trọng của ngân hàng, chỉ đơn giản coi đây là một ngành kinh doanh kiếm tiền.

Nếu chỉ đơn giản là một ngành kinh doanh, với thân phận địa vị của Hudson, lại lôi kéo thêm một nhóm lợi ích, đương nhiên là có thể che đậy được.

Nếu có biến cố phát sinh, khiến mọi người nhận ra được tầm quan trọng của ngân hàng là có thể nắm giữ mạch máu kinh tế thì mọi chuyện sẽ khác.

Cho dù Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể tồn tại thì cổ phần cũng phải được phân chia lại, và không thể để cho Hudson nắm toàn quyền điều hành ngân hàng.

Sau một hồi khẩu chiến, Hudson đã thể hiện ra khí thế "Khẩu chiến bầy nho", cứng rắn thuyết phục hết thảy các đại diện.

Đương nhiên, trong này thân phận chỉ phát huy được một nửa tác dụng, phần còn lại là xuất phát từ bản chất tham lam của con người.

Chương 1530: Chuẩn Bị

So với đại diện các cổ đông, Hudson là người có thân phận địa vị cao nhất ở tại hiện trường, khí thế trên người đã trực tiếp đè bẹp mọi người.

Có thể thân phận địa vị của những ông chủ lớn đứng sau lưng những người này sẽ không kém gì Hudson, thậm chí còn cao hơn, nhưng họ không thể đích thân tới đây!

Khó khăn lắm mới tập trung được khí thế, vừa bắt đầu cuộc đàm phán thì đã bị Hudson đánh tan, lại thêm một đợt dụ dỗ lừa gạt, mọi người thực sự không thể chống đỡ nổi.

Theo kế hoạch phát triển ngân hàng mà Hudson đưa ra, sau khi Ngân hàng Phát triển Cận Đông bước vào giai đoạn trưởng thành, hàng năm sẽ trích ra 10 triệu kim tệ để chia cổ tức.

Một khoản lợi nhuận khổng lồ như vậy, làm sao đại diện các cổ đông có thể chịu đựng được chứ?

Bọn họ đã từng nhìn thấy rất nhiều sản nghiệp bạo lợi rồi, nhưng có thể dung nạp được khoản đầu tư khổng lồ và đạt được lợi nhuận hậu hĩnh như vậy, dù có tìm khắp toàn đại lục cũng không tìm được cái thứ hai.

"Bánh vẽ" cũng là việc cần có kỹ thuật. Nếu chỉ nhìn từ lộ trình phát triển của Ngân hàng Phát triển Trung Đông thì sau khi bước vào giai đoạn trưởng thành thật sự có thể lấy ra 10 triệu kim tệ mỗi năm để chia cổ tức.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là kinh tế Bắc đại lục phải tiếp tục tăng trưởng với tốc độ cao, khách hàng có thể trả nợ đúng thời hạn, và dị tộc phải an phận thủ thường.

Đứng ở góc độ nhà đầu tư, đây là một vụ cá cược. Tuy nhiên, trước đó đã xuống tiền đặt cược, bây giờ có muốn rút lui cũng không kịp nữa.

Bán cổ phần với giá gốc thì chắc chắn có thể bán được, nhưng vấn đề là ngân hàng được định giá quá cao, ai mà chịu cắt thịt của mình chứ?

Một doanh nghiệp có thể chia cổ tức đều đặn trên 10 triệu kim tệ mỗi năm trong vòng ba năm tới, định giá thị trường tầm 100 triệu kim tệ không có bất kỳ vấn đề gì, thậm chí còn là định giá thấp.

Tuy nhiên, hiện giờ là đang huy động vốn nội bộ, thảo luận về định giá cũng không có ý nghĩa gì. Việc duy nhất mà mọi người có thể làm chỉ là giảm kim ngạch vốn huy động để giảm thiểu rủi ro.

Mức huy động vốn ban đầu từ hai mươi triệu bị giảm xuống mười triệu, quả thực là chém ngang hông, nhưng Hudson vẫn cười rất vui vẻ.

Thoạt nhìn như chỉ tăng thêm 5 triệu dòng tiền, chẳng tính là gì đối với Ngân hàng Phát triển Cận Đông hiện giờ, nhưng thực tế lại tăng khả năng chống rủi ro đáng kể.

Khác với ngân hàng thương mại bình thường, rủi ro lớn nhất của Ngân hàng Phát triển Cận Đông không phải là khách hàng ùn ùn kéo đến rút tiền, mà là số lượng kim phiếu phát hành quá nhiều.

Trên danh nghĩa là để tiện giao dịch, nhưng trên thực tế là đang in tiền. Sự khác biệt là những tờ tiền giấy được khoác một lớp vỏ ngoài này không được quốc gia bảo lãnh về độ uy tín.

Nếu uy tín của ngân hàng đủ cao, giá trị của kim phiếu có thể ổn định, thì đó cũng có thể xem như là tiền tệ.

Những khoản vay mà ngân hàng phát hành hiện giờ thực tế chỉ là một dãy số trên các tấm thẻ ma tinh. Sau khi nhận được khoản vay cũng không thể rút tiền mặt ngay lập tức.

Nếu muốn giao dịch với bên ngoài thì cũng phải thực hiện tại ngân hàng, để chứng minh tiền không bị chiếm dụng.

Lý do đều có sẵn —— giám sát an toàn tài chính!

Sau khi giao dịch hoàn tất, người bán nhận được tiền hàng đương nhiên là có thể rút tiền mặt. Nhưng đúng vào lúc này, các nhân viên ngân hàng nhất định sẽ nhanh chóng giới thiệu kim phiếu.

Ngoài giai đoạn đầu là gặp khó khăn trong việc quảng bá ra, hiện tại thì kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành về cơ bản đã có thể được sử dụng bình thường trong các giao dịch ở Bắc đại lục.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong giao dịch sử dụng, rất ít người nắm giữ kim phiếu với quy mô lớn. So với tờ giấy được xử lý bằng kỹ thuật đặc biệt này, mọi người vẫn thích kim tệ hơn.

Chính nhờ có uy tín tốt mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông mới có thể cho vay ồ ạt ra ngoài, trong khi nguồn tiền gửi đang thiếu hụt nghiêm trọng.

Sau khi được bổ sung thêm tiền mặt, dòng tiền hoạt động của ngân hàng đã đủ để đối phó với cuộc khủng hoảng rút tiền của người gửi.

Hiện tại, lượng tiền nóng đang lưu thông trên thị trường chỉ đơn giản là do Hudson tự in ra, về bản chất thì lượng tiền tệ trên Bắc đại lục vẫn chưa đủ.

Kinh tế Vương quốc phồn vinh, Hudson hoàn toàn có thể không chút khách khí mà nói: Đây là công lao của hắn.

Là anh hùng vô danh, đã làm được nhiều việc tốt như vậy, đương nhiên là sẽ không thể để cho thế giới biết được.

Nếu một ngày nào đó Ngân hàng Phát triển Cận Đông sụp đổ, nền kinh tế của Vương quốc Alpha sẽ bị ngay lập tức sụp đổ, sự kiện này còn dữ dội hơn cả trận động đất cấp 9. . . .

Đế quốc Thú Nhân, kể từ khi tin tức về việc Thánh địa Truyền thừa xuất thế được lan truyền, những cuộc tranh chấp trên thảo nguyên lớn đã đột ngột lắng lại.

Các tộc đều đang bận bồi dưỡng hậu bối thiên tài, hy vọng bọn họ có thể trổ hết tài năng, giành được truyền thừa mà Thú Thần để lại .

Thẳng thắn mà nói, vì sự tồn tại của chủng tộc thú nhân, Thú Thần cũng đã tận lực. Thần linh của các chủng tộc khác đều sẽ bỏ mặc các tộc tự do phát triển, chỉ có Thú Thần là ngoại lệ.

Một Đế quốc Thú Nhân hợp nhất chính là một đế chế khổng lồ, nhưng một Đế quốc Thú Nhân bị phân tách thì lại chẳng là gì cả.

Cho dù là Hoàng tộc Thú nhân, chọn đại một nhà đặt trên đại lục thì cũng chỉ có thể xếp hạng chót.

Không phải tất cả các chủng tộc đều là Tộc Tinh Linh, một chủng tộc có vài triệu nhân khẩu rất khó tồn tại trên đại lục.

Nội bộ có rất nhiều chủng tộc, thực lực của mỗi chủng tộc đều có hạn, đã định sẵn là các cuộc nội đấu của Đế quốc Thú Nhân đều rất kịch liệt.

Chương 1531: 8 Thánh Vực

Đối với một nền văn minh mà tới, việc thường xuyên xảy ra chiến tranh chính là một thảm họa. Chỉ cần hơi không chú ý là sẽ đánh mất truyền thừa trong nội chiến.

Đương nhiên, yếu tố cốt lõi quan trọng nhất vẫn là sự độc quyền tri thức. Sau khi có được truyền thừa, chỉ những kiến thức tu luyện thông thường mới được truyền ra bên ngoài, còn nội dung cốt lõi luôn được giới thượng tầng giữ lại.

Nếu như gặp phải những thí luyện giả ích kỷ, truyền thừa cốt lõi chỉ có người đạt được mới có, truyền thừa mà giới cao tầng của các chủng tộc nhận được đều không hoàn chỉnh.

Không đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, ngay cả con cháu chính dòng cũng rất khó nhận được toàn bộ truyền thừa tu luyện.

Dưới hệ thống truyền thừa kiến thức này, muốn không xảy ra vấn đề cũng khó. Nhiều khi chỉ cần một lần ngoài ý muốn là sẽ đánh mất phần truyền thừa tu luyện có liên quan tới Thánh Vực.

Sau nhiều thế hệ nối tiếp nhau, ngay cả những pháp môn tu luyện thông thường cũng có thể bị thiếu sót.

Thường thì sau khi xảy ra tình huống này, các tộc sẽ tổ chức lực lượng để tìm cách bổ sung truyền thừa.

Tuy nhiên, thiên kiến bè phái vẫn chưa bị tiêu trừ, mọi người đều thích giữ lại một tay ở những chỗ then chốt.

Không còn cách nào khác, Đế quốc Thú Nhân tôn trọng mạnh được yếu thua, tần suất phạm thượng làm loạn thật sự là quá cao.

Kẻ thống trị muốn củng cố địa vị của mình, lựa chọn tốt nhất chính là giữ lại một tay ở những chỗ then chốt, kìm hãm sự phát triển của cấp dưới, để đảm bảo lợi thế của bản thân.

May mà Thú Thần có tầm nhìn xa trông rộng, biết rõ tín đồ của mình là loại mặt hàng gì, đã sớm có chuẩn bị trước.

Thánh địa truyền thừa xuất hiện không thường xuyên đã trở thành hy vọng của các bộ tộc. Về mặt lý thuyết, chỉ cần thu được truyền thừa mà Thú Thần để lại, các tộc đều có cơ hội xoay người nghịch tập.

Nhưng lý thuyết rốt cuộc cũng chỉ là lý thuyết, mặc dù Thú Thần để lại truyền thừa, nhưng cũng không phải là người tốt. Muốn có được truyền thừa thì nhất định phải đi tranh đi đoạt, chỉ có người ưu tú mới có tư cách nhận được truyền thừa.

Còn về kẻ thất bại, đại đa số đều vĩnh viễn nằm lại ở nơi thí luyện, chỉ có một số ít người may mắn mới có thể sống sót.

Không lấy được truyền thừa, còn sống trở về cũng chưa hẳn là một chuyện tốt. Sự nghi ngờ và dò xét trong bộ tộc có thể làm cho thú nhân sụp đổ.

Thiên tài đều lòng tự trọng của mình, phần lớn những người thất bại trong cuộc thí luyện đều sẽ chọn cách ẩn cư một mình, không trở về bộ tộc nữa.

Đối với các bộ tộc, sống chết của những thí luyện giả thất bại đã không còn quan trọng, sống hay chết cũng không có gì khác biệt.

Nhìn đám tài tuấn Behemoth ở trước mặt, Tộc trưởng Butzweig bùi ngùi mãi thôi. Gã ta cũng từng là thiên chi kiêu tử của tộc Behemoth.

Nhưng khi ấy tộc Behemoth đang trong thời kỳ đỉnh phong, dưới sự thống trị của bọn chúng, Đế quốc Thú Nhân đã từng dẫm đạp lên vương quốc Alpha.

Nhớ lại những năm tháng huy hoàng đó, Butzweig không nhịn được muốn khóc. Cơ nghiệp mà mấy đời tổ tông tích góp được đã bị một tên bại gia tử tiêu xài hết rồi.

"Thân vương, toàn bộ tuấn kiệt trong tộc đều đã tập hợp đầy đủ, ngài xem có thể bắt đầu được chưa?"

Satuk ngập ngừng hỏi.

Lý trí nói cho Satuk biết, lão đại của mình đang trong tâm trạng đau buồn, lên tiếng quấy rầy vào lúc này không phải là lựa chọn tốt. .

Nhưng tất cả Behemoth đều đang tụ tập ở đây đợi thân vương Butzweig phát biểu, muốn không nhắc nhở cũng không được!

"Ừm!"

Bị kéo về hiện thực, thân vương Butzweig trả lời một tiếng, sau đó lập tức bước lên đài cao rồi nhìn xuống một thanh niên Behemoth bên dưới.

"Chuyện thì các ngươi đã biết rồi, ta sẽ không giải thích thêm nữa. Thánh địa truyền thừa có ý nghĩa rất quan trọng, vận mệnh tương lai của tộc Behemoth hiện đều đang nằm trong tay các ngươi."

"Cho dù như thế nào, lần này chúng ta nhất định phải lấy được truyền thừa, sau đó là cố gắng sống sót trở về."

"Thời gian không đợi người, tăng thêm một phần thực lực thì khả năng sống sót sau khi vào trong thánh địa truyền thừa sẽ lớn thêm một phần, bây giờ hãy bắt đầu luyện tập đi!"

Butzweig nói với giọng đầy nặng nề.

Tộc Behemoth hiện giờ đã không thể thua nữa, nếu không thể lấy được truyền thừa, không chỉ địa vị Vương tộc không giữ được, mà ngay cả địa vị đại tộc cũng khó bảo toàn.

Truyền thừa giống như đang mua xổ số vậy. Có thể trúng hay không đều hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện có thể lọt mắt xanh của Thú Thần hay không.

Thực lực mạnh có thể tăng khả năng sống sót, nhưng không thể tăng xác suất nhận được truyền thừa. Nếu như Thú Thần không phù hộ, cho dù thực lực có mạnh đến đâu cũng vô dụng. ...

Sau khi giải quyết xong chuyện của ngân hàng, Hudson liền bị thu hút bởi chuyện của thú nhân. Vị trí của Thánh địa truyền thừa thì không thể xác định, nhưng vị trí của các bộ tộc thú nhân lại rất dễ tìm.

Một nhóm cao thủ của vương quốc đã lén lút tới Tuyết Nguyệt lĩnh, đang chờ đợi một cơ hội tuyệt hảo để xuất kích.

Lạc hậu thì phải chịu đòn, Đế quốc Thú Nhân thiếu cao thủ Thánh Vực, ở thế yếu về mặt chiến lược là đương nhiên.

Dựa vào nội tình của thú nhân, bố trí bẫy từ trước để giết một hoặc hai cường giả Thánh Vực là không thành vấn đề, nhưng khi đối mặt với 4-5-6-7-8 vị cường giả Thánh Vực, dù có bố trí cạm bẫy cũng không có ý nghĩa.

Trùng hợp là hiện giờ vương quốc Alpha đã có tám cường giả Thánh Vực, nếu chỉ tính riêng của vương quốc thôi thì khẳng định không đủ, nhưng cộng thêm của đồng minh nữa.

Bốn đồng minh mỗi nhà đều phái một vị cường giả Thánh Vực tới hỗ trợ, cộng thêm hai cường giả Thánh Vực của vương quốc, cùng với rồng và gấu của Hudson, đã tạo thành combo 8 cường giả

Thánh Vực.

Nếu Thánh địa truyền thừa của thú nhân bị lộ thì sẽ lập tức bị tám vị cường giả đỉnh cao này đấm cho một cái.

Chương 1532: Chia Ba Đường

Nếu không vì lo ngại động tác quá lớn, khiến cho các cường giả Thánh Vực của Liên minh Dị tộc can thiệp vào, Hudson đã sớm mang theo đám cường giả Thánh Vực chạy tới Đế quốc Thú Nhân gây chuyện rồi.

Có kỵ sĩ có pháp sư, sự kết hợp như vậy không phải là "$1 + . . . + 1 = 8$", trong tình huống phối hợp với nhau, thường có thể phát huy ra sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Cho dù phải đối mặt với quân đoàn chủ lực của thú nhân thì cũng có thể trực tiếp giết ra khỏi trùng vây.

Nếu bỏ qua liêm sỉ, không đối đầu trực diện mà chuyển sang chơi đánh lén, thì cảnh tượng sẽ còn tàn khốc hơn.

Trước đây, Hudson không dám ra ngoài khoe khoang, bởi vì bẫy của người ta không thể giết chết được rồng và gấu, nhưng người làm chủ nhân như hắn thì lại không chịu được!

Nếu sức chiến đấu của Maxim và Belersden đều là 100, vậy thì sau khi cộng thêm người làm chủ nhân là hắn, sức chiến đấu có thể đạt tới 120 đã xem như rất khá rồi.

Trở thành gánh nặng của đồng đội thì phải có giác ngộ tương ứng. Chuyện tìm đường chết thì nhất định không thể làm.

Tình hình lần này thì khác, vì đã có đủ thực lực đối mặt với nguy hiểm. Vấn đề duy nhất là tốc độ phải nhanh, nhất định phải giải quyết xong trước khi Liên minh Dị tộc can thiệp.

Ai bảo thú nhân không chỉ không có cường giả Thánh Vực, mà ngay cả Thần khí truyền thừa cũng đã rơi vào trong tay Nhân tộc chứ?

Trong vương đô, Hudson đã từng gặp qua Thần khí truyền thừa của thú nhân: "Kèn lệnh Shaman","Tế tự chi ca" . . .

Chẳng qua những món Thần khí này đều không được hoàn chỉnh, vương quốc Alpha chỉ có được một phần, phần còn lại nằm trong tay của các thế lực lớn nhân tộc khác.

Không chỉ nhắm vào thú nhân, mà tất cả dị tộc đều được đối xử như vậy. Chỉ cần Thần khí của chủng tộc rơi vào trong tay Nhân tộc thì đều sẽ bị tháo rời và phá hủy, sau đó sẽ do các thế lực lớn nắm giữ và bảo quản.

Một số thì bị cất giữ, một số thì bị phong ấn ở những nơi bí mật, thậm chí còn có một số bị đày vào dị giới.

Cho dù dị tộc có may mắn tìm lại được một bộ phận thì chúng cũng khó có thể ghép lại thành một món Thần khí hoàn chỉnh, có thể nói là những Thần khí truyền thừa này đã trở nên vô dụng sau khi rơi vào tay nhân tộc.

Đương nhiên là cũng có ngoại lệ. Chỉ cần Thần khí không quá kén chọn chủ nhân và nhân loại có thể sử dụng nó bình thường, vậy thì nó vẫn có thể được giữ lại.

Thiếu đi Thần khí truyền thừa, có nhiều thủ đoạn không thể thi triển được. Nếu không, dù là cường giả cấp 8 cũng có thể cầm Thần khí chém cường giả Thánh Vực.

Nếu nằm trong tay cường giả Thánh Vực thì uy lực sẽ càng lớn hơn. . . .

"Các vị, theo như thông tin thu thập được, có tổng cộng ba địa điểm có khả năng trở thành nơi xuất thế của Thánh địa truyền thừa của thú nhân, lần lượt nằm trong khu vực kiểm soát của các tộc: Hùng Nhân, Sư Nhân và Tượng Nhân."

"Không còn nghi ngờ gì nữa, trong này có hai nơi là giả."

"Tiếc là thú nhân cố tình chia thành ba đợt, hiện giờ chúng ta không thể xác minh thêm."

Hudson nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc đầu, hắn nghĩ rằng chỉ cần theo dõi động thái của các thiên tài trẻ tuổi của các chủng tộc là có thể tìm ra vị trí của thánh địa, nhưng nào ngờ là đối phương lại chơi chiêu này.

Ban đầu mỗi chủng tộc chỉ cần cử một trăm người tham gia là đủ, nhưng kết quả là thú nhân các đại chủng tộc thú nhân đều cử 300 người, một số tộc nhỏ thậm chí còn suýt huy động toàn bộ tộc nhân.

Ngành tình báo đã rất nỗ lực, đáng tiếc là người biết rõ chân tướng chỉ có một số ít cao tầng của thú nhân, những chủng tộc nhỏ bên dưới đều đang mơ hồ.

"Nguyên soái, nghe nói những người tham gia thí luyện truyền thừa của thú nhân nhất định phải là thiên tài trẻ tuổi, không biết chúng ta tập trung vào điểm này có được không?"

Nghe xong câu hỏi của Tổng giám mục Taryn, Hudson trực tiếp lắc đầu trả lời: "Tổng giám mục, trước giờ thiên tài đều không có tiêu chuẩn cụ thể."

"Một số chủng tộc nhỏ kém chút nữa là huy động cả tộc tham dự, không thể có chuyện toàn tộc của bọn chúng đều là thiên tài được?"

"Kết hợp với thông tin tình báo thu thập được từ Đế quốc Thú Nhân, ta cho rằng cách nói người tham gia thí luyện truyền thừa nhất định phải là thiên tài thực ra chỉ là một lời ngụy biện. ."

"Sự thật là tất cả thú nhân đều có thể tham gia, nhưng thiên tài có khả năng nhận được truyền thừa cao hơn một chút. Còn chuyện các tộc cử con em thiên tài của mình tham gia thực ra chỉ vì tranh giành tỷ lệ thành công cao hơn một chút."

"Dù sao, Thú Thần cũng có chút mặt mũi, nếu như mặt hàng gì cũng có thể nhận được truyền thừa thì không khỏi quá rẻ mạt đi."

"Theo thống kê từ dữ liệu trước đây, những thú nhân nhận được truyền thừa, nếu như không chết yểu, ít nhất cũng có thể trở thành cường giả cấp 8, và khả năng đột phá Thánh Vực cũng rất cao."

Những lời giải thích về thí luyện truyền thừa của Hudson đã khiến cho đám cường giả đều sửng sốt.

Nếu như suy luận này là đúng, vậy thì những nhận thức cố hữu của họ về vấn đề này trong quá khứ sẽ bị lật đổ hoàn toàn.

Mặc dù trong lòng không muốn chấp nhận, nhưng lý trí lại mách bảo họ, lời giải thích này mới là đáng tin cậy nhất.

"Thiên tài" trước giờ đều không có tiêu chuẩn cụ thể, nếu chỉ nhìn vào biểu hiện thời trẻ, không ai có thể xác định được người có thiên phú nhất trong bộ tộc.

Dù có sàng lọc thế nào, dù có dùng tiêu chuẩn gì, thì cũng không thể đảm bảo rằng một trăm thiên tài được chọn ra là những người có thiên phú cao nhất trong bộ tộc.

Đừng nói là thánh địa truyền thừa được Thú Thần để lại, cho dù là đích thân Thú thần đến đây thì cũng không thể chọn ra những hạt giống ưu tú nhất trong vô số thú nhân.

Chương 1533: Sai Hướng

"Nếu là vậy thì chuyện này sẽ rất phiền phức!"

"Nguyên soái, không biết ngài có an bài gì cho hành động sau đó không?"

Tổng giám mục Taryn hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Đánh lén cũng có thể được coi là một hành động quân sự, nếu là hành động quân sự thì đương nhiên là phải nghe nhân sĩ chuyên nghiệp.

"Hết cách rồi, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đánh cược vào may mắn."

"Chỉ cần xem phản ứng của kẻ địch là được, dù có làm giả thế nào thì cũng không thể hoàn toàn giống nhau. Bên nào có càng nhiều cao tầng, triệu tập nhiều quân chủ lực hơn thì chúng ta sẽ ra tay với bên đó."

"Cho dù không thể phá hủy thánh địa truyền thừa của Đế quốc Thú Nhân, nhưng chỉ cần chém giết một số quan chức cấp cao của thú nhân cũng xem như không phải toi công bận rộn."

"Còn một phương án khác, đó là bất kể thánh địa truyền thừa của thú nhân có xuất hiện hay không, chúng ta đều sẽ trực tiếp ra tay với tinh anh của các bộ tộc."

"Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, giải quyết một hoặc hai đường trước thì chắc chắn sẽ làm cho thú nhân hoảng sợ."

"Sau đó, chúng ta sẽ tìm kiếm cơ hội trong hỗn loạn!"

Hudson nói với vẻ mặt thản nhiên.

Ban đầu, hắn định tiêu diệt một số bộ tộc nhỏ, làm cho thú nhân không đủ số lượng chủng tộc để mở cửa thánh địa. Thậm chí, hắn đã phái người đi dò hỏi vị trí phân bố của các bộ tộc rồi.

Nhưng không ngờ là đối phương cũng đã sớm có chuẩn bị. Không đợi vương quốc triển khai hành động, các thiên niên thiếu nữ thiên tài đã bị phân tách và rời khỏi bộ lạc.

Muốn tìm được những đội ngũ này trên đại thảo nguyên mênh mông là chuyện vô cùng khó.

Huống chi còn là trên địa bàn của quân địch, căn bản không có biện pháp truy tung.

Chuyện này có liên quan đến vấn đề chuyên môn, Tổng giám mục Taryn cũng không hiểu ra sao. Robert ở bên cạnh dù biết được một chút, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là một một chút mà thôi, không đưa ra được lời khuyên đáng tin cậy nào.

Bốn vị Thánh Vực còn lại đều đến giúp một tay, vốn không biết rõ tình hình trong Đế quốc Thú Nhân, từ đầu đến giờ đều đang suy nghĩ lung tung.

Tất cả mọi người đều không có ý kiến, quyền quyết định liền rơi vào tay Hudson. Việc này lớn, hắn cũng không dám tự tiện đưa ra quyết định.

Dù sao, những tin tức này được thu thập quá thuận lợi. Không sợ ba địa điểm có hai địa điểm là giả, mà chỉ sợ cả ba nơi đều là giả.

Nếu chọn sai phương hướng, dù cho kế hoạch có hoàn hảo đến đâu cũng đều không phát huy được tác dụng vốn có. . . .

Đế quốc Thú Nhân, để bảo đảm thánh địa truyền thừa có thể thuận lợi mở ra, các tộc cũng tốn rất nhiều công sức.

"Chư vị, tin tức thánh địa xuất thế đã được thả ra rồi."

"Theo tình báo thu thập được trước mắt, vương quốc Alpha vẫn chưa tiến hành điều động quân sự. Chỉ dựa vào chút quân thường trực kia của bọn chúng còn chưa đủ để phát động một cuộc viễn chinh, về cơ bản có thể xác định là kẻ địch sẽ không xuất binh."

"Nếu như quân địch muốn tới gây chuyện thì chỉ có phái cao thủ tới đánh lén. Sau đó phải xem chúng ta có thể dụ được cường giả Thánh Vực của phe địch ra tay hay không!"

Hùng Nhân Hoàng nói với giọng điệu thất vọng.

Thánh địa truyền thừa xuất hiện trên lãnh địa của mình vốn là một chuyện tốt. Tiếc là tình hình hiện tại quá ác liệt, Hùng nhân tộc không thể kiểm soát được tình hình.

Vì lý do an toàn, chỉ có thể tung tin giả, đẩy thời gian mở cửa thánh địa lên sớm hơn, dụ kẻ địch đến đây đột kích.

Cường giả Thánh Vực không thể tùy tiện xuất thủ, đây là quy tắc ngầm của các thế lực lớn. Tuy nhiên, với sự lớn mạnh không ngừng của nhân loại, những quy tắc ngầm trên đại lục trước đây cũng không còn được áp dụng nữa.

Nhưng khi gặp được thế lực có cường giả Thánh Vực, mọi người nhất định sẽ tuân thủ quy củ.

Dù sao, một khi phá vỡ quy tắc ngầm, các cường giả Thánh Vực không quan tâm đến danh dự nữa mà chơi đánh lén thì không ai chịu nổi!

Nhưng Đế quốc Thú Nhân là một ngoại lệ, là một trong những thế lực hàng đầu trên đại lục, nhưng bọn chúng lại không có cường giả Thánh Vực trấn giữ, thật khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Không có cường giả cùng cấp bậc kiềm chế cũng có nghĩa thú nhân thiếu biện pháp lật bàn. Cho dù bản thân bị thiệt thòi thì cũng chỉ có thể xin giúp đỡ từ Liên minh Dị tộc.

Là đồng minh, ra mặt hỗ trợ thì không thành vấn đề, nhưng phần trợ giúp này cũng có hạn, cùng lắm là hai bên đạt được thỏa thuận, sau này cường giả Thánh Vực của nhân tộc sẽ không ra tay với thú nhân bình thường.

Sau đó thì không có sau đó nữa, có thể tranh thủ được một phần hòa bình đã là chuyện rất khó rồi. Muốn trừng phạt cường giả Thánh địa của nhân tộc đã ra tay trước đó là chuyện chỉ có thể xảy ra trong mơ.

Mặc dù loại chuyện vi phạm quy tắc này có khả năng chỉ xảy ra một lần. Nhưng chỉ cần một lần thôi là đã muốn mạng rồi.

Dẫn dụ kẻ địch chỉ là phụ, quan trọng là phải "Giết gà dọa khỉ", để Nhân tộc biết được Đế quốc Thú Nhân không phải hậu hoa viên của chúng, có thể muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

"Hùng Hoàng yên tâm, quân địch nhất định sẽ tới. Khó khăn lắm mới chiếm được ưu thế, Người Alpha cũng không muốn chúng ta lấy được truyền thừa."

"Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là: Không thể kiểm soát được số lượng cường giả Thánh Vực của quân địch."

"Ngoài Hudson ra, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì về số lượng cường giả Thánh Vực mới xuất hiện của Vương quốc Alpha, điều này rõ ràng không bình thường!"

"Với nội tình của chúng, dốc toàn lực ủng hộ người có khả năng đột phá cao nhất, khả năng cao là có thể vượt qua ngưỡng cửa Thánh Vực."

"Về cơ bản có thể xác định, ngoài Hudson ra, vương quốc Alpha ít nhất có một tên cường giả Thánh vực."

Chương 1534: Mục Tiêu Là Ưng Nhân Hoàng Đình

Lời của Ngân Nguyệt Lang Hoàng làm cho sắc mặt của các thú nhân trở nên khó coi hơn. Không thể kiểm soát vĩnh viễn là điều đáng ghét nhất, và nhân tộc còn luôn rất thích ẩn giấu.

Nếu như trong Đế quốc Thú Nhân có người đột phá Thánh Vực, sợ là không thể tuyên truyền cho khắp toàn đại lục đều biết.

Đây là do lợi ích quyết định, Nhân tộc có thể che giấu để hố người khác, nhưng Đế quốc Thú Nhân thì không, nơi này rất sùng bái cường giả.

Chỉ cần một cái danh Thánh Vực thôi là có thể thu hút một đám lớn tùy tùng rồi, lợi ích thiết thực sẽ còn lớn hơn.

"Lo lắng vớ vẩn cũng vô ích, nên tới cuối cùng sẽ tới. Dù sao mọi người đều đã chuẩn bị xong thế thân rồi, cứ đợi tình hình phát triển là được, nhân tiện cũng có thể thăm dò thực lực của vương quốc Alpha."

"Chủ yếu vẫn là do chúng ta bị cô lập ở một góc của đại lục, không có quyền nói chuyện trong liên minh. Nếu không, kẻ địch làm sao dám ngông cuồng như vậy!"

Ưng Nhân Hoàng nói với vẻ mặt tức giận.

Thú nhân là thế lực lớn trong Liên minh Dị tộc, xếp hạng tổng thể nằm trong top ba, vậy mà ngay cả quyền nói chuyện cũng không có, nghĩ thôi cũng khiến người ta tức giận rồi.

Tiếc là tức giận không giải quyết được vấn đề. Nguyên nhân thú nhân không có quyền nói chuyện trong liên minh là vì lão tổ tông không biết cách làm thú, vì trước mắt lợi ích mà hãm hại đồng minh.

Mặc dù điều này xảy ra vào cuối cuộc chiến, khi các chiến trường đều đã được định đoạt, cho dù thú nhân có thỏa hiệp với nhân tộc hay không cũng đều không thay đổi được kết cục của chiến tranh; nhưng phản bội chính là phản bội!

Sau khi chuyện này xảy ra, Đế quốc Thú Nhân, vốn đã có tiếng xấu trên đại lục, đã hoàn toàn mất hết danh tiếng trong liên minh dị tộc.

Danh tiếng xấu thì dù có làm gì cũng không tiện. Mọi người đều không chịu nể mặt, đương nhiên là không có quyền nói chuyện.

Bình thường không thắp hương giữ gìn quan hệ, đến lúc cần đồng minh trợ giúp mới nhảy ra, người ta dựa vào cái gì mà phải giúp đỡ chứ!

Chẳng hạn như chuyện lần này, sau khi thú nhân cầu viện với liên minh dị tộc liền nhận được câu trả lời: Chờ khi cường giả Thánh Vực của Nhân tộc ra tay rồi tính!

Sau đó là không có sau đó nữa, chuyện còn chưa xảy ra, đương nhiên là không có thể giúp được gì rồi. Lỡ như vương quốc Alpha không ý định động thủ thì chẳng phải là tự rước lấy nhục sao.

"Ưng Hoàng nói không sai, dù sao tình hình cũng nằm ngoài tầm kiểm soát rồi, vậy thì không cần phải bận tâm làm gì."

"Tình huống của liên minh rất đặc biệt, đặt quá nhiều hy vọng vào họ chưa chắc đã đáng tin. Muốn giải quyết vấn đề một cách viễn vĩnh thì bản thân cần phải mạnh mẽ."

"Vì vậy, bất kể có bao nhiêu quân địch đến đây, chúng ta ít nhất phải giữ lại một cường giả Thánh Vực, lúc đó mới có thể nhân cơ hội để trấn áp kẻ địch, thành công bảo vệ việc mở ra thánh địa truyền thừa."

Sư Nhân Hoàng nói tiếp.

Nhìn thấy màn biểu diễn đầy khí thế của bốn vị hoàng giả, bảy vị vương giả tham gia cuộc họp đều cảm thấy rất lúng túng. Việc này quá vượt ngoài khả năng của họ, họ chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Người duy nhất có chút kinh nghiệm là Behemoth vương, nhưng vì thân phận quá lúng túng, nên trong tình huống như vậy, gã ta chỉ đành cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân.

Trơ mắt nhìn bốn vị Hoàng giả quyết định hết thảy, hoàn toàn không hỏi ý kiến của họ, bảy vị vương giả cũng ngửi thấy mùi gì đó.

Muốn mở miệng phản đối, nhưng do không quen với việc này, cũng chưa gặp qua cảnh tượng hoành tráng như vậy, nên không đưa ra được giải pháp tốt hơn, chỉ đành lựa chọn nghe theo. ...

Vào một ngày nắng đẹp, Hudson dẫn theo một đội gồm hơn hai trăm người, ngồi trên máy bay vận tải khổng lồ hiệu Cự Long, nghênh ngang tiến lên.

Rõ ràng là đang lợi dụng việc thú nhân thiếu cường giả đỉnh cao để bắt nạt bọn chúng. Với độ cao mà Maxim đang bay hiện tại, những người ở dưới mặt đất hoàn toàn không thể nhìn thấy được.

Hơn nữa còn có kết giới ma pháp che chắn, ngay cả cường giả Thánh Vực, nếu không chú ý thì cũng có thể bị lừa.

"Nguyên soái, có phải là đã đi sai hướng rồi không, nơi này không giống với vị trí được đánh dấu trên bản đồ nha?"

Robert nghi ngờ hỏi.

Là một vị Ma pháp sư kiêm Áo Thuật sư, khả năng định hướng của lão ta luôn rất mạnh. Robert dám khẳng định, hướng mà Cự Long đang bay lúc này tuyệt đối không phải là một trong những mục tiêu đã đề ra trước đó.

"Không sai, chính là hướng này. Maxim là khách quen của đại thảo nguyên, hiểu rõ vị trí phân bố của các đại chủng tộc thú nhân, làm sao có thể sai được!"

"Yên tâm đi, vài giờ nữa là sẽ đến nơi."

Hudson cười ha hả nói.

Đường thì chắc chắn là không sai. Nếu một con Cự Long bị lạc đường trong khi đang bay thì sẽ bị chế giễu suốt mấy ngàn năm.

Nguyên nhân không khớp với vị trí đánh dấu trên bản đồ là vì trước khi bắt đầu hành động, Hudson đã lâm thời quyết định thay đổi mục tiêu của hành động lần này.

Biết rõ thú nhân thả ra ba mục tiêu là có chuẩn bị từ trước, vậy mà còn mang theo đội ngũ nhảy vào trong hố, đây không phải là đang xúc phạm trí thông minh của Nguyên soái Hudson hắn sao?

Nếu đã không thể xác định được vị trí thánh địa truyền thừa của thú nhân, vậy liền dứt khoát không cần xác định nữa, chỉ cần tóm lấy bốn vị hoàng tộc đập cho một trận là được.

Cho dù thú nhân đạt được truyền thừa, muốn tăng cường thực lực của chủng tộc thì cũng cần có thời gian. Trong vài năm tới, trụ cột của Đế quốc Thú Nhân vẫn là tứ đại Hoàng tộc và thất đại vương tộc.

So với việc bận tâm về thứ truyền thừa thú nhân hư vô mờ mịt kia, chẳng thà chặt đứt trụ cột của Đế quốc Thú Nhân trước, tạo nền tảng cho một cuộc đại chiến mới.

Chương 1535: Mục Tiêu Là Ưng Nhân Hoàng Đình (2)

Còn về chuyện thú nhân có thể nhất phi trùng thiên sau khi giành được truyền thừa hay không, Hudson hoàn toàn không lo lắng chuyện này.

Tham khảo lịch sử là biết, sau khi thánh địa truyền thừa của thú nhân mở ra, thực lực của chúng quả thật sẽ tăng lên, nhưng không đến mức có thể lật đổ vị trí bá chủ của nhân tộc.

Là một Đế quốc đa chủng tộc, sau khi thực lực cân bằng nội bộ bị phá vỡ, phản ứng đầu tiên luôn luôn là nội chiến.

Không biết phải chờ đến khi nào thì Đế quốc Thú Nhân mới ổn định. Trước khi điều đó xảy ra, vương quốc đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh.

Hết cách rồi, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân vương quốc Alpha, muốn huy động vật tư để phản công Đế quốc Thú Nhân sẽ phải mất ít nhất mười năm.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, việc thành lập liên minh năm nước đã giúp vương quốc Alpha có thêm bốn cục "sạc dự phòng".

So sánh đồng minh với phép ẩn dụ này là không thích hợp lắm, nhưng bản chất thì đúng là như vậy.

Đối với vương quốc Alpha mà nói, ý nghĩa lớn nhất của liên minh năm nước chính là tăng thêm bốn trạm tiếp tế hậu cần, sau đó mới là nâng cao quyền nói chuyện trong chính trị.

Robert không biết chân tướng đã bị làm cho bối rối, lão ta còn tưởng rằng phán đoán của mình đã sai, xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chôn mình.

May mà mọi người đều có hàm dưỡng, không quan tâm tâm lý nghĩ như thế nào, bề ngoài cũng không thể hiện ra bất kỳ biểu hiện kỳ lạ nào.

Thời gian trôi qua, Maxim đột nhiên giảm tốc độ bay. Đám người nhìn xuyên qua kết giới, phát hiện bên dưới có Người Ưng đang bay trên không trung, giống như đã đâm vào tổ Người Ưng vậy!

"Đây là không quân Người Ưng đang tập bay?"

"Nguyên soái. . ."

Không đợi Robert nói xong, Hudson đã trực tiếp gật đầu trả lời: "Không sai, nơi này chính là Ưng Nhân Hoàng đình. Vì tìm tới vị trí của bọn chúng, ngành tình báo đã phải trả một cái giá không nhỏ."

"Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là phá hủy Ưng Nhân Hoàng đình, nhân tiện tiêu diệt thêm một vài đại bộ tộc Người Ưng ở xung quanh, hủy diệt lực lượng quân của thú nhân!"

Trước đó mới nói là sẽ phá hủy thánh địa truyền thừa của thú, nhưng chỉ mới nháy mắt một cái đã biến thành hủy diệt lực lượng không quân của thú nhân, mọi người không biết nên nói cái gì.

Chẳng lẽ đây chính là tài dùng binh của Nguyên soái vương quốc sao?

Nhưng tại sao lại lừa cả người mình?. . .

Một chuỗi câu hỏi "tại sao" hiện ra, nhưng không ai có thể trả lời.

"Nguyên soái, vương quốc giao cho chúng ta nhiệm vụ là phá hủy thánh địa truyền thừa của thú nhân, bây giờ đột nhiên thay đổi nhiệm vụ, có phải là quá. . ."

Không đợi Tổng giám mục Taryn nói hết lời, Hudson đã cắt ngang: "Ngài Tổng giám mục, bây giờ chúng ta đang thực hiện nhiệm vụ của vương quốc."

"Thú nhân quỷ kế đa đoan, ngay cả địa điểm xuất thế của thánh địa truyền thừa mà cũng bịa ra ba nơi, ai biết bọn chúng đã bố trí cạm bẫy gì đang chờ chúng ta?"

"Thay vì mạo hiểm nhảy vào trong cạm bẫy mà quân địch đã chuẩn bị từ trước, chẳng thà chủ động xuất kích, phá vỡ kế hoạch của quân địch."

"Trong tứ đại hoàng tộc thú nhân, Ưng Nhân Hoàng đình là tộc có thực lực yếu nhất. Nếu như không nhờ có ưu thế biết bay, thực lực của bọn chúng chỉ đủ để xếp vào Vương tộc."

"So với các đại tộc thú nhân khác, số lượng Người Ưng không coi là nhiều, chỉ có hơn một triệu người. Chỉ cần hủy diệt một vài bộ lạc lớn là có thể làm giảm một phần ba nhân khẩu và hai phần ba thực lực của chúng."

"Ý nghĩa chiến lược của chuyện này lớn bao nhiêu, ta nghĩ mọi người đều biết rõ."

"Đúng dịp là thú nhân đã bố trí cạm bẫy để dụ chúng ta mắc câu, dứt khoát liền cho bọn chúng một cái tương kế tựu kế."

"Nếu như ta đoán không sai, hiện giờ chính là thời điểm mà Ưng Nhân Hoàng đình suy yếu nhất. Các cao thủ và tinh nhuệ trong quân đội của bọn chúng không biết đang ở trong nơi xó nào chờ mai phục chúng ta dính bẫy!"

"Nếu như may mắn thì chúng ta còn có thể bắt được vài tên cao tầng Người Ứng để ép hỏi địa tin tức về thánh địa truyền thừa."

Đây là điển hình của việc đánh tráo khái niệm, nhưng mọi người đều cảm thấy có lý. Nếu thực hiện theo kế hoạch của Hudson, lực lượng không quân của thú nhân sẽ bị phế bỏ.

Dù là người không hiểu quân sự thì cũng biết tầm quan trọng của trận chiến này.

Còn nhiệm vụ mà vương quốc gia cho, hoàn toàn có thể biến báo mà! Dù sao cũng vì đả kích thú nhân, không quan trọng là dùng cách nào.

Robert và Tổng giám mục Taryn liếc mắt nhìn nhau, lập tức nhẹ gật đầu.

Mặc dù trong thâm tâm bọn bọ rất không đồng tình với cách làm của Hudson, tự ý làm theo ý mình mà không tuân theo mệnh lệnh của vương quốc, nhưng họ vẫn rất tán thành tầm nhìn chiến lược của Hudson.

Mạo hiểm tính mạng đi gặm một khúc xương cứng đương nhiên là không dễ bằng việc chọn quả hồng mềm mà bóp. Chỉ cần tốc độ hành động đủ nhanh, bọn họ hoàn toàn có thể giải quyết Ưng Nhân Hoàng Đình trước, sau đó mới đi tìm kiếm thánh địa truyền thừa của thú nhân.

Cho dù bất hạnh bỏ lỡ thì cũng có thể chọn một kẻ xui xẻo khác để ra tay. Dù sao với thực lực của họ, chỉ cần không trúng cạm bẫy của quân địch, về cơ bản là sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Trong vương quốc không có người phản đối, bốn vị cường giả Thánh Vực tới giúp một tay lại càng không có ý kiến. Mệnh lệnh của thống soái tiền tuyến không nhất trí với lệnh của quốc vương thì mắc mớ gì đến họ?

"Maxim, tìm một nơi ẩn náu để hạ cánh và nghỉ ngơi, sau khi trời tối chúng ta sẽ hành động, tối nay nhất định phải hủy diệt Ưng Nhân Hoàng đình!". . .

Hùng Nhân hoàng đình, đám cao tầng thú nhân còn đang lo lắng chờ đợi kết quả.

Từ khi quyết định bố trí cạm bẫy để dụ địch, bọn chúng liền không có ngày nào được ngủ ngon.

Chương 1536: Địch Tập

Không phải là họ đang do dự, chủ yếu là vì quân địch chậm chạp không động thủ, trong lòng của họ cũng rất hoảng!

Nếu cứ trì hoãn thế này, lỡ như Thánh địa truyền thừa thật sự xuất hiện, mà nhân tộc lại xông tới đúng lúc lúc đó thì thật sự là một bi kịch.

Thánh địa truyền thừa tuy thần bí, nhưng cũng không phải là bất khả xâm phạm. Lỡ như trong quá trình chiến đấu để cho kẻ thù tiếp cận rồi phá hủy Thánh địa truyền thừa, lúc đó muốn khóc cũng không có nơi nào để khóc.

Thẳng thắn mà nói, Thánh địa truyền thừa vừa là nguồn trợ lực, nhưng cũng đồng thời là một sự ràng buộc đối với thú nhân.

Nếu như thánh địa truyền thừa không xuất hiện, có lẽ thú nhân có thể dựa vào sự tìm tòi của bản thân mà dần dần bù đắp lại truyền thừa.

Pháp môn tu luyện hiện giờ của thú nhân đã khác xa so với pháp môn tu luyện được Thú thần truyền lại. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là truyền thừa không hoàn chỉnh, có nhân vật thiên tài đã sửa đổi pháp môn tu luyện.

Khi Thánh địa truyền thừa mở ra, các pháp môn tu luyện phổ biến hiện nay của các bộ tộc sẽ lại bị gác xó, và lại một lần nữa quay trở lại quỹ đạo tu luyện ban đầu.

Lợi và hại không thể quơ đũa cả nắm, nhưng chắc chắn nó đã kìm hãm sự phát triển và tiến bộ của nền văn minh thú nhân.

Behemoth hoàng tiền nhiệm đã khuất chính là một kẻ thất bại trong việc thăm dò con đường phía trước. Mặc dù đã đi sai hướng, nhưng lại không thể phủ nhận tài năng của lão ta.

Trong Đế quốc Thú Nhân, người có học thức tuy ít, nhưng lại không phải là không có. Chỉ cần thời gian đủ lâu thì chắc chắn sẽ có người đi ra con đường của riêng mình.

Tiếc là thú nhân quá phụ thuộc vào truyền thừa của Thú Thần, ngay cả trong thời kỳ huy hoàng nhất của mình, chúng cũng không thể đi ra được con đường của riêng mình.

Việc lặp đi lặp lại kế thừa truyền thừa của Thú Thần chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Nhân tộc và thú nhân. Trong thế giới loài người, có hàng ngàn hàng vạn công pháp có thể tu luyện đến Thánh Vực.

Ngoài việc huấn luyện cơ bản là giống nhau ra, các phương pháp tu luyện sau đó của các thế lực lớn đều là khác nhau.

Hơn nữa đây chỉ mới là bắt đầu, hầu như mọi cường giả Thánh vực đều sẽ để lại chút gì đó cho hậu thế.

Về mặt này, thú nhân hoàn toàn không thể so sánh được. Để không bị hậu thế soán ngôi, chỉ đến khi sắp chết, thú nhân mới không ngần ngại giao lại toàn bộ những gì mà mình đã học được cho hậu thế.

Nếu mà so sánh thì thế giới nhân tộc phần lớn là trưởng bối hận sắt không thành thép. Chỉ cần con cái chịu học, cha mẹ hận không thể lập tức truyền lại toàn bộ tri thức cho con cái.

Đây cũng là sự khác biệt lớn nhất giữa "văn minh và man rợ".

Giết cha thí mẫu thượng vị là một tội ác tày trời trong thế giới nhân tộc, nhất định phải bị kéo ra ngoài thiên đao vạn quả, nhưng trong Đế quốc Thú Nhân thì lại là chuyện bình thường.

"Quân địch vẫn chưa có hành động gì, tình hình có chút không ổn. Kẻ đang phụ trách quân vụ tiền tuyến của Vương quốc Alpha hiện nay chính là Hudson, kẻ này khó chơi cỡ nào, chúng ta đều đã được lĩnh giáo rồi."

"Với tài trí thông minh của hắn, nhìn thấu kế hoạch của chúng ta cũng không phải là không có khả năng. Lỡ như kéo dài tới. . ."

Không đợi Hùng Nhân Hoàng nói hết lời, sắc mặt của các thú nhân liền trầm xuống. Vì kế hoạch lần này, bọn chúng đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Mặc dù vì dân số giảm, Đế quốc Thú Nhân tạm thời thoát khỏi nỗi lo về thiếu hụt tài nguyên, nhưng điều này không thể thay đổi được sự thực là sức sản xuất của chúng vẫn rất kém cỏi.

Nội chiến vừa mới kết thúc, các tộc đều đang nghèo rớt mùng tơi. Lần này điều một lượng lớn cao thủ và tinh nhuệ của bộ tộc đến để bố trí bẫy, các tộc cũng đã đóng góp không ít vật tư.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chẳng khác nào đang nuôi một đám quân nhân thoát ly sản xuất, áp lực kinh tế của các bộ tộc đều rất lớn.

"Hùng Hoàng không cần phải quá sầu lo, kế hoạch của chúng ta chính là dương mưu, chỉ cần Vương quốc Alpha muốn giải quyết nỗi lo xâm phạm biên giới thì không thể nào bỏ qua cơ hội này."

"Cứ kiên nhẫn chờ đợi là được, Hudson là người thích ra tay bất ngờ, không chừng bọn chúng đã đang ẩn nấp ở một góc nào đó trên đại thảo nguyên, chờ đợi cơ hội để xuất thủ."

"Theo như tin tức mà chúng ta đã tung ra, Thánh địa truyền thừa sẽ xuất hiện vào năm ngày tới, bọn chúng không thể nào cứ kéo dài như vậy được."

"Có lẽ ngày mai, có lẽ ngày mốt, hoặc có lẽ là ngay bây giờ, bọn chúng đã động thủ rồi!"

Trong khi nói chuyện, Ưng Nhân Hoàng đột nhiên có một cảm giác không lành, giống như có tai nạn sắp giáng lâm vậy, nhưng lại không nói ra được là tai nạn gì.

"Chẳng lẽ kế hoạch thất bại rồi sao?"

Sự lo lắng trong thâm tâm đã trực tiếp thể hiện lên trên mặt. Ban đầu là đang an ủi người khác, không ngờ bây giờ là ngược lại.

. . .

Màn đêm dần buông xuống, đoàn người Hudson đã chia ra làm sáu nhóm, được dẫn dắt bởi sáu vị cường giả Thánh Vực, bao vây xung quanh Ưng Nhân Hoàng đình.

Còn bản thân Hudson thì mang theo đám Ma pháp sư ngồi trên mình Cự Long đang ở phía trên của Ưng Nhân Hoàng đình.

"Động thủ!"

Sau khi Hudson ra lệnh một tiếng, các Ma pháp sư đã chuẩn bị sẵn sàng liền trực tiếp thi triển ma pháp.

Màn đêm tối tăm yên tĩnh bỗng chốc bị xé toạc. Sau khi nhận được tín hiệu, những đội ngũ phục kích đang mai phục ở xung quanh cũng bắt đầu hành động.

"Địch tập!"

Lính gác dùng mạng sống để thét lên một tiếng, nhưng cũng chỉ vô ích. Những đòn công kích ma pháp với thanh thế to lớn trên bầu trời vẫn đang tiếp tục, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì cũng biết là có quân địch tấn công.

Chương 1537: Chiến Đấu

Chỉ trong nháy mắt, doanh trại Người Ưng đã hóa thành một vùng biển lửa.

"Ma pháp sư của quân địch đang ở trên trời, mau bay lên chặn đường. . ."

Còn chưa kịp nói hết lời, gã Người Ưng trung niên đã bất hạnh đi gặp Thú Thần.

Khi đám cường giả Thánh Vực vứt bỏ thể diện để hóa thân thành thích khách thì chuyện mà Người Ưng phải đối mặt chính là một tấn bi kịch.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của tướng lĩnh Người Ưng vẫn được truyền đi. Vô số Người Ưng đã bắt đầu cất cánh, muốn giải quyết mối đe dọa lớn nhất là đám Ma pháp sư.

Tiếc là bọn chúng hơi đen, vừa mới bay lên thì lại đột nhiên cảm thấy cơ thể trầm xuống, như thể bị một bàn tay to lớn kéo xuống vậy, sau đó liền nghe thấy những tiếng bị ngã xuống đất.

Vô số Người Ưng còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã biến thành những viên đạn pháo tấn công vào doanh trại của tộc mình.

"Lĩnh vực trong lực!"

Một lão già Người Ưng có thực lực không kém đã nhận ra thiên phú thần thông của Belersden, bèn vội vàng mở miệng nhắc nhở:

"Cẩn thận, cường giả Thánh Vực của quân địch ra tay rồi!"

Sau khi vừa nói dứt lời, một ngọn liệt diễm đang lao về phía lão ta. Đúng lúc lão đang định tránh đi, nhưng tiếc là thân đang ở lĩnh vực trọng lực, nên vừa mới di chuyển đã gãy cánh.

Cơ thể dừng lại một chút theo bản năng đã khiến lão ta trực tiếp biến thành một quả cầu lửa, chỉ kịp phát ra một tiếng thét thảm thiết rồi rơi thẳng xuống bên dưới, trúng ngay vào đầu hai tên Người Ưng đang chạy loạn.

Có thêm một tấm đệm, lão già Người Ưng không lập tức chết đi, nhưng đây chỉ là sự khởi đầu của bi kịch.

Trơ mắt nhìn mình bị nướng chín, mùi thịt bốc lên nồng nặc chui vào mũi đã trở thành sự dày vò cuối cùng của lão ta.

Hết cách rồi, ngay khi bị hai con Ma thú Thánh Vực rồng và gấu để mắt tới thì đã định sẵn là lão ta sẽ gặp bi kịch rồi.

Những kẻ xui xẻo tương tự liên tục xuất hiện trên chiến trường.

Lúc này, Hudson giống như phi công của một máy bay ném bom chiến lược, chỉ huy Maxim di chuyển trên chiến trường, đám ma pháp sư trên lưng rồng thì thay phiên sung thi triển hỏa lực.

Chỗ nào có nhiều Người Ưng thì nơi đó liền có bóng dáng của bọn hắn, không ngừng thu gặt tính mạng của Người Ưng.

Cuộc chiến ở phía dưới cũng bước vào giai đoạn gay cấn. Từ trên trời xuống dưới đất, khắp nơi đều là chiến trường.

"Đại tế ty, hoàng đình bị quân địch tập kích, mời ngài. . ."

Lời còn chưa nói hết, gã Người Ưng trung niên đột nhiên nhận ra điều gì đó không ổn, thần sắc sợ hãi nói: "Ngươi không phải là đại tế ty, ngươi là ai?"

Tiếc là không ai trả lời được câu hỏi này, chỉ là một ánh mắt nhìn thẳng về phía gã, sau đó, đôi mắt của gã Người Ưng trung niên liền mất đi ánh sáng, vừa nhìn liền biết là gã đã bị mất thần trí.

"Tiểu quỷ Người Ưng, nói cho ta biết bây giờ là thời đại nào?"

"Hiện giờ ai đang là bá chủ đại lục?"

"Quân địch ở bên ngoài là ai? . . ."

Một loạt câu hỏi từ miệng tên quái nhân này phát ra, gã Người Ưng trung niên chỉ trả lời theo bản năng.

"Năm 99996 theo lịch Thần Thánh!"

"Nhân loại!"

"Nhân loại! . . ."

Một hỏi một đáp, sau khi làm rõ tình hình, quái nhân âm thầm thở dài một hơi, dùng giọng nói chỉ có mình gã mới nghe được thì thầm:

"Lại một vạn năm nữa rồi, lần này ta sẽ không thua nữa!"

"Phán đoán theo động tĩnh từ bên ngoài, sợ là ngoài đó không chỉ một tên Thánh Vực. Lực lượng mà cơ thể này có thể gánh chịu cũng có hạn, nếu như gặp được bọn hắn thì nhiều khả năng sẽ không phải là đối thủ."

"Xem ra chỉ có thể từ bỏ thân phận này, thay nơi an thân thôi."

"Lillian, chờ ta. . ."

Trong khi nói chuyện, quái nhân chỉ một ngón tay, trên trán của gã Người Ưng đang bị mê hồn liền có thêm một cái lỗ.

Dường như cảm thấy vẫn không an toàn, sau đó tên quái nhân lại bồi thêm một chưởng, trực tiếp đánh bay đầu Người Ưng. ...

Giết chóc vẫn tiếp tục, máu tươi phản chiếu ánh lửa hừng hực, xen lẫn với tiếng khóc, tiếng thét giết chóc tạo nên một bản nhạc khác lạ, kể về sự tàn khốc của chiến tranh.

Trong nội bộ Hoàng đình Người Ưng đã trống rỗng, không thể ngay tổ chức phản công hiệu quả ngay lập tức, kết cục đã được định sẵn là rất thê thảm.

Nhưng Người Ưng có đầu óc linh hoạt đã lợi dụng tình trạng hỗn loạn để pha vây chạy ra ngoài.

Mặc dù đoàn người Hudson đều là cao thủ, nhưng số lượng vẫn là quá ít, không thể nào ngăn chặn được toàn bộ Người Ưng, nên chỉ đành để mặc cho bọn chúng rời đi.

Tiền lệ chạy trốn vừa mở ra thì không ngừng lại được nữa. Khi nhận ra là không thể chiến thắng, ngày càng có nhiều Người Ưng tham gia vào hàng ngũ chạy trốn, chỉ để lại một nhóm cao tầng Người Ưng đang đứng đó gào thét.

Những tiếng gào thét này cũng không kéo dài được lâu. Khi đã lên tiếng thì luôn phải trả giá. Càng ồn ào thì chết càng nhanh.

Các cao thủ Người Ưng còn lại ở Hoàng đình đã nhiều lần phát động phản công, nhưng tiếc rằng thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn. Gần như chỉ vừa đối mặt là chúng đã phải chịu tổn thất nặng nề.

Không còn cách nào khác, dân số của tộc Người Ưng có hạn, nên số lượng cao thủ sinh ra cũng không nhiều, đồng thời còn bị phân tán ở khắp nơi.

Cuộc chiến một chiều nhanh chóng đánh tan phòng tuyến tâm lý của Người Ưng. Cả đám đều đang liều mạng chạy trốn, ngay cả gia quyến cũng chẳng thèm quan tâm.

Nhưng càng chạy trốn thì hiệu suất giết chóc lại càng cao. Trên chiến trường, việc quay lưng lại với kẻ thù chính là sai lầm lớn nhất.

Chiến tranh giữa các chủng tộc rất tàn khốc, không ai sẽ nương tay với dị tộc. Chỉ có Người Ưng chết mới là Người Ưng tốt.

Cuộc giết chóc đẫm máu trong đêm tối dường như làm rung chuyển cả trời xanh, một vầng trăng máu dần dần mọc lên, kéo căng bầu không khí bi thương.

Chương 1538: Hủy Diệt

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trận chiến dần dần đi đến hồi kết, đội ngũ đã bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm.

Là Hoàng tộc Thú nhân, tộc Người Ưng vẫn có không ít của cải, tiếc là mọi người đến đây để đánh lén, không thể mang theo quá nhiều chiến lợi phẩm.

Maxim là người cướp hight nhất, nhìn thấy bảo vật liền trực tiếp mở miệng nuốt vào. Nếu không phải Hudson kịp thời ngăn lại, sợ là ngay cả đồng tệ mà nó cũng không muốn bỏ qua.

Tuy nhiên, cũng chỉ giới hạn ở đồng tệ. Một khi nhìn thấy kim tệ, Maxim vẫn không lưu tình chút nào, ngay cả mặt mũi của Hudson cũng không có tác dụng.

Không ai cướp đoạt chiến lợi phẩm với Cự Long, mọi người chỉ có hứng thú với trang bị ma pháp và thiên tài địa bảo, bởi vì thực sự không có chỗ để chứa kim tệ!

Người sở hữu nhẫn không gian cũng có nhưng rất ít, đồng thời không gian còn rất có hạn.

Khi nhìn thấy một lượng lớn tiền mặt rơi vào trong tay của Maxim và Belersden, Hudson đều đỏ mắt không thôi.

Người khác đều cho rằng hắn để tâm đến thân phận nên không muốn tham gia vào việc tranh đoạt chiến lợi phẩm, nhưng trên thực tế chỉ có Hudson mới biết, hắn cướp không lại nha!

Trừ phi hắn leo xuống khỏi người của Maxim rồi hành động riêng lẻ, nếu không, với tốc độ của Hudson thì đừng mong có thu hoạch.

An toàn là trên hết, Hudson vẫn còn lý trí, nên quyết đoán bỏ qua cách chơi tìm đường chết này.

Cuộc chiến đã đi đến hồi cuối, nhưng những Người Ưng lạc đàn vẫn còn có không ít, lỡ như bị đánh lén, hắn chưa chắc sẽ chịu được.

"Maxim tiên sinh đáng kính, nơi này đã vơ vét gần hết rồi, chúng ta còn phải đi trạm tiếp theo."

"Nếu đến chậm thì Người Ưng có thể sẽ mang theo tài bảo chạy trốn!"

Hudson mở miệng khuyên.

Hành động lần này cũng không phải là làm không công, mặc dù vương quốc không trả nổi tiền công, nhưng ai vơ vét được chiến lợi phẩm thì sẽ thuộc về người đó.

Nhưng mục đích của chuyến đi lần này là vì đả kích thú nhân, trước đó hoàn toàn không nghĩ đến việc cướp đoạt chiến lợi phẩm, chỉ có Maxim và Belersden là bị chiến lợi phẩm dụ dỗ đến đây.

Đi theo quân đội của vương quốc cướp bóc, chiến lợi phẩm sẽ thuộc về bản thân, cừu hận đều do Vương quốc Alpha gánh chịu, quả thực là khoản thời gian hạnh phúc của đời rồng, đời gấu.

Nhìn lại chiến trường một cách lưu luyến, sau khi tiện tay kéo lấy một cái, Maxim không tình nguyện quay trở lại đội ngũ.

Nhìn thấy mọi người không quan tâm đến hình tượng mà mang theo túi lớn túi nhỏ, khóe miệng Hudson giật một cái. Nếu như dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại cảnh này, sau này chắc chắn có thể bán được một cái giá tốt.

"Tin tức đã truyền ra ngoài, chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian đi tới bộ lạc Người Ưng kế tiếp."

"Ai tiêu hao quá nhiều thì nói một tiếng, ta đã chuẩn bị một số ma pháp dược tề có thể giúp các vị khôi phục lại trạng thái đỉnh phong ngay lập tức!"

"Mọi người có thể yên tâm, những dược tề này không có tác dụng phụ, sau đó chỉ cần ngủ một giấc là được."

"Không thu phí!"

Hudson ra vẻ hào phóng nói.

Là bậc thầy Ma pháp dược tề nổi tiếng nhất trên đại lục, Hudson cũng xem như là đã mở ra một phái riêng trong lĩnh vực ma pháp dược tề, vấn đề duy nhất là thiếu đồ tử đồ tôn hỗ trợ gia tăng thanh thế.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến danh tiếng của ma pháp dược tề hiệu Hudson truyền bá khắp đại lục, Sau nhiều năm liên tục lên men, dù là công hiệu của dược tề có chút nghịch thiên thì mọi người cũng có thể tiếp nhận.

Nghe thấy được tài trợ miễn phí, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, đặc biệt là người trong vương quốc, trong ánh mắt nhìn về phía Hudson tràn đầy sự cao quý.

Trước giờ những loại dược tề bổ sung ma lực đều có giá trên trời. Loại có thể lập tức khôi phục trạng thái đỉnh phong thì càng chỉ có trong truyền thuyết.

Đây không phải là vấn đề có tiền hay không, một bình dược tề như vậy có thể cứu mạng trong thời khắc mấu chốt.

Nguyên nhân chủ yếu làm cho mọi người không dám phát huy toàn bộ thực lực trên chiến trường là vì nếu phát huy quá mức sẽ không thể trụ được đến khi cuộc chiến kết thúc.

Nếu như có được dược tề có thể phục hồi ngay lập tức, vậy thì mọi chuyện sẽ khác. Đặc biệt là cường giả Thánh Vực, nếu như không có lo lắng, ngay cả cấm chú mà họ cũng dám thi triển.

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Ma pháp dược tề tuy tốt, nhưng cũng không phải là không có hạn chế."

"Về mặt lý thuyết, liên tục phục dụng dược tề miễn cưỡng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong là chuyện hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng lại gây áp lực quá lớn lên cơ thể."

"Kỵ sĩ thì còn đỡ, nếu như Ma pháp sư tiêu hao hết ma lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể khôi phục được hai lần."

"Nếu nhiều hơn nữa, có tác dụng phụ gì thì ta không dám đảm bảo."

Lời giải thích của Hudson không chỉ không làm giảm nhiệt tình của mọi người, mà càng khiến họ trở nên càng nóng lòng hơn.

Có hạn chế mới là bình thường, nếu như một chút ảnh hưởng cũng không có thì mọi người thật sự không dám dùng.

Trong thâm tâm, mọi người đã quyết định, không quan tâm giá cả như thế, sau đó nhất định phải đặt hàng một lô.

Thứ này có tác dụng vô cùng lớn trên chiến trường. Trong một vài trường hợp, việc có thể phục hồi trạng thái đỉnh cao sau khi cạn kiệt ma lực cũng tương đương với việc tăng thêm một vị cường giả đỉnh cao.

"Nguyên soái, có thể khôi phục hai lần đã đủ rồi. Lần này chúng ta tới đây để đánh lén, không cần phải quyết chiến trực diện với quân địch!"

Tổng giám mục Taryn cười ha hả nói.

Lúc này, ấn tượng của ông ta đối với Hudson vô cùng tốt. Như thể cái mác "Phách lối, ương ngạnh" bỗng nhiên được gỡ bỏ.

Thành viên của vương thất tự có một bộ quy tắc hành xử. Đánh giá một người có trung thành hay không chỉ cần nhìn xem họ đã làm gì.

Chương 1539: Đồ Long Thương

Không nghi ngờ gì nữa, trong lúc làm việc, Hudson luôn lấy đại cục làm trọng.

Dù có nhìn thế nào cũng đều là một đại trung thần của vương quốc.

Còn về cái mác "Phách lối, ương ngạnh", đó chỉ đơn thuần là nhãn hiệu chung của tất cả quyền thần. Ban đầu vốn thuộc về Ngũ đại công tước Bắc Cương, hiện giờ rơi vào đầu Hudson.

Chỉ cần làm việc thì đây chính là chuyện không thể tránh khỏi. Bác bỏ một vài mệnh lệnh của Quốc vương, xử lý vài tên quý tộc không an phận, thế là bị gán cho cái mũ này rồi.

Nhưng khác với Ngũ đại Công tước Bắc Cương là hình tượng cá nhân của Hudson tốt hơn rất nhiều. Mặc dù các thành viên vương thất đều rất ghét quyền thần, nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến việc Hudson trở thành đối tác của họ.

Trong những lần hợp tác trước đây, vương thất đều thu được lợi nhuận, điều này trực tiếp làm giảm cảm xúc chán ghét của mọi người đối với Hudson.

Mọi người lập tức nhận lấy dược tề từ trong tay Hudson mà không chút do dự. Có sử dụng hay không thì phải dựa vào tình hình thực tế, nhưng không thể không có trong tay.

Dưới ảnh hưởng của tin tức tốt lành này, ngay cả nỗi đau buồn khi đồng đội hy sinh cũng bị phai nhạt đi rất nhiều.

Sinh ly tử biệt luôn là điều không thể tránh khỏi trên chiến trường. Ngay cả khi chiếm được lợi thế, nhưng vẫn có bốn kẻ bất hạnh bị cao thủ Người Ưng kéo đi theo.

So với tử vong thì người bị thương chẳng tính là gì.

Trong đội còn có một vị Mục sư Thánh Vực, tay còn cầm Thần khí, chỉ cần còn một hơi liền có thể kéo về từ tay Tử thần.

Còn về việc sẽ hao tổn bao nhiêu tuổi thọ, Hudson không quan tâm. Dù sao chỉ cần còn sống và không ảnh hưởng đến cuộc chiến sau đó là được.

Sau khi chọn một nơi bảo địa, đào một cái hố rồi chôn thi thể của chiến hữu xuống đó xong, đoàn người lại bắt đầu cuộc hành trình mới. . . .

Ngoài 300 dặm, trong một doanh trướng cỡ lớn của bộ lạc Người Ưng.

"Cái gì, Hoàng đình bị Vương quốc Alpha tập kích?"

Tù trưởng Palmer hoảng sợ hỏi.

Vị trí của Hoàng đình nằm ở nội địa của Đế quốc Thú Nhân, xung quanh còn có vài bộ lạc Người Ưng bảo vệ. Trong tình huống bình thường, dù quân địch có tới thì bọn chúng cũng có thể nhận được cảnh báo.

"Đúng vậy, Tù trưởng Palmer."

"Hoàng đình thực sự đã bị cao thủ Vương quốc Alpha tập kích, dẫn đầu là Đại Ác Ma Hudson, dù hắn ta có hóa thành tro thì ta cũng có thể nhận ra!"

Lão giả Người Ưng nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Nếu như có thể thì lão ta không ngại nghiền Hudson thành tro. Có rất nhiều thú nhân cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Nếu thật sự gặp được, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là sợ hãi. Hình bóng của Maxim và Belersden đã trở thành ác mộng của vô số thú nhân.

"Không có khả năng!"

"Hoàng đình đề phòng sâm nghiêm, một chút cao thủ nhân tộc căn bản không thể nào lay động được. Dù Hudson có lợi hại cỡ nào thì cũng không thể nào đánh lại mấy vạn hộ vệ của Hoàng đình. . ."

Nói nói, Tù trưởng Palmer đột nhiên phát hiện ra điều không hợp lý. Có vẻ như hiện giờ Ưng Nhân Hoàng đình không được đề phòng sâm nghiêm như ngày xưa nữa.

Vì mai phục Nhân tộc, Ưng Nhân Hoàng không chỉ điều cao thủ từ các bộ lạc đi, mà còn mang theo quân đoàn hộ vệ tinh nhuệ nhất của hoàng đình.

"Tù trưởng Palmer, dù đúing là không muốn chấp nhận nhưng đó là sự thật."

"Lần này, quân địch đã huy động rất nhiều cường giả Thánh Vực, còn có vài trăm tên cường giả cấp 7 và cấp 8 nữa. Cho dù toàn bộ hộ vệ hoàng đình đều ở đây cũng chưa chắc có thể ngăn cản được bọn chúng."

"Binh quý thần tốc, ngài nên nhanh chóng hạ lệnh chi viện cho hoàng đình đi!"

Nghe xong lời giải thích của lão giả Người Ưng, sắc mặt của Tù trưởng Palmer trở nên âm trầm hơn.

Vương quốc Alpha làm ra hành động lớn như vậy, rõ ràng là đang muốn hủy diệt Ưng Nhân Hoàng đình đây mà.

Trong tình huống bình thường, viễn chinh xa như vậy sẽ rất khó thành công. Nhưng có Long kỵ sĩ thì mọi chuyện sẽ khác.

Với thể hình của Cự Long, hoàn toàn có thể mang theo một đội vài trăm người cùng nhau hành động. Lại thêm Ma pháp sư Thánh Vực yểm trợ, muốn che giấu tai mắt của thú nhân cũng không khó.

Thực ra, ngay cả khi các bộ lạc phát hiện ra tung tích của kẻ thù trước cũng vô ích. Bởi vì tốc độ truyền tin chậm hơn tốc độ di chuyển của Cự Long.

Khi gặp phải sinh vật ngày đi vạn dặm này, đợi khi tin tức được truyền về đã trở thành chuyện quá khứ rồi.

"Truyền lệnh xuống, tập hợp quân đội cứu viện hoàng. . ."

"Địch tập!"

Lời còn chưa nói hết đã bị tiếng thét chói tai này cắt ngang. Hỏa vũ đầy trời rơi xuống, ngay cả doanh trướng của Tù trưởng Palmer cũng bắt đầu cháy.

"Vệ binh mau chóng thông báo cho các Thiên phu trưởng tổ chức quân đội phản công!"

Tù trưởng Palmer vội vàng hạ lệnh.

Cứu hỏa là chuyện không thể nào, đánh bại địch nhân trước rồi tính sau!

Hoàng đình vừa mới bị tập kích, bộ lạc của mình liền lập tức gặp xui xẻo, một cảm giác không lành sinh ra trong lòng Palmer.

Vừa mới bước ra doanh trướng, hiện thực đã chứng minh điều đó. Thân hình đồ sộ của Maxim có độ nhận diện quá cao.

"Mau lấy Đồ Long thương đến đây!"

Tù trưởng Palmer sợ hãi hạ lệnh.

Không có bất kỳ sự may mắn nào nữa, đội ngũ trước mắt này rõ ràng là đội ngũ đã tập kích hoàng đình. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hiện giờ khả năng cao là hoàng đình là tiêu rồi.

"Phụ thân, Đồ Long thương của chúng ta thiếu thiết bị phóng, sợ là. . ."

Lời nhắc nhở của con trai đã kéo Tù trưởng Palmer đang trong trạng thái nổi giận trở lại với thực tại.

Đồ Long thương là sản phẩm của thời đại trước, sau khi Cự Long rời đi, nó cũng đã lui vào dĩ vãng.

Chỉ được cất giữ để làm đồ sưu tập, rất ít có thể sử dụng được bình thường.

Chương 1540: Chi Viện

Ngay cả trong thời đại trước, thứ này cũng chỉ có thể dùng để đe dọa Cự Long, những trường hợp Đồ Long thành công cũng không nhiều.

Maxim vẫn luôn là dựa vào ngoại hình để kiếm cơm, ckích thước khổng lồ có thể so với Long Vương của nó đã đủ để dập tắt mọi ảo tưởng của những Đồ Long giả.

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt của Tù trưởng Palmer lộ ra vẻ tuyệt vọng, ông ta lập tức dặn dò người con trai ở bên cạnh: "Con lập tức mang theo truyền thừa của bộ lạc rời đi, đi càng xa càng tốt!"

"Mọi chuyện đều phải lấy việc truyền thừa chủng tộc làm trọng!"

"Quân địch có chuẩn bị mà đến, chúng ta đã trúng kế rồi. Sau chiến dịch này, địa vị của Ưng Nhân Hoàng tộc ta chắc chắn sẽ khó bảo toàn. . ."

Lời còn chưa nói hết, chiến đấu đã đến ngay trước mắt.

Rõ ràng bọn thuộc hạ không hề cô phụ "Kỳ vọng" của Tù trưởng Palmer, trực tiếp bị đánh cho tan tác trong thời gian ngắn nhất.

Không có cách nào khác, có được mấy vạn chiến binh như hoàng đình mà cũng không thể ngăn cản được quân địch, một đại bộ lạc Người Ưng bình thường thì lại càng không thể làm được.

"Đi mau!"

Một mặt hối thúc con trai rời đi, một giương cao cây thương của mình để đối đầu với kẻ thù. Có thể trở thành thống lĩnh của bộ lạc, Palmer cũng không phải kẻ yếu.

Tiếc là số ông ta hơi đen, vậy mà lại đi tìm một tên Kỵ sĩ Thánh Vực làm đối thủ, chỉ trong một cuộc giao tranh ngắn ngủi, Palmer đã bị đánh bay ra ngoài, cây trường thương trong tay cũng bị gãy làm đôi.

Palmer rơi xuống mặt đất, vươn tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, cố gắng nói bằng chút sức lực cuối cùng: "Hèn hạ!"

Cường giả Thánh Vực mà lại ngụy trang thành Kỵ sĩ cấp 7, thật sự là quá khi dễ người. Nếu biết trước là đối thủ lợi hại như vậy, Palmer nhất định sẽ xoay người bỏ chạy.

Lão giả Người Ưng tới báo tin vừa rồi cũng rất thông minh, trên chiến trường đã sớm không còn bóng dáng của lão ta nữa, ngay khi nghe tin địch tập thì lão đã ngay lập tức xông ra ngoài.

Người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng lão ta đi chiến đấu, nhưng thực tế là người ta đang tìm cơ hội bỏ chạy.

"Ngây thơ!"

Có lẽ là tràn đầy cảm khái, hoặc có lẽ là cố ý đùa ác, lão giả Thánh Vực mỉm cười trả lời khiến cho Palmer chết không nhắm mắt. . . .

Cùng với sự chạy trốn của những người sống sót, tin tức về việc Ưng Nhân Hoàng Đình bị tấn công đã nhanh chóng lan truyền khắp đại thảo nguyên.

Khi tin tức được truyền đến Hùng Nhân hoàng đình, đã có tám bộ lạc Người Ưng bị hủy diệt, hơn hai mươi vạn NGười Ưng trở thành nạn nhân.

Nhìn tin tình báo trong tay, Ưng Nhân Hoàng không dám tin đây là sự thực. Còn chưa mai phục được địch nhân thì quê nhà của mình đã bị mất trước rồi.

Cuộc giết chóc đẫm máu vẫn còn đang tiếp tục, rõ ràng là quân địch đang muốn hủy diệt tộc Người Ưng đây mà.

"Tiếp viện?"

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, Ưng Nhân Hoàng liền chảy ra những giọt nước mắt cay đắng.

Các bộ lạc Người Ưng ở gần Hoàng Đình cũng chính là những bộ lạc mạnh nhất trong tộc Người Ưng. Những tinh anh này đã bị quân địch quét sạch cả rồi, tộc Người Ưng tộc đã không còn khả năng tổ chức phản công được nữa.

"Các vị, tộc Người Ưng ta đã bị Vương quốc Alpha tập kích, hiện giờ hoàng đình đã thất thủ, nhiều bộ lạc ở lân cận cũng đã bị chúng tàn sát sạch."

"Xin mọi người đồng loạt ra tay, giữ đám địch nhân này ở lại trên đại thảo nguyên!"

Ưng Nhân Hoàng nói với giọng điệu kiên định.

Mặc dù Ưng Nhân Hoàng biết rõ việc cầu viện đồng minh hiện giờ là chuyện không đáng tin cậy, nhưng tộc Người Ưng tộc đã không còn lựa chọn nào khác.

Tổn thất thảm trọng như vậy, không thể ngay cả một hành động phản công cũng không có được?

Nếu như không triển khai hành động, bỏ mặc quân địch tiếp tục tàn sát nữa, sợ là chẳng mấy chốc tộc Người Ưng sẽ biến mất khỏi đại thảo nguyên thú nhân.

"Ưng Hoàng, chuyện này e là phải bàn bạc kỹ hơn. Tốc độ di chuyển của quân địch quá nhanh, người của chúng ta người căn bản không thể nào đuổi kịp."

"Còn có cả cường giả Thánh Vực tham chiến, cho dù chúng ta xác định được vị trí của bọn chúng trước thì cũng rất khó giữ lại."

"Cầu cứu Liên minh phản nhân loại đi!"

"Vương quốc Alpha đã làm trái quy tắc, tự tiện sử dụng cường giả Thánh Vực trên chiến trường, chúng ta cần Liên minh phái cường giả Thánh Vực đến chi viện!"

Hổ Nhân vương chậm rãi đề nghị.

Nếu như là thời kỳ Người Ưng tộc toàn thịnh, Hổ Nhân vương chắc chắn sẽ không nhảy ra bác nhanh như vậy, nhưng thời nay không giống với ngày xưa, Ưng Nhân Hoàng tộc hiện giờ chỉ còn là trên danh nghĩa.

Tộc Người Ưng vốn dĩ chính là chủng tộc lót đáy của hoàng tộc, nếu không vì chúng đảm nhận vai trò không quân của Đế quốc Thú Nhân thì còn không xứng với địa vị này.

Lần này bị tổn thất nhiều chủ lực như vậy, muốn không suy sụp cũng khó. Có thể nói, biến số lần này đã trực tiếp phá vỡ sự cân bằng chính trị vừa mới hình thành của Đế quốc Thú Nhân.

Tứ đại Hoàng tộc có thể vững vàng áp chế Thất đại Vương tộc, hiện giờ biến thành tam đại Hoàng tộc, có thể tiếp tục duy trì ưu thế chiến lược này hay không thì rất khó nói.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng để thể hiện sự bất mãn, Ưng Nhân Hoàng trực tiếp ngồi xuống vị trí của mình.

Không phải ông ta không muốn tiếp tục tranh thủ, chủ yếu là do ba vị hoàng giả vốn nên đứng lên ủng hộ ông ta, nhưng giờ phút này lại chọn cách im lặng.

Rất rõ ràng, họ đã dùng sự im lặng để thể hiện lập trường của mình, tán thành lời đề nghị của Hổ Nhân vương.

Nguyên nhân rất tàn khốc, thú nhân thật sự không thể đuổi kịp quân địch. Cho dù có phái binh chi viện thì cũng chỉ có thể bị động chịu đòn.

Trong thời gian ngắn, Đế quốc Thú Nhân không thể ngăn cản được đòn tấn công của Vương quốc Alpha, vậy thì vấn đề tiếp theo chính là ai sẽ trở thành người xui xẻo.

Chương 1541: Nguyền Rủa

Tộc Người Ưng bị đánh dù sao cũng tốt hơn là nhà mình bị đòn.

Ý nghĩa chiến lược của không quân thực sự rất quan trọng, nhưng nếu so với lợi ích của chủng tộc mình thì vẫn phải lùi về phía sau.

Có lẽ là cảm thấy có chút quá phận, Hùng Nhân Hoàng liền chậm rãi mở miệng nói: "Ưng Hoàng, Liên minh cần có thể gian để đưa ra quyết định, chúng ta lại không thể ngăn cản được quân địch trong thời gian ngắn, ông tranh thủ thời gian hạ lệnh để các bộ lạc phân tán đi!"

"Tập hợp chung một chỗ chỉ làm gia tăng hiệu suất giết chóc của quân địch, không bằng chia thành tốp nhỏ để tạm thời tránh mũi nhọn."

Thẳng thắn mà nói, ý tưởng này rất hèn, hoàn toàn không có bá khí mà Hoàng tộc nên có, nhưng đây lại là lựa chọn tốt nhất của Người Ưng vào lúc này.

Muốn di dời một bộ lạc mấy vạn người là chuyện rất khó, muốn không để lại vết tích lại càng khó. Cho dù là di dời ngay lập tức thì cũng không thể chạy được bao xa.

Nếu như biến thành những bộ lạc nhỏ từ hàng trăm đến hàng ngàn người thì khác. Chỉ cần chọn đại một hướng bỏ chạy là được, đại thảo nguyên bao la rộng lớn như vậy, chỉ cần không phải quá đen là sẽ không gặp phải quân địch.

"Tốt!"

Ưng Nhân Hoàng trả lời với giọng điệu thất vọng.

Việc đã đến nước này rồi, có thể cứu được một bộ lạc thì tính một bộ lạc vậy. Chuyện còn lại, chỉ có thể hy vọng vào liên minh.

Trong thâm tâm, Ưng Nhân Hoàng đã sớm hối hận. Nếu biết quân địch không theo quy tắc như vậy, ông ta đã không tham gia kế hoạch dụ địch không đáng tin cậy này rồi.

Nếu như không điều động binh lực rời đi, không chừng tổng bộ hoàng đình còn có thể giữ được, không đến mức rơi vào cảnh bị động toàn diện như lúc này. ...

Bên bờ suối, đoàn người của Hudson đang bận rộn nghỉ ngơi và rửa mặt. Đại chiến suốt mấy ngày liền đã khiến cho những cao thủ này cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

So với dáng vẻ ôn tồn lễ độ trước đây, lúc này mọi người đều mang theo sát khí nồng nặc trên người, khiến cho nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống.

Là một thống soái nam chinh bắc chiến, Hudson đã từng được chứng kiến cảnh tượng sát khí ngập tràn này vô số lần rồi.

Sau mỗi cuộc đại chiến đều sẽ xảy ra tình huống này. Nhiều khi không cần nhìn chiến báo, chỉ cần dựa vào sát khí trên người binh sĩ là hắn đã có thể đoán ra được phần nào kết quả của cuộc chiến.

Không nghi ngờ gì nữa, những sát khí này không phải là thứ tốt đẹp gì. Ngay cả khi có thể trấn áp tinh thần của kẻ địch, nhưng Hudson thà rằng không có.

Sát khí quá nồng sẽ xâm nhập vào não bộ của con người, dẫn đến suy sụp về thể chất lẫn tinh thần, đây là chuyện thường xảy ra. Hudson đã từng tận mắt chứng kiến cảnh binh sĩ phát điên sau trận chiến.

Việc để quân đội nghỉ ngơi sau trận chiến ngoài việc phục hồi thể lực ra, còn là để binh sĩ điều chỉnh tâm trạng, thoát khỏi ảnh hưởng của sát khí.

Đương nhiên, phần lớn binh sĩ không có vấn đề gì. Binh sĩ bình thường tuy tham gia vào giết chóc, nhưng số người thực sự giết được lại không nhiều.

Nhưng tình huống lần này thì khác, toàn bộ đội tập kích gồm hơn hai trăm người, nhưng lại đạt được chiến tích lên tới vài trăm ngàn người.

Bách nhân trảm, thiên nhân trảm đều là chuyện nhìn mãi thành quen. Nếu như có người giết thấp hơn ba chữ số thì đó chính là đang cản trở đội quân này.

Bị ảnh hưởng bởi sát khí, mọi người đều trở nên nóng nảy hơn nhiều. Chỉ cần có chút mâu thuẫn với chiến hữu là sẽ trực tiếp chửi ầm lên.

Chỉ riêng việc giải quyết mâu thuẫn nội bộ thôi cũng đã khiến Hudson sứt đầu mẻ trán rồi, chỉ đành để cho quân đội dừng lại nghỉ ngơi.

"Tổng giám mục Taryn, sát khí của mọi người hiện giờ rất nặng, nếu để lâu sợ là sẽ ảnh hưởng đến tính cách, có cách nào tiêu trừ không?"

Hudson quan tâm hỏi.

"Nguyên soái, vấn đề của mọi người hiện giờ không chỉ là bởi vì giết chóc, mà còn có vì trúng lời nguyền của Người Ưng trước khi chết."

"Trong Đế quốc Thú Nhân, ngoài Tế tự Thú Thần ra, còn có một quần thể thần bí tên là —— Shaman. Hầu hết những người này đều đã học từng về thuật nguyền rủa."

"Loại tà thuật này nghe thì có vẻ đáng sợ, nhưng trên thực tế lại không khủng bố như trong truyền thuyết, có thể coi là một loại công kích tinh thần."

"Nghe nói điều kiện để thi triển những tà thuật này vô cùng hà khắc, cần chuẩn bị tế phẩm và vật trung gian, còn phải gánh chịu phản phệ tương ứng."

"Trong trận chiến trước đó có bóng dáng của người Shaman. Những lời nguyền này có lẽ chính là do bọn chúng phát ra trước khi chết."

"Không có vật trung gian làm vật dẫn, chỉ dựa vào hiến tế để thi triển nguyền rủa, với thực lực của mọi người hoàn toàn có thể chịu đựng được, chỉ cần qua vài ngày là sẽ không sao."

"Nếu muốn giải quyết ngay lập tức thì có thể dùng Tịnh Hóa Thuật để tẩy rửa linh hồn, xua đuổi lời nguyền bám trên đó."

Nghe xong lời giải thích của Tổng giám mục Taryn, Hudson nhướng mày. Cách giải quyết đúng là rất đơn giản, nhưng thực hiện lại rất phiền phức.

Trên đại thảo nguyên còn có vô số bộ lạc thú nhân đang chờ bọn hắn đi cứu rỗi. Nếu dừng lại nghỉ ngơi lâu thì sẽ lãng phí mất chiến cơ.

Kẻ địch sẽ không ở yên chờ bọn hắn tới giết, một khi tin tức này được lan truyền, khả năng cao là các bộ lạc thú nhân sẽ lựa chọn di cư.

Chỉ cần thú nhân bắt đầu di chuyển, thì việc áp dụng theo cách cũ là xác định vị trí rồi thanh trừ sẽ khó khăn hơn nhiều. Trừ khi vận may quá tệ, trùng hợp gặp phải bọn hắn, nếu không, chỉ riêng việc tìm kiếm mục tiêu thôi cũng là một vấn đề rồi.

Thi triển Tịnh Hóa Thuật cũng không phải là lựa chọn tốt gì.

Thứ này là ma pháp tiêu hao sinh mệnh, đặc biệt là là nó còn tác động đến linh hồn, càng là một đại cấm kỵ.

Chương 1542: Nghỉ Ngơi

Cho dù Quốc vương đích thân ở đây cũng không thể ép mọi người chấp nhận.

"Có muốn tiếp nhận Tịnh Hóa Thuật hay không, các ngươi tự quyết định đi! Nếu như cảm thấy cơ thể không ổn thì tự đi tìm Mục sư trị liệu."

"Người Ưng đã chia thành tốp nhỏ, tiếp tục truy tung cũng không có ý nghĩa. Tạm thời dừng lại nghỉ ngơi năm ngày trước, điều chỉnh tâm tính trước, sau đó chúng ta mới chọn mục tiêu kế tiếp."

Hudson nghiêm túc hạ lệnh.

Nhất định không thể làm ra loại chuyện gây thù chuốc oán này. Có ảnh hưởng thì ảnh hưởng đi, dù sao quân địch cũng không có nhiều Shaman, không thể nào nguyền rủa hết toàn bộ được.

Nhìn từ cách cư xử, ngoại trừ một người vài nóng tính là có dấu hiệu mất kiểm soát cảm xúc ra, phần lớn mọi người đều rất bình thường.

Còn về những vấn đề sau đó, Hudson không quan tâm được nhiều như vậy. Nghỉ ngơi năm ngày đã ranh giới cuối cùng trong lòng hắn rồi, nếu như kéo dài thêm thì không làm ăn được gì nữa.

Các bộ lạc Thú nhân lại không ngốc, biết rõ có một nhóm sát thần đã tiến vào thảo nguyên mà còn ở yên tại chỗ.

Chỉ cần bọn chúng thay đổi vị trí, bản đồ trong tay Hudson liền không xài được nữa. Muốn xử lý thú nhân thì việc đầu tiên là phải tìm được vị trí của bọn chúng trước đã.

Nếu như thế giới này chỉ có Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân thì có kéo dài cũng không sao. Nhưng đáng tiếc là tình hình trên đại lục Aslante quá phức tạp, Hudson nhất định phải tính đến sự can thiệp của Liên minh dị tộc. . . .

Sự yên lặng của tiểu đội viễn chinh không hề ảnh hưởng đến việc uy danh của bọn họ được lan truyền trên đại thảo nguyên. Ưng Nhân Hoàng đình hùng mạnh đã bị tàn sát không thương tiếc, mười bộ lạc Người Ưng đã bị huyết tẩy.

Chỉ cần là thú nhân có chút kiến thức đều biết rõ, tộc Người Ưng xong rồi! Có lẽ vì tầm quan trọng của không quân mà các tộc sẽ giúp họ một tay, nhưng địa vị giảm xuống là điều không thể tránh khỏi.

Vừa ra tay liền đánh đổ một nhà Hoàng tộc, danh tiếng Đại Ma vương của Hudson lão gia lại một lần nữa vang vọng khắp đại thảo nguyên.

Khác với lần trước chọn quả hồng mềm để bóp, lần này trực tiếp dùng một nhà Hoàng tộc để khai đao, sức ảnh hưởng về mặt chính trị hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Sau khi khiếp sợ vẫn là nỗi sợ hãi vô tận. Đến mức tín ngưỡng của Thú Thần tăng vọt lên, gần như toàn bộ thú nhân đều đang khẩn cầu bộ lạc của mình đừng bao giờ đụng độ với "tiểu đội của Đại Ma vương".

Đặc biệt là những bộ lạc thú nhân ở gần Ưng Nhân Hoàng đình lại càng hoảng sợ không thôi, chỉ sợ một ngày nào đó Đại Ma vương sẽ mang người giết tới đây.

Cảm xúc sợ hãi này nhanh chóng lây lan từ hạ tầng lên trên thượng tầng. Mặc dù các bộ tộc thống trị không quá e ngại

Hudson, nhưng lòng kiêng kỵ thì lại tăng vọt.

Hùng Nhân hoàng đình, đám cao tầng của Đế quốc Thú Nhân đã tụ tập đông đủ. Bọn chúng đang mở ra một cuộc thảo luận gay gắt về việc làm thế nào để đối phó với Đại Ma vương Hudson. . . .

"Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa. Quân địch đột nhiên mất tích, hoặc là đã quay trở về thế giới loài người, hoặc là đang trốn trong một góc nào đó để tìm kiếm sơ hở của chúng ta."

"Dù mọi người có muốn chấp nhận hay không, kế hoạch dụ địch của chúng ta hiện đã thất bại hoàn toàn."

"Tộc Người Ưng gặp nạn chỉ là một khởi đầu. Với tác phong của Hudson, hoặc là không xuất thủ, còn khi xuất thủ thì sẽ làm đến cùng."

"Mặc dù tin cầu viện đã được gửi đi, nhưng còn phải chờ thêm một khoảng thời gian để bên phía liên minh đưa ra quyết định."

"Trong khoảng thời gian trước khi viện binh đến, Hudson chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mục tiêu tiếp theo của quân địch có thể là bất kỳ một nhà trong số chúng ta, và cũng chỉ có thể là một nhà trong số chúng ta mà thôi!"

"Mỗi tộc có rất nhiều bộ lạc, lại phân bố ở khắp nơi, muốn tập hợp đủ lực lượng để chống lại kẻ địch thì cần một khoảng thời gian rất dài."

"Trong thời gian này, chúng ta sẽ phải ở trong tình trạng bị động chịu đòn. Phải đưa ra một chương trình, không thể học tộc Người Ưng phân tán tộc nhân để lẩn trốn được?"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói với sắc mặt âm trầm.

Trong trận chiến trước đó, ngoài tộc Người Ưng bị tổn thất thảm trọng ra, Ngân Nguyệt Lang tộc chính là kẻ bất hạnh thứ hai.

Một quân đoàn kỵ binh vạn người đã đen đủi đụng độ với tiểu đội của Hudson, sau một cuộc giao tranh ngắn ngủi đã trực tiếp nằm lại trên đại thảo nguyên, số người sống sót chỉ là lác đác không có mấy.

Phải biết là quân đoàn kỵ binh này là lực lượng được điều động lâm thời, địa điểm xảy ra bất trắc cách Ưng Nhân Hoàng đình chừng ngàn dặm.

Đoàn người Hudson đang xây dựng cơ sở tạm thời và nghỉ ngơi thì bọn chúng lại đần độn tự mình đưa tới cửa.

Một sự kiện có xác suất nhỏ như vậy mà cũng có thể gặp phải. Ngân Nguyệt Lang Hoàng không biết phải than thở thế nào về vận may bi thảm như vậy.

Tổn thất một quân đoàn kỵ binh chỉ là việc nhỏ, sợ nhất là bị Đại Ma vương theo dõi. Đây không còn là vấn đề của một hai quân đoàn kỵ binh nữa, mà là mối đe dọa sinh tử của cả chủng tộc.

Nhìn thảm kịch của tộc Người Ưng là biết, tiểu đội tập kích lần này của quân địch thật sự có thực lực để hủy diệt một đại tộc.

"Chương trình, muốn chương trình gì?"

"Quân địch có thể thay đổi mục tiêu tấn công bất cứ lúc nào, dù cho chúng ta có chuẩn bị đầy đủ thì có thể làm được gì?"

"Muốn giữ quân địch ở lại trên đại thảo nguyên thì cũng phải đuổi kịp được bọn chúng trước đã. Trên khắp đại lục Aslante này, trong Đế quốc có ai có thể đuổi kịp con rồng kia chứ?"

Ưng Nhân Hoàng âm dương quái khí hỏi.

So tốc độ với Cự Long quả thực là một chuyện cười. Không nói đến chuyện Đế quốc Thú Nhân không có cường giả Thánh Vực, dù là có cường giả Thánh Vực cũng không thể đuổi kịp Cự Long nha!

Chương 1543: Hùng Nhân Hoàng Đình

Đương nhiên, trên đại lục Aslante còn có tồn tại một vài bí thuật có thể gia tăng tốc độ, nhưng đều phải một cái giá rất lớn.

Thỉnh thoảng dùng để chạy trối chết một lần thì được, nếu như dùng những loại bí thuật này để đuổi theo Cự Long thì chẳng khác nào là chán sống.

Nhưng mọi người không còn lựa chọn nào khác, tộc Người Ưng đã tiêu rồi, Ưng Nhân Hoàng đương nhiên có thể nằm ngửa, nhưng các chủng tộc vẫn chưa bị tổn thất thực lực, gặp được khó khăn lớn đến đâu cũng phải tìm cách giải quyết.

Nếu không hôm nay nhà này gặp nạn, ngày mai đến lượt nhà ta bị tập kích, ngày mốt nhà kia bị xui xẻo, cuối cùng bị địch nhân đánh tan từng nhà một.

"Tổ chức nhân thủ phản công đi!"

"Mặc dù chúng ta không có cường giả Thánh Vực, nhưng cao thủ ở cấp bậc khác lại không thiếu. Mọi người cùng nhau xuất lực, thành lập một vài đội ngũ tiến vào Vương quốc Alpha triển khai trả thù."

"Không hi vọng có thể lấy được bao nhiêu chiến tích, chỉ cần nói cho quân địch biết là không phải chúng ta không có sức phản công, nếu dám ép dồn quá đáng thì mọi người cùng nhau cá chết lưới rách!"

Hùng Nhân Hoàng tức giận nói.

Thánh địa truyền thừa xuất hiện trên địa bàn của Hùng nhân tộc vốn nên là một chuyện tốt. Nhưng tình hình hiện giờ rõ ràng là có chút trái ngược với mong muốn.

Ban đầu Hùng Nhân Hoàng vốn định nhân cơ hội này để thiết lập ván cục để giết hại cường giả Thánh Vực của Vương quốc Alpha. Ai ngờ là kế hoạch rất tốt, nhưng đến lúc thực hiện thì lại xảy ra vấn đề.

Không hố được cường giả Thánh Vực của quân địch thì không nói, ngược lại còn bị kẻ địch phát hiện ra sơ hở, khiến cho những kẻ bày mưu như bọn chúng bị chơi đùa trong lòng bàn tay.

Bây giờ Đế quốc Thú Nhân đã là đâm lao thì phải theo lao. Từ bỏ kế hoạch phục kích, mang theo đội ngũ ai về nhà nấy thì sẽ đúng như ý muốn của kẻ địch.

Không nói đến việc có thể bị địch nhân đánh lén trên đường hay không, chỉ riêng việc bảo vệ sự an toàn của thánh địa truyền thừa thôi cũng là một vấn đề lớn rồi.

Lỡ như bị quân địch nắm bắt cơ hội, phá hủy thánh địa truyền thừa, thì ngày diệt vong của thú nhân cũng không còn xa nữa.

"Truyền thừa" là một mặt, quan trọng hơn chính là sức mạnh đoàn kết mà thánh địa truyền thừa mang lại cho các chủng tộc. Nếu như không còn thánh địa truyền thừa, vậy thì tương lai cũng sẽ không còn chủng tộc thú nhân này nữa.

Sau một vài thế hệ, mọi người sẽ biến thành Behemoth là Behemoth, Hùng Nhân tộc là Hùng Nhân tộc,"Thú nhân" là thứ gì?

Mất đi sự đồng nhất về văn hóa, Đế quốc Thú Nhân vốn đã đầy mâu thuẫn sẽ không thể nào may mắn thoát khỏi.

Giải thể về nhà là không được, ở lại để mặc cho quân địch ở giết chóc trên đại thảo nguyên cũng không được.

Không có ai ngu ngốc đề xuất tập hợp đại quân để quyết một trận tử chiến với kẻ địch. Nếu thật sự làm vậy thì chỉ chết càng nhanh hơn mà thôi.

Việc tập kết quân đội cũng mang ý nghĩa là các bộ lạc sẽ hoàn toàn trống không. Đến lúc đó, đoàn người Hudson muốn hủy diệt một đại bộ lạc là hoàn toàn không cần phải trả một cái giá nào.

"Hùng Hoàng, phái người đi trả thù địch nhân cũng không phải là không được. Vấn đề chính là thời gian!"

"Chúng ta không có một con Cự Long làm thú cưỡi, có thể đưa mọi người đến bất kỳ nơi nào trong thời gian ngắn nhất."

"Điều cao thủ trong các tộc để thành lập một đội cảm tử, không có vài tháng là sẽ không thể nào kết thúc được, càng không cần phải nói đến việc lẻn vào Vương quốc Alpha để trả thù."

"Chờ đến khi chúng ta chuẩn bị xong thì mọi chuyện đã muộn!"

Sư Nhân Hoàng vội vàng bác bỏ.

Trong hơn ba trăm năm đối kháng với Vương quốc Alpha, phái người xâm nhập hậu phương của quân địch gây rối là chuyện mà đám tiền bối đã từng thực hiện.

Lúc đầu thì vẫn có thể đạt được không ít chiến quả, chỉ là kết cục cuối cùng có chút thê thảm.

Những đội ngũ được cử đi về cơ bản đều bị tổn thất nặng nề. Càng thâm nhập sâu vào hậu phương thì xác suất sẽ sống sót càng thấp.

Bao gồm cả vụ đánh lén lần này do Hudson chủ trì, nếu không nhờ có tính cơ động cao của Cự Long thì đội quân vài trăm người của hắn sẽ không thể nào an toàn rút lui được.

Một khi bị đại quân bao vây, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng phải nhanh chân chạy trốn. Đối với cường giả cấp 7-8 bình thường, việc có thể đột phá vòng vây hay không còn phải nhờ vào may mắn.

Cao thủ không phải rau cải trắng, há có thể tùy tiện phái đi mạo hiểm. Nếu như ra lệnh bằng mọi giá, vậy thì cũng chỉ đành thay một vị lão đại khác thôi.

"Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, chúng ta không thể cứ ngồi nhìn, mặc cho kẻ địch hoành hành càn quấy trên đại thảo nguyên được?"

"Dù là triệu tập đại quân đánh một trận với quân địch cũng còn tốt hơn là bị động chịu đòn giống như hiện giờ."

"Theo thông tin thu thập được. . ."

Không đợi Hùng Nhân Hoàng nói hết lời, nhiệt độ trong doanh trướng đột nhiên bắt đầu dâng cao, thủ vệ ở ngoài cửa vội vàng hô: "Cấm chú, chạy mau!"

Hai chữ đằng sau hoàn toàn là thừa thãi, sau khi nghe được hai chữ cấm chú, đám cao tầng thú nhân đã nhanh chóng bay ra khỏi doanh trướng rồi mạnh ai nấy chạy.

Đội ngũ nghỉ ngơi không có nghĩa là không có việc gì làm. Những người bị ảnh hưởng chủ yếu là các kyj sĩ có thực lực hơi kém, còn các pháp sư và cường giả Thánh Vực có tinh thần lực mạnh hơn thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Dù sao cũng rảnh rỗi, nên Hudson liền mang theo đám Ma pháp sư ra ngoài gây chuyện.

Lần hành động này rất công bằng, mỗi hoàng đình đều sẽ được hưởng một chiêu cấm chú. Có thể lấy được thành tích gì thì hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Điểm đến đầu tiên được lựa chọn là Hùng Nhân hoàng đình.

Chương 1544: Cấm Chú

Hudson không biết bên dưới có bao nhiêu con cá lớn, hắn còn đang thưởng thức mưa lửa đầy trời rơi xuống, hoàn toàn không quan tâm đến những thú nhân đang bỏ chạy thục mạng trong hoảng loạn.

Ma pháp có sát thương diện rộng chủ yếu là phạm vi lớn, sát thương đơn mục tiêu thực sự rất bình thường. Cường giả cấp 6 trở nên dù có ở yên tại chỗ chịu đòn thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Tuy nhiên, đám thú nhân bên dưới rõ ràng là đã bị danh tiếng của cấm chú dọa sợ, ai nấy đều vội vàng bỏ chạy thục mạng, chỉ có một số ít cường giả là muốn ra tay phá hỏng việc thi pháp.

Đáng tiếc, mặc dù lần này là phối hợp thi pháp, nhưng lại có một vị cường giả Thánh Vực chủ trì, Ma đạo sư, Đại ma đạo sư đều đóng vai trò phụ trợ.

Một chút dao động nguyên tố căn bản không thể ngăn cản được cấm chú. Ngược lại, hành động của họ còn lại mang lại họa sát thân cho chính mình.

Kỵ sĩ Thánh Vực đang bảo vệ ở bên cạnh đã ngay lập tức giết ra ngoài. Lựa chọn các Tế tự thú nhân đã xuất thủ, bọn chúng chỉ cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, sau đó liền đầu mình một nơi.

Nhìn thấy có không ít thú nhân chạy ra khỏi phạm vi cấm chú, Hudson âm thầm lắc đầu. Đúng là loại cấm chú tấn công diện rộng này được sử dụng trên chiến trường thì rất lợi hại, nhưng đáng tiếc là tốc độ thi triển quá chậm.

Hết cách rồi, bản chất của ma pháp chính là dùng ma lực của bản thân làm dẫn, điều động nguyên tố ma pháp trong đất trời tụ lại thành năng lượng tấn công.

Uy lực càng lớn thì cần tập hợp càng nhiều nguyên tố ma pháp, và thời gian chuẩn bị cũng sẽ càng dài.

Nếu như không có những khuyết điểm này, Ma pháp sư Thánh Vực đã vô địch rồi. Uy lực của cấm chú đơn mục tiêu không phải là thứ mà nhục thể phàm thai có thể chống đỡ được.

Ngay cả Cự Long da dày thịt béo như Maxim, khi nhìn thấy cấm chú đơn mục tiêu cũng phải trốn tránh. Nếu bị đánh trúng trực diện thì chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Nhìn thấy biển lửa đang bao trùm bên dưới, Hudson nhẹ nhàng nở nụ cười. Giành được bao nhiêu chiến tích đều không quan trọng, quan trọng là có thể chấn nhiếp lòng người.

Chỉ một đòn vừa rồi đã biến nửa Hùng Nhân hoàng đình thành biển lửa. Có lẽ ngọn lửa này đủ để khiến cho Hùng Nhân tộc nhớ rất nhiều năm.

"Đi nơi tiếp theo, Sư Nhân Hoàng đình!". . .

Trên đại thảo nguyên, đám cao tầng thú nhân may mắn thoát nạn hiện đang nhìn chằm chằm biển lửa đang bốc cháy với vẻ mặt muốn khóc nhưng lại khóc không ra nước mắt.

Những đại nhân vật này thì chạy ra rồi, nhưng đám binh sĩ bên dưới lại không phản ứng nhanh như vậy!

Không phải ai cũng có thể ngay lập tức nghĩ tới cấm chú khi phát hiện ra điều bất thường. Đại đa số binh sĩ sau khi gặp phải biến cố, phản ứng đầu tiên chính là chờ đợi mệnh lệnh của cấp trên.

Chờ đến khi tin tức về cấm chú được lan truyền, trong doanh trại liền rơi vào hỗn loạn. Ngoài những binh sĩ ở ngoài rìa của cấm chú là có thời gian chạy trốn ra, những người còn lại đều trở thành nhiên liệu cho biển lửa.

"Hudson!"

Hùng Nhân Hoàng cắn răng nghiến lợi giận dữ hét lớn.

Đây chính là nơi ở của ông ta, sau đợt tấn công này, kẻ bị tổn thất nặng nề nhất đương nhiên là Hùng Nhân tộc.

Đám cao tầng thú nhân còn lại cũng không có sắc mặt tốt đẹp gì, hầu hết những hộ vệ mà bọn họ mang tới đều đã thiệt mạng trong đòn cấm chú vừa rồi.

Mặc dù mỗi nhà cũng chỉ có vài trăm người, nhưng đây đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, lòng trung thành lại còn ở mức cao nhất.

Trong lúc đau buồn, họ cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm vì đã may mắn thoát chết. May mà quân địch không hề phát hiện ra sự tồn tại của họ, nếu không thì hôm nay Đế quốc Thú Nhân đã trở thành lịch sử.

Ngay sau đó, khát vọng trở thành Thánh Vực của mọi người cũng lập tức tăng vọt. Nếu như có vài cường giả cùng cấp bậc kiềm chế thì quân địch chắc chắn sẽ không dám làm loạn mà không chút kiêng kỵ như vậy. ...

Rừng rậm Tinh Linh.

Sau khi nhân được tin cầu viện, sắc mặt của ba vị Nữ vương Tinh Linh đều rất khó coi. Họ đã sớm biết Nhân tộc không an phận, nhưng không ngờ là chúng lại có thể quậy đến mức này.

Trong thâm tâm, cảm xúc bất mãn với thú nhân cũng đã đạt đến cực hạn. Không có thực lực thì cứ âm thầm mở truyền thừa là được, tại sao cứ phải đi châm chọc Nhân tộc làm gì?

Tính ra, trong các cuộc xung đột chiến tranh giữa Đế quốc Thú Nhân và nhân tộc thì có tới hơn 99% đều do thú nhân phát động. Điển hình là gà mà còn thích ăn hành.

Bố trí cạm bẫy dụ giết cường giả Thánh Vực nhân tộc. Ba vị Nữ vương Tinh Linh thực sự không tài nào hiểu nổi loại hành vi thiên tài này.

Cường giả Thánh Vực thích đi thẳng về thẳng, đó là bởi vì thực lực của họ đã mạnh đến mức không cần phải sử dụng cái đầu, nhưng điều đó không có nghĩa là người ta không mang não.

Về lý thuyết, việc bố trí cạm bẫy phục sát là có thể thực hiện được. Nhưng trong cuộc sống hiện thực lại không có nhiều cường giả Thánh Vực thích nhảy hố.

Sự thật đã chứng minh điều này, lĩnh vực cấm ma mà thú nhân dày công chế tạo ngoài việc làm cho bản thân mình bị cảm lạnh ra thì không hề phát huy được bất kỳ tác dụng gì.

"Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp Hudson. Dùng Cự Long là thuyền vận binh, đây chắc chắn là một sáng kiến lớn khơi dòng lịch sử chiến tranh của đại lục."

"Từ nay về sau, giá trị chiến lược của Long kỵ sĩ sẽ lại được nâng cao. Đặc biệt là đối với những quốc gia không có Long kỵ sĩ, mối đe dọa thực sự là quá lớn."

"Dựa vào đấu pháp đột kích đánh nhanh rút gọn, đối thủ rất khó tập hợp lực lượng phản kích trong thời gian ngắn."

"Trong liên minh, ngoài chúng ta ra, sợ là không có chủng tộc nào có thể đơn độc ứng phó với loại đấu pháp này!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo nguyên nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 1545: Đại Kiếp

Tộc Tinh Linh không sợ cách chơi này, đó là bởi vì họ có nhiều cường giả Thánh Vực, còn có át chủ bài mà các lão tổ tông truyền lại.

Có cường giả cùng cấp bậc kiềm chế, tiếp tục chơi trò bôn tập ngàn dặm chẳng khác nào là ngàn dặm tặng đầu người.

Tiểu đội tập kích đương nhiên là lợi hại, nhưng với thực lực của Vương quốc Alpha thì vẫn cần nhờ vào sự giúp đỡ của đồng minh mới có thể miễn cưỡng tập hợp đủ một đội.

Một khi tổn thất nặng nề, trong một thời gian dài trong tương lai cũng không thể thành lập được đội thứ hai, thuộc loại vũ khí chiến lược không thể chết.

"Không chỉ Long kỵ sĩ, mà tốc độ đản sinh cường giả Thánh Vực của nhân tộc cũng đang rất nhanh."

"Đại tranh chi thế vừa mới bắt đầu, Vương quốc Alpha đã có thể điều động nhiều vài vị cường giả Thánh Vực đồng thời hành động, nếu như nhìn chung trong toàn bộ nhân tộc thì số lượng cường giả Thánh Vực sợ là đã vượt qua hai mươi người."

"Mặc dù trong liên minh cũng xuất hiện một vài cường giả Thánh Vực, nhưng tốc độ tăng trưởng lại kém hơn Nhân tộc rất nhiều."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu nữa thế cân bằng sẽ bị phá vỡ. Xem ra đại thế của nhân tộc trên đại lục Aslante đã khó có thể nghịch chuyển!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm phiền muộn cảm thán.

Đối với Tộc Tinh Linh sở hữu một lượng lớn vũ lớn cấp cao mà nói, chiến thuật mới xuất hiện thực ra cũng là một chuyện tốt.

Mặc dù bọn họ không có Long kỵ sĩ, nhưng Ma thú Thánh Vực cũng có thể phát huy được tác dụng tương tự. Dựa vào một chủng tộc có thiên phú thân cận với tự nhiên bẩm sinh như Tộc Tinh Linh thì sẽ càng dễ nhận được sự ưu ái từ ma thú hơn nhân tộc.

Thực ra, quan hệ giữa Tộc Tinh Linh và Cự Long cũng không tệ. Nguyên nhân ít Long kỵ sĩ là vì tuổi thọ của Tinh Linh quá dài.

Cự Long cũng là loài có não. Ký kết khế ước với Nhân tộc cũng chỉ là thời gian của một giấc ngủ mà thôi, coi như là tiêu khiển trong lúc rảnh rỗi.

Nhưng ký khế ước với Tinh Linh thì khác. Một phần ba đời rồng đều sẽ bị ràng buộc trên một phần khế ước.

Nếu như không may gặp được một Tinh Linh có thiên tư trác tuyệt, không chừng sẽ phải dắt tay đến đầu bạc.

Cự Long sẽ không làm loại mua bán lỗ vốn này.

Thỉnh thoảng sản sinh ra một tên Tinh Linh Long kỵ sĩ, đây chắc chắn là đã gặp được chân ái, khả năng cao là sẽ còn sinh ra một đứa con lai.

Đáng tiếc là: Những đứa con có đủ gen của hai chủng tộc cường đại như Cự Long và Tinh Linh lại chỉ thừa kế tính tham tài, thèm ngủ, lười biếng và si mê với nghệ thuật chứ không kế thừa thiên phú tu luyện của bố mẹ.

Không chỉ con cái của Cự Long và Tinh Linh là như vậy, sinh vật càng mạnh, kết hợp xuyên chủng tộc sẽ càng dễ phát sinh xung đột huyết mạch, hậu thế dễ càng dễ sinh ra phế vật.

Đối với cặn bã Long mà nói, đây chỉ là vấn đề nhỏ. Dù sao ngay cả bọn nó cũng không biết mình đã tạo ra bao nhiêu đứa con trong đời rồng.

Nhưng đối với Tinh Linh thuần khiết mà nói, đây chính là một thảm họa, một thảm họa đủ để cho "các nàng" đau đớn nửa đời.

"Đại tỷ, không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Cho dù là cân bằng lại bị phá vỡ một lần nữa thì nhân tộc cũng không có thời gian để thống nhất đại lục."

"Buồn cười là vị bá chủ đại lục nhân tộc này này còn chưa biết đại nạn sắp ập đến. Bọn họ thật sự cho rằng sự thay đổi của bá chủ đại lục chỉ đơn thuần là khôn sống mống chết!"

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ nói với vẻ giễu cợt.

Rõ ràng là ba Nữ vương Tinh Linh đều biết chuyện của tai kiếp vạn năm, chỉ là trong chuyện này có tồn tại một số cấm kỵ, nên mới không muốn nhắc đến quá nhiều.

"Điều này cũng không thể trách bọn họ, Nhân tộc mới quật khởi được bao nhiêu năm đâu. Khi kiếp nạn lần trước xảy ra, bọn họ vẫn còn là một tiểu tộc tầm thường."

"Sau này đám tiền bối mới hợp tác với nhóm người tham dự đồng thời phong tỏa tin tức, ký ức truyền thừa của Ma thú Thánh Vực đều bị xóa đi, bọn họ đi đâu tìm kiếm chân tướng lịch sử này?"

"Nếu như không vì Mẫu thụ, có lẽ chúng ta cũng sẽ hồ đồ giống như bọn họ. Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, ngoài mấy người chúng ta ra, cũng chỉ mấy lão già trong Long tộc là biết rõ chân tướng."

"Nhưng khi những lão già bị phong ấn đang không ngừng phá phong, có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ."

"Được rồi, không nói về chủ đề này nữa. Đợi đến khi tai nạn giáng lâm, Nhân tộc đương nhiên sẽ đứng mũi chịu sào, nhưng chúng ta cũng gặp phải những thách thức không nhỏ."

"Hiện giờ phải giúp đồng minh giải quyết phiền phức trước đã!"

"Mặc dù thú nhân rất đáng ghét, nhưng hiện tại chúng ta cần bọn chúng để kiềm chế Nhân tộc."

"Vương quốc Alpha cũng chẳng phải hạng người chịu sống yên phận, nếu không có Đế quốc Thú Nhân quấy rối bọn hắn, không biết bọn hắn sẽ gây ra bao nhiêu chuyện."

"Thông báo cho các đồng minh, để mỗi tộc cử ra một cao thủ Thánh Vực, chúng ta phái thêm năm người nữa, cùng nhau đi hòa giải cuộc xung đột này, thuận tiện cảnh cáo Vương quốc Alpha một chút!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm cười lạnh nói.

Nếu không phải vì nghĩ đến đại kiếp sắp đến, bây giờ không nên gây thêm phiền phức, bà ta chắc chắn sẽ không ngại nhân cơ hội này để tiêu diệt những cường giả Thánh Vực của nhân tộc đang ngoi đầu lên này.

Quy tắc đối với kẻ mạnh chỉ là một thứ dùng để bài trí, nhưng điều kiện tiên quyết là phải trở thành kẻ mạnh nhất. Nếu như không phải thì tốt nhất là nên an phận một chút.

Nếu như mất mạng vì vi phạm quy tắc thì cũng chỉ là một cái chết vô ích.

Trong Thánh Vực cũng có phân chia cao thấp, ở trong mắt của Nữ vương Tinh Linh, những người vừa đột phá Thánh Vực chỉ có thể xem là phiền phức nhỏ mà thôi.

Ở phương diện này, các chủng tộc trường sinh có quá nhiều ưu thế.

Trừ phi tu vi tiếp tục đột phá, nếu không thì tuổi thọ của Thánh Vực nhân tộc bình thường rất khó vượt quá ba trăm năm.

Chương 1546: Thánh Vực Của Dị Tộc Đến

Tộc Tinh Linh có những Thánh Vực sống từ ba trăm năm trước, Thánh Vực từ sáu trăm năm trước cũng có có thể ra ngoài hoạt động, thậm chí còn có cả những tồn tại cổ xưa hơn.

Thời gian lâu như vậy, người ta không thể nào sống uổng phí được?

Trước đây, họ không xuất hiện là vì thủy triều ma pháp đã rơi vào giai đoạn thung lũng, cường giả Thánh Vực bị hạn chế rất nhiều.

Bây giờ làn sóng nguyên tố đang khôi phục, những hạn chế này cũng bắt đầu yếu dần. Cường giả Thánh Vực bình thường đã không còn bị hạn chế khi ra tay nữa.

Nguyên nhân mà đám người Hudson dám ra tay không chút kiêng kỵ là vì bọn họ không biết chuyện này.

Dù sao, Vương quốc Alpha cũng chỉ có hơn ba trăm năm lịch sử, lịch sử của những đồng minh khác cũng không kém bao nhiêu.

Cho dù lịch sử của các đại quý tộc lâu đời hơn một chút, nhưng tuổi thọ của con người quá ngắn, trong quá trình đó đã xảy ra không biết bao nhiêu sự cố, hiểu biết của họ về hàng nghìn năm trước là rất hạn chế.

Ngay cả khi nhìn thấy những ghi chép liên quan, họ cũng sẽ coi đó như những câu chuyện thần thoại, vì có khác biệt quá lớn với thực tại.

Ngoài một số thế lực cổ xưa có truyền thừa lâu đời ra, không ai biết được những bí mật này.

Nhân tộc có thể trở thành bá chủ đại lục thì đương nhiên là sẽ không thiếu cường giả đỉnh cao.

Mặc dù tuổi thọ không bằng Tộc Tinh Linh, nhưng lại có dân số đông đảo. Mỗi ba trăm năm một lần thủy triều nguyên tố biến động, những Thánh Vực bình thường sẽ không qua khỏi, nhưng nếu như có thể bước vào Thánh Vực bậc 2 thì tuổi thọ sẽ tăng lên gấp đôi.

Cho dù xác suất nhỏ đến đâu, cũng sẽ có một số người may mắn. Chỉ là trong giai đoạn thủy triều nguyên tố thấp điểm, nguyên tố ma pháp giữa đất trời quá mỏng manh, không đủ để nuôi bọn họ.

Miễn cưỡng ra tay sẽ làm ảnh hưởng đến tuổi thọ, nên chỉ đành thoái ẩn. Một số cường giả thậm chí còn trực tiếp rời khỏi đại lục, trốn ở hải ngoại xa xôi để tiềm tu. . . .

"Lưu Tinh Hỏa Vũ!"

"Vẫn Thạch Thiên Hàng!"

"Thế giới băng tuyết!". . .

Chỉ trong một thời gian ngắn, Đế quốc Thú Nhân đã biến thành khu thí nghiệm ma pháp, tất cả các cấm chú mà tiểu đội viễn chinh có thể thi triển đều đã được trình diễn ở trên đại thảo nguyên.

Về vấn đề này, Hudson rất công bằng. Hoàng tộc được hưởng cấm chú mạnh nhất, Vương tộc được hưởng cấm chú cấp thấp hơn.

Còn những chủng tộc thú nhân bình thường thì thôi, số lượng của bọn chúng quá nhiều, thật sự không giải quyết được hết.

Thực ra, còn chưa kịp ghé thăm hết toàn bộ Thất đại Vương tộc thì đoàn Ma pháp sư đã không chịu nổi rồi!

Mặc dù có ma pháp dược tề của Hudson, nhưng mọi người đều cho rằng thứ này quá quý giá, không thể sử dụng một cách xa xỉ như vật phẩm tiêu hao được.

Hudson còn nhờ trông chờ vào việc bán thuốc kiếm tiền, nên hắn đương nhiên là sẽ không thể nói ra chân tướng. Mặc dù giá bán và chi phí của ma pháp dược tề không có liên quan gì với nhau, nhưng với tư cách là nhà bán, hắn đương nhiên là phải thổi phồng lên.

Chi phí mấy vạn, mười mấy vạn, nghe qua liền biết là hàng cao cấp. Cộng với hiệu quả không tồi, đây chính là ma pháp dược tề tốt nhất trên đại lục.

Nếu để cho người ta biết được chi phí chỉ có vài kim tệ, lúc đó dù hiệu quả có tốt đến mấy cũng chỉ mang lại cho người ta cảm giác hàng rẻ tiền.

Tiêu hao quá nhiều ma lực, nên đoàn người chỉ đành dừng lại nghỉ ngơi một hồi. Những cuộc tấn công liên tiếp đã làm cho sĩ khí của thú nhân bị suy yếu đến cực hạn.

Tâm trạng bi quan đang ngày càng lan rộng trên đại thảo nguyên. Ngoài những bộ lạc nhỏ có thông tin bế tắc ra, hầu như tất cả thú nhân đều đang ở trong trạng thái hoảng loạn, sợ một ngày nào đó bị Đại ma vương tìm đến cửa.

"Nguyên soái, hành động của chúng ta quá thuận lợi. Thú nhân chỉ biết né tránh mà không có biện pháp phản kích nào, điều này thực sự là hơi bất thường."

"Nếu bọn chúng tập hợp vài trăm tên cường giả cấp 7-8 thì vẫn có năng lực đánh một trận với chúng ta, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh gì, sợ là chúng đang có âm mưu gì đó."

Robert lo lắng nói.

Phản ứng của thú nhân quá đơn điệu, ngoài hoảng loạn ra thì vẫn là hoảng loạn, hoàn toàn không hề giống với thú nhân trong ấn tượng của lão ta.

"Yên tâm đi, Robert tiên sinh. Mục tiêu của mỗi lần hành động đều được ta lựa chọn ngẫu nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ quy luật nào để bám theo."

"Cho dù Thú nhân có chuẩn bị từ trước, nhưng trên đại thảo nguyên có nhiều bộ lạc như vậy, bọn chúng không thể nào lo hết được."

"Có lẽ bọn chúng đã bắt đầu tập hợp cường giả phản công rồi. Nhưng chuyện này chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta không thể nào ở yên tại chỗ chờ bọn chúng tới để quyết chiến."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bên phía Liên minh dị tộc cũng nên hành động rồi. Có lẽ không bao lâu nữa, bọn chúng sẽ tìm tới cửa."

"Nhưng mà vấn đề cũng không lớn, bị dồn đến mức này rồi mà trong Đế quốc Thú Nhân vẫn không có cường giả Thánh Vực xuất hiện, điều này đã đủ để chứng minh rằng thú nhân đã bị đứt đoạn rồi."

"Chủng tộc mình không có cường giả, trông cậy vào đám đồng minh có tính toán của mình đi liều mạng là chuyện không thể nào."

"Ngay cả khi người của Liên minh dị tộc đến thì cũng chỉ đánh nhau tượng trưng với chúng ta một trận, sau đó đạt được một thỏa thuận cấm xuất thủ."

Hudson nói với vẻ mặt thản nhiên.

Trong cuộc viễn chinh đại thảo nguyên lần này, liên minh năm nước đã đồng thời điều động tám vị cường giả Thánh Vực. Trong đó còn có cả những người có thiên phú như Belersden và Maxim, Tổng giám mục Taryn còn mang theo Thần khí.

Ngoài cường giả Thánh Vực ra, còn có rất nhiều cường giả cấp 7 cấp 8. Nếu thật sự muốn giữ bọn họ lại đại thảo nguyên, Liên minh dị tộc nhất định sẽ trả một cái giá thê thảm.

Chương 1547: Thánh Vực Của Dị Tộc Đến (2)

Có lẽ những dị tộc khác vì nhu cầu chiến lược mà có thể liều một lần, nhưng với tư cách là đại ca dẫn đầu, Tộc Tinh Linh tuyệt đối không có suy nghĩ trẻ con như vậy.

Các cường giả Thánh Vực của nhân tộc ai nấy đều là những người đã sống hơn một trăm tuổi, nếu như không thể đột phá một lần nữa, nhiều nhất cũng chỉ sống được thêm trăm năm nữa là sẽ đi gặp Thần Hi chi chủ.

Nhưng Thánh Vực của Tộc Tinh Linh đều có tuổi thọ ngàn năm. Có sinh mệnh chi thủy tẩm bổ, sống đến 1500 năm cũng là có khả năng.

Xét về tuổi thọ, một cường giả Thánh Vực Tộc Tinh Linh tương đương với năm cường giả Thánh Vực của nhân tộc. Nếu quy ra tổng giá trị thì sẽ còn cao hơn, dù sao Tinh Linh có thêm rất nhiều thời gian để tu luyện, xác suất đột phá Thánh Vực bậc 2 cũng tăng lên rất nhiều. .

Lấy mạng đổi mạng trước giờ chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của Tộc Tinh Linh. Dựa vào tư duy ổn định này, Tộc Tinh Linh mới có thể tích lũy được vốn liếng hiện tại trong điều kiện sinh sản thấp đến đáng thương.

Nhìn lại sự phát triển của các chủng tộc trên đại lục trong vài trăm năm gần đây, ngoài nhân tộc là thực lực đang không ngừng tăng trưởng ra, chỉ có Tộc Tinh Linh là có thực lực đang không ngừng được nâng cao.

Những dị tộc khác, có thể ổn định cơ bản đã xem như không tệ rồi. Đa số dị tộc đều đang đi xuống dốc.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần Liên minh dị tộc trụ vững thêm vài nghìn năm nữa. Tộc Tinh Linh liền có thể dựa vào lực lượng cấp cao tích lũy được để thay thế nhân tộc trong giai đoạn thủy triều nguyên tố lên cao.

Nhưng tiếc rằng lý thuyết chỉ là lý thuyết, nhìn từ tình hình đại lục hiện giờ, Liên minh dị tộc căn bản không thể nào trụ được thêm vài nghìn năm nữa.

Ngay cả khi may mắn trụ được đến vài nghìn năm sau, nhân tộc cũng sẽ chọn thời điểm thủy triều nguyên tố xuống thấp để ra tay với Tộc Tinh Linh, căn bản không cho Tinh Linh cơ hội lật ngược thế cờ.

"Hudson, hình như chúng ta đã bị lộ rồi, có một nhóm cường giả đang bay về phía này."

Lời nhắc nhở của Maxim làm cho mọi người giật mình. Hudson lập tức hạ lệnh rút lui mà không chút do dự.

Ở trên đại thảo nguyên, xác suất gặp được kẻ thù sẽ cao hơn gặp bạn bè. Nếu đã xác định là đánh lén, vậy thì không nên liều mạng với quân địch.

Ngay cả khi có thể đánh thắng thì đó cũng là thắng chiến thuật, nhưng thua chiến lược.

Tiếc rằng có một số chuyện không phải muốn tránh là có thể tránh được. Người quen cũ xuất hiện trước mặt, làm cho Hudson cảm thán âm hồn bất tán.

Cân nhắc đến việc Tộc Tinh Linh đang sở hữu truyền tống trận cỡ nhỏ, cao thủ của Liên minh dị tộc đến nhanh như vậy cũng không phải là điều hoàn toàn không thể chấp nhận được.

"Tiểu thư Delise xinh đẹp, cứ bám lấy một người đã có gia đình như ta không phải là chuyện tốt đẹp gì!"

Hudson tức giận nói.

Trận doanh khác biệt, dù có đẹp đến đâu cũng vô dụng. Mặc dù hiện giờ hai bên vẫn chưa phải là tử địch, nhưng cách ngày trở thành trở thành tử địch đã không xa.

Trừ khi xảy ra biến cố lớn, nếu không, Vương quốc Alpha muốn tiêu diệt thú nhân thì nhất định sẽ phải đối đầu với Tộc Tinh Linh.

Nếu đã định sẵn là kẻ thù, vậy thì cũng không cần phải nể mặt mũi gì nữa. Trừ khi một ngày nào đó cuộc xung đột chủng tộc kết thúc, nếu không Hudson chắc chắn sẽ không bao giờ làm bạn với Tinh Linh.

"Nguyên soái Hudson, miệng của ngươi vẫn cứ thối như vậy. Chỉ mới mấy tháng không gặp, khí phách của người đã tăng lên đáng kể."

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng có thêm sáu cường giả Thánh Vực chống lưng thì có thể làm càn ở đây sao?"

Delise đáp trả không chút khách sáo.

Mặc dù chưa chính thức giao chiến, nhưng trong số tám cường giả Thánh Vực ở trước mặt, chỉ có rồng và gấu của Hudson là lọt mắt của Delise.

Những cường giả Thánh Vực mới nổi còn lại đều chỉ được xếp hạng chót trong giới Thánh Vực.

Tình hình trước mắt là 9 vs 8, còn đám cường giả cấp 7 cấp 8 kia thì lại bị Delise trực tiếp làm như không thấy.

Đúng là thực lực của những người này có thể uy hiếp được Thánh Vực, nhưng vấn đề là đây là đại thảo nguyên thú nhân. Viện quân mà đồng minh phái tới đã đến rồi, Đế quốc Thú Nhân không thể không có phản ứng được.

Hudson quét mắt liếc nhìn hiện trường rồi lập tức nhíu mày. Trong số chín tên Thánh Vực xuất hiện trước mắt, một mình Tộc Tinh Linh đã chiếm tới năm người.

Nếu như tính thêm con Độc Giác Thú ở dưới thân Delise nữa sẽ là mười tên Thánh Vực. Tám vs mười, nhìn vào cũng đã biết thắng thua.

Quả thực là lấy thế đè người mà, nhưng hiện giờ Hudson lại không hề hoảng hốt. Thánh Vực bên phía nhân tộc đều là người mới vừa đột phá, bên phía dị tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Nếu thật sự đánh nhau, thực lực trên giấy chưa chắc sẽ chính xác. Sức chiến đấu được quyết định bởi nhiều yếu tố khác nhau, ngoài tu vi cảnh giới ra, vũ khí trang bị, kinh nghiệm chiến đấu. . . Đều có thể ảnh hưởng đến thắng bại của cuộc chiến. ...

Lời không hợp ý nửa câu nhiều.

Vấn đề không thể giải quyết bằng đàm phán, cuối cùng đều phải giải quyết bằng nắm đấm. Chỉ trong nháy mắt, cường giả Thánh Vực của hai bên đã lao vào hỗn chiến với nhau.

Delise vốn định đánh cho Hudson một trận để xả giận, nào ngờ còn chưa kịp hành động đã bị một bàn tay gấu to lớn bao phủ lấy.

Con Độc Giác Thú bên dưới lập tức lựa chọn né tránh, hậu quả trực tiếp nhất chính là tên Tam Nhãn Cự Nhân ở bên cạnh gặp tai bay vạ gió, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Tiểu Bạch, không phải chỉ là một con gấu chó lớn thôi sao, cần gì phải tránh chứ?"

Delise nổi giận đùng đùng chất vấn.

Ma thú Thánh Vực vốn là những tấm khiên thịt tốt nhất, nhưng lúc cần cứng thì lại chạy trốn, đây là điển hình của việc hố đồng đội.

Trên mặt Độc Giác Thú cũng tràn đầy phiền muộn, phản ứng của nó hoàn toàn là bản năng chiến đấu, chỉ có xuẩn thú mới ở lại chịu đòn.

Chương 1548: Nổi Giận

Còn về vấn đề đồng đội, chỉ có thể nói xin lỗi. Trong tên của Độc Giác Thú có chữ "Độc", từ trước tới giờ đều đã quen với việc độc lai độc vãng rồi, hoàn toàn không có bất kỳ kinh nghiệm liên thủ chiến đấu nào.

"Delise, đừng chỉ biết trách ta. Rốt cuộc thì ngươi đã làm gì mà khiến cho con gấu con kia tức đến đỏ cả mắt, muốn liều mạng với ngươi vậy!"

Giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác của Độc Giác Thú làm cho Delise cảm thấy cạn lời. Bọn họ vốn là một thể, nếu chủ nhân bị đánh trúng thì tọa kỵ cũng sẽ không thoát khỏi.

Belersden bị một câu "Gấu chó lớn" chọc giận, nó chẳng thèm quan tâm gì nhiều nữa. Bây giờ nó chỉ thấy Delise rất khó chịu, vốn dĩ Đại Địa Chi Hùng nó đi tới đâu đều được người ta cúng bái, tung hô, vậy mà ả ta lại dám so sánh nó với loại gấu chó hèn mọn, quả thực là lấn gấu quá đáng.

Gấu con tức giận, Độc Giác Thú liền không thể cười được nữa, cơ thể đột nhiên trở nên nặng nề, muốn tránh cũng không linh hoạt.

Sắc mặt của Delise ở phía trên càng nặng nề hơn. Khóe miệng hiện ra vẻ khó tin tự nhủ:

"Lĩnh vực Trọng lực!"

"Không có khả năng!"

"Điều này không có khả năng!". . .

Lĩnh vực là năng lực chỉ có Thánh Vực nhị giai mới có thể nắm giữ. Nhưng con Đại Địa Chi Hùng trước mặt này vẫn chưa bước vào Thánh Vực nhị giai, nhưng lĩnh vực lại sớm xuất hiện.

Tộc Tinh Linh có truyền thừa hoàn thiện, Delise cũng không phải là người không có kiến thức, ba trăm năm trước đã đột phá Thánh Vực, bà ta cũng đã được gặp cường giả Thánh Vực nhị giai trong tộc.

Mặc dù lĩnh vực của Belersden không mạnh bằng lĩnh vực của các tiền bối, nhưng đã có hình thức ban đầu.

Điều này có nghĩa là chỉ cần nguyên tố ma pháp giữa trời đất được phục hồi đến một mức độ nhất định, con gấu trước mắt này có thể thuận buồm xuôi gió bước ra bước quan trọng nhất này.

Sau khi đưa ra kết luận này, Delise lập tức cảm thấy không vui. Bà ta tu luyện chăm chỉ nhiều năm như vậy mà cũng không tìm được ngưỡng cửa của lĩnh vực, nhưng con gấu trước mắt lại có thể lĩnh ngộ ra được.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không phải là không thể chấp nhận được. Dù sao, danh xưng Đại Địa chi vương cũng không phải là gọi không, thiên phú dị bẩm là chuyện mà mọi người đều biết.

Điều quan trọng là con gấu trước mắt này lại chẳng biết gì. Đúng là uy lực của Lĩnh vực rất lớn, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ.

Mọi người đều chỉ sử dụng lĩnh vực vào những thời điểm quan trọng, đâu có ai giống như Belersden, vừa bắt đầu đại chiến liền thi triển lĩnh vực.

May mà Delise không biết Belersden làm thế nào để lĩnh ngộ lĩnh vực, nếu không sợ là nhận biết trong đời Tinh Linh của bà ta sẽ bị phá vỡ.

Vì diệt trùng kiếm kim tệ mà thức tỉnh thiên phú thần thông rồi biến thành lĩnh vực, loại chuyện truyền kỳ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Chỉ có người cũng thiếu hiểu biết về tu luyện Thánh Vực như Hudson mới có thể xem hình thức ban đầu của lĩnh vực là ma pháp.

Phàn nàn cũng vô dụng, chiến đấu vẫn phải được tiếp tục. Ở bên trong Lĩnh vực tuy không thể nói là vô địch, nhưng lại có thể áp chế được kẻ địch.

Delise và Độc Giác Thú liền trở thành kẻ bất hạnh, chỉ mới nháy mắt mà đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập. Chủ yếu là Độc Giác Thú chịu đòn, Tinh Linh máu giấy sẽ không chịu nổi một cái tát trong cơn giận dữ của Đại Địa Chi Hùng.

Tam Nhãn Cự Nhân bị ngộ thương cũng cảm thấy rất biệt khuất, sau khi tìm được kẻ cầm đầu, muốn trả thù thì lại tự chui đầu vào bên trong lĩnh vực, sau đó liền bị đánh chung với Độc Giác Thú.

Belersden đột nhiên bộc phát đã làm ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường. Mấy tên Thánh Vực đến giúp một tay vốn đã chuẩn bị chịu đòn mang tính tượng trưng rồi chạy trốn, nhưng giờ đã thay đổi ý nghĩ.

Có thể đánh thắng, tại sao phải chạy trốn chứ?

Thánh Vực cũng cần thể diện mà. Nếu như có thể đánh bại Liên minh dị tộc, chắc chắn có thể làm cho lòng người phấn chấn, cổ vũ tinh thần chống lại dị tộc của các quốc gia.

Nhìn thấy con gấu nhà mình đại sát tứ phương, Hudson liền cảm thấy rất xấu hổ. Bởi vì có một gánh nặng như hắn mà Maxim chỉ có thể dây dưa với một lão già Tinh Linh, căn bản không thể bộc phát toàn lực.

Bị đôi mắt rồng u oán của Maxim nhìn chằm chằm, Hudson cảm thấy tê cả da đầu. Hắn cũng không muốn trở thành gánh nặng, nhưng tiếc là hắn chỉ mới đột phá cấp 7, ở trong cuộc chiến có cấp bậc này chính là một con tốt thí.

Cho dù có sở hữu Thần khí cũng vô dụng.

Trừ phi người khác ngu ngốc đến mức đứng yên tại chỗ cho hắn chém, nếu không căn bản không thể khóa chặt được mục tiêu.

Trên chiến trường có Nhân tộc áp chế dị tộc, cũng có dị tộc áp chế Nhân tộc, trong lúc nhất thời, cuộc chiến vậy mà lại bắt đầu rơi vào thế giằng co.

Đám cường giả cấp 7 cấp 8 đi theo cũng ăn ý trở thành người đứng xem. Không phải bọn họ không muốn tham chiến, mà vì trận chiến này là sự tiếp nối của chính trị.

Thoạt nhìn giống như Liên minh dị tộc đang ra mặt cho thú nhân, nhưng trên thực tế lại là một cuộc thăm dò của hai đại trận doanh. Song phương đang so đấu về lực lượng cấp cao, mà không phải chỉ đơn giản là muốn phân ra thắng bại.

Nếu như phá vỡ ăn ý, lần tiếp theo sẽ không phải là Thánh Vực của Liên minh Dị tộc đấu võ với bọn hắn nữa, mà sẽ trực tiếp ra tay với liên minh năm nước.

Nhân tộc có nhiều thành thị như vậy, dễ tìm hơn các bộ lạc trên thảo nguyên nhiều. Không có quý tộc nào có đủ thực lực để chống lại nhiều tên Thánh Vực đánh lén cả.

Cuộc chiến thoạt nhìn có vẻ kịch liệt, nhưng trên thực tế chỉ có Belersden bị một câu gấu chó lớn chọc giận, đánh ra vài phần lửa giận, những người còn lại cũng chỉ đang chiến đấu.

Càng già càng sợ chết, câu này cũng có thể áp dụng với cường giả. Bọn họ đã qua cái thời thấy không ưa là liều mạng chiến đấu như bọn trẻ trâu rồi.

Chương 1549: Thần Khí

Chiến đấu tiếp tục, ngày càng nhiều Thánh Vực Nhân tộc rơi vào thế hạ phong, nhưng bọn họ lại không hề hoảng loạn.

Trận đánh này biến thành tiêu hao chiến liền rất phù hợp với ý định của mọi người. Nếu như vừa bắt đầu đã liều mạng, Thánh Vực nhân tộc vừa mới đột phá sẽ rất dễ chịu thiệt thòi, nhưng mọi người lại không sợ tiêu hao chiến.

Tổng giám mục Taryn đang lâm vào khổ chiến đột nhiên đưa ra một quyết định khó khăn. Chỉ thấy lão ta vung cây ma pháp trượng trong tay lên, xóa bỏ lớp phong ấn trên đó, diện mạo thật sự của Thần khí bỗng chốc được phơi bày.

Ngay sau đó, một luồng thánh quang phủ xuống trên phe nhân tộc, đám người vốn đang ở thế hạ phong bỗng nhiên lật ngược tình thế, cán cân chiến đấu nghiêng hẳn về phía họ.

"Thần khí!"

Sau khi thốt ra một câu, trong lòng của đám người của Liên minh dị tộc chỉ còn lại vô số từ "Vãi" !

Biến cố ngày hôm nay thực sự là quá kích thích. Đại Địa Chi Hùng đột nhiên bộc phát đã đủ làm cho dị tộc nhức đầu đầu, bây giờ lại xuất hiện thêm một món Thần khí.

Mọi người đều là người có kiến thức, gần như chỉ trong một ánh mắt đã có thể xác định được đây là Thần khí truyền thừa của Giáo Đình.

Thần khí của Giáo Đình nằm trong tay của một vị Tổng giám mục, thoạt nhìn chuyện này không có gì sai, nhưng vấn đề là vị Tổng giám mục này lại là người của Vương quốc Alpha!

Chẳng lẽ cuộc xung đột giữa Giáo Đình và Vương quốc Alpha chỉ là màn kịch dùng để lừa dối mọi người, thực ra quan hệ giữa hai nước vẫn rất tốt?

Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh đã ngay lập tức bị mọi người bác bỏ. Cuộc xung đột giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình đã phải trả giá bằng máu, diễn kịch đến mức này để làm gì chứ!

Lời giải thích duy nhất chính là: Thần khí này có lai lịch bất chính!

Chỉ trong chốc lát, trong đầu của mọi người đã tưởng tượng ra vô số kịch bản long tranh hổ đấu của hai nhà xoay quanh món Thần khí này.

Đặc biệt là bốn vị Thánh Vực nhân tộc đến giúp một tay lại càng nghĩ nhiều hơn. Lời đồn về Thần khí của Giáo Đình bị mất tích đã được lưu truyền trên đại lục trong nhiều năm trời.

Ban đầu, mọi người còn tưởng đây là tin đồn được thêu dệt ra để bôi nhọ uy tín của Giáo Đình, nhưng không ngờ rằng tin tức lại là thật.

Có kết luận rồi, muốn suy diễn ra quá trình sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng: đã tìm được nguyên nhân để Giáo Đình và Vương quốc Alpha liều chết với nhau rồi.

Trong thâm tâm, mọi người còn đang âm thầm ngưỡng mộ sự nhẫn nhịn của Giáo Đình. Thần khí truyền thừa đã bị người ta lấy đi rồi, vậy mà lại không trực tiếp triệu tập đại quân giết qua.

Không đúng, nói cho chính xác thì Giáo Đình đã động binh rồi, chỉ là bọn chúng hơi đen. Còn chưa kịp đi gây chuyện với Vương quốc Alpha thì bản thân đã tự mắc bẫy trước rồi.

Lúc này, sắc mặt của đám Thánh Vực dị tộc đang bị giam cầm đều rất khó coi, không để ý tới ân oán tình cừu giữa Giáo Đình và Vương quốc Alpha nữa.

Kế hoạch liên tục thất bại, tình hình đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát, nếu như đánh tiếp thì thật sự phải liều mạng.

"Dừng tay!"

Lời của Delise làm cho đám người ngừng tay một chút, nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì đến động tác của Belersden. Tiếng gấu chó lớn vừa rồi đã thật sự chọc giận gấu con.

Một bàn tay thô trực tiếp quạt tới. Nếu không nhờ có Độc Giác Thú ở bên cạnh hỗ trợ, sợ là đã gây ra án mạng rồi.

"Belersden trở về!"

Hudson lập tức triệu hoán gấu con.

Có thể chiếm được lợi thế là đã có lời rồi, nếu như thật sự dồn ép đám Thánh Vực dị tộc này vào đường cùng thì hôm nay mọi người đừng nghĩ có thể toàn thân trở ra.

Thánh Vực liều mạng kéo theo người đệm lưng, nghĩ thôi cũng cảm thấy khủng bố rồi. Tinh nhuệ của Vương quốc đều đang ở nơi này, nếu lỡ như bị chôn vùi hết, sợ là không có hai mươi năm cũng đừng mong có thể khôi phục lại.

Đại tranh chi thế đã tới, nếu như trong tay không có thực lực, sau này có muốn khóc cũng không được.

Lão đại hai bên đều đã kêu dừng tay, đám cường giả Thánh Vực có mặt ở hiện trường đều thở dài một hơi. Trong cuộc chiến vừa rồi, hai bên đã đại khái thăm dò được thực lực của đối phương.

Tất cả mọi người đều còn nhiều tuổi thọ, có thể hưởng thụ cuộc sống, có thể tiếp tục leo lên trên con đường tu luyện, hoàn toàn không cần thiết phải vì một lúc nóng nảy mà đánh cược mạng nhỏ.

"Tiểu thư Delise, trận đã đánh xong rồi, cơn giận cũng đã nguôi ngoai. Chúng ta tiếp tục nói chuyện chính sự đi!"

Hudson vừa nói xong, đám người liền trợn trắng mắt. Đúng là trận đã đánh xong rồi, nhưng mà "xả giận", rõ ràng là đang bị khinh bỉ thì có!

Nhìn vẻ mặt dễ thương ngốc nghếch của Belersden, ai có thể nghĩ được đây chính là con Đại Địa Chi Hùng hung hăng hồi nãy chứ?

Delise đã phải trả giá cho những cái miệng của mình, nếu biết trước là khi gấu con nổi giận sẽ lợi hại như vậy, bà ta tuyệt đối không dám nhắc gấu chó lớn gì đó.

"Hừ!"

"Nguyên soái Hudson, trong vòng tròn Thánh Vực có quy tắc ngầm, ngươi hẳn là biết rõ."

"Để duy trì cân bằng trên đại lục, tiền bối của các tộc đã cùng nhau đặt ra quy tắc, Thánh Vực không được tùy ý ra tay với người bình thường."

"Chuyện lần này thì thôi, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai!"

Nghe được lời nói hèn nhát nhất bằng giọng điệu hung ác nhất này, Hudson bỗng nhiên muốn cười, nhưng lại cố gắng nuốt ngược trở lại.

Có một số việc không thể làm quá tuyệt, phụ nữ mà nổi điên là sẽ không thèm để ý đến hậu quả. Lỡ như đắc tội nặng nề, người ta chạy đến lãnh địa của hắn để làm loạn một trận thì sẽ bị thiệt lớn.

Cho dù có thể trả thù, nhưng dựa vào trả thù thì cũng không thể bù đắp tổn thất được!

Là một lãnh chúa trưởng thành, nhất định phải học được cách cân nhắc lợi hại.

Chương 1550: Kết Thúc

"Tiểu thư Delise, tiểu thư nên biết rõ, Hudson ta trước giờ luôn là người giữ quy tắc nhất, làm sao có thể phá hư quy tắc được?"

"Chuyện lần này không phải do ta làm ra. Nếu không phải thú nhân chủ động khiêu khích, căn bản sẽ không có bi kịch như hiện giờ!"

"Trong tay của ta có một bức thư mời đặc thù, là do chính thú nhân viết cho vương quốc, tiểu thư có thể xem một chút."

Nói xong, Hudson đã ném thư mời qua.

Người phá hư quy tắc chắc chắn sẽ bị quy tắc phản phệ. Không chỉ làm cho Thánh Vực dị tộc căm thù, mà ngay cả trong nội bộ Nhân tộc cũng sẽ tăng thêm rất nhiều địch nhân.

Một người đã quen với chính trị như Hudson đương nhiên sẽ không giẫm vào cái hố này. Trước khi hành động, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi.

Delise nhận lấy thư mời rồi xem qua, sắc mặt lập tức tái xanh. Thư mời nhất định là do thú nhân viết, nhưng còn việc có thể đại diện cho Đế quốc Thú Nhân hay không thì lại rất khó nói.

Nếu chỉ nhìn từ nội dung bức thư, hành động lần này của Vương quốc Alpha là hoàn toàn hợp pháp. Dù sao, đây là do thú nhân chủ động mời bọn hắn chạy tới đánh nhau.

"Nguyên soái Hudson, bức thư này không rõ lai lịch, sợ là không thể đại diện cho Đế quốc Thú Nhân được?"

Delise cắn răng nghiến lợi nói.

Bà ta đều đã nói chuyện lần này được rồi, chỉ cần cam đoan là lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa thì chuyện lần này sẽ có một kết thúc.

Đối với các bên mà nói, đây đều là một lựa chọn tốt. Dù sao lần này Vương quốc Alpha đã chiếm được lợi thế lớn, đủ để cho Đế quốc Thú Nhân yên lặng mười năm, thấy tốt thì thu tay lại sẽ không sai.

Nhưng Hudson lại không chịu nể mặt, ngược lại còn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu thú nhân, rõ ràng là không muốn chịu trách nhiệm chút nào.

"Tiểu thư Delise, cũng không thể nói như vậy. Kẻ phát thư mời chính là thú nhân, đưa tin tới cũng là thú nhân, làm sao ta biết bọn chúng có thể đại diện cho Đế quốc Thú Nhân hay không?"

"Dù sao đều là do thú nhân yêu cầu cường giả Thánh Vực của chúng tôi xuất thủ, mọi chuyện bây giờ chỉ có thể coi là kết quả của việc thú nhân tự tìm đường chết."

"Chuyện này vẫn còn chưa kết thúc, theo như yêu cầu trên thư, chúng tôi vẫn còn chưa thi triển cấm chú xong đâu!"

"Hiếm khi gặp được loại yêu cầu kỳ lạ như việc ném cấm chú lên đầu mình, bọn ta chỉ đành phải thỏa mãn nguyện vọng của bọn chúng."

"Nếu như tiểu thư cảm thấy có vấn đề thì có thể đi hỏi những kẻ đã đưa ra yêu cầu này. Đây là chuyện nội bộ của Đế quốc Thú Nhân, chúng tôi không tiện xen vào!"

Hudson nghiêm trang nói nhảm.

Thư mời đúng là do thú nhân viết, nhưng là bị kề đao trên cổ, cưỡng ép người ta viết.

Trong tình huống bình thường, loại thư này sẽ không có bất kỳ ý nghĩa pháp luật gì, nhưng chẳng phải hiện giờ đã đánh thắng rồi sao!

Chính nghĩa luôn luôn thuộc về người chiến thắng.

"Hừ!"

"Hudson, ta mặc kệ nội dung bức thư của ngươi là thật hay giả, dù sao chuyện này cũng chỉ có một lần."

"Lời thì ta sẽ chuyển, nếu như ngươi dám tiếp tục gây chuyện, vậy thì thử xem!"

"Đến lúc đó, mấy lão già trong nhân tộc của các ngươi cũng sẽ không thể nói gì!"

Nói xong, Delise trực tiếp mang người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng.

Lượng thông tin thật sự là quá lớn, Hudson cũng không hiểu rõ.

"Mấy lão già nhân tộc", đội ngũ mà hắn đang mang chẳng phải là lão già nhân tộc sao?

Chẳng lẽ còn có tồn tại cổ xưa hơn?

Mẹ nó, trong tài liệu của vương quốc lại không có ghi chép. Trong nháy mắt, Hudson liền cảm thấy đau đầu, nhìn mọi người với vẻ mặt không đúng.

Lịch sử của vương quốc có hạn, không biết một số bí mật là điều bình thường. Nhưng không có chuyện đám đại quý tộc trong nước cũng không biết được.

Ít nhất là những gia tộc là đại quý tộc ba trăm năm trước, bây giờ vẫn là đại quý tộc, hẳn là sẽ biết một vài chuyện.

Nhưng Hudson phải thất vọng rồi, từ biểu hiện bối rối trên mặt của phần lớn người, bọn họ cũng không biết gì cả.

Nghĩ cũng bình thường, nếu như biết rõ những bí mật này thì không có lý do gì để không nói ra cả. Dù sao nếu giẫm phải hố thì mọi người cũng sẽ cùng nhau giẫm.

Nếu gây ra rắc rối, có khả năng cao là họ sẽ chết trước cả Hudson. Nếu liên minh dị tộc thực sự muốn bao vây tiêu diệt thì chỉ có tiểu binh gặp nạn, Hudson còn có thể mang theo rồng và gấu chạy trốn.

Chạy đến nam đại lục, đổi một vị lão đại có thể đỡ được mưa bom bão đạn, hắn vẫn sẽ nhận được đãi ngộ của một đại quý tộc.

Nhân tộc có thể trở thành bá chủ đại lục chắc chắn sẽ không khuyết cường giả đỉnh cao. Ít nhất là từ trong giọng nói của Delise, Hudson cảm nhận được một tia kiêng kị đối với cường giả Nhân tộc.

"Nguyên soái, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Tổng giám mục Taryn lo lắng hỏi.

Nếu như lời mà Delise nói là sự thật, với tư cách là thế lực cổ xưa nhất của Nhân tộc, Giáo Đình chắc chắn sẽ không thiếu những lão già ẩn thế.

Những chuyện bình thường, họ sẽ không quan tâm. Nhưng vấn đề là lão ta đang cầm trong tay Thần khí truyền thừa của Giáo Đình, thứ này tuyệt đối không thể nào bỏ qua.

Vương quốc Alpha thật sự có thể giữ được Thần khí dưới sự thăm dò của Giáo Đình sao?

Tổng giám mục Taryn không chắc lắm.

"Tiện đường ném vài chiêu cấm chú, chúng ta liền rút lui!"

"Thánh Vực của Liên minh dị tộc xuất hiện ở trên đại thảo nguyên chắc chắn là vì đảm bảo việc mở cửa thánh địa truyền thừa của thú nhân được diễn ra suôn sẻ, kế hoạch ban đầu đã không thể nào thực hiện được nữa rồi."

Hudson cau mày nói.

Có Thánh Vực của liên minh dị tộc kiềm chế, nếu lại tới thánh địa truyền thừa của thú nhân gây rối, không chừng sẽ tự chuốc lấy phiền phức.

Hành động lần này vương quốc đã đại hoạch toàn thắng. Không cần phải vì sự viên mãn cuối cùng mà mang theo đội ngũ ra ngoài mạo hiểm.

Không có cường giả Thánh Vực tham gia, Hudson không cho rằng chỉ dựa vào đám người bên dưới là có thể đánh xuyên qua cái bẫy mà thú nhân đã dày công chuẩn bị.

Lỡ như bị tổn thất nặng nề trong chiến đấu, thì những thắng lợi trước đó xem như uổng phí.

"Nguyên soái, liên minh dị tộc đã bày tỏ lập trường, nếu như chúng ta lại ra tay, sợ rằng. . ."

Không đợi Robert nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Ta nói là ném cấm chú, nhưng không yêu cầu các ngươi phải ra tay ném cấm chú."

"Cường giả Thánh Vực không thể ra tay, nhưng không có nghĩa là người bên dưới không thể ra tay."

"Ngay cả khi Tộc Tinh Linh tận mắt nhìn thấy cũng không thể nói chúng ta vi phạm quy tắc!"

Chương 1551: Về Vương Đô

Hùng Nhân hoàng đình, Delise đang lắng nghe giới cao tầng của thú nhân kể khổ và cảm thấy cạn lời.

Đều là họa do thực lực gây ra, thú nhân không đủ thực lực, bị đòn là đáng đời.

Kẻ làm lão đại chỉ bảo bọc cho những đàn em ngoan ngoãn biết nghe lời. Mười năm trước, thực lực tổng thể của Đế quốc Thú Nhân gần bằng với Tộc Tinh Linh, bọn chúng đương nhiên là sẽ không an phận làm tiểu đệ.

Nhưng bây giờ thực lực đã suy yếu, dưới áp lực sinh tồn, thú nhân mới chịu cúi cái đầu cao ngạo của mình xuống. Nhưng tiểu đệ cũng không phải muốn làm là có thể làm được.

Không có vô duyên vô cớ yêu hận, đối với Tộc Tinh Linh, giá trị của thú nhân chỉ giới hạn trong việc kiềm chế Vương quốc Alpha.

Chỉ cần để lại cây đinh này là đủ rồi, muốn Tộc Tinh Linh toàn lực ủng hộ thú nhân quả thực là đang nằm mơ.

"Được rồi, ta đã biết những chuyện các ngươi kể rồi. Bọn ta cũng đã cảnh cáo phía Nhân tộc rồi, sau này Thánh Vực nhân tộc sẽ không dễ dàng xuất thủ."

"Các ngươi vẫn nên nhanh chóng mở ra thánh địa truyền thừa, tranh thủ thời gian bồi dưỡng ra cao thủ Thánh Vực của riêng mình đi!"

Delise nói với vẻ bình thản.

Chuyện đánh thua tuyệt đối không thể nói ra. Cường giả cũng cần thể diện, không thể tự tiết lộ lịch sử đen tối của mình được.

"Tôn giả, nhưng kẻ thù không hề trực tiếp rời đi, mà còn tiếp tục tàn phá đại thảo nguyên, hoàn toàn không có ý định. . ."

Không đợi Hùng Nhân Hoàng nói hết lời, Delise đã cắt ngang nói: "Cường giả Thánh Vực của bọn chúng ra tay không?"

"Nếu như làm trái quy tắc xuất thủ, bọn ta đương nhiên sẽ xuất thủ; Nếu như người ta không nhúc nhích, thì chính là xung đột bình thường."

Nghe được câu trả lời này, đám cao tầng thú nhân bị tức gần chết.

"Xung đột bình thường", đây không phải là đang mở mắt nói lời bịa đặt sao!

Nếu không có Cự Long Thánh Vực làm máy bay vận tải, với tốc độ di chuyển bình thường của nhân loại, sớm đã bị bọn chúng ngăn cản ở đại thảo nguyên rồi.

Cường giả Thánh Vực không xuất thủ tham chiến, chỉ cần điều động vài vạn đại quân tinh nhuệ vây công thì chắc chắn sẽ khiến cho đoàn người Hudson bị thiệt hại nặng nề.

Chỉ cần vây công thêm vài lần, không chừng sẽ tiêu diệt được toàn bộ. Căn bản không có chuyện bỏ mặc cho bọn chúng phách lối như bây giờ.

Tiếc là các Thánh Vực trong liên minh phản nhân loại dường như cố tình quên đi vai trò của Cự Long Thánh Vực, chỉ cần người xuất thủ không có thực lực Thánh Vực là xem như không vi phạm.

Đang định mở miệng tranh luận, nhưng lời đến bên miệng thì lại bị Hùng Nhân Hoàng nuốt trở vào. Cường giả Thánh Vực đã đưa ra quyết định rồi, dăm ba câu nói chắc chắn sẽ không thể thay đổi được.

Xét theo tuyến đường hành động, đoàn người Hudson đã rời khỏi phạm vi thế lực của Hùng Nhân hoàng đình và đang trên đường về nhà, nên ông ta cũng không cần phải lo lắng thay cho người khác.

Người hoảng nhất hiện giờ chính là Behemoth Vương, là hàng xóm của Đại Ma vương, còn trùng hợp ở ngay trên đường về của người ta. Nếu Hudson lão gia không tặng thêm vài chiêu cấm chú thì sẽ không thể thể hiện được tình "hữu nghị" của hàng xóm láng giềng.

Tiếc là hiện giờ tộc Behemoth chỉ tới để đều góp cho đủ số, cho dù Behemoth Vương có mở miệng thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Những người ở trong Đế quốc đều không tin ông ta, cũng không thể hy vọng Tộc Tinh Linh sẽ tin tưởng ông ta được?

Liên minh không muốn gây thêm rắc rối, thú nhân cũng chỉ có thể đối mặt với hiện thực. Nguồn gốc của mọi vấn đề đều là nhân được gieo vào trăm năm trước, bây giờ họ chỉ đang trả giá cho quyết định của các bậc tiền bối. . . .

Trên đường đi vừa đi vừa nghỉ, mãi cho đến khi đoàn Ma pháp sư bị cạn kiệt ma lực thì cuộc tấn công chiến lược lần này mới kết thúc.

Chiến tích cụ thể có lẽ chỉ là vài chục vạn người, nhưng ảnh hưởng chính trị mà nó mang lại là không có gì sánh kịp.

Khi đội ngũ đến vương đô, Caesar IV đã mang theo đám vương công quý tộc ra nghênh đón, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Là nhân vật chính, Hudson rõ ràng cảm nhận được nụ cười của Quốc vương nhà mình có chút không được tự nhiên. Không cần nói, khả năng cao là do hắn gây ra.

"Công cao chấn chủ", đối với bất kỳ vị quân chủ nào cũng đều là một vấn đề vô cùng nan giải.

Càng tệ hơn nữa là công thần "chấn chủ" lại không chịu nghe lời, thường xuyên coi mệnh lệnh của quốc vương như gió thoảng qua tai.

Trước khi bắt đầu hành động, mọi người đã thống nhất mục tiêu nhiệm vụ là phá hủy thánh địa truyền thừa của Đế quốc Thú Nhân.

Nhưng đến khi chấp hành, ngoài việc không thể hoàn thành nhiệm vụ chính ra thì những phương diện khác đều làm rất tốt.

Chiến thắng huy hoàng đã che lấp tất cả các vấn đề. Dù biết rõ là kháng mệnh, nhưng Caesar IV cũng không thể nói được gì.

Nhảy ra chỉ trích vào lúc này chỉ có thể chứng minh kế hoạch lúc trước của y ngây thơ đến mức nào.

Sau một lúc thất thố ngắn ngủi, đằng sau chiến thắng huy hoàng này cũng ẩn chứa vô số nguy cơ.

Đứng mũi chịu sào chính là vấn đề Thần khí, thú nhân đã biết Quyền Trượng Vinh Diệu đang nằm trong tay Vương quốc Alpha, có lẽ không bao lâu sau Giáo Đình cũng sẽ biết.

Thỏa hiệp là không thể nào, cho dù Vương quốc Alpha chịu đem trả Thần khí cho Giáo Đình thì người ta cũng sẽ không chấp nhận.

Muốn nắm giữ Thần khí một cách hợp pháp lâu dài thì chỉ có một con đường là lập Giáo Đình mới. Chỉ có điều, bước ra bước này thì cũng đồng nghĩa với việc tuyên chiến với Giáo Đình.

Sự ảnh hưởng chính trị của việc này còn lớn hơn cả việc Vương quốc Frank thành lập Giáo Đình mới trước đó, có Thần khí truyền thừa trong tay, Vương quốc Alpha hoàn toàn có thể mượn danh Thần Hi chi chủ để làm việc.

Một khi lá bài này được tung ra, tính hợp pháp của Giáo Đình chắc chắn sẽ bị lung lay toàn diện, sau đó hai bên sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung, không còn bất kỳ hy vọng hòa giải nào.

Chương 1552: Ăn Mừng

So với chuyện quan trọng có liên quan đến sinh tử tồn vong của vương quốc,"Công cao chấn chủ" chỉ có thể xem như trò trẻ con. Ngay cả khi biết rằng việc ca ngợi công lao sẽ tiếp thêm một bước nâng cao uy tín của Hudson, nhưng Caesar IV cũng chỉ có thể chấp nhận.

Đối với trận ác chiến khó khăn sắp tới, cả vương quốc đều phải đoàn kết.

Nghi thức long trọng hiện giờ vừa là một lễ ăn mừng hoan nghênh công thần, một cách để phô trương sức mạnh của vương quốc với thế giới bên ngoài, đồng thời cũng gắn kết liên minh năm nước với nhau.

Hudson hoàn toàn không thích loại tiệc chiêu đãi mừng công nghiêm trang này. Khắp nơi đều là vương công quý tộc, chẳng thấy vị tiểu thư quý tộc xinh đẹp nào.

Đối với người khác mà nói, nghi thức đón tiếp cao nhất này là một loại vinh dự, nhưng đối với Hudson thì đây chỉ là đang lãng phí thời gian.

Sau mỗi lần chiến tranh đều sẽ diễn ra một lần, trải qua nhiều lần như vậy ai cũng sẽ chán ngấy. Trong cả vương quốc chỉ có Hudson mới có loại "Hạnh phúc" phiền não này.

Nếu như có lựa chọn, Caesar IV hận không thể khiêm tốn giả vờ như không biết gì, nhưng không còn cách nào khác.

Loại đại thắng huy hoàng này, nếu quốc vương không có biểu hiện gì thì một đám Vương công đại thần trong triều và quân đội cũng sẽ không đồng ý.

So với những lần trước, tiệc ăn mừng lần này vẫn có phần đặc biệt hơn.

Ngay khi bữa tiệc bắt đầu, Hudson đã cùng với sáu vị cường giả Thánh Vực tụ tập lại để trao đổi kinh nghiệm tâm đắc, hoàn toàn không quan tâm đến các vị khách mời.

Mỗi vòng tròn khác nhau sẽ có những quy tắc khác nhau. Trong vòng tròn cường giả đỉnh cao của đại lục chỉ xem trọng thực lực, thân phận địa vị là không đáng được nhắc đến.

Bất kỳ ai trong số những người này đều có thể nhận được đãi ngộ của đại quý tộc dù có ở bất kỳ quốc gia nào, điều này hoàn toàn khác với đám quý tộc ở bên ngoài chỉ dựa vào truyền thừa của tổ tông.

Vào vòng tròn của những cường giả, Hudson cũng chỉ có thể nghe những người này trao đổi. Là một tên Ma đạo sư / Đại Địa kỵ sĩ (cấp 7), tạm thời hắn còn chưa đủ năng lực để tham gia thảo luận .

Hudson không mở miệng, nhưng Belersden và Maxim lại tham gia thảo luận. Mỗi cường giả Thánh Vực đều có quan điểm độc đáo riêng về quy tắc, và ma thú cũng không ngoại lệ.

Nhiều cường giả Thánh Vực cùng nhau giao lưu như vậy, nếu như bán vé vào cửa, nơi này chắc chắn sẽ bị lấp đầy, đám cường giả tám cấp ở bên ngoài sẵn sàng chấp nhận táng gia bại sản để xông vào trong này.

Nhưng tiếc là trên đại lục Aslante không phổ biến tư tưởng giáo dục không phân biệt đẳng cấp. Ở đây, bất kỳ kiến thức nào liên quan đến tu luyện đều là vô giá, tuyệt đối không thể tùy tiện giao cho người khác.

Trừ khi là huyết thân dòng chính, người ngoài căn bản không có tư cách học tập.

Làm một học sinh dự thính, Hudson nghe như đang lọt vào mây mù, nhưng vẫn có thu hoạch không nhỏ.

Không phải vì ngộ tính của hắn mạnh cỡ nào, chủ yếu là hắn có thể đặt câu hỏi!

Có lẽ coi trọng thân phận ma pháp dược tề đại sư của hắn, hoặc có lẽ là nể tình đồng đội, trong quá trình trao đổi, mọi người đều rất chiếu cố Hudson, gần như là hỏi gì đáp nấy.

Đối với một người đã tự mình tìm tòi, đi lên từng bước một như Hudson thì những cuộc giao lưu như vậy là vô cùng quan trọng.

Những người tham gia đã hoàn toàn quên mất thời gian yến hội, điều này khiến cho những khách mời tham dự yến tiệc ở bên ngoài phải chịu khổ.

Không phải tất cả khách mời đều là cường giả, có thể ở lại lâu trong bữa tiệc. Nhưng đối với loại yến tiệc mừng công đặc biệt này, nhân vật chính không ra ngoài, mọi người cũng không thể tan cuộc.

"Bệ hạ, đã qua một ngày một đêm rồi, hay là để cho những khách mời uống say về nghỉ ngơi trước đi?"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland uyển chuyển đề nghị.

Trong hoàn cảnh trang trọng như vậy, say rượu là điều không thể. Nhưng nếu muốn rút lui sớm thì nhất định phải tìm một lý do thích hợp.

Có lẽ đám cường giả Thánh Vực bên trong sẽ không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng vương quốc lại không thể không tuân thủ những vấn đề về lễ nghi.

"Cứ làm thế đi!"

Caesar IV nói với vẻ mệt mỏi.

Nếu biết trước là đám cường giả Thánh Vực này có nhiều chuyện để nói như vậy thì y đã sắp xếp riêng cho bọn họ một cuộc giao lưu hội rồi, mà không phải kéo đến tiệc mừng công.

Hối hận cũng vô dụng, bên trong đang thảo luận hăng say, lúc này chạy vào làm phiền thì chính là đang gây thù chuốc oán.

"Chờ một chút, sắp xếp người trong vương cung dựng một phòng nghỉ đơn giản, sắp xếp mọi người luân phiên đến đó để giải rượu."

Caesar IV lập tức bổ sung.

Kèo mà bản thân mình tổ chức, dù là rưng rưng nước mắt cũng phải tiếp tục.

Hiện tại chỉ có thể trông chờ vào đám cường giả Thánh Vực này đừng có giao lưu đến mười ngày nửa tháng, nếu không thì vở kịch này không dễ diễn.

Sự thật chứng minh là Caesar IV cả nghĩ quá rồi. Cường giả Thánh Vực có thể không ăn không uống trong mười ngày nửa tháng, nhưng một kẻ nhục thể phàm thai như Hudson thì lại không chịu nổi.

Nửa đêm ngày thứ hai, đám người bước ra khỏi thiên điện với vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục tham gia tiệc ăn mừng, dường như không hề cảm nhận được thời gian trôi qua. . . .

Ngày kế tiếp, Hudson ngủ một giấc đến giữa trưa. Vừa mở mắt ra thì đã được mời đến trong vương cung nghị sự.

Không có gì ngoài ý muốn, chủ đề chỉ có hai: "Thần khí" và "Giáo Đình" .

Sau khi lắng nghe các quý tộc phát biểu, cuối cùng Hudson cũng hiểu lý do tại sao Caesar IV lại chịu khó thức trắng đêm cũng phải kiên trì đợi đám cường giả Thánh Vực từ bên trong bước ra.

Lễ hạ tại người, tất có sở cầu.

Nếu chỉ đơn giản là muốn thể hiện sự coi trọng của vương quốc thì vẫn chưa đủ để một vị quốc vương phải nỗ lực đến vậy, mục đích thực sự vẫn là muốn lôi kéo liên minh năm nước cùng nhau thành lập Giáo Đình mới.

Chương 1553: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ

Không nghi ngờ gì nữa, trong bất kỳ thế lực lớn nào, cường giả Thánh Vực cũng đều là thành viên trong tầng lớp quyết sách, tiếng nói của bọn họ không phải là thứ mà một tên sứ giả ngoại trú có thể so sánh.

Thay vì đàm phán ngoại giao liên tục, thà là trực tiếp tiếp cận với tầng lớp quyết sách của các quốc gia . Dù cho các cường giả Thánh Vực đã siêu nhiên vật ngoại, không tham gia chính trị, nhưng không ai có thể bỏ qua lập trường của bọn họ.

"Bệ hạ, mặc dù việc thoát khỏi kiểm soát tín ngưỡng của Giáo Đình là mục tiêu chung của tất cả quyền quý của các quốc gia, nhưng muốn bốn nước ủng hộ chúng ta thành lập Giáo Đình mới, mấu chốt vẫn là phải dựa vào lợi ích."

"Nói đến vấn đề tôn giáo, không nên liên quan đến quá nhiều thế tục, tốt nhất là hãy trực tiếp hứa hẹn cho họ lợi ích về mặt tôn giáo."

"Giáo Đình mới do Người Frank thành lập cũng rất rộng rãi, nhưng mọi người lại không đến nương nhờ. Muốn có được sự ủng hộ của bốn nước, trừ khi chúng ta có thể đưa ra lợi ích lớn hơn."

Nghe xong lời của Hudson, sắc mặt của Tổng giám mục Taryn liền trầm xuống. Giao tình là giao tình, lợi ích là lợi ích.

Đồng minh cũng không phải sẽ luôn ủng hộ vô điều kiện. Đặc biệt là liên quan đến vấn đề tôn giáo nhạy cảm.

Lời của Hudson cũng đại diện cho suy nghĩ của phần lớn quý tộc thế tục trong vương quốc. Muốn mọi người ủng hộ thành lập Giáo Đình mới là không thành vấn đề, nhưng cái giá phải trả để có được sự ủng hộ của đồng minh phải do Giáo Đình mới chi trả, các quý tộc thế tục không muốn bỏ tiền.

Một chút lợi ích rõ ràng là không đáng chú ý. Muốn có được sự ủng hộ của các quốc gia, chỉ còn cách nhượng lại một phần quyền lực quản lý cốt lõi của Giáo Đình.

Một khi đã thỏa hiệp về vấn đề này, vậy thì Giáo Đình mới do Vương quốc Alpha thành lập sẽ bị biến thành Giáo Đình do liên minh năm nước cùng nhau thành lập, tất cả mọi người đều là cổ đông của Giáo Đình mới này.

Không nghi ngờ gì nữa, thêm bốn cổ đông có quyền quyết định chắc chắn sẽ làm suy yếu lợi ích của phe tôn giáo bản địa do Tổng giám mục Taryn cầm đầu.

"Nguyên soái Hudson, nếu có thêm bốn quốc gia tham dự, vậy thì cuối cùng ai sẽ là người định đoạt?"

"Nếu như không thể nắm được quyền quản lý của Giáo Đình mới, vậy thì ý nghĩa của việc thành lập Giáo Đình mới của chúng ta là gì?"

"Dù sao giữa chúng ta còn có một liên minh dị tộc, nếu như dùng danh nghĩa của Giáo Đình Frank thì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến ích lợi của chúng ta."

"Nếu nói như vậy, chúng ta còn có thể bán Quyền Trượng Vinh Diệu trong tay với một cái giá tốt, giúp vương quốc thoát ra khỏi thâm hụt tài chính!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland chất vấn.

Là một thành viên của vương thất, lão ta nhất định phải ưu tiên cân nhắc lợi ích của vương thất. Theo như kế hoạch, sau khi thành lập Giáo Đình mới, thành viên vương thất là Tổng giám mục Taryn sẽ đảm nhiệm chức vị Giáo Hoàng.

Trong tương lai, vương thất sẽ nắm quyền cả về tôn giáo lẫn thế tục, củng cố vị trí tối cao của vương thất ở trong nước chỉ với một lần hành động.

"Tể tướng, mặc dù Thần khí có uy lực to lớn, nhưng đối với vương quốc mà nói, đây chỉ là tăng thêm một mối đe dọa, vì điều này còn phải đối đầu với Giáo Đình."

"Nếu như Người Frank ra giá đủ cao, bán Quyền Trượng Vinh Diệu cho bọn họ cũng không phải là hoàn toàn không thể cân nhắc."

"Bởi vì làm vậy thì chúng ta không chỉ có thoát khỏi sự thù địch từ Giáo Đình, mà còn có thể giải quyết vấn đề tài chính của vương quốc."

Công tước Hero cười ha hả nói.

Biết rõ Tể tướng đang nói mát, nhưng gã ta còn nhảy ra tỏ rõ ý đối nghịch, điều này không chỉ đơn giản là bất đồng chính kiến, mà là một ván cờ giữa các đại quý tộc và vương quyền.

Mọi người có thể không tính toán đến chuyện che giấu Quyền Trượng Vinh Diệu. Nhưng vương thất muốn bỏ thần quyền vào trong túi thì các bên đều không thể chấp nhận được.

Nếu không, sau này bởi vì lợi ích mà đối đầu với vương thất, chẳng phải sẽ bị đội cho cái mũ dị đoan sao?

Thoạt nhìn giống như Công tước Hero đang đề nghị bán Quyền Trượng Vinh Diệu, nhưng thực chất đây chính là ý kiến chung của các đại quý tộc

Thần khí tuy tốt, nhưng cũng không đến lượt mình nắm giữ. Thay vì để nó nằm trong tay vương thất đe dọa an toàn của bản thân, chẳng thà mang ra bán để đổi lấy lợi ích còn hơn.

"Ngài Công tước nói không sai, thứ vương quốc cần nhất hiện giờ không phải là một Giáo Đình hư vô mờ mịt, mà là phải giải quyết vấn đề tài chính một cách nhanh chóng."

"Đế quốc Thú Nhân hiện đang bị trọng thương, chính là thời cơ tốt nhất để vương quốc hủy diệt kẻ thù truyền kiếp này, chỉ cần thoát khỏi khủng hoảng tài chính, chúng ta sẽ có thể chuẩn bị cho cuộc đông chinh."

"Chỉ là một món Thần khí mà thôi, bỏ đi cũng được. Chỉ cần thực lực của chúng ta đủ mạnh, ngay cả khi không có Thần khí truyền thừa thì cũng có thể thành lập Giáo Đình khác!"

Lời của Hầu tước Zuel đã hoàn toàn châm ngòi cho cơn bão này.

Hai đại quý tộc một nam một bắc đồng thời lên tiếng, tương đương với đại diện cho ý kiến chung của quý tộc miền nam và miền bắc.

Caesar IV liếc mắt nhìn quần thần, từ ánh mắt kiên định của đám phong thần, y thấy được phiền phức.

Vốn cho là đề nghị của Hudson đã rất hố rồi, không ngờ là đám đại quý tộc trong nước chẳng hề nương tay chút nào trong vấn đề hố vương thất này,

Trên danh nghĩa giống như là Hudson đạt được rồi nộp lên trên vương quốc, vương thất dường như không cần phải trả giá gì, nhưng thực tế là vương thất đã âm thầm trả giá vô số.

Đại quý tộc quật khởi không hề thuận buồm xuôi gió, đằng sau sự trỗi dậy thuận lợi của gia tộc Koslow đường nhiên là sẽ không thể thiếu được người hộ giá hộ tống.

Chương 1554: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ (2)

Có đôi khi nhằm vào không có nghĩa là phải thực sự động thủ, âm thầm chèn ép mới là trạng thái bình thường.

Chẳng hạn như: muốn mua lương thực, thị trường lại thiếu lương thực; muốn mua vải, thị trường lại bán hết vải...

Chẳng hạn như: tại một điểm mấu chốt cần giao dịch, các thương nhân đột nhiên biến mất và không bao giờ xuất hiện nữa. . . .

Trong thời đại mà tài nguyên bị độc quyền, muốn nhắm vào một nhà quý tộc mới nổi thật sự là quá dễ dàng.

Muốn phá cục, lựa chọn tốt nhất là sớm nhận được sự ủng hộ của một đại quý tộc để cho mọi người biết rõ phong tỏa là không có ý nghĩa.

Theo một nghĩa nào đó, sự phát triển nhanh chóng của gia tộc Koslow cũng là do một tay vương thất nâng đỡ.

Vấn đề duy nhất chính là Hudson nhảy hơi nhanh, danh vọng lên như diều gặp gió, làm cho gia tộc Koslow đứng vững trong giới đại quý tộc, mơ hồ có chút thoát khỏi tầm kiểm soát. .

"Đủ rồi!"

"Quyền Trượng Vinh Diệu có thể rơi vào trong tay vương quốc là do Thần Hi chi chủ ban ân, há có thể mang đi giao dịch với người khác."

"Chuyện hôm nay mà chúng ta phải bàn chính là làm sao để nhận được sự ủng hộ của bốn nước, mà không phải nghe những suy nghĩ tồi tệ từ các ngươi. Là một tín đồ thành kính, ta không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm đến tín ngưỡng của ta!"

"Vô số tín đồ của Thần Hi chi chủ ở trong nước đều đang nhìn chúng ta! Ta không muốn lại nghe thấy những lời xúc phạm Thần linh này nữa!"

Caesar IV nghiêm nghị quát lớn.

Không thể nói lợi ích, vậy thì nói tín ngưỡng. Trong thế giới thần quyền này, ngoài đám Áo Thuật sư cuồng nhiệt kia ra, không có quý tộc nào dám công nhiên xúc phạm thần linh.

"Bệ hạ, nếu như muốn bốn quốc gia ủng hộ chúng ta thành lập Giáo Đình mới thì lựa chọn tốt nhất thực ra chính là biến họ thành người một nhà."

"Trực tiếp chia giáo khu thành năm phần, lập ra năm vị Đại mục thủ, các vấn đề về tôn giáo của các quốc gia sẽ do các quốc gia tự xử lý."

"Vừa hay các Thánh Vực mà bốn quốc gia phái đến vẫn chưa rời đi, chúng ta cứ trực tiếp ngả bài với bọn họ, mời bốn người họ đảm nhiệm Đại mục thủ giáo khu của bốn quốc gia."

"Nếu sau này có thêm quốc gia khác tham gia thì có thể tiếp tục bổ nhiệm thêm Đại mục sư, khỏi phải tranh giành quyền lực."

Hudson nhẫn tâm nói.

Có những lúc nhất định phải chọn phe, nhưng thân phận của hắn lại rất đặc biệt, không thể hoàn toàn ủng hộ vương thất, cũng không thể trực tiếp nghiêng về phe quý tộc.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tung ra chiêu hiểm rồi.

Dựa theo cách của Hudson, quyền lực tôn giáo thuộc về vương quốc, nhưng lại không hoàn toàn.

Ngũ đại mục thủ đều ra rồi, mọi công việc đều có người làm, vậy còn cần giáo hoàng làm gì nữa?

Sự khác biệt của Giáo Đình không có Giáo Hoàng và Giáo Đình có Giáo Hoàng không chỉ là một danh phận, mà địa vị chính trị cũng hoàn toàn khác nhau.

Trên đại lục Aslante, Giáo Hoàng chính là tồn tại độc nhất, nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng. Giáo Hoàng nói ai xúc phạm thần linh thì người đó đã xúc phạm thần linh.

So ra thì Đại mục thủ còn kém xa, đơn giản chỉ là có quyền lực lớn hơn Tổng giám mục. Nếu dám nói nhảm nhiều thì sẽ bị mọi người cùng nhau đấm.

Chỉ có Giáo Hoàng mới có quyền lực một lời quyết sinh tử.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tổng giám mục Taryn đã chém Hudson thành muôn mảnh. Hôm qua mọi người vẫn còn là bạn tốt, hôm nay liền muốn cắt đứt con đường Giáo Hoàng của ông ta, quả thực là không xứng làm người.

"Nguyên soái, Thánh Vực mà bốn nước phái tới không phải nhân viên thần chức, làm sao có thể đảm nhiệm. . ."

Không đợi Tổng giám mục Taryn nói xong, Hudson đã cắt ngang: "Ngài Tổng giám mục, nếu chúng ta muốn thành lập Giáo Đình mới thì không thể theo cách truyền thống nữa."

"Mọi người đều là tín đồ của Thần Hi chi chủ, ai quy định rằng người đảm nhiệm chức vụ trong Giáo Đình nhất định phải là nhân viên thần chức chứ?"

"Đây đều là những hủ tục cản trở sự tiến bộ của thời đại, đều là những Giáo Đình mục nát để lại để lừa gạt thế nhân, theo ta cứ trực tiếp hủy bỏ là được."

"Thần Hi chi chủ vĩ đại rất bao dung, tất cả tín đồ đều có quyền thờ phụng Thần linh, bất cứ ai cũng không có quyền tước đoạt!"

Nói xong, Hudson nhìn về phía Tổng giám mục Taryn bằng ánh mắt xen lẫn một tia áy náy. Không còn cách nào khác, lần này chỉ có thể xin lỗi bằng hữu rồi.

Tin tức về Thần khí đã bị lộ ra ngoài. Bây giờ Quốc vương lại quyết tâm muốn giữ Quyền Trượng Vinh Diệu, thậm chí còn vì vậy mà đe dọa chụp mũ báng bổ thần linh.

Lập trường của tập đoàn quý tộc cũng đã rất rõ ràng, đó là kiên quyết không cho phép vương thất chưởng khống Giáo Đình.

Nếu tiếp tục làm ầm ĩ, không chừng tình hình sẽ bị mất khống chế. Vì hóa giải cuộc phân tranh này, Hudson chỉ đành đứng ra.

Cái giá phải trả cho việc hóa giải cuộc phân tranh này chính là giấc mơ trở thành Giáo Hoàng của Tổng giám mục Taryn đã bị tan vỡ.

Cách cục ngũ Đại mục thủ đã được xác lập, giáo khu năm nước có địa vị ngang nhau, dù là tay cầm Thần khí thì nhiều nhất cũng chỉ cao hơn nửa bậc. Muốn làm Giáo Hoàng, xem tứ Đại mục thủ còn lại là người chết sao. ...

Phương án mới này ngay lập tức nhận được sự ủng hộ của tập đoàn quý tộc.

Cùng một sự việc, nhưng ở trong mắt người khác nhau sẽ thấy những điều khác nhau.

Hệ thống "Ngũ đại mục thủ" đã phá vỡ giấc mơ Giáo Hoàng của Tổng giám mục Taryn. Nhưng đối với tập đoàn quý tộc mà nói, đây lại là cơ hội tốt nhất để tranh giành "quyền giải thích tôn giáo".

Nếu lãnh tụ tôn giáo cũng có thể do người thế tục đảm nhiệm, vậy thì giáo lý cũng có thể do người thế tục giải thích. Khi cánh cửa được mở ra, mọi người đều có thể vươn tay đến giáo lý một cách hợp pháp.

Chương 1555: Hệ Thống Ngũ Đại Mục Thủ (3)

Lúc này, Caesar IV liền do dự.

Đối với vương thất thì việc lập Giáo Hoàng là một chuyện tốt, nhưng đối với quốc vương thì chưa chắc.

Trời không có hai mặt trời, nước không thể có hai chủ.

Quốc vương và Giáo Hoàng sống chung trong một căn nhà nhỏ bé, đến khi phát sinh xung đột ý kiến, vậy rốt cuộc nên nghe lời ai đây?

Đáng tiếc là Quốc vương không thể kiêm nhiệm Giáo Hoàng. Theo quy định của giáo lý, Giáo hoàng là người được thần chọn, nhất định phải dâng hiến tất cả cho thần linh, không thể kết hôn và sinh con.

Chuyện liên quan đến quyền lực, Caesar IV không thể không nghĩ nhiều. Nếu như vì gia tăng quyền lực của vương thất mà phải hy sinh quyền lực của quốc vương, vậy thì chuyện này buộc phải xem xét lại.

Hệ thống Mục chủ mà Hudson đưa ra lại là một cực đoan khác, không chỉ phân tán quyền lực của Giáo Đình mới, mà còn đặt giáo quyền bên dưới quyền lực thế tục.

"Mục thủ", lãnh tụ tôn giáo.

Nghe thì rất đáng gờm, nhưng dù sao cũng không phải là Hoàng giả, không có quyền lực chí cao vô thượng.

Đặc biệt là việc cho phép người không phải là giáo sĩ đảm nhiệm Mục thủ còn là một bước ngoặt lịch sử. Điều này có nghĩa là chỉ cần quốc vương muốn thì hoàn toàn có thể tự mình kiêm nhiệm.

Tiêu chuẩn nhập chức giảm xuống, quyền lực tương ứng cũng giảm đi đáng kể. Hy vọng dùng cây gậy tôn giáo để can thiệp vào các vấn đề nội bộ của các quý tộc lãnh chúa về cơ bản là không thực tế.

Khi mà ai cũng có thể giải thích giáo lý cũng có nghĩa là tôn giáo trong tương lai của vương quốc, thậm chí là cả lục địa, đều sẽ trở nên rối ren.

Có lẽ điều này không có ảnh hưởng gì đến Thần Hi chi chủ, dù giáo lý có thay đổi thế nào thì cũng sẽ không thay đổi tín ngưỡng thần linh, nhưng đối với những nhóm lợi ích dựa vào tôn giáo mà nói, đây chắc chắn là một thảm họa.

Sự do dự của Caesar IV chẳng qua chỉ là tự mình đa tình, khi tất cả các đại quý tộc trong vương quốc đứng chung một phía, sự lựa chọn của quốc vương đã được quyết định rồi.

Ý thức được đại thế đã mất, Tể tướng, Bộ trưởng Quân vụ, Tổng giám mục đều ngậm miệng không nói gì.

Bên tai toàn nghe được tiếng ủng hộ, Caesar IV đang do dự cũng nhanh chóng tỉnh ngộ, phiền não lập tức -1.

"Nếu tất cả mọi người đều ủng hộ, vậy thì cứ làm như thế đi!"

"Bộ Ngoại giao nhanh chóng chấp hành, cố gắng đạt được thỏa thuận với bốn quốc gia về vấn đề này càng sớm càng tốt."

Không cần phải cưỡng ép giãy giụa, chắc chắn là bốn quốc gia sẽ rất thích cách chơi như vậy. Có thể chưởng khống quyền tôn giáo trong nước một cách hợp pháp, không có người cầm quyền nào sẽ cự tuyệt.

Có thêm bốn đồng minh thì mọi việc sẽ dễ làm hơn nhiều. Nếu Giáo Đình dám đến gây chuyện thì cũng là năm nhà cùng nhau gánh vác.

Thực ra, Vương quốc Alpha hiện giờ cũng không e ngại Giáo Đình, mà chỉ đang lo lắng về những cường giả của Giáo Đình sẽ trở về trong tương lai.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là những vấn đề nhỏ. Thời gian đã trôi qua hàng trăm năm, ngay cả những người thân thuộc nhất cũng dần phai nhạt tình cảm, huống chỉ đây chỉ là cùng chung một thế lực.

Muốn lợi dụng những lão già này làm tay chân, sợ là vẫn còn đang nằm mơ chưa tỉnh ngủ.

Nếu tính về mối quan hệ huyết thống, quý tộc trên đại lục đều là người một nhà. Những đại quý tộc trong Vương quốc Alpha cũng không phải từ trên trời rơi xuống, nguồn gốc vẫn là ở Nam đại lục.

Một lão già bất thình lình xuất hiện, không chừng còn là tổ tông của tất cả mọi người. Chỉ cần không có xung đột lợi ích thì sẽ không trở thành địch nhân.

Đương nhiên, nếu nói là hoàn toàn không lo lắng có lẽ chỉ có Hudson. Sau khi giao lưu với cường giả Thánh Vực, hắn biết được Thánh Vực nhị giai cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi, về bản chất thì vẫn là "Người" .

Thực lực hiện giờ của những thiên tài có thiên phú giống như Belersden và Maxim đã rất gần với giai đoạn đó rồi.

Gặp được Thánh Vực nhị giai yếu một chút thì vẫn có thể đánh một trận.

Loại chuyện động một tí là trực tiếp miểu sát kia chỉ tồn tại trong những câu chuyện thần thoại. Trong lịch sử thực tế, dù là Thần linh giáng lâm cũng không thể miểu sát Cự Long dưới sự áp chế của thiên địa pháp tắc.

Các chủng tộc khác thì không biết, dù sao thì Long tộc chắc chắn có ghi chép về việc thí thần, đồng thời không chỉ có một lần. Trong lúc cãi nhau với Belersden, Maxim đã không ít lần khoe khoang về lão tổ tông của mình.

Bụi bặm lắng xuống, đến lúc ai về nhà nấy. Thấy con gấu và con rồng nhà mình khoe khoang về chiến lợi phẩm, Hudson bị tức đến xanh mặt.

Hai thằng này chắc chắn là cố ý.

Biết rõ lần này hắn là lao động nghĩa vụ, vậy mà còn cầm chiến lợi phẩm ra khoe khoang, chắc chắn là không có lòng tốt.

Trong thâm tâm, Hudson đang suy nghĩ xem nên làm cách nào mới có thể lừa được số kim tệ trong tay hai thằng này.

Tiền phải lưu thông mới được coi là tiền, để ở trong tay của hai tên này chỉ là đang lãng phí tài nguyên mà thôi.

Với gia sản của tên này, sớm đã đạt đến cảnh giới tự do về tài chính. Nhu cầu vật chất đối với hai đứa nó mà nói hoàn toàn là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Dựa vào việc hấp thu nguyên tố ma pháp giữa đất trời theo bản năng là đủ để duy trì sự tồn tại, đồ ăn chỉ để thỏa mãn dục vọng ăn uống.

Quần áo được làm hoàn toàn bằng tự nhiên, không có chuyện thay đổi. Chỗ ở thì chỉ cần đào đại một cái lỗ, thi triển pháp thuật gia cố một chút là có thể trở thành sào huyệt.

Cầm nhiều tiền trong tay như vậy cũng không lấy ra xài, lại không thể sinh con, hoàn toàn chính là thừa thãi.

Trước đây, Hudson còn có thể lừa gạt hai đứa nó mua Ma tinh thạch để nạp vào bàn tay vàng của mình.

Chương 1556: Tiền Lãi

Ngoài việc trả lại một phần năng lượng cho hai đứa này ra, Hudson chủ yếu dựa vào chiết xuất năng lượng để luyện chế ma pháp dược tề rồi lấy ra tiêu thụ để kiếm tiền.

Bây giờ thì không được nữa rồi, tốc độ thôn phệ của thôn kim thú cũng không nhanh bằng tốc độ phát tài của hai đứa này. Sau mỗi cuộc đại chiến, bọn nó đều có thể kiếm đầy bồn đầy bát.

Lúc đầu thì Hudson còn có thể tham gia chia của. Nhưng đến giờ thì hai tên vô lương này đã học được cách ăn một mình.

Bọn nó nói là: "Đây là việc làm thay cho vương quốc, không liên quan gì đến khế ước. Cầm bao nhiêu tiền thì ra bấy nhiêu sức."

Lời này nghe thì có vẻ như đang nói cho các quyền quý trong vương quốc nghe, nhưng thực tế lại đang nhắc khéo Hudson là đừng có cắt giảm tiền thù lao của họ.

"Belersden tiên sinh, Ngân hàng Phát triển Cận Đông gần đây ra mắt một dịch vụ gửi tiền tiết kiệm mới, dành riêng cho những khách hàng cao cấp như tiên sinh."

"Chỉ cần gửi 2 triệu kim tệ vào trong ngân hàng, đồng thời kỳ hạn tiết kiệm từ mười năm trở lên, tiên sinh sẽ được hưởng lãi suất 0,3% mỗi năm."

"Đối với gửi tiết kiệm trên năm mươi năm, lãi suất có thể tăng lên 0,6%; đối với gửi tiết kiệm trên một trăm năm, lãi suất có thể tăng lên 1%; đối với gửi tiết kiệm trên hai trăm năm, lãi suất có thể lên đến 2%; ... đối với gửi tiết kiệm trên một nghìn năm, lãi suất hàng năm cao nhất là 10%."

"Dù sao tiền của tiên sinh cũng đang nhàn rỗi, bảo quản còn có chút phiền phức, không bằng bỏ vào trong ngân hàng để kiếm thêm một chút tiền lời."

Hudson ra sức lừa tiền.

Biết rõ Maxim xem tiền như mạng, kim tệ đã tiến vào túi rồng là không thấy móc ra.

Ngay cả khi con trai Hudson chào đời, con rồng này thà chạy tới Hắc Thạch sơn mạch bắt Ma thú làm lễ vật chứ nhất quyết không chịu móc ra một kim tệ nào.

So ra thì Belersden sảng khoái hơn nhiều. Nó hào phóng tuyên bố bao trọn gói tiền sữa bột cho đứa cháu trai nhỏ này.

Có lẽ trong đời gấu của Belersden, sữa đã là món quà tốt nhất rồi. Đáng tiếc Belersden không biết là: tất cả các sản phẩm từ sữa mà gia đình Hudson ăn đều đến từ trang trại gấu của nó.

Cũng hết cách rồi, trong trang trại nuôi rất nhiều gia súc, một mình Belersden lại uống không hết được lượng sữa sản xuất ra, dù có nuôi thêm 10 con Đại Địa Chi Hùng nữa cũng dư xài, Hudson chỉ có thể miễn cưỡng giúp đỡ.

Không chỉ có sữa, mà ngay cả thịt mà phủ lãnh chúa ăn cũng đều đến từ trang trại gấu.

Hàng ngày đều được chuyển đến phủ lãnh chúa đúng giờ, trên danh nghĩa là đưa cho Belersden, nhưng với tư cách là Đại Địa Chi Hùng tôn quý nhất, thịt mà Belersden ăn nhất định phải được giết mổ và nấu ngay.

Nếu như quá nửa giờ là sẽ bị vứt bỏ, đồng thời còn phải đảm bảo cung cấp thức ăn liên tục trong 24 giờ, thức ăn chưa được hưởng dụng sẽ bị vứt bỏ. Nếu bàn về hưởng thụ cuộc sống, Belersden quả thực là một con gấu quý tộc.

Nhờ vào việc nhặt thức ăn thừa của Belersden mỗi ngày, Hudson đã có thể nuôi sống được phủ lãnh chúa. Đương nhiên, loại chuyện này không cần thiết phải nói ra, nếu không sẽ bị gấu con cười nhạo cả đời.

"Hudson, ngươi cứ lừa tiếp đi!"

"Còn gửi tiết kiệm một nghìn năm, người có thể sống được một nghìn năm sao?"

"Gia tộc Koslow có thể truyền thừa được một ngàn năm hay không cũng đều là một ẩn số. Sợ là chưa đến kỳ hạn thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông của ngươi đã tan rã rồi, đến lúc đó ta đi tìm ai tính sổ?"

"Chẳng lẽ ngươi muốn chơi suông, lừa ta chăm sóc hậu bối của ngươi một ngàn năm sao?"

"Nói cho ngươi biết, mau chóng dẹp bỏ cái suy nghĩ không thiết thực này đi. Bổn gấu còn rất nhiều thời gian để tận hưởng cuộc sống mỹ mãn của mình, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian để làm bảo mẫu cho con cháu ngươi!"

Belersden nói với vẻ mặt giận dữ.

Kỳ hạn ngàn năm thì khác cho không ở chỗ nào?

Dù lãi suất có cao đến đâu thì cũng phải thanh toán được mới được.

Là một học sinh giỏi toán, Belersden rất dễ dàng cho ra kết luận: Một ngàn năm sau, cho dù có tập hợp hết toàn bộ kim tệ trên đại lục cũng chưa chắc đủ để thanh toán.

Chém gió thành bão, Hudson cũng không nổi giận. Bị lộ tẩy là điều tất yếu, 1. 1 lũy thừa một nghìn đã vượt quá phạm vi tính toán của người bình thường.

"Belersden, đừng có mắt gấu xem người thấp. Chỉ là tuổi thọ ngàn năm, coi thường ai chứ?"

"Mặc dù tuổi thọ của nhân tộc ta ngắn, nhưng bước vào Thánh Vực liền có thể thọ ba trăm năm, bước vào Thánh Vực nhị giai thì có thể thọ sáu trăm năm, bước vào Thánh Vực tam giai càng có thể thọ đến hơn một ngàn hai trăm."

"Chuyện mà các bậc tiền bối có thể làm được, chẳng lẽ ta không làm được sao. Ngươi ra ngoài hỏi thăm một chút, trên toàn đại lục này có ai thiên tài như ta không?"

Hudson cố gắng ngụy biện.

Có thể sống được một ngàn năm hay không thì không biết, dù sao hiện giờ hắn tuyệt đối không đề cập đến chuyện vấn đề thanh toán.

"Được rồi, Hudson!"

"Cái danh thiên tài của ngươi đến từ đâu, còn cần ta phải nhiều lời sao? Người ngoài thổi phồng ngươi vài câu, ngươi lại còn tin là sự thật."

"Cho dù ngươi tu luyện thuận buồm xuôi gió đến Thánh Vực tam giai thì cũng chỉ có chừng ấy tuổi thọ, còn không phải cần bổn gấu giải quyết hậu sự cho ngươi."

"Không cần nói nhảm nhiều như vậy, trăm năm định kỳ tiền tiết kiệm lãi suất 10%, lãi suất gửi tiết kiệm kỳ hạn một trăm năm là mười phần trăm, trực tiếp thanh toán hàng năm, ta không tin Ngân hàng Phát triển Cận Đông của ngươi có khả năng thanh toán một lần!"

Giọng điệu khinh thường của Belersden làm cho Hudson rất nổi nóng.

Thực tế chứng minh là học giỏi toán rất có tác dụng. Bởi vì kết quả cuối cùng của 1. 1 lũy thừa một trăm đều lấy vạn làm đơn vị.

Trong vòng trăm năm, việc tăng giá trị lên gấp vạn lần là chuyện không thể nào thực hiện được!

Chương 1557: Tiền Lãi (2)

Ngược lại, hàng năm kết toán một lần thì không phải trả lãi kép, với khả năng sinh lời hiện tại của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, hoàn toàn có thể trả tiền mặt.

"Không có khả năng!"

"Nhiều nhất 1,2%, phải biết là nếu số kim tệ này nằm trong tay ngươi thì nó sẽ chẳng thêm được đồng nào."

"Còn về năng lực trả tiền mặt, ngươi có thể yên tâm. Nếu thật sự xảy ra vi phạm hợp đồng, Ngân hàng Phát triển Cận Đông có rất nhiều cổ đông, đến lúc đó, ngươi thấy ai không vừa mắt liền đi đòi nợ người đó."

"Tóm lại, đừng bắt nạt cháu của ngươi là được!"

Hudson có chút chột dạ nói.

Ngoài ý muốn là chuyện không ai có thể nói trước được, thời gian chu kỳ dài đến hàng trăm năm, vấn đề thanh toán hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của hắn.

Không thể thanh toán được cũng không sợ, trên thế giới còn có một loại chuyển đổi nợ thành cổ phần. Nếu ngân hàng phát triển không thuận lợi, đến lúc đó chỉ cần đóng gọn Ngân hàng Phát triển Cận Đông đưa cho gấu con là được, cũng không tính là vi phạm hợp đồng. . . .

"Hai người các ngươi cứ không ngừng cãi nhau về vài phần trăm lãi suất, không sợ truyền ra ngoài bị người ta cười sao."

"Hudson, có phải là ngươi đã quên điều gì rồi không?"

"Tại sao ngươi chỉ ra mắt dịch vụ gửi tiền tiết kiệm cho con gấu ngốc này, còn bổn Long thì sao?"

"Đừng quên, trước mắt ngươi đây chính là một Long vương tương lai, thậm chí còn có thể trở thành Long Hoàng trong truyền thuyết, vì vậy lãi suất nhất định phải gấp đôi!"

Đối với việc Maxim chủ động đưa tới cửa, ánh mắt của Belersden cũng đã thay đổi, giống như đang nhìn một đứa thiểu năng vậy.

Ngươi muốn tiền lãi của người ta, nhưng người ta muốn tiền vốn của ngươi.

Có năng lực thanh toán thì không nói, nhưng một khi vượt quá giới hạn thanh toán, Belersden không cho là Hudson sẽ đập nồi bán sắt để thực hiện lời hứa.

Uy tín tốt chẳng qua chỉ là lợi ích vi phạm hợp đồng không đủ lớn.

Với hiểu biết của nó về Hudson, nếu thực sự đến tình trạng cần phải vi phạm hợp đồng, hắn sẽ tìm một lý do không thể chối cãi để thuyết phục chủ nợ, còn không sẽ tìm một kẻ đổ lỗi để gánh vác.

"Được rồi Belersden, mỗi người chúng ta nhượng bộ một bước. Lãi suất hàng năm là 3%, lãi suất sẽ được chuyển vào tài khoản của ngươi đúng hạn."

"Maxim tiên sinh, bây giờ ngươi có hai lựa chọn. Hoặc là chấp nhận lãi suất hàng năm là 3% và trả theo năm, hoặc là làm theo những gì mà ngươi đã nói, tiền lãi gấp bội, nhưng phải đợi đến kỳ hạn rồi mới thanh toán một lần."

Hudson giơ hai tay ra, trực tiếp ngửa bài.

Chuyện tương lai, tương lai rồi tính. Trước mắt chỉ có lấp đầy lỗ hổng tài chính thì khoản vay khổng lồ với lãi suất 0% của hắn mới có thể được sử dụng bình thường.

Không giống như hiện giờ, trong sổ sách rõ ràng có một lượng lớn tài chính có thể sử dụng, nhưng hắn lại không dám động đến, chỉ sợ in và phát hành quá nhiều kim phiếu sẽ làm sụp đổ giá trị tiền tệ.

Giao tử triều Tống, tiền giấy triều Minh chính là những bài học đắt gia. Dù có sự bảo lãnh của quốc gia, nhưng khi đối mặt với tình trạng lạm phát, chỉ dựa vào một đám cổ đông đứng ra bảo lãnh thì sẽ không thể chịu đựng nổi.

Bù đắp được lỗ thủng này thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông mới có thể chia cổ tức bình thường. Có thể lấy về được bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là phải để đám cổ đông này thấy được tiền lãi.

Nghĩ cũng buồn cười, người khác xuyên không đều là phát triển công nghiệp hóa, chỉ có mỗi hắn là trong nhiều năm nay như vậy vẫn còn ở trong thời đại nông nghiệp.

Điều có ảnh hưởng lớn nhất đến đại lục Aslante không phải là cuộc cách mạng công nghiệp gì đó, mà là cách mạng tài chính.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông được bên ngoài coi là có tiềm lực tài chính hùng mạnh, nếu là ở kiếp trước thì đây chẳng khác nào một công ty bán hàng đa cấp.

Sự khác biệt chỉ là ở đại lục Aslante thiếu sự cạnh tranh, lại không có người nào giám thị, cái bong bóng này đã được thổi phồng lên, hiện nay đã có dấu hiệu hạ cánh an toàn.

Làm cho Hudson cũng không nhịn được cảm khái: Lừa đảo và thiên tài chỉ cách nhau ở một ý niệm.

Đều là bị ép ra, ai bảo bản thân hắn cũng là một quý tộc chứ! Cũng không thể vì phát triển công nghiệp mà lật đổ chính mình được nha?

Cho dù muốn cải cách thì cũng chỉ là cải cách từ trên xuống, mà không phải là cuộc cách mạng bạo lực mang tính hủy diệt.

Tất cả đều vì phát triển sức mạnh quân sự!

Nếu kết nối tất cả những việc làm mà Hudson đã làm trong những năm gần đây, kết quả cuối cùng đều phản ánh vào việc phát triển sức mạnh quân sự.

Không chỉ nâng cao sức mạnh quân sự của lãnh địa mình, mà hắn còn kéo theo các quý tộc trong vương quốc cùng tiến lên. Phát triển đến hiện tại còn điên rồ hơn, cả Liên minh năm nước cũng đã lên chuyến xe này.

Mọi người đều đang chạy đua vũ trang trên con đường hiếu chiến, có điều là chiếc chiến xa của Vương quốc Alpha chạy nhanh hơn một chút.

Công tác vũ trang của đám quý tộc lãnh chúa Cận Đông và Bắc Cương gần như có thể nói là nhờ được Hudson hỗ trợ nên mới hoàn thành sơ bộ.

Nếu không có kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành đóng vai trò như tiền tệ thì vương quốc vẫn còn đang trong tình trạng khủng hoảng tiền tệ, nào có phát triển kinh tế phồn thịnh được như hiện nay.

Đây là một vòng tuần hoàn lành mạnh, có đủ vốn thì mới có thể phát triển sản xuất lãnh địa. Có sản vật do lãnh địa sản xuất rồi mới có nền tảng để phát triển quân bị.

Tiền cho vay cũng sẽ không uổng phí, sau khi lưu thông một vòng trên thị trường, vương quốc liền có thêm rất nhiều cánh đồng và trang trại.

Vật tư sản xuất ra, một phần được dùng để trả nợ, một phần được chuyển hóa thành sức mạnh quân sự.

Loại chuyển hóa này vừa mới bắt đầu, còn cần thời gian để lên men.

Chương 1558: Thời Đại Mới

Tất cả đều là do cảm giác an toàn chết tiệt quấy phá, từ sau khi biết được tin tức về vạn năm chi kiếp, Hudson liền ở trong tình trạng hoảng loạn.

Hắn biết rằng nếu chỉ dựa vào lực lượng của bản thân thì rất khó chống lại những rủi ro không biết trước, nên bắt đầu kéo người lên xe.

Chỉ là kéo kéo thì tình hình lại thay đổi, khi số người trên chuyến xe này ngày càng đông thì những thứ cần Hudson cần thao túng cũng ngày càng nhiều.

Phát triển một cách lơ mơ đến hiện giờ liền tạo ra Ngân hàng Phát triển Cận Đông quái thai này. Ngay cả liên minh năm nước, một tổ chức quốc tế phi khoa học, cũng là sản phẩm phụ trong hàng loạt thao tác của Hudson.

Nếu không có sự chuẩn bị chiến lược trước đó gây ra sự thay đổi đột ngột của cục diện quốc tế, thì các quốc gia ở Trung đại lục và Bắc đại lục tuyệt đối sẽ không thể đoàn kết với nhau.

Mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, chỉ có một mình Hudson là phải khổ sở lấp hố cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Hết cách rồi, sự phát triển của Vương quốc Alpha mới chỉ bắt đầu đi vào quỹ đạo, bây giờ quả bom hạt nhân tài chính này tuyệt đối không được nổ tung.

Để nâng cao uy tín thị trường của kim phiếu, ngay cả việc mua ma pháp dược tề của Hudson cũng bị hắn cưỡng chế yêu cầu dùng kim phiếu để tiến hành kết toán.

Nếu như có người xem xét sổ sách của ngân hàng thì sẽ ngạc nhiên phát hiện đại cổ đông Hudson mới là người gửi tiền nhiều nhất của ngân hàng, nhưng đồng thời cũng là khách hàng vay tiền lớn nhất.

Vừa gửi một đống tiền tiết kiệm, lại vay mượn một khoản nợ kếch xù, người không hiểu tài chính nhìn vào nhất định sẽ bị làm cho choáng váng. ...

Cuộc đàm phán của Liên minh năm nước kết thúc một cách chóng vánh, bốn nước đã sớm cảm thấy bất mãn với Giáo Đình rồi, sau khi nhìn thấy được thiện chí của Vương quốc Alpha thì hoàn toàn không tìm được lý do để cự tuyệt.

Thế là, Giáo Đình phương bắc do Vương quốc Alpha cầm đầu đã ra đời, từ đó Thần Hi Giáo Hội tiến vào thời đại chân vạc. Là người đã cống hiến Thần khí, Hudson đã sẽ trở thành Thánh kỵ sĩ của Giáo Đình phương bắc.

Về mặt lý thuyết, dưới trướng hắn còn phải có một Thánh kỵ sĩ đoàn nữa, tiếc là Giáo Đình phương bắc lỏng lẻo không có quá nhiều tài nguyên, không đủ khả năng thành lập quân đội của riêng mình.

Sau khi hoàn thành việc cải tổ cơ cấu, Ngũ đại mục thủ đều đang bận tranh giành "chuyện làm ăn" của Giáo Đình, giống như đang chuẩn bị làm một vố lớn vậy.

Có thể trong tương lai sẽ thành lập các Hộ Giáo kỵ sĩ đoàn của riêng mình, nhưng chuyện này không liên quan gì đến Hudson. Danh hiệu "Thánh kỵ sĩ" mang ra ngoài làm màu thể hiện thì được, về bản chất thì đây vẫn chỉ là một cái chức suông.

Nhưng đối với gia tộc Koslow mới nổi mà nói, thứ mà họ thiếu nhất hiện giờ chính là loại hư danh này. Tổ tông không quá lợi hại, vậy thì chỉ có thể tự mình trở nên lợi hại.

Sau khi nhận được tin tức tốt, ngoài bản thân Hudson là không quan tâm ra, toàn bộ gia tộc Koslow đều sôi sục.

Ai nấy đều thu xếp chuẩn bị đại lễ, cho dù Hudson có ngăn cản thì vẫn không thể ngăn chặn được sự nhiệt tình của mọi người.

Lợi ích lớn nhất mà Thánh kỵ sĩ Hudson mang lại cho gia tộc Koslow chính là: Phía trước dòng họ của gia tộc có thể thêm một chữ "Thánh".

Tại đại lục Aslante, bất kỳ gia tộc nào có thể thêm chữ "Thánh" vào dòng họ của mình đều là những gia tộc khác thường.

Trước đây, trong Vương quốc Alpha, chỉ có vương thất mới có đãi ngộ này. Chủ yếu là nhờ công lao dẫn dắt vương quốc chống lại sự xâm lược của thú nhân, bảo vệ tín ngưỡng của Thần Hi chi chủ.

Có thể được hưởng đãi ngộ này vẫn là nhờ lúc đó Vương quốc có quan hệ tốt với Giáo Đình, sau nhiều thế hệ dày công vận động mới có được.

Sau này do mâu thuẫn về lợi ích, mối quan hệ giữa hai bên rạn nứt, trong Vương quốc Alpha đã không còn một gia tộc nào có thể được hưởng đãi ngộ này nữa.

Nếu như không phải công lao của vương thất quá rõ ràng, thật sự không thể nào xóa bỏ được, sợ là Giáo Đình đã thu hồi lại rồi.

So với đó thì danh hiệu Thánh kỵ sĩ của Hudson có trọng lượng nhẹ hơn nhiều. Ngoài được Liên minh năm nước thừa nhận ra, ở những nơi khác hoàn toàn không có tác dụng.

Có trọng lượng nhẹ một chút cũng không sao, gia tộc Koslow cũng chỉ lăn lộn ở mảnh đất này, không cần phải được toàn bộ đại lục công nhận. . . .

Quang Minh thánh sơn, Shelter VII trông già đi rất nhiều.

Đầu tiên là tin Thần khí truyền thừa bị đánh mất đã được xác định, ngay sau đó lại truyền đến tin Liên minh năm nước thành lập Giáo Đình mới. Hàng loạt đả kích ập đến, cường giả Thánh Vực cũng không chịu nổi.

Trong nhiệm kỳ Giáo Hoàng của ông ta, Thần Hi Giáo Đình bị chia ra làm ba, một lịch sử đen tối như vậy đủ để ghi vào sử sách, được sử dụng làm tài liệu phản diện để giảng dạy đến thiên hoang địa lão.

Nếu chỉ có một Giáo Đình Frank thôi thì Shelter VII còn có thể giãy giụa một chút, không chừng một ngày nào đó Vương quốc Frank xảy ra biến cố rồi suy sụp, Giáo Đình liền có thể thống nhất lại.

Nhưng sau khi Liên minh năm nước thành lập Giáo Đình mới thì mọi thứ đã thay đổi.

Giáo Đình Bắc đại lục sở hữu Thần khí truyền thừa, dù một ngày nào đó vương quốc có suy sụp thì thứ này cũng sẽ không trở về với Giáo Đình, mà cơ sở pháp lý này sẽ tiếp tục tồn tại vĩnh viễn.

"Vô lực hồi thiên"!

Trong đầu Shelter VII chỉ còn lại bốn chữ này, ông ta đã phải nhốt mình trong phòng suốt ba ngày trời mới có thể bình tĩnh lại được.

"Bệ hạ, chấp hành chiến lược thu hẹp đi!"

Tổng giám mục Sauron nói với giọng trầm thấp.

Biết rõ tâm tình của lão đại không tốt mà còn đề xuất như vậy, lão ta cũng là bất đắc dĩ.

Chương 1559: Thời Đại Mới (2)

Liên minh năm nước bị Vương quốc Alpha lôi kéo tự lập môn hộ, thế lực của Giáo Đình ở Bắc đại lục và Trung đại lục đã bị chính phủ các nước mạnh mẽ đàn áp.

Không chỉ bị niêm phong một lượng lớn sản nghiệp, mà còn có rất nhiều nhân viên thần chức bị đào bới lịch sử khiến cho thân bại danh liệt, khiến cho toàn bộ Giáo Đình lòng người bàng hoàng.

Rõ ràng là Liên minh năm nước đang muốn nuốt trọn di sản của Giáo Đình, nếu tiếp tục trì hoãn thì tổn thất của họ sẽ càng lớn hơn.

"Ý của ngươi là rút hết các chi nhánh và từ bỏ toàn bộ sản nghiệp ở Liên minh năm nước sao?"

Shelter VII lạnh lùng hỏi.

Lần gần nhất bị người ta chém một đao hung ác như vậy là vào ngày Giáo Đình Frank được thành lập. Bởi vì xung đột lợi ích, Giáo Đình và Vương quốc Frank giết đến ngươi chết ta sống.

Chỉ riêng phía Giáo Đình thôi đã có hơn mười mấy vị cường giả cấp tám vẫn lạc. Đương nhiên, Vương quốc Frank cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế, cuối cùng song phương chỉ đành lén lút đạt được thỏa thuận, thế lực của Giáo Đình đã hoàn toàn rút lui ra khỏi Vương quốc Frank.

Tình huống lần này đặc biệt, mặc dù Liên minh năm nước đã ra tay rồi, nhưng lại dùng những thủ đoạn nằm trong phạm vi quy tắc.

Đào bới lịch sử, tịch thu tài sản của Giáo Đình, đều là thu thập đủ bằng chứng rồi mới hành động.

Quan trọng nhất là không có giết người!

Làm việc để lại một đường, lực phản công của Giáo Đình cũng sẽ không quá mạnh.

Dù sao, sau trận ám chiến lần trước với Vương quốc Frank, đến giờ bọn họ vẫn còn đang liếm láp vết thương.

Trong vòng trăm năm gần đây, ngoài cuộc viễn chinh của hải quân đến hải vực sương mù ra, thì trận ám chiến với Vương quốc Frank là bị tổn thất nặng nề nhất.

Vốn dĩ Giáo Đình hiện đang ở vào thế bất lợi trong cuộc cạnh tranh quốc tế, nếu lại đánh tiếp một trận với Liên minh năm nước thì chẳng phải sẽ tổn thất lớn hơn sao?

Trận chiến xảy ra trên đại thảo nguyên cũng không phải là bí mật gì đối với Giáo Đình. Có lẽ Liên minh năm nước riêng lẻ đều không phải là đối thủ của Giáo Đình, nhưng nếu năm nước đoàn kết lại với nhau thì tình hình sẽ khác.

Do yếu tố địa lý, trừ khi liên thủ với dị tộc, nếu không Giáo Đình rất khó được đồng minh để đối phó với Liên minh năm nước.

Lén lút cấu kết một lần đã là cực hạn rồi. Nếu dám công khai liên thủ với dị tộc, ngay cả Giáo Đình cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Dù Giáo Đình đã mục nát, nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều người nhiệt huyết. Nếu như dám phản bội Nhân tộc, có lẽ sẽ nổ ra nội chiến.

Ít nhất đám khổ tu sĩ có tín ngưỡng thành kính kia sẽ đứng ở phía đối lập với bọn hắn; những thanh niên nhiệt huyết bên dưới cũng sẽ không đồng ý.

Phải biết bản thân Thần Hi chi chủ chính là thần linh của nhân tộc, một khi phản bội Nhân tộc, đó chính là đang phản bội tín ngưỡng.

"Bệ hạ, chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Hiện tại kịp thời buông tay thì còn có thể toàn thân trở ra, nếu như tiếp tục kéo dài, Giáo Đình chỉ bị tổn thất lớn hơn mà thôi."

"Liên minh năm nước nhìn thì có vẻ như không giết người, nhưng bọn chúng đang tru tâm, ảnh hưởng mà chúng gây ra còn nghiêm trọng hơn so với giết người."

"Hiện giờ tiến hành chiến lược thu hẹp thì còn có một phần tín đồ sẽ đứng đứng về phía chúng ta. Bảo đảm phần sinh lực này trước, chờ sau này lại tìm kiếm cơ hội."

"Nếu như tiếp tục dây dưa với Liên minh năm nước, sau này sẽ có nhiều tin lớn bất lợi bị khui ra, danh vọng của Giáo Đình sợ là. . ."

Tổng giám mục Sauron nói với vẻ mặt đắng chát.

Lão ta nhất định phải làm con chim đầu đàn này. Ba quốc gia Trung đại lục nằm trong giáo khu do Sauron phụ trách, những người đang gặp rắc rối hiện giờ đều là đàn em của lão ta.

Là lão đại của phe phái, ngoài việc được hưởng thụ sự ủng hộ của mọi người thì còn có trách nhiệm cứu người trong những thời khắc quan trọng.

Nếu đám đàn em đều toang hết, người làm lão đại như Sauron cũng sẽ đi đến đường cùng. Xảy ra chuyện lớn như vậy, tổng phải cần có người ra tới cõng nồi.

Vì Giáo Đình ổn định, không thể đem mũ chụp tại thực quyền phái nhóm trên thân, nhất định phải có người đứng ra chịu trách nhiệm.

Thật ra, nếu đi sâu vào truy cứu trách nhiệm thì Shelter VII mới là người có trách nhiệm lớn nhất. Là Giáo Hoàng, vậy mà ngay cả Thần khí truyền thừa cũng không bảo vệ được, đây chính là vết nhơ lớn nhất.

Chẳng qua đây là vấn đề còn tồn đọng của lịch sử, Thần khí cũng không phải bị ban lãnh đạo Giáo Đình trong nhiệm kỳ làm mất, bọn họ cũng bị tiền bối hố mà thôi.

"Bệ hạ, Tổng giám mục Sauron nói không sai, bây giờ chúng ta thực sự không có sự lựa chọn."

"Hải quân bị tổn thất nặng nề, trên đại lục lại còn có dị tộc ngăn trở, một khi làm căng với Liên minh năm nước, lực lượng quân sự mà chúng ta có thể huy động được cũng cực kỳ có hạn."

Quân đoàn trưởng Blake tiến lên khuyên.

Có lẽ là đang gặp vận xui nên trong những năm gần đây các phe phái lớn của Giáo Đình đều lần lượt gặp xui xẻo. Hôm nay ngươi xảy ra chuyện, ngày mai ta gặp chuyện, lẫn nhau đều có một đống tài liệu đen.

Khi tất cả mọi người đều có tài liệu đen thì những tài liệu đen này sẽ không còn tồn tại nữa. Ngay cả khi xảy ra nhiễu loạn, mọi người cũng chỉ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nếu như nghiêm túc xử lý, tất cả các quan chức cấp cao của Giáo Đình đang có mặt ở đây đều không thể toàn thân trở ra.

Quấy rối lẫn nhau nhiều lần như vậy, mọi người cũng đã có ăn ý. Đấu tranh chính trị thì đấu tranh chính trị, chuyện xấu trên quốc tế không thể lấy làm lý do để tấn công đối thủ chính trị.

"Thôi!"

"Hiện giờ Giáo Đình đang cần dùng người, không cần phải làm những việc hy sinh vô nghĩa như vậy. Tạm thời từ bỏ giáo khu ở Trung đại lục và Bắc đại lục đi, các khu vực ở Nam đại lục có tình hình bất ổn cũng tiến hành thu hẹp đi!"

Chương 1560: Thời Đại Mới (3)

"Tất cả những người rút về đều phải trải qua một vòng thẩm tra. Phải cho mọi người biết rõ, Giáo Đình ta không phải là nơi để chứa chuyện xấu."

"Sau khi xác định không có vấn đề thì phân bổ đến Vương quốc Ruthenia, tăng cường sự kiểm soát của chúng ta đối với nơi đó."

Shelter VII thở dài một hơi nói.

Bước lùi này rốt cuộc là trời cao biển rộng, hay là địa ngục thâm uyên, không ai có thể nói trước được.

Nhưng hết cách rồi, với thực lực hiện giờ của Giáo Đình thực sự không thể độc quyền tôn giáo trên đại lục nữa.

Kết quả của chiến lược thu hẹp này là hàng xóm bị tổn thương. Dù sao cũng phải nghĩ cách bù đắp những tổn thất ở khắp nơi trên đại lục.

Vương quốc Ruthenia suy tàn chính là nước bất hạnh bị biến thành vật hi sinh. . . .

Cảng Tân Nguyệt, sau trận chiến trên đại thảo nguyên, nơi này trở nên ngày càng phồn hoa. Các cửa hàng và bất động sản trong thành đã bị thương nhân đến từ khắp nơi trên đại lục tranh giành.

Đối với Vương quốc Alpha thì ý nghĩa lớn nhất của trận chiến trên đại thảo nguyên không phải là đánh bại Đế quốc Thú Nhân, mà là sự tự tin mà chiến tranh mang lại cho người dân.

Những quý tộc vương quốc vốn đang nghi ngờ về chiến lược phát triển Cận Đông và lựa chọn quan sát tình hình, lúc này đều hận mình mắt mù, đã bỏ lỡ một lần kỳ ngộ trong đời.

Tặng than ngày tuyết khó, dệt hoa trên gấm dễ. Các quý tộc lãnh chúa đang phát triển ở khu vực Cận Đông hiện cũng đã nhận được thêm đầu tư từ gia tộc đứng sau.

Toàn bộ tài nguyên trong vương quốc đều đang tràn vào Cận Đông một cách điên cuồng. Lúc này không còn ai nghi ngờ là chiến lược Cận Đông của vương quốc sẽ bị thất bại nữa, tất cả mọi người đều đang tưởng tượng về thời đại đại phản công.

Báo thù thú nhân chỉ là phụ, điều quan trọng là cơ hội mở rộng mới mà cuộc phản công mang lại. Đây không chỉ là cái nôi cho các quý tộc lãnh chúa mới nổi quật khởi, mà còn là bảo địa để các quý tộc uy tín lâu năm tiến thêm một bước.

Khi tất cả mọi người đều coi gần Đông là bàn đạp cho cuộc phản công chống lại Đế quốc Thú Nhân, vậy thì không có gì có thể ngăn cản được khu Cận Đông phát triển.

Là bên cảng lớn duy nhất trong khu Cận Đông, cảng Tân Nguyệt là nơi đầu tiên được hưởng lợi. Quy hoạch đô thị ban đầu đã không còn đủ dùng nữa, tường thành mới đang được xây dựng.

Thẳng thắn mà nói, Hudson không thích xây dựng thành trì một cách không có não như vậy. Nhưng tình hình chung như vậy, việc hoạt động độc lập sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Vì tất cả mọi người đều cho rằng cần có tường thành bảo vệ, nên một đại lãnh chúa sẵn sàng nghe lời hay lẽ phải Hudson lão gia đã quyết định tôn trọng dân ý.

"Công tước, lãnh thổ của chúng ta đã vươn đến vùng đất bị nguyền rủa, nơi này bị thú nhân coi là xui xẻo."

"Theo khảo sát thực tế, hoàn cảnh ở nơi đó rất thích hợp cho việc sản xuất nông nghiệp, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu bị nguyền rủa nào."

"Tuy nhiên, xét từ lịch sử địa phương, các bộ lạc sinh sống ở đó hầu như đều gặp phải tai nạn."

"Xét đến vấn đề an toàn của người dân, trước khi tìm ra nguồn gốc của vấn đề, Bộ Chính vụ đề nghị tạm thời không đầu tư quá nhiều vào nơi này."

Jacob nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong vấn đề chiến lược, từ trước đến nay luôn là một bước chậm, từng bước chậm.

Các quý tộc của vương quốc vừa quyết định tăng cường đầu tư vào khu Cận Đông, Tuyết Nguyệt lĩnh đã bước những bước đầu tiên trong việc mở rộng. Dựa vào uy danh của Hudson, các bộ lạc thú nhân ở lân cận đã sớm bỏ đi rất xa.

Hết cách rồi, Vương tộc Behemoth chính là bài học đắt giá nhất. Bởi vì ở quá gần Hudson lão gia, nên khi tiểu đội viễn chinh trên đường về đã ưu tiên chiếu cố cho bọn chúng.

Hầu như mỗi bộ lạc Behemoth có hơn vạn người trở lên mà vẫn còn ở vị trí cũ thì đều bị Hudson lão gia chăm sóc một phen. Vương tộc Behemoth vốn đã bị trọng thương nguyên khí, bây giờ vết thương còn bị viêm.

Cách chữa viêm rất đơn giản: Rời xa Hudson lão gia.

Sau khi chuyện này xảy ra, tộc Behemoth đã thực hiện một cuộc di cư lớn. Nhờ ơn của Hudson lão, Đế quốc Thú Nhân xuất hiện một số lượng lớn vùng đất vô chủ, vừa vặn cho bọn họ có cơ hội bù vào.

Vương tộc đã bị ép trốn xa, các thú nhân khác thì càng không cần phải nói. Ngoài một số bộ lạc nhỏ yếu không đủ sức di dời ra, những còn lạc còn lại có thể chạy đều đã chạy rồi.

Thú nhân dám lui thì Hudson liền dám tiến. Mặc kệ có khả năng khai thác hay không, trước tiên cứ vây địa bàn lại trước đã rồi tính sau.

Việc phát triển tượng trưng không phải là để đề phòng thú nhân, mà là lo lắng các quý tộc trong vương quốc sẽ nhảy ra đoạt địa bàn.

Đối với Vương quốc Alpha mà nói, lãnh thổ của thú nhân chính là vùng đất vô chủ, ai chiếm được trước thì sẽ thuộc về người đó.

Hudson đã chiếm được lợi thế là nhờ ra tay trước, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể ăn một mình. Vì vậy, vùng lãnh thổ được mở rộng đều là dọc theo bờ biển, lấy hồ Tuyết Nguyệt làm ranh giới.

Khu vực phía trên hồ Tuyết Nguyệt thì để lại cho quý tộc khác của vương quốc. Trong cái thế giới dựa vào thực lực để kiếm cơm này, cướp được là nhờ vào bản lĩnh, không cướp thì đáng phải chịu đói.

Công cuộc mở rộng lãnh thổ rất thuận lợi, cuối cùng lại đâm đầu vào vùng đất bị nguyền rủa. Hơn nữa vùng đất này lại không thể nào bỏ qua được.

Hoặc là dừng bước ở đây, lấy vùng đất bị nguyền rủa làm biên giới, làm đệm cho cả hai bên; hoặc là vượt qua khó khăn, tiếp tục đông tiến vào đại thảo nguyên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cấp dưới đều hy vọng Hudson lão gia có thể tiếp tục đông tiến. Dù sao, chỉ khi Hudson lấy được đủ nhiều thì những người khác mới có thể ăn no.

Chương 1561: Phần Tử Dị Đoan

"Chuyện ở vùng đất bị nguyền rủa này vô cùng phiền phức, tạm thời đừng tốn quá nhiều công sức vào đây, cứ coi như mảnh đất này không tồn tại đi."

"Truyền lệnh xuống, đình chỉ đông tiến, trước tiên hãy tiêu hóa hết rồi chờ xem tình hình mà quyết định."

Hudson suy tư một hồi rồi nói.

Ngoài miệng nói nhẹ nhõm, nhưng trong thâm thâm hắn lại không khỏi hiện ra ký ức về "di tích tiền sử".

"Bích họa thần bí","Tượng đá","lời nhắn đến từ thời đại viễn cổ","Vạn năm chi kiếp" . . .

Lượng thông tin thực sự quá lớn, Hudson cũng không khỏi đau đầu. Phải biết là chỉ riêng lực lượng còn sót lại của di tích thôi cũng đã có thể dịch chuyển hắn và Belersden ra ngoài rồi. ...

Tuyết Nguyệt lĩnh đã dừng việc mở rộng và chuyển sang tiêu hóa thành quả. Những dãy ruộng đồng thẳng tắp liên tục xuất hiện trên bản đồ quy hoạch.

Không còn lo ngại về vấn đề tai họa ngầm nữa, Tuyết Nguyệt lĩnh chính thức chuyển từ thời kỳ chăn nuôi sang thời kỳ nông nghiệp.

Kèm theo sự phát triển của nông nghiệp, nhu cầu về lao động trong lãnh địa cũng ngày càng tăng. Công tác bố trí di dân lại trở thành trọng tâm công việc của phủ lãnh chúa.

Không chỉ di chuyển lĩnh dân từ Sơn Địa Lĩnh, Hudson còn vung rất nhiều tiền để mua sắm nô lệ từ bên ngoài. Tiếc là có quá nhiều quý tộc có tầm nhìn xa trông rộng, giá nô lệ trên thị trường luôn ở mức trên trời.

Để bù đắp thiếu hụt lao động, tất cả những công việc nặng nhọc không cần kỹ thuật đều rơi vào tay nô lệ thú nhân.

Không riêng gì Tuyết Nguyệt lĩnh là như vậy, mà toàn bộ khu Cận Đông và thậm chí là khu Bắc Cương đều xuất hiện tình huống tương tự.

Sự mất cân bằng cung cầu lao động khiến cho những nông nô vốn không đáng giá nay đã tăng giá gấp bội. Ban đầu những người bị ốm thì chỉ có thể cắn răng chịu đựng, bây giờ đã có thể nhận được chữa trị chu đáo.

Ngành Dược tề sư được Hudson hậu thuẫn đã nhanh chóng vang dội trong khu Cận Đông. Ngoài Giáo Hội là cảm thấy bất mãn vì bị đoạt mối làm ăn ra, những người khác đều rất hài lòng.

Mô hình y tế giá rẻ, có thể nhân rộng mới là mô hình y tế phù hợp nhất với người dân tầng lớp dưới, còn những mô hình khác chỉ là thứ yếu.

Để khuyến khích sinh sản, lãnh chúa khắp nơi cũng liên tục đưa ra những kỳ chiêu độc đáo. Ví dụ như: ép buộc kết hôn khi đến tuổi, nghiêm cấm phá thai, quy định số lượng con tối thiểu cho các cặp vợ chồng...

Tất nhiên, kèm với đó là đãi ngộ của nông nô cũng được nâng cao hơn một chút.

Nếu có người tiến hành thống kê sẽ phát hiện ra tuổi thọ trung bình của người trong vương quốc Alpha đang chậm rãi tăng lên.

Lợi ích phát triển của thời đại, cho dù chỉ là một chút tàn dư, cũng có tác động to lớn đến cuộc sống của người dân bình thường.

Sau khi sắp xếp kế hoạch phát triển lãnh địa, Hudson dẫn theo đội ngũ chuyên gia được mời với giá cao đích thân đến vùng đất bị nguyền rủa để kiểm tra.

Trở lại chốn cũ, nhìn những cánh đồng cỏ xanh tươi tốt, thật khó để làm cho người ta nghĩ rằng đây là một vùng đất bị nguyền rủa.

Bỗng nhiên, một con thỏ nhỏ chạy ra khỏi bụi cỏ. Có lẽ là do sự xuất hiện của đoàn người Hudson đã khiến nó giật mình, trong lúc hoảng loạn, nó đã phát huy hết sức lực của mình để bỏ chạy, sau đó bị đại bàng từ trên trời giáng xuống bắt lấy.

Quả nhiên, nỗ lực là một thứ cần có thiên phú. Nếu chọn sai hướng phấn đấu, càng nỗ lực thì chỉ chết càng thảm.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng mạnh được yếu thua trên đại thảo nguyên, Hudson quay sang nhìn những người phía sau rồi chậm rãi nói: "Đây chính là vùng đất bị nguyền rủa trong mắt thú nhân, tương truyền những người sống ở đây sẽ gặp phải ngoài ý muốn."

"Sau khi chiếm giữ mảnh đất này, chúng tôi cũng đã từng tổ chức nhân thủ thăm dò, nhưng không tìm thấy dấu vết của lời nguyền."

"Lần này mời chư vị tới đây là hy vọng mọi người có thể tìm ra vấn đề."

"À đúng rồi, trong hồ từng có một hòn đảo, chính là di tích của nền văn minh tiền sử, chỉ là đã bị chìm rồi."

"Nếu như mọi người cảm thấy hứng thú thì có thể nghiên cứu một chút."

Nếu có người quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra đội ngũ này không mấy nghiêm túc.

Những người được mời bao gồm Áo Thuật sư, Vong Linh pháp sư, tinh tượng thầy bói, Vu sư. . . Nói chung lại chỉ có hai chữ "Dị đoan" .

Không phải Hudson đang cố tình kiếm chuyện, mà là chuyện chuyên môn thì cần có đội ngũ chuyên nghiệp để giải quyết.

Các phương pháp giải quyết lời nguyền thông thường đã được thử nghiệm rồi. Hiệu quả ra sao thì tạm thời chưa rõ. Tuy nhiên, xét đến diện tích của vùng đất bị nguyền rủa này, về cơ bản là không khả thi.

Nếu như chỉ cần một chút nước thánh liền có thể giải quyết được thì thú nhân đã giải quyết vấn đề này từ lâu rồi, không thể nào để nó kéo dài đến tận bây giờ được.

Việc để lại một vùng đất bị nguyền rủa có diện tích lớn như vậy ở ngay trước cửa nhà vốn đã là một mối nguy hiểm.

Thời kỳ bình thường thì không nói, nhưng trong lúc mà vạn năm đại kiếp sắp xảy ra, nếu không làm rõ chân tướng của vấn đề thì không ai sống yên ổn được cả, ai biết đây có phải là một quả bom hay không chứ?

Thời đại đã thay đổi.

Trước đây, việc mời một đám "phần tử dị đoan" vào lãnh địa là chuyện không thể nào, chỉ riêng những tiếng xì xào bàn tán từ bên ngoài thôi đã có thể khiến người ta rơi vào trạng thái chết xã hội rồi.

Giáo Đình phương bắc thời đại mới theo đuổi tư tưởng bao dung hơn, chính là: Hữu dung nãi đại.

Hành vi phân chia "Dị đoan" theo nghề nghiệp của Giáo Đình thời đại cũ là loại hành vi lạc hậu và thô bạo, nó chắc chắn sẽ bị lật đổ, vì nó không phù hợp với định nghĩa của thời đại mới.

Trong bối cảnh này, việc tiếp tục che giấu thân phận cũng không có ý nghĩa gì. Nhóm "phần tử dị đoan" vốn đang nửa kín nửa hở nay đã lần lượt lộ ra nguyên hình.

Chương 1562: Đoàn Điều Tra

Đặc biệt là hai Học viện Áo thuật trên đại lục, hai học viện này đã đưa một loạt các ngành học dị đoan lên bục giảng, một thời gian ngắn sau đó, trên đại lục sẽ xuất hiện cảnh tượng rầm rộ, các loại nghề nghiệp trăm hoa đua nở.

Bất kỳ nghề nghiệp nào muốn phát triển đều cần có sự ủng hộ của các quyền quý. Những nghề nghiệp bị che giấu trong bóng tối đã sớm suy tàn đến không còn hình dạng.

Sau vẻ bề ngoài náo nhiệt này chính là tình trạng khan hiếm nhân tài, gần như đang đứng trước nguy cơ tuyệt chủng.

Nếu không phải vậy thì Hudson cũng không thể nào mời được nhiều lão già như thế. Trong tình huống bình thường, mấy lão này không phải đang bế quan khổ tu thì chính là đang tìm kiếm thời cơ đột phá Thánh Vực.

"Nguyên soái, ở đây thực sự có di tích tiền sử sao?"

Ông lão áo đen ngạc nhiên hỏi.

Bất cứ thứ gì, một khi có liên quan đến thời tiền sử thì cũng đều có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Không chỉ đơn giản là để theo đuổi đoạn lịch sử đã mất, mà còn là khao vọng tri thức. Đặc biệt là kiến thức liên quan đến việc tu luyện, đây là điều khiến những cường giả đang bị mắc kẹt ở cánh cửa Thánh Vực si mê nhất.

Nhưng điều này không có nghĩa là hệ thống tu luyện trong quá khứ nhất định sẽ mạnh hơn hiện tại. Bất kể là hệ thống tu luyện nào, kết cục sau cùng đều là trăm sông đổ về một biển.

Thứ mà mọi người đang theo đuổi là linh quang lóe lên trong quá trình nghiên cứu, nhiều khi chỉ cần một giây phút giác ngộ thôi là đã có thể vượt xa khổ tu hàng chục năm.

"Đại sư Niemeyer, ta không cần phải nói dối về chuyện này. Lúc đó, vương quốc binh bại, ta thống lĩnh đại quân đến tiếp đón bại binh, đã từng dừng chân bên bờ hồ Tuyết Nguyệt."

"Vì hiếu kỳ, ta đã cử người đi thăm dò hòn đảo ở giữa hồ một lần. Đó là một tòa cung điện ngầm khổng lồ dưới mặt đất, trên đó có những bức bích họa và tượng khắc bí ẩn."

"Tiếc là chưa kịp tiến hành nghiên cứu sâu hơn thì di tích đã xảy ra rung chuyển, sau đó đột nhiên chìm xuống dưới hồ."

"Tuy nhiên, chỉ từ những hình ảnh và chữ viết trên bích hoạ ta vẫn có thể phát hiện ra một đoạn lịch sử đáng kinh ngạc. Nội dung quá sức kinh thế hãi tục, trước khi không có chứng cứ xác thực, ta không tiện công bố ra ngoài."

"Địa cung được bảo vệ bởi một luồng sức mạnh thần bí, ngay cả Belersden cũng cảm nhận được uy hiếp, sẽ không dễ dàng bị hủy diệt. Nếu như các vị cảm thấy hứng thú thì có thể vào trong hồ xem thử."

Hudson ra vẻ bình tĩnh nói.

Đối với di tích thần bí, hắn cũng tò mò không kém bất kỳ ai. Nhưng vì nghề chính không phải là nghiên cứu lịch sử, nên hắn không thể dành nhiều thời gian cho việc này.

Nghe được câu trả lời xác thực, Niemeyer liền cảm thấy hưng phấn không thôi. Là một vị Vu sư cổ đại, ông ta chưa bao giờ sợ chuyện lớn.

Lịch sử chấn động được phơi bày đối với những quý tộc giống như Hudson là một cú sốc, nhưng đám người theo đuổi chân lý điên cuồng này thì chỉ có vô tận niềm vui.

Hậu quả chính trị, đó là điều mà đám chính khách cần phải xem xét, liên quan gì đến họ?

Nếu không phải vì quá thừa những kẻ tìm đường chết và gây ra quá nhiều rắc rối thì những nghề nghiệp này cũng không đến mức bị biến thành dị đoan.

Giáo Đình bị chia rẽ đã khiến cho những nghề nghiệp trở lại với ánh sáng mặt trời, nhưng điều đó không có nghĩa là chính phủ các nước không có lòng nghi ngại đối với họ.

Nguyên nhân mà họ không bị đàn áp là vì đã quá suy tàn, không còn có thể đe dọa đến sự thống trị của các chính phủ nữa.

Đặc biệt nhất khi đối đầu với Giáo Đình thì những người này chính là tiên phong tốt nhất. Còn chẳng cần Vương quốc tổ chức, bọn họ sẽ chủ động nhảy ra gây chuyện với Giáo Đình.

Thỉnh thoảng gặp phải một số rắc rối đặc biệt cũng có thể nhờ đám người này giải quyết, chẳng hạn như: Vùng đất bị nguyền rủa ở trước mặt Hudson.

"Vu sư Niemeyer, việc vào di tích không vội, chúng ta xem vùng đất bị nguyền rủa này trước đi!"

"Trong tình huống bình thường, không thể nào có chuyện một khu đất rộng lớn như vậy đều bị nguyền rủa được."

Robert ở bên cạnh liền vội giữ chặt Niemeyer đang định xuống hồ và nói.

Thẳng thắn mà nói, lão ta cũng cảm thấy vô cùng bất lực với chỉ số EQ của đám bạn già này.

Người ta mời bọn họ tới để điều tra vấn đề về vùng đất bị nguyền rủa, thù lao cũng đã thanh toán hết rồi, chính sự thì chưa làm mà đã chạy đi nghiên cứu di tích thần bí thì giống cái gì?

Hudson lão gia cũng không phải hạng người dễ bắt nạt, nếu như không làm xong việc trước, khoản thù lao phong phú này sẽ rất phỏng tay.

"Yên tâm đi, Robert. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của ta, mảnh đất này gặp nguyền rủa, lời nguyền của khu đất này chắc chắn có liên quan đến cái hồ này."

"Trước khi đến đây, ta cũng đã điều tra tài liệu, vùng đất bị nguyền rủa này được lưu truyền tại Đế quốc Thú Nhân vô số năm qua, bắt đầu từ khi nào thì không thể xác định được."

"Vừa hay gặp phải một di tích cổ thần bí, ta không tin là hai thứ này không có liên quan với nhau."

"Hơn nữa, lời nguyền bình thường làm sao có thể kéo dài vô số năm được chứ!"

"Nếu như không có lực lượng dồi dào liên tục bổ sung, dù cho lời nguyền có độc ác đến đâu thì cũng không thể nào kéo dài lâu như vậy."

"Cho dù đó là do Thần linh đích thân ra tay, một khi lực lượng bổ sung bị cắt đứt, trăm ngàn năm sau cũng sẽ bị xói mòn hết!"

Vu sư Niemeyer vô cùng tự tin nói.

"Chư vị, nơi này liền giao lại cho các vị. Nếu có cần gì hoặc là có phát hiện gì thì cứ trực tiếp phái người báo cho ta biết là được."

"Lúc cần thiết, quân thường trú cũng có thể chi viện cho các vị."

Nói xong, Hudson liền cáo từ rời đi.

Chương 1563: Di Tích

Là chủ thầu, hắn không quan tâm những người này làm việc như thế nào, chỉ cần ra thành quả là được.

Cho dù không thể giải quyết được rắc rối của lời nguyền, nhưng chỉ cần có thể hiểu rõ được vấn đề của di tích thì cũng là đáng giá rồi.

Tệ nhất thì cũng có thể lợi dụng miệng của những người này để thổi phồng tin tức về tai kiếp vạn năm, thu hút sự chú ý của các bên.

Có lẽ vì Hudson rời đi đã khiến mọi người bớt lo lắng. Chỉ thấy Vu sư Niemeyer lấy ra một viên châu nhỏ rồi quay đầu nói với mọi người: "Đây là Tị Thủy châu, nhưng chỉ có thể bảo vệ được năm người."

"Các ngươi còn thủ đoạn gì thì mau lấy ra dùng đi!"

Vừa dứt lời, Robert ở bên cạnh đã tức giận nói: "Được rồi, ai mà chẳng biết ông có một viên Tị Thủy châu, có cần phải lấy ra khoe khoang không?"

"Đầu tiên hãy ngồi thuyền đến trung tâm hồ để tìm kiếm vị trí địa cung chìm xuống, rồi nhờ ma pháp sư thi triển ma pháp để tách nước hồ ra, sau đó tranh thủ thời gian khám phá là được."

Mọi người đã sớm quen với cảnh tượng trước mắt rồi, nên cũng không cảm thấy kinh ngạc. Là những người cùng thời đại, bọn họ hiểu rất rõ về mối quan hệ giữa Robert và Niemeyer.

Đấu võ mồm chỉ là chút lòng thành, trước đây khi xảy ra tranh chấp, hai người còn có thể ra tay đấm nhau ngay tại chỗ.

Một người là Áo Thuật sư, một người là Vu sư, hai người đều là những người cuồng nghiên cứu. Họ thường xuyên xảy ra cãi vã vì những bất đồng về học thuật.

Mãi cho đến khi Robert đột phá Thánh Vực mới tạm thời chiếm thế thượng phong trong cuộc đấu tranh này.

Tuy nhiên, điều này vẫn không khiến cho Niemeyer chịu phục. Tuy thực lực cá nhân kém hơn một chút, nhưng không có nghĩa là thành tích nghiên cứu của ông ta cũng kém hơn một bậc.

Thực ra, không chỉ có hai người tồn tại sự khác biệt về lý tưởng. Mà hầu hết những người có mặt ở đây đều đã từng xảy ra tranh cãi vì vấn đề lý tưởng.

Nguyên nhân mà họ không biến thành kẻ thù vì những tranh chấp về lý tưởng là nhờ có Giáo Đình. Với tư cách là phần tử dị đoan, trong những năm tháng quá khứ, bọn họ đều là đối tượng bị truy sát.

Suốt ngày phải lo lắng đề phòng, chỉ sợ bị bại lộ thân phận và phiền phức tìm tới cửa. Đặc biệt là thời tuổi trẻ, thực lực của họ đều chẳng ra sao cả, nên càng lo lắng và sợ hãi hơn.

Trong những năm tháng bị truy sát, những kẻ xấu số cùng bị coi là phần tử dị đoan này buộc phải đoàn kết lại để sinh tồn.

Tình trạng này tiếp diễn cho đến khi mối quan hệ giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình xấu đi, bắt đầu công khai cung cấp nơi ẩn náu an toàn cho họ thì tình hình mới được cải thiện.

Thoát khỏi nguy cơ sinh tử, nhưng kẻ thù chung thì vẫn còn, cộng thêm tình hữu nghị được kết nối trên đường trốn truy sát đã khiến nhóm dị đoan khác nghề nghiệp này trở thành bạn bè.

"Đi thôi, hai lão già các ông đã cao tuổi vậy rồi mà vẫn còn tranh cãi thắng thua giống như con nít vậy."

"Ở phía trước nơi có lính canh có một chiếc thuyền lớn, chắc là do Nguyên soái Hudson đã chuẩn bị cho chúng ta."

"Nhanh chóng tìm hiểu rõ vấn đề di tích và lời nguyền, có thể giải quyết được thì giải quyết hết, không giải quyết được cũng phải giải thích rõ nguyên nhân với Nguyên soái Hudson."

"Không thể lấy không số dược tề kia cũng!"

"Chúng ta không phải Robert, đã đột phá Thánh Vực, còn có nhiều thời gian để tiêu xài."

"Nếu như không đột phá được bình cảnh, ngắn thì mười năm, lâu là ba mươi năm, tất cả mọi người đều phải đợi một mình Robert đến viếng mồ!"

Oscar vừa nói xong, một lão già gầy gò ở bên cạnh liền phát ra những tiếng cười "Khặc khặc".

"Thật ra các ngươi không cần phải lo, cho dù là không đột phá được Thánh Vực thì cũng có những cách khác để kéo dài tuổi thọ."

"Chẳng hạn như: Chuyển hóa thành. . ."

Lời còn chưa nói hết, lão già chỉ còn lại một miếng da này đã bị mọi người thống mạ cho một trận, trực tiếp thăm hỏi tổ tông mười tám đời của lão ta.

"Mấy người các ngươi đừng vô ơn như vậy! Người khác muốn có cơ hội này, ta còn không chịu cho đấy!"

"Dựa theo nghiên cứu của ta, cho dù là chuyển hóa thành Vu yêu thì cũng có thể giữ lại phần lớn ký ức khi còn sống, tương đương với sống lại một đời."

"Phải biết là tuổi thọ của Vu yêu rất dài. Trong thời gian dài như vậy, đừng nói là đột phá Thánh Vực, cho dù là. . ."

Vô số những cú đấm lao tới, lão già da bọc xương này vội vàng hô lên: "Đừng đánh mặt!"

"Mấy người các ngươi nhẹ tay một chút, ra tay nặng quá thì bộ xương già này của ta sẽ bị tan rã mất!". . .

Một đường cãi nhau ầm ĩ, chẳng khác nào đám lão ngoan đồng, Hudson đang giấu trên đám mây nhìn thấy cảnh này cũng không có ý định chế giễu.

"Xích tử chi tâm!"

Đại lục Aslante không có pháp môn tu luyện tâm tính chuyên biệt, nhưng không có nghĩa là những cường giả bản địa này không tìm hiểu theo những phương hướng này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những người bên dưới đã nhận ra tầm quan trọng của tâm tính, cố gắng hết sức để giữ tâm tính trẻ thơ của riêng mình.

Tuy nhiên, cảnh tượng này cũng chỉ có thể xuất hiện khi một nhóm bạn cũ ở bên nhau.

Con thuyền từ từ tiến về trung tâm hồ, một câu thần chú ma pháp vang lên, nước hồ bắt đầu nhanh chóng lan ra xung quanh, địa cung từ từ hiện ra nguyên hình.

Nhưng so với lần trước thì địa cung lúc này đã không còn thần ý như ngày xưa nữa. Ngay cả luồng khí tức khủng khiếp có thể cướp đi sinh mạng bất cứ lúc nào hiện cũng đã vô cùng mờ nhạt.

"Trời a, nơi này thực sự có một tòa địa cung cổ xưa!"

"Nhìn cấu trúc của kiến trúc này đi, ở khắp mọi nơi đều tràn ngập hơi thở của nghệ thuật, đây không phải là tác phẩm của bất kỳ giai đoạn lịch sử nào!"

"Di tích tiền sử!"

"Chắc chắn là di tích tiền sử!"

"Nhìn những bức bích họa Ác ma, Tinh Linh, Thiên sứ. . ."

"Robert, phát hiện này của chúng ta chắc chắn sẽ gây chấn động toàn thế giới, có lẽ ngay cả lịch sử của đại lục Aslante cũng sẽ vì vậy mà được sửa lại!"

Niemeyer hoảng sợ nói.

Chương 1564: Thăm Dò

Công tác khai quật được tiếp tục, sau khi khai quật ngày càng nhiều thứ, sắc mặt của mọi người cũng trở nên ngày càng nghiêm túc.

"Vạn năm chi kiếp","Ác quỷ và Thiên thần hợp tác xâm lược đại lục, các chủng tộc hợp sức chống lại sự xâm lược của những sinh vật ngoại lai","Nhân tộc đến từ lục địa khác","Anh hùng của các chủng tộc săn giết Thần linh" ...

Những nội dung chấn động này, chỉ cần một câu được truyền ra ngoài thôi cũng sẽ khiến cả lục địa này bùng nổ.

Ham mê theo đuổi chân lý là một chuyện, nhưng không có nghĩa là họ thực sự không có não. Trong số những nội dung của di tích, ngoài "vạn năm chi kiếp" là có thể công khai ra, những nội dung khác đều không thể chạm vào.

"Robert, dường như chúng ta đã vướng vào một vòng xoáy phiền phức rồi, bây giờ rút lui có còn kịp không?"

Sau khi bị tẩn cho một trận, lão già Vong Linh pháp sư chỉ còn lại da bọc xương kia trở nên càng gớm ghiếc hơn.

"Rút lui?"

"Lão khô lâu, chẳng lẽ ông thật sự muốn bị biến thành khô lâu sao?"

"Từ khi bước chân vào địa cung này thì chúng ta đã không còn lựa chọn nữa rồi."

"Thực ra mọi người sớm nên nghĩ đến điều này, chuyện mà ngay cả Nguyên soái Hudson cũng không dám tuỳ tiện nhắc tới thì sao có thể là chuyện nhỏ được?"

"Nhưng chỉ cần chúng ta kín miệng một chút thì cũng không phải là đại sự gì. Cũng không biết là chuyện cũ của bao nhiêu năm trước rồi, cứ để nó nằm phủ bụi tiếp cũng không sao. ."

"Nhưng tin tức về vạn năm chi kiếp thì lại phải mang ra ngoài. Thông tin về chuyện này thực sự là quá ít, cứ như thể có người đã cố tình xóa bỏ nó vậy."

"Tính thời gian thì đợt vạn năm chi kiếp mới cũng sắp tới rồi. Có lẽ đây cũng chính là mục đích thật sự mà Nguyên soái Hudson mời chúng ta tới đây!"

Robert nói với vẻ mặt buồn bực.

Bất cứ ai bị tính toán cũng đều cảm thấy không vui. Nhưng Hudson dùng dương mưu, không hề ép buộc họ đưa ra lựa chọn, điều quan trọng nhất là giá cả đủ cao!

Đối mặt với một ông chủ như vậy, dù là cường giả Thánh Vực vậy không chịu nổi dụ hoặc.

Khi đã đạt đến tu vi cảnh giới như của lão ta rồi thì vàng bạc châu báu thông thường hay mỹ nhân xinh đẹp đều đã không đáng được nhắc đến.

Nhưng đáng tiếc, thứ mà Hudson đưa ra thực sự quá kinh thiên động địa, ngay cả một cường giả Thánh Vực như lão ta cũng không thể cưỡng lại.

Cái danh "Ma pháp Dược tề sư số một trên đại lục" của Hudson vốn chỉ là những lời đồn thổi bên ngoài, những nhân vật đỉnh cao thực sự chưa bao giờ coi trọng điều này.

Dù sao, ma pháp dược tề của Hudson tuy lợi hại, nhưng cũng có thể tìm thấy các sản phẩm thay thế tương tự.

Để bảo vệ lợi ích của bản thân, Hudson cũng không tham gia cuộc chiến về giá, tất cả đều bán theo giá thị trường.

Thậm chí để giữ giá, hắn còn chủ động hạn chế sản lượng. Nhìn bề ngoài thì cũng không khác mấy so với những ma pháp Dược tề sư số một trên đại lục, khác biệt chỉ là hắn luyện dược chăm chỉ hơn một chút mà thôi.

Nhưng lần này thì khác, dược tề phụ trợ tu luyện mà Hudson lấy ra vậy mà lại có tác dụng với Robert.

Nhìn từ phương diện tuổi thọ thì Thánh Vực đã là một bước nhảy vọt về cấp độ sinh mệnh, nên độ tinh khiết của năng lượng hấp thụ cũng cao hơn.

Các loại dược tề hỗ trợ luyện tập được lưu hành trên đại lục vì không đủ độ tinh khiết nên đối với cường giả Thánh Vực không có tác dụng gì.

Cường giả Thánh Vực tu luyện dựa vào hạch tâm pháp tắc, nhưng không có nghĩa là họ không cần nâng cao tu vi nữa.

Trong tình huống bình thường, dù cho Robert có lĩnh hội được pháp tắc tương ứng thì cũng phải tu luyện tới Thánh Vực nhất giai viên mãn, cần phải khổ tu vài chục năm .

Bây giờ chỉ cần vài bình ma pháp dược tề là có thể rút ngắn thời gian này xuống còn vài năm. Trong khi làm mới nhận thức của Robert thì cũng đánh gục tâm lý phòng thủ của lão ta.

Cho dù biết là chuyện lần này sẽ không đơn giản, nhưng lão ta vẫn lựa chọn tới lội vũng nước đục này.

Những cường giả khác cũng được Hudson dùng những thủ đoạn tương tự để dụ dỗ tới đây.

Người cần tăng tu vi thì sẽ được cung cấp dược tề phụ trợ tu luyện; Kẻ đang mắc kẹt ở bình cảnh thì sẽ được cung cấp dược tề khôi phục ma lực trong nháy mắt; có tọa kỵ...

Tất cả đều bắt đúng vào điểm yếu của mọi người, còn những người không có điểm yếu thì Hudson còn chẳng buồn gửi thư mời.

"Robert, nơi này chỉ có xương ông là cứng nhất, nếu trời sập xuống, ông phải là người đầu tiên chống đỡ."

"Lần phát hiện sẽ được lưu danh thiên cổ này cứ để ông gánh vác đi. Với địa vị của ông trong vương quốc, có lẽ sẽ gánh được!"

Lão Vu sư ở bên cạnh ngượng ngùng nói.

Giấy không gói được lửa, bọn họ chính là tập hợp của một đám người tìm đường chết, gặp phải loại phát hiện lớn như thế này, giữ bí mật là chuyện không thể nào.

Ngay cả khi đã biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, có thể tạm thời nhịn được, nhưng tương lai cũng sẽ có ngày bộc lộ ra ngoài.

Đây hoàn toàn là bản năng!

Hố bạn già, nhưng lão Vu sư lại hoàn toàn không có áp lực gì. Dù cho vương quốc có từ bỏ bất kỳ người nào trong số họ cũng đều sẽ không từ bỏ Robert.

Trọng lượng của cường giả Thánh Vực hoàn toàn có thể gánh vác được cuộc phong ba này. Nhưng danh tiếng về cơ bản là đã bị phế, tất cả các nhân vật trong giới tôn giáo sẽ hận lão ta đến tận xương tủy.

Có lẽ là cảm thấy xấu hổ, Niemeyer lại bổ sung: "Robert, thật ra ông cũng không cần phải quá lo lắng, cùng lắm cũng chỉ bị mắng vài câu mà thôi."

"Đừng quên chúng ta là do Nguyên soái Hudson mời tới, hắn sẽ hỗ trợ giải quyết bên phía chính phủ vương quốc, cuối cùng nhất định sẽ là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không."

Chương 1565: Thăm Dò (2)

"Hiện giờ đã không còn là thời đại mà Giáo Đình một nhà độc đại nữa. Tính ra thì Đại mục thủ của vương quốc còn là thân thích của ông, cũng coi như người trong nhà, chẳng lẽ còn có thể giết ông được hay sao?"

"Giải quyết được vấn đề trong nước, đám tín đồ điên cuồng ở nước ngoài cũng không phải là chuyện lớn gì, dù sao ông cũng không thích ra nước ngoài."

Có lẽ là cảm thấy phân tích của mình có lý, ban đầu Niemeyer có chút sợ hãi, nhưng giờ thì đã không còn nữa.

Việc gánh vác trách nhiệm cho nhau đã sớm trở thành trạng thái bình thường. Chỉ cần không không gây ra rắc rối lớn cho bạn già thì đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Bây giờ đã có thể giải quyết được "áp lực tôn giáo" và "áp lực thế tục" rồi, những vấn đề còn lại hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Một chút danh tiếng mà thôi, đối với một người thường xuyên bị truy nã như Niemeyer là hoàn toàn không đáng là gì.

"Robert, những lời của Niemeyer cũng không phải là hoàn toàn không có lý. Chuyện ở đây, nếu không bị lộ thì thôi, nhưng nếu không may bị rò rỉ ra ngoài thì ông nhất định phải gánh vác trách nhiệm này!"

"Đương nhiên, ông cũng có thể cân nhắc đến việc họa thủy đông dẫn, đẩy hết đống phiền phức cho Nguyên soái Hudson, với cơ thể thân thể của hắn thì chắc là có thể gánh vác được."

"Nhưng làm như vậy thì rủi ro thật sự là hơi lớn. Không chừng ông sẽ bị con rồng hay con gấu của hắn ta chộp đi làm điểm tâm..."

Vong Linh pháp sư vừa nói xong lập tức nhận được sự ủng hộ của mọi người. Có thể thấy đây là một trò đùa, nhưng trò đùa này không hề vui chút nào.

Robert thì đang rất nhức đầu, lão ta cảm thấy mình đã không cẩn thận khi kết giao bạn bè. Nhưng lão ta cũng không quá coi trọng việc phải gánh chịu trách nhiệm.

Một cường giả Thánh Vực mang theo hơn mười vị cường giả cấp 7-8 đi khai quật di tích, ai cũng sẽ nghĩ lão ta là người cầm đầu. Nếu như bị trả thù thì lão ta cũng là người gây thù chuốc oán nhiều nhất.

"Đủ rồi, đám lão già các ngươi còn không tranh thủ thời gian làm việc đi!"

"Toà di tích trước mắt này rất không đơn giản, xét về cấu tạo thì giống như một cái phong ấn."

"Có thể là cái phong ấn này đã tồn tại từ thời thượng cổ đến giờ, nên chắc chắn sẽ không tầm thường."

"Từ tình hình hiện tại, dường như phong ấn này đã đến gần bờ vực sụp đổ, có lẽ bên trong có chứa thứ gì đó liên quan đến tai kiếp vạn năm."

"Mau chóng phá giải những văn tự được lưu lại trong di tích đi, ma pháp sẽ không thể duy trì lâu dài được. Nếu lại xảy ra hiện tượng nước hồ tràn vào thì không chừng di tích sẽ bị phá hủy!"

Robert vừa nói xong, đám người vốn đang đùa giỡn lập tức trở nên nghiêm túc, thậm chí ngay cả khí chất xung quanh cũng thay đổi.

Sau khi điều chỉnh trạng thái, mọi người vừa khai quật di tích, vừa lấy Ma pháp thạch ra ghi chép những phát hiện có liên quan.

Thủ pháp của họ vô cùng thành thạo, chỉ cần nhìn liền biết là những người chuyên nghiệp rồi.

Hudson đang ẩn náu trên tầng mây xem náo nhiệt cũng không nhịn được mà nở một nụ cười. Rõ ràng là việc trả một cái "giá thật lớn" để mời đám người này tới hỗ trợ là quyết định đúng đắn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sau khi hoàn thành việc khai quật di tích địa cung, sắc mặt của mọi người lại trở nên u ám đến đáng sợ.

"Có vẻ như lần này chuyện này còn nghiêm trọng hơn gấp trăm, gấp nghìn lần so với những gì chúng ta đã dự đoán trước đó!"

"Nếu như toàn bộ những thông tin được ghi chép từ vô số vạn năm trước này đều là sự thật, vậy thì thế giới này cũng quá đáng sợ rồi."

"Dù sao với tấm thân nhỏ bé của ta là sẽ không thể nào gánh nổi. Dù là toàn bộ vương quốc cũng không thể nào chịu nổi!"

"Vấn đề là, rốt cuộc là nên để tin tức này mãi mãi vùi sâu trong bụng, hay là nên báo cáo cho Nguyên soái Hudson biệt, mọi người cùng nhau bàn bạc..."

Không đợi Robert nói hết lời, trên bầu trời đã truyền đến một tiếng long ngâm, ngay sau đó, Hudson liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Không cần các vị phí tâm, ta đã biết chuyện này rồi. Nhiều khi, truy vấn ngọn nguồn không có lợi cho tất cả mọi người."

"Thứ mà Vương quốc cần chính là tích lũy càng nhiều lực lượng trong một thời gian ngắn để đối phó với trận đại họa không chắc là có xảy ra hay không này, mà không phải là không biết lượng sức đi truy tìm chân tướng."

"Ngoài tin tức về vạn năm chi kiếp ra, ta không hy vọng có bất cứ tin đồn nào khác bị truyền ra ngoài!"

Ngay lập tức ra lệnh phong tỏa, sắc mặt của Hudson cũng không tốt. Ai bảo lần trước vào Địa cung hắn không phát hiện ra những chi tiết này chứ?

"Vạn năm chi kiếp thần bí" kia hóa ra lại là một vụ thu hoạch có chủ đích nhằm vào, Thần linh còn đóng một vai trò ám muội trong đó.

Nếu như tin tức kinh thiên động địa này bị truyền ra ngoài, có lẽ toàn bộ đại lục đều sẽ bị cuốn vào.

Sau khi liên kết và suy luận những thông tin thu thập được, Hudson lập tức hiểu được lý do tại sao thời thượng cổ lại có nhiều chủng tộc kinh khủng như vậy, nhưng hiện giờ lại biến mất trong dòng sông lịch sử.

Trong lúc Long tộc còn ở đỉnh cao cũng dứt khoát từ bỏ cơ nghiệp ở đại lục Aslante, di cư đến Long đảo cách xa đạ lục, có lẽ cũng cần phải được giải thích lại!

Lo lắng có người Đồ Long?

Lừa con nít à?

Thật sự cho rằng những cao thủ đông đảo của Long tộc là giấy sao?

Cho dù không tính đến bối cảnh, chỉ tính riêng sức mạnh của Cự Long thôi cũng đã không dễ ăn như vậy rồi.

Dũng sĩ Đồ Long?

Không, đó là dũng sĩ nuôi rồng!

Rời khỏi đại lục Aslante có thể tránh được vụ thu hoạch này hay không thì tạm thời còn chưa thể xác định , nhưng nếu tiếp tục ở lại thì chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Chương 1566: Chân Tướng

Ở phương diện này, Tộc Tinh Linh có lẽ có kinh nghiệm. Liên tục vượt qua nhiều cuộc đại kiếp mà vẫn có thể kéo dài truyền thừa của chủng tộc.

Tiếc là quan hệ của Nhân tộc và tộc Tinh Linh không tốt, người ta phong tỏa tin tức còn không kịp, làm sao có thể chủ động thông bá chứ?

Cho dù tộc Tinh Linh chịu nói, sợ là các quốc gia Nhân tộc cũng sẽ không dám tin.

"Nguyên soái, ngài cho rằng những nội dung ở bên trong di tích đều là thật sao?"

Niemeyer Vu sư thấp thỏm hỏi. ...

Nếu sớm biết là Hudson đang ở trên trời giám sát thì ông ta cũng sẽ không nhiều lời mà nói ra toàn bộ nội dung đã được giải mã.

Việc đã đến nước này rồi, hối hận cũng không kịp nữa. Biết quá nhiều điều không nên biết là chuyện vô cùng nguy hiểm!

Đặc biệt là với những kẻ thích tìm đường chết như họ, nếu như có người "Không giữ mồm giữ miệng", thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Ta chẳng nói gì cả!"

"Tốt nhất là các ngươi cũng chẳng biết gì cả!"

"Nếu như tò mò, các ngươi hoàn toàn có thể âm thầm điều tra, nhưng tuyệt đối không thể tiết lộ nội dung cụ thể ra ngoài."

"Nếu những thông tin được ghi lại trong di tích đều là thật, vậy thì thế giới này sẽ rộng lớn hơn nhiều so với nhận thức của chúng ta."

"Nhân tộc là một kẻ thất bại trong một cuộc thanh trừng ở đại lục khác, may mắn chạy đến đại lục Aslante, còn có thể đông sơn tái khởi trở thành bá chủ đại lục, bản thân chuyện này đã đủ kỳ ảo rồi!"

"Nhưng mà..."

Lời đến bên miệng, Hudson lại mạnh mẽ nuốt trở vào. Những chủ đề khác thì còn có thể nói một chút, nhưng liên quan đến "Nhưng mà" thì tốt nhất vẫn là không nên nhiều lời.

Vô luận thứ này là Thần linh hay là Ác ma, hoặc là những sinh vật khủng bố khác, thì cũng đều không phải là thứ mà hắn có tư cách phê bình vào lúc này.

Không thể trêu vào thì đừng nên trêu chọc, ít nhất là những kẻ cao cao tại thượng này sẽ không trực tiếp ra tay thực hiện cuộc đại thanh trừng, mà chỉ đơn giản là thả ra một số quái vật.

Đây vừa là thu hoạch "Hoa màu", nhưng cũng có thể coi là một cuộc khảo nghiệm, cuối cùng vẫn để lại một chút hy vọng sống.

Trong thời thượng cổ đã từng sinh ra rất nhiều bá chủ đại lục khủng bố, nhưng kẻ có thể chịu đựng được cuộc thu hoạch này thì chỉ có số ít.

Với thực lực hiện giờ của Nhân tộc, có thể vượt qua kiếp nạn này đã là tốt lắm rồi. Muốn tạo phản, tạo ra một thế giới mới không có cuộc thu hoạch chỉ là mơ tưởng viển vông.

Cách giải quyết tốt nhất đối với những việc không có khả năng thực hiện không phải là cố gắng thực hiện, mà là cố gắng phớt lờ vấn đề này.

Có đôi khi "hồ đồ" cũng là một cách hay!

Nhìn thoáng qua phong ấn, Hudson quay đầu dặn dò mọi người: "Xem ra phong ấn này sẽ không cầm cự được lâu nữa."

"Mọi người cùng nhau hợp lực gia cố lại phong ấn một chút đi, sau đó ta sẽ gọi đoàn Ma pháp sư của vương quốc đến để bố trí lại phong ấn mới."

"Chắc là trong vương quốc vẫn còn những chỗ tương tự như nơi này. Trong tương lai khi thảm họa xảy ra, những địa phương này rất có thể sẽ trở thành những nút thắt quan trọng."

"Nếu như gặp được thì phải nhanh chóng báo lên vương quốc để tiến hành giải quyết. Chặn được một cái tính một cái, cho dù chỉ là kéo dài thêm một ngày hòa bình thì cũng rất có ý nghĩa đối với vương quốc."

"Còn về vấn đề sau đó, chắc là không cần ta phải nói thêm nữa."

"Các vị mau chóng thống nhất lập trường đi, biên soạn một phần lý do có thể nghe được để công bố tin tức về vạn năm chi kiếp ra ngoài!"

Từ giây phút này, kẻ thù lớn nhất của Vương quốc Alpha đã không còn là một Đế quốc Thú Nhân đang suy tàn nữa, mà là cuộc xâm lược của những sinh vật đến từ vị diện khác.

Về phần kẻ chủ mưu, Hudson đã trực tiếp phớt lờ. Những chuyện này không phải là thứ mà nhân tộc có quyền quan tâm vào lúc này.

Đương nhiên, mọi chuyện cũng không thể nói trước được.

Với tư cách là nhân tài mới nổi của nhân tộc, thật ra Hudson cũng chẳng có hiểu biết gì nhiều về thực lực thực sự của nhân tộc.

Nếu như những nhân vật anh hùng trong truyền thuyết vẫn còn sống, không chừng nhân tộc vẫn còn có thể phản công.

Cảnh tượng cao thủ vạn tộc liên thủ giết Thần linh trên bích họa, cùng với những lời khoe khoang của Maxim về việc tổ tiên của nó đã từng thí thần đều đã chứng minh rằng Thần linh cũng có thể bị đánh bại!...

"Nguyên soái, tình hình có chút không ổn. Phạm vi phong ấn bao phủ rất rộng, ngoài địa điểm di tích ra, nó còn được mở rộng ra bên ngoài nữa."

"Theo tình hình mà chúng tôi điều tra được, thật ra phong ấn không hề bị hư hại gì, chỉ là Ma pháp trận tụ năng dùng để duy trì hoạt động của phong ấn đã bị phá hủy một phần."

"May mà di tích sử dụng kết hợp nhiều ma pháp trận, nên dù có một trận pháp bị hư hại thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của những trận pháp khác."

"Bản chất của việc địa cung bị lún xuống chính là vì cung cấp không đủ năng lượng, nên trận pháp đã ưu tiên lựa chọn bảo đảm hoạt động của phong ấn."

"Nếu như ta không đoán sai, vùng đất bị nguyền rủa này chưa bao giờ bị nguyền rủa. Nguyên nhân khiến cho các bộ lạc địa phương gặp tai họa thực chất là do năng lượng tích tụ trong địa điểm phong ấn phun ra ngoài."

Nghe xong phỏng đoán của Robert, sắc mặt của Hudson trở nên rất khó coi. Theo cách nói này, vùng đất bị nguyền rủa sẽ trở thành một vấn đề không thể giải quyết.

Mặc dù trong lòng khó có thể chấp nhận, nhưng đây đã là lời giải thích hợp lý nhất.

Nếu như thật sự dễ giải quyết như vậy thì thú nhân đã sớm giải quyết rồi, căn bản sẽ không có nhiều bộ lạc bị thiệt mạng như vậy.

"Làm hết mình, nghe theo ý trời đi!"

Chương 1567: Tin Tức

"Từ những thông tin thu thập được, rất có thể thứ được phong ấn ở dưới di tích này là lối vào một thế giới khác."

"Không chừng nơi này chính là khởi nguồn của vạn năm chi kiếp."

"Trước khi có câu trả lời chính xác, tuyệt đối không thể mở phong ấn này ra!"

Hudson nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghĩ lại liền cảm thấy phiền muộn, ở ngay trước cửa nhà mình lại có một quả bom lớn như vậy. May mắn là bây giờ đã phát hiện ra, nếu không thì hậu quả sẽ không thể lường được.

Đầu tiên là bảo vệ biên cương cho nhân tộc, ngăn cản thú nhân xâm lược, bây giờ lại có thêm một dị giới tiềm ẩn, hắn chẳng khác nào một vị thần hộ mệnh của nhân tộc.

Nhưng danh hiệu này không phải là thứ mà Hudson mong muốn. Nếu như có thể thì hắn nguyện thiên hạ thái bình.

Thời đại đã khác rồi.

Hudson đã công thành danh toại, tích lũy được cơ nghiệp vững chắc, bây giờ là lúc cần phải giữ vững giang sơn.

Là người được lợi, hắn đương nhiên là chán ghét loạn thế.

Trong thâm tâm, Hudson đã âm thầm cầu nguyện, mong rằng chỉ có một thông đạo duy nhất.

Không phải là hắn muốn kéo người khác xuống nước, mà thực sự là vì năng lực có hạn, hắn không thể tự mình gánh vác vạn năm chi kiếp được.

Với tình hình hiện tại trên đại lục, các chủng tộc căn bản không thể đoàn kết lại.

Cho dù có thể khiến các tộc trên đại lục tin rằng kiếp vạn năm chi kiếp thật sự có tồn tại thì ý nghĩ đầu tiên của các tộc cũng không phải là tìm cách vượt qua nguy cơ, mà là nghĩ cách hạ bệ nhân tộc khỏi vị trí bá chủ đại lục.

"Nguyên soái, thật ra ngài cũng không cần phải quá lo lắng. Xét theo niên đại tồn tại thì phong ấn này chắc chắn đã vượt quá vạn năm rồi."

"Văn tự được sử dụng để ghi chép tin tức cũng là loại cổ nhất từng được biết đến, cách đây ít nhất cũng hơn vạn năm."

"Nếu như vạn năm chi kiếp bộc phát từ nơi này thì phong ấn đã sớm bị phá hủy rồi, căn bản không thể nào tồn tại được đến ngày nay."

"Đương nhiên, cũng không loại trừ việc có nhiều đầu nguồn vạn năm chi kiếp, thay phiên bộc phát."

Lời an ủi của một người có chỉ số EQ thấp đến đáng thương như Vu sư Niemeyer khiến cho Hudson cạn lời.

Không lo mới là lạ, lấy cơ nghiệp gia tộc dày công tích lũy ra để đánh cược với xác suất. Thắng thì cái gì cũng không có, thua liền trực tiếp xuống lỗ, nhìn thế nào cũng là lỗ vốn.

Theo nguyên tắc "vui một mình không bằng vui chung", Hudson quyết định chọn cách chia sẻ "hạnh phúc".

Sau khi ẩn đi những nội dung nhạy cảm, tin tức về vạn năm chi kiếp đã ngay lập tức được lan truyền ra bên ngoài. . . .

Phỉ Thúy cung, sau khi nhận được tin tức, Caesar IV liền sững sờ.

Mới vừa được hưởng mấy ngày bình yên thì lại lập tức xảy ra chuyện lớn, hoàn toàn không cho y có ngày ngủ ngon.

"Vạn năm chi kiếp" là tin đồn mà Caesar IV đã nghe từ nhỏ đến lớn, nhưng phần lớn đều là dưới hình thức những câu chuyện thần thoại.

Trước đây, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh điều này là thật.

Bởi vì có quá nhiều phiên bản được lưu truyền, trong đó lại chứa đựng rất nhiều thành phần gia công nghệ thuật. Đụng một chút là sơn băng địa liệt, di sơn đảo hải, truyền ngôn cũng đã sớm mất đi tính chân thực.

Để tìm hiểu rõ về chuyện này, thời còn là thái tử, Caesar IV từng vì tò mò mà phái người đi điều tra.

Nguồn gốc không làm người ta thất vọng, chữ "Vạn năm chi kiếp" xuất hiện sớm nhất là ở trong một tiểu thuyết thần thoại.

Giấc mơ thời thơ ấu tan vỡ, giờ đây lại có người nói với y rằng vạn năm chi kiếp được ghi chép trong tiểu thuyết thần thoại là có thật.

Sau khi nhìn thấy một loạt chữ ký dưới bản tấu, Caesar IV đã từ bỏ ý định trách cứ.

Dù có kỳ lạ đến đâu, nhưng có nhiều người ký tên như vậy thì độ tin cậy cũng liền tăng lên.

Nhìn thấy đám quần thần đang đứng như trời trồng, Caesar IV không nhịn được nói: "Đều đứng ngẩn ra đó làm gì, có suy nghĩ gì thì nói ra đi!"

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, trong vấn đề tiếp nhận sự việc mới, Caesar IV mạnh hơn những đại thần này rất nhiều.

"Bệ hạ, chuyện này liên lụy quá lớn, xin ngài cho chúng thần thời gian để suy ngẫm một chút!"

Hầu tước Delgado cười khổ nói.

Là Bộ trưởng Tài chính của vương quốc, ông ta vẫn luôn là người thực tế nhất. Từ trước đến nay ông ta đều coi thường những câu chuyện thần thoại này.

Nếu không phải trong bản tấu đồng thời có cả chữ ký của Hudson và Robert thì Delgado nhất định sẽ nghĩ rằng đây là một trò đùa.

"Có cái gì mà phải ngạc nhiên chứ, tin tức về vạn năm chi kiếp cũng không phải mới xuất hiện lần đầu tiên, chỉ là lần này đã tìm được bằng chứng chứng minh về sự tồn tại của đại kiếp mà thôi."

"Mọi người bình tĩnh một chút, trời còn chưa sập đâu."

"Vạn năm trước, Nhân tộc ta còn là một tiểu tộc tầm thường. Đám tiền bối bước đi tập tễnh mà vẫn có thể vượt qua chông gai đi đến ngày hôm nay."

"Hiện giờ nhân tộc đã trở thành bá chủ đại lục rồi, thực lực hơn xa trăm lần so với năm đó. Cho dù gặp được nguy cơ thì chắc chắn cũng có thể vượt qua một cách an toàn!"

Caesar IV nói với vẻ mặt cố tỏ ra bình tĩnh.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ vô nghĩa, nhưng thực tế lại là dấu hiệu của một vị quân vương trưởng thành.

Gặp chuyện "bất biến" chính là điểm cộng của một vị quân chủ. Dù cho nội tâm có gào thét như thế nào, nhưng với tư cách là quốc vương, trên mặt nhất định phải tỏ ra bình tĩnh.

Giẫm lên đám đại thần thượng vị chỉ là vấn đề nhỏ. Vốn dĩ đã có danh phận quân thần, làm bậc thang một lần cũng chẳng sao.

"Bệ hạ, trong tay chúng tay nắm giữ quá ít tin tức có liên quan đến vạn năm chi kiếp."

"Hay là thông báo tin tức này cho Liên minh Nhân tộc đi, ở Nam đại lục có nhiều thế lực cổ xưa như vậy, chắc là sẽ biết được nhiều thông tin hơn một chút."

Chương 1568: Đùa Ác

"Mọi người ghép nối thông tin lại với nhau, ngay cả khi không thể khôi phục lại chân tướng của vạn năm trước thì cũng tốt hơn là một mình chúng ta đau đầu!"

Lời đề nghị của Bộ trưởng Quân vụ Đại công tước Alfiero đã nhanh chóng nhận được sự đồng thuận của tất cả mọi người.

Nếu đã không biết nên giải quyết như thế nào thì đành kéo theo người của Liên minh Nhân tộc cùng nhau đối mặt vậy.

Nếu như có thể khôi phục lại chân tướng của lịch sử, giải quyết được nguy cơ lần này thì tốt. Nếu như không tìm được giải pháp đối phó thì cũng có thể kéo thêm một đám kẻ bất hạnh cùng nhau đau đầu.

"Vậy thì khởi động ma pháp trận truyền tin để mọi người sớm nhận được tin vui này đi."

"Đúng rồi, ghi thêm một dòng nội dung nữa: Vạn năm chi kiếp sắp xảy ra rồi, kẻo bọn họ không chú ý đến!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Đương nhiên là Caesar IV không biết thời điểm cụ thể vạn năm chi kiếp bộc phát, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc y dùng chuyện này để lừa gạt người khác.

So với đơn vị đo lường vạn năm,"sắp xảy ra" thực sự có nghĩa rất rộng.

Mấy ngày là cũng sắp, mấy năm cũng là sắp, mấy trăm năm vẫn có thể nói sắp.

Cứ to gan dự đoán là được, dù sao cũng không cần phải chịu trách nhiệm.

Nếu như bộc phát trong đời của Caesar IV thì là do y có tầm nhìn xa trông rộng; còn nếu không bộc phát thì lại càng có lợi hơn.

Thời gian biểu rộng như vậy, cho dù bị người ta phát hiện là bịa đặt, thì cũng là chuyện của mấy trăm năm sau.

Quần thần không hề ngăn cản, hiển nhiên là họ cũng có chung quan điểm với Caesar IV: Vạn năm chi kiếp đúng là một mối đe dọa, nhưng cụ thể khi nào bộc phát thì lại không có người biết rõ.

Vì thiếu thông tin, nên thậm chí còn không biết cả thời điểm cụ thể của cuộc đại kiếp trước đó.

Đối với những chuyện không xác định thì cứ dựa vào vận may thôi. Lo lắng thì vẫn phải có, nhưng lo lắng quá thì lại không cần thiết. Nếu như không gặp được khi còn sống thì chẳng phải là đang tự dày vò bản thân sao?. . .

Trên đỉnh Thánh Sơn, nhìn thấy tin đồn được Vương quốc Alpha truyền tới, Shelter VII khinh thường cười một tiếng.

"Có vẻ như bản tính của người Alpha vẫn không hề thay đổi được, chỉ mới thu được một ít tài liệu mà bọn hắn đã la hét ầm ĩ như vậy rồi!"

"Vạn năm chi kiếp" đã là chuyện xưa cũ. Một chuyện cứ lặp đi lặp lại lâu ngày nhưng chưa bao giờ được trải nghiệm như vậy thì dù là ai cũng sẽ chết lặng.

Cho dù là sự thật thì đó cũng là chuyện của quá khứ, ai có thể đảm bảo rằng nó vẫn sẽ tiếp tục xảy ra trong tương lai chứ?

Cho dù là thật sự xảy ra, nhưng miễn là không xảy ra trong thời đại của mình là đủ rồi.

Suy nghĩ về chuyện không chắc chắn khi nào xảy ra trước là việc không có ý nghĩa gì. Có thời gian rảnh để lo lắng về điều này, chẳng thà tiếp tục thực hiện chiến lược của mình.

"Bệ hạ, ý thức nguy cơ của Người Alpha là chuyện mà toàn bộ đại lục đều biết."

"Nhưng phát hiện của bọn hắn vẫn là rất đáng để chúng ta coi trọng. Nếu bọn hắn có thể tìm thấy di tích thượng cổ ở trên đại thảo nguyên thú nhân thì chúng ta cũng có thể tăng cường tìm kiếm trong khu vực kiểm soát của mình."

"Nếu có thể làm rõ chân tướng của vạn năm chi kiếp thì cũng có thể trấn an lòng dân, nâng cao uy tín của chúng ta trên đại lục."

Blake đề nghị.

Nếu là mười năm trước thì gã ta chắc chắn sẽ không đề xuất phương án không có ý nghĩa thực tế này, nhưng thời đại bây giờ đã khác.

Tốc độ suy tàn của Giáo Đình đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nếu như không làm một chút gì đó, e rằng cơ nghiệp của Giáo Đình sẽ bị chôn vùi trong thế hệ của bọn họ.

Cho dù chỉ là làm dáng chính trị thì Giáo Đình cũng phải làm. Ít nhất là khi làm rõ chân tướng của vạn năm chi kiếp thì có thể tuyên truyền nói khoác về những đóng góp của Giáo Đình cho sự an nguy của nhân loại.

So với việc mạo hiểm ra tay lúc nguy cấp, gánh vác rủi ro, cái giá phải trả cho việc tìm kiếm di tích này thật sự là không đáng kể.

"Blake, ngươi nghĩ quá đơn giản. Nếu như vạn năm chi kiếp dễ làm rõ như vậy thì đã bị các bậc tiền bối giải quyết rồi."

"Thực ra, trong thời kỳ đỉnh cao của Giáo Đình cũng từng cử người đi điều tra. Nhưng tiếc là dù đã lật tung cả đại lục lên cũng không thể tìm được thứ mình muốn."

"Xét theo tình hình điều tra thì dường như có ai đó đã cố tình xóa bỏ đoạn lịch sử này, không muốn cho hậu thế biết được sự thật."

"Bá chủ đại lục của vạn năm trước là thú nhân, lúc đó Nhân tộc ta chỉ là một chủng tộc nhỏ bình thường ở đại lục Aslante, quật khởi là chuyện diễn ra sau đại kiếp."

"Nếu như các đại tộc lúc đó muốn xóa bỏ đoạn lịch sử này, các bậc tiền bối của của chúng ta hoàn toàn không thể nào ngăn cản được. Thậm chí vì sự tồn vong của chủng tộc mà còn phải chủ động phối hợp."

"Thực tế thì trong các tài liệu mà Giáo Đình ta nắm giữ cũng có tin tức liên quan tới vạn năm chi kiếp. Nhưng các tiền bối lén lút ghi chép những tin tức này đều không biết được nhiều, chỉ nhắc đến vài câu một cách mập mờ."

"Thật ra, các tiền bối của chúng ta cũng không hề biết chân tướng của vạn năm chi kiếp. Từ đầu đến cuối họ chỉ là người tham gia bị động, rồi kết thúc một cách hồ đồ."

"Vì tránh gây hoang mang, Giáo Hoàng tại nhiệm lúc đó đã hạ lệnh phong tỏa tin tức, cho nên ở trong mắt người ngoài, vạn năm chi kiếp vẫn luôn là một câu chuyện thần thoại!"

"Chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc, sau đó chúng ta cũng đã tiêu diệt một vài dị tộc để tìm kiếm về chân tướng của chuyện này, nhưng đáng tiếc là bọn chúng cũng không biết gì nhiều."

"Hiện tại ở trên đại lục này, người có khả năng biết được sự thật có lẽ chỉ có tộc Tinh Linh và Long tộc đã lánh xa đất liền!!"

Chương 1569: Cải Cách

Nghe xong lời giải thích của Shelter VII, đám người liền ngớ người. Hóa ra sự tồn tại của vạn năm chi kiếp cũng không phải là bí mật gì.

Nếu như Giáo Đình đã biết rồi, vậy thì một vài thế lực lớn cổ xưa ở Nam đại lục cũng có khả năng biết rõ.

Có lẽ chỉ là những quốc gia mới nổi lên trong vài trăm năm gần đây mới là những người thực sự bị lừa. Cách làm hiện giờ của Vương quốc Alpha chỉ là chọc thủng lớp giấy mỏng này mà thôi.

"Bệ hạ, Người Alpha thế nhưng là nói vạn năm chi kiếp đã gần ngay trước mắt, có phải là bọn hắn đã có phát hiện gì mới rồi không?"

"Mặc dù không biết đại kiếp là gì, nhưng những bá chủ đại lục trong lịch sử đều bắt đầu suy tàn khi đại kiếp bắt đầu, đây là điều đáng để chúng ta coi trọng!"

Quân đoàn trưởng Gulei ở bên cạnh lên tiếng.

Lý trí là thứ cần có tiền đề. Trước khi Giáo Đình suy tàn, mọi người đều bận tranh giành quyền lực, nội đấu đủ thứ.

Bây giờ bị ngoại lực ép buộc, Shelter VII cũng không còn đoái hoài tới trò cân bằng chính trị nữa, các phe phái cũng chẳng buồn tiếp tục diễn nữa.

Liên quan đến lợi ích, nên tranh đấu như thế nào thì cứ tranh đấu như thế đó, nhưng trong trường hợp không liên quan đến lợi ích bản thân, các phe đã ngừng cản trở lẫn nhau.

Có thể lật ngược được tình thế suy tàn của Giáo Đình hay không thì không ai biết, nhưng họ đã bắt đầu tự cứu lấy mình.

Đây gần như là phản ứng bản năng của kẻ thống trị, ngay cả những chính quyền thối nát nhất cũng sẽ có người đưa ra biện pháp để cố gắng cứu vãn tình hình trong thời điểm sống còn.

"Điều này quả thực là một rắc rối, nhưng sự thật của vấn đề này vẫn còn phải xem xét."

"Phái người nhìn chằm chằm Vương quốc Alpha, nếu bọn hắn điên cuồng phát triển quân bị chuẩn bị chiến đấu, nhưng lại không thú nhân, vậy thì chứng minh tin tức này là thật, chúng ta cũng phải lập tức theo vào!"

Sau khi suy nghĩ một chút, Shelter VII nói.

Giải pháp ứng phó hoàn hảo, gần như không thể tìm thấy bất kỳ lỗ hổng nào. Hiển nhiên, Shelter VII có thể chấp chưởng Giáo Đình nhiều năm như vậy cũng là có chỗ đứng trong quyền mưu. . . .

Cảnh tượng tương tự đang liên tục diễn ra trong các thế lực lớn. Trò đùa ác của Caesar IV chỉ có thể dọa được một số thế lực vừa và nhỏ, còn các thế lực đỉnh tiêm của nhân tộc vẫn tỏ ra rất vững vàng.

Sự vững vàng này không chỉ đến từ sự mất cân bằng về thông tin mà còn đến từ sự tự tin về sức mạnh.

Bá chủ đại lục trước đó là thú nhân chỉ dần suy tàn sau khi đã trải qua đại kiếp, thực lực của nhân tộc hiện giờ cũng không hề kém bọn chúng lúc đó.

Vì là một chủng tộc đơn nhất, nên nếu xét về sức mạnh tổng thể của chủng tộc thì thực ra nhân tộc còn mạnh hơn thú nhân một chút.

Giờ đây, mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý vào Vương quốc Alpha, tình hình quốc tế cũng đang dần thay đổi.

Vương quốc Avalat.

Sau khi Quốc vương tiền nhiệm tắt thở, Elton VIII hơn 40 tuổi đã leo lên ngôi vua với sự ủng hộ của các quý tộc.

Không giống với người phụ thân ba phải của mình, vương tử Elton tuổi trẻ tài cao luôn được các phe phái trong nước coi là niềm hy vọng của vương quốc.

Elton VIII cũng không làm cho mọi người thất vọng, vừa mới leo lên vương vị liền bổ nhiệm Công tước Grenavan, lãnh đạo của phe cải cách làm Tể tướng, bắt đầu con đường cải cách của vương quốc.

Không nghi ngờ gì nữa, bất kỳ cuộc cải cách nào cũng cần phải trả giá, Vương quốc Avalat cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng đây là chuyện của tương lai, quý tộc của vương quốc Avarat lúc này vẫn đặt rất nhiều kỳ vọng vào cuộc cải cách này.

Là nhóm được hưởng lợi, không ai mong muốn vương quốc mạnh mẽ hơn bọn họ. Đặc biệt là khi nước láng giềng đang ngày càng mạnh mẽ, trong khi vương quốc của họ lại đang dần bị tụt hậu.

"Cải cách để tăng cường sức mạnh" đã nhận được sự ủng hộ của các quý tộc. Ngay cả các quý tộc bảo thủ, ở trong sâu thẳm trong tim họ cũng hy vọng vương quốc có thể thông qua cải cách để lật ngược tình thế ngày càng suy tàn.

"Bệ hạ, cơ hội đã tới rồi!"

Công tước Grenavan nói một cách đầy phấn khởi.

Đối với các nhà chính trị mà nói, tin tức là thật hay giả thật ra đều không quan trọng, quan trọng là phải xem nó có cần thiết hay không.

Không còn nghi ngờ gì nữa,"tin tức vạn năm chi kiếp sắp bộc phát" chính là một liều thuốc bổ đối với phe cải cách.

Trong thế giới mà giai cấp càng cố hóa thì cải cách sẽ càng khó khăn. Ngay cả khi tất cả các bên đều mong muốn vương quốc trở nên mạnh mẽ, nhưng nếu như nó ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân thì những người ủng hộ này cũng có thể trở thành kẻ phản đối.

Là lãnh đạo của phe cải cách, Công tước Grenavan đã xem xét kỹ lưỡng tình hình của vương quốc, nhưng vẫn không thể tìm ra được điểm thích hợp nào để bắt đầu con đường cải cách.

Ban đầu ông ta thậm chí còn chuẩn bị mượn cớ để cưỡng ép thúc đẩy cải cách, nhưng không ngờ là vào thời điểm quan trọng này, người Alpha lại mang đến cho họ một bàn đạp.

Không cần nói, vạn năm chi kiếp sắp bộc phát nhất định phải là sự thật. Chỉ khi tin tức là thật thì phe cải cách mới có thể lấy được danh phận vì "đại nghĩa".

"Vậy thì thử một chút xem sao!"

"Nhưng mà Công tước, sau khi bước ra bước này, vương quốc sẽ không còn đường lui nữa."

"Trên đại lục hiện giờ, chỉ có ba quốc gia mới thực sự có thể được coi là cường quốc: Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia và Vương quốc Alpha."

"Ba quốc gia này cũng đại diện cho ba mô hình chính trị khác nhau, vương quốc muốn cải cách thành công thì không thể không tham khảo kinh nghiệm của bọn họ."

"Trước mắt thì ba quốc gia Trung đại lục và Công quốc Mosey đều đang bắt chước mô hình chính trị và quân sự của Vương quốc Alpha, hiệu quả cụ thể thì không biết, nhưng danh tiếng của Liên minh năm nước đã được nâng cao."

Chương 1570: Khảo Sát

Có thể thấy là quốc vương Elton VIII vẫn thiên về mô hình của Vương quốc Alpha trong việc lựa chọn thể chế chính trị. Không có lý do gì khác, hoàn toàn là do hiệu quả nhanh chóng về mặt quân sự.

Theo con đường của Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia, Vương quốc Avarat muốn mạnh lên thì không biết còn phải mất bao nhiêu năm nữa.

Nhưng nếu chọn đi theo con đường của Vương quốc Alpha, chỉ cần vài năm nữa, họ đã có thể huy động được một đội quân quy mô lớn có khả năng chiến đấu nhất định.

Cái khác thì không dám hứa chắc, nhưng ít nhất là có thể làm cho nước láng giềng phải chùn bước. .

Trong những năm gần đây, sau một loạt các cuộc đại chiến, đánh giá của các quốc gia trên đại lục về thực lực quân sự của Vương quốc Alpha cũng ngày càng cao.

Cho dù kinh tế bị tụt hậu, nhưng Vương quốc Alpha vẫn đứng vững trên vị trí thứ ba của đại lục. Đặc biệt là hiện giờ còn lôi kéo thêm được bốn đồng minh, danh tiếng giống như mặt trời ban trưa vậy.

"Bệ hạ, thần kiến nghị sau khi mở màn cải cách sẽ cử một đoàn đại biểu đi ba quốc gia Trung đại lục khảo sát và học tập. ."

"Khi đã nắm rõ mô hình thể chế chính trị của ba quốc gia Trung đại lục rồi, chúng ta sẽ lựa chọn một con đường phù hợp nhất với vương quốc dựa trên tình huống thực tế."

Công tước Grenavan có chút thấp thỏm nói.

Lựa chọn thể chế không chỉ là đang lựa chọn đường lối, mà còn liên quan đến lợi ích của các bên. ...

Phỉ Thúy cung, sau khi cùng đội điều tra đến vương đô, Hudson còn chưa kịp báo cáo tổng kết về vấn đề "vạn năm chi kiếp" thì đã nhận được tin đoàn khảo sát của Vương quốc Avarat sắp đến đây.

Cải cách, từ lâu đã không phải là một khái niệm mới.

Xa liền không nhắc lại, chỉ trong những năm gần đây cũng có không ít quốc gia tiến hành cải cách nội bộ, trong đó có những trường hợp thành công, nhưng phần lớn đều thất bại.

Chẳng hạn như: Vương quốc Warhammer đã diệt vong chính là tài liệu phản diện tốt nhất.

Vì đấu tranh quyền lực nội bộ mà kích phát cải cách chính trị, trực tiếp làm cho quốc gia bị chia rẽ, sau đó liền bị diệt vong trong cuộc xâm lược của dị tộc.

Một nhóm nước nhỏ ở Bắc lục địa cũng là đại biểu, nhưng nguyên nhân thất bại của họ không phải nằm ở cải cách, mà là do quy mô quá nhỏ và thời gian cải cách quá ngắn.

Vừa mới quyết định học tập Vương quốc Alpha để tiến hành cải cách quân sự, kết quả mới chỉ thực hiện được một nửa thì đã bị diệt vong trong cuộc chiến tranh đại lục.

Nếu như thời gian cải cách của họ sớm hơn mười năm tám năm, tình hình trên đại lục hiện nay sẽ thay đổi rất nhiều. Có lẽ họ vẫn không thể ngăn cản được liên quân của tộc Tinh Linh và Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự thêm một khoảng thời gian.

Đáng tiếc hiện thực không có nếu như, chỉ có duy nhất Công quốc Mosey mới đạt được thành công trong cuộc cải cách vào lúc nguy cấp.

Tuy nhiên, tình hình của Công quốc Mosey rất đặc biệt, họ có thể hoàn thành cải cách nội bộ hoàn toàn là nhờ vào đại ân của thú nhân.

Hệ thống chính trị và quân sự cũ đã bị tàn phế trong cuộc xâm lược của thú nhân.

Trong lúc chiến tranh, quân đội lại được giao cho Hudson nắm giữ, chịu ảnh hưởng sâu sắc của Vương quốc Alpha.

Cuộc cải cách sau đó hoàn toàn là cải cách quân sự, kéo theo cả cải cách chính trị.

Thực ra, hệ thống chính trị của Vương quốc Alpha không hề tiên tiến hơn các quốc gia khác, chẳng qua là do bị áp lực từ bên ngoài nên họ buộc phải nâng cao hiệu quả hành chính một cách bị động.

Về bản chất thì nó vẫn là chế độ phân đất phong hầu giống như các quốc gia khác. Điểm khác biệt là có quy định nghiêm ngặt hơn trong vấn đề điều động quân sự.

Còn về cấu trúc chính trị và mô hình quản lý địa phương thì gần như không có gì khác biệt so với các quốc gia trên đại lục.

Khác biệt không phải là rất lớn, nhóm lợi ích lại bị thương nặng, nên Công quốc Mosey mới có thể hoàn thành được cải cách nội bộ.

Sau lưng chuyện này còn có cả việc George điên cuồng vơ vét của cải, dựa vào tài lực hùng hậu mới có thể trải phẳng con đường cải cách.

Những thao tác tương tự, các quốc gia hoàn toàn không có cách nào sao chép được.

Cho dù là quý tộc trong nước sẵn sàng ủng hộ cải cách, nhưng lấy gì để bù đắp những lợi ích đã bị thiệt hại của họ?

Công quốc Mosey dựa vào việc kế thừa di sản của Vương quốc Warhammer cộng thêm chính phủ vương quốc vung tiền mới có thể xoa dịu tiếng phản đối.

Tiến triển của cải cách của ba quốc gia Trung đại lục hiện giờ cũng rất không thuận lợi. Bao gồm cả việc thúc đẩy cải cách quân sự cũng gặp rất nhiều khó khăn.

Đây không phải là vấn đề quý tộc có ủng hộ hay không, mà là có liên quan đến lợi ích của bản thân, không ai muốn mình chịu thiệt cả.

Nguyên nhân không xuất hiện cảnh tượng phe cải cách và phe bảo thủ đấu đá lẫn nhau là do có liên minh dị tộc đang lăm le bên cạnh.

"Bệ hạ, Vương quốc Avalat thật sự là giỏi tìm cớ nha?"

Hudson nói với vẻ mặt bất đắc dĩ .

Có thêm một lý do cao thượng, tính chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi.

Ít nhất là các quốc gia phải phối hợp với việc khảo sát của Vương quốc Avarat. Mức độ phối hợp tùy thuộc vào tình hình, nhưng bề ngoài thì nhất định phải làm cho thật đẹp đẽ.

"Vạn năm chi kiếp sắp bộc phát" là tin tức do Vương quốc Alpha truyền đi. Gặp phải chuyện có liên quan đến an nguy của nhân tộc thì phải làm nhiều hơn thế nữa.

Đây chính là sức mạnh của đại nghĩa!

"Nguyên soái, có lẽ Vương quốc Avalat chỉ là một sự khởi đầu, sau đó sẽ còn nhiều quốc gia tham gia vào nữa."

"Có thể thúc đẩy cải cách hay không không quan trọng, tin tức là thật hay giả cũng không quan trọng với bọn hắn."

Chương 1571: Ủng Hộ

"Chỉ cần giương cao ngọn cờ chính nghĩa thì những nước láng giềng xấu xa đang rình rập bọn họ sẽ phải thu hồi nanh vuốt."

"Nếu như làm quá, những tiếng chỉ trích trong nội bộ Nhân tộc thôi cũng đã có thể khiến cho một thế lực lớn phải luống cuống tay chân rồi."

"Đương nhiên, có lẽ Vương quốc Avalat đang thật sự muốn cải cách. Ta và Elton VIII đã từng gặp mặt khi y đi du lịch đại lục lúc còn là vương tử."

"Người này thành danh khi tuổi còn nhỏ, trong thời điểm y còn là vương tử đã làm được một vài đại sự, có uy tín rất cao trong giới quý tộc của Vương quốc Avalat."

"Lần cải cách này cũng đã được ấp ủ trong nội bộ Vương quốc Avalat từ rất lâu rồi, hầu hết các quý tộc đều ủng hộ."

"Cuối cùng có thành công hay không thì không biết, nhưng chắc chắn sẽ gây ra một làn sóng không nhỏ."

"Nếu như bọn họ may mắn thành công, tình hình ở Nam đại lục cũng sẽ bị ảnh hưởng, đối với vương quốc thì đây cũng là một chuyện tốt."

"Về phần khảo sát chính trị, xin nhờ mọi người toàn lực phối hợp với họ, cứ coi như là trả nợ cũ đi."

"Trong mấy trăm năm qua, vương quốc đã nhiều lần nhận được sự giúp đỡ của các quốc gia trên đại lục khi gặp phải nguy cơ thú nhân."

Caesar IV mở miệng trấn an nói.

Không phải Hudson nhỏ nhen, chủ yếu là trong cuộc khảo sát lần này, Vương quốc Avalat đã trực tiếp yêu cầu được giao lưu với hắn.

Trên danh nghĩa là giao lưu, nhưng trên thực tế là để hắn làm người tiếp đón.

Lý do rất thực tế, đại lục Aslante lấy hệ thống quân sự làm chủ, hệ thống chính trị chỉ là phụ.

Hạt nhân trong cuộc cải cách của các quốc gia thường là quân sự lớn hơn chính trị. Thường thì chỉ cần có thực lực quân sự đủ mạnh đã là có tiêu chí của một cường quốc rồi.

Về mặt này, Vương quốc Alpha chính là người nổi bật nhất, nổi tiếng khắp đại lục với cái danh hiếu chiến.

Là người đặt nền móng cho hệ thống quân sự mới của Vương quốc Alpha, Hudson đương nhiên sẽ trở thành bánh trái thơm ngon.

Nếu không phải cơ nghiệp của hắn tại Vương quốc Alpha quá lớn, mọi người thực sự không có cách nào ra giá, thì e rằng số người đến đào chân tường đều có thể lấp đầy cả vương cung.

Không đào được người, giao lưu một hồi cũng không tệ.

"Hiệu ứng danh nhân" có thể áp dụng được ở bất cứ địa điểm nào.

Đặc biệt là chuyện có liên quan đến cải cách quan trọng như vậy, nếu không kéo được một vài nhân vật lớn làm hậu thuẫn, sau này trở về lấy cái gì để thuyết phục phe đối lập chứ?

"Bệ hạ, cuộc cải cách của Vương quốc Avalat sợ là sẽ không thuận lợi."

"Ngoài chúng ta sẵn lòng ủng hộ ra, chắc cũng chỉ có Giáo Đình là hy vọng bọn họ có thể dục hỏa trùng sinh, quấy đục nước ở Nam đại lục."

"Vương quốc Iberia đã nhìn chằm chằm bọn họ từ lâu nhất định sẽ nhảy ra quấy rối. Không chừng cuộc cải cách lần này còn có thể đẩy nhanh sự sụp đổ của họ!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland lo lắng nói.

Nếu như cuộc cải cách của Vương quốc Avalat phản tác dụng, vậy thì làn sóng thôn tính và sáp nhập của các quốc gia nhân tộc ở Nam đại lục sẽ trở nên càng gay gắt hơn.

Loại cách cục cường giả hằng cường này không phải là thứ mà Vương quốc Alpha muốn xem.

Các quốc gia nhân tộc chiếm đoạt lẫn nhau, thực lực sẽ lập tức tăng trưởng một cách rõ ràng, chứ không khổ sở giống như Vương quốc Alpha vậy.

Ngay cả khi chiến lược Cận Đông của vương quốc tiến triển thuận lợi thì sự tăng trưởng thực lực tổng thể của vương quốc cũng cần rất nhiều thời gian để tích lũy.

"Tể tướng, thật ra cải cách cũng không có gì là không tốt. Nguyên nhân mà Vương quốc Avalat sa sút đến tình trạng như hiện giờ cũng là do nội bộ bảo thủ gây ra."

"Nếu không tiến hành cải cách toàn diện thì chỉ còn nước ngồi chờ chết. Thay vì ngồi chờ chết, chẳng thà nhân lúc còn có đồng chíp trong tay mà dồn hết sức liều một phen."

"Không cần cải cách quá triệt để, chỉ cần cải cách hiệu quả hành chính và thể chế quân sự thì họ đã có thể tự bảo vệ mình trong thời loạn rồi!"

Hầu tước Delgado lập tức phản bác.

Sự thành bại của cuộc cải cách trong Vương quốc Avalat không liên quan gì đến ông ta, nhưng với tư cách là Bộ trưởng Tài chính của vương quốc, Hầu tước Delgado đã bị động trở thành người của phái cải cách.

Tất cả đều là do tiền mà ra. Nếu muốn xoay chuyển tình trạng tài chính khó khăn hiện giờ, cải cách thu nhập và thuế vụ là điều bắt buộc.

Chẳng qua chuyện này vô cùng khó khăn, Vương quốc Alpha đang chơi chế độ thầu thuế, động một chút là sẽ đụng chạm đến lợi ích của một loạt quý tộc, căn bản không phải là chuyện mà một Bộ trưởng Tài chính như ông ta có thể thúc đẩy.

Bản thân không giải quyết được, vậy thì nhất định phải tạo thế. Không quan tâm là quốc gia nào muốn cải cách, quan điểm hiện giờ của ông ta đều là ủng hộ.

Chỉ cần làn gió cải cách được thổi lên, Vương quốc Alpha cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Các quốc gia khác đều đang tiến hành cải cách toàn diện, ông ta chỉ muốn cải cách mô hình trưng thu tài chính và thuế vụ mà thôi, hoàn toàn không đáng kể.

Về mặt này, Caesar IV là người ủng hộ lớn nhất của ông ta.

Đáng tiếc là ngoài Quốc vương ra thì chẳng có mấy đại thần trong triều đình ủng hộ ông ta.

Không phải là mọi người không biết chuyện trực tiếp thu thuế sẽ gia tăng đáng kể thu nhập ngân sách của chính phủ, tăng cường quyền kiểm soát của trung ương đối với địa phương.

Vấn đề nằm ở chỗ: nhát dao này cắt trên người mình!

Các trọng thần trong triều đình cũng là đại quý tộc, tất cả đều là người hưởng lợi từ chế độ thầu thuế. Một khi tiến hành cải cách thuế, gia tộc phía sau mọi người sẽ bị chém cho một nhát.

Nỗi đau khắc cốt minh tâm này không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được. Nếu như vương quốc đang trong thời khắc nguy cấp, vì nghĩ cho đại cục, có lẽ mọi người sẽ cắn răng đồng ý.

Chương 1572: Kết Thúc

Nhưng hiện giờ Vương quốc Alpha vẫn chưa đến bước đó, ngoài việc chính phủ khá nghèo ra, toàn bộ vương quốc đều đang phát triển mạnh mẽ.

Ngay cả kẻ thù truyền kiếp là thú nhân hiện cũng đã bị đạp ở dưới chân. Có thể nói là Vương quốc Alpha hiện đang trong thời kỳ huy hoàng nhất kể từ khi thành lập.

Không phải là không đủ động lực để cải cách, mà là hoàn toàn không có động lực cải cách.

Nói đạo lý hay tình cảm gì thì cũng đều vô tác dụng.

Chỉ là chính phủ hơi nghèo một chút mà thôi, mọi người căn bản không xem là chuyện to tát gì.

Trong vấn đề cải cách tài chính và thuế vụ của vương quốc, Hudson lựa chọn đứng trung lập.

Nếu tất cả mọi người đều đồng ý thì hắn cũng có thể từ bỏ chút lợi ích từ việc thầu thuế kia, dù sao Tuyết Nguyệt lĩnh hiện đang trong trạng thái miễn thuế, còn Sơn Địa Lĩnh thì có đại bộ phận khu vực đều không xuất hiện trên bản đồ của vương quốc.

Các bên đều kiên trì phản đối, Hudson cũng sẽ không đứng ra đối nghịch với mọi người.

Tư duy của quý tộc, lựa chọn đầu tiên là tự vệ, chứ không phải vì lợi ích của vương quốc mà đặt mình vào thế đối lập với nhóm lợi ích.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là không làm gì cả. Ít nhất là khi Bộ trưởng Tài chính bị các bên gây khó dễ thì hắn vẫn đứng ra nói lời công đạo.

Sự ủng hộ đầy ẩn ý này cũng phát huy được tác dụng không nhỏ.

Cộng với việc cải cách của Hầu tước Delgado thực sự xuất phát từ công tâm, hơn nữa đây chỉ là một lý tưởng chính trị, còn chưa triển khai thực hiện, vẫn chưa đến tình trạng không chết không thôi.

Nên mới có thể bảo vệ được vị trí Bộ trưởng Tài Chính.

Nếu không, chỉ dựa vào sự ủng hộ của Quốc vương, sợ là Hầu tước Delgado đã sớm bị đuổi về nhà rồi.

Suy cho cùng thì Caesar IV cũng không phải là một vị quân chủ cường thế gì. Hầu như mỗi lần quần thần thống nhất ý kiến, Caesar IV đều sẽ nhượng bộ.

"Chư vị, không cần thiết xoắn xuýt về vấn đề này. Chuyện của Vương quốc Avalat sẽ do Người Avalat tự quyết định."

"Cho dù chúng ta muốn can thiệp cũng nằm ngoài tầm tay với."

"Thay vì xuất lực mà không đạt được kết quả tốt, còn trở thành ác nhân, chẳng thà lựa chọn đứng ngoài quan sát, chậm rãi đợi thế cục phát triển!"

Hudson cười ha hả nói.

Vì duy trì sự ổn định trên triều đình, hắn cũng đã tốn rất nhiều tâm sức.

Hudson cảm thấy vô cùng bất lực trước độ mẫn cảm chính trị của Hầu tước Delgado. Không thể nói là hoàn toàn không có, nhưng thực sự không nhiều.

Nếu không phải ông ta giỏi quản lý tài sản, có thể che đậy lỗ hổng tài chính của vương quốc, sợ là đã bị người ta đuổi ra khỏi cái ghế này từ lâu rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, đây không phải là điều mà Hudson muốn thấy. Một khi Bộ trưởng Tài chính bị cách chức thì lỗ hổng của triều đình sẽ mở ra.

Là quốc vương, Caesar IV không thể nào bỏ mặc cho những lão già trước mắt này sinh động mãi được. Một khi để y nắm được cơ hội thì nhất định sẽ xếp người một nhà vào.

Khi các phe phái mới và cũ bước vào triều đình, việc tranh giành quyền lực sẽ trở thành chủ đề chính tiếp theo.

Đối với Vương quốc Alpha đang phát triển mạnh mẽ mà nói thì đây chắc chắn là một thảm họa.

Trong thâm tâm, Hudson biết rất rõ rằng loại chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

"Một đời vua, một triều thần!"

Cho dù Caesar IV có giỏi nhẫn nhịn đến đâu thì cũng có giới hạn. Là một vị quân chủ, làm sao có thể để cho đại quyền rơi vào tay người khác lâu dài được.

Đúng là màn thể hiện của đám đại thần trong triều đình cũng không tệ, độ trung thành cũng không kém, nhưng ở trước mặt quyền lực, đây đều là nhân tố thứ yếu.

Khoảng cách giữa "Phụ thần" và "Quyền thần" thường nằm trong khoảnh khắc khi quân chủ trưởng thành.

Thật không may là đám đại thần này đều không có lựa chọn, đã leo lên được vị trí hiện tại, họ không chỉ sống vì bản thân nữa.

Nhóm lợi ích đứng đằng sau không cho phép họ lùi bước, cho dù là phải đối mặt với Quốc vương.

Nguyên nhân mà Hudson kiên quyết không vào triều chính là không muốn bị nhóm lợi ích chi phối. Cho dù là ở biên cương xa xôi, bên cạnh Hudson hiện giờ vẫn còn có một đám người đang ở phía sau đẩy hắn "Tiến tới" .

Trong mơ hồ, Hudson đều có chút nghi ngờ rằng việc Caesar IV ủng hộ phe cải cách không phải là vì thúc đẩy cải cách, mà là muốn mở ra một vết rách trên triều đình.

Một chủ đề kết thúc thường được đánh dấu bằng sự khởi đầu của một chủ đề khác.

Chỉ tiếc là lần này Hudson đoán sai rồi, lòng hiếu kỳ về vạn năm chi kiếp của mọi người cũng không hề nhiều như trong dự đoán.

Có lẽ là vì cảm thấy quá xa rời cuộc sống, nên mọi người cũng chẳng quan tâm gì nhiều.

Khái quát một lượt tình hình cơ bản, nhận được phản hồi lại là: Ồ, ra là thế!

Sau đó là không có sau đó nữa. Trong vấn đề này, tất cả các chính trị gia đều bộc lộ sự linh hoạt.

Các quốc gia trên đại lục thì đang nhìn chằm chằm vào Vương quốc Alpha, còn giới chức cấp cao của vương quốc lại chọn đang theo dõi phản ứng của tộc Tinh Linh.

Một vòng chụp một vòng, ai nấy đều là người thông minh.

Không biết thì thôi, đã biết được sự tồn tại của "vạn năm chi kiếp" rồi thì đương nhiên là sẽ không thể ngồi im mà chờ chết.

Không có kinh nghiệm ứng phó thì học tập người có kinh nghiệm. Ngay cả khi đoán sai, mọi người đều cùng nhau gặp xui xẻo.

Rời khỏi vương cung, trong đầu Hudson tràn ngập tiếng ông ông.

Chuyện hôm nay cũng đã dạy cho hắn một bài học, đó là không thể khinh thường trí tuệ chính trị của thổ dân.

Đặc biệt là khi liên quan đến kinh nghiệm, biểu hiện càng xuất sắc hơn.

Không hiểu rõ tình hình thì sẽ không đi tìm hiểu sâu, cứ trực tiếp đi theo sao chép người có kinh nghiệm là được.

Bất kể dị tộc có phong tỏa tin tức như thế nào, cứ đi theo sau lưng bọn chúng học là được rồi. Dù sao thì công cuộc chuẩn bị chiến đấu với quy mô lớn như vậy vốn không tài nào giấu được.

Chương 1573: Phát Triển

Vương quốc Alpha nằm ngoài tầm tay với nên có thể lựa chọn đứng ngoài quan sát, nhưng tình hình trên đại lục vẫn bị kích nổ.

Không chỉ có mỗi Vương quốc Avalat là đang trong giai đoạn suy tàn và cần phải cải cách để kéo dài mạng sống.

Trước đây không có người hành động là vì họ có quá nhiều lo lắng, sợ rằng cải cách thất bại sẽ khiến cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Một số quốc gia trong số đó thậm chí đã từng cải cách một lần, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Bây giờ, sau khi bị kích thích như vậy, những người có kiến thức trong các quốc gia khác cũng bắt đầu hành động.

Cải cách không nhất định có thể xoay chuyển được vận mệnh của quốc gia, nhưng nếu không cải cách thì nhất định sẽ tiêu đời.

Mặc dù các quý tộc không nhất định sẽ sụp đổ sau khi thay đổi triều đại, nhưng khả năng cao là tỉ lệ lợi ích ban đầu sẽ bị thu hẹp lại.

Thế hệ trước cầu ổn, nhưng thế hệ tuổi trẻ lại đã sớm không thể kiềm chế được nữa, bọn họ đều đang phất cờ hò reo đòi cải cách.

Chỉ trong một thời gian ngắn, toàn bộ đại lục đều tràn ngập âm thanh cải cách, ngay cả trong nội bộ một vài nước lớn của nhân tộc cũng có người kêu gào cải cách những sự bất công trong nước.

Vương quốc Iberia.

Vị hàng xóm mà họ coi như đồ ăn trong mâm đột nhiên muốn cải cách, hơn nữa còn đánh trống khua chiêng phái ra một đoàn khảo sát, Bordeaux VIII đương nhiên là phải theo dõi chặt chẽ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tân quân vừa mới kế vị, tại sao Vương quốc Avalat dám cải cách vào lúc này?"

Bordeaux VIII quan tâm hỏi.

"Cải cách" là chuyện không nhỏ đối với bất kỳ quốc gia nào.

Khi xảy ra thay đổi quyền lực, thường thì tân quân sẽ củng cố quyền lực trước, mà không phải cái gọi là cải cách.

Lỡ như cải cách thất bại, đối với một vị tân vương quyền lực chưa ổn định mà nói, đây chính là một tai nạn chính trị.

"Bệ hạ, thực ra Vương quốc Avalat đã không còn lựa chọn nào khác. Không phải là tân quân lựa chọn cải cách, mà là bọn họ đã không thể nào áp chế được vấn đề trong nội bộ nữa."

"Cải cách vào lúc này may ra còn có một đường sinh cơ, nếu như tiếp tục trì hoãn, đợi các bên hình thành lại thế cân bằng, sau này dù có muốn cải cách cũng không có chỗ để triển khai."

Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Midford giải thích.

Tình hình cải cách chính trị của các quốc gia đều tương tự nhau, thường đều là "bất đắc dĩ", Vương quốc Avalat cũng không phải ngoại lệ.

Các thành viên của phe trẻ trung ủng hộ tân vương đang rất muốn thay đổi tình trạng hiện tại, họ đã không thể kiềm chế được nữa. Là quốc vương cũng không thể khư khư cố chấp.

Nên liền dứt khoát lấy cải cách làm cơ hội, trực tiếp tiến hành thay máu triều đình.

Dù sao, tân vương cũng đã bốn mươi tuổi, các thành viên trong tổ chức của y cũng đã ổn định.

"Ừm!"

"Nói vậy thì cũng hợp lý."

"Elton VIII và Công tước Grenavan đều không phải hạng người bình thường, hai người bọn họ liên thủ, không chừng thật sự có thể sẽ tạo ra được một số thành quả."

"Anh hùng của người khác chính là kẻ thù của chúng ta."

"Mặc dù quan hệ của chúng ta và Vương quốc Avalat không thể nói là ngươi chết ta sống, nhưng mâu thuẫn giữa hai bên cũng đã rất sâu. Vì chiến lược của vương quốc, tốt nhất là Vương quốc Avalat đừng nên phục hưng thì hơn!"

Bordeaux VIII nói với vẻ đằng đằng sát khí.

Địa chính trị thường là vấn đề khó giải quyết nhất. Xung đột về chiến lược đã quyết định là Vương quốc Iberia nhất định phải ngăn cản nước láng giềng quật khởi.

"Bệ hạ, hiện giờ mọi ánh mắt đều đang đổ dồn vào Vương quốc Avalat, chúng ta tạm thời không nên hành động vội."

"Nếu như xảy ra chuyện gì, bị đưa ra bàn luận trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc thì sẽ rất bất lợi cho hình ảnh quốc tế của chúng ta."

"Hơn nữa, sự can thiệp quá mức của ngoại lực trong cải cách chính trị có thể gây ra tâm lý phản kháng, ngược lại còn sẽ thúc đẩy sự đoàn kết nội bộ của Vương quốc Avalat."

"Tốt hơn là chúng ta nên quan sát tình hình cải cách của họ trước, tìm kiếm điểm xâm nhập thích hợp rồi mới tung một đòn chí mạng."

"Có lẽ chúng ta đều chẳng cần phải làm gì cả, bọn họ sẽ tự đưa mình vào ngõ cụt trong quá trình cải cách."

Tể tướng Hầu tước Olmos cười lạnh nói. ...

Sau khi kết thúc cuộc họp ở vương đô, Hudson trực tiếp trở về lãnh địa. Những biến động trên thế giới chỉ là đề tài bàn tán trong cuộc sống hàng ngày của giới quý tộc trong vương quốc.

Kể từ sau cuộc chiến tranh đại lục, thế giới nhân tộc đã bị chia cắt thành hai thế giới. Sự biến động chính trị ở Nam đại lục tuy có ảnh hưởng sâu rộng, nhưng hiện giờ vương quốc chỉ cần quan tâm đến Liên minh năm nước là đủ rồi.

Tin tức về "vạn năm chi kiếp" chỉ gây ra một sự căng thẳng ngắn ngủi, sau đó mọi người lại trở về với cuộc sống bình thường.

Dù sao thì Vương quốc Alpha cũng luôn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nếu gặp đại kiếp thì ứng phó đại kiếp, nếu không gặp được thì đi đánh thú nhân, dù sao cũng sẽ không toi công bận rộn.

Nhìn thấy thái độ làm việc tích cực của giới chức cao cấp trong vương quốc, Hudson thực sự không tìm được điểm gì để chê trách. Còn về các quốc gia trên đại lục thì cứ thuận theo tự nhiên thôi!

Sau nhiều năm phát triển, Tuyết Nguyệt lĩnh cũng đã có những thay đổi nghiêng trời lệch đất. Một lần nữa đứng trên không trung của lãnh địa, một vùng đại thảo nguyên xanh tươi um tùm ban đầu giờ đã biến thành những cánh đồng lúa.

Để có được những thay đổi chóng mặt này, ngoài nỗ lực của người dân trong lãnh địa ra, đoàn ma pháp sư của vương quốc cũng đóng vai trò quan trọng.

Dùng đoàn ma pháp sư để đi khai hoang, hơn nữa còn không gây ra phản ứng mạnh mẽ, Hudson cũng xem như là mở ra tiền lệ lịch sử.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy bên dưới còn có ma pháp sư đang phối hợp với nông nô để cải tạo sông ngòi.

Chương 1574: Phát Triển (2)

Nguyên nhân khiến cho các pháp sư làm việc chăm chỉ như vậy là nhờ Hudson lão gia đã cho quá nhiều.

Thoạt nhìn thì có vẻ như họ đã dành rất nhiều thời gian để làm việc, nhưng thực tế thì tốc độ tu luyện của mọi người lại tăng nhanh hơn trước.

Không có cách nào khác, dược tề hỗ trợ tu luyện thực sự là quá thơm.

Đáng tiếc là thứ này bị độc quyền, giá cao là một mặt, trong tình huống bình thường, những ma pháp sư bình thường như họ căn bản không có hạn ngạch để mua.

Muốn có được thuốc hỗ trợ tu luyện, ngoài việc phải điên cuồng nện tiền ra thì cách còn lại chính là đến đây làm việc.

Nhìn chung, tốc độ tu luyện của các ma pháp sư đến làm việc cho Hudson đã tăng cao hơn 50% so với việc tự mình khổ luyện.

Nếu như thành thạo một nghề thì sẽ lấy được càng nhiều dược tệ hỗ trợ hơn, tốc độ tu luyện thậm chí có thể tăng gấp mấy lần.

Cách tính này rất đơn giản, tốc độ tăng tiến tu vi càng nhanh thì thời gian có thể tự do sử dụng cũng càng nhiều, khả năng đột phá trong tương lai sẽ càng lớn.

Các pháp sư lão gia kiêu ngạo cũng không thể chống lại sự cám dỗ của việc tu vi tăng nhanh hơn. Đến mức mà trong đoàn ma pháp sư của vương quốc đang đóng quân ở biên giới thường xuyên có người trốn nhiệm vụ chạy đến lãnh địa của Hudson lão gia nhận việc riêng.

Chủ yếu là các ma pháp sư hệ Thổ và hệ Thủy, vì tính chất chuyên môn nên họ là những người có thể nhận được nhiều đơn hàng nhất.

Trong tình huống bình thường sẽ không tìm thấy bóng dáng của các ma pháp sư thuộc hai hệ này ở trụ sở của đoàn ma pháp sư.

Không chỉ có các ma pháp sư trong lúc phục dịch thường xuyên ở lại Tuyết Nguyệt lĩnh, mà còn có rất nhiều ma pháp sư đã hoàn thành nhiệm vụ phục dịch cũng lựa chọn lưu lại.

Lúc này, Tuyết Nguyệt lĩnh đã trở thành nơi được các ma pháp sư yêu thích nhất, số lượng ma pháp sư ở lại địa phương thậm chí còn hơn cả vương đô.

Nhưng đây chỉ là một khởi đầu, theo thời gian trôi qua, không chỉ có ma pháp sư của Vương quốc Alpha là tự phát đổ về Tuyết Nguyệt lĩnh, mà ngay cả các Ma pháp sư của Công quốc Mosey cũng đã để ý đến mảnh đất này.

Một lượng lớn ma pháp sư tràn vào cũng đã tạo ra rất nhiều ngành nghề liên quan. Ma pháp dược tề, trang bị ma pháp, vật liệu ma pháp. . . Một chuỗi ngành dịch vụ phục vụ đang không ngừng được các ma pháp sư phát triển và hoàn thiện.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cùng với sự phát triển không ngừng của Tuyết Nguyệt lĩnh, hiệu ứng thu hút nhân tài này sẽ tiếp tục được lan rộng ra bên ngoài.

Đáng tiếc là những người có thể học ma pháp trong thời buổi này đều không phải là người bình thường, sau lưng họ còn có sự ràng buộc của gia tộc, rất khó có thể mời chào được.

Tuy nhiên, sự tiếc nuối này chủ yếu tồn tại ở giới cao tầng trong lãnh địa cùng với một số thành viên của gia tộc Koslow, Hudson chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy.

Trải qua sự tác động của thời đại thông tin, Hudson hoàn toàn không thèm quan tâm đến việc đám lao động có muốn đến đây quy phục hắn hay không, miễn là họ có thể hoàn thành được nhiệm vụ là đủ rồi.

Trực tiếp trao đổi ngang giá, không ai nợ nần gì ai cả. Có thể hợp tác thì hợp tác, không thể hợp tác thì giải tán, không cần phải chịu trách nhiệm và nghĩa vụ với nhau.

Hudson cũng không định đánh nội chiến, nếu chiến tranh nổ ra thì cũng là nhằm vào dị tộc.

Có đại nghĩa của chủng tộc ở đây, trực tiếp điều động ma pháp sư trong lãnh địa tham chiến là được, tính ra thì những người này cũng là lực lượng quân sự của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Cho Maxim mang mình lượn hai vòng trên không trung, Hudson liền cảm thấy thần thanh khí sảng. Đây đều là giang sơn mà hắn đã đánh xuống, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã thay đổi thành một vùng đất khác.

Nếu như lúc phát triển Sơn Địa Lĩnh mà cũng có được nhiều người làm công như vậy thì lúc đó hắn đã không gian khổ đến thế.

Tuy nhiên đây là điều không thể làm được, khi phát triển Sơn Địa Lĩnh, Hudson chỉ vừa mới bộc lộ tài năng, căn bản không có năng lực phô trương.

Không giống như hiện giờ, hắn đã là một chư hầu cao quý, dù là trên đầu mang theo cái danh hiệu phách lối như đệ nhất dược tề đại sư của đại lục thì cũng chẳng thấy ai đến thăm dò. . . .

"Công tước, e là chúng ta phải xem xét việc di dời trung tâm chính trị rồi!"

"Cùng với sự phát triển tốc độ cao của Tuyết Nguyệt lĩnh, cảng Tân Nguyệt thực sự là quá chật chội, đã không còn thích hợp để tiếp tục làm trung tâm hành chính của lãnh địa nữa."

"Hiện tại có hai phương án, một là chọn một địa điểm thích hợp ở vị trí trung tâm của lãnh địa để xây dựng một thành phố làm trung tâm hành chính mới của chúng ta, nhằm tăng cường việc kiểm soát lãnh địa."

"Phương án thứ hai là xét đến sự phát triển tương lai của lãnh địa, hiện giờ tốt nhất là chọn một thành phố ở phía đông của lãnh địa làm trung tâm hành chính tạm thời, để chuẩn bị cho chiến lược đông tiến sau này."

"Hai phương án đều có ưu và nhược điểm riêng, xét theo tình hình lãnh địa hiện tại, bất kể là chọn phương án nào cũng đều tốt hơn là tiếp tục ở lại cảng Tân Nguyệt."

"Để phân luồng tàu thuyền, Bộ Chính vụ đang xem xét việc lựa chọn địa điểm thích hợp ở khu vực ven biển để quy hoạch thêm ba cảng trung chuyển hàng hóa cỡ trung. . . . ."

Nghe xong báo cáo của Jacob, Hudson hơi sững sờ. Vị trí địa lý đặc biệt của Tân Nguyệt cảng chắc chắn là nơi tuyệt vời để phát triển kinh tế, nhưng nó lại không đủ tốt để trở thành trung tâm hành chính của lãnh địa.

Nguyên nhân chủ yếu mà hắn chọn nơi đây làm đại bản doanh trước đó là vì lo ngại về an ninh chiến lược. Có sự tiện lợi từ việc dựa lưng vào biển, nếu tình hình nguy cấp thì có thể rút lui bằng đường biển bất cứ lúc nào.

Chương 1575: Phát Triển (3)

Tuy nhiên, thời đại đang phát triển. Không ai có thể ngờ rằng thế trận tấn công và phòng thủ giữa vương quốc và thú nhân lại có thể đảo ngược chỉ trong vòng vài năm như vậy.

Mối lo ngại về an ninh chiến lược trước đây hiện đã trở thành điều không quan trọng nữa. Ít nhất là trong vòng mười năm tới, thú nhân sẽ không thể phát động một cuộc xâm lược toàn diện nào.

"Sử dụng phương án thứ nhất!"

"Tình hình hiện tại không thích hợp để tiếp tục kích động thú nhân. Con thú bị dồn vào đường cùng thường là hung hăng nhất, nếu như thể hiện quá mức sẽ rất dễ gây ra những rắc rối không cần thiết."

Hudson suy nghĩ một lúc rồi nói.

Nhờ vào việc liên tục xâm chiếm, Tuyết Nguyệt lĩnh đã chiếm được không ít lợi thế. Mở bản đồ ra sẽ thấy, Cận Đông của hiện giờ và Cận Đông của lúc trước đã hoàn toàn không giống nhau.

Trong đó, lãnh địa mở rộng nhanh nhất đương nhiên là Tuyết Nguyệt lĩnh của Hudson, thú nhân chủ động từ bỏ một vùng đất rộng lớn giáp với Tuyết Nguyệt lĩnh.

Các lãnh chúa ở những vùng biên giới khác cũng đã triển khai hành động, nhưng danh tiếng của họ lại không đủ lớn, nên không thể dọa được các bộ lạc thú nhân lân cận.

Ở chính giữa còn cách một cái hồ Tuyết Nguyệt, Hudson không có ý định đánh chiếm vùng đất ở phía bắc, nên sẽ không tham gia vào những cuộc xung đột cục bộ tranh giành địa bàn này.

Về vấn đề này, vương quốc Alpha cũng tuân theo thông lệ trên đại lục. Đối với các hoạt động mở rộng lãnh địa của các lãnh chúa quý tộc, vương quốc không ủng hộ, nhưng cũng chẳng phản đối.

Các hoạt động mở rộng được phát động một cách bí mật, chỉ cần chiến thắng trên chiến trường và giành được đất đai thì vương quốc sẽ công nhận tính hợp pháp của nó.

Nhưng nếu như vì năng lực bản thân yếu kém, không những không thể mở rộng lãnh địa mà ngược lại còn bị đối phương đánh một trận, vậy thì tên lãnh chúa gây chuyện này cũng phải tự chịu trách nhiệm.

Vì vậy mà cuộc tranh giành vùng lãnh thổ phía bắc của hồ Tuyết Nguyệt vẫn tiếp tục cho đến nay, các bên tham gia vẫn chưa phân ra thắng bại.

Không thể giành được chiến thắng trên chiến trường, tốc độ mở rộng đương nhiên sẽ không theo kịp tốc độ cắm cờ của Hudson.

Được tiện nghi, phải biết thấy tốt thì lấy.

Nhìn bề ngoài thì việc các bộ lạc Thú nhân trực tiếp rút lui giống như bị dọa sợ, nhưng đằng sau đó cũng có những nguyên nhân chính trị sâu xa.

Mặc dù trong lòng hận các thú nhân không thể chém Hudson thành muôn mảnh, nhưng vì sự kính sợ đối với cường giả, các bộ lạc người thú lớn lân cận vẫn phải cố gắng chịu đựng nhục nhã để bày tỏ thiện chí với Hudson.

Không có cách nào khác, trong trận chiến trên thảo nguyên lần này, giới lãnh đạo của thú nhân thực sự đã bị dọa sợ.

Đặc biệt là sau đó, việc mang theo đám cao thủ xâm nhập vào lãnh thổ của thú nhân một cách quang minh chính đại càng làm cho giới cao tầng thú nhân run sợ trong lòng.

Nếu như hai bên xảy ra xung đột, Hudson lại chơi lại trò này nữa thì những người hàng xóm như bọn họ sẽ lại phải chịu thiệt.

Không thể trêu vào thì chuồn thôi.

Chỉ có điều, các bộ lạc thú nhân trốn tránh Hudson không có nghĩa là chúng cũng sợ các quý tộc khác của vương quốc. Chỉ là những gã Tử tước ở vùng biên giới thì sẽ không thể nào dọa được bọn chúng.

"Công tước, nếu như lại xây dựng một thành phố lớn thì ngân sách thâm hụt của lãnh địa trong năm nay e là sẽ lại tăng lên một bậc mới."

Jacob nhắc nhở một cách đầy ẩn ý.

Là quan chính vụ của Tuyết Nguyệt lĩnh, Jacob hiểu rất rõ về tình hình tài chính của lãnh địa. Tình hình này không thể được gọi là "tệ" nữa, mà phải là "đặc biệt tồi tệ".

Để phát triển một vùng đất hoang thì không thể không tiêu tiền. Đặc biệt là diện tích lãnh địa của Tuyết Nguyệt lĩnh vẫn còn đang liên tục mở rộng.

Để tránh gây ra sự kiêng kỵ của các bên, bọn họ không dám thống kê chính xác số lượng lãnh địa đã tăng thêm, nhưng chắc chắn là phải có hàng trăm nghìn km vuông.

Cái giá phải trả cho việc mở rộng này chính là tài chính của lãnh địa bị thương. Hàng năm, Tuyết Nguyệt lĩnh đều thâm hụt vài trăm vạn kim tệ. Tính đến thời điểm hiện tại, Tuyết Nguyệt lĩnh đã thiếu ngân hàng phát triển Cận Đông gần 30 triệu kim tệ rồi.

Một phần trong số tiền này được sử dụng cho quân sự, phần còn lại đều được đổ vào việc phát triển lãnh địa và xây dựng cơ sở hạ tầng.

Mặc dù ma pháp sư rất hữu ích, nhưng giá cả cũng rất cao. Số ma pháp dược tề dùng để cấp cho bọn họ đều là dùng tài chính của lãnh địa để mua từ trong tay Hudson với giá thị trường.

Điều này được phản ánh trong báo cáo tài chính, thâm hụt của Tuyết Nguyệt lĩnh giống như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Nếu không nhờ có khoản vay mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông dùng hạn mức 80 kim tệ sổ sách giả do Hudson tạo ra, chỉ riêng tiền lãi thôi cũng đủ khiến Tuyết Nguyệt lĩnh sụp đổ rồi.

Đương nhiên, Hudson cũng không hề tham ô số tiền thu được từ việc bán ma pháp dược tề, mà đã được gửi vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông dưới danh nghĩa tiền gửi.

Nhìn bề ngoài có vẻ như từ tay trái chuyển đến tay phải, nhưng thực tế thì đây lại là một vòng tuần hoàn kinh tế hết sức bình thường.

Số tiền gửi vào tài khoản ngân hàng tăng lên, số tiền có thể huy động bằng đòn bẩy cũng tăng theo.

Số tiền chảy ra để phát triển lãnh địa sẽ thúc đẩy sự phát triển của một loạt ngành nghề, mặc dù quy mô không lớn, nhưng ít nhất cũng đã nhìn thấy dấu hiệu của nền kinh tế thị trường.

Phản hồi trực tiếp nhất là thu nhập từ thuế của Tuyết Nguyệt lĩnh đã tăng đột biến trong những năm gần đây. Chỉ tiếc là chi phí đầu tư quá cao, khiến cho số tiền thuế tăng thêm này cũng bị tiêu hao hết.

Nguyên nhân chính là do lãnh địa đang được mở rộng, khiến cho mục tiêu kiểm soát thâm hụt ngân sách trong phạm vi 1,5 triệu kim tệ do Bộ Chính vụ đề ra đã trở thành một trò cười.

Chương 1576: Thiếu Kinh Phí

Tuy nhiên, khi nhìn thấy sự phát triển nhanh chóng của lãnh địa, mọi thứ đều đã thay đổi. Có thể nói, thâm hụt ngân sách thực sự phù hợp với việc phát triển kinh tế.

Vấn đề duy nhất là các quan chức cấp cao của lãnh địa đều bị số nợ khổng lồ của lãnh địa dọa cho hoảng sợ, hoàn toàn không biết rằng số tiền đang được chi tiêu trong lãnh địa hiện tại đều là tiền mà Hudson chơi suông.

Khoản nợ 80 triệu miễn lợi tức này mới chỉ dùng được 30 triệu, Hudson lão gia hoàn toàn không hề lo lắng.

Chỉ cần giữ vững Ngân hàng Phát triển Cận Đông, sau này khi lãnh địa cần tiền để phát triển thì cứ tiếp tục vay từ ngân hàng là được.

Sử dụng tiền của người khác để phát triển lãnh địa của mình, không phải trả một đồng tiền lãi nào, thậm chí còn có thể trả nợ gốc trong nhiều thập kỷ, vậy thì có gì khác với việc cho không chứ?

"Các người không cần phải lo lắng về vấn đề tiền bạc. Bộ Chính vụ bộ lại sẽ tiếp tục vay thêm 2 triệu kim tệ từ Ngân hàng Phát triển Đông để dùng cho việc xây dựng thành phố mới và phát triển sau này."

"Nhưng mà hiệu suất nhất định phải nhanh, nhân lúc hiện giờ đám Ma pháp sư kia còn đang nhiệt tình, mau chóng khởi động dự án."

"Việc quy hoạch và xây dựng cảng mới cũng phải được triển khai khẩn trương."

"Cùng với sự phát triển của lãnh địa, trong tương lai, khối lượng hàng hóa vận chuyển chắc chắn sẽ tiếp tục tăng cao. Trong quá trình quy hoạch và xây dựng nhất định phải có tầm nhìn xa trông rộng."

"Về vấn đề thiếu hụt kinh phí, các người hãy tự mình tìm Jacob để phối hợp. Đừng quá lo lắng về vấn đề nợ nần, đó chỉ là những vấn đề ngắn hạn."

"Chỉ cần Tuyết Nguyệt lĩnh phát triển đến mức ngang bằng với trình độ của Sơn Địa lĩnh thì dù có nợ nhiều đến đâu chúng ta cũng có thể bù đắp được!"

Hudson mở miệng an ủi.

Đây đều là hậu quả của việc Công quốc Mosey phá sản. Ngay cả uy tín của một quốc gia cũng không thể chịu được cuộc khủng hoảng nợ nần, việc này đã gây ra sự quan tâm rộng rãi của các bên.

Tuyết Nguyệt lĩnh cũng đang nợ nần chồng chất, ngoài lãnh chúa lão gia là Hudson ra, đám trọng thần của lãnh địa đều cảm thấy rất lo lắng.

Là một lãnh địa phát triển, hàng năm Sơn Địa Lĩnh có thể mang lại cho Hudson gần 1 triệu kim tệ thu nhập, Tuyết Nguyệt lĩnh có quy mô lớn gấp mười mấy lần Sơn Địa lĩnh.

Nếu phát triển đến mức ngang bằng với trình độ của Sơn Địa lĩnh thì lợi nhuận ngân sách hàng năm sẽ lên tới hơn 10 triệu kim tệ, nợ nần hiện tại thực sự không phải là vấn đề.

(ghi chú: Lợi nhuận ngân sách bằng Doanh thu ngân sách - Chi tiêu ngân sách)

Đáng tiếc là cái bánh không phải dễ ăn như vậy. Sơn Địa Lĩnh có hơn một trăm năm mươi vạn dân mới có được nền kinh tế ở mức hiện tại.

Tuyết Nguyệt lĩnh muốn phát triển đến nước này, nếu không có một hai chục triệu nhân khẩu bổ sung là chuyện không có khả năng hoàn thành.

Thực tế là dân số của Tuyết Nguyệt lĩnh vẫn còn chưa đến một triệu, cho dù là cộng thêm số nhân khẩu di cư từ bên ngoài thì cũng chỉ có hơn một trăm vạn.

Cho dù là tính thêm cả nô lệ vào cũng không đủ 2 triệu. Khoảng cách chênh lệch giữa 2 triệu và 20 triệu là thứ không thể bù đắp bằng ý chí cá nhân. ...

Thiếu người không phải là vấn đề của riêng của Tuyết Nguyệt lĩnh, mà hầu như toàn bộ các lãnh chúa ở địa khu Bắc Cương và Cận Đông của vương quốc đều đang phải đối mặt với khó khăn về thiếu hụt lao động.

Lãnh địa càng rộng lớn thì khoảng trống về lao động lại càng lớn. Ngay cả các quý tộc uy tín lâu năm cũng không thể điều động được đủ sức lao động.

Tính đến thời điểm hiện tại, công tác di cư từ Sơn Địa Lĩnh đã bị ngừng lại hoàn toàn. Không có cách nào khác, thực sự là không có nhiều dân cư dư thừa.

Ngoài việc dân số cơ bản không đủ lớn ra, nguyên nhân chính khiến cho Vương quốc Alpha thiếu hụt lao động là do chiến tranh.

Trước khi Hudson thượng vị, vương quốc đã phải chịu đựng một loạt thất bại, tổng cộng tổn thất hơn một triệu binh lính.

Mặc dù sau đó không gặp phải đại bại, nhưng chiến tranh thì vẫn phải có người chết. Ngay cả khi thắng trận, thương vong vẫn là không thể tránh khỏi.

Chiến tranh khiến cho thanh niên trai tráng bị tổn thất nghiêm trọng, trực tiếp dẫn đến sự mất cân bằng về cơ cấu dân số của vương quốc.

Ngay cả ở một nơi chịu tác động tương đối nhỏ như tỉnh Đông Nam, tốc độ tăng trưởng dân số trong những năm gần đây cũng không khả quan.

Sau cuộc đại chiến trên thảo nguyên, phe chủ chiến trong vương quốc đã đề xuất: Nhân lúc Đế quốc Thú Nhân bị tổn thất nặng nề để phát động tấn công.

Đề xuất này đã bị vương quốc bác bỏ ngay lập tức, ngoài việc chính phủ thiếu kinh phí ra, tình hình thực tế trong nước cũng là một yếu tố quan trọng.

"Chiến tranh" hơn ba trăm năm mà chính quyền vẫn có thể tồn tại. Về mặt này, Vương quốc Alpha có rất nhiều kinh nghiệm, biết khi nào nên làm gì.

Để tăng dân số, các quý tộc của vương quốc cũng rất đau đầu. Nhìn vào giá nô lệ loài người trên thị trường quốc tế cũng có thể thấy được mọi người đã cố gắng hết sức.

Trong vấn đề này, Hudson có tiếng nói nhất, hắn chính là vị lãnh chúa hào phóng nhất trong vấn mua sắm nô lệ.

Điều này có thể được nhìn thấy qua số lượng dân cư của lãnh địa.

Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi sau chiến tranh, tổng dân số của Sơn Địa Lĩnh + Tuyết Nguyệt lĩnh đã tăng từ 200 vạn người lên 250 vạn người, đây rõ ràng không phải là do sinh sản tự nhiên mà có.

Không phải là hắn không muốn mua thêm nữa, mà thật sự là nguồn cung trên thị trường có hạn, nhiều khi không phải muốn mua là có thể mua.

Lúc đầu, trong các khu vực do dị tộc kiểm soát còn có bán nô lệ nhân tộc. Nhưng sau vài năm dày vò, những người sống sót đã bị chết không sai biệt lắm.

Chương 1577: Bóng Đen

Muốn tăng dân số vào lúc này, ngoài việc khuyến khích sinh sản ra thì không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Tiếc rằng con người không phải là hoa màu, dù có kích thích thế nào thì trong thời gian ngắn cũng không thể biến thành sức lao động được.

Nếu không bị dồn vào đường cùng, Hudson cũng không nghĩ ra cách thuê pháp sư làm việc. Thoạt nhìn bọn họ đang làm rất tốt, nhưng thực tế thì khoản đầu tư này vẫn đang bị lỗ về mặt sổ sách.

Chỉ với lợi nhuận từ đất đai, hoàn toàn không cần phải trả thù lao cao để mời các ma pháp sư làm việc. Nếu không phải là để nuôi đất, có lẽ các lãnh đạo cấp cao trong lãnh địa đã mãnh liệt phản đối rồi.

Môi trường tự nhiên của thảo nguyên chung quy vẫn không thể so sánh với sự phì nhiêu tỉnh Đông Nam.

Dù sở hữu hồ Tuyết Nguyệt, trong lãnh địa có nhiều con sông và không thiếu nguồn nước, nhưng muốn phát triển sản xuất nông nghiệp thì vẫn tồn tại một loạt vấn đề.

Ngoài một số vùng thiểu số, độ dày của các lớp đất đai ở hầu hết thảo nguyên đều không thể hỗ trợ cho việc sản xuất nông nghiệp lâu dài.

Nếu xảy ra thêm một chút xói mòn đất, có lẽ chỉ trong vài thập kỷ là thảo nguyên có thể bị biến thành sa mạc.

Vấn đề mà khoa học kỹ thuật có thể giải quyết, thì thủ đoạn ma pháp cũng có thể biến cát thành đất. Vấn đề duy nhất chỉ là chi phí, chuyện này cần có sự tham gia của một lượng lớn ma pháp sư.

Theo góc độ phát triển lâu dài, những khoản đầu tư ban đầu này chắc chắn là đáng giá. Trong điều kiện tài chính có thể chi trả, Hudson sẽ tiếp tục kiên trì cho dù có lỗ nhiều đến đâu.

Trong số các ma pháp sư được thuê bởi Tuyết Nguyệt lĩnh, có gần 70% người đang phấn đấu cho mục tiêu vĩ đại này.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ riêng việc đại sự này thôi đã có thể để bọn họ làm đến vạn năm tiếp theo rồi.

Nếu như Tuyết Nguyệt lĩnh có thể tiếp tục mở rộng trong tương lai, vậy thì công việc này chính là công việc suốt đời của họ khi còn sống. . . .

Dưới màn đêm, trên thảo nguyên tĩnh lặng, một nhóm bóng đen đang liên tục lắc lư, tựa như những con u linh đến từ địa ngục.

"Chủ nhân, nhiệm vụ mà ngài giao phó, chúng thuộc hạ đã điều tra rõ ràng rồi."

"Thánh địa truyền thừa đã lén lút mở ra từ hai tháng trước rồi, thánh địa truyền thừa xuất hiện hiện giờ thực chất chỉ là một cái bẫy!"

Nghe xong bóng đen báo cáo, bóng ma hư ảo cười khặc khặc rồi giọng khàn khàn nói: "Thật thật giả giả, giả giả thật thật."

"Không ngờ qua nhiều năm như vậy, lũ thú nhân trong đầu chỉ toàn là cơ bắp này cũng đã học được cách sử dụng âm mưu quỷ kế."

"Muốn chơi câu cá thì cũng cần phải có người phối hợp mới được. Đám oắt con của Vương quốc Alpha kia vừa mới bị Tộc Tinh Linh cảnh cáo, hiện giờ chắc chắn sẽ không tới tham gia náo nhiệt."

"Gần đây các ngươi nhớ phải cẩn thận một chút. Vụ huyết tế trước đó vài ngày tuy là cố ý vu oan cho Nhân tộc, nhưng chưa hẳn có thể qua mắt được."

"Huyễn Nhất, từ giờ trở đi không cần quan tâm nữa về vấn đề của thánh địa truyền thừa nữa."

"Truyền thừa mà ta cho các ngươi cũng có thể đột phá Thánh Vực, không cần phải đi nhặt lại thứ mà tên Thú Thần kia chơi thừa lại từ vô số vạn năm trước!"

Miệng nói rất kiêu ngạo, nhưng suy nghĩ thực sự trong lòng thì lại hoàn toàn ngược lại. Truyền thừa mà Thú Thần để lại, lão ta sao có thể không nhớ thương được?

Chỉ là bóng ma hư ảo này vẫn có tự hiểu lấy mình, nếu như thật sự chạy đến nơi mà các tộc thú nhân đang đặc biệt chú ý để gây chuyện, 99% là sẽ bị bại lộ.

Cảm nhận của chó nhà có tang không dễ chịu gì, thay vì mạo hiểm đi tìm kích thích, chẳng thà tiềm phục kín đáo chờ cơ hội.

"Chủ nhân, trong vấn đề thẩm thấu vào Vương quốc Alpha, chúng thuộc hạ tạm thời gặp phải một chút khó khăn."

"Các thương nhân xâm nhập đại thảo nguyên có địa vị không cao ở trong vương quốc, rất khó tiếp cận được quyền lực trung tâm. ."

"Phải. . ."

Không đợi bóng đen số 2 nói hết lời, ánh mắt ăn tươi nuốt sống của bóng ma hư ảo kia đã ập tới, tựa như muốn nuốt chửng bóng đen số 2 vậy.

"Khặc khặc. . ."

Tiếng cười qua đi, cánh tay của bóng đen số hai đã bị tháo rời, bóng ma hư ảo liền rực tiếp nuốt chửng nó ở ngay trước mặt các bóng đen.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến tất cả bóng đen đều khiếp sợ, nhưng không ai dám lên tiếng cầu xin, tựa như cảnh tượng này là điều đương nhiên.

"Chút chuyện nhỏ này mà cũng chậm chạp không có động tĩnh gì. Huyễn Nhị, ngươi thật sự là phế vật!"

"Bản tọa vốn dĩ không nuôi phế vật, nhưng bản tọa vốn hay niệm tình, lần này thì chỉ phạt nhẹ, nếu như có lần sau nữa, vậy thì nhiệm vụ này sẽ được giao lại cho Huyễn Tam làm."

"Thôi, để bổn tọa thay ngươi giảm một chút độ khó. Không yêu cầu các ngươi có thể thâm nhập vào tầng lớp cấp cao của vương quốc Alpha trong thời gian ngắn, chỉ cần khơi mào chiến tranh là được."

"Nhiệm vụ của những người khác cũng giống vậy, bất kể là khơi mào chiến tranh gì, chỉ cần để ngọn lửa chiến tranh bùng cháy lên là được!"

Nói xong, chỉ thấy bóng áo hư ảo vung tay lên, tay cụt của Huyễn Nhị bỗng nhiên lại mọc ra một cánh tay mới.

"Đa tạ chủ nhân. . ."

Lời cảm kích chưa kịp nói hết, bóng ma hư ảo đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Một đám bóng đen được bao phủ kín mít đột nhiên liếc nhìn nhau một cái trong đêm tối, sau đó liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Giao lưu là không tồn tại, từ trang phục cũng có thể nhìn ra, những kẻ này đều không biết danh tính của nhau.

Ngoài cuộc họp bí mật đã được ước định thời gian ra, những lúc khác mọi người đều hành động riêng lẻ. Phát triển tuyến dưới cũng đều chỉ có thể liên hệ với tuyến đầu.

Từ sự nghiêm ngặt của việc bảo mật nghiêm ngặt như vậy cũng có thể thấy bóng ma bí ẩn này chắc chắn có kinh nghiệm phong phú trong lĩnh vực này. Có lẽ là đã từng chịu tổn thất không nhỏ nên mới lục lọi ra kinh nghiệm bây giờ.

Chương 1578: Âm Mưu

Sau khi đám bóng đen rời đi, trên vùng đất trống trải ban đầu lại xuất hiện bóng ma hư ảo.

Nếu có người ở đây sẽ phát hiện ra thân hình hư ảo của người này đã bắt đầu dần dần ngưng thực.

"Những tên tiểu tử này ngày càng khó lừa, chẳng còn đáng yêu giống như vạn năm trước nữa, chỉ dựa vào những ảo ảnh này thì e là không thể thành công được."

"Thật là xui xẻo, nếu như mình phá phong sớm hơn vài năm, chỉ cần trực tiếp ẩn nấp trên chiến trường để thu thập linh hồn là đủ rồi, cần gì phải khó khăn như bây giờ chứ!"

Vừa tự lẩm bẩm, vừa nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp trong quá khứ, ảo ảnh hư ảo cũng không khỏi đau đầu.

Với mối quan hệ giữa vương quốc Alpha và thú nhân, lẽ ra việc khơi mào chiến tranh sẽ rất đơn giản mới phải. Tiếc là người vừa mới đánh nhau xong, trong thời gian ngắn, cả hai bên đều không có đủ lực lượng để phát động chiến tranh một lần nữa.

Muốn dựa vào đội quân được huy động tạm thời để khơi mào chiến tranh giữa hai thế lực lớn, xác suất thực sự là quá thấp. . . .

Bản thân khu vực biên giới vốn đã luôn có xung đột, nay lại đón nhận một đám kẻ đang lén lút gây chuyện, chỉ trong một thời gian ngắn, khu vực Cận Đông bỗng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết.

Tại phủ đô hộ Cận Đông, Hudson đang triệu tập một cuộc hội nghị quân sự định kỳ hàng tháng để thảo luận về vấn đề bố trí lực lượng ở tiền tuyến.

"Nguyên soái, đây là bản tổng hợp những sự kiện xung đột biên giới đã xảy ra. Chỉ trong tháng này, đã nổ ra 33 vụ đụng độ lớn nhỏ."

"Trong đó, hai vụ nghiêm trọng nhất thậm chí đã dẫn đến sự diệt vong của ba Kỵ sĩ lĩnh và một Nam tước lĩnh, thiệt hại về nhân mạng lên đến gần một vạn người."

"Những tổn thất này chủ yếu tập trung ở khu vực thượng nguồn phía bắc của hồ Tuyết Nguyệt. Mặc dù vương quốc đã cử trọng binh đến đó, nhưng vẫn không thể tránh khỏi xảy ra xung đột biên giới."

"Tuy nhiên, nhìn chung, hai bên đều có thắng có thua. Trong loạt xung đột này, cũng có không ít bộ lạc thú nhân bị hủy diệt."

Nam tước Jose nói với vẻ thản nhiên.

Kể từ khi gặp phải vụ đả kích lần trước, biết rõ là vì Quốc vương mà con đường làm quan của mình trong vương quốc đã bị chặn lại, ông ta đã hoàn toàn dập tắt ý định tự lập môn hộ.

Một quý tộc thiếu trí tuệ chính trị chắc chắn sẽ không thể nào tồn tại được lâu trong vòng tròn lớn của vương quốc.

Nhận ra sai lầm của mình, ông ta không khỏi tự suy ngẫm. Nhưng mà kết quả của sự suy ngẫm này lại khiến cho Jose tự đập đầu mắng mình ngu ngốc.

Gánh chịu oan ức dùm cho lão đại thì chưa chắc có thể được ghi công, thậm chí còn có thể là sai lầm.

Sau khi phân tích vấn đề một cách nghiêm túc từ nhiều góc độ khác nhau, cuối cùng thì Jose cũng hiểu lý do tại sao Caesar IV lại ghét mình đến vậy.

Sự bất đồng quan điểm ban đầu chỉ là chuyện nhỏ, cho dù phán đoán của Jose đều là chính xác, lựa chọn của Caesar IV đều sai, thì cũng chẳng phải là vấn đề lớn gì.

Chuyện tồi tệ ở đây khi gánh chịu oan ức thì ông ta lại làm không đủ xinh đẹp. Vì Jose không kịp thời gánh vác tất cả trách nhiệm nên đã trực tiếp dẫn đến việc danh tiếng khi còn trong thời kỳ là vương tử của Caesar IV đã bị giảm mạnh.

Càng tệ hơn nữa là Jose đã lén lút phàn nàn không chỉ một lần, nếu như làm theo kế hoạch ông ta, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào. . .

Một người chứng kiến lịch sử đen tối của quốc vương, sau khi xảy ra chuyện không những không giúp đỡ che đậy, mà còn dám lén lút phàn nàn, rõ ràng là đang coi thường năng lực của cơ quan tình báo vương thất.

Nếu không phải vì lo ngại ảnh hưởng, có lẽ Caesar IV đã nghĩ cách chơi chết Jose rồi.

Lão đại đưa ra quyết định sai lầm thì chẳng có chuyện gì; Nhưng kẻ làm thuộc hạ sau khi đưa ra phán đoán chính xác không những phải gánh chịu oan ức, mà còn phải gánh một cách đẹp đẽ.

Phiền muộn cũng vô dụng, đây chính là bản chất của đại lục Aslante.

Nếu không phải vì đi theo Hudson lăn lộn mấy năm, trí tuệ chính trị được nâng cao, thì có lẽ bây giờ Jose vẫn còn đang bị mê mang, căn bản không biết lúc đó mình đã làm sai điều gì.

"Nam tước Jose, chút chuyện nhỏ này, ta thấy không cần phải mang lên cuộc hội nghị này để thảo luận làm gì!"

"Từ khi vương quốc được thành lập, xung đột biên giới giữa chúng ta và thú nhân có từng dừng lại một lần nào sao?"

"Vài ngày trước, bọn chúng còn chủ động xuất thủ hủy diệt một vài bộ lạc thú nhân ở gần biên giới, hiện giờ chúng còn hưởng lợi từ thời đại này đây."

Bá tước Ebert nói với vẻ mặt thờ ơ.

Trong lúc ăn thịt thì phải chuẩn bị trước cho cái giá mà mình phải trả.

Phạm vi thế lực của Ebert không nằm ở khu vực biên giới, nên rất khó để ông ta đồng cảm với những gì mà quý tộc ở khu vực biên giới đang phải trải qua.

Trong thời điểm vương quốc không thích hợp để khơi mào chiến tranh, áp lực bảo vệ an toàn cho các quý tộc lãnh chúa ở khu vực biên giới sẽ được dồn lên vai của quân đồn trú.

Mở bản đồ ra, nhìn thấy đường biên giới dài miên man là biết, một chút ít binh lực ở tiền tuyến căn bản không thể lo liệu hết được, chỉ có thể chiếm giữ các thành trì và pháo đài chiến lược.

"Ngài Bá tước, chuyện này không thể coi thường được. Hiện giờ mọi người vẫn không cảm thấy gì, chủ yếu là do quy mô của các cuộc xung đột tạm thời không lớn."

"Đường biên giới của vương quốc quá dài, nếu như xung đột biên giới tiếp tục leo thang, ai biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?"

Jose ra vẻ bình tĩnh nói.

Có một số vấn đề không phải muốn giải quyết là có thể giải quyết được. Trừ khi tăng cường quân số đồn trú, nếu không thì căn bản không thể đảm đương được.

Nhưng muốn tăng cường quân số đồn trú ở tiền tuyến thì lại phải tốn tiền, mà chỉ cần nhắc đến "tiền" là ngân sách của vương quốc lại khó có thể chịu đựng được.

Chương 1579: Mưa Gió Nổi Lên

Chuyện tăng cường quân số chỉ vừa mới lộ ra một chút manh mối thôi là đã bị phủ quyết ngay trong bộ chỉ huy rồi, ngay cả cơ hội báo lên vương quốc cũng không có.

Từ đầu tới đuôi Hudson đều không hề phát biểu ý kiến. Hắn hiểu quá rõ tình hình ở khu vực Cận Đông.

Những quý tộc bất hạnh đã bị hủy diệt đều không phải người đơn độc, nếu như không có người ở phía sau ủng hộ thì họ cũng sẽ không hoạt động mạnh mẽ như vậy.

Tình huống hiện tại là: các quý tộc ở các quận biên giới đang liên kết với nhau để mở rộng lãnh thổ, điều này đã chạm đến ranh giới cuối cùng của thú nhân, nên mới bị các bộ tộc thú nhân gần đó phản công dữ dội.

Muốn khuếch trương thì không có vấn đề, nhưng thực lực bản thân không tốt mà miễn cưỡng học theo người khác chơi khuếch trương thì bước chân lại quá lớn, không cẩn thận ngủm củ tỏi cũng là đáng đời.

Hy vọng Vương quốc sẽ đứng ra bảo lãnh là điều không thể.

Nếu để cho tiền lệ này được mở ra thì sẽ thành: thắng thì lợi ích thuộc về mình, còn thua thì Vương quốc gánh trách nhiệm.

Hudson dám khẳng định, chỉ cần tín hiệu chính trị này bị phát tán thì chiến tranh sẽ không bao giờ dập tắt được.

Nguyên nhân mà hắn để cho bọn thuộc hạ nêu ra những vấn đề này trong cuộc họp là xem ở chỗ họ có ý thức công chúng.

Nhưng Hudson chưa bao giờ hứa là có thể nhận được sự ủng hộ của Vương quốc.

"Bá tước Ebert, nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, thì bi kịch hiện tại chỉ có thể coi là chúng ta không biết lượng sức."

"Tuy nhiên, sau khi trải qua một cuộc điều tra chuyên sâu, chúng tôi phát hiện ra rằng đằng sau những sự kiện này đều có người đang cố ý dẫn dắt xung đột, âm mưu gây ra chiến tranh."

"Đoàn điều tra trong quận đã nhiều lần phát hiện ra xác thú nhân xuất hiện ở khu định cư của chúng ta, nhưng người đó lại không phải do chúng ta giết."

"Những thú nhân đã chết này cũng không phải là kẻ tầm thường, hầu hết đều là thân quyến của người cầm quyền bộ lạc thú nhân gần đó, hoặc chính là người cầm quyền."

"Để bắt được kẻ chủ mưu, các quận của chúng ta đã nhiều lần liên thủ với nhau, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể để lại vài cái xác của kẻ địch."

Tử tước Marcelino vừa nói dứt lời, bầu không khí trong sân liền thay đổi.

Khu vực biên giới mới vừa ổn định được vài năm, mọi người đều đang bận rộn với việc xây dựng, không ai muốn xảy ra chiến tranh vào lúc này.

Trạng thái lý tưởng nhất là hòa bình trong 20-30 năm nữa, đợi Vương quốc tiêu hóa hết những vùng đất rộng lớn ở Bắc Cương và Cận Đông, sau đó mới mang binh đánh tàn phế Đế quốc Thú Nhân chỉ trong một cuộc chiến.

Nguyên nhân chỉ dám nói "đánh tàn phế" là vì côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa.

Đối với một thế lực lớn như Đế quốc Thú Nhân, một khi bị dồn vào bước đường cùng, sức mạnh mà chúng có thể bộc phát chắc chắn sẽ rất to lớn.

Nếu như Đế quốc Thú Nhân dễ đối phó như vậy thì chúng đã bị hủy diệt trong cuộc vây công của liên quân Nhân tộc trước đó rồi, căn bản sẽ không tồn tại được tới giờ.

"Không cần nghi ngờ, lời của Tử tước Marcelino đều là thật, đúng là có một thế lực đang ẩn giấu trong bóng tối đang không ngừng khơi dậy xung đột giữa chúng ta và thú nhân."

"Thế lực này ẩn giấu rất sâu, bên trong có cả thú nhân và những kẻ bại hoại của nhân tộc ta."

"Tuyết Nguyệt lĩnh đã từng phát hiện ra dấu vết của những kẻ này, đáng tiếc là những kẻ ngoi đầu lên đều là tử sĩ bị quân địch dùng tà pháp khống chế, căn bản không điều tra được gì."

"Mọi người nhớ để ý nhiều một chút, lực lượng của những người này là do bị cưỡng ép bơm vào, trên người có một tia khí tức mục nát."

"Gặp được cũng không cần phải sợ, trạng thái hiện giờ của gã Tà Thần đang ở phía sau điều khiển bọn chúng cũng không được tốt lắm."

"Có thể tiêu diệt liền tiêu diệt, nếu cảm thấy không nắm chắc thì phải báo cáo kịp thời."

"Còn về phía thú nhân, cũng không cần phải quá lo lắng. Kế châm ngòi ly gián vụng về như vậy, sớm muộn gì chúng cũng sẽ phát hiện ra."

Hudson bình tĩnh nói.

Toàn bộ những thế lực thần bí không làm rõ được đều sẽ bị đẩy hết lên người Tà Thần, về mặt chính trị thì chuyện này chắc chắn sẽ không sai.

Bản thân hắn cũng nhờ vào tiêu diệt tà giáo phản loạn để lập nghiệp, uy danh "Tà Thần" căn bản không thể dọa được Hudson.

Được mang danh "Thần" không có nghĩa là chúng có được sức mạnh của thần linh. Đại đa số cái gọi là Tà Thần thật ra đều là sinh vật ở vị diện khác.

Nếu xét về thực lực tổng thể thì vị trí vị diện của chúng chưa chắc đã mạnh hơn đại lục Aslante.

Nguyên nhân mà mọi người e ngại chủ yếu là xuất phát từ việc không biết.

"Nguyên soái, liệu đây có phải là âm mưu của một chủng tộc thú nhân nào đó không? Chúng vừa mới nhận được truyền thừa của Thú Thần, theo thông lệ thì đây là lúc để phát động chiến tranh!"

Tử tước Schäfer lo lắng nói.

Là một trong những nạn nhân của cuộc xung đột lần này, quận biên giới do ông ta kiểm soát đã chịu tổn thất không nhỏ. Nếu như lại xảy ra chiến tranh nữa thì thực sự là lỗ nặng.

Phân tích từ kinh nghiệm lịch sử, sau khi thánh địa truyền thừa của thú nhân mở ra, có tám mươi phần trăm khả năng chúng sẽ phát động chiến tranh đối ngoại, và hai phần trăm khả năng xảy ra nội chiến.

Dù thế nào đi nữa thì chiến tranh cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Những chủng tộc có khả năng sinh sản vượt trội nhưng lại không có thực lực đều là nạn nhân trong các cuộc đại chiến.

"Tử tước, thật ra danh tính của kẻ chủ mưu đứng phía sau là ai đã không còn quan trọng nữa."

"Với tình hình hiện tại của Đế quốc Thú Nhân, chúng lấy đâu ra thực lực để xâm lược vương quốc chứ?"

"Nếu như quân địch không quan tâm đến tình hình thực tế mà cố chấp phát động chiến tranh xâm lược thì cũng là một chuyện tốt đối với Vương quốc."

Chương 1580: Mưa Gió Nổi Lên (2)

Lời của Hudson chỉ nói được một nửa, đối với Vương quốc đó là một chuyện tốt, nhưng đối với những người có mặt ở đây thì lại là một thảm họa.

Phàn nàn cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ đành đối diện với hiện thực.

Những người có thể ngồi ở đây đều không phải là kẻ tầm thường. Nếu thật sự là phế vật vô dụng thì đã bị Hudson tống cổ đi từ lâu rồi.

Lăn lộn mạ vàng thì được, nhưng tham gia quyết sách thì thôi. Hố bản thân thì không sao, nhưng hố đồng đội thì không được.

Thực ra, trong vương quốc cũng chẳng có mấy nhà quý tộc chỉ vì mạ vàng mà chạy đến tiền tuyến cả.

Không phải là Hudson không chịu nể mặt mọi người, mà chủ yếu là vì điều kiện sống ở tiền tuyến quá khổ cực, không thể so được với Vương đô. . . .

Hội nghị quân sự kết thúc, Hudson bước ra khỏi phòng họp với vẻ mặt thản nhiên. Trông có vẻ như một cuộc họp bình thường, nhưng thực ra đây lại là một lần răn đe.

Những quý tộc hiện đang muốn mở rộng đều là những người đã không coi trọng chiến lược Cận Đông ở vòng trước.

Vận mệnh thật sự thích trêu đùa con người, vài năm trước, khu vực Cận Đông còn là nơi người người ghét bỏ, bây giờ lại đột nhiên biến thành bánh trái thơm ngon.

Tiếc là miếng bánh ở Cận Đông đã bị chia cắt hết rồi, đám quý tộc bỏ lỡ kỳ ngộ chỉ có thể hướng ánh mắt về phía đại thảo nguyên thú nhân.

Là kẻ đến sau, đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, nên trong lúc hành động sẽ khó tránh khỏi nôn nóng một chút.

Hudson bày tỏ hoan nghênh mọi người gia nhập vào đại gia đình Cận Đông, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tuân theo quy tắc. Không thể cứ gây ra chuyện liền để cho người cầm đầu như hắn tới thu dọn tàn cuộc được.

"Nguyên soái, thân vương Peter, đại biểu của Vương quốc Avalat, sẽ đến vương quốc trong nửa tháng nữa, bệ hạ mời ngài tới vương đô tham gia tiệc hoan nghênh."

Quả nhiên là mạng khổ, vừa mới răn đe xong đám quý tộc, còn chưa kịp bắt được kẻ chủ mưu đứng sau gây ra vụ việc này thì lại có chuyện mới tìm tới cửa.

Có thể thấy là cả vương quốc đều rất coi trọng chuyến thăm của thân vương Peter.

Là một cường quốc bị cô lập, sự hiện diện của Vương quốc Alpha trên trường quốc tế thực sự không mạnh lắm.

Trong những năm tháng qua, mỗi lần vương quốc Alpha xuất hiện đều là cầu cứu Liên minh nhân tộc.

Cho dù là một cường quốc của đại lục, nhưng cầu cứu nhiều lần cũng rất khó làm cho người ta sinh ra lòng tôn kính.

Cảnh ngộ lúng túng và ấn tượng cứng nhắc vẫn tiếp tục kéo dài cho đến những năm gần đây mới dần dần thay đổi.

Chuyện khiến cho Vương quốc Alpha chân chính bước lên sân khấu quốc tế chính là việc thành lập Liên minh năm nước. Tiếc là Vương quốc Alpha không có năng lực chưởng khống Liên minh năm nước, ngay cả danh nghĩa lão đại cũng là ảo.

Quốc lực cường đại thì phải mở rộng sức ảnh hưởng trên trường quốc tế, đây là một vòng tròn không thể thiếu trong quá trình trỗi dậy của tất cả các cường quốc, Vương quốc Alpha cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Vương quốc Avalat đã suy tàn trong những năm gần đây, nhưng dù sao cũng là một vương quốc uy tín lâu năm, vẫn có sức ảnh hưởng không nhỏ ở Nam đại lục.

Lần này đối phương phái đoàn khảo sát đến để học hỏi kinh nghiệm, đối với Vương quốc Alpha mà nói thì đây chắc chắn là một cơ hội tuyệt vời để mở rộng sức ảnh hưởng ra thế giới.

Dù sao hai nước cũng cách xa nhau, cho dù người Avalat sao chép mô hình của Alpha thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích của vương quốc.

"Nói với người đến chuyển lời cho Quốc vương bệ hạ là ta sẽ đến vương đô đúng giờ để tham gia lễ hoan nghênh."

Hudson trả lời ngay lập tức.

Hắn chưa bao giờ từ chối cơ hội mở rộng quan hệ nhân mạch. Là một vương quốc lâu năm, Vương quốc Avalat chắc chắn đang che giấu không ít nội tình.

Đối với Hudson mà nói, đây chính là khách hàng lớn đưa tới tận cửa. Ma pháp dược tề của Hudson gia tuy đã danh truyền đại lục, nhưng vì dược tề cấp cao có cái giá quá cao nên lượng tiêu thụ vẫn luôn không thể tăng lên.

Lý do được đưa ra bên ngoài là: nguyên liệu điều chế dược tề quá quý giá, sản lượng có hạn.

Lý do thực sự là: Trong mấy năm gần đây đại lục quá loạn, đại quý tộc rất ít khi đi xa nhà.

Ma pháp dược tề muốn bán được với giá tốt thì nhất định phải có phong cách cao cấp. Hudson đương nhiên không thể giao cho các đại thương hội bán ra bên ngoài giống như dược tề bình thường được.

Những loại dược tề mới ra lò như "dược tề lập tức khôi phục ma lực","dược tề tăng trưởng tu vi phiên bản nâng cao","dược tề tăng trưởng tu vi của Ma thú phiên bản nâng cao" . . . Toàn bộ đều thuộc về hàng không bán.

Trừ khi là đại quý tộc đích thân đến cửa cầu mua, thể hiện ra đủ thành ý, nếu không dù có trả bao nhiêu tiền thì Hudson lão gia cũng không thèm nhìn.

Đây là biểu hiện điển hình của câu "Vừa làm kỹ nữ vừa lập đền thờ", nhưng chơi như vậy thực sự kiếm được rất nhiều tiền.

Rõ ràng là nhằm mục đích thổi giá lên cao, nhưng sau mỗi lần hoàn thành giao dịch, người mua đều tràn ngập cảm kích.

Với triết lý "thêm một bằng hữu nhiều một con đường", sau khi công thành danh toại, Hudson vẫn luôn mở rộng giao lưu bằng hữu.

Hiệu quả cũng hết sức rõ ràng, người một nhà nhiều, làm việc liền thuận tiện hơn. Rất nhiều vấn đề thoạt nhìn như khó giải quyết, nhưng khi đến chỗ của hắn đều có người hỗ trợ giải quyết.

. . .

Ở chỗ sâu trên đại thảo nguyên, đám quan chức cấp cao của Đế quốc Thú Nhân đang thành kính quỳ lạy trước một ảo ảnh đột nhiên xuất hiện.

Là tín đồ của Thú Thần, mặc dù trước mắt chỉ là một hình chiếu của Thần linh, nhưng cũng đủ để cho bọn chúng phải dâng lên lễ nghi cao nhất rồi.

Ảo ảnh rõ ràng không có thời gian để quan tâm đến biểu hiện của tín đồ, sau khi hưởng dụng xong tế phẩm huyết thực mà bọn chúng dâng lên, ảo ảnh bèn vung tay lên, một cánh cửa to lớn liền xuất hiện.

Thánh địa truyền thừa mở ra!

Chương 1581: Greim

Không ai có thể ngờ rằng, khi mà mọi người đều cho rằng đây chỉ là tin đồn cuối cùng thì cũng là lúc Thánh địa truyền thừa thực sự mở ra.

Nếu như có ma pháp sư tinh thông không gian ở đây, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra: Thánh địa truyền thừa của Thú nhân thực chất nằm trong một vị diện khác.

Nhưng mà vị diện trước mắt không phải là vị diện thật sự, mà là một vị diện thứ phụ thuộc vào chủ thế giới.

Thường thì loại vị diện thứ này đều là kiệt tác tình cờ sau khi thế giới gặp phải không gian loạn lưu.

Đại đa số vị diện thứ đều lập tức tiêu vong chỉ sau một khoảnh khắc được sinh ra. Chỉ có một số ít may mắn là có thể tồn tại.

Tuy nhiên, không gian của những vị diện thứ này đều không ổn định, nếu như không có siêu cấp cường giả xuất thủ ổn định không gian, qua không được bao lâu nữa nó vẫn sẽ tiêu vong.

"Thánh địa truyền thừa đã mở ra, các thí sinh tiếp nhận khảo nghiệm của của các tộc tiến vào thánh địa theo thứ tự."

"Những người còn lại hãy quản lý chức vụ của mình, dẫn người canh gác bốn phương, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần thánh địa!"

Nghe được lời căn dặn của lão Tư tế.

Đám thú nhân đang quỳ trên mặt đất mới chầm chậm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía thánh địa bí ẩn nhất của Thú nhân.

Kết quả khiến cho bọn họ phải thất vọng rồi, hình bóng Thú Thần đã sớm tiêu tan, hơn nữa cũng chẳng có bất cứ câu thần dụ nào được truyền ra

Hiển nhiên là cuộc triệu hồi vừa rồi không nhận được lời hồi đáp của Thú Thần.

Không chút do dự, các anh tài của các tộc lần lượt bước vào thánh địa. Ngay sau đó, trước mắt mọi người hiện ra một vùng đất hoang tàn, nhìn xa chỉ thấy bầu trời xám xịt.

Ngay khi tất cả các thí sinh tiến vào thánh địa, những bộ xương nằm im trên mặt đất đột nhiên sống lại.

Quần áo trên người của những sinh vật vong linh này đã sớm bị mục nát, ngay cả áo giáp cũng trở nên tàn tạ không chịu nổi, binh khí cũng bị rỉ sét hết rồi.

Tuy nhiên, dựa vào những bộ trang phục rách nát này, mọi người vẫn có thể phân biệt ra được, những sinh vật vong linh trước mắt này đều là tổ tiên của bọn họ.

Không chừng trong số các bộ xương này còn có những người thất bại trong thử thách lần trước.

Còn chưa kịp thương tiếc thì những sinh vật vong linh này đã bắt đầu tấn công bọn họ. Một gã Người Chuột vừa mới đáp xuống đất đã lập tức bị khô lâu phanh thây.

Giết chóc bắt đầu rồi!

Đây là một cuộc chiến ngươi sống ta chết, bất kể những sinh vật vong linh này có thân phận gì khi còn sống, bây giờ bọn chúng chỉ có một thân phận là kẻ thù.

Những tộc có sức chiến đấu thấp nhất đương nhiên sẽ là kẻ gặp xui xẻo đầu tiên. Dù không cố tình nhắm vào, chỉ là đáp xuống một cách ngẫu nhiên thôi, nhưng những kẻ có sức chiến đấu cặn bã này cũng là người bị đào thải đầu tiên.

Hiển nhiên, Thú Thần rất công bằng, ông ta cho toàn bộ chủng tộc hy vọng.

Nhưng Thú Thần cũng rất bất công. Toàn bộ chủng tộc đều phải đối mặt với cùng một loại thử thách, rõ ràng là đang thiên vị cho các tộc có sức chiến đấu mạnh hơn.

Không nghi ngờ gì nữa, nguồn gốc về sức chiến đấu mạnh mẽ của các thế hệ Hoàng tộc Thú nhân chính là ở nơi này.

Biện minh, phàn nàn, đều là việc của kẻ yếu. Kẻ mạnh sẽ không bao giờ phàn nàn về sự bất công của thế giới.

Dù thiên phú của các tộc có yếu đến đâu thì cũng sẽ có một vài ngoại lệ.

Cách nơi Người Chuột bị phân thây không xa, một tên Pig đang trái trốn phải tránh, thân hình màu vàng kim của nó trông rất nổi bật trên chiến trường.

Cảnh tượng này không thu hút được sự chú ý của bất kỳ ai. Tất cả những người tiến vào Thánh địa truyền thừa đều là thiên tài của các chủng tộc, có quá nhiều thú nhân siêu quần bạt tụy.

Cuối cùng có thể vượt qua thử thách hay không, ngoài sức mạnh của bản thân ra thì còn phụ thuộc vào may mắn nữa.

Nhìn thấy đồng bào mình liên tục ngã xuống, thân hình màu vàng kim này càng trở nên linh hoạt hơn, dường như đã thích nghi được với nhịp độ chiến đấu lúc này.

"Greim, mau tới đây cứu ta!"

Nghe thấy tiếng kêu cứu, Greim quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tên Pig đang gắng gượng chống đỡ lại những đợt tấn công của lũ xương khô, trên người đã xuất hiện nhiều vết thương, dường như có thể chết bất cứ lúc nào.

"Thiếu tộc trưởng, ngài tạm thời cố chịu đi, đợi ta giải quyết xong lũ địch nhân trước mắt sẽ ngay lập tức đến giúp ngài."

Nói xong, hình bóng của Greim đã biến mất tại chỗ, gã đang lao về hướng ngược lại. Tên thiếu tộc trưởng Pig thấy vậy liền nổi trận lôi đình.

Cứu Pig, đó là chuyện không thể nào!

Nơi này chính là thánh địa truyền thừa, những gì mà mọi người đang phải trải qua đều là một thử thách, làm sao có thể nhờ người ngoài giúp đỡ được?

Những tên Pig ở lân cận khi nghe thấy tiếng kêu cứu cũng có vài người chạy đến. Tuy nhiên, họ không đến giúp đỡ, mà là bị kẻ địch truy đuổi đến.

Với sự xuất hiện của một đám "heo đồng đội", nguy cơ của thiếu tộc trưởng Pig không chỉ không giảm bớt, mà ngược lại càng trở nên nguy cấp hơn.

Ngay sau đó, một tên Pig ở cánh trái ngã xuống, khiến cho đám Pig đang co cụm phía sau bị bại lộ trước mặt kẻ địch.

"Greim, ngươi chờ đó cho ta, đợi sau khi ta rời khỏi đây. . ."

Tiếc là thiếu tộc trưởng Pig còn chưa thốt ra hết những lời uy hiếp thì đã ngã xuống trong vũng máu.

Muốn báo thù thì cũng phải sống sót ra ngoài mới được. Mặc dù đây là nơi thử thách, nhưng chết ở trong này thì cũng là chết thật.

Chuyện có liên quan đến truyền thừa của chủng tộc, người có thân phận càng cao quý thì lại càng phải tham gia. Vì nếu để truyền thừa của chủng tộc rơi vào tay người ngoài thì địa vị chí cao vô thượng của họ chắc chắn sẽ bị lung lay.

Chương 1582: Greim (2)

Thiếu tộc trưởng của tộc Pig chính là ví dụ, mặc dù trong toàn bộ Đế quốc Thú Nhân thì thân phận của gã ta chẳng tính là gì, nhưng ở trong tộc Pig thì lại là một đại nhân vật có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Vì tham gia hành động lần này, tộc trưởng Pig còn đặc biệt tẩy não một loạt thiên tài trong tộc, yêu cầu bọn họ nhất thiết phải bảo vệ thiếu tộc trưởng.

Còn về chuyện có giành được truyền thừa hay không, trong lịch sử của tộc Pig, chưa có tên Pig nào có thể giành được truyền thừa.

Xuất phát từ sự coi trọng quyền lực, tộc trưởng Pig vẫn để con trai của mình vào đây. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Trong những năm tháng qua cũng không thiếu những người may mắn, lỡ như Thú Thần đột nhiên chiếu cố tộc Pig thì sao?

Nếu may mắn có được truyền thừa, nhưng lại rơi vào tay những tên Pig khác, thì vị trí tộc trưởng của ông ta sẽ trở nên nguy hiểm.

Vì sự phát triển của chủng tộc, việc phải hy sinh một vị tộc trưởng trong Đế quốc Thú Nhân cũng không phải là điều gì mới mẻ.

Nghìn tính vạn toán vẫn không thể tính được một kẻ vốn ngoan ngoãn nghe lời như Greim lại có thể biến thành một tên Pig khác sau khi tiến vào thánh địa truyền thừa.

Những cảnh tượng tương tự vẫn đang được tiếp diễn trong thánh địa truyền thừa.

Trước nguy cơ sinh tử, bản năng thú tính là không thể chịu được thử thách!...

"Ánh sáng truyền thừa xuất hiện rồi!"

Không biết ai đã hét lên một tiếng, tất cả thú nhân đều bỏ mặc đối thủ và lao thẳng về phía cột sáng.

Cuộc khảo nghiệm thực sự đã bắt đầu rồi, những vụ ẩu đả trước đó chỉ là món khai vị, bây giờ mới là cuộc chiến tranh đoạt sinh tử.

Chỉ có tổng cộng một trăm cột sáng, nhưng Đế quốc Thú Nhân lại không chỉ có một trăm chủng tộc. Chưa kể mỗi tộc tham gia thử thách truyền thừa đều cử một trăm người tiến vào, sự cạnh tranh có thể tưởng tượng được.

Greim có phản ứng mau lẹ đã trực tiếp xông vào một cột sáng gần nhất, làm cho đám thú nhân đến sau tức đến mức chửi ầm lên.

Nếu thua trong cuộc cạnh tranh thì thôi không nói, nhưng lại không thể bị đánh bại bởi một tên Pig, nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ không có mặt mũi gặp người.

Tiếc là chỉ cần bước vào cột sáng truyền thừa thì sẽ không thể nào tiếp tục xuất thủ. Nếu trong truyền thừa cũng có thể ra tay thì đã trở thành cuộc chém giết đến tận người cuối cùng rồi.

Sau khi mắng mỏ và nguyền rủa Greim thất bại trong truyền thừa, đám thú nhân liền lập tức tham gia vào cuộc cạnh tranh giành các cột sáng khác.

Mọi thứ bên ngoài đều không còn liên quan gì đến Greim nữa, là người đầu tiên trong lịch sử của tộc Pig giành được cột sáng, gã ta không có bất kỳ kinh nghiệm nào để dựa vào, kể từ khi bước vào cột sáng thì gã đã rơi vào trạng thái ảo giác.

Theo thông lệ trước đây, xác suất nhận được truyền thừa của những thú nhân bước vào cột sáng chỉ khoảng từ 20-30%.

Không phải là do Thú Thần đang cố tình làm khó tín đồ, thật sự là truyền thừa cũng có ngưỡng cửa.

Bên ngoài đều nghĩ đây là truyền thừa của Thú Thần, nhưng trên thực tế, thánh địa truyền thừa chi là nơi kích hoạt huyết mạch đang giấu ở nơi sâu xa trong ký ức thú nhân.

Phần lớn nguyên nhân mà những thú nhân thành công nhận được truyền thừa có thể thuận buồm xuôi gió trong việc tu luyện sau này là vì đã được kích hoạt huyết mạch của chủng tộc.

Chuyện có liên quan đến việc kích hoạt huyết mạch thì đương nhiên là có khả năng thất bại.

Đặc biệt là các chủng tộc mới được sinh ra từ lai tạp, trong cơ thể có quá huyết mạch hỗn tạp với nhau, càng làm tăng thêm độ khó của sự thức tỉnh.

Trong ảo cảnh, Greim là một con heo nhỏ màu vàng kim vui vẻ.

Mỗi ngày đều tắm nắng, chạy nhảy tung tăng trên đồng cỏ, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, cho đến khi tai họa ập đến.

Vô số Ác ma từ Thâm Uyên giết ra, để không trở thành thức ăn, vô số đồng loại vùng lên phản kháng, nhưng vẫn không thể ngăn cản quê hương thất thủ.

Greim cũng gia nhập vào trong đại quân phản kháng, cùng vô số đồng tộc chiến đấu với ác ma.

Trong chiến đấu, Greim đã học được rất nhiều thứ, thực lực cũng liên tục tăng lên, cuối cùng trở thành cường giả của chủng tộc.

Nắm đại quyền trong tay, Greim không ngừng nỗ lực, tiếp tục kiên trì tu luyện mỗi ngày.

Cuộc đại chiến cuối cùng cuối cùng cũng bắt đầu, Greim nhất phi trùng thiên đột phá Thánh Vực trong cuộc đại chiến, bắt đầu đại sát tứ phương.

Tiếc là tiệc vui chóng tàn, màn trình diễn chói sáng của Greim đã nhanh chóng bị kẻ thù nhắm đến. Trong một trận chiến, Greim đã không cẩn thận trúng phải mai phục của kẻ thù mà bỏ mạng.

Cuộc đời kết thúc, tỉnh mộng!

Sắp xếp lại những ký ức đứt đoạn trong mộng cảnh, Greim mất một lúc mới hiểu ra.

"Thì ra đây chính là truyền thừa!"

Thực lực trong mộng cảnh không thể nào mang ra ngoài, nhưng kinh nghiệm tu luyện và cách đối nhân xử thế tích lũy được lại có thể mang theo.

Lúc đầu làn da của Greim vốn chỉ hơi ngả vàng, bây giờ đã triệt để biến thành màu hoàng kim. Từ xa nhìn lại trông giống như là một cục vàng.

"Hoàng kim Pig!"

Cũng có thể gọi là heo vàng!

Một kẻ cô lậu quả văn như Greim không biết gì thêm về chuyện này. Dù sao Greim cũng chưa từng nghe nói đến loại Ma thú Thánh Vực này, trong toàn bộ Ma thú loài heo cũng có rất ít

Thánh Vực.

Không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy cột sáng lóe lên, Greim đã bị truyền tống ra ngoài.

Cảnh tượng tương tự đang liên tục diễn ra trong Thánh địa truyền thừa. Người thành công thì vui vẻ ra mặt, kẻ thất bại lại khóc lóc thảm thiết, thể hiện đủ mọi cung bậc của cuộc đời.

Lúc này, giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân đang ở bên ngoài chờ đợi cũng đang cảm thấy rất hoảng loạn. Chỉ sợ chủng tộc của mình lần này không đạt được thành quả nào.

Chương 1583: Lệnh Ngừng Chiến

Ngược lại, những chủng tộc nhỏ yếu lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Nếu không phải có quá nhiều đại lão ở hiện trường thì bọn họ đã muốn trở về nhà ngủ rồi.

Không có cách nào, trong vô số năm qua, chưa bao giờ có một trường hợp thành công nào, họ đã sớm mất đi niềm tin vào truyền thừa của Thú Thần.

Bên trong Đế quốc Thú Nhân, ngoài việc phân chia theo thực lực ra, các tộc còn dùng số lần và số người đạt được truyền thừa để phân chia đẳng cấp.

Nhìn chung thì hai điều này về cơ bản là trùng khớp. Tuy nhiên, đôi khi cũng có những trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như: tộc Behemoth.

Trong hàng nghìn năm qua, Behemoth là chủng tộc nhận được nhiều truyền thừa nhất, thường xuyên ở trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn trong Đế quốc, nhưng hiện giờ thì lại đang suy tàn.

Cho dù là truyền thừa của Thú Thần cũng không thể ngăn cản sự suy vong của một chủng tộc.

So với hầu hết các chủng tộc đang suy tàn khác, tộc Behemoth đã được coi là may mắn rồi. Từ Hoàng tộc rơi xuống Vương tộc, ít nhất vẫn còn nằm trong nhóm thống trị.

Thấy vô số điểm sáng lóe lên, Hùng Nhân Hoàng là người mở miệng đầu tiên: "Truyền tống đã bắt đầu rồi, xem ra truyền thừa đã sắp kết thúc."

"Sau này phải đối phó như thế nào với tình hình thay đổi trong tương lai, chúng ta cũng nên đưa ra một chương trình nghị sự."

Theo thông lệ của Đế quốc Thú Nhân, đương nhiên là chuẩn bị binh lính xuất thủ công thành. Nhưng tình huống lần này đặc biệt, trước đó vừa bị Hudson dẫn người đánh cho một trận, hiện giờ trong lòng ai cũng còn có chút bóng ma.

"Xâm lược Vương quốc Alpha" vào lúc này rõ ràng không phải là lựa chọn tốt gì. Cho dù Thánh Vực của đối phương không thể ra tay, nhưng người ta có thể đánh lén nha!

Nếu như Vương quốc Alpha dẫn đầu phát động chiến tranh thì bọn họ còn có thể cầu viện Liên minh phản Nhân tộc; Nhưng nếu như bọn họ chủ động phát động chiến tranh, vậy thì sẽ phải tự mình gánh chịu hậu quả.

Thực ra, quy tắc hạn chế này vốn được sinh ra để dành cho Đế quốc Thú Nhân.

Trong những năm tháng quá khứ, Đế quốc Thú Nhân đã không chỉ một lần tự ý phát động chiến tranh rồi kéo Liên minh xuống nước, khiến cho các bên đều rất tức giận, nên mới đặc biệt bỏ thêm một điều kiện sửa đổi trong hiệp ước gia hạn.

Quyền tự chủ hành động được đáp ứng, nhưng những hậu quả do chuyện này mang lại cũng phải tự mình gánh chịu.

Trong cuộc xâm lược thất bại lần trước của Đế quốc Thú Nhân, cho dù bọn chúng bị Liên minh Nhân tộc đánh cho răng rơi đầy đất cũng không thấy Liên minh dị tộc ra mặt cũng bắt nguồn từ quy định bổ sung này.

Sau khi được nếm trải một trận đại bại, hiện giờ thú nhân cũng đã có kinh nghiệm. Không mở miệng ra là chém chém giết

giết, mà là thương lượng với thái độ thảo luận.

"Hùng Hoàng, ta thấy không bằng nhân cơ hội này để bỏ luôn một số thói quen cũ trước đây đi. Suốt ngày chém chém giết giết cũng không có lợi cho sự đoàn kết của Đế quốc."

"Chúng ta đều là những chủng tộc yêu chuộng hòa bình, hiện giờ Nhân tộc thế lớn, bên ngoài còn truyền tai nhau về vạn năm chi kiếp sắp tới, không bằng chúng ta cùng nhau ban hành một « lệnh ngừng chiến hai mươi năm»."

"Để đảm bảo an toàn cho những tuấn kiệt của Đế quốc, từ giờ trở đi, cấm bắt giết con em thiên tài của các tộc, đặc biệt là những người đạt được truyền thừa!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cười ha hả đề nghị, khiến cho đại lão của các tộc có mặt tại hiện trường đều ngẩn người, nhiều người còn hoài nghi lỗ tai của mình.

"Thú nhân trở thành chủng tộc yêu chuộng hòa bình từ lúc nào vậy?"

Tất cả thú nhân đều hiếu chiến, điều này chắc chắn là nói quá, nhưng một nửa thú nhân hiếu chiến là chuyện chắc chắn.

"Yêu chuộng hòa bình" là lời nhảm nhí, nhưng hiện giờ Đế quốc Thú Nhân đang cần hòa bình, đây là một thực tế không thể chối cãi.

Tình hình hiện tại của các tộc đều tương tự nhau, mỗi tộc đều đang trong tình trạng mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Lang hoàng nói có lý, hiện tại thực sự không thích hợp tiếp tục nội chiến. Nếu phát động chiến tranh đối ngoại, sợ là ngay cả vật tư chiến lược chúng ta cũng không thể huy động nổi."

"Cứ tạm thời nhẫn nhịn 20 năm, đợi khi sức mạnh của chúng ta phục hồi rồi mới đi quyết chiến với Vương quốc Alpha!"

Sư Nhân Hoàng thuận thế phụ họa nói.

Từ phe chủ chiến trở thành phe chủ hòa, Sư Nhân Hoàng cũng là vì bất đắc dĩ. Nếu tiếp tục dày vò tiếp nữa, Đế quốc Thú Nhân sẽ tự chơi chết bản thân.

Vừa mới có được truyền thừa, muốn chuyển hóa thành thực lực của chủng tộc thì phải mất mười mấy hai mươi năm.

"Nếu như mọi người không phản đối, vậy liền quyết định như vậy đi!"

Sau khi quét mắt nhìn đám người, Hùng Nhân Hoàng nghiêm túc nói.

Cuộc đối thoại tưởng chừng như bình thường thực ra cũng thể hiện sự thay đổi quyền lực của Đế quốc Thú Nhân. Vấn đề này vốn nên do tứ đại Hoàng tộc thương lượng, nhưng giờ đã biến thành cuộc thảo luận của tam đại Hoàng tộc.

Hoàng tộc Người Ưng chịu tổn thất nặng nề hiện đã mất đi quyền nói chuyện. Nếu như không phải vì tính đặc thù của chủng tộc, e là bọn chúng còn chẳng thể giữ nổi vị trí Hoàng tộc.

Thân phận Hoàng tộc có thể miễn cưỡng bảo vệ, lúc cần khiêm tốn thì nhất định phải khiêm tốn.

Tuy nhiên, chính trị là thứ mà nói gì và làm gì lại hoàn toàn không liên quan gì đến với nhau.

« Lệnh ngừng hai mươi năm » có thể hạn chế sự bùng nổ của các cuộc đại chiến, nhưng không thể ngăn chặn được các cuộc xung đột nhỏ.

Đế quốc Thú Nhân quá bao la rộng lớn, dù là Hoàng tộc cũng tốt, hay Vương tộc cũng được, đều không có khả năng mở rộng tầm ảnh hưởng đến mọi ngóc ngách trong lãnh thổ.

Cái gọi là quản lý cũng chỉ là quản lý mang tính chất danh nghĩa. Đối với việc quản lý các bộ lạc trong phạm vi ảnh hưởng về cơ bản đều là thả lỏng tự do.

Chương 1584: Thân Vương Peter

Các tù trưởng của bộ lạc có quyền tự trị cao, nên thi thoảng đánh nhau với hàng xóm láng giềng cũng là chuyện hết sức bình thường.

Ngay cả khi đối với các bộ lạc khác của cùng một chủng tộc, vì lợi ích mà xảy ra ẩu đả cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

"Cấm săn giết thiên tài của các tộc" thì càng là lời nói nhảm. Ai lại dám mang loại hành vi tự hại lẫn nhau này lên mặt bàn nói chứ!

Chuyện xảy ra trong bóng tối, chỉ cần không bị bắt tại trận thì có thể coi như không tồn tại.

Vừa dứt lời, đại diện của các tộc tại hiện trường đều vui mừng khôn xiết. Bất kể quy tắc này có khả thi hay không, nhưng ít nhất thì có quy tắc hạn chế vẫn tốt hơn là không có.

Đặc biệt là đối với một số chủng tộc nhỏ yếu, những hạn chế này rất cần thiết. Săn giết thiên tài không liên quan gì đến họ, bởi vì kẻ yếu chưa từng giành được truyền thừa, ngay cả tư cách để bị các tộc lớn nhằm vào cũng không có.

Nhưng "lợi ích từ việc ngừng chiến" thị họ lại có thể tận hưởng được.

"Các vị Hoàng giả, Vương giả, nếu như Đế quốc không định phát động chiến tranh đối ngoại, vậy thì công tác phòng ngự ở khu vực biên giới cần phải thay đổi một chút."

"Để cho công bằng, ta đề nghị áp dụng chế độ luân phiên, các chủng tộc có sức chiến đấu mạnh sẽ luân phiên canh gác biên giới."

"Xét đến ảnh hưởng chính trị, các Hoàng tộc và Vương tộc nắm quyền lực trong đế quốc tốt nhất là không nên xuất hiện ở vùng biên giới, miễn kích thích đến nhân tộc, dẫn đến mâu thuẫn leo thang!"

Lời nói đầy nghĩa khí của Behemoth Vương khiến cho rất nhiều đại diện của các chủng tộc cảm thấy lo lắng.

Nếu là trước đây, chuyện "Trấn thủ biên cương" ở khu vực giáp ranh với Nhân tộc chính là một công việc béo bở.

Dù là tham gia buôn lậu, hay nhân cơ hội xâm nhập lãnh thổ nhân tộc để cướp bóc cũng đều có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nhưng tình hình hiện tại đã khác, đường dây buôn lậu đã chuyển sang đường biển; khu vực Cận Đông lại có gã hung thần Hudson ở đó, ai dám tới kiếm chuyện chứ?

Trong vài năm đóng quân ở biên giới, tộc Behemoth cũng chỉ để kỵ binh tượng trưng xâm nhập vào vùng lãnh thổ có binh lực yếu kém quân địch để tiến hành huấn luyện quân sự.

Chưa bao giờ thực hiện hoạt động quân sự với quy mô lớn nào dù chỉ là một lần, chỉ sợ thu hút sự chú ý của Đại ma vương.

An phận thủ thường thủ thường là vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Đại Ma vương. Những đại bộ lạc Behemoth nằm gần Tuyết Nguyệt lĩnh đều đã bị Ma vương đánh cho nằm bẹp.

Tộc Behemoth bị dọa đến mức vội vàng dọn nhà, rời xa gã láng giềng xấu xa này.

Ngay cả Hoàng tộc và Vương tộc cũng không muốn trở thành hàng xóm với Đại Ma vương Hudson, những chủng tộc như họ thì lại càng không muốn.

Không thể tìm thấy một bộ lạc nào có dân số hơn vạn người trong phạm vi ba trăm dặm gần Tuyết Nguyệt lĩnh đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Dù là Hudson chưa hề làm gì họ, hắn chưa bao giờ phát động một hoạt động quân sự nào, nhưng mọi người vẫn lựa chọn rời xa hắn theo bản năng.

"Lời đề nghị của Behemoth Vương rất phù hợp thực tế, Người Alpha gần đây rất không an phận, quả thực cần những chủng tộc mạnh mẽ đến trấn giữ."

"Ta thấy trước tiên cử tộc Dã Trư nhân, Linh Cẩu nhân và Ngưu Đầu Nhân tới đó trấn thủ mười năm trước, đợi sau đó lại sắp xếp người thay phiên!"

Ưng Nhân Hoàng ở bên cạnh tiếp lời.

Không có tiếng nói trong các quyết định lớn, nhưng loại quyết định nhỏ này thì nhất định phải xuất hiện để thể hiện sự hiện diện.

Ba chủng tộc bị điểm danh chỉ có thể tính coi như bọn hắn xui xẻo.

Nguyên nhân bọn hắn được lựa chọn là vì sức chiến đấu không tầm thường cộng thêm năng lực sinh sản cũng không thấp.

Đặc biệt là Dã Trư nhân và Linh Cẩu nhân, mỗi lần sinh nở đều tính theo ổ, dùng mạng đổi mạng với nhân tộc thật sự là cực kỳ thích hợp.

Trong thời đại các tộc bị tổn thất lớn, những chủng tộc có sức mạnh trung đẳng và được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh như bọn hắn liền trở thành những phần tử bất ổn trong Đế quốc.

Chuyện Liên minh thất tộc liên hợp tạo phản thượng vị Vương tộc chỉ cần xảy ra một lần là đủ rồi! Dù là thấy đại Vương tộc hay là tứ đại Hoàng tộc cũng không muốn chuyện này xảy ra thêm một lần nữa.

"Ưng Hoàng bệ hạ, thực lực chúng thần có hạn, sợ là không chịu nổi gánh nặng. . ."

Tộc trưởng của Dã Trư nhân còn chưa nói dứt câu đã bị ánh nhìn tràn đầy sát khí của đám Hoàng giả và Vương giả ép cho lùi lại.

"A. . . Xin các vị bệ hạ yên tâm, chúng thần nhất định sẽ. . . Hoàn thành tốt Nhiệm vụ trấn thủ biên cương. . . ."

Tộc trưởng Dã Trư nhân thức thời đổi giọng, thành công hóa giải một lần nguy cơ sinh tử.

Giết gà dọa khỉ không xảy ra, nhưng hiệu quả lại đến trước một bước. Hai tộc còn lại vốn định mở miệng phản, khi thấy vậy cũng vội vàng cắn răng tiếp nhận nhiệm vụ. . . .

"Điện hạ, phía trước chính là tòa thành số một ở Bắc đại lục —— Thương Lan thành."

"Tương truyền tòa thành này đã tồn tại được tám trăm năm, được xây dựng vào thời kỳ Đế quốc Quang Minh, nơi này từng là tiền tuyến chống lại sự xâm lược của thú nhân."

"Trải qua sự nỗ lực không ngừng của các tiền bối nhân tộc mới có được đường biên giới hiện giờ của Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân. . . ."

Nghe xong lời giới thiệu của thuộc hạ, hai mắt của Thân vương Peter liền sáng lên.

Nói về lịch sử, Vương quốc Alpha chắc chắn là không thể nào so được với Vương quốc Avalat. Tại Vương quốc Avalat, ngay cả một tòa thành có lịch sử 800 năm như vậy cũng không đáng được nhắc tới.

Tuy nhiên, nếu bàn về quốc lực tổng thể thì hai bên lại trái ngược. Vương quốc Avalat cổ xưa giống như mặt trời sắp lặn, Vương quốc Alpha tân sinh lại đang leo lên đỉnh phong.

Chương 1585: Thân Vương Peter (2)

"Đoạn đường cuối cùng này đổi thành cưỡi ngựa, vừa hay có thể mở mang kiến thức một chút xem vương đô thượng võ nhất nhân tộc này rốt cuộc trông như thế nào!"

Thân vương Peter cười ha hả nói.

Là một thành viên của vương thất, Thân vương Peter hoàn toàn có thể làm một con mọt gạo hạnh phúc. Cho dù Vương quốc Avalat thật sự diệt vong, y cũng có thể nhận được ưu đãi với thân phận vương thất.

Nhưng làm một thanh niên nhiệt huyết, Peter lại tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn xem nước mất nhà tan, đánh mất cơ nghiệp của tổ tông.

Sau khi quốc vương quyết định cải cách, Thân vương Peter đã chủ động nhận lấy vị trí trưởng đoàn khảo sát, đích thân đến vương quốc Alpha để học hỏi về đạo "làm nước giàu binh mạnh".

Đương nhiên, hai chữ "nước giàu" có thể gạch bỏ. Bản thân Vương quốc Alpha đều đang nghèo rớt mùng tơi, rõ ràng là không thể nào dạy cho họ cách làm giàu.

Nhưng là "binh mạnh" thì Vương quốc Alpha lại là chuyên gia. Cho dù là nông nô binh cấp thấp nhất của vương quốc Alpha cũng là nông nô binh mạnh nhất trên toàn bộ đại lục.

Một số quân đoàn nông nô tinh nhuệ thậm chí còn có sức chiến đấu mạnh hơn nhiều quân đội thường trực của các quốc gia khác.

Trong bất kỳ thời đại nào, đây cũng là một điều rất đáng kinh ngạc.

Không cần phải học hết, chỉ cần nông nô binh của Vương quốc Avalat có thể có được tám phần sức chiến đấu như vậy đã đủ để khiến những kẻ hàng xóm thôi rình rập rồi.

"Điện hạ, an toàn của ngài. . ."

Không đợi đại thần tùy hành nói hết lời, Thân vương Peter đã phất tay ngắt lời nói: "Yên tâm đi, ta không gây thù chuốc oán nhiều đến vậy."

"Huống chi, nơi này là vương đô của Người Alpha, họ sẽ không để gặp chuyện bất trắc ở nơi đông người được."

"Ta còn nhớ mấy năm trước, tên xui xẻo Claude kia đã bị ám sát ở đây, để hòa giải chuyện này, Vương quốc Alpha đã phải bồi thường một nước chư hầu nhỏ phụ thuộc mình."

"Tiếc là vương quốc Hessen không được việc, bị dị tộc đánh cho một trận, hiện giờ chỉ có thể cúi đầu trước Vương quốc Alpha."

"Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, họ sẽ phải nhả ra miếng thịt đã nuốt!"

Nói xong, Thân vương Peter đã ra khỏi xe ngựa, nhảy lên lưng con ngựa yêu quý của mình rồi lao thẳng đến Thương Lan thành.

Cảm nhận phong thổ của một đất nước xa lạ, trên đường vừa đi vừa nghỉ, nhìn dòng người tấp nập, sắc mặt của Thân vương Peter và đoàn người tùy hành dần trở nên ngưng trọng.

Cùng là những người dân bình thường, nhưng người Alpha rõ ràng là có sức sống hơn. Những thanh niên đi lại trên đường đều có bộ pháp vững chãi, vừa nhìn là biết đã được huấn luyện quân sự.

Một khi chiến tranh nổ ra, chỉ cần một mệnh lệnh là những người này liền có thể cầm vũ khí lên trở thành một đội quân. ...

"Vương quốc trên chiến xa, cũng thật là danh bất hư truyền!"

Thân vương Peter không nhịn được cảm thán trên đường đi.

Là quốc gia trải qua nhiều cuộc chiến nhất trên đại lục, Vương quốc Alpha cực kỳ hiếu chiến, tất cả các cơ cấu tổ chức đều phục vụ cho chiến tranh.

Sự căm thù chủng tộc tích lũy từ việc thường xuyên bị thú nhân xâm lược đã che lấp mọi mâu thuẫn trong nước.

Những gì trước mắt đều là hiện thân thực sự của Vương quốc Alpha.

Huấn luyện binh lính cần được đảm bảo về dinh dưỡng, nông nô binh cũng phải lấp đầy bao tử trước rồi mới có sức chiến đấu được.

Điều này đòi hỏi tập đoàn quý tộc cần phải hy sinh. Nếu cứ bóc lột nông nô một cách vô độ như vậy thì việc nói đến sức chiến đấu chỉ là một trò cười.

Muốn sống sót trên chiến trường, quân đội tư nhân của mình nhất định phải có khả năng chiến đấu; muốn quân đội tư nhân có khả năng chiến đấu thì thể chất của binh sĩ phải đạt tiêu chuẩn.

Áp lực sinh tồn buộc nhóm quý tộc phải thay đổi. Tuy rằng bản chất xã hội vẫn không thay đổi, nhưng việc quý tộc áp bức nông nô đã thực sự giảm bớt.

Có hơn 90% giá trị thặng dư do sản xuất nông nghiệp tạo ra đều được tiêu thụ vào quân sự. Cuộc sống xa hoa của quý tộc đang trở thành truyền thuyết ở Vương quốc Alpha.

Ánh sáng của việc ủy diệt Đế quốc Thú Nhân xuất hiện, từ quốc vương đến quý tộc bình thường hiện đều đang kìm nén một hơi.

Sự căm thù tích tụ trong hàng trăm năm đã ăn sâu vào tận xương tủy của mỗi người Alpha. Mục tiêu của tập đoàn thống trị đã rất rõ ràng, các phe phái lớn đều đang nỗ lực cho công cuộc tiêu diệt thú nhân.

Sự đoàn kết cao độ như vậy chỉ có thể xuất hiện trong sách sử, ở vào mắt của đại diện Vương quốc Avalat, điều này quả thực rất chấn động.

"Điện hạ, tình huống của Vương quốc Alpha đặc thù. Nếu như không toàn dân giai binh, sợ là họ đã bị thú nhân hủy diệt từ lâu rồi."

"Nhưng bọn họ chỉ thực sự trở nên mạnh mẽ trong mấy năm gần đây, sau khi Nguyên soái Hudson chấp chưởng quân đội của vương quốc."

"Hiện tại, cuộc cải cách quân sự của các quốc gia Bắc đại lục và Trung đại lục đều đang lấy lý luận quân sự của Nguyên soái Hudson làm định hướng."

"Nói tóm lại có thể tóm gọn trong sáu chữ: Cường huấn luyện, đại hậu cần!"

Hầu tước Suarez cười ha hả nói.

Là công sứ thường trú tại Alpha, chuyến khảo sát lần này là do ông ta một tay thúc đẩy. Bây giờ khi nhìn thấy Thân vương Peter phải chấn động, Hầu tước Suarez cũng có cảm giác thành tựu.

Nếu vương quốc đi theo học tập, một lần nữa đi về phía cường đại, sách lịch sử bên trên tuyệt đối thiếu không được hắn phấn son.

"Hầu tước nói đúng, tiếc là Nguyên soái Hudson còn trẻ, không có tâm tư viết sách lập thuyết, nếu không ta nhất định sẽ thức trắng đêm để đọc!"

Thân vương Peter vừa cười vừa nói.

Tại đại lục Aslante, những người có thể với tới viết sách lập thuyết đều là các đại nhân vật có ảnh hưởng đến một thời đại .

Nếu nói về tầm ảnh hưởng xã hội thì Hudson còn lâu mới đạt đến mức đó, nhưng lý luận quân sự lại rất đặc biệt. Điều này càng chú trọng tính thực tiễn.

Chương 1586: Khảo Sát

Hudson không viết tác phẩm liên quan đến lý luận quân sự, nhưng không có nghĩa là người khác cũng không viết.

Trong tay của đám đại quý tộc Vương quốc Alpha đều có một quyển « binh pháp Hudson» !

Nhưng đó đều là những tin tức mà các nhà thu thập được, cộng thêm sự hiểu biết của họ rồi tự mình biên soạn ra

"Điện hạ, Nguyên soái Hudson hiện cũng đang ở vương đô, sau khi yến hội hoan nghênh kết thúc, ngài có thể đích thân giao lưu với Nguyên soái."

"Đến lúc đó chắc chắn sẽ có không ít thu hoạch!"

Hầu tước Suarez bất động thanh sắc cổ vũ.

Là một nhà ngoại giao, Hầu tước Suarez cũng là người có kiến thức rộng rãi, vào Nam ra Bắc qua nhiều năm như vậy, ông cho rằng mô hình Alpha là phù hợp nhất với vương quốc của mình.

Chính ông ta là người đã kiên quyết yêu cầu Hudson phụ trách việc tiếp đón bên phía Vương quốc Alpha lần này, nhằm mục đích giới thiệu mô hình Alpha cho các đại diện trong đoàn khảo sát.

Thân vương Peter không nối tiếp đề tài này nữa, mà hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Hầu tước, từ khi đặt chân đến Vương quốc Alpha đến giờ cũng đã lâu rồi, nhưng tại sao trên đường lại ít dân tự do đến vậy?"

Đây là một vấn đề thực tế, tỷ lệ dân tự do của Vương quốc Alpha còn chưa đến ba phần trăm tổng dân số, trong khi ở Vương quốc Avalat thì tỷ lệ này lại cao tới hai mươi sáu phần trăm.

Đồng thời tỷ lệ này còn không phải là cao nhất, như vương quốc Frank và Vương quốc Iberia, tỷ lệ dân tự do đều vượt quá năm mươi phần trăm.

Ở một số quốc gia cá biệt tại Nam đại lục, tỷ lệ dân tự do thậm chí còn vượt quá bảy mươi phần trăm.

Thường thì ở những quốc gia có tỷ lệ dân tự do cao, sức sống kinh tế địa phương cũng càng cao, tương ứng cũng sẽ có càng nhiều tiền hơn để đầu tư vào lĩnh vực quân sự, kéo theo sức mạnh quân sự cũng càng mạnh.

Lý thuyết được áp dụng phổ biến tại Nam đại lục lại bị đảo ngược hoàn toàn ở Vương quốc Alpha.

Vì không nghiên cứu sâu nên Thân vương Peter không tiện đánh giá tình hình phát triển kinh tế của Vương quốc Alpha, nhưng thực lực quân sự của họ chắc chắn là đi ngược lại với lý thuyết này.

"Điện hạ, tình hình của Vương quốc Alpha rất đặc biệt. Chiến tranh triền miên khiến tỷ lệ tử vong của quý tộc ngày càng cao, vì vậy có rất nhiều chi thứ của quý tộc vốn nên biến thành bình dân cũng có cơ hội trở thành quý tộc."

"Ở đây, hầu như toàn bộ con em quý tộc đều phải ra chiến trường, bao gồm cả những họ hàng xa không có tước vị kia cũng phải tham gia chiến đấu."

"Chiến tranh triền miên đã khiến cho số lượng quý tộc lẫn dân tự do trong Vương quốc Alpha đều không nhiều."

Hầu tước Suarez ngập ngừng một chút rồi giải thích.

Việc quý tộc và dân tự do ở Vương quốc Alpha chết nhiều như vậy chỉ có thể giải thích là do tình hình đặc biệt, nhưng cũng ngụ ý sâu sắc về cuộc đấu tranh giành không gian sinh tồn của các tầng lớp xã hội.

Số lượng quý tộc nhiều, con em quý tộc nhiều, nhưng lại không có nhiều tước vị để thừa kế, dẫn đến số lượng dân tự do tăng vọt.

Dân tự do tăng vọt, do có mối quan hệ gần gũi với nhóm cầm quyền và tầm nhìn cao hơn nhờ hoàn cảnh sống mang lại, nên họ có khả năng cạnh tranh lớn hơn nông nô.

Những công việc như thợ rèn, thợ đóng giày, các ngành thủ công khác nhau mà nông nô từng làm... dần dần được thay thế bởi dân tự do.

Thời gian trôi qua, những công việc phù hợp với nông nô ngày càng ít, và việc bị đào thải đã trở thành tất yếu của sự phát triển thời đại.

Theo lý mà nói, Vương quốc Alpha cũng giống như các quốc gia khác ở Nam đại lục, số lượng dân tự do ngày càng tăng, dần dần trở thành nhóm người chủ đạo trong xã hội.

Nhưng đáng buồn thay, sau khi chiếm hơn một phần tư dân số thì tỷ lệ này đã chững lại. Rõ ràng là có người đã biến những bình dân có quyền tự do này trở lại thành nông nô một lần nữa.

Chuyện này có liên quan đến vấn đề mâu thuẫn xã hội, Hầu tước Suarez không muốn gặp rắc rối nên cũng không dám nói thêm.

Thân vương Peter có kiến thức rộng rãi cũng đã nhìn rõ chân tướng, y chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Con đường cải cách chắc chắn sẽ không thuận buồm xuôi gió, cục diện rối rắm của Vương quốc Avalat đã kéo dài quá lâu, muốn cải cách sâu sắc thì chắc chắn sẽ đụng chạm đến lợi ích của các bên.

Bây giờ mọi người đều ủng hộ cải cách, nhìn bề ngoài thì phe cải cách đang chiếm thế thượng phong, đó là vì phe cải cách hiện vẫn chưa thực hiện các biện pháp thực chất nào, chưa đụng chạm đến lợi ích cốt lõi của bất kỳ bên nào.

Một khi cải cách được khởi động toàn diện, cần mọi người phải cắt thịt trên ngươif mình, tình hình lúc đó sẽ hoàn toàn khác.
...

"Peter điện hạ, chào mừng ngài đến thăm!"

Trước cửa vương cung, Hudson mang theo một đám vương công quý tộc tiến lên nghênh đón.

Đây là nhiệm vụ của một đại thần tiếp đón, không thể né tránh. Lần này ngoài đại diện của vương quốc ra, còn có cả đại diện của vương thất nữa.

Chỉ là đám lão già của vương thất kia lại chọn cách lười biếng, có mặt để cho đủ quân số, vứt hết toàn bộ công tác tiếp đãi cho Hudson.

Đáng tiếc là Hudson cũng không phải hạng người chăm chỉ, nghi thức tiếp đón hoàn toàn là đơn giản đến mức tối giản.

Nghi lễ long trọng, yến tiệc chào mừng, những thứ đó đều không tồn tại. Vương quốc Alpha chỉ muốn thể hiện danh tiếng trên trường quốc tế, nhưng không có đủ tiền để chi tiêu hào phóng cho những nghi lễ rườm rà xa xỉ này.

"Được đến thăm quý quốc cũng là vinh dự của ta!"

"Hy vọng lần này đến đây, chúng ta có thể có một cuộc trao đổi vui vẻ, thúc đẩy mối quan hệ giữa hai nước..."

Thân vương Peter mỉm cười đáp lại. ...

Dù sao cũng không quen, sau vài câu xã giao mang tính nghi thức, Hudson đã mời đoàn đại biểu tham dự tiệc chiêu đãi.

Chương 1587: Học Tập

Bố cục của bữa tiệc chỉ có thể coi là trung bình, nhưng quy mô vẫn rất cao, Caesar IV đã đích thân đến dự, đám đại thần của vương quốc cũng lần lượt xuất hiện trong bữa tiệc.

Nhưng với tư cách là nhân vật chính, Thân vương Peter hoàn toàn không để tâm đến bữa tiệc. Dù có nhiều món ăn ngon đến đâu cũng không thể sánh bằng tầm quan trọng của nhiệm vụ.

Hơn nữa, do hạn chế về kinh phí, tiêu chuẩn bữa ăn của Vương quốc Alpha thực sự không cao. Thịt Ma thú được sử dụng đều là hậu duệ lai giữa Ma thú và gia súc được nuôi nhốt.

Không có cách nào, tại Vương quốc Alpha, Ma thú thuộc loại tài nguyên chiến lược.

Hiện tại chỉ cần bắt được Ma thú, chỉ cần có sức chiến đấu thì đều bị các quý tộc địa phương lưu lại, còn không thì bị đưa vào quân đoàn Ma Thú.

Đương nhiên, thịt của Ma thú hoang dã cũng không có gì đặc biệt, được bày trên bàn ăn chủ yếu là để thể hiện quy mô, chứ không đơn thuần là để theo đuổi hương vị.

"Nguyên soái Hudson, văn hóa của quý quốc thật là độc đáo!"

Thân vương Peter đùa giỡn nói.

Đây đều là sự thật, so với các quốc gia khác trên đại lục, văn hóa của Vương quốc Alpha thật sự rất độc đáo.

Ở bất kỳ thế giới nào, khác loại đều bị bài xích. Vương quốc Alpha vội vàng thực hiện xuất khẩu chính trị và văn hóa, thực ra cũng vì muốn thay đổi sự không hòa hợp này.

"Một phương thủy thổ, nuôi dưỡng một phương người."

"Điện hạ, ngài sẽ dần quen với điều này."

"Thực ra chúng tôi cũng không cứng nhắc như những gì các ngài tưởng tượng, chẳng hạn như: bữa tiệc này."

"Vì chiến tranh nhiều nên các bữa tiệc quan trọng của chúng tôi thường được kết hợp với việc bàn bạc các vấn đề quốc quân đại sự, nên không có tiểu thư quý tộc tham gia."

"Nếu như là yến hội bình thường, thực ra cũng giống như quý quốc, không nghiêm túc như bây giờ."

Hudson cười ha hả giải thích.

Bản thân không muốn thay đổi, vậy thì đi thay đổi người khác. Đây là khí phách của một cường quốc!

Công quốc Mosey đã được Alpha hóa, ba quốc gia Trung đại lục cũng đang Alpha hóa, nếu Vương quốc Avalat cũng Alpha hóa theo, vậy thì xu hướng chủ đạo trong tương lai của đại lục Aslante có thể là Alpha hóa.

Mâu thuẫn chủng tộc đã che lấp cuộc đấu tranh ý thức hệ, nhưng không có nghĩa là những mâu thuẫn này không tồn tại. Nếu một ngày nào đó nhân tộc độc bá đại lục, lúc đó những vấn đề này sẽ trở thành tâm điểm xung đột mới.

"Nguyên soái Hudson, những thành tựu gần đây của quý quốc khiến cho thế giới phải chú mục. Tuy nhiên, có một vấn đề, ta vẫn phải mạo muội hỏi thăm."

"Nếu một ngày nào đó Đế quốc Thú Nhân bị hủy diệt, chiến tranh chủng tộc đột nhiên không còn, Vương quốc Alpha sẽ đi về đâu?"

Thân vương Peter quan tâm hỏi.

Càng nghiên cứu về cấu trúc thể chế của Vương quốc Alpha thì Peter càng phát hiện ra đây là một quốc gia sinh vì chiến tranh.

Trong thời kỳ chiến tranh, quốc gia này có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng một khi chiến tranh kết thúc, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Nhiều biện pháp thúc đẩy sự phát triển của vương quốc trước đây rất có thể sẽ trở thành rào cản phát triển của vương quốc, thậm chí là mầm mống phá hoại sự ổn định của vương quốc.

"Điện hạ, ngài lo xa rồi. Trên thế giới này, ngoài tín ngưỡng ra, không có gì là không thay đổi."

"Các biện pháp được ban hành hiện nay chỉ cần thỏa mãn được nhu cầu hiện tại là đủ rồi."

"Còn về sự phát triển trong tương lai, đương nhiên là sẽ dựa trên tình hình thực tế để loại bỏ những biện pháp không phù hợp, và ban hành các chính sách mới."

"Bất kỳ ai cố gắng tạo ra một cơ chế để vận hành theo quy trình một cách vĩnh viễn đều sẽ bị thế giới đào thải!!"

"Nếu một ngày nào đó Đế quốc Thú Nhân đột nhiên không còn nữa, vậy thì chính sách của vương quốc chắc chắn sẽ có sự thay đổi lớn."

"Thực tế, chúng tôi đã sớm có các biện pháp thích ứng. Chỉ là mục tiêu tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân vẫn chưa đạt được, nên tạm thời không tiện công bố ra ngoài."

Hudson nói với vẻ mặt không đổi sắc.

Các biện pháp thích ứng gì đó toàn là lời chém gió, hủy diệt Đế quốc Thú Nhân cũng chỉ là một khẩu hiệu chính trị để đoàn kết vương quốc, ngoài thế hệ trẻ ra thì ai mà tin chứ?

Kể cả Hudson, người đề ra chiến lược này, cũng chỉ muốn dần dần nuốt chửng Đế quốc Thú Nhân. Một ngụm nuốt chửng Đế quốc Thú Nhân giống như rắn nuốt voi thì sẽ bị nghẹn chết.

Theo ước tính lạc quan nhất, vương quốc có thể chiếm đoạt được con quái vật khổng lồ mang tên Đế quốc Thú Nhân này trong vòng hai trăm năm tới.

Thời gian dài như vậy, ai biết được giữa chừng sẽ xảy ra chuyện gì, cho dù có lập kế hoạch hoàn hảo đến đâu thì cũng sẽ bị lạc hậu và trở nên vô dụng.

Chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng không tin, nhưng ngoại giới lại cho rằng: Vương quốc Alpha có thể tiêu diệt được Đế quốc Thú Nhân.

Loại tự tin mù quáng này rất phù hợp với quá trình phát triển của nhân loại. Trong quá khứ, nhân loại đã đánh bại hết kẻ thù này đến kẻ thù khác mới có thể trở thành bá chủ đại lục.

Theo như Hudson được biết, Trong Liên minh Nhân tộc đã có người đề xuất là sẽ tiêu diệt tất cả các chủng tộc trong vòng năm mươi năm tới, sau đó thống nhất đại lục Aslante.

Về mặt lý thuyết thì Nhân tộc thực sự có thực lực này. Nếu như các bên đình chỉ nội đấu, bây giờ liền có thể phát động cuộc chiến thống nhất đại lục.

"Nguyên soái nói rất đúng, thể chế cần phải thay đổi theo bước đi của thời đại. Vương quốc Avalat đã chậm chân trong vấn đề này, nên mới bị tụt hậu."

"Lần này ta đến đây khảo sát chính là vù muốn học tập cách làm nước giàu binh mạnh!"

Thân vương Peter cười ha hả trả lời.

Y chẳng hề quan tâm gì đến tương lai của Vương quốc Alpha, câu hỏi thăm dò khi nãy chủ yếu chỉ là muốn biết mô hình Alpha có thể hạ cánh an toàn hay không.

Chương 1588: Kết Giao Bạn Bè

Thật ra vấn đề này cũng không lớn, họ chỉ là học theo mà thôi, trước mắt vẫn còn có một vài quốc gia đang làm mẫu.

Cho dù có xảy ra vấn đề thì cũng là những quốc gia đi trước xảy ra vấn đề trước, họ hoàn toàn có thể rút kinh nghiệm từ những quốc gia đó rồi đi ra con đường của riêng mình.

Sau khi hiểu rõ điều này, Hudson cố kìm nén ý cười. Con đường cực kỳ hiếu chiến của Vương quốc Alpha cũng không phải là dễ học như vậy.

Một khi bước lên con đường này rồi, quốc gia đó sẽ mãi mãi cũng đừng nghĩ đến chuyện giàu có.

Khi có ngoại địch, đây chính là mô hình tổ chức tốt nhất, nhưng nếu không có ngoại địch thì thể chế hiện tại chính là mối nguy hiểm lớn nhất của vương quốc.

Các quý tộc chư hầu ngày càng mạnh mẽ, nếu chính phủ trung ương muốn kiềm chế được các quý tộc chư hầu thì nhất định phải đảm bảo rằng các vị quốc vương trong lịch sử đều phải đạt đến một trình độ nhất định, chỉ cần xuất hiện một vị quân vương kém cỏi thôi là vương quyền sẽ bị suy yếu đi đáng kể.

Đương nhiên, đối với một Vương quốc Avalat đang ngày càng suy tàn mà nói, chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ thì những vấn đề này cũng không phải là chuyện lớn.

Dù sao, trong một vương quốc suy tàn thì quyền kiểm soát của chính phủ trung ương đối với địa phương cũng không cao đến đâu.

Nếu tất cả mọi người cùng trở nên mạnh mẽ thì ít nhất có thể tránh được sự dòm ngó của kẻ thù bên ngoài. Còn với sự bất ổn của các quý tộc bên trong, họ đã quen với điều đó rồi.

Nội bộ tồn tại tai họa ngầm, sử dụng các biện pháp chính trị để dần dần hòa giải mâu thuẫn là được, dù sao đại lục Aslante vẫn chưa có chuyện quý tộc nổi loạn vì thế lớn.

Hai bên tiếp tục trao đổi một số kiến thức quân sự, sau đó trao tặng quà cho nhau rồi kết thúc vòng đàm phán đầu tiên.

Khi trở về đại sứ quán, các ma pháp sư tùy hành nhìn thấy ma pháp dược tề quý giá trên bàn, đôi mắt tròn xoe như sắp nhảy ra ngoài.

"Điện hạ, đây đều là lễ vật mà Nguyên soái Hudson tặng sao?"

Pháp sư Bernard hoảng sợ hỏi.

Đối với quý tộc mà nói, nhận được trọng lễ tuyệt đối đừng vội mừng. Thường thì trong những trường hợp như vậy đều có điều kiện kèm theo.

Lần này tới đây họ cũng mang theo trọng lễ để tặng cho Hudson, nhưng đó là bởi vì họ có việc cần nhờ vả người ta.

"Những ma pháp dược tề này có thể khiến cho Ma pháp sư Thánh Vực đánh nhau đến vỡ đầu, ngoài Nguyên soái Hudson ra, còn ai có thể hào phóng tặng ra như vậy?"

Thân vương Peter nhẹ gật đầu nói.

Nếu biết trước là món quà này nặng nề đến vậy thì lúc nãy y đã từ chối nhận rồi.

Hiện giờ lễ vật cũng đã nhận rồi, nếu như trả lại cho người ta thì sẽ là đắc tội với người.

Lần này họ đến đây là để học hỏi về tư tưởng quân sự tiên tiến, không thể vừa đến liền đắc tội với đại lão quân đội của người ta được.

"Điện hạ, ngài cũng không cần phải lo lắng. Nguyên soái Hudson đã tặng cho ngài phần trọng lễ này rồi thì nhất định là có chuyện cần nhờ vả ngài."

"Là vị Nguyên soái quyền lực nhất của Vương quốc số một Bắc đại lục, tiền tài, quyền thế, mỹ nhân đều không thiếu, nếu nói về điểm yếu thì chắc cũng chỉ có dân số trong lãnh địa hơi ít."

"Chuyện này trùng hợp là thứ mà vương quốc ta có. Hòa bình phát triển nhiều năm như vậy, vương quốc cũng tích lũy được không ít nhân khẩu..."

Hầu tước Suarez vừa nói xong, Thân vương Peter cũng bình tĩnh hơn nhiều. Biết được yêu cầu của đối phương là tốt rồi, sợ nhất là nhận lấy trọng lễ mà chẳng hiểu gì cả.

Trực giác nói cho Peter biết, vị đại sứ thường trú ở Alpha này chắc chắn đã có liên hệ bí mật với Hudson, nếu không thì sẽ không thể đoán ra sự thật nhanh như vậy.

Biết thì biết, nhưng Thân vương Peter không có ý vạch trần, thế giới quý tộc vốn dĩ là quá trình trao đổi tài nguyên.

Nếu chỉ đơn giản là bỏ tiền mua người, Peter chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng. Loại giao dịch dân số với quy mô lớn như vậy cũng sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của vương quốc.

Tiếc là Hudson lại tặng ma pháp dược tề, còn là loại dược tề trân quý mà có tiền cũng không mua được, tính chất lập tức thay đổi.

Nói chuyện tiền bạc làm tổn thương tình cảm, quý tộc trực tiếp trao tặng quà cho nhau chính là giao lưu có qua có lại.

Thân vương Peter dám khẳng định, chỉ cần tin tức này truyền về nước thì các đại quý tộc trong nước sẽ không ngại kết giao với Hudson.

"Hầu tước, ngươi am hiểu về tình hình của Vương quốc Alpha nhất, chuyện này sẽ giao cho ngươi đi giải quyết. ."

"Bên phía bệ hạ ta sẽ chịu trách nhiệm giải thích, chắc là sẽ không có vấn đề gì."

"Vương quốc Avalat ta rất thích kết giao bằng hữu, đương nhiên sẽ không thể để cho bằng hữu chịu thiệt thòi."

"Pháp sư Bernard, làm phiền ngài ước tính giá cả một chút, để ta chuẩn bị quà đáp lễ! Đổi lại, trong số các loại dược tề ở đây, ngài có thể tùy ý chọn một bình."

Thân vương Peter mặt không đổi sắc nói. ...

Có rất nhiều chuyện chỉ thua nhau ở một sự chênh lệch thông tin. Thế giới càng khép kín và trì trệ thì sự chênh lệch thông tin càng nghiêm trọng.

Có người đứng ra làm cầu nối, bạn bè của Hudson bỗng chốc nhiều lên. Rất nhiều người chưa từng gặp mặt cũng trở thành bạn bè.

Thực ra, muốn "Kết giao bạn bè" không khó. Cái khó là việc tặng quà cho nhau, nếu như không có chính phủ bảo lãnh thì rất dễ gặp rắc rối.

Nếu không xét đến những ảnh hưởng chính trị thì bạn bè của Hudson đã có ở khắp đại lục rồi.

Đương nhiên, bây giờ ra ngoài kết bạn cũng không muộn.

Đoàn đại biểu của Vương quốc Avalat hiện đang đóng vai một công cụ người. Hudson chỉ đang mượn miệng của họ để cho ngoại giới biết rằng hắn đang cần cái gì.

Có nhu cầu thì mới có giao dịch; Có giao dịch thì mới có bạn bè.

Chương 1589: Luyện Binh Yếu Lĩnh

Loại chuyện kiểu này nếu để cho thế lực đối địch biết được thì nhất định sẽ nhảy ra cản trở, không để cho kế hoạch của hắn thành công.

Nhưng vị trí hiện giờ mà Hudson có được là nhờ vào đánh bại dị tộc, không hề chạm đến lợi ích cốt lõi của các phe phái, tiếng tăm trong thế giới nhân tộc vẫn luôn rất tốt.

Có lẽ có không ít quý tộc nhìn hắn không thuận mắt, nhưng chắc chắn sẽ không có nhiều người muốn chơi chết hắn.

Không có mâu thuẫn lợi ích, cho dù không vừa mắt, nhưng nể mặt của ma pháp dược tề, mọi người vẫn có thể trở thành bạn bè.

Chỉ một số địch nhân sẽ không có năng lực ngăn cản mọi người tặng lễ cho nhau, cũng không dám đắc tội với nhiều "bạn bè" như vậy.

Nhiều một người bạn thì có thêm một con đường, trong những ngày kế tiếp, Hudson thành thực thực hiện nghĩa vụ của một vị đại thần tiếp đón.

Hắn giới thiệu chi tiết về hệ thống quân đội của vương quốc với Thân vương Peter, đồng thời còn tặng kèm một quyển « luyện binh yếu lĩnh ».

"Nguyên soái, tại sao đại đa số nội dung trong cuốn luyện binh yếu lĩnh của ngài đều có liên quan tới hậu cần vậy?"

Đối mặt với câu hỏi của Thân vương Peter, Hudson cũng rất bất đắc dĩ. Không phải hắn muốn viết hậu cần, mà là vì nếu chỉ viết luyện binh thì sẽ không có nhiều nội dung để viết.

Cách mang binh đánh giặc chính là bản lĩnh ăn cơm của Hudson, hắn cần phải duy trì những ưu thế này, không thể tùy tiện truyền ra ngoài.

"Điện hạ, nội dung liên quan phần luyện binh rồi thì ngài cũng đã đọc rồi, thực ra không có gì bí mật."

"Dù sao, quân đội là hoạt động mang tính tập thể, chúng ta cần phải xem xét đến sự tiếp thu của đại đa số mọi người, vì vậy việc huấn luyện phải càng đơn giản càng tốt."

"Tuy nhiên, không phải chỉ cần huấn luyện binh sĩ là có thể trở thành tinh nhuệ, mà còn cần phải đảm bảo hậu cần."

"Không giấu gì ngài, trong những năm gần đây, quân đội vương quốc cũng đã trải qua một cuộc cải cách hậu cần lớn. Chi phí ăn uống của binh lính bình thường đã tăng gấp đôi, phần ngân sách tăng thêm này được cắt giảm từ phía sĩ quan."

"Đương nhiên, tình hình của Vương quốc Alpha lúc đó rất đặc biệt."

"Khi chiến tranh đại lục nổ ra, vương quốc đang ở trong tình thế sống còn. Ngay cả Quốc vương cũng phải tự mình dẫn đầu tiết kiệm, nếu sĩ quan được hưởng thụ tiêu chuẩn cao hơn cả Quốc vương thì thật sự là không thể nào nói nổi."

"Nếu quý quốc tiến hành cải cách quân sự thì chắc chắn không thể làm như vậy, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!"

Hudson như cười như không cười nói.

Sau khi hoàn thành cải cách quân sự theo lý niệm của hắn thì chi phí quân sự sẽ không tăng mấy, nhưng áp lực hậu cần lại tăng lên đáng kể.

Những thứ chỉ thể hiện địa vị của quý tộc mà không thể nâng cao sức chiến đấu của quân đội đều bị Hudson loại bỏ hết.

Nhưng việc nâng cao tiêu chuẩn phần ăn không chỉ là về lương thực, mà còn có thịt, rau, trứng, v. v. đều được đưa vào chuỗi cung ứng, thậm chí khi quân đội đóng quân ở vùng thảo nguyên còn được cung cấp sữa tươi.

Những điều này đối với hệ thống hậu cần là một thử thách, nếu không có khả năng tổ chức nhất định, chỉ tính riêng công tác điều phối thôi cũng đã đủ để gây ra hỗn loạn rồi.

Thực ra, tiêu chuẩn phần ăn của quân đội Vương quốc Alpha vẫn luôn không cao, ngoại trừ thời chiến là hoàn toàn dựa theo quy định của hắn để phát đủ vật tư ra, những lúc khác chỉ có thể nói là có thể ăn no, mỗi ngày có thể nhìn thấy thịt.

Đây là kết quả mà giới chức cao cấp của vương quốc theo dõi chặt chẽ, nếu không thì nhóm quan liêu sẽ còn quá đáng hơn nữa.

Hiện tại, chỉ có quân đội đóng quân ở vùng Cận Đông mới nghiêm túc thực hiện tiêu chuẩn cung ứng, các quân đội khác chủ yếu phụ thuộc vào tướng lĩnh có cường thế hay không.

Nhìn chung, nếu như tướng lĩnh đủ mạnh mẽ, có tiếng nói nhất định trong vương quốc thì các quan chức của bộ hậu cần sẽ ngoan ngoãn hơn một chút.

Vùng Cận Đông là ví dụ, Hudson cường thế đến mức ngay cả Quốc vương cũng chẳng thèm kiêng dè, đám quan liêu lấn yếu sợ mạnh đương nhiên không dám khiêu khích hắn.

Hệ thống quan lại tương đối trong sạch của Vương quốc Alpha mà còn như vậy, một Vương quốc Avalat mục nát lại càng không cần phải nói.

Cho dù quy định tốt đến đâu, cuối cùng vẫn cần có người đi thực thi.

Những kẻ trực tiếp tham ô nguyên vật liệu đều là ngu xuẩn, các quan liêu thông minh đều sẽ tìm cớ để tham ô kinh phí, rồi dùng cách thức khác để lấy tiền ra.

Muốn cải cách sâu sắc thì nhất định phải đắc tội với người.

Là người đứng đầu quân đội, Hudson cũng phải dựa vào sức mạnh của thời cuộc để buộc các bên phải thỏa hiệp.

Sở dĩ không xảy ra thảm kịch nhân vong là vì cải cách của Hudson tuy làm tổn hại đến lợi ích của các sĩ quan, nhưng cũng nâng cao khả năng sống sót của họ trên chiến trường.

Cuộc sống xa hoa tuy quan trọng, nhưng mạng sống rõ ràng là quan trọng hơn, mọi người không có động lực để lật đổ chuyện này.

Đặc biệt là các sĩ quan quý tộc lập được chiến công, họ lại là những người ủng hộ cải cách quân sự của Hudson. Hiện giờ thì đám người này cũng chính là những người nắm quyền thực tế trong quân đội.

Kẻ duy nhất bị tổn thương chính là đám quan hậu cần bị đuổi về nhà. Những người này tuy có quan hệ bè phái mạnh mẽ, nhưng bản thân họ lại không ở trong tầng lớp quyết sách.

Chỉ dựa vào chút kim tệ mà họ biếu xén thì còn không đủ để khiến các đại thần trong triều nhảy ra đối đầu quyết liệt với Hudson.

Mặc dù là vậy, cải cách của Hudson cũng không thể hoàn thành triệt để, có thể thực hiện được hay không còn tùy thuộc vào mức độ coi trọng của giới cao tầng.

Cải cách của Vương quốc Avalat không chỉ là quân sự, mà còn có cả chính trị.

Chương 1590: Khoe

"Nguyên soái, nghe ngài nói như vậy, ta lại càng muốn thử một chút."

"Quý tộc trong vương quốc ủng hộ cải cách vì để khiến cho vương quốc trở nên mạnh mẽ trở lại, ta nghĩ là mọi người sẽ sẵn sàng hy sinh vì điều này!"

Sau khi suy nghĩ một chút, Thân vương Peter nói.

Chỉ là vẻ lo lắng trên khuôn mặt đã bộc lộ sự bất an trong lòng y.

Việc hô hào khẩu hiệu thường ngày thì dễ, nhưng đến lúc phải cắt thịt thì mọi chuyện sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Cải cách vốn dĩ đã định sẵn là sẽ làm tổn hại đến lợi ích của một số người, nếu không động đến miếng bánh của nhóm lợi ích sẵn có thì tiền quân phí tăng thêm từ đâu ra?

Đây mới chỉ là một phần nhỏ của vấn đề, còn có rất nhiều mà Hudson vẫn chưa nói ra.

Ví dụ như: Sau khi triển khai chế độ quân dự bị toàn dân, mức tiêu thụ lương thực bình quân của Vương quốc Alpha đã trực tiếp tăng lên 30%.

Một phần trong số đó đến từ việc khai phá lãnh thổ mới, nhưng phần lớn vẫn là từ trong túi tiền của các quý tộc lão gia.

Chính phủ vương quốc không có khả năng giám sát việc huấn luyện quân dự bị ở các địa phương, mà chủ yếu là dựa vào ý thức tự giác của các lãnh chúa quý tộc.

Ngoài Vương quốc Alpha ra, có quý tộc của quốc gia nào có ý thức tự giác cao như vậy không?

Kể cả Công quốc Mosey, quốc gia thành công nhất trong việc học hỏi Vương quốc Alpha, cũng đang giảm bớt việc huấn luyện quân dự bị, đó còn là trong tình huống có mối đe dọa từ dị tộc.

Hiện giờ, ba quốc gia Trung đại lục cũng đang gặp khó khăn trong quá trình triển khai. Các quý tộc lãnh chúa ở khu vực biên giới thì tích cực phối hợp, nhưng các lãnh chúa quý tộc ở khu vực trung tâm thì chỉ làm cho có.

Nói đạo lý là chuyện không có ý nghĩa, họ hiểu rất rõ lợi và hại trong chuyện này, nhưng họ không thể kiểm soát được trái tim tham lam của mình.

Nếu không trải qua một vài bài học máu xương thì những người này sẽ không bao giờ ngoan ngoãn làm theo.

Nếu các quý tộc đều thượng võ như vậy thì bất kỳ một nhà đại quý tộc nào cũng có thể huy động được vài quân đoàn, quân đội tư nhân của các quý tộc vừa và nhỏ cũng sức chiến đấu nhất định.

Giống như Vương quốc Avalat, một quốc gia nằm trong khu vực trung tâm của nhân tộc, cho dù không có quân thường trực thì cũng không ai dám trêu chọc.

Tiếc là loại quái thai này chỉ có mỗi mình Vương quốc Alpha, sau khi hoàn thành cải cách quân sự, các quý tộc lãnh chúa đều có một lượng lớn quân đội tư nhân.

Lấy Hudson làm ví dụ, trong lãnh địa của hắn có hai quân đoàn bộ binh, năm quân đoàn kỵ binh và ba quân đoàn kỵ sĩ, cộng thêm quân đoàn Ma thú nữa, tổng quân số lên tới gần ba vạn.

Lượng quân này vẫn chưa phải là nhiều nhất, trong Vương quốc Alpha còn có bảy hoặc tám nhà quý tộc có tổng quân số nhiều hơn hắn.

Tất nhiên, đội quân đông đảo như vậy cũng không phải là hoàn toàn tách rời khỏi sản xuất, trong thời vụ nông nghiệp vẫn phải tham gia vào đội ngũ thu hoạch và gieo trồng.

Một đội quân tách rời sản xuất và huấn luyện trong mười tháng mỗi năm cũng có thể được coi là quân thường trực. Xét về sức chiến đấu, dù là so với các quân đoàn cùng loại trên toàn đại lục thì cũng đều thuộc hàng ưu tú.

Ngay cả với mức độ quân số như vậy mà Hudson cũng còn cảm thấy chưa đủ.

Học viện binh sĩ vẫn đang hoạt động hết công suất, lứa học viên đầu tiên cũng đã sắp tốt nghiệp rồi.

Theo kế hoạch của Hudson, trong vòng năm năm tới, tổng quân số của Sơn Địa Lĩnh sẽ không có thay đổi gì lớn, nhưng chất lượng binh sĩ sẽ được nâng cao đáng kể.

Binh lính bình thường sẽ dần chuyển sang làm quân dự bị, những binh lính đã được học văn hóa và có nền tảng tu luyện nhất định mới là lực lượng chủ lực của quân đội trong tương lai.

Thực tế, con đường phát triển này không khác mấy so với mô hình chính thống trên đại lục hiện nay, đều đang đi theo đường lối tinh binh.

Chỉ khác cái là Hudson tự tay đào tạo binh sĩ, chứ không phải chỉ đơn giản là tuyển mộ từ dân gian.

Điều quan trọng nhất là những người này vừa là binh lính, cũng vừa là hạt giống sĩ quan. Ngay cả khi chỉ đơn giản được học chữ trong một vài năm thì cũng có tiềm năng đào tạo hơn một người mù chữ thuần túy.

Với những sĩ quan này, cộng thêm lực lượng dự bị đã được đào tạo nhất định, Hudson có thể huy động được một đại quân đoàn bất cứ lúc nào.

Vị thống soáng đã đưa "Chiến thuật biển người" lên tới đỉnh cao lại chuyển sang theo đuổi đường lối tinh binh.

Nếu tin tức này được truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ là một đòn đau đối với các quốc gia hiện đang học theo Vương quốc Alpha để cải cách quân sự.

Thật không may, hiện thực chính là như vậy, chiến thuật biển người đơn thuần sớm muộn cũng sẽ bị loại bỏ, tinh binh mới là xu hướng phát triển của thời đại.

Không chỉ là tư tưởng quân sự, mà nhiều ngành nghề khác cũng vậy. Khi ngành nghề đó đi đến đỉnh cao cũng thường có nghĩa là một thời đại sắp kết thúc.

"Thân vương điện hạ có lòng tin là tốt rồi, phía trước chính là quân doanh, hay là ngài đến đó để tận mắt nhìn xem!"

Hudson cười ha hả nói.

Nơi được mời tham quan đương nhiên sẽ không phải là quân đoàn bình thường, với tư cách là một cường quốc, Vương quốc Alpha cũng có bộ mặt của riêng mình.

Sau một khoảng thời gian bổ sung, biên chế của quân đoàn Ma Thú đã được khôi phục lại thành năm ngàn, nhưng đây là tổng số của người ＋ Ma thú.

Muốn tái hiện biên chế thời chiến thì tạm thời không có hy vọng. Một mặt là vì số lượng Ma thú không đủ, mặt khác là quân phí bị hạn chế.

Sau khi nghỉ ngơi sinh sản được vài năm, tài chính của vương quốc cũng chỉ mới tạm thời thở phào được một hơi.

Chính phủ muốn có thặng dư, trừ khi vương quốc liên tục ổn định trong vài thập kỷ, đợi đến khi thời hạn miễn thuế ở vùng biên giới và vùng Cận Đông kết thúc.

Chương 1591: Lâm Bồn

"Nguyên soái quả thật có tài trị quân, vương quốc ta cũng có quân đoàn Ma Thú, nhưng so với đội quân này của quý quốc thì còn kém xa."

"Đặc biệt là những con Long duệ này, đã có không ít trở thành Ma thú trung cấp, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!"

Thân vương Peter nói với vẻ mặt thèm thuồng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là do Hudson cố tình để cho y nhìn thấy.

Dù huyết mạch của Cự Long có mạnh đến đâu thì hậu duệ của nó vẫn phải chịu sự hạn chế từ huyết mạch của mẫu thể.

Nếu từ nhỏ đã sống ở ngoài tự nhiên, trải qua thử thách của thiên nhiên, việc vượt qua giới hạn cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, nuôi nhốt nhân tạo thì khác. Không bị tụt cấp cũng đã được coi như là nuôi tốt rồi.

Nếu như hoàn toàn không có kinh nghiệm nuôi thì ngay cả hổ cũng có thể nuôi thành mèo bệnh.

"Điện hạ, đây đều là những con ưu tú nhất rồi. Toàn bộ đều đã từng được chiến đấu trên chiến trường, đại đa số Ma thú Long duệ thực ra cũng chỉ có vậy."

"Quân đoàn Ma thú của quý quốc phát triển sớm hơn, hiện nay biên chế đã vượt quá ba vạn, chúng tôi nào có thể sánh bằng."

Không thổi được chất lượng thì thổi số lượng thôi. Hudson có kinh nghiệm phong phú trong cách giao lưu thổi phồng lẫn nhau của giới quý tộc này.

Nếu chỉ nhìn vào dữ liệu trên giấy tờ thì Vương quốc Avalat hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Đế quốc lâu đời, binh chủng đầy đủ, số lượng đông đảo, nhưng đáng tiếc là không ai coi họ là cường quốc cả.

Tình huống cụ thể thì Hudson không rõ, nhưng từ vẻ mặt ngượng ngùng của Thân vương Peter cũng có thể thấy được, trong chuyện này khẳng định có không ít số liệu giả.

Cũng không có gì lạ, ngựa thả rông lâu ngày chắc chắn sẽ xuất hiện thật giả lẫn lộn.

Trong lúc mơ hồ, Hudson phát hiện dường như Maxim lại sắp đến thời kỳ động dục rồi. Với mạng lưới quan hệ nhân mạch hiện giờ của hắn, quy mô lai giống lần này chắc chắn sẽ tăng gấp mấy lần.

Đây là một vụ làm ăn lớn, chỉ cần Ma thú mang thai, sau này cứ ngoan ngoãn mà chuẩn bị chi tiền cho Hudson lão gia đi!

Từ giai đoạn mang thai đến khi Ma thú trưởng thành, bao gồm cả việc huấn luyện Ma thú, Hudson đều có thể đảm nhận tất cả các dịch vụ trong này.

Đương nhiên, lần này hắn sẽ không chỉ nhận tiền, mà còn phải dùng tài nguyên để đổi.

Cụ thể cần dùng cái gì thì cứ để cho bản thân khách hàng tự thể hiện thành ý là được, không chừng còn có thể có kinh hỉ ngoài ý muốn.

Phiền toái duy nhất chính là cái tôi Long tộc của Maxim, nhưng mà thứ này cũng có giá, chỉ cần trả đủ tiền, mọi thứ đều có thể thương lượng.

Hudson hiểu rất rõ về độ liêm sỉ của con rồng nhà mình, nhưng hắn lại không biết là Maxim muốn bao nhiêu.

Chủ yếu là vì con hàng này hiện giờ đã quá giàu có, vừa mới đi thảo nguyên kiếm được một khoản tiền của phi nghĩa, chỉ tính riêng tiền trong tài khoản ở Ngân hàng Phát triển Cận Đông thôi cũng đã có 580 vạn kim tệ rồi, đứng thứ ba trên bảng xếp hạng tiền gửi.

Nhìn chung trong toàn bộ Long tộc, đây đều là một khoản tài phú vô cùng kinh khủng. Còn về việc nó có giấu giếm tài sản khác hay không thì Hudson cũng không biết.

Sau khi suy tư một lúc, Hudson vẫn quyết định làm. Không quan tâm Maxim đòi bao nhiêu, chỉ cần số người tham gia đủ nhiều, sau khi chia đều ra liền không phải là vấn đề.

Cùng lắm là bỏ qua khoản lợi nhuận trước mắt, chuyên bán ma pháp dược tề hậu kỳ là được. Chỉ có điều làm vậy thì lượng Ma tinh thạch tiêu thụ sẽ rất lớn.

Chỉ dựa vào sản lượng được chia từ Ma Tinh quáng rõ ràng là không thể đáp ứng được nhu cầu.

Tiếc là Ma Tinh quáng quá mức hi hữu, nếu như Hudson có một tòa Ma Tinh quáng mạch cỡ lớn thì hắn đã không cần phải đau đầu như vậy rồi.

Trong thâm tâm, Hudson đã quyết định sau này sẽ bày yến mời các quý tộc tỉnh Đông Nam, sau đó mua lại lượng Ma tinh thạch còn thừa trong tay họ.

Đây cũng có thể coi là một sự hợp tác có lợi. Ma tinh thạch là nguồn tài nguyên chiến lược, nên vẫn luôn bị các quốc gia kiểm soát chặt chẽ. Xuất khẩu nhỏ lẻ thì không sao, nhưng một khi xuất khẩu với số lượng lớn thì chắc chắn sẽ bị vương quốc chú ý.

Mọi người có thể liên thủ che đậy chuyện lén lút khai thác Ma Tinh quáng là vì trong tay vương quốc không đủ chứng cứ, cũng không xác định được vị trí chính xác của Ma Tinh quáng.

Vấn đề có liên quan đến lợi ích của mọi người, không ai dám qua loa. Rất nhiều quý tộc không có Ma pháp sư, cũng không có Ma Tinh pháo, hiện nay đã tích trữ một đống Ma tinh thạch nhận được từ khoản chia hoa hồng.

Theo như Hudson được biết, không ít quý tộc ở tỉnh Đông Nam đã dùng Ma tinh thạch làm vật thế chấp để vay tiền từ Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Chủ yếu là để giữ kín chuyện này, nếu không thì hắn chỉ cần trực tiếp quét sạch thị trường là được. Mặc dù Vương quốc đang kiểm soát chặt chẽ, nhưng với tư cách là một đại quý tộc, Hudson vẫn có những con đường của riêng mình. ...

Liên tiếp tiếp đãi trong nửa tháng, trong khi hoàn thành việc công, Hudson cũng xen lẫn khá nhiều việc riêng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc hai bên chủ khách đều vui vẻ.

Thẳng đến khi phủ lãnh chúa truyền đến tin tức, Melissa sắp lâm bồn, Hudson mới vội vàng trở về.

Có kinh nghiệm của hai lần trước, lần này Hudson bình tĩnh hơn nhiều. Mục sư đang ở bên ngoài bảo vệ, thậm chí hắn còn chuẩn bị cả loại bảo bối như Sinh mệnh chi thủy.

Đám tộc lão của gia tộc Koslow hiện cũng đang ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, dù rằng đây đã là đứa con thứ ba của Hudson, nhưng mức độ quan tâm của mọi người cũng không hề giảm sút.

"Nhân khẩu thịnh vượng" chính là nền tảng lập tộc của gia tộc Koslow, những tộc nhân khác sinh ít mấy đứa thì không sao cả, nhưng chi mạch của Hudson thì nhất định phải có nhân khẩu thịnh vượng.

Chương 1592: Sinh Đôi

"Oa oa oa..." một tràng tiếng khóc vang lên, Hudson đang muốn đẩy cửa phòng sinh thì lại bị thị nữ ngăn lại.

"Chúc mừng công tước đại nhân, công tước phu nhân vừa sinh hạ một vị thiếu gia, nhưng hiện giờ ngài không thể đi vào. Trong bụng phu nhân còn có một vị nữa, mời ngài..."

Trong đầu của Hudson chỉ vang vọng 4 chữ "còn có một vị", còn câu sau đó của thị nữ, hắn chẳng lọt tai chút nào.

Tuy nhiên, bước chân đã bước ra vẫn được hắn thu hồi lại. Không thể gây rối trong tình huống quan trọng như lúc này được, nhưng đầu óc của hắn đã có chút rối loạn.

Một phát hai đứa, đây là do gen nhiều con nhiều phúc của gia tộc Koslow phát huy tác dụng, hay là do vận may quá tốt đây?...

Bỗng nhiên có thêm hai vị tiểu chủ nhân, toàn bộ phủ lãnh chúa đều tràn ngập trong bầu không khí hân hoan.

Sau khi nhận được tin tức, các tộc lão chúc mừng một phen, sau đó liền rất tinh ý cáo từ rời đi.

Hudson đang chuẩn bị trao đổi riêng với Melissa thì Franz đã mang theo em trai của nó chạy vào, khiến cho Hudson chỉ có thể nuốt hết đống lời vào trong bụng.

"Đây là em trai con sao, tại sao lại xấu như vậy! Phụ thân, ngài có chắc hai đứa này là con ruột của mình không?"

Franz vừa mới nói xong những lời kinh ngạc đến ngây người này, Hudson bị tức đến mặt xanh lè.

Đồng ngôn vô kỵ!

Sắc mặt của Melissa thì càng âm trầm hơn, nếu như không phải vừa mới sinh xong, cơ thể đang trong trạng thái suy yếu, e là nàng đã xuống giường rồi dạy cho con trai bé bỏng của mình biết thế nào là tình thương của mẹ rồi.

Liên quan đến vấn đề huyết mạch truyền thừa, có những lời không thể nói lung tung. Nếu như thật sự phát sinh biến cố, ngày mai nó sẽ biến thành một đứa trẻ không có mẹ.

Trong giới quý tộc có không ít chuyện ngoại tình, nhưng đó đều xảy ra trong những gia tộc nhà gái đủ bá đạo, hoặc là liên quan đến lợi ích chính trị đủ lớn.

Nếu không có những chỗ dựa này mà gây ra chuyện phá hoại huyết thống thì hãy chờ chết bất đắc kỳ tử đi!

Hai gia tộc vốn là thông gia cũng sẽ bởi vì vậy mà trở thành kẻ thù.

"Franz, xem ra con ngứa da lắm rồi, có cần cha thư giãn gân cốt dùm không!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã tóm lấy con trai trưởng của mình rồi vỗ liên tiếp vào mông nó.

Những giọt nước mắt giống như hạt châu ồ ạt chảy ra, tiếc là cảnh tượng thảm thương này lại không có bất kỳ hiệu quả gì, trong ánh mắt của ái mẫu thân hiện tại chỉ có lửa giận.

Nếu không phải là con trai mình thì hiện giờ Melissa đã ý định giết người rồi.

Huyết mạch có thể kiểm tra đo lường, vấn đề là sợ Hudson sinh ra nghi ngờ! Một khi bị hoài nghi, cuộc sống sau này của nàng sẽ không dễ chịu gì.

"Hudson, việc học mỗi ngày của Franz quá nhẹ nhàng, cần phải tăng thêm hai giờ nữa, sau này thiếp sẽ tự mình giám sát!"

Nghe được lời nói nổi giận đùng đùng của Melissa, Franz bắt đầu tuyệt vọng, nó hoàn toàn không rõ tại sao người mẹ luôn luôn dịu dàng và chiều chuộng nó, hôm nay lại trở nên hung ác như vậy.

Mỗi ngày hai giờ, rõ ràng là đang ngược đãi trẻ em nha. Có con cái nhà ai mới bây lớn mà đã được xếp kín lịch trình như vậy không?

"Đúng là cần phải giáo dục đàng hoàng, Franz phản nghịch quá rồi!"

Hudson buồn bực nói.

Con trai trưởng quá hiếu động, tuổi còn nhỏ mà đã thích phản nghịch, nếu như mấy đứa sau này cũng là như vậy thì tương lai hắn sẽ không thể nào sống nổi.

Nhiều khi, Hudson chỉ có thể tự an ủi mình rằng: Đây là con ruột của mình!

"Con không có phản nghịch, hai đứa em trai này vốn rất xấu xí mà! Chẳng lẽ hai người có con trai mới nên không cần con nữa phải không?"

"Nói cho hai người biết, chuyện này không thể nào! Con mới là trưởng tử, nếu ép quá đáng thì con sẽ bỏ nhà ra đi!"

Lời uy hiếp hung tợn không những không làm cho Hudson sợ hãi, mà còn khiến cho hắn không nhịn được bật cười.

Dùng "bỏ nhà ra đi" để uy hiếp thì cũng quá trẻ con, đây đều là những trò mà hắn chơi còn dư lại.

"Muốn đi thì đi đi, ta chắc chắn sẽ không ngăn cản!"

"Phụ thân con cái khác không nhiều, chỉ có con trai là nhiều."

"Không có một thằng nhóc suốt ngày phá phách như con ở đây chướng mắt, cùng lắm thì sau này ta sinh thêm 80-100 đứa nữa, chắc chắn sẽ có mấy đứa đáng tin cậy!"

Trong khi nói chuyện, Hudson đã trực tiếp buông Franz ra, bày ra bộ dạng như: Muốn bỏ nhà ra đi thì đi nhanh một chút, đừng có lãng phí thời gian của ta.

Nó dùng đôi mắt tròn xoe tội nghiệp nhìn qua Melissa, đáng tiếc là ánh mắt cầu cứu của nó lại không đủ để kích hoạt tình thương của mẹ.

"Franz, nếu con thực sự muốn bỏ nhà ra đi thì mẫu thân cũng không sẽ ngăn cản."

"Mang đống bánh ngọt này theo đi, xem như là tấm lòng của ta và phụ thân con. Sau khi rời khỏi phủ lãnh chúa rồi, sau này con sẽ không ăn được nữa đâu!"

Melissa trêu ghẹo nói.

Hiển nhiên là nàng cũng không coi những lời uy hiếp của Franz ra gì. Với cái thân thể nhỏ bé đó, có thể ra khỏi phủ lãnh chúa đã là một cái kỳ tích rồi.

"Oa oa oa..."

Tiếng khóc thảm thiết dường như muốn cảm động trời xanh, Melissa có chút không nỡ muốn mở miệng, nhưng lại bị Hudson dùng ánh mắt khuyên ngăn.

Tâm tình tốt đẹp khi có thêm hai đứa con trai đều bị nó phá hỏng hết rồi, không cho nó một chút giáo huấn sao mà được?

Nếu bây giờ không được giáo dục tốt, có thể trong tương lai sẽ xảy ra một vụ bỏ nhà ra đi. Đương nhiên, trong mắt của Hudson thì chuyện này có xác suất rất nhỏ.

Nếu như nhà nghèo không mảnh đất cắm dùi, không chừng thật sự có thể xảy ra bi kịch con trai trưởng thành rồi một đi không trở lại, nhưng ở chỗ của hắn lại có một mảng lớn cơ nghiệp có thể kế thừa.

Nếu như vậy mà cũng có thể bỏ trốn thì quả thật là một kẻ ngu xuẩn. Rời đi càng tốt hơn, kẻo lại bị người đùa chết.

Chương 1593: Cãi Cọ

"Hudson, Franz thật thú vị. Dù sao thì ngươi cũng có nhiều con trai như vậy, không bằng tặng nó cho ta đi!..."

Không đợi gấu con nói hết lời, Hudson đã vội vàng ngắt lời: "Belersden, nếu như ngươi muốn có con thì tự đi tìm gấu cái mà sinh. Đừng có ở đây gây rối!"

Đối mặt với ánh mắt giống như đang nhìn kẻ thiểu năng của Belersden, sắc mặt của Hudson ngày càng âm trầm hơn. Mãi tức giận mà quên mất con gấu trước mặt mình hiện vẫn còn là một đứa trẻ.

Với tuổi thọ của Đại Địa Chi Hùng, tuổi tác hiện giờ của Belersden chỉ tương đương với một đứa trẻ sơ sinh chưa dứt sửa của nhân tộc.

Cho dù thực lực và tâm trí đã trưởng thành, nhưng cơ thể vẫn đang trong giai đoạn sơ sinh. Để nó đi sinh con thì thật sự là làm khó gấu.

"Gấu ngốc, muốn trẻ con thì đi tìm Maxim đó!"

"Con cháu của nó nhiều như vậy, cho dù mỗi ngày đổi một đứa thì cũng sẽ không bị trùng lặp!"

"Dù sao nó cũng không muốn chịu trách nhiệm, ngươi chăm sóc con cái cho nó cũng là hết lòng vì bạn bè."

Hudson vừa phàn nàn xong, Maxim đang ở bên cạnh xem náo nhiệt liền cảm thấy không phục, nó liền trợn mắt hung hăng nhìn tới.

Đang muốn mở miệng phản bác, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Dù sao, những lời mà Hudson nói đều là sự thật.

Căn cứ theo nguyên tắc không thể thua kém về mặt khí thế, Maxim lập tức mở miệng phản bác: "Hudson, ngươi đừng có ở đó nói xấu ta!"

"Đối với tộc Cự Long vĩ đại mà nói, chỉ có hậu duệ do mẫu long sinh hạ mới là hậu đại của ta, những giống loài khác chẳng là gì cẩ."

"Cũng giống như những đứa con ngoài giá thú mà quý tộc các người sinh ra bên ngoài vậy, không thể kế thừa vinh quang của gia tộc!"

"Nếu vì những lời vu khống của người mà tổn hại đến danh tiếng của ta, khiến cho bổn rồng không tìm được mẫu long, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

Không đợi Hudson mở miệng, Belersden ở bên cạnh đã trực tiếp cướp lời đáp: "Rồng ngu, ngươi đang nói nhảm sao."

"Chờ ngươi đi tìm mẫu long thì Hudson đã sớm không còn ở trên cõi đời này rồi, ngươi đi đâu tìm hắn tính sổ?"

Nhìn thấy một rồng một gấu trừng mắt nhìn nhau, Melissa không nhịn được bật cười thành tiếng. Ma thú Thánh Vực đáng yêu cãi nhau thật sự là quá buồn cười.

Franz ở một bên cũng đã ngừng khóc, tò mò đánh giá xung quanh, dường như đã phát hiện ra điều thú vị gì đó.

"Yên tâm đi, Maxim. Thanh danh chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần kiếm nhiều tiền một chút, lo gì không tìm được mẫu long chứ!"

"Thật sự không được thì học theo Nhân tộc bọn ta, lấy ra một khoản tài phú làm lễ ăn hỏi, nhất định có thể thu hút được thiện cảm của mẫu long."

"Đương nhiên, nếu như ngươi tiếc của thì có thể làm một việc cho ta. Đến lúc đó, ta sẽ trực tiếp trả giúp ngươi khoản phí này!"

Hudson cố gắng lừa dối.

Nếu như thật sự có thể mang thêm một con mẫu long trở về, một chút lễ hỏi thì tính là gì?

Nếu không phải tuổi tác của Belersden còn quá nhỏ, cách thời gian lai giống còn quá xa, thì hắn đã không nhịn được mà hối thúc Belersden đi bắt cóc gấu cái rồi.

Hudson dám khẳng định, dựa vào cái đầu gấu linh hoạt của Belersden, năng lực cua gấu cái của nó tuyệt đối là nhất lưu.

"Phi!"

"Hudson, ngươi đừng tưởng lừa gạt bổn long. Chút tâm tư nhỏ nhặt kia của ngươi, ai mà không biết!"

"Tâm tư muốn mở rộng quân đoàn Ma Thú đã viết hết lên trên mặt rồi, bổn long suốt ngày đi theo người, còn có thể không nhìn ra được sao?"

Maxim tỏ vẻ khinh thường nói.

Bị vạch trần sự thật, Hudson cũng không tức giận. Loại chuyện này, chỉ cần phân tích một chút là có thể nhìn ra.

Quân đoàn Ma thú của Vương quốc Alpha có quy mô quá nhỏ, muốn mở rộng quy mô thì vấn đề lớn nhất chính là tọa kỵ. Ngay cả khi hạ thấp tiêu chuẩn, thì trong thời gian ngắn cũng rất khó có thể kiếm đủ tọa kỵ.

Để mắt tới Maxim cũng là vì bất đắc dĩ. Dù sao, trên đại lục Aslante chỉ có gene Cự Long là tốt, mới có thể kiêm dung nhiều loại sinh vật.

"Nói cái giá đi!"

"Vất vả một năm, đổi lấy sự ưu ái của mẫu long, coi như đang nằm mơ đi, dù sao ngươi cũng hưởng thụ."

Hudson vừa nói dứt lời, Belersden ở bên cạnh đã mở miệng bổ sung: "Đại đần long, Hudson nói không sai, dù sao cũng đều là hưởng thụ."

"Hơn nữa, hiện giờ ngươi đã là một rồng trưởng thành, có nhu cầu sinh lý, nếu cứ kìm nén lâu sẽ dễ xảy ra chuyện."

"Có tiền kiếm, còn được chơi. Việc làm tốt như vậy, rất nhiều rồng đều không có cơ hội trải nghiệm."

"Huống chi ngươi cũng không phải là lần đầu tiên, loại chuyện này chỉ có không lần và vô số lần, không bằng nắm chắc cơ hội để kiếm nhiều một chút."

Nếu không phải vì khuôn mặt đang cười hớn hở của nó thì còn tưởng rằng đây là lời khuyên chân thành của một người bạn, tiếc là gấu con thật sự không thể khống chế được nụ cười của mình.

"Im miệng, đừng nghĩ dùng tiền tài để vũ nhục bổn long, muốn phối giống thì chính ngươi lên đi!"

"Huyết mạch của Đại Địa Chi Hùng cũng có thể dùng được. Đúng lúc khai sáng một lịch sử, tên là..."

"Xin lỗi, ta quên. Ngươi vẫn còn là một đứa con nít, chức năng sinh lý vẫn chưa trưởng thành, cho dù là..."

Hai đứa nó trêu chọc lẫn nhau đã mang lệch chủ đề, Hudson lập tức dẫn hai tên mất mặt này rời đi. Miễn để hai đứa nó tiếp tục đùa giỡn làm hư con trai hắn.

Hiện giờ Hudson đang nghi ngờ tính phản nghịch của Franz là học được từ hai thằng này.

Còn về chuyện quân đoàn Ma thú, đây chẳng qua chỉ là vấn đề tiền. Có chút mua bán là sẽ nghiện, cũng không phải là lần đầu tiên, bàn về tôn nghiêm của Long tộc chính là những lời nói nhảm.

…

Đế quốc Thú Nhân, từ khi truyền thừa kết thúc, đại thảo nguyên liền trở nên hỗn loạn.

Ngay cả khi đám Hoàng tộc và Vương tộc đã cùng nhau ban hành lệnh ngừng chiến, nhưng cũng chỉ ngăn chặn được những cuộc tàn sát quy mô lớn trên bề mặt, những động tác nhỏ âm thầm trong bóng tối vẫn diễn ra từng giây từng phút.

Chương 1594: Phụ Thuộc

Đặc biệt là các chủng tộc đối địch, chỉ cần phát hiện ra người bị nghi ngờ là có tham gia thử thách truyền thừa của đối phương, bất kể có xác định được là đã đạt được truyền thừa hay không, bọn chúng đều sẽ lập tức tổ chức lực lượng đi cướp giết.

Chuyện liên quan đến sinh tử của chủng tộc, không ai dám mềm lòng vào lúc này. Nếu để kẻ địch có được truyền thừa, tương lai của nhà mình có thể sẽ là bi kịch.

Ngay cả đám Hoàng tộc và Vương tộc cũng đã đâm sau lưng nhau không ít lần.

Sau khi thí luyện truyền thừa kết thúc, việc truyền tống hoàn toàn là ngẫu nhiên, đây là lúc xem ăn ở, nếu như không may rơi vào lãnh địa của kẻ thù, về cơ bản là không thể sống sót trở về.

Greim là người may mắn, nhờ vào thành tích ổn định là không truyền thừa lâu dài của các lão tổ tông, tộc Pig đã thành công lăn lộn đến cái mác không có giá trị nhắm vào.

"Kẻ thù" của chủng tộc chỉ có trong tâm trí của tộc Pig, những chủng tộc khác căn bản không coi tộc Pig ra gì.

Tuy nhiên, vận may cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt, vừa mới ra ngoài được một thời gian ngắn, đã bị một đám Ngưu Đầu Nhân bắt được, trở thành một tên Pig bị nuôi nhốt.

Đây là một chủ đề khó xử, vốn dĩ cùng là thành viên của Đế quốc Thú nhân, mọi người nên bình đẳng với nhau.

Đáng tiếc là thực lực của tộc Pig quá yếu, ngay cả khi ở trong

Đế quốc Thú nhân thì chúng cũng có nguy cơ bị biến thành "gia súc".

Trong lúc có đầy đủ thức ăn, Pig bị nuôi nhốt sẽ phải làm việc như nô lệ; Nhưng một khi nguồn cung thức ăn xảy ra vấn đề, bọn chúng sẽ trở thành gia súc bị giết để lấy thịt.

Greim đã giành được truyền thừa, hiện giờ đang cần thời gian để trưởng thành. Lúc này Greim chỉ có thể hy vọng là bộ lạc Ngưu Đầu Nhân này có đầy đủ thức ăn, tạm thời không giết những tên nô lệ như y làm thức ăn.

Nhưng khi nhớ lại số phận của con báo mà y đã gặp được trên đường, Greim đã dập tắt toàn bộ cơn giận của mình.

Cùng là những kẻ từ trong thánh địa truyền thừa truyền thống ra ngoài, những Greim chỉ gặp được một chút phiền phức, còn con báo kia đã trực tiếp bị biến thành da báo.

Toàn bộ hành trình ngay cả thẩm vấn cũng không có, sau khi phát hiện đối phương rơi xuống, Ngưu Đầu Nhân liền trực tiếp giết chết.

Hiện giờ các tộc thà giết lầm chứ không bỏ sót. Ngoài tộc nhân của bọn họ ra, những chủng tộc khác chỉ cần là có hiềm nghi thì cứ giết trước rồi tính.

Một đường đi theo bộ lạc Ngưu Đầu Nhân, Greim vẫn luôn không ngừng quan sát và tìm kiếm cơ hội. Có lẽ là do có thêm một đoạn ký ức, nên hiện giờ Greim suy nghĩ vấn đề đặc biệt nhẹ nhàng.

Chỉ căn cứ vào nội dung của cuộc trò chuyện nghe lén được mà y đã biết được mục đích cuối cùng của bộ lạc Ngưu Đầu Nhân này.

"Trấn thủ biên cương", nghe thì có vẻ nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng bây giờ gặp phải kẻ láng giềng xấu xa, nhìn thế nào cũng thấy tương lai mù mịt.

Greim không thèm quan tâm đến sự sống chết của bộ lạc Ngưu Đầu Nhân, hiện giờ y chỉ muốn sống sót.

Nhìn những người cùng tộc bị nhốt chung, ngày nào cũng chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, sau đó lại đi làm việc trong những đòn roi của Ngưu Đầu Nhân, Greim cảm thấy vô cùng bất lực.

Trong thâm tâm, Greim đã không chỉ một lần tự hỏi bản thân: Với đội ngũ như thế này, mình thật sự dẫn dắt được sao?

Nhát gan, lười biếng, tham lam, ngu xuẩn... Tất cả những gì nhìn thấy đều là khuyết điểm. Ưu điểm duy nhất có lẽ là: không kén ăn, dễ nuôi.

Dù có so sánh từ phương diện nào thì những tộc nhân trước mắt này đều chẳng có điểm giống nhau nào với Hoàng kim Pig trong ký ức truyền thừa của Greim.

Người ta là heo đồng đội không gánh nổi, còn y vừa bắt đầu đã là một đám heo, hơn nữa còn là một đám đấu heo không có sức chiến.

Nhờ vào sự nhanh trí của mình, Greim đã thành công nhận được sự tín nhiệm của gã Ngưu Đầu Nhân tạm giam bọn hắn, được đề bạt làm tay sai, giúp quản lý bọn Pig này.

Công việc chủ yếu hàng ngày là vuốt mông ngựa của Ngưu Đầu Nhân, đánh roi tộc nhân, và tranh thủ thời gian lén lút tu luyện.

Chạy trốn và tự lập làm vương?

Đây chỉ là giấc mộng ban đầu, sau khi được chứng kiến màn thể hiện của đám Pig này, Greim đã hoàn toàn đánh mất niềm tin.

Để bồi dưỡng thuộc hạ, Greim thậm chí còn âm thầm an bài kỳ ngộ, đưa một số phương pháp tu luyện đơn giản của Pig đến trước mặt một số tộc nhân, kết quả bọn này thậm chí còn chẳng thèm nhìn lấy một lần.

Còn có kẻ ngu đến nỗi mang truyền thừa nhặt được đi tranh công với Ngưu Đầu Nhân, khiến Greim hoàn toàn tuyệt vọng trong việc bồi dưỡng thân tín.

"Greim, tù trưởng gọi ngươi qua đó."...

"Greim, ngươi đến bộ lạc Tatum cũng đã được một thời gian rồi, bọn ta đối đãi với ngươi như thế nào?"

Câu hỏi thân thiện của Tù trưởng Stark khiến cho Greim giật mình. Nếu trả lời vấn đề này theo thực tế thì đó chính là một câu hỏi chết người.

Đầu lĩnh nô lệ thì cũng là nô lệ, ngoài việc có thể sai người khác làm việc ra, đãi ngộ của Greim cũng chỉ tốt hơn Pig bình thường một tí xíu.

Thân phận địa vị thì lại càng không cần phải nói. Nô lệ thì làm gì có thân phận gì để nói, bất kỳ một tên Ngưu Đầu Nhân nào trong bộ lạc đều có thể quyền đấm cước đá Greim.

Nếu không phải nhờ nhận được truyền thừa, khả năng chịu đòn của cơ thể đã được cải thiện, Greim có thể sống đến bây giờ hay không cũng còn là một ẩn số.

"Tù trưởng, bộ lạc đối với tôi ân trọng như núi Ula! Nếu không có bộ lạc thu nhận, Greim không biết đã chết trong một ngóc ngách nào rồi."

"Sau khi tới bộ lạc, tôi còn được đề bạt làm quản sự, đây là cuộc sống mà trước đây Greim cũng không dám nghĩ đến!"

Greim quỳ trên mặt đất rồi nói trong nước mắt.

Thực lực còn chưa kịp nâng cao, nhưng năng lực biểu diễn thì lại đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh. Hiệu quả cũng hết sức rõ ràng, Tù trưởng Stark rất thích những kẻ thức thời như vậy.

Chương 1595: Tù Trưởng

"Rất tốt, nếu ngươi đã có phần giác ngộ này, vậy thì ta sẽ giao cho ngươi một việc tốt."

"Mang theo tộc nhân của ngươi đi cắm rễ ở phía đông vùng đất bị nguyền rủa, bảo vệ biên cương cho Đế quốc."

"Từ giờ trở đi, Greim ngươi chính là quân đoàn trưởng của quân đoàn Pig thuộc đội quân biên phòng của Đế quốc, đồng thời cũng là tù trưởng mới của bộ lạc Pig này!"

Tù trưởng Stark vừa nói hết lời, Greim liền lệ nóng doanh tròng, kích động đến nói không ra.

Cảm ân, đó hoàn toàn là đang nói nhảm. Một bước nhảy lên làm tù trưởng của bộ lạc đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng cũng phải xem là đóng quân ở nơi nào.

Người có chút thường thức quân sự đều biết, đóng quân ở phía đông vùng đất bị nguyền rủa và làm hàng xóm với Hudson lão gia là một công việc đau khổ nhường nào.

Nguyên nhân mà nhiệm vụ này rơi xuống đầu Greim là vì trải qua nhiều lần hiệp thương, không có bộ lạc nào trong nội bộ của tộc Ngưu Đầu Nhân muốn đảm nhận trách nhiệm này.

Thật sự không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể quyết định bằng cách rút thăm, Tù trưởng Stark bất hạnh trúng giải.

Vận mệnh làm hàng xóm với Hudson lão gia là không thể nào tránh khỏi, chần chờ một lúc lâu, quyết định cuối cùng của Tù trưởng Stark là cố gắng nữa giãy giụa thêm một lần.

An bài cho chủng tộc phụ thuộc ở phía trước làm vùng đệm chiến lược, lỡ như tình huống không ổn thì còn có thể dựa vào bán đồng đội để cản một đao.

Ngưu Đầu Nhân tích lũy vốn liếng không dễ dàng gì, bộ lạc Tatum có thể đi đến hiện tại đã là một kỳ tích, Tù trưởng Stark không muốn lấy lấy vốn liếng mà mình vất vả tích lũy ra để đánh cược.

Không còn cách nào khác, dù bộ lạc Tatum có được mười vạn tộc nhân, nhưng chỉ cần có thể huy động được hai quân đoàn đủ biên chế đã được xem như thế lực số một số hai trong tộc Ngưu Đầu Nhân rồi, tham gia vào cuộc xung đột giữa nhân tộc và thú nhân thì cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn mà thôi.

Đặc biệt là hàng xóm còn là Đại Ma vương Hudson, không chừng chỉ cần trải qua một cuộc xung đột quân sự đơn giản là bọn họ đã bị chơi tàn rồi.

Tộc Behemoth chính là tấm gương sáng, rõ ràng là họ chẳng làm gì cả, cách đây không lâu liền mơ mơ hồ hồ bị đánh cho một trận.

"Tù trưởng, năng lực của tôi có hạn, sợ là không gánh nổi trách nhiệm này!"

Greim tỏ vẻ sợ hãi nói.

Mười năm trước, trấn thủ biên cương là công việc béo bở người người tranh đoạt, chỉ có ngũ đại Hoàng tộc mới có thể nhúng chàm, những chủng tộc thú nhân khác cùng lắm chỉ tới làm khổ sai.

Bây giờ,"Trấn thủ biên cương" là một việc vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần nhìn vào tình hình trong mấy năm gần đây là biết, những bộ lạc thú nhân ở gần vương quốc Alpha đều không có một ai có thể toàn thân trở ra.

Chạy nhanh nguyên khí trọng thương, phản ứng chậm liền trực tiếp bị đoàn diệt. Đặc biệt là sau trận đại chiến trên thảo nguyên, số bộ lạc thú nhân bị hủy diệt cũng không phải là ít.

Nhiều chủng tộc có thực lực hùng hậu như vậy mà còn không chịu được, để y mang theo một đám Pig qua đó thì chẳng khác nào đang dâng tặng chiến tích cho quân địch.

Mặc dù Greim rất muốn có được tự do, nhưng nơi đến lần này rõ ràng là không thích hợp để chạy trốn.

Phía đông có Ngưu Đầu Nhân nhìn chằm chằm, phía tây là vùng đất bị nguyền rủa, phía nam là biển cả, phía bắc là hồ Tuyết Nguyệt.

"Yên tâm đi, Nhân tộc rất kén chọn, sẽ không ăn thịt các ngươi đâu."

"Ở giữa còn có vùng đất bị nguyền rủa ngăn cách, chỉ cần sau khi qua đó ngươi không tìm đường chết thì có lẽ Đại Ma vương sẽ không chú ý đến ngươi."

"Là bộ lạc phụ thuộc của bộ lạc Tatum, hàng năm ngươi chỉ cần cung cấp cho bọn ta một ngàn con ngựa, một vạn con dê, cùng với năm ngàn tấn cỏ khô là được."

"Ta sẽ cho các ngươi vay số vật tư sản xuất trong giai đoạn đầu của bộ lạc. Tiền lãi chỉ cần 30% là được, nếu như không trả được thì cứ dùng Pig góp cho đủ số!"

Sự hào phóng của Tù trưởng Stark không những không làm cho Greim cảm động, mà ngược lại còn tràn đầy sự tuyệt vọng.

Vốn dĩ nhiệm vụ trấn giữ biên cương đã thảm lắm rồi, bây giờ còn phải gánh chịu mức thuế nặng nề như vậy, thật sự là không cho Pig sống mà.

Nhưng Greim lại không có vốn liếng để cự tuyệt. Nếu như y không tiếp nhiệm vụ này thì cũng sẽ có Pig khác tranh nhau làm.

Tố chất tổng thể của tộc Pig không cao lắm, nhưng được cái là số lượng nhiều, nên ít nhiều gì cũng có một vài người thông minh.

Greim đã trải qua sự rèn luyện trong mộng cảnh nên tốc độ phản ứng rất nhanh, y ngay lập tức đi tìm Ngưu Đầu Nhân nương tựa, cho nên mới có đãi ngộ như ngày hôm nay.

"Đa tạ tù trưởng tin tưởng, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ!"

Bất kể có thể hoàn thành được nhiệm vụ này hay không thì Greim cũng sẽ chọn đồng ý trước rồi tính. Vượt qua kiếp nạn trước mắt này thì mới có tương lai. ...

Cảnh tương tự cũng đang xảy ra ở nhiều bộ lạc lớn khác. Bất cứ bộ lạc nào rút thăm được nhiệm vụ làm hàng xóm với Hudson đều chọn cách đặt bộ lạc chư hầu ở phía trước để làm vùng đệm chiến lược.

Các bộ lạc có sức chiến đấu càng thấp thì lại càng được đặt ở tiền tuyến, đồng thời còn hạ lệnh cưỡng chế bọn chúng tiến vào vùng đất bị nguyền rủa.

"Yếu thế trước mặt địch nhân" cũng là vì bất đắc dĩ. Dù bị quân địch khinh thị thì cũng còn tốt hơn là bị quân địch kiêng kị.

Tốt nhất là để Đại Ma vương không thèm đếm xỉa đến bọn hắn, tránh khỏi bị nhớ thương, rồi đột nhiên đánh cho bọn hắn một đòn chí mạng.

So ra thì các bộ lạc chịu trách nhiệm phòng thủ ở thượng nguồn hồ Tuyết Nguyệt lại hạnh phúc hơn nhiều. Mặc dù xung đột thường ngày nhiều hơn một chút, nhưng được cái an tâm.

Cùng lắm là đánh một trận với hàng xóm thôi, loại xung đột nhỏ ở biên giới này, miễn là không chơi quá mức thì sẽ không gây ra chiến tranh giữa hai quốc gia.

Chương 1596: Lời Đồn

Từ khi Hudson tung tin thì khu sinh sản Ma thú Sơn Địa Lĩnh lại trở nên náo nhiệt.

Không giống như lần trước chỉ giới hạn ở Bắc đại lục, lần này còn có cả sự tham gia của Liên minh năm nước, thậm chí còn có bạn bè ở Nam đại lục chở Ma thú bằng đường biển tới đây lai giống.

Giống rồng khó cầu!

Trên cả đại lục Aslante chỉ có bốn vị Long kỵ sĩ, trong đó còn có một con mẫu long. Dùng cái đầu để nghĩ cũng biết là không ai dám để mẫu long làm máy đẻ.

Ba con còn lại trùng hợp chia đều cho ba đại Vương quốc đại lục.

Đều là Cự Long, nhưng liêm sỉ là không giống nhau. Trừ khi là tự nhiên phát tình rồi mơ mơ hồ hồ làm máy dập, còn kẻ khác loài giống như Maxim cũng là rất hiếm thấy trong Long tộc.

Tất cả đều do môi trường sống gây ra, bởi vì ăn nhầm Long Linh thảo nên Maxim đã bị biến dị, tình cảnh ở đảo rồng cũng không tốt lắm.

Những kẻ khác thường luôn dễ bị tẩy chay, rồng cũng không ngoại lệ. Ỷ vào thể chất cường tráng, trong các cuộc xung đột với đồng tộc, Maxim rất ít chịu thiệt thòi.

Đánh nhau thì thắng không ít, nhưng mà đám đồng bọn kia lại không chịu chơi với nó.

Chờ đến khi mọi người đều trưởng thành, kẻ bị thiếu truyền thừa là Maxim đột nhiên trở thành bên chịu đòn. Để không bị đánh mỗi ngày, Maxim quyết định rời khỏi đảo rồng.

Môi trường sống đặc biệt cũng làm suy yếu sự kiêu ngạo của Cự Long Maxim, và phóng lòng tham tài bảo của nó.

Maxim chỉ có một sở thích như vậy trong đời rồng, nên khi đối mặt với sự cám dỗ từ số tiền lớn của Hudson, nó không cầm cự được cũng là chuyện bình thường.

Rút ra bài học từ lần trước, lần này Maxim đã có kinh nghiệm, trực tiếp ra giá mua đứt.

Long đại gia không thèm quan tâm đến bất kỳ chi phí phát sinh nào trong thời gian này, còn phải được phục vụ rượu ngon thịt ngon mỗi ngày.

Trong khu sinh sản.

Thấy Maxim cố gắng làm việc, Hudson liền muốn cười. Tiền không phải là dễ kiếm, được nhận khoản tiền lương kếch xù lên tới 2 triệu kim tệ, nếu không làm nhiều một chút việc thì sao mà được?

Lần trước là tình huống đặc thù, chuẩn bị không đầy đủ, số lượng mẫu thú lai giống không đủ nhiều.

Nhưng tình huống lần này thì khác, nhìn thì có vẻ số lượng quái mẫu thú đến giờ vẫn không nhiều, nhưng đó là vì hầu hết bọn chúng còn đang trên đường tới đây.

Muốn hoàn thành công việc này chỉ trong vòng một năm thì quả thực là đang nằm mơ. Theo tình huống trước mắt, Maxim còn phải làm công việc cày cấy này trong một khoản thời gian rất dài sau này.

"Belersden, ngày nào Maxim cũng đều đối mặt với nhiều mẫu thú như vậy, liệu có chơi hỏng thận của nó không?"

Hudson có chút lo lắng hỏi.

Cự Long có cơ thể cường tráng là không sai, nhưng việc liên tục cày cấy như hiện giờ cũng là một gánh nặng không nhỏ.

Dù sao cũng là rồng nhà mình, nếu như bởi vì dày vò quá sức mà xảy ra sai lầm thì hắn cũng sẽ đau lòng.

"Hudson, ngươi làm như Maxim vô dụng giống như ngươi sao, ngay cả một buổi tối cũng không kiên trì được."

"Khi hai con Cự Long giao phối có thể triền miên mấy tháng trời. Nghe nói còn có thể kéo dài mấy năm trời, cơ thể có thể không tốt được sao?"

Trong khi nói chuyện, Belersden còn nhìn Hudson bằng ánh mắt giễu cợt.

Hết cách rồi, nếu xét về năng lực ở phương diện này, nhân loại chắc chắn không bằng Ma thú.

Nếu như thật sự không biết sống chết mà so thể lực với Cự Long, một trăm Hudson cũng không chịu được!

"Đủ rồi, con gấu vô tri ngu xuẩn!"

"Có bản lĩnh thì ngươi hạ tràng thử đi?"

"Nhiều mẫu thú như vậy, trong đó còn có không ít là họ hàng gần của tộc Đại Địa Chi Hùng ngươi, hay là ngươi xuống đó học hỏi Maxim trước đi!"

Hudson tức giận nói.

Hắn đột nhiên phát hiện con gấu nhà mình ngày càng biết chọc người. Nếu như hắn không có tâm tính mạnh mẽ thì sớm muộn gì cũng sẽ bị con hàng này làm cho trầm cảm.

Chẳng lẽ Đại Địa Chi Hùng cũng có giai đoạn nổi loạn khi trưởng thành sao?

Tiếc là tài liệu liên quan quá ít. Trong lịch sử loài người, những người có thể sở hữu Đại Địa Chi Hùng làm tọa kỵ vốn là lác đác không có mấy, người nuôi dưỡng từ gấu con đến khi trưởng thành lại càng ít.

Tài liệu liên quan đến quá trình trưởng thành của Đại Địa Chi Hùng vốn là trống rỗng, Hudson chỉ có thể tự mình tìm tòi.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Belersden để lại cho Hudson một ánh mắt khinh thường, rồi quay người sang chỗ khác.

Khúc nhạc dạo ngắn này không làm ảnh hưởng đến việc vận hành của khu sinh sản Ma thú, nhân viên công tác vẫn đang bận rộn, liên tục vận chuyển những con mẫu thú đã được phối giống đi, rồi đưa những con mẫu thú mới vào.

Xe ăn dành riêng cho Cự Long cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Đảm bảo khi long đại gia hết bận liền có thể bổ sung năng lượng ngay lập tức.

Để tăng hiệu suất công tác của Maxim, trong tất cả các bữa ăn đều được bỏ thêm ma pháp dược tề khôi phục.

Đương nhiên, liều lượng thêm vào rất nhẹ. Hudson có chừng mực, không dám dùng ngoại lực để thúc đẩy tiềm năng của Maxim.

"Công tước, đại biểu của các bên đã đợi ở phòng khách, đám người Nam tước Jose đã sắp không chịu được nữa, ngài xem có cần phải mang Maxim tiên sinh qua đó một chuyến trước không?"

Tom hạ giọng nói nhỏ bên tai Hudson.

Trong tình huống bản thân chưa đủ thực lực mà vẫn có thể ngồi vững vàng ở vị trí thị vệ trưởng, ngoài một trái tim trung thành, còn cần phải có một đôi mắt tinh tường.

Vội vội vàng vàng chạy tới đây như vậy, rõ ràng là bên tiếp đón đã xảy ra vấn đề. Dựa theo mặt ngoài để phán đoán, khả năng cao sẽ không phải là chuyện tốt gì.

Hudson tiện tay thi triển một kết giới cách âm rồi quan tâm hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Công tước, ba vị Long kỵ sĩ đột nhiên đến thăm, Cự Long của bọn họ nghi ngờ ngài sử dụng thủ đoạn đặc thù để khống chế Maxim tiên sinh làm Long loại, muốn bắt ngài đi đảo rồng để hỏi tội."

"Nếu không nhờ có ba vị Long kỵ sĩ ngăn cản thì bọn họ đã động thủ rồi!"

Chương 1597: Vạ Lây

Nghe xong lời giải thích của Tom, nụ cười trên mặt Hudson liền cứng lại. Trực giác nói cho hắn biết, đằng sau chuyện này khẳng định có người đang gây chuyện.

Cự Long không phải là chủng tộc thích thu thập tình báo, kế hoạch phối giống mới chỉ bắt đầu, họ làm sao có thể nhận được tin tức nhanh như vậy?

Cho dù đã nhận được tin tức, cũng không thể đưa ra kết luận trong thời gian ngắn như vậy. Chu kỳ phát tình của Maxim diễn ra thường xuyên hơn một chút, nhưng cũng không phải là không có tiền lệ.

Nhất là khi gặp được mẫu long tâm đầu ý hợp, chu kỳ phát tình của Cự Long sẽ tự nhiên rút ngắn.

"Để Jose ổn định họ trước đi, ta lập tức mang theo Maxim qua đó!"

Hudson nói với vẻ mặt âm trầm.

Loại chuyện này không thể hành động theo cảm tính, nhất định phải giải thích rõ ràng. Nếu không bị bế lên danh sách truy sát của Long tộc thì coi như xong đời rồi.

Chuyện khiêu khích tôn nghiêm của Long tộc là cấm kỵ trong cấm kỵ.

Trên địa bàn của mình, hắn còn có thể đối phó được với ba vị Long kỵ sĩ, nhưng người ta biết gọi gia trưởng nha!

Trong tộc Cự Long có bao nhiêu lão cổ đổng, ngay cả Cự Long cũng không rõ ràng. Trên toàn đại lục, không có bất kỳ một thế lực nào có thể coi thường Long tộc. ...

Chờ Maxim kết thúc một cuộc giao phối, Hudson bèn vội vàng đánh thức nó khỏi trạng thái phát tình chưa được thỏa mãn.

"Maxim tiên sinh, có ba vị Cự Long đặc biệt tới đây để bái phỏng ngươi, nghe nói là bằng hữu của ngươi, chúng ta cùng nhau qua đó xem thử đi!"

Tất nhiên là không thể nói lời thật rồi, làm Long loại đúng là dễ kiếm tiền thật, nhưng lại quá mất mặt Cự Long.

Trong thế giới Nhân tộc thì không có gì quan trọng, dù sao Maxim lại không lăn lộn trong vòng tròn nhân tộc. Nhưng nếu chuyện này truyền đến trong Long tộc thì sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của nó.

Với sự hiểu biết của Hudson đối với Maxim, nếu như hắn trực tiếp nói rõ chân tướng thì nó nhất định sẽ bỏ chạy.

Chỉ cần không bị bắt tại hiện trường là sẽ không có chứng cứ. Ai dám nói nhảm thì cứ trực tiếp tặng cho kẻ đó một cái long trảo là được.

Bây giờ, Maxim có thể kiêu ngạo mà tuyên bố rằng, trong hàng ngũ Cự Long cùng lứa tuổi, nó chẳng ngán bất cứ con rồng nào!

Sau khi lắc lắc đầu rồng, Maxim hỏi với vẻ mặt ngơ ngác: "Hudson, ngươi có chắc là mình không bị nhầm chứ, những con rồng mới đến này đều là bạn của ta sao?"

Trong trí nhớ của Maxim, dường như kể từ khi nó ăn nhầm Long Linh thảo thì không có bạn bè nào nữa.

Không chỉ bị những người bạn chơi cùng xa lánh, mà ngay cả Long phụ Long mẫu cũng không chào đón một con rồng có vấn đề như nó.

"Nói nhảm, bọn họ có phải là bạn của ngươi hay không, cứ đi gặp là biết!"

"Ta lại chưa từng sinh sống trên đảo rồng, làm sao biết được những con rồng kia có phải bạn của ngươi không?"

Hudson nói với vẻ mặt bình thản.

Không quan tâm quan hệ giữa mấy con rồng này như thế nào, chỉ cần chứng minh hắn không sử dụng tà pháp khống chế Maxim làm Long loại là phiền phức sẽ được giải quyết.

Còn mâu thuẫn trong nội bộ Cự Long, cùng lắm là đánh một trận thôi. Thường thì chỉ cần không phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc, Cự Long sẽ không hạ sát thủ đối với đồng tộc .

"Ừm!"

Thuận miệng đáp lời một tiếng, Maxim liền chở Hudson tới phòng tiếp khách, vừa mới bước vào đại môn liền nghe được một giọng nói thanh thúy.

"Tiểu Bá Vương, cuối cùng thì cô nãi nãi cũng bắt được ngươi!"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Maxim không những không kinh hỉ mà còn tỏ ra kinh hãi, nó lập tức quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng lại bị gã chủ nhân vô lương ngăn lại, nắm đấm của mẫu long đã lao tới, Maxim chỉ đành cắn răng ứng chiến.

Các vị khách bị dọa đến bỏ chạy tứ tán, xem náo nhiệt cũng cần giữ một khoảng cách an toàn, nếu lỡ như bị ảnh hưởng thì thật là bi kịch!

"Maxim, mang theo bạn của ngươi ra biển mà đánh. Nếu không ngươi sẽ phải đền bù toàn bộ thiệt hại của cuộc chiến!"

Tiếng truyền âm của Hudson làm cho Maxim tức gần chết. Nếu không phải đang bị mẫu long dây dưa, nó nhất định phải lý luận với Hudson cho ra nhẽ.

Mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng cơ thể vẫn rất đàng hoàng bay về phía biển. Hết cách rồi, nó đã không còn là một con rồng vô sản nữa.

Maxim, một con rồng sở hữu tài sản trăm vạn kim tệ, đã phải suy nghĩ cẩn thận trước khi làm.

"Barbara, đều sắp qua hai trăm năm rồi, chị còn nhớ mãi chút việc nhỏ này sao?"

Vừa bay lên trời, Maxim vừa lẩm bẩm.

Tuy nhiên, lời giải thích này không chỉ không có tác dụng gì, mà còn tiếp tục kích thích thêm sự tức giận của Barbara, khiến cô ta hạ thủ mạnh hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Maxim cũng phát hỏa. Nó lập tức giận dữ hét lên: "Barbara, nếu chị tiếp tục gây rối thì đừng trách ta không niệm tình chị em!"

Nghe thấy câu nói tràn đầy thông tin này, đám quần chúng đang xem náo nhiệt, bao gồm cả Hudson, đều bị sợ ngây người. Ra tay tàn nhẫn như vậy, hóa ra lại là chị em. ...

Trên mặt biển, không còn kiêng dè gì nữa, hai con rồng liền buông tay buông chân đánh nhau.

Những đòn tấn công có sát thương lớn liên tục được tung ra.

Hai con rồng da dày thịt béo không bị tổn thương gì, nhưng các sinh sinh dưới biển thì lại gặp xui xẻo.

Đây là điển hình của câu nói: người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Một đám nhân ngư nổi lên mặt nước với vẻ mặt tức giận, định tìm người gây chuyện để tính sổ, nhưng rồi lại phải kìm nén lửa giận của mình lại.

Kẻ gây án chính là Cự Long, thực sự không thể trêu vào.

Ngoài việc gầm thét bất lực trong thâm tâm ra, bọn họ chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Muốn giận lây sang đám quần chúng xem náo nhiệt, nhưng sau khi liếc mắt nhìn đoàn người Hudson một cái, lão già nhân ngư lại bị làm cho uất ức.

Hai con Cự Long đang đánh nhau, bên cạnh còn có hai con Cự Long và một con Đại Địa Chi Hùng đang đứng xem, quả thực là khi đang bắt nạt nhân ngư mà!

Chương 1598: Tình Chị Em

"Thông báo cho tộc nhân chuyển nhà, vùng biển này không thể ở lại nữa!"

Lão giả nhân ngư cắn răng nghiến lợi nói.

Không thể trêu vào thì chuồn thôi.

Gặp phải đám ôn thần này, lão ta chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Đừng nói là một bộ lạc nhân ngư, cho dù là Vương quốc Nhân Ngư gặp được loại chuyện này cũng không có cách gì.

Uy danh vô thượng của Long tộc đều do từng con Cự Long đánh ra, các chủng tộc dưới biển đều đã từng bị bọn họ đấm qua!

Tộc nhân ngư nhẫn nhịn, đám quần chúng xem náo nhiệt kia lại bắt đầu thảo luận kịch liệt. Đặc biệt là hai con Cự Long, bọn nó thảo luận nhiệt liệt nhất, chỉ thiếu chút nữa là tự mình hạ tràng rồi.

Thấy Cự Long của mình bị thiệt trong trận chiến, vị nữ Long kỵ sĩ ở bên cạnh không nhịn được nói:

"Hai vị tiên sinh đến từ Long tộc, hai người bọn họ đánh nhau ác liệt như vậy, hai vị không định lên khuyên can sao?"

Không có cách nào, khuyên can cũng là một việc cần kỹ thuật. Người bình thường tiến lên khuyên không chừng sẽ bị dư âm của chiến đấu tiễn về với đất mẹ.

"Ha ha, cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu thôi!"

"Nhưng mà tốc độ phát triển của tên oắt con Maxim này đúng là khá nhanh, mới chỉ thành niên chưa được mấy ngày mà đã có thể đè đánh Barbara rồi."

"Sigmond, chẳng phải ngươi nói Maxim là một con rồng tàn phế, không lấy được truyền thừa hoàn chỉnh của chủng tộc sao?"

Những lời của con Cự Long màu vàng này khiến cho đám người đang xem náo nhiệt giật mình không nhẹ. Chỉ có thể âm thầm cảm thán: Không hổ là Long tộc, đầu óc thật khác biệt.

"Lời đồn hại chết rồng, ta lớn hơn Maxim ba trăm tuổi, lúc rời khỏi đảo rồng thì nó vẫn chỉ là một con ấu long."

"Mọi người sống trong môi trường khác nhau, ta chỉ nghe nói qua danh tiếng của nó, căn bản cũng không tiếp xúc nhiều."

"Xét theo tình hình chiến đấu hiện tại, đây rõ ràng là một con rồng thiên tài. Chắc là long duyên của nó không tốt, bị những con rồng khác vu oan."

"Guererro, sao ta cảm thấy dường như Maxim đang giữ sức. Nhiều lần công kích đến phút cuối đều sẽ kiềm chế uy lực?"

Hắc Long Sigmond vừa mới nói xong, Kim Long Guererro liền tiếp lời: "Cảm giác của ngươi không sai, đúng là Maxim có giữ lại."

"Người ta tỷ đệ tình thâm, đánh nhau có giữ lại cũng là chuyện bình thường."

"Chỉ là không biết Maxim đã làm điều gì mà khiến cho Barbara hận đến tận xương như vậy! Chẳng lẽ là. . .". . .

Hai con rồng đang mải mê nói chuyện phiếm, làm cho đám quần chúng đang xem náo nhiệt không nhịn được cảm thán: Mở mang hiểu biết!

Có cơ hội tìm hiểu về thế giới của Cự Long, Hudson cũng kiên nhẫn làm quần chúng xem náo nhiệt. Dù sao con rồng của hắn cũng chiếm thế thượng phong trên chiến trường, nên hắn hoàn toàn không có gì phải lo.

Nếu như là trước khi xuyên qua, chuyện ân oán tình thù giữa hai chị em Long tộc đã có thể quay thành một bộ phim tình cảm máu chó.

Bỗng nhiên, Maxim nhất thời sơ ý, trực tiếp đánh bay Barbara.

Ngay sau đó, một tiếng thét giận dữ vang lên:

"Tiểu Bá Vương, ngươi lại dám đánh mặt của ta, hôm nay cô nãi nãi liều mạng với ngươi!"

Có thể thấy là hai chị em bắt đầu tương tàn rồi. Nhưng hai con rồng vô lương vẫn còn đang ở bên cạnh xem kịch, giống như họ đã quen với những cảnh tượng nhỏ này rồi vậy.

"Nguyên soái Hudson, ngài có thể kêu con rồng của ngài dừng tay được không? Nếu tiếp tục đánh tiếp, sợ là sẽ xảy ra chuyện!"

Vị nữ Long kỵ sĩ ở bên cạnh lo lắng nói.

"Kỵ sĩ Lilianander kính mến, lúc này ta cũng không thể làm được gì."

"Nếu không ngài thử gọi tiểu thư Barbara dừng lại đi, ta nghĩ là Maxim sẽ không tiếp tục xuất thủ, dù sao hai người họ cũng là chị em mà."

Hudson nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mơ mơ hồ hồ bị người ta tìm tới cửa, ngay sau đó là hai con rồng đánh nhau, hắn cũng đang rất tức giận.

Bây giờ là chuyện nội bộ của Long tộc, hắn mới không rảnh xen vào. Cho dù cục diện mất khống chế, bên cạnh vẫn còn có hai con rồng đang xem náo nhiệt mà!

"Barbara, chị quá đáng rồi đó!"

"Nếu chị lại cố tình gây sự như vậy, ta sẽ đánh cho nằm gục xuống đất, để chị mất mặt trước người ngoài!"

Maxim giận dữ hét lên.

Trong thâm tâm, nó đã không ít lần than thở: Mình thật là đen. Tránh nhiều năm như vậy mà vẫn bị tóm được.

"Ta nhổ vào!"

"Tiểu Bá Vương, ngươi còn dám uy hiếp ta!"

"Mất mặt thì mất mặt đi, ai sợ ai chứ!"

"Lúc ngươi trộm vàng của ta thì sao không nhớ đến tình chị em?"

"Một con rồng chỉ biết trộm cắp mà cũng dám lớn tiếng ở đây, có gan chúng ta trở về tìm Long mẫu phân xử!. . ."

Thấy Barbara liên tục kể lại lịch sử đen tối của mình, Maxim cũng tức giận, không thèm nhường nữa. Vì mặt rồng của mình, nó nhanh chóng đánh choáng đối thủ bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhưng nó càng che giấu thì mọi người lại càng phát hoài nghi. Đặc biệt là những lời bàn tán của hai con Cự Long kia, hoàn toàn là không chừa cho Maxim chút thể diện nào.

Trong cái nhìn của đám quý tộc, một ít vàng bạc chẳng có gì đáng kể.

Nhưng đối với Cự Long mà nói, đây rõ ràng là đang thách thức giới hạn của đời rồng. Không hung hăng đánh cho trận xuất khí thì làm sao mà được chứ?

Vấn đề duy nhất chính là người làm chị gái như Barbara lại không nắm chắc thời cơ, đã quên câu đánh em trai phải nhân lúc nó còn bé.

Bây giờ đánh thua rồi, quả thực là bi kịch của đời rồng.

Là người thắng, nhưng Maxim cũng không thoải mái. Từ trong ánh mắt khinh bỉ của hai con Cự Long ở bên cạnh cũng có thể thấy được, danh tiếng của nó trong Long tộc có lẽ đã xong rồi.

"Giết long diệt khẩu?"

Ý nghĩ kinh khủng này vừa mới manh nha đã bị Maxim lập tức từ bỏ.

Thanh danh hỏng rồi thì còn có thể nghĩ cách vãn hồi, nhưng nếu dám vô cớ giết đồng tộc thì chờ bị đảo rồng truy sát đi!

Chương 1599: Cãi Vã

Hơn nữa, dù là động thủ thì nó cũng không có khả năng giết được hai con rồng ở trước mắt này. Nếu như Cự Long muốn chạy trốn thì thật sự rất khó bị đuổi kịp.

Nguyên nhân mà Barbara bị nó đánh ngất chủ yếu là vì nhìn thấy đứa em trai đã trộm vàng của mình, trong lúc nhất thời lửa giận lên đầu.

Trực tiếp cận thân vật lộn, người có thực lực mạnh hơn là Maxim đương nhiên có thể nhanh chóng đánh bại Barbara. . . .

Phủ lãnh chúa, trong sào huyệt của Maxim.

Sau khi nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, mẫu long bị đánh ngất cuối cùng cũng đã tỉnh lại, Kỵ sĩ Lilianander ở bên cạnh vội vàng hỏi:

"Barbara, cô không sao chứ?"

"Có sao!"

"Ta suýt chút nữa là bị thằng nhóc khốn kiếp kia đánh chết rồi."

"Đáng ghét!"

"Thù này không báo, Barbara ta thế không. . ."

"A, đau quá!"

"Tiểu Bá Vương đáng chết, lại dám ra tay độc ác với chị của nó như vậy, quả thực là niềm sỉ nhục của Long tộc!". . .

Thấy con mẫu long nhà mình không ngừng phàn nàn, Kỵ sĩ Lilianander cũng cảm thấy yên tâm hơn. Còn chuyện Barbara muốn báo thù, Lilianander làm bộ như không nghe thấy.

Thường thì thực lực của Cự Long có quan hệ trực tiếp với tuổi tác, bây giờ Barbara đánh không lại em trai mình, sau này thực lực của hai bên sẽ chênh lệch lớn hơn nữa.

"Được rồi, Barbara."

"Cô hiện đang là thương binh, cần phải nghỉ ngơi. Còn chuyện báo thù chờ vết thương lành rồi nói sau!"

"Hay là ăn một chút gì đó trước đi, Nguyên soái Hudson đã sai người chuẩn bị thức ăn cho cô rồi."

Có lẽ là vì ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Barbara lập tức từ trong long sào chui ra, rồi bắt đầu ăn.

Nhìn thấy cảnh này, Kỵ sĩ Lilianander nhíu chặt mày, tướng ăn không có hình tượng này như thể trước đó chưa từng được ăn cơm vậy.

Barbara không xảy ra vấn đề, chuyện này cũng có một kết thúc.

Liên quan tới lời đồn "dùng tà pháp khống chế Maxim làm long loại" cũng tự động sụp đổ. Ba con Cự Long ở hiện trường chứng kiến, với thực lực của Maxim, căn bản không có khả năng bị khống chế.

Còn về kẻ đã lan truyền tin đồn này, Hudson cũng từ bỏ truy tra.

Kẻ đến đều là đại nhân vật, sau lưng chuyện này không biết có liên quan đến bao nhiêu nhân tình, căn bản không thể nào tìm kiếm ra sự thật.

Dù sao cũng chẳng có mấy người trên đại lục có năng lực bố cục toàn bộ chuyện này, dù có điều tra ra hung phạm thì Hudson cũng không có năng lực trả thù.

Cứ tạm thời giả bộ hồ đồ lừa gạt trước đi đã, chờ sau này có năng lực trả thù rồi mới truy cứu cũng không muộn.

Sau khi tiễn hết khách, nỗi lo trong lòng Hudson cũng vơi đi. Chỉ là bên trong phủ lãnh chúa còn có một quả bơm không hẹn giờ khiến hắn sầu muộn không thôi.

Từ việc nhường lại long huyệt của bản thân cũng có thể thấy được Maxim còn có cảm tình với chị của mình, chẳng qua cách thức thể hiện tình cảm này lại rất đặc biệt.

Tư duy của Cự Long, Hudson không đoán được. Hắn vừa đề nghị Maxim trả tiền để dập tắt cuộc phong ba này thì liền bị nó quả quyết phản đối.

Lý do vô cùng kỳ lạ: Tiền này là do nó dựa vào bản lĩnh trộm được, tại sao phải trả lại?

Chuyện có liên quan đến ranh giới cuối cùng của Cự Long, chị em ruột cũng không được.

"Maxim, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ."

"Vì một chút xíu tiền lẻ mà phải bị Barbara quấn lấy mỗi ngày, lãng phí thời gian ngươi kiếm tiền, hoàn toàn là đang lỗ vốn đấy!"

"Không bằng của đi thay người, cứ cho tiền để đuổi nàng ta đi trước, nhân tiện cũng vẹn toàn cho tình nghĩa chị em các ngươi."

Hudson nỗ lực khuyên.

Rồng nhà mình đuối lý, hắn là một người có liêm sỉ, không thể làm ra loại chuyện trốn nợ được!

"Hừ!"

"Hudson, ngươi đừng có khuyên nữa."

"Nếu như ngươi biết nữ Bạo Long này đáng ghét cỡ nào thì ngươi sẽ hiểu cách làm của ta!"

"Ỷ mình sinh ra trước, thực lực mạnh hơn ta, mỗi lần ra ngoài tầm bảo đều chiếm nhiều hơn, ta chỉ lấy lại phần thuộc về mình mà thôi!"

Sau lưng việc này còn có một câu chuyện, nhưng tiếc là lời giải thích của Maxim lại không thể nào làm cho Hudson tin phục.

Thực lực mạnh nên việc chia thêm một phần cũng là đương nhiên, điều này không liên quan gì đến việc chiếm phần hơn.

"Ngươi vui vẻ là được, dù sao cũng không được động thủ trên địa bàn của ta."

"Dù là làm hỏng thứ gì, hay là làm bị thương người khác, ngươi đều phải đền tiền!"

Hudson tức giận nói.

Chỉ là trận bộc phát trong nháy mắt trước đó của hai con rồng này thôi mà đã khiến cho phòng tiếp khách của phủ lãnh chúa bị lộn ngược rồi, còn có vài tên người hầu xui xẻo bị thương.

Đây còn là do những vị khách đến đây có không ít người là cao thủ, mọi người hợp lực xuất thủ ngăn chặn dư âm khuếch tán, nếu không thì phủ lãnh chúa sẽ bị tổn thất nặng nề.

Con số thiệt hại gây ra trên đường truy đuổi hiện vẫn đang được thống kê.

Có thể khẳng định rằng lần này Maxim cần phải thanh toán một số tiền bồi thường không nhỏ.

"Hừ!"

"Thiệt hại đâu phải chỉ do mình ta gây ra, nhiều nhất chỉ bồi thường cho ngươi một nửa, phần còn lại ngươi tự đi tìm con mẫu bạo long đó đòi đi!"

Đối với tuyên ngôn hùng hồn của Maxim, Hudson không phản đối.

Mặc kệ là đền một nửa hay là đền toàn bộ, người thống kê thiệt hại đều là nhân viên của Hudson lão gia.

Nếu gặp phải loại thiên tài toán học giống như Belersden thì Hudson còn phải tốn chút công sức để làm giả sổ sách.

Nhưng đối phó với một gã ngốc như Maxim thì chỉ đơn giản là sửa lại một con số mà thôi, không đáng để chấp nhặt với nó.

Dù sao Maxim cũng là một con rồng có tiền, bất kể là tiền tiết kiệm trong tài khoản ngân hàng, hay là tiền kiếm được từ việc sinh con đẻ cháu lần này, cũng đều vượt xa số tiền bồi thường cần phải trả. . . .

"Long huyệt này không tệ, không ngờ tên Tiểu Bá Vương này còn rất biết hưởng thụ."

"Tiếc là tên quỷ sứ chán ghét kia đã mang hết toàn bộ bảo thạch trang trí và kim tệ trải giường rồi, tên khốn kiếp đó đang muốn đề phòng ai vậy?"

"Lilianander, sau khi trở về chúng ta cũng xây một cái sào huyệt như vậy đi. Đèn đóm, trang sức đều đã có sẵn rồi, lúc rời đi chỉ cần chuyển về là được."

"Còn có những thứ này. . ."

Chương 1600: Cãi Vã (2)

Nghe được lời nói của Barbara, trên trán của Kỵ sĩ Lilianander đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nếu thật sự làm vậy, đối tượng bị truy sát chắc chắn sẽ thay đổi. . Nếu như đánh thắng thì không nói, vấn đề là Barbara vốn không phải là đối thủ của người ta!

Barbara và Maxim là chị em, lúc đánh nhau sẽ không hạ tử thủ, nhưng người làm Long kỵ sĩ như nàng lại không phải.

Lỡ như hai bên đánh nhau thật, không để ý vạ lây đến nàng thì sẽ rất oan uổng.

Trong thâm tâm, Lilianander đã âm thầm hối hận vì đã dấn thân vào vũng nước đục này.

Người ta có sử dụng tà pháp khống chế Cự Long hay không thì mắc mớ gì đến nàng?

Hiện giờ chứng minh đây chỉ là một sự hiểu lầm, chịu nhận lỗi là việc nhỏ, phiền phức nhất chính là Barbara đã bị cuốn vào.

Là một người ngoài, Lilianander thật lòng không muốn can thiệp vào ân oán tình thù của hai chị em nhà này.

Thị phi đúng sai chỉ cần nhìn biểu hiện của rồng nhà mình là biết. Nếu như không phải sào huyệt không tiện di động, sợ là Barbara đã mang tất cả về nhà rồi.

Long tộc quan điểm đúng sai cùng Nhân tộc căn bản cũng không phải là một cái khái niệm, Lilianander hoàn toàn không có cách nào thay vào đi vào.

"Barbara, nơi này là địa bàn của người ta. Cô phá hủy sào huyệt của người ta là chuyện không tốt lắm đâu?"

Lilianander uyển chuyển khuyên.

Long kỵ sĩ cũng không phải là dễ làm. Cùng với việc có được sức chiến đấu mạnh mẽ thì cũng không thể tránh khỏi chuyện phải thường xuyên giải quyết hậu quả do Cự Long gây ra.

Ở phương diện này, Lilianander có kinh nghiệm rất phong phú. Trong những năm tháng quá khứ, Barbara đã gặp phải không ít rắc rối.

Chỉ khi Barbara ngủ say thì nàng mới có thể sống được mấy ngày yên ổn. Hiện giờ nàng đang vô cùng hâm mộ những con Cự Long ngủ một giấc mấy chục năm kia.

Thoạt nhìn giống như rất biệt khuất vì không có Cự Long làm việc, nhưng thật ra đây mới là cuộc sống thoải mái nhất. Dù sao, bản thân Long kỵ sĩ chính là một lực lượng chấn nhiếp.

Ý nghĩa tồn tại lớn nhất không phải là đưa vào sử dụng. Không tiện đánh thức Cự Long không có nghĩa là không thể đánh thức Cự Long.

Quấy rầy thanh mộng của Cự Long là chuyện rất nghiêm trọng, nhưng chỉ cần đưa đủ tiền thì Cự Long sẽ không tức giận.

"Sợ cái gì, lần này là do ta không cẩn thận, lần sau chắc chắn sẽ không. . ."

Càng nói thì giọng càng nhỏ, rõ ràng là Barbara không có lòng tin đánh bại được Maxim.

Thời đại thay đổi quá nhanh, đứa em trai ngày nào còn đi theo sau lưng nàng lăn lộn qua ngày hiện đã trở thành cường giả một phương.

Càng ghê tởm hơn chính là: Tên Tiểu Bá Vương của đảo rồng này lại dám phản nàng.

Trước đây đều là nàng đánh Maxim, Barbara chưa từng bị đánh bao giờ.

"Barbara, con mẫu Bạo Long nhà ngươi đã khôi phục rồi thì mau chóng rời đi đi. Nơi này là địa bàn của ta, không chào đón ngươi!"

Giọng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền đến, Barbara đang đầy bụng oán khí lập tức nổi trận lôi đình.

Nếu không phải vì đánh không lại Maxim, nàng đã sớm lao ra ngoài cho đứa em trai chết tiệt này biết thế nào là tình chị em rồi.

"Tiểu Bá Vương, cô nãi nãi cứ ở chỗ này không đi đó, có năng lực thì ngươi liền chơi chết ta."

"Trước đây đều do ta ngậm đắng nuốt cay nuôi ngươi khôn lớn, bây giờ cánh cứng rồi, muốn. . ."

Những lời kể khổ của Barbara dường như đã đánh thức những hồi ức khủng bố của Maxim, sắc mặt của nó trở nên ngày càng âm trầm hơn.

"Đủ rồi, Barbara!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra, nếu không phải vì nhận lỗi thay ngươi thì sao thanh danh của ta trên đảo rồng lại kém như vậy?"

"Hơn nữa ngươi còn không chịu cảm ơn, lại còn không biết xấu hổ mà lấy cho ta biệt hiệu Tiểu Bá Vương, làm hại ta bị bạn đồng lứa cười nhạo mấy trăm năm!"

"Còn dám nói ngậm đắng nuốt cay, ngươi thật sự là không muốn mặt. . .". . .

Hai con rồng chỉ trích lẫn nhau, Hudson lại một lần nữa trở thành quần chúng xem náo nhiệt, Belersden ở bên cạnh thậm chí còn lén lút lấy ra Ma tinh Thạch và bắt đầu ghi lại thời khắc lịch sử này.

Có thể tưởng tượng được, sau này khi cãi nhau, khả năng cao là một kẻ tràn đầy lịch sử đen tối như Maxim lại phải chịu thiệt thòi.

Hudson và Lilianander không mở miệng ngăn cản, dù sao đứng xem hai con rồng cãi nhau cũng tốt hơn là xem hai con rồng đánh nhau.

Chỉ là đấu văn mà thôi, cho dù có cãi tầm ba năm tháng cũng không sao. Dù gì thì tuổi thọ của Cự Long cũng rất dài, có dư thời gian.

Phiền phức duy nhất chính là: Tiến độ sinh sản của Ma thú đã bị kéo dài.

Có Barbara ở bên cạnh quấy rối, đến giờ Maxim vẫn chưa làm được chính sự gì.

"Kỵ sĩ Lilianander tôn kính, ta thấy ngài nên nghĩ cách khuyên Barbara rời đi đi!"

"Nếu cứ để hai chị em nhà tiếp tục cãi nhau, sợ là cãi đến sang năm cũng không kết thúc được."

Hudson bất đắc dĩ nói.

"Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý" người ngoài vốn không có cách nào can thiệp vào chuyện gia đình của người ta.

Hai chị em nhà này đang vạch trần khuyết điểm, đâm dao lẫn nhau, nếu như người ngoài dính vào, khả năng cao là sẽ bị hai con rồng này đánh hội đồng.

"Ngài Nguyên soái, ta chỉ có thể cố gắng thử một lần. Nhưng Barbara có tính tình bướng bỉnh, sợ là sẽ không có hiệu quả!"

"Tốt nhất là ngài nên khuyên nhủ Maxim tiên sinh. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, sợ là Barbara sẽ vì thể diện mà tiếp tục cãi đến cùng."

Lilianander tỏ vẻ khó khăn nói.

Hai người đều là Long kỵ sĩ, theo Lilianander, hai người là đồng mệnh tương liên.

"Người trước hiển quý, người sau chịu tội!" Trong khi nhận được vinh diệu của Long kỵ sĩ thì cũng phải gánh chịu hậu quả tương ứng.

"Maxim thì dễ làm, ta có thể nghĩ cách để nó ngậm miệng lại. Điều kiện tiên quyết là Barbara không thể tiếp tục lắc lư trước mặt nó nữa, cũng không thể tiếp tục khiêu khích!"

Chương 1601: Thay Quân

Có lẽ vì đã cãi nhau mệt mỏi, hoặc có lẽ là nhờ những lời khuyên can của hai vị Long kỵ sĩ tình chị em được chôn giấu trong ký ức của hai con rồng, cuộc phân tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Sau một màn kịch vạch trần khuyết điểm của nhau, ngoài đám quần chúng đang xem náo nhiệt là cảm thấy chưa thỏa mãn ra, Maxim và Barbara có thể xem như là lưỡng bại câu thương.

Tuy nhiên, hai con rồng kiêu ngạo chắc chắn sẽ không thừa nhận điều đó.

Sau khi cãi nhau xong, Barbara lập tức mang theo kỵ sĩ của mình rời đi, chỉ để lại cảnh tượng hỗn loạn ở hiện trường, toàn bộ đều do Maxim thanh toán.

Liếc mắt nhìn qua hóa đơn dài ngoằng, Maxim thậm chí không thèm tính toán chi tiết, chỉ nhìn chằm chằm vào con số thiệt hại cuối cùng.

"Hudson, ngươi muốn hố ta sao! Còn chưa đánh được mấy trận, tại sao có thể gây ra tổn thất lớn như vậy?"

Sức mua của kim tệ là mạnh vô cùng, chỉ một chút tàn dư của cuộc chiến mà đã gây ra thiệt hại lên đến mấy chục vạn kim tệ, điều này làm cho Cự Long rất khó có thể tiếp nhận.

"Maxim tiên sinh, danh sách ở chỗ này, ngươi có thể thẩm tra đối chiếu từng khoản thiệt hại, cũng có thể đích thân tới hiện trường để kiểm tra."

"Ngoài các công trình kiến trúc, cánh đồng, cầu đường, công trình thủy lợi bị phá hủy ra, ngươi còn phải gánh chịu trách nhiệm thương vong về người do dư âm của cuộc chiến gây ra."

"68 vạn kim tệ là cái giá đã được chiết khấu rồi, nếu như tính toàn bộ chi tiết thì còn có thể tăng thêm mấy ngàn kim tệ nữa."

"Theo lý mà nói, ngươi chỉ cần gánh chịu một nửa thiệt hại. Vấn đề là một kẻ gây chuyện khác lại là chị ruột của ngươi, nếu như không phải vì nể mặt ngươi, ta cũng sẽ không thả nàng ta rời đi."

"Hiện giờ ngươi có hai sự lựa chọn, hoặc là tự mình gánh chịu toàn bộ thiệt hại, hoặc là ta sẽ phái người đuổi bắt Barbara về đây, hai chị em các ngươi tự thương lượng chuyện bồi thường."

Hudson vừa nói hết lời, mặt rồng của Maxim liền đỏ bừng. Tìm mẫu Bạo Long về đây thì khác gì với việc tự tìm phiền phức cho mình?

Từ nhỏ đã bị bắt nạt, vất vả lắm mới xoay được người, bây giờ Maxim tránh còn không kịp, há có thể chủ động lao vào được!

"Hừ!"

"Hudson, ta chỉ chịu đền một nửa. Số tổn thất còn lại, ngươi đi tìm vị Long kỵ sĩ kia đòi đi, nhưng nhớ là không thể tìm Barbara về đây!"

Nói xong, Maxim trực tiếp xoay người bay thẳng đến căn cứ sinh sản Ma thú. Lần này bị thiệt hại quá lớn, phải nhanh chóng kiếm lại số tiền đã bồi thường mới được.

Thanh danh không còn, Maxim không quan tâm. Dù sao nó chưa bao giờ sở hữu thứ này.

Nhưng nếu như tiền không còn thì đời rồng còn có niềm vui thú gì nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson âm thầm lắc đầu. May mà hắn xóa số lẻ trên sổ sách, nếu không, với tác phong không chịu trách nhiệm của cặn bã Long, hắn sẽ bị thiệt hại rất lớn.

Tìm Long kỵ sĩ của đối phương để đòi bồi thường quả thực là một trò cười. Người ta đã chạy về Nam đại lục như một làn khói, chẳng lẽ còn có thể chạy tới địa bàn của người ta để đòi nợ hay sao?

Huống chi, ai mà không biết ba trong số tứ đại Long kỵ sĩ trên đại lục đều là quỷ nghèo.

Thật sự cho rằng Long kỵ sĩ dễ làm như vậy à?

Gặp phải Cự Long tham lam, chỉ cần sơ ý một cái là bị mất sạch tiền ngay.

Maxim có thể an phận như vậy là do Hudson nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của để ký kết khế ước, trong đó bao gồm điều khoản tôn trọng tài sản riêng không thể xâm phạm.

Nếu không thì cứ cách 2-3 ngày là kho bạc của phủ lãnh chúa lại bị trộm ghé thăm. Ngay cả tài sản của chị gái mình mà cũng có thể bị trộm, còn có gì mà cặn bã long không làm được chứ?

Nhưng khi nghĩ về số phận của Maxim thì thực sự là đủ bi thảm. Vừa mới trộm xong tài bảo của chị gái mình thì bị chủ nhân của đống tài bảo này tìm tới cửa rồi đánh cho nó một trận.

Nếu không phải vì số lượng Cự Long thưa thớt, cấm đồng tộc tàn sát lẫn nhau, thì sợ là mộ phần của Maxim đã xanh cỏ rồi.

Mang theo cái danh trộm cắp, lại còn bị đánh một trận uổng phí, mà ngay cả một kim tệ cũng không thó được, lại còn bị chị gái mình truy sát, quả thực là bi kịch của đời rồng.

Mặc dù chuyện này đã kết thúc, nhưng Hudson không dám phớt lờ. Hắn không cho rằng chuyện lần này là một sự kiện ngẫu nhiên.

"Súng bắn chim đầu đàn"!

Hudson hiện giờ chính là con chim đầu đàn này. Nhìn chung toàn bộ đại lục, trong những năm gần đây không có ai có thể làm náo loạn hơn hắn.

Ngồi được đến vị trí này rồi thì sẽ không tránh khỏi bị người ta nhắm vào. Chuyện lần này chỉ là một khởi đầu, sau này sẽ còn có vô số minh thương ám tiễn đang chờ đợi hắn. . . .

"Công tước, tiền tuyến truyền tin nói là Đế quốc Thú Nhân đã bắt đầu thay quân rồi."

"Theo như tình báo mà chúng ta nắm giữ, chủng tộc tiếp nhận vị trí của Behemoth chính là ba tộc Dã Trư nhân, Linh Cẩu nhân và Ngưu Đầu Nhân."

Trong lúc nói chuyện, Tom liền đưa công văn cho Hudson.

Là thống soái tiền tuyến, quan tâm đến sự điều động quân sự của kẻ địch chính là yêu cầu cơ bản nhất.

Việc thay đổi chủng tộc đóng quân từ Vương tộc thú nhân thành chủng tộc bình thường không chỉ là thay đổi về mặt quân sự, mà còn là sự suy giảm về vị trí chiến lược trong chính trị.

Đế quốc Thú Nhân muốn dùng cách này để thể hiện thiện chí với vương quốc, chỉ có một lời giải thích hợp lý cho chuyện này: Đế quốc Thú Nhân cần hòa bình!

Mặc dù nghe thì có vẻ hơi khó tin, nhưng lại có thể giải thích được về mặt logic .

Hudson biết rất rõ về những tổn thất của Thú nhân trong những năm qua. Nếu không nhanh chóng nghỉ ngơi dưỡng sức để khôi phục nguyên khí thì việc sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian.

So với các chủng tộc thông thường thì ba tộc Dã Trư nhân, Linh Cẩu nhân và Ngưu Đầu Nhân cũng được coi là có sức chiến đấu mạnh mẽ, quan trọng nhất là số lượng tộc nhân của chúng cũng đủ nhiều.

Chương 1602: Tù Trưởng Greim

Đặc biệt là Dã Trư nhân và Linh Cẩu nhân, năng lực sinh sản của hai chủng tộc này rất mạnh. Nếu không vì đầu óc không được tốt lắm, có lẽ hiện giờ bọn chúng cũng có một chỗ đứng trong hàng ngũ Vương tộc thú nhân rồi.

Đặt những kẻ này ở tiền tuyến, vừa có thể củng cố biên giới, vừa có thể chơi trò mượn dao giết người, loại bỏ những nhân tố bất ổn tiềm ẩn trong nước.

"Tom, thông báo tin tức này cho các quý tộc lãnh chúa ở khắp nơi, đặc biệt là các lãnh chúa ở khu bắc bộ, để bọn họ tăng cường đề phòng!"

Hudson nói với vẻ mặt không quan tâm.

Bất kể ai đến đóng quân cũng đều sẽ không dùng Tuyết Nguyệt lĩnh để khai đao, đây chính là sức răn đe của Đại Ma vương.

Xương cứng không dám gặm, nhưng quả hồng mềm thì lại rất khó nói.

Có thể sẽ không xảy ra xâm lược quân sự với quy mô lớn, nhưng khi thiếu vật liệu thì vẫn không thể tránh khỏi mang quân đến cướp bóc một hồi.

Tham khảo kinh nghiệm trước đây, các quý tộc lãnh chúa ở phía bắc hồ Tuyết Nguyệt sẽ trở thành khu vực trọng điểm của các cuộc xung đột tiếp theo.

Thực ra, Vương quốc đã cân nhắc đến tình huống này từ trước đó rồi, còn xây dựng tuyến phòng thủ ở tiền tuyến.

Vấn đề là đám lãnh chúa ở phía bắc hiện giờ đã sớm vượt qua khỏi đường biên giới ban đầu, mở rộng phạm vi kiểm soát của mình lên phía trước.

Đặc biệt là những đại quý tộc phản ứng chậm một bước, sau khi tham gia nhập vào, họ đều mở rộng lãnh thổ sang phần đất của thú nhân.

Đến mức hiện tại, có rất nhiều lãnh địa nằm ngoài tuyến phòng thủ của Vương quốc, quân đồn trú cũng không thể cung cấp bảo vệ an toàn tuyệt đối cho họ.

Bị thú nhân cướp đoạt thành quả sản xuất cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu. Chính phủ Vương quốc có thể thừa nhận sự mở rộng hợp pháp của các quý tộc, nhưng sẽ không thanh toán cho công tác khuếch trương của các quý tộc lãnh chúa.

Là chủ soái, Hudson không muốn bị cuốn vào tập đoàn lợi ích. Nhắc nhở một câu đã là làm tròn nghĩa vụ rồi, nếu như người ta không nghe thì hắn cũng sẽ không tham dự vào.

Mặc dù hắn cũng là một thành viên trong tập đoàn khuếch trương lãnh địa, nhưng tình hình của Tuyết Nguyệt lĩnh rất đặc biệt, có vùng đất bị nguyền rủa làm vùng đệm.

Hung danh của vùng đất bị nguyền rủa quá mạnh mẽ, cho dù xảy ra chiến tranh thì đại quân thú nhân cũng sẽ không dám dừng lại ở nơi này trong thời gian dài. . . .

Trên thảo nguyên rộng lớn, Greim vung roi da, mang theo những tư liệu sản xuất hạn chế, dẫn dắt một nhóm người bộ tộc bắt đầu con đường tự lực cánh sinh.

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, nhìn qua những cánh đồng cỏ xanh tươi ở trước mặt, đây đều là những thứ mà họ từng mong ước nhưng không thể chạm tới.

Nếu không phải đang ở tiền tuyến thì một vùng đất màu mỡ như vậy sẽ có thể mang lại cho chúng một thảm họa diệt vong.

Là một chủng tộc đặc biệt có sức chiến đấu cặn bã, Pig vẫn luôn đóng vai trò nửa nô lệ, nửa súc vật trong Đế quốc Thú Nhân.

Nếu như không nhờ có năng lực sinh sản mạnh mẽ thì bọn chúng đã sớm bị xoá tên khỏi Đế quốc Thú Nhân rồi.

Nhỏ yếu cũng có chỗ tốt của nhỏ yếu. Đó là dù làm gì cũng không bị người khác coi thường.

Mọi âm mưu thủ đoạn, tranh giành quyền lực, đều không liên quan gì đến bọn chúng.

Bởi vì chúng không xứng!

"Truyền lệnh xuống, để các bộ xây dựng cơ sở tạm thời, hôm nay chúng ta sẽ dừng chân ở đây."

Greim lạnh lùng hạ lệnh.

Có thể thấy là gã ta không có nhiều tình cảm với những người cùng tộc.

Dưới ảnh hưởng của truyền thừa, trong thâm tâm của Greim, chỉ có những hoàng kim Pig mới là tộc nhân của gã.

Mặc dù trước mắt có hơn sáu ngàn tên Pig, nhưng cuối cùng chỉ có một số ít trong đó là có thể thức tỉnh huyết mạch. Ngay cả khi trong tay Greim có phương pháp thức tỉnh huyết mạch, nhưng không có nghĩa là tên Pig nào cũng có tư cách thức tỉnh.

Vấn đề lớn nhất không phải là nồng độ huyết thống, mà là thiên phú bẩm sinh của tộc Pig: Lười biếng!

Tu luyện là việc mà cố gắng chưa chắc đã thành công, nhưng nếu không cố gắng thì nhất định sẽ thất bại!

Ngoài việc thỉnh thoảng sinh ra một vài tên Pig có não ra, đại đa số Pig đều chẳng có lấy một ki lô gam thông minh nào.

Trên đường dò xét doanh địa, Greim cố gắng tìm kiếm những tên Pig chịu khó và nhanh nhẹn.

Thường thì chỉ những tên Pig này trong số này mới có khả năng thức tỉnh huyết thống của huyết mạch của hoàng kim Pig sau khi nhận được phương pháp tu luyện, khiến não bộ trở nên thông minh hơn.

Thời gian không đợi người, nếu không thể đào tạo được thành viên tổ chức trong thời gian ngắn, Greim sẽ không thể đứng vững ở nơi này.

Chưa nói đến mối đe dọa của nhân tộc, chỉ riêng việc cung phụng cho Ngưu Đầu Nhân thôi là Greim đã không thể nào thu xếp được rồi.

Trong thâm tâm, Greim không có chút tự tin nào về việc mình có thể giữ vững tiền tuyến.

Suy nghĩ hiện giờ của gã chỉ là đi theo Ngưu Đầu Nhân lăn lộn, nếu như thế cục không ổn, gã sẽ mang theo những người thức tỉnh huyết mạch hoàng kim Pig chạy trốn.

Về phần những tộc nhân khác, vứt bỏ cũng chẳng có gì. Trên đại thảo nguyên, những chủng tộc khác không nhất định sẽ nhiều, nhưng tộc Pig chắc chắn sẽ không thiếu.

Có lẽ chỉ có Thử Nhân và Thố Nhân là cố số lượng nhiều hơn bọn chúng. Nhưng cuộc sống của hai chủng tộc này còn khổ hơn cả tộc Pig. . . .

"Tù trưởng, Pig mà ngài chọn đều đang đợi ở bên ngoài rồi ạ!"

Hộ vệ Pig lớn tiếng hô.

Có thể thấy rõ là trong bộ tộc Pig mới được thành lập, quy tắc không được thực thi nghiêm ngặt lắm.

Đối với chuyện này, Greim cũng không làm được gì. Những tên hộ vệ Pig đều là những kẻ tương đối thông minh trong bộ lạc, có thể thi hành mệnh lệnh một cách máy móc.

Lễ nghi quy tắc gì đó thật sự là quá mức rườm rà, vẫn là đừng nên làm khó Pig nữa.

Chương 1603: Tộc Trưởng

Ngay cả bản thân Greim, trước khi tiếp nhận truyền thừa, biểu hiện của gã ta cũng chỉ tốt thơn những người này một chút mà thôi.

Các chủng tộc khác tham gia thử thách truyền thừa đều là những thiên tài cấp bốn, cấp năm, cấp sáu, kém một chút thì cũng là cấp hai, cấp ba, chỉ duy nhất Pig là toàn "thiên tài" cấp 1.

Thực ra, những tên Pig có thể nhập giai đã là phượng mao lân giác rồi. Ngoài người tù trưởng là Greim ra, trong bộ lạc có mấy ngàn tên Pig này, chỉ có tên đội trưởng hộ vệ vừa hô to này là tu luyện nhập giai.

Bất kỳ ai qua đây nhìn xem cũng có thể dễ dàng đưa ra kết luận rằng: những tên Pig này không có bất kỳ mối đe dọa nào.

"Biết rồi!"

Trong khi nói chuyện, Greim đã bước ra khỏi doanh trướng của mình.

Greim quan sát bọn Pig "Tinh anh" trước mặt rồi nuốt những lời cổ vũ sĩ khí lại vào trong bụng.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ đi theo ta tu luyện. Nếu như ai dám lười biếng, ta đánh gãy chân heo của kẻ đó!"

Trong khi nói chuyện, cái roi da trong tay Greim đã lao ra ngoài. Một tên thiếu niên Pig đang hết nhìn đông nhìn tây đã trở thành đối tượng giết gà dọa khỉ.

Tiếng roi da quất xuống làm cho đám Pig run lẩy bẩy. Bọn chúng vốn dĩ không coi trọng chuyện này, nhưng hiện giờ thì lập tức trở nên tích cực hơn. . . .

Trong bộ lạc Tatum, một nhóm tù trưởng của các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân đang tụ tập với nhau để cùng bàn bạc chuyện đại sự trong tộc.

Từ khi chủng tộc suy sụp, tộc Ngưu Đầu Nhân đã bị chia năm xẻ bảy, chỉ có thể tồn tại trong khe hở của các tộc khác.

Theo diễn biến bình thường của tình hình, tộc Ngưu Đầu Nhân sẽ mãi mãi bị chia cắt, không có khả năng thống nhất nào.

Tuy nhiên, vận mệnh thật là thần kỳ. Đầu tiên là cuộc hỗn chiến giữa hai trận doanh lớn đã tạo cơ sở cho việc sáp nhập của các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân, sau đó là nhiệm vụ trấn thủ biên cương đã đưa tộc Ngưu Đầu Nhân tập hợp lại với nhau.

Cơ sở để tái thống nhất đã được hình thành!

Có đại địch mang tên Vương quốc Alpha ở trước cửa nhà, sẽ không còn ai trong Đế quốc Thú Nhân ngăn cản việc thống nhất của tộc Ngưu Đầu Nhân nữa.

Các Vương tộc và Hoàng tộc ở phía trên còn ước gì bọn chúng thống nhất lại, ngăn chặn bước tiến của Đại Ma vương Hudson, bảo vệ sự an toàn cho thảo nguyên.

"Hôm nay mời mọi người tới đây chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là mau chóng chọn ra một vị tộc trưởng, dẫn dắt mọi người tiếp tục sinh tồn trong thời loạn."

"Sau bao nhiêu năm phát triển, số lượng tộc nhân của tộc Ngưu Đầu Nhân ta đã vượt quá 4 triệu người, một khi hợp nhất được lực lượng này, thực lực tổng thể sẽ không hề thua kém bất cứ Vương tộc nào."

"Ở trong đế quốc quyền lên tiếng, tất nhiên sẽ tăng nhiều. Nếu là vận hành thoả đáng, dựa vào chống cự Nhân tộc xâm lấn công lao, không cho phép chúng ta có thể trở thành đế quốc thứ tám Vương tộc!"

Tù trưởng Stark ra sức tô vẽ.

Trong cuộc tuyển chọn Tộc trưởng, ngoài việc phải xem thực lực của các bộ lạc ra thì còn phải xem năng lực cá nhân và danh vọng của tù trưởng.

Bộ lạc Tatum có thể từ một bộ lạc bình thường phát triển thành một trong những bộ lạc mạnh nhất của tộc Ngưu Đầu Nhân đã đủ để chứng minh năng lực cá nhân của Tù trưởng Stark.

Hiện giờ Stark chỉ còn thiếu danh vọng nữa là có thể leo lên vị trí tộc trưởng.

Thực ra điều này cũng không phải là một điểm yếu. Do sự chia rẽ của bộ lạc, hầu hết các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân đều chưa bao giờ giao tiếp với nhau trong suốt cuộc đời, sức ảnh hưởng của toàn bộ tù trưởng đều chỉ dừng lại ở bộ lạc của mỗi người.

Đến thời điểm này, điều quan trọng là ai biết cách đóng gói, biết cách vẽ bánh nướng và tuyên truyền.

Có thể lừa được một nhóm bộ lạc sát nhập, năng lực khoác loác và vẽ bánh nướng của Stark là không phải bàn cãi.

Để chiếm trước tiên cơ, Stark thậm chí còn lấy cớ là liên hợp phòng ngự để lừa đám tù trưởng tới đây và trực tiếp tổ chức một cuộc hội nghị tuyển cử tộc trưởng.

Nhìn phản ứng của mọi người là biết, đợt tấn công bất ngờ này đã khiến mọi người không kịp trở tay.

Tù trưởng của các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân vừa và nhỏ thì không sao, dù là ai thượng vị thì cũng không thể nào đến lượt họ.

Nhưng tù trưởng của một vài bộ lạc lớn thì mặt mày tối sầm lại. Trước đó không hề chuẩn bị một chút gì, bây giờ liền tiến hành tuyển chọn tộc trưởng, rõ ràng là sẽ phải chịu thiệt.

Tuy nhiên, nhìn tình hình hiện tại thì dù họ có muốn từ chối cũng rất khó. Lần này Stark có chuẩn bị mà đến, làm sao có thể không kéo đồng minh trước được?

Có người dẫn đầu ồn ào, bầu không khí tại hiện trường liền trở nên náo nhiệt hẳn lên. Cứ như thể chỉ cần bầu ra được tộc trưởng thì bọn chúng sẽ trở thành Vương tộc thứ tám của Đế quốc vậy.

"Tù trưởng Stark, hiện giờ tiến hành bầu cử tộc trưởng có phải là hơi nhanh một chút rồi không?"

"Có rất nhiều tù trưởng của các bộ lạc đều là lần đầu tiên gặp mặt, còn chưa hiểu rõ lẫn nhau, hay là đợi mọi người quen biết trước rồi mới tiến hành tuyển cử đi."

Tù trưởng Primrose ngồi ở đối đối diện dẫn đầu phản đối nói.

Tù trưởng mà không muốn làm tộc trưởng thì không phải là một vị tù trưởng tốt. Stark có hứng thú với cái ghế tộc trưởng, Primrose cũng không ngoại lệ.

Từ xưa tới nay, bộ lạc Archibald luôn được mệnh danh là bộ lạc số một của tộc Ngưu Đầu Nhân. Tuy tốc độ phát triển của bộ lạc Tatum rất nhanh, nhưng nếu so với bộ lạc Archibald thì vẫn còn kém một chút khoảng cách.

Theo diễn biến bình thường, Primrose là người có xác suất cao nhất có thể ngồi lên vị trí tộc trưởng.

"Tù trưởng Primrose, thời gian không đợi người nha!"

"Làm hàng xóm với Đại Ma vương, chúng ta nhất định phải luôn duy trì cảnh giác. Có lẽ là hôm nay, cũng có lẽ là ngày mai, không ai biết được khi nào Đại Ma vương sẽ giết tới."

Chương 1604: Tộc Trưởng (2)

"Vì sự an toàn của chủng tộc, chúng ta nhất định phải chọn ra được tộc trưởng trong thời gian ngắn, hoàn thành việc hợp nhất nội bộ. Sử dụng phương thức linh hoạt để đối phó với cuộc tấn công của Đại Ma vương."

"Archibald là bộ lạc có thực lực mạnh nhất, nên ta đề nghị Tù trưởng Primrose đảm nhiệm chức vị tộc trưởng."

Vừa dứt lời, Primrose vốn đang chuẩn bị phản đối đã phải vội vàng im lặng.

Nếu như mình có thể làm tộc trưởng thì đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của ông ta nhìn về phía Stark cũng trở nên dịu dàng hơn.

Sự thật chứng minh là Primrose đã nghĩ quá nhiều rồi. Người ta đã khổ công dựng lên sân khấu thì làm sao có thể làm áo cưới cho ông ta chứ?

Trong lúc Tù trưởng Primrose gật đầu, lập tức lại có giọng nói vang lên:

"Ta đề nghị Tù trưởng Hurantes đảm nhiệm tộc trưởng!"

"Ta đề nghị Tù trưởng Stark đảm nhiệm tộc trưởng!". . .

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tù trưởng của các bộ lạc lớn đều bị đám tiểu đệ dưới trướng đề danh.

Dù là trong lòng các tù trưởng có mắng chửi cũng vô ích, đám tiểu đệ không hiểu được nhiều như vậy, họ chỉ biết đây là một cơ hội để thể hiện.

Mặc kệ lão đại nhà mình có thể thượng vị được hay không, kẻ làm tiểu đệ đứng ra thể hiện trung tâm là nhất định không sai.

Tất cả mọi người đều tranh nhau thể hiện, khiến cho cuộc bầu cử tộc trưởng đột ngột này trở nên "được người người mong đợi" .

Primrose đã nhận ra có gì đó không ổn, nhưng vì ở ngay trước mặt tất cả các tù trưởng, nên ông ta không thể rút lại những lời vừa mới nói ra được.

Vì một khi bị gán cho cái mác "Nói không giữ lời" thì sẽ thật sự không còn cơ hội.

Primrose biết rõ là mình đã bị gài bẫy, nhưng lại không thể mở miệng giải thích. Vì dù có nói thật cũng không có người chịu tin.

Nhìn từ tình hình hiện tại, có vẻ như cuộc bầu cử hôm nay là kết quả của việc Primrose và Stark cấu kết với nhau.

"Vệ binh, mang thẻ bầu cử lên đây."

"Các vị tù trưởng, những tấm thẻ bầu cử có màu sắc khác nhau này đều được thiết kế dựa trên cấp bậc của các bộ lạc."

"Thẻ bầu cử của bộ lạc nhỏ đại diện cho một phiếu bầu, thẻ bầu cử của bộ lạc trung bình đại diện cho ba phiếu bầu, và thẻ bầu cử của bộ lạc lớn đại diện cho mười phiếu bầu."

"Để không làm ảnh hưởng đến tình đoàn kết, mọi người hãy viết tên tộc trưởng mà mình bầu lên đó rồi bỏ vào thùng kín."

"Người có số phiếu cao nhất sẽ là tộc trưởng mới của bộ tộc Ngưu Đầu Nhân. Toàn bộ quá trình bầu cử sẽ được mọi người cùng nhau giám sát!"...

Không có bất kỳ gì xảy ra, người đã chuẩn bị từ trước là Stark đã ngồi lên vị trí tộc trưởng như mong muốn.

Tiếc là bởi vì đợt thúc đẩy bầu cử theo kiểu cưỡng ép này đã không thể làm cho tất cả Ngưu Đầu Nhân tin tưởng.

Đặc biệt là tù trưởng của những bộ lạc lớn, sắc mặt của ai nấy đều rất khó coi.

Trong hàng ngũ Ngưu Đầu Nhân chính trực đột nhiên xuất hiện một kẻ chơi âm mưu quỷ kế, quả thực là. . .

Bất mãn thì bất mãn, nhưng cuộc bầu cử vẫn hợp pháp và có tác dụng.

Con đường thống nhất của bộ tộc Ngưu Đầu Nhân đã tiến thêm được một bước dài. Nhưng tộc trưởng Stark có thể ngồi vững trên ngôi vị này hay không thì phải xem màn thể hiện sau này của ông ta.

"Tộc trưởng Stark, hôm nay là ngày lành mà ngài ngồi lên vị trí tộc trưởng."

"Chuẩn bị kỹ càng từ trước như vậy, chắc là ngài cũng đã hoạch định sẵn đường lối phát triển của tộc Ngưu Đầu Nhân ta rồi!"

Tù trưởng Primrose nói với giọng điệu mỉa mai.

Không cướp được vị trí tộc trưởng thì không nói, lại còn bị đối thủ cạnh tranh ám toán, ai có thể nuốt trôi nỗi nhục này?

Kết quả bầu cử tộc trưởng không thể đảo ngược được, nhưng nếu Stark muốn ngồi vững ở vị trí tộc trưởng, Primrose là người đầu tiên không đồng ý.

Có lẽ là vì đã sớm đoán được tất cả những điều này, kẻ đang trong tình thế bị ép thoái vị là Stark không chỉ không buồn, mà ngược lại còn nở nụ cười nói: "Hôm nay ta có thể đắc cử tộc trưởng cũng đều là nhờ được mọi người nâng đỡ."

"Khi ngồi vào vị trí này rồi, Stark mới biết được trách nhiệm nặng nề."

"Tộc Ngưu Đầu Nhân bị chia tách đã lâu, muốn chỉnh hợp lại không phải là chuyện có thể hoàn thành được trong một sớm một chiều, mà cần có sự nỗ lực chung của chúng ta."

"Đặc biệt là hiện giờ chúng ta đang thực hiện nhiệm vụ trấn thủ biên cương, càng cần phải đoàn kết tinh thần."

"Bây giờ đã khác xưa."

"Vương quốc Alpha đã trỗi dậy, trong thời gian ngắn, Đế quốc không có đủ lực lượng quân sự để áp đảo quân địch. Điều này có nghĩa là trong một thời gian dài sau này, những chủng tộc trấn giữ biên cương như chúng ta sẽ không có ngày tháng tốt lành."

"Đặc biệt là chúng ta còn phải làm hàng xóm với Đại Ma vương, chỉ cần một chút sơ suất là tai họa sẽ ập đến ngay lập tức."

"Có quá nhiều vết xe đổ, hầu như toàn bộ các tộc lớn trong Đế quốc đều đã chịu thiệt thòi trong tay Đại Ma Vương."

"Ngay cả Hoàng tộc Người Ưng có thực lực hùng hậu cũng bị đánh đến nguyên khí trọng thương, sợ là dù có mất năm mươi năm cũng khó có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong."

"Bộ tộc chấp hành nhiệm vụ trấn thủ biên cương trước đây là tộc Behemoth hiện cũng đã bị tổn thất nặng nề."

"Những nạn nhân khác thì còn nhiều hơn nữa."

"Đối mặt với kẻ địch như vậy, chúng ta phải sử dụng các biện pháp đối phó linh hoạt. Trừ khi không còn cách nào khác, nếu không chúng ta tuyệt đối không thể đối mặt trực diện với Đại Ma Vương!"

Khi nói đến hai chữ "linh hoạt", Stark còn nhấn mạnh. Rõ ràng là hai chữ "linh hoạt" này còn có ý nghĩa sâu xa hơn.

Tù trưởng của các bộ lạc Ngưu Đầu Nhân đều không phải kẻ ngốc, họ đã ngay lập tức hiểu được ý của Stark.

"Tộc trưởng Stark, biện pháp ứng phó linh hoạt cụ thể của ngài là gì?"

"Bên phía Đế quốc, chúng ta nên giải thích như thế nào?"

Primrose tiếp tục truy vấn đạo.

Chương 1605: Tổ Chức Tà Giáo

Nếu như có thể mà nói, Primrose hận không thể chém Stark thành muôn mảnh, nhưng tình huống bây giờ đặc thù.

Dù cho ông ta có cảm thấy khó chịu với vị tộc trưởng mới này đến đâu thì cũng phải thừa nhận rằng tình hình mà Stark đang mô tả chính là thực tế mà tộc Ngưu Đầu Nhân đang phải đối mặt.

Nếu không giải quyết được những vấn đề này thì cũng đừng nghĩ đến việc tranh giành quyền lực. Nói không chừng, vào một ngày nào đó sẽ mơ mơ hồ hồ đi gặp Thú Thần.

"Tù trưởng Primrose, ta nghĩ ngài cũng hiểu được ý của ta, đó đều là những gì mà các bộ lạc ở biên giới đã làm trước đây, chúng ta chỉ đơn giản là bắt chước làm theo."

"Còn về phía Đế quốc, chỉ cần chúng ta có thể ổn định thế cục tiền tuyến là bọn họ đã âm thầm vui vẻ rồi. Nào có thời gian đến gây phiền phức cho chúng ta!"

"Cho dù thật bị bắt được nhược điểm, cùng lắm là tìm cơ hội để bắt nạt một vài tên lãnh chúa nhân tộc dễ khi dễ, chặt vài cái đầu người mang về báo cáo giao nộp là được."

"Tuy nhiên, cần phải nắm bắt được mức độ trong đó, trận chiến phải diễn ra trong lãnh thổ của Đế quốc, không thể xâm nhập vào lãnh thổ của Vương quốc Alpha."

Stark nói với vẻ bình tĩnh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, vài cái đầu người trong miệng của Stark thật sự chỉ là vài cái đầu.

Vì không gây phiền phức, gã ta thậm chí còn giới hạn chiến trường trong lãnh thổ của Đế quốc.

Primrose đang muốn mở miệng phản đối, nhưng lời đến khóe miệng lại chần chờ.

Với thực lực của tộc Ngưu Đầu Nhân, đây rõ ràng là lựa chọn tốt nhất. Nếu như đần độn liều chết với quân địch, không chừng ngày nào đó sẽ bị diệt tộc. . . . .

Vương quốc Hessen, tỉnh Misha.

Đại diện của các tổ chức tà giáo từ khắp nơi trên đại lục đang tề tụ trong một tòa lâu đài tăm tối, không khí xung quanh tràn ngập mùi máu tanh.

"Đây là những bông hồng vừa mới hái, mời mọi người hưởng dụng!"

Trong khi nói chuyện, U Ám chi chủ liền mở nắp chiếc của hộp trước mặt ra, bên trong là hai quả tim vẫn còn đang đập thình thịch, bên cạnh là một ly đồ uống màu đỏ tươi.

Trong đại diện lập tức xuất hiện hai thái cực đối lập.

Một vài thủ lĩnh tà giáo đã trực tiếp cầm dao nĩa lên rồi bắt đầu ăn, thỉnh thoảng còn đưa ra những lời nhận xét.

Đối với những tên ác quỷ chân chính mà nói, trái tim và máu tươi của thiếu nữ chính là thức ăn ngon nhất.

Một số thủ lĩnh tà giáo thì cau mày, mặc dù họ cũng thuộc hàng ngũ giết người như ngóe, nhưng còn chưa sa đọa đến mức ăn thịt, uống máu người.

"U ám, có chuyện gì thì trực tiếp nói thẳng đi!"

"Tốn nhiều công tốn sức để mời bọn ta từ khắp đại lục đến đây chẳng lẽ chỉ để mời mọi người thưởng thức những bông hồng của ngươi thôi sao?"

Khô Lâu Thánh chủ tức giận nói.

Cùng thuộc phe tà giáo, nhưng mọi người đều là mạnh ai nấy chơi. So với U Minh giáo tiếng xấu vang dội thì Khô Lâu lại thuần khiết giống như một bé thỏ trắng.

"Ha ha. . ."

"Lão khô lâu, đã nhiều năm rồi mà ông vẫn còn nóng tính như vậy."

"Nghe bọn thuộc hạ nói, trong những năm gần đây, tình hình của Khô Lâu hội không được tốt lắm."

"Đầu tiên là bị trọng thương trong Vương quốc Alpha, sau đó lại bị mất đi một vùng giáo khu rộng lớn tại Bắc đại lục trong cuộc chiến đại lục, có muốn xoay người làm một vố lớn không?"

U Ám chi chủ giọng vừa nói xong, sắc mặt của Khô lâu Thánh Chủ đã trầm xuống.

Trong mấy năm gần đây, Khô Lâu hội toàn gặp vận xui.

Tổ bị phá không có trứng lành!

Nhiều quốc gia ở Bắc đại lục bị diệt vong, những hoạt động kinh doanh của Khô Lâu hội ở những nơi đó đương nhiên là cũng bị hủy hoại hoàn toàn.

Trong lúc hỗn loạn, họ chỉ có thể rút người tạm lánh về Vương quốc Alpha trước rồi tính sau.

Trớ trêu thay, tổng bộ Giáo Đình lại truyền lệnh buộc họ phải phát động bạo loạn vũ trang, kết quả dẫn đến họ lại bị tổn thất nặng nề thêm một lần nữa.

Bọn họ còn chưa kịp nghỉ ngơi để khôi phục nguyên khí thì chiến lược phát triển Cận Đông mà Người Alpha triển khai lại đột nhiên thành công.

Một lượng lớn nhân khẩu di cư ồ ạt đã giải quyết được tình trạng mâu thuẫn xã hội ở trong nước, trực tiếp thu hẹp không gian sinh tồn của tổ chức tà giáo.

Không chỉ khó khăn trong việc phát triển hội viên, nguy cơ bị lộ cũng tăng lên gấp bội, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị các quý tộc địa phương đàn áp tàn bạo.

Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, có lẽ không bao lâu nữa, Khô Lâu hội sẽ vì vấn đề truyền thừa mà biến mất trong dòng chảy lịch sử.

"U ám, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

"Chỉ dựa vào một chút lực lượng của Khô Lâu hội ta, kéo dài hơi tàn đều đã miễn cưỡng lắm rồi, lấy cái gì để làm một vố lớn!"

Khô lâu Thánh Chủ khinh thường nói.

Điều quan trọng nhất để lăn lộn trong tà giáo không phải là thực lực mạnh mẽ, mà là phải tự biết mình.

Có bao nhiêu lực lượng thì làm bấy nhiêu chuyện, đây là nguyên nhân chính mà Khô lâu Thánh Chủ có thể sống được đến tận bây giờ.

Trừ khi có khả năng lật đổ trật tự, nếu không, lúc nên khiêm tốn thì nhất định phải khiêm tốn.

Bất quá nếu thật là có phá vỡ hiện hữu trật tự năng lực, bọn hắn cũng sẽ không lại là tà giáo.

"Khặc khặc. . ."

"Lão khô lâu, ngươi đã lỗi thời rồi."

"Nếu chỉ có một Khô Lâu hội thôi thì đương nhiên là không đủ thực lực, nhưng chẳng lẽ không biết tìm người liên thủ sao?"

"Những người đang có mặt ở đây đều là nhân kiệt trong tà giáo ta, chỉ cần chúng ta liên thủ thì vẫn có hy vọng lật đổ một vương quốc mục nát!"

U Ám chi chủ cười quái dị nói.

Không sai, nếu tổ chức tà giáo liên thủ với nhau, xác suất để kéo theo một vương quốc mục nát làm đệm lưng cũng không thấp,

Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ, tà giáo sở dĩ là tà giáo là vì sự phân hóa nội bộ cũng rất đa dạng.

Chương 1606: Âm Mưu

Mối quan hệ giữa các tổ chức tà giáo khác nhau cũng sẽ không tốt được đến đâu. Không những không có sự cảm thông của những người cùng cảnh ngộ, ngược lại khi bỏ đá xuống giếng và đâm sau lưng đều chưa bao giờ chùn tay.

"U Ám chi chủ đáng kính, xin hỏi ngài đang chuẩn bị lật tung vương quốc nào?"

"Sau khi chuyện này thành công, chúng tôi có thể đạt được những gì?"

Long Hi quan tâm hỏi.

Là đại biểu của Thất Nguyệt hội, gã ta hoàn toàn không hợp với những người ở đây.

Cùng là thành viên của tổ chức tà giáo, nhưng rõ ràng là Thất Nguyệt hội vẫn chưa đủ tà ác, thậm chí còn chưa từng cung phụng Tà Thần.

Nếu không phải trở thành dê thế tội trong vụ ám sát vương tử Hessen năm đó, nhất chiến bị động thành danh, có lẽ hiện giờ họ vẫn còn là một tổ chức nhỏ bé đang chật vật sinh tồn trong Vương quốc Alpha.

Là một tổ chức nhỏ trong khu vực không đồng nghĩa với việc thực lực của bọn họ đã yếu đi. Bởi vì thành viên của tổ chức chủ yếu là các quý tộc phương bắc thất thế trước đây, có rất nhiều người đã nhờ vào cơn gió đông Alpha mà trở lại với hàng ngũ quý tộc.

Vấn đề rắc rối cũng xảy ra ở đây. Sau khi trở lại trong hàng ngũ quý tộc, quyết tâm tạo phản của mọi người cũng không còn kiên định như vậy nữa.

Ngoài lập trường khá thống nhất trong việc trả thù Ngũ đại gia tộc Bắc Cương ra, trong những vấn đề còn lại, Thất Nguyệt hội đều đang trong tình trạng chia rẽ.

Ngoài những kẻ xui xẻo được đề danh trên lệnh truy nã, không có cách nào để rút lui ra, đại đa số thành viên của Thất Nguyệt hội đều trở nên lý trí hơn.

Nhìn vào những gì họ đã thể hiện trong những năm gần đây, ngoài việc thỉnh thoảng ám sát một số thành viên của Ngũ đại gia tộc ra, hầu như không thể tìm thấy bóng dáng của bọn hắn.

Trong thâm tâm họ cũng bắt đầu dao động, bao gồm cả những kẻ bất hạnh như Long Hi cũng dần có xu hướng thỏa hiệp với vương quốc.

Hành động báo thù của Thất Nguyệt hội rất chuyên nhất, không có khuếch đại, không có nhiều kẻ thù ở Vương quốc Alpha, chủ yếu là tuyên truyền những tư tưởng thù địch.

Nếu có thể buông bỏ những thứ không thực tế này, dựa vào mối quan hệ của họ trong giới quý tộc để vận hành một chút, muốn đổi một thân phận mới để làm lại thì vẫn có thể thực hiện được.

"Đương nhiên là chọn một trong ba vương quốc Trung đại lục!"

"Những cường quốc giống như Vương quốc Alpha, dù cho chúng ta có hợp sức lại cũng không đánh lại người ta. Công quốc Mosey lại đang thiếu một đống nợ, đám chủ nợ sẽ không cho phép họ sụp đổ."

"Số vương quốc suy tàn ở Nam đại lục là nhiều nhất, nhưng đều nằm trong tầm mắt của các cường quốc. Cho dù chúng ta có gây ra nổi loạn thì cũng chỉ là dọn cỗ cho người khác xơi mà thôi."

"Đếm tới đếm lui, cũng chỉ ba vương quốc Trung đại lục là có thể ra tay được."

"Chỉ cần châm ngòi cho chiến tranh, liên minh dị tộc sẽ tự động kiềm chế liên minh năm nước, giúp chúng ta tranh thủ thời gian."

"Sau khi chuyện này thành công, chúng ta hoàn toàn có thể thành lập một vương quốc liên minh, từ đó đứng dưới ánh mặt trời."

"Mọi người có thể phân chia quốc thổ của tân quốc dựa theo mức độ cống hiến của mình. Tệ nhất cũng có thể lấy được một vài tỉnh, tốt hơn là trốn trong bóng tối bị người ta truy sát!"

U Ám chi chủ nói một cách đương nhiên.

Chọn quả hồng mềm để bóp là không có vấn đề gì. Vấn đề duy nhất là cái bánh mà U Ám chi chủ vẽ ra không được đáng tin cậy cho lắm.

Muốn tổ chức tà giáo gây ra những chuyện tập kích khủng bố, hoặc là lợi dụng thủ đoạn tôn giáo để chơi vũ trang bạo động thì không sao, đây đều là thế mạnh của bọn họ.

Nhưng một khi dính đến việc cai trị đất nước thì những người này lại hoàn toàn luống cuống. Trong lịch sử đã có vô số tà giáo làm loạn, bất kể quy mô có lớn đến đâu cũng đều không có một cuộc nổi loạn nào thành công, điều này đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Chỉ riêng một tổ chức tà giáo phản loạn thôi là chính vụ nội bộ đã trở nên rối ren rồi; Nhiều tà giáo tổ chức như vậy liên hợp lại một chỗ để trị quốc thì càng không thể trông cậy vào.

Nhìn vào thức ăn trên bàn là biết, không có người dân nào có thể khoan dung cho những kẻ thống trị tàn bạo như vậy.

Dù sự thống trị của quý tộc có thối nát đến đâu cũng không có người dám lấy tim và máu của thiếu nữ làm thức ăn, còn bày biện trên yến hội một cách quang minh chính đại như vậy.

Nếu như có người dám làm vậy, không chỉ danh tiếng của họ bị hủy hoại, mà tôn giáo và pháp luật cũng sẽ không tha cho họ.

"U ám, ông nói thẳng là phát động khởi nghĩa ở Vương quốc Hessen không phải xong rồi sao, cần gì phải vòng vo như vậy?"

"Những người đang ngồi ở đây đều đang lăn lộn tại Bắc đại lục. Quốc gia nào mạnh, quốc gia nào yếu, liếc mắt là thấy ngay."

"Muốn bọn ta tham gia vào cũng được, nhưng ít nhất cũng phải để cho mọi người biết rõ người đứng phía sau là ai đã. Không có thế lực lớn ủng hộ, ta không cho rằng lần liên minh này có thể thành công!"

"Cho dù may mắn chiếm được một vương quốc, nhưng nếu không được Liên minh Nhân tộc thừa nhận thì cũng nhanh chóng bị bốn nước còn lại hủy diệt."

Giáo Hoàng Tiêu Phong nói với vẻ mặt thản nhiên.

Giáo hội Tiêu Phong không giống với những tà giáo khác đang hoạt động trên đại lục, khu vực hoạt động chủ yếu của họ là ở vùng duyên hải, phần lớn tín đồ đều là ngư dân, hải tặc, thủy thủ.

Với những tín đồ hỗn tạp và thường xuyên lăn lộn ở trên biển, hình thức tư duy của họ cũng khác với các giáo hội ở nội địa.

Những tổ chức tà giáo khác còn đang cân nhắc lợi ích, Giáo Hoàng Tiêu Phong đã chuyển trọng điểm chú ý của mình sang kẻ đứng phía sau ủng hộ.

Chương 1607: Vương quốc Peregrine

"Tiêu Phong, chuyện rõ ràng như vậy rồi mà vẫn cần ta phải nói ra sao?"

"Trên đại lục Aslante này, ngoài dị tộc căm thù Liên minh năm nước đến xương tủy ra, còn có thế lực nào khác có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy, ngươi không biết sao?"

U Ám chi chủ giễu cợt nói.

Thoạt nhìn thì việc bị người khác đoán ra thân phận của người đứng sau và bản thân gã ta tự nói ra thân phận của người đứng sau đều có kết quả giống nhau, nhưng tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu âm mưu này thành công, Liên minh năm quốc gia sẽ trở thành Liên minh bốn quốc gia, và sự hỗn loạn chính trị mà chuyện này mang lại sẽ rất lớn!

Xét từ khía cạnh này, những thế lực có động cơ ủng hộ bọn hắn phát động hành động này có thể không chỉ có một nhà.

Không chừng còn cấu kết với cả dị tộc!

Đối với tổ chức tà giáo mà nói, hợp tác với ma quỷ cũng chẳng phải là vấn đề gì, cấu kết với dị tộc đương nhiên là sẽ không có gánh nặng gì trong lòng.

"U ám, đừng có chơi mấy trò này nữa. Phải biết là trên thế giới này còn có một loại hành vi gọi là: Vu oan hãm hại."

"Đám chính khách kia thích chơi những trò xiếc này nhất. Chỉ dựa vào phân tích lợi và hại để đưa ra kết luận thì chưa chắc đã là đúng."

"Nếu như đoán sai đối tượng, trong quá trình hành động lại coi kẻ thù là đồng minh, thì sẽ rất nguy hiểm!"

Giáo Hoàng Tiêu Phong nói cứ như thể có kinh nghiệm phong phú vậy, trực tiếp khiến bầu không khí trở nên sôi động hơn, các đại diện đều bày tỏ yêu cầu được biết sự thật.

"Haizz!"

"Các ngươi thật sự là quá thiếu tín nhiệm. Có tổng cộng ba nhà tài trợ đứng phía sau, theo thứ tự là liên minh dị tộc, Vương quốc Peregrine, nhà tài trợ cuối cùng, các ngươi tự đoán được."

"Vì có nhiều nhà tài trợ nên kinh phí hoạt động lần này tương đối dư dả, giờ chỉ cần các người tham gia vào nữa thôi."

U Ám chi chủ vừa nói xong, đám người liền trợn tròn mắt.

Liên minh dị tộc và Giáo Đình ủng hộ cuộc phản loạn lần này, mọi người đều có thể hiểu được, nhưng Vương quốc Peregrine nhúng tay vào chuyện này là có ý gì?

Là một đảo quốc, Vương quốc Peregrine và đại lục Aslante cách nhau cả một eo biển. Quốc lực tổng thể tuy không tệ, nhưng ở eo biển đối diện lại là Vương quốc Frank cùng Vương quốc Iberia, bọn họ căn bản không có cơ hội nhúng tay vào các vấn đề trên nội lục.

Theo thông lệ trước đây, khi Nhân tộc yếu thế trong cuộc chiến tranh đại lục, Vương quốc Peregrine sẽ xuất binh tham chiến, thời gian còn lại họ rất ít khi nhảy ra thể hiện sự hiện diện của bản thân.

Vì bị cô lập ở hải ngoại, không phải là quốc gia trên đại lục, nhiều khi mọi người đều cố tình phớt lờ sự tồn tại của bọn họ.

Trước đây, khi xếp hạng thập đại vương quốc trên lục địa đều không tính bọn họ.

Vương quốc Peregrine dường như cũng rất hưởng thụ cảm giác bị bỏ qua này, lâu nay đều rất im hơi lặng tiếng. Ngay cả trong hội nghị Liên minh Nhân tộc, bọn họ đều chỉ đóng vai trò quần chúng.

Một quốc gia an phận như vậy mà lại đột nhiên chạy đến ủng hộ cho sự nghiệp tà giáo, rõ ràng là có chút bất thường.

Có lẽ là biết mọi người sẽ truy hỏi căn nguyên, U Ám chi chủ lập tức bổ sung: "Tình hình hiện tại của Vương quốc Peregrine rất đặc biệt, thế cục trong nước của bọn hắn đang vô cùng nguy cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn đến nội chiến."

"Người đứng sau ủng hộ chúng ta chính là một phe phái trong đó, mục tiêu của bọn hắn đã rất rõ ràng: Chính là muốn làm cho đại lục hỗn loạn, thu hút sự chú ý của các quốc gia, để che giấu cho hành động tiếp theo của họ."

"Còn cụ thể là hành động gì, tạm thời vẫn chưa biết được. Nhưng hiện giờ họ đã vận chuyển 20% số vật tư chiến lược viện trợ đến đây rồi."

"Phần còn lại cũng sẽ được chuyển đến sau khi mọi người đồng ý tham gia. Còn về nội bộ Vương quốc Peregrine đang có mâu thuẫn gì thì lại không quan trọng với chúng ta!"...

Một phần khế ước xuất hiện ở trước mặt khiến cho sắc mặt của mọi người đều trở nên âm trầm.

Cách làm việc không có sự tin tưởng như vậy làm cho mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có lẽ là đã nhìn ra được lo lắng của mọi người, U Ám chi chủ liền giải thích với vẻ mặt chân thành:

"Rất xin lỗi các vị, vì sự an toàn của mọi người, ta không thể không thận trọng!"

"Nếu để lộ tin tức, e rằng chúng ta còn chưa kịp tập hợp nhân mã thì đã bị quý tộc các nơi tiêu diệt rồi."

Đây là vấn đề thực tế, so với tập đoàn quý tộc, lực lượng của tập đoàn tà giáo thật sự là quá nhỏ bé.

Đạo lý này là không sai, nhưng mọi người cũng không dám buông lỏng cảnh giác, ai nấy đều đích thân tiến lên kiểm tra khế ước xem có tồn tại vấn đề gì không.

Rõ ràng là sự thiếu tin tưởng này không chỉ tồn tại ở một phe. Toàn bộ đại biểu của các tổ chức tà giáo có mặt ở hiện trường đều không tin tưởng ai.

Ký khế ước sẽ đặt ra một rào cản. Việc hợp tác sau này nhất định sẽ lấy lợi ích của mỗi người làm chủ. ...

Vương quốc Peregrine, trang viên Aupril.

Các đại diện quý tộc mới nổi đến từ khắp nơi trong vương quốc đã tụ tập lại, với tư cách là người khởi xướng cuộc họp, Tử tước Katalino là người mở miệng đầu tiên:

"Các vị, hôm nay ta mời mọi người tới đây là để thảo luận một chủ đề có phần nặng nề."

"Chắc hẳn mọi người đều đã cảm nhận được, chính phủ vương quốc do các quý tộc uy tín lâu năm nắm giữ vẫn luôn tràn đầy địch ý với chúng ta."

"Trong dự thảo sửa đổi luật vương quốc mới nhất lại xuất hiện thêm một điều khoản tăng thuế quan. Một khi dự luật này được thông qua, hầu như tất cả các ngành đều sẽ bị tổn thất nặng nề."

"Tỷ lệ số ghế mà chúng ta chiếm giữ trong hội nghị còn chưa đến một phần năm, chỉ cần đề xuất được đưa vào hội nghị bỏ phiếu thì thông qua gần như là điều chắc chắn!"

Chương 1608: Kế Hoạch

Vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng liền trở nên trầm trọng.

Là một đảo quốc, sự phát triển của Vương quốc Peregrine đã được định sẵn là phải gắn liền với biển cả.

Các quý tộc uy tín lâu năm chiếm hơn tám mươi phần trăm đất đai của vương quốc, vì bảo thủ, họ đã bỏ lỡ lợi ích của thương mại đường biển, vô tình nhường cơ hội lại cho các quý tộc mới nổi.

Và không có gì ngạc nhiên khi tập đoàn quý tộc mới nổi đã phát triển nhanh chóng trong vòng chưa đầy vài thập kỷ nhờ vào lợi ích của thương mại đường biển.

Nhóm quý tộc uy tín lâu năm cảm nhận được quyền lực và địa vị của mình đang bị đe dọa, nên đương nhiên là sẽ không cam tâm.

Một mặt thì họ tích cực tham gia thương mại đường biển, mặt khác lại lợi dụng quyền lực trong tay để tạo ra những trở ngại cho sự phát triển của các quý tộc mới nổi.

Trong bối cảnh này, hai bên nhanh chóng nảy sinh mâu thuẫn.

Không cam tâm nhường lại lợi ích trong tay, các quý tộc mới nổi đã phát động cuộc chặn đánh trên biển, khiến cho các quý tộc uy tín lâu năm bị tổn thất nặng nề.

Sau đó lại đôi công với các quý tộc uy tín lâu năm trong phương diện chính trị. Từ biểu cảm của mọi người có thể nhìn ra được, bọn họ đã rơi vào thế hạ phong trong cuộc đấu này.

"Tử tước Katalino tôn kính, lập trường hiện giờ của Quốc vương là gì?"

Nam tước Miklos quan tâm hỏi.

Trong cuộc đối kháng giữa hai phe quý tộc mới và cũ, lập trường của Quốc vương trở nên cực kỳ quan trọng.

Thực ra, cuộc tranh chấp này cũng là do Quốc vương gây ra.

Nhưng vì lực lượng có hạn, nên Vương thất Peregrine chỉ có khả năng kích động sự đối lập giữa hai phe phái lớn, nhưng lại không có năng lực kiểm soát sự phát triển của cục diện sau đó.

Mâu thuẫn giữa quý tộc mới và quý tộc cũ không phải là vấn đề trong một sớm một chiều.

Những gì mà hai bên đưa ra để đấu đá với nhau hiện giờ chỉ là những thứ mang tính biểu tượng, bản chất cốt lõi vẫn là sự xung đột về mô hình sản xuất.

Các quý tộc uy tín lâu năm vô cùng phụ thuộc vào sản xuất nông nghiệp, còn các quý tộc mới nổi thì lại lấy thương mại làm chủ đạo.

Các quý tộc mới nổi muộn có được thị trường hàng hóa lớn hơn thì phải đánh bại mô hình sản xuất truyền thống, có phần tương tự như cách mạng tư sản.

Sự khác biệt nằm ở chỗ thực lực của tập đoàn quý tộc Vương quốc Peregrine quá mức khổng lồ, ngay từ khi ra đời thì tư bản đã phụ thuộc vào quý tộc, hai bên đã hoàn thành hợp nhất ở một mức độ nhất định.

"Bệ hạ vẫn luôn ba phải. Muốn bệ hạ đứng ra ủng hộ chúng ta là chuyện gần như không có khả năng!"

Tử tước Katalino lắc đầu nói.

Tập đoàn quý tộc mới nổi là do Quốc vương tiền nhiệm nâng đỡ, còn Quốc vương đương nhiệm lại ủng hộ tập đoàn quý tộc uy tín lâu năm thượng vị. Quốc vương không đứng về phe nào đã là ủng hộ bọn họ rồi.

Tiếc là đối với tập đoàn quý tộc mới nổi thì chút ít sự ủng hộ này hoàn toàn không đủ. Muốn san bằng khoảng cách chính trị với tập đoàn quý tộc uy tín lâu năm thì nhất định phải nhận được sự ủng hộ toàn diện của Quốc vương.

"Mọi người cũng đừng làm khó Quốc vương, bệ hạ lên ngôi không dễ. Dựa vào sự ủng hộ của quý tộc uy tín lâu năm mới có thể vượt qua được người thừa kế thứ hai để thượng vị, nên làm sao có thể đứng cùng phe với chúng ta được chứ?"

"Kẻ thù đã giương kiếm tới trước ngực chúng ta, lựa chọn tốt nhất hiện giờ là phản công bằng những biện pháp quyết liệt và mạnh mẽ. Thời gian càng kéo dài thì tình hình sẽ càng bất lợi cho chúng ta!"

Tử tước Frolov ở bên cạnh cười lạnh nói.

Là một thành viên của phe quý tộc trẻ tuổi, y vẫn luôn rất coi thường tác phong của các quý tộc cũ, đã sớm muốn lật đổ nhóm người được lợi ích này rồi.

Nhưng vì trong nội bộ quý tộc mới nổi có rất nhiều người đều kiêng kị nội tình của nhóm quý tộc uy tín lâu năm nên mới không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, các quý tộc cũ đã dồn đến trước cửa nhà, đã chạm tới tài lộ của các bên.

Mỗi tăng thêm một đồng tiền thuế quan đều là đang hút máu từ trên người họ. Rõ ràng là các quý tộc uy tín lâu năm thấy mình không ăn được thịt nên muốn lật bàn tẩy bài đây mà.

"Tử tước Frolov, với lực lượng của chúng ta, sẽ không có nhiều phần thắng nếu đối đầu với nhóm quý tộc cũ."

"Thời gian mà mọi người phát triển quá ngắn, lực lượng trung hạ tầng có thể vượt qua quý tộc cũ, nhưng về số lượng cao thủ thì vẫn còn chênh lệch khá lớn."

"Nếu thật sự đi đến bước đó, rất có thể sẽ bỏ mình tộc diệt!"

Nam tước Oberstein lo lắng nói.

Đây là tiếng lòng của đại đa số quý tộc mới nổi, nếu như có lực lượng mang tính áp đảo thì bọn họ đã sớm triển khai hành động rồi.

"Rủi ro càng lớn, ích lợi càng cao!"

"Hơn nữa, chúng ta đã không còn sự lựa chọn nào khác, trừ khi mọi người chịu nhường lợi ích trong tay mình ra, từ nay trở đi làm trâu làm ngựa cho nhóm quý tộc cũ."

"Thực ra, làm trâu làm ngựa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bọn chúng quá tham lam, không riêng muốn chúng ta bán mạng, mà còn muốn huyết nhục trên người chúng ta."

"Thay vì ngồi im chờ chết, chẳng thà liều một phen. Đúng là thực lực của quý tộc cũ rất mạnh, nhưng lực lượng của họ lại quá phân tán."

"Chúng ta không cần phải tiêu diệt tất cả mọi người cùng một lúc, chỉ cần khống chế vương đô trước, sau đó mới từ từ phân hóa đám quý tộc uy tín lâu năm này."

"Mọi người có thể yên tâm, hưởng thụ cuộc sống nhiều năm như vậy, cho dù chúng có là sư tử đi nữa, sau khi trải qua cẩm y ngọc thực thì sức chiến đấu của con sư tử này đã không còn ở thời kỳ đỉnh phong nữa."

"Sau khi chiếm được chính quyền, chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng toàn bộ tài nguyên của vương quốc để bồi dưỡng lực lượng cao cấp của riêng mình..."

Chương 1609: Kế Hoạch (2)

Những lời thổi phồng tràn đầy sức hấp dẫn của Tử tước Frolov đã khiến cho nhiều người trở nên do dự, lập trường phản đối đã không còn vững vàng như vậy nữa.

"Ngài Tử tước nói không sai, hiện tại chúng ta muốn phát động chinh biến thực ra không khó."

"Lực lượng của đám quý tộc cũ đều bị phân tán ở khắp nơi, còn đa phần lực lượng của chúng ta lại tập trung ở trên biển, chúng ta hoàn toàn có thể cùng nhau lao thẳng tới vương đô, đánh cho các bên không kịp trở tay."

"Tuy nhiên, chính biến chỉ là bước đầu tiên, sau khi chiếm được vương đô mới là thử thách thực sự. Không chỉ phải đối mặt với sự phản công của các quý tộc cũ, mà còn phải tính đến sự can thiệp của quốc tế."

"Theo thông lệ trước đây, hơn tám mươi phần trăm các cuộc đảo chính quân sự cuối cùng đều dẫn đến sự can thiệp của quốc tế."

"Hai mươi phần trăm ngoại lệ kia cũng là vì tình hình quốc tế xảy ra biến động lớn, các bên không rảnh để can thiệp."

Lời nói của Nam tước Miklos lại một lần nữa đánh thức nỗi lo lắng trong lòng mọi người.

Sự can thiệp quốc tế còn nghiêm trọng hơn nhiều so với cuộc phản công của các quý tộc cũ. Một khi bị Liên minh Nhân tộc phán quyết cuộc chinh biến của bọn họ là không hợp pháp thì đó sẽ là khởi đầu của cuộc thảm họa.

Thậm chí các quốc gia còn chẳng cần phải phái quân, chỉ cần một lệnh "cấm lưu thông tàu thuyền" là đã có thể khiến họ rơi vào tuyệt vọng rồi.

"Mọi người có thể yên tâm về vấn đề này. Nam đại lục và Trung đại lục sẽ sớm rơi vào loạn lạc, đến lúc đó, các bên sẽ không rảnh mà để ý tới chúng ta."

"Chúng ta có thể chờ đến khi có tín hiệu rồi mới triển khai hành động quyết liệt. Trước đó, mọi người chỉ cần kiếm cớ để tập hợp lực lượng lại là được."

Những lời của Tử tước Katalino đã làm cho đám người hiểu ra.

Đây rõ ràng là đã có sự chuẩn bị từ trước!

Nếu như không đích thân tham gia vào kế hoạch thì làm sao có thể biết được Nam đại lục và Trung đại lục sắp xảy ra loạn lạc chứ?

Theo phong cách hành sự của Liên minh Nhân tộc, trước giờ bọn họ đều luôn ưu tiên cho chiến lược đại lục. Dù chỉ là một vương quốc suy tàn xảy ra rung chuyển cũng sẽ gây ra nhiều sự chú ý hơn Vương quốc Peregrine.

Lúc đó, Vương quốc Peregrine được lập ra chủ yếu là do sức mạnh của nhân tộc quá yếu ớt, không tự tin vào việc giành được bá quyền trên đại lục.

Để bảo vệ truyền thừa, Nhân tộc chỉ đành khuếch trương ra hải ngoại. Tiền thân của Vương quốc Peregrine chỉ là một vài tỉnh thành dự bị, đóng vai trò hậu phương.

Sau khi Đế quốc sụp đổ, Nhân tộc phân rã, mới có Vương quốc Peregrine.

Nhưng lúc đó Nhân tộc đã giành được bá quyền của đại lục, giá trị chiến lược của Vương quốc Peregrine cũng theo đó giảm xuống. Nhưng nhìn chung vẫn đóng vai trò hậu phương, cống hiến một phần sức lực cho trong cuộc tranh giành bá quyền đại lục của nhân tộc.

Mãi cho đến những năm gần đây, khi Nhân tộc trở nên ngày càng cường thế, củng cố được ưu thế chiến lược, Vương quốc Peregrine mới dần dần mờ nhạt trên sân khấu đại lục.

Sau khi thương mại đường biển phát triển, vì âm thầm phát đại tài, Vương quốc Peregrine cũng cố tình hạ thấp mức độ hiện diện của bản thân.

Tuy nhiên, khi im hơi lặng tiếng thì không ai để ý, nhưng một khi gây ra chuyện thì vẫn sẽ thu hút sự chú ý từ bên ngoài.

Đặc biệt là sự kiện nhạy cảm như "Chính biến", có thể đánh thức ký ức ngủ say của mọi người.

Lựa chọn tốt nhất là tạo ra nhiều chuyện để thu hút sự chú ý của các quốc gia, tránh để họ tập trung sự chú ý lên người mình.
...

Bánh xe lịch sử cuồn cuộn lăn về phía trước, đã hơn sáu tháng trôi qua kể từ khi căn cứ chăn nuôi Ma thú được khởi động lại.

Nhìn qua những con mẫu thú đang mang thai đang đi dạo trong căn cứ, Hudson cảm thấy rất hài lòng.

Theo tình hình hiện tại, mấy tháng nữa sẽ xuất hiện một làn sóng Ma thú con non, và sau một vài năm nữa sẽ lại là có một quân đoàn Ma thú được thành lập.

Thực ra đã có số Ma thú bắt đầu sinh con rồi, nhưng vì tỷ lệ chiếm không cao lắm. Chu kỳ mang thai của đại đa số Ma thú đều không ngắn, nhưng Ma thú loài chim là ngoại lệ.

Chẳng hạn như: Griffin.

Sau khi lai giống thành công, qua một khoảng thời gian gian là sẽ đẻ trứng, bây giờ thì trứng đang nở rồi.

Phải thừa nhận rằng huyết mạch của Cự Long rất cường đại, ban đầu một tổ trứng Griffin chỉ nở ra một hoặc hai con Griffin, phần còn lại sẽ vì nồng độ huyết thống không đủ mà biến thành dã thú, nhưng bây giờ lại đều là Ma thú.

Vấn đề duy nhất chính là số lượng trứng sinh ra đã giảm mạnh, kém xa so với trước đây.

Nhưng đây cũng chỉ là vấn đề nhỏ, vì đã có kinh nghiệm ấp trứng trước đó. Hiện giờ hoàn toàn có thể gom nhiều một chút trứng rồi ấp cùng một lúc.

Có rất nhiều thao tác tương tự, tất cả đều nhờ vào kinh nghiệm tích lũy được. Nếu xét về kinh nghiệm nhân giống Á Long Thú, Sơn Địa Lĩnh hiện đã vươn lên top đầu trên đại lục.

Chủ yếu là nhờ công lao của Maxim, những con Cự Long khác nhiều nhất là chỉ động dục một lần trong vòng đời ngắn hạn của Long kỵ sĩ, thậm chí có khi còn không có nổi một lần.

Việc động dục hai lần chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi là chuyện chỉ xuất hiện trong truyền thuyết. Trong tình huống bình thường, chỉ có mẫu long mới có thể làm cho Cự Long động dục hai lần trong một thời gian ngắn.

Nếu như có mẫu long cố tình chạy đến trêu chọc, dù là vừa mới động dục xong cũng có thể nhanh chóng bắt đầu mùa xuân thứ hai.

Ngoại giới đều đang suy đoán là Maxim đã bị một con cặn bã mẫu Long nào đó đùa bỡn. Thậm chí có người còn lén lút tìm kiếm con "cặn bã mẫu Long" không tồn tại này, chỉ vì để con mẫu long này lại cặn bã thêm một lần nữa.

Chương 1610: Buôn Lậu

"Công tước đại nhân, tối qua có một thành viên của đội tuần tra đã nhặt được một lá thư ở bên ngoài, ký tên là Ngưu Đầu Nhân, người nhận là ngài!"

Lời của Tom làm cho Hudson ngơ ngác.

"Chẳng lẽ thú nhân lại muốn chơi âm mưu nữa sao?"

Nhưng chuyện này không hợp lý nha, tội danh thông đồng với địch rất nặng, nhưng cũng phải xem là ai phạm phải.

Chỉ là một bức thư mà muốn vu oan hắn cấu kết với thú nhân, nói ra chỉ làm cho người ta cười.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục, ai mà không biết Hudson lão gia hắn là người đả kích thú nhân tích cực nhất!

Cưỡng ép gài cho một vị thống soái giết nhiều thú nhân nhất cái tội "cấu kết với thú nhân" thì ai mà tin chứ?

Dùng để hãm hại Ngưu Đầu Nhân thì còn được!

Dù cho thật sự có cấu kết thì đó cũng là vì Hudson lão gia hắn đang cố tình chia rẽ Đế quốc Thú Nhân, tuyệt đối không có chuyện thông đồng với địch.

Hudson thuận thế nhận lấy bức thư, sau khi đọc lướt qua một lược, hắn liền có chút dở khóc dở cười.

Hóa ra đám Ngưu Đầu Nhân này rén rồi, muốn láng giềng hòa thuận hữu hảo, nên mới cố ý viết một bức thư để đề nghị mậu dịch.

Dựa trên sự chênh lệch về năng suất sản xuất của hai bên, Hudson hoàn toàn không có ý định phản đối loại thương mại có lợi hơn cho vương quốc này.

Tất nhiên, trên lá thư viết là đề nghị mậu dịch, nhưng thực tế là buôn lậu.

Dù là Vương quốc Alpha hay là Đế quốc Thú Nhân thì cũng cần thể diện.

Lén lút buôn lậu thì thôi, không ai sẽ truy cứu chuyện này, nhưng cũng sẽ không có người bỏ lệnh cấm ở bên ngoài.

"Tom, phái người âm thầm tung tin, nói là Ngưu Đầu Nhân cố tình nới lỏng hạn chế đối với buôn lậu."

"Nhớ làm kín đáo một chút, không thể để cho người ta nắm được sơ hở. Loại chuyện này tuyệt đối không được có liên quan gì đến chúng ta."

Hồi âm là chuyện không thể nào, Hudson sẽ không làm ra loại bị người ta nắm cán này.

Hơn nữa, chỉ là một bộ tộc Ngưu Đầu Nhân mà thôi, còn chưa đủ tư cách để hắn đối xử bình đẳng.

Nội dung lá thư là thật hay giả, để đám buôn lậu dưới trướng thử dò một chút là biết. Nếu như thật sự bỏ bớt hạn chế ở biên giới, buôn lậu sẽ trở nên thuận tiện hơn.

Hudson vẫn luôn rất ủng hộ loại hành vi mở rộng thị trường này, chỉ tiếc là lũ thú nhân quá nghèo.

Nhìn tình hình thu thuế là biết, thuế xuất khẩu đặc biệt mà Tuyết Nguyệt lĩnh trưng thu đã không tăng trưởng trong hai năm liền, thậm chí năm nay còn có sự giảm sút nhỏ.

Lúc đầu Hudson còn tưởng là có sâu mọt đục khoét, nên hắn đã triển khai hành một cuộc hành động chống tham nhũng trong hệ thống thu thuế. Đúng là bắt được không ít quan lại tham ô, nhưng lại không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với việc thu thuế giảm sút.

Rõ ràng là số người tham gia đang tăng lên, nhưng thuế lại không ngừng giảm bớt, yếu tố cốt lõi nhất chính là: người mua không có tiền!

Buôn lậu mậu dịch hiện giờ đã từ giao dịch tiền hàng ban đầu biến thành trao đổi hàng hóa.

Bất cứ thứ gì một khi có nguồn cung dồi dào trên thị trường thì giá cả sẽ không tránh khỏi bị giảm xuống.

Da lông vốn là thứ có giá trị rất cao, nhưng hiện giờ đã sắp biến thành giá cải trắng. Những loài gia súc như dê, bò, ngựa cũng bị mất giá trị ở khu vực Cận Đông.

Do không mấy lạc quan về triển vọng của thị trường, rất nhiều con buôn buôn lậu khi trở về đều sẽ chọn cách nộp thuế bằng hiện vật cho đại lãnh chúa Hudson.

Nếu không thể tiếp tục mở rộng thị trường của Đế quốc Thú Nhân thì loại thương mại gần như cướp bóc này chỉ có thể ngày càng khó làm.

Thực ra, cho dù Đế quốc Thú Nhân có mở cửa thị trường toàn diện thì với trình độ sức sản xuất của bọn chúng, đám buôn lậu cũng chẳng còn được mấy ngày lành tháng tốt.

Trước đây, song phương có thể duy trì một sự cân bằng là vì Đế quốc Thú Nhân có thể chạy tới cướp bóc mà không cần hẹn ngày.

Dựa vào tài phú đoạt được để xóa sạch khoản thâm hụt trong hoạt động buôn lậu.

Bây giờ không còn gì để cướp nữa, kết quả của việc buôn bán giữa hai bên là tài sản của Đế quốc Thú Nhân đang dần cạn kiệt.

Nếu có người am hiểu kinh tế ở đây, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, Đế quốc Thú Nhân đang phải đối mặt với nguy cơ.

Đáng tiếc đây là một thời đại tôn sùng vũ lực, những người thuộc tầng lớp thống trị của Đế quốc Thú nhân như Hoàng tộc và Vương tộc hoàn toàn không coi vấn đề kinh tế là một chuyện to tát gì.

Đặc biệt là đám Vương tộc mới trỗi dậy, trong quá khứ, bọn chúng vẫn luôn là những kẻ nghèo hèn, căn bản không phát hiện ra chuyện này có gì không đúng.

Cả đám đều có kế hoạch, chờ khi Đế quốc khôi phục nguyên khí liền mang theo đại quân đi cướp lấy tài sản của Vương quốc Alpha.

Người khác không phát hiện ra bản chất của vấn đề, chỉ có thể coi đó là do không đủ thực lực quân sự, không thể ra ngoài cướp bóc gây ra, là địch nhân, Hudson lại càng không có khả năng nhắc nhở bọn chúng.

Địch nhân mà, ngu ngốc một chút thì sẽ tốt hơn!

Việc buôn bán bằng cách lấy vật đổi vật cũng có nghĩa là thương mại nội bộ của Đế quốc Thú Nhân đã bị hạ thấp đến cực hạn. ...

"Long Hi đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì, có nên hợp tác với U Minh Giáo không?"

Sau khi rời khỏi lâu đài, Mahhat lo lắng hỏi.

"Hợp tác, lấy cái gì để hợp tác?"

"Dương sứ, ngươi nên hiểu rằng các thành viên của Thất Nguyệt hội ta đều ở trong vương quốc Alpha, lợi ích cũng nằm trong vương quốc Alpha."

"Muốn mọi người bỏ rơi vợ con, chạy đến Vương quốc Hessen để mạo hiểm, ngươi cảm thấy có thể thực hiện được sao?"

"Từ khi hội chủ mất tích, Thất Nguyệt hội đã không còn là Thất Nguyệt hội của lúc trước nữa rồi!"

"Thất Nguyệt hội hiện giờ đã đứng trước bờ vực chia rẽ. Chỉ có chung niềm tin là trả thù Ngũ đại gia tộc Bắc Cương thôi là không đủ đã để duy trì hoạt động của tổ chức."

"Đặc biệt là những kẻ vừa mới giành được lãnh địa ở vùng Cận Đông, hiện giờ bọn hắn chỉ một lòng một dạ phát triển lãnh địa của mình."

"Chuyện báo thù, bọn hắn đã tìm được đồng bọn hợp tác tốt hơn."

"So với một tổ chức nửa chết nửa sống, đi theo vị Nguyên soái Hudson kia sẽ tốt hơn nhiều so với việc đi theo chúng ta!"

Trong khi nói chuyện, Long Hi thở dài một hơi.

Nếu biết trước thế cục sẽ phát triển như vậy thì Long Hi đã không tùy tiện kéo người nhập hội rồi.

Chương 1611: Lựa Chọn

Hành động ép buộc Nam tước Kettler gia nhập vào trong hội trước đó không ngờ lại vô tình trở thành dẫn sói vào nhà.

Hết cách rồi, đều là do Kettler quá âm hiểm. Sau khi gia nhập hội liền nỗ lực trèo lên trên, lập được công lao hãn mã trong hội.

Để lấy được lòng tin của mọi người, Kettler thậm chí còn tự tay giết chết một thành viên dòng chính của một trong Ngũ đại gia tộc Bắc Cương.

Long Hi vốn tưởng rằng đã nắm được điểm yếu của Kettler thì có thể tin tưởng và trọng dùng, nào ngờ kẻ này lại đóng gói nguyên một đám tinh anh trong hội rồi bán cho Hudson.

Càng bi kịch hơn nữa là mọi người đều không biết chuyện này, lại còn vận dụng nguồn tài nguyên trong hội để viện trợ cho những người này, đẩy bọn họ lên vị trí lãnh chúa.

Mục đích ban đầu là muốn nhân cơ hội này để đứng vững ở Cận Đông, chưởng khống quân quyền một cách hợp pháp, nâng cao thực lực của Thất Nguyệt hội.

Kế hoạch tiến triển rất thuận lợi, nhưng khi phát triển đến giai đoạn sau thì những quý tộc lãnh chúa này lại không còn nghe theo lệnh của tổng bộ chỉ huy nữa.

Sau khi nhận ra không ổn thì đám người này đã bắt tay với nhau, trở thành thế lực lớn nhất trong Thất Nguyệt hội rồi.

Hội chủ đích thân mang người đi thanh lý môn hộ, kết quả vừa tiến vào Cận Đông liền trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian.

Đến bước này rồi, mọi người đều nhận ra không ổn. Nhưng vì thực lực của tổng bộ không đủ, không thể áp chế được phe phái có thực lực này, khiến cho cục diện rơi vào bế tắc.

Muốn lộn cái bàn cũng không được.

Các thành viên Thất Nguyệt hội ở khu Cận Đông đã bị Kettler giật dây đi đầu quân cho Hudson hết rồi, cho dù có vạch trần thân phận của bọn hắn thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn chuyện Kettler giết chết thành viên của Ngũ đại gia tộc cũng bị họ chọc ra, làm cho Ngũ đại công tước rất tức giận.

Và cũng chỉ là tức giận mà thôi, công văn truy cứu trách nhiệm đến được khu Cận Đông thì đã bị biến thành một tờ giấy lộn.

Hudson đích thân ra mặt can thiệp vào vụ án, trực tiếp nhận định chứng cứ là giả mạo, lật đổ toàn bộ kết quả điều tra.

Vì chuyện này, hai bên còn kiện tụng đến tận vương đô, cuối cùng, dưới sự ba phải của Quốc vương, chuyện này liền chẳng đi đến đâu.

Người có chỗ dựa không sợ bại lộ thân phận, nhưng không có nghĩa là những người như họ cũng không sợ bại lộ.

Nếu như hai bên đâm lưng nhau, phe thực lực ở khu Cận Đông chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, nhưng đám lão đại của Thất Nguyệt hội như họ cũng chạy không thoát.

"Long Hi đại nhân, nếu như không muốn tham gia thì sao ngài lại phải ký kết khế ước?"

Farley ở bên cạnh quan tâm hỏi.

Khế ước không thể ký lung tung, nếu như không thực hiện khế ước thì lực phản phệ có thể khiến cho người ta sống không bằng chết.

"Tình huống lúc đó nếu như không ký khế ước thì chúng ta đừng mong có thể sống sót rời đi."

"Một khi chuyện này bị lộ ra ngoài, những tổ chức tà giáo tham gia đều sẽ gặp tai hoạ ngập đầu."

"Nguyên nhân mà chúng ta có thể hoạt động được ở trong thế giới ngầm là vì tập đoàn quý tộc cần tổ chức tà giáo."

"Nhưng một khi chúng ta vươn xúc tu đến vương quyền, khiêu chiến ranh giới cuối cùng của họ, đám đại quý tộc kia sẽ không ngại đổi một nhóm người biết nghe lời hơn."

"Chỉ riêng Ngũ đại gia tộc Bắc Cương thôi cũng đủ khiến chúng ta phải trốn chui trốn lủi rồi. Nếu như toàn bộ đại quý tộc đồng loạt ra tay, ngươi cho rằng bọn họ thật sự không đào ra được thân phận của chúng ta sao?"

Long Hi vừa nói xong, sắc mặt của Âm Dương song sứ đã hoàn toàn biến đổi.

Chân tướng thật sự là quá đau lòng.

Bọn hắn vốn cho rằng nguyên nhân mà mình không bị bắt là vì mình giấu đủ sâu. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng chân tướng của sự việc lại là vì người ta không muốn tìm.

Khi nhớ lại những gì đã xảy ra trong quá khứ, hai người đã nhanh chóng nhận ra điều bất thường.

Rất nhiều vụ án rõ ràng có thể được điều tra sâu hơn, nhưng cuối cùng lại không có kết quả.

Trước đây hai người cứ tưởng đó là may mắn, nhưng bây giờ xem ra rõ ràng là đám đại quý tộc kia đang cố tình tha cho họ.

Dù sao, Thất Nguyệt hội cũng là một tổ chức khác biệt trong hàng ngũ tà giáo.

Ngoài việc hô hào khẩu hiệu, các hoạt động bình thường của họ cũng chỉ nhắm vào Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, hoàn toàn vô hại đối với các quý tộc khác trong vương quốc.

Không gây nguy hiểm đến lợi ích của mọi người, đúng dịp là Ngũ đại gia tộc lại rất thích gây thù chuốc oán, cho nên mọi người cũng rất vui lòng để họ ở lại để tiếp tục gây rối cho Ngũ đại gia tộc Bắc Cương.

So sánh ra thì các tổ chức tà giáo khác lại khổ sở hơn nhiều. Như Khô Lâu hội chẳng hạn, thường xuyên bị đuổi giết khắp thế giới.

Hơn chín mươi phần trăm tổ chức tà giáo sẽ không tồn tại được quá ba năm. Đa phần đều sẽ bị các quý tộc hủy diệt chỉ sau vài tháng từ khi được thành lập.

"Long Hi đại nhân, nếu chúng ta không tham gia hành động, vậy ngài sẽ làm gì?"

Âm Dương song sứ đồng thanh hỏi.

Hai người đều là thân tín được Long Hi bồi dưỡng, mặc dù đã nắm giữ chức vụ cao trong Thất Nguyệt hội, nhưng quan hệ lại không có gì thay đổi.

"Có gì mà phải lo lắng chứ, trên khế ước chỉ yêu cầu là phải giữ bí mật và tham gia, còn cụ thể tham gia như thế nào thì vẫn do chúng ta định đoạt."

"Huống chi, một tin tức lớn như vậy cũng đáng giá không ít tiền."

"Nếu như có người ra giá đủ cao, dùng cái mạng của ta để đổi lấy tương lai cho mọi người cũng chưa hẳn là không được!"

Long Hi cười ha hả nói.

Lấy mạng của mình để đổi lấy tương lai cho bọn thuộc hạ, Long Hi đương nhiên là không đại công vô tư đến vậy. Chỉ là người trong giang hồ, cơ thể đã không thuộc về mình, hiện giờ Long Hi đã không còn là người tay trắng nữa.

Chương 1612: Lựa Chọn (2)

Dù không suy nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho người nhà.

Lúc còn sống, Long Hi có thể che chở cho người nha. Nhưng vì thời trẻ một mực truy cầu thực lực, hiện giờ đã tích lũy một thân ám thương, căn bản không còn mấy năm để sống.

Thân phận Thất Nguyệt hội đã trở thành mối đe dọa lớn nhất đối với gia đình ông ta.

Khi Long Hi còn sống, ông ta có thể nhờ sức mạnh trong hội để che chở. Nhưng một khi Long Hi qua đời, những đứa con trong nhà của ông ta sẽ không tài nào bảo vệ được phần gia nghiệp này.

Lựa chọn tốt nhất chính là nhanh chóng hoàn thành việc tẩy trắng thân phận. Nếu như có thể bán cho mọi người một món ơn ân tình thì sẽ càng tốt hơn.

So với tổ chức tà giáo thì giới quý tộc có liêm sỉ hơn nhiều.

Đặc biệt là những người vừa mới tẩy trắng lên bờ, cần có một danh tiếng tốt. Người nợ ân tình thì đương nhiên sẽ cho hồi báo. ...

"Nguyên soái, cao tầng của Thất Nguyệt hội muốn thương lượng về một vụ làm ăn lớn với ngài. Có vẻ như rất bí mật, tôi đã vận dụng toàn bộ nhân mạch trong hội rồi mà vẫn không tài nào tìm hiểu ra được."

Nam tước Kettler báo cáo với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong những năm gần đây, nhìn bề ngoài thì Kettler không có thay đổi gì nhiều, nhưng quyền lực thực tế trong tay y lại tăng lên đáng kể.

Nhờ vào bán đứng Thất Nguyệt hội, Kettler đã nhận được sự tín nhiệm của Hudson; Lại dựa vào sự ủng hộ của Hudson, Kettler liên tục củng cố sức ảnh hưởng của mình trong nội bộ Thất Nguyệt hội.

Phát triển đến giờ, Nam tước Kettler cũng là một nhân vật có số có má ở khu Cận Đông này. Nếu không phải vì tình thế quá khó xử thì ít nhất y cũng đã tranh thủ được một cái ghế quận trưởng rồi.

Cũng hết cách rồi, xuất thân là tập đoàn quý tộc phương bắc nhưng lại đâm một đao vào lợi ích của tập đoàn này. Tham gia Thất Nguyệt hội thì lại bán đứng Thất Nguyệt hội.

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, loại người thay đổi thất thường này sẽ không được chào đón trong chính trị.

Ngay cả khi có được sự ủng hộ của Hudson, thủ tục nhận chức quận trưởng của Kettler vẫn bị vương đô trả về.

Sự trả thù của Ngũ đại gia tộc Bắc Cương là một mặt, quan trọng hơn là giới cao tầng của vương quốc không chào đón phản đồ.

Lúc đầu, việc áp bức các quý tộc vừa và nhỏ đã là một quy tắc ngầm. Nếu để cho một kẻ phản bội nắm giữ chức vụ cao thì các quyền quý sẽ càng ngủ không ngon hơn.

Là người biết chuyện, Hudson rất hiểu lựa chọn của Nam tước Kettler, tổng kết lại chỉ có một câu: Bất đắc dĩ!

Khi con người có điểm yếu, có nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ. Một mình Kettler đơn độc thì rất mạnh, nhưng nếu có thêm vợ con già trẻ nữa, Kettler sẽ bị yếu đi rất nhiều.

Nguyên nhân mà y phản bội tập đoàn quý tộc phương bắc là do bị Thất Nguyệt hội ép buộc, là cái giá phải trả khi gia nhập hội. Mặc dù không bị kề dao trên cổ, nhưng chỉ cần lúc đó Kettler dám cự tuyệt thì vợ con già trẻ trong gia đình y đều sẽ được đi gặp Thần Hi chi chủ.

Chuyện bán đứng Thất Nguyệt hội thì lại càng đơn giản. Chuyện này vốn là do Hudson đứng đằng sau thúc đẩy, điểm khác biệt duy nhất là Hudson lão gia không ép buộc Kettler, mà chỉ khiến y nhận ra rằng, đi theo Thất Nguyệt hội là không có tương lai.

Không có người làm cha nào muốn con cái của mình phải sống với thân phận là giáo đồ của tà giáo cả. Muốn thoát khỏi tổ chức tà giáo thì không thể không trả giá đắt.

Huống chi, yêu cầu của Hudson cũng không cao, chỉ để Kettler lặng lẽ đào người của Thất Nguyệt hội mà thôi, chứ không yêu cầu y phải công khai đoạn tuyệt với Thất Nguyệt hội.

Kettler cũng không làm cho Hudson thất vọng, năng lực đào người rất mạnh, trực tiếp lập ra một phe phái trong Thất Nguyệt hội.

Dựa vào thực lực trong tay, khiến cho tổng bộ của Thất Nguyệt hội không dám trở mặt với họ. Rõ ràng là phản đồ, nhưng cuối cùng hai bên vẫn vì lợi ích mà duy trì mối quan hệ hòa hợp ở mặt ngoài.

Hiểu thì hiểu, nhưng vẫn không tránh khỏi do dự. Có người giúp đỡ làm kẻ xấu, Hudson rất ủng hộ.

Tình hình hiện tại là tốt nhất, Hudson đã cho vinh hoa phú quý rồi, còn việc áp chế danh khí của Nam tước Kettler là do vương đô làm ra, chuyện này không thể trách người làm lão đại như hắn không trượng nghĩa được.

Nhưng thứ quan trọng nhất trên đại lục Aslante lại là danh khí, không có những thứ này hỗ trợ, dù có tài giỏi đến đâu, Kettler vẫn chỉ có thể là một quý tộc nhỏ.

Muốn làm lớn là chuyện không thể nào. Nguyên nhân mà Kettler có thể kéo người trong Thất Nguyệt hội là nhờ có sự hậu thuẫn của Hudson.

Nếu chỉ dựa vào tên tuổi của bản thân thì không ai sẽ ủng hộ một Nam tước như Kettler!

"Nói cho tổng bộ của Thất Nguyệt hội biết, muốn làm ăn lớn thì phải đưa ra thiện chí trước. Che giấu không phải là người làm ăn!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Đối với hai bên mà nói, việc đào người là chuyện không thể công khai ra ngoài, trước khi tấm màn này chưa bị xé toạc, song phương vẫn được xem như đồng minh tiềm năng.

các giao dịch kinh doanh giữa hai bên vẫn không ngừng diễn ra trong bóng tối. Đặc biệt là là trong việc nhắm vào Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, hai bên đã nhiều lần hợp tác với nhau.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều đã là quá khứ, sớm muộn gì tấm màn này cũng sẽ bị xé toạc, hai bên đã bắt đầu đề phòng lẫn nhau.

Vậy mà bây giờ người của Thất Nguyệt hội lại tìm hắn để thương lượng về chuyện làm ăn lớn, Hudson không thể không hoài nghi trong này có hố.

Đương nhiên, nếu đó là hành động nhắm vào Ngũ đại gia tộc Bắc Cương thì lại là chuyện khác. ...

Vương quốc Avalat. Với sự nỗ lực chung của các bên, đoàn đại biểu đã mang kết quả khảo sát trở về một cách thuận lợi.

Có thể thấy là hiện giờ mọi người đều đang đặt hy vọng vào cải cách, hy vọng có thể thông qua cải cách nội bộ để đưa vương quốc trở lại hàng ngũ cường quốc trên đại lục.

Chương 1613: Mâu Thuẫn

Tuy nhiên, tâm điểm của mâu thuẫn cũng hội tụ trong kết quả khảo sát.

Mặc dù tư tưởng cốt lõi của tam đại vương quốc là Frank, Iberia và Alpha đều là quý tộc tối cao, nhưng khi đi vào chi tiết cụ thể thì lại có những đặc điểm riêng.

Dù cho có sao chép bài tập của ai thì lợi ích của một bộ phận người trong vương quốc cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng. Có lẽ sau khi cải cách thành công sẽ có thể bù đắp bằng những cách khác, nhưng những chuyện như vậy ai mà nói trước được chứ?

Theo kinh nghiệm chính trị trước đây, ai là người đầu tiên nhượng bộ vì đại cục thì người đó sẽ phải chịu thiệt thòi lớn trong cải cách.

Tình hình lập tức rơi vào bế tắc, bao gồm cả những người trong phe cải cách, chỉ có một số ít người là sẵn sàng hy sinh lợi ích của bản thân vì cải cách.

Nhiều nhân vật lớn trong phe cải cách đều trở nên bảo thủ khi gặp chuyện liên quan đến lợi ích của bản thân.

Chuyện này không thể làm, chuyện kia cũng không thể làm. Đã nói trước là sẽ tiến hành cải cách rồi, nhưng đến khâu hành động thực tế thì lại gặp phải nhiều trở ngại.

Thân vương Peter, người vốn mang theo vinh quang trở về, hiện cũng đang rơi vào tình cảnh khó xử. Nhiều quý tộc nghi ngờ về kết quả khảo sát, cho rằng những thông tin được ghi lại trên đó quá phiến diện.

Là lãnh đạo của phe cải cách, Công tước Grenavan cũng đang rất đau đầu. Rõ ràng là có rất nhiều vấn đề có thể giải quyết được bằng cách cải cách, nhưng đáng tiếc là khi đến khâu thực hiện cụ thể lại xảy ra hỗn loạn.

Các đạo luật cải cách được ban hành liên tục, nhưng kết quả là chính lệnh không thể ra khỏi vương đô. Các quý tộc địa phương đều có quyền tự trị rất cao, bọn họ căn bản không thèm quan tâm đến chính lệnh của vương đô.

Kể cả những quý tộc ủng hộ phe cải cách cũng chỉ thực hiện những điều khoản có lợi cho mình. Còn những điều khoản gây tổn hại đến lợi ích của mình thì ai nấy đều giả vờ như không thấy.

"Bệ hạ, không thể tiếp tục như vậy nữa!"

"Trừ khi thực hiện các biện pháp cưỡng chế, nếu không thì các sắc lệnh của chúng ta sẽ trở thành lộn khi đến địa phương."

"Nếu kéo thời gian dài thêm nữa, uy tín của chính phủ sẽ bị sụp đổ, sau đó mà muốn tiếp tục tiến hành cải cách thì sẽ càng khó khăn hơn!"

Lời của Tể tướng Công tước Grenavan khiến cho Elton VIII rất khó xử. Một mặt thì y muốn cải cách thành công, mặt khác thì lại không muốn quá đắc tội với các quý tộc lãnh chúa trong nước.

"Tể tướng, có quá nhiều đạo luật cải cách, nếu muốn thúc đẩy cùng một lúc thì e rằng là không thể. Không bằng hãy chọn những đạo luật dễ được mọi người chấp nhận nhất để tiến hành mở rộng trước."

Elton VIII tỏ vẻ khó khăn nói.

Cắt thịt trên thân người khác thì dễ, nhưng muốn cắt thịt từ trên người mình thì lại rất khó.

Là quý tộc lớn nhất trong nước, vương thất cũng là nạn nhân của cải cách.

Hết cách rồi, phe cải cách muốn quá nhiều. Khi soạn thảo các đạo luật, họ muốn kế thừa hết những ưu điểm từ các khía cạnh khác nhau trong hệ thống chính trị của ba quốc gia.

Chẳng hạn như: hệ thống động viên quân sự của Vương quốc Alpha, hệ thống thuế quan của Vương quốc Frank, và hệ thống thương mại đối ngoại của Vương quốc Iberia.

Những hệ thống này đều là những hệ thống tiên tiến nhất đương thời. Về mặt lý thuyết, chỉ cần sao chép chúng thì Vương quốc Avalat sẽ có thể cùng lúc sở hữu những ưu điểm chung của ba quốc gia, muốn không hưng thịnh cũng khó.

Phiền phức nằm ở chỗ: cải cách càng sâu sắc thì sẽ chạm đến càng nhiều các nhóm lợi ích.

"Bệ hạ, nếu như cải cách phải tiến hành theo từng đợt thì thần đề nghị nên bắt đầu từ việc thu thuế."

"Hệ thống nhận thầu thuế truyền thống quá máy móc và cứng nhắc, hàng năm đều gây ra tình trạng thất thoát một lượng lớn tiền thuế."

"Vương quốc bị thiệt hại nặng nề, người dân bên dưới cũng khổ không thể chịu nổi. Nếu vương quốc có thể thống nhất thu thuế, không chỉ có thể tăng đáng kể nguồn thu ngân sách, mà còn có thể bãi bỏ được những thứ thuế vô lý."

"Đợi khi tình hình tài chính của chính phủ được cải thiện, những dự án bị buộc phải dừng lại do áp lực tài chính cũng có thể được khởi động lại."

"Chỉ cần để mọi người thấy được hiệu quả, tâm lý chống đối cải cách chắc chắn sẽ giảm đáng kể!"

Lời của Tể tướng khiến Elton VIII tỏ vẻ vui mừng.

Hầu như tất cả các vương triều suy tàn đều bắt đầu từ tài chính. Vương quốc Avalat cũng không phải ngoại lệ, rõ ràng là không làm gì cả, chính phủ vẫn nghèo đến mức phải phá tường đông, bổ tây tường.

Loại tác động này là toàn diện. Nếu thực sự có thể giải quyết được vấn đề tài chính, Vương quốc Avalat cũng sẽ sống lại.

Chính phủ cũng có khả năng ủng hộ về mặt tài chính cho những cải cách sau đó. Ngay cả quân lương và tiền lương của nhân viên chính phủ bị nợ trong khoảng thời gian dài cũng đều có thể giải quyết hết.

"Tốt, cứ làm vậy đi!"

Quốc vương nói rất nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt của đám đại thần bên dưới lại không dễ nhìn cho lắm.

So với cải cách ở các lĩnh vực khác, cải cách thuế liên quan đến nhiều nhóm lợi ích nhất.

Trong toàn Vương quốc Avalat, không có nhóm nào là không thu lợi từ chế độ thầu thuế cả.

Ngay từ đầu đã chơi một vố lớn như vậy, rõ ràng là đang đánh cược.

Biết thì biết vậy, nhưng không ai dám nói ra vấn đề này. Bởi vì vấn đề này thực sự quá nan giải, có thể phát hiện ra vấn đề không có nghĩa là có thể giải quyết được vấn đề.

Mở đầu liền chơi lớn như vậy, Công tước Grenavan cũng rất bất đắc dĩ. Nếu như chính phủ không thể thoát khỏi khó khăn về mặt tài chính thì cuộc cải cách tiếp theo sẽ không thể nào tiến hành được. ...

Việc ban hành luật bãi bỏ chế độ thầu thuế đã chính thức mở ra con đường cải cách của Vương quốc Avalat.

Dù ở ngoài vạn dặm, Hudson vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cải cách. Tuy nhiên, thứ mà hắn quan tâm không phải là cải cách, mà là "quà đáp lễ" mà các quý tộc Avalat gửi đến.

Chương 1614: Phản Phệ

Vương quốc lâu đời thật đúng là khác biệt, các quý tộc đã đủ nỗi khổ của việc dân số bị quá tải rồi, nên họ thực sự không xem trọng nhân khẩu.

Hudson chỉ cần đưa một số ma pháp dược tề ra thôi là đã đổi được hàng ngàn hàng vạn nông nô về rồi. Thậm chí đối phương còn cảm thấy mình kiếm bộn, làm cho hắn cảm thấy có chút xấu hổ.

Loại cảm xúc phức tạp này không kéo dài được bao lâu thì đã bị cố nhân trong Thất Nguyệt hội tới cửa phá tan. ...

"Nguyên soái, đây là một chút tâm ý của chúng tôi, xin ngài nhất định phải nhận lấy!"

Long Hi thận trọng nói.

Lần trước khi hai người gặp nhau là trong một vụ mua sắm vũ khí trang bị. Nhưng trong lần gặp lại này, thân phận và địa vị của đôi bên đã cách biệt rất lớn.

Nhìn thấy mấy chục chiếc rương được sắp xếp ngay ngắn trước mặt, Hudson đã có một cách hiểu mới về "Một chút tâm ý".

Đây không phải là nói chuyện làm ăn nữa, mà giống như đang đút lót hơn. Chỉ là thủ đoạn hơi thô bạo một chút, trong bình thường bình thường, chủ nhân thường sẽ không nhận những món quà không có chút kỹ thuật nào giống như thế này.

"Nói chuyện chính sự trước đi!"

"Ngươi tốn nhiều công sức như vậy, thậm chí còn phải gánh chịu rủi ro nguy hiểm đến tính mạng tới đây không phải chỉ đơn thuần vì tặng lễ cho ta đó chứ?"

Hudson nói với giọng điệu như cười như không.

Hắn có nhận quà hay không đều phụ thuộc vào kết quả của cuộc trò chuyện tiếp theo. Ở phương diện này, hắn rất có danh tiếng, những chuyện mà hắn không làm được thì sẽ tuyệt đối không nhận lễ.

"Nguyên soái, việc này liên lụy trọng đại. Một khi nói ra, ta sẽ lập tức bị khế ước phản phệ, gần như là thập tử vô sinh, cho nên hy vọng ngài có thể đưa ra một lời hứa."

"Ngài có thể yên tâm, tin tức mà ta sắp nói tuyệt đối là đáng giá!"

Nói xong, Long Hi nhìn chằm chằm vào Hudson với vẻ mặt mong đợi.

"Trực tiếp đánh cược tính mạng của mình, các hạ thật là can đảm. Vậy thì hãy nói xem, ngươi muốn nhận được một lời hứa như thế nào."...

"Các hạ có thể yên tâm, chỉ cần tin tức mà ngươi mang tới có đủ giá trị thì ta sẽ ra mặt che chở cho gia quyến của ngươi."

"Còn về vấn đề của Thất Nguyệt hội, điều này còn phải phụ thuộc vào biểu hiện của họ."

"Thực ra, ta đã đón nhận một số thành viên của Thất Nguyệt hội rồi, nên không có bất kỳ thành kiến nào đối với các ngươi."

"Mọi người đều có xuất thân từ Bắc Cương, có chung một kẻ địch, chúng ta nên trở thành bạn bè mới phải!"

Hudson cười khẽ nói.

Trong thế giới coi trọng xuất thân này, một gia tộc có nguồn gốc ở Bắc Địa như gia tộc Koslow sẽ càng dễ nhận được sự tin cậy của các thành viên Thất Nguyệt hội.

Chỉ cần lật gia phả ra là rất có thể tìm được mối quan hệ họ hàng xa xôi đến mức có bắn đại bác cũng không tới.

Về phương diện này, gia tộc Koslow luôn làm cho người khác rất yên tâm. Chỉ cần cắm rễ ở một nơi trong vòng một hai trăm năm là sẽ xuất hiện tình trạng thân thích khắp nơi.

Khi thực lực còn yếu, những mối quan hệ này sẽ chẳng là gì cả. Nhưng một khi đã trở nên mạnh mẽ thì kể cả những mối quan hệ họ hàng xa xôi nhất cũng có thể nối lại.

Trùng hợp là gia tộc Koslow hiện đã đủ mạnh, mạng lưới quan hệ đã bị đứt đoạn nhiều năm cũng đã được nối lại gần hết trong những năm qua.

Thất Nguyệt hội do các quý tộc sa sút thành lập chỉ có thể tạo mối quan hệ với một gia tộc đại quý tộc mà thôi, đó chính là gia tộc Koslow.

Việc đào người của Thất Nguyệt hội trước đó có thể thuận lợi như vậy, ngoài sự nỗ lực của Nam tước Kettler ra, còn có những bài tuyên truyền về "Người một nhà" của Hudson.

Không chỉ nói bằng miệng, mà còn được thực hiện bằng hành động. Hudson không trực tiếp tham gia, nhưng các thành viên khác trong gia tộc Koslow thì đã nỗ lực hết mình.

Với lý do không lãng phí nhân tài, các thành viên lớn tuổi của thế hệ trước trong gia tộc đều bị Hudson cử đi xử lý các mối quan hệ nhân mạch.

Hàng năm, phủ lãnh chúa đều sẽ phân bổ kinh phí cho những cuộc tiếp đón này, bất kể là họ hàng thân thích có xa đến đâu, đã sa sút đến mức nào, đều sẽ được tiếp đón theo quy định nghi thức nghiêm ngặt.

Dù đã biến thành bình dân thì những nghi thức cần có vẫn không bao giờ thiếu. Sự "tôn trọng" này rất khó khiến người ta không sinh ra thiện cảm.

Theo thời gian trôi qua, danh tiếng cũng dần được nâng lên.

Dưới sự thay đổi một cách vô tri vô giác này, bị Thất Nguyệt hội xem như nửa người một nhà, Long Hi lựa chọn bán tin tức này cho Hudson cũng có gì kỳ lạ.

Dù sao giao dịch với người một nhà bao giờ cũng đáng tin cậy hơn là một vị Quốc vương xa lạ. Lỡ như đối phương ăn xong lau sạch không nhận người, rồi bán lại tin tức này cho Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, chẳng phải sẽ rất bi kịch sao?

Dù sao thì Thất Nguyệt hội cũng đã bị biến thành tầng lớp hạ lưu trong xã hội, căn bản không có năng lực tham gia vào những cuộc đấu tranh chính trị cấp cao.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào thông tin từ bên ngoài, trước mắt chỉ có một đại quý tộc đang xảy ra xung đột trực tiếp với Ngũ đại quý tộc Bắc Cương, đó chính là gia tộc Koslow.

"Nguyên soái, trước đó không lâu U Minh giáo đã mời chúng tôi và nhiều tổ chức tà giáo khác đến thảo luận về việc hợp tác . . ."

Vừa mới trình bày xong, lực phản phệ của khế ước liền bộc phát, thấy Long Hi đang vùng vẫy giãy chết, Hudson không đành lòng móc ra một cái bình nhỏ đưa tới:

"Uống thuốc này đi, có thể giúp ngươi tạm thời áp chế sự phản phệ của khế ước. Còn sau này có thể chịu đựng được hay không thì tùy thuộc vào ngươi đã ký kết loại khế ước gì!"

Sau khi được chứng kiến sự khủng khiếp của khế ước phản phệ, cuối cùng Hudson cũng hiểu lý do tại sao mọi người đều tràn ngập kiêng kị đối với khế ước. Có đôi khi chết không đáng sợ, sống không bằng chết mới là thảm nhất.

Chương 1615: Phản Phệ (2)

Một số khế ước lợi hại không chỉ phản phệ trên nhục thể, mà đồng thời còn nhắm vào cả linh hồn.

Ngay cả khi nhục thể tử vong, sự phản phệ cũng sẽ tác dụng trên linh hồn, luôn bám lấy người trong cuộc, làm cho họ không được giải thoát.

Nhân loại đương nhiên cũng có nghiên cứu về sự phản phệ của khế ước. Loại dược tề mà Hudson vừa lấy ra chính là công thức của Học viện Áo Thuật.

Hiệu trưởng danh dự cũng không phải là làm không, oan ức đã gánh chịu giúp cho người ta rồi, hưởng thụ một chút thành quả nghiên cứu cũng là hợp tình hợp lý.

Ban đầu chỉ có thể tạm thời kìm hãm sự phản phệ, nhưng sau khi trải qua Hudson bật hack nghiên cứu thì đã có tác dụng giảm bớt sự phản phệ.

Còn hiệu quả cụ thể như thế nào thì tạm thời vẫn chưa biết được. Kẻ bất hạnh Long Hi chính là con chuột bạch đầu tiên.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào vận may.

Sau khi uống thuốc, Long Hi tạm thời nhặt về một cái mạng, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói:

"Đa tạ nguyên soái!"

Long Hi cũng đã từng được tiếp xúc với loại thuốc kìm hãm sự phản phệ khế ước này rồi. Không chỉ có giá cao chót vót, mà hiệu quả cũng chẳng ra gì.

Gặp phải khế ước phản phệ bình thường thì còn có thể có chút tác dụng. Nhưng với loại khế ước độc ác này, chỉ có thể nói là có còn hơn không.

Nhìn hiệu quả là biết, loại thuốc mà gã vừa uống cũng không phải hàng tầm thường.

Long Hi cũng không hề cảm thấy kỳ lạ về chuyện này, dược tề do đệ nhất ma pháp Dược tề sư trên đại lục luyện chế, hiệu quả tốt là chuyện bình thường.

"Nhân lúc còn có thời gian, trở về xử lý hậu sự đi."

Hudson hờ hững nói.

Nghiên cứu ma pháp nhiều năm như vậy, Hudson đã có rất nhiều trải nghiệm. Thoạt nhìn thì Long Hi vẫn có thể bảo vệ được mạng sống, nhưng lực phản phệ vẫn còn đang quấn quanh gã ta.

Chỉ dựa vào một bình dược tề mà muốn thoát khỏi sự phản phệ của khế ước là chuyện không thể nào.

Dù có thể vài bình thì cũng chỉ có thể kiên trì thêm một khoản thời gian mà thôi. Đợi đến khi lực phản phệ tác dụng trên linh hồn, dược tề sẽ mất đi tác dụng.

Nhìn vào cường độ của lực phản phệ, cho dù là cường giả Thánh Vực dính vào, không chết cũng phải bị lột một lớp da.

Thật đáng tiếc, Long Hi chỉ là một tên cường giả cấp 8, hơn nữa còn dựa vào ngoại lực cưỡng ép đột phá.

Căn cơ vốn đã bất ổn, với số tuổi thọ ngắn ngủi còn lại, muốn tiến thêm một bước là chuyện hoàn toàn không có bất cứ hy vọng nào. . . .

Sau khi Long Hi rời đi, Hudson bắt đầu suy nghĩ về tính xác thực của tin tức vừa nhân được. Một nhóm tổ chức tà giáo ở Trung đại lục và Bắc đại lục đang muốn liên minh kiếm chuyện, quy mô không phải tầm thường.

Vương quốc Hessen vốn đã bị trọng thương nguyên khí, nếu như lại bị đánh cho trở tay không kịp, dẫn đến thay đổi triều đại, cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Tuy nhiên, loại chuyện này cũng có thể âm mưu của tổ chức tà giáo, cố ý thu hút sự chú ý của về phía Vương quốc Hessen. Sau một đòn tấn công ảo, nhắm mục tiêu vào bốn quốc gia còn lại của Liên minh năm quốc gia.

Thực ra, cho dù có là âm mưu của tổ chức tà giáo thì vấn đề cũng không lớn.

Chỉ cần tin tức được truyền ra ngoài, các quốc gia sẽ sớm có sự chuẩn bị, tổ chức tà giáo sẽ không gây ra được sóng gió gì.

Không phải Hudson xem thường bọn chúng, mà thật sự là khoảng cách thực lực giữa hai bên chênh lệch quá xa. Đừng thấy đám tà giáo tổ chức có uy danh hiển hách mà hiểu lầm, chỉ cần bọn chúng bị bại lộ thân phận, quý tộc địa phương thôi là đã có thể đưa bọn chúng xuống Địa ngục rồi.

Chuyện mà Hudson đang đau đầu là: Làm sao có thể chuyển hóa tin tức này thành lợi ích thiết thực.

Đều là do "Thanh danh" gây ra!

Các đại quý tộc đều là người cần thể diện, với địa vị và thân phận hiện giờ của Hudson, hắn đã không thể há miệng lợi ích, ngậm miệng lợi ích nữa.

Có rất nhiều thứ đều chỉ có thể giao dịch trong bóng tối. Những thứ bày ra ở bên ngoài sẽ không thể quá nghiêng về phía lợi ích.

"Thôi!"

"Trên đời này, mười chuyện thì có đến tám chín chuyện không như ý rồi. Có thể bán được một món nợ ân tình cũng coi như là một thành quả không tệ!"

Hudson âm thầm thuyết phục bản thân, lập tức gọi hộ vệ đến rồi truyền tin tức này ra ngoài.

Chỉ là địa điểm và mục tiêu cụ thể của hành động đã bị hắn giấu đi, mặc cho các quốc gia tự phát huy, nhằm tránh thế cục sau này phát sinh biến hóa. . . .

Trong đêm tối, một bóng đen đeo mặt nạ lạnh lùng hỏi: "Xảy ra biến cố, tại sao Long Hi lại có thể còn sống ra khỏi Phủ nguyên soái?"

Dựa theo kế hoạch, chỉ cần Long Hi làm trái khế ước, nói với Hudson chân tướng của sự việc, thì sẽ bị phản phệ mà chết.

Tất cả đã chuẩn bị xong, nào ngờ Long Hi lại có thể còn sống ra khỏi Phủ nguyên soái, chuyện này làm cho người thần bí cảm thấy rất tức giận.

Loại tổ chức như Thất Nguyệt hội muốn tẩy trắng cũng không phải chuyện dễ. Chỉ cần Ngũ đại gia tộc Bắc Cương không ngu ngốc thì liền sẽ cố gắng hết sức ngăn cản.

Trong lãnh thổ vương quốc Alpha hiện giờ, người có thực lực, đồng thời sẵn sàng đối đầu với Ngũ đại gia tộc cũng chỉ có mỗi mình Hudson.

Thoạt nhìn thì chuyện "Tự sát nhập đội" này là lựa chọn của bản thân Long Hi, nhưng thực ra sau lưng còn có người thần bí này đang âm thầm thúc đẩy.

"Hội chủ, huynh đệ chúng tôi đã đi theo Long Hi đại nhân, từ khi ra khỏi Phủ nguyên soái, tình trạng Long Hi đại nhân vô cùng tồi tệ, giống như đang phải chịu đựng cơn đau dữ dội vậy."

"Từ cuộc trò chuyện với Long Hi đại nhân, chúng tôi có thể xác định là đại nhân đã nói hết những gì mình biết cho Nguyên soái Hudson."

"Có lẽ phản phệ của khế ước đã bộc phát rồi, nhưng đang bị Long Hi đại nhân miễn cưỡng áp chế mà thôi!"

Mahat, một trong Âm Dương song sứ, vội vàng giải thích.

Chương 1616: Kế Hoạch

Có thể thấy là tâm trạng của Mahat không tốt đẹp gì cho lắm. Chứng kiến ân nhân của mình bước lên con đường diệt vong, bản thân còn đóng vai trò thúc đẩy chuyện này, Mahat cảm thấy lương tâm mình bất an.

Ở sâu thẳm trong lòng, Mahat cũng nảy sinh một chút bất mãn với vị hội chủ thần bí trước mặt này.

Nếu không phải do hội chủ nhà mình chơi trò mất tích, âm thầm thao túng và điều khiển, Long Hi chưa chắc sẽ đi đến bước đường này.

Tuy oán trách trong lòng, nhưng Mahat không dám biểu lộ bất kỳ sự bất mãn nào ra ngoài mặt. Vị hội chủ thần bí ở trước mặt này cũng là một nhân vật hung ác.

Bất kỳ ai dám chống đối vị hội chủ này đều có kết cục bi thảm. Ngoại giới tưởng rằng sau khi ông ta mất tích, Thất Nguyệt hội sẽ bị chia năm sẻ bảy, nhưng thực tế cục diện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ông ta.

Diễn một vở kịch lớn như vậy, tưởng chừng như là để tẩy trắng Thất Nguyệt hội, nhưng mục đích thực sự là gì thì lại không ai biết rõ.

"Áp chế sức mạnh phản phệ của khế ước?"

"Ngươi cho rằng U Ám chi chủ là kẻ ngốc sao, khế ước đều là hàng bình thường à?"

"Không phải ta xem thường Long Hi, nhưng muốn chế áp sức mạnh phản phệ của khế ước, với thực lực của y thì còn lâu mới đủ."

"Tuy nhiên, suy đoán của ngươi cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng. Trong những năm gần đây, Hudson được bên ngoài tung hô là ma pháp dược tề đại sư số một trên đại lục, có lẽ hắn cũng có chút năng lực."

"Nếu như hắn trùng hợp nghiên cứu về phương diện này, điều chế một loại thuốc để chế áp sức mạnh phản phệ của khế ước, cũng không phải là không có khả năng!"

"Tiếp tục nhìn chằm chằm Long Hi, quan sát những thay đổi sau này của y. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, y hẳn sẽ chọn quay về đoàn tụ với vợ con."

"Nếu như y muốn đưa gia quyến đến lãnh địa của Hudson, các ngươi chỉ cần phối hợp là được."

Vị hội chủ thần bí cất tiếng khàn khàn nói.

Rốt cuộc là vô tình?

Hay là hữu tình?

Không ai biết rõ!

Điều có thể khẳng định là vị hội chủ thần bí này đang không ngừng che giấu bản thân, không muốn ai thông qua hành động của mình để đoán ra tính cách thực sự của ông ta. . . .

Thời gian trôi qua từng ngày, sau khi chính phủ các nước nhận được tin tức, tuy bên ngoài không có hành động gì, nhưng trong bóng tối lại đang căng thẳng tột độ.

Đối với chính phủ các nước, việc xác minh tính xác thực của tin tức là chuyện vô cùng đơn giản. Khó khăn đầu tiên mà Liên minh các tổ chức tà giáo phải đối mặt chính là việc điều động nhân lực.

Nơi nào có người của tổ chức tà giáo tụ tập, nơi đó chính là trung tâm bộc phát vấn đề.

Nhiều tổ chức tà giáo cùng nhau hành động, giữa các bên thiếu sự tin tưởng lẫn nhau, nên việc phối hợp chắc chắn sẽ phát sinh vấn đề.

Vương quốc Hessen.

Nhìn vào những thông tin tình báo thu thập được từ khắp nơi, Alexander V thầm chửi một tiếng: Xui xẻo!

Tổ chức tà giáo đã chọn trúng bọn họ trong Liên minh năm nước, rõ ràng là muốn nói với toàn thế giới rằng: Vương quốc Hessen là quả hồng mềm.

Thật sự là quá khi dễ người, kể từ khi ông ta lên kế vị, tuy không thể nói là hùng tài đại lược, nhưng ít nhất cũng xem như trung quy trung củ.

Ngoài việc thất bại trong chiến tranh lục địa, khiến cho kiếp sống quốc vương của ông ta dính phải một vết nhơ ra, thì những thời gian khác ông ta đều được mọi người ca ngợi là "minh quân". .

vốn tưởng rằng Vương quốc Hessen hẳn là lão đại trong số ba nước Trung đại lục, dù cho tổ chức tà giáo có kiếm chuyện thì cũng không đến mức đến đây chịu chết.

Nhưng thực tế lại vô cùng phũ phàng, điểm dừng chân đầu tiên của bọn chúng lại chính là Vương quốc Hessen. Đồng thời lần này còn không phải là những hành động nhỏ lẻ như trước đây, người ta đều đã lên kế hoạch lật đổ sự cai trị của ông ta, lập ra vương quốc của riêng mình.

"Lũ bố báo!"

"Chỉ là một vài tổ chức tà giáo bất nhập lưu mà thôi, vậy mà lại dám dòm ngó đến vương quốc ta, quả thực là lẽ nào lại như vậy!"

"Truyền lệnh xuống, để các địa phương lập tức hành động, bắt giữ thành viên của các tổ chức tà giáo. Lần này nhất định phải đào sâu, khiến cho tất cả thành viên của các tổ chức tà giáo không chỗ che thân!"

Trước tiếng gầm thét giận dữ của Alexander V, quần thần đều tỏ vẻ xấu người. Bị người ta xem như quả hồng mềm không chỉ là mất thể diện, mà nguyên nhân sâu xa hơn chính là vị thế quốc tế bị hạ thấp.

Tổ chức tà giáo cho rằng họ là nước yếu nhất trong Liên minh năm nước, đây không phải là nhận định của riêng tổ chức tà giáo, có lẽ cả cộng đồng quốc tế đều cho rằng là vậy.

Nguyên nhân mà bản thân họ không biết chuyện này là vì trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Nhớ lại vài năm trước, họ còn hừng hực khí thế thực hiện chiến lược bắc tiến, cú vả mặt này đến quá dữ dội.

"Bệ hạ, thành viên của các tổ chức tà giáo vẫn còn đang tập trung, nếu như ra tay bắt người vào lúc này thì rất có thể khiến cho các thành viên chưa kịp bại lộ lẩn trốn."

"Không bằng cứ quan sát thêm một thời gian nữa, xem thử có bao nhiêu người gia nhập tà giáo, tranh thủ một mẻ hốt gọn bọn chúng!"

Tể tướng Công tước Milton nói với vẻ đầy sát khí.

Lần này họ đã bị mất thể diện trên trường quốc tế, việc tiêu diệt các tổ chức tà giáo chính là cơ hội để bù đắp. Nếu như trong tình huống nhận được tin tức trước mà cũng không thể làm ra thành quả tốt đẹp, vậy thì uy tín của họ sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Sau khi lưỡng lự một hồi, Alexander V cũng gật đầu.

Vì tiêu diệt tổ chức tà giáo, chính phủ các quốc gia đã không ngừng nỗ lực, nhưng đáng tiếc là vẫn không thể tiêu diệt hoàn toàn các tổ chức tà giáo.

Chương 1617: Bị Vây

Ngoài việc những kẻ này ẩn náu rất kỹ ra, còn có một phần nguyên nhân là vì các đại quý tộc ở các địa phương cố tình để lại một cái đuôi, để bọn chúng làm vật hy sinh trong quá trình bài trừ đối lập.

Những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, những vụ án không đầu không đuôi đều có thể đẩy hết trách nhiệm lên người tổ chức tà giáo.

Bất kể bịa đặt bao nhiêu tội danh, dù vô lý đến đâu, những kẻ không thể lộ ra ngoài ánh sáng này đều không có cách nào ra mặt để biện hộ cho bản thân.

Lần này là do tổ chức tà giáo tự tìm đường chết, khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tập đoàn quý tộc, đây chính là thời cơ tốt nhất để diệt trừ tận gốc bọn chúng.

Mặc dù tiêu diệt những kẻ này thì sau này cũng sẽ có những tổ chức tà giáo mới xuất hiện, nhưng Alexander V vẫn quyết định giết gà dọa khỉ.

"Bộ ngoại vụ, làm tốt công tác liên hệ với các nước, nhất định phải cam đoan chiến dịch lần này thành công."

"Quân vụ bộ chuẩn bị phương án dự phòng, tổ chức tà giáo lần này chuẩn bị rất kỹ lưỡng, rất có thể một số quý tộc ở vài khu vực trong vương quốc sẽ không thể chống đỡ được."

"Nếu tình hình mất kiểm soát, quân thường trực phải ra chiến trường ngay lập tức, trấn áp những kẻ phản loạn này!"

Quốc vương vừa nói xong, Ngoại trưởng Hầu tước Krasner, Bộ trưởng quân vụ Bá tước Niklas vội vàng đồng thanh trả lời. . . .

Gần như cùng một lúc, liên minh năm nước đều thực hiện các biện pháp đối phó tương tự. Tuy nhiên, so với sự chuẩn bị nghiêm ngặt của Vương quốc Hessen, bốn quốc gia còn lại đã ngay lập tức triển khai công tác tiêu diệt tổ chức tà giáo sau khi phát hiện bọn chúng tập trung.

Nhiều tổ chức tà giáo vừa mới tập hợp nhân mã, chưa kịp tiến vào Vương quốc Hessen thì đã bị quân đội của quý tộc địa phương vây quét.

"Đồng minh" không phải là nói đùa. Nếu bỏ mặc cho tổ chức tà giáo trong nước chạy đến Vương quốc Hessen để gây rối thì làm sao xứng đáng với mối quan hệ đồng minh này!

Chuyện cản trở, đâm sau lưng chỉ xảy ra trong những trường hợp đặc biệt.

Chỉ là một đám tà giáo mà thôi, còn không đáng để chính phủ các nước vứt bỏ liêm sỉ của mình.

Vương quốc Alpha, nhìn đám truy binh ngày càng tăng lên ở phía sau, Khô Lâu thánh chủ tràn đầy phiền muộn.

Theo kế hoạch ban đâu thì hôm nay bọn chúng sẽ hội quân với Thất Nguyệt hội, nhưng không ngờ là chưa gặp được người của Thất Nguyệt hội thì đã gặp phải quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương trước rồi.

Dù trong Khô Lâu hội cũng có không ít tinh anh, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng đây chỉ là một lũ ô hợp. Sau khi gặp được quân đội tư nhân của quý tộc, bọn chúng lập tức thảm bại.

Vất vả lắm mới tập trung được đội ngũ này, giờ đã bị đánh tan tác, Khô Lâu thánh chủ khóc không ra nước mắt.

Từ tình hình trên chiến trường có thể thấy được, sức chiến đấu của quân đội tư nhân quý tộc Vương quốc Alpha so với mười năm trước đã là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Đáng tiếc là kẻ địch đang ngày càng mạnh lên, nhưng Khô Lâu hội vẫn dậm chân tại chỗ. Trước đây là hai đàn gà đá nhau, bây giờ đã biến thành một cuộc tàn sát đơn phương.

Trực giác nói cho lão ta biết, Vương quốc Alpha đang ngày càng không thích hợp để tổ chức tà giáo tiếp tục hoạt động. Nếu tiếp tục phát triển như vậy, có lẽ sau này chỉ cần một đội quân tư nhân của Nam tước cũng có thể truy đuổi bọn họ.

Nói chính xác thì điều này đã bắt đầu xảy ra. Đội quân đang truy sát bọn họ chính là quân đội tư nhân của quý tộc quận được tập hợp tạm thời.

Khô Lâu hội đã không còn khả năng thực hiện những hành động phản loạn có thể gây họa cho vài quận như trước đây nữa.

Hết cách rồi, Vương quốc Alpha hiện giờ quá mạnh. Quý tộc lãnh chúa ở khắp nơi đều đang tập trung huấn luyện quân đội, ai cũng muốn kiến công lập nghiệp trong cuộc chiến hủy diệt Đế quốc Thú Nhân trong tương lai.

Lòng người là thứ phức tạp nhất, khi lòng của đại đa số người đều hướng về một phía, sức chiến đấu bộc phát ra thường sẽ vượt quá mức bình thường.

Khô Lâu hội đụng phải họng súng nên liền trở thành bi kịch. Còn chưa kịp bước lên sân khấu lớn đã bị một đám quý tộc vừa và nhỏ đuổi chạy loạn tứ phía.

"Tăng tốc độ lên, phía trước chính là Hắc Thạch sơn mạch. Sau khi vứt bỏ truy binh, chúng ta sẽ trực tiếp tiến vào Vương quốc

Hessen!"

Sau khi hạ lệnh, Khô Lâu thánh chủ đã âm thầm đưa ra quyết định: không thể ở lại cái Vương quốc Alpha chết tiệt này thêm nữa.

Sau khi tiến vào Vương quốc Hessen, lão ta sẽ không bao giờ quay lại đây nữa!

Khi trốn chạy, con người thường dễ dàng kích phát tiềm năng. Mặc dù đám ô hợp Khô Lâu hội đánh không lại quân đội tư nhân quý tộc ở phía sau, nhưng tốc độ chạy trốn của bọn chúng vẫn là nhất lưu.

Sau khi nhận lệnh, chỉ trong chớp mắt, đám người chạy đến rìa khu rừng, và thứ chào đón bọn chúng chính là một trận mưa tên.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho Khô Lâu thánh chủ đang đích thân mang người đoạn hậu gần như sụp đổ tại chỗ.

Đào mệnh, đào mệnh, chạy trốn, chạy trốn, cuối cùng lại chạy vào trong vòng vây của kẻ địch, còn có thiên lý hay không?

Quân đội tư nhân chó má gì, quân đội tư nhân của ai có khả năng phối hợp tốt như vậy? E là nhiều quân đội chính quy của các quốc gia trên đại lục cũng không có khả năng phối hợp nhịp nhàng như vậy.

Phàn nàn cũng vô ích, chiến đấu đến giờ phút này, hy vọng mang theo đội ngũ rời đi đã trở thành ảo tưởng.

Có thể một mực tiêu dao đến tận bây giờ, Khô Lâu thánh chủ cũng là một người quyết đoán, sau khi nhận thức được đại thế đã mất, lão ta liền lập tức hạ lên: "Chia ra phá vây!"

Vừa dứt lời, Khô Lâu thánh chủ là người đầu tiên thoát khỏi đội ngũ, nhân lúc vòng vây của quân địch còn chưa khép kín để bỏ chạy.

Chương 1618: Suy Đoán

Nhưng kẻ bất hạnh không chỉ có Khô Lâu hội, ngoài Thất Nguyệt hội đã phản chiến ra, toàn bộ các tổ chức tà giáo tham gia hành động lần này hiện đều đang được trải nghiệm cuộc sống trốn chạy khốn khổ.

Khi bị bại lộ thân phận rồi thì các thành viên của tổ chức tà giáo chẳng là gì cả. Đối mặt với cuộc truy sát của liên quân quý tộc, bọn chúng chỉ có một lựa chọn là bỏ chạy.

Nhưng so với Khô Lâu hội thì bọn chúng vẫn còn rất may mắn.

Làn sóng đàn áp các tổ chức tà giáo lần này cũng là lúc để kiểm tra năng lực tổ chức của nhiều quốc gia.

Là một chuẩn mực để mọi người học hỏi, thành tích của các quý tộc Vương quốc Alpha đương nhiên là rất tốt.

Những kẻ có thể trốn thoát xem như được Tà Thần phù hộ, tiếp tục tham gia hoạt động là chuyện không thể nào.

Hầu như toàn bộ các phần tử tà giáo sau khi thoát được một kiếp đều lựa chọn ẩn nấp quan sát thế cục.

Các đồng minh đột nhiên không tới, chuyện này làm khổ U Minh Giáo .

Những tổ chức tà giáo khác chỉ có các thành viên bị bại lộ thân phận mới gặp xui xẻo, còn những người tiếp tục ẩn núp thì vẫn an toàn.

Nhưng là người đề xuất cho hoạt động lần này, lần này U Minh giáo đã chơi lớn rồi. Toàn bộ thân gia đều bị bại lộ trong mắt của các quý tộc, muốn ẩn nấp trở lại là chuyện không thể nào.

Bên trong lâu đài cổ, nhìn mâm mỹ thực "đặc sản" trước mặt, không ai còn hứng thú ăn nữa.

Lúc này, U Minh giáo đã đâm lao thì phải theo lao.

Các đồng minh đều không tới được, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình bọn chúng thì không thể nào lật đổ ách thống trị của Vương quốc Hessen được.

"Giáo chủ, mọi chuyện đã được điều tra rõ ràng, tin tức này được truyền ra từ miệng của tên sát thần Hudson."

"Trong số các tổ chức tham gia cuộc họp lần trước, chỉ có Thất Nguyệt hội là không bị trọng thương, về cơ bản có thể xác định là do bọn chúng để lộ tin tức."

"Thất Nguyệt hội bắt nguồn từ giới quý tộc sa sút ở phương bắc, tình cờ thay, vị trí tiền thân của gia tộc Koslow của Hudson cũng là quý tộc sa sút ở phương bắc."

"Gia tộc Koslow có nhân khẩu thịnh vượng, chi mạch đông đảo, có người gia nhập Thất Nguyệt hội cũng không có gì kỳ quái, thậm chí còn có khả năng là người đã sáng lập ra Thất Nguyệt hội."

"Tên hội chủ thần bí của Thất Nguyệt trước giờ chưa từng để lộ mặt thật, những tin tức có liên quan đến thân phận của người này cũng chỉ là tin đồn."

"Theo như tin tức lấy được từ Khô Lâu hội, bọn họ nghi ngờ rằng hội chủ của Thất Nguyệt hội chỉ là một người đại diện, kẻ chủ mưu ở phía sau rất có thể là vương thất."

"Tổ chức này, ngoài việc kêu khẩu hiệu có chút khác người ra, tác phong làm việc của bọn chúng không có chút phong thái nào của Thánh giáo chúng ta."

"Rất có thể là vương thất đã thành lập tổ chức này để kiềm chế Ngũ đại gia tộc Bắc Cương."

"Theo như tình hình hiện tại, gia tộc Koslow có hiềm nghi không nhỏ."

"Hudson còn lén lút che chở cho rất nhiều thành viên của Thất Nguyệt hội, trong đó có không ít người còn là thân thích của hắn."

"Mặc dù năm đó thực lực của gia tộc Koslow bị suy sụp, nhưng thân bằng hảo hữu của bọn hắn lại trải rộng khắp giới quý tộc trung hạ tầng, chỉ cần sinh ra một vị kiêu hùng, thành lập Thất Nguyệt hội cũng không phải là chuyện không thể."

Nghe xong phân tích của thuộc hạ, U Ám chi chủ không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại còn tỏ vẻ phẫn nộ.

Có được nhiều thông tin như vậy, sao không nói từ trước đi?

Nếu sớm biết Thất Nguyệt hội có vấn đề, ông ta chắc chắn sẽ không mời bọn họ tới tham gia cuộc họp.

Thiếu một cái Thất Nguyệt hội, cùng lắm chỉ là giảm đi vài phần trăm tỷ lệ thành công mà thôi; Nhưng tăng thêm một cái Thất Nguyệt hội lại trực tiếp hủy diệt toàn bộ hy vọng.

"U Linh, bộ phận tình báo của các người làm ăn cái gì?"

"Tại sao lại không báo cáo chuyện này trước?"

Đối mặt với lời chất vấn của lão đại, người phụ trách tình báo là U Linh cũng đầy bụng ủy khuất.

Vấn đề phức tạp như vậy, làm sao có thể điều tra rõ ràng trong một sớm một chiều được?

Kết quả điều tra đưa ra lúc này chỉ có một số ít xuất phát từ thông tin thu thập được, còn lại chủ yếu là suy luận ngược từ kết quả + trí tưởng tượng.

Bản thân U Linh cũng không rõ là kết luận điều tra này và sự thật chênh lệch bao nhiêu.

Nguyên nhân mà gã ta có thể đưa ra kết luận nhanh như vậy là vì để hoàn thành nhiệm vụ. Điểm khác biệt duy nhất là câu trả lời mà gã ta đưa ra quá giống thật, khiến cho người ta cảm thấy bộ phận tình báo đã biết từ trước.

"Giáo chủ, phạm vi hoạt động của bộ phận tình báo chúng tôi chỉ giới hạn trong Vương quốc Hessen, căn bản không đủ thực lực để vươn xúc tu vào trong Vương quốc Alpha."

"Những tin tức này chủ yếu dựa vào thông tin tình báo do Khô Lâu hội cung cấp để phân tích rồi đưa ra kết luận."

"Trước đó cũng không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh Thất Nguyệt hội có liên hệ với giới cao tầng của Vương quốc Alpha, khẩu hiệu chính trị mà bọn chúng hô hào còn bị tất cả giới quý tộc thù ghét."

"Nếu không phải vì bị bại lộ lần này, sợ rằng không ai chịu tin rằng ông chủ đứng phía sau của Thất Nguyệt hội lại là vương thất hoặc là gia tộc Koslow."

U Linh vội vàng giải thích.

Gã ta cũng không dám gánh chịu trách nhiệm này, một khi gánh chịu thì trách nhiệm cho sự thất bại lần này sẽ được đổ hết lên đầu gã ta.

Theo như truyền thống của U Minh giáo, phạm phải tội lớn như vậy, kết cục cuối cùng chỉ có thể là muốn sống không được, muốn chết không xong.

"Hừ!"

"Phế vật!"

"Trong giáo đầu tư nhiều tài nguyên như vậy mà chút chuyện này cũng không làm được, thật là phế vật!"...

Đối mặt với những lời chửi mắng không ngừng của lão đại nhà mình, U Linh âm thầm thở dài một hơi.

Chương 1619: Phản Loạn

Chỉ cần được đứng đây chịu mắng là tốt rồi, bị mắng càng nhiều chứng tỏ gã ta càng an toàn. Nếu thực sự bị đẩy ra làm kẻ gánh chịu trách nhiệm thì U Linh sẽ không có cơ hội đứng đây chịu mắng.

Lăn lộn trong các tổ chức tà giáo, miễn là không nguy hiểm đến tính mạng, trở thành nơi trút giận cho lão đại chỉ là chuyện nhỏ.

Có lẽ là mắng mệt rồi, hoặc có lẽ là nhận ra rằng chửi mắng không giải quyết được vấn đề, U Ám chi chủ cũng dần bình tĩnh lại.

"Tên khốn kiếp Hudson kia dám phá hỏng đại sự của chúng ta, sau này nếu như có cơ hội, lão tử nhất định sẽ chém hắn thành muôn mảnh!"

"Hành động lần này đã bại lộ rất nhiều thứ. Nếu kẻ địch lần theo dấu vết thì hoàn toàn có thể phát hiện ra người của chúng ta ra. ."

"Thánh giáo hiện giờ là tên đang ở trên dây, không bắn không được."

"Không thể trông chờ vào đồng minh, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình. Truyền lệnh xuống, các bộ phận theo kế hoạch phát động khởi nghĩa vũ trang."

"Lần này là tình hình đặc biệt, cho phép mọi người sử dụng mọi thủ đoạn."

"Tất cả những kẻ nằm vùng chưa bị lộ diện, từ nay trở đi đều phải ngủ say, không có mệnh lệnh của ta thì không được khởi động!"

U Ám chi chủ cắn răng nghiến lợi nói.

Lúc này, hận ý của lão ta đối với Hudson đã đạt tới cực hạn. Đáng tiếc, dù lửa giận ngập trời cũng không có chỗ để phát tiết.

Thoạt nhìn, giữa Vương quốc Hessen và Sơn Địa Lĩnh chỉ cách nhau một dãy Hắc Thạch sơn mạch, nhưng đây chính là lạch trời mà bọn chúng vĩnh viễn không có cách nào vượt qua được.

Không phải vì con đường xa hay ngắn, mà là do Vương quốc Alpha hiện giờ không thích hợp cho tà giáo tồn tại.

Thất Nguyệt hội muốn tẩy trắng, Khô Lâu hội bị đuổi giết chỉ còn sót lại vài ba con mèo con chó, những tổ chức tà giáo khác thậm chí còn bị tiêu diệt hoàn toàn.

Một giáo phái tà ác như U Minh giáo mà dám đến đó thì nhất định sẽ bị các quý tộc địa phương toàn lực đả kích.

Còn việc làm bia đỡ đạn cho đại quý tộc, chuyện lặt vặt này đã sớm có người cướp làm. Nếu thực sự không tìm được người chịu trách nhiệm, lưu manh côn đồ, thổ phỉ cũng có thể trở thành tà giáo.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của giáo chủ!"

Đám người đồng thanh trả lời.

Không sợ kế hoạch tồi tệ, chỉ sợ không có kế hoạch.

Càng là thời khắc nguy cơ thì lại càng cần phải làm theo kế hoạch.

Có lẽ kế hoạch ban đầu không thích ứng được với hoàn cảnh hiện giờ, nhưng chế định một phần kế hoạch mới vẫn không thể đáp ứng được nhu cầu.

Sự chênh lệch về mặt thực lực tuyệt đối không thể được san bằng chỉ vào dựa vào một phần kế hoạch. ...

"Giết!"

"Mau đuổi theo, không thể để lại người sống!"...

Tiếng hò hét vang dội, tiếng gươm giáo va chạm nhau vang lên, U Minh giáo chính thức mở màn cho cuộc phản loạn này.

Vương quốc Hessen đã có sự phòng bị từ trước, nhưng sự phòng bị này không thể nào bao phủ đến mọi ngóc ngách của vương quốc, chắc chắn sẽ có những nơi yếu ớt.

Cảnh tượng trước mắt chính là dấu hiệu cho thấy cuộc phản loạn đã thành công, một tòa Nam tước lĩnh đã bị phản quân chiếm giữ.

"Truyền lệnh xuống, thu nạp tất cả lĩnh dân, toàn bộ đều ghi vào trong danh sách."

"Thanh niên trai tráng thì gia nhập dũng sĩ doanh, người già và phụ nữ gia nhập Quân nhu doanh, trẻ em thì sắp xếp vào đồng tử doanh."

"Bất kỳ ai không tuân theo, giết chết bất luận tội!

"..."

Mệnh lệnh của chỉ huy phản quân không được thực thi ngay lập tức.

Sau đại chiến, hiện trường đã trở thành một mớ hỗn độn, các binh lính truyền lệnh vẫn còn đang bận rộn tìm kiếm các sĩ quan cấp dưới.

Đám binh sĩ đều đang bận làm chuyện của mình, căn bản không rảnh quan tâm tới mệnh lệnh của tên chỉ huy.

Cướp bóc, cưỡng gian, giết chóc... Các loại tội ác trong nhân thế đang liên tục diễn ra.

Đối mặt với sự hỗn loạn ở hiện trường, quan chỉ huy cũng vô cùng bất lực.

Tà giáo chung quy vẫn là tà giáo, thú tính bị kìm nén giờ đây đã được giải phóng hoàn toàn.

Bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn: Hoặc là dùng sức mạnh trấn áp, hoặc là chờ lũ giáo chúng này giải phóng hết thú tính.

Không nghi ngờ gì nữa, tên quan chỉ huy trung niên này lựa chọn cái sau, bởi vì đây là thứ mà Tà Thần muốn nhìn thấy.

Mọi cảm xúc oán niệm mà các tín đồ tạo ra từ việc làm ác đều là nguồn dinh dưỡng cho tà thần phát triển. Nếu thể hiện xuất sắc còn có khả năng nhận được ân huệ của Tà thần.

Đương nhiên là cũng không thể thể hiện quá xuất sắc. Lỡ đâu bị Tà thần coi trọng rồi giữ lại ở bên cạnh thì thật sự là bi kịch.

Đi theo một vị lão đại hỉ nộ vô thường có thể sẽ bị nuốt chửng bất kỳ lúc nào, hoặc là sẽ bị dày vò đến chết bằng những thủ đoạn khác.

Trừ khi trở thành Thánh đồ, nếu không, tín đồ bình thường ở trong mắt tà thần chẳng có trọng lượng gì cả.

Hiển nhiên, đây là chuyện không thể nào.

Những tín đồ Tà Thần thành kính đã đủ biến thái rồi, căn bản chưa kịp trở thành Thánh đồ thì bọn chúng đã tự chơi chết bản thân mình trước rồi. ...

Tỉnh Misha.

Là đại bản doanh của U Minh giáo, từ khi màn dạo đầu của cuộc phản loạn diễn ra, có rất nhiều lãnh địa của các quý tộc bị thất thủ.

Dù là cuộc phản loạn chỉ diễn ra ở nông thôn, nhưng các cuộc khởi nghĩa nổ ra ở khắp nơi vẫn khiến Hầu tước Kimsberg cảm nhận được áp lực.

Thực lực của các quý tộc nhỏ ở nông thôn có hạn, căn bản không thể ngăn cản bước tiến của quân phản loạn, cuộc phản loạn giống như quả cầu tuyết lăn ngày càng lớn mạnh.

"Phế vật!"

"Toàn bộ đều là phế vật!"

"Quan quân vụ truyền lệnh cho các quận trưởng, bảo bọn chúng dẹp bỏ những mưu mô nhỏ nhen của mình lại, lập tức xuất binh dẹp loạn!"

Hầu tước Kimsberg gầm lên giận dữ.

Trong trường hợp đã có sự chuẩn bị trước mà vẫn có thể để cho cuộc phản loạn của tổ chức tà giáo liên tục lan rộng, chỉ có một lý do để giải thích cho chuyện này: có người đang cố ý dung túng cho phản quân.

Chương 1620: Phản Loạn (2)

Luật chơi chủ đạo trong thời đại sáp nhập và thôn tính là: "Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép."

Đích thân ra trận quá gây thù chuốc oán, quý tộc thông minh đều sẽ chọn mượn đao giết người.

Cuộc phản loạn của tà giáo chính là lợi ích giúp mọi người hoàn thành việc sáp nhập đất đai.

Các quý tộc vừa và nhỏ không cần quan tâm đến chính trị thượng tầng, để có thể mò được đủ lợi ích trong quá trình dẹp loạn, bỏ mặc cho phản quân lớn mạnh cũng là chuyện có thể hiểu được.

Những chuyện tương tự đã từng xảy ra ở nhiều nơi trên đại lục. Nhiều khi, đại quý tộc cũng là người tham dự.

Tuy nhiên, bọn họ xuất hiện với thân phận là "kẻ săn mồi đỉnh cao", mỗi lần đều có thể chiếm được phần bánh lớn nhất, cho đến khi trò chơi sụp đổ.

Nếu điều kiện cho phép, Hầu tước Kimsberg cũng không ngại nhân cơ hội này để mở rộng lãnh địa gia tộc, nhưng tình hình hiện tại rất đặc biệt.

Liên minh năm nước đồng loạt ra tay trấn áp tổ chức tà giáo, các đồng minh đều đang làm rất tốt, chỉ có mỗi nhóm của họ là thể hiện tồi tệ, chẳng khác nào muốn làm mất uy tín trên trường quốc tế.

Phải biết rằng lần này tổ chức tà giáo chọn tấn công họ, ngoại giới đã nảy sinh nghi ngờ. Nếu như công tác dẹp loạn không tốt, thì tin đồn nhảm về nước yếu nhất trong năm nước sẽ được xác thực.

Một khi bị gắn cho cái mác này thì tương lai làm gì cũng đều không tiện.

Quyền nói chuyện trong liên minh năm nước cũng sẽ xuống mức thấp nhất.

Hầu tước Kimsberg không thể và cũng không dám gánh chịu trách nhiệm này.

Cho dù là đại quý tộc cũng không gánh nổi trách nhiệm lớn thế này.

Có thể nhân cơ hội này để khuếch trương lãnh địa hay không thì không thể cam đoan, nhưng một khi xảy ra chuyện, vị trí Tổng đốc tỉnh Misha của ông ta nhất định là sẽ khó giữ được!

"Tổng đốc đại nhân, chuyện này e rằng phải bàn bạc kỹ hơn!"

"Phản quân ở một số khu vực đã lớn mạnh, mạo muội xuất binh với bọn chúng rất có khả năng làm cho tình hình trở nên mất kiểm soát."

"Phản loạn tác động đến toàn tỉnh đã trở thành sự thật không thể thay đổi. Chỉ dựa vào sức mạnh của tỉnh ta mà muốn dẹp loạn lần này, rủi ro thực sự là quá lớn."

"Vì lý do an toàn, tốt nhất là nên mời vương quốc phái quân thường trực tới tham dự dẹp loạn!"

Bá tước Reed Vicchi uyển chuyển khuyên.

Là quan quân vụ của tỉnh, Bá tước Reed Vicchi hiểu rất rõ về chất lượng quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương.

Mặc dù Vương quốc Hessen đã được giáo quan Alpha huấn luyện, con đường cải cách quân đội, nhưng cũng chỉ có quân đội thường trực của Vương quốc là thực sự thực thi.

Ngay cả các lãnh chúa quý tộc ở khu vực biên cương cũng đã giảm bớt năng lực thi hành do áp lực tài chính của lãnh địa.

Tỉnh Misha nằm ở khu vực trung tâm của vương quốc, gần như có thể coi là khu vực an toàn nhất của Vương quốc Hessen, lãnh chúa quý tộc địa phương vốn không có đủ ý thức lo xa.

Bao gồm cả Tổng đốc Hầu tước Kimsberg, cũng không thực hiện quân dự bị toàn dân trong lãnh địa, mà chỉ đơn giản là cho quân đội thường trực học tập theo.

Ngay cả việc chép bài cũng không thể chép đầy đủ.

Phương pháp huấn luyện thì sao chép rồi, nhưng công tác hậu cần thì vẫn như cũ.

Không được bổ sung đầy đủ dinh dưỡng, các binh sĩ không thể chịu được công tác huấn luyện với cường độ cao trong thời gian dài, nên chỉ có thể cắt giảm tần suất và cường độ huấn luyện.

Không còn cách nào khác, phương pháp huấn luyện của Hudson là dùng tiền và lương thực để bồi dưỡng tinh binh.

Nếu như sao chép hoàn toàn, chi phí quân sự chắc chắn sẽ tăng vọt.

Dù sao đây cũng là thế giới quý tộc, cắt giảm đãi ngộ của sĩ quan quý tộc cũng cần phải có dũng khí.

Cho dù là Quốc vương dám làm, nhưng nếu không có sự hợp tác của các quan quân quý tộc, khi đến thời điểm cụ thể chấp hành, mọi thứ cũng sẽ thay đổi rất nhiều.

Hầu tước Kimsberg hơi do dự một chút rồi gật đầu nói: "Ừm!"

"Vậy thì cứ báo cho quân thường trực một tiếng trước, nhưng các quận trưởng không thể bỏ qua nhiệm vụ giữ gìn an ninh của địa phương."

"Trước mắt đã có nhiều lãnh thổ bị phản quân chiếm đóng rồi, nếu như tiếp tục tăng lên thì sẽ không thể nào giải thích được với vương quốc."

"Nói cho các quận trưởng là quốc tế hiện đang dõi theo chúng ta. Nếu ai dám đứng ra gây rối, ta sẽ khiến kẻ đó phải hối hận vì đã đặt chân đến thế giới này!"

"Không cần phải quan tâm đến phản quân ở các quận, nhưng nhất định phải lập tức trấn áp phản quân ở thủ phủ."

"Nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng quốc tế vô cùng ác liệt, ta không muốn trở thành chủ đề bàn tán trên bàn ăn của giới quý tộc trong liên minh!"...

Trên tường thành quận Odssburg.

Nhìn xuống đám phản quân đang bao vây thành trì, Tử tước Petrovich cảm thấy da đầu tê dại.

Số lượng kẻ địch quá đông, mặc dù phần lớn đều là đám ô hợp, nhưng quân đội tư nhân quý tộc trong thành cũng chẳng tinh nhuệ hơn lũ ô hợp này là bao.

Quân lệnh mà Phủ tổng đốc ban hành đã sớm bị ông ta vứt sang một bên.

Kiến nhiều cắn chết voi!

Muốn giữ được quận thành thì cần phải có sự đồng lòng của cả quận.

Quận thành còn như vậy, những nơi nhỏ bé như nông thôn lại càng không cần phải nói.

Ngoài một số ít quý tộc có võ phong mạnh mẽ ra là có thể giữ vững thành lũy của nhà mình ra, phần còn lại đều đã rơi vào tay của phản quân.

"Vệ binh, lập tức truyền tin cho Tổng đốc phủ và Vương đô: Odssburg đang bị quân phiến loạn tấn công dữ dội, hiện đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, nguy cơ sớm tối, xin hãy lập tức cử quân tiếp viện"

Tử tước Petrovich mặt không đổi sắc nói dối.

Phản quân còn chưa công thành, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian. Gửi tin cầu cứu sớm chắc chắn là không sai, nếu gửi muộn, ai biết quân tiếp viện sẽ đi hỗ trợ nơi nào trước?

Vào những lúc như thế này không thể khiêm nhường được!

Chương 1621: Thủ Thành

Có lẽ do có thuộc tính "miệng quạ đen", lời của Tử tước Petrovich vừa dứt thì phía dưới thành trì đã vang lên những tiếng hò hét la giết—— phản quân đã thật sự công thành!

Nhìn thấy vài khẩu Ma Tinh pháo xuất hiện ở phía chân trời, Petrovich liền bị tức đến xanh mặt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tổ chức tà giáo tuyệt đối không thể nào chế tạo ra loại đại sát khí này , chắc chắn là do một lãnh chúa quý tộc xui xẻo nào đó vô tư kính dâng.

"Truyền lệnh xuống, để pháo binh nhắm vào Ma Tinh pháo của quân địch rồi tấn công bằng hỏa lực, quyết không để..."

Lời còn chưa nói hết, một quả đạn pháo đã trực tiếp rơi xuống phía sau ông ta, nhiều tên vệ binh đã bị trúng đạn chết tại chỗ.

Tử tước Petrovich may mắn thoát được một kiếp, lúc này trên mặt ông ta cũng bê bết máu thịt. Nhưng may mắn đây đều là máu thịt của người khác.

Sau khi bị thiệt thòi một lần, Petrovich không dám đứng trên tường thành nói này nói kia nữa. Quân địch cũng có vũ khí tấn công tầm xa, điều này có nghĩa là độ khó của việc thủ thành đã tăng lên rất nhiều.

Petrovich đang chuẩn bị cho người mở ma trận pháp thủ thành, nhưng lời đến bên miệng lại bị ông ta mạnh mẽ nuốt vào.

Trận pháp phòng thủ thành của Odssburg là thứ được Đế quốc Quang Minh để lại từ vài trăm năm trước. Do trong vài trăm năm qua ít khi bị vây thành nên nó đã sớm bị bỏ hoang.

Đây không phải là trách nhiệm của Tử tước Petrovich, nó đã bị bỏ hoang từ thời ông nội của ông ta rồi. Đến khi Petrovich thượng vị cũng đã từng cân nhắc đến việc bố trí lại, nhưng vì thiếu tiền nên đành ngậm ngùi từ bỏ.

Một bước sa chân ngàn thu hận!

Thành Odssburg thiếu ma trận pháp phòng thủ chẳng khác nào một thiếu nữ không mặc quần áo, chỉ có thể mặc cho người ta...

May mà Petrovich không phải kẻ hoàn toàn vô dụng, Ma Tinh pháo vẫn có thể sử dụng được, nếu không thì tình hình sẽ càng thêm khó xử.

"Quận trưởng, tình hình có chút không ổn. Tiếng pháo của địch quá dày đặc, có cảm giác như bọn chúng có nhiều Ma tinh pháp hơn cả chúng ta!"

Lời nói của viên tướng thủ thành khiến cho Tử tước Petrovich hoàn toàn sụp đổ. Đây đâu phải là cảm giác, rõ ràng là sự thật nha.

Từ trong tận đáy lòng, ông ta đã hận chết đám quý tộc ở nông thôn. Không có việc gì thì cất giấu nhiều Ma Tinh pháo như vậy làm quái gì!

Cất giấu Ma Tinh pháo thì thôi, vào thời khắc mấu chốt phải biết tiêu hủy chứ, ném cho phản quân coi là chuyện gì?

Chỉ trong thời gian chớp mắt, quân xung phong giơ thang mây của phản quân đã xuất hiện ở phía dưới tường thành.

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mang đá lăn và vàng lỏng ra phản kích đi!"

Tử tước Petrovich gầm thét hạ lệnh.

Chỉ trong chớp mắt, trận chiến đẫm máu đã bộc phát toàn diện.

Vô số binh sĩ phản quân đang bận leo lên thang mây thì bị những tảng đá khổng lồ từ trên trời giáng xuống đập vỡ sọ.

Với sự trợ giúp của gió thu, vàng lỏng nóng hổi bốc mùi hôi thối đã lan tỏa khắp doanh trại. ...

"Loảng xoảng!"

Một tiếng động lớn vang lên, chiếc thang mây chất lượng kém bị hòn đá khổng lồ đập trúng đã trực tiếp bị gãy làm đôi.

"A!"

"A!"

Những tiếng kêu rên thảm thiết vang lên dồn dập.

Các binh sĩ ở trên thang mây rớt xuống, đè lên những binh lính ở dưới thành, có rất nhiều kẻ xui xẻo cùng nhau xuống hoàng tuyền.

Thảm nhất là những người không chết ngay lập tức, bọn họ không chỉ phải chịu đựng nỗi đau đớn mà còn phải "thưởng thức" bữa tiệc vàng lỏng.

Trận công thành chiến thảm khốc này cũng không thể làm lung lay quyết tâm tấn công thành trì của phản quân.

"Rút người của chúng ta xuống trước đi, thay bằng người của doanh dũng sĩ."

"Nói cho bọn chúng là, nếu như không chiếm được thành Odssburg thì vợ con của bọn chúng đều sẽ trở thành tế phẩm!"

U Ám chi chủ lạnh lùng nói.

Lão ta không có kinh nghiệm dụng binh đánh trận, nhưng đùa bỡn lòng người thì lại rất chuyên nghiệp.

Nếu chỉ đơn thuần là vì chiến tranh thì mang theo thanh niên trai tráng là đủ, phụ nữ và trẻ em chỉ là gánh nặng, chỉ làm gia tăng độ khó cho công tác hậu cần và làm chậm tốc độ hành quân.

Chỉ trong thoáng chốc, những thanh niên trai tráng được huấn luyện trong vài ngày đã bị đẩy ra chiến trường.

Sau khi đổi một nhóm người, áp lực của quân phòng thủ lập tức giảm bớt. Bức tường thành vốn đang tràn ngập nguy hiểm nay bỗng chốc chuyển nguy thành an.

Nhưng người thủ thành là Tử tước Petrovich lại không vui nổi. Quân địch dùng quân pháo hôi để đánh hao tổn chiến, thành Odssburg vốn không thể chịu được sự tiêu hao này.

Mọi chuyện đều do sai lầm chiến lược gây ra, trước đó ông ta đã phái binh ra ngoài trấn áp phản quân. Tiếc là gặp phải quân chủ lực của phản quân, đại quân bị đánh tan ở giữa đường.

Trước khi trận chiến bảo vệ Odssburg được mở ra, Tử tước Petrovich đã mất một lượng lớn quân lính, lực lượng quân sự đang phòng thủ thành trì hiện giờ cũng không mạnh.

Một nguyên nhân quan trọng mà U Minh giáo chọn hạ thủ với Odssburg chính là: Bọn họ là quả hồng mềm.

Đối mặt với phản quân mới nổi dậy thì thắng lợi là việc vô cùng quan trọng. Chỉ có chiến thắng liên tục mới có thể ngưng tụ lòng người.

"Quận trưởng, quân địch đều là gã điên. Bọn chúng toàn liều mạng xông lên trước, làm cho vật tư thủ thành bị tiêu hao rất nhanh."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng..."

Không đợi sĩ quan trung niên nói hết lời, Tử tước Petrovich đã nổi giận nói: "Không có e rằng!"

"Bất luận như thế nào cũng phải giữ cho bằng được thành Odssburg!"

"Không đủ vật tư chiến lược thủ thành thì đi phá nhà cửa. Cho dù là phải hy sinh cả phủ lánh chúa thì ta cũng không thể để cho tòa thành này thất thủ được!"

Lời nói tràn đầy quyết tâm này cũng không thể khích lệ tinh thần của mọi người.

Mọi chuyện đều đã quá muộn, nếu như ông ta sớm có được giác ngộ này, đầu tư thêm một chút nguồn lực vào quân sự thì đã không đến nỗi bị rơi vào tình trạng như hiện giờ.

Chương 1622: Kỳ

Trận đại chiến dữ dội vẫn đang được tiếp tục, quân tiếp viện mà Tử tước Petrovich ký thác kỳ vọng vẫn không hề xuất hiện.

Nói chính xác hơn là thư cầu cứu của ông ta thậm chí còn chưa được gửi đi.

Đám giáo đồ đang ẩn núp trong thành của U Minh giáo đã phá hủy ma pháp trận truyền tin từ trước đó rồi, tín sứ vừa ra khỏi thành đã bị các cao thủ tà giáo vây giết.

Nửa đêm, đại chiến vẫn đang tiếp tục. Dưới sức tấn công liên tục của phản quân, bức tường thành kiên cố hiện đã trở nên tràn ngập nguy hiểm.

Để ngăn chặn phản quân, cổng thành đã bị phong kín trong trận chiến trưa nay.

Quân phòng thủ tứ cố vô thân, sĩ khí đã đến bên bờ vực sắp sụp đổ.

Nếu không nhờ có Tử tước Petrovich đích thân ra tiền tuyến chỉ huy tác chiến, không ngừng cổ vũ sĩ khí, e là quân tâm đã sớm đổ sụp rồi.

Tử tước Petrovich kéo lê cơ thể mệt mỏi tiếp tục tuần tra thành phòng. Hiện giờ ông ta hoàn toàn không dám nghỉ ngơi, sợ khi tỉnh dậy sẽ nghe được tin dữ thành bị phá.

"Quận trưởng, đại sự không ổn!"

"Trong thành đột nhiên xuất hiện rất nhiều sinh vật Vong linh, bọn chúng đang tùy ý giết chóc..."

Tên lính truyền tin này còn chưa kịp nói hết câu thì sau lưng y đã bị cắm một cây gai xương, trực tiếp ngã gục xuống đất mà chết.

Ngay sau đó, một đám sinh vật Vong linh liền giết về phía này. Các vệ binh vội vàng xông lên chặn đường, hai bên nhanh chóng lâm vào hỗn chiến.

Một ông lão bảo vệ Tử tước Petrovich đã nhanh chóng quyết định nói: "Thế cục có chút không ổn, Petrovich, lập tức an bài đường lui đi!"

Trong thời đại độc chiếm thiên hạ, thành trì có thể vong, nhưng gia tộc không thể diệt.

"Tam thúc công, ta là quận trưởng, nên nhất định phải cùng tồn vong với thành trì, hiện giờ nơi này không cần hộ vệ."

"Ngài mang theo hậu bối trong tộc rời khỏi đây bằng mật đạo đi!"

"Nếu như có cơ hội bảo toàn được lãnh địa thì ngài hãy dặn dò con cháu đời sau ghi nhớ bài học này, tuyệt đối không được phép lơ là quân bị!"

Tử tước Petrovich nói với vẻ mặt cay đắng.

Nhớ lại khoảng thời gian ăn chơi sa đọa trong quá khứ, chỉ vì sĩ diện trong giới quý tộc mà thường xuyên vung tiền như rác.

Nếu như số tiền đó được đầu tư vào quân bị thì há có thể rơi vào tình cảnh khốn cùng như ngày hôm nay.

Thực ra, không chỉ có Tử tước Petrovich là ăn chơi sa đọa, mà toàn bộ gia tộc đều sống một cuộc sống xa hoa lãng phí.

Chi phí sinh hoạt hàng ngày của gia tộc gấp nhiều lần chi phí quân sự. Thứ thực sự được đầu tư tiền bạc chỉ có đội hộ vệ không quá đông đảo trước mắt này.

Vào thời bình, duy trì sự thống trị và bảo vệ sự an toàn của bọn họ thì đủ. Nhưng vào lúc này, nhiều nhất cũng chỉ có thể yểm hộ cho hậu bối phá vây rời đi.

Sau khi chần chờ một chút, lão già liền chậm rãi gật đầu. Lão ta nhìn Tử tước Petrovich vài lần rồi trực tiếp quay người rời đi.

"Giữ bình tĩnh trong thời khắc nguy cấp" chính là một trong những quy tắc sinh tồn của quý tộc.

Muốn kéo dài vinh quang của gia tộc thì nhất định phải có người hi sinh.

Người hy sinh có thể là con cháu bình thường trong gia tộc, cũng có thể là kẻ làm tộc trưởng như Tử tước Petrovich, mọi chuyện đều tùy thuộc vào nhu cầu thực tế.

"Ầm ầm!"

"Ầm ầm!"...

Sau những tiếng nổ lớn, bức tường phía tây sụp đổ, phản quân giống như nước triều tràn vào trong thành.

Tia nắng ban mai rọi xuống mặt đất, khung cảnh tràn ngập tang thương, chết chóc ngập tràn trong thành khiến cho bầu không khí trở nên vô cùng rùng rợn.

"Giết!"

Tử tước Petrovich mang theo số ít hộ vệ còn lại phát động lần xung phong cuối cùng trong đời mình, biểu hiện rất dũng cảm.

Thực lực của ông ta không biết đã đột phá từ khi nào, nhưng tất cả những chuyện này đều vô ích.

Nhìn thấy mặt trời mọc, Tử tước Petrovich ngã xuống đất, cuộc công phòng chiến ở thành Odssburg cũng đã đi đến hồi cuối.

Là người thắng, U Ám chi chủ đang bận chỉ huy giáo chúng xây dựng tế đàn.

Không đủ thời gian tích lũy, muốn lật đổ sự thống trị của quý tộc thì phải đi đường tắt.

Cuộc tàn sát trong thành là huyết thực tốt nhất. Nhân lúc máu tươi còn chưa lạnh, linh hồn vẫn chưa tán, hiến tế cho Tà Thần mà giáo phái cung phụng là tốt nhất.

Tế đàn nhanh chóng được dựng lên, đám giáo đồ đã lập được công lao hãn mã liền đi về phía tế đàn, chờ đợi Tà thần ban cho sức mạnh.

Tuy nhiên, giới cao tầng của U Minh giáo lại không ai tiến lên, toàn bộ đều đứng ở phía xa nhìn chằm chằm vào hiện trường hiến tế.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện trong mắt của một số người còn mang theo một chút thương hại.

Dưới sự chủ trì của Tế tự, vô số tế phẩm được dâng lên, cùng với huyết thực trong toàn thành, một hình bóng mờ ảo nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời.

Ngoài U Ám chi chủ ra, tất cả mọi người đều nhắm chặt mắt, không dám nhìn thẳng vào Tà Thần.

Mọi người đều rút ra được bài học, vì hậu quả của việc nhìn thẳng vào Tà Thần chính là bị Tà Thần đồng hóa.

Không có bất kỳ một lời nói dư thừa nào, Tà Thần và U Ám chi chủ liếc nhìn nhau một cái rồi bắt đầu thu lấy toàn bộ tế phẩm trong thành.

Ngay sau đó là một luồng sức mạnh từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ giáo chúng ở trước tế đàn, nghi thức ban cho sức mạnh đã bắt đầu rồi.

U Ám chi chủ nhíu mày, so với những lần hiến tế trước đây, đợt ban sức mạnh lần này mạnh hơn một chút.

Cũng đồng nghĩa với những giáo chúng gánh chịu sức mạnh của Tà Thần cũng cần phải trả một cái giá cao hơn.

Một số tín đồ có ý chí không đủ kiên định, linh hồn đã bắt đầu bị vặn vẹo, toàn bộ cơ thể không tự chủ mà tiến về phía Tà thần.

"Kỳ, đủ rồi!"

"Những người này còn hữu dụng, tạm thời không thể cho ngươi!"

U Ám chi chủ truyền âm bằng giọng nói khàn khàn.

Chương 1623: Tin Khẩn

Rõ ràng là quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là tín đồ và thần linh.

Những mối quan hệ như vậy cũng không phải mới xuất hiện lần đầu trên đại lục Aslante.

Đều là do bất đắc dĩ, Tà Thần cũng muốn sử dụng tín đồ của mình, tiếc rằng những kẻ tín ngưỡng Tà thần đều là lũ biến thái.

Trong tôn giáo có thể xuất hiện biến thái, nhưng không thể toàn bộ đều là biến thái, ít nhất người cầm lái phải có đầu óc.

Ảo ảnh hơi nhíu mày, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Sự khác biệt giữa một bữa no căng và bữa bữa no bụng, gã còn có thể phân biệt được.

"Được!"

"Nhưng hành động sau này phải nhanh lên, Thâm Uyên đang xảy ra đại chiến, ta cần rất nhiều huyết thực!"

Nói xong, Tà Thần liền biến mất trên bầu trời. Sau khi ảo ảnh biến mất, trong thành chỉ toàn là thi thể.

Tuy nhiên, những xác chết dưới chân thành bị vàng lỏng bao phủ là ngoại lệ, rõ ràng là Tà thần mà U Minh giáo cung phụng là người có bệnh thích sạch sẽ, không phải rác rưởi gì cũng thu.

Một cuộc đối thoại ngắn ngủi, nhưng lượng thông tin vừa rồi lại không hề ít.

Lý do chính khiến U Minh giáo dám mạo hiểm phạm một sai lầm lớn, dù là trong tình huống yếu thế cũng phải lôi kéo các tổ chức tà giáo làm loạn đều nằm trong cuộc đối thoại hồi nãy. ...

Cùng với những người sống sót rời đi, tin tức về sự sụp đổ của Odssburg cũng được truyền đến tai của Tổng đốc Ginsburg.

Toàn tỉnh đều là phản quân, vừa mới hạ lệnh đàn áp thì lại nhận được tin dữ là có một quận đã hoàn toàn thất thủ, Hầu tước Ginsburg từ tức giận chuyển sang lo lắng.

Vào thời kỳ bình thường, mất đi một quận không có nhiều giá trị chiến lược chẳng tính là gì, nhưng hiện tại thì khác.

Liên minh năm nước đang ganh đua với nhau, từ khi liên minh bắt đầu được thành lập, Vương quốc Hessen luôn tự nhận mình là quốc gia lớn thứ hai trong liên minh.

Từ vị trí thứ hai rơi xuống hạng chót, mất đi không chỉ là thể diện mà còn là tiếng nói trong liên minh.

Người gây ra tất cả những chuyện này há có thể có kết cục tốt đẹp chứ.

Nhưng người chết không cần phải chịu trách nhiệm, cho nên tội danh bại lộ bản chất yếu kém của vương quốc đương nhiên sẽ bị đổ lên đầu người giữ chức Tổng đốc là Ginsburg.

Nhưng nỗi lo lắng của Tổng đốc Ginsburg hoàn toàn là dư thừa, không phải là có thể xảy ra đại sự, mà là đã xảy ra đại sự.

Sự sụp đổ của Odssburg chỉ là sự khởi đầu, những tín đồ U Minh giáo nhận được sức mạnh mà Tà Thần ban cho không những không bị suy yếu bởi cuộc chiến mà còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Thực lực của đại quân được tăng cường, U Minh giáo liền không ngừng khuếch trương, bắt đầu lăn cầu tuyết, ngày càng lớn mạnh.

Tỉnh Misha là sào huyệt của phản quân, nhưng không phải là là tất cả phản quân. Gần như cùng lúc đó, mười mấy tỉnh thành của Vương quốc Hessen đồng thời xảy ra phản loạn.

Khói lửa bao phủ một nửa vương quốc, như thể đã đi đến những năm cuối vương triều.

Ngoài Vương quốc Hessen phải gánh chịu tổn thất nặng nề nhất ra, các quốc gia trong Liên minh năm nước đều bộc phát các cuộc phản loạn với mức độ khác nhau.

Chỉ là phần lớn những cuộc phản loạn này đều là vùng vẫy giãy chết sau khi bị bại lộ thân phận, sự chuẩn bị trước đó không được đầy đủ như U Minh giáo, nên cũng không gây ra được ảnh hưởng lớn như vậy. ...

Sơn Địa Lĩnh, sau khi nhận được tin tức, Hudson liền ngơ ngác.

Tà giáo trở nên lợi hại như từ bao giờ vậy?

Trong tình huống Liên minh năm nước có sự chuẩn bị từ trước mà còn có thể gây ra đại loạn, đây không phải là chuyện cười sao?

Nhưng sau khi tìm hiểu thông tin cụ thể, Hudson đã có đáp án cho những thắc mắc của mình.

Đúng là Liên minh năm nước đã có sự chuẩn bị, nhưng sự chuẩn bị này không đủ. Giới cao tầng của các quốc gia không xem cuộc phản loạn của đám tổ chức tà giáo này là chuyện gì to tát, cái gọi là chuẩn bị cũng chỉ là một công văn mà thôi.

Hai quốc gia Bắc đại lục đã tiến hành cải cách quân sự tương đối triệt để, quân đội tư nhân của quý tộc địa phương khá mạnh, cộng thêm việc hai nước đều đã thành công mở rộng lãnh thổ ra bên ngoài, mâu thuẫn nội bộ được hòa hoãn, nên làm vậy cũng không có vấn đề gì.

Nhưng ba quốc gia Trung đại lục thì khác, trong cuộc chiến tranh đại lục trước đó, bọn họ đều là những kẻ thất bại triệt để.

Trong Hiệp ước đình chiến, trên danh nghĩa là họ trao đổi đất đai với Liên minh dị tộc, nhưng thực tế lại là mất thành mất đất.

Sau chiến tranh, sự bất mãn của các tầng lớp trong nước đối với chính phủ tăng lên, mâu thuẫn xã hội bị đè nén từ lâu cũng bộc phát, trở thành nơi lý tưởng để tư tưởng tà giáo lan truyền.

Ngoài ra, còn có một vấn đề thực tế là: số lượng dân tự do ở ba quốc gia Trung đại lục rất nhiều.

Vào thời bình, của cải xã hội do dân tự do tạo ra còn cao hơn nhiều so với nông nô.

Nhưng đến thời loạn, hoặc gặp chiến tranh, nạn đói, dân tự do cũng là nhóm bất ổn dễ phá sản nhất.

Trình độ tri thức và nhận thức của dân tự do cao hơn nông nô một chút.

Cho nên chất lượng tổng thể của các thành viên tổ chức tà giáo trong ba quốc gia Trung đại lục cũng sẽ mạnh hơn một tí xíu.

Dưới tác động cộng hưởng của nhiều yếu tố, cục diện Trung Lục địa đã bị mất kiểm soát.

Tin tức tốt duy nhất là: làn sóng tà giáo này không chỉ ảnh hưởng đến ba nước Trung đại lục.

Hầu hết các quốc gia ở Nam đại lục và các đại dị tộc đều xảy ra việc tà giáo nổi loạn trong thời gian gần đây.

Mọi người đều đồng thời xảy ra loạn lạc thì cũng tương đương với việc không có chuyện gì xảy ra.

Ai có thể thoát khỏi cuộc khủng hoảng này sớm nhất thì người đó sẽ chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh này.

Chương 1624: Tin Khẩn (2)

"Công tước, có tin tức khẩn cấp từ Vương đô, bệ hạ yêu cầu ngài lập tức đến dự họp!"

Lời nói của Tom đã kéo Hudson từ suy tư trở lại thực tại.

Nghe đến "tin tức khẩn cấp", phản ứng đầu tiên của Hudson là có chuyện xảy ra!

Trong mười năm qua, số lượng tin tức khẩn cấp của Vương quốc cộng lại cũng không đến mười lần.

Ngay cả trong cuộc phản loạn của Khô Lâu hội ở tỉnh Đông Nam năm đó, dù liên tục đánh mất hai quận, nhưng Vương quốc cũng không hề sử dụng truyền tin khẩn cấp.

"Biết rồi!"

"Jenny, thông báo với phu nhân là ta phải đi vương đô một chuyến, buổi tối hôm nay cũng về ăn cơm."

"Tom, ngươi đi thông báo cho các lãnh đạo cấp cao trong lãnh địa, để họ thay ta chủ trì công việc!"

Nói xong, Hudson liền triệu hồi Belersden rồi lao thẳng đến vương đô.

Hết cách rồi, Maxim còn đang miệt mài cày cuốc, hiện giờ không thích hợp để đi quấy rầy.

Hiếm khi Long đại gia chăm chỉ như vậy, nếu làm hỏng hứng thú của nó, khiến nó không còn hứng thú làm việc nữa thì sẽ rất khó xử.

Đột nhiên từ Long kỵ sĩ biến thành gấu kỵ sĩ, thẳng thắn mà nói, Hudson thật sự có chút không quen.

So với Maxim thích bay lượn trong tầng mây, Belersden càng thích chạy băng băng trên mặt đất hơn, giống như rời khỏi mặt đất sẽ mất đi cảm giác an toàn vậy.

Sau khi làm công tác tư tưởng vô số lần đều thất bại, Hudson chỉ đành quy kết là do thiên phú huyết mạch quấy phá. ...

Phỉ Thúy cung, lại một lần nữa bước vào nơi này, Hudson đã trở thành khách quen.

Ngay cả lính canh trong cung điện cũng không thèm hỏi han gì, mà trực tiếp mang theo hắn vào trong đại điện. Không phải là do độ nhận diện của hắn cao, mà chủ yếu là vì tọa kỵ quá ngầu.

Dù là Hồng Long hay Đại Địa Chi Hùng cũng đều là độc nhất vô nhị trên đại lục, không có khả năng giả mạo.

Hudson bước vào đại điện, quét mắt nhìn đám vương quốc đại thần đang lộ vẻ hoảng hốt, hắn bèn ngơ ngác hỏi: "Chuyện gì vậy, sao các vị lại hoảng hốt đến thế?"

Mặc dù cuộc phong ba tà giáo này rất dữ dội, nhưng ở Vương quốc Alpha không xảy ra chuyện gì to tát, đồng minh gặp phiền phức cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lật sách sử là biết, mỗi lần tà giáo làm loạn đều sẽ rất hung hãn ở giai đoạn đầu, nhưng rất nhanh sẽ cạn kiệt sức lực.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể lay động nền tảng thống trị của một quốc gia, chưa bao giờ có trường hợp trực tiếp lật đổ cả một cường quốc.

Ngay cả khi xảy ra thay đổi quyền lực thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cách cục hiện giờ của Liên minh năm nước. Trong tình hình hiện tại, bất kể là ai nắm quyền cũng đều phải dựa vào sức mạnh của liên minh để chống lại dị tộc.

"Vương quốc Falcon xảy ra nội loạn, phản quân tấn công Vương đô, Quốc vương đã bị phản quân giết chết!"

Sau khi nghe được lời giải thích của Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Francois, Hudson vẫn rất ngơ ngác.

Một cuộc đảo chính ở một vương quốc hải ngoại thì có liên quan gì đến Vương quốc Alpha chứ?

Cho dù Quốc vương bị người ta giết chết thì cũng chỉ cần lên án một chút là xong, cho dù muốn can thiệp thì cũng là chuyện của các nước Nam đại lục, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài tầm với của Vương quốc Alpha.

Có lẽ nhận thấy phản ứng của Hudson nên Bá tước Francois lập tức bổ sung.

"Cuộc đảo chính ở Vương quốc Falcon không phải là đơn giản chỉ là một cuộc đảo chính của các quý tộc, người phát động phản loạn chính là các quý tộc thương gia, những người này xuất hiện và trỗi dậy cùng với sự phát triển của thương mại hàng hải, tiền thân của nhiều người là cướp biển."

"Cái chết của Henry V rất có thể không phải là một vụ tai nạn, mà là do những kẻ này cố ý làm ra."

"Theo thông tin mà chúng tôi thu thập được, trong những năm gần đây, vương thất Falcon luôn thưa thớt người, người thừa kế trực hệ liên tục gặp bất trắc. sau khi gia đình Henry V diệt vong, vương thất sẽ không còn người thừa kế trực hệ."

"Những người còn lại đều là chi thứ, quan hệ huyết thống quá phức tạp, rất khó để chọn ra người thừa kế hợp pháp."

Sau khi nghe được đáp án này, Hudson hít một ngụm khí lạnh.

Phải thừa nhận là đám quý tộc thương gia mới nổi này thật biết chơi. Để tránh sau này bị Quốc vương trả thù, bọn họ dứt khoát dồn vương thất vào chỗ tuyệt tự.

Nhưng mà làm vậy sẽ gây ra ảnh hưởng chính trị rất ác liệt, đây là đang làm lung lay địa trí thần thánh của Vương quyền, cũng đang làm lung lay địa vị của quý tộc.

Từ khi sinh ra, vương quyền và quý tộc đã thực hiện ràng buộc sâu sắc. Vinh quang của Quý tộc bắt nguồn từ vương thất, và quý tộc chính là phe bảo vệ vương quyền lớn nhất.

Địa vị của hai bên hoàn toàn là có nhục cùng nhục, có vinh cùng vinh.

Trong những năm tháng qua, quy tắc trò chơi của đại lục Aslante là: Quý tộc là quý tộc, Quốc vương là Quốc vương, chưa bao giờ có chuyện vượt quá giới hạn.

Hệ thống pháp chế vương thất hiện giờ đều bắt nguồn từ thời đại Đế quốc.

Hoặc là do Hoàng đế sách phong Công quốc, Hầu quốc, Bá quốc, khi đế quốc bị tan rã liền tự lập môn hộ; Hoặc là dính vào huyết mạch hoàng thất, sau khi vương thất tuyệt tự, lấy danh nghĩa kế thừa vinh quang vương thất để lên nắm quyền.

Sự trỗi dậy của một vương triều mới thường xảy ra sau khi Vương triều cũ tuyệt tự, nhưng phải là người có thực lực mạnh mẽ và có một chút huyết mạch vương thất mới được đẩy thượng vị.

Tóm lại chỉ một câu: Vương quyền được truyền lại thông qua huyết mạch.

Cách chơi lần này của Vương quốc Falcon thì khác, người ta đều sẽ chờ đến khi vương thất tuyệt tự, còn bọn chúng lại dùng phương pháp vật lý để khiến vương thất tuyệt tự.

Quả thật là đang phá hủy quy củ!

Nếu không thể tiêu diệt những kẻ loạn đảng này, một khi tiền lệ này được mở ra, tương lai sẽ hỗn loạn.

Là một thành viên trung thành của phe bảo vệ Vương quyền, lựa chọn của Hudson cũng giống như các đại thần, phẫn nộ chỉ trích hành vi vô liêm sỉ của những kẻ loạn đảng này.

Chương 1625: Đảo Chính

Không còn cách nào khác, là một trong những phe phái hùng mạnh của Vương quốc, vào thời điểm này, hắn nhất định phải kiên định lập trường của mình.

Xảy ra loại chuyện này, cho dù ai là quốc vương thì cũng đều sẽ nghi ngờ lòng trung thành của thuộc hạ, những chư hầu có thực lực càng mạnh thì lại càng dễ bị nghi kỵ.

May mà xuất thân của Hudson không cao, thời gian trỗi dậy quá ngắn, mạng lưới quan hệ nhân mạch đa phần đều ở tầng lớp dưới, nhìn khắp mọi phương diện cũng đều không nằm trong số tuyển thủ tiềm năng cạnh tranh vương vị.

Nếu không thì hắn sẽ không nhận được lời mời tham gia cuộc họp đặc biệt này. ...

Sau một hồi chỉ trích nghĩa chính ngôn từ, mọi chuyện lại quay về điểm xuất phát. Dù sao thì người ta cũng đã gây ra chuyện rồi, nên đương nhiên sẽ không sợ bị mắng.

Hơn nữa, cách xa nhau như vậy, dù Vương quốc Alpha có chửi mắng thế nào thì người ta cũng không nghe thấy.

Xuất binh can thiệp?

Caesar IV cũng muốn lắm, nhưng điều kiện khách quan không cho phép. Với thực lực của Hải quân Vương quốc Alpha, nhiều nhất chỉ có thể bắt nạt được Đế quốc Thú Nhân có trình độ văn minh thấp hơn mà thôi.

Nếu như hồ đồ phát động viễn chinh, Giáo Đình chính là bài học phản diện tốt nhất. Vết xe đổ còn đó, Caesar IV không dám hành động theo cảm tính.

Cho dù là muốn tổ đội thì cũng không khả thi. Ba trong số Liên minh năm nước đều đang phải đối mặt với tà giáo làm loạn, làm gì có thời gian để quan tâm đến đại sự quốc tế nữa!

Đúng là chuyện uy hiếp vương quyền rất nghiêm trọng, nhưng phản quân tà giáo lại là mối đe dọa trước mắt.

Còn Công quốc Mosey cũng là một quốc gia nội lục, ngay cả biển cũng chưa từng nhìn thấy, lấy đâu ra hải quân?

"Bệ hạ, Vương quốc Falcon cũng là một cường quốc, quân phiến loạn có thể kiểm soát được Vương đô là vì bọn chúng đánh úp, khiến các quý tộc địa phương không kịp trở tay."

"Đợi đến khi các lãnh chúa quý tộc các nơi phản ứng lại, chắc chắn sẽ tổ chức quân đội trấn áp phản quân. Kẻ thí quân là không được lòng người, thất bại chỉ là vấn đề thời gian."

"Mặc dù hiện giờ Vương quốc không tiện trực tiếp can thiệp, nhưng chúng ta có thể tổ chức hội nghị liên minh, mượn sức mạnh của liên minh để can thiệp."

"Về vấn đề này, lập trường của tất cả quân chủ của các quốc gia đều là nhất quán, đề xuất can thiệp bằng vũ trang chắc chắn sẽ được thông qua!"

Hudson là người mở miệng đầu tiên.

Hắn chắc chắn không phải là người đầu tiên đề xuất phương án này. Có lẽ trước khi hắn đến vương đô thì giới cao tầng trong vương quốc đã thương lượng thảo luận qua phương án này rồi, nhưng có một số việc cho dù chỉ là hình thức thì cũng phải làm.

Trong thâm tâm, Hudson đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của đám quý tộc mới nổi ở Vương quốc Falcon. Thật sự là quá hố người, đây chẳng phải là đang cố ý châm ngòi quan hệ quân thần sao?

Khi tiền lệ quý tộc thí quân được mở ra, cho dù Quốc vương có lòng dạ rộng lớn đến đâu cũng không thể nào hoàn toàn yên tâm với một quyền thần như hắn.

Có thể tưởng tượng những ngày sắp tới của hắn phải chịu đựng vô số sự đàn áp.

Điều này không liên quan đến nhân phẩm của quân chủ, đây chỉ là bản năng duy trì vương quyền.

Có thể tưởng tượng rằng lúc này có bao nhiêu quyền thần trên toàn đại lục đang không ngủ được.

Có thể khẳng định rằng sự hỗn loạn ở Vương quốc Falcon chỉ là một sự khởi đầu, khả năng cao là tập đoàn quý tộc mới nổi nắm giữ chính quyền sẽ không thể giữ được giang sơn.

Cho dù là các vương thất, phe bảo vệ vương quyền, hay là các chư hầu nắm thực quyền, lúc này trong lòng đều chỉ có một suy nghĩ: mau chóng tiêu diệt những kẻ bất tuân thủ quy tắc này!

Chỉ có bóp chết hết những "Kẻ đầu têu" này thì mới có thể giảm thiểu ảnh hưởng xuống mức thấp nhất.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, mọi người cùng nhau nỗ lực xóa bỏ đoạn lịch sử này, luật chơi ban đầu vẫn có thể tiếp tục chơi.

"Ừm!"

Caesar IV trả lời với vẻ mặt không cảm giác, không đưa ra đánh giá nào về đề xuất của Hudson, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra sự tức giận từ trong ánh mắt của y.

Tức giận cũng chẳng có cách nào, điều mà Vương quốc Alpha có thể làm lúc này chỉ là ủng hộ phe bảo vệ vương quyền ở Vương quốc Falcon về mặt chính trị.

Nếu muốn làm thêm một chút gì đó thì cũng chỉ là lôi kéo đồng minh cùng ủng hộ phe bảo vệ vương quyền về mặt chính trị. ...

Vương quốc Falcon.

Nhìn thi thể Henry V nằm trước mặt, đám lãnh đạo của tập đoàn quý tộc mới nổi đều có sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Bên ngoài đều đồn rằng bọn họ thí quân, nhưng mà trời đất chứng giám, họ thực sự không hề có ý định thí quân, cái chết của Henry V hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Sau khi cuộc đảo chính xảy ra, trong lúc vương đô đang bị tấn công, Henry V đã hoảng sợ và thay quần áo của người hầu để trốn khỏi vương cung.

Tuy nhiên, chính bộ quần áo này đã lấy đi mạng sống của ông ta!

Đám binh sĩ vây công vương cung không quen biết Quốc vương. Thấy có người muốn chạy trốn, họ không suy nghĩ gì đã tiến lên ngăn cản.

Trong lúc hỗn loạn, Henry V bị binh lính đảo chính chém chết, cái mũ thí quân liền trực tiếp rơi xuống đầu những kẻ lên kế hoạch đảo chính là bọn họ.

Muốn giải thích cũng không được. Việc Quốc vương chết dưới lưỡi dao của phản quân đã trở thành sự thật, kẻ giết người là thuộc hạ của bọn hắn.

Muốn nói chuyện này không có quan hệ gì với mình, ai mà tin chứ?

Cái chết của Quốc vương đã đủ khiến tình hình trở nên vô cùng tồi tệ rồi, không ngờ là hai thành viên trực hệ khác của vương thất cũng đi gặp Thần Hi chi chủ trong lúc hỗn loạn.

"Đảo chính dẫn đến vương thất tuyệt tự" !

Chỉ cần là người có chút đầu óc chính trị đều biết rằng tai họa lần này lớn đến mức nào. Đây cũng không phải là chuyện mà chỉ cần ném ra một con dê thế tội là có thể giải quyết được.

Chương 1626: Thí Quân

Tất cả những người có mặt ở đây, thậm chí là toàn bộ tập đoàn quý tộc mới nổi, đều bị cuốn vào.

Thoát thân là điều không thể. Cho dù muốn phản bội thì phe quý tộc uy tín lâu năm cũng sẽ không chấp nhận một nhà quý tộc có hiềm nghi thí quân.

"Tử tước Kata Lino, ngươi là chỉ huy của hành động lần này. Xảy ra chuyện như vậy, không phải nên cho bọn ta một lời giải thích sao?"

Tử tước Frolov ở bên cạnh lên tiếng trước.

Một cuộc đảo chính bình thường vậy mà lại khiến Tử tước Kata Lino phải vĩnh viễn mang theo vết nhơ chính trị không thể gột rửa. Nếu như ánh mắt có thể giết người, gã đã chém đám lão đại của tập đoàn quý tộc mới nổi ở trước mắt này thành muôn mảnh rồi.

"Giải thích, các ngươi muốn giải thích cái gì?"

"Tuy ta là người đã lên kế hoạch cho cuộc đảo chính này, nhưng phương án hành động cụ thể lại là do các ngươi cùng nhau bàn bạc."

"Trước đó, ta đã kịch liệt phản đối việc tấn công Vương cung. Nếu không phải có một số kẻ liên tục nhấn mạnh là phải khống chế Quốc vương ở trong tay thì chúng ta há có thể rơi vào cục diện bị động như ngày hôm nay?"

"Chuyện đã đến nước này rồi, ngươi, ta và tất cả mọi người ở đây, hiện giờ ai cũng đừng nghĩ đến chuyện thoát thân."

"Tập đoàn quý tộc uy tín lâu năm sẽ không bỏ qua cho chúng ta, các quốc gia đại lục cũng không thể nào dung túng cho những kẻ phạm tội thí quân, dù chỉ chỉ là bị dính líu thì cũng là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!"

"Hối hận cũng được, ảo não cũng tốt. Dù sao hiện giờ chúng ta đều là người trên cùng một chiếc thuyền."

"Hoặc là theo gió vượt sóng, rong ruổi trên biển lớn; Hoặc là bị sóng gió lật úp, rơi xuống biển làm mồi cho cá!"

Tử tước Kata Lino cười lạnh nói.

Nếu như chuyện này nhỏ một chút thì không chừng kẻ làm lão đại trên danh nghĩa là gã đã bị đẩy ra ngoài gánh chịu trách nhiệm rồi.

Nhưng bây giờ thì khác, chuyện đã lớn đến mức không thể vãn hồi. Cho dù bọn họ có làm như thế nào thì cũng đều bị thanh toán, không cần kẻ gánh tội nữa rồi.

"Tử tước Kata Lino, ngươi nói thật nhẹ nhàng. Tình hình phát triển đến bước này, chúng ta đã trở thành kẻ thù của cả thế giới."

"Ngay cả khi đồng lòng nhất trí thì cũng không thể ngăn cản quyết tâm thanh toán chúng ta của phe quý tộc cũ và Liên minh Nhân tộc."

"Còn ở lại đây thì chỉ có chờ chết, ta nghĩ mọi người nên thu dọn hành lý rồi trực tiếp ra khơi để tránh họa!"

Nam tước Oberstein tức giận nói.

Tổ tiên đám người này chính là hải tặc, mặc dù đã tẩy trắng, nhưng chuyện làm ăn với thân phận hải tặc vẫn chưa từng dừng lại.

Hiện giờ xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của Oberstein chính là tiếp nối nghề cũ của tổ tiên, ra khơi kiếm sống.

"Đề nghị của Nam tước Oberstein cũng chưa hẳn không phải là một biện pháp, nhưng còn lâu mới đủ."

"Trừ khi mọi người đồng ý làm hải tặc cả đời, nếu không chúng ta nhất định phải cố gắng lôi kéo thêm càng nhiều đồng minh trước khi rút lui khỏi vương đô."

"Không được tập đoàn quý tộc dung thứ, vậy liền dứt khoát đi lệch đường một chút, nhân cơ hội này chúng ta trực tiếp ban hành lệnh giải phóng nông nô!"

Thẳng thắn mà nói, phàm là có lựa chọn, Tử tước Kata Lino cũng sẽ không đi đến bước đường cực đoan này.

Giải phóng nông nô với quý tộc thương nhân như bọn hắn có cả lợi và hại, nhưng đối với quý tộc truyền thống lại là hại lớn hơn lợi.

Lộn cái bàn vào lúc này cũng đồng nghĩa với việc lôi kéo phe bình dân và nông nô đối đầu với trận doanh quý tộc. Số lượng đồng minh thì tăng lên rồi, nhưng chất lượng thật sự rất đáng lo ngại.

Đám người muốn nói lại thôi, phản đối rất đơn giản, nhưng để họ đưa ra phương án giải quyết thì lại là một vấn đề khó khăn.

Dù ý tưởng của Tử tước Kata Lino có tồi tệ đến đâu thì ít nhất người ta đã nghĩ ra được biện pháp. Đều là người chơi chính trị, họ hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc đại diện cho một nhóm lợi ích.

Chỉ riêng liên minh giữa thương nhân và quý tộc mới phát thôi là không chịu được cuộc phản công của nhóm quý tộc cũ, kéo thêm nông nô làm đồng minh cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Sau một hồi do dự, Nam tước Miklos ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

"Ngài Tử tước, chỉ dựa một vài đạo luật không thể ra khỏi Vương đô như thế này, các quý tộc địa phương sẽ không quan tâm đến, thậm chí ngay cả tin tức cũng không thể truyền đến tai nông nô."

"Nhiều nhất cũng chỉ có thể vũ trang cho đám nông nô dưới trướng chúng ta để chiến đấu với kẻ địch. Ta nghi ngờ về tác động của tin tức này đối với việc gia tăng sĩ khí quân tâm."

"Theo ta được biết, nhận thức của phần lớn nông nô đều rất hạn chế, thậm chí có nhiều người còn không có khát vọng tự do. Họ sẽ không biết phải làm gì sau khi rời khỏi lãnh chúa."

Đây đều là những vấn đề thực tế. Bước tiến của thời đại chưa theo kịp, nói đến việc giải phóng nông nô vào lúc này rõ ràng là chuyện vượt quá thời đại.

Để có được sự ủng hộ của nông nô, trước tiên cần phải phá vỡ gông xiềng tư tưởng của họ

Đây là một công trình dài hạn, rất khó đạt được hiệu quả trong thời gian ngắn.

"Nam tước Miklos, ngươi hiểu sai một chuyện, ta chưa bao giờ trông chờ vào một đám nông nô có thể giúp chúng ta hoàn thành chuyện này, nhưng chỉ cần bọn chúng đứng về phía chúng ta là có thể dễ dàng phá hỏng chuyện của kẻ địch."

"Lúc này vương vị đang bị bỏ trống, vương thất lại tuyệt tự. Chúng ta ở lại vương đô nắm quyền thì chẳng khác nào trở thành kẻ thù chung của các phe phái; Nhưng một khi chúng ta rút lui khỏi vương đô, bọn hắn nhất định sẽ bắt đầu tranh đoạt vương vị."

"Chỉ cần tìm hiểu một chút về hệ thống thông gia của các đại quý tộc là biết, ai ai cũng mang trong mình một chút xíu huyết mạch của vương thất."

Chương 1627: Thí Quân (2)

"Tất cả mọi người đều là họ hàng xa, xa đến mức không thể xếp thứ tự kế vị."

"Điều này tương đương với việc ai cũng có quyền kế thừa vương vị, chỉ cần là gia tộc có thực lực, ai mà muốn bỏ qua cơ hội này chứ?"

"Phải biết là di sản mà hoàng triều để lại không chỉ là một cái vương miện, mà còn có vô số vương thất lĩnh rộng lớn cùng với quân đội trên lãnh địa."

"Bất kể ai kế thừa lực lượng này cũng sẽ trở thành thế lực hùng mạnh nhất của Vương quốc Falcon, tương đương với việc thực lực gia tộc trực tiếp tăng lên gấp mấy lần."

"Một sự cám dỗ lớn như vậy, nếu như có thể kiềm chế được thì mới là có vấn đề."

"Các phe phái trong nước tham gia tranh đoạt chỉ là một sự khởi đầu, cùng với sự can thiệp của Liên minh Nhân tộc, chẳng bao lâu nữa, các quốc gia trên đại lục cũng sẽ tham gia vào cuộc chiến tranh giành vương vị."

"Theo ta được biết, trên đại lục Aslante có bảy Quốc vương có quyền kế thừa di sản của Tử Kim hoàng triều."

"Nếu như lật lại gia phả của các vương triều, không chừng có thể sẽ tìm ra thêm một số người nữa."

"Có nhiều thế lực tham gia như vậy, ai còn quan tâm đến chúng ta chứ?"

"Đây chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta!"

"Chỉ cần nắm chắc cơ hội, truyền bá tư tưởng giải phóng nông nô trong khi các phe phái đang nội loạn là đủ rồi."

"Đợi đến khi thời cơ chín muồi, chúng ta hoàn toàn có thể mang theo những người ủng hộ mình quay lại để giành lấy thành quả thắng lợi!"

Đây đều là những lời nói dối, ngay cả bản thân Tử tước Kata Lino cũng không tin những lời nói dối của mình có thể thành thực hiện, nhưng gã ta vẫn nói ra.

Cho dù có như thế nào, cứ vượt qua được kiếp nạn trước mắt đã rồi tính. Nếu không thể lừa gạt được đám người, lỡ như có vài kẻ ngốc nghếch trực tiếp trói gã ta lại rồi giao cho kẻ thù làm lễ vật gia nhập trận doanh, lúc đó sẽ thực sự là một bi kịch.

Người bị rơi xuống nước, cho dù là bám được một cọng rơm thì cũng sẽ xem như phao cứu sinh.

Chỉ trong chốc lát, lập trường của mọi người đều bị dao động. Đề nghị của Tử tước Kata tuy khả năng thành công thấp, nhưng ít nhất cũng có khả năng thành công.

"Chư vị, quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương đã hành động, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa."

"Hiện giờ không cần khách sáo nữa, những gì có thể mang đi được thì hãy nhanh chóng mang đi! Dù sao danh tiếng của chúng ta cũng đã hỏng rồi, dù bị gán thêm một vài tội danh cũng chẳng có gì!"

Tử tước Kata Lino nhân cơ hội bổ sung thêm.

"Tốt!"

Cùng với vài tiếng "tốt" vang lên, đám quý tộc tham dự hội nghị lập tức đồng ý.

Lời đề nghị của Tử tước Kata Lino được thông qua hoàn toàn, đám quý tộc mới nổi cũng thi nhau thể hiện bản lĩnh giữ nhà của mình, trắng trợn cướp bóc phá hủy trong thành.

Mấy trăm năm tích lũy của vương đô đều đã biến thành chiến lợi phẩm của bọn hắn. Vô số tài phú được chất lên thuyền, trực tiếp đóng gói rời đi.

Không chỉ có tài sản bị cướp sạch, mà các loại thiết bị của các xưởng đóng tàu, xưởng quân sự, học viện pháp thuật ... trong vương đô cũng bắt đầu bị di dời.

Những thứ không thể mang đi đều bị phá hủy; Những người từ chối đi theo đều được tiễn đi gặp Thần Hi chi chủ.

Lúc này, mọi người đã không còn quan tâm đến vấn đề có trở về hay không nữa. Chuyện mà mọi người đang nghĩ hiện giờ chính là: không để lại bất cứ vật tư nào cho kẻ thù.

Không ai còn quan tâm đến hậu quả khi làm vậy. Rõ ràng là phần lớn mọi người đều có giác ngộ một đi không trở lại.

Chỉ cần dụng tâm tìm kiếm, trong biển rộng mênh mông luôn có thể tìm được một chỗ đặt chân, thậm chí có rất nhiều quý tộc đã có sẵn hòn đảo trong tay.

Nhân khẩu và tài phú mang đi hiện giờ chính là nguồn lực để phát triển lãnh địa mới trong tương lai. ...

Lâu đài Cameron, phủ tổng đốc.

"Cái gì, phản quân đang rút khỏi vương đô?"

Hầu tước McCarten hỏi với vẻ khó tin.

Vất vả lắm mới chiếm được vương đô, vậy mà lại nói bỏ là bỏ, vốn dĩ Hầu tước McCarten còn rất khinh bỉ phản quân, nhưng giờ phút này lại biến thành sự ngưng trọng.

Nhưng kẻ có thể giữ được lý trí trước vinh hoa phú quý tuyệt đối không phải là hạng người ngu xuẩn. Nhưng người có đầu óc cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như chém chết Quốc vương, cho dù có huyết hải thâm cừu thì cũng sẽ tìm cách ngụy trang thành một cái chết bình thường.

Trực giác nói cho McCarten biết, đằng sau vụ thí quân này có lẽ còn có ẩn tình khác. Nhưng chuyện đã đến nước này rồi, bất kể chân tướng là gì, tập đoàn quý tộc mới nổi đều phải gánh chịu tội danh "Thí quân".

"Vâng, thưa Hầu tước!"

"Sau khi chiếm được Vương đô, phản quân đã ngay lập tức tiến hành cướp bóc. Sau khi cướp sạch vương đô liền lập tức lên thuyền rời đi."

"Bọn chúng vốn là những kẻ kiếm ăn trên biển, trong tay có một lượng lớn tàu thuyền chở hàng, hoàn toàn có thể rút lui bằng đường biển."

Nghe được lời này của viên sĩ quan trung niên, Hầu tước McCarten đã nhanh chóng quyết định: "Truyền lệnh xuống, lập tức để đội vệ thành của Tổng đốc đi kê biên tài sản trong tỉnh của các quý tộc mới nổi!"

"Đồng thời truyền lệnh cho các quận trưởng cưỡng chế triệu tập quân đội, trong ba mươi ngày phải đến Tỉnh phủ tập kết, sau đó tiến hành bình định vương đô!"

Binh quý thần tốc, tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này, Hầu tước McCarten cũng không phải ngoại lệ.

Tiếc rằng việc tập kết quân đội cần có thời gian, số lượng quân thường trực lại có hạn, nên đành tạm thời quan sát tình hình trước.

Dù biết rằng phản quân đang rút lui, nhưng vì bảo toàn thực lực để chiếm ưu thế trong cuộc tranh giành vương vị sắp tới, Hầu tước McCarten nhất định phải thận trọng.

Còn có rất nhiều đại quý tộc khác cũng đưa ra lựa chọn tương tự, nguyên nhân đều na ná nhau. Thiếu đi ngọn cờ của vương thất, Vương quốc Falcon thực tế đã đến bên bờ vực sụp đổ.

Chương 1628: Thiên Tai

Tham khảo các trường hợp tan rã của các quốc gia trong lịch sử, Vương quốc Falcon đã hội tụ phần lớn các điều kiện trong số đó, chỉ cần sơ suất một chút liền sẽ trở thành lịch sử.

Càng vào những lúc như thế này thì các quý tộc uy tín lâu năm lại càng cẩn thận, tạo điều kiện thuận lợi cho phản quân rút lui. ...

Biến cố của Vương quốc Falcon đã thu hút sự chú ý của giới cao tầng các quốc gia, các tổ chức tà giáo phát động phản loạn cũng không chịu ngồi yên.

Dường như chỉ trong vòng một đêm, Tà Thần đột nhiên trở nên hào phóng. Chỉ cần tín đồ tiến hành hiến tế là sẽ thu hoạch được lực lượng Thần linh ban cho.

Ngoại lực tăng lên, tuy có không nhỏ tác dụng phụ, nhưng đây chính là cách tốt nhất để tăng cường sức mạnh nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Nhờ sự giúp đỡ của Tà Thần, thực lực của các tổ chức tà giáo ngày càng lớn mạnh, khiến cho chính phủ các nước hậu tri hậu giác bị thiệt hại lớn.

Ba quốc gia Trung đại lục chính là những nạn nhân, không hiểu rõ thực lực của quân địch liền ngốc nghếch dựa theo kinh nghiệm để xuất binh trấn áp phản loạn.

Kết quả đương nhiên là không cần nói cũng biết, Vương quốc Hessen nằm ở tâm điểm của cơn bão lại càng là bi kịch trong bi kịch.

Chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi đã có hơn hai mươi quận liên tiếp thất thủ, rất nhiều phản quân cũng vì vậy mà liên kết thành một mảng, đã có thành tựu.

Nhà dột còn gặp mưa!

Phong ba tà giáo còn chưa lắng lại, đại lục Aslante năm nay lại gặp phải thời tiết cực kỳ khắc nghiệt, không phải hạn hán thì là lũ lụt, tóm lại năm nay lương thực của mọi người đều bị mất mùa.

Chiến tranh cộng thêm năm đại hạn càng làm gia tăng khí thế của phản quân. Vô số dân tự do bị phá sản, vì sinh tồn mà tham gia vào hàng ngũ phản quân.

Chỉ trong một thời gian ngắn, khói lửa bao phủ hơn một nửa đại lục Aslante. Chỉ có một số quốc gia được hưởng lợi từ cuộc chiến tranh đại lục trước đó mới có thể duy trì được năm tháng tươi đẹp.

Mới vừa từ vương đô trở về lãnh địa, Hudson đã phải ra mặt chủ trì công tác chống hạn hán và lũ lụt. Đứng trước sức mạnh của thiên nhiên, sức người thật sự rất nhỏ bé.

Tuyết Nguyệt lĩnh xảy ra đại hạn, từ đầu mùa hè đến nay không có một giọt mưa nào. Toàn bộ đều dựa vào các công trình thủy lợi được xây dựng trước đây chống đỡ, thậm chí trong thời khắc mấu chốt còn điều động Ma pháp sư làm mưa nhân tạo.

Dù vậy cũng chỉ giữ được bảy thành sản lượng lương thực. Diện tích gieo trồng đã được mở rộng, năm nay vốn nên bội thu mới phải, nhưng kết quả là tổng sản lượng lương thực lại giảm xuống 5%.

Sơn Địa Lĩnh tưởng chừng như yên bình, nhưng đến thời điểm thu hoạch quan trọng lại xảy ra một trận đại hồng thủy trăm năm khó gặp.

Mưa rơi như trút nước, dường như chỉ sau một đêm, Sơn Địa Lĩnh đã biến thành một vùng ngập nước.

Khu mỏ ban đầu đã trở thành nguồn gốc của thảm họa. Đất đai tơi xốp, dưới sự bào mòn của mưa lớn đã biến thành dòng lũ bùn nuốt chửng mọi thứ.

Công trình thoát nước của lãnh địa đã phải trải qua thử thách lớn nhất từ khi được xây dựng. Vô số cánh đồng hóa thành hư không dưới cơn mưa tầm tã.

Mực nước kênh đào thì không ngừng tăng vọt, bùn đất trôi xuống cũng không ngừng bồi đắp lòng sông.

May mà Hudson để Belersden ra tay nạo vét lòng sông, nếu không e rằng đã ủ thành đại họa.

Quân đội, dự bị quân trong lãnh địa đều được tổ chức điều động, liên tục lên đường đến các địa phương tiến hành cứu trợ khẩn cấp.

Tuy nhiên, thiệt hại vẫn liên tục tăng lên.

Mưa vẫn xối xả không ngừng, nhìn cảnh tan hoang trước mặt, Hudson bất lực xoa trán.

Tuyết Nguyệt lĩnh gặp hạn thì còn có thể chống chọi được bằng cách ứng phó thỏa đáng. Nhưng hồng thuỷ ở Sơn Địa Lĩnh lại chỉ có thể chống đỡ một cách bị động.

Diện tích cơn mưa quá rộng, nhiều tỉnh thành của vương quốc hiện đang phải trải qua sự tàn phá của những cơn bão.

Để giảm thiểu thiệt hại, Hudson thậm chí còn kéo Maxim ra làm khổ lực, thổi hết đám mây đen ra ngoài biển.

Đáng tiếc là có rất nhiều đám mây đen trôi theo dòng khí lưu như vậy. Đuổi hết đám này thì lập tức sẽ có đám khác xuất hiện.

Một con rồng không giải quyết được, dù có thêm một con gấu nữa thì chênh lệch vẫn rất xa.

Hudson đã tính qua, với lượng mây tập trung ở Sơn Địa Lĩnh, nếu không có tám mươi đến một trăm con Cự Long trưởng thành thì sẽ không giải quyết được.

Không hề nghi ngờ, chuyện này hiển nhiên là không thể nào. Cho dù các Long đại gia chịu tới đây thì hắn cũng không đủ khả năng chi trả chi phí thuê nhiều con Cự Long như vậy.

"Tai hoạ liên miên, mất mùa đã là điều chắc chắn, những ngày tiếp theo, e rằng sẽ không dễ dàng gì"

Hudson cảm thán nói. ...

Trên đường đi thị sát tình hình thiên tai, gấu con chưa từng nở nụ cười. Trận thiên tai này khiến Hudson tổn thất nặng nề, nhưng Belersden cũng bị tổn thất không nhỏ.

Bởi vì có nhiều lãnh địa nằm ở khu vực hạ lưu, khi lũ lớn cuồn cuộn tràn xuống, cả trang trại gấu và nông trại gấu đều bị chìm trong biển nước.

Từ từ trên cao xuống có thể thấy được có người đang hối hả thu hoạch lúa mì đang bị ngập nước.

Thời đại nông nghiệp, bất kể mất mùa nghiêm trọng đến đâu, chỉ cần lúa trên đồng đã chín thì không có lý do gì không thu hoạch.

Tình hình ở trang trại cũng chẳng khá hơn là bao, tuy gia súc đã được cứu về, nhưng do ảnh hưởng liên tục của mưa lớn, thức ăn dự trữ không đủ, chỉ còn cách giết mổ gia súc.

Nhìn nguồn sữa của mình bị giết thịt để làm thịt khô, tâm trạng của Belersden không hề tốt chút nào.

Ngược lại, Maxim ở bên cạnh lúc này lại vô cùng vui vẻ, vô lương nhìn xem Hudson và Belersden cười cợt.

Đầu tư có rủi ro, vào thị trường cẩn cẩn trọng.

Chương 1629: Thiên Tai (2)

Nông nghiệp vốn không phải là ngành kiếm tiền nhanh, thiên tai xảy ra không chỉ khiến lương thực giảm sản lượng, mà còn buộc phải xây dựng lại rất nhiều công trình thủy lợi.

Chỉ tính riêng tổn thất của năm nay thôi, Hudson và Belersden đã phải toi công bận rộn nhiều năm mới có thể bù đắp được.

So ra thì việc kinh doanh của Maxim chỉ có bạo lợi, không có rủi ro.

Trong thời kỳ động dục, chỉ cần mơ mơ hồ hồ một thời gian là có thể kiếm được hàng triệu kim tệ.

Nếu tính theo thu nhập thuần từ trồng trọt, trong điều kiện mưa thuận gió hòa, Sơn Địa Lĩnh cũng phải mất vài năm mới có thể kiếm được con số này.

Cũng chỉ có Maxim mới có bản lĩnh dựa vào thận để kiếm tiền, người khác muốn ghen tị cũng không được.

Nhìn bản thống kê thiệt hại liên tục được cập nhật, trong lòng Hudson như đang nhỏ máu. Theo ước tính của Bộ Nông nghiệp, sản lượng lương thực mùa thu năm nay của Sơn Địa Lĩnh chỉ có thể giữ được tối đa là 40%.

Nếu chỉ là ất mùa một vụ lúa, Hudson cũng có thể chấp nhận được.

Dù sao thì lãnh địa của hắn vốn được khai phá từ đầm lầy, vốn là nơi có lượng mưa dồi dào. Xảy ra lũ lụt, thiệt hại lớn một chút cũng là chuyện bình thường.

Chuyện phiền phức là công tác tái thiết sau thảm họa, toàn bộ Sơn Địa Lĩnh có hơn vạn ngôi nhà cần được xây dựng lại, hàng chục công trình thủy lợi cần đại tu, trong đó có hơn chục công trình thủy lợi bị tàn phá nặng nề.

Tổn thất về đường xá, cầu cống cũng không phải là ít.

Ngoài ra, vấn đề xói mòn đất đai ở khu vực khai thác mỏ cũng được phơi bày.

Mọi thứ đều cần tiền. Cụ thể thiệt hại bao nhiêu, phải đợi đến khi mưa lớn kết thúc mới biết được.

Chuyện đáng giá vui mừng duy nhất là: Hudson không phải là kẻ xui xẻo duy nhất, phần lớn khu vực trên đại lục Aslante đều gặp phải thiên tai, chỉ khác nhau về cách thức xảy ra mà thôi. ...

Phỉ Thúy cung, lúc này Caesar IV đang bận điều chỉnh nhân sự. Rút ra bài học từ vương thất Falcon, Caesar IV đã quyết định đổi toàn bộ đội cận vệ và thành vệ quân thành "Người một nhà" .

Pháo đài kiên cố nhất luôn bị phá vỡ từ bên trong

Vương quốc Falcon chính là một ví dụ điển hình. Phản quân có thể nhanh chóng chiếm giữ vương đô là nhờ có một phần thành vệ quân đã tham gia vào cuộc phản loạn này.

Vương cung nhanh chóng thất thủ cũng là do đội cận vệ trong cung nội ứng ngoại hợp với các quý tộc mới nổi, mở cổng vương cung để cho quân địch tiến vào.

Đặc điểm lớn nhất trong cuộc nội đấu giữa các quý tộc chính là biết thời thế. Thấy đại thế đã mất, đám thành vệ quân và đội cận vệ còn lại cũng chẳng buồn chống cự.

Chỉ có một số ít người trung thành với vương thất mới thực sự chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Đợi đến khi Henry V nhận ra được vấn đề thì mọi chuyện đã quá muộn, chỉ có thể để các cao thủ vương thất bảo vệ bên cạnh mang ông ta rời đi.

Tiếc là số ông ta hơi đen, vừa mới hành động, cao thủ của vương thất liền bị phản quân quấn lấy, Henry V còn chưa rời khỏi vương cung thì đã ngủm củ tỏi.

Có vết xe đổ này, Caesar IV cũng trở nên thận trọng hơn trong việc dùng người.

Tình hình của đội cận vệ vương thất thì còn tốt, dưới thời Caesar III chỉ tuyển chọn những người thân cận với vương thất, các quý tộc địa phương bình thường vốn không có cơ hội gia nhập.

Nhưng tình hình của Thành vệ quân lại rất phức tạp, trước giờ đây đều là nơi mạ vàng của các con em quý tộc, mối quan hệ bên trong rất phức tạp.

Dù là Quốc vương cao quý, nhưng Caesar IV cũng không thể làm gì được Thành vệ quân trong một thời gian ngắn, chỉ có thể liên tục thay máu.

"Bệ hạ, đây là báo cáo về tình hình thiên tai ở các địa phương, tính đến thời điểm hiện tại, đã có mười ba tỉnh thành yêu cầu giảm thuế, cấp tiền cứu trợ!"

Lời của Tể tướng Đại công tước Newfoundland đã kéo Caesar IV ra khỏi cuộc tranh giành quyền lực.

Chuyện thay người có thể thực hiện bất cứ lúc nào, trong thời gian ngắn sẽ không có quý tộc nào tạo phản, nhưng tình hình thiên tai nạn lại như lửa sém lông mày.

Caesar IV nhận lấy bản báo cáo, chỉ vài trang giấy mỏng manh nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

Mặc dù chỉ có mười ba tỉnh yêu cầu giảm thuế và cấp tiền cứu trợ, nhưng hiện giờ trong vương quốc chỉ có hơn hai mươi tỉnh thành đóng đủ thuế.

Các tỉnh còn lại không phải được miễn thuế hoàn toàn thì cũng là đóng một ít tượng trưng.

Điều tồi tệ hơn là mười ba tỉnh này phần lớn nằm ở vùng trung nam bộ của vương quốc, chính là nơi đóng thuế chính của Vương quốc Alpha.

Nếu thực sự giảm thuế cho họ thì những ngày sau của vương quốc sẽ không dễ sống.

Trong thời đại nông nghiệp, chính phủ các nước đều rất phụ thuộc vào thuế má.

Lỗ hổng tài chính hơn 10 triệu kim tệ, lấy cái gì để lấp chứ?

Cẩn thận xem xét báo cáo, Caesar IV ngạc nhiên phát hiện ra rằng có không ít vương thất lĩnh cũng nằm trong vùng bị thiên tai.

Mãi đến lúc này, y mới mơ hồ nhớ ra là công văn đã được Tể tướng đưa đến vài ngày trước. Nhưng vì bận điều chỉnh nhân sự nên y chưa kịp xử lý.

Trực tiếp cự tuyệt thì lại có vẻ quá vô tình.

Năm đại hạn, chính phủ vương quốc không biểu thị một chút thì thật sự nói không thông.

Đồng ý lại càng không có khả năng!

Chỉ tính riêng việc giảm thuế thôi cũng đã khiến tài chính vương quốc bị tổn hại nặng nề rồi, càng đừng nói đến việc cấp tiền cứu trợ.

Hơn nữa, khu vực bị ảnh hưởng lần này rộng lớn như vậy, nếu đồng ý yêu cầu của mười ba tỉnh này thì khả năng cao là các tỉnh khác cũng sẽ noi theo.

Lỗ thủng tài chính nhiều như vậy, làm không tốt còn có thể khiến tài chính vương quốc bị phá sản.

"Hầu tước Delgado, ông nghĩ sao về chuyện này?"

Caesar IV hỏi Bộ trưởng Tài chính.

Bản thân không tiện làm kẻ ác, vậy chỉ có thể đẩy Bộ trưởng Tài chính lên chịu trận. Dù sao thì phần lớn các dự án liên quan đến tiền bị phủ quyết trước đây đều là Bộ tài chính làm.

Chương 1630: Thiên Tai (3)

Đắc tội với người nhiều lần, mọi người cũng không so đo nhiều như vậy.

Dù sao ai cũng biết tình hình tài chính của vương quốc tồi tệ đến mức nào.

"Bệ hạ, chuyện này có chút phức tạp."

"Lần thiên tai này có ảnh hưởng trên phạm vi rất rộng, mấy trăm năm đều khó gặp một lần."

"Theo lý thì chính phủ vương quốc nên giảm thuế và hỗ trợ cho các quý tộc địa phương. ."

"Tiếc là hiện giờ ngân khố không có tiền, chúng ta có lòng nhưng lại không đủ lực!"

Hầu tước Delgado uyển chuyển cự tuyệt.

Nghệ thuật ngôn ngữ không thể thay đổi kết quả cuối cùng, không có tiền vĩnh viễn là sát khí lớn nhất.

Trong số các đại thần của vương quốc, người không sợ bị cuốn gói về nhà nhất chính là Hầu tước Delgado.

Ai cũng biết đây là một mớ hỗn độn, bất kể ai thượng vị làm việc cũng đều là phá tường đông, bổ tây tường.

Điều tồi tệ nhất là sẽ bị so sánh với người tiền nhiệm, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị mang tiếng xấu.

Lỡ như trong nhiệm kỳ mà tài chính vương quốc thực sự bị phá sản, Bộ trưởng Tài chính sẽ là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Không chừng đến lúc đó còn phải mượn đầu người để dùng một chút, nhằm xoa dịu cơn thịnh nộ của mọi người.

Trong số các đại quý tộc, không ai có hứng thú với vị trí nóng phỏng tay này. Các quý tộc vừa và nhỏ thì đang rất kích động, nhưng không ai dám để bọn họ thượng vị.

Dù sao, trong mắt của những người hưởng lợi, để một kẻ ngốc lên làm Bộ trưởng Tài chính là hành vi vô trách nhiệm nhất đối với vương quốc.

"Tể tướng, ông thấy thế nào?"

Caesar IV tiếp tục hỏi.

Nhìn vị Quốc vương do tự tay mình nâng đỡ đang ngày càng thuần thục thuật đế vương, Đại công tước Newfoundland cũng là nửa vui nửa buồn.

Đối với vương thất mà nói, Quốc vương càng ưu tú thì càng tốt; nhưng đối với Tể tướng mà nói thì hoàn toàn ngược lại.

Suy cho cùng thì vương quyền và tướng quyền về bản chất là đối lập thống nhất. Mỗi khi Quốc vương cường thế, tướng quyền liền sẽ bị suy yếu.

Hơn nữa, Đại công tước Newfoundland lại là người có công lao to lớn, có sức ảnh hưởng rất lớn trong triều đình, không phải Caesar IV muốn áp chế là có thể áp chế được.

Quốc vương vận dụng thuật đế vương ngày càng thành thạo, điều này cũng báo hiệu thời gian tại vị của ông ta không còn lâu nữa.

"Bệ hạ, mọi chuyện đều phải lượng sức mà làm!"

"Theo thần thì việc giảm thuế nằm trong phạm vi khả năng tài chính, nên tiến hành xét giảm."

"Còn tiền cứu trợ cũng có thể căn cứ vào tình hình thực tế để hỗ trợ một chút."

Câu trả lời của Tể tướng Đại công tước Newfoundland có phần ba phải, nhưng đối với Vương quốc Alpha hiện giờ thì đây đã là lựa chọn tốt nhất.

Lợi ích lớn nhất của chế độ thầu thuế chính là: dù xảy ra bất kỳ biến cố nào cũng đều phải có người nộp thuế.

Chính phủ vương quốc có thể lựa chọn giảm thuế, nhưng không có nghĩa vụ phải giảm thuế.

Cho một ít tượng trưng, thực tế cũng là nể mặt của các phe.

Caesar IV hơi cau mày, hiển nhiên đây không phải là câu trời lời mà y mong muốn.

Nếu như có thể mà nói, y càng muốn xem đây là thời cơ để thúc đẩy vương quốc cải cách chế độ thu thuế.

Tiếc là Tể tướng không hiểu được ý của y. Hoặc là đã hiểu, nhưng không muốn phối hợp với hành động của y.

Không nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ trong nội bộ chính phủ, chỉ dựa vào mong muốn của Bộ Tài chính và sự ủng hộ của người làm Quốc vương như y, tỷ lệ thành công thật sự là quá thấp.

Tham khảo các cuộc cải cách trước đây của vương quốc, đều nhờ chính phủ thúc đẩy mạnh mẽ và sự ủng hộ của một số phe nắm quyền địa phương mới có thể thành công.

Tình hình hiện tại rõ ràng là khác nhau, cải cách hệ thống thu thuế rõ ràng là đang cắt thịt của quý tộc.

Chính phủ vương quốc lấy phần nhiều, các quý tộc lãnh chúa đương nhiên là sẽ lấy phần ít. Trong tay không có tiền, bọn họ lấy cái gì để nuôi quân?

Phải biết rằng để tăng cường quân sự chuẩn bị chiến quấn, trong những năm gần đây số lượng yến tiệc do vương quốc tổ chức đã giảm mạnh, những thú vui xa hoa từng thịnh hành trong giới quý tộc giờ đây cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Không phải là mọi người thay đổi, mà là cuộc cạnh tranh nội bộ của tập đoàn quý tộc quá gay gắt.

Những kẻ vô dụng không có năng lực về cơ bản đều đã chết gần hết rồi. Nhóm lãnh chúa hiện giờ, mười người thì có tám chín người từng lên chiến trường.

Tận mắt nhìn thấy sự đẫm máu trên chiến trường, nếu như còn không biết tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu thì thật sự là đầu óc có vấn đề.

So với việc tăng cường sức mạnh quân sự của vương quốc, mọi người càng muốn nhìn thấy lực lượng vũ trang của bản thân mình mạnh lên.

Xét về tỷ lệ sử dụng tài chính, tiền trong tay chính phủ vương quốc thật ra chưa chắc đã cao hơn so với lãnh chúa quý tộc.

"Vậy cứ làm như vậy đi!"

Caesar IV có chút thất vọng nói.

Trong thâm tâm, y lại càng quyết tâm củng cố vương quyền của mình. ...

Khúc nhạc dạo ngắn trong Vương đô đã nhanh chóng tan biến.

Cuộc giao phong giữa Quốc vương và Tể tướng là bí mật chỉ thuộc về giới cao tầng.

Các quý tộc lãnh chúa gặp họa hiện đang bận rộn tổ chức sản xuất tự cứu.

Rất nhiều nơi đã xuất hiện cảnh tượng quý tộc lão gia đích thân đến giám sát chỉ huy, lúc này, lợi ích của việc huấn luyện bài bản thường ngày đã được thể hiện rõ ràng.

Nhưng nông nô được huấn luyện về cơ bản có thể lĩnh hội được mệnh lệnh của quý tộc lão gia, nghe theo chỉ huy và chấp hành.

Còn những nông nô chưa được huấn luyện thì lại có biểu hiện khá trì độn. Nhưng bọn họ biết học theo đồng bạn, miễn cưỡng cũng có thể theo kịp.

Dù biết rõ việc giảm sản lượng đã là sự thật, nhưng mọi người vẫn bận rộn tiến hành tự cứu với hy vọng giảm thiểu thiệt hại.

Thực ra, nhiều khi đặt mình vào trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng để tự cứu là chuyện không có lời.

Chương 1631: Rút Tiền Hàng Loạt

Nhưng vào khoảnh khắc này, lập trường của tất cả các lãnh chúa quý tộc đều nhất trí đến kinh ngạc, đó là cố gắng giành lại lương thực trong thiên tai.

Hudson cũng không ngoại lệ. Hiểu rõ tầm quan trọng của lương thực trong năm đại hạn, trong lúc cứu tế hắn cũng không quên tổ chức nhân lực đi thu hoạch.

Để bảo quản lúa mì bị nước mưa ngâm qua, Hudson còn kéo Maxim tới làm công cụ phun lửa. Dùng nhiệt độ vật lý để tránh lúa mạch nảy mầm.

Do khối lượng công việc khổng lồ, trong quá trình thực hiện cụ thể, có rất nhiều lúa mì đen đã bị Maxim trực tiếp nướng chín, một số lúa mì đen đã biến thành tro bụi.

Dựa trên nguyên tắc không lãng phí, những lúa mì đen bị biến thành bụi này đã trở thành thức ăn của nô lệ thú nhân.

Còn lĩnh dân thì được ăn lúa mạch rang và cháo lúa mạch để sống qua ngày.

Năm đại tai, có ăn là tốt lắm rồi, không có ai kén cá chọn canh.

Sau cơn bão tố, cuối cùng cũng nhìn thấy được cầu vồng!

Lũ lớn đến nhanh và rút cũng nhanh. Vào ngày thứ ba sau khi trời tạnh mưa, các nơi dần trở lại bình thường.

Nhưng thảm họa do lũ lụt gây ra vẫn còn đó. Công tác tái thiết sau thiên tai đã bắt đầu được khởi động, những công việc này không cần Hudson đích thân chỉ huy.

Bộ Chính vụ, Bộ Nông nghiệp, Bộ Giao thông và các cơ quan liên quan khác đã đưa ra những kế hoạch tương ứng và bắt tay vào thực hiện. ...

"Công tước đại nhân, do ảnh hưởng của thiên tai, rất nhiều người gửi tiền đến rút tiền trước thời hạn, nhiều chi nhánh đều đã xếp thành một hàng dài."

"Chỉ trong vòng một tuần lễ, tiền gửi tại Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã giảm hơn 8 triệu kim tệ, chiếm 5% lượng tiền mặt dự trữ của chúng ta."

"Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể chịu được, không có nghĩa là các ngân hàng địa phương nhỏ khác cũng có thể chịu đựng được."

"Theo diễn biến tình hình hiện tại, rất có thể sẽ xảy ra một đợt rút tiền hàng loạt để tái kiến thiết sau thiên tai!"

Rudolf báo cáo với vẻ mặt lo lắng.

Nhờ sự bảo lãnh của các cổ đông, từ khi được thành lập đến nay, Ngân hàng Phát triển Cận Đông chưa từng trải qua lần rút tiền hàng loạt nào.

Tất nhiên, ngân hàng cũng đạt được những thành tích xuất sắc. Nhờ lợi thế về quy mô, dù là doanh thu hay lợi nhuận cũng đều bỏ xa các ngân hàng thương mại cùng loại trong vương quốc.

Ngoại giới lưu truyền một câu nói, một mình Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể đánh bại tất cả các ngân hàng ở Bắc đại lục.

Điều này hoàn toàn không khoa trương, Ngân hàng Phát triển Cận Đông chiếm lợi thế tiên phong, nắm giữ nhóm khách hàng chất lượng cao nhất, chiếm tới 90% lợi nhuận của tất cả các ngân hàng thương mại ở Bắc đại lục.

Ngoài gã khổng lồ này, tất cả các ngân hàng thương mại khác đều là ngân hàng khu vực, căn bản không có khả năng mở rộng mạng lưới kinh doanh khắp toàn bộ Bắc đại lục.

Dù là ngân hàng nhỏ nhất, nhưng khi ở trên mảnh đất của mình thì cũng có sức ảnh hưởng nhất định.

Hầu hết các ngân hàng thương mại này đều có vấn đề về quản lý, gần như là tay mơ trong việc kiểm soát rủi ro.

Trước đây, để cạnh tranh với Ngân hàng Phát triển Cận Đông, họ không chỉ hạ thấp lãi suất cho vay mà còn đưa ra lãi suất tiền gửi cao.

Nhờ những biện pháp này, họ đã giành được một chỗ đứng trên thị trường cạnh tranh. Tuy nhiên, rủi ro tiềm ẩn cũng đã được chôn xuống, một khi gặp phải một cuộc rút tiền hàng loạt, những ngân hàng nhỏ không đủ tiền dự trữ này bị phá sản chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vốn dĩ việc loại bỏ đối thủ cạnh tranh cũng là một điều tốt cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nhưng đáng tiếc là nỗi sợ hãi sẽ lây lan.

Nếu như có một lượng lớn ngân hàng thương mại nhỏ phá sản, không có khả năng thanh toán tiền cho người gửi, thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu không thể ổn định được niềm tin của thị trường thì dù có nhiều tiền mặt dự trữ đến đâu cũng sẽ không chống đỡ được việc bị rút tiền hàng loạt liên tục.

"Truyền lệnh xuống, trong thời gian tới, tất cả các khoản vay thương mại đều phải trải qua quá trình thẩm tra nghiêm ngặt nhất."

"Có thể giảm cho vay thì cố gắng giảm cho vay."

"Nhưng nếu là tiền của người gửi tiết kiệm thì nhất định phải đảm bảo thanh khoản kịp thời. Miễn là theo đúng quy trình, toàn bộ đều phải thanh toán đầy đủ."

"Khách hàng lớn muốn thu nợ, vậy liền giới thiệu tài sản cho họ. Sau cuộc phong ba này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người vỡ nợ, coi như là tìm kiếm người mua trước."

Hudson nói một cách bình tĩnh.

Hắn chỉ có thể làm được như vậy. Ngân hàng Phát triển Cận Đông không còn là đứa trẻ sơ sinh, sau vài năm phát triển vượt bậc, vẫn chưa chia cổ tức lần nào, bản thân cũng tích lũy được kha khá tài sản.

Bán một phần tài sản vào lúc này để thu tiền mặt cũng là một lựa chọn tốt. Chỉ cần vượt qua được cuộc phong ba này, thương hiệu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ càng vang dội hơn.

Giảm bớt một lượng lớn đối thủ cạnh tranh, sức mạnh của "đồng tiền" trong tương lai sẽ càng không thể đo đếm được.

Trong lúc nhất thời, Hudson cũng không biết là nên vui hay buồn.

Hiện giờ phải xem các cổ đông đứng đằng sau các ngân hàng nhỏ này ủng hộ họ mạnh mẽ đến mức nào. Nếu như được đại quý tộc toàn lực ủng hộ, không chừng còn có thể vượt qua cuộc phong ba này. ...

Thế giới là công bằng, không chỉ có mỗi Vương quốc Alpha xui xẻo gặp phải thiên tai trăm năm khó gặp ở đại lục Aslante.

Hạn hán, lũ lụt, động đất, bão, sóng thần, v. v. , một loạt các thiên tai liên tục xảy ra trên khắp đại lục.

Từ Nhân tộc đến dị tộc đều bị công kích, không ai có thể thoát khỏi.

Do ảnh hưởng của thiên tai, phản quân vốn đã bị kiềm chế nay lại một lần nữa bộc phát.

Các quốc gia nên cứu tế thì cứu tế, nên trấn áp phản loạn thì trấn áp phản loạn, trong lúc nhất thời, mọi người đã quên mất chuyện phản quân ở Vương quốc Falcon.

Chương 1632: Cảnh Báo Chiến Tranh

Mặc dù rất bận rộn, nhưng đại diện của một số cường quốc vẫn gặp mặt để trao đổi ý kiến và quan điểm với nhau.

Cuối cùng mọi người đã đi đến kết luận chung, can thiệp là nhất định phải có, nhưng không thể tổ chức Hội nghị Liên minh Nhân tộc.

Thứ mà mọi người cần là loại bỏ ảnh hưởng chính trị ác liệt chứ không phải là mở rộng ảnh hưởng cho phản quân, một khi tổ chức Hội nghị Liên minh thì nhất định sẽ để lại một nét bút trong sử sách.

Đến lúc đó, muốn xóa bỏ loại chuyện không mấy vinh quang này sẽ trở nên khó khăn hơn. Dù sao, trong mỗi quần thể đều có những phần tử phản nghịch, trong giới quý tộc cũng có những kẻ thích ghi chép lịch sử đen tối.

Muốn nghiên cứu lịch sử đại lục Aslante thì nhất định phải xem hết cả chính sử và dã sử. Nhiều khi, những bí mật được ghi chép lại bởi các quý tộc uy tín lâu năm còn đáng tin cậy hơn những gì lưu truyền bên ngoài.

Sau một loạt các quy trình, khi các nước đang bàn bạc về cách xuất binh, phản quân ở Vương quốc Falcon đã rút khỏi vương đô.

Một số các quý tộc phản quân bị bại lộ thân phận đã trở về trở về lãnh địa cố thủ, một số khác lại mang theo cả gia tộc ra biển.

Nhìn như quân phiến loạn tự biết mình gây ra họa lớn, nên trực tiếp bỏ chạy tứ tán.

Những trường hợp tương tự như vậy cũng đã từng xảy ra trong quá khứ. Phản quân không còn tồn tại nữa, chuyện các quốc gia liên minh can thiệp cũng trở thành bọt nước.

Ngoài Giáo Đình, Vương quốc Frank và Vương quốc Iberia vẫn còn muốn can thiệp ra, Liên minh năm nước đã hoàn toàn mất hết hứng thú.

Việc ai ngồi lên vương vị của Vương quốc Falcon không có ý nghĩa gì đối với Liên minh năm nước.

Phản quân tự tan rã, bọn họ chỉ cảm thấy vui mừng. Còn việc dùng vũ trang đàn áp sau đó là chuyện của tân vương phải làm, không cần người ngoài phải nhọc lòng.

Bất kể ai lên nắm quyền, nhiệm vụ đầu tiên là trả thù cho Henry V, sau đó mới có thể kế thừa hợp pháp ngai vàng vương thất.

Thiếu sự can thiệp của liên minh năm nước, Vương quốc Falcon vẫn rất náo nhiệt. Sự can thiệp của Giáo Đình, Frank và Iberia đã trực tiếp khiến cho giới quý tộc của Vương quốc Falcon chia thành ba phe.

Ba phe phái này đã triển khai một cuộc tranh đoạt kịch liệt xoay quanh vương vị. Trong lúc nhất thời, ngay cả tâm tư trấn áp những kẻ phản nghịch cũng bị phai nhạt đôi phần.

Hudson không biết tình hình cụ thể. Hắn chỉ biết là hiện giờ Vương quốc Falcon đang vô cùng náo nhiệt.

Vở kịch này sẽ kéo dài bao lâu, không nằm ở cuộc nội chiến của giới quý tộc bản địa trong Vương quốc Falcon, mà là ở cuộc tranh giành giữa ba thế lực hùng mạnh đứng phía sau.

Hắn không có thời gian để lo lắng cho tương lai của Vương quốc Falcon, trận lũ lụt vừa mới kết thúc, sự chú ý của Hudson đã bị Đại thảo nguyên thú nhân thu hút.

Tuyết Nguyệt hồ mà Tuyết Nguyệt lĩnh đang sở hữu cũng gặp phải đại hạn, tình cảnh của Đế quốc Thú Nhân sẽ chỉ càng tồi tệ hơn.

Sự xuất hiện của thiên tai đã làm gia tăng mâu thuẫn giữa các bộ lạc. tranh giành nguồn nước, các bộ lạc thú nhân trên đại thảo nguyên thường xuyên xảy ra sống mái với nhau.

Ngay cả khi Hoàng đình đã hạ lệnh ngừng chiến, nhưng trước áp lực sinh tồn của bộ lạc, nó cũng trở nên vô giá trị.

Mâu thuẫn xã hội ngày càng gia tăng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quyết định chiến lược của Đế quốc Thú Nhân. Tham khảo các trường hợp thiên tai xảy ra trước đây, cuối cùng đều kết thúc bằng việc thú nhân xâm lấn vương quốc.

Nếu giành được chiến thắng trên chiến trường thì có thể dựa vào chiến lợi phẩm để vượt qua khủng hoảng; Còn nếu không may thất bại, lúc đó người tạo ra vấn đề cũng đã không còn.

Đặt mình vào vị trí của thú nhân để suy nghĩ, nếu Hudson là cao tầng của Đế quốc Thú Nhân thì hắn cũng sẽ chọn dùng chiến tranh để chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ.

Còn về chuyện các bộ tộc bị trọng thương nguyên khí, không thích hợp phát động chiến tranh. Đứng trước áp lực sinh tồn của chủng tộc, đây cũng không phải là khó khăn không thể vượt qua.

Nhìn vào thông tin tình báo thu thập được, chỉ trong vòng một tháng, Đế quốc Thú Nhân đã xảy ra hơn một trăm cuộc xung đột nội bộ do tranh giành nguồn nước và đồng cỏ.

Đây chỉ là số liệu thống kê được. Hoạt động xâm nhập của cơ quan tình báo vương quốc trong Đế quốc Thú nhân không phải là không giới hạn, vẫn còn nhiều khu vực rộng lớn chưa thẩm thấu được.

Hudson vẫn chưa quên, ngoài đại thảo nguyên ra, Đế quốc Thú Nhân còn có nhiều khu vực đồi núi và cao nguyên rộng lớn.

Mặc dù đất đai ở những khu vực này rất cằn cỗi, nhưng miễn là diện tích đủ lớn thì vẫn có thể nuôi sống được nhiều người.

Sau khi bị liên minh nhân tộc đánh cho tơi bời, những khu vực này từng được Đế quốc Thú Nhân xem như hậu phương, còn tập trung khai khác qua.

Tình hình hiện tại như thế nào, cơ quan tình báo chưa thâm nhập được, Hudson cũng không rõ.

Tuy nhiên, khai thác đất đai là một quá trình lâu dài, tiến trình văn minh của Đế quốc Thú Nhân hiện vẫn đang trong giai đoạn chuyển tiếp từ văn minh du mục sang văn minh nông nghiệp, năng suất lao động của chủng tộc vẫn còn rất thấp.

Chắc chắn không thể nào hoàn thành việc khai thác hậu phương trong vòng ba năm năm được. Cân nhắc đến việc các bộ tộc lôi kéo nhau, chu kỳ thời gian này sẽ còn dài hơn.

"Tom, hãy gửi cảnh báo chiến tranh đến các lãnh chúa quý tộc ở khu vực Cận Đông!"

Hudson đột nhiên hạ lệnh.

Trong trường hợp không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy chiến tranh sắp xảy ra, việc đưa ra cảnh báo chiến tranh sớm là điều mà chỉ có hắn mới có thể làm được.

Các tướng lĩnh khác, cho dù trong lòng có nghi ngờ thì cũng không dám vội vàng kết luận. Lỡ như đoán sai thì phải chịu trách nhiệm.

Nguyên nhân chủ yếu mà Hudson không quan tâm đến việc gánh vác rủi ro là do ảnh hưởng của cuộc đảo chính ở Vương quốc Falcon.

Chương 1633: Phân Chia Nguồn Nước

Thoạt nhìn Caesar IV dường như vẫn rất tin tưởng vào các phe phái nắm thực quyền trong vương quốc, nhưng một loạt điều chỉnh nhân sự đã tiết lộ suy nghĩ thực sự của y.

Khi người đứng đầu nảy sinh nghi ngờ, kẻ làm đàn em muốn an ổn thì nhất định phải biết tiến thối.

Giấu dốt đã không còn kịp nữa, với chiến công hiển hách trước đây, càng giấu mình thì sẽ càng dễ biến khéo thành vụng.

Tuy nhiên, khi đưa ra phán đoán chiến lược, Hudson lại trở nên táo bạo hơn. Đúng là việc phán đoán sai lầm thực sự sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng cá nhân của hắn, nhưng đây là điều mà Quốc vương muốn thấy.

Kiểm soát một vị "Thần" quá khó, thuộc hạ mà Quốc vương cần là "Người", chứ không phải là một vị "Thần" tính toán không bỏ sót.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi đánh bại Đế quốc Thú Nhân, Hudson sẽ bắt đầu sống một cuộc sống ăn chơi sa đọa.

Người không phong lưu uổng thiếu niên!

Bản thân hắn vốn đã công cao chấn chủ, nếu như không tạo ra một đám tình nhân, làm phai nhạt hào quang thần thánh trên người, thì làm sao lão đại có thể yên tâm được.

Tham khảo tài liệu lịch sử liền biết, kết cục cuối cùng của những công thần không có bất kỳ vết nhơ nào đều chẳng tốt đẹp gì.

Ngược lại, những người biết tự bôi đen bản thân như "Vương Tiễn" và "Quách Tử Nghi" lại có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Mặc dù Hudson không tin rằng Caesar IV có can đảm tàn sát công thần, nhưng những rắc rối có thể tránh được thì vẫn nên cố gắng tránh.

Kẻ làm thần tử, đối đầu trực diện với quân chủ một cách ngốc nghếch thì chắc chắn sẽ bị thiệt lớn.

Hudson rất tỉnh táo, dù không nói rõ, nhưng hắn biết trong trận doanh của mình có không ít người của vương thất.

Không chỉ có người của vương thất, mà các thế lực lớn trong vương quốc cũng đã cài cắm người vào trong phe cánh của hắn.

Gia tộc Koslow có thể trỗi dậy nhanh như vậy, ngoài sự nỗ lực của Hudson ra, những "Người" này cũng góp rất nhiều sức lực.

Hiện giờ lợi ích của mọi người vẫn còn nhất quán, nên mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau. Nhưng lỡ như có ngày hai bên đối đầu, những vấn đề nội bộ cũng đủ khiến Hudson đau đầu.

Không còn cách nào khác, cách chơi ở đại lục Aslante chính là như vậy: Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Thời gian trỗi dậy của gia tộc Koslow quá ngắn, nếu như phát triển thêm tám mươi một trăm năm nữa thì họ cũng có thể cài cắm người vào trong các thế lực lớn của vương quốc.

Muốn ngăn cản cũng không được, bởi vì một gia tộc hùng mạnh, ngoài thực lực của bản thân phải mạnh ra, còn phải xem lực lượng phụ thuộc nữa.

Hiện giờ Hudson đang cường thế, lực lượng gia tộc nhiều nhất chỉ chiếm một phần ba, hai phần ba còn lại là của những quý tộc phụ thuộc hắn.

Lòng trung thành của những người này rất ảo, trong những trường hợp khác nhau sẽ có thể hiện khác nhau, không thể lấy cao thấp để phán định.

Ví dụ như: Khi đối đầu với Đế quốc Thú Nhân, những người phụ thuộc này đều sẽ ủng hộ của Hudson.

Nhưng nếu Hudson muốn tự lập môn hộ thì tình hình sẽ rất lúng túng. Đừng nói là lực lượng phụ thuộc không đáng tin cậy, ngay cả lực lượng trực hệ của gia tộc cũng chưa chắc đáng tin.

Truyền thống giáo dục hàng nghìn năm không phải là thứ có thể thay đổi chỉ trong vài năm ngắn ngủi.

Những kẻ nói về lòng trung thành mà bỏ qua bối cảnh thời đại đều là lưu manh.

Trên làm dưới theo có thể áp dụng được ở bất kỳ thời đại nào.

Hudson không thích chơi tiêu chuẩn kép. Hắn không hoàn toàn trung thành trăm phần trăm với Quốc vương, vậy thì dựa vào đâu mà đòi hỏi người phía dưới sẽ một mực trung thành với hắn?

Ân tình đề bạt, nhưng đó cũng dựa trên nền tảng của việc người ta đã lập được công lao, mà không phải vô duyên vô cớ tặng cho. ...

Đế quốc Thú Nhân.

Hạn hán kéo dài không chỉ khiến cho những thú nhân bình thường chịu khổ, mà ngay cả đám thú nhân Hoàng tộc và Vương tộc cũng cảm nhận được áp lực.

Trong bối cảnh đó, một cuộc hội nghị Hoàng đình mới vừa được tổ chức, tộc trưởng của các tộc bắt đầu thay nhau than vãn.

"Đủ rồi!"

"Bọn ta đều đã nắm được tình hình trên đại thảo nguyên rồi, không cần phải tiếp tục nhắc lại nữa."

"Mùa hè nóng bức kéo dài đến giờ, nhiều đồng cỏ đã bị khô héo, vì vấn đề nguồn nước mà các bộ lạc bên dưới liên tục xảy ra xung đột."

"Hôm nay triệu tập mọi người đến đây là để bàn bạc cách phân phối nguồn nước hợp lý, tránh cho xung đột leo thang!"

Sư Nhân Hoàng nghiêm nghị khiển trách.

Trong doanh trướng lập tức trở nên yên tĩnh, nhưng bầu không khí vẫn còn rất căng thẳng.

"Phân phối nguồn nước hợp lý", lời này chỉ có thể lừa trẻ con một lần. Đế quốc Thú Nhân tôn sùng luật mạnh được yếu thua, những chủng tộc yếu làm sao có thể tranh giành được với những chủng tộc mạnh mẽ chứ?

Bất kể phân phối có hợp lý đến đâu thì đến khi thực hiện cụ thể vẫn không thể tránh khỏi việc có kẻ lấy nhiều hơn.

"Sư Hoàng, vấn đề then chốt hiện giờ không phải là phân phối nguồn nước như thế nào, mà là hạn hán vẫn còn đang tiếp diễn."

"Nếu vấn đề hạn hán không được giải quyết, chúng ta rất khó dự trữ đủ cỏ khô trước khi mùa đông đến!!"

Lời nói của Hùng Nhân Hoàng đã đâm xuyên tấm màn che cuối cùng.

Vốn dĩ sau khi nhân khẩu giảm bớt, các tộc liền có đủ không gian sinh tồn, hoàn toàn có thể kéo dài tình trạng "Láng giềng hoà thuận".

Nhưng một trận đại hạn đã thay đổi tất cả.

Do ảnh hưởng của hạn hán, không chỉ cỏ và nước không đủ để đáp ứng nhu cầu, mà còn kèm theo nạn sâu bệnh đang tràn lan trên đại thảo nguyên.

Cách đây vài ngày còn xảy ra một trận dịch châu chấu. Nếu không phải mọi người phản ứng đủ nhanh thì suýt chút nữa đã ủ thành đại họa rồi.

"Hùng Hoàng, ta đương nhiên hiểu rõ những vấn đề này, thậm chí ta còn biết có rất nhiều bộ lạc đang lén lút giao dịch với Nhân tộc để sinh tồn."

Chương 1634: Tai Bay Vạ Gió

"Đối tượng giao dịch không chỉ là da lông, mà còn có gia súc như trâu, ngựa, dê, thậm chí là cả nô lệ."

"Chỉ cần có thể đổi được lương thực, không có gì là bọn hắn không dám bán."

"Nhưng biết là một chuyện, giải quyết vấn đề lại là một chuyện khác."

"Hạn hán trên diện rộng như vậy, cho dù các Shaman có mệt chết cũng không giải quyết được vấn đề gì!"

Sư Nhân Hoàng nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lực lượng siêu phàm có thể thay đổi trời đất, nhưng chung quy vẫn là có giới hạn. Thỉnh thoảng làm mưa nhân tạo một lần thì còn được, còn muốn bao trùm toàn bộ đại thảo nguyên thì căn bản không thể hiện thực được.

Số lượng Tư tế của Đế quốc Thú Nhân vốn đã ít, số lượng Tư tế hệ thủy lại càng ít. Chơi trò làm mưa nhân tạo sẽ khiến cho các Tư tế bị tiêu hao không nhỏ.

Đặc biệt là trong tình hình hiện tại, ngày nào cũng trời quang mây tạnh, ngay cả một đóa mây đen cũng không có, xác suất mưa xuống lại càng nhỏ hơn.

Dưới sự tấn công kép của "Nhiệt độ cao" + "Đại hạn", hệ sinh thái thảo nguyên mỏng manh đang bị phá vỡ.

Đầu tiên là động vật ăn cỏ gặp khủng hoảng thức ăn, tiếp đó đến lượt động vật ăn thịt gặp xui xẻo. Không chừng sau lần đại hạn này sẽ có không ít động thực vật bị tuyệt chủng.

Cảnh tượng tương tự cũng đang cũng diễn ra trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân. Không đủ nước để mọi người chia nhau, vậy thì đành tuân theo quy luật tự nhiên là mạnh được yếu thua thôi.

Các chủng tộc có thực lực nhỏ yếu liền gặp nguy hiểm, trong hoàn cảnh này, bị đào thải cũng là tình huống bình thường.

Dù sao Thánh địa truyền thừa cũng vừa được mở ra không lâu, trong thời gian ngắn sẽ không thể nào mở lần thứ hai, giảm bớt một số chủng tộc thú nhân cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

Còn về vấn đề tương lai, chỉ cần lai tạp thêm mấy lần là sẽ có chủng tộc mới xuất hiện.

Đời Behemoth hoàng cuối cùng chính là người nổi bật trong đó. Mặc dù tình huống lúc đó đặc thù, nhưng vẫn cống hiến một phần sức lực trong sự phồn vinh chủng tộc của Đế quốc Thú Nhân.

"Thực ra còn có một cách cũ, dù sao cũng đều phải có người hy sinh, thay vì để họ chết trong nội chiến, chẳng thà để họ chết trên chiến trường."

"Mặc dù chúng ta không có nhiều phần thắng khi phát động đại chiến vào lúc này, nhưng các quốc gia nhân tộc, bao gồm cả Vương quốc Alpha, cũng đều bị tổn thất nặng nề trong thiên tai lần này."

"Các quốc gia đồng thời giảm sản lượng, cả đại lục đều sẽ chìm trong cuộc khủng hoảng lương thực. Bây giờ cho dù có tiền cũng rất khó mua được một lượng lớn lương thực trên thị trường."

"Điều này có nghĩa là, ngay cả khi chúng ta thất bại trên chiến trường, kẻ địch cũng không có khả năng tổ chức phản công với quy mô lớn."

"Chỉ cần kiểm soát tốt nhịp độ chiến tranh, không mù quáng quyết chiến với quân địch, đề phòng quân địch tập kích hậu phương là đã đủ rồi!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng cười lạnh nói.

Cách không sợ cũ, dùng được là được. Phát động chiến tranh vào lúc này nhất định sẽ khiến cho Đế quốc Thú Nhân máu chảy thành sông.

Nhưng vấn đề là nếu không phát động chiến tranh đối ngoại thì sẽ xảy ra nội chiến!

Hiện giờ chỉ là cuộc tranh đấu giữa các bộ lạc, nhưng nếu như không có biện pháp nào, tiếp theo sẽ biến thành trận chiến giữa các chủng tộc.

"Lời đề nghị của Lang Hoàng không tệ, nhưng tốt nhất vẫn là trước nên quan sát trước đã, đợi tình hình đại lục sáng tỏ hơn rồi mới hành động."

"Nếu như điều kiện không cho phép, vậy liền hạn chế quy mô chiến tranh. Tốt nhất là kiểm soát trong xung đột cục bộ, bất kể sau này có phát triển như thế nào thì cũng có thể xử lý thỏa đáng."

Lời nói của Ưng Nhân Hoàng rất hèn nhát, không hề có chút khí phách hoàng tộc nào. Nhưng lại được các thú nhân còn lại tán thành, đúng là nên thận trọng hơn một chút.

Trong những năm qua, Đế quốc Thú Nhân đã mạo hiểm vô số lần, nhưng kết quả cuối cùng đều là thảm bại. ...

Vương quốc Hessen, là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề của tà giáo, lại gặp phải một đợt thiên tai trăm năm khó gặp, Alexander V cảm thấy rất không tốt.

Kết hợp với sự phát triển của Vương quốc Hessen trong những năm gần đây, điển hình là từ thịnh sang suy, còn mơ hồ để lộ ra một chút dấu hiệu vong quốc.

Nhớ lại những năm trước uy hiếp Vương quốc Alpha thỏa hiệp, xâm chiếm Corubia, Alexander V đột nhiên cảm thấy mình già rồi.

Đối với một vị Quốc vương mà nói, tận mắt nhìn thấy vương quốc của mình từ thịnh sang suy là chuyện quá tàn khốc.

Dù biết trạng thái của Quốc vương không ổn, nhưng quần thần lại không ai mở miệng an ủi. Cũng hết cách rồi, tinh thần hiện giờ của mọi người đều chẳng khá hơn là bao.

Ngay vừa rồi, họ lại nhận được một tin dữ: Hầu tước Kimsberg dẫn binh dẹp loạn, kết quả đại bại mà về, tổn thất mấy vạn đại quân.

Sau trận chiến này, trong tỉnh Misha không còn lực lượng vũ trang nào ở có thể chống chọi được với phản quân nữa, gần như có thể nói rằng tỉnh Misha đã sắp thất thủ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Alexander V dần dần tỉnh táo lại, liếc nhìn mọi người rồi mở miệng nói: "Hầu tước Reliant đang ở nơi nào, đại quân bình định phản loạn đã đi tới nơi nào rồi?"

Đây là điển hình của việc tai bay vạ gió!

Có nhiều phản quân như vậy, dù đại quân bình định có thể quét ngang thì tốc độ cũng không nhanh nổi.

"Bệ hạ, đại quân do Hầu tước Reliant chỉ huy đang trên đường dẹp loạn, dự kiến sẽ đến tỉnh Misha trong mười ngày nữa."

"Đến lúc đó, đám phản quân ô hợp này sẽ như gió thu quét lá vàng, bị chúng ta xóa sổ khỏi bản đồ!"

Lời nói giả vờ trấn định của Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Niklas khiến cho quần thần vui mừng trong lòng, nhưng lại lập tức nhíu mày.

Nếu mọi việc đơn giản như vậy thì phản quân đã không thể phát triển mạnh đến tình trạng này rồi.

Chương 1635: Họa Vô Đơn Chí

Họa vô đơn chí, đang lúc thảo luận về tình hình của tỉnh Misha thì lại có bức thư cầu viện từ tiền tuyến truyền lại.

Bộ trưởng Quân vụ vốn dĩ còn đang rất tự tin thì giờ đã cảm thấy choáng váng.

Chỉ là trấn áp phản loạn mà thôi, Vương quốc Hessen đương nhiên là sẽ không lo lắng. Nhưng vấn đề là phần lớn quân chủ lực của vương quốc đều đang tập trung ở tiền tuyến.

Theo kế hoạch ban đầu, ngoài việc để lại một phần quân lực bảo vệ vương đô ra, chức trách chủ yếu của quân thường trực vương quốc chính là trấn giữ biên cương, còn quân đội tư nhân của quý tộc sẽ phụ trách giữ gìn an ninh ở địa phương.

Nhưng không ai ngờ rằng, sau khi tà giáo nổi dậy và bộc phát thiên tai, hệ thống quân sự hoàn hảo này đã bị phá vỡ.

Nội địa càng loạn, họ càng không dám điều động quân đội tiền tuyến. Lỡ như quân đội vừa rút đi, đại quân dị tộc liền nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của giết tới, vậy thì sẽ rất bi kịch.

Đại quân ở lại vương đô đều đã được điều động ba lần rồi, nếu như lại tiếp tục điều động binh lực thì mọi người sẽ không thể ngủ yên giấc.

Sự thay đổi đột ngột của tình hình khiến cho mọi việc trở nên phức tạp.

Trong tình huống bình thường, các đại quý tộc chắc chắn sẽ không cầu cứu chính phủ vương quốc. Dù sao cũng là ở trên địa bàn của mình, ai cũng không muốn bị người ta khoa tay múa chân.

Nhưng bốn tỉnh thành liên tiếp bị ép đến tình trạng phải cầu viện chính phủ vương quốc, có thể tưởng tượng được tình hình địa phương nguy hiểm như thế nào. Nếu tình hình cứ tiếp tục tồi tệ như vậy thì lúc này thật sự là những năm cuối của vương triều rồi.

Alexander V tự xưng là một đời hùng chủ, ông ta tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

"Các người đều bị câm rồi sao!"

"Bình thường các ngươi đều rất tài giỏi mà, tại sao đến thời khắc mấu chốt lại bị biến thành người câm rồi?"

"Còn bốn tên ngu xuẩn cầu cứu này nữa, ngay cả địa bàn của mình cũng không giữ được, thật sự là quá vô dụng!"...

Tiếng chửi rủa liên tục vang lên bên tai mọi người, Alexander V hiện giờ đã không còn giữ được phong thái của một vị quân vương như ngày nào.

Có lẽ do gồng mình quá lâu, đột nhiên phát tiết khiến cho nội tâm của Alexander V cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Nộ khí tích tụ từ lâu cũng đã được giải tỏa gần hết rồi, giọng điệu cũng dần trở lại bình thường.

"Các ngươi nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Chủ đề đột nhiên được kéo trở lại quỹ đạo giải quyết vấn đề, đám người cúi đầu chịu mắng cảm thấy rất không thích ứng, suýt nữa là nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.

Chần chờ một lúc, Tể tướng Công tước Milton kiên trì trả lời: "Bệ hạ, xét thấy tình hình trong nước đang không ngừng chuyển biến xấu, chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Theo tin tức thu thập từ các nơi, hầu như các tỉnh đều xuất hiện phản quân với quy mô khác nhau, Việc điều quân từ các tỉnh khác đến dẹp loạn e rằng sẽ không đủ sức."

"Cách duy nhất hiện giờ chỉ có cầu viện Liên minh năm nước. Trong làn sóng tà giáo gây loạn này, Bắc đại lục bị tổn thất không nhiều, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đều đã trấn áp được phản loạn."

"Hướng hai nước..."

Nói đến đây, Công tước Milton đột nhiên im bặt. Việc cầu viện đồng minh đã đủ mất mặt rồi, bây giờ lại còn cầu viện một Công quốc nữa, thực sự mất hết thể diện.

Không nói hết câu cũng không sao, ý đã được truyền đạt rồi, tiếp theo mọi người đều biết phải làm gì.

"Hầu tước Krasner, chuyện này sẽ giao cho ngươi đi làm. Nguyên tắc chỉ có một: Không được động đến lợi ích cốt lõi của vương quốc, còn lại ngươi có thể tùy cơ ứng biến!"

Alexander V lập tức ra quyết định.

Trên chiến trường, binh quý thần tốc, cầu viện lại càng phải tranh thủ thời gian. Alexander V không muốn trở thành một vị Quốc vương vong quốc, nên đã thể hiện được trách nhiệm của một vị quân chủ.

Mất mặt thì mất mặt thôi, tình hình đã tồi tệ đến tình trạng này, danh vọng quốc tế của Vương quốc Hessen đã rơi xuống đáy vực từ lâu rồi.

Nếu như tiếp tục kéo dài thì sẽ không còn là vấn đề mặt mũi nữa, mà cả bản thân cũng không giữ được.

Mặc dù cầu viện là phải trả giá, nhưng cái giá này có thể kiểm soát được, dù sao mọi người cũng là đồng minh, còn có kẻ thù chung, làm việc ít nhiều cũng để lại một đường. ...

Bánh xe lịch sử không ngừng tiến lên, trong lúc Vương quốc Hessen không nhịn được phải cầu viện bên ngoài, cuộc nổi loạn của các tổ chức tà giáo cũng đi đến giai đoạn cao trào.

Không chỉ các quốc gia Nhân tộc gặp khó khăn, mà cuộc sống của dị tộc cũng không tốt đẹp gì mấy, ngay cả một chủng tộc vẫn luôn đoàn kết như Tinh Linh mà cũng xuất hiện một chi nhánh mới —— Đọa lạc Tinh Linh!

Đều là thao tác bình thường, dị tộc có thể tài trợ cho tà giáo trong Nhân tộc thì Nhân tộc đương nhiên cũng có thể tài trợ cho tà giáo trong dị tộc.

Để hỗ trợ các tổ chức tà giáo ở thế giới dị tộc, Liên minh Nhân tộc còn lập ra một loại quỹ đặc biệt.

Ngoài ra, các quốc gia trên đại lục cũng sẽ theo bản năng hỗ trợ một số tổ chức tà giáo trong dị tộc.

Hudson không hiểu rõ lắm về các tổ chức tà giáo ở những nơi khác, nhưng một số tổ chức tà giáo lớn trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân đều từng nhận tiền từ tay hắn.

Thảo nguyên gặp đại hạn, vừa nhìn đã biết là thích hợp cho việc truyền bá tư tưởng tà giáo rồi. Không chút do dự, Hudson lại lập tức để bộ phận tình báo tài trợ một khoản vật tư cho các tổ chức tà giáo này.

Đây đều là những tổ chức tà giáo nguyên thủy, so với các tổ chức tà giáo đang hoạt động ở thế giới nhân tộc thì bọn chúng bị lạc hậu ít nhất hai thời đại.

Nếu không vì lo lắng đến ảnh hưởng, hắn còn muốn giúp những tổ chức tà giáo này soạn thảo một phần chương trình hoạt động.

Chương 1636: Tà Giáo Mới

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Hudson đã từ bỏ ý định này. Không có lý do gì khác, chỉ đơn giản là hắn không tin tưởng vào khả năng chấp hành của các tổ chức tà giáo này thôi.

Chương trình càng hoàn thiện thì lại càng chú trọng quản lý chi tiết, yêu cầu đối với con người cũng sẽ càng cao.

Cấp độ văn minh của Thú nhân còn đó, để bọn chúng đi làm những việc phức tạp như vậy rõ ràng là đang làm khó người ta. ...

"Ngươi nói là trong cảnh nội của Đế quốc Thú Nhân vừa xuất hiện một tổ chức tà giáo mới, đồng thời còn không đến chỗ chúng ta xin tài trợ?"

Hudson hỏi với vẻ mặt tràn đầy phấn khởi.

Hắn đã gặp rất nhiều tổ chức tà giáo ở Đế quốc Thú Nhân rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Hudson nghe nói đến một tổ chức tà giáo vì an toàn mà từ bỏ việc xin tài trợ.

Không phải nói là tà giáo thì nhất định phải xin tài trợ từ bên ngoài, chủ yếu là vì Đế quốc Thú Nhân quá nghèo, ngay cả ví tiền của tứ đại Hoàng tộc đều rỗng tuếch.

Trong bối cảnh này, chút ít tài sản mà tín đồ đóng góp còn khó để duy trì hoạt động chứ đừng nói đến việc gây rối.

"Đúng vậy, thưa Nguyên soái!"

"Tổ chức này ẩn náu rất kỹ, nếu không phải vì một lần tình cờ, chúng tôi còn không biết đến sự tồn tại của tổ chức này."

"Theo thông tin thu thập được, tổ chức này thích nhất chính là khơi dậy cuộc chiến giữa các bộ lạc thú nhân."

"Các vụ thanh trừng chủng tộc và chiến tranh bộ lạc liên tục xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, ngoài nỗ lực của chúng ta ra, bọn chúng cũng có góp đóng không nhỏ."

Nghe câu trả lời của Số 0, Hudson càng cảm thấy hứng thú hơn. Trực giác nói cho hắn biết, tổ chức thần bí này có liên quan đến cuộc xung đột biên giới trước đây.

Lúc đầu hắn còn định tìm ra kẻ chủ mưu, nhưng sau khi nhìn thấy những kẻ này đang tích cực khơi dậy nội chiến trong thú nhân, Hudson đột nhiên nhận ra rằng, giữ lại những kẻ này cũng tốt.

Tà giáo giày vò thú nhân đều là tà giáo tốt. Để thú nhân chết trong nội đấu còn tốt hơn là để bọn chúng xuất hiện trên chiến trường với vương quốc.

"Tiếp tục nhìn chằm chằm bọn chúng, đừng vội vã tiếp cận. Nếu như bọn chúng có ý định thì sớm muộn gì cũng sẽ tự tìm đến!"

Hudson khẽ cười nói.

Bất kỳ một tổ chức tà giáo thú nhân nào có tham vọng, cuối cùng đều không tránh khỏi phải dựa vào vương quốc, điều này do hiện thực quyết định.

Thiếu hụt vật tư chỉ là một phần, muốn lật đổ ách thống trị của Hoàng tộc và phát triển mạnh mẽ thì nhất định phải có được sự hỗ trợ của Vương quốc Alpha.

Đây là một thương vụ đôi bên cùng có lợi, tổ chức tà giáo muốn nổi dậy, Vương quốc Alpha cần một Đế quốc Thú Nhân bị chia rẽ, song phương có cơ sở để hợp tác.

Hudson không sợ những tổ chức tà giáo này phát triển lớn mạnh, mà chỉ sợ bọn chúng không phát triển được. Nếu như có thể phát động một cuộc nổi dậy tương tự như U Minh giáo ở trong Đế quốc Thú Nhân liền kiếm được món hời lớn rồi.

Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, rào cản chủng tộc không dễ phá vỡ như vậy. Tứ đại Hoàng tộc + Thất đại vương tộc gần như đã bao gồm toàn bộ các phe phái nắm thực quyền trong Đế quốc, các chủng tộc còn lại rõ ràng là kém hơn một bậc.

Ba chủng tộc chịu trách nhiệm trấn giữ tiền tuyến hiện cũng được xem như là có thực lực trong Đế quốc Thú Nhân rồi.

Tuy nhiên, so với mười một chủng tộc trên, vẫn còn một khoảng cách không nhỏ. Muốn gây náo loạn một lần nữa, trừ khi là có thể kéo tất cả các chủng tộc còn lại cùng nhau làm.

Không uống mấy cân rượu thì người bình thường sẽ không thể nảy sinh một ý nghĩ phi thường như vậy. Ngoài Thú Thần đích thân ra trận ra thì không ai có thể làm được.

Sau khi tiễn Số 0 rời đi, Hudson liền nhận được tin tức từ vương đô truyền đến: Vương quốc Hessen chính thức cầu cứu vương quốc, nhanh chóng đến vương đô dự họp.

Là người đứng đầu quân đội, nên đương nhiên là không thể thiếu Hudson trong cuộc họp bàn về việc có nên xuất binh hay không.

Không có gì đáng nói, đây là mạng sinh ra để làm việc. Trong đám quý tộc lãnh chúa của Vương quốc Alpha, ngoài những người vốn đã giữ chức vụ trong Vương đô thì Hudson là người chăm chỉ chạy đến Vương đô nhất.

Cơ bản là mỗi khi có chuyện lớn gì xảy ra thì Hudson đều phải chạy đến Vương đô một lần, cộng thêm việc gặp mặt theo thông lệ, trung bình mỗi tháng Hudson phải chạy đến Vương đô một lần.

Việc đi lại thường xuyên như vậy khiến hắn trở nên thân thiết với văn võ bá quan trong triều, bất kể gặp ai thì hắn cũng có thể trò chuyện vài câu, đi cùng với nhau càng trông giống như người một nhà.

May mà hắn đang ở trong một vương quốc theo hình thức đầu tư cổ phần, nếu như ở trong vương triều thống nhất, sợ là đã bị các Ngự sử chen chúc nhau dâng thư vạch tội: Cấu kết nội ngoại, mưu đồ bí mật tạo phản!

Hudson hòa vào trong đám người như thường lệ, tốp năm tốp ba tiến vào đại điện. Không biết có phải là ảo giác hay không, Hudson luôn cảm thấy Caesar IV đang cố tình nhìn chằm chằm bọn hắn.

Nhưng vì không tìm ra nguyên nhân bị chú ý, nên hắn liền dứt khoát không thèm quan tâm nữa. Dù sao hắn cũng là người dựa vào chiến tích để ăn cơm, không cần phải nhìn sắc mặt của Quốc vương.

Ngay cả khi Quốc vương muốn tinh giản đội ngũ, thay đổi toàn bộ văn võ bá quan trong triều đình, thì cũng không thay một kẻ đang giữ chức vụ thống soái tiền tuyến như Hudson.

Không có áp lực về sự nghiệp, Hudson đương nhiên cũng không có thời gian để suy đoán tâm tư của Caesar IV, lại càng đừng nói đến việc nịnh hót lão đại.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cảm thấy Caesar IV cũng rất khổ sở. vì đám quan chức quan trọng trong triều đình đều không giỏi phỏng đoán tâm tư của Quốc vương.

Chương 1637: Bàn Bạc Xuất Binh

Mọi người đều làm tốt công việc của mình, trong công tác ngày thường còn thường xuyên khiến cho Quốc vương không xuống đài được. Nếu như đổi thành một vị Quốc vương cường thế khác, dù không bị lôi ra ngoài chém thì cũng đã bị đuổi về nhà trồng trọt rồi.

Nhưng Caesar IV thì không được!

Triều đình toàn là những vị nguyên lão nhị triều, ai nấy cũng đều có công lao trên người, không có lý do thích hợp, dù là Quốc vương cũng không thể tiến hành điều chỉnh nhân sự.

Nói theo cách hạ thấp EQ chính là: Văn võ bá quan trong triều kết bè kết phái với nhau, khiến cho quyền lực của Quốc vương bị thu hẹp đi đáng kể.

Điều tồi tệ hơn là nhóm này đều là "trung thần", danh vọng người này cao hơn người kia, không ai cảm thấy việc họ bác bỏ ý kiến của Quốc vương là có gì không ổn cả!

Muốn tìm tội danh để chụp mũ cũng khó, hành vi của đám nguyên lão này hoàn toàn là một loại bản năng, thực ra bọn họ cũng không thực sự đang kết bè kết phái, và cũng không nghĩ đến việc biến Quốc vương trở thành con rối.

Quyền lực huyền diệu như vậy đấy, chỉ cần ngồi lên vị trí ở một độ cao nhất định rồi, bất kể suy nghĩ chủ quan của mọi người có là gì thì kết quả khách quan cũng đều là hạn chế vương quyền.

Nếu như chơi chế độ quân chủ lập hiến thì đây có lẽ là đội ngũ lý tưởng nhất, tiếc rằng Vương quốc Alpha là chế độ quân chủ, nhưng Caesar IV lại không có tư tưởng tân tiến như vậy.

Sau khi chào hỏi xã giao vài câu, Hudson trở lại vị trí của mình, lặng lẽ chờ đợi cuộc họp bắt đầu. ...

"Tể tướng, nếu như người đã đến đủ rồi, vậy thì ông liền chủ trì cuộc hội nghị này đi!"

Lời nói của Caesar IV không gây ra bất kỳ gợn sóng nào trong đại điện. Quốc vương không muốn chủ trì hội nghị, giao việc này cho Tể tướng cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Mọi người đều phớt lờ sự khó chịu trong giọng nói của Quốc vương, Quốc vương không vui thì liên quan gì đến họ?

"Vâng, bệ hạ!"

Sau khi trả lời theo lễ tiết, Tể tướng Đại công tước Newfoundland liền bước đến trung tâm đại điện, từ từ nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến đây chủ yếu là để bàn về chuyện của Vương quốc Hessen."

"Tổng cộng có ba chủ đề cần thảo luận:"

"Vương quốc có nên xuất binh hay không?"

"Nếu có thì xuất bao nhiêu binh?"

"Ai sẽ chịu trách nhiệm dẫn dắt quân đội?"

"Tể tướng, vương quốc xuất binh là điều hiển nhiên. Không cần phải lãng phí thời gian thảo luận, chúng ta trực tiếp bắt đầu thảo luận về hai chủ đề phía sau đi!"

Hầu tước Delgado đã giành trả lời trước.

Có thể thấy được tâm trạng hiện giờ của vị Bộ trưởng Tài chính này cũng không tốt đẹp gì mấy.

Binh mã chưa động, lương thảo đi đầu.

Muốn xuất binh cứu viện Vương quốc Hessen, chi phí quân sự chắc chắn là không thể thiếu. Có lẽ sẽ thu được hồi báo hậu hĩnh từ trên người của Vương quốc Hessen, nhưng đó là chuyện của tương lai.

Hơn nữa, ngay cả khi có hồi báo thì đa phần cũng đều là về mặt chính trị, khả năng phản hồi lại tài chính là vô cùng nhỏ.

Giống như bị dính lời nguyền vậy, bản thân Vương quốc Alpha cũng là một kẻ nghèo, đồng tim tìm được cũng chỉ có thể là những gã nghèo. Cho dù bây giờ không phải thì tương lai cũng sẽ biến thành kẻ nghèo.

Ví dụ như: Nước láng giềng Công quốc Mosey, đã từng nổi danh phú giáp một phương, nhưng sau khi kết minh với Vương quốc Alpha liền nhanh chóng từ một quốc gia giàu có biến thành một nước phá sản.

Ít nhất, mặt ngoài là như vậy!

Tình hình tài chính của ba quốc gia Trung đại lục vốn dĩ cũng rất tốt. Kết quả là sau khi trải qua một trận đại loạn, việc biến thành quốc gia nghèo khó chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

"Nếu mọi người không phản đối, vậy chúng ta sẽ trực tiếp bắt đầu thảo luận từ chủ đề thứ hai!"

Tể tướng Đại công tước Newfoundland nhún vai thản nhiên nói.

Bỗng nhiên, Hudson cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn về phía mình, rõ ràng là mọi người đều rất quan tâm đến ý kiến của hắn.

"Theo thông tin phản hồi từ Vương quốc Hessen, vấn đề chính của phản quân chính là số lượng quá đông, nhưng thực lực chiến đấu lại rất bình thường."

"Người Hessen vẫn có thể ngăn chặn phản quân về mặt lực lượng cấp cao, cho nên chúng ta chỉ cần điều động ba quân đoàn thường trực và tập hợp thêm một số quân đội tư nhân của quý tộc là đủ."

"Tổng binh lực không nên vượt qua tám vạn!"

"Nếu không, công tác hậu cần sẽ rất phiền phức. Theo phản hồi của các giáo quan quân sự được cử đi, việc cải cách hậu cần ở Vương quốc Hessen đang gặp phải nhiều bất lợi."

Chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng lượng thông tin tiết lộ lại không hề ít. Thực tế đã chứng minh, trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí.

Cùng với việc nhận được sự hỗ trợ từ các giáo quan quân sự do Vương quốc cử đi, Người Hessen cũng đã phơi bày toàn bộ điểm yếu của mình trước mặt Vương quốc.

Nói một câu không khách khí, Hudson hiểu rõ về thực lực quân sự của Vương quốc Hessen hơn cả Alexander V.

Đám đại thần sẽ lừa dối Quốc vương của mình, nhưng các giáo quan quân sự được cử đi lại không có động cơ để lừa dối Nguyên soái của mình.

Là người ngoài cuộc, quân đội của Vương quốc Hessen dù có thối nát đến đâu cũng không ai truy cứu trách nhiệm của họ.

Giúp đỡ cải cách quân đội thì cũng chỉ là giúp đỡ mà thôi. Thích học thì học, không học thì thôi, cũng không ảnh hưởng đến một xu tiền lương nào của họ.

Nhờ hệ thống giáo quan được triển khai đến tuyến đầu, những phân tích về thực lực của phản quân cũng đã được truyền đến trong tay Hudson.

Mặc dù thông tin tình báo này có thể bị trì hoãn một thời gian, nhưng về bản chất thì vẫn không thay đổi.

Tà Thần ban ân cũng có cực hạn. Có thể ban sức mạnh cho 100 người không có nghĩa là có thể ban sức mạnh cho một ngàn người, một vạn người.

Chương 1638: Thống Soái Nam Chinh

Cùng với việc đội ngũ của phản quân phát triển lớn mạnh, một chút thực lực được nâng cao nhờ vào ngoại lực của Tà Thần cũng càng ngày trở nên không đáng kể.

Hoặc là theo đuổi số lượng, hoặc là theo đuổi chất lượng. Lượng năng lượng mà Tà Thần có thể ban cho cũng có giới hạn.

Nếu như Tà Thần có thể cung cấp sức mạnh không hạn chế thì vô số tổ chức tà giáo trên đại lục này đã không cần phải trốn trong một góc run lẩy bẩy vô số năm rồi. ...

Cuộc họp tiến vào chủ đề cuối cùng thì đột nhiên bị kẹt lại. Chủ yếu là do thú nhân ngo ngoe muốn động, Hudson không thể thoát thân.

Ai cũng biết đây chỉ là một cái cớ, nhưng không ai nói ra. Tuyến phòng thủ Cận Đông không thể không có người phụ trách, một khi Hudson lãnh binh Nam chinh liền phải từ bỏ chức thống soái tiền tuyến.

So với vị trí thống soái tiền tuyến, việc giúp Vương quốc Hessen trấn áp phản loạn quả thực là quá tầm thường.

Vấn đề cốt lõi nhất vẫn là: Quân quyền!

Là thống soái tối cao của tiền tuyến Cận Đông, Hudson nắm trong tay quân đội biên phòng tinh nhuệ nhất của Vương quốc, thống lĩnh quân đội tư nhân của quý tộc ở bảy tỉnh Cận Đông, trong thời chiến còn có thể tiết chế quân đội tư nhân của quý tộc ở mười hai tỉnh Bắc Cương.

Tại khu vực Cận Đông, quyền lực của hắn lớn đến mức không thể tưởng tượng được. Các cuộc họp quan trọng của Vương quốc đều phải mời Hudson đến tham dự đã đủ để nói rõ vấn đề.

So ra thì chuyện viễn chinh giúp Vương quốc Hessen có cấp bậc thấp hơn nhiều. Tổng binh lực bị giới hạn ở tám vạn, chưa kể ba quân đoàn thường trực được cử đi cũng chỉ là quân đoàn hạng hai.

Khi không phải là thời kỳ chiến tranh, loại quân đoàn hạng hai bình thường này sẽ không đủ quân số, thường là từ năm đến tám nghìn người. Số lượng quân lính đều phụ thuộc vào việc điều động các binh đoàn nào.

Số còn lại đều là quân đội tư nhân của quý tộc, tuy đã được huấn luyện trong nhiều năm, sức chiến đấu đã có sự tiến bộ rất lớn, nhưng dù sao cũng kém hơn quân thường trực.

Nhưng các giáo quan quân sự được cử đến Vương quốc Hessen đều cho rằng: Sức chiến đấu của quân đội tư nhân quý tộc Vương quốc có thể sánh ngang với quân thường trực của Vương quốc Hessen.

Chẳng cần nói cũng biết, đánh giá này có mang theo thành kiến. Cùng là quân đội tư nhân của quý tộc Vương quốc Alpha, nhưng sức chiến đấu cũng sẽ có chênh lệch giống như giữa cả người và chó vậy.

Nếu là quân đội tư nhân dòng chính ở dưới trướng Hudson, đánh giá này chắc chắn là có phần bảo thủ. Sức chiến đấu của ba quân đoàn tinh nhuệ trong lãnh địa của hắn đều có thể xếp vào top đầu trong hàng ngũ quân thường trực vương quốc.

Còn nếu như là quân đội tư nhân của một vị quý tộc nhỏ nào đó, sức chiến đấu cụ thể ra sao còn phải xem tố chất quân sự của vị lãnh chúa quý tộc này.

Mặc dù trong vài năm gần đây, mọi người đều đang điên cuồng luyện binh, nhưng giữa người và người là có khoảng cách.

Có người có thể huấn luyện nông nô thành tinh nhuệ; Nhưng có người sau khi huấn luyện, nông nô vẫn là nông nô.

Có lẽ sẽ mạnh hơn nông nô bình thường, nhưng trình độ tổng thể cũng chỉ như vậy, căn bản không thể chạm đến ngưỡng cửa tinh nhuệ.

Tuy nhiên, dù có tệ đến đâu thì cũng đều là người từng được huấn luyện quân sự, sức chiến đấu vẫn mạnh hơn nhiều so với những phản quân mới cầm vũ khí.

Nếu quân đội thường trực của Người Hessen tồi tệ hơn một chút, số lượng quý tộc đến mạ vàng lại nhiều hơn một chút, không chừng hai bên sẽ cùng một cấp độ.

Càng tìm hiểu sâu thì Hudson lại càng coi thường Vương quốc Hessen. Uổng có vốn liếng phong phú như vậy, nếu không phải vì lực lượng cấp cao cũng không tệ lắm thì vị đồng minh này chính là thừa thãi.

Nói cho đúng là không coi trọng bất kỳ quốc gia nào trong ba quốc gia Trung đại lục. Khi nhìn vào nội tình của ba nước đã từng tự xem mình là tam đại cường quốc chỉ thấy toàn lớp mạ vàng bề ngoài.

Hudson không thích vị trí thống soái nam chinh, nhưng không đồng nghĩa với người khác cũng không thích.

Các phe phái lớn trong triều đình đều đang nhìn chằm chằm, các đại quý tộc lãnh chúa ở địa phương cũng đang ngo ngoe muốn động.

Những chuyện này không liên quan gì đến Hudson, hiện giờ hắn chỉ đóng vai trò quần chúng.

Chính trị cần sự cân bằng, bản thân hắn đã nắm giữ một nửa quân quyền của Vương quốc, dù có thế nào thì vị trí thống soái quân Nam chinh này cũng không thể tiếp tục rơi vào trong tay của những tướng lĩnh thuộc phe của hắn.

Thực ra, cho dù mọi người không phản đối thì Hudson cũng không có tướng lĩnh nào để đề cử.

Điều này không có liên quan gì đến năng lực cá nhân của các tướng lĩnh, chủ yếu là do chiến tích và xuất thân của thuộc hạ hắn đều chẳng ra sao cả, miễn cưỡng đẩy lên thượng vị chỉ là đang hại người hại mình.

Những người có thể tham gia cạnh tranh đều có tin tức rất linh thông, đều biết hành trình đến Vương quốc Hessen là đang đi bóp quả hồng mềm, không một vị Tổng đốc địa phương nào muốn bỏ lỡ, tất cả đều nhảy ra dâng tấu xin chiến.

Lần này họ không hề chiến đấu đơn độc, mà còn có được sự hỗ trợ của các quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh. Ai nấy đều đang xắn tay áo, muốn đi Vương quốc Hessen phát tài chiến tranh.

Đều do Hudson khởi đầu, phàm là có tài sản không rõ nguồn gốc đều bị mọi người nghi ngờ là tiền kiếm được từ chiến tranh.

Mặc dù mỗi lần chia chiến lợi phẩm hắn đều rất công chính công bằng, nhưng mọi người vẫn không tin là hắn chỉ thu được số tiền ít ỏi như vậy.

Không phải đang hoài nghi hắn tàng tư chiến lợi phẩm, mà là đang hoài nghi rằng hắn ra ngoài làm việc riêng. Mỗi lần ra ngoài một mình, mọi người đều cho rằng Hudson mang theo một rồng một gấu ra ngoài làm kinh doanh không vốn.

Chương 1639: Thống Soái Nam Chinh (2)

Lúc đầu Hudson còn muốn giải thích một chút. Nhưng sau này nghĩ nghĩ, nếu như giải thích thông vấn đề này thì sẽ không thể giải thích được nguồn gốc số tài sản khổng lồ kia.

Cuối cùng, hắn chỉ đành để mọi người hiểu lầm. Dù sao việc cướp đồ từ trong tay kẻ thù trên chiến trường cũng là một nguồn thu nhập hợp pháp.

Cướp được là bản sự, không cướp được mới bị người khác khinh bỉ.

Có rất nhiều tướng lĩnh phát tài chiến tranh ở trên chiến trường, có thêm Hudson cũng chẳng có gì gọi là. Chỉ cần thời cơ chín muồi, mọi người đều không ngại tiện tay kiếm một vố.

Chiến lợi phẩm được chia sau chiến tranh chỉ là một phần nhỏ trong thu nhập, thu nhập chính của mọi người vẫn là chiến lợi phẩm thu được trong quá trình thực hiện nhiệm vụ một mình.

Người hữu tâm còn thay Hudson tính một chút, tổng số tiền đầu tư vào việc phát triển Sơn Địa Lĩnh và Tuyết Nguyệt Lĩnh đã lên đến mấy ngàn vạn kim tệ, đây không phải là số tiền mà một vị đại sư dược tề có thể kiếm được, càng không phải là số tiền mà một nhà buôn vũ khí có thể kiếm ra.

Sau khi tính toán tất cả các nguồn thu nhập của Hudson, cho dù tính doanh thu là lợi nhuận thì vẫn còn bị thâm hụt hơn 10 triệu kim tệ.

Nếu chỉ có những chuyện này thì mọi người cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi. Nhưng trong số những người may mắn phát tài từ chiến tranh lại xuất hiện một vài kẻ nói nhiều, thường xuyên thổi phồng về việc họ đã vơ vét được bao nhiêu tiền trên chiến trường ở trước mặt người thân và bạn bè.

Theo cái nhìn của bên ngoài, đám tướng lĩnh trung hạ tầng mà cũng có thể kiếm được mấy chục vạn kim tệ chỉ sau một cuộc chiến tranh, và với tư cách là thống soái, Hudson kiếm thêm hai số không đằng sau cũng là chuyện hợp lý.

Còn về vấn đề xác suất lại bị rất nhiều người trực tiếp phớt lờ, dù sao mọi người cũng đã quen với việc chỉ nhìn thấy sự thành công của người khác.

Có nhiều người tham gia cạnh tranh như vậy, nên việc đặt chỗ liền không tồn tại. Chính phủ Vương quốc cũng phải cân nhắc cảm xúc của các thế lực địa phương, nên liền dứt khoát triệu tập mọi người đến vương đô cùng nhau bàn bạc.

Nói là triệu tập, nhưng thực tế là ngay khi nhận được tin tức, các vị tổng đốc đều đã cưỡi Ma thú phi hành lao thẳng đến vương đô.

Tính toán thời gian, người đến muộn nhất cũng chỉ muộn hơn Hudson một ngày rưỡi, rõ ràng là bọn họ đã vội vàng đi đường cả ngày lẫn đêm.

Nhiều người thì có nhiều việc, nhìn một đám quý tộc lãnh chúa tranh đoạt trên triều đình, những vị tướng lĩnh trong quân đội vốn dĩ rất kích động nhưng giờ cũng đều tắt lửa.

Hết cách rồi, so với những vị đại gia từ khắp nơi chạy tới này, những quân đoàn trưởng như bọn hắn còn kém rất xa, bất kể là về thực lực trong tay hay là về thân phận địa vị.

Cho dù là vì tiện lợi trong việc chỉ huy, chính phủ Vương quốc cũng sẽ chọn một vị đại quý tộc lãnh chúa đến thống lĩnh quân đội.

Tình hình hiện tại là: Tổng đốc tỉnh nào đảm nhiệm chức thống soái quân nam chinh thì quân đội tư nhân của tỉnh đó sẽ có thể phát tài!

Nói ra cũng khá lúng túng, phản quân khiến cho cả Vương quốc Hessen phải phát sầu, nhưng trên triều đình của Vương quốc Alpha thì lại bị mọi người xem như tán tài đồng tử.

Nhìn đám Tổng đốc không ai nhường ai, văn võ bá quan trên triều cũng đang rất sầu. Đứng đội về đứng đội, nhưng phải đối mặt với nhiều phe nắm quyền địa phương như vậy, dù là ai cũng cảm thấy khó làm.

Thấy không ai lên tiếng, Hudson biết rằng nếu cứ để cho tình hình này tiếp diễn, không chỉ hôm nay không ra được kết quả, mà sợ là có cãi nhau mười ngày nửa tháng cũng khó phân ra thắng thua.

"Yên lặng!"

"Các vị đều là rường cột nước nhà, cứ cãi vã như vậy thì còn thể thống gì?"

"Không phải là lãnh binh xuất chinh Vương quốc Hessen thôi sao, ta hiểu tâm trạng mong muốn cống hiến cho đất nước của mọi người."

"Nhưng vị trí thống soái chỉ có một. Như vậy đi, những người có lòng tin hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này liền đứng ra lập quân lệnh trạng!"

"Nếu còn tranh cãi thì trực tiếp rút thăm quyết định đi. Chỉ là dẹp loạn một đám phản quân mà thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm..."

"Được rồi, ta sẽ không nói ra những lời không có lợi cho sự đoàn kết của Liên minh như vậy, chúng ta tự biết là được."

Hudson vừa dứt lời, bầu không khí trên sân lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. Ngay sau đó, mọi người lại ồn ào náo nhiệt tranh nhau tham gia, rõ ràng là quân lệnh trạng cũng không thể ngăn cản được ham muốn công thành danh toại của mọi người.

Thể hiện sự hiện diện trong Liên minh năm nước là việc có thể hiện hơn nhiều so với việc khoe khoang trong nội bộ Vương quốc.

Chủ yếu là ở trước mặt đám cuồng cạnh tranh nội bộ này, bọn họ chẳng là gì cả. Ngay cả khi muốn thể hiện thì cũng không có người phối hợp.

Ai cũng chẳng kém hơn ai là bao thì lấy đâu ra cảm giác ưu việt chứ. Chạy ra bên ngoài thì khác, ưu thế lập tức liền nổi bật.

Vừa có thể giành được danh tiếng trên quốc tế, vừa có thể phát tài trên chiến trường, đúng là một công đôi việc.

Còn về vấn đề phản quân của U Minh giáo, lần này họ sang là để cộng hưởng sức mạnh. Quân đội của Vương quốc Hessen vẫn là quân chủ lực trên chiến trường, cũng không phải để những vị khách như bọn hắn đứng ra solo với phản quân.

Không có gánh nặng bảo vệ quê hương, đánh được thì đánh, đánh không được thì rút lui. Chỉ cần thể hiện trong chiến đấu tốt hơn quân đội Vương quốc Hessen một chút là đủ rồi.

"Vệ binh, chuẩn bị que gỗ!"

Caesar IV lập tức ra lệnh.

Bất kể phương án do Hudson đưa ra có đáng tin cậy hay không, ít nhất cũng có thể giải quyết được vấn đề khó trước mắt này. Dù sao cũng tốt hơn là cố ý chỉ định một người làm thống soái, rồi đắc tội với một đám người nắm thực quyền địa phương.

Chương 1640: Thống Soái Nam Chinh (3)

Quốc vương cũng cần phải biết xem xét thời thế. Lời đề nghị của Hudson đã mở ra một mạch suy nghĩ mới cho Caesar IV.

Vị trí thống soái quân nam chinh có thể được định đoạt bằng cách này, vậy thì những chuyện khó giải quyết cũng có thể bắt chước làm theo.

Sau này không lo không có người làm những công việc cực khổ của vương quốc nữa. Cùng lắm là rút thăm thôi, chắc chắn sẽ có kẻ xui xẻo bị trúng chiêu.

Chỉ trong chớp mắt, một thùng que gỗ được mang lên, đặt ngay trước mặt một đám trọng thần của triều đình.

Ngoài Hudson là đang suy nghĩ viển vông ra, tầm mắt của những người còn lại đều tập trung vào việc rút thăm căng thẳng này.

Lúc này, những vị đại quý tộc kiêu căng khó thuần trông như những tân binh mới nhập ngũ, tự động đứng xếp hàng để rút ra một que gỗ ở trong thùng gỗ.

Sau khi đích thân tiến lên kiểm tra que gỗ của từng người, Tể tướng Đại công tước Newfoundland liền chậm rãi tuyên bố: "Theo kết quả rút thăm, vị thống soái của quân đoàn nam chinh lần này sẽ do Bá tước Pierce, người có kinh nghiệm phong phú trong việc trấn áp tà giáo đảm nhiệm."

Không có gì sai, chiến tích chủ yếu của Bá tước Pierce chính là đàn áp cuộc phản loạn của Khô Lâu hội ở tỉnh Đông Nam.

Sau đó liền không có sau đó nữa. Trong các cuộc chiến tranh đối ngoại của Vương quốc trước đây, Bá tước Pierce đều là người tham gia quan trọng, chiến công cụ thể chỉ có thể nói là không kéo chân của Vương quốc.

Biểu hiện bình thường như vậy, nếu như lấy ra tuyên truyền thì có chút như đang làm trò hề cho thiên hạ.

Trùng hợp là địch nhân lần này lại là phản quân tà giáo, phù hợp với lĩnh vực chuyên môn của Bá tước Pierce. Có kinh nghiệm thành công trong việc đối phó với Khô Lâu hội trước đây, hiện giờ cũng có thể tham khảo một chút.

Kết quả vừa được công bố, Bá tước Pierce đã nhận được vô số ánh mắt hâm mộ. Là một vị quần chúng, Hudson cũng nhận được không ít ánh mắt khác thường.

Bây giờ hắn thực sự không thèm quan tâm đến sự phát triển của gia tộc Dalton. Kể từ khi trọng tâm chiến lược của gia tộc Koslow chuyển sang phía Đông, mối quan hệ giữa hai gia tộc đã nhanh chóng ấm lên.

Trông cậy Hudson đứng ra phá hoại thì thực sự là quá ngây thơ rồi. Việc Bá tước Pierce trở thành thống soái quân nam chinh sẽ mang lại lợi ích cho toàn bộ tập đoàn quý tộc tỉnh Đông Nam.

Mặc dù Hudson không tiện nhúng tay vào, nhưng người thân, bạn bè và các chi mạch chi thứ cũng có không ít người được lợi, không đáng phải làm ra chuyện hại người không lợi mình.

Đáng tiếc, Hudson có thể hiểu rõ chuyện này không có nghĩa là người khác cũng có thể hiểu rõ.

Ở trong mắt của rất nhiều người, gia tộc Dalton vẫn còn là đối thủ của gia tộc Koslow, hai bên vẫn đang tiếp tục tranh giành quyền chủ đạo ở tỉnh Đông Nam.

Không ít người đang mong đợi hai nhà lục đục, để họ có thể ngồi ngư ông đắc lợi.

Ví dụ như Caesar IV, y cảm thấy rất hài lòng với kết quả rút thăm lần này. Theo quan điểm của kẻ làm Quốc vương như y, nếu như gia tộc Dalton có thể nhân cơ hội này để phát triển lớn mạnh thì đó chính là cách tốt nhất để kiềm chế gia tộc Koslow.

Tất cả những điều này lại trùng hợp là chuyện mà hai đại gia tộc muốn thấy nhất. Thực ra, việc ngoại giới ngộ nhận rằng hai nhà đang mâu thuẫn trùng điệp là do tín hiệu căng thẳng trong mối quan hệ mà Hudson và Bá tước Pierce đã thương lượng và cố tình phát đi cho bên ngoài.

Xét theo tình hình hiện tại, kế hoạch này vẫn rất thành công. Vô hình trung, nó đã giảm bớt sự dè chừng của nhiều người đối với hai gia tộc.

Khúc nhạc dạo ngắn trôi qua rất nhanh, về vấn đề hỗ trợ đồng minh, Vương quốc đã sử dụng đến tốc độ Alpha.

Cùng với việc xác định vị trí thống soái, ba quân đoàn thường trực lập tức từ Vương đô xuất phát, các lãnh chúa quý tộc ở tỉnh Đông Nam cũng bắt đầu tiến hành điều động.

Việc Vương quốc Hessen mục nát cũng không phải là bí mật gì với, là láng giềng, các quý tộc tỉnh Đông Nam còn hiểu rõ vấn đề này hơn.

Làn sóng người tị nạn không ngừng tràn vào chính là minh chứng tốt nhất.

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt từng được xây dựng lại đã trở thành căn cứ tiền đồn của quân đội. Chỉ mới vài năm ngắn ngủi mà Vương quốc Hessen đã suy yếu đến tình trạng như vậy, nghĩ lại cũng cảm thấy khó tin.

Về vấn đề này, các quý tộc ở tỉnh Đông Nam đều cảm thấy rất hối hận. Nếu như biết Vương quốc Hessen vô dụng như vậy thì bọn họ đã không xây dựng tuyến phòng thủ này rồi.

Uổng phí thuế ruộng thì không nói, còn bỏ lỡ một cơ hội phát tài. Nếu như trước đó Vương quốc Hessen thật sự mạo hiểm xâm lược phương bắc, tỉnh Đông Nam sẽ có khả năng trở thành nơi chôn xương của bọn họ.

Không nói đến việc có thể mở rộng bao nhiêu lãnh thổ về phía Nam, nhưng ít nhất cũng có thể đẩy lùi chiến tuyến, tiện thể kiếm thêm một khoản tiền lớn.

Cơ hội đã bỏ lỡ là sẽ không còn nữa, hiện giờ hai nước đã trở thành đồng minh, hai bên không thể nào sử dụng bạo lực được, ít nhất là trong khoảng thời gian hiệp ước còn hiệu lực.

Theo quan điểm của các quý tộc tỉnh Đông Nam, lần này có thể giúp đồng minh trấn áp quân phản loạn cũng là một cơ hội không tồi để phát tài.

Phản quân cướp bóc tài sản của các lãnh chúa quý tộc Vương quốc Hessen, còn bọn họ thì đi cướp lại từ trong tay phản quân, lúc đó khối tài sản này sẽ biến thành chiến lợi phẩm hợp pháp.

Về bản chất thì đều giống nhau, chỉ đơn giản là có thêm một nhà môi giới phản quân mà thôi.

Điều duy nhất làm cho mọi người tiếc nuối là thống soái nam chinh không phải là Hudson, mà là Tổng đốc Pierce của họ.

May mà lần này qua đó chỉ để bắt nạt đám phản quân tà giáo, nếu không mọi người chắc chắn sẽ không tích cực như vậy.

Chương 1641: Dạy Con

Đoàn quân Nam chinh khởi hành suôn sẻ, sự cản trở mà nhiều người dự đoán đã không xảy ra, chuyện này khiến cho không ít người thất vọng.

Nhưng hiện giờ Hudson không còn tâm trí để quan tâm đến điều đó nữa. Căn cứ sinh sản Ma thú đã hoạt động liên tục hơn một năm nay lại một lần nữa đi đến hồi kết.

Sau khi gieo giống cho vô số mẫu thú, cuối cùng thì Long đại gia cũng tuyên bố đình công. So với trước đó, thân hình của Maxim đã bị thu nhỏ đi một vòng.

Quả nhiên, thận rồng cũng không chịu nổi sự hành hạ này. Cày cuốc quanh năm suốt tháng, rồng cũng cần được nghỉ ngơi.

Nhìn những con mẫu thú chưa được lai giống còn lại, Hudson bất lực lắc đầu, sau đó lập tức mở miệng nói: "Tom, phái người đi thông báo cho chủ nhân của những con ma thú này, nói với họ là thời kỳ động dục của Cự Long đã kết thúc."

"Để Bộ Tài vụ sắp xếp một chút, toàn bộ quà tặng và tiền đặt cọc đã nhận trước đây đều phải hoàn trả lại đầy đủ."

Ở phương diện nhận tiền làm việc này, Hudson rất có nguyên tắc. Không thể hoàn thành chuyện như đã ước định thì đương nhiên phải trả lại lễ vật cho người ta.

Còn về chuyện Maxim vi phạm giao ước, Hudson cũng không thể làm được gì.

Sự thật chứng minh rằng, Cự Long cũng có lúc không ham mê tiền tài. Khi đối mặt với một con Cự Long có thể cưỡng lại cám dỗ tài bảo thì tốt nhất là không đừng nên đi tìm kích thích.

May mà số lượng mẫu thú còn lại cũng không nhiều, không có ảnh hưởng gì nhiều đến tình hình chung. Theo tình hình hiện tại, chỉ cần vài năm nữa là quân đoàn Ma thú của lãnh địa sẽ có thể vượt qua mốc một nghìn con.

Trong thời gian ngắn thì số lượng này đã đủ rồi. Nếu nhiều hơn thì sẽ gây ra gánh nặng tài chính quá lớn.

Cực kỳ hiếu chiến cũng phải chú trọng tỉ suất chi phí - hiệu quả.

Về mặt chiến lược, lần động dục này của Maxim đã trực tiếp thúc đẩy quá trình tinh binh hóa của Liên minh năm nước.

Đáng tiếc là hiện giờ liên minh năm nước không có thời gian để đào sâu về mặt này, cả đám đều đang vội vàng gia tăng số lượng.

Hai con đường chiến lược không có phân chia cao thấp, chủ yếu phải xem con đường nào phù hợp với mình nhất. Rõ ràng là hiện giờ liên minh năm nước càng cần số lượng hơn.

Sau khi sắp xếp xong công tác giải quyết hậu quả, cuối cùng Hudson cũng có thời gian rảnh. Đáng tiếc, rõ ràng là nhàn ở trong nhà, nhưng hắn lại còn mệt hơn khi làm việc.

Chăm con vốn là việc không thoải mái gì, huống chi còn là một lần trông bốn đứa, quả thực là nhân gian luyện ngục.

Con trai cả hiện đang ở độ tuổi mà cả người lẫn chó đều ghét bỏ, thường xuyên quấy phá khiến cho cả phủ gà chó không yên; tình trạng của đứa thứ hai cũng không tốt hơn là bao, theo tuổi tác tăng lên, nó cũng trở nên hoạt bát hiếu động hơn.

Hai đứa nhỏ còn lại tạm thời chưa có khả năng gây chuyện, nhưng chúng biết khóc nha!

Tay trái ôm một đứa, tay phải ôm một đứa, hai đứa đồng thời khóc ầm lên, khiến cho Hudson tê cả da đầu.

Thấy dỗ không được, Hudson cũng lười dỗ. Hắn đã không còn kiên nhẫn nữa, liền đặt hai thằng nhóc này xuống bãi cỏ, mặc cho chúng ầm ĩ.

Cảnh tượng lúng túng đã xảy ra, hai đứa nhóc đang khóc nức nở trong lòng hắn khi vừa đặt xuống đất, thấy không ai để ý tới mình, bọn nó liền nhanh chóng nín khóc, tự mình bò lung tung.

Nhìn nụ cười toe toét của chúng hoàn toàn không giống như vừa mới khóc. Cách cư xử không nể nang này giống hệt như hai đứa nghịch tử trước khi còn nhỏ.

Tự cho rằng mình đã tìm ra bí quyết nuôi dạy con, Hudson liền hoàn toàn áp dụng phương pháp thả rông. Nhìn thấy cảnh này, Melissa ở bên cạnh lại không thể ngồi yên được nữa.

"Hudson, hai đứa út còn nhỏ như vậy, chàng lại để chúng chơi trên mặt đất, lỡ như..."

Không đợi nàng nói hết lời, một con gấu quần chúng tên là Belersden đã thuận thế chen vào: "Yên tâm đi, Hudson có rất nhiều kinh nghiệm nuôi dạy con."

"Lúc trước khi cô không có ở đây, hắn cũng nuôi dạy Franz và William như vậy. Hai thằng nhóc đó có thể khỏe mạnh được như hiện giờ cũng đều là nhờ công của Hudson."

Hudson hung hăng trợn mắt liếc nhìn gấu con thích mách lẻo rồi nghiêm túc lừa gạt: "Melissa, phương pháp nuôi dạy con thả rông này là bí mật bất truyền của tộc Đại Địa Chi Hùng."

"Nghe nói nếu được tiếp xúc với mặt đất từ khi còn nhỏ, sau khi lớn lên sẽ tăng cường khả năng thân cận với nguyên tố. Cho dù trở thành kỵ sĩ hay Ma pháp sư thì cũng sẽ tu luyện nhanh hơn gấp nhiều lần!"

Lý do phi lý cũng không sao, điều quan trọng là hiện giờ hắn chỉ cần tỏ ra đủ cứng rắn liền có khả năng lừa gạt được.

"Hudson, chàng không bị lừa đó chứ?"

"Nếu chỉ cần tiếp xúc với mặt đất liền có thể tăng cường khả năng hòa hợp với nguyên tố thì chẳng phải trên khắp thế giới đều là Ma pháp sư sao?"

Melissa không chút khách khí phản bác.

Những lời nói phi lý như vậy rõ ràng là không thể lừa gạt được một vị tiểu thư quý tộc được giáo dục đầy đủ.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt dò xét của Melissa cũng có thể thấy được đến nàng đang hoài nghi lên Belersden. Tham khảo kinh nghiệm nghịch ngợm của gấu con, Belersden hoàn toàn có thể làm ra chuyện này.

Hai đứa con lớn nghịch ngợm như vậy, Belersden cũng góp công không nhỏ. Một con gấu con mang theo hai đứa bé, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng đã thấy cảm động rồi.

Nhìn hai đứa nhỏ đang lăn lộn trên mặt đất là biết, rõ ràng là chúng đang học theo Belersden. Nhưng vì tuổi chúng còn quá nhỏ không thể lăn trên mặt đất được, nên mới có cảnh tượng ngã sấp mặt hài hước như trước mắt.

"Melissa, ta không phải kẻ ngốc. Nếu như không có chút nắm chắc nào thì sao ta có thể tin tưởng được chứ?"

"Tiếp xúc với mặt đất chỉ là một phần trong bí pháp, còn có những biện pháp hỗ trợ khác nữa."

"Nàng cứ yên tâm chờ đợi là được, theo cách nuôi dạy này, thiên phú tu luyện sau này của những đứa nhỏ này chắc chắn sẽ không tệ."

Chương 1642: Tà Thần

Để một lời nói dối thành công thì thường cần nhiều lời nói dối khác để che đậy.

Để tránh tiếp tục chủ đề này, Hudson dứt khoát chọn cách xử lý mơ hồ, cố ý đánh lạc hướng suy nghĩ của Melissa.

Đúng là trên đại lục Aslante có tồn tại những phương pháp có thể nâng cao thiên phú tu luyện, nhưng cái giá cần phải trả lại rất lớn, hoàn toàn không có tỉ suất chi phí - hiệu quả.

Làm Ma thú Thánh vực, tộc Đại Địa Chi Hùng có một phần bí pháp nâng cao thiên phú tu luyện cũng có vẻ hợp lý.

Thiên phú của ba đứa con út ra sao thì hiện giờ vẫn chưa biết được, nhưng Frantz đã được tiếp nhận huấn luyện kỵ sĩ, thể hiện rất xuất sắc. Bài kiểm tra thiên phú ma pháp cũng cho kết quả rất khả quan.

Ban đầu Melissa tưởng là do hạt giống tốt. Dù sao, Hudson mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành cường giả thất giai ma võ song tu, nhìn khắp toàn đại lục Aslante cũng là thiên tài hàng đầu.

Trong tình huống không thể phân biệt được là thật hay giả, Melissa dứt khoát chọn tin tưởng. Loại chuyện này thà tin là có còn hơn không tin.

Cho dù bí pháp là giả, chỉ cần không có hại, phủ Công tước cũng chịu nổi tổn thất. Lỡ như là thật, một khi bỏ lỡ thì sẽ hối tiếc suốt đời.

Là một người thông minh, Melissa dứt khoát chọn kết thúc chủ đề này. Nếu bí pháp là thật, đây là chuyện liên quan đến truyền thừa muôn đời của gia tộc.

"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!"

Đây là bài học bắt buộc dành cho con em quý tộc. Có những chuyện, chỉ cần một mình gia chủ biết là được rồi.

Sau khi xong chủ đề, Hudson thở dài một hơi. Nâng cao khả năng hòa hợp với nguyên tố tuy là chuyện vớ vẩn, nhưng có giúp ích cho việc huấn luyện Kỵ sĩ lại là thật.

Cơ thể khỏe mạnh là nền tảng của mọi thứ, càng khỏe mạnh thì khả năng trở thành Kỵ sĩ lại càng cao. ...

Những ngày tháng bình yên luôn rất ngắn ngủi, Hudson ở nhà chăm sóc con cái, cục diện quốc tế lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đám tà giáo nổi loạn rầm rộ không những không suy yếu đi mà còn trở nên càng ngày càng hung hãn hơn vì Tà thần liên tục hiển thánh.

Ngoại trừ những tổ chức tà giáo giả không cung phụng Tà thần như "Thất Nguyệt hội" thì tất cả các tổ chức tà giáo còn lại đều phát động nổi loạn với quy mô khác nhau.

Bao gồm cả Khô Lâu hội vừa bị trấn áp trước đây, chỉ có điều cuộc nổi dậy này không xảy ra ở tỉnh Đông Nam, mà là chạy đến khu vực giao giới giữa Người Mosey và tộc Tinh Linh để nổi loạn.

Sau khi đắc thủ, chúng liền mượn đường Tộc Tinh Linh tiến vào Trung đại lục.

Chuyện này mới chỉ vừa bắt đầu, nhưng trực giác mách bảo Hudson rằng chuyện này không bình thường. Nhiều tổ chức tà giáo đồng thời gây chuyện như vậy căn bản không phải là việc mà nhân lực có thể tổ chức được.

Việc Tà thần liên tục xuất hiện càng khiến Hudson nghi ngờ hơn. Theo như tình hình hiện tại, loạn cục trên đại lục hiện giờ rõ ràng là do những Tà Thần này gây ra.

Có kẻ gây sự thì đương nhiên cũng có người phản công. Trước đó vài ngày, Đam đại nữ vương Tộc Tinh Linh đã dụ sát Tà Thần Tri Chu Nữ Vương trong rừng rậm Tinh Linh.

Đây chỉ là khởi đầu, các chủng tộc khác trên đại lục cũng bắt đầu tổ chức phản công. Những tên Tà Thần dám dùng chân thân đến đại lục đều không có kết cục tốt đẹp gì.

Có lẽ là do áp chế của Thiên địa, hoặc có thể là do nồng độ nguyên tố không đủ làm ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực, những Tà Thần vượt giới đến đây đều có thực lực dừng lại ở giai đoạn Thánh Vực.

Trong tình huống bình thường, an toàn là có đảm bảo. Tiếc là những kẻ này hơi này, vừa mới tới còn chưa kịp làm quen với thiên địa pháp tắc thì đã bị trấn áp.

Là người gánh vác chiến lực của Liên minh năm nước, Hudson đã tham gia tổng cộng ba hoạt động trấn áp Tà Thần.

Ngoài lần đầu tiên do mọi người thiếu kinh nghiệm, để cho một sợi tàn hồn của Tà Thần chạy thoát ra, hai kẻ xui xẻo còn lại đều đã vĩnh viễn nằm lại tại đại lục Aslante.

Lợi thế của việc đoàn kết đã được thể hiện rõ ràng. Gặp phải tà thần xâm lấn liền có thể trực tiếp tập hợp nhiều cường giả Thánh Vực để diệt sát.

Tuy nhiên, chuyện tốt như vậy rất khó gặp. Tà thần cũng không phải là kẻ ngốc, có tín đồ thu thập tình báo, bọn chúng cũng không phải hoàn toàn mù tịt.

Ngoài những kẻ ban đầu bị tà khí làm hỏng đầu óc, những người còn lại đều trở nên cẩn trọng hơn.

Sau vài lần giao thủ, Hudson phát hiện ra Tà Thần cũng được chia thành đủ loại khác biệt.

Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của các tổ chức tà giáo là biết, thường thì các tổ chức tà giáo có cấu trúc càng hoàn thiện cũng đồng nghĩa với việc tên Tà Thần đứng sau càng có đầu óc, và thực lực cũng sẽ càng mạnh.

Những kẻ đầu toàn cơ bắp sẽ không thể nào lăn lộn được trong thế giới Tà Thần. Cho dù may mắn có được thực lực cũng sẽ tự chơi chết bản thân mình.

Giống như những tổ chức tà giáo lâu đời như U Minh giáo và Khô Lâu hội, Tà Thần đều chỉ dùng phân hồn giáng lâm, sau khi ban sức mạnh cho tín đồ liền lập tức rời đi.

Loại ngoại lực này cũng có giới hạn cao nhất. Chủ yếu vẫn phải phụ thuộc vào năng lực chịu đựng của mỗi cá nhân, có người có thể tăng lên hai ba cảnh giới, nhưng có người chỉ tăng lên một cảnh giới thôi cũng đều rất miễn cưỡng rồi.

Đối với cường giả mà nói, loại sức mạnh được truyền trực tiếp vào cơ thể này về cơ bản là không có hiệu quả. Hudson chưa bao giờ thấy một vị Thánh Vực nào được tạo ra bởi Tà Thần.

Có lẽ có thể thực hiện được, nhưng điều kiện cần đáp ứng chắc chắn sẽ không hề đơn giản.

Không còn con mồi lớn để săn lùng, vì thân phận của mình nên Hudson cũng không có thời gian để quan tâm đến những kẻ tà giáo tầm thường kia.

Chương 1643: Xưng Đế

Đến giờ thì những tín đồ tà giáo được Tà Thần ban sức mạnh trong giai đoạn đầu đã bắt đầu gánh chịu phản phệ.

Có thể do sức mạnh tăng quá nhanh khiến tâm lý không ổn định, hoặc do ảnh hưởng của tà khí, những kẻ này biểu hiện rất điên cuồng ở trên chiến trường.

Đây là một vòng tuần hoàn ác tính, càng giết chóc thì những người này lại càng khó kiềm chế bản thân, tính cách cũng trở nên càng cực đoan hơn.

Ngoài một số ít tín đồ tà giáo có thể dùng ý chí để kiềm chế ham muốn giết chóc ra, đại đa số những tín đồ tà giáo được tăng sức mạnh một cách miễn cưỡng đều là những cỗ máy giết chóc.

Dựa vào sự điên cuồng, phản quân tà giáo luôn giành được chiến thắng trên chiến trường quy mô nhỏ. Tuy nhiên, một khi đối mặt với trận quyết chiến quy mô lớn thì tình hình sẽ bị đảo ngược.

Theo tình hình chiến sự phản hồi từ khắp nơi trên đại lục, trong vài trận quyết chiến quy mô lớn vừa qua, phản quân tà giáo đều bại trận.

Số lượng đại quân tham gia càng nhiều thì phản quân tà giáo sẽ thua càng thảm. Và ngược lại, phản quân có thể chiếm được lợi thế không nhỏ trên chiến trường cục bộ nhờ vào sự điên cuồng này.

Trong bối cảnh đó, nhìn có vẻ như phản quân rất có khí thế, đang không ngừng mở rộng lãnh thổ, nhưng về mặt chiến lược thì đã bắt đầu xuống dốc.

Thoạt nhìn, mọi thứ đang diễn biến theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng Hudson lại không thể vui nổi.

Ở sâu thẳm trong lòng luôn có một giọng nói nói với hắn rằng, đây chỉ là món khai vị khi bữa tiệc bắt đầu, sau này sẽ còn nhiều rắc rối lớn hơn nữa. ...

"Ngài Công tước, vương đô truyền tin khẩn cấp, nói là Charles III xưng đế, bệ hạ mời ngài đến nghị sự!"

Nghe được tin tức này, Hudson giật nảy mình, nhưng lại lập tức bình tĩnh lại.

Tin đồn Charles III muốn xưng đế đã xuất hiện từ hai ba năm trước rồi, rất nhiều người, bao gồm cả Hudson, đã có chuẩn bị tâm lý từ trước.

Khi tin đồn trở thành hiện thực, Hudson chỉ ngẩn người trong giây lát. Suy cho cùng thì việc thành lập một Đế quốc với thực lực hiện tại của Vương quốc Frank cũng là điều hợp lý.

Tuy nhiên, ảnh hưởng chính trị do nó gây ra mới chỉ là khởi đầu. Các nước nhỏ thì không sao, quan trọng là lập trường của các nước lớn.

Phải thừa nhận rằng Charles III đã chọn đúng thời điểm. Các nước đều bận trấn áp tà giáo phản loạn, đã bị phân tán ít nhất là một nửa tinh lực. ...

Quang Minh thánh sơn, Shelter VII tức giận đến mức bẻ gãy một cây cột. May mà đại điện được xây dựng rất kiên cố, nên không bởi vì thiếu một cây cột mà bị sập.

"Các ngươi làm ăn cái kiểu gì vậy?"

"Tại sao trước đây ta lại không hề nhận được tin tức gì về chuyện Charles III xưng đế!"

"..."

Lời mắng mỏ gay gắt của Shelter VII khiến các quan chức cấp cao của Giáo Đình cảm thấy rất ủy khuất. Charles III muốn xưng đế vốn không phải là tin tức gì to tát.

Chỉ tính riêng công tác chuẩn bị thôi, người ta đã thực hiện rất nhiều lần rồi. Tuy nhiên, do áp lực từ bên ngoài, nên mọi lần đều không thành công.

Nghe chuyện "sói đến" nhiều lần, mọi người cũng trở nên chai lì, ai ngờ lần này sói lại đến thật!

Bất ngờ không kịp đề phòng, đợi đến khi tin tức truyền đến tay những giới cao tầng thì Charles III đã hoàn thành buổi lễ đăng quang.

Trước đây, Hoàng đế muốn lên ngôi thì nhất định phải có Giáo Hoàng đích thân chủ trì. Nhưng là bây giờ đã khác rồi, người ta đều đã lập ra một Giáo Đình riêng, há sẽ tuân thủ quy tắc mà Giáo Đình lập ra.

Dù có nói thế nào thì việc Charles III xưng đế đã là sự thật rồi. Cũng đã gây ra những ảnh hưởng xấu về mặt chính trị.

"Bệ hạ, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Mọi người có thể dung thứ cho một Vương quốc Frank hùng mạnh, nhưng không đồng nghĩa với việc có thể chấp nhận một Đế quốc Frank hùng mạnh."

"Sau khi xưng đế, Charles III đã để lộ dã tâm của mình. Hành động phá vỡ quy tắc đang thách thức giới hạn của mọi người, điều này chắc chắn sẽ gây ra phản phệ."

"Chúng ta phải nhanh chóng liên lạc với các quốc gia trên đại lục, thành lập liên minh can thiệp, và buộc Charles III thoái vị!"

Ngay khi lời đề nghị của Giám mục Sauron được được ra, nó đã ngay lập tức nhận được sự ủng hộ của giới cao tầng Giáo Đình.

Thù mới hận cũ chồng chất lên nhau, có thể kéo Charles III xuống khỏi ngai vàng, ai cũng sẽ không nương tay.

Nếu như thao tác tốt, không chừng còn có thể đánh gãy đà phát triển của Frank, khôi phục uy nghiêm của Thần Hi Giáo Đình trên đại lục Aslante!...

Việc Charles III xưng đế giống như tạt một gáo nước vào trong chảo dầu đang sôi, khiến cho váng dầu và giọt nước bắn tung tóe, làm nứt cái nồi mang tên đại lục Aslante.

Đối mặt với tin tức chấn động này, ngay cả cuộc nổi dậy của tà giáo cũng phải nhường bước. Khi tin đồn trở thành hiện thực, các thế lực lớn nhận được tin tức đều bị sợ ngây người.

Không chỉ có Giáo Đình là phản ứng kịch liệt, mà Vương quốc Iberia cùng tọa lạc ở Nam đại lục cũng cảm nhận được áp lực.

"Charles III xưng đế, dã tâm của người Frank hoàn toàn bộc lộ. Bây giờ đã đến lúc vương quốc cần đưa ra lựa chọn."

"Kỳ ngộ và thách thức cùng tồn tại, lựa chọn của chúng ta hiện nay sẽ quyết định vận mệnh tương lai của vương quốc. Mọi người có ý kiến gì thì có nói ra đi?"

Câu hỏi đầy nghiêm túc của Bordeaux VIII khiến bầu không khí trong đại điện trở nên nghiêm trọng hẳn lên.

Mặc dù Nam đại lục rất rộng lớn, nhưng lại không thể chứa được ba vị bá chủ là Vương quốc Frank, Vương quốc Iberia và Giáo Đình. Trong ba thế lực này, cuối cùng chỉ có một thế lực sống sót.

Trước đây, họ luôn đứng ngoài quan sát cuộc chiến giữa

Vương quốc Frank và Giáo Đình, rồi dựa vào lợi ích của bản thân để chọn đội cho phù hợp.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sự cân bằng giữa hai bên cuối cùng đã bị phá vỡ.

Chương 1644: Xưng Đế (2)

Một bên là Vương quốc Frank như mặt trời đang lên, một bên là Thần Hi Giáo Đình như mặt trời sắp lặn, ai mạnh ai yếu, nhìn một phát là biết.

Vương quốc Iberia vốn dĩ rất thuận lợi, đứng trơ ra nhìn khoảng cách về sức mạnh giữa hai bên đang ngày càng gia tăng, không thể tránh khỏi việc nghiêng về phía Giáo Đình trên phương diện chính trị.

Tuy nhiên, do xung đột giữa vương quyền và thần quyền, hai phe lẽ ra nên hợp tác lại không thể thực sự đứng chung một chiến tuyến.

"Bệ hạ, việc Charles III xưng đế quả thực là một sai lầm lớn! Vì có được một hư danh mà đặt cả đất nước vào tình thế nguy hiểm hoàn toàn là được không bù mất."

"Với thực lực của Vương quốc Frank, chỉ cần phát triển theo đúng lộ trình, nhiều nhất là mười năm nữa họ sẽ có thể hoàn toàn áp chế được Giáo Đình."

"Nếu trì hoãn đến lúc đó mới xưng đế, Liên minh năm nước nằm ngoài tầm tay với, chỉ dựa vào một mình chúng ta, khả năng cao là chỉ có thể nhẫn nhịn."

"Nhưng bây giờ thì khác, mặc dù Giáo đang suy sụp, nhưng vẫn còn thực lực."

"Mặc dù thực lực tổng thể của Vương quốc ta hơi yếu một chút, nhưng nếu liên thủ với Giáo Đình thì vẫn sẽ mạnh hơn Vương quốc Frank."

"Các quốc gia trên đại lục đều không ngốc, mặc dù họ vốn ghét Giáo Đình, nhưng họ cũng không thích Hoàng đế."

"Nếu như các quốc gia phải chọn đội mà nói, xác suất ủng hộ Vương quốc Frank là rất thấp. Bao gồm cả một số quốc gia phụ thuộc vào Vương quốc Frank, lúc này cũng chưa chắc đã ủng hộ họ."

"Điều duy nhất cần lưu ý là: Khi liên thủ với các thế lực khác nhất định phải cẩn thận đề phòng, tránh bị đồng minh hãm hại!"

Tể tướng Hầu tước Olmos nói với vẻ mặt khó xử.

Nếu như có thể thì ông ta cũng không muốn xảy ra chiến tranh với Vương quốc Frank. Thoạt nhìn, chỉ cách nhau một thứ tự, từ quốc gia mạnh nhất đại lục đến quốc gia mạnh thứ hai đại lục, nhưng thực lực giữa hai bên lại có khoảng cách không hề nhỏ.

Vương quốc Frank trở thành quốc gia mạnh nhất đại lục là nhờ vào những trận chiến tranh mà họ đã chiến thắng. Có rất nhiều quốc gia đã từng chịu thiệt thòi trước người Frank trên chiến trường, trong đó bao gồm cả Iberia.

Nhưng thực tế luôn đi ngược lại với mong muốn. Iberia có thể dung thứ cho việc Frank trở thành một nước bá chủ, nhưng lại không thể đứng nhìn họ trở thành Đế quốc.

Thoạt nhìn đây chỉ là chuyện nội bộ của Frank, nhưng thực tế lại ảnh hưởng đến tiến trình phát triển tương lai của cả nhân tộc.

Nếu lúc này không tìm cách ngăn chặn con đường xưng Đế của Charles III, bên ngoài sẽ cho rằng họ sợ. Sau này e là sẽ không thể kéo được đồng minh quốc tế đứng về phe mình.

"Tể tướng, e rằng liên minh can thiệp sẽ khó thành lập. Liên minh năm nước đã bị chia cắt, hiện tại ba nước Trung đại lục đang bận trấn áp tà giáo phản loạn, xung quanh còn có dị tộc nhìn chằm chầm, có thể phái quân tới hay không cũng còn là một ẩn số."

"Trong số các vương quốc Nam đại lục, ngoài chúng ta và Giáo Đình ra, các vương quốc khác đều đã xuống dốc."

"Ngay cả khi họ đồng ý tham chiến thì cũng không thể phái ra được bao nhiêu quân tinh nhuệ. Khả năng cao là quân chủ lực của Liên quân can thiệp sẽ được đặt lên người chúng ta và Giáo Đình."

"Về mặt lý thuyết, với sức mạnh của hai nhà chúng ta, cộng thêm sự hỗ trợ của các quốc gia trên đại lục đúng là có thể đánh bại người Frank."

Nhưng tất cả những điều này đều dựa trên tình huống là kẻ thù không hành động, chỉ biết đứng yên chịu chết. Nếu như người Frank chủ động xuất kích, đám cỏ đầu tường kia chắc dám đứng về phe nào."

"Lỡ như Giáo Đình chơi xấu chúng ta, không chịu bỏ công sức trên chiến trường, vậy thì cục diện rất có thể sẽ biến thành cuộc đối đầu giữa chúng ta và người Frank..."

Những lời khó nghe nhất đã được Bá tước Midford nuốt vào lại. Tuy nhiên, khả năng tồi tệ nhất mà ông ta phân tích lại in sâu vào tâm trí của mọi người.

Nhìn từ góc độ ngoại giao, cục diện này quả thực có thể xảy ra. Chuyện bán đồng đội cũng không phải là chưa từng xảy ra trong lịch sử nhân tộc.

Xuất công không xuất lực, ngồi xem Iberia và Frank lưỡng bại câu thương là chuyện phù hợp với lợi ích của Giáo Đình.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Vương quốc Iberia có thực lực lưỡng bại câu thương với Frank. Nếu như cuộc chiến nghiêng về một bên, Giáo Đình cũng không dám ở bên cạnh xem kịch.

"Bá tước Midford nói không sai, Vương quốc vẫn còn một khoảng cách nhất định so với người Frank, chúng ta phải tránh chiến đấu đơn độc."

"Nếu muốn liên thủ với Giáo Đình để tổ chức quân đội can thiệp thì nhất định phải yêu cầu Giáo Đình toàn lực ứng phó."

"Nếu như có thể thì tốt nhất là nên làm giảm bớt sự hiện diện của Vương quốc, để cho Giáo Đình đóng vai trò là lực lượng chính của liên minh chống Frank!"

Những lời nói hèn nhát của Bộ trưởng Quân vụ làm cho Hầu tước Francisco cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng bây giờ là lúc đưa ra quyết định, ông ta không thể vì một chút sĩ diện mà khiến các quan chức cấp cao của Vương quốc đánh giá sai lầm về sức mạnh quân sự của hai bên.

Mọi người đều đang thảo luận đến rủi ro, nhưng không ai phản đối việc xuất quân can thiệp. Rõ ràng là việc Charles III xưng đế đã chạm tới ranh giới cốt lõi của Vương quốc Iberia.

Sau khi thảo luận, kế hoạch can thiệp cuối cùng đã được thông qua. Chỉ là trong quá trình thực hiện cụ thể lại cần phải hết sức thận trọng.

Cảnh tương tự cũng đang diễn ra ở nhiều quốc gia khác. Mặc dù trong mắt của các thế lực lớn, những quốc gia này chỉ là một đám cỏ đầu tường tới để tham gia náo nhiệt, nhưng không có nghĩa là bản thân họ cũng nghĩ như vậy.

Đặc biệt là các vương quốc đã suy tàn, ai nấy đều chuẩn bị mượn cơ hội này để phơi bày một chút thực lực của mình, tránh cho bị người ta coi thường.

Chương 1645: Lập Trường

Những biến động quốc tế cũng ảnh hưởng đến Vương quốc Alpha. Tuy nhiên, so với hiệu quả cao trong quá khứ, phản ứng lần này của chính phủ vương quốc lại chậm chạp hơn rất nhiều.

Khi Hudson đến Vương đô để tham dự hội nghị thì đã nửa tháng sau khi Charles III lên ngôi, Giáo Đình và Iberia đã kêu gọi các quốc gia nhân tộc trên thế giới thành lập liên minh can thiệp.

Phản ứng chậm chạp về mặt chính trị vốn đã là một loại thái độ. Nếu không phải vì hòa đồng, Hudson nghi ngờ rằng cuộc họp ngày hôm nay có thể sẽ không được tổ chức.

Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ không công nhận chuyện Charles III xưng đế, đây là vấn đề nguyên tắc. Tuy nhiên, việc xuất binh can thiệp lại là một chuyện khác.

Bước vào đại điện vương cung, cảm nhận bầu không khí trong hội trường, Hudson chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung "Băng hỏa lưỡng trọng thiên" .

Ngoài người làm Quốc vương là Caesar IV tỏ ra rất không vui ra, những người còn lại đều tỏ ra thờ ơ với việc Charles III lên ngôi.

Tất nhiên, trong lòng có thể thờ ơ, nhưng trên mặt chắc chắn vẫn phải chỉ trích. Đáng tiếc là mọi người quá quan tâm đến việc xem náo nhiệt, nên vở kịch chỉ trích đã không được diễn ra suôn sẻ.

Hudson cũng mắng Charles III vài câu theo trào lưu, sau đó liền ung dung trở về chỗ, nhàn nhã uống trà và ăn điểm tâm.

Có người mở đầu, tự nhiên sẽ không thiếu người bắt chước. Cuộc họp vốn nghiêm túc bỗng chốc biến thành buổi gặp gỡ giao lưu uống trà.

Là người đứng đầu, Caesar IV rất không hài lòng với chuyện này. Tuy nhiên, ở Vương quốc Alpha, không có tội danh "Ngự tiền thất lễ".

Quý tộc nhỏ mất lễ nghi sẽ bị coi là thiếu giáo dưỡng, sẽ bị giới quý tộc chế giễu. Nhưng nếu đặt trên thân đại quý tộc thì sẽ được coi là không câu nệ tiểu tiết.

Nhớ lại năm xưa, Hudson cũng không ít lần bị người ta châm biếm là đồ nhà quê. Mãi cho đến khi hắn trở thành Nguyên soái của vương quốc, cục diện này mới dần phát sinh thay đổi.

Những kẻ đã từng đắc tội và mạo phạm hắn đều chuẩn bị hậu lễ chạy tới bồi tội.

Là một quý tộc độ lượng, Hudson dĩ nhiên sẽ không so đo với những kẻ tiểu nhân này. Tuy nhiên, cuộc sống của những kẻ này vẫn không mấy tốt đẹp.

Đây chính là uy lực của quyền lực, dù Hudson không làm gì thì cũng có thể khiến cho những kẻ tiểu nhân từng đắc tội với hắn phải sống chật vật.

Thoạt nhìn không có ý báo thù, nhưng thực tế lại còn đáng sợ hơn ra tay báo thù. Bởi vì con người đều đồng cảm với kẻ yếu, đặc biệt là trong giới quý tộc có mối quan hệ phức tạp.

Nếu Hudson thực sự ra tay trừng phạt thì chắc chắn sẽ có đại quý tộc ra mặt cứu người. Và ngược lại, nếu hắn không làm gì cả thì những kẻ tiểu nhân này sẽ càng khó sống hơn.

Quan hệ nhân mạch quý báu của gia tộc đều được dùng để cứu mạng, mà không phải dùng để tiêu hao bừa bãi. Chịu một chút ủy khuất, mọi người chưa chắc đã nhìn ra.

Thấy đội ngũ buôn dưa lê đang không ngừng lớn mạnh, tâm trạng của Caesar IV trở nên càng tồi tệ hơn. Đám đại thần trước mắt này thật sự là rất đáng ghét, không ai chịu san sẻ áp lực với y.

"Bốp!"

Sau một cái vỗ tay mạnh mẽ, Caesar IV quát lớn với mọi người: "Đủ rồi!"

"Hôm nay ta gọi các ngươi đến đây là để bàn về việc triều chính, không phải là để nghe các ngươi mắng chửi."

"Muốn mắng Charles III thì đến Vương quốc Frank mà mắng! Ở đây dù có chửi hăng như thế nào, người ta cũng không nghe được!"

Lão đại đột nhiên nổi giận, quần thần cũng bị giật nảy mình. Nhưng mọi người đều không nhận ra nguyên nhân là do mình, nên ai nấy cũng chỉ cho rằng vì tâm trạng của Quốc vương không tốt.

Sâu thẳm trong lòng, có người còn nghi ngờ rằng có phải Quốc vương lại cãi nhau với vương hậu rồi hay không.

Từ khi vương tử xảy ra bất trắc, đời sống tình cảm của cặp vợ chồng điển hình là Quốc vương và vương hậu đã xuất hiện vấn đề.

Đương nhiên, đây là chuyện nhà của Quốc vương, mọi người sẽ không ngốc nghếch mà xen vào.

Còn về đề xuất của Caesar IV, mọi người đều ngầm giả vờ như không nghe thấy. Ở trên địa bàn của mình mắng chửi Charles III thì không sao.

Nhưng nếu chạy tới Vương quốc Frank để mắng Charles III thì đó chính là đang chán sống.

"Bệ hạ, về việc Charles III lên ngôi hoàng đế, thực ra cũng chẳng có gì để bàn bạc."

"Đối với loại hành vi bất chấp sự phản đối của các quốc gia mà ngang nhiên lên ngôi này, chúng ta đương nhiên là phải lên án."

"Nhưng không cần thiết phải tham gia liên minh can thiệp. Trong quá trình thành lập Liên minh năm nước trước đây, người Frank đã bỏ rất nhiều công sức, chúng ta có thể nhân cơ hội này để trả lại món nợ ân tình này."

"Cho dù chúng ta không tham gia thì bên ngoài cũng có thể hiểu được. Chúng ta vốn luôn đối chọi gay gắt với Thần Hi Giáo Đình. Nơi có bọn chúng thì sẽ không có chúng ta."

"Liên minh can thiệp là do Giáo Đình tổ chức, Vương quốc ta há có thể tham gia!"

Ngay khi lời của Tể tướng Đại công tước Newfoundland vừa dứt, Caesar IV liền lập tức nổi giận.

Đứng trên lập trường của Vương quốc, làm vậy đương nhiên là không sai. Vương quốc Alpha không có nhiều lợi ích ở Nam đại lục, chỉ cần lên án vài câu để tỏ thái độ là đủ.

Nhưng nếu nhìn từ góc độ của Quốc vương thì tình hình sẽ hoàn toàn khác. Ban đầu mọi người vốn ngang hàng với nhau, nhưng giờ đây đột nhiên có người muốn chen ngang lên phía trước, áp đảo những người còn lại, chuyện này làm sao có thể chịu được?

Điều tồi tệ hơn là việc Charles III lên ngôi hoàng đế còn tuyên bố kế thừa chính thống của Đế quốc thống nhất cuối cùng của nhân tộc, chuyện này càng là một thách thức đối với tất cả các vị Quốc vương.

Ngầm thừa nhận Charles III xưng đế cũng tương đương với việc chấp nhận Đế quốc Frank là chính thống của nhân loại, còn những Quốc vương khác như bọn hắn chỉ là các chư hầu không an phận.

Chương 1646: Từ Chức

Ngay cả khi Vương quốc không tiện xuất binh thì cũng nên cử một đội quân viễn chinh tượng trưng, thể hiện mạnh mẽ lập trường chính trị của Vương quốc Alpha.

"Tể tướng, ngài đã già rồi!"

"Giữa các quốc gia, lấy đâu ra nhân tình. Mọi việc chỉ cần để tâm đến lợi ích của Vương quốc là được, cân nhắc cảm nhận của người Frank để làm gì?"

Ngay khi Caesar IV dứt lời, bầu không khí trong đại điện bỗng trở nên căng thẳng. Một quân chủ nói một đại thần già rồi, đây chẳng phải là đang muốn đuổi người ta về nhà sao?

Nếu để cho người khác từ chức, mọi người cũng có thể hiểu được. Nhưng vị Đại công tước Newfoundland trước mắt này không phải là Tể tướng Vương quốc bình thường, mà còn là thành viên cốt cán của Vương thất.

Muốn đuổi Đại công tước Newfoundland rất dễ, nhưng muốn từ Vương thất chọn một người bổ sung chỗ trống lại không phải là chuyện đơn giản.

Chẳng lẽ muốn để Đại công tước Alfiero thượng vị hay sao?

Ý nghĩ này thoáng qua trong tâm trí mọi người. Vị trí Tể tướng rất quan trọng, nhưng vị trí Bộ trưởng Quân vụ cũng quan trọng không kém.

Kiêm nhiệm là chuyện không thể nào!

Nếu như có người kiêm nhiệm hai chức vụ này, Quốc vương sẽ không thể ngủ ngon giấc. Loại chuyện phá vỡ sự cân bằng chính trị này chẳng khác nào đang cố ý bồi dưỡng quyền thần.

Nếu như Đại công tước Alfiero lên thay, vậy thì vị trí Bộ trưởng Quân vụ sẽ bỏ trống, đây không phải là cái ghế mà người bình thường có thể ngồi vào.

Ít nhất hiện giờ trong Vương thất không có thành viên nào đủ uy vọng để đảm nhận chức vụ quan trọng này.

Trong trường hợp không tìm được người kế nhiệm phù hợp, việc tự ý điều chỉnh nhân sự tương đương với việc vương thất chắp tay nhường nguồn lực chính trị của mình cho người khác.

Ngay cả khi người được đề bạt là thân tín của Quốc vương, nhưng chỉ cần ngồi vào vị trí đó thì một tập đoàn chính trị mới sẽ ra đời.

Mặc dù người này lòng hướng về Vương thất, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc phải sắp xếp người của mình. Nhìn qua thì đây là một sự thay đổi đơn giản, nhưng thực chất lại là một trận động đất ảnh hưởng đến sự cân bằng chính trị của Vương quốc.

Không giống như đám người đang kinh hoàng, Hudson đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên vẫn có thể tiếp tục đóng vai quần chúng.

Đứng trước quyền lực không có tình thân, cho dù là thành viên của vương thất cũng không thể cản đường của Quốc vương.

Tiếc là Đại công tước Newfoundland, người vì vương quốc mà cúc cung tận tụy, căn bản không ngờ rằng mình sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường quyền lực của Quốc vương nhanh như vậy.

"Bệ hạ nói không sai, người rồi thì vô dụng, nhìn nhận vấn đề cũng không toàn diện. Đã như vậy, xin bệ hạ hãy chọn người hiền năng khác."

Nói xong, Đại công tước Newfoundland trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

"Tể tướng!"

"Tể tướng!"...

Quần thần lên tiếng giữ lại theo bản năng, cảnh tượng này càng củng cố quyết tâm của Caesar IV, vốn dĩ y còn có chút do dự, nhưng hiện giờ đã không còn nữa.

Hiện giờ là Đại công tước Newfoundland tự mình ra đi, vậy mà cũng có thể xuất hiện cục diện như vậy, nếu như để Đại công tước Newfoundland tiếp tục giả bộ hồ đồ, cố chấp chiếm giữ vị trí không buông tay thì y sẽ càng bị động hơn.

"Đại công tước Newfoundland đã lập được công lao hãn mã cho vương quốc, hiện tại tuổi cao từ chức, nhưng vị trí Tể tướng lại không thể để trống."

"Đại công tước Alfiero..."

Lời còn chưa nói hết, người bị điểm danh là Đại công tước Alfiero đã trực tiếp mở miệng ngắt lời: "Bệ hạ, thần còn lớn hơn Đại công tước Newfoundland những hai tuổi!"

Câu trả lời kinh thiên động địa này đã trực tiếp làm cho cả triều đình bùng nổ.

Tể tướng tiền nhiệm bị Quốc vương đuổi về nhà, việc bổ nhiệm nhân sự cho vị trí Tể tướng mới còn chưa được công bố, thì người được chọn đã đích thân nhảy ra từ chối.

Đây quả thực là một vở kịch nội đấu của vương thất.

Nếu biết trước mọi chuyện sẽ trở thành như vậy, có lẽ Caesar

IV sẽ không lấy Tể tướng ra để khai đao.

Nhưng đáng tiếc là trong chính trị không có thuốc hối hận, Đại công tước Alfiero vừa nói dứt lời liền quyết định không thể tiếp tục ở lại trong triều đình nữa, nếu không chính là đang vả mặt của Caesar IV.

Hai nhân vật chủ chốt trong phe cánh Vương thất từ chức cùng một lúc đã khiến cho thế cân bằng chính trị trong triều đình bị phá vỡ. Mặc dù Caesar IV đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng y cũng không ngờ là tình hình sẽ trở nên tồi tệ đến mức này.

Không có quá nhiều lưu luyến, Đại công tước Alfiero thất vọng tột cùng trực tiếp phất tay áo rồi nhanh chân bước ra khỏi triều đình.

Trong đại điện vốn đã ít người, giờ đây lại còn để trống hai vị trí quan trọng nhất, bầu không khí bỗng trở nên vi diệu.

Tất cả mọi người đều đang đợi Caesar IV công bố quyết định bổ nhiệm nhân sự mới, nhưng sau bài học trước đó, giờ đây y bỗng trở nên do dự không quyết.

Việc chuyển giao quyền lực cũng cần có hạn độ. Bỗng dưng mất đi hai nhân vật chủ chốt, phe cánh của Vương thất đã trực tiếp mất đi người lãnh đạo trong triều đình.

Đây chính là những người đáng tin nhất của phe cánh vương thất!

Cây đao đầu tiên sau khi lên nắm quyền liền chém người một nhà, Hudson cũng không biết nên nói gì.

Tuy nhiên, suy nghĩ kỹ lại thì việc Caesar IV làm vậy cũng không có gì sai. Trước đây, Caesar IV cũng không phải là chưa từng thương lượng với Tể tướng về việc điều chỉnh nhân sự, nhưng đều bị Tể tướng bác bỏ.

Lý do đưa ra rất khó nghe: không phải nói người kế nhiệm không đủ năng lực, không bằng người đang ở trong triều đình hiện giờ; Thì chính là chỉ trích Caesar IV đưa những kẻ nịnh hót lên làm người kế nhiệm.

Sau nhiều lần thương lượng không thành, Đại công tước Newfoundland trở thành chướng ngại vật lớn nhất trên con đường cầm quyền của Caesar IV. Nếu không hạ bệ Thủ tướng, muốn cài cắm người của mình vào trong triều đình là điều rất khó.

Chương 1647: Phong Ba

Liên tục nhượng bộ đã khiến cho Caesar IV ức chế bấy lâu nay, cuối cùng cũng đến lúc bộc phát.

Làm quốc vương, cầm quyền vốn là điều hiển nhiên. Nhưng đến phiên y thì suýt chút nữa bị biến thành một con rối.

Mặc dù các đại thần trong triều đình rất tôn trọng người làm Quốc vương như y, không ai làm chuyện khi quân phạm thượng gì, nhưng khi liên quan đến triều chính, những "đại trung thần" này lại không có mấy ai chịu nể mặt y.

Caesar IV đã nhẫn nhục suốt hơn năm năm, y cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhưng lại không có ai hiểu được.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa liền bộc phát, kết quả là Caesar IV đột nhiên nhận ra suy nghĩ của mình đã quá đơn giản, không có sự phối hợp của phe cánh Vương thất trong triều đình, kế hoạch của y liền có trăm ngàn chỗ hở.

Bất kể Caesar IV có muốn hay không, vị trí Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ còn trống đều phải do người trong triều đình đảm nhiệm.

Việc tùy tiện chỉ định một người thân cận lên đảm nhiệm chức vụ quan trọng như vậy là điều không thể xảy ra ở Vương quốc Alpha. ...

Vở kịch này kết thúc với việc các đại thần trong triều thuận vị dự bị, Quốc vương đề bạt hai tên thân tín lên nắm quyền.

Tuy nhiên, Hudson biết rằng đây chỉ là sự khởi đầu. Triều đình sau này chắc chắn sẽ không yên bình.

Trận nội chiến của phe cánh Vương thất lần này khiến tiếng nói trong triều của họ bị giảm đi đáng kể.

Theo quy tắc của Vương quốc Alpha, thứ hạng của các trọng thần trong triều đình luôn là: Tể tướng thứ nhất, Bộ trưởng Quân vụ thứ hai, Bộ trưởng Tài chính thứ ba, Bộ trưởng Chính vụ thứ tư, Bộ trưởng Ngoại giao thứ năm, Bộ trưởng Nông nghiệp thứ sáu.

Tất nhiên, đây chỉ là thứ hạng mặc định ngầm hiểu của mọi người. Trên thực tế, ngoài vị trí Tể tướng là có địa vị cao hơn mọi người ra, những vị trí còn lại đều được xếp hạng dựa trên quyền lực trong tay.

Đồng thời Và thứ hạng này cũng sẽ thay đổi theo sự thay đổi của tình hình bên ngoài.

Ví dụ như: Quyền lực của Bộ trưởng Quân vụ và Bộ trưởng Tài chính sẽ thường xuyên thay đổi, thường thì Bộ trưởng Quân vụ sẽ có quyền lực lớn hơn trong thời chiến, còn trong thời bình thì tiếng nói của Bộ trưởng Tài chính sẽ có trọng lượng hơn.

Quyền lực của Bộ trưởng Ngoại giao thì thay đổi theo tình hình quốc tế. Nếu thiên hạ thái bình, sự hiện diện của Bộ trưởng Ngoại giao thậm chí có thể còn thấp hơn cả Bộ trưởng Nông nghiệp.

Mặc dù Hudson đã bước vào vòng tròn quyết sách của vương quốc, nhưng bản thân hắn không nằm trong hàng ngũ lục trụ, mà thuộc về nhân viên tạm thời. Vị trí không thường trực, không được tính vào bảng xếp hạng.

Trong bối cảnh này, ngay cả khi Caesar IV cố tình bổ nhiệm hai thành viên Vương thất vào tầng lớp quyết sách thì hiện giờ họ cũng chỉ có thể ngồi vào vị trí của Bộ trưởng Nông nghiệp và Ngoại giao.

Điều này tương ứng với câu nói: hờn dỗi nhất thời thoải mái, sự hậu hỏa táng tràng.

Nguyên nhân của lần đụng độ trực tiếp này một mặt là do sự kiên nhẫn của Caesar IV đã đạt đến giới hạn, mặt khác cũng là do Đại công tước Newfoundland và Đại công tước Alfiero đã đánh giá thấp quyết tâm kiểm soát triều đình của Quốc vương.

Có lẽ trong mắt hai vị Đại công tước này, Caesar IV vẫn là con cháu hậu bối của họ, nên họ đã xem nhẹ thân phận Quốc vương của y.

Đột nhiên bị con cháu mình đâm sau lưng, nên mới xuất hiện cảnh tượng hờn dỗi bỏ gánh không làm. Nếu là cuộc đấu tranh chính trị bình thường, Hudson không tin hai lão già này sẽ thiếu kiên nhẫn như vậy.

Lợi và hại là một tổ hợp có quan hệ cộng sinh, quyền lực và tiếng nói trong triều của Vương thất đã bị suy giảm, nhưng những người thân cận của Caesar IV lại có được cơ hội.

Thoạt nhìn chỉ có hai người từ chức, nhưng thực tế số vị trí bị bỏ trống lại lên đến hàng trăm chỗ.

Bộ trưởng thay đổi, các quan lại và nhân viên các bộ ngành trong triều vốn phụ thuộc vào họ cũng không thể tránh khỏi việc bị điều chỉnh nhân sự.

Việc thay thế toàn bộ bằng người của mình là điều không thực tế, nhưng sau đợt điều chỉnh nhân sự này, trong triều sẽ có người giúp Caesar IV phất cờ hò reo, không đến nỗi phải chiến đấu một mình.

Còn việc làm thế nào để xoa dịu phe cánh Vương thất sau này, đó là chuyện của riêng Caesar IV, dù sao Hudson biết rằng sau đó triều đình sẽ rất náo nhiệt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Caesar IV sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ trong thời gian ngắn.

Hiện tại sự cân bằng trong triều đình đã bị phá vỡ, dưới trướng Quốc vương lại đang thiếu sự ủng hộ của những trọng thần cường thế, Caesar IV có thể thắng được đám lão hồ ly kia hay không cũng còn là một ẩn số.

Nếu như cựu Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ không cam lòng, lại gây ra chuyện gì nữa, nhiều khả năng là Caesar IV sẽ bị làm cho mình đầy bụi đất.

Để tránh bị cuốn vào cuộc đấu tranh chính trị sau đó, ngay khi cuộc họp trong vương cung vừa kết thúc, Hudson đã mượn cớ là bận quân vụ ở tiền tuyến rồi trực tiếp rời đi. ...

Hoàng cung Lutecia, Charles III đang bận xử lý chính vụ, thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Sự thật đã chứng minh là y vẫn đánh giá thấp sự ảnh hưởng của việc lên ngôi hoàng đế. Cho dù đã chọn thời điểm các nước bận rộn dẹp loạn để xưng đế, nhưng Charles III vẫn bị các quốc gia phản đối mạnh mẽ.

Phảng phất chỉ trong vòng một đêm, Đế quốc Frank non trẻ đã rơi vào tình cảnh tứ bề thọ địch.

Cũng may là chính phủ các nước hiện chỉ đang kêu gào bằng miệng, đến lúc hành động cụ thể thì nước nào nước nấy đều trở nên dè dặt.

Tuy nhiên, tiếng mắng chửi trên dư luận quốc tế vẫn khiến cho Charles III cảm thấy áp lực. Những chuyện xưng đế trước giờ đều không có đường lui.

Càng vào thời điểm quan trọng này thì lại càng phải thể hiện sự mạnh mẽ. Bất kỳ một sự mềm yếu nào cũng sẽ gia tăng khí thế của Liên minh chống Frank.

Chương 1648: Kế Hoạch

"Bệ hạ, Giáo Đình và Vương quốc Iberia đã tuyên bố liên thủ thành lập liên quân can thiệp, hiện đã có tám quốc gia tuyên bố tham gia."

"Ngoài ra còn có nhiều quốc gia đang cân nhắc, Bộ Ngoại giao đang nỗ lực quan hệ ngoại giao, nhưng kết quả cuối cùng có thể sẽ không mấy khả quan."

"Tin tốt duy nhất là chiến lược phương Bắc trước đây của chúng ta đã thành công. Liên minh năm nước vẫn rất có thiện chí với Đế quốc, ngoài việc công khai tuyên bố một phần thông báo khuyên nhủ ra thì không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy họ sẽ tham gia Liên minh chống Frank cả."

"Bộ Ngoại giao đã liên lạc với nhiều nhân vật chính trị của Vương quốc Alpha, nhưng đáng tiếc là triều đình của họ vừa trải qua một cuộc biến động lớn, không ít quan chức thân cận với chúng ta trước đây đều đã từ chức."

"Cũng may là Nguyên soái Hudson đã công khai lên tiếng phản đối việc xuất binh can thiệp, người này có vị trí siêu nhiên trong Vương quốc Alpha. Trước khi các phe phái tranh đấu kết thúc, sẽ không có người nào dám đắc tội với hắn."

"Chỉ cần Vương quốc Alpha không tham gia Liên minh chống Frank thì ba quốc gia Trung đại lục đang chìm trong khủng hoảng phiến loạn tà giáo dù muốn tham gia cũng chỉ có tâm mà không đủ lực!"

Báo cáo của Hầu tước Jesus khiến Charles III thở phào nhẹ nhõm. Thiếu đi sự tham gia của Liên minh năm nước, Liên minh chống Frank chỉ là một tổ chức khu vực.

Điều này rất quan trọng về mặt chính trị. Tổ chức khu vực và tổ chức đại lục đại diện cho hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, đặc biệt là sức ảnh hưởng đến lòng người lại càng khác xa nhau.

"Làm không tệ!"

"Có thể ổn định Liên minh năm nước, Bộ Ngoại giao đã lập được đại công. Liên minh can thiệp còn lại, nhìn như thanh thế to lớn, nhưng nội bộ lại là ngư long hỗn tạp."

"Kẻ địch thực sự hiện giờ của chúng ta là Giáo Đình và Vương quốc Iberia. Chỉ cần tiêu diệt được hai kẻ này, mọi vấn đề sẽ được giải quyết!"

Charles III ra vẻ trấn định nói.

Về mặt logic thì không có vấn đề gì. Chỉ cần Liên minh năm nước không tham gia, mối đe dọa từ dị tộc là không đáng kể, Đế quốc Frank chỉ cần phải đối mặt với thách thức trong nội bộ nhân tộc nữa thôi.

Trùng hợp là nhiều cường quốc ở Nam đại lục hiện đều không ở trong trạng thái tốt nhất. Nước thì cải cách, nước thì buông thả, còn có nước đang nội chiến, nói chung là không thích hợp để đánh trận.

Trước khi giải quyết xong vấn đề nội bộ, mọi người sẽ không có tinh lực để tham gia vào các vấn đề quốc tế. Tham gia liên minh chống Frank cũng chính là đến góp cho đủ số mà thôi.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của Đế quốc Frank khiến cho mọi người cảm thấy bị đe dọa thì có lẽ đại đa số quốc gia đều sẽ chọn đứng ngoài xem náo nhiệt giống như Liên minh năm nước.

"Bệ hạ, Liên minh chống Frank đang trong quá trình thành lập, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết được. Thay vì chờ kẻ địch tấn công, chi bằng ra tay trước, giết gà dọa khỉ để chấn nhiếp đám đầu tường kia."

"Thần đề nghị nhân lúc liên minh chống Frank chưa được thành lập xong, chúng ta sẽ lấy Vương quốc Oprus để khai đao, ép bọn chúng phải rút khỏi liên minh chống Frank, quay lại sát cánh cùng chúng ta."

"Nếu mọi việc suôn sẻ, chúng ta có thể thừa thắng xông lên, trực tiếp đẩy khu vực chiến tranh đến Vương quốc Iberia."

"Với tác phong của Giáo Đình, bọn chúng có thể hỗ trợ đồng minh ngay lập tức. Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, chúng ta hoàn toàn có cơ hội đánh trọng thương Người Iberia trước."

"Sau đó, dù cho Giáo Đình kịp phản ứng, tích cực tham dự chiến tranh thì cũng đã rơi vào thế hoàn toàn bất lợi về mặt chiến lược rồi."

"Sau trận chiến này, Đế quốc chúng ta sẽ thật sự đứng trên đỉnh đại lục!"

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Bá tước Fehrs hăng hái nói.

Đây chính là sự kiêu hãnh của cường quốc số một nhân tộc, và cũng là lý do khiến cho Charles III dám xưng đế. Dù cho phải đối đầu trực tiếp với bất kỳ một thế lực lớn nào trong nội bộ nhân tộc thì Vương quốc Frank cũng không sợ.

Giáo Đình ngày càng suy yếu, Người Frank vốn đã không coi trọng bọn chúng từ lâu rồi. Nếu không phải vì kiêng dè nội tình truyền thừa tích lũy trong vô số năm thì Charles III đã mang binh đi đánh Giáo Đình từ lâu rồi.

Trực tiếp điều quân đánh vào sào huyệt của Giáo Đình thì không nắm chắc lắm, nhưng chờ đại quân của Giáo Đình đích thân tới quyết chiến thì mọi người lại không hề e dè.

"Bệ hạ, đề nghị của Bá tước Fehrs rất hay, hiện giờ Đế quốc ta thực sự cần tiên hạ thủ vi cường."

"Nếu như muốn đối phó với Giáo Đình, ngoài việc xuất chiến bằng đường bộ, chúng ta còn có thể xuất kích bằng đường biển."

"Vài năm trước, bọn họ không biết sống chết muốn dùng hạm đội để uy hiếp Vương quốc Alpha, kết quả là quân chủ lực của lực lượng hải quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn, đến nay vẫn chưa thể khôi phục."

"Nếu hải quân của chúng ta chuẩn bị trước thì hoàn toàn có thể giải trừ vũ trang trên biển của bọn chúng trong vòng ba tháng, sau đó đổ bộ ở bất kỳ nơi nào!"

Công tước Bergson nói với vẻ mặt đầy sát khí.

Tác phong làm việc của một vị Tể tướng có xuất thân từ quân đội quả thực là khác biệt. Cho dù không còn trong quân đội, nhưng khả năng phán đoán nhạy bén về chiến trường vẫn luôn hiện hữu.

Mặc dù tấn công bằng đường biển không phù hợp với chiến tranh truyền thống, nhưng chiến tranh vốn dĩ là luôn đổi mới. Nếu cứ giữ khư khư truyền thống thì Vương quốc Frank cũng không thể trở thành Đế quốc Frank.

"Tốt!"

"Lần này chúng ta sẽ đánh cược với quân địch!"

Sau một thoáng do dự, Charles III liền dứt khoát nói.

Sau khi kế vị nhiều năm, đây là lần đầu tiên y đặt cược vận mệnh của quốc gia. Trước đây, Frank cũng không phải là chưa từng gặp khó khăn, nhưng đều được giải quyết một cách suôn sẻ.

Chương 1649: Nhân Vật Chính Và Kỳ Ngộ

Vương quốc Falcon chỉ có thể đứng nhìn khung cảnh náo loạn trên đại lục mà không có thời gian để tham gia.

Sau khi phản quân rút đi, các lãnh chúa quý tộc đã chia thành ba phe, không ai phục ai, tam phương đã nhiều lần sống mái với nhau.

Thế vạc ba chân thường là cấu trúc ổn định nhất. Ba phe có thực lực tương đương nhau, đều được các thế lực lớn hậu thuẫn, nhất thời tạo nên một cục diện cân tài cân sức.

Dù sao đây cũng chỉ là nội chiến của giới quý tộc, dù có đánh nát xương thì vẫn còn dính liền với nhau, không ai định quyết tâm liều chết cả.

Chiến tranh kéo dài dai dẳng đã khiến cho các bên đều chịu tổn thất không nhỏ, các quý tộc tham gia nội chiến đều cảm thấy mệt mỏi.

Dưới sự dẫn dắt của các đại quý tộc thuộc phe trung lập, thủ lĩnh của ba phe đành bất đắc dĩ ngồi vào bàn đàm phán, bắt đầu quá trình đàm phán gian nan. ...

Thế giới Nhân tộc loạn cào cào, thế giới dị tộc cũng chẳng khá hơn là bao. Các tổ chức tà giáo liên tục nổi loạn làm cho các chủng tộc vô cùng đau đầu.

Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng. Sức mạnh siêu phàm mang đến sự bảo vệ bằng vũ lực cho tầng lớp thống trị, nhưng đồng thời cũng là nguồn gốc của bất ổn xã hội.

Sẽ luôn có những kẻ may mắn mang trong mình mối huyết hải thâm cừu tình cờ nhận được kỳ ngộ, từ đây nhất phi trùng thiên, đạp lên con đường báo thù.

Những loại hình thức báo thù nghịch tập này không phải là điều mà tầng lớp hưởng lợi muốn thấy, cho dù báo thù thành công thì cũng chỉ có thể trở thành tà giáo.

Không nghi ngờ gì nữa, những kỳ ngộ này đều có giá của nó.

Trong vài năm gần đây, có rất nhiều thú nhân trên đại thảo nguyên nhận được kỳ ngộ.

Mặc dù chỉ là những phương pháp tu luyện không đầy đủ, cùng với một số loại dược tề thúc đẩy sinh trưởng tiềm năng bằng mạng sống, nhưng đối với những nhân vật chính muốn báo thù mà nói, đây đều không phải là vấn đề.

Cùng với sự phát triển của hoạt động buôn lậu, một số tiểu thuyết "nhân vật chính báo thù phục hận" dành riêng cho thú nhân cũng được lưu truyền trên đại thảo nguyên.

Nhân vật chính đều là những người mang trong mình mối huyết hải thâm cừu, đối với những người có trải nghiệm tương tự mà nói, bọn họ có sự đồng cảm rất mãnh liệt với nhân vật chính của những cuốn tiểu thuyết này.

Điểm chung của những loại tiểu thuyết này là: đề cao việc sát phạt quyết đoán.

Có mâu thuẫn xung đột thì giết, bất kể đúng sai, cũng không quan tâm người khác là ai. Chỉ cần giết nhiều, sẽ trở thành hiện thân của chính nghĩa.

Dường như không chém giết thì sẽ không thể trở thành nhân vật chính. Chỉ có thể làm trâu làm ngựa cả đời, mặc cho kẻ thù áp bức hành hạ.

Những cuốn sách này nhanh chóng bị cấm lưu hành trên đại thảo nguyên. Tuy nhiên, những câu chuyện trong sách lại được lan truyền rộng rãi trong giới thú nhân.

"Nhân vật chính" nhiều, thế đạo liền rối loạn.

Nội chiến trong bộ lạc, cuộc báo thù giữa các bộ lạc, cuộc báo thù giữa các chủng tộc. . . Hầu như xảy ra mỗi ngày trên đại thảo nguyên.

Những người thú trung nhị tự cho rằng mình phi thường này đã dùng mạng sống của bản thân để chứng minh rằng: không phải ai cũng có thể trở thành nhân vật chính. Đại đa số thú nhân ngốc nghếch còn chưa kịp ra tay thì đã chết, chỉ có một số ít người là hoàn thành được việc báo thù.

Báo thù thành công không đồng nghĩa với việc bước lên đỉnh cao đời người. Bởi vì cách thức báo thù khác người, bọn hắn đã được định sẵn là không bị tập đoàn lợi ích chào đón.

Hoặc là chết bởi sự trừng phạt của tập đoàn thống trị; hoặc là tham gia vào tổ chức phản quân, cố gắng để lật đổ cái thế giới mục nát này.

Những chuyện tương tự đang xảy ra trên toàn đại lục. Điểm khác biệt chỉ là Hudson làm càng chuyên nghiệp hơn, thậm chí hắn còn sắp xếp cả lý thuyết quy hoạch trả thù.

Cách thức thực hiện vô cùng đơn giản, tạo ra một anh hùng thú nhân, sắp xếp một câu chuyện trả thù cảm động được thể hiện dưới dạng nhật ký.

Thực ra, những sắp xếp này cũng không hề dễ dàng. Hơn chín mươi lăm phần trăm thú nhân đều là người mù chữ, không phù hợp với tiêu chuẩn "Nhân vật chính".

Muốn có được kỳ ngộ thì ít nhất cũng phải biết đọc biết viết, đầu óc không được quá ngu ngốc, cũng không được quá thông minh.

Để chọn ra những "nhân vật chính" này, tổ chức tình báo của vương quốc đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được thú nhân phù hợp với yêu cầu của Hudson.

Những nhân vật chính hiện giờ hoặc là đang vùi đầu khổ tu, hoặc là đang trên đường chuẩn bị lật đổ sự thống trị của Đế quốc Thú Nhân.

Vì mâu thuẫn chủng tộc trong Đế quốc Thú Nhân đã có sẵn, nên không cần phải sắp xếp nữa, chỉ cần khích lệ một chút là những người này sẽ bước lên con đường phản Đế quốc.

Sản xuất hàng loạt dẫn đến biến chất, một hai "nhân vật chính" được tạo ra nhanh chóng không thể làm lung lay sự thống trị của Đế quốc Thú Nhân, nhưng nếu số lượng "Nhân vật chính" nhiều lên thì tình hình sẽ khác.

Cộng thêm vấn đề về hạn hán, nhóm muốn lật đổ sự thống trị của Đế quốc Thú Nhân đang không ngừng phát triển lớn mạnh.

Đáng tiếc là thành cũng do mâu thuẫn chủng tộc, bại cũng do mâu thuẫn chủng tộc. Có không ít kẻ muốn lật đổ sự thống trị của Đế quốc Thú Nhân, nhưng bọn hắn lại không thể đoàn kết lại, chỉ có thể phân tán trên đại thảo nguyên và chiến đấu đơn lẻ.

Bao gồm cả những tổ chức tà giáo đang thu hút hỏa lực của Đế quốc Thú Nhân cũng không thể vượt qua được mâu thuẫn chủng tộc.

Phát triển tín đồ trong bóng tối vẫn ổn, nhưng khi liên minh phát động vũ trang phản loạn thì tình hình lại phát sinh biến hóa.

Đến mức mà các nhóm quân phiến loạn đang hoạt động sôi nổi trong Đế quốc Thú Nhân đều dùng bộ lạc và chủng tộc làm đơn vị, trông giống như cuộc nội chiến giữa các chủng tộc.

Chương 1650: Chiến

Do thông tin không thông, khả năng kiểm soát địa phương không đủ, nhiều bộ lạc hay thậm chí là cả chủng tộc đều đã bị phản quân kiểm soát, nhưng các Vương tộc và Hoàng tộc ở phía trên vẫn không hề hay biết.

Thế cục phân loạn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thống trị của Đế quốc Thú Nhân. Các bộ lạc bị phản quân bí mật kiểm soát đều lấy cớ thiếu nước để ngừng việc cung phụng cho phía trên.

Không chỉ bản thân không nộp tiền bảo kê, mà những kẻ này còn kích động hàng xóm của mình đồng thời chống nộp thuế.

Đúng dịp là cuộc sống hiện tại của mọi người đều không tốt mấy, nếu như phải giao nộp một lượng lớn gia súc và cỏ khô cho phía trên thì sẽ không thể sống sót qua mùa đông này.

Lựa chọn chống nộp thuế chỉ là sự khởi đầu, toàn bộ các tù trưởng đều biết rõ, nếu chỉ có một nhà chống nộp thuế thì kết cục nhất định sẽ chết rất thảm.

Vì mạng nhỏ của mình, cũng vì để bộ lạc tiếp tục tồn tại, những kẻ này sẽ không ngừng lan truyền cho những người bạn láng giềng thân thiết.

Một truyền mười, mười truyền trăm. Tốc độ lan truyền như bán hàng đa cấp khiến cho phong trào chống nộp thuế nhanh chóng tràn lan trên đại thảo nguyên.

Đợi đến khi đám Vương tộc và Hoàng tộc nhận được tin tức thì cục diện đã hoàn toàn mất kiểm soát. . . .

"Chuyện đã được làm rõ rồi, đều là do nạn hạn hán gây ra. Hiện tại có hơn chín mươi phần trăm bộ lạc đều không có khả năng gánh chịu khoản thuế mà chúng ta đã ban hành."

"Cộng thêm việc các tổ chức tà giáo đang đổ thêm dầu vào lửa, nên mới có cục diện như bây giờ. Trước tiên chúng ta phải thống nhất lập trường trước xem có nên tiếp tục thu thuế của năm nay hay không ?"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng nói với vẻ mặt ủ mày chau.

Rõ ràng, đây là một lựa chọn khó khăn.

Tình hình thiên tai ảnh hưởng đến tất cả mọi người, nếu như không thu thuế của những người bên dưới thì cuộc sống của những Hoàng tộc như bọn hắn trong mùa đông năm nay sẽ không hề dễ chịu gì.

Nhưng nếu như ép bức trưng thu thuế, với tình hình hiện nay, ra tay đấm nhau là chuyện chắc chắn xảy ra.

Đối với rất nhiều bộ lạc mà nói, thứ mà bọn hắn đang muốn thu hiện giờ không phải là thuế, mà là mạng sống của họ.

Hệ sinh thái thảo nguyên vốn rất mong manh, không thể chịu được đòn tấn công của thiên tai. Lương thực có thể dự trữ, nhưng gia súc thì không.

Giết mổ và làm thịt bò khô thì dễ, nhưng vấn đề là: giảm số lượng gia súc chỉ cần một mệnh lệnh, nhưng muốn phục hồi lại thì phải tốn vài năm.

Trong những ngày tháng dài đằng đẵng này, muốn vượt qua được quả thực không phải là chuyện dễ dàng.

"Ta không biết tình hình của các bộ lạc khác như thế nào, nhưng trong phạm vi thế lực của Hùng Nhân tộc ta, rất nhiều bộ lạc đã ra lệnh ngừng sinh con."

"Một số bộ lạc nhỏ thậm chí đã bắt đầu loại bỏ người già yếu."

"Mâu thuẫn xung đột giữa các bộ lạc ngày càng gia tăng. Nếu như không có Hoàng đình ra mặt áp chế thì không biết cục diện sẽ còn tồi tệ đến mức độ nào."

"Những tổ chức tà giáo bị chúng ta trấn áp cũng bắt động hoạt động mạnh mẽ trong khoảng thời gian gần đây, có lẽ sau lưng chuyện này sẽ không thiếu được cái bóng của Người Alpha."

"Xét theo tình hình thiên tai hiện nay, khả năng vượt qua nguy cơ này một cách bình thường đã là vô cùng nhỏ bé."

"Thay vì ở chỗ này xoắn xuýt chút tiền thuế kia, chẳng thà phát động chiến tranh, mang theo những bộ lạc này xâm lược Vương quốc Alpha!"

"Muốn sống thì phải đi cướp, cũng đã đến thời điểm sống chết trước mắt rồi, không sợ những chủng tộc phụ thuộc này không liều mạng."

"Trực tiếp lấy mạng ra để liều với Vương quốc Alpha, chỉ cần chúng ta ổn định được, cho dù khả năng dụng binh của Hudson có lợi hại hơn nữa cũng không có chỗ trống để thi triển!"

"Nếu như may mắn, không chừng còn có thể thu hồi được khu vực Hồ Tuyết Nguyệt."

Hùng Nhân Hoàng nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Trước khi thiên tai xảy ra, mọi người đều không coi Hồ Tuyết Nguyệt là chuyện gì to tát. Dù sao thì đại thảo nguyên Thú Nhân cũng rất rộng lớn, không thiếu đồng cỏ.

Nhưng khi hạn hán xảy ra, tình hình đã thay đổi. Bất kỳ nơi nào có nguồn nước dồi dào đều trở thành tài sản quý giá.

Trên đại thảo nguyên Thú Nhân hiện nay, có rất nhiều con sông chưa chảy ra tới biển thì nguồn nước đã bị tiêu thụ hết. Lòng sông ở một số khu vực đã khô nứt.

"Không còn lựa chọn nào khác, vậy thì chiến thôi!"

"Nhưng mà lần này chúng ta phải rút kinh nghiệm, không thể lại để quân địch nắm mũi dẫn đi nữa."

"Trong những năm gần đây, ở vùng duyên hải đã tăng thêm không ít bến cảng buôn lậu. Một khi chiến tranh bùng nổ, nhất định phải phá hủy những bến cảng này ngay lập tức, tuyệt không thể tạo cơ hội cho quân địch đổ bộ một lần nữa."

"Những bộ lạc dám từ chối nộp thuế cũng không nên tùy tiện bỏ qua. Ta thấy không bằng để bọn chúng đánh tiên phong, tiêu hao với quân địch."

"Để tránh phát sinh ngoài ý muốn, cỏ và gia súc của bọn hắn sẽ tạm thời do chúng ta tiếp quản."

Sư Nhân Hoàng cười lạnh nói.

Uất ức bấy lâu nay, cũng đến lúc nên giải tỏa. Mặc dù lúc này Đế quốc Thú Nhân chưa hồi phục nguyên khí, nhưng cục diện quốc tế lại vô cùng có lợi.

Thế giới nhân loại đang xảy ra nội chiến, các quốc gia đều có việc riêng cần bận tâm, căn bản không có thời gian chi viện cho Vương quốc Alpha.

Mặc dù còn có sự tồn tại của Liên minh năm nước, nhưng do bị Liên minh chống Nhân tộc kiềm chế, Vương quốc Alpha cũng không thể nhận được chi viện quân sự.

Cân nhắc đến sự ảnh hưởng của thiên tai và các tổ chức tà giáo đang nổi loạn, lần này e là Vương quốc Alpha rất khó nhận được viện trợ vật chất.

So với những cuộc chiến tranh trước đây, lần này hoàn toàn là hai nước đơn phương độc mã đối đầu.

Chương 1651: Tốt Nghiệp

"Sư Hoàng nói không sai, những phần tử bất ổn này thực sự cần được thanh trừ."

"Nhưng chỉ như vậy vẫn chưa đủ, trên đại thảo nguyên còn có rất nhiều tổ chức tà giáo đang ẩn náu, những kẻ phản bội tổ tiên này đã cấu kết với Nhân tộc rồi."

"Nếu chúng ta xuất chinh, rất có thể bọn chúng sẽ quấy rối ở hậu phương. Cho nên trước đó chúng ta nhất định phải thay tẩy đại thảo nguyên một lần đã!"

Ưng Nhân Hoàng phụ họa nói.

Quả hồng mềm thì sẽ bị bóp, dù là tổ chức tà giáo cũng không ngoại lệ. Mặc dù bên trong các tộc đều có thành viên của các tổ chức tà giáo, nhưng trong Tứ đại Hoàng tộc, khu vực do tộc Người Ưng kiểm soát là nơi hỗn loạn nhất.

Đây đều là di chứng của trận đại chiến thảo nguyên lần trước, tộc Người Ưng đã bị trọng thương nguyên khí, mặc dù đã từ bỏ một phần lãnh địa không phải là cốt lõi, nhưng phần địa bàn còn lại vẫn rất rộng lớn.

Hoàng tộc Người Ưng không đủ thực lực nắm giữ một mảng đồng cỏ rộng lớn như vậy, nên khó tránh khỏi bị người ta ghen tị và dòm ngó. Nhưng vì họ có vai trò chiến lược đặc biệt nên các chủng tộc cũng không tiện nói gì.

"Đứa trẻ ôm gạch vàng đi chợ" thì nhất định sẽ không yên bình. Mặt ngoài thì các tộc không có hành động gì, nhưng những hành động nhỏ trong bóng tối lại chưa bao giờ ngừng lại.

Đặc biệt là các Vương tộc, trong quá trình vây quét phản quân tà giáo, bọn hắn luôn thích dồn người ta vào trong lãnh địa của tộc Người Ưng.

Sau một vài lần giày vò, trên địa bàn của Ưng Nhân Hoàng đình đã tập trung một lượng lớn phần tử tà giáo, khiến cho các nơi không được yên ổn.

Hoàng đình đã nhiều lần xuất binh tiêu diệt, nhưng kết quả lại quá mức bé nhỏ, chuyện này làm cho Ưng Nhân Hoàng vô cùng tức trận.

Lúc này nghe nói muốn xâm lược Vương quốc Alpha, Ưng Nhân Hoàng lại thở phào nhẹ nhõm. Chiến tranh đối ngoại được mở ra, chắc là mọi người sẽ không tiếp tục đâm sau lưng mình nữa.

Cần biết rằng trong thời kỳ chiến tranh, Ưng Nhân Hoàng đình nắm giữ lực lượng không quân duy nhất của Đế quốc Thú Nhân, nên có quyền tự chủ rất lớn.

Bỏ qua vấn đề tác chiến trên không, chỉ tính riêng việc truyền đạt thông tin tin tức thôi là đã không thể thiếu họ rồi. So với kỵ binh chạy trên mặt đất, Người Ưng bay trên trời có ưu thế quá lớn.

"Ưng Hoàng nói không sai, tổ chức tà giáo đúng là một mối đe dọa. Ta nghĩ chúng ta nên cùng nhau xuất binh, thành lập liên quân để tiêu diệt sạch những kẻ phản nghịch này!"

Behemoth vương cười ha hả nói.

Làm đồng minh cũ, mối quan hệ giữa hai tộc vẫn luôn rất tốt đẹp. Ngay cả sự kiện tà giáo nhắm vào Tộc Người Ưng lần này, tộc Behemoth đều không tham dự.

Có lẽ là do "đồng mệnh tương liên", Ưng Nhân Hoàng và Behemoth vương từ chỗ chỉ là quen biết nay đã trở thành bạn bè thân thiết.

Bán cái thuận nước giong thuyền, Behemoth vương hoàn toàn không có áp lực. . . .

Sơn Địa Lĩnh, Hudson đang duyệt binh trên sân tập. Sau vài năm học tập và rèn luyện, khóa học viên đầu tiên cuối cùng cũng đã đến lúc tốt nghiệp.

Là một trường quân sự với phương châm "vào dễ ra khó", so với số lượng đông đảo khi nhập học, giờ đây chỉ còn lại hơn ba nghìn người.

Đối với bảng thành tích này, Hudson vẫn rất hài lòng. Binh lính không cần nhiều, chỉ cần tinh nhuệ là đủ.

Những học viên có thể trụ lại đến cùng đều là những tinh anh được tuyển chọn. Dù là ở trong quân đội thì họ cũng có thể đảm nhận chức vụ sĩ quan cấp cơ sở.

Những người xuất sắc nhất trong này đã trở thành kỵ sĩ cao cấp, thậm chí còn có vài người sắp trở thành Đại kỵ sĩ.

Tài nguyên tu luyện của học viện là một phần, nhưng quan trọng nhất vẫn là thiên phú. Hết cách rồi, đại lục Aslante chính là một thế giới dựa vào thiên phú để ăn cơm.

Nỗ lực đúng là quan trọng, nhưng vấn đề là tất cả mọi người trong học viện quân sự đều đang rất nỗ lực. Những học viên tiến vào nơi này đều có hoàn cảnh không khác nhau là mấy.

Dù là con em quý tộc thì cũng là trong gia đình không giàu có, không có khả năng cung cấp sinh mệnh nguyên dịch, cho nên họ mới được bậc cha chú đưa tới bán mạng cho Hudson lão gia.

Xuất thân không thể giúp ích gì nhiều, ngoài một số mối quan hệ nhân mạch ra, muốn trở thành một vị kỵ sĩ lão gia thì vẫn phải dựa vào bản thân liều mạng.

Cường giả lên, kẻ yếu xuống.

Kỳ thi ba tháng một lần chính là thời điểm quyết định số phận. Con em nông nô cũng được, con em quý tộc cũng thế, đều áp dụng chung một tiêu chuẩn đánh giá.

Việc liên tục bị đào thải khiến cho thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng, không ai dám lơ là buông lỏng. Kiên trì đến giờ phút này, cuối cùng cũng đã đến lúc tốt nghiệp.

Nhìn xuống những học viên đang háo hức bên dưới, Hudson khẽ mỉm cười. Vui mừng reo hò vào lúc này thì thật sự là còn quá sớm.

Cho dù là gia đại nghiệp đại, Hudson cũng không thể phong tước cho hơn ba ngàn tên kỵ sĩ. Cho dù những người này có thực lực của kỵ sĩ, nhưng muốn có được danh hiệu quý tộc thì vẫn phải ra chiến trường liều mạng.

Trở thành quý tộc đã khó, muốn có được đất phong lại càng khó hơn. Số phận tương lai của hơn chín mươi chín phần trăm số kỵ sĩ ở đây đều là bán mạng cho Hudson suốt đời.

Ngay cả khi có được lãnh địa thì họ cũng chỉ có thể chọn ủy thác quản lý lãnh địa. Không phải Hudson đang làm khó người ta, vấn đề ở đây là: kẻ nghèo là không có khả năng tự mình khai khẩn lãnh địa.

Đặc biệt là lãnh địa ở khu vực biên giới, dù có lấy được thì người bình thường cũng không giữ được.

Về một nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là quá trình chuyển đổi từ chế độ phân đất phong hầu sang chế độ quận huyện. Điểm khác biệt chỉ là Hudson làm việc kín đáo hơn, vẫn sẽ tuân theo truyền thống của đại lục để phân chia lãnh địa cho mọi người.

Chương 1652: Tốt Nghiệp (2)

Chỉ có điều những quý tộc xuất thân từ tầng lớp thấp kém này không có khả năng tự mình kinh doanh, mà nhất định phải cầu hợp tác với Hudson lão gia, cùng nhau chia sẻ thành quả kinh doanh lãnh địa.

"Khi bước ra khỏi cổng trường này, các ngươi liền tốt nghiệp. Tại đây, ta xin chúc mừng các ngươi đã tốt nghiệp học viện lục quân Sơn Địa Lĩnh."

"Tuy nhiên, đường đời còn rất dài, các ngươi chỉ mới bước ra bước đầu tiên, nhưng cũng là bước quan trọng nhất."

"So với những bạn học đã bị đào thải nửa đường kia, các ngươi là những người ưu tú và thành công."

"Và phần thưởng cho những người thành công chính là: các ngươi sẽ có được tư cách sở hữu một tương lai vô hạn, nhưng cũng chỉ là tư cách mà thôi."

"Nếu như không tiếp tục cố gắng, sau này các ngươi cũng có khả năng bị bọn họ nghịch tập vượt qua."

"Hôm nay là một ngày vui, những lời khó nghe thì ta không nói, chỉ hi vọng mọi người có thể ghi nhớ: Cường giả phải không ngừng phấn đấu!"

"Truyền thống của vương quốc là: công danh lấy được từ trên lưng ngựa."

"Sau đó các ngươi sẽ được phân công thực tập vào các đơn vị quân đội khác nhau dựa trên biểu hiện của bản thân tại học viện.

Không giống như quân dự bị mà các ngươi đã từng tham gia trước đó, đây là quân đội thực sự."

"Đừng vội mừng, nhập ngũ không có nghĩa là các ngươi đã trở thành một sĩ quan đủ tiêu chuẩn. So với những sĩ quan từng xông pha trận mạc, các ngươi còn rất non nớt."

"Những gì học được ở trường chỉ là kiến thức nền tảng, có có rất nhiều thứ cần bản thân các ngươi tìm tòi và học tập."

"So với những lý thuyết hạn hẹp này, ta càng mong chờ các ngươi sẽ vận dụng những kiến thức đã học được trên chiến trường, dung hội quán thông, sửa cũ thành mới. . ."

Bài diễn thuyết khích lệ tinh thần của Hudson đã đánh dấu sự kết thúc cho chương trình học của các học viên. ...

Sự gia nhập của các học viên tốt nghiệp khiến đội ngũ sĩ quan trung hạ tầng đột nhiên phình to. Đặc biệt là ở cấp tiểu đoàn, mỗi vị trí phó đều có tới vài người.

Ngoài một số học viên xuất sắc được trực tiếp đảm nhiệm chức vụ tiểu đoàn trưởng hoặc tham mưu ra, những người còn lại đều là chức phó. (tiểu đoàn một trăm người)

Cấp bậc không thể thấp hơn được nữa, các học viên tốt nghiệp đều là kỵ sĩ, nếu thấp hơn nữa thì không thể gọi là sĩ quan được.

Còn vị trí ở cấp cao hơn thì tạm thời những tân binh này vẫn chưa thể đảm nhiệm được. Mặc dù có nhiều học viên đã từng tham gia vào các trận chiến chống cướp biển và tiêu diệt sơn tặc trong thời gian thực tập, nhưng còn kém trình độ có thể chỉ huy thiên quân vạn mã rất xa.

Hơn nữa, trong quân đội cũng là một cái củ cải một cái hố (mỗi vị trí chỉ có một người phù hợp), các sĩ quan hiện giờ đều là cầm đao thương từ chiến trường giết ra. Tiềm lực bồi dưỡng là thấp một chút, nhưng người ta cũng có thể đảm nhiệm được vị trí hiện tại.

So với những học viên trẻ tuổi vừa tốt nghiệp trường quân sự này, bọn họ cũng chỉ lớn hơn mấy tuổi, hoặc mười mấy tuổi, còn lâu mới tới tuổi giải ngũ.

Hudson lão gia đã giành được công danh lợi lộc rồi, nhưng những người đi theo hắn đánh thiên hạ thì chỉ được húp một chén canh, không có chuyện để trống vị trí hiện giờ để về nhà được.

Thực ra, Hudson cũng đã dành nhiều tâm huyết cho việc sắp xếp nhân sự, về cơ bản đã thực hiện được chỉ dùng người mình biết.

Những người có thành tích văn hóa xuất sắc sau khi nhập ngũ đều được sắp xếp vào đoàn bộ binh hoặc đoàn kỵ binh để đảm nhiệm chức vụ sĩ quan; Còn những người chỉ có thiên phú tu luyện tốt nhưng học lực kém cỏi thì bị xếp vào đoàn kỵ sĩ.

Kết quả cuối cùng là: ba đoàn kỵ sĩ đều đã đầy đủ biên chế, năm đoàn Kỵ binh và hai quân đoàn Bộ binh thì vẫn có một đống chức phó, cộng thêm Quân đoàn Ma thú nữa, tổng số quan binh đã vượt quá ba vạn người.

Theo như cách thống kê bình thường của ngoại giới, đây chính là năm vạn binh mã. Nếu như dẫn binh xuất chinh đánh trận, xưng là mười vạn đại quân cũng không có gì sai.

Chẳng hạn như Quân đoàn Nam chinh vừa mới lên đường, tổng binh lực rõ ràng hơn bảy vạn người, nhưng lại tuyên bố với bên ngoài là hai mươi vạn đại quân.

Nếu thực sự có hai mươi vạn đại quân thì đó không phải là đi giúp dẹp loạn, mà là tu hú muốn chiếm tổ chim khách.

"Năm vạn binh mã" chính là năm vạn con Thú nuốt vàng. Nếu như so sánh thì chi phí của quân đoàn bộ binh ít hơn một chút, đoàn kỵ binh, đoàn kỵ sĩ, quân đoàn Ma Thú cái sau nuốt nhiều hơn cái trước.

Vì tiết kiệm chi tiêu, Hudson đều đã hủy bỏ hệ thống tùy tùng kỵ sĩ. Chiến mã của người nào thì người đó tự nuôi, khôi giáp và binh khí của ai thì người nấy tự bảo dưỡng, muốn có tùy tùng, chờ đến khi đảm nhiệm sĩ quan cấp đoàn rồi nói tiếp!

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng những người này đều là do đích thân Hudson bồi dưỡng ra. Đại đa số đều là con cháu nông nô, xuất thân của họ vốn đã không có thể diện rồi.

Cho dù là con em quý tộc thì cũng là con thứ, chi thứ của tiểu quý tộc, không có quyền kế thừa, ngay cả Sinh mệnh nguyên dịch cũng nhờ Hudson lão gia cung cấp, hoàn toàn không có tư cách để kiêu ngạo.

Cho dù đã tiết kiệm như vậy, nhưng chi phí quân sự khổng lồ vẫn chiếm tới 70% ngân sách của lãnh địa, và tỷ lệ này còn có xu hướng tăng lên.

Trong thời bình mà vẫn phải chỉ một khoản phí quân sự khổng lồ như vậy, rõ ràng là đã thể hiện tính cực kỳ hiếu chiến đến cực hạn.

May mà chỉ có khóa học viên đầu tiên là đông người, số lượng học viên hàng năm của các khóa sau chỉ có hơn 6000 người, sau khi trải qua sàng lọc, mỗi năm chỉ có thêm vài trăm sĩ quan.

Vấn đề sắp xếp vị trí chỉ là khó khăn trong vài năm đầu. Sau vài năm nữa, mỗi năm đều sẽ có những sĩ quan đến tuổi chuyển sang quân dự bị, và đương nhiên là sẽ có vị trí trống.

Chương 1653: Chuẩn Bị Chiến Tranh

Trong thời đại vũ khí lạnh cần dựa vào sức mạnh thể chất để chiến đấu trên chiến trường. Nếu không phải là người tu luyện, sau 30 tuổi sức khỏe sẽ bắt đầu suy giảm.

Theo quy định của Hudson: trừ khi có năng lực đặc biệt xuất chúng, nếu không thì binh lính bình thường sẽ chuyển sang quân dự bị khi đến năm 28 tuổi, sĩ quan không phải người tu luyện cũng không được phục vụ quá 30 tuổi.

Chiến sĩ cấp 3 trở xuống, 35 tuổi sẽ phải chuyển sang quân dự bị;

Chiến sĩ cấp 4 đến cấp 6,50 tuổi sẽ phải chuyển sang quân dự bị.

Sau đó liền không còn sau đó nữa, bởi vì thiếu hạt giống sinh mệnh nuôi dưỡng cơ thể, nên Hudson chưa bao giờ từng gặp chiến sĩ nào trên 50 tuổi.

Cuộc đời ngắn ngủi đương nhiên là rất khó sinh ra cường giả, chiến sĩ mạnh nhất dưới trướng Hudson cũng chỉ mới cấp 3. Nếu không phải tuổi thọ trung bình vốn đã thấp, có lẽ sẽ không có ai chọn bước đường cùng này.

So ra thì, thời hạn phục dịch của kỵ sĩ sẽ dài hơn nhiều.

Kỵ sĩ dưới cấp 3, sau 45 tuổi sẽ phải chuyển sang quân dự bị;

Kỵ sĩ từ cấp 4 đến cấp 6, sau 60 tuổi sẽ phải chuyển sang quân dự bị;

Kỵ sĩ từ cấp 7 trở lên không bị giới hạn thời hạn phục dịch.

Đương nhiên, đây đều là những con số lý thuyết. Thời gian giải ngũ thực tế chắc chắn sẽ sớm hơn vài năm. Trừ khi thể hiện xuất sắc được bổ nhiệm làm sĩ quan, nếu không rất khó có thể trụ được đến thời gian phục dịch cuối cùng.

Thẳng thắn mà nói, những quy định này không công bằng. Khả năng chỉ huy của nhiều sĩ quan bình thường còn vượt xa phần lớn kỵ sĩ.

Việc xác định thời gian phát triển nghề nghiệp dựa trên tu vi này mang tính thiên vị rất rõ ràng.

Điều này cũng sẽ làm ảnh hưởng đến việc bổ nhiệm sĩ quan ở một mức độ nào đó. Khi đề bạt, những vị tướng có tu vi cao hơn rõ ràng là có lợi thế hơn.

Tuy nhiên, quân đội chưa bao giờ là nơi cân nhắc sự công bằng, nơi đây cần là cường giả.

Tương đối mà nói, hiện tại vẫn là thời đại tốt nhất. Do chiến tranh xảy ra thường xuyên, nên vẫn còn chỉ tiêu cốt lõi "chiến công", là tiêu chí đầu tiên để đề bạt sĩ quan.

Nếu đến thời bình, vai trò của tu vi cá nhân trong việc bổ nhiệm sĩ quan sẽ càng lớn hơn, thậm chí sẽ trực tiếp xuất hiện một quy tắc ngầm: Trước tiên phải đạt đến cảnh giới nhất định thì mới có thể đảm nhiệm chức vụ quân sự tương ứng.

Đây không phải là hủ tục. Ngược lại, đây là cách tốt nhất để tránh cho quân đội rơi vào tình trạng "cha con".

Điều này có thể đảm bảo sức chiến đấu của quân đội ở một trình độ nhất định. Tuy năng lực chỉ huy rất bình thường, nhưng ít nhất là thực lực của bản thân sĩ quan không tệ, có thể dẫn đầu xông pha chiến đấu.

Dù sao cũng tốt hơn một đám con ông cháu cha không ra gì chiếm giữ vị trí cao.

Ở phương diện này, có thể tham khảo Vương quốc Frank. Trong cuộc chiến phản công vài năm trước, Hudson đã từng tiếp xúc với họ, ấn tượng sâu nhất chính là khoảng cách thực lực giữa sĩ quan cấp trên và cấp dưới.

Tu vi cao chưa chắc có thể đảm nhiệm chức vụ sĩ quan cao cấp, nhưng tu vi thấp thì chắc chắn không thể ngồi lên được.

Nghe nói ở một số quân đoàn còn có truyền thống sĩ quan nhậm chức phải chấp nhận để cho cấp dưới khiêu chiến mình. Đánh thắng mới được chính thức nhậm chức.

Dưới bầu không khí này, khả năng chỉ huy của sĩ quan không tốt đánh giá, nhưng sức chiến đấu của quân đội thì nhất định là không yếu.

Dưới hệ thống này, đại quý tộc vẫn chiếm ưu thế, nhưng các quý tộc vừa và nhỏ cũng có tư cách tham gia cạnh tranh.

Dù sao thiên phú cũng là thứ chủ yếu dựa vào bẩm sinh. Mặc dù có thể bù đắp bằng cách đầu tư tài nguyên sau này, nhưng cần phải trả một cái giá rất lớn.

Tài nguyên của đại quý tộc cũng không phải từ trên trời rơi xuống, khi sử dụng cũng cần cân nhắc đến tỉ suất hiệu quả - chi phí.

Tài nguyên cần dùng để bồi dưỡng một tên phế vật có khi còn lớn hơn số tài nguyên cần dùng để bồi dưỡng mấy trăm tên thiên tài, khoản sổ sách này rất dễ tính.

Đám thiếu gia ăn chơi về cơ bản đã bị loại trừ sạch sẽ. Thua trong một trận đơn đấu cùng cảnh giới thì không sao, nhưng nếu bị người có tu vi thấp hơn một cấp đánh bại thì sẽ rất mất mặt.

Thường thì những kẻ làm nền cho nhân vật chính trong những câu chuyện của người ngâm thơ rong chính là bọn họ. ...

Sau khi ký xong quyết định bổ nhiệm nhân sự, Hudson duỗi người một cái. Đại đa số công việc đều có thể uỷ quyền, nhưng có một số công việc thì nhất định phải do hắn đích thân làm.

Mặc dù Hudson chưa từng gặp mặt hết toàn bộ hơn 3. 000 học viên vừa mới tốt nghiệp này, nhưng trước khi ký quyết định bổ nhiệm nhân sự, hắn cũng đã xem qua toàn bộ hồ sơ.

Xuất thân bối cảnh, sở trường cá nhân, biểu hiện trong trường học, thói quen hành vi, đây đều là những yếu tố tham khảo cho việc bổ nhiệm trong tương lai.

Thường thì những sĩ quan có xuất thân phức tạp không thể vào được tầng lớp quản lý cốt lõi của lãnh địa. Mặc dù Hudson đã từng sử dụng một lượng lớn gián điệp để đảm nhiệm các chức vụ quan trọng trong quá trình khởi nghiệp, nhưng đó đã là chuyện quá khứ.

Trong vài năm gần đây, nhìn thì giống như hắn không làm gì cả, nhưng thực tế là mỗi lần điều chỉnh nhân sự của lãnh địa đều đang thanh lọc đội ngũ.

Nhóm gián điệp từng có công lao to lớn hiện đã dần phai nhạt khỏi tầng lớp quản lý. Những người tự mình khai báo thì còn có thể kiếm được một công việc rườm rà nhưng không quan trọng, coi như là sự ghi nhận cho những đóng góp trong quá khứ của họ.

Còn những ngoan cố chống cự đến chết, lại bị tra ra thân phận, toàn bộ đều đã chết trong các cuộc tấn công của tín đồ tà giáo.

Dù sao tổ chức tà giáo cũng có mặt ở khắp nơi trên thế giới, không có lý do gì những nơi khác đều náo động, lãnh địa của

Hudson lại yên tĩnh như nước được.

Chương 1654: Chuẩn Bị Chiến Tranh (2)

Không nghi ngờ gì nữa, đối với đám gián điệp mà nói, đây đã là một kết quả tốt.

Nếu không phải Hudson nhớ tình cũ, cho họ một cái chết tử tế, thì bây giờ ai nấy đều đã thân bại danh liệt, cả nhà đình đều phải xuống địa ngục. ...

"Nguyên soái, trên thảo nguyên có tin tức truyền đến: các bộ lạc Thú nhân đang có động thái bất thường."

"Rất nhiều chủng tộc thú nhân đang tiến hành tập kết, hư hư thực thực muốn xâm lược vương quốc."

"Nhưng Tứ đại Hoàng tộc và Thất đại Vương tộc vẫn chưa tiến hành điều động toàn diện, chỉ có một số ít bộ lạc nhỏ là đang chuẩn bị chiến đấu."

"..."

Đang khi nói chuyện, Số 0 trực tiếp đưa tập tài liệu thu thập được cho Hudson.

Sau khi nhìn lướt qua một lượt, nội dung cũng tương tự như những gì Số 0 nói. Tóm lại chính là: Thú nhân sắp xâm lược vương quốc!

Hudson không hề cảm thấy bất ngờ, Thú nhân xâm lược Vương quốc Alpha vốn chẳng phải chuyện mới mẻ gì. Có thể kiềm chế đến giờ đã đủ để chứng minh là các Hoàng giả Thú nhân rất thận trọng trong hành động lần này.

Theo dự đoán ban đầu, Hudson cũng không nghĩ rằng khu vực Cận Đông có thể yên bình được lâu như vậy.

Từ khi chiến tranh kết thúc vào mùa xuân năm 99993. thoắt cái đã năm năm trôi qua. Vùng đất Cận Đông hoang vu năm nào giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Mặc dù vẫn cần một thời gian nữa để khai thác toàn bộ đất đai, nhưng cơ sở hạ tầng quân sự đã được hoàn thiện trước một bước.

Đương nhiên, so với nơi có thành lũy và cứ điểm cắm đầy đất như Bắc Cương thì hệ thống phòng thủ của khu vực Cận Đông vẫn còn rất non nớt.

Tuy nhiên, thời thế đã thay đổi, Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã không còn nắm giữ lợi thế quân sự trước vương quốc nữa rồi.

Nếu chỉ xét về số liệu trên giấy tờ, Đế quốc Thú Nhân thực sự có thể áp đảo Vương quốc, nhưng đáng tiếc là bọn chúng lại không thể làm tốt hình thức 1 + 1 + 1 + 1 + ...

Sức chiến đấu cuối cùng mà chúng có thể phát huy ra được vẫn chưa đến một nửa, thậm chí có thể còn thấp hơn.

Còn nếu so về thực lực quân sự, ai mạnh ai yếu vẫn còn là một ẩn số. Dù sao chiến tranh cũng không phải so sánh bằng số liệu trên giấy tờ, mà là đánh giá tổng hợp từ nhiều phương diện.

Hudson đặt tài liệu xuống rồi chìm vào suy tư.

Cuối thu là giờ cao điểm để Thú nhân xâm lược vương quốc, trong mấy năm trở lại đây mới thái bình được một chút. Theo ghi chép trong tài liệu lịch sử của Vương quốc, trong ba trăm năm qua, hơn 90% số cuộc xâm lược Vương quốc của Thú nhân đều diễn ra vào cuối thu.

Tuy nhiên, đại đa số những cuộc xâm lược này đều do các Thú nhân ở khu vực biên giới tự ý cướp bóc.

Tổng cộng chỉ có mười chín trận chiến lớn thực sự nổ ra giữa hai bên. Tính trung bình thì mỗi cuộc chiến tranh toàn diện cách nhau chưa tới hai mươi năm.

Nếu tính cả lần này thì đây đã là lần thứ ba hai bên giao thủ với nhau trong vòng mười năm qua.

Bất kỳ quốc gia nào cũng không thể chịu được cảnh chiến tranh tấp nập như vậy. Nếu không phải vì bất đắc dĩ, Thú nhân cũng sẽ không liều mạng đến vậy.

"Tom, chuyển tin tức này cho các lãnh chúa địa phương, yêu cầu họ chuẩn bị sẵn tinh thần vườn không nhà trống."

"Sau khi chiến tranh bùng nổ, ta không muốn nhìn thấy Thú nhân có thể cướp được một hạt lương thực, một bó cỏ khô nào từ trong lãnh thổ của vương quốc."

"Nếu làm không tốt, sẽ bị xử với tội danh thông đồng với địch!"

Hudson nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Mệnh lệnh này đối với những người mới đến khai khẩn đất đai mà nói chính là một đòn trí mạng. Gần như yêu cầu họ từ bỏ tất cả tài sản hiện có, trực tiếp rút lui vào trong thành trì.

Nếu có lựa chọn tốt hơn, Hudson cũng không muốn làm vậy. Đáng tiếc là hầu hết các cứ điểm thành lũy đều đang trong quá trình xây dựng, không có chút gì gọi là một tòa thành kiên cố cả.

Miễn cưỡng ở lại cố thủ không chỉ là hành vi không chịu trách nhiệm cho chính sinh mạng của mình, mà còn là hành vi không chịu trách nhiệm cho sự an toàn của lĩnh dân.

May mà những lãnh địa phân bố ở bên ngoài tuyến phòng thủ Trường Thành này vẫn chưa được vương quốc đăng ký, nếu không muốn từ bỏ sẽ rất khó.

Lãnh chúa có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ. Muốn từ bỏ lãnh địa và rút lui về khu vực an toàn, chỉ có lệnh của thống soái tiền tuyến là Hudson thôi thì còn chưa đủ, mà còn phải được chính phủ Vương quốc chấp thuận.

Mà lúc này trong vương đô đang tranh đấu rất kịch liệt, đi đi về về giày vò một lần không biết cần bao nhiêu thời gian.

Đương nhiên, việc Đế quốc Thú Nhân phát động xâm lược vào lúc này cũng đã cứu vớt được nền chính trị của Vương quốc ở một mức độ nào đó.

Tham khảo kinh nghiệm trước đây, có lẽ khi tin tức này được truyền đến Vương đô thì cũng là lúc các phe phái lớn bắt đầu thỏa hiệp với nhau. ...

Trên đại thảo nguyên, sau khi nhận được lệnh điều động chiến tranh toàn diện, tộc trưởng Stark đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Vừa mới đứng vững gót chân ở khu vực biên giới, vốn dĩ ông ta còn đang cảm thấy may mắn vì ven hồ Tuyết Nguyệt có nhiều nguồn nước và bãi cỏ, ngay cả khi gặp phải năm đại hạn thì đồng cỏ ven bờ cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Từ trước đến nay, chỉ có Hoàng tộc mới có thể sở hữu loại bảo địa này. Nếu không phải vì nơi này trở thành tiền tuyến, mọi người không muốn làm hàng xóm với Đại Ma vương, thì chuyện tốt như vậy tuyệt đối không đến lượt họ.

Cộng thêm việc âm thầm tiếp xúc trước đó, ông ta và Đại Ma vương đã đạt thành ăn ý, chỉ cần chịu đựng qua khoảng thời gian trấn thủ biên cương này liền có thể về nước.

Nào ngờ chiến tranh lại đến nhanh như vậy!

Một khi chiến tranh bùng nổ, những chủng tộc ở tiền tuyến như bọn hắn chắc chắn sẽ là những người đầu tiên gặp xui xẻo.

Chương 1655: Chuẩn Bị Chiến Tranh (3)

Không chừng đại quân của Đế quốc còn chưa tới thì quân địch đã ra tay thu thập hết bọn hắn từ trước rồi.

Mới vừa leo lên vị trí tộc trưởng, còn chưa kịp đại triển hoành đồ thì đã gặp phải loại chuyện bực mình này, Stark chỉ muốn khóc lớn một trận!

Trong cuộc tranh chấp giữa hai quốc gia, một bộ tộc Ngưu Đầu Nhân nhỏ bé bị kẹp ở giữa, hơi không cẩn thận liền sẽ bị diệt tộc.

"Truyền lệnh xuống, lập tức triệu tập thủ lĩnh của các bộ lạc đến dự họp. Nói với họ là phải nhanh, chuyện này có liên quan đến sinh tử tồn vong của tộc, nhất định phải đích thân tới!"

Stark nói với vệ binh bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Tộc trưởng mới thật là khổ, trước khi củng cố vị trí, muốn triệu tập các bộ lạc đến dự họp đều sẽ lo lắng có người không chịu nể mặt.

"Vâng, tộc trưởng!"

Vừa nói xong, tên vệ binh trung niên Ngưu Đầu Nhân này đã quay người rời đi, chỉ còn lại một mình Stark đang trầm tư.

Chiến tranh là nơi chứa đầy "rủi ro" và "cơ hội". Nhưng tiếc là hiện giờ ông ta chỉ nhìn thấy "rủi ro" mà không thấy bất cứ "Cơ hội" nào.

Lệnh của Hoàng đình đã đến, với vị trí địa lý hiện tại của bộ tộc Ngưu Đầu Nhân, trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Không tránh được thì chỉ có thể tham gia.

Stark không có tâm tư quan tâm đến kết quả của cuộc chiến.

Tham khảo thông lệ trước đây, chiến thắng của Đế quốc Thú Nhân không đồng nghĩa với chiến thắng của tất cả các chủng tộc; Ngược lại, thất bại của Đế quốc cũng không phải là thất bại của tất cả các chủng tộc.

Gần như sau mỗi trận đại chiến, trong Đế quốc Thú Nhân đều sẽ có chủng tộc sa sút, cũng sẽ có chủng tộc trỗi dậy.

Sau trong số Thất đại vương tộc hiện giờ cũng là vì Đế quốc thất bại nên mới thuận thế trỗi dậy, Stark đã sớm trông mà thèm.

...

"Phát động chiến tranh vào lúc này, Hoàng đình bị điên rồi sao?"

Nhìn công văn trong tay, tù trưởng Haedo không kìm được hoảng sợ nói.

Trong tình hình hiện tại, trấn thủ biên cương đã đủ nguy hiểm rồi. Nếu như hai nước xảy ra chiến tranh, bộ tộc Ngưu Đầu Nhân ở biên giới sẽ ngay lập tức phải đối mặt với thử thách sống còn.

Loại nguy hiểm này, một nửa đến từ kẻ thù, một nửa đến từ đồng minh.

Bất kể là kẻ địch tiên hạ thủ vi cường hay trong nội bộ Đế quốc có người cản trở cũng đều có thể khiến bộ tộc Ngưu Đầu Nhân diệt vong.

Tất cả tù trưởng của các bộ lạc có mặt ở đây đều hiểu rằng, bộ tộc Ngưu Đầu Nhân đang sống trong khe hẹp hoàn toàn không có khả năng quyết định số phận của mình.

"Hoàng đình có điên hay không thì không biết, nhưng lệnh điều động chiến tranh đã được ban xuống, chúng ta không có tư cách từ chối."

"Sau khi chiến tranh bùng nổ sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được. Chuyện mà chúng ta có thể làm hiện giờ chính là nghĩ cách cầm cự đến khi đại quân của Đế quốc đến."

"Khác với những cuộc chiến tranh trước đây, lần này gã hàng xóm của chúng ta chính là Hudson!"

"Kể từ khi xuất đạo đến nay, kẻ này chưa từng bại trận, vô số chủng tộc trong Đế quốc đều đã phải chịu thiệt thòi dưới tay hắn."

"Nhìn bề ngoài thì quân đội thường trú của Vương quốc Alpha ở khu vực Cận Đông chỉ có mười hai vạn người, nhưng nếu cộng thêm quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương, con số này sẽ tăng lên ít nhất là gấp đôi."

"Theo dữ liệu do Vương quốc Alpha công bố, tổng dân số của khu Cận Đông vào năm ngoái là khoảng 3,5 triệu người, và hiện giờ có thể đã vượt quá 4 triệu."

"Bọn chúng áp dụng hệ thống dự bị toàn dân, nếu như tiến hành điều động chiến tranh toàn diện, tổng binh lực có thể sẽ vượt quá năm mươi vạn."

"Theo thông tin thu thập được, Hudson, kẻ đang nắm quyền chỉ huy tiền tuyến có quyền lực rất lớn, ngoài việc cai quản khu vực Cận Đông ra, hắn còn có thể điều động 12 tỉnh thành Bắc Cương trong thời chiến."

"Về mặt lý thuyết, ngay cả khi không tiến hành điều động toàn quốc thì tổng binh lực mà Hudson có thể sử dụng cũng có thể dễ dàng vượt quá 1 triệu!"

Sau khi phân tích thực lực trong tay quân địch, Stark không khỏi thầm cảm thán trước tốc độ tăng trưởng thực lực của Vương quốc Alpha.

Nhân tộc chịu tổn thất nặng nề ở Bắc đại lục, nhưng hai quốc gia còn lại ở Bắc đại lục đều được hưởng lợi từ chiến tranh.

Bất kể là lãnh thổ hay dân số cũng đều đạt được mức tăng trưởng mạnh mẽ.

Vương quốc Alpha tưởng chừng như đã chịu tổn thất nặng nề trong hai cuộc chiến tranh trước đây, nhưng trên thực tế, sau khi trải qua năm năm nghỉ ngơi dưỡng sức, quốc lực tổng thể không những không giảm mà còn tăng.

Trước đây, cả nước dốc toàn lực mới có thể điều động được trăm vạn đại quân, nhưng giờ đây chỉ riêng thống soái tiền tuyến là Hudson thôi cũng đã có thể điều động được trăm vạn đại quân rồi.

Tất nhiên, đây đều là những con số lý thuyết. Việc điều động binh lực trong thời chiến chưa bao giờ đạt tới giới hạn cao nhất vì bị hậu cần hạn chế.

Đáng tiếc là Đế quốc Thú Nhân cũng không chiếm được lợi lộc gì về phương diện này. Tuy kỹ thuật vận tải đường biển của Vương quốc Alpha chưa phát triển, nhưng cũng đã bước vào thời kỳ ngàn tấn, tàu buôn lớn nhất thậm chí đã có tải trọng vượt quá 5. 000 tấn.

5. 000 tấn vật tư chiến lược trong thời đại vũ khí lạnh đã đủ cho một vạn quân tiêu thụ trong vài tháng.

Có được Cảng Tân Nguyệt, hưởng lợi từ sự tiện lợi của vận tải đường biển, việc hỗ trợ vận chuyển lương thảo cho đại quân Cận Đông cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Điều này có nghĩa là Vương quốc Alpha có khả năng tiến hành một cuộc chiến tranh toàn diện với Đế quốc Thú Nhân tại khu vực Cận Đông.

"Stark, ngươi mời bọn ta tới đây không phải chỉ để nói cho mọi người biết là Vương quốc Alpha rất mạnh đó chứ?"

Tù trưởng Primrose ở bên cạnh hậm hực nói.

Rõ ràng là Primrose vẫn chưa nguôi ngoai sau cuộc bầu cử tộc trưởng lần trước. Đối với việc Stark thượng vị, đến giờ Primrose vẫn luôn canh cánh trong lòng, ngay cả tộc trưởng cũng chẳng muốn gọi.

Chương 1656: Khó Xử

"Đương nhiên là không rồi!"

"Giới thiệu một chút về tình hình quân địch chỉ là để cho mọi người hiểu rõ hơn tình trạng trước mắt của địch và ta, để mọi người có thể đưa ra lựa chọn chính xác sau này."

"Thực ra, tuy Vương quốc Alpha rất mạnh, nhưng thực lực quân sự của Đế quốc ta cũng không hề thua kém."

"So về tổng dân số, nếu cộng tổng số nhân khẩu của các tộc trong Đế quốc lại với nhau, ít nhất cũng sẽ gấp đôi quân địch."

"Nếu xét năng lực điều động tối đa, Đế quốc ta là toàn dân giai binh. Ngoài trẻ em ra, tất cả tộc nhân của chúng ta đều từng ra chiến trường, mạnh hơn chế độ dự bị quân toàn dân của kẻ địch nhiều."

"Nếu xét về số lượng, Đế quốc vẫn chiếm ưu thế. Nhưng Đế quốc là Đế quốc, chúng ta là chúng ta!"

"Tuy bộ tộc Ngưu Đầu Nhân của chúng ta có không ít nhân khẩu, nhưng do hạn chế về tài lực và nguồn lực, số lượng binh sĩ tinh nhuệ mặc giáp được huấn luyện ra cũng rất có hạn."

"Lấy bộ tộc Tatim làm ví dụ, với hai mươi vạn dân, nhưng số lượng binh sĩ mặc giáp chỉ có vỏn vẹn ba nghìn người, chỉ chiếm hai phần trăm, ta nghĩ tình hình của mọi người cũng sẽ không khác mấy."

"Vất vả lắm mới tích góp được một chút vốn liếng này, nếu như bị mất hết thì thực sự là tổn thất lớn. Trong tình hình hiện tại, việc đối đầu với trực tiếp quân địch rõ ràng không phải là hành động của người thông minh."

"..."

Nghe xong những lời Stark nói, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi.

Nếu thắng thua trong chiến tranh được quyết định bởi số lượng thì Tứ đại Hoàng tộc của Thú nhân đã là: Thử Nhân, Thố Nhân, Pig, Người Nhái.

Trong Đế quốc Thú Nhân, binh lính cùng chủng tộc cũng được chia thành đủ loại khác biệt. Có phải là tinh nhuệ hay không, chỉ cần nhìn xem có áo giáp hay không là biết.

Đừng thấy Stark nói chỉ là ba ngàn dũng sĩ mặc giáp, ở trong bộ tộc Ngưu Đầu Nhân, đây đã là đội hình mạnh nhất rồi.

Ngay cả bộ lạc được mệnh danh là bộ lạc số một Ngưu Đầu Nhân là bộ lạc Archibald cũng không thể kiếm ra được nhiều tinh nhuệ như vậy.

Không phải là bộ lạc Archibald thiếu dũng sĩ, mà vấn đề là áo giáp rất khó kiếm.

Trong bộ tộc Ngưu Đầu, ngay cả việc mỗi người có một cây giáo cũng khó chứ đừng nói đến mặt hàng xa xỉ như áo giáp. Đừng nói là thiết giáp, ngay cả số lượng giáp da cũng rất hạn chế.

Khi ra chiến trường, ba nghìn dũng sĩ mặc giáp có thể dễ dàng đánh bại mấy vạn binh lính Ngưu Đầu không mặc áo giáp.

Nhìn như là ví dụ vô tình, nhưng thực tế lại là Stark đang khoe khoang vũ lực, cảnh cáo đám tù trưởng bộ lạc này an phận một chút, người làm tộc trưởng như ông ta cũng không dễ đối phó.

"Stark, ngươi có chắc là việc này có thể thực hiện được không?"

"Lỡ như bị Hoàng đình phát hiện, đây chính là tai họa diệt tộc đó!"

Primrose hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng đình Thú Nhân có thể thống ngự tứ phương, chính là nhờ vào thủ đoạn mạnh mẽ. Đặc biệt là trong thời kỳ chiến tranh chủng tộc, hậu quả của việc lá mặt lá trái đều là —— diệt tộc!

Trong những cuộc chiến tranh trước đây đã từng có tiền lệ.

Da không còn, lông sẽ bám vào đâu?

Chuyện này có liên quan đến sự tồn vong của chủng tộc, ân oán cá nhân nhất định phải lùi về sau. Primrose chỉ không phục Stark dùng thủ đoạn trơ trẽn để thượng vị mà thôi, còn chưa tới mức phải đồng quy vu tận.

"Có được hay không thì cũng phải thử một lần. Trong tình hình hiện tại, chúng ta vốn không có lựa chọn."

"Nếu không làm vậy, e rằng chúng ta sẽ bị diệt tộc trước khi quân đội của Đế quốc đến."

"Với tác phong của Hudson, hắn ta sẽ không thể nào ngồi chờ để bị tấn công một cách thụ động được. Cứ chờ mà xem, vài ngày nữa thôi là chúng ta sẽ nhận được tin tức quân địch xuất binh."

"Dù sao kể từ ngày bị đày tới biên cương thì chúng ta cũng đã biến thành con rơi của Đế quốc rồi, cần gì phải bán mạng cho bọn chúng nữa chứ?"

Stark cười lạnh nói, hiện trường lập tức trở nên tĩnh lặng, tù trưởng của các bộ lạc đang cân nhắc giữa lợi và hại. ...

"Đám lợn con chưa tiến hóa các ngươi mau đứng dậy tập luyện cho ta!"

Trên đại thảo nguyên, Greim thuần thục quơ roi da huấn luyện tộc nhân.

Phải thừa nhận rằng thiên phú của chủng tộc thật sự rất quan trọng. Lười biếng là kẻ thù lớn nhất của Pig, nếu không với tư cách là họ hàng gần của Dã Trư nhân, thực lực của hai bên cũng không thể chênh lệch xa như vậy được.

Các chủng tộc khác đều sẽ khổ luyện sau khi nhận được truyền thừa, chỉ có đám Pig này, phải dưới sự giám sát của roi da thì mới chịu luyện tập.

Liên tục giày vò trong vài tháng mới miễn cưỡng nắm vững được vài động tác huấn luyện cơ bản, Greim tức đến muốn nổ tung.

So với Hoàng kim Pig trong mộng cảnh thì những tên Pig này thật sự là quá tệ hại. Theo tốc độ huấn luyện này, đến bao giờ mới có thể huấn luyện thành đội quân đây?

Pig bình thường không thể gánh vác trọng trách, trong lòng Greim đã biết từ trước rồi. Kỳ vọng không cao, thất vọng cũng không nồng đậm.

Điều thực sự khiến anh ta tức giận là mệnh lệnh của cấp trên, yêu cầu gã đóng vai trò là người liên lạc giữa tộc Ngưu Đầu Nhân và Vương quốc Alpha.

Greim có thể đảm nhiệm này trọng trách không phải là vì được tin tưởng. Từ đầu đến cuối, người đến chỉ giao tiếp với gã bằng miệng, không để lại bất kỳ văn bản văn kiện gì, lỡ như một ngày nào đó chuyện này bại lộ, trách nhiệm cấu kết với nhân tộc sẽ bị đẩy lên người chấp hành là gã ta.

Hơn nữa bộ lạc của Greim lại còn phụ thuộc người ta, không có lựa chọn nào khác. Nếu là không nhận lệnh thì sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

Có lúc Greim đều muốn đi mật báo với Đế quốc, nói rõ tất cả mọi chuyện, cho Stark một cú chí mạng.

Nhưng sau một hồi do dự, Greim đã từ bỏ cái suy nghĩ không đáng tin cậy này. Nếu mật báo đơn giản như vậy thì tộc Ngưu Đầu Nhân đã không giao "chuyện quan trọng" như vậy cho gã ta rồi.

Chương 1657: Đòi Quyền

Chuyện khác thì không nói, chỉ riêng việc gặp mặt giới cao tầng Hoàng đình thôi cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi. Đừng nói là một tên Pig nhỏ bé như Greim, cho dù là tộc trưởng của tộc Pig cũng không có tư cách trực tiếp đối thoại với giới cao tầng Đế quốc.

Cho dù tìm được cơ hội gặp mặt cao tầng của Đế quốc, nhưng chuyện chưa xảy ra, lại không có bất kỳ bằng chứng nào, người ta dựa vào đâu mà phải tin những lời Greim nói?

Ngay cả khi Hoàng đình muốn xử lý một đại tộc như tộc Ngưu Đầu Nhân thì cũng cần một lý do có thể phục chúng. Chỉ là nghi ngờ là không thể định tội được.

Kết quả cuối cùng đại khái là Hoàng đình sẽ dùng đầu của Greim để răn đe, cảnh cáo tộc Ngưu Đầu Nhân yên tâm bán mạng.

Tiếng chửi mắng xen lẫn tiếng roi da vang lên, Greim đang phát tiết những sự ủy khuất trong lòng.

Đây là bi ai của tiểu tộc!

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt con tôm.

Roi da bỗng nhiên ngừng lại, Greim nhìn về phía trời chiều rồi chìm trong suy tư.

Nhớ lại những gì đã xảy ra trong giấc mộng, ánh mắt Greim trở nên kiên định, dần hiện lên một tia hy vọng.

Nguy hiểm?

Từ khi chọn đặt chân đến biên cương thì đã được định sẵn là phải làm bạn với nguy hiểm rồi. So với nguy cơ bị làm bia đỡ đạn, rủi ro bị lộ thân phận sẽ nhỏ hơn nhiều.

Sâu thẳm trong lòng, có một giọng nói không ngừng nhắc nhở Greim rằng, phải nắm lấy kỳ ngộ này.

Suy cho cùng thì Greim cũng chỉ là một con Pig tầm thường. Dù có nghi ngờ ai thì Hoàng đình cũng sẽ không nghi ngờ gã ta.

Khi một chủng tộc phế vật đến một mức độ nhất định, bản thân cái mác phế vật ấy lại là một dạng bảo vệ cho chính bản thân.

Trừ khi tướng lĩnh nhân tộc điên rồi, nếu không, dù là thu mua ai cũng đều có giá trị hơn việc thu mua một tên Pig. ...

Bước chân chiến tranh đang đến gần, bầu không khí căng thẳng đã bao trùm toàn bộ vùng Cận Đông.

Sau khi mệnh lệnh của Hudson được truyền ra, vùng Cận Đông vốn tràn đầy sức sống bỗng trở nên ảm đạm.

Không cần can thiệp quá nhiều, các lãnh chúa địa phương đã tự phát bắt đầu kiên tị thanh dã (chiến thuật đốt phá, phá hủy lương thực, tài sản để làm khó địch). May mắn lúc này đã hoàn thành vụ thu hoạch mùa thu, nếu không mọi người sẽ đau lòng chết.

Để chuẩn bị cho chiến tranh, vô số lãnh chúa quý tộc đã nhịn đau quyết định hủy bỏ việc trồng trọt lương thực vào mùa đông.

Ngoài một số rau củ quả được trồng gần thành lũy ra, các loại cây trồng khác đều đã bị người nhổ bỏ. Cỏ nước gần đó cũng được thu hoạch sớm.

Vì không biết chiến tranh sẽ kéo dài bao lâu, nên mọi người chỉ có thể dùng cách riêng của mình để gia tăng độ khó cho cuộc xâm lược của Thú nhân.

Cho dù là trong lòng đang rỉ máu, nhưng lúc này không có ai do dự cả.

Đội quân dân binh vốn lười biếng cũng đã bắt đầu được huấn luyện, mọi thứ diễn ra một cách suôn sẻ, như thể đã được khắc ghi trong gen của mọi người vậy.

Cảm giác căng thẳng luôn rất dễ lây lan. Vùng Cận Đông đang trong quá trình chuẩn bị cho chiến tranh, các tỉnh Bắc Cương ở lân cận cũng đều bị ảnh hưởng.

Mặc dù không nhận được quân lệnh, nhưng công tác huấn luyện quân sự ở các địa phương cũng đã trở nên thường xuyên hơn.

Sau đó, các tỉnh trung và nam bộ của Vương quốc cũng bắt đầu học theo, mọi người đều là tự phát huấn luyện đội ngũ.

Có thể thấy là mười năm qua không hề uổng phí. Hai cuộc chiến tranh liên tiếp đã khiến các lãnh chúa quý tộc của Vương quốc Alpha có kinh nghiệm.

Để không phải chịu đòn trong chiến tranh, bây giờ ai nấy cũng đều trở nên khôn hơn. Nhận thức sâu sắc rằng: Trên chiến trường, những thứ khác đều là ảo, chỉ có thực lực trong tay mình mới có thể dựa vào.

Trong bối cảnh cả nước chuẩn bị cho chiến tranh, Hudson một lần nữa bước vào Phỉ Thúy cung. Đại điện vẫn như vậy, nhưng người trong triều đình thì đã thay đổi.

Hội nghị tám người, lục đại cự đầu + Quốc vương + Hudson, vẫn là những người quyết định vận mệnh tương lai của cả vương quốc.

Đáng tiếc là thiếu hai vị lão tướng là Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ, Hudson luôn cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Vừa bước vào đại điện, hai vị đại thần mới nhậm chức đã đứng dậy chào hỏi, xoa dịu phần nào sự bất mãn của Hudson.

Một đời vua một đời thần, Vương quốc Alpha cũng không thể tránh khỏi giai đoạn này.

Chiến tranh sắp nổ ra đã cắt ngang cuộc nội chiến trong triều đình. Caesar IV, người vốn đã nắm được thóp và có thể tiếp tục gây khó dễ, cũng buộc phải ngừng lại.

"Nguyên soái, nói một chút về tình hình tiền tuyến đi!"

Caesar IV đi thẳng vào vấn đề.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen.

Sau khi trải qua hai cuộc chiến tranh, đối mặt với cuộc xâm lược mới của thú nhân, Caesar IV đã không còn hoảng hốt như trước nữa.

"Bệ hạ, tình hình tiền tuyến hiện nay vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát."

"Đại quân Thú nhân mới bắt đầu tập kết từ nửa tháng trước, dự kiến là lực lượng chủ lực của bọn chúng sẽ đến tiền tuyến vào tháng sau."

"Quân phòng thủ cũng đã sẵn sàng, các lãnh chúa quý tộc cũng đã bắt đầu chuẩn bị cho chiến tranh. Tuyến phòng thủ Cận Đông đã được hoàn thành cách đây vài tháng."

"Nếu chiến tranh nổ ra, tiền tuyến có thể trụ được ít nhất là nửa năm trước sức tấn công toàn lực của quân địch, có đủ thời gian cho vương quốc điều binh khiển tướng."

"Vấn đề lớn nhất hiện nay là việc phối hợp các lực lượng chi viện của các địa phương và công tác vận chuyển vật tư chiến lược sau khi chiến tranh bùng nổ."

"Theo thần được biết, kho dự trữ vật tư chiến lược của vương quốc không đủ để duy trì một cuộc chiến tranh toàn diện."

"Nhiệm vụ hàng đầu của chính phủ trong thời gian tới là tập trung vật tư chiến lược và tổ chức điều động quân đội từ các địa phương. Còn chuyện chi viện cho tiền tuyến vào lúc nào thì còn tùy thuộc vào tình hình thực tế!"

Hudson trả lời một cách nghiêm túc.

Chương 1658: Đòi Quyền (2)

Thoạt nhìn thì có vẻ như Hudson đang báo cáo tình hình, nhưng thực tế lại đang nhấn mạnh vào một điểm quan trọng: cần quyền lực!

Nếu chỉ có quân đội ở Cận Đông và Bắc Cương thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình trước cuộc xâm lược của Thú nhân, muốn chiến thắng vẫn cần phải dốc toàn lực của cả vương quốc.

Triều đình vừa trải qua một cuộc thay đổi nhân sự, Hudson hoàn toàn không tin tưởng vào năng lực của các quan chức mới này.

Dù sao cũng là quyền thần, hắn bèn dứt khoát ôm luôn cả những công việc phức tạp này.

Chẳng biết có thể đảm bảo mọi việc diễn ra suôn sẻ hay không, nhưng ít nhất vào thời điểm quan trọng, Hudson dám giết người.

Nếu xét về sát phạt quả quyết, chắc chắn là hắn sẽ dứt khoát hơn những viên quan văn này. Đối với việc răn đe tập đoàn quan lại, sự quyết đoán này rất quan trọng.

Trong hai cuộc chiến tranh trước đây, Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ tiền nhiệm cũng đã từng đích thân cầm dao chém người trong quá trình phối hợp vận chuyển vật tư.

"Nguyên soái cứ yên tâm!"

"Tất cả các bộ ngành trong triều đình đều sẽ toàn lực phối hợp tiền tuyến..."...

Lời đề nghị bị từ chối, nhưng trong lòng Hudson không có gợn sóng gì. Hắn muốn nắm giữ cả quyền quân sự và chính trị, Caesar IV có thể đồng ý mới là lạ.

Việc nêu ra vấn đề hậu cần lúc này chủ yếu là để cảnh báo các đại thần trong triều. Nếu chính phủ không thể phối hợp tốt để đảm bảo công tác hậu cần cho tiền tuyến thì hắn, kẻ làm thống soái này sẽ đích thân ra tay.

Nếu thực sự phát triển đến mức quân đội phải trực tiếp tham gia thì sẽ chết người đó. Theo truyền thống của Vương quốc Alpha, trong thời kỳ Thú nhân xâm lược, ai cản thì người đó chết.

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, Caesar IV ức chế vô cùng. Vào thời điểm quan trọng nắm giữ quyền lực như lúc này, lũ thú nhân lại nhảy ra phá đám, nhát dao này đâm thẳng vào sườn của y.

Sâu thẳm trong lòng, Caesar IV đã không nhịn được mà thầm hối hận. Nếu biết trước thú nhân sẽ xâm lược nhanh như vậy thì y đã nhịn thêm vài năm rồi.

Bây giờ là thời kỳ chiến tranh, là lúc quân đội có tiếng nói nhất. Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ đồng thời từ chức, khiến cho triều đình không có ai có thể kiềm chế Hudson.

Tể tướng dự bị là Hầu tước Delgado tuy có uy vọng không tệ, nhưng chuyên nghiệp của ông ta là tài chính, là một viên quan văn chính hiệu.

Đối với một người muốn chưởng khống triều chính như Caesar IV mà nói, y cần một vị Tể tướng không quá mạnh, Delgado chính là ứng cử viên sáng giá nhất.

Nếu đã được hưởng lợi về quyền lực chính trị thì những việc như cầm dao giết người cũng đừng làm khó người ta.

Tân Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Eckermann còn lúng túng hơn, ông ta xuất thân từ Bộ Chính vụ, không có bất kỳ nền tảng gì trong quân đội.

Đừng nói là kiềm chế Hudson, ngay cả công việc nội bộ của Bộ Quân vụ mà ông ta vẫn còn chưa giải quyết ổn thỏa.

Sự bất lực của Bộ trưởng Quân vụ đồng nghĩa với việc trao lại quyền lực trong quân đội cho Hudson. Cho dù là bổ nhiệm nhân sự hay điều động quân đội quy mô lớn đều không thể không thông qua vị thống soái tam quân này.

Sự bất lực của các đại thần trong triều đình buộc Caesar IV phải đích thân ra trận đánh cờ. Làm quốc vương, từ thời khắc đích thân ra trận thì y đã thua rồi.

May mà Hudson còn chừa cho y chút mặt mũi, không làm cho y mất hết thể diện. Nếu không, khi hai bên đối đầu trực diện thì hậu quả sẽ rất tồi tệ.

Trên đời không có thuốc hối hận, việc trên chính trường vốn dĩ khó có thể vãn hồi. Sa thải quan chức rất dễ, nhưng muốn mời người ta quay lại thì lại không đơn giản.

Nếu thực sự khôi phục lại hệ sinh thái chính trị ban đầu thì người làm Quốc vương như Caesar IV cũng sẽ gần như bị biến thành con rối

Ngoài việc chờ người ta già yếu rồi tự nhường lại vị trí ra, muốn tiếp tục hạ bệ bọn họ là chuyện vô cùng khó khăn.

Về mặt chính trị, hành động tự vả mặt mình này chắc chắn sẽ dẫn đến việc uy tín của quân chủ bị sụt giảm nghiêm trọng.

Ngay cả khi Caesar IV không quan tâm đến danh tiếng của mình thì những người thân tín của y cũng sẽ không đồng ý.

Hudson còn chưa ngang ngược đến mức khiến Caesar IV phải liều mạng, nhưng khuyết điểm là nắm quá nhiều quyền lực vẫn làm cho Caesar IV nhức đầu không thôi.

Trước đây, y cảm thấy Hudson không chướng mắt là vì hai bên ở quá xa. Trừ khi là Quốc vương thông báo tới họp, nếu không Hudson cũng sẽ không xuất hiện ở vương đô.

Khoảng cách tạo nên vẻ đẹp.

Một quyền thần không xuất hiện, chắc chắn sẽ không chướng mắt bằng một quyền thần suốt ngày đi qua đi lại trước mặt. Sau khi ra tay với các quyền thần trong triều, Caesar IV mới nhận thức được tầm quan trọng của việc kiềm chế.

Về việc này, Hudson cũng không thể làm được gì.

Có một số việc, dù biết sẽ có hậu quả, nhưng cũng phải làm.

Thống soái phải có trách nhiệm của thống soái, không thể vì cố kỵ cảm xúc của Quốc vương mà lơ là trách nhiệm của bản thân.

Hội nghị quân sự kết thúc, Hudson lập tức quay trở lại tiền tuyến. Đế quốc Thú Nhân không còn ở thời kỳ đỉnh cao, nhưng không có nghĩa là dễ bắt nạt.

Nếu như quân địch nhân lúc hắn không ở đó mà bất ngờ tấn công thì cũng là một chuyện phiền phức.

Sau khi Trở lại vùng Cận Đông, mùi thuốc súng của chiến tranh đã nồng nặc đến mức gần như ngưng tụ thành thực chất.

Khác với hai cuộc chiến tranh trước đây, vào thời khắc này, ngoài một số ít người vẫn còn nghi ngờ ra, đại đa số quan binh ở tiền tuyến đều đang vô cùng kích động.

Rõ ràng là những chiến thắng liên tiếp đã làm giảm bớt nỗi sợ hãi của mọi người đối với Thú nhân.

Bây giờ ai nấy đều vô cùng tự tin, muốn kiến công lập nghiệp trong chiến tranh.

Đặc biệt là những quý tộc bị ép phải từ bỏ đất đai, thực hiện chiến lược thu hẹp, biểu hiện càng nhiệt tình hơn.

Chương 1659: Tấn Công Cảng St.Tesla

Sự đầu tư trước đó của mọi người chính là vì muốn nắm lấy cơ hội trong cuộc chiến tranh mới này.

Những người tham gia mở rộng đều do các quý tộc lớn trong vương quốc cầm đầu, thực lực không cần bàn cãi.

Nếu chiến tranh không bùng nổ quá nhanh, bọn họ còn chưa đứng vững gót chân, thì sẽ không cần phải thực hiện chiến lược thu hẹp.

Phú quý hiểm trung cầu!

Trong cả đời người, có thể gặp được cơ hội không nhiều. Bỏ lỡ một lần rồi, không ai muốn bỏ lỡ thêm lần thứ hai.

Thấy mọi người nhiệt tình cao như vậy, Hudson đương nhiên sẽ không dội cho gáo nước lạnh.

Bị động trở thành lãnh đạo phe chủ chiến, Hudson cũng không làm mọi người thất vọng. Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa Lĩnh đều được huy động, ba vạn quân thường trực trong lãnh địa ban đầu đã ngay lập tức tăng lên đến mười vạn.

Đội ngũ sĩ quan vốn cồng kềnh này bỗng nhiên trở nên bình thường. Những học viên vừa tốt nghiệp trường quân đội mới nhập ngũ đã trực tiếp chuyển từ chức phó sang chức chính.

Chỉ cần nhìn khí thế là biết, ai nấy đều đang chuẩn bị làm một vố lớn.

Các đại quý tộc địa phương cũng không chịu thua kém, số lượng quân đội đang tăng lên nhanh chóng.

Mặc dù tiền tuyến không được dung nạp được nhiều quân đội như vậy trong thời gian ngắn, nhưng chí hướng của mọi người đều rất rộng lớn, không ít người đã bắt đầu tính đến chuyện sau khi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Phe lý trí thì bắt đầu lo lắng về sự can thiệp của Liên minh Dị tộc.

Bộ tham mưu do Hudson thành lập đã lên phương án dự phòng cho trường hợp Liên minh Dị tộc can thiệp.

« Kế hoạch phòng ngự Bắc Cương », « Kế hoạch phòng ngự Nam Cương », « Kế hoạch phòng ngự Tây Cương » lần lượt ra đời, ngoài chuyện tiến về phía đông tấn công Đại thảo nguyên thú nhân ra, tất cả các khu vực còn lại đều tập trung vào phòng thủ.

Vừa nhìn liền biết đây là nét đặc sắc của Alpha. Nếu như không có huyết hải thâm cừu, thì không ai sẽ chuẩn bị chiến đấu đến cùng với Thú nhân ngay từ đầu.

Nhìn vào bản đồ trên tường, Hudson bắt đầu tìm kiếm cách phá cục. . . .

"Nguyên soái, bên ngoài có một tên Pig cầu kiến, nói là có tin tức quan trọng muốn báo cáo với ngài."

Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Hudson là tự hỏi bản thân xem có bị ảo giác hay không, từ bao giờ mà loài Pig có tư cách đưa thiếp mời cho hắn vậy?

"Tin tức quan trọng", cũng chỉ là cách nói tương đối mà thôi.

Đối với Pig là chuyện sống còn, nhưng khi đến chỗ của hắn thì không chừng sẽ biến thành chuyện cỏn con.

Có lẽ nhận thấy Hudson không vui, Số 0 bèn vội vàng nói tiếp: "Tên Pig bên ngoài mang theo vật chứng liên lạc giữa chúng ta và tộc Ngưu Đầu Nhân."

"Thuộc hạ cũng đã trao đổi với nó rồi, nó cung cấp không ít thông tin, nhưng lại nhất quyết không chịu nói về mục đích đến đây, chỉ muốn gặp trực tiếp ngài!"

Tộc Pig không có tư cách lọt vào mắt của Hudson, nhưng tộc Ngưu Đầu Nhân thì khác. Là một đại tộc trong Đế quốc Thú Nhân, lại còn ở tuyến đầu, trong tay bọn chúng vẫn có đồng Chip để nói chuyện hợp tác.

Trong quá khứ, hai bên đã từng liên hệ mấy lần, mọi người cùng nhau buôn lậu phát tài.

"Dẫn nó vào đi!"

Hudson không thèm quan tâm nói.

Lúc đầu hắn vốn định tiên hạ thủ vi cường, dự định trước khi đại quân Thú nhân đến sẽ dọn dẹp sạch sẽ các bộ lạc Thú nhân ở biên giới.

Nếu tộc Ngưu Đầu thức thời, đồng ý làm nội gián cho hắn trong Đế quốc Thú Nhân, thì tha cho bọn chúng cũng không sao.

Lợi ích về mặt quân sự là thứ yếu, quan trọng là ảnh hưởng về mặt chính trị.

Một đế chế hùng mạnh chỉ có thể bị sụp đổ từ bên trong, chứ không thể bị kẻ thù bên ngoài đánh sập!

Đánh bại Đế quốc Thú Nhân thì dễ, nhưng muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân lại rất khó. Nếu thật sự đến thời khắc sinh tử tồn vong, các chủng tộc thú nhân vẫn có thể bắt tay hợp tác.

Một Đế quốc Thú Nhân đoàn kết có thể bộc phát sức chiến đấu mạnh gấp mấy lần hiện giờ.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng đều là thứ yếu. Hudson không muốn khi đang hăng hái tiến công lại bị quân địch phản công đẩy lùi.

Trong những năm gần đây, tổ chức tình báo của vương quốc tìm kiếm đối tượng hợp tác trong nội bộ Đế quốc Thú Nhân.

Tiếc là mối thù hận giữa các chủng tộc quá sâu sắc, hai bên thiếu đi sự tin tưởng cơ bản. Ngay cả khi có đại tộc muốn thay đổi tình trạng hiện tại thì cũng không dám tuỳ tiện hợp tác với Vương quốc Alpha.

Nếu tộc Ngưu Đầu đồng ý hợp tác, Hudson cũng không ngại dìu bọn chúng một đoạn đường.

Dù sao mục đích cuối cùng đều là chia rẽ Đế quốc Thú Nhân, ai thượng vị cũng đều như nhau.

Tuy nhiên, trước khi thực hiện kế hoạch phải dồn ép không gian sinh tồn của thú nhân và châm ngòi mối quan hệ giữa các tộc trước.

Bởi vì một khi mất đi sự đàn áp của Hoàng đình, tốc độ phát triển của các chủng tộc sẽ nhanh hơn nhiều so với hiện tại.

Hudson có thể dung túng cho nhiều chủng tộc cùng tồn tại trên đại thảo nguyên, nhưng tuyệt đối không cho phép một nhà độc đại. . . .

Hoàng cung Lutecia, sau khi leo lên đế vị, Charles III đã qua giai đoạn hăng hái.

Sự xuất hiện của Liên quân can thiệp khiến cho vị tân hoàng này cảm thấy áp lực.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng phản ứng dữ dội của các quốc gia vẫn nằm ngoài dự đoán.

Vốn cho rằng trong nội bộ liên quân sẽ có cỏ đầu tường, nhưng giờ phút này, đám cỏ đầu tường đều đã lần lượt tham gia Liên minh chống Frank. Ngay cả đám đàn em trung thành của Vương quốc Frank cũng bắt đầu mắt đi mày lại với Liên minh chống Frank.

Trở thành người cô đơn chỉ sau một đêm, cho dù là cường quốc số một đại lục thì vậy không khỏi có chút lo lắng.

May mà kế hoạch ở Bắc đại lục và Trung đại lục trước đó đã thành công, Liên minh năm nước nợ ân tình, chỉ khiển trách vài câu mang tính tượng trưng, không theo xu hướng gia nhập Liên minh chống Frank.

Chương 1660: Tấn Công Cảng St.Tesla (2)

Phản ứng bình thường này không thể thay đổi khốn cảnh về mặt quân sự mà Vương quốc Frank đang phải đối mặt, nhưng lại có thể cứu vãn Vương quốc Frank về mặt chính trị.

"Đối đầu với các quốc gia Nam đại lục" và "Đối đầu với các quốc gia Nhân tộc" là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Liên minh chống Frank không thể đại diện cho toàn bộ Nhân tộc, đây chỉ là một cuộc xung đột giữa các thế lực Nhân tộc, còn chưa lên đến tầm cao là cả chủng tộc.

"Những kẻ này đều không chịu yên phận, xem ra chúng ta đã im hơi lặng tiếng quá lâu, khiến cho mọi người đều tưởng rằng đao của chúng ta đã bị cùn!"

Nói xong, Charles III liền ném công văn xuống đất.

Tuyên ngôn đằng đằng sát khí, thể hiện bá khí của cường quốc số một đại lục.

Dù phải đối đầu với các quốc gia Nam Lục địa thì Charles III cũng không hề nao núng, quần thần trên triều lại càng không có gì phải sợ.

"Bệ hạ, liên minh chống Frank nhìn như thanh thế to lớn, nhưng nội bộ lại đều là tự làm theo ý mình."

"Sự hợp tác giữa Giáo Đình và Vương quốc Iberia chỉ là kêu to khẩu hiệu mà thôi, hai bên vẫn còn bất đồng nghiêm trọng trong quá trình chấp hành cụ thể, các quốc gia khác cũng đều có toan tính của riêng mình."

"Cả đám đều muốn người khác bỏ công sức, còn mình thì ở phía sau ngồi mát ăn bát vàng."

"Đây chính là cơ hội của chúng ta!"

"Lúc này quân địch chia thành ba đường tấn công, nhìn như hô ứng lẫn nhau, nhưng kỳ thực khắp nơi đều là chiến cơ, thần đề nghị xuất kích tấn công lãnh thổ của Giáo Đình bằng đường biển, . . ."

Lời đề nghị bẻ lái bất ngờ của Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Fehrs làm cho mọi người giật nảy mình. Trước đó làm nền nhiều như vậy, vốn cho rằng sẽ tấn công đường thứ nhất, không ngờ rằng mục tiêu thực sự của ông ta lại là trụ sở của Giáo Đình.

Chiến tranh mà, chính là phải bất ngờ. Chuyện mà tất cả mọi người đều có thể nghĩ ra thì kẻ địch cũng có thể nghĩ ra.

Đế quốc Frank tuy mạnh, nhưng không mạnh đến mức có thể đối đầu với cả Nam đại lục. Đồng thời chặn đánh ba đường quân địch rõ ràng là không có khả năng chiến thắng, lựa chọn tốt nhất là tấn công một đường.

Trong trường hợp có thể dự đoán, kẻ địch chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị. Cho dù họ tập trung lực lượng tấn công một đường thì cũng rất khó có thể giành chiến thắng trong thời gian ngắn.

Ngược lại, đề xuất của Bộ trưởng Quân vụ lại có tính khả thi hơn. Chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng không ngờ tới, kẻ địch đương nhiên là cũng khó có thể dự đoán được.

Lúc này, phần lớn quân chủ lực của Giáo Đình đều đang ở ở trong Liên quân can thiệp, nội bộ đang trống. Hơn nữa, quân chủ lực hải quân bảo vệ bờ biển đã bị tiêu diệt hoàn toàn ở hải vực sương mù cách đây vài năm, hiện vẫn còn đang trong quá trình phục hồi.

Hải quân không đủ sức, đương nhiên là không thể ngăn cản đại quân Frank đổ bộ. Chỉ cần đại quân xuất hiện trên bán đảo, bất kể có thể tiêu diệt được Giáo Đình hay không thì cũng đã đạt được mục đích chính trị.

Để bảo vệ an toàn cho sào huyệt, dù muốn hay không, Giáo Đình cũng buộc phải rút quân từ tiền tuyến về chi viện cho tổng bộ.

Thiếu đi đại địch Giáo Đình, trận chiến sau đó sẽ dễ đánh hơn nhiều. Chỉ đối đầu với Vương quốc Iberia và một đám cỏ đầu tường thôi thì cán cân chiến tranh đã nghiêng về phía Frank.

"Tốt!"

"Binh quý thần tốc, Bộ Quân vụ lập tức cử một đội quân yểm trợ, tập kích Giáo Đình bằng đường biển."

"Chiếm được Thánh Sơn là tốt nhất, dù không chiếm được, lão tử cũng phải dọa cho lão bất tử Shelter VII kia sợ chết khiếp."

Charles III lập tức quyết định.

Y nhìn Giáo Đình không thuận mắt cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai. Nhưng vì hai bên đều là thế lực hàng đầu, ở giữa còn có các quốc gia khác, tự tiện phát động chiến tranh lao sư viễn chinh, thắng bại khó liệu.

Nhưng Charles III tuyệt đối không ngờ là Giáo Đình lại có phản ứng kích động như vậy sau khi mình xưng đế, trực tiếp phái tướng chủ lực ra trận.

Không cần nói thêm gì nữa, chiến cơ đã bị địch nhân đưa tới cửa, trận chiến này nhất định phải đánh.

Giết gà dọa khỉ thì làm sao có hiệu quả bằng giết khỉ dọa gà chứ?

Có thể đạp lên Giáo Đình thượng vị, tất cả tính hợp pháp đều có. Nếu thực sự không tìm được căn cứ pháp lý thì tự mình biên soạn thôi.

Cái chính là: Mạnh được yếu thua!. . .

"Ầm ầm - "

"Ầm ầm - "

Những tiếng nổ vang dội cảng St. Tesla.

Cảng biển vốn này đã yên bình vô số năm, đây là lần đầu tiên bị quân địch tấn công trong hơn ngàn năm qua, nên quân phòng thủ phản ứng vô cùng chậm chạp.

Tàu chiến neo đậu trong cảng trở thành nạn nhân đầu tiên. Vô số binh lính còn đang trong giấc mộng thì nhà mình chiến hạm của nhà mình đã quân địch đánh chìm.

"Địch tập!"

Khi tiếng báo động vang lên, đợt tấn công bằng pháo của kẻ địch đã kéo dài hơn nửa giờ. Cơ sở hạ tầng của cảng đã trải qua cuộc khảo nghiệm nghiêm trọng nhất kể từ khi được xây dựng đến nay.

Quân đồn trú của cảng St. Tesla dụi dụi mắt, từ trong giấc ngủ tỉnh lại, ngay sau đó, bên tai liền truyền đến những tiếng la giết.

"Quân địch đã đổ bộ rồi!"

Nhận được tin tức này, quân đồn trú vốn đã hoảng loạn càng trở nên hoang mang tột độ.

"Vệ binh, mau truyền lệnh xuống, để cho quân phòng thủ tổ chức phản công!"

Tướng lĩnh hoảng hốt ra lệnh.

Đáng tiếc là cảng St. Tesla đã yên bình vô số năm, sớm đã trở thành cái nôi mạ vàng cho những cá nhân có chức quyền, những người thực sự có năng lực chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bây giờ đột nhiên gặp phải khủng hoảng đột xuất như vậy, những con ông cháu cha đời thứ N này đã sớm hoảng loạn tột độ, hận cha mẹ mình không sinh thêm vài cái chân để dễ chạy trốn, làm gì còn nhớ tới chuyện tổ chức phản công nữa!

Chương 1661: Thất Thủ

Những sĩ quan càng có năng lực thì tốc độ chạy trốn hiện giờ lại càng nhanh. Không phải là do những người này không có cốt khí, chủ yếu là vì họ quá hiểu "chiến hữu" của mình.

Biết càng nhiều thì càng thiếu tự tin chiến thắng.

Đúng là chạy trốn sẽ có khả năng bị thanh toán sau chiến tranh, nhưng đó là chuyện sau này.

Nếu ngốc nghếch ở lại đây tổ chức thuộc hạ tiến hành chống cự, sợ rằng không chờ tới lượt Giáo Đình tiến hành thanh toán thì đã bị đồng đội hố chết trước rồi.

"Giết. . ."

"Giết. . ."

Tiếng hò hét liên miên bất tuyệt đã gây ra áp lực nặng nề cho quân phòng thủ. Ngoài một số ít sĩ quan đứng ra cấp dưới phản công ra, phần lớn quan binh còn lại đều lựa chọn bỏ chạy trong lúc hoảng loạn.

Trên bến tàu, dưới sự chỉ huy của các sĩ quan, vô số binh lính Frank xếp hàng lên bờ một cách trật tự.

Không hề có ý định dừng lại, sau khi bước lên đất liền, các quan binh lập tức tham gia chiến tranh.

Kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, quan binh không ngừng tràn vào, tuyến phòng thủ bến cảng vốn đã rối loạn đã nhanh chóng bị phá tan.

Là người chiến thắng, Hầu tước Sunil đặt chân lên đất liền, cả người như bay lên, luôn có cảm giác không thật.

Cảng St. Tesla tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Aslante lại có thể bị chiếm đóng dễ dàng như vậy, thật sự là nằm ngoài dự liệu.

Được chiến thắng khích lệ, Hầu tước Sunil vốn còn lo lắng về việc tấn công Giáo Đình, lúc này bỗng trở nên vô cùng tự tin.

Trong thâm tâm, Hầu tước Sunil không khỏi cảm thán: "Xem ra Giáo Đình đã thối nát hơn trong dự đoán!"

"Một Giáo Đình như vậy, nếu như không suy tàn thì quả thực là không có thiên lý!"

Nói thì nói vậy, nhưng lòng kính sợ vẫn không thiếu. Thuyền hỏng còn ba cân đinh, huống chi là Thần Hi Giáo Đình truyền thừa vạn năm.

Sự suôn sẻ hiện tại, một mặt là do nội bộ Giáo Đình thối nát, trong quân phòng thủ tràn ngập những cá nhân ăn bám có chức quyền, mặt khác là do đánh kẻ địch bất ngờ.

Phàm là quân địch có tính cảnh giác cao hơn một chút, để một quân đoàn chủ lực ở đây, thì trận chiến ngày hôm nay chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Đi dọc theo chiến trường, nhìn thấy những ánh mắt thù hận của người dân, Hầu tước Sunil liền cau mày.

Là một tổ chức tôn giáo, tuy rằng trong nội bộ Giáo Đình đã thối nát, nhưng vẫn không thiếu tín đồ thành kính.

Trực giác nói cho ông ta biết, chỉ cần có cơ hội, những tín đồ Giáo Đình này sẽ hóa thân thành sói hoang, phát động tấn công mãnh liệt nhất nhằm vào bọn hắn. ...

Quang Minh Thánh Sơn, thánh địa vốn dĩ tràn đầy khí tức thần thánh nay cũng trở nên náo động.

Kể từ khi tin tức về cảng St. Tesla thất thủ truyền đến, bầu không khí trong Giáo Đình đã trở nên căng thẳng.

Quân địch đã giết tới cửa nhà, đây là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà Giáo Đình phải đối mặt trong ba trăm năm qua.

Lần gần nhất mà họ cảm thấy căng thẳng như vậy là trong phong trào phản giáo quyền trên đại lục diễn ra cách đây ba trăm năm, quý tộc các nước cùng nhau gây áp lực lên Giáo Đình, buộc họ phải từ bỏ quyền thống trị thế tục.

Là Giáo Hoàng, sắc mặt của Shelter VII hiện đang vô cùng u ám. Trong nhiệm kỳ của ông ta, Giáo Đình đã tạo ra vô số cái "lần đầu tiên", chỉ có điều hầu hết đều là tiêu cực.

Cảng St. Tesla - bến cảng quan trọng nhất của Giáo Đình đã bị thất thủ trong một ngày, đây là một kỳ tích trong lịch sử quân sự của đại lục.

Rõ ràng là có thành trì hùng mạnh, nhưng hai vạn quân đồn trú lại chẳng thể chống trả ra hồn, thậm chí cả ma trận pháp thủ thành cũng không mở.

Đã từng thấy phế vật rồi, nhưng sự vô dụng của quân phòng thủ vẫn phá vỡ kỷ lục thế giới.

Tệ hơn nữa là sau khi cảng St. Tesla thất thủ, Người Frank vẫn không chịu dừng lại, lúc này quân đội của họ đã cách Quang Minh Thánh Sơn chưa đầy hai trăm dặm.

"Tướng lĩnh chỉ huy cảng St. Tesla là ai, các sĩ quan cao cấp đóng giữ ở đó gồm những người nào?"

Shelter VII lạnh lùng hỏi.

Sát khí trong ánh mắt đã ngưng tụ thành thực chất, dù là ai nhìn vào cũng biết: Giáo Hoàng đang muốn giết người.

"Bệ hạ, kẻ địch bất ngờ tấn công vào ban đêm, quân đồn không kịp phản ứng. Tất cả các tướng lĩnh cấp cao trong thành, bao gồm cả chỉ huy Palidan, đều đã tử trận khi cảng St. Tesla thất thủ!"

Hồng y giáo chủ Asprila cắn răng trả lời.

Bất kể quan quân trong thành có tử trận hay không, họ đều phải xuất hiện trong danh sách tử vong.

Chuyện đã phát triển đến nước này rồi, dù là quan hệ bệ đỡ có mạnh đến đâu cũng vô dụng, tất cả các quan chức cấp cao của Giáo Đình có liên quân đều phải tráng sĩ chặt tay.

Chỉ cần hơi có chút đầu óc chính trị đều biết, trong trận chiến này, Giáo Đình không chỉ thua thảm hại về mặt quân sự, mà còn thua thảm hại về mặt chính trị.

Hậu quả trực tiếp nhất là họ bị loại khỏi danh sách "thế lực đứng đầu đại lục", cho dù sau này có thể phản công trở lại thì cũng không thể loại bỏ sự ảnh hưởng chính trị ác liệt này.

Uy danh của Giáo Đình không thể nói là bị quét sạch, nhưng cũng không còn lại bao nhiêu. Sau này muốn lấy thế đè người sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Mất mát to lớn như vậy, chắc chắn phải có người chịu trách nhiệm

Để không liên lụy đến bản thân, lựa chọn tốt nhất là để tất cả các tướng lĩnh cùng nhau "chiến tử sa trường", sau đó đổ lỗi cho người Frank.

Không phải quân ta không mạnh, mà là kẻ địch quá hèn hạ!

"Mượn cớ" qua loa cho xong.

Cảng St. Tesla trù phú vốn là mảnh đất phì nhiêu, trước giờ nơi đây đều là thánh địa mạ vàng, liên lụy đến rất nhiều người.

Quân địch đã binh lâm thành hạ, hiện tại cần nhất chính là đồng tâm hiệp lực. Cứ khắt khe với những chi tiết nhỏ này thì chẳng có lợi cho ai cả.

Chương 1662: Tin Khẩn

"Hừ!"

"Đám ngu xuẩn này chết sạch rồi, để lại cục diện rối rắm cho chúng ta."

"Đại quân của địch nhân đã áp cảnh, làm sao ngăn cản quân địch, bảo vệ Thánh Sơn, mau chóng nghĩ ra kế sách đi!"

Shelter VII cố nén nộ khí nói.

Từ cảng St. Tesla đến Quang Minh Thánh Sơn vốn là một vùng đồng bằng, tuy dọc đường có vài tòa thành trì nhưng không phải là nơi hiểm yếu gì.

Là sào huyệt của Thần Hi Giáo Đình, quân phòng thủ ở đây còn không nhiều bằng nhân viên thần chức, sức chiến đấu thực sự không thể khiến người ta yên tâm được.

Rút kinh nghiệm từ thất bại trước, Shelter VII đã không còn tin tưởng vào quân phòng thủ địa phương nữa.

Nếu không thể chặn đứng quân địch, vậy thì chỉ còn cách mở màn trận chiến bảo vệ Thánh Sơn thôi.

Nếu thực sự đến bước đó, bất kể thắng thua thế nào, người làm Giáo Hoàng là ông ta đều sẽ bị khắc ghi lên cây cột sỉ nhục, để lại tiếng xấu muôn đời.

So với những hậu quả thảm khốc này, việc truy cứu trách nhiệm hoàn toàn có thể hoãn lại sau.

"Bệ hạ, quân địch khí thế hung hung, hiện giờ Thánh Đình đang trống rỗng, số lượng quân đội có hạn."

"Bảo vệ Thánh Sơn còn miễn cưỡng, căn bản không thể đảm bảo an toàn cho toàn bộ Thánh Đình."

"Hiện giờ, chỉ có thể điều động quân đội từ tiền tuyến trở về chi viện thì mới có thể tiêu diệt hoàn toàn quân địch."

"Tuy nhiên, việc điều động quân chủ lực cần thời gian, trước mắt cần tìm cách kéo dài thời gian."

"Khẩn cầu bệ hạ hạ lệnh: Điều động tín đồ. . ."

Lời đề nghị của Blake khiến cho đại điện trở nên lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều rõ ràng, việc triệu tập tân binh cần thời gian. Địch đã đến trước cửa nhà rồi, cho dù tân binh có đến ngay lập tức thì cũng rất khó phát huy tác dụng.

Cách chính thống không hiệu quả, vậy thì chỉ còn cách dùng phương pháp khác.

Nhân viên thần chức hiệu triệu, tất cả tín đồ đều có thể trở thành binh lính. Sức chiến đấu tạm thời không bàn đến, nhưng có thể gây ra không ít phiền toái cho địch nhân.

Vấn đề duy nhất chính là hậu quả quá lớn.

Người Frank không phải là kẻ ngốc, một khi phát hiện ra người dân dọc đường trở thành kẻ địch, họ chắc chắn sẽ tiến hành thanh trừng.

Trong cuộc nội chiến nhân tộc, tuy số vụ đồ thành không nhiều, nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Có thể tưởng tượng được, sau trận chiến này, tín đồ chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề, thậm chí các làng mạc, thành phố dọc đường đều có khả năng biến thành khu vực không người ở. . . .

Một tiếng long ngâm vang trời, tất cả mọi người đều biết là Nguyên soái Hudson đã đến.

Trong vài ngày gần đây, Hudson mỗi ngày đều cưỡi Cự Long bay lượn trên bầu trời Cận Đông để thị sát và kiểm duyệt quân đội.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng, nhằm để lại một ấn tượng tốt cho lão đại, các quý tộc lãnh chúa và sĩ quan quân đội dọc đường đều rất cố gắng thể hiện.

Vừa mới hạ cánh kiểm duyệt xong tình hình chuẩn bị chiến tranh ở một địa điểm, đang chuẩn bị chạy tới nơi kế tiếp thì một tên Kỵ binh Griffin Dragon bất ngờ từ trên trời giáng xuống.

"Nguyên soái, vương quốc gửi tình báo khẩn cấp!"

Nhận lấy công văn rồi nhìn lướt qua một lượt, sắc mặt của Hudson lập tức thay đổi.

Chiến tranh chống Frank nổ ra cũng không phải là bí mật gì, nhưng Vương quốc Frank bất ngờ tấn công Giáo Đình thì lại là điều không ai ngờ tới.

Điều bất ngờ hơn nữa là cuộc đánh lén bất ngờ này lại thành công chiếm được cảng St. Tesla!

Phiên bản "xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị" của đại lục Aslante, chơi tốt như vậy, Hudson chỉ có thể cảm thán: Tướng tài!

Chỉ là năm xưa khi mọi người cùng nhau bao vây Đế quốc Thú nhân, biểu hiện của Hầu tước Sunil chỉ là trung quy trung củ, không có gì kinh người.

Công chiếm cảng St. Tesla chỉ sau một trận chiến, vậy thì tiếp theo sẽ đến "Vây Ngụy cứu Triệu" .

Hudson nhớ lại bản đồ của Giáo Hoàng quốc, trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh.

Quân đội Frank rong ruổi trong lãnh thổ của Giáo hoàng quốc, đại quân giết thẳng tới dưới chân Thánh Sơn, Giáo Đình bị buộc phải rút quân từ tiền tuyến về.

Có lẽ không đợi quân đội Frank bao vây Thánh Sơn thì Giáo Đình đã chủ động rút quân trước rồi.

Dù sao, việc chống Frank có thể làm bất cứ lúc nào, nhưng an nguy của sào huyệt mình lại không thể lơ là dù chỉ một lần.

Lỡ như bị địch nhân công phá Thánh Sơn, cho dù chiến tranh chống Frank đại thắng thì cũng chẳng còn liên quan gì đến Giáo Đình nữa.

"Đáng tiếc!"

Hudson không kìm được mà than thở một câu.

Người Frank đánh lén Giáo Đình không đúng thời điểm.

Nếu sớm hơn một chút, hoặc muộn hơn một chút, Vương quốc Alpha nhất định sẽ phái binh qua đó ủng hộ.

Sao Vương quốc có thể vắng mặt trong một hoạt động có ý nghĩa như hủy diệt Giáo Đình được chứ?

Từ khi lập ra Giáo hội mới, quan hệ giữa hai bên đã là không chết không thôi, không còn có bất cứ đường lui nào.

Đáng tiếc cho cơ hội bỏ đá xuống giếng tuyệt hảo được đưa tới tận cửa, nhưng vương quốc lại đang bị Thú nhân xâm lược.

Sau một lúc thất thần ngắn ngủi, Hudson nhanh chóng lấy lại tinh thần. Người Pháp có thể diệt được Giáo Đình hay không thì không biết, nhưng họ đã thành công kéo Giáo Đình xuống thần đàn.

Lúc này, Thần Hi Giáo Đình vẫn là một thế lực đỉnh cao trong hàng ngũ lực lượng cao cấp, nhưng quân đội của họ thối nát lại là một sự thật không thể chối cãi.

Thực ra, điều này đã bị bại lộ trong cuộc chiến tranh đại lục trước đây rồi. Chẳng qua lúc đó là quân chủ lực của Giáo Đình tham chiến, mặc dù thành tích có phần tệ hại, nhưng cũng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được.

Thêm vào đó, Giáo triều liên tục tuyên truyền về địa hình phức tạp, bị đồng minh kéo chân sau, nên mới không làm cho dư luận xôn xao.

Nhưng đến bây giờ, mọi chuyện đã không còn che giấu được nữa.

Nếu như màn thể hiện tiếp đó của quân đội Giáo Đình mà cũng tệ hại như quân phòng thủ cảng St. Tesla thì có chuyện vui để xem rồi!

Chương 1663: Một Lũ Điên

Chỉ cần người Frank tiến quân đủ nhanh, họ sẽ có cơ hội phát động một cuộc công phòng chiến ở Thánh Sơn trước khi quân chủ lực của Giáo Đình quay về.

Ép doanh khổ tu sĩ của Giáo Đình xuất hiện, dùng quân đội để tiêu hao nội tình của bọn chúng, đây hoàn toàn là một chiến thắng vang dội về mặt chiến lược.

"Lấy giấy bút tới đây."

Hudson lập tức ra lệnh cho vệ binh không xa. . . .

"Khốn kiếp!"

"Lũ con hoang Giáo Đình lại dám rút quân vào lúc này, quả thực là. . ."

Bordeaux VIII tức giận mắng mỏ.

Đã nói xong là tam lộ đại quân kề vai sát cánh, cùng nhau vây công Vương quốc Frank, để bọn chúng không thể nhìn thấy đầu đuôi.

Kết quả là chiến tranh vừa mới bắt đầu, Giáo Đình lại đột nhiên rút quân, khiến cho toàn bộ đông quân bị giải tán.

Thiếu mất quân đội Giáo Đình làm lực lượng chủ lực, thực lực của những quốc gia còn lại có hạn, không có can đảm đi khiêu khích Người Frank một mình.

Dù sao lão đại cũng đã bỏ đi rồi, dứt khoát đi theo lão đại về nhà là được, đại nghiệp chống Frank đành giao lại cho đồng minh vậy.

Giáo Đình bỏ gánh, áp lực liền đè nặng lên vai Vương quốc Iberia. Lúc này họ đã bị dồn vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu tiếp tục chiến tranh thì họ sẽ trở thành lực lượng chủ đạo tuyệt đối của liên minh chống Frank. Tuy có nhiều đồng minh đi theo, nhưng sĩ khí quân tâm đã bị tổn thất nặng nề.

Về mặt lý thuyết, liên minh chống Frank vẫn chiếm ưu thế, nhưng muốn giành chiến thắng lại không dễ dàng.

Chỉ cần sơ suất một chút là sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Họ chỉ muốn kéo Đế quốc Frank xuống khỏi vị trí cường quốc số một mà thôi, chứ không muốn phải lưỡng bại câu thương với Người Frank.

Dừng chiến tranh cũng không phải là lựa chọn tốt gì.

Lý do mà hiện giờ họ có thể tập hợp được nhiều đồng minh như vậy, ngoài việc họ và Giáo Đình đồng thời kêu gọi ra, càng nhiều vẫn là do Người Frank đã chọc giận mọi người.

Quyết định của một số quốc gia là kết quả của việc suy nghĩ bồng bột. Đợi đến khi mọi người tỉnh táo lại, lần hiệu triệu tiếp theo e là sẽ không còn nhiệt tình như vậy nữa.

Chuyện phiền phức hơn là, dù họ có dừng lại thì Người Frank cũng chưa chắc chịu dừng tay.

Tuy Đế quốc Frank yếu thế khi phải đối mặt với toàn bộ liên minh chống Frank, nhưng nếu chỉ phải đối mặt với một Vương quốc Iberia thôi thì người ta vẫn có thực lực đấm vỡ mồm họ.

"Xin bệ hạ bớt giận!"

"Giáo Đình rút quân đã là sự thật không thể thay đổi được nữa, chúng ta cũng không thể làm được gì, việc cấp bách hiện giờ là phải làm thế nào để tiếp tục chiến tranh.

"Thực ra, cho dù đại quân của Giáo Đình có ở lại cũng chưa chắc có thể phát huy được nhiều tác dụng."

"Nhìn từ tình hình những năm gần đây, Thần Hi Giáo Đình vẫn luôn không ngừng suy thoái."

"Quân đội của một thế lực mục nát và suy tàn như vậy chắc chắn sức chiến đấu sẽ không cao được đến đâu."

"Nhìn vào sự sụp đổ của cảng St. Tesla là biết, Thần Hi Giáo Đình hiện giờ chính là một con hổ giấy, đâm một phát là thủng."

"Nhìn từ góc độ khác, việc không có heo đồng đội này quấy rối đối với vương quốc cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt."

"Ít nhất là chúng ta sẽ gặp phải ít sự cản trở hơn khi thống nhất lực lượng quân sự của các nước liên minh."

"Dựa vào binh lực nhiều hơn kẻ địch gấp mấy lần của liên minh, cơ hội chiến thắng của chúng ta trong cuộc chiến chống Frank này vẫn rất cao!"

Tể tướng Hầu tước Olmos ra vẻ bình tĩnh phân tích.

Nếu không phải vì giọng nói hơi khàn, cơ thể hơi run rẩy, thì độ tin cậy sẽ cao hơn.

Tuy nhiên, những người có mặt đều là người có EQ cao, họ luôn tuân theo nguyên tắc "biết nhưng không nói ra" .

"Bệ hạ, Tể tướng nói không sai. Giáo Đình muốn rút quân thì cứ để bọn chúng rút đi, dù sao chúng ta cũng không muốn trông cậy vào đám phế vật này."

"Tiếp theo, chúng ta chỉ cần ổn định các quốc gia, tiếp tục tiến hành đại nghiệp phản Frank tới cùng, thì nhất định sẽ giành được chiến thắng cuối cùng!"

Bộ trưởng Quân vụ Hầu tước Francisco mở miệng phụ họa.

Không có lựa chọn nào tốt hơn, trong điều kiện hiện tại, chỉ đành cố gắng khai thác ưu thế của bản thân.

Để giảm thiểu ảnh hưởng của việc Giáo triều rút quân, ông ta đã hạ thấp quân đội Giáo triều một cách trắng trợn, như thể Giáo Đình đối với Liên minh chống Frank thực sự không quan trọng, có cũng được mà không có cũng không sao.

Sau khi chần chừ một chút, Bordeaux VIII liền chậm rãi gật đầu.

Chiến tranh vừa mới bắt đầu, trước khi khai chiến toàn diện, đương nhiên là không thể gia tăng sĩ khí cho người khác và dập tắt uy phong của chính mình được.

"Bá tước Midford, trọng trách điều phối quan hệ giữa các nước sẽ được giao lại cho Bộ Ngoại giao các ngươi."

"Cho dù là sử dụng thủ đoạn gì thì đều cũng phải ổn định các đồng minh, tuyệt đối không thể để họ rời khỏi vào lúc này."

". . .". . .

Ảnh hưởng của việc cảng St. Tesla thất thủ vẫn còn đang lan rộng. Liên minh chống Frank vốn dĩ tự tin tràn trề giờ đây đã bị giáng một đòn chí mạng.

Tiếp theo đó, việc Giáo Đình rút quân lại như đâm thêm một nhát dao vào liên minh.

Lúc này, tình hình ở Đế quốc Frank lại hoàn toàn khác biệt.

So với sự lo lắng thấp thỏm trước khi chiến tranh bùng nổ, giờ đây vô số người đã thả lỏng tâm tình, chuẩn bị chào đón chiến thắng cuối cùng.

Là người có công lớn trong việc chiếm lấy cảng St. Tesla, Hầu tước Sunil đã trở thành anh hùng được người Frank kính ngưỡng, chỉ thiếu chút nữa là bị thổi thành danh tướng số một trên đại lục.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều không liên quan gì đến Hầu tước Sunil, lúc này ông ta đang vô cùng đau đầu vì những cuộc tấn công liên miên.

"Điên rồi!"

"Đều là lũ điên!"

"Giáo Đình gì chứ, rõ ràng là tà giáo!"

Nhìn vào tập tài liệu được tổng hợp trong tay, Hầu tước Sunil không khỏi thốt lên.

Chương 1664: Đồ Tể

Để làm chậm tốc độ hành quân của họ, các tín đồ dọc đường đã sử dụng đủ mọi thủ đoạn, liên tục gây rối cho hành động của quân đội.

"Truyền lệnh xuống, bất kỳ kẻ khả nghi nào đến gần quân đội, bất kể già trẻ gái trai, đều giết chết không tha!"

"Bất kỳ ai dám bao che, che giấu quân địch đều sẽ bị giết cả nhà."

"Giao trách nhiệm giám sát cho các địa phương, một người phát động đánh lén thì tàn sát thôn, mười người đánh lén thì tàn sát trấn, trăm người đánh lén. . ."

Liên tục ban ra ba lệnh tàn sát, sắc mặt u ám của Hầu tước Sunil mới dịu đi phần nào.

Không phải ông muốn dùng đến biện pháp cực đoan, mà là những tín đồ này quá điên cuồng. Để gây rối cho họ, vô số tín đồ cuồng tín đã thực hiện các cuộc tấn công bằng cách tự sát.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không đến mức không thể chịu đựng được. Vấn đề chính là những kẻ điên này còn lợi dụng sự đồng tình của họ, thậm chí còn không buông tha cho cả con ruột của mình.

Nơi điên rồ nhất, thậm chí còn xuất hiện cảnh cả thị trấn nhuốm máu, triệu hồi ác quỷ giáng lâm.

Thủ đoạn tàn ác không thua kém gì tà giáo, hoàn toàn không liên quan đến hai chữ "Thần Thánh".

Bất đắc dĩ, Hầu tước Sunil đành phải mang tiếng "đồ tể", hạ lệnh tàn sát để thanh trừng.

Có thể chấn nhiếp được kẻ địch hay không thì không biết, nhưng chắc chắn sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội. Nhưng không còn cách nào khác, vì không ai biết được trong đầu của những kẻ cuồng tín đang nghĩ gì.

Không giải quyết được vấn đề thì giải quyết người có khả năng tạo ra vấn đề. Chỉ cần tất cả mọi người ở dọc đường đều chết hết thì đương nhiên sẽ không còn xảy ra các cuộc tấn công nữa.

"Liên lụy quá nhiều", đó không phải là điều mà một quân nhân nên suy nghĩ. Thứ mà ông ta cần hiện giờ chính là: nhanh chóng điều động quân đội đến chân núi Thánh Sơn, hoàn thành đại nghiệp tiêu diệt Giáo Đình. ...

Sau khi được buông tay buông chân, tốc độ tiến quân của quân đội Frank vốn chậm chạp đã tăng lên đột biến.

Tuy nhiên, việc giết chóc cũng khiến con người trở nên hung hãn hơn.

Lúc đầu chỉ là để trả thù, sau này thì việc giết chóc lại là do cầu tài.

Đối với cách làm lộng hành của đám thuộc hạ, dù là quan chỉ huy nhưng Hầu tước Sunil cũng bất lực.

Quân đội cướp bóc vốn là truyền thống trên đại lục Aslante.

Đồ sát vừa là để che giấu tội ác, cũng vừa là để bảo vệ đường lui an toàn cho đại quân.

Cảnh tượng đẫm máu đã khiến cho nhiều người kinh hãi.

Nhóm tín đồ cuồng tín thì vẫn điên cuồng như xưa, nhưng càng nhiều người bình thường lại sợ hãi.

Khi nghe được tin đại quân Frank đến, ai nấy cũng đều mang theo gia đình mình chạy trốn. Trong số đó, những người đi đầu bỏ chạy đa phần là các nhân viên thần chức, ngược lại, dân thường ở tầng lớp thấp lại là những người tham gia chống cự nhiều nhất.

Mãi đến khi giới cao tầng của Giáo Đình dùng biện pháp mạnh để giết gà dọa khỉ thì mới ngăn chặn được phong trào bỏ chạy, nhưng lúc này quân địch đã tiến đến chân núi Thánh Sơn.

Trận chiến bảo vệ Thánh Sơn sắp diễn ra, toàn bộ ánh mắt trên đại lục đều đổ dồn về đây, hiện giờ phải xem người Frank có gan tiến công Thánh Sơn hay không. . . .

"Viện quân đến chỗ nào rồi?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Ông đã không còn tâm trí để quan tâm đến những cuộc bàn tán ở ngoại giới nữa. Người khác sẽ nghi ngờ lòng dũng cảm của người Frank, nhưng giới cao tầng của Giáo Đình sẽ không.

Chỉ cần nhìn cách quân đội Frank hành động là biết, vì vội vã hành quân mà ra tay tàn sát dọc đường. Nếu không phải đến vì Thánh Sơn thì cần gì phải mang cái danh "Đồ tể " chứ?

Lớp da hổ "Thần linh" chỉ có thể hù dọa được người ngoài.

Cuộc nội chiến giữa các tín đồ cũng không phải là mới xảy ra lần đầu tiên. Trong lịch sử Giáo Đình đã từng xảy ra rất nhiều cuộc nội chiến tranh giành quyền lực, nhưng chưa bao giờ từng thấy Thần linh ra tay can thiệp.

Xét cho cùng, con người và Thần linh là hai loài sinh vật khác nhau, trình độ nhận thức của hai bên chênh lệch quá xa.

Thần linh nhìn cuộc nội chiến của tín đồ cũng giống như con người nhìn một đàn kiến đánh nhau, căn bản không hề quan tâm đến thắng thua của đàn kiến.

Kể cả người được mệnh danh là người đại diện của Thần linh trên trần gian cũng không có địa vị cao đến vậy. Với tuổi thọ dài lâu của Thần linh, chỉ cần một giấc ngủ trưa thôi là thế giới loài người đã trải qua rất nhiều thế hệ rồi.

Shelter VII đã làm Giáo Hoàng rất nhiều năm rồi, nhưng chưa từng nhận được phản hồi nào từ Thần linh. Hầu hết các Giáo Hoàng trong lịch sử Giáo Đình đều là như vậy.

"Bệ hạ, quân tiên phong của viện quân đã đến Vương quốc Ruthenia rồi, dự kiến là sẽ đến Thánh Sơn trong mười ngày nữa!!"

Blake vội vàng trả lời.

Đây là một tin tốt, nhưng trên khuôn mặt mọi người không hề lộ vẻ nhẹ nhõm.

Hiển nhiên là mấy chục vạn quân chủ lực ở bên ngoài sẽ không thể nào trở về nhanh như vậy, chỉ có Quân đoàn Ma thú mới có thể chạy về trong thời gian ngắn.

Nếu như quân địch không tăng cường thêm quân đội, với lực lượng quân đội tinh nhuệ này, Giáo Đình sẽ nắm chắc phần thắng, ít nhất là bảo vệ Thánh Sơn sẽ không thành vấn đề.

Đáng tiếc là người Frank cũng không ngốc, vất vả lắm gặp được chiến cơ như vậy, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy chứ?

So với việc điều động quân đội trên bộ, người ta di chuyển bằng đường biển sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Hết cách rồi, ai bảo hải quân của Giáo Đình không đủ mạnh, bị người tàn sát ngay từ đầu cuộc chiến.

Đây là nhược điểm của binh chủng kỹ thuật, một khi tổn thất nặng nề, cho dù số lượng tàu chiến được phục hồi thì sức chiến đấu vẫn còn kém xa.

Nếu mà xét đến cùng thì vẫn là vấn đề về đào tạo nhân tài.

Chương 1665: Kế Hoạch

Không có hệ thống đào tạo nhân tài hải quân bài bản, toàn bộ dựa vào sĩ quan và binh lính tự mình tìm tòi tổng kết kinh nghiệm, truyền thừa chỉ giới hạn trong cha con truyền miệng.

"Thông báo cho Hộ Giáo kỵ sĩ đoàn, Sở phán quyết dị đoan, phán quyết điện đường, doanh khổ tu sĩ, điện cung phụng. . . Chuẩn bị chiến đấu, nói với bọn họ: Giáo Đình đã đến thời khắc nguy hiểm nhất, cần bọn họ đứng ra bảo vệ tín ngưỡng!"

Shelter VII nói với giọng điệu buồn bã.

Bị kẻ địch ép đến mức này, trong lịch sử của Giáo Đình cũng không thấy nhiều. Đồng thời những kẻ đã làm như vậy trước đây đều là dị tộc, đây là lần đầu tiên chiến hỏa đốt tới Thánh Sơn trong một cuộc nội chiến nhân tộc.

Vũ trang thông thường không đủ dùng, vậy thì chỉ có thể lấy ra nội tình để liều mạng với quân địch. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh, trong lúc ăn dưa hấu hóng chuyện, Hudson cũng không quên gây rắc rối cho Thú nhân.

Kẻ xui xẻo đầu tiên chính là các bộ lạc Thú nhân ở khu vực biên giới, bị kỵ binh của vương quốc quét ngang, khiến cho các tộc phải liên tục lùi lại phía sau.

Chiến tranh còn chưa nổ ra, nhưng biên giới đã bị thu hẹp về sau hơn hai trăm dặm, nếu như là trước đây, Hoàng đình thú nhân đã sớm nổi giận rồi.

Nhưng tình hình lần này thì khác. Cho dù chiến tuyến bị đẩy lùi thì Đế quốc Thú nhân vẫn điều binh khiển tướng một cách bài bản, không có Hoàng đình nào nhảy ra đòi cứu vãn danh dự cho Đế quốc.

Nhìn vào là biết: Đây là đang bảo tồn thực lực.

Bởi vì giao chiến với Vương quốc Alpha vào lúc này, cho dù đánh thắng thì bản thân cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Đối với Tứ đại hoàng tộc chưa hồi phục đến thời đỉnh cao mà nói, loại chuyện thua lỗ này tuyệt đối không thể làm.

Hoàng đình không muốn tiêu tốn thực lực của bản thân, chủng tộc có thực lực yếu hơn là Vương tộc lại càng không muốn làm kẻ ngốc.

Muốn đánh thì mọi người cùng nhau đánh, có tổn thất cũng do các nhà cùng chia sẻ, dù sao cũng không thể vì thể diện của Đế quốc mà chịu tội một mình.

Kẻ địch quá cẩn trọng, không tìm được thời cơ, Hudson cũng bất lực.

Chuyện xâm nhập đại thảo nguyên bôn tập vạn dặm làm một lần là đủ rồi, làm lần thứ hai chính là đang tìm chết.

Sau nhiều lần giao tranh với Thú nhân, Hadson đã hiểu rõ Thú nhân. Tuy phần lớn Thú nhân đều chưa tiến hóa hoàn toàn về trí thông minh, nhưng vẫn có một số thiên tài không hề thua kém nhân tộc.

Nếu chẳng may bị đối phương nhắm đến thì sẽ thành "Vạn dặm tặng đầu người, lễ trọng tình cũng trọng."

Hai bên đều đang chuẩn bị từng bước, theo tin tức thu thập được, đại chiến dự kiến sẽ bùng nổ sau 20 ngày nữa.

Khác với trước đây là cuộc chiến tranh cục bộ rồi mới đến chiến tranh toàn diện, chiến tranh cục bộ đã đánh xong ở trong vương quốc rồi, tiếp theo sẽ trực tiếp bộc phát chiến tranh toàn diện.

Trong thời gian ngắn, tiền tuyến sẽ không có biến động gì, khi mọi người đều đang căng thẳng tột độ, Hudson lại có thời gian để ăn dưa xem kịch.

So với cuộc chiến giữa Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú nhân, rõ ràng là cuộc chiến chống Frank ở Nam đại lục càng thu hút sự chú ý hơn.

"Tấn công Thánh Sơn", chỉ nghe tin tức này thôi đã khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Người Frank đã làm nên một vĩ nghiệp mà vô số quân vương muốn làm nhưng lại không có năng lực làm.

Để tạo cơ hội cho họ, tốc độ tấn công của liên minh chống Frank đã chậm lại không ít.

Rõ ràng trong mắt các quốc gia, Giáo Đình và Đế quốc Frank đều không phải là kẻ tốt đẹp gì, tốt nhất là để cho hai kẻ này đánh đến bại câu thương.

Ngoài các nhà chính trị của các quốc gia thì còn có một quần thể đặc biệt đang rất quan tâm đến trận đại chiến này.

Trong đại doanh của Hudson lúc này đã nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

"Robert, muốn dùng chuyện công kích Thánh Sơn để thăm dò Thần linh, sợ là vẫn chưa đủ."

"Thần linh chưa chắc sẽ quan tâm đến sự sống chết của một đám tín đồ. Trong những năm qua, trong các cuộc tranh đoạt vị trí

Giáo Hoàng chưa bao giờ thiếu những cuộc tàn sát!"

Giáo Hoàng chi tranh dễ dàng mất khống chế, đây là tất nhiên kết quả.

Khác với việc huyết mạch tương truyền của vương quyền thế tục, việc kế vị của Giáo hoàng phức tạp hơn nhiều, còn được quy định bằng luật pháp về thứ tự kế vị.

Về mặt lý thuyết, tất cả các Hồng y giáo chủ trên Thánh Sơn đều có cơ hội kế vị Giáo hoàng, các vị Đoàn trưởng, Chánh án có quyền cao chức trọng cũng là những đối thủ nặng ký cạnh tranh ngôi vị Giáo hoàng.

Thậm chí trong lịch sử còn ghi nhận trường hợp một Đại Giáo chủ địa phương trở thành Giáo Hoàng.

Cách thức lên nắm quyền rất đơn giản —— Thần linh chỉ định và bầu cử.

Thần linh chỉ định rất đơn giản, lão đại nói để ai lên thì người nhất định phải lên.

Nhưng đây chỉ là chuyện trong truyền thuyết, Thần linh đã không xuất hiện trong mấy ngàn năm nay rồi, đương nhiên sẽ không chỉ định Giáo Hoàng.

Trong bối cảnh đó, bầu cử trở thành cách thức duy nhất để Giáo hoàng ra đời.

Kết quả bầu cử đều có hiệu lực, các cuộc tranh chấp thường xảy ra trước khi bầu cử.

"Nguyên soái, nếu chỉ là nội bộ tín đồ lục đục, Thần linh đương nhiên sẽ không can thiệp."

"Nhưng nếu có sinh vật Thâm Uyên giáng lâm Thánh Sơn, làm hại mảnh đất thần thánh này thì sao?"

Nghe được câu trả lời của Robert, Hudson một lần nữa khẳng định rằng các Áo Thuật sư đều là người điên.

Để theo đuổi chân lý, thực sự không có chuyện gì mà họ không dám làm.

Để sinh vật Thâm Uyên làm ô uế Thánh Sơn, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, toàn bộ tín đồ của Thần Hi chi chủ trên toàn đại lục sẽ xé xác họ ra.

Ngoài việc cảm thán, Hudson cũng phải thừa nhận rằng chiêu này đủ tàn nhẫn.

Có rất nhiều phong thuỷ bảo địa trên toàn đại lục, nhưng Giáo Đình lại chọn đặt đại bản doanh ở Thánh Sơn, là bởi vì Thần Hi chi chủ đã ở đây truyền đạo, là thể diện của Thần linh.

Chương 1666: Cuộc Chiến Thánh Sơn

Nếu như Thánh Sơn bị ô uế, tín ngưỡng của Thần Hi chi chủ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc lập ra một Giáo Đình mới.

"Ngài Robert, nếu như Thần linh thật sự bị dụ ra thì phải làm thế nào để thu dọn tàn cuộc?"

Hudson hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn chỉ tò mò về Thần linh, chứ không muốn đi tìm cái chết.

Thần Hi chi chủ không quan tâm thì thôi, nếu như Thần linh đích thân giáng lâm, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

"Nguyên soái không cần lo lắng!"

"Thần linh không đáng sợ như ngươi tưởng tượng đâu. Hơn nữa, việc Thần linh không xuất hiện trong mấy nghìn năm nay cũng không phải là không có lý do."

"Theo thông tin mà các bậc tiền bối để lại, hàng nghìn năm trước đã từng xảy ra một trận đại chiến ở Thần giới, Thần linh cũng đã từng triệu tập tín đồ từ nhân gian đến tham chiến."

"Nếu thần linh thực sự toàn năng thì cần gì phải triệu tập tín đồ chứ?"

"Chỉ cần chúng ta hành động đủ bí mật, cho dù Thần linh giáng phân thân xuống thì cũng rất khó xác định là ai làm."

"Là cường quốc số một của nhân tộc, người Frank nắm giữ nhiều thông tin hơn chúng ta. Nếu như họ đã dám tấn công Thánh Sơn thì hẳn là đã xác định được Thần linh không thể nào can thiệp."

"Chúng ta qua đó cũng chỉ là gây thêm một chút phiền phức cho Giáo Đình mà thôi, muốn hủy diệt Giáo Đình không có đơn giản như vậy!"

Lời giải thích của Robert không thuyết phục được Hudson. Xem náo nhiệt hóng chuyện thì được, nhưng đích thân tham dự thì thôi.

Hai bên không có huyết hải thâm cừu, cũng không có xung đột lợi ích cốt lõi, hắn cũng không muốn nhảy ra gây thù chuốc oán.

Nói dễ nghe là muốn giữ bí mật, nhưng vấn đề là những người khác đều có thể che giấu danh tính, chỉ có Hudson là khác biệt, tính tiêu chí của rồng và gấu của hắn quá rõ ràng.

Chỉ cần lộ diện, dù qua hai mươi năm nữa mọi người vẫn có thể nhớ đến, che giấu chỉ là một chuyện cười.

Mặc dù không thuyết phục được Hadson, nhưng Robert vẫn tiếp tục hành động theo kế hoạch. Bị Giáo Đình chèn ép vô số năm, các Áo Thuật Sư sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng này.

Có lẽ không chỉ có Áo Thuật sư, mà những quần thể bị Giáo Đình xếp vào tà giáo như Vong Linh pháp sư, Vu Yêu. . . đều sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù này.

Người bình thường không thể tham gia, nhưng trong nhiều ngành nghề như vậy, chắc chắn sẽ xuất hiện một vài vị cường giả.

Trong đầu Hadson không tự chủ hiện lên hình ảnh: một nhóm cao thủ Thánh Vực chạy đến Thánh Sơn gây rối cho Giáo Đình.

Lờ mờ, hắn nảy ra một ý nghĩ đáng sợ: "Quang Minh Thánh Sơn sẽ không bị những thế lực dị đoan này lật tung chứ?"

Có lẽ lý do lớn nhất khiến người Frank dám tấn công Thánh Sơn không phải là vì họ có quân đội tinh nhuệ, mà là vì họ đã sớm đoán trước được sẽ có người giúp mình.

Giáo Đình là một thế lực hàng đầu, chỉ trong mười năm trở lại đây mới dần dần tụt hậu.

Trước đây, bọn chúng uy phong bát diện, những "phần tử dị đoan" bị bọn chúng truy sát thật sự là nhiều không kể xiết.

Những người này nếu không trở thành cường giả thì thôi, nhưng một khi lên đến đỉnh cao, nếu không trả thù lại chuyện bị truy lùng năm xưa thì quả thực là không thể nào nói nổi.

Hudson không biết các quốc gia khác có bao nhiêu người tham gia. Dù sao chỉ tính riêng Vương quốc Alpha thôi cũng đã có một Thánh Vực và chín cường giả cấp 8 tham gia rồi.

Theo như lời mà Robert nói, lần này còn có ba cường giả Thánh Vực từ liên minh năm nước và một số Thánh Vực từ Nam đại lục cùng tham gia với lão ta.

Nhân số cụ thể vẫn chưa được xác định, rõ ràng là họ đang tìm kiếm thêm đồng minh. Có thể thấy rằng mọi người đều tỏ ra rất thận trọng trong việc đả kích Giáo Đình.

Tất cả những người được mời đều có mâu thuẫn với Giáo Đình, cho dù không tham gia "hoạt động công ích" chống Giáo Đình lần này thì cũng sẽ không có người đi tố cáo.

Tiễn biệt vị khách không mời mà đến này, Hudson thu dọn tâm trí và quay lại chiến trường Cận Đông. Rõ ràng là việc đánh bại Đế quốc Thú nhân quan trọng hơn nhiều so với việc bỏ đá xuống giếng lên Giáo Đình. . . .

Dưới chân Thánh Sơn, lúc này đã là cờ bay phấp phới. Mùi khói lửa tràn ngập cả thế giới, làm cho người ta ngộp thở.

Hầu tước Sunil, quan chỉ huy đại quân, ngẩng đầu nhìn lên Thánh Sơn trước mặt, quay sang nhìn tướng sĩ tam quân rồi diễn thuyết:

"Các tướng sĩ, Thánh sơn đã bị ô uế!"

"Hôm nay chúng ta sẽ dùng máu tươi để rửa sạch mảnh đất dơ bẩn này, lấy lại vinh quang cho chủ ta!"

"Vì vinh quang, vì tín ngưỡng, hiện giờ hãy giơ binh khí trong tay chúng ta lên rồi khai chiến những kẻ sa ngã đã biến thành dị đoan này!"

". . ."

Không sai, sau khi người Frank lập ra Giáo Đình mới, Thần Hi Giáo Đình ban đầu đã trở thành "dị đoan".

Cách thức tương tự cũng được áp dụng cho Liên minh năm nước. Thần Hi Giáo Đình đã bị gán mác tà giáo.

Cờ hiệu của chính nghĩa được giương cao, những binh lính vốn còn do dự khi tấn công Thánh Sơn bỗng chốc đã tự thuyết phục bản thân.

Bây giờ không phải là đang tấn công Thánh Sơn, mà là thanh trừng tội ác ở nhân gian, khôi phục vinh quang huy hoàng của Thần linh.

Cơ sở lý thuyết đều có sẵn, việc Thần linh không hiển thánh trên đại lục Aslante trong hàng nghìn năm chính là bằng chứng tốt nhất cho thấy sự sa đọa của Giáo Đình.

Bất kể Giáo Đình có giải thích thế nào cũng đều vô dụng.

Những tín đồ bị tẩy não ngược này chắc chắn sẽ không tin. Giáo Đình chắc chắn phải gánh chịu trách nhiệm về việc Thần Hi chi chủ không hiển thánh này rồi.

"Giết!"

"Giết!". . .

Những tiếng la giết vang lên, cuộc chiến tại Thánh Sơn chính thức bắt đầu. Trong lúc nhất thời, hỏa lực vang dội khắp đất trời, tiếng la giết không dứt bên tai.

Chương 1667: Cuộc Chiến Thánh Sơn (2)

Dưới sự yểm trợ của Ma Tinh pháo, vô số binh sĩ Frank nhấc theo thang mây, phát động tấn công mạnh mẽ vào công sự phòng thủ của quân địch.

Cung tiễn, đá lăn, gỗ cạnh, vàng lỏng. . . Mọi biện pháp đối phó đều xuất hiện trên chiến trường.

Chân tình hiển lộ lúc nguy nan, những tín đồ bị bắt nhập ngũ không hề tỏ ra sợ hãi chút nào, mà trực tiếp cầm vũ khí lao ra chiến trường. ...

Một binh sĩ ngã xuống, lập tức có một binh sĩ mới lên thay, hai bên đã giết đến đỏ cả mắt, như thể đã quên mất nỗi sợ tử vong.

Quang Minh Thánh Sơn là tổng bộ của Giáo Đình, có ý nghĩa chính trị đặc biệt, khiến cho tòa sơn thành này trở nên độc đáo.

Kể từ khi nhân tộc trở thành bá chủ đại lục, đây chính là nơi an toàn nhất trên toàn đại lục. Tường thành, pháo đài đều không tồn tại, chủ yếu dựa vào sự tự tin.

Điều này cũng đã được chứng minh trong những năm tháng đã qua. Ngoài những cuộc nội đấu bên trong Giáo Đình ra, nơi này chưa bao giờ bị kẻ thù bên ngoài đến xâm phạm.

Đáng tiếc, dù là thế lực huy hoàng thì cũng có lúc suy tàn. Hôm nay, một Giáo Đình bị mục nát từ bên trong đang phải đối mặt với thách thức lớn nhất.

Tiếng nổ của Ma Tinh pháo, ma pháp rực rỡ, những mũi tên nỏ lao vun vút, đều không thể che giấu sự thật rằng Giáo Đình đang dần suy tàn.

Sức mạnh của tín ngưỡng tuy mạnh, nhưng cũng không thể bù đắp được khoảng cách về mặt thực lực. So với quân đội Frank tinh nhuệ, quân đội Giáo Đình được triệu tập vội vã chẳng khác nào đám bia đỡ đạn.

Nếu không có sự tham chiến của một lượng lớn lực lượng tham chiến, phòng tuyến mỏng manh của Thánh Sơn đã sớm bị xé rách rồi.

Các loại vũ trang hộ giáo được đưa ra chiến trường, khiến lòng Shelter VII như đang rỉ máu. Những thứ này đều là tinh hoa của Giáo Đình, một khi tổn thất nặng nề, rất khó có thể bù đắp được trong thời gian ngắn.

Đại tranh chi thế vừa mới bắt đầu mà đã phải tiêu tốn nội tình, Giáo Đình chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn trong cuộc cạnh tranh tương lai.

Biết là đang uống rượu độc giải khát, nhưng cũng phải uống trước rồi tính. Ngộ độc mãn tính thì còn có thể tìm cách cứu chữa; Nếu như bị địch nhân công phá Thánh Sơn, vậy thì sẽ chẳng còn gì cả.

"Bệ hạ, không thể tiếp tục như vậy nữa!"

"Tuy mỗi cá nhân trong Sở thẩm phán dị đoan, điện phán quyết, doanh khổ tu sĩ... đều có thực lực mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không phải là quân đội. Trực tiếp đưa vào chiến trường, chúng ta quá thiệt thòi."

"Chỉ sau một đợt tấn công của địch, chúng ta đã bị tổn thất hàng trăm binh sĩ tinh nhuệ. Nếu cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, sợ là viện binh còn chưa kịp quay về thì chúng ta đã bị tổn thất nặng nề rồi."

"Cùng hắn ngồi chờ chết, Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng lợi dụng ưu thế có nhiều cao thủ để ra tay tập kích trại địch vào tối nay, cho quân Frank một bài học nhớ đời!"

Blake hung hãn nói.

Làm quan phòng thủ Thánh Sơn không dễ, các bên bị tổn thất nặng nề, mọi người đều đổ hết lỗi cho gã ta.

Nếu không nghĩ biện pháp đánh trả, đợi đến khi đại chiến kết thúc, các phe phái lớn có oán khí nặng nề sẽ không tha cho Blake.

Để tránh bị những người này giận chó đánh mèo, bây giờ gã ta nhất định phải làm gì đó. Lựa chọn phù hợp nhất hiện giờ chính là tập kích doanh trại địch vào ban đêm.

"Ý của ngươi là để Thánh Vực tham chiến?"

Shelter VII có chút do dự hỏi.

Thánh Vực không xuất hiện trên chiến trường chính là một quy tắc bất thành văn. Trong những năm tháng qua, rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của Thánh Vực trong những cuộc nội chiến của nhân tộc.

Một mặt là do sức phá hoại của Thánh Vực quá lớn, dễ phá vỡ sự cân bằng trong chiến tranh; mặt khác là để bảo tồn sức mạnh của chủng tộc, tránh cho tình hình bị mất kiểm soát.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Thời thế đã thay đổi, sức mạnh của dị tộc đã bị suy yếu đi rất nhiều, hiện giờ đã không cần phải tuân theo một số quy tắc trước đây nữa."

"Hầu hết các cao thủ của chúng ta đều đã trở về Thánh Sơn, nhưng các cường giả Thánh Vực của Vương quốc Frank lại không thể nào đi theo quân đội hoàn toàn, phá vỡ quy tắc sẽ có lợi cho chúng ta hơn!"

Lời giải thích của Blake khiến mọi người sáng mắt ra. Đã đến thời khắc sống còn rồi, họ cũng chẳng thèm quan tâm đến quy tắc hay không quy tắc nữa.

Dù sao thì việc phá vỡ quy tắc chiến tranh cũng còn tốt hơn là buộc phải liều mạng. Nếu không thể kìm hãm bước tiến của quân địch, trận công chiến chiến tại Thánh Sơn này sẽ còn thảm khốc hơn nữa.

"Được!"

Sau khi đưa ra một quyết định khó khăn, Shelter VII liền quay sang nói với mọi người: "Kẻ địch dám tấn công Thánh Sơn, ắt hẳn đã có sự chuẩn bị, nếu chỉ là tập kích doanh trại địch vào ban thêm thôi thì e rằng khó có thể thành công."

"Viện binh còn cần một thời gian nữa mới đến. Trong tình hình hiện tại, chỉ có thể khởi động lại triệu hồi."

"Giám mục Sauron, chuẩn bị sẵn vật hiến tế đi. Thông báo cho các Thánh Tử và Thánh Nữ chuẩn bị sẵn sàng, một khi tình hình mất kiểm soát, hãy triệu hồi thiên sứ hàng lâm!"

Nghe được câu trả lời này, sắc mặt của mọi người đều trở nên nghiêm trọng. Tuy Thiên sứ được miêu tả vô cùng hoàn mỹ trong giáo lý, trên thực tế thì ngay cả Giáo Đình cũng đều rất kiêng kỵ việc triệu hồi thiên sứ hàng lâm.

Không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không ai muốn triệu hồi những sinh vật ở dị giới này, ngay cả khi những kẻ này là sứ giả của Thần linh.

Một mặt là do phương thức triệu hồi quá tàn nhẫn, không khác tà giáo là mấy; mặt khác là vì thực lực của thiên sứ hàng lâm mạnh hay yếu đều là hoàn toàn ngẫu nhiên, mạnh thì có thể sánh vai với Thánh Vực, còn yếu thì cũng chỉ như kỵ sĩ bình thường.

Chương 1668: Cuộc Chiến Thánh Sơn (3)

Điều tồi tệ hơn nữa là, những thiên sứ này đều có trí thông minh của mình, chỉ thực hiện một cách có chọn lọc những mệnh lệnh của Giáo Hoàng, không thể kiểm soát được hành vi của chúng sau khi hàng lâm.

Tham khảo tài liệu do các bậc tiền bối lưu lại, trong lịch sử triệu hồi, các thiên sứ đã không ít lần gây ra rắc rối. Đừng nói là củng cố tín ngưỡng, không làm dao động tín ngưỡng của dân chúng đã xem như là tốt lắm rồi. ...

Nửa đêm, trong doanh trại của người Frank yên tĩnh đến đáng sợ. Là thống soái, Hầu tước Sunil hiện đang xem xét bản đồ của Giáo hoàng quốc.

Thỉnh thoảng ông ta còn bước ra khỏi doanh trướng và nhìn lên bầu trời đầy sao, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Doanh trại nhìn có vẻ yên bình, nhưng trên thực tế lại đang giấu giếm sát cơ. Cạm bẫy, cơ quan nhiều không kể xiết, nếu như sơ ý bước vào thì sẽ mất mạng ngay lập tức.

Dưới màn đêm, một nhóm bóng đen lướt nhanh như gió, các binh lính tuần tra chưa kịp phản ứng đã ngã gục.

"Vút, vút, vút..."

Lính tuần tra thì đã giải quyết xong rồi, nhưng trong quá trình xâm nhập lại không cẩn thận kích hoạt cạm bẫy trong doanh trại. Những mũi tên nỏ bay ra không chỉ mang đi vài tên xui xẻo, mà còn báo động cho toàn bộ doanh trại.

"Địch tập!"

Hành tung bại lộ, binh lính Frank đã có chuẩn bị từ trước, mặc áo giáp xông ra khỏi doanh trướng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Shelter VII lập tức trở nên khó coi.

Người làm Giáo Hoàng như ông ta đều đã đích thân dẫn đội đột kích, nhưng kết quả là kế hoạch chém đầu vẫn kết thúc bằng một thất bại.

Kiến nhiều cắn chết voi.

Đối mặt với quân địch đã có sự chuẩn bị từ trước, dù trong đội có vô số cao thủ thì cũng rất khó có thể chiếm được doanh trại phe địch.

Đúng lúc ông ta đang do dự, trong doanh trại của Frank cũng xuất hiện một nhóm cao thủ, trực tiếp lao ra phía sau chặn đường.

Mặc dù số lượng không nhiều bằng phe Giáo Đình, nhưng phối hợp với binh lính trong doanh trại để vây giết bọn họ, cũng gây ra uy hiếp không nhỏ.

"Mọi người cùng nhau ra tay, không cần lưu tình!"

Lời nói của Shelter VII rõ ràng là dành cho các cường giả Thánh Vực trong đội.

Là lực lượng chiến đấu cao nhất của Giáo Đình, vào thời kỳ bình thường họ đều tiềm tu, chỉ khi trong thời khắc mấu chốt mới ra tay.

Năm luồng khí thế phóng lên tận trời, vừa định chuẩn bị đại khai sát giới thì đã bị quân địch khóa chặt.

Kết quả này thực sự làm cho Shelter VII giật nảy mình. Năm cường giả Thánh Vực tuy không phải là toàn bộ thực lực của Giáo Đình, nhưng lại là lực lượng cơ động lớn nhất mà ông ta có thể điều động vào lúc này.

Frank là cường quốc số một nhân tộc, nếu như họ dốc hết toàn bộ lực lượng để tập hợp nhiều cao thủ như vậy thì ông ta còn có thể chấp nhận, nhưng hiện giờ rõ ràng là không phải vậy.

Mặc dù Liên minh chống Frank không tấn công toàn lực, nhưng cũng đã kiềm chế được một lượng lớn lực lượng của người Frank, khiến họ không thể nào đưa toàn bộ lực lượng cấp cao vào cuộc chiến.

Phe mình chỉ có năm tên Thánh Vực, quân địch lại bất ngờ xuất hiện sáu tên Thánh Vực, ngay cả khi thực lực giữa các Thánh Vực có sự chênh lệch, thì kế hoạch ban đầu cũng không thể thực hiện được nữa.

"Các ngươi là ai, tại sao lại đến đây tham gia náo nhiệt này?"

Shelter VII lạnh lùng chất vấn.

Theo phỏng đoán trước đó, người Frank nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra hai ba tên Thánh Vực tới đây, bên Giáo Đình cũng chiếm ưu thế trong hàng ngũ cao thủ cấp 7,8, có thể nói là trong cuộc tập kích tối nay, họ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Ngay cả khi không thể giết được chủ soái của đối phương thì cũng có thể làm giảm ý chí chiến đấu của quân địch. Tranh thủ thời gian cho viện quân chạy đến.

Đáng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, không ai ngờ rằng quân địch đã sớm có chuẩn bị trong doanh trại, bố trí nhiều cao thủ ở đây chờ bọn hắn.

"Giáo Hoàng bệ hạ, ngài quả thật là quý nhân hay quên. Khi xưa, ngài mang người truy sát bọn ta, chúng ta đã gặp mặt nhau rồi!"

Giọng điệu chế giễu vang lên bên tai, lập tức khơi dậy ký ức của Shelter VII, sau đó sắc mặt ông ta lập tức đại biến.

Nếu chỉ vì lợi ích mà liên minh với người Frank thì còn có thể tìm cách mua chuộc, hoặc thuyết phục những người này giữ lập trường trung lập.

Nhưng bây giờ không cần phải nghĩ nữa, người ta vốn là kẻ địch của Giáo Đình, mục đích đến đây không cần nói cũng biết.

"Bệ hạ, bên tên Thánh Vực bên trái đều là ngụy Đế quốc Frank; Ba người bên phải đến từ liên minh năm nước."

"Người vừa trả lời ngài là Robert, từng đảm nhiệm chức viện trưởng của Học viện Pháp thuật và Học viện Áo thuật tại Vương quốc Alpha. Vài năm trước, Vương quốc Alpha còn tuyên bố rằng người này đã chết, chắc là để ẩn náu."

"Hai người sau lưng cũng là những phần tử dị đoan mà chúng ta đang truy nã, hai người này có xuất thân từ Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn, đã có hơn mười mấy năm không lộ diện."

"Vốn tưởng rằng bọn chúng đã chết hết rồi, không ngờ là bọn dị đoan này lại đều đột phá Thánh Vực, còn chạy đến đây gây thêm rắc rối cho chúng ta!"

Nghe Ulise giới thiệu, Shelter VII cảm thấy rất im lặng. Tại sao những kẻ dị đoan bị Giáo Đình truy nã không những không chết mà còn đột phá Thánh Vực vậy?

Trong nháy mắt, Shelter VII đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện. Chẳng trách Vương quốc Alpha vừa phát lời kêu gọi, liên minh năm nước liền lập tức hùa theo thành lập Giáo Đình, hóa ra là do những phần tử dị đoan này đang trò quỷ sau lưng.

May mà Ulise không nói hết lời, nếu nói cho Shelter VII biết ba tên Thánh Vực của ngụy Đế quốc Frank cũng từng là tội phạm truy nã của bọn hắn thì việc vui liền lớn rồi.

Loại cảnh tượng này mà truyền ra ngoài, e rằng bên ngoài còn tưởng rằng: Bị Giáo Đình truy nã sẽ càng dễ đột phá Thánh Vực.

Chương 1669: Cuộc Chiến Thánh Sơn (4)

Thực ra, giữa hai chuyện này cũng có chút liên quan.

So với các Ma pháp sư bình thường, xác suất mà các Áo Thuật sư lĩnh ngộ pháp tắc thực sự cao hơn một chút; so với kỵ sĩ bình thường, các kỵ sĩ đã trải qua thử thách sinh tử sẽ có xác suất lĩnh ngộ pháp tắc cao hơn một chút.

Theo một nghĩa nào đó, đúng là Giáo Đình đã góp phần giúp những người này hậu tích bạc phát và đột phá.

Tiếc là mọi người cũng không cảm ơn, mà chỉ một lòng muốn đối đầu với Giáo Đình. Không chỉ có bản thân họ thù hận Giáo Đình, mà họ còn dạy dỗ ra một thế hệ học sinh thù hận Giáo Đình.

Lấy Vương quốc Alpha làm ví dụ, một phần lý do quan trọng khiến họ kiên quyết đứng ở vị trí đối lập với Giáo Đình chính là vì những người nắm quyền đã được giáo dục về lịch sử đen tối của Giáo Đình kể từ khi con nhỏ.

"Nếu các vị rời đi ngay bây giờ thì vẫn còn kịp, bọn ta có thể coi như không xảy ra chuyện gì, đồng thời còn huỷ bỏ lệnh truy nã của các vị."

"Đợi đến khi viện binh trên Thánh Sơn đến, các vị có muốn rời đi cũng không dễ dàng như vậy!"

Shelter VII khuyên nhủ.

Thực lực quyết định địa vị, cho dù là phần tử dị đoan thì cũng không phải là không thể chung sống hòa bình.

Giáo hội oai hùng một thời đã trở thành quá khứ, Giáo Đình hiện giờ phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

Có thể giảm bớt kẻ thù thì sẽ cố gắng giảm bớt. Nếu cứ tiếp tục gây chuyện tứ tung như trước đây thì sớm muộn gì cũng sẽ giày vò chết bản thân.

"Bệ hạ không cần lo lắng, bọn ta đến đây hôm nay chỉ là để xem náo nhiệt. Dựa theo quy tắc trên đại lục, Thánh Vực không được phép tham gia vào chiến tranh thế tục."

"Có thể chung sống hòa bình, hà cớ gì phải chém chém giết giết chứ?"

"Ta nghĩ tốt hơn hết là mọi người cùng nhau thưởng thức cảnh đêm tuyệt đẹp này, cùng trải qua khoảng thời gian khó quên này."

"Đương nhiên, nếu các vị tiền bối trên Thánh Sơn có thể xuống đây chỉ điểm một phen thì cũng là một lựa chọn tốt!"

Nghe xong câu trả lời của Robert, Shelter VII nhíu mày càng chặt hơn. Trực giác nói cho ông ta biết, dường như những người này đang muốn các cung phụng đang trấn giữ trên Thánh Sơn rời đi.

Thực ra, là một tổ chức tôn giáo, Giáo Đình cũng không hoàn toàn không đóng góp gì cho nhân loại.

Quang Minh Thánh Sơn vừa là thánh địa tôn giáo, vừa là một nhà tù giam giữ không ít Tà Thần đến từ những vị diện đặc biệt.

Vì những tà thần này có lai lịch đặc biệt, không thể dùng thủ đoạn thông thường để giết chết, chỉ có thể dùng thần lực từ từ mài chết.

Trải qua vô số năm hao mòn, những Tà Thần này đã chết gần hết rồi, kẻ còn dư cũng đang nằm thoi thóp.

Nhưng truyền thống có cao thủ trấn thủ thì vẫn được giữ lại. Chỉ là do số lượng Tà Thần đang ngày càng ít đi, mức độ coi trọng cũng ngày càng giảm xuống.

Trước đây, các cao thủ nhân tộc luân phiên nhau đến canh gác, hiện giờ chỉ còn lại cao thủ Giáo Đình là ở lại canh giữ, những người còn lại đều đã lánh ra hải ngoại.

Trên danh nghĩa là canh giữ tà thần, nhưng thực tế cũng là bảo vệ Giáo Đình. Nhưng vì bị thiên địa ảnh hưởng, vì giảm bớt tốc độ xói mòn sinh mệnh, các cường giả ở lại canh gác cũng rất ít khi ra tay.

Shelter VII lờ mờ cảm thấy việc phát tín hiệu cầu cứu ban nãy là một quyết định sai lầm, có lẽ kẻ địch còn có âm mưu đang chờ bọn hắn.

"Ta đến rồi!"

"Đám nhóc các ngươi chơi lớn thật đó!"

Một giọng nói lơ lửng vang lên bên tai mọi người. Một vị thanh niên nam tử đột nhiên xuất hiện giữa đám người.

Nếu chỉ nhìn vào dung mạo, người này còn trẻ hơn cả những Thánh Vực đang có mặt ở đây, nhưng khí thế trên người lại khiến mọi người phải run sợ.

Nhìn rõ người đến, sắc mặt của Shelter VII liền trở nên tái nhợt. Rõ ràng vị lão cổ đổng Giáo Đình này đang rất bất mãn với người làm Giáo Hoàng như ông ta.

Giải thích là chuyện không có ý nghĩa, kẻ địch đã mò đến chân núi Thánh Sơn rồi, dù có nhìn thế nào cũng là biểu hiện không đạt tiêu chuẩn.

Đang chuẩn bị nói gì đó, trên Thánh Sơn đột nhiên xuất hiện những đám may đen che khuất ánh trăng, vô số sinh vật Vong linh từ dưới đất chui lên rồi tấn công đám người.

Trong lúc nhất thời, tiếng la giết vang vọng đất trời, Thánh địa vốn yên bình bỗng chốc biến thành nhân gian luyện ngục.

Dù là ở dưới chân núi Thánh Sơn cũng có thể cảm nhận được khí tức tà ác trên núi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho bầu không khí ở hiện trường trở nên ngưng trọng hẳn lên. Như thể chỉ cần một lời không hợp liền sẽ xảy ra một cuộc chém giết dữ dội nhất vậy.

"Tiền bối, biến cố trên núi không liên quan gì đến chúng tôi."

"Theo quy tắc của Liên minh Nhân tộc, Thánh Vực không được phép tham gia chiến tranh thế tục, chúng tôi chỉ tới đây giám sát mà thôi!"

Người trả lời là một lão giả trong đội Frank.

Có thể nhìn ra được, lão ta tuy kính trọng thanh niên trước mặt, nhưng cũng không đến mức sợ hãi.

Rõ ràng là quy tắc của Liên minh Nhân tộc vẫn có sức ràng buộc đối với những cường giả này.

Ngoại giới chỉ cho rằng Liên minh Nhân tộc được thành lập bởi các quốc gia nhân tộc, nhưng thực tế những người đầu tiên lập kế hoạch và thành lập Liên minh Nhân tộc lại là những người mạnh nhất trong nhân tộc.

Mặc dù đã trải qua vô số năm truyền thừa, những người sáng lập năm xưa đã trở thành cổ nhân, nhưng những cường giả nhân tộc ra đời sau đó lại tiếp tục bổ sung vào vị trí.

Những người này ẩn tu ở hải ngoại, bình thường không tham gia vào tranh chấp đại lục, nhưng cũng âm thầm giám sát hoạt động của Liên minh nhân tộc.

Bằng không, với thói quen thích nội đấu của nhân tộc, Liên minh đã sớm bị mọi người chơi hỏng trong vô số biến cố trước đây rồi.

Chương 1670: Cuộc Chiến Thánh Sơn (5)

"Hừ!"

"Người ta đã nói là Thánh Vực không được tham gia chiến tranh thế tục rồi, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau quay về ổn định hậu phương đi!"

Thanh niên nam tử nghiêm nghị khiển trách.

Quy tắc Thánh Vực không được phép tham gia chiến tranh thế tục có sức ràng buộc đối với cả hai bên. Đối phương có thể lợi dụng được thì bọn họ cũng có thể sử dụng.

Thay vì liều mạng đánh với mấy tên này một trận, chẳng thà quay về giải quyết hậu quả trước, món nợ hôm nay để sau này rồi tính.

Shelter VII đã kịp phản ứng, ông ta hung hăng trợn mắt nhìn đám người Robert một cái rồi lập tức hạ lệnh: "Rút lui!"

Nhưng vào lúc này, trên Thánh Sơn cũng xảy ra biến hóa. Bị sự xâm lược của ngoại địch kích động, đám Hồng Y giáo chủ ở lại lập tức quyết định thực hiện nghi thức triệu hồi Thiên sứ.

Vô số nam nữ bị đẩy lên tế đàn, máu tươi từ cổ tay họ chảy ra, tập trung thành một vũng máu lớn.

Dưới thánh quang chiếu rọi, một cánh cửa từ từ mở ra. Các Thánh Tử và Thánh Nữ đã chuẩn bị sẵn sàng liền bước đến bên tế đàn với vẻ mặt thành kính để nghênh đón Thiên sứ hàng lâm.

Hồng Y Giáo Chủ chủ trì nghi lễ lập tức lấy ra những quả cầu thủy tinh đã được chuẩn bị từ trước rồi phát cho các Thánh Tử và Thánh Nữ.

Mùi máu tanh nồng nặc từ quả cầu thủy tinh tỏa ra, phá vỡ bầu không khí thần thánh trang nghiêm này, đồng thời thu hút sự chú ý của các Thiên Sứ ở bên kia cánh cửa.

Bỗng nhiên, linh hồn của một Thiên Sứ chui qua cánh cửa rồi nhập vào một tên Thánh tử, sau đó liền có Thiên Sứ thứ hai, thứ ba... lần lượt giáng lâm.

Ngay khi mọi người tưởng rằng mọi việc đã hoàn thành thì một chén dịch lỏng chứa đầy khí tức tà ác bỗng nhiên bị đổ vào trong vũng máu. Các Thiên Sứ vừa giáng lâm bỗng bắt đầu biến đổi dữ dội.

Đôi cánh màu trắng lập tức chuyển sang màu đỏ như máu. Khí tức thần thánh ban đầu cũng trở nên tà mị.

"Đọa Lạc Thiên Sứ!"

Hồng Y Giáo Chủ chủ trì nghi lễ kinh hãi thốt lên.

Nếu như nói Thiên sứ là sứ giả của Thần Hi chi chủ, vậy thì Đọa Lạc Thiên Sứ chính là hành giả Thâm Uyên.

Ngoại trừ màu da, ngoại hình của hai giống loài này hoàn toàn giống nhau, cho thấy chúng có cùng nguồn gốc.

Nhưng mà, Thiên sứ đại diện cho điềm lành, Đọa Lạc Thiên Sứ thì đại diện cho giết chóc. Ngay từ khi sinh ra, Đọa Lạc Thiên Sứ đã vô cùng căm ghét Thần linh.

Sau khi nhận ra Đọa Lạc Thiên Sứ, các nhân viên Giáo Đình có mặt ở hiện trường lập tức ý thức được phiền phức lớn rồi.

Thiên sứ sa đọa trong quá trình hàng lâm, đây là đang báng bổ Thần linh!...

Sau khi phát hiện được bất thường, muốn tiến hành ngăn cản thì đã quá muộn. Sau khi sa ngã, Thiên Sứ sẽ không quan tâm ai là triệu hồi bọn chúng.

Nhìn thấy đám nhân viên thần chức đáng ghét ở trước mắt này, bọn chúng chỉ lựa chọn tuân theo bản năng giết chóc.

Hồng Y Giáo Chủ, người đầu tiên nhận ra "Đọa Lạc Thiên Sứ", đã ngay lập tức bỏ đi, các nhân viên thần chức phản ứng chậm một bước hiện đã biến thành vong hồn dưới kiếm của Đọa Lạc Thiên Sứ.

"Giết chóc", giết chóc không ngừng. Đám Thiên Sứ vừa sa ngã này giống như bị ma nhập vậy, bọn chúng chỉ toàn hành động theo bản năng.

Giám mục Sauron may mắn nhặt lại được một cái mạng, ông ta vội vàng hạ lệnh cho hộ vệ trên Thánh Sơn xuất thủ tiêu diệt bọn Đọa Lạc Thiên Sứ này.

Tiếc là vẫn chậm một bước, những kẻ mà Giáo Đình đã phải trả một cái giá rất lớn mới triệu hồi tới đây vốn chẳng phải là kẻ yếu gì, sau khi sa ngã, sức chiến đấu lại càng mạnh hơn.

Đám hộ vệ ở bên ngoài đã nhanh chóng bị đánh tan. Cuộc tàn sát từ trên tế đàn lan ra bên ngoài, Thánh Sơn vốn trống rỗng nên căn bản không thể ngăn cản được bọn chúng.

Có lẽ là do vì thủ đoạn giáng lâm quá tàn nhẫn, tích lũy quá nhiều oán khí, nên Thiên Sứ hàng lâm đã không còn thuần khiết nữa, sa ngã cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Tuy nhiên, những nguy cơ tiềm ẩn này thường chỉ bùng phát sau khi Thiên Sứ giáng lâm và bật đồ sát trong một thời gian dài.

Đây là lần đầu tiên xảy ra việc toàn bộ Thiên Sứ sa ngã ngay trong ngày đầu tiên giáng lâm.

Giám mục Sauron, người vừa nhặt lại được một cái mạng, nhớ lại quá trình triệu hồi Thiên Sứ trước đó, sắc mặt lập tức tái mét.

Rõ ràng là có người đã động tay động chân trong quá trình triệu hồi, nên mới gây ra màn kịch trước mắt này.

Biết thì biết, nhưng vì là người phụ trách việc triệu hồi Thiên Sứ nên Giám mục Sauron cũng không thể nói gì.

Một vụ án hồ đồ dù sao cũng tốt hơn là bản thân phải chịu trách nhiệm. Loại tội danh "báng bổ Thần thánh" này, ai dính vào cũng đều phải chết.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Giám mục Sauron vội vàng điều binh khiển tướng, hy vọng có thể tiêu diệt được đám Đọa Lạc Thiên Sứ này, hạn chế ảnh hưởng đến mức thấp nhất.

Thật đáng tiếc, bên ngoài đã loạn thành một mớ, Sinh vật Vong linh, Ma vật Thâm Uyên không ngừng càn quấy trên Thánh Sơn.

Do thiếu kinh nghiệm đối phó, quân phòng thủ chỉ có thể chiến đấu đơn lẻ. Dù cho có sự hỗ trợ của một nhóm nhân viên thần chức, nhưng tình hình chiến đấu cũng không mấy khả quan.

Đọa Lạc Thiên Sứ nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, vô số tín đồ chưa kịp phản ứng thì đã bị sát hại.

Nhìn thấy cảnh máu me này, Giám mục Sauron giống như là kiến bò trên chảo nóng. Bây giờ lão ta chỉ hi vọng đội quân ra ngoài tập kích quân địch có thể nhanh chóng quay lại giải quyết hậu quả.

Phải biết là bọn Đọa Lạc Thiên Sứ này chỉ vừa mới giáng lâm, đang trong trạng thái yếu nhất. Nếu để chúng hồi phục đến đỉnh cao thì sẽ càng đáng sợ hơn nữa.

Đối với bọn Đọa Lạc Thiên Sứ này, linh hồn và máu tươi của nhân loại chính là thuốc bổ dưỡng nhất. Cuộc tàn sát trước mắt hoàn toàn là sân chơi được thiết kế riêng cho chúng.

Chương 1671: Đọa Lạc Thiên Sứ

"Cẩu tặc, trốn chỗ nào!"

Vừa giận mắng xong, Giám mục Sauron đang chuẩn bị tìm địch nhân tính sổ sách thì bỗng nhiên dừng lại.

Một cường giả cấp 8 mà đi truy sát Thánh Vực, quả là một chuyện cười. Lão ta còn chưa sống đủ, không muốn đi tìm đường chết.

Nhưng Giám mục Sauron đã ghi nhớ hình bóng của kẻ địch. Lão ta sớm muộn gì cũng sẽ trả món nợ này, dám chạy lên Thánh Sơn đến gây chuyện, dù là cường giả Thánh Vực cũng phải trả giá đắt cho chuyện này.

Tiếng mắng chửi đã thu hút sự chú ý của kẻ địch, Lão già áo xám đang đại khai sát giới trên chiến trường bỗng nhiên quay sang nhìn về phía Giám mục Sauron.

Nhìn tư thế của lão ta, rõ ràng là đang muốn giết thêm một tên Hồng Y Giáo Chủ nữa để nâng cao thành tích bản thân.

"Được rồi, đừng có so đo với lũ rác rưởi này. Thời gian của chúng ta không còn nhiều, mau chóng thoát khỏi mấy lão già này đi."

"Đám người dưới chân núi không thể cầm chân nhiều địch nhân như vậy được lâu đâu, nếu để cho quân chủ lực của Giáo Đình trở về, chúng ta muốn đi cũng khó."

Giọng nói đầy mỉa mai của người áo xanh khi truyền vào trong tai của Giám mục Sauron lại giống như một sự giải thoát.

Lại một lần nữa nhặt về một cái mạng, mồ hôi lạnh túa ra trên trán Giám mục Sauron. Chỉ thiếu một chút nữa là lão ta đã được diện kiến Tử Thần rồi. Những kích thích mà ông ta gặp được trong ngày hôm nay còn nhiều hơn mấy chục năm qua.

Thấy địch nhân định rời đi, ba tên cung phụng Thánh Vực đang trấn giữ Thánh Sơn lập tức ra tay toàn lực.

Nhưng vì lấy ba chọi năm, bọn hắn vốn đang ở thế yếu. Muốn giữ lại năm tên Thánh Vực quyết ý muốn đi rõ ràng là chuyện không thể nào làm được.

Chỉ trong nháy mắt, kẻ thù đã biến mất không còn tăm hơi, ba tên cung phụng Thánh Vực nhìn nhau rồi lập tức thống nhất lập trường.

Việc truy sát kẻ thù tuy quan trọng, nhưng bảo vệ Thánh Sơn còn quan trọng hơn. Nếu không nhanh chóng dập tắt sự hỗn loạn trên núi, tổn thất của Giáo Đình sẽ còn lớn hơn nữa.

Ba người vừa chuẩn bị ra tay thì Giáo hoàng Shelter VII đã dẫn theo các cường giả Thánh Vực trở về. Nhìn thấy cảnh tượng tan hoang trên Thánh Sơn, lửa giận liền bốc thẳng lên tận trời xanh.

Vì lý do an toàn, ông ta đã lại ba tên cường giả Thánh Vực trấn thủ hang ổ, kết quả vẫn bị địch nhân đánh lén.

"Đọa Lạc Thiên Sứ!"

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Shelter VII nghiêm nghị chất vấn.

Bị kẻ địch đánh lén thì thôi, dù sao Giáo Đình cũng có nhiều cừu nhân. Bị phản phệ trong thời điểm sa sút cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng Thiên Sứ vốn là trợ lực, bây giờ lại đột nhiên biến thành Đọa Lạc Thiên Sứ, đây là điều không thể dung thứ được.

"Bệ hạ, những chuyện này đợi sau này điều tra cũng không muộn, bây giờ phải ra tay trấn áp những dị đoan này trước!"

Được một tên cung phụng Thánh Vực lâu năm nhắc nhở, Shelter VII cũng không quan tâm đến việc truy cứu chuyện gì xảy ra nữa, mà trực tiếp dẫn người tham gia vào chiến trường.

Với việc có thêm một lực lượng mới gia nhập, cục diện chiến trường đã lập tức bị nghịch chuyển. Phe Giáo Đình vốn đang bị loạn tay loạn chân nay đã nắm lại được quyền chủ động. ...

Dưới chân núi Thánh Sơn, Hầu tước Sunil nhiệt tình chiêu đãi một đám cường giả Thánh Vực. Có thể giành được chiến thắng trong trận chiến đêm nay hoàn toàn là nhờ những viện binh đến từ ngũ hồ tứ hải này.

Nếu không có tám vị Thánh Vực dẫn theo hàng trăm vị cao thủ cấp 8 tới tham chiến thì e là Đế quốc Frank đã phải chịu thiệt thòi lớn trong trận chiến Thánh Sơn lần này rồi.

Nhưng mà, con người luôn không thể tránh khỏi chuyện được voi đòi tiên, thấy Giáo Đình đang gặp phải phiền toái lớn, Hầu tước Sunil dò hỏi:

"Các vị tiền bối, nếu như chúng ta toàn lực tấn công thì có thể công chiếm được Thánh Sơn hay không?"

Địa vị chính trị của Quang Minh Thánh Sơn quá cao, một khi chiếm được nơi này cũng đồng nghĩa với việc địa vị chính thống của Giáo Đình bị dịch chuyển.

Đối với Đế quốc Frank và Liên minh năm đã thành lập Giáo

Đình mới mà nói, chuyện này có ý nghĩa chiến lược vô cùng quan trọng. Chỉ cần có thể thành công, không ai sẽ từ bỏ cả.

"Hầu tước, Giáo Đình tuy thối nát, nhưng vốn liếng mà bọn chúng tích cóp được vẫn rất phong phú."

"Với số quân ít ỏi trong tay ngươi, muốn chiếm lấy Thánh Sơn trước khi quân tiếp viện của địch đến, xác suất thành công cực kỳ nhỏ bé."

"Hơn nữa, bên phía Liên minh chống Frank cũng nên có hành động rồi. Họ có thể ngồi nhìn các ngươi vây hãm Thánh Sơn, nhưng sẽ không dung túng cho các ngươi tiêu diệt Giáo Đình."

"Thời gian dành cho các ngươi không còn nhiều, một khi Liên minh chống Frank hành động, sự trợ giúp mà trong nước có thể cung cấp cho các ngươi chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể."

"Thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng thay đổi tư duy, trực tiếp vây đánh viện binh, tiêu diệt quân đoàn Ma Thú sớm chạy về của địch trước."

"Sau đó từ bỏ việc vây hãm Thánh Sơn, trực tiếp toàn quân xuất kích từ bốn phía, phá hủy nền tảng thống trị của Giáo đình trên bán đảo."

Robert cười ha hả đáp lời.

Kế hoạch tác chiến này đương nhiên là do Hudson cung cấp cho lão ta. Mặc dù không tham gia hành động lần này, nhưng tài trợ một chút tư duy vẫn là không thành vấn đề.

Mục đích chính của lần này vẫn là để thăm dò Thần Hi chi chủ. Xét từ tình hình hiện tại, rõ ràng là kế hoạch đã thất bại.

Thiên Sứ đều đã bị tha hóa rồi, nhưng vẫn không thấy Thần linh có bất kỳ phản ứng gì, chuyện này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Đương nhiên, cá không mắc câu cũng là một chuyện tốt. Không có sự ủng hộ của Thần linh, Giáo đình cũng chỉ là một thế lực lớn của nhân tộc mà thôi.

Chỉ có điều là thế lực lớn này có nội tình vô cùng thâm hậu, muốn đối phó với bọn chúng là chuyện vô cùng khó.

Chương 1672: Đọa Lạc Thiên Sứ (2)

Nếu không phải vì giới cao tầng Giáo đình không thông thạo quân sự, dùng thủ đoạn chơi chính trị để chỉ huy quân đội, thì họ chắc chắn sẽ không thất bại thảm hại như vậy.

Đối với một trận chiến phòng thủ thuần túy, hai bên so tài về sức mạnh cứng, yêu cầu về khả năng chỉ huy của sĩ quan tương đối thấp.

Quân đội Giáo đình dựa vào tín ngưỡng để nâng đỡ, trong lúc bảo vệ Thánh Sơn cũng sẽ quyết tâm liều mạng.

Sau khi do dự một chút, thấy mọi người không có ý kiến gì khác, Hầu tước Sunil liền nhẹ gật đầu.

Bộ kế hoạch tác chiến này có chút khác biệt so với kế hoạch ban đầu, nhưng nhìn chung vẫn rất phù hợp.

Tiêu diệt Giáo đình trong một trận chiến chỉ là sự ảo tưởng đẹp đẽ. Cho dù chiếm được Thánh Sơn thì quân địch vẫn còn lực lượng chủ lực.

Một khi dây dưa, chỉ với mười mấy vạn quân trong tay, ông ta nhất định sẽ không cầm cự được.

Điều quan trọng nhất là cuộc chiến lần này không phải là một trận chiến tay đôi, Đế quốc Frank phải đối mặt với quá nhiều kẻ thù, Giáo Đình chỉ là một trong số đó.

Liên minh chống Frank muốn nhìn thấy họ và Giáo Đình lưỡng bại câu thương, nhưng tuyệt sẽ không muốn thấy họ hủy diệt Giáo

Đình.

Một khi công phá Thánh sơn, cuộc chiến chống Frank cũng sẽ tới thời khắc cao trào. Đến lúc đó, trong nước không chỉ không thể cung cấp chi viện cho ông ta, mà còn phải điều binh lực từ tiền tuyến về nước.

So với việc cố gắng tạo ra một cảnh tượng chiến tranh khốc liệt ở Giáo hoàng quốc thì việc cố gắng kéo dài thời gian cho trong nước sẽ có hiệu quả cao hơn.

Mặc dù muốn đánh bại Liên minh chống Frank bằng thủ đoạn quân sự là rất khó, nhưng việc phá hoại từ bên trong về mặt chính trị sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên ngoài chiến trường còn có một cuộc chiến không khói đang diễn ra một cách kịch liệt. ...

Nhờ nỗ lực chung của các bên, tin tức về trận chiến Thánh Sơn đã nhanh chóng được lan truyền khắp đại lục.

"Đọa Lạc Thiên Sứ" xuất hiện trên chiến trường càng được những người hữu tâm lấy ra tiến hành giải thích một cách toàn diện.

Ngay cả nội tình về chuyện Thiên Sứ hàng lâm cũng bị người tiết lộ. Vô số tín đồ của Thần Hi chi chủ đều tỏ thái độ nghi ngờ về kết quả được lan truyền này.

Sau đó, toàn bộ quá trình giáng lâm lần này của Thiên Sứ đã bị ghi hình lại. Những thủ đoạn tàn bạo trong quá trình hiến tế, sự sa ngã của Thiên Sứ đều đang tác động mạnh mẽ đến nội tâm của vô số tín đồ.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson xem xong video cũng chỉ biết thốt lên một câu: "Quạ nào mà chẳng đen đầu" !

Gốc rễ đã hỏng, chẳng trách hàng trăm năm trước, khi Giáo Đình thống trị đại lục, họ cũng sử dụng những thủ đoạn tàn bạo như vậy để cai trị.

Việc các quyền quý của các nước không ưa Giáo Đình cũng là điều dễ hiểu. Sau khi nhìn thấy bản chất của Giáo Đình, e rằng rất khó có ai có thể có thiện cảm với họ.

Nếu không phải vì niềm tin có lợi cho việc duy trì sự cai trị, e rằng các quý tộc ở khắp nơi sẽ còn làm triệt để hơn trong vấn đề chống lại Giáo Đình.

Bị ảnh hưởng bởi những tài liệu trong tay, Hudson cũng chẳng còn mong chờ gì vào vị Thần Hi chi chủ trong truyền thuyết.

Không chừng trong thời đại thượng cổ, vị thần này cũng chẳng khác gì đám tà thần là mấy, chỉ vì chiến thắng trong cuộc chiến tranh tín ngưỡng nên mới có được vị trí như ngày nay.

Suy nghĩ kỹ một chút, Hudson cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Con người và Thần linh vốn không phải là đồng loại, cách nhìn nhận vấn đề khác nhau nên đương nhiên là sẽ không thể dùng cùng một quan niệm để đánh giá.

Có lẽ mối quan hệ giữa nhân loại và Thần Hi chi chủ cũng giống như mối quan hệ giữa ong mật và người nuôi ong.

Người nuôi ong chỉ cần có mật để thu hoạch định kỳ là được, ong mật sống hay chết đều không quan trọng. Dù chết một đàn ong mật thì cũng sẽ có đàn ong mới bổ sung vào.

Nếu sinh sôi quá nhanh, ong cũng có thể trở thành món ăn trên bàn ăn.

"Nguyên soái, quân tiếp viện từ các nơi đã lần lượt chạy đến, ngài xem?"

Lời nói của Jose đã kéo Hudson trở lại thực tại.

So với mối quan hệ giữa Thần linh và con người thì cuộc chiến lúc này mới là điều mà hắn cần phải đối mặt.

"Biết rồi!"

"Truyền lệnh xuống, ngày mai họp bàn về việc triển khai quân sự và kế sách phá địch tại đại doanh, yêu cầu các tướng lĩnh từ cấp trưởng quân đoàn trở lên phải tham dự đúng giờ."...

Phỉ Thúy cung, sau khi nhận được tin tức về trận chiến Thánh Sơn, Caesar IV liên tục lặp lại ba tiếng: "đáng tiếc" .

Có thể thấy là y rất không hài lòng với kết quả cuối cùng này. Gây ra động tĩnh lớn như vậy mà cũng không thể công phá Thánh sơn, sau này muốn công phá Thánh Sơn sẽ càng khó khăn hơn.

Có một vài sai lầm, chỉ cần phạm một lần là đủ!

Chỉ cần giới cao tầng của Giáo Đình không ngốc, sau này họ sẽ tăng cường phòng thủ cho Thánh Sơn. Cho dù đầu óc có ngu ngốc đến mấy cũng sẽ không có người lại để những tên con ông cháu cha đi mạ vàng ngồi lên các vị trí then chốt.

Khủng hoảng lần này chủ yếu là do phòng thủ bờ biển không tốt. Nếu như cảng St. Tesla có thể cố thủ thêm vài ngày nữa thì cục diện chiến tranh đã hoàn toàn thay đổi.

"Bệ hạ, mặc dù Giáo Đình đã may mắn thoát được một kiếp, nhưng sau trận chiến này, uy nghiêm mà họ tích lũy được cũng đã bị tiêu tan gần hết."

"Đặc biệt là việc triệu hồi Thiên sứ, nhưng lại triệu hồi được một đám Đọa Lạc Thiên Sứ, chuyện này đã đủ cho bọn chúng đau đầu rồi."

"Nghe nói trong trận chiến ngày hôm đó, chỉ tính riêng Hồng y giáo chủ thôi mà đã chết bảy người, ngay cả Giám mục trưởng của Sở tài phán cũng chết trong loạn lạc."

"Phải biết rằng người này chính là cường giả Thánh Vực!"

"Theo như thần nhớ thì ghi chép về việc một cường giả Thánh Vực bị sát hại lần gần đây nhất là chuyện đã xảy ra hơn ba trăm năm trước."

"Điều buồn cười hơn là: Kẻ sát hại người này lại chính là do Giáo Đình triệu hồi đến!"

Hầu tước Omar cười trên nỗi đau của người khác nói.

Chương 1673: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long

Tên này là thân tín của Caesar IV, vừa mới được đẩy lên vị trí Bộ trưởng Ngoại giao, đây là lúc cần phải thể hiện bản thân.

Nhưng đáng tiếc là với cục diện hiện tại của đại lục, Bộ Ngoại giao không thể nói là vô dụng, nhưng không có nhiều không gian để thể hiện.

Đây là di chứng của việc người tiền nhiệm quá năng động, những việc đơn giản, dễ làm và dễ đạt thành tích đều đã bị người ta làm hết rồi.

Những việc còn lại đều là những củ khoai nóng bỏng tay không thể làm được.

Ngay cả khi có sự ủng hộ của Quốc vương, Hầu tước Omar cũng không dám thay đổi chính sách ngoại giao của vương quốc, thậm chí ngay cả chỉ trích cũng không thể.

Dù sao, vị Bộ trưởng tiền nhiệm vẫn đang hoạt động trên triều đình, và còn được thăng chức lên vị trí cao hơn là Bộ trưởng Tài chính.

Hầu tước Omar chưa đứng vững gót chân, chưa có khả năng khơi dậy xung đột phe phái chính trị. Đặc biệt là trong thời điểm Thú nhân xâm lược như lúc này, chơi đùa lung tung sẽ càng nguy hiểm hơn.

"Ngươi thật là biết nói chuyện!"

"Nhưng thiệt hại lần này của Giáo Đình thực sự không nhỏ. Chiến tranh còn chưa kết thúc, mà giới cao tầng của chúng đã thay đổi gần một nửa rồi."

"Cứ thế mà suy ra, có thể khẳng định rằng số lượng cao thủ mà chúng tổn thất cũng không nhỏ. Những này đều là dựa vào thời gian tích lũy, muốn bù đắp lại cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều."

"Dùng tinh nhuệ bình thường để đổi lấy nội tình của Giáo Đình, trận chiến này đánh rất đáng! Nếu không phải vì Thú nhân gây rối, chúng ta cũng đã nhúng tay vào rồi, tuyệt đối có thể khiến cho Shelter VII tức đến hộc máu."

""Bây giờ phải xem quyết tâm của người Frank. Nếu như đánh tiếp, thiệt hại của Giáo Đình chắc chắn sẽ còn tiếp tục tăng lên!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Tâm trạng tốt đều nhờ so sánh mà có. Cũng là đánh trận, nhưng y lại nhẹ nhàng hơn Shelter VII nhiều.

Người ta là Giáo Hoàng cao quý mà cũng phải đích thân ra tiền tuyến chiến đấu, kẻ làm Quốc vương như y thì chỉ cần ngồi trong vương cung hóng chuyện là được.

"Không tham gia vào việc quân sự chính là sự ủng hộ lớn nhất đối với tiền tuyến!"

Lời này nghe tuy có hơi chói tai, nhưng nghe nhiều lần cũng dần quen.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Shelter VII, Caesar IV đột nhiên cảm thấy ít can thiệp vào một số chuyện gì cũng không có gì không tốt. ...

Giáo Hoàng quốc, quân đoàn Ma thú cuối cùng cũng vào trong biên giới, thậm chí còn sớm hơn dự kiến một ngày.

Hai vạn con Địa Hình Long phi nước đại, chạy đến đất rung núi chuyển. Đại quân đi qua, cảnh tượng dọc đường đều là một mảnh bừa bộn.

Vô số ruộng đồng, dưới sự giẫm đạp của Địa Hình Long, hoa màu trực tiếp hóa thành hư không.

Đây đều là những chuyện nhỏ, trên chiến trường binh quý thần tốc, sớm quay về nước tham chiến mới là chính đạo.

Bỗng nhiên nhìn thấy đàn chim bay lượn phía trước, quân đoàn trưởng Drazen dày dặn kinh nghiệm lập tức ghìm chặt dây cương, ra lệnh cho vệ binh: "Truyền lệnh xuống, ngừng tiến lên!"

"Cho Phi Long bay lên không quan sát một phen, nhớ là đừng nên áp sát quá gần."

Lời dặn dò cẩn trọng như vậy hoàn toàn là nhờ rút kinh nghiệm trước đây.

Sau khi trận chiến Thánh Sơn nổ ra, để nhanh chóng hỗ trợ Thánh Sơn, kỵ binh Phi Long đã đi trước một bước trở về.

Nhờ vào không quân không tiếc giá cao dây dưa với quân địch, Thánh Sơn mới có thể bình yên vô sự.

Chỉ có điều không quân chủ lực rời đi, số lượng kỵ binh phi long mà Drazen có thể sử dụng đã rất hạn chế. Sau khi sự việc này bị kẻ địch phát hiện, chúng đã nhanh chóng đánh chặn.

Nhiều kỵ binh phi long trong quá trình tuần tra đã gặp phải kẻ địch, bất hạnh hy sinh trên chiến trường.

Hiện tại kỵ binh phi long trong tay Drazen đã là lực lượng không quân cuối cùng trong quân đội. Nếu tổn thất thêm nữa, chỉ còn cách để cường giả cấp 8 đi làm trinh sát.

Loại chuyện này, nghĩ thôi thì được. Cường giả đều có lòng tự trọng của mình, dám để cường giả cấp 8 đi làm trinh sát, dù là chủ soái thì khi ra ngoài cũng sẽ bị đánh mê.

"Vút, vút, vút..."

Một cơn mưa tên từ trong rừng cây bắn ra, trực tiếp rơi vào trong quân đội, không cần ai nhắc nhở, lúc này mọi người đều biết đã bị kẻ địch tấn công.

Suýt chút nữa đã bị kẻ địch phục kích ngay chính trên địa bàn của mình, Drazen cũng tức giận không thôi.

"Chống khiên lên, toàn quân xuất kích!"

Dám vượt khó tiến lên, Drazen cũng có vốn liếng. Dựa vào hai vạn kỵ binh Địa Hình Long này, cho dù gặp phải mười vạn quân địch thì họ cũng không sợ.

Tinh nhuệ chính là tinh nhuệ, sau một thoáng thất thần, họ lập tức phản ứng lại. Kết thành trận hình trong thời gian ngắn nhất, rồi tiến về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này, Hầu tước Sunil đang ẩn nấp trong rừng khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng hạ lệnh: "Rút lui!"

Rõ ràng là đây không phải lần đầu tiên xảy ra kiểu tập kích như vậy.

Giống như vô số lần tập kích trước đây, dùng nỏ Ma pháp đánh lén một đợt, sau đó lập tức trốn vào trong rừng sâu. Quân địch đang vội nên căn bản không có cách nào đuổi sâu.

Điểm khác biệt là trước đây đều là tướng lĩnh cấp dưới dẫn đội, lần này đổi thành Hầu tước Sunil đích thân đến.

Nếu biết thân phận của hắn, kẻ địch sẽ lập tức nhận ra nguy hiểm đang đến gần. Dù sao, nơi mà chủ soái xuất hiện thường cũng là vị trí của quân chủ lực.

Phát hiện ra đây là mánh lới cũ, Drazen dồn nén cơn giận rồi vung một chưởng vào cây đại thụ trước mặt, trong nháy mắt cây đại thụ vỡ làm hai, gã ta nổi giận ra lệnh:

"Đuổi theo cho ta!"

"Nơi đây không có núi lớn, ta không tin là đám oắt con này còn có thể chạy được bao xa!"

Mệnh lệnh vừa được đưa ra, chỉ trong nháy mắt, đại quân đã tiến vào rừng cây. Mắt thấy sắp đuổi kịp kẻ địch, bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội.

Chương 1674: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long (2)

"Trúng kế rồi!"

Sau khi nhận thức được điều này thì mọi chuyện đã quá muộn. Trận hình ban đầu đã trở nên hỗn loạn từ khi tiến vào trong rừng.

Kỵ binh Ma thú đương nhiên có thể chiến đấu trong rừng, nhưng so với trên đồng bằng thì sức chiến đấu lại bị suy yếu không ít.

Liên tưởng đến những vụ tập kích gặp phải trên đường đi trước đây, kẻ địch liên tục bố cục, rõ ràng là muốn đưa họ vào một chiến trường không phù hợp.

Không đợi Drazen phản ứng, khu rừng đã biến đổi, vô số sinh vật Vong linh từ dưới chân chui lên, chiến đấu hỗn loạn với kỵ binh Địa Hình Long.

"Đừng dây dưa với những sinh vật Vong linh này, mau chóng lao ra khỏi đây!"

Drazen vội vàng hạ lệnh.

Trực giác nói cho ông ta biết, nếu tiếp tục ở lại đây thì sẽ xảy ra đại sự. ...

Lệnh của Drazen rất kịp thời, nhưng đáng tiếc là quân đoàn Ma Thú lại không được huấn luyện tốt như trong dự kiến. Sau khi ra vào rừng một lần, trận hình ban đầu đã trở nên hỗn loạn.

Chưa đợi họ chỉnh đốn đội hình, quân đội Frank đã ập đến, dẫn đầu chính là quân đoàn Bá Vương Long đại danh đỉnh đỉnh.

Hai quân đoàn Ma Thú tinh nhuệ nhất trên đại lục đang va chạm với nhau trên bình nguyên, tạo ra khí thế đất rung núi chuyển.

Và không có gì bất ngờ, kỵ binh Địa Hình Long với đội hình hỗn loạn đã phải chịu tổn thất lớn trong đợt giao tranh này.

Tuy nhiên, loạn cũng có đấu pháp của loạn, sau một thời gian ngắn thất bại, họ vẫn ổn định được đội hình, nhưng mà cái giá phải trả lại có chút lớn.

Trận giết chóc thảm khốc này kéo dài đến hoàng hôn, chiến tuyến chậm rãi từ bình nguyên lùi về trong rừng, sắc mặt của Drazen cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, đã có mấy kỵ sĩ Địa Hình Long ngã xuống, không gian hoạt động của quân đội cũng bị hạn chế trong một góc nhỏ.

Mắt thấy vòng vây của kẻ địch không ngừng thu hẹp, tinh thần của quân đội cũng không ngừng sa sút.

Một người dày dặn kinh nghiệm như Drazen hiểu rằng, không thể để tình trạng này tiếp tục kéo dài nữa. Một khi vòng vây của kẻ địch siết chặt, điều chờ đợi bọn họ sẽ là tai họa ngập đầu.

"Truyền lệnh xuống, sau khi trời tối, đệ nhất doanh sẽ dẫn đầu phá vây từ hướng Nam!"

Khi đưa ra quyết định này, lòng Drazen như đang nhỏ máu. Nếu như trước hôm nay có ai đó nói với y là có người có thể hủy diệt được quân đoàn Địa Hình Long thì y nhất định sẽ cười khinh một tiếng.

Là Kỵ binh hàng đầu trên toàn đại lục, đi tới chỗ nào cũng như chốn không người. Cho dù địch nhân binh nhiều tướng mạnh đánh không lại, nhưng chẳng lẽ không bỏ chạy được sao?

Nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, quân đoàn Địa Hình Long lợi hại, nhưng quân đoàn Bá Vương Long của người Frank cũng không phải dễ trêu.

Gặp phải đối thủ cùng đẳng cấp, lại còn bị kẻ địch dụ vào bẫy, chịu thiệt là điều hiển nhiên.

Thà tráng sĩ chặt tay cũng tốt hơn là toàn quân bị diệt. Chậm thêm một chút, sợ là muốn chạy cũng khó.

Trong thâm tâm, Drazen đang thăm hỏi cả gia tộc của người phụ trách bộ phận tình báo. Ở trên địa bàn của mình mà cũng không thể kịp thời thông báo động tĩnh của quân địch, quả thực là không làm tròn trách nhiệm!

Đương nhiên, nếu Drazen biết là tổ chức tình báo đã bị tổn thất nặng nề trong trận chiến Thánh Sơn thì tiếng mắng chửi của gã sẽ càng dữ dội hơn.

Dùng nhân viên tình báo như binh sĩ, rất khó không khiến người ta nghi ngờ rằng: kẻ đưa ra quyết định ngu ngốc này có phải là nội gián mà địch nhân phái tới hay không?.

Đánh tiếc là Giáo Đình hành động ngu xuẩn không chỉ một lần, vì bảo vệ Thánh Sơn, Shelter VII đã ra lệnh điều động tất cả các lực lượng vũ trang trong khu vực, trong đó bao gồm cả quan lại địa phương và nhân viên thần chức.

Quân đội Frank có thể bí mật ẩn núp ở đây, ngoài việc binh quý thần tốc ra, đa phần là vì các quan chức địa phương đều đã trở về tham gia chiến dịch bảo vệ Thánh Sơn.

Phàn nàn cũng vô ích, ngoài việc tham gia chiến tranh đại lục ra, Giáo Đình đã yên ổn mấy trăm năm, sự phân chia giai cấp nội bộ còn tệ hơn bất kỳ quốc gia nào trên đại lục.

Bất kể là Shelter VII hay các quan chức cấp cao của Giáo Đình, về bản chất đều là một đám "Thần côn" .

Trong nội bộ Giáo Đình, năng lực chỉ huy quân sự luôn nằm dưới tín ngưỡng, hoặc nói là dưới huyết thống.

Ngay cả bản thân Drazen cũng chỉ từng tham gia một vài trận chiến, năng lực cá nhân thực sự của gã cũng không phải là người xuất sắc nhất trong quân đội.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thấy kẻ địch bị ép vào trong rừng, Hầu tước Sunil mỉm cười hỏi người dẫn đường bên cạnh: "Khu rừng nhỏ này tên là gì?"

"Hầu tước, nơi đây gọi là Vọng Hồn Lĩnh, tương truyền. . ."

Chưa đợi hướng dẫn viên trung niên nói hết lời, Hầu tước Sunil đã ngắt lời: "Vọng Hồn lĩnh, Vong Hồn lĩnh!"

"Quả nhiên là một cái tên hay, xem ra Thần Hi chi chủ cũng không ưa chuyện Giáo Đình tùy ý làm bậy, nên muốn loại bỏ đám u ác tính này."

Mọi người nghĩ mãi cũng không hiểu là tại sao hai chuyện không liên quan gì đến nhau lại có thể liên quan đến Thần Hi chi chủ. Nhưng không ai muốn phá hỏng tâm trạng tốt của chủ soái.

Từ khi bước vào lãnh thổ của Giáo Hoàng quốc, đại quân đều là thuận buồm xuôi gió, ngoài việc không thể công chiếm Thánh Sơn ra, các mục tiêu chiến lược khác đều đã được hoàn thành.

Nếu như lần này có thể tiêu diệt quân đoàn Ma Thú của Giáo Đình, vậy thì bọn hắn sẽ thật sự là nhất chiến phong thần.

Quân yểm trợ đánh ra chiến tích của quân chủ lực, đây quả thực là danh tướng đại lục. Thân phận địa vị của chủ soái được đề cao, mọi người cũng được hưởng lợi.

Nhưng dù đi đến đâu, bảng thành tích sáng chói này cũng khiến mọi người phải coi trọng thêm vài phần. Sau khi về nước, việc thăng quan tiến chức là điều hiển nhiên.

Chương 1675: Quân Đoàn Địa Hình Long vs Quân Đoàn Bá Vương Long (3)

"Hầu tước, kẻ địch đã rút vào rừng, không nên tiếp tục truy đuổi nữa."

"Bọn chúng không mang theo bao nhiêu lương thực, nguồn nước trong rừng sẽ không đủ cung cấp cho quân đội, chỉ cần bao vây vài ngày thì tinh thần của quân địch sẽ sụp đổ!"

Quân đoàn trưởng Barksi tiến lên đề nghị.

Đánh bại quân đoàn Địa Hình Long là con đường duy nhất để quân đoàn Bá Vương Long trở thành quân đoàn số một của nhân tộc. Nhìn thấy kế hoạch sắp hoàn thành, ông ta không muốn tổn thất thêm những binh lính tinh nhuệ quý giá này nữa.

Bao vây tuy không phù hợp với quy tắc chiến tranh trên đại lục, nhưng trong các cuộc chiến tranh chống lại dị tộc, các quy tắc này đã bị họ phá vỡ từ lâu.

Phá vỡ quy tắc cũng khiến người ta nghiện. Sau khi được tận hưởng lợi ích từ đó, hiện giờ dù có dùng phương pháp tương tự để đối phó với quân đội Giáo Đình cũng sẽ không nương tay.

"Kẻ địch sẽ không ngồi yên chờ chết, viện quân không thể nào đến đây trong thời gian ngắn, nhưng không có nghĩa là bọn chúng không thể buông tay đánh cược một lần."

"Truyền lệnh xuống, để cho toàn quân đề cao cảnh giác, phòng ngừa quân địch phá vây lúc nửa đêm!"

Nói xong, Hầu tước Sunil vẫn không nhịn được lắc đầu.

Nhìn thấy sự yếu đuối của Giáo Đình, lúc này ông ta đã không còn sợ hãi kẻ địch như lúc ban đầu. Suy nghĩ hiện tại của Hầu tước Sunil không chỉ là đánh bại quân địch nữa, mà còn muốn giành lấy lợi ích lớn nhất cho Đế quốc.

Chiến tranh tiến hành đến hiện giờ, đã từ giao tranh đơn thuần trên chiến trường tăng lên đến phương diện chính trị.

Một Giáo Đình yếu ớt mới có thể đảm bảo Đế quốc Frank chiếm ưu thế trong cuộc tranh giành quyền lực ngôn luận của nhân tộc sau chiến tranh.

"Giết!"

"Giết!". . .

Kỵ binh Địa Hình Long từ trong rừng xông ra, lại một lần nữa lao vào hỗn chiến với người Frank. Hai đội kỵ binh tinh nhuệ đã bắt đầu va chạm mãnh liệt trên bình nguyên.

Chỉ trong nháy mắt, chiến trường lại có thêm rất nhiều bộ thi thể. Nhưng quân đội Giáo Đình hiện giờ chỉ muốn đột phá vòng vây, đã không còn quan tâm đến sự sống chết của đồng đội nữa.

Hiện tại bọn chúng chỉ còn một con đường duy nhất: Lao ra ngoài!

Quay đầu lại thì nhất định sẽ chết!

Phá vỡ sự ngăn cản của quân đoàn Bá Vương Long, phía sau còn có bộ binh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, bên ngoài vòng vây còn có kỵ binh bình thường đang di chuyển tới lui.

Tất cả những điều này đều không quan trọng, trong thời khắc nguy cấp này, trong đầu của kỵ binh Giáo Đình chỉ có một suy nghĩ là lao ra ngoài.

Bóng đêm có thể che lấp được cảnh tượng huyết nhục văng tứ tung, nhưng lại không thể che lấp được hiện thực là những xác chết đang nằm la liệt khắp nơi. Ánh trăng sáng rọi xuống mặt đất, phơi bày mảnh nhân gian địa ngục này.

Chiến đấu vẫn tiếp tục, hai bên đều đã giết đến đỏ cả mắt.

"Truyền lệnh xuống, người đầu hàng không giết!"

Sau khi mệnh lệnh của Hầu tước Sunil được phát ra, những câu khẩu hiệu "Người đầu hàng không giết" đã đè sụp tinh thần của quân đội Giáo Đình.

"Phanh!"

Một binh sĩ Giáo Đình buông vũ khí xuống cầu xin tha thứ, sau đó là tên thứ hai, thứ ba. . . Mãi cho đến khi vô số binh sĩ Giáo Đình từ bỏ chống cự, cuộc đại chiến đẫm máu này đã kết thúc. . . .

Trên Thánh Sơn, trải qua một phen điều tra, Shelter VII cuối cùng đã tìm ra chân tướng về sự sa ngã của các Thiên Sứ.

Tên nội gián trà trộn vào Giáo Đình đã động tay chân vào quả cầu thủy tinh ngay từ đầu, kết quả là những linh hồn bình thường vốn nên bị phong ấn đã bị người đặt phân hồn của Ác ma .

Cộng thêm hai bình Minh Hà Chi Thủy đến từ địa ngục, trực tiếp khiến những linh hồn hòa nhập vào cơ thể Thiên Sứ này phát điên. Oán khí rất nhanh ăn mòn linh hồn của Thiên Sứ, gây ra cái ác ẩn sâu trong linh hồn họ.

Kết quả cuối cùng chính là: Thiên Sứ vốn nên là trợ lực của Giáo Đình thì lại hóa thành đao phủ tàn ác nhất hành quyết Thánh Sơn.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành sự việc, Shelter VII ngoài tức giận ra cũng chẳng làm được gì.

Bọn người ra tay hãm hại đều là những tên tội phạm bị Giáo đình truy nã. Nếu bọn chúng dễ đối phó như vậy thì đã sớm bị Giáo đình thanh trừng sạch sẽ rồi.

Chuyện mà năm xưa không làm được, hiện giờ lại càng không làm được. Sau khi trở thành Thánh Vực, những kẻ này đã sớm hòa nhập với các quốc gia trên đại lục.

Cho dù là những người vốn từng đơn độc, nhưng sau khi người ta đột phá Thánh Vực cũng sẽ chọn một cường quốc để nương tựa.

Với lực lượng hiện tại của Giáo Đình, ngay cả việc giết gà dọa khỉ cũng không làm được. Bởi vì đàn gà này đều đã thành tinh cả rồi, không còn là nhục thể phàm thai như trước nữa.

"Giám mục Sauron, việc triệu hồi Thiên sứ là do ngươi phụ trách. Xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Shelter VII khiến cho Giám mục Sauron như rơi xuống hầm băng.

Triệu hồi thiên sứ là đại sự, không phải là chuyện một tên Hồng y giáo chủ như lão ta có thể hoàn thành. Chỉ là những kẻ xui xẻo cùng phụ trách chuyện này với lão ta đã phản ứng chậm một tí xíu, đã đi gặp Thần Hi chi chủ trong trận chiến ở Thánh Sơn rồi.

Liệt sĩ lấy thân tuẫn giáo thì sẽ không cần gánh chịu trách nhiệm. Giám mục Sauron còn sống, nên liền trở thành kẻ xui xẻo, chỉ có thể gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

"Bệ hạ, đây là sai sót trong công tác của chúng thần! Nhưng chủ yếu là do kẻ địch giấu quá sâu, ngay cả quả cầu thủy tinh mà cũng có thể bị động tay động chân."

"Những thứ này đều đã được chuẩn bị từ hàng chục năm trước, trước đó hoàn toàn không có cách nào dự đoán được."

"Trước khi sử dụng, chúng thần cũng đã kiểm tra rất kỹ càng, không phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì!"

Sauron run rẩy giải thích.

Tội danh quá lớn, một mình lão ta thật sự không thể nào gánh nổi trách nhiệm này. Không muốn chịu xui xẻo một mình thì chỉ có thể kéo người khác xuống nước.

Chương 1676: Tin Dữ

Quả cầu thủy tinh đã hóa thành tro tàn, không thể tra ra được ai là người đã động tay chân.

Bất lợi lớn nhất vẫn là bình Minh Hà Chi Thủy kia. Nhưng người xâm nhập khi đó là ngũ đại Thánh Vực của quân địch, muốn qua mặt một tên Hồng Y chủ giáo như lão ta là chuyện hoàn toàn có thể nói thông.

Dù sao, ngay cả ba vị Thánh Vực cung phụng trên Thánh Sơn cũng không thể lập tức phát hiện ra có người xâm nhập.

"Hừ!"

"Ngụy biện cũng khá đấy, nhưng trong kho chứa có nhiều linh hồn thủy tinh như vậy, tại sao các ngươi lại chọn trúng cái có vấn đề?"

"Đừng nói với ta là kẻ địch đã động tay chân vào toàn bộ thủy tinh. Hôm qua ta đã đích thân đi kiểm tra, ngoài hai viên linh hồn thủy tinh có vấn đề ra, số còn lại đều rất bình thường."

"Phải biết rằng do sai sót trong công tác của các ngươi mà đã khiến cho một cường giả Thánh Vực của Giáo Đình hy sinh, ba cường giả Thánh Vực trọng thương, số cường giả cấp 8 bị tổn thất còn vượt quá bốn mươi người. . ."

"Ngay cả tiền bối Fabrizio trấn thủ Thánh Sơn cũng bởi vì vậy mà bị ép xuất thủ giúp chúng ta giải quyết hậu quả, tổn hao gần trăm năm thọ nguyên!"

Shelter VII nổi giận đùng đùng nói.

Tổn thất nặng nề là một mặt, điều tệ hơn nữa là vị trí Giáo hoàng của ông ta cũng trở nên bất ổn sau trận chiến Thánh Sơn.

Fabrizio trấn giữ Thánh Sơn đã mắng ông ta cẩu huyết lâm đầu, trực tiếp gọi ông ta là Giáo hoàng tệ hại nhất trong lịch sử Giáo đình.

Muốn giải thích cũng khó, nhìn vào những biến hóa của Giáo Đình trong khoảng thời gian ông ta thượng vị, năm sau tệ hơn năm trước.

Vài năm trước, khẩu hiệu chính trị của Giáo Đình vẫn là: "Trở lại đại lục, tái tạo vinh quang của Thần linh!"

Bây giờ chẳng còn ai nhắc đến nữa, đừng nói là tái hiện vinh quang năm xưa, ngay cả việc duy trì cơ nghiệp hiện tại cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Để xoay chuyển tình thế suy tàn của Giáo Đình, Shelter VII cũng đã nỗ lực rất nhiều, nhưng một Giáo hội mục nát không thể nào bị thanh lọc bằng vài đạo chính lệnh được.

Mối quan hệ nội bộ phức tạp khiến cho cải cách của Shelter VII trở nên vô ích.

Việc đề bạt và bổ nhiệm nhân sự hoàn toàn tuân theo nguyên tắc "Huyết mạch". Người bình thường dù có năng lực đến đâu cũng chỉ có thể làm những công việc tay chân.

Nếu thể hiện quá xuất sắc thì sẽ bị cử đi làm nội ứng trong tổ chức tà giáo, lấy cớ là: Rèn luyện tâm trí!

Có điều là loại rèn luyện này thường kéo dài hàng chục năm. Cho dù có thể kiên trì thì trong thâm tâm cũng sẽ nảy sinh ý nghĩ phản nghịch.

Thực ra, trong số những người tập kích Thánh Sơn cũng có không ít kẻ xuất thân từ Giáo Đình. Nhưng vì đãi ngộ bất công trong nội bộ, bọn họ không chịu được áp bức nên mới nhảy ra ngoài.

Ngay trong nội bộ Giáo đình cũng có rất nhiều người bất mãn với chế độ hiện tại. Nếu không có người bên trong phối hợp, chỉ tính riêng việc nội ứng của kẻ địch trà trộn vào kiếm chuyện thôi, không ẩn núp mấy đời thì căn bản không thể vào được Thánh Sơn.

Pháo đài kiên cố nhất đều bị công phá từ bên trong.

Câu nói này có thể coi là kết luận chính xác nhất cho trận chiến Thánh Sơn!

"Bệ hạ, thần. . ."

Không đợi Giám mục Sauron tiếp tục giải thích, Shelter VII đã vung ống tay áo lên, trực tiếp đánh bay lão ta ra khỏi đại điện.

Thảm kịch trong trận chiến Thánh Sơn cần phải có người chịu trách nhiệm. Giám mục Sauron phụ trách triệu hồi Thiên sứ chính là kẻ gánh tội tốt nhất.

Vừa hay thân phận địa vị của lão ta cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, không để lão ta gánh tội, chẳng lẽ phải để người làm lão đại đích thân ra mặt hay sao?

Chính vì nhìn thấu sự thật, hiểu rõ đấu tranh chính trị, nên mọi người mới đồng loạt lựa chọn im lặng. Ngay cả phe cánh của lão ta là Blake cũng không ra mặt cầu tình.

Trút giận lên con dê thế tội, tâm trạng của Shelter VII đã thả lỏng được một chút, nhưng nếp nhăn cau có trên trán vẫn không thể giãn ra.

Đùn đẩy trách nhiệm thì dễ, nhưng cái khó là phải làm thế nào để giải quyết hậu quả. Cho dù là sinh vật Vong linh hay ma vật

Thâm Uyên, hoặc là Đọa Lạc Thiên Sứ, đều là một lũ điên thích giết chóc.

Hậu quả trực tiếp nhất chính là: số người thương vong được thống kê sau chiến tranh còn lớn hơn cả tổn thất trong một trận chiến dịch.

Khác với trước đây, những người bỏ mạng đợt này đều là "Người một nhà". Một số cơ quan vì chịu tổn thất quá nặng nên giờ đã trực tiếp bị tê liệt.

Nếu không phải vì quân địch còn ở dưới chân núi chưa rút đi, các phe phái lớn đã đánh nhau bể đầu để tranh giành những cái ghế trống rồi.

Hiện giờ chưa phải là lúc xảy ra nội đấu, nhưng mầm mống nội chiến đã lộ rõ. Cán cân chính trị ban đầu đã bị phá vỡ, cán cân mới vẫn chưa được hình thành, sau này Thánh Sơn sẽ không được yên bình.

"Bệ hạ, chuyện lớn không hay rồi!"

"Vừa nhận được tin tức, quân đoàn Ma Thú tăng viện trên đường quay về đã bị kẻ địch tập kích tại Vọng Hồn lĩnh, tổn thất thảm trọng, bị ép phải phá vây vào đêm qua."

"Trước mắt. . ."...

Tin tức xấu liên tục ập đến, quân đoàn Ma Thú tinh nhuệ nhất cũng mất đi, Shelter VII suýt chút nữa là thở không ra hơi.

Kể từ khi chiến tranh chống Frank bùng nổ, chỉ có mỗi Giáo Đình là bị tổn thất, còn các phe phái khác đều không có chuyện gì.

Mặc dù Giáo Đình đã sa sút trong những năm qua, nhưng nó vẫn là một trong hai thế lực hùng mạnh nhất của nhân loại, nhưng sự khác biệt về hiệu quả chiến đấu trên chiến trường giữa hai bên thật sự là quá lớn.

Sự sụp đổ của cảng St. Tesla còn có thể đổ lỗi cho việc: Quân chủ lực không ở trong nước, bị người Frank đánh cho không kịp trở tay.

Nhưng dù sao họ cũng đã giữ được Thánh Sơn, mặc dù hơi khó khăn một chút, tổn thất hơi nhiều một chút, nhưng ít là vẫn giữ được.

Chương 1677: Tiền Chuộc

Hiện giờ thì khác, quân đoàn Địa Hình Long được xưng là quân đoàn tinh nhuệ nhất nhân tộc lại bị địch nhân hủy diệt chỉ sau một trận chiến.

Nếu như lại giải thích nữa thì thật là không thể nào nói nổi.

Tại nhà mình trên địa bàn bị người phục kích, liền xem như nói ra, cũng chỉ có thể chứng minh bọn hắn ngu xuẩn.

"Truyền lệnh xuống, lập tức sắp xếp người thu gom tàn quân, cố gắng giữ lại nguồn lực!"

"Thông báo cho quân đội trở về nâng cao cảnh giác, đề phòng quân địch lập lại chiêu cũ."

Sau khi tỉnh hồn, Shelter VII vội vàng hạ lệnh.

Thất bại đã xảy ra, vậy thì chỉ đành cố gắng giảm thiểu tổn thất. Không ai phản đối lên tiếng phản đối về sự thận trọng của Giáo Hoàng.

Thời thế đã thay đổi, sau một loạt thất bại, giới cao tầng Giáo Đình đã mất đi niềm tin vào quân đội của chính mình.

Theo lý mà nói, bọn họ còn mấy chục vạn quân chủ lực, đủ sức để tiêu diệt toàn bộ quân đội của Người Frank, nhưng không có người nào dám đánh cược.

Nếu như lại thất bại thảm hại thêm một lần nữa, không chỉ không giữ được vị trí thế lực hàng đầu trong nhân tộc, sợ là ngay cả vị trí thứ hai, thứ ba cũng bị người khác đoạt mất.

Ít nhất là về mặt quân sự, cả Vương quốc Iberia và Vương quốc Alpha đều không coi họ ra gì, thậm chí một số vương quốc thực lực thấp hơn một chút cũng có thể sánh ngang với họ.

Còn về ưu thế tại phương diện lực lượng cấp cao, đó là sức mạnh mang tính răn đe, không thể sử dụng bừa bãi được.

Đặc biệt là còn phải chịu hạn chế rất lớn trong cuộc nội chiến nhân tộc.

Cho dù muốn phá vỡ quy tắc thì nhiều nhất cũng chỉ dám lén lút hạ độc thủ.

Lỡ như bị nắm được chứng cứ, đưa ra thảo luận tại Hội nghị Liên minh Nhân tộc, lúc đó sẽ phải một cái trả rất lớn.

Chuyện này hoàn toàn khác với việc Hudson đa mang quân đi làm loạn ở đại thảo nguyên Thú nhân trước đây.

Khi đối ngoại, cường giả Nhân tộc đều luôn che chở cho con cháu, những quy định này được đặt ra chủ yếu là để bảo vệ sinh lực của nhân tộc. ...

Tin xấu luôn được lan truyền với tốc độ chóng mặt, mới vài ngày sau khi đại chiến kết thúc, tin tức này đã lan truyền khắp đại lục.

Có người vui mừng, có người tức giận, có người thờ ơ, phản ứng của các bên đều không đồng nhất.

Tuy nhiên, bên dưới những phản ứng này còn có sự đồng thuận của các bên: Giáo Đình là hàng lởm!

Hết cách rồi, cuộc đụng độ giữa hai thế lực hàng đầu vốn cho rằng là một cuộc quyết đấu đỉnh cao, nào ngờ lại là một cuộc tàn sát một chiều.

Ngay cả một đội quân yểm trợ của người ta cũng đánh không lại, nếu lại xếp Giáo Đình và Vương quốc Frank vào cùng một đẳng cấp thì sẽ là một trò cười.

Người bị kích thích nhiều nhất sau biến cố này chính là Liên minh chống Frank.

Lực lượng chủ lực được đặt nhiều kỳ vọng đã không thể đánh bại người Frank, áp lực lập tức đè nặng lên vai họ.

Hối hận cũng đã muộn rồi, chính trị không phải là chuyện đùa.

Đã gia nhập vào Liên minh Chống Frank rồi thì dù cho phía trước có là núi đao lửa biển cũng phải cắn răng đi tiếp.

Liên minh Chống Frank có nhiều thế lực lớn, không có Giáo Đình thì còn có các vương quốc khác thay thế, solo không lại thì chơi đánh hội đồng.

Là trụ cột của liên minh, Bordeaux VIII vui buồn lẫn lộn.

Không có Giáo Đình gây thêm phiền phức, việc thống trị Liên minh chống Frank đã trở nên suôn sẻ hơn rất nhiều, cái giá phải trả chính là trở thành quân chủ lực.

Không phải là do các bên thoái thác trách nhiệm, mà là thực sự không còn cách nào khác.

Các nước đều xuất binh theo hiệp ước, nhưng điều này chỉ giới hạn ở số lượng đầy đủ, còn chất lượng vẫn rất đáng lo ngại.

Thẳng thắn mà nói, lần này các bên phái tới không ít binh lính tinh nhuệ, nếu như là trên chiến trường cục bộ thì vẫn có thể đánh được.

Nhưng sau khi tập hợp lại, sức chiến đấu của liên quân liền -1-1-1...

Tướng lĩnh của các quốc gia đều chỉ có thể chỉ huy binh lính của mình, phối hợp với nhau chỉ là một câu khẩu hiệu chính trị.

Điều đáng lo ngại nhất là trong Liên minh còn có những người nghiêng về phía Đế quốc Frank, trà trộn vào trong liên minh chỉ để gây cản trở.

Đột nhiên bị nâng lên vị trí minh chủ để tiếp quản một mớ hỗn độn, Bordeaux VIII đã đâm lao liền phải theo lao.

Nếu không phải vì liên minh đang chiếm ưu thế về sức mạnh, Iberia lại rất muốn kéo Frank xuống ngựa, thì có lẽ ông ta đã sớm bỏ gánh không làm rồi.

"Việc phối hợp của liên quân thế nào rồi, khi nào mới có thể phát động tổng công?"

Bordeaux VIII quan tâm hỏi.

Hợp tác đa bên để hành động quân sự, quyền chỉ huy quân sự là một nan đề vô giải. Tuy rằng Nhân tộc đã có kinh nghiệm hợp tác chống lại dị tộc, nhưng trong các cuộc nội chiến chủng tộc, có rất nhiều quy tắc vẫn phải sửa đổi.

Bản chất về sự phức tạp trong công tác chỉ huy vẫn là nhân tính.

Đối mặt với dị tộc, mọi người phải suy nghĩ kỹ trước khi hố đồng đội, chơi quá high sẽ dễ dính vào tội cấu kết với dị tộc, chiến cuộc sập bàn còn khiến cho bản thân mình cũng bị cuốn vào.

So ra thì tội danh cấu kết với người Frank sẽ nhẹ hơn nhiều, ít nhất là lương tâm sẽ không cảm thấy bất an, nếm mùi thất bại cũng không có gì gọi là.

Tham khảo những cuộc nội chiến của nhân tộc trước đây, bên thua thường chỉ cần thanh toán một chút tiền chuộc là chuyện này sẽ chấm dứt. Lần này chịu thiệt, cùng lắm là chờ vài năm sau khôi phục thực lực rồi tái chiến.

Cuộc giao tranh giữa Người Frank và Giáo Đình đã là cuộc nội chiến đẫm máu nhất trong lịch sử nhân tộc, nhưng vẫn còn giữ lại một đống tù binh.

Hai bên đã âm thầm thương lượng xong giá cả chuộc người. Ngoài binh lính bình thường là sẽ gặp bi kịch ra, đợi chiến tranh kết thúc, các quan quân quý tộc sau khi thanh toán tiền chuộc liền có thể về nhà.

Chương 1678: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy

Nói đến cũng buồn cười, làm lính đào ngũ thì bị truy cứu trách nhiệm, nhưng làm tù binh thì lại chẳng bị gì.

"Bệ hạ, chuyện này có chút rắc rối!"

"Dưới sự phối hợp toàn lực của Bộ Ngoại giao, hiện nay các bên đã thành lập bộ tư lệnh liên hợp, chúng ta đã giành được quyền nói chuyện lớn nhất."

"Vấn đề hiện giờ chủ yếu là: mọi người lo ngại rằng sau khi chúng ta phát động tấn công toàn lực, Người Frank không chịu được áp lực sẽ rút quân khỏi Giáo Hoàng quốc."

"Chúng thần cũng đã liên lạc với phía Giáo đình, bọn họ cam đoan là sẽ giữ chân quân đội Frank ở lại trong nước, không để bọn chúng quay lại gây rối cho liên quân."

"Tiếc là uy tín của Giáo Đình đã sụt giảm nghiêm trong những năm gần đây, bọn họ càng cam đoan thì mọi người lại càng không tin tưởng."

"Một số quốc gia thậm chí còn đề xuất: Kiềm chế quân chủ lực của người Frank trước, chờ chiến tranh ở Giáo Hoàng quốc kết thúc rồi mới quyết chiến với quân địch, tránh để cho người ta lợi dụng cơ hội này!"

Bá tước Milford trả lời với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đây đều là di chứng của trận chiến Thánh Sơn!

Vương quốc Ruthenia vốn bị Giáo đình thâm nhập và gần như kiểm soát hoàn toàn, nhưng sau khi nhận ra được vị lão đại này đã suy yếu, phát hiện ra mình vẫn có thể giãy giụa thêm một chút, thế là họ bèn dứt khoát chơi đâm sau lưng.

Hiệu quả rất rõ ràng, nhờ nỗ lực của người Ruthenia, thời gian liên minh tấn công Đế quốc Frank đã bị kéo dài ra.

"Nhanh chóng phát động tổng tấn công đi, chịu thiệt thòi lớn như vậy, lần này Giáo Đình không dám làm loạn nữa!"

Bordeaux VIII suy nghĩ một lúc rồi nói.

Ngư ông đắc lợi cũng cần có thực lực chống đỡ. Dựa vào mà thể hiện của quân đội Giáo Đình ở trên chiến trường, bọn họ hoàn toàn không có thực lực để làm ngư ông.

So với Giáo đình, kẻ đáng lo ngại hơn vẫn là dị tộc. Chỉ có điều hiện giờ thế giới dị tộc cũng náo nhiệt không kém gì nhân tộc.

Bởi vì năng suất sản xuất, thảm họa cấp độ sử thi này ảnh hưởng đến dị tộc còn nhiều hơn.

Mùa thu thu hoạch không như kỳ vọng, sau khi vào đông, rất nhiều dân chúng dị tộc lâm vào khủng hoảng thiếu lương thực, nhưng các quyền quý dị tộc lại không xem khó khăn của dân chúng tầng lớp thấp là chuyện to tát gì.

Mâu thuẫn xã hội tích tụ đã tạo cơ hội cho các tổ chức tà giáo phát triển, bây giờ ai nấy cũng đều bận trấn áp phản loạn nội bộ.

So sánh ra thì biểu hiện của nhân tộc đã tốt hơn rất nhiều. Chế độ nông nô trong khi kìm hãm sự phát triển của năng suất thì cũng đồng thời tăng cường khả năng chống chịu rủi ro.

Nếu thực sự không có đủ lương thực để ăn thì còn có thể bán tháo nông nô, hiện giờ trên thị trường có tới vài thế lực lớn đang công khai thu mua nông nô.

Nông nô có dục vọng rất thấp, chỉ cần có cơm ăn, họ liền sẽ không có động lực để náo loạn.

Nhưng người đi theo tà giáo náo loạn chủ yếu là những dân tự do bị phá sản.

Điều này cũng không làm khó được các quý tộc thông minh, chỉ cần phản ứng đủ nhanh, biến bọn họ thành nông nô rồi bán tháo đi là vấn đề sẽ được giải quyết.

Khi mở rộng tư duy, khắp nơi đều là tài lộ. Cuộc khủng hoảng ban đầu từ việc trấn áp cuộc phản loạn của tà giáo đã bị biến thành một vụ kinh doanh

Một cảnh tượng thú vị xuất hiện, những nạn dân ở Nam đại lục bị tà giáo lôi kéo về cơ bản đều đã tới Đế quốc Frank, Vương quốc Iberia, chỉ có chưa đến một phần mười nạn dân là chạy tới Vương quốc Alpha.

Những người tị nạn từ Trung đại lục thì lại chọn Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey là nơi lánh nạn.

Một khi người gây ra vấn đề không còn nữa, vấn đề đương nhiên là sẽ được giải quyết. Cuộc nổi dậy của tà giáo với quy mô lớn đã dần đi đến hồi cuối khi lực lượng dự bị ngày càng suy giảm.

Dù rằng các Tà Thần đã ra sức tiến hành ban ân, nhưng tiếc là lực lượng mà các Tà Thần có thể phản hồi vẫn có hạn chế.

Sau khi các tín đồ bị ép thăng chức rồi trải qua vô số vụ giết chóc, nhiều người trong số họ đã không thể kiểm soát được sức mạnh của mình, trực tiếp hóa thành kẻ điên.

Có lợi đương nhiên là sẽ có hại, vấn đề lớn nhất của việc có một lượng lớn dân nhập cư tràn vào chính là mức tiêu thụ lương thực tăng cao.

Cộng với chiến tranh vừa nổ ra, cuộc sống hiện giờ của những quốc gia thu mua nông nô một cách trắng trợn kia cũng không hề dễ chịu.

Với tư cách là chỉ huy tiền tuyến, Hudson đã nhiều lần phản đối chính phủ vương thất về vấn đề lương thực.

Mặc dù khẩu phần ăn của quân đội tiền tuyến đã được đảm bảo, nhưng vẫn còn kém xa trăm vạn tấn quân lương dự trữ mà Hudson yêu cầu.

Các quý tộc của vương quốc đã cố gắng hết sức, do phải chi viện một lượng lớn tiền lương cho việc khai thác Cận Đông, nên lượng dự trữ lương thực trong kho của mọi người cũng không còn dồi dào.

Sau khi để lại nhu cầu cho bản thân, số lượng tiền lương có thể cung cấp cho tiền tuyến đã ít hơn nhiều so với hai cuộc chiến trước.

Trong bốn cục sạc hậu cần dự phòng, ba cục đang bận nội chiến, một cục còn lại thì đang thu mua nông nô với số lượng lớn, cần tiêu tốn rất nhiều lương thực.

Trong bối cảnh này, ngoài Công quốc Mosey là hứa sẽ cung cấp 300. 000 tấn lương thực cho Vương quốc Alpha trong vòng một năm ra, phần còn lại thì Vương quốc Alpha phải tự tìm cách giải quyết.

Ba trăm nghìn tấn lương thực nghe thì có vẻ là một con số lớn, nhưng sau khi vận chuyển đến tiền tuyến Cận Đông mà có thể còn lại 50. 000 tấn lương thực thôi là đã màn thể hiện vô cùng xuất sắc rồi.

Vận tải đường bộ luôn rất tốn kém. Đây cũng là nguyên nhân cốt lõi khiến các nước từ bỏ chiến thuật biển người, chuyển sang chiến thuật chất lượng.

Chương 1679: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy (2)

Hudson đã từng tính qua, với nguồn dự trữ vật tư chiến lược ở tiền tuyến hiện tại, đánh một trận phòng thủ chiến thì được, nhưng nếu muốn tiến sâu vào đại thảo nguyên thì chẳng khác nào đang tìm cái chết.

Tình hình hiện tại là: Mỗi khi chiến tuyến tiến lên ba trăm dặm thì lượng tiêu hao hậu cần của đại quân sẽ tăng thêm 20-30%.

Đây còn là kết quả của địa hình đồng bằng bằng phẳng, nếu như là đường núi ngoằn ngoèo, thì lượng vật tư tiêu hao sẽ càng không thể tưởng tượng được.

Hiện giờ, trên danh nghĩa thì Hudson đang thống soái hai trăm vạn đại quân, nhưng số lượng binh sĩ có thể chiến đấu thực tế lại còn chưa đủ 60 vạn.

Nếu không có sự hỗ trợ của khẩu vận chuyển, tỷ lệ này sẽ càng chênh lệch hơn nữa.

Trong lịch sử, sau khi đánh bại Đế quốc Thú Nhân, Vương quốc Alpha chưa bao giờ mở rộng ra đại thảo nguyên, không phải là giới cao tầng vương quốc không có dã tâm, mà thật sự là quốc lực không chịu được. ...

"Nguyên soái, theo tin tức từ tiền tuyến truyền về, quân chủ lực của Thú Nhân đã tập trung tại khu vực phía trên Hồ Tuyết Nguyệt."

"Trước mắt bọn chúng đang thăm dò khu vực biên giới, tìm kiếm điểm yếu trong tuyến phòng thủ của chúng ta. Có lẽ ngày phát động cuộc tấn công toàn diện đã không còn xa nữa."

"Xét đến việc bên dưới Hồ Tuyết Nguyệt có Vùng đất bị nguyền rủa làm vùng đệm, quân địch khó có thể đóng quân lâu dài ở đó. Kế hoạch của Bộ Tham mưu là tập trung phòng thủ ở khu vực phía trên Hồ Tuyết Nguyệt."

"Khu vực này là đồng bằng rộng lớn, nhưng chiến tuyến chỉ dài hơn 400 dặm, Phía trên là thế giới băng tuyết với những ngọn núi hùng vĩ, đường sá không thích hợp cho quân đội di chuyển."

"Thú nhân thiếu các trang bị chống lạnh, chắc là chúng sẽ không ngốc đến mức qua đó chịu rét. Trọng tâm tranh đoạt của cuộc đại chiến lần này có khả năng cao sẽ là chiến tuyến dài hơn 400 dặm này."

"So với quân số của hai bên, chiến tuyến này cũng không tính là dài. Ngay cả khi phát động tấn công toàn diện, số lượng binh lực mà quân kẻ có thể phái tới cùng lúc cũng không nhiều."

"Vương quốc đã xây dựng nhiều pháo đài, việc phòng thủ không quá khó khăn. Có thể nói, việc thú nhân phát động tấn công vào giờ phút này là hành vi không khôn ngoan về mặt quân sự."

"Nếu đợi đến mùa xuân sang năm, sau khi tuyết tan, thì sẽ có thêm rất nhiều lựa chọn về các tuyến tấn công."

"Kết hợp với tình hình hiện tại của Đế quốc Thú Nhân, động cơ của kẻ địch khi phát động cuộc chiến này có khả năng cao là để tiến hành một cuộc chiến tranh tiêu hao."

"Thông qua chiến tranh để giảm bớt số lượng dân dư thừa, đảm bảo các chủng tộc có đủ thức ăn qua mùa đông, đồng thời tiêu hao sức mạnh của Vương quốc."

"Là phe phòng thủ, chúng ta còn có một lợi thế lớn nhất ——

thuỷ quân trong hồ."

"Đại quân Thú nhân có chừng hơn trăm vạn, nước uống chính là một vấn đề lớn. Khu vực này chỉ có Hồ Tuyết Nguyệt là có thể cung cấp đủ nguồn nước cho chúng."

"Nhưng Thú nhân lại không có thuỷ quân, chủng tộc lưỡng cư có thể chiến đấu trên mặt nước chỉ có Người Ếch, nhưng sức chiến đấu lại yếu đến mức đáng thương. ."

"..."

Trong sở chỉ huy, Tham mưu trưởng Jose, người phụ trách tham mưu quân sự, liên tục phân tích vị trí của những cây cờ nhỏ trên sa bàn.

Các vị tướng vây quanh nghe rất chăm chú, tình hình của hai bên họ đều đã nắm rõ, nhưng không phải ai cũng có thể khái quát một cách hệ thống như vậy.

Dù sao, trước khi Hudson thành lập trường quân đội, việc truyền lại kiến thức quân sự ở đại lục Aslante đều nhờ hết vào truyền miệng từ đời này sang đời khác.

Có thể tiếp thu được bao nhiêu từ truyền thừa kinh nghiệm khô khan này hoàn toàn phụ thuộc vào ngộ tính của mỗi người. Rất nhiều thứ đều chỉ có thể học bằng cách nhớ, rất khó áp dụng linh hoạt nếu không trải qua rèn luyện trên chiến trường.

So với các vị tướng khác, Hudson rõ ràng là đang thất thần. Lương thực thiếu thốn thì sẽ không thể tránh khỏi việc các chủng tộc tàn sát lẫn nhau.

Tuy rằng Thú nhân hơi bẩn thỉu một chút, virus trong cơ thể hơi nhiều một chút, nhưng nếu như đói quá thì nhân tộc cũng có thể ăn tạm.

Đặc biệt là khi nhắc đến chủng tộc lưỡng cư, trong đầu Hudson hiện lên hình ảnh: "ếch nướng, ếch hấp, ếch kho xả ớt...".

Thực ra, chiến đấu với Thú nhân vẫn chưa phải là điều khoa trương nhất. Cuộc xâm lược của Hải tộc được ghi chép trong sách sử mới thực sự là một bữa buffet hải sản.

Chỉ có điều sinh vật biển mang nhiều độc tố, chỉ cần sơ ý một chút là có thể đi đời nhà ma. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không ai muốn ăn những cái xác này.

"Về chiến lược tổng thể thì không có vấn đề gì lớn. Tuy nhiên, chi tiết cần được tối ưu hóa, đặc biệt là quân số dự đang bị thiếu hụt nghiêm trọng."

"Trên chiến trường binh quý thần tốc, Chúng ta không thể trông chờ vào quân tiếp viện của Vương quốc. Rất có thể khi họ đến nơi thì thời cơ đã trôi qua rồi."

"Quân địch muốn đánh tiêu hao chiến, vậy chúng ta sẽ chiều theo ý chúng, dựa vào công sự phòng thủ để từ từ tiêu hao bọn chúng."

"Bắt đầu chiến tranh là do chúng quyết định, nhưng khi nào kết thúc chiến tranh lại không phải chuyện mà bọn chúng có thể quyết định."

"Pháp sư Marek, tiếp theo đây cần đến đoàn Ma pháp sư các vị rồi."

"Sắp xếp các Vong Linh pháp sư, Vu sư, Độc Sư... đã được đào tạo đến các pháo đài, không cần họ ra tay giết địch, chỉ cần để những bộ thi thể dưới chân tường thành bị dính độc là được."

"Thậm chí không cần tất cả các xác chết đều dính độc, chỉ cần một phần dính độc là đủ. Làm càng bí mật càng tốt, tốt nhất là không để kẻ địch nhìn ra là đang dính độc."

"Ngoài những pháp sư tinh thông sử dụng độc và lời nguyền cần bận rộn ra, những người khác cũng không thể nhàn rỗi."

"Ta sẽ liên lạc với Học viện pháp thuật và Học viện áo thuật, để họ gấp rút chế tạo ra một lượng thuốc độc, đoàn Ma pháp sư có trách nhiệm rải ra ngoài."

"Ví dụ như: Để các Ma pháp sư hệ Gió thổi bột thuốc độc vào đại doanh địch; hoặc để các Ma pháp sư Hệ nước tạo ra một trận mưa độc cho kẻ địch..."

Chương 1680: Thì Ra Ma Pháp Còn Có Thể Chơi Như Vậy (3)

Một loạt các thao tác kỳ quặc khiến mọi người trợn mắt hốc mồm, thì ra ma pháp còn có thể chơi như vậy.

Nếu như thực sự thực hiện những thao tác tưởng chừng như không đáng kể này, trong lúc không kịp đề phòng, quân địch sẽ phải chịu thiệt hại nặng nề. ...

"Công thành!"

Sau khi chủ soái ra lệnh, vô số thú nhân xách theo thang mây, bước từng bước run rẩy tiến về phía tường thành.

"Ầm ầm - "

Ma Tinh pháo của hai bên đều đồng loạt nổ vang, bắt đầu mở ra chế độ bắn phá, trong lúc nhất thời, khói lửa bao trùm cả vùng trời này.

Binh sĩ Thú nhân đang xung phong tiến lên đã trở thành những nạn nhân lớn nhất, không chỉ phải chịu đạn pháo của quân địch, mà còn có thể bị Ma Tinh pháo của phe mình đánh trúng.

Một đội Dã Trư nhân vừa dựng thang lên đã bị Ma Tinh pháo của phe mình bắn trúng, máu thịt bay đầy trời.

Hỏi thì sẽ nhận được đáp án: Không đủ độ chính xác!

Với năng lực sản xuất của Đế quốc Thú Nhân, có thể chế tạo ra Ma Tinh pháo đã là một kỳ tích rồi, còn nói gì đến độ chính xác?

Đương nhiên, tỷ lệ chính xác của Vương quốc Alpha cũng thấp đến mức đáng thương. Khoảng cách chỉ vài dặm, nhưng bắn lệch hơn chục mét cũng là chuyện bình thường.

Ngoài những viên hỏa pháo va vào nhau ra, phần lớn hỏa lực đều tập trung vào những nơi có nhiều người. Bất kể tỷ lệ bắn trúng có thấp đến đâu, chỉ cần xác định được hướng chính là có thể phát huy tác dụng.

Trận pháp phòng ngự trong thành đã được kích hoạt, nhưng tiếc là khả năng ngăn chặn của kết giới ma có hạn, chủ yếu là làm suy yếu đòn tấn công của kẻ địch.

Uy lực bên ngoài là mười, khi rơi xuống tường thành chỉ còn lại một, hai. Tuy nhiên, dù có suy yếu thì vẫn có thể giết được người.

Hai binh sĩ thủ thành đang giơ cao tảng đá chuẩn bị ném xuống thì bị hỏa lực bắn trúng, nổ tung mất nửa người.

Trận chiến khốc liệt kéo dài cho đến khi đêm xuống.

Trong doanh trại của chủ soái, hoàng trữ Daniel lại một lần nữa đảm nhiệm chức thống binh đại soái, lúc này đang tụ tập cùng với một nhóm tướng lĩnh của các chủng tộc, đang chờ đợi số liệu thống kê thương vong.

Có thể nhìn ra được, sau khi trở thành hoàng trữ, Daniel đã điềm tĩnh hơn nhiều, không còn phong mang tất lộ giống như năm đó nữa.

"Nguyên soái, số liệu thống kê thương vong của các tộc đã được thống kê xong. Trong trận công thành ban ngày, có tổng cộng 1. 879 người hy sinh và 3. 465 người bị thương, cụ thể là..."

Chưa đợi viên sĩ quan trẻ nói hết lời, Daniel đã ngắt lời: "Biết rồi, ngươi lui xuống đi!"

Là thống soái của đại quân, chỉ cần biết tổng số thương vong là đủ, không cần phải hiểu rõ chi tiết đến vậy.

Dù gì thì những binh sĩ tham gia công thành chiến ban ngày đều là các chủng tộc bia đỡ đạn trong Đế quốc Thú Nhân. Dù có chết bao nhiêu người thì đám tướng lĩnh Hoàng tộc và Vương tộc có mặt ở đây cũng sẽ không thực sự quan tâm.

Sau khi đuổi viên sĩ quan trẻ kia lui xuống, Daniel bèn nghiêm túc nói: "Năng lực phòng ngự của cứ điểm Sartre Kesi như thế nào, mọi người cũng đã thấy rồi, tình hình của những trọng trấn quân sự khác có lẽ cũng không khác mấy."

"So với sự kiên cố của tường thành, điều đáng lo ngại hơn chính là màn thể hiện của quân phòng thủ phe địch. Dù là tố chất chiến đấu hay khả năng phối hợp tác chiến cũng đều có sự tiến bộ rất lớn."

"Trước đây, chỉ có quân đội thường trực của quân địch mới có tố chất chuyên nghiệp như vậy, nhưng hiện nay đã xuất hiện trên tất cả các binh sĩ thủ thành."

"Điều này có ý nghĩa gì, chắc là trong lòng mọi người cũng đã hiểu rồi. Kẻ địch ngày càng mạnh, nếu cứ tiếp tục đối phó theo quan niệm cũ, chúng ta chắc chắn sẽ bị thiệt hại nặng nề."

"Nguyên nhân gây ra sự thay đổi này chính là kẻ mà chúng ta không muốn nhắc tới nhất. Nếu không cắt đứt sự phát triển của Vương quốc Alpha, tương lai của Đế quốc sẽ rất đáng lo ngại."

"Tổ bị phá, không ai có thể chỉ lo thân mình. Vì Đế quốc, trận chiến này chúng ta nhất định phải giành lấy Cận Đông bằng tổn thất nhỏ nhất!"

Vừa dứt lời, đám Thú nhân liền náo loạn. Thực lực của Vương quốc Alpha tăng lên cũng không phải là bí mật gì.

Tuyến phòng thủ từ Bắc Cương bị đẩy lên đến Cận Đông, diện tích lãnh thổ tăng thêm hơn hai triệu km2, dân số tăng thêm hơn mười triệu người.

Sức mạnh của kẻ địch tăng lên thì không nói, vấn đề là trong những năm gần đây Đế quốc Thú Nhân lại liên tục xảy ra nội chiến, thực lực của các tộc không tăng mà còn giảm.

Nếu như tình hình này tiếp tục kéo dài, cục diện công thủ của hai bên sẽ bị đảo ngược.

Nếu không phải vì khai phá lãnh thổ mới đã tiêu hao một lượng lớn nhân lực, tài lực, vật lực, không chừng người phát động cuộc chiến hiện tại chính là Vương quốc Alpha.

"Nguyên soái, chúng ta đều hiểu ý của ngài! Vương quốc Alpha là mối đe dọa quá lớn đối với Đế quốc, chúng ta nhất định phải cắt đứt sự phát triển nhanh chóng của chúng. Nếu có thể giết chết Hudson thì càng tốt."

"Chỉ có điều hiện tại phòng tuyến của kẻ địch đã được xây dựng xong, rõ ràng là chúng ta đã bỏ lỡ thời cơ tấn công tốt nhất."

"Giết chết thống soái của địch càng khó hơn, thực lực cá nhân của Hudson ra sao còn là một bí mật, nhìn từ cách hắn ta ra tay, dù không phải Thánh Vực thì cũng chẳng kém hơn bao nhiêu."

"Ít nhất những Tư Tế xuất sắc nhất của Đế quốc cũng không thể liên tục thi triển ma pháp cao cấp giống như hắn."

"Hơn nữa người này còn có hai con Ma thú Thánh Vực làm bạn, người có thể địch lại hắn đã ít lại càng thêm ít, chứ càng đừng nói đến việc giết chết."

"Nếu có thể mời ba vị Nữ vương Tinh Linh đồng loạt ra tay đánh lén, cộng thêm nhiều cường giả Thánh vực chặn đường, có lẽ có thể làm được!"

Hầu tước Usukh lẫm liệt nói.

Chương 1681: Hèn Hạ

Là một vị tướng lĩnh của Sư Nhân tộc, ông ta không bị thiệt bao nhiêu. Ít nhất là hiện tại còn dám nghĩ cách làm sao để diệt trừ Hudson, còn những kẻ chịu thiệt thòi nhiều khác, khi nhắc đến cái tên Hudson liền trực tiếp biến sắc.

Mời Thánh Vực của Tộc Tinh Linh đến tập kích Hudson, nói thì có vẻ dễ dàng đơn giản, nhưng vấn đề là kẻ địch cũng không phải là kẻ ngốc.

Là thống soái đại quân, chỉ cần bản thân không tự tìm đường chết lao vào vòng vây thể hiện thì sẽ không dễ dàng bị tập kích.

Cũng không thể trực tiếp xông vào đại doanh giết người được nha?

Kiến nhiều cắn chết voi!

Chỉ cần vài vị cường giả cấp 8 chịu liều mạng, một khi Thánh Vực bị quấn lấy thì cũng có thể bị đại quân vây giết.

So với những cường giả của Vương quốc Alpha chinh chiến quanh năm, từ trong máu lửa mà giết ra, thì cuộc sống của các Thánh Vực tộc Tinh Linh lại quá đỗi an nhàn thoải mái.

Với mối quan hệ đồng minh không mấy tốt đẹp giữa hai bên, người ta chịu giúp họ cũng là lấy đại cục làm trọng rồi, nhưng liều mạng thì đừng có nghĩ nữa.

"Hầu tước Usukh, đừng có hy vọng vào Tộc Tinh Linh nữa. Lập trường của họ vốn là phản đối chúng ta phát động cuộc chiến tranh này."

"Thói quen của đám Tinh Linh kia, các vị đều đã biết rồi. Nếu như có thể mà nói, họ hi vọng thế cục đại lục vĩnh hằng bất biến."

"Bất kỳ hành động nào phá vỡ tình thế của đại lục đều là dị đoan trong mắt họ."

"Mồm thì suốt ngày tuyên bố yêu hòa bình, nhưng thực tế thì ai cũng biết là Tộc Tinh Linh đã bị trọng thương trong thời thượng cổ, làm ảnh hưởng đến năng lực sinh sản."

"Vào thời thượng cổ, một cặp vợ chồng Tinh Linh thường sẽ sinh hơn mười đứa con, thậm chí còn xuất hiện trường hợp sinh mười mấy đứa."

"Nào giống như Tộc Tinh Linh hiện giờ, năng lực sinh sản..."

Có lẽ là vì nhận ra nói đồng minh như vậy là không tốt, nên Daniel đã nuốt những lời cuối cùng vào, để cho mọi người tự suy nghĩ.

Mối quan hệ giữa Tộc Tinh Linh và Thú nhân chính là điển hình của việc nhìn nhau không vừa mắt. Đây là vấn đề mà lịch sử để lại, hơn nữa còn là vấn đề không thể nào giải quyết được.

Sau khi bá nghiệp của Tộc Tinh Linh bước vào giai đoạn suy thoái, Thú nhân do nhiều chủng tộc liên hợp tạo thành hoành không xuất thế, thay thế địa vị bá chủ của Tộc Tinh Linh.

Trong sử sách chỉ ghi chép vài câu, nhưng người bình thường đều biết, trong quá trình chuyển giao bá quyền, giữa bá chủ cũ và mới chắc chắn không thiếu mâu thuẫn.

Dù sao, muốn giành được bá quyền của đại lục Aslante chỉ có một cách mà thôi, đó là —— chiến tranh!

Đánh cho các chủng tộc trên đại lục một trận, mọi người chịu phục thì ngươi chính là bá chủ. Không làm được thì sẽ chẳng phải là gì cả.

Một kế hoạch thất bại thì tất nhiên phải bắt đầu một kế hoạch mới. Đáng tiếc là tất cả các kế hoạch chiến lược đều phải dựa trên cơ sở là thực lực.

Liên tiếp hơn chục kế hoạch bị phủ quyết, bầu không khí trong doanh trướng lập tức trở nên ngột ngạt. Hết cách rồi, trong đầu mọi người chỉ có bấy nhiêu suy nghĩ.

Quân địch núp trong tường thành không chịu ra ngoài, ngoài việc cường công và vây khốn ra thì thật sự không có lựa chọn nào tốt hơn.

Còn việc vòng qua cứ điểm, trực tiếp giết vào hậu phương của quân địch, đám thú nhân này đều ăn ý không đề cập đến.

Muốn chết cũng không thể chết như vậy, địch nhân chính là Đại Ma vương đó. Một mình xâm nhập từ bỏ đường lui, sợ là đã chán sống rồi.

Hơn nữa với số lượng binh mã khổng lồ như vậy, hậu cần cũng là một vấn đề lớn. Hoàn toàn mất đi tiếp tế sẽ không thể cầm cự được bao lâu.

"Báo!"

"Nguyên soái , trong doanh trại xuất hiện sự kiện trúng độc với quy mô lớn, Tư Tế kiểm tra thì phát hiện là do địch nhân đã đầu độc trên thi thể."

"Theo lời của các Tư Tế, những độc tố này bị giấu rất kỹ, không phải là Vong linh chi độc. Ngay cả Tư Tế cấp cao, nếu không tỉ mỉ kiểm tra sẽ rất khó phát hiện..."

Tin tức tồi tệ do vệ binh mang đến khiến sắc mặt của đám tướng lĩnh thú nhân trở nên càng khó coi hơn. Địch nhân không cần thể hiện nữa sao, ngay cả thủ đoạn hèn hạ như đầu độc mà cũng lấy ra dùng.

Nếu như truyền ra ngoài...

Đây là một vấn đề khó xử, truyền ra ngoài cũng chẳng có tác dụng gì.

Cùng với sự tiếp diễn của chiến tranh, ranh giới cuối cùng của mọi người cũng đang không ngừng bị phá vỡ. Phát triển đến nước này, cục diện đại lục đã biến thành hai cực đối lập, dư luận quốc tế đã không thể phát huy được tác dụng.

Dù sao cũng đều trở thành kẻ địch rồi, là bá chủ đại lục, hiện giờ Nhân tộc đã không còn quan tâm đến cái nhìn của các chủng tộc nữa.

"Hèn hạ!"

"Vô sỉ!"...

Một loạt tiếng mắng chửi vang lên không ngừng trong doanh trại.

Trước đây, kẻ địch đều thi triển ma pháp Vong linh để phá hủy "thức ăn" của chúng. Chỉ cần bắt đầu chuyển hóa thành sinh vật vong linh thì sẽ bị nhiễm phải tử khí.

Cách làm này là tiết kiệm sức lực nhất, ngay cả một tên Ma pháp học đồ cũng có thể làm ô nhiễm mấy chục bộ thi thể. Đối ngoại còn có một tên gọi chuyên nghiệp: Vong linh chi độc.

Mặc dù thủ đoạn này tuy độc ác, nhưng sau khi dính Vong linh chi độc, các bộ thi thể đều sẽ xảy ra biến hóa, người bình thường liếc mắt là có thể nhìn ra vấn đề.

Số lượng Vong linh ma pháp sư có hạn, cho dù một lòng phá hoại thì cũng không thể kiêm luôn toàn bộ chiến tuyến.

Nhưng lần đầu độc này rõ ràng là phiên bản nâng cấp. Không thể xác định được những bộ thi thể nào bị ô nhiễm, vậy thì chỉ có thể từ bỏ tất cả thi thể.

Thiếu đi một nguồn cung cấp thịt quan trọng, chuyện này đã gây một áp lực nặng nề lên đại quân Thú nhân.

"Truyền lệnh xuống, để đoàn Tư Tế mau chóng đưa ra phương pháp kiểm tra, trước khi tìm ra phương pháp, cấm ăn những bộ thi thể trên chiến trường!"

Daniel cắn răng nghiến lợi hạ lệnh.

Chương 1682: Ảo Giác

Giờ thì Daniel đã hiểu rồi, quân địch bỏ mặc cho bọn hắn tấn công không phải vì người ta không chuẩn bị tốt cho chiến tranh, mà là đang muốn đánh một trận hậu cần chiến với bọn hắn.

Đêm khuya, một nhóm Ma pháp sư hệ gió lặng lẽ lên tường thành cứ điểm Sartre Kesi, sau lưng bọn họ còn có vô số hòm thuốc.

"Ban đêm trên đại thảo nguyên vào mùa đông thường có gió, hướng gió hiện giờ đang thổi về phía doanh trại quân địch, chúng ta âm thầm ra tay đẩy một phen, chỉ cần động tĩnh không quá lớn, bọn chúng sẽ không thể lập tức phát hiện ra!"

"Tuy nhiên, hướng gió ban đêm cũng có khả năng thay đổi, sau khi bột thuốc bay vào doanh trại địch thì cũng có khả năng bị thổi ngược lại."

"Thông báo trước cho quân thủ thành chuẩn bị sẵn sàng, dùng vải ướt bịt miệng mũi lại, miễn cho ngộ thương."

"Đương nhiên, nếu như thật sự có người trúng chiêu cũng không cần phải quá lo lắng, lực sát thương của những loại bột thuốc này không lớn, tác dụng chủ yếu là gây ảo giác."

"Nếu như phát hiện ra không ổn thì cứ trực tiếp đánh ngất là được, chờ đến sáng mai tỉnh lại, thuốc sẽ hết tác dụng."

Pháp sư áo đen chậm rãi nói.

Chế độc cũng cần chú trọng tỉ suất chi phí - hiệu quả, trực tiếp sử dụng loại độc dược mạnh đương nhiên là rất tốt, nhưng chi phí lại quá cao.

So ra thì chi phí của loại thuốc gây ảo giác lại rẻ hơn nhiều, nguyên liệu chính là một loại cỏ gây ảo giác mọc ở phía tây Vương quốc, lại phối trộn thêm vài loại nguyên liệu nữa.

Nghe tên cũng có thể đoán ra được công hiệu. Chỉ cần lượng sử dụng không quá lớn, cơ bản là sẽ không chết người.

Thả thứ này ở đây không phải là muốn độc chết bao nhiêu người.

Mục đích chính của việc bỏ thuốc là để kích thích giác quan của các binh sĩ thú nhân, giải phóng suy nghĩ nguyên bản ở sâu trong nội tâm.

Nếu là ở trong quân đội bình thường thì có thể chỉ gây ra một vài vụ náo loạn nhỏ. Nhưng nếu ở trong đại quân thú nhân tràn ngập mâu thuẫn, không chừng sẽ gây gây ra đại loạn.

"Yên tâm đi, pháp sư Betty."

"Chúng tôi đã sớm chuẩn bị theo như lời dặn của ngài rồi. Đêm nay tất cả binh lính đều dùng vải ướt bịt kín miệng mũi, cho dù là đi ngủ cũng không ngoại lệ!"

Nghe lời đảm bảo của Bá tước Ebert, Pháp sư Betty nhìn quanh bốn phía, phát hiện ngoài nhóm pháp sư của họ ra, toàn bộ binh lính đều đeo khẩu trang bằng vải thô.

Rõ ràng đây không phải là lời nói suông, mà là thực sự đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Động thủ!"

Mệnh lệnh được ban ra, các Ma pháp sư trên tường thành đồng loạt xuất thủ, sử dụng ma pháp để rắc thuốc bột lên không trung.

Vì không làm cho Tư Tế của quân địch chú ý, mọi người đều ăn ý áp chế cơn chấn động ma pháp, lúc thi pháp cũng không điều động nguyên tố ma pháp giữa thiên địa.

Vì vậy mà mọi người đã tiêu hao nhiều năng lượng hơn. Nhưng trong tay của mỗi người đều đang cầm một viên Ma tinh thạch không ngừng bổ sung năng lượng.

Gió Bắc gào thét, vô số thuốc bột hòa lẫn với bụi đất, theo gió bay về phía doanh trại của đại quân Thú nhân.

"Phi, phi..."

Bụi đất đã che lấp thuốc bột, đám binh sĩ phòng thủ không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghĩ là do mình xui xẻo ăn phải một ngụm tro bụi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cơn giận của các binh sĩ phòng thủ ngày càng tăng cao, đặc biệt là ở khu vực giao giới giữa các chủng tộc, bầu không khí càng căng thẳng hơn.

"Con chuột thối, ngươi nhìn cái gì vậy?"

Một binh sĩ Người Voi đang đi tuần bỗng quát mắng đội ngũ Người Chuột trước mặt.

Trong Đế quốc Thú Nhân, chuyện các chủng tộc thượng đẳng quát mắng các chủng tộc hạ đẳng là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng không biết là do dây thần kinh nào bị chạm, trong đội quân Người Chuột bị quát mắng đột nhiên có một thanh niên Người chuột lao ra mắng lại: "Ngươi mắng ai là con chuột, bọn ta chính là bộ tộc Người Chuột cao quý!"

"Không giống với các ngươi, dù đã tiến hóa thành Người Voi, nhưng vẫn không quên được thân phận man tượng!"

Một cuộc tranh cãi vốn bình thường lại khơi dậy sự hung hăng của Người Voi. Từ bao giờ mà lũ Người Chuột hèn mọn này dám lên tiếng với bọn họ vậy?

Nếu như vậy mà cũng còn có thể nhịn được, vậy thì chẳng phải khiến cho tộc Người Voi bọn chúng chưa không thoát khỏi chủng tộc hạ đẳng, vẫn đang cùng đẳng cấp với lũ Người Chuột hôi thối này!

"Con chuột thối tha kia, ngươi đang muốn chết phải không?"

Vừa nói xong, gã Người Voi đã hung hăng vung đao chém tới, thanh niên Người Chuột không kịp đề phòng đã bị chém bay nửa cái đầu.

Trước đây, khi xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn bộ tộc Người Chuột sẽ lập tức nhận lỗi rồi dàn xếp ổn thỏa.

Nhưng hôm nay thì khác, một nhóm chuột tức giận không biết lấy đâu ra can đảm cầm vũ khí trong tay rồi lao lên. ...

Chẳng có gì bất ngờ xảy ra, Người Chuột có sức chiến đấu thấp đã nhanh chóng bị đánh bại, nhưng động tĩnh của trận chiến đã thu hút sự tham gia của các bộ lạc Người chuột và Người Voi khác.

Một cuộc xung đột nhỏ ban đầu biến thành cuộc chiến hỗn loạn giữa hai chủng tộc.

Những màn tương tự liên tục xảy ra trong quân doanh của Thú nhân. Các chủng tộc có mâu thuẫn trầm trọng đang có cừu báo cừu, có oán báo oán, khoái ý ân cừu.

Lúc đầu, giới thượng tầng của Thú Nhân cũng không coi sự hỗn loạn này ra gì.

Bởi vì xung đột chủng tộc là chuyện thường xuyên xảy ra trong đại quân Thú nhân, bọn hắn nhìn mãi cũng thành quen, có kinh nghiệm phong phú để xử lý chuyện này.

Chỉ có điều đêm nay lại khác, sau khi dục vọng trong nội tâm được khuếch đại, tất cả mọi người đều trở nên rất hung hăng.

Sau khi các sĩ quan Thú Nhân phụ trách điều tiết mâu thuẫn đến hiện trường, không những không thể ngăn chặn xung đột mà còn bị cuốn vào trong cuộc hỗn chiến này.

Cùng với việc giao tranh liên tục leo thang, cuối cùng thì các quan quân đang trong ca trực cũng đã nhận ra điều bất thường, liền vội vàng báo cáo tin tức này lên trên.

Chương 1683: Ảo Giác (2)

"Nguyên soái, những doanh trại nằm gần quân địch đã xảy ra binh biến, trước mắt có rất nhiều quân đội của các chủng tộc đã bị cuốn vào."

"Đội chấp pháp tới đó đàn áp nhưng đã thất bại..."

Nhận được tin dữ này, các nhân vật cấp cao đang nghị sự đều lập tức thay đổi sắc mặt.

Xung đột nội bộ là trạng thái bình thường, nhưng xung đột mất kiểm soát sẽ trở thành binh biến.

Trong đêm tối, các binh sĩ giết đỏ cả mắt sẽ không có nhận thức, không chỉ giết chủng tộc đối địch mà ngay cả người nhà cũng chém.

"Truyền lệnh xuống, các đội quân nghiêm phòng doanh trại, không có mệnh lệnh của ta, không được bước ra khỏi cửa doanh trại!"

"Các ngươi lập tức quay về kiểm soát quân đội, tuyệt đối không được có thêm quân đội bị cuốn vào."

"Vệ binh lập tức đi theo ta đến hiện trường điều tra nguyên nhân bùng nổ xung đột!"

Hoàng trữ Daniel lạnh lùng hạ lệnh.

Binh biến đã xảy ra rồi, chuyện có thể làm hiện giờ chỉ là giảm thiểu tổn thất. Còn đối với những quân đội bị cuốn vào, đành phó thác cho trời vậy!

Trong tình trạng tối lửa tắt đèn, tự tiện phái người can thiệp chỉ làm cho quy mô binh biến ngày càng mở rộng. ...

Daniel mang theo đội cận vệ đi đến chiến trường, một người vốn đã quen với cảnh sát phạt như gã ta cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Binh sĩ của các chủng tộc trong trận chiến đều đã rơi vào trạng thái điên cuồng, trong đầu chỉ còn lại giết chóc.

"Nguyên soái, tình hình có chút không ổn. Sau khi tiến vào nơi này, oán khí trong lòng đang dâng cao, có lẽ những binh lính này cũng bị ảnh hưởng."

Vừa nói xong, lão Tư Tế liền thi triển Tịnh Hóa Tâm Linh Thần Thuật.

Những binh lính bị thần thuật bao phủ đột nhiên dừng lại, đứng ngẩn người tại chỗ, dường như không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Nhìn thấy cảnh này, Daniel tức đến nghiến răng nghiến lợi. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây nhất định là âm mưu của phe địch.

Không cần bằng chứng, bất kỳ biến cố nào xảy ra trên chiến trường đều có thể đổ lên đầu địch nhân, 99% sẽ không sai.

"Truyền lệnh xuống, để cho đoàn Tư Tế xuất thủ cứu người!"

Mệnh lệnh được đưa ra, nhưng lòng Daniel không bình tĩnh được. Chiến tranh vừa mới bắt đầu mà đã bị địch nhân hố cho một vố, món nợ này đã bị gã ta ghi lên người Hudson.

Mặc dù thủ đoạn đã thay đổi, nhưng phong cách đậm chất Hudson lại không hề thay đổi. Trong ấn tượng của Daniel, chỉ có Hudson mới có thể nghĩ ra những thủ đoạn bỉ ổi hèn hạ vô liêm sỉ như vậy. ...

Sáng sớm, ánh bình minh vừa ló dạng, những tia nắng mặt trời rọi xuống mặt đất, một ngày mới lại bắt đầu.

Đại quân Thú nhân vốn nên bắt đầu công thành nay lại dừng bước, vô số binh sĩ thú nhân đang bận rộn thu thập hài cốt của đồng liêu trên chiến trường.

Dưới sự nỗ lực của các Tư Tế, cuộc binh biến đêm qua đã được dẹp yên, nhưng tổn thất vẫn rất lớn.

Con số thương vong vẫn chưa được thống kê ra, nhưng từ thi cốt và máu thịt trên chiến trường vẫn có thể ước tính sơ bộ.

Daniel thức trắng cả đêm, còn chưa kịp thở dốc thì lại nhận được tin dữ mới.

Kế hoạch có dự mưu từ trước này đương nhiên không thể chỉ nhắm vào đội quân của chúng, mà các đạo quân khác cũng không khá hơn là bao.

So ra mà nói, đội quân chủ lực của Daniel đã xem như may mắn, không bị Hudson để mắt tới.

Đạo quân phía Nam chịu trách nhiệm đánh nghi binh Tuyết Nguyệt lĩnh mới thảm, Ma thú Thánh Vực trực tiếp bay lên đỉnh đầu bọn chúng phun thuốc, nhiều tên Tư Tế cấp cao đều bị chết một cách hồ đồ.

Vất vả lắm mới dẹp yên được hỗn loạn, tiếp theo đó lại bị phòng thủ phản kích, liên tục lùi lại mấy chục dặm mới ổn định được trận hình.

Rất rõ ràng, lại là điển hình của câu nói: chọn quả hồng mềm bóp trước!

Nếu không phải quân đội chủ lực đủ mạnh, lại kịp thời kiểm soát được tình hình đêm qua, Daniel dám khẳng định là bọn hắn cũng không tránh khỏi bị tập kích.

"Tên Hudson khốn kiếp này vẫn hèn hạ như vậy!"

Sau khi mắng một tiếng, Daniel liền ngượng ngùng nhận ra, dường như bây giờ mình chẳng làm gì được.

Kẻ địch quá cẩn thận, đánh xong lập tức rút vào mai rùa, không cho gã ta một chút cơ hội nào.

"Nguyên soái, quân đội phía Nam thảm bại, Thánh Vực của địch nhân chắc chắn đã ra tay!"

"Các tướng lĩnh cao tầng và Tư Tế trong quân đều được bảo vệ nghiêm mật, trong tình huống bình thường chắc chắn sẽ không thể xảy ra bất trắc."

"Huống chi thực lực bản thân của họ cũng không yếu, cho dù gặp gỡ địch nhân là cường giả cấp 8 thì cũng không phải là hoàn toàn không có sức phản kháng!"

Hầu tước Usukh nghiêm mặt nói.

Có thể hạ độc thủ với các tướng lĩnh của quân đội phía Nam thì cũng có nghĩa là có thể hạ độc thủ với họ. Lỡ như vận may không tốt gặp phải quân địch, sợ là chết như thế nào cũng không biết.

"Chứng cứ đâu?"

Daniel lạnh lùng hỏi.

Các chủng tộc Thú Nhân nhận được truyền thừa trong thời gian quá ngắn, những cường giả cấp 8 có tiềm lực đột phá Thánh Vực hiện đều đang bí mật bế quan.

Không có Thánh Vực của phe mình kiềm chế quân địch, chỉ có thể cầu viện đồng minh tăng cường cao thủ bảo vệ, vậy thì nhất định phải có chứng cứ.

Điều quan trọng nhất là cuộc chiến tranh này do họ tự ý phát động, tộc Tinh Linh đã cảm thấy bất mãn ngay từ đầu rồi.

Loại hành động sát ranh giới này, khả năng cao là các Tinh Linh sẽ chọn ngồi xem kịch vui.

Mặc dù kẻ địch ra tay độc ác, nhưng hành động lại rất có chừng mực, không trực tiếp giết chết chủ soái của Thú nhân.

Chi là chết vài tên tướng lĩnh và Tư Tế mà, ở trong mắt của Tộc Tinh Linh, đây chỉ là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi.

Cũng hết cách rồi, người ta cần chính là những tên đàn em biết nghe lời, chứ không phải loại đồng minh tự tác chủ trương, có thể kéo họ xuống nước bất kỳ lúc nào như Thú nhân.

Chương 1684: Chứng Cứ

Ngoài Thú nhân ra, các chủng tộc trong Liên minh chống nhân loại về cơ bản đều đã bị Tộc Tinh Linh thu phục hết rồi, hiện giờ chỉ còn lại một mình Thú nhân là bị cô lập ở bên ngoài.

"Nguyên soái, chuyện đã rõ rành rành như vậy, còn muốn chứng cứ làm gì!"

"Ngoài cao thủ Thánh Vực của phe địch ra, ai có thể..."

Không đợi Hầu tước Usukh nói hết lời, Daniel đã ngắt lời: "Sát thủ cấp 8 chuyên nghiệp cũng có thể một kích mất mạng!"

"Trên thi thể đều là một kích mất mạng, toàn bộ Thánh Vực của Vương quốc Alpha mà chúng ta biết được hiện giờ đều là Pháp sư."

"Ngươi cũng không thể nói là do Ma thú Thánh Vực cầm chủy thủ đánh lén bọn hắn được?"

Daniel tức giận nói.

Ma pháp sư của nhân tộc không có khả năng đánh lén cận thân, đây là thường thức mà tất cả mọi người đều biết.

Còn chuyện Ma thú Thánh Vực dùng chủy thủ đánh lén cũng rất phản thường thức.

Móng vuốt của người ta chính là vũ khí tốt nhất, cho dù trực tiếp dùng cơ thể đụng vào thì cũng có lực sát thương hơn chủy thủ.

Nhìn từ tình hình bên ngoài, việc này là do sát thủ đỉnh cấp làm ra.

Còn việc sát thủ cấp 8 có năng lực tự do ra vào trong quân doanh hay không, đồng thời sau khi giết chết nhiều người như vậy còn có thể toàn thân trở ra, đó lại là một chuyện khác.

Sau khi ngăn cản đán thủ hạ gây chuyện, Daniel lại chìm trong suy tư. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, dù sao cũng phải nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Trong quân doanh không phải là không có biện pháp đối phó với cường giả Thánh Vực. Trong Thú nhân cũng có cường giả cấp 8 cảm tử, về mặt lý thuyết, chỉ cần phát hiện ra cường giả Thánh Vực của phe, họ sẽ ngay lập tức liều mạng quấn lấy, tạo điều kiện cho việc vây giết.

Vấn đề là kẻ địch quá lưu manh, chơi trò: "Đến cũng vội vàng, đi vậy vội vàng" .

Theo tin tức thu thập được, quả thực không có ai từng nhìn thấy kẻ địch ra tay. Theo lời mô tả của người chứng kiến: Chỉ có bóng người thoắt ẩn thoắt hiện, sau đó liền biến thành thi thể.

"Nguyên soái, thực ra ngài không cần phải quá lo lắng. Xét theo những người bị hại hiện nay, quân địch đều lựa những mục tiêu có năng lực cận chiến yếu."

"Những chiến sĩ có thực lực mạnh mẽ thì vẫn có thể đảm bảo an toàn. Ít nhất là trong tình huống địch nhân không muốn bại lộ thân phận, rất khó có thể giết chết chiến sĩ cấp 8 ngay tức khắc."

"Chuyện mà chúng ta cần làm nhất hiện giờ chính là ổn định lòng người, không được rối loạn trận cước, tạo cơ hội cho quân địch!"

Bá tước Pulver ở bên cạnh khuyên nhủ.

Nguyên nhân quan trọng nhất là ông ta có thể ra mặt an ủi là vì trong danh sách người bị hại không có Hùng Nhân tộc da dày thịt béo. Đương nhiên, một vài chủng tộc da dày khác cũng không gặp phải loại chuyện ngoài ý muốn này.

Chỉ cần tộc nhân của mình không có chuyện gì, họ hắn hoàn toàn có thể giả vờ như không nhìn thấy tổn thất của đồng minh.

"Được rồi, ta sẽ khiếu nại chuyện này lên Hoàng đình. Đế quốc đang thương nghị với tộc Tinh Linh, chắc là không lâu nữa sẽ có Thánh Vực của Tộc Tinh Linh tới tọa trấn."

"Sau khi các ngươi trở về liền thu liễm một chút những thói hư tật xấu trong quân. Lỡ có kẻ không biết điều, đụng phải cường giả Thánh Vực của Tộc Tinh Linh, lúc đó dù chết cũng chỉ là chết vô ích!"

Nghe xong lời cảnh cáo của hoàng trữ Daniel, sắc mặt của một đám Thú Nhân đều biến đổi.

Ở trong mắt của tộc Tinh Linh không dung được hạt cát, những thói hư tật xấu trong đại quân Thú nhân quả thực là nhiều vô kể. Có lẽ khi bọn họ tới đây, dù có nhìn cái gì cũng sẽ cảm thấy không vừa mắt.

Nếu gặp phải người tốt tính, bị mắng một trận chỉ là chuyện nhỏ.

Sợ nhất là gặp phải những Tinh Linh thích xen vào chuyện người khác, trực tiếp lấy ý chí của bản thân ra khoa tay múa chân với bọn hắn.

"Lo" thì "lo", nhưng bọn hắn vẫn cần những viện binh này. Bị người ta khoa tay múa chân dù sao cũng tốt hơn là không an toàn.

Toàn bộ Thú Nhân đều không tin vào sự liêm sỉ của Hudson.

Dù sao, quy tắc cũng là là cường giả đặt ra. Hiện giờ Nhân tộc mới là bá chủ đại lục, thỉnh thoảng vi phạm quy tắc một lần cũng không phải là không được. ...

Trên hồ Tuyết Nguyệt, Hudson đang cùng một đám tướng lĩnh chèo thuyền du ngoạn, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi cuộc đại chiến ở tiền tuyến.

Chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu, còn lâu mới đến lúc đại quyết chiến! Giáng cho kẻ địch một đòn phủ đầu, khích lệ tinh thần cho các binh sĩ tiền tuyến là đủ rồi.

Xây dựng nhiều phòng tuyến công sự như vậy, cũng không thể để đó không dùng nha. Vừa hay có thể tận dụng những phòng tuyến này để tiêu hao binh lực và sĩ khí của phe địch.

Công văn tốc chiến tốc thắng mà trong nước gửi tới đã bị Hudson xem như giấy vệ sinh ném vào thùng rác, hắn còn tiện tay đáp lại bằng một công văn yêu cầu tiền lương.

Ý tứ rất rõ ràng, trước khi lượng vật tư chiến lược dự trữ đáp ứng được yêu cầu, tiền tuyến sẽ không phát động chiến tranh toàn diện.

Hudson cũng không sợ chính phủ trung ương gây chuyện ầm ĩ, hắn đã trao đổi với Tổng đốc các tỉnh về vấn đề này rồi, tất cả mọi người đều nhất trí với đề nghị mà Hudson đưa ra: giành được thắng lợi bằng cái giá nhỏ nhất.

Là phe phòng thủ, hiện giờ quân đội Vương quốc vẫn tương đối nhẹ nhõm. Theo cường độ tấn công hiện tại của kẻ địch, không có nửa năm một năm thì rất khó có thể xé rách phòng tuyến.

Đương nhiên, đây chỉ là về mặt lý thuyết. Bất kỳ quân đội nào cũng không chịu nổi tổn thất cao trong thời gian dài.

Là phe tấn công, tổn thất của Thú nhân cao gấp mấy lần so với quân phòng thủ. Cho dù số lượng pháo hôi có nhiều đến đâu thì chung quy vẫn có cực hạn.

Bị tổn thất hàng nghìn người ở trong một chiến trường, vậy thì tổn thất trên toàn bộ chiến tuyến có thể lên đến hàng vạn. Tích lũy theo thời gian, cho dù Đế quốc Thú Nhân gia đại nghiệp đại cũng không gánh nổi.

Chương 1685: Thành Phần Bất Ổn

Huống chi quân phòng thủ vẫn đang phản kích, theo tin tức tổng hợp từ các nơi, một vụ binh biến do nhân tộc tạo ra đã khiến cho Thú Nhân bị tổn thất ít nhất hai mươi vạn quân.

Binh lực bị tổn thất chủ yếu trong quá trình bị truy sát sau khi quân đội phía Nam tan rã, khiến con số thương vong tăng lên.

Thành tích như vậy, dù ở bất kỳ nơi nào cũng là một trận đại thắng. Đáng tiếc là đa số binh sĩ chết trận đều thuộc các chủng tộc pháo hôi, làm giảm giá trị của trận thắng.

Hudson cầm cần câu, ngắm nhìn mặt hồ rồi ra lệnh cho vệ binh: "Truyền lệnh xuống, tiến về hướng Đông Bắc, chúng ta đi xem trại lính của Thú nhân bên bờ hồ!"

Vừa dứt lời địa, đám sĩ quan đi theo đều hù sợ, đặc biệt là Ngũ đại công tước Bắc Cương, chỉ suýt chút nữa là họ đã nghi ngờ Hudson đang muốn mượn đao giết người.

Thú nhân không có thuỷ quân không sai, nhưng không có nghĩa là họ hoàn toàn không có khả năng phản công những kẻ địch ở trên mặt nước.

Nếu biết thân phận của những người trên thuyền, kẻ địch tập trung một đám cao thủ rồi giết tới, Hudson có thể phủi mông một cái rời đi, nhưng họ thì không nhất định có thể chạy được.

"Nguyên soái, tướng soái không đứng dưới bức tường sắp đổ, chúng ta không nên đến quá gần doanh trại của Thú nhân thì tốt hơn!"

Công tước Rodrigues mở miệng khuyên.

Trong thâm tâm, ông ta đã sớm mắng ầm lên. Nếu không phải do hiện giờ không thích hợp trở mặt thì ông ta đã trực tiếp mắng lại rồi.

Gặp qua hố đồng đội, nhưng cách hố đồng không có hàm lượng kỹ thuật như vậy thì đây là lần đầu tiên mà ông ta gặp phải. Vừa nói, trên trán ông ta vừa đổ đầy mồ hôi.

"Ngài Công tước cứ yên tâm, chuyến đi này không có gì nguy hiểm. Hôm nay chúng ta tới đây quyết định tạm thời, quân địch sẽ không thể nào biết được."

"Ngay cả khi có cao tầng Thú nhân xuất hiện bên bờ hồ, tình cờ nhận ra thân phận của chúng ta, muốn tập hợp những cao thủ bị phân tán trong quân đội lại cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều."

"Chỉ với những cao thủ theo quân ở lân cận, nếu bọn chúng dám tới chịu chết thì cứ trực tiếp giết là được."

"Phải biết rằng quy tắc Thánh Vực không được phép can thiệp vào chiến tranh thế tục, nhưng không bao gồm: kẻ địch ra tay trước cũng không thể phản kích!"

Hudson cười ha hả trả lời, khiến cho Ngũ đại công tước Bắc Cương cảm thấy chấn động. Đem câu cá chấp pháp nói được quang minh chính đại như vậy, rõ ràng là đang gõ mấy người bọn hắn đây mà.

Rõ ràng là ở trong mắt của Nguyên soái Hudson, năm người họ nằm trong hàng ngũ thành phần bất ổn.

Năm người chỉ có thể thầm kêu khổ, nếu là vài năm trước, bọn họ còn có thể gây ầm ĩ một chút, nhưng bây giờ bọn hắn thực sự không dám.

Cùng với một loạt các cuộc chiến trước đây, cách cục quân sự của vương quốc đã sớm thay đổi. Trước đây là bắc cường nam nhược, nhưng bây giờ đã bị đảo ngược.

Nhờ có sự hỗ trợ của vương quốc nên tập đoàn quân sự của Bắc Cương mới phát triển được, nhưng trong những năm gần, bị giới hạn bởi tài lực, thực lực quân sự của tập đoàn Bắc Cương không những không tăng mà còn giảm xuống.

Ngược lại, một số quý tộc lãnh chúa phương Nam, dựa vào tiềm lực tài chính hùng hậu của bản thân, cộng thêm những cựu chiến binh cốt cán trên chiến trường, không ngừng chuyển đổi thực lực kinh tế thành thực lực quân sự.

Về cơ bản mà nói, những quý tộc lãnh chúa đi theo Hudson chinh chiến càng nhiều lần thì sức chiến đấu của quân đội tư nhân dưới trướng lại càng mạnh.

Chịu sự ảnh hưởng này, tỷ lệ chiếm hữu của tập đoàn quân sự Bắc Cương trong tổng lực lượng quốc phòng trong vương quốc là một năm không bằng một năm.

So với tỷ lệ 45% ở thời kỳ đỉnh cao, hiện nay đã giảm xuống còn chưa đến 8%, quyền lực chính trị tương ứng cũng theo đó mà giảm sút.

Bết bát nhất chính là Ngũ đại gia tộc, quyền kiểm soát đối với tập đoàn quân sự này cũng đang không ngừng giảm xuống.

Dưới thế công chính trị mạnh mẽ của vương quốc, lập trường của những quý tộc vừa và nhỏ từng đi bọn hắn lăn lộn đã không còn kiên định như trước nữa.

Trước đây, bọn hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể cải thiên hoán địa. Nhưng giờ bọn hắn ra lệnh một tiếng, mọi người sẽ lựa chọn nghe.

Nếu như lại không tuân theo quy củ nữa, không chừng vị chủ soái Hudson này ra lệnh một tiếng, khả năng cao là những lực lượng dưới trướng phụ thuộc sẽ đứng về phía đối lập với bọn hắn.

Tường đổ mọi người đẩy, đây là nhân tính.

Nhìn thấy con thuyền của tập đoàn quân sự Bắc Cương sắp chìm, ngoại trừ Ngũ đại gia tộc Bắc Cương đang ở trong tâm bão không thể nhảy thuyền ra, những quý tộc vừa vào nhỏ bám vào bên dưới đã bắt đầu tìm kiếm đường lui cho bản thân.

Đại chiến vừa mới bắt đầu, những quý tộc Bắc Cương muốn lấy lòng và bấu víu quan hệ với Hudson cũng ngày càng nhiều.

"Nguyên soái nói rất đúng, là do chúng tôi đã càn rỡ rồi!"

Công tước Hero ở bên cạnh kiên trì phụ họa.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lúc nên rén thì nhất định phải rén. ...

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, hành trình chèo thuyền du ngoạn cách trại địch mười dặm cũng được dừng lại.

Những kẻ tài cao gan lớn thường chỉ cách tìm đường chết một lằn ranh mà thôi, Hudson cũng không muốn chạy vào trong tầm bắn của Ma Tinh pháo quân địch để tìm kích thích.

Những người trên thuyền đều là giới cao tầng trong quân đội của vương quốc, nếu thật sự bị nã trúng vài pháo, có vài người ngủm củ tỏi, thì ngay cả Hudson cũng không gánh nổi.

Nhìn qua vô số doanh trướng rậm rạp chằng chịt ở ven bờ, Hudson cảm thấy không thả một mồi lửa thì thật sự là có lỗi với sự phối hợp của Thú Nhân.

Nhưng nhìn phản ứng của đám tướng lĩnh, dường như không ai phát hiện ra vấn đề, dường như việc dựng trại như vậy là chuyện bình thường.

Chương 1686: Trinh Sát

Đúng là cách dựng trại này có một số ưu điểm thuận tiện. Hồ Tuyết Nguyệt không có thủy triều, việc đóng quân trực tiếp bên bờ hồ sẽ rất tiện lợi cho việc lấy nước.

Nếu thật là bị người bao vây, còn có thể đến một đợt tử chiến đến cùng.

Vấn đề duy nhất là mật độ doanh trướng hơi cao một chút, nhưng đây cũng là điều không thể tránh khỏi. Quân đội Thú nhân đông như vậy, muốn không chen chúc cũng khó!

Đẳng cấp sâm nghiêm của Đế quốc Thú Nhân đã được thể hiện ở chuyện này. Những chủng tộc có thực lực càng mạnh thì sẽ chiếm được vị trí dựng trại càng tốt.

Thế nhưng ở trong mắt của Hudson, địa phương tốt đẹp này lại là nơi lý tưởng để tấn công bằng hỏa lực.

Doanh trướng nối liền, khe hở ở giữa vô cùng nhỏ, một khi nhóm lửa rồi, cho dù muốn chạy cũng không chỗ chạy.

Nằm gần bờ hồ tưởng chừng như có thể dễ dàng lấy nước dập lửa, nhưng vấn đề là trên thế giới này vẫn chưa có thuỷ quân. Nếu như trong lúc dập lửa mà bị người quấy rối thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Nhưng thế giới siêu phàm có rất nhiều cách để dập lửa, nếu muốn lập chiến công thì còn phải kiềm chế cao thủ của quân địch.

May mà thú nhân có rất ít Ma pháp sư, pháp sư thông thạo hệ thủy lại càng ít. Chỉ cần nhóm lửa doanh trại vào một đêm tối gió lớn, không lo không có chiến công.

"Nguyên soái, địch nhân phòng thủ rất nghiêm mật, chắc là đã dự đoán được chúng ta sẽ tấn công từ trên hồ."

"Ngài xem đi, bây giờ mà cũng còn có binh sĩ Thú Nhân đang đào hố, muốn dụ chúng ta mắc bẫy!"

Giọng nói của Bá tước Forbes đã kéo Hudson từ trong "kế hoạch diệt thú" trở lại thực tại.

Nhìn theo hướng ngón tay của ông ta thì thấy một nhóm binh sĩ Thú nhân đang hối hả thi công, giống như đang đào hố hoặc những công trình kiểu kiểu vậy.

Hudson rất khinh thường những việc làm vô nghĩa này.

Đào hố bên bờ hồ, đây là khi dễ nước hồ không thấm vào sao?

Có lẽ hôm nay là một cái hố, nhưng ngày mai nó sẽ biến thành một giếng nước.

Nhưng chuyện này cũng không thể nói chắc được, không chừng kẻ địch đang đào giếng nước thì sao.

Dù sao trong quân đội có rất nhiều người và gia súc, cho dù khả năng chống vi rút của dạ dày Thú nhân rất mạnh, nhưng việc uống nước hồ trong một thời gian dài cũng là một vấn đề.

Nếu không phải hồ Tuyết Nguyệt đủ rộng, không thích hợp đầu độc, Hudson còn muốn lợi dụng nguồn nước để truyền bá ôn dịch.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ. ôn dịch là một con dao hai lưỡi, trừ khi đang ở thế yếu cần phải lật bàn, nếu không Hudson sẽ không sử dụng phương pháp tổn hại này.

Bỗng nhiên, Hudson phát hiện ra điều không ổn. Kế hoạch ban đầu là sẽ lợi dụng tường thành để tiêu hao quân địch, nhưng tại sao hiện giờ trong đầu hắn lại toàn là kế sách chủ động tấn công vậy?

"Để bọn chúng từ từ đào!"

"Chúng ta đã hoàn thành kế hoạch vườn không nhà trống rồi, hiện giờ Thú nhân không có chỗ để cướp bóc. Tập trung nhiều nhân mã ở đây như vậy, lượng tiêu thụ lương thực mỗi ngày cũng không phải là một con số nhỏ."

"Cứ để chúng tiêu hao như vậy trước đi, đợi đến khi hậu cần của địch xuất hiện vấn đề, bọn chúng sẽ tự dụng ngu chiêu!"

Hudson mặt không cảm giác nói.

Cuối cùng thì hắn vẫn không hề nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình. Chính trị là thứ quá đen tối, không ai dám cam đoan là những kẻ vì lợi ích này sẽ không làm ra hành động bán nước.

Đặc biệt là Ngũ đại công tước Bắc Cương, ngay từ đầu đã bị Hudson xem là những thành phần bất ổn.

Đương nhiên, những kẻ này vẫn không dám trực tiếp cấu kết với Thú nhân.

Giữa quý tộc Bắc Cương và Thú nhân có mối thù sâu như biển, nếu như Ngũ đại công tước Bắc Cương thật sự chạy đi hợp tác với Thú Nhân, thì bọn thuộc dưới trướng sẽ là những người đầu tiên phản chiến.

Những năm gần đây, sức hấp dẫn đối với nhân tài của mấy gia tộc này đã giảm mạnh, những kỵ sĩ từng phụ thuộc vào họ, nếu không phải vì danh tiếng cá nhân, thì đã đổi chủ từ lâu rồi.

Một khi xảy ra chuyện phản bội nhân tộc, cũng chính là đang tạo cơ hội cho người ta thoát khỏi chiếc thuyền hỏng Bắc Cương này. ...

Sự xuất hiện của du thuyền nhanh chóng thu hút sự chú ý của Thú nhân, một đội binh sĩ Người Ưng đã bay lên không trung kiểm tra, sau đó liền vang lên một tiếng động rơi xuống nước.

Chuyện này làm cho các tướng lĩnh Thú nhân đang ở trên bờ tức đến nghiến răng nghiến lợi. Trên đại thảo nguyên có rất nhiều bộ lạc, nhưng lại không có cường giả cấp 7 8 có thể bay.

Gặp phải chuyện như vậy, đám vịt lên cạn như bọn chúng ngoài việc nhìn hồ than thở ra thì cũng chỉ có thể chọn báo cáo tin tức lên cấp trên.

Thuyền không dừng lại mà đi dọc ven bờ hồ, quan sát toàn bộ doanh trướng của Thú nhân.

Sự yên tĩnh của hồ Tuyết Nguyệt cuối cùng đã bị phá vỡ. Không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể khôi phục lại bầu trời xanh biếc như trước.

Sau khi thương cảm một chút, Hudson liền quyết đoán hạ lệnh trở về địa điểm xuất phát sau khi hoàn thành mục tiêu thị uy và trinh sát.

Nhưng đám người tùy hành thì lại không thể nào bình tĩnh được. Mọi người đều hiểu dụng binh, từ mật độ và chiều dài của doanh trướng phe địch liền có thể ước tính được số lượng quân Thú nhân đóng bên bờ hồ.

Cộng thêm số lượng quân địch trinh sát được trên các chiến trường, ai cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Lần này, Đế quốc Thú Nhân đã không chỉ đơn thuần là xâm lược quân sự thông thường nữa, mà là dốc toàn bộ lực lượng.

Chơi lớn như vậy, rõ ràng không phải chỉ vì tiêu hao nhân khẩu, vượt qua nạn đói hiện tại.

Đối với những người có mặt ở đây mà nói, việc quân địch muốn liều mạng không phải là một tin tức tốt gì. Một vài vị Tổng đốc đã thức tỉnh nỗi sợ hãi đối với Thú nhân được ẩn sâu trong nội tâm.

Chương 1687: Cân Bằng

Nếu như không phải Hudson đang ở đây, truyền sự tự tin cho mọi người, sợ là đại đa số những người có mặt ở đây đều không thể ngủ yên giấc.

"Nguyên soái, lần này phe địch đầu tư quá nhiều binh lực, sợ là muốn báo thù cho trận chiến bại lần trước!"

Bá tước Douglas nói với vẻ mặt sợ hãi.

Là một trong bảy tổng đốc Bắc Cương, địa bàn của ông ta nằm sát ngay khu vực Cận Đông, lỡ như tiền tuyến Cận Đông xảy ra vấn đề, vậy thì Bắc Cương cũng không thể tránh khỏi chiến tranh.

"Ha ha..."

"Ngài Bá tước, chiến tranh chưa bao giờ dựa vào nhân số để phân thắng bại. Dù Đế quốc Thú Nhân có nhiều binh lực đến đâu thì đại đa số đều là chủng tộc pháo hôi."

"Những chủng tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ lại bị giới hạn bởi số lượng tộc nhân, nên số lượng quân đội đều rất hạn chế."

"Tổng hợp các yếu tố lại, thực ra vẫn là nhân tộc chúng ta được ưu ái, sự cân bằng về chất lượng và số lượng gần như hoàn hảo."

"Nhìn vào sự phát triển của văn minh là biết!"

"Lịch sử của đại lục Aslante đã kéo dài ít nhất là mười vạn năm, nhưng chỉ đến khi Nhân tộc chúng ta trở thành bá chủ đại lục thì sự phát triển và tiến bộ của văn minh mới có được bước đột phá."

"Đế quốc Thú Nhân cũng tồn tại trong một thời gian rất dài, nhưng sau khi trải qua hàng vạn năm phát triển, bọn chúng vẫn đang ở trong thời kỳ bộ lạc man rợ."

"Ngay cả khi bọn chúng sao chép mô hình phát triển của chúng ta, từ nền văn minh du mục chuyển sang nền văn minh nông nghiệp thôi cũng đã khiến cho chúng bị kẹt lại trong hàng nghìn năm rồi.

"..."

Hudson cười ha hả trả lời.

Bồi dưỡng niềm tự hào dân tộc là điều rất cần thiết. Nếu so sánh về thiên phú, nhân tộc chắc chắn sẽ không bằng dị tộc, nhưng nhân tộc cũng có ưu điểm riêng —— cân bằng.

Chỉ là điều này thường bị mọi người xem nhẹ. Mọi người chỉ nhìn thấy mặt hào nhoáng của người khác mà bỏ qua những thiếu sót của họ.

Đương nhiên, lời của Hudson cũng là bút pháp Xuân Thu, đã xóa bỏ lịch sử đen tối trong quá trình phát triển của nhân tộc.

Trên sách sử phổ biến của đại lục chỉ ghi chép lại việc tổ tiên nhân tộc đã nỗ lực phấn đấu chống lại bạo quyền của Đế quốc Thú Nhân, từ đó giành lấy bá quyền của đại lục.

Rất rõ ràng, đây là cố tình lãng quên khi Đế quốc Thú Nhân còn ở thời kỳ đỉnh cao, Nhân tộc cũng từng là một thành viên trong vô số chủng tộc của Đế quốc Thú Nhân.

Không chỉ Nhân tộc, mà các thế lực dị tộc lớn hiện có trên đại lục, ngoài Tộc Tinh Linh ra, các tộc khác đều từng gia nhập Đế quốc Thú Nhân.

Về bản chất, Đế quốc Thú Nhân là một liên minh lớn của các chủng tộc. Chỉ có điều liên minh này không hoạt động tốt, nội bộ bị tan rã vì lợi ích.

Cũng nhờ được ký sinh trên cơ thể khổng lồ này, Nhân tộc mới có thể không ngừng tích lũy thực lực trong thời kỳ Đế quốc Thú Nhân xưng bá đại lục, tạo cơ hội cho việc đoạt quyền sau này.

Trên sách sử của dị tộc có ghi chép rất rõ về quá trình Nhân tộc và các đại dị tộc ly khai khỏi Đế quốc Thú Nhân, tự lập môn hộ.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, bá quyền của nhân tộc trên đại lục cũng là sự tiếp nối bá quyền của Đế quốc Thú Nhân. Chỉ có điều là từ liên minh các chủng tộc biến thành một nhà độc đại.

Thân phận quyết định lập trường, Hudson đương nhiên biết mình nên ngồi ở đâu. Nên tán dương thì tán dương, nên bỏ bớt thì bỏ bớt.

Nếu không phải vì quyết định sáng suốt của các bậc tiền bối thì Đại lãnh chúa Hudson hắn làm sao có được cuộc sống hạnh phúc như bây giờ. Nếu như sinh ra trong một tiểu tộc bi thảm nào đó tại Đế quốc Thú Nhân, hắn có muốn khóc cũng không kịp.

"Cuộc đấu tranh của tiểu tộc" đã là chuyện của quá khứ. Thế cục đại lục đã đến giai đoạn phân lâu tất hợp, chỉ còn lại một vài đại tộc là có tư cách tham gia đánh cờ.

Có lẽ một ngày nào đó, Thú nhân bị suy yếu đến mức không còn là mối đe dọa nữa, Hudson còn có thể đánh ra con bài ẩn này để tiến hành dụ hàng chính trị.

Trở lại sở chỉ huy, Hudson giải tán mọi người trở về quân đội, không đưa ra thêm bất kỳ mệnh lệnh quân sự nào, như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Lấy bất biến ứng vạn biến, tình hình chiến sự ở Cận Đông lập tức trở nên giằng co. Phe phòng thủ vẫn chưa cảm thấy gì, nhưng phe tấn công là Thú Nhân thì lại phải chịu nhiều đau khổ.

Đối mặt với quân phòng thủ có kinh nghiệm phong phú của Vương quốc Alpha, bọn chúng chỉ có thể dùng mạng đi lấp tường thành, trước khi thành bị phá sẽ hoàn toàn không thấy được thành quả.

Cho dù đầu óc của Thú nhân có đơn giản đến đâu, nhưng khi đối mặt với con số thương vong lớn của bộ lạc mình cũng đều sẽ sinh lòng e ngại với chiến tranh.

Đây là một vòng luẩn quẩn, thời gian tiêu hao chiến càng kéo dài thì tinh thần quân đội lại càng sa sút.

Để đảm bảo an toàn cho doanh trại, Daniel bbuộc phải cử tất cả các Tư Tế trong quân đội thay phiên nhau trực ban, đề phòng quân địch lại chơi trò rải thuốc ảo giác.

Đáng tiếc là đời không như mơ, cuộc công thành chiến đã kéo dài hơn một tháng trời, nhưng cũng không thấy quân địch tới kiếm chuyện, làm cho các Tư Tế oán than dậy đất.

Người thông minh đều có thể nhìn ra, đây là "kế sách mệt binh" mà Hudson đưa ra. Nhưng Thú Nhân lại không có quyền lựa chọn, chỉ có thể cắn răng chịu đựng đến cùng.

Tiền tuyến chậm chạp không có tiến triển, người làm chủ soái như Daniel phải chịu quá quá nhiều áp lực. Lúc này, đám Hoàng giả và Vương giả đều đã tới tiền tuyến, trên danh nghĩa là tới thị sát, nhưng trên thực tế là đến để đốc chiến.

Trong các cuộc đại chiến trong quá khứ mà Đế quốc Thú Nhân từng tham gia, bọn chúng chưa bao giờ bị địch nhân chặn ở trước cửa. Cho dù cuộc xâm lược thất bại ở giai đoạn sau, nhưng ở giai đoạn đầu cũng có thể cướp được không ít chiến lợi phẩm.

Chương 1688: Hỏa Công

Chỉ cần nắm chắc được "hạn độ" trong đó, mỗi lần xâm lược đều có lời. Đây là lần đầu tiên bọn chúng gặp phải loại chiến tranh không có bất kỳ lợi ích nào giống như hiện giờ. ...

"Nguyên soái Daniel, khai chiến hơn hai tháng rồi, trả giá gần bốn trăm ngàn người thương vong, nhưng chiến tuyến vẫn chưa có tiến triển gì, hiệu suất này thật sự là quá thấp rồi đó?"

Sư Nhân Hoàng chau mày hỏi.

Thương vong thảm trọng là một chuyện, áp lực mà bên hậu cần đang phải gánh chịu mới là phiền phức lớn nhất.

Mặc dù việc phát động chiến tranh lần này là vì giảm bớt số lượng nhân khẩu, nhưng cũng không thể chết một cách vô ích được!

Những binh sĩ chết trong khi công thành đều thuộc các chủng tộc pháo hôi, mọi người không có ý kiến gì, nhưng trong cuộc phản công trước đó của quân địch, các tộc đều có tổn thất.

Tình hình tồi tệ nhất vẫn là quân đội phía Nam. Sau thất bại lần trước, họ đã rút lui về phía đông, tới vùng đất bị Nguyền rủa, thậm chí không còn can đảm để xuất kích một lần nữa.

Đương nhiên, là một đội quân chịu trách nhiệm đánh nghi binh, mục tiêu còn là hang ổ của Đại ma vương, bọn hắn đánh thành như vậy, mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ.

"Sư Hoàng bệ hạ, chiến tuyến hiện tại quá hẹp, kẻ địch có đủ quân lực để phòng thủ."

"Ngài cũng biết tuyến phòng thủ của Vương quốc Alpha rồi. Dù có xé tan một bức tường thành thì chưa chắc có thể công phá thành trì."

"Lấy ví dụ về tòa pháo đài không tên ở trước mắt này, đã liên tiếp công phá năm bức tường thành, nhưng kết quả là kẻ địch vẫn chặn ở trước mặt chúng ta."

"Theo tình hình hiện tại, muốn thay đổi cục diện phải đợi đến mùa xuân sang năm sau khi tuyết tan, chúng ta sẽ đi vòng rồi bọc đánh từ phía bắc."

"So với phòng tuyến chính diện thì khả năng phòng thủ của kẻ địch ở phía bắc sẽ yếu hơn nhiều. Và đương nhiên là giao thông ở phía bắc cũng tồi tệ hơn nhiều."

"Thần đã đích thân đi điều tra, chờ sau khi tuyết tan, muốn khai thông một con đường cho mọi người đi lại sẽ không mất nhiều thời gian!"

Daniel mặt không cảm giác nói.

Phương án đã được đưa ra, dù sao thì mọi người cũng không có lựa chọn nào khác. Lần xâm lược Vương quốc Alpha này, ngoài việc chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ ra, còn sáng tạo cơ hội cho Đại thảo nguyên tĩnh dưỡng

Bên ngoài chỉ nghĩ rằng Thú nhân hiếu chiến, nhưng trong rất nhiều cuộc chiến, bọn chúng đều là bất đắc dĩ phải tham gia.

Hạn hán thiếu mưa gây ảnh hưởng rất lớn đến hệ sinh thái của thảo nguyên. Nếu để các bộ lạc phân tán khắp nơi, sợ là ngay cả rễ cỏ cũng bị người đào bới.

Phá hủy dễ, phục hồi khó. Ngay cả trong thế giới siêu phàm, một khi đồng cỏ bị sa hóa, muốn khôi phục cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Đại thảo nguyên là nơi ở tốt nhất của Thú nhân, vùng đất xa hơn về phía đông đều là núi non, đồi núi, cao nguyên, mong đợi một nền văn minh du mục đến đó khai phá rõ ràng là đang làm khó thú.

Trong những năm qua, Hoàng đình Thú Nhân đã nhiều lần tổ chức nhân lực giải quyết vấn đề sa hóa thảo nguyên.

Qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng cũng ra kết luận: kiểm soát số lượng dân số, để cho thảo nguyên có đủ thời gian phục hồi.

Dưới tư tưởng chỉ đạo này, các cuộc xâm lược của Thú Nhân trong lịch sử đều là thời kỳ phục hồi của Đại thảo nguyên.

Để duy trì chiến tranh, những đồng cỏ nằm gần Vương quốc Alpha đều là căn cứ dự phòng thời chiến, thường sẽ có rất ít bộ lạc đến đây chăn thả.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Đế quốc Thú Nhân dù biết rõ là không có phần thắng nhưng vẫn muốn duy trì chiến tranh.

"Ta không phản đối việc đợi đến đầu xuân mới phát động chiến tranh, nhưng năng lực dụng binh của Hudson quá mạnh, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ trúng phải gian kế của hắn ta."

"Đã có rất nhiều vết xe đổ rồi, xin Nguyên soái hãy thận trọng!"

Tượng Nhân vương ở bên cạnh ném đá giấu tay nói.

Rõ ràng là ông ta đang thể hiện sự bất mãn trước việc quân đội Người Voi bị tổn thất nặng nề trong cuộc tập kích trước đó. Tiếc là ngoài việc phàn nàn ra, hiện giờ ông ta chẳng thể làm gì được.

Đổi soái, đây là chuyện không thể nào!

Trong những năm gần đây, Đế quốc Thú Nhân đang thiếu những vị tướng tài. Những tướng lĩnh oai hùng trước đây đều lần lượt gặp nạn trong tay Hudson.

Nhờ có đồng đội làm nền, Nguyên soái Daniel trông giống như hạc giữa bầy gà. Mặc dù đánh không lại Hudson, nhưng trong cuộc nội chiến trước đó, người ta thực sự là vô địch. ...

Ban đêm, Hồ Tuyết Nguyệt yên lặng đến đáng sợ, ánh trăng lưa thưa rọi trên mặt hồ, lờ mờ có thể nhìn thấy thuyền đang tiến lên.

Ma Tinh pháo phiên bản dài phản chiếu trong hồ nước, lộ ra vẻ phá lệ khiếp người trong màn đêm.

Là chủ soái, Hudson đang ở trên tàu chiến chỉ huy ngắm nhìn doanh trại Thú nhân đèn đuốc sáng trưng ở phía xa. Các Ma pháp sư đi theo hiện giờ đang rất kích động, tùy thời chuẩn bị làm một vố lớn.

Thẳng thắn mà nói, bàn về phóng hỏa thì Maxim vẫn là người chuyên nghiệp nhất. Nhưng làm ra loại chuyện lặt vặt này thì ít nhiều cũng phải che lấp một chút.

Hudson cũng không muốn phá vỡ quy tắc ngầm về việc Thánh Vực không can thiệp vào chiến tranh thế tục. Một khi các phương đều không còn bị quy tắc ràng buộc, người chịu tổn thương nặng nhất chính là dân chúng bình thường.

Gần hơn nữa, gần hơn nữa!

"Trên hồ có người!"

Không biết ai hét lên một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của sĩ quan trong phiên trực, tiếng kèn ngay lập tức được thổi lên.

Chỉ là lúc này mới cảnh báo thì đã muộn rồi. Ngay khi Hudson ra lệnh một tiếng, hỏa pháo trên tàu lập tức nã đạn, các pháp sư hệ Hỏa đã chuẩn bị từ trước cũng lập tức bắt đầu màn trình diễn của mình.

Các pháp sư hệ Phong bên cạnh là trợ thủ đắc lực nhất, ngọn lửa vừa mới bùng cháy thì lập tức có cuồng phong trợ lực, khiến cho ngọn lửa lan từ doanh trướng này sang một doanh trướng khác.

Chương 1689: Hỏa Công (2)

Là một chuyên gia chơi lửa, Maxim cũng lẫn vào đội ngũ phóng hỏa, người khác nhóm lửa một doanh trướng, nó đã có thể nhóm lửa 100 doanh trướng.

Đều là do sức hấp dẫn của kim tệ, hành động lần này nó sẽ thu phí theo số lượng doanh trướng bị đốt cháy, muốn không nỗ lực cũng không được.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện nó một bên nhóm lửa, một bên còn cầm theo Lưu Ảnh Thạch để ghi lại toàn bộ quá trình.

Lửa gặp gió càng mạnh, rất nhanh, doanh trướng nối liền một mảnh của Thú nhân đã bị biến thành biển lửa chỉ trong một khoảnh khắc.

"Cứu hỏa!"

"Mau cứu hỏa!"...

Mặc cho các tướng lĩnh Thú nhân có hò hét như thế nào cũng đều không thể ngăn chặn được ngọn lửa lan rộng. Ngay cả khi có cường giả xuất hiện ngăn chặn thì cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện những điểm nhóm lửa mới.

"Ầm ầm..."

Một lão giả Thú nhân vừa hất tung một doanh trướng đang cháy, còn chưa kịp thở phào thì đã bị Ma Tinh pháo nã trúng.

Hết cách rồi, trong đêm tối, những nơi khác đều đang bị lửa cháy dữ dội, chỉ có nơi này là đang co lại, thực sự là quá chói mắt.

Cái giá phải trả cho việc này chính là bị nã bay mất nửa người, trong miệng lão ta còn muốn nói gì đó, nhưng cơ thể đã tắt thở trước một bước rồi. ...

Ngọn lửa hừng hực nhanh chóng lan rộng trong doanh trại Thú nhân. Hậu quả của việc đóng quân với mật độ đã bộc phát vào lúc này.

Trước biển lửa dữ dội, những binh sĩ Thú nhân bị cảm xúc khủng hoảng chi phối đang không ngừng chạy tán loạn trong doanh trại, khiến cho cả tòa đại doanh đều trở nên lộn xộn.

Những bộ lạc nhỏ đóng quân ở ngoại vi còn đỡ, chỉ cần thoát khỏi doanh trại là có thể giữ được mạng sống. Những Thú nhân ở sâu trong trung tâm doanh trại mới là thảm nhất, bốn bề đều là biển lửa, trực tiếp bị biến thành đồ nướng.

Đám Hoàng tộc, Vương tộc đóng quân dọc theo bờ hồ cũng không khá hơn là mấy. Lấy nước dập lửa chỉ là một giấc mộng, trong hiện thực căn bản không dập kịp. Để tránh hỏa hoạn, chúng bị buộc phải chạy xuống dưới hồ.

Nhưng do có quá nhiều Thú Nhân tràn vào, hậu quả của việc chen lấn là những Thú nhân ở phía trước đã bị đẩy xuống dưới hồ.

Trong lúc nhất thời, những âm thanh rơi xuống nước và tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Cảnh tượng thảm khốc này không thể khơi dậy lòng thương cảm của Hudson, mà hắn còn mang Ma Tinh pháo ra nã.

Hỏa lực bao trùm đám đông dày đặc, đây hoàn toàn là một cuộc thảm sát. Những cạm bẫy mà Thú nhân đã từng đào trước đó giờ đây lại trở thành nấm mồ chôn chính bọn chúng.

"Ma pháp sư vong linh, Vu sư tự do hoạt động!"

Hudson với vẻ mặt nghiêm trọng.

Ngay cả khi đã quen với việc tàn sát trên chiến trường, nhưng hắn vẫn có chút không thích nghi trước cảnh tượng thảm khốc như vậy.

Tuy nhiên sự khó chịu của người bình thường lại là thứ mà các Ma pháp sư vong linh và Vu sư thích nhất. Xác chết và oan hồn khắp nơi chính là nguyên liệu yêu thích của họ.

Nếu dám chơi trò này trong thế giới Nhân tộc thì họ đã sớm bị truy sát lên trời không đường, xuống đất không cửa rồi, nhưng đối tượng bị nhắm đến hiện giờ chính là dị tộc, Hudson trực tiếp chọn cách làm ngơ.

Nhìn về phía chiến trường ở trước mặt, có thể lờ mờ nhìn thấy cái chết đang lăn lộn. Vô số thi thể ngã xuống đang từ từ bò dậy, nhặt vũ khí từ trên mặt đất rồi chém vào những người đã từng là đồng đội trước đó...

Cuộc tàn sát dưới ánh trăng vẫn đang không ngừng lan rộng. Những tiếng kêu rên "Kinh thiên địa, khiếp quỷ thần" vang vọng khắp đất trời.

Gã quái nhân mặc hắc bào đang tiềm phục ở phương xa lúc này đã tức đến mức muốn chửi thề. Đây đều là những vật tư dự trữ mà lão ta sắp đặt, nhưng giờ đây lại bị Hudson phá huỷ hoàn toàn.

Tiếc là ngoài việc tức giận ra, gã quái nhân này lại chẳng thể làm gì được. Một cuộc chiến tranh quy mô lớn như vậy không phải là chuyện mà một tổ chức tà giáo nhỏ nhoi của gã ta có thể tham gia.

Ẩn nấp trong bóng tối kiếm chút lợi lộc thì còn được, nếu như ngu ngốc nhảy ra ngoài, đó chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Cơn thịnh nộ bất lực khiến những quái ảnh thú nhân đi theo cũng run lẩy bẩy. Tà giáo chung quy vẫn là tà giáo, nơi này không chú trọng lấy đức phục người.

Vì tiếp xúc với năng lượng tiêu cực trong thời gian dài, tâm lý của hầu hết các thủ lĩnh tà giáo đều có phần biến thái.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi thu thập linh hồn đi!"

"Nhớ là làm bí mật một chút, đừng để bị người ta phát hiện!"

Gã quái nhân nổi giận nói.

Việc đã đến nước này rồi, chuyện mà bọn chúng có thể làm hiện giờ chính là giảm thiểu tổn thất. Là một tổ chức tà giáo, điều này đã định sẵn là bọn chúng không thể nào ra trước sân khấu làm nhân vật chính được.

Ngay cả khi Thú nhân đang chiến tranh với nhân tộc thì bọn hắn cũng là những người đầu tiên bị tấn công đầu tiên, bởi vì không ai muốn sau khi chết rồi cũng không được yên ổn.

Chuyện này khác với các Ma pháp sư vong linh và Vu sư có biên chế. Người ta hiện giờ chỉ gây chuyện với Thú nhân, nên đương nhiên là sẽ không bị Vương quốc Alpha truy sát.

Trong lúc mở miệng giáo huấn, gã quái nhân cũng xuất thủ chụp chết hai tên Người Ưng bay qua đầu. Thấy được chuyện không nên thấy thì nhất định phải chết.

Sau khi tiêu diệt hai tên sứ giả Thú nhân, gã quái nhân cũng không hề rời đi, mà tiếp tục ở lại canh gác trên con đường chính để diệt khẩu.

Muốn kiếm tiện nghi, tự nhiên chỉ có thể là kéo dài thời gian. Hiện tại trú đóng ở bên hồ bộ đội, đều là từ tiền tuyến triệt hạ đến chỉnh đốn.

Hầu hết các cao thủ của Đế quốc Thú Nhân vẫn đang tập trung ở chiến trường tiền tuyến. Nếu sứ giả truyền tin tức trở về, có lẽ viện binh sẽ không thể tới cứu hỏa kịp lúc, nhưng tuyệt đối sẽ cắt ngang việc thu thập linh hồn của gã ta.

Chương 1690: Đổ Bộ

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tiếng hò hét giết chóc trên chiến trường đã giảm đi nhiều, bầu trời dần dần xuất hiện một vòng mặt trời đỏ rực.

"Đổ bộ, truy bắt tàn quân, tiện thể dọn dẹp chiến trường!"

Hudson lạnh lùng hạ lệnh.

Chiến tranh không dung thứ cho bất kỳ sự mềm yếu nào, đắc thế liền không thể tha người. Bất kỳ sự nhân từ nào đối với kẻ thù cũng đều là sự vô trách nhiệm đối tướng sĩ của phe mình.

Chiến tranh tiến hành đến nay đã bước vào giai đoạn dọn dẹp, và đây cũng là giai đoạn dễ lập chiến công nhất.

Vừa bước lên bờ, mùi thịt trực tiếp xông thẳng vào mũi. Nhưng vào lúc này, các binh sĩ của vương quốc lại không có chút cảm giác thèm ăn nào.

Sau khi đổ bộ, đại quân chia ra làm hai. Một phần thì truy quét tàn quân đang tháo chạy, một phần thì ở lại chiến trường để kết liễu những Thú nhân chưa chết hẳn, tiện thể gom xác Thú nhân đã chết lại một chỗ rồi thiêu hủy lần hai.

Ngay cả những thủy thủ chèo thuyền cũng không rảnh rỗi, nhao nhao xuất thủ vớt những xác thú nhân đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Lúc này, hồ Tuyết Nguyệt đã bị máu nhuộm đỏ. Vô số loài cá ăn thịt bị thu hút đến đây, nhưng vì sợ tiếng nổ của Ma tinh pháo nên bọn chúng không dám đến gần.

Bỗng dưng chết nhiều người như vậy, nếu không xử lý tốt, e rằng mảnh đất này sẽ bị biến thành tuyệt địa.

Hudson đã sớm coi hồ Tuyết Nguyệt là địa bàn của mình, nên hắn không dám để xác Thú nhân làm thức ăn cho cá trong hồ.

Lỡ như virus sinh ra biến bị, làm ô nhiễm nguồn nước, lãnh thổ hạ du sẽ gặp đại họa.

Vì lý do an toàn, tốt nhất nên vớt lên rồi dùng một mồi lửa để đốt, sau đó lại để cho các Mục sư thanh tẩy một lần nữa. ...

Đám bại binh bỏ chạy tứ tán cuối cùng đã mang được tin tức về đại bản doanh. Sau khi nhận được tin tức, Daniel liền cảm thấy đầu mình ong ong không ngừng.

Quân đội đang đóng quân ở hậu phương chỉnh đốn lại bị quân địch đánh lén cho nguyên khí trọng thương, chuyện này sao có thể?

Cần biết rằng, sau khi xác định ven hồ Tuyết Nguyệt là nơi chỉnh đốn, Daniel đã đích thân tới hiện trường khảo sát qua, còn hạ lệnh cưỡng chế quân đội xây dựng các công sự phòng ngự đơn giản.

Trong trường hợp bình thường, cho dù bị quân chủ lực bị quân địch tập kích thì cũng có thể kiên trì trong thời gian rất dài.

Hiện giờ quân chủ lực của Vương quốc Alpha đều đang ở tiền tuyến giằng co với bọn hắn, số quân nhiều nhất có thể điều động được chỉ khoảng sáu bảy vạn người.

Lợi thế về quân số hơn gấp hai mươi lần, hơn nữa còn là phe phòng thủ, làm sao có thể thua được?

Đặc biệt là quân phòng thủ đều là quân đội của các Hoàng tộc và Vương tộc, số lượng có chừng hơn ba mươi vạn.

Ba mươi vạn quân chủ lực cộng thêm đại quân Thú nhân, dù có nhìn thế nào cũng thấy là đây là binh lực dành cho đại quyết chiến, vậy mà lại mơ mơ hồ hồ bị địch nhân đánh tàn, chuyện này thực sự là phản nhận biết.

Nếu không phải vì tất cả binh lính bại trận trốn về đều nói như vậy, Daniel còn nghi ngờ là do gián điệp mà quân địch đặc biệt phái tới để làm nhiễu loạn quân tâm.

Chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề giải quyết hậu quả, đám Hoàng giả và Vương giả đã tìm tới cửa, nhìn sắc mặt âm trầm của mọi người cũng có thể thấy được tâm trạng hiện giờ của họ đang rất tồi tệ.

Nếu như nói binh sĩ Thú nhân bình thường bị tổn thất nặng nề thì bọn họ còn có thể tiếp nhận, nhưng quân chủ lực bị tổn thất chính là đang thách thức giới hạn chịu đựng của mọi người.

Trong đám Hoàng giả Vương giả này, chỉ có sắc mặt của Ưng Nhân Hoàng là hơi tốt một chút.

Là lực lượng không quân duy nhất trong Đế quốc, thuộc loại quân chủng bảo bối, chủ yếu chịu trách nhiệm trinh sát và kiềm chế không quân nhân tộc, bọn hắn không cần phải tranh giành địa bàn nghỉ ngơi với những chủng tộc khác.

Nhất thời khiêm nhượng đã giúp bọn hắn thoát được một lần nguy cơ, hiện giờ trong nội tâm của Ưng Nhân Hoàng có đủ cả ngũ vị.

Tất nhiên, cho dù gặp phải hỏa hoạn thiêu rụi doanh trại thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc họ chạy trốn.

Trong tình huống trời tối như bưng, cho dù quân địch có lòng muốn ngăn cản thì cũng không cản được.

"Nguyên soái Daniel, quân đội đang nghỉ ngơi ở hậu phương bị tổn thất nặng nề, ngươi có gì muốn nói không?"

Hùng Nhân Hoàng nổi giận đùng đùng chất vấn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hiện giờ sự kiên nhẫn của ông ta đã đạt đến giới hạn. Ba quân đoàn bộ binh Hùng Nhân đã bị thiêu rụi trong biển lửa, vậy mà kẻ địch trông như thế nào cũng không biết.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử ông ta trải qua một trận chiến đánh đến mức ức chế như vậy. Trước đây mặc dù cũng thường xuyên chịu thiệt dưới tay Hudson, nhưng ít nhất là vẫn còn có thể đánh trả!

Tâm trạng của mọi người đều không khác Hùng Nhân Hoàng là mấy. Xảy ra chuyện lớn như vậy, kẻ làm chủ soái nhất định là khó từ tội lỗi.

Sau khi chần chờ một lúc, Daniel sắp xếp lại ý nghĩ của mình rồi nói: "Hùng Hoàng bệ hạ, không ai muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra!"

"Nhưng không còn cách nào khác, kẻ địch chính là danh tướng số một đại lục, người này giỏi nhất là hóa mục nát thành thần kỳ."

"Không tin các vị có thể đi lật sách sử, chuyện hỏa thiêu liên doanh mấy trăm dặm, ngoài Hudson ra, còn có ai có thể làm được?"

"Phải biết rằng việc dựng trại ven hồ cũng là một truyền thống lâu đời, từ xưa đến nay đã trải qua vô số năm tháng, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy!"

"Chuyện chưa bao giờ xảy ra thì làm sao có thể đoán trước được?"

"Cuối cùng vẫn là do địch nhân quá hèn hạ, giảo hoạt!"

Nếu như liều mạng với quân địch rồi bị tổn thất nặng nề thì không nói, nhưng đằng này lại là đơn phương chịu tổn thất nặng nề!

Chương 1691: Truyền Kỳ Ra Đời

Con số thương vong của quân địch còn chưa thống kê ra, nhưng từ tin tức mà đám binh sĩ bại trận mang đến, cơ bản có thể khẳng định kẻ địch sẽ không bị thiệt hại quá lớn.

Trong bối cảnh như vậy, đổ lỗi đã trở thành chuyện tất yếu. Thiệt hại nặng nề như vậy, không ai có thể gánh vác được.

Không có dê thế tội thích hợp, vậy thì chỉ có thể là do địch nhân quá lợi hại, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Đế quốc Thú Nhân thổi phồng Hudson, thổi thêm lần này cũng không có gì mất mặt.

Ít nhất là phần lý do này có thể chặn miệng của Hùng Nhân Hoàng, bởi vì người đầu tiên thổi phồng Hudson chính là ông ta.

Nhìn sắc mặt của Hùng Nhân Hoàng là biết tâm trạng hiện giờ của ông ta phức tạp ra sao rồi. Năm xưa ông ta thổi phồng Hudson chỉ vì cứu vãn thể diện của bản thân, nhưng tuyệt đối không ngờ là những lời thổi phồng năm xưa giờ đây lại trở thành sự thật.

Có đám người bọn hắn không ngừng làm bàn đạp, cộng thêm chiến tích trong quá khứ, Hudson nhất định sẽ được phong thần sau trận chiến này!

Sau này muốn nghiên cứu lịch sử cận đại của Đế quốc Thú Nhân thì hoàn toàn có thể trực tiếp nghiên cứu ngược: « Làm thế nào để trở thành danh tướng số một đại lục ».

"Nguyên soái Daniel, Hudson cũng là đối thủ cũ của chúng ta, địch nhân rốt cuộc lợi hại cỡ nào, ta nghĩ chúng ta không cần thiết phải tiếp tục thảo luận về vấn đề này nữa."

"Vấn đề hiện giờ không phải là địch nhân lợi hại như thế nào, mà là chúng ta nên làm như thế nào để tiếp tục cuộc chiến này."

"Chiến tranh tiến hành đến nay, tổn thất của quân địch là cực kỳ bé nhỏ, nhưng Đế quốc lại bị tổn thương nguyên khí."

"Nếu như không sử dụng các biện pháp hữu hiệu để ngăn chặn những sự kiện tương tự xảy ra, sợ là chúng ta sợ còn phải chịu thiệt hại lớn trong những trận chiến kế tiếp!"

Sư Nhân Hoàng nghiêm túc nói.

"Chịu thiệt hại lớn" đã là cách nói vô cùng uyển chuyển rồi, thực tế là ông ta đã không còn ôm ấp hy vọng chiến thắng trong những cuộc chiến tiếp theo nữa.

Hết cách rồi, mỗi lần giao thủ với Hudson, Đế quốc Thú Nhân đều là bên thua, cho dù có ưu thế về binh lực cũng không ngoại lệ.

Sau nhiều lần như vậy, sau này khi gặp mặt Hudson trên chiến trường, bọn họ đã bị kém hơn một bậc về mặt tâm lý.

Những lời tung hô ngày trước đến giờ bản thân họ cũng bắt đầu tin rồi.

Điều tồi tệ hơn là những người có suy nghĩ này không chỉ một hai người, mà đã trở thành nhận thức chung mang tính quần thể.

Đối mặt với sự thay đổi này, Daniel cũng bất lực. Sau nhiều lần thất bại, bản thân gã ta cũng dần quen với chuyện này rồi.

Đối với một vị chủ soái mà nói, thói quen "chịu thua" này là vô cùng trí mạng.

Sắp xếp lại suy nghĩ một chút, Daniel đã nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bèn vội vàng mở miệng nói: "Bệ hạ không cần phải quá lo lắng, Hudson là người, không phải thần!"

"Cho dù năng lực cá nhân của hắn có lợi hại đến đâu thì cũng phải chịu sự hạn chế bởi quốc lực của Vương quốc Alpha."

"Nếu như binh pháp chơi không lại hắn, vậy thì chúng ta liền thay đổi chiến thuật, sau này cứ trực tiếp dựng trại đại là được, đánh ngốc trận, trực tiếp liều tiêu hao với quân địch!"

Biện pháp hiệu quả nhất thường là biện pháp đơn giản nhất. Càng lòe loẹt thì lại càng dễ xảy ra vấn đề.

Đặc biệt là đối với một quốc gia có mâu thuẫn nội bộ trầm trọng như Đế quốc Thú Nhân, khi dùng binh đánh trận lại càng phải chú trọng điểm này.

Chỉ có điều là phương pháp ứng phó đơn giản này lại quá gần với sự thật, rất khó làm người tán đồng, không giống với danh tướng được xã hội chủ lưu theo đuổi.

Nhìn vào phản ứng của mọi người, Daniel liền biết rằng địa vị của mình đã bị ảnh hưởng. Sau một loạt thất bại, niềm tin của mọi người đối với gã ta đã không còn như trước. ...

Phỉ Thúy cung, vừa nhận được chiến báo, phản ứng đầu tiên của Caesar IV chính là số liệu thống kê bị sai rồi.

Caesar IV không cảm thấy ngạc nhiên nếu tiền tuyến giành thắng được đại thắng. Hudson đã từng giành được vô số trận thắng trong quá khứ, y cũng đã quen với việc này rồi.

Nhưng bản báo cáo về số lượng quân địch bị tiêu diệt trước mắt này quá kinh người, cùng với tỷ lệ trao đổi chênh lệch giữa hai bên quá lớn, thực sự là vô cùng khoa trương.

Từ bao giờ mà thống kê chiến tích của Vương quốc lại có thể sử dụng đơn vị là trăm vạn để tính vậy?

Theo Caesar IV, nếu gạch bỏ hai số 0 trên số lượng tiêu diệt địch trong báo cáo thì dữ liệu sẽ thực tế hơn.

Với danh tiếng danh tướng của Hudson, việc tiêu diệt hơn 10. 000 quân địch với tổn thất chỉ hơn 1. 000 quân thì y vẫn có thể chấp nhận.

Sau khi cẩn thận xem qua bản báo cáo chi tiết và xác nhận không có lỗi sai gì, Caesar IV ngây người ngay tại chỗ.

Đây là chiến tranh sao?

Không, đây là một câu chuyện thần thoại bật hack!

Dùng năm vạn đại quân phá tan trăm vạn đại quân của phe địch, đồng thời tiêu diệt đại bộ phận chủ lực của chúng, dù có nhìn thế nào cũng thấy không giống với chiến tranh bình thường!

"Số liệu này có chính xác không vậy?"

Caesar IV hỏi bằng giọng run run.

Tin tức quá kinh hoàng, y cần thời gian để bình tĩnh lại. Mặc dù biết rằng loại báo cáo cấp độ này sẽ không xảy ra sai sót nghiêm trọng như vậy, nhưng Caesar IV vẫn không thể tiêu hóa được trong một thời gian ngắn.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Lượng thông tin trong tin chiến thắng này quá lớn."

"Trước khi đến đây, Bộ Quân vụ đã kiểm tra kỹ lưỡng chiến công, sau khi xác nhận nhiều lần là không có sai sót mới tiến hành báo cáo với ngài."

Bộ trưởng Quân vụ hăng hái trả lời.

Tiền tuyến đánh thắng trận, Bộ Quân vụ cũng có một phần công lao. Không làm gì cả mà cũng nhặt được một thành tích to lớn, khóe miệng của Bá tước Eckermann đã sắp cong lên tới mang tai rồi.

Chương 1692: Truyền Kỳ Ra Đời (2)

Sau khi xác nhận chiến công là chính xác, ông ta lập tức mang đến trước mặt Caesar IV để tranh công. Còn về tính truyền kỳ của chiến tích, đối với người đang cần một thành tích để củng cố vị trí của mình như Bá tước Eckermann mà nói, ông ta không quan tâm được nhiều như vậy. ...

Tin tức thắng lợi về trận đại chiến vẫn còn đang được lan truyền không ngừng. Chiến thắng bất ngờ này không chỉ khiến Caesar IV choáng váng, mà cả giới cao tầng của vương quốc cũng bối rối theo.

Trước đó còn nói là phải đánh tiêu hao chiến, từ từ chơi với thú nhân ở trên chiến trường, dựa vào ưu thế về năng suất sản xuất để kéo đổ Đế quốc Thú Nhân, nhưng chỉ trong chớp mắt mà đã giành được một chiến thắng vĩ đại!

Sau khi choáng váng chính là cuồng hỉ.

Một chiến thắng vĩ đại như vậy, chỉ cần thêm một lần nữa, đảm bảo là Đế quốc Thú Nhân sẽ bị sụp đổ tinh thần.

Nói cho đúng là giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân đã bị sụp đổ tinh thần rồi. Hiện giờ đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể cố gắng duy trì thế công.

"Bệ hạ, hãy báo tin chiến thắng này cho Liên minh Nhân tộc!"

Bá tước Francois nói với vẻ mặt hưng phấn.

Mặc dù hiện giờ ông ta đã không còn là Bộ trưởng Ngoại giao nữa, nhưng tố chất chuyên môn lâu đời vẫn không bị mất đi.

Là một cường quốc cô lập ở Bắc đại lục, mặc dù Vương quốc Alpha có thực lực hùng mạnh, nhưng vị thế trong Liên minh Nhân tộc lại không cao lắm, thậm chí còn có chút bị ghét bỏ.

Đều là họa do thực lực không đủ gây ra!

Trước đây, mỗi lần Vương quốc Alpha xuất hiện trong Liên minh Nhân tộc đều là tới cầu viện, còn không thì là đang trên đường đến cầu viện.

Cho dù đảm nhiệm trọng trách gác cổng cho Nhân tộc, việc cầu viện thường xuyên như vậy trong thời gian dài cũng sẽ bị người ta ghét bỏ.

Trong bối cảnh này, công tác ngoại giao của Vương quốc luôn trong thế khó. Cách nhau vài năm lại cầu viện một lần, cho dù là phải đối mặt với các nước nhỏ, Vương quốc Alpha cũng không thể cứng rắn được.

Cục diện này kéo dài đến cuộc chiến tranh đại lục lần trước, Vương Quốc mới thay đổi truyền thống cầu viện trong các cuộc đại chiến tranh trước đây.

Tiếc là người Frank và người Iberia đã có màn biểu hiện vô cùng chói sáng trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, trực tiếp tiêu diệt hai đại dị tộc.

Chút thành tích đó của Vương quốc Alpha, không lấy ra khoe thì hơn.

Phong thủy luân chuyển, hiện nay các nước Nam đại lục đang bận rộn nội chiến, còn Vương quốc Alpha lại đang tấn công mạnh mẽ vào Thú nhân.

Việc nâng cao hình ảnh quốc tế là nhất định phải làm. Nếu sau này điều kiện chín muồi, đứng ra điều đình chiến tranh chống Frank với vai trò hòa giải, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

"Chiến thắng, nhất định phải báo!"

"Tuy nhiên, thông tin cụ thể phải chờ tiền tuyến tổng hợp lại rồi nói. Với chiến công hiển hách như vậy, chắc hẳn mọi người đều rất quan tâm đến quá trình của cuộc chiến."

Caesar IV hăng hái nói.

Đây là do ông trời đã quyết định cho Caesar IV trở thành một đời hùng chủ. Y chẳng cần làm gì cả, mà vương quốc trong tay vẫn phát triển vượt bậc, vượt qua mọi quy luật thông thường.

Với tình hình hiện tại, có thể Vương quốc Alpha sẽ biến thành Đế quốc Alpha ngay trong thời gian Caesar IV còn sống.

Dù sao người Frank đã mở ra tiền lệ tự lập Đế quốc. Chỉ cần thực lực cho phép, Vương quốc Alpha cũng hoàn toàn có thể làm theo.

Thậm chí so với Đế quốc Frank bị quần hùng vờn quanh, hoàn cảnh của Vương quốc Alpha còn tốt hơn nhiều. Chỉ cần đánh sập Đế quốc Thú Nhân, mọi chuyện liền sẽ thuận lý thành chương.

Dù sao các quốc gia ở nam đại lục cách xa Vương quốc Alpha, Liên minh bốn nước lại phải dựa vào sức mạnh của vương quốc để chống lại dị tộc, nên không cần lo lắng bị họ chỉ trích.

Hạt giống dã tâm một khi gieo xuống, chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi nó nảy mầm. Chiến trường Cận Đông tiến triển thuận lợi đã tiếp thêm lòng tin cho Caesar IV trong việc chinh phục Đế quốc Thú Nhân.

Chỉ cần hoàn thành chiến công vĩ đại này, danh tiếng của Caesar IV trong nhân tộc sẽ lên đến đỉnh điểm, vượt xa cả Caesar

III và các vị khai quốc quân chủ.

Có công tích trong tay, Caesar IV xưng đế cũng là điều dễ hiểu.

Về phương diện này, Charles III đã làm gương mẫu: đầu tiên là tổ chức Liên quân Nhân tộc đánh đuổi Thú nhân vào thâm sơn cùng cốc, sáng lập bảy nước thảo nguyên; sau đó lại hủy diệt Vương quốc bán thú nhân, khai cương khoách thổ cho Nhân tộc.

Dù sau này bảy nước thảo nguyên bị hủy diệt, khiến cho công lao của Charles III đối với nhân tộc bị giảm đi hơn phân nửa, nhưng lần này xưng đế lại không ai có thể nói y không đủ tư cách, Liên minh chống Frank cũng chỉ có thể mượn cớ về mặt pháp lý.

Nếu không có đủ công lao với Nhân tộc mà ngốc nghếch lên ngôi thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, e rằng ngay cả cửa ải người mình cũng không thể vượt qua. ...

Lutecia, Charles III buông xuống quyển "truyện thần thoại" trong tay rồi hài hước hỏi: "Ai biên soạn kịch bản này vậy, sao lại sơ suất như vậy?"

Trong nhân tộc,"Thần kịch" về cuộc chiến chống lại dị tộc không thiếu, nhưng đây là lần đầu tiên y nhìn thấy một câu chuyện khoa trương như vậy.

Trước đây, các vân du thi nhân khi biên soạn kịch bản đều dựa theo hình ảnh những anh hùng trong truyền thuyết thần thoại.

Vì là những câu chuyện xảy ra cách đây vô số năm, nên dù có sử dụng một chút thủ pháp khoa trương cũng không ai có thể kiểm chứng.

Nhưng câu chuyện trong tay y thì khác, Hudson vẫn còn sống sờ sờ đây, nhanh như vậy liền được nâng lên thần đàn, rõ ràng là không phù hợp với lợi ích của mọi người!

Cho dù muốn khoác lác thì cũng phải đợi sau khi người ta chết rồi mới làm. Danh xưng "danh tướng số một đại lục" không chỉ là hư danh, mà còn đại diện cho vinh diệu và tầm ảnh hưởng quốc tế.

Chương 1693: Nguyên Soái

Gần đây, Đế quốc Frank đang vận hành cho "Hầu tước Sunil" - người đang đại sát tứ phương tại Giáo Hoàng quốc.

Mặc dù kém hơn Hudson một chút về mặt chiến tích, nhưng có viên đá đặt chân mang tên Giáo Đình nên cũng có sức thuyết phục nhất định.

"Bệ hạ, đây là tin chiến thắng mà Vương quốc Alpha gửi đến liên minh, còn kèm theo bằng chứng xác thực!"

"Theo như tin tức mà chúng ta thu thập được, vài ngày trước Vương quốc Alpha thực sự đã phát động chiến dịch Hồ Tuyết Nguyệt và giành được chiến thắng vang dội."

"Nhưng không ai ngờ rằng tỷ lệ thương vong giữa hai bên lại chênh lệch lớn đến vậy, như thể Thú nhân chỉ đứng yên mặc cho họ chém vậy!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Jesus kiên trì giải thích.

Thực lòng mà nói, ông ta không muốn đánh mặt của lão đại mình. Nhưng tiếc là sự thật bày ở trước mắt, muốn không thừa nhận cũng không được.

"Quá trình không quan trọng, kết quả mới là mấu chốt."

"Bộ Ngoại vụ soạn thảo hai bản công văn chúc mừng, một phần phát cho Vương quốc Alpha, một phần trực tiếp phát cho Nguyên soái Hudson."

"Chiến thắng lần này tuy thuộc về Alpha, nhưng cũng là một chiến thắng vĩ đại của nhân tộc. Chúng ta không thể để mất khí độ"

Charles III bình tĩnh ra lệnh sau một thoáng thất thần.

Là Hoàng đế duy nhất của nhân tộc hiện nay, muốn được mọi người công nhận thì y nhất định phải có lòng dạ rộng lớn. Nhất là trong việc bảo vệ lợi ích của nhân tộc, càng không thể mập mờ.

Dù chiến thắng lần này của Hudson đã phá vỡ kế hoạch tạo "sao" của họ, nhưng đứng trên lập trường Nhân tộc, đây vẫn là một chiến thắng đáng ăn mừng.

"Bệ hạ, nếu chúng ta thừa nhận chiến công này, Hudson sẽ củng cố vị trí danh tướng số một đại lục, sợ rằng..."

Không đợi Bộ trưởng Quân vụ là Bá tước Fehrs nói hết lời, Charles III đã mở miệng ngắt lời: "Chỉ cần chiến tích là thật thì Đế quốc nhất định phải thừa nhận."

"Tuy danh hiệu danh tướng số một đại lục rất quan trọng, nhưng chung quy cũng chỉ là hư danh. Không cần thiết vì tranh giành chút ít ảnh hưởng này mà đánh đổi uy tín chính trị của đế quốc."

"Đã không thể ngăn cản thì dứt khoát làm người tốt, đẩy giúp hắn một tay."

"Lấy danh nghĩa đế quốc đề xuất với Liên minh Nhân tộc: Trao tặng cho Hudson danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc!"

Mọi người đang định lên tiếng phản đối nhưng lập tức nhận ra ý đồ của Hoàng đế, đây rõ ràng là một dương mưu!

Chỉ gửi công văn chúc mừng thôi thì không sao, việc này chỉ được coi xem thông lệ. Chỉ cần không làm cho người người oán trách thì chiến thắng trong cuộc chiến chống lại dị tộc sẽ nhận được lời chúc mừng từ các quốc gia trên đại lục.

Vấn đề then chốt nằm ở chỗ: "Lấy danh nghĩa đế quốc đề xuất với Liên minh Nhân tộc: Trao tặng cho Hudson danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc."

Nếu Vương quốc Alpha chấp nhận thiện ý của họ thì cũng tương đương với việc ngầm thừa nhận Đế quốc Frank; Nếu cự tuyệt lời đề nghị thì lại đắc tội với bản thân Hudson.

Dù sao,"Nguyên soái Nhân tộc" không phải là rau cải trắng, một khi bỏ lỡ cơ hội lần này, không ai biết liệu có thể gặp lại lần thứ hai hay không.

Trong thế giới của quý tộc, đoạn người vinh diệu như giết người cha mẹ. Loại thù hận không chết không thôi này không dễ hóa giải.

Chỉ cần sơ ý là sẽ gây ra rạn nứt giữa chủ soái và chính phủ vương quốc.

Bất kể Vương quốc Alpha lựa chọn thế nào, Charles III đều đã bán ân tình rồi. Nếu như may mắn, không chừng còn có thể phá vỡ thế bế tắc chính trị hiện tại.

Liên minh chống Frank binh nhiều tướng mạnh, nhưng nội bộ lại tràn ngập mâu thuẫn; quân đội của Đế quốc Frank tuy ít ỏi, nhưng lại có ưu điểm là đoàn kết một lòng.

Chiến tranh tiến hành đến nay, hai bên giao chiến đánh cho có qua có lại, trong tình huống không liều mạng, không bên nào làm gì được bên nào.

Nếu không có sự tồn tại của dị tộc, có lẽ hai bên có thể buông bỏ lo lắng, không tiếc bất cứ giá nào để phân ra thắng bại.

Nhưng điều đó hiển nhiên là không thể.

Bất kể là chính phủ cao tầng của Đế quốc Frank hay tầng lớp ra quyết định của đồng minh chống Frank cũng đều là thế lực gia đại nghiệp đại, Đã sớm thoát khỏi thú vui thấp kém như cược mệnh rồi.

"Bệ hạ anh minh!"...

Không chỉ Đế quốc Frank bị kích động, Giáo Đình, kẻ thù không đội trời chung của Vương quốc Alpha, thậm chí còn chịu cú sốc lớn hơn.

Chỉ sau một cuộc chiến tranh với Frank, Giáo Đình đã trực tiếp từ thế lực hàng đầu trên đại lục biến thành thế lực hạng hai. Cú sốc không thể không lớn được.

Tuy nhiên, sau khi nhận được chiến công hỏa thiêu liên doanh mới nhất của Hudson, Shelter VII mới phát hiện ra: không có kích thích nhất, chỉ có càng kích thích hơn!

Bất kể có muốn thừa nhận hay không, lúc này Giáo Đình đã tụt hậu so với Vương quốc Alpha, ít nhất là về mặt sức mạnh quân sự.

Sau khi hai nước dị đoan này thành lập Giáo Đình mới, không những không bị Thần linh trừng phạt, mà ngược lại còn phát triển mạnh mẽ.

So với Thần Hi Giáo Đình đang ngày càng suy tàn thì quả thực là hai thái cực. Shelter VII không sụp đổ ngay lập tức đã là có nội tâm mạnh mẽ rồi.

Ý tưởng "biến pháp" trong tâm trí đã lâu không ai đoái hoài lại xuất hiện một lần nữa. Trực giác mách bảo ông ta rằng: nếu như Giáo Đình không chịu thay đổi nữa, tương lai Thánh Sơn sẽ là sân chơi của những cường quốc khác.

Nhu cầu là một chuyện, thực tế lại là chuyện khác. Giáo Đình muốn trở lại đỉnh cao thì nhất định phải tiến hành cải cách nội bộ; nhưng Giáo Đình hiện giờ đang bị bệnh nguy kịch, bất kỳ liều thuốc mạnh nào cũng có thể khiến nó chết yểu.

So với việc cải cách chế độ chính trị hiện tại thì việc thay đổi Giáo Hoàng rõ ràng là đơn giản hơn nhiều. Một khi Shelter VII đứng trên lập trường đối lập với tập đoàn lợi ích, ông ta chắc chắn sẽ bị vứt bỏ.

Chương 1694: Nguyên Soái (2)

Cố nén sự không cam tâm trong lòng, sau khi tức giận xé nát công văn trong tay, Shelter VII liền nói với giọng điệu lạnh như băng: "Hudson lại đánh thắng trận, Vương quốc Alpha cũng ngày càng mạnh hơn."

"Có lẽ không lâu nữa, các ngươi sẽ nhận được bảng xếp hạng mới của các thế lực trong nội bộ nhân tộc."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này Giáo đình của chúng ta không chỉ thua kém người Frank, mà ngay cả người Alpha cũng không bì kịp."

"Từ đây luân lạc tới tình trạng làm bạn với ba quốc gia Trung đại lục!"

"Đây là sỉ nhục!"

"Là sỉ nhục lớn nhất của Giáo Đình từ khi được thành lập đến nay!"

"..."

Lắng nghe tiếng thét gào từ sâu thẳm tâm hồn của Giáo hoàng, mọi người cúi đầu im lặng. So với sự kiêu ngạo trước đây, các quan chức cấp cao của Giáo Đình lúc này đều giống như những quả cà tím bị dính sương.

Lực lượng chủ lực đã thành công trở về, nhưng chiến tranh ở Giáo hoàng quốc vẫn không dừng lại.

Sau khi mất đi quân đoàn Ma Thú, tinh thần chiến đấu của quân đội Giáo Đình đã gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Mười phần sức chiến đấu, ra trên chiến trường nhiều nhất chỉ có thể phát huy được năm sáu phần. Cho dù là nhiệt huyết chiến đấu hay tích cực chiến đấu đều vô cùng tệ.

Chưa đợi viện binh đến nơi, quân đội Frank đã thừa thắng xông lên, sớm liền rút khỏi chân núi Thánh Sơn, chuyển chiến tranh sang các khu vực khác.

Đi đến đâu phá hoại đến đó. Đại quân giống như châu chấu quá cảnh, nơi đi qua đều là thây ngang khắp đồng, nạn dân đầy đất.

Trải qua nhiều thất bại, khả năng chịu đựng của mọi người cũng đi theo nước lên thì thuyền lên.

Lúc này Giáo DDifnh tự lo còn không xong, lấy đâu ra sức lực đi trêu chọc Vương quốc Alpha cách xa vạn dặm chứ?

"Rửa nhục", hiện tại chỉ là hô khẩu hiệu mà thôi. Nếu thực sự đi thực hiện, đó chính là đầu bị nước vào. ...

Tại sở chỉ huy tiền phương Cận Đông, Hudson, người đã hoàn thành chiến công "hỏa thiêu liên doanh", hiện đang nhàn nhã thưởng thức trà chiều.

Như thể những ồn ào náo động bên ngoài không liên quan gì đến hắn vậy. Dư luận lên men, quân đội náo động, trong mắt Hudson đều là mây bay gió thổi.

Khác với những ngành nghề khác, chiến tranh là thứ mà mỗi khi bùng nổ đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Thành tích đạt được trước đây dù hiển hách đến đâu cũng chỉ là chuyện quá khứ. Thử thách trên chiến trường vĩnh viễn đều là bây giờ và tương lai, không có liên quan gì đến quá khứ.

Đáng tiếc, mọi người đều hiểu đạo lý này, nhưng thực sự có thể bình tĩnh đối mặt lại chẳng có mấy người. Đại đa số người bình thường đều sẽ đắm chìm trong chiến tích huy hoàng của quá khứ.

Sự điềm tĩnh của Hudson thực sự khiến nhiều người nhìn đến choáng váng, đồng thời sự dè chừng cũng ngày càng tăng.

"Nguyên soái, đây là bản báo cáo chi tiết chiến tranh, xin ngài xem qua!"

Vừa nói, viên sĩ quan trẻ tuổi vừa đưa công văn đến trước mặt.

Sau khi lướt qua những con số trên công văn, Hudson liền không quan tâm nói: "Báo cáo chiến tranh không khác dự đoán trước đây là mấy, trực tiếp báo cáo lên chính phủ vương quốc đi!"

Trong những ngày gần đây, Hudson nhận được vô số thư chúc mừng. Những người muốn kết giao với hắn còn nhiều hơn nữa.

Trong đó, nổi bật nhất phải kể đến món quà lớn mà người Frank đưa tặng.

"Danh tướng số một đại lục" + "Nguyên soái Nhân tộc", đại lễ kinh thiên động địa như vậy, không thể không thừa nhận rằng Hudson đã động tâm.

Trong lịch sử đại lục Aslante, những người có thể nhận được phần đãi ngộ này đều là những nhân vật trong truyền thuyết thần thoại. Và phần lớn đều được truy phong sau khi chết, còn người sống thì chưa bao giờ nhận được phần vinh dự đặc biệt này.

Đề xuất đã được đệ trình, tiếp theo phải xem Hội nghị Liên minh Nhân tộc sẽ tổ chức biểu quyết vào lúc nào.

Chuyện đã phát triển đến nước này, chính phủ vương quốc cũng bị dồn đến chân tường. Là người trong cuộc, Hudson lúc này cần phải tránh hiềm nghi, chỉ có thể nhắc nhở một cách mơ hồ. ...

Phỉ Thúy cung, sau một đêm trằn trọc, Caesar IV cuối cùng cũng quyết định tổ chức hội nghị chính phủ để thảo luận.

Chuyện này liên lụy quá lớn, ngay cả một vị Quốc vương cao quý như y cũng không dám tự tiện đưa ra quyết định.

Thẳm sâu trong lòng, y đã thăm hỏi cả dòng họ của Charles III. Nếu không phải vì không đủ thực lực, Caesar IV đã định xách đao đi chém Charles III rồi.

Chỉ riêng danh hiệu "Danh tướng số một đại lục" thì không nói. Hudson có vô số chiến công hiển hách, không phục cũng không được.

Nhưng đề danh "Nguyên soái Nhân tộc" lại là đang đào hố cho y.

Chiến tranh còn chưa kết thúc, chủ soái đã đứng trên đỉnh vinh quang cao nhất, vậy sau này phải làm thế nào đây?

Một vị Nguyên soái Nhân tộc trẻ tuổi như vậy có thể hoạt động trên chính trường thêm vài chục năm nữa, rõ ràng là đang muốn đem kẻ làm Quốc vương như y gác lên lửa nướng đây mà!

Ngay cả khi muốn đề cử thì cũng nên do Vương quốc Alpha tự mình vận hành. Bất kể thành hay bại, đều có thể thu mua lòng người.

Nhưng Charles III nhúng tay vào không chỉ trực tiếp cướp đi công việc của Caesar IV, mà còn chôn xuống tai họa ngầm cho cục diện chính trị của Vương quốc Alpha.

"Người mang lợi khí, sát tâm tự nổi lên" !

Lý do "Nguyên soái Nhân tộc" nhận được nhiều sự chú ý như vậy không chỉ vì vinh quang chí cao vô thượng, mà còn vì danh hiệu này đến từ Liên minh Nhân tộc chứ không phải chính phủ vương quốc.

Điều này có nghĩa là, với danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, chỉ cần Hudson không từ chức thì ngay cả một kẻ làm Quốc vương như y cũng không có quyền cách chức Hudson.

Nếu như da mặt Hudson đủ dày, hắn hoàn toàn có thể lấy cớ là đối kháng với dị tộc để bá chiếm đại quyền trong quân đội của Vương quốc Alpha.

Mặc dù đây là sự kiện có xác suất thấp, nhưng với tư cách là một vị quân chủ, Caesar IV không dám đánh cược.

Chương 1695: Nguyên Soái (3)

Ngay cả khi không ra tranh giành quyền lực, việc trong nước có thêm một đại thần chỉ có thể cúng bái như vậy cũng là một loại suy yếu quân quyền của Caesar IV.

Thao tác trong tình huống bình thường đều là: Chờ đến khi Hudson gần hết tuổi thọ, già yếu đến mức không thể xuống giường được, lúc đó chính phủ vương quốc mới đứng ra vận động Liên minh Nhân tộc trao tặng danh hiệu nguyên soái.

Vừa là sự khẳng định đối với những thành tựu cả đời của Hudson, vừa không ảnh hưởng đến cấu trúc quyền lực của vương quốc, đồng thời còn có thể mở rộng tầm ảnh hưởng quốc tế. ...

"Bệ hạ,"Bệ hạ, đây là báo cáo chiến tranh chi tiết từ tiền tuyến, còn có bản tổng kết chiến dịch sau chiến thắng vang dội tại hồ Tuyết Nguyệt."

"Mọi dấu hiệu đều cho thấy Nguyên soái Hudson đã động tâm trước đề nghị của người Frank, khả năng cao là hắn sẽ không chủ động từ chối!"

Bộ trưởng Quân vụ, Bá tước Eckermann chậm rãi nói.

Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự đoán của mọi người.

"Nguyên soái Nhân tộc" là vinh quang cao nhất của tất cả các quân nhân nhân tộc. Đổi thành bất kỳ ai trong số những người có mặt ở đây đều không thể từ chối.

Dù có muốn chơi trò bắt cóc đạo đức cũng không được, vì vinh quang này không ảnh hưởng gì đến đại cục.

Ván cờ quyền lực ngầm không thể nào đưa lên bàn cân được.

Việc thừa nhận tính hợp pháp của Đế quốc Frank không phải là vấn đề sống còn đối với Vương quốc Alpha.

Cho dù xuất phát từ động cơ gì, trong vài năm qua, người Frank thực sự đã hỗ trợ Vương quốc Alpha không ít.

Trong nội bộ vương quốc, số lượng quý tộc có thiện cảm với Frank cũng không phải là ít.

Bên ngoài, chính phủ vương quốc không tìm thấy lý do thích hợp nào để cự tuyệt. Lựa chọn tốt nhất là bản thân Hudson sẽ ra mặt từ chối.

Nhưng đại lục Aslante không có truyền thống "Ba mời ba từ", chỉ cần bản thân lên tiếng từ chối thì sẽ không có cơ hội thứ hai.

Ngay cả khi Hudson không quan tâm thì gia tộc Koslow cũng sẽ liều mạng để hắn chấp nhận vinh quang có thể truyền thừa đời đời này.

"Nguyên soái Nhân tộc" đã lâu đã không còn là vinh dự cá nhân nữa, mà là lợi ích chung của một phe phái chính trị mới nổi.

Bất kể Hudson có suy nghĩ gì, phe phái chính trị đứng sau hắn sẽ thúc đẩy hắn tiến lên phía trước.

Nếu như đần độn cự tuyệt, vậy thì đường đi sẽ trở nên "hẹp". Chỉ cần giày vò thêm mấy lần, hắn sẽ biến thành một người cô đơn "đức cao vọng trọng".

"Các khanh thấy thế nào?"

Caesar IV hỏi với vẻ không xác định.

Có thể thấy là Caesar IV muốn ngăn cản, nhưng lại không muốn trở thành kẻ ác.

Theo như tiết tấu bình thường, đây là lúc các triều thần đồng lòng bảo vệ Quốc vương khỏi bị oan ức.

Tiếc là Caesar IV đã đánh giá khả năng kiểm soát triều đình của mình.

Những người có mặt ở đây, ngoài thần tử của Quốc vương ra, đều là một thành viên trong tập đoàn quý tộc, đằng sau họ còn dính đến một loạt các tập đoàn lợi ích khác nữa.

Có lẽ bọn hắn không muốn thấy Hudson nhận lấy danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, nhưng không có nghĩa là bọn hắn sẽ bất chấp mọi thứ để ngăn cản.

Cuối cùng, Vương quốc Alpha là một vương quốc quân sự, chính trị cũng chỉ là thứ phục vụ cho quân sự.

Chiến tranh vẫn còn tiếp tục, nếu như nhảy ra đối đầu với Hudson vào lúc này thì đám thân bằng hảo hữu đang ở tiền tuyến sẽ rất thảm.

"Bệ hạ, người Frank muốn nhân cơ hội này để ép chúng ta thừa nhận địa vị hợp pháp của bọn hắn!"

"Nhưng công huân của Công tước Hudson rất cao, Vì đã có những đóng góp xuất sắc cho Nhân tộc, nên việc phong tặng danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cũng là mong muốn của mọi người."

Câu trả lời "không đắc tội với ai" này đã phá vỡ sự im lặng trong đại điện, đồng thời cũng mở ra một con đường mới cho mọi người.

Rõ ràng là sau khi trở thành Tể tướng Vương quốc, Hầu tước Delgado cũng ngày càng giỏi "đá bóng".

Sau khi nghe những lời phát biểu của quần thần, sắc mặt của Caesar IV cũng ngày càng âm trầm.

Đám đại thần trong triều không muốn đắc tội với người, nên giỏi đá bóng cũng không có gì kỳ lạ, nhưng ngay cả những người thân cận của Caesar IV cũng tham gia vào trận bóng này thì thật sự là không thể chấp nhận được.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của lão đại nhà mình, Hầu tước Omar và Bá tước Linares chỉ biết cúi đầu, không dám đối mặt với y.

Nếu là bình thường, giúp Caesar IV gánh tội và làm theo ý của y cũng chẳng có gì, nhưng tội lần này quá lớn, họ thật sự không gánh nổi.

Là cự đầu mới nhậm chức trong triều, ghế còn chưa ngồi ấm, lấy đâu ra can đảm mà đắc tội với quân đội chứ?

Nhìn vào phản ứng của các quý tộc thực quyền địa phương là biết, rõ ràng là đã có sự thông đồng với nhau từ trước. Nếu như sau lưng chuyện này không có giao dịch bí mật thì sớm đã có người nhảy ra ngăn cản rồi.

Hiện thực lại là: hoặc là đi theo ba phải, hai bên đều không đắc tội, hoặc là ngầm bày tỏ sự ủng hộ đối với Hudson.

Khi lăn lộn trong giới quý tộc, biết thời thế là điều kiện tiên quyết. Lấy lòng Quốc vương đúng là rất quan trọng, nhưng cũng không thể xem nhẹ nền tảng lập thân.

Chỉ trong nháy mắt, Caesar IV lập tức từ trong cơn giận tỉnh tháo lại. Sự kiêng kị đối với Hudson và Charles III cũng tăng lên một bậc thang.

Một kẻ là quyền thần bên trong, một kẻ là đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn bên ngoài, không ai là dễ đối phó cả.

"Ừm!"

"Các khanh nói đều có lý, Công tước Hudson lao khổ công cao, có cống hiến to lớn đối với nhân tộc, đúng là có tư cách được phong làm Nguyên soái Nhân tộc."

"Tuy nhiên, chuyện này nên do chúng ta vận hành mới phải. Nói với người Frank là chuyện này không cần nhọc họ phải hao tâm tổn trí, Bộ Ngoại vụ chuẩn bị sẵn các tài liệu liên quan rồi đề xuất với Liên minh Nhân tộc: Trao tặng danh hiệu Nguyên soái cho Công tước Hudson!"

Chương 1696: Dương Mưu

Lời nói của Caesar IV đã khiến mọi người giật mình. Chuyện này tiến triển quá suôn sẻ, Quốc vương vậy mà không đứng ra gây rối.

Sau khi kinh ngạc, mọi người cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Người đều sẽ trưởng thành, Quốc vương cũng không phải ngoại lệ. Trong tình hình hiện tại căn bản không tìm được bất cứ lý do nào để cự tuyệt, vậy thì tại sao lại không bán một ân tình chứ?

Bản chất của chính trị là giao dịch, Hudson nhận được lợi ích thì ắt hẳn sẽ phải đền đáp ở những nơi khác.

Quyền thần làm lớn, đó là do quân chủ nhu nhược vô năng.

Nhìn vào tình hình hiện tại, sau khi Caesar IV lên kế vị, màn thể hiện của y vẫn đạt tiêu chuẩn.

Với thực lực của vương thất, chỉ cần sau này không xuất hiện sai lầm trọng đại mang tính chiến lược thì vương quyền vẫn được đảm bảo. ...

Ngoài Vương quốc Alpha là quan tâm mật thiết ra, đề xuất "Nguyên soái Nhân tộc" không gây ra được ảnh hưởng quá lớn trên trường quốc tế, hoặc có thể nói là do các bên cố ý không đưa ra phản ứng.

Có đôi khi "bỏ qua" chính là tổn thương lớn nhất. Hudson chưa từng tham gia vào nội chiến Nhân tộc, nên khẳng định là không có khả năng gây ra mối hận thù to lớn như vậy.

Đề án là do Đế quốc Frank đề xuất với Liên minh Nhân tộc, mà hiện giờ các quốc gia trên đại lục đều không công nhận tính hợp pháp của Đế quốc này, nên tính hợp pháp của đề án cũng bị nghi ngờ theo.

Nguyên nhân mà Vương quốc Alpha phải đưa ra đối sách là vì họ không thể phủ nhận công lao của Nguyên soái nhà mình. Đặc biệt là khi đối ngoại, càng phải giữ lập trường thống nhất.

Các quốc gia khác không có những lo ngại này, nên đương nhiên là sẽ không đi theo bước chân của người Frank.

So với Nguyên soái Bắc đại lục, rõ ràng là cuộc chiến chống Frank ở Nam đại lục càng có khả năng thu hút sự chú ý của mọi người hơn.

Giáo Đình không trông cậy được rồi, Vương quốc Iberia, với tư cách là trung tâm duy nhất của Liên minh Chống Frank, đã nhanh chóng trở thành tâm điểm của cuộc phong ba này.

Sự thật chứng minh là làm lão đại không phải chuyện dễ. Đặc biệt là sau khi cục diện rơi vào trạng thái giằng co, áp lực mà Vương quốc Iberia phải chịu lại càng lớn hơn.

"Chúng ta có thể không quan tâm đến đề xuất của người Frank, nhưng hiện giờ người Alpha cũng tới tham gia náo nhiệt, bọn hắn đề xuất với liên minh là phong Hudson trở thành Nguyên soái Nhân tộc."

"Đây là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ cần hội nghị liên minh được tổ chức thì nhất định phải tiến hành biểu quyết. Đối với việc này, mọi người có ý kiến gì?"

Có thể nghe ra trong giọng nói của Bordeaux VIII rõ ràng mang theo một chút xíu nhẹ nhõm. Rõ ràng là ông ta đang muốn nhắm vào Hội nghị Liên minh Nhân tộc.

Vì các quốc gia chưa chuẩn bị đầy đủ từ trước, nên màn thể hiện trong cuộc chiến chống Frank đều chẳng ra sao cả. Trong liên minh không chỉ có một hai con hổ giấy giống như Giáo Đình.

Chỉ riêng việc mang theo một đám heo đồng đội đi khai chiến với người Frank thôi cũng đã phải tiêu tốn 70% tinh lực vào các công việc nội bộ rồi, chỉ có 30% được sử dụng trên chiến trường.

Rõ ràng là ưu thế gấp mấy lần về binh lực, nhưng lại luôn trong tình cảnh bị động trên chiến trường. Nếu không có ưu thế về binh nhiều tướng mạnh thì dù có muốn duy trì cục diện giằng co cũng khó.

Để duy trì chiến tuyến, Vương quốc Iberia đã trở thành đội trưởng cứu hỏa, liên tục chùi đít cho đồng bọn.

Nhiều lúc đã ước định là sẽ liên hợp tiến công, nhưng cuối cùng lại biến thành Vương quốc Iberia solo với người Frank.

Không phải là do bị đồng đội phản bội, mà là trước khi họ đến, các đồng minh đã bị kẻ địch đánh tan rồi.

Một phần nguyên nhân là vì trong liên minh có một số quốc gia "bỏ công không bỏ sức"; lý do lớn hơn là bản thân rất nhiều quốc gia trong liên minh thực sự rất yếu.

Chuyện không thể làm, đương nhiên là phải cân nhắc đường lui. Đứng trên lập trường của Vương quốc Iberia, lúc này họ cần phải phá vỡ thế bế tắc.

Đánh bại Đế quốc Frank là mục tiêu cao nhất của cuộc chiến tranh chống Frank này. Hiện giờ rõ ràng là không thể làm được, vậy thì chỉ có thể lùi lại một bước.

Bộ não của Bordeaux VIII vẫn rất linh hoạt, thủ đoạn quân sự không giải quyết được vấn đề, vậy hãy đổi sang "cô lập chính trị".

Có dị tộc đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, không phải là lúc thích hợp để chơi đại quyết chiến. Ngay cả khi có thể tiêu diệt Đế quốc Frank bằng vũ lực thì họ cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

Lỡ như sức mạnh của Nhân tộc bị tổn hại nghiêm trọng, vô tình đánh mất bá quyền đại lục, thì họ sẽ trở thành tội nhân của cả Nhân tộc.

Không muốn mạo hiểm đánh tiếp, nhưng lại không có cách ngừng chiến, lúc này cần có bên thứ ba can thiệp.

"Bệ hạ, mặc dù Vương quốc Alpha đã giành được thắng lợi mang tính chiến lược, nhưng thế cục ở Bắc đại lục vẫn rất nguy hiểm. Ngoài thú nhân ra, liên minh dị tộc cũng đang ngo ngoe muốn động."

"Vương quốc Alpha đề cử Hudson làm Nguyên soái Nhân tộc cũng là để cổ vũ tinh thần cho binh sĩ."

"Theo quan điểm cá nhân của thần, vì lợi ích của Nhân tộc, Vương quốc nên thuận nước đẩy thuyền, ủng hộ tổ chức hội nghị liên minh và tiến hành biểu quyết về đề xuất này!"

Tể tướng Hầu tước Olmos nghĩa chính ngôn từ nói.

Nếu là người không biết rõ tình hình, không chừng sẽ thực sự tin rằng cục diện Bắc đại lục đang tràn ngập nguy hiểm, cần Liên minh Nhân tộc ra mặt cổ vũ cho Vương quốc Alpha.

Nhưng những người có mặt ở đây đều đã biết rõ mọi chuyện, họ hiểu rõ rằng cục diện Bắc đại lục hiện nay không chỉ không có gì nguy hiểm, mà còn đang rất tốt.

Đúng là Liên minh Dị tộc đang ngo ngoe muốn động, nhưng lại chẳng có bao nhiêu chủng tộc đủ can đảm để phát động một cuộc chiến tranh đại lục mới.

Đều là đối thủ cũ, song phương đều hiểu rõ nhau!

Chương 1697: Dương Mưu (2)

Đừng thấy Nam đại lục hiện đang đánh nhau vô cùng náo nhiệt, nhưng chỉ cần dị tộc có dấu hiệu tham gia thì cuộc nội đấu này sẽ ngay lập tức được vẽ lên một dấu chấm tròn.

Mặc dù tổn thất của các nước không nhỏ, nhưng kẻ xui xẻo thực sự bị tổn thương nguyên khí lại chỉ có Giáo Đình.

Quý tộc trên đại lục đều là người một nhà, đây không phải là một câu nói đùa.

Trên một số chiến tuyến, ban ngày thì Liên minh Chống Frank và người Frank khai chiến, nhưng ban đêm các sĩ quan vẫn có thể cùng nhau trò chuyện vui vẻ trong bữa tiệc.

Trông có vẻ đánh nhau hăng hái, nhưng thương vong thực sự không thảm khốc cho lắm. Tổn thất thảm trọng là do số binh lính bị bắt làm tù binh hơi nhiều, chứ không phải do số người chết trận nhiều.

Nếu không phải hai bên đang đánh nhau nhiệt tình tại chiến trường Giáo Hoàng quốc thì đây chính là điển hình của một "cuộc chiến tranh quý tộc" .

Mọi thứ đều được quyết định bởi lợi ích, chỉ cần mối đe dọa từ bên ngoài còn tồn tại, mọi người không thể buông tay buông chân nội chiến.

Theo một ý nghĩa nào đó, việc Giáo Đình bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến tranh chống Frank lần này, về bản chất là do người Iberia và người Frank liên thủ diễn một vở kịch.

Mở bản đồ ra là biết, Đế quốc Frank đã sáp nhập Vương quốc Bán thú nhân trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, nhưng Vương quốc Iberia cũng đã thâu tóm được Vương quốc Thực Nhân Ma.

Mỗi bên đều đã hoàn thành việc bành trướng chiến lược, hiện nay đều bận rộn củng cố lãnh thổ mới, tập đoàn thống trị không có động lực để ăn thua đủ với nhau.

Phát động cuộc chiến tranh này, phần lớn vẫn xuất phát từ những cân nhắc về mặt chính trị. Cục diện phát triển đến nay, ngoài việc không thể đánh bại Đế quốc Frank, Vương quốc Iberia về cơ bản đã đạt được hầu hết các bố cục chiến lược của mình.

Giai đoạn tiếp theo sẽ là lúc chia cắt di sản của Giáo Đình. Một thế lực hàng đầu sụp đổ, có không ít thứ có thể chia sẻ.

Chỉ khi chiến tranh kết thúc, giải trừ quan hệ đồng minh của đôi bên, thì Vương quốc Iberia mới có thể tham gia vào bữa tiệc chia cắt này.

"Tể tướng, nếu như chúng ta ủng hộ tổ chức hội nghị liên minh vào lúc này, e rằng khó có thể giải thích với các đồng minh, đặc biệt là Giáo Đình!"

Bộ trưởng Ngoại giao Bá tước Midford nhẹ nhàng nhắc nhở.

Các cường quốc cần giữ thể diện. Trực tiếp nhảy ra ủng hộ cho đề án này là một việc làm quá lộ liễu, tướng ăn quá khó coi.

Ngay cả khi muốn chia cắt chỗ trống quyền lực do Giáo Đình để lại thì cũng cần một tấm màn che để che giấu tướng ăn của mình.

"Ngài Bá tước nói rất đúng, chúng ta cũng không thể không cân nhắc đến lập trường của các đồng minh."

"Chỉ là tình hình của Giáo Đình rất đặc biệt, họ có mối huyết hải thâm cừu với Vương quốc Alpha, việc phản đối Công tước Hudson trở thành Nguyên soái Nhân tộc cũng là chuyện bình thường."

"Để đảm bảo công bằng, Bộ Ngoại giao có thể triệu tập đại diện của các quốc gia ngoại trừ Giáo Đình để cùng nhau thảo luận về vấn đề này, lấy quyết định của Liên minh làm chuẩn!"

Hầu tước Olmos cười ha hả nói.

Hai người một xướng một họa trực tiếp đưa ra kết luận cho việc này. Cái gọi là Hội nghị Liên minh chỉ đơn giản là một tấm màn che mà thôi.

Giáo Đình đã bị loại ra khỏi tầng lớp quyết sách rồi, những người khác muốn náo loạn cũng không đủ can đảm. ...

Quang Minh Thánh Sơn, đọc bức thư mời trong tay do Hội nghị Liên minh Nhân tộc gửi đến, Shelter VII liền choáng váng.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao Liên minh Nhân tộc tổ chức hội nghị mà chúng ta lại không hề hay biết gì?"

Theo quy định, Liên minh Nhân tộc muốn tổ chức hội nghị thì phải có sự đồng ý của hơn một nửa thành viên trong Đoàn Chủ tịch mới có thể gửi thư mời đến các quốc gia thành viên.

Mặc dù những năm gần đây Giáo Đình ngày càng suy yếu, nhưng với tư cách là một trong những thế lực hùng mạnh trong liên minh, việc tổ chức hội nghị không thể thiếu sự tham gia của họ.

Theo một khía cạnh nào đó mà nói, Hội nghị Liên minh Nhân tộc thiếu vắng Giáo Đình là một cuộc hội nghị không trọn vẹn!

Tuy nhiên, hiện giờ mọi thứ đã thay đổi. Giáo Đình đã bộc lộ sự yếu kém của bản thân, các nước cũng không còn quan tâm đến lập trường của họ như trước nữa!

"Bệ hạ, khi người Iberia, người Alpha và người Frank thống nhất lập trường, họ có thể thay mặt Đoàn Chủ tịch Hội nghị đưa ra quyết định mà không cần thông báo cho chúng ta."

"Chỉ cần nhìn vào địa điểm tổ chức hội nghị liền biết là Vương quốc Alpha đóng một vai trò quan trọng trong chuyện này."

"Trên danh nghĩa là thảo luận về việc phong danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cho Hudson, nhưng thực tế e là có liên quan đến cuộc chiến chống Frank lần này, chúng ta bị loại trừ..."

Giọng nói ngày càng nhỏ, những lời tiếp theo quá nhạy cảm, Giám mục Monteson thật sự không nói nên lời.

Tuy nhiên, với những lời ám chỉ này, mọi người cũng đều hiểu ra - Giáo Đình đã bị phản bội!

Với tư cách là hai đại dị đoan trên đại lục Aslante, việc người Frank và người Alpha cấu kết với nhau là chuyện hoàn toàn bình thường.

Trước đây, trong Hội nghị Liên minh Nhân tộc, hai nước này cũng từng liên kết chống lại phe Giáo Đình và Vương quốc Iberia.

Lão đại + lão tứ đối kháng với lão nhị và lão tam, vừa hay có thể duy trì sự cân bằng trong Liên minh Nhân tộc. Các quốc gia còn lại chỉ cần dựa theo lợi ích của mình để quyết định đứng về phe nào hoặc giữ lập trường trung lập.

Hiện giờ thì sự cân bằng này rõ ràng đã bị phá vỡ. Với sức mạnh mà Giáo Đình thể hiện trên chiến trường, họ hoàn toàn không xứng đáng với danh xưng "thế lực hàng đầu".

Giáo Đình sụp đổ, một bữa tiệc chia cắt là điều không thể tránh khỏi.

Sau khi nhận ra rằng việc không thể làm được, người Iberia đã không đứng ra cùng họ chia sẻ khó khăn, mà ngược lại còn chọn cách liên kết với kẻ thù để chia cắt.

Chương 1698: Đâm Lưng

Mọi chuyện đều là do thực lực gây ra, nếu như nước đang suy yếu hiện giờ là Vương quốc Iberia, khả năng cao là Giáo Đình cũng sẽ chọn bỏ đá xuống giếng.

Trước mặt lợi ích quốc gia, có rất nhiều thứ đều có thể đem ra trao đổi và thỏa hiệp.

Chia cắt lợi ích của ai cũng đều là chia cắt, không cần phải so đo quá nhiều.

Hiểu được nguyên nhân của sự việc không đồng nghĩa với việc mọi người có thể bình tĩnh chấp nhận thực tế.

"Sao người Iberia dám làm như vậy, chẳng lẽ bọn chúng không sợ người Frank và người Alpha liên thủ với nhau và đá bọn chúng ra khỏi cuộc chơi sao?"

Quân đoàn trưởng Gulei kinh hãi hỏi.

Từ trước tới giờ đều là Giáo Đình bán đứng lợi ích của người khác, từ bao giờ lại có người dám bán đứng lợi ích của Giáo Đình vậy?

Đáng tiếc, dù có ngạc nhiên đến đâu thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Nếu không có được cái gật đầu của Vương quốc Iberia, chỉ riêng người Frank và người Alpha là không đủ để khiến các nước trong Liên minh chống Frank đồng loạt thay đổi lập trường.

"Gulei, đầu óc của ngươi có vấn đề rồi à!"

"Mối quan hệ liên minh giữa người Frank và người Alpha có thể duy trì được lâu dài là vì có sự tồn tại của chúng ta."

"Hiện giờ Thánh Đình đã suy sụp, không còn áp lực từ chúng ta nữa, lũ dị đoan này sao có thể ngoan ngoãn như trước được."

"Có lẽ không lâu nữa, hai nước sẽ vì lợi ích riêng của mình mà mỗi người đi một ngả. Liên minh này chắc chắn sẽ tan rã, trong tay Vương quốc Iberia đang nắm giữ Liên minh chống Frank nên đương nhiên là không sợ!"

Blake theo thói quen cãi lại.

Từ trong giọng nói đầy mùi thuốc súng cũng biết là cuộc đấu tranh chính trị trên Thánh Sơn đang trở nên ngày càng gay gắt hơn.

Không phải mọi người không biết nhìn xa trông rộng, mà là trận chiến Thánh Sơn đã khiến Giáo Đình bị tổn thất quá nghiêm trọng, vị trí bị bỏ trống nhiều hơn một tí xíu.

Bố cục chính trị ban đầu bị phá vỡ, tương ứng với việc phân chia lợi ích cũng cần phải thay đổi theo.

Liên quan đến tranh chấp lợi ích, mâu thuẫn tự nhiên nảy sinh. Đặc biệt là những phe phái chính trị vốn đã mâu thuẫn gay gắt, hiện giờ đang là những phe phái tranh đấu gay gắt nhất.

Đối với những thay đổi này, Shelter VII chọn cách giả vờ như không nhìn thấy. Người phía dưới nội đấu dù sao cũng tốt hơn liên thủ chống lại người làm Giáo Hoàng như ông ta. ...

Trong lúc đang tranh cãi với nhau, rất nhiều vấn đề mà Giáo Đình đang phải đối mặt cũng được đưa ra bàn luận.

Tuy nhiên, phát hiện ra vấn đề không đồng nghĩa với việc có thể giải quyết vấn đề.

Trên chiến trường, quân đội Giáo Đình bị người Frank dắt mũi, nếu cứ tiếp tục như vậy, người dân trong Giáo hoàng quốc sẽ phải ra ngoài đi dạo hết.

Về mặt chính trị thì bị đồng bọn đâm cho một nhát. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hội nghị Liên minh Nhân tộc mới này sẽ là một bữa tiệc chia cắt.

Tiếc rằng lần này Giáo Đình là bên bị chia cắt!

Là kẻ thất bại, bọn họ không thể không nhường ra một lượng lớn lợi ích để xoa dịu mối quan hệ với các nước trên đại lục.

"Việc đã đến nước này rồi, để chúng ta người cố gắng xoay sở, giảm bớt càng nhiều thiệt hại càng tốt!"

"Bây giờ với tình hình này, có thể giữ được bao nhiêu quyền lợi thì giữ bấy nhiêu, không thể hy vọng là không cần phải trả giá gì cả!"

Shelter VII nói với giọng điệu thất vọng.

Việc phong danh hiệu Nguyên soái cho Hudson nghe tuy có chút khó chịu, nhưng chung quy chỉ là một hư danh, không liên quan nhiều đến Giáo Đình.

Điều khiến người ta lo lắng chính là: bữa tiệc chia cắt. Quả thực là đang cắt thịt từ trên người họ để thỏa mãn lòng tham của các cường quốc.

Điều bi thảm hơn là: với tư cách là người bị chia cắt, tiếng nói của họ cũng là thấp nhất. ...

Thương Lan thành, từ khi tin tức về việc Hội nghị Liên minh Nhân tộc sẽ được tổ chức tại đây được truyền ra, Bộ Ngoại giao liền trở nên bận rộn.

Đại diện các nước tụ tập, chỉ riêng việc tiếp đón thôi cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi.

Không chỉ phải chu đáo về lễ nghi, mà trước đó còn phải sắp xếp lại mối quan hệ giữa các nước, nếu để cho kẻ thù ngồi chung một chỗ, không chừng hội nghị còn chưa được tổ chức thì đại diện của các bên đã ra tay đấm nhau trước rồi.

Trong lịch sử còn từng xảy ra việc đánh chết người, khiến ban tổ chức hội nghị vô cùng xấu hổ, trở thành trò cười của quốc tế trong một thời gian dài.

Trước đây, Hội nghị Liên minh Nhân tộc thường được tổ chức ở Nam đại lục. Thường thì quốc gia nào mạnh nhất thì sẽ được tổ chức tại quốc gia đó.

Nguyên nhân mà lần này phải đi xa xôi vạn dặm đến Bắc đại lục dự họp chủ yếu là do các quốc gia Nam đại lục đều tham gia vào cuộc chiến chống Frank.

Chiến tranh vẫn chưa kết thúc, yêu cầu các quốc gia tham chiến cử đại diện của mình đến lãnh thổ của kẻ thù để dự họp thì quả thực là đang làm khó người ta.

Liên quan đến thể diện quốc gia, các bên đều không muốn cúi đầu trước. Bởi vì, trong thời điểm này, nhượng bộ cũng đồng nghĩa với việc đã thua về khí thế.

Hai bên tranh cãi không ngừng, cuối cùng người Frank và người Iberia đã đạt được thỏa thuận là sẽ tổ chức Hội nghị Liên minh tại một quốc gia trung lập.

Trên toàn đại lục, chỉ có Liên minh năm nước là quốc gia Nhân tộc không tham gia vào cuộc nội chiến này, vừa hay Vương quốc Alpha lại là cốt lõi của Liên minh năm nước.

Cơ hội để mở rộng ảnh hưởng quốc tế này giống như một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống Thương Lan thành.

"Công tác tiếp đón đã chuẩn bị thế nào rồi, có gặp khó khăn gì không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Lần đầu tiên tổ chức một sự kiện lớn như vậy, không có kinh nghiệm gì để học hỏi, nếu xảy ra sự cố sẽ khiến mọi người mất mặt trên trường quốc tế. Do đó, cả vương quốc đều rất quan tâm đến việc này.

Chương 1699: Vinh Dự

Nếu không phải đang trong thời chiến thì có lẽ họ sẽ noi theo các quốc gia Nam đại lục đã từng tổ chức sự kiện này, xây dựng riêng một cung điện để tổ chức hội nghị.

Tất nhiên, đây chỉ là trò chơi của những quốc gia giàu có, với một quốc gia nghèo nàn như Vương quốc Alpha, không ai dám đề xuất ý kiến đốt tiền này.

Dọn dẹp lại nơi họp của Hội nghị quý tộc Vương quốc, điều chỉnh lại vị trí và bố cục theo số lượng đại biểu là coi như cải tạo xong phần cứng.

Sau đó lại thương lượng với các quý tộc lãnh chúa địa phương để mượn trụ sở của họ ở Vương đô, vấn đề ăn ở của đại biểu các nước cũng đã được giải quyết.

Còn về chuyện đại biểu các nước chọn ở lại chỗ ở do Vương quốc cung cấp hay đến đại sứ quán của nước mình thì phải xem lựa chọn của họ.

Do vị trí địa chính trị, ảnh hưởng quốc tế của Vương quốc Alpha vẫn luôn không thể xứng đôi với thực lực.

Nếu như đến khi đại sứ quán sẽ phát hiện ra, ngoài một vài cường quốc là có cử đại sứ thường trú ở đây ra, phần lớn các nước nhỏ đều vô cùng Phật hệ.

Nước có quan hệ thương mại thì để lại một hoặc hai nhân viên làm việc. Các quốc gia không có liên hệ kinh doanh thậm chí còn chẳng thèm phái đại diện đến đây.

Quan sát một chiếc lá để biết mùa thu!

Từ phản ứng của các nước, có thể thấy rằng Vương quốc Alpha vẫn luôn xếp sau trong danh sách ngoại giao của các nước Nam đại lục.

"Bệ hạ, công tác chuẩn bị tiếp đón đã hoàn tất. Khó khăn đang gặp phải hiện giờ chính là: Vương đô đang thực hiện mô hình kinh tế thời chiến, tất cả vật tư đều có hạn ngạch."

"Về phía đại diện các nước..."

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Omar nói với vẻ mặt khó xử.

Trong thời chiến, việc thực hiện kiểm soát vật tư cũng là một truyền thống lâu đời. Ngay cả Quốc vương cũng phải gương mẫu chấp hành quy tắc này, ít nhất là ở những nơi công cộng, Caesar IV đã thực hiện nghiêm túc tiêu chuẩn hạn ngạch.

Tất cả mọi người đều phải tuân thủ, đột nhiên tạo ra một ngoại lệ, rõ ràng là không thích hợp.

Bởi vì, tiền lệ chỉ có lần đầu và vô số lần.

Hôm nay có thể ngoại lệ vì tổ chức hội nghị liên minh, ngày mai cũng có thể dùng lý do khác để ngoại lệ, đến ngày kia thì kiểm soát vật tư sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.

Ở phương diện này, chỉ cần là các quan chức muốn làm, họ không lo không tìm ra một lý do phù hợp.

"Không được!"

"Tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hủy hệ thống kinh tế thời chiến, dù là bất cứ lý do gì."

"Đây là di mệnh của tiên phụ!"

Caesar IV cự tuyệt không chút do dự.

Caesar IV vẫn còn có thể phân biệt được mặt mũi và hệ thống ai quan trọng hơn. Huống hồ đây quả thực là di mệnh mà Caesar III dặn dò trước khi lâm chung, lúc đó còn có nhiều đại thần triều đình chứng kiến.

Sau khi được nếm trải trái đắng bị quần thần phẫn nộ chỉ trích, Caesar IV không muốn tái diễn lần thứ hai.

Là một vị quân chủ, nếu thường xuyên bị thuộc hạ chỉ trích thậm tệ thì cũng sẽ rất tổn hại đến uy danh của quân chủ.

Trước thái độ rõ ràng của lão đại, Hầu tước Omar chỉ có thể nuốt những lời nói của mình vào trong bụng.

Chỉ là trong lòng vô cùng uất ức, đây là việc lớn đầu tiên mà ông ta tiếp nhận sau khi thượng vị, vốn định dùng việc này để gây dựng danh tiếng.

Kết quả vừa bắt đầu liền bị trói tay trói chân. Dưới hệ thống kinh tế thời chiến, chỗ trống để ông ta phát huy thực sự là không nhiều.

Trông cậy vào đại diện của các quốc gia khen ngợi thì chẳng khác nào nằm mơ. Chỉ cần sự kiện lần này được diễn ra suôn sẻ đã xem như là tốt rồi.

"Hầu tước Omar, thực ra mọi thứ đơn giản cũng tốt. Vương quốc đang trong thời chiến, chắc là đại diện của các quốc gia sẽ thông cảm."

"Trên thực tế, các quốc gia trên đại lục đều quan tâm đến hệ thống huy động quân sự của chúng ta, ngài có thể tập trung vào khía cạnh này, để họ trực tiếp cảm nhận sức mạnh của kinh tế thời chiến."

"Đặc biệt là đại diện của những quốc gia muốn thông qua cải cách chính trị để thực hiện mục tiêu nước giàu binh mạnh, bọn họ chắc chắn sẽ rất có hứng thú!"

Bá tước Francois cười ha hả nói.

Kể từ khi nhậm chức Bộ trưởng Tài chính, tốc độ rụng tóc của ông ta cũng ngày càng nhanh.

Đặc biệt là sau khi chiến tranh bùng nổ, tài chính vương quốc lại đi vào con đường cũ "Chặt đầu cá, vá đầu tôm".

Để tiết kiệm tiền, Bộ Tài chính liên tục tung ra nhiều tuyệt chiêu. Nhưng vì gặp phải con thú nuốt vàng mang tên chiến tranh, nên vẫn chỉ như hạt cát trong sa mạc.

May mắn tiền tuyến chủ yếu là phòng thủ, lượng vật tư chiến lược tiêu hao tương đối ít, nếu không áp lực tài chính sẽ còn lớn hơn.

Chính sự của mình còn chưa làm xong, ai còn tâm tư đâu mà đi quan tâm chút chuyện râu ria không đáng kể này chứ.

Là cựu Bộ trưởng Ngoại vụ, Bộ trưởng Tài chính đương nhiệm, Bá tước Francois có tư cách để truyền lại kinh nghiệm "tiết kiệm tiền" cho Hầu tước Omar.

Còn về những ảnh hưởng sau này, đó hoàn toàn là lo xa. Với nhiều năm kinh nghiệm trong ngành ngoại giao, ông ta hiểu rõ sự bợ đỡ trong ngoại giao.

Cường quốc đánh rắm đều là thơm, nước yếu dù thể hiện có hoàn mỹ đến đâu thì cũng sẽ bị soi mói đủ điều.

Chỉ cần quân đội của vương quốc hát vang tiến mạnh ở tiền tuyến, cho dù công tác tiếp đón còn nhiều thiếu sót thì đại diện của các nước cũng sẽ tìm cớ bỏ qua. ...

Tin tức về việc tổ chức Hội nghị Liên minh tại Vương quốc cũng đã ảnh hưởng đến mặt trận Cận Đông. Nhưng vấn đề mà mọi người quan tâm lại không phải là việc hòa giải cuộc chiến chống Frank, mà là danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" của Hudson có được chấp thuận hay không.

"Vinh dự" này là của riêng Hudson, đồng thời cũng là của tất cả quân nhân trong Vương quốc Alpha.

Chương 1700: Vinh Dự (2)

Lúc quay về lấy ra khoe khoang, đây chính là chủ đề tốt nhất để bàn tán.

Nói với mọi người là: Đi theo "Nguyên soái Nhân tộc" nam chinh bắc chiến, chinh phạt các phương dị tộc, lập nên chiến công hiển hách, mọi người đều sẽ khen ngợi.

Nhưng nếu chủ soái biến thành một kẻ vô danh, khoe khoang cho cố vô rồi cuối cùng người ta trả lời một câu "chưa từng nghe qua" thì sẽ rất lúng túng.

Tất nhiên, vinh quang này còn có thể được ghi vào trong sách sử.

Mỗi với mỗi một vị "Nguyên soái Nhân tộc", các sử gia đều sẽ biên soạn một tiểu sử riêng dành cho nhân vật chính.

Những "Nguyên soái Nhân tộc" khác đều được truy phong sau khi chết, còn không thì đang nằm thoi thóp trên giường bệnh.

Các vị tướng lĩnh cùng nhau lập nên chiến công hiển hách ban đầu, ngoại trừ số ít còn sống, phần lớn đều đã hóa thành cát bụi của lịch sử.

Tài liệu thu thập được phần lớn là nghe nói + tưởng tượng + chính trị đúng đắn.

Trường hợp của Hudson rất đặc biệt, tuổi trẻ tài cao đã bị dòng chảy lịch sử đẩy lên thượng vị, tất cả mọi người còn sống rất tốt.

Lúc biên soạn sách sử có thể dùng tài liệu trực tiếp. Chỉ cần các quan quân cố gắng một chút, muốn để lại tên tuổi của mình trong sách sử cũng không khó.

Nếu là về lịch sử Nhân tộc thì mọi người còn không đủ tư cách được vinh danh, nhưng còn có lịch sử vương quốc, lịch sử địa phương.

Dù sao thì công lao đều là thật, tuy rằng vai trò của họ không lớn, nhưng quan trọng là có tham gia!

Những thứ này hiện giờ chỉ có thể dùng để khoe khoang. Nhưng vào trăm ngàn năm sau, đây chính là nội tình huy hoàng của một gia tộc, có thể cho con cháu hậu bối hưởng lợi rất nhiều năm.

Nếu con cháu phát triển tốt, rồi tô vẽ thêm cho công lao của tổ tiên, ví dụ như: thay đổi việc tham gia một trận đại chiến thành đóng vai trò quan trọng trong trận đại chiến đó, giúp Nhân tộc giành được thắng lợi.

Tiêu chí của đại quý tộc chính là —— "Tổ tông hiển hách", đã được giải quyết gọn gàng.

Ban đầu, việc tranh giành danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" vốn chỉ là chuyện của riêng Hudson, nhưng dưới sự thúc đẩy của lợi ích, nó đã trở thành chuyện của quân đội Vương quốc.

Một số gia tộc thiếu nội tình đã bắt đầu lên kế hoạch biên soạn lại lịch sử gia tộc của họ.

Tổ tông không quá hiển hách, vậy thì sẽ bắt đầu hiển hách từ thế hệ của bản thân liền. Bản thân không quá hiển hách, vậy thì tìm một vị lão đại hiển hách chặn ở phía trước.

Quý tộc uy tín lâu năm phải thận trọng một chút, nhưng chẳng ai sẽ ngại nhiều vinh quang. Đặc biệt là vinh quang dành cho chính bản thân mình, càng nhiều thì càng tốt.

Nhìn thấy phản ứng nhiệt tình của mọi người, tâm trạng của Hudson cũng trở nên không tệ. Không phải các sĩ quan quý tộc, mà gia tộc Koslow chính là những người phản ứng nhanh nhất trong việc biên soạn lại lịch sử gia tộc.

Gia tộc Koslow tự xưng là "truyền thừa hơn nghìn năm", nhưng người có mắt đều nhìn ra được, đây chỉ là cách họ thếp vàng lên mặt mình.

Dòng họ này tuy đã tồn tại hơn nghìn năm, nhưng lại chẳng thể hiện được chút nội tình nào của một quý tộc uy tín lâu năm.

Công lao của tổ tiên đã được hậu duệ tô vẽ vô số lần, khoác lác đến mức sắp bay lên trời, nhưng vẫn không thể chống đỡ được bộ mặt hiện tại của gia tộc.

Tổ tiên không được, vậy thì hãy đẩy người có năng lực lên.

Thế là, ngay từ khi ra đời, Hudson đã trở nên không tầm thường.

Nào là một tuổi đã biết nói, ba tuổi biết đọc biết viết, năm tuổi đã thuộc lòng lịch sử, bảy tuổi hoàn thành huấn luyện kỵ sĩ...

Dù sao ngay cả bản thân Hudson nhìn thấy cũng chẳng tin những lời này. Tất nhiên, chuyện lúc nhỏ hắn không có quyền lên tiếng.

Phụ thân, huynh trưởng, thân bằng hảo hữu đều khẳng định chắc nịch rằng: Hudson từ nhỏ đã khác biệt, bộc lộ tài năng chỉ huy quân sự xuất chúng.

Năm tám tuổi, hắn đã từng chỉ huy quân đội tư nhân của gia tộc, liên tiếp đánh bại nhiều lãnh chúa quý tộc trong cuộc thi hữu nghị giữa các quý tộc, trong đó không thiếu những quý tộc tầm trung có quân đội đông hơn nhiều.

Hudson không thể nào chối cãi được, bởi vì đã có những người tham gia trực tiếp lên tiếng xác nhận tính xác thực của câu chuyện.

Cuối cùng, dưới sự cảm hóa của hắn, mọi người hóa thù thành bạn, trở thành giai thoại trong thế giới quý tộc. ...

Hội nghị liên minh còn diễn ra, danh hiệu nguyên soái chỉ mới được lộ ra chút thông tin, nhưng sĩ khí của quân đội tiền tuyến thì đã được lên dây cót.

Lúc này, các sĩ quan quý tộc đều vô cùng hăng hái muốn làm một vố lớn.

Hudson có thể hiểu được sự nhiệt huyết của thế hệ trẻ, nhưng ngay cả các bậc lão thành cũng đến góp vui làm cho hắn cảm thấy khó hiểu.

Tin tức vừa được lan truyền, số lượng sĩ quan quý tộc ở tiền tuyến đã tăng lên đột biến. Nhiều bậc lão thành đã về hưu cũng đến tiền tuyến để góp vui.

Vấn đề tuổi tác có thể được khắc phục trong thế giới siêu phàm, chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh, người hơn trăm tuổi vẫn có thể xách đao ra trận giết địch.

Không cần nói cũng biết, cường giả chung quy vẫn là số ít. Dưới chế độ trưởng tử kế thừa, không ai có thể đảm bảo rằng người thừa kế của gia tộc đều là thiên tài tu luyện, phần lớn đều là người bình thường.

Tu vi của nhiều quý tộc lớn tuổi chỉ dừng lại ở giai đoạn kỵ sĩ, sức chiến đấu thực tế còn bị giảm xuống một chút.

Năng lực chiến đấu cá nhân là chuyện nhỏ, vấn đề quan trọng là họ đã già rồi, thiếu đi dũng khí thẳng tiến không lùi, hoàn toàn không thích hợp với việc ra trận đánh giặc.

Tuy nhiên, khẩu hiệu hiện giờ của người ta là: Tham gia là chính!

Còn chuyện có ra trận giết địch hay không thì còn tùy thuộc vào tình hình thực tế mới quyết định. Nếu tình hình trở nên tồi tệ, những lão tướng này cũng có thể liều mạng.

Thực ra, trong các cuộc chiến tranh xâm lược của người thú trước đây, khi trận chiến đến thời điểm gay cấn nhất, vì kéo dài truyền thừa của gia tộc và vương quốc, có một nhóm lão tướng sẵn sàng đứng ra dùng mạng đổi mạng với kẻ thù.

Chương 1701: Lời Đồn

Mấy năm gần đây đã không còn phải liều mạng như vậy nữa, nguyên nhân chủ yếu là vì tiền tuyến đánh không tệ, tình hình không xấu đến tình trạng nhất định phải liều mạng.

Tuy những người này không trực tiếp tham gia chỉ huy, nhưng việc có một nhóm lão tướng có thể liều mạng bất cứ lúc nào trong quân đội vẫn làm cho mọi người cảm thấy không quen.

Trong những ngày gần đây, trong quân đã có liên tiếp năm vị quý tộc cao tuổi qua đời. Trong đó có hai người chết trên đường đi, cố gắng lết đến chiến trường mới phát tang.

Cũng chẳng còn cách nào, thế giới quý tộc là một xã hội ân tình. Dựa theo nguyên tắc "người chết là lớn", Hudson vẫn ghi tên họ vào danh sách "Chết trận".

Có lúc Hudson còn cố gắng khuyên họ giải ngũ, nhưng tiếc là mọi người đều kiên quyết ở lại, muốn nắm lấy cơ hội được lưu danh sử sách này.

Ngay cả khi không thể ghi danh vào sử sách, thì việc được ghi lại vài nét mực trong lịch sử gia tộc cũng là một lựa chọn tốt.

Người sống một đời vì hai chữ "danh lợi".

Số người có thể buông bỏ được những thứ này chung quy vẫn là số ít, phần lớn mọi người đều rất coi trọng danh tiếng khi còn sống. Nét đặc trưng này thể hiện rõ nhất ở thế giới quý tộc, càng có tuổi, họ càng muốn để lại cho đời thứ gì đó.

Thực tế kỳ diệu ở chỗ này, chiến trường vốn dĩ tàn khốc, nhưng lại bị mọi người biến thành một trò chơi "hài kịch".

Bất kể lý do là gì, hiện tại tinh thần của quân đội tiền tuyến là "Quân tâm có thể dùng!"

Công thành chiến diễn ra liên tục, nhưng quân phòng thủ lại còn có thể giữ được sĩ khí cao, điều này khiến cho đại quân Thú nhân ở ngoài thành rất buồn rầu.

Kể từ khi bị hỏa thiêu liên doanh, phong cách dụng binh của Daniel đã trở nên bảo thủ hơn.

Nói dễ nghe một chút là "Vững vàng". Nhưng thực tế chính là xây dựng doanh trại kiên cố và mạnh mẽ tấn công thành trì.

Sau khi đại quân Thú nhân nghiêm phòng tử thủ, tăng cường đề phòng, Hudson không tìm được chiến cơ nên liền dứt khoát hạ lệnh cho bọn thuộc hạ cẩn thủ thành trì, tiêu hao thời gian với bọn chúng.

Có chiến tích hiển hách trước đó làm nền, không ai dám đứng ra khoa tay múa chân vào thời điểm này, Hudson có thể chịu được, nhưng không có nghĩa là Daniel cũng có thể chịu được.

Cuộc "tiêu hao chiến" không nhìn thấy điểm dừng là cuộc chiến mệt nhọc nhất.

Cộng thêm trận thảm bại trước đó, sĩ khí của đám quan binh Thú nhân đều không cao. đặc biệt là những Thú nhân ở đáy xã hội cần phải xông pha tuyến đầu, chứng kiến đồng đội của mình chết từng người một, nhuệ khí của chúng lại càng thấp hơn.

Cảm xúc thất bại dần bao trùm toàn bộ doanh trại. Đầu tiên là đám quan binh cấp dưới mất lòng tin, sau đó đến phiên cao tầng Thú nhân cũng lung lay niềm tin chiến thắng.

Mùa xuân thì chờ đến rồi, nhưng chiến tuyến vẫn bị áp súc trong một góc nhỏ. Sau khi tuyết tan, con đường trở nên vô cùng lầy lội, căn bản cũng không thích hợp cho việc hành quân.

Muốn mở rộng chiến tuyến, tăng khả năng đột phá phòng tuyến của quân địch: Hoặc là tiếp tục chờ đợi; hoặc là liều mạng có thể bị tiêu diệt hoàn toàn, cưỡng ép phát động tấn công từ vùng đất bị nguyền rủa.

Nhưng giới cao tầng Thú nhân đã trở nên như chim sợ cành cong, không có can đảm liều mạng, nên trực tiếp chọn cách chờ đợi chiến cơ.

Trong bối cảnh này, toàn bộ áp lực liền đè nặng lên vai chủ soái. Daniel vốn hăng hái giờ đây như già đi mười tuổi chỉ sau một đêm, đường chân tóc ngày càng ít.

Mặc dù giới cao tầng của Đế quốc không nói rõ điều gì, nhưng từ ánh mắt không tin tưởng của mọi người, Daniel vẫn hiểu được tất cả.

Mọi việc trở nên bế tắc, rõ ràng là mọi người đang không hài lòng với vị chủ soái hiện tại, nhưng lại không thể tìm được người phù hợp hơn.

Trong những cuộc trò chuyện lén lút, ngoài một số Thú nhân Chuunibyou là kích động ra, những sĩ quan lý trí khác đều né tránh vị trí chủ soái.

Chỉ huy thiên quân vạn mã đã khó, chỉ huy thiên quân vạn mã do một đám chủng tộc Thú nhân khác nhau tạo thành lại càng khó như lên trời!

Liên quan đến việc điều động mấy trăm vạn đại quân, đừng nói là phát động chiến đấu, chỉ riêng việc bố trí và điều động quân đội trong thời bình đã không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Thoạt nhìn, đây là bài kiểm tra khả năng lãnh đạo và chiến đấu của chủ soái, nhưng thực tế cũng là bài kiểm tra khả năng nắm bắt toàn cục của chủ soái.

Thiên tài chung quy vẫn là cực kỳ ít, nếu không trải qua quá trình tích lũy kinh nghiệm từng bước một, trực tiếp lên nắm giữ vị trí cao, thì khả năng cao là sẽ có một kết cục bi thảm.

Về mặt này, chỉ có bốn vị Hoàng giả mới có quyền lên tiếng. Bảy vị Vương giả còn lại đã bị Daniel đánh cho tơi tả trong thời nội chiến, nên không có đủ tự tin để lên tiếng.

Nhưng bọn họ đều rất thất vọng với màn thể hiện của Daniel, nên không lập tức ra mặt bày tỏ lập trường ủng hộ. Đến khi nhận thức được tình hình không ổn, trong quân đã đầy rẫy những lời đồn đại.

Thú nhân rất thực tế, trong mắt bọn chúng, một vị chủ soái không thể đánh thắng trận chiến thì sẽ chẳng là gì cả. ...

"Nguyên soái, gần đây trong quân doanh không ngừng xuất hiện tin đồn nhảm. Thậm chí có người đồn rằng Hoàng đình muốn lợi dụng chiến tranh để thực hiện hành động diệt tuyệt chủng tộc!"

Lời nói của Bá tước Pulver khiến cho sắc mặt của đám các vị tướng trong sảnh đều thay đổi.

Bất kỳ ai có đầu óc bình thường đều biết, trong tình hình hiện tại, chỉ cần đầu của giới cao tầng Đế quốc Thú Nhân không bị nước vào thì sẽ không chơi trò tự phế võ công như "Diệt tuyệt chủng tộc".

Mặc dù bình thường mọi người đều hếch mũi lên trời, hoàn toàn không để các chủng tộc phụ thuộc vào mắt, nhưng nếu Đế quốc Thú Nhân thật sự không có những chủng tộc này thì sẽ không thể nào kiểm soát được tình hình.

Chương 1702: Lời Đồn (2)

Nếu không có đủ bia đỡ đạn, đừng nói đến việc xâm lược Vương quốc Alpha, chỉ cần không bị phản công đã là tốt rồi.

Chỉ với chút nhân khẩu của Tứ đại Hoàng Đình và Thất đại Vương tộc, căn bản không kiểm soát được Đại thảo nguyên. Một khi bị nhân tộc xâm lược, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy cơ bị lật đổ.

Tuy nhiên, Thú nhân vốn không phải là chủng tộc có thể lý giải bằng lý lẽ thông thường. Những kẻ chỉ tiến hóa cơ thể mà không tiến hóa bộ não này đều rất dễ bị lừa.

Chỉ cần có người cố ý dẫn dắt, cố ý khuếch đại sự căm ghét Hoàng đình trong lòng chúng, muốn chúng tin rằng "Diệt tuyệt chủng tộc" không phải là chuyện khó gì.

"Lũ tà giáo đáng chết, lại dám nhảy ra quấy rối chúng ta!"

"Truyền lệnh xuống, yêu cầu các đơn vị nghiêm tra tổ chức tà giáo. Đối với các thành viên tà giáo truyền bá những tin đồn nhảm này, toàn bộ đều nghiêm trị không tha!"

Daniel nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Lời đồn nhảm" có thể hại chết người, nếu như Thú nhân ở đáy xã hội thật sự tin vào những lời đồn nhảm nhí này, thì thì trận chiến sau này không có cách nào đánh được nữa.

Ban đầu, cưỡng ép triệu tập mọi người đến đây đã khiến cho họ không vui rồi. Nếu như kích thích thêm một chút nữa, không chừng người ta sẽ trực tiếp làm phản.

Daniel hiểu quá rõ Hudson, một khi phát hiện quân đội của họ có vấn đề, địch nhân chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng.

Có rất nhiều cách để dụ kẻ địch ra ngoài quyết chiến, không cần phải dùng đến cách ngu ngốc nhất này.

Trong nội bộ của Đế quốc Thú Nhân tràn ngập mâu thuẫn, cho dù là đang diễn kịch, cuối cùng cũng có thể thăng cấp thành đùa giả làm thật.

Đổ hết trách nhiệm cho tà giáo cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhìn vào tình hình chiến trường hiện tại, tuy Hoàng đình không thực hiện diệt tuyệt chủng tộc, nhưng việc lợi dụng chiến tranh để suy yếu các lực lượng quân sự khác lại là sự thật không thể chối cãi.

Là người chấp hành, kẻ giữ chức vụ thống soái là Daniel đã sớm trở nên thối nát trong tâm trí của Thú nhân tầng lớp thấp.

"Nguyên soái, trực tiếp trấn áp sợ là không được."

"Trong những ngày gần đây, tổn thất của các tộc đều rất thảm trọng, người bên dưới vốn đã oán than dậy đất."

"Nếu như lại sử dụng thủ đoạn quá khích sẽ rất dễ dẫn đến phản ứng dữ dội, thậm chí có khả năng xảy ra binh biến."

"Cách đây vài ngày, chúng ta đã bắt được hai tên do thám truyền tin cho nhân tộc."

"Sau khi thẩm vấn, phát hiện ra bộ lạc của bọn chúng đã bị mất hơn 60% thanh niên thanh tráng, thật sự không chịu được nữa nên mới lựa chọn hòa..."

Không đợi Bá tước Pulver nói hết lời, Daniel đã mạnh mẽ cắt ngang: "Im miệng!"

"Pulver, nhớ lấy: Có mấy lời là không thể nói lung tung."

"Chiến lược hiện tại của Đế quốc là do Tứ đại Hoàng giả và Thất đại vương giả cùng nhau đưa ra quyết định, tuyệt đối không thể sai được."

"Còn những kẻ dám truyền tin tức cho địch nhân đều là phản đồ, lời nói của bọn phản đồ thì có gì mà đáng tin chứ, nhất định là chúng đã bị kẻ địch mua chuộc rồi!"

Môi trường có thể thay đổi con người, là một tướng lĩnh thì có thể không hiểu chính trị, nhưng sau khi trở thành thống soái thì nhất định phải học chính trị.

Bất tri bất giác, Daniel cũng đã trở thành loại người mà bản thân mình từng ghét nhất.

Cũng chính sự thay đổi này đã giúp gã ta củng cố vị trí thống soái tam quân, đồng thời đánh bại một đám đối thủ cạnh tranh, trở thành người thừa kế của Lang Nhân Hoàng đình.

Hậu quả cũng rất rõ ràng, khi đã trả giá quá nhiều cho chính trị, ắt hẳn sẽ phải hy sinh trên phương diện quân sự.

Những lời đồn đại trong quân doanh hiện nay chính là kết quả của việc ưu tiên cho chính trị.

Cho dù biết rõ việc đối xử bất công với các chủng tộc khác sẽ khiến cho đại quân không thể đoàn kết một lòng, nhưng Daniel vẫn chọn thực hiện mệnh lệnh của Đế quốc.

Lý do rất đơn giản, chiến tranh luôn cần có người chết. Hoàng tộc và Vương tộc không muốn người nhà mình chết, vậy thì chỉ có thể để các chủng tộc pháo hôi bên dưới đi chịu chết.

Sau một khúc nhạc dạo ngắn, Daniel nhìn chằm chằm vào bản đồ trên tường hồi lâu mới chậm rãi nói:

"Truyền lệnh xuống, tất cả các đơn vị tham gia công thành đều được tăng cường khẩu phần ăn trước ba ngày, rượu thịt bao no!"

"Ra lệnh cưỡng chế các bộ lạc phải chuẩn bị kỹ nữ phục vụ cho binh sĩ giải tỏa sau trận chiến!"

Từ ban đầu là "Phá hủy và chiếm đóng Thương Lan thành, bắt sống Caesar IV, hủy diệt Vương quốc Alpha, mọi người đều được phong vạn hộ hầu..."

Đến sau này lại thành "Bắt sống Hudson, công hầu truyền muôn đời..."

Cho đến gần đây lại đổi thành là "Xé tan phòng tuyến quân địch, vào thành không phong đao, một nửa chiến lợi phẩm thuộc về cá nhân..."

Chiếc bánh mà Daniel vẽ ra càng ngày càng nhỏ, nhưng cuối cùng cũng ăn vào. Đáng tiếc là chiếc bánh này có độc, ăn vào sẽ phải trả giá bằng mạng sống. ...

Cùng với ngày khai mạc Hội nghị Liên minh Nhân tộc đang đến gần, trong hệ thống kinh tế thời chiến, Thương Lan thành cũng bừng lên sức sống mới.

Chỉ cần là chế độ thì chắc chắn sẽ có lỗ thủng.

Đại biểu các nước đã biết Vương quốc Alpha đang thực hiện kiểm soát vật tư từ lâu rồi, những người có đầu óc linh hoạt đã bắt đầu chuẩn bị từ trước.

Từng xe hàng hóa, lấy danh nghĩa là hành lý của phái đoàn ngoại giao, đã vượt qua vô số trạm kiểm soát, thành công được đưa vào Vương đô.

Ngoài một số ít được giữ lại để tự hưởng thụ, phần lớn vật tư đều được tuồn vào chợ đen để giao dịch.

Bá tước Miles chính là người nổi bật trong số đó, là một quý tộc có đầu óc kinh tế, sau khi nhận được tin tức, ông ta đã lập tức mua một lượng lớn vật tư sinh hoạt.

Thuê một đội tàu, từ đường biển tiến vào tỉnh Đông Nam, sau đó liền một đường thông chốt.

Chương 1703: Buôn Bán

"Bá tước lão gia, chúng ta đã bày yến mời các quý tộc tỉnh Đông Nam đến, nhưng dường như họ không mấy quan tâm đến những vật tư này, chỉ có một số ít người đặt hàng."

Lão quản gia nói với vẻ mặt buồn thiu.

Hết cách rồi, số lượng hàng hóa mà lão gia ông ta chuẩn bị thực sự là quá nhiều. Những người khác chỉ mang theo vài xe vật tư, đến Vương đô có thể dễ dàng bán ra.

Bá tước Miles là đại diện của Vương quốc Hessen trong Liên minh, do khoảng cách gần và khởi hành sớm, nên ông ta đã tham lam một phen.

Xét đến việc hầu hết các quý tộc Vương quốc Alpha đều nghèo kiết xác, khả năng mua sắm không đủ mạnh, nên ông ta đã chọn đi dọc theo bờ biển.

Là sứ giả, Miles được hưởng ưu đãi miễn thuế, các quý tộc dọc đường cũng tạo điều kiện thuận lợi cho ông ta.

Để không gây tranh chấp, Bá tước Miles đã rất cẩn thận lựa chọn hình thức giao dịch bằng tiệc tùng.

Trực tiếp mời những khách hàng tiềm năng ở gần đến, nếu như quan tâm, hai bên sẽ thực hiện giao dịch theo hình thức tặng quà cho nhau, nhằm tránh rủi ro pháp lý.

Hiệu quả rất tốt, chỉ là lượng đơn đặt hàng không đủ. Ngoài vũ khí chất lượng tốt bán chạy hơn một chút, các mặt hàng xa xỉ còn lại đều bị mọi người chê.

Cũng không trách quản gia lo lắng, ở tỉnh Đông Nam giàu có mà còn như vậy, trông cậy vào những tỉnh nghèo hơn ở phía sau móc hầu bao rõ ràng là chuyện không thực tế.

"Đừng hoảng!"

"Mặc dù ảnh hưởng của chiến tranh rất lớn, nhưng mỗi quốc gia đều có một số người có tiền không bị ảnh hưởng."

"Tình hình ở Vương quốc Alpha rất đặc biệt, bầu không khí chiến tranh quá nồng đậm, chịu ảnh hưởng của bầu không khí trong xã hội, các quý tộc không có nhu cầu cao về hưởng thụ."

"Ngay từ đầu thì ta đã không định làm ăn với họ rồi. Mời những người này tới đây chủ yếu là vì truyền bá tin tức."

"Chúng ta sẽ ở đây hai ngày, chẳng mấy chốc sẽ có người tìm tới cửa."

"Những thương nhân phụ thuộc vào quý tộc, một số con em quý tộc không có năng lực nhưng lại ham mê hưởng lạc, đó mới là khách hàng thực sự của ta!"

Lời giải thích của Bá tước Miles khiến đám người hầu đi theo vô cùng kinh ngạc.

Đây đâu phải bán hàng, rõ ràng là đang buôn bán nhân tính nha.

Nhu cầu hưởng thụ xa hoa không cao, nhưng không có nghĩa là không có nhu cầu.

Chịu ảnh hưởng bởi môi trường trong xã hội, quý tộc cần phải giữ gìn thể diện, khi đối mặt với mọi người, họ luôn phải thận trọng một chút.

Không mua không đồng nghĩa với việc không thể hưởng dụng.

Có rất nhiều mặt hàng từ khi ra đời vốn đã không trông cậy vào vào người sử dụng trả tiền.

Chỉ cần tin tức được truyền ra ngoài, bất kể những quý tộc này có quan tâm hay không, đều sẽ có người mua sẵn và mang đến tận nơi. ...

Phỉ Thúy cung, những hành động nhỏ của các sứ giả các nước đều được tập hợp đến trước mặt Caesar IV, không có ngoại lệ.

Ngoại giao không có chuyện nhỏ, bởi tính chất đặc biệt của thân phận, cho dù chỉ là hành động cá nhân, nhưng cũng khó tránh khỏi bị hiểu về mặt chính trị.

"Những người này muốn làm gì, chẳng lẽ thực sự chỉ vì kiếm một khoản tiền thôi sao?"

Mặc dù y biết bầu không khí kinh doanh ở Nam lục địa sôi nổi hơn một chút, nhưng việc cử đại diện đến Liên minh Nhân tộc để nhân cơ hội kiếm tiền, tướng ăn không khỏi quá khó coi một chút.

"Bệ hạ, chuyện này thực ra là có tiền lệ, chỉ là lần này động tĩnh lớn hơn một chút."

"Có lẽ là do chúng ta thực hiện kiểm soát vật tư, khiến họ tưởng rằng trong này có cơ hội kinh doanh rất lớn, muốn nhân cơ hội để kiếm một vố."

"Đương nhiên, cũng không loại trừ đây là một sự ám chỉ chính trị."

"Bộ Ngoại giao đã cử người tiếp xúc với họ, tin rằng đã sắp có kết quả..."...

Sự hiểu lầm thú vị này không ảnh hưởng đến việc Hội nghị Liên minh được tổ chức đúng thời hạn.

Kinh doanh là kinh doanh, chính sự thì vẫn phải xử lý.

Khác với các nhà ngoại giao thông thường, mặc dù các nghị sĩ của Nghị viện Liên minh không nhận lương, nhưng thân phận địa vị của họ lại không hề tầm thường.

Về mặt lý thuyết, phần lớn các đại quý tộc đều có ghế trong nghị viện. Nhưng phát triển đến giờ, cơ bản là họ đều tuân theo nguyên tắc nhất trí của quốc gia.

Việc tham dự hội nghị thể hiện tiếng nói của quốc gia đó trong Liên minh, cần phải bày tỏ lập trường của thế lực mà họ đại diện trong hội nghị.

Nếu vắng mặt vì lý do cá nhân, dẫn đến sự cố trong quá trình biểu quyết, lúc quay về sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Trên tòa cảnh, nhìn các đại biểu nghị viện liên tục tiến vào, Caesar IV nở nụ cười vui mừng.

Chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đến thời khắc vinh quang này. Đây là lần đầu tiên Vương quốc Alpha đứng ra hòa giải cuộc nội chiến Nhân tộc ở Nam đại lục.

Trong những năm qua, các quốc gia Bắc đại lục luôn bị xem là "họ hàng nhà quê nghèo khó" trong mắt mọi người.

Cho dù Vương quốc Alpha là một đại cường quốc, nhưng do cần sự trợ giúp của Liên minh trong một thời gian dài, nên quốc gia này cũng không có nhiều tiếng nói trong nội bộ Liên minh.

Trải qua quá trình phát triển cho đến nay, khi phải đối mặt với sự xâm lược của Thú nhân một lần nữa, vương quốc đã không cần đến sự trợ giúp của Liên minh, và vị thế của vương quốc cuối cùng đã được củng cố.

"Bệ hạ, thời gian hội nghị sắp đến rồi."

Cung tướng Bá tước Mitchell mở miệng nhắc nhở.

"Ừm!"

Đáp lại một tiếng, Caesar IV quay người, bước những bước sải dài đến đại sảnh hội nghị.

Là chủ nhà, đến trễ là chuyện rất thất lễ. Tổ chức cuộc hội nghị lần này, ngoài việc điều đình cuộc nội chiến ở Nam đại lục ra, quan trọng nhất là thể hiện hình ảnh tốt đẹp của vương quốc với cộng đồng quốc tế.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng long ngâm thu hút sự chú ý của vô số đại biểu, ngược lại, dân chúng trong Thương Lan thành đã không cảm thấy kinh ngạc nữa.

Chương 1704: Hội Nghị Bắt Đầu

So với những Long kỵ sĩ khác trên đại lục, Hudson chắc chắn là người năng nổ nhất, hắn thường xuyên cưỡi Cự Long đến Vương đô dạo một vòng.

Về điều này, không chỉ người bình thường ghen tị mà ngay cả những Long kỵ sĩ khác cũng ghen tị không thôi. Cùng là Long kỵ sĩ, nhưng những con Cự Long của họ lại không nghe lời như vậy.

Người ta ký kết khế ước là vì đến thế giới Nhân tộc để trải nghiệm cuộc sống, không phải là đến làm việc.

Thỉnh thoảng ra ngoài chống lưng cho con sen thì được, nhưng muốn xem bọn nó như phương tiện di chuyển thì trước tiên hãy xem bản thân mình có đủ cứng rắn không đã.

Thường thì chỉ có những Long kỵ sĩ có thể solo thắng Cự Long mới có đủ quyền nói chuyện trong khi ký kết khế ước.

Đây cũng là lý do chính khiến ngoại giới luôn nghi ngờ về thực lực của Hudson.

Bá khí lộ ra ngoài, Cự Long tự động nhận chủ, chỉ có thể dùng để lừa người bình thường.

Giới cao tầng của đại lục đều biết, những câu chuyện như trong truyền thuyết thần thoại này về cơ bản đều được bịa ra để lừa người, ai tin thì người đó chính là kẻ ngốc!

Là nhân vật chính của chủ đề, Hudson chưa bao giờ lên tiếng. Số lần ra tay ít ỏi, lại chú trọng phong thái "Thâm bất khả trắc".

Sử dụng la bàn che giấu tu vi, thể hiện thực lực ảo diệu, khiến cho đám cường giả Thánh Vực từng tiếp xúc với hắn cũng không làm rõ được.

Huống chi, với thân phận địa vị của hắn, chỉ cần bản thân hắn không muốn nói thì không ai có thể ép buộc được.

Ngay cả khi bên ngoài đồn rằng hắn là cường giả Thánh Vực, Hudson cũng không quan tâm.

"Giả heo ăn thịt hổ" và "Giả hổ ăn thịt heo", đều không phải là cách chơi tốt nhất, bí ẩn mới là điều khiến người ta e dè nhất.

Hậu quả trực tiếp nhất là tiền thưởng ám sát hắn ở thế giới ngầm liên tục tăng lên đến năm trăm vạn kim tệ, nhưng vẫn không thấy có sát thủ nhận đơn.

Phải biết rằng với mức giá như vậy, cho dù là ám sát Quốc vương cũng có "dũng phu" dám thử.

Ghế nghị viên là một cái củ cải một cái hố, nó đã bị các đại quý tộc lâu năm nắm giữ từ lâu, làm đại quý tộc mới nổi, gia tộc Koslow vẫn luôn không có cơ hội kiếm được ghế.

Theo tình hình bình thường, gia tộc Koslow còn phải tiếp tục xếp hàng, chờ đến khi có một đại gia tộc trong nước suy tàn thì mới được bổ sung.

Hoặc là chờ Liên minh Nhân tộc bầu lại nghị viên, nhân cơ hội để chiếm được một vị trí.

Bởi vì được đề danh "Nguyên soái Nhân tộc", nên quá trình này đã được đẩy nhanh.

Do ảnh hưởng của cuộc chiến tranh đại lục lần trước, nhiều quốc gia nhỏ đã bị hủy diệt, những ghế nghị viên vốn thuộc về họ đương nhiên là không thể giữ được.

Tương tự, một số nước lớn đã liên tục mở rộng lãnh thổ trong cuộc chiến tranh đại lục trước đây, bởi vì lãnh thổ địa bàn cùng tổng hợp quốc lực được đề cao, nên quyền nói chuyện trong liên minh cũng được nâng cao, cũng có yêu cầu tăng thêm ghế nghị viên.

Những vấn đề này đều sẽ được thảo luận trong Hội nghị Liên minh lần này. Chỉ khi giải quyết được các vấn đề liên quan thì cuộc bỏ phiếu sau đó mới có hiệu lực pháp lý.

Bất kể danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" có được thông qua hay không, Vương quốc Alpha, một nước lớn đã thành công mở rộng lãnh thổ, chắc chắn sẽ được tăng thêm ghế trong nghị viện, trong đó đương nhiên là sẽ có vị trí của gia tộc Koslow.

Không còn nghi ngờ gì nữa, loại cải cách nghị viên có tiền lệ này đều là do các nước lớn lén lút thương lượng với nhau.

Dù sao, những người hưởng lợi lớn nhất từ cuộc cải cách chính là ba nhà mạnh nhất, muốn không tích cực thúc đẩy cũng khó.

Nhìn những gương mặt mới tại hiện trường là biết, đây đều là những chuẩn nghị viên đã được quyết định từ trước, chỉ còn một bước thủ tục nữa là những người này sẽ trở thành nghị viên chính thức.

Đương nhiên, cũng chỉ có lần đầu tiên giữ ghế mới cần vị lãnh tụ của gia tộc như Hudson đích thân chạy tới, sau này đều ủy quyền cho đại diện tham dự hội nghị.

Cách xuất hiện lòe loẹt đã khiến cho Hudson trở thành tâm điểm chú ý trong hội trường. Đám đại biểu có thể không quen biết Quốc vương Caesar IV, nhưng không thể không quen biết vị Long kỵ sĩ này.

Hiệu quả hết sức rõ ràng, đại lục Aslante thờ phụng cường giả vi tôn. Từ khi bước vào đại điện, Hudson đã nhận được vô số nụ cười đầy thiện ý.

Vương quốc Alpha nằm lẻ loi ở Bắc đại lục, rất khó tham gia vào các hoạt động của Nam đại lục, đây là nhược điểm lớn nhất của vương quốc, đồng thời cũng là ưu điểm lớn nhất.

Cách xa nhau về mặt địa lý đồng nghĩa với việc trong một thời gian dài sắp tới, các bên sẽ không xảy ra xung đột về lợi ích cốt lõi.

Mặc dù hiện nay Nhân tộc lấy ba quốc gia lớn làm chủ, nhưng người Frank và người Iberia đều chỉ xem nhau là đối thủ cạnh tranh.

Còn về lão tam Vương quốc Alpha, hiện giờ bọn họ với còn không tới, nói gì đến đe dọa?

Kẻ thù không đội trời chung duy nhất của Vương quốc Alpha trong Nhân tộc chính là Giáo Đình, nhưng đã bị người Frank lột mất da hổ rồi, bây giờ chỉ còn là thịt nằm trên thớt. Tự lo cho bản thân còn chưa xong, lấy đâu ra thời gian để gây rắc rối cho Hudson?

Là một thành viên trong phe nhân tộc, trong trường hợp không có xung đột lợi ích, thể hiện thiện chí sẽ chiếm đa số.

Nhìn thấy cảnh này, nỗi lo trong lòng Hudson đã vơi đi nhiều. Tầm ảnh hưởng của danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" tuy to lớn, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích thiết thực của các quốc gia.

Cho dù có bị ảnh hưởng thì đó cũng là chuyện nội bộ của Vương quốc Alpha. Là một Nguyên soái thượng vị nhờ đánh bại dị tộc, Hudson không hề cảm thấy lo lắng.

Tại Vương quốc Alpha, chỉ cần có thể dẫn dắt mọi người tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân thì mọi vấn đề đều có thể thương lượng.

Chương 1705: Hội Nghị Bắt Đầu (2)

Huống chi, Hudson còn làm lớn bánh ga tô rồi mới lấy một phần từ phần bánh đã tăng lên, phần còn lại để cho mọi người cùng nhau chia, các bên hoàn toàn không có lý do gì để từ chối.

Khi lợi ích cá nhân gắn liền với lợi ích chung thì mọi người đều là "người một nhà". ...

"Hoan nghênh các vị đại biểu từ khắp nơi trên đại lục đến Thương Lan thành để tham gia Hội nghị Liên minh lần này."

"Thời gian gấp rút, chúng ta bắt đầu chương trình nghị sự ngay bây giờ đi. Theo quy định của luật liên quan đến Hội nghị Liên minh, đại hội sẽ tiến hành chương trình nghị sự đầu tiên, cải cách nghị viên liên minh."

"..."

Trên đài hội nghị, Caesar IV hăng hái tuyên bố.

Công việc người dẫn chương trình này vốn chỉ cần cử một vị đại thần đức cao vọng trọng chủ trì là được, nhưng giờ lại bị một Quốc vương với khao khát được công nhận cướp làm.

Dù là ở xa, nhưng Hudson cũng có thể nhận ra Caesar IV hiện giờ đã trở nên cởi mở hơn rất nhiều so với trước đây.

Rõ ràng đây là khởi đầu cho việc y đang dần thoát khỏi cái bóng của Caesar III.

Tất cả con trai của những vị hùng chủ đều không thể tránh khỏi việc bị so sánh với vị phụ thân tài ba của mình. Nếu không thoát khỏi khu vực bóng tối này thì về cơ bản là đã bị phế.

Không sợ quân vương ăn rồi ngồi chờ chết, chỉ sợ tân quân muốn chứng minh bản thân. Theo kinh nghiệm lịch sử, những vị quân chủ càng muốn chứng tỏ bản thân thì hậu quả sau này sẽ càng lớn.

Ở phương diện này, Caesar IV là may mắn. Caesar III mặc dù lợi hại, nhưng là chết quá sớm, còn chưa kịp đem vương quốc làm xong việc.

Nếu Caesar III sống thêm vài năm nữa, trực tiếp bật hack tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân, để lại cho Caesar IV một đế chế hùng mạnh, lúc đó mới thực sự là "Tối tăm không thấy mặt trời" .

Caesar IV tốt số cũng không làm gì nhiều trong những năm gần đây, do sức mạnh tổng hợp của vương quốc không ngừng tăng lên, y cũng trở thành một trong những "bậc danh quân" nổi tiếng trên đại lục.

Cùng với Charles III, Bordeaux VIII, và anh vợ George, được mệnh danh là "Tứ đại quân chủ nhân tộc".

Khác với những bài phát biểu dài dòng trước đây, bài phát biểu đi thẳng vào chủ đề ngay từ đầu là hình ảnh mà Caesar IV muốn thể hiện với bên ngoài.

Nhìn vào bầu không khí tại hiện trường, có thể thấy là mọi người đều tiếp thu phong cách đậm đà bản sắc Alpha.

Đương nhiên, trong lòng Hudson luôn cho rằng đây là vì mọi người không muốn họp quá lâu.

Thay vì nghe một đống thuật ngữ chính trị vô bổ, chẳng thà sớm kết thúc hội nghị, quay về xử lý đống hàng hóa mang theo.

Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người, sự nhiệt tình mua sắm của giới quý tộc Vương quốc Alpha thấp hơn nhiều so với dự đoán của mọi người.

Những đại diện đến sớm còn tốt, kiếm được một khoản kha khá. Những người đến sau thì khổ rồi, có một lượng lớn "hành lý" đang tồn đọng trên tay họ.

Không còn cách nào khác, ai bảo họ định vị sai thị trường! Nếu vận chuyển một lượng lớn lương thực, thịt và các vật tư chiến lược khác, chắc chắn có thể bán hết trong ngày.

Ai mà bỏ ra số tiền lớn để mua một đống "vật phẩm xa xỉ" trong thời điểm này chứ?

Hiện nay, phần lớn những người đứng đầu giới quý tộc ở các địa phương đều đang tập trung ở tiền tuyến, những quý tộc ở lại đều nghèo đến mức chỉ còn lại vài đồng bạc lẻ trong túi.

Cho dù là thương nhân tặng lễ, người ta cũng có nhãn lực tinh tường. Nếu có thể kiếm được một lượng lớn vật tư chiến lược, đến phủ của ai cũng sẽ là thượng khách.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần số lượng vật tư chiến lược đưa ra đủ lớn còn có thể khiến cho Quốc vương đích thân ra nghênh đón. Thậm chí ngay cả việc phong tước vị cũng không phải là chuyện không được.

Đưa một đống vật phẩm xa xỉ tới, mặc dù sẽ không bị đuổi ra, nhưng cũng đừng nghĩ đến việc được các quý tộc lão gia coi trọng cỡ nào.

Chưa kể, những người đứng đầu ở tiền tuyến có thể còn không biết tin họ tặng quà, chứ đừng nói đến việc cảm kích.

Hội nghị Liên minh khởi đầu không mấy suôn sẻ, ngay sau khi Caesar IV vừa dứt lời, đại biểu của các quốc gia nhỏ đã bị diệt vong liền mở miệng ầm ĩ.

Quốc gia đã không còn, nếu lại mất đi vị trí nghị viên, họ sẽ chẳng phải là gì cả.

Đáng tiếc là thế giới này rất tàn khốc, chuyện có liên quan đến lợi ích của các cường quốc không thể bị thay đổi chỉ bằng vài câu nói.

Sau khi các nghị viên trong đoàn chủ tịch khuyên nhủ không thành, lính canh đã trực tiếp tiến vào "mời" đám người này ra ngoài.

Hiện giờ cũng rơi vào tình trạng hỗn loạn, cũng may là vẫn có thể kiểm soát được tình hình chung.

Hội nghị Liên minh cũng đưa ra cam kết như một lời an ủi, chỉ cần sau này đánh bại dị tộc liền sẽ phục quốc cho họ, đồng thời còn khôi phục ghế nghị viên cho họ.

Quả nhiên,"vẽ bánh" là tài năng bẩm sinh của các chính trị gia, ai cũng có thể vô sự tự thông.

Ngay cả khi Liên minh Nhân tộc thực sự tiêu diệt dị tộc và giúp họ phục quốc, thì những người nắm quyền cũng sẽ không còn là những "kẻ thất bại" này nữa.

Chi tiết cụ thể có thể tham khảo ví dụ về khu vực Cận Đông mà Vương quốc Alpha đang chiếm đóng.

Vài năm trước, đại thảo nguyên Thú nhân từng là địa bàn của Bảy nước thảo nguyên, nhưng sau khi qua tay Thú nhân rồi trở lại tay Nhân tộc, nơi đó liền biến thành đất vô chủ.

Nếu như không phải lúc đó Nghị viện Liên minh đang trong thời gian bế mạc, có lẽ sẽ xảy ra một cuộc chiến tranh giành về chủ quyền lãnh thổ.

Giữa lúc hỗn loạn, việc cải cách nghị viên đã hoàn thành, là nhân vật tiêu biểu nhất trong số các nghị viên mới, Hudson dẫn đầu đoàn bão đi ở đằng trước.

"Đợi một chút!"

Giọng nói đột ngột vang lên đã cắt ngang lời tuyên thệ nhậm chức của các nghị viên. Nhìn theo hướng tiếng nói truyền đến, chính là vị trí của đoàn đại biểu Giáo Đình.

Chương 1706: Thánh Đồ

Trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Giám mục Montesson trợn mắt nói: "Trước đó khi nghị viên tuyên thệ nhậm chức với Thần Hi chi chủ đều do nhân viên thần chức của Giáo Đình ta phụ trách chủ trì, hôm nay lại đang xảy ra chuyện gì?"

Điều gì đến cũng sẽ đến. Chỉ là Hudson không ngờ rằng, thứ đầu tiên châm ngòi cho xung đột lại là một nghi thức tuyên thệ nhậm chức.

Tuy nhiên, xét đến tính đặc thù của Nghị viện Liên minh Nhân tộc, Giáo Đình thực sự không thể không tranh chấp vị trí người chủ trì.

Lớp giấy đã bị xuyên thủng, mọi người mới nhận ra rằng hôm nay nhân viên thần chức chủ trì nghi thức tuyên thệ đã tăng từ một người lên hai người.

Một khi nghi thức vừa rồi hoàn thành, đồng nghĩa với việc Liên minh Nhân tộc chính thức công nhận tính hợp pháp của Giáo Đình Phương Bắc và Giáo Đình Phương Nam.

Rõ ràng đây là một vở kịch được Vương quốc Alpha và Đế quốc Frank âm thầm phối hợp thực hiện.

Nếu không phải Giám mục Montesson phản ứng nhanh, chờ đến khi mọi chuyện hoàn thành, sau này họ sẽ không còn là "đại diện Giáo Đình" nữa, mà là "đại diện Giáo Hoàng quốc".

Thoạt nhìn chỉ là thay đổi một cách gọi, nhưng ý nghĩa nó mang lại hoàn toàn khác nhau. Từ tổ chức tôn giáo chuyển sang phe phái quốc gia, địa vị siêu nhiên của họ cũng sẽ không còn tồn tại.

"Ngài Giám mục, xin hãy bình tĩnh lại."

"Thần yêu thế nhân, toàn bộ các nhân viên thần chức đều là người hầu của Thần linh. Theo quy định của Hội nghị Liên minh, chỉ cần là nhân viên thần chức đức cao vọng trọng, ta nghĩ ai cũng có thể chủ trì nghi thức hôm nay!"

Tể tướng Hầu tước Delgado trả lời một cách bình tĩnh.

Rõ ràng vương quốc đã có sự chuẩn bị từ trước, thậm chí đã tìm sẵn lý do để chặn miệng Giáo Đình, nhưng lại tuyệt đối không đề cập đến vấn đề tính hợp pháp của tôn giáo.

Giám mục Montesson đang muốn lên tiếng thì thấy trên người hai nhân viên thần chức chủ trì nghi thức tỏa ra thánh quang rực rỡ.

"Thánh đồ!"

Tiếng kinh hô của các nghị viên đã trực tiếp kích nổ toàn trường.

Thánh đồ trăm năm khó gặp lại đột nhiên xuất hiện hai vị, trước đó một chút tiếng gió cũng không được truyền ra, rõ ràng là chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Giám mục Montesson đành phải nuốt lại những lời chất vấn vào trong bụng. Nếu như ngay cả Thánh đồ cũng không đủ tư cách chủ trì nghi thức hôm nay, vậy thì chỉ có thể để Thần linh đích thân đến.

Chỉ trong thoáng chốc, ông ta lập tức hiểu ra. Có át chủ bài này ở đây, khó trách hai đại dị đoan nam bắc dám mạo hiểm bị Thần linh giận chó đánh mèo để thành lập Giáo Đình khác.

Trong lĩnh vực tôn giáo, Thánh đồ là tồn tại đặc thù nhất. Mặc dù không phải là chức vị nắm giữ thực quyền gì, nhưng lại là người gần gũi nhất với Thần linh.

Trong lịch sử, Thần linh truyền đạt mệnh lệnh thần dụ, hoặc là cho Giáo Hoàng, hoặc là cho Thánh đồ, hoặc là cho cả hai.

Có Thánh đồ làm mặt tiền, ai cũng không thể tiếp tục phủ nhận sự thành kính của Giáo Đình Nam Bắc đối với Thần linh . Đặc biệt là vị thánh đồ bên trái còn cầm trong tay Thần khí truyền thừa, Giám mục Montesson nhìn đến trợn tròn mắt.

Hôm nay, cho dù Giáo Hoàng có đích thân đến cũng không thể ngăn cản được nghi thức này.

Theo như Hudson biết, bất kể tín đồ trước đây có thực lực như thế nào, chỉ cần trở thành Thánh đồ, họ sẽ lập tức có được thực lực sánh ngang với Thánh vực.

Thánh đồ và Thần khí truyền thừa có thuộc tính sức mạnh tương thích nhau, gần như có thể phát huy toàn bộ uy lực của Thần khí, cả hai kết hợp lại với nhau thì chính là một cường giả đỉnh cao trên đại lục.

Trước đó, đây đều là nội tình chỉ thuộc về Giáo Đình, hiện tại độc quyền bị đánh vỡ. Điều tồi tệ nhất là cả Giáo Đình Nam Bắc đều đã đưa ra Thánh đồ của riêng mình, nhưng Giáo Đình chính thống thì lại không có gì.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, e rằng nó sẽ giáng đòn mạnh vào Thần Hi Giáo Đình, sợ là sẽ không kém hơn việc thành lập Giáo Đình mới.

Là một người hóng chuyện, Hudson vừa xem náo nhiệt của Giáo Đình, vừa âm thầm đánh giá lại nội tình của các quốc gia.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã hiểu rõ về thực lực của vương quốc, nhưng không ngờ là giờ đây lại xuất hiện thêm một vị Thánh đồ bí ẩn.

Tuy nhiên, suy nghĩ kỹ lại cũng thấy bình thường, nếu không có chút nội tình nào, Vương quốc Alpha trước khi cải cách quân đội cũng không thể trụ được hàng trăm năm trước những đợt xâm lược liên tiếp của Thú nhân.

Sau khi cảm khái, Hudson liền nhanh khôi phục bình tĩnh. Vai trò chính của Thánh đồ là sức hiệu triệu tôn giáo, chứ không phải dùng để đánh nhau.

Từ lâu thì những người đã dâng hiến toàn bộ bản thân cho Thần linh này đã không còn là người mà quyền lực có thể điều khiển được. Mời họ đến chủ trì nghi thức thì được, nhưng muốn sai họ đi bán mạng thì quả thực là đang nằm mơ.

Tham khảo các trường hợp thánh đồ xuất hiện trong sách sử thì chỉ có hai trường hợp: hoặc là Thần linh ra lệnh phát động thánh chiến; hoặc là bị dị tộc xâm lược, đe dọa đến sự tồn vong của chủng tộc.

Đối với cuộc tranh giành quyền lực nội bộ nhân tộc, trước giờ họ luôn là người đứng ngoài cuộc. Ngay cả khi xuất hiện trên chiến trường thì cũng chỉ đến để hòa giải.

"Nếu không còn gì khác, vậy thì bây giờ sẽ bắt đầu nghi thức tuyên thệ nhậm chức của nghị viên!"

Lời nói của vị thánh già khiến Giám mục Montesson vô cùng xấu hổ. Nếu biết trước hôm nay sẽ an bài hai vị Thánh đồ đến chủ trì nghi thức thì vừa rồi ông ta tuyệt đối sẽ không mở miệng tự rước lấy nhục. ...

Có thêm một chuyện nhỏ xen vào, nhưng nghi thức tuyên thệ nhậm chức của nghị viên vẫn được diễn ra suôn sẻ. Ngoài các đại diện của Giáo Đình đang tỏ ra vô cùng thất vọng ra, thì những đại diện của các nước đang hóng chuyện cũng có chút mất tự nhiên.

Sau khi việc cải cách nghị viên hoàn thành, tỷ lệ ghế đại diện của ba cường quốc trong liên minh đã áp sát 45%.

Chương 1707: Hòa Giải

Sự cân bằng cuối cùng đã bị phá vỡ!

Cục diện chính trị do Giáo Đình và Thập đại Vương quốc cùng nhau thống trị Liên minh Nhân tộc từ nay sẽ không còn nữa.

Tuy nhiên, đây chỉ là sự khởi đầu. Cùng với sự suy tàn của Giáo Đình và một số Vương quốc, tương lai của Liên minh Nhân tộc chắc chắn sẽ bị các thế lực lớn độc quyền.

Đối với phần lớn các quốc gia mà nói, sự thay đổi này là một thảm họa. Hiện giờ mọi người đoàn kết với nhau thì còn có thể dựa vào nghị viện liên minh để ngăn chặn các cường quốc, nhưng tương lai thì rất khó nói.

Sau một thoáng "lo lắng", sắc mặt của đại diện các nước lại xảy ra phân hoá một lần nữa. Một số đại diện của các quốc gia nhỏ biết rằng việc cố gắng là vô ích, nên liền dứt khoát nằm ngửa.

Những người thực sự đang do dự chính là một vài Vương quốc đang suy tàn. Niềm tự hào của một nước lớn khiến họ không thể dung thứ cho việc mình gục ngã, muốn phấn đấu nhưng lại không thể chiến thắng được ba gã khổng lồ kia.

Trong số đó, người khác biệt duy nhất chính là đại diện của Công quốc Mosey, tinh thần của người này đang vô cùng hăng hái.

Là quốc gia duy nhất trong số các quốc gia nhỏ đạt được sự phát triển vượt bậc trong những năm qua, họ có vốn liếng để kiêu ngạo.

Một khi củng cố được nền móng, việc vượt qua một số vương quốc lâu năm đang suy tàn là điều gần như chắc chắn.

Bất kỳ ai có chút hiểu biết đều biết rằng, ngay cả những quốc gia có tổng quốc lực tương đương nhau, thì những quốc gia đang trong giai đoạn phát triển chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều so với các quốc gia đang trong giai đoạn suy tàn.

Cho dù nội tình có thâm hậu cỡ nào, chỉ cần lòng người tan rã thì có cố gắng thế nào cũng không đủ sức xoay chuyển trời đất.

Giáo Đình chính là là ví dụ điển hình nhất, trước khi chiến tranh chống Frank nổ ra, nó từng là thế lực hàng đầu vô cùng hùng mạnh trên đại lục.

Ngay khi chiến tranh bùng nổ, nó ngay lập tức bị đâm thủng lớp da hổ, trở thành trò cười cho cả lục địa.

Có ví dụ như vậy, các vương quốc đang suy tàn đều đang rất nghi ngờ về thực lực của bản thân.

Ba quốc gia Trung đại lục còn tốt hơn một chút, mặc dù họ biết mình không ổn, nhưng ít nhất là họ vẫn từng liều mạng với dị tộc, có nhận thức rõ ràng về sức mạnh của bản thân.

Ba vương quốc suy tàn ở Nam đại lục thì thảm rồi, trong suốt cuộc chiến tranh đại lục trước đây, bọn họ chỉ tham gia cho có.

Tất nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn không tham gia, ít nhất Vương quốc Ruthenia đã bị tộc Dwarf đập cho một trận.

Về phần Vương quốc Oprus và Vương quốc Avalat, họ chỉ tham gia tượng trưng. Không phải họ muốn lười biếng, mà do vị trí địa lý không tiếp giáp với dị tộc.

Người Frank và người Iberia muốn ăn một mình, căn bản không cho họ mượn đường. Thêm vào đó, tốc độ điều động trong nước quá chậm, họ còn chưa kịp chuẩn bị xong cho cuộc chiến tranh toàn diện thì chiến tranh đại lục đã kết thúc.

Đây là ví dụ điển hình cho câu nói "Chết bởi yên vui", Nếu thực sự có mối đe dọa từ dị tộc, dù cho nội bộ có thối nát đến đâu thì sức mạnh quân sự cũng sẽ không thể tụt hậu quá nhiều.

Chuyện đã rồi, hối hận cũng đã muộn. Lúc này họ chỉ có thể mong chờ việc cải cách và tự cường trong nước thành công, nếu không thì họ chỉ có thể làm người phụ họa trong các cuộc họp của Liên minh Nhân tộc sau này. ...

"Chuyện bầu lại nghị viên đã thành công tốt đẹp, bây giờ bước vào chương trình nghị sự thứ hai, hòa giải mâu thuẫn giữa các quốc gia Nhân tộc."

"Gần đây, do một chút hiểu lầm mà một cuộc chiến tranh không cần thiết đã nổ ra ở Nam đại lục."

"Nhân ngày hôm nay, lợi dụng nền tảng của liên minh, ta đề nghị hai bên tham chiến cử đại diện ra, ngồi lại cẩn thận đàm phán, nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến tranh ý vì thể diện này!"

Nghe xong lời nói của Caesar IV, Hudson đã không còn sức để phàn nàn. Quả nhiên là y vẫn quá sĩ diện, không thể nào đổi trắng thay đen dưới những con mắt nhìn trừng trừng của mọi người.

Không có hiểu lầm gì trong chiến tranh chống Frank, cũng càng không có cái gọi là đánh nhau vì thể diện.

Nếu người xưng đế không phải là Charles III, mà là quân chủ của một nước nhỏ, có lẽ mọi người sẽ chỉ cười trừ rồi cho qua.

Lý do chính khiến các nước vây đánh Frank là do người Frank quá kiêu ngạo. Charles III không chỉ xưng đế, mà còn tuyên bố kế thừa ngai vàng của Đế quốc nhân tộc trước đây.

Hudson nghi ngờ rằng người Frank chỉ là đang miệng high. Dù sao khẩu hiệu chính trị luôn được hô hào cho to tát.

Chỉ là có một số khẩu hiệu dễ gây kích động, nhiều khi hô mãi liền sẽ phát hiện không xuống được nữa.

Có nhiều người tuyên bố mình là người kế vị pháp chế của Đế quốc, nhưng chỉ có Charles III thực sự xưng đế, còn những người khác chỉ hô cho có.

Nếu như Đế quốc nhân tộc từng thống trị Bắc đại lục trước đây không phải là Đế quốc Quang Minh do Giáo Đình kiểm soát thì Vương thất Alpha cũng sẽ tự xưng là người kế vị pháp chế của Đế quốc.

Do không chú ý đến chi tiết, nghi thức đăng cơ đã được công bố, muốn thu hồi cũng không được.

Ngoại giới đều nhất trí cho rằng: Đây là biểu hiện tham vọng của người Frank.

Dưới sự kích động của Giáo Đình và người Iberia, các quốc gia Nam đại lục vì lợi ích riêng của mình mà tham gia vào đại nghiệp chống Frank.

Tất nhiên, về mặt này thì người Frank cũng rất cứng rắn, dù bị các nước can thiệp vũ trang, nhưng họ vẫn không thỏa hiệp để bỏ danh hiệu Hoàng đế.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng, việc Caesar IV cố ý tô vẽ làm cho mọi chuyện trong quá giả tạo.

"Bệ hạ, cuộc chiến tranh chống Frank do liên minh phát động lần này không có gì là hiểu lầm!"

"Nếu không phải người Frank quá tham vọng, muốn tiêu diệt các nước trên đại lục để thống nhất Nhân tộc, chúng tôi cũng không thành lập liên minh."

"Ban đầu chúng tôi chỉ muốn để họ quay đầu là bờ, nhưng tiếc là người ta không chỉ không biết ơn, mà còn hèn hạ đánh lén..."

Chương 1708: Cãi Nhau

Lời tố cáo chân thành của Giám mục Montesson khiến người nghe đau lòng, người nghe rơi lệ, ngay cả Hudson cũng suýt bị lay động.

Không có gì sai, hơn 90% nội dung tố cáo của ông ta đều là sự thật, chỉ có chưa đến 10% nội dung là giả.

Đáng tiếc, dù nói cảm động đến đâu cũng không thể thay đổi được sự thật rằng người Frank đã đánh bại Giáo Đình trên chiến trường.

Kết quả chiến tranh đã quyết định người bị chia cắt ngày hôm nay là Giáo Đình chứ không phải là một Đế quốc Frank non trẻ.

Thậm chí, chiến tranh còn khơi dậy lòng yêu nước của người Frank, khiến cho tinh thần của quân đội ngày càng cao.

Mặc dù quân số chỉ bằng một phần ba so với liên minh chống Frank, nhưng hai bên vẫn đánh cho có qua có lại trên chiến trường, thành công ngăn chặn kẻ thù đặt chân vào lãnh thổ của mình.

"Ngài Giám mục, xin hãy cẩn trọng lời nói!"

"Đế quốc chưa bao giờ có ý định thống nhất đại lục này, đây là điều hoàn toàn không thể thực hiện được."

"Lịch sử đã từng xảy ra vô số các bài học tương tự, tất cả những quốc gia có ý định thống nhất đại lục đều phải trả giá đắt!"

"Ngoài Giáo Đình của các vị ra, chẳng còn ai ngu ngốc đến mức làm điều đó!"

Bá tước Davis nói với vẻ khinh miệt.

Hudson đang hóng chuyện ở bên cạnh nhận ra khi Davis nói những lời này, ông ta đang nhìn Giám mục Montesson bằng ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc. Vẻ khinh miệt hiện rõ trên lông mày, không hề che giấu.

Giọng điệu của Davis thể hiện sự áp đảo của kẻ bề trên đối với kẻ dưới, như muốn dùng cách này để nói với các đại diện có mặt ở đây rằng: Đế quốc Frank và Giáo Đình không phải là hai nước có cùng đẳng cấp.

Bị sỉ nhục một cách trắng trợn như vậy khiến cho Giám mục Montesson suýt bùng nổ ngay tại chỗ. Từ một thế lực hùng mạnh rơi xuống đáy vực, không thể nào thích nghi với cú sốc tâm lý này trong một sớm một chiều được.

Nếu đổi lại là đại diện của một quốc gia nhỏ bị đại diện của một cường quốc khinh miệt, có lẽ họ sẽ chẳng bận tâm.

"Tôn nghiêm" là thứ chỉ dành cho kẻ mạnh. Kẻ yếu muốn tồn tại, trước tiên phải học cách cúi đầu.

Cứng rắn nhất thời thoải mái, sau đó nước mất nhà tan.

Lúc này, Giáo Đình thực sự đã đến bên bờ vực thẳm. Thực lực tổng hợp của bản thân bị suy giảm, lại mất đi vị thế độc tôn về tôn giáo, còn gây thù chuốc oán khắp đại lục.

Với những yếu tố bất lợi chồng chất như vậy, đây rõ ràng là khúc dạo đầu cho sự diệt vong. Việc Giáo Đình có thể bước vào nghị hội là do các nước trong liên minh phản Frank còn muốn giữ thể diện, không muốn trực tiếp ra tay với đồng minh.

Các quốc gia có điểm mấu chốt, nhưng điểm mấu chốt đó không phải là không thể phá vỡ. Montesson muốn lợi dụng liên minh phản Frank để gây áp lực lên người Frank rõ ràng là đang ảo tưởng.

Không còn cách nào khác, cái bánh mà người Frank vẽ ra cho các quốc gia thực sự quá hấp dẫn.

Sống chết bảo vệ Giáo Đình, ngoài việc nhận được dăm ba câu cảm kích ra thì mọi người chẳng thu được gì, sao mà so được với việc chia cắt di sản của Giáo Đình chứ?

"Hai vị, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta không nên xoắn xuýt quá khứ nữa. Thay vì ngồi đây tranh cãi vô ích, chi bằng cùng nhau thảo luận về cách giải quyết hậu quả!"

"Đừng quên là trên đại lục Aslante không chỉ có Nhân tộc chúng ta, nếu như đại gia tiếp tục tranh cãi nữa, kẻ được lợi cuối cùng chỉ có dị tộc."

Lời khuyên của Caesar IV đã cho hai bên một bậc thang để xuống. Tuy nhiên, những lời này lọt vào tai đại diện của Giáo Đình lại vô cùng chói tai.

Gã đang định mở miệng thì đại biểu của Vương quốc Iberia là Bá tước Djordevich đã giành nói trước:

"Bệ hạ nói không sai, không cần phải quá bận tâm đến chuyện quá khứ nữa, nhưng chiến tranh luôn cần phải có người chịu trách nhiệm."

"Vì sự đoàn kết của nhân tộc, việc truy cứu trách nhiệm có thể hoãn lại, nhưng một số vấn đề mang tính lựa chọn thì lại cần phải được giải quyết."

"Thứ nhất, người Frank nhất định phải từ bỏ Đế hiệu, đồng thời cam đoan từ bỏ pháp thống Đế quốc;"

"Thứ hai, bồi thường cho liên minh về những tổn thất do chiến tranh gây ra;"

"..."

Liên tục đưa ra hơn mười yêu cầu, bao hàm mọi khía cạnh, hoàn toàn bảo vệ lợi ích của liên minh phản Frank.

"Lời đề nghị của ngài không có bất kỳ thiện chí nào. Đã đến nước này rồi thì việc viện những cái cớ vô ích đó cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Đế quốc đã được thành lập, không thể từ bỏ đế hiệu. Về vấn đề pháp thống, đế quốc Frank tự thành hệ thống, cần gì phải kế thừa của người khác?"

"Thứ hai, việc phân chia trách nhiệm chiến tranh cũng rất bất công."

"Ai gây ra chiến tranh thì người đó phải chịu trách nhiệm. Nếu không có một số tổ chức ác ý cố tình khiêu khích, ta nghĩ chiến tranh này sẽ không xảy ra."

"Ai là người âm thầm liên kết, thành lập liên minh phản Frank, dẫn đến bùng nổ chiến tranh thì người đó phải chịu trách nhiệm bồi thường tổn thất cho mọi người."

"..."

Câu trả lời đầy ẩn ý của Bá tước Davis đã ngay lập tức khơi dậy cuộc tranh luận sôi nổi giữa các đại diện.

Bên ngoài, Đế quốc Frank tỏ ra vô cùng cường thế, nhưng thực tế đã có nhượng bộ chính trị quan trọng.

Họ không từ bỏ đế hiệu, nhưng lại phủ nhận việc kế thừa pháp thống đế quốc. Thoạt nhìn tưởng chừng không có nhiều khác biệt, nhưng thực tế thì mâu thuẫn về nguyên tắc giữa hai bên đã được giải quyết.

Chỉ có đại diện của Giáo Đình là có vẻ mặt âm trầm đáng sợ. Từ những lời bàn tán bên tai, họ có thể nghe rõ rằng phần lớn các đại diện đều có xu hướng thỏa hiệp.

Nếu người Frank là kẻ yếu thì không nói làm gì, mọi người chắc chắn sẽ dạy cho họ biết cách làm người.

Chỉ là hiện tại chiến trường đang rơi vào trạng thái giằng co, trong tình huống không liều mạng, rất khó để đạt được bước đột phá, lúc này cần đến thủ đoạn chính trị.

Chương 1709: Tin Khẩn

Cường quốc số một đại lục cũng cần giữ thể diện. Thực ra thì mọi người vẫn có thể chấp nhận việc họ miễn cưỡng gắn lên người một danh hiệu Đế quốc.

Còn về vấn đề bồi thường và truy cứu trách nhiệm sau này, đây đều là chuyện nhỏ.

Người sáng suốt đều biết, cuộc chiến tranh này do Giáo Đình và Iberia liên minh phát động, nhưng kẻ thất bại hiện tại là Giáo Đình.

Theo đề nghị của người Frank, Giáo Đình sẽ phải chịu trách nhiệm và bồi thường tổn thất cho mọi người.

Mặc dù có tổn thất một chút, nhưng trước khi hội nghị được tổ chức,"chia cắt di sản Giáo Đình" chính là nhận thức chung tiềm ẩn của mọi người.

Thấy tình hình không ổn, Giám mục Monteson vội vàng ngắt lời nói: "Không được!"

"Chiến tranh là Charles III xưng đế gây ra, làm sao có thể đổ lỗi cho liên minh, đây là hành động vô cùng vô trách nhiệm."

"..."...

Tranh cãi, tranh cãi và tranh cãi, xoay quanh vấn đề người chịu trách nhiệm, cuộc tranh cãi đã diễn ra suốt ba ngày liền, khiến cho Hudson nghe đến tê cả da đầu.

Sự thật đã chứng minh, ngoại giao không phải là việc mà ai cũng có thể làm được. Chỉ riêng việc tranh cãi này thôi, Hudson đã không thể theo kịp rồi.

Nếu không phải vì tiền tuyến còn đang đấm nhau, hai bên đều muốn kết thúc cuộc chiến này càng sớm càng tốt, Hudson vô cùng hoài nghi là họ có thể tranh cãi từ giờ đến cuối năm.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, tình hình hội nghị dần trở nên sáng tỏ.

Frank - quốc gia vốn nên là mục tiêu chỉ trích của mọi người, vốn nên khẩu chiến quần hùng, thì lại không bị đại diện các nước vây công, ngược lại, đoàn đại biểu của Giáo Đình lại rơi vào vòng xoáy bão tố.

Theo tin tức từ cơ quan tình báo của Vương quốc, Hudson biết được Giáo Đình đang bán tháo tài sản ở khắp nơi, chuẩn bị thu hẹp chiến lược.

Nhưng vì gây ra động tĩnh quá lớn, làm cho chính phủ các nước coi trọng, đã tiến hành kê biên tài sản của họ trước một bước.

Biểu hiện vội vàng như vậy vẫn là do lợi ích quá lớn gây ra. Di sản của Giáo Đình rất nhiều, bên ngoài không có tư cách tham gia, nên họ chỉ có thể nuốt hết những lợi ích trong nước trước.

Tất nhiên, tất cả những điều này không liên quan gì đến Vương quốc Alpha. Là một trong hai tà giáo lớn trên đại lục, tài sản của Giáo Đình đã bị Vương quốc tịch thu từ lâu rồi.

Thịt đã ăn, không thể nhả ra. Các nước đều cần một tấm màn để che đậy sự thật cướp bóc này.

Trong bối cảnh đó, Giáo Đình nhất định phải có tội, và đó còn phải là tội lỗi không thể lật lại.

Kháng nghị cũng vô dụng, lòng căm thù khiến Vương quốc

Alpha, người đóng vai trò hòa giải, không những không ra mặt chủ trì công đạo, mà ngược lại còn bỏ đá xuống giếng với Giáo Đình.

Ngay cả khi không tham gia chia chác, nhưng chỉ cần thấy kẻ thù gặp xui xẻo thì cũng đã đáng để Vương quốc ra tay rồi.

Bị cả kẻ thù, đồng minh và các nước trung lập đồng loạt tấn công, cho dù đoàn đại biểu Giáo Đình có tinh thần mạnh mẽ cũng bị làm cho tinh thần gần như sụp đổ.

Hudson dám khẳng định, tình trạng này sẽ không kéo dài được bao lâu, đoàn đại biểu Giáo Đình nhất định sẽ sụp đổ.

Không còn cách nào khác, việc chia cắt Giáo Đình đã thành rồi sự thực. Chiến tranh vẫn còn tiếp tục, nhưng liên minh phản Frank đã bắt đầu rút quân rồi.

Rõ ràng là người Iberia đã lén lút đạt được thỏa thuận với người Frank. Cuộc tranh cãi hiện tại chỉ là thủ tục hành chính.

Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, tình hình sẽ chỉ càng bất lợi cho Giáo Đình. Không có sự kiềm chế của liên minh phản Frank, chỉ cần người Frank chịu trả một cái giá nhất định thì việc tiêu diệt Giáo Đình cũng không phải là không có khả năng.

"Nguyên soái, có tin cấp báo từ tiền tuyến!"...

Sau khi đọc lướt qua nội dung công văn, tâm trạng của Hudson có thể nói là "trải qua nhiều cung bậc cảm xúc".

Thú nhân đã xây đập chặn sông ở thượng nguồn, chúng định lợi dụng thời cơ tuyết tan nước sông dâng cao để dìm chết quân đội vương quốc.

May mà thủ tướng tiền tuyến cũng không phải là kẻ ngốc, sau khi phát hiện mực nước sông có điều bất thường liền kịp thời cử người đi trinh sát khu vực thượng nguồn.

Trong thế giới siêu phàm, việc xây đập chặn sông với quy mô lớn như vậy hiển nhiên không thể hoàn toàn giữ bí mật. Huống chi Đế quốc Thú Nhân vốn tràn ngập mâu thuẫn, bản thân nó đã là một cái phễu lớn.

Sau khi tổng hợp và phân tích những thông tin thu thập được, quân đội thường trú đã nhanh chóng xác định được mục đích chiến lược của Thú nhân.

"Quản gia, phái người vào cung thông báo với Quốc vương bệ hạ là tiền tuyến có biến, Thú nhân sắp sửa phát động một đợt tấn công mới, ta phải quay trở về Cận Đông để chỉ huy đại chiến!"

Nói xong, Hudson lập tức triệu hồi Maxim rồi bay về.

Tại Vương quốc Alpha, nhiệm vụ quan trọng nhất của chủ soái là chiến thắng, những thứ khác đều là chuyện râu ria.

Còn về phía Hội nghị Liên minh Nhân tộc, Hudson cũng không cần phải lo lắng quá nhiều, chính phủ vương quốc sẽ tự sắp xếp ổn thỏa các công việc liên quan.

Thế giới thiếu ai cũng quay được, thiếu một kẻ hóng chuyện đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến việc tổ chức Hội nghị Liên minh.

Một ngày mới, khởi đầu mới.

Sau nhiều vòng thương lượng bí mật, vào buổi sáng sớm, đại diện của ba cường quốc cùng nhau bước vào đại sảnh hội nghị.

Trước cảnh tượng này, hội trường vốn ồn ào náo nhiệt bỗng chốc trở nên im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thật sự là quá tối đen, ám chỉ chỉnh trị trần trụi như vậy, căn bản là không cho mọi người có chỗ trống để phản đối.

Tự nguyện ủng hộ là một chuyện, bị ép buộc ủng hộ lại là một chuyện khác.

Thật đáng tiếc, hiện giờ đại diện của ba nước đang tận hưởng niềm vui chia cắt Giáo Đình, không có thời gian để quan tâm đến cảm xúc của mọi người.

Lúc này, đại diện của các nước bỗng dưng đồng cảm với Giáo Đình. Vô số người thầm than trong lòng: Giáo Đình tạo nghiệt lớn đến mức nào mới khiến cho ba cường quốc cùng nhau gác lại mâu thuẫn, liên thủ chống lại!

Chương 1710: Kết Quả Đàm Phán

Tuy nhiên, sau khi nhớ lại những lịch sử đen tối của Giáo Đình, chút đồng cảm ít ỏi này cũng nhanh chóng tan biến.

"Hội nghị đại biểu" không đại diện cho chính họ, từng lời nói và hành động đều phải tuân theo đường lối chính trị của quốc gia sau lưng họ.

Lần ngoài ý muốn trước đó vẫn là một vị nghị viên nào đó của Vương quốc Alpha đã tố cáo lên liên minh là: Bộ hậu cần tham những vật tư quân nhu của liên minh.

Cái giá phải trả là: Ngũ đại Công tước Bắc Cương bị buộc phải tự sát chịu trách nhiệm, gánh chịu mọi tội danh, đồng thời mở màn cho sự suy tàn của Ngũ đại gia tộc.

Một sự cố chính trị như vậy xảy ra một lần là đủ rồi. Rút ra bài học kinh nghiệm, các nước sau đó đã tăng cường kiểm soát tư tưởng đối với các nghị sĩ của mình.

Loại nghị sĩ quá năng nổ, có thể gây chuyện, đều được thay thế bằng những quý tộc thành thục ổn trọng.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, nhìn vào cuộc họp lần này là biết, mặc dù mọi người tranh cãi rất gay gắt, nhưng tất cả đều rất lịch sự, không diễn ra màn kịch đấm nhau.

Các đại lão đều cảm thấy rất hài lòng, tố chất của nghị sĩ nhà mình cuối cùng cũng đã được đề cao, không còn làm mất mặt của Liên minh Nhân tộc nữa. ...

"Sau vài ngày thảo luận liên tục, cuối cùng thì các bên cũng đã đạt được bước đột phá về vấn đề nội chiến ở Nam đại lục."

"Những binh sĩ trên chiến trường đang chờ kết thúc chiến tranh để trở về nhà, nên không cần phải quá quan tâm đến một vài chi tiết nhỏ."

"Vì nền hòa bình của đại lục, vì sự phồn vinh hưng thịnh của Nhân tộc, bây giờ mời các vị nghị sĩ thực hiện trách nhiệm, bỏ lá phiếu thiêng liêng cho kết quả đàm phán sơ bộ ngày hôm qua!"

"..."

Ngay khi lời nói của Caesar IV vừa dứt, hội trường vốn đã yên tĩnh lại càng trở nên im lặng đến nghẹt thở.

Từ những biểu cảm ngơ ngác của nhiều nghị sĩ có thể thấy rằng, họ đang chìm trong sự nghi ngờ sâu sắc về bản thân.

"Kết quả đàm phán", thứ đó thực sự tồn tại sao?

Trong suốt quá trình thảo luận trước đó, các bên liên tục tranh cãi không ngừng. Hầu như mỗi quốc gia tham gia đều có một phương án xử lý riêng.

Ngay cả quan điểm của bản thân mà các bên cũng chưa đạt được sự đồng thuận, thì làm sao có cái gọi là "kết quả đàm phán"?

Tuy nhiên, vẻ mặt tự tin của Caesar IV lại khiến mọi người cảm thấy có lẽ thực sự có kết quả đàm phán, chỉ là họ không biết mà thôi!

"Bệ hạ, cho phép thần ngắt lời một chút!"

"Thần nhớ rằng ngày hôm qua có rất nhiều phương án, kết quả đàm phán mà ngài đang đề cập đến rốt cuộc là phương án đàm phán nào?"

"Hay là gom tất cả các phương án lại với nhau, để mọi người cùng nhau bỏ phiếu?"

Giám mục Montesson cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

Tuy nhiên, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt và sự run rẩy của cơ thể đã tố cáo sự bất an trong lòng lão ta.

"Xin Giám mục cứ yên tâm, Liên minh luôn tuân thủ nguyên tắc công bằng và công chính."

"Tất cả các nghị sĩ có mặt tại đây đều có quyền đề xuất và bỏ phiếu, nên đương nhiên là sẽ đưa tất cả các phương án ra để thảo luận."

"Theo quy định của Liên minh, phương án nào nhận được số phiếu cao nhất sẽ được chuyển đến Hội đồng Liên minh để tiến hành vòng thẩm định thứ hai!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Thỏa thuận bí mật là một chuyện, nhưng trên mặt thì mọi người vẫn cần giữ thể diện, những thủ tục cần thiết ắt không thể thiếu.

Tuy nhiên, sự công bằng này hoàn toàn không phải là điều mà Giám mục Montesson mong muốn.

Ba nước Frank, Iberia và Alpha đã nắm giữ gần 45% số ghế trong Liên minh, trừ khi mọi người trong liên minh phản đối và bỏ phiếu cho một phương án khác, nếu không thì phương án nhận được số phiếu cao nhất cuối cùng chắc chắn sẽ do ba nước này chỉ định.

Bỏ phiếu sắp bắt đầu, cho dù hiện giờ lão ta có muốn liên mình thì cũng không còn có đủ thời gian.

Hơn nữa, dưới những con mắt trừng trừng của mọi người, e rằng cũng chẳng có mấy đại diện dám mạo hiểm đắc tội với ba nước để liên minh với lão ta.

Ngay cả khi có vòng thẩm định thứ hai, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ba nước chỉ cần kéo vài tên đàn em đến là có thể lấy được hơn một nửa số phiếu.

"Bệ hạ, thời gian quá gấp, mọi người đều chưa chuẩn bị tốt, không bằng hoãn bỏ phiếu, tiến vào chương trình nghị sự tiếp theo trước đi!"

Giám mục Montesson hốt hoảng nói.

Ban đầu Giáo Đình còn dự định tìm cơ hội để phá hoại đề xuất của Vương quốc Alpha: trao danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cho Hudson, nhưng giờ đây thì điều này đã không còn quan trọng nữa.

Dù Alpha có thêm một niềm vinh dự là danh hiệu Nguyên soái cũng không khiến Giáo Đình bị mất miếng thịt nào, nhưng nếu bỏ phiếu thì họ sẽ ngay lập tức bị cắt thịt.

Dù biết rõ rằng muốn thay đổi kết quả cuối cùng là chuyện khó như lên trời, nhưng loại chuyện này có thể trì hoãn một ngày thì một ngày, ít nhất cũng có thể chứng minh với Thánh Sơn rằng họ đã cố gắng hết sức.

"Ngài Giám mục lo xa rồi, đại diện các nước đều là tinh hoa của Nhân tộc, làm sao có thể thoái thác trách nhiệm trong thời khắc quan trọng như vậy được chứ!"

"Chỉ là bỏ phiếu thôi, sẽ không mất nhiều thời gian."

"Mọi người hãy tranh thủ thời gian, hôm nay chúng ta không chỉ có thể chấm dứt nội chiến Nhân tộc mà còn có thể hoàn thành chương trình nghị sự tiếp theo!"

Ngay khi lời nói của Bá tước Djordevich vừa dứt, các đại diện của Giáo Đình đều choáng váng.

Giao dịch nội tình tiến hành trong âm thầm là được rồi, cần gì phải trắng trợn như vậy chứ, hiện giờ mọi người đều là một thành viên của Liên minh phản Frank.

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, Giám mục Montesson nhanh chóng tìm ra câu trả lời. Không phải Vương quốc Iberia bất nhân, mà là lợi ích mà họ thu được trong lần chia cắt Giáo Đình này quá lớn.

Chương 1711: Ngất Xỉu

Người của Giáo Đình đã sớm rút lui khỏi những quốc gia có lập trường chống Giáo Đình rõ ràng như Vương quốc Alpha và Đế quốc Frank rồi, trong nước đương nhiên sẽ không có nhiều tài sản của Giáo Đình.

Nhưng Vương quốc Iberia thì khác, trong những năm qua, mặc dù họ không ít lần gây khó khăn cho Giáo Đình, nhưng đây là lần đầu tiên họ trực tiếp xét nhà.

Hơn nữa, sau khi Giáo Đình sụp đổ, miếng bánh lớn của Giáo Đình ở Nam đại lục sẽ là một món hời lớn mà họ và người Frank chia nhau.

Con số lợi nhuận cụ thể không thể tính toán được trong một sớm một chiều, nhưng dù sao thì di sản kế thừa cũng đủ để họ bớt phấn đấu đi nhiều năm.

Chỉ cần giá cả đủ cao, mọi chuyện đều có thể thương lượng. Rõ ràng là lần này người Frank đã đưa ra đủ lợi ích.

Việc bị đồng bọn đâm sau lưng đã trực tiếp phá vỡ ý đồ muốn kích động các nước thành viên trong Liên minh chống Frank của Giáo Đình.

Tuy nhiên, trên thế giới này không có bi kịch nhất, chỉ có càng bi kịch hơn.

Khi một loạt các phương án được đưa ra, Giám mục Montesson đã triệt để nổi giận, lập tức không nhịn được chất vấn:

"Bệ hạ, bản đề xuất này của quý quốc rốt cuộc là có ý tứ gì?"

hay người Iberia đều có ý nhắm vào đối phương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, loại đề xuất không phù hợp với lợi ích chung này không thể là ý định thật sự của ba nước.

Chỉ có đề xuất của Vương quốc Alpha là hy sinh lợi ích của Giáo Đình để đáp ứng nhu cầu của các bên, ngay cả các quốc gia nhỏ cũng đều được chia một chén canh.

Một khi đề xuất được thông qua, tất cả các quốc gia sẽ có quyền tự chủ về tôn giáo và có thể tự do lựa chọn tín ngưỡng vào Tam đại Giáo Đình trên đại lục hiện nay.

Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia sẽ chia đều quyền bá chủ của Giáo Đình, trong khi Vương quốc Alpha sẽ thay thế vị trí siêu nhiên của Giáo Đình trong Hội nghị Liên minh.

Ngoài ra, Giáo Đình còn phải chịu trách nhiệm cho cuộc chiến tranh này, chịu trách nhiệm về tổn thất của các nước trong chiến tranh.

Bồi thường tiền thì không cần, Giáo Đình chỉ cần bồi thường tài sản của mình ở các nơi trên đại lục cho các nước là được, đây chẳng khác nào một hành vi cướp bóc được hợp pháp hóa.

Nhìn từ góc độ nào cũng thấy tất cả mọi người đều là người chiến thắng trong bản hiệp ước này, ngoài Giáo Đình ra.

"Đương nhiên là theo nghĩa mặt chữ rồi, chẳng lẽ ngay cả những văn bản đơn giản như vậy mà Giám mục cũng không hiểu được sao?"

Caesar IV không chút khách khí giễu cợt nói.

Dù sao mối hận thù giữa Vương quốc Alpha và Giáo Đình đã căng lắm rồi, có thêm một mối nữa cũng chẳng là gì.

Mặc dù không có bằng chứng xác thực, nhưng trong thâm tâm y luôn tin rằng cái chết của Caesar III có liên quan đến Giáo Đình.

Cho dù cơ thể của Caesar III đã suy kiệt, nhưng nếu như không có vụ ám sát lần đó thì ông ta cũng sẽ không chết nhanh như vậy.

Mặc dù cái chết của cha để Caesar IV được thượng vị sớm, nhưng Caesar IV không hề biết ơn Giáo Đình.

Bất kể khi còn sống giữa hai cha con có mâu thuẫn hay không, nhưng người đã chết rồi, y chính là một đứa con hiếu thảo.

"Ha ha..."

"Ha ha..."...

Không biết ai là người đã cười đầu tiên, ngay sau đó, tiếng cười vang lên khắp hội trường.

Cũng không có cách nào, ai bảo cảnh tượng này lại buồn cười đến vậy!

Giáo Đình ngày xưa vô cùng hống hách, nhưng Giáo Đình bây giờ thì ai cũng dám đi lên giẫm một cước.

Hơn nữa, đề xuất của Vương quốc Alpha đã cho đủ thể diện cho mọi người, đại diện của các quốc gia đương nhiên là phải đáp lễ.

Giám mục Monteson đang định mở miệng nói gì đó, nhưng khi lời đến miệng thì lại bị nuốt ngược vào.

không cần thiết phải tiếp tục tự rước lấy nhục nhã. Trong những năm qua, họ giương cao ngọn cờ của thần linh, đã từng đắc tội với rất nhiều người.

Cho dù là những tiểu đệ trung thành của Giáo Đình cũng bị bóc lột không ít lần.

Có lẽ cảm thấy lòng người có thể lợi dụng, sau tiếng cười, Caesar IV lại bổ sung: "Xét thấy những sai lầm của Giáo Đình trong chiến tranh, ta nghĩ cần phải bổ sung thêm một điều khoản."

"Trong những năm gần đây, các quý tộc lưu vong trên bán đảo đã nhiều lần khiếu nại lên liên minh về vấn đề Giáo Đình chiếm đoạt lãnh thổ của họ."

"Chỉ là dưới sự can thiệp bá đạo của Giáo Đình, khiến cho việc điều tra không được tiến hành đến nơi đến chốn, ta đề nghị liên minh có thể khởi động lại cuộc điều tra!"

Nhát dao này vốn là đợi đến khi mọi chuyện đã rồi mới chém về phía Giáo Đình, nhưng vì bị Giám mục Monteson kích thích, Caesar IV liền dứt khoát đâm luôn.

Thoạt nhìn chỉ là một cuộc điều tra bình thường, nhưng thực tế lại đang phủ nhận tính hợp pháp về lãnh thổ của Giáo hoàng quốc.

Một khi kết quả điều tra được đưa ra, liên minh nhận định hành động tự nguyện sáp nhập vào Giáo hoàng quốc trước đây là bất hợp pháp thì không loại trừ khả năng liên minh sẽ cưỡng chế can thiệp, khôi phục lại chủ quyền cho các quốc gia nhỏ đã bị sáp nhập này.

Người sáng suốt đều biết, đây là do ba cường quốc đang đè chết Giáo Đình chỉ trong một lần hành động, không cho bọn chúng có cơ hội hồi phục.

Nghe được chuyện muốn chia cắt nhà mình, đám đại biểu của Giáo Đình lập tức trợn mắt nhìn Caesar IV, nếu không phải vì cân nhắc thân phận quân chủ của đối phương, họ đã nhịn không được mà rút kiếm ra giết người rồi.

Có lẽ là do lửa giận công tâm, Giám mục Monteson đột nhiên ngã quỵ trong hội trường, ngay sau đó, đám đại biểu của Giáo Đình cũng té xỉu theo.

"Đừng có nhìn ta như vậy, mấy vị đại gia Giáo Đình này yêu cầu rất cao, chỗ ăn chỗ ngủ không phải do vương quốc sắp xếp, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không liên quan đến Vương quốc."

"Có lẽ là do cơ thể của họ vốn đã không tốt, làm phiền các vị Mục sư trong nghị viên đến kiểm tra, trả lại cho sự trong sạch cho vương quốc!"

Chương 1712: Xây Đập

Nghe được lời này của Caesar IV, mọi người đều nhăn mặt.

Mọi người đều là chính trị gia, ai mà không biết việc ngã quỵ tập thể mà không có bất cứ dấu hiệu nào này, hoàn toàn là để trốn tránh trách nhiệm!

Theo tình hình liên minh hiện tại, đề xuất được thông qua là 100%. Là đại diện nghị viên, nếu những kẻ này không ngã quỵ, sau khi quay về phải giải thích thế nào đây?

Ngay khi mọi người đang bàn tán, những tia Thánh quang từ trong đám người bay ra, vừa lúc bao phủ lấy những nghị viên đang hôn mê.

Nhìn qua thì thấy đang giúp họ hy sinh tuổi thọ để tiến hành trị liệu, nhưng đây hiển nhiên không phải là điều mà đám nghị viên "Hôn mê" này mong muốn.

Tuy nhiên, khi đã nằm xuống thì họ không thể tỉnh dậy vào lúc này được, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Dù sao thì cơ thể họ cũng không có vấn đề gì lớn, cho dù hy sinh tuổi thọ để tiến hành trị liệu thì cũng sẽ không tiêu tốn quá nhiều tuổi thọ.

Thời thế đã thay đổi, trước đây nếu đại diện của Giáo Đình không đến thì kết quả bỏ phiếu sẽ không thể đại diện cho Nhân tộc, nhưng bây giờ thì có bọn họ hay không cũng như nhau.

Sau khi tiếp nhận trị liệu, vệ binh liền đưa đám "đại biểu té xỉu" này đến phòng nghỉ phía sau, quá trình bỏ phiếu nhanh chóng được triển khai. ...

Khu vực Cận Đông, Hudson ẩn mình trong mây, xuất hiện tại hiện trường của Thú nhân.

Nhìn những binh sĩ Thú nhân đang thi công một cách hỗn loạn bên dưới, hắn liền muốn bật cười. Chỉ với năng lực tổ chức như vậy, rõ ràng là không đạt yêu cầu!

Thủy hỏa Vô tình, nhưng muốn dùng sức mạnh của lửa và nước để phá địch, quan trọng nhất là tốc độ phải đủ nhanh.

Việc đắp đập là một kỹ thuật phức tạp mà Thú nhân chưa khai hóa hoàn toàn không thể nắm bắt được.

Tuy nhiên, trong thế giới siêu phàm, kỹ thuật không đủ có thể dùng phép thuật để bù đắp. Nhờ các lão gia Tư Tế liên tục niệm chú gia công, cuối cùng cũng không xảy ra sự cố trước thời hạn.

Tất nhiên, còn một lý do quan trọng nữa là: lượng nước không đủ!

Tuyết bắt đầu tan chảy vào mùa xuân, nhưng đây là một quá trình chậm chạp. Cơn hạn hán năm ngoái cũng ảnh hưởng đến thượng nguồn của thế giới băng tuyết, lượng tuyết tích tụ ở khu vực biên giới ít hơn năm ngoái một chút.

Sau một lúc quan sát ngắn ngủi, Hudson liền quay trở về đại doanh. Không phải là hắn cố tình tha cho Thú nhân, mà là do hắn đã cảm nhận được khí tức quen thuộc của một người ở dưới đó.

Nếu Thánh Vực của Tộc Tinh Linh đã tới đó tọa trấn, vậy thì những thủ đoạn không thể nhìn thấy ánh mặt trời đã không tiện sử dụng nữa.

Mặc dù là bá chủ đại lục, mặt mũi của Nhân tộc cũng đủ lớn, nhưng nếu thực sự bị người ta bắt được nhược điểm, mọi mặt đều sẽ không được đẹp cho lắm.

Những người có địa vị cao không thể tránh khỏi việc có "gánh nặng thần tượng", Hudson cũng không ngoại lệ.

Một khi trở thành Nguyên soái Nhân tộc, hắn sẽ đại diện cho bộ mặt của Nhân tộc, những thủ đoạn không thể nhìn thấy ánh mặt trời này đương nhiên là không tiện sử dụng rồi. ...

"Nguyên soái, đây đều là dương mưu của địch, muốn buộc chúng ta phải ra khỏi thành và quyết chiến với chúng!"

Trong bộ chỉ huy, Bá tước Ebert nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Từ xưa đến nay, dương mưu luôn là thứ đáng sợ nhất!

Bỏ mặc không quan tâm là điều không thể, khi lưu lượng đủ lớn, sức mạnh của dòng lũ có thể nuốt chửng cả tòa thành trì.

Ra ngoài thành phá hư tiến độ thi công của địch là hành vi trị ngọn không trị gốc, không chừng người ta đều đã thiết lập xong cạm bẫy, chỉ chờ bọn hắn ra khỏi thành nữa thôi.

Thấy vẻ mặt u sầu của mọi người, Hudson khẽ mỉm cười nói: "Mọi người không cần phải căng thẳng như vậy, kẻ địch chỉ mới bắt đầu thi công mà thôi."

"Với lưu lượng nước của sông Tuyết Nguyệt, muốn tích đủ lượng nước để phá hủy thành trì là chuyện không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được."

"Hãy chờ xem, kẻ địch sẽ sớm phát hiện ra rằng lượng nước trong lòng sông không đủ. Tiếp đó, bọn chúng sẽ phải đào sâu lòng sông, hoặc là nâng cao bờ sông."

"Chơi nước là một việc làm cần kỹ thuật, Thú nhân không có kinh nghiệm sẽ không thể nào nắm bắt được trong thời gian ngắn!"

Đại lục Aslante thiếu những trường hợp tương tự, nhưng lịch sử kiếp trước lại có vô số ví dụ về việc chơi thủy công, nhưng lại chẳng có mấy trường hợp thành công.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là: Thiếu kinh nghiệm, hoặc áp dụng cứng nhắc chiến thuật của người xưa, cuối cùng dẫn đến kết cục bi thảm.

Tuy rằng Thú nhân hiện giờ đã tiến bộ, biết chơi trò đổi mới trên chiến thuật, trong khâu lựa chọn chiến trường cũng không có vấn đề gì, nhưng lại bị trình độ văn minh cản trở.

Nếu thực sự đủ thông minh, vào mùa đông cạn nước năm ngoái, chúng liền nên ra tay mở rộng lòng sông và xây dựng đập lớn.

Kéo đến bây giờ mới bắt đầu thi công, hoặc là kẻ địch trước đây không nghĩ đến việc dùng thủy công, bị hành động hỏa thiêu liên doanh của Hudson kích thích mới sinh ra linh cảm này.

Hoặc là trình độ tri thức hạn hẹp, tưởng rằng chỉ cần xây đập chứa nước là có thể tùy tiện phá hủy tuyến phòng thủ của Vương quốc.

Nhìn chung, thú nhân đã thực sự có tiến bộ trong chiến tranh, nhưng sự tiến bộ này rất hạn chế.

Nếu gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức, nhìn thấy kẻ địch đắp đập liền hoảng sợ, thì cách chơi này sẽ rất hiệu quả.

Thật đáng tiếc, Hudson đã chứng kiến nhiều trường hợp thủy công thất bại hơn là thành công.

Nguyên nhân mà thủy công được các nhà quân sự ưa chuộng chủ yếu là vì cách chơi này ít tốn kém. Thất bại cũng không tổn thất bao nhiêu, nhưng thành công thì là lời to.

"Nguyên soái, cho dù kẻ địch thiếu kinh nghiệm, nhưng nhìn vào địa hình, kế hoạch của chúng vẫn khả thi, đơn giản là chỉ cần thử thêm vài lần mà thôi."

"Khi xây dựng phòng tuyến, chúng ta không hề nghĩ đến vấn đề chống thấm nước cho thành trì, một khi kế hoạch của kẻ địch thành công, e rằng nhiều thành trì ở hạ lưu sẽ biến thành một vùng đầm lầy."

"Nếu không thể đánh bại quân địch trong thời gian ngắn, e rằng sau này sẽ gặp rắc rối lớn."

Hầu tước Medel ở bên cạnh chua xót nói thêm.

Chương 1713: Công Bằng

Ban đầu tình hình rất tốt, dựa theo kế hoạch trước đó, chỉ cần kéo dài ở đây là có thể tiêu diệt kẻ địch.

Trong tình trạng không thu hoạch được gì trên chiến trường, đại quân Thú nhân nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được thêm một năm rưỡi nữa là sẽ tự sụp đổ.

Đến lúc đó sẽ bộc phát đủ loại nổi loạn, vì tranh giành nguồn sống hạn hẹp, các tộc sẽ không tránh khỏi một cuộc nội chiến.

Theo một ý nào đó mà nói, thế giới rất ưu ái nhân tộc, mỗi khi thiên tai lớn xảy ra đều là một cơ hội.

Vì lý do năng suất, trong năm đại tai, nhân tộc tự cứu mình bằng cách sản xuất, lương thực thường chỉ giảm sản lượng; mà nhiều dị tộc khác lại thiếu phương pháp ứng phó, lương thực thường sẽ giảm sản lượng với quy mô lớn, thậm chí còn có thể bị mất trắng.

Thú nhân trong thời kỳ du mục lại càng bi thảm hơn, khi gặp phải thiên tai lớn, họ chỉ có thể dựa vào việc phát động chiến tranh để chuyển hướng tổn thất.

Nếu không thể chuyển hướng, Thú nhân sẽ phải chịu "tổn thất gấp đôi", tức là: mất mát do thiên tai và mất mát do thất bại trong chiến tranh.

Bây giờ tình hình đột biến, hình thức đơn giản ban đầu đột nhiên biến thành "hình thức Địa ngục".

Tốc chiến tốc thắng, ngay cả khi có thể đánh bại quân đội Thú nhân thì vương quốc cũng phải một cái trả giá đắt.

Tham khảo lịch sử giao tranh trước đây, những trận chiến tranh quy mô lớn như vậy thường gây ra thương vong lên đến hàng trăm vạn người.

Đối với Vương quốc Alpha vừa mới khôi phục mà nói, một trận chiến có thể đánh họ trở lại năm năm trước. Vô số sĩ quan và binh lính trong quân đội sẽ vĩnh viễn nằm lại trên chiến trường vì chiến tranh.

Đây còn là kết quả khi mọi việc suôn sẻ, nếu một vài nơi xảy ra sơ hở, rất có thể sẽ bị Thú nhân lật ngược thế cờ!

"Hầu tước nói không sai, thời gian dành cho chúng ta thực sự không còn nhiều lắm."

"Truyền lệnh xuống, làm tốt công tác thoát nước trong thành, kê cao vị trí kho thóc và doanh trướng, yêu cầu bộ phận hậu cần khẩn trương chế tạo ra một số thuyền nhỏ."

"Mọi người cứ yên tâm, tường thành của chúng ta rất kiên cố, không phải một trận đại hồng thủy liền có thể phá hủy được."

"Bốn phía đều là đồng bằng, cho dù dòng nước của kẻ địch có lớn đến đâu, lực va đập cũng rất hạn chế. Trừ khi bị ngâm nước trong thời gian dài, nếu không thì tường thành sẽ không sập được."

"Cứ để cho thú nhân thử một lần trước đi, vừa hay thử xem sức mạnh của chúng!"

Hudson bình tĩnh nói.

Hiển nhiên là lòng hắn đã có kế hoạch rồi. Thủy công là một con dao hai lưỡi, trên bình nguyên rộng lớn, nó vừa có thể phá hủy thành trì, nhưng cũng vừa có thể nuốt chửng quân đội.

Dù sao vương quốc đã vườn không nhà trống, cho dù hạ du biến thành một vùng ngập nước thì tổn thất cũng vô cùng có hạn.

Tất nhiên,"tổn thất hạn chế" này chỉ là quan điểm quân sự của riêng Hudson.

Về mặt kinh tế, các cánh đồng và công trình kiến trúc do các lãnh chúa quý tộc ở hạ du khai khẩn có thể bị tàn phá nặng nề.

Không phải là lãnh địa của mình bị thiệt hại, nên hắn đương nhiên là sẽ không đau lòng, cùng lắm là đợi sau khi chiến tranh kết thúc, hắn ra mặt xin trợ cấp của vương quốc cho mọi người, lúc đó còn có thể thu phục được lòng người.

Vì giành được thắng lợi trong chiến tranh, đánh đổi một vài thứ cũng là đáng giá. Tổn thất một chút sản nghiệp dù sao cũng tốt hơn bỏ mạng trên chiến trường!...

Cùng lúc với việc triển khai Hội nghị quân sự khẩn cấp, kết quả bỏ phiếu tại vương đô cũng đã đi đến hồi kết.

Sự thật đã chứng minh là Giáo Đình chẳng hề quan trọng đối với Nhân tộc, thiếu vắng sự tham gia của các đại diện Giáo Đình, tốc độ ra quyết định của Hội nghị Liên minh thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Người trong cuộc đều giả vờ ngất xỉu, những người còn lại đều là kẻ hưởng lợi, nên đương nhiên là không thể nào đứng ra bảo vệ cho Giáo Đình rồi.

"Kết quả bỏ phiếu đã được thống kê xong rồi."

"Ngoài một số đại diện đang được điều trị vì sức khỏe yếu nên không thể tham gia bỏ phiếu, tất cả các nghị sĩ còn lại đều đã bỏ những , lá phiếu thiêng liêng của mình."

"Trong quá trình không có bất kỳ sự đe dọa hay cưỡng ép nào, tất cả các phiếu bầu đều thể hiện nguyện vọng thực sự của mọi người. Dưới sự chứng kiến của Thần Hi chi chủ, ta tuyên bố, tất cả các phiếu bầu đều hợp lệ."

"Trước mắt thì phương án số 3 đang nhận được nhiều phiếu bầu nhất, được thông qua với toàn bộ số phiếu. Nếu không có ý kiến phản đối nào thì chúng ta sẽ tiến hành vòng thẩm định thứ hai."

Người chủ trì Caesar IV vừa dứt lời, hiện trường lập tức bùng nổ tiếng vỗ tay như sấm. Ngoại trừ một số đại diện có sắc mặt khó coi ra, những người còn lại đều đắm chìm trong tiếng cười nói vui vẻ.

Thực sự là quá công bằng!

Phải biết rằng những lá phiếu mà họ bỏ vào ban nãy đều là ủng hộ cho phương án của phe mình, nhưng kết quả cuối cùng lại biến thành toàn bộ phiếu bầu ủng hộ cho phương án số 3.

Biết được mánh khóe trong quá trình kiểm phiếu, những đại diện hành động độc lập đều toát mồ hôi hột. Quá trình kiểm phiếu vừa rồi được thực hiện dưới sự giám sát của ba cường quốc.

Kết quả được công bố lúc này rõ ràng là một lời cảnh cáo thầm lặng đối với họ. Nếu biết điều hợp tác thì còn tốt, nếu không biết sống chết cứ nhảy ra gây chuyện, e rằng sau này những quốc gia đứng sau lưng họ cũng sẽ bị xui xẻo theo.

Có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải một chuyện tốt. Nếu như không làm gì cả, không biết gì cả, thì Liên minh vẫn là Liên minh công bằng và thánh thiện trong suy nghĩ của họ.

Sau khi được kiến thức sự tàn khốc của thế giới, nhận thức về cuộc sống của một số đại diện đã thay đổi.

Hóa ra ý kiến của mình chẳng có gì là quan trọng cả!

Chương 1714: Ký Hiệp Ước

Thấy không có người mở miệng phản đối, Caesar IV cũng lười tiếp tục truy vấn, trực tiếp tuyên bố vòng thẩm định thứ hai bắt đầu.

Đại lục Aslante có đẳng cấp sâm nghiêm, chỉ cần nhìn vào số thứ tự đề xuất là có thể xác định được vị trí của từng quốc gia trong Liên minh.

Kể từ đây, quyền lực trong Liên minh đã thay đổi từ một giáo hai nước biến thành tam đại cường quốc.

Thoạt nhìn chỉ là một lần thay đổi quyền lực bình thường, nhưng thực chất là sự khởi đầu của "thế tục hóa tôn giáo".

Có thể trong tương lai thần quyền sẽ phản công, nhưng ở giai đoạn hiện tại, vương quyền đã áp đảo thần quyền, thời đại của Quốc vương đã đến rồi.

Đại cục đã định, vòng thứ hai đương nhiên sẽ không có chuyện gì bất ngờ xảy ra. Ngoại trừ việc sửa đổi mang tính biểu tượng đối với các chi tiết của phương án số 3, những phương diện khác đều hoàn toàn là sao chép lại.

Điều không hài hòa duy nhất chính là: các nghị viện tại hiện trường không đủ nhiệt tình, chủ yếu là đại diện của ba cường quốc trên phát biểu, còn những người khác hoặc là phụ họa, hoặc là im lặng.

Sự phản đối thầm lặng, đây là sự ngoan cố cuối cùng của đại diện các nước. Đại diện Giáo hội té xỉu vào thời điểm quan trọng như vậy, đáng đời họ bị xui xẻo.

Đương nhiên, với sự cường thế của đại diện ba nước, cho dù có đại diện Giáo Đình ở đây thì cũng chỉ là cãi nhau một trận, sau đó đề xuất vẫn sẽ được thông qua.

May mà ba nước vẫn có ranh giới cuối cùng, mặc dù chèn ép Giáo Đình, nhưng cũng chỉ lợi dụng những quy tắc hiện hữu, mà không phải chuyên đặt ra một bộ quy tắc nhằm vào Giáo Đình.

Vấn đề nhức nhối nhất đã được giải quyết, đại diện các nước lần lượt ký tên vào thỏa thuận ngừng chiến, hiện chỉ còn thiếu đại diện Giáo Đình ký tên nữa là chiến tranh chống Frank sẽ chính thức được tuyên bố kết thúc.

Trả giá và ích lợi luôn đi đôi với nhau, thu hoạch chính của Vương quốc Alpha là vị thế chính trị, lợi ích thực tế chẳng thu được bao nhiêu, tương ứng với cái giá phải trả cũng là nhỏ nhất.

Nhưng làm thế nào để Giáo Đình đồng ý với điều ước nhục nhã này, tiếp theo phải xem màn trình diễn của người Frank và người Iberia rồi.

"Tiếp tục tăng binh","cấm vận vật tư","đe dọa quân sự trực tiếp" ...

Trong khoảnh khắc, vô số hình ảnh nhắm vào Giáo Đình hiện lên trong đầu Caesar IV, khóe miệng y không nhịn được mà nở nụ cười.

Sự suy tàn của Giáo Đình cũng đồng nghĩa với việc y đã hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch trả thù. Chuyện tiếp theo cần phải làm chính là chờ đợi cơ hội, quét sạch giới cao tầng của Giáo Đình.

Có lẽ "chinh phục được đỉnh Thánh Sơn"mới là vinh quang cao nhất của các vị quân chủ nhân tộc trên đại lục Aslante. ...

"Các vị đại biểu, hiệp ước ngừng chiến đã được ký kết rồi, bây giờ chúng ta sẽ tiến hành chương trình nghị sự tiếp theo, xem xét việc trao tặng danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cho Công tước Hudson!"

Bá tước Onofre tiến lên một bước rồi nói.

Nhìn thấy cảnh này, các đại diện trong Liên minh năm nước liền cảm thấy hối hận không thôi. Loại chuyện bán nợ ân tình này mà họ cũng không giành được, về nước sẽ không tránh khỏi bị lão đại nhà mình trách móc.

Không chút do dự, đám đại diện của Liên minh năm nước liền vội vàng phụ họa. Không bán được ân tình thì ít nhất cũng không thể đắc tội với người ta.

Mọi người đều không hề nghi ngờ về việc đề án được thông qua. Một mặt là do một loạt chiến công của bản thân Hudson đều là lấy dị tộc làm chiến tích, hoàn toàn không tìm ra được điểm đen.

Mặt khác là do người đầu tiên đề xuất là người Frank, cho dù Vương quốc Alpha không chấp nhận, chuyển sang tự mình đề danh, nhưng cũng không thể nào tự vả mặt mình trong sự kiện mang tính biểu tượng được ghi vào sử sách này.

Có được sự ủng hộ của hai trong ba cường quốc, chỉ cần người Iberia không phản đối mạnh mẽ, cộng thêm số phiếu của Liên minh năm nước và sự ủng hộ của các quốc gia có mối quan hệ tốt đẹp với Hudson, việc vượt qua hai phần ba số phiếu bầu là chuyện không thành vấn đề.

Rõ ràng là lúc này người Iberia không thể tìm ra lý do để phản đối. Dù là hai cường quốc, nhưng một ở phía Nam và một ở phía Bắc, hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Ngay cả khi xảy ra sáp nhập lớn trong tương lai, hai nước cũng khó xảy ra xung đột chiến lược toàn diện.

Dựa trên năng lực sản xuất hiện tại, cho dù sức mạnh tổng hợp có mạnh đến đâu cũng không có quốc gia nào có thể thống trị được toàn bộ đại lục, thậm chí ngay cả việc thống nhất Nam đại lục cũng không thể làm được.

Bên ngoài đều cho rằng sự chia rẽ của nhân tộc bắt nguồn từ nội chiến, nhưng thực tế còn có một lý do sâu xa hơn, đã bị mọi người cố tình bỏ qua.

"Địa bàn quá lớn, không quản lý được!"

Nếu như đại Đế quốc Nhân tộc không bị chia rẽ, mà tiếp tục thống trị toàn bộ địa bàn Nhân tộc, thì căn bản không thể nào giữ vững được bá quyền của đại lục, càng đừng nói đến chuyện Nhân tộc có thể phát triển mạnh mẽ.

Ngay cả trước đó cũng không quản lý được rồi, hiện nay lãnh thổ của nhân tộc còn rộng lớn hơn trước kia, muốn thống nhất quản lý lại càng trở nên không thực tế.

Đây vẫn là chế độ phân đất phong hầu, tiết kiệm tối đa chi phí hành chính, nếu đổi sang chế độ quận huyện phong kiến, với năng lực sản xuất hiện tại, khả năng có thể trực tiếp kiểm soát lãnh thổ sẽ càng nhỏ hơn.

"Bỏ phiếu bắt đầu!"

Cùng với tiếng nói của người chủ trì vang lên, đám đại diện liền tụm ba tụm bảy viết câu trả lời lên giấy da. So với sự nghiêm túc và thận trọng trước đây, vòng bỏ phiếu này rõ ràng là thả lỏng hơn nhiều.

Chiến công của Hudson đều được bày ra trên mặt bàn, mọi người đều có thể nhìn thấy, không cần chơi trò mờ ám gì, bây giờ chỉ đang làm theo thủ tục thôi.

Chương 1715: Mật Thư

Ngoài Caesar IV là đang cảm thấy lo lắng trong lòng ra, hầu hết các đại diện tại hiện trường đều nở nụ cười xã giao.

Công tác bỏ phiếu nhanh chóng được hoàn thành, công việc kiểm phiếu cũng được tiến hành ngay sau đó, hiệu suất rất cao.

"Số phiếu hợp lệ vượt quá hai phần ba, phù hợp với quy định của liên minh. Hội đồng Liên minh đã xem xét và thông qua đề xuất, theo quy trình sẽ chọn ngày chính thức trao tặng danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cho Công tước Hudson!"...

Đêm khuya, trên chiến trường Cận Đông, trong doanh trướng của bộ lạc Tatum vẫn đèn đuốc sáng trưng, tộc trưởng Stark đang nhìn người đến với vẻ mặt hoảng hốt.

Vào thời điểm nhạy cảm như lúc này, một người lạ mặt đột nhiên xuất hiện trong doanh trại, lỡ như bị phát hiện thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

"Đừng lo lắng, không có ai nhìn thấy ta tới đây."

"Nhìn từ vị trí doanh trướng, tộc Ngưu Đầu Nhân các ngươi sống rất thảm nha, ngay cả một tộc trưởng như ngươi cũng không thể tiến vào khu vực trung tâm."

"Tuy nhiên có lợi thì cũng có hại, nếu thực sự ở khu vực trung tâm, có cường giả Thánh vực của tộc Tinh Linh ở đó, ta cũng không dám vào!"

Lời phàn nàn của người đàn ông bí ẩn khiến tộc trưởng Stark tức giận đến mức chết lặng. Đây là cuộc gặp mặt phải đánh đổi bằng mạng sống đó, không thể nghiêm túc hơn được sao!

"Các hạ thật can đảm, nhưng các hạ chỉ có một mình, ta còn có già trẻ trong tộc, nên không được sơ suất dù chỉ là một chút!"

"Nói đi, lần này tới đây muốn bọn ta phối hợp làm gì?"

Tộc trưởng Stark tức giận nói.

Trong thâm tâm, ông ta đã có chút hối hận. Linh cảm mách bảo ông ta rằng, cấu kết với Nhân tộc là đang bảo hổ lột da.

Chỉ là có một số việc, một khi lên xe thì đừng nghĩ có thể xuống một cách dễ dàng.

Nếu như mọi chuyện có thể làm lại, đại khái là Stark vẫn sẽ làm như vậy. Bởi vì nếu không chấp nhận thiện ý của Hudson, tộc Ngưu Đầu Nhân sớm đã xong đời rồi, căn bản không sống được tới bây giờ.

"Yên tâm, sẽ không làm khó ngươi đâu. Lại không phải lần đầu hợp tác, bọn ta đã bao giờ giao nhiệm vụ nguy hiểm nào cho các ngươi chưa?"

Câu trả lời của người bí ẩn khiến tộc trưởng Stark hơi an tâm. Trong những lần hợp tác trước đây, nhiệm vụ mà Hudson giao đều rất dễ dàng.

Cơ bản chỉ là thu thập một số thông tin tình báo hàng ngày, thậm chí không cần cố ý cử người đi thu thập, chỉ cần báo cáo những gì mình biết là được.

Nhận lấy mật thư từ tay người bí ẩn, bóng người vụt một cái đã lao ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Stark mới từ từ mở mật thư, nhìn vào nội dung bên trong, ông ta suýt nữa nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Yêu cầu chỉ có một: trong quá trình thi công đập chắn sông, hãy ăn bớt nguyên vật liệu, xây dựng một công trình "bã đậu".

Theo quan điểm của tộc trưởng Stark, đây thậm chí không thể coi là nhiệm vụ. Chỉ cần ông ta không giám sát quá nghiêm ngặt, những Thú nhân bên dưới sẽ tự tạo ra một công trình "bã đậu".

Ông ta lờ mờ nhận ra điều gì đó không ổn. Ngăn sông đắp đập là để tấn công thành trì và pháo đài của Nhân tộc ở hạ lưu, không cần phải sử dụng lâu dài, nên yêu cầu về chất lượng công trình vốn không cao.

Nếu tệ hơn một chút, e rằng nước vừa mới dâng lên thì con đập đã vỡ rồi.

Lũ lụt không chừa một ai, nó có thể tấn công thành trì của Nhân tộc, thì cũng có thể nhấn chìm đại quân bên ngoài thành.

Nghĩ đến việc Đế quốc ngăn sông đắp đập muốn phá vỡ phòng tuyến của kẻ địch, nhưng do chất lượng công trình không đảm bảo mà bị vỡ trước thời hạn, kết quả là cuốn trôi quân đội nhà, sắc mặt Stark liền trở nên tái nhợt!

Đây quả là một vụ bê bối lịch sử, có thể bị các tộc trên đại lục chế giễu hàng vạn năm.

Sau khi kinh hoàng, ông ta lại có chút phấn khích. Trong Đế quốc Thú Nhân, địa vị của tộc Ngưu Đầu Nhân hiện đang trong tình huống rất khó xử.

Thực lực của bọn họ đã tăng trưởng đến mức bị tầng lớp thống trị kiêng dè; nhưng lại không có khả năng lật đổ cả bàn cờ.

Nếu không có thế lực bên ngoài phá vỡ cục diện hiện tại, số phận đang chờ đợi bọn họ chính là trở thành bia đỡ đạn trên chiến trường, phải chứng kiến một lượng lớn thanh niên trong tộc bị tiêu hao trên chiến trường.

Dù bị tổn thất thảm trọng đến đâu cũng không thể có một lời oán giận, nếu không, không chỉ bản thân phải chết, mà ngay cả bộ lạc của mình cũng sẽ bị liên lụy.

Không có lựa chọn nào khác thì chỉ có thể âm thầm chấp nhận thực tế. Nhưng bây giờ có lựa chọn, tâm trí của Stark cũng trở nên linh hoạt hơn.

Trước sự sống còn của chủng tộc, lợi ích của Đế quốc chẳng đáng một xu.

Giả sử như Hoàng tộc và Vương tộc bị tổn thất nặng nề, nếu họ vẫn muốn duy trì sự cai trị của Đế quốc dưới binh phong của nhân tộc thì bắt buộc phải lôi kéo những chủng tộc có thực lực khác tham gia.

Khi cục diện phát triển đến bước đó, việc trước đây có cấu kết với Nhân tộc hay không đã trở nên không còn quan trọng nữa.

Có thể tham khảo ví dụ cụ thể của Thất đại Vương tộc, trong quá trình nội chiến, họ đã không ít lần nhận tài trợ từ phía Nhân tộc. Nhưng đến khi lên nắm quyền thì họ lại ngay lập tức trở mặt không nhận người.

Trong lúc nhất thời, tộc trưởng Stark chìm đắm trong những suy nghĩ miên man, trong đầu ông ta đã tưởng tượng ra sự ra đời của Hoàng đình Ngưu Đầu Nhân. ...

Những khúc nhạc dạo ngắn tương tự đang diễn ra, nhiều chủng tộc đã hợp tác với nhân tộc đều nhận được mật thư na ná nhau.

Có người hiểu được sự thật, có người vẫn còn mơ hồ, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc mọi người làm việc theo yêu cầu.

Dù gì thì bên trên cũng thường xuyên hối thúc tiến bộ thi công, nếu không hi sinh chất lượng công trình thì rất khó có thể hoàn thành theo tiêu chuẩn trong thời gian ngắn.

Chương 1716: Tin Tốt

"Nguyên soái, tin tức tốt!"

"Vương đô truyền đến tin khẩn, Hội đồng Liên minh đã đưa ra quyết định vào chiều nay, chính thức trao tặng ngài danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc."

". . ."

Rõ ràng là sau nhiều năm theo hầu Hudson, thị vệ trưởng Tom cũng đã trưởng thành không ít. Lúc báo cáo tin tức cũng biết chọn nội dung trọng điểm để nói trước.

Đối với quan binh tiền tuyến mà nói, chuyện chiến tranh phản Frank kết thúc thật sự không sánh bằng việc Hudson được trao tặng danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc".

"Biết rồi!"

Hudson có chút kích động nói.

Mặc dù đã dự đoán từ trước, nhưng khi mọi chuyện thực sự xảy ra, hắn vẫn không khỏi cảm thấy kích động.

"Nguyên soái Nhân tộc" là một danh hiệu mang tính vinh dự thuần túy, tác dụng chắc chắn là có, nhưng có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì phải xem ai là người nắm giữ nó.

Đối với Hudson, nó vô cùng quan trọng. Nền tảng gia tộc mỏng manh, vậy thì dùng vinh dự để bù đắp.

Giành được danh hiệu này rồi, Hudson chắc chắn có một chỗ cắm dùi trong giới quý tộc hàng đầu trên đại lục.

Khác với trước đây, gia tộc Koslow chỉ miễn cưỡng bước vào tầng lớp đại quý tộc, chỉ có một bộ khung dọa người, nhưng nền tảng lại được dựng trên cát.

Bốn chữ "Nhà giàu mới nổi" cũng không phải là một từ hay trong giới quý tộc.

Đúng là mặt ngoài không ai dám lầm bầm bên tai Hudson, nhưng những lời gièm pha trong tối lại chưa bao giờ đứt đoạn.

Điều này được thể hiện rõ nhất trong cuộc giao tiếp của giới đại quý tộc.

Người nắm quyền cao chức trọng như Hudson đương nhiên là không ai dám lãnh đạm, nhưng những thành viên khác của gia tộc Koslow thì lại không được đối xử tốt như vậy.

Có lẽ sẽ không đến mức cố ý nhắm vào, nhưng bản năng bài xích lại không thể nào che giấu được.

Những năm gần đây, gia tộc Koslow liên tục thông gia với bên ngoài, nhưng đối tượng thông gia chủ yếu là các quý tộc vừa và nhỏ.

Không phải mọi người có kiến thức hạn hẹp, mà vì đại quý tộc đều có niềm ngạo khí của mình, khiến người ta không chịu nổi.

Cho dù là chi thứ của đại gia tộc cũng rất ít hiếm cân nhắc đến gia tộc Koslow khi thông gia.

Đương nhiên là cũng có ngoại lệ. Một số gia tộc ít người rất nóng lòng thông gia với gia tộc Koslow.

Nếu như gia tộc Koslow sẵn sàng ở rể thì thanh niên trai tráng của họ sẽ rất được chào đón.

Tuy nhiên, đây chỉ là lý thuyết, trên thực tế, số người thành công chỉ là thiểu số. Mặc dù mọi người đến vì danh tiếng "biết sinh nở", nhưng giới quý tộc vẫn luôn coi trọng việc môn đăng hộ đối.

Chi thứ không lọt mắt của người ta, con cháu đích hệ thì chỉ còn lại hai đứa em trai cùng cha khác mẹ.

Trong thế giới coi trọng huyết thống này, chỉ cần hỏi thăm được mẹ ruột là thương nhân thì người ta sẽ từ bỏ ngay lập tức.

Để dung nhập vào vòng tròn này, Hudson cũng đã nỗ lực không ít. Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, hiệu quả vẫn còn rất thấp.

Ở Bắc đại lục còn tốt, có mạng lưới quan hệ ân tình mà hắn gây dựng, cho dù trong lòng mọi người đều khinh bỉ gia tộc Koslow, nhưng mặt ngoài thì vẫn sẽ giữ thể diện.

Nhưng ở Trung và Nam đại lục thì khác, mặt mũi của hắn không dùng được ở hai nơi này. Nếu không phải vì ma pháp dược tề mà lãnh địa sản xuất đều thuộc hàng cao cấp, là kinh doanh độc quyền, e rằng muốn kinh doanh ở đó cũng rất khó.

Cũng không có gì mất cân bằng, tham khảo thông lệ trước đây là biết. Từ quý tộc nhỏ thăng tiến lên đại quý tộc lớn cần ít nhất là năm thế hệ nỗ lực mới có thể được giới thượng lưu thực sự chấp nhận.

Tình hình của gia tộc Koslow đã được coi là tốt rồi. Ít nhất là ở mặt ngoài, các quý tộc uy tín lâu năm không liên kết để chèn ép họ.

Quyết định của Hội đồng Liên minh được đưa ra, không chỉ có mỗi mình Hudson cảm thấy vui mừng, mà đám sĩ quan quý tộc trong quân đội vương quốc đang đi theo hắn lăn lộn cũng tỏ ra rất háo hức.

Danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" vừa là sự khẳng định đối với cá nhân Hudson, cũng vừa là sự khẳng định đối với quân đội Vương quốc Alpha.

Lần sau gặp nhau, nếu ai đó gọi bọn họ là "bọn man rợ phương Bắc" thì mọi người có thể đáp trả mà không cần khách khí.

Khác với trước đây, Vương quốc Alpha rõ ràng có công lao chống lại dị tộc, nhưng tiếc là mỗi cuộc đại chiến đều phải cầu viện Liên minh, khiến cho công lao trở thành gánh nặng.

Danh bất chính, ngôn bất thuận!

Bây giờ cuối cùng đã được Liên minh chính thức công nhận, quý tộc vương quốc cũng có vốn liếng để đáp trả, có thể dõng dạc mà tuyên bố với bên ngoài rằng họ cũng là trụ cột của nhân tộc.

Thấy mọi người hưng phấn bắt đầu bàn luận về lễ ăn mừng, Hudson liền phất tay ra hiệu nói: "Đây là sự khẳng định đối với chiến công trong quá khứ của chúng ta, hiện giờ chúng ta phải hướng tới tương lai."

"Tâm ý của mọi người ta xin ghi nhận, nhưng thời chiến không thích hợp giày vò. Lễ ăn mừng tạm thời gác lại, đợi đến khi chúng ta đánh tan đại quân Thú nhân rồi tổ chức mừng công luôn một thể!"

Có thể thấy là trình độ chính trị của Hudson trong những năm gần đây cũng đã tăng lên không ít. Thoạt nhìn như có vẻ hắn đã nói sai "Chúng ta", nhưng lại trực tiếp kéo gần khoảng cách với đám thuộc hạ.

Nếu đặt trong thời kỳ đỉnh cao của hoàng quyền phong kiến, kết cục của những chủ tướng dám chơi trò thu mua lòng người như vậy chỉ có hai loại: Một là khoác hoàng bào, hoặc là đầu người rơi xuống đất.

Tuy nhiên, ở quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần thì mọi chuyện đều không phải là vấn đề. Đây cũng không phải lần đầu tiên Hudson thu mua lòng người, từ lần đầu tiên lãnh binh xuất chinh bắt đầu thì hắn đã từng làm rồi.

Có thể đánh thắng trận, thưởng phạt phân minh, còn coi mọi người như người nhà. Một loạt thao tác này đã biến hắn trở thành vị Nguyên soái được binh lính kính yêu nhất.

Chương 1717: Nổi Giận

Phe thảo căn* đã trỗi dậy như vậy đấy. Chỉ có điều tình hình của Vương quốc Alpha đặc biệt, các phe phái lớn không phân biệt rạch ròi như vậy, một người có thể đảm nhiệm nhiều vai trò khác nhau. (*Nó dùng để chỉ những người bình dân và quần chúng có thu nhập thấp và trung bình trong các tầng lớp xã hội. Đặc điểm là yếu nhưng anh em đông.)

Ví dụ như phe quý tộc quân công do Hudson cầm đầu, trong đó còn bao gồm cả quý tộc uy tín lâu năm, lại có quý tộc mới nổi, còn có phe bảo vệ vương thất, và còn cả phe chư hầu ở địa phương nữa. . .

Ngay cả người lãnh đạo như Hudson cũng không thể làm rõ được mức độ hỗn tạp của nhân viên. Mục đích chính của việc thu nạp nhiều người như vậy là vì "Lớn mạnh thanh thế" .

Khi lợi ích nhất trí, sức chiến đấu của tập đoàn này để đạt đỉnh điểm, đại diện cho tập đoàn quân sự hùng mạnh nhất của Vương quốc Alpha.

Nhưng khi xảy ra mâu thuẫn về lợi ích cốt lõi, nó cũng nhanh chóng bị lụi tàn, mạnh ai nấy đánh. Sức ràng buộc của phe phái hoàn toàn phụ thuộc vào đạo đức của cá nhân.

Gánh hát rong cũng là phe, dựa vào sự hỗ trợ của tập đoàn lỏng lẻo này, ngay cả khi không ở trên triều đình, Hudson vẫn là một trong những cự đầu có quyền lực nhất trong vương quốc. . . .

Quang Minh Thánh Sơn.

"Khốn nạn!"

"Bọn súc sinh này!"

"Phế vật!". . .

Sau khi nhận được quyết định của Hội đồng Liên minh, Shelter VII tức giận đến mức thăm hỏi nguyên dòng họ của các nhà lãnh đạo của các quốc gia trên đại lục.

Thật là quá đáng!

Trong cuộc chiến chống Frank lần này, Giáo Đình là bên ra sức nhiều nhất, cũng là bên bị tổn thất lớn nhất.

Bây giờ, đám đồng bọn lại cấu kết với kẻ thù, trơ trẽn đổ hết lỗi danh khơi dậy xung đột nội bộ Nhân tộc cho họ, đồng thời còn yêu cầu họ phải bồi thường thiệt hại chiến tranh.

Bị đập cho một trận, còn phải bồi thường thiệt hại chiến tranh cho các bên, ngay cả địa vị siêu nhiên trong Liên minh cũng bị Vương quốc Alpha thay thế, thậm chí còn bị xem xét lại tính hợp pháp của lãnh thổ Giáo Hoàng quốc.

Một loạt tin tức xấu ập đến, nhưng chuyện làm cho Shelter VII tức giận nhất chính là: Vì trốn tránh trách nhiệm, các nghị viên mà Giáo Đình cử đi lại đồng loạt ngất xỉu.

Mặc dù biết rằng dù có khiếu nại cũng không thay đổi được kết quả cuối cùng, nhưng dù sao cũng phải thử một chút. Biết đâu kẻ thù nóng đầu nhất thời mềm lòng, nhượng bộ một số điều thì sao?

"Bệ hạ, xin ngài bớt giận!"

"Quyết định vô liêm sỉ của Hội đồng Liên minh không thể đại diện cho cả Nhân tộc, đại diện của chúng ta đều đang trong tình trạng ngất xỉu, ai biết bọn họ có giở thủ đoạn gì không?"

"Cho dù chúng ta đã từng đắc đội với nhiều người trong quá khứ, nhưng bây giờ mọi người đều là đồng minh, dù sao cũng phải cho mấy phần mặt mũi!"

"Thần đề nghị: yêu cầu đoàn đại biểu lập tức khiếu nại lên Hội đồng Liên minh, yêu cầu phải xem xét lại phương án số 3."

Blake kiên trì khuyên.

Do ảnh hưởng của trận chiến Thánh Sơn lần trước, trong đại điện lại có thêm nhiều gương mặt mới, người làm quân đoàn trưởng như gã đã trở thành kẻ có thâm niên nhất, địa vị thứ hạng cũng tăng vọt.

Cái giá phải trả cho việc địa vị tăng lên chính là trách nhiệm mà Blake phải gánh chịu cũng tăng lên theo. Bây giờ Giáo Hoàng tức giận, gã ta buộc phải trở thành chim đầu đàn.

"Hừ!"

"Khiếu nại, ngươi tưởng Hội đồng Liên minh là do chúng ta mở ra hay sao?"

"Ta dám khẳng định lần bỏ phiếu này nhất định có mờ ám, tỷ lệ ủng hộ 100%, chẳng lẽ tất cả mọi người đều không có ý kiến khác sao?"

"Đây tuyệt đối là do người Frank, người Iberia và người Alpha dùng thủ đoạn hèn hạ làm ra để thể hiện uy quyền!"

Shelter VII tức giận nói.

Quyết định của Hội đồng Liên minh thực sự quá bất lợi cho Giáo Đình, nhưng hết lần này tới lần khác họ lại không có khả năng ngăn cản.

"Tội danh khơi dậy nội chiến Nhân tộc" thuộc về loại tội có cãi nhau ầm ĩ ba năm tháng cũng rất khó đưa ra được kết luận.

Nhưng chuyện bồi thường thiệt hại chiến tranh cho các bên liên quan thì đã trở thành sự thật. Trước khi Liên minh đưa ra quyết định, chính phủ các nước đã tịch thu tài sản của Giáo Đình ở địa phương.

Thịt đã nuốt vào rồi, không thể nhả ra được. Quyết định của Liên minh lúc này, theo một nghĩa nào đó, chỉ là miếng vá sau này để hợp pháp hóa hành vi cướp bóc trước đây.

Địa vị trong Liên minh đã bị Vương quốc Alpha thay thế lại càng không thể nhường lại.

Cái gọi là khiếu nại chỉ là một trò cười. Những kẻ được lợi sẽ không từ bỏ lợi ích đã có. Cho dù có bỏ phiếu thêm một trăm lần nữa thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Giáo Đình không thể thay được đổi sự thật đã xảy ra, nhưng còn điều khoản cuối cùng chưa hoàn thành, họ nhất định phải "dựa vào lý lẽ để biện luận" .

Tiếc nuối là: Loại vấn đề được để lại từ thời Giáo Đình cường thịnh nhất trong lịch sử nhất định là có cạm bẫy.

Quý tộc và Quốc vương dâng đất cho Giáo Đình là chuyện bình thường ở đại lục Aslante. Cho dù là vào mười năm trước, vẫn có những quý tộc sùng đạo sẵn sàng dâng hiến đất đai.

Còn việc họ dâng hiến tự nguyện, hay bị ép buộc, hoặc là giao dịch ngầm, thì lại rất khó nói.

Dù sao thì những quốc gia nhỏ từng tiếp giáp với Giáo Đình đều đã trải qua quá trình dâng hiến đất đai nhiều lần, sau đó dần trở thành một phần của Giáo Hoàng quốc.

Nếu như không có biến cố bất ngờ đánh cho Giáo Đình rớt xuống phàm trần, trong giai đoạn sau này, Vương quốc Ruthenia cũng sẽ tự dâng hiến rồi biến mất trong dòng sông lịch sử.

Lúc này, Liên minh Nhân tộc muốn đứng ra đòi lại công lý cho các quốc gia đã bị hủy diệt, chắc chắn sẽ có rất nhiều hậu duệ của các lãnh chúa cũ đứng ra tố cáo Giáo Đình đã thực hiện hành vi chiếm đoạt đất đai bất hợp pháp.

Chương 1718: Tăng Tiến Độ

Về vấn đề này, ba cường quốc không hề động lòng. Mỗi người đều đã cắn được một miếng thịt từ các dị tộc, đang trong giai đoạn tiêu hóa chiến quả, tạm thời không có ý định bành trướng ra bên ngoài.

Cho dù có gây ra xung đột thì nó cũng có thể kiểm soát được. So ra thì việc vạch trần bộ mặt thật của Giáo Đình đè bẹp đối thủ lâu đời này xuống dưới chân mới là chuyện quan trọng nhất.

Sắc mặt của mọi người đều rất khó coi, kẻ thù đang từng bước áp sát, Giáo Đình thực sự không còn nhiều lựa chọn.

Nếu như tiếp tục thỏa hiệp, vậy thì vận mệnh đang chờ đợi Giáo Hoàng quốc chính là bị chia tách.

Bất kỳ thế lực nào cũng không thể thiếu sự hỗ trợ về mặt tài chính, không có nền tảng của Giáo Hoàng quốc thì lấy cái gì để nuôi dưỡng nhiều người trên Thánh Sơn?

Đây chính là vốn liếng cuối cùng để Giáo Đình Đông Sơn tái khởi, dù thế nào cũng không thể tiếp tục nhượng bộ được nữa, mọi chuyện đã đến bước đường cùng. . . .

Một nhà lo lắng, trăm nhà vui!

Giáo Đình té ngã, các nước ăn no.

Nuốt trọn một món quà lớn, trong lúc nhất thời, khắp nơi trên các quốc gia Nhân tộc đều tràn ngập không khí vui tươi, Vương quốc Alpha cũng không phải ngoại lệ.

Tài sản thì không tịch thu được, nhưng Vương quốc Alpha đã thu được "danh tiếng", ngồi vững vị thế cường quốc của mình.

Cho dù chính sách kinh tế thời chiến hạn chế tiêu dùng, nhưng trong nước vẫn tràn ngập tiếng cười nói. Niềm vui này nhanh chóng lan truyền từ Vương đô đến tiền tuyến Cận Đông.

Ngay cả trong đại doanh của Thú nhân cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng này. Chỉ có điều chúng không được san sẻ niềm vui, mà là sự tức giận vô tận.

Nhìn cảnh tượng hỗn độn tại hiện trường, Daniel lạnh lùng hỏi: "Đây là đợt tấn công thứ mấy của kẻ địch rồi?"

Làm việc làm đến chốn, vì lừa gạt Thú nhân, Hudson trong vài ngày gần đây đã liên tục cử người tới phá hoại, lại vừa hay bị quân phòng thủ của kẻ địch mai phục đánh bại.

Trải qua nhiều lần, Daniel cũng quen rồi. Chỉ có điều lần này khác biệt, đội tấn công đã lao thẳng đến doanh trại của chủ soái, suýt chút nữa tiễn vị chủ soái như gã đi gặp Thú thần.

"Nguyên soái, đây là đợt tấn công thứ chín của kẻ địch!"

Vệ binh run rẩy trả lời.

Trong trận chiến vừa rồi, đội trưởng đội thị vệ đã chiến tử sa trường, ngay cả chủ soái Daniel cũng suýt chút nữa bị thương.

Để xảy ra một chuyện kinh tâm động phách như vậy, nhất định phải có người chịu trách nhiệm. Đối tượng chịu trách nhiệm tốt nhất chính đội trưởng đội thị vệ thì đã chiến tử, nếu tiếp tục truy cứu trách nhiệm, vậy thì tội danh này sẽ rơi xuống đầu những người thực thi như họ.

"Lần thứ chín, lần sau lớn hơn lần trước, xem ra Hudson đã sốt ruột lắm rồi!"

"Truyền lệnh xuống, yêu cầu các đơn vị chuẩn bị chiến tranh, cẩn thận kẻ địch đột nhiên ra khỏi thành quyết chiến!!"

"Ngoài ra, cử người đi hối thúc tiến độ thi công, tiếp tục gây áp lực lên kẻ địch."

Daniel cười lạnh nói.

Giao chiến nhiều lần như vậy, cuối cùng gã cũng nắm bắt được quyền chủ động một lần, quả thực là không dễ dàng.

Vì chờ đợi ngày này, Daniel đã dày vò nhiều năm. Không biết từ lúc nào, Hudson đã trở thành một rào cản trong lòng gã ta.

Nếu không vượt qua, vết thương trong lòng sẽ vĩnh viễn không có cách nào chữa trị được. . . .

Tại hiện trường đập sông Tuyết Nguyệt, người phụ trách của các chủng tộc tham gia thi công đều đang ngẩn người nhìn mệnh lệnh trong tay.

Tiến độ thi công ban đầu đã vô cùng gấp rồi, bây giờ lại còn phải tiếp tục đẩy nhanh tốc độ, đây không phải là đang muốn mạng người sao?

Tuy nhiên, cũng có một số chủng tộc thi công rất nhanh, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn mà còn tiến lên trước một chút, điều này khiến nhóm binh sĩ Hoàng tộc chịu trách nhiệm giám sát cảm thấy rất hài lòng.

Nếu đã có người có thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì không phải là nhiệm vụ không hợp lý, mà là do người thi công quá lười biếng.

Khuyến khích bằng lời nói không hiệu quả, vậy thì dùng roi da. Kẻ xui xẻo hoàng kim Pig Greim, chỉ vì tốc độ né tránh không đủ nhanh, nên đã trực tiếp bị trúng một roi.

Dọa cho gã ta sợ đến mức vội vàng chỉ huy thanh niên trai tráng trong bộ lạc làm việc, chỉ sợ tâm tình của nhóm giám sát không tốt, lại thưởng cho mình thêm một roi.

Tuy nhiên đây chỉ là bề ngoài, với tư cách là người may mắn nhận được truyền thừa, Greim đương nhiên không phải hạng người bình thường.

Bị sỉ nhục lớn như vậy, trong thâm tâm, hắn đã gán cho đám giám sát này cái mác người chết.

Nếu không phải kiêng dè Hoàng đình sau lưng chúng, Greim đã sớm tiễn đám người này đi gặp Thú Thần rồi.

"Các ngươi còn thất thần làm gì, mau tranh thủ thời gian tăng thêm tốc độ đi!"

"Ngu xuẩn, đừng có lãng phí thời gian ở chỗ này nữa, cái đập lớn này nhất định phải xây xong, làm chắc chắn như vậy để làm gì?"

Greim nổi giận nói.

Heo đồng đội lợi hại như vậy đấy, dù có cố gắng thế nào cũng không thể kéo họ lên được. Bảo họ làm gì thì họ làm nấy, chẳng thèm động não suy nghĩ gì cả.

Bên trên ban hành lệnh bắt buộc phải đẩy nhanh tiến độ thi công đoạn đường phụ trách. Greim đang nổi giận, nên liền dứt khoát hy sinh chất lượng công trình vốn đã không tốt.

Cảnh tượng tương tự đang liên tục diễn ra trên công trường. Thấy những người láng giềng lười biếng đã hoàn thành nhiệm vụ trước, vì gánh nặng công việc, các tộc khác cũng nhao nhao bắt chước làm theo.

Tuy nhiên, sau khi tốc độ thi công được đẩy nhanh khiến nhóm giám sát tạm thời hài lòng, khối lượng công việc hàng ngày của mọi người cũng không ngừng tăng lên, và chất lượng công trình tương ứng cũng không ngừng giảm xuống mức thấp nhất.

Khi mực nước thấp, điều này không nguy hiểm gì, nhưng sau trận mưa lớn ở thượng nguồn đêm qua, lượng nước trong đập cũng nhanh chóng tăng lên, đập lớn cũng trở nên tràn ngập nguy hiểm.

Chương 1719: Đập Vỡ

"Mau đi thông báo với nhóm Tư Tế lập tức xuất thủ gia cố đập lớn!"

Tướng lĩnh Sư Nhân tộc vội vàng hối thúc nói.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi, nước sông không ngừng và vào đập lớn. Đập được đắp bằng bùn thì làm sao có thể chịu được sự tàn phá này, những chỗ không được đầm nén kỹ đã nhanh chóng xuất hiện lỗ thủng.

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái. . . Chẳng mấy chốc, đập ngăn sông đã biến thành cái sàng, nước sông tích tụ nhiều ngày trút xuống, như muốn nuốt chửng cả đất trời.

"Đập vỡ rồi!"

Nghe được tiếng hô hoán, Greim liền ý thức được chuyện không ổn, gã không nói hai lời trực tiếp quay đầu chạy trốn.

Ngay sau đó, nước lũ nhanh chóng nhấn chìm toàn bộ con đập, vô số Thú nhân đang bận rộn thi công đã bị nước lũ thôn phệ.

Thoát khỏi sự ràng buộc của con đập, lòng sông hạ lưu cũng không thể chứa được lượng nước lũ khổng lồ như vậy, nước lũ tràn ra hai bên bờ sông, nhìn đâu cũng thấy toàn là nước.

Cứ điểm Satex, Hudson còn đang đắm chìm trong niềm vui, nhưng khi đang tuần tra phòng thủ thành thì đột nhiên nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Belersden, đây là âm thanh gì vậy?"

Không đợi gấu con ra ngoài điều tra, chân trời liền xuất hiện một trận đại hồng thủy đang cuồn cuộn lao đến, khiến cho Hudson giật mình kêu lên.

Nếu không phải nhìn thấy đại quân Thú nhân ở ngoài thành còn chưa kịp rút lui, hắn còn tưởng rằng kế hoạch của mình đã bị phá hủy rồi.

Chẳng mấy chốc, nước lũ đã phá tan doanh trại ngoài thành của Thú nhân, vô số binh sĩ Thú nhân tranh nhau chạy trốn, nhưng vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị dòng lũ nuốt chửng.

Hudson còn chưa kịp cười trên nỗi đau của người khác thì dòng lũ đã lao về phía cứ điểm. Nơi rò rỉ quá nhiều, không thể ngăn chặn được, trên đường cái cũng nhanh chóng bị nước lũ nhấn chìm, mực nước đang không ngừng dâng lên. ...

"Thú nhân điên rồi!"

Đây là suy nghĩ chung của vô số binh sĩ phòng thủ trên tường thành. Mượn dòng lũ để công thành thì không có gì sai, nhưng ngay cả người của mình cũng đánh thì mọi người thực sự chưa thấy qua.

Phải thừa nhận rằng cách đánh lưỡng bại câu thương này là bất ngờ nhất. Trận đại hồng thủy đến sớm này đã đánh cho quân phòng thủ không kịp trở tay.

Mặc dù Hudson đã ra lệnh chống lũ trước đó rồi, nhưng dù sao cũng cần thời gian để làm. Cho đến nay, vẫn còn rất nhiều kho vật tư chưa kịp di chuyển.

Số tàu thuyền mà hắn phân phó bộ hậu cần chế tạo vẫn còn đang được gia công ở hậu phương, số lượng tàu thuyền được vận chuyển tới tiền tuyến vẫn là rất ít.

"Truyền lệnh xuống, cho toàn bộ không quân xuất kích, bắn hạ những binh sĩ Thú nhân đang ở dưới nước!"

Hudson vội vàng ra lệnh sau khi lấy lại tinh thần.

Vì không đủ đội thuyền, quân phòng thủ rất khó ra ngoài truy sát quân địch. Bây giờ chỉ có không quân bay trên trời mới có thể đánh chó mù đường.

Có thể giết bao nhiêu thì tính bấy nhiêu. Là một quan chỉ huy tài ba, không nên bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để làm suy yếu kẻ thù.

Dưới sự tàn phá của dòng nước lũ, quân phòng thủ bị tổn thất nặng nề đã là điều không thể tránh khỏi. May mà có Thú nhân bồi tiếp, nếu không Hudson đã khóc thét lên rồi.

Người không biết rõ tình hình sẽ chỉ nghi ngờ đây là do Thú nhân điên rồi, nhiều nhất cũng chỉ liên tưởng đến cuộc nội đấu của Thú nhân, nhưng Hudson lại biết rõ đây là do mình tự làm hại mình.

Trong tình trạng không có bất kỳ kinh nghiệm thi công thủy lợi nào lại đi tổ chức đại lượng nhân lực ngăn sông đắp đập, còn chơi trò liên hợp nhiều tộc thi công, không xảy ra bất trắc mới là chuyện ngoài ý muốn lớn nhất.

Công trình mà Thú nhân làm lúc đầu đã bã đậu lắm rồi, hắn lại còn chạy tới nhúng tay vào, khiến cho chất lượng công trình vốn đã không thể kiểm soát trở nên càng tệ hơn.

Thú nhân đều là một đám không kinh nghiệm thi công gì, muốn bọn chúng kiểm soát cường độ phá hoại rõ ràng là một hi vọng xa vời.

Chất lượng tốt hay xấu của một công trình không bao giờ được quyết định bởi giới hạn cao nhất. Chỉ cần một khu vực nào đó trong đập không được đầm chặt, nó cũng đủ để phá hủy toàn bộ công trình.

Hudson dám khẳng định là đám Thú nhân ngốc nghếch này đã trải một lớp đất dày vài mét, sau đó chỉ đầm nén thủ công một lần.

Thậm chí, một số thú nhân còn cho rằng độ nén càng thấp càng tốt, vì như vậy chúng có thể đào ít đất hơn để vận chuyển và lấp lại, và cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao một cách hiệu quả hơn.

Còn về hậu quả có thể xảy ra, Hudson không tin rằng với chỉ số thông minh trung bình dưới 60 của đám Thú nhân ở đáy xã hội kia có thể hiểu rõ được.

Không chừng ngay cả giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân cũng không biết chuyện: nếu kỹ thuật thi công không đạt tiêu chuẩn thì đập sẽ bị vỡ do dòng nước chảy xiết.

Có lẽ trong nhận thức của giới cao tầng Thú nhân, nếu cường độ đất của đập không đủ thì có thể dùng ma pháp để gia cố, chúng hoàn toàn chưa từng nghĩ đến chuyện ma pháp gia cố cũng có giới hạn.

Mực nước không ngừng lên cao, áp suất cũng liên tục tăng lên, chỉ dựa vài chiêu ma pháp là không thể nào chống đỡ được.

Đối mặt với dòng lũ cuồn cuộn, Hudson cũng không ra lệnh chặn dòng nước tràn vào, không phải là hắn không muốn chặn dòng lũ ở ngoài thành, mà là căn bản không chặn nổi.

Ngay cả khi có thể chặn được cổng thành thì cũng không thể nào chặn được cống rãnh. Thời khắc này, bên trong cứ điểm Satex không chỉ có nước lũ, mà còn có còn có đủ thứ từ cống rãnh mang ra...

Tóm lại, lũ lụt đã gây ra rất nhiều rắc rối cho quân phòng thủ.

Một lượng lớn vật tư không kịp di chuyển đã bị nước lũ cuốn trôi. Vô số vi khuẩn và virus trào ra từ cống rãnh đã làm gia tăng khả năng bùng phát các loại dịch bệnh.

Chương 1720: Đại Hồng Thủy

Nhìn dòng nước cuồn cuộn trước mắt, Hudson đã chuẩn bị tinh thần cho việc chống chọi với đại dịch.

Ít nhất là binh lính trong thành còn có thể trốn trong các công trình kiến trúc, còn Thú nhân ở bên ngoài thành thì lại bị dòng lũ cuốn đi ngay lập tức.

Không chết trăm vạn người đều là đang khinh thường trận đại hồng thủy này.

Trong thâm tâm Hudson đang mặc niệm cho Daniel. Có lẽ không cần hắn ra tay, sau trận chiến này, chính Thú nhân sẽ tự tay giải quyết vị thống soái đại quân đã lên kế hoạch cho trận thủy công này.

Từ cổ thủy hỏa vô tình, đây chính là cái giá phải trả cho việc học nghệ không tinh. Phàm là khi khởi công xây dựng công trình thuỷ lợi với quy mô lớn, Daniel đều sẽ kiểm soát chặt chẽ chất lượng công trình trước khi thi công.

Ngay cả khi là một con đập tạm thời thì cũng cần có kỹ thuật.

Không nói đến việc con đập được chế tạo lâm thời sẽ bị sập, ngay cả một con đập bê tông cốt thép bị những kẻ ngốc xây dựng cũng có thể bị sập ngay khi vừa cho nước vào.

Thú nhân còn hung hãn hơn, chúng liên tục đắp cao con đập bất chấp áp lực của dòng nước chảy xiết, hoàn toàn không có quy trình thi công, không hề quan tâm đến độ ổn định của nền đập.

Cùng với sự tàn phá của lũ lụt, từng tòa thành trì, từng tòa pháo đài đều bị nước nhấn chìm, bảy quận biên giới đều chìm trong biển nước.

Lúc này, đám quý tộc lãnh chúa ở tiền tuyến đều đang bắt đầu khóc thầm. Nỗ lực của nhiều năm giờ đây đều tan thành mây khói.

Trừ khi một số ít lãnh chúa may mắn có vị trí lãnh địa hơi cao là có thể thoát được một kiếp, cơ sở hạ tầng ở các khu vực còn lại đều phải bị phá bỏ và xây dựng lại.

Về mặt lý thuyết, vương quốc sẽ hỗ trợ các lãnh chúa biên giới bị thiệt hại nặng nề sau chiến tranh, nhưng còn lúc nào mới có thể lấy được tiền thì phải xem trong túi của Bộ Tài chính còn tiền hay không. ...

Trên đại thảo nguyên, Daniel, người đã may mắn thoát khỏi lũ lụt sau một chặng đường chạy trốn, đang đứng trên một gò đất nhỏ nhìn ra biển nước mênh mông, nước mắt tuôn rơi.

Mọi chuyện đã kết thúc!

Trận đại bại thảm hại nhất trong lịch sử Đế quốc Thú Nhân đã ra đời dưới tay gã ta.

Công tác "giải quyết hậu quả" đã không còn liên quan gì đến Daniel nữa.

Trận đại bại lần này đủ để xóa bỏ tất cả những chiến công trong quá khứ của gã.

Daniel nhìn về phía xa, gã mơ hồ nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết, tiếng chửi rủa nghiến răng nghiến lợi của các quan binh thú nhân.

Dường như có vô số người đang chỉ thẳng vào mũi gã ta rồi chửi: Tất cả là do tên thống soái ngu ngốc này, mới có thảm kịch xảy ra trước mắt.

Cứu vãn là chuyện không tồn tại, dưới sự tàn phá của dòng lũ, quân đội đã sớm trở nên hỗn loạn.

Trong số các chủng tộc Thú nhân có mặt ở đây, ngoài tộc Người Ưng biết bay và kiện tướng bơi lội là tộc Người Ếch ra, tất cả các chủng tộc còn lại đều bị tổn thất nặng nề.

Đặc biệt là bộ binh hạng nặng và kỵ binh hạng nặng mặc áo giáp, quả thực là bi kịch của đời thú. Phải mang theo một cục sắt, ngay cả khi biết bơi cũng chỉ có thể bị chìm xuống một cách thụ động.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, họ không còn phàn nàn về chất lượng áo giáp quá kém nữa, mà phàn nàn chất lượng quá tốt.

Vì tiếp tục sinh tồn, từng gò đất trên thảo nguyên trở thành nơi giao tranh quyết liệt của vô số binh sĩ Thú nhân.

Cảnh tượng chen chúc diễn ra ngay lập tức, một số binh sĩ ở giữa thậm chí còn bị người ta chen lấn đến chết.

Cuộc cạnh tranh của những binh sĩ thú nhân ở vòng ngoài còn kịch liệt hơn, vì tranh đoạt một nơi sống yên ổn, thú tính đã hoàn toàn bị phơi bày.

Vì sinh tồn, những chủng tộc có thực lực mạnh mẽ đã không ngừng ngại ra tay xua đuổi, đồ sát những chủng tộc nhỏ yếu.

Cuộc "giết chóc" bắt đầu liền không dừng lại được nữa.

Vì tiếp tục sinh tồn, vô số binh sĩ Thú nhân kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tràn vào, máu tươi nhuộm đỏ cả gò đất.

Một đội kỵ binh Griffin tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này, suýt nữa là ngã trên trời xuống.

"Hans, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi nơi khác đi!"

Đúng vậy, Thú nhân đã tự giết lẫn nhau rồi, không cần bọn họ phải nhiều chuyện thêm nữa.

Đợi đến khi những kẻ này tàn sát lẫn nhau xong, quay lại để thanh trừng đám tàn dư cũng không muộn.

Những Thú nhân bị rơi xuống nước không giống như lợn, ngay cả những đại nhân vật cao cao tại thượng khi xưa, lúc này cũng đang gian nan cầu sinh trong nước.

Gặp được gò đất nhỏ, đó là nhờ Thú Thần phù hộ, càng nhiều Thú nhân đều đang chật vật giãy giụa trong dòng nước.

Ngay cả cường giả cấp 7, nếu như vận may không tốt, cũng có khả năng bỏ mạng trong biển nước mênh mông. ...

Cứ điểm Satex, Hudson đứng hiên ngang trên đỉnh tường thành, nhìn xuống dòng nước lũ cuồn cuộn bên dưới.

"Mực nước không tăng lên nữa, thật là đáng tiếc!"

"Nếu như trận đại hồng thủy này đến muộn vài ngày nữa, Đế quốc Thú Nhân sẽ trở thành lịch sử."

May mà đám Thú nhân đang gian nan giãy giụa trong nước không nghe lời cảm khái của hắn, nếu không sẽ bị tức chết.

Đại quân bị nước lũ cuốn tan tác còn ngại không đủ, lại muốn bọn chúng toàn quân bị diệt, thật sự là...

Không còn từ nào để hình dung!

Với kiến thức hạn hẹp của Thú nhân, chúng thực sự không thể tìm ra từ ngữ nào thích hợp để hình dung.

Trận đại hồng thủy kéo dài hơn một giờ, mực nước trong thành mới đạt đến đỉnh điểm, không biết phải chờ bao lâu mới rút đi.

Bất kỳ ai có chút kiến thức quân sự đều biết điều gì sẽ xảy ra nếu một đội quân ngâm mình trong nước vài giờ.

Cho dù không toàn quân bị diệt thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Bây giờ chính là lúc thử thách vận may. Nếu khu vực dựng trại có địa thế đủ cao thì còn có thể giữ được mạng sống; Nhưng nếu không may ở khu vực trũng thấp, vậy thì phải học bơi rồi!

Chương 1721: Phòng Dịch

Trước bờ vực sinh tử, con người có thể bộc phát ra tiềm năng vô hạn. Vô số người vốn không biết bơi đã buộc phải học cách sinh tồn trong nước.

Còn những người không học được, lúc này đang trôi nổi trên mặt nước, nước chảy bèo trôi.

Tất nhiên, những kẻ xui xẻo mặc giáp là ngoại lệ, những cục sắt kia đã trực tiếp kéo họ chìm xuống tận đáy, thậm chí còn không có cơ hội để vùng vẫy.

"Hudson, ngươi thật là độc ác!"

Hudson nhìn theo hướng phát ra âm thanh, một đám Tinh Linh lơ lửng trên không trung đang trợn mắt nhìn chằm chằm hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì giờ phút này hắn đã bị chém thành muôn mảnh rồi.

"Tiểu thư Delise, đừng có lần nào gặp mặt cũng đều hung hăng như vậy!"

Hudson tức giận nói.

Mặc dù số lượng Thánh Vực của Tinh Linh không ít, nhưng cứ điểm Satex là sân nhà của hắn, trong thành còn có không ít cao thủ cấp 7-8, Ma tinh pháo, Ma pháp nỏ trên tường thành cũng là trợ lực.

Dù có đánh nhau thì bên Tinh Linh cũng có khả năng thua cao hơn.

Đương nhiên, có thể không đánh là tốt nhất. Để cao thủ cấp 7-8 tham gia cuộc chiến của Thánh Vực chính là dùng mạng người để lấp.

Ngay cả khi giành được thắng lợi, thì tổn thất mà vương quốc phải gánh chịu cũng sẽ vô cùng thảm trọng.

"Hừ!"

"Chuyện cũng đã làm rồi, ngươi còn sợ bị người ta nói sao?"

Delise giễu cợt chất vấn.

Sống mấy trăm năm, bà ta cũng từng gặp không ít ngoan nhân dụng binh, nhưng tàn nhẫn như Hudson thì bà ta mới gặp lần đầu.

Đầu tiên là hỏa thiêu liên doanh, sau đó lại đến dìm nước bảy quân, phát huy sự tàn nhẫn đến mức vô cùng tinh tế.

"Tiểu thư Delise, ta nghĩ tiểu thư đã hiểu lầm rồi. Nếu tiểu thư đi dạo quanh một vòng quanh thành thì sẽ không nói như vậy!"

Hudson ra vẻ thương cảm nói.

Nếu là biến khéo thành vụng, vậy thì hắn cũng không định nhận công lao của trận đại hồng thủy này nữa.

Đập là do Thú nhân xây, vậy thì nỗi oan này đương nhiên phải do bọn chúng gánh chịu.

Đều gặp phải đại hồng thủy, nhưng có chủng tộc bị tổn thất nặng nề, có chủng tộc lại thoát được một kiếp, Hudson không là những chủng tộc bị tổn thất nặng nề sẽ không có ý kiến.

Nguyên khí trọng thương cộng thêm mâu thuẫn nội bộ sâu sắc, lần xâm lược này của Thú nhân thực ra đã kết thúc.

Sự thật chứng minh, phương pháp đổ lỗi thực sự rất hiệu quả, sau khi bay một vòng trên thành, biểu cảm của đám Tinh Linh đều trở nên rất phức tạp.

Tuy rằng quân phòng thủ đã có chuẩn bị từ trước, nhưng muốn đối phó với trận đại hồng thủy trước mắt rõ ràng là vẫn không đủ.

Đấu pháp "giết địch một ngàn tự tổn tám mươi" này rõ ràng là không phù hợp với phong cách nhất quán của Hudson. Tham khảo những trường hợp trước đây là biết, chỉ cần điều kiện cho phép, hắn sẽ giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Tự cho rằng mình đã thấy thấu chân tướng, Delise cũng không biết nên nói gì. Sau khi hung hăng trợn mắt nhìn chằm chằm Hudson liền tức giận nói: "Chúng ta đi!"

Bà ta cũng cần sĩ diện, cảnh tượng này thực sự quá xấu hổ.

Nếu như là do Thú nhân tự tìm đường chết, gây ra thảm kịch này, vậy thì những vấn đề tiếp theo sẽ không liên quan đến Tộc Tinh Linh nữa.

Là lão đại của Liên minh phản Nhân tộc, họ chỉ cần chịu trách nhiệm kiềm chế Thánh Vực của Nhân tộc không tham chiến, lần này đến đây cũng chỉ là để điều tra theo thủ tục.

Nhìn thấy đám Tinh Linh bay đi, Hudson đều có chút ngượng ngùng, bà cô này cũng quá dễ lừa rồi.

Bản thân hắn còn chưa nói gì, bà ta đã trực tiếp tưởng tượng ra toàn bộ nội dung.

Nếu Tộc Tinh Linh đều cho rằng là như vậy, vậy thì trách nhiệm này Daniel gánh chắc rồi.

Theo tình huống điều tra, những Thú nhân phụ trách thi công đều là những nạn nhân đầu tiên. Người trong cuộc đều chết hết rồi, sau này có muốn điều tra cũng không thể nào triển khai được.

Vấn đề phơi bày trên mặt sáng chính là chất lượng công trình không đạt tiêu chuẩn.

Nếu tiếp tục truy cứu nữa thì cũng chỉ là do thời hạn thi công quá gấp gáp, dẫn đến chất lượng công trình không đạt tiêu chuẩn.

Mũi dùi vẫn hướng về gã Daniel xui xẻo kia, ai bảo lệnh đẩy nhanh tiến độ thi công là do gã ta ban ra chứ?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tin tức về tình hình tai nạn ở các nơi cũng liên tục được truyền đến.

Nhờ có sự chuẩn bị từ trước, cho dù bị đánh không kịp trở tay, nhưng những biện pháp trước đó vẫn cứu vãn được không ít tổn thất.

"Nguyên soái, theo tin tình báo từ các nơi truyền tới, bảy quận biên giới đã trở thành khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề nhất của trận đại hồng thủy này."

"Tổn thất cụ thể hiện tại vẫn chưa thống kê được, nhưng chỉ riêng số vật tư bị nước lũ nhấn chìm đã lên đến hàng vạn tấn."

"Số người thương vong cũng lên đến hàng nghìn người, chỉ riêng số thi thể tìm được đã hơn năm trăm, số người mất tích đã hơn hai nghìn."

"Tin tốt duy nhất là: Nước sông tích tụ ở thượng nguồn đã trút xuống hết, mực nước ở các nơi đều bắt đầu hạ xuống, dự kiến tối nay nước sẽ rút đi."

Nghe báo cáo của Jose, Hudson bất lực xoa xoa trán.

Không phải tất cả các tướng lĩnh tiền tuyến đều có phản ứng nhanh nhạy như hắn, sau khi phát hiện ra dòng lũ ập đến liền có thể lập tức hạ lệnh đối phó.

Chậm một bước chính là khởi đầu của thảm họa.

Gặp phải trận đại hồng thủy bất ngờ, binh lính trong thành còn đỡ, binh lính tuần tra bên ngoài cơ bản đều bị cuốn trôi.

Những binh lính thì mất tích trong cơn lũ có khả năng cao là đã bỏ mạng.

Con số thương vong của thường dân tạm thời vẫn chưa thống kê được, nhưng chắc chắn sẽ cao hơn binh sĩ.

Đặc biệt là người già, trẻ em, phụ nữ trong thành, trải qua cú sốc lớn như vậy, dù không bị chết đuối cũng có thể bị dọa đến phát bệnh.

"Truyền lệnh xuống, yêu cầu các đơn vị nghiêm chỉnh chấp hành quy định phòng dịch, cố gắng ứng phó với dịch bệnh có thể xảy ra!"

Chương 1722: Phòng Dịch (2)

Hudson cũng không đề cập đến chuyện truy kích quân địch, cục diện bây giờ nước đã rút đi, Thú nhân đang vội vàng thoát thân, căn bản không thể nào ở lại chờ chết.

Tái chiến là chuyện không thể nào, toàn bộ quân như mang theo đều đã bị nước lũ cuốn trôi.

Dê bò ngựa cũng đã bị mất sạch, có thể nhặt lại một cái mạng đã xem như may mắn rồi, lấy gì để đánh tiếp nữa chứ?

Nếu không phải vì đường sá lầy lội, không thích hợp cho quân đội di chuyển, Hudson còn muốn hạ lệnh phản công toàn diện. ...

"Điện hạ, đi nhanh đi!"

"Đế quốc không còn chỗ cho chúng ta dung thân nữa, bây giờ nước lũ vẫn chưa hoàn toàn rút hết, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta rời đi."

"Đi vào thế giới băng tuyết trước, đợi chuyện này qua đi rồi trở lại cũng không muộn!"

Thị vệ trưởng lo lắng khuyên.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định phải có người chịu trách nhiệm. Hiện tại tất cả các bằng chứng bất lợi đều hướng về phía Daniel.

Nếu như lão đại bị thanh toán, vậy thì những kẻ làm đàn em như bọn hắn cũng không thoát được.

Giải thích cũng chẳng có ý nghĩa gì, hiện giờ các phương đều đang nổi nóng. Có lẽ chỉ cần Daniel vừa lộ mặt là sẽ bị các tộc Thú nhân đang phẫn nộ xé xác.

"Không còn cơ hội nữa rồi, với uy lực của trận đại hồng thủy này, đủ sức để tiêu diệt quân chủ lực của Đế quốc, là do ta đã hủy diệt Đế quốc."

Daniel khổ sở nói.

Một bước trượt chân thiên cổ hận!

Ban đầu gã ta vốn cho rằng đây là dương mưu để ép quân địch ra ngoài quyết chiến, nào ngờ lại trở thành tội đồ chôn vùi cả Đế quốc Thú Nhân.

Nếu chết trong cuộc chém giết trên chiến trường thì cũng đành, là chủng tộc chiến đấu, Thú nhân đã có giác ngộ này từ khi sinh ra. Chỉ cần có thể giành được thắng lợi trong chiến tranh, mọi tổn thất đều là đáng giá.

Nhưng tình hình hiện tại là: không chết dưới lưỡi dao của kẻ địch, ngược lại lại bị chính người nhà hãm hại.

Rõ ràng là muốn dùng nước nhấn chìm quân địch, nhưng lại bị họ biến thành dùng nước nhấn chìm quân mình.

"Điện hạ, chuyện này cũng không thể trách ngài. Nếu không phải những kẻ đó liên tục thúc giục quyết chiến, ngài cũng sẽ không mạo hiểm như vậy."

"Đã chọn mạo hiểm thì phải gánh chịu hậu quả khi kế hoạch thất bại, ngài cũng không cần phải gánh chịu trách nhiệm này thay cho họ!"

"Ngài hãy tạm thời lánh đi một thời gian, đợi đến khi cục diện trong nước thay đổi rồi quay lại thu dọn tàn cục cũng không muộn."

"Dù sao Hudson cũng lợi hại như vậy, ngoài ngài ra cũng không có ai là đối thủ của hắn, chờ họ nếm mùi đau khổ rồi tự sẽ nhớ tới cái tốt của ngài!"

Thị vệ trưởng ra sức khuyên.

Thấy lão đại nhà mình vẫn bất vi sở động, y bèn cắn răng một cái quyết tâm liều mạng, trực tiếp từ phía sau đánh ngất Daniel đang hoảng hốt rồi cõng người rời đi. ...

Sau khi nước rút đi, chỉ còn lại một thành phố tan hoang. Hệ thống cống rãnh bị tắc nghẽn nhiều nơi, mùi hôi thối nồng nặc bao trùm toàn bộ thành trì.

Môi trường như vậy không còn thích hợp cho con người sinh sống. Không còn cách nào khác, Hudson đành phải ra lệnh cho quân đội ở các địa phương dọn dẹp rác thải trong thành trước.

Bùn đất, phân, xác chết trương phình liên tục được kéo ra khỏi các góc trong thành phố, số người chết được thống kê cũng đang không ngừng tăng lên.

Thảm họa do nước lũ gây ra vô cùng nặng nề, chỉ riêng cứ điểm Satex mà đã có hàng trăm người chết vì lũ lụt, còn tổn thất tài sản thì không thể đếm xuể.

Nhìn những người lính đang bận rộn cứu vớt những vật tư trong kho bị ngập nước, Hudson cau mày, rồi quay sang sau lưng dặn dò Tom:

"Truyền lệnh xuống, bảy quận biên giới bị lũ lụt phải triển khai toàn diện phương án phòng chống dịch bệnh."

"Tất cả lương thực đã bị ngập trong nước lũ phải trực tiếp tiêu hủy!"

"Những vật tư còn lại bị ngập trong nước cũng phải dùng nước sôi rửa sạch, sau khi phơi khô rồi mới nhập kho trở lại. Những thứ không thể rửa được bằng nước sôi thì phải đem đi tiêu hủy hết."

"Kẻ trái lệnh, giết không tha!"

Thời loạn cần dùng luật nghiêm, trong thời điểm quan trọng này, Hudson sẽ không mềm lòng.

Sau khi đi thị sát một vòng, Hudson liền trở lại sở chỉ huy rồi bắt đầu suy tư. Một trận đại hồng thủy đã kết thúc chiến tranh, nhưng nên viết báo cáo chiến tranh như thế nào lại trở thành một nan đề.

Tổn thất của quân địch căn bản không thể nào thống kê được. Theo kế hoạch của Hudson, sau khi dọn dẹp xong thành trì liền sẽ phái quân ra khỏi thành giúp quân địch thu gom xác chết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, số xác chết thu gom được chỉ là số ít, còn rất nhiều Thú nhân xui xẻo đã bị nước cuốn trôi đến Hồ Tuyết Nguyệt để làm mồi cho cá.

Để đảm bảo an toàn cho cá trong hồ, Hudson đã huy động toàn bộ lực lượng thủy quân đang đóng tại Hồ Tuyết Nguyệt để vớt xác Thú nhân. Tất nhiên, nếu gặp người sống sót, họ cũng có trách nhiệm kết liễu.

Thành tích chiến đấu không thể thống kê được, chỉ đành ghi đại số liệu ước chừng dùng để đối phó là được. Dù sao chỉ cần giành được chiến thắng, không ai sẽ so đo về dữ liệu cụ thể.

So với thành tích thì việc tổn thất một lượng lớn vật tư chiến lược mới là chuyện cần giải thích với chính phủ vương quốc.

Dù sao quân phòng thủ cũng biết quân địch đang ngăn sông đắp đập ở thượng nguồn. Về mặt lý thuyết, họ nên có biện pháp đối phó trước mới phải.

Tình huống hiện tại là: Biện pháp thì đúng là đã sử dụng, nhưng lại đánh giá thấp kỹ thuật thi công của Thú nhân, dẫn đến tổn thất không đáng có.

Cần biết rằng, cùng là vật tư chiến lược, nhưng một tấn vật tư ở hậu phương và một tấn vật tư ở tiền tuyến lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Có một nửa số kho bị ngập nước, vậy mà Hudson lại còn ra lệnh đốt cháy số lương thực bị ngâm nước, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến "tham nhũng quân lương".

Chương 1723: Thần Tuyển Chi Tử

Những chuyện tương tự như vậy cũng đã từng xảy ra trong quân đội vương quốc, bị chất vấn là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng không còn cách nào khác, rác thải từ cống rãnh đã trào lên, trong nước có rất nhiều vi khuẩn.

Một khi ăn những loại lương thực này, chắc chắn sẽ dẫn đến khủng hoảng không thể kiểm soát.

Là một thống soái có trách nhiệm, trong thời điểm quan trọng này, Hudson đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm.

Cái giá phải trả là, có lẽ Bộ trưởng Tài chính đang có ý định giết chết hắn ta. Không quản việc nhà không biết củi gạo mắc, những tổn thất này cuối cùng đều phải do ngân sách của vương quốc chi trả.

Ngoài tổn thất về vật tư, tổn thất về nhân lực cũng khiến người ta đau đầu. Nhiều đội ngũ phụ trách vận chuyển vật tư hậu cần không may làm bạn với Thú nhân, trực tiếp bị đưa đến Hồ Tuyết Nguyệt để làm mồi cho cá.

Cộng thêm tổn thất ở các thành trì khác, riêng tổn thất về binh lính thôi đã lên đến con số hơn tám nghìn người, trong đó có hơn ba trăm sĩ quan quý tộc.

Tổn thất của thường dân còn thảm trọng hơn, cộng thêm dân phu vận chuyển lương thực, số thường dân thiệt mạng hoặc mất tích đã hơn năm vạn.

Nếu như trực tiếp nổ ra đại chiến, với tổn thất nhỏ như vậy, Hudson chắc chắn sẽ không nhíu mày. Diệt địch hơn trăm vạn mà chỉ bị tổn thất có vài vạn, nhìn thế nào cũng là một trận đại thắng vang dội.

Quân đội vương quốc Alpha đã cường thế quen rồi, trước mặt đại thắng, có lẽ ngay cả chính phủ vương quốc cũng sẽ không quá so đo về những vấn đề thực tế này.

Điều thực sự khiến Hudson đau đầu là làm thế nào để trấn an lòng người. Trong các cuộc chiến tranh trước đây, có đủ chiến công để chia sẻ với mọi người.

Phàm là quý tộc đi theo hắn tham chiến, chỉ cần không làm loạn là sẽ không thiếu một phần chiến công.

Nhưng tình huống lần này thì khác, chiến thắng hoàn toàn là do nhặt được. Ngoại trừ không quân ra ngoài giết địch là có chiến công ra, những quan binh còn lại chỉ có "khổ lao".

Không còn nghi ngờ gì nữa, khổ lao trong quân là thứ không đáng tiền. Trình lên vương quốc, nhiều nhất cũng chỉ được công khai biểu dương một lần.

Muốn thăng quan tiến chức thì cũng đừng nghĩ. Phong ấp gì gì đó lại càng chỉ có trong mơ.

Đối vừa phe quân công vừa mới thành lập chưa được bao lâu mà nói, chuyện này rất đả kích sĩ khí.

Dù sao, lão đại Hudson vừa mới nhận được danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, đám tiểu đệ cũng muốn đi theo uống một chén canh!

Không do dự nhiều, Hudson ngay lập tức đưa ra quyết định khai khẩn mở rộng lãnh thổ.

Mặc dù hiện tại vương quốc Alpha cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng cũng không thể không thỏa mãn lợi ích đám tiểu đệ được.

Còn việc sau khi lấy được đất đai, mọi người có thể tiêu hóa được hay không, đó là vấn đề sau này. ...

Sau trận đại hồng thủy, thảo nguyên chỉ còn lại bùn đất và xác Thú nhân đang được bọc trong bộ áo giáp.

Những binh sĩ Thú nhân lẩn trốn trên gò đất đã may mắn sống sót, nhưng chúng cũng không dám nán lại lâu, kéo theo chiếc bụng đói đang kêu co giò lên chạy.

Lý trí nói cho bọn chúng biết, nếu bây giờ không đi nhanh lên, chờ kỵ binh Nhân tộc truy sát tới, lúc đó muốn chạy cũng chạy không được nữa.

Dựa vào phương thức liên lạc cổ xưa, các cao tầng Thú nhân vội vàng thoát thân đã tập hợp ở nơi cách chiến trường năm trăm dặm.

"Daniel, tên ngu xuẩn đó vẫn chưa xuất hiện sao?"

Hùng Nhân Hoàng nổi giận chất vấn.

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là mất cả chì lẫn chài.

Trận đại chiến này chính là điển hình cho việc mất cả chì lẫn chài. Mục đích làm suy yếu các chủng tộc phụ thuộc đã hoàn thành viên mãn, nhưng cái giá phải trả là Tam đại Hoàng tộc và Thất đại Vương tộc cũng bị tổn thất theo.

Hùng Nhân tộc vang danh trên đại lục nhờ bộ binh hạng nặng lại càng là kẻ thua lớn nhất trong trận chiến này.

Đối mặt với trận đại hồng thủy ập đến, các chủng tộc thú nhân khác đều cố gắng chạy trốn, chỉ riêng bọn họ là phải bận rộn cởi bỏ bộ giáp trên người.

Tốc độ của dòng lũ rõ ràng là nhanh hơn tốc độ cởi bỏ áo giáp của chúng nhiều, bộ giáp nặng vốn là thứ họ dựa vào để sinh tồn giờ đây lại trở thành những chiếc quan tài sắt.

Lực lượng chủ lực của các chủng tộc khác đều bị tổn thất nặng nề, chỉ riêng lực lượng chủ lực của Hùng Nhân tộc là bị tiêu diệt hoàn toàn ở tiền tuyến.

Ngay cả kỵ binh hạng nặng cũng tốt hơn Hùng Nhân tộc, ít nhất là người ta có thể chạy nhanh hơn với cái bốn chân, có thể tìm đến những gò đất cao hơn để tạm thời trú ẩn.

Tất nhiên,"mạnh" ở đây cũng chỉ là cách nói tương đối, ngoài số ít may mắn sống sót, phần lớn những kẻ xui xẻo đều đã bị chết đuối.

Lực lượng chủ lực đã hy sinh, giờ đây bên cạnh Hùng Nhân Hoàng chỉ còn lại một đám quân dự bị.

Vì sức chiến đấu yếu hơn một chút, không đủ tư cách để mặc trọng giáp, nên vì vậy mà làm gia tăng khả năng sống sót của họ.

"Chúng tôi đã cử người đi tìm kiếm khắp nơi rồi, nhưng không tìm thấy tung tích của Nguyên soái Daniel, có lẽ là đã thiệt mạng trong trận đại hồng thủy rồi."

Ưng Nhân Hoàng chậm rãi trả lời.

Nếu không tính đến mối đe dọa từ nhân tộc, thì lần này tộc Người Ưng đã giành thắng lợi hoàn toàn. Tất cả các chủng tộc khác đều bị tổn thương nặng nề, chỉ riêng bọn hắn là toàn mạng rút lui.

Cái giá phải trả chỉ là một số vật tư chiến lược, quả thực là thần tuyển chi tử.

Đáng tiếc là hiện thực vô cùng tàn khốc, theo tình hình trinh sát, toàn bộ thành trì của Nhân tộc đều được bảo toàn, điều này có nghĩa là trận đại hồng thủy này đã không thể gây ra được đòn chí mạng cho kẻ địch.

Với mối thù hận giữa Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân, bỏ đá xuống giếng là chuyện tất nhiên.

Tộc Người Ưng thực lực có hạn, không thể gánh vác đại nghiệp của Đế quốc Thú Nhân. Ngay cả khi tất cả các đồng minh đều bị tổn thương nặng nề thì họ cũng không có khả năng kiểm soát toàn bộ Đế quốc.

Chương 1724: Đổ Tội

"Hừ!"

"Chết rồi, vậy thì có lợi cho gã ta quá rồi!"

"Làm hại Đế quốc bị tổn thất nặng nề, ta thấy gã mới là tên Thú gian lớn nhất!"

Sư Nhân Hoàng ở bên cạnh trào phúng nói.

Đây không phải nói đùa, nếu như xếp hạng những thống soái gây ra tổn thất lớn nhất cho Đế quốc Thú Nhân trong lịch sử thì Hudson sẽ đứng đầu, còn Daniel sẽ xếp thứ hai.

Tuy nhiên, thành tích của Đại ma vương Hudson là do tích lũy dần dần, và bản thân hắn cũng là kẻ thù, không giống như Daniel là người nhà.

Chỉ một sai lầm trong chỉ huy đã khiến cho Đế quốc Thú nhân bị tổn thất hơn 40% lực lượng quân sự.

Sau trận chiến này, đừng nói đến việc xâm lược Vương quốc Alpha, không bị người ta xâm lược đã xem như được Thú Thần phù hộ rồi.

Đối mặt với những lời bóng gió của các vị Hoàng giả, sắc mặt của Ngân Nguyệt Lang Hoàng âm trầm đáng sợ. Nỗi bất mãn trong lòng cũng dâng trào lên đến đỉnh điểm.

"Đủ rồi!"

"Các ngươi bị tổn thất nặng nề, chẳng lẽ Ngân Nguyệt Hoàng đình ta bị tổn thất nhỏ sao?"

"Chiến tranh vốn dĩ đã đầy rẫy những điều bất ngờ, quyết định ngăn sông đắp đập ở thượng nguồn trước đó là do mọi người cùng nhau đưa ra."

"Chẳng lẽ các ngươi dám đưa ra quyết định nhưng lại không dám gánh chịu hậu quả sao?"

"Daniel vì Đế quốc mà cúc cung tận tụy, bây giờ ngay cả mạng cũng mất, các ngươi còn muốn đổ lỗi cho người đã chết hay sao?"

"Có thời gian đó, không bằng đi tìm hiểu xem tại sao con đập lại đột nhiên bị vỡ?"

"Đế quốc đã cử rất nhiều Tư Tế đến gia cố con đập, ta không tin là nó sẽ bị vỡ dễ dàng như vậy!"

Thống soái còn sống cần phải chịu trách nhiệm cho thất bại, nhưng thống soái hy sinh trên chiến trường lại là một anh hùng.

Mặc dù lo lắng cho sự an toàn của con trai, nhưng Daniel không xuất hiện, Ngân Nguyệt Lang Hoàng vẫn âm thầm thở dài một hơi.

Người chết thì nợ nần cũng tiêu tan, vì sự ổn định của Đế quốc, các tộc hiển nhiên không thể nào tiếp tục ép buộc Ngân Nguyệt Lang tộc.

Dù sao, bọn hắn chủ yếu sử dụng kỵ binh hạng nhẹ. Trong đám Hoàng tộc và vương tộc, ngoài tộc Người Ưng ra, bọn hắn chính là chủng tộc có nhiều người chạy thoát nhất.

Có thực lực mạnh thì nói chuyện mới có khí thế. Trừ phi có bằng chứng chứng minh Daniel cấu kết với Nhân tộc, nếu không thì chuyện này đại khái sẽ phải tìm một người khác để đổ tội.

"Vô dụng thôi, các chủng tộc phụ trách thi công đều là những nạn nhân đầu tiên. Khi đập bị vỡ, chúng còn đang bận thi công, hiện giờ chúng ta vẫn chưa tìm thấy người sống sót."

"Sau khi nước lũ tràn ra, cường giả Thánh vực của tộc Tinh Linh cũng đã từng đến hiện trường để xem xét, nhưng không phát hiện ra dấu vết của Cấm chú."

Ưng Nhân Hoàng nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nếu những kẻ thi công đó còn sống thì hiện giờ chính là người gánh chịu trách nhiệm tốt nhất, nhưng vấn đề là xác của người ta đã làm mồi cho cá rồi.

Tiếp tục truy cứu, e rằng các chủng tộc phụ thuộc bên dưới sẽ bộc phát, Đế quốc Thú Nhân hiện giờ không chịu được giày vò.

"Không, nhất định là do kẻ địch đã phá hoại con đập!"

"Chúng ta không thể bị lừa bởi sự ngụy trang của kẻ địch, đây nhất định là âm mưu của Hudson!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng khẳng định nói.

Con trai nhà mình không thể chịu trách nhiệm, vậy thì chỉ có thể tìm một người có thể chịu trách nhiệm.

Đại Ma vương Hudson tiếng tăm lừng lẫy chính là kẻ gánh tội tốt nhất. Thân thể đủ cứng, cho dù có đổ bao nhiêu tội danh lên đầu hắn cũng sẽ có người tin.

Con đập tự nhiên sụp đổ, chẳng phải là đang nói giới cao tầng của Đế quốc là bọn hắn vô năng sao?

Một sự cố lớn như vậy, cho dù là thật thì cũng phải là giả.

Nếu không, không chỉ người làm thống soái như Daniel bị để lại tiếng xấu muôn đời, mà giới cao tầng của Đế quốc là bọn hắn cũng sẽ thường xuyên bị bọn hậu bối lôi ra để hành xác.

Ngược lại, đổ hết mọi trách nhiệm cho Hudson sẽ hợp lý hơn dù sao cũng đã bị thổi thành danh tướng số một trên đại lục rồi, dù có thêm một chiến tích kinh điển nữa cũng không sao.

"Lang hoàng nói không sai, đây đúng là âm mưu của địch nhân. Quân địch thoạt nhìn cũng có tổn thất, nhưng đó chỉ là thủ đoạn dùng để lừa chúng ta."

"Không chừng Hudson đang mượn cơ hội này để thanh trừ đối lập!"

Ưng Nhân Hoàng thuận thế bổ sung.

Lôgic đã hình thành vòng khép kín, đây chính là do Hudson làm.

Địch nhân hèn hạ như vậy, ngay cả người mình cũng có thể hãm hại, bọn hắn bị lừa cũng rất bình thường.

Vấn đề lớn nhất được giải quyết, mâu thuẫn nội bộ trong Đế quốc Thú Nhân cuối cùng cũng có thể tạm thời hòa hoãn. ...

Phỉ Thúy cung, khi nhận được tin chiến tranh kết thúc, Caesar IV hoàn toàn choáng váng.

Chỉ vài ngày trước, Hudson còn bận rộn vì tình hình chiến tranh căng thẳng, thậm chí không có thời gian tham dự Hội nghị liên minh. Vậy mà chỉ trong nháy mắt, trận chiến đã kết thúc.

Sau khi xem xong báo cáo chiến tranh, miệng Caesar IV há hốc thành hình chữ O, đầu óc ong ong, không thể tin nổi.

Một câu chuyện cứ như một vở kịch không tưởng, nhưng lại xảy ra một cách chân thực ở ngay bên cạnh mình.

"Thú nhân tự chơi chết bản thân", quả thực là khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Đương nhiên, quân đội tiền tuyến cũng đóng vai trò quan trọng. Sử dụng chiến thuật gây áp lực buộc Thú nhân phải chó cùng rứt giậu, cuối cùng tự hủy diệt bản thân.

Không phải Hudson muốn tham công lao, mà chủ yếu là: chỉ có cách giải thích này mới khiến mọi chuyện trở nên hợp lý.

Chẳng có lý do gì mà Thú nhân lại tự sát cả. Chỉ khi phải chịu áp lực quá lớn, chúng mới sử dụng những chiến thuật nguy hiểm.

Đã là "chiến thuật nguy hiểm" thì đương nhiên phải có rủi ro, và sự sụp đổ của con đập chính là rủi ro đó.

Chiến thắng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Caesar IV và các quan đại thần, tổn thất trên báo cáo chiến tranh đã bị mọi người bỏ qua.

Chương 1725: Lập Trường

Chiến tranh nào mà chẳng có người chết.

So với những cuộc xâm lược của Thú nhân trước đây, khiến cho vương quốc bị tổn thất hàng trăm vạn người, Hudson mang binh thực sự khiến người ta yên tâm.

Ngoài Bộ trưởng Tài chính có vẻ mặt khó coi ra, những người khác sau khi tỉnh táo lại đều nở nụ cười vui vẻ.

Mặc kệ chiến thắng như thế nào, dù sao thì Vương quốc Alpha hiện tại cũng là kẻ chiến thắng.

Hội nghị liên minh vẫn đang được tổ chức, đánh bại Đế quốc Thú Nhân vào lúc này quả thực là một vinh dự lớn.

"Bệ hạ, Nguyên soái Hudson dự định phản công Đế quốc Thú Nhân, mục tiêu chiến lược là đẩy đường biên giới về phía trước tám trăm dặm, biến Hồ Tuyết Nguyệt thành nội hồ của vương quốc."

"Để thế công của đại quân có thể tiến triển thuận lợi, đây là danh sách vật tư mà Tổng chỉ huy tiền tuyến yêu cầu."

Thấy tâm tình của mọi người không tệ, Bá tước Eckermann bèn thuận thế mở miệng nói.

Thân phận quyết định lập trường, khi còn là Bộ trưởng Nội vụ, ông ta là người của phái chủ chiến ôn hòa, nhưng sau khi trở thành Bộ trưởng Quân vụ, ông lại trở thành người của phái chủ chiến cấp tiến.

Ông ta đã xem danh sách vật tư rồi, chỉ có thể nói là công phu sư tử ngoạm. Lấy năng lực của vương quốc, trong thời gian ngắn chắc chắn là không gom đủ.

Nhưng muốn khai cương khoách thổ thì không chỉ phải đánh bại quân địch, mà còn phải xây dựng thành trì mới và tái thiết tuyến phòng thủ ở tiền tuyến, do đó nhu cầu về vật tư là không thể thiếu.

Mức tiêu hao thực sự rất lớn, nhưng hạnh phúc là do so sánh mà ra.

Trước đây, khi Thú nhân xâm lược, tiền tuyến không chỉ yêu cầu vật tư mà còn yêu cầu quân tiếp viện.

Thường xuyên báo tang, không phải vị tướng này gặp Thần Hi chi chủ thì chính là toà cứ điểm kia bị thất thủ.

Đến thời đại của Hudson, tiền tuyến không hề gửi thư cầu viện, chỉ yêu cầu cung cấp vật tư.

Về báo cáo chiến tranh, cơ bản đều là không gửi, một khi đã gửi thì Thú nhân nhất định đã gặp xui xẻo.

Trong bối cảnh đó, lực lượng chủ chiến từ triều đình đến dân gian đều dâng cao chưa từng thấy.

"Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân" đã từ khẩu hiệu chính trị trở thành quốc sách.

Đây không phải là lựa chọn của một ai đó, mà là lựa chọn chung của các tầng lớp trong Vương quốc Alpha.

Hai bên đánh nhau hơn ba trăm năm, có cơ hội tiêu diệt đối phương, ai cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đó.

Nuốt một lần không trôi, vậy thì cắn nhiều lần.

"Bá tước Eckermann, kế hoạch chiến lược của Nguyên soái

Hudson tuy tốt, nhưng vương quốc không thể nào gom được nhiều vật tư như vậy trong thời gian ngắn!"

"Chiến tranh kéo dài đến nay, ngân khố đã cạn kiệt. Vật tư chiến lược mua sắm hiện nay đều là do chúng ta mặt dày mày dạn mua nợ từ trong tay các quý tộc địa phương."

"Nếu các chủ nợ đòi nợ, vương quốc cũng chỉ có thể học theo người Mosey!"

Bá tước Francois giơ hai tay nói.

Y ủng hộ chiến tranh, nhưng ngân khố thực sự không có tiền. Chính xác mà nói, ngân khố đã thâm hụt trước khi chiến tranh bùng nổ.

Có thể kiên trì đến nay, hoàn toàn là do ông ta giỏi lừa gạt.

Bộ Tài chính của Vương quốc lúc này giống như một tổ chức bán hàng đa cấp khổng lồ đang lừa gạt đám chủ nợ.

Không chỉ thiếu nợ của các quý tộc địa phương, mà ngân hàng, thương hội, nhà thờ trong nội địa cũng đều là chủ nợ của Vương quốc.

Ngay cả các đại sứ ở nước ngoài cũng được yêu cầu kiêm nhiệm bán trái phiếu, và còn đặt ra KPI.

Không giống với Bộ trưởng Tài chính tiền nhiệm, hận không thể cắt đôi đồng xu để tiêu, sau khi Bá tước Francois thượng nhiệm, chủ trương của ông ta là: "Mượn, mượn, mượn..." và "Nợ, nợ, nợ..." .

Chưa đầy một năm nhậm chức, tổng số nợ của vương quốc đã tăng gấp đôi, khoảng cách đến con đường phá sản không lối thoát cũng ngày càng gần.

Thời kỳ chiến tranh, mọi thứ đều vì chiến thắng, nên đương nhiên là không quan tâm đến vấn đề tài chính.

Nhưng giờ đây, khi nguy cơ đã được giải trừ, Thú nhân mất khả năng tiếp tục chiến tranh, Bá tước Francois Bá tước cũng buộc phải cân nhắc vấn đề hậu chiến.

"Không được!"

"Tài chính của vương quốc tuyệt đối không thể phá sản, và vật tư cho tiền tuyến cũng phải được đảm bảo!"

Caesar IV lập tức đưa ra quyết định.

Thật sự là quá nguy hiểm, Bộ trưởng Tài chính của cường quốc số ba đại lục lại nghĩ đến việc dùng chuyện phá sản để giải quyết khủng hoảng nợ nần.

Truyền ra ngoài, e rằng sẽ khiến cả thế giới cười đến rụng răng.

Sâu thẳm trong lòng, Caesar IV đã có chút hối hận. Biết trước tình hình sẽ phát triển như vậy thì y đã không đưa Bá tước Francois lên vị trí Bộ trưởng Tài chính rồi.

Năng lực của vị này đúng là rất mạnh, chỉ cần nhìn vào khả năng huy động vốn là biết, vậy mà lại có thể móc ra nhiều tiền như vậy từ trong tay các thế lực.

Nhưng đạo đức của vị Bộ trưởng Tài chính này cũng thấp đến mức đáng sợ. Đến cả chủ đề nhạy cảm như tài chính phá sản cũng dám đưa lên bàn để nói.

Có thể tưởng tượng được, nếu các chủ nợ biết vị Bộ trưởng Tài chính này muốn dùng phá sản để giải quyết vấn đề tài chính của chính phủ, e rằng ai cũng sẽ mất ăn mất ngủ.

"Bệ hạ, nếu muốn đảm bảo cả hai thì chỉ có thể lợi dụng cơ hội đại thắng trên chiến trường, phát hành thêm trái phiếu chiến tranh."

"Nhân lúc chiến tranh ở Nam đại lục lắng xuống, chúng ta có thể dùng số tiền huy động được để mua một số vật tư chiến lược từ trên trường quốc tế."

"Chủ yếu là do đám người ở tiền tuyến quá lãng phí, chỉ là bị ngâm nước thôi mà cũng tiêu hủy hết một lượng lớn vật tư chiến lược !"

Bá tước Francois nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đối mặt với quân đội vừa giành chiến thắng vang dội, Bộ Tài chính cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn. Nhưng ông ta thực sự không chịu nổi hành vi lãng phí ở tiền tuyến.

Dù cho các quý tộc lão gia kén ăn thì cũng có thể cho binh lính dưới quyền dùng làm lương thực nha!

"Ngài Bá tước, lương thực bị ngâm nước đã biến chất, đây là vì nghĩ cho an toàn của đại quân!"

Bá tước Eckermann lập tức đứng ra phản bác.

Loại thời điểm này nhất định phải kiên định lập trường chính trị, nếu không đứng chung chiến tuyến với binh lính tiền tuyến, vậy thì chức Bộ trưởng Quân vụ của ông ta coi như bỏ.

Chương 1726: Tin Đồn

Sau khi giới cao tầng Vương quốc kinh ngạc xong thì tới lượt đại diện của các quốc gia.

Nếu không phải do Vương quốc Alpha chính thức công bố tin tức, họ đều tưởng rằng đây là do ai đó đùa giỡn.

Ai có thể ngu ngốc đến mức tự ngăn sông đắp đập để dìm chết bản thân chứ?

Cho dù Hudson đã đưa ra lời "giải thích hợp lý", nhưng mọi người vẫn không tin.

So với những "áp lực" mơ hồ này, họ càng tin tưởng chuyện người Alpha đã ra tay phá hủy đập của Thú nhân hơn.

Dù sao, tổn thất mà Vương quốc Alpha phải chịu trong mắt đại diện các nước là hoàn toàn không đáng kể.

Để đánh lừa kẻ địch, tung ra một ít mồi nhử thì có gì lạ chứ?

Nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Nam chinh bắc chiến bao nhiêu năm, ai mà tin rằng Hudson là người mềm lòng thì nhất định là đầu bị nước vào.

Đặc biệt là sau khi thu thập được "tình hình chiến đấu cụ thể" từ Đế quốc Thú Nhân, mọi người càng củng cố nhận định của mình hơn.

Cuộc phong ba không chỉ lan truyền trong Hội nghị Liên minh mà còn ảnh hưởng đến nội bộ vương quốc.

Hết cách rồi, đội vận lương bị nước lũ cuốn trôi lại chính là quân đội tư nhân của các quý tộc phương Bắc, dân phu cũng được huy động từ lãnh địa của họ.

Ai cũng biết Hudson không ưa gì quý tộc phương Bắc, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra với họ trông giống như "thanh trừ đối lập" .

Tất nhiên, tin đồn chỉ dừng lại ở dân gian. Cuộc phong ba vừa nổi lên trong triều đình đã bị Caesar IV mạnh mẽ dập tắt.

Thoạt nhìn là đang bảo vệ Hudson, nhưng như vậy lại càng khiến cho mọi chuyện khó giải thích hơn.

Trong lúc nhất thời, các quý tộc phương Bắc ở tiền tuyến đều lòng người bàng hoàng, chỉ sợ một ngày nào đó sẽ bị chủ soái nhà mình hố chết.

Hudson bị oan ức, nhưng hắn chỉ có thể âm thầm thăm hỏi cả dòng họ của Caesar IV.

Chính Caesar IV là người ra lệnh cho hắn chèn ép đám quý tộc Bắc Cương. Vì cũng không ưa gì đám người này nên Hudson chọn cách làm ngơ.

Vì vậy, nhiệm vụ vận chuyển lương thực tưởng chừng như "việc nhẹ lương cao" này đã rơi xuống người đám quý tộc Bắc Cương.

Trước đây, tỷ lệ tử vong trên chiến trường rất cao. Vận chuyển lương thực tương đối an toàn, nên đã trở thành công việc tốt mà mọi người tranh giành.

Không chỉ có thể kiếm chác, mà còn có thể lập được chiến công.

Nhưng sau khi một vị chủ soái cường thế là Hudson thượng vị, mọi thứ đã thay đổi.

Tỷ lệ tử trận đột nhiên giảm xuống, chiến công giống như gió Tây Bắc thổi đến. Chỉ cần ra ngoài chiến đấu với kẻ địch là ngay lập tức thu hoạch được vô số chiến công.

Ngược lại, công tác hậu cần không còn chất béo nữa. Phàm là kẻ dám đưa tay, mộ phần đều nhanh chóng xanh cỏ.

So với việc thu hoạch chiến công trên chiến trường, công tác vận chuyển lương thực lại trở nên rẻ mạt.

Công việc mà không ai muốn làm đã rơi xuống đầu đám quý tộc Bắc Cương có nhân duyên kém nhất này một cách tự nhiên.

Đặc biệt là các sĩ quan phe vương thất, bọn họ rất cố gắng thể hiện trong việc đàn áp quý tộc phương Bắc.

Nhờ có các bên đổ thêm dầu vào lửa, các quý tộc phương Bắc đầy rẫy kẻ thù đã trở thành đội trưởng vận tải.

Muốn từ chối cũng không được, đây là nghề cũ của họ, đã làm hơn trăm năm rồi, kinh nghiệm phong phú.

Lúc bình thường, mọi người đều không thấy việc này có gì không ổn. Nhưng bây giờ có vấn đề xảy ra, mọi người đều nghi ngờ là Hudson đang thanh trừ đối lập.

Có một số việc, một khi đã nhận định rồi, giải thích sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì, nên Hudson cũng lười đáp lại.

Chuyện không có bằng chứng, chỉ dựa vào vài lời đồn đại là sẽ không thể lay chuyển được vị trí chủ soái của hắn.

Huống hồ, tập đoàn quý tộc phương Bắc hiện giờ cũng đã đến lúc tan rã, đám tiểu đệ bên dưới đã không còn nghe theo mệnh lệnh của Ngũ đại gia tộc vô điều kiện nữa.

Nếu tình hình hiện tại tiếp tục phát triển, nhiều nhất là mười năm, năm tỉnh Bắc Cương sẽ trở lại bình thường, biến thành tỉnh bình thường của vương quốc.

Nếu thực sự dám kiếm chuyện, chỉ cần bọn họ có thể điều động được một nửa quân lính dưới trướng cũng coi như là có khả năng kiểm soát mạnh mẽ.

Khả năng cao là chỉ mới vừa bắt đầu hành động liền bị cấp dưới bán đứng rồi.

Những năm gần đây, Hudson cũng không nhàn rỗi, đám con em quý tộc phương Bắc đi theo hắn cũng không ít lần về quê thăm người thân.

Người sáng suốt đều biết tập đoàn quân sự phương Bắc sắp sụp đổ, không tranh thủ thời gian đổi phe, chẳng lẽ muốn ở lại chôn cùng sao?

Càng là lúc nguy cấp, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương lại càng điệu thấp. Nhìn qua có vẻ hơi hèn nhát, nhưng thực ra là để tránh bị bắt được nhược điểm.

Mọi người đều trong một vòng tròn, dù là Quốc vương hay thống soái Hudson, muốn thu thập bọn họ đều phải tuân theo luật chơi.

Hiệu quả rất rõ ràng, không vi phạm nguyên tắc, không ai có thể làm gì được họ.

Ngoài việc thỉnh thoảng bị chèn ép thì cuộc sống của Ngũ đại gia tộc phương Bắc thực ra cũng không tệ lắm.

Mưa gió của các phe phái chính trị chẳng qua chỉ là vấn đề nhỏ. Quý tộc quan tâm đến sự truyền thừa lâu dài hơn là được mất nhất thời.

Huống hồ, dù người bên dưới có ý kiến gì, nhưng hiện giờ vẫn phải dựa vào Ngũ đại gia tộc. Dù sao, Hudson và Caesar IV đều ở xa phương Bắc, còn Ngũ đại gia tộc lại ở ngay trước cửa nhà.

Lén lút liên kết thì được, nhưng không ai dám công khai đứng ra chống đối Ngũ đại gia tộc.

Một động không bằng một tĩnh, không kiếm chuyện là sẽ không phạm sai lầm.

Có thể nói, chỉ cần Ngũ đại gia tộc không làm loạn, tập đoàn quân sự phương Bắc sẽ tiếp tục tồn tại.

Có thể trong tương lai sẽ dần dần suy tàn, nhưng đó là chuyện của tương lai. ...

"Các ngươi cũng cảm thấy đây là do ta đang mượn đao giết người sao?"

Trong bộ chỉ huy, Hudson như cười như không hỏi.

Chương 1727: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên

Trong quân xuất hiện tin đồn thì cần phải giải quyết. Cố tình dập tắt tin đồn sẽ chỉ khiến nó được lan truyền rộng rãi hơn thôi.

Dù sao, Hudson không phải là kim tệ, không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Dù có "đức cao vọng trọng" đến đâu, vẫn có một số người ghi hận hắn, có cơ hội chắc chắn sẽ không bỏ qua việc vu khống.

Thay vì tự mình phí công phí sức giải thích với bên ngoài, chẳng thà lôi người trong cuộc ra bác bỏ tin đồn còn hơn.

"Nguyên soái nói đùa, ai cũng biết ngài là người công chính, làm sao có thể làm ra loại chuyện này chứ?"

"Nếu như ngài thật sự muốn nhằm vào chúng tôi, e rằng chúng tôi đã sớm đã đi gặp Thần Hi chi chủ rồi, làm sao có thể tiếp tục ngồi ở chỗ này!"

Công tước Rodrigues nhanh chóng trả lời.

Trong thâm tâm, gã ta đã thăm hỏi tổ tiên mười tám đời của kẻ tung tin đồn này. Chuyện này cũng có thể lấy ra nói được sao?

Là một quý tộc trưởng thành, lý trí luôn là điều quan trọng nhất. Khi xảy ra chuyện như vậy, việc truy cứu xem có phải chăng bị người ta nhằm vào hay không là không có ý nghĩa gì.

Chuyện không có bằng chứng, ầm ĩ lên cũng chỉ gây hại cho bản thân. Nếu không thể kéo Hudson xuống khỏi vị trí thống soái thì không nên trực tiếp trở mặt.

So với việc mất vài nghìn quân tư nhân và vài vạn dân phu, thì chuyện bị thống soái trực tiếp nhắm vào mới là điều đáng sợ nhất. Lỡ như bị xem như tốt thí trong chiến tranh thì đó mới là bi kịch nhất.

Trước tình hình hiện tại, cách tốt nhất là: cố gắng tranh thủ đền bù của vương quốc.

Dù trong lòng có hoài nghi thì cũng phải ghi món nợ này lại đã, đợi đến lúc có cơ hội mới trả thù, chứ không phải trong tình trạng không có bằng chứng gì mà công khai quyết liệt với Quốc vương và thống soái tiền tuyến.

"Nguyên soái, Rodrigues nói không sai, nhân phẩm của ngài ai cũng biết, sao có thể làm ra chuyện như vậy được."

"Quân đội hậu cần ra ngoài vận chuyển lương thực chỉ là một nhiệm vụ bình thường. Gặp phải lũ lụt hoàn toàn là do lũ Thú nhân quá vô dụng..."

Bốn vị công tước khác cũng kịp phản ứng, vội vàng cùng nhau bịa ra lý do.

Thú nhân muốn đổ lỗi cho sự thất bại này cho Nhân tộc, Ngũ đại Công tước cũng muốn đổ lỗi cho tổn thất nặng nề của bản thân cho Thú nhân.

Còn về chân tướng của sự việc, điều đó không quan trọng chút nào. Dù sao Hudson cũng không thừa nhận là do hắn phá hủy con đập, họ chỉ có thể cho rằng là do Thú nhân làm.

Đứng trên lập trường của vương quốc, việc đóng đinh Thú nhân lên cây cột sỉ nhục còn có ý nghĩa chiến lược hơn cả một chiến thắng vang dội.

Một khi ấn tượng cố hữu đã hình thành, sau này Thú nhân chính là đại diện cho sự ngu xuẩn trên đại lục Aslante.

Ấn tượng này sẽ ảnh hưởng đến quan điểm của nhiều người, bao gồm cả các chủng tộc trong Liên minh chống Nhân tộc. Khi đưa ra quyết định, điều đầu tiên họ nghĩ đến là sự ngu ngốc của đồng minh "Thú nhân".

Không ai thích gánh heo đồng đội cả.

Lần tới khi bọn thú nhân muốn gây chuyện, cho dù tộc Tinh Linh tiếp tục ủng hộ vì lợi ích chúng, thì cũng không có khả năng ủng hộ với cường độ như hiện giờ.

"Mọi người đều nghĩ vậy thì không còn gì tốt hơn. Thú nhân đã đến đường cùng rồi, không tìm được phương pháp đối phó, chỉ biết chơi mấy trò tiểu xảo này."

"Nhưng có một số người không có não, địch nhân nói cái gì thì tin cái đó. Các vị đều là cột trụ của vương quốc, vào thời điểm quan trọng phải biết nắm bắt vị trí của mình."

Hudson cười ha hả nói.

Lời ám chỉ đã đủ rõ ràng, nếu còn không hiểu, họ sẽ có thể bị đào thải, các cuộc cạnh tranh nội bộ trong giới quý tộc cũng rất gay gắt.

Tình hình hiện giờ có lợi cho vương quốc, tiếp theo là lúc mở rộng chiến quả, mọi hành động đều phải phục vụ cho trung tâm chiến lược này.

Bất kỳ cá nhân hoặc đội nhóm nào làm ảnh hưởng đến kế hoạch đều là kẻ thù chung của cả vương quốc, sẽ bị các giới liên hợp tiêu diệt. ...

Lửa cháy dữ dội trên mảnh đất Cận Đông, mùi xác thối và mùi thịt nướng quyện vào nhau, theo gió bay xa hàng chục dặm.

Phóng tầm mắt nhìn sang, trên đại thảo nguyên chỉ toàn là khói đen. Cứ cách năm mươi dặm lại có một điểm hỏa táng, những cột khói đen cuồn cuộn bốc lên tạo nên một cảnh quan độc đáo.

Tại điểm hỏa táng xác chết, hai nhóm vốn đối lập nhau là Mục sư và Ma pháp sư Vong Linh lại đang phối hợp cùng nhau làm công tác hậu cần.

Cảnh tượng này mà truyền đến Nam đại lục thì chắc chắn sẽ là một tin tức lớn, nhưng ở vương quốc Alpha, nơi mâu thuẫn chủng tộc lấn át mâu thuẫn tôn giáo, mọi người đã quen với điều này rồi.

Đặc biệt là sau cải cách tôn giáo, Ma pháp sư Vong linh đã không còn là dị đoan nữa, chỉ có những Ma pháp sư Vong linh vi phạm luật pháp của vương quốc mới là dị đoan.

Những người theo chức nghiệp thiểu số khác bị đàn áp cũng có đãi ngộ tương tự, trong tình huống không gây chuyện, họ đều có thể có được thân phận hợp pháp trong vương quốc.

Chiếc mũ "dị đoan" đã được gỡ bỏ, mọi người bắt tay hợp tác với nhau cũng là chuyện bình thường.

Sau khi lửa tắt, các binh sĩ mới cố nén cơn buồn nôn, đoạt lại chiến lợi phẩm từ trong đống lửa.

Công việc lục soát chiến lợi phẩm đã có người làm từ trước rồi. Mặc dù Hudson đã hai lần ba lượt cấm các binh sĩ đụng vào đồ vật trên thi thể Thú nhân, nhưng cũng không ngăn cản được lòng tham của con người.

Những vật dụng nhỏ quý giá như kim tệ được lén lút cất giữ, nhưng lại không ai dám đụng vào những bộ áo giáp trên người Thú nhân. Những bộ giáp cồng kềnh này không chỉ khó che giấu mà còn khó bán trong quân doanh.

Sau khi trải qua lửa thiêu, chất lượng của bộ giáp sẽ được kiểm chứng. Một số bộ giáp vẫn nguyên vẹn, nhưng một số đã bị biến dạng hoàn toàn.

Chương 1728: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên (2)

Tất nhiên, đây chỉ là những vấn đề nhỏ. Do chênh lệch kích thước, binh lính nhân loại không thể sử dụng bộ giáp của thú nhân, dù tốt hay xấu đều phải nung chảy và chế tạo lại.

Còn việc bán ra để kiếm tiền là điều không thể. Xâm lược Đế quốc Thú Nhân là chính sách quốc gia của vương quốc, làm sao có thể vì chút lợi ích mà tiếp tay cho kẻ địch được chứ?

Huống chi, Đế quốc Thú Nhân hiện đã kiệt quệ về tài chính. Ngay cả việc ăn uống cũng là một vấn đề, lấy đâu ra tiền mà mua áo giáp?

Bộ tài chính hy vọng thu hồi được một ít vốn từ chiến lợi phẩm quả thực là đang nằm mơ. Số vũ khí và giáp trụ thu được trên đại thảo nguyên còn không đủ cho quân đội tiêu hao trong mười ngày.

Đây là điều không thể tránh khỏi, vì thứ giá trị nhất của Thú nhân là gia súc đã bị nước cuốn trôi, giờ chỉ còn cách thiêu hủy.

Phương xa, đám Hoàng giả, Vương giả của Thú nhân đang luyến tiếc nhìn những cột khói đen bốc lên, sau đó liền quay người rời khỏi vùng đất đau lòng này.

Trực giác mách bảo họ rằng, khi chia tay nơi này rồi, sau này sẽ rất khó có thể quay lại uống nước ở Hồ Tuyết Nguyệt nữa.

Nhưng không còn cách nào khác, những lần trọng thương liên tiếp đã đẩy Đế quốc Thú Nhân đến bờ vực sụp đổ.

Lúc này, sức mạnh quân sự giữa hai bên đã bị đảo ngược, nếu tiếp tục liều mạng chiến đấu ở đây, e rằng sẽ dẫn đến nguy cơ diệt tộc.

Không nhân lúc quân phòng thủ đang dọn dẹp tàn cuộc mà rời đi, đợi đến khi kẻ địch phản ứng lại, muốn chạy trốn cũng sẽ không dễ dàng như vậy!

Sau một hồi chạy băng băng, các bộ tộc đã chọn tách ra hành động.

Tại đế quốc thú nhân, một khi tổn thất thảm trọng, đồng minh sẽ trở thành mối đe dọa tiềm ẩn lớn nhất.

Đồng tâm hiệp lực là không tồn tại, bọn chúng vốn dĩ không mang theo gen di truyền này.

Trong tình trạng không có quân nhu, con đường trở về khẳng định sẽ tràn đầy máu tươi và giết chóc!

Tiếp theo đây, các bộ tộc sẽ phải đối mặt với thử thách sinh tồn, hoặc là tiêu diệt kẻ khác, hoặc trở thành thức ăn cho người khác.

Luật rừng trên thảo nguyên luôn tàn khốc như vậy đấy. ...

"Cái gì, trong thành xuất hiện nhiều người mắc bệnh thương hàn sao?"

Hudson hỏi với vẻ mặt âm trầm.

Vào những lúc khác, xảy ra triệu chứng này thì còn có thể là bệnh thương hàn thật.

Nhưng vào thời điểm quan trọng này, rất khó để hắn không nghĩ nhiều.

"Sau đại họa, ắt sẽ có đại dịch!"

Trận lụt vừa qua đã khiến vô số người chết và bị thương, cho dù Hudson đã kịp thời áp dụng các biện pháp phòng chống, nhưng vẫn không thể ngăn chặn virus sinh sôi.

"Đúng vậy, nguyên soái!"

"Kể từ khi ngài ra lệnh khởi động biện pháp phòng chống dịch bệnh, chúng tôi đã thống kê số lượng người bị thương và bệnh mỗi ngày, từ ba ngày trước đã xuất hiện những người mắc bệnh thương hàn."

"Chỉ là số lượng lúc đó rất nhỏ, mọi người không mấy coi trọng."

"Tính đến tối qua, số người mắc bệnh thương hàn đột ngột tăng lên hơn 1. 000 người, chúng tôi mới phát hiện ra điều bất thường."

"Theo biện pháp phòng chống dịch bệnh, Bộ tư lệnh đã ra lệnh cách ly và điều trị cho tất cả những người mắc bệnh thương hàn, nhưng số người mắc mới vẫn tiếp tục xuất hiện!"

Hầu tước Zuel giải thích với vẻ mặt lo lắng.

Ban đầu, mọi người đều tưởng rằng việc thực hiện các biện pháp phòng chống dịch bệnh là do Hudson đã cẩn thận quá mức, nhưng không ngờ rằng mới vừa bắt đầu thì bệnh thương hàn có thể lây lan đã xuất hiện.

Cần phải biết rằng tiền tuyến Cận Đông không chỉ có một thành trì. Nếu cứ điểm Satex có thể phát hiện ra vấn đề thì các thành trì khác cũng có thể xảy ra.

Thậm chí bệnh thương hàn xuất hiện ở cứ điểm Satex, nhưng ở các thành trì khác lại có thể là bệnh sốt rét hoặc là dịch hạch.

Đối với quân phòng thủ mà nói, bất kể xuất hiện loại bệnh nào cũng đều là một thảm họa.

"Báo cáo tình hình ở đây cho các quân đội địa phương, yêu cầu họ tăng cường công tác phòng chống dịch bệnh."

"Thông báo cho chính phủ vương quốc, yêu cầu họ lập tức cử Mục sư và Ma pháp dược tề sư đến hỗ trợ."

"Ngoài ra, từ bây giờ, cứ điểm Satex chỉ cho phép vào mà không cho phép ra. Không có quân lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được phép tự ý rời đi."

"Tất cả các doanh trại phát hiện bệnh nhân thương hàn đều phải được khử trùng bằng vôi sống ngay lập tức, quần áo, chén bát của bệnh nhân phải được đun qua trong nước sôi ..."

Hudson đã lấy ra một loạt các biện pháp từ trong đầu. Còn hiệu quả như thế nào thì chỉ có thể phụ thuộc vào may mắn.

Dù sao, có biện pháp phòng chống dịch bệnh khẩn cấp vẫn tốt hơn là không có. Ngay cả khi không phát huy được tác dụng thì cũng phải khiến mọi người bận rộn.

Khi gặp đại họa, điều đáng sợ nhất là lòng người hoảng loạn.

Hiện tại, mặc dù số người mắc bệnh thương hàn rất nhiều, nhưng chủ yếu là thường dân. Những binh lính khỏe mạnh có sức đề kháng cao hơn nhiều. ...

Bệnh dịch bất ngờ xuất hiện đã tranh thủ thời gian cho quân đội thú nhân rút lui, nhưng điều này không hề giảm bớt sự giết chóc trên thảo nguyên.

Là tầng dưới cùng của chuỗi thức ăn trên thảo nguyên, Greim may mắn còn sống, mang theo một nhóm tộc nhân đói lả cẩn thận di chuyển trên đại thảo nguyên.

Để không va chạm với các chủng tộc chiến đấu cường thế, gã ta còn cố ý giảm tốc độ di chuyển của đội quân, thậm chí còn đi chệch hướng tiến quân.

Trên thực tế, đội quân này không có mục đích thực sự.

Chốn cũ của bộ lạc là không thể trở về được. Sau một thất bại thảm hại như vậy, đánh mất thành trì là điều không thể tránh khỏi.

Hiện giờ Greim chỉ có thể hy vọng rằng các bộ tộc đều bị tổn thất nặng nề, không cần đến nhiều đồng cỏ, có thể để lại cho bọn hắn một nơi khu vực ven rìa để sống.

"Ngừng!"

Ngửi thấy mùi máu tươi, Greim lập tức ra lệnh cho đội quân dừng lại, nhưng do heo đồng đội quá nhiều, nên bọn hắn vẫn bị kẻ địch phát hiện.

Chương 1729: Cuộc Chém Giết Trên Thảo Nguyên (3)

Nếu như gặp được những "Đồ ăn" dâng tới tận miệng này sớm hơn, có lẽ là bộ lạc Báo Nhân và bộ lạc Tượng Nhân đã không ra tay đánh nhau rồi.

Đáng tiếc là không có nếu như, chỉ tính riêng trên chiến trường cũng đã có hàng trăm xác chết của Báo Nhân và Tượng Nhân, hai bộ lạc này đã giết đến đỏ cả mắt.

Sau khi phát hiện là đám Pig không có gì nguy hiểm, hai bên lại tiếp tục lao vào hỗn chiến.

Lúc này, không ai trong số hai bộ lạc này để ý tới, trong mắt của kẻ không bị bọn chúng xem trọng là Greim đã lóe lên một luồng sáng lạnh lẽo.

Cường binh đều được trui rèn qua chiến tranh. Nếu như tộc Pig muốn trỗi dậy, thì chiến tranh là điều không thể tránh khỏi.

Đội quân được huấn luyện trong một thời gian dài như vậy, cuối cùng đã có cơ hội thể hiện bản thân.

Trận chiến công thành trước đây không phát huy được tác dụng là do kẻ địch quá mạnh.

Ngay từ đầu đã tham gia trận chiến đỉnh cao, căn bản không thể hiện được sự "huấn luyện nghiêm chỉnh" của quân đội dưới trướng Greim.

Nhìn hai bên vẫn đang tự tàn sát lẫn nhau, khóe miệng Greim cũng dần nở một nụ cười.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sau khi bỏ ra rất nhiều thương vong, bộ lạc Tượng Nhân chiếm thượng phong cuối cùng cũng giành được chiến thắng.

Tuy nhiên, trước khi bọn chúng kịp thưởng thức chiến lợi phẩm thì bỗng thấy một nhóm Pig đang cầm vũ khí xông về phía mình.

Tù trưởng Tượng Nhân cau mày, nổi giận đùng đùng hạ lệnh: "Xem ra chúng đã bị đói đến điên rồi, một đám rác rưởi mà cũng dám giơ kiếm về phía chúng ta!"

"Các binh sĩ Tượng Nhân, đứng lên hết cho ta, cầm vũ khí lên và giết sạch toàn bộ đám Pig ngu xuẩn dám khiêu khích chúng ta!"

Nghe tiếng gọi của tù trưởng, những binh sĩ Tượng Nhân vốn đang thở hổn hển nằm trên đất nghỉ ngơi liền nhặt vũ khí lên, từ từ đứng dậy chờ kẻ địch đến.

Hiển nhiên là bọn chúng đều không xem nhóm Pig này ra gì, trong mắt họ ngoài sự tức giận ra thì còn có một chút thương hại.

Có lẽ đêm nay có thêm đồ ăn, thịt Pig ngon hơn thịt Báo Nhân nhiều.

"Giết!"

Greim có chút kích động hạ lệnh.

Lúc này, gen hiếu chiến của tộc Hoàng kim Pig đã được gã ta khơi dậy. ...

Ánh hoàng hôn nhuộm lên thảo nguyên mênh mông, hòa quyện với những mảnh vụn thịt và xác chết trên chiến trường, tạo nên một khung cảnh hoàng hôn độc đáo.

Là người thắng, Greim đang nhìn những binh sĩ dưới trướng mình với vẻ mặt tức giận. Rõ ràng là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng vừa bắt đầu chiến đấu vẫn suýt chút nữa để cho địch nhân lật bàn.

Nếu không phải trong thời khắc mấu chốt, gã ta chém giết thủ lĩnh của quân địch, đánh tan sĩ khí của địch nhân, thì có lẽ người đang nằm hiện giờ chính là bọn hắn.

"Cười!"

"Lũ ngu xuẩn các ngươi còn cười được sao?"

"Cuộc huấn luyện bình thường của ta đều bị các ngươi bỏ vào trong óc heo rồi sao?"

"Tại sao không lại kết trận đối địch như đã huấn luyện?"

"..."

Có lẽ vì cảm thấy mắng chửi không đủ để giải tỏa cơn tức giận, trong lúc răn dạy đám Pig, tay chân của Greim cũng không hề rảnh rỗi.

Lúc thì cú vào đầu một con Pig, lúc lại đá vào mông một con Pig khác, cảnh tượng vô cùng cay mắt.

Tuy nhiên, đây lại là phương pháp luyện binh mà Greim đúc kết ra được.

Đối mặt với một quần thể đặc biệt như Pig, nói đạo lý sẽ không có bất kỳ tác dụng gì, cách hiệu quả nhất vẫn là dùng vũ lực đàn áp.

Không có vấn đề gì là không thể giải quyết bằng một trận đòn, nếu ấn tượng không đủ sâu, vậy thì đánh thêm một trận nữa.

Phàm là hảo ngôn khuyên bảo, cuối cùng đều là vô ích; phàm là dùng nắm đấm nói chuyện, tất cả mọi người đều có thể khắc sâu ấn tượng.

Cứ như thể nếu không đánh bọn họ khi giao nhiệm vụ thì sẽ đều là những việc không quan trọng vậy. Chỉ những nhiệm vụ được giao sau khi bị đánh đòn mới là những nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành.

Hành vi kỳ quặc này khiến Greim dở khóc dở cười. Gã ta thực sự không thể tưởng tượng được rằng mình lại có cùng huyết thống với những đồng tộc ngu ngốc này.

Mỗi khi trời tối người yên, điều mà Greim tiếc nuối nhất chính là tộc Hoàng kim Pig trong mộng cảnh. So với những kẻ ngu ngốc này, đó mới là những đồng tộc được gã ta công nhận.

Mang theo đám heo đồng đội này tiếp tục tiến lên, Greim phải gánh chịu áp lực rất lớn. Nếu như không phải không có lựa chọn nào khác, gã đã sớm vứt bỏ những tên ngu xuẩn này rồi.

Hoàng kim Pig cũng là Pig, bản thân gã ta chính là ví dụ tốt nhất. Về mặt lý thuyết, chỉ cần kích hoạt huyết mạch tiềm ẩn thì Pig cũng có thể tiến hóa thành Hoàng kim Pig.

Một khi thức tỉnh huyết mạch, trí thông minh và thiên phú sẽ được tiến hóa. Những kẻ thống trị trong tộc Pig có tư duy nhạy bén hơn, có khả năng là đã thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Chẳng qua tộc Pig đã truyền thừa vô số năm, huyết mạch trong cơ thể rất phức tạp, cho dù thức tỉnh cũng không nhất định có thể trở thành Hoàng kim Pig.

Dù xác suất thấp, nhưng Greim cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì bồi dưỡng. May mắn thay, năng lực khác thì tộc Pig không có, nhưng năng lực sinh sản lại rất mạnh.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần số lượng cơ sở tăng lên, chắc chắn sẽ có huyết mạch tiến hóa thành công.

Trong thâm tâm, Greim đã bắt đầu chuẩn bị mượn giống từ Dã Trư nhân. Là chủng tộc có họ hàng gần, thông gia cũng là một lựa chọn không tồi để cải thiện huyết mạch.

Điều quan trọng nhất là có thể trung hòa sự lười biếng của Píg, nâng cao ý thức chiến đấu của thế hệ sau. Chỉ cần Pig có một nửa hiếu chiến như Dã Trư nhân thì bọn chúng đã không phải ngụp lặn trong tầng lớp thấp nhất ở Đế quốc Thú Nhân rồi.

Bị đánh cũng không thể giấu được sự phấn khích của đám Pig. Trong trận chiến vừa rồi, bọn chúng đã giết chết gần một trăm tên Tượng Nhân, lập ra kỷ lục mới.

Ngoài chúng ra, còn có bộ lạc Pig nào có được phần khí phách này?

Chương 1730: Bệnh Thương Hàn

Những Pig khác sợ là chỉ cần nhìn thấy Tượng Nhân thôi là đã run bần bật rồi, bọn chúng dám cầm vũ khí lên chém giết với quân địch sao?

Sự vụng về trong chiến đấu đã tự động bị bọn chúng bỏ qua. Gặp kẻ địch mà không bỏ chạy đã là dũng sĩ trong tộc Pig rồi, những kẻ dám tiến lên chiến đấu đều là siêu dũng sĩ.

Trong mắt của một số Pig còn ẩn hiện một tia khát máu, loại biểu hiện này thường chỉ xuất hiện trên người của Dã Trư nhân.

"Quét dọn chiến trường, tối nay chúng ta thêm đồ ăn!"

Nghe được ba chữ "thêm đồ ăn", sự nhiệt tình của đám Pig đã nhanh chóng được khơi dậy. Vừa rồi có thể liều mạng với Tượng Nhân, một phần nguyên nhân là nhờ Greim huấn luyện, nhưng yếu tố quan trọng hơn là bụng đói không chịu nổi!

Mặc dù bộ tộc Pig không kén ăn, nhưng vấn đề là đại quân đã vừa đi qua trước đó, phàm là những thứ có thể ăn được đều đã bị người ta quét sạch rồi.

Mạo hiểm phá hoại sự đoàn kết của Đế quốc, lén lút săn lùng các chủng tộc khác, thực ra cũng vì bất đắc dĩ.

Trước lựa chọn hoặc biến bản thân thành thức ăn, hoặc biến người khác thành thức ăn, Pig đã chọn cái sau.

Bóng tối dần bao trùm, thảo nguyên trở nên yên tĩnh. Bầy sói vốn dĩ nên hoạt động náo nhiệt lại không thấy bất kỳ động tĩnh gì.

Là kẻ chiến thắng, Pig đã dựng lên đống lửa trại, đặt lên giá nướng, bắt đầu thỏa sức thưởng thức chiến lợi phẩm săn được vào ban ngày.

Trong số các bộ lạc Pig đang đào vong, đãi ngộ của bộ lạc Pig này hoàn toàn là độc nhất vô nhị.

Lần cuối cùng ăn thịt thoải mái như vậy là khi nào, mọi người đã không nhớ nữa. Thậm chí trong nửa đầu cuộc đời của nhiều Pig còn chưa từng được xa hoa như vậy.

Thưởng thức món ăn ngon mà trước đây không dám nghĩ đến, trong đêm tối, tâm hồn của đám Pig bắt đầu thay đổi, có lẽ đây mới là cuộc sống mà họ nên có.

Lần đầu tiên, trong ánh mắt của nhiều Pig hiện lên "dục vọng", như thể đang cắt đứt với dáng vẻ ăn no ngồi chờ chết trước đây của bản thân. ...

Cuộc tàn sát trên thảo nguyên không ngừng diễn ra. Để sinh tồn, các chủng tộc đã triển khai cạnh tranh kịch liệt.

Cuộc tàn sát trên đường trở về chỉ là sự khởi đầu. Làn sóng sáp nhập, thôn tính giữa các bộ lạc trên thảo nguyên mới là khởi nguồn cho thời đại hỗn loạn sắp tới.

Đặc biệt là những bộ lạc có quân chủ lực bị tiêu diệt hoàn toàn, hoặc bị đồng tộc sáp nhập, thôn tính, hoặc trực tiếp biến mất trên đại thảo nguyên.

Sự dịu dàng không phù hợp với thảo nguyên. Bất kỳ sự mềm lòng nào cũng sẽ mang đến cho bản thân tai họa ngập đầu.

Hoàng tộc, Vương tộc vốn dĩ nên "Chủ trì công đạo", duy trì hòa bình và ổn định cho thảo nguyên thì lại đều chọn cách làm ngơ, để mặc cho làn sóng sáp nhập, thôn tính lan rộng.

Quy tắc trò chơi cũng phải nhượng bộ trước thực tế.

Đế quốc Thú Nhân không thu được gì trên chiến trường, ngược lại còn tổn thất một lượng lớn vật tư chiến lược, đã không còn khả năng nuôi sống toàn bộ người dân trong nước.

Thức ăn không đủ, vậy thì chỉ có thể đi tranh đi đoạt. Trong thời điểm khủng hoảng này: Bộ lạc nhỏ chính là kho thóc của bộ lạc lớn. Chủng tộc yếu là thức ăn của chủng tộc mạnh.

Tứ đại Hoàng tộc đứng đầu chuỗi thức ăn lúc này cũng đang bận liếm láp vết thương. Tuy nhiên, ai cũng biết là bão tố mới chỉ vừa bắt đầu.

Sau chiến tranh, thực lực tổng hợp của các chủng tộc trên thảo nguyên đã thay đổi rất nhiều. Hoàng tộc vốn sở hữu nhiều Kỵ binh hạng nặng và Bộ binh hạng nặng nhất trước chiến tranh, nay đã trở thành kẻ thua cuộc lớn nhất trong chiến tranh.

Ngược lại, các Vương tộc mới nổi, do bị hạn chế bởi tài lực của bản thân, số lượng binh lính mặc giáp rất ít, nên đã bảo toàn được nhiều thực lực hơn.

Sự "cân bằng" về thực lực bị phá vỡ, cách cục chính trị đương nhiên là cũng bị ảnh hưởng. Các chủng tộc có ý thức tư tưởng này đều đang âm thầm chuẩn bị.

Trên biên giới thảo nguyên, nhìn ngắm dòng sông băng hiện ra trước mắt, rồi lại nhìn lại thảo nguyên mênh mông ở phía sau, Daniel thở dài thườn thượt.

Trận chiến này, thật sự thua quá thảm hại. Cho đến bây giờ, Daniel vẫn không thể nguôi ngoai.

"Đi thôi!"

Daniel chậm rãi lên tiếng.

Vài trăm đồng tộc có thể trốn chạy đến đây đều là những người thân tín mà gã đã dày công bồi dưỡng.

Ban đầu vốn dùng để chuẩn bị cho việc nắm giữ quyền lực trong tương lai, nhưng không ngờ bây giờ lại dùng để trốn chạy.

Bước ra một bước này, muốn quay lại sẽ rất khó khăn!

Trên thực tế, trong những năm qua, có không ít Thú nhân lưu vong đến thế giới băng tuyết vì thất bại trong cuộc tranh giành quyền lực.

Nhưng số người có thể quay lại đoạt quyền lại vô cùng ít ỏi. Trong trí nhớ của Daniel, trong những năm gần đây chỉ có Behemoth Vương là thành công.

Chuyện đã đến nước này rồi, gã ta cũng không thể do dự nữa. Xảy ra chuyện lớn như vậy, với tư cách là chủ soái,"chiến tử sa trường" chính là lời giải thích tốt nhất cho các bên. ...

Cứ điểm Satex, sau khi dò xét tình hình phòng chống dịch bệnh trong thành trì, cuối cùng Hudson cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng là những biện pháp trước đó của hắn đã phát huy tác dụng.

"Bệnh thương hàn" tuy có khả năng lây truyền mạnh mẽ, nhưng cuối cùng cũng không biến thành đại dịch. Chỉ cần cơ thể đủ khỏe mạnh, người bệnh có thể tự chống cự.

Trong số hàng vạn bệnh nhân được chẩn đoán mắc bệnh không có một vị tu luyện giả nào. Những người bị nhiễm bệnh chủ yếu là người già, phụ nữ, trẻ em có sức khỏe yếu và những người bị thương đang nằm trên giường bệnh.

Thế giới siêu phàm, mặc dù kỹ thuật y tế còn lạc hậu, nhưng phương pháp điều trị lại rất mạnh mẽ. Những gì phương pháp vật lý không thể chữa khỏi thì phương pháp ma pháp lại có thể.

Sau một tháng nỗ lực, hơn hai phần ba bệnh nhân đã xuất viện.

Chương 1731: Phong Hàm

Cái giá phải trả là gần một phần ba số bệnh nhân khác đã biến thành tro tàn.

"Liệu pháp khắc mệnh" trước giờ vẫn luôn giản dị như vậy. Cùng lúc với tiêu diệt virus thì cũng tiêu diệt luôn bệnh nhân.

Không còn cách nào khác, ngành dược tề học bị đàn áp nhiều năm, mãi đến khi Hudson lên nắm quyền mới được giải phóng, chỉ có thể giải quyết được một số bệnh nhỏ.

Ngược lại, ngành ma pháp dược tề học chuyên phục vụ giới quý tộc lại phát triển vô cùng nhanh chóng, có thể đưa ra phương án điều trị trong thời gian ngắn nhất, vấn đề duy nhất là quá đắt.

Nhìn vào công thức "Sinh mệnh chi thủy" trong tay, Hudson trực tiếp lắc đầu.

Muốn đùa cũng không thể đùa như vậy, nơi này lại không phải Tộc Tinh Linh, lấy đâu ra nhiều Sinh mệnh chi thủy như vậy?

Trong bối cảnh đó, để các Mục sư thi triển thần thuật đã trở thành phương pháp điều trị hiệu quả và tiết kiệm nhất.

Ngoài việc sinh mệnh lực bị tiêu hao hơi nhiều, tỉ lệ tử vong cao hơn một tí xíu, thì Thần thuật chính là khắc tinh lớn nhất của virus. ...

"Nguyên soái, ngài xem có phải nên trở về tham dự lễ phong hàm rồi không? Bên phía Vương đô lại tới hối thúc rồi"

Tom khéo léo khuyên nhủ.

Hội đồng Liên minh quyết định phong Hudson làm "Nguyên Soái Nhân tộc" cũng đã được gần hai tháng, chỉ còn thiếu nhân vật chính là hắn trở về tham dự lễ phong hàm nữa thôi.

Trước đây, tình hình chiến trường khẩn cấp, chủ soái không thể rời khỏi quân đội, việc trì hoãn thời gian phong hàm là điều hiển nhiên.

Bây giờ đại chiến đã lắng xuống, phản công cũng tạm thời bị hoãn lại do "bệnh thương hàn" hoành hành.

Tất nhiên, đây chỉ là lý do thoái thác bên ngoài.

Lý do thực sự không xuất binh là vì Hudson nhìn thấy nội bộ thú nhân đang lục đục, không vội vàng qua đó giúp bọn chúng gòa giải mâu thuẫn nội bộ.

Hudson ở lại tiền tuyến chờ đợi thời cơ tốt hơn, điều này khiến cho chính phủ Vương quốc gặp khó, họ phải tìm mọi cách để trì hoãn Hội đồng Liên minh.

"Lễ phong hàm" là thời khắc vinh quang của Vương quốc. Nếu không có người chứng kiến, ảnh hưởng sẽ bị giảm đi đáng kể.

Để kéo dài thời gian hội nghị, không chỉ Vương quốc Alpha bận rộn tìm việc, mà còn vận động các đồng minh cùng hỗ trợ trì hoãn thời gian.

Vấn đề được thảo luận sôi nổi nhất trong nghị hội hiện nay là: "Vấn đề về món nợ khổng lồ của Công quốc Mosey".

Vấn đề này đã được giải quyết trước đây rồi. Việc đưa ra thảo luận một lần nữa hoàn toàn là do tính tranh cãi cao, có thể kéo dài thời gian.

Ngoài Vương quốc Alpha ủng hộ đề xuất "Miễn trừ nợ" của người Mosey, thì đại diện của các quốc gia khác đều bày tỏ thái độ phản đối mạnh mẽ, nhưng các nước cũng đưa ra một số nhượng bộ về phương thức trả nợ cụ thể.

Biện pháp cụ thể như sau: Cho phép người Mosey hoãn thanh toán nợ trong năm đại hạn; Cho phép Công quốc Mosey dùng hiện vật để gán nợ...

Đây vốn là đề xuất dùng để góp cho đủ số, có thể thu hoạch được những điều này, người Mosey đương nhiên là không có ý kiến.

Dù sao, bọn họ là đang giả nghèo, chứ không phải thực sự không có tiền.

Bị thương nặng nhất vẫn là Bộ Tài chính Vương quốc, nếu đề xuất miễn trừ nợ cho Công quốc Mosey được thông qua thì việc phá sản của Vương quốc Alpha cũng có thể được đưa vào chương trình nghị sự.

Mặc dù việc làm này rất mất mặt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh của Vương quốc, nhưng lợi ích thu được rất nhiều.

Sau khi xóa bỏ khoản nợ vài trăm triệu kim tệ, Vương quốc Alpha mới có thể nhẹ gánh tiến lên, phát triển tốt hơn.

Đáng tiếc, điều này chỉ có thể nghĩ mà thôi, ngay cả Công quốc Mosey đang phá sản cũng không được miễn trừ nợ, Vương quốc Alpha lại càng không cần phải nghĩ đến.

Người Frank và Người Iberia lại không ngốc, sau khi một mình đánh bại Đế quốc Thú Nhân, chỉ còn lại nợ nần là có thể ngăn chặn Vương quốc Alpha phát triển.

Nếu gỡ bỏ được xiềng xích cuối cùng này, e rằng chỉ trong vòng vài năm nữa, Vương quốc Alpha liền có thể thôn tính Đế quốc Thú Nhân, trở thành quốc gia hùng mạnh nhất của thế giới loài người.

Nếu không phải hai nước và Vương quốc Alpha cách xa nhau, quan hệ giữa ba nước này sẽ là phiên bản Tam Quốc Diễn Nghĩa của đại lục Aslante.

"Thông báo cho trong nước, ba ngày sau ta sẽ đến Vương đô, nghi thức phong hàm cứ để họ tự sắp xếp!"...

Quang Minh Thánh Sơn, Shelter VII mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, nhìn vào tin tức trong tay mà tức giận không nói nên lời.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tình hình của Giáo Đình đã liên tục thay đổi. Ban đầu còn muốn chống lại nghị quyết của Hội đồng Liên minh, nhưng tiếc là người Frank lại tăng thêm viện quân.

"Chẳng phải Hội đồng Liên minh đã ra lệnh ngừng chiến rồi sao, sao người Frank còn dám tiếp tục tăng quân nữa?"

Nghe được câu hỏi của Giáo Hoàng, Hồng y giáo chủ phụ trách ngoại giao chỉ biết kêu khổ trong lòng rồi cắn răng trả lời:

"Bệ hạ, lệnh ngừng chiến do Liên minh Nhân tộc tuyên bố có điều kiện tiên quyết là hai bên phải cùng tuân thủ nội dung của nghị quyết."

"Để phản đối nội dung nghị quyết của Liên minh Nhân tộc, nghị viên của chúng ta trong Hội đồng Liên minh đã không ký tên vào nghị quyết."

"Vì vậy, thỏa thuận ngừng chiến hiện chỉ có hiệu lực với các quốc gia tham chiến còn lại, chúng ta và người Frank vẫn đang trong tình trạng chiến tranh."

"Nhưng ngài có thể yên tâm, Liên minh chống Frank đã xuất hiện, các quốc gia đã đứng ở phía đối lập với người Frank, bọn họ sẽ không đứng yên nhìn Người Frank tiếp tục phát triển mạnh mẽ."

"Việc tăng quân hiện nay chỉ là để buộc chúng ta phải nhượng bộ. Chỉ cần tiêu diệt những kẻ địch này, tình hình sẽ hoàn toàn khác..."

Nghe lời giải thích này, mọi người đều lắc đầu ngán ngẩm. Nếu có thể tiêu diệt quân địch thì Giáo Đình sao lại rơi vào tình cảnh như bây giờ chứ?

Bất kỳ ai có chút hiểu biết về chính trị đều biết rằng lời giải thích không đáng tin cậy này chỉ nhằm chối bỏ trách nhiệm.

Chương 1732: Phong Hàm (2)

Dù sao thì việc bán rẻ lợi ích của Giáo Đình để đổi lấy hòa bình cũng cần có người gánh chịu trách nhiệm.

Hồng y giáo chủ phụ trách ngoại giao không muốn tự mình gánh vác trách nhiệm này, nên đành phải đổ hết trách nhiệm lên quân đội đã bại trận.

Thấy mọi người không tin tưởng, Giám mục Jarvis tiếp tục bổ sung: "Xét thấy tình hình chiến đấu của Thánh Đình đang xấu đi, đồng minh phản Frank đã quyết định phái binh chi viện cho chúng ta."

"Dự tính là khoảng nửa tháng nữa, viện binh sẽ đến Thánh Đình, cùng với chúng ta đồng thời đối phó với quân đội Frank."

Shelter VII vốn đang do dự, giờ đây không thể ngồi yên được nữa. Liên minh phản Frank đã bán đứng họ trong Hội nghị Nhân tộc, bây giờ cử quân tiếp viện đến rõ ràng là đang có ý đồ xấu.

Trên danh nghĩa là quân tiếp viện, nhưng đến nơi có thể biến thành quân địch. Việc thử thách lòng trung thành của một đám phản đồ rõ ràng là đang tự chuốc lấy phiền phức.

"Giám mục Jarvis, hãy nói với Liên minh chống Frank là chúng ta không cần quân tiếp viện, kêu bọn họ không cần đến đây!"...

Trở lại Thương Lan thành sau hai tháng xa cách, cảnh quan trong thành đã thay đổi hoàn toàn. Mặc dù vẫn đang thực hiện chính sách kinh tế thời chiến, nhưng tinh thần của người dân đã có sự thay đổi to lớn.

Trong năm qua, người dân Alpha đã trải qua quá nhiều biến động, những sự kiện lớn mà trước đây có thể cả trăm năm mới xảy ra một lần, họ đã trải qua tất cả.

Đầu tiên là cuộc nổi dậy của tà giáo tập trung bộc phát, sau đó là thiên tai trăm năm khó gặp, chiến tranh lan rộng khắp lục địa.

Tiếp theo là Charles III xưng đế, chiến tranh phản Frank bùng nổ. Gần như cùng lúc đó, Vương quốc lại xảy ra sự kiện Đế quốc Thú Nhân xâm lược.

Giáo Đình hùng mạnh đã lộ nguyên hình trong cuộc chiến phản Frank, trực tiếp từ trên đỉnh cao rơi xuống, mở ra sự thay đổi trong cục diện chính trị của Nhân tộc.

Có thể nói năm 99998 là năm hỗn loạn nhất.

Tuy nhiên, tất cả những hỗn loạn này đã hoàn toàn đảo ngược khi đến năm 99999.

Đầu tiên là Hudson hỏa thiêu đại doanh Thú nhân ở ven hồ Tuyết Nguyệt, giúp Vương quốc giành được quyền chủ động trong chiến lược.

Tiếp theo là Hội đồng Liên minh Nhân tộc được tổ chức tại Thương Lan thành, Vương quốc Alpha lần đầu tiên bước lên sân khấu chính trị quốc tế, viết nên trang sử huy hoàng của riêng mình.

Dưới sự thúc đẩy của lợi ích, ba cường quốc nhân loại đã bắt tay hợp tác với nhau, dùng sự hy sinh của Giáo Đình làm cái giá để đổi lấy hòa bình trong nội bộ Nhân tộc.

Hudson, danh tướng số một trên đại lục, được phong làm Nguyên soái Nhân tộc.

Một trận đại hồng thủy bất ngờ ập đến đã chôn vùi tham vọng của Đế quốc Thú Nhân, cuộc chiến ba trăm năm giữa Vương quốc Alpha và Thú nhân đã đi đến thời khắc quan trọng nhất.

Tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này, rất nhiều người vẫn còn đang cảm thấy không thể tin nổi. Đặc biệt là người dân Vương quốc Alpha, tảng đá đè nặng trong lòng họ hơn ba trăm năm qua đã bị dời đi.

Từ nay về sau, cuộc chiến tranh chủ lưu ở Bắc đại lục sẽ là Vương quốc Alpha chinh phục thảo nguyên Thú nhân, mà không còn là Thú nhân xâm lược Vương quốc Alpha nữa.

Có lẽ những cuộc chiến sau này sẽ liên quan đến Liên minh Dị tộc, nhưng đó là những gì các nhân vật lớn cần cân nhắc, người dân bình thường không thể nghĩ được nhiều như vậy.

Trận đại thắng khoáng cổ tuyệt kim này đã khơi dậy tinh thần dân tộc của Vương quốc. Mặc dù cuộc sống vẫn còn nhiều khó khăn, nhưng tinh thần của mọi người lại vô cùng cao.

Mặc dù người dân không được hưởng nhiều lợi ích từ chiến thắng vang dội của Vương quốc, nhưng họ vẫn nhận được một phần.

Việc mở rộng lãnh thổ dẫn đến sự thiếu hụt lớn về lao động. Để tăng dân số, các quý tộc buộc phải tạo ra một môi trường xã hội phù hợp hơn cho con người sinh sôi nảy nở.

Có thể nói, một trăm năm tới sẽ là một trăm năm thoải mái nhất cho người dân Alpha. Lợi ích từ việc mở rộng lãnh thổ sẽ thay đổi cuộc sống của mỗi người.

Là công thần chính lần này, lễ phong hàm của Hudson đã đã thu hút sự chú ý của mọi tầng lớp trong xã hội.

Bầu không khí vô cùng náo nhiệt, toàn bộ vương công quý tộc của Vương quốc và đại diện của Hội đồng Liên minh Nhân tộc đều có mặt tại buổi lễ, thu hút không biết bao nhiêu người đến xem náo nhiệt.

Để duy trì trật tự tại hiện trường, năm quân đoàn đóng tại Vương đô đã được huy động, các cao thủ của Học viện Ma pháp và Học viện Áo Thuật cũng được điều động.

So với nghi thức cấp cao, cách bài trí chi tiết tại hiện trường lại có phần sơ sài.

Rõ ràng, đây vẫn là Bộ Tài chính mà Hudson quen thuộc, không hề trở nên hào phóng hơn sau khi đổi Bộ trưởng Tài chính.

Cũng không có gì mất cân bằng, ngay cả lễ đăng cơ của Quốc vương cũng có thể được tiến hành một cách đơn giản, vậy thì lễ phong hàm cũng có thể.

Dù có tiết kiệm đến đâu thì việc huy động nhiều nhân lực và vật lực như vậy để tiếp đón các vị khách quý tại hiện trường cũng là một khoản chi phí không nhỏ.

Liếc nhìn toàn bộ khán đài, Hudson nở một nụ cười trên môi. Thời khắc đỉnh cao của đời người cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhân vật chính ra sân, bầu không khí tại hiện trường càng thêm sôi động.

"Nguyên soái Nhân tộc" là một danh hiệu rất hiếm, thậm chí còn ít gặp hơn cả lễ đăng cơ của Quốc vương.

Nếu không phải là người đoản mệnh, một đời người luôn có thể gặp được một hai lần Quốc vương đăng cơ. Nếu sống thọ, chứng kiến ba năm lần thay đổi vương quyền cũng không phải là chuyện gì lạ.

Tuy nhiên, Nguyên soái Nhân tộc thì khác, dù là vài trăm năm cũng chưa chắc sẽ xuất hiện một người, lễ phong hàm của Hudson không chỉ là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến, mà còn là lần đầu tiên trong lịch sử Vương quốc Alpha.

Chương 1733: Ám Sát

Trong khi những người bình thường đang ăn mừng, bầu không khí ở khu vực dành cho khách quý lại là vài nhà vui mừng, vài nhà lo lắng.

Tham khảo lịch sử ra đời của các Nguyên soái Nhân tộc trước đây, đều là những người đã từng trải qua gió tanh mưa máu.

Hoặc là vào thời điểm nguy cấp xoay chuyển tình thế, hoặc là giành chiến thắng vang dội, mở rộng lãnh thổ cho nhân tộc.

Hudson xem như bị kẹp ở giữa hai bên, hắn có công lao to lớn trong việc xoay chuyển tình thế cho Nhân tộc ở Bắc đại lục, đồng thời cũng nhân cơ hội mở rộng lãnh thổ.

Nếu sau này Vương quốc Alpha có thể từng bước xâm chiếm Đế quốc Thú Nhân, vậy thì cách cục của toàn bộ đại lục đều sẽ thay đổi.

Thất bại cũng không sao, sau trận chiến này, thực lực của Nhân tộc ở Bắc đại lục đã một lần nữa áp sát Liên minh Dị tộc.

Thiếu đi quân chủ lực là Đế quốc Thú Nhân, ở Bắc đại lục, chỉ còn lại tộc Tinh Linh là đáng để Vương quốc Alpha dè chừng.

Về phần Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đã bị trọng thương nguyên khí, người Mosey liền có thực lực đấm vỡ mồm bọn chúng.

Có thể nói, tình hình của Nhân tộc chưa bao giờ tốt đẹp như vậy.

Tuy nhiên, dù tình hình đại lục có thuận lợi đến đâu thì không phải quốc gia nào cũng có đủ tư cách để chia phần.

Đối với một số cường quốc đang suy tàn mà nói, ngay cả khi Nhân tộc có thể thống nhất đại lục thì họ cũng không thể hưởng được lợi ích to lớn.

Chỗ ngồi được sắp xếp theo thực lực, các đại diện của một số vương quốc đang suy tàn được sắp xếp ngồi cùng nhau. Cộng thêm đại diện Giáo Đình, họ chính là Liên minh những kẻ thất bại của Nhân tộc ở đại lục Aslante.

"Cải cách", từ này lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí mọi người.

Thực tế cho họ biết rằng họ không thể tiếp tục chìm đắm trong quá khứ. Nếu không, khi con thuyền lật úp, những người trên thuyền sẽ không thể trốn thoát.

Trong vài năm qua đã có vô số ví dụ tiêu biểu, điển hình là Vương quốc Warhammer.

Là một trong Thập đại Vương quốc trên đại lục, nhưng vì mâu thuẫn nội bộ gay gắt đã khiến họ đã trở thành cường quốc đầu tiên của Nhân tộc sụp đổ.

Mặc dù lãnh thổ của đại diện các quốc gia ở đây nằm sâu trong nội địa nhân tộc, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không gặp nguy hiểm.

Nhìn Giáo Đình là biết, nếu không có Chiến tranh phản Frank, con hổ giấy này có thể tiếp tục diễu võ giương oai thêm rất nhiều năm nữa.

Đáng tiếc là họ không có tự biết lấy minh, hổ giấy mà còn tự cho mình là hổ thật, liên tục làm những việc ngu ngốc để gây thù chuốc oán.

Dù cho bây giờ đã suy tàn, nhưng sự kiêu ngạo trong lòng họ vẫn chưa tiêu tan. Họ muốn liên minh với những vương quốc suy tàn này, nhưng lại không chịu hạ mình xuống.

Tất nhiên, nguyên nhân chính vẫn xuất phát từ thù hận. Người ta vừa mới tịch thu nhà của mình, bây giờ lại đột nhiên trở nên thân thiết, chẳng phải là đang tự hạ thấp giá trị bản thân sao?

Trong ba vương quốc suy tàn, Vương quốc Ruthenia là nước làm quyết liệt nhất, không chỉ tịch thu toàn bộ tài sản của Giáo đình, mà còn cắt đứt luôn những xúc túc mà chúng vươn ra.

Toàn bộ nhân viên thần chức mà Giáo Đình phái ra đều bị đội cho cái mũ dị đoan rồi trực tiếp đưa lên vỉ nướng.

Giới quý tộc thân Giáo Đình cũng bị thanh trừng. Cái cớ mà họ sử dụng cũng giống như cớ mà Giáo đình dùng để thanh trừng phe đối lập trước đây -—— phần tử tà giáo.

Tiếp bước Vương quốc Avalat, Vương quốc Ruthenia đã nắm bắt cơ hội và hiện đang bước trên con đường cải cách.

Vì lật đổ được viên đá cản đường mang tên Giáo Đình, tốc độ cải cách của Vương quốc Ruthenia thậm chí còn nhanh hơn cả Vương quốc Avalat.

Nước duy nhất không có phản ứng gì là Vương quốc Oprus. Nhưng vì bị các nước láng giềng kích thích, nên tiếng nói đòi biến pháp trong nước cũng đang ngày càng cao.

Có thể dục hỏa trùng sinh hay không thì không biết, dù sao trên đại lục Aslante hiện giờ,"Biến pháp cải cách" đã trở thành trào lưu, như thể không biến pháp thì sẽ không theo kịp thời đại vậy.

Ngoài ba nước này, ba nước Trung đại lục cũng gây ra thanh thế rất lớn, biến pháp cải cách trong các nước nhỏ còn nhiều hơn.

Ngay cả Vương quốc Alpha, một cường quốc liên tiếp giành được chiến thắng, tiếng nói đòi biến pháp trong nội bộ cũng đang ngày càng cao.

Sự kiện mang tính tiêu chí là: Lãnh đạo phe cải cách Hầu tước Delgado đã leo lên vị trí Tể tướng.

Bộ trưởng Tài chính kế nhiệm Bá tước Francois, do tính chất công việc, buộc phải trở thành một thành viên của phe cải cách.

Tất nhiên, ý chí cải cách của ông ta cũng không kiên định. Trong khi ủng hộ cải cách, ông ta cũng đang cố gắng sử dụng các phương pháp khác để cứu vãn tài chính của vương quốc.

Ví dụ như: Khuyến khích Quốc vương chơi trò phá sản.

Rốt cuộc, so với cải cách, rủi ro phá sản tài chính thấp hơn nhiều. Cải cách thất bại là có thể mất mạng. Nhưng tài chính vương quốc phá sản thì tệ nhất cũng chỉ bị mang tiếng xấu.

Do tình trạng chiến tranh liên miên của Vương quốc Alpha, nên các quý tộc trong nước đều không có ý tứ mở miệng mắng, cùng lắm chỉ bị đám chủ nợ nước ngoài chửi vài câu.

Ngoài hai nhân vật chủ chốt đó, theo ý của Caesar IV, Bộ trưởng Ngoại vụ là Hầu tước Omar và Bộ trưởng Nông nghiệp Bá tước Linares cũng trở thành đại diện của phe cải cách.

Sáu nhân vật chủ chốt trong vấn đề cải cách chia thành 4-2, có thể nói phe cải cách đã chiếm ưu thế trên triều đình.

Tiếc là sự huy hoàng của phe cải cách chỉ dừng lại ở đó. Các đại quý tộc địa phương, về cơ bản đều là phe bảo thủ.

Cải cách không được các thế lực thực quyền địa phương ủng hộ, thì đó là điển hình của việc chính lệnh không ra khỏi vương đô. Kết quả cuối cùng là phe cải cách hô hào rất vang dội, nhưng hành động thực tế chỉ giới hạn ở khẩu hiệu.

Chương 1734: Ám Sát (2)

Không chỉ Nhân tộc đang chơi cải cách, mà các dị tộc cũng không rảnh rỗi.

Ý thức được bảo thủ sẽ không thể đối kháng được với Nhân tộc, những người có tri thức của dị tộc cũng khơi dậy làn sóng cải cách trong tộc.

Có lẽ do giao thương lâu dài với con người, nên tộc Dwarf chịu ảnh hưởng của tư tưởng mới nặng nề nhất. Thế hệ trẻ Dwarf đã bắt động phát động khiêu chiến đối với mô hình sản xuất truyền thống.

Ngay cả lão đại của Liên minh dị tộc là Tộc Tinh Linh cũng bị chịu ảnh hưởng bởi làn sóng cải cách.

Tinh Linh là chủng tộc lâu đời nhất trên đại lục, đồng thời cũng là chủng tộc bảo thủ nhất, sự phân chia giai cấp trong nội bộ cũng là nghiêm trọng nhất.

Thoạt nhìn, Tộc Tinh Linh coi trọng mỗi một tộc nhân, nhưng khi chạm đến hệ thống đẳng cấp nội bộ, khi ra tay cũng sẽ không hề nương tay.

"Sưu, sưu. . ."

Hàng chục mũi tên nỏ xé gió lao về phía bục cao, Belersden phản ứng rất nhanh, nó vội vàng lấy ma pháp thuẫn ra đỡ.

"Bắt thích khách!"

Những vệ binh kịp phản ứng đã vội vàng đuổi theo hướng mũi tên bắn đến.

Nhưng vào lúc này, mười mấy tên thích khách cải trang thành dân thường đã đoạt lấy vũ khí của vệ binh và lao thẳng lên bục cao.

Nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên môi Hudson lập tức tắt lịm.

Biết hắn có hai đại bảo tiêu Thánh Vực mà vẫn sử dụng phương thức ám sát vụng về như vậy, rõ ràng là hành động phá hoại nhiều hơn là ám sát.

Dám làm trò này trong lễ phong của hắn, thật sự cho rằng hắn không dám giết người à!

Nếu không phải Caesar IV ở bên cạnh cũng nằm trong tầm bắn của nỏ, Hudson suýt chút nữa nghi ngờ đây là do Caesar IV lo lắng hắn công cao chấn chủ, muốn loại trừ mối nguy tiềm ẩn trước.

Những tên thích khác liên tục xuất hiện đã khiến cho hiện trường trở nên hỗn loạn, một vụ giẫm đạp nghiêm trọng đã xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Các cao thủ của Vương quốc kịp phản ứng đã nhanh chóng dập tắt sự hỗn loạn tại hiện trường, nhưng thể diện của Vương quốc thì đã mất hết rồi.

"Để lại người sống, điều tra kỹ lưỡng kẻ chủ mưu!"

Caesar IV đằng đằng sát khí hạ lệnh.

Cú vả mặt này quá mạnh!

Lễ phong hàm được chuẩn bị kỹ lưỡng này vốn dùng để khoe khoang vũ lực với các quốc gia trên đại lục, nhưng giờ đây nó đã trực tiếp trở thành trò hề, trò cười.

Không riêng người trong cuộc là Hudson không chịu nổi, mà ngay cả kẻ làm Quốc vương như Caesar IV cũng không chịu được.

Phải biết rằng vụ ám sát lần trước của Vương quốc vẫn chưa được làm rõ, bây giờ lại xảy ra vụ thứ hai.

Nếu như bắt được kẻ chủ mưu, chẳng phải sau này sẽ còn có vụ thứ ba, thứ tư...

Hudson có hai đại bảo tiêu Thánh Vực bảo vệ, không có vấn đề gì lớn, nhưng kẻ làm Quốc vương như y không có nha!

Đúng là Vương quốc Alpha có Thánh Vực, nhưng muốn cường giả Thánh Vực bảo vệ Quốc vương 24 tiếng một ngày là chuyện không thể nào.

Chỉ những người cuồng tu luyện mới có thể trở thành Thánh Vực, bảo họ từ bỏ tu luyện qua tới làm bảo tiêu, thể diện của Caesar IV còn chưa đủ.

Ngay cả Hoàng đế của cường quốc số một đại lục là Charles III cũng không có sự phô trương này.

Tất nhiên, chỉ cần bản thân Quốc vương không quá lơ là thì an toàn vẫn có thể được đảm bảo.

Vương cung được canh gác cẩn mật, còn có một số cường giả của vương thất tiềm tu, cho dù là Thánh Vực xông vào cũng chưa chắc có thể sống sót rời đi.

Thêm một vụ ám sát, mọi người đều cảm thấy mất hứng, nghi thức phong hàm cũng vội vàng kết thúc. . . .

Đêm khuya, Phủ nguyên soái vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Nhìn bản sao báo cáo điều tra do Cấm quân truyền đến, lông mày Hudson nhíu lại thành một chùm.

Theo nội dung trên báo cáo, tổng cộng có 172 tên sát thủ bị bắt giữ và tiêu diệt trong lần này, thuộc về ba tổ chức khác nhau.

Muốn có thêm nhiều manh mối thì phải đợi điều tra thẩm vấn thêm.

Nhiều thích khách như vậy trà trộn vào được, thậm chí còn có Ma pháp nỏ quân dụng tiên tiến nhất, nếu tất cả đều đến từ thế lực bên ngoài, vậy thì khả năng kiểm soát Vương đô của Caesar IV quả thực là quá kém.

Nếu có nội bộ phối hợp thì ai dám to gan như vậy?

Trên đời không có vô duyên vô cớ yêu hận, chi phí huấn luyện thích khách cũng rất cao, một lần phái đi nhiều sát thủ như vậy, ắt hẳn phải có động cơ gây án.

Mang theo một bụng đầy nghi vấn, Hudson không tự chủ được mà kiểm kê lại quá khứ của mình.

Dựa vào việc giẫm đạp lên thi thể của dị tộc để đi đến ngày hôm nay, kẻ thù của Hudson trong Vương quốc thực sự không nhiều, kẻ thù có trọng lượng lại càng ít hơn.

Ít nhất là gia tộc Koslow hiện giờ không có cách nào điều động được một nhóm sát thủ với quy mô lớn như vậy mà không bị lộ.

Hành động lớn như vậy, nếu ám sát thành công thì còn tốt, nếu chỉ để quấy rối thì thực sự là quá xa xỉ.

Cần biết rằng nguồn lực để huấn luyện nhiều thích khách như vậy có thể nuôi sống một trung đoàn bộ binh tinh nhuệ.

Hay nói cách khác, mục tiêu ám sát hôm nay không phải là bản thân mình, mà là Caesar IV?

Nếu Belersden phản ứng chậm một bước, với tốc độ của ma pháp nỏ, những người khác căn bản không kịp chặn lại, với thân thủ của Đại Kỵ sĩ Caesar IV, khả năng né tránh gần như bằng không.

Nếu Quốc vương bị bắn chết trong lễ phong hàm . . Hudson cũng không dám nghĩ tiếp. . . .

Phỉ Thúy cung, Caesar IV kinh hồn bạt vía, mãi không thể ngủ được.

Trải nghiệm ban ngày quá khủng khiếp, khiến y nhớ lại chuyện của cha mình.

"Người đến, triệu tập các tướng lĩnh phụ trách phòng thủ ban ngày đến đây cho ta!"

Trực giác nói cho y biết, trong số những người này có kẻ là nội gián.

Nếu không có người trong Vương đô phối hợp, thích khách không thể nào mang Ma pháp nỏ vào hiện trường sau khi trải qua tầng tầng kiểm tra như vậy.

Chương 1735: Ám Sát (3)

"Bệ hạ, đại sự không tốt!"

"Tất cả các thích khách bị bắt giữ ban ngày đều đã chết vì ngộ độc trong tù!"

"Người phụ trách chủ trì phòng thủ là Hầu tước Millers, đội trưởng đội cận vệ Vương cung là Bá tước Roman, cùng với thống lĩnh Cấm quân Hầu tước Gadri đồng loạt sợ tội tự sát!"

Bá tước Mitchell nói với giọng run rẩy.

Cái chết đột ngột của nhiều nhân vật quan trọng trong một thời điểm nhạy cảm như vậy khiến vị Cung tướng này không khỏi lo lắng.

"Sợ tội tự sát", ai mà tin được chứ?

Vụ án vẫn chưa được điều tra rõ ràng, trách nhiệm của họ cũng chưa được phân định rõ ràng, sao lại vội vàng tạ tội tự sát?

Tại Vương quốc Alpha, ngoài chiến trường ra, muốn xử tử một quý tộc phải trải qua rất nhiều thủ tục.

Chỉ cần không tham gia ám sát, không làm tròn trách nhiệm cũng chỉ bị miễn chức, nghiêm trọng hơn thì mới bị tống giam vào ngục.

Việc họ sợ tội tự sát vào lúc này cũng tương đương với việc thừa nhận mình đã tham gia vào vụ ám sát, già trẻ trong nhà đều phải chịu liên lụy.

Điều tồi tệ hơn là cả ba người này đều là quý tộc cung đình được Caesar IV đề bạt sau khi lên ngôi.

Nếu nói ai có khả năng khiến ba người này tự sát gánh tội thì không ai khác ngoài Caesar IV.

Đây rõ ràng không phải là một vụ ám sát, mà là một vụ thanh trừng quyền lực trong vương quốc!

Một khi để Nguyên soái Hudson xác định vụ ám sát là do Quốc vương lên kế hoạch, đẩy vị lãnh đạo quân sự này về phía mặt đối lập với vương thất, vương quốc sẽ không bao giờ yên ổn.

"Cái gì?"

"Chuyện này không có khả năng!"

"Ba người họ sao có thể liên quan đến vụ án này được chứ?"

"Có phải là có ai đó đã giết họ, sau đó cố ý tạo hiện trường giả để đánh lạc hướng điều tra của chúng ta?"

Caesar IV hoảng sợ nói.

Cái hố này thực sự quá lớn.

Một khi sa vào, cục diện tốt đẹp của vương quốc sẽ sụp đổ trong chớp nhoáng.

Mang trên mình tội danh này, Quốc vương cũng không thể gánh nổi!...

Sáng sớm, khi tia sáng bình minh đầu tiên rọi xuống mặt đất, các đại thần trong vương quốc đã tập trung tại Phỉ Thúy cung.

Nhìn vào đống thi thể trên mặt đất, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên u ám.

"Có lẽ không phải tự sát, có hai điểm nghi vấn."

"Điểm nghi vấn thứ nhất: Mặc dù không tìm thấy dấu vết chống cự tại hiện trường, nhưng mắt của người chết bị cưỡng ép nhắm lại. Tự sát không nên xảy ra trường hợp này."

"Trên đại lục có nhiều cách giết người vô hình, ba người Hầu tước Millers, Bá tước Roman và Hầu tước Gadri đều không có thực lực mạnh, muốn ngụy trang thành tự sát không hề khó."

"Điểm nghi vấn thứ hai: Cả ba người đều sử dụng cùng một loại thuốc độc, không thể nào có chuyện cả ba người rủ nhau tự sát được?"

"Hơn nữa, loại thuốc độc họ sử dụng cũng không tầm thường, đó là Khô Lâu chi hồn mà Khô Lâu hội thường dùng, sau khi sử dụng, ngay cả linh hồn cũng sẽ tan biến."

"Người bình thường tự sát sẽ không tàn nhẫn đến mức như vậy!"

Ý kiến chuyên môn của Tổng Giám mục Taryn làm cho mọi việc trở nên càng thêm khó hiểu.

Tuy nhiên, đối với Caesar IV, giả thuyết bị sát hại vẫn dễ chấp nhận hơn so với tự sát. Nếu ba viên chức trọng yếu mà y đề bạt đồng thời phản quốc, vậy thì mắt nhìn người của y sẽ tệ đến mức đây?

Tất nhiên, việc bị chỉ trích là điều không thể tránh khỏi. Trong trường hợp bình thường, để đảm nhiệm những chức vụ cốt lõi như vậy, ít nhất cũng phải là cường giả cấp 7.

Đặc biệt là Đội trưởng cung đình và Thống lĩnh Cấm quân, những người chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Quốc vương, thường do cường giả cấp 8 đảm nhiệm.

Nếu bản thân không đủ mạnh, khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rốt cuộc là ai bảo vệ ai?

Rõ ràng là ba người đã chết đều không đáp ứng được yêu cầu. Nếu bản thân họ là cường giả, cũng sẽ không "bị tự sát" tại nhà.

Mọi việc lại trở lại điểm xuất phát, cuối cùng vẫn là do Quốc vương dùng người không đúng.

Lúc này, Caesar IV cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ba người đều là cựu thần trong phủ đệ Tiềm Long của y, ngoài thực lực bản thân, các phương diện còn lại đều rất không tệ.

Căn cứ vào nguyên tắc dùng người duy trung, Caesar IV mới đặc biệt đề bạt họ, và rồi bi kịch xảy ra.

Thực ra, việc dùng người như vậy cũng không tính là vấn đề lớn gì.

Thực lực yếu hiện giờ không đồng nghĩa với thực lực cũng sẽ yếu trong tương lai.

Dù sao, cả ba đều chỉ hơn 30 tuổi, cũng được coi như thanh niên tuấn kiệt, còn có tiềm năng vô hạn trong tương lai.

Đáng tiếc là cả ba đều chết, lại chết một cách nhục nhã trong phủ đệ của mình, điều này đã lập tức dồn Caesar IV đến chân tường.

Mặc dù mọi người không nói gì, nhưng tiếp đó trong vương quốc sẽ không thể tránh khỏi việc điều chỉnh nhân sự. Những người được Caesar IV phá lệ cất nhắc có khả năng cao sẽ bị đánh về nguyên hình.

"Nếu cả ba người đều là bị tự sát, vậy thì hãy thay đổi hướng điều tra, không thể để kẻ địch dắt mũi chúng ta!"

Hudson lên tiếng giải vây.

Vào thời điểm nhạy cảm này, chỉ có người trong cuộc như hắn mới tiện mở lời.

Theo Hudson thì khả năng cả ba người này cùng tham gia ám sát là không cao. Nếu là tiếp tục dây dưa chuyện này không thả, Caesar IV chỉ có thể hạ chiếu nhận tội.

Ép Quốc vương đến mức độ đó, quả thực là hành động của quyền thần. Hudson tự nhận mình là đại trung thần, tạm thời không muốn làm ác nhân.

"Cung tướng, hãy nói về tình hình điều tra đi!"

Caesar IV nhìn Hudson với ánh mắt cảm kích rồi nói.

Thật không dễ dàng gì, đây chính là cơ hội tốt nhất để giáng đòn vào uy tín quân chủ của y.

Nếu đào sâu hơn, có đến một nửa số nhân sự mà y bổ nhiệm sau khi lên nắm quyền có khả năng bị lật đổ.

Lợi ích đằng sau việc này vô cùng to lớn, nếu Hudson muốn tiến vào chính quyền trung ương, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Chương 1736: Kết Thúc

Việc kêu dừng vào lúc này không chỉ chiếu cố mặt mũi của Quốc vương, mà còn cho thấy lập trường: không muốn can thiệp vào cuộc chiến tranh giành quyền lực trong chính quyền vương quốc.

Đây là lựa chọn tốt nhất cho cả bản thân Caesar IV và Vương quốc Alpha.

Vương quốc láng giềng xui xẻo bên cạnh chính vì việc Nguyên soái và Quốc vương tranh giành quyền lực, xảy ra nội chiến, cuối cùng khiến cả vương quốc sụp đổ. Không ai muốn học theo kiểu hao tổn từ nội bộ như vậy.

"Bệ hạ, các vị đại thần. Qua phân tích nhiều yếu tố như dấu vết tại hiện trường, vũ khí mà thích khách sử dụng, phương thức chiến đấu, có thể xác định là những kẻ này đến từ ba tổ chức khác nhau."

"Việc cùng nhau tham gia ám sát, nhiều khả năng chỉ là một sự trùng hợp. Nếu như bọn chúng cùng mua chuộc vệ binh để trà trộn vào thì không có lý do gì một số kẻ mang theo Ma pháp nỏ, trong khi một số khác lại đi tay không được."

"Đáng tiếc là kẻ địch quá tàn độc, chúng ta còn chưa kịp tiến hành thẩm vấn sâu thì đã bị diệt khẩu."

"Hiện tại, thông tin mà chúng ta nắm được đều vô cùng hạn chế, chưa đủ để lôi kẻ chủ mưu ra ngoài ánh sáng. Trọng tâm điều tra hiện nay đã chuyển sang những binh sĩ chịu trách nhiệm kiểm tra."

"Theo mô tả của nhân chứng, hiện nay đã bắt giữ nhiều nghi phạm. Tuy nhiên, kết quả thẩm vấn không mấy khả quan, dường như họ đã bị mất đi một đoạn ký ức."

"Rất có khả năng kẻ địch đã sử dụng thủ đoạn đặc biệt để tạm thời khống chế hành động của họ, che chở cho thích khách lẩn trốn vào trong đám đông."

Trong đoạn nội dung rất dài mà Cung tướng đã nói, tóm gọn lại chỉ có một câu: Manh mối bị đứt rồi!

Hudson vốn không tin vào năng lực điều tra của vương quốc. Vụ án thí quân lần trước đến nay vẫn chưa có kết luận, lần này cũng chẳng khá hơn là bao.

"Nếu những người này đã trà trộn vào được, vậy thì chắc chắn đã từng lộ mặt ở bên ngoài, các ngươi có điều tra được bọn chúng đã dùng cách nào để vào vương đô không?"

"Có những ai từng tiếp xúc với chúng?"

"Giọng nói của chúng có đặc điểm gì?"

"Thói quen ăn uống hàng ngày có gì khác biệt?"

". . ."

Hudson liên tục đưa ra hàng loạt câu hỏi khiến mọi người ngẩn người. Hóa ra vụ án còn có thể điều tra theo cách này?

Trong thâm tâm, họ thậm chí còn cho rằng: Hudson không đi làm thám tử quả thực là lãng phí nhân tài!

Tất nhiên, những lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi. Đây đâu phải là phim hài, để Nguyên soái của vương quốc đi phụ trách phá án, vậy ai sẽ ra tiền tuyến đánh nhau với Thú nhân đây?

Đừng thấy Thú nhân ở trước mặt Hudson thường xuyên tặng đầu người giống như chú bé bần mà hiểu lầm, nếu như thay một vị tướng khác, có khi còn bị địch phản công nữa.

Đã từng chịu thua thiệt về mặt này, nên Caesar IV không dám mạo hiểm một lần nữa. Lỡ như làm hỏng cục diện tốt đẹp hiện tại, các quý tộc phẫn nộ có thể trực tiếp kéo y xuống khỏi vị trí Quốc vương.

Đối với Vương quốc Alpha lúc này, hủy diệt Thú nhân mới là ưu tiên hàng đầu, còn lại đều là chuyện nhỏ không đáng kể.

Chỉ cần đưa ra một gợi ý là đủ rồi, có thể lôi ra được kẻ chủ mưu đứng đằng sau hay không, Hudson hoàn toàn không chắc chắn.

Không còn cách nào khác, có quá nhiều người khả nghi.

Đế quốc Frank, Vương quốc Iberia đều có hiềm nghi, Giáo Đình cũng có động cơ ra tay, Thú nhân, Liên minh dị tộc cũng có hiềm nghi không nhỏ.

Thậm chí không loại trừ khả năng là do người trong Liên minh năm nước ra tay, dù sao thực lực mà Vương quốc Alpha thể hiện khiến họ cảm thấy "áp lực rất lớn".

Ngoài các thế lực quốc tế, các phe phái chính trị trong nước cũng có khả năng tham gia.

Tất nhiên, vụ ám sát nhiều khả năng không liên quan đến họ, dù nội đấu có kịch liệt đến đâu cũng không đến mức lộn cái bàn.

Nhưng cái chết của Hầu tước Millers, Bá tước Roman và Hầu tước Gadri thì lại rất khó nói.

Tuy nói là một đời vua một đời thần, tân quân thay mới cựu thần là thao tác thông thường, nhưng chuyện mà Caesar IV làm vẫn có chút trái với lệ thường.

Nhẫn nhịn suốt bao nhiêu năm rồi, đến phút chót lại phạm phải sai lầm lớn.

Kiểm soát triều đình thì đã đạt được rồi, nhưng cũng đẩy một số thành viên cốt cán vốn thuộc phe bảo hoàng sang mặt đối lập với mình.

Chính trị vốn có nhiều chuyện bất đắc dĩ. Thủ đoạn thay người thô bạo của Caesar IV tất nhiên sẽ dẫn đến sự phản đòn từ các tập đoàn lợi ích.

Giết chết ba kẻ xui xẻo, đổ lỗi cho kẻ chủ mưu đứng sau, đây cũng xem như là nể mặt Quốc vương rồi.

Nếu làm tuyệt hơn, âm thầm thao túng để những trọng thần được Caesar IV đề bạt dính líu đến vụ ám sát, đó mới là đòn chí mạng thực sự.

Một khi quân đội và những cựu thần tiền triều liên thủ với nhau, muốn lập tân quân cũng không phải là chuyện khó.

Nếu chỉ xét về thực lực, lực lượng mà Quốc vương đang nắm giữ hiện giờ chưa chắc đã mạnh hơn những cựu thần kia.

Tất nhiên, thực lực của hai bên cũng đang thay đổi theo thời gian. Càng kéo dài thời gian thì lực lượng trong tay Quốc vương sẽ càng mạnh.

Hudson không có thời gian để loay hoay với mớ bòng bong này. Dù sao nghi thức đã bị phá hỏng rồi, cứ để Caesar IV đau đầu giải quyết hậu quả đi thôi. . . .

Nghi thức kết thúc một cách qua loa, Hội nghị Liên minh cũng đến lúc kết thúc.

Nhìn chung, hội nghị lần này chủ yếu là để tạo sự kích thích.

Giáo Đình hùng mạnh sụp đổ, Vương quốc Alpha đang phong quang vô hạn cũng bị vả mặt, khiến các đại biểu đều thốt lên rằng: Chuyến đi này không tệ!

"Chân tướng", đó là chuyện riêng của chính Vương quốc Alpha, đám người hóng chuyện này chỉ cần xem náo nhiệt là đủ rồi.

Ngoài các đại biểu bị thương cần bồi thường ra, đại diện của các quốc gia còn lại đều cáo từ rời đi.

Chương 1737: Kế Hoạch

Đối với nhiều đại biểu kiêm thương nhân mà nói, Vương quốc Alpha chính là một nơi đau lòng. Logic kinh doanh mà họ tự cho là hoàn mỹ, nhưng đến nơi này lại bị đảo lộn hoàn toàn.

Vốn cho rằng có thể kiếm lời lớn, cuối cùng lại biến thành thua lỗ nặng nề. Chỉ còn cách phải vận chuyển lượng hàng hóa khổng lồ bị ứ đọng trong tay trở về.

Không còn cách nào khác, để thực hiện chiến lược đông tiến trong tương lai, các quý tộc Vương quốc Alpha giờ đây đều thắt lưng buộc bụng.

Để huy động vốn đầu tư phát triển lãnh thổ mới trong tương lai, mọi người đều tiết kiệm ở mức tối đa.

Tầng lớp thống trị nghèo đi, dân chúng bị thống trị cũng không thể khá hơn là bao.

Các thương gia cũng bị vay mượn không ít tiền, giờ đây dù có tiền trong túi cũng không dám tiêu, chỉ sợ bị các quý tộc lão gia nghèo đến điên rồi để mắt tới.

Bị thua lỗ nặng nề, có tâm trạng tốt mới là lạ. Nếu không phải Vương quốc Alpha hiện đang ở đỉnh cao, e rằng sẽ không chỉ là nhìn hả hê thôi đâu.

Lửa giận không thể kìm nén mãi được, cho nên Giáo Đình đáng thương liền gặp xui xẻo.

Trước khi đại hội kết thúc, các nghị viên đã thông qua đề xuất xem xét lại lãnh thổ của Giáo Hoàng quốc. Tất cả các khu vực tranh chấp đều được liệt kê một cách đầy đủ.

Lúc này, quân đội Liên minh phản Frank đang hỗ trợ Giáo Đình có thể biến thành quân đội tiên phong chia cắt Giáo Đình bất kỳ lúc nào.

Ngoài ra, Liên minh năm nước đã bình định được cuộc nổi loạn của tà giáo, và cũng đang thảo luận xem có nên xuất binh "điều đình" hay không.

Hiện tại, lực lượng hải quân của Giáo Đình gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Liên minh năm nước hoàn toàn có thể tránh được sự ngăn cản của dị tộc, đi đường biển đến Giáo Hoàng quốc.

Điều đình tranh chấp là giả, chủ yếu là đến để cướp bóc. Tài sản mà Giáo Hoàng quốc tích lũy trong hàng nghìn năm quả thực khiến người ta thèm thuồng.

Đặc biệt đối với một kẻ nghèo rớt mồng tơi như Vương quốc Alpha, càng có sức cám dỗ.

Biết đâu sau khi ra ngoài ăn cướp một trận, trở về liền có thể giải quyết được cuộc khủng hoảng tài chính của vương quốc thì sao.

Tuy nhiên, những chuyện này không liên quan gì đến Hudson, khi giới cao tầng của vương quốc thảo luận về vấn đề này, hắn đã lấy cớ chủ trì quân vụ để rời đi trước một bước.

Danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc" cũng là một thanh kiếm hai lưỡi, bên cạnh việc mang lại vô số vinh quang, nó cũng hạn chế hành động của Hudson.

Từ xưa đến nay, số lượng danh tướng Nhân tộc trên lục địa Aslante nhiều không kể xiết, nhưng người có thể được phong làm Nguyên soái Nhân tộc thì lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Không phải vì họ thiếu chiến công, mà chủ yếu là do họ tham gia chiến đấu chống ngoại xâm thì cũng đồng thời nhúng tay vào nội chiến nhân tộc.

Hai tay đã nhuốm máu đồng bào, dù chiến công hiển hách đến đâu cũng không thể được mọi người công nhận.

Nhìn từ góc độ này, Hudson thực sự may mắn. Từ khi xuất đạo đến nay, hắn chỉ chiến đấu với dị tộc.

Còn việc đàn áp cuộc nổi loạn của Khô Lâu hội ban đầu, đó hoàn toàn là không đáng kể. Phần tử tà giáo không có nhân quyền, các bên chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của bọn chúng.

Trước đây không dính líu, hiện giờ Hudson lại càng không muốn dính líu.

Dù sao các quốc gia nhân tộc lân cận đều đi theo vương quốc lăn lộn, giữa họ cũng không có mâu thuẫn gì lớn, hoàn toàn không có động cơ khơi dậy nội chiến.

Bộ chỉ huy.

"Nguyên soái, vừa nhận được tin tức, các bộ lạc Thú nhân ở lân cận đều đã bắt đầu rút lui!"

Tin tức do Tom mang đến đã phá tan hoàn toàn kế hoạch tác chiến trước đây của Hudson.

Kẻ địch đã không còn, kế hoạch tác chiến đương nhiên là không thể tiếp tục triển khai.

Binh bất yếm trá, đây là sách lược thượng thừa trong quân sự, chỉ có điều các sĩ quan có mặt ở đây lại không mấy vui vẻ.

Không có trận đánh, đương nhiên là sẽ không có chiến công.

Không có chiến công thì lấy gì để được phong đất đây?

Hudson đương nhiêu hiểu nỗi khổ của mọi người, nhưng hắn cũng không thể biến ra chiến công được.

Thú nhân muốn chạy, cũng không thể cử đại quân truy kích sâu vào lãnh địa của chúng được nha!

Bây giờ là quân đội vương quốc đang truy quét quân địch, nhưng một khi tiến sâu vào đại thảo nguyên, tình hình sẽ bị đảo ngược.

Đường tiếp tế hậu cần dài là điểm yếu lớn nhất của quân đội. Một khi kẻ địch sử dụng chiến thuật du kích trên thảo nguyên, hậu cần của quân đội chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Đối mặt với ánh mắt mong chờ của mọi người, Hudson lập tức lắc đầu nói: "Mục tiêu chiến lược của trận chiến này là để áp súc không gian sinh tồn của kẻ địch."

"Nếu địch nhân đã tự rút lui rồi, vậy thì cứ để cho chúng tiếp tục lui đi, ta muốn xem chúng có thể rút lui đến chỗ nào!"

"Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ phòng tuyến hiện tại, cứ mỗi năm dặm đặt một trạm báo hiệu, mười dặm dựng một đồn, ba mươi dặm xây một pháo đài, một trăm dặm xây một thành!"

"Các đơn vị nhanh chóng thống kê số lượng vật liệu và nhân lực cần thiết để xây dựng hệ thống phòng tuyến mới trong khu vực mà mình quản lý, bộ tư lệnh sẽ thống nhất báo cáo lên chính phủ vương quốc."

Hắn đã đưa ra phương án rồi, còn tiền và lương thực để xây dựng phòng tuyến thì chính phủ vương quốc phải lo liệu.

Là thống soái đại quân, quản lý quá nhiều chuyện cũng không phải là điều tốt.

Về lý thuyết, theo kế hoạch của Hudson, cứ tiến từng bước một, việc thôn tính thảo nguyên chỉ còn là vấn đề thời gian.

Khi các pháo đài dày đặc xuất hiện trên thảo nguyên, kỵ binh mà Thú nhân luôn lấy làm tự hào sẽ mất đi tính cơ động vốn có.

Nếu không phá vỡ được phòng tuyến của vương quốc, vì sinh tồn, các bộ tộc sẽ không thể tránh khỏi việc tranh giành không gian sinh tồn với nhau.

Chương 1738: Kế Hoạch (2)

Về bản chất, đây là một dương mưu nhằm kích động Thú nhân nội chiến.

Với phương án tiêu diệt Thú nhân hoàn hảo về mặt logic này, chính phủ vương quốc không thể tìm ra lý do để phản đối.

Ngay cả khi ai đó có ý kiến, những người xung quanh cũng sẽ khuyên họ nên lấy đại cục làm trọng, cố gắng hoàn thành sớm vĩ nghiệp tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân. . . .

Sâu trong đại thảo nguyên, sau khi trải một loạt các cuộc tàn sát, thủ lĩnh của các bộ tộc đã thành công trở về sào huyệt và lại tụ tập lại với nhau.

Chỉ là so với sự phân cấp nghiêm trọng trước đây, hội nghị Thú nhân lúc này lại trông có vẻ khá tán loạn.

Hoàng tộc vốn cao cao tại thượng nay đã không còn khí phách như xưa.

Thực lực quyết định quyền nói chuyện, Hoàng tộc, Vương tộc bị tổn thất nặng nề, lợi thế so với các bộ tộc khác cũng không còn rõ ràng nữa.

Một số chủng tộc bảo tồn sức mạnh tương đối tốt, thậm chí còn vượt qua một vài Vương tộc xui xẻo.

Vì duy trì thống trị, bị buộc bất đắc dĩ phải tiếp nhận thành viên mới tham gia. Tuy nhiên, Đế quốc Thú Nhân vốn đã phân tán quyền lực nay lại càng trở nên phân tán hơn.

Hội nghị Hoàng đình quyết định vận mệnh của Đế quốc giờ đã biến thành trò cười. Chỉ với sức mạnh còn lại của Tứ đại hoàng tộc, căn bản không có khả năng hiệu lệnh quần hùng.

"Mọi người đều tranh cãi không ngừng, ta thấy sau này nên áp dụng chế độ nghị viện!"

"Mỗi chủng tộc đang ngồi ở đây đều có một phiếu bầu, gặp chuyện bất đồng ý kiến thì cứ trực tiếp biểu quyết là được."

Tộc trưởng Stark cười ha ha đề nghị.

Ngày càng có nhiều chủng tộc tham gia vào tầng lớp quyết sách, việc tiếp tục sử dụng danh nghĩa Hoàng tộc và Vương tộc chỉ khiến người ta chê cười mà thôi.

Là kẻ đến sau, tộc Ngưu Đầu Nhân không có gánh nặng lịch sử, lật bàn cũng không sao.

"Không được!"

"Tộc trưởng Stark, ông nghĩ mọi việc quá đơn giản rồi. Nếu chúng ta từ bỏ danh hiệu Hoàng tộc và Vương tộc, vậy thì dựa vào cái gì để tiếp tục hiệu lệnh các tộc đây?"

"Đặc biệt là đối với nhân tộc bên kia, kẻ địch đang dã tâm bừng bừng muốn chiếm đoạt Đế quốc. Nếu như xảy ra biến động lớn vào lúc này thì chẳng phải sẽ bại lộ tình trạng của chúng ta với ngoại giới sao!"

"Một khi để người Alpha biết được hiện giờ chúng ta đang suy yếu như vậy, kẻ địch chắc chắn sẽ tiếp tục phát động chiến tranh."

"Các chủng tộc đều bị tổn thương nặng nề, hiện giờ Đế quốc lại còn bị tổn thất quốc lực, căn bản không có điều kiện để tiếp tục chiến đấu."

"Nếu tiếp tục thua trận, chúng ta chỉ còn cách từ bỏ đại thảo nguyên, một lần nữa rút lui về khu vực đồi núi, cao nguyên để tạm thời lánh nạn."

"Mọi người đều đã trải qua môi trường ở những nơi đó rồi. Đừng nói là nghỉ ngơi dưỡng sức khôi phục nguyên khí, e rằng muốn duy trì được thực lực hiện tại cũng khó!"

Ưng Nhân Hoàng là người phản bác đầu tiên.

Lần này họ toàn thân trở về, nhưng trận chiến thảo nguyên trước đây đã khiến họ bị tổn thương nặng nề, tình hình thực tế cũng không tốt hơn Tam đại Hoàng tộc kia là bao.

Lợi thế duy nhất có thể dựa vào là: họ biết bay!

Danh xưng hoàng tộc không chỉ là một danh hiệu, mà còn đi kèm với vô số lợi ích.

Trong trường hợp giữ được danh hiệu, với tư cách là lực lượng không quân duy nhất của Đế quốc, Tộc Người Ưng chắc chắn sẽ được ưu ái. Ngay cả khi các bộ tộc muốn phân chia lại lợi ích thì cũng chỉ động đến bánh gato của Tam đại Hoàng tộc kia.

Nhưng nếu như lộn cái bàn thì lại không thể nói trước được điều gì.

Khi mọi người đều ở cùng một đẳng cấp, muốn nhận được ưu đãi đặc biệt thì cần có sự hỗ trợ của các tộc, nhưng điều này gần như là không thể.

Đừng nói đại cục gì đó, tại Đế quốc Thú Nhân, lợi ích của chủng tộc luôn cao hơn lợi ích của Đế quốc.

"Ưng Hoàng nói không sai, tình hình hiện tại rất đặc biệt, một động không bằng một tĩnh."

"Quân địch chậm chạp không xuất binh, là do chúng chưa nắm rõ hư thực của chúng ta, không dám tùy tiện xâm nhập đại thảo nguyên."

"Có thể lừa gạt bao lâu thì được bấy lâu, mỗi kéo dài thêm một ngày, Đế quốc sẽ có thêm một ngày để hồi phục sức mạnh!"

Sư Nhân Hoàng ngữ trọng tâm trường khuyên.

Từ bỏ danh hiệu Hoàng tộc thì dễ, nhưng muốn lấy lại thì rất khó.

Mặc dù thực lực tạm thời không tốt, nhưng chỉ cần giữ được danh hiệu, chờ đến khi tương lai khôi phục thực lực thì vẫn có thể tìm cách khôi phục địa vị vốn có của Hoàng tộc. ...

Phỉ Thúy cung, nhìn vào kế hoạch tấn công thảo nguyên do Hudson gửi đến, cả phe bảo thủ và phe cải cách đều im lặng.

Kế hoạch hay thì hay, nhưng lại quá tốn kém. Đáng tiếc là mọi người không thể phản bác được.

Ngay cả bảy quốc gia thảo nguyên được nhiều thế lực hỗ trợ còn không thể chống lại sự phản công của Thú nhân thì các lãnh chúa quý tộc được phân đất phong hầu lại càng không thể.

Lựa chọn tốt nhất là từng bước xây dựng thành trì kiên cố. Ngay cả khi gặp phải sự phản công của Thú nhân thì họ cũng có thể dựa vào thành trì để phòng thủ tại chỗ.

Chỉ có điều, số tiền và lương thực cần chi cho việc này đã vượt xa dự tính của mọi người.

"Bệ hạ, nên thả chậm bước chân đông tiến!"

"Đế quốc Thú Nhân bị trọng thương, cần vài chục năm mới có thể phục hồi đến đỉnh cao, chúng ta còn có thời gian."

"Bắt đầu từ bây giờ, cứ năm năm đẩy biên giới về phía Đông một trăm dặm, từng bước thu hẹp không gian sinh tồn của Thú nhân."

"Lợi dụng thời gian yên bình hiếm có này, chúng ta vững vàng tiến lên, từ từ tiêu diệt kẻ địch!"

Bá tước Francois đề nghị với vẻ mặt nghiêm túc.

Không còn cách nào khác, đám người ở tiền tuyến đều là những kẻ công phu sư tử ngoạm. Chỉ riêng chi phí đầu tư ban đầu thôi cũng có thể làm cho ngân khố của vương quốc phải phá sản.

Chương 1739: Cướp Bóc

Số liệu còn tại đó, dù tiết kiệm đến đâu, số tiền và lương thực cần chi cuối cùng vẫn là một con số khổng lồ.

"Mở rộng về phía Đông tám trăm dặm, biến Hồ Tuyết Nguyệt thành nội hồ của vương quốc", nghe thì có vẻ nhiệt huyết sôi trào, nhưng thực tế không thể thực hiện được.

Nếu chỉ tính diện tích lãnh thổ thì khu vực này có diện tích gần bằng vùng Cận Đông.

Vùng Cận Đông có thế giới băng tuyết ở trên, Hồ Tuyết Nguyệt làm lá chắn ở giữa, và vùng hạ du còn có Vùng đất bị nguyền rủa.

Chỉ cần bố trí một đội thuỷ quân thì tuyến đường tấn công thích hợp nhất của kẻ địch chỉ còn lại vài trăm dặm.

Vương quốc đã xây dựng mười tòa thành lớn ở vùng Cận Đông, tạo thành một tuyến phòng thủ kiên cố.

Lúc này, nếu đẩy biên giới về phía trước tám trăm dặm, mọi chuyện sẽ khác.

Rào cản tự nhiên của thế giới băng tuyết không còn tồn tại, Hồ Tuyết Nguyệt cũng không còn là biên giới tự nhiên, ngay cả Vùng đất bị nguyền rủa cũng nằm trong lãnh thổ của vương quốc.

Biên giới của hai bên trực tiếp kéo dài đến hàng nghìn km, áp lực quốc phòng tăng lên không phải là một chút.

Nếu không phải không còn lựa chọn, Hudson cũng không đưa ra kế hoạch phòng thủ điên rồ như vậy.

Trong thâm tâm, Bá tước Francois hy vọng là bước tiến mở rộng lãnh thổ của vương quốc sẽ dừng lại ngay lập tức, chờ đến khi hồi phục sức mạnh rồi mới tiến về phía đông.

Nhưng lý trí mách bảo ông ta rằng điều đó là không thể.

Vất vả lắm mới giành được đại thắng, nếu chỉ vì quyết định của chính phủ mà phải từ bỏ chiến lợi phẩm đã nắm trong tay, e rằng người bên dưới sẽ phải tru diệt quốc tặc.

Giới quý tộc hiếu chiến của vương quốc không dễ chọc, ai đứng về phía đối lập với họ sẽ bị xé nát ngay lập tức.

Chiến thắng liên tiếp trong các cuộc chiến tranh đối ngoại không chỉ khích lệ tinh thần dân tộc mà còn làm cho giới quý tộc kiêu ngạo.

"Bá tước Francois, ông không nói đùa đó chứ?"

"Mỗi năm tiến một trăm dặm, như vậy để thực hiện kế hoạch chiến lược của chúng ta, ít nhất cũng cần bốn mươi năm."

"Đây còn là trong trường hợp mọi thứ diễn ra suôn sẻ!"

"Cuộc đời có mấy lần bốn mươi năm, cho dù là chúng ta có đủ kiên nhẫn, nhưng liệu người dân có thể đồng ý không?"

"Vương quốc đã chờ đợi hơn ba trăm năm mới có cơ hội tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân."

"Nếu không nắm bắt được, đợi đến khi kẻ địch khôi phục, lúc đó sẽ không còn cơ hội tiêu diệt Thú nhân nữa!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Eckermann đáp trả không chút khách khí.

Theo đề xuất mở rộng về phía đông tám trăm dặm của Hudson, Bộ Quân vụ và các tướng lĩnh tiền tuyến đã thảo luận ra hàng chục phương án, giờ đây đột nhiên giảm bước tiến, khi trở về ông ta biết giải thích với cấp dưới của mình như thế nào?

Đặc biệt là với nguyên tắc tiêu diệt Thú nhân là ưu tiên hàng đầu, bất kỳ ý kiến nào phản đối Đông tiến đều bị coi là dị đoan.

Có thể nói, Vương quốc Alpha đã bị sự hận thù trói buộc, cỗ máy chiến tranh này không thể dừng lại được.

"Ngài Bá tước, nếu như ngài có thể giải quyết được vấn đề tiền lương và lương thực, cho dù muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân ngay lập tức thì ta cũng sẽ ủng hộ!"

Bá tước Francois cười lạnh nói.

Bất kể lý do có chính đáng đến đâu cũng không thể che giấu được thực tế là ngân khố của vương quốc đang bị thâm hụt.

Hiện tại, không chỉ lương của quan chức không thể được thanh toán đúng hạn mà ngay cả tiền lương của các tướng lĩnh tiền tuyến cũng bị buộc phải trì hoãn.

Người có địa vị càng cao thì số tiền lương bị nợ lại càng nhiều. Các quý tộc từ cấp Tử tước trở lên hiện đang làm việc không công cho vương quốc. ...

Nhìn cảnh hai bên tranh cãi ngày càng gay gắt, Caesar IV cũng thầm lo lắng.

Vất vả lắm mới có được cơ hội, nếu bỏ lỡ lúc này thì thật sự là quá đáng tiếc.

Nhưng mà, vấn đề tiền lương và lương thực hiện giờ thực sự không có cách giải quyết.

Vương quốc Alpha có thể chiến thắng trong cuộc chiến này là kết quả của sự hỗ trợ mạnh mẽ từ Liên minh năm nước.

Vấn đề là sau khi trải qua cuộc nổi loạn tà giáo, cuộc sống của các nước nhỏ cũng không dễ dàng gì. Lần trước mọi người đã cắn răng hỗ trợ một lần rồi, nếu tiếp tục đòi tiền và lương thực thì e rằng tình bạn sẽ tan vỡ.

"Bệ hạ, xuất binh Giáo Hoàng quốc đi!"

"Chỉ cần hành động lần này suôn sẻ, những khó khăn mà chúng ta đang gặp phải sẽ được giải quyết dễ dàng."

Lời của Tể tướng Hầu tước Delgado đã mở ra một thế giới mới cho mọi người.

Không có tiền lương và lương thực thì đi cướp, hy sinh Giáo hoàng quốc đã mục nát vì sự thịnh vượng của Nhân tộc là hoàn toàn xứng đáng.

Nhân tiện còn có thể báo thù rửa hận, trút giận thay cho các vị tiên vương tiền nhiệm.

"Tể tướng, Giáo Đình tuy giàu có, nhưng muốn thu tiền và lương thực của họ e là không dễ!"

Caesar IV nói với vẻ hơi do dự.

Y đã sớm có ý tưởng cướp bóc Giáo hoàng quốc từ lâu rồi. Vấn đề là quân đội vương quốc không có truyền thống nộp chiến lợi phẩm, thường là sau khi cướp bóc đều sẽ chia nhau dọc đường.

Ngay cả khi chính phủ vương quốc ra lệnh cho quân đội nộp chiến lợi phẩm thì khả năng cao là số tiền thu được cũng chỉ là một khoản nhỏ.

Ở trước lợi ích, lòng trung thực của các quý tộc đều không chịu được thử thách.

"Bệ hạ, chúng ta có thể noi gương Vương quốc Falcon, cấp phép cướp bóc, cho phép các quý tộc tự do hoạt động ở Giáo hoàng quốc."

"Với mức độ giàu có của Giáo hoàng quốc, theo số lượng người tham chiến, mỗi người thu 300-500 kim tệ là sẽ không có vấn đề gì."

"Nếu cần hải quân hộ tống, có thể thu thêm 1/10 chiến lợi phẩm làm thù lao."

"Bộ Tài chính thành lập cơ quan thẩm định chuyên nghiệp, chịu trách nhiệm xử lý chiến lợi phẩm cho mọi người, còn có thể kiếm thêm một khoản."

"Nếu thuận lợi, sau trận chiến này, tình hình tài chính của chúng ta sẽ được cải thiện đáng kể."

Chương 1740: Cướp Bóc (2)

Lời giải thích của Hầu tước Delgado khiến mọi người phải thốt lên rằng chuyên nghiệp.

Không hổ là người xuất thân từ Bộ trưởng Tài chính, thủ đoạn kiếm tiền quả là khác thường.

Hiện tại, trận chiến trên thảo nguyên đã dừng lại, tàn quân Thú nhân không dám đến gây chuyện, quân đội tư nhân của các quý tộc đã có thể trở về nhà.

Các quý tộc của vương quốc sắp nghèo đến điên rồi, có cơ hội kiếm được một khoản tiền, mọi người đều sẽ không từ chối.

"Làm như vậy, liệu có ảnh hưởng đến danh tiếng của vương quốc không?"

Có thể thấy là Caesar IV vẫn còn giữ được phần nào liêm sỉ.

Y vẫn khó có thể chấp nhận một hành động mất hết đạo đức như việc công khai tổ chức quân đội đi cướp bóc.

"Xin bệ hạ yên tâm, người Frank đã ra tay ăn cướp rồi, quân đội của các nước Nam đại lục khác cũng đang trên đường đi cướp."

"Nếu như Liên minh năm nước chúng ta tham gia, thì ngoài Vương quốc Falcon ra, toàn bộ các quốc gia Nhân tộc đều tham gia vào chuyện này."

Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt không chút thay đổi.

Khi tất cả mọi người cùng thối nát, thì tương đương với việc mọi người đều có cùng một mức độ đạo đức, không ai có thể coi thường ai.

Còn về Vương quốc Falcon vắng mặt, đó hoàn toàn không phải là vấn đề. Cách thức hành động của Vương quốc Alpha lần này đều học theo họ.

Rào cản đạo đức cuối cùng không còn tồn tại, đề xuất ngay lập tức được thông qua với toàn bộ phiếu bầu.

Một xu tiền làm khó anh hùng hảo hán, mức thâm hụt ngân sách của vương quốc không chỉ là một ít.

Việc chính phủ có thể trả nợ hay không đã không còn là vấn đề quan trọng nhất. Điều quan trọng hiện tại là phải giải quyết kinh phí để Đông tiến.

Để thực hiện mục tiêu chiến lược này, chính phủ vương quốc hy sinh một chút cũng đều đáng giá. ...

Sâu trong thảo nguyên, một nhóm Thú nhân ăn mặc kín kẽ tụ tập trong một thung lũng nhỏ.

"Phế vật!"

"Toàn bộ đều là phế vật!"

"Một cuộc chiến tranh quy mô lớn như vậy, mà thậm chí còn chưa thu thập đủ linh hồn, các ngươi đang làm ăn cái gì?"

Bóng mờ liên tục chửi rủa, tất cả Thú nhân đều yên lặng cúi đầu.

Trên mặt thì tràn đầy xấu hổ, nhưng trong nội tâm lại đang mừng thầm.

Tổ chức tà giáo cũng không dễ dàng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, hình phạt sẽ rất nghiêm khắc, sống không bằng chết.

Tuy nhiên, có một trường hợp ngoại lệ, đó là khi tất cả mọi người đều không hoàn thành nhiệm vụ.

Pháp không trách chúng cũng áp dụng trong tà giáo, bất kể quy tắc của tổ chức có nghiêm ngặt đến đâu cũng không thể xử tử tất cả các tín đồ được.

Thẳng thắn mà nói, nhiệm vụ lần này thất bại, mọi người đều rất oan ức.

Mọi thứ đã được sắp xếp đâu vào đấy, không ai ngờ rằng, thứ ảnh hưởng đến chiến tranh lại là một ngọn lửa và một trận lũ.

Ngọn lửa trước đó còn đỡ, tuy bị đánh úp bất ngờ, nhưng cũng thu thập được một phần linh hồn.

Nhưng trận lũ sau đó lại là một đòn tấn công không phân biệt đối tượng, quân đội Thú nhân chịu thiệt hại nặng nề, những thành viên của tổ chức tà giáo trà trộn bên trong cũng không thể thoát khỏi.

Chỉ riêng những tên đầu sỏ tà giáo tham gia hội nghị đã giảm đi một nửa so với lần trước, tổn thất của các thành viên tà giáo cấp dưới chỉ nhiều hơn chứ không ít.

Người không còn, nhiệm vụ đương nhiên là không thể hoàn thành. Bây giờ đại chiến kết thúc sớm, muốn thu thập linh hồn một cách trắng trợn là điều không thể.

Có lẽ đã trút giận xong, sau khi tỉnh táo lại, bóng mờ liền phát ra những tiếng cười "Khặc khặc" quái dị.

Đột nhiên, có một làn sương đen bao phủ hai kẻ xui xẻo, vừa mới phát ra tiếng kêu thảm thiết thì trên mặt đất chỉ còn lại hai đống xương trắng.

Hiển nhiên, pháp không trách chúng được giải thích khác ở trong tà giáo. Tất cả đều bị xử tử đã không xảy ra, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc giết gà dọa khỉ.

"Hai kẻ đó chính là ví dụ cho nhiệm vụ thất bại, ta cho các ngươi thêm một cơ hội cuối cùng. Nếu trong năm nay vẫn không thể thu thập đủ số linh hồn để mở tế đàn, vậy thì các ngươi tự mình đến góp cho đủ số đi!"

"Bây giờ thiếu người, phần nhiệm vụ của bọn hắn, các ngươi cũng phải chia nhau gánh vác!"

"Các ngươi cũng biết rồi, ta làm việc luôn rất công bằng."

"Nhiệm vụ của phân đàn không hoàn thành, chủ đàn sẽ lấy mạng để bù; nhiệm vụ chung không hoàn thành, các ngươi sẽ cùng nhau lấy mạng để bù."

"Có cơ hội thì cố gắng thu thập linh hồn, những kẻ hoàn thành nhiệm vụ vượt mức sẽ được trọng thưởng. Chỉ cần lập được công lao đủ lớn, dù muốn trở thành Thánh Vực cũng không phải là không thể!"

Bóng mờ cố gắng vẽ ra viễn cảnh tươi sáng.

Nhưng tiếc là hành động tàn nhẫn trước đó đã khiến một đám Thú nhân ở hiện trường sợ hãi. Ngay cả khi chiếc bánh vẽ ra vô cùng hấp dẫn, nhưng mọi người vẫn đắm chìm trong bóng tối của khoảnh khắc trước.

Tất nhiên, nguyên nhân chính là do kỹ thuật vẽ bánh của bóng mờ chưa đủ cao siêu. Bất kỳ ai có chút kiến thức đều biết việc dựa vào ngoại lực để cưỡng ép tăng lên cảnh giới Thánh Vực là điều vô lý.

Lực lượng có thể truyền lại, nhưng lĩnh ngộ pháp tắc thì phải giải quyết như thế nào?

Nếu lĩnh ngộ quy tắc thực sự có thể giải quyết bằng ngoại lực thì bóng mờ đã sớm nâng cao thực lực của bản thân lên Thánh Vực rồi.

Kỹ thuật vẽ bánh thiếu chuyên nghiệp như vậy, nhìn vào là thấy giả tạo liền, rất khó khơi dậy nhiệt huyết làm việc của mọi người.

Nếu không phải vì đã lên thuyền, hiện tại không còn lựa chọn nào khác, e rằng phần lớn Thú nhân có mặt ở hiện trường sẽ chọn cách phản bội.

Rõ ràng, bóng mờ hoàn toàn không biết gì về sự thay đổi tâm lý của đám Thú nhân. Là một kẻ cổ hủ, nhiều nhận thức cố hữu rất khó thay đổi.

Thú nhân cũng không phải là một thành phần bất biến, so với thời đại của bóng mờ, Thú nhân đã tiến bộ rất nhiều.

Bất kể là trình độ văn minh hay nhận thức về trình độ kiến thức đều có sự phát triển vượt bậc.

Chương 1741: Không Tham Gia

Dù sao, Thú nhân bình thường cũng không thể trở thành giới cao tầng trong tà giáo. Những kẻ có thể đánh bại đối thủ và giành được chiến thắng đều là tinh anh trong Thú nhân.

Phiên bản tà giáo 1. 0 ngày càng khó lừa gạt những kẻ này. Có lẽ vì nhận thức được điều này, nên bóng mờ mới chọn sử dụng thủ đoạn lôi đình để uy hiếp. ...

Tại bộ tư lệnh Cận Đông, nhìn vào chiếu thư từ vương đô, Hudson lắc đầu ngán ngẩm.

Dùng danh nghĩa quốc gia kêu gọi mọi người ra ngoài cướp bóc, ngay cả một tấm vải che thân cũng không có, quả thực là quá "thành thật".

"Tom, cử người sao chép nội dung chiếu thư, phân phát cho quân đồn trú ở các địa phương."

"Thông báo cho tổng đốc các tỉnh rằng chiến tranh giữa vương quốc và Thú nhân tạm thời kết thúc."

"Từ nay trở đi, quân đội tư nhân của quý tộc ở các địa phương sẽ bị giải tán, yêu cầu các bộ trong vòng nửa tháng lên đường trở về lãnh địa."

"Quân đội tư nhân muốn tham gia chiến tranh điều đình Giáo hoàng quốc có thể đến Bộ Quân vụ đăng ký. Để đảm bảo an toàn cho quân đội, trên nguyên tắc, các đơn vị xuất quân tham gia hành động nhỏ nhất cũng không được thấp hơn một trung đoàn."

"Cho phép các lãnh chúa quý tộc liên kết thành lập liên minh tham chiến, nhưng điều kiện tiên quyết là quân đội tham chiến phải là quân tinh nhuệ."

"Trận chiến này liên quan đến thể diện của vương quốc, các lãnh chúa quý tộc không đủ sức mạnh thì không nên đăng ký tham gia!"

Không đặt ra ngưỡng cửa là không được, nếu dỡ bỏ mọi hạn chế, số lượng người đăng ký cuối cùng e rằng sẽ vượt quá giới hạn.

Ra ngoài cướp bóc cũng là hành trình lao sư viễn chinh. Một khi số lượng quân đội quá nhiều, cả chỉ huy và hậu cần đều là vấn đề lớn.

Vấn đề chính tập trung ở khâu chỉ huy, hậu cần còn có thể xoay sở ở Giáo hoàng quốc. Quân đội Frank đã càn quét Giáo hoàng quốc trong một thời gian dài, lương thảo đều được cung cấp tại chỗ.

Tất cả những người tham gia hành động đều là quân đội tư nhân của quý tộc, tất cả các đơn vị đều có quyền tự chủ cao, hiệu lực của quân lệnh ở đây chắc chắn sẽ bị giảm đi đáng kể.

Nếu gặp phải một vị tướng mạnh mẽ, có thể trấn áp được tình hình thì còn ổn, nếu không thì sẽ là mạnh ai nấy chiến. ...

"Nguyên soái, chúng ta không tham gia trận chiến này sao?"

Jose ở bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Theo lý mà nói, cướp bóc Giáo hoàng quốc là một hoạt động kinh doanh béo bở, ai cũng muốn tham gia, không có lý do gì gia tộc Koslow không tham gia.

Tốt nhất là Hudson đích thân dẫn đội, sang đó trực tiếp làm thống soái quân đội, lợi ích sẽ được đảm bảo.

"Tiền tài bất nghĩa, không thể tham!"

"Chuyến đi đến Giáo hoàng quốc lần này, chúng ta sẽ không tham gia, hãy để cơ hội cho những người có nhu cầu!"

Hudson lắc đầu nói.

"Cướp bóc", không phải là một việc tốt đẹp gì. Gia tộc Coslow mới vừa từ bên dưới ngoi đầu lên, mang theo tội danh này chắc chắn không phải là chuyện tốt. ...

Tin tức lan truyền, tiền tuyến nhanh chóng sôi động. Hành động "cướp bóc" hợp pháp đã trở thành một truyền thuyết trong vương quốc từ lâu.

Bên ngoài luôn đồn rằng: quân đội Vương quốc Alpha có kỷ luật nghiêm minh nhất.

Nhưng trên thực tế, không phải là các quý tộc muốn kỷ luật nghiêm minh, mà là do tình hình của vương quốc rất đặc biệt.

Thú nhân ở bên cạnh nghèo đến mức chỉ còn có cái mạng, từ trước đến nay chỉ có Thú nhân cướp Vương quốc, nào có chuyện quân đội Vương quốc đánh cướp Thú nhân?

Cướp không được bên ngoài, chỉ còn lại bên trong. Mọi người đều là người nhà, cần đoàn kết một lòng chống giặc ngoại xâm, chuyện phá hoại đoàn kết chắc chắn là không thể làm.

Đại bộ phận binh sĩ Vương quốc cả đời không có cơ hội tham gia cướp bóc. Kỹ năng thông hành được lưu truyền rộng rãi trong quân đội đại lục nhưng lại trở nên vô cùng hiếm hoi trong quân đội vương quốc.

Tuy nhiên, kỹ năng bẩm sinh này vốn dĩ không cần thầy dạy cũng biết. Chỉ cần điều kiện cho phép, nó sẽ nhanh chóng được đánh thức.

Lúc này Giáo Đình suy tàn, có cơ hội lên chia một chén canh, mọi người đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vấn đề duy nhất chính là khoản thuế áp dụng trên đầu người do chính phủ vương quốc quy định không thấp, nếu không phát huy tốt, có thể còn bị lỗ vốn.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến sự giàu có của Giáo Đình, mọi lo lắng của mọi người lập tức tan biến.

Thu thuế 10% và bán vé chuộc tội nhiều năm như vậy, Giáo Đình đã tích lũy được một khoản tài phú kếch xù, không thể nào có chuyện hư không tiêu thất được.

Trong lúc nhất thời, bộ tư lệnh của Hudson trở nên ồn ào náo nhiệt. Các sĩ quan quý tộc đến đăng ký nhiều vô số kể.

Ngoài một số ít trường hợp đặc biệt không tiện tham gia ra, hầu như toàn bộ các quý tộc chủ chốt của vương quốc đều đã đăng ký.

"Nguyên soái, cơ hội viễn chinh Giáo Hoàng quốc lần này rất hiếm có, ngài thực sự không tham gia sao?"

Hầu tước Zuel quan tâm hỏi.

Đối với việc đánh chó mù đường, càng có nhiều người tham gia thì càng phải chia nhiều. Trong tình huống bình thường, chắc chắn là càng ít người tham gia càng tốt.

Tuy nhiên, Giáo Đình dù sao cũng là Giáo Đình, dù đã suy tàn, nhưng thuyền hỏng vẫn còn ba cân đinh.

Với mâu thuẫn giữa Vương quốc và Giáo Đình, rất có thể quân đội của họ sẽ trở thành mục tiêu tấn công trọng điểm của Giáo Đình, không loại trừ khả năng sẽ xảy ra giao tranh ngay khi đến nơi.

Bàn về việc dụng binh đánh trận, rõ ràng là Hudson chuyên nghiệp hơn nhiều. Có một chuyên gia như vậy dẫn dắt đội, đừng nói là đánh Giáo Đình, cho dù sau đó vì lợi ích mà xảy ra xung đột với các quốc gia khác thì mọi người cũng không sợ.

Mọi người cùng nhau đi cướp bóc, chắc chắn là phe nào mạnh hơn sẽ chia được nhiều chiến lợi phẩm hơn. Kéo theo Hudson cùng nhau tham gia chẳng khác nào đang làm lớn bánh ga tô.

Chương 1742: Nợ Xấu

Ngay cả khi Giáo Đình bị dồn vào đường cùng, trực tiếp cho Thánh Vực tham chiến, thì cũng đã có một "Người cao" như Hudson chống đỡ.

"Ha ha..."

"Thứ không thiếu nhất trên thế giới này chính là cơ hội. Bỏ lỡ lần này, sẽ còn có lần sau."

"Mặc dù hiện giờ chiến tranh đã tạm lắng lại, nhưng tiền tuyến cũng không hề yên bình. Thú nhân chỉ tạm thời rút lui, không có nghĩa là chúng sẽ không quay lại."

"Sau khi một lượng lớn quân đội rút đi, tiền tuyến cần ta tọa trấn. Hành động lần này, gia tộc Koslow cũng sẽ không tham gia!"

Hudson vừa nói dứt lời, mọi người đều ngẩn người.

Là Nguyên soái mới nổi của Nhân tộc, việc Hudson yêu quý thanh danh và không tham gia cướp bóc thì mọi người còn có thể hiểu được.

Nhưng không cần thiết phải loại bỏ cả gia tộc ra khỏi loại chuyện phát tài này nha!

Chẳng lẽ chuyến đi tới Giáo Hoàng quốc lần này vẫn còn tồn tại những nguy cơ chưa biết?

Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh liền nhanh chóng bị mọi người gạt bỏ. Nếu như thật sự gặp nguy hiểm, những quý tộc uy tín lâu năm như họ sẽ có càng nhiều thông tin hơn.

Hơn nữa, hành động quân sự lần này là các quốc gia trên đại lục cùng nhau bỏ đá xuống giếng với Giáo Đình. Ngay cả khi Giáo Đình đang ở trong trạng thái đỉnh cao thì cũng không thể chịu được thủ đoạn của nhiều quốc gia như vậy.

Mặc dù Vương quốc và Giáo Đình có nhiều mâu thuẫn, nhưng nói về việc gây thù chuốc oán thì người Frank vẫn hơn một bậc.

Nếu Giáo Đình thực sự có biện pháp phản công mạnh mẽ thì họ cũng sẽ nhắm đến người Frank trước. Chỉ khi đánh bại được kẻ cầm đầu này, họ mới có thể ngăn chặn được làn sóng chia cắt lần này.

So ra thì Vương quốc Alpha chỉ muốn kiếm tiền. Cướp xong liền đi, sẽ không nán lại lâu.

Sau khi gạt mọi người rời đi, Hudson nở nụ cười. Không tham gia "cướp bóc" không có nghĩa là không thể kiếm một chén canh.

Với sự giàu có của Giáo Hoàng quốc, chắc chắn sẽ không thiếu chiến lợi phẩm. Ngoại trừ một phần tiền mặt ra, số chiến lợi phẩm còn lại đều cần phải được xử lý.

Mặc dù chính phủ vương quốc đã thành lập bộ phận định giá chuyên nghiệp, nhưng đến khâu thực hiện cụ thể, đây rõ ràng không phải là sở trường của các quan chức.

Nếu thực sự giao cho các quan chức phụ trách, dù cho ngành công nghiệp có béo bở đến đâu cũng có thể bị làm cho lỗ vốn.

Vấn đề quan trọng nhất là chính phủ vương quốc hiện tại không có tiền!

Bộ Tài chính đã phát hành một đống giấy nợ, bất kỳ quý tộc nào có chút thực lực cũng đều là chủ nợ của chính phủ vương quốc.

Liên tục chinh chiến mấy năm liền, các quý tộc trong vương quốc gần như sắp phát điên vì nghèo. Trong thời chiến thu giấy nợ là vì bất đắc dĩ. Bây giờ đại chiến đã kết thúc, ai còn muốn giấy nợ của Bộ Tài chính chứ?

Chỉ cần là người có tin tức linh thông một chút đều biết là Bộ tài chính đang muốn thúc đẩy kế hoạch "Chính phủ phá sản" để giải quyết thâm hụt ngân sách. Trong thâm tâm của rất nhiều quý tộc đều đang mong chờ chính phủ Vương quốc phá sản.

Để tiếp tục hoạt động kinh doanh này, chính phủ vương quốc chỉ có lựa chọn duy nhất là tìm kiếm đối tác có thực lực.

Nhìn chung trong toàn bộ vương quốc, hiện tại chỉ có Ngân hàng Phát triển Cận Đông là có khả năng bỏ ra được một số tiền lớn như vậy.

Vừa hay Ngân hàng Phát triển Cận Đông có mạng lưới kinh doanh đủ rộng, xúc tu vươn đến mọi ngành nghề, do đó có lợi thế bẩm sinh trong việc xử lý chiến lợi phẩm.

Cướp được kim tệ liền đem gửi vào ngân hàng, chiến lợi phẩm thì bán giảm giá cho ngân hàng, mọi người liền có thể nhẹ gánh lên đường, tiếp tục đại nghiệp cướp bóc.

Ngân hàng mở rộng hoạt động kiếm tiền, chính phủ vương quốc cũng có thể thu được một khoản thuế từ đó, đây quả thật là ba thắng.

Thẳng thắn mà nói, Hudson vẫn có chút lo lắng. Từ khi được thành lập đến nay, Ngân hàng Phát triển Cận Đông chưa từng nộp một xu tiền thuế nào cho chính phủ vương quốc.

Không có sự giám sát, không có thuế, phát triển hoàn toàn hoang dã, nên mới có thể đặt chi nhánh tại tất cả các thành phố trong vương quốc trong vòng vài năm ngắn ngủi.

Phát triển đến nay, một phần ba quý tộc trong vương quốc đều đang mắc nợ ngân hàng.

Lý trí mách bảo Hudson, nếu cứ tiếp tục chơi như vậy, sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Thoạt nhìn có vẻ như đang sử dụng các biện pháp kinh tế để kiểm soát mệnh mạch của vương quốc, nhưng phải dựa trên điều kiện tiên quyết là mọi người tuân thủ luật chơi.

Phải biết rằng những kẻ đang thiếu nợ đều không phải người bình thường, trong tay bọn họ đều có quân đội tư nhân với quy mô khác nhau.

Nếu một ngày nào đó những kẻ này cảm thấy luật chơi ban đầu không tốt, muốn thay đổi cách chơi, cục diện lập tức sẽ thay đổi rất lớn.

khi lợi ích liên quan đủ lớn, ngay cả kẻ đang giữ chức Nguyên soái của Vương quốc như Hudson cũng không thể ngăn cản được lòng tham của mọi người.

Những năm gần đây, Hudson liên tục sử dụng các biện pháp tinh vi để trục lợi, nâng cao chi phí vận hành của ngân hàng, khiến lợi nhuận không quá đáng sợ, thực ra đây cũng là một biện pháp phòng ngừa rủi ro trước.

Trước đây, có "Ngân hàng Phát triển Cận Đông" làm bình phong, đặc biệt nhấn mạnh rủi ro cao với bên ngoài. Ngay cả khi kiếm được một số tiền khổng lồ thì mọi người cũng không ghen tị.

Theo tư duy cố hữu, chỉ cần Thú nhân phát động xâm lược một lần nữa, các khoản vay được phát hành ở khu vực Cận Đông sẽ xuất hiện một lượng lớn nợ xấu. Số tiền kiếm được trước đó đều sẽ phải nhả ra.

Nhưng sau khi trận đại chiến lần này kết thúc, mọi chuyện liền thay đổi. Nợ xấu của ngân hàng thực sự xuất hiện, nhưng tỷ lệ lại rất thấp.

Nợ xấu chủ yếu đến từ các quý tộc ở bảy quận bị lũ lụt tàn phá.

Chương 1743: Tin Xấu

Tuy nhiên, lũ lụt chỉ phá hủy ruộng đồng, cơ sở hạ tầng, bản thân người vay nợ vẫn còn sống. Nợ chỉ là tạm thời không trả được, chứ không phải trực tiếp biến mất.

Ngay sau khi sự việc xảy ra, Hudson đã bất chấp áp lực từ các cổ đông, ra lệnh cho người phụ trách ngân hàng khởi động việc gia hạn nợ, cho phép các quý tộc bị ảnh hưởng bởi thiên tai hoãn trả nợ trong vòng năm năm.

Không chỉ các quý tộc ở bảy quận, mà toàn bộ quý tộc ở khu vực Cận Đông đều được hưởng ưu đãi hoãn trả nợ một năm.

Cái giá phải trả là Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã bị tổn thất tiền lãi lên tới vài trăm vạn kim tệ. Tổn thất kinh tế gián tiếp càng không thể đong đếm được.

Nhưng trả giá cũng có hồi báo, uy tín của ngân hàng tăng vọt. So với những kẻ cho vay nặng lãi bên ngoài, đây quả là một chủ nợ có lương tâm.

Bản thân Ngân hàng Phát triển Gần Đông đã rất nổi tiếng rồi, nếu còn ép giá thu mua chiến lợi phẩm thì sẽ càng dễ gây thù chuốc oán.

Sau một hồi suy tư ngắn ngủi, Hudson quyết định thay đổi phương thức. Ngân hàng chỉ cần cho vay là đủ rồi, không cần thiết phải tự mình tham gia giao dịch.

Nếu Bộ tài chính muốn kiếm lời trong vụ này thì đương nhiên là phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng. Việc ép giá thu mua này vốn dĩ là việc gây thù chuốc oán, cứ để cho họ làm.

Nếu không có tiền, ngân hàng có thể cho họ vay, dùng chiến lợi phẩm thu mua được làm vật thế chấp là đủ.

Sau này nếu chính phủ vương quốc không trả được nợ, ngân hàng bán vật thế chấp thành tiền cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Sau khi sắp xếp xong suy nghĩ, đầu óc của Hudson lập tức trở nên linh hoạt. Ngân hàng Phát triển Cận Đông cây to đón gió, vậy liền lại kéo thêm một vài ngân hàng có "danh tiếng" không tốt đứng ra chia sẻ áp lực.

Có vẻ như hắn không cần phải đích thân đi làm những chuyện lặt vặt này. Các ngân hàng thương mại hiện nay đều không có danh tiếng tốt.

Bị giới hạn bởi quy mô của bản thân, nên chi phí vận hành của các ngân hàng nhỏ luôn rất cao. Trong lúc kinh doanh, họ cũng không thể tránh khỏi việc nóng vội và ham lợi.

Chủ yếu là do mô hình thu lợi của họ quá đơn nhất, điểm thu lợi lớn nhất hiện nay của Ngân hàng Phát triển Gần Đông không phải là cho vay, mà là in ấn kim phiếu.

Không phải là không có ngân hàng làm theo, tiếc rằng thị trường không chịu nể mặt. Miễn cưỡng tung ra kim phiếu của mình chẳng khác nào đuổi khách hàng ra ngoài.

Hiện tại, kim phiếu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã có mặt ở các thành phố lớn trên Bắc đại lục và bắt đầu thâm nhập vào Trung đại lục.

"Tom, cử người mang thư này đến cho Rudolf. Nhắc y phải nhanh chóng ký kết thỏa thuận hợp tác với Bộ Tài chính trước khi quân đội xuất chinh."...

Trên đỉnh Thánh Sơn.

"Cái gì, Liên minh năm nước cũng muốn phái binh sang điều đình?"

Shelter VII hỏi với vẻ mặt khó tin.

Hiện tại Giáo hoàng quốc đang rối tung cả lên. Người Frank, Liên minh phản Frank, cộng thêm chính họ và Liên minh năm nước nữa, vừa vặn tạo thành một bàn chơi mạt chược.

Với mối quan hệ giữa Giáo Đình và Liên minh năm nước, việc cử quân sang lúc này rõ ràng là chồn chúc tết gà.

Giống như bốn người chơi đấu địa chủ, người đối diện phản chiến sang phe kia, ba người đánh một người.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

"Giám mục Monteson từ Vương quốc Alpha truyền tin, Liên minh năm nước đã chính thức gửi công văn điều đình cho chúng ta vào tối qua, muốn từ chối cũng không được!"

Ulise nói với vẻ mặt buồn bã.

Việc ngoại giao vốn không liên quan đến tổ chức tình báo của lão ta. Tiếc rằng cơ quan thường trú của Giáo Đình tại Vương quốc Alpha đã bị triệt tiêu từ nhiều năm trước.

Để nhanh chóng truyền tin tức về, Giám mục Monteson đã sử dụng kênh truyền tin khẩn cấp của tổ chức tình báo. Cái giá phải trả cho việc truyền tin khẩn cấp là một cứ điểm bí mật của họ đã bị bại lộ.

Trong thâm tâm, Ulise đã âm thầm hỏi thăm cả dòng họ của Giám mục Monteson. Họp xong không đi nhanh lên, còn ở lại đó giả vờ dưỡng bệnh, giờ thì dưỡng ra vấn đề rồi đó!

Chửi rủa cũng chẳng có nghĩa lý gì, việc Giám mục Monteson cùng đoàn người ở lại Vương quốc Alpha dưỡng bệnh cũng là vì bất đắc dĩ.

Tại Hội đồng Liên minh, Giáo Đình đã thất bại toàn tập. Với thành tích ngoại giao tệ hại như vậy, nếu họ dám quay về vào thời điểm này, e là sẽ bị những thanh niên nhiệt huyết trong Giáo Đình xé xác ngay lập tức.

Đối với Liên minh năm nước mà nói, chỉ cần họ quyết định xuất binh, dù cho có hay không có đoàn đại biểu ở đó, họ vẫn sẽ xuất binh.

Ngay cả khi đoàn đại biểu không nhận được thông báo, các tổ chức hoặc cá nhân khác của Giáo Đình vẫn sẽ nhận được.

Tệ nhất là họ mang theo quân đội bên mình thôi, dù sao cũng chỉ là một thủ tục, không ảnh hưởng đến quyết định.

"Hừ!"

"Thật sự cho chúng ta suy tàn thì con mèo con chó gì cũng có thể tiến lên cắn một miếng sao?"

"Nói với Vương quốc Alpha là đừng khinh người quá đáng! Nếu không..."

Lời đe dọa nói được một nửa thì bị nghẹn lại, khiến cho Shelter VII tức đỏ bừng mặt.

Giờ đây đã khác xưa, Giáo Đình không còn là Giáo Đình của ngày hôm qua. Với thực lực hiện tại của Giáo Đình, muốn đe dọa một cường quốc là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Về sức mạnh quân sự, Giáo Đình đã bị tụt hậu quá nhiều. Cho dù sức mạnh cao cấp vượt trội hơn Vương quốc Alpha một bậc, nhưng khi đối đầu với toàn bộ Liên minh năm nước thì cũng chẳng chiếm được lợi thế gì.

Kết quả của việc nói khoác trong bối cảnh này sẽ là: nói lời hung ác nhất, nhưng lại bị ăn đấm nặng nhất.

"Bệ hạ, cục diện hiện tại đã vượt ngoài tầm kiểm soát của chúng ta, hay là thỉnh cầu các vị tiền bối trong Giáo Đình ra mặt điều đình đi!"

"Dù có nói thế nào thì chúng ta vẫn là người phát ngôn của Thần Hi chi chủ trên nhân gian, bọn chúng thật sự dám tiêu diệt chúng ta sao?"

Chương 1744: Chia Bánh

Asprila, người mang y phục của Hồng y giáo chủ mở miệng khuyên.

Trên thực tế, đây cũng là chỗ dựa cuối cùng của Giáo Đình. Ngay cả khi có hai Giáo Đình mới xuất hiện trên đại lục, nhưng chính thống vẫn thuộc về bọn họ.

"Việc này không đơn giản như ngươi tưởng. Muốn dùng sức mạnh cao cấp để uy hiếp, buộc các nước rút quân, chúng ta hoàn toàn không thể làm được."

"Một khi phá vỡ quy tắc, dẫn đến việc các cường giả Thánh Vực của các thế lực lớn liên thủ trả thù, cục diện sẽ càng tệ hơn."

"Còn về Thần linh, đừng có ảo tưởng nữa. Đã vài ngàn năm không có phản hồi, chỉ là một cuộc nội chiến thông thường của tín đồ thì làm sao có thể thu hút sự chú ý của Thần linh cao cao tại thượng chứ?"

"Cho dù trong lòng địch nhân còn e dè, không dám ra tay hủy diệt Thánh Đình. Nhưng chúng lại có thể xử lý chúng ta, sau đó thay một nhóm người biết nghe lời thượng vị!"

Shelter VII nói với giọng mỉa mai.

Lật lại lịch sử của Giáo Đình sẽ phát hiện, trong vô số cuộc chiến tranh giành quyền lực trong quá khứ, không thiếu những vị Giáo Hoàng chết bất đắc kỳ tử.

Ngay cả trong nội bộ còn dám chơi trò này, những người khác học theo cũng không có nhiều áp lực tâm lý.

"Bệ hạ, nếu không còn cách nào tốt hơn, vậy hãy chuẩn bị thu dọn tàn cuộc thôi!"

"Có thể chuyển đi thì chuyển đi, có thể ẩn giấu thì ẩn giấu, trước tiên hãy cố gắng bảo toàn nguyên khí của Giáo Đình! Đợi đến khi tình hình tốt hơn rồi mới tính đến chuyện khác!"

Blake kiên trì khuyên. ...

Phỉ Thúy cung, các nhà lãnh đạo của vương quốc đang tụ tập lại với nhau, cau mày nhìn vào những vòng tròn được đánh dấu trên bản đồ.

Chiến tranh đã kết thúc, lại đến lúc chia bánh gato. Khác với những cuộc chiến tranh trước đây, lần giao tranh với Thú nhân lần này chiến thắng quá dễ dàng.

Đây vốn là một điều tốt, chiến tranh kết thúc sớm, thiệt hại của vương quốc được giảm thiểu đến mức thấp nhất, chiến lợi phẩm thu được vẫn không thiếu một xu.

Nhưng vấn đề cũng nằm ở đây!

Theo thông lệ, trực tiếp phong thưởng theo công lao lớn nhỏ. Người nên thăng quan tiến chức thì thăng quan tiến chức, người nên phong đất thì phong đất.

Nhưng tình hình lần này thì khác, phần lớn quý tộc tham chiến đều chỉ có khổ lao. Số ít quý tộc có quân công thì lại không đủ nhiều.

Thắng quá nhanh, quá dễ dàng, khiến công lao chủ yếu tập trung vào vị trí chủ soái của Hudson.

Đến lúc chia bánh, mọi chuyện liền trở nên khó xử.

Theo kế hoạch chiến lược của vương quốc, lần này sẽ tiến quân về phía đông tám trăm dặm, tham khảo chiến lược Cận Đông thì biết, kiểu mở rộng có kế hoạch này, số lãnh thổ chiếm được cuối cùng sẽ chỉ nhiều chứ không ít.

Nhưng số quý tộc đủ tư cách được phong đất lại là lác đác không có mấy, căn bản không đủ để lấp đầy lãnh thổ. Số quý tộc còn lại chỉ có khổ lao, không chỉ thiếu căn cứ pháp lý để phong tước, mà còn không thể đảm bảo tính công bằng.

Dù sao, nếu ai cũng được trao tặng đất phong, với số lượng quý tộc đông đảo trong vương quốc cùng tham gia chia cắt, diện tích đất phong cũng bị chia nhỏ quá mức.

Ở nội địa vương quốc, việc này cũng chẳng có gì. Nhưng ở khu vực biên giới mà chơi trò này thì chính là tự sát.

Nếu một gia đình được chia vài nghìn mẫu đất thì lấy đâu ra đủ sức mạnh để chống lại sự quấy rối của Thú nhân!

Nếu chỉ phong đất cho một số quý tộc có thực lực hùng hậu thì sẽ phá hư gốc rễ lập quốc của Vương quốc—— nguyên tắc công bằng.

"Nguyên soái, ngài ở một tuyến trong thời gian dài, là người hiểu rõ tình hình tiền tuyến nhất, ngài có đề xuất gì về việc phân chia đất phong không?"

Caesar IV hỏi với vẻ mặt đầy hy vọng.

Vấn đề nan giải này đã tồn đọng trong chính phủ vương quốc trong một thời gian dài, nhưng không thể tìm ra giải pháp thỏa đáng.

Nếu không phải mọi người hiện đang tập trung vào việc tấn công Giáo Đình thì áp lực mà chính phủ vương quốc phải chịu sẽ còn lớn hơn nữa.

Tuy nhiên, loại chuyện này có thể trốn tránh nhất thời, nhưng không thể trốn tránh cả đời. Nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề, chờ đến khi chuyện ở Giáo Hoàng quốc kết thúc, mọi việc sẽ trở nên phức tạp hơn.

"Bệ hạ, việc này khó giải quyết!"

"Nguyên tắc công bằng của vương quốc không thể phá vỡ, đây là nền tảng lập quốc của chúng ta!"

"Nhưng chúng ta cũng không thể không cân nhắc đến tình hình trên đại thảo nguyên. Sau một vòng mở rộng mới, chiều dài đường biên giới giữa vương quốc và Đế quốc Thú Nhân sẽ tăng lên đáng kể, áp lực quốc phòng tương ứng cũng sẽ tăng lên."

"Chỉ dựa vào quân đội thường trực của vương quốc thì chắc chắn sẽ không thể bao quát được nhiều nơi như vậy, nhất định phải có quân đội tư nhân của quý tộc địa phương bổ sung."

"Nếu không có một lực lượng quân sự nhất định, e rằng rất khó để chúng ta cắm rễ được ở tiền tuyến."

"Cá nhân thần đề nghị khuyến khích các quý tộc có thực lực ở nội địa tiến hành đổi đất, chuyển nhà đến tiền tuyến."

"Tuy nhiên, việc này chỉ có thể dựa vào sự tự nguyện của mọi người, vương quốc không nên yêu cầu cưỡng chế. Xét cho cùng, rủi ro ở tiền tuyến không thấp, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị Thú nhân phản công."

"Đặc biệt là giai đoạn đầu, một khi bị Thú nhân tập kích sẽ bị tổn thất nặng nề ngay lập tức."

Hudson thật lòng hồi đáp.

Tuy nhiên, nếu phân tích kỹ lời nói của Hudson sẽ thấy là những gì mà hắn vừa nói đều không câu trả lời, toàn bộ đều là những lời nói mơ hồ.

Cho ra kiến nghị, nhìn như là hợp tình hợp lý, trên thực tế nửa chút khả thi cũng không có.

Trong những năm gần đây, Vương quốc Alpha trước tiên là thu hồi được bảy tỉnh phía bắc, sau đó lại chiếm đóng vùng đất Cận Đông.

Để có được sự phát triển tốt hơn, các quý tộc trung đẳng uy tín lâu năm có thực lực trong Vương quốc đã sớm thoát khỏi lồng giam ban đầu, di dời cả gia đình ra ngoài.

Chương 1745: Chia Bánh (2)

Trong số các quý tộc còn lại, tuy không thiếu những kẻ có hùng tâm chí tráng, nhưng thực lực trong tay lại không thể chống đỡ được tham vọng.

Thoạt nhìn đều là quý tộc trung đẳng, nhưng thực tế chênh lệch thực lực giữa các gia tộc cũng rất lớn. Mạnh nhất có thể mạnh hơn yếu nhất từ mười mấy lần, thậm chí hàng chục lần.

Ngay cả khi những người này sẵn sàng đến, mọi người cũng sẵn lòng cho cơ hội, nhưng thực lực của gia tộc đứng sau lại không cho phép!

Không có lực lượng nòng cốt, chỉ dựa vào các quý tộc đất phong bình thường thì sẽ rất khó có thể tổ chức được một cuộc kháng cự vũ trang chính thức.

Cũng không thể chân trước vừa sắp xếp người qua, còn chưa ngồi nóng đít đã bị Thú nhân tai họa được?

Vương quốc không dễ dàng gì mới giành được lợi thế chiến lược, không thể tùy tiện làm bậy. Nếu tiền tuyến thua thêm mấy lần, quân tâm sĩ khí mà vất vả lắm mới ngưng tụ được sẽ bị sụp đổ.

"Nguyên soái, nếu vương quốc trực tiếp quản lý một phần lãnh thổ tiền tuyến, ngài thấy có được không?"

Sau khi nghe đề xuất của Bá tước Linares, Hudson thầm kêu trong lòng: Đại thông minh!

Tại Vương quốc Alpha, không phải không có nơi nào do chính phủ trực tiếp quản lý, nhưng đó đều là những thành phố lớn sầm uất, có thể cung cấp nguồn thuế liên tục cho chính phủ.

Lần mở rộng này, số quý tộc đủ tư cách nhận đất phong cũng không nhiều, thực sự đã cho chính phủ vương quốc cơ hội mở rộng khu vực trực thuộc.

Nhưng vấn đề là những vùng đất biên giới này không những không thể tạo ra thuế mà giai đoạn đầu còn cần đầu tư rất nhiều nhân lực vật lực tài lực.

Phân đất phong hầu cho quý tộc chỉ cần một chiếu thư, toàn bộ chi phí khai khẩn và quản lý địa phương đều được ném ra ngoài. Đợi đến khi thời gian miễn thuế kết thúc rồi thu thuế là được.

Cận Đông có thể phát triển thuận lợi là vì đất đai là của mình, các quý tộc lão gia đều đang liều mạng nỗ lực.

Nếu như đổi thành quan lại quản lý, chi phí hành chính cao gấp mười lần, nhưng lại chưa chắc đã đạt được hiệu quả như hiện nay.

Bản thân chính phủ vương quốc vốn đã nghèo, còn dám tiếp nhận con cự thú nuốt vàng này, đây là đang muốn làm cho chính phủ bị phá sản đây mà!

Trong lúc nhất thời, Hudson vậy không làm rõ được, rốt cuộc là do đầu của Bá tước Linares bị nước vào hay là vì Caesar IV đang âm thầm thúc đẩy.

Xét cho cùng, lợi ích lớn nhất của việc chính phủ vương quốc trực tiếp quản lý nhiều địa phương chính là có lợi cho việc tập quyền của chính quyền trung ương.

"Về mặt lý thuyết, việc chính phủ vương quốc trực tiếp quản lý cũng là có thể được."

"Nhưng điều này sẽ dẫn đến một loạt vấn đề, ví dụ như: áp lực tài chính của chính phủ sẽ tăng lên, nhân lực vật lực cũng có khả năng không đáp ứng được."

"Dù sao, chính phủ vương quốc thiếu kinh nghiệm quản lý một vùng lãnh địa rộng lớn. Trực tiếp kiểm soát hơn mười tỉnh ngay từ đầu, nhưng trong khi các mặt đều chưa chuẩn bị đầy đủ."

"Tất nhiên, quản lý trực tiếp cũng có những ưu điểm riêng, nhưng phần lớn tập trung vào việc khai thác đất đai sau khi đã phát triển thành thục, giai đoạn đầu là giai đoạn đầu tư."

"Có thể coi là lợi ích và hạn chế đều có!"

Hudson cười ha hả nói.

Muốn tìm đường chết, vậy thì tự mình vào đi! Dù sao thì việc đắc tội với người khác như vậy, hắn sẽ không đi thúc đẩy.

Nếu để các quý tộc địa phương biết được con vịt đã đến miệng mà còn bay đi mất, sợ là bọn họ sẽ không nhịn được mà muốn chơi chết kẻ đầu têu.

Bá tước Linares tuy là một trong những nhà lãnh đạo của vương quốc, nhưng bản thân ông ta còn chưa đủ cứng để gánh chịu đòn phản kích của phe quý tộc thực quyền.

Thậm chí mọi người không cần phải trực tiếp ra tay, chỉ cần làm cho sự việc trở nên lớn hơn một chút, chiến lược không đáng tin cậy như chính phủ vương quốc trực tiếp quản lý này sẽ phá sản vì thiếu tài chính.

"Nguyên soái, kinh nghiệm là thứ có thể tích lũy được. Chính phủ vương quốc cũng không nhất thiết phải trực tiếp quản lý địa phương, chỉ là tình hình lần này đặc biệt."

"Dưới tiền đề không vi phạm chế độ quân công tước của vương quốc, việc chính phủ trực tiếp quản lý một phần khu vực tiền tuyến chính là phương án giải quyết tốt nhất!"

Hầu tước Omar bên cạnh nhân cơ hội lên tiếng bổ sung.

Làm thân tín của Quốc vương cũng không phải dễ dàng. Bây giờ chính là lúc cần xung phong chiến đấu.

Về lý thuyết, việc chính phủ vương quốc trực tiếp quản lý một khu vực nào đó không liên quan nhiều đến Hudson, không cần người làm Nguyên soái như hắn phải lên tiếng.

Thoạt nhìn, việc liên tục xoay quanh chủ đề giống như đang tìm kiếm sự ủng hộ, nhưng thực tế cũng là đang ép buộc hắn bày tỏ lập trường.

Bỏ qua vấn đề bản thân, nhìn ra ngoài bàn cờ, sẽ thấy trong những năm gần đây, thực lực của phe quý tộc Vương quốc Alpha đã tăng trưởng nhanh chóng.

Mặc dù sức mạnh của vương thất cũng tăng trưởng không chậm, nhưng Caesar IV vẫn cảm nhận được mối đe dọa. Đặc biệt là sau khi Hudson nhận được danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc", càng làm cho y kiêng dè hơn.

Trong quân đội vương quốc hiện nay, uy tín của Hudson đã vượt qua người làm Quốc vương như y. Còn về quyền phát ngôn trong quân sự, kẻ làm Quốc vương như y lại càng không thể sánh bằng Nguyên soái Hudson.

Hơn nữa, Hudson lại còn quá trẻ, tốc độ phát triển của gia tộc Koslow đứng sau cũng vô cùng kinh ngạc.

Nếu cứ để tình trạng này tiếp tục mở rộng, cho dù thế hệ quân chủ này không có vấn đề gì, những người thừa kế sau này cũng sẽ phải đối mặt với cục diện khó khăn khi quyền thần "Đuôi to khó vẫy".

Vừa hay lúc này mối đe dọa của Thú nhân đã giảm xuống, đã đến lúc ra tay hạn chế sức mạnh của quý tộc.

Chỉ là trong lòng Caesar IV không tự tin lắm, y lo là sau khi bước ra bước này sẽ phá hỏng cục diện tốt đẹp của vương quốc, cho nên mới có cuộc thăm dò ngày hôm nay.

Chương 1746: Cải Cách

Đáng tiếc là kế hoạch rất tốt, nhưng tình hình lại không phát triển theo kế hoạch. Hudson không hề tiếp chiêu, không ai biết được suy nghĩ thực sự trong lòng hắn.

Vấn đề có nên trực tiếp quản lý địa phương hay không lại một lần nữa quay trở về tay của Caesar IV. Ngăn cản là không thể nào.

Trừ khi Hudson tỏ rõ ý từ chối, nếu không, không ai dám cắt xén phần lợi ích thuộc về hắn.

Việc liên tục nhấn mạnh tầm quan trọng của "nguyên tắc công bằng" trong giao tiếp thực chất cũng là một lời cảnh cáo vô hình. Nếu ai dám vi phạm, hắn sẽ dám xách đao đi chém người.

Với vị trí và địa vị hiện tại của Hudson, trong trường hợp có lý do chính đáng, chém chết mấy tên "Ô thần" cũng không phải là chuyện đại sự gì.

Nếu như vẫn chưa hả giận, hắn còn có thể mắng Quốc vương một trận.

Caesar IV đã từng trải qua những cảnh tượng tương tự. Vị tể tướng tiền nhiệm thường xuyên mắng y, cho nên mới bị y đuổi về quê trồng trọt.

Điểm khác biệt là trường hợp của Hudson đặc biệt,"Nguyên soái Nhân tộc" là tổng tư lệnh bẩm sinh của ba quân, trong trường hợp không phạm phải lỗi lầm lớn gì, ngay cả Quốc vương cũng không thể cắt chức của Hudson.

"Ngài Bá tước, việc này để từ từ rồi bàn đi!"

"Nếu thực sự muốn thực hiện thì cũng phải được Hội nghị quý tộc ủy quyền mới phù hợp thủ tục pháp luật. Bằng không, nếu những người bên dưới náo lên, chúng ta cũng không thể chịu nổi."

Tể tướng Hầu tước Delgado khéo léo khuyên nhủ.

Cùng là một thành viên của phe cải cách, nhưng không có nghĩa là mọi người đều có chung lý tưởng chính trị. Ví dụ như trong đợt thăm dò này, ông ta chính là người phản đối.

Hạn chế "quyền thần" là rất cần thiết, nhưng hiện tại Hudson đã thành đại thế, có thể lừa người ta quay về đất phong đã là một thắng lợi vĩ đại rồi.

Lỡ như thăm dò thất bại rồi gây ra chuyện, khiến Hudson thích ở nhà thay đổi suy nghĩ, chạy đến vương đô để nhậm chức, lúc đó mới thực sự là thảm họa. ...

Rừng rậm Tinh Linh.

Đối mặt với tình hình phức tạp trên đại lục, ba vị Nữ vương Tinh Linh sống mấy trăm năm cũng cảm thấy nhức đầu không thôi.

"Đám Thú nhân ngu xuẩn đó quả thực là một thế hệ không bằng một thế hệ, vậy mà có thể tự mình chơi chết mình!"

"Chính bọn hắn tự tìm đường chết thì không sao, vấn đề là đã phá hỏng đại sự của liên minh. Sau trận chiến này, lợi thế chiến lược của chúng ta ở Bắc đại lục đã trực tiếp biến mất."

"Những ngày sau này, e rằng cuộc sống của chúng ta sẽ khó mà thoải mái được!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm không nhịn được mà cảm thán.

Cục diện tươi sáng của Liên minh phản Nhân tộc vậy mà lại bị một trận đại hồng thủy cuốn trôi đi, trông như một buổi hài kịch vậy, vấn đề là nước này còn do chính phe mình tạo ra.

"Đại tỷ, Thú nhân ngu xuẩn không còn tác dụng nữa, hơn nữa lại vô cùng hiếu chiến, sớm muộn gì chúng cũng sẽ bị suy tàn vì chiến tranh, bây giờ chỉ là thời gian được đẩy lên sớm một chút mà thôi."

"Chỉ có điều khiến người ta kinh ngạc là: Cuộc nội chiến Nhân tộc lại có thể được dập tắt nhanh như vậy."

"Liên minh phản Frank và đồng minh vốn dĩ nên đánh đến ngươi chết ta sống, vậy mà lại không tự giết lẫn nhau nữa, ngược lại còn kéo bè kéo lũ đi chia cắt Giáo Đình."

"Hành động như vậy quả thực khiến người ta không thể hiểu nổi!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo Nguyên tiếp lời phàn nàn.

Môi trường sống khác nhau, nhận thức tư tưởng đương nhiên sẽ không giống nhau. Với quan điểm đúng sai của Tinh Linh, rất khó để hiểu được hành động của Nhân tộc.

"Xem không hiểu là đúng rồi!"

"Trong đầu của đám chính khách Nhân tộc chỉ toàn là lợi ích. Chúng đã quá quen với việc bán đứng đồng bọn rồi."

"Chỉ có điều, trước đây, Giáo Đình vẫn luôn là kẻ bán đứng người khác, lần này đến lượt chính bọn chúng phải gánh chịu phản đòn!"

"Nghĩ lại thì Giáo Đình cũng thật vô dụng, sở hữu nền tảng hùng hậu nhất nhân tộc, vậy mà lại không chịu nổi một đòn."

"Thôi được rồi, đừng nói về những chuyện vô ích này nữa, trước tiên hãy lo cho bản thân chúng ta đã!"

"Lũ Tinh linh không an phận kia đang náo ngày càng dữ dội. Suốt ngày kêu gào cải cách, chẳng lẽ chúng ta không biết lợi ích của cải cách sao?"

"Nhưng tình hình của bộ tộc hiện tại không hề thích hợp giày vò. Lỡ như xảy ra vấn đề gì, bị kẻ địch lợi dụng thì sẽ rất phiền phức!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm tức giận nói.

Tà giáo phản loạn đã bị đại quân Tinh Linh đánh tan rồi. Nhưng tư tưởng mà tà giáo để lại lại không ngừng len lỏi.

Càng ngày càng nhiều Tinh Linh bất mãn với sự phân hóa giai cấp trong chủng tộc, khao khát thông qua cải cách để mở ra không gian phát triển hướng lên.

Tuy nhiên, bất kỳ "cải cách" nào thay đổi cấu trúc chính trị đều là điều mà các tập đoàn lợi ích sẵn có không thể dung thứ.

Ngay cả ba vị Nữ vương Tinh Linh cũng phải lùi bước khi đối mặt với các tập đoàn lợi ích trong tộc.

Trong bối cảnh đó,"phe cải cách" đã trở thành nhân tố bất ổn lớn nhất Tộc Tinh Linh.

Khác với kẻ thù bên ngoài, mối nguy tiềm tàng bên trong mới là điều đáng sợ nhất. Nếu không thể giải quyết vấn đề này, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra đại họa.

Điều phiền phức là: "phe cải cách" đều là người một nhà. Ngoại trừ quan điểm chính trị khác biệt, các khía cạnh khác vẫn là Tinh Linh bình thường.

Đối với Tộc Tinh Linh có nhân khẩu thưa thớt mà nói, bất kỳ một vị tộc nhân nào cũng đều rất quý giá. Nếu không phạm phải trọng tội thì căn bản không thể dùng thủ đoạn mạnh tay để đàn áp!

Hơn nữa, việc truyền bá tư tưởng cũng không thể giải quyết bằng cách giết người. Nếu không giải quyết được vấn đề từ gốc rễ, đàn áp phe cải cách hiện tại, sau này sẽ còn xuất hiện nhiều phe cải cách mới.

Thậm chí hai bên còn kết mối huyết hải thâm cừu khi đàn áp xảy ra đổ máu. Lần tiếp theo gặp lại sẽ không còn là "phe cải cách" nữa, mà là "phe cách mạng".

Chương 1747: Cải Cách (2)

Tồn tại vấn đề không đáng sợ, bất kỳ thế lực lớn nào có truyền thừa lâu đời đều có những vấn đề tồn đọng riêng.

Hiện tại, dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh, các mâu thuẫn có xu hướng tập trung bùng phát.

Để vượt qua giai đoạn khó khăn này, các thế lực lớn đều có những toan tính riêng.

Có thế lực lựa chọn cải cách nội bộ, có thế lực lựa chọn đàn áp bằng vũ lực, có thế lực lại lựa chọn chuyển hướng mâu thuẫn ra bên ngoài.

Trong bối cảnh đó, Nhân tộc vốn chia năm xẻ bảy lại thể hiện ra ưu thế độc đáo.

Nhờ vào cạnh tranh nội bộ, mặc dù rất nhiều quốc gia Nhân tộc rơi vào suy tàn, nhưng cũng có không ít quốc gia Nhân tộc đang trong thời đỉnh cao.

Có lẽ nhân tộc như vậy sẽ không bao giờ ở trạng thái mạnh nhất, nhưng cũng sẽ không trực tiếp chìm xuống. Trong phần lớn thời gian, họ có thể duy trì thực lực ở mức trung bình.

Ngược lại, các dị tộc thống nhất, sau khi những vấn đề tồn đọng bộc phát thì lại có vẻ luống cuống tay chân.

Hoặc là dục hỏa trùng sinh, một lần nữa tạo dựng vinh quang cho riêng mình; hoặc là không ngừng chìm xuống suy tàn, cho đến khi biến mất khỏi đại lục.

"Đại tỷ, nhị tỷ, cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách."

"Đám người trẻ tuổi kia có tinh lực dồi dào. Nếu áp chế quá dài, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề."

"Ta thấy thay vì đè ép để bọn hắn sinh lòng oán hận, không bằng trực tiếp chia cho bọn hắn một mảnh đất, để bọn hắn xây dựng gia viên mới!"

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ đề nghị.

Hiển nhiên, lập trường của tam đại Nữ vương Tinh Linh trong việc đối phó với phe cải cách cũng không giống nhau.

Nếu không phải lực lượng của phe bảo thủ quá mạnh, có lẽ Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ cũng muốn thúc đẩy cải cách, đề xuất hiện tại thực ra cũng là một dạng thỏa hiệp.

Tộc Tinh Linh cái khác không nhiều, chính có nhiều đất đai.

Trên vùng đất mới chiếm được hiện giờ còn chưa có nhân khẩu, đều đã trở thành công viên vui chơi của dã thú, có lẽ tương lai còn trở thành công viên vui chơi của Ma thú.

Sau khi chần chờ một chút, Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm có chút do dự nói: "Phân chia một khu đất cho phép họ tự cai trị cũng không phải là không được."

"Chỉ bất quá những tiểu tử này, khuyết thiếu cầm quyền kinh nghiệm. Từng cái lại mắt cao hơn đầu, tụ tập lại một chỗ sợ rằng sẽ náo ra mới nhiễu loạn đến!"

Loại này lo lắng, nếu là đặt tại chủng tộc khác, tuyệt đối là hạnh phúc phiền não.

Có đầy đủ tài nguyên, có thể trấn an các đại lợi ích đoàn thể, tuyệt đối là lý tưởng nhất trạng thái.

Đến như khuyết thiếu xử lý kinh nghiệm, căn bản cũng không có thể tính vấn đề.

"Gây ra những rối loạn mới cũng tốt hơn là cứ kìm hãm như bây giờ. Nếu kéo dài thời gian, chúng ta sẽ trở thành những phần tử ngoan cố muốn mà phe cải cách muốn lật đổ!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo Nguyên tức giận nói.

Trong tình huống không thể hạ sát thủ, muốn ngăn chặn sự lan truyền của tư tưởng mới là vô cùng khó khăn.

Cố gắng đè nén mâu thuẫn cũng chỉ có thể giải quyết vấn đề tạm thời. Thường xuyên điều đình phân tranh nội bộ trong thời gian dài thì ai cũng sẽ chán nản.

"Nếu hai người đều đồng ý, vậy thì cứ làm như thế đi!"

"Tuy nhiên, khu vực được phân chia cố gắng đừng nên tiếp giáp với Nhân tộc, tránh để xảy ra chiến tranh chủng tộc sẽ khó thu dọn!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Uỷ quyền dễ dàng, thu quyền khó.

Tham khảo ba Vương quốc Tinh Linh là biết, ban đầu chỉ là một phương án đối phó nhằm giảm bớt sự cảnh giác của Nhân tộc, đến nay gần như đã trở thành ba bộ máy riêng biệt.

Nếu không phải chịu áp lực từ nhân tộc, e rằng Tộc Tinh Linh đã thực sự bị chia rẽ rồi.

Bây giờ lại làm điều này, cục diện tương lai còn không biết sẽ phát triển đến đâu.

Biết rõ làm vậy là trị ngọn không trị gốc, nhưng do tình hình hiện tại bị buộc phải làm vậy trước. ...

Vương quốc Falcon.

Sau khi các quốc gia Nhân tộc nhắm mũi dùi vào Giáo Đình, hòn đảo cổ kính này đã có cơ hội thở dốc. Không có sự can thiệp của cường quốc, các phe phái trong cuộc nội chiến nhanh chóng ngồi vào bàn đàm phán.

Nghe thì giống như trò đùa, nhưng hành động này lại rất "Quý tộc" .

Trong thế giới quý tộc, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, họ sẽ không ăn thua đủ với nhau.

Ngoài những quý tộc liên quan đến vụ án thí quân là không được khoan thứ ra, những vấn đề khác đều có thể thương lượng.

Đương nhiên, đây đều là mặt ngoài.

Thoạt nhìn đây là cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa quý tộc uy tín lâu năm và quý tộc mới nổi, nhưng trên thực tế lại là cuộc tranh giành quyền lực giữa dòng chính và chi mạch của quý tộc uy tín lâu năm.

Huyết mạch của tập đoàn quý tộc vô cùng phức tạp, phần lớn quý tộc thương nghiệp mới nổi đều là chi mạch của các quý tộc uy tín lâu năm.

Trong quá trình trỗi dậy, một số quý tộc thậm chí còn nhận được sự hỗ trợ bí mật từ gia tộc.

Chỉ có điều, xuất phát từ tư duy không để trứng trong cùng một cái giỏ, nên mọi người mới cố tình che giấu mối quan hệ này.

Sự thật chứng minh rằng, cách chơi này của họ vô cùng thành công.

Dù là quý tộc bình dân hăng hái hay vị Quốc vương xui xẻo đã chết kia đều bị họ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Không nghi ngờ gì nữa, thành công chỉ thuộc về số ít.

Sau khi trải qua cuộc cạnh tranh sinh tồn của nội chiến, không chỉ quý tộc mới nổi bị tổn thương nặng nề mà những quý tộc lâu đời bị tụt hậu cũng bị đào thải.

Thảm hại nhất vẫn là vương thất, rõ ràng là thực lực không yếu, nhưng bởi vì dòng chính đã bị chết hết, khiến cho nội bộ rơi vào tình trạng chia năm xẻ bảy, bị mất một lượng lớn lợi ích.

Vương triều Tử Kim Hoa truyền thừa nghìn năm đã đến thời khắc thoi thóp.

Chương 1748: Đổi Đất

May mắn thay, ba gia tộc chiến thắng là Cameronburg, Mellon và Schneider có sức mạnh tương đương nhau, ba gia tộc này kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không thể làm gì được ai, nên mới tránh được bi kịch thay đổi triều đại.

Sau một loạt cuộc cò kè mặc cả và giao dịch nội tình, công chúa Marisol, người đã trốn thoát bằng cách lấy chồng xa đã được ba gia tộc đưa lên ngai vàng.

Sau vài trăm năm, một vị nữ hoàng mới lại xuất hiện trong thế giới Nhân tộc.

Nhìn vào tin tức trong tay, Hudson chìm vào suy tư. Hắn còn tưởng rằng Vương triều Tử Kim Hoa sắp sụp đổ, nhưng không ngờ rằng nó lại bùng cháy trở lại.

Thẳng thắn mà nói, công chúa Marisol lên ngôi cũng không phải là dòng chính của vương thất.

Từ tình hình huyết thống, công chúa Marisol là con gái của chú của Henry V, đã cách nhau mấy đời. Trong tình huống bình thường, công chúa Marisol hoàn toàn không có quyền thừa kế.

Bên ngoài tư liệu, nàng có thể leo lên vương vị, hoàn toàn là bắt nguồn từ tam đại gia tộc thỏa hiệp.

Là thượng vị giả, Hudson sẽ không nhìn nhận vấn đề đơn giản như vậy. Nếu chỉ đơn thuần là nâng một con rối lên ngôi, Vương triều Tử Kim Hoa vẫn còn nhiều chi thứ vương tộc khác.

Một số thành viên trong số đó thậm chí còn có huyết thống gần hơn cả công chúa Marisol.

Sự thay đổi quyền lực đơn thuần không đáng nói đến, điều quan trọng là sau khi Marisol lên nắm quyền, cô đã lập tức ban hành "Hiến chương Cải cách".

Cải cách không phải là chuyện mới mẻ. Nội chiến đã bùng nổ, có thể tưởng tượng được những tệ nạn kéo dài lâu ngày trong Vương quốc Falcon.

Hudson thậm chí không thèm nhìn những điều khoản sáo rỗng như cắt giảm nhân viên, nâng cao hiệu suất cầm quyền vv...

Điều thực sự khiến hắn chú ý là:

Điều khoản thứ bảy: Khuyến khích phát triển công nghiệp và thương nghiệp...

Điều khoản thứ mười ba: Khuyến khích phát triển thương mại hàng hải...

Điều khoản thứ mười tám: Phế bỏ thuế quan nội bộ...

Mặc dù nội dung cụ thể còn non nớt, nhiều vấn đề chi tiết chưa được đề cập, nhưng đây cũng là một sự bùng nổ.

Là một cường quốc thương mại hàng hải, Vương quốc Falcon có tư tưởng cởi mở hơn, dễ tiếp nhận công nghiệp và thương nghiệp hơn, Hudson có thể hiểu được.

Nhưng trực tiếp ban hành luật khuyến khích, tính chất của chuyện này liền thay đổi.

Ngay cả khi ba gia tộc hưởng được phần lớn lợi ích từ đợt cải cách này, thì những tàn dư sót lại vẫn có thể nuôi dưỡng một nhóm lợi ích mới.

Tất nhiên, đợt cải cách này vẫn chưa triệt để, vẫn chưa thực sự phá vỡ chế độ nông nô phong kiến.

Nhưng với sự phát triển của công nghiệp và thương nghiệp, các quý tộc lâu đời cuối cùng sẽ nhận ra: nền kinh tế nông nô truyền thống kiếm tiền quá chậm.

Lợi nhuận từ việc bóc lột nông nô không thể so sánh được với thu hoạch từ dân tự do. Đến lúc đó, giải phóng nông nô cũng là điều thuận lý thành chương.

Tất nhiên, quá trình này có thể sẽ khúc chiết. Các quý tộc phản ứng chậm chạp và không bắt kịp nhịp điệu thời đại có khả năng cao sẽ trở thành "phần tử ngoan cố" cản trở sự tiến bộ.

Nhưng mà, thế giới siêu phàm cũng có một ưu điểm. Sau bảy tám thế hệ, lão tổ tông ở phía trên có thể vẫn còn sống.

Đối với những bậc lão thành nắm giữ quyền nói chuyện mà nói, dù sao cũng là hậu bối, dòng nào hưng thịnh cũng đều có thể chấp nhận được.

Khi mâu thuẫn trở nên gay gắt, họ có thể ra mặt dàn xếp tranh chấp. Nội chiến ở Vương quốc Falcon đột ngột lắng xuống chính là kết quả can thiệp của những lão già này.

Nghĩ đến lợi ích của việc đi đầu cải cách, khiến cho Hudson đều muốn bắt chước, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm ưu thế.

Có bao nhiêu bụng thì ăn bấy nhiêu cơm. Ăn trước cơm của mấy chục năm sau, e rằng sẽ bị nghẹn chết.

Vương quốc Falcon có thể chơi như vậy, đó là vì họ có cái mâm không nhỏ, nội bộ liền có thể chống lên một vòng kinh tế tuần hoàn.

Mà nền tảng như vậy, Sơn Địa Lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh lại không có.

Thiếu thị trường cơ bản với vài chục triệu dân, vội vàng lao vào phát triển công nghiệp và thương nghiệp, chưa đầy một năm sản lượng sẽ tràn đầy, sau đó thì mọi ngành nghề sẽ tàn lụi. ...

"Đối với các biện pháp cải cách của Vương quốc Falcon, các ngươi cho rằng chúng ta có thể tham khảo những điều khoản nào?"

Hudson triệu tập các thành viên chủ chốt và hỏi ý kiến.

Cải cách không bao giờ là chuyện một sớm một chiều. Để tránh đưa ra những biện pháp cải cách vượt mức quy định gây hại cho bản thân, việc thu thập ý kiến của tầng lớp quản lý bản địa là rất cần thiết.

Nếu ngay cả người nhà cũng không thể thuyết phục được, thì dù cho cải cách có được thúc đẩy mạnh mẽ, cuối cùng cũng khó có thể thực hiện được.

Bản chất của quy tắc là phục vụ con người, quy tắc mà mọi người đều phản đối, cho dù xuất phát điểm tốt đẹp đến đâu, cũng chỉ chứng tỏ quy tắc đó không hợp lý.

"Công tước, mô hình vận hành của lãnh địa và quốc gia là không giống nhau."

"Các biện pháp cải cách mà Vương quốc Falcon đang thực hiện chủ yếu dựa trên tình hình thực tế của chính họ."

"Sau nội chiến, tam đại gia tộc của Vương quốc Falcon đã nắm giữ quyền lực của vương quốc, chỉ cần tam đại gia tộc thống nhất lập trường thì cải cách sẽ được thúc đẩy."

"Hơn nữa, Vương quốc Falcon là một quốc đảo biệt lập trên biển, chỉ cần sức mạnh hải quân đủ mạnh, họ có thể tránh được sự can thiệp từ bên ngoài."

"Vương quốc Falcon sau khi thống nhất lại vừa hay có thực lực này. Sức mạnh hải quân của họ được xếp số một số hai trên toàn đại lục."

"Thêm vào đó, việc tận dụng lợi thế vận tải biển có thể giảm thiểu đáng kể chi phí vận chuyển, tạo điều kiện thuận lợi cho phát triển thương mại."

"Những điều kiện tiên quyết này là những gì mà chúng ta không có."

Jacob uyển chuyển khuyên.

Là quan chức phụ trách chính vụ, chuyện mà ông ta lo lắng nhất là lãnh chúa sẽ hành động hấp tấp.

Chương 1749: Đổi Đất (2)

Tuyết Nguyệt lĩnh đã mở rộng đáng kể, diện tích khu vực kiểm soát thực tế gần gấp đôi so với khu vực phong ấp được phân chia ban đầu của vương quốc.

Cộng thêm khu vực kiểm soát thực tế của lãnh địa mới, dự kiến vượt qua một triệu km vuông chỉ còn là vấn đề thời gian.

Với diện tích lãnh thổ rộng lớn như vậy, thậm chí còn lớn hơn nhiều Công quốc, nhưng dân số lại chỉ vỏn vẹn chưa đến ba triệu người.

Theo quan điểm của Jacob, bất kỳ cải cách nào hiện nay cũng không quan trọng bằng việc tăng dân số.

Trong thời gian qua, ngoài việc chuẩn bị cho việc khai thác lãnh địa, công việc chính của Bộ Chính vụ là mua người và di dân.

Các mặt hàng xuất khẩu chính của lãnh địa: —— Ma pháp dược tề; còn nhập khẩu là lương thực và dân số.

Còn về phần xuất nhập khẩu các sản phẩm công nghiệp khác, tỷ trọng chưa đến 10% tổng kim ngạch xuất nhập khẩu.

Mặc dù so với các lãnh địa khác thì vẫn đang dẫn đầu, nhưng cơ cấu ngành nghề của lãnh địa vẫn là nền kinh tế tự cung tự cấp tiêu chuẩn của lãnh chúa phong kiến.

So với cải cách đang diễn ra ở Vương quốc Falcon, hệ thống phong kiến này thực sự lạc hậu, nhưng được cái là hiệu quả.

Đặc biệt là trong quá trình khai hoang, đội ngũ khai hoang được tổ chức thống nhất bởi phủ lãnh chúa có khả năng chống chịu rủi ro cao hơn nhiều so với sản xuất nông nghiệp kiểu gia đình nhỏ.

"Ta biết những vấn đề thực tế này, vì vậy khuôn khổ chung không thể thay đổi. Hiện tại chỉ cần thay đổi một số khu vực."

"Sau khi chiến tranh lần này kết thúc, trong một thời gian dài tới đây, Thú nhân sẽ khó có thể gây ra uy hiếp đối với Vương quốc."

"Sự phát triển của quân đội lãnh địa về cơ bản đã đến giai đoạn bế tắc. Với dân số hiện tại của chúng ta, việc nuôi dưỡng 30. 000 quân thường trực là chuyện không dễ dàng gì."

"Nếu tăng thêm nữa, e rằng các ông bạn láng giềng cũng sẽ không yên tâm. Đặc biệt là Quốc vương đang ở trong vương đô, e rằng sẽ mất ăn mất ngủ!"

"Điều quan trọng tiếp theo cần được khai thác là - Hải quân!"

"Bỏ qua lợi ích khổng lồ từ thương mại hàng hải, Sơn Địa Lĩnh và Tuyết Nguyệt Lĩnh đều bị ngăn cách bởi biển cả mênh mông, để đảm bảo sự thông suốt giữa hai lãnh địa, chúng ta cần phải có một hạm đội mạnh mẽ."

"Tất nhiên, chúng ta còn một lựa chọn khác là đổi đất với các quý tộc khác, trực tiếp di dời lãnh địa đến thảo nguyên để liên kết thành một mảng."

Ngay khi Hudson dứt lời, sắc mặt của mọi người lập tức thay đổi.

Mọi người đã từng trải qua việc đổi đất. Tuy nhiên, lúc đó chỉ diễn ra ở nội bộ tỉnh Đông Nam, số lượng quý tộc liên quan cũng không nhiều.

Tình hình hiện tại rõ ràng là khác biệt, Sơn Địa Lĩnh có đất đai màu mỡ, cơ sở hạ tầng hoàn thiện, diện tích lãnh thổ cũng không nhỏ.

Nếu đổi sang thảo nguyên, sẽ có nhiều vấn đề hơn. Không chỉ phải tính toán giá trị sản xuất, mà di dời người dân cũng là một vấn đề nan giải.

"Công tước đại nhân, những vấn đề khác đều có thể thương lượng, nhưng việc đổi đất thì tuyệt đối không thể!"

"Sơn Địa Lĩnh có đất đai màu mỡ, rất thích hợp cho sản xuất nông nghiệp, đóng góp tám phần mười năng suất lương thực của lãnh địa, và toàn bộ sản lượng thép."

"Chúng ta có thể tự cung tự cấp lương thực và vũ khí trang bị chủ yếu là nhờ vào Sơn Địa lĩnh."

"Mặc dù Tuyết Nguyệt lĩnh cũng phát triển rất nhanh, nhưng để đuổi kịp Sơn Địa Lĩnh vẫn cần rất nhiều thời gian."

"Hiện tại chúng ta không thiếu đất, nên không cần đổi đất với người khác."

"Nếu thật sự cần đất, cứ trực tiếp cướp trong tay Thú nhân đoạt là được!"

David hoảng hốt nói.

Là quan chức nông nghiệp của lãnh địa, vì tự cung tự cấp lương thực, tóc của ông ta đã sắp rụng hết.

Mãi mới chờ đến lúc Sơn Địa Lĩnh được khai phá, nhưng chưa được hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp bao lâu thì lãnh chúa lại nảy sinh ý định đổi đất.

Trên thực tế, mọi người cũng hiểu rõ lợi ích của việc tập trung lãnh địa.

Tuyết Nguyệt lĩnh có tỷ lệ đóng góp thấp chủ yếu là do thời gian khai phá ngắn, dân số lãnh địa thiếu hụt nghiêm trọng, và lại nằm gần tiền tuyến.

Nếu xét về mặt tài nguyên, với diện tích lãnh thổ rộng lớn như vậy, tổng lượng tài nguyên chắc chắn vượt xa Sơn Địa Lĩnh.

Tuyết Nguyệt Lĩnh đã phát hiện ra các mỏ khoáng sản phổ biến như than đá, quặng sắt, quặng đồng, quặng vàng, muối, nhưng vẫn chưa được khai thác.

Hai phương án mà Hudson đưa ra thực chất là sự va chạm giữa lục quyền và hải quyền.

Hiện tại, mối đe dọa từ Thú nhân đã giảm xuống, nền tảng của Tuyết Nguyệt lĩnh đã vững chắc, cơ bản sẽ không xảy ra thảm kịch sụp đổ.

Nếu di dời toàn bộ lãnh địa đến đây thì không cần phải bàn cãi, chỉ cần tập trung phát triển quân đội là đủ.

Một khi trọng tâm chiến lược được xác định là toàn lực Đông tiến. Vậy thì trong tương lai chắc chắn sẽ không thiếu trận chiến, việc tăng cường quân đội là điều cần thiết.

Miễn là lợi ích đủ lớn, Hudson không quan tâm đến việc Caesar IV có ngủ ngon hay không.

An phận thủ thường phát triển trong lãnh địa, không đến kinh thành làm quan, không chủ động phá vỡ luật chơi chính trị, không gây phiền toái cho vương quốc, đó đã là một lãnh chúa quý tộc đạt tiêu chuẩn rồi.

Còn về phần hải quân, chỉ cần duy trì một đội tàu vận chuyển quân đội có thể đe dọa khu vực ven biển của Đế quốc Thú Nhân là đủ.

Ba chiếc thuyền U Linh thuyền chính là rào cản chiến lược tốt nhất, ai dám kiếm chuyện trên kiếm, đảm bảo bọn hắn sẽ bị nuôi cá một cách mơ hồ, giống như hạm đội của Giáo Đình vậy.

Nếu không đổi đất, tiếp tục thực hiện chiến lược phát triển hai nơi, thì một đội hải quân có khả năng chiến đấu là điều cần thiết.

Thuyền U Linh chỉ có thể làm những việc mờ ám, ở bên ngoài thì Sơn Địa Lĩnh vẫn cần một hạm đội có thể ra tay.

Chương 1750: Đổi Đất (3)

"Công tước, David nói không sai."

"Sơn Địa Lĩnh có tầm quan trọng chiến lược to lớn, không chỉ cung cấp lương thực cho chúng ta mà còn nối liền với Nam Cương của vương quốc."

"Nắm giữ hai nơi này, ảnh hưởng của chúng ta sẽ trải dài từ Nam ra Bắc trong vương quốc, chứ không chỉ đơn thuần là quý tộc ở Cận Đông!"

Sau khi Cairne nói xong, đám người liền lập tức mở miệng khuyên nhủ Hudson từ bỏ suy nghĩ đổi chỗ này.

Chỉ là phát triển hải quân thôi, cùng lắm thì tăng thêm một khoản nợ cho lãnh địa. Dù sao ngân hàng cũng là của nhà mình mở, không lo không vay được tiền.

Nhưng Một khi ảnh hưởng chính trị bị mất đi thì coi như xong.

Đối với các gia tộc lớn, ảnh hưởng chính trị là nửa cái mạng. Thường thì một khi mất đi ảnh hưởng chính trị, việc bị đá ra khỏi cuộc chơi chỉ còn là vấn đề thời gian.

Có lẽ trong thời đại của Hudson, nhờ vào các tướng lĩnh và cố nhân dưới trướng, hắn vẫn có thể ảnh hưởng được đến các tỉnh của Vương quốc, nhưng người thừa kế tương lai chắc chắn không có khả năng này.

Ngay cả khi gen đủ cao, đời đời đều xuất hiện nhân kiệt, nhưng cũng không có nhiều Thú nhân để họ giẫm đạp.

Một khi quét sạch Đế quốc Thú Nhân, Bắc đại lục về cơ bản sẽ hòa bình. Ít nhất trong vòng một trăm năm, Vương quốc Alpha sẽ bận rộn với việc tiêu hóa chiến quả.

Vương quốc Alpha không gây chuyện, Tộc Tinh Linh với nhân khẩu thưa thớt và yêu thích hòa bình chắc chắn sẽ không phát động một cuộc chiến tranh "tất thua về mặt chiến lược".

Tương lai không còn quan trọng nữa, không có vương quốc nào có thể trường thịnh không suy. Bình yên thoải mái trải qua trăm năm, đại khái là sẽ đến lúc bắt đầu xuống dốc.

Một quốc gia đang suy thoái, lo cho việc nội bộ còn không xong. Làm sao có thời gian để bành trướng ra bên ngoài chứ!...

Quang Minh thánh sơn, Cùng với sự kết thúc của nội chiến Vương quốc Falcon, Giáo Đình là thế lực duy nhất của Nhân tộc vẫn phải chịu cảnh bị tấn công.

Đối mặt với sự ép từ các bên, mái tóc của Shelter VII đã bạc đi một nửa.

Phải biết rằng ông ta chính là cường giả Thánh Vực, theo lý thuyết thì sau khi đến cảnh giới này, chức năng sinh lý sẽ duy trì ở đỉnh cao cho đến tuổi già.

"Tiến trình đàm phán đến đâu rồi?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Đánh là không thể đánh, các quốc gia Nhân tộc liên kết lại để gây áp lực, chống đối bằng vũ lực chắc chắn là hạ sách.

Cho dù Giáo Đình dốc hết toàn bộ vốn liếng thì nhiều nhất cũng chỉ có thể gây thêm chút phiền toái cho kẻ thù.

Hiện giờ mọi người chỉ muốn làm suy yếu Giáo Đình, nếu tình hình tiếp tục xấu đi, e rằng sẽ dẫn đến sự diệt vong của Giáo Đình.

Hai ứng cử viên thay thế đã xuất hiện, hiện tại không còn như 300 năm trước, vị trí của họ đã không phải là không thể thay thế nữa.

So với Giáo Đình chính thống này, hai Giáo Đình kia đều nổi tiếng với sự cởi mở, trao toàn bộ quyền hành cho các Giáo Đình địa phương.

Đặc biệt là Giáo Đình Phương Bắc, các Giám mục địa phương đều có thể biên soạn giáo lý dựa trên tình hình thực tế của bản thân, chủ trương là cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng.

Đây mới chỉ là khởi đầu, nhìn thấy người Frank và người Alpha chơi hight như vậy, Vương quốc Iberia cũng đang âm thầm lên kế hoạch.

Bọn họ không lập ra Giáo Đình mới, mà chỉ tiến hành giải thích lại giáo lý ban đầu, một số nơi còn tiến hành "gia công nghệ thuật".

Không thể nói là hoàn toàn lật đổ, chỉ có thể coi là không liên quan.

Dưới sự giải thích giáo lý mới của người Iberia, địa vị của tôn giáo đã được đặt dưới luật pháp của vương quốc.

Ngoài việc quyền lực bị thu hẹp đáng kể, điểm mấu chốt là tất cả các nhân sự của Giáo Đình đều phải được chính phủ vương quốc phê duyệt; thu chi tài chính hàng ngày cũng phải chịu sự giám sát và quản lý của chính phủ vương quốc.

Không nghi ngờ gì nữa, những nội dung cải cách tôn giáo này là vô cùng trí mạng đối với Giáo Đình chính thống như bọn hắn.

Theo tình hình này phát triển, tương lai sẽ không phải Giáo Hoàng công nhận tính hợp pháp của Quốc vương nữa, mà là Quốc vương quyết định tính hợp pháp của Giáo Hoàng.

"Bệ hạ, tiến trình đàm phán không có bất kỳ tiến triển nào. Kẻ thù hoàn toàn không có ý định đàm phán, không có chút thiện chí đàm phán nào."

"Nói đúng hơn là đang cố ý kéo dài thời gian chứ không phải là đang đàm phán với chúng ta!"

Hồng Y chủ giáo Asprila trả lời một cách bất lực.

Bản chất của đàm phán ngoại giao là sức mạnh, cốt lõi là lợi ích.

Quân đội các nước từ xa chạy đến Giáo hoàng quốc, không thể không toi công bận rộn được. Các nhà ngoại giao hiểu cách đối nhân xử thế đương nhiên sẽ không cắt đứt tài lộ của đồng nghiệp.

Vất vả lắm mới có cơ hội kiếm tiền, mọi người đương nhiên là phải cố gắng hết sức.

Trong bối cảnh đó, ngay cả khi Giáo Đình chấp nhận toàn bộ quyết định của Hội đồng Liên minh, người ta cũng sẽ tìm cớ để kéo dài thời gian.

"Khốn nạn!"

"Những kẻ này thực sự chính là niềm sỉ nhục của quý tộc!"

"Hành vi trơ trẽn như vậy, toàn bộ tiêu chuẩn đạo đức trên đại lục đều bị bọn chúng kéo xuống!". . .

Trong thâm tâm, Shelter VII đã dùng hết tất cả các từ ngữ để rủa một lần, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ ra ngoài.

Khác với những lần trước, cuộc khủng hoảng lần này chỉ cần hơi không cẩn thận thì chính là tai họa lật úp. Là dê đầu đàn, ông ta nhất định phải giữ bình tĩnh.

"Tiếp tục đàm phán với bọn hắn, mặc kệ đám người này có thành ý hay không, nhưng đàm phán không thể kết thúc được."

"Phái người âm thầm thu thập chứng cứ cướp bóc của bên địch, chuẩn bị đệ trình kháng nghị lên Liên minh Nhân tộc, ta không tin là bọn hắn không cần thể diện nữa!"

Không phải Shelter VII muốn tỏ ra yếu đuối, mà thực sự trong tình hình hiện tại, ngoài việc phản đối ra, họ không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Chương 1751: Đổ Bộ

Nếu như chỉ có một mình Đế quốc Frank, bị dồn đến đường cùng thì bọn hắn còn có thể lộn cái bàn, phái cao thủ Giáo Đình đi đánh du kích với kẻ thù.

Một nhóm cường giả Thánh Vực vứt bỏ thể diện đánh lén tuyệt đối có thể gây ra sức tàn phá kinh thiên động địa.

Nhưng bây giờ thì không được, gần một nửa cường giả Thánh Vực trong Nhân tộc đều đang tập trung ở Giáo Hoàng Quốc.

Một khi lật bàn, kẻ địch chết hay không thì không biết, nhưng bọn hắn chết chắc rồi.

Cao thủ đỉnh cấp khó giết, nhưng không có nghĩa là không giết được.

Đây đều là nội tình dùng để bảo vệ truyền thừa của Giáo Đình, nếu như bị tiêu hao trên chiến trường, vậy thì sẽ thật sự bị đứt đoạn truyền thừa.

Tính mạng của những người có mặt ở đây đều đã được cột chặt lên chiếc chiến xa mang tên Giáo Đình, tổ bị phá thì không có trứng lành, lúc đó sẽ thật sự là có nhục cùng nhục. . . .

"Giết!"

Tiếng la giết qua đi, quân tiên phong của liên minh năm nước đã hoàn thành việc đổ bộ lên cảng Cannodon một cách thuận lợi.

Nhưng không phải do họ quá mạnh, mà chủ yếu là vì quân phòng thủ đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Gần đây, Giáo Hoàng quốc liên tục gặp tin xấu, đủ loại tin đồn bay đầy trời, làm cho lòng người hoang mang.

Mặc dù Shelter VII đã ra lệnh bác bỏ tin đồn, nhưng vấn đề là dù không có tin đồn thì tình hình của Giáo Hoàng quốc cũng đang vô cùng nguy hiểm!

Quân chủ lực thậm chí còn không đánh bại được một đội quân phụ của người Frank, ngược lại còn bị kẻ địch nắm bắt cơ hội, tiêu diệt một số quân đoàn chủ lực.

Hiện tại, các quốc gia Nhân tộc đều lấy cớ "điều đình" để đến đây kiếm chác, ngay cả người lạc quan nhất cũng không còn tin tưởng vào tình hình hiện tại.

Giáo hoàng ra lệnh kêu gọi tín đồ chống lại kẻ thù xâm lược, nhưng những người phụ trách thi hành mệnh lệnh lại không làm tròn trách nhiệm.

Những con ông cháu cha này chỉ giỏi hưởng thụ và kiếm tiền, tu vi cá nhân tuy không thấp, nhưng khả năng chiến đấu thực tế lại vô cùng yếu kém.

Dù là Kỵ sĩ cùng cấp bậc, nhưng những bông hoa được nuôi dưỡng trong nhà kính này hoàn toàn không thể so sánh với những tinh binh từng trải qua chiến trường.

Trong tình trạng quân số hơi chiếm ưu thế, chỉ một đợt xung phong của quân tinh nhuệ từng trải qua bách chiến của Vương quốc Alpha đã khiến cho họ tan vỡ.

Quân tiên phong bị đánh tan tác, các đơn vị quân đội phía sau lập tức rối loạn, mặc cho chỉ huy la hét thế nào cũng không có tác dụng.

Khi chiến kỳ của liên minh năm nước tung bay trên bến cảng, quân phòng thủ trong thành đã tranh nhau tháo chạy, chỉ có một số ít sĩ quan lựa chọn giữ vững cương vị.

Bình thường bỏ bê huấn luyện, ăn bớt lương bổng, khi chiến tranh đến lại lôi kéo nông nô đến góp đủ số, rõ ràng là không thể gánh vác trọng trách bảo vệ thành trì được.

Thành trì là của Giáo Đình, nhưng mạng sống là của bản thân. Mọi người không cần thiết phải hy sinh mạng sống của mình vì vinh quang của Giáo Đình.

Dù sao chiến tranh tiến hành đến hiện tại, binh lính tan tác ở khắp nơi. Muốn truy cứu trách nhiệm cũng không thể thực hiện được.

Ai bảo Giáo Hoàng quốc thối nát chứ!

Nhóm sĩ quan đầu tiên làm lính đào ngũ đã bị xử tử về danh nghĩa, nhưng trên thực tế họ chỉ đổi một thân phận khác để tiếp tục sống.

"Trận chiến này diễn ra quá dễ dàng, chẳng lẽ kẻ địch có âm mưu gì đang chờ chúng ta sao?"

Bá tước Aurane nói với vẻ không chắc chắn lắm.

So với sự khát máu của Thú nhân, quân đội Giáo Đình thật sự là quá dễ bắt nạt.

Trong các cuộc chiến tranh trước đây, hai bên đều chiến đấu liều chết đến cùng. Lần này số kẻ địch bị tiêu diệt không nhiều, nhưng số tù binh lại vô cùng lớn.

"Ha ha. . ."

"Aurane, đây là ông đã quá đa nghi rồi!"

"Cường độ của cuộc nội chiến nhân tộc sao có thể so sánh với chiến tranh chủng tộc được."

"Không chỉ quân đội Giáo Đình yếu kém, các cuộc nội chiến Nhân tộc ở những khu vực khác cũng không có cường độ cao."

"Khác với việc chiến đấu với Thú nhân, bại trận sẽ trở thành thức ăn cho kẻ địch."

"Ở đây, nếu thua trận, chỉ cần đầu hàng là được. Cùng lắm là trả một khoản tiền chuộc lớn, không cần phải liều mạng."

"Bản thân các sĩ quan đều không liều mạng, binh lính lại càng không cần nói."

"Nói một câu không khách khí, nhìn khắp đại lục Aslante, ngoài quân đội Vương quốc ra, ai dám đảm bảo là có thể cho tất cả binh lính ăn no đủ?"

"Không chỉ quân đội Giáo Đình có ý chí chiến đấu yếu kém, tình hình của các quốc gia khác cũng không tốt hơn là bao. Những cường quốc như Frank và Iberia thì ta không rõ, dù sao. . ."

Nói đến đây, Tổng đốc Pierce lại nuốt trở vào. Nói xấu sau lưng đồng minh là điều không nên, hai bên cách nhau không xa, lỡ như bị nghe thấy thì sẽ rất khó xử.

Hiện giờ người Alpha có thể khinh bỉ người khác, nhưng trên thực tế, đãi ngộ của binh lính tầng lớp thấp trong Vương quốc Alpha cũng chỉ mới được cải thiện trong vài năm gần đây.

Trước đây, chỉ có một số quân chủ lực mới có thể đảm bảo cung cấp đủ nhu yếu phẩm.

Trong những năm gần đây, Vương quốc liên tiếp giành chiến thắng trên chiến trường, quân đội do Hudson cầm đầu cũng ngày càng có tiếng nói trên triều đình. Khi tranh giành tài nguyên, họ không hề khách khí.

Giới quý tộc lớn ở địa phương đều là những người hưởng lợi từ việc Vương quốc mở rộng lãnh thổ, lợi ích chung khiến họ trở thành người ủng hộ quân đội.

Bình thường, họ không cảm thấy những thay đổi này có gì to tát. Cho đến khi đích thân dẫn quân đi giúp đồng minh dẹp loạn, Pierce mới nhận ra sự khác biệt.

Trấn áp phản quân tà giáo chẳng khác nào trò chơi. Thường thì chỉ sau một đợt xung phong thì chỉ còn lại việc bắt giữ tù binh nữa thôi.

Nhưng biểu hiện của quân đội ba nước Trung đại lục lại không tốt đẹp gì cho lắm, một mặt là do sức chiến đấu thực sự không tốt, mặt khác là do binh lính tầng lớp thấp đồng tình với phản quân tà giáo.

Chương 1752: Ngụy Giáo Đình

Trong loại chiến tranh đàn áp quân khởi nghĩa này, thường chỉ có thể phát huy được bốn năm phần sức chiến đấu. Nếu chủ tướng có trình độ yếu kém thì còn có thể tiếp tục giảm xuống.

Quân đội Vương quốc là quân khách, không liên quan đến phản quân địa phương, càng không nói đến sự đồng cảm, ra tay không hề kiêng dè, việc đàn áp tự nhiên trở nên suôn sẻ.

Tuy nhiên, giới cao tầng của ba nước Trung đại lục lại không chú ý đến những chi tiết này, hoặc nói cách khác là họ đã cố tình bỏ qua, chỉ nhìn vào sức mạnh của quân đội Vương quốc Alpha.

Đến mức sau khi Tổng đốc Pierce dẫn quân đi dạo một vòng ở Trung đại lục, ba nước nhanh chóng xích lại gần Vương quốc về mặt chính trị, liên minh năm nước bỗng chốc trở nên đoàn kết hơn bao giờ hết.

Lần xuất binh sang Giáo Đình này là lần đầu tiên mà liên minh năm nước mở ra trận chiến tranh quy mô lớn kể từ khi thành lập, các bên đều đặt rất nhiều kỳ vọng.

Tiếc là kẻ địch không chịu hợp tác, ban đầu nói là cùng nhau phối hợp tác chiến, nhưng kết quả là quân tiên phong chỉ xung phong thăm dò một lần thôi đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ chiến đấu.

"Hai người đừng nói chuyện phiếm nữa, quân địch đã tan rã, nhanh chóng mở rộng chiến quả, trước tiên chiếm lấy bến cảng trước rồi nói!"

"Nghe nói Giáo Đình thích huy động tín đồ tác chiến, trước đây người Frank đã gặp không ít phiền toái, hai người cũng chú ý một chút."

Giọng điệu của trưởng bối nồng nặc khiến hai người không hề cảm thấy phản cảm, bởi vì người mở miệng dặn dò bọn họ là Robert, tính theo huyết thống, lão già này thực sự là trưởng bối của họ.

Đây cũng là lý do khiến các cường giả Thánh Vực ở đại lục Aslante không thích tham gia vào tranh chấp thế tục, bởi vì khắp nơi đều là hậu bối của họ.

Lấy Robert làm ví dụ, với tuổi thọ hơn một trăm bảy mươi tuổi, hậu duệ trực hệ đã truyền đến đời thứ chín.

Giới quý tộc lại thịnh hành việc thông gia, trong những tháng năm dài đằng đẵng này, bất kỳ một đời cháu gái, cháu ngoại nào gả đi sinh ra người thừa kế, lão ta liền trở thành tổ tông của người ta.

Mặc dù mối quan hệ huyết thống này đã rất xa, gần như có thể bỏ qua, nhưng khi xem xét đến thân phận cường giả Thánh Vực của Robert, những người có thể liên quan đến lão ta đều không ngại trên đầu mình có thêm một vị tổ tông.

Với tuổi thọ của cường giả Thánh Vực, việc giới đại quý tộc biến thành hậu duệ của bản thân chỉ là vấn đề thời gian.

Toàn bộ đều là con hiếu cháu ngoan, tranh chấp giữa các gia tộc trực tiếp biến thành cuộc đấu tranh giữa các hậu bối. Là tổ tiên chung, cường giả Thánh Vực đương nhiên không tiện ra mặt thiên vị.

Để tránh phiền phức, nhiều cường giả Thánh Vực đã chọn không tham gia vào tranh chấp thế tục, trực tiếp làm như không thấy, tâm không phiền.

"Lão tổ tông yên tâm, người dân trong cảng sẽ không trở thành phiền phức. Hạm đội trở về dù sao cũng là tàu rỗng, vừa vặn có thể để bọn hắn mang theo một chút chiến lợi phẩm!"

Bá tước Aurane cười ha hả nói.

Những người có thể giành được chỗ cho quân tiên phong đều là những người có hạm đội riêng. Tuy gia tộc của Bá tước Aurane không có hạm đội, nhưng ông ta có con rể tốt.

Trong lúc thuê hạm đội, Bá tước Aurane còn đến gặp Hudson để trao đổi sâu sắc.

Cuối cùng, hai người nhất trí rằng, muốn thoát khỏi mối đe dọa của tín đồ Giáo Đình, lựa chọn tốt nhất chính là đóng gói cả người lẫn hàng hóa lên tàu.

Giáo Đình đã thực hiện giáo dục nô lệ hóa trong nhiều năm tại sào huyệt của mình, tầng lớp nông nô thấp kém là những người mù quáng, tư tưởng và hành động hoàn toàn bị chi phối bởi các nhân viên thần chức.

Chỉ cần thay thế các nhân viên thần chức của Giáo Đình thành các nhân viên thần chức của Vương quốc để thống trị bọn họ, thì họ sẽ trở thành những công dân ngoan ngoãn nhất.

Vương quốc Alpha thiếu người, mang bao nhiêu người đi cũng không chê nhiều.

Về một khía cạnh nào đó, so với lợi ích tài phú một lần thì lao động có thể liên tục tạo ra tài phú mới là thứ quý giá nhất.

Lần đầu tiên đổ bộ, Vương quốc đã xuất động 30. 000 quân, vậy nên việc vận chuyển 50. 000 hoặc 60. 000 nông nô trở về là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nếu các hoạt động quân sự sau này diễn ra suôn sẻ, trong một thời gian dài tới đây, tất cả các tàu buôn xa của Vương quốc đều sẽ ở trạng thái chở hàng tối đa.

"Lão tổ tông, Aurane nói không sai. Vất vả lắm mới tới Giáo Hoàng quốc một lần, chúng ta không cần phải khách khí với bọn hắn."

"Cái gì có thể di chuyển được thì di chuyển hết, dù sao Vương quốc cũng đang thiếu người nghiêm trọng. Mang cả người và tài sản đi hết, đến nơi sẽ không còn chịu ảnh hưởng của ngụy Giáo Đình nữa."

Biểu hiện của Tổng đốc Pierce khiến Robert vô cùng hài lòng."Ngụy Giáo Đình", cái mũ này thực sự thú vị.

Trong thâm tâm, lão ta đã quyết định khi trở về sẽ yêu cầu chính phủ Vương quốc sửa đổi cách gọi trong tài liệu chính thức, trực tiếp thêm chữ "ngụy" vào trước tên Giáo Đình.

Thoạt nhìn chỉ là thêm một chữ, nhưng ý nghĩa chính trị lại hoàn toàn khác nhau, tương đương với việc phủ nhận tính hợp pháp của Giáo Đình.

Nếu đại lục các nước đều đi theo gọi, cho dù là bọn họ là Giáo Đình chính thống, cũng sẽ biến thành "Ngụy Giáo Đình" .

"Các ngươi cứ việc buông tay buông chân làm đi!"

"Tốt nhất là có thể di dời toàn bộ Giáo Hoàng quốc, nếu chính phủ Vương quốc có ý kiến gì thì kêu họ đến nói chuyện với ta!"

Robert hào phóng hứa hẹn.

Là một tên dị đoan điển hình, lão ta ủng hộ mọi hành động chống lại "Ngụy Giáo Đình".

Nếu có thể nhân tiện mở rộng Vương quốc thì càng hoàn hảo hơn.

Không dám mơ ước di dời toàn bộ Giáo Hoàng quốc, chỉ cần di dời được vài triệu người thôi cũng là một chiến thắng chiến lược vĩ đại rồi.

Chương 1753: Nhân Viên Thần Chức

Giới cao tầng thống nhất ý kiến, cuộc đại chiến cướp người ngay lập tức diễn ra ở Giáo Hoàng quốc. Cảng Cannodon, nơi đầu tiên được đổ bộ, đã trở thành nạn nhân đầu tiên.

Vô số nhân viên chức sắc Giáo Đình đang ẩn náu trong dân chúng, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đóng gói mang lên tàu rồi.

Mike và Hatcher chính là một trong số những cặp đôi xui xẻo đó.

Là những người mới của Giáo Đình, vì thiếu quan hệ, nên họ được giao cho nhiệm vụ: Ẩn núp vào hậu phương của kẻ địch, huy động tín đồ gây rối.

Mang đầy nhiệt huyết trong người, trước khi cảng thất thủ, họ đã chọn một gia đình tín đồ ngoan đạo và có được một thân phận mới.

Mọi việc diễn ra vô cùng suôn sẻ, chỉ chờ quân chủ lực của địch rời đi, họ sẽ hành động, phát động tín đồ chiến đấu đến cùng với địch.

"Mike, tình huống có chút không đúng!"

"Ngay cả khi kẻ địch muốn kiểm tra danh tính của chúng ta thì cũng không cần phải dồn hết tất cả mọi người đến bến cảng như vậy?"

"Chẳng lẽ bọn chúng đã phát hiện ra thân phận thật của chúng ta, muốn dùng chúng ta để lấp biển!"

Hatcher nói với vẻ mặt ủ rũ.

May mắn là có rất nhiều người trong đám đông có biểu hiện tương tự, nếu không hành vi dễ nhận biết như vậy sẽ ngay lập tức bị phát hiện.

"Nói bậy bạ gì đó, Thần Hi chi chủ sẽ phù hộ chúng ta! Cùng lắm là bị bắt đi làm việc khổ sai, với số người đông đảo như vậy, chẳng lẽ bọn chúng còn dám giết hết hay sao?"

"Cứ tạm thời quan sát tình hình trước đã, đừng hành động vội, đợi đến nơi rồi tùy cơ ứng biến!"

Mike cố tỏ ra bình tĩnh nói, nhưng đôi chân run rẩy đã tố cáo suy nghĩ thực sự trong lòng gã ta.

"Nhốn nháo cái gì, đám người các ngươi đều an phận một chút cho ta. Nếu như có người dám không tuân thủ quy củ, vậy thì có thể thử xem đao của ta có sắc hay không?"

"Thấy dãy phòng kia không, nam nữ chia nhau mỗi phòng năm người, lập tức vào trong rửa mặt sạch sẽ."

Thanh niên binh sĩ áp giải khiển trách một cách đầy kinh nghiệm.

Đây đã là lần thứ năm anh ta thực hiện nhiệm vụ áp giải, đã quá quen thuộc với quy trình này rồi. Đầu tiên là chọn ra những kẻ cứng đầu để giết gà dọa khỉ, những người còn lại đương nhiên sẽ ngoan ngoãn.

Nếu không giải quyết được vấn đề, vậy thì hãy giải quyết những người gây ra vấn đề trước. Ai náo loạn nhất thì xử lý người đó trước.

Những vấn đề còn lại, chỉ cần đưa người về Vương quốc sẽ có người chịu trách nhiệm sắp xếp.

Mike cùng Hatcher đi theo đám đông vào trong nhà đá để rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo mới, họ lại càng cảm thấy hoảng hốt hơn.

Không có bữa trưa nào là miễn phí, với thân phận bên ngoài của bọn hắn, không xứng có được phần đãi ngộ này. ...

Nỗi hoang mang không kéo dài bao lâu, khi đến giờ ăn, hai người đã nhanh chóng được hưởng thụ đãi ngộ phù hợp với thân phận của mình.

Mỗi người được hai củ khoai tây to bằng nắm tay, một chén canh súp rau xanh. Lượng thức ăn này còn không đủ cho một người.

Phụ nữ mang thai và trẻ em được ưu ái hơn một chút, được thêm một lát bánh mì đen và một miếng cá khô, trên súp rau xanh còn lơ lửng vài giọt dầu.

Với sự phân biệt đối xử rõ ràng như vậy, người thông minh đều biết đây là cố ý không cho họ ăn no.

Nông nô thực thụ không có phản ứng gì, đói khát đã trở thành chuyện thường ngày ở huyện. Từ nhỏ đến lớn họ chưa từng ăn được mấy bữa no, chỉ khổ cho những nhân viên thần chức như Mike và Hatcher đang trà trộn vào đây.

Mặc dù ở tầng lớp thấp nhất của Giáo Đình, nhưng dù sao cũng là thành viên của tầng lớp thống trị, cha ông đều là người của Giáo Đình, nên việc ăn no bụng vẫn có thể thực hiện được.

Mike và Hatcher còn khá tốt, bởi vì là con riêng, từ nhỏ đã không được coi trọng, khoai tây và súp rau xanh cũng có thể ăn rất ngon.

Nhưng một số nhân viên thần chức có xuất thân từ gia đình khá giả thì ngược lại, nhìn thức ăn trong tay, họ nhất thời không biết nên làm sao.

Chỉ là họ không biết, chính sự thất thố trong khoảnh khắc này đã làm lộ thân phận của bản thân.

Chỉ trong chớp nhoáng, những nhân viên thần chức bị lộ thân phận đã bị kéo ra cách ly để thẩm tra, khiến cho Mike và Hatcher bị dọa đến run lẩy bẩy.

Với quan hệ của Giáo Đình và Vương quốc Alpha, có lẽ nông nô bình thường sẽ không bị truy cứu, nhưng những nhân viên thần chức giống như bọn hắn thì nhất định trở thành đối tượng bị thanh toán.

Chuyện sau đó cũng giống như dự đoán của bọn hắn, trong doanh trại nhanh chóng có thêm vài cây gỗ, những kẻ xui xẻo bị bại lộ thân phận đang được treo bên trên.

Thực ra cũng không cần thăm dò, chỉ cần nhìn mặt mũi cũng có thể bắt được đại bộ phận nhân viên thần chức ngụy trang rồi.

Nông nô tầng lớp thấp, trừ những người đảm nhận vị trí đặc biệt như đầu bếp, còn lại đều có gương mặt hốc hác.

"Đều vểnh tai nghe cho kỹ cho ta, ta cho các ngươi thêm một cơ hội cuối cùng. Chủ động thẳng thắn bàn giao thân phận, bất kỳ ai dám giấu diếm không báo, mấy người bọn chúng chính là hậu quả!"

"Từ giờ trở đi, lấy doanh trại làm đơn vị, các ngươi tự mình dò xét lẫn nhau, phát hiện ra tình hình bất thường phải lập tức báo cáo."

"Tố giác một tên phần tử nguy hiểm, tiêu chuẩn phần ăn sẽ được tăng lên một cấp, đồng thời thưởng ba pound thịt."

"Người đầu tiên tố cáo, trực tiếp thăng chức trưởng phòng, phụ trách quản lý công việc thường ngày trong doanh trại."

"Kẻ biết tình tình nhưng che giấu không báo cáo - liên đới!"

"Nếu để bọn ta bắt được phần tử nguy hiểm nhưng lại không có người báo cáo, tất cả mọi người trong cùng doanh trại sẽ bị giáng cấp xuống làm nô lệ, khẩu phần ăn hàng ngày giảm một nửa."

Thanh niên sĩ quan chỉ vào những xác chết trên cột và nói với mọi người.

Chương 1754: Cướp Người

Vương quốc Alpha thiếu người, nhưng không phải ai cũng cần. Những phần tử bất ổn dù có lên tàu cũng là một mối đe dọa, phải loại trừ trước.

Chỉ dựa vào bản thân để sàng lọc thì quá lãng phí thời gian, lựa chọn tốt nhất là khuyến khích những kẻ này tố cáo lẫn nhau.

Trừ khi được đào tạo chuyên nghiệp, nếu không dù ngụy trang thế nào, những chi tiết nhỏ trong cuộc sống vẫn sẽ làm bại lộ thân phận.

Nghe xong lời giáo huấn của sĩ quan thanh, Mike và Hatcher vốn đang hoảng hốt nay lại càng trở thành tâm điểm chú ý.

Thấy ánh mắt khác thường của mọi người, Mike liền nhận ra điều bất ổn, gã vội vàng hét lên: "Chúng tôi thẳng thắn!"

Nói xong, gã trực tiếp kéo Hatcher đến trước mặt sĩ quan thanh niên rồi thành thật khai báo thân phận.

"Coi như các ngươi qua ải, sau này trong doanh trại an phận một chút, trở về vị trí của mình đi!"

Sau khi đăng ký thông tin cơ bản, viên sĩ quan thanh niên liền phất tay nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là hành động nhằm răn đe những nhân viên nằm vùng khác, đồng thời cũng là để tạo dựng uy tín trong doanh trại.

"Thẳng thắn sẽ khoan hồng" đã hoàn thành, vậy việc tố cáo được ban thưởng cũng sẽ được thực hiện."

Là người trong cuộc, Mike và Hatcher đã chủ động khai báo, đối với những nhân viên Giáo Đình đang ẩn náu mà nói, họ đã trở thành kẻ phản bội.

Cho dù có mưu đồ bí mật thì cũng không ai dám tìm họ. Vì lý do thân phận, ngay cả những người nông nô cùng phòng, để không bị liên lụy, cũng sẽ chủ động xa lánh họ.

Quả nhiên, sau khi thấy hai người khai báo mà không bị truy cứu trách nhiệm, tiếp theo có thêm vài người lần lượt chủ động khai báo.

Vận may đến lượt người thứ bảy thì kết thúc, bởi vì có người nhảy ra tố cáo.

Bất kể giáo dục ngu dân như thế nào, thù hận chung quy vẫn tồn tại. Một người nông nô thấy kẻ thù của mình cũng đang chuẩn bị ra đầu thú liền vội vàng nhảy ra tố cáo.

Không có gì bất ngờ, vì phản ứng chậm một bước, nên thi thể của vị Linh mục xui xẻo này đã bị treo lên trên cột.

Có ví dụ phản diện này, các hoạt động thanh lọc tiếp theo diễn ra suôn sẻ hơn nhiều.

Ngoài người của Giáo Đình thì còn có thương nhân, lính đánh thuê, tín đồ tà giáo trà trộn vào đám đông, thậm chí còn có thám tử của các thế lực lớn khác cài cắm.

Rõ ràng, những phần tử bất ổn này đều bị bắt giữ.

Những nông nô và dân tự do thân phận không có vấn đề, sau khi kiểm tra thân thể liền được bố trí lên thuyền rời đi. Toàn bộ quy trình diễn ra trôi chảy, rõ ràng là do có kinh nghiệm dày dặn.

Cùng với tiếng còi báo hiệu tàu rời bến, cảng Cannodon sầm uất nhanh chóng chìm vào im lặng.

Tuy nhiên, đây chỉ là sự khởi đầu, cùng với hành động của quân đội Vương quốc Alpha, những nơi họ đi qua đều trở nên im ắng.

Ngoài việc cướp bóc dân số, tất cả hàng hóa có giá trị vượt quá chi phí vận chuyển đều được đóng gói và gửi về.

Có lẽ cảm thấy hiệu quả tự mình làm việc không cao, sau khi nhận được tin tức, chính phủ Vương quốc đã lập tức tiến hành tham vấn thân thiện với giới lãnh đạo cấp cao của ba quốc gia Trung đại lục, sau khi trả giá một vài thứ liền có thêm ba người cướp dùm.

Về phần Công quốc Mosey, hiện tại họ cũng đang thiếu hụt lao động trầm trọng, lúc này đều bận rộn đưa người về nhà, tự nhiên không cần phải nói.

Do vị trí địa lý, số người họ cướp được phải đi bộ qua Vương quốc Alpha mới có thể đưa người về.

Hai nước đang trong giai đoạn trăng mật, việc mượn đường qua lại tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng vì quãng đường khá dài vẫn khiến cho tốc độ cướp người của họ bị trì hoãn.

Không phải là số người bị bắt đi ít, mà là số người có thể bình an đến Công quốc Mosey ít. Rất nhiều người di cư đã ngã xuống dọc đường vì đường sá xa xôi. ...

Quang Minh Thánh Sơn, hành động cướp người trắng trợn của Liên minh năm nước đã triệt để chọc giận Shelter VII.

Ban đầu ông ta cho rằng những người này qua đây chỉ để kiếm chác chút đỉnh, nhưng không ngờ ngay cả rễ rau hẹ cũng không buông tha.

Nếu không có biện pháp, để mặc cho hành động này tiếp tục, nền tảng của Giáo Đình sẽ bị lung lay.

"Tin tức đã được xác nhận chưa?"

Shelter VII tỉnh táo hỏi.

Không còn cách nào, nội dung tình báo quá kinh hoàng. Chỉ trong hơn một tháng, đã có hơn 30 vạn người bị đóng gói và đưa lên tàu.

Và đây chỉ là sự khởi đầu. Nếu Liên minh năm nước bất chấp mọi giá để cướp người, thì điều duy nhất có thể kiềm chế bọn họ chính là năng lực vận chuyển.

Tuy đại lục Aslante đại lục đang ở thời đại phong kiến, nhưng nhờ sự thúc đẩy của khoa học kỹ thuật ma pháp nên tốc độ phát triển của ngành vận tải biển không hề chậm.

Quân hạm đã bước vào kỷ nguyên ba nghìn tấn, tàu buôn có thể đóng được loại sáu nghìn tấn. Tại Vương quốc Falcon, nơi ngành hàng hải phát triển, họ thậm chí đã bắt đầu chế tạo những con tàu khổng lồ mười nghìn tấn.

Với sức mạnh của Liên minh năm nước, tập hợp vài chục vạn tấn tàu buôn là chuyện hoàn toàn không thành vấn đề. Nếu không còn chiến lợi phẩm khác, có lẽ một tháng có thể đưa đi ba triệu người.

Đương nhiên, đây chỉ số lượng về mặt lý thuyết. Trên thực tế, việc làm như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến thương vong thảm khốc.

Nông nô tuy không có nhân quyền, nhưng nếu số người chết quá nhiều, nước bọt của dư luận quốc tế có thể nhấn chìm Liên minh năm nước.

"Bệ hạ, chuyện này chúng thần nào dám nói lung tung!"

"Nhiều làng mạc, thành trì ở những nơi bị Liên minh năm nước chiếm đóng đã trở thành khu vực không người ở. Dựa vào hành tung di chuyển của dân số để phán đoán, điểm đến cuối cùng đều là cảng biển."

"Đồng thời thám tử của chúng ta ở khu vực Cận Đông cũng đã tận mắt chứng kiến rất nhiều nông nô đổ bộ tại Cảng Tân Nguyệt."

"Con số ba mươi vạn chỉ là ước tính của chúng ta. Hiện tại chúng ta vẫn chưa thể thống kê được chính xác kẻ địch đã bắt đi bao nhiêu người!"

Ulise trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 1755: Cướp Người (2)

Lão ta không hề muốn biết tin dữ này chút nào, nhưng không còn cách nào khác. Là chỉ huy tình báo, lão ta không thể không báo cáo khi đã nhận được tin tức.

"Có chứng cứ gì không?"

Shelter VII quan tâm hỏi.

Hành động ngăn cản là nhất định phải làm!

Nếu như điều kiện cho phép, Shelter VII hận không thể lập tức xuất binh. Tiếc rằng trận đại chiến trước mắt không chỉ tống táng lực lượng chủ lực của họ, mà còn cả niềm tin chiến thắng.

Ngay cả trước khi lớp vỏ bọc hổ giấy bị lật tẩy thì sức mạnh quân sự trên thực tế của Giáo Đình đã thua kém Liên minh năm nước một bậc rồi.

Giờ thì lại càng không cần phải nói.

Dùng vũ lực để đe dọa không những không thể răn đe kẻ địch mà ngược lại còn có khả năng khiến các tướng lĩnh địch càng thêm phấn khích.

Bất kể là có muốn thừa nhận hay không, trong mắt ngoại giới lúc này, quân đội Giáo Đình gần như đồng nghĩa với chiến công.

Đặc biệt là những đội quân pháo hôi được chắp vá tạm thời, thường xuyên xuất hiện cảnh tượng một quân bị một đoàn của địch nhân đuổi giết.

Tinh thần chiến đấu của quân đội huyền diệu như vậy đấy, khi tất cả mọi người đều cho rằng quân đội Giáo Đình yếu kém, thì bất kỳ quân đội của quốc gia nào gặp họ đều hò reo vui mừng.

"Tất cả những thông tin này đều được ghi lại bằng Lưu Ảnh thạch!"

Ulise trả lời.

Thực ra, Ulise đã sớm lấy được những tin tức này từ lâu rồi. Lý do trì hoãn đến bây giờ mới báo cáo là để thu thập bằng chứng.

Trong Thần Hi Giáo Đình, hiệu suất không phải thứ quan trọng nhất, thứ quan trọng nhất chính là phải đảm bảo mọi chi tiết đều được thực hiện tốt.

Nếu nhận được tin tức mà không có bất kỳ bằng chứng nào đã lập tức tiến hành báo cáo. Bị mắng là chuyện nhỏ, còn có thể bị gán mác vô năng.

"Mang theo chứng cứ, chúng ta lập tức trình báo chuyện này lên Hội nghị Liên minh nhân tộc, đề xuất áp đặt trừng phạt đối với Liên minh năm nước!"

Shelter VII dứt khoát nói.

Hành động cướp bóc người dân rõ ràng đi ngược lại giá trị đạo đức chung. Tính chất của chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc cướp bóc tài sản.

Nếu như là trong thời kỳ đỉnh cao của Giáo Đình, một đề xuất trừng phạt với đầy đủ bằng chứng như vậy sẽ có 100% khả năng được thông qua.

Nhưng bây giờ thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Dù sao, bản thân Vương quốc Alpha vốn là một trong ba cự đầu của Liên minh, cộng thêm bốn nước đồng minh, số phiếu bầu trong tay họ đã chiếm hơn ba phần mười số phiếu trong Hội đồng Liên minh.

Theo quy định, một đề xuất trừng phạt cần có ít nhất hai phần ba số phiếu ủng hộ mới có thể được thông qua.

Bây giờ Liên minh năm nước chỉ cần tùy tiện lôi kéo một hai nước nhỏ là có thể bác bỏ đề án.

Ngay từ đầu thì Shelter VII đã không hy vọng xa vời là đề án có thể được thông qua rồi, dù sao quân đội của các quốc gia đều không sạch sẽ, Nếu đề xuất được thông qua thì chẳng khác nào đang tự trói tay chân của mình.

Hơn nữa, hiện tại đang trong thời gian bế mạc, cho dù muốn tiến hành biểu quyết thì cũng phải chờ đại diện các nước tập trung đầy đủ. Liên minh năm nước chỉ cần kéo dài thời gian triển khai Hội nghị là có thể khiến đề xuất này hóa thành hư không.

Lý do Giáo Đình chạy đến liên minh gây chuyện chủ yếu là vì muốn làm lớn chuyện này, mượn áp lực dư luận quốc tế để ép liên minh năm nước thu liễm hành vi của mình.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

"Chúng thần sẽ lập tức truyền bá tin tức này ra khắp đại lục, làm cho tất cả mọi người đều nhìn thấy bộ mặt ghê tởm của Liên minh năm nước!"

Giám mục Asprila đảm bảo nói. ...

Giáo Đình bộc phát toàn lực thì vẫn còn có năng lượng. Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, các thành phố lớn chủ yếu của Nhân tộc đều biết chuyện liên minh năm nước cướp người của Giáo Hoàng quốc.

Đáng tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa, Shelter VII cũng đánh giá cao sức ảnh hưởng của Giáo Đình trên đại lục. Sau khi nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên của giới lãnh đạo các quốc gia là —— nghi ngờ!

Ma pháp trận truyền tin có thể truyền tống tin tức, nhưng lại không thể nào gửi luôn "Chứng cứ phạm tội" được ghi chép bằng Lưu Ảnh thạch.

Không thấy chứng cứ, chỉ dựa vào ngôn luận của một mình Giáo Đình đương nhiên là không thể nào nhận được sự công nhận của mọi người.

Ngay cả khi một số người biết rằng Giáo Đình sẽ không lấy chuyện này ra nói dối, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, họ vẫn chọn giả vờ không tin.

Đế quốc Frank, hoàng cung.

Sau khi nhìn lướt qua công văn trong tay, Charles III liền tiện tay vứt qua một bên, vẻ mặt khinh thường nói:

"Shelter VII còn tưởng mình vẫn là Giáo Hoàng cao cao tại thượng sao?"

"Muốn ra lệnh cho bên ngoài thì cũng phải xem họ có xứng hay không!"

Thói quen nhiều năm không thể thay đổi trong một sớm một chiều. Giáo hội vẫn dùng giọng điệu cũ để gửi công hàm ngoại giao.

Một công hàm phản đối ngoại giao bình thường, ở mắt Charles III, người vốn không ưa Giáo Đình, sau khi mang theo thành kiến đọc xong liền biến thành ra lệnh.

Với mối quan hệ giữa Đế quốc Frank và Giáo Đình, ngay cả ngoại giao bình thường cũng không được chào đón, huống chi là ra lệnh.

Tranh thủ "sự đồng tình Quốc tế" chỉ có thể lừa gạt người dân thấp tầng. Giới thượng lưu các nước từ lâu đã không biết "Đồng tình" là thứ gì rồi, đồng tình địch nhân của mình lại càng không hề tồn tại.

"Bệ hạ, chúng ta hoàn toàn có thể giả vờ như không nhìn thấy công hàm ngoại giao của Giáo Đình và phớt lờ nó."

"Hành động của Liên minh năm nước tại Giáo Hoàng quốc thực sự có phần quá đáng, nhưng cũng có điểm đáng học hỏi."

"Giữa chúng ta và Giáo Đình vốn đã là mối thù không đội trời chung, bất kỳ hành động nào làm suy yếu Giáo Đình, Đế quốc đều nên ủng hộ."

"Về vấn đề này, lợi ích của Đế quốc và Vương quốc Alpha, Vương quốc Iberia thực ra là nhất quán, hoàn toàn có thể hỗ trợ lẫn nhau về mặt chính trị!"

Chương 1756: Biến Khéo Thành Vụng

Câu trả lời của Tể tướng Công tước Bergson đã khiến mọi người sáng mắt. Nếu Vương quốc Alpha đã có thể bắt người ở Giáo Hoàng quốc, vậy thì bọn họ cũng có thể.

Hiện nay, không chỉ Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey là đang thiếu nhân lực trầm trọng, mà Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia cũng đang cần một lượng lớn dân số để lấp đầy lãnh thổ mới của mình.

Theo như tốc độ phát triển bình thường, sẽ phải mất ít nhất vài chục năm để khai phá lãnh thổ mới.

Việc bắt người từ Giáo Hoàng quốc hiện nay chắc chắn sẽ đẩy nhanh tốc độ phát triển.

Mọi người hoàn toàn không thể tìm ra lý do để từ chối một việc vừa có thể đả kích địch nhân, lại vừa có thể làm cho bản thân lớn mạnh!

"Được rồi, Bộ Ngoại giao chịu trách nhiệm liên hệ với Vương quốc Iberia và Vương quốc Alpha, coi như giúp Caesar IV chùi đít vậy."

"Truyền lệnh xuống, cưỡng chế quân đội tiền tuyến đi giải cứu những người dân vô tội bị Giáo Đình áp bức càng nhiều càng tốt!"

"Chỉ cần những nô lệ và nông nô được giải cứu đồng ý định cư trong lãnh thổ của Đế quốc, họ sẽ được trao cho thân phận dân tự do."

Charles III mặt không đổi sắc hạ lệnh.

Ba cường quốc cùng nhau bắt người, cùng nhau hỗ trợ chính trị, vậy thì chỉ có Giáo Đình mới là phe ác.

"Cướp bóc nhân khẩu" ?

Không, đây là giải cứu những người dân đang bị Giáo Đình áp bức!

Còn về việc trao cho họ thân phận dân tự do, một mặt là do nhu cầu tuyên truyền chính trị; mặt khác là do mô hình sản xuất năng suất thấp của nông nô phong kiến không thể đáp ứng được nhu cầu của Đế quốc Frank.

Cường quốc số một đại lục không chỉ mạnh về quân sự. Mà Đế quốc Frank còn đi đầu đại lục về phát triển kinh tế.

Có lẽ vì nhận thức được rằng dân tự do có thể tạo ra nhiều của cải hơn, trong vài thập kỷ gần đây, tỷ lệ dân tự do ở Đế quốc Frank đã liên tục tăng cao.

Để nâng cao hiệu quả sản xuất, hạ giá thành sản xuất, một số quý tộc thậm chí còn chủ động giải phóng nông nô, biến họ thành công nhân.

Cũng xuất hiện dư luận kêu gọi xóa bỏ chế độ nông nô. Nhưng vì sự phản đối của giới quý tộc nông nghiệp truyền thống nên nó mới không trở thành xu hướng chính.

Là một vị Quốc vương trẻ tuổi, chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng mới, Charlie III là người ủng hộ bãi bỏ chế độ nông nô.

Mặc dù không hô hào bãi bỏ chế độ nông nô, nhưng sau khi lên ngôi, y đã ban hành "Dự luật cấm biến dân tự do thành nông nô".

Để thúc đẩy sự phát triển của sự nghiệp phế nô, hàng năm vương thất đều sẽ giải phóng cho một nhóm nông nô thành dân tự do.

Hiện giờ có cơ hội tiến một bước để nâng cao tỉ lệ dân tự do, tạo nền tảng cho việc bãi bỏ hoàn toàn chế độ nông nô, Charles III đương nhiên sẽ không bỏ qua. ...

Chiếc hộp Pandora đã được mở ra, tội ác liền không thể kiềm hãm được nữa.

Đầu tiên là Liên minh năm nước cướp bóc dân số ồ ạt tại Giáo Hoàng quốc, tiếp theo là người Frank tham gia, chưa đợi Giáo Đình kịp phản ứng, Vương quốc Iberia cũng nhảy vào cuộc chiến cướp người này.

Các quốc gia vốn đang ngồi hóng chuyện bỗng nhận ra có điều không ổn.

Tam đại cường quốc đều đã thu được một vùng lãnh thổ rộng lớn trong quá trình tác chiến với dị tộc, giờ đây cả ba cùng nhau bắt người, rõ ràng là để khai phá những vùng đất này.

Thực lực của ba gã khổng lồ này vốn đã bỏ xa các nước một đoạn dài, nếu để họ khai phá xong lãnh thổ mới thì khoảng cách này sẽ càng bị kéo giãn.

Dù biết rõ rằng sự cân bằng trong nội bộ Nhân tộc đã bị phá vỡ, nhưng mọi người lại không biết phải làm gì.

Khi đối mặt với liên minh của ba gã khổng lồ, dù là sử dụng thủ đoạn chính trị hay thủ đoạn kinh tế cũng đều là đang tự chuốc lấy cực khổ.

Với nguyên tắc kiếm được đồng nào hay đồng nấy, quân đội các nước đang tham gia hoạt động "Mua sắm 0 đồng" tại Giáo Hoàng quốc cũng lần lượt tham gia vào cuộc thi bắt người.

Nhà mình không cần nhiều nhân lực như vậy thì đem đi bán cho người cần. Có lẽ làm vậy sẽ bị hiềm nghi là đang chu cấp cho kẻ địch, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không thu hoạch được gì.

Cùng với việc ngày càng có nhiều quốc gia tham gia, Giáo Đình tự giơ đá đập vào chân mình, trực tiếp biến thành trò cười tốt nhất trong năm. ...

Tình hình hỗn loạn tại Giáo hoàng quốc khiến cho cục diện trên đại lục ngày càng rõ ràng. Những người vốn còn hy vọng Giáo hoàng quốc sẽ dục hỏa trùng sinh thì giờ đây lại trở nên bi quan.

Khi các nước bắt đầu cướp người, Giáo hoàng quốc vốn phồn hoa giờ đây có nhiều vùng lãnh thổ rộng lớn trở thành khu vực không người.

Hậu quả trực tiếp nhất chính là giá nô lệ trên thị trường quốc tế liên tục giảm.

Các quý tộc lão gia thiếu người đều đích thân động thủ đi cướp, lượng khách hàng mua sắm nhanh chóng thu hẹp.

Tuyết Nguyệt lĩnh, thấy mọi người bận rộn ở Giáo Hoàng quốc, Hudson, người đứng phía sau âm thầm phát đại tài đang thong dong phơi nắng tại nhà.

Gần đây, Vương quốc liên tục nhận được tin vui.

Đầu tiên là Thú nhân chủ động rút lui, nhường lại một vùng đồng cỏ rộng lớn, quân đội Vương quốc dễ dàng tiến về phía đông tám trăm dặm.

Tất nhiên, những vùng đất này chỉ là nằm trong tầm kiểm soát trên danh nghĩa, thực tế khi quân đội Vương quốc rút lui, các bộ lạc Thú nhân lại đến đây chăn thả.

Trước khi hoàn thành việc xây dựng phòng tuyến, Vương quốc không thể thực sự kiểm soát những khu vực này.

Tuy nhiên, sự kiểm soát trên danh nghĩa cũng là một chiến thắng chiến lược vĩ đại, điều này có nghĩa là thế công thủ giữa hai bên đã bị đảo ngược.

Trước đây, Thú nhân sẽ lập tức bỏ chạy khi nhìn thấy quân đội Vương quốc là chuyện không thể nào xảy ra.

Nếu nói những lợi ích này là lợi ích lâu dài, thì hành động của quân đội quý tộc ở Giáo hoàng quốc là lợi ích tức thì.

Chương 1757: Biển Khéo Thành Vụng (2)

Một lượng chiến lợi phẩm khổng lồ được vận chuyển về Vương quốc bằng thuyền.

Chỉ trong vòng hai tháng, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã giải ngân khoản vay 15 triệu thế chấp bằng hiện vật.

Chính phủ Vương quốc mua lại từ tay các quý tộc với giá rẻ, giá thế chấp lại càng rẻ hơn. Về cơ bản chỉ bằng 4-5 phần mười giá thị trường, một số đồ cổ tác phẩm nghệ thuật thậm chí còn giảm giá xuống còn 1 phần mười.

Không phải là Hudson cố tình ép giá, mà là những thứ này thực sự rất khó bán, hoàn toàn không có thị trường trong Vương quốc.

Hiện tại, chỉ có một số quý tộc ở Nam đại lục và Trung đại lục mới chơi những tác phẩm nghệ thuật cao nhã này.

Thứ mà các quý tộc Vương quốc thích sưu tầm nhất là vũ khí, họ lấy một bộ giáp ra khoe khoang trong bữa tiệc còn thu hút ánh nhìn hơn bất kỳ món đồ cổ nghệ thuật nào.

Sau khi bán được những món hàng này, trừ đi chi phí, thu nhập vài trăm vạn kim tệ là chuyện dễ dàng.

Tất nhiên, chu kỳ bán hàng này ước tính sẽ hơi dài.

Trong ngắn hạn, giá cả nhiều mặt hàng trên đại lục đều sẽ giảm mạnh. Nếu bán tháo thì giá sẽ còn giảm mạnh hơn nữa.

Hudson đang kiếm tiền, đám quý tộc tiền tuyến cũng thu lợi nhuận không nhỏ. Thu nhập của một số đại quý tộc thậm chí còn ngang bằng với hắn.

Chỉ có các quý tộc vừa và nhỏ mới cần phải bán tháo chiến lợi phẩm, các đại quý tộc lớn mạng lưới quan hệ rộng lớn sẽ không bán chiến lợi phẩm của mình với giá rẻ.

Cho dù thỉnh thoảng bán một phần để lấy tiền mặt, thì những mặt hàng thiết yếu như dân số và lương thực cũng là hàng không bán.

Căn cứ vào số tiền gửi ngân hàng tăng lên, có thể thấy số lượng khách hàng có tiền gửi hơn trăm vạn đã tăng thêm hơn hai mươi người. Trong đó một nửa là ở trong Vương quốc, một nửa đến từ Liên minh năm nước.

Sự giàu có của Giáo Đình vượt xa tưởng tượng của nhiều người.

Trong nhà của một số nhân viên thần chức tầm thường ở trung hạ tầng cũng có thể lục soát được hàng vạn tiền mặt.

Thậm chí một số Giám mục khu vực còn sở hữu gia sản lên tới bảy con số.

Không còn nghi ngờ gì nữa, số tiền này đều là do Giáo Đình cướp bóc từ khắp nơi trên đại lục. Chỉ cần tổ tiên từng ra ngoài làm việc, họ đều có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu không phải những kẻ này thích cất giữ kim tệ trong hầm ngầm thì giá hàng tại Giáo Hoàng quốc có thể bị đẩy lên cao ngất ngưởng.

Dựa theo số liệu ước tính, tổng lượng tiền mặt mà một quận của Giáo Hoàng quốc sở hữu còn cao hơn nhiều tỉnh của Vương quốc.

Ngoài tiền mặt ra, còn có rất nhiều chiến lợi phẩm khác.

Đây chỉ là số tiền thu được sau khi kê biên, còn số tài sản lén lút giấu đi là bao nhiêu, không ai biết được.

Suy cho cùng, số người cất giữ toàn bộ tài sản trong nhà vẫn là thiểu số, đa phần mọi người đều sẽ lựa chọn phân tán rủi ro.

Mọi người cùng nhau phát tài, chỉ có Giáo Đình là đang khóc. Nhìn vào những tài liệu tổng hợp được, khóe miệng Hudson cong lên vì vui sướng.

Căn cứ vào nguyên tắc hòa khí sinh tài, ở thế giới nhân tộc, bằng hữu của Hudson trải rộng khắp đại lục, thế lực lớn mà hắn từng đắc tội chỉ có một mình Giáo Đình.

Còn về Năm đại gia tộc Bắc Cương, nhìn khắp toàn bộ lục địa, họ chỉ được coi là thế lực hạng hai, hiện giờ không thể coi là mối đe dọa nữa.

Nếu trong quá trình bành trướng sau này của Vương quốc mà họ vẫn không thể kiếm được một chén canh, thì việc suy tàn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trên thực tế, xu hướng suy tàn này đã không thể đảo ngược.

Bỏ lỡ hai đợt bành trướng liên tiếp, trong số các quý tộc lớn của Vương quốc, họ đã bị tụt lại phía sau.

Bây giờ tham gia vào, dưới sự sắp xếp của Hudson và Quốc vương, họ chỉ có thể phát triển mới là lạ.

Cuộc sống của lãnh chúa quý tộc có tốt hay không đã được quyết định một nửa ngay từ ngày xác định vị trí lãnh địa.

Có một câu ngạn ngữ được lưu truyền trong giới quý tộc: Chỉ cần đất phong đủ nát, dù bạn có muôn vàn bản sự thì cũng không có chỗ để thi triển.

Chẳng hạn như: Sắp xếp đất phong đến Vùng đất bị nguyền rủa. Dù có phát triển tốt đến đâu cũng không thể chống đỡ được một lần bộc phát.

Tất nhiên, trong trường hợp bình thường, việc nhắm mục tiêu sẽ không rõ ràng như vậy. Ít nhất là về mặt hình thức, nó phải có thể được chấp nhận, không thể để các quý tộc Vương quốc cho rằng "thưởng phạt không rõ ràng".

Chống chọi được uy lực của thủ đoạn nhỏ này chỉ là mới bắt đầu, sau này còn có vô số cái hố to đang chờ đợi bọn hắn.

Năm xưa, vì muốn kiếm tiền nhanh, họ đã thu "thuế quá cảnh" cao ngất ngưởng, đắc tội với toàn bộ các quý tộc dọc đường, giao thông trên bộ về cơ bản bị đóng cửa.

Vận tải đường biển tuy là công cộng, ai cũng có thể đi, nhưng đáng tiếc là Ngũ đại gia tộc Bắc Cương lại là những con "vịt cạn".

Mặc dù những năm gần đây họ đã thu nạp một số cướp biển, đồng thời mua một số tàu chiến với giá cao, nhưng sau đó do khó khăn về tài chính, sự phát triển gần như đình trệ.

Ngay cả khi vượt qua những khó khăn này, trừ khi lãnh địa nằm ở khu vực ven biển, nếu không vẫn phải mượn đường của các quý tộc ven biển.

Là địa đầu xà, Hudson đã đi trước một bước, chiếm đất xây dựng thành trì ở khu vực ven biển.

Muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp, sợ là đến chết cũng không biết chết như thế nào. Trên biển mênh mông, việc có vài chiếc tàu mất tích cũng chẳng có gì là lạ.

Thoạt nhìn có vẻ như Hudson không trả thù Ngũ đại gia tộc

Bắc Cương, nhưng trên thực tế, hắn đã chặn đứng mọi con đường của họ, chỉ còn chờ đòn chí mạng cuối cùng.

Lý do Hudson chậm chạp không xuất thủ, ngoài việc Ngũ đại gia tộc vẫn còn thực lực ra, còn có một lý do quan trọng hơn là Hudson không muốn mang tội danh khơi dậy nội chiến trong vương quốc.

Chương 1758: Phá Sản

Mặc dù Caesar IV đã từng nhiều lần ám chỉ rằng hắn có thể ra tay, nhưng Hudson đều lấy cớ tập trung tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân để từ chối.

"Ra lệnh cho đại diện của chúng ta ở Giáo hoàng quốc, có thể tăng giá hợp lý để đẩy nhanh tốc độ mua nô lệ."

Tàu không đủ dùng thì đi thuê toàn lục địa. Toàn bộ lợi nhuận thu được trong đợt hành động này sẽ được sử dụng để mua sắm nô lệ."

"Mặt khác, lại phát thêm khoản vay 10 triệu kim tệ chuyên dùng để mua sắm nông nô và tái định cư di dân!"

Hudson hạ lệnh một cách bá đạo.

Ra tay gom hàng vào lúc này không chỉ vì cướp người, mà còn vì tình thế bắt buộc.

Lý trí mách bảo hắn rằng: hành động cướp người một cách trắng trợn như hiện nay không thể kéo dài.

Nếu như là trò đùa trẻ con, Giáo Đình đang ở vào thế yếu tuyệt đối khả năng cao là sẽ nhẫn nhịn.

Nhưng bây giờ khác rồi, đây là việc đào tận gốc rễ của họ. Nếu không triển khai hành động ngăn chặn, các quốc gia nhân tộc đều có thể di dời Giáo Hoàng quốc.

Tín đồ đều bị cướp sạch, chỉ còn lại một toà "Thánh Sơn" thì có tác dụng gì?

Nếu các quốc gia không biết kiềm chế mà tiếp tục hành động cướp người, vậy thì Giáo Hoàng quốc cũng chỉ còn cách liều mạng.

Hudson không biết là Giáo Đình có thể phản công thành công hay không. Nhưng hắn dám chắc là sau đó nhất định sẽ xảy ra chuyện, nếu như cục diện mất khống chế, sau này còn muốn mua người ồ ạt như vậy sẽ rất khó. ...

Phỉ Thúy cung, nhìn vào bản đồ trên tường, sự hăng hái của Caesar IV lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Vấn đề xử lý lãnh thổ mới được sáp nhập đã khiến nội bộ chính phủ Vương quốc náo loạn. Một số người chủ trương phân đất phong hầu, một số người chủ trương trực thuộc chính phủ, cả hai bên đều có lý do chính đáng.

Trong thâm tâm, Caesar IV càng có khuynh hướng trực thuộc chính phủ quản lý hơn, để tăng cường quyền lực của chính quyền trung ương.

Tuy nhiên, cũng không thể không cân nhắc những vấn đề thực tế. Nhờ việc cướp bóc Giáo Hoàng quốc, áp lực tài chính của chính phủ đã tạm thời được giải tỏa, nhưng áp lực sau này vẫn không nhỏ.

Với nguồn thu ngân sách hiện tại của chính phủ, sau khi trừ đi chi phí quân sự và chi phí vận hành chính phủ, thậm chí không đủ để trả lãi cho các khoản nợ hàng ngày.

Tiền lương hàng năm của Quốc vương bị khất nợ trong thời gian dài, các quan chức cấp cao của chính phủ chỉ nhận được 30% lương trong nhiều năm, các hoạt động yến tiệc ăn mừng đều được tổ chức đơn giản, không còn dư địa để cắt giảm.

Mở rộng nguồn thu cũng không thể thực hiện được, hiện nay không chỉ chính phủ Vương quốc mà cả người dân cũng rất nghèo, hơn 80% quý tộc đều đang nợ tiền nước ngoài với mức độ khác nhau.

Dùng cụm từ "Trăm nghề tàn lụi" để hình dung nền kinh tế Vương quốc cũng không hề khoa trương chút nào. Đây chính là cái giá phải trả cho chiến thắng.

Trong bối cảnh đó, tài sản cướp được từ Giáo hoàng quốc không chỉ dùng để bù đắp cho chính phủ Vương quốc mà còn phải để các quý tộc lấy lại vốn.

Nếu không phải Ngân hàng Phát triển Cận Đông chủ động tuyên bố gia hạn nợ, ước tính rằng các quý tộc ở khu vực Cận Đông hiện đã phá sản hết rồi.

Nếu không có kẻ ngốc lắm tiền là Giáo hoàng quốc, ước tính làn sóng phá sản sẽ tiếp tục lan rộng trong giới quý tộc Vương quốc.

Những hình ảnh tương tự đã xuất hiện hơn mười lần trong lịch sử, mỗi lần sau làn sóng phá sản đều xảy ra làn sóng sáp nhập đất đai.

Ban đầu, đất phong của các đại quý tộc lớn trong Vương quốc chỉ có một quận, thậm chí có những người không có quận nào.

Phát triển đến nay, bất kỳ một đại quý tộc nào cũng kiểm soát được ba, năm, bảy, tám quận, những người xuất sắc nhất trong đó thậm chí còn kiểm soát khu vực rộng chừng hai, ba tỉnh.

Trên danh nghĩa, diện tích lãnh địa của Hudson là lớn nhất, nhưng nếu xét về thực lực tổng thể thì hắn thậm chí còn không vào nổi top 3.

Nếu không tính đến sức ảnh hưởng của bản thân Hudson, gia tộc Koslow chỉ là một gia tộc quý tộc bình thường trong Vương quốc, chỉ là diện tích lãnh địa lớn hơn một chút.

Dân số dưới quyền cai trị ở mức trung bình trong các quý tộc lớn. Nền kinh tế của lãnh địa chỉ có thể nói là đứng đầu trong các quý tộc mới nổi, vẫn còn một khoảng cách nhất định so với các quý tộc lâu đời.

Điểm mạnh duy nhất là quân đội thường trực có khả năng chiến đấu, sức chiến đấu tổng hợp của ba vạn quân lính được coi là tập đoàn vũ trang lớn thứ hai sau Vương thất.

Tuy nhiên, do gia tộc thiếu hụt lực lượng cấp cao, nên lợi thế này đã bị san bằng.

Lý do chính khiến các bên kiêng dè chủ yếu là người làm gia chủ Hudson. Tương đương với việc dùng sức một mình đưa một gia tộc quý tộc bình thường lên top đầu Vương quốc.

Một gia tộc lớn riêng lẻ không gây ra mối đe dọa lớn cho Vương thất, nhưng nếu một vài gia tộc liên kết lại thì ngay cả Vương thất cũng phải lo lắng.

Xuất phát từ nhu cầu hạn chế sự phát triển của quý tộc, Caesar IV cũng cần ủng hộ chính phủ Vương quốc tăng cường lãnh thổ trực thuộc.

Vấn đề lại quay trở lại điểm xuất phát - tiền!

Khủng hoảng nợ nần kéo dài mười năm, tất cả đều tập trung vào lúc này, cũng không trách Bộ Tài chính muốn phá sản.

Gánh nặng lịch sử quá nặng khiến cho chính phủ không thở nổi, chính phủ Vương quốc cũng chỉ có thể lấy đi một phần thu nhập từ việc cướp bóc Giáo Đình, không đủ để lấp đầy cái hố sâu này.

"Bá tước Francois, tổng số nợ hiện tại của chính phủ Vương quốc là bao nhiêu?"

Caesar IV cau mày hỏi.

Thẳng thắn mà nói, đây là một chủ đề nhức nhối. Kết quả của mỗi lần tra hỏi đều là: Nợ nần của Vương quốc đã tăng lên.

Đặc biệt là sau khi Bá tước Francois đảm nhiệm chức Bộ trưởng Tài chính, tốc độ bành trướng nợ nần lại càng kinh người, đến mức mà y từng nghi ngờ Bộ tài chính tham nhũng, còn âm thầm phái người đi điều tra.

Chương 1759: Phá Sản (2)

Đáng tiếc là phỏng đoán sai lầm, sổ sách của Bộ Tài chính vô cùng rõ ràng, chính phủ Vương quốc thực sự đã chi ra số tiền lớn như vậy.

Không phải do chi tiêu hàng ngày của chính phủ tăng đột biến, mà là sau khi tổng số nợ vượt quá giới hạn, nó đã liên tục tăng trưởng không ngừng.

"Bệ hạ, tổng số nợ hiện tại của chính phủ là 720 triệu kim tệ. Trong đó bao gồm:

"230 triệu trái phiếu chiến tranh;"

"80 triệu vay nợ quốc tế;"

"40 triệu vay thế chấp ngân hàng;"

"320 triệu tiền mua sắm vật tư chiến lược chưa thanh toán;"

"Khoảng 50 triệu tiền lương chưa thanh toán cho cán bộ công chức nhà nước."

"Nếu như tiếp tục truy vấn thêm, thì khoản tiền mua sắm chưa thanh toán và tiền lương cán bộ công chức chỉ được thống kê trong vòng mười năm gần đây."

"Nếu tiếp tục truy vấn thêm nữa, tổng số nợ của chính phủ Vương quốc sẽ còn cao hơn nữa."

"Vấn đề nợ nần có thể trì hoãn, nhưng rắc rối là ba khoản nợ phía trước, hàng tháng phải trả một lượng lớn tiền lãi."

"Tương đối mà nói, khoản vay quốc tế 80 triệu còn tốt hơn một chút, vì lý do chính trị, một nửa là khoản vay miễn lãi, một nửa là khoản vay lãi suất thấp, lãi suất tổng hợp chỉ có 2%."

"Lãi suất của trái phiếu chiến tranh và khoản vay ngân hàng về cơ bản dao động trong khoảng từ 6 đến 15%, lãi suất tổng hợp là khoảng 8%."

"Hàng năm, chỉ tính riêng số tiền chính phủ Vương quốc chi trả lãi suất đã lên tới 23,2 triệu kim tệ, đã vượt xa khả năng chịu đựng của ngân sách chúng ta!"

Ngay khi lời nói của Bá tước Francois vừa dứt, nụ cười trên khuôn mặt mọi người đã biến mất. Lần trước khi thảo luận về chủ đề này, hình như tổng số nợ của chính phủ Vương quốc chỉ tầm hơn sáu trăm triệu, lần trước nữa là hơn năm trăm triệu.

Theo tốc độ tăng trưởng này, ngân khố muốn không phá sản cũng khó!

Lo lắng thì lo lắng, nhưng không ai nghi ngờ về vấn đề này. Nợ nần của Vương quốc liên tục gia tăng, ngoài yếu tố chiến tranh, còn một nguyên nhân chết người nữa chính là - vay mới trả cũ!

Thoạt nhìn có vẻ chỉ là chuyển đổi tài chính, nhưng kết quả của mỗi lần chuyển đổi là tổng số nợ sẽ tăng lên.

Khoản vay 40 triệu từ ngân hàng hoàn toàn là do quá trình vay mới trả cũ mà ra. Tất cả các ngân hàng thương mại trong nước, bao gồm Ngân hàng Phát triển Cận Đông, hiện nay đều là chủ nợ của chính phủ Vương quốc Alpha.

So với việc vay nợ tư nhân, có thể nói là Bộ Tài chính đã kiểm soát rất tốt chi phí tài chính. Tổng số nợ hơn 700 triệu, mỗi năm chỉ chi trả hơn 20 triệu tiền lãi, đã thấp đến mức khó tin.

Từ dữ liệu có thể thấy, chính phủ Vương quốc tuy không phá sản nhưng thực tế đã vỡ nợ.

Trong trường hợp ngân sách không trả được, số tiền lương và tiền mua sắm còn nợ đều được kéo dài theo thời gian.

Đương nhiên, nguyên nhân Vương quốc có thể tiếp tục chơi tiếp là vì họ vẫn thanh toán chi phí mua sắm trước đây, chỉ là phần lợi nhuận chưa được thanh toán đầy đủ mà thôi.

Nợ nần tăng vọt trong mười năm gần đây chủ yếu là do chiến tranh liên tục xảy ra, không cho chính phủ Vương quốc có thời gian để thở.

Chỉ cần có 8 năm 10 năm để nghỉ ngơi, Bộ Tài chính sẽ không đến mức phải cầm một đống hóa đơn tạm đi mua sắm vật tư chiến lược.

Hiện nay, không chỉ các thương hội lớn trong Vương quốc bị thiệt hại mà còn khiến các lãnh chúa quý tộc phải gánh nợ nần chồng chất.

May mắn thay, chế độ trách nhiệm hữu hạn không phổ biến vào thời điểm này, nếu không thì ước tính là các thương hội lớn nhỏ trong Vương quốc đều sẽ phá sản tập thể, chuyển giao tổn thất cho các đối tác khác.

Lúc này, chính phủ Vương quốc không có khả năng lấp đầy hố sâu, chỉ có thể để các lãnh chúa quý tộc tự phát huy năng động.

Chỉ cần cướp đủ nhiều, cá nhân lãnh chúa quý tộc muốn thoát khỏi khủng hoảng tài chính cũng không phải là khó.

"Ngoài phá sản ra thì không còn cách nào khác sao?"

Caesar IV truy hỏi.

Có thể thấy là y vẫn có ranh giới cuối cùng. Chỉ là lập trường phản đối phá sản rõ ràng không còn mạnh mẽ như trước.

Đều là do người anh vợ hàng xóm làm gương xấu, ban đầu Caesar IV tưởng rằng Công quốc Mosey phá sản thì tình hình tài chính sẽ chìm xuống đáy biển.

Nhưng nào ngờ là sau khi Công quốc Mosey kích nổ quả bom nợ thì chỉ cần trả một khoản nợ cố định hàng năm, chính phủ ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ do lượng vốn chảy ra nước ngoài hàng năm giảm, hoặc do tiếp nhận lượng lớn quý tộc hết thời và dân tự do từ Bắc đại lục, mà nền kinh tế tư nhân cũng dần hồi phục, thu nhập ngân sách của chính phủ tăng mạnh.

Sau khi cuộc chiến xâm lược của Thú nhân bùng nổ, người Mosey không chỉ cung cấp hỗ trợ vật chất cho Vương quốc Alpha mà còn cung cấp một khoản vay không lãi suất trị giá 8 triệu kim tệ, chuyện này làm cho Caesar IV vô cùng kinh ngạc!

Thực ra, việc Bộ Tài chính của chính phủ Vương quốc muốn phá sản cũng là bị người Mosey kích thích. Nếu hàng xóm phá sản mà cũng có thể dục hỏa trùng sinh, vậy thì vương quốc đương nhiên cũng có thể làm được.

Chỉ là đề xuất phá sản này không chỉ bị Quốc vương Caesar IV phản đối, mà còn bị Hudson mãnh liệt phản đối.

Người khác không biết vốn liếng của Người Mosey, nhưng Hudson lại biết rất rõ. Nếu như không có một lượng lớn tài chính ủng hộ, đừng nói là dục hỏa trùng sinh, không chia năm xẻ bảy đã xem như Quốc vương có thủ đoạn rồi.

Nếu chính phủ Vương quốc Alpha phá sản, các thương hội lớn, các ngân hàng thương mại lớn, các lãnh chúa quý tộc trong nước đều sẽ bị liên lụy phá sản theo.

Ngay cả khi không thể trả tiền mặt kịp thời, chỉ có thể trì hoãn, nhưng ít nhất là mọi người vẫn còn một chút hy vọng.

Đây là lỗi của Hudson, sự xuất hiện của ngân hàng thương mại đã thúc đẩy mạnh mẽ sự phát triển của thị trường tài chính.

Chương 1760: Phá Sản (3)

Dưới sự thúc đẩy của lợi ích, các khoản nợ có bảo lãnh uy tín của chính phủ Vương quốc tính đã tương đương với trái phiếu quốc gia về mặt an toàn, nên đã trở thành hàng hóa giao dịch một cách tự nhiên.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Chỉ cần giá đủ thấp, sẽ luôn có kẻ gan lớn muốn đánh cược một phen. Hầu hết các ngân hàng, thương hội trong Vương quốc đều chấp nhận cho mượn tiền, đây chính là một chuỗi sản nghiệp khổng lồ.

Nếu không phải Hudson ra lệnh cấm Ngân hàng Phát triển Cận Đông tham gia thì toàn bộ hệ thống tài chính của Vương quốc sẽ bị cuốn vào.

Không trực tiếp tham gia giao dịch không có nghĩa là không bị ảnh hưởng. Một khi xảy ra sự cố vỡ nợ, nền tảng giao dịch do Ngân hàng Phát triển Cận Đông xây dựng chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

"Có lẽ có thể xem xét phát hành tiền giấy, thay thế cho việc lưu thông kim tệ trên thị trường, từ đó huy động đủ vốn."

"Hiện nay, kim phiếu do Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát hành rất thành công, trong giao dịch hàng hóa số lượng lớn, mọi người đã quen với việc sử dụng kim phiếu."

"Chỉ là rủi ro hơi lớn, ngoài Ngân hàng Phát triển Cận Đông thành công ra, rất nhiều ngân hàng ở Nam đại lục sau khi thử nghiệm đều đã thất bại!"

Bá tước Francois trả lời một cách không chắc chắn.

"Ngài Bá tước, phát hành tiền giấy e rằng không dễ dàng. Đừng nói đến người dân bình thường, ngay cả chúng ta, nếu có người muốn lấy một tờ giấy đổi lấy kim tệ trong tay mọi người, sợ rằng trong lòng mọi người đều không chịu chấp nhận!"

"Kim phiếu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông thoạt nhìn có chức năng tương tự như tiền giấy, nhưng về bản chất vẫn có một số khác biệt."

"Lý do nó có thể phát triển được, chủ yếu là do những tờ kim phiếu này có thể mua sắm bất kỳ vật tư nào, không bị hạn chế tại Sơn Địa lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh, bao gồm cả một số loại ma pháp dược tề quý hiếm!"

"Ngay cả khi có những vật phẩm này liên kết với kim phiếu, mọi người cũng chỉ có thể sử dụng trong quá trình giao dịch hàng hóa số lượng lớn, sau khi giao dịch hoàn tất, nhiều người đều sẽ đổi thành kim tệ và gửi vào tài khoản ngân hàng."

"Bình thường ít ai nắm giữ số lượng lớn kim phiếu."

"Nhìn từ bên ngoài, kim phiếu chỉ là công cụ hỗ trợ giao dịch hàng hóa số lượng lớn. Ngân hàng Phát triển Cận Đông tung ra kim phiếu cũng chỉ vì muốn kiếm một khoản phí thủ tục mà thôi!"

Tể tướng Hầu tước Delgado lập tức phản đối nói.

Dám thử nghiệm là một điều tốt, nhưng cũng phải cân nhắc đến rủi ro!

Trừ khi có được sự ủng hộ tập thể của các đại quý tộc trong Vương quốc, họ chịu dẫn đầu đổi kim tệ trong tay lấy tiền giấy, nếu không thì tiền giấy phát hành ra được, nhưng lại không thể lưu thông. ...

Chính phủ có hiệu quả cao trong việc ra quyết định cũng đồng nghĩa với khi gặp vấn đề, va chạm sẽ càng gay gắt hơn. Các bên đã đưa ra những tranh cãi gay gắt xoay quanh vấn đề thoát khỏi khủng hoảng tài chính.

Hiện tại, giải pháp giải quyết vấn đề mà Bộ Tài chính đưa ra là:

"Chính phủ phá sản!"

"Phát hành tiền giấy!"

"Tăng thuế!"

Ba phương án đầy tranh cãi được đưa ra cùng lúc đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Ngay cả đề xuất những lãnh thổ mới trực thuộc chính phủ Vương quốc trước đây cũng bị gạt sang một bên.

Phe "chém gió" đã chửi rủa tất cả các quan chức của Bộ Tài chính, chê bai các giải pháp của họ là không đáng giá một xu.

Tuy nhiên, điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, vì phe "chém gió" không có tiếng nói trong chính phủ Vương quốc. Là một chính phủ thực dụng, nếu muốn phản đối thì phải đưa ra được giải pháp tốt hơn.

Nếu không có cách nào tốt hơn thì chỉ có thể chọn một trong ba phương án trên. Ngay cả khi biết rằng mỗi phương án đều có cạm bẫy, nhưng cũng chỉ có thể liều mạng.

Hành động có kế hoạch vẫn tốt hơn việc chính phủ Vương quốc bị kéo đến lúc phá sản. Ít nhất là chủ động phá sản còn có thể xử lý sổ sách trước, chuyển nhượng tài sản dưới danh nghĩa chính phủ, không đến mức thật phải phá sản thanh toán.

Công quốc Mosey chính là ví dụ điển hình, một khoản vay giả đã thế chấp tất cả các lãnh thổ trực thuộc, nhà đất dưới danh nghĩa ra ngoài, khi thanh lý phá sản, trên sổ sách của chính phủ không còn một xu.

Tình hình của Vương quốc Alpha cũng không sai biệt lắm, mặc dù tài chính thâm hụt nghiêm trọng, nhưng chính phủ vẫn còn không ít tài sản.

Các thành phố lớn trực thuộc, các mỏ khoáng sản phân bố khắp nơi và một số ngành công nghiệp do chính phủ độc quyền, những thứ này cộng lại cũng có giá trị không nhỏ.

Nếu thực sự bán tháo toàn bộ, cho dù không lấp đầy được hố sâu tài chính thì cũng có thể giải quyết được khủng hoảng trước mắt.

Chỉ là không ai dám đề nghị loại hành vi bại gia tử này. Còn chưa những năm cuối vương triều mà!

Trong lúc các bên đang tranh cãi, họ đều ăn ý xem nhẹ những sản nghiệp này. Ngay cả khi có người nhắc tới, họ cũng chỉ kiến nghị bán quyền kinh doanh của một số ngành công nghiệp thua lỗ cho cá nhân.

Là một trong những người ra quyết sách của Vương quốc, bản thảo trưng cầu ý kiến nhanh chóng tới được tay Hudson, sau đó liền không có sau đó nữa.

"Không ủng hộ, không phản đối", đây chính là lập trường của hắn.

Bất kỳ quốc gia nào liên tục chinh chiến trong nhiều năm, ngân khố đều sẽ gặp vấn đề. Nếu dân chúng có tiền, họ có thể tìm cách huy động vốn từ thị trường chứng khoán.

Nhưng Vương quốc Alpha lại nghèo từ trên xuống dưới!

Muốn huy động vốn từ dân gian thì trước tiên mọi người phải có tiền trong túi đã. Theo như Hudson biết, nếu gom tất cả các ngân hàng thương mại trong Vương quốc lại, tổng số tiền gửi tiết kiệm thậm chí còn chưa bằng một nửa tổng số nợ của Vương quốc.

Các ngân hàng thương mại ở các địa phương có thể cung cấp cho chính phủ khoản vay lãi suất thấp 40 triệu kim tệ đã là sự hỗ trợ rất lớn cho chính phủ Vương quốc rồi.

Chương 1761: Kéo Dài Thời Gian

Nghĩ cũng buồn, là ngân hàng thương mại lớn nhất Vương quốc, Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng là chủ nợ lớn nhất của chính phủ Vương quốc.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, chỉ riêng Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã cho chính phủ Vương quốc vay hơn 20 triệu kim tệ.

Lẽ ra đây là con cừu có thể xén lông, nhưng để làm gương và chứng minh cùng tiến thoái với Vương quốc, hắn chỉ còn cách để chính phủ Vương quốc tham gia xén cùng.

Tất nhiên, khoản vay này cũng có thế chấp.

Ma tinh quáng, mỏ vàng mới được phát hiện ở khu vực Cận Đông đã được chính phủ Vương quốc thế chấp cho Ngân hàng Phát triển Cận Đông, thậm chí cả khoáng sản ở khu vực mới chiếm đóng cũng đã được chính phủ thế chấp trước.

Tương đương với việc tay không bắt sói, chỉ khi chiến tranh toàn thắng thì những khoản thế chấp này mới có hiệu lực.

Các ngân hàng thương mại khu vực cũng ít nhiều nhận được một số tài sản thế chấp.

Chắc chắn không thể so sánh với Ngân hàng Phát triển Cận Đông, bởi vì dù là chính phủ Vương quốc hay là Hudson, chủ sở hữu ngân hàng này, cũng đều không biết giá trị của tài sản thế chấp là bao nhiêu.

Theo cái nhìn của ngoại giới, khoản thế chấp này chủ yếu là để cho các cổ đông ngân hàng xem. Bởi vì các nhà đầu tư của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã bày tỏ sự bất mãn mãnh liệt đối với vấn đề này.

May mắn thay, chiến tranh cuối cùng đã chiến thắng, nếu không, một cuộc tranh giành quyền quản lý ngân hàng sẽ diễn ra.

Cố gắng duy trì mối quan hệ với cổ đông không chỉ là do Hudson có lương tâm, mà còn là vì lợi ích.

Tất nhiên, những người dám đầu tư xuyên quốc gia cũng có chỗ dựa, không một cổ đông nào trong Ngân hàng Phát triển Cận Đông là quả hồng mềm.

Lý do họ có thể hào phóng chi tiền lúc đầu, ngoài việc bị thu hút bởi mô hình kinh doanh ra, còn có thỏa thuận về mô hình rút tiền bảo đảm không lời không lỗ.

Nếu không có tiền thì lấy ma pháp dược tề ra để gán nợ, với danh tiếng là ma pháp Dược tề sư số một trên đại lục, tất cả ma pháp dược tề của Hudson đều là đồng tiền mạnh.

Trong những năm gần đây, mặc dù các nhà đầu tư chỉ kiếm được lợi nhuận trên giấy tờ từ việc tăng giá trị thị trường, nhưng họ đã thu được lợi nhuận bằng cách âm thầm đầu cơ trục lợi ma pháp dược tề.

Đến mức mà các nhà đầu tư đối với Hudson vừa yêu vừa hận!

Họ sợ hắn tùy hứng kinh doanh, một ngày nào đó Ngân hàng Phát triển Cận Đông gặp vấn đề trong hoạt động, lại tới yêu cầu các cổ đông như bọn hắn bơm tiền.

Không còn cách nào, những nhà đầu tư khốn khổ như vậy đấy.

Bởi vì bỏ ra quá nhiều, nên hiện giờ chi phí từ bỏ quá cao.

Nhìn chung thì Ngân hàng Phát triển Cận Đông vẫn thuộc về tài sản có chất lượng tốt tài sản.

Các ngân hàng thương mại khác vì quản lý hỗn loạn, hệ thống kiểm soát rủi ro không hoàn thiện có một đống nợ xấu, nhưng tỷ lệ nợ xấu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông lại rất thấp. ...

"Công tước, Bộ trưởng Tài chính Bá tước Francois tới chơi!"

Nhận được tin tức này, Hudson nhíu mày. Bộ Tài chính hiện đang gặp nhiều rắc rối, vị này không mời mà tới, chắc hẳn cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

"Mời!"

Người tới là khách, đều là những người quyết định vận mệnh của Vương quốc, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, vẫn phải giữ thể diện.

Nói xong, Hudson trực tiếp đứng dậy đi vào hậu trạch thay một bộ quan phục. ...

Sau vài câu xã giao ngắn ngủi, Bá tước Francois đã dẫn chủ đề về phía ba chính sách "toàn hố" của Bộ Tài chính. Hudson vốn không định bày tỏ thái độ, nhưng hắn biết rằng mình không thể tiếp tục né tránh được nữa.

"Ngài Bá tước, thẳng thắn mà nói, cả ba phương án này đều không đáng tin cậy."

"Có lẽ ngài nên đi khắp nơi xem xét tình hình thực tế của người dân."

"Những năm gần đây, Vương quốc liên tục giành chiến thắng trong các cuộc chiến tranh đối ngoại, vị thế quốc tế của chúng ta đã được nâng cao."

"Nhưng cái giá phải trả cho những chiến thắng này chính là ngân khố của Vương quốc gần như phá sản, đời sống dân chúng càng thêm khắc khổ."

"Điều này cũng được phản ánh trong thuế thương mại ở các địa phương. Việc thu thuế của một số thành phố lớn trực thuộc chính phủ giảm mạnh là minh chứng rõ ràng nhất."

"Dưới bối cảnh chung này, cho dù chính phủ phá sản, tăng thuế hay phát hành tiền giấy đều sẽ dẫn đến khủng hoảng lớn hơn!"

Muốn hắn bày tỏ lập trường, vậy Hudson liền bày tỏ lập trường. Còn lập trường của hắn có phải là thứ mà Bộ Tài chính mong muốn hay không thì không liên quan đến hắn.

Giải pháp là không tồn tại. Vấn đề tài chính của Vương quốc Alpha đã trở nên tồi tệ, không thể nào giải quyết chỉ bằng vào một vài chính sách được.

Muốn thực sự thoát khỏi khủng hoảng tài chính, cách duy nhất là tăng thu, nhưng không thể tăng thuế!

Theo quan điểm của Hudson, giải pháp tốt nhất hiện nay, cũng là giải pháp duy nhất trị tận gốc - biến pháp!

Vương quốc Alpha cũng là một cường quốc trên đại lục, nhưng nền kinh tế của Vương quốc lại tụt hậu so với Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, vấn đề lớn nhất là tỷ lệ dân tự do quá thấp.

Trên dưới cả nước đều là nông nô, lấy gì để kích hoạt nền kinh tế chứ?

Ngay cả nước láng giềng Công quốc Mosey, tình hình kinh tế hiện nay cũng tốt hơn Vương quốc rất nhiều.

Lý do quan trọng là do có một lượng lớn dân tự do từ các nước

Bắc đại lục tràn vào, kích thích sự phát triển kinh tế.

Cho dù là làm các ngành thủ công nghiệp hay đi nông thôn trồng trọt, hiệu suất tạo ra tài sản của dân tự do đều cao hơn nông nô rất nhiều.

Ngoài những khu vực mới khai phá ở Cận Đông, giai đoạn đầu cần đầu tư rất nhiều tài chính, tiềm ẩn rủi ro quá cao, không thích hợp với dân tự do, thì các khu vực khác của Vương quốc đã mở rộng hình thức sản xuất kinh doanh gia đình.

Chương 1762: Kéo Dài Thời Gian (2)

Có điều kiện cụ thể không có nghĩa là có thể thực hiện được.

Nếu thực sự giải phóng nông nô, không chỉ các lãnh chúa quý tộc truyền thống không ủng hộ, mà ngay cả những nông nô được giải phóng cũng không ủng hộ.

Thời đại phong biến, mạng của lê dân bách tính giống như cỏ rác, chỉ cần gặp phải một chút thiên tai nhân họa cũng có thể khiến một gia đình tan nát.

Chế độ nông nô có thể ổn định được như vậy, ngoài nền giáo dục ngu dân ra, còn có nguyên nhân là do nông nô đã quen với sự bi thảm của cuộc sống tầng lớp thấp, không dám bước ra vùng an toàn này.

Tại các khu vực dân cư dày đặc không thiếu sức lao động, nông nô muốn trở thành tự do dân thì chỉ cần trực tiếp chuộc thân là được, lãnh chúa quý tộc căn bản sẽ không ngăn cản.

Cứ cách vài năm lại có những người như vậy đi ra ngoài, rồi lại thảm thương trốn về, ở ngay trước trước mặt đám nông nô, cầu xin các quý tộc lão gia thưởng phần cơm ăn.

Cho dù là không có, nhưng vì tiện cho sự thống trị của bản thân, các quý tộc lãnh chúa có tâm cơ cũng sẽ cố tình sắp xếp vài tài liệu giảng dạy phản diện.

"Trở nên nổi bật"?

Trong một thế giới giai cấp bị cố hóa, nào có cơ hội dành cho người bình thường. Cho dù họ có liều mạng cũng không thể đấu lại được các Kỵ sĩ lão gia.

Thế giới của giới quý tộc cũng không hề yên bình. Sơn tặc thổ phỉ cường đạo, những sinh vật này sẽ luôn tồn tại trong bất kỳ thời đại phong kiến nào.

Chỉ cần một mình lên đường, có thể bình an rời khỏi quê hương hai trăm dặm đã xem như được Thần Hi chi chủ phù hộ rồi.

Chuyển đổi nông nô thành người làm thuê nghe có vẻ hay, nhưng cho dù lãnh chúa quý tộc không phản đối, những nông nô trắng tay cũng không thể chịu đựng được.

Hiện tại, toàn bộ tư liệu sản xuất đều thuộc về các quý tộc lão gia, lời hay lỗ cũng đều do các quý tộc lão gia thanh lý, cho dù gặp phải thiên tai thì cũng có thể đi theo kiếm một miếng cơm ăn.

Nhưng một khi chuyển sang chế độ nhận thầu, thu nhập có cao hơn hay không thì không biết, nhưng chắc chắn sẽ không có người chịu trách nhiệm cho rủi ro của họ.

Nếu thanh niên trai tráng xảy ra bất trắc, vậy thì cả gia đình sẽ cùng chung số phận. Không giống như bây giờ, ngay cả khi gặp bất trắc, các gia đình vẫn được các quý tộc lão gia chăm lo.

Cho dù có cải cách, cố nông cũng chỉ sống sung túc hơn trong vài năm đầu mà thôi. Theo thời gian trôi qua, tiền thuê đất sẽ liên tục tăng lên, từng bước vắt kiệt sức lao động của họ.

Kết cục cuối cùng là năng suất lao động tăng lên, xã hội tạo ra nhiều của cải hơn, nhưng cuộc sống của người dân tầng lớp thấp lại càng khốn khổ hơn.

Trước đây chỉ là nghèo, sau này còn thêm kiệt sức và nghèo. Bụng còn chưa no thì tự do đi lại trong phạm vi trăm dặm có ích gì?

Hiểu rõ bản chất vấn đề, Hudson đương nhiên sẽ không dại dột đứng ra đắc tội với tất cả mọi người để kêu gọi "Biến pháp" .

Nếu thực sự để hắn tiến hành biến pháp, vậy thì hắn sẽ trực tiếp chia đất cho người dân tầng lớp thấp và ban hành luật cấm mua bán đất đai.

Nếu như nói "Biến pháp" trước mắt sẽ khiến hắn phải mang tiếng xấu, nhưng còn có hy vọng thành công; Vậy thì "Biến pháp" sau này chính là đang đưa bản thân mình lên đoạn đầu đài.

"Nguyên soái, ai cũng biết rủi ro trong chuyện này, nhưng chính phủ Vương quốc hiện tại không còn lựa chọn nào khác!"

"Trừ phi có phương án tốt hơn, nếu không, chúng ta nhất định phải chọn một trong ba con đường đầy rủi ro này!"

"Có lẽ ngài vẫn chưa biết, với tình hình tài chính hiện tại của Vương quốc, chỉ dựa vào việc vay mới trả cũ để duy trì, tổng số nợ của chúng ta sẽ tăng thêm ba phần trăm mỗi năm."

"Một khi xảy ra biến cố, ví dụ như: thiên tai lớn, chiến tranh, tốc độ tăng trưởng nợ của Vương quốc sẽ còn tăng vọt."

"Bây giờ không giải quyết vấn đề, càng kéo dài thời gian, vấn đề sẽ càng khó giải quyết!"

Bá tước Francois giang hai tay nói.

Có thể thấy ông ta là một Bộ trưởng Tài chính có trách nhiệm. Không muốn dùng những lời ba phải kéo dài thời gian, để lại mớ hỗn độn này cho người kế nhiệm.

Nếu đổi lại là một Bộ trưởng Tài chính vô trách nhiệm, họ sẽ trực tiếp chơi trò vay mới trả cũ, chỉ cần nhịn qua được nhiệm kỳ của mình, vậy thì mớ phiền phức này sẽ là của người kế nhiệm.

Dù sao, với danh tiếng của Vương quốc Alpha, muốn duy trì trò chơi này trong mười năm tám năm là không thành vấn đề. Bá tước Francois có khả năng cao là sẽ được vinh danh.

"Ngài Bá tước, biện pháp tốt không có. Nhưng chủ ý ngu ngốc ngược lại có một cái, trước tiên cứ kéo dài thời gian đã, chờ đến khi hoạt động quân sự ở Giáo hoàng quốc kết thúc."

"Sau khi có được khoản tiền ngoài ý muốn này, chúng ta sẽ lập tức trả một phần nợ. Không cần quá nhiều, chỉ cần trả trước mười phần trăm để giữ vững niềm tin của chủ nợ là được."

"Sau đó đợi nền kinh tế phục hồi!"

"Khi mọi người có tiền trong tay, tiền đương nhiên sẽ chảy vào thị trường. Thuế thương mại đang ảm đạm sẽ nhanh chóng được phục hồi."

"Nếu như sau đó không có biến cố lớn nào xảy ra, chúng ta có thể miễn cưỡng đạt được thu chi cân bằng. Chờ đến khi thời hạn miễn thuế ở Bắc Cương, Cận Đông và các khu vực khác kết thúc, vấn đề tài chính sẽ được giải quyết."

Hudson một mặt bình tĩnh nói.

Thâm hụt ngân sách, hắn đã thấy nhiều rồi. So với sự điên cuồng của một số quốc gia ở kiếp trước, Vương quốc Alpha lúc này mới chỉ là khởi đầu!

Lần hành quân đến Giáo Hoàng quốc này, nếu binh lính tiền tuyến không thể thu được vài trăm triệu tài phú thì chắc chắn là có người đang lười biếng.

Theo kế hoạch trước đây, chính phủ Vương quốc lấy đi một trăm triệu là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chương 1763: Không Có Tiền

Sau khi trả nợ 10% nợ, số tiền lãi cần thanh toán mỗi năm sẽ giảm xuống còn khoảng hai mươi triệu.

Đến khi nền kinh tế dần phục hồi, chính phủ Vương quốc có thể lấy 5-6 triệu từ thuế để trả nợ, các doanh nghiệp thuộc chính phủ cũng có thể lấy 6-7 triệu để trả nợ, và lấy thêm 2-3 triệu từ các khoản thu khác của chính phủ, vậy thì số tiền thiếu hụt mỗi năm chỉ còn vài triệu.

Khai thác thêm một số khoáng sản ở khu vực Cận Đông sẽ có thể mang lại thêm một khoản thu nhập không nhỏ.

Chỉ cần chính phủ Vương quốc không thực hiện các dự án lớn, thì lỗ hổng lãi suất chắc chắn có thể được lấp đầy, đồng thời mỗi năm còn có thể trả một phần hóa đơn.

Thời gian trả hết nợ là bao lâu không quan trọng, quan trọng là bắt đầu trả, đó là một khởi đầu tốt.

"Nguyên soái, nếu vấn đề dễ giải quyết như vậy thì ta cũng không cần phải phát sầu rồi."

"Tạm thời không đề cập tới những khoản chi tiêu khác. Chỉ riêng vấn đề quốc phòng của lãnh thổ mới cũng là một khoản chi phí khổng lồ rồi."

"Chúng ta..."

Không đợi Bá tước Francois nói hết lời, Hudson đã lên tiếng cắt ngang: "Ngài Bá tước, ngài đang đi vào tư duy sai lầm."

"Bộ Tài chính chỉ cần giải quyết vấn đề nợ nần của chính mình, những việc của chính phủ đương nhiên phải do Quốc vương và Tể tướng lo liệu."

"Dù sao Bộ tài chính cũng không có tiền, chính phủ muốn thực hiện dự án lớn thì cứ để họ tự nghĩ cách kiếm tiền."

"Ngài hoàn toàn không cần phải gánh vác mọi áp lực lên người mình!"

Thẳng thắn mà nói, những lời này có ý đồ dụ dỗ người khác. Tuy nhiên, ba phương án mà Bộ Tài chính đưa ra hiện nay thực sự là một cái tệ hại hơn một cái.

Bất kỳ phương án nào được thông qua cũng sẽ gây ra tổn thất to lớn cho vương quốc.

Bộ Tài chính không có khả năng giải quyết vấn đề tài chính, vậy thì dứt khoát không nên giải quyết nữa, hãy để các bộ môn có khả năng giải quyết vấn đề chịu trách nhiệm.

Hudson tin rằng, nếu chính phủ đứng ra giải quyết vấn đề tài chính, các biện pháp có thể thực hiện chắc chắn sẽ đáng tin cậy hơn ba phương án của Bộ Tài chính.

Ví dụ như: ban hành một số điều luật có lợi cho sự phục hồi kinh tế, chẳng hạn như thuyết phục giới quý tộc trong nước bãi bỏ thuế quá cảnh.

Hoặc là: noi gương một số quốc gia ở Nam đại lục, tiến hành cải cách nhỏ. ...

Cụ thể khi thực hiện chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn. Nhưng ít nhất là sẽ không lập tức đẩy vương quốc xuống địa ngục Thâm Uyên.

Dựa vào phá sản để cứu vãn tài chính, đó là chuyện không tồn tại. Kiếp trước có rất nhiều quốc gia phá sản, nhưng không thấy có quốc gia nào sau khi phá sản mà lại phát triển tốt hơn.

Công quốc Mosey có thể dục hỏa trùng sinh sau khi phá sản là vì người ta "Phá sản giả, có tiền thật"!

Nếu không có một khoản tiền mặt lớn, họ lấy gì để tiến hành tái thiết sau chiến tranh, và lấy gì để phục hồi nền kinh tế!

Nếu chính phủ vương quốc phá sản, trước tiên sẽ bùng nổ khủng hoảng tài chính, tiếp theo là hàng loạt quý tộc phá sản, các thương hội hoạt động trên bản địa, một nhà tính một nhà, tất cả đều đóng cửa.

Đến lúc đó, với đại diện là tứ đại thương hội đại lục, tư bản quốc tế đều sẽ lựa chọn rút lui.

Dưới sự chi phối của khủng hoảng tâm lý, nền kinh tế dân gian sẽ triệt để sập bàn. Số ít dân tự do trong vương quốc sẽ trở thành những nạn nhân lớn nhất.

Thất nghiệp sẽ khiến vô số gia đình nhỏ rơi vào cảnh khốn cùng.

Một làn sóng sáp nhập đất đai mới bùng nổ, ví tiền của các đại quý tộc sẽ cạn kiệt, nhưng lãnh thổ và dân số dưới quyền quản lý của họ đều sẽ tăng lên, sự phân hóa giai cấp cũng ngày càng sâu sắc.

Nền tảng cơ bản phía sau trở nên hỗn loạn, vùng Cận Đông không có nguồn máu mới bổ sung liên tục cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Theo quan điểm của Hudson, ba bộ kế hoạch của Bộ Tài chính cuối cùng đều dẫn đến kết quả như nhau.

Phá sản tài chính sẽ khiến nền kinh tế phá sản, tăng thuế cũng sẽ khiến nền kinh tế tư nhân sụp đổ, và việc phát hành tiền giấy càng không cần phải nói.

Tiền tệ không được dân chúng công nhận, đó chỉ là một mảnh giấy lộn. Tiền tệ được thúc đẩy mạnh mẽ bởi mệnh lệnh hành chính có thể tham khảo trường hợp thất bại của tiền giấy.

Thậm chí còn không bằng tiền giấy!

Hoàng đế của Đại Minh và Quốc vương của Vương quốc Alpha hoàn toàn không phải là những người chơi cùng đẳng cấp.

Nếu Caesar IV ra lệnh cho mọi người đổi kim tệ bằng tiền giấy, có lẽ quý tộc lãnh chúa các nơi sẽ trả lời y một chữ —— cút!

Cố gắng thúc đẩy mạnh mẽ sẽ chỉ khiến mọi người nghĩ rằng Quốc vương bị điên. Nếu như chọc giận mọi người, họ sẽ không ngại thay một vị Quốc vương khác dễ tính hơn.

Ngay cả Quốc vương cũng có thể bị kéo xuống ngựa, một Bộ Tài chính nhỏ bé lại càng không cần phải nói.

"Thanh quân trắc, tru ô thần!"

Khẩu hiệu chính trị có sẵn, chỉ cần lấy ra dùng là được.

Các lãnh chúa quý tộc dọc đường sẽ thực hiện tốt công tác hậu cần, đồng thời mang theo quân đội tư nhân để hưởng ứng lời kêu gọi. Quân đội thường trú ở vương đô sẽ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, vui vẻ nghênh đón đại quân vào thành.

Có lẽ thậm chí không đợi được quân đội tới, sau khi nhận ra không ổn, khả năng cao là vương thất sẽ liên hệ trước với các gia tộc lớn trước, sau đó cùng nhau phát động chính biến.

Bởi vì cải cách này đã gây tổn hại đến lợi ích của tất cả mọi người. Trong quan niệm của họ không có khái niệm tiền giấy, trong mắt mọi người, việc chính phủ đổi tiền giấy lấy kim tệ là đang ăn cướp trắng trợn!...

Không biết là do chịu áp lực quá lớn hay là lời nói của Hudson đã phát huy tác dụng. Bộ trưởng Tài chính trở về vương đô liền trực tiếp dừng tay.

Chương 1764: Không Có Tiền (2)

Lúc đầu mọi người thấy cũng tốt, cho rằng đã giành được một thắng lợi chính trị to lớn, nhưng rất nhanh sau đó mọi người đều không thể cười nổi!

Đầu tiên chịu không nổi chính là các bộ ngành của chính phủ, khoản cấp phát cho các dự án mới đã bị Bộ tài chính ấn nút tạm dừng.

Hỏi thì sẽ nhận được câu trả lời là —— không có tiền!

Ầm ĩ lên cũng vô dụng, bây giờ tài chính thật sự là không có tiền. Ngay cả khoản trợ cấp đáng lẽ phải được cấp cho các lãnh chúa quý tộc bị thiệt hại ở tiền tuyến cũng chỉ mới được chi trả một phần.

Theo các vấn đề liên tục chồng chất, các phe phái trong triều đình đều nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Vấn đề tài chính đã đe dọa đến sự cai trị của vương quốc.

"Bá tước Francois, dạo gần đây Bộ tài chính đã xảy ra chuyện gì, tại sao liên tục chặn các khoản cấp phát cho chính phủ?"

Caesar IV tức giận chất vấn.

Bộ Tài chính thực sự là quá không nể mặt, ngay cả một số dự án trọng điểm mà y đích thân hỏi han cũng bị kẹt ở khâu cấp tiền.

"Bệ hạ, ngân sách không còn tiền nữa!"

"Chúng thần đã cố hết sức huy động tiền rồi, nhưng bên ngoài lo ngại vương quốc sẽ sa vào vết xe đổ như Công quốc Mosey, không thể vay được tiền, trái phiếu chính phủ cũng không bán được."

"Doanh thu tài chính hàng tháng đều bị chia cắt sạch sẽ vào ngày đầu tiên của tháng. Đây là danh sách dự án, mọi người nếu thấy dự án nào có thể cắt giảm, xin cứ thoải mái nói!"

Bá tước Francois nhún nhún vai nói.

Chiêu trò "vay mới trả cũ" không thể chơi tiếp được đây, đây là trách nhiệm chung của Bộ Tài chính và chính phủ.

Ba phương án trả nợ trước đây đã náo động ầm ĩ trên triều đình, chủ nợ đòi còn không kịp, ai dám tiếp tục đổ tiền vào cái hang không đáy này nữa!

Càng không có tiền thì sẽ càng khó vay tiền, đây là nhân tính!

Bộ Tài chính không vay được tiền nên đương nhiên là chỉ có thể buông xuôi. Dù sao tổng thu nhập của chính phủ cũng chỉ có bấy nhiêu, chỉ có thể đáp ứng chi phí cho một số dự án.

Về mặt lý thuyết, việc liên tục phá tường đông, bổ tây tường sẽ còn có thể duy trì thêm một chút thời gian. Nhưng rõ ràng là Bá tước Francois không định làm kẻ ác này.

Ngoài các khoản chi phí quân sự bắt buộc phải chuyển ngay lập tức ra. các khoản chi tiêu còn lại do chính phủ vương quốc phê duyệt sẽ được cấp phát theo quy định tới trước được trước.

Sổ sách vô cùng rõ ràng, từng khoản chi tiêu đều có chữ ký của Caesar IV và tể tướng, không thể đổ lỗi cho Bộ trưởng Tài chính được.

Caesar IV nhìn lướt qua sổ sách, trực tiếp ném cho quần thần truyền nhau xem.

Trong thâm tâm, cảm xúc bất mãn với Bá tước Francois của y đã đạt tới cực đỉnh. Thậm chí y còn nảy sinh ra ý định thay người, nhưng chỉ một lúc sau liền gạt bỏ ý nghĩ đó.

Khác với các nhân vật chủ chốt trong các bộ ngành khác của chính phủ, Bộ trưởng Tài chính là người không sợ bị bãi chức nhất, thường phải được dỗ dành mới chịu lên nắm quyền.

Quyền cao chức trọng là không sai, nhưng áp lực thực sự rất lớn. Đừng nói đến việc chiếm lợi riêng, chỉ cần có thể vá được cái lỗ thủng này thôi cũng đã là một vị năng thần rồi.

Trên thực tế, vẫn còn một cách để giải quyết vấn đề tài chính, chỉ là mọi người đều ngầm hiểu và bỏ qua.

Là một quốc gia hiếu chiến, trong những năm gần đây, tỷ lệ chi tiêu quân sự luôn chiếm không dưới ba phần tư tổng ngân sách. Chỉ cần cắt giảm một phần chi tiêu quân sự thì lỗ thủng tài chính sẽ lập tức bị thu hẹp.

Ví dụ: cắt giảm chi tiêu sinh hoạt hàng ngày của quân đội, hoặc cắt giảm một số quân đoàn thường trực.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phương án này cũng tệ hại như việc phát hành tiền giấy.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân là nhận thức chung của cả triều đình, bất kỳ ai dám phá hoại chiến lược này đều sẽ trở thành kẻ thù của vương quốc.

Chỉ trong chớp mắt, quần thần vốn đang định hưng sư vấn tội lại đột nhiên trở nên im lặng.

Dù là cắt giảm dự án hay là cắt giảm chi tiêu của các bộ ngành đã được thông qua cũng đều là chuyện đắc tội với người.

"Chẳng phải bên phía Giáo Hoàng quốc còn có một khoản thu nhập sao, sao không thấy ghi trong sổ sách thu chi tài chính?"

Tể tướng Hầu tước Delgado nghi ngờ hỏi.

Để khích lệ tinh thần cướp bóc của mọi người, các đội quân tham gia hiện giờ đều là quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương, bọn họ sắp đào sâu ba thước đất tại Giáo Hoàng quốc rồi.

Liều mạng vơ vét, nhất định sẽ có hồi báo. Mới ra ngoài có mấy tháng, mọi người liền kiếm đủ "tiền vé", hiện tại đã bắt đầu bước vào chế độ kiếm lời.

Đến bước này, ba trăm kim tệ một người tiền vé vào cửa đã vay trước đây cũng đến lúc trả lại rồi. vậy đến trả tiền mặt thời điểm. Cộng thêm lợi nhuận từ việc xử lý chiến lợi phẩm, trong thời gian ngắn, chính phủ vương quốc không nên thiếu tiền mới phải.

"Tể tướng, khoản tiền tại Giáo Hoàng quốc kia chỉ được ghi nhận về mặt lý thuyết, thực tế chúng ta nhận được không nhiều tiền mặt, phần lớn các lãnh chúa quý tộc đều chọn dùng các mặt hàng thiết yếu như lương thực để thanh toán."

"Hiện giờ chúng ta không cần phải lo lắng về lương thực, vải vóc cho quân đội trong hai ba năm tới nữa. Tuy nhiên, những thứ này vẫn đang trong quá trình vận chuyển, trong thời gian ngắn không thể biến thành tiền mặt."

Bá tước Francois bình thản trả lời.

So với các chiến lợi phẩm khác, vấn đề lớn nhất của các mặt hàng thiết yếu như lương thực là khó bán, khó lưu trữ và vận chuyển.

Ngay cả khi có thương nhân đi theo sau quân đội, thì mọi người cũng thà dành vận lực hạn chế cho việc vận chuyển chiến lợi phẩm có lợi nhuận cao hơn chứ không muốn đụng đến lương thực nhạy cảm.

Tất nhiên, đây chỉ là yếu tố thứ yếu. Nếu Bộ Tài chính thực sự muốn biến thành tiền mặt thì vẫn sẽ có cách.

Chương 1765: Không Có Tiền (3)

Chẳng qua là Bá tước Francois có kế hoạch của mình. Nếu trực tiếp biến thành tiền mặt, thì việc giảm nợ sẽ trở thành trò cười.

Lựa chọn tốt nhất là vận chuyển một lượng lớn hàng hóa thiết yếu về nước, ngay cả chính phủ vương quốc cũng khó tìm nơi để lưu trữ. Đến lúc đó, ông ta sẽ thuận thế đề xuất giao cho các chủ nợ để gán nợ, không ai có thể tìm ra sơ hở nào.

Dù sao rất nhiều khoản nợ của chính phủ vương quốc đều do ông ta vay mượn, nếu không tìm cách giải quyết, tương lai sau khi ông ta từ nhiệm, cuộc sống cũng sẽ không dễ dàng!

"Trong nước có nhiều ngân hàng thương nghiệp như vậy, cứ thế chấp cho bọn họ trước, lấy một khoản tiền mặt để ứng phó khẩn cấp!"

Bộ trưởng Chính vụ Hầu tước Alfred tức giận nói.

Một câu không có tiền đã phá vỡ tất cả kế hoạch của Bộ Chính vụ. Theo tình hình hiện tại, tiền lương tháng này của quan viên rất có thể là sẽ không có

Tuy nói Vương quốc khất nợ tiền lương là trạng thái bình thường, nhưng cứ hành hạ như thế mãi, một Bộ trưởng Chính vụ như ông ta cũng cảm thấy rất mất mặt.

"Hầu tước Alfred, do những vấn đề khó khăn như vận chuyển và lưu trữ, việc vận chuyển các mặt hàng thiết yếu như lương thực về nước vẫn còn tiềm ẩn nhiều rủi ro không xác định."

"Ngân hàng là trục lợi, không ai sẽ chịu làm ăn thâm hụt tiền, căn bản không có người chịu tiếp nhận những mặt hàng có rủi ro cao này."

"Ngay cả khi bán tháo cho họ thì cũng chỉ có một vài ngân hàng có khả năng tiếp nhận, giá chỉ bằng hai ba phần giá thị trường trong nước."

"Trong đó, chỉ có Ngân hàng Phát triển Cận Đông là có thể được coi là có thực lực hùng hậu."

"Trên thực tế, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã tích trữ một lượng lớn lương thực và vải vóc. Ngoài các quý tộc trong nước, các quý tộc của Liên minh năm nước cũng đã bán tháo những vật tư này cho họ."

Bá tước Francois bình tĩnh giải thích.

Việc mua bán chiến lợi phẩm cần rất nhiều vốn, nhưng không có nhiều người mua có khả năng thanh toán.

Đối mặt với hàng núi chiến lợi phẩm, cả ngân hàng địa phương và các thương hội đều gặp khó khăn về dòng tiền.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông dám thu mua ồ ạt, ngoài quy mô lớn, đã xây dựng uy tín trên thị trường từ trước, thu hút nhiều khoản tiền gửi mới ở Giáo Hoàng quốc ra, yếu tố quan trọng nhất là - Kim phiếu.

Đối với các lãnh chúa quý tộc, việc mang theo số lượng lớn tiền mặt ra ngoài vốn dĩ đã tiềm ẩn rủi ro, không cẩn thận còn có thể bị đen ăn đen.

Lựa chọn tốt nhất là chấp nhận giao dịch bằng Kim phiếu. Cẩn thận hơn nữa, họ còn có thể yêu cầu thực danh, chỉ có bản thân và người thụ hưởng được chỉ định mới có thể rút tiền.

Trên thị trường tài chính mạnh được yếu thua, Ngân hàng Phát triển Cận Đông nắm giữ lợi thế tiên phong đã trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Không chỉ các quý tộc ở Bắc đại lục, mà rất nhiều quý tộc ở Trung đại lục và Nam đại lục cũng trở thành khách hàng của ngân hàng này.

Sự suy tàn của Giáo hội đã khiến cho thương hội Thần Thánh bị phá sản. Hiện tại, trong số các thế lực tư bản đang hoạt động ở Giáo Hoàng quốc, chỉ có ba đại thương mại và Ngân hàng Phát triển Cận Đông là có thực lực hùng mạnh nhất.

Do đặc thù ngành nghề, Ngân hàng Phát triển Cận Đông tuy có thực lực tổng thể yếu nhất, nhưng lại có thể huy động được lượng tiền mặt lớn nhất.

Hầu hết các mặt hàng thiết yếu có lợi nhuận thấp đều thuộc về Ngân hàng Phát triển Cận Đông. Ngay cả khi bị ép giá và chỉ có thể nhận Kim phiếu thì cũng không còn cách nào khác, vì chỉ có một người có thực lực mua lại.

Các lãnh chúa quý tộc không quan tâm, dù sao cũng là cướp được, bán bao nhiêu cũng là kiếm lời, tranh thủ thời gian đổi thành tiền mặt rồi tiếp tục đi đoạt mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng chính phủ vương quốc thì khác, họ nghèo nha! Vất vả lắm mới giành được chiến lợi phẩm, há có thể tùy tiện bán phá giá ra ngoài được?

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Caesar IV, trong vương quốc, ngoài Ngân hàng Phát triển Cận Đông, thế lực có tài chính hùng mạnh nhất chính là Ngân hàng Vương thất và Thương hội Vương thất.

Vào thời điểm quan trọng này, cần có sự dẫn dắt của Vương thất thì mọi người mới có thể đi vận động Hudson và các đại quý tộc trong nước.

"Bộ trưởng Tài chính nói không sai, hiện tại việc biến hiện các mặt hàng thiết yếu thực sự là một vấn đề lớn, việc chúng ta có thể làm hiện nay là nhanh chóng vận chuyển hàng hóa về nước."

"Tại Giáo Hoàng quốc không đáng tiền, nhưng không có nghĩa là đến vương quốc cũng không đáng tiền. Ngay cả khi sử dụng cho dự trữ chiến lược thì nó cũng có thể tiết kiệm một khoản ngân sách tài chính lớn trong tương lai."

"Với số lương thực này, những nan đề trong việc xây dựng tuyến phòng thủ mới đã được giải quyết một nửa."

"Sau đó lại để đại quân xuất kích một lần nữa, bắt một số nô lệ từ Đế quốc Thú Nhân trở về, vấn đề liền sẽ được giải quyết."

"..."

Nói một hồi lâu, nhưng không hề đề cập đến việc vương thất xuất lực. Không phải do Caesar IV thiếu cái nhìn đại cục, mà thật sự là vì làm chủ mới biết củi gạo dầu muối đắt cỡ nào.

Sau nhiều năm chinh chiến, cả nước đều lâm vào cảnh bần cùng, Vương gia có thể giàu có được sao!

Mặc dù bên ngoài vẫn hào nhoáng, nhưng bên trong cũng thiếu tiền một cách nghiêm trọng. Nếu không còn cách nào khác, họ cũng sẽ không thành lập ngân hàng của riêng mình.

Nhờ danh tiếng của vương thất, họ thực sự chiếm được nhiều lợi thế trong cuộc cạnh tranh, nhưng những khách hàng tiềm năng nhất đã được Ngân hàng Phát triển Cận Đông thu hút từ trước rồi.

Trong vòng tròn không chỉ quan tâm đến lợi ích mà còn phải quan tâm đến tình cảm. Trong trường hợp bình thường, mọi người sẽ không dễ dàng thay đổi đối tượng hợp tác.

Chương 1766: Cải Cách

Hơn nữa, các nền tảng phát triển sau cũng cung cấp ít dịch vụ hơn, và bản thân sức cạnh tranh cũng thấp hơn.

Thêm vào đó, do thiếu kinh nghiệm, hệ thống không hoàn thiện, công tác quản lý vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn, thường xuyên gây ra rắc rối.

Ngoài danh tiếng đủ lớn, Ngân hàng Vương thất không thu hút được nhiều tiền gửi, tỷ lệ nợ xấu cũng cao đến mức đáng sợ.

Vất vả lắm mới gặp được một cơ hội phát tài, nếu như vì lấy đại cục làm trọng mà bị ép tiếp nhận một lượng lớn hàng hóa thiết yếu của chính phủ, Caesar IV rất lo lắng sẽ làm hỏng sản nghiệp của nhà mình.

Về phần Thương hội Vương thất và Ngân hàng Vương thất vốn gắn bó với nhau, hiện nay một nửa nghiệp vụ của ngân hàng Vương thất đều do Thương hội Vương thất kéo tới.

Nếu một nhà sụp đổ, nhà kia cũng chỉ có thể chôn cùng. Hiện nay, rủi ro sụp đổ tiềm ẩn lớn nhất của Ngân hàng Vương thất chính là nợ của chính phủ.

Có thế chấp cũng vô dụng, cảm xúc hoảng loạn gây ra khủng hoảng, ngân hàng vương thất vốn không gánh nổi.

Trên thực tế, không chỉ có Vương thất, mà các đại quý tộc thành lập ngân hàng theo phong trào cũng đều là nạn nhân.

Tiền thì chưa kiếm được bao nhiêu, ngược lại còn bị chính phủ vương quốc mắc nợ một đống. Ngoài khoản vay trực tiếp hơn

40 triệu kia, mọi người còn nhận một lượng lớn trái phiếu.

Nếu cộng thêm hóa đơn mà chính phủ vương quốc đưa ra, thì các đại quý tộc trong nước mới thực sự là chủ nợ lớn nhất của chính phủ, chiếm hơn sáu mươi phần trăm tổng số nợ.

Nếu không liên quan đến túi tiền của mình thì vấn đề chính phủ phá sản sẽ không gặp nhiều cản trở như vậy.

Thời kỳ chiến tranh, vì không còn cách nào khác nên mới phải toàn lực ủng hộ chính phủ vương quốc, đến thời bình, ngay cả người làm Quốc vương như Caesar IV cũng không dám rót thêm.

Bản thân dòng tiền của chính mình đã không đủ, lỡ như một lượng lớn hàng hóa thiết yếu mua được xảy ra biến cố trên đường vận chuyển thì tổn thất của Vương thất sẽ rất lớn.

"Các vị, vấn đề của chính phủ vương quốc ngày càng nhiều, cứ kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện lớn."

"Có lẽ đã đến lúc cân nhắc việc biến pháp!"

"Là cường quốc trên đại lục, nhưng nền kinh tế của vương quốc vẫn luôn không phát triển được."

"Nếu bàn về diện tích lãnh thổ, chúng ta cũng không thua kém gì vương quốc Iberia, chênh lệch dân số thực tế giữa hai nước nhiều nhất cũng chỉ chưa tới 20%."

"Nhưng tổng thu ngân sách của chúng ta chỉ bằng một phần tư của họ!"

"Nếu so với Đế quốc Frank, mức chênh lệch này sẽ còn lớn hơn nữa."

"Cho dù là những vương quốc suy tàn kia, tổng thu ngân sách cũng không chênh lệch chúng ta bao nhiêu, vấn đề cốt lõi nhất vẫn là ở chế độ."

"Chế độ nông nô đảm bảo hiệu quả hoạt động cao của vương quốc, đồng thời cũng kìm hãm sự phát triển kinh tế của chúng ta."

"Tất nhiên, đưa ra vấn đề này ở đây không phải là để xóa bỏ chế độ nông nô, mà là trong bối cảnh giữ nguyên thể chế hiện tại, nhất thiết phải tăng tỷ lệ dân tự do để nâng cao thu ngân sách của chính phủ."

"Ví dụ như: Tăng diện tích khu vực trực thuộc chính phủ, ban hành một số chính sách khuyến khích dân tự do khai hoang, nâng cao thu thuế của chính phủ vương quốc."

"..."

Tể tướng Hầu tước Delgado nói một cách thận trọng.

Ông ta đã ấp ủ những biện pháp cải cách này ở trong lòng từ rất lâu rồi.

Ban đầu chỉ muốn cải cách mô hình thu thuế mà thôi, sau này phát hiện ra lực cản quá lớn. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng ông đã chọn một điểm dung hòa.

Vì sự ổn định của vương quốc, hệ thống chính trị hiện tại chắc chắn không thể thay đổi trong thời gian ngắn.

Thị trường tồn lượng không thể động vào, vậy chỉ có thể phát triển thị trường tăng lượng.

Dân tự do có thể tạo ra nhiều của cải hơn, vậy hãy nghĩ cách nâng cao tỷ lệ dân tự do. Vừa hay trước đây Quốc vương có ý định mở rộng khu vực trực thuộc chính phủ, có thể thu hút lượng lớn dân tự do.

"Tể tướng, tham khảo dựa trên kinh nghiệm khai khẩn vùng

Cận Đông. Vùng biên giới thường xuyên có Thú nhân xuất hiện, một số lãnh địa của quý tộc đã bị tiêu diệt hoàn toàn, dân tự do dựa vào cái gì để tự bảo vệ mình?"

"Nếu hoàn toàn phụ thuộc vào quân đội thì chi phí quân sự sẽ tăng lên rất nhiều."

"Có phải ngài muốn đặt khu vực trực thuộc ở hậu phương, còn những khu vực tiền tuyến tiếp giáp với Thú nhân đều phong cho các lãnh chúa quý tộc, đúng không?"

Caesar IV hỏi một cách không chắc chắn.

Chính phủ lấy lợi ích, còn rủi ro do các lãnh chúa quý tộc gánh chịu, làm gì có chuyện tốt như vậy!

Lỡ như mọi người không chịu hợp tác, hoặc ngấm ngầm làm một số thủ đoạn, thì e rằng những người dân tự do đã khai hoang trước đây chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu tan.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Bất kỳ thay đổi nào cũng liên quan đến phân chia lợi ích, chắc chắn sẽ có người bị tổn hại lợi ích."

"Đây là lựa chọn tốt nhất hiện nay, cũng là cải cách dễ được mọi người chấp nhận nhất. Thử nghiệm trên lãnh thổ mới, tốt hơn là trực tiếp động vào bản thổ."

"Dù sao, trong trận chiến lớn này, phần lớn các quý tộc đều không có đủ chiến công. Vương quốc phong đất cho họ trước, đưa ra một số yêu cầu cũng là hợp lý."

"Chỉ cần có thể thuyết phục được các đại quý tộc trong nước, thì cuộc cải cách này đã thành công bước đầu tiên. Sau khi có hiệu quả ban đầu, chúng ta sẽ căn cứ vào tình hình thực tế để chế định các biện pháp cải cách tiếp theo."

"Về vấn đề này, thần đã trao đổi với Công tước Hudson, Hầu tước Zuel, Bá tước Albert, Bá tước Douglas và hơn mười đại quý tộc khác, họ đều không đưa ra ý kiến phản đối."

Hầu tước Delgado nghiêm túc trả lời.

Không phản đối chính là ủng hộ!

Cải cách là chuyện có thể đụng chạm đến lợi ích của bản thân. Là người hưởng lợi, có thể không ra mặt phản đối, bản thân đã là một biểu hiện chính trị.

Chương 1767: Lựa Chọn

Chỉ có điều, sắc mặt của mọi người vẫn không vì vậy mà trở nên buông lỏng. Tham khảo trường hợp của các nước trên đại lục là biết, lúc đầu mọi người đều ủng hộ cải cách, nhưng sau khi cải cách được tiến hành một nửa thì họ lại trở thành phe đối lập.

Trừ phi có thể cam đoan một mực không bao giờ đụng chạm đến lợi ích của các bên liên quan, nếu không, phe bảo thủ cản trở cải cách sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Sau một hồi do dự, Caesar IV chậm rãi nói: "Nếu đã vậy, vậy thì bắt đầu biến pháp đi!"

"Từ giờ trở đi, thành lập Ủy ban Biến pháp, do Tể tướng phụ trách, các Bộ trưởng cùng với các Tổng đốc tỉnh sẽ cùng kiêm nhiệm Ủy viên."

Thoạt nhìn đây chỉ là sự bổ nhiệm nhân sự đơn giản, nhưng thực tế lại chứa đầy sự bất đắc dĩ.

Là một quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần, chính lệnh của vương quốc muốn được thi hành thì không thể bỏ qua sự ủng hộ của các đại quý.

Trước mắt, Tổng đốc các tỉnh đều đang ở trong lãnh thổ của Giáo Hoàng quốc, tiến hành cải cách lúc này cũng là lúc gặp ít sự cản trở nhất.

Trừ khi những kẻ này có thể từ bỏ lợi ích khổng lồ ở Giáo Hoàng quốc để trở về nước, nếu không thì phe bảo thủ ở địa phương tạm thời sẽ không có kẻ cầm đầu.

Dưới tiền đề không ảnh hưởng đến lợi ích cốt lõi của các bên liên quan, tạo ra chuyện đã rồi của cải cách, đa số mọi người đều sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt. ...

Tuyết Nguyệt lĩnh, khi tin tức về việc chính phủ vương quốc khởi xướng cải cách được truyền đến, Hudson lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Là lãnh đạo quân đội, kiêm lãnh tụ phe quý tộc mới nổi, Hudson trở thành tâm điểm tranh giành giữa phe cải cách và phe bảo thủ.

Bất kể hắn gia nhập phe nào cũng đều làm ảnh hưởng đến cán cân chính trị của Vương quốc. ...

"Các ngươi giúp ta kiểm tra một chút, nếu không có vấn đề gì thì cử người đưa đến vương đô giao cho bệ hạ."

Vừa dứt lời, mọi người đều giật mình, sau đó liền tập trung sự chú ý vào nội dung của công văn.

Là một vị đại soái quyền cao chức trọng thống lĩnh quân đội, số lần Hudson đích thân viết công văn có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi lần đều đại biểu cho sắp có đại sự xảy ra.

Chỉ trong chốc lát, sau khi xem xong nội dung thư, sắc mặt của các phụ tá đều trở nên nghiêm trọng.

"Công tước, từ xưa đến nay, cải cách thường sinh ra họa loạn, người thành công còn chưa đến một phần mười, ngài hoàn toàn không cần thiết phải lội vũng nước đục này!"

Jacob thành khẩn khuyên.

Ông ta biết Công tước nhà mình thích giày vò. Là một lãnh chúa quý tộc, chỉ cần không làm náo loạn đến mức người người oán trách thì ngoại giới sẽ không can thiệp.

Nhưng giày vò ở trong nhà mình và giày vò vương quốc là hai chuyện khác nhau!

Một khi dính líu đến "Biến pháp", sớm muộn gì cũng sẽ phải đối đầu với tập đoàn lợi ích. Ngay cả với vị trí của Hudson, một khi đối đầu với tập đoàn lợi ích, không chừng có thể trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Trên đại lục Aslante có rất nhiều ví dụ phản diện về việc biến pháp cải cách dẫn đến kết cục bị chúng bạn xa lánh.

Mọi người theo Hudson dốc sức làm nhiều năm như vậy, mắt thấy sắp được nghênh một cuộc đời tươi đẹp, đương nhiên là sẽ không muốn nhìn thấy lão đại nhà mình đi mạo hiểm.

"Người tại triều đình, thân bất do kỷ nha!"

"Thế cục Vương quốc còn lâu mới tốt đẹp như những gì nhìn thấy bên ngoài. Những năm gần đây, chúng ta nam chinh bắc chiến, đánh cho Thú nhân liên tục bại lui, cái giá phải trả chính là đẩy Vương quốc đến bên bờ vực."

"Có thể các ngươi không cảm nhận được những vấn đề trong triều đình, nhưng các ngươi có thể cảm nhận được tình hình kinh tế của người dân."

"Hiện nay số lượng tàu thuyền ra vào cảng Tân Nguyệt không bằng một phần ba so với trước chiến tranh, thuế thương mại của Tuyết Nguyệt lĩnh đã giảm mạnh tới 90%. Ngay cả nơi ở hậu phương như Sơn Địa lĩnh hiện cũng không nhìn thấy bao nhiêu thương nhân."

"Đây không phải là ví dụ, mà là toàn bộ nền kinh tế của vương quốc đang bên bờ vực sụp đổ. Nếu không có tin vui chiến thắng kích thích, có lẽ vương quốc đã sụp đổ rồi."

"Tổ bị phá không có trứng lành!"

"Đế quốc Thú Nhân bị trọng thương, nhưng không hề diệt vong. Một khi vương quốc xảy ra vấn đề, bọn chúng sẽ còn ngóc đầu trở lại."

"Không có sự ủng hộ của vương quốc, chỉ dựa vào quân đội tư nhân của một số quý tộc ở tiền tuyến Cận Đông thì không thể ngăn chặn được binh phong của kẻ thù!"

"Là quý tộc của vương quốc, trong thời điểm nguy cấp, chúng ta phải dũng cảm đứng ra ngăn cơn sóng dữ."

"Ba phương án mà Bộ Tài chính đề xuất đều bị bác bỏ. Bây giờ vương quốc chỉ còn hai lựa chọn:

"Hoặc là ngừng chiến lược Đông tiến, cắt giảm một nửa quân đội thường trực, nghỉ ngơi dưỡng sức hai mươi năm; Hoặc là bắt đầu cải cách, vực dậy nền kinh tế vương quốc, nhằm tăng thu nhập ngân sách cho chính phủ!"

"Các ngươi cho rằng bây giờ ta nên làm lãnh đạo phe phản chiến hay là làm lãnh đạo phe cải cách đây?"

Lời giải thích hoàn hảo của Hudson khiến mọi người á khẩu không trả lời được.

Mỗi người đều có những khó khăn riêng, là nhân vật cốt lõi có thể quyết định vận mệnh của vương quốc, Hudson nhất định phải có lập trường của mình, đây là lúc quyết định vận mệnh của cả vương quốc.

Ba chính sách "hố hàng" của Bộ Tài chính đều bị Hudson chặn lại, giờ đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở Vương quốc Alpha, làm phe phản chiến nguy hiểm hơn gấp mười lần so với làm phe cải cách.

"Lãnh đạo phe phản chiến" sẽ ngay lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Cho dù Hudson có uy tín cao trong quân đội thì hắn cũng không thể nào chống lại tất cả mọi người.

Mỗi một quốc gia cực kỳ hiếu chiến, đến cuối cùng đều không thể tránh khỏi bị cuốn theo xu thế. Hoặc là đạt được mục đích chiến lược, hoặc là ngã quỵ trên đường.

Chương 1768: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm

Chiến lược của Vương quốc Alpha thực sự không tệ, mọi người đều tương đối đơn giản, chỉ muốn tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân, mục tiêu này hoàn toàn có thể đạt được.

Ngay cả khi không tính đến rủi ro, vì lợi ích của bản thân, Hudson cũng không thể phản chiến.

Vương quốc mở rộng về phía đông, lãnh địa của hắn cũng sẽ được mở rộng theo, còn chiếm được những khu vực ven biển có vị trí tốt nhất.

Mặc dù tiếp tục tiến về phía đông, vùng ven biển sẽ không còn là đất đai màu mỡ, mà là những vùng đất hoang bị nhiễm mặn và đầm lầy khiến mọi người đau đầu nhất, nhưng Hudson không ngại từ từ cải tạo.

Chi phí cải tạo cao, sẽ không ai tranh giành với anh ta. Nhân tiện còn có thể chiếm được thêm một chút diện tích khi khoanh vùng.

"Công tước, chiến xa của vương quốc đã khởi động hàng trăm năm nay, phải vất vả lắm mọi người mới nhìn thấy được hi vọng, kêu dừng lại chính là đang đối nghịch với tất cả mọi người."

"Trong hai cái hại lấy cái nhẹ hơn!"

"Ủng hộ phe cải cách không thành vấn đề, nhưng ngài không cần phải đích thân tham gia!"

"Với thân phận địa vị của ngài, chỉ cần không tham gia quá sâu, cho dù cải cách có thất bại trong tương lai thì cũng sẽ không thanh toán được ngài."

José bên cạnh vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Chọn phe phái chính trị không có vấn đề gì, nhưng trực tiếp đứng ra làm lãnh đạo thì lại khác.

Một khi cải cách thất bại, tập đoàn lợi ích cố hữu phản công, không ai biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

"Ha ha..."

"Các ngươi nghĩ quá đơn giản rồi!"

"Đừng tưởng rằng tiếng nói cải cách trong vương quốc rất cao, đó là lúc chưa chính thức khởi động cải cách. Một khi cải cách bắt đầu, lực lượng của phe bảo thủ sẽ nhanh chóng bành trướng."

"Cải cách trong lịch sử phần lớn đều thất bại, ngoài vấn đề của bản thân phe cải cách, lực lượng của phe bảo thủ quá mạnh chính là yếu tố then chốt."

"Tình hình hiện tại của vương quốc cũng tương tự, các tổng đốc địa phương lo ngại cải cách sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, không ai muốn giày vò."

"Tất nhiên, họ cũng hy vọng vương quốc trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu không ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, họ sẽ không cản trở cải cách."

"Chỉ có Quốc vương và một số trọng thần trong triều đình mới thực sự muốn thúc đẩy cải cách. Nói một cách khó nghe, một khi cải cách bắt đầu, phe bảo thủ trong vương đô sẽ còn mạnh hơn phe cải cách."

"Nếu ta không đại diện cho quân đội đứng ra ủng hộ phe cải cách thì cuộc cải cách này có khả năng cao sẽ không kéo dài được nửa năm, và sẽ kết thúc bằng việc Tể tướng, Bộ trưởng Tài chính và một số quan chức cải cách khác từ chức."

"Nếu nội đấu kịch liệt hơn một chút, không chừng mấy người bọn họ đều sẽ đột tử ngay trong nhiệm kỳ, trở thành vụ bê bối chính trị lớn nhất trong lịch sử thành lập của vương quốc."

"Ngay cả khi có sự ủng hộ của ta thì cơ hội chiến thắng của phe cải cách cũng chỉ tăng thêm một phần. Vấn đề tiếp theo, vẫn phải xem nỗ lực của chính họ."

"Các ngươi yên tâm đi, dù có tham gia phe cải cách thì ta cũng sẽ không vào triều đình."

"Chính quyền trung ương cần phe cải cách đề ra chính sách, địa phương cũng cần thành viên phe cải cách chịu trách nhiệm thực hiện."

"Lựa chọn những điều khoản cải cách phù hợp để thực hiện, còn lại chỉ cần qua loa một lần là được. Chỉ cần đảm bảo khu vực quản lý không xảy ra đại loạn, những việc còn lại không liên quan đến ta."

"Ta không tham gia sâu vào việc gây thù chuốc oán. Ngay cả khi cải cách thất bại trong tương lai, phe bảo thủ muốn thanh toán thì cũng sẽ không thanh toán đến trên đầu ta!"

Lời giải thích của Hudson khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Không tham gia vào tranh giành trong triều đình, chỉ là phất cờ hò reo, chút xíu rủi ro chính trị này, lão đại nhà mình còn có thể chịu được.

Ngay sau đó, họ lại rơi vào trong lo lắng. Nếu không phải Hudson đề cập đến, họ thậm chí còn không biết Vương quốc đã ở trong tình thế nguy hiểm.

Ngay cả khi trước đây đã có nhiều dấu hiệu, nhưng mọi người đều bị chiến thắng làm cho choáng váng, không ai nghĩ rằng một cường quốc lại đang chơi trò đi trên dây thép mỗi ngày. ...

Cùng với việc Hudson bày tỏ lập trường, thanh thế của phái cải cách liền tăng lên,"phong trào biến pháp" do Caesar IV chủ đạo chính thức được mở màn.

Lúc này, phe cải cách không có kẻ thù, tuy có không ít quý tộc phản đối cải cách, nhưng không hình thành được tổ chức thống nhất, nhiều nhất cũng chỉ là lén lút chỉ trích vài câu.

Vì lớn mạnh thanh thế, thu hút thêm nhiều người tham gia. Phe cải cách đã thu thập ý kiến tại Thương Lan thành, phàm là quý tộc trong vương quốc đều có thể đưa ra ý kiến.

Trong lúc nhất thời, thư từ đã chất đầy Bộ Chính vụ, chỉ riêng việc xem nội dung thư từ mỗi ngày đã khiến cho các quan chức mệt mỏi rồi.

Thấy được nhân tâm có thể dùng, ngày 11 tháng 7 năm 99999. Caesar IV ban hành "Sắc lệnh cải cách thử nghiệm".

So với cải cách của các quốc gia khác, cải cách của Vương quốc Alpha vẫn có chút ưu thế. Người khác muốn cường quốc thì trước tiên phải cường quân, nhưng vương quốc lại hoàn toàn không cần nhọc lòng.

Trước đây, quốc gia nào mạnh, mạnh đến mức nào, đều dựa vào việc phân tích tư liệu trên giấy tờ, không có cảm nhận trực quan về thực lực cụ thể.

Bây giờ có võ đài mang tên Giáo Hoàng quốc rồi, quân đội của các nước đều được kéo đến để so sánh, ai mạnh ai yếu liếc mắt là thấy ngay.

Quân đội tư nhân quý tộc do Vương quốc Alpha phái đi, nổi tiếng toàn đại lục về kỷ luật nghiêm minh, quân dung nghiêm chỉnh.

Mặc dù chưa từng đối đầu trực tiếp, nhưng những cựu chiến binh mới từ chiến trường trở về, khi xếp hàng liền vô cùng chỉnh tề, từ xa đã có thể cảm nhận được sát khí.

Không có phiền toái về cải cách quân sự, chính phủ vương quốc tập trung trọng tâm cải cách vào chính trị và kinh tế.

Chương 1769: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm (2)

"Sắc lệnh cải cách thử nghiệm" có tổng cộng sáu phần:

Một, cải cách nông nghiệp

1, Tuyển mộ nhân tài kỹ thuật nông nghiệp, thành lập Sở Nông vụ, mở rộng kỹ thuật nông nghiệp tiên tiến nhất, nâng cao sản lượng lương thực của Vương quốc;

2, Khuyến khích khai hoang, tất cả nam giới trưởng thành trong vương quốc (dân tự do) đều có thể đăng ký với chính phủ xin khai khẩn từ năm mươi đến một trăm mẫu đất hoang, đất khai khẩn mới được miễn thuế ba năm, giảm thuế năm năm;...

Hai, cải cách chế độ thuế

1. Bãi bỏ thuế quá cảnh do các quý tộc địa phương tự thu, thay đổi thành thuế quan do chính phủ vương quốc thống nhất thu.

2. Dần dần bãi bỏ chế độ nhận thầu thuế ở các địa phương trong vòng 5 năm, do Bộ Thuế vụ sau khi cải tổ thu.

3, Đơn giản hoá các loại thuế, gộp thuế cửa sổ, thuế ngưỡng cửa, thuế râu, thuế tân hôn, thuế quan tài thành thuế đầu người;

Gộp thuế mở cửa, thuế chợ sớm, thuế hàng hóa, thuế giao dịch, thuế nhập thị thành thành thuế doanh nghiệp;

Gộp thuế ngựa, thuế xe, thuế bánh xe, thuế cỏ khô, thuế thuyền thành thuế xe thuyền;...

Ba, Khuyến khích phát triển công thương nghiệp

1, Bảo vệ an toàn tài sản hợp pháp của thương nhân, chủ xưởng thủ công;

2, Cho phép thương nhân mở nhà máy, xí nghiệp theo quy định của pháp luật;...

Bốn, Cải cách cơ quan chính phủ

1, Thành lập bộ phận thuế vụ, chịu trách nhiệm thu thuế toàn quốc;

2, Cắt giảm nhân viên chính phủ thừa thãi;...

Năm, Tăng cường lại trị

1, Thành lập bộ phận chống tham nhũng chuyên trách, chịu trách nhiệm thanh tra vấn đề tham nhũng của quan chức vương quốc;

2, Đả kích quan thương cấu kết, nghiêm tra buôn lậu, bán hàng độc quyền;...

Sáu, Tăng cường quyền lực của chính quyền trung ương

1, Tăng khu vực quản lý trực tiếp của chính quyền trung ương, sau này lãnh thổ mới của vương quốc, khu vực trực thuộc chính phủ không được thấp hơn ba phần mười tổng diện tích;

2, Việc bổ nhiệm quan chức chủ quản, tá quan thuộc tỉnh, quận do hội đồng quý tộc địa phương thông qua, sau đó trình lên chính quyền trung ương xét duyệt phê chuẩn mới có hiệu lực, chính quyền trung ương có quyền bãi nhiệm, xử lý quan viên không đủ tiêu chuẩn;...

Sáu biện pháp cải cách được ban hành đã gây ra một cơn chấn động trong dân gian, được mọi người gọi vui là "Sáu điều luật của

Caesar".

Vì chưa được hội đồng quý tộc thông qua, nên hiện tại chỉ có thể coi là thử nghiệm.

Có lẽ vì thời gian quá ngắn, hoặc có thể do thiếu kinh nghiệm liên quan, các quy định thực hiện cụ thể tạm thời chưa được liệt kê, nhưng đã gây ra một làn sóng tranh cãi dữ dội.

Đêm khuya, trong phủ đệ của Tể tướng tiền nhiệm Đại công tước Newfoundland vẫn đèn đuốc sáng trưng. Một đám vương công quý tộc đang ở trong phủ, không gặp được chủ nhân thì không chịu đi.

Trong nội viện, ba vị lão nhân đang ngồi vây quanh một chiếc bàn trà nhỏ đối ẩm, như thể không hề bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn ào bên ngoài.

"Newfoundland, bên ngoài có rất nhiều người như vậy đang chờ ông, nếu ông không ra ngoài xem thử, sợ là có chút không thể nào nói nổi!"

Cựu Bộ trưởng Quân vụ Đại công tước Alfiero như cười như không nói.

Cùng là kẻ thất ý trên quan trường, lại đều xuất thân từ Vương thất, sau khi lui xuống cũng không cần phải kiêng dè nữa, quan hệ của hai người trở nên càng thân thiết hơn.

"Có gặp hay không thì có khác gì nhau?"

"Ta đã không còn là Tể tướng của vương quốc nữa, ông cũng không phải Bộ trưởng Quân vụ của vương quốc, chuyện triều đình thì liên quan gì đến chúng ta!"

"Ngược lại là ông, Đại mục thủ Taryn, lãnh tụ của tôn giáo, nếu như ông có hứng thú với những người này thì có thể đi tiếp xúc một chút."

Thấy chủ đề bị kéo sang người mình, Đại mục thủ Taryn tức giận đáp lại nói: "Newfoundland, ta nhớ là mình không có đắc tội gì với ông!"

"Vất vả lắm Vương quốc mới thực hiện được chính giáo phân ly, ông lại xúi giục ta tham gia vào chính trị, rốt cuộc là có ý gì?"

Mặc dù vì không có được vị trí Giáo hoàng, lão ta cũng có không ít ý kiến với Caesar IV, nhưng điều đó cũng dễ hiểu.

Bất kỳ vị quân chủ nào cũng không thích có thêm một vị "tổ tông" ngồi ở trên đầu. Có thể tự mình kiểm soát, tại sao phải tự chuốc lấy phiền phức để lập ra một Giáo hoàng chứ?

Caesar IV hố lão ta trong vấn đề lập Giáo hoàng hoàn toàn là điều có thể hiểu được. Chỉ cần trình độ chính trị của quân chủ đạt tiêu chuẩn, ai cũng sẽ làm như vậy.

"Taryn, đừng có nói hươu nói vượn!"

"Ta hố ông lúc nào vậy?"

"Các ông đều đã được chứng kiến Tiểu Caesar thích giày vò ra sao rồi. Cải cách mới chỉ vừa bắt đầu đã trực tiếp đưa ra sáu biện pháp, sau này chắc chắn sẽ không thiếu phiền toái."

"Nếu như ông thực sự có lòng, lúc này nên đứng cùng với phe chống cải cách, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể tập hợp đủ người ủng hộ."

"Vì lợi ích của chính mình, họ đưa ông lên ngôi vị Giáo hoàng cũng không phải là không có khả năng!"

Đại công tước Newfoundland nói một cách ủy khuất.

Thoạt nhìn như đang khuyến khích Đại mục thủ Taryn, nhưng trên thực tế lại đang ngầm thuyết phục lão ta—— đừng có tham gia vào chuyện náo nhiệt này!

Là người từng nắm quyền cai trị vương quốc, ông ta hiểu rõ những khó khăn mà chính phủ hiện đang phải đối mặt.

Việc lựa chọn "cải cách" để giải quyết vấn đề tài chính chắc chắn là không có vấn đề. Đáng tiếc là tham vọng của phe cải cách lại lớn hơn dự kiến.

Cải cách hiện nay tuy đã động chạm đến lợi ích của một bộ phận quý tộc, nhưng vẫn chưa đụng đến giới hạn của mọi người.

Vì tình trạng kinh tế tiêu điều, rất nhiều kẻ xui xẻo chịu trách nhiệm nhận thầu thuế đều chỉ có thể tự móc tiền túi ra bù đắp lỗ thủng.

Việc thu hồi quyền thu thuế về tay chính phủ vào thời điểm này sẽ gặp phải ít sự phản kháng nhất.

Mấu chốt của vấn đề không chỉ nằm ở việc các lãnh chúa quý tộc có phối hợp giao quyền hay không, mà còn phụ thuộc vào việc các quan chức trong Bộ Thuế vụ có thể đảm nhiệm việc thu thuế hay không.

Chương 1770: Sắc Lệnh Cải Cách Thử Nghiệm (3)

Nếu thu không được tiền, hoặc nói cách khác là chi phí thu thuế quá cao, dẫn đến số kim tệ thực sự thu được vào tay chính phủ còn không bằng số tiền đã nộp trước đây, lúc đó sẽ rất lúng túng.

"Đừng có gạt ta!"

"Những người bên ngoài kia đều đến tìm ông. Cải cách đã ảnh hưởng đến ích lợi của bọn hắn, nên đương nhiên là cần có người giúp bọn hắn tranh thủ."

"Về phương diện này, một vị Đại mục thủ như ta làm sao có thể sánh được với một vị cựu Tể tướng như ông."

"Tránh cũng vô dụng, nếu cải cách thất bại, cuối cùng sẽ còn nhiều mớ hỗn độn đang chờ hai người các ông dọn dẹp!"

Trước lời chế giễu của Đại mục thủ Taryn, hai người đều khinh thường lắc đầu.

"Dọn dẹp mớ hỗn độn", nói như thể chính phủ vương quốc có lúc nào không phải là một mớ hỗn độn vậy.

Trải qua nhiều chuyện, khả năng chịu đựng của hai người đã được rèn luyện từ lâu. ...

Dư luận ồn ào chỉ là khởi đầu, chiến trường thực sự nằm ở Hội nghị Quý tộc.

Cải cách "Sáu điều luật của Caesar" liên quan đến sự thay đổi hệ thống chính trị của vương quốc, không phải chính quyền trung ương muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

Ban hành chính sách chưa bao giờ là vấn đề then chốt. Có thể phát huy tác dụng hay không, chủ yếu vẫn phụ thuộc vào việc thực thi cụ thể.

Nếu không có sự ủng hộ của các quý tộc thực quyền địa phương, những điều khoản cải cách này sẽ chỉ là một tờ giấy lộn.

Trong bối cảnh đó, việc đầu tiên cần làm sau khi chính sách mới được ban hành là phải thu phục các Tổng đốc và Quận trưởng của các tỉnh, những người này mới là chìa khóa đảm bảo chính sách được thực thi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc cải cách lần này đã làm tổn hại đến lợi ích của mọi người. Trong trường hợp bình thường, khả năng nó được thông qua tại Hội nghị Quý tộc gần như bằng không.

Tuy nhiên, hiện tại rõ ràng là thời kỳ bất thường, hầu hết các Tổng đốc và Quận trưởng đều đang ở Giáo Hoàng quốc phát tài, căn bản không thể về nước để tham dự hội nghị ngay lập tức.

Số lượng nghị viên quý tộc trong nước không đủ, nhưng cũng đáp ứng đủ điều kiện tối thiểu để tổ chức Hội nghị Quý tộc.

Để đảm bảo các điều khoản được thông qua tại Hội nghị, phe cải cách cũng hề không rảnh rỗi, liên tục phát động thế công dư luận, tranh thủ sự ủng hộ của các quý tộc trẻ tuổi.

Vừa mới đến Vương đô, Hudson đã cảm nhận được bầu không khí cải cách.

Vô số quý tộc trẻ tuổi hăng hái, tranh nhau ủng hộ cải cách. Một số quý tộc trẻ thậm chí còn bàn nhau thay trưởng bối đi Hội nghị bỏ phiếu ủng hộ.

Nghị viện Quý tộc của Vương quốc không có thói quen thay người bỏ phiếu, nhưng cũng không có quy định cấm rõ ràng.

Tham khảo Luật đặc biệt của Vương quốc, trong trường hợp quý tộc vắng mặt vì lý do đặc biệt, người thừa kế có thể thay mặt thực hiện quyền hạn và nghĩa vụ.

Điều khoản này vốn được dành cho nghĩa vụ quân sự, nay được phe cải cách giải thích mở rộng, áp dụng cho Hội nghị Quý tộc.

Chứng kiến cảnh này, Hudson, người vốn hoài nghi về cải cách, cũng bắt đầu coi trọng nó.

Nếu phe cải cách duy trì mức độ đấu tranh chính trị như vậy, không chừng họ sẽ thực sự thành công.

Kéo thế hệ sau của các gia tộc lớn vào phe cải cách tương đương với một hình thức bắt cóc chính trị trá hình.

Muốn hạ bệ phe cải cách trên chính trường thì phải hạ bệ con cháu nhà mình trước, ai cũng phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động. ...

"Nguyên soái, đại thế đã thành, chỉ còn thiếu ngài ra mặt..."

Chưa đợi Hầu tước Delgado nói hết lời, Hudson đã vung tay ngắt lời:

"Tể tướng, mỗi người có chuyên môn riêng."

"Là một quân nhân, ta chỉ giỏi đánh giặc trên chiến trường, còn cải cách nội bộ thực sự không phải là sở trường của ta."

"Việc cải cách cụ thể của vương quốc vẫn phải do các vị đứng ra, ta chỉ có thể hỗ trợ từ bên ngoài!"

Phe cải cách tạo dựng khí thế rất thành công, thậm chí còn xuất sắc hơn các quốc gia đang cải cách trên đại lục.

Tuy nhiên đây chỉ là khởi đầu, cục diện sau này sẽ phát triển như thế nào, Hudson cũng không thể đoán trước được.

Quý tộc trẻ tuổi là lực lượng chủ đạo của cải cách, đúng là những người này có thể phá vỡ ràng buộc truyền thống, nhưng họ lại không có quyền lực!

Hiện tại có thể tạo dựng được khí thế khiến phe bảo thủ của vương quốc không thể thở nổi, chủ yếu là dựa vào uy thế của bậc cha chú.

Một khi các quý tộc thực quyền ở các địa phương trở về, cách chơi cáo mượn oai hùm này sẽ không thể tiếp tục được nữa.

Ngoại trừ một số ít quý tộc trẻ tuổi thực sự mong muốn cải cách thành công, hầu hết những người còn lại đều là chạy theo xu hướng, nhiều nhất cũng chỉ có tư tưởng ủng hộ cải cách.

Muốn họ hy sinh tính mạng vì cải cách quả thực là đang làm khó người ta.

Hiện tại, những người nắm thực quyền công khai ủng hộ phe cải cách chủ yếu tập trung ở chính quyền trung ương, chỉ có Hudson là một trường hợp ngoại lệ.

Có mấy nhà đại quý tộc mới nổi đã bị phe cải cách thuyết phục, nhưng những người này không có gan làm chim đầu đàn.

Tể tướng Delgado cổ động Hudson tiến lên phía trước, mục đích chính vẫn là mượn danh tiếng của hắn để thu hút các quý tộc địa phương tham gia phe cải cách.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần lập trường của Hudson đủ kiên định, phần lớn quý tộc ở bảy tỉnh Cận Đông và bảy tỉnh Bắc Cương đều có thể bị kéo qua.

Vương quốc có tổng cộng 45 tỉnh (bao gồm cả đồ cưới của Vương hậu), đồng thời giành được sự ủng hộ của 14 tỉnh, cộng thêm khu vực do Vương thất và Chính quyền Trung ương trực tiếp quản lý, phe cải cách chỉ cần nỗ lực thêm một chút là có thể nhanh chóng giành được lợi thế áp đảo.

Các tỉnh mới được bổ sung sau này rất có khả năng sẽ ủng hộ cải cách.

Quan điểm chính trị phụ thuộc vào lợi ích kinh tế. Nếu chính phủ không có tiền, an ninh quốc phòng cũng khó được đảm bảo.

Chương 1771: Mở Màn Loạn Thế

Thoạt nhìn, cục diện của phe cải cách rất sáng sủa.

Tuy nhiên, thực tế lại hoàn toàn ngược lại, 25 tỉnh thành lâu đời mới là yếu tố quyết định vận mệnh của Vương quốc Alpha, các tỉnh mới chỉ có thể nói là tốt hơn một hàng giả một chút mà thôi.

Tiềm lực thì cũng chỉ là tiềm lực, trước khi phát triển, nó chẳng là cái gì.

Lấy ví dụ như bảy tỉnh Cận Đông, gộp 7 tỉnh lại về mặt kinh tế cũng không bằng một tỉnh Đông Nam.

Nhiều tỉnh mới được bổ sung, ngoài diện tích và tiềm năng đạt tiêu chuẩn của một tỉnh ra, phần còn lại đều kém xa.

Tất nhiên, những tỉnh mới nổi này cũng không phải là không có lợi thế. Một trang giấy trắng dễ vẽ tranh, thuận tiện cho việc cải cách chính trị.

Lấy ví dụ như "Sáu điều luật của Caesar", thoạt nhìn có vẻ như đã động chạm đến lợi ích của không ít quý tộc, nhưng điều này không liên quan đến quý tộc ở các tỉnh mới nổi.

Cho dù là "Hủy bỏ thuế quá cảnh" hay là "hủy bỏ chế độ nhận thầu thuế", bọn họ vốn dĩ không có những thứ này!

Đây là do Hudson mở đầu, nhằm thúc đẩy sự phát triển của khu vực Cận Đông, hắn đã tiên phong giảm thuế quá cảnh xuống còn một đồng.

Sau đó, hắn lại vận động các quý tộc ở địa phương cùng nhau giảm thuế quá cảnh.

Do thuế suất quá thấp, nhiều lãnh chúa quý tộc cũng lười cử người đi thu thuế.

Thuế quá cảnh không còn, các loại thuế khác càng không cần phải nói.

Lãnh địa không có dân tự do, chủ thể giao dịch đối ngoại chính là quý tộc, thiết lập quan thuế vụ là một việc thừa thãi.

Thứ chưa bao giờ có trong tay, đương nhiên là sẽ không cảm thấy đau lòng.

Nhiều người chấp nhận đổi những khoản thu nhập tiềm năng mơ hồ này để lấy sự phát triển lâu dài của vương quốc.

Các điều khoản cải cách khác có liên quan đến họ chỉ là việc bổ nhiệm nhân sự địa phương, nhưng những ảnh hưởng này rất hạn chế.

Quản lý các quý tộc lão gia không phải là việc dễ dàng, những người bị điều chuyển tới sẽ không thể kiểm soát được tình hình, cuối cùng vẫn chỉ phải là người xuất thân từ bản địa.

Trừ khi hai gia tộc có sức mạnh tương đương thì mới cần chính quyền vương quốc đứng ra phân xử, còn lại lúc nào cũng là ai mạnh người đó nắm quyền.

Về mặt lý thuyết, toàn bộ nhóm quý tộc mới nổi đều có thể tranh thủ.

Đáng tiếc, thực lực quyết định quyền nói chuyện, những người nắm giữ đại quyền trong vương quốc vẫn là các quý tộc lâu đời, ngay cả các quý tộc mới nổi cũng xuất thân từ gia tộc của họ.

Trên danh nghĩa đã cắt đứt liên hệ, nhưng thực tế vẫn phải chịu sự kiểm soát của họ.

Mấy chục năm bồi dưỡng của người ta, há có thể chỉ cần ba lời hai tiếng là có thể kéo qua!

Nếu thực sự đối đầu, khắp nơi đều có nội gián.

Dẫn dắt một nhóm đồng đội như vậy để cải cách, bị người ta bán đứng lúc nào cũng không biết.

Thấy Hudson không chịu ra mặt, mọi người cũng rất bất lực.

Trên thực tế, đây cũng là điểm yếu lớn nhất của phe cải cách vương quốc.

Đội ngũ lãnh đạo cuộc cải cách lần này, ngoại trừ Hudson và Caesar IV là đủ trẻ ra, phần còn lại đều là một đám lão già.

Kinh nghiệm tuy là phong phú, nhưng lại thiếu đi sự quyết tâm và liều lĩnh của người trẻ tuổi.

"Nguyên soái, các biện pháp cải cách cụ thể thì chúng ta có thể đề ra, nhưng bên phía Hội nghị Quý tộc vẫn cần ngài tốn nhiều tâm huyết!"

Caesar IV nói với vẻ thất vọng.

Lúc này, nội tâm y vô cùng phức tạp, vừa hy vọng Hudson ra mặt lãnh đạo cuộc cải cách này, nhưng lại vừa lo lắng Hudson nhân cơ hội làm lớn.

Bây giờ bị từ chối, đành phải lui một bước, giao vấn đề pháp lý mà cải cách phải đối mặt cho Hudson giải quyết trước.

"Xin bệ hạ yên tâm."

"Bây giờ khí thế cải cách đã tạo dựng được không sai biệt lắm, đề xuất biểu quyết vào lúc này, tỷ lệ thông qua là rất cao!"

Hudson lập tức bày tỏ thái độ.

Là lãnh tụ phe cải cách, đương nhiên phải làm việc. So với việc vạch ra biện pháp cụ thể để gây thù chuốc oán, hắn tình nguyện đi cãi cọ trong hòa bình với đám nghị viên.

Hiện tại cải cách mới chỉ bắt đầu, cho dù các quý tộc đang lãnh binh ở nước ngoài nhận được tin tức, họ cũng cần một thời gian nhất định để cân nhắc lợi ích và hậu quả.

Tận dụng thời điểm họ chưa đưa ra quyết định để thuyết phục thế hệ quý tộc trẻ bỏ phiếu thông qua đề xuất chính là lựa chọn tốt nhất.

Trong thế hệ trẻ của vương quốc, Hudson, người đã sớm công thành danh toại, chính là thần tượng của mọi người. ...

Ngày 25 tháng 7 năm 99999. Hội nghị Quý tộc Vương quốc đã thông qua "Sáu điều luật của Caesar" với tỷ lệ số phiếu ủng hộ cao đến 70%, Vương quốc Alpha chính thức bắt đầu cải cách.

Không bị ràng buộc bởi cha ông, thế hệ quý tộc trẻ ở Vương đô đã gia nhập phe cải cách và trở thành lực lượng tiên phong của cải cách.

Điều này khiến cho phe quý tộc bảo thủ tức đến mức dậm chân!

Tiếc rằng cựu Tể tướng và Bộ trưởng Quân vụ đã từ chức không chịu ra mặt, địa phương cũng không có chỗ dựa vững chắc, trước sự tấn công dồn dập của phe cải cách, phe bảo thủ chỉ còn cách lùi lại.

Phe bảo thủ trong Vương đô bắt đầu liên kết, các quý tộc bảo thủ ở lại địa phương cũng đang âm thầm triển khai thủ đoạn để cản trở cải cách.

Tin tức truyền đến Giáo hoàng quốc, các Tổng đốc Quận trưởng liền nổi trận lôi đình.

Ra tới làm thêm chút nghề phụ, vậy mà lại có người muốn trộm nhà. Các lãnh chúa nóng tính đều muốn trực tiếp dẫn binh về nước.

Tuy nhiên, ý tưởng này nhanh chóng bị những người xung quanh khuyên can.

Không tham khảo ý kiến của họ trước quả thực là có chút thiếu tôn trọng, nhưng việc họ có phản đối hay không còn phụ thuộc vào diễn biến tiếp theo của tình hình.

Cải cách không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, lúc nào về nước cũng không muộn, nhưng cơ hội kiếm tiền thì không thể bỏ lỡ.

Chương 1772: Mở Màn Loạn Thế (2)

Nhớ đến cái ví trống rỗng của mình, các lãnh chúa quý tộc vốn không giàu có đều đã lấy lại lý trí.

Không thể về nước không có nghĩa là không làm gì cả. Dù sao cũng là chư hầu một phương, đương nhiên là phải lên tiếng về vấn đề cải cách. ...

"Công tước Beckett, với tình hình hiện tại, ngài không thể khoanh tay đứng nhìn được!"

Đối mặt với sự kích động của các lãnh chúa quý tộc, Beckett cũng thầm kêu khổ.

Đều là do danh tiếng quá lớn, danh xưng gia tộc số một vương quốc vừa là vinh quang của gia tộc Hoyle, nhưng cũng vừa là gông xiềng của họ.

Những năm gần đây, ông luôn tuân thủ nguyên tắc điệu thấp, đó là do họ đã nếm đủ đắng cay vì ham hố danh tiếng.

Vài năm trước, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương có thể làm rung chuyển vương quốc, ngoài sức mạnh của bản thân ra, còn có sự hậu thuẫn của gia tộc Hoyle nữa.

Không còn cách nào khác, ai bảo gia tộc của họ có thực lực gần với Vương thất nhất chứ!

Bất kỳ quân vương nào cũng không thể bỏ qua mối đe dọa tiềm ẩn này, họ đã bị âm thầm đàn áp qua nhiều triều đại.

Sau khi nếm đủ đắng cay, gia tộc Hoyle cũng học được cách khôn ngoan.

Thay vì trực tiếp đối đầu với Vương thất, chẳng thà đẩy người khác lên phía trước để thu hút thù hận, còn bản thân mình thì đứng phía sau âm thầm phát tài.

Hiệu quả rất rõ ràng, những năm gần đây, tuy tiếng nói của họ ngày càng giảm sút, nhưng tốc độ tăng trưởng sức mạnh của gia tộc lại không hề chậm.

Lãnh địa dưới danh nghĩa của Công tước Beckett không thay đổi, nhưng số lượng quý tộc nhỏ và trung bình mang họ Hoyle lại không ngừng gia tăng.

Vốn cho rằng cuộc sống tốt đẹp này có thể tiếp tục mãi mãi, nhưng hôm nay cuối cùng cũng không thể trốn tránh được nữa.

Nếu biết trước là sẽ bị mọi người tìm đến, Beckett tuyệt đối sẽ không đích thân dẫn dắt quân đội viễn chinh Giáo Hoàng Quốc lần này.

Là gia tộc hùng mạnh nhất vương quốc, lãnh đạo bẩm sinh của phe quý tộc, giờ đây khi đến lúc phải chọn phe, Công tước Beckett buộc phải cho thấy lập trường.

Nhất định phải lựa chọn giữa phe cải cách và phe bảo thủ, hay nói cách khác là giữa Quốc vương và quý tộc.

"Mọi người đừng hoảng hốt!"

"Chỉ là một vài điều khoản cải cách mà thôi, không thể làm tổn hại đến nền tảng của chúng ta được."

"Nói một câu không dễ nghe, nếu mọi người không ủng hộ, những chính lệnh này chỉ là một tờ giấy lộn."

"Quốc vương bệ hạ muốn giày vò thì cứ để ngài giày vò trước đi."

"Lỡ như cải cách thành công, Vương quốc trở nên ngày càng mạnh, mọi người đều là người được lợi."

"Ngay cả khi cải cách thất bại, sau khi chuyện ở Giáo Hoàng Quốc kết thúc, chúng ta còn có thể quay về sửa sai."

"Cuối cùng, thế giới này vẫn là nơi dựa vào thực lực để nói chuyện!"

Nói những lời cay nghiệt nhất với giọng điệu nhẹ nhàng nhất, Công tước Becket đã khiến mọi người im bặt ngay khi vừa cất lời.

Rất hiển nhiên, vị lão công tước này là một con hổ điệu thấp. Ngoài sự khiêm tốn ra, ông ta còn có thể cắn người.

"Lão công tước, chúng tôi không phản đối việc Vương quốc tiến hành cải cách."

"Nhưng chuyện lớn như vậy, dù gì cũng nên triệu tập chúng ta trở về để cùng bàn bạc chứ?"

"Phe cải cách hành động vội vàng như vậy, rõ ràng là..."

Không đợi Công tước Thorsten nói hết lời, Beckett đã cường thế ngắt lời: "Nhóc con, chơi trò hề này còn quá non."

"Mối thù giữa các người và vương thất, mâu thuẫn với Nguyên soái Hudson, hãy tự mình giải quyết, đừng có lôi kéo bọn ta vào."

"Chuyện lần này, đúng là bọn họ đã hành động hơi vội vàng một chút, nhưng có thể hiểu được."

"Vấn đề tài chính của vương quốc sớm muộn gì cũng phải giải quyết, nếu không loại bỏ được rào cản này, chúng ta làm sao có thể Đông tiến tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân đây?"

"Nếu thật sự triệu tập mọi người trở về cùng nhau bàn bạc, e rằng dù có tranh cãi cả năm trời cũng chưa chắc có kết quả."

"Nhân lúc chúng ta không có mặt để mạnh mẽ thúc đẩy cải cách, cũng có thể thông cảm được. Mọi người đều vì vương quốc, không cần phải bận tâm chút chuyện nhỏ này!"

Mặc dù ngoài miệng nói không bận tâm, nhưng thực ra Beckett đã ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Chỉ là cải cách mới vừa bắt đầu, hiện tại nói thành hay bại còn quá sớm.

Không thông báo trước mà đã tiến hành, đúng là hành vi không tôn trọng người khác, nhưng đây không phải là lý do để kết tội.

Ông cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng về "Sáu điều luật của Caesar" rồi. Có điều ông ta ủng hộ, nhưng cũng có điều ông ta phản đối.

Chạm đến lợi ích của bản thân, cũng chẳng còn cách nào khác. Chính phủ vương quốc không có tiền, sau này vẫn phải nhờ đến các lãnh chúa quý tộc chia sẻ.

Cải cách hiện tại cũng giống như cắt thịt trên người mọi người, bản chất không có nhiều khác biệt.

Chỉ với một nhát dao này rõ ràng là không thể vá được lỗ thủng, vấn đề then chốt là sau này có thể làm cho chiếc bánh lớn hơn hay không!

Hầu hết các quý tộc có mặt đều có chung suy nghĩ với ông ta, cứ để phe cải cách thử trước xem sao.

Thành công thì tất cả đều vui vẻ, thất bại cũng có thể thanh lọc một số người, lấy những nguồn lực này để lấp đầy hố đen tài chính của vương quốc.

Trong bối cảnh như vậy, Công tước Thorsten đứng ra quả thực đã trở thành trò cười.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, nhìn thấy tập đoàn Bắc Cương sắp chìm, nếu không hành động thì đã muộn.

Trong Ngũ đại gia tộc, gia tộc của Công tước Thorsten là gây thù chuốc oán nhiều nhất, không làm chim đầu đàn cũng không được. ...

Trên Thánh Sơn, trước sự cướp bóc tàn bạo của các quốc gia trên đại lục, bầu không khí ở Giáo Đình cũng ngày càng ngưng trọng.

Ngoại trừ khu vực hai trăm dặm quanh Thánh Sơn, các quốc gia hiện nay đã thực hiện chiếm đóng phân khu thực tế đối với Giáo Hoàng Quốc.

Sở hữu hàng chục vạn quân đội, nhưng lại không dám chiến đấu, nghĩ đến cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1773: Mở Màn Loạn Thế (3)

Nhưng không còn cách nào khác, những cuộc phản công mà Giáo Đình phát động, ngoài việc đánh bại quân đội của một số quốc gia nhỏ, các hành động còn lại đều thất bại.

Các quốc gia không phát động tổng tấn công cuối cùng, ngược lại còn cử người đến đàm phán cãi cọ với Giáo Đình, một mặt là vì các quốc gia không muốn dồn ép Giáo Đình đến đường cùng, mặt khác là vì chiến lợi phẩm quá nhiều, vận chuyển không kịp.

Trên thực tế, việc tổng tấn công có được thực hiện hay không cũng không quan trọng.

Lãnh thổ còn lại hiện tại của Giáo Đình không thể nuôi sống được hàng chục vạn quân đội, chỉ cần kéo dài một hai năm là họ sẽ tự tan rã.

Dù sao cũng là nội chiến Nhân tộc, có thể không đánh mà thắng, mọi người cũng không muốn làm quá tuyệt.

Chủ yếu là do Giáo Đình quá giàu có gây ra họa, nếu nghèo hơn một chút, chắc chắn sẽ không thu hút được nhiều sài lang hổ báo như vậy rồi.

Ngoài Vương quốc Alpha ra, ý định xuất binh ban đầu của các quốc gia thực sự là chuẩn bị điều đình, nhiều nhất chỉ là tiện tay kiếm một khoản tiền nhỏ.

Nhưng không ngờ mọi người càng cướp càng nghiện, không thể dừng lại được.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể làm sai thành đúng, biến khẩu hiệu chính trị "điều đình" thành "giải cứu những người bị Giáo Đình áp bức".

Bề thế nâng cao, tính hợp pháp cũng có. Không đưa người về thì thật sự là có lỗi với khẩu hiệu này.

Sau đó, Giáo Đình liền thảm!

Không chỉ tổn thất nặng nề về chính trị kinh tế, mà tổn thất về danh tiếng còn nặng nề hơn.

Tổ chức tôn giáo mất đi danh tiếng còn đáng sợ hơn việc mất thành trì trên chiến trường.

Nhờ vào sự tuyên truyền ăn ý của các quốc gia, danh dự của Thần Hi Giáo Đình trên đại lục hiện đã biến thành "Tổng đà chủ" của Liên minh tà giáo .

Shelter VII càng trở thành "Trùm phản diện" số 1!

Nếu chỉ là tuyên truyền chính trị thì không nói, điều tồi tệ hơn là trong tay các quốc gia còn đang nắm giữ bằng chứng chứng minh Giáo Đình thao túng tà giáo làm loạn.

Nếu không còn lựa chọn nào tốt hơn, e rằng Thần Hi chi chủ cũng sẽ trở thành thủ lĩnh Tà thần.

"Bệ hạ, đưa ra quyết định đi!"

"Thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa, nếu tiếp tục trì hoãn, đến lúc đó dù chúng ta có phát động phản công cũng vô ích."

Blake cắn răng nói.

Nếu như còn sự lựa chọn, gã ta tuyệt đối không chọn con đường này.

Giáo Đình tuy mục nát, nhưng cũng từng là một trong những vị cứu tinh của nhân tộc. Nhưng giờ đây để tồn tại, họ buộc phải gạt bỏ giới hạn.

Không còn cách nào khác, trước khi khẩu hiệu chính trị của các quốc gia thay đổi, Giáo Đình chỉ bị tổn thất một số lợi ích.

Nhưng bây giờ thì khác, các quốc gia đến để giải phóng người dân bị áp bức, Giáo Đình bị ép phải trở thành trùm phản diện.

Ai sẽ giữ lại một trùm phản diện chướng mắt chứ?

Ngay cả khi kiêng dè sức mạnh cao cấp của Giáo Đình, không tiêu diệt họ ngay bây giờ, thì sau cũng sẽ tìm cơ hội xóa sổ Giáo Đình.

"Bước ra một bước này, chính là lay động nền móng bá nghiệp của Nhân tộc!"

Shelter VII nhắm mắt lại nói.

Rõ ràng là trong lòng ông ta đã có quyết định, nhưng cần thêm một lý do để thuyết phục bản thân.

"Bệ hạ, vạn năm chi kiếp là không tránh khỏi!"

"Đây là thử thách của Thần linh đối với chúng ta, nhìn vào sự hỗn loạn trên đại lục trong những năm gần đây là biết."

"Cho dù chúng ta không mở ra loạn thế thì cũng sẽ có thế lực khác mở ra, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi!"

Gulei mở miệng nói bổ sung.

Là đối thủ cũ, hiếm khi lão ta và Blake thống nhất lập trường.

...

Phỉ Thúy cung, sau khi Hội nghị Quý tộc thông qua nghị quyết, trong lòng Caesar IV vẫn bồn chồn không yên.

Việc đột ngột phát động cải cách tuy đã đánh úp được các phe phái, nhưng tiềm ẩn nguy cơ sau này không hề nhỏ.

Nếu không thể đạt được thành quả nhất định trước khi quân viễn chinh trở về, những người nắm thực quyền địa phương này rất có thể sẽ ngả về phe bảo thủ.

"Hành động quân sự tại Giáo hoàng quốc sẽ kết thúc vào năm sau, thời gian dành cho chúng ta đã không còn nhiều!"

"Cải cách đã được ban hành, tiếp theo là thực hiện cụ thể."

"Thực hiện từng hạng mục một là quá chậm, sẽ không đủ thời gian, bây giờ chỉ có thể phân công đồng thời tiến hành."

"Hôm nay gọi mọi người đến đây là để bàn bạc về việc phân công cụ thể."

Đây là phương án mà Caesar IV đã suy nghĩ cẩn thận. Giao toàn bộ trọng trách cải cách cho một người là quá mạo hiểm.

Nếu cải cách thành công, trọng thần chủ trì cải cách sẽ trở thành "Hudson" phiên bản mới.

Quyền thần công cao chấn chủ chỉ cần có một là đủ rồi, nếu trên chính trường xuất hiện thêm một người nữa, vậy thì người làm Quốc vương như y sẽ thực sự trở thành con rối.

Nhưng chia nhỏ công việc ra thì khác.

Cải cách thành công là nhờ người làm Quốc vương như y chủ trì, nếu cải cách thất bại thì lại là lỗi của người phụ trách.

Với nhiều hạng mục cải cách như vậy, chắc chắn sẽ có thành quả. Chỉ cần nắm bắt tốt mức độ, Caesar IV sẽ đứng ở thế bất bại.

Đây là điển hình của "Đế vương chi thuật", mọi người đều vui buồn lẫn lộn.

Trình độ chính trị của Quốc vương nhà mình được nâng cao đã làm gia tăng xác suất thành công của cải cách; nhưng đối với cá nhân mà nói, đi theo một vị lão đại như vậy lại không phải là chuyện tốt gì.

Khi có giá trị là "ái khanh","trọng thần", khi không có giá trị thì bị vứt bỏ như cỏ rác.

"Bệ hạ, trước mắt muốn khai hoang mà nói, cũng chỉ còn lại một nơi vô chủ là hồ Tuyết Nguyệt thôi."

"Nơi đây nằm ở tiền tuyến giáp ranh giữa vương quốc và Thú nhân, vừa hay nằm trong khu vực phòng thủ của chúng ta, nhiệm vụ cải cách nông nghiệp liền giao cho thần làm đi!"

Lời đề nghị của Hudson khiến mọi người giật mình.

Chương 1774: Cải Cách Nông Nghiệp

Rõ ràng, không ai ngờ rằng vị nguyên soái vốn chẳng màng đến chuyện gì này lại chủ động đứng ra nhận trách nhiệm cải cách.

Tuy nhiên, sau khi nhớ lại lý do Hudson đưa ra, mọi người liền hiểu ra.

Muốn khai khẩn đất hoang ở khu vực biên giới thì không thể thiếu sự phối hợp toàn lực của quân đội.

Ngoài Hudson ra, những người khác dù muốn cũng không thể làm được nhiệm vụ khó khăn này.

Nếu đã không thể trốn tránh được, chẳng thà chủ động nhận lấy.

So với những cải cách khác, cải cách nông nghiệp là vấn đề gây tranh cãi nội bộ ít nhất, không trực tiếp ảnh hưởng đến lợi ích của bất kỳ phe phái nào.

"Tốt!"

"Nguyên soái, trọng trách cải cách nông nghiệp giao cho ngài!"

Caesar IV vui mừng nói.

Đối với một triều đại phong kiến mà nói, nông nghiệp vẫn luôn là trọng tâm.

Không có tiền có thể thiếu, nhưng không có lương thì sẽ chết đói.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần vương quốc có đủ lương thảo, họ có thể khai thác đủ quặng, chế tạo đủ vũ khí, dệt đủ vải...

Khi mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng, chuyện tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân cũng trở nên đơn giản.

Hiện tại, việc buộc phải dừng bước tiến chiến tranh thoạt nhìn là do chính phủ thiếu tiền, nhưng bản chất là do vương quốc không sản xuất đủ lương thực.

Dừng lại một chút, Caesar IV liền bổ sung: "Hầu tước Felice, Bộ Chính vụ nhanh chóng đưa những người dân tự do bị phá sản ở các nơi đến đó."

"Về sau nếu có dân tự do phá sản thì đều đưa đến hồ Tuyết Nguyệt."

"Ngoài ra, lấy cớ canh giữ biên giới để triệu tập ba mươi vạn nông nô từ các nơi rồi giao lại cho Nguyên soái Hudson khai khẩn."

"Truyền lệnh cho Bộ Hải quân, trực tiếp vận chuyển một nửa số lương thực thu được từ Giáo hoàng quốc đến tiền tuyến."

"Ngoài số lương thực cần thiết để khai khẩn ra, phần còn lại đều trực tiếp chuyển thành lương thực dự trữ cho quân đội."

"Còn thiếu cái gì, Nguyên soái cứ việc nói!"

Hiển nhiên, Caesar IV cũng là người hiểu chuyện.

Biết rằng chỉ với một lệnh khai khẩn của vương quốc, dân tự do sẽ không chịu hợp tác, nên liền dứt khoát chơi trò cưỡng bức di dời.

Để nhanh chóng đạt được thành quả, thậm chí còn triệu tập ba mươi vạn nông nô tham gia khai khẩn.

Gieo trồng lương thực mùa thu đã không còn kịp nữa, nếu nhanh tay thì còn có thể tranh thủ gieo trồng một vụ lương thực mùa xuân.

Cùng là lương thực, nhưng lương thực ở tiền tuyến lại đắt hơn lương thực ở vương đô gấp mười lần.

Yêu cầu của Caesar IV không cao, chỉ cần có thể cung cấp một nửa lương thực cho quân đội biên giới thì việc khai khẩn coi như đã thành công.

"Bệ hạ, còn cần phiền ngài một việc!"

"Người khai khẩn đã có, vấn đề lương thực cũng đã giải quyết, nông cụ chúng ta có thể trực tiếp nung chảy vũ khí phế thải."

"Nhưng tốc độ khai khẩn thông thường quá chậm, không có vài năm thì khó có thể thành công, chỉ có thể dựa vào sức mạnh ma pháp để đẩy nhanh tốc độ."

"Xin ngài hãy ban hành một mệnh lệnh cho Học viện Ma pháp Vương quốc và Học viện Áo thuật, yêu cầu họ cử giáo viên dẫn dắt học viên cấp cao đến tiền tuyến thực tập."

Hudson không chút khách khí đề nghị.

Cày chiến tích, hắn là người am hiểu nhất.

Nếu Quốc vương có thể điều động nông nô tới hỗ trợ, vậy thì việc để học viên pháp sư đi trồng trọt cũng có thể chấp nhận được.

Không trực tiếp điều động Ma pháp sư là vì những người đó không dễ sai khiến.

Học viên trẻ thì khác, chỉ cần liên kết việc trồng trọt với việc tiêu diệt Thú nhân lại với nhau, khơi dậy lòng yêu nước của mọi người thì mọi chuyện sẽ thành công.

Về mặt này, Hudson có kinh nghiệm. Các Ma pháp sư đã đóng góp ít nhất một nửa công sức trong sự phát triển nhanh chóng của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Các lãnh chúa quý tộc khác khai khẩn đều thua lỗ thảm hại, không biết đến bao giờ mới có thể hòa vốn.

Tuyết Nguyệt lĩnh là nơi có sản lượng lương thực năm sau cao hơn năm trước, hiện giờ đã không cần Sơn Địa lĩnh tiếp tế nữa, là nhờ vào các pháp sư lão gia "Vất vả cày cấy" .

Chỉ có điều, việc cày cấy vất vả này đều phải trả lương.

Tính theo giá thị trường của ma pháp dược tề, chính phủ vương quốc chắc chắn không thể chi trả nổi, chỉ có thể sử dụng lao động miễn phí.

"Tốt!"

Caesar IV sảng khoái đồng ý.

Quân thần kẻ xướng người hoạ, trực tiếp đưa ra quyết định, khiến cho Bá tước Linares bên cạnh thầm than khổ sở.

Cải cách nông nghiệp lại giao cho Nguyên soái tiền tuyến phụ trách, vậy Bộ trưởng Nông nghiệp như ông ta làm gì?

Không còn cách nào khác, cánh tay không lay chuyển được bắp đùi. Ngay cả cận thần của Quốc vương cũng phải nhượng bộ cho đại cục.

Tư tưởng chỉ đạo của Vương quốc Alpha là mọi thứ phục vụ cho quân đội, trên danh nghĩa là cải cách nông nghiệp, thực chất là để giảm bớt áp lực hậu cần cho quân đội vương quốc.

Còn việc mở rộng kỹ thuật mới, vốn dĩ không thể coi là nhiệm vụ.

Chỉ cần chứng minh có thể nâng cao sản lượng lương thực, các lãnh chúa quý tộc ở địa phương sẽ tự cử người đến học tập.

Sẽ không có bất kỳ sự cản trở nào, không ai chê sản lượng lương thực của lãnh địa nhà mình quá cao.

Biết rõ mình đã trở thành con rối, Bá tước Linares cũng chỉ có thể cố nở nụ cười, cùng mọi người vỗ tay tán thưởng.

Dù là Quốc vương Caesar IV hay Nguyên soái của vương quốc Hudson cũng đều không phải là người mà ông ta có thể đắc tội.

"Bệ hạ, xin hãy để thần phụ trách việc cải cách cơ quan chính phủ!"

Tể tướng Hầu tước Delgado việc nhân đức không nhường ai nói.

Trong sáu biện pháp cải cách, cải cách cơ quan chính phủ không được xếp hạng cao, nhưng tầm quan trọng lại không hề thấp.

Thẳng thắn mà nói, cải cách này có phần trùng lặp với chức năng của Bộ Chính vụ, nhưng là người đứng đầu chính phủ, việc Tể tướng đích thân phụ trách cũng là hợp lý.

Thấy không ai phản đối, Caesar IV gật đầu nhẹ, nói: "Tốt!

"Việc cải cách cơ quan chính phủ sẽ giao cho Tể tướng."

Chương 1775: Cải Cách Nông Nghiệp (2)

Sáu chuyện trừ đi hai, trọng thần có mặt ở đây còn những năm người, điều nghĩa là có hai người sẽ cùng nhau phụ trách một nhiệm vụ.

"Bệ hạ, việc củng cố uy quyền của chính quyền trung ương không thể thiếu sự phối hợp của quân đội, xin hãy giao việc này cho thần!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Eckermann dẫn đầu nói.

Thẳng thắn mà nói, việc tăng cường uy quyền của chính quyền trung ương rất mơ hồ, hiện tại việc có thể làm chỉ là tăng thêm lãnh thổ trực thuộc.

Những công việc còn lại không phải là việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, mà còn cần phối hợp với các biện pháp cải cách khác.

Nói một cách tương đối thì cơ hội đắc tội với người khác không nhiều, Bá tước Eckermann xem như đã giành được một công việc tốt.

"Tốt!"

Caesar IV vừa dứt lời, Bộ trưởng Ngoại giao Hầu tước Omar đã vội vàng nói: "Bệ hạ, xin hãy giao vấn đề lại trị lại cho thần phụ trách chỉnh đốn!"

Thẳng thắn mà nói, biện pháp này giống như đang làm bộ làm tịch.

Quan lại của Vương quốc Alpha, phần lớn đều là tự túc lương thực, làm việc bằng tình cảm.

Trong thời kỳ tài chính eo hẹp của vương quốc, số tiền lương mà các quan chức cấp cao nhận được lại càng ít.

Những người có mặt ở đây đều là những người chỉ làm việc, không lấy tiền.

Tất nhiên, họ cũng không dựa vào số lương ít ỏi đó để sống.

Chỉ cần có thể đứng trên triều đình, lợi ích thu được đã vượt xa số lương ít ỏi đó rồi.

Giới cao tầng của Vương quốc không dựa vào tiền lương để ăn cơm, nên đương nhiên là không bận tâm, nhưng những người bên dưới thì không được.

Vừa muốn ngựa chạy, lại vừa muốn ngựa không ăn cỏ, làm sao có chuyện tốt như vậy!

Ngăn chặn tham nhũng là chuyện không thực tế, nhưng bắt mấy con dê béo làm thịt để "dọa khỉ" thì vẫn có thể xảy ra. ...

"Bệ hạ, phát triển công nghiệp và thương nghiệp liên quan đến Bộ chính vụ, xin hãy giao việc này cho chúng thần!"

Lời nói của Hầu tước Felice vừa dứt, việc phân công công việc đã hoàn thành.

Lý do rất đầy đủ, muốn phát triển công nghiệp và thương nghiệp không thể thiếu Bộ Chính vụ, giao cho người khác phụ trách cũng không thực tế.

Cải cách thuế phỏng tay nhất trực tiếp rơi vào trong tay hai kẻ xui xẻo cuối cùng.

Bá tước Francois thì không sao, thuế thu được đều sẽ nộp vào túi của Bộ Tài chính, ông ta nhất định không thể tránh khỏi chuyện này.

Chỉ khổ cho Bá tước Linares, ông ta vốn dĩ có thể ung dung tiếp nhận cải cách nông nghiệp, nhưng giờ đây lại bị buộc phải trở thành người tiên phong trong cải cách.

Đây là cái giá phải trả cho việc phản ứng chậm, cho dù là thân tín của Quốc vương thì cũng không tránh khỏi phải chịu thiệt thòi.

"Ừm!"

"Vậy chúng ta cứ phân công như vậy đi, Hầu tước Felice phụ trách chủ trì về công thương nghiệp."

"Bá tước Francois phụ trách cải cách thuế, Bá tước Linares ở bên cạnh hỗ trợ."

Caesar IV ngay lập tức chốt hạ việc phân công.

Còn cảm giác ấm ức của Bá tước Linares lại bị y trực tiếp phớt lờ.

Thân tín cũng phải làm việc, thời khắc mấu chốt không tranh thủ thời gian đứng ra gánh vác, chẳng lẽ muốn lão đại đích thân ra mặt hay sao?

Sau khi cuộc hội nghị ở Vương cung kết thúc, cuộc đại cải cách oanh oanh liệt liệt từ trung ương chính thức bắt đầu.

Cả nước đều đổ dồn sự chú ý vào cải cách, phần lớn người dân đều tin tưởng vào cuộc cải cách lần này.

Không có đạo lý gì, mọi người chỉ đơn giản là "tự tin một cách khó hiểu"!

Hudson vừa nhậm chức nên cũng không vội vã đi khai khẩn biên cương, ngược lại còn khẩn trương ban hành một cuốn "Sổ tay kỹ thuật nông nghiệp".

Trong cuốn sách này bao gồm các kỹ thuật canh tác tiên tiến nhất hiện nay, từ các loại lương thực chính như lúa mạch đen, khoai tây, đậu nành, lúa nước đến các loại cây trồng kinh tế như củ cải đường, cây gai dầu.

Nội dung chi tiết đến mức khiến người ta nhìn vào liền biết là đã được chuẩn bị từ trước.

Tuy nhiên, đây không phải là lý do khiến cho mọi người chú ý!

Sơn Địa lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh đều phát triển kinh tế nông nghiệp, người làm lãnh chúa như Hudosn coi trọng kỹ thuật canh tác cũng hoàn toàn dễ hiểu.

Điều thu hút sự chú ý nhất vẫn là cuốn sổ tay đề xuất - "Sử dụng phân bón hóa học".

Phân và nước tiểu sau khi trải qua quá trình ủ sẽ được chôn xuống đất, bón vào ruộng có thể tăng năng suất cây trồng?

Phản ứng đầu tiên của nhiều người là đây là một trò đùa!

Thứ bẩn thỉu như vậy, trồng ra lương thực có thể ăn được không?

Tàn tro núi lửa cũng có thể làm phân bón, Nguyên soái Hudson chắc chắn đã bị lừa, những kẻ lừa đảo đáng chết chỉ biết làm hại người khác!...

Những lời nghi ngờ từ bên ngoài không cản trở quyết tâm mở rộng của Hudson.

Tuy nhiên, khi đưa vào thực tiễn, yêu cầu của hắn lại khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên. Không có việc thực thi cưỡng chế như dự đoán, mà chỉ yêu cầu tất cả các lãnh chúa quý tộc thử trồng ít nhất một mẫu trong vụ đông.

Ngay cả lãnh chúa quý tộc nhỏ nhất của vương quốc cũng có hàng nghìn mẫu đất, nếu ít hơn thì không cần làm quý tộc nữa.

Văn bản cải cách "Tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ" khiến phe bảo thủ vốn sốt suột không biết nên nói gì.

Năng suất cây lương thực mùa xuân vốn không cao, chỉ một mẫu đất, cho dù mất trắng cũng chỉ thu ít hơn vài trăm pound lương thực mà thôi.

Ngay cả khi cộng tất cả các lãnh chúa quý tộc trong cả nước lại thì tổn thất cũng không lớn. Không làm lung lay nền tảng quốc gia, cũng không làm tổn hại đến nguyên khí của mọi người, hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Chỉ với chuyện nhỏ như vậy, muốn dùng nó để công kích một vị Nguyên soái đức cao vọng trọng như Hudson rõ ràng là không đáng tin cậy.

Ngay cả khi họ cho rằng "phân bón hóa học" không đáng tin cậy, mọi người cũng chỉ lấy nó ra để trêu chọc trong lúc trà dư tửu hậu.

Lệnh đã được ban hành, nhưng cụ thể nên thực hiện như thế nào thì còn phải xem chính bản thân họ?

Chương 1776: Điên Cuồng

Tùy tiện chọn một mẫu đất hoang không thích hợp để trồng trọt, sắp xếp nông nô thử trồng trong một năm, coi như nể mặt Nguyên soái Hudson là được.

Đây chỉ là phản ứng của các quý tộc ở gần vương đô, ngay dưới mí mắt của chính phủ vương quốc, nên họ phải thể hiện một chút. Nếu lãnh địa ở nơi xa xôi hẻo lánh, cho dù không quan tâm thì cấp trên cũng không biết.

Vương quốc Alpha là điển hình của chế độ vương quyền không cai được quản lãnh địa quý tộc, nhờ vào uy tín cao của Hudson, cải cách mới có bước tiến nhỏ.

Nếu không, hiện giờ phe bảo thủ nhất định sẽ nhảy ra tranh cãi với hắn về vấn đề "quyền lực công của chính phủ và quyền lợi nghĩa vụ của quý tộc."

Không ai cản trở, Hudson ra lệnh xong liền phủi mông rời đi. Còn việc thực hiện cụ thể là chuyện của các quan chức Bộ Nông nghiệp.

Không hy vọng là tất cả mọi người đều nghe theo, chỉ cần một phần mười giới quý tộc nghe lời khuyên và thử nghiệm thì kỹ thuật ủ phân có thể được mở rộng trong vương quốc vào năm tới.

Đều là do bị ép buộc, nếu không phải nền kinh tế của vương quốc đang trên bờ vực phá sản, Hudson tuyệt đối sẽ không ra sức mở rộng kỹ thuật nông nghiệp mới như vậy.

Không còn cách nào khác, hắn không tin tưởng vào cải cách của chính phủ vương quốc, nhưng cũng không muốn nhìn thấy vương quốc sụp đổ.

Cách thức cũ không thể giải quyết vấn đề, vậy thì trực tiếp tăng năng suất sản xuất. Trong xã hội nông nghiệp, chỉ cần sản lượng lương thực tăng lên, nhiều vấn đề sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hudson chưa bao giờ coi "vấn đề nợ nần" của chính phủ vương quốc là chuyện gì to tát. Nhìn lại lịch sử từ xưa đến nay, ông chưa từng thấy một cường quốc nào sụp đổ chỉ vì nợ nần.

Nợ nội bộ, các lãnh chúa quý tộc sẽ không đòi. Những người có tư cách để chính phủ vương quốc ghi giấy nợ ít nhất cũng phải là quý tộc bậc trung trở lên.

Hơn 70% trái phiếu chính phủ phát hành trong nước đã được các đại quý tộc thu mua. Ngân hàng, thương hội của vương quốc cũng thuộc sở hữu của những đại quý tộc này.

Vừa hay khi những chủ nợ này lại là những cổ đông lớn của chính phủ vương quốc. Để cổ phần trong tay mình không biến thành giấy lộn, khi chính phủ đến bờ vực phá sản, mọi người cũng chỉ có thể nghiến răng tiếp tục đầu tư, để chính phủ tiếp tục tồn tại.

Những thao tác tương tự đã xảy ra vô số lần trong lịch sử ba trăm năm qua.

Nhóm quý tộc của Vương quốc Alpha vẫn chưa sa đọa, mọi người vẫn còn tỉnh táo, không làm ra loại chuyện muốn tiền không muốn mạng. Cải cách thất bại chẳng qua là lịch sử lặp lại.

Còn nợ bên ngoài, không phải Hudson chém gió. Thời buổi này, ai dám đến Vương quốc Alpha dùng vũ trang để đòi nợ chứ!

Không thể dùng vũ lực đòi nợ, chỉ cần chính phủ mặt dày một chút, thương lượng với các chủ nợ, tin rằng mọi người đều có thể thông cảm.

Vấn đề duy nhất là uy tín của chính phủ không còn, tương lai sẽ khó lăn lộn trên trường quốc tế. Tuy nhiên, đó là chuyện của tương lai, trước mắt cần phải giải quyết những vấn đề cấp bách đã.

Có lương thực trong tay, lòng không hoang mang.

Chỗ tốt lớn nhất của thời đại chế độ nông nô chính là: chi phí nhân công tương đương với việc nuôi cơm.

Trong thời đại kinh tế nông nghiệp cá thể, việc huy động dân phu ồ ạt sẽ dẫn đến sự sụp đổ của xã hội, nhưng thời đại chế độ nông nô thì không.

Tư liệu sản xuất thuộc về các lãnh chúa quý tộc, tương ứng rủi ro cũng thuộc về các vị lãnh chúa này. Nguồn lao động được lãnh chúa thống nhất điều phối, sẽ không vì nhà nào thiếu sức lao động mà mất đi kế sinh nhai.

Cô nhi quả mẫu cũng được hưởng thụ đãi ngộ như trước, thậm chí còn có khả năng nhận được nhiều vật tư hơn.

Không phải là do các lãnh chúa quý tộc nhặt lại liêm sỉ, chủ yếu là vì mọi người cần nông nô bán mạng. Nếu không chăm sóc tốt gia đình của họ thì làm sao để mọi người yên tâm bán mạng?

Dưới chế độ này, nếu các lãnh chúa quý tộc không phá sản ồ ạt thì kinh tế xã hội sẽ không sụp đổ.

Với năng lực huy động của vương quốc, chỉ cần năng suất lúa tăng thêm 20 pound mỗi mẫu một mùa là đã có tư bản để chinh phạt Đế quốc Thú Nhân rồi.

Nếu năng suất lúa có thể tăng lên 50 pound, Hudson liền có thể đuổi Thú nhân ra khỏi đại thảo nguyên, về nơi thâm sơn cùng cốc kéo dài hơi tàn.

Nếu năng suất lúa tăng lên 100 pound, Thú nhân sẽ chỉ còn là một danh từ chủng tộc trong sử sách!

Có lẽ có một số ít người may mắn có thể trốn vào thế giới băng tuyết, trở thành một phần của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, nhưng sẽ không làm được gì nữa. ...

"Triệu hồi Thiên sứ hàng lâm?"

"Không!"

"Đây rõ ràng là đang triệu hồi Đọa Lạc Thiên Sứ!"

Khô Lâu Thánh chủ hoảng sợ nói.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, phản ứng đầu tiên của lão ta là không thể nào. Mặc dù Giáo Đình đã làm không ít chuyện xấu xa, nhưng bọn hắn chưa từng điên cuồng như vậy bao giờ.

Nếu nói "Thiên sứ hàng lâm" là con át chủ bài của Giáo Đình, vậy thì Đọa Lạc Thiên Sứ chính là kẻ thù không đội trời chung của phe Thần thánh.

Trận chiến Thánh Sơn lần trước, do một sơ hở bị kẻ khác tính toán, toàn bộ các Thiên sứ hàng lâm đều sa đọa, khiến cho Giáo Đình bị trọng thương nguyên khí.

Chuyện này vốn đã đủ khó chịu rồi, bây giờ bọn hắn lại chủ động để Nếu tin tức này truyền ra ngoài, không chỉ đại lục Aslante rung chuyển, mà tộc Thiên Sứ cũng sẽ bị tức đến hộc máu.

Người bình thường đều cho rằng Thiên sứ là người đại diện cho Thần linh, cả hai là một thể, nhưng trên thực tế đây toàn là lời nói nhảm.

Thần linh là Thần linh, Thiên sứ là Thiên sứ, hoàn toàn là hai giống loài khác nhau.

Nếu muốn nói về quan hệ thì Thiên sứ là tín đồ của Thần linh, hoặc nói Thiên sứ là công cụ của Thần linh.

Chương 1777: Điên Cuồng (2)

"Norman, không cần phải ngạc nhiên!"

"Thiên sứ là sinh vật dị giới, giáng lâm đến đại lục Aslante vốn đã làm trái quy tắc, đương nhiên là phải trả giá."

"Trước đây, khi chúng ta triệu hồi thiên sứ hàng lâm cũng đều phải trả một cái giá thê thảm."

"Tình hình hiện giờ của Giáo Đình thì ngươi cũng biết rồi. Cái giá phải trả này rõ ràng không phải là thứ mà hiện giờ chúng ta có thể gánh vác được."

"Muốn triệu hồi một lượng lớn Thiên sứ hàng lâm thì chỉ có thể nghĩ cách hạ thấp chi phí. Còn việc những Thiên sứ có bị sa ngã hay không thì còn tùy thuộc vào tâm tính của họ."

"Thánh Đình và tộc Thiên Sứ có giao ước từ thời thượng cổ, nếu có lựa chọn tốt hơn, Giáo hoàng bệ hạ cũng sẽ không làm chuyện tát ao bắt cá này!"

"Muốn đảo loạn đại lục, chỉ triệu hồi Đọa Lạc Thiên Sứ thôi là còn chưa đủ, những sinh vật ở các vị diện khác cũng phải được dụ tới đây."

"Tập trung trọng điểm vào ba cường quốc, chỉ cần nội bộ rối loạn, bọn chúng sẽ tự rút quân."

"Ngoài thế giới Nhân tộc ra thì còn phải an bài thêm cho bên phía dị tộc nữa. Sau khi những sinh vật dị vị diện này giáng lâm, bọn chúng chắc chắn sẽ mở ra khe nứt không gian để dẫn dắt nhiều sinh vật dị giới khác giáng lâm\."

"Toàn bộ đại lục sẽ chìm trong hỗn loạn, các bên tiến hành tẩy bài thì Giáo đình mới có cơ hội phục hưng!"

Nghe xong lời người đàn ông che mặt nói, Khô Lâu Thánh chủ chìm vào suy tư. Lão ta chưa từng nghe đến cái tên "Norman" này vài chục năm rồi.

Không ngờ thời điểm nghe được lại là lúc đón nhận một mệnh lệnh "Diệt thế" điên rồ.

Chẳng hề khoa trương chút nào, đối với toàn bộ sinh linh trên đại lục mà nói, việc vô số sinh vật dị vị diện tràn vào chính là một cuộc khảo nghiệm sống còn.

"Chuyện này quá điên cuồng!"

"Nếu làm như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể kiểm soát được sự phát triển của tình hình sau này."

"Bất kể là Đọa Lạc Thiên Sứ hay là sinh vật đến từ vị diện khác, một khi giáng lâm đại lục, chúng ta đều không thể kiểm soát được hành động của chúng."

"Lỡ như tình hình mất kiểm soát, Thánh Đình thậm chí là toàn bộ Nhân tộc đều sẽ gặp tai hoạ ngập đầu!"

"Thay vì mạo hiểm như vậy, ta thấy không bằng khuyên nhủ bệ hạ, mời các vị tiền bối trong Giáo đình quay lại điều đình phân tranh."

"Cho dù quan hệ có phai nhạt thì cũng là người từ Giáo Đình đi ra, họ không thể đứng nhìn Giáo đình bị hủy diệt được!"

Norman cố gắng tranh thủ nói.

Khô Lâu Thánh chủ có thể làm việc ác bất tận, nhưng Norman lại là tín đồ thành tín nhất của Thần Hi chi chủ, lão ta nguyện ý nỗ lực thanh lọc "sự bẩn thỉu" trong Giáo Đình.

"Được rồi, Norman."

"Những này không phải là chuyện mà ngươi nên lo lắng. Việc mà ngươi cần làm hiện giờ chính là chấp hành mệnh lệnh, trước tiên hãy triệu hồi các sinh vật dị giới đến đã!"

"Không chỉ có Khô Lâu hội các ngươi, mà toàn bộ thế lực thuộc Thánh Đình đều sẽ hành động, cống hiến sức lực để bảo vệ Thánh Sơn!"

"Thời gian để cho ngươi chuẩn bị không còn nhiều nữa, trong vòng ba tháng phải thu thập đủ vật hiến tế rồi tiến hành triệu hồi Thiên sứ ở Bắc đại lục!"

Người thần bí lạnh lùng nói.

Trong cái thế giới mạnh được yếu thua này không có chỗ cho sự nương tay. Đối với Giáo đình đang trong cơn mưa gió mà nói, lật bàn rất nguy hiểm, nhưng không lật bàn thì hẳn phải chết. . . .

Gần như cùng thời điểm đó, các thế lực ẩn giấu của Giáo Đình phân bố khắp đại lục đều nhận được mệnh lệnh tương tự.

Một cơn bão càn quét khắp đại lục đã bắt đầu ấp ủ, nhưng đại quân của các quốc gia đang bận rộn cướp bóc lại hoàn toàn không hay biết gì.

Trọng điểm thảo luận của mọi người luôn là hôm nay ngươi thu hoạch được bao nhiêu, hôm nay ta thu hoạch được bao nhiêu.

Có lẽ là do chiến lợi phẩm quá phong phú, sau khi phân chia địa bàn, mọi người đều thể hiện rất "Quý sờ tộc" .

Trong lúc trà dư tửu hậu, cuộc cải cách do chính phủ Vương quốc Alpha khởi xướng cũng trở thành chủ đề bàn tán của mọi người, nhưng không phải là chủ đề chính.

Có rất nhiều quốc gia khởi xướng cải cách, Vương quốc Alpha có thể được lấy ra thảo luận là vì thân phận cường quốc của họ.

Một vương quốc hùng mạnh đang ở thời kỳ đỉnh cao lại đột nhiên muốn chơi cải cách nội bộ, bản thân chuyện này đã đủ kinh ngạc rồi.

Tuy nhiên, liên tưởng đến cuộc cải cách quân sự do Vương quốc Alpha khởi xướng vài năm trước, mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Trên trường quốc tế, hình ảnh của Caesar IV là một vị quân chủ cải cách khai sáng.

Lúc này khởi xướng cải cách hoàn toàn phù hợp với hình tượng của y. Thực ra, mọi người cũng không có ý tốt khi thảo luận về chủ đề này.

Nhiều trường hợp cố ý dẫn dắt chủ đề, khiến không ít quý tộc vương quốc tham gia hoạt động nổi trận lôi đình.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

"Hạt giống" mâu thuẫn đã được gieo xuống, nhưng lý trí vẫn chiếm ưu thế. Các bên càng châm ngòi thì các đại quý tộc của vương quốc lại càng bình tĩnh.

Đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn nhảy ra gây chuyện, điều này cũng có nghĩa là bọn họ đang sợ. Vốn dĩ Vương quốc Alpha đã đủ mạnh rồi, nếu tiếp tục mạnh thêm, thôn tính Đế quốc Thú Nhân sẽ không còn là mơ nữa.

Đến lúc đó, cho dù không có họ tham gia thì Liên minh năm nước cũng có đủ sức mạnh để chống lại Liên minh Dị tộc.

Một Đế quốc khổng lồ trỗi dậy ở phương bắc không phải là chuyện tốt gì đối với các quốc gia ở Nam đại lục. . . .

Bộ tư lệnh liên quân Vương quốc Alpha.

"Beckett, cải cách của vương quốc đã chính thức khởi động. Ông có cái nhìn thế nào về cuộc cải cách do chính phủ khởi xướng này?"

Công tước Richard hỏi.

Nếu nói gia tộc Hoyle là gia tộc số một chỉ sau Vương thất, vậy thì gia tộc Taylor của Richard chính là gia tộc lớn thứ hai trong vương quốc.

Chương 1778: Hồ Ly

Vì phong cách làm việc tương đồng, hai gia tộc vốn nên là đối thủ, nhưng đến đời này lại trở thành bạn bè.

Để đối phó với sự chèn ép của vương thất, hai nhà không chỉ làm việc khiêm tốn, mà còn liên kết với một nhóm quý tộc.

"Thành quả sẽ rất khá, ít nhất một số cải cách chắc chắn sẽ thành công. Ví dụ như cải cách nông nghiệp do Nguyên soái Hudson chủ trì."

"Vị này thật quá cẩn thận, để thăm dò lập trường của mọi người, thậm chí còn lấy cớ mở rộng phân bón để làm ra một mẫu ruộng thí nghiệm."

"Dù sao cũng là người xuất thân từ gia tộc nhỏ, cho dù ở vị trí cao thì cũng không thể nhận thức rõ được vị trí của mình."

"Trên thực tế, Nguyên soái Hudson mới là người phù hợp nhất để phụ trách cải cách thuế."

"Chỉ có một cường nhân quân sự như hắn mới khả năng khiến mọi người đổ miếng thịt trong chén vào lại trong nồi!"

Beckett như cười như không nói.

Trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường đối với Hudson, nếu như truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn trong vương quốc.

Cần biết rằng, Công tước Beckett đã nhiều lần công khai ủng hộ Hudson, và là một trong những đại quý tộc đầu tiên của vương quốc gọi Hudson là "danh tướng số một đại lục".

Trong mắt người ngoài, Beckett chính là một fan cuồng nhiệt của Hudson.

Nhưng đối với quý tộc mà nói, những lời nói công khai đều đại diện cho chính trị, chỉ có những lời nói riêng tư mới đại diện cho chính bản thân họ.

Trước khi Hudson trỗi dậy, người mà bọn họ tung hô chính là Ngũ đại gia tộc Bắc Cương. Ngũ đại gia tộc vốn có nền kinh tế tồi tệ, chỉ có quân đội là mạnh mẽ, nhưng lại bị họ nâng lên thành phe phái lớn nhất trong vương quốc.

Hư dù sao cũng là hư, sau một biến cố bất ngờ, Ngũ đại gia tộc mất đi sự ủng hộ toàn lực của chính phủ vương quốc, lập tức bị đánh trở về nguyên hình.

Đến lúc này, mọi người mới nhận ra: hóa ra không phải Ngũ đại gia tộc Bắc Cương mạnh cỡ nào, mà là nhờ có nền tảng của Vương quốc Alpha.

Nếu như không có sự ủng hộ của Vương quốc, Ngũ đại gia tộc Bắc Cương chỉ là năm gia tộc quý tộc bình thường, căn bản không có thực lực xưng vương.

Một quân cờ bị phế liền lập tức nâng một quân cờ khác lên thay. Và người có thanh danh vang dội như Hudson liền xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Sau một loạt các hoạt động tân trang mở rộng, Hudson, người vốn có uy danh hiển hách, đã nhảy lên trở thành vị thiếu niên chói sáng nhất vương quốc, thu hút phần lớn sự chú ý từ bên ngoài.

Điều quan trọng nhất là: trong quá trình thực hiện chuyển di đại pháp này, mọi thứ đều diễn ra vô cùng suôn sẻ tự nhiên, hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu vết của việc cố ý tính toán nào.

"Beckett, ông đừng có nằm mơ nữa. Nếu không phải vì giải quyết vấn đề quân lương, sợ rằng Nguyên soái Hudson còn chẳng thèm nhúng tay vào cải cách nông nghiệp nữa."

"Ông là một lão hồ ly, nhưng người ta cũng là tiểu hồ ly. Hai người đều là cùng một loại người, làm sao có thể dễ dàng tính toán được?"

"Hiện giờ người ta đại thế đã thành, tính toán thành công thì không nói, nhưng nếu như bị người ta nhìn ra được, để ta xem ta giấu mặt đi đâu!"

Công tước Richard lập tức trêu chọc nói.

Richard cũng tham gia vào hoạt động tung hô Hudson. Để tạo ra một tấm bia đỡ đạn thu hút hỏa lực của Vương thất, bọn họ cũng đã hao hết tâm tư.

Kết quả rất không may, kế hoạch chỉ hoàn thành được một nửa. Đúng là Hudson đã nhanh chóng nổi lên và trở thành người có quyền lực nhất trong Vương quốc, nhưng vị quyền thần này lại không hề dính dáng gì đến ngang ngược càn rỡ.

Người ta không gây thù chuốc oán, bọn họ cũng không thể đứng ra gây thù chuốc oán dùm cho Hudson được, nếu không sẽ lộ ra quá cố tình.

Dù sao đây cũng là một mưu đồ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một khi bị bại lộ thì cũng chính là lúc dời lên tảng đá nện chân mình.

"Richard, tỉnh lại đi!"

"Hau ta lớn lên cùng nhau, sống với nhau nhiều năm như vậy, ai cũng không hiểu rõ đối phương."

"Châm ngòi thổi gió không có tác dụng gì ở chỗ của ta đâu. Có thời gian này, chẳng thà ông đi lừa vài kẻ ngu xuẩn làm tiên phong còn hơn."

"Ta nói đều là lời thật lòng, lực lượng phe bảo thủ trong vương quốc không hề nhỏ, muốn cuộc cải cách do chính phủ khởi xướng thành công thì nhất định phải có nhân vật cường quyền chủ đạo."

"Trông chờ vào đám lão già lo trước lo sau trên triều đình là căn bản không thể nào hoàn thành được đại nghiệp cải cách này."

"Cứ chờ mà xem, một khi phải phản ứng dữ dội từ phe bảo thủ, phe cải cách tạm bợ này nhất định sẽ xuất hiện hỗn loạn!"

Beckett công tước trực tiếp đưa ra kết luận.

Qua vài câu trao đổi ngắn ngủi, hai người dùng ánh mắt thống nhất lập trường, cùng quyết định tiếp tục quan sát. . . .

Thương Lan thành.

Cùng với việc cải cách được mở màn, trong vương đô là có mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Vô số dân tự do bị phá sản còn chưa kịp tìm được công việc mới thì đã mơ mơ màng màng bị điền tên lên bảng danh sách.

Kháng nghị cũng chẳng có nghĩa lý gì, khi họ nhận được tin tức, quan binh phụ trách thi hành nhiệm vụ di dời cưỡng bức đã đến nhà gõ cửa.

Thời đại phong kiến vương quyền, nói về tự do chỉ là chuyện vớ vẩn. Dân tự do cũng chỉ là tự do trên danh nghĩa, chỉ khi mọi người đều tuân thủ quy tắc, họ mới có được một mức độ tự do cá nhân nhất định.

Bây giờ chỉ với một mệnh lệnh của Quốc vương, họ chỉ đành thu dọn hành lý, đến biên cương khai khẩn đất hoang trong thời hạn quy định.

May mắn là tỷ lệ dân tự do trong vương đô không cao, dân tự do phá sản lại càng ít, nên không ảnh hưởng nhiều đến kinh tế xã hội.

Cải cách nông nghiệp gây ra gợn sóng nhỏ nhất mà cũng có phản ứng dữ dội như vậy, những cải cách khác liền không cần phải nói.

Chương 1779: Gặp Khó

Cơ quan chính phủ cần cải tổ, đủ loại người chạy chức, xin chức ùn ùn kéo đến, khiến tể tướng Delgado không thể về nhà, chỉ sợ bị người ta chặn đường.

"Cắt giảm nhân viên dư thừa" càng tệ hơn, những viên chức bị cắt giảm tuy không cưỡng ép yêu cầu chính phủ giữ lại, nhưng họ lại đứng ra đòi lương!

Đều đã cuốn gói về nhà rồi, cũng không thể tiếp tục nợ lương được nha?

Hai bên đều cử đại diện ra đàm phán, sau một hồi thảo luận gay gắt, cuối cùng chỉ có một số viên chức lớn tuổi được nghỉ hưu sớm, còn lại đều giữ nguyên chức vụ.

Đương nhiên, tiền lương đương nhiên là sẽ không phát. Điều mà phe bảo thủ tranh thủ được là: Giữ lại danh hiệu quan viên trên danh nghĩa, nhưng đãi ngộ thì đừng hy vọng xa vời.

Trên thực tế, chính phủ vương quốc nghèo rớt mồng tơi từ lâu đã ngừng phát lương cho đám người ăn bớt tiền công nhân viên này.

Hầu tước Delgado cảm thấy rất xấu hổ,"cắt giảm nhân viên thừa thải" diễn ra rầm rộ như vậy, nhưng cuối cùng lại chẳng cắt được ai.

May mắn đây chỉ là vấn đề về mặt mũi, không ảnh hưởng đến đại cục cải cách, chỉ là tâm tình phiền muộn mấy ngày mà thôi.

So với cải cách thuế, đây đã được xem như may mắn. Nhân viên thừa thải hiện tại không làm việc, nhưng không có nghĩa là họ không làm việc vào những lúc khác.

Ví dụ như thời chiến, không ai dám trốn việc. Mọi người đều ngoan ngoãn làm tròn trách nhiệm của mình, chỉ sợ bị cấp trên bắt được, đầu phải dọn nhà.

"Tể tướng, việc này không thể làm được nữa!"

"Quý tộc ở địa phương đều rất hai mặt, miệng thì đồng ý, nhưng đến lúc hành động lại chơi trò không bạo lực không phối hợp."

"Người nể tình thì còn tìm cớ, lấy lý do từ chối là: Gia chủ đang ở tiền tuyến đánh trận, liên lụy đến thuế lãnh địa, họ không có quyền đưa ra quyết định."

"Còn người không nể mặt thì sẽ trực tiếp đuổi người của chúng ta đi!"

Bộ trưởng Tài chính Bá tước Francois vừa than vãn với tể tướng, vừa bóng gió tố cáo.

Đáng tiếc, mọi việc đều vô ích, ngoài nhận được một chút sự đồng cảm ra, Tể tướng Delgado cũng chẳng thể làm gì được cho họ.

"Từ từ sẽ đến, ngài Bá tước!"

"Cải cách vốn không thể hoàn thành một cách dễ dàng. Thỉnh thoảng gặp phải một chút trắc trở cũng là chuyện bình thường."

Hầu tước Delgado an ủi.

Đây không phải là lần đầu tiên ông ta nói những lời an ủi này, trong vài ngày gần đây, ông ta đã nói rất nhiều lần rồi.

Hầu như mỗi vị trọng thần phụ trách cải cách đều đến đây tìm ông ta để được an ủi.

Nhưng vấn đề là ông ta luôn an ủi người khác, ai sẽ an ủi trái tim đang bị tổn thương của ông ta đây!

"Tể tướng, không phải chỉ dựa vào một câu "trắc trở" đơn giản là có thể giải quyết được vấn đề."

"Liên quan đến lợi ích của bản thân, nhiệt tình phối hợp của các quý tộc địa phương không cao. Số lượng quý tộc thực sự giao nộp quyền thu thuế còn chưa đến một phần năm."

"Những người chịu nộp quyền thu thuế chủ yếu tập trung ở khu vực Cận Đông. Nhưng lãnh địa của họ đang trong thời hạn miễn thuế 30 năm, tạm thời không có nhu cầu thu thuế!"

Bá tước Linares ở bên cạnh nhân cơ hội nói thêm. ...

Những thất bại mà cải cách gặp phải không chỉ có vậy. Mỗi lần họp cấp cao, Hudson đều nghe thấy các quan chức phụ trách các công việc than vãn, khiến hắn thậm chí không muốn đến Vương đô dự họp.

Không thể trêu vào thì chuồn thôi!

Từ xưa đến nay, cải cách chính trị nào mà không đổ máu? Nói thẳng ra là quý tộc Vương quốc đã nể mặt lắm rồi.

Người phía dưới chỉ là "Không bạo lực không hợp tác", chứ không trực tiếp nhảy ra phản đối cải cách.

So với các quốc gia khác đang trong giai đoạn cải cách, hiện tại những nơi náo nhiệt nhất đều sắp nổ ra nội chiến rồi. Phe cải cách và phe bảo thủ gặp nhau là bắt đầu chửi rồi sống mái với nhau, chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần, thậm chí đã có người chết.

So với hoàn cảnh bi thảm của những đồng nghiệp này, Hudson phe cải cách nên cảm thấy vui mừng mới phải. Mặc dù tiến độ cải cách không khả quan, nhưng ít nhất mạng sống vẫn không bị đe dọa!

Không đi tìm phiền phức thì sẽ không có phiền phức. Lợi ích lớn nhất của thống soái tiền tuyến chính là: bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cớ để không tham gia vào các hoạt động vô nghĩa.

Hudson trực tiếp giả vờ như không nhìn thấy cuộc chiến ngầm đang diễn ra ở Vương đô. Để tránh bị cuốn vào, hắn thậm chí còn lấy cớ đặc huấn để triệu hồi những con em của gia tộc ở Vương đô.

Trên thảo nguyên rộng lớn, một nhóm người mặc trang phục thống nhất đang đổ mồ hôi tập luyện.

Từ thiếu niên mười mấy tuổi đến ông lão tóc bạc phơ, đủ mọi lứa tuổi đều có. Khung cảnh này thật sự rất buồn cười, nhưng hiện trường lại vô cùng nghiêm túc.

Gió thu chưa lay mà ve đã biết!

Lý trí mách bảo Hudson rằng: sự chung sống hòa bình giữa phe cải cách và phe bảo thủ sẽ không thể kéo dài. Khi cải cách tiếp tục tiến triển, sớm muộn gì hai bên cũng sẽ đối đầu với nhau.

Trước đây, gia tộc Koslow là một con gà yếu nhớt, xuôi theo dòng nước là được, ngoi đầu lên sẽ chết càng nhanh hơn.

Bây giờ khác rồi, với sự trỗi dậy của Hudson, hắn cũng đã tài trợ cho không ít người trong gia tộc. Ưu thế của nhân khẩu thịnh vượng lập tức được phát huy.

Đội kỵ sĩ đang được huấn luyện trước mắt có quân số hơn cả một trung đoàn. Bất kể đặt ở đâu thì đây cũng là một lực lượng không nhỏ.

Trong thời điểm hỗn loạn khi phe cải cách và phe bảo thủ tranh giành quyền lực, phản bội đổi phe sẽ trở thành chuyện thường tình trong chính trị, người đáng tin cậy nhất vẫn là người nhà.

Để tăng cường sức mạnh cho gia tộc, Hudson cũng đã dốc hết vốn liếng. Tập trung tất cả kỵ sĩ của các nhánh chính trong gia tộc để đặc huấn, còn chuẩn bị một lượng lớn tài nguyên hỗ trợ tu luyện.

Chương 1780: Huấn Luyện

Đương nhiên, việc bồi dưỡng của gia tộc cũng không phải là vô ích. Đã nhận lấy tài nguyên mà gia tộc cung cấp thì phải bán mạng cho gia tộc.

Còn những ông lão tóc bạc phơ kia, đều là trưởng bối trong gia tộc. Thời niên thiếu vì thiếu kiến thức và tài nguyên nên không thể trở thành cường giả, nhưng lại có một trái tim muốn trở nên mạnh mẽ.

Thường thì các đại gia tộc đều sẽ đầu tư nguồn lực hạn chế vào những thế hệ sau có tiềm năng hơn, nhưng trường hợp của gia tộc Koslow lại là đặc biệt.

Tài nguyên tu luyện giá trị nhất đều là ma pháp dược tề do Hudson cung cấp, chi phí thực tế không cao, tăng thêm vài phần cũng không thành vấn đề.

Những khoản chi tiêu này cũng không phải là lãng phí, có các tộc lão theo sát huấn luyện, thế hệ trẻ hoàn toàn không dám lười biếng.

Mục tiêu chỉ có một, cố gắng trong thời gian ngắn nhất bồi dưỡng ra một nhóm lực lượng trung kiên.

Cách trại huấn luyện không xa còn có một trại huấn luyện trẻ em, số lượng còn đông hơn cả nơi đây.

Đó là tương lai của gia tộc, Hudson luôn coi trọng điều này. Giáo dục bắt buộc không thể phổ cập ở lãnh địa, vậy thì phổ cập trong nội bộ gia tộc.

Trong thời đại gia tộc trị vì, nâng đỡ người trong gia tộc cũng là biểu hiện của đạo đức cao thượng, chỉ có điều là gia tộc Koslow đông dân hơn một chút mà thôi.

Nhìn thấy tiểu Franz đổ mồ hôi tập luyện cùng đội ngũ, Hudson không khỏi nở nụ cười. Vị thiếu niên nổi loạn năm nào, cuối cùng cũng phải trả giá cho sự thiếu hiểu biết của mình.

Trong mắt người ngoài, Franz là người thừa kế lãnh chúa có địa vị cao quý; nhưng ở nhà thì nó chỉ là một thiếu niên học hành vất vả mà thôi.

Hằng ngày ngoài huấn luyện kỵ sĩ ra, Franz còn phải học rất nhiều bài học văn học. Muốn nghỉ ngơi một ngày cũng là điều xa xỉ.

Kháng nghị cũng vô dụng, con trai trưởng của các đại quý tộc đều đang tiếp nhận nền giáo dục tương tự.

Nghĩ thôi cũng thấy khổ rồi, tu vi không được thua kém bạn bè cùng trang lứa, ngay cả thành tích học tập cũng phải xuất sắc.

Đặc biệt là các môn học về chính trị và quyền mưu, càng là trọng tâm trong việc học, không thể để lại bất kỳ điểm yếu nào.

Chủ yếu là do tuổi còn nhỏ, chờ Franz lớn thêm một chút sẽ còn phải học thêm môn chỉ huy quân sự.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng, đứa nhóc quậy phá năm nào từng đòi bỏ nhà đi bụi nay đã không còn thời gian để quậy phá.

Thẳng thắn mà nói, đối với một đứa trẻ 8 tuổi, kiểu giáo dục này là vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng không còn cách nào khác, được hưởng thụ cuộc sống xa hoa của con cháu quý tộc thì đương nhiên phải có thực lực để bảo vệ tất cả những điều này.

Tất nhiên, nếu nói lời này cho tiểu Franz thì nó chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt.

Đã lớn như vậy rồi, nó còn không biết cuộc sống xa hoa của con cháu quý tộc trông như thế nào, đặc biệt là sau khi nhập học.

Ngoài việc tài nguyên tu luyện phong phú hơn một chút, được thầy cô quan tâm hơn một chút, thì cũng không có gì khác biệt so với các bạn học khác trong gia tộc.

Để tiểu Franz được phát triển bình thường, Hudson đã che giấu thân phận khi Franz nhập học. Trong mắt các bạn học, nó cũng chỉ là một thành viên chi mạch của gia tộc Koslow, hơn nữa còn là chi mạch từ nước ngoài.

Bình thường đều sẽ cùng tất cả học viên ăn cơm tập thể, ngủ giường cứng trong ký túc xá. Vất vả chịu được đến cuối tuần còn phải về nhà để thầy giáo chuyên môn kèm cặp thêm.

Vì luôn có thành tích xuất sắc, mọi người đều nghĩ rằng Franz có thiên phú tuyệt hảo, chỉ có tiểu Franz mới hiểu rõ mình đã trả giá bao nhiêu cho chuyện này.

Nhìn theo một góc độ nào đó, những bạn học cùng lớp "chuyên" với nó có cơ hội tiếp xúc với kiến thức bí truyền của các đại quý tộc là nhờ phúc của nó.

Đối với tất cả những điều này, Hudson đều nhìn thấy, nhưng lại không bao giờ thể hiện đặc biệt. Ngay cả khi kéo người ra đặc huấn thì cũng không hề quan tâm đặc biệt.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần Hudson muốn chồng chất tài nguyên thì có thể bồi dưỡng ra kỵ sĩ mới chỉ vài tuổi.

Nhưng mục đích chính của việc thành lập "lớp trẻ" là để bồi dưỡng cường giả, nhất định phải có nền tảng vững chắc, không thể vì một phút vui vẻ mà cắt đứt con đường phát triển tương lai.

Ngay cả khi đã hoàn thành xong huấn luyện cơ bản kỵ sĩ từ trước đó rồi, nhưng trong vài năm tới, tiểu Franz vẫn phải thực hiện huấn luyện cơ bản ngày qua ngày, năm qua năm.

Năm tháng bình lặng, thời gian luôn trôi đi rất nhanh. Mới chớp mắt đã hai tháng trôi qua.

Hầu hết các kỵ sĩ gia tộc được đặc huấn đều đã nâng cao được tu vi dưới sự hỗ trợ của nguồn tài nguyên dồi dào. Kỵ sĩ cấp càng thấp thì tốc độ tăng trưởng càng nhanh.

Nếu chỉ nhìn riêng từng cá nhân thì không mấy nổi bật, nhưng khi nhìn vào toàn bộ gia tộc, thực lực lại tăng lên không nhỏ. ...

"Công tước, những dân tự do được vương quốc đưa tới cùng với những nông nô được huy động đã lần lượt đến hồ Tuyết Nguyệt. Các quan chức thuộc Bộ Nông nghiệp đang chờ ngài triển khai công việc tiếp theo!"

Lời nhắc của Tom đã đánh thức ký ức tưởng chừng đã chìm vào quên lãng của Hudson.

Gần đây, anh vừa bận rộn huấn luyện con cháu gia tộc, vừa bận huấn luyện cho quân đội tiền tuyến, suýt chút quên mất mình còn gánh vác trọng trách "cải cách nông nghiệp của vương quốc".

"Mang người di dời đến khu vực bờ đông hồ Tuyết Nguyệt để định cư, lấy mô hình di dân trước đây làm ví dụ để phân chia thôn làng, phát cho họ dụng cụ sản xuất."

"Sau khi xây dựng xong nhà cửa, lập tức khai khẩn đất hoang. Yêu cầu các sinh viên thực tập của các học viện phối hợp, nhất định phải đảm bảo gieo trồng được ít nhất một triệu mẫu đất vào mùa đông."

"Thông báo cho chính phủ vương quốc, yêu cầu họ nhanh chóng xác định vị trí lãnh thổ trực thuộc."

"Ngoài ra, hãy yêu cầu bộ tư lệnh tiền tuyến đưa ra kế hoạch phòng thủ để đảm bảo an toàn cho người dân khai khẩn."

Chương 1781: Không Ổn

Liên tiếp ban ra ba mệnh lệnh, sự nhẫn nại của Hudson đối với màn cãi cọ của chính phủ vương quốc cũng đã đến giới hạn.

Hướng đi chung đã được định đoạt, nhưng trong vấn đề phân chia lãnh thổ trực thuộc và lãnh thổ quý tộc, phe cải cách lại không thể hiện được sự quyết đoán cần thiết.

Không còn cách nào khác, bản thân phe cải cách cũng là đại diện cho tập đoàn quý tộc. Trong lúc hoạch định chính sách, vẫn không tránh khỏi có khuynh hướng quý tộc.

Chỉ là tình hình hiện tại rất đặc biệt, lãnh thổ trực thuộc còn gánh vác trọng trách cung cấp lương thực cho quân đội đồn trú tiền tuyến. Trên danh nghĩa là di dân khai khẩn, nhưng trên thực tế là đồn điền trấn thủ biên cương.

Phân chia đất tốt thì tương đương với việc cắt thịt trên người tập đoàn quý tộc, ai cũng không nỡ; phân chia đất xấu lại mâu thuẫn với chính sách chiến lược mà vương quốc đang thực thi.

Tham khảo tình hình các nước trên đại lục, đất đai tốt nhất không nhất thiết nằm trong tay lãnh chúa quý tộc, nhưng đất đai phù hợp nhất cho sản xuất nông nghiệp thì chắc chắn sẽ nằm trong tay tập đoàn quý tộc.

Trong tình huống bình thường, loại chuyện phức tạp có liên quan đến lợi ích của nhiều bên như vậy sẽ không thể thiếu phải đấu tranh chính trị. Nếu không có nửa năm một năm thì căn bản không thể nào tranh luận ra kết quả.

Phe cải cách không phải là phe cách mạng, lập trường chính trị không kiên định như vậy, trong quá trình thúc đẩy cải cách còn cần phải trấn an phe thực quyền địa phương.

Kết quả cuối cùng có khả năng cao là dân tự do phải hy sinh một chút. Vừa phải khai khẩn đất đai cằn cỗi, vừa phải gánh vác trọng trách trấn thủ biên cương.

Nhìn từ góc độ này, những dân tự do này gặp được Hudson quả thực là mồ mả tổ tiên bốc khói.

Trong vương quốc, người dám chống lại áp lực từ mọi phía để tranh thủ quyền lợi cho dân tự do, ngoài Hudson thì không còn ai khác.

Bao gồm cả Quốc vương Caesar IV cũng không thể phản bội giai cấp của bản thân. Hudson dám đoạt thức ăn trước miệng cọp cũng là nhờ có sự trợ giúp của quân đội.

Lần di dân khai hoang này chủ yếu là để giải quyết vấn đề lương thực cho quân đội. Nói cách khác, nó đã trở thành lợi ích của quân đội.

Thay dân tự do cắt thịt của quý tộc là một việc làm trái với lợi ích của trận doanh. Nhưng khi chủ thể lợi ích trở thành quân đội thì mọi thứ đều khác biệt.

Chỉ có những vùng đất màu mỡ nhất, thích hợp để khai khẩn nhất mới có thể được khai khẩn trong thời gian ngắn nhất, cung cấp lượng lương thực lớn nhất cho quân đội.

Dưới sự chỉ đạo của tư tưởng này, sớm khoanh vùng lãnh thổ của vương quốc cũng không tính là gì.

Sau khi mệnh lệnh được ban ra, Hudson không tiếp tục nhàn rỗi. Trong thời đại này, ngoài danh nghĩa tự do thân thể ra, dân tự do không có bất kỳ địa vị chính trị nào.

Nếu như hắn không chú ý nhiều một chút, trong lúc an trí nhất định sẽ gây ra không ít nhân gian thảm kịch.

Trên thực tế, đã có rất nhiều người ngã xuống trên đường di cư. Theo như Hudson biết, đãi ngộ của những dân tự do này thậm chí còn không bằng những nông nô bị điều động.

Không còn cách nào khác, nông nô là tài sản của các quý tộc địa phương, một khi tổn thất nặng nề, chủ nhân nổi giận, quan lại phụ trách thi hành sẽ không chịu nổi.

Dân tự do thì thảm rồi, bất kể có bao nhiêu người chết dọc đường cũng sẽ không có ai đứng ra bảo vệ bọn họ.

Loại thảm kịch này làm cho Hudson cảm thấy rất mâu thuẫn. Một mặt hắn muốn giải phóng nông nô, nâng cao năng suất xã hội; mặt khác thì hắn lại lo rằng mình sẽ chơi hỏng, làm gia tăng mâu thuẫn xã hội.

"Cải tạo xã hội", đây là một mệnh đề lớn. Ngay cả khi có được địa vị và danh tiếng như hiện nay, Hudson cũng chỉ có thể giữ những suy nghĩ thực sự của mình trong lòng.

Dù ở trước mặt bất kỳ ai, hắn cũng đều là một quý tộc xuất chúng. Ngay cả khi gia nhập phe cải cách thì hắn cũng có thể chơi trò cải cách theo kiểu quý tộc.

Nhìn từ mặt thời gian, thời điểm này mới bắt đầu khai khẩn là không có khả năng đuổi kịp vụ đông.

Nếu là thế giới trước đây, đừng nói một triệu mẫu, ngay cả việc gieo trồng một vạn mẫu thôi cũng đã là một cái kỳ tích rồi.

Cải tạo đồng cỏ thành đồng ruộng thì dễ, nhưng cơ sở hạ tầng thủy lợi lại không thể nào hoàn thành trong một thời gian ngắn.

Chỉ riêng việc xây dựng một hệ thống tưới tiêu hoàn chỉnh cũng cần đến vài năm, thậm chí là hàng chục năm.

Nhưng trong thế giới ma pháp, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Gần một triệu người tự do cộng với ba mươi vạn nông nô, cùng với lượng lớn thực tập sinh từ các đại học viện tham gia vào đội quân khai hoang đã có sức mạnh biến điều không thể thành có thể. ...

"Vận chuyển phân và nước tiểu?"

"Đoàn trưởng, ngài không phải đang nói đùa đó chứ!"

Doanh trưởng Charles hỏi một cách khó tin.

Khác với các tướng lĩnh khác, Hudson có thói quen ủ phân chuồng. Thường thì gần doanh trại đều có những hầm ủ phân lớn nhỏ, dùng để ủ phân người và gia súc.

Rau củ hư hỏng trong quá trình vận chuyển cũng thường bị vứt vào bên trong. Sau khi hầm đầy, nó sẽ được niêm phong tại chỗ.

Bên ngoài chỉ coi là Hudson thích sạch sẽ, còn được lưu truyền trong giới quý tộc trong một thời gian, không ai coi đây là chuyện quan trọng gì.

"Doanh trưởng Charles, ngươi không nghe lầm, đây chính là quân lệnh!"

"Bộ tư lệnh ra lệnh cho các đơn vị dọn dẹp hầm phân. Phân bón được thu gom sẽ được vận chuyển đến ven hồ Tuyết Nguyệt, do chính quyền địa phương thống nhất xử lý."

Đoàn trưởng Roselle Sophia trả lời một cách nghiêm túc.

Hiểu hay không không quan trọng, quân lệnh như sơn. Là quân nhân, nhiệm vụ của bọn hắn là chấp hành mệnh lệnh.

Mặc dù việc vận chuyển phân bón không phù hợp với hình tượng khí chất của quý tộc, nhưng những sĩ quan theo phe Hudson đều được huấn luyện đặc biệt.

Chương 1782: Không Ổn

Hố phân thì chừng từng nhảy qua, nhưng tất cả đều đã từng ngâm mình trong hố bùn. Hình tượng đẹp xấu gì cũng không thể cản lão đại ném họ vào trong hố bùn.

Lý do không gây ra sóng gió gì ở ngoại giới là vì những sĩ quan quý tộc tham gia huấn luyện đều giữ im lặng về nội dung huấn luyện, gọi là nguyên tắc bảo mật.

Hết nhóm nạn nhân này đến nhóm nạn nhân khác háo hức tham gia vào trại huấn luyện, sau đó lại khổ sở rời đi.

"Hố bùn" chỉ là một trong những nội dung huấn luyện. Còn rất nhiều chiêu trò tương tự, những sĩ quan quý tộc đã trải qua huấn luyện đều sẽ có một trái tim mạnh mẽ.

Bất kể trước đó hoạt động tích cực thế nào, sau khi huấn luyện kết thúc, mọi người đều sẽ giữ im lặng. Họ tuyệt đối không đề cập đến nội dung huấn luyện trước bất kỳ ai.

Đối với Charles, đây là một mệnh lệnh kỳ quặc, nhưng đối với người có kiến thức như Trung đoàn trưởng Roselle Sophia thì lại không có gợn sóng gì trong lòng.

"Vâng, đoàn trưởng!"

"Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Doanh trưởng Charles lập tức trả lời. ...

Đoàn xe chậm rãi tiến lên, đội tàu đang ở ven bờ Hồ Tuyết Nguyệt đã ngóng trông từ lâu.

Số phân bón thu gom được trong quân đội, một phần được vận chuyển đến khu vực phía Đông, giao cho dân tự do sử dụng; phần còn lại được vận chuyển theo hướng Tây Nam đến Tuyết Nguyệt lĩnh.

Đây là hành vi điển hình của việc lợi dụng chức quyền để trục lợi cá nhân, chỉ có điều mọi người đều không cho rằng thứ này là báu vật, nên vô tình làm lợi cho Hudson.

Nếm được vị ngọt của kỹ thuật ủ phân, những trưởng bảo phụ trách tiếp nhận phân bón không hề cảm thấy phân bón hôi thối. Họ dành tặng cho các binh sĩ vận chuyển phân bón những nụ cười nồng nhiệt nhất.

Nhưng trên những chiếc thuyền chở phân bón bên cạnh, vẻ mặt của các dân tự do lại hoàn toàn khác. Nếu không phải vì những Kỵ sĩ lão ra ra lệnh bắt buộc phải đến thì họ sẽ không bao giờ làm việc này.

Thái độ khác nhau dẫn đến kết quả khác nhau. Những chiếc thuyền chở phân bón bên này thì đầy ắp, còn những chiếc thuyền bên kia chỉ chở được chưa đến một nửa.

Bất kể thu hoạch được bao nhiêu, nhiệm vụ vận chuyển ngày hôm nay chỉ có vậy.

Taxi thông minh là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường. Nếu phân bón vô dụng thì biểu hiện của những người bên kia quá kỳ lạ.

Chẳng lẽ cái đồ chơi này có thể thúc đẩy cây trồng sinh trưởng giống như sách hướng dẫn kỹ thuật nông nghiệp nói sao?

Hạt giống nghi ngờ sinh ra liền bắt đầu nảy mầm. Taxi thông minh không vội vàng chia sẻ suy đoán của mình với người khác.

Theo đoàn thuyền trở về trụ sở, từng xe phân bón trên thuyền được chuyển xuống rồi phân phát cho từng hộ dân.

Các thôn dân tiếp nhận phân và nước tiểu đều lộ ra vẻ mặt cầu xin. Nếu không có kỵ sĩ lão gia ở phương xa giám sát, có lẽ mọi người đã bắt đầu chửi ầm lên rồi.

Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng mọi người vẫn cố nén sự buồn nôn, tùy tiện vung phân bón lên "đất hoang" mới khai khẩn của mình.

So với những người khác, Taxi làm việc đặc biệt chăm chỉ, hoàn toàn tuân thủ theo yêu cầu. Trực giác mách bảo y rằng làm như vậy sẽ có lợi. ...

Công cuộc khai hoang được triển khai một cách có trật tự đã đẩy làn sóng cải cách của vương quốc lên cao trào, dư luận sôi sục, các bộ ngành chính phủ đều ban hành các biện pháp cải cách.

Đi kèm với đó là áp lực!

Ngoài Hudson vẫn ăn ngon uống sướng như thường lệ ra, những vị đại thần phụ trách cải cách đều sắp rầu đến bạc đầu.

Ngay cả việc chỉnh đốn lại trị cũng gặp phải sự kháng cự chưa từng có. Quý tộc lãnh chúa địa phương không phối hợp, khiến cho cải cách chỉ bị giới hạn trong phạm vi vương đô.

Mặc dù gặp phải nhiều khó khăn như vậy, Vương quốc Alpha vẫn là đối tượng ghen tị của nhiều quốc gia đang trong quá trình cải cách.

Dù khó khăn có lớn đến đâu thì chung quy bước tiến cải cách cũng bị đẩy về phía trước. Không giống như những kẻ khốn khổ như họ, trước khi cải cách, trong nước đều là người ủng hộ, nhưng sau khi cải cách bắt đầu, khắp nơi đều là người phản đối.

Tiễn đi các sứ thần nước ngoài đến học tập kinh nghiệm, Caesar IV cũng dở khóc dở cười. Chuyện nhà mình đã đủ buồn rồi, không ngờ lại còn có nhiều kẻ xui xẻo thảm hại hơn mình.

Tiến trình của cuộc cải cách vương quốc cho đến nay, đừng nói là tranh thủ sự ủng hộ toàn lực của các phe thực quyền địa phương, mà ngay cả trong nội bộ vương thất cũng đã xuất hiện nhiều người phản đối.

Quý tộc ủng hộ cải cách chủ yếu tập trung ở các tỉnh mới thành lập, vốn một nghèo hai trắng, của vương quốc, hoàn toàn là của người phúc ta.

Điều đáng mừng duy nhất là: trong một mảnh tiếng phản đối, đại nghiệp cải cách vẫn đang từng bước tiến lên.

"Bệ hạ, tình huống có chút không ổn!"

"Kết quả thu thuế trong quý này tại khu vực thí điểm không đạt được như kỳ vọng, số thuế thu được thậm chí không bằng 2/3 so với trước đây."

"Các quý tộc lãnh chúa đã bàn giao quyền thu thuế, bề ngoài là phối hợp với chúng ta, nhưng họ lấy danh nghĩa tặng quà cho mọi hoạt động giao dịch đối ngoại, dẫn đến việc thất thoát một lượng lớn tiền thuế."

Bá tước Francois nói với vẻ mặt buồn bã.

Cuối cùng thì tình hình tồi tệ nhất cũng đã xảy ra. Chả trách trước đây mọi người lại phối hợp như vậy, hóa ra là đã có dự mưu.

Vương quốc Alpha vốn ít dân tự do, chủ thể tham gia giao dịch thị trường chính là các quý tộc lãnh chúa địa phương. Nếu những người này đã tìm ra cách trốn thuế thì đương nhiên là không thể nào thu được thuế.

Nhưng chính phủ vương quốc lại không thể nói gì, bởi vì người ta đang làm đúng quy tắc, không ai có thể cấm ân tình vãng lai cả.

Tất cả các giao dịch hàng hóa số lượng lớn đều trốn thuế, thuế thu được từ các giao dịch hàng hóa lẻ tẻ chỉ có vài đồng tiền.

Chương 1783: Tai Nạn Giáng Lâm

Lúc này, mọi người mới nhận ra rằng chế độ nhận thầu thuế cổ xưa không chỉ bảo vệ lợi ích của giới quý tộc mà còn bảo vệ cả lợi ích của chính phủ vương quốc.

Bất kể chế độ nhận thầu thuế có lạc hậu đến đâu, ít ra nó vẫn có thể thu được thuế, nhưng khi chính phủ vương quốc trực tiếp tham gia, họ thậm chí còn không thể thu được những khoản thuế cơ bản nhất.

Tất nhiên cũng không phải là không có chỗ tốt. Sau khi chính phủ vương quốc thống nhất thu thuế, vô số loại thuế quá cảnh đã bị bãi bỏ, thúc đẩy mạnh mẽ sự phát triển của công nghiệp và thương nghiệp trong nước.

Sự phát triển của công nghiệp và thương nghiệp vẫn mang lại nguồn thu mới cho chính phủ vương quốc, nhưng những nguồn thu này là lâu dài, và không thể thấy được hiệu quả ngay lập tức về mặt tài chính.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần kiên trì đến khi các ngành công nghiệp trong nước phát triển, đợi khi chiếc bánh được làm lớn liền có thể bù đắp được lỗ hổng thuế.

Dù sao, hiện giờ mọi người cũng chỉ thiếu nộp thuế đối với các giao dịch hàng hóa số lượng lớn, còn các loại thuế khác vẫn được giữ nguyên.

Ảnh hưởng hiện nay là do các mặt hàng giao dịch số lượng lớn còn quá đơn lẻ, chỉ có vài loại.

Những thương nhân tham gia vào những hoạt động mua bán này cũng chỉ là những người được giới quý tộc đưa ra làm bia đỡ đạn, do đó họ mới có thể móc nối với nhau trong thời gian ngắn.

Khi nền kinh tế hàng hóa phát triển, tỷ trọng giao dịch của các mặt hàng số lượng lớn như lương thực sẽ ngày càng nhỏ, và ảnh hưởng sẽ không còn lớn nữa.

Vấn đề là chính phủ vương quốc không có nhiều thời gian như vậy!

Hiện tại chỉ thí điểm ở khu vực quanh Vương đô mà thuế đã bị giảm mất 1/3 rồi, nếu như mở rộng khắp toàn quốc thì sẽ thế nào?

Cần biết rằng thuế thu nhập từ sự phát triển kinh tế của Vương đô là cao nhất trong cả nước, và cũng có nhiều loại thuế nhất.

Tại một số khu vực hẻo lánh, ngoài thuế giao dịch lương thực và thuế giao dịch muối ăn ra, các loại thuế khác đều rất ít.

Do nền kinh tế quá lạc hậu, sức mua của người dân địa phương hạn chế, ngay cả ma pháp dược tề, ma tinh thạch, trang bị ma pháp... Cũng không có thị trường.

"Đối với tình hình hiện tại, các khanh có đối sách gì không?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Thẳng thắn mà nói, lần thử nghiệm này là một bi kịch. Ngay từ khi bắt đầu chọn địa điểm, y đã không được yên thân. Mỗi ngày đều có rất nhiều quý tộc chạy đến than vãn, khiến cho Caesar IV chỉ còn cách đóng cửa từ chối tiếp khách.

Chịu áp lực để thúc đẩy cải cách, kết quả vừa bắt đầu liền gặp phải một rắc rối lớn.

Chính phủ vương quốc khởi xướng cải cách là để tăng thu nhập tài chính, việc thu thuế bị giảm sút rõ ràng là đi ngược lại mục tiêu đề ra, cho dù chỉ bị sụt giảm trong thời gian ngắn cũng không được.

"Bệ hạ, cơn đau ngắn này là không thể tránh khỏi!"

"Người quen giao dịch thị trường có rất nhiều cách để tránh thuế. Lấy cớ tặng quà chỉ là một trong số đó."

"Nếu cần thiết, họ có thể công khai một giá giao dịch ở bên ngoài, nhưng trong tối lại có một cái giá giao dịch khác."

"Về mặt lý thuyết, một trăm tấn lương thực bán với giá một đồng tiền cũng là quyền tự do của họ."

"Ngay cả khi thay đổi mô hình thu thuế thành thu hiện vật thì họ cũng có thể nghĩ ra cách trốn thuế tốt hơn."

"Tham khảo Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, sau khi hoàn thành cải cách thuế, chủ thể nộp thuế của họ đều trở thành dân tự do chứ không phải là quý tộc lãnh chúa."

"Tỷ lệ dân tự do ở vương quốc quá thấp, khả năng tạo ra của cải có hạn, số thuế có thể thu được càng ít hơn!"

Tể tướng Hầu tước Delgado trả lời với vẻ mặt nghiêm trọng.

Khi nghiên cứu kinh tế của các nước Nam đại lục, ông ta vô tình phát hiện ra rằng một số quốc gia có nền kinh tế phát triển ở Nam đại lục đều là những quốc gia có tỷ lệ dân tự do cao.

Trung bình, một dân tự do tạo ra của cải gấp hai đến ba lần nông nô, và thuế đóng góp thậm chí còn cao gấp sáu đến tám lần.

Ngay từ đầu thì việc đánh thuế quý tộc đã đi sai hướng, thu được mới là lạ.

Sự thật phũ phàng khiến quần thần trầm mặc lại. Nếu không có chiến tranh, số lượng dân dân của vương quốc chắc chắn sẽ không ngừng tăng lên.

Nhưng tình hình của Vương quốc Alpha rất đặc biệt, sau mỗi lần Thú nhân xâm lược, cả nước đều lâm vào cảnh khốn cùng.

Số lượng quý tộc nhỏ phá sản không phải là ít, những người dân tự do vốn khó sinh tồn sẽ lại càng không thể chịu được rủi ro.

Thấy rõ chân tướng, Caesar IV không những không cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược càng thêm đau đầu.

Tỷ lệ dân tự do thấp không phải là vấn đề có thể giải quyết được trong thời gian ngắn. Cải cách tiến hành đến nay đã gặp phải nhiều khó khăn, nếu lại đụng đến chế độ nông nô thì chẳng khác nào đang tự tìm đường chết.

Trong lúc nhất thời, phe cải cách rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan!

Tiếp tục gia tăng cải cách ắt hẳn sẽ động chạm đến lợi ích cốt lõi của tập đoàn quý tộc, sức cản quá lớn, căn bản không thể tiến hành được.

Thối lui cũng là một con đường cùng!

Không những cải cách trước đây sẽ bị lật đổ, mà những viên chức chính phủ thúc đẩy cải cách này là họ sẽ phải kết thúc kiếp sống chính trị của mình ở đây. ...

Giáo Hoàng quốc, thành Cabot.

Kể từ khi quân đội của liên minh năm nước kiểm soát thành trì, tài sản và dân số trong thành phố không ngừng biến mất.

Trong lúc nhất thời, tâm lý hoang mang bao trùm toàn bộ thành trì.

"Không thể chờ đợi thêm nữa!"

"Tốc độ di dân của kẻ địch rất nhanh, nếu tiếp tục kéo dài, sợ là ngay cả chúng ta cũng sẽ bị đưa lên tàu mang đi."

"Hoặc là lập tức bắt đầu triệu hồi, hoặc trực tiếp từ bỏ kế hoạch, nhân lúc loạn lạc rút khỏi nơi này!"

Thanh niên nam tử nói với vẻ mặt lo lắng.

Chương 1784: Tai Nạn Giáng Lâm (2)

Là một người có xuất thân thuộc dòng trâm anh thế phiệt, gã vốn nên được sống một cuộc sống thượng lưu và hạnh phúc. Nhưng chỉ một trận chiến tranh đã phá hủy tất cả.

Tổ bị phá không có trứng lành.

Giáo Đình bị tổn thất nặng nề, những gia tộc phụ thuộc vào Giáo đình như họ cũng không thể tránh khỏi tổn thất.

Không phải là họ muốn cùng tồn vong với Giáo Đình, vấn đề là địch nhân đòi hỏi quá nhiều. Nhân khẩu, tài bảo đều bị cướp bóc sạch sẽ, vậy thì khác gì giết chết bọn họ?

Đầu hàng thì nhiều lắm cũng chỉ tạm thời an toàn tính mạng.

Không cần phải nghĩ đến công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý nữa. Tập đoàn thống trị của các quốc gia đều là một cái củ cải một cái hố, làm sao có chỗ cho những kẻ đầu hàng như họ?

Không còn lựa chọn nào khác, đành phải theo Giáo Đình chống cự đến cùng.

"Không được, Lansel!"

"Giáo Hoàng bệ hạ có lệnh, không được tự tiện hành động."

"Mặc dù chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng những nơi khác vẫn đang trong quá trình chuẩn bị. Một khi hành động sớm, làm hỏng kế hoạch của cấp trên, Thánh Đình sẽ không tha cho chúng ta."

Lão giả vội vàng ngăn cản.

Mười năm gần đây, Giáo đình sa sút nhanh chóng, thế hệ tuổi trẻ đã thiếu đi lòng kính sợ, nhưng thế hệ trước lại hiểu rõ sự đáng sợ của Giáo Đình.

Đặc biệt là về những thủ đoạn đối phó với phản đồ, tàn nhẫn đến mức không thể tưởng tượng.

Nếu lúc này phá hỏng kế hoạch của Giáo Đình, e rằng cường giả Thánh Vực sẽ đích thân ra tay thanh lý môn hộ.

Cho dù có đi nương tựa các quốc gia khác thì cũng rất khó được che chở.

Giáo Đình tuy sa sút, nhưng cũng có mấy phần nội tình chèo chống. Dù Giáo Đình có biến mất khỏi đại lục thì lực lượng cấp cao cũng sẽ không chết sạch ngay lập tức.

Nhìn vào ván cờ giữa Giáo Đình và các quốc gia là biết tình hình đã không thể nào thu tay lại được nữa, nhưng Thánh Vực của hai bên vẫn chưa tham chiến.

Một mặt là vì kiêng kỵ lẫn nhau, mặt khác là do xuất phát từ đại nghĩa chủng tộc.

Đối bất kỳ chủng tộc nào thì cường giả đỉnh cao cũng đều là một tài phú quý giá.

Nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, mọi người chắc chắn sẽ không tự giết lẫn nhau, vô cớ làm lợi cho dị tộc.

Ngoài những cường giả Thánh Vực mới xuất hiện là có tình cảm sâu đậm đối với thế lực hiện tại ra, những lão quái vật còn lại đã sớm trở nên lạnh lùng.

Cũng chẳng còn cách nào khác, người thân, bạn bè đều đã qua đời. Sống một mình hàng trăm năm, nếu còn tình cảm phong phú thì sớm đã phát điên rồi.

Về bản chất, cường giả cần phải chịu được sự cô đơn.

Tất nhiên, chuyện gì cũng có ngoại lệ, thỉnh thoảng có vài kẻ khác biệt cũng không có gì lạ.

Việc các quốc gia không trực tiếp tiêu diệt Giáo Đình mà áp dụng biện pháp bước xâm từng bước một, cắt đứt hy vọng phục hưng của Giáo Đình cũng là để nể mặt những lão quái vật này.

"Lão tổ tông, hay là hối thúc bên trên một chút đi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, kế hoạch sẽ thật sự bị bại lộ đó."

Lansel vừa dứt lời, thần sắc của lão giả đột nhiên đại biến, lập tức mở miệng nói:

"Tình huống có biến, Giáo Hoàng hạ lệnh sớm động thủ!"

"Truyền lệnh xuống, để cho người của chúng ta hành động, lập tức triệu hồi vào lúc hoàng hôn."

"Lansel, ngươi và ta cùng nhau phụ trách chủ trận."

"Một khi tế đàn khởi động thì phải lập tức rời đi, không được do dự!"

Cuối cùng cũng khởi động kế hoạch!

Đám người đều thở dài một hơi.

Trong thời gian ẩn núp, ngày nào mọi người cũng đều cảm thấy rất căng thẳng, sợ bại lộ hành tung.

Gần như cùng lúc đó, lực lượng mà Giáo Đình ẩn tàng ở các nơi đều nhận được mệnh lệnh tương tự.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, buổi chiều nay có vẻ đặc biệt dài.

Mặt trời lặn về phía tây, hoàng hôn buông xuống.

"Đưa tế phẩm lên!"

Lão giả ra lệnh một tiếng, vô số đồng nam đồng nữ hôn mê đang bị buộc chặt vào cột trụ trên tế đàn lập tức bị cắt cổ tay, máu tươi từ trong vết thương liên tục chảy ra.

Trong chớp mắt, sắc mặt của những nam nữ trên tế đàn liền trở nên trắng bệch.

Có lẽ do kích thích bởi cơn đau, những nam nữ đang hôn mê này lần lượt tỉnh lại. Tuy nhiên, dây thừng trên người đã hạn chế hành động của họ.

Cố gắng giãy giụa không có tác dụng, họ chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ vô lực.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Lansel, người lần đầu tiên chủ trì nghi thức, thoáng hiện ra một tia thương cảm.

Thật quá tàn nhẫn, hàng trăm người cùng nhau kêu rên trong hầm mộ, bầu không khí tại hiện trường được đẩy lên đến cực điểm.

Chỉ trong một chén trà, hư không đột nhiên rung động, như thể có một cánh cửa đang được mở ra.

Đám nam nam nữ nữ trên tế đàn lúc này cũng đã cạn kiệt sức lực.

Đột nhiên cánh cửa bị phá vỡ, lão giả lập tức biến mất trong hầm mộ.

"Ác ma!"

Sau một tiếng kinh hãi, những người khác tham gia tế lễ cũng nhận ra có điều không ổn.

Chỉ là lúc này muốn chạy trốn đã muộn. Ác ma lao ra ngoài cửa, sau khi hưởng dụng tế phẩm liền ra tay với họ.

"Tiểu tử, có thể trở thành thức ăn của bổn vương là vinh dự lớn nhất của ngươi!"

Giọng nói vang lên bên tai, ý nghĩa "Ma vương" vừa xuất hiện, sắc mặt của Lansel liền hoàn toàn biến đổi.

Là người biết chuyện, tốc độ rút lui của gã ta gần như đồng bộ với lão già kia, nhưng chuyện này không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ban đầu gã ta vốn tưởng rằng lần này sẽ triệu hồi ra một Ác ma cấp cao, với thực lực của gã, chỉ cần tốc độ phản ứng đủ nhanh thì vẫn có cơ hội thoát thân.

Dù sao, trong thành cũng còn rất nhiều "thức ăn", đám ác ma này cũng chẳng thèm quan tâm đến những con cá nhỏ lẻn đi như gã.

Nhưng hiện giờ trong số những Ác ma được triệu hồi lại có một tên Ma vương Thâm Uyên có thể sánh ngang với Thánh Vực, chuyến này hết cứu thật rồi.

Chương 1785: Tai Nạn Giáng Lâm (3)

Một Hoàng Kim chiến sĩ cấp 6 như gã làm sao có thể trốn thoát khỏi tay cường giả Thánh vực được chứ!

Chỉ trong thoáng chốc, Lansel đã bị Ác ma bắt lấy. Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, gã ta cảm nhận rõ ràng việc mình bị cắn mất nửa người.

Bên tai còn vang lên tiếng xương gãy, đây là tiếng Ma Vương đang ăn!

Lão già trốn thoát trước tiên cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn. Vừa trở lại mặt đất, hắn đã bị Ma Vương chặn lại.

Với nhiều năm kinh nghiệm sống, lão ta lập tức hiểu ra rằng mình đã trở thành con cờ thí của Giáo Đình.

Nghĩ lại cũng bình thường, loại chuyện như triệu hồi Ác ma này chắc chắn không thể có dính líu gì đến Giáo Đình.

Là người chấp hành, giữ lão ta lại chính là một mối huy hại lớn nhất, cũng giống như việc lão ta đã bỏ rơi tộc nhân của mình vậy.

Ngay cả đứa cháu trai được coi trọng nhất cũng chỉ nhận được một lời nhắc nhở mơ hồ.

Đáng tiếc, dù đã cẩn thận như vậy, nhưng lão ta vẫn không thoát khỏi kết cục bị diệt khẩu.

Phương pháp triệu hồi mà Giáo Đình đưa ra, căn bản không phải để triệu hồi Ác ma cấp cao, mà là muốn dẫn dụ Ma vương giáng lâm.

Bởi vì chỉ có Ma Vương Thâm Uyên mang theo đại quân ác ma mới có thể tạo ra uy hiếp với kẻ thù.

Nếu chỉ là một bầy Ác ma cấp cao thì chẳng khác nào đang xem thường kẻ địch.

Hối hận cũng đã muộn rồi, lão già vẫn chết trong tay Ma Vương do chính mình triệu hồi.

Mây đen bốc lên nhanh chóng thu hút sự chú ý của liên quân.

"Ác ma!"

Sau khi nhận ra con quái vật đang giương nanh múa vuốt, Kỵ binh Griffin Dragon phụ trách điều tra suýt chút nữa là ngã xuống.

Sau khi tỉnh táo lại, y bèn vội vã bay về doanh trại báo tin không chút do dự.

Gần như cùng lúc đó, các tế đàn trên khắp đại lục lần lượt được kích hoạt, vô số sinh vật dị giới được triệu hồi đến.

Bình yên bị phá vỡ, loạn thế bắt đầu rồi!...

"Cái gì?"

"Có người dám triệu hoán Ác ma sao?"

"Còn ngây ra đó làm gì, mau đi thông báo cho đoàn cung phụng đoàn đi."

"Truyền lệnh xuống, các đơn vị lập tức tập kết, nhanh chóng tiến đến điểm triệu hồi để đàn áp!"

Công tước Beckett lập tức hạ lệnh.

Một con Ác ma không đáng sợ, thứ đáng sợ là đại quân ác ma kéo bè kéo lũ tới đây.

Một khi để lũ Ác ma này đứng vững gót chân, đó sẽ là một thảm họa.

Trong lịch sử đã chứng kiến vô số lần Ác ma xâm lược, mỗi lần đều gây ra tổn thất nặng nề cho các chủng tộc trên đại lục. . . .

Thành Cabot.

Đám ác ma được triệu hồi đã bắt đầu tự do ăn uống.

Các cư dân gần đó đang bỏ chạy tứ phía, chỉ hận mình sống chung với láng giềng xấu xa, vô cớ dẫn đến tai họa lớn như vậy.

Quân đội Vương quốc Alpha nghe tin chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng máu me này cũng ngay lập tức hỗn chiến với quân đoàn Ác ma.

Chiến trường hỗn loạn, tiếng chém giết, tiếng va chạm, tiếng kêu rên hòa vào nhau.

Chỉ trong chốc lát, huyết nhục văng tung tóe, tay cụt chân cụt nằm đầy đất.

Dưới sự nỗ lực của các binh sĩ, quân đoàn Ác ma không ai bì nổi này cuối cùng đã bị chặn đứng.

Viêm Ma Vương chỉ huy quân đoàn Ác ma vừa định xuất thủ thì bị Robert chặn lại.

"Đáng chết, vị diện vật chất có nhiều Thánh Vực như vậy sao!"

Viêm Ma Vương bực bội lẩm bẩm.

Cần biết rằng Ma vương cấp Thánh Vực cũng là bá chủ một phương trong Thâm Uyên, vị diện vật chất lại càng hiếm.

Trong tình huống bình thường, sau khi quân đoàn Ác ma hoành hành mới bị cường giả của vị diện vật chất được gọi đến tiêu diệt.

Chỉ là vận may của tên Ma vương này không được tốt lắm, quân đội vừa triệu tập được một phần nhỏ thì đã bị quân đoàn tinh nhuệ của Nhân tộc bao vây tấn công.

Điều tồi tệ hơn là trong số những cao thủ đi theo quân đội lại có những người cùng cấp bậc.

Đã sớm nghe nói Ác ma giáng lâm vị diện khác thì vận may sẽ cực kỳ kém, trước đây Viêm Ma Vương còn từng khinh thường chuyện này.

Bây giờ được tự mình trải nghiệm, gã ta mới mới biết được cái gì gọi là hơi đen.

Vừa mới giao thủ, gã liền phát hiện ra không ổn. Những tuyệt chiêu của gã đều bị giảm bớt uy lực khi thi triển ở chỗ này.

Viêm Ma Vương vốn có sở trường chiến đấu, nhưng giờ đây gã bực bội nhận ra rằng mình chỉ có thể chiến đấu ngang ngửa với Thánh Vực của Nhân tộc.

"Tiểu tử Nhân tộc, thức thời cho cút nhanh lên, nếu chọc giận bổn Ma vương, ta nhất định sẽ lấy linh hồn của ngươi đem đi thiêu một trăm năm!"

Tiếng gào thét theo bản năng không những không thể đẩy lùi Robert mà còn khiến cho lão ta thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới là Ác ma mà lão ta quen thuộc, cuồng vọng tự đại, không ai bì nổi.

"Viêm Ma Vương, nơi này không phải địa phương mà ngươi nên đến."

Bây giờ quay trở lại Thâm Uyên vẫn còn kịp, chậm thêm mà nói, trên bàn thí nghiệm của ta sẽ có thêm một món đồ sưu tầm!"

Dùng Ác ma làm vật liệu ma pháp chính là biểu tượng của cường giả.

Tuy nhiên, bình thường đều dùng là Ác ma bình thường, còn các sinh vật như Ma Vương thì ít ai dám trêu chọc.

Tình hình hiện tại rất đặc biệt, loại sinh vật như Ác ma hay thù dai. Nếu đã đối đầu thì không sẽ còn chỗ giảng hòa.

Nếu đã là địch nhân, Robert cũng lười nhác khách khí nữa.

"Ngươi muốn chết!"

Dứt lời, gã liền thi triển một kích Viêm Ma Vũ, trên chiến trường lập tức xuất hiện vô số Viêm Ma Vương, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

Nhìn thấy cảnh này, Robert khẽ nở một nụ cười khinh thường.

Trò hề này có thể đánh lừa được kỵ sĩ, nhưng gặp phải Áo Thuật Sư có tinh thần lực mạnh mẽ thì chẳng khác nào không dùng.

"Tiếng Thở Dài Của Linh Hồn!"

Một đòn công kích tinh thần được phát ra từ tay Robert, đánh trúng Viêm Ma Vương.

Những bóng mờ đang bay múa đầy trời lập tức chỉ còn lại có một người lẻ loi trơ trọi.

Chương 1786: Thiên Sứ

Bị thiệt, Viêm Ma Vương cũng không cam chịu yếu thế, lập tức tung ra đòn phản công mạnh mẽ nhất.

"Địa Ngục Ma Hỏa!"

Một người một Ma đánh có qua có lại trên bầu trời, song phương đang giao chiến ở bên dưới đều ăn ý lựa chọn rời xa nơi này.

Chết trên chiến trường thì thôi, nếu như bị dư âm đánh chết, sau này trên mộ cũng không biết viết gì.

"Ầm ầm. . ."

Sau tiếng nổ lớn, cánh cổng không gian vốn không ngừng tuôn ra Ác ma đã bị nghiền nát.

Vô số Ác ma đang di chuyển qua đã trực tiếp bị không gian loạn lưu thôn phệ.

"Trúng kế rồi!"

"Nhân loại hèn hạ, các ngươi cố ý bố trí bẫy rập, dẫn. . ."

Chưa mắng được nửa câu, thân hình của Viêm Ma Vương bỗng bay vọt ra ngoài, trực tiếp bỏ mặc quân đoàn Ác ma để tự mình trốn thoát.

Rõ ràng, những lời chửi rủa ban nãy chỉ nhằm mục đích thu hút sự chú ý của Robert.

Từ khi nhận định đây là âm mưu của Nhân loại, cố ý dụ mình mắc bẫy, Viêm Ma Vương đã không còn chiến ý nữa.

Đáng tiếc là vận may của gã ta không được tốt lắm, vừa mới xông ra khoảng vài dặm đã bị một thanh kiếm khổng lồ sắc bén chặn đường.

Lại một tên cường giả Thánh Vực khác!

Thời khắc này, Viêm Ma Vương chỉ muốn khóc.

Thật sự quá khi dễ Ma vương, mới ra trận đã gặp phải nhiều kẻ địch mạnh như vậy, còn muốn Ma Vương sống thế nào đây!

Một Thánh Vực giữ chân gã , một Thánh Vực đi phá hủy cánh cổng không gian, cắt đứt đường về của gã, giờ đây còn có một Thánh Vực khác chặn đường, ai biết tiếp theo còn có gì đang chờ đợi gã đây?

Hối hận cũng vô ích.

Sau khi nhận được tin Ma Vương xâm lăng, các cường giả của Liên minh năm nước đều bị thu hút đến đây.

Lý do không cùng nhau đến là vì vị trí của mọi người khác nhau, nên mới có sự trùng hợp kinh ngạc vừa rồi.

"Lấn ma quá đáng!"

Đối mặt với sự vây công của ba cường giả Thánh Vực, Viêm Ma Vương không thể chống đỡ được, gã bèn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhanh chóng bành trướng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ba cường giả Thánh Vực vội vàng né tránh. Ma vương muốn chơi tự bạo, nhưng họ lại không muốn chôn cùng.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, ngọn núi bên dưới trực tiếp bị san bằng một nửa, ba cường giả Thánh Vực cũng xuất hiện trên chiến trường với bộ dạng xám xịt.

"Tên Viêm Ma Vương này thật sự chết rồi sao?"

Kỵ sĩ Thánh Vực nghi ngờ hỏi.

Y cũng từng giao du với Ác ma, biết loại sinh vật này vốn nham hiểm xảo quyệt. Có thể trở thành Ma Vương một phương, lại càng là kẻ xuất chúng trong số đó.

Nếu dễ chết như vậy, thì quả thực là hữu danh vô thực

"Không biết!"

"Trực giác nói cho ta biết, tên Viêm ma này chưa chết. Ác ma cấp cao đều có thần thông bảo mệnh của riêng mình, huống chi là Ma vương Thâm Uyên."

"Vừa rồi, tên này chỉ tự bạo nhục thể, thần hồn vẫn còn tồn tại. Có lẽ tên Ma vương này còn có thủ đoạn hồi sinh thần hồn."

"Nhưng trong thời gian ngắn, tên này sẽ không còn năng lực ra đây làm loạn nữa."

"Cứ tiêu diệt đại quân Ác ma trước đi, sau đó liên minh với các quốc gia để thanh tẩy Giáo Hoàng Quốc."

"Ác quỷ vốn thích quậy phá, ta không tin gã này có thể trốn mãi không ra!"

Robert đằng đằng sát khí nói.

Kể từ khi đặt chân lên Giáo Hoàng Quốc, quân đội Vương quốc chưa bao giờ chịu tổn thất lớn như vậy.

Số lượng binh lính hy sinh trong trận chiến vừa rồi tạm thời chưa thể thống kê được, nhưng có tới một nửa dân chúng trong thành đã trở thành thức ăn cho lũ Ác ma.

Cần biết rằng đây đều là lực lượng lao động của Vương quốc, mỗi một thanh niên trai tráng hy sinh đều sẽ khiến cho Vương quốc Alpha suy yếu.

Sâu trong nội tâm, Robert cũng đang vô cùng hoài nghi về tai họa Ác ma bất ngờ ập đến này.

Ba người vừa chuẩn bị rời đi thì có hai kỵ binh Griffin Dragon từ trên trời đáp xuống.

"Ba vị Tôn giả, phương bắc phát hiện ma tai, đang xuất hiện ở bên ngoài doanh trại. . ."

Không chút do dự, ba người vội vàng chạy tới chiến trường kế tiếp.

Đợi sau khi ba người đi xa, trong đống đổ nát của vụ nổ, một bóng mờ Viêm ma từ từ bay lên.

"Nhân loại đáng chết, các ngươi cứ chờ đó, Ma vương Bahash vĩ đại sẽ trở lại!". . .

Huyết Nguyệt thành lũy.

Dưới lời cầu nguyện của một nhóm tín đồ, vô số Thiên sứ nhập vào thân xác của các Thánh nam, Thánh nữ, tỏa ra từng đợt ánh sáng thần thánh.

Nhưng loại thánh thiện này không kéo dài được bao lâu, nó nhanh chóng chuyển sang màu máu, đôi cánh Thiên Sứ trắng muốt cũng dần dần đổi màu.

"Tất cả các ngươi đều đáng chết, vật tế không đủ tiêu chuẩn, vật chứa không thuần khiết!!"

Một vị thiên sứ trưởng phẫn nộ ra tay, chỉ là đòn thẩm phán thần thánh sau khi thi triển ra lại trở nên đẫm máu và quỷ dị.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả các Thiên sứ giáng lâm đều bị sa ngã.

Người chủ trì buổi triệu hồi là Giám mục Colter lúc này đã bị hù đến run lẩy bẩy.

Thiên sứ hàng lâm, nhưng tất cả đều là Đọa Lạc Thiên Sứ, ai có thể nói cho ông ta biết là đã xảy ra chuyện gì không?

Sự tra tấn này không kéo dài được bao lâu, các Đọa Lạc Thiên Sứ giáng lâm, vì lòng căm thù bản năng đối với tín đồ của thần linh, đã trực tiếp giải thoát cho ông ta.

"Thần Hi chi chủ đáng chết, nô dịch tộc ta vài vạn năm, thù này không đội trời chung!"

"Giết sạch tín đồ của của Thần Hi chi chủ trong thành, tái lập vinh quang của tộc Thiên Sứ. . ."

Đọa Lạc Thiên Sứ trưởng Allex trịnh trọng nói.

Mang theo sự phẫn nộ tột độ, cuộc tàn sát bắt đầu. Vô số tín đồ của Thần Hi chi chủ thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị hạ độc thủ.

Thủ tướng Tử tước Donny cảm nhận được sự bất thường, bèn lập tức tổ chức binh lực tiến hành trấn áp, hai bên nhanh chóng rơi vào hỗn chiến.

Lúc đầu, quân phòng thủ còn có thể nắm giữ thế chủ động, nhưng thế cục nhanh chóng bị đảo loạn. Sau khi đổ máu, sức chiến đấu của đám Đọa Lạc Thiên Sứ không ngừng tăng lên.

Chương 1787: Thiên Sứ (2)

Không còn cách nào khác, Huyết Nguyệt thành lũy đã từng là trọng điểm quân sự, nhưng với việc đường biên giới của Vương quốc không ngừng tiến về phía thảo nguyên, nơi đây đã trở thành khu vực nội địa.

Trước đây, Vương quốc đóng quân ở đây vì đề phòng sự xâm lăng của Thú nhân, nhưng giờ đây quân đội trú đóng ở đây chỉ để ngăn chặn một số quý tộc đầu óc không tỉnh táo làm loạn.

Địa vị chiến lược suy giảm, số lượng và chất lượng quân đội trú đóng ở đây cũng không bị suy giảm theo.

"Lập tức khởi động Ma pháp trận truyền tin, cầu cứu chính phủ Vương quốc và bộ tư lệnh tiền tuyến!"

Nhận thức được tình hình sắp mất kiểm soát, Tử tước Donny lập tức ra lệnh cho vệ binh.

Khả năng huy động quân đội của quốc gia đã được thể hiện rõ ràng vào lúc này. Quân phòng thủ không thể chống đỡ nổi, cư dân trong thành cũng có thể tự tổ chức một cách thành thạo.

Dưới sự thôi thúc của bản năng, một lượng lớn dân quân dự bị đã tập hợp lại và tự giác tham gia vào trận chiến.

Chiến tuyến vốn đang lung lay lắc lẻo nhanh chóng được ổn định lại.

Sức chiến đấu của lũ Đọa Lạc Thiên Sứ đúng là rất mạnh, nhưng số lượng lại quá ít. Quân địch càng đánh càng đông, còn bọn chúng lại càng đánh càng ít. . . .

Trong thế giới Thiên sứ, từng linh hồn của các Đọa Lạc Thiên Sứ chết đi và hồ chuyển sinh Thiên Sứ bị cắt đứt liên hệ, điều này nhanh chóng thu hút sự chú ý của Thiên sứ trưởng Rafael.

Tộc Thiên Sứ sinh ra từ hồ chuyển sinh Thiên Sứ, sau khi chết, linh hồn cũng sẽ trở về hồ chuyển sinh.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần tiêu hao đủ sức mạnh tín ngưỡng, tương lai sẽ còn có thể dựng dục ra những Thiên sứ mới.

Tuy nhiên, có hai trường hợp ngoại lệ.

Nếu như Thiên Sứ sa ngã, hoặc là linh hồn bị người khác giam giữ, hủy diệt, thì sẽ cắt đứt mối liên hệ với hồ chuyển sinh.

Thỉnh thoảng xảy ra tai nạn là điều có thể hiểu được, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là khác biệt, tất cả các Thiên sứ hạ giới đều bị cắt đứt mối liên hệ với hồ chuyển sinh trong thời gian ngắn nhất.

Bất kể là bị người diệt sát toàn bộ hay là sa ngã hàng loạt, chỉ trong khoảnh khắc, tộc Thiên Sứ đã mất đi hàng nghìn tộc nhân.

Đây là tích lũy trong hàng nghìn năm của họ!

Không còn cách nào khác, khả năng sinh sản của các sinh vật siêu phàm đều không tốt lắm, tộc Thiên Sứ cũng không ngoại lệ.

Hồ chuyển sinh muốn thai nghén Thiên Sứ, ngoài việc thu hồi linh hồn của Thiên Sứ hy sinh trong chiến tranh để thai nghén ra, thì chỉ có thể hấp thụ linh hồn thuần khiết của các chủng tộc khác.

Linh hồn thuần khiết cũng không phải là bắp cải. Thường thì chỉ có một số ít những người có thiên phú không tầm thường trong việc tu luyện có thể trở thành tế phẩm.

Trên thực tế, mục đích chính của việc Thiên Sứ đồng ý đáp ứng lời cầu nguyện của tín đồ và giáng lâm là để thu thập linh hồn thuần khiết.

Nếu linh hồn không tinh khiết, xác suất sa ngã sau khi giáng lâm sẽ tăng lên vô hạn.

Nếu tế phẩm cũng không thuần khiết, hoặc cho thêm một ít "gia vị" vào, xác suất sa ngã sẽ tăng lên đến 100%.

"Không tốt, tình hình ở vị diện vật chất có biến!"

Rafael hoảng sợ nói.

Trong thâm tâm, Rafael đã hỏi thăm toàn bộ Giáo Đình từ trên xuống dưới.

Theo giao ước cổ xưa được ký kết năm xưa mới có bí pháp triệu hồi, các ngươi phải biết trân trọng chứ!

Dùng Thiên Sứ làm bia đỡ đạn, thật là quá hố Thiên sứ rồi. Đây đâu phải là triệu hồi, rõ ràng là muốn lấy mạng của tộc Thiên Sứ.

Chỉ trong chớp mắt, hơn một nghìn linh hồn Thiên Sứ lại biến mất khỏi hồ chuyển sinh, rõ ràng là địa điểm triệu hồi không chỉ có một nơi.

Không thể tiếp tục thận trọng được nữa, Rafael vội vàng hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, bất kể vị diện vật chất có triệu hồi như thế nào, tất cả tộc nhân đều không được phép giáng lâm!""

Nói xong, Rafael trực tiếp đứng dậy đi tìm những Đại thiên sứ trưởng khác để họp.

Tộc Thiên Sứ bị tổn thất lớn như vậy, chuyện hôm nay nhất định phải có một kết quả.

Nhìn lại hồ chuyển sinh Thiên Sứ, ông ta ghi nhớ địa điểm giáng lâm của những Thiên Sứ này, đều ở đại lục Aslante. . . .

Một tiếng long ngâm phá không, đuôi rồng của Maxim lao thẳng về phía Đọa Lạc Thiên Sứ, chỉ trong khoảnh khắc, Thiên sứ bay lên bầu trời.

Vừa mới khôi phục thực lực, Allex liền bị chiêu Rồng vẫy đuôi này đánh cho choáng váng. Rõ ràng là đang thanh tẩy tín đồ của của Thần Hi chi chủ, tại sao lại có Cự Long ở đây?

Đừng nói là ở vị diện vật chất, cho dù ở thế giới thế, Cự Long cũng là đại diện cho sức mạnh.

Còn loài sinh vật quý hiếm như "Long kỵ sĩ", dù ở bất kỳ thế giới nào cũng rất hiếm gặp.

Tuyệt đối không ngờ rằng, mình mới vừa mới tới thì đã đụng phải.

Hudson không có thời gian để ý tới sự ngơ ngác của Đọa Lạc Thiên Sứ, trong đầu hắn đều tràn ngập tò mò, lập tức ra lệnh cho cấp dưới của mình:

"Maxim, Belersden, cố gắng bắt sống cho ta."

"Đọa Lạc Thiên Sứ bình thường, hai mươi vạn kim tệ một con, còn tên to con kia, ta ra 2 triệu kim tệ!"

Giọng nói không chút kiêng dè vang vọng khắp chiến trường. Các binh sĩ Vương quốc vốn đang chìm vào khổ chiến cũng ngay lập tức tăng vọt tinh thần.

"Chiến thần" Vương quốc đến rồi, Đọa Lạc Thiên Sứ khủng bố này cũng chỉ là vật liệu ma pháp của Nguyên soái nhà mình.

Nghe thấy mình bị gán giá bằng kim tệ, Allex cảm thấy mình bị xúc phạm, gã ta nổi trận lôi đình, đang chuẩn bị tìm Hudson tính sổ, nhưng khi nhìn thấy bàn chân gấu và vuốt rồng lao tới, gã ta liền lập tức chọn cách tùy tâm.

Đánh nhau là không thể nào, solo còn không phải đối thủ, huống chi là đánh hội đồng.

Từ trong ánh mắt của Đại Địa Chi Hùng và Cự Long, Allex có thể xác định đây là thợ săn đang nhắm vào con mồi.

Cự Long tham tài thì thôi, tại sao một sinh vật lười biếng như Đại Địa Chi Hùng cũng chạy tới tham gia náo nhiệt vậy?

Chương 1788: Loạn Cục

"Chia ra phá vây!"

Không nghĩ được nhiều như vậy, Allex lập tức hạ lệnh.

Đội quân Đọa Lạc Thiên Sứ của gã vốn có nhân số hạn chế, nếu như bị tiêu diệt ở nơi này thì làm sao có thể lãnh đạo chủng tộc phục hưng chứ?

Đáng tiếc, Allex chạy nhanh, nhưng Belersden còn nhanh hơn gã, trực tiếp cùng Maxim bao vây gã ta lại.

Bình thường cãi nhau thì cãi nhau, nhưng không cần thiết phải chê kim tệ.

Sau khi bước vào Thánh Vực, tu luyện rất tốn tiền. Bọn nó mới chỉ là Thánh Vực bậc 1, tương lai còn nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Theo như tích lũy của bản thân, một cảnh giới không được rèn luyện vài trăm năm thì sẽ không thể nào đạt đến đỉnh phong, đâu có sướng như bật hack!

Trong lúc vừa vây quanh Allex, Belersden vẫn không quên tranh thủ thời gian đấm choáng hai tên Đọa Lạc Thiên Sứ đi ngang qua nơi này.

"Các ngươi thực sự. . ."

Lời chửi thề còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Allex liền bị vây công.

Lĩnh vực của hai cường giả Thánh Vực chồng lên nhau, trực tiếp nuốt chửng lĩnh vực của gã ta, ngay cả tự bạo cũng không kịp.

Biết rằng không thể trốn thoát, Allex bất chấp mọi thứ lao thẳng về phía Hudson, chuẩn bị kéo theo một tấm đệm trước khi chết.

Khi khoảng cách giữa hai người thu hẹp đến mười mét, một luồng kiếm quang sắc bén bay ra, ánh sáng thần thánh chói lóa bao trùm toàn trường.

Những nhân viên thần chức có kiến thức trong thành không nhịn được hoảng sợ nói: "Quang Minh Thánh Kiếm!"

Nếu như là Thiên Sứ thì một chút công kích này của Hudson cùng lắm là làm cho Allex bị xước da thịt mà thôi.

Nhưng bây giờ gã ta là Đọa Lạc Thiên Sứ, gặp phải Thần khí có sức mạnh khắc chế, quả thực là bi kịch!

Allex theo bản năng chống cự lại sự xâm lăng của thánh quang thì cơ thể lại đồng thời bị vuốt gấu và vuốt rồng đánh trúng, trực tiếp ngất đi.

Thiên sứ trưởng dẫn đầu hy sinh khiến cho tinh thần của đại quân Thiên sứ còn lại bị sụt giảm nghiêm trọng. Trong lúc hoảng loạn tháo chạy, họ liên tục bị trúng hắc thủ của rồng và gấu.

Hudson nhìn mười hai tên Đọa Lạc Thiên Sứ đang nằm trên mặt đất rồi nở nụ cười hài lòng.

Sinh vật trong truyền thuyết, hôm nay cuối cùng cũng gặp được, còn trở thành tù nhân của hắn, đúng là thời khắc huy hoàng trong đời.

Điều tiếc nuối duy nhất là: Đám tù binh này đều là Đọa Lạc Thiên Sứ, không gặp được Thiên sứ thuần khiết.

Tất nhiên, gặp được Thiên sứ thật sự cũng là một chuyện phiền toái. Trong tín ngưỡng tôn giáo cổ xưa, Thiên sứ vẫn chiếm vị trí đặc biệt.

Còn về Đọa Lạc Thiên Sứ, vậy liền không sao. Nếu đã là sinh vật dị đoan, thì dù hắn muốn làm gì cũng sẽ không ai nói gì.

Dưới ánh mắt rực lửa của mọi người, Hudson vung tay ra hiệu: "Lập tức dọn dẹp chiến trường, cứu chữa thương binh."

"Tử tước Donny, phái người nghiêm tra lai lịch của những tên Đọa Lạc Thiên Sứ này, nhất định phải thanh lọc sạch sẽ những kẻ cấu kết với dị giáo trong thành."

Không biết ai là người triệu hồi những tên Đọa Lạc Thiên Sứ này, vậy thì trực tiếp đổ lỗi cho tà giáo thì nhất định không sai.

Hành động ra tay đầy khí phách vừa rồi khiến Hudson trở thành tâm điểm chú ý, đồng thời cũng phơi bày "Quang Minh Thánh Kiếm" ra ngoại giới.

Nếu như là trong thời kì đỉnh phong của Giáo Đình, Hudson thà trốn trên lưng rồng giả bộ yếu đuối chứ hông muốn trở thành tâm điểm chú ý như vậy.

Nhưng tình hình hiện tại đã khác, Giáo Đình đang không rảnh tay, làm gì có thời gian mà gây phiền phức cho hắn!

Hơn nữa, thời thế đã thay đổi, sau khi tu vi đột phá lên cấp tám, Hudson đã có khả năng thúc đẩy thần khí.

Khác với những cường giả bát giai bình thường, chỉ có thể kích phát vài đòn tấn công khi cầm thần khí, dựa vào năng lượng dự trữ của la bàn, Hudson hoàn toàn có thể giả mạo cường giả Thánh Vực.

Giả heo ăn hổ chỉ thích hợp với người bình thường, một vị Nguyên soái Nhân tộc được mọi người chú ý như hắn mà diễn sẽ trở nên lố bịch.

Muốn giảm bớt phiền phức, tốt nhất là nên đóng vai lão hổ.

Chỉ cần bản thân không nói ra, nếu chỉ đơn thuần nhìn vào tình huống xuất thủ, bên ngoài sẽ chỉ coi hắn như một cường giả Thánh Vực.

Một cường giả thánh vực cầm trong tay thần khí, lại được hai đại Thánh Vực Ma thú bảo vệ, quả thực là cùng giai vô địch. ...

Năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng nặng.

Sau khi dẹp loạn thành Huyết Nguyệt, Hudson cũng không hề dừng lại nghỉ ngơi, mà bàn giao đám Đọa Lạc Thiên Sứ đang ngất xỉu cho quân phòng thủ canh giữ, sau đó hắn liền tiếp tục lao tới địa điểm tiếp theo.

Trước khi đi, hắn không quên gia cố phong ấn cho những tù nhân này.

Không còn cách nào khác, có quá nhiều nơi cầu viện.

Gần như cùng lúc, trong cảnh nội Vương quốc xảy ra mười ba vụ sinh vật dị giới giáng lâm, và hầu hết đều xảy ra ở những khu vực đông dân cư.

Hudson không biết quy luật giáng lâm cụ thể, dù sao chỉ cần trấn áp là được. ...

Phỉ Thúy cung.

"Bệ hạ, Nguyên soái Hudson đã ra tay dẹp loạn thành Huyết Nguyệt, và bắt giữ mười hai tên tù nhân Đọa Lạc Thiên Sứ!"

Nghe lời báo cáo của Cung tướng, Caesar IV thở dài một hơi.

Vừa rồi trong lúc ngủ, y bỗng nhận được nhiều tin cầu viện khẩn cấp từ khắp nơi, như thể ma tai giáng lâm chỉ trong vòng một đêm vậy.

Ngay cả vương đô cũng xảy ra thiên tai vong linh, may mà số lượng cao thủ trong vương đô đông đảo, quân đội cũng đủ tinh nhuệ, mới không ủ thành đại họa.

Nhưng địa phương thì không được như vậy.

Không phải thành trì nào cũng là pháo đài quân sự như thành Huyết Nguyệt, một số thành trì có quân đồn ít ỏi, lúc này đã bị mất liên lạc.

Sau một loạt tin tức xấu liên tiếp, cuối cùng cũng nhận được một tin tốt, nếu không thì thật sự không thể nào sống nổi.

"Cung tướng làm sao vậy, dường như khanh vẫn còn có lời muốn nói?"

Caesar IV nghi ngờ hỏi.

"Bệ hạ, theo tin tức từ thành Huyết Nguyệt, trong quá trình chiến đấu với Đọa Lạc Thiên Sứ, Nguyên soái Hudson đã sử dụng Quang Minh Thánh Kiếm."

"Nhìn vào thực lực thể hiện bên ngoài, ít nhất cũng là cấp Thánh Vực, thậm chí còn là cường giả trong giới Thánh Vực"

Cung tướng Bá tước Mitchell trả lời với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 1789: Loạn Cục (2)

Bất kể là tư tàng Quang Minh Thánh Kiếm hay là thực lực kinh người mà Hudson đã thể hiện cũng đều là những tin tức có thể làm chấn động cả đại lục.

Đứng trên lập trường của vương quốc, việc có một cao thủ như vậy trấn giữ trong nước quả thực là một chuyện tốt.

Nhưng đối với Vương thất thì đây lại là một chuyện khá lúng túng. Điều này có nghĩa là tầm ảnh hưởng của một người vốn đã quyền cao chức trọng như Hudson sẽ còn tiến thêm một bước sau chiến tranh.

Ngoài sự kinh ngạc, Caesar IV còn có chút may mắn. Nếu không phải vì trận chiến này mà bại lộ, y không biết Hudson sẽ giấu đến bao giờ.

Quyền thần rất đáng sợ, quyền thần ẩn giấu thực lực lại càng đáng sợ hơn!

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng gay gắt, Caesar IV bất lực nói: "Chuyện này coi như chưa từng xảy ra!"

"Sau khi xác nhận tin tức về Quang Minh Thánh Kiếm, để Đại mục thủ tuyên bố một thông cáo như một lời giải thích để giải quyết hậu quả."

Nằm thẳng rồi!

Không áp chế được thì thôi không áp chế nữa.

Gặp phải kẻ biến thái như Hudson, Caesar IV thực sự không phải đối đầu trực diện.

Bản thân đã là một chiến lược gia tài ba, lại còn có thực lực cá nhân mạnh mẽ, quả thực là không có kẽ hở!

Chèn ép cũng phải cân nhắc đến hậu quả.

Lỡ như mọi chuyện tồi tệ, hai bên trực tiếp dùng bạo lực đối đầu, vương thất cũng chưa chắc đã có thể đánh bại gia tộc Koslow do Hudson dẫn đầu.

So sánh thực lực chênh lệch trong chiến tranh, Hudson đã thắng rất nhiều lần.

Gọi đàn em cũng vô dụng, gặp phải vị quân thần Hudson này, sĩ khí quân tâm đều sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Đây không phải là đang đối mặt với Thú nhân, mọi người nhất định phải liều chết đến cùng.

Không chừng các quý tộc dưới trướng vừa gặp Hudson liền sẽ trực tiếp đầu hàng, sau đó còn tham gia yến tiệc mừng công của hắn.

Chuyện Quốc vương đánh không lại chư hầu cũng không phải là chuyện mới lạ gì ở đại lục Aslante.

Một khi thua trận, uy tín của Vương thất sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Việc muốn thống lĩnh cả nước sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Nếu không đến mức bất đắc dĩ, Caesar IV không muốn phải mạo hiểm.

"Bệ hạ, ngài nói rất đúng, hiện tại thực sự không nên gây thêm chuyện rắc rối!"

Bá tước Mitchell gật đầu tán thành.

Vương quốc cần đoàn kết!

Bên ngoài còn có đại địch Thú nhân đang nhìn chằm chằm, bên trong lại liên tục xuất hiện ma tai, còn chưa giải quyết được, căn bản không thể chịu đựng được nội chiến.

Ngay khi hai người vừa kết thúc cuộc trò chuyện, các đại thần trong triều đình đã vội vã chạy đến.

"Bệ hạ, tình huống có chút không ổn!"

"Vừa nhận được tin tức từ các đại sứ quán, ma tai đã xảy ra ở khắp nơi trên đại lục."

"Đọa Lạc Thiên Sứ, Thâm Uyên Ác ma, sinh vật vong linh, tà ma..."

"Hàng loạt sinh vật dị giới đã xuất hiện ở khắp nơi trên đại lục, cả đại lục đều trở nên hỗn loạn!"

"..."

Sau khi Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Omar nói xong, Caesar IV trực tiếp ngớ người.

Hóa ra không chỉ có mỗi mình Vương quốc Alpha là nạn nhân, mà là toàn bộ thế giới Nhân tộc đều đang hỗn loạn.

Sau đó phải xem tình hình của các dị tộc, nếu như các dị tộc cũng gặp xui xẻo, vậy thì cả đại lục đều chìm trong hỗn loạn.

Trong nháy mắt, trong đầu mọi người hiện lên truyền thuyết về "đại kiếp vạn năm".

Tin đồn mới chỉ qua vài năm, tính toán thời gian thì hiện tại vừa đúng thời điểm gần mốc vạn năm, rất khó để mọi người không liên hệ hai sự việc này với nhau.

"Bệ hạ, tình hình hiện giờ đang rất cấp bách."

"Nhất định phải yêu cầu quân thường trú Vương đô tăng tốc độ tác chiến, sau khi trấn áp xong Thiên tai vong linh liền lập tức điều động cao thủ nhanh chóng chi viện cho các chiến trường khác."

"Mời bệ hạ hạ lệnh, yêu cầu Tổng đốc các tỉnh lập tức triệu tập đại quân trong tỉnh trấn áp những kẻ dị đoan này. Tổng đốc không có mặt ở đây, do quan quân vụ thay mặt phụ trách."

"Nếu như ngay cả quan quân vụ đều không có mặt ở trong nước, vậy thì để bọn hắn đề cử một vị quý tộc đức cao vọng trọng lên chủ trì bình loạn đại cục."

"Ủy quyền cho Nguyên soái Hudson thống lĩnh tất cả quân đội trong vương quốc, chịu trách nhiệm chỉ huy đại chiến bình loạn trong nước!"

Tể tướng Hầu tước Delgado là người mở miệng đề nghị trước.

Không thể trì hoãn thêm được nữa, nếu thực sự là vạn năm đại kiếp, tham khảo những lời nói ít ỏi trong tài liệu lịch sử khai quật được thì những gì đang xảy ra hiện tại chỉ mới là món khai vị.

Những quan văn như họ không giỏi về quân sự, vậy thì để những người có năng lực phụ trách.

Điều quan trọng nhất hiện nay là cố gắng bảo toàn sức mạnh của vương quốc, chuẩn bị cho tình hình bất ổn sắp tới của đại lục.

Còn về vấn đề quyền thần lộng hành, ông ta là Tể tướng của Vương quốc trước, sau đó mới là Tể tướng của Quốc vương.

Toàn bộ áp lực đang đè nặng lên vai Caesar IV. Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, giờ đây lại có một đợt sóng lớn ập đến.

Hết lần này tới lần khác Caesar IV lại không dám hành động bừa bãi, vì bài học kinh nghiệm vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt.

Vị Quốc vương xui xẻo Joseph II bên nước láng giềng chính vì chơi trò cân bằng chính trị mà đã đánh mất cả quốc gia.

Sau khi được chứng kiến sự kinh hoàng của cuộc chiến tranh giữa các quý tộc phía Đông và phía Tây trong Vương quốc Warhammer, cuộc tranh giành giữa Nam và Bắc trong Vương quốc Alpha mới tạm thời lắng xuống.

Ngay cả khi nội đấu, mọi người cũng sẽ ăn ý hạn chế trong phạm vi quy tắc, rất ít kéo bè kéo lũ đấm nhau.

"Cứ làm theo lời Tể tướng nói đi!"

Caesar IV có chút miễn cưỡng trả lời.

Hoàn toàn là một sự thỏa hiệp vì đại cục, trong giọng điệu của Caesar IV ẩn chứa sự không hài lòng đối với Hầu tước Delgado.

Mọi người có mặt đều ngầm hiểu và giả vờ như không thấy.

Chương 1790: Loạn Cục (3)

Chỉ cần lật sách lịch sử, ai cũng có thể thấy rằng mối quan hệ giữa Quốc vương và Tể tướng hiếm khi nào tốt đẹp. Cho dù trước đây là người thân tín, sau này cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Sự đối lập bẩm sinh giữa quyền lực của Quốc vương và quyền lực của Tể tướng khiến hai bên buộc phải nảy sinh mâu thuẫn trong nhiều vấn đề.

Ví dụ như hiện nay, ai cũng biết đề xuất của Tể tướng Delgado là phù hợp nhất với lợi ích của vương quốc, Caesar IV cũng đã chấp nhận, nhưng trong thâm tâm lại không vui.

Có một cảm giác như: "Ngươi là tể tướng do ta đề bạt, sao chỉ biết đứng trên lập trường của Vương quốc để suy nghĩ vấn đề, mà không đứng trên lập trường của ta để suy nghĩ vấn đề?...

Đế quốc Frank, hoàng cung Lutecia.

Charles III từ trong cơn mơ tỉnh lại, nhìn vào văn thư cầu cứu trong tay rồi nổi trận lôi đình.

Hơn ba mươi bức thư cầu cứu khẩn cấp liên tiếp, như thể ngày tận thế đã đến vậy.

Nhìn từ góc độ này, có thể thấy là Giáo Đình coi trọng cường quốc số một của Nhân tộc như thế nào. Ngay cả khi lực lượng trên bề nổi bị trục xuất thì họ vẫn cài cắm nhiều mật thám như vậy.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao đêm qua lại có nhiều biến cố như vậy?"

Charles III hoang mang hỏi.

Sinh vật dị giới giáng lâm cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Đế quốc Frank rộng lớn, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài kẻ xui xẻo bị triệu hồi đến.

Nhưng đây đều là những sự kiện có xác suất thấp, vì Triệu Hồi sư không phải là một chức nghiệp phổ biến.

"Bệ hạ, hiện tại tạm thời vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, nghi là có dấu vết triệu hồi của con người."

"Tuy nhiên, theo thông tin thu thập được, các thế lực lớn trên đại lục đều bị sinh vật dị giới tấn công, chúng thần vẫn chưa phát hiện ra thế lực ẩn náu nào có thực lực mạnh mẽ như vậy"

Tể tướng Công tước Bergson buồn bực nói.

Sự xuất hiện ồ ạt của sinh vật dị giới đã khiến cho cả Đế quốc đều không được yên ổn, nhưng họ lại không thể tìm ra được nguyên nhân.

Các thế lực lớn có hiềm nghi đều đã bị hoài nghi rồi, nhưng tiếc là ngươi chơi trò khổ nhục kế.

Giáo Đình cũng đang gặp được rắc rối, nhưng lực lượng của người đang co đầu rút cổ với nhau, cho dù sinh vật dị giới có giáng lâm thì thiệt hại gây ra cũng rất hạn chế.

Để diễn cho giống thật hơn, họ thậm chí còn cố ý để sinh vật dị giới trốn thoát đến lãnh thổ do quân đội liên minh các nước kiểm soát, tiện thể gây thêm phiền toái cho kẻ thù.

"Được rồi, không làm rõ được thì chính cũng đừng bận tâm nữa."

"Lập tức tổ chức quân đội đàn áp, đặc biệt là những nơi xuất hiện ma vật Thánh Vực, phải nhanh chóng tiêu diệt!"

Charles III nói với vẻ đằng đằng sát khí.

Có thể thấy là y thực sự rất tức giận. Nếu biết kẻ chủ mưu là ai, Charles III nhất định sẽ băm hắn ra thành ngàn mảnh. ...

Tại tỉnh Đông Nam, một cô gái đang dẫn đầu một đoàn thương nhân nhỏ đi trốn khắp nơi, trong đoàn xe còn có một lão già đang nằm thoi thóp.

Cả ngày đánh ngỗng, cuối cùng cũng bị ngỗng mổ!

Chơi trò triệu hồi Tà Thần nhiều lần như vậy rồi, lần này Khô Lâu thánh chủ cũng bị phản phệ. Nếu không phải chạy nhanh thì lão ta đã trở thành điểm tâm cho sinh vật do chính mình triệu hồi rồi.

Nghĩ đến đây, lão ta ta chỉ biết cau mày, là nhân viên nằm vùng của Giáo Đình, lão ta không bao giờ ngờ rằng Giáo Đình lại tàn nhẫn như vậy.

Là tín đồ thành kính của Thần Hi chi chủ, việc triệu hồi Đọa Lạc Thiên Sứ đương nhiên chỉ có thể giao cho người khác làm.

Chỉ là những năm gần đây, sự phát triển của Khô Lâu hội tại Bắc đại lục đang bị chững lại, đặc biệt là sau khi lực lượng ở Vương quốc Alpha bị tổn thất nặng nề.

Phía trên giao nhiệm vụ nặng, đám đàn em phía dưới thì không đủ sức, nên người làm lão đại như lão ta chỉ có thể đích thân ra trận.

Vì lý do an toàn, lão ta lựa chọn thực hiện nghi thức triệu hồi Ác ma tuân theo nguyên tắc trao đổi ngang giá.

Nhưng không ngờ bí pháp mà Giáo Đình đưa ra không chỉ có vấn đề, mà ngay cả vật liệu hiến tế quý giá mà cấp trên cung cấp cũng bị bỏ thêm đồ.

Thâm Uyên Ác ma được triệu hồi không những không coi trọng những kẻ triệu hồi như bọn ahwns, mà còn ra tay tàn sát ngay khi vừa gặp mặt.

So sánh ra thì lão ta đã xem như may mắn. Lần này chỉ triệu hồi được một đám Ác ma cấp cao, không có Ma vương cấp Thánh Vực.

Sau một tràng chiến đấu khốc liệt, lão ta may mắn giữ được mạng sống, nhưng lại buộc phải bước lên con đường đào vong.

Cuộc đời của một gã thủ lĩnh tà giáo như lão ta không phải là đang gây chuyện thì chính là đang trên đường gây chuyện, vậy mà hiện giờ lão lại hy vọng Vương quốc Alpha có thể mau chóng dập tắt ma tai.

Thật mỉa mai, cũng chẳng còn cách nào khác.

Có lẽ là do tế phẩm hiến tế có chất lượng thấp, nên lão ta bị con Ác ma mà bản thân mình triệu hồi ghi hận, không ngừng truy sát.

Nếu không phải vì các quý tộc dọc đường tổ chức quân đội vây quét Ác ma theo bản năng, có lẽ lão ta đã sớm toi mạng rồi.

"Guna, ông nội bị ma quỷ để mắt tới, đi không nổi nữa rồi."

"Đại lục sắp sửa rối loạn!"

"Sau khi rời khỏi đây, cháu hãy lợi dụng thiên phú của mình tìm một mảnh đất an lành để an cư lạc nghiệp đi!"

Lão giả hiền hòa nói.

Nếu không phải vì vệt máu nơi khóe miệng thì đây chẳng khác gì một lời đối thoại bình thường giữa hai ông cháu.

"Ông nội, ông mau mau trị thương đi!!"

"Bọn Ác ma kia đã bị chặn lại rồi, hiện tại chúng ta đang ở tỉnh Đông Nam, phía trước chính là lãnh địa của vị Nguyên soái truyền kỳ kia."

"Nếu bọn Ác ma kia dám đuổi tới, trước tiên phải hỏi xem quân thường trú có đồng ý hay không đã!"

Thiếu nữ tức giận bất bình nói.

Chương 1791: Ma Tai

Bọn Ác ma này thật sự là quá đáng ghét, một đường truy sát bọn họ không thả.

Nếu như không nhờ có thiên phú tị hung tựu cát bẩm sinh, kịp thời thay đổi đường tẩu thoát thì cả đoàn đã sớm trở thành thức ăn cho lũ Ác ma rồi.

Chủ yếu là do quân chủ lực của các quý tộc ở các địa phương không ở trong nước, lực lượng lưu thủ lại bị thiếu hụt nghiêm trọng, nếu không thì bọn Ác ma này cũng không thể nào bám dai đến vậy.

May mắn là tất cả mọi người đều đang bận tiêu diệt Ác ma, không có thời gian để ý đến đội tẩu thoát nhỏ bé này, nếu không thì cái mũ Tử thần đã sớm chụp xuống đầu họ.

Nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện ra rằng, con đường tẩu thoát mà cô bé này lựa chọn, dọc đường đều là những quý tộc có thực lực khá mạnh.

Chính nhờ có lực lượng của những quý tộc này nên họ mới bỏ lại lũ Ác ma kia ở phía sau.

Guna không biết sự thật nên đang rất tức giận, nhưng gương mặt của Khô Lâu thánh chủ lại tràn đầy lúng túng. Họa là do lão ta gây ra, giờ đây chỉ là đang gánh chịu hậu quả cho hành động của bản thân.

Trong thâm tâm, lão ta rất hận giới cao tầng Giáo Đình.

Vất vả bán mạng cho Giáo đình hơn mười năm, dù không lập được công lao thì ít nhiều gì cũng có khổ lao.

Vậy mà đãi ngộ lão ta đáng được nhận lại là trở thành "Pháo hôi" cao cấp.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi hành động lần này kết thúc, những lực lượng ẩn nấp trong bóng tối của Giáo đình nhất định sẽ bị trọng thương, thậm chí là trực tiếp tiêu vong.

Tổn thất thảm trọng như vậy, chỉ vì mục đích diệt khẩu.

Không còn lực lượng không thể lộ ra ngoài ánh sáng này nữa thì cũng tương đương với việc không tham gia vào những việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Guna, Ác ma cách vị trí của chúng ta không xa. Cháu có chắc là chúng ta có thể rời đi nếu cứ mang theo một gánh nặng như ông không?"

Lão giả nghiêm túc hỏi.

Có thể sống, ai mà muốn chết chứ!

Lão ta đã lập chí muốn tái lập Giáo Đình, nếu chết dễ dàng như vậy thì làm sao có thể hoàn thành được mục tiêu của đời mình?

Đột nhiên, quan đạo run chuyển. Một đội kỵ binh hùng mạnh xuất hiện ở đường chân trời, tiếng vó ngựa vang dội cả đất trời.

Xa xa nhìn lại, có thể lờ mờ nhìn ra Long Hùng chiến kỳ đang tung bay trong gió.

"Mau nhường đường!"

Lão giả cố nén thương thế nói.

Quân đoàn kỵ binh của gia tộc Koslow xuất hiện, điều này có nghĩa là Ác ma tai ương đã sắp có một kết thúc.

Nhưng tâm trạng của lão ta lại không hề vui vẻ, may mắn nhặt lại một cái mạng không đồng nghĩa với việc mọi chuyện đã kết thúc.

Chỉ cần người hữu tâm muốn điều tra, sẽ rất dễ có thể phát hiện ra điểm bất thường của đội ngũ này.

Trên đại lục Aslante có rất nhiều thủ đoạn truy tung, điều tra ra được lão ta cũng không phải là không có khả năng.

Chuyện lần này liên lụy đến tội danh quá lớn, một khi tin tức truyền ra ngoài, toàn bộ thế lực trên đại lục đều sẽ không tha cho lão.

Nếu không phải lo lắng hậu quả ảnh hưởng quá lớn, có lẽ Giáo Đình cũng sẽ không làm tuyệt tình đến vậy.

Ngay cả đồng minh cũng hãm hại, vừa để diệt khẩu, vừa để cắt đứt quan hệ với những tổ chức tà giáo không thể lộ ra ngoài ánh sáng này.

Thời thế đã thay đổi.

Giáo đình đang suy tàn, cho dù vượt qua được kiếp nạn lần này thì cũng cần phải khiêm tốn biết điều,

Nếu tiếp tục thông đồng với tổ chức tà giáo thì sẽ rất nguy hiểm.

Hơi không cẩn thận là sẽ bị gán cho cái mũ "Sa đọa","Dị đoan".

Khi mạnh mẽ, những tội danh này chẳng là gì cả; Nhưng khi suy tàn thì nó lại có thể đưa người lên vỉ nướng.

Sau lời nhắc nhở của lão già, đoàn xe lập tức nhường đường, chỉ sợ chặn đường đại quân sẽ gây thêm phiền phức cho thương đội.

Người may mắn dù sao cũng là số ít, ngoại trừ số ít người có thể nhặt lại một cái mạng trong cuộc triệu hoán, phần lớn người tham gia đều đã bỏ mạng.

Những người sống sót hiện giờ cũng như chim sợ cành cong, nhao nhao ẩn náu.

Chỉ sợ bị bại lộ thân phận, đưa đến họa diệt môn. ...

Trên tầng mây, Maxim đã biến thành tàu vận tải không trung.

Ngoài Long kỵ sĩ Hudson ra, còn có một đám cao thủ của vương quốc tùy hành.

Thời đại đơn thương độc mã đánh thiên hạ đã qua, muốn nhanh chóng lắng lại trận hỗn loạn này, đương nhiên là phải dựa vào sức mạnh của tập thể.

Là thống soái, Hudson sẽ không để cao thủ của Vương quốc rảnh rỗi không dùng, mà một thân một mình chống đỡ toàn bộ áp lực.

Liên tục di chuyển giữa các chiến trường, sau khi hiểu rõ tình hình cụ thể, nội tâm của Hudson cũng trở nên nặng nề hơn.

Nhà dột còn gặp mưa.

Lực lượng chủ lực của Vương quốc không có trong nước, nhưng hết lần này tới lần khác lại bộc phát ma tai vào giờ phút này, chẳng phải là muốn khiến mọi người bị tổn thất nặng nề sao!

Điều tệ hại hơn là Vương quốc đang trong quá trình cải cách, xảy ra loại chuyện này, rất có khả năng trở thành bước ngoặt tranh phong của phe bảo thủ và phe cải cách.

"Nguyên soái, ma tai đã bình định được một phần ba rồi, nhưng sau ngài vẫn còn rầu rĩ không vui?"

Đại mục thủ Taryn đồng hành nghi ngờ hỏi.

Là lãnh tụ tôn giáo của Vương quốc, loại chuyện như trấn áp dị đoan này, lão ta đương nhiên phải ra mặt thể hiện một chút.

Có lẽ vì mỗi người đều đang sở hữu một món Thần khí truyền thauwf của Giáo Đình, nên mối quan hệ giữa hai người đã trở nên thân thiết hơn nhiều so với lần gặp trước.

"Đại mục thủ, e là mọi chuyện còn lâu mới kết thúc. Ma tai trong Vương quốc đã được kiểm soát, nhưng ma tai ở các nơi khác trên đại lục lại ngày càng nghiêm trọng, đặc biệt là ở các quốc gia Nhân tộc."

"Ta đã cẩn thận phân tích tình hình bùng phát ma tai ở các nơi, về cơ bản đều tập trung ở những khu vực mà các tổ chức tà giáo hoạt động. Nơi nào tà giáo càng thịnh vượng thì tình hình tai nạn lại càng nghiêm trọng."

Chương 1792: Ma Tai (2)

"Theo lý mà nói, khi xảy ra biến cố như vậy, các tổ chức tà giáo tôn thờ tà thần nên đứng ra nhân lúc cháy nhà mà hôi của mới phải, nhưng đến giờ lại chưa hề phát hiện ra tung tích tà giáo nào?"

Sự yên bình không bình thường chính là sự bất thường lớn nhất.

Nghe xong lời giải thích của Hudson, sắc mặt của Đại mục thủ Taylor cũng trầm xuống. Theo quan điểm của lão ta, chuyện các tổ chức tà giáo không có động tĩnh gì chắc chắn là đang ấp ủ một âm mưu lớn.

Tình hình đại lục hiện giờ đã đủ loạn rồi, nếu như lại quăng thêm một mồi lửa vào nữa, sợ rằng rất nhiều nước nhỏ sẽ không chịu nổi.

Điều tệ hại hơn là Nhân tộc chính là thế lực bị ảnh hưởng nặng nề nhất trong đợt xung kích này!

Mặc dù Dị tộc cũng bộc phát ma tai, nhưng tình hình không đến nỗi thảm khốc như Nhân tộc.

"Nguyên soái, ngài đang hoài nghi những sinh vật dị đoan này là do các tổ chức tà giáo triệu hồi đến sao?"

Nói xong, Đại mục thủ Taylor lại càng tin tưởng vào suy đoán của bản thân.

Ít nhất thì đám Đọa Lạc Thiên Sứ kia đến rất bất thường, giống như mới vừa sa ngã. ...

Hudson ra tay, một kiếm chém ra, con Sừng Ma trước mặt lập tức bị đánh chết, chiếc sừng ma pháp cứng nhất trên đầu, khiến cho Hudson cảm thấy rất buồn, vì hắn muốn bắt sống.

Uy lực của Thần khí quá lớn, thánh quang khắc chế sinh vật tà ác vô cùng rõ ràng. Chỉ một đòn tiện tay cũng có thể tiêu diệt một con Ác ma cấp cao.

Đối với cường giả mà nói, Ác ma cũng chỉ vật liệu ma pháp thượng hạng mà thôi. Rất nhiều trang bị ma pháp trên đại lục đều được chế tạo từ bộ phận cơ thể của Ác ma.

Hudson không phải là đại sư luyện kim, cũng không có hứng thú với việc chế tạo trang bị ma pháp, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn muốn bắt tù nhân để bán.

Một con Sừng ma cấp cao còn sống ít nhất cũng có thể bán được vài vạn kim tệ, nếu phẩm chất tốt, giá có thể lên đến mười mấy vạn kim tệ.

Vật hiếm thì quý.

Những sinh vật dị giới này bình thường rất khó gặp. Muốn bắt sống lại càng khó khăn hơn.

Hudson cần kiệm lo việc nhà, sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội phát tài nào. Sinh vật dị giới đã được đưa đến tận cửa, đương nhiên là không có lý do gì để bỏ qua.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Hudson thu lại mấy phần lực lượng, đang chuẩn bị ra tay lần nữa, nhưng hắn lại ngượng ngùng phát hiện con mồi đã nằm xuống.

Bị tọa kỵ của mình cướp miếng ăn, Hudson cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cướp không lại, vậy thì dứt khoát nằm thẳng không ra tay nữa.

Trận đại chiến nhanh chóng kết thúc. Không có Ma vương cấp Thánh Vực dẫn đầu, sức chiến đấu của quân đoàn Ác ma hỗn loạn cũng chỉ như vậy.

Lại bình định một cuộc ma tai, Hudson lại càng tin tưởng vào phán đoán của mình.

Số lượng Ác ma tràn vào đại lục có hạn, rõ ràng là không được chuẩn bị trước, mà giống như cổng không gian đột nhiên mở ra, thu hút những con Ác ma gần đó đến đây.

Có thể đến bao nhiêu, hoàn toàn dựa vào may mắn.

Cho dù không ai ra tay phá hoại, cổng không gian không được bảo trì cũng sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Cổng không gian cấp độ này chỉ có thể dung nạp tối đa Thánh Vực cấp một.

Dấu vết thao túng của con người vô cùng rõ ràng.

Xác minh được suy đoán, Hudson không nói nhiều. Loại chuyện không có bằng chứng này, tốt nhất là không nên nói bậy.

Các thế lực lớn không phải là ngốc, chắc chắn sẽ bí mật điều tra. Một khi tìm ra kẻ chủ mưu, việc thanh toán sau này là không thể tránh khỏi. ...

"Bệ hạ, tình hình có chút không ổn!"

"Ma tai ở các nơi đang ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều đồng minh đã không thể chịu đựng được nữa, Bộ Ngoại vụ đã nhận được nhiều tin cầu viện."

"Nếu vương quốc không thể hỗ trợ, bọn họ sẽ rút quân khỏi Giáo hoàng quốc."

Lời nói của Bộ trưởng Ngoại vụ Bá tước Midford vừa dứt, Bordeaux VIII liền tức giận đáp trả:

"Tùy bọn hắn đi, thích rút quân thì rút đi!"

"Lão tử không phải là bảo mẫu của họ!"

Trong những ngày gần đây, Vương quốc Iberia cũng không được yên ổn. Ma tai xuất hiện liên tục, trong tam đại cường quốc, họ là nước chịu tổn thất nặng nề nhất.

Đây là đang trả giá cho chính sách trước đó!

Những quốc gia phản Giáo Đình từ sớm như Vương quốc Alpha và Đế quốc Frank, lực lượng Giáo Đình ở địa phương đã sớm bị tiêu diệt.

Vương quốc Iberia gần đây mới tham gia vào hành động chia cắt Giáo Đình, mặc dù trong nước đã niêm phong sản nghiệp của Giáo Đình, nhưng nếu xét về cường độ phản Giáo Đình thì còn kém rất xa hai lãnh tụ dị đoan kia.

Một ý niệm sai lầm đã chôn mầm họa cho sự bùng nổ của ma tai hiện giờ.

Do duyên cớ địa chính trị, lực lượng Giáo Đình ở Nam đại lục mạnh hơn nhiều so với Bắc đại lục.

Quý tộc địa phương đã sớm hòa nhập với Giáo Đình, nên lập trường phản Giáo Đình cũng không tuyệt đối như vậy.

Tại Vương quốc Alpha, cấu kết với Giáo Đình chính là trọng tội sánh ngang với cấu kết dị tộc, một khi bị tra ra sẽ bị tịch thu tài sản và giết cả nhà.

Tại Đế quốc Frank, dính líu quan hệ với Giáo Đình cũng bị mất chức, bị xoá tên khỏi giới quý tộc.

Quý tộc Vương quốc Iberia mới vừa bắt đầu chém đứt quan hệ với Giáo Đình, nên vẫn chưa làm quyết liệt cho lắm, để cho một số lực lượng thân cận với Giáo Đình ẩn núp.

Bây giờ tai nạn bộc phát, bọn họ đương nhiên sẽ trở thành nạn nhân lớn nhất.

Tính đến hiện giờ, trong cảnh nội vương quốc đã có nhiều tòa thành trì bị thất thủ, hoàn toàn không có cách nào thống kê tổn thất.

Thậm chí còn có hai nhà đại quý tộc bị ma tai bưng luôn hang ổ.

Nhà mình đang gặp phải một đống lớn phiền phức, làm gì còn thời gian mà quan tâm đàn em chứ!

"Bệ hạ, các địa phương liên tục báo về tình hình xấu đi, chúng ta đều cảm thấy khó khăn, một số nước nhỏ không chịu được cũng là điều bình thường."

Chương 1793: Rút Quân

"Cho dù bây giờ không rút quân, qua một thời gian cũng phải rút quân, chi bằng thuận nước đẩy thuyền."

"Theo tin tức từ các địa phương, mặc dù ma tai lần này trải rộng khắp toàn bộ đại lục, nhưng nơi chịu ảnh hưởng nặng nề nhất lại là Nam đại lục, vừa hay đều là khu vực nằm trong phạm vi thế lực của Nhân tộc."

"Nếu không thể nhanh chóng dập tắt, khiến dị tộc cho rằng có cơ hội, rất có thể sẽ gây ra một cuộc chiến tranh đại lục mới!"

Tể tướng Hầu tước Olmos lo lắng nói.

Mọi người cùng chịu tội thì thôi không nói, nhưng hết lần này tới lần khác Nhân tộc lại là bên bị tổn thất lớn nhất. Điều tệ hơn nữa, trong số tam đại cường quốc Nhân tộc, họ lại là nước chịu tổn thất nặng nề nhất.

Ban đầu trong cuộc cạnh tranh với Đế quốc Frank, họ đã ở thế yếu, sau khi xảy ra chuyện này, khoảng cách giữa hai bên sẽ càng bị nới rộng.

Một khi thế cục mất khống chế, sau này sẽ phát sinh cái gì, không ai có thể đoán trước được.

Trong thâm tâm, ông ta mơ hồ cảm giác được âm mưu của hương vị.

"Tể tướng, khanh đang hoài nghi có người cố ý thao túng những chuyện này sao?"

"Chẳng lẽ là Giáo Đình?"

"Nhưng bọn chúng cũng gặp ma tai mà!"

"Hay là dị tộc?"

Bordeaux VIII không xác định hỏi.

Nếu các quốc gia rút quân khỏi Giáo hoàng quốc, người được lợi nhất chính là Giáo Đình, điều này đồng nghĩa với việc họ đã vượt qua giai đoạn khó khăn.

Vừa hay Giáo Đình lại có năng lực này, nên nghiễm nhiên trở thành nghi phạm số một, điểm nghi vấn duy nhất chính là Giáo Đình cũng là nạn nhân.

Dù bị ảnh hưởng có hạn, nhưng một khi các quốc gia quyết định rút quân, sẽ không còn ai quan tâm đến ma tai đầy đất trong cảnh nội Giáo Hoàng quốc nữa.

Trên thực tế, lực lượng các bên tham gia vào chiến dịch tiêu diệt tà ma ở Giáo hoàng quốc cũng không thực sự mạnh mẽ.

Thường xuyên bỏ sót một số tàn hồn, chưa kể còn thường xuyên xua đuổi Ác ma đến Thánh Sơn, khiến cho Giáo Đình gà chó không yên.

"Bệ hạ, bất kể là Giáo Đình hay là dị tộc cũng đều có hiềm nghi."

"Bọn chúng không chỉ có động cơ, mà còn có đủ thực lực."

"Giáo Đình là thế lực cổ lâu đời nhất của Nhân tộc, có những thủ đoạn này là điều bình thường."

"Trong số các dị tộc, đáng lo ngại nhất là tộc Tinh Linh, bọn chúng có truyền thừa lâu đời, e rằng chỉ có Long tộc mới sánh được."

"Số lượng cường giả đỉnh cao trong tộc cũng nhiều, chỉ là hơi kém hơn Nhân tộc ta một chút. Nếu không phải số lượng tộc nhân thưa thớt, sợ là cuộc chiến tranh giành ngôi vị bá chủ đại lục sẽ còn phải tiếp tục."

"Gần đây, chúng ta đã bắt được một số tên thám tử dị tộc đặc biệt."

"Tất cả bọn chúng đều là lai tạp, sử dụng ma pháp để loại bỏ một số bộ phận cơ thể, ngoại hình không khác gì người thường, rất khó phát hiện."

"Nếu bọn chúng ẩn náu trong nhân tộc, việc lên kế hoạch cho hành động này là có khả năng xảy ra."

"Dù sao, ma tai trong cảnh nội dị tộc và ma tai mà chúng ta gặp phải hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp."

"Dùng khổ nhục để kế mê hoặc chúng ta cũng là hoàn toàn có khả năng!"

Hầu tước Olmos phân tích một cách khách quan.

Thoạt nhìn có vẻ như chỉ có hai nghi phạm, nhưng thực tế lại là một nhóm nghi phạm, bởi vì số lượng dị tộc quá nhiều.

Loại chuyện này đương nhiên là phải len lén tiến hành, không thể tập hợp tất cả dị tộc lại để bàn bạc được.

Nếu ma tai tiếp tục mất kiểm soát thì dị tộc sẽ là kẻ chiến thắng lớn nhất.

Ngồi xem Nhân tộc và sinh vật dị giới lưỡng bại câu thương, sau đó lại nhảy ra thu dọn tàn cuộc, cướp đoạt bá quyền của đại lục.

Một khi kế hoạch thành công, đó sẽ là một khoáng thế kỳ mưu.

"Bệ hạ, đại sự không ổn!"

"Vừa mới nhận được tin tức, ma tai ở Công quốc Feli đã lan rộng, quân đoàn vong linh đã bao vây vương đô của họ, tình hình đã mất khống chế!"

Cung tướng vội vã xông vào, còn mang đến một tin dữ, khiến cho mọi người đều biến sắc.

Đặc điểm lớn nhất của đại quân vong linh chính là: chỉ cần liên tục chiến thắng, đội quân này sẽ ngày càng đông đảo.

Ma tai bộc phát đến giờ, thiệt hại nặng nề nhất chỉ là mất đi vài tỉnh thành, chưa từng có tiền lệ diệt quốc.

Sau khi nhận được tin tức này, không chỉ các nước nhỏ muốn rút quân, mà e rằng nhiều vương quốc cũng sẽ phải rút quân theo.

Nếu như Công quốc Feli láng giềng thất thủ, áp lực của Iberia cũng sẽ tăng lên rất nhiều, không ai có thể đảm bảo được đại quân vong linh này sẽ tấn công khi nào.

"Bệ hạ, xuất binh đi!"

"Đại quân Vong linh khác với những sinh vật tà ác khác, một khi để chúng lớn mạnh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!"

"Trước tiên, hãy điều động tám vạn quân tinh nhuệ từ trong nước để giúp Công quốc Feli bảo vệ vương đô, sau đó điều động hai mươi vạn quân từ chiến trường Giáo hoàng quốc trở về hỗ trợ."

"Những vấn đề khác, đợi sau khi bình định ma tai rồi mới giải quyết!"

Bộ trưởng Quân vụ Hầu tước Francisco lập tức đề xuất.

Thư cầu cứu từ khắp nơi đổ về, quân đội trong nước đã giật gấu vá vai. Chậm trễ thêm một ngày thì vương quốc đều phải trả một cái giá thê thảm.

Thay vì chần chừ, chi bằng đưa ra quyết định sớm. Dù sao, hành động quân sự ở Giáo hoàng quốc chỉ là kiếm tiền, chắc chắn là không quan trọng bằng quê nhà.

Bordeaux VIII chìm vào suy tư, một khi điều động hai mươi vạn quân trở về nước cũng tương đương với việc Vương quốc Iberia rút khỏi hành động quân sự chống lại Giáo hoàng quốc.

Số quân còn lại chỉ là để giữ thể diện. Dù sao, hành động lần này được thực hiện với danh nghĩa "giải phóng", nếu không có kết quả rõ ràng sẽ không thể giải thích được về mặt chính trị.

"Nếu chúng ta rút lui, còn người Frank và người Alpha tiếp tục hành động thì phải làm sao đây?"

Nỗi lo lắng của Bordeaux VIII không phải là vô lý. Vương quốc Iberia bị ảnh hưởng nặng nề bởi ma tai, trong nước thiếu hụt quân đội, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng khổ sở như họ.

Chương 1794: Rút Quân (2)

Lui binh vào lúc này cũng tương đương với việc chủ động chắp tay nhường quyền chủ đạo. Trong việc xử lý Giáo Đình sau này, họ chỉ có thể đứng ngoài cuộc.

"Bệ hạ, bây giờ không thể quan tâm đến nhiều như vậy nữa, quốc gia là quan trọng nhất!"

Lời nói của Tể tướng đã đánh thức Bordeaux VIII. Đại lục Aslante chung quy vẫn là dựa vào thực lực để nói chuyện, cố chấp giữ thể diện chỉ khiến bản thân chịu khổ.

Nếu như bị ma tai làm tổn thương căn cơ, thì dù thu được lợi ích lớn ở Giáo hoàng quốc cũng không thể bù đắp được tổn thất.

"Rút quân!"

Nghiến răng phun ra hai chữ này, nội tâm của Bordeaux VIII đang rỉ máu.

Sau trận chiến này, uy tín quốc tế mà Vương quốc Iberia tích lũy được, tuy không đến mức tan thành mây khói, nhưng danh hiệu cường quốc thứ hai của Nhân tộc lại không thể tránh khỏi sự nghi ngờ.

Nếu chỉ là một hư danh đơn thuần, việc xếp hạng bị giảm xuống một bậc cũng không sao, vấn đề là đằng sau đó còn liên quan đến cuộc tranh giành quyền lực giữa các cường quốc.

Vương quốc Iberia và Đế quốc Frank cùng nằm ở Nam đại lục, điều này có nghĩa là hai bên sẽ cạnh tranh lâu dài.

"Thứ hai và thứ nhất" tuy có chênh lệch, nhưng nếu không thực sự giao tranh, không ai biết chênh lệch đó là bao nhiêu.

Xét về sức mạnh trên giấy tờ, Vương quốc Iberia chỉ kém một chút, cảm giác như chỉ cần có thêm vài tên đàn em là có thể bù đắp được khoảng cách đó.

Khi các nước chọn phe, trong lòng cũng không có quá nhiều lo lắng. Thực lực hai bên tương đương, lại có mối đe dọa từ dị tộc, chắc chắn không thể xảy ra chiến tranh, mâu thuẫn xảy ra cũng chỉ là ván cờ chính trị.

Nhưng một khi bị tụt xuống thứ ba thì sẽ gặp rắc rối lớn. Dữ liệu trên giấy tờ của Vương quốc Alpha kém hơn hai nước trước rất nhiều.

Có thêm một đối tượng so sánh sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến lòng dân, thậm chí còn ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc tranh giành quyền lực quốc tế sau này.

Sau khi bình định ma tai, làm thế nào để giữ vững vị trí quốc tế hiện tại sẽ là thách thức lớn nhất mà Vương quốc Iberia phải đối mặt. ...

Sau khi bắt đầu rút quân thì không thể nào ngăn cản được nữa. Đặc biệt là sau khi Vương quốc Iberia tham gia, các nước cũng không còn lo lắng, lập tức điều binh lực từ Giáo Hoàng quốc quay về.

Chỗ trống về quân đội đột ngột xuất hiện luôn cần được lấp đầy. Mặc dù các nước rút quân đột ngột, nhưng họ vẫn giữ lời hứa.

Họ không chỉ thông báo cho chính phủ các nước trước khi quân đội rút đi, mà còn giao lại khu vực kiểm soát hiện tại cho các đồng minh lân cận.

Còn việc các đồng minh có đủ khả năng kiểm soát nhiều lãnh thổ như vậy hay không không nằm trong phạm vi xem xét của họ.

Đôi khi bánh gatô quá lớn cũng sẽ làm cho người ta phát sầu.

Thời bình thì không sao, nhưng khi ma tai tai họa trước mắt, việc tăng thêm nhiều khu vực mới quản lý không phải là điều tốt.

Hiện nay, các nước đang giương cao ngọn cờ giải phóng, nên không có đạo lý bỏ mặc người dân cho Ác ma được. Cho dù biết là rắc rối, nhưng họ bị buộc phải điều động quân đội đến đàn áp.

Trong một thời gian ngắn, áp lực liên tục đè nặng lên những quốc gia chưa rút quân.

"Công tước Beckett, các quốc gia ào ào rút quân, tình hình trong Giáo hoàng quốc đã tràn ngập nguy hiểm, nhiều khu vực thậm chí đã rơi vào tay sinh vật dị giới."

"Lập trường của đồng minh chúng ta cũng đã thay đổi, nếu tình hình tiếp tục xấu đi, e rằng họ cũng sẽ rút quân theo."

Bá tước Pierce lo lắng nói.

Tự mình dẫn quân giúp đồng minh đàn áp quân phiến loạn, ông ta hiểu rõ hư thực của ba quốc gia Trung đại lục. Một khi ma tai lan rộng, họ chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Ba nước Trung đại lục không chịu nổi, Công quốc Mosey có khả năng cao là sẽ đi theo. Bọn họ chỉ vừa mới có chút khởi sắc, quê nhà không chịu được tàn phá.

Không có đồng minh giúp đỡ, chỉ có mỗi mình Vương quốc Alpha gánh vác, áp lực phải chịu sẽ rất lớn.

"Hãy báo cáo trung thực tình hình của chúng ta và suy nghĩ của mỗi người với trong nước!"

"Ma tai càn quấy đại lục, vương quốc có Nguyên soái Hudson chủ trì đại nghiệp diệt ma, nên không có gì đáng ngại."

"Theo thông tin phản hồi từ trong nước, mọi thứ đều đang hướng đến chiều hướng tốt đẹp. Theo ước tính lạc quan, ma tai sẽ được dập tắt vào cuối tháng. Ngay cả khi không rút quân khỏi Giáo hoàng quốc thì cũng không có ảnh hưởng gì."

"Đối với các khu vực do đồng minh để lại, có thể tiếp quản bao nhiêu thì tiếp quản bấy nhiêu, nếu thực sự không quản lý được thì thôi."

"Mọi người không nên có gánh nặng tâm lý, có quá nhiều quốc gia liên quan, một mình Giáo Đình cũng không thể chửi mắng hết được."

Nghe được câu trả lời của Công tước Beckett, đám người cũng trở nên do dự. Vất vả lắm mới có cơ hội phát tài, ai cũng không cam tâm cứ như vậy mà bỏ qua.

Tình hình hiện tại, các nước nhân tộc đều có phần, dư luận quốc tế chỉ là một trò cười. Mọi người cùng nhau chứng thực, cuối cùng tội danh không tiêu diệt được Ác ma chắc chắn sẽ không thể đổ lên đầu liên minh.

Những vị đại quý tộc có mặt đều là những người chơi chính trị. Họ có ranh giới và đạo đức, chỉ là không cao mà thôi.

"Beckett nói không sai, mọi người không cần phải lo lắng. Thay vì lo lắng nhiều như vậy, chi bằng tranh thủ thời gian thu gom chiến lợi phẩm."

"Ngay cả khi không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho các quý tộc vừa và nhỏ bên dưới. Nhiều người cố gắng đến giờ cũng chỉ kiếm được một tấm vé tàu."

"Mọi người đều không giàu có, có thể kiếm được bao nhiêu thì cố gắng kiếm bấy nhiêu. Bỏ lỡ cơ hội này, sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

Lời nói bổ sung của Công tước Richard đã hoàn toàn dập tắt ý định rời đi của mọi người.

Chương 1795: Rút Quân (3)

Không cố gắng không được nha, lần này mọi người đến cướp bóc đều đã bỏ ra số tiền lớn để mua "vé tàu".

Nếu không cướp thêm được gì mang về, coi như làm không công.

Tham lam là một phần, chủ yếu là do mức độ ma tai tại Giáo Hoàng quốc vẫn chưa vượt quá giới hạn chịu đựng của mọi người.

Có lẽ Giáo Đình đang lo lắng về vấn đề giải quyết hậu quả, sợ rằng "sinh vật dị đoan" được triệu tập quá mạnh, sau này không thể dập tắt được ma tai trên lãnh thổ của mình.

Tuy có nhiều nơi trong Giáo hoàng quốc bùng phát ma tai, nhưng phủ xuống vị diện khác sinh vật, nhưng sức mạnh tổng thể của các sinh vật dị giới lại không mạnh lắm.

Điều này trực tiếp tạo ra ảo giác cho mọi người - ma tai cũng chỉ có vậy!

Sau khi liếc nhìn mọi người, Công tước Beckett cười ha hả nói: "Nếu mọi người không có ý kiến nào khác, vậy chúng ta liền trực tiếp bỏ phiếu biểu quyết đi!"

Lần này ra ngoài cướp bóc, quân đội được điều động là quân đội tư quân của mỗi người, mô hình quản lý đương nhiên cũng khác với việc điều động quân đội thông thường.

Chủ soái đương nhiên là không có.

Một mặt là vì lợi ích liên quan quá lớn, rất khó để làm hài lòng tất cả các bên, việc gượng ép kéo họ lại với nhau ngược lại dễ dẫn đến mâu thuẫn; mặt khác là không ai muốn làm!

Chính phủ vương quốc trực tiếp trao quyền tự do hành động cho mọi người, bình thường đều là tự mình hành động, chỉ khi gặp phải vấn đề trọng đại mới cần tổ chức hội nghị cấp cao.

Một vị chủ soái như vậy, chính là điển hình của "Chức cao quyền nhẹ, trách nhiệm trọng đại" !

Cướp được nhiều cũng đều chỉ tiến vào hầu bao cá nhân, sẽ không lấy ra chia cho chủ soái một phần lợi ích. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, chủ soái chắc chắn phải chịu trách nhiệm liên đới.

Quân công thì lại càng đừng nghĩ đến. ...

Phỉ Thúy cung, nhìn vào tin tức được đám tướng lĩnh từ Giáo Hoàng quốc truyền đến, Caesar IV liền cảm thấy nhức đầu.

Sự thật chứng minh,"Nghèo" thật sự có thể ảnh hưởng đến chính trị.

Lập trường của các quý tộc rất thống nhất, đó là phải kiếm đủ đã rồi nói sau.

Nếu ai dám cản trở mọi người kiếm tiền thì người đó sẽ là kẻ thù của mọi người. Chỉ cần quê nhà không có vấn đề gì thì họ sẽ không dừng tay.

Thoạt nhìn có vẻ như đang giao quyền quyết định cho chính phủ vương quốc, nhưng thực tế lại là để chính phủ vương quốc đảm bảo an ninh cho lãnh địa của họ.

"Hầu tước Omar, chính phủ các nước có lập trường gì về vấn đề rút quân?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Tình hình trong nước rất sáng tỏ, ma tai về cơ bản là đã được kiểm soát, ngoài một số quý tộc xui xẻo bị thiệt hại nặng nề, phần lớn các khu vực khác đều không bị ảnh hưởng.

Lý do chính khiến mọi người dám ở lại Giáo hoàng quốc kiếm tiền là: Ma tai không giáng xuống đầu mình, thiếu đi sự đồng cảm sâu sắc.

Còn đối với những nạn nhân xui xẻo đó, họ đã cảm nhận được nỗi đau, nhưng bây giờ quay về cũng vô ích.

Thiệt hại nặng nề đã là sự thật hiển nhiên. Còn việc trả thù thì đã có vương quốc hoàn thành thay họ.

Bây giờ quay về, ngoài việc khóc lóc thảm thiết cũng chẳng làm được gì.

Những quý tộc có thể tham gia hành động này đều là những tinh anh trong vương quốc, năng lực cá nhân có thể không mạnh, nhưng đầu óc chắc chắn rất tốt.

Lãnh địa bị thiệt hại nặng nề, càng cần phải kiếm bù từ bên ngoài. Nếu không kiếm đủ vốn ở Giáo hoàng quốc thì tổn thất của lãnh địa sẽ trở nên vô ích.

"Bệ hạ, đợt rút quân lần này bắt đầu từ Nam đại lục, họ chịu ảnh hưởng của ma tai nặng nề hơn một chút."

"Lúc đầu chỉ là một vài nước nhỏ, sau khi Vương quốc Iberia tuyên bố rút quân, nó mới bị đẩy lên đến đỉnh điểm."

"Bộ Ngoại vụ đã liên lạc với đại diện các nước, ngoài Đế quốc Frank tuyên bố rõ ràng là sẽ không rút quân ra, các nước còn lại đều có kế hoạch rút quân riêng của mình."

"Liên minh năm nước cũng không ổn định, ba nước Trung đại lục đang tranh cãi nội bộ về vấn đề rút quân, còn Công quốc Mosey cũng đang do dự."

"Nếu như ma tai tiếp tục lan rộng, không loại trừ khả năng họ sẽ tham gia vào đội quân rút quân."

"Đương nhiên, vì nhu cầu chính trị, mọi người sẽ không rút toàn bộ quân đội một lần."

Nghe lời giải thích của Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Omar, sắc mặt của mọi người đều không được tốt lắm.

Đế quốc Frank không rút quân là điều nằm trong dự đoán. Là cường quốc số một của Nhân tộc nên đương nhiên là phải có khí phách của cường quốc số một.

Ngay cả khi thực sự phải rút quân, họ cũng chỉ có thể là người rút quân sau cùng, nếu không thì mặt mũi để đâu đây?

Huống chi trong ma tai lần này, tổn thất của họ cũng không tính là lớn.

So với Bắc đại lục thì tình hình tai nạn xem như nghiêm trọng, nhưng so với Nam đại lục thì lại không tính là gì.

Dựa vào vốn liếng phong phú, muốn ổn định thế cục trong nước cũng không phải là việc khó.

Về bản chất,"Ma tai" có thể hoành hành trên đại lục, chủ yếu là do đánh úp mọi người không kịp trở tay.

Nếu có sự chuẩn bị trước, có lẽ khi lũ sinh vật dị giới này vừa hàng lâm thì đã ngay lập tức bị các thế lực lớn dập tắt.

"Ý của khanh là, chỉ cần giúp bốn nước ổn định tình hình thì họ sẽ không rút quân sao?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Một mình cố thủ ở Giáo Hoàng quốc là chuyện tràn đầy nguy hiểm. Không chỉ phải đối phó với ma tai, mà còn phải lo lắng về sự phản công của Giáo Đình.

Lúc trước Giáo Đình tỏ vẻ hèn nhát, một mặt là bị người Frank đấm cho không dám hó hé, một mặt khác là do địch nhân quá mạnh.

Đối mặt với liên minh các quốc gia đại lục, giả chết chấp nhận rén để bảo toàn thực lực mới là lựa chọn tốt nhất.

Một khi các quốc gia rút quân, tình hình sẽ khác.

Chương 1796: Trống Rỗng

Không có đồng minh để dựa vào, nếu Giáo Đình không triển khai thủ đoạn phản kích thì sẽ thật sự là hèn nhát.

Mặc dù các tướng lĩnh tiền tuyến coi thường sức mạnh quân sự của Giáo Đình, nhưng Caesar IV vẫn có chút lo lắng.

Lỡ như trúng mưu kế của quân địch, dẫn đến "đại quân Viễn chinh" bị tổn thất nặng nề, vậy thì không còn chỗ nào để khóc.

Dù sao, vương thất cũng có xuất binh, hơn nữa còn là thế lực xuất binh nhiều nhất.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Chỉ cần nguy cơ của quê nhà được giải trừ thì không ai có thể từ chối tiền bạc."

Hầu tước Omar trả lời chắc chắn.

Nhận được đáp án xác thực, Caesar IV vừa thở phào một hơi, nhưng đồng thời cũng trở nên do dự.

Hỗ trợ đồng minh là điều nên làm, nhưng vương quốc lại không có đủ khả năng để đồng thời hỗ trợ bốn nước.

Vấn đề không phải là quân đội thông thường không phát huy được tác dụng, mà là hiệu quả hành động quá thấp.

Chờ đến khi tập kết xong quân đội rồi cử đi chi viện cho các nước thì e là ma tai đã lan rộng rồi.

Lựa chọn tốt nhất là tổ chức một đội tinh nhuệ, phối hợp tác chiến với quân đội quý tộc tư nhân tập trung ở các địa phương.

Vương quốc Alpha chơi theo cách này, tiến lên từng chiến trường một, mỗi lần quyết chiến khu vực, vương quốc đều có ưu thế tuyệt đối về lực lượng cấp cao.

Tuy nhiên điều này là không thể, vì vương quốc vốn đã điều động một lượng lớn cao thủ tiến vào Giáo hoàng quốc, nếu tiếp tục điều động cao thủ chi viện cho đồng minh thì trong nước sẽ trống rỗng.

"Nguyên soái, vương quốc hiện nay có thể điều động bao nhiêu binh lực?"

Caesar IV hỏi.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Trải qua nhiều chuyện, Caesar IV cũng rút ra được bài học. Đặc biệt là đối với các vấn đề quân sự, trước khi đưa ra quyết định, y càng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

"Bệ hạ, những vụ ma tai lớn ở các địa phương đã được dập tắt, nhưng vẫn còn sót lại không ít cá lọt lưới."

"Ngoài việc chia binh ra đóng giữ ở các tỉnh, phần lớn quân thường trực của vương quốc đều tập trung ở biên giới Thú nhân, còn có một phần cần đề phòng liên minh Thượng cổ di tộc."

"Lực lượng cơ động có thể sử dụng hiện nay chỉ là vài quân đoàn ở Vương đô. Một khi những đạo quân này được điều động ra ngoài, Vương đô sẽ trở nên trống rỗng."

"Về vấn đề ma tai, vẫn chưa có kết luận chính thức. Không ai có thể đảm bảo rằng kẻ chủ mưu đứng sau sẽ không gây chuyện một lần nữa!"

Nghe xong câu trả lời của Hudson, Caesar IV cau mày càng chặt hơn.

Vương quốc Alpha lớn như vậy, nhưng lực lượng cơ động có thể sử dụng được chỉ vỏn vẹn vài vạn người, hơn nữa y lại còn không thể tìm ra được cách nào.

Dù là để đề phòng dị tộc hay phòng ngừa ma tai tái phát đều đã kiềm chế binh lực của vương quốc.

Chỉ có mấy vạn người, nhiều nhất chỉ có thể chi viện cho một nước đồng minh. Nếu chia nhỏ ra chi viện, không chừng chỉ là qua đó nộp mạng.

Liều mình mạo hiểm hang ổ bị phá mà vẫn không giải quyết được vấn đề, chi bằng cứ để các nước rút quân.

Một đội quân yểm trợ của người Frank liền có thể khuấy cho Giáo Đình gà chó không yên, chỉ cần quân viễn chinh cẩn thận một chút, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn.

"Thôi, nếu các quốc gia đã đề xuất rút quân, vậy thì cứ để họ rút đi!"

"Thông báo cho quân đoàn viễn chinh, bảo họ cẩn thận một chút. Nếu tình hình không ổn, có thể tự quyết định đi hay ở."

Lời dặn dò của Caesar IV rõ ràng là thừa thãi.

Trong mười năm qua, số lượng sĩ quan cấp cao hy sinh của vương quốc đã lên tới hai chữ số.

Đã có một vài nhà đại quý tộc bị sa sút.

Số lượng sĩ quan trung hạ tầng sinh càng lên đến hàng vạn người.

Với sự đào thải khắc nghiệt như vậy, những kẻ không có năng lực đã sớm bị loại bỏ rồi.

Mục đích thực sự của việc nói như vậy vẫn là để chuẩn bị cho việc đùn đẩy trách nhiệm. Bên trên đã uỷ quyền rồi, nếu xảy ra vấn đề thì sẽ là trách nhiệm của quan chỉ huy tiền tuyến.

Vừa hay những người tham gia hành động lần này đều là quân đội tư nhân của các lãnh chúa quý tộc, để họ chịu trách nhiệm cho thuộc hạ của mình cũng không có gì là sai trái.

"Bệ hạ, có lẽ chúng ta có thể cân nhắc đàm phán với Giáo Đình."

"Các quốc gia ào ào rút quân, sau này chỉ còn lại chúng ta và Đế quốc Frank."

"Hợp sức hai nhà để tiêu diệt Giáo Đình, về mặt lý thuyết thì đúng là không có nhiều vấn đề."

"Nhưng Giáo Đình dù sao cũng là thế lực truyền thừa lâu đời nhất của Nhân tộc, tuyệt đối không thể xem thường năng lực phản công trước khi lâm nguy của chúng."

"Vì quan hệ địa chính trị, cho dù Giáo Đình có phục hồi thực lực thì người đầu tiên cần phải nhức đầu chính là các nước Nam đại lục."

"Thay vì mạo hiểm chịu tổn thất nặng nề để tiếp tục thực hiện chiến lược tiêu diệt Giáo Đình, không bằng thấy tốt thì lấy, đòi một chút chỗ tốt."

Tể tướng Hầu tước Delgado mở miệng khuyên.

Trong chính trị không có kẻ thù vĩnh viễn và bạn bè vĩnh viễn.

Giáo Đình suy sụp đã không còn khả năng trở thành mối đe dọa cho vương quốc nữa, mâu thuẫn hiện tại giữa hai bên chủ yếu tập trung vào thù hận trong quá khứ và tranh chấp về chính thống tôn giáo.

Hai bên không giáp ranh, những mâu thuẫn tưởng chừng như không thể hóa giải này thực ra đều có thể thương lượng.

Về bản chất, những người này đại diện cho tầng lớp quý tộc của Vương quốc Alpha, chứ không phải là Giáo Đình phương Bắc.

Để phục vụ nhu cầu cai trị, bình thường đóng vai tín đồ của Thần Hi chi chủ là đủ rồi, quá cố chấp sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

"Bệ hạ, trong thời điểm này, quả thực có thể thương lượng với Giáo Đình."

"Nếu không thể thỏa thuận, vậy thì họ chính là thủ phạm của thảm họa ma tai lần này!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Chương 1797: Đàm Phán

Có thể đòi bồi thường được hay không không quan trọng, quan trọng là khi đàm phán được khởi động thì sẽ kéo dài được thời gian.

Tín hiệu hòa đàm xuất hiện còn có thể dập tắt ý định liều mạng của Giáo Đình, tạo cơ hội cho việc cướp bóc sau này.

Hết thảy đều là vì vương quốc!

Cải cách mới chỉ vừa bắt đầu, để giảm bớt những rắc rối không cần thiết, tốt nhất là nhóm quý tộc có thực quyền nên ở nước ngoài trước.

Vừa hay Bộ Ngoại vụ lại đang nằm trong tay phe cải cách, trực tiếp nắm quyền chủ động trong đàm phán, muốn kéo dài thời gian bao lâu cũng được.

Mọi người đều không thiệt, phe cải cách có được thời gian mình muốn, các quý tộc có thực quyền cũng có thể thừa cơ phát đại tài.

Cho dù bị mất đi một phần lợi ích trong quá trình cải cách, họ cũng có thể kiếm lại gấp đôi ở Giáo hoàng quốc.

Chỉ có Giáo Đình là khổ sở nhất.

Vương quốc vừa cướp bóc, vừa không quên tiếp tục đòi bồi thường.

Tất nhiên, chuyện này không oan. Trong những năm qua, Giáo Đình đã vơ vét không ít chất béo từ Vương quốc Alpha.

Bây giờ chỉ là nhả ra một phần, còn lâu mới thu hồi được hết!

"Tốt!"

Hiểu được ý tứ trong lời nói của Hudson, Caesar IV lập tức trả lời.

Cải cách lần này là hành động chính trị lớn nhất mà y thực hiện kể từ khi lên kế vị.

Một khi cải cách thất bại, cho dù có thể đổ lỗi cho quan đại thần thì cũng sẽ làm ảnh hưởng nặng nề đến uy tín quân chủ của y. ...

Thánh Sơn.

Nửa năm qua, các quan chức cấp cao của Giáo Đình đã phải chịu đựng đủ dày vò. Đặc biệt là sau trận chiến Thánh Sơn, càng là cảm xúc lo nghĩ này càng được đẩy lên đến cực hạn.

Cuộc sống của giới thượng tầng không tốt lắm, giới trung hạ tầng lại càng không tốt được đến đâu. Một số nhân viên thần chức vì chịu không được bầu không khí khẩn trương trên Thánh Sơn đã trực tiếp đi gặp Thần Hi chi chủ trước thời gian.

Dù cho Shelter VII đã quyết đoán triển khai biện pháp, cấm thảo luận riêng về mọi chủ đề liên quan đến thế cục, nhưng vẫn không thể thay đổi hiện trạng "Lòng người bàng hoàng".

Cuối cùng, vì bất đắc dĩ nên mới phải tạo ra thảm họa ma tai ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục. Cái giá phải trả là những cái đinh mà Giáo Đình chôn giấu khắp đại lục đã bị tổn thất hầu như không còn.

Mãi mới chờ đến lúc đến rồi các quốc gia rút quân, mọi người thần sắc vẫn không có nhẹ nhõm."Ma tai" chỉ là tạm thời hiểu rõ Giáo Đình khẩn cấp, không phải là sự tình liền đi qua.

Giấy không gói được lửa, làm chuyện động trời như vậy, dù bảo mật nghiêm ngặt đến đâu cũng khó tránh khỏi để lại dấu vết.

Hơn nữa, trong vấn đề chính trị, chỉ cần phân tích ra kết luận thì đương nhiên sẽ có bằng chứng.

"Chúng ta đã đánh giá cao ảnh hưởng của ma tai, phán đoán sai thực lực của các bên. Ảnh hưởng mà ma tai gây ra không hề lớn như trong dự đoán."

"Mặc dù các nước đã bắt đầu rút quân, nhưng hai kẻ cầm đầu dị đoan là Frank và Alpha lại vô cùng ngoan cố nói: Không!"

"Khủng hoảng của Giáo Đình vẫn chưa thực sự được giải trừ. Một khi hai nước này liên thủ thì vẫn có khả năng gây ra mối đe dọa trí mạng đối với chúng ta."

"Thử thách dành cho chúng ta chỉ mới thực sự bắt đầu. Chỉ khi nhổ bỏ hai cây gai này, Giáo Đình mới có thể chuyển nguy thành an!"

Shelter VII đằng đằng sát khí nói.

Đáng tiếc là mọi người không chịu phối hợp, bởi vì chênh lệch thực lực quá lớn. Cho dù là một chọi một thì thực lực quân sự của Giáo Đình vẫn thua kém hai nước này.

Thậm chí người ta còn không dùng toàn lực, chỉ riêng số quân tiến vào Giáo hoàng quốc cũng có thể gây ra mối đe dọa không nhỏ cho họ rồi.

Dùng quân đội Giáo Đình đã mất hết tinh thần chiến đấu để thách thức quân tinh nhuệ của kẻ thù thì khác gì là nạp mạng đâu?

Lợi thế duy nhất là họ được tác chiến trên sân nhà, có thể điều động được nhiều cao thủ hơn.

"Bệ hạ, trong khi các quốc gia rút quân thì cũng đã ném đống phiền phức đó lại cho chúng ta. Rõ ràng là các nước có thể trấn áp ma tai, nhưng bọn chúng lại trục xuất những sinh vật dị đoan đến khu vực do chúng ta kiểm soát."

"Nếu không thanh trừ được những dị đoan này, chúng ta rất khó có thể dồn toàn lực vào trong cuộc đại chiến sắp tới!"

Blake kiên trì tiến lên nói.

Chiến tranh diễn ra đến nay, những "danh tướng" được Giáo Đình công nhận đều đã hy sinh gần hết, giờ chỉ còn lại một dòng độc đinh là gã ta.

Blake biết rất rõ bản thân mình là hạng người gì. Thống lĩnh đại quân đi bắt nạt những sinh vật dị đoan thiếu tổ chức mà còn có chút vất vả, thì lấy gì để đánh với Đế quốc Frank và Vương quốc Alpha chứ!

Đúng là Giáo Đình có nhiều cao thủ, nhưng trong nửa năm qua họ cũng đã bị tổn thất không ít. Ngoại trừ số lượng cường giả Thánh Vực là chiếm ưu thế, ưu thế về cường giả cấp 7 8 đã không còn rõ ràng nữa.

Vấn đề không phải là số lượng cân bằng, mà là vấn đề lựa chọn chiến trường.

Solo một chọi một thì bọn hắn không sợ. Nhưng một khi gặp nhau trên chiến trường, những cường giả cùng cảnh giới căn bản không phải là đối thủ của địch nhân.

Đặc biệt là đám người ở Vương quốc Alpha, giỏi nhất là phối hợp tác chiến trên chiến trường. Ngay cả khi hai bên đều bỏ một số lượng quân tương tự vào chiến trường, nhưng sau khi đánh nhau một hồi sẽ cảm thấy số lượng kẻ địch đột nhiên nhiều lên.

Đánh nhau đơn lẻ bên ngoài, ba cường giả cấp 7 cùng lắm chỉ kiềm chế được một cường giả cấp 8, nhưng ở trên chiến trường, kẻ địch lại có thể chơi chết một cường giả cấp 8.

Quan sát kỹ sẽ thấy, trong quá trình hỗn chiến, quân địch luôn có thể ở bên cạnh hỗ trợ chiến hữu đúng thời điểm.

Về mặt này, biểu hiện của họ thì hoàn toàn ngược lại. Đừng nói là hỗ trợ cho chiến hữu, không gây thêm phiền phức đã được xem như huấn luyện nghiêm chỉnh rồi.

Chương 1798: Đàm Phán (2)

Đây là điều quyết định từ gốc rễ, những cường giả của Vương quốc Alpha đều từ trên chiến trường giết ra, ý thức phối hợp khắc sâu trong thực chất.

Còn cường giả phe Giáo Đình thì có người từ Thánh đường, có người lại đến từ Sở tài phán, có người đến từ doanh khổ tu sĩ...

Bộ ngành nào cũng có, chỉ là không có mấy ai là từ sĩ quan cơ tầng, trưởng thành từ trong chiến hỏa.

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ đều chỉ được huấn luyện về chiến đấu cá nhân. Kể cả khi phối hợp thì chiến thuật cũng chỉ dành cho những cá nhân mạnh mẽ, hoàn toàn không phù hợp với chiến trường.

Một chọi một, thắng thua khó lường; mười chọi mười, thua nhiều hơn thắng; một trăm chọi một trăm thì chỉ có thua... Nếu số lượng tăng lên đến hàng vạn, chỉ còn nước bị tàn sát.

Lúc đầu mọi người không tin vào quy luật này, nhưng sau một loạt thất bại, họ buộc phải tin.

Theo Blake, nếu chất lượng đơn binh tương đương, trang bị tương tự, thì một địch nhân có thể quét sạch ba quân phe mình.

Trừ khi xé bỏ hiệp định, cho các cường giả Thánh Vực trực tiếp tham chiến, chơi trò du kích với kẻ địch, từ từ tiêu diệt quân địch.

Tuy nhiên, trong tình hình hiện tại, các nước trên đại lục đều thống nhất lập trường, ý tưởng phá vỡ quy tắc này chỉ có thể âm thầm suy nghĩ.

Một khi vi phạm quy tắc, đó sẽ là cuộc chiến không đội trời chung. Đối mặt với sự truy sát của toàn bộ Liên minh Nhân tộc chẳng khác nào tự chuốc lấy diệt vong.

"Ngu xuẩn!"

"Ai bảo ngươi quyết chiến với quân địch?"

"Lúc làm việc phải dùng đầu óc!"

Shelter VII lập tức nổi giận nói.

Cho dù là người không biết gì về quân sự, sau khi đã trải qua một loạt thất bại cũng biết quân đội của mình có sức mạnh như thế nào.

Lúc đầu khi hai bên đấu tay đôi, họ cũng không thể đánh bại một cánh quân yểm trợ của người Frank. Bây giờ thực lực quân sự của Giáo Đình còn không bằng 70% so với lúc trước, dựa vào cái gì mà lấy một địch hai?

Mọi người lập tức hiểu ra ý đồ của Giáo hoàng. Khi phương thức quân sự không thể giải quyết được vấn đề thì sẽ phải dùng đến thủ đoạn chính trị.

Dù sao chỉ cần khiến kẻ địch rút quân là được, quá trình thực hiện không quan trọng. Ít nhất việc mua chuộc hai nước cũng sẽ tốn ít chi phí hơn so với việc mua chuộc tất cả các nước.

Liều mạng là phương án cực đoan khi không còn lựa chọn nào khác. Tình hình hiện tại rõ ràng đã lùi lại hai bước từ bờ vực thẳm.

Sử dụng thủ đoạn chính trị để giải quyết hai nước này, không chỉ giải quyết được rắc rối trước mắt mà còn che giấu được vấn đề "Ma tai".

Hơn nữa, Giáo Đình cũng không phải là không có con bài mặc cả. Nếu thực sự phải liều mạng, Giáo Đình vẫn có thể kéo theo một nước cùng suy tàn.

Ngay cả khi những cường giả Thánh vực làm trái quy tắc, sau đó bị Liên minh Nhân tộc truy cứu trách nhiệm, thì đó cũng là chuyện sau này.

Thiếu đi sự ràng buộc của Giáo Đình, Thánh Vực đơn độc chỉ cần tùy tiện tìm đại một góc khuất để trốn, khả năng bị truy tìm ra là không cao.

"Bệ hạ, bất kể là Đế quốc Frank vẫn là Vương quốc Alpha, lòng tham của chúng đều không nhỏ!"

"Muốn để bọn hắn rút quân, chúng ta chắc chắn phải trả một cái giá không nhỏ!"

"Có thể khẳng định rằng: họ sẽ yêu cầu chúng ta công nhận tính hợp pháp của Giáo Đình Nam Bắc!"

Giám mục Asprilla lên tiếng.

Những lời khó nghe trước thì phải nói trước. Nếu không, cuộc đàm phán sau này sẽ không thể nào diễn ra.

Đặc biệt là việc công nhận tính hợp pháp của Giáo Đình Nam Bắc, trong các tổ chức tôn giáo, đây là điều tồi tệ nhất trong sai lầm chính trị.

"Dù chúng ta có thừa nhận hay không thì Giáo Đình Nam Bắc đã trở thành sự thật. Bọn chúng muốn hư danh thì cứ cho bọn chúng đi!"

"Chỉ cần chịu rút quân, vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là, chúng ta đều có thể cho chúng, thậm chí cắt nhượng hai thuộc địa của Giáo Hoàng quốc cũng có thể thương lượng!"

Nói đến đây, trong lòng Shelter VII như đang rỉ máu.

"Giáo hoàng tồi tệ nhất trong lịch sử" !

"Nỗi ô nhục của Giáo Hoàng" !...

Một loạt danh hiệu gắn liền với quyết định này sẽ được đặt lên đầu ông ta.

Đương nhiên, lo lắng về danh tiếng sau khi chết có phần thừa thãi. Tình hình đã tồi tệ đến mức này rồi, Shelter VII đã mang tiếng xấu trong nội bộ Giáo Đình từ lâu.

Nếu không phải tình hình hiện tại quá tồi tệ, vị trí Giáo hoàng nóng bỏng mông, ai ngồi lên thì kẻ đó xui xẻo, sợ là những tấu thư vạch tội đã bay đầy trời rồi.

"Sao chép một bản tin tức về vạn năm chi kiếp giao cho bọn hắn, bao gồm cả phần tài liệu được niêm phong kia, sau đó tiến hành đàm phán với hai nước!"

"Đặc biệt là tiểu tử ngươi, đừng suốt ngày nghĩ đến việc chơi trò âm mưu quỷ kế, Giáo Hoàng nên dùng dương mưu để uy chấn thiên hạ!"

Fabrizio tức giận nói.

Là một cường giả Thánh Vực bậc 2, lão ta vốn nên theo đuổi con đường trường sinh, ẩn cư hải ngoại tu luyện.

Tiếc rằng Giáo Đình có ơn bồi dưỡng, dựa theo quy định, lão ta nhất định phải bồi dưỡng ra một vị Thánh Vực bậc 2 thì mới có thể rời khỏi nơi này.

Trách nhiệm mà lão ta gánh vác là bảo vệ truyền thừa của

Giáo Đình, đồng thời cũng chịu trách nhiệm bảo vệ quyền bá chủ đại lục của Nhân tộc.

Nhân tộc không có gì đáng lo ngại, với sức mạnh của một tộc có thể đánh bại các tộc khác trên đại lục, vị trí bá chủ đại lục vô cùng vững chắc.

Nhưng Giáo Đình lại xảy ra vấn đề, điều này làm cho Fabrizio vô cùng tức giận.

Ban đầu lão ta vốn không định tham gia vào việc của Giáo Đình, nhưng màn thể hiện bây giờ của bọn hậu bối này thật sự là không thể chấp nhận được.

Để giảm bớt phiền phức sau này, lão ta buộc phải nhúng tay vào.

Đột nhiên bị mắng, trên mặt Shelter VII tràn đầy xấu hổ. Rất rõ ràng, việc mắng chửi không nể nang như vậy là đang thể hiện sự bất mãn với quyết định trước đây của ông ta.

Chương 1799: Đàm Phán (3)

Vấn đề chính trị cũng là vấn đề giá cả.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, không có gì là không thể thương lượng.

Cuộc đàm phán bí mật được diễn ra sôi nổi, đại quân viễn chinh cũng trở nên bận rộn hơn.

Được lợi nhờ các nước rút quân, khu vực do Vương quốc Alpha kiểm soát lại tăng lên rất nhiều.

Vấn đề hiện nay là: Bánh gatô đã đủ lớn, nhưng dung tích dạ dày của mọi người không tăng lên.

Mọi người vốn không dám nghĩ đến nỗi phiền muộn hạnh phúc này trước đây, nhưng lần này họ lại gặp phải.

Đói khát nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới gặp được một bữa tiệc lớn, ăn no là điều hiển nhiên.

Quân đoàn viễn chinh đang gặp phải vấn đề này, chiến lợi phẩm thu được chất đầy cảng, nhưng vì số lượng tàu thuyền không đủ nên không thể vận chuyển toàn bộ về nước trong thời gian ngắn.

Cảng Tân Nguyệt.

Nhìn những con tàu ra vào tấp nập mỗi ngày, Hudson nở nụ cười mãn nguyện.

Trong khi các quý tộc khác còn đang lo lắng về việc thiếu vận lực thì Tuyết Nguyệt lĩnh đã hưởng lợi trước từ việc cướp bóc Giáo hoàng quốc.

Lương thực được chở về hết thuyền này đến thuyền khác, nhân khẩu cũng được chuyển về khu Cận Đông hết thuyền này đến thuyền khác.

Trong này đương nhiên là có liên quan đến việc Hudson coi trọng vận tải đường biển, nhưng nhiều hơn là do "đốt tiền".

Không phải tất cả các quốc gia đều giống như Vương quốc Alpha, muốn có cả dân số, lương thực và tài bảo, có rất nhiều quốc gia chỉ muốn kiếm tiền.

Sau khi cướp được nhân khẩu và lương thực thì đương nhiên là phải bán để đổi lấy tiền.

Nhờ "mua, mua, mua", Hudson đã nhanh chóng thiết lập quan hệ hợp tác với các quý tộc của các quốc gia này, đồng thời thuê cả tàu thuyền của các quốc gia này.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông có hai hoạt động kinh doanh chính ở Giáo hoàng quốc: thu gom hàng hóa và huy động vốn.

Nhờ dòng tiền của ngân hàng, Hudson đã trở thành người mua lớn nhất ở khu vực Giáo hoàng quốc.

Nếu có người thống kê dữ liệu kinh tế xuất nhập khẩu, họ sẽ ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng chỉ riêng Tuyết Nguyệt lĩnh đã có tổng giá trị nhập khẩu vượt quá một nửa tổng giá trị xuất nhập khẩu của Vương quốc.

Đổi lại, tổng số nợ của Tuyết Nguyệt lĩnh lại tăng gấp đôi, có xu hướng xích lại gần chính phủ Vương quốc, tổng số nợ trực tiếp vượt qua mốc 43 triệu kim tệ.

Đây mới chỉ là khởi đầu!

Theo tình hình hiện tại, tổng số nợ của Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ tăng thêm năm trăm vạn kim tệ mỗi tháng và có xu hướng tiếp tục tăng.

Nhìn vào số liệu là biết, mỗi tháng có tới 150 tàu thuyền qua lại giữa Tuyết Nguyệt lĩnh và Giáo hoàng quốc, tổng trọng tải lên tới gần hai mươi vạn tấn.

Một phần mười số tàu thuyền trên toàn đại lục đều đang làm việc cho Hudson lão gia.

Số lượng người nhập cư vào Tuyết Nguyệt lĩnh mỗi tháng cũng liên tục lập kỷ lục mới, tháng trước thậm chí còn vượt qua mốc bốn mươi vạn người.

Kể từ khi chiến tranh bùng nổ cho đến nay, tổng số người nhập cư từ Giáo hoàng quốc vào Tuyết Nguyệt lĩnh đã vượt quá 1,3 triệu người.

Nếu không phải nhiều người bán vì tiện lợi mà đã gửi tiền vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông, tăng hạn mức tín dụng, thì sợ là Hudson cũng không chịu nổi.

Lợi nhuận cao thường đi kèm với rủi ro cao, một khi xảy ra khủng hoảng rút tiền, Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ phá sản trong phút chốc.

May mắn thay, tâm điểm chú ý của mọi người hiện nay là "Ma tai", nếu không, hành động lớn của Hudson đã sớm gây ra một làn sóng tranh cãi.

So với canh bạc của Hudson, các quý tộc khác trong vương quốc lại keo kiệt hơn nhiều. Chiến lợi phẩm có thể tự mình cướp được, họ tuyệt đối sẽ không bỏ ra một kim tệ nào để mua.

Không mua hàng của người ta, chỉ muốn thuê thuyền của người ta, đương nhiên là sẽ không dễ dàng.

Đây mới là lý do tại sao thương thuyền đều tập trung ở bên

Hudson, còn các quý tộc khác chỉ biết nhìn mà than thở!

Để vận chuyển chiến lợi phẩm, các quý tộc trong vương quốc thậm chí đã huy động cả tàu cá lớn.

Từ từ di chuyển dọc theo bờ biển, tốc độ thực sự chậm hơn một chút, nhưng cũng tốt hơn là không có.

Để bắt kịp tiến độ, các xưởng đóng tàu ở các địa phương đã hoạt động liên tục 24 giờ.

Để nâng cao hiệu quả thi công, nhiều xưởng đóng tàu trong vương quốc đã xuất hiện hình ảnh các Ma pháp sư làm "kỹ thuật viên".

Nhìn từ khía cạnh này, hành động của Hudson đã ảnh hưởng đến sự phát triển của xã hội vương quốc.

Trước đây, các Ma pháp sư cao cao tại thượng tuyệt đối sẽ không thể nào làm loại việc nặng nhọc này.

Pháp sư lão gia xuống thần đàn, tham dự vào lao động xã hội, đã tạo ra một sự kích thích lớn đối với sự phát triển của lực lượng sản xuất.

Tất nhiên, hiện tại vẫn còn một số vấn đề chưa hoàn thiện. Do số lượng Ma pháp sư quá ít, khiến cho tiền công của những người này quá đắt đỏ.

Có thể sai khiến Ma pháp sư làm việc, cơ bản đều là đại quý tộc, còn các quý tộc khác, trừ khi là người nhà, nếu không thì không đủ khả năng chi trả.

Tắm mình trong gió biển, Hudson mỉm cười nói: "Tước sĩ Rudolf, Ngân hàng Phát triển Cận Đông không thể tiếp tục phát triển hoang dã như vậy nữa."

"Hiện tại đại lục đang trong thời kỳ loạn lạc, các mặt hàng nghệ thuật chắc chắn sẽ không bán được giá cao trong thời gian ngắn. Ngoại trừ những tác phẩm trân quý, những thứ còn lại sẽ không thu nhận nữa."

"Chiến lợi phẩm đã thu được phải nhanh chóng biến hiện thành tiền mặt, để tăng cường dòng tiền của ngân hàng."

"Trong phủ còn có một lượng ma pháp dược tề, vừa vặn có thể lợi dụng cơ hội này để bán ra ngoài, kiếm được tiền liền trực tiếp gửi vào tài khoản cá nhân của ta."

"Lần này chỉ cho phép những khách hàng lớn có số tiền gửi tiết kiệm trên một triệu kim tệ mua, hơn nữa còn phải giới hạn số lượng."

"Số tiền gửi tiết kiệm càng nhiều thì số ma pháp dược tề có thể mua được sẽ càng nhiều."

Chương 1800: Chia Cổ Tức

"Khách hàng khác muốn mua, trước tiên phải chi tiêu đầy đủ ba vạn kim tệ trong ngân hàng thì mới có tư cách đăng ký."

"Tiêu chuẩn cụ thể sẽ do ngươi tự xem xét và quyết định."

"Về sau tất cả các loại ma pháp dược tề quý giá, một số mặt hàng khan hiếm, đều tham khảo theo mô hình này thực hiện!"

Bán hàng theo gói vẫn luôn là chuyện mà Hudson ghét nhất. Nhưng đổi lại khi mình trở thành người bán thì lại khác.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông trước đây cũng đã thực hiện các hoạt động tương tự để thu hút khách hàng, nhưng lại mơ hồ hơn cái này nhiều.

Nếu như không đột nhiên xuất hiện "Ma tai", Hudson cũng không muốn làm rõ ràng như vậy.

Không còn cách nào, do ảnh hưởng của "Ma tai", giá cả của nhiều mặt hàng đã thay đổi.

Giá cả của các vật tư liên quan đến chiến tranh đều tăng vọt, các mặt hàng khác thì đang giảm một cách điên cuồng.

Giá thu mua của Ngân hàng Phát triển Cận Đông thấp, nếu chỉ là giảm giá thôi thì không sợ, vấn đề là hiện tại nhiều mặt hàng đã không còn thị trường.

Các quý tộc lão gia trên toàn đại lục đều cảm nhận được nguy cơ, ai nấy đều đang "tích trữ lương thực" để qua mùa đông, ai còn tâm trí để mà chơi nghệ thuật nữa chứ!

Không chỉ giá cả các mặt hàng nghệ thuật bị ảnh hưởng nặng nề, mà ngay cả những mặt hàng xa xỉ thường được săn đón cũng không bán chạy như trước.

Sự thay đổi đột ngột này đã trực tiếp dẫn đến việc giá trị của lượng tài sản khổng lồ mà Ngân hàng Phát triển Cận Đông nắm giữ bị giảm xuống.

Với kinh nghiệm kiếp trước, Hudson không ngây thơ tin rằng Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ không bị ảnh hưởng khi khủng hoảng bùng nổ.

Về bản chất, Ngân hàng Phát triển Cận Đông hiện nay đang phát triển quá nhanh, vượt xa năng lực sản xuất.

Các hoạt động kinh doanh hiện tại đều là những món hời, nhưng món hời không đồng nghĩa với việc không có rủi ro, và hiện tại lại thiếu các phương thức để chuyển giao rủi ro.

Cân nhắc đến việc lãnh địa vẫn cần tiếp tục huy động vốn, Hudson buộc phải tìm cách giảm thiểu rủi ro cho ngân hàng.

Vấn đề chính là năng lực sản xuất xã hội và mô hình sản xuất chưa theo kịp, dân tự do đều là những kẻ bần cùng, hạn chế nhóm khách hàng của ngân hàng.

"Công tước đại nhân, ngân hàng không chỉ mua lại tài sản xấu, mà còn có rất nhiều tài sản tốt."

"Nhưng vì cân nhắc đến lãnh địa có thể sẽ cần đến, nên chúng tôi đã thu mua trang bị ma pháp, vật liệu ma pháp, ma tinh thạch... đều chưa nhập kho."

"Hay là ngài chọn trước một lượt, những thứ không cần thiết chúng tôi sẽ mang đi bán!"

Nghe lời Rudolf nói, Hudson hơi sững sờ. Chẳng trách báo cáo tài chính lại khó coi như vậy, hóa ra tài sản tốt đều được mang đi giấu.

Rõ ràng là Rudolf hiểu rất rõ vị trí của mình. Đầu tiên là gia thần của Hudson, sau đó mới là quản lý ngân hàng.

Những người bán các vật tư này đều là các quý tộc nhỏ ở các nơi trên đại lục.

Hoặc là bản thân không sử dụng được, hoặc là thứ này quá nguy hiểm, nên mới bán rẻ cho ngân hàng.

Sau khi "Ma tai" bộc phát, giá của những vật tư chiến lược này tăng vọt, lập tức biến thành tài sản tốt.

"Ma tinh thạch, ma hạch đều giữ lại, ma pháp nỏ thì chọn tinh phẩm lưu lại, vật liệu ma pháp thì giữ lại những món đắt nhất."

"Số vật tư còn lại, trừ để lại một phần cho đoàn Ma pháp sư trong lãnh địa, những thứ khác đều nhân lúc giá vật tư chiến lược đang tăng vọt mà mau chóng bán hết đi!"

"Chi phí mua sắm vật tư còn lại sẽ trừ trực tiếp vào sổ sách công của lãnh địa, đừng có để lại sơ hở trên sổ sách ngân hàng."

Hudson hài lòng nói.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông phát triển đến nay cũng đã có một đống cổ đông lớn nhỏ.

Không chia cổ tức cho mọi người thì thôi, nếu sổ sách lại có vấn đề thì thật sự không thể nào nói nổi.

Vừa hay có thể dùng lợi nhuận từ việc tăng giá của những vật tư này để bù đắp một phần giảm giá trị do các tài sản khác giảm giá.

Sau khi tự mình trải qua biến động của cục diện quốc tế, Hudson mới hiểu được lý do vì sao kiếp trước lại có nhiều ngân hàng, tập đoàn tài chính phá sản như vậy.

Về bản chất, những doanh nghiệp này đều chơi đòn bẩy kinh tế.

Khi giá tài sản tăng cao, mọi người đều sử dụng đòn bẩy, kiếm được lợi nhuận rất lớn.

Nhưng một khi nền kinh tế thay đổi, giá tài sản liên tục giảm, rủi ro sẽ xuất hiện.

So sánh mà nói, Hudson vẫn có đạo đức.

Mặc dù đã chiếm được nhiều lợi ích từ ngân hàng, nhưng phần lớn số tiền kiếm được trước đây vẫn được giữ lại trong ngân hàng.

Nhận thức được nguy cơ, hắn còn ra tay sớm để giúp ngân hàng bổ sung dòng tiền, hóa giải nguy cơ có thể bùng nổ sau này.

"Công tước, các cổ đông khác phàn nàn chủ yếu là do ngân hàng chậm chạp không chịu chia hoa hồng."

"Hay là nhân cơ hội này để tiến hành chia một lần hoa hồng, gia tăng lòng tin của ngoại giới đối với ngân hàng."

"Ngoài việc chia cổ tức bằng tiền mặt, chúng ta còn có thể xử lý lượng hàng tồn kho lớn bằng cách chia cổ tức."

"Dù sao, quy mô tài sản của Ngân hàng Phát triển Cận Đông quá khổng lồ, nếu cứ tiếp tục bành trướng nữa, e là..."

Rudolf có vẻ do dự đề nghị.

"Mang ngọc có tội", câu nói này đúng trong bất kỳ địa phương nào. Việc giảm bớt quy mô một cách thích hợp sẽ có lợi hơn cho sự phát triển của ngân hàng.

Nhân tiện, nó cũng có thể thanh lý hàng tồn kho, giảm thiểu rủi ro giảm giá tài sản trong tương lai.

Ngay lập tức, Hudson nghĩ ra nhiều điều hơn nữa, vì lý do phân bố kinh doanh, việc chia cổ tức này vốn có lợi cho cổ đông lớn như hắn.

Ví dụ đơn giản nhất, khi chia cổ tức bằng hiện vật, việc lấy loại vật tư nào ra chia là do hắn quyết định.

Hudson hoàn toàn có thể hào phóng để các cổ đông nhỏ chọn trước!

Chương 1801: Ảnh Hưởng

Với tình trạng vận tải thiếu thốn như hiện nay, cho dù các cổ đông nhỏ chọn các mặt hàng đại trà như lương thực thì họ cũng phải cân nhắc đến cách vận chuyển về.

Ngay cả khi biết rằng giá cả của các mặt hàng nghệ thuật sẽ giảm liên tục khi loạn thế đến, mọi người cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tất nhiên, không phải ai cũng có nỗi phiền muộn này."Ma tai" sẽ không kéo dài mãi mãi, không phải ai cũng bi quan về tình hình đại lục.

Đối với những người lạc quan, sự hỗn loạn chỉ là tạm thời, chỉ cần kiên nhẫn, tình hình đại lục sẽ trở lại bình thường.

Lúc này, thu gom các tác phẩm nghệ thuật giá rẻ trên thực tế cũng là một hành động bắt đáy. Chỉ cần vượt qua thời kỳ hỗn loạn, chắc chắn sẽ kiếm được một khoản.

Vừa hay các cổ đông của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đều là những người có thực lực, khả năng vượt qua thời kỳ hỗn loạn là rất cao.

"Được, gom hết hàng tồn kho bán ế, cộng với một số mặt hàng đại trà như lương thực, vải vóc, ... vào danh sách chia cổ tức rồi lấy ý kiến của các cổ đông."

"Xét thấy sự bất ổn trong tương lai, cổ tức tiền mặt sẽ không được vượt quá hai triệu kim tệ, con số cụ thể do các ngươi tự cân nhắc."

"Nhớ là phải khống chế giá hàng, trước khi chia cổ tức, giá hàng tồn kho không được sụt giảm mạnh."

Hudson dặn dò.

Trong thời đại phong kiến, việc truyền tải thông tin ở các địa phương không được thông suốt. Với quy mô của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nó đã có thể ảnh hưởng đến giá cả hàng hóa ở một số khu vực nhất định.

Việc đẩy giá cao là không thực tế, nhưng việc kéo giá của một số thương phẩm tại Bắc đại lục ngang bằng với giá ở Nam đại lục thì các cổ đông vẫn sẽ chấp nhận.

Theo cách chơi này, đại cổ đông Hudson đương nhiên là người được hưởng lợi lớn nhất, các cổ đông của Vương quốc cũng có thể kiếm được chút lợi nhuận, còn người gặp khó khăn nhất lại là các cổ đông ở Nam đại lục.

Đương nhiên, với năng lực kinh tế hùng hậu của các thương hội lớn, cộng thêm mạng lưới thương mại hoàn thiện, họ vẫn có năng lực biến hiện số hàng hóa này một cách chậm rãi. ...

Một lượng lớn người di cư đến đã ảnh hưởng đến mọi mặt của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Thị trấn, làng mạc ngày càng nhiều, diện tích đồng cỏ dần thu hẹp, đường sá và ruộng đồng ngày càng tăng.

Ngành công nghiệp chế biến, sản xuất trước đây bị buộc phải bỏ hoang do thiếu lao động thì nay cũng lần lượt được đưa vào hoạt động.

Mỏ khai thác mới cũng được đưa vào kế hoạch khai thác. Và thợ mỏ chủ yếu đương nhiên đều là nô lệ Thú nhân.

Trong quá trình đánh bại Đế quốc Thú Nhân, quân đội Vương quốc đã bắt được không ít tù binh. Với quan niệm "trên trời có đức hiếu sinh", những tù binh này đều bị giáng cấp thành nô lệ, bán rẻ cho các quý tộc ở vùng biên giới để phục hồi sản xuất.

Đây cũng là một sự tiến bộ, trước đây họ thường trực tiếp giết chết. Bây giờ Vương quốc Alpha đã trở nên hùng mạnh, các lãnh chúa quý tộc cũng dám sở hữu một lượng lớn nô lệ Thú nhân.

Có những con tốt thí này xông pha nơi tuyến đầu sản xuất, công việc của nông nô trở thành công việc có hàm lượng kỹ thuật cao hơn - luyện kim.

Kỹ thuật luyện kim được tích lũy ở Sơn Địa lĩnh giờ đây đã được phát huy mạnh mẽ hơn nữa. Không chỉ có thể luyện thép, mà các kim loại chủ đạo như vàng, bạc, đồng đều thuộc phạm vi khai thác.

Đây là lợi thế của việc có địa bàn rộng lớn, không giống như Sơn Địa lĩnh chỉ là một góc nhỏ, có thể tìm thấy quặng sắt là đã may mắn lắm rồi.

Còn về Tuyết Nguyệt lĩnh, các khoáng sản chủ yếu đều có phân bố. Lượng dự trữ cụ thể chưa rõ, nhưng trong thời gian ngắn là đủ dùng.

Thậm chí Hudson còn phát hiện ra một số mỏ Ma Tinh quáng, vì lo ngại làm trái phép sẽ ảnh hưởng quá nghiêm trọng đến chính phủ Vương quốc nghèo kiết xác nên hắn mới không khai thác.

Đây đều là những vấn đề nhỏ, Ma tinh thạch được chôn dưới đất, không tự chạy đi được. Khai thác muộn hơn một chút cũng được.

Nhìn chung, yếu tố chính kìm hãm sự phát triển của Tuyết Nguyệt lĩnh vẫn là do thiếu lao động.

Đừng nói là một trăm ba mươi vạn dân, cho dù là tăng thêm một nghìn ba trăm vạn dân, Hudson cũng không chê nhiều.

Tất nhiên, nếu thực sự có nhiều người như vậy thì Đế quốc Thú Nhân liền thảm rồi.

Nguyên nhân không thừa thắng xông lên, trực tiếp hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, ngoài việc chính quyền Vương quốc không có tiền ra, còn một phần nguyên nhân rất lớn là do Hudson vẫn chưa chuẩn bị xong.

Số lượng nhân khẩu kiểm soát trong tay quá ít, địa bàn kiểm soát được lại hạn chế, rất khó để tối đa hóa lợi ích.

Tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân sớm chỉ có lợi cho các quý tộc uy tín lâu năm của Vương quốc.

Nếu có đủ thực lực, Hudson tuyệt đối không ngại kéo dài chiến tranh, cùng lắm là chính phủ Vương quốc bị phá sản mà thôi.

Dùng việc chính quyền phá sản một lần để đổi lấy sự diệt vong của Đế quốc Thú Nhân, chín mươi chín phần trăm quý tộc Vương quốc đều sẽ không từ chối.

Gieo trồng vụ đông đang được triển khai hừng hực khí thế, vùng đất Cận Đông sau chiến tranh bừng lên sức sống khác biệt.

Nhưng Đế quốc Thú Nhân ở bên cạnh lại là một cảnh tượng khác. Hậu quả của chiến bại cuối cùng cũng bộc phát.

Hoàng đình và Vương đình bị tổn thất nặng nề, mất đi sức mạnh uy hiếp các bộ tộc, Đế quốc Thú Nhân bước vào thời đại đa bộ tộc cộng trị.

Để giảm thiểu nội chiến, các bộ tộc lớn chủ đạo của Đế quốc Thú Nhân đều đã tham gia vào tầng lớp quyết sách của Đế quốc.

Sự nhượng bộ chính trị này thực sự thúc đẩy sự phát triển của các bộ tộc trong Đế quốc Thú Nhân, nhưng lại gây tổn thương quá lớn cho tứ đại Hoàng đình và thất đại Vương đình.

Số đàn em đóng tiền bảo kê ít đi, mùa đông này mọi người đều không dễ sống. Hết lần này tới lần khác vào thời điểm khó khăn này lại bùng phát "ma tai".

Chương 1802: Hội Nghị

So với các nước nhân tộc, chút thảm họa này của Đế quốc Thú Nhân chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng vì dân cư trên thảo nguyên thưa thớt, đến khi các bộ tộc nhận ra không ổn thì ma tai đã lan rộng.

Theo mô hình thống trị phân chia khu vực trước đây, khu vực của Hoàng đình nào xảy ra biến động thì Hoàng đình đó có trách nhiệm tổ chức dập tắt.

Bây giờ thì khác, các chủng tộc lớn đều đã giành được quyền tự chủ. Hoàng đình mất đi quyền thu tiền bảo kê, đồng thời cũng mất đi nghĩa vụ duy trì sự ổn định của thảo nguyên.

Mọi người đều quét tuyết trước cửa nhà mình, không ai quan tâm đến việc đóng băng trên mái nhà của người khác, và họ cứ trơ mắt nhìn ma tai lan rộng.

Cho đến khi tình hình mất kiểm soát, ma tai lan đến địa bàn của chính mình, các bộ tộc Thú Nhân mới tập trung lại để tổ chức hội nghị, bàn bạc biện pháp đối phó.

"Quy mô của đại quân vong linh trên thảo nguyên càng ngày càng lớn, nếu để chúng tiếp tục hoành hành, sớm muộn gì cũng sẽ ủ thành đại họa."

"Nếu mọi người đều không chịu ra sức, vậy thì cùng nhau chờ chết đi!"

Ưng Nhân Hoàng tức giận nói.

Khu vực bùng phát ma tai cách Hoàng đình Người Ưng không xa, chỉ cách nhau vài chủng tộc tầm trung.

Ban đầu họ vốn định ngồi quan sát tình hình, kết quả là những chủng tộc xui xẻo ở giữa này đã bị đại quân vong linh trực tiếp đẩy lùi.

Khi nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề thì đã bỏ lỡ thời điểm dập tắt ma tai tốt nhất. Đại quân vong linh đã phát triển thành một mối đe dọa nghiêm trọng cho sự tồn tại của tộc Người Ưng.

Nếu không phải bộ lạc Người Ưng ở biên giới chạy nhanh, e là lúc này đã bị tổn thất nặng nề rồi.

Trong thâm tâm, Ưng Nhân Hoàng đã quyết định. Nếu các tộc không chịu ra sức, ông ta sẽ trực tiếp dẫn dắt tộc nhân chạy trốn.

Dù sao trên thảo nguyên bây giờ có rất nhiều nơi vô chủ. Bàn về khả năng chạy trốn, bay trên trời chắc chắn là sẽ có ưu thế hơn chạy dưới mặt đất.

"Ưng Hoàng nói không sai, tình hình đã cấp bách. Nhưng mà các tộc sẽ xuất binh cụ thể như thế nào, phân chia số lượng binh lính ra làm sao thì vẫn cần phải nghiên cứu một chút."

Tượng Nhân vương nghiêm túc trả lời.

Hoàng đình Người Ưng gặp xui xẻo, không chừng tộc bị xui xẻo tiếp theo sẽ là bọn họ.

Nếu chỉ đơn thuần xét về mặt thực lực, chỉ cần hai ba bộ tộc lớn xuất thủ liền có thể dẹp được đại quân vong linh rồi, nhưng tiếc là mọi người đều không muốn chịu tổn thất.

"Cái này đơn giản, trực tiếp tính diện tích đồng cỏ để chia số lượng binh lính là được."

Tộc trưởng tộc Dã Trư nhân vừa dứt lời, Behemoth vương ở bên cạnh đã nhảy ra phản bác: "Không được!"

"Số lượng nam giới của các bộ tộc không giống nhau, sức chiến đấu cũng không giống nhau, há có thể phân chia quân số binh lực một cách qua loa như vậy."

"Ta thấy vẫn nên dựa vào số lượng nam giới của các bộ tộc, để quân số xuất binh, điều này càng phù hợp với thực tế hơn!"

Không phản bác là không được, nếu dựa vào diện tích đồng cỏ để xác định số lượng binh lính xuất quân thì rõ ràng là những bộ tộc đông dân như Dã Trư nhân sẽ chiếm tiện nghi. Còn với chủng tộc có nhân khẩu thưa thớt như Behemoth, dù có dốc toàn lực cũng chưa chắc có thể bỏ ra đủ binh lực.

"Behemoth vương, cầm bao nhiêu lợi ích thì phải gánh vác bấy nhiêu nghĩa vụ. Dựa vào cái gì mà tộc đông người như bọn ta lại phải gánh vác nhiều nghĩa vụ quân sự hơn?"

Tộc trưởng tộc Dã Trư nhân tộc trưởng đứng lên đối chọi gay gắt.

Phong thủy luân chuyển, mười năm trước khi đối mặt với Behemoth vương, lúc đó vẫn còn là thân vương, ông ta đều chỉ có thể cúi đầu, càng không nói đến việc tranh cãi trực tiếp.

Cho dù là một năm trước, gặp được Behemoth vương, ông ta đều phải hầu hạ cẩn thận.

Nhưng tất cả những điều đó đều đã là quá khứ!

Cùng bị tổn thất nặng nề, tốc độ phục hồi của bộ tộc Dã Trư nhân nhanh hơn nhiều so với tộc Behemoth.

Bây giờ thực lực của hai bên không chênh lệch nhiều, nhưng sau tám năm mười năm nữa, cán cân thực lực của hai bên sẽ hoàn toàn đảo ngược.

Tộc trưởng tộc Dã Trư nhân có lòng tin, nên đương nhiên là không coi trọng tộc Behemoth đang dần suy tàn. Cho dù họ từng là niềm tự hào của Đế quốc Thú Nhân, nhưng bây giờ thì không phải.

Sự phát triển của thời đại đã chọn những chủng tộc có tốc độ sinh sản nhanh và có khả năng chiến đấu.

Những chủng tộc cổ xưa như Behemoth có thể thượng vị trước đó, ngoài thực lực bản thân mạnh mẽ ra, có một phần nguyên nhân rất lớn là những chủng tộc như tộc Dã Trư nhân đầu óc chưa phát triển.

Những chủng tộc không biết dùng cái đầu thì cho dù tốc độ sinh sản có nhanh đến đâu cũng chỉ có thể bị người khác lãnh đạo.

Chờ đến khi Dã Trư nhân tiến hóa không sai biệt lắm, cục diện chính trị của Đế quốc Thú Nhân đã sớm ổn định, căn bản không đến lượt họ làm càn.

Được chứng kiến quá nhiều chủng tộc vì nổi dậy mà bị Hoàng đình đàn áp đến diệt tộc. Để tránh bị đàn áp quá thảm, tộc trưởng tộc Dã Trư nhân thậm chí còn phải giả vờ một kẻ mãng phu không có đầu óc.

Nhịn nhục không biết bao nhiêu đời mới nghênh đón ngày lành như hôm nay. Khi đã có thể cứng rắn, tộc trưởng tộc Dã Trư nhân đương nhiên là sẽ không tiếp tục chịu đựng.

"Hai vị ngồi xuống từ từ nói, có chuyện gì thì cùng bàn bạc. Mọi người đều là vì Đế quốc, không cần vì tranh cãi nhất thời mà làm tổn thương hòa khí!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng ở bên cạnh mở miệng khuyên.

Đế quốc Thú Nhân không chịu được giày vò, nếu tiếp tục nội chiến, sớm muộn gì Đế quốc cũng bị chơi hỏng.

Có lẽ tộc có nhân khẩu thưa thớt như Behemoth sẽ bị loại khỏi tầng lớp quyết sách trong cuộc tranh sau này, nhưng đó là chuyện của tương lai, ít nhất là hiện giờ người ta vẫn có thực lực ngồi ở chỗ này.

Chương 1803: Hội Nghị (2)

Tộc Dã Trư nhân có tiềm lực lớn, nhưng cũng chỉ là tiềm lực mà thôi. Trước khi chưa phát triển mạnh mẽ thì cũng chẳng là gì cả.

Trong những năm tháng qua, Đế quốc Thú Nhân cũng không thiếu những chủng tộc có tiềm lực biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Dưới bối cảnh này, Ngân Nguyệt Lang Hoàng đóng vai trò hòa giải, đương nhiên là lựa chọn không làm phật lòng hai bên.

"Thôi, hôm nay liền nể mặt của Lang hoàng, không so đo với con lợn nhà ngươi!"

Nói xong, Behemoth vương liền ngồi xuống vị trí của mình. Trong thâm tâm, gã ta đã bắt đầu lo lắng cho tương lai của chủng tộc mình.

"Hừ!"

Tộc trưởng tộc Dã Trư nhân hừ lạnh một tiếng rồi cũng ngồi xuống vị trí của mình, cuộc hội nghị liền tiến vào chính đề. ...

"Giết!"

Cùng với tiếng ra lệnh của chủ soái, liên quân các tộc liền xông lên, chỉ trong khoảnh khắc, thân thể máu thịt và xương cốt va chạm dữ dội trên thảo nguyên.

Cãi vã thì cãi vã, ồn ào thì ồn ào.

Nhưng đối với đại quân vong linh đang đe dọa đến sự an nguy của chủng tộc, Thú nhân vẫn không dám coi thường. Sau khi thống nhất số lượng binh lính xuất chinh, các bộ tộc lập tức hành động.

Trận chiến trước mắt chỉ là một phần nhỏ trong cuộc giao tranh giữa Thú nhân và vong linh. Một vòng vây khổng lồ bao quanh khu vực hoạt động của đại quân vong linh đang dần bị thu hẹp lại.

Chỉ trong một thời gian ngắn giao tranh, quân đoàn xương khô trước mắt đã bị đánh tan, nhưng Sư Nhân Hoàng cũng không dám phớt lờ.

Những sinh vật vong linh trước mắt đều là do những người chăn nuôi đã chết biến thành, trong lần Thiên tai vong linh này, bọn chúng chỉ có thể coi tôm tép nhỏ.

Không sợ vong linh số lượng nhiều, chỉ sợ vong linh có trí tuệ. Mọi dấu hiệu đều cho thấy, kẻ chủ mưu gây ra thiên tai vong linh lần này là sinh vật vong linh có trí tuệ.

Hư hư thực thực là Vong linh Quân chủ (vong linh Thánh Vực), nhưng Đế quốc Thú Nhân vẫn chưa nắm được thông tin chi tiết. Những Thú Nhân từng gặp qua Vong Linh quân chủ đều không có ai có thể sống sót trở về.

Đại quân vong linh không cần bất kỳ sự hỗ trợ hậu cần nào, nếu học được cách chơi chiến thuật, hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp.

Để tiêu diệt hoàn toàn lũ này, Đế quốc Thú Nhân chỉ có thể không tiếc đại giới, tạo ra một vòng vây khổng lồ. ...

"Quân chủ lực Thú nhân đã sắp giết tới, các hạ suy nghĩ đến đâu rồi?"

Nghe được câu hỏi của bóng mờ, Vong Linh quân chủ đang ngồi trên vương tọa cười quái dị một trận rồi nói: "Ngươi quả thật biết tính toán, nhưng ta dựa vào đâu mà hợp tác với ngươi?"

"Đại quân của lũ Thú nhân kia cùng lắm chỉ có thể tính một phiền toái nhỏ. Ta chỉ cần lách qua quân chủ lực của chúng rồi thoát khỏi cái lồng giam này là được!"

Đối với Vong Linh quân chủ mà nói, đại quân vong linh căn bản không tính là gì. Chỉ cần gã ta muốn, tùy thời đều có thể tạo ra một đội quân khác.

Trong vị diện vật chất cái khác không nhiều, chỉ có nhiều sinh linh. Chỉ cần gây ra một cuộc tàn sát thì sẽ có một đội quân vong linh.

Không bị đại quân vong linh liên lụy, Vong Linh quân chủ cấp Thánh Vực muốn chạy trốn thật sự là quá đơn giản.

Sau này chỉ cần ẩn náu trên thảo nguyên, miễn là không lộ diện thì Thú nhân không có khả năng tìm được gã ta.

"Nơi này dù sao cũng là vị diện vật chất, các hạ có thể tránh được nhất thời, nhưng không thể trốn cả một đời."

"Mặc dù trong những năm gần đây Đế quốc Thú Nhân không còn ở trạng thái đỉnh phong, nhưng cũng còn một ít vốn liếng. Một khi bị bọn chúng theo dõi, các hạ chưa chắc có thể rời khỏi."

"Theo ta được biết, Đế quốc Thú Nhân trong có một đám lão già đang bế quan đột phá Thánh Vực."

"Nếu một trong số họ may mắn đột phá, các hạ còn có tự tin là mình có thể ung dung qua lại giữa vạn quân sao?"

Lời của bóng mờ vừa dứt, sát khí trên người Vong Linh quân chủ liền lập tức phun ra.

Gã ta chỉ vừa thoát khỏi thế giới vong linh tối tăm không thấy ánh mặt trời, còn chưa được tận hưởng mấy ngày sung sướng, Vong linh quân chủ không muốn chết sớm như vậy.

Nếu thực sự có cường giả Thánh Vực tọa trấn trong quân đội, nếu cứ tiếp tục giày vò như vậy sẽ rất không ổn.

Chủ yếu vẫn là thời gian quá ngắn, nếu để cho gã ta hoạt động vài năm, toàn bộ thảo nguyên sẽ biến thành thiên đường của vong linh.

"Không cần lãng phí thời gian!"

"Dù ngươi nói nhiều đến đâu thì ta cũng sẽ không hợp tác với một kẻ chỉ dùng chân thân mà không dám ra ngoài."

Vong Linh quân chủ tức giận nói.

Điều kiện tiên quyết để hợp tác là phải hiểu rõ nhau, ngay đối phương là ai cũng không biết thì sau này làm sao có thể hợp tác chặt chẽ được?

Đều là kẻ lang thang trong thế giới bóng tối, đào hố cho nhau là chuyện bình thường. Người lừa ta gạt, phản bội là chuyện thường xảy ra, đạo đức gần như bằng không.

Kẻ có thể từ một Kỵ sĩ tử linh tấn thăng thành Vong Linh quân chủ thì sẽ không thiếu việc giết chóc.

Chọn loại đồng đội không tin cậy được thì chẳng khác nào đang giao nộp nửa mạng của mình cho người ta.

"Đừng vội vàng kết luận, có lẽ lần sau chúng ta gặp nhau, các hạ sẽ thay đổi suy nghĩ."

Nói xong, bóng mờ trực tiếp biến mất trên không trung.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Vong Linh quân chủ liền biến thành kinh hãi. Hình chiếu hư không có thể tới lui tự nhiên không phải là điều mà một Thánh Vực bình thường có thể làm được.

Cho dù là trong Vong Linh giới cũng không có bao nhiêu người có thực lực này. Trong vị diện vật chất lại càng ít.

"Giả thần giả quỷ!"

Mặc dù trong lòng tràn đầy kiêng kị, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua. Vị diện vật chất có nhiều linh hồn mới mẻ như vậy, đủ để hỗ trợ gã ta tiến thêm một bước.

Nếu không phải để nâng cao thực lực thì gã đã sớm rời đi nơi này rồi. Ở lại chỉ huy đại quân vong linh cũng chỉ vì để thu thập thêm linh hồn.

Chương 1804: Khế Ước

So với việc bản thân nâng cao thực lực thì thắng thua trong chiến tranh lại không quan trọng. Rút lui là không thể nào, đã thu thập được một nửa linh hồn rồi, sao có thể bỏ cuộc vào lúc này được chứ!...

Sự hỗn loạn trên thảo nguyên nhanh chóng được báo cáo lại cho Hudson, nhưng hắn lại không coi đó là chuyện to tát gì.

"Ma tai" hoành hành đại lục, người làm đội trưởng cứu hỏa của vương quốc như hắn đều thường xuyên xuất thủ, Đế quốc Thú Nhân xảy ra một chút biến cố thì có gì kỳ lạ chứ.

Nếu như thiên hạ thái bình thì mới là có vấn đề!

Thiên tai Vong linh rất khủng bố, các thiên tai khác cũng khủng khiếp không kém. Lũ ma vật bị giam giữ trong địa lao chính là đại diện tiêu biểu cho điều đó.

Những con ma vật có thực lực yếu kém đã bị Hudson bán dần. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những con ma vật này đã xuất hiện trong phòng thí nghiệm của các cường giả.

Ma pháp sư, Nhà giả kim, Áo Thuật sư, Vu sư... hơn chục chức nghiệp lớn nhỏ đều quan tâm đến những sinh vật dị giới này.

Hudson cũng không ngoại lệ, lúc này hắn đang quan sát một bộ xương. Có chút giống như xương rồng, nhưng lại thiếu đi uy thế của rồng.

"Maxim, đây là hài cốt của các ngươi sao?"

Belersden vừa nói xong, Maxim ở bên cạnh đã nổi giận đùng

đùng rồi lập tức quát lớn: "Gấu ngốc, ngươi không có mắt sao?"

"Nó giống Cự Long ở chỗ nào vậy?"

"Đây rõ ràng là một con thằn lằn khổng lồ!"

"Nhìn qua là biết được nó được ghép lại từ nhiều bộ xương của Ma thú, không chừng bên trong còn có xương của tộc Đại Địa Chi Hùng ngươi."

"Ta đã cảm ứng qua rồi, vô cùng xác định là nó không có khí tức của Đại Địa Chi Hùng, ngược lại có khí tức của Cự Long các ngươi."

"Chắc là một con rồng vị thành niên nào đó bị người ta giết rồi làm ra bán thành phẩm này?"

Belersden không chút khách khí về đáp trả.

Chế độ cãi vã chính thức được kích hoạt, một rồng một gấu bắt đầu cuộc tranh luận gay gắt, Hudson ở bên cạnh ăn dưa hấu hóng chuyện.

Theo quan điểm của hắn, Cự Long chỉ là một con thằn lằn to lớn, không chừng tổ tiên của hai loài này còn là họ hàng gần; cũng có khả năng thằn lằn là do một con cặn bã long tạp giao với Ma thú khác mà ra.

Trên đại lục Aslante, những con thằn lằn mạnh mẽ đều thức tỉnh huyết mạch Cự Long ẩn giấu trong cơ thể, được coi là đại diện tiêu biểu cho Á Long Thú.

"Maxim, kiểm tra kỹ càng một chút. Nếu không có vấn đề gì, ta sẽ biến cái khung xương này thành tiêu bản, mang ra triển lãm cho mọi người xem!"

Hudson trịnh trọng nhắc nhở.

Hắn không dám trưng xương rồng.

Loại việc thách thức tôn nghiêm của long tộc này, một khi bị long tộc phát hiện, thường sẽ chết rất thảm.

Giày vò con Á Long Thú là thằn lặn bự thì không sao. Cự Long kiêu ngạo không bao giờ thừa nhận những kẻ này là đồng tộc của mình.

Trong lúc trò chuyện, Hudson đã ra tay rút lấy Linh hồn chi hỏa từ trong "xương rồng giả" ra để làm thức ăn cho la bàn của mình.

Trong số các sinh vật dị giới, những bộ xương giống như thế này là vật vô giá trị nhất. Cho dù mang đi nấu súp cũng chẳng có dinh dưỡng gì.

Có một thời gian Hudson còn muốn luyện chế "Vạn Hồn Phiên" có khả năng hấp thụ linh hồn để tăng trưởng, trực tiếp hút một đại quân vong linh, tốc độ tăng trưởng còn không vù vù sao!

Đáng tiếc là trong đầu thì biết đó, nhưng cái tay lại không biết gì. Cho dù ý tưởng tốt đến đâu cũng không có khả năng biến thành hiện thực.

"Ba!"

Sau một tiếng vang thật lớn, khung xương của con thằn lằn khổng lồ này lập tức vỡ tan tành. Maxim, người làm chuyện tốt này, còn nghiêm trang nói: "Hudson, không cần phải dùng ánh mắt biết ơn như vậy nhìn ta."

"Loại bỏ mối nguy tiềm ẩn cho đồng đội chiến đấu là điều mà bổn rồng nên làm!"

Xương vụn vương vãi khắp nơi, có lẽ dù cho Thần Hi chi chủ tới đây cũng không nhất định có thể hoàn nguyên lại, triển lãm tiêu bản coi như bỏ.

Vạn vật đều có hai mặt, cảnh tượng tàn khốc nghiền xương thành tro này đã trực tiếp chấn nhiếp những con ma vật khác đang ở địa lao.

Trong thế giới bóng tối chỉ tuân thủ luật rừng, ở trong mắt của đám sinh vật dị giới, một người một rồng một gấu thể hiện ra bộ mặt sát phạt quyết đoán đã biến thành những tồn tại kinh khủng nhất.

Đại khai sát giới đã không xảy ra, Hudson cần kiệm lo việc nhà không cho phép lãng phí tài phú một cách dễ dàng.

"Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"

Sau khi nghiêm nghị cảnh cáo Maxim một câu, Hudson liền đi đến khu giam giữ đám Đọa Lạc Thiên Sứ được chú ý nhất.

"Nguyên soái Nhân tộc—— Hudson - Koslow, Đọa Lạc Thiên Sứ đến từ chiều không gian khác, mời tự giới thiệu đi!"

Hudson luôn dành cho cường giả sự tôn trọng. Dù cho đối phương hiện giờ là tù nhân của hắn, nhưng hắn vẫn không hề thay đổi thói quen tốt này.

"Thiên sứ trưởng Allex!"

Tên Đọa Lạc Thiên Sứ cầm đầu cao giọng trả lời.

Cho dù làm bạn với bóng tối, nhưng sự ngạo khí bẩm sinh vẫn không hề biến mất.

"Allex tiên sinh, tại sao các vị lại muốn xâm lược vương quốc?"

Hudson hỏi.

Liên quan tới thân phận của hắc thủ đứng phía sau, hắn đã phân tích rất nhiều loại khả năng, cuối cùng vẫn không thể đưa ra kết luận.

So với việc đi thẩm vấn hết con Ác ma này đến con Ác ma khác, cuối cùng đều nhận lại toàn những lời nói dối, hắn cảm thấy là giao tiếp với đám Đọa Lạc Thiên Sứ này sẽ càng tốt hơn, ít nhất là bọn này càng phù hợp với con mắt thẩm mỹ của nhân tộc hơn.

Sự hợp tác kỳ lạ này lại thì càng có thể câu dẫn tâm thần của người khác. Đáng tiếc là đám tù binh Đọa Lạc Thiên Sứ đều là nam.

"Xâm lược?"

"Rõ ràng là Nhân loại các ngươi kêu gọi bọn ta tới đây!"

"Chúng ta vốn dĩ sống rất tốt ở Thiên sứ giới, sau khi nhận được triệu hồi, mới dựa theo minh ước thượng cổ mà giáng lâm."

"Kết quả, vừa xuống tới thì bọn ta đã bị ô nhiễm, trực tiếp biến thành Đọa Lạc Thiên Sứ!"

Allex bộc lộ chân tình nói.

Chương 1805: Khế Ước (2)

Nhưng từ vẻ kiên nghị trên hai lông mày vẫn có thể thấy được kẻ này không hề cảm thấy buồn vì chuyện sa ngã.

Nguyên nhân mà Allex chịu nói chuyện chủ yếu là vì tranh thủ một chút hi vọng sống cuối cùng.

Tại đại lục Aslante, Nhân tộc là khu tín ngưỡng của Thần Hi chi chủ, mọi người kính sợ Thiên sứ như thần linh, đối đãi với Đọa Lạc Thiên Sứ thì lại là giết cho thống khoái.

Có thể sống sót, không ai nguyện ý chết cả.

Vừa trở thành Đọa Lạc Thiên Sứ, trong đầu Allex có rất nhiều kế hoạch vẫn chưa hoàn thành, y không nỡ chết ngay lúc này.

Ngay lập tức, Hudson nghĩ đến Giáo Đình. Không phải ai cũng có thể thực hiện được môn tuyệt kỹ như Thiên sứ hàng lâm này.

Tuy nhiên, việc triệu hồi bị xuất hiện ngoài ý muốn, liệu đây là do Giáo Đình cố ý hay không, không thể nào xác định được.

Dù sao, triệu hồi Thiên sứ hàng lâm là một trong những át chủ bài của Giáo Đình. Về mặt lý thuyết, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, họ có thể triệu hồi vô số cao thủ từ Thiên sứ giới xuống hỗ trợ.

Nhưng lần hàng lâm này, tất cả Thiên sứ đều biến thành Đọa Lạc Thiên Sứ, có thể đoán được giới thượng tầng của Thiên sứ giới đang vô cùng tức giận.

Nếu không có sự ngăn cách của thế giới, có lẽ đại quân của tộc Thiên sứ đã tiến đến đây để tìm Giáo Đình tính sổ rồi.

Dựa trên thông tin phản hồi từ khắp nơi trên đại lục , tổn thất của tộc Thiên sứ lần này ít nhất cũng phải lên đến hàng nghìn người, chỉ riêng Vương quốc Alpha thôi mà đã mất hơn hai trăm thiên sứ rồi.

Tổn thất lớn như vậy, sau này đừng nói đến việc triệu hồi Thiên sứ hàng lâm, có lẽ chỉ cần nghe được tin tức về Thiên sứ thôi là Giáo Đình đã cảm thấy đau đầu rồi.

Có "minh ước Thượng cổ" cũng vô dụng, chịu tổn thất lớn như vậy mà vẫn cố chấp giữ khư khư minh ước, đó không phải là Thiên sứ mà là chim ngốc.

"Allex, ta vô cùng cảm thông với những chuyện mà các vị gặp phải."

"Nhưng không còn cách nào khác, hiện giờ các vị đã là Đọa Lạc Thiên Sứ. Bất kể vì lý do gì mà sa ngã thì cũng đều không được phép."

"Đặc biệt là sau khi hàng lâm, các vị còn tàn sát người dân một cách bừa bãi, lại càng không thể tha thứ được."

"Giáo hội phương Bắc ta tuy cởi mở, cho phép các hệ thống sức mạnh khác nhau tồn tại, nhưng đối với những vấn đề nguyên tắc thì lại không thể nhượng bộ."

"Hiện giờ các ngươi có hai lựa chọn, hoặc là ký kết khế ước với ta, hoặc là ta sẽ giao các ngươi cho Giáo Đình."

Lời nói chậm rãi của Hudson khiến đám Đọa Lạc Thiên Sứ sợ gần chết. Tuy không biết Giáo Đình phương Bắc và Giáo Đình có gì khác nhau, nhưng bọn họ đều biết là Giáo Đình chưa bao giờ nương tay với dị đoan.

Nhất là với đám Đọa Lạc Thiên Sứ như họ, càng bị Giáo Đình coi là: xúc phạm thần linh.

Kẻ độc thần bị rơi vào rồi trong tay Giáo Đình, kết cục có thể đoán trước được.

Chết, cũng là một điều xa xỉ!

"Nguyên soái Hudson tôn kính, chúng tôi nguyện ý trở thành Thiên sứ thủ hộ của ngài!"

Allex lập tức trả lời.

Nhưng đây không phải là câu trả lời mà Hudson mong muốn. Nếu là một đám Thiên sứ đến làm Thiên sứ thủ hộ cho hắn, vì nhu cầu chính trị, hắn cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng dùng Đọa Lạc Thiên Sứ làm Thiên sứ thủ hộ, đây không phải là đang nói đùa sao?

Nếu tin tức này truyền ra ngoài thì Hudson lão gia hắn sẽ trở thành trò cười cho toàn đại lục.

"Allex tiên sinh, ngươi hiểu sai ý của ta rồi. Ta không cần Đọa Lạc Thiên Sứ thủ hộ, cho nên nội dung của khế ước cũng không phải là các điều khoản bảo vệ truyền thống."

"Được rồi, tự các ngươi xem đi!"

"Nếu có điều khoản nào không thể chấp nhận, chúng ta vẫn có thể điều chỉnh một chút, nhưng mỗi một Đọa Lạc Thiên Sứ đều chỉ có một lần cơ hội để khiếu nại, đừng lãng phí nó một cách dễ dàng."

Nói xong, Hudson trực tiếp lấy ra văn bản khế ước đã chuẩn bị sẵn rồi đưa cho Alex.

Chỉ trong chớp mắt, bầu không khí tại hiện trường trở nên ngưng trọng. Đám Đọa Lạc Thiên Sứ vốn còn ôm một tia hy vọng đối với Hudson thì nay cả đám đều trợn mắt nhìn.

Cái gọi là khế ước ràng buộc lẫn nhau, nhưng thực ra toàn bộ đều là đang ràng buộc bọn họ, còn những hạn chế đối với Hudson lại không đáng kể.

Ngoài cách nói khác nhau, thêm vào một vài điều khoản ràng buộc Hudson mang tính tượng trưng, đây chính là một bản khế ước nô lệ biến tướng.

"Nguyên soái Hudson, những điều khoản này quả thực quá hà khắc rồi!"

Allex cố gắng tranh thủ nói.

Y không muốn đi Giáo Đình, cũng không muốn ký khế ước nô lệ. Bằng không dù có nhặt lại được một cái mạng thì nửa đời sau cũng chỉ có thể bán mạng cho Hudson.

"Allex tiên sinh, ta cảm thấy ngươi hoàn toàn không cần thiết cự tuyệt. Xử lý mọi việc cần phải học cách linh hoạt, có một số việc, nhịn một chút liền qua."

"So với tuổi thọ dài đằng đẵng của các Đọa Lạc Thiên Sứ, tuổi thọ ngắn ngủi của Nhân tộc ta thực sự không đáng để nhắc đến."

"Ngay cả khi cần các vị phải làm việc thì cũng sẽ tiến hành trong bóng tối, mặt ngoài không ai biết được."

"Không ai biết rõ thì cũng tương đương với chưa từng xảy ra. Các vị làm Đọa Lạc Thiên Sứ của các vị, ta làm Nguyên soái Nhân tộc của ta, bình thường chúng ta không liên quan đến nhau."

Hudson ra sức lừa dối nói.

Bản thân quang vinh xinh đẹp, nhưng công việc bẩn thỉu mệt nhọc thì cũng cần phải có người làm. Bản thân bồi dưỡng có chi phí cao không nói, mà thời gian đào tạo còn dài vô cùng.

Những sinh vật bóng tối này vốn là "Găng tay đen" được đưa tới tận cửa.

Bầu không khí tại hiện trường càng thêm ngưng trọng, Allex chìm vào suy tư. Ký kết khế ước với nhiều Đọa Lạc Thiên Sứ cùng một lúc như vậy đòi hỏi người ký kết phải có thực lực rất cao.

Nếu thực lực cá nhân của người ký kết không đủ, họ hoàn toàn có cơ hội thoát khỏi ràng buộc của khế ước, có thể tìm cơ hội trốn thoát bất kỳ lúc nào.

Chương 1806: Thời Đại Mới

Muốn đồng thời áp chế nhiều Đọa Lạc Thiên Sứ như vậy thì ít nhất cũng phải thực lực Thánh Vực bậc 2, thậm chí là càng mạnh hơn nữa mới được.

Allex không tin là Hudson có thực lực đó! Nghĩ tới đây, lập trường của Allex cũng dần thay đổi.

"Có thể, nhưng thưa Nguyên soái Hudson tôn kính, chúng tôi chỉ ký kết khế ước với một mình ngài!"

Allex ra vẻ bất đắc dĩ trả lời. ...

Khế ước hoàn thành, sắc mặt Allex lập tức thay đổi.

Nếu như nói tinh thần lực của y chỉ là một giọt nước nhỏ, vậy thì thứ mà y đang phải đối mặt hiện giờ chính là cả một biển cả mênh mông.

Giọt nước nhỏ hòa vào biển cả, chỉ có số phận bị đồng hóa, thoát khỏi ràng buộc chỉ là một giấc mơ.

"Lọt hố rồi!"

Tinh thần lực khổng lồ như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể sở hữu. Ngay cả những chí cường giả trong Thiên sứ giới cũng không có tinh thần lực to lớn đến vậy.

Trực giác nói cho Allex biết, đây không phải tinh thần hải của Hudson.

Nếu Hudson thật sự có tinh thần lực mạnh mẽ như vậy thì chỉ cần một đòn công kích tinh thần đã có thể biến một quân đoàn

Thiên Sứ thành những kẻ ngốc rồi, căn bản không cần phải tốn nhiều công sức như vậy để thu phục bọn hắn.

Điều tồi tệ hơn là ràng buộc của khế ước cũng mạnh hơn nhiều so với khế ước thông thường.

Khế ước thông thường, chỉ cần người bị ràng buộc liều mạng thì vẫn có thể chống cự được phần nào.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác, chỉ cần trong lòng nghĩ đến việc phản bội thì sẽ ngay lập tức cảm thấy đau như cắt.

Có thể đoán được rằng trước khi thực hiện khế ước, lực phản phệ của khế ước liền có thể lấy mạng của bọn hắn.

Tất nhiên là Hudson hiểu rõ những chuyện này, nếu không có lòng tin chế ngự được những kẻ này thì hắn đã không tốn nhiều công sức như vậy rồi.

Bồi dưỡng nhiều năm như vậy, phần lớn tài sản mà hắn kiếm được đều trở thành thức ăn cho la bàn thần bí, nên đương nhiên không phải là vô ích.

Sau khi đám Đọa Lạc Thiên Sứ ký xong khế ước, Hudson liếc nhìn một đám Ác ma trong địa lao rồi quay đầu ra lệnh cho Tom:

"Thông báo cho các đại học viện, yêu cầu họ cử cao thủ đến đây nhận người!"

Lực lượng răn đe làm việc bẩn thỉu chỉ cần một là đủ. Nếu như thu quá nhiều đàn em, sợ là mỗi ngày sẽ xảy ra vô số chuyện đen tối.

So với những sinh vật thông thường như vong linh, Thâm Uyên Ác ma, số lượng Đọa Lạc Thiên Sứ thưa thớt hơn nhiều.

Đồng thời những Đọa Lạc Thiên Sứ này ai nấy đều rất cao ngạo, ngay cả hắn cũng chỉ có thể dựa vào lừa gạt, khả năng bị người ta thu phục là vô cùng thấp.

Muốn vu oan hãm hại cũng không dễ thao tác.

Thẳng thắn mà nói, là Thánh kỵ sĩ của Giáo Đình phương bắc, Hudson không nên liên quan đến những sinh vật dị đoan này.

Việc hắn thông đồng với Đọa Lạc Thiên Sứ mà bị truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng, nhưng thế giới không phải là đen trắng.

Trên danh nghĩa, những Đọa Lạc Thiên Sứ này đều là vật liệu ma pháp của Hudson lão gia.

Danh hiệu ma pháp dược tề đại sư số một đại lục + thân phận cường giả Thánh Vực bên ngoài, chơi một chút khác biệt cũng có thể hiểu được.

Người không hiểu được là vì chưa đủ cảnh giới, Hudson lão gia không có nghĩa vụ phải giải thích cho kẻ ngốc.

Trên thực tế, đây cũng là một lần thử nghiệm. Tuy nhiên, không phải là thí nghiệm ma pháp , mà là một khám phá về bản nguyên của thế giới.

Theo Hudson, nếu Thiên sứ đã có thể sa đọa, vậy thì đương nhiên cũng có thể cứu rỗi.

Cách thức thực hiện cụ thể thì cần phải được nghiên cứu thêm, nhưng hắn luôn tin rằng hai loại sức mạnh ánh sáng và bóng tối có thể cùng tồn tại.

Nếu như thí nghiệm thành công, vậy thì những Đọa Lạc Thiên Sứ này hoàn toàn có thể trở lại thành Thần Thánh Thiên sứ.

Trước khi hoàn thành cứu rỗi, những Đọa Lạc Thiên Sứ này sẽ không xuất hiện trước mặt người ngoài. ...

Quang Minh Thánh Sơn, cuộc đàm phán bí mật bắt đầu, nhưng thông tin phản hồi lại khiến cho các quan chức cấp cao của Giáo Đình thầm kêu khổ.

Vương quốc Alpha và Đế quốc Frank đều không phải là những kẻ dễ đối phó, dự định đưa ra một khoản bồi thường để đuổi hai tên "dị đoan" này đi chỉ là một giấc mơ đẹp.

So với bồi thường, rõ ràng là người ta càng thích tự mình động thủ hơn.

Yêu cầu của hai nước rất đơn giản, đều là muốn thu hết toàn bộ dân số và tài sản trong khu vực do mình quản lý, đồng thời yêu cầu Giáo Đình trả một khoản phí.

"Khu vực do hai nhà này cai quản có bao nhiêu nhân khẩu?"

"Ta muốn có số liệu thực tế nhất, chứ không phải là báo cáo từ địa phương!!"

Shelter VII nghiêm túc hỏi.

Che giấu dân số là một căn bệnh chung của tất cả các thế lực trên đại lục, Giáo Đình đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Nếu chỉ là dựa trên số liệu thống kê trên giấy tờ, không cần người bên dưới nói, Shelter VII cũng có thể tính ra.

Dù sao, trong vài trăm năm gần đây, dân số của Giáo hoàng quốc không hề thay đổi.

Như thể được thần linh ban phước, bất kể năm đói kém hay năm được mùa, dân số vẫn luôn được giữ nguyên.

Trước giờ mọi người đều không đề cập đến vấn đề nhạy cảm này, nên cũng chưa từng tiến hành thống kê cụ thể.

Trong lúc nhất thời, đại điện chìm trong im lặng, khiến cho Shelter VII cảm thấy rất xấu hổ.

Có lẽ là ý thức được không ổn, Giám mục Monteson ở bên cạnh bèn mở miệng nói: "Bệ hạ, do chiến tranh nên dân số di chuyển rất nhiều."

"Nguyên lai thống kê số liệu, cầm tới hiện tại đến xem, đều là nghiêm trọng lạc hậu."

"Tuy nhiên, chúng ta có thể ước tính sơ bộ, dân số trong khu vực do hai nước kiểm soát chắc chắn sẽ vượt quá hàng chục triệu!"

Thuật ngữ chính trị huyền ảo như vậy đấy. Thoạt nhìn thì đây là câu trả lời của Giám mục Monteson, nhưng trên thực tế thì ông ta lại chẳng hề nói gì.

Chương 1807: Thời Đại Mới (2)

Số liệu thống kê bị lỗi thời hoàn toàn là một cái cớ.

Trong thời đại chế độ nông nô, mọi người căn bản không có suy nghĩ chạy trốn.

Theo quy ước của nội chiến nhân tộc, về cơ bản là sẽ không liên quan đến nông nô. Ngay cả khi chiến bại, người bị cướp cũng là lãnh chúa lão gia.

Nông nô nghèo đến mức ngay cả bản thân cũng không thuộc về mình, thì còn có gì để mà cướp chứ?

Cho dù là bị cướp thì cũng chỉ là đổi sang nơi khác làm nông nô, cuộc sống vẫn diễn ra như thường lệ.

Chỉ những người có gia sản mới cần trốn tránh chiến tranh.

Nhưng có cớ còn hơn không nói gì, ít nhất cũng có thể hóa giải sự lúng túng.

Dân số vượt quá hàng chục triệu thực ra cũng chỉ là một con số ảo. So với dữ liệu thống kê, nó đã được tăng lên 50%.

Dữ liệu thực tế chắc chắn sẽ cao hơn con số này.

Về mặt này, mọi người đều có rất nhiều kinh nghiệm, số lượng nhân khẩu mà gia tộc họ che giấu còn nhiều hơn số lượng được báo cáo rất nhiều.

Sai số vài triệu, vài chục triệu, thậm chí nhiều hơn cũng là hoàn toàn có thể xảy ra.

"Ừm!"

"Các khanh nghĩ sao về các điều kiện mà hai nước đưa ra?"

Shelter VII hỏi một lần nữa.

Mặc dù trước khi đàm phán bắt đầu, ông ta đã la hét rằng sẽ không tiếc đại giới để hai nước rút quân, nhưng đến lúc phải cắt thịt thì vẫn sẽ chần chờ.

Bán Giáo Đình thì không thể không mặc cả!

Thỏa hiệp và nhượng bộ, chủ yếu là để bảo tồn sức mạnh của Giáo Đình. Nếu bán quá nhiều, nó sẽ phản tác dụng.

"Bệ hạ, người Alpha và người Frank đều đã thu được một lượng lớn đất đai trong cuộc chiến trước đây, hiện giờ họ đang cần rất nhiều nhân khẩu để lấp đầy."

"Tuy nhiên, loại di dân xa xôi hàng nghìn dặm này cũng rất tốn kém."

"Có lẽ Người Frank có thể chịu được, nhưng Vương quốc Alpha đào đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Ngay khi nói xong, Blake liền nhận ra điều gì đó không ổn. Ánh mắt của mọi người nhìn gã ta giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Đúng là Vương quốc Alpha không có tiền, nhưng Giáo Đình có nha!

Lần này người ta tới đây không chỉ để cướp người, mà còn tiện tay cướp tiền.

Thoạt nhìn việc như di dân là một gánh nặng nặng nề, nhưng bây giờ bọn hắn lại đang giúp địch nhân thanh toán.

Tổ tiên của những nhân viên thần chức được truyền thừa vô số đời kia đã đi khắp đại lục để vơ vét của cải, có trời mới biết họ đã tích trữ bao nhiêu tài sản.

Chỉ cần cẩn thận một chút khi xét nhà, tất cả chi phí đều sẽ được thanh toán.

Trên thực tế, không chỉ chi phí di cư, mà cả cuộc cải cách của Vương quốc Alpha cũng phụ thuộc rất nhiều vào sự đóng góp của Giáo Đình.

Do cải cách thuế dẫn đến thu nhập tài chính giảm, toàn bộ đều dựa vào thu nhập từ việc giấy phép cướp bóc để bù đắp.

Nếu xem xét kỹ lưỡng sẽ thấy rằng một phần lớn kinh phí mà chính phủ các quốc gia sử dụng để đàn áp Ma tai thực ra cũng là do Giáo Đình đóng góp.

Hy sinh một nhà để cả liên minh Nhân tộc được hạnh phúc.

Là người bị hy sinh, cảm giác không tốt lắm. Cảm giác thành tựu khi mưu đồ thành công ban đầu đã lập tức biến mất.

"Kẻ thù di dân như thế nào không liên quan gì đến chúng ta. Mọi người trước tiên hãy đánh giá xem việc đáp ứng các điều kiện của kẻ địch có thể gây ra hậu quả gì!"

Shelter VII nói với tâm trạng không vui.

Thỏa hiệp không phải là điều ông ta mong muốn. Nhưng Giáo Đình hiện giờ đã không còn chỗ để tránh.

Tận hưởng lợi ích mà "Ma tai" mang lại, đồng thời cũng phải gánh chịu những tác động tiêu cực do nó tạo ra.

Sau khi các quốc gia tuyên bố rút quân, họ liền trực tiếp phủi tay bỏ đi,"Ma tai" vốn đã bị đàn áp lại bắt đầu bùng phát trở lại.

Người sáng suốt đều biết, đây là do các nước cố ý làm khó

Giáo Đình. Rõ ràng là họ có khả năng giải quyết "Ma tai", nhưng vẫn để lại vấn đề cho Giáo Đình.

Địa bàn của ai thì người đó chăm non. Các quốc gia có thể không quan tâm đến sự sống còn của Giáo hoàng quốc, nhưng không có nghĩa là Giáo Đình cũng có thể bỏ mặc.

Sau khi liên quân rút đi, đám đàn em vốn đi theo Giáo Đình lăn lộn lại một lần nữa trở về với vòng tay của Giáo Đình, đồng thời cũng mang theo một loạt các rắc rối.

So ra mà nói, các quốc gia liên quân vẫn còn có liêm sỉ. Lúc rút lui cũng chỉ tiện tay cướp bóc một chút, không làm ra loại chuyện hại người không lợi mình như thiêu hủy kho lúa.

Đối với Giáo Đình mà nói, hiện tại tuy rắc rối nhưng vẫn còn hy vọng ổn định tình hình.

Có lẽ nói về đánh trận thì Giáo Đình chỉ là tuyển thủ nghiệp dư; nhưng trong vấn đề thu thập dị đoan, họ lại là những chuyên gia hàng đầu.

Đội quân bị người Frank đánh cho tơi tả kia, giờ đây khi đi trấn áp "Ma tai" cũng biểu hiện ra được chút khí thế của quân tinh nhuệ.

Đáng tiếc là điều này chẳng có ý nghĩa gì, vì trong những trận chiến trước đây, quân đội của hầu hết các quốc gia đều có thành tích đánh bại quân đội Giáo Đình.

Bất kể họ thể hiện tốt như thế nào, ấn tượng cố hữu đã được hình thành, tất cả mọi người đều cho rằng họ là "kẻ yếu", bao gồm cả giới cao tầng của Giáo Đình.

Còn về màn thể hiện không tệ khi đi trấn áp "Ma tai", đó là điều hiển nhiên. Thứ này là do họ triệu hồi tới đây, có thể không quen thuộc được sao?

Những tà thần hung mãnh không thể kiểm soát được đều được sắp xếp cho kẻ thù, trên địa bàn của mình nhiều nhất chỉ có vài con Ma vương Thánh Vực, hơn nữa chúng còn bị thánh quang khắc chế.

Ở phương diện này, Giáo Đình không hề lo sợ, số lượng cường giả Thánh Vực trong nhà nhiều, vừa vặn có thể khắc chế kẻ thù.

Nhưng để thu thập cục diện rối rắm cũng cần có thời gian. Và trong thời gian này, không thể có thế lực thứ ba quấy rối.

Chương 1808: Thời Đại Mới (3)

Đế quốc Frank và Vương quốc Alpha đều thuộc diện phần tử phá đám bất ổn, cần phải loại bỏ từ trước.

"Bệ hạ, theo ước tính sơ bộ, sau khi tiêu hóa chiến quả, quốc lực tổng hợp của Đế quốc Frank có thể tăng khoảng 10%, Vương quốc Alpha có thể tăng khoảng 15%."

"Suy đoán lạc quan một chút, chờ sau khi chiến loạn lắng xuống, Thánh Đình có thể bảo toàn được khoảng sáu phần mười dân số."

Asprila thấp thỏm trả lời.

Đây đều là những điều có thể tính toán được, từ khi chiến tranh bắt đầu đến nay, Đế quốc Frank đã cướp ít nhất năm triệu nhân khẩu từ Giáo hoàng quốc, còn Vương quốc Alpha cũng cướp hơn bốn triệu nhân khẩu.

Hai nước, một gần một xa Giáo hoàng quốc, một nước đổ bộ trước, một nước hậu phát chế nhân, theo lý mà nói, số lượng nhân khẩu cướp được của hai bên không nên chênh lệch quá nhiều.

Tuy nhiên, trong hành động lần này, Vương quốc Alpha đã nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ từ các đồng minh. Trong liên minh năm nước, chỉ có Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey là thiếu người, ba nước còn lại không mở rộng lãnh thổ, nên đương nhiên là không cần phải cướp người.

Huống chi còn có Hudson một đường đốt tiền, quả thực là dùng tiền mua một đội thuyền với quy mô khổng lồ dùng để chuyên chở, cướp chở một lượng lớn nhân khẩu rời đi.

Ngoài chênh lệch ban đầu, đến giai đoạn trung hậu kỳ, năng lực vận tải mà Vương quốc Alpha sở hữu thực tế còn nhiều hơn một chút.

Cùng với việc quân đội các nước rút đi, những đội tàu vốn vận chuyển vật tư cho quân đội các nước giờ đây đã trở thành vận lực tự do.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những đội tàu này chắc chắn sẽ được các quý tộc hai nước thuê, việc có thể thuê được bao nhiêu tàu thì phải xem ai chịu chi tiền hơn.

Ngoài quân đội chính quy, còn có rất nhiều lính đánh thuê đi theo quân đội các nước tới đây để nhân lúc cháy nhà mà hôi của.

Những người này không rút lui cùng với quân đội các nước, ngược lại vì mất đi sự ràng buộc mà trở nên càng thêm không chút kiêng kỵ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đám người dám như thế làm càn như vậy, nhất định là có chỗ dựa.

Lực lượng lính đánh thuê rải rác trên lãnh thổ Giáo hoàng quốc đã lần lượt đóng tiền bảo kê cho hai cường quốc ở lại. Chiến lợi phẩm thu được cũng dựa vào con đường của hai nước để xuất hàng.

Trong tình huống bình thường, lính đánh thuê không quan tâm đến việc cướp người, nhưng nếu có kim chủ bỏ tiền ra thu mua thì sẽ khác.

Vì có nhiều yếu tố như vậy nên mới tạo ra cục diện phức tạp hiện nay.

"Ý của ngươi là trong cuộc chiến này, hai nước không chỉ cướp bóc một lượng lớn tài sản, mà sau chiến tranh còn có thể tăng thêm ít nhất mười triệu dân, thậm chí là hơn mười lăm triệu người?"

Không có tâm trí để quan tâm đến sự tăng cường sức mạnh của kẻ thù, bởi vì những con số đó quá xa vời với Giáo Đình. Shelter VII cũng không còn tâm tư để phân cao thấp với những cường quốc này nữa, ông ta chỉ muốn cố gắng bảo toàn nguyên khí cho Giáo Đình.

Giữ lại sáu phần mười dân số chỉ là tự lừa người dối mình. Theo ông ta thấy, Giáo Đình có thể giữ lại một nửa nhân khẩu sau chiến tranh cũng đã là may mắn rồi.

Dù sao, nhân khẩu tổn thất không chỉ vì bị hai nước cướp đi, mà còn có không ít người bỏ mạng trong chiến loạn.

Đặc biệt là đợt di dân do người Frank tạo ra trước đây, vô số người dân phải trôi dạt khắp nơi đã gục ngã trên đường di cư.

Cộng thêm Ma tai hoành hành và bị Vương quốc Iberia cướp đi ba triệu người, nhân khẩu tổn thất thực tế chắc chắn là một con số kinh người.

Chỉ có trong thời chiến, người cai trị mới biết được giá trị của dân số. Việc dân số giảm sút mạnh sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ phục hồi của Giáo ĐÌnh sau chiến tranh.

Sau khi trải qua một loạt đả kích, Shelter VII đã không còn chấp nhất về vĩ mô nữa, mà chú trọng hơn đến số lượng cụ thể vi mô.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Một khi chúng ta thỏa hiệp với hai nước, trong cuộc chiến tranh này, mỗi nước sẽ thu được hơn 10 triệu dân."

"Tính đến tổn thất trong quá trình di cư, con số tổn thất dân số thực tế mà chúng ta phải chịu sẽ phải tăng thêm hai mươi đến ba phần trăm trên tổng số."

Câu trả lời khẳng định của Asprilla khiến mọi người có mặt ở đây phải hít một ngụm khí lạnh. Đây là lần đầu tiên trên đại lục Aslante xảy ra một cuộc di dời nhân khẩu với quy mô lớn như vậy.

Lúc này, mọi người đột nhiên nhận ra: việc Giáo Đình dung túng cho sự phát triển của nền văn minh ma pháp khi còn ở thời kỳ đỉnh cao là một sai lầm.

Nếu không phải vì sự bùng nổ của khoa học kỹ thuật ma pháp, con người thậm chí còn gặp khó khăn trong việc đi sâu vào đại dương, càng không cần phải nói đến một cuộc di dân với quy mô lớn như vậy.

Hối hận cũng vô dụng, đây đều là chuyện của vài trăm năm trước. Khi đó cũng không ngăn chặn được, bây giờ lại càng không cần nghĩ đến.

Hiện tại, Nhân tộc đang trăm hoa đua nở, các quốc gia đều kỳ vọng rằng khoa học kỹ thuật ma pháp của mình có thể nhảy lên số một đại lục.

Ai dám dừng lại nghỉ ngơi, người khác sẽ lập tức vượt lên trước. Không thể nói là ai cũng anh dũng tiến lên, nhưng chưa có cường quốc nào từng dừng lại.

Liên lụy quá lớn, trong lúc nhất thời, không ai dám tuỳ tiện mở miệng. Sự căng thẳng và bế tắc này khiến các cường giả Thánh Vực đứng xem rất không hài lòng.

Đây là khóa tệ nhất mà họ từng trải qua, trước đây, mặc cho tố chất tổng thể của Giáo Đình thế nào, ít nhất là người ta sẽ không gây phiền phức.

Nhưng đến thời Shelter VII thì khác, khẩu hiệu kêu đến kinh thiên động địa, muốn khôi phục vinh quang của Giáo Đình.

Đáng tiếc là: dưới sự lãnh đạo của ông ta, Giáo Đình không những không thể bước lên trên con đường phục hưng vinh quang mà còn nhanh chóng suy tàn với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Chương 1809: Chia Hoa Hồng

Lúc này, mọi người mới nhận ra những vị Giáo Hoàng tầm thường trước đây quý giá đến mức nào.

Mặc dù không đạt được thành tựu gì, nhưng người ta cũng không gây ra chuyện gì!

Nếu Shelter VII cũng có thể học hỏi từ những người tiền nhiệm, không liên tục gây chuyện trên đại lục, thì quan hệ với các quốc gia cũng sẽ không đến mức bế tắc như vậy.

Một thế lực hàng đầu ẩn cư một góc, chỉ trong vài thập kỷ ngắn ngủi, đã trở thành kẻ thù chung bị người người kêu đánh, trình độ gây thù chuốc oán này quả thật là không ai sánh bằng.

May mà Shelter VII không biết suy nghĩ của mọi người, nếu không ông ta nhất định sẽ hô to oan quá!

Giáo Đình suy tàn, người làm Giáo Hoàng như ông ta chắc chắn là có trách nhiệm, nhưng nếu đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ông ta thì thật là quá đáng.

Nếu không phải vì mọi người thích nghe, ông ta mới lười hô khẩu hiệu.

Tất cả những hành động thất bại thoạt nhìn như xảy ra dưới sự lãnh đạo của ông ta, nhưng thực tế hơn là 90% sự việc, ông ta chỉ biết được sau khi chuyện đã xảy ra rồi.

Trong hầu hết thời gian, việc mà Shelter VII làm chính là thu thập cục diện rối rắm cho đám cấp dưới.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ việc các Giáo hoàng tiền nhiệm không hành động, dẫn đến việc các phe phái trong Giáo Đình ngày càng lớn mạnh.

Đến khi Shelter VII thượng vị, Giáo Hoàng đã có dấu hiệu bị trở thành con rối. Nếu không vì ông ta có năng lực xuất chúng, lần lượt thu hồi lại quyền lực đã được phân cấp thì làm sao có được quyền thế như ngày nay?

Đáng tiếc, đây là một thế giới lấy thành bại để luận anh hùng, thảo luận về lịch sử tranh giành quyền lực đầy gian nan này không có ý nghĩa thực chất gì.

"Nhanh chóng đạt được thỏa thuận với hai nước!"

"Nếu kéo dài thêm nữa, để người ta phát hiện ra những chuyện ngu ngốc mà các người đã làm, ta cũng không tiện ra mặt giải quyết hậu quả cho các người."

"Nhân tiện nói cho các người biết, thủy triều ma pháp đã qua, hiện giờ thì các nguyên tố ma pháp trong thiên địa đã có thể đáp ứng nhu cầu tiêu hao hàng ngày của Thánh Vực cấp hai."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những lão quái vật đã trốn ra nước ngoài sẽ lần lượt trở về."

"Hầu hết bọn họ đều đã chán ghét tranh chấp thế tục, nhưng trong số đó vẫn có một số người căm ghét cái ác. Nếu các người không nhanh chóng giải quyết hậu quả, cẩn thận bị thanh lý môn hộ!"

Shelter VII tức giận nói.

Nhận được tin tức này, mọi người đều vui buồn lẫn lộn. Đối với Giáo Đình có nội tình thâm hậu mà nói, việc những cường giả trở về đại lục chắc chắn là một chuyện tốt.

Ít nhất thì màn kịch vây công Thánh Sơn sẽ không tiếp tục xảy ra trong tương lai.

Nhưng họ thực sự không thể nào giải thích cho những vị tổ tiên này biết về những hành động của mình trong những năm qua.

Mặc dù thời trẻ, khi chơi trò chính trị, những vị tiền bối này chưa chắc đã sạch sẽ hơn họ, nhưng hiện giờ người ta đã lên bờ rồi.

Cường giả tối đỉnh đã thoát khỏi ràng buộc của thế lực từ lâu. Cho dù tình cảm ban đầu có sâu đậm đến đâu cũng không thể chống lại sự bào mòn của thời gian, giờ đây chỉ còn lại chút tình hương hỏa.

Vào lúc này, các cường giả làm việc theo bản tâm nhiều hơn.

Một chút chuyện thối nát không nhìn thấy còn tốt, nếu như bị người ta nhìn thấy, lựa chọn xuất thủ "Thanh lý môn hộ" cũng không phải là không được. ...

Thỏa hiệp không phải là chuyện nói một câu là xong, đàm phán vẫn đang diễn ra trong căng thẳng. Ba bên bí mật tiến hành đàm phán đều đang bận rộn với những chuyện riêng của mình.

Vương quốc Alpha và Đế quốc Frank thì đang bận vận chuyển chiến lợi phẩm, còn Giáo Đình và "dị đoan" do bọn họ triệu hồi lại đang đánh nhau sống chết.

Trận chiến này không vô ích, nhìn thấy quân đội Giáo Đình chiến đấu hăng hái trên chiến trường, các quốc gia tạm thời gạt bỏ nghi ngờ đối với họ, chuyển hướng sang nghi ngờ dị tộc.

Người bị tình nghi quá nhiều, nhất thời không thể tìm ra manh mối, mọi người đành tạm thời bỏ qua, đợi sau này tính sổ.

Một số phe phái cấp tiến trong nhân tộc đã bắt đầu lên kế hoạch tiêu diệt dị tộc, độc bá đại lục Aslante.

Tất cả dị tộc đều là mục tiêu bị nhắm vào, vậy thì chuyện hung thủ thực sự là ai cũng không còn quan trọng nữa.

Có nhầm lẫn cũng không sao. Dù sao, với tư cách là bá chủ đại lục, nhân tộc từ lâu đã trở thành kẻ thù của cả thế giới, tiêu diệt kẻ địch thì không cần lý do.

Thời gian trôi đi từng ngày, tình hình hỗn loạn trên đại lục không những không lắng xuống, mà còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Không chỉ nội bộ nhân tộc "Rối loạn", mà trong cảnh nội của dị tộc cũng liên tục xuất hiện vấn đề. Kẻ cầm đầu, đương nhiên là do hai bên đã ra tay với nhau.

Nhân tộc dồn "sinh vật dị giới" đến địa bàn của dị tộc, dị tộc cũng triển khai các biện pháp trả thù gay gắt, mọi người đều đang chơi trò mượn dao giết người.

Trong bối cảnh này, cho dù "ma tai" đã được dập tắt thì cũng có thể sai người tiếp tục tạo ra ma tai.

Đã đến lúc kiểm tra trình độ kiểm soát địa phương của mọi người, Vương quốc Alpha với kinh nghiệm phong phú trong việc điều động toàn quốc, toàn dân giai binh, màn thể hiện lúc này hoàn toàn xứng đáng với hai chữ "nổi bật" !

Bởi vì tốc độ phản ứng nhanh, thường có thể lập tức tổ chức đại quân dập tắt "Ma tai" khi chúng vừa ló đầu ra, không cho chúng có cơ hội lan rộng.

Hơn 90% "ma tai" đã được quận phủ dập tắt, một số tỉnh thành nghiêm trọng hơn cũng có thể giải quyết.

Nhìn chung, chỉ cần trong đám ma vật làm loạn không xuất hiện cấp Thánh Vực thì hoàn toàn không cần kinh động đến chính quyền trung ương.

Là thống soái tam quân, Hudson gần đây đã học hỏi được không ít kiến thức.

Nội tình thâm hậu của các đại quý tộc cổ xưa không phải là một câu nói đùa. Nhiều sinh vật dị giới vừa mới giáng lâm, những địa đầu xà này đã áp dụng biện pháp đối phó dựa vào điểm yếu của chúng.

Chương 1810: Chia Hoa Hồng (2)

Không còn nghi ngờ gì nữa, Chắc chắn là những kiến thức này không thể nào mới có được, mà phải có sự tích lũy từ trước.

Đều là kinh nghiệm do tiền bối của họ đúc kết lại, không thể ghen tị được.

Trên thực tế, Hudson vẫn luôn thu thập các loại thư tịch. Nhưng so với các đại quý tộc cổ xưa thực sự thì vẫn còn kém xa.

Không còn cách nào khác, kiến thức mà hắn có được đều từ tay các quý tộc sa sút. Cho dù từng là một phần của đại quý tộc, nhưng đại quý tộc cũng có phân chia đẳng cấp.

Giống như gia tộc Koslow là thuộc về loại đại quý tộc bộc phát. Toàn bộ nhờ Hudson chống đỡ ở phía trước, thực lực gia tộc mới tăng lên nhanh chóng.

Loại đại quý tộc mới nổi này tuy trỗi dậy rất nhanh, nhưng tốc độ suy tàn cũng nhanh hơn. Nếu Hudson gặp bất trắc vào lúc này, không có nhân tài xuất chúng kế vị, có lẽ gia tộc Koslow sẽ không thể trụ được ba thế hệ liền sụp đổ.

Nhưng tình hình của những quý tộc lâu đời có truyền thừa cổ xưa thì khác. Họ không phải vì lâu đời mà mạnh mẽ, mà là vì mạnh mẽ nên mới lâu đời.

Có thể truyền thừa hàng chục thế hệ không suy sụp, dựa vào vẫn là thực lực. Bình thường không hiển sơn không lộ thủy, đến thời khắc mấu chốt mới bùng nổ.

Hudson đã tận mắt nhìn thấy một con vong linh Thánh Vực vô tình lạc vào ma pháp trận, rồi bị một đám cường giả cấp 8 vây đánh đến chết, thậm chí còn không có cơ hội chạy trốn.

Chính xác mà nói, truyền thừa lâu đời không đáng sợ, đáng sợ là họ còn có thể đổi mới, không ngừng tiến bộ dựa trên nền tảng của tiền nhân.

Biểu hiện trực tiếp nhất là ở việc bồi dưỡng cường giả. Trải qua bao thế hệ tiền bối không ngừng đúc kết kinh nghiệm tu luyện, liên tục tối ưu hóa công pháp, độ khó tu luyện của hậu bối đã thấp hơn nhiều so với tiền nhân.

Theo Hudson, những đại quý tộc này có thể bồi dưỡng ra nhiều cường giả như vậy không phải vì bản thân thiên phú cao siêu, mà là do kiến thức họ thu thập được, tài nguyên họ sở hữu, đều đã vượt xa người cùng trang lứa.

Biết rõ công pháp của người khác lợi hại hơn, nhưng gia tộc Koslow phiên bản phổ thông của đại lục. Chuyện có liên quan đến truyền thừa cốt lõi của gia tộc, họ không dám mạo hiểm chút nào.

Hàng hóa đại trà ít nhất có thể đảm bảo là sẽ không có hố lớn. Trong lịch sử, có không ít trường hợp học theo công pháp của người khác một cách mù quáng mà bị hố thảm.

Ngay cả khi giai đoạn đầu không ảnh hưởng, thì về sau cũng chắc chắn gặp vấn đề. Dù sao, công pháp càng tinh vi thì càng có nhiều điểm cần lưu ý.

Ví dụ như: phương pháp tu luyện chiến sĩ mà các quý tộc cung cấp cho binh lính nông nô có tốc độ tu luyện rất nhanh ở giai đoạn đầu, nhưng sau khi bước vào cấp một, tốc độ tu luyện bắt đầu giảm sút nhanh chóng.

Những người có thể tiến xa hơn ở phía sau đều có thể được coi là thiên tài. Người vượt qua cấp ba, nhìn khắp cả vương quốc cũng đều là phượng mao lân giác.

Đây là điển hình của việc hy sinh tiềm năng để đổi lấy tốc độ phát triển nhanh hơn. Đồng thời còn bồi dưỡng được một lượng lớn pháo hôi, thuận tiện dập tắt những nguy cơ tiềm ẩn từ trong nôi.

Với địa vị và thân phận của Hudson, cho dù có người dám bày mưu hãm hại gia tộc Koslow thì cũng không dám làm quá cực đoan.

Nếu thực sự tu luyện công pháp do người khác đưa ra, giai đoạn đầu chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì lớn, nhưng đến giai đoạn sau liệu có thể đột phá Thánh Vực hay không thì lại rất khó nói.

Bắt đầu cảm ngộ pháp tắc, Hudson mới hiểu được tầm quan trọng của căn cơ. Một khi đã đi đường tắt ở giai đoạn đầu, cho dù sau này có ngộ tính cao đến đâu thì cơ thể cũng không thể phát triển được.

Bất kỳ sự không hài hòa nào trên cơ thể đều có thể dẫn đến thất bại trong việc thăng tiến vào thời điểm then chốt, xui xẻo còn có thể bỏ mạng trong quá trình đột phá.

Nếu chỉ đơn thuần xét về việc lĩnh ngộ pháp tắc, Hudson hiện đã đặt một chân vào ngưỡng cửa Thánh Vực, nhưng cơ thể và hạt giống sinh mệnh vẫn chưa phát triển đến giới hạn.

Cưỡng ép dẫn dắt nguyên tố thiên địa nhập thể, có khả năng cao sẽ chết rất khó coi.

Có không ít cường giả cấp tám đã đặt một chân vào ngưỡng cửa, nhưng đại đa số người đều bị kẹt ở khâu lĩnh ngộ pháp tắc.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần không đi đường tắt, thời niên thiếu không bị tổn thương căn cơ, tu luyện cơ thể và hạt giống sinh mệnh thêm một thời gian nữa, sớm muộn gì cũng có thể phát triển đến giới hạn.

Đông đi xuân tới, thời gian trôi đi từng ngày, cải cách của chính phủ vương quốc vẫn đang tiếp tục.

Nhờ sự đóng góp của Giáo Đình, nền kinh tế vương quốc vốn đang thoi thóp cũng bắt đầu khởi sắc vào mùa xuân này.

Chiến lợi phẩm thu được không chỉ cứu vãn ngân khố quốc gia mà còn cứu vãn các quý tộc vương quốc đang trên bờ vực phá sản, đồng thời còn cứu vãn cả ngành tài chính của vương quốc.

Câu cửa miệng thịnh hành trong thời đại này là "Thiếu nợ thì trả tiền", sau khi túi tiền rủng rỉnh, các quý tộc đã lập tức thanh toán nợ quá hạn trong thời gian sớm nhất.

Lần đầu tiên Ngân hàng Phát triển Cận Đông xuất hiện tình trạng dư thừa tiền mặt, cần biết rằng vài tháng trước, Hudson vẫn đang lo lắng cho cuộc khủng hoảng thanh khoản của ngân hàng.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng các quý tộc trong vương quốc lại trả nợ sớm như vậy. Quả nhiên đều là những người biết lo việc nhà, ngay cả tiền lãi vay cũng muốn tiết kiệm.

Mọi người đều tự giác như vậy khiến Hudson có chút ngượng ngùng. Không cần nói gì cả, người ta đến trả tiền, đương nhiên là phải nhận!

Trong túi có tiền, Hudson cũng có thêm tự tin. Ban đầu hắn vốn định đích thân chủ trì đại hội cổ đông, nhưng giờ đây hắn có thể ra vẻ ta đây mà không cần tham gia.

Chương 1811: Chia Hoa Hồng (3)

Nếu có thể hạ cánh an toàn thì trò lừa đảo tài chính này đương nhiên là sẽ không còn tồn tại.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ đến việc huy động vốn để kiếm tiền, giờ đây đã trở thành một dự án khởi nghiệp chính thức, việc chia hoa hồng đương nhiên là không cần tiếp tục trì hoãn.

Lướt qua bảng kê khai danh sách chia hoa hồng, Hudson hào khí nói: "Hoa hồng bằng hiện vật vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu không thay đổi, hoa hồng bằng tiền mặt thì tăng lên tám triệu kim tệ, để cho các cổ đông biết chúng ta không phải là kẻ lừa đảo!"

Để bổ sung dòng tiền, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã huy động hơn 10 triệu kim tệ từ các cổ đông, có thể nói đây là khoản đầu tư chiến lược lớn nhất trên đại lục Aslante.

Số lượng cổ đông cũng tăng từ vài nhà ban đầu lên hơn 150 nhà hiện nay.

Những thương hội nổi danh trên đại lục, các đại quý tộc có hàng đầu ở Bắc đại lục và Trung đại lục đều là cổ đông của ngân hàng.

Chính nhờ có tập đoàn lợi ích khổng lồ này bảo vệ nên Ngân hàng Phát triển Cận Đông mới có thể phát triển lớn mạnh.

Với sự hỗ trợ của nhiều bên, giá trị của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã được định giá lên tới 200 triệu kim tệ, và giá trị tài sản ròng được phản ánh trên bảng báo cáo của ngân hàng cũng lên tới hơn bảy mươi triệu kim tệ.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục, Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng là tập đoàn khổng lồ nhất. Ngay cả tam đại thương hội lớn nhất đại lục cũng không có nhiều tài sản như vậy.

Bản thân Hudson cũng không dám tin rằng mình đã tạo ra một tập đoàn tài chính khổng lồ. Xét đến việc có quá nhiều thế lực tham gia, kế hoạch phá sản ban đầu đã buộc phải thay đổi thành hoạt động kinh doanh một cách cẩn thận.

Mặc dù Hudson không ít lần lợi dụng nguồn lực của ngân hàng để chiếm đoạt lợi ích của các cổ đông nhỏ, nhưng sổ sách của ngân hàng vẫn hoàn toàn minh bạch.

Để tránh ngân hàng sụp đổ do khủng hoảng thanh khoản, hắn đã gửi tiền của mình vào ngân hàng và còn dụ luôn túi tiền của rồng và gấu nhà mình.

Nỗ lực cuối cùng cũng không uổng phí, sau một thời gian dài nỗ lực, Ngân hàng Phát triển Cận Đông cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo.

Việc các quý tộc trả nợ trước hạn đã che giấu tất cả các vấn đề. Tài sản bảng cân đối kế toán trước đây đã trở thành lợi nhuận thực sự.

Mặc dù thu nhập từ lãi suất sẽ giảm đáng kể trong vài năm tới, nhưng Hudson đã rất hài lòng.

Chỉ những ai đã trải qua khủng hoảng thanh khoản mới biết dòng tiền quý giá như thế nào. Ngay cả khi lúc này ngân hàng có lượng tiền mặt khổng lồ, Hudson vẫn ưu tiên sử dụng hiện vật để chia hoa hồng.

Về mặt lý thuyết, giá trị thị trường tổng thể của hàng hóa được chia hoa hồng lần này vượt quá 18 triệu kim tệ.

Lại thêm 8 triệu tiền mặt, tổng số tiền chia hoa hồng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã lên tới một con số đáng kinh ngạc là 26 triệu kim tệ.

Ngay cả tam đại thương hội hào phóng cũng không thể chi trả cho các cổ đông một khoản hoa hồng khổng lồ như vậy trong một năm.

Nếu thứ được chia hoa hồng lần này không phải là hàng hóa mà là vàng ròng bạc trắng thì sẽ hoàn hảo hơn nữa.

"Công tước, có phải là quá nhiều rồi không?"

"Chỉ riêng hoa hồng bằng hiện vật thôi mà con số đã rất đáng kinh ngạc rồi. Nếu không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, giá trị của những thứ này có thể tăng thêm bốn mươi đến năm mươi phần trăm."

"Trong tình huống bình thường, lợi nhuận hàng năm của Ngân hàng Phát triển Cận Đông rất khó có thể đạt được nhiều như vậy."

"Năm nay chia nhiều hoa hồng như vậy, kỳ vọng của cổ đông sẽ tăng cao, e rằng sang năm..."

Không đợi Rudolf nói hết lời, Hudson đã cười ha hả ngắt lời: "Chuyện năm sau thì để năm sau tính."

"Làm ăn vốn có lúc thăng trầm, năm nay lợi nhuận của Ngân hàng Phát triển Cận Đông tăng vọt, đó là do tiền của Giáo Đình đã chui vào túi của chúng ta."

"Chỉ riêng khoản tiền các quý tộc địa phương trả nợ trước hạn đã vượt quá 80 triệu kim tệ. Nếu không có khoản tiền mặt này, chúng ta còn phải lo lắng về khủng hoảng thanh khoản của ngân hàng, lấy gì để chia hoa hồng cho họ?"

"Dù sao thì sau lần chia hoa hồng này, mọi người đã thu hồi vốn đầu tư. Sau này cho dù có tiếp tục đòi tiền ngươi thì họ cũng không vội vàng như vậy."

"Lát nữa ngươi đi trao đổi với các cổ đông một chút, để họ tăng cường hỗ trợ, giúp chúng ta phát triển nghiệp vụ ở ba quốc gia Trung đại lục."

"Trong ngân hàng có nhiều cổ đông như vậy, mọi người cùng nhau ra mặt. Chỉ cần phái người tới chào hỏi thôi, rất nhiều vấn đề khó khăn mà các ngươi đang bối rối đều sẽ được giải quyết một cách dễ dàng."

"Có khoản chia hoa hồng lần này làm cầu nối, ta nghĩ mọi người sẽ không từ chối!"

"Khi nghiệp vụ phát triển, lợi nhuận của ngân hàng sẽ tăng lên, và đương nhiên là hoa hồng sẽ càng nhiều."

"Nếu không làm được, vậy thì hãy phản hồi vấn đề này với các cổ đông, nói cho họ biết là có người cản trở, làm chậm việc kiếm tiền của mọi người."

Kế hoạch được thực hiện một cách chặt chẽ, Hudson mơ hồ nhận ra rằng Ngân hàng Phát triển Cận Đông còn có nhiều chức năng mới đang chờ hắn khai phá.

Ngay cả trong thời đại nông nghiệp, mạng lưới tài chính cũng đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Một khi nghiệp vụ của Ngân hàng Phát triển Cận Đông được mở rộng sang ba quốc gia Trung đại lục, liên minh năm nước sẽ liên kết về mặt tài chính.

Nắm trong tay mạng lưới tài chính của liên minh, cộng với uy tín của Hudson, sức ảnh hưởng của hắn trong liên minh chắc chắn sẽ tăng lên một bước nữa.

Thậm chí trong một số trường hợp còn có thể vượt qua quân chủ của một nước.

Ngoài lợi ích về mặt chính trị, lợi ích kinh tế cũng rất phong phú. Là ngân hàng duy nhất kết nối liên minh năm nước, gần như độc quyền về mặt tài chính, nên chắc chắn là tài nguyên cuồn cuộn.

Chương 1812: Chia Hoa Hồng (4)

Dừng lại một chút, Hudson tiếp tục bổ sung: "Lần chia hoa hồng này, ta sẽ không rút ra."

"Hoa hồng bằng tiền mặt thì cứ chuyển trực tiếp vào tài khoản công của Tuyết Nguyệt lĩnh, dùng để trả nợ ngân hàng. Hoa hồng bằng hiện vật, sau khi bán sẽ được dùng để trả nợ."

Đây là mô hình điển hình của việc từ tay trái qua tay phải, nhưng chỉ với một lần chuyển qua lại này, không chỉ gánh nặng về món nợ khổng lồ của Tuyết Nguyệt lĩnh có thể được nới lỏng, mà bảng cân đối kế toán của Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng tăng thêm một khoản tiền mặt.

Là cổ đông lớn, khoản hoa hồng mà Hudson có thể nhận được là một con số không nhỏ.

Nếu hoa hồng hàng năm của hắn được mang ra để trả nợ thì Tuyết Nguyệt lĩnh đang trên bờ vực phá sản sẽ trở thành khách hàng chất lượng tốt của ngân hàng.

Chuyển qua chuyển lại như vậy không phải do Hudson ăn no rửng mỡ, mà là làm cho các cổ đông và người gửi tiền xem.

"Vâng, thưa Công tước!"

"Sau khi vấn đề nợ nần của Tuyết Nguyệt lĩnh được giải quyết, từ nay về sau, rủi ro chính của ngân hàng chỉ còn lại một khách hàng có vấn đề, đó là chính phủ vương quốc!"

Rudolf hưng phấn nói.

Mặc kệ Hudson nghĩ như thế nào, thì kẻ đang ngồi trên cái ghế chủ tịch ngân hàng là ông ta đã quyết định phải phát triển ngân hàng kể từ khi nhậm chức.

Ngoài việc có Hudson đứng sau chỉ đạo ra, người chấp hành cụ thể là ông ta cũng có công lao to lớn trong việc Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể phát triển mạnh mẽ.

Chỉ có điều lời nói này lọt vào tai Hudson thì lại có chút ngượng ngùng. Hóa ra trong mắt của vị chủ tịch ngân hàng này, hai khách hàng vay nợ lớn nhất của ngân hàng lại là những "khách hàng có vấn đề".

Chính phủ Vương quốc thì không nói, trong tình trạng nợ nần chồng chất, không ai có thể nói rõ được là họ có thể trả nợ ngân hàng đúng thời hạn hay không.

Nhưng nếu kéo thêm cả Tuyết Nguyệt lĩnh vào thì lại có chút quá phận, Hudson lão gia hắn là loại người thiếu nợ không trả sao?

Tuyết Nguyệt lĩnh không có tiền, không có nghĩa là Hudson lão gia hắn không có tiền. Với số tiền tiết kiệm trong Ngân hàng Phát triển Cận Đông của hắn...

Hình như vẫn còn cách xa việc trả nợ. Nhưng đây không phải là trọng điểm, Hudson lão gia còn có rất nhiều tài sản khác, ví dụ như: cổ phần ngân hàng.

Đều là do di dân gây họa, việc mua sắm nô lệ với một số tiền lớn đã khiến cho nợ nần của lãnh địa tăng vọt.

Theo một nghĩa nào đó, cuộc khủng hoảng thanh khoản của Ngân hàng Phát triển Cận Đông chính là do khoản nợ khổng lồ mới của Tuyết Nguyệt lĩnh gây ra.

Ba mươi triệu, bốn mươi triệu, năm mươi triệu, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua mốc sáu mươi triệu.

Trả tiền?

Quả thực là chuyện cười, lãnh địa đang mua sắm bên ngoài với một số tiền lớn. Thuế của phủ lãnh chúa còn không đủ để chi trả cho chi phí hành chính tăng vọt. ...

Phỉ Thúy cung.

"Cái gì, Ngân hàng Phát triển Cận Đông chia hoa hồng rồi?"

Caesar IV hỏi với vẻ khó tin.

Ngay từ khi thành lập, Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã đi khắp nơi kéo người nhập bọn. Một thế lực lớn có tiền và có nguồn lực như Vương thất đương nhiên cũng đã sớm lọt hố.

Kết quả là Ngân hàng Phát triển Cận Đông mọc lên ngay trước mắt mọi người, trở thành gã khổng lồ trong ngành tài chính.

Là cổ đông của ngân hàng, ngoài việc được hưởng ưu đãi vay vốn, Vương thất còn chưa nhìn thấy một đồng kim tệ lợi ích nào.

Xét đến việc ngân hàng đầu tư mạnh vào chính trị ở Cận Đông, khả năng cao là không thu hồi được, Caesar IV đã chuẩn bị tinh thần cho việc đầu tư thất bại.

Thời gian ở tiền tuyến, y còn nhận được thư thông báo gia hạn nợ của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đối với các quý tộc tiền tuyến. Vốn tưởng rằng Hudson lại muốn huy động vốn để bổ sung dòng tiền cho ngân hàng.

Nào ngờ, phong hồi lộ chuyển lại đến nhanh như vậy. Ngân hàng Phát triển Cận Đông không những không ngửa tay xin tiền các cổ đông mà còn bắt đầu chia hoa hồng.

"Bệ hạ, ngài không nghe lầm, Ngân hàng Phát triển Cận Đông thực sự sắp chia hoa hồng. Người của chúng ta vừa từ đại hội cổ đông trở về, tin tức không thể sai được."

"Hoa hồng bằng tiền mặt đã được chuyển vào tài khoản của Vương thất, số tiền không phải là quá lớn, khoảng chừng bốn mươi vạn kim tệ."

"Phần lớn hoa hồng vẫn là hiện vật, giá trị cao hơn gấp đôi tiền mặt, có đủ các loại vật phẩm. Nhưng ngoài lương thực và vải vóc ra, còn lại phần lớn là đồ trang trí nghệ thuật và xa xỉ phẩm."

"Trước đây, những thứ này vô giá, nhưng giờ đã có giá mà không có thị trường."

"Nguyên soái Hudson vẫn giữ nguyên sự khôn khéo vốn có. Biết rằng những thứ này không dễ bán, nên trực tiếp chia cho các cổ đông, chứ không để lại ngân hàng thành hao hụt!"

Nghe lời phàn nàn của Cung tướng, Caesar IV mỉm cười. Đây mới là Hudson mà y quen, nếu không có chút toan tính nào, ngược lại sẽ làm y cảm thấy kỳ lạ.

"Ha ha..."

"Những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là có thể nhìn thấy tiền thu hồi được!"...

Ngân hàng Phát triển Cận Đông có hiệu quả rất cao, sau khi chia xong tiền mặt, hàng hóa cũng nhanh chóng được giao đến.

Những cổ đông ở trong khu vực ngân hàng hoạt động kinh doanh được giao hàng tận nhà, còn những người ở nơi xa thì hết cách rồi, chỉ có thể thông báo cho các cổ đông tự cử người đến lấy.

Đây đều là những vấn đề nhỏ, có một khoản hoa hồng lớn như vậy, dù phải tự mình đi lấy thì mọi người cũng cảm thấy rất vui lòng.

Đặc biệt là các quý tộc chủ đạo khoản đầu tư này càng cười không khép được miệng. Vài năm gần đây, Ngân hàng Phát triển Cận Đông liên tục huy động vốn, những người đã lên tàu như bọn họ đều phải gánh chịu áp lực rất lớn.

Mặc dù Ngân hàng Phát triển Cận Đông vẫn luôn có lợi nhuận, các hoạt động kinh doanh đều diễn ra tốt đẹp, nhưng vẫn không thấy được lợi ích thực tế, mọi người sẽ không cảm thấy yên tâm.

Chương 1813: Cây Cao Đón Gió Lớn (1)

Bây giờ thì không cần phải lo nữa, các cổ đông tham gia trước đây không chỉ thu hồi vốn đầu tư mà còn kiếm được một khoản tiền.

Các cổ đông tham gia sau, do giá cổ phiếu sau này quá cao nên lợi nhuận không được phong phú như vậy, nhưng cũng sắp thu hồi được vốn.

Dù sao thì số tiền hoa hồng cũng đã vượt quá số tiền huy động vốn. Những kẻ trước đây lén lút gọi Hudson là hấp huyết quỷ thì nay cũng chỉ có thể im lặng.

Tin tức tốt luôn luôn theo nhau mà tới, cùng với việc thu hoạch lương thực vụ xuân, tin tức về vụ mùa bội thu trên ruộng thí nghiệm đã lan truyền khắp vương quốc chỉ trong vòng một đêm.

Tự mình trải nghiệm là cách thuyết phục tốt nhất. Sử dụng "phân bón hóa học" và không sử dụng, chênh lệch năng suất rất rõ ràng.

Theo số liệu thống kê từ các địa phương, năng suất bình quân tăng khoảng 30 pound, có nơi năng suất thậm chí còn tăng tới 100 pound.

Nơi nào kỹ thuật canh tác càng lạc hậu thì năng suất lương thực càng tăng rõ rệt. Việc mở rộng kỹ thuật canh tác cũng thúc đẩy năng suất lương thực tăng lên.

Rất nhiều người cao hứng, nhưng cũng hối tiếc không thôi. Vì còn nghi ngờ trong lòng, nên ngoài việc thử nghiệm trên một mẫu ruộng thí nghiệm ra, họ không hề mở rộng thêm.

Lượng dữ liệu khổng lồ được các địa phương coi là tường thụy được trình báo lên trên, Caesar IV cười đến mức không khép được miệng.

Thời đại nông nghiệp phong kiến, quan trọng nhất là sản xuất lương thực. Giải quyết vấn đề lương thực là giải quyết được tám phần vấn đề xã hội.

Hai phần còn lại cũng sẽ được che đậy dần theo sự nâng cao của năng lực sản xuất.

Sản lượng lương thực tăng lên chỉ là khởi đầu, tiếp theo sẽ còn tác động đến mọi ngành nghề.

Caesar IV cầm hai nắm lúa so sánh, không thấy có gì khác biệt lớn, bèn lo lắng hỏi Cung tướng: "Đã cho người thử ăn chưa, những loại ngũ cốc được trồng bằng phân này có vấn đề gì không?"

Những điều mới mẻ luôn khó tránh khỏi sự nghi ngờ. Dù nhìn bề ngoài, hai loại ngũ cốc không có nhiều khác biệt, nhưng trong thâm tâm vẫn không tránh khỏi khó chịu.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Chúng thần không chỉ sắp xếp nô lệ thử ăn, mà còn mời vị Mục sư giỏi nhất đến để kiểm tra, có thể xác định là những loại ngũ cốc này không có vấn đề gì."

Bá tước Mitchell dõng dạc trả lời.

Sau khi mọi chuyện đều được xác định, ông ta mới dám báo tin vui cho Quốc vương. Nếu như cái gì cũng không biết, ong ta mới không ngu mà nhảy ra tự tìm phiền phức.

"Tốt, tốt, tốt!"

"Truyền lệnh xuống, yêu cầu các quý tộc địa phương mở rộng toàn diện kỹ thuật nông nghiệp mới này. Chín phần mười diện tích đất trong Vương thất lĩnh đều sử dụng kỹ thuật canh tác mới!"

Caesar IV lập tức quyết định.

Việc nâng cao năng suất đương nhiên là không thể bỏ qua. Nhưng cái cảm giác "ghê tởm" ở sâu trong lòng lại không thể vơi đi được.

Bên cạnh việc mở rộng kỹ thuật mới, Caesar IV cũng chuẩn bị sẵn đường lui. Lương thực được trồng bằng phân và nước tiểu sẽ được mang đi cho nông nô và dân tự do ăn, Quốc vương bệ hạ tôn quý sẽ không bao giờ ăn những loại lương thực này.

Nguyên nhân mà ruộng thí nghiệm có thể mở rộng thành công, một mặt là vì nể mặt Hudson, mặt khác là vì mọi người đều ôm hy vọng may mắn thành công.

Chỉ cần có thể tăng năng suất, bẩn hay sạch chỉ là vấn đề nhỏ. Các quý tộc lão ta lại không ăn, ai quan tâm đến việc nông nô ăn có sạch hay không chứ!

Trên thực tế, thức ăn của thời đại này vốn dĩ là "bẩn thỉu, ăn không bệnh".

Ngay cả vấn đề vệ sinh cá nhân của các quý tộc cũng chưa được giải quyết, nói gì đến nông nô ở tầng lớp thấp.

Nhìn chung, điều kiện vệ sinh của các quý tộc lớn sẽ tốt hơn một chút. Mặc dù họ cũng không thích tắm rửa, nhưng đây là thế giới siêu phàm, có rất nhiều biện pháp vệ sinh sạch sẽ.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, dù ở trong rừng sâu núi thẳm mười năm tám năm, ra ngoài vẫn phong độ nhẹ nhàng.

Kinh nghiệm sống của người bình thường hoàn toàn không áp dụng được với họ. Ví dụ như Hudson, hiện tại có thể làm được "Bụi" không dính vào người.

Nhưng đến tầng lớp dưới thì không được như vậy, vấn đề vệ sinh cá nhân hoàn toàn dựa vào ý thức tự giác. Nói họ bốc mùi hôi thối thì cũng không đến mức, nhưng cũng chẳng sạch sẽ gì.

Càng là những quý tộc sa sút, biểu hiện về mặt này càng kém. Trong thời đại này, việc đánh giá thân phận địa vị dựa vào ngoại hình có độ chính xác lên đến chín mươi chín phần trăm.

Sự thiếu sạch sẽ này không chỉ thể hiện ở hình ảnh cá nhân mà còn bao gồm các khía cạnh ăn, mặc, ở, đi lại.

Hoa quả rau củ hái xuống là có thể ăn; nước sông không chỉ để giặt giũ mà khi khát cũng có thể uống trực tiếp; bánh mì rơi xuống đất, nhặt lên vẫn có thể tiếp tục ăn...

May mắn thay, môi trường trên đại lục Aslante chưa bị ô nhiễm, thứ mà mọi người ăn đều là sản phẩm tự nhiên, vốn rất ít virus, nếu không không biết sẽ xảy ra bao nhiêu thảm kịch.

Mọi chuyện đều có hai mặt, những người lớn lên trong hoàn cảnh ác liệt không nhất định có thể trường thọ, nhưng hệ tiêu hoá chắc chắn là rất tốt.

"Ăn uống kham khổ", không chỉ là một thành ngữ, mà còn là một phần trong cuộc sống của mọi người.

"Bệ hạ, đến thời điểm này, thực ra ngài không cần phải hạ bất kỳ mệnh lệnh nào, các quý tộc bên dưới cũng sẽ tự mình mở rộng."

"Trong quá trình mở rộng kỹ thuật mới, có thể sẽ xảy ra các loại ngoài ý muốn. Lựa chọn tốt nhất là để các quý tộc tự thúc đẩy, tránh cho một số kẻ ngu ngốc học không giỏi, sau khi làm hỏng việc lại đổ lỗi cho ngài"

Bá tước Mitchell uyển chuyển khuyên.

Theo ông ta, Quốc vương nhà mình điểm nào cũng tốt, chỉ là quản có chút rộng. Ở một mức độ nào đó, điều này thực sự đã mở rộng vương quyền, nhưng đồng thời cũng làm tăng thêm nhiều rủi ro không cần thiết.

Chương 1814: Cây Cao Đón Gió Lớn (2)

Là một vị Quốc vương, Caesar IV đã không còn không gian tiến bộ nữa. Chỉ cần ổn là đủ rồi, hoàn toàn không cần thiết phải vội vàng thể hiện bản thân.

"Cung tướng, ta hiểu ý của khanh, nhưng mệnh lệnh vẫn phải ban hành."

"Cải cách đã tiến hành được lâu như vậy, đây là thành quả rõ ràng nhất. Gieo trồng vụ xuân tới sẽ áp dụng đại trà kỹ thuật mới, đến khi thu hoạch đến, mọi thứ sẽ khác!"

Caesar IV chậm rãi nói.

Thân phận khác nhau, cách suy nghĩ vấn đề cũng khác nhau. Phe cải cách đã làm ra không ít hành động, nhưng thành quả lại lác đác không có mấy.

Thành tích lớn nhất chính là đã bãi bỏ thuế quá cảnh giữa các lãnh địa, chi phí vận chuyển giảm mạnh, thúc đẩy phát triển công thương nghiệp.

Đáng tiếc đây là một chính sách dài hạn, trong một thời gian dài trong tương lai, tình hình thu thuế sẽ không thể nhìn thấy hồi báo.

Không phải quý tộc nào cũng có tầm nhìn xa, đại đa số quý tộc đều tầm thường vô vi, thiếu sức phán đoán chủ quan, rất dễ chỉ vì cái trước mắt.

Để cải cách có thể tiếp tục, phe cải cách cần phải có một thành tích có thể coi được, khiến các bên không còn lời nào để nói.

Kỹ thuật canh tác mới do Hudson làm ra, nhưng không có nghĩa là hắn có thể độc chiếm phần vinh quang này. Là quốc vương, Caesar IV cũng có thể tham gia vào.

Ngay cả khi chỉ là để đánh bóng tên tuổi, thì mệnh lệnh mở rộng này cũng phải được ban hành.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, chính phủ vương quốc bỗng chốc trở nên bận rộn."Phương pháp trồng trọt bằng phân bón hóa học" vốn bị mọi người ghét bỏ nay bỗng chốc trở thành một món hàng hot.

Không cần Hudson nhọc lòng, toàn bộ phe cải cách từ trên xuống dưới đều tích cực hành động. Có lẽ do thiếu người lãnh đạo mạnh mẽ, nên phe bảo thủ không dám nhảy ra quấy rối.

Chỉ là những ngày tháng tốt đẹp này lại là qua một ngày ít một ngày. Cùng với việc đi sâu vào cải cách, ngày càng có nhiều chỗ chạm đến lợi ích của các bên.

Rất nhiều quý tộc bị ảnh hưởng lợi ích, nên sự dung túng mà họ danh cho phe cải cách cũng đã chạm tới cực hạn.

Tám phần các điều khoản cải cách, sau khi truyền từ trung ương xuống địa phương, đã trực tiếp trở thành một tờ giấy lộn.

Điều tồi tệ hơn là không chỉ phe quý tộc bảo thủ chống đối cải cách, mà ngay cả nội bộ phe cải cách cũng bắt đầu chia rẽ về các vấn đề cụ thể trong cải cách. ...

"Chính phủ vương quốc muốn đánh thuế ngân hàng?"

Sau khi nhận được tin tức này, Hudson lập tức im lặng.

Quả nhiên là cây cao đón gió, Ngân hàng Phát triển Cận Đông không chia hoa hồng, hoạt động kinh doanh dù có hưng thịnh đến đâu, bên ngoài cũng chỉ ganh tị mà thôi.

Nhưng vừa mới phát một số tiền hoa hồng khổng lồ thì đã bị Bộ Tài chính đang khát tiền nhắm tới. Mặc dù hiện giờ chỉ mới có người đề xuất, còn chưa trở thành điều khoản pháp luật, nhưng Hudson cũng biết đề xuất này trở thành chính sách cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ngành tài chính vốn là ngành kinh doanh béo bở nhất. Đặc biệt là trong trường hợp không có bất kỳ sự giám sát nào, muốn kiếm tiền thực sự quá đơn giản.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông bắt đầu bằng "Mô hình Ponzi", nhưng vì ngân hàng kiếm được quá nhiều tiền nên đã cuối cùng đã biến thành một xí nghiệp thật sự.

Ẩn náu lâu như vậy, cuối cùng cũng bị nhắm tới. Một khi vương quốc đánh thuế ngân hàng, việc ban hành các chính sách giám sát khác chỉ là vấn đề thời gian.

Đương nhiên, quá trình này có thể sẽ rất dài. Dù sao, trước khi chứng kiến sự sụp đổ của ngân hàng, không ai biết được thứ này có sức sát thương lớn như thế nào đối với nền kinh tế.

Ngăn cản?

Với đội ngũ cổ đông của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, việc ngăn cản chính phủ vương quốc ban hành luật thu thuế cũng không phải là chuyện gì khó.

Nhưng người trong giới quý tộc, Hudson cũng là thân bất do kỷ.

Danh tiếng là trợ lực cho sự nghiệp, nhưng khi lên đến một mức độ nhất định, nó cũng sẽ trở thành gông xiềng.

Ví dụ như bây giờ: Hình tượng của Hudson chính là Nguyên soái Nhân tộc một lòng vì nước, là người lãnh đạo phe cải cách của vương quốc.

Những người khác có thể vì lợi ích của riêng mình mà cản trở phe cải cách, nhưng Hudson thì không được.

Chủ động gắn mác phe cải cách không phải làm cho thế hệ quý tộc lâu đời xem. Đối với những kẻ lõi đời trong chính trường hàng chục năm này, trừ khi họ chủ động phối hợp, nếu không Hudson không thể lừa được.

Thế hệ trẻ trong giới quý tộc mới là đối tượng mà Hudson muốn tranh thủ. Vừa hay phần lớn những người này đều là người ủng hộ phe cải cách.

Bất kể là để cứu vãn tài chính vương quốc, hay vì mở rộng sức ảnh hưởng của mình, Hudson đều nhất định phải đứng chung với phe cải cách.

Nếu đã chọn đội rồi thì không thể lơ lửng giữa hai phe được.

Phe cải cách có thể chạm đến lợi ích của người khác thì đương nhiên là cũng có thể chạm đến lợi ích của các đại lão. Nếu ngay cả người nhà cũng không ủng hộ cải cách thì việc cải cách của vương quốc không thể nào làm được.

"Công tước, tin tức từ Bộ Tài chính truyền ra. Nghe nói là do Bộ trưởng Nông nghiệp Bá tước Linares đề xuất, và nó đã gây ra một sự chia rẽ không nhỏ trong Bộ Tài chính."

"Tuy nhiên, cuối cùng những người ủng hộ vẫn chiếm đa số, chỉ là do sức cản quá lớn nên tạm thời chưa được đưa lên triều đình thảo luận."

"Gần đây, Bá tước Linares đã bí mật đến thăm một số quan chức cấp cao trong vương quốc để tranh thủ sự ủng hộ của họ."

"Ngài xem chúng ta có nên thực hiện một số biện pháp để ngăn chặn hành động của Bá tước Linares hay không?"

Nghe những lời của Jose, trên mặt Hudson tràn đầy phiền muộn. Loại chuyện này từ trước đến nay đều do Bộ Tài chính đứng đầu, một Bộ trưởng Nông nghiệp như Bá tước Linares chen vào làm gì.

Chương 1815: Cây Cao Đón Gió Lớn (3)

Cho dù là vì cải cách thuế, được Quốc vương phái tới làm trợ thủ, nhưng chỉ cần đi theo làm việc là được, cấp tiến như vậy để làm gì?

Hudson nhanh chóng nhận ra điều không ổn, có vẻ như hắn đã thực sự đắc tội với Bá tước Linares. Nếu không phải vì hắn nhảy vào tranh việc thì giờ đây ông ta vẫn là một nhân vật có tiếng nói trong vương quốc, chứ không phải chỉ là một người đi theo Bộ trưởng Tài chính.

Bị cướp mất công việc cũng không phải là chuyện gì to tát. Trong danh sách lục đại cự đầu trong triều đình, Bộ trưởng Nông nghiệp vốn là vị trí thấp nhất.

Nếu không phải để thể hiện cho bên ngoài thấy chính phủ vương quốc coi trọng nông nghiệp, có lẽ vị trí Bộ trưởng Nông nghiệp sẽ không có trong danh sách cự đầu.

So với những người khác, dù là về quyền lực hay ảnh hưởng chính trị, cũng đều yếu hơn nhiều.

Làm việc cho Bộ trưởng Tài chính cũng không có gì đáng xấu hổ. Dù sao thì địa vị chính trị cũng không còn không gian để giảm sút, không đáng phải so đo nhiều như vậy.

Nhưng cùng với sự thành công của cải cách nông nghiệp, mọi chuyện đã trở nên khác biệt.

Chưa nói đến chuyện chiến tích, Bá tước Linares đã gác trên lửa nướng. Ông ta chẳng làm gì cả, nhưng cái mũ "vô năng" lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Chịu thiệt thòi lớn như vậy, đương nhiên là phải tính sổ với Hudson. Đối mặt với một Nguyên soái Vương quốc cường thế, Bá tước Linares tự biết mình không phải là đối thủ, nên chỉ có thể sử dụng chiến thuật quanh co.

Đánh thuế ngân hàng cũng là một hình thức thu thuế, hoàn toàn có thể coi là một phần trong cải cách thuế.

Là một trong những người chịu trách nhiệm chính, việc Bá tước Linares đưa ra đề xuất như vậy hoàn toàn nằm trong phạm vi quyền hạn của mình.

Nhìn thấu sự thật, Hudson khẽ mỉm cười. Thoạt nhìn tưởng chừng như là tai bay vạ gió, nhưng ai nói đây không phải là cơ hội mới chứ?

Đã là đánh thuế thì đương nhiên không thể nhắm vào một mình Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nếu không thì là đang khi dễ đao của Hudson lão gia không còn sắc bén nữa.

Tất cả các ngân hàng thương mại đều phải chịu thuế của chính phủ vương quốc, đây quả thực là thảm kịch đối với các ngân hàng nhỏ.

Không có khả năng chống đỡ, chi phí vận hành vẫn luôn ở mức cao, việc tăng thêm một khoản thuế sẽ chỉ khiến áp lực đè nặng lên các ngân hàng.

Thậm chí không cần phải cố ý nhắm vào, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng đủ để khiến cho những ngân hàng nhỏ này phá sản.

Vô hình chung, đây cũng là cách nâng cao ngưỡng cửa gia nhập đối với các ngân hàng. Trong vài năm tới, những ngân hàng không có đủ tiềm lực tài chính và hậu thuẫn của cổ đông đứng sau không đủ mạnh mẽ sẽ đều bị phá sản.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã trở thành một gã khổng lồ, nhưng chỉ chiếm chưa đến 1/3 thị phần trong ngành cho vay tài chính của vương quốc.

Hai phần ba còn lại đã bị các ngân hàng vừa và nhỏ, thương hội, cho vay tư nhân, cho vay nặng lãi ở các địa phương chia cắt.

Một khi bắt đầu đánh thuế, việc trốn thuế đối với các khoản vay cá nhân đơn lẻ là rất đơn giản, nhưng các tổ chức có quy mô lớn sẽ khó trốn thoát.

Với tính chất máy móc của các quan chức chính phủ, rất có thể họ sẽ xếp các tổ chức này vào cùng một loại với ngân hàng để tiện quản lý sau này.

Sau khi áp đặt, các tổ chức có mô hình hoạt động lạc hậu và lợi nhuận mỏng có thể sẽ không thể tồn tại được.

Mặc dù việc nộp thuế sẽ khiến ngân hàng mất tiền, nhưng thị phần của ngân hàng sẽ tăng lên. Rốt cuộc là thiệt hay lợi, trong một thời gian ngắn không ai có thể nói rõ được.

"Cản trở?"

"Không!"

"Không chỉ không thể ngăn cản hành động của ông ta, mà còn phải đứng phía sau đổ thêm dầu vào lửa, thúc đẩy ông ta tiến lên."

"Việc gì cũng có hai mặt, một khi chính phủ vương quốc đánh thuế chúng ta, sau này muốn vay tiền sẽ không thể ưu đãi như trước, mọi chuyện đều phải được thực hiện theo quy định của ngân hàng."

"Nói với Rudolf là hãy cử người theo dõi sát sao các đối thủ cạnh tranh, thu thập dữ liệu hoạt động của họ."

"Nếu chính sách đánh thuế ngân hàng của chính phủ được xác định, những thứ này có thể trở thành vũ khí để tấn công các đối thủ cạnh tranh trong tương lai!"

Hudson cười ha hả nói.

Thuận thế mà làm mới là thượng sách!

Nộp thuế thì nộp thuế, dù sao chính phủ vương quốc cũng đang thiếu ngân hàng một đống nợ, còn chưa biết đến khi nào mới trả hết, cùng lắm thì cấn trừ thôi.

Còn về Bá tước Linares, người đã gây ra tất cả những chuyện này, Hudson tự nhận mình là một vị quý tộc rộng lượng, nên sẽ không so đo chút chuyện nhỏ này. ...

Phỉ Thúy cung.

Caesar IV, người đang tức sôi ruột, lúc này đang nhìn chằm chằm Bá tước Linares với vẻ mặt âm trầm, còn không ngừng phun nước bọt.

Chỉ là nhất thời không chú ý mà thôi, thân tín của mình liền gây ra một chuyện lớn như vậy. Việc đánh thuế ngân hàng về bản chất chính là đang đưa tay đòi tiền của đại quý tộc.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông có danh tiếng thịnh nhất, cũng là ngân hàng ăn nên làm ra nhất, nhưng những người chơi tham gia thị trường này cũng không chỉ có Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Các tổ chức tài chính lớn nhỏ ở các địa phương, nhà nào mà chẳng có quý tộc nắm thực quyền đứng sau ủng hộ.

Là quốc vương, Caesar IV cũng không thể siêu nhiên thế ngoại. Ngoài việc tham gia vào Ngân hàng Phát triển Cận Đông, Vương thất còn có một ngân hàng vương thất và một số tổ chức tài chính khác.

Trong nội bộ vương thất vốn đã có tranh cãi về việc có nên cải cách hay không, bây giờ lại bị chém một đao vào người, e rằng tâm lý mâu thuẫn sẽ càng lớn hơn.

Hơn nữa chuyện này còn là do thân tín của mình gây ra, Caesar IV nói mình không biết, bên ngoài cũng sẽ không tin.

Chương 1816: Thiên Nữ Vận Rủi

"Bệ hạ, Thần . . . Thần..."

Nhìn vẻ mặt ấp a ấp úng của Bá tước Linares, cơn giận của Caesar IV bỗng chốc nguội đi vài phần. Dù sao cũng là thành viên của tổ chức Tiềm Long, đãi ngộ không thể ngang bằng với những kẻ dưới trướng bình thường.

"Thôi được rồi, chuyện này là do ngươi gây ra, vậy thì nhất định phải giải quyết hậu quả."

"Linares, ta hy vọng ngươi có thể rút ra bài học từ chuyện này, đừng làm việc theo cảm tính, bình thường phải động não nhiều hơn."

"Những chỗ khác đều dễ nói, riêng về Nguyên soái Hudson, ngươi tự đi giải thích. Tóm lại, không thể để hắn nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến ta!"

Caesar IV nói với vẻ mặt không vui.

Vừa nhận được hoa hồng từ Ngân hàng Phát triển Cận Đông, quay đầu lại đâm sau lưng một dao, điều này không phù hợp với chuẩn mực hành xử của giới quý tộc đương thời.

Một khi bị truyền ra ngoài, ai còn dám hợp tác với y nữa! Hơn nữa, Ngân hàng Phát triển Cận Đông có quá nhiều cổ đông, ngay cả vương thất cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Muốn cắt thịt từ trên người họ, dù sao cũng phải đưa ra một lý do hợp lý.

Caesar IV không quan tâm Bá tước Linares làm như thế nào, dù sao y chắc chắn sẽ không thể gánh trách nhiệm này.

"Xin bệ hạ yên tâm! Thần nhất định sẽ xử lý việc này thỏa đáng, sẽ không gây thêm phiền phức cho ngài."

Bá tước Linares vội vàng trả lời.

Mồ hôi lạnh trên trán đã tố cáo sự chột dạ của ông ta. Lúc đầu chỉ là phẫn nộ nhất thợ, muốn trả thù một lần, không ngờ lại liên quan đến quá nhiều vấn đề như vậy.

Nếu không phải vì Caesar IV nói ra, Bá tước Linares cũng không biết là Ngân hàng Phát triển Cận Đông có hơn trăm vị cổ đông, đồng thời mỗi một vị đều là đại nhân vật uy chấn bát phương.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, ông ta tuyệt đối sẽ không đụng đến con quái vật khổng lồ này. Đáng tiếc là hiện thực không có nếu như, chuyện trong chính trị đều là nước đổ khó hốt.

Bất kể Bá tước Linares có muốn hay không, đề xuất đánh thuế ngân hàng là do ông ta đưa ra trước.

Muốn thu hồi cũng không được, bởi vì đây là điều mà phe cải cách mong muốn, và cũng là điều mà Caesar IV muốn thúc đẩy!...

Lương thực bội thu, đồng thời với việc thúc đẩy kỹ thuật nông nghiệp mới chính là tiệc ăn mừng.

So với các bữa tiệc mừng công trước đây, lần này chính phủ vương quốc đã hào phóng hơn nhiều.

Không chỉ thịt Ma thú được dọn lên bàn tiệc, mà ngay cả những loại gia vị hiếm thấy thường ngày cũng bắt đầu được cung cấp không giới hạn trong bữa tiệc.

Nghe nói sau khi nhận được tin bội thu, tâm trạng của Quốc vương bệ hạ rất tốt, liền hào phóng cống hiến hương liệu mà vương thất trân tàng.

Nếu không phải biết rằng khi Ngân hàng Phát triển Cận Đông tiến hành chia hoa hồng bằng hiện vật, các cổ đông đã được phát một lượng lớn gia vị, có lẽ Hudson sẽ tin.

Tính theo giá cả, những loại gia vị này đắt hơn hoàng kim nhiều. Cùng một trọng lượng, nhưng hoàng kim không thể đổi được hương liệu có cùng trọng lượng, dù là gấp 10 lần cũng không đổi được.

Không còn cách nào, những loại gia vị này không được sản xuất ở đại lục Aslante, mà là đến từ hải ngoại xa xôi.

Cụ thể sản xuất ở đâu, ngoài Vương quốc Iberia độc quyền buôn bán hương liệu ra thì không ai biết rõ.

Dù sao những thứ được bày bán đều là dạng bột đã qua chế biến, muốn thử trồng cũng không có cơ hội.

Điều quan trọng nhất là những loại gia vị này không thể nào bảo quản được lâu, sau một năm rưỡi liền sẽ biến chất.

Hương vị thơm ngon kết hợp với sự khan hiếm, những loại gia vị đến từ hải ngoại này rất được ưa chuộng trong giới quý tộc đại lục.

Đương nhiên, trong này không bao gồm một "kẻ quê mùa" là Vương quốc Alpha.

Ngoài các đại quý tộc, các quý tộc vừa và nhỏ rất ít sử dụng những thứ xa xỉ này.

Nhất là mấy năm gần đây, đại gia hầu bao đều không giàu có, trên yến hội đã rất ít xuất hiện những này xa xỉ phẩm.

Có thể thấy là việc chia hoa hồng bằng hiện vật cũng rất có lợi, nó trực tiếp nâng cao chất lượng cuộc sống của các cổ đông.

Tuy nhiên, tâm trạng tốt đẹp này của Hudson không kéo dài được bao lâu. Là đại công thần, hắn cũng nhận đến "phần thưởng hậu hĩnh" từ Caesar IV.

Là một đống đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật, nghe nói còn có cả văn vật hơn tám ngàn năm trước.

Thời gian trong thế giới siêu phàm không không đáng giá, quý tộc có thể dễ dàng truyền thừa vài trăm năm, những thứ của vài trăm năm trước không thể gọi là văn vật được.

Nếu không có hơn ngàn năm tuế nguyệt thì cũng chỉ là thương phẩm bình thường.

Đồ cổ hơn tám nghìn năm trước, nếu là ở trong thời bình thì chắc chắn sẽ có giá trị liên thành.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, nó chỉ còn giá trị về mặt trang trí.

Về mặt lý thuyết, nó vẫn có giá trị không nhỏ, nhưng muốn mọi người bỏ ra số tiền lớn để mua là không thể nào.

Có lẽ tại Nam đại lục còn có một số quý tộc thực sự yêu thích những thứ này, nhưng ở trong Vương quốc Alpha, không có nhiều quý tộc đánh giá cao những thứ này.

Nếu không phải để hòa nhập, Hudson nghi ngờ rằng quý tộc vương quốc sẽ ghét bỏ những thứ này chiếm chỗ.

Dù sao, muốn bảo tồn những món đồ cổ này cũng cần tiêu hao nhân lực, tài lực và vật lực.

Không chỉ Hudson nhận được phần thưởng, mà một nhóm quan chức cấp cao thuộc phe cải cách cũng đều có phần, chỉ là phần thưởng của Hudson nhiều hơn một chút.

Khi những món đồ này đến tay giới quyền quý, đương nhiên là sẽ không thiếu người mua, giá trị cũng sẽ tăng lên.

Tất nhiên, mang ra bán là không thể nào. Giá trị đắt nhất của những phần thưởng này không phải là giá trị của bản thân nó, mà là vinh quang mà nó mang lại.

Sự thật chứng minh, trên thế giới này không có hàng hóa nào bị phế cả, quan trọng là xem nó nằm trong tay ai.

Chương 1817: Thiên Nữ Vận Rủi (2)

Đồ cổ, tác phẩm nghệ thuật đối với Ngân hàng Phát triển Cận Đông là hàng ế. Nhưng khi được phân phát cho các cổ đông, chúng lại có giá trị ngay lập tức.

Hudson lập tức hiểu rõ, có lẽ sau này khi chia cổ tức, không cần phải thành thật đưa tiền mặt nữa.

Hàng ế ẩm tồn kho cũng hoàn toàn không cần phải bán tháo, mà cứ chia trực tiếp cho các cổ đông xử lý là được.

Vừa thanh lý được hàng tồn kho, giảm bớt tổn thất trên sổ sách, vừa có thể đảm bảo mỗi năm đều có thể chia cho các cổ đông một khoản hoa hồng khổng lồ.

Tư duy mở ra, Hudson liền rộng mở trong sáng.

Nếu hàng hóa ế ẩm có thể chia làm cổ tức thì những khoản nợ quá hạn cũng có thể mang ra chuyển nhượng.

Có tài sản thế chấp nhưng không tiện xử lý thanh lý, cũng có thể cho vào phần cổ tức, giao cho các cổ đông địa phương xử lý!

Theo cách chơi mới này, có lẽ trong tương lai một khoảng thời gian rất dài, sổ sách của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đều sẽ vô cùng sạch sẽ.

Yến hội bắt đầu không bao lâu, Hudson lại bị một đám tiểu thư quý tộc vây quanh.

Hết cách rồi, thế hệ trẻ ưu tú trong nước giờ đây được chia ra thành hai nhóm.

Một số đi theo bậc cha chú chiến đấu tại Giáo Hoàng quốc, một số khác thì là quân chủ lực của phe cải cách, rải rác khắp cả nước để thúc đẩy sự nghiệp cải cách.

Tầng lớp quyết sách của vương quốc tham gia buổi tiệc ăn mừng này đều là những ông già, khi đứng chung với bọn họ, Hudson liền trở nên nổi bật.

Còn về những công tử của các gia tộc xuất hiện trên yến tiệc, họ chỉ đơn giản là bị tiểu thư quý tộc này phớt lờ.

Tại Alpha vương quốc, không quan tâm là con ông cháu cha cấp bậc gì, kẻ không có năng lực là sẽ không được hoan nghênh.

Đương nhiên, họ cũng không hề nhàn rỗi. Các tiểu thư quý tộc hàng đầu chướng mắt, nhưng còn có nhóm quý bà góa chồng thích phi công.

Đối mặt với sự ghen tị của mọi người, Hudson cảm thấy rất bất lực. Người khác đến dự tiệc để săn người đẹp, còn hắn đến dự tiệc thì bản thân lại trở thành con mồi.

So ra mà nói, ở trong vòng tròn của các tiểu thư quý tộc trẻ tuổi an toàn hơn nhiều, ít nhất là khi ở trước mặt mọi người, mọi người đều rất thận trọng.

Ánh mắt của đám quý bà kia mới thực sự như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Đặc biệt là những người đã kết hôn vài năm mà không có con, ánh mắt càng thêm nóng bỏng. Hudson không muốn dính líu đến loại chuyện như "Mượn giống" này.

Khác với thế giới bình thường, thế giới siêu phàm có nhiều cách để kiểm tra huyết thống. Một khi bị phát hiện, lập tức sẽ gây ra một chấn động lớn.

Nhưng những vụ bê bối về huyết thống bị phanh phui vẫn liên tục xảy ra.

Đây đều là bị ép mà ra.

Tuyệt tự, đối với bất kỳ quý tộc nào cũng là một đả kích trọng đại.

Vương quốc Alpha liên tục chinh chiến, việc vô tình bị thương đến chỗ hiểm tuy ít xảy ra, nhưng cơ số lớn thì vẫn sẽ xuất hiện.

Đối với những quý tộc này, họ chỉ có hai lựa chọn: một là chấp nhận thực tế tuyệt tự; hai là mạo hiểm mượn giống để duy trì truyền thừa gia tộc.

Đặc biệt là những gia tộc ít người, để bảo toàn truyền thừa gia tộc, họ bắt buộc phải mạo hiểm.

Dù sao chỉ cần người trong nhà giấu kỹ thì người ngoài sẽ không biết. Không ai phát hiện ra thì có thể coi như con ruột để kế thừa gia sản.

Ngoài việc trong lúc một mình ở một mình thì trong lòng không thoải mái lắm, lúc bình thường sẽ không có ảnh hưởng gì.

Đã luân lạc đến mức phải mượn giống thì chắc chắn phải chọn người có huyết thống tốt. Một người xuất sắc toàn phương diện như Hudson đã trở thành mục tiêu săn lùng của nhiều quý bà.

Chỉ cần kế hoạch thành công, những vấn đề sau này đều không thành vấn đề. Ngay cả khi vô tình bị lộ ra ngoài, mọi người cũng sẽ giả vờ không biết.

Theo Hudson biết, còn có một số quý tộc nhỏ mất chức năng duy trì nòi giống, vì sự phát triển của bản thân mà cố ý cưới tình nhân của đại quý tộc.

Đời sống riêng tư trong giới quý tộc thực sự rất hỗn loạn. Tuy nhiên, đây là chuyện người tình ta nguyện, Hudson không có thời gian để xen vào.

Hắn chỉ đơn giản nói đùa một câu mà đã nhận được vô số tiếng cười vui vẻ của các tiểu thư quý tộc. Quả nhiên, con người khi thành công chính là lúc có sức hút nhất.

Chỉ mới lơ đãng một chút, công chúa Madeleine đã khoác lấy cánh tay rồi tựa vào người hắn.

Nếu là một quý bà làm vậy, Hudson cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu đổi thành công chúa một nước thì lại khác.

Theo Hudson biết, Công chúa Madeleine cũng không phải là người phóng túng, ngay cả tin đồn cũng rất ít khi xuất hiện.

Lờ mờ, Hudson phát hiện ra điều không ổn. Vài năm trước, Công chúa Madeleine đã tính đến chuyện liên hôn, tính tuổi tác thì cũng đã đến lúc công chúa nên xuất giá rồi.

Theo cách nói thông tục trên đại lục Aslante: Vương tử ba mươi tuổi vẫn còn rất trẻ, công chúa hai mươi tuổi đã là gái già rồi.

Để liên hôn chính trị, vương tử chờ mười năm tám năm mới kết hôn cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng công chúa thì không được!

Mối tình chị em thì được, nhưng không thể chênh lệch quá lớn, ngoài nhu cầu chính trị, thông gia vương thất còn phải cân nhắc đến việc sinh sôi nảy nở đời sau.

Trong ấn tượng của Tại Hudson, công chúa Madeleine đã qua hai mươi tuổi, trong tình huống bình thường thì đã sớm nên cử hành hôn lễ rồi.

Thời nay không giống ngày xưa, Vương quốc Alpha đang như mặt trời ban trưa, ảnh hưởng trên đại lục tăng vọt, khả năng đối phương hủy hôn gần như bằng không.

Thành viên vương thất đều đã trưởng thành, nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo.

Nếu bản thân còn chưa kết hôn, Hudson cảm thấy mình thật sự có khả năng mê hoặc Công chúa Madeleine, diễn một màn tư định chung thân.

Ngay cả khi mất mặt, khả năng cao là Vương thất cũng sẽ thừa nhận. Lôi kéo một vị Nguyên soái có lợi cho việc củng cố vương quyền, giá trị không kém gì việc thông gia chính trị với các vương thất khác.

Chương 1818: Thiên Nữ Vận Rủi (3)

"Công chúa điện hạ, xin hãy chú ý hoàn cảnh!"

Vừa dứt lời, Hudson mới phát hiện ra điều bất thường. Hóa ra những tiểu thư quý tộc vây quanh hắn đột nhiên tản ra, trong góc chỉ còn lại hai người.

Một hai người lui thì có thể là hiểu lầm. Nhưng nhiều người như vậy cùng rời đi, rõ ràng là có ý đồ.

"Công chúa điện hạ, người không sợ truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh sao?"

Hudson hạ giọng nói.

Cùng một chuyện, nhưng xảy ra với người đã kết hôn và người chưa kết hôn thì hậu quả sẽ hoàn toàn khác nhau.

"Xem ra Nguyên soái vẫn chưa biết!"

"Thanh danh, thanh danh của ta còn có thể tệ hơn nữa sao?"

"Hai vị Vương tử đã đính hôn với ta trước đây đều đột ngột qua đời. Vị vương tử thứ ba vừa đính hôn với ta thì bỗng mắc bệnh nặng, khiến cho đối phương vội vàng hủy bỏ hôn ước."

"Điều tồi tệ hơn là sau khi hủy hôn ước, đối phương lại hồi phục giống như kỳ tích, nghe nói là chẩn đoán nhầm!"

"Danh tiếng hiện giờ ta trong giới vương thất đã khiến cho người nghe sợ mất mật, có lẽ đời này cũng không thể nào gả đi được!"

Nghe câu trả lời u oán này, không hiểu sao Hudson lại rất muốn cười.

Hắn đã từng gặp người xui xẻo, nhưng xui xẻo giống như vậy thì quả thực không nhiều. Chẳng nói đến thế giới siêu phàm, ngay cả ở Lam Tinh, trải nghiệm như vậy cũng có thể dọa cho rất nhiều người bỏ chạy.

Đương nhiên, với thân phận và địa vị của Công chúa Madeleine, chỉ cần Vương thất chịu hạ thấp tiêu chuẩn một chút thì vẫn sẽ có dũng sĩ dám đến cầu hôn.

"Công chúa điện hạ, không cần để ở trong lòng, những chuyện này đều chỉ là ngoài ý muốn!"

Hudson cố nhịn cười an ủi.

"Hừ!"

"Nếu chỉ có ba kẻ xui xẻo thì không nói, vấn đề là hiện giờ ai đến gần ta, người đó liền xui xẻo."

"Nửa năm trước, người thừa kế của gia tộc Hoyle theo đuổi ta, khi đi săn bắn đã vô tình bắn trúng một con Ma thú Thánh Vực đang đi lang thang, lập tức bị đối phương vỗ thành thịt băm."

"Năm tháng trước, người thừa kế gia tộc Taylor theo đuổi ta, vừa chuẩn bị đồng ý hẹn hò với y thì y lại đột nhiên bỏ mạng trong thảm họa ma tai."

"Bốn tháng trước. . ."

Không đợi Madeleine công chúa nói hết lời, Hudson đã hiểu rõ mọi chuyện, đây nào phải xui xẻo đơn thuần, rõ ràng lời nguyền biết đi mà.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho dù là trùng hợp thì cũng sẽ không ai tin.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Công chúa Madeleine không chỉ bị đưa vào danh sách đen thông gia của Vương thất, mà các quý tộc lớn cũng đồng loạt đưa cô vào danh sách đen.

Những người theo đuổi cô trước đây, nếu còn có thể tiếp tục kiên trì, thì đó chắc chắn là tình yêu đích thực vượt qua sống chết, bởi vì thực sự sẽ chết!

"Công chúa điện hạ, chúng ta không có thù oán gì chứ?"

Hudson hỏi với vẻ không chắc chắn.

Mặc dù sự tồn tại của hắn là một mối đe dọa nhất định đối với vương quyền, nhưng lợi ích mà hắn mang lại còn lớn hơn nhiều, còn lâu mới đến mức phải qua cầu rút ván.

Phái vị đại sát khí này tới đây sớm như vậy thì có vẻ hơi quá đáng.

"Hudson, ngươi có ý gì?"

"Chẳng lẽ bổn công chúa. . ."

Không đợi công chúa Madeleine nói tiếp, Hudson đã vội vàng vươn tay bịt kín miệng công chúa. Nơi này tuy hơi vắng vẻ, nhưng gần đó cũng có không ít khách mời.

Hét lớn như vậy, cả hai sẽ cùng nhau chết xã hội. Công chúa Madeleine suy sụp tinh thần có thể vò đã mẻ không sợ rơi, nhưng Hudson lại không muốn chịu chung số phận.

"Công chúa điện hạ, cô muốn làm gì?"

"Đừng quên thân phận của cô, một khi làm cho vương thất hổ thẹn, cuộc sống tương lai của cô sẽ rất khổ!"

Nghe lời cảnh cáo của Hudson, Công chúa Madeleine cũng tỉnh táo lại, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tình cảnh hiện giờ của nàng đã rất lúng túng rồi, nếu như lại gây ra chuyện gì nữa thì sẽ thật sự là bi kịch.

"Nguyên soái cứ yên tâm, ta không có ác ý. Chỉ là muốn chứng minh với bên ngoài rằng, ta không phải là Thiên nữ vận rủi gì đó, xóa bỏ những lời đồn bất lợi kia."

"Đại mục thủ đã kiểm tra dùm ta, trên người ta không có bất kỳ lời nguyền nào."

"Để tránh gặp thêm một kẻ xui xẻo rồi lại xảy ra bất trắc, khiến cho danh tiếng của ta trở nên càng thêm thối tệ, chỉ có thể đến đây tìm kiếm sự giúp đỡ của Nguyên soái."

"Dù sao với thực lực của ngài, cho dù thật sự xảy ra biến cố, kẻ xui xẻo cũng là người khác!"

Vừa nói, tâm hồn to tròn của công chúa Madeleine đã áp sát vào người Hudson, bày ra vẻ mặt mặc chàng ngắt lấy.

Mặc dù nhan sắc tuyệt đẹp, nhưng trong lòng Hudson lại chẳng dám có ý nghĩ gì. Lỡ như vị này thực sự là "Thiên nữ vận rủi", chẳng phải là sẽ chết dưới hoa mẫu đơn.

"Công chúa điện hạ, chuyện này chúng ta để sau rồi hãy bàn. Bây giờ đã không còn sớm, lát nữa ta còn có một cuộc họp quan trọng, xin cáo lui trước."

Nói xong, Hudson vội vàng rời đi. Không trốn không được, trước khi xác định được sức sát thương của Công chúa Madeleine, anh ta không muốn đặt mình vào nguy hiểm trong thời gian dài.

Thời gian họp không phải bây giờ, nhưng có thể tiến hành sớm hơn. Dù sao Hudson cũng quyết định rồi, sau khi họp xong hắn sẽ ngay lập tức chuồn khỏi đây.

Còn vấn đề của Công chúa Madeleine, cứ giao cho vương thất tự xử lý đi!

Thật sự không được thì còn có thể đi tìm những tên Vu sư, thầy bùa, thầy bói, Áo Thuật sư. . . . . .

Đại điện Vương cung, đám quan đại thần bị Hudson kéo đến, mặt ai nấy cũng đều đỏ bừng vì rượu, hoàn toàn không liên quan đến hình ảnh nghiêm túc thường ngày.

Một số người có tửu lượng kém lúc này đã say bí tỉ. Nhưng mà không sao, dù sao họ cũng chỉ có tư cách dự thính.

Trên triều đình lúc này, người có tư cách tham gia vào việc ra quyết định tổng cộng chỉ có tám người.

Ngoài Hudson và Caesar IV ra, sáu người khác đều là những ông già, ai nấy đều đã bắt đầu dưỡng sinh rồi.

Chương 1819: Thu Thuế

"Xin lỗi các vị, vừa mới nhận được tin tức, Đế quốc Thú Nhân xảy ra một chút biến cố nhỏ, tôi phải nhanh chóng trở về xử lý, vì vậy chỉ có thể dời thời gian họp sớm hơn."

Hudson đã sử dụng cái cớ vạn năng này vô số lần rồi, và lần nào cũng đều vô cùng hiệu quả.

Liên quan đến Thú nhân, mọi người đã quen với việc cẩn trọng trong ba trăm năm, nhất thời chưa thể thay đổi tâm lý.

"Nguyên soái không cần phải như vậy, cũng là vì Vương quốc."

"Tể tướng, khanh tới chủ trì cuộc họp hôm nay đi!"

Vừa nói, Caesar IV vừa liếc nhìn Hudson với ánh mắt áy náy. Rõ ràng là y cũng đã nhận được tin tức về chuyện xảy ra trong bữa tiệc vừa rồi.

Dù sao cũng là em gái ruột của mình, dù bình thường y cũng vô cùng sợ hãi, nhưng y vẫn hy vọng có người có thể phá vỡ "lời nguyền".

Nhìn khắp Vương quốc Alpha, thậm chí cả đại lục Aslante, chỉ có Hudson là người có thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề nhất.

Cho dù là đi săn gặp Ma thú Thánh Vực, hay tình cờ gặp phải ma tai, cũng đều là những vấn đề nhỏ không đáng kể.

Tể tướng Hầu tước Delgado gật đầu với Quốc vương một cái rồi đứng lên nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến đây vẫn là vì vấn đề cải cách thuế."

"Mặc dù trước mắt cải cách đã đạt được một số thành tựu nhất định, nhưng không có hiệu quả tức thì đối với tài chính của vương quốc."

"Bây giờ cần xem xét việc thiết lập các loại thuế phụ, ví dụ như vấn đề đánh thuế đối với các doanh nghiệp tài chính như ngân hàng."

"Bá tước Linares, dự thảo này là do ông đề xuất. Ông cũng là người nghiên cứu vấn đề này sâu sắc nhất, nên hãy nói trước đi!"

Trong chính trị,"đùn đẩy trách nhiệm" là một môn học bắt buộc. Quốc vương đã giao đống phiền phức này cho Tể tướng, Tể tướng lại đổ hết vấn đề này cho kẻ xui xẻo hơn là Bá tước Linares.

Không phải là họ thiếu trách nhiệm, mà là vì nhóm lợi ích bị ảnh hưởng quá lớn, không hề nhỏ hơn rủi ro khi bãi bỏ chế độ nhận thầu thuế.

Trước đây mọi người cùng nhau ra quyết định, cùng nhau gánh vác áp lực, bây giờ "cắt trúng thịt" của phe cải cách, đương nhiên là không thể chơi theo kiểu đó.

"Nếu Tể tướng đã nói vậy, vậy thì ta liền nói vài câu!"

"Về vấn đề đánh thuế đối với doanh nghiệp tài chính, thực ra bộ phận thuế đã có ý định này từ lâu rồi. Tuy nhiên, vì trong số này có nhiều ngành công nghiệp mới nổi, nhất thời không thể hiểu rõ logic vận hành, nên mới trì hoãn lại."

"Qua thời gian dài quan sát, chúng tôi nhận thấy lợi nhuận của doanh nghiệp tài chính tương đối cao, thậm chí lợi nhuận có thể vượt qua các ngành công nghiệp bạo lợi như sòng bài, nhà thổ, v. v. , do đó việc chỉ đơn thuần thu thuế mở cửa đã trở nên không phù hợp."

"Cân nhắc đến việc tính toán lợi nhuận cụ thể quá khó khăn, cá nhân tôi cho rằng cách ổn thỏa nhất chính là đánh thuế trực tiếp vào lãi suất vay, mức thuế cụ thể trước tiên áp dụng thử là ba mươi phần trăm tổng số tiền vay."

Bá tước Linares vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Hudson, đáng tiếc là hắn không có bất kỳ biểu hiện gì.

Trong thâm tâm, Hudson đã sớm thăm hỏi cả dòng họ của Bá tước Linares. Trực tiếp thu 30% thuế vay, hóa ra tên này thật sự là một con gà trong ngành tài chính!

Nếu dựa theo mức thuế suất này, hoặc là lãi suất vay tăng thêm ba mươi phần trăm, hoặc là tất cả các ngân hàng vừa và nhỏ đều phải đóng cửa.

Các ngành công nghiệp khác liên quan đến vay mượn sẽ chịu ảnh hưởng lớn hơn nữa. Khi liên quan đến độ khó tính toán, rất có thể sẽ bị áp dụng một cách cứng nhắc, trực tiếp thống kê theo doanh thu.

Ngoài việc cho vay nặng lãi không bị ảnh hưởng ra, các hoạt động vay mượn bình thường đều sẽ bị ảnh hưởng.

Rõ ràng là Bá tước Linares chỉ nhìn thấy được lợi nhuận khổng lồ của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nhưng lại bỏ qua việc lợi nhuận khổng lồ này chủ yếu đến từ đòn bẩy.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông là người đi đầu, sớm xây dựng được uy tín thương mại, có thể sử dụng kim phiếu để chơi đòn bẩy, từ đó kiếm được lợi nhuận khổng lồ, nhưng không có nghĩa là các doanh nghiệp tài chính khác cũng có thể theo kịp.

Chắc là Bá tước Linares nghĩ rằng vốn của ngân hàng không mất phí, trong quá trình vận hành cũng không tốn tiền, vay cũng không có rủi ro, chỉ cần nằm cũng có thể kiếm được lợi nhuận đầy bồn đầy bát.

Nếu Ngân hàng Phát triển Cận Đông không tăng lãi suất, các ngân hàng vừa và nhỏ khác cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ để giữ chân khách hàng tốt.

Có thể kiếm lời hay không thì còn phải xem năng lực kiểm soát rủi ro và năng lực kiểm soát chi phí của mọi người. Nếu thao tác không tốt, lỗ nặng cũng không có gì là lạ.

"Mọi người đừng có nhìn ta như vậy!"

"Mọi người đều biết, gia tộc Koslow có liên quan đến hoạt động ngân hàng, với tư cách là người trong cuộc, ta nhất định phải tránh hiềm nghi trong loại chuyện này."

"Nên quyết định thuế suất và trưng thu cụ thể như thế nào, các vị thương lượng là được. Chỉ cần làm được công chính và công bằng, ta đều sẽ ủng hộ!"...

Một câu "Tránh hiềm nghi" đã khiến Hudson từ một nhân vật chính biến thành quần chúng ngồi hóng chuyện. Điều này khiến cho đám vương công đại thần đang chuẩn bị cò kè mặc cả bị choáng váng.

Người trong cuộc đều không quan tâm, bọn họ mặc cả như thế nào đây?

Không phải ai cũng là tay mơ về tài chính giống như Bá tước Linares. Tể tướng Delgado có xuất thân Bộ trưởng Tài chính đã nhanh chóng nhận ra điều bất thường.

Mặc dù chưa từng kinh doanh ngân hàng, nhưng ông ta hiểu rõ rằng kinh doanh cần có chi phí.

Nếu ngân hàng không thay đổi chi phí hoạt động và không tăng lãi suất cho vay, vậy thì khoản thuế được rút ra này sẽ được lấy từ lợi nhuận ròng.

Ngay cả khi lợi nhuận ròng có thể đạt 50%, khoản thuế này cũng lấy đi 60% lợi nhuận của ngân hàng.

Chương 1820: Thu Thuế (2)

Hút máu ác như vậy đã chạm tới lợi ích của quý tộc, họ không nổi giận mới là lạ.

Ban đầu, họ dự định mặc cả với Hudson, tìm hiểu về hoạt động kinh doanh của ngân hàng trước khi xác định mức thuế cụ thể, nhưng hai bên đều không hợp tác.

Mặc dù Bá tước Linares đưa ra mức lãi suất cao ngất ngưởng 30%, nhưng Hudson vẫn không hề nao núng.

Không còn cách nào khác, Hầu tước Delgado chỉ đành nhìn Caesar IV với ánh mắt cầu cứu.

Nhiều người trong số những người có mặt ở đây đều đã đầu tư vào ngân hàng, nhưng chỉ có gia tộc Koslow và Vương thất mới có kinh nghiệm quản lý ngân hàng.

"Khụ khụ..."

Sau khi giả vờ ho hai tiếng, Caesar IV từ từ lên tiếng: "Lợi nhuận của ngân hàng không cao như những gì các khanh đã nghĩ. Sau khi khấu trừ chi phí hoạt động, chi phí vốn, lợi nhuận và rủi ro lỗ vốn, lãi suất cho vay phải đạt ít nhất là 7-8% mới có thể hòa vốn."

"Hiện tại, chỉ có Ngân hàng Phát triển Cận Đông mới có thể giảm chi phí."

"Nếu trực tiếp áp dụng mức thuế 30% thì chắc chắn sẽ dẫn đến lãi suất cho vay tăng cao, ảnh hưởng nghiêm trọng đến quá trình phục hồi kinh tế trong nước."

Đây đều là sự thật, vì chi phí hoạt động của Ngân hàng Vương thất cao như vậy.

Chi phí hoạt động của hầu hết các ngân hàng trên thị trường cũng không kém hơn là bao, thậm chí còn cao hơn.

Một mặt là quy mô quá nhỏ, không thể khấu trừ chi phí hoạt động. Mặt khác, chi phí vận chuyển tiền mặt quá cao, và việc điều động vốn giữa các chi nhánh lại được diễn ra thường xuyên.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông có lợi thế về quy mô và có kim phiếu hỗ trợ giao dịch, tỷ lệ rút tiền của mọi người thấp hơn nhiều so với các ngân hàng khác.

Với cùng một lượng tiền mặt, tại Ngân hàng Phát triển Cận Đông, tỷ lệ sử dụng cao hơn họ gấp ba lần.

Ngoài chênh lệch lãi suất vốn, phí thủ tục chuyển đổi là một khoản thu nhập không nhỏ, các ngân hàng nhỏ chỉ có thể nhìn mà thèm.

Ngay cả khi bản thân Hudson cũng đã vay một khoản tiền lớn mà không cần trả lãi, đồng thời giả tạo tăng chi phí hoạt động, cũng chỉ kéo lợi nhuận cho vay lên hơn 20%.

Nếu không phải do dữ liệu sổ sách đẹp đẽ, các cổ đông cũng không thể liên tục rót vốn.

Tất nhiên, cũng không thể trách các đồng nghiệp không nỗ lực. Mọi người đều đang trong giai đoạn tìm tòi, còn đang dừng lại ở giai đoạn có bao nhiêu tiền gửi thì cho vay bấy nhiêu, hoàn toàn không biết cách sử dụng đòn bẩy tài chính.

Nói cho chính xác thì tiền gửi cũng không nhiều. Một phần lớn số tiền cho vay là do chính các cổ đông tự mình bỏ ra.

Nếu không có ví dụ thành công của Ngân hàng Phát triển Cận

Đông, mọi người không cam tâm đầu tư thất bại, có lẽ đã sớm đóng cửa không kinh doanh tiếp nữa, lười kiếm chút tiền vất vả này.

Sau khi biết được sự thật, phản ứng đầu tiên của mọi người là không thể nào!

Thật sự là quá khoa trương, chi phí hoạt động của ngân hàng cao như vậy thì lấy đâu ra lợi nhuận lớn như thế chứ?

Tuy nhiên, sau khi cân nhắc rằng đây là lời do chính Quốc vương của mình nói ra, trừ khi ngay cả Quốc vương cũng bị cấp dưới lừa dối, nếu không thì tính xác thực của dữ liệu không thể có vấn đề.

Có rất nhiều ngân hàng lớn nhỏ trong nước, muốn kiểm chứng việc này rất đơn giản, dù có xảy ra tình trạng dối trên lừa dưới thì cũng không dám làm quá lộ liễu.

Nếu số liệu là thật, mọi chuyện sẽ trở nên rất khó xử.

Có hàng trăm tổ chức tài chính lớn nhỏ trong nước, nhưng chỉ có Ngân hàng Phát triển Cận Đông và các tổ chức cho vay nặng lãi phi pháp là có thể kiếm được lợi nhuận khổng lồ.

Phân biệt đối xử là không thể nào, mạnh mẽ nhắm vào những kẻ cho vay nặng lãi thì còn được. Việc áp dụng mức thuế suất cao đối với riêng Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể khiến họ bị ăn đấm sau khi ra khỏi vương cung.

Ngay cả khi được ban hành, một đạo luật vi phạm nguyên tắc công bằng như vậy cũng không thể được thông qua tại Nghị viện Quý tộc.

Nhận thức được điều này, trán Bá tước Linares lấm tấm mồ hôi lạnh.

Thật sự là quá kinh khủng, đề xuất của ông ta đã trực tiếp cắt đứt nguồn thu nhập của mọi người.

May mà nó đã không được thông qua, nếu không, ông ta không chắc là mình có thể nhìn thấy được mặt trời ngày mai hay không.

"Bệ hạ nói không sai, chính phủ Vương quốc luôn nỗ lực chống lại cho vay nặng lãi, tuyệt đối không thể tăng lãi suất cho vay."

"Ta nghĩ mức thuế suất nên được đặt ở mức 0,5 phần trăm!"

"Hiện nay đã có nền tảng cho vay mới, để đảm bảo sự phát triển lành mạnh của nền kinh tế Vương quốc, cũng đến lúc nên xóa bỏ những tổ chức cho vay nặng lãi vô lương đó rồi."

"Ta đề nghị lập một đạo luật quy định rõ mức lãi suất cho vay tối đa trong dân gian, một khi cho vay vượt quá mức quy định sẽ trực tiếp bị tuyên bố vô hiệu!"

Tể tướng Delgado nói một cách hùng hồn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta đang nỗ lực để sửa chữa sai lầm trước đó.

Mặc dù đề xuất là do Bá tước Linares đưa ra, nhưng nó đã được thảo luận trong cuộc họp nội bộ của chính phủ.

Ngày nay, việc thu thuế không chỉ dựa vào luật pháp mà còn cần có sự phối hợp của người nộp thuế.

Sau khi thu thuế từ ngân hàng thì cũng cần phải có những phản hồi tích cực, chẳng hạn như tấn công đối thủ cạnh tranh của ngân hàng - cho vay nặng lãi.

Nếu không, ngân hàng sẽ cố tình làm giả sổ sách, và các nhân viên thuế vụ không chuyên nghiệp này có thể sẽ không thể tra ra được gì.

Hudson thầm tiếc nuối vì không thể nhân cơ hội này để đè chết đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Dù sao, người ngu cũng chỉ là thiểu số.

Việc ban hành các chính sách ngu ngốc đều xuất phát từ sự thiếu hiểu biết, còn không là vì lợi ích.

Bản thân Quốc vương cũng là người mở ngân hàng, việc ban hành chính sách để tiêu diệt ngành công nghiệp của chính mình là điều không thể.

Chương 1821: Thu Thuế (3)

Thuế suất cao cũng được, thấp cũng được, dù sao Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng là người hưởng lợi. Hơn nữa, nó còn đi kèm với một đạo luật chống cho vay nặng lãi.

"Tể tướng nói không sai, cho vay nặng lãi thực sự không nên tồn tại."

"Quý tộc phải có trách nhiệm của quý tộc, không thể chỉ vì lợi ích mà bất chấp tất cả!"

"Ta đề nghị mức lãi suất cho vay tối đa trong nước phải được giới hạn trong vòng 12%, đồng thời đảm bảo giải ngân đầy đủ khoản vay, cấm thu thêm bất kỳ khoản phí nào dưới bất kỳ hình thức nào."

"Bất kỳ ai vi phạm sẽ phải hoàn trả số tiền thu được bất hợp pháp, đồng thời bị tịch thu số tiền gốc cho vay và cấm vĩnh viễn tham gia vào hoạt động tài chính"

"Để đảm bảo luật pháp được thực thi, chính phủ Vương quốc cũng nên khuyến khích mọi người tố cáo cho vay nặng lãi."

"Một khi xác minh rõ ràng, người tố cáo sẽ nhận được một nửa tài sản của người cho vay!"

Hudson vừa nói xong, mọi người liền liếc mắt nhìn nhau.

Kẻ tàn nhẫn thì ai cũng gặp rồi, nhưng chưa từng gặp qua người ác đến vậy. Đây đâu phải là tấn công cho vay nặng lãi, mà rõ ràng là muốn lấy mạng của chúng.

Một khi luật pháp được thực thi, các quý tộc nắm thực quyền ở khắp nơi trong vương quốc sẽ tấn công mạnh mẽ vào những kẻ cho vay nặng lãi.

Có thể nuốt chửng một nửa tài sản của đối phương một cách hợp pháp, đồng thời còn thu được danh tiếng tốt, ai có thể từ chối được chứ!

Mọi người chưa kịp phản ứng, nhưng Caesar IV lại thầm kêu khổ.

Lãi suất chủ đạo của ngân hàng là 10%, nhưng lại có thêm các khoản phụ phí khác, lãi suất thực tế vượt quá 20%.

Không còn cách nào, ngân hàng nhỏ cũng phải kiếm tiền!

Chi phí cao mà muốn duy trì lợi nhuận cao thì đương nhiên là chỉ có thể nghĩ cách nâng cao lãi suất cho vay.

Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể phát triển lớn mạnh, ngoài lợi thế về quy mô ban đầu, lãi suất cho vay không kèm phụ phí cũng là một năng lực cạnh tranh quan trọng.

Trên thực tế, đây cũng là nguyên nhân khiến tỷ lệ nợ xấu của các ngân hàng nhỏ tăng cao.

Có thể được hưởng mức lãi suất thấp hơn, ai lại muốn chịu mức lãi suất cao hơn chứ?

Chỉ những khách hàng không được duyệt cho vay hoặc có mối quan hệ trong nội bộ ngân hàng nhỏ mới chọn họ.

Đề xuất của Hudson rõ ràng là bản thân không chơi, nhưng cũng không cho phép người khác chơi.

Hết lần này tới lần khác lý do lại quá chính đáng, không thể tìm ra bất kỳ lỗi nào trên bề mặt.

Vì lợi ích của vương quốc, ngay cả người hưởng lợi lớn nhất là Hudson đều sẵn sàng hy sinh lợi ích của bản thân.

Là Quốc vương cao quý, Caesar IV lại càng không thể phản đối.

Lý do các đại thần không phản ứng là vì họ không tham gia vào việc quản lý kinh doanh, nên họ không biết điều này có ý nghĩa gì.

Bao gồm cả Caesar IV, nếu không phải Ngân hàng Phát triển Cận Đông chia cổ tức, khiến cho y có tìm hiểu một chút về tình hình hoạt động của Ngân hàng vương thất, nếu không Caesar IV cũng không biết bên trong có nhiều cạm bẫy như vậy.

Thấy mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, Caesar IV cũng dập tắt ý định nói nhiều.

Kiếm ít một chút thì kiếm ít một chút vậy, dù sao vương quốc phát triển tốt thì y mới là người hưởng lợi lớn nhất. ...

"Nguyên soái, mạo muội thỉnh giáo một câu, tổng số tiền cho vay trong dân gian hiện giờ của Vương quốc là bao nhiêu?""

Bộ trưởng Tài chính Bá tước Francois quan tâm hỏi.

Liên quan đến dữ liệu tín dụng, không ai có quyền lên tiếng hơn Hudson.

Mặc dù Ngân hàng Phát triển Cận Đông chỉ chiếm dưới 33% thị phần, nhưng họ lại phục vụ toàn khách hàng lớn, và kiếm được hơn 90% lợi nhuận của ngành tài chính.

Dựa vào dữ liệu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể trực tiếp ước tính ra một con số tương đối chính xác, và Bộ Tài chính có thể nhờ vào đó mà dự báo thuế.

"Theo ước tính từ dữ liệu trước đây, tổng số tiền cho vay của các hoạt động cho vay trong dân gian hiện nay là khoảng 800 triệu kim tệ."

"So với sáu tháng trước, nó đã giảm gần 200 triệu, và có thể sẽ tiếp tục giảm trong tương lai."

"Cụ thể sẽ phụ thuộc vào lợi ích của mọi người tại Giáo hoàng quốc."

"Theo ước tính nội bộ của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, có thể giảm xuống còn khoảng 600 triệu, nghiệp vụ thuộc về ngân hàng chiếm khoảng 60%."

"Quý tộc không có thói quen nợ tiền lâu dài, nếu không có gì thay đổi, tổng số tiền cho vay trong ba năm tới sẽ tiếp tục giảm."

"Cuối cùng sẽ ổn định ở mức khoảng 500 triệu, sau đó bắt đầu một vòng tăng trưởng mới. Tốc độ tăng trưởng này chủ yếu phụ thuộc vào sự phát triển kinh tế của Vương quốc trong tương lai."

"Điểm giới hạn nợ hiện tại của Vương quốc là khoảng 1 tỷ kim tệ. Vượt quá con số này, quý tộc sẽ phá sản hàng loạt."

"Tính theo mức thuế 0,5%, năm nay Bộ Tài chính có thể thu ít nhất là 3 triệu kim tệ, nhiều nhất là 4 triệu kim tệ."

Câu trả lời của Hudson khiến mọi người rất thất vọng.

Ba bốn triệu kim tệ dù ở đâu cũng là một khoản tiền khổng lồ, nhưng đối với chính phủ của Vương quốc mà nói, đây chỉ như muối bỏ bể.

Điều quan trọng nhất là khoản thu nhập này sẽ tiếp tục giảm trong ba năm tới.

Việc tăng thuế tài chính cũng rất đơn giản, tiến hành cải cách xã hội sâu sắc, làm cho chiếc bánh gato lớn hơn.

Các lãnh chúa quý tộc đều có thu nhập ổn định, trong thời bình, ngoại trừ quý tộc mới nổi có nhu cầu vay mượn ra, những người khác sẽ chỉ liên tục trả tiền.

Ngay cả những quý tộc mới nổi này, phản ứng đầu tiên sau khi có tiền cũng là trả nợ trước, sau này cần tiền thì mới đi vay.

Đối với cá nhân mà nói, đây thực sự là cách tiết kiệm lãi suất tiền vay. Nhưng đối với ngân hàng thì đây lại là một tin xấu.

Còn đối với nhóm người ngoài quý tộc, họ không phải là khách hàng chính. Hiện tại, hơn 80% hoạt động tín dụng của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đều đến từ quý tộc.

Chương 1822: Đồ Hèn Nhát

So với việc quý tộc liên tục giảm nợ, khoản vay của các thương nhân đang ngày càng tăng, nhưng cơ sở quá thấp và rủi ro vỡ nợ cũng cao hơn.

Thị trường tự do rộng lớn hơn hiện tại vẫn chưa thể coi là thị trường. Chi phí và lợi nhuận không cân xứng, chỉ có một số kẻ cho vay nặng lãi nhắm vào thị trường này.

Tất nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không có khách hàng mới, chính phủ Vương quốc chính là khách hàng lớn nhất.

Chỉ cần ngân hàng dám cho vay lãi suất thấp, chính phủ Vương quốc không ngại giao tất cả nợ cho họ, để mọi người kiếm được khoản lãi này.

Về mặt lý thuyết, việc trực tiếp cho chính phủ Vương quốc vay tiền có thể tiết kiệm được một khoản chi phí lớn để tìm kiếm khách hàng và chi phí bảo trì sau này.

Đáng tiếc là tất cả các ngân hàng thương mại đều nghi ngờ khả năng trả nợ của vị khách hàng lớn này.

Nếu thực sự không có rủi ro nào, lãi suất 6%, mọi người sẽ tranh nhau cho vay, 4,5% cũng không phải là không thể thương lượng.

"Đại gia đừng quá mức thất vọng, có dù sao cũng so không có tốt. Vương quốc kinh tế mới vừa vặn có nổi lên sắc, bản thân liền không khả năng sinh ra số lớn thu thuế."

"Mọi người đừng quá thất vọng, có còn hơn không. Nền kinh tế Vương quốc mới chỉ bắt đầu khởi sắc, bản thân nó không thể tạo ra lượng thuế lớn."

"Nếu như khoản lợi ích bên Giáo Hoàng quốc lớn hơn một chút, có lẽ áp lực tài chính của chúng ta sẽ được giải quyết một cách dễ dàng!"

Khi nói chuyện, nội tâm của Caesar IV đang rỉ máu.

Người sáng lập ngân hàng là Hudson đã thực sự dự đoán được sự suy thoái của ngành tài chính trong ba năm tới, đây không phải là điều tốt đẹp đối với ngân hàng Vương thất vốn chỉ có lợi nhuận mỏng manh.

Nghĩ lại cũng thấy cạn lợi, việc các quý tộc trả nợ sớm lại có khả năng khiến người cho vay phá sản.

Biết thì biết, nhưng Caesar IV vẫn bất lực.

Vì không bị lỗ, trong thâm tâm, y đã quyết định ngừng kế hoạch mở rộng ngân hàng Vương thất.

Vào thời điểm này, tốt hơn là nên bảo thủ một chút. Nếu mở chi nhánh ở khắp nơi mà không có khách hàng đến, lúc đó sẽ là một tấn bi kịch.

Chi tiêu lớn nhất của ngân hàng nhỏ không phải là nợ xấu liên tục xuất hiện, mà là chi phí huy động vốn quá cao.

Hết lần này tới lần khác đây lại là một vòng tuần hoàn ác tính!

Nếu không có đủ khách hàng để chia mỏng chi phí thì chỉ có thể thu hẹp mạng lưới kinh doanh để giảm chi phí hoạt động.

Nhưng mà, chi nhánh càng ít thì sức hấp dẫn đối với khách hàng lại càng thấp.

Đặc biệt là đối với các thương nhân và lính đánh thuê chạy khắp mọi nơi, để thuận tiện cho việc rút tiền, họ chỉ có thể chọn hợp tác với các ngân hàng có nhiều chi nhánh. ...

Mọi chuyện đã lắng xuống, Hudson biết là ngành tài chính của Vương quốc sắp thay đổi.

Hiện tại có hàng trăm tổ chức tài chính, nhưng cuối cùng có thể tồn tại được, có lẽ sẽ không quá ba mươi nhà.

Những kẻ cho vay nặng lãi trong dân gian sẽ chết thảm hơn.

Chính phủ Vương quốc hiện tại không có tiền, sử dụng các biện pháp bình thường để thu thuế thì rất khó đạt được hiệu quả trong thời gian ngắn.

Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là chọn một con dê béo để làm thịt.

Rõ ràng, điều này là không thể thực hiện được. Mặc dù Cận Đông hiện giờ rất béo, nhưng lại là một con mãnh hổ.

Điều mà chính phủ Vương quốc có thể làm chỉ là bắt một vài con thỏ để giải tỏa cơn thèm trước.

Các băng nhóm cho vay nặng lãi không thể lên được mặt bàn chính là mục tiêu săn lùng tốt nhất.

Thậm chí ngay cả vấn đề về mặt pháp lý cũng đã được giải quyết trong cuộc họp lần này. ...

Mọi chuyện đều đã lắng xuống, Hudson vừa bước ra đại điện thì bên tai liền truyền tới một giọng nói quen thuộc.

"Nguyên soái..."

Không chút do dự, Hudson lập tức triệu hồi Maxim, trực tiếp bay đi.

Kết quả là do chạy quá vội vàng mà trực tiếp đụng vào phần mái của vương cung, những mảnh ngói rơi xuống còn làm bị thương hai tên vệ binh đang chấp hành nhiệm vụ.

Nhìn thấy vậy, Hudson bèn ném hai chai ma pháp dược tề rồi tranh thủ thời gian chuồn khỏi đây. Nếu như không có ma pháp hộ thuẫn chống đỡ thì không chừng hắn cũng đã bị thương luôn rồi.

Những chuyện xui xẻo mới chỉ vừa bắt đầu, sau hai giờ bay lượn trong mây, anh ta đã va chạm với một nhóm "Liệt Âm Thú".

Đánh nhau đương nhiên là không thể nào, thân hình của Maxim vừa xuất hiện đã dọa cho đám Liệt Âm Thú này bỏ chạy tứ tán.

Nhưng trong lúc hoảng sợ bỏ chạy, tiếng hét chói tai mà chúng phát ra vẫn khiến Hudson buồn nôn không chịu được.

Khẳng định, truyền thuyết về Thiên nữ vận rủi có lẽ là thật.

Nếu không thì làm sao có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy!

Cự Long mà cũng sẽ vô tình đụng vào nhà, nghĩ cũng biết là không thể tưởng tượng nổi; Liệt Âm Thú vốn là động vật quý hiếm, bình thường một con cũng khó gặp, lần này lại trực tiếp đụng phải một bầy.

Nếu như không có hai vệ sĩ Thánh Vực bảo vệ, gặp phải nhiều sự cố như vậy, hại chết một cường giả cấp 8 bình thường thực sự là không có gì lạ.

May mắn thay, quãng đường tiếp theo không xảy ra chuyện gì bất ngờ, nếu không Hudson sẽ chạy về vương đô để tìm thủ phạm tính sổ. ...

Phỉ Thúy cung, công chúa Madeleine tức đến dậm chân. Từ nhỏ đến lớn bao nhiêu năm nay, nàng vẫn luôn là người nổi bật nhất, nhưng bây giờ lại có người gặp nàng liền trốn.

"Hừ!"

"Đồ hèn nhát!"

"Nếu sớm biết như vậy thì ta đã không nói cho ngươi biết, mà sẽ trực tiếp hố chết ngươi, hố chết ngươi..."

Mặc dù miệng la hét dữ dội, nhưng trong thâm tâm công chúa Madeleine lại vô cùng bất ổn. Không cẩn thận tiễn đi vài tên con ông cháu cha xui xẻo, vương thất còn có thể gánh được, nhưng nếu ngay cả Nguyên soái Vương quốc cũng xảy ra bất trắc, vậy thì nàng thực sự không có cách để thu dọn tàn cuộc.

Chương 1823: Bị Ép Thay Đổi

"Ầm ầm..."

Cùng với một tiếng nổ lớn vang lên, vương cung bỗng đổ sụp.

"A!"

Công chúa Madeleine sau khi nhận ra thì phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Từ khi nào một đòn công kích tùy tiện của nàng lại có uy lực lớn như vậy?

"Công chúa điện hạ, ngài không sao chứ!"

Thị nữ run rẩy hỏi.

Đám thị nữ cũng đã nghe được tin đồn về "Thiên nữ vận rủi" vô số lần rồi. Nhưng mà trước đây, vị chủ nhân này chỉ gây hại cho những người đặc biệt, chỉ cần không đính hôn hoặc là người theo đuổi thì sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng tình huống hiện tại rõ ràng là vận xui có xu hướng lan rộng.

Ngay cả Nguyên soái Hudson đại danh đỉnh đỉnh cũng vì tiếp cận với công chúa cùng Madeleine mà xảy ra ngoài ý muốn khi rời đi, còn trực tiếp làm cho hai tên thị vệ gặp tai bay vạ gió.

Bây giờ cung điện lại đột nhiên sụp đổ, nếu như không phải họ may mắn, trùng hợp ra ngoài làm việc, không biết có còn có thể đứng được ở chỗ này không nữa.

"Không sao!"

Nói xong, Công chúa Madeleine vẫn đang nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay của mình với vẻ mặt khó tin.

Lờ mờ, cô cảm nhận được một nguồn sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể đang không ngừng tăng lên.

Cô cố gắng điều khiển, nhưng nguồn sức mạnh đó lại không nghe lời. Dường như chỉ khi tức giận, cô mới có thể điều động được nó.

Trước khi cô kịp hiểu rõ nguyên nhân thì có thị vệ trong vương cung chạy tới. Chỉ mới nhìn thoáng qua hiện trường, gã thanh niên thị vệ liền vội vàng hô to: "Bắt thích khách!"

"Công chúa điện hạ, chúng thần hộ giá tới chậm..."

Rõ ràng là đã bị hiểu lầm. Công chúa Madeleine định nói là do mình vô ý gây ra, nhưng nhìn lại đống đổ nát ở hiện trường thì nàng liền nuốt lời lại định nói.

Nàng chỉ là một Ma pháp sư nhỏ bé tay trói gà không chặt, hiện trường không có bất kỳ dao động ma pháp nào, lại không thể nào kiểm soát được sức mạnh trong cơ thể, căn bản không thể chứng minh là do mình làm.

Lỡ như bị hiểu lầm là nàng đang che giấu sự thật thì sẽ rất phiền phức. Sống trong Vương cung thì nhất định phải cẩn thận.

Đột nhiên nàng linh cơ khẽ động.

"Không cần phải chuyện bé xé ra to, nơi này không có thích khách. Vừa nãy khi Nguyên soái Hudson rời đi, Cự Long đã lắc đuôi một cái, chắc là do con rồng nghịch ngợm kia gây ra."

Hành động đùn đẩy trách nhiệm này đã khiến cho thị vệ nuốt lại những lời muốn nói.

Loại chuyện này, căn bản không có cách nào xác minh được. Cho dù chứng minh được là do Cự Long làm thì cũng không thể vì một chút chuyện nhỏ này mà tới cửa hỏi tội được.

Đương nhiên,"Việc nhỏ" chỉ là đối với Cự Long mà thôi, nếu như người khác dám phá hỏng cung điện thì sẽ phải rơi đầu.

Sau khi qua mặt thành công, Công chúa Madeleine liền âm thầm thở dài một hơi.

Cung điện bị sập một góc, chuyện nhỏ như vậy, báo cáo với Cung tướng sắp xếp người sửa chữa là xong.

Nhưng nếu trong cung điện xuất hiện thích khách, vậy thì sẽ huyên náo đến mức dư luận xôn xao. Đám cường giả trong Vương quốc sẽ tới xem xét, công chúa Madeleine không dám cam đoan là họ sẽ không điều tra lên đầu mình.

Để giảm bớt phiền phức, lựa chọn tốt nhất là tìm một người có khả năng chịu trách nhiệm gánh tội. Trùng hợp là khả năng gây họa của Cự Long cũng vang danh đại lục giống như thực lực của chúng.

So với những con rồng khác thường xuyên gây rối thì Maxim được coi là một trường hợp ngoại lệ. Đây cũng là một trong những lý do khiến cho ngoại giới cho rằng Hudson có thực lực mạnh mẽ.

Dù sao, quyền nói chuyện của Long kỵ sĩ tỷ lệ thuận với sức mạnh của bản thân. Muốn làm cho Cự Long nghe lời, hoặc là chịu bỏ một số tiền ra mua chuộc, hoặc là dựa vào nắm đấm để nói chuyện. ...

Thứ nhạy cảm nhất trên đời này chính là lợi ích, chính sách thuế đối với ngành tài chính còn chưa được ban hành chính thức, nhưng nó đã gây náo động khắp vương đô.

Sau đó, Bá tước Linares liền khổ. Bình thường ông ta thậm chí không dám ra khỏi cửa, để có thể được đi làm suôn sẻ, ông ta còn đặc biệt đi mượn một đội thành vệ quân đến bảo vệ mình.

Không cẩn thận là không được, trong thời đại này, người dám cho vay tiền, không có kẻ nào đơn giản. Chạm đến lợi ích cốt lõi của người ta, ai biết có người bí quá hoá liều hay không chứ?

Hậu quả của việc ám sát trọng thần vương quốc là vô cùng nghiêm trọng, một khi phát hiện ra là sẽ bị bình định. Nhưng ngay cả Quốc vương một nước mà cũng có người dám ám sát, đừng nói là một vị trọng thần như ông ta.

Thẳng thắn mà nói, Bá tước Linares cũng khá oan ức.

Việc đánh thuế nặng vào ngành tài chính là do ông ta đề xuất, nhưng dù sao cũng không thực sự áp dụng mức thuế cao. Những chính sách hố người sau này không liên quan gì đến ông ta.

Về mặt lý thuyết, khi vương quốc đánh thuế đối với ngành tài chính, mọi người hoàn toàn có thể chuyển phần chi phí này sang cho người vay nợ, số tiền kiếm được vẫn sẽ không thiếu.

Thứ thực sự hố chết người vẫn là giới hạn lãi suất cao nhất. Lãi suất 12% năm mà được coi là cho vay nặng lãi, đây là đang nói đùa đó sao?

Trước khi Ngân hàng Phát triển Cận Đông xuất hiện, chưa bao giờ xuất hiện mức lãi suất thấp như vậy trong việc vay mượn dân gian, vậy mà giờ đây nó lại biến thành "cho vay nặng lãi".

Nếu chỉ là một cái thanh danh thì mọi người cũng sẽ không quan tâm. Cho vay nặng lãi thì cho vay nặng lãi đi, chỉ cần kiếm được tiền, bị mắng vài câu cũng có sao.

Nhưng vấn đề là lập trường của chính phủ Vương quốc đối với cho vay nặng lãi rõ ràng là muốn chém tận giết tuyệt. Chỉ cần tố cáo là có thể thu được một nửa tài sản của họ.

Có thể tưởng tượng, khi tin tức này truyền ra ngoài. Những người vì không trả được tiền mà bị buộc phải bán con cái sẽ vui mừng như thế nào.

Chương 1824: Bị Ép Thay Đổi (2)

Trong một trang viên ở vùng ngoại ô Fate, một đám người trong ngành tài chính của Vương đô đã tụ tập lại để cùng nhau thảo luận về cách đối phó.

"Hầu hết mọi người đều đã đến rồi, còn những người chưa đến đều không phải người cùng phe với chúng ta, không cần thiết phải đợi nữa."

"Hôm nay ta mời mọi người đến đây chủ yếu là để thảo luận về một vấn đề liên quan đến sự sống còn của chúng ta."

"Theo thông tin tình báo thu thập được từ nhiều phía, tin đồn trong thời gian qua không phải là vô căn cứ."

"Chính sách mới của Vương quốc không chỉ đánh thuế tài chính mà còn muốn dồn chúng ta vào đường cùng!"

"Nếu như có lựa chọn, ai mà muốn mang tiếng xấu là cho vay nặng lãi chứ?"

"Nhưng không còn cách nào, những quý tộc lão gia cao cao tại thượng kia cần lợi nhuận cao. Nếu không đáp ứng được nhu cầu của họ, những người như chúng ta cũng không còn giá trị để tồn tại!"

Tử tước Fitthorn nói với vẻ mặt oan ức.

Cũng là quý tộc, nhưng lại có phân chia đẳng cấp. Mặc dù trên đầu họ cũng có tước vị, nhưng đây lại là tước vị mua được từ một số nước nhỏ, chỉ dùng để trang trí.

Trong nội bộ vương quốc, những kẻ quyền quý thực sự sẽ không bao giờ nhìn thẳng vào họ. Ngay cả những gã Kỵ sĩ nhà quê nghèo túng kia cũng có thể coi thường họ về mặt tinh thần.

Trong thời đại phong kiến nông nghiệp, không có nhiều cách để kiếm tiền. Ngoài sản xuất nông nghiệp, cho vay nặng lãi đối với tự do dân và quý tộc nhỏ cũng là một nguồn thu nhập quan trọng.

Đại quý tộc yêu quý danh tiếng, nếu tự mình làm, lãi suất đương nhiên là không thể quá cao, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của quý tộc.

Để kiếm được nhiều lợi nhuận hơn, các nhà tiền trang dưới mặt đất đã ra đời. Các quyền quý sẽ gửi tiền vào đó, giao cho những người chuyên nghiệp này đi cho vay nặng lãi, mỗi năm chỉ cần lấy tiền lãi cố định là được.

Đổi lại, những người đứng phía sau thao túng này sẽ chịu trách nhiệm giải quyết những rắc rối trên quan trường, còn họ chỉ cần yên tâm kiếm tiền là được.

Mọi chuyện vốn dĩ đều tốt đẹp, nhưng với sự ra đời của chính sách mới, mọi thứ đã trở nên khác biệt.

Theo quy định mới, kinh doanh cho vay vẫn có lợi nhuận. Tuy nhiên, sau nhiều năm kinh doanh, khẩu vị của các đại lão đứng phía sau cũng đã tăng lên.

Nếu nói thẳng là không còn tiền chia nữa, có lẽ họ sẽ bị giết người diệt khẩu ngay lập tức, rồi nuốt chửng gia sản mà họ đã khổ công gây dựng.

"Qua cầu rút ván, có mới nới cũ."

Không chỉ áp dụng trong chính trị, mà còn được sử dụng rộng rãi hơn trong tư nhân. Từ ngày được định nghĩa là "Làm công việc bẩn thỉu " thì họ rất khó có thể tẩy trắng lên bờ.

"Tử tước các hạ, mọi người đều là người trong ngành, không cần phải giấu diếm. Hôm nay mời chúng tôi đến đây cụ thể là muốn làm gì?"

Một gã đại hán có râu quai nón mở miệng hỏi.

Mọi người đều là đồng nghiệp, ngày thường vì chuyện công việc mà không ít lần xảy ra mâu thuẫn. Mọi người đều đã quá quen thuộc với nhau, chỉ liếc mắt là biết Tử tước Fitthorn muốn làm gì.

"Man Hồ Tử, ngươi vẫn nóng vội như vậy. thôi, chúng ta đi vào chủ đề chính luôn đi!"

"Chính sách sắp được ban hành của Vương quốc, ta nghĩ là các vị cũng đã nghe nói qua rồi. Nếu như thực sự thực hiện theo quy định của chính phú, chúng ta cũng đừng tiếp tục làm ăn nữa."

"Hiện giờ chúng ta chỉ có hai con đường để chọn: một là dựa vào mối quan hệ sau lưng, cố chấp không quan tâm đến chính sách của Vương quốc; hai là xuôi theo dòng nước, thay đổi mô hình kinh doanh của chúng ta."

"Sự xuất hiện của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã chứng minh rằng: cho vay với quy mô lớn mới là tương lai của ngành tài chính."

"Đơn đả độc đấu, chúng ta sẽ không thể nào cạnh tranh lại được với những ngân hàng lớn đó. Nếu như không muốn một ngày nào đó bị phơi thây đầu đường thì lựa chọn tốt nhất là liên kết lại."

"Không chỉ có chúng ta, mà các đồng nghiệp ở khắp nơi trong Vương quốc đều là những đối tượng có thể liên kết!"

Fitthorn đã suy nghĩ rất kỹ về những lời này.

Dưới chính sách mới của Vương quốc, họ không thể nào tồn tại được. Chống lại chính sách mới thì rõ ràng là đang lấy trứng chọi đá.

Nếu không có ngân hàng lớn như Ngân hàng Phát triển Cận Đông dẫn đầu, những kẻ cho vay nặng lãi như họ lấy đâu ra sức mạnh to lớn như vậy!

Ngay cả khi có sự hậu thuẫn của các quyền quý trong Vương quốc, nhưng người ta chỉ vì lợi ích, mối quan hệ hợp tác giữa họ có thể chấm dứt bất cứ lúc nào.

Muốn người ta mạo hiểm tan cửa nát nhà để ủng hộ họ trực tiếp đối đầu với chính phủ Vương quốc, quả thực là đang nằm mơ.

Thay đổi đã trở thành lựa chọn đáng tin cậy duy nhất hiện nay. Một khi bước ra bước này, họ có thể khai phá thị trường quý tộc với lợi nhuận cao hơn, không cần ngày nào cũng nhìn chằm chằm đám dân tự do nghèo khổ kia mà bóc lột.

Lợi nhuận cụ thể như thế nào thì không rõ, nhưng hiện tại ai cũng biết là Ngân hàng Phát triển Cận Đông đang kiếm được rất nhiều tiền.

Một tổ chức tài chính mới nổi lên mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, không có lý do gì những người chơi lâu năm như họ không thể làm được.

"Hừ!"

"Đều do thằng ngốc Linares, nếu không phải gã ta đi gây sự, mọi người cứ từ từ mở rộng nghiệp vụ là được, nào có phiền phức như ngày hôm nay?"

"Nếu như có cơ hội thì ta nhất định sẽ cho gã ta biết tay!"

Mọi người không phản đối lời la hét của ông lão áo đen. Mặc dù chính sách nhắm vào họ không phải do Bá tước Linares chủ trì soạn thảo, nhưng ai bảo ông ta là kẻ yếu thế chứ?

Bất kể là người ra quyết định Quốc vương Caesar IV hay người sửa chữa những chi tiết nhỏ Hudson, họ đều không dám đắc tội.

Chương 1825: Bị Ép Thay Đổi (3)

Bá tước Linares là người duy nhất họ dám động đến và có khả năng động đến. Ông ta phải gánh chịu những nỗi oán hận này.

"Chuyện trả thù, tạm thời không cần vội vàng."

"Dự luật vẫn chưa được Hội nghị thông qua, nếu chúng ta hành động quá khích, rất dễ dẫn đến sự bất mãn của chính phủ Vương quốc, từ đó dẫn đến việc ban hành các chính sách hà khắc hơn."

"Việc cấp bách nhất hiện nay vẫn là học hỏi cách vận hành của ngân hàng, nhanh chóng hoàn thành cải cách nghiệp vụ."

"Đây là một cuộc khủng hoảng, đồng thời cũng là một cơ hội. So với việc cho vay nặng lãi bị mọi người phỉ báng, danh tiếng của ngân hàng rõ ràng là tốt hơn nhiều."

"Nếu như kinh doanh tốt, chúng ta còn có thể tẩy trắng lên bờ, thậm chí trở thành quý tộc thực sự của Vương quốc!"

Fitthorn ra sức cổ vũ.

Cái bánh này nhất định phải vẽ, hơn nữa phải vẽ càng to càng tốt. Nếu như không có mục tiêu phấn đấu chung thì làm sao đoàn kết một lòng được.

Fitthorn không cho rằng nhân cách mị lực của bản thân có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục!

Trong thời đại phát triển thô sơ, không bị bất kỳ thủ tục nào hạn chế, việc thành lập một ngân hàng thực sự là quá đơn giản.

Rất nhiều ngân hàng vừa và nhỏ trên đại lục đều là sản phẩm do sự bốc đồng nhất thời của các đại nhân vật, toàn là đội ngũ nghiệp dư.

Nhưng mà, ngay cả những đội ngũ nghiệp dư như vậy mà cũng có thể tồn tại. Không phải vì ngân hàng kiếm được nhiều tiền, mà là vì các cổ đông đứng phía sau có năng lượng đủ lớn!

Đám người cho vay nặng lãi như bọn hắn, ai nấy cũng đều mang tiếng xấu, để họ đứng ra dẫn đầu, sợ là ngại chết không đủ nhanh!

Mục đích thực sự của Fitthorn là muốn kéo theo các quyền quý Vương quốc đứng sau lưng mọi người. Không hy vọng xa vời là sẽ có cổ đông rải rác khắp nửa đại lục như Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nhưng ít nhất cũng phải có tiếng nói trong Vương quốc.

Ví dụ như lần này, nếu như họ có lực lượng đủ lớn trên triều đình thì những đề xuất nhắm vào họ này chắc chắn sẽ không thể được thông qua một cách suôn sẻ.

Thật đáng tiếc, mặc dù ai cũng có người chống lưng, nhưng những thế lực này lại rải rác. Kêu bọn họ phỉ báng Bá tước Linares, có lẽ còn có thể miễn cưỡng thử một chút.

Nhưng nếu như gặp phải những quyền quý hàng đầu Vương quốc như Hudson, có thể lên tiếng phân trần vài câu đã là biểu hiện của người có trách nhiệm rồi. Đối đầu trực diện là không thể.

Ngay cả khi không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho gia đình mình. Trong một quốc gia toàn dân giai binh như Vương quốc Alpha, nếu trong nhà không có ai phục dịch trong quân thì đừng nói mình là quý tộc nữa.

Nếu như đắc tội với chủ soái từ trước, khi chiến tranh mới nổ ra, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

"Tử tước các hạ, không thể phủ nhận rằng đề xuất của ngài rất hấp dẫn."

"Những người như chúng ta, đơn độc một nhà thì không hề nổi bật. Nhưng nếu có thể liên kết lại, chúng ta có thể ngay lập tức bước vào đội ngũ hạng hai của ngân hàng."

"Kinh nghiệm của chúng ta không phải là những ngân hàng nghiệp dư có thể so sánh được. Ít nhất trong việc sàng lọc khách hàng, đánh giá rủi ro và thu hồi nợ quá hạn, chúng ta có lợi thế rất lớn!"

"Có lẽ không thể sánh bằng Ngân hàng Phát triển Cận Đông, nhưng khả năng vượt qua các ngân hàng thương mại khác là rất cao."

"Liên quan đến lợi ích to lớn như thế, cổ phần nên chia như thế nào đây?"

Lời nói của lão giả áo tím lập tức kéo mọi người từ trong ảo tưởng về thực tế.

Họ muốn chia một chén canh, những quyền quý sau lưng họ cũng muốn chia, càng có nhiều người tham gia chia bánh thì việc chia bánh như thế nào sẽ trở thành một vấn đề nan giải.

"Đương nhiên là xem ai bỏ ra nhiều tiền hơn rồi!"

"Đừng quên rằng Ngân hàng Phát triển Cận Đông cũng phải liên tục huy động vốn trong quá trình phát triển mới trở thành một gã khổng lồ như ngày nay."

"Nếu như chúng ta muốn trở thành ngân hàng lớn thứ hai trong Vương quốc thì không thể không tiêu tiền, thậm chí trong một thời gian dài trong tương lai sẽ không thấy lợi nhuận!"

Lời nói này không chỉ nói cho những người có mặt ở đây mà còn nói cho những người sau lưng họ. Nếu muốn kiếm được lợi nhuận lớn ngay từ đầu thì thương vụ này không cần hợp tác.

Là nửa cái đồng nghiệp, Fitthorn đã nghiên cứu rất nhiều về mô hình lợi nhuận của Ngân hàng Phát triển Cận Đông, và cuối cùng đã đi đến kết luận - quy mô hóa!

Cho dù quy mô ngân hàng lớn hay nhỏ, số lượng khách hàng phục vụ bao nhiêu, chi phí thành lập một chi nhánh thực ra đều không khác mấy.

Muốn giảm bớt chi phí thì chỉ có thể làm lớn quy mô trước, sau đó dùng chi phí thấp hơn để cạnh tranh với các đối thủ cùng ngành. ...

Việc một ngân hàng mới được thành lập không hề tạo ra bất kỳ sóng gió nào. Ảnh hưởng của nó thậm chí còn không bằng việc Bá tước Linares bị tạt phân trước cửa nhà.

Mặc dù thiệt hại không lớn, nhưng sự sỉ nhục lại vô cùng lớn.

Trong đấu tranh chính trị, các thủ đoạn tàn độc xuất hiện nhan nhản, nhưng hành động hạ đẳng này rõ ràng là cách chơi của bọn côn đồ.

Sau khi sự việc xảy ra, Caesar IV nổi trận lôi đình trên triều đình và ra lệnh cho thành vệ quân điều tra kỹ lưỡng.

Rất nhiều côn đồ lưu manh đã bị bắt giữ, nhưng đáng tiếc là vẫn không thể tìm ra kẻ chủ mưu.

Tuy nhiên, hiệu quả răn đe vẫn vô cùng rõ ràng, các hành động nhỏ nhặt nhắm vào Bá tước Linares từ các phe phái khác nhau đều đã dừng lại.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson, người ở xa ngàn dặm, bỗng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Mặc dù không biết là có ai nào bày kế cho Caesar IV hay không, nhưng nhìn từ cách xử lý trong chuyện này, rõ ràng là Caesar IV đã trưởng thành hơn rồi.

Chương 1826: Dị Tượng

Bất kể năng lực của Bá tước Linares như thế nào, ông ta vẫn là một con chó trung thành của Quốc vương.

Thoạt nhìn có vẻ như ông ta là người đã gây ra rắc rối, nhưng nếu không có sự ám chỉ của Caesar IV, Bá tước Linares sau khi nhận thức được rắc rối sẽ tự động lựa chọn từ bỏ, chứ không thể đưa lên triều đình để thảo luận.

Về bản chất thì lông ta đang chịu trách nhiệm cho Quốc vương, cho phe cải cách, nếu như vứt bỏ ông ta vào lúc này, lòng người của phe cải cách sẽ tan rã.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong tình hình phức tạp như hiện nay, việc Vương quốc có một vị Quân chủ có năng lực chính trị đạt tiêu chuẩn là một điều tốt.

Gần đây, Hudson sống rất sung túc. Đế quốc Thú Nhân vô cùng náo nhiệt, nên ngày nào hắn cũng đều có chuyện để hóng.

Đại thảo nguyên hoang vắng vốn là nơi săn mồi lý tưởng cho sinh vật Vong linh và Ác ma. Gây ra chuyện gì cũng không thể phát hiện ra ngay được.

Tất nhiên là sau lưng chuyện này chắc chắn sẽ không thể thiếu công lao của Hudson.

Trong số đám tù binh bị bắt trước đây, những kẻ có thể bán được đều đã bị bán đi, số còn lại không có giá trị gì, nhưng Hudson cũng không lãng phí.

Nhân lúc Thú nhân tổ chức đại quân vây quét vong linh, để

Belersden bất ngờ thâm nhập vào chỗ sâu của đại thảo nguyên.

Kẻ xui xẻo đầu tiên là những Thú nhân lạc đàn, tiếp theo là các bộ lạc nhỏ bị tấn công. Sau một loạt chiến dịch săn lùng thành công, các bộ lạc lớn cũng trở thành mục tiêu.

Vất vả lắm mới dẹp yên được tai ương Vong linh, nhưng kết quả là hậu phương lại nổi lửa, làm cho các tộc Thú nhân cảm thấy rất mệt mỏi.

Nội bộ của quân địch rối loạn, khu biên giới cũng trở nên yên bình hơn.

Sau khi thu hoạch một mùa lương thực, đám dân tự do trấn thủ biên cương cũng dần ổn định lại.

Vào một buổi chiều không mấy nổi bật, hoạt động buôn lậu lại được mở cửa trở lại. Tuy nhiên, quy mô và chủng loại hàng hóa giao dịch đều không thể sánh bằng trước đây.

Thịt muỗi cũng là thịt, Hudson sẽ không bao giờ chê tiền nhiều. Hơn nữa, loại hình thương mại bất bình đẳng này về bản chất chính là một cuộc cướp bóc kinh tế.

Vàng ròng bạc trắng cũng chẳng còn lại bao nhiêu, hiện giờ Thú nhân chỉ có thể lấy lông thú và nô lệ ra để giao dịch.

Những loài gia súc như dê, bò, ngựa ... thì hiện giờ Đế quốc Thú Nhân cũng đang thiếu. Vừa mới thoát khỏi hạn hán, còn cần một khoảng thời gian rất lâu để phục hồi.

Đôi khi cũng có một số ma hạch, ma tinh thạch, vật liệu ma pháp được tuồn ra ngoài, nhưng số lượng rất ít. Đối với những tài nguyên chiến lược này, các bộ tộc vẫn quản lý rất nghiêm ngặt.

Tuy nhiên, dưới sự thao túng của một số kẻ có chủ ý, so với các mặt hàng khác, đây là những mặt hàng duy nhất không bị ép giá.

Bên ngoài không ai dám bán ra, nhưng trong bóng tối vẫn có người vì lợi ích mà không nhịn được mang ra giao dịch.

Dù sao, trên đời này chỉ có một loại bệnh không thể chữa khỏi.

Một mặt là đi gây rối, một mặt là thực hiện cướp bóc thương mại, bộ chỉ huy Cận Đông đang bận đến quên cả trời đất.

Có thể nói một cách không khách khí rằng, đại thảo nguyên Thú nhân có loạn hay không đều do Hudson lão gia quyết định. ...

Trong phòng thí nghiệm, sau khi kiểm tra cơ thể của Đọa Lạc Thiên Sứ, Hudson vẫn không thu được kết quả gì.

Sự thật đã chứng minh, muốn cứu rỗi những Thiên Sứ đã bị sa ngã không hề đơn giản như tưởng tượng.

Hệ thống sức mạnh từ quang minh biến thành bóng tối, muốn biến trở lại, với kiến thức hiện tại của Hudson là không thể nào tìm ra giải pháp.

Tuy không giải quyết được vấn đề, nhưng lại không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Hudson.

Dù là Thiên sứ hay Đọa Lạc Thiên Sứ, đặc điểm lớn nhất chính là lực lượng thuần túy.

Một mô hình có sẵn như vậy chính là tài liệu tham khảo tốt nhất để nghiên cứu pháp tắc hắc ám.

Nếu không phải vì thời gian đột phá cấp 8 quá ngắn, cơ thể, linh hồn và hạt giống sinh mệnh trong cơ thể đều chưa đạt đến đỉnh cao, Hudson đã muốn thử đột phá rồi.

Người khác lĩnh ngộ một loại pháp tắc đã là chuyện rất khó rồi, còn hắn thì lại được chạm đến bảy tám loại.

Mặc dù chỉ là hiểu biết sơ lược, nhưng dù sao cũng đã chạm đến ngưỡng cửa, so với những người khác khổ công cả đời mà không có lấy một ý nghĩ đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Hudson lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Lĩnh ngộ nhiều không đồng nghĩa với việc sẽ mạnh mẽ, điều quan trọng là phải hiểu sâu.

Con đường đến Thánh Vực là con đường không ngừng lĩnh ngộ pháp tắc. Hiểu càng sâu, thực lực bản thân sẽ càng mạnh.

Lực lượng con người có hạn, muốn đi xa hơn, nhất định phải chọn một con đường sở trường, chứ không phải ngay từ đầu đã tìm hiểu lướt qua nhiều pháp tắc.

Theo ghi chép của Long tộc, giữa các pháp tắc cũng có sự xung đột.

Cùng lúc lĩnh ngộ nhiều pháp tắc, muốn đột phá Thánh Vực thành công. Hoặc là lĩnh ngộ một pháp tắc đủ sâu, có thể áp chế các pháp tắc khác, hoặc là phát triển cân bằng tất cả.

Hudson không bao giờ ngờ rằng mình lại có thể sử dụng được những kinh nghiệm cảnh báo hậu bối của các tiền bối Long tộc.

Về việc thật giả, cứ cách vài nghìn năm trên đảo Rồng lại có những con Cự Long bảo bảo không tin muốn đi kiểm chứng.

Theo lời của Maxim, có một con Cự Long lai nào đó đã thừa hưởng thiên phú của cả cha lẫn mẹ, bẩm sinh đã sở hữu hai loại pháp tắc.

Là một phương bá chủ trong số những con Cự Long cùng lứa, đây là dấu hiệu của một con Cự Long thiên tài, đáng tiếc là nó kiêu căng ngạo mạn, muốn giữ cho hai quy tắc xung đột này cân bằng.

Kéo dài hơn một nghìn năm, mãi đến trước khi Maxim rời đi, mới bước vào ngưỡng cửa Thánh Vực.

Chương 1827: Dị Tượng (2)

Người ta là Cự Long, không chỉ có thể dựa vào thiên phú ăn cơm, mà còn sống rất lâu!

Chỉ cần chịu khó, sau khi thử nghiệm hàng nghìn lần, cuối cùng cũng có thể tìm được điểm cân bằng.

Nếu đổi thành Hudson làm vậy, mộ phần của hắn đều đã xanh cỏ hết lần này đến lần khác rồi.

Cũng chính vì vậy, sau khi lĩnh ngộ pháp tắc hắc ám vượt xa các pháp tắc khác, Hudson mới vui mừng như vậy.

Bất kể có như thế nào, đột phá Thánh Vực trước rồi tính. Dù sao cũng không có quy định nào nói rằng sau khi đạt đến Thánh Vực thì sẽ không thể lĩnh ngộ các pháp tắc khác.

Cho dù các pháp tắc có xung đột cũng không sao. Hudson chỉ đang lĩnh ngộ, chứ không cố gắng kiểm soát.

"Được rồi, các ngươi tiếp tục bế quan đi!"

Hudson vẫy tay nói.

Ngay cả khi đã ký kết khế ước, nhưng họ vẫn không phải là người của mình.

Hudson nghi ngờ lòng trung thành của những Đọa Lạc Thiên Sứ này, nên đương nhiên là sẽ không bật hack cho bọn hắn, muốn tu luyện thì vẫn phải dựa vào bản thân họ.

Dù sao họ cũng là sinh vật bị người người kêu đánh trên đại lục Aslante rồi, ngoài việc bế quan tu luyện ra, đám Đọa Lạc Thiên

Sứ này cũng không thể làm được gì khác.

"Công tước, đại sự không hay rồi!"

"Vùng đất bị nguyền rủa đã xảy ra chuyện!"

Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Tom, Hudson vội vàng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Vùng đất bị nguyền rủa thuộc về một tồn tại đặc biệt ở Tuyết Nguyệt lĩnh.

Hudson xây dựng rầm rộ khắp nơi, chỉ có vùng đất bị nguyền rủa là không được khai phá.

Thậm chí vì lý do an toàn, hắn bố trí ma trận pháp phong ấn ở vùng đất bị nguyền rủa, nhưng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Vùng đất bị nguyền rủa đột nhiên chấn động, nghi ngờ là do đối diện đang công kích ma pháp trận. Đoàn ma pháp sư đã qua đó gia cố phong ấn, nhưng tình hình vẫn không khả quan!"

Sau khi nghe câu trả lời của Tom, Hudson cau mày.

Vùng đất bị nguyền rủa đã tồn tại quá lâu, không ai biết thứ gì đang bị phong ấn bên trong.

Không biết liền mang ý nghĩa có rủi ro, vì lý do an toàn, chỉ có thể gia cố thêm nhiều lớp phong ấn trên ma trận pháp phong ấn ban đầu.

"Lập tức soạn thảo văn thư báo cáo lên vương quốc, yêu cầu bệ hạ nhanh chóng cử cao thủ thông thạo phong ấn đến hỗ trợ, thông báo cho quan binh đang nghỉ phép lập tức trở về doanh trại chuẩn bị chiến đấu!"

"Lấy danh nghĩa của ta để các cường giả trong lãnh địa cùng đến vùng đất bị nguyền rủa để gia cố phong ấn!"

Hudson dứt khoát ra lệnh.

Ngày nay đã khác xưa, trước đây đoàn Ma pháp sư lãnh địa chỉ có vài ba con mèo con chó, nhưng hiện nay đoàn Ma pháp sư lãnh địa đã có thể xếp vào top 3 trong vương quốc.

Những Ma pháp sư trung cấp và sơ cấp đã từng là lực lượng chủ chốt trước đây thì giờ chỉ có thể làm những công việc lặt vặt, những ai dưới cấp Ma đạo sư đều phải khiêm tốn làm người.

Chỉ nhìn vào những tòa tháp Ma pháp đang được xây dựng liền biết đoàn Ma pháp sư Tuyết Nguyệt lĩnh bản lĩnh cỡ nào rồi.

Với tốc độ phát triển nhanh chóng như vậy, chắc chắn không thể tự mình đào tạo được.

Hầu hết những Ma pháp sư do Hudson đào tạo vẫn chỉ là ma pháp học đồ, chỉ có số ít may mắn mới trở thành Ma pháp sư thực thụ.

Sự phát triển mạnh mẽ của đoàn Ma pháp sư hoàn toàn dựa vào Hudson lão gia đốt tiền!

Thăm dò Ma pháp là một việc rất tốn kém, chỉ cần chịu chi tiền và tài nguyên, không có MA pháp sư nào có thể cưỡng lại cám dỗ này.

Ngay cả những Ma pháp sư có xuất thân đại quý tộc cũng thèm thuồng những lọ ma pháp dược tề trong tay Hudson lão gia. Bỏ gia tộc để nương tựa hắn là điều không thể, nhưng làm thêm giờ trên danh nghĩa thì vẫn được.

Hudson không quan tâm đến việc họ trung thành hay không. Chỉ cần họ có thể đến làm việc cho hắn thì sẽ được trả lương.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Tuyết Nguyệt lĩnh đã trở thành thánh địa ma pháp của đại lục, thu hút một lượng lớn Ma pháp sư từ Bắc đại lục và Trung đại lục đến định cư.

Số lượng Ma pháp sư sinh sống ở Tuyết Nguyệt lĩnh đã vượt qua đoàn Ma pháp sư vương quốc. Chỉ riêng phủ lãnh chúa đã đăng ký đã có hàng chục Ma pháp sư cấp 8 được đăng ký.

Tuy nhiên, hầu hết những người này chỉ đến làm công ngắn hạn, chỉ có tám người là thực sự tới nương tựa Hudson, trong đó có năm người là sau khi tới nương tựa hắn mới đột phá.

Lý do chính khiến họ có thể dứt khoát nương tựa Hudson là vì họ không còn ràng buộc gì nữa. Gia tộc của họ đều đã bị tiêu diệt trong cuộc chiến tranh đại lục trước đây.

Hiện nay, phần lớn các Ma pháp sư sinh sống tại Tuyết Nguyệt lĩnh đều đến từ các quốc gia đã bị tiêu diệt trong cuộc chiến tranh đại lục.

Chỉ có điều, gia tộc của một số người vẫn còn tồn tại, vẫn ôm ảo tưởng về việc phục hưng gia tộc, chỉ vì tham lợi mà làm công cho Hudson lão gia, còn chưa chính thức được vào biên chế của đoàn Ma pháp sư lãnh địa.

Không chỉ riêng Tuyết Nguyệt lĩnh, mà các quốc gia may mắn sống sót đều được hưởng lợi từ nguồn nhân tài này, số lượng cao thủ thậm chí còn vượt qua thời kỳ trước chiến tranh.

Ngoài các Ma pháp sư ra, Hudson cũng tuyển mộ không ít người thuộc các chức nghiệp khác. Đặc biệt là sau khi nhận được danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, số người đến nương nhờ hắn càng ngày càng nhiều.

Nếu Hudson có lòng, đích thân đến gõ cửa từng nhà để chiêu hiền đãi sĩ, có lẽ phần lớn những cường giả đang tạm cư tại Tuyết Nguyệt lĩnh đều sẽ nương tựa hắn.

Chỉ có điều Hudson không thích làm khó người khác, dựa vào cảm xúc nhất thời để lừa gạt mọi người, vậy thì tương lai họ vẫn sẽ rời đi.

Đương nhiên, còn có một lý do thực tế là - không nuôi nổi!

Chính thức gia nhập đoàn pháp sư sẽ được hưởng thụ đầy đủ tất cả các chế độ phúc lợi. Trung bình, mỗi năm Hudson phải chi hơn mười mấy vạn kim tệ cho mỗi Đại ma đạo sư.

Chương 1828: Dị Tượng (3)

Không còn cách nào, tuy chi phí của ma pháp dược tề thấp, nhưng các chi phí tài liệu ma pháp khác lại không hề giảm giá.

Hơn nữa, ngoài những khoản chi tiêu hàng ngày này ra, thì còn phải xây dựng tháp pháp sư, sửa chữa phòng thí nghiệm, phát tiền lương cao, toàn bộ đều cần tiêu tiền.

So ra thì cộng tác viên đơn giản nhiều. Khi có việc gọi một tiếng, sau khi làm xong việc, tặng họ vài lọ ma pháp dược tề mà bên ngoài có tiền cũng khó kiếm là xong.

Chi phí sinh hoạt hàng ngày là chuyện riêng của họ, không cần Hudson lão gia nhọc lòng.

Nếu như hợp tác nhiều lần, Hudson còn sẽ cấp cho họ một mảnh đất, cho phép họ tự xây tháp pháp sư.

Có lẽ do thời gian còn ngắn, họ vẫn còn nhớ nhung quê hương, tuy số cường giả được cấp phép không ít, nhưng lại chưa có người thực sự xây dựng tháp pháp sư.

Lúc bình thường, họ đều mượn tháp pháp sư của lãnh địa để tiến hành các thí nghiệm.

Tất nhiên là không cần phải trả tiền thuê, Hudson lão gia hào phóng sẽ không tiếc khoản tiền nhỏ này.

Lý do mà Tuyết Nguyệt lĩnh có thể thu hút nhiều người đến vậy, ngoài việc Hudson cung cấp việc làm ra, còn có phòng thí nghiệm trong tháp pháp sư.

Từ cấp Đại ma đạo sư trở lên đều có thể trực tiếp đăng ký sử dụng. Còn các Ma pháp sư khác thì cần phải xếp hàng, thông thường một hai tháng mới có thể sử dụng một lần.

Với việc số lượng tháp pháp sư trong lãnh địa ngày càng tăng, tình trạng xếp hàng chờ đợi này sẽ dần dần được cải thiện.

Hudson tốn nhiều tiền để xây dựng nhiều tháp pháp sư như vậy đương nhiên không chỉ đơn giản là để làm việc thiện. Đồng thời với chuyện thu hút các Ma pháp sư đến định cư thì cũng có thể tăng cường khả năng phòng thủ của lãnh địa.

Mỗi tòa tháp pháp sư đều là một điểm phòng thủ tự nhiên. Trong thời chiến, các Ma pháp sư có thể sử dụng Ma trận pháp trên tháp để tấn công kẻ địch.

Cách phòng thủ này rất phổ biến ở Nam đại lục. Quân đội vương quốc đã được nếm mùi đau khổ của các tháp pháp sư khi hành động ở Giáo Hoàng quốc.

Lý do các tháp pháp sư ở Giáo Hoàng quốc không thể gây ra trở ngại chủ yếu là vì quân đội xung quanh đều đã tan rã, không có đồng đội phối hợp, các Ma pháp sư đơn độc sẽ trở nên vô cùng yếu ớt.

Nguyên nhân Vương quốc không bắt chước làm theo là vì chính phủ quá nghèo, các lãnh chúa quý tộc cũng quá nghèo!

Xây dựng một tòa tháp pháp sư, trang bị đầy đủ các thiết bị trong phòng thí nghiệm thì ít cũng phải tốn vài chục vạn kim tệ, nhiều thì hơn trăm vạn kim tệ.

Sau khi xây dựng xong, chi phí bảo trì hàng năm cũng là một khoản không nhỏ. Có người sử dụng thì tốt, không có người sử dụng thì sẽ lỗ vốn.

Điều quan trọng nhất là thứ này không thể di chuyển, một khi xây dựng xong, nó chỉ có thể phát huy tác dụng tại chỗ, tính hạn chế quá lớn.

Với số tiền tương tự, chẳng thà tăng thêm vài khẩu ma tinh pháo, huấn luyện thêm vài quân đoàn.

Dù sao, Thú nhân cũng không ngu, đường biên giới giữa hai nước dài như vậy, đổi chỗ tấn công cũng không ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, chỉ có tháp thôi là chưa đủ, còn phải có Đại ma đạo sư trấn thủ mới có thể phát huy toàn bộ công hiệu của tháp pháp sư.

Cường giả nhiều hơn cũng chỉ xảy ra trong vài năm gần đây. Trước đây, Đại ma đạo sư đều rất hiếm thấy.

Nếu không phải vì thủy triều nguyên tố kết thúc thì Đại ma đạo sư vẫn là động vật quý hiếm, sánh ngang với cường giả Thánh Vực hiện nay.

Nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một giờ!

Thu hút nhiều cường giả đến định cư, giờ cũng đến lúc họ phát huy tác dụng. Trong lòng Hudson mơ hồ có một dự cảm không lành.

Âm ảnh của "Vạn năm chi kiếp" lại hiện lên trong đầu hắn. Hudson vẫn chưa quên, năm nay chính là năm 100. 000 theo Lịch Thần Thánh.

Kết hợp với việc thủy triều nguyên tố kết thúc, đại lục liên tục xảy ra chiến tranh, ma tai không ngừng, vùng đất bị nguyền rủa đã im lặng vô số năm cũng đột nhiên rung chuyển, đây rõ ràng là dấu hiệu của thời loạn.

Trong lòng lo lắng bất an, nhưng trên mặt thì Hudson vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

"Maxim, Belersden, chúng ta đến vùng đất bị nguyền rủa xem thử."...

Vùng đất bị nguyền rủa, sát khí ngất trời bay thẳng lên vân tiêu, dù cách xa hàng chục dặm, Hudson vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Chỉ với luồng hung sát khí tỏa ra này thôi, hắn đã có thể khẳng định thứ được phong ấn bên dưới chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì.

Tuy nói lực lượng không phân biệt thiện ác, điều quan trọng là ở người sử dụng lực lượng, nhưng sát khí rõ ràng là ngoại lệ.

Là năng lượng tiêu cực giữa trời đất, ngay cả một vị Thánh đồ, nếu sống lâu dài trong thế giới tràn đầy sát khí, tính tình cũng sẽ dần trở nên hung bạo.

Trực giác mách bảo Hudson rằng, không thể để sát khí lan rộng, nếu không sẽ dẫn đến hậu quả không thể lường trước được.

Bên dưới, các Ma pháp sư đang gia cố phong ấn, lúc này cũng đang hoảng hốt vô cùng. Chỉ với thứ sức mạnh tỏa ra này thôi là họ đã có thể xác định được, thứ được phong ấn bên dưới không phải là thứ mà họ có thể đối phó.

Dù là lối vào thế giới khác hay là một đại ma đầu cái thế cũng đều không phải là thứ những Ma pháp sư nhỏ bé như họ có thể giải quyết.

Thấy Hudson đến, mọi người đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Người chủ chốt đã đến, dù không thể thay đổi gì, nhưng vẫn khiến người ta yên tâm.

"Nguyên soái. . ."

"Đừng lo cho tôi, các ngươi tiếp tục gia cố phong ấn. Quân tiếp viện đang trên đường, sẽ sớm đến đây thôi."

Bất kể quân tiếp viện có đến hay không, trước tiên phải ổn định lòng người đã.

"Belersden, Maxim, trong ký ức truyền thừa của các ngươi có ghi chép gì về phương diện này không?"

Vùng đất bị nguyền rủa đã tồn tại quá lâu, để truy tìm sự thật, Hudson còn cầu cứu các thế lực lớn trong vương quốc. Đáng tiếc, ngay cả gia tộc có truyền thừa lâu đời nhất trong vương quốc cũng có hiểu biết rất hạn chế về vùng đất bị nguyền rủa.

Chương 1829: Chủng Tộc Địa Tâm

Dị tượng trước mắt thậm chí còn vượt quá nhận thức của Hudson.

"Hudson, hay là chúng ta chuồn đi thôi?"

"Mang theo dòng chính của ngươi, chuyển sang nơi khác vẫn là vương hầu tướng lĩnh, không cần thiết phải ở lại đây liều mạng."

"Ma vật trong này rất khó đối phó, một khi nó ra ngoài, thân xác nhỏ bé của ngươi chắc chắn không thể chống đỡ được!"

Maxim đánh trống lui quân khiến cho Hudson rất tức giận.

Cái gì cũng không biết đã kêu hắn bỏ lại cơ nghiệp mà chuồn đi, điển hình của kiểu con hoang bán ruộng không tiếc gì.

Hơn nữa, cho dù có chuồn đi, thì hắn có thể chạy đến đâu đây?

Danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc vừa là vinh quang tột bậc, nhưng cũng vừa là một loại ràng buộc.

Khi không có tiếng tăm gì, Hudson có thể chạy trốn, dù sao cũng không ai biết hắn là ai.

Nhưng bây giờ, ngay cả kẻ địch là ai cũng không rõ ràng mà đã vội vàng chuồn đi, truyền ra ngoài sẽ làm hỏng hết danh tiếng của hắn.

Hudson có thể gây dựng cơ nghiệp như ngày hôm nay, một nửa là nhờ thực lực, một nửa là nhờ danh tiếng.

Nếu không có danh tiếng tốt, làm sao có nhiều đàn em đến nương tựa hắn như vậy?

Nếu không có đàn em liều mạng, cho dù gia tộc Koslow có nhân khẩu thịnh vượng đến đâu cũng không thể gánh vác được cơ nghiệp như hiện tại.

"Con rồng ngốc, ngươi thật là hèn nhát!"

"Người ta còn chưa ra ngoài, ngươi đã muốn chuồn đi, đợi đến khi lũ tà ma này ra ngoài, chẳng phải ngươi sẽ bị dọa chết sao?"

"Hudson, đừng có bị nó hù dọa."

"Thứ được phong ấn bên trong tuy rằng khó đối phó, nhưng dù sao cũng đã bị trấn áp nhiều năm như vậy rồi, không phải thật sự vô địch."

"Ngay cả khi những tên này xuất hiện, chỉ cần tập hợp sức mạnh của toàn bộ nhân tộc là có thể phong ấn nó thêm một lần nữa."

"Ngay cả khi quân đội của ngươi không đánh lại được kẻ địch, có chúng ta bảo vệ ngươi, còn sợ không chạy thoát được sao?"

Không giải thích còn tốt, sau khi nghe Belersden giải thích, trong lòng Hudson càng lo lắng hơn.

Tập hợp sức mạnh của toàn bộ nhân tộc mới có thể phong ấn lại, chứ không phải tiêu diệt trực tiếp, đây chẳng phải vẫn là đang bảo hắn chạy trốn sao?

Trên danh nghĩa, hắn là Nguyên soái Nhân tộc, nhưng không có nghĩa là hắn có thể điều động toàn bộ sức mạnh của nhân tộc, nhiều nhất chỉ có thể ảnh hưởng đến quyết định của Liên minh

Nhân tộc.

Muốn điều động toàn bộ sức mạnh của nhân tộc, trong thời đại này, trừ phi Thần Hi chi chủ đích thân giáng lâm.

"Hai người các ngươi bớt nói vòng vo với ta, thứ tà ma đang được phong ấn bên dưới rốt cuộc là cái gì?"

Hudson tức giận nói.

"Chủng tộc địa tâm!"

Rồng và gấu đồng thanh đáp.

"Hudson, tà ma không phải cách gọi của một chủng tộc đơn lẻ, mà là tên gọi chung cho các sinh vật sống ở địa tâm."

"Nghe nói ở thời thượng cổ, bọn chúng cũng sinh sống trên đại lục. Sau khi thất bại trong cuộc chiến tranh giành phe phái mới bị ép phải lùi về thế giới địa tâm."

"Bản thân bọn chúng vốn đã có nhiều oán khí, lại sinh sống trong thế giới ngầm tối tăm, lâu dần tính tình cũng trở nên hung hăng, u ám."

"So với các chủng tộc trên đại lục, những chủng tộc dưới lòng đất này càng hung hãn, thù dai, thủ đoạn tàn nhẫn đến mức không thể tưởng tượng."

"Một khi dính vào, chính là không chết không thôi, bởi vậy thế giới địa tâm thường xuyên giết chóc không ngừng."

"Tài nguyên trong thế giới địa tâm rất khan hiếm, theo kế hoạch của các bậc tiền bối, nhốt những kẻ này vào trong thế giới địa tâm, chúng sẽ tự tiêu diệt lẫn nhau trong các cuộc chiến tranh."

"Chỉ là kết quả có phần bất ngờ, đúng là có rất nhiều chủng tộc đã diệt vong trong cuộc nội chiến, nhưng cũng có một số chủng tộc nhanh chóng thích nghi với cuộc sống trong thế giới địa tâm."

"Những chủng tộc này không những không bị diệt vong, mà còn phát triển mạnh mẽ trong thế giới Địa Tâm."

"Vào thời đại tộc Tinh Linh thống trị đại lục, bọn chúng đã từng xuất hiện một lần, trận chiến khi đó đã khiến cho trời đất tối tăm."

"Trong trận đại chiến đó, Tộc Tinh Linh đã bị tổn thất hơn một triệu quân, thậm chí cả cường giả Thánh Vực cũng hy sinh hơn trăm người."

"Các chủng tộc khác trên đại lục cũng bị liên lụy, mỗi chủng tộc đều có tổn thất không nhỏ, sau hơn mười năm giằng co, mới chính thức phong ấn chúng lại."

"Phong ma chia địa được truyền tụng trong nhân tộc của các ngươi chính là lối phong ấn của những tà ma này."

"Tuy nhiên, vùng đất bị nguyền rủa không nằm trong số đó, nó hẳn là một phong ấn cổ xưa hơn. Trước đây nó không hề bùng phát, giờ đây không may lại bị ngươi gặp phải."

Sau khi nghe lời giải thích của Belersden, Hudson cảm thấy rất tồi tệ.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đây là một cuộc xâm lược từ dị giới, không ngờ lại là lối vào thế giới địa tâm.

"Xâm lược từ dị giới", nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng cụ thể vẫn phải xem kẻ địch gặp phải là ai.

Muốn chơi vượt giới cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất định phải trả một cái giá xứng đáng.

Hồn phách của cường giả giáng lâm còn tốt, chỉ cần khóa lại tọa độ vị diện, dựng sẵn tế đàn định vị, có một vật chủ là có thể giáng lâm.

Nhưng nếu là chân thân giáng lâm thì lại khác. Không có cách nào gian lận, mà phải chọn thời điểm thích hợp, khai mở thông đạo không gian.

Do ảnh hưởng của không gian loạn lưu, cổng không gian giữa các dị giới không an toàn, có thể bị phá hủy bất kỳ lúc nào.

Một khi bị phá hủy, muốn khai mở thông đạo mới, chỉ có thể dựa vào may mắn.

Nếu may mắn thì trong nháy mắt có thể mở lại thông đạo, còn không may mắn thì phải chờ đợi hàng trăm năm mới có một cơ hội.

Để bảo toàn đường lui, trong các lần xâm lược dị giới trước đây, kẻ địch đều phải cử ra nhiều cao thủ để duy trì sự ổn định của thông đạo không gian.

Tuy nhiên điều này rất khó khăn, thường thì chưa kịp giáng lâm bao lâu đã bị các cường giả bản địa ập đến phá hủy.

Chương 1830: Chủng Tộc Địa Tâm (2)

Ngay cả khi phát động xâm lược, cũng thường chỉ là xâm lược của các sinh vật dị giới trong một khu vực, trong thời gian ngắn kẻ địch không thể dốc toàn bộ lực lượng.

Giáng lâm thành công chỉ là sự khởi đầu. Trước khi làm quen với quy tắc thế giới, sức mạnh của các cường giả dị giới đến từ bên ngoài sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Nhưng cuộc xâm lược của sinh vật địa tâm thì lại khác, đều là thổ dân của thế giới, sẽ không bị đối xử khác biệt.

So với thông đạo không gian không đáng tin cậy, thông đạo đi lên mặt đất mà bị phá vỡ, chúng liền có thể liên tục giết ra ngoài.

Cứ nhìn vào tổn thất của tộc Tinh Linh trong cuộc chiến tranh chống lại "Tà Ma" năm xưa là biết, những "Tà Ma" này tuyệt đối không dễ đối phó.

Đối mặt với "Tà Ma" xâm lược với quy mô lớn, Tuyết Nguyệt lĩnh không thể chống đỡ, Vương quốc Alpha cũng có khả năng không chịu được, tập hợp sức mạnh của cả liên minh năm nước cũng chưa chắc đã có khả năng chiến thắng.

Ít nhất là về mặt sức mạnh cấp cao, liên minh năm nước không có đủ số lượng Thánh Vực.

Tất nhiên, hiện tại thủy triều nguyên tố vừa kết thúc, số lượng cường giả Thánh Vực của các chủng tộc không nhiều, phe Tà Ma cũng không khá hơn bao nhiêu.

Huống chi, việc tất cả tà ma đồng giới giết ra cũng chỉ có thể thực hiện được về mặt lý thuyết.

Bị ảnh hưởng bởi tài nguyên, nội chiến giữa các sinh vật địa tâm còn gay cấn hơn nhiều so với bên trên.

Ngay cả khi tìm được lối thoát, trong thời gian ngắn, các tộc cũng rất khó buông bỏ cừu hận, liên thủ giết ra ngoài.

Tuy nhiên, cho dù chỉ là một phần "Tà ma" giết ra ngoài thôi cũng đủ khiến vương quốc chịu khổ rồi.

Nghĩ đến đây, Hudson cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, Vùng đất bị nguyền rủa sớm không bộc phát muộn không bộc phát, lại chọn đúng ngay lúc hắn đến đây để bộc phát, đây chẳng phải là đang hố người sao?

Nếu bùng phát sớm hơn mười năm, lúc đó Đế quốc Thú Nhân đang ở thời kỳ đỉnh cao, thì phiền phức sẽ là của Thú Nhân, còn hắn có thể nhàn nhã ngồi hóng chuyện xem kịch.

Hoặc là bùng phát muộn hơn ba mươi năm năm mươi năm, Tuyết Nguyệt lĩnh được xây dựng xong, Thú nhân cũng đã bị hắn dẹp yên, lúc đó mới có đủ sức mạnh để tiêu hao với kẻ địch.

Lúc này nhảy ra gây chuyện, lập tức khiến cho mọi chuyện trở nên phiền phức.

Đế quốc Thú Nhân bị gián đoạn truyền thừa giữa chừng, có lẽ ngay cả "Tà ma" là gì cũng không biết, càng không nói đến thù hận.

Liên minh căn bản là không có cửa!

Trừ phi "Tà ma" chủ động tìm bọn chúng gây chuyện, nếu không Thú nhân sẽ chỉ ngồi xem náo nhiệt.

"Môi hở răng lạnh" cũng phải chờ sau khi Vương quốc Alpha bị

"Tà Ma" đánh cho tàn phế, lúc đó chúng mới có thể cảm nhận được.

Trong thế giới nhân tộc, đại khái cũng chỉ có một số thế lực truyền thừa lâu đời mới có ghi chép, nhận thức về mức độ nguy hiểm của "Tà Ma", còn lại đại khái là không biết.

Trong các dị tộc, Tộc Tinh Linh là chủng tộc hiểu rõ nhất về Tà Ma, mối thù hận giữa hai bên cũng là sâu sắc nhất, nhưng bá chủ đại lục hiện tại là Nhân tộc.

Chuyện không liên quan đến mình thì trèo lên thật cao, dù cho "Tà Ma" ở thế giới Địa Tâm có lợi hại đến đâu, bọn chúng cuối cùng vẫn là kẻ thất bại.

Bị hạn chế bởi tài nguyên, thực lực tổng hợp chắc chắn không bằng các chủng tộc trên mặt đất. Dù có gây chuyện lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng khó thoát khỏi số phận thất bại.

Nếu tộc Tinh Linh vô liêm sỉ một chút, không chừng còn sẽ mở ra phong ma chia địa ban đầu, cố ý thả một số "Tà ma" ra để gây thêm phiền phức cho Nhân tộc.

Lòng tuy bất an, nhưng trên mặt Hudson vẫn giữ dáng vẻ thong dong, như thể đã tính trước tất cả mọi chuyện.

Nhưng trong thâm tâm lại đang âm thầm cảm thấy may mắn.

May mà cuộc đối thoại vừa rồi của rồng và gấu đều sử dụng truyền âm, nếu không những nội dung nhạy cảm này mà truyền ra ngoài thì việc vui lớn rồi.

Câu nói chạy trốn của Maxim thực sự sẽ làm dao động lòng quân.

"Maxim, gặp chuyện phải học hỏi Belersden một chút, dùng cái đầu để nghĩ trước đã, đừng có cái gì cũng giật mình kinh hãi."

"Phong ấn còn chưa được mở ra mà?"

"Một con rồng như ngươi thì vội vã cái gì?"

"Tà ma trước đó đúng là lợi hại, nhưng không có nghĩa là hiện tại cũng lợi hại như vậy."

"Có kinh nghiệm và tâm đắc của các bậc tiền bối, tiếp theo số lượng cường giả ra đời của các chủng tộc sẽ nhiều hơn."

"Chỉ cần nhìn vào số lượng cường giả cấp 8 của vương quốc là biết, so với mười năm trước đã tăng gấp mười lần, tốc độ tăng trưởng của các cường giả phía dưới lại càng mạnh mẽ hơn."

"Chỉ cần thiên địa cho phép, một thời đại sẽ mạnh hơn một thời đại."

"Thế giới Địa Tâm không đủ tài nguyên, bẩm sinh đã hạn chế sự phát triển của họ, đặc biệt là trong thời đại này lại càng thiệt thòi."

"Nếu như cuộc sống của bọn chúng thực sự tốt đẹp thì cần gì phải bất chấp giá cao để giết ra ngoài chứ?"

Thoạt nhìn giống như đang răn dạy, nhưng kỳ thực là đang trấn an long tâm.

Hudson không biết sức mạnh của các chủng tộc địa tâm mạnh hay yếu, nhưng trước tiên phải ổn định lực lượng chiến đấu chủ lực của mình đã.

Hơn một trăm vị Thánh Vực hy sinh nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng nếu so sánh với vạn năm chi kiếp có thể cắt đứt nền văn minh thì mọi thứ đều trở nên rất hợp lý.

Đáng tiếc là nội dung cụ thể vẫn còn quá ít, ký ức truyền thừa của rồng gấu liên quan tới vạn năm chi kiếp hiện chỉ mới thức tỉnh được một phần, nội dung cốt lõi quan trọng vẫn đang bị phong ấn.

Ngoài một số tài liệu mà vương quốc khai quật được trước đây, tài liệu tham khảo hiệu quả nhất hiện giờ chủ yếu là do Giáo Đình gửi đến.

So với trước đây, lần này Giáo Đình đã làm việc dứt khoát hơn rất nhiều. Ngay khi bắt đầu cuộc đàm phán bí mật, họ đã gửi tài liệu để thể hiện thành ý.

Chương 1831: Hắc Ám Tinh Linh

Đáng tiếc là họ có quá nhiều tiền sử lừa đảo, những tài liệu hạn chế này chỉ có thể được sử dụng như tài liệu tham khảo.

"Được rồi, Hudson."

"Đừng có nghe con gấu này khoác lác, nó tuổi nhỏ vô tri, không biết sự đáng sợ của tà ma. Chờ khi ngươi thực sự đối đầu với chúng thì sẽ biết cái gì gọi là điên cuồng!"

"So với những tên điên địa tâm này, Thú nhân mà ngươi từng đối đầu trước đây chẳng là cái đinh gì cả. Ngay cả những tổ chức tà giáo kia cũng chỉ được coi là người bình thường khi ở trước mặt chúng."

"Tin hay không thì tùy ngươi, dù sao bổn long ăn muối còn nhiều hơn hai người các ngươi ăn cơm, kinh nghiệm sống của rồng vẫn rất có ích."

"Nếu thông minh thì nghe lời của ta, chuẩn bị một con đường lui trước, để đến lúc đó khỏi cần phải luống cuống tay chân."

"Nếu nơi đây thực sự trở thành chiến trường chính, Tuyết Nguyệt lĩnh chắc chắn không thể chống đỡ được. Ngay cả khi Nhân tộc có thể giành được chiến thắng trong cuộc chiến thì lãnh địa của ngươi cũng sẽ bị biến thành tro bụi!""

Câu trả lời như ông cụ non Maxim khiến cho Hudson và Belersden cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng lại không thể phản bác được.

Bởi vì nhiều nội dung là sự thật!

Vương quốc Alpha chủ yếu ăn mì, Hudson chỉ bắt đầu ăn cơm khi Sơn Địa Lĩnh du nhập cây lúa nước, còn Belersden là người theo đạo thịt.

Lấy sức ăn của Cự Long, lượng muối mà Maxim ăn trong vài trăm năm qua nhiều hơn lượng gạo mà hai người họ ăn là điều hoàn toàn hợp lý.

Mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong thâm tâm Hudson vẫn cảm thấy hơi lo, một chủng tộc có thể khiến cho Long tộc phải e dè và ghi chép lại trong truyền thừa tuyệt đối không phải là chủng tộc bình thường.

Còn chuyện trong trí nhớ truyền thừa của Belersden không đề cập đến sự khủng khiếp của các chủng tộc địa tâm cũng là điều bình thường, khả năng cao là do lười biếng!

Cự Long còn thích ra ngoài hoạt động một chút, thuận tiện cướp bóc dọc đường, hoặc là tìm con sen để trải nghiệm cuộc sống của rồng đại gia.

Bất kể cục diện lục địa có hỗn loạn như thế nào cũng không ảnh hưởng đến việc Đại Địa Chi Hùng chọn một ngọn núi để ngủ. Trong trường hợp bình thường, sẽ không ai dám đi trêu chọc bọn nó.

Nếu Tuyết Nguyệt lĩnh không giữ được, vậy thì Cận Đông và Bắc Cương cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn bị sụp đổ, không chừng toàn bộ Vương quốc Alpha đều sẽ đổ sụp, Sơn Địa Lĩnh cũng chưa chắc đã an toàn.

Hudson hiện giờ cũng là gia đại nghiệp đại, muốn rút lui không chỉ cần có một nơi để nương náu là được, không có được một tỉnh thì không thể bố trí được nhiều người như vậy.

Đại lục đã không còn đất vô chủ, cho dù có quốc gia chào đón Hudson gia nhập, cũng không thể để hắn mang theo một đám người qua đó tự thành lập thế lực được.

Có thể trở thành quyền thần tại Vương quốc Alpha chỉ đơn thuần là thời thế tạo anh hùng, trong tình huống bình thường là sẽ không thể nào.

Không nghĩ ra được đầu mối, Hudson bèn từ bỏ cái suy nghĩ không đáng tin cậy này. Địch nhân còn chưa phá phong ấn, có gì phải sợ chứ!. . .

Thế giới Địa Tâm.

"Còn bao lâu thời gian nữa thì cửa vào mới mở?"

Rõ ràng là một câu hỏi rất nghiêm túc, nhưng lại mang âm điệu không đứng đắn, khiến người ta không kìm được cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Xung quanh là một nhóm sinh vật có vẻ ngoại hình giống như Tinh Linh, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt, dường như họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Hắc Ám Tinh Linh, một chủng tộc đã tuyệt chủng trên đại lục Aslante.

Về mặt huyết thống, họ có quan hệ họ hàng gần với Ám Dạ Tinh Linh, nhưng bản chất thì lại thuộc về Á Tinh Linh.

Ngoài dòng máu Ám Dạ Tinh Linh ra, trong cơ thể họ còn chảy xuôi huyết mạch của Mị Ma.

Thời thượng cổ, Ma tộc xâm lăng, Tộc Tinh Linh với khí chất độc đáo đã trở thành mục tiêu được ưu ái của lũ Ma tộc.

Loại "Ưu ái" này đã mang đến thảm họa cho họ. Những Tinh

Linh bị bắt làm tù binh, hoặc là trở thành một món đồ chơi, hoặc là biến thành một món đồ ăn.

Một số Tinh Linh sau khi kết hợp với Mị Ma đã sinh ra một chủng tộc mới —— Hắc Ám Tinh Linh.

Ngoài việc không thể nhận được sự chúc phúc của Tinh Linh mẫu thụ, thiên phú của họ chẳng khác gì Ám Dạ Tinh Linh. Nếu không phải khí chất hoàn toàn khác biệt, người ngoài căn bản không thể phân biệt được.

Tinh Linh ưu nhã, thuần khiết, nhưng Hắc Ám Tinh Linh lại hoàn toàn ngược lại, không chỉ bản tính hung sát, đời sống riêng tư còn phóng túng buông thả, hoàn toàn trái ngược với tập tính sinh hoạt của Tinh Linh.

Lúc đầu, Tinh Linh còn cố gắng đưa họ trở lại con đường chính đạo, nhưng sau đó phát hiện không những không kéo được giống loài này, mà còn có rất nhiều Tinh Linh sa đọa dưới sự ảnh hưởng của họ.

Trong cơn tức giận, Tinh Linh nữ vương đã ra lệnh trục xuất những "kẻ dị đoan" này. Nhưng vì mềm lòng nhất thời, nên kết quả là những Hắc Ám Tinh Linh này đã gia nhập vào phe hắc ám.

"Nữ vương, bên ngoài có kẻ địch đang không ngừng gia cố phong ấn, hành tung của chúng ta đã bại lộ. Trong thời gian ngắn, e là không thể công phá cửa vào!"

Hắc Ám Tinh Linh thiếu phụ sợ hãi trả lời.

Nàng hiểu rất rõ tính khí của nữ vương nhà mình, ghét nhất là những câu trả lời không có đáp án chính xác như thế này.

Nhưng không còn cách nào, nàng thực sự không thể đưa ra câu trả lời chính xác với tình hình hiện tại. Nếu như đưa ra kỳ hạn, đến lúc đó lại không thể hoàn thành, kết cục chỉ càng thêm thảm khốc.

Khác với sự khoan dung của Tinh Linh khi đối đãi với tộc nhân, Hắc Ám Tinh Linh hoàn toàn tuân thủ luật rừng. Tinh Linh phạm lỗi sẽ bị giáng cấp thành nô lệ gây giống, mỗi ngày đều phải tiến hành giao phối không ngừng nghỉ, cống hiến cho sự nghiệp sinh sôi nảy nở của chủng tộc.

Chương 1832: Hắc Ám Tinh Linh (2)

Khả năng sinh sản thấp không sao, chỉ cần số lần giao phối đủ nhiều thì sẽ luôn có khả năng thụ thai.

Cho dù không có Tinh Linh mẫu thụ, nhưng dựa vào tần suất giao phối cao, khả năng sinh sản của tộc Hắc Ám Tinh Linh vẫn luôn bỏ xa Tộc Tinh Linh ít nhất là gấp mười lần.

Cộng thêm thiên phú không tầm thường, sau khi tiến vào thế giới Địa Tâm, Hắc Ám Tinh Linh đã nhanh chóng sinh sôi phát triển, trở thành một trong những bá chủ của thế giới Địa Tâm, khai phá ra Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh hiện giờ.

"Hừ!"

"Nếu đã bị người ta phát hiện thì mau tranh thủ thời gian tăng thêm tốc độ đi! Một khi địch nhân chuẩn bị kỹ càng, làm sao chúng ta có thể đoạt lại mảnh đất dưới ánh mặt trời nữa?"

Trong lúc răn dạy cấp dưới, Hắc Ám Tinh Linh nữ vương vừa mở ra một quả cầu ma pháp thủy tinh, trên đó ghi lại hình ảnh một nhóm tiểu Tinh Linh đang vui đùa tự do trên cánh đồng cỏ dưới ánh mặt trời.

Nội dung hình ảnh không dài, cũng không có nội dung thực chất, nhưng lại là một trong những truyền thừa được tộc Hắc Ám Tinh Linh coi trọng nhất.

Cho dù thuộc tính sức mạnh của họ không cần ánh sáng mặt trời, nhưng ký ức khắc sâu trong xương cốt vẫn khiến họ khao khát mảnh đất dưới ánh mặt trời.

"Nữ vương, các chủng tộc trên mặt đất rất mạnh, chỉ với sức mạnh của chúng ta mà muốn đoạt lại mảnh đất dưới ánh mặt trời, e rằng khó có thể làm được."

"Hay là liên minh với các đại Vương quốc khác, cùng nhau hành động?"

Hắc Ám Tinh Linh tế tư ở bên cạnh mở miệng đề nghị.

Bị hố một lần, nên đã khôn ngoan và nhìn xa trông rộng hơn.

Trải qua thất bại của trận chiến trước, tổ tiên của tộc Hắc Ám Tinh Linh đã ghi chép lại sức mạnh của các chủng tộc trên mặt đất.

Thời gian quá xa xưa, những tài liệu này chưa chắc đã chính xác, nhưng vẫn còn có thể tham khảo một chút.

Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh tuy là một trong mười thế lực hùng mạnh nhất ở địa tâm, nhưng so với các chủng tộc trên đại lục được ghi trong tài liệu thì vẫn còn kém xa.

"Không cần lo lắng, lối vào địa tâm rất đặc biệt. Thứ này một khi hiện thế thì sẽ không xuất hiện đơn lẻ."

"Chúng ta có thể phát hiện ra lối vào thì các thế lực lớn khác cũng có thể phát hiện ra. Cuối cùng sẽ xuất hiện ở đâu, hoàn toàn dựa vào may mắn."

"Phía đối diện có địch nhân gia cố phong ấn cũng tốt, ít nhất có thể xác định lối vào mà chúng ta kết nối sẽ không phải là đại dương!"

Ví dụ điển hình về chuyện trực tiếp kết nối với đại dương cũng thực sự tồn tại.

Hàng vạn năm trước, Vương quốc Người Lùn đã phát hiện ra một lối vào. Kết quả là ngay khi lối vào vừa mở ra, trong nháy mắt nước biển đã tràn vào thế giới địa tâm.

May mà cường giả Thánh Vực của Vương quốc Người Lùn phản ứng nhanh, vội vàng xuất thủ ngăn chặn lối vào, nên mới tránh được một cuộc khủng hoảng diệt vong. ...

Thánh quang lấp lánh trên bầu trời, sát khí ngất trời trực tiếp bị ép xuống.

Đắm mình trong thánh quang, Vùng đất bị nguyền rủa vốn dĩ âm trầm khủng bố chẳng mấy chốc đã trở lại với vẻ thanh bình vốn có.

"Cấm chú hệ quang - Thánh Quang Phổ Chiếu!"

Hudson biết hàng nên ngay lập tức nhận ra chiêu ma pháp này.

Khác với những cấm chú thông thường, Thánh Quang Phổ Chiếu không có sát thương lớn đối với người bình thường, nhưng lại có tác dụng khắc chế cực kỳ mạnh mẽ đối với các lực lượng hắc ám.

Thế giới mặt đất không có phản ứng gì, nhưng thế giới địa tâm lại vang lên những tiếng kêu rên thảm thiết.

Cuộc tấn công đến quá bất ngờ, đám Hắc Ám Tinh Linh đang tấn công kết giới hoàn toàn không ngờ rằng đòn tấn công của kẻ địch lại có thể xuyên qua phong ấn mà giáng xuống!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã có vài trăm tên Hắc Ám Tinh Linh hóa thành tro tàn dưới Thánh quang.

Số lượng người bị thương còn nhiều hơn nữa, bất kỳ ai bị dính phải thánh quang đều không còn lành lặn.

"Mau chóng rút lui, thoát khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch!"

Tướng lĩnh Hắc Ám Tinh Linh phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, ngay lập tức hạ lệnh rút lui, nhưng tai nạn vẫn xảy ra.

Chỉ trong một thời gian ngắn, lại có hơn trăm tên Hắc Ám Tinh Linh tự bốc cháy tại chỗ.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến cho tất cả Hắc Ám Tinh Linh vội vàng lùi lại. Bọn họ chỉ hiếu chiến chứ không muốn chết.

"Meyer Tôn giả, đây là thủ đoạn gì của kẻ địch vậy?"

Một màn trước mắt, đã vượt qua Hắc Ám Tinh Linh tướng quân nhận biết, chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào tri thức uyên bác trong tộc cường giả trên thân.

"Không biết!"

"Có thể là cấm chú mới do các chủng tộc trên mặt đất tạo ra, xuyên qua phong ấn mà giáng xuống, uy lực lại còn mạnh như vậy, e rằng không tầm thường."

"Xem ra sau khi chúng ta rời đi, các chủng tộc lớn trên mặt đất không hề nhàn rỗi, vẫn đang nghiên cứu các thủ đoạn đối phó chúng ta."

"Được rồi Krista, chuyện hôm nay không thể trách ngươi, ta sẽ nói chuyện với Nữ vương dùm ngươi."

"Tạm thời dừng tấn công đi, chờ tìm ra biện pháp đối phó rồi hãy hành động."

Meyer Tôn giả nói một cách không kiên nhẫn.

Cường giả Thánh Vực, dù ở bất kỳ nơi nào đều có quyền nói chuyện rất lớn. Trong thế giới Địa Tâm, khoảng cách địa vị này càng rõ ràng hơn.

Đều là những người sống mấy trăm năm, chút tâm tư nhỏ của Krista, tôn giả Meyer vừa nhìn là biết.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để so đo. Sau khi sống ở thế giới Địa tâm vài vạn năm, Hắc Ám Tinh Linh hoàn toàn không biết bất cứ thông tin gì về thế giới bên ngoài.

Chưa mở được lối vào phong ấn đã gặp phải thất bại, rõ ràng không phải là chuyện tốt.

Mọi người đều đang phát triển, thế giới mặt đất lại có sản vật phong phú hơn, ai biết bây giờ họ đã phát triển đến mức nào?

Đương nhiên, thế giới Địa Tâm cũng có ưu thế của mình.

Ví dụ như: tài nguyên khoáng sản phong phú.

Chương 1833: Hắc Ám Tinh Linh (3)

Nhiều khoáng vật quý hiếm khó kiếm được ở bên ngoài, nhưng ở đây lại có rất nhiều.

Chỉ nhìn vào vũ khí và áo giáp của binh sĩ Hắc Ám Tinh Linh là biết, món nào món nấy cũng đều là tinh phẩm, ở bên ngoài chỉ có quý tộc lão gia mới có tư cách trang bị.

Nhưng so với tài nguyên phong phú của thế giới bên ngoài, những ưu điểm này lại không rõ ràng.

Nếu không phải vì thèm khát tài nguyên phong phú của thế giới bên ngoài, các chủng tộc ở thế giới Địa tâm cũng sẽ không có chấp niệm chiếm đoạt mảnh đất dưới ánh mặt trời.

"Đa tạ Tôn giả!"...

Kẻ địch ngừng tấn công, phong ấn tạm thời ổn định, những người bên dưới đã bắt đầu reo hò, nhưng sắc mặt của giới cao tầng đều rất khó coi.

"Nguyên soái, chúng ta biết rất ít về thế giới Địa Tâm, nhưng nhìn từ khí thế tấn công phong ấn của kẻ địch, chúng tuyệt đối không phải là kẻ vớ vẩn."

"Sự răn đe vừa rồi chỉ có thể tạm thời trì hoãn thế công của quân địch. Chờ địch nhân kịp phản ứng, sẽ không còn hiệu quả nữa."

Đại mục thủ Taryn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cấm chú vừa rồi là do đoàn Mục sư Vương quốc liên thủ thi triển. Ngoại trừ việc không sử dụng Thần khí ra, đây gần như đã là đòn tấn công mạnh nhất của họ.

Có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, không ai biết rõ được.

Trong trường hợp không làm tổn thương phong ấn, rất nhiều thủ đoạn tấn công bạo lực đều không thể thi triển.

Mục đích của mọi người đến đây là để gia cố phong ấn, chứ không phải để phá vỡ phong ấn.

"Đại mục thủ, có thể răn đe được kẻ địch đã là rất tốt rồi."

"Thêm một đoạn thời gian giảm xóc, chúng ta cũng có thể chuẩn bị thêm một số thủ đoạn."

"Chắc là mọi người đã không còn lạ lẫm với Địa cung Tuyết Nguyệt hồ nữa. Thực ra, phong ấn hoàn chỉnh hẳn là dùng Địa cung làm đầu mối."

"Thủ đoạn mà các tiền bối chuẩn bị vẫn còn rất nguyên vẹn."

"Nếu địa cung không được bảo trì trong thời gian dài, khi phong ấn bị phá vỡ, cũng là lúc nước trong hồ Tuyết Nguyệt tràn vào thế giới Địa tâm."

"Với sức mạnh của chúng ta, việc bố trí lại phong ấn vẫn còn có thiếu sót. Tuy nhiên, việc sửa chữa phong ấn bị tàn phá thì vẫn còn hy vọng."

"Kết quả tệ nhất chỉ là phong ấn vỡ nát, dẫn nước trong hồ Tuyết Nguyệt tấn công các chủng tộc Địa tâm!"

Đều là lời thật lòng, Hudson vô cùng kính trọng những bậc tiền bối đã phong ấn thế giới Địa Tâm.

Kẻ địch đã tốn rất nhiều công sức để phá vỡ phong ấn, nhưng khi phong ấn được mở ra, thứ chào đón họ lại là một vùng biển mênh mông.

Nội tâm sẽ sụp đổ cỡ nào, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Nghe được lời giải thích của Hudson, mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Nếu hồ Tuyết Nguyệt là một phần của phong ấn, thì nguồn gốc của hồ nước khổng lồ này sợ rằng không đơn giản chỉ là được hình thành tự nhiên.

Lấy sức người để tạo ra một hồ nước như vậy, đối với cường giả Thánh Vực thì đây cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng muốn tạo ra một hồ Tuyết Nguyệt thì lại không đơn giản như vậy.

Giao cho Maxim và Belersden, bọn nó đều có thể bận rộn trong vài chục năm.

Rõ ràng đây là chuyện không thể.

Tuy tuổi thọ của cường giả Thánh Vực rất dài, nhưng cũng không thể phung phí như vậy. Cho người thường khai thác càng không thể, lượng đất đá khổng lồ như vậy có thể đắp được một ngọn núi.

Cách giải thích duy nhất là: người tạo ra hồ nước có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Con đường cường giả, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Trên đại lục Aslante, chỉ cần thực lực của bản thân đủ mạnh, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

"Nguyên soái, vùng đất bị nguyền rủa quá rộng lớn, bất kỳ nơi nào cũng có thể là lối vào dẫn đến địa tâm."

"Muốn điều động nước hồ cũng không hề dễ dàng!"

"Hơn nữa đây chỉ là biện pháp tạm thời, cho dù dòng nước lớn này có thể tiêu diệt được đội quân tiên phong của địch, thì vấn đề sau đó vẫn chưa được giải quyết."

"Một khi kẻ địch lấy lại tinh thần, chiến tranh vẫn là không thể tránh khỏi."

"Trước khi giải quyết được Thú nhân, Vương quốc không nên tiếp tục trêu chọc cường địch. Lựa chọn tốt nhất hiện tại là phong ấn lũ tà ma này lại."

Đại mục thủ Taryn lắc đầu nói.

Lãnh đạo tôn giáo không đồng nghĩa với việc không biết binh pháp.

Tại Vương quốc Alpha, xác suất những người chưa từng ra trận có thể trở thành giới cao tầng của Vương quốc gần như bằng 0.

Cơ chế cực kỳ hiếu chiến và hiệu suất cao được xây dựng dựa trên tiền đề là giới cao tầng biết binh pháp. Nếu để vài kẻ không biết gì về quân sự lên nắm quyền thì sẽ lập tức mắc lỗi.

Trước khi trở thành lãnh đạo tôn giáo của Vương quốc, Đại mục thủ Taryn cũng từng phục vụ trong quân đội, thậm chí còn lập được chiến công không nhỏ, chỉ là tham gia với tư cách là nhân viên thần chức.

Chính vì hiểu rõ tình hình thực tế của Vương quốc nên lão ta mới có thể nhanh chóng đưa ra kết luận: Vương quốc không thể tác chiến đa tuyến!

"Nhân lúc kẻ địch đang bối rối, hãy bắt tay vào sửa chữa phong ấn!"

"Cử người thông báo cho tiểu Caesar, để y mời các cao thủ của Liên minh năm nước đến hỗ trợ."

Trực tiếp ra lệnh cho Quốc vương làm việc, hành động này quả thực là đại nghịch bất đạo.

Tuy nhiên, người nói ra những lời này lại là vị Thánh đồ duy nhất của Vương quốc, mọi chuyện lại khác.

Thẳng thắn mà nói, Hudson cũng vô cùng tò mò về thân phận của vị này, đáng tiếc là Vương thất che giấu vô cùng kỹ càng.

Ngoài thân phận Thánh đồ ra, mọi thông tin khác đều được bảo mật. Với thực lực của Hudson trong Vương quốc mà cũng không thể tra rõ lai lịch của người này.

Điều duy nhất có thể xác nhận là - người này có mối quan hệ rất mật thiết với Vương thất.

Thánh đồ không dính líu đến thế tục, về mặt lý thuyết, họ không ảnh hưởng nhiều đến chính trị của Vương quốc.

Chương 1834: Rút Quân

Nhưng thực tế là con người đều có tư tâm, Thánh đồ cũng không ngoại lệ.

Ngoài Thần linh chí cao vô thượng ra, Thánh đồ cũng có những thứ mà họ quan tâm.

Chỉ là so với người bình thường, họ có đạo đức tu dưỡng cao hơn, theo đuổi những thứ cao đẹp hơn.

Người nói vô tâm, người nghe lại có ý.

Trước đây không chú ý, hiện giờ Hudson mới phát hiện ra điều bất thường.

Ba người trong Vương quốc chủ động tiết lộ thân phận Thánh Vực đều có mối quan hệ mật thiết với Vương thất, các đại gia tộc khác trong nước đều không có động tĩnh, điều này rất bất thường.

Mặc dù độ khó để đột phá Thánh Vực là rất cao, nhưng cũng cần phải xem xét tình hình đặc biệt của Vương quốc Alpha.

Tất cả các cường giả đều là từ chiến trường mà ra, không có bông hoa nào được nuôi trong nhà kính.

So với những cường giả cấp 8 thông thường, khả năng đột phá của họ cao hơn nhiều.

Cho dù vận may không tốt, phe quý tộc có nhiều cường giả như vậy, không thể có chuyện không ai đột phá được.

Khi không thể giải thích bất kỳ vấn đề nào, hãy đưa "Lợi ích" lên hàng đầu, mọi thứ sẽ trở nên hợp lý.

Ẩn giấu thực lực cũng là cách tồn tại của các quý tộc lâu đời.

Hiếm khi có vị Nguyên soái Vương quốc đang nổi như cồn như Hudson thu hút lực chú ý của Vương thất, các gia tộc khác đương nhiên sẽ không nhảy ra tranh giành sự chú ý trong thời điểm này.

Ít được quan tâm hơn, họ sẽ có thêm một phần tự do.

Đều là một bọn cáo già, có thể âm thầm phát tài thì tuyệt đối sẽ không phô trương.

Nếu có lựa chọn, Hudson cũng muốn gia tộc Koslow khiêm tốn, nhưng điều đó là không thể.

So với những quý tộc lâu đời này, hắn thuộc về thế hệ khởi nghiệp, hơn nữa còn là người thành công nhất.

Đi đến đâu cũng ở trong tầm mắt của mọi người, muốn khiêm tốn, phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người, trừ khi có thể tìm được một người nổi bật hơn.

Tuy nhiên, việc che giấu này cũng có giới hạn. Khi gặp chuyện, sẽ không thể che giấu được nữa.

Các nhà có những cao thủ nào, chuyện này vẫn có thể đếm được. Khi Vương quốc triệu tập mà không xuất hiện thì sẽ không thể nào nói nổi.

Lần này cũng là một cơ hội để dò xét ngọn nguồn.

Đối với Hudson mà nói, chỉ cần không phải là kẻ thù của gia tộc mình thì có càng nhiều cao thủ Thánh Vực càng tốt.

Số lượng cao thủ của các phe càng nhiều thì thực lực của Vương quốc càng mạnh, khả năng mà Tuyết Nguyệt lĩnh vượt qua nguy cơ lần này cũng càng cao.

Nguy cơ, đó là chuyện của tương lai. Trước khi kẻ thù bên ngoài chưa được thanh trừ, nội chiến sẽ không trở thành xu hướng.

Ngay cả khi có biến động trong nước, vị trí của Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh cũng nằm ngoài vòng xoáy bão tố. ...

Vương quốc Alpha đang dốc toàn lực gia cố phong ấn, cuộc đàm phán diễn ra tại Giáo hoàng quốc cũng đang đi đến hồi kết.

Tiến trình đàm phán đột nhiên tăng tốc, không phải vì thành ý của ba bên tăng lên, mà là vì những lợi ích mà họ muốn đã được hai cường quốc bỏ vào trong túi.

Nhờ các nước khác rút lui, năng lực vận tải trên biển bị bỏ trống, trực tiếp mang lại lợi ích cho hai nước.

Năng lực vận tải tăng lên, một lượng lớn chiến lợi phẩm được vận chuyển về nước, số người bị bắt cũng dần tới cực hạn mà hai nước có thể sắp xếp được.

Đất đai là không thiếu, nếu chỉ đơn thuần xét về mặt đất đai, dù có di dời toàn bộ Giáo Hoàng quốc cũng có nơi để sắp xếp.

Vấn đề then chốt không nằm ở việc cướp người, việc sắp xếp sau này mới khó.

Sức mạnh của quý tộc cũng không phải là vô hạn, nếu không có được chiến lợi phẩm phong phú, họ đã sớm không thể chịu đựng được.

Trải qua quá trình cướp bóc đến giờ, các sĩ quan quý tộc tham gia hành động đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Một lượng lớn chiến lợi phẩm tràn lan trên thị trường, khiến cho giá vũ khí trên thị trường quốc tế còn bị giảm ngược 20%.

Phải biết rằng hiện giờ đại lục Aslante cũng không quá yên bình, khói lửa tràn ngập khắp đại lục. Vào thời điểm như vậy, giá vũ khí lẽ ra phải tăng vọt, nhưng giờ lại giảm giá.

Tình trạng của các loại hàng hóa khác cũng tương tự, chỉ cần là những vật phẩm có số lượng lớn trong chiến lợi phẩm, giá cả đều bị giảm mạnh.

Hàng hóa giảm giá chỗ nào cũng có, nhiều loại hàng hóa dù giảm giá cũng không có người mua, thị trường vốn không có sức mua mạnh như vậy.

Theo tình hình này phát triển, năm sau cổ tức của Ngân hàng Phát triển Cận Đông sẽ lại có thêm một đống hàng tồn kho.

Lợi nhuận từ việc cướp bóc giảm xuống, sự nhiệt tình của mọi người cũng dần biến mất.

Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa!

Chỉ cần nội bộ có thể ổn định, sóng gió bên ngoài rất khó có thể đánh sập Giáo Đình ngay lập tức.

Dù sao đây cũng là thế lực được truyền thừa lâu đời nhất trong nhân tộc, không ai biết Giáo Đình có bao nhiêu con át chủ bài.

Cả Vương quốc Alpha và Vương quốc Frank đều không muốn ép dồn Giáo Đình vào đường cùng.

Lỡ như người ta thật sự liều mạng, muốn kéo bọn họ cùng lên đường, vậy chẳng phải là sẽ bị thiệt lớn sao?

Ngay cả khi có thù hận, cũng có thể nhẫn nhịn trong lòng. Âm thầm thao túng từ sau màn, nhìn Giáo Đình từ từ xuống dốc không phanh cũng có thể hả giận.

Trận đại chiến này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tương lai của Giáo Đình. Tổn thất nhân lực và quân đội là thứ yếu, vấn đề chính là không có người kế tục.

Ít nhất là trong trận chiến không phát hiện ra nhân tài trẻ tuổi xuất chúng nào, chỉ có sự tranh giành đấu đá nội bộ là diễn ra không ngừng nghỉ.

Trên Thánh Sơn, sau khi xem qua bản thảo dự thảo thỏa thuận ngừng chiến trong tay, Shelter VII trực tiếp ném xuống đất.

"Vẫn hùng hổ dọa người như vậy, quả thực là khinh người quá đáng!"

Miệng thì la hét dữ dội, nhưng trong lòng Shelter VII lại không có chút gợn sóng nào. Hành động lúc này chỉ là để biểu diễn cho người ngoài xem.

Chương 1835: Rút Quân (2)

Đàm phán bí mật chủ yếu là vì bảo mật. Đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, làm sao có thể nói toạc mọi chuyện ra được.

Sự thật chỉ có một, Shelter VII không muốn phải gánh vác cái danh tang quyền nhục giáo, nên liền dứt khoát chơi trò kéo dài thời gian.

Chờ đến khi kẻ địch cướp bóc đủ rồi, đương nhiên là sẽ thu dọn đồ đạc rời đi. Chờ đến khi kẻ địch mang theo quân đội chạy trốn, lúc đó mới nhảy ra tuyên bố thu hồi lại lãnh thổ đã mất.

Toàn bộ quá trình họ đều kiên cường chống cự, không hề thỏa hiệp với kẻ địch, càng không ký kết bất kỳ điều ước bán rẻ Giáo Đình nào.

Về mặt chính trị, bài thi này hoàn toàn đạt 100 điểm!

Hiểu rõ sự thật, mọi người đương nhiên là phải phối hợp diễn xuất. Trách nhiệm này, nếu có thể không gánh thì tốt nhất là không nên gánh.

"Bệ hạ bớt giận!"

"Dù sao đi nữa, so với cuộc đàm phán trước đây, lần này kẻ địch đã đưa ra nhượng bộ lớn hơn rất nhiều rồi."

"Lại kéo dài thêm một lúc nữa, không chừng có thể có thu hoạch ngoài ý muốn!"

Mọi người đã không còn sức để phàn nàn về lời nói của Giám mục Monteson. Đàm phán có công, quả thực là đang nói nhảm. Ngay từ hai tháng trước, cuộc đàm phán giữa hai bên đã lâm vào tử cục.

Bây giờ đại diện của hai bên chỉ làm bộ làm tịch, mỹ danh là: nỗ lực cho nền hòa bình thế giới.

"Bệ hạ, tin tức tốt!"

"Người Frank rút quân rồi!"

"Nghe nói là do nội bộ Đế quốc Frank xảy ra biến cố, cần phải điều động một phần quân lực từ tiền tuyến trở về để ổn định tình hình trong nước!"...

Tin tức về việc Đế quốc Frank rút quân được truyền ra, áp lực lại được chuyển sang cho Vương quốc Alpha.

Vấn đề của Vùng đất bị nguyền rủa vẫn chưa được giải quyết, tình hình của Giáo hoàng quốc lại có biến động. Không có người Frank chia sẻ áp lực, chỉ riêng Vương quốc không có khả năng hủy diệt Giáo đình.

Mặc dù sức chiến đấu của quân đội Giáo Đình hơi kém, nhưng số lượng cao thủ của người ta nhiều nha!

Chỉ riêng những cường giả Thánh Vực được biết đến cũng đã có hơn mười người.

Dù cho có sự ràng buộc của Liên minh Nhân tộc, những người này không thể tùy tiện ra tay, nhưng cũng là một mối đe dọa.

Phỉ Thúy cung, trong hội nghị Vương quốc.

"Tại sao người Frank lại đột nhiên rút quân?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Gần đây, hắn đang bận việc sửa chữa phong ấn, nên đã lơ là quan tâm đến tình hình quốc tế.

Nếu không phải vì người Frank rút quân làm ảnh hưởng đến chiến lược đối ngoại của Vương quốc thì hắn cũng sẽ không vội vàng từ Cận Đông chạy tới đây.

"Nguyên soái, theo lời của người Frank, tình hình Ma tai trong nước họ đột nhiên tăng lên."

"Theo thông tin tình báo từ các đại sứ quán ở nước ngoài, đúng là có dấu hiệu của phương diện này."

"Gần đây, không biết từ đâu xuất hiện một đám sinh vật hắc ám có tổ chức, trắng trợn gây chuyện phá hoại trong Đế quốc Frank, đánh cho họ không kịp trở tay."

"Nhưng tình hình đã nhanh chóng ổn định!"

"Charles III quyết định điều động mười lăm quân đoàn từ Giáo hoàng quốc, có thể là liên quan đến tiến độ di dân của họ."

"Vì khoảng cách gần hơn, tốc độ di dân của họ nhanh hơn chúng ta nhiều, hiện đã hoàn thành được hai phần ba."

"Công việc di dời dân số còn lại dự kiến sẽ hoàn thành trong hai đến ba tháng."

Sau khi nghe lời giải thích của Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Omar, Hudson lập tức liền hiểu ra.

Cái gì mà Ma tai tăng lên, hoàn toàn chỉ là một cái cớ. Lý do thực sự là thịt đã ăn vào bụng, nên đã đến lúc rút lui.

Cũng không có gì lạ, Frank là quốc gia hùng mạnh nhất của nhân tộc, một khi làm thật, năng lực vận tải trên biển mà họ có thể điều động tuyệt đối không phải là thứ mà Vương quốc Alpha có thể sánh được.

Trước đây hai bên có thể cân sức là do tốc độ phản ứng của

Vương quốc nhanh hơn, còn có Hudson vung tiền khắp nơi ngay từ đầu.

Đến khi người Frank phản ứng lại, sau khi can thiệp ở cấp độ quốc gia, nguồn lực mà hai bên có thể điều động liền khác nhau.

Cộng thêm khoảng cách gần hơn, việc hoàn thành di dời dân số trước Vương quốc là điều gần như chắc chắn.

Chuyện hiệp định bí mật không thể nào nói ra ngoài, nên muốn rút quân vẫn phải tìm một cái cớ hay.

Bộ não chính trị của Charles III vẫn rất dễ dùng, trước đây các nước đều lấy lý do rút quân là —— ma tai, hiện tại chỉ cần sao chép là được.

Mọi người đều như nhau, ai cũng không thể đưa ra ý kiến về vấn đề này.

Tuy nhiên,"sinh vật hắc ám có tổ chức" vẫn làm khơi dậy sự chú ý của Hudson.

Trong tiềm thức, hắn luôn vô thức liên tưởng những sinh vật hắc ám này với thế giới Địa Tâm.

Vùng đất bị nguyền rủa có lối vào thế giới Địa tâm, Đế quốc Frank có thêm một lối vào thì cũng rất hợp lý.

Không chừng những khu vực khác trên đại lục cũng có lối vào thế giới Địa tâm.

Đáng tiếc là không chỉ Vương quốc Alpha không có thông tin về mặt này, mà ngay cả Liên minh Nhân tộc cũng chưa chắc đã có.

Là một thế lực bá chủ mới nổi, hiểu biết về bí ẩn thượng cổ của họ còn lâu mới sánh được với những thế lực bá chủ lâu đời.

Bỗng nhiên, Hudson đột nhiên hiểu ra tại sao tộc Tinh Linh lại chọn sống ẩn dật, nhưng vẫn dám mang theo một đám đàn em đối chọi với nhân tộc.

Bất đắc dĩ, đó chỉ là một trong những lý do mà thôi, sở hữu nhiều át chủ bài mới là yếu tố cốt lõi giúp tộc Tinh Linh có thể mạnh mẽ như vậy.

Nhân tộc thực sự có tiềm năng thống nhất lục địa, nhưng quá trình này không phải là không thể đảo ngược.

Nếu như có kẻ thù bên ngoài xâm lược, bùng nổ một cuộc chiến tranh lan rộng khắp đại lục, cũng có khả năng kéo ngã thế lực bá chủ mới nổi này.

Tất nhiên, việc sử dụng biện pháp cực đoan như vậy cũng đầy rủi ro.

Trong lịch sử, Tộc Tinh Linh đã phải trả giá đắt để dẹp loạn địa tâm, đây cũng là một trong những lý do chính khiến Đế quốc Tinh Linh suy tàn.

Chương 1836: Tà Ma

Danh hiệu "Tà Ma" của các chủng tộc Địa tâm không phải là vu khống, theo lời của Maxim, đây hoàn toàn là một đám người điên.

"Tên điên" có nghĩa là không thể kiểm soát được hành vi của mình!

Lợi dụng những kẻ này để tấn công nhân tộc thì được, nhưng cũng có thể sẽ phản tác dụng.

Là kẻ chiến thắng trong cuộc chiến tranh đại lục trước đây, Tộc Tinh Linh hoàn toàn không cần phải đi hướng cực đoan.

"Tể tướng, người Frank đã sắp hoàn thành di dân rồi, vậy tại sao tiến độ của chúng ta lại chậm hơn nhiều như vậy?"

Caesar IV cau mày hỏi.

Y có thể không quan tâm việc chia chác của các quý tộc bên dưới, nhưng hiệu suất thấp thì không được.

Là một cường quốc nghèo, năng lực cạnh tranh cốt lõi của Vương quốc Alpha chính là - hiệu suất!

Nhìn khắp toàn đại lục, khả năng bùng nổ trong ngắn hạn của vương quốc đều được xếp hàng đầu.

"Bệ hạ, chính phủ đã nỗ lực hết sức trong công tác di dân, nhưng khi triển khai cụ thể vẫn gặp phải rất nhiều vấn đề."

"Số lượng tàu viễn dương trong tay chính phủ Vương quốc có hạn, ngay cả việc hỗ trợ vận chuyển chiến lợi phẩm còn chưa đủ, nên việc di dân chủ yếu vẫn phải dựa vào nỗ lực của chính các quý tộc."

"Về phương diện này, Nguyên soái Hudson có quyền lên tiếng nhất, quy mô đội tàu của Ngân hàng Phát triển Cận Đông đã vượt qua nhiều quốc gia."

Lời phàn nàn của Hầu tước Delgado đã trực tiếp mắng lại Caesar IV.

Hiệu suất thấp không phải do con người mà thấp, suy cho cùng vẫn là vì tiền.

Có tiền không nhất định có thể sai quỷ thôi ma, nhưng có tiền thật sự có thể thuê được thuyền.

Hudson chịu bỏ tiền, nhưng không có nghĩa là đám quý tộc trong Vương quốc cũng sẵn sàng chi tiền.

So với thời kỳ trước chiến tranh, giá cước vận tải đường biển đã tăng gấp 5 lần.

Cộng tất cả chi phí vào, chi phí bỏ ra để vận chuyển một nông nô trở về gần bằng một nửa giá trị của nông nô.

Ngoại trừ một vài quý tộc lớn ven biển có cuộc sống sung túc nhờ sở hữu đội tàu riêng, các quý tộc còn lại đều phải chịu áp lực rất lớn.

Tình hình của các quý tộc lớn còn tốt, họ có thể trực tiếp thuê nguyên một đội tàu, ngoài tốn kém một chút thì cũng không có gì.

Nhưng các quý tộc vừa và nhỏ thì thảm rồi, chiến lợi phẩm của họ có hạn, không đủ để lấp đầy một đội tàu, thuê riêng một đội tàu thì không có lời về mặt kinh tế.

Để giảm bớt chi phí, họ chỉ có thể chọn đi chung.

So với cách trước, mô hình đi chung này có hiệu quả thấp hơn nhiều.

Chưa nói đến việc tìm tàu khó khăn, mà họ còn phải chờ đợi.

Nhiều quý tộc nhỏ không chịu được, dứt khoát bán tháo chiến lợi phẩm, dành thời gian chờ đợi để tiếp tục cướp bóc.

"Tể tướng, không thể nói như vậy!"

"Ngân hàng Phát triển Cận Đông có thể tìm được đủ số lượng tàu hoàn toàn là nhờ vào công sức của các cổ đông, không phải công lao của riêng ta, thực tế thì Tuyết Nguyệt lĩnh cũng đang thiếu vận lực."

"Vương quốc không thể so sánh với gia nghiệp to lớn của Frank, có thể đạt được tốc độ di dân như hiện tại, thực ra cũng được xem như hiệu quả cao rồi."

"Thuyền không thể chế tạo trong một hai ngày được, năng lực vận tải trên biển hiện tại đã phát huy đến mức tối đa."

"Tất cả các tàu viễn dương có thể thuê trên toàn đại lục, chúng ta đều đã thuê hết, trong thời gian ngắn không có nhiều không gian tăng trưởng."

"Thay vì lo lắng về vấn đề này, chi bằng hãy nghĩ xem tại sao người Frank lại đột nhiên rút quân?"

Hudson vạch trần chủ đề, sắc mặt của mọi người đều không được tốt đẹp cho lắm.

Do hai nước cách xa nhau về mặt địa lý, lại có chung kẻ thù cần đối phó, nên quan hệ giữa Vương quốc và người Frank vẫn luôn tốt đẹp.

Hai bên còn lén lút ký kết hiệp ước liên minh!

Trong tình huống bình thường, cho dù Người Frank muốn rút quân thì cũng nên thông báo cho Vương quốc Alpha trước một tiếng.

Rõ ràng là người Frank đã không nghĩ vậy.

Kẻ thù chung đã suy yếu, còn vị đồng minh Vương quốc Alpha này lại đang phát triển quá nhanh trong vài năm gần đây, nhanh đến mức khiến người ta sợ hãi!

Mười năm trước, Vương quốc Alpha còn đang run rẩy dưới móng sát của Thú nhân, nhưng hiện giờ đã có thể đè Thú nhân xuống đất mà đấm.

Rào cản địa lý đã ngăn cản hai nước đối đầu với nhau, nhưng mối đe dọa tiềm ẩn vẫn tồn tại.

Do ảnh hưởng của việc nâng cao thực lực, trong vài năm gần đây tiếng nói của Vương quốc trên chính trường quốc tế cũng ngày càng lớn mạnh.

Hàng loạt hành động của Vương quốc, ở trong mắt người Frank đều là sự bất an.

Lần rút quân này chính là một lời cảnh tỉnh không tiếng động.

May mắn là người Frank không làm quá, chỉ cắt giảm một phần quân lực, chứ không rút toàn bộ quân đội.

Bằng không thứ mà Vương quốc đang phải đối mặt không phải là áp lực, mà là bị buộc phải rút quân.

Người thông minh không cần nói hết lời, chỉ cần nhìn nhau một cái, mọi người đều đã có câu trả lời trong lòng.

"Thông báo cho quân viễn chinh chuẩn bị rút quân, một khi phát hiện tình hình xấu đi, lập tức rút khỏi Giáo hoàng quốc!"

Caesar IV cắn răng nói.

Vương quốc cần sự giàu có của Giáo hoàng quốc, nhưng Vương quốc càng cần quân viễn chinh toàn mạng trở về hơn.

Từ khi xuất chinh đến nay, số lượng tài sản bị cướp bóc không thể kiểm chứng được, nhưng cuộc viễn chinh này đã kéo Vương quốc Alpha trở lại từ bờ vực phá sản.

Dân số Vương quốc đã tăng vọt hơn 8 triệu người, có ý nghĩa quan trọng đối với việc khai phá lãnh thổ mới.

Điều cần làm tiếp theo là tiêu hóa chiến quả, chứ không phải thực hiện chiến lược mạo hiểm.

Đương nhiên, lo lắng này là dành cho tình huống tồi tệ nhất, tình hình thực tế có thể không tệ đến vậy.

Xuất phát từ nhu cầu chính trị, tuy các quốc gia đã rút quân khỏi Giáo hoàng quốc, nhưng lại chưa rút hết hoàn toàn.

Giáo đình cần tiễn đưa mọi người ra khỏi biên giới, chứ không phải là khơi dậy một cuộc chiến tranh mới.

Chương 1837: Tà Ma (2)

Nếu thực sự dùng vũ lực trục xuất, bọn hắn có thể đánh bại quân đoàn viễn chinh hay không cũng còn là một ẩn số.

Lúc này, tình hình của Giáo Đình nguy hiểm hơn nhiều so với Vương quốc Alpha. Nếu lại thất bại thảm hại một lần nữa, họ sẽ hoàn toàn không còn cơ hội cứu vãn.

Nếu trước đây không có Thú nhân ở bên cạnh, giờ đây lại thêm mối đe dọa từ chủng tộc Địa tâm, thì thứ mà các quý tộc phân đất phong hầu muốn nhất chính là chiếm lĩnh Giáo Hoàng quốc.

Chạy đến thảo nguyên Thú nhân hoang vắng để khai khẩn làm sao sánh được với việc nhặt đất có sẵn chứ?

Chẳng qua giới cao tầng rất lý trí, hiểu rõ hoàn cảnh của Vương quốc, không thích hợp để phân tán lực lượng. ...

Lutecia.

"Đã tìm ra nguồn gốc của những đội quân sinh vật hắc ám này chưa?"

Charles III quan tâm hỏi.

Bỗng nhiên xuất hiện một đám kẻ thù, lại là quân đội có tổ chức, rõ ràng là không bình thường.

Nếu là khách từ dị giới thì chỉ có một cách giải thích, khe nứt không gian xuất hiện ngay đối diện doanh trại.

Tuy nhiên, trong trường hợp bình thường, khi gặp phải tình huống này, phản ứng đầu tiên của mọi người là tìm hiểu rõ ràng tình hình, chứ không phải trực tiếp dẫn đại quân lao vào.

"Bệ hạ, theo thông tin thu thập được từ việc thẩm vấn tù nhân, chúng thần nghi ngờ đây là sinh vật Địa tâm trong truyền thuyết."

"Một số sinh vật hắc ám thậm chí còn không có mắt, phán đoán hoàn toàn dựa vào khứu giác và tinh thần lực, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của sinh vật dưới lòng đất."

Câu trả lời của Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Fehrs khiến cho Charles III nhướng mày.

Sinh vật trong truyền thuyết, không có mấy con là dễ đối phó. Bằng không cũng không thể truyền thừa từ thời thượng cổ đến nay.

"Đối với sinh vật Địa tâm, các ngươi hiểu rõ bao nhiêu?"

Charles III truy vấn.

Biết mình biết ta, là yếu tố cơ bản nhất để đưa ra quyết định.

Y chỉ là Quốc vương, không phải là nhà sử học, việc có thể biết đến khái niệm sinh vật Địa tâm đã là có kiến thức uyên thâm rồi.

"Bệ hạ, để thần trả lời vấn đề này đi!"

Đại Giám mục Edward lên tiếng.

"Sinh vật Địa tâm, mọi người ít nghe nói đến, nhưng có một từ mà mọi người đều quen thuộc —— tà ma!"

"Trong các vở ca kịch và tác phẩm văn nghệ mà Tộc Tinh Linh lưu truyền, từ tà ma này thường xuất hiện với tần suất rất cao."

"Liên quan tới truyền thuyết tà ma, Tộc Tinh Linh lưu truyền nhiều phiên bản khác nhau, Tinh Linh căm ghét chủng tộc bí ẩn này đến mức nghiến răng nghiến lợi."

"Theo nghiên cứu cá nhân của ta, tà ma rất có thể đã đóng một vai trò quan trọng trong một cuộc vạn năm chi kiếp nào đó, thậm chí còn là nhân vật chính!"

Là một người yêu thích lịch sử, Đại Giám mục Edward có kiến thức rất uyên thâm.

Ngoài nghiên cứu về lịch sử nhân loại, ông còn có hứng thú lớn đối với lịch sử của các chủng tộc khác.

Đặc biệt là cách đây vài năm, vạn năm chi kiếp bị làm cho sôi sùng sục, ông ta càng điên cuồng tìm kiếm câu trả lời từ lịch sử.

Sách sử của nhân loại không ghi chép, ông ta liền nhắm đến các chủng tộc khác. Đáng tiếc, niên đại quá xa xưa, những bí mật này đã trở thành bí văn bị ẩn giấu.

Tuy nhiên, dù giấu kỹ đến đâu, Edward vẫn phát hiện ra dấu vết để lại trong các tác phẩm văn học.

Có lẽ những nội dung đã được nghệ thuật hóa này khác xa với lịch sử chân chính, nhưng ít nhất cũng chứng minh sự tồn tại của đại kiếp.

"Ngài Đại chủ giáo, các tác phẩm văn nghệ của Tộc Tinh Linh thực sự là quá khoa trương."

"Trong một số ca kịch, bọn chúng chân đạp Ác ma, tay đâm Thiên sứ, Cự Long thấy bọn chúng cũng muốn cúi đầu, thỉnh thoảng còn đi tàn sát cả Thần linh!"

Hầu tước Jesús không nhịn được nói.

Lịch sử huy hoàng của tộc Tinh Linh là điều mà mọi người đều công nhận.

Nhưng thổi phồng cũng phải có giới hạn, trong các tác phẩm nghệ thuật, Tộc Tinh Linh đã tự thổi phồng mình lên tận trời, đồng thời hạ thấp tất cả các chủng tộc trên đại lục.

Thực ra, nghệ thuật gia công này là điều có thể hiểu được.

Thế giới nhân loại cũng có những tác phẩm tương tự, chỉ là mọi người hơi kiềm chế, không lấy các vị Thần của các chủng tộc làm bối cảnh.

Dù là đồ thần thì cũng chỉ đồ sát Tà Thần.

Thỉnh thoảng chém chết vài Ác ma, giết một con Ác Long không có mắt, trình diễn màn xiếc cứu công chúa.

"Hầu tước, nếu như Tộc Tinh Linh không nói dối thì sao?"

Đại Giám mục Edward cười ha hả hỏi lại, khiến mọi người đều bật cười.

Điều này quá khoa trương, nếu Tộc Tinh Linh thật sự mạnh như vậy thì Thú nhân làm sao có cơ hội thượng vị chứ?

Nhưng vẫn có người tin, bởi vì các tác phẩm văn học cận đại của Tộc Tinh Linh rất ít sử dụng thủ pháp khoa trương.

Ngay cả nghệ thuật hóa cũng phù hợp với lịch sử hiện đại, ít có việc giẫm đạp nhân tộc, đăng đỉnh bá chủ đại lục một lần nữa.

"Thực ra, nếu như có thể áp chế pháp tắc vị diện, tập hợp một đám cường giả Thánh Vực đi đồ thần, thì cũng có khả năng thành công không nhỏ."

"Còn về Ác ma và Thiên sứ, chỉ có Giáo Đình mới thổi phồng bọn này, thực lực chân chính không hề khoa trương như mọi người tưởng tượng."

"Ác ma nhỏ yếu cũng chỉ cường tráng hơn người bình thường một chút, tương đương với Kỵ sĩ cấp thấp."

"Tình trạng của các Thiên sứ cũng tương tự. Chỉ có điều mỗi lần giáng lâm đều là tinh anh trong tộc, nên mạnh hơn một chút."

"Trước đó vài ngày, chúng ta mới tiêu diệt một đoàn Đọa Lạc Thiên Sứ gồm 1. 000 người, kẻ cầm đầu chỉ miễn cưỡng đạt đến Thánh Vực, còn kẻ yếu nhất chỉ ngang với Đại kỵ sĩ."

"Nếu như những sinh vật này thật sự mạnh như lời của Giáo Đình thì bọn hắn đã dựa vào Thiên sứ hàng lâm để quét ngang đại lục rồi, làm sao có thể rơi vào tình cảnh như hiện giờ!"

Là một nhân viên thần chức, nếu như việc bình phẩm Thiên sứ một cách táo bạo như vậy mà bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ gây ra một phen chấn động.

Chương 1838: Lối Vào

Tuy nhiên, Đế quốc Frank đã hoàn thành cải cách thế tục hóa tôn giáo, mắng Thần Hi chi chủ cũng sẽ không bị đưa lên giàn thiêu, bóc trần bộ mặt thật của Thiên sứ lại càng không đáng là gì.

Nghĩ đến việc các Thiên sứ mà họ từng tôn thờ lại có thực lực còn yếu hơn cả bản thân, mọi người chỉ cảm thấy tín ngưỡng bị sụp đổ.

Cũng may tất cả mọi người đều không phải là tín đồ cuồng tín, ngoài việc thích nhắc đến Thần Hi chi chủ ra, bình thường họ thậm chí còn ít đến giáo đường.

"Về vấn đề này, mọi người có thể thảo luận riêng. Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục nói về chủng tộc Địa tam, hay còn được gọi là tà Ma."

"Có ba nhiệm vụ chính:

1, Tiêu diệt sinh vật hắc ám xâm nhập vào đế quốc;

2, Tìm kiếm lối vào thế giới Địa tâm, sàng lọc trong lãnh thổ Đế quốc xem còn có lối vào nào khác hay không;

3, Tìm hiểu rõ thực lực của các chủng tộc trong thế giới Địa tâm, cũng như cách phân chia thế lực trong nội bộ của chúng."

Charles III vẫy tay nói.

Ba nhiệm vụ chính, ngoại trừ nhiệm vụ đầu tiên tương đối dễ hoàn thành, hai nhiệm vụ còn lại đều là những việc phiền phức.

Nhưng không còn cách nào, nhiệm vụ càng phiền phức càng phải hoàn thành kịp thời. ...

Giáo Hoàng quốc.

Do ảnh hưởng của việc cướp bóc của các nước, thành phố Augustus nằm bên bờ Hồ Lucerne lúc này đã trở thành một thành phố ma.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, mặt hồ phẳng lặng bỗng dưng bốc lên sát khí ngút trời.

Trong phạm vi hàng trăm dặm không có bóng người, chỉ có chim thú chứng kiến hiện tượng kinh thiên động địa này.

Bản năng xu cát tị hung của động vật khiến cho chim thú ở xung quanh điên cuồng chạy trốn khắp bốn phía, như thể có thứ gì đó khủng khiếp sắp xuất hiện.

Thời gian trôi qua từng ngày, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mực nước Hồ Lucerne đột nhiên bắt đầu hạ xuống.

"Hỏng rồi, lại là một vùng biển mênh mông nữa, chẳng lẽ phía trên lối vào này cũng là đại dương sao!"

Lão giả Người Lùn mập mạp phàn nàn một câu rồi vội vàng ra lệnh cho cấp dưới thực hiện các biện pháp khẩn cấp.

Một mặt thì triệu tập các cường giả trong Vương quốc để phong kín lỗ hổng, một mặt thì khởi động biện pháp thoát nước.

"Không thích hợp, có ánh sáng!"

"Tổng đốc đại nhân, phía trên không phải là biển cả!"...

Sau khi cử người đi xác nhận, vị tổng đốc may mắn này đã ngay lập tức báo tin cho Vương quốc Người Lùn.

Lối vào mà họ đã tìm kiếm vất vả trong vô số năm, không ngờ lại xuất hiện một cách bất ngờ như vậy.

Vua Người Lùn vui mừng khôn xiết, trực tiếp tuyên bố trên triều đình:

"Vùng đất dưới ánh mặt trời, bọn ta đến đây!"...

Những tình tiết tương tự liên tục diễn ra trên khắp đại lục.

Chỉ có điều không phải ai cũng may mắn như Vương quốc Người Lùn, tình cờ gặp phải một khu vực không người.

Vì việc xây dựng thành phố phải liên tục lấp hồ tạo đất, nên hồ nước được sử dụng như đòn sát thủ cuối cùng cũng dần mất đi uy lực vốn có.

Trên lãnh thổ của Nhân tộc và dị tộc đều xuất hiện phong ấn Địa tâm, chỉ có điều có những phong ấn được phát hiện kịp thời và được sửa chữa, có những phong ấn lại bị chủng tộc Địa tâm phá vỡ.

Rừng rậm Tinh Linh vẫn như ngày nào, vẫn yên bình như không liên quan gì đến sự hỗn loạn bên ngoài.

Là nhân vật chính trong việc phong ấn chủng tộc Địa tâm năm xưa, hơn tám mươi phần trăm phong ấn đều có sự tham gia của họ. Nơi nào có cửa vào phong ấn, tộc Tinh Linh đều nắm rất rõ.

Thời gian đã quá xa xưa, những điều này không còn là trọng điểm quan tâm của họ nữa, nhưng việc kiểm tra định kỳ phong ấn trong lãnh thổ thì vẫn diễn ra.

"Đã tìm ra nguyên nhân khiến cho lực lượng phong ấn bị suy yếu chưa?"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm hỏi.

Cách nhau một khoảng thời gian dài như vậy, việc phong ấn bị suy yếu, hoặc phong ấn bị phá hủy đều có thể hiểu được, nhưng việc nhiều phong ấn đồng thời bị suy yếu như vậy thì lại có vấn đề.

"Có thể liên quan đến thủy triều nguyên tố và tiết điểm vạn năm!"

"Theo ghi chép của các bậc tiền bối, mỗi khi gặp phải tiết điểm vạn năm cũng là lúc bình chướng vị diện yếu ớt nhất, cũng là thời điểm mà bức tường kép của thế giới Địa Tâm và thế giới mặt đất dễ sinh ra vết rách nhất."

"Phong ấn mà các bậc tiền bối sử dụng cho thế giới lòng đất được mô phỏng theo tường kép của vị diện, nhìn bề ngoài căn bản không nhìn ra được sự khác biệt."

"Bên trong tường kép chứa nham tương nhiệt độ siêu cao, một khi đào ra sẽ bị hủy diệt ngay lập tức, những chủng tộc Địa tâm bình thường sẽ không dám manh động."

"Khác với trước đây, luân hồi thủy triều nguyên tố lần này đến đúng vào lúc tiết điểm mười vạn năm. Nếu thế giới xảy ra biến động, ảnh hưởng đến phong ấn cũng không có gì lạ."

Trưởng lão Tinh Linh bình tĩnh trả lời.

Không có bằng chứng nào chứng minh suy luận này là chính xác, nhưng đây là giải thích hợp lý nhất.

Nếu không phải vị trí phong ấn bị lộ, xác định được vị trí đại khái của lối ra, các chủng tộc địa tâm tuyệt đối không dám công kích bừa bãi.

"Nếu đúng như vậy thì lần này Nhân tộc gặp rắc rối lớn rồi."

"Ta nhớ hầu hết các phong ấn Địa tâm đều nằm trong khu vực kiểm soát của nhân tộc, một khi bùng nổ đủ làm cho chúng chịu khổ."

"Nếu như gặp được cuộc xâm lấn từ vị diện khác, không biết vị bá chủ mới này có thể vượt qua được thử thách này không?"

Nữ vương Ám Dạ Tinh Linh ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác nói.

Quyền bá chủ đại lục của Nhân tộc không phải được cướp từ tay tộc Tinh Linh, nhưng trong quá trình Nhân tộc đoạt lấy quyền bá chủ đại lục, tộc Tinh Linh cũng đã góp sức rất lớn.

Trên thực tế, không chỉ tộc Tinh Linh từng là đồng mình Nhân tộc, mà trong thời điểm lật đổ ách thống trị của Thú nhân, những chủng tộc lớn hiện giờ đều là đồng minh với Nhân tộc.

Chương 1839: Lối Vào (2)

Thú nhân chiến bại rút về thảo nguyên, liên minh trước đây cũng theo đó tan rã. Các chủng tộc chiến thắng đã tranh giành quyền bá chủ đại lục một cách gay gắt.

Trong quá trình nội chiến, Liên minh Nhân tộc và tộc Tinh Linh là kẻ cười đến cuối cùng.

Lúc đó hai bên đã thỏa thuận cùng chia sẻ quyền bá chủ đại lục, kết quả là các thế lực Nhân tộc phát triển quá nhanh, trong khi sự phát triển của tộc Tinh Linh thì gần như bị dừng lại, thực lực của hai bên nhanh chóng mất cân bằng.

Đến 1. 000 năm trước, thực lực của hai bên đã chênh lệch quá xa, nên thỏa thuận năm xưa cũng bị hủy bỏ.

Liên minh phản nhân tộc hiện nay thực ra là sản phẩm mà tộc Tinh Linh tạo ra do muốn trả thù Nhân tộc.

Tất nhiên, trong quá trình hợp tác và phản bội, chắc chắn không đơn giản chỉ là đôi câu vài lời.

Đứng trên lập trường của tộc Tinh Linh, Nhân tộc thuộc về kẻ phản bội.

Nhưng đứng trên lập trường của Nhân tộc, tộc Tinh Linh cũng đang đóng vai trò chẳng vẻ vang gì.

Hai bên là đồng minh không sai, nhưng những cuộc chiến tranh chính trong quá trình tranh giành quyền bá chủ đều do Nhân tộc đánh.

Tộc Tinh Linh mang danh nghĩa đồng minh, nhưng lúc tham chiến lại không tích cực, giống như "đội trưởng lười biếng" khi hợp tác với Liên minh dị tộc vậy.

"Thiên hạ không có bá chủ vĩnh hằng, Nhân tộc có thể từ một chủng tộc nhỏ bé không tên tuổi phát triển thành bá chủ đại lục, bản thân chuyện này đã là một điều kỳ diệu rồi."

"Bất kể có thể chịu được thử thách hay không, cũng đều đáng để kiêu ngạo."

"Truyền lệnh xuống, dặn các bộ lạc chú ý đến các lối vào phong ấn trong khu vực quản lý, tuyệt đối không để bọn tà ma kia có cơ hội lợi dụng."

"Ngoài ra, khu vực không người ở nằm trong phạm vi cai trị cũng cần kiểm tra định kỳ, đề phòng có lối vào mới xuất hiện."

"Tiện thể cử người thông báo một tiếng cho các đồng minh của chúng ta, nhắc nhở họ cẩn thận tà ma xâm lấn, chọn một hai lối vào phong ấn năm đó để thông báo cho."

Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm bình tĩnh nói.

Tuy nhiên, nụ cười trên khóe miệng vẫn nói cho chúng Tinh Linh biết rằng tâm trạng hiện giờ của vị Nữ vương này không tệ.

Chẳng làm gì cả, kẻ thù và đồng minh lại đồng thời vướng vào rắc rối.

Điều quan trọng nhất là khi thủy triều nguyên tố kết thúc, các nguyên tố ma pháp giữa trời đất ngày càng nồng đậm, Tinh Linh mẫu thụ cũng có thể hấp thụ năng lượng của trời đất, bắt đầu tự phục hồi.

Quá trình phục hồi này có thể hơi dài, nhưng việc có thể phục hồi là một khởi đầu tốt. ...

Có người hưởng thụ sự yên bình, có người phải gánh vác trọng trách.

Phong cảnh bên phía Tộc Tinh Linh thì tuyệt đẹp, còn các tộc trên đại lục lại đang lâm vào trong nước sôi lửa bỏng.

Sự hỗn loạn do "Ma tai" gây ra chưa được dập tắt, phong ấn Địa tâm lại xảy ra vấn đề.

Hiện giờ lại đến lúc thử vận may!

Số lượng lối vào phong ấn trong lãnh thổ không quan trọng, điều quan trọng là phải xem kẻ ở dưới phong ấn là ai.

Chủng tộc Địa tâm cũng có mạnh yếu, gặp được kẻ yếu thì coi như may mắn, còn gặp kẻ mạnh thì chỉ có thể khóc!

Hudson chính là một kẻ xui xẻo, tập hợp một lượng lớn cường giả gia cố phong ấn, nhưng kết quả vẫn bị làm cho lung lay sắp đổ.

Đòn tấn công răn đe chỉ hiệu quả trong đợt đầu tiên. Sau khi bị thiệt hại một lần, Hắc Ám Tinh Linh nhanh chóng học khôn, bắt đầu bắt giữ pháo hôi một cách trắng trợn trong thế giới Địa tâm.

Chất lượng không đủ thì dùng số lượng để bù đắp!

Chỉ cần dám lấy mạng để lấp, mọi nguy hiểm đều không phải là vấn đề.

Sau vài lần phản kích, đoàn Mục sư cuối cùng cũng chịu không nổi trước!

Mỗi ngày đều thi triển vài lần cấm chú, dù là hợp lực thi pháp thì mọi người cũng không thể tiêu hao nổi.

Nếu không nhờ Hudson cung cấp đầy đủ ma pháp dược tề, e là những người này đã sớm nghỉ việc rồi.

"Nguyên soái, tốc độ sửa chữa của chúng ta không theo kịp tốc độ phá hủy của kẻ địch."

"Nếu cuộc giằng co cứ tiếp diễn như tình hình hiện tại, nhiều nhất là hai tháng nữa, phong ấn chắc chắn sẽ sụp đổ!"

"Khi nào thì viện binh mới đến?"

Đại mục thủ Taryn quan tâm hỏi.

Phá hủy luôn dễ dàng hơn xây dựng, mặc dù đoàn Ma pháp sư đã rất cố gắng, nhưng vẫn không theo kịp tốc độ phá hủy của kẻ địch.

May mà tình trạng phong ấn Địa tâm rất đặc biệt, thoạt nhìn là một tầng phong ấn, nhưng thực tế có nhiều tầng.

Chỉ cần không bị phá vỡ trong một lần, nó có thể từ từ hồi phục.

"Không có viện binh!"

"Vừa nhận được tin tức, trong cảnh nội của Công quốc Mosey, Vương quốc Hessen, Vương quốc Dante, Vương quốc Nam Ngạn đều đồng loạt xuất hiện tung tích của một lượng lớn sinh vật hắc ám."

"Mặc dù hiện tại không thể xác định được là chủng tộc Địa tâm, nhưng những dị tộc này cũng đủ khiến bốn nước bận rộn rồi."

"Bây giờ chỉ có thể mong rằng không có lối vào Địa tâm mới xuất hiện trong lãnh thổ vương quốc, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn!"

Hudson nghiêm mặt trả lời.

Thẳng thắn mà nói, hiện giờ hắn cũng đang không hiểu ra sao.

Chủng tộc Địa tâm chưa từng nghe đến này bỗng dưng xuất hiện chỉ sau một đêm.

Không biết mới là đáng sợ nhất!

Bị thời gian ngăn cách, vương quốc đã không còn khả năng truy tìm sự thật của hàng vạn năm trước, càng không nói đến việc hiểu rõ thực lực của chủng tộc Địa tâm.

Mơ mơ hồ hồ liền đối đầu, nghĩ đến cũng khiến cho người ta ủ rũ.

"Nguyên soái, nếu như không nắm chắc, vậy thì cho rút quân khỏi Giáo Hoàng quốc đi!"

"An ninh của lãnh thổ quan trọng hơn, từ bỏ một phần lợi ích cũng là đáng."

Đại mục thủ Taryn chậm rãi nói.

Lãnh đạo tôn giáo có ảnh hưởng rất lớn trong vương quốc, nhưng quyền lên tiếng trong chính trị lại không cao.

Về mặt thế tục hóa tôn giáo, Caesar IV luôn tiếp nối chính sách của cha mình, đề phòng nghiêm ngặt các nhân viên thần chức, cấm họ tham gia vào việc ra quyết định chính trị.

Chương 1840: Lối Vào (3)

Trừ khi liên quan đến tôn giáo, nếu không Đại mục thủ Taryn sẽ không tham dự hội nghị cấp cao của vương quốc.

So ra thì vị Nguyên soái thực quyền như Hudson lại không thích tham gia quá nhiều vào chính trị, nhưng mỗi lần ra quyết định trọng đại của vương quốc đều không thể thiếu hắn.

Đại mục thủ Taryn đề xuất rút quân cũng là đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Trong tình trạng không có thêm viện binh, các chủng tộc địa tâm phá phong mà ra chỉ là vấn đề thời gian, liên quan đến cuộc tranh giành không gian sinh tồn, đại chiến gần như không thể tránh khỏi.

Chưa hiểu rõ thực lực của địch, vậy thì chỉ có thể tăng cường thực lực của bản thân. Thu hẹp chiến lược cần thiết chỉ là để phát triển tốt hơn.

"Muộn rồi!"

"Giáo hoàng quốc cũng xuất hiện một lượng lớn sinh vật hắc ám, với thực lực hiện giờ của Giáo Đình, họ không thể tiếp nhận lãnh thổ mà chúng ta từ bỏ, và cũng sẽ không giao tiếp với chúng ta vào lúc này."

"Nếu muốn rút quân khỏi Giáo hoàng quốc vào lúc này, chúng ta nhất định phải mang theo dân số trong khu vực, đây là trách nhiệm mà chúng ta không thể trốn tránh!"

Theo thỏa thuận giữa Vương quốc và Giáo Đình, người dân trong khu vực do quân viễn chinh quản lý hiện nay đều trở thành thần dân của Vương quốc Alpha.

Quyền lực và nghĩa vụ đi đôi với nhau, quý tộc được hưởng thụ vinh quang nhưng cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

Khi nổ ra nội chiến quý tộc, muốn chạy trốn thế nào cũng được, không ai sẽ quan tâm.

Nhưng khi dị tộc xâm lăng, bỏ rơi dân chúng để chạy trốn là hành vi đáng bị khinh bỉ nhất.

Thế lực cần phải đưa ra lời giải thích đầu tiên chính là Liên minh Nhân tộc!

Đáp án ngoài ý muốn này khiến Đại mục thủ Taryn lập tức không nói nên lời.

Không biết phải đối phó như thế nào, nên lão ta cũng không thèm nghĩ nhiều như vậy nữa, dù sao vấn đề chủng tộc địa tâm cũng có thể coi là vấn đề quân sự, tự có người làm Nguyên soái như Hudson đi quan tâm.

Tiễn Đại chủ giáo Taryn rời đi, Hudson lập tức đi thị sát lãnh địa.

Tuyết Nguyệt lĩnh hiện giờ đã biến thành một công trường lớn. Sản xuất không còn là ưu tiên hàng đầu, xây dựng phòng tuyến mới là.

Công trình đầu tiên được thi công là công trình vây quanh hồ!

Sau khi chơi một lần trò dìm nước bảy quân, hiện giờ giới cao tầng trong quân đội quan tâm đến thủ đoạn thủy công tiện lợi này.

Vừa hay Vùng đất bị nguyền rủa nằm dưới Hồ Tuyết Nguyệt, chỉ cần tích trữ đủ nước ở thượng nguồn, có thể biến hạ nguồn thành một vùng ngập nước.

Để tích trữ đủ nước, một số con sông ở Vùng đất bị nguyền rủa đã bị chặn lại, mặt hồ thượng nguồn cũng được người nâng cao lên.

Khác với đám Thú nhân ngu xuẩn kia, khi xây đập chỉ biết ngớ ngẩn lấp đất, quá trình thi công của vương quốc liền có trật tự hơn nhiều.

Cách mặt hồ một trăm mét, vô số công nhân đang bận rộn đào sâu xuống, chỉ để có thể chôn móng cọc.

Nếu quan sát kỹ, bạn còn có thể phát hiện ra những chiếc lồng sắt được buộc bằng thép, bên cạnh còn có bột màu xám trộn lẫn cát, sỏi và nước để khuấy đều.

Xa xa còn có những tảng đá khổng lồ được vận chuyển từ khắp nơi xếp thành hàng, hai bên còn dựng ván gỗ, bao bọc lấy những tảng đá khổng lồ.

Phía sau lãnh địa, vô số ống khói cao ngất đang không nghỉ bốc lên khói đen, bụi trong không khí đều sắp làm cho người ta ngạt thở.

Trước khi làm việc, các công nhân phải nhận một lá chắn ma pháp bảo hộ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ trong ngày.

Khi Hudson đi thị sát lãnh địa, mỗi lần nhìn thấy những làn khói đen này đều không nhịn được cau mày, nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Sự tòng quyền nghi, lo cho cái trước mắt đã rồi tính.

Tuy nhiên, khi đi ngang qua, hắn vẫn nhịn không được mà thi triển một vài ma pháp, tạo ra một đợt thanh lọc không khí.

Hiệu quả chắc chắn là có, nhưng tác dụng chỉ giới hạn trong ba ngày đầu tiên. Chẳng mấy chốc, bầu trời lại trở nên xám xịt.

Phải thừa nhận rằng, xưởng xi măng nguyên thủy thực sự là một kẻ gây ô nhiễm lớn.

Trước đây, số lượng xưởng xi măng trong lãnh địa có hạn, hiện trường còn có pháp sư túc trực, ngày ngày giải quyết hậu quả.

Bây giờ các Ma pháp sư cấp cao đã đi hỗ trợ gia cố phong ấn, các Ma pháp sư khác cũng đi tới công trường hỗ trợ, tạm thời không quan tâm đến việc xử lý môi trường ở hậu phương.

So với xưởng xi măng, nhà máy thép cách đó vài chục dặm hiện đại hơn nhiều.

Là ngành công nghiệp khởi nghiệp của Hudson, sau khi chuyển về Tuyết Nguyệt lĩnh, nó vẫn đóng một vai trò quan trọng.

Nhiều thiết bị ma pháp được đưa vào sử dụng, công việc thủ công nguyên thủy đang dần được thay thế bởi công nghiệp ma pháp.

Tất nhiên, đây là một quá trình rất lâu dài. Trên mỏ vẫn có vô số nô lệ Thú nhân đang lao động, góp phần vào sự phát triển của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Mọi nỗ lực đều xứng đáng, đầu tư không tiếc tiền mới khiến cho công trình tiền tuyến có thể triển khai suôn sẻ.

Điều đáng tiếc duy nhất là xi măng không tương thích với ma pháp, hay nói cách khác là hiện tại vẫn chưa tìm ra cách để hai thứ này tương thích.

Dùng cho các công trình xây dựng thông thường thì được, các tuyến phòng thủ chiến lược vẫn phải dựa theo công nghệ truyền thống.

Do nhu cầu phòng chống chủng tộc Địa tâm xâm lăng, các tháp ma pháp chưa được thi công hoặc mới thi công đều được di dời đến rìa Vùng đất bị nguyền rủa.

Có pháo đài cố định cũng tốt hơn là không có.

So với Ma tinh pháp, uy lực của tháp ma pháp rõ ràng là mạnh hơn nhiều, đương nhiên là giá thành cũng cao hơn.

Ngoài một kẻ đại ngốc như Hudson, không ai nghĩ đến việc mở phòng thí nghiệm cho các Ma pháp sư cấp thấp sử dụng, nếu chỉ dành cho các Ma pháp sư cấp cao thì nhu cầu thực sự lại không cao.

Một toà tháp Ma pháp + một Ma pháp sư đoàn + kho dự trữ tinh thạch khổng lồ = một Ma pháp sư Thánh Vực có ma lực vô hạn.

Chương 1841: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu

Nếu phòng tuyến bên ngoài không thất thủ, tháp ma pháp này có thể liên tục xuất chiêu.

Đương nhiên, đây chỉ là về mặt lý thuyết.

Mỗi lần công kích, thứ bắn ra đều là tiền. Với năng lực tài chính của Hudson, hắn không thể duy trì hoạt động liên tục của nhiều tháp ma pháp như vậy.

Hơn nữa còn cần rất nhiều nguyên liệu ma pháp quý hiếm, dù có tiền cũng không mua được.

Tháp ma pháp được chế tạo vội vàng lúc này chỉ là những sản phẩm lỗi, chỉ có giá trị về mặt hình thức.

Phòng thí nghiệm bên trong, công trình phòng thủ của tháp ma pháp đều bị cắt bỏ, giai đoạn đầu chỉ cần có thể tung ra vài chiêu chí mạng là được.

Tuy nhiên đây không phải là trọng điểm, chủng tộc Địa tâm đã bị cô lập với thế giới bên ngoài nhiều năm như vậy, hoàn toàn mù tịt về tình hình bên ngoài.

Chỉ cần đánh cho chúng cảm thấy đau ở giai đoạn đầu thì mọi việc sau đó sẽ dễ dàng hơn.

Lãnh thổ phía đông Vùng đất bị nguyền rủa đã bị Hudson từ bỏ một cách chiến lược.

Nếu chủng tộc Địa tâm xâm lược đủ mạnh, đó sẽ là lãnh địa của chúng, tiếp đó… …

Thời gian trôi qua, tin tức về việc chủng tộc Địa tâm xâm lăng đang dần được lan truyền khắp đại lục.

Một số bí ẩn lịch sử cũng đang dần được hé lộ.

Biết rõ chân tướng các tộc, các chủng tộc đã nhìn tộc Tinh Linh với ánh mắt khác.

Ban đầu mọi người chỉ nghĩ rằng những vị bá chủ như Nhân tộc và Thú nhân mới thích ở phía sau chơi trò âm mưu quỷ kế, tuyệt đối không ngờ là tộc Tinh Linh với vẻ ngoài thuần khiết cũng giỏi đào hố như vậy!

Trước sự chất vấn của các chủng tộc, Tộc Tinh Linh chỉ trả lời một câu: Thời gian đã quá lâu, tài liệu đã bị thất lạc.

Cái cớ này quá hoàn hảo, khiến cho các chủng tộc khác không thể nói được gì. Đối với hầu hết các chủng tộc mà nói, vài vạn năm thực sự là một khoảng thời gian quá dài.

Lấy Nhân tộc làm ví dụ, đừng nói đến lịch sử vài vạn năm trước, ngay cả lịch sử vài trăm năm trước cũng đã rối như tơ vò rồi.

Chiến hỏa đã hủy diệt quá nhiều tài liệu, sự thay đổi triều đại cũng che đậy đi rất nhiều sự thật.

Nếu không phải vì Tộc Tinh Linh được hưởng thụ sự yên bình một mình, có lẽ các chủng tộc khác đã tin là thật.

Biết rõ tộc Tinh Linh đang lảng tránh, nhưng các tộc cũng không thể làm gì được. Nếu ở vào vị trí của họ, mọi người cũng sẽ làm như vậy, thậm chí có thể sẽ làm tuyệt hơn nữa.

Ví dụ: phái cao thủ bí mật xâm nhập phá hoại phong ấn để tấn công đối thủ cạnh tranh.

Suy nghĩ thấu đáo là không tồn tại, mọi người chỉ suy nghĩ vấn đề dựa trên lập trường của riêng mình.

Là người bị hại, sau khi biết chân tướng, Hudson cũng vô cùng tức giận.

Nếu như có thể mà nói, hắn hận không thể trói nữ vương Tinh Linh lại...

Cùng với sự thay đổi của lịch sử, sông núi hồ nước đều có thể thay đổi vị trí, địa danh càng bị thay đổi vô số lần, không thể xác định được vị trí phong ấn chính xác thì cũng còn có thể nói được.

Những thứ khác có thể quên, nhưng phương pháp phong ấn không thể nào quên được. Liên minh Nhân tộc đã đứng ra bỏ một số tiền lớn để mua lại, nhưng vẫn bị tộc Tinh Linh từ chối.

Có lẽ vì để chứng minh với bên ngoài rằng họ không nói dối, nên ngay cả đồng minh và đàn em của họ cũng không thể đổi được.

Cổng vào Địa tâm xuất hiện ngày càng nhiều, chính thức mở ra kỷ nguyên hỗn loạn của đại lục Aslante.

Tình hình hỗn loạn khiến các bên trở tay không kịp.

Mọi người đều bận rộn thu dọn mớ hỗn độn của riêng mình, tình hình quốc tế vốn căng thẳng lại trở nên hòa hoãn hơn. ...

Phỉ Thúy cung.

"Cung tướng, khanh có chắc là tỉnh Cromwell xuất hiện sinh vật Địa tâm chứ?"

Từ đôi mắt đỏ ngầu có thể nhìn ra Caesar IV đang tức giận.

Khác với những khu vực khác, quyền sở hữu của tỉnh Cromwell vẫn luôn là vấn đề nhức nhối nhất của Vương thất.

Trên danh nghĩa thuộc về của hồi môn của Vương, nhưng các quý tộc lại không công nhận. Mọi người đều cho rằng: Vương thất đã dùng lợi ích của Vương quốc để lén lút giao dịch với người Mosey.

Về cơ bản thì đây là sự thật, nhưng không có bằng chứng, Caesar IV chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Kết quả của việc không ai chịu nhường ai là: cuộc tranh luận đã bị gác lại.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần kéo dài thời gian đủ lâu, đợi đến khi Vương tử lên kế vị thì nó sẽ trở thành sự thật đã rồi.

Kế hoạch đang suôn sẻ thì đột nhiên chủng tộc Địa tâm xuất hiện, đã lập tức phá vỡ mưu đồ của vương thất.

Quyền sở hữu không thuộc về vương quốc, mặc dù không cần phải nộp thuế cho chính phủ vương quốc, nhưng chính phủ vương quốc cũng không có nghĩa vụ phải bảo vệ an toàn cho họ.

Trong thế giới coi trọng pháp thống này, việc không rõ ràng về pháp lý là vô cùng nguy hiểm.

Các quý tộc sẽ không gánh vác thêm nghĩa vụ, an ninh của tỉnh Cromwell chỉ có thể do Vương thất tự mình chịu trách nhiệm.

Vương quốc chưa chính thức giao tranh với sinh vật Địa tâm, nhưng từ tin tức mà các nơi truyền về vẫn có thể rút ra kết luận sau:

1. Chủng tộc Địa tâm rất hiếu chiến;

2. Cùng một chủng tộc, nhưng sau khi sa đọa sẽ trở nên khát

máu hơn;

3. Chủng tộc Địa tâm đều là kẻ điên;...

Kẻ yếu, là không tồn tại.

Trong thế giới Địa tâm thiếu thốn tài nguyên, kẻ yếu căn bản không thể nào sinh tồn được.

Những chủng tộc có thể truyền thừa, cho dù là chủng tộc Địa tâm yếu nhất cũng đều có chỗ hơn người.

Bây giờ đến lúc thử vận may, nếu gặp phải chủng tộc Địa tâm rải rác, vương thất đương nhiên có thể dễ dàng dọn dẹp.

Nếu không may đụng phải một cường quốc trong thế giới Địa Tâm, vậy thì việc vui lớn rồi.

So với các chủng tộc trên mặt đất, số lượng chủng tộc trong thế giới Địa Tâm ít hơn nhiều, nhưng chất lượng thì lại cao hơn.

Chương 1842: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu (3)

Một khi đối đầu, cho dù Vương thất có thể giành chiến thắng thì cũng cần trả một cái giá không nhỏ.

"Bệ hạ, tin tức đã được xác nhận lại nhiều lần, tuyệt đối không sai!"

Câu trả lời chắc chắn của Cung tướng đã phá vỡ hy vọng cuối cùng của Caesar IV.

Im lặng một lúc, Caesar IV cắn răng nói: "Truyền lệnh xuống, tất cả Vương thất lĩnh lập tức chuẩn bị chiến tranh."

"Tỉnh Cromwell tiến hành chiến lược thu hẹp, từ bỏ các vị trí không quan trọng xung quanh, tập trung cố thủ chờ viện trợ!"

"Thông báo tin tức cho Nguyên soái Hudson, triệu hồi đoàn người của Đại Giám mục Taryn..."

Sau khi đưa ra quyết định này, nội tâm của Caesar IV đang nhỏ máu. Tuy nhiên, dù cho có phải cắt thịt thì cũng phải giữ vững cục diện.

Trong thâm tâm, y đã âm thầm tính toán để thỏa hiệp với các đại quý tộc trong nước.

Thịt đã vào trong bát rồi mà vẫn phải trả lại, quả thật có chút khó chịu, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị nghẹn chết. ...

Tuyết Nguyệt lĩnh, tiễn đưa quân tiếp viện của vương thất rời đi, Hudson thầm mắng một tiếng: Miệng quạ đen!

Vài ngày trước, hắn vừa thảo luận với Đại mục thủ Taryn về chuyện vương quốc có khả năng không chỉ có một lối vào Địa tâm, bây giờ thì ứng nghiệm rồi.

Thiếu đi một cánh quân tiếp viện, áp lực mà Hudson phải chịu sẽ lớn hơn.

Lỡ như kẻ địch phá vỡ phong ấn trước khi việc chuẩn bị của hắn hoàn thành, vậy thì sẽ rất khổ sở.

Tuy nhiên, mọi việc đều sợ so sánh, tuy rằng chủng tộc Địa tâm dưới Vùng đất bị nguyền rủa rất phiền phức, nhưng dù sao cũng có vương quốc làm chỗ dựa.

So với vương thất phải gánh chịu áp lực một mình, rõ ràng không cùng cấp độ.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson không hề do dự, lập tức cho phép đoàn người của vương thất rời đi.

Dù sao Hudson cũng có phần trong vụ ăn mảnh này.

Chỉ là lúc đó Tuyết Nguyệt lĩnh ngoài diện tích lớn ra thì không có gì, vị trí còn ở tuyến đầu giáp ranh với Thú nhân, nên không khiến cho các phe chú ý.

Vương thất đã giúp gánh vác trách nhiệm, hắn cũng cần phải đáp lễ.

"Tom, truyền lệnh xuống, nâng cao tường chắn nước quanh hồ thêm ba thước nữa, từ giờ trở đi, tất cả các con sông hạ nguồn đều bị chặn dòng chảy, để đảm bảo lượng nước dự trữ trong hồ."

Tâm trạng không tốt, dù sao cũng phải tìm chỗ để trút giận.

Việc này do chủng tộc Địa tâm gây ra, hậu quả đương nhiên phải do chúng đến gánh chịu. ...

Sâu trong đại thảo nguyên, một nhóm dân du mục đang vội vã dồn đàn dê bò của mình vây quanh Hồ Robop, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Các ngươi đang lề mề cái gì?"

"Tìm không thấy lối vào phong ấn thì đổi chỗ khác tiếp tục tìm!"

Quái ảnh gầm lên với tên đầu lĩnh Sư Nhân tộc.

Vị trí của nhiều phong ấn Địa tâm bị lộ ra, mọi người cũng dần phát hiện ra quy luật.

Hầu hết những nơi xuất hiện lối vào Địa tâm đều có một cái hồ nước, hoặc nói cách khác là trong lịch sử đã từng có hồ nước.

Dựa theo quy luật này, đã có rất nhiều phong ấn lối vào Địa tâm được phát hiện.

Chỉ có điều những phong ấn này có tốt có xấu.

Thường thì ở những nơi ít người qua lại, môi trường tự nhiên không bị phá hoại, thì phong ấn sẽ được bảo tồn tương đối nguyên vẹn.

Ngay cả khi bị kẻ địch phát hiện, lượng nước hồ đổ xuống cũng đủ để khiến chủng tộc Địa tâm chịu khổ.

Những khu vực đột nhiên xuất hiện nhiều sinh vật hắc ám mà không hề có dấu hiệu báo trước, cơ bản đều là là những khu vực hồ nước đã bị lấp, hoặc là nguồn nước đã cạn kiệt.

Các thế lực lớn tìm kiếm phong ấn Địa tâm là để tăng cường phòng bị, đồng thời cũng có một số người đi ngược lại.

Tổ chức bí ẩn trước mắt chính là đại diện cho những kẻ đi ngược lại. Mục đích cụ thể là gì, chỉ có đầu lĩnh tà giáo mới biết được.

"Chủ thượng, nơi này có chút không thích hợp!"

"Hồ Robop hiện tại không có gì nổi bật, nhưng trong lịch sử lại là một trong những hồ nước lớn nhất trên đại thảo nguyên, khả năng tồn tại phong ấn lối vào Địa tâm là rất cao."

"Cường độ dao động năng lượng phản hồi từ dưới đất cũng mạnh hơn nhiều so với những nơi khác."

"Có lẽ chúng ta nên mở rộng phạm vi tìm kiếm, chứ không phải là đi quanh bờ hồ!"

Lời khuyên của quân sư Hồ tộc khiến hư ảnh khẽ gật đầu.

Chỉ là chưa đợi bọn họ tiếp tục hành động thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển.

"Ầm ầm... Ầm ầm..."

Sau những tiếng nổ lớn, trên đại thảo nguyên bằng phẳng đột nhiên xuất hiện một hố trời, tiếp theo là mùi máu tanh nồng nặc từ dưới đất bốc lên.

"Nhiệm vụ ở đây đã hoàn thành trước thời hạn, lập tức tiến đến mục tiêu thứ hai!"

Hư ảnh lập tức hạ lệnh.

Mục đích của gã ta lần này chính là mở phong ấn Địa tâm, tạo ra thêm nhiều cuộc tàn sát nữa.

Bây giờ không cần bọn hắn ra tay, phong ấn Địa tâm đã tự sụp đổ trước thời hạn, tự nhiên không cần thiết phải ở lại đây để gây thêm phiền toái.

Nhìn từ bên ngoài, cả hai đều thuộc phe hắc ám, nhưng thực tế hai bên lại không hề liên quan gì đến nhau.

Không phải người một đường, không tiến vào một nhà.

Sự hiếu sát của chủng tộc Địa tâm không chỉ hướng ra bên ngoài, mà ngay cả nội bộ cũng không hề nương tay.

Cùng thuộc phe quang minh, khi không có xung đột lợi ích thì còn có thể kết giao tình, nhưng phe hắc ám thì không.

Thường xuyên sống trong cảnh ngươi lừa ta gạt đã khiến mọi người mất đi sự tin tưởng cơ bản nhất. Biểu hiện càng nhiệt tình thì sẽ càng dễ khiến đối phương cảnh giác.

Sau khi đám thú nhân rời đi, một con chó Husky hai đầu thò đầu ra, tiếp theo là một đàn chó Husky hai đầu từ dưới đất chui lên.

Trông có vẻ ngáo ngơ, nhưng thực ra hung dữ vô cùng.

Tại thế giới Địa tâm, chúng còn có một cái tên vang dội khác "Chó Địa ngục nhiều đầu" !

"Chó Địa ngục nhiều đầu" lúc mới sinh chỉ có một đầu, theo sự tăng trưởng của thực lực sẽ dần mọc ra đầu thứ hai, thứ ba, thứ... n.

Chương 1843: Chó Địa Ngục Nhiều Đầu (3)

Nếu mọc ra chín đầu, trở thành chó Địa ngục chín đầu, đó chính là cường giả Thánh Vực.

Đàn "Chó Địa ngục nhiều đầu" tuy không có con nào chín đầu, nhưng những con có năm sáu bảy tám đầu không thiếu, con yếu nhất cũng có hai đầu.

Bất kể đặt ở đâu trên đại lục này, thì đây cũng là một đội quân đáng sợ!

"Đây chính là vùng đất dưới ánh mặt trời sao, quả nhiên phi thường!"

"Không cần chiếu sáng mà vẫn có thể nhìn rõ môi trường xung quanh."

"Không khí cũng vô cùng trong lành, còn có nước hồ trong vắt..."

vốn từ hạn hẹp khiến cho con đầu lĩnh "Chó Địa ngục tám đầu" không thể tìm ra những từ ngữ nào tốt hơn để miêu tả.

Nếu không phải vì muốn giữ hình tượng trước mặt thuộc hạ, một loạt những tiếng "Vãi" đã tuôn ra khỏi miệng rồi.

Trên thực tế, vô số binh lính "Chó Địa ngục nhiều đầu" đã vô cùng phấn khích đến mức chửi thề tục tĩu.

Hình ảnh khó coi này khiến cho "Chó Địa ngục tám đầu" tự cho là tao nhã khẽ cau mày.

"Báo cho Vương biết, đã tìm thấy vùng đất dưới ánh mặt trời rồi, không cần phải tiếp tục dây dưa với đám Tinh Linh sa đọa trong thế giới Địa tâm nữa!"

Có lựa chọn tốt hơn, không cần thiết phải tiếp tục chiến đấu đến chết với láng giềng mạnh mẽ nữa.

Chỉ riêng thảo nguyên và hồ nước trước mắt, nếu đặt ở trong thế giới Địa Tâm, bọn chúng sẽ phải tranh giành với nhau đến vỡ đầu.

Nhưng ở đây thậm chí còn chẳng có người trông coi, để một đám "Chó Địa ngục nhiều đầu" đều cảm thấy vô cùng khó tin!

Sự ồn ào này đã làm cho Người Ưng đi tuần chú ý.

"Ưng 368, ngươi đi xem thử đám quái vật kia là thứ gì?"

Vừa hỏi, gã trinh sát Người Ưng còn vừa dụi dụi mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

"Ưng 456, hình như là một đàn chó hoang, chỉ không biết vì sao lại có nhiều đầu như vậy."

"Chẳng lẽ tộc Cẩu Đầu nhân gần nhất lại gây chuyện, lai tạo ra một chủng tộc mới sao?"

Ưng 368 suy đoán nói.

Trong Đế quốc Thú Nhân, muốn tạo ra một chủng tộc mới thực sự quá đơn giản.

Chỉ cần ghép các chủng tộc khác nhau lại rồi lai tạo theo trình tự chưa từng có trước đây là được.

Hoặc là chơi trò "nặng đô" hơn, trực tiếp tìm Ma thú tới lai giống, cũng có một tỷ lệ nhất định tạo ra chủng tộc mới.

Các chủng tộc khác khi diệt vong là sẽ biến mất vĩnh viễn.

Chỉ có Thú nhân là khác biệt!

Một số chủng tộc đã diệt vong trong lịch sử đột nhiên xuất hiện trở lại cũng không phải là chuyện gì lạ.

"Hỏng rồi, bị bọn chúng phát hiện rồi, đi nhanh lên!"

Vừa nói, Ưng 456 liền lao nhanh lên tầng mây, hai cánh điên cuồng đong đưa.

Trong lúc chạy trốn, gã cũng không quên bắn pháo hiệu.

Những kinh nghiệm này đều được rút ra từ trong cuộc chiến tranh với Vương quốc Alpha.

Chủ yếu là để đề phòng con rồng và gấu không tuân theo quy củ nào đó!

Trong các hoạt động trinh sát trước đây, tỷ lệ tử vong của binh sĩ Người Ưng chịu trách nhiệm theo dõi doanh trại của Hudson luôn là cao nhất.

Trong khi bay bỗng nhiên rơi xuống đất ngã chết; Trong khi hít thở không khí thì bị dòng khí lưu sặc chết; khi quay đầu va chạm với đồng đội cũng cùng nhau đi đời nhà ma...

Những kiểu chết kỳ quặc muôn hình vạn trạng, nhiều không kể xiết.

Nhìn bề ngoài thì đều là tai nạn, nhưng không một Người Ưng nào dám coi đó là tai nạn.

Để tăng khả năng sống sót, cũng như tăng hiệu quả truyền đạt thông tin, người Ưng cũng không ngừng cập nhật chiến thuật của mình.

Ví dụ như bây giờ, ngay cả khi hai người không thể thoát thân thành công, thì hậu phương cũng sẽ biết được nơi họ gặp biến cố.

Chỉ chậm một bước, nhưng lại dẫn đến hai cuộc sống khác nhau.

Ưng 456 đã bay lên tầng mây rồi nhanh chóng ẩn núp tung tích. Ưng 368 chậm hơn một bước, đã bị biến thành tù nhân của "cho Địa ngục tám đầu".

"Nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết?"

"Nhanh trả lời, nếu không ta sẽ ăn thịt ngươi!"...

Dù đã tra tấn dọa nạt một hồi, cho đến khi Ưng 368 ngất đi, nhưng Chó Địa ngục tám đầu vẫn không thu thập được bất kỳ thông tin nào có giá trị.

"Nguyên soái, miệng của tên này kín như bưng, xem ra sẽ không hỏi được gì, ta thấy không bằng nướng gã ta đi."

"Có thể bay, lại còn sống trên mặt đất một khoảng thời gian dài như vậy, thịt nhất định sẽ rất ngon!"

Nghe lời đề nghị của thuộc hạ, Chó Địa ngục tám đầu liền tát cho nó một cái rồi nổi giận mắng: "Thằng ngu!"

"Ăn! Ăn! Ăn!"

"Suốt ngày chỉ biết ăn, ngoài ăn ra, ngươi còn biết làm gì?"

"Chúng ta đã không xuất hiện trên đại lục mấy vạn năm rồi, nếu như nó có thể hiểu được chúng ta đang nói gì thì mới là lạ!"

Gã ta cũng chỉ vừa nghĩ đến vấn đề này thôi. Nhưng vì giữ hình tượng trước mặt thuộc hạ, nên tên đầu lĩnh này sẽ không thể thừa nhận.

"Còn ngây ra đó làm gì, nếu nơi này đã xuất hiện thứ này, vậy thì xung quanh chắc chắn sẽ có chủng tộc khác tồn tại."

"Nhanh đi tìm đi, hôm nay có thể ăn một bữa ngon hay không thì phải xem thu hoạch sau đó!"...

Bất ngờ nghe tin dữ, giới cao tầng của Đế quốc Thú Nhân đều ngây người. Tại sao ở một nơi hẻo lánh như này lại có lối vào Địa tâm được chứ?

Vài ngày trước, khi nhận được tin tức về việc Vương quốc Alpha gia cố phong ấn ở Vùng đất bị nguyền rủa, chúng còn đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nếu không phải vì vị trí của Vùng đất bị nguyền rủa đặc biệt, có thể bị tai bay vạ gió, thì có lẽ hiện giờ chúng đã nhảy ra gây chuyện ở biên giới rồi.

"Chủng tộc Địa tâm xuất hiện ở bên bờ hồ Robop chính là chó Địa ngục nhiều đầu trong truyền thuyết, nổi tiếng với sự tàn bạo và hung hãn."

"Ngay từ vạn năm trước, chúng đã tuyệt tích trên đại lục, vốn tưởng đã tuyệt chủng, không ngờ lại trốn xuống thế giới Địa tâm."

"Theo tài liệu thu thập được từ Tộc Tinh Linh, đây là một chủng tộc cuồng vọng tự đại, tính tình khó lường, gần như không thể bị thu nạp."

Chương 1844: Điều Động Binh Lực

"Vừa mới từ thế giới Địa tâm ra ngoài, trong tình huống chưa biết gì cả mà đã tàn sát cả một bộ lạc Tuyết Hồ, đây chính là minh chứng tốt nhất."

Đặc điểm lớn nhất của Đế quốc Thú Nhân là có thể dung nạp phần lớn các chủng tộc, trăm sông đổ về một biển.

Đặc biệt là vào thời điểm yếu thế, Đế quốc Thú Nhân càng cần thêm sinh lực mới gia nhập.

Đế quốc Thú Nhân đã lén lút thông đồng với Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, muốn thu hút Thượng Cổ Dị tộc gia nhập, để tăng cường sức mạnh bản thân, nhằm chống lại vương quốc Alpha đang ngày càng hùng mạnh.

Đáng tiếc là chúng hành động quá muộn, nếu sớm hơn vài năm, khi Liên minh Thượng Cổ Dị tộc liên minh vẫn chưa ra khỏi thế giới băng tuyết thì nhất định có thể kéo họ về phe mình.

Nhưng hiện giờ thì khác, Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đã có được một nơi để dưỡng sức, hiện đang bận khôi phục thực lực, không có thời gian để tham gia vào loạn cục trên đại thảo nguyên.

Dù cho thiếu sinh lực mới gia nhập thì chung quy vẫn phải có giới hạn.

Nghe xong giới thiệu của Ưng Hoàng, đám Thú nhân liền dập tắt ý định kéo Chó Địa ngục nhiều đầu nhập bọn.

Bản tính hung dữ không đáng sợ, thứ đáng sợ là cuồng vọng tự đại, tính tình khó lường.

Cơ cấu quyền lực của Đế quốc Thú Nhân vốn đã đủ phức tạp rồi, nếu kéo thêm một thành phần bất ổn định vào nữa, thì không cần Nhân tộc tiến công, chính bọn chúng đã có thể chơi tàn bản thân mình.

"Nếu đã không thể lôi kéo, vậy thì mau chóng đàn áp đi!"

"Dựa theo thông tin mà Tộc Tinh Linh cung cấp, trong lãnh thổ Đế quốc có ít nhất là bốn lối vào Địa tâm, ngoài hồ Robop đã bị lộ ra, ba nơi còn lại đều chưa được xác nhận."

"Hiện giờ chỉ có thể phát hiện nơi nào thì trấn áp nơi đó!"

Lời nói của Hùng Nhân Hoàng chính là tình trạng khó khăn mà Đế quốc Thú Nhân đang phải đối mặt hiện giờ.

Thời gian quá xa xưa, địa danh của vạn năm trước, bây giờ căn bản không thể xác định được.

Phải thừa nhận rằng tộc Tinh Linh rất ranh mãnh, tưởng chừng như đã nói hết với đồng minh, nhưng thực tế lại chẳng nói gì cả.

Hơn nữa đồng minh lại còn không thể nào trách móc, dù sao Tộc Tinh Linh đã mất đi vị trí bá chủ đại lục gần hai vạn năm nay, còn là bị tiền bối của Thú nhân lật đổ.

Không phải địa bàn của mình, ai sẽ quan tâm đến sự thay đổi của địa danh chứ!

"Hay là thử phái người tiếp xúc trước xem sao?"

"Thông tin mà Tộc Tinh Linh cung cấp đều là của vài vạn năm trước, đã lỗi thời từ lâu rồi."

"Sau nhiều năm như vậy, có thể tộc Chó Địa ngục nhiều đầu này đã thay đổi rồi cũng nên."

Tượng Nhân vương mở miệng phản bác.

Từ khi tầng lớp quyết sách được mở rộng, hiệu suất đưa ra quyết định của Đế quốc Thú Nhân vốn đã thấp nay lại càng thấp hơn.

Ngoài một số ít vấn đề có thể nhận được sự đồng thuận của tất cả mọi người ra, phần lớn mọi việc đều xuất hiện nhiều ý kiến khác nhau.

"Tượng Nhân vương, bọn chúng đã động thủ rồi, ngươi còn ôm lấy cái hy vọng viển vông này à!"

"Hay là giao lại chuyện tiếp xúc này cho tộc Tượng Nhân đi, dù sao Hùng nhân tộc ta sẽ không nói nhiều một lời với tộc Chó Địa ngục nhiều đầu kia."

Lời phản bác sắc bén của Hùng Nhân Hoàng khiến cho Tượng Nhân vương đỏ bừng mặt.

Ngôn ngữ không thông, dù là ở bất kỳ địa phương nào cũng đều là một nan đề.

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, ai biết ngôn ngữ chung của đại lục hiện nay liệu có còn thông dụng ở vài vạn năm trước hay không?

Ngay cả khi có thể thông dụng, ai dám đảm bảo tộc chó Địa ngục nhiều đầu sẽ biết sử dụng?

Ngôn ngữ không thông, cử sứ giả sang chẳng khác nào ship thức ăn cho kẻ địch.

Cuối cùng, vẫn là do bản tính hung bạo của tộc chó Địa ngục nhiều đầu. . . .

Khi tầng lớp thượng tầng của Đế quốc Thú Nhân đang rối bời, Hudson cũng nhận được tin tức.

Chưa kịp hả hê thì rắc rối của hắn cũng sắp đến.

Theo ước tính của đoàn Ma pháp sư thì phong ấn chỉ còn có thể duy trì được khoảng từ năm đến mười ngày nữa thôi.

Nhưng vũ khí có thể răn đe là tháp Pháp sư thì vẫn đang trong quá trình thi công.

Những phần có thể cắt giảm đã được cắt giảm, nếu cắt giảm thêm nữa thì thành phế phẩm.

Tháp Pháp sư mà không có khả năng tấn công tầm xa thì sẽ chẳng là gì cả.

Thi công kiến trúc có thể đẩy nhanh tiến độ, nhưng việc khắc họa ma pháp trận thì chỉ có thể tiến hành từng bước.

Cả đại lục đều đang rối tung, muốn tìm người giúp đỡ cũng không được.

May mà Tuyết Nguyệt lĩnh đã thu hút được một lượng lớn Ma pháp sư đến định cư, nếu không thì phong ấn đã sớm sụp đổ rồi.

"Nguyên soái, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi!"

"Nhanh nhất cũng phải chờ hai tháng nữa thì tháp pháp sư mới có thể hoàn thành."

"Hiện tại chỉ có thể sửa chữa trước những tòa tháp Pháp sư gần với Vùng đất bị nguyền rủa nhất, cố gắng hỗ trợ hỏa lực tầm xa cho quân phòng thủ sau khi phong ấn bị phá vỡ."

Đoàn trưởng Cylas nói với vẻ mặt mệt mỏi.

Lý do chính khiến tháp Pháp sư lợi hại là vì tiêu chuẩn xây dựng cao.

Ngay cả Ma pháp trận đơn giản nhất bên trong cũng yêu cầu Ma đạo sư đến thực hiện; những Ma pháp trận có yêu cầu kỹ thuật cao hơn một chút thì cần Đại Ma đạo sư mới làm được.

Là người phụ trách của Ma pháp sư đoàn, Cylas đang phải chịu quá nhiều áp lực trong thời gian gần đây.

Vừa phải tổ chức nhân lực gia cố phong ấn, vừa phải chủ trì việc xây dựng, lại vừa phải quan tâm đến việc bố trí ma pháp trận trên tuyến phòng thủ biên giới.

"Chuyện này không thể trách các vị, thiếu đi hai cường giả Thánh Vực, việc phong ấn mở sớm cũng là điều bình thường."

"Việc xây dựng tháp Pháp sư cứ theo kế hoạch của các vị mà tiến hành, ta sẽ đích thân tranh thủ thời gian cho các vị."

Chương 1845: Điều Động Binh Lực (2)

"Vương quốc đã bắt đầu điều động, nếu có hai tháng mà cũng không thể giữ được, vậy thì dù có xây dựng xong tháp Pháp sư thì cũng chẳng thể phát huy được tác dụng gì."

"Pháp sư Cylas, công việc tuy quan trọng, nhưng ngài cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe!"

Hudson đã sớm thành thạo trò mua chuộc lòng người này.

Mặc dù vẫn phải tăng ca, nhưng ít nhất cũng phải nói những lời tốt đẹp, khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa, Pháp sư đoàn chính là đại diện cho câu nói "nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ".

Công việc bình thường rất ít, chỉ có trong thời chiến, họ mới bận rộn một thời gian.

Nghe được tin Vương quốc đã điều động binh lực, sự căng thẳng trên mặt Đại ma đạo sư Cylas lập tức vơi đi phần nào.

Tuyết Nguyệt lĩnh có chế độ đãi ngộ tốt, lại không có nhiều tranh giành quyền lực, là nơi thích hợp nhất để nghiên cứu chân lý ma pháp.

Sau khi trải qua sự gian khổ của việc lưu lạc, ông ta không muốn phải trải qua lần thứ hai nữa.

Là quốc gia lớn thứ ba của Nhân tộc, Vương quốc Alpha sau khi điều động sẽ không dễ bị bắt nạt.

Ngoài Long tộc ra, không có thế lực nào dám đảm bảo có thể đột phá phòng tuyến của Vương quốc Alpha trong vòng hai tháng.

Dù cho chủng tộc Địa tâm có đáng sợ đến đâu cũng không thể sánh được với Long tộc, nếu không chúng đã không bị ép đến mức phải trốn xuống thế giới Địa tâm rồi.

Trên thực tế, việc vương quốc điều động binh lực nhanh như vậy không liên quan gì nhiều đến Vùng đất bị nguyền rủa.

Ngay cả kẻ địch là ai cũng không biết mà đã vội vàng điều động binh lực, e rằng có chút coi thường vị thế của quốc gia lớn thứ ba Nhân tộc.

Nguyên nhân chân là do vương thất gặp rắc rối, số lượng dị tộc xâm nhập vào tỉnh Cromwell rất nhiều.

Trận chiến kéo dài một tháng, không những không thể tiêu diệt được các chủng tộc Địa tâm này, ngược lại, quân đội tư nhân của vương thất còn bị đánh cho liên tục bại trận.

Nhận thức được tình hình không ổn, Caesar IV đã nhanh chóng thương lượng điều kiện với các đại quý tộc trong nước.

Tuy nhiên, hiện tại hầu hết quân đội tư nhân của các gia tộc đều đang bận ở Giáo hoàng quốc, trong thời gian ngắn sẽ không thể giúp được gì, nên đành phải lựa chọn điều động.

Giao dịch về giao dịch, nhưng đây không thể là lý do cho việc điều động.

Chỉ mới đạt được giao dịch với các đại quý tộc lớn, còn các quý tộc vừa và nhỏ vẫn chưa kịp trấn an, vì vậy mà Đế quốc Thú Nhân lại bị úp cái bô lên đầu!

Lý do điều động mà chính phủ vương quốc đưa ra là: Thú nhân có động thái bất thường.

Cái cớ này gần như hoàn hảo.

Lật lại sách sử là biết, số lần vương quốc điều động binh lực vì động thái bất thường của Thú nhân đã vượt quá trăm lần.

Hầu hết thời gian đó đều là vô ích. Nhưng cũng hết cách rồi, là bên phòng thủ, vốn không có quyền chủ động về mặt chiến lược.

Tuy rằng cục diện chiến lược hiện giờ đã thay đổi, nhưng tư duy ăn sâu bén rễ vẫn chưa thay đổi.

Trong mắt của nhiều quý tộc vương quốc, việc Thú nhân nhân cơ hội quân chủ lực của vương quốc ra ngoài để phát động tấn công xâm lược là hoàn toàn hợp lý.

Còn về vấn đề nội bộ của Đế quốc Thú nhân, đó là bí mật không được tiết lộ, chỉ giới hạn trong một số ít cao tầng của vương quốc biết.

Là người được hưởng lợi, Hudson đương nhiên sẽ không nhiều chuyện.

Điều động sớm cũng là chuyện tốt, mặc dù hiện giờ chưa phát hiện ra lối vào Địa tâm mới nào trong lãnh thổ vương quốc, nhưng không phát hiện ra không có nghĩa là không tồn tại.

Thay vì chờ đến khi khủng hoảng xảy ra rồi mới hành động, chẳng thà phòng ngừa trước thì hơn.

Vì đại cục, Hudson còn thay mặt Bộ chỉ huy của vương quốc gửi văn bản đến Tổng đốc của các tỉnh, yêu cầu chính quyền địa phương giám sát chặt chẽ tất cả các hồ nước. . . .

Thế giới Địa tâm.

Sắc mặt của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh âm trầm đến đáng sợ, rõ ràng là họ là người đầu tiên phát hiện ra lối vào thế giới bên ngoài, nhưng các chủng tộc khác đều đã giết ra ngoài rồi, còn họ vẫn bị cầm chân ở chỗ này.

Trong thâm tâm, bà ta đã thăm hỏi đám địch nhân phía trên vô số lần.

Tộc Hắc Ám Tinh Linh chỉ muốn có một mảnh đất dưới ánh mặt trời, chứ không phải muốn thống trị đại lục, cần gì phải nhắm vào họ như vậy chứ!

Trên thực tế, đây cũng là suy nghĩ của phần lớn các chủng tộc Địa tâm.

Ngoài một số ít chủng tộc Chuunibyou ra, không ai ngu ngốc đến mức kêu gào xưng bá đại lục.

Đây không phải là vấn đề muốn hay không, mà căn bản là không thể làm được.

Ngay cả việc xưng bá thế giới Địa Tâm mà cũng không làm được thì lấy cái gì để xưng bá thế giới mặt đất đây?

Nhưng việc muốn có một mảnh đất dưới ánh mặt trời cũng có nghĩa là đang tranh giành không gian sinh tồn với những kẻ được hưởng lợi.

Liên quan đến lợi ích cốt lõi, ngoài chiến đấu ra thì không còn lựa chọn nào tốt hơn.

"Bệ hạ, phong ấn sắp được mở ra rồi."

"Chỉ có điều kẻ địch canh gác phong ấn vô cùng nghiêm ngặt, rất có thể là khu vực cốt lõi của một chủng tộc nào đó."

"Sau thời gian dài chuẩn bị, không biết sẽ có bao nhiêu âm mưu đang chờ đợi chúng ta, vội vàng cử đại quân đi như vậy, e rằng sẽ rất nguy hiểm."

"Lựa chọn tốt nhất vẫn là để pháo hôi đi trước dò đường, đợi khi thăm dò rõ sức mạnh của kẻ địch rồi mới quyết định có nên tấn công toàn lực hay không!"

Trong số các chủng tộc địa tâm, tộc Hắc Ám Tinh Linh là một trường hợp khác biệt. Mặc dù bị ảnh hưởng bởi lực lượng hắc ám, nhưng họ lại sống rất lâu.

Tầng lớp quyết sách đều là những lão già đã mấy trăm, hơn ngàn tuổi, sự cấp tiến rất khó có quan hệ gì với họ.

Chậm chạp không thể phá vỡ phong ấn, một số người trong tộc Hắc Ám Tinh Linh đã đưa đề xuất: tìm kiếm lối vào mới của thế giới mặt đất.

Chương 1846: Thế Giới Mới

Nhưng tiếc là thế giới địa tâm quá rộng lớn, lối vào thế giới bên ngoài cũng không phải là đường thẳng, mà là đường cong phức tạp và biến đổi.

Vị trí lúc đầu tương ứng với ở phía đông đại lục, nhưng sau khi lên trên lại chạy đến phía tây đại lục, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Cho dù lối vào bên dưới là ở đâu, vị trí lối ra đều dựa cả vào may mắn. Trước khi đặt chân lên thế giới mặt đất, không ai biết kết quả là gì.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm cũng không có thông đạo thứ hai, khiến cho tộc Hắc Ám Tinh Linh chỉ có thể liều mạng.

"Yên tâm, những kẻ ở phía trên chắc chắn không phải là Tộc Tinh Linh!"

"Nếu không, ngay khi phong ấn vừa bị hỏng thì họ đã sửa chữa xong rồi, căn bản sẽ không cho chúng ta cơ hội."

"Gần đây liên tục phát hiện ra cửa vào này đến cửa vào khác, chẳng lẽ thế giới mặt đất đã xảy ra biến cố, đại lục Aslante đã có chủ nhân mới?"

Thế giới Địa Tâm thiếu tài nguyên, đặc biệt là thức ăn.

Chỉ có một số ít động và thực vật mới có thể tồn tại trong thế giới Địa tâm này.

Nguyên nhân chủ yếu để nuôi sống đám chủng tộc Địa tâm chính là địa bàn đủ rộng lớn. Trên đầu không chỉ có đại lục, mà còn có biển cả.

Sau nhiều năm sống trong thế giới Địa Tâm, tộc Hắc Ám Tinh Linh vẫn không hiểu gì nhiều về thế giới Địa Tâm.

Không phải họ không muốn khám phá thế giới, mà là họ bị cản trở bởi những vùng đất nguy hiểm.

Khác với thế giới trên mặt đất, những vùng đất nguy hiểm ở Địa tâm có thể nuốt chửng cả Thánh Vực.

Khu vực hoạt động của tộc Địa tâm rộng hơn nhiều so với diện tích của đại lục Aslante, nhưng lại không phải rộng đến vô tận.

Ít nhất là chưa từng có người nào gặp phải lối ra thế giới mặt đất thông với đảo Rồng.

"Bệ hạ, thiên hạ không có bá chủ vĩnh hằng!"

"Ngay cả Long tộc cường thế mà cũng có ngày đánh mất quyền lực, huống chi là đám Tinh Linh bảo thủ kia?"

"Việc đại lục có chủ nhân mới cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì."

Lão giả đáp lại suy đoán của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh.

Dị đoan mới là tử địch không thể tha thứ.

Ở trong mắt Tinh Linh, tộc Hắc Ám Tinh Linh chính là tên dị đoan lớn nhất. Sự tồn tại của họ là một sự xúc phạm đối với Tộc Tinh Linh!

Từ ngày giáo dục cảm hóa thất bại thì hai bên đã trở thành kẻ thù không chết không thôi.

Ở trong mắt của Hắc Ám Tinh Linh, Tinh Linh chỉ là một bọn cố chấp.

Nhưng họ không muốn hủy diệt Tộc Tinh Linh, mà chỉ định kéo Tinh Linh xuống nước, biến thành đồng loại của mình.

Dựa theo ghi chép của tổ tiên, có không ít Tinh Linh đã bị họ biến thành đồng loại.

Phương thức vô cùng đơn giản, gặp được nam Tinh Linh, họ liền phái nữ Hắc Ám Tinh Linh, gặp phải nữ Tinh Linh, họ liền cử nam Hắc Ám Tinh Linh.

Chỉ có một số ít Tinh Linh là có thể giữ vững nguyên tắc trước sự sung sướng tột độ của nhục dục.

Có lẽ xuất phát từ khoái cảm trả thù, Hắc Ám Tinh Linh rất thích dụ dỗ Tinh Linh sa đọa, hơn nữa còn làm không biết mệt.

"Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Chờ đến khi lên mặt đất thì mọi chuyện sẽ rõ ràng."

"Vì lý do an toàn, cứ để các chủng tộc phụ thuộc xung phong trước, thăm dò thực lực của kẻ địch."

"Chúng ta đã rời khỏi mặt đất quá lâu rồi, trước khi chưa nắm rõ tình hình thì không nên vội vàng khai chiến với các thế lực lớn!"

Nữ vương ra lệnh một tiếng, đại quân chủng tộc chư hầu được huy động từ trước liền bắt đầu hành trình chinh phạt. . . .

Dưới sự tấn công liên tục của ngoại lực, phong ấn cuối cùng cũng đã lung lay sắp đổ.

"Phong ấn sắp bị phá vỡ, lập tức thông báo cho nguyên soái, tất cả các Ma pháp sư lập tức rút khỏi hiện trường."

Pháp sư Cylas hạ lệnh với vẻ mặt âm trầm.

Vốn tưởng rằng có thể kiên trì được từ năm đến mười ngày, không ngờ chỉ mới ba ngày, phong ấn đã bị kẻ địch phá vỡ.

Đối với một vị pháp sư đoàn trưởng như ông ta, đây chẳng khác nào bị vả một cú tát vào mặt.

Nhưng mất mặt còn tốt hơn mất mạng.

Nếu tiếp tục ở lại cố thủ, một khi chủng tộc địa tâm phá vỡ phong ấn lao ra, những pháp sư yếu ớt như bọn họ sẽ không thể cản được binh phong của kẻ địch.

Các pháp sư lão gia rút lui, đoàn kỵ sĩ hộ tống cũng lùi lại theo.

Sự bố trí của Hudson lão gia ở thượng nguồn không hề được giữ bí mật, nên ai cũng biết là còn một trận đại hồng thủy đang chờ đợi kẻ địch.

Cho dù muốn liều mạng thì cũng phải đợi sau trận đại hồng thủy rồi mới nói.

Nếu không bị nước của nhà mình cuốn trôi thì chẳng phải là rất oan uổng sao!

"Ầm ầm. . ."

Sau tiếng nổ lớn, đột nhiên xuất hiện một khe nứt dài ba trăm mét, rộng năm mươi mét trên vùng đất bị nguyền rủa, tiếp theo là khe nứt thứ hai, thứ ba. . . ...

Đám quái vật đầu dê xông lên hàng đầu đã bị những tảng đá khổng lồ rơi trúng dập thành bùn nhão. Cảnh tượng đẫm máu này không chỉ không làm chủng tộc Địa tâm cảm thấy sợ hãi, mà còn kích thích sự cuồng nhiệt bên trong chúng.

"Lần đầu tiên 'thấy ánh nắng mặt trời!' Cảm giác kỳ diệu này không phải là điều mà những chủng tộc được sống dưới ánh nắng mặt trời từ nhỏ có thể hiểu được.

Được tổ tông truyền lại, rồi trải qua nhiều thế hệ tô vẽ, vùng đất dưới ánh mặt trời đã sớm biến thành thiên đường chốn nhân gian.

Bây giờ đang ở trên đường đến với ước đời cả đời, há có thể chỉ vì một chút hy sinh mà chậm lại được.

Vô số chủng tộc Địa tâm điên cuồng lao ra bên ngoài. Tên trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh phụ trách đốc chiến bất đắc dĩ phát hiện, thì ra mình đã trở nên dư thừa.

Cảnh tượng cuồng nhiệt trước mắt không cần đội quân giám sát."Sự cám dỗ của vùng đất dưới ánh mặt trời" hiệu quả hơn bất kỳ sức ép hay lời dụ dỗ nào.

Chương 1847: Thế Giới Mới (2)

Cuộc sống sung túc "ăn uống thỏa thích, toàn là sơn hào mỹ vị" được đồn thổi trong truyền thuyết chính là mục tiêu theo đuổi cả đời của vô số chủng tộc Địa tâm.

Ngay cả một chủng tộc mạnh mẽ như Hắc Ám Tinh Linh cũng phải lo lắng về thức ăn trong thế giới Địa Tâm. Xưng bá một phương chỉ có thể đảm bảo rằng người trong tộc sẽ không chết đói hàng loạt, nhưng muốn ăn ngon thì hoàn toàn là chuyện vớ vẩn.

Nếu bàn về chất lượng cuộc sống, cuộc sống hàng ngày của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh nữ thậm chí còn không bằng một số quý tộc nhỏ giàu có.

Các loại hương liệu, sơn trân hải vị, tất cả đều không thể sản xuất được trong thế giới Địa Tâm.

Ngay cả việc trồng rau mà các chủng tộc lớn trong thế giới Địa tâm đều phải dựa vào việc mô phỏng mặt trời nhân tạo mới có thể hoàn thành.

Do giá thành cao, những thứ này đều là hàng xa xỉ, chỉ có một số quyền quý cao tầng mới có tư cách hưởng dụng, hơn nữa còn được cung cấp theo hạn mức!

Đối với các chủng tộc tầng lớp thấp, đừng nói là nếm thử một miếng, ngay cả việc đứng nhìn từ xa cũng có thể bị đánh cho một trận.

Càng không thể tiếp xúc lại càng dễ tưởng tượng ra hương vị thơm ngon. Sắp đến lượt mình được hưởng dụng rồi, nếu như bị bỏ lại phía sau vào thời khắc quan trọng này, rồi một lượng lớn chủng tộc mạnh mẽ từ thế giới Địa tâm ùa ra, thì làm gì còn phần của họ nữa!

"Mau trở lại, lũ ngốc kia!"

Tên trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh nổi giận nói.

Lời này rõ ràng là không dành cho các chủng tộc phụ thuộc, mặc dù ở trong mắt bà ta, đám chủng tộc phụ thuộc đều là "lũ ngốc, bọn đần", nhưng sự sống chết của đám chủng tộc phụ thuộc này không đáng để bà ta quan tâm.

Trong khoảnh khắc mà bà ta đang suy tư, đội quân giám sát theo sau cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí và lao ra giữa đám đông.

Bởi vì thực lực nên các Tinh Linh trẻ tuổi này đã nhanh chóng chạy đến hàng đầu của đội quân và lao về phía "thế giới quang minh" .

Tộc Hắc Ám Tinh Linh cần chủng tộc khác làm pháo hôi cho mình, nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẵn lòng để người của mình làm pháo hôi cho người khác.

Với cách xung phong như hiện tại, những dũng sĩ Hắc Ám Tinh Linh đang ở tuyến đầu sẽ trở thành bia đỡ đạn cho nhóm pháo hôi.

Thiên quân vạn mã cùng nhau xung phong, từ trước tới giờ luôn là thẳng tiến không lùi, ý là không bao giờ quay đầu lại.

Ngay cả khi nghe thấy tiếng gọi của trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh, nhưng phía sau có vô số cây trường thương đang chĩa vào. Dũng cảm tiến tới là cửu tử nhất sinh, còn quay người nghịch hành lại là thập tử vô sinh.

Đây không phải là vấn đề muốn hay không, mà là trong quá trình xung phong, hành động của binh lính ở giữa đội hình đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của bản thân, chỉ có thể theo bản năng tiến lên cùng với đại quân.

Ngoại trừ những người có thực lực đạt đến cấp 8, có thể bay lên trời để trở về, nếu không thì bây giờ chỉ có thể cùng chung số phận với đội quân.

Mọi chuyện cũng có mặt tích cực, nhờ có Hắc Ám Tinh Linh dẫn đầu xung phong mà tinh thần chiến đấu của đám chủng tộc phụ thuộc cũng tăng cao chưa từng thấy. ...

Trên bầu trời, Hudson nhận được tin tức nên chạy tới đây từ trước, hắn đang ẩn mình trong mây lặng lẽ quan sát kẻ xâm lược.

Nhìn xuống những bóng người đen kịt di chuyển bên dưới, Hudson vừa cảm thấy phấn khích, vừa cảm thấy đau đầu.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, kẻ thù được tạo thành từ nhiều chủng tộc liên hợp sẽ dễ đối phó hơn nhiều so với một chủng tộc đơn lẻ.

Trong tình huống hợp tác bình thường, càng có nhiều đồng bọn tham gia thì khả năng thành công sẽ càng thấp.

Tuy nhiên, có một trường hợp ngoại lệ, đó là khi trong đội có một thủ lĩnh lãnh đạo!

Chỉ nhìn vào khí thế cũng có thể nhìn ra, những Tinh Linh đang xung phong đi đầu chính là hạt nhân của đội, các chủng tộc phía sau đều đang hành động theo họ.

Chỉ là Hudson không hiểu nổi, đây rốt cuộc là chi mạch nào của Tinh Linh mà lại "Dũng mãnh" như vậy.

Kỵ sĩ Tinh Linh, hắn cũng không phải chưa từng gặp qua. Chỉ là chủng tộc này quá được ông trời ưu ái, cho dù chức nghiệp chính là Kỵ sĩ, nhưng họ thường sẽ kiêm tu thêm cung tiễn và ma pháp.

Trên toàn đại lục, kẻ có thể dùng cung tiễn thủ đối kháng với ma pháp nỏ, có lẽ cũng chỉ có mỗi chủng tộc này mà thôi, không thể tìm ra được nhà thứ hai.

Điều này hiển nhiên chỉ là so sánh về mặt lý thuyết. Trên chiến trường thực tế rất khó để xuất hiện loại đối đầu này. Tộc Tinh Linh cũng không có chủng tộc dậm chân tại chỗ, thường xuyên bị các tộc trên đại lục kéo theo "Tiến bộ khoa học kỹ thuật" .

Trình độ cung tiễn cao, tu vi ma pháp cũng sẽ không kém. Có được nhiều ưu thế như vậy, cho dù là Kỵ sĩ Tinh Linh thì đó cũng là kỵ sĩ giỏi chơi tấn công tầm xa nhất.

Bỏ đi lợi thế của bản thân, ngốc nghếch dẫn dắt đội quân xung phong, hoàn toàn không phải là phong cách của tộc Tinh Linh.

Mọi sự bất thường đều được Hudson quy kết là do ảnh hưởng của thế giới Địa Tâm. Từ nhỏ đã trong thế giới không có ánh sáng mặt trời, muốn nuôi dưỡng ra loại Tinh Linh tao nhã thong dong, rõ ràng là chuyện không thể.

"Ma pháp sư hệ Hỏa chuẩn bị, trước tiên giáng xuống một trận mưa lửa để chào đón chúng trở lại thế giới mặt đất!"

Hudson lạnh lùng hạ lệnh.

Hai bên chưa từng chính thức tiếp xúc, nên không có chuyện thù hận gì ở đây. Vừa gặp mặt đã muốn hạ sát thủ, hoàn toàn là do lợi ích.

Những chủng tộc Địa tâm trước mắt muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái gọi là Địa Tâm kia để lên mặt đất sinh sống, vậy thì ắt hẳn phải giành lấy không gian sinh tồn từ trong tay những kẻ đang được hưởng lợi hiện tại.

Chương 1848: Thế Giới Mới (3)

Hoặc là nhắm mũi dùi vào Vương quốc Alpha, hoặc là dùng đao to búa lớn chém về phía Đế quốc Thú nhân. Trong tình huống không chắc chắn, Hudson chỉ có thể làm theo "quy tắc của đại lục"!

Không quan tâm những chủng tộc địa tâm này muốn làm gì, trước tiên cứ đánh cho chúng một trận đã rồi mới bàn đến những vấn đề khác.

Bình thường mà nói, hơn chín phần mười vấn đề đều có thể dùng nắm đấm để giải quyết, một phần vấn đề còn lại là do nắm đấm không đủ cứng.

Hiện tại hai bên đều mù mờ mịt mù, trước khi không xác định được thực hư của đối phương, rất khó có thể quyết tâm chiến đấu đến cùng.

Còn lại chỉ là thăm dò lẫn nhau!

Điều Hudson muốn làm là: lợi dụng ấn tượng đầu tiên, cấy vào đầu đám chủng tộc Địa tâm rằng Vương quốc Alpha rất mạnh.

Tiếc là Tháp Pháp sư chưa thi công xong, nếu không mấy chục tòa Tháp Pháp sư nối liền thành một tuyến, chờ quân chủ lực của địch xuất hiện, trực tiếp tiến hành một đòn tấn công chiến lược hỏa lực tầm xa, nhất định có thể dập tắt ý định xâm lược phía Tây của các chủng tộc Địa tâm.

Tất nhiên, cũng có một khả năng khác là kẻ địch quá xui xẻo. Bộ chỉ huy không may bị nhiều tòa tháp pháp sư tấn công trúng, giới cao tầng bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ có thể một lần nữa co đầu rụt cổ về thế giới Địa tâm.

Đáng tiếc, đây chỉ là giả thiết. Thiếu đi pháo đài cỡ lớn là Tháp Pháp sư, trong tay Hudson không thể tìm thấy vũ khí "đe dọa" chiến lược thứ hai.

Bao gồm cả cấm chú trước mắt, nhìn qua uy lực quả thực không nhỏ, nhưng đáng tiếc là tính liên tục lại thấp đến đáng thương.

Đối với phe bị đánh, cấm chú liên phát và đơn phát thường là ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Mạnh như cường giả Thánh Vực cũng không dám ở lâu trong khu vực bị cấm chú bao phủ. Nếu thực sự không may trúng chiêu thì cũng có khả năng bị tiêu diệt.

"Trên trời đang bốc lửa!"

"Thật xinh đẹp!"

"Vùng đất dưới ánh mặt trời thật là khác biệt!"...

"Sao băng" đầy trời lấp lánh, các binh sĩ chủng tộc Địa tâm không kịp phản ứng, chúng vẫn còn đang cảm thán về vẻ đẹp của trận mưa lửa này, hoàn toàn biết là nguy cơ đã đến gần.

"Không được!"

"Đây là cấm chú của..."

Chữ "Địch" còn chưa nói ra, cơn mưa lửa đã lao xuống đám đông. Bất kỳ ai dính phải tia lửa đều hóa thành ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt, dù có dội nước cũng không dập tắt được.

"A!"

"Chạy mau!"...

Một số ít kẻ may mắn né được trận lưu tinh hỏa vũ khi nhìn cảnh tượng lửa cháy khắp nơi, tiếng la hét thảm thiết vang lên, liền không kiềm được cảm xúc.

Kể cả có tâm lý rộng mở đến đâu cũng không thể chịu đựng được sự giày vò này!

Không phải là mọi người không có kiến thức, không nhận ra ngay từ đầu, chủ yếu là do cấm chú này đã được cải tạo, hoàn toàn khác biệt so với hàng vạn năm trước.

Đương nhiên, các chủng tộc Địa Tâm cũng không sống uổng phí. Trong những năm qua, họ cũng đã tạo ra nhiều loại ma pháp mới.

Chỉ có điều, do ảnh hưởng của môi trường, trong các nguyên tố ở thế giới Địa Tâm, nguyên tố Hắc ám chiếm đến bảy phần, các cường giả chủ yếu đều tu luyện hệ hắc ám.

Đến mức mà các chủng tộc trong thế giới Địa Tâm đều tập trung khai thác lĩnh vực ma pháp hệ Hắc Ám.

Vì vậy mà sự tiến bộ trong các lĩnh vực ma pháp khác diễn ra rất chậm chạp. Do số lượng người tham gia nghiên cứu quá ít, nên thành quả thu được cũng rất đáng thương.

Rất nhiều ma pháp thậm chí còn dừng lại tại vài vạn năm trước. Dùng thì có thể dùng được, nhưng hiệu quả cụ thể rõ ràng là lạc hậu so với thời đại.

Chịu một lần thiệt thòi, quân tiên phong của các chủng tộc Địa tâm tham chiến đã quyết định rút lui.

Lần thăm dò này đã thành công, và cũng thất bại!

Quả nhiên, kẻ địch thực sự có mai phục bên ngoài. Nếu không có sự chuẩn bị trước đó, e rằng hiện giờ mình đã trở thành người chịu tổn thất nặng nề rồi.

Sau khi nhận được tin tức, trưởng lão Tinh Linh của đội đốc chiến đã tỉnh táo lại sau sự thất kinh. Mất đi mấy trăm đội viên, nếu không có lý do chính đáng thì sẽ rất khó giải thích về sự tổn thất này.

"Truyền lệnh xuống, phàm lùi người dám lùi lại đều giết hết không tha!"

"Ra lệnh cho các tộc trưởng, lập tức tổ chức đợt tấn công thứ hai, ta không tin cấm chú của kẻ địch là vô hạn."

"Cứ từ từ thăm dò, bất kể kẻ địch có bao nhiêu cấm chú, cuối cùng cũng sẽ có lúc bị tiêu hao hết!"

Trưởng lão Tinh Linh đằng đằng sát khí nói.

Tổn thất của đội đốc chiến đã thành sự thật, nhưng nhiệm vụ được giao phó vẫn phải hoàn thành.

Không có cách hay thì dùng cách đần vậy. Trực tiếp dùng mạng người để lấp, liên tục không ngừng lấp vào, cuối cùng cũng sẽ có lúc lấp đầy cái hố này.

Chỉ trong chớp mắt, lại có một đám chủng tộc phụ thuộc xui xẻo khác bước lên hành trình dưới những đòn roi của đội đốc chiến.

Chỉ có điều lần này khác biệt là: Đội đốc chiến vốn xung phong đi đầu đã bị trưởng lão dẫn đội cảnh cáo một lượt, không còn hành động tìm đường chết như trước nữa.

Trên thực tế, lời cảnh cáo này hoàn toàn là dư thừa. Vết xe đổ ở ngay trước mắt, dù là ai cũng phải cân nhắc đến hậu quả.

Sau khi trải qua một lần tổn thất thảm khốc, những chủng tộc phụ thuộc cuồng nhiệt kia đều đã khôi phục lý trí, càng đừng nói là đám Tinh Linh như họ.

Rút ra bài học là điều tốt, đồng thời cũng là một việc phiền toái. Vừa rồi ùn ùn kéo nhau xông lên như ong vỡ tổ, bây giờ thì lại phải dùng roi da để thúc ép mọi người.

Một đường lề mà lề mề, di chuyển từ từ lên mặt đất. Cảnh tượng cháy rực dữ dội ở bên ngoài vẫn đang tiếp diễn.

Khung cảnh thảm khốc này khiến cho ngay cả những sinh vật chủng tộc Địa tâm đã quen với sinh tử cũng phải chấn động.

Chương 1849: Tàn Phá Bừa Bãi

Dù là trong thế giới Địa tâm, loại công kích ở cấp bậc này cũng là vô cùng hiếm gặp. Tình huống bình thường đều là: cao thủ của hai bên sẽ tụ tập lại rồi chém giết, còn binh lính hai bên sẽ liều mạng trên chiến trường.

Cách chơi cường giả đánh tiểu binh trước mắt này rõ ràng là không tuân theo quy tắc. Theo lý mà nói, lúc này các cường giả của tộc Hắc Ám Tinh Linh nên ra tay can thiệp mới phải.

Nhưng tiếc là thời gian quá ngắn!

Dù cho nhận được tin tức, và đã truyền về trong thời gian ngắn nhất, nhưng chờ phía trên đưa ra quyết định, khi quân tiếp viện đến nơi thì e là vấn đề đã không còn tồn tại nữa.

Hudson ngồi trên đám mây vô thức nảy sinh cảm giác nhìn xuống chúng sinh. Có lẽ đây là sự cô đơn độc thuộc về cường giả, chỉ những người có địa vị như vậy mới có thể thấu hiểu.

Nhìn đội quân hỗn độn của các chủng tộc Địa tâm bên dưới, giống như vô số chúng sinh đang vật lộn giữa sự sống và cuộc sống, hắn thậm chí còn có chút không nỡ ra tay.

Sau một hồi suy nghĩ, Hudson quyết định cho họ thêm một chút thời gian để sống.

Dù sao, hắn có vô số thủ đoạn để đối phó với những con gà này, không cần phải lãng phí cấm chú.

Không biết mới là thứ đáng sợ nhất, rõ ràng là Hudson không để cho thủ hạ tiếp tục ra tay, nhưng các chủng tộc Địa tâm bên dưới lại bị dọa đến run rẩy.

Nếu không phải không còn đường lui, e rằng đám người này đã không nhịn được mà chạy về chỗ cũ rồi.

Đám chủng tộc địa tâm bước từng bước run rẩy, dựa vào bản năng của mình chọn phương hướng, dần dần rời xa cửa vào.

Hành động diễn ra suôn sẻ hơn dự kiến nhiều, hơn một tiếng trôi qua không thấy động tĩnh gì, đội do thám các chủng tộc Địa tâm vốn lo lắng bất an cũng dần dần trở lại bình thường.

Tuy nhiên điều này không có ý nghĩa gì, Vùng đất bị nguyền rủa là một nơi tuyệt địa cửu tử nhất sinh, ít nhất đối với bọn chúng là như vậy.

Ngay cả khi Hudson tạm thời buông tha cho chúng thì con đường phía trước vẫn còn gian nan và khúc khuỷu.

Hướng bắc là hồ Tuyết Nguyệt, phía trên có quân đội vương quốc trấn giữ, còn có một lượng nước lớn đang chờ đợi chúng.

Hướng Nam là biển rộng mênh mông, không có quân đội nào đóng quân, nhiều nhất chỉ có thuyền U Linh thường xuyên xuất hiện lượn lờ, thỉnh thoảng ra ngoài săn mồi.

Hướng tây là Tuyết Nguyệt lĩnh được canh gác nghiêm ngặt, bây giờ đi qua chỉ là làm đá mài dao cho bọn lính mới. Là một trong những phe yếu nhất trong các chủng tộc Địa tâm, chúng chỉ nhận được đãi ngộ này mà thôi.

Khởi hành về phía Đông để gia nhập Đế quốc Thú nhân được coi là con đường tốt nhất, ít nhất là an toàn trong thời gian ngắn.

Đáng tiếc, đám chủng tộc Địa tâm này cái gì cũng có, chỉ là không có thực lực. Một đội quân tạp nham như vậy thì làm sao có tư cách được Đế quốc Thú nhân coi trọng chứ. Không chừng dọc đường liền sẽ bị một bộ lạc ven đường nào đó tiêu diệt rồi.

Chậm chạp không thấy động tĩnh, trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh dần không thể kiềm chế được nữa. Lập tức ra lệnh cho đám đàn em: "Xem ra bọn chúng đã gặp sự cố ngoài ý muốn rồi, truyền lệnh cho các tộc lập tức cử đội do thám thứ hai"

Chủng tộc phụ thuộc vốn dĩ phải làm những công việc bẩn thỉu mệt nhọc. Đặc biệt là trong thế giới Địa Tâm, mạnh được yếu thua lại càng được thể hiện rõ ràng hơn.

Chỉ một câu nói của lão đại, các tiểu đệ liền phải đi liều mạng, nếu không sẽ ngay cả tư cách sinh tồn cũng bị mất.

Những bộ tộc nhỏ bé mất đi sự bảo vệ của cường tộc không có tư cách sinh tồn ở thế giới Địa Tâm, liều mạng là giá trị lớn nhất để chúng có thể tiếp tục tồn tại.

Một đội quân hỗn tạp lại được chắp vá mà thành, bước từng bước cẩn thận hơn trước, từ từ mở ra cánh cửa của thế giới mới.

...

Lại một đợt pháo hôi nữa ra ngoài, Hudson vẫn không hề động thủ.

Nếu các chủng tộc Địa tâm đều là loại hàng này, vậy thì hắn cũng không cần nhọc lòng nữa.

Nhưng theo như thông tin phản hồi từ khắp nơi trên đại lục, sức chiến đấu của chủng tộc địa tâm không chỉ không yếu, mà ngược còn mạnh đến mức không còn gì để nói.

Lấy Goblin làm ví dụ.

Goblin sống trên đại lục hoàn toàn có thể được coi là chủng tộc yếu nhất, lấn yếu sợ mạnh, nhát như chuột.

Nhưng Goblin đến từ thế giới Địa Tâm thì khác, mặc dù kích thước không thay đổi, nhưng tính cách lại trở nên hiếu sát hơn.

Có lợi cũng có hại, sức chiến đấu mạnh mẽ không phải tự nhiên mà có.

Sống trong môi trường cạnh tranh gay gắt trong thời gian dài, để có cuộc sống tốt đẹp hơn, chỉ vì cái trước mắt là điều tất nhiên.

Lý tưởng tu luyện cũng từ việc theo đuổi sự phát triển lâu dài, biến thành chỉ chú ý cái trước mắt. Nhiều phương pháp tu luyện hy sinh tiềm lực, thậm chí là tuổi thọ đã được lưu truyền rộng rãi trong nội bộ các chủng tộc Địa tâm.

Những tên pháo hôi trước mắt đều là những kẻ xui xẻo bị tiêu hao sức sống nghiêm trọng, đến mức sắp kiệt quệ.

Ngoài đợt đầu tiên là có chút đáng xem ra, hai đợt sau đều là rác rưởi trong rác rưởi.

Liên tục không thấy phản hồi, trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh cuối cùng cũng nhớ ra, hình như là mình đã hạ lệnh cấm quay lại.

Trước khi chưa trinh sát được tin tức hữu ích, sao những người này dám quay lại chứ?

Rõ ràng là tin tức hữu ích không dễ thu thập. Đừng nói là mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi, cho dù là qua hai ba ngày cũng chưa chắc có thu hoạch.

Hai bên liên tục giằng co, các chủng tộc Địa tâm còn chưa hoảng, nhưng đám người Hudson lại là những kẻ không chịu nổi trước.

Địch nhân thật sự là quá "nhát", liên tục mấy đội quân xuất hiện, nhưng lại không thấy bóng dáng của chủ lực.

Gặp phải đối thủ vững vàng như vậy, Hudson khẽ mỉm cười.

Chương 1850: Tàn Phá Bừa Bãi (2)

Một kích "Lưu Tinh Hỏa Vũ" vừa rồi rõ ràng là đã làm cho đối phương sợ hãi.

Thế giới Địa Tâm như thế nào, hiện giờ hoàn toàn không biết gì. Việc trực tiếp tấn công vào bên trong theo lối vào rõ ràng là không đáng tin cậy.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, thời gian ngắn thì còn tốt.

Nhưng nếu kéo dài tầm mười ngày nửa tháng, e rằng các Ma pháp sư theo sau sẽ phải nằm liệt giường.

"Chúng ta quay về trước đi, trong thời gian ngắn, quân chủ lực của kẻ địch sẽ không xuất hiện!"

Hudson dứt khoát hạ lệnh.

Chiến tranh là thứ thử thách bản chất con người, đồng thời cũng là thứ phản nhân tính nhất.

Ngươi lừa ta gạt chỉ là tiêu chuẩn cơ bản nhất. Các loại âm mưu quỷ kế mới là chủ đề chính trên chiến trường.

Đặc biệt là trong thế giới Địa Tâm âm u, từ nhỏ đã lớn lên trong vùng tăm tối. Muốn nhìn thấy ánh sáng, đều phải dựa vào bản thân động thủ chế tạo.

Những người lớn lên trong môi trường khắc nghiệt như vậy, thế giới nội tâm vặn vẹo cỡ nào, người bình thường căn bản không có cách nào tưởng tượng được.

Nếu đây không phải là một thế giới siêu phàm, sợ rằng những chủng tộc này muốn sinh tồn thế giới Địa tâm cũng vô cùng khó khăn.

"Nguyên soái, hay là chúng ta lại giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng trước lúc rời đi!"

Một tên Đại ma đạo sư gầy gò có sắc mặt vàng vọt nhân cơ hội đề nghị.

Gần đây, sau khi thủy triều nguyên tố kết thúc, các cường giả trên đại lục xuất hiện như nấm sau mưa, nhưng Vong linh Đại ma đạo sư vẫn là động vật quý hiếm.

Nói cho đúng là toàn bộ chi nhánh Vong linh ma pháp sư đều thuộc về chức nghiệp ít phổ biến trong nhóm pháp sư.

Số lượng người tu luyện Vong linh ma pháp rất ít, số lượng cường giả xuất hiện lại càng ít hơn.

Cường giả ít, cũng đồng nghĩa với quyền nói chuyện thấp.

Nhưng Vong linh ma pháp lại thiên về giết chóc, không giết cho máu chảy thành sông thì rất khó sinh ra cường giả.

Mỗi khi loạn thế xảy ra, đều là giai đoạn hoạt động tích cực nhất của các Vong linh Ma pháp sư. Sau khi qua giai đoạn hoàng kim này rồi, sau này cũng chỉ có thể cụp đuôi mà đối nhân xử thế.

Chỉ cần hơi không chú ý, sử dụng thủ đoạn quá khích một chút thôi là sẽ được đề danh trên lệnh truy nã.

Nhờ chiến tranh giữa Vương quốc và Thú nhân liên miên không dứt, các Vong linh ma pháp sư luôn có một vị trí trong Vương quốc Alpha.

Hiện tại chiến tranh liên miên trên đại lục càng là một liều thuốc trợ tim cho quần thể Vong linh ma pháp sư.

Tuy nhiên, do ảnh hưởng của sự áp bức lâu dài, khi gặp phải cơ hội được ra tay tùy ý, họ vẫn không thể kiềm chế được.

"Những kẻ này đều là phế phẩm, không phải là nguyên liệu ma pháp tốt, những kẻ ở phía sau mới là tinh hoa."

"Nhưng cũng không thể để cho kẻ địch quá đắc ý, ai muốn ra tay thì cứ tự nhiên!"

Hudson trả lời bằng giọng điệu của một Ma pháp sư.

"Ma thú = vật liệu ma pháp","Dị tộc = vật liệu ma pháp","Ác ma = vật liệu ma pháp","Thiên sứ = vật liệu ma pháp" ...

Hình thức tư duy trong thế giới Ma pháp sư khác với người thường.

Nếu càng cấp tiến hơn một chút, cho rằng "Thần linh = vật liệu ma pháp", vậy liền phù hợp để chuyển chức thành Áo Thuật sư.

Trên đại lục hiện nay, phần lớn các cường giả Pháp Thánh đều mang danh Ma pháp sư, nhưng trên thực tế đã sớm trở thành Áo Thuật sư truy tìm chân lý.

Hudson cũng đã đến bước này.

Càng lĩnh ngộ pháp tắc sâu sắc thì sẽ càng kính sợ thế giới này, đồng thời cũng sẽ càng nghi ngờ thần linh.

Đặc biệt là vì có tư tưởng va chạm từ kiếp trước, khiến cho Hudson vô cùng nghi ngờ rằng rằng: Thần linh chính là cường giả trên con đường tu luyện.

Còn về truyền thuyết thần thoại, thần linh sáng tạo thế giới, có lẽ là thật, nhưng có khả năng cao không phải là thế giới đại lục

Aslante này.

Dù sao, Thần Hi chi chủ, Nữ thần Tinh Linh, Thú Thần, Hải Thần... Hơn mười vị Thần linh được gọi tên đều đã sáng tạo thế giới theo lời kể của tín đồ.

Những vị thần này chắc chắn không thể là cùng một người?

Nhận được sự cho phép của Hudson, các cường giả trong đội ngũ liền lập tức xuất thủ, hiệu ứng hình ảnh lập tức được đẩy lên cao.

Có lẽ chỉ đơn giản là không ưa nhìn những dị tộc này, hoặc cũng có thể là muốn thể hiện giá trị trước mặt một Nguyên soái như hắn, nên hiệu suất của mọi người đều cao bất thường.

Ngoài một số ít những chức nghiệp tranh đoạt linh hồn như Vu sư, Vong linh ma pháp sư là nhỏ giọng phàn nàn phẩm chất linh hồn kém ra, thì khung cảnh khá "hòa hợp".

Hoàn thành một đợt dọn dẹp rác rưởi, những ngày tiếp theo trở thành thời điểm so sự kiên nhẫn.

Đoàn pháp sư cũng không còn xuất thủ nữa, mà đang bận rộn nỗ lực xây dựng tháp pháp sư.

Các pháp sư cấp cao tạm trú trong lãnh địa đều tự nguyện tham gia vào đội ngũ thi công.

Theo như lời hứa của Hudson, mỗi hệ pháp sư đều có thể sở hữu tháp pháp sư của riêng mình.

Các chức nghiệp ít phổ biến như Vu sư, thầy bói, chỉ cần tập hợp đủ ba cường giả cấp 8 thì cũng có thể đăng ký xây dựng tháp pháp sư cho riêng mình.

Tất nhiên là hệ thống sức mạnh cũng khác nhau, ngoài hình dáng kiến trúc và tháp pháp sư gần như giống nhau, cấu trúc bên trong đều là theo lối đi riêng của mình.

Điểm bất lợi duy nhất là vị trí của những "tháp pháp sư" này, về cơ bản đều được phân bố rải rác ở các khu vực biên giới của lãnh địa.

Nhưng vì có đại quân hùng hậu bảo vệ, nên đây cũng không phải là vấn đề gì lớn. Danh tiếng của Hudson lão gia vẫn có thể mang lại cảm giác an toàn.

Đặc biệt là sau khi mọi người cùng nhau đi đến Vùng đất bị nguyền rủa để cày một lần phó bản, mọi người đã không còn để mối đe dọa mang tên sinh vật Địa tâm ở trong lòng nữa.

Bước vào một vùng đất xa lạ,"thận trọng" có thể hiểu được, nhưng từ thực lực mà đối phương thể hiện cũng có thể thấy là không mạnh một cách quá đáng.

Chương 1851: Xả Lũ

Nếu như mạnh thật thì đã có một đám cường giả Thánh vực đi phía trước mở đường, sau lưng là trăm vạn đại quân tinh nhuệ.

Có lẽ vẫn còn chưa đủ thực lực đối đầu với một vị bá chủ đại lục như Nhân tộc, nhưng chỉ đối mặt với một vương quốc riêng lẻ thì sẽ chiếm lợi thế tuyệt đối. ...

"Nguyên soái, bệ hạ gửi thư mời, mời ngài tham dự yến tiệc chào mừng diễn ra sau bảy ngày nữa."

"Nghe nói có bậc tiền bối của vương quốc từ hải ngoại trở về, muốn gặp gỡ mọi người."

Việc cường giả hải ngoại trở về từ lâu đã không còn là bí mật gì trên đại lục.

Nhưng hầu hết đều bí mật trở về, vô cùng khiêm tốn. Dù sao cũng là người đã có tuổi, đã qua cái thời thích khoe khoang.

Năm tháng là con dao giết heo, vô tình tàn sát những ký ức đẹp đẽ của họ.

Trở về cố thổ, cũng là cảnh còn người mất.

Ngoài một số ít quý tộc lâu đời, nơi ở của gia tộc vẫn giữ nguyên như cũ, thì phần lớn thế giới đối với họ đều trở nên xa lạ.

Lặng lẽ trở về, rồi lặng lẽ rời đi, hoặc chọn một nơi ẩn cư, mới là cách làm thông thường nhất.

Việc tuyên bố sự trở lại của mình một cách trương dương như vậy rõ ràng là có mục đích khác.

"Nói với sứ giả là ta sẽ đến tham dự đúng giờ."

Hudson mặt không đổi sắc trả lời.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, thời đại dù sao cũng đã khác rồi.

Đám lão già cổ hủ này trở về, muốn giành được một vị trí cao rất đơn giản, nhưng muốn nắm quyền kiểm soát vương quốc thì lại là đang nằm mơ.

Những lão già cổ hủ vài trăm năm trước này, chỉ khi không khoa tay múa chân thì mới có thể nhận được sự tôn trọng.

Nếu như vươn tay quá dài, ai biết bọn họ là ai chứ?

Cường giả?

Tùy tiện một cường giả xa lạ nào cũng có thể thao túng cả một cường quốc, vậy thì thế giới này quả thực quá đáng sợ!...

"Nữ vương, vị trí lối ra nằm trên một đại thảo nguyên rộng lớn."

"Phía Tây là lãnh thổ của Nhân tộc, phía Đông là lãnh địa của Thú nhân, nơi đây giống như một vùng đệm chiến lược."

"Theo thông tin tình báo do đội do thám thu thập, quốc gia Nhân tộc ở phía Tây canh gác rất nghiêm ngặt, rất ít người do thám đi qua có thể sống sót trở về."

"Tình hình ở phía Đông tốt hơn nhiều, Thú nhân dường như rất dè chừng khu vực này, nên rất ít đến đây."

"Từ sâu thẳm linh hồn của những tù nhân thú nhân bị bắt, chúng ta ra ngôn ngữ thông dụng trên đại lục hiện giờ, nó khác xa so với thời thượng cổ."

"Thời đại bá chủ của tộc Tinh Linh đã kết thúc chừng hai vạn năm trước, vạn năm trước là thời đại Thú nhân thống trị đại lục, giờ đây đến lượt Nhân tộc."

"Theo ký ức của thú nhân, khu vực chúng ta đang ở có tên là Vùng đất bị nguyền rủa, vốn là địa bàn của Đế quốc Thú Nhân."

"Trong vài năm gần đây, Thú nhân liên tục thất bại trong cuộc chiến với nhân tộc, nhiều lãnh thổ bao gồm cả Vùng đất bị nguyền rủa đều rơi vào tay Nhân tộc."

"Lãnh chúa nhân tộc hiện đang kiểm soát khu vực này là——Công tước Hudson, là nhân vật chủ chốt trong cuộc xâm lược của Nhân tộc vào Đế quốc Thú Nhân, từng nhiều lần dẫn quân viễn chinh đại thảo nguyên."

"Từng lập kỷ lục tàn sát mấy trăm vạn Thú nhân chỉ trong một trận chiến, Thú nhân vô cùng dè chừng nhân vật này, ngày thường không dám nhắc đến tên của hắn."

"..."

Nghe báo cáo của trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh, sắc mặt của Nữ vương đang ngồi trên vương tọa cũng trở nên nghiêm trọng.

Cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi thế giới Địa Tâm, không ngờ lại chạy đến trước mắt của bá chủ đại lục.

Trong thế giới Địa Tâm, Hắc Ám Tinh Linh cũng là cường tộc mạnh số một số hai, nhưng so với việc xưng bá vẫn còn kém rất xa!

Thách thức bá chủ của thế giới mặt đất, loại nhiệm vụ khó khăn như vậy, nhường người khác làm được rồi?

"Lập tức cử người thu thập thông tin về nhân tộc, đặc biệt là phải chú ý trọng điểm đến vị Công tước Hudson này!"

"Cũng cần tìm hiểu thông tin về Thú nhân ở bên cạnh nữa."

"Việc này liên quan đến việc chúng ta có thể thuận lợi đặt chân sau khi bước vào thế giới mặt đất hay không!"

"Truyền lệnh xuống, sở tất cả các chủng tộc phụ thuộc đều di cư đến thế giới mặt đất, người của chúng ta cũng phải di cư đến mặt đất một cách có trật tự."

Sự thiếu hụt thông tin đã ảnh hưởng trực tiếp đến phán đoán của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh.

Theo thói quen, họ coi bá chủ đại lục Nhân tộc giống với bá chủ trong tâm trí mình, lầm tưởng rằng thế giới Nhân tộc là một chỉnh thể thống nhất.

Phán đoán sai lầm này khiến cho tộc Hắc Ám Tinh Linh nhắm mục tiêu chiếm lấy chỗ nương thân vào Thú nhân ở bên cạnh. ...

Vùng đất bị nguyền rủa.

Sự xuất hiện của một lượng lớn chủng tộc Địa tâm trên thế giới mặt đất khiến cho việc giữ bí mật về đập nước ở thượng nguồn trở nên ngày càng khó khăn hơn.

Lực lượng kỵ binh chịu trách nhiệm phong tỏa đã bận rộn suốt ngày đêm, nhưng vẫn khó đảm bảo là không có con cá nào lọt lưới.

"Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người trong khu vực bị nước bao phủ đều phải rút lui!"

Hudson dứt khoát ra lệnh.

Mặc dù không câu được toàn bộ quân chủ lực của kẻ địch, nhưng có vài chục vạn chủng tộc Địa tâm, trong đó bao gồm hơn vạn Hắc Ám Tinh Linh, cũng không tính là toi công bận rộn rồi.

Đám pháo hôi rác rưởi khi tập hợp đến một số lượng nhất định thì cũng có thể biến đổi lượng thành chất.

Nếu là vào mười năm trước, lực lượng này có thể đe dọa an ninh biên giới của vương quốc.

"Vâng, Nguyên soái!"...

Giữa trưa, lúc mặt trời nóng nhất.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, đập vỡ tan tành, tiếp theo là dòng nước lớn đã súc thế từ lâu lao ra ngoài, giống như mãnh thú xuất lồng.

Sóng lớn cuồn cuộn, thao thao bất tuyệt, phá vỡ mọi chướng ngại vật, vô cùng cuồng bạo.

Chương 1852: Xả Lũ (2)

Nhấc lên ngàn cơn sóng nhọn, cuốn theo sương mù đầy trời, dữ tợn mà đáng sợ.

Khi cơn lũ ập đến, các chủng tộc Địa tâm đang bận rộn dựng trại đang ngẩn tò te.

Nước xanh trời xanh là mục tiêu theo đuổi của chúng, nhưng cơn đại hồng thủy mãnh liệt như vậy thực sự khiến cho chúng không yêu nổi.

"Nhanh, tìm khu vực có địa hình cao hơn để tránh nước!"

Trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh vội vàng ra lệnh.

Lúc này mới phản ứng, mọi chuyện đã muộn rồi.

Lũ lụt ập đến, đầu tiên là nhấn chìm đầu gối, sau đó là ngập đến cổ họng...

Nhiều người thậm chí còn chưa kịp nhận thức được chuyện gì xảy ra đã bị dòng nước cuốn đi.

Trơ mắt nhìn doanh trại của mình biến thành một vùng ngập nước, trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh tức đến xanh cả mặt.

Thực lực của bà ta đủ mạnh, có thể bay lên, nhưng không phải ai cũng có thể làm được.

Mấy ngày nay, bà ta vẫn luôn rất cẩn thận, nhưng nhiệm vụ mà Nữ vương giao cho vẫn thất bại.

Lũ lụt không chỉ nhấn chìm doanh trại mà còn không tha cho thông đạo Địa tâm.

Nước chảy xuống chỗ thấp là quy luật tự nhiên.

Cửa vào Địa tâm trở thành nơi dòng lũ cuồn cuộn lao xuống, tạo thành một thác nước khổng lồ, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Điều này khiến cho những người đang di chuyển trong thông đạo Địa tâm vô cùng khổ sở, vất vả lắm mới từ thế giới Địa Tâm di dời ra ngoài, kết quả lại trực tiếp bị lũ cuốn trở về,

"Truyền lệnh xuống, tất cả cường giả trong tộc từ cấp 8 trở lên đi theo ta đến thế giới mặt đất ngăn chặn lũ lụt!"

Sau khi nhận được tin tức, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh vội vàng hạ lệnh.

Tai họa đã giáng lâm, nhưng vẫn phải cố gắng vãn hồi tổn thất.

Binh mã không động, lương thảo đi đầu.

Hiện tại, phần lớn lương thảo của tộc Hắc Ám Tinh Linh và các chủng tộc phụ thuộc đều tập trung ở thông đạo Địa tâm.

Một khi mất đi những thứ này, lựa chọn duy nhất của họ chỉ còn lại con đường cuối cùng - ra ngoài chiến đấu để lấy chiến dưỡng chiến!

"Lấy chiến dưỡng chiến", nghe dường như không sai.

Nhưng bất kỳ ai có chút kiến thức quân sự cũng đều biết rằng việc ký thác toàn bộ nhu cầu hậu cần của quân đội vào kẻ thù là một việc vô cùng nguy hiểm.

Chỉ cần chiến thế hơi mãnh liệt một chút, hoặc kẻ địch có sự chuẩn bị trước, thì đó sẽ là một thảm họa.

Vô số cường giả Hắc Ám Tinh Linh bay ra, lao vào trong thông đạo với tốc độ nhanh nhất.

"Oa!"

"Có rất nhiều cường giả bay qua!"

"Chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra trên thế giới mặt đất rồi!"...

Lũ lụt vẫn chưa chảy tới, nên đám binh sĩ phụ trách vận chuyển lương thảo vẫn còn có tâm trạng để vui đùa.

"Có lũ lụt từ trên thế giới mặt đất tràn vào thông đạo Địa tâm, các ngươi tự tìm nơi thích hợp dọc đường để tránh nước đi!"

Sau khi nhận được mệnh lệnh, các quan chỉ huy đều đang hoài nghi lỗ tai mình xuất hiện ảo giác, nhưng bản năng phục tùng vẫn khiến cho họ lựa chọn chấp hành mệnh lệnh.

Đội vận chuyển vốn có thứ tự của Hắc Ám Tinh Linh lập tức trở nên hỗn loạn.

Một số bậc thang cao trên vách tường lập tức biến thành nơi tranh giành.

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh bay ở phía trước, nhanh chóng va chạm với nước lũ đang lao đến, ma pháp trong tay tuôn trào mà ra.

Đáng tiếc là chuyên nghiệp, dùng ma pháp Hắc ám đi ngăn cản dòng lũ, rõ ràng là không hiệu quả.

Chỉ trong vòng chưa đầy năm phút, ma pháp do vị cường giả Thánh Vực này thi triển đã bị dòng lũ nhấn chìm.

Dòng nước tụ lại còn hung mãng hơn cả cú va chạm trước đó, hai bên thông đạo Địa tâm đã bị cuốn trôi không ít bùn đất.

"Bệ hạ, thông đạo Địa tâm không đủ kiên cố, không thể cố chắn!"

"Mau chóng tiến lên mặt đất thế giới đi, chỉ cần cắt đứt đầu nguồn, mọi chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn."

Lời nhắc nhở của lão giả khiến Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh bừng tỉnh.

Thông đạo Địa tâm đang gánh chịu toàn bộ hy vọng của tộc Hắc Ám Tinh Linh, hiện tại không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì!

"Được!"...

Một đường bay đến thế giới mặt đất, nhìn thấy khắp nơi đều toàn nước, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh tức đến mức chửi ầm lên.

"Chặn đầu nguồn", chỉ có thể nghĩ mà thôi!

Trên bầu trời có vô số luồng khí tức của cường giả đang trắng trợn khóa chặt nơi này. Cho dù có thể chặn được dòng nước thì cũng không thể ngăn cản được kẻ địch phá hoại?

Chỉ trong nháy mắt, bà ta liền nghĩ tới thanh danh "Đại Ma vương" của Hudson.

Quả nhiên, biệt danh không bao giờ sai!

Ra tay tàn nhẫn như vậy, không phải Đại ma vương thì là gì?

Nghĩ đến bản thân mình đường đường là một trong thập đại Vương giả của thế giới Địa Tâm, ở bên ngoài cũng là hung danh hiển hách, nhưng số sinh vật có trí khôn bị nàng giết còn không bằng Đại ma vương Hudson thả một lần nước.

"Hudson, gã đồ tể chết tiệt!"

"Ta nguyền rủa ngươi..."

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh sử dụng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục để chửi mắng, hoàn toàn không có ý định che giấu.

Điều này khiến cho các cao thủ của vương quốc đi cùng vô cùng tức giận.

Kẻ thù của kẻ địch, chính là anh hùng của ta!

Đối với Nhân tộc mà nói, bất kỳ thủ đoạn tàn sát dị tộc nào cũng đều là những câu chuyện anh hùng xúc động lòng người.

Nếu không có giác ngộ này, làm sao Nhân tộc có được bá quyền như ngày hôm nay?

"Nguyên soái, mụ đàn bà chanh chua này chửi quá khó nghe, cứ chơi chết..."

Chưa đợi người đàn ông mặc trang phục hoa lệ nói hết lời, Hudson đã lên tiếng cắt ngang:

"Không cần phải vội!"

"Chỉ là một ả xuẩn phụ không có kiến thức, không cần thiết phải so đo với mụ ta."

"Gặp vấn đề không nghĩ cách giải quyết, chỉ biết chửi rủa là vô năng cuồng nộ, tộc Tinh Linh khai trừ bọn chúng ra khỏi tộc, xem ra là đã làm đúng rồi."

"Mọi người hãy nhớ rút ra bài học, đừng có theo bước của bọn chúng."

Chương 1853: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy

Giọng nói của Hudson không lớn, nhưng lại không hề che giấu.

Thính giác của các cường giả Thánh Vực đều rất tốt, cho dù có tiếng nước chảy quấy nhiễu, nhưng vẫn truyền đến tai Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh.

Bị tộc Tinh Linh khai trừ ra khỏi tộc chính là nỗi đau lớn nhất của Hắc Ám Tinh Linh, giờ đây lại bị vạch trần.

Hiện trường vốn đã giương cung bạt kiếm, giờ mùi thuốc súng lại càng nồng nặc hơn.

Lý do mà hai bên không đánh nhau ngay lập tức chủ yếu là vì chưa biết rõ thực hư của nhau, hai bên đều kiêng kỵ thực lực của đối phương, muốn thăm dò một lần trước.

"Nguyên soái Hudson, chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, cớ sao ngươi lại ra tay tàn nhẫn như vậy?"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh cố nén lửa giận chất vấn.

Đối với tộc Hắc Ám Tinh Linh mà nói, trận chiến này không phải là không thể đánh, nhưng không thể đánh ở cửa vào Địa tâm!

Một nhóm cường giả đánh nhau ở đây, ai biết thông đạo Địa tâm có thể chịu đựng được giày vò hay không. Lỡ như không cẩn thận làm sập thông đạo, vậy thì coi như xong.

"Tự tiện xâm lấn lãnh địa của ta mà còn hỏi lý do tại sao?"

Lời không hợp ý nửa câu nhiều.

Hudson vừa dứt lời, đám thuộc hạ bên dưới đã bắt đầu tấn công. Ra tay vô cùng tàn nhẫn, như thể gặp phải kẻ thù không đội trời chung vậy.

Cuộc tấn công bất ngờ khiến cho chúng cường giả của tộc Hắc Ám Tinh Linh giật mình. Nhưng vì có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên vẫn có thể dựa vào bản năng cơ thể để né tránh đòn tấn công.

Có thể thấy là đám Hắc Ám Tinh Linh này đang rất hoang mang. Rõ ràng là vừa bắt đầu đàm phán, tại sao lại đột nhiên động thủ rồi?

Mọi chuyện đều do quan niệm gây ra. Ở thế giới Địa Tâm, chết một đám tiểu đệ pháo hôi vốn chẳng tính là đại sự gì.

Ngay cả khi trong đó có không ít đồng tộc, nhưng những đồng tộc đã chết thì không còn thuộc về đồng tộc nữa.

Nếu nằm trong phạm vi khả năng, mọi người sẽ báo thù, nhưng lợi ích chủng tộc chắc chắn phải được đặt lên hàng đầu.

Không phải do mọi người lạnh lùng vô tình, mà là bị hoàn cảnh ép. Giết chóc không ngừng, đó là đại tộc đối phó với tiểu tộc, cường giả đối phó với kẻ yếu.

Các thế lực lớn rất ít khi tiến hành quyết chiến. Không phải là vấn đề đánh thắng hay thua, mà là tài nguyên khan hiếm, bồi dưỡng tinh nhuệ không dễ dàng, mọi người đều không muốn chết.

Ở thế giới Địa tâm tàn khốc, bộ luật sinh tồn coi trọng lợi ích này đương nhiên là không có vấn đề gì.

Nhưng Vương quốc Alpha thì lại khác!

Áp lực quân sự trước đây tuy lớn, nhưng nền tảng vật chất vẫn có thể đảm bảo, ranh giới cuối cùng cũng cao hơn nhiều.

Theo cái nhìn của mọi người, phe mình đã tiêu diệt nhiều quân địch như vậy rồi, làm gì còn chỗ trống để đàm phán nữa.

Nếu ngay cả chuyện này cũng có thể thỏa hiệp thì Vương quốc cũng sẽ không dây dưa với thú nhân suốt mấy trăm năm rồi.

Trận chiến giữa các cường giả nhanh chóng rơi vào hỗn loạn.

Hudson tiện tay chém ra một kiếm, thánh quang liên miên hơn ngàn mét, dọa cho Thánh Vực Hắc Ám Tinh Linh vốn đang chuẩn bị đỡ đòn vội vàng trốn tránh.

Kiếm quang rơi xuống mặt đất, nước lũ vốn đang lăn tăn trực tiếp bị tách ra, trên mặt đất cũng xuất hiện một khe nứt sâu đến mười mấy mét.

"Thần khí!"

Nhìn vào uy lực, có thể đoán ra thanh đại kiếm trong tay Hudson không tầm thường, nhưng cụ thể là thần khí gì thì lại vượt quá nhận thức của nhóm người Hắc Ám Tinh Linh.

Nhân tộc chỉ mới trỗi dậy mấy ngàn năm nay, Quang Minh Thánh Kiếm là do Thần Hi chi chủ ban tặng cho Nhân tộc trong quá trình trỗi dậy.

Nếu là vài vạn năm trước mà sở hữu thần khí có uy lực to lớn như vậy, không những không thể tăng cường sức mạnh cho chủng tộc, mà còn có khả năng dẫn đến tai họa diệt tộc.

Trong ký ức của Hắc Ám Tinh Linh, Nhân tộc vẫn là vẫn là một tiểu tộc đang giãy giụa cầu sinh trong khe hẹp, mỗi ngày đều sống trong cảnh ăn bữa hôm lo bữa mai.

Bất kỳ một bộ lạc Tinh Linh cỡ lớn nào cũng đều có thực lực hủy diệt Nhân tộc.

Đối với chuyện Nhân tộc trở thành bá chủ đại lục, họ vẫn luôn ôm thái độ hoài nghi.

Nhưng chỉ sau vài cuộc giao tranh ngắn ngủi, họ đã nhanh chóng tin tưởng đây là thật.

Do thông tin không đối xứng, họ đã trực tiếp xem các cường giả của vương quốc là thuộc hạ của Hudson.

Chỉ là một Công tước lĩnh mà đã có thể tập kết hơn trăm vị cường giả cấp 8, vậy Vương quốc Alpha sẽ mạnh đến mức nào?

Sức mạnh của toàn bộ Nhân tộc lại mạnh đến mức nào?

Còn về bản thân Hudson, đây chính là nhân vật độc chiến ngũ đại Thánh Vực của tộc Hắc Ám Tinh Linh mà không hề rơi xuống hạ phong.

Biết được Hudson có thần khí trong tay, các cường giả Thánh Vực Hắc Ám Tinh Linh lại cẩn thận hơn khi tham chiến, chỉ sợ không cẩn thận bị đánh trúng một kiếm.

Thuộc tính hắc ám và quang minh tương khắc, một khi bị Quang Minh Thánh Kiếm làm bị thương, dù chỉ là một vết thương nhỏ không đáng kể, nhưng cũng cần thời gian rất lâu mới có thể hồi phục.

Trong thời điểm then chốt như hiện giờ, tộc Hắc Ám Tinh Linh không thể nào tổn thất lực lượng đỉnh cao trong tộc, dù chỉ là bị thương nặng cũng không được.

Địch nhân có điều cố kỵ, nhưng Hudson thì không.

Maxim và Belersden đều là những tấm khiên thịt thượng hạng.

Nhờ nguồn cung cấp năng lượng gần như vô tận, trong vài năm gần đây, hai đứa nó đã tôi luyện cơ thể đến mức vô cùng đáng sợ, khả năng phòng ngự đều được xếp đầu trong đồng tộc.

Những đòn tấn công thông thường giáng vào người họ chẳng khác nào không có gì.

"A!"

Một tiếng la hét thảm thiết vang lên, một tên Hắc Ám Tinh Linh đang chiến đấu cách đó không xa đã bị dư âm của Thánh quang quét trúng.

Nhận ra cơ hội, các cường giả của vương quốc không khách khí lao lên chém thêm một đao, không hề có chút cảm giác xấu hổ nào khi bỏ đá xuống giếng.

Chương 1854: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy (2)

Song phương đều cử lực lượng cấp cao đến tham chiến, trong tình huống bình thường sẽ không dễ chết như vậy. Nhưng Nhưng chỉ trong chớp mắt đã có Hắc Ám Tinh Linh mất mạng.

"Hudson, không muốn lấn Tinh Linh quá đáng!"

"Là Thánh Vực chí tôn, lại chạy đi đánh lén Tinh Linh bình thường, khí độ cường giả của ngươi đâu?"

Đối mặt với lời chất vấn của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh, Hudson rất muốn muốn với bà ta rằng bản thân cũng chỉ mới cấp 8.

Đối chiến cùng giai mà chết oan chết uổng thì chỉ có thể trách bản thân học nghệ không tinh.

Tuy nhiên, vì cân nhắc cho hình tượng, hắn cũng lười nhác giải thích, dù sao nói cũng không có ai tin.

Có thể sử dụng thần khí một cách thuần thục, cho dù trong Thánh Vực cũng được xếp hạng cường giả. Cường giả cấp 8 bình thường chỉ cần sử dụng Thần khí một lần là đã mệt quá sức rồi, hai ba lần liền trực tiếp bị ép khô.

"Rất xin lỗi, vừa rồi là ngoài ý muốn!"

"Trên chiến trường đao thương không có mắt, bị ngộ thương cũng là chuyện bình thường. Có lẽ ngươi nên để người phe mình cách xa nơi chúng ta giao chiến một chút."

Hudson đưa ra lời khuyên chân thành.

Chỉ là trong lúc nói chuyện, dư âm của Thánh quang lại lan đến gần mấy tên Hắc Ám Tinh Linh xui xẻo.

Kết quả không cần nói cũng biết, chiến tranh đối với cường giả chính là một tia tiên cơ, Hắc Ám Tinh Linh bị quấy rầy đã ngay lập tức phải trả giá.

"Hudson..."

"Đừng có vu khống, vừa rồi ta chỉ dùng ma pháp trị liệu hệ quang minh!"

Lời giải thích của Hudson thoạt nhìn như đang nói cho Hắc Ám Tinh Linh nghe, nhưng thực tế là đang ám chỉ những cường giả tinh thông ma pháp quang minh đừng nên dây dưa với quân địch, chỉ cần chuyên môn ở phía sau quấy rối là đủ rồi.

Nếu đã là ma pháp trị liệu, vậy thì việc ra tay với sinh vật bình thường cũng trở thành lời nói vô căn cứ.

Hắc Ám Tinh Linh tuy là sinh vật hắc ám, nhưng không phải là thể nguyên tố Hắc ám thuần túy, bản chất vẫn là thân xác máu thịt.

Trong tình huống không chiến đấu, tiếp nhận ma pháp quang minh để trị liệu một chút thương tích ngoài da cũng không phải là chuyện gì to tát.

Vấn đề then chốt nằm ở chỗ đây là chiến trường, khi đang thi triển ma pháp hệ Hắc ám, bị thánh quang quấy rối từ phía sau sẽ ảnh hưởng đến việc thi triển.

"Không thể do dự nữa, chúng ta trực tiếp sử dụng tuyệt chiêu!"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh tức giận truyền âm.

Ngay lập tức, năm vị Thánh Vực Hắc Ám Tinh Linh kết thành một Ngũ tinh trận, Hudson vội vàng ra hiệu cho Maxim và Belersden ra tay phá hư, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp khả năng phòng thủ của trận pháp này.

Mạnh như Cự Long và Đại Địa Chi Hùng mà cũng không thể ngay lập tức phá vỡ vòng bảo hộ phòng ngự do năm tên Thánh Vực liên thủ thi triển.

Chỉ trong chớp mắt, một hư ảnh khổng lồ được triệu hồi ra, chỉ riêng khí tức lộ ra ngoài thôi cũng đã cao hơn tất cả những người có mặt ở đây một đoạn rồi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều biết rắc rối lớn rồi, chỉ có Hudson vẫn mặt không đổi sắc.

"Tiền bối Fulvio, tiền bối Phoenix, hai người có thể ra tay rồi!"

Lời nói vừa dứt, mọi người mới phát hiện trên sân không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm hai người.

Một số cường giả của vương quốc am hiểu lịch sử đã lục tung ký ức về hai người này trong đầu.

Đều là những cường giả khai quốc chi chủ, từng lập xuống công lao hãn mã cho vương quốc.

Hơn 300 năm trước, hai người đã là những cường giả nổi tiếng trong vương quốc, có thể sống đến bây giờ chỉ có một lời giải thích: họ đã tiến thêm một bước trên con đường Thánh Vực.

"Hai tên Thánh Vực cấp 2, chỉ dựa vào hai tên nhãi ranh các ngươi cũng muốn ngăn cản ta sao?"

Lời giễu cợt của hư ảnh khiến cho các cường giả vương quốc như rơi vào hầm băng. Vừa mới giành được lợi thế, không ngờ lại nhanh chóng bị đảo ngược.

"Nếu như là bản thể của ngươi giáng lâm, bọn ta đương nhiên không phải là đối thủ, nhưng bây giờ thì chưa chắc."

"Lực lượng của ngươi bây giờ là mượn dùng bọn hắn năm người, còn có thiên địa hạn chế, đại gia có thể phát huy ra thực lực đều chỉ có thánh vực nhị giai, đơn giản là ngươi pháp tắc lĩnh ngộ càng sâu."

"Năm đánh một, trận chiến này bọn ta chưa chắc sẽ thua!"

"Hơn nữa, bọn ta cần gì phải liều mạng với ngươi, chỉ cần đến khi năm tên kia cạn kiệt sức mạnh là sẽ thắng!!"

"Nữ thần Arachne, ngươi thật sự muốn liều mạng với bọn ta sao?"

"Thắng, ngươi cũng không làm gì được bọn ta."

"Còn lỡ như thua, những này tín đồ này của ngươi sẽ bị diệt tuyệt!"

Fulvio nói một cách gay gắt.

Lời nói tuy ít nhưng lượng thông tin lại vô cùng lớn.

Ngay lập tức, hai bên đang giao chiến cũng ăn ý ngừng lại, chờ đợi kết quả cuộc đàm phán.

Suy nghĩ hồi lâu, hư ảnh từ từ nói:

"Bỏ qua cho các ngươi cũng được, nhưng tín đồ của ta cần một nơi để sinh sống!"

Hai người lập tức nhìn về phía Hudson, liên quan đến việc phân chia lãnh thổ, hai ông lão này hoàn toàn mù mịt.

Vừa mới trở về nước, khi nhìn thấy bản đồ lãnh thổ, họ đã bị sợ đến choáng váng.

Ban đầu họ tưởng rằng sau ba trăm năm, vương quốc có thể bảo toàn truyền thừa đã coi như không phụ tổ tiên rồi.

Tuyệt đối không ngờ rằng, lãnh thổ của Vương quốc Alpha hiện giờ lại đẩy về phía trên đại thảo nguyên, diện tích lãnh thổ gấp ba lần so với trước đây.

Tình cảm lúc đầu đã đạm mạc, nhưng khi nhìn thấy hậu bối nhà mình tài giỏi như vậy, làm tổ tiên cũng cảm thấy nở mày nở mặt.

Tâm trạng vui vẻ, liền chuẩn bị ra ngoài xem xét non sông gấm vóc này.

Trong lúc ra ngoài tản bộ thì tình cờ bị Hudson phát hiện, được mời đến xem kịch.

Nhưng mà đánh một hồi thì tình hình liền thay đổi, từ chỗ ăn dưa hấu hóng chuyện, họ bị buộc phải ra tay.

"Được!"

"Từ đây về phía đông hai nghìn dặm, các ngươi có thể tùy ý lựa chọn hai triệu km vuông đất đai làm nơi sinh sống cho tộc Hắc Ám Tinh Linh!"

Chương 1855: Thần Linh Không Đáng Tin Cậy (3)

Hudson mặt không đổi sắc hứa hẹn, hoàn toàn không cân nhắc đến việc mảnh đất đó không nằm trong tầm kiểm soát của mình.

"Các ngươi còn phải đảm bảo không ra tay với tín đồ của ta, nhân tộc không được xâm lược lãnh thổ của tộc Hắc Ám Tinh Linh!"

Nghe thấy điều kiện bổ sung của Nữ thần Arachne, Hudson lập tức trợn trắng mắt.

Nguyên nhân mà hắn đứng ở đây đàm phán là vì lợi ích và tổn thất của trận đánh này không cân xứng, nhưng không phải là không thể đánh.

"Xin lỗi Nữ thần, yêu cầu này của ngươi, bọn ta không thể đáp ứng!"

"Khi không được Liên minh Nhân tộc ủy quyền, không ai có thể làm chủ toàn bộ Nhân tộc."

"Nếu Nữ thần muốn Nhân tộc đưa ra lời hứa này, ta khuyên ngài nên đích thân giáng lâm đại lục, đến Hội nghị Liên minh Nhân tộc một chuyến, đích thân thuyết phục các nghị viên kia!"

Nghe được câu trả lời của Hudson, bầu không khí vốn căng thẳng bỗng chốc dịu đi, nhiều cường giả của vương quốc đã nở nụ cười trên môi.

Một Tà Thần chạy đến Liên minh Nhân tộc gây chuyện, vậy thì đại lục sẽ sắp sửa có thêm một truyền thuyết đồ thần.

Nhân tộc có thể trở thành bá chủ đại lục là do dùng nắm đấm đánh ra.

Trong quá trình trỗi dậy, số lượng Thần linh của các chủng tộc bị hiến tế cũng không chỉ một hai người.

Nếu như bị Thần linh dị tộc dọa sợ, vậy thì còn làm bá chủ gì nữa?

Nhận thức được ý đồ hiểm ác của Hudson, Nữ thần Arachne tức giận trừng mắt, uy nghiêm to lớn ập về phía Hudson.

Đáng tiếc, điều này chắc chắn là vô dụng, nghênh đón chiến ý nồng đậm của bà ta là Maxim và Belersden.

Trận chiến vừa rồi chỉ là khởi động, họ còn chưa chơi đã đâu!

Đang chuẩn bị ra tay dạy cho bọn họ một bài học, Nữ thần Arachne đột nhiên nhận ra không ổn, trực giác mách bảo bà ta rằng: mối đe dọa được tạo ra từ sự kết hợp của một người, một rồng, một gấu này thậm chí còn lớn hơn hai vị Thánh Vực cấp 2 kia.

"Không thể đại diện cho Nhân tộc, vậy thì đại diện cho thế lực của chính các ngươi, đừng nói với ta rằng các ngươi không làm chủ được?"

Hành động nhượng bộ đột ngột của Nữ thần Arachne khiến hai vị Thánh Vực Fulvio và Phoenix vô cùng ngạc nhiên, bà già này dễ nói chuyện như vậy từ bao giờ vậy.

"Được, bọn ta đại diện cho Vương quốc Alpha cam đoan là sẽ không chủ động ra tay với tín đồ của ngươi, cũng sẽ không xâm lược lãnh thổ của họ!"

Phoenix đồng ý.

Đã hứa thì không thể nuốt lời, nhưng lãnh thổ mà Hudson hứa hẹn lại nằm cách vương quốc hai nghìn dặm!

Vương quốc muốn khuếch trương tới đó không biết còn cần bao nhiêu thời gian nữa. Nếu thật sự đến lúc nhất định phải giao chiến, lúc đó Vương quốc cũng đã biến thành Đế quốc.

Việc Vương quốc không thể làm, Đế quốc có thể làm, chuyện này không có gì sai cả.

Bất kỳ một chính trị gia nào cũng có thể nhìn ra những lời hứa này có vấn đề, đáng tiếc Nữ thần Arachne là Thần linh.

Hai nghìn dặm đối với người phàm là một khoảng cách xa xôi, nhưng đối với Thần linh thì lại là chuyện chỉ trong nháy mắt.

Sai lầm về nhận thức dẫn đến việc hai bên đạt được một thỏa thuận không biết nên khóc hay cười.

Rất nhanh, hư ảnh biến mất khỏi bầu trời, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh khôi phục sự tự do, tức giận đến mức muốn khóc nhưng không ra nước mắt.

Nữ thần nhà mình cũng quá không đáng tin cậy, một thỏa thuận kỳ quặc như vậy, còn là cố gắng tranh thủ được.

Đổi lại là bà ta lên, kết quả đạt được sẽ còn tốt hơn thế này nhiều.

Nhưng không có cách nào, người ta là Thần linh chí cao vô thượng, không đáng tin cậy cũng chỉ có thể nhận.

"Nguyên soái Hudson, chúng ta đã đạt được thỏa thuận, vậy nước này cũng nên dừng lại rồi chứ!"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh cố nén cơn giận nói.

"Xin lỗi, lũ lụt ở thượng nguồn đã phá hủy công trình thủy lợi của chúng tôi, hiện giờ đã không thể kiểm soát được dòng nước."

"Không chỉ nơi đây, lãnh địa của ta cũng có không ít ruộng đồng bị ngập."

"Cố gắng kiên trì thêm vài ngày nữa, nước sẽ tự rút thôi!"

Ngoài một số chi tiết được thêm mắm thêm muối ra, còn dư lại đều là sự thật.

Việc xả nước do Hudson lão gia quản lý, nhưng việc thu nước lại không biết phải tìm ai, dù sao Hudson cũng không có năng lực ngăn cản dòng nước.

Có lẽ là do lương tâm trỗi dậy, cảm thấy việc làm này vô cùng bất nhân, Hudson liền bổ sung thêm:

"Lũ lụt vô tình người hữu tình!"

"Hiểu lầm đã được giải quyết, nếu các vị có bất kỳ nhu cầu hợp lý nào, có thể đề xuất với chúng tôi."

"Chỉ cần trong khả năng, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ."

"Sau khi nước rút, có thể mở cửa giao thương, trao đổi những hàng hóa mà hai bên mong muốn."

Sự thay đổi đột ngột này khiến cho các đám người tộc Hắc Ám Tinh Linh cảm thấy rất không thích ứng, nhưng đám cường giả của vương quốc thì đã sớm miễn dịch.

Ngay cả với kẻ thù không đội trời chung như Thú nhân mà Vương quốc cũng có thể triển khai buôn lậu, huống chi là tộc Hắc Ám Tinh Linh chỉ mới xảy ra một chút xíu xung đột.

Thú hận, đó cũng là của bên phía tộc Hắc Ám Tinh Linh!

Trong trận chiến vừa rồi, bên phe Vương quốc không có ai chết cả, chỉ đơn giản là đánh nhau một trận mà thôi.

Ngược lại, tộc Hắc Ám Tinh Linh lại bị một loạt thủ đoạn của Hudson làm cho tổn thất nặng nề.

Là người chiến thắng, các cường giả của Vương quốc đều tỏ ra vô cùng độ lượng.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh lập tức dẫn theo các cường giả trong tộc chạy đến cửa vào để ngăn chặn dòng nước.

Còn việc nhờ cậy cường giả Nhân tộc hỗ trợ, đó là chuyện không thể nào.

Hai bên vừa mới đánh nhau một trận, nếu như thực sự đưa ra yêu cầu này, vậy thì chờ đợi ngoài ý muốn xảy ra đi!

Tại đại lục Aslante, một chủng tộc muốn sống tốt thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chương 1856: Thế Giới Hải Ngoại

Trận chiến tại cửa vào Địa tâm đã kết thúc một cách đầy kịch tính, nhưng những ảnh hưởng mà nó gây ra thì là mới bắt đầu.

Với việc có thêm một nhóm chủng tộc Địa tâm tham gia, Đế quốc Thú Nhân sẽ trở thành như thế nào, không ai có thể nói rõ được.

Hudson không còn quan tâm đến việc Hắc Ám Tinh Linh di cư khi nào. Tuy tiếng tăm về uy tín của Tà thần không tốt, nhưng ảnh hưởng đối với tín đồ lại vô cùng lớn.

Vi phạm thần dụ không phải là điều mà những tín đồ ngoan đạo có thể làm được.

Việc Hắc Ám Tinh Linh không tiếp tục mặc cả là minh chứng rõ ràng nhất.

Tất nhiên, cũng có khả năng là do Hắc Ám Tinh Linh hiểu lầm rằng: Vị bá chủ Nhân tộc này cũng giống như Tinh Linh thời thượng cổ, có quyền quyết định phân chia tài nguyên đất đai trên toàn đại lục.

Nếu như Nhân tộc là một chỉnh thể, vậy thì chuyện can thiệp vào sự hưng suy của các chủng tộc và sự thay đổi thế lực ở các địa phương thực sự là không khó gì.

Tiếc rằng bây giờ không phải, việc Nhân tộc mạnh ai nấy chiến đã quyết định vị bá chủ thuộc này thuộc hạng "Yếu thế".

Yếu thế không đồng nghĩa với dễ bắt nạt, ngược lại, cục diện mạnh ai nấy đánh này lại mang đến áp lực lớn hơn cho các chủng tộc.

Không có ràng buộc ở phía trên, các nước mở rộng ra bên ngoài hoàn toàn dựa trên lợi ích.

Điều này có nghĩa là khi làm hàng xóm với Nhân tộc, tốt nhất là đừng bao giờ suy tàn, bởi vì một khi suy tàn thì sẽ không còn tương lai.

Nỗi lo âu về việc phòng tuyến bị xuyên phá đã được giải quyết, Hudson cũng an tâm hơn. Không biết mới là đáng sợ nhất, ngược lại, việc phong ấn mở ra lại không còn đáng lo ngại nữa.

Cho dù thực lực của tộc Hắc Ám Tinh Linh không yếu, chỉ riêng lực lượng cấp cao tham gia vào trận chiến này thôi cũng sắp ngang ngửa với Vương quốc rồi, nhưng dù sao bọn chúng cũng chỉ là một nhóm người ngoài.

Sống ở thế giới Địa Tâm vài vạn năm, cấu trúc cơ thể đã sớm thay đổi. Có lợi cho việc sinh tồn ở thế giới Địa Tâm không đồng nghĩa với việc có lợi cho việc sinh tồn ở thế giới mặt đất.

Cường giả cấp cao có thể phớt lờ môi trường mà không có ảnh hưởng gì, nhưng tộc nhân bình thường chắc chắn sẽ cần một khoảng thời gian để thích nghi.

Còn chuyện bọn chúng có thể sống sót hay không còn tùy thuộc vào việc Thú nhân có đồng ý hay không.

Thánh địa truyền thừa đã mở ra được vài năm, với số lượng cường giả cấp 8 của Đế quốc Thú Nhân, số lượng cường giả Thánh Vực ra đời sẽ không ít hơn số lượng Thánh Vực của tộc Hắc Ám Tinh Linh.

Nếu không phải vì những năm trước liên tục bị vương quốc đánh trọng thương, với thực lực của Đế quốc Thú Nhân, các chủng tộc Địa tâm căn bản không thể làm được gì.

Tại phủ Lãnh chúa, tiệc mừng công được diễn ra long trọng, chỉ có điều Hudson không có thời gian tham dự.

Cách nói hoa mỹ: Hai vị tổ tiên trở về, rõ ràng là có chút cận hương tình khiếp, không muốn giao du với các hậu bối của vương quốc.

Sự thật phũ phàng là: Phía trên Thánh Vực là một vòng tròn, bên dưới Thánh Vực lại là một vòng tròn khác.

Không thành Thánh Vực, trăm năm sau chỉ còn lại một nắm đất vàng.

Đối với những người không muốn trải qua sinh ly tử biệt mà nói, họ theo bản năng bài xích tiếp xúc với những "con ma chết sớm" này. ...

"Hai vị tiền bối, có thể nói về thế giới hải ngoại được không?"

Hudson tò mò hỏi.

Việc cường giả của các chủng tộc chạy trốn ra hải ngoại để tránh kiếp nạn triều tịch là một bí mật công khai trên đại lục.

Nhưng thông tin cụ thể về tình hình hải ngoại đại lục còn rất ít ỏi.

"Thật ra, gọi thế giới hải ngoại là một mảnh đại lục khác sẽ chính xác hơn, về bản chất thì nó cũng không khác đại lục Aslante là mấy."

"Chỉ có điều sinh vật có trí tuệ ở đó rất ít, sinh vật cần hấp thụ năng lượng giữa đất trời để tu luyện lại càng ít, nên mỗi người có thể nhận được nhiều năng lượng hơn."

"Vì chưa được khai thác nhiều nên về mặt tài nguyên cũng phong phú hơn so với đại lục Aslante."

"Trong giai đoạn thấp điểm của triều tịch nguyên tố, nhờ nguồn tài nguyên phong phú này, những người như chúng ta mới có thể cầm cự được."

"Tất nhiên, thế giới hải ngoại cũng không phải là một cõi yên vui, nó ẩn chứa vô số nguy hiểm."

"Một số nơi nguy hiểm trên đại lục, ngay cả những người như chúng ta tiến vào cũng không dám đảm bảo là sẽ toàn mạng khi bước ra."

"Dọc đường còn phải băng qua hải vực Ma quỷ, nơi sóng gió có thể dễ dàng lật úp tất cả các con tàu, đội tàu không thể di chuyển được."

"Tình hình cụ thể, khi nào ngươi đến được thế giới hải ngoại thì sẽ biết!"

Câu trả lời của Fulvio khiến Hudson hơi sững sờ, đây là đang coi hắn thành bạn đường rồi.

Tuy nhiên, theo tốc độ luân chuyển chu kỳ của thế giới này, đích đến cuối cùng của các cường giả Thánh Vực chắc chắn sẽ không thiếu nơi hải ngoại.

Một khi triều tịch nguyên tố rơi vào giai đoạn thấp điểm một lần nữa, các cường giả Thánh Vực muốn tiến xa hơn chỉ có thể tạm thời qua đó lánh nạn.

"Hai vị tiền bối, nếu thế giới hải ngoại có nguyên tố thiên địa nồng nặc hơn, tài nguyên cũng tương đối phong phú, tại sao..."

Con người đều rất thực tế, ba trăm năm không trở về, Hudson không tin rằng họ vẫn có nhiều tình cảm sâu nặng.

Cho dù là tưởng niệm cố hương thì chỉ cần trở về thăm là được, nhưng hiện giờ có một lượng lớn cường giả quay về, rõ ràng không chỉ đơn giản là để thăm người thân.

"Ha ha..."

"Hudson, ngươi rất nhạy bén!"

"Ngươi đoán không sai, đại lục Aslante có thể thu hút nhiều cường giả như vậy trở về đương nhiên là vì lợi ích."

"Trong mấy ngàn năm gần đây, Nhân tộc cường thế, việc tu luyện của cường giả Nhân tộc ta lại càng thuận lợi hơn, xác suất đột phá cũng cao hơn một chút."

Chương 1857: Thế Giới Hải Ngoại (2)

"Trong vài năm gần đây, Vương quốc Alpha ngày càng hùng mạnh, những Thánh Vực xuất thân từ vương quốc như bọn ta hoạt động ở hải ngoại cũng càng thuận lợi hơn."

"Tất nhiên, điều này không có tiêu chuẩn xác định, chỉ là quy luật mà mọi người rút ra từ kinh nghiệm, ảnh hưởng trong ngắn hạn sẽ không rõ ràng."

"Chỉ dựa vào những suy luận này là không đủ để khiến mọi người từ nơi vạn dặm xa xôi chạy về, chủ yếu là vì trên đại lục Aslante đại lục có cơ hội để bọn ta tiến xa hơn!"

Đến vấn đề cốt lõi, Phoenix liền dừng lại. Mối quan hệ của mọi người không thân thiết đến vậy, Hudson cũng không tiện truy hỏi.

Tuy nhiên, nội dung giới hạn này cũng đã xác minh được suy đoán của hắn.

Hiện tại chưa biết, tương lai chắc chắn sẽ biết. Trực giác mách bảo hắn rằng những cường giả lão làng này cần sự phối hợp của các thế lực lớn.

Việc có thể ngồi xuống trò chuyện là minh chứng tốt nhất.

Tất nhiên, thực lực của Hudson cũng đóng vai trò rất lớn để hắn nhận được đối xử bình đẳng. ...

Quang Minh Thánh Sơn, một lượng lớn cường giả lão làng trở về, trong đó không thiếu những người từng từ vị trí Giáo Hoàng lui xuống.

Luật lệ hoàng không gặp hoàng đã bị phá vỡ, một đám Hoàng đế tụ tập lại khiến cho vị trí của Giáo hoàng Shelter VII vốn đã bi thảm lại càng trở nên khó xử hơn.

Hầu như mỗi vị tiền bối trở về đều chỉ trích gay gắt về lý niệm cầm quyền ngang ngược của ông ta.

Shelter VII, người có thành tích không đạt yêu cầu, chỉ có thể cúi đầu nói: Vâng!

Có bất lợi, đương nhiên là cũng có lợi ích. Việc cúi đầu làm tiểu nhân cuối cùng cũng không uổng phí.

Cùng với sự ra tay của một lão cổ đổng, tình cảnh bi thảm của Giáo Đình đã ngay lập tức bị đảo ngược.

"Ma tai" ở các nơi đã nhanh chóng được dập tắt, chiến tuyến với chủng tộc Địa tâm cũng dần ổn định.

Tất nhiên, danh tiếng đã mất đi chắc chắn không thể lấy lại được.

Các quốc gia không chịu nể mặt, số lượng cường giả nhiều cũng vô dụng. ...

"Thánh Đình suy sụp thì thôi!"

"Dưới gầm trời này không có thế lực nào trường thịnh bất suy, hơn 300 năm trước chúng ta bị buộc phải rút khỏi đại lục, hiện giờ hoàn cảnh khó khăn cũng có thể hiểu được."

"Nhưng tại sao các ngươi lại không giữ được Thần khí truyền thừa?"

Một lão giả tóc bạc phẫn nộ chất vấn.

Thần khí, đối với thực lực cá nhân có sự gia trì rất lớn.

Ngay cả với những lão cổ đổng như họ, khi giao thủ cùng cảnh giới, việc có Thần khí và không có Thần khí là hai khái niệm khác nhau.

Điều khiến họ cạn lời nhất là, Giáo đình đánh mất Thần khí truyền thừa không phải do kẻ thù bên ngoài cướp đi, mà là do nội bộ lục đục.

Người nhà tự mang Thần khí ra ngoài, sau đó trải qua nhiều lần trằn trọc rồi rơi vào tay người Alpha, giờ có muốn đến đòi lại cũng không có lý do chính đáng.

Theo cách nói của giới tôn giáo, việc Thần khí truyền thừa bị thất thoát là do Giáo Đình thất đức, nên bị Thần linh ruồng bỏ.

Nếu không phải còn giữ được một món, sợ là ngay cả một tấm màn che mà Giáo Đình cũng không còn.

Thấy không ai trả lời, sắc mặt của lão giả tóc bạc càng trở nên âm trầm. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lão ta lập tức thu liễm nộ khí.

Hậu bối dù có vô dụng đến đâu thì cũng là hậu bối của họ. Việc tiếp theo cần sự phối hợp của đám hậu bối này, hiện giờ không thể làm quá tuyệt.

"Được rồi, chuyện Thần khí từ từ tính sau. Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ ra tay đoạt lại."

"Nhưng hiện tại không được!"

"Trước khi trở về, chúng ta đã đạt được thỏa thuận với các bên. Trước khi chuyện đó kết thúc, cấm Nhân tộc phát sinh nội chiến."

Về lực lượng trung hạ tầng, Nhân tộc có ưu thế rất rõ ràng so với dị tộc, nhưng đến lực lượng cấp cao thì không được.

Về mặt này, ưu thế của các chủng tộc trường thọ quá rõ ràng.

Cũng là tăng gấp đôi tuổi thọ, nhưng số tuổi thọ mà Nhân tộc tăng thêm làm sao có thể sánh được với các chủng tộc trường thọ!

Nếu không phải vì số lượng Nhân tộc đông đảo, số lượng thiên tài ra đời đủ nhiều, thì vị trí bá chủ đại lục này cũng không thể ngồi vững.

Sự trở lại của cường giả các tộc đã gây ảnh hưởng rất lớn với Nhân tộc.

Đối mặt với tình hình tồi tệ như vậy, nếu tiếp tục nội chiến, đó chính là tự chịu diệt vong.

Nghe đến "Cấm nội chiến", đám cao tầng của Giáo Đình đều nở nụ cười.

Bây giờ họ đều là phe phản chiến kiên định nhất, ai dám đề xuất phát động chiến tranh thì họ sẽ khai trừ giáo tịch của người đó.

Sự thật đã chứng minh, quân đội Giáo Đình thực sự không phù hợp với chiến tranh. Một loạt thất bại trước đây đã sớm chôn vùi niềm tin của mọi người.

Không đánh nội chiến chắc chắn là đúng!

Còn về chiến tranh đối ngoại, đó là vấn đề của các thế lực khác. Trừ khi Hải tộc đổ bộ, nếu không thì xung quanh Giáo Đình không có dị tộc. ...

Phỉ Thúy cung, Hudson đến dự tiệc chào mừng, nhưng lại trực tiếp bị kéo đến đại điện nghị sự.

"Các vị, Giáo Đình vừa gửi công hàm, yêu cầu chúng ta nhanh chóng rút quân khỏi Giáo hoàng quốc, mọi người có ý kiến gì không?"

Caesar IV mệt mỏi hỏi.

Có thể thấy là tình trạng sức khỏe của Quốc vương dạo này không được tốt lắm, chắc là đã thức đêm không ít.

"Bệ hạ, Giáo Đình đã lấy lại được lòng can đảm rồi sao."

"Trước đây, chúng ta chủ động bàn giao tiền tuyến cho họ thì họ đều thoái thác không nhận, giờ đây đột nhiên yêu cầu chúng ta rút quân, hẳn là do các cường giả ở hải ngoại trở về nên có thêm lòng tin."

"Nhưng những cường giả này chỉ có thực lực cá nhân mạnh mẽ, muốn dẹp loạn Giáo hoàng quốc, e rằng vẫn là lực bất tòng tâm!"

Tể tướng Hầu tước Delgado giễu cợt nói.

Mặc dù cường giả Thánh Vực tương đương với một quân đoàn, nhưng đó chỉ là tương đương về mặt sức chiến đấu, khi phát huy tác dụng thực tế, hai bên vẫn không thể thay thế nhau được.

Chương 1858: Quân Chủ Khai Quốc

Lúc đầu, liên quân các nước đối với Giáo hoàng quốc là kẻ xâm lược, nhưng sau khi "ma tai" bùng phát, mối quan hệ này dần biến thành người bảo vệ.

Đặc biệt là hiện giờ, Vương quốc Người Lùn và Vương quốc Ảo ảnh xâm lược Giáo hoàng quốc rầm rộ, nếu không có quân đội các nước lưu lại hỗ trợ, Giáo Đình căn bản không thể chống đỡ được.

"Giáo Đình có thể nhanh chóng ổn định cục diện hay không, không liên quan gì đến chúng ta. Số lượng cường giả trở về của họ là nhiều nhất, ít nhất cũng có thể bảo toàn được một nửa Giáo hoàng quốc."

"Chiến lợi phẩm đã vận chuyển gần xong, di dân cũng gần đạt đến giới hạn an bài của chúng ta, tiếp tục tiêu hao cũng không có lợi cho vương quốc."

"Nếu Giáo Đình đã yêu cầu chúng ta rút quân, vậy liền dứt khoát nhân cơ hội này rút quân về thôi."

"Miễn cho sau này phát sinh biến cố, muốn đi cũng không đi được!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Eckermann hờn dỗi nói.

Chiến lợi phẩm quả thực đã vận chuyển gần xong, nhưng đó là vì trong thời gian gần đây, quân đội Vương quốc không có thời gian ra ngoài cướp bóc.

Nếu tiếp tục nỗ lực, Giáo hoàng quốc vẫn còn tiềm năng khai thác rất lớn.

Đáng tiếc, cục diện hiện tại đã thay đổi, lỡ như không may đánh cướp phải một lão cổ đổng từ hải ngoại trở về thì phiền toái lớn rồi.

Cường giả Thánh Vực không thể ra tay với người thường, nhưng điều này không bao gồm việc có người chủ động khiêu khích.

Nếu có người tự mình đưa đến tận cửa, bị người ta tiện tay chụp chết cũng coi như chết oan chết uổng.

Dù có đồ sát trả thù một đợt nữa, về tình về lý cũng nói thông được.

Thời điểm cướp bóc tốt nhất thực ra đã qua rồi.

"Rút quân có thể, nhưng không thể trực tiếp đi như vậy, nếu không hậu họa vô tận."

"Tốt nhất là để Liên minh Nhân tộc đứng ra trước."

"Giáo Đình đã phát công văn rút quân rồi thì sẽ không nhắm vào một mình chúng ta."

"Liên minh với người Frank và người Iberia, lấy danh nghĩa Đoàn Chủ tịch Liên minh Nhân tộc tuyên bố một phần thông báo rút quân, đối với hành động quân sự lần này tiến hành định tính cuối cùng!"

Lúc đầu Hudson không muốn xen vào, nhưng mọi người đều là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, thiếu kinh nghiệm xử lý khẩn cấp.

Nếu chỉ đơn thuần là rút quân về, nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng tương lai sách sử sẽ viết như thế nào thì rất khó nói.

Bản thân việc "Cướp bóc" vốn đã không tốt đẹp gì rồi, nếu không giải quyết vấn đề hợp lý, đó sẽ là một lịch sử đen tối của Vương quốc.

Dùng danh nghĩa Liên minh để hành động, đem việc cướp người quy mô lớn này đổi thành "Cứu vớt", sau này Giáo Đình có muốn lật lại bản án cũng không có cơ hội.

Trừ phi xảy ra thay đổi triều đại quy mô lớn, kéo tất cả những kẻ được lợi hiện giờ xuống ngựa, nếu không thì Liên minh Nhân tộc không thể nào tổ chức hội nghị về vấn đề này.

"Nguyên soái, ý của ngài là sau này sẽ có biến cố?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Gần đây, ngày nào y cũng cãi nhau với các đại quý tộc, khiến cho lao lực quá độ.

Nếu chiến trường Giáo hoàng quốc lại xảy ra biến cố, vậy thì thực sự là không để cho Quốc vương sống nữa.

"Bệ hạ, thực lực của Giáo Đình đột nhiên tăng mạnh, vương quốc đã trở nên rất chướng mắt rồi."

"Ngoài những ân oán trước đây, chúng ta không chỉ lập ra Giáo Đình phương Bắc mà còn lấy được Thần khí truyền thừa."

"Nếu có cơ hội, Giáo Đình chắc chắn sẽ tìm cách lấy lại Thần khí."

"Ngay cả khi không có cơ hội, sức mạnh của lòng thù hận cũng sẽ chi phối bọn họ trả thù. Không chừng trong quá trình rút quân, họ sẽ làm ra chuyện gì đó không hay!"

Hudson bất đắc dĩ giải thích.

Trong vấn đề đàn áp Giáo Đình, quan điểm của hắn rất rõ ràng: kéo Liên minh Nhân tộc đi đàn áp!

Ngay cả khi kẻ thù muốn trả thù thì cũng không thể làm được gì.

Các cường giả phe Giáo Đình trở về nhưng không triển khai hành động trả thù chính là minh chứng tốt nhất.

"Nguyên soái nói đúng, bây giờ cẩn thận một chút là không sai, việc này giao cho Bộ Ngoại vụ phụ trách!"

Caesar IV không kiên nhẫn tuyên bố kết quả.

Điều này khiến cho quần thần muốn mở miệng cũng không thể nào nói tiếp.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson nhíu mày. Trực giác mách bảo hắn rằng điều này không bình thường.

Trước đây, mặc dù Caesar IV cũng có chuyên quyền độc đoán, nhưng tuyệt đối không bao gồm loại vấn đề đối ngoại này.

"Kết thúc nhanh như vậy sao."

Nghe được giọng nói xa lạ vang lên, sắc mặt Hudson trầm xuống, từ bao giờ mà đại điện nghị sự của vương quốc lại có thể tùy tiện ra vào như vậy.

Tuy nhiên, nhìn vào biểu cảm của mọi người, có thể thấy được người này xông vào lúc Vương quốc đưa ra quyết định không phải chỉ mới một hai lần.

"Tham kiến lão tổ!"

Caesar IV kiên trì làm lễ nói.

Quần thần cũng đi theo hành lễ, nhưng Hudson vẫn đứng yên tại chỗ bất động.

Bất kể kẻ đến là ai, có thân phận gì, đều không liên quan trực tiếp gì đến hắn. Mối quan hệ quân thần ở đại lục Aslante không có chuyện trung thành với tổ tiên mười tám đời.

Hắn chỉ có nghĩa vụ chư hầu đối với Caesar III đã qua đời và Caesar IV đang tại vị, những vị lão cổ đổng khác của Vương thất cũng chỉ là những cường giả bình thường khi ở trước mặt hắn.

Tuy nhiên, chỉ có Hudson mới dám làm vậy. Mọi người đều cùng một cấp độ, không cần phải cúi đầu.

"Vị này chính là Hudson nhỉ, quả nhiên không tầm thường!"

"Gần đây, liên quan tới những chuyện truyền kỳ của ngươi, lỗ tai của ta đều nghe đến chai sạn!"

Giọng nói hào sảng, toát lên khí chất bá vương vô tận.

Hudson cũng đã gặp qua không ít vị Quốc vương, nhưng không có vị nào có khí thế sánh được với vị này.

"Ha ha..."

"So với lão tổ thì người làm vãn bối như ta đây còn kém xa!"

"Về những câu chuyện huyền thoại của ngài, ta đã nghe từ nhỏ đến lớn. Không ngờ là sẽ có dịp may nhìn thấy người thật!"

Chương 1859: Đế Đạo Pháp Tắc

Đây là lời nói thật lòng, câu chuyện huyền thoại của vị quân vương khai quốc này thuộc về bài học bắt buộc của giới quý tộc, Hudson thực sự đã nghe từ nhỏ đến lớn.

Chỉ là trong sách lịch sử, vị này đã chết từ ba trăm năm trước, thậm chí còn có cả mộ phần.

Bây giờ vậy mà lại còn nhảy nhót tưng bừng xuất hiện ở trước mắt hắn, nếu không phải vương thất đã thừa nhận thân phận của lão ta, Hudson còn nghi ngờ người này là kẻ giả mạo.

Thoạt nhìn chỉ là cuộc trò chuyện đơn giản, nhưng cũng là sự va chạm khí thế giữa hai bên.

Điều này chỉ làm khổ Caesar IV, vì đứng quá gần, trên trán của y đã bắt đầu toát mồ hôi.

Quần thần có mặt cũng không khá hơn bao nhiêu, một số người đã đứng không vững.

Cũng may khí thế đối kháng đến nhanh cũng đi nhanh, khi cuộc thăm dò của song phương kết thúc liền im bặt.

"Phanh!"

Một vị đại thần có tâm tính không tốt đã trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, sau đó lại có thêm vài vị đại thần ngã xuống.

Vài vị trọng thần có chỗ ngồi cũng không khá hơn là bao, đều đang cố gắng gượng ép để tránh thất thố. ...

"Đế đạo pháp tắc", đây là muốn đoạt vị nha!

Đạt được kết luận này, Hudson giật nảy mình. Nhưng trong thế giới siêu phàm có nhiều loại sức mạnh như vậy, có người tu luyện Đế đạo pháp tắc cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

Một nước chi chủ, mỗi ngày cần hao phí một lượng lớn thời gian để giải quyết chính vụ, căn bản không có nhiều thời gian tu luyện, ngoài Đế đạo pháp tắc ra, đi những con đường khác đều rất khó có thành quả.

Nhìn chung lịch sử đại lục Aslante, những bậc Đế vương có thể trở thành Thánh Vực cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Vị quân vương khai quốc trước mắt này không chỉ bước vào Thánh Vực, mà còn đi trên con đường Thánh Vực một đoạn đường dài, ít nhất cũng mạnh hơn hai vị lão cổ đổng mà Hudson đã từng gặp trước đây.

Được tận hưởng sự thăng tiến nhanh chóng trên ngai vàng, nhưng lại phải bước từng bước chậm rãi ở hải ngoại ba trăm năm, vị này cũng không nhịn được.

Nhưng mà, truyền thừa vương vị trước giờ đều là tử tôn tương truyền, lão tổ khai quốc đoạt vị với hậu bối, nếu như truyền ra ngoài thì sẽ trở thành trò cười của toàn đại lục.

Mấu chốt là vị khai quốc chi chủ này đã rời khỏi Vương quốc hơn ba trăm năm, uy vọng đã sớm trở thành hư danh, muốn thượng vị một lần nữa thì cần có sự ủng hộ của các bên.

Nếu như suy đoán này là chính xác, việc Alpha I bất chấp thân phận can thiệp vào triều chính hiện giờ chính là một phép thử đối với các bên.

Nghĩ đến đây, Hudson nhìn Caesar IV với ánh mắt đồng tình. Đứa trẻ đáng thương này thật là bi thảm, vốn tưởng rằng lão tổ tông trở về có thể tăng cường vương quyền, không ngờ lại là dẫn sói vào nhà.

Nếu biết được sự thật, có lẽ Caesar IV hối hận đến xanh cả ruột.

Lão tổ khai quốc đều là chuyện của quá khứ. Nếu như Quốc vương không thừa nhận thân phận của lão ta, mặc cho Alpha I có thủ đoạn thông thiên cũng đừng hòng làm được gì ở Vương quốc.

Dù sao vị này cũng đã chết trong sử sách!

Chỉ cần Caesar IV cắn răng khẳng định lão ta là kẻ mạo danh, vậy thì lão ta chắc chắn là kẻ mạo danh.

Tất nhiên, cho dù thân phận được công nhận, Alpha I muốn đoạt vị cũng không dễ dàng như vậy.

Một mặt là Caesar IV không có lỗi lầm gì lớn, không thể tùy tiện phế truất; mặt khác là sự ràng buộc của hệ thống truyền thừa.

Theo như luật truyền thừa thông hành trên đại lục, người thừa kế hợp pháp tiếp theo của Caesar IV có một đống, nhưng trong đó không bao gồm vị quân chủ khai quốc này.

Mấu chốt nhất là: Các phe phái trong vương quốc không muốn trên đầu mình lại có thêm một vị quân chủ cường thế!

Ngay cả trong nội bộ vương thất cũng chưa chắc đã hoan nghênh vị lão tổ tông này lên nắm quyền.

Một khi vượt quá giới hạn, nhất định sẽ dẫn đến phản ứng dữ dội!

Không chừng Alpha I đã lén lút tiếp xúc với triều thần rồi, chỉ là kết quả không vừa ý, nên mới có cảnh tượng ngày hôm nay.

Hudson mơ hồ hoài nghi mình bị quần thần đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Dù sao, đối mặt với vị lão tổ khai quốc này, số đại thần dám trực tiếp từ chối cũng không nhiều, nhưng lợi ích và đạo đức lại không cho phép họ tiếp nhận, nên đẩy một người đứng ra chịu trách nhiệm là điều rất cần thiết.

Trong vương quốc, người có thể chịu trách nhiệm nhất chính là Hudson. Bản thân có thực lực đủ mạnh, lại còn là Nguyên soái Nhân tộc vang danh lừng lẫy.

Uy thế của Alpha I có thể dọa được người khác, nhưng tuyệt đối không thể dọa được hắn.

Sự thật chứng minh, những kẻ này đã cược đúng, quả bom này Hudson buộc phải gánh.

Là biểu tượng của việc "Trung quân ái quốc", hắn làm sao có thể dung túng cho kẻ khác soán ngôi chứ, cho dù là vị lão tổ khai quốc cũng không được!

Khúc nhạc dạo ngắn lóe lên một cái rồi biến mất.

Mọi chuyện chỉ là suy đoán, trước khi chính thức soán ngôi đoạt vị, vị lão tổ trước mắt này vẫn là vị quân chủ khai quốc của vương quốc.

Nghĩ tới đây, Hudson liền cảm thấy rất đau đầu.

Từ xưa đến nay, tranh giành vương quyền luôn là cuộc chiến đẫm máu nhất, nếu thực sự tham gia vào, không dính máu tanh là rất khó.

Cái chính là với thân phận của hắn, tham gia tranh giành vương quyền cũng không có lợi ích gì.

Thắng thì cũng không thể tiến xa hơn; Còn thua thì không chừng sẽ phải bỏ mạng.

Trong thâm tâm, Hudson đang thầm kêu khổ. Nếu sớm biết là sẽ phiền phức như vậy thì hắn đã không đến đây tham gia náo nhiệt rồi.

Không biết rõ tình hình thì đương nhiên có thể không tham gia. Trực tiếp đứng nhìn hai bên tranh đấu, chờ đợi kết quả cuối cùng là được.

Bây giờ thì không được rồi!

Mặc dù ngày thường có một số tật xấu nhỏ, nhưng nhìn chung, Caesar IV đối với hắn cũng không tệ lắm.

Chương 1860: Quyền Lực Phân Tranh

Trong mối quan hệ quân thần, quân chủ đương nhiên sẽ chiếm vị trí ưu thế. Chỉ cần quân chủ không thất đức, thần tử không thể phản bội.

Một kẻ dựa vào danh tiếng để ăn cơm như Hudson, chỉ cần tham gia vào vòng tranh giành vương quyền này, hắn chỉ có thể vô điều kiện đứng về phía vị quân vương mà mình trung thành!. . .

"Lão tổ, kết quả thế nào?"

Đại công tước Alfiero quan tâm hỏi.

"Không lạc quan lắm, quần thần đều đang quan sát, trong thâm tâm đa phần là không tình nguyện."

"Người được bọn họ coi là hình mẫu Hudson thì lại quá thông minh, căn bản không tiếp lời."

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, hắn hẳn sẽ ủng hộ tiểu Caesar!"

Alpha I cau mày nói.

Là lão tổ tông khai quốc, trong nội bộ vương thất có một nhóm người hâm mộ của lão ta, những người này phần lớn đều là những kẻ thất bại trong cuộc tranh giành quyền lực trước đây.

Đây là quả bom do chính Caesar IV chôn xuống, trước đây vì nắm quyền, y đã sử dụng thủ đoạn quá gay gắt, khiến cho nhiều người trong nội bộ vương thất cảm thấy bất mãn.

Bây giờ có lựa chọn mới, những người này đứng về phía đối lập với y cũng không có gì kỳ lạ.

"Lão tổ, Hudson có ảnh hưởng rất lớn trong quân đội. Nếu hắn công khai ủng hộ tiểu Caesar, phe của chúng ta sẽ rất khó nhận được sự trợ giúp từ quân đội."

"Để bảo vệ lợi ích của mình, các quý tộc địa phương có khả năng cao là sẽ ủng hộ tiểu Caesar."

"Nếu ngài muốn lên ngôi lần nữa, sẽ gặp phải sự phản đối rất lớn từ trong nước. Hay là lùi một bước, không động đến vương vị của tiểu Caesar, ngài nắm quyền trong tối thôi vậy!"

Nghe được lời khuyên uyển chuyển của Đại công tước Newfoundland, Alpha I nhướng mày.

Nếu có lựa chọn, lão ta cũng không muốn làm ra loại chuyện trở thành "trò cười cho cả đại lục" này.

Nhưng không còn cách nào khác, Đế đạo pháp tắc chỉ tiến không lùi. Nếu không muốn dừng bước, Alpha I chỉ có thể quay lại vương tọa.

Hơn nữa loại chuyện này còn không thể nói với bên ngoài. Một khi tiết lộ phong thanh, lão ta sẽ không thể độc chiếm con đường này, muốn thành đại sự sẽ khó khăn hơn.

Đến mức mà lão ta đã bị ngoại giới gắn cho cái mác "tham lam quyền lực". Ngay cả những hậu bối trong nhà cũng tràn đầy khinh miệt đối với hành vi của lão ta.

"Không được!"

"Danh bất chính, tất ngôn bất thuận!"

"Tiểu Caesar không phải là người biết nghe khuyên, nếu nó tùy tiện làm bậy vào những thời điểm quan trọng thì chúng ta cũng khó có thể ngăn cản."

"Trong loạn thế sau này, vương quốc nhất định cần có một vị Quốc vương cường thế, tiểu Caesar rõ ràng là không thể làm được."

"Mới chỉ lên ngôi được vài năm, mà quyền thần dưới trướng đã lớn mạnh rồi."

"Danh hiệu Nguyên soái Vương quốc còn chưa đủ, vậy mà lại lấy cho thuộc hạ thêm một danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, rõ ràng là đang ngại vương quyền quá vững chắc đây mà!"

"Nếu không có danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, Hudson làm gì có gan cuồng vọng như vậy, ngay cả mặt mũi của một vị khai quốc chi chủ như ta cũng dám không cho!"

Alpha I nổi giận nói.

Đây là sự thật, lý do lớn nhất khiến Hudson dám từ chối lão ta chính là danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc trên người.

Về mặt lý, để bãi nhiệm danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc của Hudson, hắn buộc phải có tội ác tày trời, lúc đó mới có thể đề nghị lên Liên minh Nhân tộc bãi nhiệm.

Lý thuyết đã phức tạp rồi, nhưng thao tác thực tế còn phức tạp hơn, không hề dễ dàng hơn việc phế truất Quốc vương.

Nhân tộc truyền thừa nhiều năm như vậy rồi, chưa từng có "Nguyên soái Nhân tộc" nào bị bãi nhiệm.

Địa vị vững chắc, uy vọng trong quân lại cao, trừ phi chính Hudson từ chức không làm, nếu không không ai có thể đuổi hắn về nhà.

Ở một mức độ nào đó, sự tồn tại của Hudson chính là đang làm suy yếu vương quyền.

Nếu ở trong tay Alpha I, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Cho dù thuộc hạ có công lao to lớn đến đâu, lão ta cũng sẽ không cho phép những kẻ ảnh hưởng đến vương quyền tồn tại.

Muốn có được chức vị Nguyên soái Nhân tộc, đợi sau khi chết rồi nói tiếp, lão ta thích nhất chính là truy phong cho công thần.

Chỉ có công thần đã chết mới là công thần tốt.

Công thần còn sống, vừa là công thần, đồng thời cũng là tai họa ngầm.

"Lão tổ, chẳng lẽ ngài muốn loại bỏ. . ."

"Không được!"

"Lão tổ, việc này rất nguy hiểm. Cho dù có thể thành công thì cũng sẽ để lại hậu hoạn vô tận!"

"Nếu thất bại, vương quốc lập tức sẽ rơi vào nội chiến. Thế cục tốt đẹp hiện giờ sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt!"

Đại công tước Newfoundland hoảng hốt nói.

Đám người vương thất có mặt ở đây cũng lập tức biến sắc mặt. Đoạt quyền về đoạt quyền, là người được lợi, bọn họ cũng cần cân nhắc đến hậu quả.

Vương quốc Alpha có thể có được cục diện ngày hôm nay, ngoài nỗ lực chung của mọi người ra, thì vị Nguyên soái có khả năng chiến đấu là Hudson cũng có công lao rất lớn.

Muốn chơi qua cầu rút ván thì cũng phải cẩn thận thỏ chết hồ bi.

Một khi mở ra tiền lệ vô duyên vô cớ tàn sát công thần thì uy tín của vương thất sẽ sụp đổ.

Các chư hầu địa phương đều sẽ cảm thấy bất an, việc liên tỉnh bảo vệ lẫn nhau sẽ diễn ra trong nháy mắt, chỉ cần không cẩn thận, Vương quốc sẽ tan rã.

Lòng người rối loạn, đây tuyệt đối không phải là chuyện mà một vị quân vương khai quốc có thể cứu vãn được

"Yên tâm, ta lại không ngốc!"

"Người có thể khiến Cự Long và Đại Địa Chi Hùng tự động nhận chủ, bẩm sinh đã được vận mệnh chiếu cố, há có bị giết dễ dàng như vậy."

"Nếu thật sự phải vây giết hắn, không chừng bọn hắn còn có thể đột phá Thánh Vực cấp 2 trong khi chiến đấu!"

Alpha I tức giận nói.

Khác với những cường giả Thánh Vực bình thường, trong lòng vẫn có chút nghi ngờ về việc được vận mệnh chiếu cố, nhưng bản thân Đế đạo pháp tắc mà lão ta tu luyện vốn đã có dính líu đến vận mệnh pháp tắc.

Chương 1861: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình

Đối với những kẻ có vận may đặc biệt tốt, lão ta chưa bao giờ cho rằng đó là sự trùng hợp.

Lật lại hồ sơ lý lịch của Hudson rồi so với những anh hùng sử thi trong truyền thuyết, quả thực là không khác nhau chút nào.

Sự khác biệt chỉ giới hạn ở con đường trỗi dậy của Hudson, bàn đạp đều là dị tộc, không bị nội bộ Nhân tộc chặn giết.

Ngay cả khi xảy ra xung đột nhỏ, thì đó cũng là sự tranh đấu trong khuôn khổ quy tắc, thiếu đi sự phụ trợ của nhân vật phản diện.

Nếu như bây giờ lão ta xuất thủ, lại trùng hợp là thất bại, thì chẳng khác nào bù đắp khâu cuối cùng.

Chuyện ngu xuẩn như vậy, Alpha I chắc chắn sẽ không làm.

Tất nhiên, nguyên nhân cốt lõi nhất là: Muốn làm cũng không làm được!

Lần này chỉ có một số cường giả trở về Vương quốc Alpha, nhưng không có nghĩa là những người này đều sẽ nghe lệnh điều động của vị quân chủ khai quốc là lão ta.

Quan hệ của mọi người thiên về hợp tác nhiều hơn, chứ không phải là quân thần. Hơn ba trăm năm thời gian, đủ để làm nhạt mấy chục năm quan hệ quân thần trong quá khứ.

Ba vị Thánh Vực do vương thất tự bồi dưỡng có quan hệ thân thiết với Caesar IV hơn lão ta.

Tổ chức người vây giết Hudson, chủ lực chỉ có thể là chính bản thân Alpha I, những người khác chịu ra tay đã là nể mặt rồi, liều mạng là chuyện không thể nào.

Nếu không nể mặt, bí mật tố cáo lên Liên minh Nhân tộc cũng có thể xảy ra.

Chặn giết Nguyên soái do Liên minh Nhân tộc phong tặng chính là trọng tội.

Lén lút tiến hành thì không sao, nhưng một khi bị chọc ra ngoài, cho dù lão ta có thể thượng vị một lần nữa thì cũng sẽ bị Liên minh chế tài.

Nội dung có phần khó xử, nhưng mọi người đều cùng nhau thở dài một hơi.

May mà lão tổ tông nhà mình không phạm hồ đồ trong thời khắc quan trọng, nếu không bọn họ cũng không biết nên chọn như thế nào.

Trên thực tế, trong nội tâm của mọi người cũng vô cùng phức tạp. Một mặt họ muốn quay lại với trung tâm quyền lực, mặt khác thì lại không muốn phá vỡ hệ thống truyền thừa có trật tự của vương thất.

Một khi quy tắc bị phá vỡ, việc thay đổi vương vị trong tương lai sẽ không hòa hợp được như vậy.

Còn về vị trí vương vị mà Alpha I đã hứa, đám người đều ăn ý lựa chọn nhượng bộ.

Vấn đề không phải là muốn hay không, quan trọng là vị lão tổ tông trước mắt này vẫn còn gần hai trăm năm tuổi thọ.

Thiên hạ há có hai trăm năm vương tử?

Lỡ như vị lão tổ tông này lại đột phá, tuổi thọ cao nhất không phải là sáu trăm nữa, mà là một ngàn hai trăm năm.

Lúc đó dù có mượn trời xanh thêm 500 năm cũng không đủ, vì cần phải chờ đợi tám trăm năm.

Cháu trai của cháu trai của cháu trai. . . cũng không chắc có thể sống lâu hơn vị lão tổ tông này, làm loại vương tử này thì có ý nghĩa gì.

Có lẽ nhận thức được điều này, sau khi vẽ qua một lần, Alpha I cũng không dùng đến cái bánh về vị trí vương tử này nữa. . . .

Bữa tiệc ăn mừng được muôn người chú ý đã bắt đầu, Hudson cuối cùng đã nhìn thấy nội tình của vương quốc.

Tất cả các cường giả Thánh Vực của vương thất và các gia tộc lớn đều tụ tập tại đây.

Trong bữa tiệc đặc biệt này, thị nữ và người hầu không có tư cách xuất hiện. Người có địa vị thấp nhất ở hiện trường là người thừa kế trực tiếp của Bá tước thực quyền.

Bên ngoài họ là những nhân vật cao cao tại thượng, nhưng đến đây họ chỉ có thể làm công việc của người hầu.

Cơ hội này còn phải tranh giành mới có được.

Là chủ nhà, Caesar IV giống như một chú ong nhỏ chăm chỉ, liên tục di chuyển trong bữa tiệc, chào hỏi các cường giả.

Đáng tiếc là những người này tụ tập thành từng nhóm nhỏ, đối với sự nhiệt tình của Quốc vương bệ hạ, mọi người chỉ khách sáo vài câu cho qua.

Ngược lại, Alpha I liên tục giải đáp những thắc mắc về tu luyện cho mọi người, nên càng được hoan nghênh hơn.

"Bệ hạ, không cần quá lo lắng. Quy tắc đã tồn tại thì nhất định phải tuân theo."

"Nếu không tìm được kế sách phá cục, ngài có thể mời công chúa Madeleine tới hỗ trợ."

"Có lẽ công chúa không thể giúp ngài thành công, nhưng công chúa có thể khiến người khác không thành công!"

Hudson kín đáo nhắc nhở.

Hudson đã đích thân trải nghiệm sức sát thương của "Thiên nữ xui xẻo" rồi, người bình thường chắc chắn không thể chịu đựng được.

"Có được không?"

"Phải biết rằng vị kia cũng là một kẻ tàn nhẫn, một công chúa cách nhau không biết bao nhiêu thế hệ, vị kia sẽ không nương tay đâu!"

Caesar IV nói với vẻ khó xử.

Tình cảnh của bản thân đã rất khó khăn, y thực sự không muốn kéo cả em gái mình vào.

Công chúa không được mọi người quan tâm như vương tử, chỉ cần không tham gia tranh giành vương quyền, việc bảo toàn tính mạng là không khó.

"Yên tâm đi, trong cơ thể của công chúa Madeleine có một cỗ nguồn sức mạnh thần bí đang không ngừng thức tỉnh."

"Theo suy đoán của thần, chính vì ảnh hưởng của nguồn sức mạnh này nên tất cả đàn ông tiếp cận công chúa mới gặp xui xẻo."

"Nếu có người ra tay với công chúa, không chừng có thể kích thích nguồn sức mạnh này sớm hơn, ngài cũng có thể có thêm một trợ thủ Thánh Vực."

"Ngoài ra, hiệu trưởng Robert, Đại mục thủ Taryn cùng với vị Thánh Đồ kia, đều là những người mà ngài có thể tranh thủ được."

"Cộng thêm sự ủng hộ của đại các quý tộc địa phương và quân đội trong vương đô, thực ra ngài vẫn đang chiếm ưu thế!"

Hudson lên tiếng động viên.

Chỉ thiếu nói trực tiếp với Caesar IV rằng cứ thoải mái buông tay buông chân làm đi, đằng sau ngươi còn vô số người ủng hộ.

Hiệu quả rất rõ ràng, sau khi nhận được câu trả lời xác thực, tinh thần của Caesar IV đã tốt hơn rất nhiều.

Hoạn nạn thấy chân tình!

Nếu không đích thân trải qua, Caesar IV cũng không thể ngờ rằng người đầu tiên đứng ra ủng hộ mình lại là người mà y từng không ưa - Hudson.

Chương 1862: Dê Đầu Đàn

Ngược lại, những kẻ thân tín được ký thác kỳ vọng lại thể hiện vô cùng sợ sệt khi đối mặt với vị quân chủ khai quốc kia.

Tất nhiên, Hudson không đồng ý với cách đánh giá như vậy.

Không phải bách quan trên triều sợ, mà thật sự là vì họ không có lực lượng để phản kháng.

Alpha I không dám ra tay với Hudson, nhưng không có nghĩa là lão ta không dám ra tay với đám quý tộc trên triều đình. ...

Buổi tiệc kết thúc, Hudson khéo léo từ chối lời mời của Caesar IV.

Hắn có thể phất cờ hò reo, gia tăng thanh thế ở bên ngoài, nhưng nếu muốn hắn ở lại vương đô trực tiếp tham gia vào việc tranh giành quyền lực thì miễn bàn.

Quy tắc tranh đấu chính trị của vương quốc là do Alpha I đặt ra. Hudson không tin rằng mình có thể chiến thắng trong cuộc đấu tranh với người đã đặt ra quy tắc.

Cách đơn giản nhất để giành chiến thắng là: trực tiếp phủ nhận thân phận của Alpha I.

Chỉ cần Caesar IV đủ quả quyết, trực tiếp tuyên bố rằng vị quân chủ khai quốc này là giả mạo, rồi tổ chức cao thủ vây giết là được.

Là Quốc vương đương nhiệm, trong tay Caesar IV có thể điều động rất nhiều tài nguyên, khả năng thành công trong việc vây giết một Thánh Vực cấp 2 tại Vương Đô là rất cao.

Lý do mà Caesar IV không ra tay tàn nhẫn là vì vẫn còn ôm một tia hy vọng. Muốn dùng áp lực bên ngoài để Alpha I tự bỏ cuộc.

Nếu chỉ xét về tranh giành quyền lực đơn thuần, hành vi này không có gì là sai trái.

Đều là người nhà, nhận thức được đại thế đã mất, trực tiếp buông tay cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc là Alpha I cũng không còn lựa chọn nào khác!

Nếu lão ta muốn tiến thêm một bước thì bắt buộc phải leo lên vương vị.

Đâu thể nào có chuyện bỏ qua cho vương vị Alpha có sẵn mà chạy ra bên ngoài khởi nghiệp lại một lần nữa?

Không phải Hudson xem thường Alpha I, chủ yếu là do thời đại đã thay đổi. Thời khắc này, đại lục Aslante đã tiến vào thời đại cá lớn nuốt cá bé, muốn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng chỉ có trong mơ.

Trong số các cường giả Thánh Vực tham dự yến hội còn có một số người đến từ Bắc đại lục và Trung đại lục, vì đất nước bị diệt vong và muốn phục quốc, nên họ mới chạy đến vương quốc để nịnh hót.

Tuy nhiên điều này không có nhiều ý nghĩa thực tế, ngay cả khi Vương quốc Alpha sẵn sàng hỗ trợ họ phục quốc thì cũng không thể nào làm được.

Có lẽ chờ đợi cục diện đại lục thay đổi đột ngột sẽ có một tia hy vọng, nhưng đó cũng là sự kiện có xác suất nhỏ.

Chủ yếu là sau khi các nước diệt vong, dân chúng hoặc là cửa nát nhà tan, hoặc là lưu vong ở các nước khác.

Ngoại trừ một số ít người mang lòng yêu nước, phần lớn mọi người đã sớm từ bỏ ý định phục quốc, chỉ muốn sống những ngày bình yên.

Làm gì cũng cần phải có người!

Nếu không có người dân, phục quốc chỉ là một ý niệm xa vời.

Tất nhiên, đám cáo già kia chắc chắn biết những vấn đề này, nhưng nhân tính phức tạp như vậy đấy.

Trước khi đưa ra quyết định, họ thường sẽ cân nhắc nhiều khía cạnh.

Ví dụ như: Thể diện!

Ví dụ như: Lợi ích!

Tóm lại, họ đã giương cao ngọn cờ phục quốc, chỉ là chưa thực hiện hành động cụ thể. ...

Nửa đêm, các nhân vật chủ chốt của phe cải cách đồng loạt đến thăm phủ Nguyên soái.

"Nguyên soái, vào thời điểm quan trọng này, ngài nhất định phải ở lại để chủ trì đại cục!"

Tể tướng Hầu tước Delgado nói với vẻ mặt chân thành.

Chính trị luôn thay đổi không ngừng, trước đây mọi người lo lắng Hudson vào vương quốc tranh giành quyền lực sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của mình.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, làm thân tín của Quốc vương, bọn họ cần phải công khai đối đầu với vị lão tổ khai quốc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là một nhiệm vụ nguy hiểm. Thắng thì được Caesar IV trọng dụng, còn thua thì có thể sẽ mất mạng.

So với các cuộc tranh giành quyền lực trước đây, lần này rõ ràng là kịch liệt hơn nhiều.

Phe bảo thủ bị đàn áp trước đây giờ đã nương tựa Alpha I, phe cải cách thực sự không còn lựa chọn nào khác.

"Ngài Tể tướng quá khiêm nhường rồi!"

"Chỉ cần có các vị ở đây, cục diện Vương Đô sẽ không thể nào loạn được."

"Lão tổ dù sao cũng già rồi."

"Cường giả Thánh Vực nên có dáng vẻ của cường giả Thánh Vực, nhảy ra tranh giành quyền lực với hậu bối, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ!"

"Chỉ cần các vị giữ vững triều đình, không tự loạn trận cước, là sẽ không có vấn đề gì."

"Chúng ta đã rút quân khỏi Giáo hoàng quốc, sau khi quân đội tư nhân của các gia tộc trở về, Tổng đốc các tỉnh sẽ là trợ thủ đắc lực nhất của các vị."

"Vương quốc Alpha không cho phép bất kỳ ai dám soán quyền đoạt vị, dù là lão tổ khai quốc cũng không được!"

Hudson nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Chuyện soán quyền đoạt vị ngay cả hắn cũng chưa từng làm.

Nếu để cho người khác làm được, vậy còn được sao?

Nguyên nhân Hudson hiệu trung với Caesar IV là bởi vì y là người thừa kế hợp pháp của Vương quốc, phù hợp với thủ tục pháp lý.

Những người khác muốn đoạt vị thì miễn bàn.

Không chỉ hắn không cho phép, mà các lãnh chúa quý tộc địa phương cũng sẽ không đồng ý.

Lên ngôi bất hợp pháp thì đừng hòng nhận được sự ủng hộ của mọi người.

"Nguyên soái, không có ngài làm chỗ dựa, e rằng chúng tôi không thể chống đỡ được"

Bá tước Francois lắc đầu nói.

Danh tiếng của Alpha I quá vang dội, bọn họ được nghe từ nhỏ đến lớn. Chỉ cái tên này thôi đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

"Không phải ta không muốn ra sức, mấu chốt để phá vỡ cục diện hiện tại nằm ở chỗ bệ hạ."

"Trừ phi ngài ấy hạ quyết tâm, nếu không những người ngoài như chúng ta đều không tiện làm gì."

"Can thiệp quá nhiều, lỡ sau này bệ hạ thỏa hiệp, ngược lại sẽ biến thành lỗi của ta!"

Lời giải thích của Hudson khiến mọi người biến sắc.

Chương 1863: Thù Hận

Đây chính là vấn đề họ lo lắng. Biểu hiện của Caesar IV trong vấn đề này thực sự khó khiến người ta yên tâm.

Bản tính như vậy, không phải người ngoài có thể khuyên can được.

Tất nhiên, nếu Caesar IV thực sự quyết đoán, mọi người cũng chưa chắc đã muốn đi theo y lăn lộn. ...

Cuộc trò chuyện tan rã trong không vui, Hudson rời khỏi Vương đô ngay trong đêm, giống như đang chạy nạn vậy.

Thiếu đi nhân vật mạnh mẽ trấn áp, triều đình nhanh chóng náo nhiệt trở lại.

Trở về lãnh địa, Hudson lại chuyển hướng tầm mắt sang đại thảo nguyên.

Lúc này nước đã rút, các chủng tộc địa tâm bị trọng thương lại tiếp tục lên đường.

Gần 70% phương tiện di chuyển trong quá trình di cư đều đến từ Tuyết Nguyệt lĩnh; một nửa số lương thực mà đội ngũ sử dụng đều do Hudson bán ra.

Trước đây hai bên còn đánh nhau đến ngươi chết ta sống, chỉ mới chớp mắt, mọi người đã trở thành đối tác thương mại thân thiết.

Thế giới thực tế như vậy đấy!

Tộc Hắc Ám Tinh Linh cần sự hỗ trợ của Vương quốc Alpha để hoàn thành nửa đoạn sau của cuộc di cư.

Vương quốc Alpha cũng cần tộc Hắc Ám Tinh Linh phá vỡ sự yên tĩnh của đại thảo nguyên, tiến thêm một bước làm suy yếu Đế quốc Thú nhân.

Nếu như hai bên đánh đến lưỡng bại câu thương thì sẽ càng hoàn hảo hơn.

Xác suất xảy ra tình trạng này rất thấp, nhưng Hudson vẫn không nhịn được mà nếm thử.

Dù sao chi phí thử nghiệm cũng gần như bằng 0, thích làm gì thì làm.

Hơn nữa, loại hình độc quyền thương mại này vốn dĩ là bạo lợi. Nhờ giao dịch với các chủng tộc địa tâm, Hudson đã thu được lượng lớn khoáng thạch quý giá.

Một số nguyên liệu ma pháp chỉ có ở thế giới địa tâm, khó kiếm được ở thế giới mặt đất, cũng được tộc Hắc Ám Tinh Linh lấy ra giao dịch như nguyên liệu thông thường.

Chưa nói tới việc bị thiệt thòi hay có lợi, dù sao có một số vật liệu phổ biến trên mặt đất nhưng lại rất khó kiếm ở thế giới Địa tâm.

Nhân lúc các chủng tộc Địa tâm còn đang tranh giành không gian sinh tồn với các chủng tộc trên mặt đất, kênh giao thương giữa hai bên chưa được thông suốt hoàn toàn, Hudson đã lợi dụng chênh lệch thời gian để làm một tay buôn trung gian.

"Chiến tranh trên thảo nguyên đã tiến triển đến bước nào rồi?"

Hudson đặt danh sách vật tư xuống và hỏi.

Làm ăn chỉ là việc phụ, mục đích chính vẫn là khơi dậy chiến tranh trên đại thảo nguyên, làm suy yếu sức mạnh của các nước láng giềng.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Hudson đều cảm thấy không ổn, giống như mình đang là một ông trùm phản diện, chuyên môn âm thầm khơi dậy chiến tranh vậy.

"Gần đây, cuộc sống của Thú nhân không được tốt đẹp cho lắm. Ban đầu, chúng đã bận truy quét tộc Chó địa ngục nhiều đầu, kết quả lại bị tộc Hắc Ám Tinh Linh đánh úp quê quán."

"Trong lúc hoảng loạn, Thú nhân vội vàng chia quân chặn đánh, nhưng kết quả là đội tiên phong gặp thảm bại."

"Phải thừa nhận rằng Chó địa ngục nhiều đầu và Hắc Ám Tinh Linh đều là chủng tộc chiến đấu hạng nhất, sức chiến đấu vô cùng hung hãn."

"Nếu không phải do số lượng hạn chế, thì hai chủng tộc này sẽ là kình địch của Vương quốc!"

Hudson không quan tâm đến lời cảm thán của Jose.

Nếu hạn chế về số lượng dễ dàng bù đắp như vậy thì Nhân tộc cũng chẳng có gì đặc biệt.

Bất kỳ dị tộc nào cũng có thiên phú vượt trội hơn Nhân tộc.

"Tiếp tục giám thị, một khi phát hiện Thú nhân tiếp xúc với hai chủng tộc kia thì hãy lập tức tìm cách phá hoại!"...

Trong doanh trại của liên quân Thú nhân.

Hoàng Đình ngày trước đã bị san bằng, thay vào đó là hội nghị liên tịch các bộ tộc lớn.

Dù đã đổi tên, nhưng bản chất vẫn không hề thay đổi.

"Behemoth vương, tộc Behemoth các ngươi đang làm ăn cái gì?"

"Giao cho các ngươi nhiệm vụ giám sát Nhân tộc, nhưng tại sao lại để cho tộc Hắc Ám Tinh Linh đánh hậu phương của chúng ta?"

Tộc trưởng Dã Trư nhân là người đầu tiên lên tiếng chất vấn.

Đế quốc Thú Nhân có rất nhiều chủng tộc, phạm vi hoạt động của cho Địa ngục nhiều đầu là có hạn, nên khi vây quét cũng không thể nào huy động toàn bộ lực lượng.

Để hoàn thành kế hoạch tốt hơn, các chủng tộc cũng có phân công khác nhau, nhiệm vụ của tộc Behemoth là canh chừng Nhân tộc.

"Dã Trư vương, nhiệm vụ giám thị Nhân tộc, bọn ta đã hoàn thành rất tốt!"

"Cho đến nay, chưa phát hiện ra dấu hiệu nào cho thấy Nhân tộc muốn can thiệp vào chiến tranh đại thảo nguyên."

"Còn về tộc Hắc Ám Tinh Linh, bọn chúng đâu phải là Nhân tộc."

"Hơn nữa, trước đây bọn chúng còn đánh nhau chết sống với Nhân tộc, ai mà biết bọn chúng lại quay giáo nhanh như vậy!"

"Theo tin tức tình báo, Ma Vương Hudson còn xây dựng một con đập trên hồ Tuyết Nguyệt, nước lũ đã khiến cho vài trăm vạn sinh vật Địa tâm mất mạng."

"Bị thiệt hại nặng như vậy, bình thường thì song phương hiện đã như thủy hỏa bất dung, không chết không thôi mới phải."

"Nhưng chỉ mới chớp mắt một cái, tộc Hắc Ám Tinh Linh đã hòa giải với Nhân tộc, còn quay sang xâm lược chúng ta, rõ ràng là không bình thường."

Behemoth vương đáp trả với vẻ mặt âm trầm.

Muốn đổ lỗi cho họ chuyện bất hợp lý như vậy là không thể nào.

Trước đó, Đế quốc Thú Nhân còn tổ chức một cuộc hội nghị về việc xử lý các sinh vật Địa tâm ở Vùng đất nguyền rủa.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, các chủng tộc đã phân tích và đưa ra kết luận: các sinh vật Địa tâm ở Vùng đất nguyền rủa sẽ gây ra rắc rối lớn cho Vương quốc Alpha!

Nhưng thực tế lại rất phũ phàng, rắc rối vốn dĩ thuộc về Vương quốc Alpha nay lại bị đổ lên đầu họ.

"Behemoth đừng cãi chày cãi cối, dù có nói gì đi nữa thì đây cũng là trách nhiệm của các ngươi."

"Đã phụ trách giám thị Nhân tộc, vậy mà chuyện Nhân tộc và Hắc Ám Tinh Linh cấu kết với nhau, các ngươi lại không hề hay biết gì?"

"Chỉ cần các ngươi cẩn thận hơn một chút, phát hiện ra vấn đề từ trước, thì chúng ta đã không bị động như vậy rồi!"

Tộc trưởng Dã Trư nhân khinh thường nói.

Chương 1864: Va Chạm

Mâu thuẫn giữa hai chủng tộc hoàn toàn là do lịch sử để lại.

Trước đây khi tộc Behemoth nắm quyền, tộc Dã Trư phải sống trong cảnh bi thảm, các công việc bẩn thỉu mệt nhọc đều bị đẩy hết cho họ, chỗ tốt thì lại chẳng được chút xíu nào.

Kẻ yếu không có quyền nói chuyện, thực lực không đủ thì chỉ có thể nhịn.

Cứ nín nhịn như vậy vô số năm, vất vả lắm mới nhịn được đến hiện giờ, tộc Behemoth suy tàn, tộc Dã Trư nhân mới có cơ hội xoay mình.

Dưới sự thúc đẩy của lòng căm thù, Dã Trư Vương Thiên ngày nào cũng tìm cách bắt bẻ Behemoth vương.

Mâu thuẫn tương tự không chỉ xảy ra ở một hay hai nhà. Hầu như dưới quyền của mỗi Hoàng tộc suy tàn đều có một nhóm chủng tộc đang nhìn chằm chằm.

Nhưng nếu so sánh mà nói, tộc Behemoth suy tàn nghiêm trọng hơn, nên bị nhắm đến nhiều hơn. ...

"Được rồi, tạm gác lại chủ đề này, chúng ta sẽ từ từ thảo luận sau."

"Hôm nay mời mọi người đến đây chủ yếu là vì chúng ta đã gặp phải rắc rối mới!"

"Ngoài tộc Chó địa ngục nhiều đầu và Hắc Ám Tinh Linh ra, một chủng tộc hắc ám mới đã xuất hiện trong Đế quốc."

"Theo tình hình trinh sát, vị trí lối vào Địa tâm mới đại khái nằm ở khu vực đồi núi."

"Vị trí cụ thể cần được xác minh thêm, nhưng việc số lượng lối vào Địa tâm ngày càng tăng đã trở thành sự thật."

"Theo lời của tộc Tinh Linh tộc, có tổng cộng bảy lối vào Địa tâm trong Đế quốc, bao gồm cả Vùng đất bị nguyền rủa."

"Nếu tất cả các phong ấn bị phá vỡ, Đế quốc sẽ phải chịu áp lực rất lớn!"

Lời nói của Ưng Nhân hoàng đã thu hút ánh mắt của tất cả Thú nhân.

Khác với các quốc gia khác, Đế quốc Thú Nhân có thể nói là nơi kiểm soát địa phương yếu nhất.

Là dân du mục, họ dành phần lớn thời gian trong năm để di cư. Việc kiểm soát địa phương hoàn toàn chỉ là trên danh nghĩa.

Ngay cả khi chính phủ đế chế ra lệnh bắt buộc các bộ lạc kiểm tra kỹ lưỡng khu vực của mình xem có phong ấn Địa tâm hay không, thì khi thực hiện vẫn sẽ xuất hiện nhiều vấn đề.

Vấn đề lớn nhất chính là: nơi ở năm nay và năm sau chỉ có thể nói là đại khái ăn khớp.

Tuyến đường di cư thực tế luôn thay đổi. Lệch vài tám chục một trăm dặm là chuyện bình thường.

Do đó, có rất nhiều khu vực đã bị bỏ sót trong quá trình thanh tra.

Trong tình huống dân số của các chủng tộc giảm mạnh, việc tranh giành tài nguyên không còn gay gắt như những năm trước. Hiện có rất ít bộ lạc tới sinh sống ở vùng đất cằn cỗi nhất là đồi núi.

Chủng tộc Địa tâm mới xuất hiện chính là từ khu vực trống không xuất hiện.

"Ưng Hoàng, về chuyện phong ấn Địa tâm, e rằng chúng ta không có thời gian để kiểm tra từng cái một."

"Ngay cả khi thời gian cho phép, chúng ta cũng không có nhiều tế tự như vậy."

"Theo ta thấy, tạm thời đừng quan tâm đến những phong ấn chưa vỡ này, hãy tập trung lực lượng để tiêu diệt các chủng tộc Địa tâm đã xuất hiện trước."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là bắt chước Nhân tộc, dụ những phần tử nguy hiểm này vào khu vực kiểm soát của kẻ thù!"

Thủ lĩnh tộc Ngưu đầu nhân nói với vẻ mệt mỏi.

Nhờ có lợi thế về quân số, trong cuộc chiến đàn áp các chủng tộc Địa tâm, nhìn chung thì Đế quốc Thú Nhân vẫn chiếm ưu thế.

Tiếc rằng chiến tranh kéo dài quá lâu, mười mấy năm gần đây hầu như không ngừng nghỉ.

Thỉnh thoảng ngừng chiến để nghỉ ngơi thì cũng chỉ có cơ thể được nghỉ ngơi hồi phục; sự mệt mỏi về tinh thần không thể phục hồi trong thời gian ngắn.

"Đề nghị không sai, nhưng tiếc là tính khả thi không cao!"

"Chó địa ngục nhiều đầu rất khó giao tiếp, chúng chiếm giữ khu vực gần lối vào Địa tâm, hoàn toàn không có ý định đi xa."

"Tình hình của các chủng tộc Địa tâm mới xuất hiện cũng không khác mấy."

"Nhân tộc có thể thuyết phục tộc Hắc Ám Tinh Linh di chuyển về phía đông, có lẽ là vì đã đánh cho chúng phải sợ trên chiến trường."

"Mức độ của việc này rất khó nắm bắt, không phải danh tướng đương đại nào cũng có thể làm được."

Ưng Nhân Hoàng lắc đầu nói.

Vừa phải đánh cho kẻ địch sợ hãi, vừa không được đánh cho kẻ địch tàn phế, loại kỹ thuật thao tác vi mô này hoàn toàn không phù hợp với Thú nhân.

Muốn mượn dao giết người thì điều kiện tiên quyết là phải có dao đã. Rõ ràng là các chủng tộc Địa tâm cũng không ngốc, chúng biết tầm quan trọng của lối vào.

Hắc Ám Tinh Linh chịu di chuyển là do thượng nguồn có một cái hồ Tuyết Nguyệt, tùy thời đều có khả năng đứng trước mối đe dọa đại hồng thủy. ...

"Giết!"

Tiếng la giết vang lên, một cuộc va chạm đẫm máu và man rợ đang diễn ra trên đại thảo nguyên. Vô số cánh tay, cánh chân đứt lìa nằm la liệt trên đất, máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Trong cuộc va chạm man rợ này, tộc Hắc Ám Tinh Linh và Kỵ binh Behemoth chiến đấu ngang tài ngang sức.

Nếu không tận mắt chứng kiến, rất khó tin rằng những Tinh Linh gầy yếu này lại có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ đến vậy.

"Rút!"

Nhận ra tình hình không ổn, tướng lĩnh Behemoth lập tức ra lệnh rút lui.

Cùng với sự suy giảm về thực lực, đội kỵ binh Behemoth từng càn quét đại lục đã trở thành lịch sử.

Kỵ binh Behemoth hiện giờ vẫn là tinh nhuệ, nhưng giới cao tầng trong tộc đã không cho phép bọn họ liều mạng chiến đấu.

Chiến công, vinh quang đều là hư ảo, đối với tộc Behemoth mà nói, bảo toàn lực lượng mới là điều quan trọng nhất.

Không chỉ Behemoth, một số Hoàng tộc lâu đời hiện nay đều đã học cách bảo toàn lực lượng.

Đám đại lão đều như vậy, các chủng tộc bên dưới lại càng không cần phải nói.

Đế quốc Thú Nhân có không ít chủng tộc có tiềm năng, những chủng tộc có thể thừa cơ lẫn vào tầng lớp quyết sách đều là những chủng tộc "sống dai" nhất.

Một chủng tộc bảo toàn lực lượng không sao, nhưng khi tất cả các chủng tộc lớn đều bắt đầu bảo toàn lực lượng, phong cách sẽ trở nên khác biệt.

Chương 1865: Va Chạm (2)

Đế quốc Thú Nhân từng tung hoành tứ phương, chinh chiến nam bắc đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó là một liên minh với các phe phái riêng.

"Dừng truy kích!"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh ra lệnh cho thuộc hạ dừng hành động.

Đây là kinh nghiệm tranh đấu của thế giới Địa Tâm, các cuộc chiến tranh giữa các chủng tộc lớn chỉ nên đến điểm là dừng.

Nếu như động một chút liền đánh đến ngươi chết ta sống, vậy thì thế giới Địa Tâm đã sớm không ai nữa rồi, nào có cuộc xâm lược quy mô của chủng tộc Địa tâm ngày hôm nay.

"Nữ vương, không phải ngài đã nói là muốn lập uy sao?"

"Thực lực của lũ Thú nhân này không yếu, lấy đâu của chúng vừa hay có thể chấn nhiếp Đế quốc Thú Nhân, tại sao lại thả cho chúng rời đi!"

Nghe được lời nói của tên trưởng lão đứng phía sau, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh âm thầm lắc đầu.

"Thất trưởng lão, tình hình hiện giờ đã khác rồi!"

"Theo thông tin thu thập được, Nhân tộc không giống như những bá chủ đại lục trước đây, lòng tham của họ quá mạnh."

"Lịch sử đại lục vài nghìn năm qua chính là một lịch sử bành trướng của Nhân tộc."

"Đặc biệt là Vương quốc Alpha lân cận chúng ta, trong mười năm qua, diện tích lãnh thổ đã tăng gấp đôi, phần lớn lãnh thổ đều là cướp từ tay Đế quốc Thú Nhân."

"Theo như tốc độ bành trướng này, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ phải đối đầu với chúng."

"Hiện giờ lũ Thú nhân này là kẻ địch, nhưng tương lai bọn hắn có khả năng sẽ trở thành đồng minh chống lại cuộc xâm lược của Nhân tộc!"

"Còn về việc lập uy, Chó địa ngục nhiều đầu đã làm thay cho chúng ta rồi."

"Chắc là bây giờ giới cao tầng Thú nhân cũng đã biết về sự phân bố lực lượng của thế giới Địa Tâm, một chủng tộc chưa khai hóa đã có thể khiến cho bọn hắn sứt đầu mẻ trán, huống chi là một cường quốc như chúng ta!"

Trong chính trị không có địch bạn vĩnh hằng!

Trước mắt thì Hắc Ám Tinh Linh muốn cướp không gian sinh tồn từ trong tay Thú nhân, nên họ cần Nhân tộc ủng hộ.

Nhưng trong tương lai, mối quan hệ giữa họ và Vương quốc Alpha là lợi dụng lẫn nhau. Nhưng nhìn xa hơn, hai bên chỉ có thể coi là đồng minh giả, sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt với nhau.

Cuộc giao tranh trước đây khiến Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh nhận thức được sự chênh lệch sức mạnh giữa hai bên.

Chỉ một mình Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của Vương quốc Alpha trong tương lai. Để sinh tồn tốt hơn, họ cần có đồng minh.

Chuyện Thú nhân có thể trở thành đồng minh hay không vẫn còn là một ẩn số, nhưng Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh tin rằng:

dưới áp lực của Nhân tộc, sớm muộn gì giới cao tầng Thú nhân cũng sẽ nhận ra lợi ích của việc hợp tác. ...

Rừng rậm Tinh Linh.

"Hắc Ám Tinh Linh tái hiện trên đại lục, mọi chuyện càng ngày càng khó giải quyết!"

Các chủng tộc Địa tâm liên tục xuất hiện, mặc dù địa bàn của mình không xảy ra vấn đề, nhưng ba vị Nữ vương tộc Tinh Linh vẫn cảm nhận được hàn ý.

Tham khảo kinh nghiệm của những lần "Vạn năm chi kiếp " trước đây, mặc dù người bị ảnh hưởng lớn nhất là bá chủ đại lục, nhưng các chủng tộc khác trên đại lục cũng không thể tránh khỏi.

Các quốc gia Nhân tộc tiếp giáp với nhau đều ăn ý đẩy các chủng tộc Địa tâm về phía biên giới, rõ ràng là muốn đẩy hết rắc rối sang cho tộc Tinh Linh.

Nhưng vì uy danh của tộc Tinh Linh quá thịnh, dù đã qua vài vạn năm, nhưng các chủng tộc Địa tâm vẫn vô cùng kiêng kỵ kẻ thù không đội trời chung này, nên không được như ý các quốc gia.

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ kết thúc ở đây, tộc Tinh Linh tiếp tục chỉ lo thân mình, nhưng hiện giờ lại xuất hiện thêm một lượng lớn Hắc Ám Tinh Linh cần xử lý.

"Dị đoan" cũng có phân chia cấp bậc, và không còn nghi ngờ gì nữa, Hắc Ám Tinh Linh chính là dị đoan lớn nhất của tộc Tinh Linh.

Thời đại đang phát triển, tư tưởng của tộc Tinh Linh cũng đang tiến bộ.

Chỉ là tương xung lý niệm, ba vị Nữ vương Tinh Linh vẫn có thể dung thứ. Vài năm trước, họ còn thả một nhóm Tinh Linh có tư tưởng cấp tiến ra ngoài, cho phép họ xây dựng quê hương theo lý tưởng của mình.

Mặc dù đa số những người này đều thất bại, nhưng đây cũng là một bước tiến bộ.

Nhưng vấn đề là Hắc Ám Tinh Linh không làm chuyện người nên làm, theo ghi chép trong tài liệu cổ, sở thích lớn nhất của Hắc Ám Tinh Linh chính là kéo Tinh Linh xuống nước.

Vài vạn năm trôi qua, lũ này không những không thay đổi mà còn trở nên cực đoan hơn.

Nghĩ đến đống chuyện mà Hắc Ám Tinh Linh đã làm, ba vị Nữ vương Tinh Linh liền không thể dung thứ.

"Đại tỷ, hay là chúng ta ra mặt mượn tay của Thú nhân để diệt trừ lũ Hắc Ám Tinh Linh này đi!"

Nữ vương Ám Dạ Tinh Linh nói với vẻ đằng đằng sát khí.

Người chịu ảnh hưởng lớn nhất với sự xuất hiện của Hắc Ám Tinh Linh chính là Ám Dạ Tinh Linh.

Mặc dù tên của cả hai đều có chữ "Ám", nhưng thói quen hành vi của hai bên lại hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể nói là trái ngược hoàn toàn.

Tên gọi của Ám Dạ Tinh Linh chủ yếu bắt nguồn từ thiên phú tu luyện của họ. Chỉ khi tu luyện dưới đêm trăng, thực lực mới có thể tăng trưởng với tốc độ nhanh nhất.

Ngoài cái đó ra, họ không khác gì những Tinh Linh bình thường, thói quen hành vi, văn hóa chủng tộc đều giống nhau.

Hắc Ám Tinh Linh thì khác, trong mắt Tinh Linh, những kẻ truy cầu nhục dục này chính là lũ người sa đọa chìm đắm trong dục vọng.

"Không cần thiết!"

"Bọn chúng cách chúng ta quá xa, ở giữa còn có hai quốc gia Nhân tộc, trong một thời gian dài cũng sẽ không gây ra mối đe dọa nào cho chúng ta."

"Thay vì tốn sức tiêu diệt chúng, chi bằng lợi dụng phế vật, mượn tay của chúng để kiềm chế Vương quốc Alpha."

"Triều tịch nguyên tố đã kết thúc, cường giả các tộc đều lần lượt trở về."

"Tên cuồng chiến tranh Alpha I kia hẳn là cũng đã trở về."

Chương 1866: Xuất Chinh

"Hiện giờ đã khác xa lúc trước, với nội tình của Vương quốc Alpha, cộng thêm một tên cuồng chiến tranh, sức tàn phá gây ra tuyệt đối sẽ không nhỏ."

"Hơn nữa, bọn hắn còn có danh tướng đương đại như Hudson, nếu không có sự hỗ trợ bên ngoài, khả năng cao là Đế quốc Thú Nhân sẽ không phải là đối thủ của bọn hắn."

"Một khi Thú nhân ngã xuống, cục diện đại lục sẽ triệt để mất kiểm soát!"

Thanh tẩy dị đoan rất quan trọng, nhưng an ninh chủng tộc còn quan trọng hơn.

Nếu Hắc Ám Tinh Linh xuất hiện ở trước cửa nhà, để tộc nhân không bị ảnh hưởng, chắc chắn sẽ phải tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng đám Tinh Linh buồn nôn này đang ở xa vạn dặm, không cần phải vội vàng như vậy. .

Ở trước mặt lợi ích chủng tộc, Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm có thể khống chế rất tốt cảm xúc của mình, không để cảm xúc chi phối.

"Đạo lý là không sai, nhưng cứ để Hắc Ám Tinh Linh tùy ý làm càn như vậy, e là thanh danh của tộc Tinh Linh tộc ta..."

Nhắc đến danh tiếng, ba vị Nữ vương Tinh Linh đều cười khổ.

Hắc Ám Tinh Linh tội lỗi chồng chất!

Lúc này mới vừa trở về đã gây ra một kiện đại sự.

Đám Hắc Ám Tinh Linh đến cảng Tân Nguyệt rồi ngang nhiên mở kỹ viện.

Chỉ là so với kỹ viện thông thường, đẳng cấp của họ cao hơn rất nhiều, tiêu chuẩn thu phí cũng là số một trên đại lục.

Với dung mạo và thân hình giống như Tinh Linh, cùng với kỹ nghệ cao siêu mà tộc Hắc Ám Tinh Linh đã nghiên cứu trong vô số năm, vừa khai trương đã thu hút vô số khách hàng đến nườm nượp.

Không chỉ những thiếu gia ăn chơi trác táng của Vương quốc Alpha không thể cưỡng lại cám dỗ, mà rất nhiều quý tộc nam nữ ở Nam đại lục nghe được danh tiếng cũng đang trên đường chạy tới.

Theo đà phát triển này, việc tộc Hắc Ám Tinh Linh lấp đầy thương mại nhập siêu trong tương lai chỉ là vấn đề thời gian.

Một cuộc giao dịch theo như nhu cầu giữa Nhân tộc và Hắc Ám Tinh Linh đã trực tiếp khiến cho tộc Tinh Linh mất hết mặt mũi.

"Đưa ra kháng nghị với Vương quốc Alpha đi!"

"Đế quốc Thú Nhân còn chưa bị hủy diệt, hiện giờ bọn hắn không dám trở mặt với chúng ta."

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm cắn răng nghiến lợi nói.

Kháng nghị ngoại giao chỉ có thể giải quyết vấn đề tạm thời, còn nhiều vấn đề hơn đang chờ phía sau.

Hắc Ám Tinh Linh hoàn toàn không coi danh tiếng là chuyện to tát gì, cho dù ngăn cản một lần thì vẫn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...

Thậm chí càng ngăn cản, đám Hắc Ám Tinh Linh này lại càng làm càn hơn.

Chơi bời là bản chất của bọn họ.

Các lão tổ tông phí hết tâm huyết cũng không thể kéo Hắc Ám Tinh Linh trở về quỹ đạo, không thể hy vọng những kẻ lạc đường này biết quay đầu là chuyện không thực tế. ...

Thương Lan thành.

Trước sự chứng kiến của các vương công quý tộc, Alpha I đã hoàn thành việc tuyên thệ trong đại hội xuất quân, và mang theo đại quân hùng hậu ra khỏi thành.

Quân sự là sự tiếp nối của đấu tranh chính trị, lần này cũng không ngoại lệ.

Caesar IV tuy có nhiều điểm đen, nhưng công lao cũng rõ ràng như ban ngày.

Chỉ cần nhìn vào bản đồ là biết, sự bành trướng mạnh mẽ của Vương quốc Alpha hầu như đều được hoàn thành trong thời gian y trị vì.

Ngoài việc cải cách có phần gây thù chuốc oán ra, trong thời gian tại vị, Caesar IV thực sự không phạm phải sai lầm gì lớn.

Alpha I tuy có uy vọng cao, nhưng gặp phải một hậu bối có chiến tích cao như vậy, lão ta cũng không thể che giấu lương tâm nói Caesar IV là hôn quân được.

Kể từ sau khi Hudson khởi đầu, các quan lại triều đình và quý tộc địa phương cũng lần lượt bày tỏ lập trường, những biến động này khiến Alpha I ý thức được việc đoạt quyền một cách vội vàng là không thể nào.

Ít nhất là trước khi bồi dưỡng được nhóm thân tín có thể nắm giữ triều đình, bất kỳ hành động soán quyền đoạt vị nào cũng đều sẽ thất bại.

Nếu không có người ủng hộ, cho dù có giết chết Caesar IV thì lão ta cũng không thể lên nắm quyền.

Đương nhiên, loại hạ sách như thí quân loại này trước giờ không nằm trong phạm vi cân nhắc của Alpha I.

Năm xưa, một phần nguyên nhân rất lớn khiến cho Đế quốc Quang Minh sụp đổ là do nội bộ đấu tranh leo thang, dẫn đến dòng chính hoàng thất bị tuyệt tự.

Lực lượng hướng tâm của Vương quốc Alpha mạnh hơn nhiều so với Đế quốc Quang Minh năm xưa, nhưng hai bên có một điểm chung—— đều là quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần.

Cốt lõi của loại quốc gia này chính là pháp thống, một khi phá vỡ quy tắc này, lúc nào cũng có thể giương cao ngọn cờ "phản bội".

Sau khi tìm hiểu kỹ về sức mạnh quân sự của các đại quý tộc, Alpha I đã mắng Caesar IV suốt hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng Caesar I đã phải bất lực chấp nhận sự thật rằng: các quý tộc đã lớn mạnh, đồng thời cũng hiểu được lý do thực sự khiến Hudson không nể mặt lão ta.

Quyền lực thực tế của một vị Quốc vương già đã rời đi nhiều thực sự không bằng một vị Nguyên soái nắm giữ quân đội toàn quốc.

May mắn là lão ta giữ được bình tĩnh, không trở mặt động thủ ngay tại chỗ, nếu không thì có lẽ vị quân chủ khai quốc này đã bị quân đội nhà mình vây giết rồi.

Alpha I cũng là người đánh thiên hạ trên lưng ngựa, lão ta hiểu rõ tầm quan trọng của quân đội.

Nhận thức được việc các quý tộc địa phương lớn mạnh, quyền lực quân sự của vương thất đang sa sút, lão ta liền lập tức chuyển hướng đấu tranh.

Đầu tiên là bày tỏ thiện chí với Caesar IV, tỏ vẻ mình không có ý định thượng vị, sau đó lại chỉ ra những vấn đề mà vương thất đang phải đối mặt.

Dựa vào những lời ngon ngọt và lừa gạt, lão ta đã thành công lừa được Caesar IV, giành được cơ hội mang quân chinh phạt các chủng tộc Địa tâm.

Điều đáng tiếc duy nhất là hành động quân sự lần này thuộc về chuyện riêng của vương thất, không thể điều động quân đội thường trực của vương quốc, những binh sĩ tham gia hành động này đều là quân đội tư nhân của vương thất.

Chương 1867: Ra Mắt

Đều là họa do lợi ích gây ra!

Ban đầu Caesar IV không muốn để Alpha I xuất chinh, vấn đề các chủng tộc Địa tâm đều đã thương lượng ổn thỏa với các đại quý tộc trong nước rồi, chỉ còn chờ thực hiện lợi ích nữa thôi.

Alpha I đột nhiên nhảy ra quấy rối, các nhóm lợi ích trong vương thất cảm thấy không cam lòng.

Nếu đã có thể ăn một mình, vậy thì tại sao phải chia cho người ngoài một phần chứ?

Hơn nữa, lòng tham của các đại quý tộc trong nước cũng không nhỏ, nếu thực sự thỏa hiệp với họ, thu nhập của vương thất sẽ bị giảm đi ít nhất là sáu thành.

Không chịu nổi áp lực từ nội bộ vương thất, Caesar IV chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Tận mắt đưa tiễn lão tổ nhà mình mang binh xuất chinh, nội tâm của y cũng rất phức tạp.

Vừa muốn mượn tay của lão tổ tông để dẹp yên chủng tộc Địa tâm, khôi phục thái bình cho lãnh địa của vương thất; Nhưng lại lo lắng sau khi đại thắng, uy danh của Alpha I sẽ tăng cao, một lần nữa sinh ra những tâm tư không nên có.

"Vương huynh không cần lo lắng!"

"Lão tổ tông chinh chiến sa trường vô số năm, kinh nghiệm cầm quân phong phú, chiến công hiển hách, cả đại lục này không có mấy người sánh bằng."

"Chỉ là một đám chủng tộc Địa tâm mà thôi, căn bản là không đáng kể."

"Nếu trước đây quân chủ lực của vương thất không bị kiềm chế tại Giáo Hoàng quốc, chúng ta đã sớm giải quyết được mớ phiền phức này rồi, căn bản không cần kéo dài đến bây giờ!"

Lời an ủi của công chúa Madeleine khiến cho Caesar IV tức giận đến mức nói không ra lời.

Sự sống chết của các chủng tộc Địa tâm thì có gì đáng để y bận tâm chứ, y chỉ đang lo về vị lão tổ tông của mình thôi!

Chỉ có người từng làm Quốc vương mới hiểu được quyền lực có sức hấp dẫn như thế nào, một khi dã tâm đã sinh ra, thì không thể thu hồi lại.

Cho dù là Alpha I từng công khai tỏ ý sẽ không mưu cầu thượng vị, nhưng trong lòng Caesar IV vẫn không yên tâm.

Chỉ là vì thân phận, Alpha I đã công khai công khai tỏ thái độ, Caesar IV cũng không thể không cho một câu trả lời.

"Vương muội, vấn đề cá nhân của muội, tiến triển đến đâu rồi?"

Caesar IV nói sang chuyện khác.

Đại sát khí thì nhất định phải lợi dụng, sau khi nhận được lời nhắc nhở của Hudson, y đột nhiên ý thức được giá trị đặc biệt của em gái mình.

"Đừng nói nữa, đám thanh niên tài tuấn mà huynh sắp xếp, bây giờ người chết thì đã chết, kẻ tàn phế thì cũng đã tàn phế, không một ai có ích cả!"

"Bây giờ danh tiếng của muội càng tệ hơn, ngoài Nguyên soái

Hudson, không có người đàn ông nào đến gần muội mà có thể toàn thân trở ra."

Công chúa Madeleine tức giận nói.

Những biến cố này, Caesar IV đương nhiên là biết rõ.

Sắp xếp những người này đi xem mắt với em gái mình, Caesar IV vốn không có hảo tâm gì, ai bảo thế lực đứng sau những kẻ này chọn sai đội chứ?

Ai ủng hộ Alpha I, Caesar IV liền an bài người thừa kế dòng chính của kẻ đó đi ra mắt với công chúa Madeleine.

Vụ thảm án lớn nhất trong giới mai mối Vương quốc Alpha đã được ấp ủ thành công dưới sự sắp xếp của Caesar IV.

Tất cả đều chết vì ngoài ý muốn, trên mặt không liên quan gì đến vương thất, mọi người đều phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Không phải là không có người nghĩ đến việc trả thù, chỉ là những kẻ xui xẻo lén lút ra tay với Công chúa Madeleine lại có kết cục thảm hơn.

Vào khoảnh khắc ra tay, liên tục xảy ra đủ loại ngoài ý muốn kỳ lạ.

Ví dụ như: hai nhóm muốn trả thù gặp nhau, sau đó liền diễn ra một bộ phim đẫm máu.

Lại ví dụ như: một cường giả cấp 8 muốn dạy cho Công chúa Madeleine một bài học, kết quả trời đất xui khiến thế nào lại đánh lén phải một vị cường giả Thánh Vực của Vương quốc. ...

Một hai lần là tai nạn, nhưng tai nạn xảy ra nhiều, khiến Công chúa Madeleine trở thành nhân vật không ai dám trêu chọc trong vương đô.

Dù sao, trong một năm qua, những thanh niên tài tuấn từng có quan hệ thân mật với cô, chỉ có Hudson là vẫn tung tăng bên ngoài.

Ngay cả bản thân Caesar IV, khi đối mặt với em gái mình, cũng phải giữ đủ khoảng cách an toàn.

"Madeleine, đừng nghe những lời đàm tiếu nhảm nhí đó, họ chỉ đang ghen tị mà thôi!"

"Phàm phu tục tử không xứng với muội, nên mới có thể xảy ra bất trắc, người ưu tú thực sự sẽ không bị ảnh hưởng!"

"Muội phải tin tưởng bản thân, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được..."

Nói những lời trái với lương tâm, Caesar IV cũng dấy lên một loại cảm giác tội lỗi.

Nhưng em gái mình thực sự hữu ích nha!

Chỉ cần sắp xếp một chút, là có thể khiến đối thủ đại loạn trong lòng.

Đối với bất kỳ gia tộc nào, người thừa kế đều vô cùng quan trọng. Nhìn thì chỉ chơi chết một số người thừa kế, nhưng thực ra là đang đoạn tuyệt tương lai của những thế lực này.

Người nào người nấy đều bận rộn xử lý rắc rối nội bộ, căn bản không có thời gian giúp Alpha I gây chuyện với y.

Nếu không phải vì thân phận của Alpha I đặc biệt, lại sớm không gần nữ sắc, thì y thực sự muốn cho lão ta một đòn hung ác.

"Nhưng Nguyên soái Hudson đã kết hôn từ lâu rồi, muội căn bản không có cơ hội!"

Nghe được câu trả lời của công chúa Madeleine, Caesar IV bị tức đến suýt ngất đi.

Trước đây, ông ta thực sự đã nghĩ đến việc chơi chết Hudson, nhưng hiện tại thì khác.

Quyền thần thì quyền thần, nhưng người ta cũng thuộc phe bảo vương kiên định!

Nếu không có Hudson dẫn đầu đối chọi với Alpha I, thì tình cảnh của y sẽ tồi tệ hơn bây giờ vô số lần.

Alpha I kiếm danh vọng trong quân đội, Caesar IV có thể nhịn, đó là vì trong vương quốc còn có một vị thống soái không thể vượt qua.

"Nguyên soái Hudson thì thôi, muội là công chúa có hàm dưỡng, không thể yêu một người đã có gia đình."

"Lần này lão ta mang binh xuất chinh, chắc là có thể bồi dưỡng được vài vị nhân tài kiệt xuất, đến lúc đó ta sẽ an bài cho muội!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Chương 1868: Kháng Nghị

Muốn bồi dưỡng thân tín trong quân đội, nằm mơ đi thôi!

Caesar IV đã hạ quyết tâm rồi, y muốn truyền đạt một tín hiệu với bên ngoài: Ai tới gần Alpha I thì người đó xui xẻo!

Không có người ủng hộ, một vị lão Quốc vương dù có danh vọng cao đến đâu cũng không thể làm được gì. ...

Cuộc chiến tranh giành vương quyền giữa hai vị Quốc vương tạm thời có một kết thúc, cục diện căng thẳng của vương quốc cũng lập tức hòa hoãn hơn.

Cách xử lý ứng phó của Alpha I vô cùng tinh vi, một loạt màn trình diễn đã thành công khiến cho lão ta được gán mác "có yêu cầu nghiêm khắc với hậu bối".

Nhận được sự công nhận của nhiều quý tộc.

Đáng tiếc là Caesar IV cũng không kém, sau khi lên nắm quyền lại gặp được thời cơ, chiến tích khai cương khoách thổ nhiều vô kể, khiến cho việc "hận sắt không thành thép" của lão ta trở nên có chút xoi mói.

Đến mức mà trong mắt của một số quý tộc, Alpha I không đủ độ lượng, ngay cả thành tích của hậu bối mà cũng ghen tị.

Chuyện về "Đế đạo pháp tắc" chẳng qua chỉ là suy đoán của cá nhân Hudson, thuộc về chuyện không có bằng chứng.

Trên đại lục Aslante có rất nhiều pháp tắc, nhưng đa số mọi người theo đuổi đều là những pháp tắc tự nhiên như: Địa, hỏa, phong, thủy, quang, ám, lôi, sinh mệnh, tử vong...

Còn những pháp tắc tiểu chúng khác thì tùy thuộc vào sự phát triển của mỗi người. Tự mình đi lên một con đường cũng không phải là không có khả năng.

Không ai biết được có bao nhiêu con đường sau khi đạt đến Thánh Vực,

Đặt tin tình báo trong tay xuống, khóe miệng Hudson giật giật.

Cuộc đấu tranh xảy ra ở vương đô thực sự là quá ly kỳ.

Cường thế như Alpha I mà cũng bị áp lực ép cho phải tạm thời nhượng bộ, điều này không có gì kỳ lạ, co được dãn được vốn chính là thiên phú bẩm sinh của bậc Đế vương.

Sự phản kích của Caesar IV lại thú vị hơn nhiều, ai đầu quân cho Alpha I thì y sẽ sắp xếp cho con cháu dòng chính nhà đó đi xem mắt.

Phải thừa nhận rằng sức sát thương của Công chúa Madeleine rất lớn, chỉ cần ai có ý với cô đều không thể thoát khỏi sự trừng phạt của vận rủi.

Đủ loại ngoài ý muốn xảy ra, đến mức mà thanh niên nằm trong độ tuổi kết hôn trong Vương quốc đều vội vàng đính hôn.

Hiện giờ, những thanh niên nam giới đủ 15 tuổi trở lên trong giới quý tộc thượng tầng của Vương quốc đều không còn ai độc thân cả, cho dù là cưới thấp một chút, mọi người cũng chịu.

Ngay cả một số đại quý tộc đã góa vợ cũng vội vàng cưới vợ tái giá, chỉ sợ biến thành nạn nhân mới.

Trong lúc nhất thời, thanh danh "Thiên nữ vận rủi" của công chúa Madeleine lại vang vọng khắp đại lục.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, đại khái là không ai dám xin cưới công chúa nữa.

Bên ngoài cũng có rất nhiều suy đoán về vấn đề này.

Có người suy đoán là Thần linh chuyển thế, cũng có người suy đoán là Ác ma phụ thể, còn có người nghi ngờ công chúa Madeleine là Vu nữ tà ác...

Nếu vào thời kỳ Giáo Đình hùng mạnh, một kẻ dị loại như Công chúa đã sớm bị đưa lên giàn thiêu rồi.

Nhưng hiện nay là thời đại của vương quyền, mặt mũi của Vương quốc Alpha đủ lớn để che đậy những lời đồn nhảm nhí này.

Nghe nói Alpha I còn đích thân kiểm tra qua, cũng không phát hiện ra đứa cháu gái cách nhau mười mấy đời này có vấn đề gì.

Chủ ý này được đưa ra với mục đích ban đầu là để kiềm chế Alpha I phát triển thế lực, nhưng không ngờ cuối cùng nó lại biến thành một trò chơi nguyền rủa.

Sau một tiếng than thầm trong lòng, Hudson chuyển sự chú ý từ nội chiến trong vương quốc sang phát triển lãnh địa. ...

"Thông báo cho Hắc Ám Tinh Linh, bảo bọn hắn khiêm tốn một chút, tộc Tinh Linh đã kháng nghị rồi!"

Hợp tác có nghĩa là hai bên cùng có lợi, không biết là để bù đắp thâm hụt ngân sách hay chỉ đơn giản là để buồn nôn tộc Tinh Linh, gầy đây tộc Hắc Ám Tinh Linh chơi đến không phải dạng vừa.

Mặc dù Tuyết Nguyệt lĩnh cũng thu được không ít thuế, nhưng kiểu giải trí quá mức này thực sự không phù hợp với Tuyết Nguyệt lĩnh đang trong giai đoạn phát triển.

Nếu không phải Hudson ý chí kiên định có thể chống lại sự cám dỗ, không chừng hắn đã bị trầm mê trong đó rồi.

Trong lĩnh vực đặc biệt này, tộc Hắc Ám Tinh Linh đã dẫn trước các tộc trên đại lục vô số năm.

Nhờ vào tuyệt kỹ này, cho dù một ngày nào đó Nhân tộc thống nhất đại lục thì tộc Hắc Ám Tinh Linh vẫn có thể sống rất thoải mái.

Dù cho thanh trừng chủng tộc có lợi hại đến đâu thì cũng sẽ không đến lượt bọn họ.

Vì nghĩ cho "cái eo" của cấp dưới, Hudson còn ban hành lệnh cấm: cấm tất cả quan chức, sĩ quan quân đội đang tại ngũ trong lãnh địa tiến vào.

"Công tước, không cần đóng cửa sao?"

Jacob hơi do dự hỏi.

Tranh chấp ngoại giao ở bất kỳ thế giới nào đều là chuyện lớn, tộc Tinh Linh hiện đang là một cường quốc trên đại lục.

Trong trường hợp hai bên không trực tiếp trở mặt, họ vẫn cần giữ lại một chút thể diện.

"Không cần thiết phải cực đoan như vậy, những ngành công nghiệp này đều tuân thủ luật pháp của vương quốc, với tư cách là người thi hành luật pháp, chúng ta cũng không thể vi phạm pháp luật."

"Tinh Linh tộc kháng nghị, thì để tộc Hắc Ám Tinh Linh đổi một cái biển hiệu, đổi cả tên, rồi bắt đầu kinh doanh lại từ đầu."

"Công bố với bên ngoài là đã niêm phong!"

"Sau này cứ làm như vậy, chỉ cần tộc Tinh Linh kháng nghị, chúng ta liền niêm phong."

Đây chính là đỉnh cao của việc lá mặt lá trái.

Mọi thứ đều bắt nguồn từ lợi ích!

Tộc Tinh Linh và Hudson không có bất cứ quan hệ nào, hai bên thậm chí không có giao thương buôn bán, không gian hợp tác trong tương lai của hai bên cũng rất nhỏ.

Tất cả mọi người đều là nền kinh tế nông nghiệp phong kiến tự cung tự cấp, ngoại trừ một số ít nguyên liệu ma pháp cần nhập khẩu từ tộc Tinh Linh tộc ra, Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh hầu như không có nhu cầu gì đối với tộc Tinh Linh.

Chương 1869: Thần Quốc

Hơn nữa, những mặt hàng cần nhập khẩu này lại thuộc loại hàng cấm xuất khẩu của tộc Tinh Linh, có rất nhiều điều kiện ràng buộc đi kèm, tóm lại là Hudson không đủ tư cách mua.

Xuất khẩu cũng không có cửa, ngoài ma pháp dược tề của Hudson là có thể bán được ra, những thương phẩm còn lại trong lãnh địa, Tinh Linh đều chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Vừa hay ma pháp dược tề của Hudson lão gia cũng thuộc mặt hàng bị cấm xuất khẩu. Trong thế giới Nhân tộc muốn bán thế nào cũng được, nhưng bán cho dị tộc thì lại có vấn đề.

Hai bên kẹp cổ nhau, chặn đứng giao thương của hai bên.

Nếu mà so sánh thì tộc Hắc Ám Tinh Linh tạm thời đang là đồng minh của Tuyết Nguyệt lĩnh, mọi người đều có chung một địch nhân là Thú nhân. ...

Tỉnh Cromwell.

Alpha I đang bận chỉ huy đại quân thu hồi đất đai bị mất.

Sự tiến công mạnh mẽ trên chiến trường không khiến cho vị lão Quốc vương này cảm thấy vui mừng. Một đường đánh tới đây đã mang lại cho lão ta quá nhiều chấn động.

So với ba trăm năm trước, sức chiến đấu của quân đội tư nhân Vương thất đã tăng lên không chỉ một bậc.

Bất kể là hỗ trợ hậu cần hay huấn luyện binh lính, hoặc vũ khí trang bị, cũng đều có những tiến bộ rõ rệt.

Nếu trước đó có được một quân đoàn như vậy, Alpha I tự tin có thể đánh ra một Đế quốc.

Thời đại đã khác, điều này có nghĩa là bộ kinh nghiệm cũ của lão ta rất có thể đã lỗi thời.

Đối với một vị quân chủ mà nói, lỗi thời là chuyện rất đáng sợ.

Sở hữu một đội quân Vương thất tinh nhuệ như vậy, nhưng lại để quyền lực quân sự của vương quốc nằm trong tay kẻ khác, Alpha I thật sự cảm thấy rất khó hiểu.

Tuy nhiên, khi xét đến việc những năm gần đây Thú nhân bị Vương quốc đánh cho tơi bời thì điều đó có vẻ hợp lý hơn nhiều.

Sức mạnh của vương thất tăng lên, sức mạnh của các quý tộc cũng tăng lên.

Lãnh thổ trực thuộc của mười hai tỉnh thành này chính là cơ nghiệp mà Alpha I luôn mơ ước.

Điều đáng tiếc duy nhất là lãnh thổ mới được bổ sung quá nhiều, quá trình khai phá mới chỉ được tiến hành một nửa, cần có thời gian phát triển.

Thế lực lớn mạnh đối với Vương thất là chuyện tốt, nhưng đối với cá nhân Alpha I mà nói thì lại là một phiền toái lớn.

Phần lớn cơ nghiệp đều đang nằm trong tay của Caesar IV, vị hậu bối tưởng chừng vô hại này rõ ràng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thành công không có may mắn,"nằm thắng" cũng là một loại năng lực.

Đặc biệt là trong quá trình này, Caesar IV đã bỏ lại quý tộc trong nước để ăn một mình, vậy mà vẫn không bị người ta nắm được nhược điểm.

Đôi khi hậu bối quá thành công cũng là một chuyện phiền não!

Đương nhiên là Alpha I chỉ cảm khái những lời này khi ở một mình, nếu không thì sẽ bị đòn.

Những cường giả Thánh Vực có gia quốc bị diệt vong kia đang ấp ủ một bụng lửa giận không có chỗ phát.

Nội tâm không qua được, đó chỉ là vấn đề nhỏ.

Cái chính là mất đi sự hỗ trợ của thế lực cũng đồng nghĩa với việc họ đang ở thế yếu trong cuộc cạnh tranh tiếp theo. ...

"Alpha, ông suy nghĩ kỹ chưa?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Alpha I nhíu mày.

"Gustave, Vương quốc Warhammer đã trở thành lịch sử, ông cần gì phải chấp nhất chuyện phục quốc như vậy chứ?"

Tình cảm phai nhạt là trạng thái bình thường, nhưng dù sao cũng sẽ có một vài trường hợp ngoại lệ.

Những cường giả khác hô hào phục quốc chỉ là không muốn mất mặt trước "bạn cũ", nhưng Gustave thì lại nghiêm túc.

Để tìm kiếm sự ủng hộ, Gustave đã tìm đến Alpha I để hợp tác.

Rõ ràng là Gustave không có mắt nhìn người.

Đối với người tu luyện Đế Vương pháp tắc mà nói, họ chỉ chê bai đất nước của mình không đủ mạnh, hà cớ gì phải ủng hộ Vương quốc Warhammer phục quốc chứ?

Phải biết rằng mảnh đất dưới chân Alpha I trước đây vẫn là của Vương quốc Warhammer!

Mặc dù đã được chuyển nhượng hai lần từ tay của Liên minh Thượng cổ Dị tộc và người Mosey, nhưng chỉ cần Vương quốc Warhammer được lập lại, sớm muộn gì cũng sẽ yêu cầu đòi lại vùng đất cố thổ này.

Bây giờ hứa hẹn tốt đẹp đến đâu cũng vô dụng, uy tín chính trị đều có thời hạn sử dụng.

Có lẽ ở thế hệ này người Warhammer còn cảm kích người giúp bọn họ phục quốc, nhưng đến đời sau, người ta sẽ chỉ nhớ đến cố thổ đã mất.

"Alpha, ít nói những lời châm chọc này!"

"Hậu bối của ngươi nhân tài xuất chúng, quốc gia phồn vinh thịnh vượng, đương nhiên là có thể không quan tâm."

"Nhưng quốc gia mà huynh trưởng ta để lại thì lại biến thành một vùng phế tích."

"Ta đã từng hứa là sẽ thay huynh trưởng chăm sóc tốt cho Vương quốc Warhammer."

"Không lập lại Vương quốc Warhammer, tương lai đến Thần quốc, ta làm sao giải thích với huynh trưởng!"

Lời nói cảm động lòng người của Gustave chỉ đổi lấy cái trợn trắng mắt của Alpha I.

"Gustave, ngươi thật sự tin vào lời ma quỷ của đám thần côn kia sao?"

"Thần Quốc chó má gì đó, đều là lừa gạt tín đồ cả. ."

"Ngay cả Thần linh cũng không thể tồn tại vĩnh hằng, dựa vào đâu mà thu nhận nhiều tín đồ linh hồn như vậy, để bọn chúng có thể tồn tại vĩnh thế?"

"Theo ta thấy, những linh hồn tiến vào Thần Quốc, cuối cùng đều sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho Thần Quốc phát triển."

"Thay vì lo lắng về cuộc gặp trong Thần Quốc, chẳng thà cố gắng tu luyện, để tu vi có thể tiến thêm một bước!"

Cường giả đều có niềm tin của riêng mình.

Cường giả Thánh Vực trên đại lục Aslante về trên cơ bản đều là người vô thần.

Ngay cả khi đã từng tin tưởng vào Thần linh, nhưng theo thực lực bản thân không ngừng tăng lên, họ cũng sẽ dần từ bỏ niềm tin vào Thần linh.

Cuối cùng, vẫn là vì các vị Thần trên đại lục Aslante quá thấp kém.

Phân thân giáng lâm đại lục bị tàn sát là chuyện thường xuyên xảy ra.

Vài vị Thần linh nổi tiếng nhất trên đại lục đều có lịch sử đen tối về việc phân thân bị tàn sát.

Chương 1870: Hợp Tác

Chân thân giáng lâm rồi chết yểu, bị người ta đoạt lấy thần cách cũng không phải chỉ có một hai người.

Chuyện này xảy ra nhiều rồi, mọi người cũng dần không còn kính trọng Thần linh nữa.

"Hừ!"

"Tỉnh lại đi, Alpha!"

"Chỉ biết nói ta, còn bản thân ông thì sao?"

"Có nhiều cường giả từ hải ngoại trở về như vậy, nhưng ông là người đầu tiên nhảy ra tranh giành quyền lực với hậu bối."

"Hơn 300 năm trôi qua, ta không tin là ông còn ham muốn quyền lực đến vậy. Nếu không có mưu đồ, ông sẽ tự hạ mình ra ngoài cầm quân sao?"

Tầng giấy cửa sổ bị Gustave đâm thủng, sắc mặt của Alpha I lập tức trầm xuống.

Dù lão ta có che giấu như thế nào thì một số hành động bất thường vẫn không thể qua mắt được người quen.

Gustave có thể nghĩ ra, vậy thì những cường giả Vương quốc từ hải ngoại trở về cũng có thể phát hiện ra điều không ổn.

Khi ở hải ngoại, mọi người là bạn bè tương trợ lẫn nhau, làm hàng xóm của nhau mấy trăm năm, hiểu quá rõ về nhau.

"Chuyện này không liên quan gì đến ngươi!"

"Gustave, ông muốn hợp tác như thế nào?"

Alpha I nói với tâm trạng phức tạp.

Lão ta rất không tình nguyện trợ giúp Vương quốc Warhammer phục quốc, nhưng theo tình hình hiện tại, nếu muốn lên nắm quyền thì lão ta buộc phải có thêm sự ủng hộ.

Caesar IV theo dõi lão ta rất chặt chẽ, các đại quý tộc không có hảo cảm gì vị lão Quốc vương ham quyền này, rất khó để tìm kiếm sự giúp đỡ trong nội bộ vương quốc.

Lần mang binh xuất chinh này chính là ví dụ điển hình nhất, với tư cách là thống soái, nhưng công tác chỉ huy của Alpha I cũng không được thuận buồm xuôi gió lắm, nhiều mệnh lệnh chỉ được các tướng lĩnh dưới quyền thực hiện một cách chọn lọc.

Trong quân có quá nhiều người âm thầm báo cáo với Caesar IV, Alpha I chỉ biết nhẫn nhịn.

"Ta giúp ông thượng vị, ông giúp ta phục quốc!"

"Alpha, yêu cầu của ta không cao, chỉ cần Vương quốc Warhammer có thể khôi phục lại lãnh thổ của một Đại công quốc là đủ rồi."

Gustave nói với vẻ mặt đau khổ.

Từ Vương quốc bị giáng cấp xuống Công quốc, đây không còn là chuyện cắt thịt đơn thuần mà là từ bỏ hơn nửa gia sản.

Nhưng không còn cách nào khác, Vương quốc Warhammer bị chia ra làm ba, trong đó có hai phần tại Nhân tộc.

Muốn phục quốc, chỉ có thể cầu cứu Liên minh Thượng cổ Dị tộc.

Còn về lãnh thổ thuộc Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey, tạm thời không thể hy vọng gì. Vương quốc Warhammer muốn lập lại, hiện giờ nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của hai nước này.

"Được thôi, đợi ta lên lại ngai vàng, ta sẽ ủng hộ ông tái lập Vương quốc Warhammer."

"Nhưng cường độ ủng hộ cụ thể thì phải xem ông có thể làm ra cống hiến gì trong quá trình lên lại ngai vàng của ta."

Alpha I suy nghĩ một lát rồi nói.

Trong thế giới của cường giả, đồng giá trao đổi là luật bất thành văn.

Alpha I cần trợ lực, nhưng lão ta cũng không muốn làm một kẻ ngốc.

So với việc tái lập Vương quốc Warhammer, soán quyền đoạt vị rõ ràng là càng có khả năng thực hiện hơn.

"Chuyện này đơn giản, Alpha, bây giờ ông là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường."

"Caesar IV có muôn vàn ưu điểm, nhưng có một khuyết điểm lớn nhất —— không có con!"

"Nắm bắt được điểm này, khả năng thành công của ông sẽ cao hơn nhiều. Vương thất có nhiều con cháu như vậy, sẽ có mấy người có dã tâm lớn."

"Khi Caesar IV còn tại vị, những người chi mạch xa này chẳng là gì cả, nhưng khi ông lên nắm quyền thì mọi chuyện sẽ khác."

"Bất kể là dòng dõi nào cũng là con cháu của ngươi, những chi mạch lúc đầu này cũng có thể lập tức biến thành dòng chính, sức hấp dẫn này không hề nhỏ!"

Lời nhắc nhở của Gustave đã đánh thức Alpha I.

So với việc lập vương tử, thân phận dòng chính của vương thất lại có thể thực hiện được trong thời gian ngắn.

Sự khác biệt giữa dòng chính và chi thứ thường cách rất xa, về phương diện đãi ngộ cũng có khác biệt. Có cơ hội tiến xa hơn, chắc chắn sẽ có người trong đám các con cháu động lòng.

"Không đủ!"

"Khó khăn trong việc đoạt quyền trước giờ đều không nằm trong nội bộ vương thất."

"Vấn đề khó giải quyết nhất hiện tại chính là: các thế lực địa phương cảm thấy rất mâu thuẫn về việc ta lên lại vị trí cao nhất, vị Nguyên soái Nhân tộc đức cao vọng trọng kia đã giương cao ngọn cờ phản đối."

"Nếu không giải quyết được những người này, cho dù ta có khống chế được toàn bộ vương thất thì cũng không có cách nào leo lên lại vương vị."

Alpha I lắc đầu nói.

Trường hợp "thanh quân trắc" chưa từng xảy ra ở đại lục Aslante, nhưng lại có rất nhiều trường hợp các thế lực địa phương phủ nhận tính hợp pháp của Quốc vương và dẫn đến chiến tranh.
...

Nhìn chung khắp toàn đại lục mà nói, cuộc tranh đấu nội bộ của Vương quốc Alpha chỉ có thể coi là một cơn sóng nhỏ không đáng kể.

Sự xâm lăng của các chủng tộc địa tâm đã phá vỡ cách cục ban đầu của đại lục.

Là bá chủ đại lục, Nhân tộc là phe bị đánh đau nhất. Một vài nước nhỏ có thực lực yếu đã trực tiếp đắm chìm trong chiến tranh.

Tin xấu liên tiếp truyền đến, Liên minh Nhân tộc nổi giận!

Hành động gây rối vô cớ như vậy quả thực là không coi bá chủ đại lục ra gì mà. Nếu như không dùng biện pháp mạnh mẽ trấn áp, để các chủng tộc khác học theo thì còn ra thể thống gì nữa.

Dưới sự kêu gọi của một số cường quốc Nhân tộc, liên minh Nhân tộc đã tổ chức một cuộc Hội nghị Liên minh mới vào ngày 10 tháng 10 năm 100000 theo Lịch Thần Thánh.

Bá chủ đại lục đã hành động!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào "Hội nghị Liên minh Nhân tộc".

Liên minh dị tộc vốn đang định gây chuyện cũng lập tức trở nên yên lặng. Tại thời điểm nhạy cảm này, bọn chúng không muốn làm bia đỡ đạn cho các chủng tộc Địa tâm.

Nhưng tất cả những chuyện này đều không ảnh hưởng gì nhiều đến Hudson, Vương quốc Alpha gặp xui xẻo nhiều năm như vậy, lần này cuối cùng cũng đã đổi vận.

Chương 1871: Hội Nghị Liên Minh Mới

Tính đến thời điểm hiện tại, tổng cộng đã phát hiện ra hai lối vào địa tâm trên lãnh thổ.

Một do Hudson giải quyết, một nằm trong khu đất tự trị của Vương thất, không ảnh hưởng đến toàn quốc.

Các quý tộc chinh chiến liên miên mấy năm trời, cuối cùng cũng có thể dừng lại để thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mới từ Giáo hoàng quốc trở về, mọi người đều đang bận tiêu hóa chiến quả, không có thời gian để gây chuyện.

Cán cân quyền lực nghiêng về phía các tập đoàn lợi ích, điều này khiến Alpha I bị thương rất nặng. Dù đã liên tục giành được thắng lợi trên chiến trường, nhưng mọi người vẫn không hề phản ứng chút nào.

Trong những năm gần đây, chiến tranh đối ngoại của Vương quốc luôn luôn thuận lợi, mọi người đã quá quen với chiến thắng.

Đối với giới quý tộc mà nói, Vương quốc đánh thắng là chuyện bình thường, đánh thua mới là tin tức.

Rất rõ ràng, Alpha I đang toan tính về quân quyền, Caesar IV cũng không rảnh rỗi, nhân cơ hội đổ lỗi việc vi phạm giao ước ăn mảnh lên đầu lão ta.

Vừa mới bước ra bước đầu tiên trong việc đoạt quyền thì đã bị hậu bối của mình dạy cho một bài học, Hudson rất nghi ngờ rằng liệu Alpha I có thể chịu đựng được không.

Thời gian có thể thay đổi mọi thứ, hơn ba trăm năm không có cơ hội chơi trò chính trị, dù đầu óc không bị lão hóa thì khả năng đấu tranh chính trị cũng không thể tránh khỏi bị thụt lùi.

Nhìn từ một loạt các sự kiện hiện tại, khả năng đấu tranh chính trị mà Alpha I thể hiện chỉ có thể được coi là trung quy trung củ.

Không có sai lầm lớn, nhưng cũng không có nhiều điểm sáng. Nếu tình hình này tiếp tục phát triển, Hudson vô cùng hoài nghi kế hoạch thượng vị lần nữa của vị khai quốc chi chủ này sẽ chết từ trong trứng nước. ...

"Hudson, chàng sẽ đi tham dự Hội nghị Liên minh lần này chứ?"

Tắm mình trong ánh nắng mùa thu, Melissa ôm đứa con thứ năm hỏi.

Cùng với sự phát triển không ngừng của Nhân tộc,"Hội nghị Liên minh Nhân tộc" đã trở thành hội nghị có quy mô cao nhất trên đại lục Aslante.

Trên hội nghị này là "Hội nghị vạn tộc" của đại lục, đã trở thành bài trí từ lâu. Trong tình huống mà hai trận doanh lớn đối lập với nhau, loại hội nghị này rất khó được tổ chức.

Những lần tổ chức Hội nghị Liên minh trước đây đều không liên quan gì đến Hudson. Một mặt là không có ghế nghị viên, mặt khác là do bận chỉ huy quân đội tác chiến.

Theo nhịp độ bình thường, gia tộc Koslow ít nhất phải xếp hàng vài chục năm nữa mới có thể tranh thủ được ghế nghị viên.

Tuy nhiên, sau khi Hudson trở thành Nguyên soái Nhân tộc, quy trình xếp hàng trước đây đã trực tiếp bị bỏ qua. Không chỉ giành được ghế nghị viên, mà còn là ghế trong đoàn chủ tịch.

Đây là quy định của liên minh, mỗi Nguyên soái Nhân tộc sẽ tự động trở thành thành viên đoàn chủ tịch của hội nghị, có quyền tham gia vào quyết sách cao nhất của nhân tộc.

"Không đi!"

"Nguyên soái Nhân tộc của ta là sản phẩm của thời kỳ đặc biệt, các Nguyên soái Nhân tộc trong lịch sử không phải được truy phong sau khi chết, thì cũng là nằm trên giường bệnh tuổi già sức yếu mới có được."

"Mức độ đãi ngộ mà Liên minh dành cho Nguyên soái Nhân tộc quá cao, nếu ta xuất hiện trong hội nghị sẽ khiến cho nhiều người cảm thấy không thoải mái."

"Để giảm bớt những phiền phức không cần thiết, lần hội nghị này hãy để đại ca đại diện cho gia tộc Koslow tham gia, vừa hay để anh ấy ở Nam Lục địa tham dự hôn lễ."

Hudson nói.

Đức không xứng vị, ắt sẽ gặp tai họa bất ngờ!

Vị trí đoàn chủ tịch Liên minh thường đều đại diện cho một vương quốc hùng mạnh, đặt vào tay cá nhân thì chính là một củ khoai nóng bỏng tay.

Vốn dĩ Vương quốc Alpha đã có một vị trí trong đoàn chủ tịch rồi, nếu hắn tham gia hội nghị, vậy thì sẽ có hai cái ghế.

Phải biết rằng Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia đều chỉ có một vị trí trong đoàn chủ tịch, một mình Vương quốc Alpha chiếm hai vị trí, vậy lão đại và lão nhị sẽ nghĩ gì?

Hudson có đầu óc chính trị nhạy bén, nên đương nhiên sẽ không biến mình thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Trừ khi địa điểm tổ chức hội nghị là ở Vương quốc Alpha, nếu không hắn sẽ không đích thân đến đó để tìm kích thích.

Hắn đích thân đến tham dự thì là thành viên của đoàn chủ tịch, nhưng phái đại diện qua đó thì sẽ không được cộng hưởng từ thân phận Nguyên soái Nhân tộc nữa, địa vị chính trị lập tức hạ xuống ngang tầm với nghị viên bình thường.

Với thực lực hiện tại của gia tộc Koslow, việc giành được một vị trí nghị viên bình thường vẫn rất phù hợp.

"Không đi cũng tốt. Bây giờ đại lục đang rối ren như vậy, bản thân chàng vốn đã là cây to đón gió, có thể tránh được phiền phức thì cứ tận lực tránh đi!"

Melissa vừa nói, vừa nghịch ngợm khuôn mặt nhỏ của con trai, cảnh tượng đó khiến Hudson rất ghen tị.

Quả nhiên, sinh con ra là để chơi. Trẻ sơ sinh nhân loại là đáng yêu nhất, lớn thêm một chút thì đến cả chó cũng ghét.

Trong số các con trai của Hudson, hiện giờ chỉ có người con trai cả là hơi hiểu chuyện một chút, còn mấy đứa ở giữa thì người sau nghịch ngợm hơn người trước.

Cảm giác như thi chạy tiếp sức, đứa này nối tiếp đứa kia ra quậy phá, thường xuyên khiến hắn và Melissa phải bắt tay đánh hội đồng.

May mắn là sinh nhiều, đánh cũng không đến nỗi đau lòng như vậy. Thường thì đánh một đứa là có thể chấn nhiếp một đám, tiếc là hiệu quả thực tế lại không được lâu dài.

Theo quan điểm của Hudson, sự hiểu chuyện của đứa con trai cả cũng được tôn lên bởi sự quậy phá của những đứa sau. Chẳng qua là do tuổi lớn rồi, bài vở hàng ngày lại quá nhiều, không có sức lực để gây chuyện. ...

Trên Thánh Sơn.

"Giáo Hoàng, tin tức về ba con thuyền U Linh Thánh Vực đã điều tra rõ chưa?"

Raphael quan tâm hỏi.

Đối với người bình thường, thuyền U Linh là thứ đáng sợ nhất. Nhưng trong mắt của những cường giả hàng đầu, thuyền U Linh lại là "tài nguyên" để họ tăng cường thực lực .

Chương 1872: Tin Tức Thuyền U Linh

Là cường giả Thánh Vực cấp 2 hệ Hắc ám duy nhất còn sót lại trong số những cường giả trở về của Giáo Đình, sau khi biết được tin tức về sự tồn tại của ba chiếc thuyền U Linh Thánh Vực, Raphael liền nhớ thương rồi.

Thường xuyên hối thúc Shelter VII tìm kiếm thông tin, làm cho ông ta rất tức giận. Sau khi các nước lần lượt rút quân, đống lộn xộn của Giáo hoàng quốc đều được để lại cho bọn hắn, mỗi ngày đều bận đến tối mặt tối mày, nào có thời gian quan tâm đến thuyền U Linh chứ!

Mặc dù ba con thuyền U Linh này từng tiêu diệt hạm đội hải quân của Giáo Đình, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ.

Nếu có dư lực, họ đã sớm tiến hành trả thù. Tiếc là đống lộn xộn của Giáo hoàng quốc quá lớn, thật sự không có thời gian để phân tâm chú ý chuyện khác.

"Raphael tôn giả, ba con thuyền U Linh vẫn luôn hoạt động ở trong hải vực sương mù, phàm là người từng gặp bọn chúng về cơ bản đều đã chết hết!"

"Số ít tin tức còn sót lại đều là do Vương quốc Alpha truyền ra."

"Nghe nói để đảm bảo tuyến đường biển được thông suốt, Hudson còn từng đại chiến với ba chiếc thuyền U Linh đó một trận, cuối cùng không ai biết kết quả ra sao, nhưng hai bên đã đạt được thỏa thuận chung sống hoà bình!"

Shelter VII trả lời một cách qua loa.

Chiến tranh giữa Giáo Đình và các chủng tộc Địa tâm vẫn đang diễn ra vô cùng ác liệt, quân đội nhà mình biểu hiện rất bình thường trên chiến trường, toàn bộ đều dựa vào sức mạnh cấp cao chống đỡ mới có thể chiếm được thế thượng phong.

Trong bối cảnh này, chia quân đi trả thù thuyền U Linh rõ ràng không phải là việc làm của một trí giả.

Tuy nhiên, đứng trên lập trường của cá nhân Raphael thì tình hình lại khác. Nếu cướp được hạch tâm của ba con thuyền U Linh, tu vi của lão ta rất có khả năng sẽ tiến thêm một bước.

Là sản phẩm Phụ Hồn châu cũng có thể bồi dưỡng ra một vài cường giả hệ Hắc ám. Do ảnh hưởng của trận hải chiến lần trước, lực lượng hệ Hắc ám của Giáo Đình bị tổn thương nặng nề, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Nếu không phải Raphael cường thế trở lại, không chừng những lực lượng không thể lộ ra ngoài ánh sáng này đã phải biến mất trong biên chế của Giáo Đình rồi.

Sự phân biệt đối xử tồn tại ở khắp mọi nơi.

Trong Giáo Đình, người có thân phận tôn quý nhất vẫn luôn là các nhân viên thần chức hệ Quang minh, tiếp theo là các nhánh chức nghiệp chính thống khác.

Hệ thống sức mạnh bị gán mác dị giáo có thể có một chỗ đứng trong Giáo Đình đã được coi là khoan dung rồi, căn bản không có địa vị gì để nói.

Thông thường, những thứ tốt đẹp đều không đến lượt họ, nhưng đủ loại công việc bẩn thỉu không thể lộ ra ngoài ánh sáng đều do họ làm.

"Gửi vị trí của thuyền U Linh cho ta, chuyện còn lại, không cần ngươi nhọc lòng nữa!"

Raphael tôn giả tức giận trả lời.

Lão ta đương nhiên hiểu được ý của Giáo Hoàng. Nhưng vì đã thoát khỏi sự ràng buộc của Giáo Đình ba trăm năm, tư tưởng quan niệm đã sớm phát sinh biến đổi, tu vi bản thân tiến thêm một bước rõ ràng quan trọng hơn cái gọi là đại cục.

"Raphael, thuyền U Linh không dễ đối phó. Ngay cả khi tu vi của ngươi cao hơn đối phương một bậc thì cũng không thể hạ gục được ba con thuyền U Linh."

"Huống hồ đối phương còn thu mình trong hải vực sương mù, lại có mối liên hệ mật thiết với Vương quốc Alpha, chỉ cần không cẩn thận là sẽ trúng bẫy của đối phương."

"Nếu như muốn hành động, không bằng chờ đến khi chúng ta rảnh tay rồi sẽ đi cùng với ngươi."

Fabrizio ở bên cạnh mở miệng khuyên.

Thuyền U Linh cấp bậc Thánh Vực đã có trí tuệ không thua gì Nhân tộc. Các loại âm mưu quỷ kế đều hiểu.

Trong số ít hành động tiêu diệt thuyền U Linh Thánh Vực được lịch sử ghi lại, đều là tập trung nhiều cường giả Thánh Vực vây công mới có thể thành công.

"Không có thời gian để chờ tiếp nữa!"

"Ta không ra tay, người khác cũng sẽ ra tay. Một khi bỏ lỡ cơ hội lần này, muốn tiến thêm một bước nữa, e rằng sẽ không dễ dàng."

"Lo lắng cường giả Vương quốc Alpha can thiệp thì hoàn toàn là lo xa. Cho dù bọn hắn có liên hệ thì quan hệ cũng không sâu sắc được đến đâu."

"Trong thời gian qua, ngoài việc hiếm hoi cướp bóc tàu thuyền của Vương quốc Alpha ra, hai bên còn không hề hợp tác với nhau một lần nào."

"Nếu thực sự có quan hệ mật thiết, lúc người Alpha đánh nhau ngươi chết ta sống với Thú nhân, những U Linh này đã ra tay giúp đỡ rồi!"

"Mọi người có thể yên tâm, chỉ cần giúp ta đoạt lấy hạch tâm của thuyền U Linh, sau này các vị cần gì, ta cũng đều ra tay giúp đỡ toàn lực."

Raphael lập tức hứa hẹn.

Loại chuyện này, không thể tìm các cường giả hệ Hắc ám liên thủ. Nếu không, chiến lợi phẩm sẽ không dễ chia.

"Raphael, trước tiên hãy xác minh thực lực của thuyền U Linh đã. Nếu như chỉ là mới vừa bước vào Thánh Vực, bọn ta sẽ đi cùng với ông một chuyến."

"Nếu thực lực của đối phương cũng đã bước vào Thánh Vực cấp 2, vậy thì tạm thời gác lại đi. Trong tình huống cùng cảnh giới, chúng ta rất khó có thể giết được loại sinh vật quái dị như thuyền U Linh!"

Puccino cười ha hả nói.

Có thể thấy là mối quan hệ giữa hai người khá tốt.

Thuyền U Linh có thể tiến giai đến thánh vực, bản thân đã là một điều kỳ diệu rồi, khả năng có thể tiến xa hơn nữa thực sự là quá nhỏ, hoặc nói là cần thời gian quá dài.

Cảnh tượng này lọt vào mắt của Shelter VII lại tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Đối mặt với những cường giả lão làng trong Giáo Đình, ông ta thực sự rất bất lực.

May mà những người này không có nhiều hứng thú với quyền lực, cùng lắm chỉ cũng thỉnh thoảng khoa tay múa chân một lần, nếu không thì Thánh Sơn sẽ vô cùng náo nhiệt. ...

Lutecia.

Hội nghị mới nhất của Liên minh Nhân tộc lại một lần nữa được tổ chức tại thành phố lịch sử này.

Chương 1873: Hội Nghị Bắt Đầu

Khác với những cuộc hội nghị trước đây, những cường giả tham dự hội nghị lần này có vẻ đông hơn một chút.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những tên gián điệp dị tộc ẩn náu ở Lutecia đều trốn trong xó rất ít khi đi ra ngoài, sợ gặp phải đám lão cổ đổng rồi bị nhìn ra sơ hở.

Cho dù đã cố hết sức ẩn náu, nhưng số lượng gián điệp bị lộ thân phận cũng nhiều hơn bất kỳ thời kỳ nào trước đây.

"Hoan nghênh mọi người tới Lutecia, chủ đề thảo luận của hội nghị hôm nay là —— vạn năm chi kiếp!"

"Dựa vào thông tin thu thập từ các nguồn khác nhau, cơ bản đã chứng minh sự tồn tại của vạn năm chi kiếp, hoặc nói cách khác, đại kiếp nạn đã bắt đầu rồi."

"Vạn năm trước, Nhân tộc ta vẫn còn là tiểu tộc không đáng chú ý, nhờ vào sự nỗ lực của tổ tiên, một đường khoác gai chém đâm bài trừ muôn vàn khó khăn, mới khai sáng ra thịnh thế ngày nay của Nhân tộc."

"Nhưng mà, phía dưới thịnh thế hiện đang tràn đầy sóng ngầm cuồn cuộn. Cho dù là Liên minh dị tộc dã tâm bừng bừng, hay chủng tộc Địa tâm thích giết chóc, cũng đều đang đe dọa đến sự thống trị của chúng ta."

"Ngoài những kẻ thù bên ngoài này thì vẫn còn rất nhiều kẻ thù đang ẩn náu trong bóng tối, tùy thời chuẩn bị giáng cho chúng ta một đòn trí mạng."

"Kẻ thù đã phong tỏa tin tức về vạn năm chi kiếp, với ý định dùng sự chênh lệch tin tức để đánh trọng thương chúng ta!"

"Bây giờ đã đến lúc phải lựa chọn, hy vọng các vị nghị viên có thể tập trung trí tuệ, tìm ra cách phá cục phù hợp nhất cho Nhân tộc!"

"..."

Bài phát biểu hào hùng của Charles III đã trực tiếp đưa y vào vai trò lãnh đạo của Nhân tộc. Các nghị viên có mặt đều có biểu cảm khác nhau, có người tán thành, có người thờ ơ, cũng có người ngoảnh đầu làm ngơ.

Tuy trong lòng có nhiều suy nghĩ, nhưng không ai đưa ra ý kiến khác tại hiện trường. Rõ ràng là trước tình hình phức tạp của đại lục, các bên đều đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của Đế quốc Frank.

Là Đế quốc lớn duy nhất trong Nhân tộc, việc Đế quốc Frank chủ trì hội nghị liên minh cũng là chuyện hợp lý.

"Bệ hạ Charles III đã nói rõ tình hình cơ bản, vậy bây giờ ta sẽ thay mặt Vương quốc Iberia bày tỏ ý kiến của chúng tôi!"

"Loạn thế đã bắt đầu, những cách làm trong thời bình trước đây giờ đây có phần không thích hợp nữa."

"Kẻ thù đã dám khiêu khích, vậy hãy dùng thủ đoạn mạnh mẽ để đáp trả, trước tiên phải đè đầu của những chủng tộc dám ngoi đầu lên đã."

"Lập trường của vương quốc là: các bên liên hợp lại, tổ chức liên quân tiêu diệt các chủng tộc Địa tâm trong khu vực của Nhân tộc trước, dùng chuyện này để uy hiếp các chủng tộc khác trên đại lục!"

Bá tước Djordevich nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Không trách bọn họ nổi giận như vậy, trong thời gian gần đây, đã có ba đàn em của Vương quốc Iberia bị diệt quốc, còn có nhiều tên đàn em đang mở miệng cầu viện.

Nếu như không hành động, liên minh mà họ dày công vun đắp sẽ bị sụp đổ ngay lập tức.

Nhưng chỉ dựa sức mạnh của bản thân họ thì không đủ sức để chi viện cho nhiều đàn em như vậy cùng một lúc.

Vào lúc này, việc kéo theo Liên minh Nhân tộc là vô cùng cần thiết.

"Sóng ngầm cuồn cuộn quả thực là một mối đe dọa. Lấy chủng tộc Địa tâm ra giết gà dọa khỉ thì ta không có ý kiến gì."

"Chỉ là vạn năm chi kiếp sợ là không đơn giản như vậy."

"Theo thông tin thu thập được, sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm là chuyện đã xảy ra từ mấy vạn năm trước, nhưng vạn năm trước chúng lại không phát động xâm lược, điều này có nghĩa là xâm lược Địa tâm không phải là toàn bộ của vạn năm chi kiếp."

"Ít nhất là từ thực lực hiện tại mà chúng bộc lộ, vẫn chưa đủ để lay chuyển sự thống trị của Nhân tộc ta đối với đại lục."

"Có lẽ kiếp nạn chân chính vẫn chưa bộc phát, hiện tại chỉ là một sự khởi đầu. Biết đâu khi đại kiếp bước vào giai đoạn cao trào, các chủng tộc trên đại lục đều sẽ ra tay với chúng ta."

"Sớm đánh hay muộn đánh thì chiến tranh đều không thể tránh khỏi. Ý kiến của Vương quốc Alpha là: xóa sổ mối đe dọa của chủng tộc Địa tâm trong vòng hai năm, sau năm năm sẽ tiến hành thanh lọc toàn bộ đại lục!"

"Bất kỳ thế lực dị tộc nào có khả năng đe dọa đến bá quyền của Nhân tộc ta đều nên nằm trong phạm vi thanh trừng. Loại bỏ tất cả các mối đe dọa tiềm ẩn, chân tướng của vạn năm chi kiếp sẽ tự nhiên sáng tỏ."

Lời nói của Bá tước Predrag vang lên, khiến cho đám nghị viên há hốc mồm kinh ngạc.

Người Iberia chỉ nghĩ đến việc tiêu diệt chủng tộc Địa tâm mà thôi, nhưng Vương quốc Alpha lại đang chuẩn bị thanh trừng toàn bộ Dị tộc.

Nếu thực sự có thể tiêu diệt tất cả các dị tộc, dù cục diện tương lai có thay đổi và phát triển như thế nào thì cũng khó có thể lay chuyển được vị trí bá chủ đại lục của Nhân tộc .

"Bá tước Predrag, phán đoán của các vị về đại kiếp nạn là: Giết chóc, chỉ cần giết chóc đủ nhiều thì đại kiếp nạn sẽ biến mất phải không?"

Một lão giả áo đen không chắc chắn hỏi.

Thiếu thông tin hỗ trợ, các bên cũng chỉ có thể phán đoán về "Vạn năm chi kiếp".

Nhưng về mặt tổng thể thì có hai loại phỏng đoán: một phỏng đoán là đại kiếp nạn do ý thức thế giới tự nhiên tiến hóa; phỏng đoán thứ hai là có người thao túng đằng sau.

Về cách vượt qua đại kiếp nạn, mọi người đã đưa ra rất nhiều phỏng đoán, cơ bản là không thể tìm thấy cách nói chung.

"Thuyết sát phạt", chỉ là một trong số đó. Hoàn toàn là một phỏng đoán, hiện tại chưa tìm thấy bất kỳ bằng chứng có lợi nào để chứng minh cho phỏng đoán này.

"Đúng vậy, Công tước Melania!"

"Với quá ít thông tin trong tay, chúng ta rất khó để phân tích được chân tướng của vạn năm chi kiếp, nhưng có một điều có thể khẳng định."

Chương 1874: Kế Hoạch

"Sự thay đổi bá quyền trên lục địa qua các thời kỳ đều xảy ra sau vạn năm chi kiếp, khi thực lực của bá chủ bị suy yếu nghiêm trọng."

"Thú nhân thay thế tộc Tinh Linh, chúng ta thay thế Thú nhân, đều tuân theo quy luật này."

"Nếu đã xác định được điều này, vậy thì hãy chủ động ra tay trước, loại bỏ mối nguy tiềm ẩn từ trước."

"Chỉ cần không còn đối thủ cạnh tranh nữa, ai có thể thay thế Nhân tộc ta nữa?"

Bá tước Predrag bình tĩnh trả lời.

Bộ phỏng đoán này là kết quả sau nhiều lần thảo luận của Vương quốc Alpha, ông ta đã thuộc lòng nhiều lý thuyết hỗ trợ. ...

Hội nghị liên minh vẫn đang tiếp tục, nhưng cục diện đại lục thì đã bắt đầu thay đổi chóng mặt.

Lúc chia rẽ mà Nhân tộc đã có thể uy hiếp đại lục, bây giờ liên hợp lại, năng lượng có thể bộc phát ra càng khiến cho các bên e dè.

Chủng tộc Địa tâm chưa từng bị nhân tộc "dạy dỗ", nên cảm nhận vẫn chưa được rõ ràng, nhưng Liên minh dị tộc thì khác.

Vài năm gần đây, mọi người đều đang củng cố thành quả chiến tranh, nhìn chung đều có những tiến bộ không nhỏ, nhưng sự tiến bộ này không những không thu hẹp khoảng cách thực lực giữa hai bên mà ngược lại khiến sự chênh lệch thực lực giữa hai bên ngày càng nới rộng ra.

Dưới sự đe dọa của nhân tộc, các chủng tộc đều đang nỗ lực phát triển sức mạnh của bản thân, nhưng đáng tiếc là bị heo đồng đội cản trở vào thời điểm quan trọng.

Là lực lượng chủ chốt của liên minh, Đế quốc Thú nhân đã suy tàn với tốc độ chóng mặt, thậm chí ngay cả cơ hội can thiệp cũng không có.

Thiếu đi một cái khiên thịt chủ lực, Liên minh dị tộc đã rơi vào thế yếu hoàn toàn trong cuộc đối đầu với Nhân tộc.

Nếu không phải vì nhân tộc chìm trong nội đấu, có lẽ đại quyết chiến đã được mở màn rồi.

"Ma tai","chủng tộc Địa tâm xâm lược" lần lượt xuất hiện đã vô tình cân bằng cán cân sức mạnh giữa hai bên, đồng thời cũng khiến các chủng tộc nảy sinh ý tưởng mới.

Tuy nhiên, nuôi dưỡng dã tâm là một chuyện, muốn họ đứng ra dẫn đầu lật đổ bá quyền của Nhân tộc thì lại không có nhà nào dám đảm đương.

Do vị trí địa chính trị, ngoại trừ tộc Tinh Linh ẩn cư ở một góc, các thành viên khác trong Liên minh dị tộc ít nhiều đều chịu ảnh hưởng của Nhân tộc.

Đặc biệt là những dị tộc ở Trung đại lục, một khi đại chiến mới bùng nổ, họ là bên phải chịu áp lực lớn nhất.

Kết quả cuối cùng, trước khi đại chiến nổ ra, ai cũng không nói được, nhưng những "bánh mì kẹp thịt" như họ nhất định sẽ suy tàn trong đại chiến.

Không muốn làm chim đầu đàn cũng không sao, có chuyện tìm lão đại. Loại chuyện liên quan đến tương lai tiền đồ của phe phái này, lão đại không thể đổ cho người khác được. ...

"Đại tỷ, các chủng tộc trong liên minh muốn hợp tác với tà ma, lật tung ngôi vị bá chủ của Nhân tộc..."

Chưa đợi Nữ vương Tinh Linh thảo nguyên nói hết lời, nữ vương Tinh Linh rừng rậm đã ngắt lời: "Nhị muội, chuyện này không cần cân nhắc!"

"Tà ma là mặt hàng gì, chúng ta đều biết rõ. Nếu không phải vì bọn chúng tùy ý làm bậy, năm xưa cũng không bị tổ tiên chúng ta trục xuất xuống thế giới Địa tâm."

"Vốn cho rằng bọn chúng sẽ từ từ bị suy yếu tiêu vong ở bên dưới, không ngờ mới qua mấy vạn năm, chúng lại ngóc đầu trở lại."

"Với ân oán của tộc ta và tà ma, hợp tác chỉ là một chuyện cười!"

"Hơn nữa, với tình hình hiện tại của chúng ta, cho dù lật đổ được bá quyền của Nhân tộc thì cũng không có năng lực tiếp nhận bá quyền đại lục, chỉ làm lợi cho các chủng tộc khác."

"Cho dù là thật sự muốn ra tay thì cũng không cần phải vội. Vạn năm chi kiếp chỉ vừa bắt đầu, sau này còn có rất nhiều cơ hội."

"Đại lục Aslante không phải là đất lành, ta luôn cảm thấy việc Long tộc rời đi là có vấn đề. Tiếp tục chuẩn bị kế hoạch chia cắt lục địa, nếu như tình hình không ổn, chúng ta cũng có biện pháp đối phó!"

Biết càng nhiều thì càng có nhiều vấn đề phải suy nghĩ.

Chủng tộc Địa tâm và tộc Tinh Linh có mối thù sâu nặng, Liên minh với nhau chắc chắn sẽ xuất hiện tình tiết hố đồng đội, đứng trên lập trường của Tinh Linh nhất định là phải tránh xa.

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm hiểu rất rõ tâm tư của đồng minh. Chính vì hiểu rõ nên mới không có hứng thú tham gia.

Là một chủng tộc đã trải qua nhiều lần vạn năm chi kiếp, tộc Tinh Linh nắm giữ lượng thông tin khổng lồ, sẽ không dại dột đi lấy hạt dẻ trong lò lửa khi kiếp nạn vừa mới bắt đầu.

"Việc Long tộc rút khỏi đại lục năm xưa thực sự là có phần bất thường. Với thực lực của Long tộc, cộng thêm một đám Á Long thú phụ thuộc, căn bản không ai dám trêu chọc."

"Lý do tránh cho ấu long bị quấy rối chỉ có thể lừa gạt người bình thường. Nơi Long tộc sinh sống năm xưa là khu vực cấm kỵ của vạn tộc trên đại lục."

"Bên ngoài có rất nhiều Á Long thú canh gác, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng rất khó lén lút xâm nhập mà không bị phát hiện."

"Hầu như tất cả các trường hợp đồ long đều là do ấu long tự mình chạy ra ngoài rồi mới xảy ra ngoài ý muốn."

"Lý do Long tộc đưa ra thật sự có phần gượng ép!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo nguyên nói như có điều suy nghĩ.

Biết có vấn đề cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Long tộc không muốn giải thích, ai dám ép bọn họ nói chứ!

Hơn nữa, những sự thật này cũng chỉ có một số ít cao tầng trong Long tộc mới biết, thông tin mà Cự Long bình thường biết được chưa chắc đã nhiều hơn mấy người bọn họ.

"Chuyện của Long tộc không liên quan gì đến chúng ta, phiền phức là kế hoạch chia cắt lục địa."

"Mẫu thụ vừa mới bắt đầu khôi phục, nếu như động đến địa mạch vào lúc này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục của Mẫu thụ."

"Chuyện có liên quan đến an nguy của Mẫu thụ, tốt nhất là nên hoãn lại trăm năm, đợi Mẫu thụ khôi phục lại rồi mới hành động!"

Nữ vương Tinh Linh Ám dạ thở dài nói.

Chương 1875: Ngự Giá Thân Chính

Nhắc tới "mẫu thụ Tinh Linh", bầu không khí trong phòng lập tức trở nên ngột ngạt. Kế hoạch chia cắt lục địa rất quan trọng, nhưng việc khôi phục của mẫu thụ Tinh Linh lại càng quan trọng hơn. ...

Hội nghị Liên minh Nhân tộc vẫn đang tranh luận gay gắt, nhưng các nước đã bắt đầu lén lút hành động. Một số cường quốc đầu tiên thoát khỏi mối đe dọa của chủng tộc Địa tâm đã trở thành trọng điểm vận động hành lang của các nước.

Bất kể liên minh đưa ra quyết định gì, cuối cùng lực lượng chủ lực trên chiến trường vẫn là các cường quốc hùng mạnh.

Là lãnh đạo quân đội của vương quốc, cho dù đã ẩn náu trong lãnh địa của mình, nhưng Hudson cũng không thể thoát khỏi "bị quấy rối".

May mà Vương quốc Alpha nằm ở Bắc đại lục, các quốc gia nhỏ xung quanh đã bị tiêu diệt gần hết rồi, nếu không sẽ có nhiều người đến thăm hơn nữa.

Bắc đại lục, Trung đại lục không có nước nhỏ, mỗi thành viên trong Liên minh năm nước đều không phải là kẻ yếu trên đại lục.

Đối mặt với sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm, các quốc gia đều thể hiện tốt, ít nhất là không đến mức cần phải kêu gọi viện trợ từ bên ngoài.

Tuy nhiên, tình hình sẽ thay đổi. Sau khi hội nghị Liên minh

Nhân tộc được tổ chức, lập trường của một số cường quốc nghiêng về phía phe chủ chiến, lập tức khiến cho mọi người có ý nghĩ mới.

Có thể mượn sức mà không mượn là một hành động ngu ngốc. Ngoài mối đe dọa của chủng tộc Địa tâm ra, vẫn còn có Liên minh dị tộc đang rình rập.

So với lợi ích thiết thực là sớm dập tắt mối đe dọa của chủng tộc Địa tâm thì sĩ diện chẳng tính là gì cả.

Bản thân chuyện này cũng chẳng có gì, đồng minh giúp đỡ lẫn nhau cũng là lẽ đương nhiên, nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson lập tức chạy đến Vương đô, bất chấp đêm khuya gõ cửa cung điện. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các đại quý tộc địa phương đều đang trên đường đến.

Tất cả chỉ vì Caesar IV đột nhiên muốn ngự giá thân chinh!

Trời đất chứng giám, thực sự không phải Hudson muốn làm quyền thần, cố ý đàn áp uy quyền của Quốc vương, thật sự là vương quốc tích góp được một chút vốn liếng cũng không dễ dàng gì.

Nếu không xuất động quân thường trực, chỉ huy động quân đội tư nhân của Vương thất, Hudson tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Bước vào đại điện, Hudson nhận ra mình xem như đến muộn.

Lục đại cự đầu trên triều đình, vài vị đại quý tộc gần Vương đô đều đã đến.

Mục đích chỉ có một là khuyên Quốc vương thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Có nhiều người khuyên như vậy, nỗi lo lắng trong lòng Hudson cũng vơi đi phần nào.

Có vẻ như mọi người đều có cái nhìn đại cục, hắn không cần phải một mình đứng ra làm ác nhân.

Bầu không khí trong đại điện rất ngột ngạt.

Caesar IV mặt đỏ tới mang tai đang ngồi trên ngai vàng, trợn mắt nhìn đám người bên dưới, giống như đang nổi giận vậy.

Trực giác mách bảo Hudson rằng cơn thịnh nộ này không nhằm vào quần thần. Làm bề tôi can gián quân chủ vốn là lẽ đương nhiên, dù không muốn nghe cũng không nên nổi giận như vậy.

"Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì, sao ngài lại đột nhiên muốn ngự giá thân chinh?"

Hudson tiến lên hỏi.

Làm quân thần nhiều năm như vậy, hai người cũng coi như hiểu rõ lẫn nhau. Có lẽ Caesar IV không phải là hùng chủ, nhưng mà y biết nghe lời khuyên!

Mỗi khi quần thần thống nhất lập trường, Caesar IV đều sẽ chấp nhận. Trong lúc đó cũng sẽ xảy ra một số biến cố, nhưng kết quả cuối cùng vẫn rất tốt đẹp.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng là khác biệt, như thể bị kích thích bởi điều gì đó, không đạt được mục đích là sẽ không chịu bỏ qua.

"Hừ!"

"Lão tổ tông đã bình định chủng tộc địa tâm ở tỉnh Cromwell, đang trên đường khải hoàn hồi triều, lão tổ tông chuẩn bị thống lĩnh quân đội chinh phạt chủng tộc Địa tâm trong lãnh thổ của Liên minh năm nước!"

Nghe câu trả lời này, Hudson lập tức hiểu ra. Đây đâu phải là việc mang binh đánh giặc, rõ ràng là đang muốn vươn tay vào quân thường trực của Vương quốc đây mà.

Có thể khiến cho Caesar IV tức giận như vậy, nhiều khả năng là quân đội tư nhân của Vương thất đã xảy ra biến cố, có người bất chấp áp lực của y mà đi nương tựa Alpha I.

Lực lượng dòng chính của mình có nguy cơ bị mất kiểm soát, bất kỳ vị quân chủ nào cũng không thể chịu đựng được chuyện này.

Hơn nữa đây còn là một dương mưu.

Cho dù từ chối cho Alpha I mang binh cũng vô dụng, người ta vẫn có thể lựa chọn đi theo quân đội.

Nói về uy vọng trong quân đội, trừ khi Hudson đích thân dẫn binh xuất chinh, nếu không những người khác không thể ép được Alpha I.

Nói cho đúng thì ngay cả Hudson cũng không ép được. Người ta là khai quốc chi chủ, thân phận địa vị cao khủng khiếp, là thần tử có thể không nghe theo mệnh lệnh, nhưng muốn ước thúc hành vi của Alpha I rõ ràng là không thể nào.

Chỉ cần có thể chiêu hiền đãi sĩ, dựa vào uy vọng của Alpha I trong Vương quốc, muốn thu nạp một nhóm người ủng hộ trong quân đội cũng không khó.

Để phòng ngừa việc móc nối này, lựa chọn tốt nhất đương nhiên là tự mình theo dõi.

Dù nói thế nào đi nữa, Caesar IV mới là người mà họ đang trung thành hiện giờ, cho dù muốn móc nối với nhau thì cũng sẽ thu liễm mấy phần khi trước mặt y.

Khi khai quốc chi chủ không biết xấu hổ, loại danh phận áp chế này thực sự khó giải quyết!

"Bệ hạ, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn!"

Hudson uyển chuyển khuyên nhủ.

Áp chế Alpha I đúng là rất quan trọng, nhưng ngự giá thân chinh cũng có rủi ro. Nếu như lại bại trận thêm một lần nữa, hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Tình hình hiện tại là các đại quý tộc đều không ưa Alpha I, nhưng thanh danh khai quốc chi chủ lại rất hữu dụng trong giới quý tộc vừa và nhỏ.

Đây là trách nhiệm của vương thất, quanh năm suốt tháng đều tuyên dương lão tổ tông nhà mình ghê gớm như nào như nào, bây giờ đã đến lúc trả giá lớn cho chuyện này.

Chương 1876: Từ Chối

"Nguyên soái, ta cũng biết là chuyện này có rủi ro, nhưng không còn lựa chọn nào khác!"

"Nếu như tiếp tục nhượng bộ, sau này còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì!"

"Đúng rồi, tình hình bên phía Thú nhân thế nào rồi?"

Nghe được câu hỏi của Caesar IV, Hudson lập tức hiểu ra. Làm nửa ngày, hóa ra là đang nhớ thương hắn.

Ngự giá thân chinh sẽ ràng buộc danh vọng của quân chủ, chỉ có thể thắng không thể bại. Một cuộc chiến tranh như vậy, yêu cầu đối với quan chỉ huy là rất cao.

Bị quần thần nhắc nhở nhiều năm như vậy, Caesar IV sớm đã không còn tự tin vào năng lực chỉ huy quân sự của mình.

Mặc dù trong Vương quốc có không ít tướng tài, nhưng xếp ai làm trợ thủ cũng không khiến người ta yên tâm như Hudson.

Quốc vương nắm giữ ấn soái không có nghĩa là Quốc vương sẽ đích thân chỉ huy, giao phó đại sự trong quân đội cho người khác, bản thân Caesar IV chỉ treo một cái tên để nhìn chằm chằm Alpha I thì cũng có thể đạt được mục đích.

"Bệ hạ, Thú nhân vẫn không chịu an phận. Cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm đã mang lại cho chúng một số phiền toái, nhưng đó là do bị các chủng tộc báo hại."

"Nếu Vương quốc để lộ sơ hở, cuộc nội chiến này sẽ nhanh chóng được dập tắt, xâm lược một lần nữa cũng không phải là không thể xảy ra!"

Hudson dứt khoát từ chối.

Ngay cả muốn khi hỗ trợ đồng minh thì lực lượng chủ lực của Vương quốc vẫn phải ở lại biên giới để đề phòng thú nhân. Tự ý rời khỏi tiền tuyến, không chừng sẽ bị người ta tu hú chiếm tổ chim khách.

Alpha I có thể không nể mặt tham gia vào trong quân đội thì cũng có thể đến tiền tuyến Hồ Tuyết Nguyệt "hỗ trợ".

Vì lợi ích chính trị, không có xung đột biên giới cũng sẽ nảy sinh xung đột.

Nếu không phải vì bị Hudson kiềm chế, những kẻ hiếu chiến trong quân đội hận không thể kiếm chuyện mỗi ngày.

Sĩ quan trung hạ tầng không hiểu rõ cuộc tranh đấu của cao tầng. Chỉ cần Alpha I chủ chiến, không lo không có người ủng hộ.

Tham khảo quân đội tư nhân của Vương thất là biết, Hudson nghi ngờ rất nhiều sĩ quan đã đều mơ mơ hồ hồ gia nhập vào đảng phái của Alpha I.

Tổng cộng còn chưa đến hai tháng xuất chinh, thời gian ngắn ngủi như vậy, thậm chí không thể hiểu rõ lẫn nhau, làm sao có thể lôi kéo lòng người nhanh như vậy được!

Ngay cả khi sức hút cá nhân của Alpha I có mạnh đến đâu thì mọi người cũng chỉ có thể có thiện cảm trong lòng. Muốn nhận được sự ủng hộ và trung thành của mọi người, chỉ những điều này là chưa đủ.

Bản thân Hudson chính là ví dụ.

Nguyên nhân mà hắn có lực hiệu triệu nhất hô bách ứng trong quân đội chủ yếu là vì có thể mang đến lợi ích cho mọi người. Đi theo hắn ra chiến trường không chỉ dễ dàng thăng quan phát tài, mà tỉ lệ chết trận cũng thấp hơn nhiều.

Caesar IV bị hành động của Alpha I làm cho sợ hãi, nhưng Hudson lại không coi đó là chuyện to tát gì.

Cho dù các quý tộc vừa và nhỏ có nương tựa Alpha I thì cũng không đồng nghĩa với việc họ sẵn sàng ủng hộ Alpha I soán quyền đoạt vị, đây là hai khái niệm khác nhau.

Là Quốc vương đương nhiệm, chỉ cần bản thân Caesar IV không phạm sai lầm, thì không ai có thể làm gì được y.

Biết thì biết, nhưng Hudson vẫn không lên tiếng nhắc nhở.

Quyền thần, trước giờ đều không dễ làm.

Nắm giữ đại quyền trong tay vốn đã bị người ta ghi hận, lúc có ngoại địch uy hiếp nghiêm trọng thì còn tốt, mọi người có thể đồng tâm hiệp lực.

Nhưng sau khi Đế quốc Thú Nhân dần suy tàn, tình cảnh của Hudson trong Vương quốc cũng dần trở nên lúng túng.

Thoạt nhìn như hắn đang ủng hộ Caesar IV phản đối Alpha I, nhưng trên thực tế, Hudson cảm thấy rất vui khi Alpha I nhảy ra tranh quyền.

Có cuộc đấu tranh giữa lão Quốc vương và Quốc vương đương nhiệm, tầm mắt của mọi người mới không chú ý đến hắn.

Nếu như Alpha I không xuất hiện, Hudson cũng đã chuẩn bị tung ra một cái bia ngắm để phân tán sự chú ý của Caesar IV.

Tuy nhiên, quân cờ được đẩy ra này chắc chắn sẽ không hữu ích bằng Alpha I.

Là khai quốc chi chủ, mặc dù hiện giờ chỉ là một cái thùng rỗng, nhưng cũng có thể khiến cho Caesar IV đứng ngồi không yên.

Thậm chí lão ta còn chưa làm gì cả!

Từ khi bắt đầu công khai thừa nhận thân phận thì Caesar IV đã bị trói tay trói chân rồi.

"Nguyên soái, đám Thú nhân kia còn dám xâm lấn nữa sao?"

Caesar IV bất mãn hỏi.

Rõ ràng là y đã nghe được ý từ chối của Hudson. Có lẽ Đế quốc Thú Nhân sẽ xâm lược Vương quốc Alpha một lần nữa, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Một khi xảy ra mâu thuẫn nội bộ, không phải chỉ cần dăm ba câu liền có thể sắp xếp như ý được. Huống chi cấu trúc chính trị của Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã thay đổi, cần một khoảng thời gian dài để rèn luyện.

"Bệ hạ, Thú nhân vẫn luôn gan to bằng trời, bọn chúng làm việc không thể suy luận theo lẽ thường!"

Nói xong, Hudson trực tiếp trở về chỗ ngồi của mình.

Chuyện mà trung thần nên làm, hắn đã làm rồi, nghe hay không là chuyện của Caesar IV.

Dù sao, hắn sẽ không làm những chuyện bỏ công bỏ sức mà không có kết quả tốt. Áp chế Alpha I thì dễ, nhưng vấn đề là làm vậy sẽ có di chứng nha!

Thanh danh "chèn ép khai quốc chi tổ" bị truyền đi cũng không dễ nghe. Cho dù hiện giờ Caesar IV cảm kích, nhưng theo thời gian trôi qua cũng sẽ từ từ phát sinh biến hóa.

Cảnh tượng tan rã trong không vui này không khơi dậy được chút gợn sóng nào. Mọi người đều là người thông minh, việc Hudson từ chối vốn đã nằm trong dự tính.

Trong vấn đề đối kháng với Alpha I, họ đều lựa chọn giả bộ hồ đồ. Chuyện này không liên quan đến lòng trung thành, chủ yếu là do Alpha I vẫn chưa vượt quá giới hạn.

Nếu chỉ nhìn vào biểu hiện hiện giờ, nhiều nhất lão ta cũng chỉ được tính là tham lam quyền lực. Đối với một vị khai quốc chi chủ mà nói, chút tì vết nhỏ này không đáng là gì.

Chương 1877: Tấn Công

Mỹ hóa một chút, thay đổi cách nói liền sẽ biến thành quan tâm hậu bối.

Muốn dựa vào chuyện nhỏ này để đánh Alpha I là điều không thể.

Ngay cả khi hành động này thất bại thì người ta vẫn có thể thực hiện lần tiếp theo. Nhưng đối với các đại thần trong triều, sinh mệnh chính trị của họ lại chỉ có một lần.

Một khi gặp thất bại trong cuộc tranh giành vương quyền, nhẹ thì cuốn gói rời đi; nặng thì thân bại danh liệt, cả gia đình đều phải mất mạng. ...

Tranh chấp quyền lực trong nội bộ Vương quốc Alpha đã ảnh hưởng trực tiếp đến hiệu quả xuất binh.

Đám vương công quý tộc trong triều đều phản đối Quốc vương thân chinh, Caesar IV lại không muốn tạo cơ hội cho Alpha I lôi kéo lòng người, chuyện này lập tức rơi vào tình trạng giằng co.

Chính vì sự trì hoãn này, cục diện đã có những biến hóa vi diệu.

Cuộc đại quyết chiến đã bùng nổ sớm hơn dự tính!

Chủng tộc Địa tâm chưa kịp cài thám tử vào bên trong Nhân tộc, nhưng Liên minh dị tộc thì có, những kẻ chỉ sợ Nhân tộc không loạn này đã thêm mắm thêm muối vào tin tức về Hội nghị Liên minh Nhân tộc rồi truyền bá ra ngoài.

Nhận thức được sự việc đã trở nên tồi tệ, chủng tộc Địa tâm không cam tâm chịu chết nên đã trực tiếp lựa chọn phát động đại quyết chiến sớm hơn.

Pháo đài August.

Pháo đài quân sự này từng chống lại sự xâm lược của Thú nhân, sau khi bị chiến tranh tàn phá, nó đã bắt đầu phát huy tác dụng trở lại trong cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm.

Thời gian quá gấp, trên tường thành vẫn còn lưu lại dấu vết sửa chữa tạm thời. Có thể thấy, đây lại là một công trình khẩn cấp được hoàn thành trong thời gian ngắn.

Thời nay đã khác xưa. Trước đây khi đối mặt với sự xâm lược của Thú nhân, Công quốc Mosey là phe phòng thủ hoàn toàn; nhưng lúc này khi đối mặt với chủng tộc Địa tâm, hai bên lại đánh được cho có qua có lại.

Thời gian là thứ rèn luyện con người tốt nhất. Nhóm tướng lĩnh trẻ tuổi từng theo Hudson chống lại sự xâm lược của Thú nhân năm xưa giờ đây đã trưởng thành hơn rồi.

Raquel như thường lệ tuần tra phòng tuyến, so với vài năm trước, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều. Trên mặt đầy vẻ tang thương, như thể đang nói y đã không hề sống uổng phí những năm tháng qua.

Thời đại tạo nên anh hùng.

Nếu không có sự xâm lược của Thú nhân, huynh trưởng không bị chết thảm trên chiến trường, thì Raquel vẫn chỉ là một con sâu mọt ăn bám.

Cuộc sống không do con người quyết định.

Biến cố đột phát khiến y phải gánh vác trọng trách truyền thừa của gia tộc, áp lực từ mọi phía cũng thúc đẩy y không ngừng tiến bộ.

Nhờ sự cố gắng này, Công quốc Mosey đã có thêm một một viên tướng trẻ đầy triển vọng.

Dù là cuộc chiến tranh đại lục trước đó, hay là cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm hiện giờ, Raquel đều thể hiện rất xuất sắc.

"Tổng đốc đại nhân, quân địch đã hành động!"...

Nửa đêm, Raquel vừa chìm vào giấc ngủ thì bị tiếng hò hét bên ngoài đánh thức.

"Vừa đến đã vội vàng tấn công thành trì, xem ra đêm nay lại là một đêm không ngủ!"

Lẩm bẩm một câu, Raquel lập tức đứng dậy, bước nhanh về phía sở chỉ huy, trong suốt quá trình y không hề tỏ ra một chút bối rối nào.

Không phải là vì tâm lý của y mạnh mẽ cỡ nào, chủ yếu là do được kẻ thù rèn luyện.

Bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt, đêm tối đối với chủng tộc Địa tâm gần như không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Từ khi phát hiện ra nhân tộc không giỏi đánh dạ chiến,"Dạ tập" đã trở thành chiến thuật tiêu chuẩn của chủng tộc Địa tâm.

Dựa vào việc tác chiến ban đêm, chủng tộc Địa tâm đã giành được không ít lợi thế trong giai đoạn đầu của cuộc chiến.

Vì ảnh hưởng này, quân đội của Công quốc Mosey cũng bị ép phải thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi, chia binh sĩ ra thành hai ca.

Dưới tường thành tràn ngập vô số đao quang kiếm ảnh. Toàn là màu đen, nhìn vào đều khiến người ta sợ hãi.

Lực lượng đầu tiên phát động tấn công là một đám quái vật đầu sói, nhìn vào hình dáng thì thấy có vài phần giống như Ngân Nguyệt Lang tộc, có lẽ hai bên trước đây là họ hàng gần.

Nhưng thân hình lại gầy gò hơn nhiều, như thể chỉ cần một cơn gió liền có thể thổi bay bọn chúng.

Chính những thân hình gầy guộc này lại bộc phát ra sức chiến đấu không hề yếu kém.

Không sử dụng thang mây, móng vuốt của người sói là công cụ leo trèo tốt nhất, cho dù tường thành được xây dựng thẳng đứng, nhưng chúng vẫn có thể bám vào tường.

Nếu không phải quân phòng thủ dày dặn kinh nghiệm, luôn chú ý động tĩnh bên dưới tường thành, sợ là đã bị quân địch đánh lén thành công rồi.

Để đối phó với việc đánh lén của chủng tộc Địa tâm, quân phòng thủ còn đặc biệt trang bị đèn ma pháp.

Chỉ trong khoảnh khắc sau khi địch nhân phát động đánh lén, toàn bộ pháp đài August liền đèn đuốc sáng trưng, được chiếu sáng như ban ngày vậy.

Hành tung bại lộ, nhưng binh sĩ người sói vẫn không chịu dừng cuộc tấn công, vô số móng vuốt sắc bén bám vào tường thành, nhanh chóng hoàn thành việc leo lên.

Trước cảnh tượng này, quân phòng thủ lập tức phản công, gỗ lăn, đá tảng như nước thủy triều đổ xuống.

Ma Tinh pháo đang gào thét, ma pháp nỏ cũng gào thét, cung tiễn thủ thì càng bận rộn không ngừng.

Chủng tộc Địa tâm bên ngoài thành cũng không hề rảnh rỗi, các loại công cụ công thành độc đáo của thế giới Địa tâm cũng lần lượt xuất hiện.

Nỏ phá ma kỳ dị nhắm vào đèn ma pháp trên tường thành bắn liên hồi, đối với chủng tộc Địa tâm mà nói, những thiết bị chiếu sáng này còn nguy hiểm hơn cả Ma tinh pháo trên tường thành.

Đột nhiên, bức tường thành bỗng rung chuyển dữ dội, nhận thức được tình hình không ổn, Raquel dày dặn kinh nghiệm lập tức hạ lệnh:

"Có kẻ địch tấn công từ dưới đất, đoàn Ma pháp sư lập tức xuất thủ ngăn chặn!"

Pháo đài August có ma pháp trận bảo vệ, muốn tránh Ma pháp trận để đào đường hầm là một công việc vô cùng khủng khiếp, trong điều kiện bình thường là không thể thực hiện được.

Chương 1878: Tường Thành Sụp Đổ

Chỉ là kẻ địch lần này lại là chủng tộc Địa tâm, từ nhỏ đã sinh sống trong thế giới Địa tâm, đào hang là một phần trong cuộc sống hàng ngày của chúng, rõ ràng là không thể tính toán theo lẽ thường.

Phép thuật rực rỡ bay lượn, đây là thời khắc tỏa sáng của các Ma pháp sư hệ thổ, nguyên tố thổ được tập hợp liên tục được rót xuống dưới tường thành, những hang động đào được ban đầu đã lập tức bị lấp đầy.

"Kẻ địch đã có sự chuẩn bị, trực tiếp tấn công tường thành của địch!"

Cùng với tiếng ra lệnh của tướng lĩnh người sói, những cỗ máy ma pháp vốn được sử dụng để đào hang ngay lập tức xuất hiện dưới chân tường thành.

Tiếng máy khoan vang lên, bức tường thành vốn kiên cố đã nhanh chóng xuất hiện từng lỗ hổng, ma pháp trận phòng thủ như không hề tồn tại.

"Trời ạ!"

"Dùng Bí Ngân để luyện chế mũi khoan phá ma, làm sao có thể?"

Tiếng kinh hô của một lão Ma pháp sư khiến cho sắc mặt của quân phòng thủ trên tường thành đại biến.

Trên đại lục Aslante,"Bí Ngân" chính là vật liệu ma pháp vạn kim khó cầu, chỉ tồn tại trong phòng thí nghiệm của cường giả, bình thường đều được dùng để gia công và chế tác một số vũ khí truyền kỳ.

Dưới chân thành có đến hàng chục mũi khoan, tất cả đều được chế tạo từ bí ngân, cách làm phung phí như vậy hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của quan binh thủ thành.

Cho dù có tìm khắp toàn bộ Công quốc Mosey cũng chưa chắc có thể thu thập được nhiều Bí Ngân như vậy, kết quả nó lại được kẻ địch chế tạo thành công cụ công thành.

Lúc này Raquel đã hiểu ra tại sao quân địch có thể né tránh ma pháp trận phòng thủ của thành trì.

Có nhiều vũ khí Bí Ngân như vậy, dù cho ma pháp trận có kiên cố đến đâu cũng vô ích.

"Không cần giữ lại, sử dụng tất cả các công cụ thủ thành để phản công!"

Tổng đốc Raquel lập tức hạ lệnh.

Lý trí mách bảo Raquel rằng, nếu như không nắm chặt thời gian cuối cùng này để phản công, những khí giới thủ thành dự trữ sẽ nhanh chóng trở thành phế phẩm.

Không có ma pháp trận bảo vệ, tường thành sẽ không thể chịu đựng được.

Đáng tiếc là mọi chuyện đã muộn!

Từ khi lỗ hổng đầu tiên xuất hiện trên tường thành, việc thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Ầm ầm..."

Sau một tiếng nổ lớn, tường thành ầm ầm đổ sập.

Một khe hở xuất hiện, vô số binh sĩ người sói lập tức tràn vào.

Chưa đợi quan chỉ huy hạ lệnh, các binh sĩ phòng thủ đã tự động xông lên, liều mạng chém giết với người sói.

Giáp của một binh lính bị móng vuốt sói xuyên thủng, máu nhuộm đỏ thân mình, dựa vào ý chí kiên cường, theo bản năng vung vẩy cây giáo dài trong tay, cố gắng hết sức để ngăn chặn sự xâm lăng của binh sĩ người sói.

Cảnh tượng tương tự liên tục xuất hiện trên chiến trường.

Tường thành sụp đổ, nhưng ý chí của quân phòng thủ không hề sụp đổ, chiến tranh vẫn còn đang tiếp tục.

Khuôn mặt của những binh sĩ đầy vẻ kiên định, như thể đã quên đi sự mệt mỏi và sợ hãi.

Trong cuộc chiến tàn khốc này, họ là những người kháng cự dũng cảm, là những anh hùng bảo vệ quê hương.

Đổi lại là sự tàn nhẫn của binh sĩ người sói, một tên binh sĩ người sói ngã xuống, sau lưng còn có vô số Lang tộc Địa tâm bổ sung.

Lúc này bọn chúng đã quên đi nỗi sợ hãi, như thể cái chết không phải là kết thúc, mà là nơi chúng vốn thuộc về.

Cũng là vì sự sinh tồn của chủng tộc mà chiến, vì thắng lợi, bọn chúng không tiếc bất cứ giá nào.

Có lẽ bọn họ không phải là đội quân mạnh nhất ở đại lục Aslante, nhưng ý chí chiến đấu mà hai bên giao tranh thể hiện ra tuyệt đối là đứng đầu đại lục.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trận chiến đẫm máu vẫn tiếp tục. Sau binh sĩ người sói, vô số quái vật thằn lằn cũng tham gia vào trận chiến.

Sự gia nhập của đội quân mới đã tiếp thêm niềm tin cho phe Địa tâm.

Ngay trong thời điểm chiến tranh đang nghiêng về một phía, một tiếng hí vang vọng khắp bầu trời, hơn một nghìn Kỵ binh Griffin Dragon xuất hiện trên chiến trường.

Cùng tham gia còn có toàn bộ Ma thú phi hành của Công quốc Mosey, trên thân của những con Ma thú này đều ngồi đầy binh sĩ.

"Viện binh đến rồi!"

Sử dụng không quân để đưa quân tiếp viện, Công quốc Mosey đã mở ra một chương mới cho quân sự của Nhân tộc ở đại lục Aslante.

Số lượng quân tiếp viện không nhiều, so với quân địch bên ngoài thành rõ ràng là không có ưu thế, nhưng niềm tin mà quân tiếp viện mang lại đã ổn định tinh thần của quân phòng thủ.

Vốn đã ôm ý chí quyết một trận tử chiến, giờ đây bỗng xuất hiện tia sinh cơ, trên mặt của vô số binh sĩ đều nở nụ cười.

Nếu quan sát kỹ sẽ nhìn thấy những đồ án sặc sỡ trên người những binh lính này. Những người hiểu biết sẽ biết ngay, đây là trang bị tiêu chuẩn thấp nhất của Kỵ sĩ đoàn.

Đồ án khác nhau cũng mang ý nghĩa đến từ Kỵ sĩ đoàn khác nhau.

Sự xuất hiện của cảnh tượng này có nghĩa là quân tiếp viện đến từ khắp nơi. Nhìn như tình cờ thống nhất chi viện, nhưng thực ra là đang tuyên thệ sự đoàn kết của Công quốc Mosey.

Rất rõ ràng, hành động thị uy này không chỉ làm cho chủng tộc

Địa tâm xem, mà còn làm cho các binh sĩ tiền tuyến xem.

Không có chiến mã, sức chiến đấu của kỵ sĩ sẽ bị giảm đi rất nhiều, nhưng nếu chỉ là thủ thành mà nói, thì lại không phải là vấn đề gì to tát.

Tường thành đã sụp đổ, nhưng tường thành không mất!

Chiến đấu suốt đêm, cho đến khi trời sáng, hai bên vẫn đang tranh giành ở khu vực xung quanh thành trì.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, hai bên giao tranh đã sớm giết đến đỏ cả mắt, trong mắt mọi người chỉ còn lại giết chóc!

Đây là cuộc so tài về ý chí, hai bên giao tranh đều không có ý nhượng bộ, cuộc công phòng chiến tại Pháo đài August đang dần chuyển hướng thành cối xay thịt.

Chương 1879: Lựa Chọn Thống Soái

Những trận chiến đẫm máu tương tự liên tục diễn ra trên khắp đại lục. Đối mặt với cuộc tổng tấn công bất ngờ của chủng tộc Địa tâm, các quốc gia đã phấn khởi phản công.

Pháo đài August chỉ là một phần nhỏ trong bức tranh tổng thể, điểm khác biệt là một số chiến trường nhân tộc đã chống lại được đòn tấn công của chủng tộc Địa tâm, nhưng một số chiến trường khác thì lại không may thất thủ.

Trận đại quyết chiến này trực tiếp kích thích Hội nghị Liên minh Nhân tộc, các nghị viên vốn đang tranh cãi không ngừng đã nhanh chóng thông qua "Nghị quyết thanh lọc chủng tộc Địa tâm" với số phiếu cao trong thời gian ngắn nhất.

Là bá chủ của khu vực Bắc đại lục, kiêm luôn "anh cả" của Liên minh năm nước, Vương quốc Alpha hiển nhiên nhận nhiệm vụ hỗ trợ bốn quốc gia đồng minh.

Kế hoạch rất hoàn hảo, giới cao tầng của Vương quốc Alpha cũng đã sẵn sàng xuất binh, nhưng do ảnh hưởng của cuộc tranh giành quyền thống soái, lịch trình xuất binh liên tục bị trì hoãn.

Phỉ Thúy cung, một cuộc Hội nghị cấp cao mới của Vương quốc lại được mở ra.

Khác với những cuộc họp trước đây chỉ có số ít người tham dự, các đại quý tộc từ khắp nơi cũng đã xuất hiện trong hội trường.

Trong các cuộc tụ họp của giới cao tầng Vương quốc Alpha, người càng đông không có nghĩa là chuyện càng nhiều, nhưng vấn đề chắc chắn là rất nghiêm trọng.

"Đã mười ngày trôi qua kể từ khi Liên minh Nhân tộc đưa ra quyết định, các quốc gia đều đã công bố thời gian xuất binh, chỉ còn Vương quốc vẫn chưa có động tĩnh gì."

"Trong nội bộ Liên minh năm nước, sự bất mãn với việc "không làm gì" của Vương quốc đã lên đến đỉnh điểm."

"Nếu tiếp tục trì hoãn thêm, quan hệ của Liên minh năm nước chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Omar nghiêm túc nói.

Vương quốc Alpha vốn nổi tiếng với hiệu suất cao, nay lại đột nhiên tụt hậu so với các quốc gia khác, người hiểu chuyện thì biết đây là do ảnh hưởng của cuộc tranh giành quyền lực nội bộ, người không hiểu còn tưởng họ đang cố tình trì hoãn.

Nếu đây là một hoạt động công ích quốc tế bình thường, hiệu suất thấp một chút cũng không sao, miễn là có thể giải quyết vấn đề thì không ai có thể nói gì.

Nhưng tình hình lần này thì khác!

Tình hình ở chiến trường bốn nước hiện nay đều đang rất căng thẳng.

Dị tộc ở xung quanh đã kiềm chế một lượng lớn binh lực của họ, nếu như không có quân tiếp viện tham gia, kết cục cuối cùng rất có thể sẽ là thảm kịch.

Vào thời điểm nguy nan, đáng lẽ đây là lúc các đồng minh phát huy tác dụng, nhưng hết lần này tới lần khác Vương quốc Alpha lại bị tụt xích vào thời khắc quan trọng này.

Nếu vấn đề không được giải quyết sớm, sau chiến tranh này, quan hệ của Liên minh năm nước không chừng chỉ còn là trên danh nghĩa.

Là một mắt xích quan trọng nhất trong hoạt động ngoại giao quốc tế của Vương quốc Alpha, Liên minh năm nước đóng vai trò không thể thay thế.

Đối ngoại có thể uy hiếp Liên minh dị tộc, đối nội có thể nâng cao vị thế trong Liên minh Nhân tộc.

Ít nhất trước khi thôn tính Đế quốc Thú Nhân, Vương quốc Alpha không thể mất đi Liên minh năm nước!

Mọi người đều hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề, áp lực lập tức được chuyển lên người của Alpha I và Caesar IV.

Các quyền quý trong Vương quốc đều đã tới rồi, hôm nay vô luận như thế nào cũng cần có một bên phải nhượng bộ.

"Các quốc gia đều đã xác định ngày xuất binh, vậy chúng ta cũng công bố ra bên ngoài đi!"

"Thời gian được ấn định vào ba ngày sau, vừa hay trước ngày xuất binh của người Frank và người Iberia, xem như cho các đồng minh một câu trả lời."

Hudson dẫn đầu đứng ra làm khó dễ.

Là anh cả trong quân đội, chuyện có liên quan đến an ninh chiến lược của vương quốc, hắn nhất định phải làm ác nhân này.

Mặc dù có hiềm nghi bức thoái vị, nhưng hắn trâu bò lắm, nhiều nhất chỉ bị nhớ thương một lần, sẽ không thể bị hạ bệ trong lúc nhất thời.

Còn chuyện tính sổ sau này, ít nhất cũng phải chờ hai vị quân vương phân định thắng bại trong cuộc đấu tranh quyền lực đã.

"Đề nghị của Nguyên soái không sai, chúng ta nhất định phải xuất binh trước người Frank và Iberia, nếu không khó mà giải thích với đồng minh."

"Bệ hạ, nên đưa ra quyết định rồi!"

Công tước Beckett nói với vẻ mặt hơi ngưng trọng.

Vốn dĩ lão ta không muốn xuất đầu lộ diện.

Nhưng hết cách rồi, Hudson đã đại diện cho quân đội vương quốc bày tỏ lập trường, ánh mắt thúc giục của các đại quý tộc địa phương khiến lão ta buộc phải đại diện cho phe thực quyền địa phương lên tiếng.

"Hai vị bệ hạ, việc này..."

Tể tướng Hầu tước Delgado vừa nói xong, bầu không khí ở hiện trường lập tức ngưng trọng đến làm cho người ta ngạt thở.

Quân đội, quý tộc địa phương, chính phủ vương quốc, đại diện cho các tập đoàn thế lực lớn nhất của Vương quốc Alpha liên tiếp bức thoái vị, trong khoảnh khắc này vương quyền thực chất đã bị công kích.

Từ xưa thần quyền và vương quyền luôn có mối quan hệ này lên kia xuống, ba quần thể này liên hợp bức thoái vị, chắc chắn sẽ dẫn đến quyền uy của quân chủ bị suy yếu.

Đối với Caesar IV và Alpha I đang ở trong vòng xoáy phong ba mà nói, cuộc tranh giành quyền lực này vẫn chưa phân định thắng thua, nhưng họ đã trở thành bên thua rồi.

Nếu như không nhanh chóng thỏa hiệp, đạt được nhất trí về vị trí thống soái, ba tập đoàn lớn này sẽ thay Quốc vương đưa ra quyết định.

Một khi mở ra tiền này cũng chính là mở ra bước đầu tiên biến Quốc vương thành con rối.

Không ai dám đảm bảo là sau này ba bên sẽ không tiếp tục liên hợp biến vương quyền thành con rối.

Những hình tượng tương tự cũng đã từng có tiền lệ trên đại lục Aslante.

Ba quần thể tưởng chừng như riêng biệt này thực chất là một hợp thể phức tạp "Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi", có cơ sở để hợp lưu.

"Chia quân thành bốn hướng, đồng thời hỗ trợ bốn chiến trường, ba ngày sau xuất binh."

"Việc lựa chọn thống soái sẽ trực tiếp tiến hành bầu cử, Nguyên soái Hudson là người chịu trách nhiệm đề cử!"

Caesar IV chậm rãi nói.

Chương 1880: Đắc Tội Với Hai Vị Quân Chủ

Đối mặt với Alpha I hùng hổ dọa người, lựa chọn tốt nhất mà Caesar IV có thể đưa ra chỉ còn là chia quân.

Bất kể Alpha I có lợi hại cỡ nào, lão ta chỉ có thể lựa chọn đi theo một trong bốn lộ đại quân này, nguy cơ bị thẩm thấu cũng được giảm thiểu xuống mức thấp nhất.

"Bệ hạ, lần xuất chinh này có liên quan trọng đại, cho nên thống soái nhất định phải có đủ uy vọng."

"Thần đề nghị Công tước Beckett, Công tước Richard, Công tước Zlatoust, Hầu tước Zuel, phân biệt đảm nhiệm thống soái của bốn lộ đại quân."

"Vương quốc điều động tám quân đoàn thường trực, lại điều động thêm ba mươi hai quân đoàn tinh nhuệ, trực tiếp chia ra thành bốn hướng đồng thời chi viện cho bốn nước."

"Để đảm bảo an toàn chiến lược cho chuyến đi này, mỗi đội quân đều phải được phân phối đầy đủ cao thủ đi theo quân, nguyên tắc là:

"Không dưới một cường giả Thánh Vực;"

"Không dưới hai mươi cường giả cấp 8, trong đó Ma pháp sư không được ít hơn bảy người, có thể được thay thế bởi các chức nghiệp đặc biệt khác."

"..."

Lời nói vừa dứt, sắc mặt mọi người trong đại điện đều khác nhau.

Bốn vị thống soái tiền tuyến trùng hợp đối ứng với bốn trong số ngũ đại gia tộc của Vương quốc, chỉ là không có người của vương thất.

Theo lý mà nói, Hudson không nên phạm loại sai lầm này mới phải.

Tuy nhiên, sau khi mọi người âm thầm kiểm kê lại một lượt các vị tướng lĩnh của vương thất, họ bất ngờ phát hiện ra rằng: Vương thất không có người có thể dùng!

Tinh anh của Vương thất đã bị tiêu diệt trong cuộc xâm lược của Thú nhân rồi, Hầu tước James được đề cử cũng đã thất bại trong cuộc chiến tranh đại lục, các sĩ quan vương thất cũng bị ông ta liên lụy và bị loại ra khỏi cục.

Trong cuộc chiến tranh sau đó, gần như là màn độc diễn của Hudson, các sĩ quan khác không có nhiều cơ hội thể hiện, lực lượng dự bị của Vương thất không thể bổ sung kịp thời.

Tại Vương quốc Alpha coi trọng chiến công, không có đủ chiến công, căn bản không thể phục chúng.

Bọn quan binh cần là thắng lợi, việc bổ nhiệm tướng lĩnh chỉ vì mục đích cân bằng ắt hẳn sẽ gây ra phản ứng trong quân đội.

Là lão đại của quân đội, Hudson đương nhiên phải ưu tiên cân nhắc lợi ích của quân đội.

Caesar IV để hắn đề cử, hắn liền dứt khoát đẩy ra bốn lão hồ ly đức cao vọng trọng để chặn miệng của các bên.

Nhìn chung trong các cuộc chiến tranh do họ chỉ huy độc lập, không có nhiều chiến thắng vang dội, nhưng cũng không gặp phải thất bại lớn.

Phong cách chủ đạo của họ là ổn trọng, tất cả các chiến dịch đều trực tiếp so sánh sức mạnh với kẻ địch.

Thỉnh thoảng bị thất bại, họ cũng chạy khá nhanh, lực lượng dưới trướng cũng được bảo toàn khá nguyên vẹn.

"Những người khác có ý kiến gì khác không?"

Caesar IV hỏi với vẻ hơi khó chịu, ai cũng nghe ra ý tứ trong lời nói.

Đáng tiếc biết thì biết, nhưng khả năng chỉ huy quân sự của y cũng đã sớm bị gắn mác là không đáng tin cậy.

Những người thân tín của Caesar IV có thể tìm ra lý do để phản đối đề cử của Hudson, nhưng khi yêu cầu mọi người đề cử theo ý của Quốc vương thì mọi người liền lúng túng.

Hành vi chính trị là cần phải chịu trách nhiệm, nếu tướng lĩnh được đề cử thất bại, người đề cử cũng sẽ bị liên lụy.

Trừ khi là đại quý tộc có nền tảng vững chắc, nếu không gặp phải biến cố này một lần là có thể kết thúc cuộc đời chính trị.

"Nguyên soái Hudson, trong số bốn vị thống soái đại quân này không có ai là người của vương thất, nếu ngươi cảm thấy vương thất không có người kế tục, ta đại diện cho vương thất chiếm một vị trí, như thế nào?"

Lời phát biểu bất ngờ của Alpha I khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng trong đại điện lại càng trở nên ngưng trọng hơn, tiếng thở của mọi người đều trở nên nặng nề.

"Bệ hạ nói quá lời, trong vương thất vẫn có nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ là tạm thời vẫn cần phải lịch luyện một chút."

"Nếu bệ hạ không chê đích thân đảm nhiệm thống soái, đương nhiên là không có vấn đề gì."

"Nhưng sợ là chuyện này truyền ra ngoài, bên ngoài sẽ cho rằng Vương quốc Alpha ta không người, còn cần ngài phải vất vả ra tay!"...

Nhờ sự kiên trì của Hudson, cộng thêm sự ủng hộ mạnh mẽ từ các đại quý tộc và chính phủ vương quốc, việc bổ nhiệm thống soái đã được thuận lợi thông qua.

Nếu không phải vì sắc mặt của Caesar IV và Alpha I đều rất khó coi, đây quả thực là một ví dụ điển hình cho thấy sự đoàn kết nội bộ của Vương quốc.

Bụi bặm lắng xuống, Hudson trực tiếp phủi mông rời khỏi Vương đô. Đắc tội với hai vị quân chủ cùng một lúc, tiếp tục ở lại vương đô chỉ khiến người ta chướng mắt.

Nhưng mọi thứ đều đáng giá!

Trong khi đắc tội với hai vị Quốc vương, Hudson cũng thể hiện cho bên ngoài thấy bộ mặt dũng cảm dám chịu trách nhiệm của mình.

Hắn không chỉ củng cố vị thế trong giới quý tộc trong nước mà còn nhân cơ hội mở rộng tầm ảnh hưởng quốc tế.

Các bên đều rất hài lòng, chỉ có Alpha I và Caesar IV là trợn mắt nhìn.

"Hừ!"

"Tiểu Caesar, ngươi quả thật rất có bản lĩnh, vậy mà ngay cả thần tử dưới trướng của mình cũng quản không được!"

Đối mặt với lời chỉ trích của lão tổ, sắc mặt của Caesar IV âm trầm đến đáng sợ.

Là một quân vương, việc có quan điểm đối lập với đại thần là chuyện bình thường, nhưng đồng thời bị toàn bộ trọng thần phản đối như vậy thì là có vấn đề.

Trong tình huống bình thường, sẽ có vài đại thần thân tín vô điều kiện đứng về phía Quốc vương, đại diện cho Quốc vương tham gia vào ván cờ.

"Lão tổ, không thể nói như thế."

"Trên triều đình đều là những hiền thần do ta đề bạt, trước mặt những vấn đề đại sự, họ có chính kiến của mình, có thể kịp thời khuyên can quân vương, đây đều là những phẩm chất tốt đẹp."

"Chín năm trước, phụ thân qua đời, ta tiếp quản Vương quốc trong thời loạn lạc, chính là nhờ những hiền thần này phò tá mới có được sự huy hoàng của Vương quốc Alpha ngày nay."

Chương 1881: Đề Xuất

"Những hư danh này đều là do đám tiểu nhân gian tà bôi đen."

"Đừng quên rằng trong chín năm qua, lãnh thổ của Vương thất đã tăng từ ba tỉnh ban đầu lên mười hai tỉnh như hiện nay, đã tăng gấp ba lần."

"Có thể lấy được nhiều lợi ích thực tế như vậy, chẳng lẽ còn không thể nói rõ vấn đề sao?"

Caesar IV không khách khí đáp trả.

Những thành tích này là điểm tựa lớn nhất của y, cho dù là gặp lão tổ của mình, Caesar IV cũng không hề nao núng.

Còn chuyện trong lòng nghĩ như thế nào, điều đó không quan trọng, dù sao thì khí thế bên ngoài không thể thua được.

Bác bỏ lời chỉ trích của Alpha I, Caesar IV liền vung tay áo bỏ đi, để lại Alpha I một mình trong đại điện ngẩn ngơ.

Giờ phút này, lão ta vui buồn lẫn lộn!

Vui mừng là vì có người kế tục, còn lo lắng là cho con đường phía trước của mình.

Đế đạo pháp tắc bá đạo nhất, trước giờ luôn là có tiến không lui. Khi đã bước lên con đường không lối về này thì sẽ không có chuyện quay đầu.

Hơn nữa, thiên tư của lão ta cũng không tốt như lời đồn bên ngoài, hoàn toàn là do ngẫu nhiên lĩnh ngộ được Đế đạo pháp tắc nên cuộc đời mới sang trang.

Tiếc rằng thời vận có hạn, trong lúc lão ta hát vang tiến mạnh, thủy triều nguyên tố trong thiên địa đột nhiên bộc phát.

Nguyên tố ma pháp trên đại lục Aslante đã không thể nuôi được những cường giả như lão ta, bất đắc dĩ, lão đành phải trốn ra biển.

Bỏ lỡ thời điểm bật hack tỏa sáng trong cuộc đời, khi trở lại đại lục một lần nữa, cả thế giới đều đã khác.

Đại lục Aslante đã từng tiểu quốc san sát, chư hầu đầy đất, giờ đây đã bước vào thời đại sáp nhập và thôn tính.

"Giàu sang phú quý trong đời người cũng chỉ là một khoảnh khắc, chỉ có trường sinh mới là chân lý của sinh mệnh!"

"Tiểu Caesar, tiếc cho ngươi, nếu ngươi sinh sớm hơn mấy chục năm, ta cũng không đến nỗi..."

Tiếng cảm khái từ tận đáy lòng không lay chuyển được quyết tâm theo đuổi trường sinh của Alpha I.

Nếu Caesar IV lớn hơn vài chục tuổi, Alpha I không ngại chờ thêm một chút, để thành toàn cho danh tiếng cho hậu bối.

Nhưng bây giờ không được!

Caesar IV mới ngoài ba mươi, đang trong thời kỳ đỉnh cao của cuộc đời, muốn chờ đến khi y chết già thì không biết phải cần bao nhiêu năm nữa.

Thoạt nhìn thì Alpha I như còn rất nhiều tuổi thọ, nhưng đối với một người theo đuổi trường sinh vĩnh hằng như lão ta mà nói lại không có thời gian dư thừa để lãng phí. ...

Đế quốc Thú Nhân.

Sau khi trải qua một loạt các trận chiến, cuối cùng Thú nhân đã dựa vào sức mạnh hùng hậu của mình để giành lại quyền chủ động trong chiến tranh.

Đáng tiếc là cũng chỉ có vậy mà thôi, chế độ đa chủng tộc đã mở ra thời đại các chủng tộc tranh giành vương vị, dẫn đến bị tiêu hao nghiêm trọng.

"Tộc Hắc Ám Tinh Linh đã bày tỏ thiện ý, muốn kết thúc chiến tranh với Đế quốc, ta cho rằng đây là một cơ hội."

"Mục đích của chủng tộc Địa tâm không gì khác ngoài việc chiếm lấy một vùng đất dưới ánh mặt trời, vấn đề này không phải là hoàn toàn không thể giải quyết."

"Lãnh thổ của Đế quốc bao la rộng lớn, bị giới hạn bởi số lượng dân số, không thể kiểm soát được tất cả các khu vực, điều này mới tạo cơ hội cho Nhân tộc."

"Thay vì để những vùng đất này bị Vương quốc Alpha từng bước xâm chiếm rơi, không bằng chia cho chủng tộc Địa tâm làm nơi sinh sống, thu nạp họ thành một phần tử của Đế quốc!"

Phần đề xuất tràn đầy ý "chịu thua" này căn bản không thể nào được lấy ra thảo luận trong quá khứ.

Giờ phút này Behemoth vương nói ra, cũng là vì bất đắc dĩ.

Tiếp tục đánh, bên thắng lợi tất nhiên là Đế quốc Thú Nhân, nhưng chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Lỡ như vào thời điểm quyết chiến, láng giềng đột nhiên phát động xâm lược quân sự thì sẽ không thể thu dọn tàn cuộc.

Thay vì mạo hiểm tiêu hao lẫn nhau với chủng tộc Địa tâm, vô cớ làm lợi cho kẻ địch truyền kiếp của mình, chẳng thà mượn sức mạnh của chủng tộc Địa tâm để cùng nhau chống lại Vương quốc Alpha.

Về bản chất vẫn là do trong cuộc chiến trước mắt, chủng tộc Địa tâm đã chứng minh được thực lực của mình, có cơ hội đối thoại với Đế quốc Thú Nhân.

Chỉ cần thực lực của bọn họ hơi yếu một chút thôi thì Behemoth vương đã không nghĩ đến chuyện hoà đàm rồi.

"Behemoth vương, ngươi thật là cẩu, ta thấy các ngươi đừng gọi tộc Behemoth nữa, đổi sang gọi là tộc cẩu hùng luôn đi!"

Dã Trư vương vừa dứt lời, liền đón hai đạo tràn ngập sát khí ánh mắt.

"Dã Trư vương, ngươi đang xem thường Hùng nhân tộc ta sao?"

Hùng Nhân Hoàng với tính khí nóng nảy đã đứng ra làm khó dễ.

Tộc Cẩu Hùng cũng là chi nhánh của Hùng Nhân tộc, bởi vì cách chiến đấu khá thận trọng, nên hoàn toàn khác biệt so với các Hùng tộc khác.

Trong nội bộ Hùng tộc, nhiều Hùng nhân đều cho rằng tộc Cẩu Hùng không anh dũng như những Hùng nhân tộc khác, đây là một đám hèn nhát thiếu tinh thần liều mạng.

Người một nhà nói như vậy thì không sao, nhưng người ngoài cũng nói như vậy thì không được.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, tuy Hùng Nhân Hoàng tộc đã bị suy yếu trong trận chiến với Vương quốc Alpha lần trước, nhưng thực lực còn lại cũng không phải là thứ mà tộc Dã Trư nhân có thể so được.

"Hùng Hoàng, đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm. Ý của ta là..."

Trên trán của Dã Trư vương bắt đầu đổ mồ hôi.

Tuy nhiên, sự thất thố này nhanh chóng biến mất, sau đó liền trực tiếp ngậm miệng nói không. Đắc tội thì đắc tội đi, thời đại bây giờ đã khác xưa.

Hoàng tộc đã đánh mất quyền sinh sát đối với các chủng tộc, cùng lắm chỉ có thể âm thầm ra tay, tạo ra một chút rắc rối cho bọn họ.

Thấy bầu không khí đang ngày càng ngưng trọng, Ưng Nhân Hoàng bèn khoát tay nói:

"Được rồi, vấn đề này tạm thời không bàn đến nữa, tiếp tục thảo luận về đề xuất của Behemoth vương đi!"

Chương 1882: Phá Vỡ Quy Tắc

"Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh đến từ Vùng đất bị nguyền rủa, không thể không có sự hỗ trợ của người đó được, phải biết rằng lương thực và vật tư của họ đều được mua từ Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Mục đích của kẻ địch rất rõ ràng, chính là muốn khuấy đảo Đại thảo nguyên, không ngừng tiêu hao thực lực của chúng ta, để thực hiện mục tiêu chiến lược kéo sập Đế quốc."

"Có lẽ cũng vì thấy rõ điểm này nên tộc Hắc Ám Tinh Linh mới không muốn tiếp tục làm quân cờ cho Nhân tộc, mà muốn hợp tác với chúng ta, để có cơ hội thoát ra khỏi ván cờ."

"Đứng trên lập trường của Đế quốc, ta đề nghị tiến hành đàm phán với tộc Hắc Ám Tinh Linh."

"Chỉ cần họ đồng ý cắt đứt quan hệ với Nhân tộc, gia nhập phe Đế quốc, vậy thì những mâu thuẫn trong quá khứ đều có thể bỏ qua!"

"Ưng Hoàng, Đại Ma vương tính toán rất cẩn thận, nếu tộc Hắc Ám Tinh Linh đã có liên hệ với hắn, muốn phản chiến sợ là không dễ dàng."

"Không chừng đây cũng là âm mưu của kẻ địch!"

"Thay vì để những phần tử bất định này gia nhập Đế quốc, tốt hơn hết là hy sinh một số thứ để tiêu diệt sạch chúng."

"Hơn nữa, chúng ta còn phải cân nhắc đến lập trường của tộc Tinh Linh, Hắc Ám Tinh Linh là kẻ thù không đội trời chung của họ."

"Nếu thao tác tốt, tộc Tinh Linh có thể vì lợi ích trước mắt mà không so đo với chúng ta; nếu thao tác không tốt, chúng ta sẽ lại có thêm một đại địch!"

Sư Nhân Hoàng lo lắng nói.

Có không ít chủng tộc Địa Tâm phát động xâm lược, phần lớn chiến trường đều nằm trong lãnh thổ Nhân tộc.

Về mặt lý thuyết, Liên minh Dị tộc và chủng tộc Địa Tâm có chung kẻ thù, nên có cơ sở để liên thủ đối phó với Nhân tộc.

Nhưng thực tế thì khác, cho đến thời điểm này, vẫn chưa có thế lực nào trong Liên minh Dị tộc chính thức hợp tác với chủng tộc Địa Tâm.

Nguyên nhân chính là vì mọi người đều lo ngại phản ứng của tộc Tinh Linh.

"Sư Hoàng nói sai rồi, trên chiến trường thì Hudson tính toán không bỏ sót, nhưng không có nghĩa là hắn cũng lợi hại như vậy khi ở ngoài chiến trường."

"Thực lực của Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh không yếu, cho nên hắn không thể nào kiểm soát được."

"Cho dù hai bên có tồn tại hiệp nghị mật ước, nhưng ở trước mặt lợi ích của chủng tộc, mọi hiệp ước đều có thể bị xé bỏ."

"Ít nhất cũng có thể lá mặt lá trái!"

"Dù sao, đứng trên lập trường của Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh, họ cũng không muốn Nhân tộc thống nhất Bắc đại lục!"

"Còn về phía tộc Tinh Linh, chúng ta hoàn toàn có thể ném vấn đề này cho họ trước."

"Trong cuộc đối đầu với Vương quốc Alpha, Đế quốc vẫn luôn ở vào thế yếu, theo diễn biến của tình hình hiện tại, khoảng cách chênh lệch giữa hai bên sẽ càng ngày càng lớn."

"Chắc là tộc Tinh Linh cũng không muốn nhìn thấy Đế quốc tiếp tục thất bại trong những cuộc đối đầu sau này, cuối cùng tặng Bắc đại lục lại cho Nhân tộc!"

Behemoth vương bình tĩnh giải thích.

Y dám nhắc tới vấn đề này thì đương nhiên là đã cân nhắc đến ảnh hưởng sau này.

Dựa vào sự hiểu biết của y đối với tộc Tinh Linh, trong thời điểm nhạy cảm này, khả năng đối phương thỏa hiệp là rất cao.

"Nếu như tộc Tinh Linh có thể ngầm đồng ý hành động của chúng ta, vậy thì việc phải gánh chịu một rủi ro nhất định để chấp nhận Vương quốc Hắc Ám Tinh Linh cũng không phải là không được."

"Tuy nhiên, Hắc Ám Tinh Linh cũng phải thể hiện thành ý, ví dụ như: phối hợp với chúng ta trấn áp hoặc là thu phục tộc Chó địa ngục nhiều đầu."

"Chủng tộc này chưa tiến hóa hoàn toàn, vẫn có thể xem như Ma thú để ký kết khế ước. Nếu như có thể sáp nhập chúng sẽ có lợi cho tất cả mọi người!"

Sư Nhân Hoàng bị thuyết phục, lập trường của các vị vương giả khác cũng bắt đầu dao động.

Thử một chút mà thôi, nếu tộc Tinh Linh tộc đồng ý, họ liền kiếm lợi lớn.

Mặc dù việc thâu tóm hai chủng tộc Địa tâm không thể lập tức khiến cho Đế quốc Thú Nhân khôi phục lại đỉnh phong, nhưng việc xóa nhòa khoảng cách sức mạnh với Vương quốc Alpha vẫn không thành vấn đề. ...

Thời gian trôi nhanh, cỗ máy chiến tranh của Nhân tộc nhanh chóng được vận hành.

Sau khi Vương quốc Alpha xuất binh, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia cũng lần lượt xuất binh, hỗ trợ các quốc gia Nam đại lục đang lâm vào khổ chiến.

Dù sao Nhân tộc cũng là bá chủ đại lục, một khi dốc hết toàn lực, những kẻ thất bại này không thể nào sánh bằng.

Cho dù đã được nghỉ ngơi dưỡng sức vài vạn năm, nhưng trong thế giới Địa Tâm thiếu thốn tài nguyên đã hạn chế sự tăng trưởng sức mạnh của các chủng tộc.

Những quốc gia có thể một mình giữ vững chiến tuyến, sau khi nhận được quân tiếp viện, đã ngay lập tức nắm quyền chủ động trong chiến tranh.

Còn các quốc gia ở thế yếu cũng thở phào nhẹ nhõm sau khi được chi viện.

Nhìn thấy tình hình không ổn, các chủng tộc Địa Tâm đã dẫn đầu phá vỡ quy tắc, cường giả Thánh vực trực tiếp tham gia vào chiến tranh.

Hành vi phá vỡ quy tắc này đã ngay lập tức chọc giận Nhân tộc, cường giả Thánh Vực của hai bên liên tiếp xuất hiện trên chiến trường.

Các loại thủ đoạn vô liêm sỉ xuất hiện tràn lan trên chiến trường, khiến cho chỉ huy hai bên vô cùng đau đầu.

Bất kể có bài binh bố trận như thế nào cũng không chịu được cường giả Thánh vực liên tục tập kích quấy rối. Đặc biệt là lương đạo của hai bên, đã bị tấn công hết lần này đến lần khác.

Trung bình mười lần vận chuyển lương thảo sẽ có bảy lần bị tổn thất trên đường đi.

Để đảm bảo an toàn hậu cần, các bên cũng đã sử dụng hết mọi biện pháp.

Bố trí giả đội vận chuyển lương thảo giả để đánh lừa kẻ địch, sắp xếp các cường giả lẩn trốn trong bóng tối phục kích, áp dụng các biện pháp để phản công...

Đáng tiếc, kế hoạch tuy tốt nhưng hiệu quả không được như ý muốn.

Chương 1883: Thương Vong Thảm Trọng

Hành tung của cường giả Thánh Vực là bất định, hoàn toàn không thể nắm bắt trước, việc phát động tập kích cũng là ngẫu nhiên.

Phục kích tốt đến đâu cũng phải gặp được người ta mới được.

Vấn đề là số lượng cường giả có hạn, bên phát động tập kích có thể ra tay ngẫu nhiên, bên phòng thủ lại không thể bao quát toàn bộ địa phương.

Sau khi chịu thiệt về mặt này, hai bên trực tiếp từ bỏ việc phục kích, chơi trò đánh nhà của nhau.

Do bị hậu cần liên lụy, tốc độ tiến quân vốn đang hát vang tiến mạnh của đại quân Nhân tộc đã lập tức bị giảm sút.

Tuy nhiên, các chủng tộc Địa Tâm cũng không thể chiếm được lợi thế.

Thoạt nhìn giống như đã ngăn chặn được đà tấn công của đại quân Nhân tộc, nhưng cái giá phải trả lại vô cùng nặng nề.

Không chỉ tổn thất lượng lớn vật tư, trong vòng một tháng qua, Nhân tộc đã hy sinh 4 cường giả Thánh Vực để đổi lấy mạng sống của 7 cường giả Thánh Vực thuộc chủng tộc Địa Tâm.

Còn số lượng người bị thương lại càng nhiều hơn nữa!

Số lượng cường giả cấp 7 - 8 tử trận nhiều đến mức không đếm xuể, khiến cho cả đại lục đều cảm nhận được hàn ý.

Liên minh Dị tộc vẫn chưa tham chiến nữa.

Chỉ riêng chủng tộc Địa Tâm mà đã gây ra tổn thất nặng nề cho Nhân tộc như vậy rồi, nếu như tai kiếp vạn năm bộc phát toàn diện thì sẽ ra sao đây?

Cần biết rằng trong cuộc giao tranh này, Nhân tộc vốn chiếm ưu thế về số lượng cường giả Thánh Vực.

Đáng tiếc, dù số lượng cường giả nhiều cũng không thể chịu được việc kẻ địch thích kéo người khác làm đệm lưng.

Mọi thế lực tham chiến đều phải gánh chịu nỗi khổ về việc các cường giả không tuân thủ quy tắc, bốn lộ đại quân do Vương quốc Alpha phái đi cũng không ngoại lệ.

Mặc dù các cường giả Thánh Vực đi theo quân đội không hy sinh, nhưng một trong bốn vị chủ soái đã tử trận.

Nhìn vào thi thể chỉ còn lại nửa thân của Công tước Zlatoust, Alpha I không hề có chút vui mừng nào khi tiếp quản quân đội.

Mục đích lão ta tham gia chiến dịch này là để thu hoạch danh tiếng và thu phục lòng người, chứ không phải là để kết thù với các quý tộc trong nước.

Mặc dù Công tước Zlatoust đã chết rồi, nhưng gia tộc của ông ta vẫn còn, trong nước còn có rất nhiều thân bằng hữu cựu.

Một khi bị liên tưởng đến việc tranh giành vương quyền, đổ trách nhiệm cho cái chết của Công tước Zlatoust lên đầu Alpha I, vậy thì Alpha I sẽ gặp phiền phức lớn.

Tuy nói không có truyền thống Quốc vương bảo vệ thuộc hạ, nhưng ai bảo Alpha I lại chủ động ôm lấy trọng trách theo quân chứ!

Bản thân các cường giả đi theo quân đội có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho chủ soái, xảy ra chuyện như vậy, bản thân Alpha I cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

"Lập tức khởi thảo công văn, thông báo cho Vương quốc về sự cố xảy ra ở tiền tuyến, yêu cầu Bộ Quân vụ cử chủ soái mới đến tiếp quản!"

Alpha I nói với sắc mặt tái xanh.

Trời đất chứng giám, cái chết của Công tước Zlatoust hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn.

Rõ ràng là lão ta đang chiến đấu rất tốt với Thánh Vực bên phe địch, nhưng vị chủ soái này lại muốn tới xem náo nhiệt, mới tạo cơ hội cho quân địch.

Hại chết chủ soái nhà mình, chuyện ngu ngốc như vậy chỉ có chính trị gia non trẻ mới làm.

Là một vị Quốc vương đã nghỉ hưu, đầu óc chính trị của Alpha I không hề biến mất.

Cho dù lão ta có muốn vươn tay vào quân đội đến đâu, nhưng khi mọi chuyện đã phát triển đến bước này, Alpha I cũng chỉ có thể kiềm chế lòng tham.

Lúc này, vị trí chủ soái tiền tuyến không còn là công cụ để lão ta thu hoạch danh tiếng nữa, mà đã trở thành một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nếu không thể giải thích rõ ràng về cái chết của Công tước Zlatoust, gánh chịu hiềm nghi mưu sát đại quý tộc trong nước sẽ khiến con đường phục vị của lão ta sớm kết thúc. .

Đứng ở vị trí đối lập với tập đoàn quý tộc, đừng nói đến việc muốn lên ngôi trở lại, ngay cả vị trí chính trị hiện tại của lão ta cũng có thể bị ảnh hưởng.

Trực tiếp trừng phạt vị khai quốc quân chủ này thì không đến mức, nhưng sau này, các công việc chính trị của Vương quốc sẽ không còn liên quan đến lão ta nữa. ...

Có những mâu thuẫn không bùng nổ ra, không có nghĩa là không tồn tại.

Mâu thuẫn giữa vương thất và các chư hầu địa phương đã tồn tại từ khi vương quốc được thành lập, chỉ có điều mâu thuẫn chủ đạo của xã hội Vương quốc Alpha là mâu thuẫn chủng tộc.

Thường thì cuộc xâm lược của Thú nhân đã che lấp đi mâu thuẫn nội bộ trong vương quốc.

Nhưng cùng với sự suy tàn của Đế quốc Thú Nhân, mâu thuẫn nội bộ vốn bị đè nén từ lâu đã có dấu hiệu bộc phát.

Cuộc cải cách chính trị do chính phủ vương quốc khởi xướng trước đây, ngoài việc giải quyết vấn đề tài chính của vương quốc, còn nhằm mục đích tiêu trừ những tai họa ngầm này.

Kế hoạch diễn ra vô cùng suôn sẻ,"cải cách nông nghiệp" thành công đã làm gia tăng năng suất lao động, giải quyết được phần lớn vấn đề của vương quốc.

Cho dù là cuộc xâm lăng của chủng tộc Địa Tâm cũng không thể ngăn cản được bước tiến của Vương quốc Alpha.

Về mặt lý thuyết, trong mười đến hai mươi năm tới sẽ là thời điểm quan trọng để Vương quốc Alpha thực hiện việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Các phe phái trong nước đều đang nỗ lực xoay quanh mục tiêu chung này, mọi người đều ăn ý ngăn chặn nội bộ mâu thuẫn.

Tuy nhiên, cùng với sự thay đổi ở tiền tuyến, tất cả những điều này đều trở nên lung lay sắp đổ.

Thoạt nhìn chỉ là chết một vị Công tước chủ soái, nhưng thực tế là đã phá vỡ sự ăn ý giữa các chư hầu địa phương và vương thất.

Nếu Alpha I không thể đưa ra lời giải thích hợp lý về cái chết của Công tước Zlatoust, mối quan hệ giữa vương thất và các đại quý tộc địa phương chắc chắn xấu đi.

Chương 1884: Phiền Phức

Ngay khi sự việc xảy ra, Caesar IV đã ra lệnh triệu tập hội nghị cấp cao.

Là người đứng đầu quân đội, Hudson đương nhiên không thể vắng mặt, chỉ đành phải vội vàng đến vương đô.

Trong thâm tâm, hắn đã chào hỏi cả dòng họ Alpha I.

Nghĩ về mặt lý trí thì Hudson nguyện ý tin tưởng Alpha I trong sạch. Ngay cả khi muốn chơi trò mượn đao giết người thì cũng sẽ để bản thân đứng ngoài cuộc.

Cho dù Công tước Zlatoust gặp chuyện bỏ mình khi lão ta đang chiến đấu với Thánh Vực của phe địch thì cũng còn tốt là chết vì xem náo nhiệt ở trên chiến trường.

Vấn đề bây giờ là: chủ soái đã chết, các vệ binh đi cùng cũng đều đã chết.

Chỉ còn lại Alpha I và ba tên Thánh Vực của phe địch còn sống.

Đây là một vụ án không có đầu đuổi, tìm ai đến xử án cũng không thể nào xác định được Alpha I đang nói thật hay nói dối. . . .

"Nguyên soái, đây là công hàm do tiên tổ gửi về, ngươi xem những nội dung này. . ."

Chưa đợi Caesar IV nói hết lời, Hudson đã vội vàng cắt ngang.

"Bệ hạ, vấn đề hiện giờ không phải là thần có tin hay không tin, mà là các quý tộc trong vương quốc có tin hay không!""

Việc thay mặt vương thất giải thích với các quý tộc là loại chuyện bỏ công bỏ sức nhưng không có kết quả tốt, lại còn có thể dẫn lửa thiêu thân, Hudson sẽ không dính vào.

Ngay cả khi nội dung báo cáo của Alpha I có 99% khả năng là thật, thì vẫn có 1% khả năng là giả.

Nhân chứng tại hiện trường tổng cộng chỉ còn lại bốn người, cũng không thể bắt các cường giả Thánh Vực của chủng tộc Địa Tâm đến làm chứng được nha?

Nếu có năng lực này, Alpha I chỉ cần trực tiếp tiêu diệt Thánh Vực của địch, báo thù cho Công tước Zlatoust thì mọi chuyện sẽ qua.

Trên chiến trường có thể xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần cái chết của chủ soái có giá trị, mọi người đều sẽ không truy cứu.

Tình hình hiện tại thì khác, tuy Alpha I tuyên bố là đã làm bị thương một tên Thánh Vực của phe địch, nhưng lại không có người có thể chứng minh chiến tích này.

Không thu hoạch được gì, nhà mình lại vô duyên vô cớ chết đi một vị chủ soái, muốn mọi người không suy nghĩ nhiều cũng khó.

Ai biết được đây có phải là do vương thất đang nhân cơ hội để cắt giảm thực lực của quý tộc hay không?

Trong lịch sử của Vương quốc Alpha chưa từng xảy ra chuyện ngu ngốc như vậy, nhưng trong lịch sử của Nhân tộc thì đã từng xảy ra rồi.

Có tiền lệ, mọi người có đủ lý do để nghi ngờ.

Còn về xung đột quyền lực giữa Alpha I và Caesar IV, các chư hầu đều sẽ chọn làm như không thấy.

Để đạt được mục đích chính trị, diễn kịch là chuyện rất bình thường.

Bao gồm cả Hudson cũng vậy, nếu không phát hiện ra pháp tắc mà Alpha I đang tu luyện, hắn cũng không thể xác định được cuộc đấu tranh nội bộ của vương thất có phải là màn kịch câu cá hay không.

Đứng trên lập trường của các chư hầu, bất kể cái chết của Công tước Zlatoust có thật sự là ngoài ý muốn hay không, hay là do Alpha I cố tình làm, họ đều sẽ ghi món nợ này lên đầu vương thất.

Ngay cả khi các chư hầu không gây chuyện thì gia tộc của Công tước Zlatoust cũng sẽ ầm ĩ, đòi vương thất phải cho một câu trả lời.

"Nguyên soái, cái này. . ."

Lời nói đã đến miệng, Caesar IV lại nuốt trở vào.

Đã từ chối rõ ràng như vậy rồi, nhắc lại yêu cầu chính là đang làm khó người ta.

Ngoài việc oán trách lão tổ tông nhà mình làm việc không đủ cẩn thận ra, Caesar IV cũng chỉ có nghĩ cách để giải quyết hậu quả, cố gắng giảm thiểu ảnh hưởng.

Ít nhất cũng phải trấn an thân nhân của người bị hại

Nhưng đây lại là điều khó làm được nhất!

Gia tộc của Công tước Zlatoust được xếp trong top đầu trong giới quý tộc vương quốc, tuyệt đối không phải chỉ cần dùng hai ba câu là có thể trấn an được.

Trong thời đại mà vinh quang quý tộc cao hơn cả trời này, nếu như không đứng ra làm ầm ĩ một lần, danh tiếng sau khi chết của Công tước Zlatoust sẽ ra sao đây?

Cường giả Thánh Vực đại chiến, một tên Hoàng Kim chiến sĩ cấp 6 chạy đến xem náo nhiệt, còn không mang thêm một vài hộ vệ, nhìn thế nào cũng thấy đây là đang tìm đường chết nha!

Khó khăn bày ở trước mắt, bách quan trong triều không nói một lời, các thành viên cốt cán của vương thất tham dự hội nghị thì ai nấy cũng xanh cả mặt.

Nếu là những người khác gây họa, bọn họ đã mở mồm ra mắng rồi, nhưng người đào hố lần này lại là lão tổ tông nhà mình.

. . .

Vương thất sầu muộn, sắc mặt của các chư hầu cũng không vui vẻ gì.

Ngay khi nhận được tin tức, mọi người đều ngỡ ngàng. Đối với lời giải thích mà Alpha I đưa ra, không ai chịu tin chữ nào.

Không cần ai huy động, các đại quý tộc lân cận đã tự liên kết lại.

Xảy ra chuyện như vậy, nhất định phải làm rõ ngọn nguồn, nếu không vương quốc sẽ không bao giờ yên ổn được.

Về mặt này, các đại quý tộc mới nổi là thể hiện rõ ràng nhất, lỡ như vương thất muốn chơi trò "Tước bỏ thuộc địa" thì họ chính là những người nguy hiểm nhất.

Bắc Cương.

Ngay khi nhận được tin tức, mọi người đã tổ chức hội ngộ ngay lập tức.

"Nguyên soái Hudson bị bệ hạ triệu tập khẩn cấp đến vương đô rồi, chắc là phải có thêm một chút thời gian nữa mới có thể thu dọn được mớ hỗn độn sau cái chết của Công tước Zlatoust."

"Bây giờ mọi người hãy thương lượng xem nên làm thế nào để ứng phó với diễn biến tiếp theo!!"

Lời giải thích của Bá tước Aurane không khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Chủ soái chết rồi, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa kết thúc, nhất định phải có chủ soái mới tiếp quản.

Trong thời điểm quan trọng này, việc lựa chọn chủ soái là vô cùng quan trọng, lỡ như lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì hậu quả sẽ thật sự không thể nào thu dọn được.

Tuy nhiên, sự vắng mặt của Hudson vẫn ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người, giống như không có người dẫn đầu vậy.

Chương 1885: Hoài Nghi

Bản chất con người luôn hướng tới lợi và hại, trong tình hình không mấy lạc quan, đoàn kết với nhau là kết quả tất nhiên.

Kể từ khi đảm nhiệm vị trí chủ soái tiền tuyến, các quý tộc ở khu vực biên cương đã tự nguyện dựa vào Hudson.

Khu vực Bắc Cương hiện không phải là biên giới của vương quốc, nhưng trước đây đã từng, nên cũng bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, nguyên nhân chính là do chiến tranh của Vương quốc Alpha quá thường xuyên, trong vài năm gần đây, mọi người thường xuyên bị triệu tập đi phục dịch.

Mỗi ngày đều nghe theo lệnh mệnh của Hudson, cho dù đã rời khỏi quân doanh, gặp phải sự cố đột xuất, mọi người vẫn quen xem Hudson là người đứng đầu.

Vừa hay Hudson vốn là quý tộc mới nổi, gia tộc Koslow lại khởi nguồn từ Bắc Cương, phát triển ở Nam Cương, trong mắt nhiều quý tộc mới nổi, họ được coi như người một nhà.

Nhiều cơ duyên xảo hợp như vậy, cộng thêm sự vun đắp của Hudson, mới có được cảnh tượng trước mắt.

"Bá tước Aurane, thực ra mọi chuyện đã rất rõ ràng."

"Người nào đó rời khỏi đại lục hơn ba trăm năm, cách chúng ta thật sự là quá xa, hiểu biết về người đó chỉ giới hạn trong những câu chuyện, nhưng Công tước Zlatoust đáng kính lại là người mà chúng ta đã từng quen biết."

"Nhìn lại cuộc đời tòng quân của mình, Công tước Zlatoust vẫn luôn nổi tiếng với sự cẩn trọng. Trong suốt cuộc đời, Công tước Zlatoust đã trải qua vô số cuộc đại chiến, nhưng đều có thể toàn mạng trở về."

"Trong tình tình biết rằng có cường giả Thánh Vực giao chiến, vậy mà Công tước Zlatoust còn mang theo vài tên vệ binh chạy tới tham gia náo nhiệt, lời giải thích như vậy ai mà tin được chứ?"

"Thay vì nói Công tước Zlatoust tự tìm đường chết, ta lại càng muốn tin tưởng là do người nào đó mời, nên mới bị lừa qua đó."

Ngay cả cách xưng hô cơ bản nhất cũng không có, trực tiếp dùng "người nào đó" để thay thế, đủ để chứng minh Bá tước Albert hiện đang tức giận đến cỡ nào.

Nếu không phải vì tu dưỡng của một nhà quý tộc, sợ là ông ta đã chửi thẳng vào mặt Alpha I rồi.

Mọi người đều không cảm thấy kỳ lạ với biểu hiện này.

Hai gia tộc vốn là thông gia, trong quá trình lập nghiệp ở Bắc Cương, Bá tước Albert còn nhận được sự hỗ trợ rất lớn của Công tước Zlatoust.

Nợ ân tình chưa trả, đã nhận được hung tin này, nếu không có chút biểu hiện nào, ông ta làm sao lăn lộn trong giới quý tộc được chứ!

Bất kể người khác có tin lời giải thích mà bên chính thức đưa ra hay không, Bá tước Albert đều phải đứng ra kêu oan cho Công tước Zlatoust.

"Bá tước Albert nói có lý, Công tước Zlatoust thực sự không phải là người thiếu cẩn trọng."

"Đừng nói đến một vị lão tướng thân kinh bách chiến như Công tước Zlatoust, cho dù là tấm chiếu mới thì cũng chẳng có mấy ai dám đến chiến trường giao tranh giữa các Thánh Vực."

"Chắc chắn còn có ẩn tình đằng sau chuyện này!"

"Không chừng là do Công tước Zlatoust đã cản đường của người khác, hoặc là biết được bí mật không muốn người biết nên mới bị diệt khẩu."

Bá tước Douglas vừa mở miệng, chủ đề đã bị đẩy đi xa hơn, trực tiếp nghi ngờ Alpha I là người đã giết Công tước Zlatoust.

"Bá tước Douglas, chuyện không có bằng chứng thì không thể nói lung tung!"

Bá tước Forbes ở bên cạnh vội vàng khuyên can.

Nếu suy đoán này được thành lập, e rằng sẽ dẫn đến nội chiến trong vương quốc.

"Yên tâm đi, Forbes, ta chỉ nói ở đây mà thôi, các vị cũng đâu thể nào đi tố cáo với vương thất được, phải không?"

"Hơn nữa, suy nghĩ này không chỉ có mình ta có, chắc là trong lòng các vị cũng đã nghi ngờ rồi."

"Nhìn khắp toàn đại lục, nào có chuyện lão tổ tông từ vài trăm năm trước nhảy ra tranh giành quyền lực với hậu bối chứ?"

"Những biểu hiện bất thường này chỉ có hai khả năng::

"Hoặc là thân phận của người nào đó có vấn đề, muốn mạo danh làm loạn vương quốc;"

"Hoặc là đang diễn kịch, muốn mê hoặc chúng ta, nhân cơ hội để làm chuyện không muốn người biết"

"Khả năng mạo danh không cao, cao thủ trong vương thất không phải là người mù, chắc chắn sẽ kiểm tra huyết mạch."

"Hơn nữa còn có các cường giả trở về bảo chứng cho người đó, không thể nào có chuyện mấy vị Thánh Vực trở về đều nói dối được."

"Nếu là diễn kịch thì cái chết của Công tước Zlatoust chắc chắn không phải là kết thúc, sau này sẽ còn có hành động lớn hơn nữa."

"Không chừng là nhắm vào Nguyên soái!"

Lời giải thích của Bá tước Douglas khiến mọi người giật mình.

Không phải là mọi người không nghĩ ra, mà là hoàn toàn không dám nghĩ theo hướng này.

Gia tộc Koslow không phải là gia tộc hùng mạnh nhất vương quốc, nhưng Hudson chắc chắn là người có quyền lực dưới một người trên vạn người.

Bất kể Hudson có phạm thượng làm loạn hay không, sự tồn tại của hắn đã thực sự đe dọa đến vương quyền.

Chỉ là trong chế độ Quốc vương theo hình thức đầu tư cổ phần, quyền thần nắm đại quyền vốn là chuyện bình thường, mọi người đã sớm quen rồi.

Hudson hiện tại chỉ là quyền cao chức trọng, vẫn chưa gây ra chuyện ngang tàng hống hách, còn lâu mới đến tình trạng phải đối đầu với Quốc vương.

Ngay cả khi muốn có mới nới cũ thì cũng phải đợi đến khi kẻ địch bên ngoài biến mất đã. Kiếm chuyện vào lúc này chẳng khác nào tự hủy Trường Thành.

"Bá tước Douglas, bệ hạ không phải là người như vậy."

"Những lời này chúng ta nghe là được rồi, sau này không nên nói nữa!"

Bá tước Aurane vội vàng cảnh cáo.

Trong lịch sử có rất nhiều thảm án đều bắt đầu từ sự hiểu lầm, ông ta cũng không muốn vì những suy đoán không chắc chắn mà khiến con rể của mình phải đối đầu với Quốc vương.

Nếu hai bên thực sự làm căng, vậy thì những ngày tháng tốt đẹp của mọi người liền sẽ kết thúc.

Tuy nhiên, mọi người đều thống nhất một điểm: Cái chết của Công tước Zlatoust có vấn đề!. . .

Những cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra ở khắp nơi, nhưng vì xen lẫn lợi ích riêng của mỗi người, nên hướng suy đoán đều không giống nhau.

Chương 1886: Giả Chết

Mặc dù là vậy, các công văn với những lời lẽ gay gắt từ khắp nơi vẫn khiến Caesar IV chịu áp lực rất lớn.

Phỉ Thúy cung.

"Bệ hạ, tình hình không ổn!"

"Gia tộc Alsad yêu cầu rút quân khỏi tiền tuyến, đồng thời còn tiến hành điều động binh lực trong lãnh địa."

"Một số quý tộc thân thiết với họ cũng đã sớm bắt đầu huấn luyện dự bị mùa đông!"

Nhận được tin dữ do Cung tướng mang tới, Caesar IV tức đến xanh cả mặt

Từ khi xảy ra chuyện đến nay, y đã nhiều lần cử người liên lạc với gia tộc Alsad, nhưng đều không nhận được phản hồi hiệu quả nào.

Vốn cho rằng là điều kiện không thỏa đáng, đối phương muốn bồi thường nhiều hơn, nhưng không ngờ là đối phương lại trực tiếp tiến hành động viên vũ trang.

Nếu chỉ đơn thuần là tự vệ thì không sao, chỉ sợ người nắm quyền của gia tộc Alsad nhất thời phát sốt, trực tiếp xuất binh thảo phạt vương thất.

Hiện tại, các quý tộc trong vương quốc đều đồng tình với Công tước Zlatoust, một khi nội chiến nổ ra, ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau này.

Điều duy nhất có thể khẳng định là uy tín của vương thất sẽ bị ảnh hưởng nặng nề, nếu chiến bại còn có nguy cơ bị trở thành con rối.

Ngay cả khi chiến thắng về mặt quân sự thì cũng sẽ thua về mặt chính trị.

Quan hệ quân thần của vương quốc từ đó cũng không còn hài hòa nữa, mức độ tín nhiệm của hai bên sẽ bị giảm xuống ít nhất là hai cấp bậc.

"Cung tướng, dùng danh nghĩa của ta viết một bức thư cho lão tổ tông, để lão tổ tông trở về thu thập cục diện rối rắm này."

"Ngoài ra, lập tức cử người thông báo cho Tể tướng, để ông ta nghĩ cách ổn định gia tộc Alsad."

"Truyền lệnh cho Bộ Quân vụ bộ chuẩn bị tinh thần chiến đấu!"

Ngay sau khi mệnh lệnh được ban ra, sắc mặt của Caesar IV đột nhiên thay đổi.

rong tình hình hiện tại, nếu nội chiến bùng nổ cũng chưa chắc đã có thể gán cho gia tộc Alsad cái mũ phản quân.

Không thể định tính, không nhận được sự ủng hộ của các quý tộc vương quốc, e rằng quân đội sẽ trực tiếp tuyên bố trung lập, mặc cho gia tộc Alsad đánh nhau với vương thất.

"Bên phía Nguyên soái Hudson, ngươi đích thân đi một chuyến, nhất định phải đảm bảo là hắn đứng về phía chúng ta!"

Bất kể đối phương là đang thị uy hay thực sự muốn gây chuyện, nắm giữ vị tướng tài giỏi nhất trong tay trước luôn là điều đúng đắn. . . .

Gia tộc Alsad.

"Rudy, gia tộc khởi động cơ chế điều động chiến tranh, sau này ngươi định thu dọn tàn cuộc như thế nào?"

Đối mặt với chất vấn của các trưởng bối trong gia tộc, với tư cách là người thừa kế, chuẩn Công tước Rudy cũng đang rất hoảng.

Từ xưa đến nay, tạo phản đều chỉ xảy ra vào cuối triều đại. Gây chuyện trong thời kỳ cường thịnh rõ ràng là không muốn sống nữa.

Ngay cả khi có đầy đủ lý do thì họ cũng không solo lại vương thất!

"Thúc phụ, sự tòng quyền nghi. . ."...

"Danh dự của gia tộc" chính là lý do tốt nhất.

Nếu Công tước Zlatoust chiến tử thì họ cũng sẽ chấp nhận. Nhưng chết một cách mơ hồ trong khi xem náo nhiệt, lời giải thích như vậy sẽ không có ai tin.

Chuyện mà người ngoài cũng không tin thì bọn họ lại càng không tin. Có phải là do vương thất làm hay không thì không chắc, nhưng Alpha I là đối tượng hiềm nghi, nên phải đòi một lời giải thích từ phía vương thất.

Người của gia tộc Alsad không thể chết vô ích được!

Sau khi đưa tiễn đám trưởng bối trong gia tộc, nước mắt nơi khóe mắt của Rudy lập tức biến mất, trực tiếp quay người đi vào một căn phòng yên tĩnh, sau khi ấn cơ quan, một mật đạo xuất hiện ở trước mắt của gã. . . .

"Phụ thân, chuyện mà ngài giao, con đã làm xong rồi."

"Nhưng mà oán khí trong gia tộc vẫn còn khá lớn, nhiều người phản đối việc này đã khơi dậy xung đột, chủ trương thỏa hiệp với vương thất!"

". . ."

Chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng lượng thông tin được lộ ra lại nhiều hơn bình thường.

"Công tước Zlatoust" đáng lẽ đã chết vậy mà lại xuất hiện ở đây. Nếu như truyền ra ngoài, bên ngoài nhất định sẽ bùng nổ!

"Tạm thời không cần phải để ý tới bọn hắn, chờ sau khi con củng cố quyền lực rồi từ từ đẩy bọn hắn ra ngoài là được."

"Nếu có kẻ không thức thời, vậy thì tìm cơ hội thanh trừng luôn đi."

"Bước lên con đường quyền lực, khi cần ra tay độc ác thì tuyệt đối không được mềm lòng!"

Công tước Zlatoust nói bằng giọng điệu nghiêm trọng.

Ông ta lựa chọn "giả chết thoái ẩn" cũng là vì bất đắc dĩ. Sau chuyện này, ông ta sẽ vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Lỡ như bại lộ thân phận, vương thất nhất định sẽ chơi chết ông ta, thậm chí toàn bộ gia tộc Alsad đều sẽ bị liên lụy, trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của Quốc vương.

"Phụ thân, trả một cái giá lớn như vậy, thực sự đáng sao?"

Rudy nghi ngờ hỏi.

Từ một vị Công tước phong quang vô hạn biến thành một "người chết" không thể lộ ra ngoài ánh sáng, người bình thường chắc chắn sẽ không thể chịu được sự chênh lệch này.

Công tước Zlatoust chỉ mới hơn sáu mươi mà thôi, trên chính đàn thì độ tuổi này đang trong giai đoạn hoàng kim, phía sau còn rất nhiều năm tháng phong quang.

"Có gì mà đáng hay không đáng chứ?"

"Tình hình trong Vương quốc vô cùng phức tạp, hai Vương tranh đấu, tương lai chắc chắn sẽ xảy ra đại sự!"

"Đứng trên lập trường của gia tộc, chúng ta cần sự chắc chắn, ủng lập Alpha I thượng vị chỉ là đang tự chuốc lấy cực khổ mà thôi."

"Theo kế hoạch ban đầu, ta chuẩn bị đứng ngoài quan sát tình hình, ngấm ngầm ủng hộ Caesar IV."

"Tiếc là Alpha I lại chọn trúng tuyến đường mà ta thống lĩnh trong số bốn đội quân viễn chinh, rõ ràng là Alpha I đang muốn kéo chúng ta lên chiến xa của lão ta."

"Hết cách rồi, đối mặt với vị này khai quốc chi chủ này, ta không có chắc chắn là sẽ đối phó được."

"Để gia tộc không bị cuốn vào trong vòng xoáy phong ba, ta chỉ có thể lựa chọn giả chết để thoát thân."

Chương 1887: Giả Chết (2)

"Sau đó con cần rút quân đội tư nhân của gia tộc về là được, chỉ cần tỏ vẻ như đã nhìn thấu vương thất thì có thể tránh được cuộc phong ba sau này."

Công tước Zlatoust ra vẻ bình tĩnh nói.

Nếu có thể lựa chọn, không ai muốn làm "người chết"; tuy nhiên cuộc sống mà, chuyện không như ý chiếm hết tám chín phần mười.

Không muốn trở thành quân cờ của hai vị quân vương thì nhất định phải đưa ra quyết định.

Kế hoạch có thể thuận lợi hay không, ngoài bố cục ra, then chốt nhất vẫn là Alpha I vừa trở về, không quen thuộc với các đại quý tộc trong nước.

Nếu đổi thành người hiểu rõ ông ta, thuật thay mận đổi đào này chưa chắc có thể phát huy được tác dụng.

Công tước Zlatoust có thể giả chết thoát thân không đồng nghĩa với việc ông ta muốn chết thật.

""Tiếc là chuyện này không thể tiết lộ, nếu không Caesar IV sẽ thiếu chúng ta một ân tình lớn!"

Rudy không nhịn được cảm thán.

Vốn dĩ ở trong dân gian, Alpha I là tồn tại đã bị Thần hóa, đã sớm đã thoát khỏi thế tục.

Sau sự việc lần này, mọi người đột nhiên nhận ra rằng, vị khai quốc chi chủ trong truyền thuyết này cũng không phải toàn năng.

Từ thần đàn rơi xuống nhân gian, sự thay đổi lớn này có thể nói là một đòn chí mạng cho con đường đoạt quyền của Alpha I.

"Ha ha. . ."

"Loại ân tình này không cần cũng được!"

"Rudy, con phải nhớ kỹ: Chúng ta là đại quý tộc, ân tình của Quốc vương không đáng giá!"

"Chờ sau khi cuộc phong ba này lắng lại, ta sẽ phải rời khỏi gia tộc, tới phân nhánh tại Nam đại lục, tương lai của gia tộc liền giao lại cho con."

"Thoạt nhìn thì có vẻ như Vương quốc đang phát triển nhanh chóng trong những năm gần đây, nhưng thực ra nguy cơ tiềm ẩn đã đến bờ vực sắp bùng nổ, cải cách chính trị trước đây đã trì hoãn được phần nào thảm họa bùng nổ, nhưng không đồng nghĩa với việc vấn đề không tồn tại."

"Nội chiến trong vương thất hiện nay càng làm gia tăng nguy cơ bùng nổ mâu thuẫn nội bộ."

"Nếu vương thất không thể dập tắt nội chiến trong thời gian ngắn, không ai có thể nói rõ được xu thế chính trị sau này."

"Nội chiến vốn không có gì, tất cả các thế lực lớn trên đại lục đều có mâu thuẫn nội bộ, chỉ là thời điểm hiện tại không thích hợp."

"Vạn năm chi kiếp tuyệt đối không đơn giản chỉ là một câu chuyện thần thoại."

"Trong những năm tới, con nhất định phải cẩn thận và cẩn thận!"

"Có thể không tham gia vào tranh giành quyền lực nội bộ thì cố gắng đừng tham gia. Nếu thật sự bất đắc dĩ phải tham gia, vậy thì cũng phải đứng về phía người chiến thắng."

"Ngoài ra, hãy cẩn thận với Công tước Hudson, vị Nguyên soái Nhân tộc này có hành động làm cho người ta vô cùng hoang mang, thoạt nhìn như không có hứng thú gì với quyền thế, nhưng lại ôm chặt lấy quân quyền không chịu thả."

"Tương lai vương quốc chắc chắn sẽ lại dậy sóng xoay quanh vấn đề quân quyền, con đừng vội vàng tỏ thái độ."

". . ."

Nghe lời dặn dò của Công tước Zlatoust, Rudy thận trọng gật đầu.

Những vấn đề này tưởng chừng như không liên quan gì đến nhau, nhưng thực ra lại có mối liên hệ mật thiết.

Gia tộc Alsad cũng là một gia tộc hùng mạnh, nhưng muốn lấy hạt dẻ trong lửa vẫn đầy rẫy rủi ro.

Trước tình hình chưa rõ ràng, phản ứng đầu tiên của các đại quý tộc là tự bảo vệ bản thân. . . .

Ngay cả người nhà cũng lừa gạt, người ngoài đương nhiên là không biết kế hoạch của gia tộc Alsad.

Lúc này, bên ngoài vẫn đang vắt hết óc suy nghĩ về cái chết của Công tước Zlatoust!

Câu trả lời của Alpha I không được các bên công nhận; nhưng nếu nói là vương thất ra tay hãm hại Công tước Zlatoust thì lại có vẻ quá miễn cưỡng.

Không hiểu rõ được ngọn nguồn, vậy thì dứt khoát lười hiểu, trực tiếp đứng lên đòi kết quả từ vương thất là được.

Để làm rõ chân tướng, vương thất, quân đội và chính phủ vương quốc đã cử một đoàn điều tra liên hợp.

Bị bức bách bởi ân tình, Hudson buộc phải nhậm chức trưởng đoàn điều tra.

Vương quốc Hessen, quận Clouds.

Đoàn điều tra trực tiếp đáp xuống doanh trại, dựa vào bộ mặt mà đi thẳng đến bộ chỉ huy.

Sau vài câu chào hỏi xã giao, Hudson không khách khí tiếp quản quyền chỉ huy quân đội.

Cuộc điều tra chính thức bắt đầu!

"Hộ vệ của Công tước Zlatoust đâu?"

"Tại sao lúc Công tước Zlatoust rời khỏi doanh trại lại không đi theo?"

Là thống soái của quân đội tiền tuyến, an ninh bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, bình thường ra ngoài đều có ít nhất ba cường giả cấp 8 đi theo.

Theo lý mà nói, chỉ cần chủ soái không bị tiêu diệt ngay lập tức, hộ vệ sẽ có thể kìm chân kẻ địch.

Phối hợp với đội hộ vệ cùng nhau hành động, muốn ngăn cản một cường giả Thánh Vực cấp 1 cũng không phải là vấn đề lớn.

Ngay cả khi bị nhiều cường giả đồng thời vây công thì cũng có thể kéo dài được một chút thời gian.

Lần này Công tước Zlatoust xảy ra bất trắc chính là vì không có cường giả bảo vệ.

Nói cho đúng là không chỉ không mang theo cường giả, mà ngay cả số lượng vệ binh cũng không nhiều.

Nếu mang theo nhiều người hơn, cho dù xảy ra bất trắc thì cũng không đến mức bị chết hết như vậy.

"Nguyên soái, khi Công tước Zlatoust rời khỏi doanh trại đã từ chối cho chúng tôi đi theo, chỉ mang theo ba binh lính thân cận bình thường."

"Nghe nói nhận được lời mời của Bệ hạ, để bàn bạc chuyện bí mật, không thể để. . ."

Dưới ánh mắt giết người của Alpha I, tên thống lĩnh hộ vệ này lập tức sụp đổ.

Cảnh tượng này rơi vào mắt đoàn điều tra, gần như đã khẳng định lão ta có liên quan đến chuyện này.

Sau khi Alpha I nhận ra tình hình không ổn, đang chuẩn bị mở lời giải thích liền bị Hudson ngắt lời:

"Bệ hạ, là người trong cuộc, mời ngài tạm thời tránh đi!"

Việc Alpha I có oan hay không không quan trọng, điều quan trọng là các bên cần một kết quả điều tra.

Đối với Hudson mà nói, từ ngày nhận ra Alpha I tu luyện Đế Đạo Pháp Tắc thì hai bên đã đứng ở vị trí đối lập rồi.

Chương 1888: Điều Tra

Có thể có người trong vương thất không muốn chuyện này liên quan đến Alpha I, nhưng Caesar IV nhất quyết muốn đổ lỗi cho lão ta, bất chấp mọi giá.

Còn những người của chính phủ vương quốc thì không cần nói, họ đều được Caesar III và IV đề bạt, từ đầu đã quyết định theo phe nào rồi.

Có thể nói, ngay từ khi cuộc điều tra này bắt đầu thì cục diện đã phát triển theo hướng bất lợi cho Alpha I.

"Làm sao? Nguyên soái Hudson đang nghi ngờ ta sao?"

Alpha I tức giận chất vấn.

Là khai quốc chi chủ, lão ta chưa bao giờ phải chịu sự ủy khuất này.

Rõ ràng là không liên quan đến lão ta, vậy mà giờ đây lại bị người ta đổ hết tội lên đầu, làm sao có thể chịu đựng được.

"Bệ hạ, ngài hiểu lầm rồi."

"Chúng tôi lo lắng có người mạo danh, mượn danh nghĩa của ngài để làm chuyện phi pháp, nguy hại đến an ninh của vương quốc!"

Lời giải thích của Hudson lọt vào tai Alpha I lại trở nên vô cùng chói tai.

Mạo danh gì chứ, rõ ràng là đang nghi ngờ thân phận của lão ta đây mà.

Chỉ cần thân phận khai quốc chi chủ là giả thì tất cả những biến cố này đều có thể giải thích được.

Cho dù là tranh giành quyền lực với Caesar IV, hay cái chết của Công tước Zlatoust, cũng đều trở nên hợp lý.

"Hừ!"

"Lời giải thích này không đủ, cường giả Thánh Vực là có hạn, muốn mạo danh cũng không dễ dàng."

"Hơn nữa nếu muốn nghị sự, trong quân doanh có rất nhiều chỗ, tại sao lại phải chạy ra ngoài, còn là lúc ta đang giao chiến với kẻ địch?"

Lời giải thích của Alpha I khiến cho các thành viên đoàn đại biểu chau mày, rõ ràng là lý do Công tước Zlatoust đột nhiên rời khỏi đại doanh không được đầy đủ.

Zlatoust là chủ soái đại quân, không phải là con mèo con chó gì đó, dựa vào cái gì mà phải nghe theo lời mời của một tên cựu Quốc vương chứ?

Chỉ cần là người có năng lực chính trị đạt tiêu chuẩn thì sẽ hiểu rằng việc dựa gần vào Alpha I có ý nghĩa gì về mặt chính trị.

"Bệ hạ đừng nên kích động!"

"Mọi thứ chỉ là suy đoán, chỉ dựa vào lời nói của một vài hộ vệ thì không thể coi là bằng chứng."

"Vấn đề then chốt hiện nay là chủng tộc Địa tâm, nếu như có thể bắt được ba tên Thánh Vực của phe địch để báo thù cho Công tước Zlatoust, thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết."

"Nếu không, cứ tiếp tục ầm ĩ như vậy, vương quốc sẽ gặp rắc rối lớn!"

Hudson nói.

Đúng vậy, mọi chuyện đều vì vương quốc. Nhưng tình hình điều tra rõ ràng là đang bất lợi cho Alpha I.

Lý do giải thích dù đầy đủ đến đâu cũng không thể ngăn được sự nghi ngờ từ bên ngoài.

Giải pháp mà Hudson đưa ra càng là vớ vẩn.

Nếu như cường giả Thánh Vực dễ giết như vậy thì từ khi khai chiến đến nay cũng không đến mức chỉ chết có vài người.

Bắt sống ba tên Thánh Vực của quân địch lại càng là chuyện viễn vông.

"Hừ!"

"Vậy các ngươi cứ từ từ điều tra đi!"

Nói xong, Alpha I trực tiếp phất tay áo bỏ đi, để lại đám người đứng ngơ ngác ở đó.

"Nguyên soái, làm như vậy không tốt lắm đâu!"

Đại công tước Alfiero bất mãn nói.

Dù sao cũng là lão tổ của mình, làm hậu bối, không thể để người khác bắt nạt lão tổ được.

Những thứ được gọi là "manh mối" trước mắt đều mơ hồ hướng đến Alpha I, đây không phải là điều mà Alfiero muốn nhìn thấy.

"Đại công tước, gia tộc Alsad đã tiến hành điều động quân sự rồi, nếu như không thể điều tra ra chân tướng, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được."

"Còn về phía bệ hạ, chắc là ngài ấy sẽ hiểu thôi!"

Hudson nghiêm mặt trả lời.

Đối với toàn bộ quân chủ mà nói, loại chuyện ép thoái vị này đã phạm vào kỵ húy. Lặng lẽ làm thì được, nhưng không thể thừa nhận.

Chỉ cần không đâm thủng lớp giấy cửa sổ thì đây chỉ là một cuộc đối thoại đơn giản. . . .

"Thưa tôn giả, phía trước là hải vực sương mù, thuyền U Linh đang lẩn trốn trong đó."

Thuyền trưởng trung niên chỉ vào sương mù đang bốc lên ở xa xa rồi nói.

Nếu không phải vì đôi chân đang run rẩy, màn thể diễn này sẽ rất hoàn hảo.

Tiếc rằng uy danh của "U Minh tam vương" quá thịnh, cũng đã sớm xâm nhập lòng người.

Mặc dù tần suất hoạt động trong những năm gần đây đã giảm, nhưng một khi ra tay chắc chắn sẽ gây ra gió tanh mưa máu trên biển.

Hải quân Giáo Đình từng chịu tổn thất nặng nề, hiện nay không dám đến đây hoạt động, ngay cả việc hộ tống cường giả Giáo Đình cũng đổi thành đội tàu.

"Cứ đi thẳng vào trong là được, không cần lo lắng bị lạc đường!"

Raphael lập tức ra lệnh.

Việc tàu thuyền có bị lạc hay không không quan trọng, dù sao những cường giả đỉnh cao như họ chắc chắn có thể chạy ra ngoài.

Còn những người đưa họ đến đây, sống hay chết thì phải xem Thần Hi chi chủ có phù hộ hay không.

"Raphael, cẩn thận một chút tốt."

"Nếu như động tĩnh quá lớn, dọa những chiếc thuyền U Linh này chạy mất, muốn tìm thấy chúng trên biển rộng mênh mông như vậy không phải là chuyện dễ dàng."

Lời nhắc nhở của Puccino khiến sắc mặt Raphael đại biến.

Lão ta chỉ nghĩ đến việc đối phó với thuyền U Linh, nhưng lại quên rằng những kẻ này cũng có trí tuệ.

"Puccino, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi!"

"Tốc độ của thuyền U Linh rất nhanh, nếu kẻ địch muốn chạy trốn, chỉ vài người chúng ta chưa chắc có thể đuổi kịp."

"Cho nên ngay khi bắt đầu chiến đấu, chúng ta nhất định phải phá hủy thân tàu của chúng, không cho chúng có cơ hội chạy trốn!"

Raphael nói với giọng điệu kiên định.

Cơ hội đột phá hiếm có, vất vả lắm mới gặp được, lão ta không muốn để cơ hội này vuột khỏi tầm tay. . . .

Trong lúc vài người trò chuyện, chiếc tàu buôn đã từ từ tiến vào trong hải vực sương mù.

"Đại vương, có một con tàu buôn treo cờ Giáo Đình tiến vào hải vực sương mù, chúng ta lại có chuyện làm ăn rồi!"

Nghe báo cáo của thuộc hạ, U Linh Vương không lập tức trả lời.

Kể từ sau trận chiến đẫm máu với Giáo Đình, vùng biển này đã trở thành khu cấm của Giáo Đình, tất cả các tàu treo cờ Giáo Đình đều trở thành chất dinh dưỡng cho thuyền U Linh.

Chương 1889: Chiến Đấu

Thỉnh thoảng trong lúc rảnh rỗi, bọn nó cũng sẽ rời khỏi sào huyệt, chạy đến khu vực biển của Trung đại lục để săn lùng tàu thuyền của Giáo Đình.

Dưới bối cảnh này mà còn có thuyền dám treo cờ Giáo Đình tiến vào hải vực sương mù, rõ ràng là có vấn đề.

"Con tàu này không bình thường, rất có thể là Giáo Đình cố tình dụ chúng ta mắc câu."

"Chúng ta chưa chắc có thể nuốt được. Nói với lão nhị, lão tam là tạm thời giấu thân tàu đi, chúng ta sẽ từ từ chơi với bọn chúng!"

U Linh Vương dứt khoát ra lệnh.

Khi còn sống, y là một thủ lĩnh hải tặc xuất sắc, sau khi chết cũng là một thủ lĩnh hải tặc xuất sắc.

Trong chiến tranh của giới hải tặc, chỉ cần có thể giành chiến thắng, quá trình không hề quan trọng. ...

"Khoang tàu bị rỉ nước rồi!"

"Không được!"

"Địch tập!"...

Trận chiến bùng nổ quá đột ngột, đám cường giả Thánh Vực trên tàu đều không kịp phản ứng trước cuộc tấn công của thuyền U Linh

"Mục tiêu của địch là con tàu!"

Nhận thức được điều này, những cường giả Thánh Vực còn tốt, nhưng những nhân viên khác trong Giáo Đình phụ trách dẫn đường thì mặt cắt không còn giọt máu nào.

Đã sớm nghe nói hải vực sương mù nguy hiểm trùng điệp, nhưng không ngờ rằng ngay cả nhận thức của cường giả Thánh Vực cũng bị ảnh hưởng.

"Tôn giả..."

Chưa đợi thuyền trưởng trung niên nói hết lời, bốn cường giả Thánh Vực đã bay vút ra ngoài, chiến đấu với thuyền U Linh tập kích.

Còn những người đi cùng trên tàu, rõ ràng là đã bị bỏ rơi.

Ngay cả khi có khả năng ngăn chặn lỗ hổng thì bốn người này cũng lười xuất thủ.

Dễ dàng xé nát một con U Linh, nhưng ngay sau đó lại có U Linh mới xông tới, chỉ trong chớp mắt, Raphael đã hạ sát mười mấy con U Linh.

Số lượng U Linh trên chiến trường vẫn không hề giảm bớt. Chiến thuyền đi cùng đã bắt đầu chìm, nước biển dần dần nhấn chìm sàn tàu.

Trong lúc mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của các thủy thủ trên tàu sau khi bị U Linh tấn công.

Nhưng bốn cường giả Thánh Vực quyết tâm tìm kiếm vị trí của con thuyền U Linh thì lại coi như không nghe thấy.

"Raphael, tình hình có chút không ổn. Hải vực sương mù là địa bàn của những con U Linh này, hoàn cảnh nơi đây rất thích hợp cho chúng phát huy sức mạnh."

"Sương mù bốc lên có thể che giấu hành tung của chúng, muốn tìm được bản thể của thuyền U Linh ở đây là chuyện rất khó!"

Puccino uyển chuyển khuyên.

Lần xâm nhập vào hải vực sương mù này, mấy người họ đều đến để giúp đỡ, chứ không phải đến liều mạng.

Thoạt nhìn thì lũ U Linh này không đáng chú ý, chỉ có thể đưa chiến công cho bọn hắn, nhưng không thể chịu được việc người ta có "Bất Tử chi thân" nha.

Chết hết lần này đến lần khác mà số lượng quân địch vẫn nhiều như vậy, căn bản không thể giết hết được!

Giết không hết!

Không tìm được bản thể của thuyền U Linh, cho dù bọn hắn có giết chết lũ U Linh này bao nhiêu lần đi nữa cũng đều vô ích.

"Chờ thêm chút nữa, nếu có thể bắt được U Linh Vương..."

Raphael còn chưa nói hết lời, ba vị U Linh Vương đã xuất hiện ở trước mặt họ rồi trực tiếp tấn công.

Nhận thức được điều không ổn, bốn cường giả Thánh Vực vội vàng lùi lại, nhưng đáng tiếc sức tấn công mang tính tự sát của cường giả Thánh Vực quá lớn, họ căn bản không thể né tránh hoàn toàn.

"Ầm ầm..."

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, người phản ứng chậm một bước là Olivera đã bị biến thành tấm khiên thịt cho đồng bọn.

Hộ thuẫn được dựng lên va chạm với đòn tấn công tự bạo của ba vị U Linh Vương đã lập tức bị nổ tan tành.

Tiện thể còn lấy đi một cánh tay, một cái chân, toàn thân đều be bét máu thịt.

Chưa kịp hít thở một hơi đã lại bị sóng biển do vụ nổ gây ra dội cho ướt sũng.

Dù sức sống của cường giả Thánh Vực đủ mạnh, nhưng sau một loạt đòn tấn công liên tiếp, Olivera cũng chỉ còn lại một hơi thoi thóp.

Có đồng đội gánh chịu đòn tấn công tự sát của quân địch, ba đồng đội còn lại ngoài việc hình tượng có chút chật vật ra thì không bị thương gì.

"Hỏng rồi, Olivera vẫn không chưa ra được!"

Sau một tiếng kinh hô, ba người vội vàng quay lại tìm người.

Chiến trường sau vụ nổ, trời đã sáng, sương mù cũng tan đi, chỉ còn lại những con sóng cuộn trào.

Raphael ôm lấy Olivera chỉ còn lại nửa cái mạng, nộ khí lập tức dâng trào.

Nhưng sương mù dần dần dâng lên từ mặt biển đã lập tức kéo lão ta quay lại với hiện thực.

Sương mù trong khu vực này tan đi, những nơi khác vẫn còn bị sương mù bao phủ, muốn tìm được bản thể của thuyền U Linh trong làn sương dày đặc như vậy là chuyện không dễ dàng gì.

Nếu không cẩn thận bị địch đánh lén một lần nữa, sẽ không có đồng đội tốt làm tấm khiên thịt thứ hai cho họ.

"Raphael, mang Olivera về trước đi, chuyện tìm kiếm thuyền U Linh, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn."

"Hải vực sương mù không phải lúc nào cũng có sương mù, một khi bùng phát bão lớn sóng thần, sương mù sẽ tạm thời tan đi. ."

"Phái người nhìn chằm chằm nơi này trước, chờ sương mù tan đi, chúng ta sẽ đến đồ diệt ba chiếc thuyền U Linh này!"

Puccino nói nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

May mắn là lúc nãy chạy nhanh, nếu chậm một bước, gã ta sẽ không có khả năng chịu đòn như Olivera.

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Raphael cắn răng nghiến lợi nói: "Chúng ta đi!"

Cùng xuất thân từ Giáo Đình, nhưng không có nghĩa là người ta sẽ giúp đỡ miễn phí.

Để mời ba người ra tay, lão ta đã phải trả một cái giá đắt. Đáng tiếc là đánh giá thấp ảnh hưởng của hải vực sương mù, dẫn đến hành động lần này thất bại.

Tình hình bây giờ đã quá rõ ràng, thuyền U Linh đã có thể hoàn toàn ẩn nấp trong sương mù, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Trừ khi sương mù tan đi, nếu không, cho dù Giáo Đình có dốc toàn bộ lực lượng cũng rất khó tìm được bản thể của thuyền U Linh trong làn sương dày đặc.

Chương 1890: Chiến Đấu (2)

Sau khi đưa ra quyết định, mọi người không còn do dự nữa, mà lập tức nhanh chóng rút lui.

U Linh có thể tự bạo một lần thì sẽ có thể tự bạo lần thứ hai.

Loại thiệt thòi biệt khuất này chịu một lần là đủ rồi, nếu như lại đến thêm vài lần, họ cũng không cần rời đi nữa. ...

Đứng ở phía xa nhìn kẻ địch rời đi, trong mắt của ba vị U Linh Vương tràn đầy ảo não.

Chiến thuật sắp xếp lúc nãy rõ ràng có sai sót.

Nếu họ bố trí sẵn vài con U Linh cấp 8 tiềm phục dưới biển sâu, đợi sau khi đòn tấn công tự sát hoàn thành liền lập tức lao lên đâm lén, chắc chắn có thể giết được một kẻ xui xẻo.

Máu thịt và linh hồn của một cường giả Thánh Vực cấp hai có giá trị hơn nhiều so với việc cướp bóc một trăm con tàu buôn.

Hơn nữa bọn nó còn không thể tùy tiện hành động, trên đầu còn có Hudson ràng buộc, không cho phép cướp bóc bừa bãi.

Tất nhiên là vẫn có thể thu phí bảo kê, những con tàu buôn đi qua khu vực này đều biết luật, đã chuẩn bị từ sớm.

"Phí bảo kê" tự nhiên không phải là kim tệ, Hudson lão gia làm việc rất cẩn thận, trước giờ không làm dăm ba cái chuyện kém cỏi này.

Ma tinh, ma hạch, oán linh... Cùng với một số thiên tài địa bảo hệ Hắc ám, chỉ cần là thứ thuyền U Linh cần là được.

Nhìn từ bên ngoài, đây là do ba chiếc thuyền U Linh này biết cách tế thủy trường lưu.

So với những chiếc thuyền U Linh khác, cách thức hoạt động này thực sự có phần ảo ma, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận của mọi người.

Theo lý mà nói, chỉ cần thủ lĩnh hải tặc là người thu phí bảo kê trên biển, sau khi chết hóa thành U Linh Vương sẽ kế thừa phần ký ức này của chủ cũ, tiếp tục hành nghề cũ cũng là điều hợp lý.

"Đại ca, e là chúng ta đã bị người theo dõi!"

Tên đại hán cầm đầu khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, so với những con thuyền U Linh bình thường, bọn họ chính là đại diện cho sự an phận thủ thường.

Chiếm cứ hải vực sương mù lâu như vậy rồi, ngoài việc thỉnh thoảng phái U Linh ra ngoài thu phí bảo hộ ra, cơ bản đều không ra ngoài gây chuyện.

"Những kẻ này hình như là người của Giáo Đình, sau khi thất bại chắc chắn sẽ không chịu từ bỏ."

"Hôm nay đánh bọn chúng không kịp trở tay, lần tới khi kẻ địch quay lại chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị."

"Hải vực sương mù chưa chắc đã an toàn, xem ra phải báo cáo chuyện này cho chủ nhân rồi!"...

Vương quốc Hessen.

Cùng với việc điều tra chuyên sâu, Hudson phát hiện ra ngày càng nhiều điểm đáng ngờ.

Sứ giả thay mặt Alpha I mời Công tước Zlatoust đúng là đã từng xuất hiện, nhưng người này đột nhiên mất tích vào ngày

Công tước Zlatoust tử vong.

Tất cả các manh mối điều tra cuối cùng đều biến thành không có bằng chứng xác thực!

Vừa không thể chứng minh cái chết của Công tước Zlatoust là do Alpha I làm, vừa không thể chứng minh chuyện này không liên quan gì đến lão ta.

Thông tin hạn chế chỉ có thể cho thấy: Alpha I có hiềm nghi.

Nếu đối tượng điều tra là người bình thường, chỉ cần bắt giữ và thẩm vấn là được, nhưng mục tiêu hiện giờ là Alpha I.

Đừng nói là không tìm được chứng cứ, cho dù tìm được chứng cứ, Hudson cũng không có khả năng đi bắt người.

Quốc vương sau khi thoái vị thì vẫn là Quốc vương, bất kể có phạm phải đại tội gì, thì người làm thần tử cũng không thể xử lý.

Ngay cả Caesar IV cũng không thể làm gì vị lão tổ tông này!

Nếu như Alpha I còn tại vị mà nói, sau khi lấy được chứng cứ thì có thể để lão ta thoái vị.

Nhưng bây giờ sao, cùng lắm cũng chỉ làm giảm uy vọng của Alpha I trong giới quý tộc.

"Thí quân" là chuyện không thể nào xảy ra.

Trong lịch sử chỉ từng ghi nhận qua hai trường hợp thí quân hợp pháp.

Trường hợp đầu tiên là bị Giáo Đình quy là dị đoan, đưa lên giàn hỏa thiêu làm đồ nướng; trường hợp còn lại là có Quốc vương phản bội Nhân tộc, sau khi bị Liên minh Nhân tộc phán quyết thì sẽ được đưa cho một chén rượu độc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tình huống đầu tiên hiện nay đã không còn xài được. Thời đại của Giáo Đình đã kết thúc, tôn giáo không còn quyền xử lý Quốc vương.

Còn loại tội lớn như "Phản bội Nhân tộc", Alpha I chắc chắn là không dính líu.

Việc Liên minh Nhân tộc xử tử một Quốc vương thực ra chỉ tồn tại trên lý thuyết, hiện tại chưa có vị Quốc vương nhân tộc nào ngu ngốc đến mức dám phản bội Nhân tộc.

Ngay cả trong thời kỳ chiến tranh đại lục cũng không có bất kỳ vị Quốc vương nào đầu hàng Dị tộc.

Nhân tộc đang ở thời kỳ đỉnh cao, ai cũng biết đứng về phe nào thì sẽ có lợi hơn. Nước mất nhà tan cũng chỉ là lưu vong, không đáng tìm cái chết.

"Kết án đi!"

Đặt bản báo cáo xuống, Hudson chậm rãi nói.

Chuyện này không thể kéo dài thêm nữa!

Quân viễn chinh phải đi giúp Vương quốc Hessen một tay, nếu cứ tiếp tục chậm trễ ở chỗ này thì chính là đang hại đồng đội.

Đương nhiên, người Hessen nhiều nhất cũng chỉ lén lút nghĩ về chuyện này mà thôi, chắc chắn sẽ không thể nói ra ngoài được.

Dù sao, vì chi viện cho họ mà Vương quốc Alpha đã hy sinh một vị Công tước.

"Nguyên soái, chúng ta điều tra được quá ít manh mối, nên kết án theo kiểu gì đây?"

Đại công tước Alfiero nói với vẻ hốt hoảng.

Là thành viên vương thất, ông ta không muốn để tội danh giết chết Công tước Zlatoust đổ lên đầu lão tổ tông nhà mình.

"Bây giờ chúng ta không có đủ bằng chứng, tiếp tục điều tra cũng khó có thể thu hoạch gì, cứ đổ hết lỗi cho chủng tộc Địa tâm là được."

"Dù sao Công tước Zlatoust cũng chết trong tay cường giả Thánh Vực của bọn chúng, để chúng chịu trách nhiệm cũng không oan."

"Còn về phía gia tộc Alsad a, để bệ hạ nghĩ cách xoa dịu họ đi, ta nghĩ là họ sẽ lấy đại cục làm trọng!"

Hudson nói với vẻ mặt đã tính trước mọi chuyện.

Chương 1891: Kết Quả

Từ khi nhậm chức trưởng đoàn điều tra thì Hudson đã chuẩn bị sẵn tinh thần đổ hết tội lên đầu chủng tộc Địa tâm rồi.

Đừng nói là không điều tra ra được chứng cứ, cho dù có chứng cứ xác thực thì kết quả cuối cùng vẫn sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của chủng tộc Địa tâm.

Nếu thực sự để Alpha I mang tiếng xấu giết chết Công tước Zlatoust, nội chiến sẽ thực sự bùng nổ

Dù chỉ vì bảo vệ danh dự gia tộc thì gia tộc Alsad cũng phải đánh một trận với Vương thất.

Đến lúc đó, các đại quý tộc trong nước sẽ buộc phải chọn phe, và gia tộc Koslow cũng không ngoại lệ.

Nếu chỉ là chọn phe phái chính trị thôi thì cũng không có gì to tát, cùng lắm là kéo một nhóm quý tộc thành lập phe trung lập.

Vào thời điểm quan trọng, đứng ra hòa giải tranh chấp giữa hai phe, chơi trò tam quyền phân lập.

Điều đáng sợ là Thú nhân sẽ phát động chiến tranh trong lúc vương quốc đang nội chiến, nếu không có sự hỗ trợ toàn lực của vương quốc, Hudson không có cách nào đảm bảo an ninh cho lãnh địa của mình.

Kéo theo các quý tộc Cận Đông và Bắc Cương cũng không được!

Nếu không có sự hỗ trợ về nhân lực, vật lực và tài lực từ hậu phương, dù chủ soái có lợi hại đến đâu thì cũng là không bột đố gột nên hồ.

Sau một lúc do dự ngắn ngủi, mọi người đều tỏ vẻ tán thành.

Phương án này đã là giải pháp tốt nhất hiện tại, chỉ cần hoàng gia xoa dịu được nạn nhân thì mọi chuyện coi như qua.

Còn về hậu quả chính trị để lại, đó là chuyện của tương lai.

Bên trong đoàn điều tra thống nhất lập trường, một bản báo cáo điều tra đầy ý nghĩa chính trị đã được ra lò trong thời gian ngắn nhất.

Về mặt tổng thể thì nội dung và kết quả điều tra là giống nhau, chỉ có điểm khác biệt là người đưa tin mất tích đã biến thành bị chủng tộc Địa tâm giả mạo.

Không ai có thể tìm ra sơ hở trong bản án văn thư chín thật một giả này.

Mọi chuyện đã lắng xuống, toàn bộ đoàn điều tra đều rất hài lòng, ngay cả người bị điều tra là Alpha I cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không phải là loạn thần tặc tử, biết minh oan cho vị khai quốc chi chủ là lão ta.

Trong lúc nhất thời, Alpha I nhìn Hudson cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều, trong lòng lão ta không ngừng tiếc nuối: một vị lương thần mãnh tướng như vậy mà lại không thể cho mình sử dụng!

Có người hài lòng, đương nhiên là cũng có người thất ý.

Phương án do Hudson đưa ra đã giảm thiểu ảnh hưởng chính trị xuống mức thấp nhất, nhưng người bị tổn thương lại là Quốc vương Caesar IV.

Uy danh của lão tổ tông nhà mình bị suy yếu, nhưng lại không bị giáng một gậy chết tươi, việc xoa dịu nạn nhân lại rơi vào người y.

Hiện tại, các đại quý tộc đều đang nhìn chằm chằm y, dùng lợi ích của vương quốc để mua chuộc gia tộc Alsad rõ ràng là không đáng tin cậy.

Lỡ bị bắt quả tang thì sẽ lại là nổ ra một cuộc tranh luận chính trị, hiện giờ Caesar IV thật sự không dám mạo hiểm.

Cho nên cái giá phải trả cho cuộc trấn an này chỉ có thể do Vương thất một mình gánh chịu.

"Cung tướng, ngươi đi gia tộc Alsad một chuyến, thử thăm dò xem họ muốn gì."

"Nếu không quá đáng, có thể trực tiếp đáp ứng."

"Nếu như họ tham lam quá thì hãy tạm thời gác lại đã, ta không tin bọn họ dám thực sự phát động nội chiến!"

Caesar IV trừng mắt nói.

Caesar IV đột nhiên tỏ ra cường thế đã làm cho Cung tướng giật nảy mình, Quốc vương nhà mình trở nên cường thế như vậy từ khi nào vậy?

Nghi vấn này, ông ta chỉ có thể giấu ở trong lòng. Từ xưa đến nay chỉ có quân chủ chất vấn bề tôi, không có chuyện bề tôi chất vấn quân chủ.

Tìm không ra câu trả lời, tể tướng trực tiếp quy kết vấn đề cho huyết mạch truyền thừa.

Khai quốc chi chủ cũng rất cường thế, tiên vương cũng là một vị quân chủ cường thế, Quốc vương nhà mình tuổi cao rồi thì sẽ tự động thức tỉnh huyết mạch.

"Bệ hạ, ranh giới cuối cùng của chúng ta là gì?"

Cung tướng Bá tước Mitchell thận trọng hỏi.

"Có thể bồi thường cho họ một mức độ nhất định về mặt chính trị và kinh tế, đối với cố Công tước Zlatoust, chúng ta cũng có thể tổ chức lễ tang trọng thể."

"Còn về những mặt khác thì hãy để họ tự đề xuất, rồi tùy tình hình mà quyết định."

Câu trả lời mơ hồ của Caesar IV khiến Bá tước Mitchell vô cùng đau đầu. Rõ ràng là ông ta phải tự mình nắm bắt mức độ trong đó.

Nhưng vấn đề là phương án bồi thường: không chỉ phải làm cho nạn nhân hài lòng, mà còn phải làm cho lão ta của mình hài lòng.

Thông thường, loại việc này làm đến cuối cùng, cả hai bên đều không hài lòng, thậm chí có khả năng giận chó đánh mèo lên người thi hành là ông ta. ...

Gia tộc Alsad.

"Phụ thân, mọi chuyện đã lắng xuống rồi!"

"Quả nhiên đúng như ngài đã dự đoán, Nguyên soái Hudson không làm lớn chuyện, mà lựa chọn chuyện lớn hóa nhỏ."

"Tất cả tội danh đều đổ hết lên đầu chủng tộc Địa tâm, Quốc vương đã phái người tới đàm phán chuyện bồi thường với chúng ta!"

Rudy vui mừng nói.

Trong những ngày này, Rudy đã phải chịu áp lực rất lớn. Chỉ sợ vở kịch thất bại, không thể thu dọn tàn cuộc.

Thậm chí đêm qua y còn mơ thấy đoàn điều tra đã phát hiện ra manh mối, biết được Công tước Zlatoust giả chết, gia tộc Alsad lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

May mắn là mọi chuyện đã kết thúc!

Bản báo cáo điều tra được quân đội, chính phủ và Vương thất cùng nhau bảo chứng, cho dù sau này phát hiện ra bất thường thì các bên cũng phải cùng nhau ra tay che đậy.

Đương nhiên, Công tước Zlatoust vẫn phải rời đi, cái tên hiện tại cũng không thể sử dụng nữa.

Lần gặp mặt tiếp theo, ông ta chính là thành viên chi nhánh nam đại lục của gia tộc Alsad.

Đều là người trong nhà, giống nhau cũng không có gì là lạ.

Chỉ cần không quay lại Vương quốc và lảng vảng trước mặt người quen thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Chương 1892: Bỏ Đi

"Rudy, càng vào những lúc như thế này thì lại càng phải bình tĩnh, tuyệt đối không được để lộ bất kỳ sơ hở nào".

"Quốc vương đã phái người tới thương lượng về chuyện đền bù, vậy thì thương lượng nhanh lên."

"Có thể đòi hỏi lợi ích, nhưng không được chém quá ác, nếu không sẽ hậu hoạn vô tận."

"Đầu tiên là yêu cầu rút quân đội tư nhân về trước, sau đó đòi hỏi một số bồi thường có hoa không quả, cố ý tạo cho bên ngoài một hình tượng bị ủy khuất!"

Công tước Zlatoust kiên nhẫn dặn dò.

Người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, gia tộc Alsad có thực lực hùng mạnh là không sai, nhưng tiếc là nhân kiệt trong Vương quốc quá nhiều.

Trong hoàn cảnh quan trọng này, muốn gia tộc có thể vững vàng tiếp tục truyền thừa, ngụy trang là kỹ năng không thể thiếu.

Bản thân Công tước Zlatoust chính là một ví dụ, hình ảnh trước đây đã đi sâu vào lòng người, từ đầu đến cuối đều có không người nghi ngờ ông ta có vấn đề.

"Vâng, phụ thân!"

Rudy lập tức đồng ý nói.

Lợi ích tuy tốt, nhưng không thể tham lam.

Mặc dù hiện giờ muốn bắt chẹt Vương thất rất dễ dàng, nhưng cái giá phải trả lại là gia tộc Alsad bị Quốc vương để mắt tới, tương lai không biết lúc nào sẽ bị trả thù.

Để tránh trường hợp xấu nhất xảy ra, để lại một hình ảnh "bị ức hiếp" là điều vô cùng cần thiết.

Con người đều đồng tình với kẻ yếu, thế giới quý tộc cũng không ngoại lệ.

Gia tộc Alsad càng tỏ ra uất ức thì các quý tộc trong Vương quốc sẽ càng đồng tình với họ.

Loại đồng tình này thoạt nhìn như không có giá trị, nhưng đến thời điểm quan trọng thì lại có thể phát huy ra tác dụng không ngờ. ...

"Nguyên soái, bệ hạ đã rời khỏi doanh trại!"

Nhận được tin tức này, tâm trạng đang vui vẻ của Hudson đột nhiên tan biến.

Gây chuyện xong thì phủi tay bỏ đi, đây là điển hình của việc chỉ giết không chôn nha!

Nếu không phải lo ngại ảnh hưởng chính trị, Hudson suýt chút nữa đã buột miệng chửi thề rồi.

Nhưng đứng trên lập trường của Alpha I, rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Trong đội quân viễn chinh này có đến một phần ba số người là quân đội tư quân của gia tộc Alsad, còn có một phần ba sĩ quan quý tộc có quan hệ với họ.

Cái chết của Công tước Zlatoust đã gieo rắc lòng căm phẫn với Alpha I trong lòng những người này.

Ở lại trong đại doanh, ngoài việc bản thân xấu hổ ra thì chẳng làm được gì.

"Phanh!"

Hudson vỗ mạnh xuống chiếc bàn trước mặt rồi tức giận nói:"Truyền lệnh xuống, chuẩn bị nhổ trại."

"Soạn thảo công văn báo cáo với chính phủ vương quốc, nói rằng: tinh thần quân lính tiền tuyến sa sút, sức chiến đấu của quân đội chỉ còn lại hai ba phần, yêu cầu vương quốc tiếp tục cử viện quân đến!"

Tiếp tục chi viện là chuyện không thể nào, cho dù chính phủ vương quốc đồng ý thì các đại quý tộc ở địa phương cũng sẽ phản đối.

Theo quy tắc của thế giới quý tộc, ai gây ra rắc rối thì người đó phải chịu trách nhiệm thu dọn tàn cuộc.

Ban đầu Hudson còn chú ý đến mặt mũi của Vương thất, không muốn làm quá tuyệt, nhưng chuyện Alpha I bỏ trốn đã xóa tan sự lo lắng trong lòng hắn.

Chủ soái vừa chết, quân tâm tan rã là sự thật.

Nhưng sau khi Hudson đích thân tiếp quản quyền chỉ huy thì mọi chuyện đã thay đổi.

Nếu như hắn đích thân nắm giữ ấn soái chỉ huy đại quân, muốn làm dịu ảnh hưởng từ cái chết của Công tước Zlatoust cũng không phải việc khó gì.

Nhưng vấn đề hiện giờ là lão tổ tông Vương thất không quan tâm đến đại cục, nên Hudson cũng không cần phải tiếp tục gượng ép chống đỡ nữa.

Dù sao số lượng quân đội tư nhân của Vương thất cũng rất đông, họ hoàn toàn có thể tự mình gánh vác những nghĩa vụ này.

"Nguyên soái, quá rồi!"

"Cho dù không cân nhắc đến vấn đề nội bộ vương quốc, chúng ta cũng phải cân nhắc đến phản ứng của các đồng minh."

"Bản thân sự cố lần này đã khiến chúng ta mất hết mặt mũi trước các đồng minh, nếu lại xảy ra chuyện này, sợ rằng..."

Không đợi Đại công tước Alfiero nói hết lời, Hudson đã cắt ngang: "Ngài Đại công tước, chính vì muốn giảm thiểu ảnh hưởng nên chúng ta mới càng phải làm như vậy."

"Công tước Zlatoust vừa mới chết, nếu quân đội tư nhân của gia tộc Alsad lại bị tổn thất nặng nề, chuyện này còn có thể nói rõ được sao?"

"Vương quốc không thể chịu được sự bất ổn, hiện giờ mọi chuyện đều phải ổn định!"

Lý do rất chính đáng, chỉ tiếc là người phải trả giá cho chữ "ổn định" này lại là Vương thất.

Đại công tước Alfiero đang định tiếp tục mở miệng, nhưng lời đến bên miệng thì lại đột nhiên kẹt lại.

Ông ta đã từng là Bộ trưởng Quân vụ, nên hiểu rất rõ tình hình phức tạp của quân đội Vương quốc.

"Nguyên tắc công bằng" là cốt lõi để duy trì quân đội Vương quốc, một khi nguyên tắc này bị phá vỡ, hậu quả sẽ còn to lớn hơn nhiều so với sự việc lần này. ...

Vương quốc Hessen.

"Màn kịch của người Alpha đã kết thúc chưa?"

Alexander V quan tâm hỏi.

Vài năm gần đây, Vương quốc Alpha phong quang vô hạn, trực tiếp bỏ xa những Vương quốc vốn ở cùng cấp bậc với họ một bậc.

Mặc dù là đồng minh, nhưng cảm giác này vẫn không hề tốt đẹp.

Nếu chuyện ngoài ý muốn không xảy ra với quân tiếp viện của nhà mình thì Alexander V đã sớm nhịn không được mà ra vẻ hả hê rồi.

Thật đáng tiếc, hiện thực không có nếu như, cái chết của Công tước Zlatoust đã trực tiếp ảnh hưởng đến hiệu suất tiếp viện, khiến quân đội Hessen phải chịu nhiều khổ sở ở tiền tuyến.

"Bệ hạ, tình hình có chút không ổn."

"Bộ Ngoại giao Alpha đã gửi công hàm tuyên bố: tinh thần của quân đội tiền tuyến bị ảnh hưởng, họ chuẩn bị điều một đội quân khác đến tiếp viện."

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Krasner vừa nói xong, bầu không khí trong đại điện liền có sự thay đổi vi diệu.

Họ không quan tâm đến việc Vương quốc Alpha thay đổi quân tiếp viện, nhưng họ lại cần phải gánh chịu hậu quả mà nó mang lại.

Chương 1893: Tiếp Viện Đến

Chiến tranh kéo dài một ngày cũng đều sẽ tiêu hao một lượng lớn nhân lực tài lực và vật lực.

Không chừng những chiến trường khác đều đã kết thúc, nhưng họ vẫn còn đang dây dưa với kẻ thù.

Nếu như Vương quốc Hessen đang ở thời đỉnh cao, họ cũng chẳng quan tâm đến những phiền phức nhỏ này, nhưng hiện tại thì không được.

Vài năm gần đây họ liên tục gặp vận xui, đầu tiên là bị tổn thất thảm trọng trong chiến tranh đại lục, sau đó là tà giáo, thiên tai, ma tai, chủng tộc Địa tâm xâm lược.

Chiến hỏa vẫn không ngừng thiêu đốt cho đến nay, thời gian đình chiến dài nhất cũng không quá ba tháng.

Đối với một quốc gia nông nghiệp mà nói, tần suất chiến tranh như vậy đã vượt quá giới hạn chịu đựng của họ.

"Phái người đi thúc giục một chút, yêu cầu họ tăng tốc độ điều quân."

"Nói với đồng minh của chúng ta rằng tình hình tiền tuyến đã vô cùng nguy cấp. Một khi thất bại thảm hại, các dị tộc ở xung quanh có thể sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!"

Alexander V cố nén lửa giận nói.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Cầu xin người ta giúp đỡ, chỉ có thể cúi đầu.

Từ khi Liên minh năm nước thành lập cho đến nay, quyền phát ngôn của Vương quốc Hessen trong liên minh vẫn luôn giảm xuống.

Nguyên nhân chính là do sức chiến đấu của quân đội Hessen quá kém!

May mà tình hình của ba quốc gia Trung đại lục đều không khác mấy, có hai người anh em "Cá mè một lứa" làm bạn, Alexander V mới cảm thấy có chút cân bằng.

Trong thâm tâm, ông đã hạ quyết tâm sau khi chiến tranh kết thúc sẽ tiến hành cải cách quân đội toàn diện.

Trong cuộc cải cách quân sự trước đây, họ chỉ mới học được một nửa.

Ví dụ như: Hệ thống dự bị chiến lược lớn của Vương quốc Alpha, họ chỉ thành lập lực lượng dự bị, nhưng việc huấn luyện thường xuyên và bảo đảm hậu cần thì đều bị cắt giảm.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, những đội quân này cũng không làm mọi người thất vọng, sức chiến đấu giảm đi đáng kể.

Quân đội tinh nhuệ trước đó của Vương quốc cho đến nay vẫn là quân đội tinh nhuệ của Vương quốc, những đáng tiếc là số lượng quân đội này lại không hề tăng lên

Do ảnh hưởng của chiến tranh, số lượng quân đội tinh nhuệ của Vương quốc Hessen không những không tăng mà còn giảm đi không ít so với trước đây.

Chưa trải qua gian khổ chiến tranh, mới bắt đầu đã gặp phải khó khăn lớn nhất, quân dự bị đương nhiên là không thể theo kịp.

Trên thực tế, một phần nguyên nhân rất lớn khiến Liên minh năm nước có thể duy trì được sự đoàn kết chính là do ba quốc gia

Trung đại lục đang liên tục suy yếu.

Đây là do vị trí địa lý quyết định!

Cắm rễ tại nơi diễn ra bốn trận chiến đã quyết định số phận bi thảm của họ trong thời loạn thế.

Thiếu hậu phương chiến lược ổn định chỉ là thứ yếu, quan trọng là họ không thể sánh được với các cường quốc Nhân tộc ở Nam Bắc đại lục.

Cường quốc ở phía Nam vượt trội hơn họ về mọi mặt từ chính trị, kinh tế, văn hóa và quân sự.

Hai đồng minh ở Bắc đại lục không có ưu thế rõ ràng như vậy, thậm chí về kinh tế còn thua kém họ, nhưng khả năng chiến đấu của họ là điều không cần phải bàn cãi.

Trong thời loạn, chỉ riêng ưu thế này thôi cũng đã đủ để người ta san bằng tất cả thế yếu rồi. ...

Pháo đài August.

Trận chiến giằng co kéo dài nhiều ngày liền, hôm nay cuối cùng cũng đã nghênh đón một bước ngoặt.

Lực lượng tiếp viện của Vương quốc Alpha xuất hiện trên bầu trời đã trực tiếp đe dọa đến hậu phương của chủng tộc Địa tâm, buộc quân địch phải chia binh ra chặn đánh.

"Cuối cùng cũng đến rồi!"

Raquel vuốt đôi mắt mệt mỏi, không nhịn được cảm thán nói.

Bộ giáp trên người đã bồi bạn với y bảy ngày, không cởi ra lần nào, cách mấy mét cũng có thể ngửi được mùi hôi thối.

May mắn nơi này là chiến trường, tình hình của mọi người đều không khác mấy, ai cũng không thể chê bai ai.

Nếu như ở trong quốc đô, chỉ với mùi hôi khó chịu này thôi cũng đủ khiến các tiểu thư quý tộc đưa Raquel vào danh sách đen rồi.

"Truyền lệnh xuống, để cho toàn bộ binh sĩ mặc giáp vào, cầm vũ khí lên chuẩn bị phản công, viện binh của chúng ta đến rồi!"

Trong lúc nói chuyện, tinh thần không biết từ đâu xuất hiện lập tức khiến cho Raquel tràn đầy tỉnh táo.

Sau khi nghe tin viện binh đến, những binh sĩ thủ thành vốn đã mỏi mệt không chịu nổi cũng lập tức tỏa ra những tia sáng hy vọng.

Đàn em cầu cứu lão đại vốn là chuyện rất bình thường.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, mọi người đã quen từ lâu. Nếu quân đội Vương quốc Alpha không đến, mọi người mới cảm thấy ngạc nhiên. ...

Phương xa, quân đoàn tiếp viện Mosey của Vương quốc Alpha.

"Thổi lên tiếng kèn xung phong, toàn quân xuất kích!"

Chỉ trong nháy mắt, kỵ binh liền dẫn đầu xông ra ngoài, chiến đấu với chủng tộc Địa tâm đang lao đến chặn đường.

Trường thương đánh bay quân địch, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất. Máu thịt bay tứ tung không ngừng tố cáo sự tàn khốc của chiến tranh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt của Công tước Beckett không có thay đổi gì.

Lão ta đã mang binh đánh trận hơn nửa đời người rồi, sớm đã coi nhẹ sự sống chết trên chiến trường.

Chỉ trong chớp nhoáng, đội hình bộ binh của hai bên cũng va chạm vào nhau.

Sự va chạm đẫm máu thuần túy, không có kỹ thuật gì cả, chỉ so về sức mạnh.

Trên chiến trường, tiếng hò hét, tiếng kêu rên vang lên từng đợt.

Tiếng động kinh hoàng nhanh chóng thu hút sự chú ý của quân phòng thủ, Không chần chờ chút nào, Raquel lập tức hạ lệnh cho quân đội ra khỏi thành phản công.

Thế trận tiền hậu giáp kích đã thành, chủng tộc địa tâm không hề tỏ ra hoảng hốt như tưởng tượng, ngược lại còn phát động phản công gay gắt.

Trường thương xuyên qua cơ thể của binh sĩ người sói, móng vuốt sắc bén cũng đồng thời xé toạc vùng ngực của binh sĩ Nhân tộc.

Ý chí tinh thần chiến đấu vẫn còn trong đầu, nhưng cơ thể lại cho họ biết: mình đã chết rồi!

Chương 1894: Tiếp Viện Đến (2)

Bị thương liền kéo theo một kẻ đệm lưng, đây gần như trở thành quy luật trên chiến trường, trong lúc hỗn chiến mọi người giết đến đỏ cả mắt.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm —— chơi chết kẻ địch trước mắt.

Để tiêu diệt kẻ địch, những binh lính đang chiến đấu không tiếc lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng.

Chỉ trong một chén trà, mặt đất đã đổi màu, máu thịt mơ hồ trở thành tô điểm mới cho mặt đất.

"Phụ thân, cứ đánh tiếp như vậy, chúng ta sẽ bị tổn thất rất lớn!"

Một sĩ quan trẻ tuổi nhỏ giọng nói sau lưng Công tước Beckett.

Đây không phải là chiến tranh mà thanh niên này mong muốn!

Ở trong đầu y, kiểu đánh bày mưu nghĩ kế, dựa vào lấy ít thắng nhiều của Hudson mới là chiến tranh lý tưởng.

"Ta biết rồi!"

"Nhưng tôi chỉ biết mỗi cách đánh khô khan này thôi, những chiến thuật khác, ta học nghệ không tinh, lấy ra cũng chỉ tự rước lấy nhục!"

Công tước Beckett thản nhiên nói.

Tướng lĩnh thành công không nhất thiết phải là người đánh giỏi nhất, nhưng nhất định phải là người tự hiểu lấy mình.

Thời trẻ, Công tước Beckett cũng đã thử qua nhiều chiến thuật, nhưng suýt chút nữa là tự hại chết bản thân mình.

Sau khi tự suy ngẫm, lão ta cho rằng mình không có thiên phú cầm quân đánh trận, từ đó lão ta bèn vứt hết toàn bộ chiến thuật ra sau đầu, chỉ chừa lại lối đánh ổn định này.

Ví dụ như hiện tại, trực tiếp chỉ huy quân đội đối đầu trực tiếp với kẻ địch, hoặc là dứt khoát cố thủ thành trì.

Sau khi chọn chiến thuật đơn giản, chiến tích của Công tước Beckett cũng trở nên tốt hơn.

Mặc cho quân địch thi triển đủ loại âm mưu quỷ kế, dù sao lão ta cũng chỉ lù lù bất động. Cho dù mồi nhử được đưa đến miệng thì lão ta cũng không chạm vào.

Chỉ cần cầm quân thì lão ta đều sử dụng cách đánh trận có thể nói là ngu ngốc này với quân địch.

Chiến công hiển hách đương nhiên là không có, nhưng cũng không bị thua thiệt gì lớn.

Thỉnh thoảng thua một trận mà cũng có thể gây ra tổn thất không nhỏ cho kẻ địch.

Sau khi kéo dài thời gian, những vị tướng thích mạo hiểm về cơ bản đều đã chết trên chiến trường, người có chiến tích tổng thể bình thường như Công tước Beckett lại trở thành lão tướng trong quân đội Vương quốc .

"Phụ thân, chiến công của ngài đều nhờ đánh như vậy mà có sao?"

Sĩ quan trẻ hỏi với vẻ khó tin.

Cảnh tượng trước mắt như đang nói với y rằng: những gì mà y học trước đây đều là lãng phí thời gian, trực tiếp đánh với phe địch là đủ rồi.

"Không cần phải cảm thấy kinh ngạc, chiến tranh vốn dĩ là một quá trình bản thân không mắc lỗi, chờ đợi kẻ địch mắc lỗi."

"Nguyên soái Hudson dụng binh như thần, đó là vì hắn có thể dự đoán trước được động tĩnh của quân địch, hoặc nói là điều khiển quân địch theo kế hoạch của hắn."

"Phụ thân con không có bản sự này, nên chỉ có thể ngồi chờ kẻ địch phạm sai lầm."

"Bình thường mà nói, trong tình huống thực lực hai bên tương đương nhau, ta sẽ không thua thiệt."

"Thỉnh thoảng may mắn, phát hiện ra sơ hở của kẻ địch, còn có thể nhặt được một hai chiến công lấy yếu thắng mạnh!"

"Liên tục công thành nhiều ngày, hiện giờ quân địch đã mệt mỏi rồi."

"Con hãy chờ mà xem, hôm nay chúng ta nhất định có thể giải vây cho Pháo đài August!"

Công tước Beckett nở nụ cười tự hào.

Trên chiến trường, chỉ cần có thể giành được chiến thắng, bất kể sử dụng chiến thuật gì cũng đều là chính xác.

Cuộc trò chuyện giữa hai cha con kết thúc, cuộc tàn sát trên chiến trường vẫn tiếp tục. Theo thời gian, binh lính của cả hai bên đều giết đỏ cả mắt.

Đã đến lúc kiểm tra trình độ huấn luyện hàng ngày!

Đúng là binh sĩ của chủng tộc Địa tâm rất hung hãn, nhưng nếu xét về tính kỷ luật thì lại kém xa quân đội Vương quốc.

Bước vào giai đoạn hỗn chiến, chỉ huy cấp cao rất khó kiểm soát được binh lính, chỉ có thể dựa vào tự giác.

Đại chiến lâm vào giai đoạn giằng co, binh lính Vương quốc tự tập hợp lại thành từng nhóm nhỏ, tạo thành một tiểu quân trận phối hợp tác chiến.

Có người hy sinh trong quân trận, binh lính bên cạnh sẽ tự động trám vào chỗ trống. Khi đã đủ nhân số, một số đội ngũ chỉ còn lại một người sẽ tự động gia nhập vào trong đội khác.

Rõ ràng là số lượng binh lính chủng tộc Địa tâm tham chiến nhiều hơn, nhưng khi đối đầu lại thường xuyên biến thành số lượng binh lính Vương quốc nhiều hơn.

Lúc xung phong không cảm nhận được, nhưng khi đến tình trạng giằng co, chuyện này lại được thể hiện vô cùng nổi bật.

May nhờ chỉ có một vài quân đoàn chủ lực mới có những binh sĩ có tốt chất như vậy, nếu như quân đội dự bị cũng có tố chất này, thì trận chiến này đã nghiêng về một bên rồi. ...

Hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương nhuộm đỏ mặt đất, cộng thêm những cánh tay đứt, chân gãy rải rác khắp nơi đã tạo nên một bầu không khí kinh hoàng.

Mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Trận chiến kết thúc, quân địch rút lui, hai nhánh quân đã hoàn thành cuộc hội ngộ trên chiến trường.

"Công tước Beckett kính mến, ta thay mặt cho Công quốc Mosey chào mừng ngài đến đây. Cuộc chiến hôm nay có thể giành được toàn thắng đều là nhờ ngài..."

Raquel đã quá quen thuộc với những lời chào hỏi mang tính công thức hoá như thế này rồi. Nếu không phải vì hình tượng quá chật vật, thì biểu hiện lúc nãy của y có thể xem như hoàn hảo.

"Ngài Tổng đốc khách khí rồi, có thể ngăn chặn quân địch lâu như vậy, thực ra các vị đã giành được chiến thắng rồi."

"Dù chủng tộc Địa tâm có hung hãn đến đâu thì cũng chỉ là kẻ ngoại lai, áp lực hậu cần mà chúng phải gánh chịu lớn hơn chúng ta rất nhiều."

"Chỉ cần kéo dài thời gian thì chúng sẽ tự sụp đổ vì hậu cần."

"Ý chí chiến đấu mà quân đội quý quốc thể hiện trong trận chiến đã được xếp vào hàng ngũ cường quân trên đại lục, tương lai rất có triển vọng."

Mặc dù đây là điển hình của việc ngươi khen ta ta khen ngươi, nhưng những lời của Công tước Beckett cũng không hoàn toàn là nói dối, quân đội Mosey đã thể hiện khá tốt trong trận chiến này.

Chương 1895: Kết Thúc

Hai người khen qua khen lại, nhất thời cảm thấy như gặp nhau quá muộn.

Chỉ là mùi hôi khó chịu đã phá hỏng bầu không khí hòa hợp này. Sau khi nhận ra không ổn, Raquel bèn vội vàng nói:

"Ngài Công tước, ta đi rửa mặt trước, sau đó..."

Cuối cùng Raquel vẫn thu hồi lại ba chữ "tiệc mừng công". Pháo đài August lúc này không khác gì đống đổ nát, hoàn toàn không có khả năng tổ chức bất kỳ bữa tiệc mừng công nào.

Miễn cưỡng tổ chức chỉ khiến cho bản thân bị mất mặt trước đồng minh.

"Mời ngài Tổng đốc cứ tự nhiên, chúng tôi đã mang theo lều trại, các vị không cần chuẩn bị gì cả."

"Đợi sau khi tiêu diệt tà ma rồi mới chúc mừng thắng lợi cũng không muộn!"

Công tước Beckett hào khí nói.

Là một vị tướng dày dặn kinh nghiệm trên chiến trường, chỉ nhìn vào hình tượng chật vật của Raquel, lão ta nhận ra tình cảnh khó khăn hiện giờ của Công quốc Mosey.

Chủng tộc Địa tâm nổi loạn, các dị tộc khác cũng không hề rảnh rỗi.

Theo Raquel được biết, vài ngày trước, tộc Tinh Linh đã tăng số lượng quân thường trú ở tiền tuyến, buộc người Mosey cũng phải tăng cường theo.

Chỉ cần khu vực biên giới có động tĩnh, số lượng quân cơ động mà Công quốc Mosey có thể sử dụng sẽ giảm đi rất nhiều.

Công quốc Mosey hiện giờ đang bận điều động quân dự bị để đối phó với tình hình phức tạp trong nước. Trong số những binh lính tham chiến hiện nay, có không ít là quân dự bị.

Sau này, miễn là người Mosi chịu bỏ tài nguyên, những binh lính đã trải qua chiến tranh trận mạc này sẽ dần biến thành quân tinh nhuệ.

Pháo đài August chỉ là một trong số rất nhiều chiến trường, giải vây cho Pháo đài August cũng chỉ là khởi đầu của chiến tranh, còn lâu mới kết thúc!...

Phỉ Thúy cung.

Đồng thời nhận được tin vui và tin buồn, vẻ mặt âm trầm của Caesar IV cuối cùng cũng đã hồng hào trở lại.

"Lão tổ tông, hiện giờ ngài hài lòng rồi chứ!"

"Tinh thần của quân viễn chinh đi tiếp viện cho Vương quốc Hessen đang tan rã, buộc phải rút về nước chỉnh đốn, chỗ trống do họ để lại sẽ do quân đội tư nhân của Vương thất thay thế."

Quân viễn chinh là đi công tác, mọi chi phí đều do chính phủ vương quốc thanh toán. Nhưng khi quân đội Vương thất tới thế cho, tính chất của chuyện này sẽ biến thành lấp hố giải quyết hậu quả.

Không chỉ phải tự bỏ tiền túi lo công tác hậu cần, mà còn không có người gánh vác tổn thất trên chiến trường cho họ.

Hơn nữa họ còn không thể phàn nàn về sự đối đãi khác biệt này, đây là đang trả giá cho cái chết của Công tước Zlatoust.

Các quý tộc đều đang đứng nhìn, nếu vương thất không cắt thịt chảy máu, chuyện này sẽ không thể kết thúc.

"Được rồi, tiểu Caesar, cái chết của Công tước Zlatoust không liên quan gì đến ta."

"Vô duyên vô cớ chơi chết chủ soái đại quân thì có lợi gì cho ta chứ?"

"Nhìn từ tình hình hiện tại, ta mới là người thua lớn nhất trong sự kiện này, ngươi còn đáng ngờ hơn cả ta!"

"Sau lưng chuyện này khẳng định là có vấn đề, chỉ là manh mối để lại ở hiện trường quá ít, không thể điều tra được."

"Chuyện đã đến nước này rồi, tiếp tục nhắc đến vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì."

"Giải quyết hậu quả trước đi rồi tính!"

"Nếu như địch nhân muốn nhắm vào Vương thất thì sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy, sau này chắc chắn sẽ còn có nhiều thủ đoạn nữa."

Alpha I mặt không đổi sắc trả lời.

Chuyện lần này, lão ta thực sự rất oan uổng.

Mơ mơ hồ hồ liền gánh tội thay cho người khác, ngay cả kẻ chủ mưu là ai cũng không biết.

Nếu như không bắt được kẻ chủ mưu, để gã ta làm thêm vài vụ nữa, không chừng một vị khai quốc chi chủ được người người kính ngưỡng như lão sẽ phải biến thành chó nhà có tang.

Một khi các quý tộc nổi giận, bọn họ sẽ mặc kệ lão ta có là khai quốc chi chủ hay không, người ta chỉ biết là phải thanh trừ chướng ngại vật cản đường.

Đáng tiếc là thời gian Alpha I trở về quá ngắn, đội ngũ đang trong quá trình xây dựng. Chỉ dựa vào thực lực của lão ta, muốn điều tra ra kẻ chủ mưu đứng sau gần như là không thể.

"Tạm thời cứ xem như là có kẻ đứng đằng sau chuyện này đi, nhưng nếu như ngài bớt gây chuyện thì kẻ địch cũng sẽ không có cơ hội lợi dụng!"

Caesar IV không chút khách khí đáp trả.

Lời nói có thể lừa người, nhưng hành động thì không thể.

Alpha I đã không chỉ một lần cam đoan với y rằng mình không có ý định soán quyền đoạt vị, nhưng biểu hiện cụ thể lại hoàn toàn khác.

Huyết mạch thân tình vốn đã ít đến đáng thương, nay lại đang không ngừng tiêu hao, đã sớm hóa thành hư không.

Trong mắt của Caesar IV, loại tổ tông liên tục gây rối như thế này chẳng thà là không có.

Với thực lực hiện tại của hoàng gia, có hay không có vị lão tổ tông này, y cũng đều có thể ngồi vững trên vương vị.

Ngược lại, sau khi Alpha I trở về, mâu thuẫn nội bộ trong Vương thất lại càng trở nên gay gắt hơn.

Bị con cháu đời sau chỉ trích, Alpha I cũng tức giận, nhưng lão ta chỉ có thể kiềm chế cơn giận.

Nếu không có ý định đoạt quyền, người làm tổ tông như lão ta dù có ra tay đánh cho Caesar IV một trận cũng không phải là chuyện đại sự gì.

Nhưng bây giờ thì không được, vì trước đây đã đánh giá cao sức ảnh hưởng của bản thân, vội vàng bộc lộ dã tâm, bây giờ các phe phái đều đang nhìn chằm chằm Alpha I.

Bất kỳ hành vi vượt quá giới hạn nào cũng sẽ đào hố cho tương lai.

"Thôi, chính ngươi xem rồi giải quyết đi!"

"Ta đi bế quan trước, không có đại sự gì thì đừng có quấy rầy ta!"

Nói xong, Alpha I trực tiếp vung ống tay áo lên, rời khỏi nơi đau lòng này.

Thời gian có thể xoa dịu mọi thứ, trong thâm tâm lão ta đã quyết định, nếu sự kiện này chưa qua thì tuyệt đối sẽ không xuất quan.

Chiến công trên người Caesar IV quá nhiều, thủ đoạn chính trị mà y thể hiện cũng ở mức đạt tiêu chuẩn, xác suất miễn cưỡng đoạt quyền thượng vị thực sự không cao.

Chương 1896: Dọa Nạt

Cứng rắn không được thì tạm thời lui binh, từ từ tiêu hao.

Lão ta không tin rằng vận khí của Vương quốc Alpha sẽ luôn tốt đến mức những người kế vị sau này cũng đều là minh quân, huống chi Caesar IV hiện tại thậm chí còn không có con nối dõi.

Hoặc là do bệnh tật, hoặc là do tuổi trẻ bị thương, dẫn đến việc sinh con khó khăn.

Còn rất nhiều quý tộc xui xẻo tương tự, phần lớn là di chứng sau khi tiếp nhận trị liệu bằng thần thuật.

Thần thuật chữa khỏi vết thương ngoài, nhưng do tiêu hao quá nhiều sinh mệnh lực, dẫn đến giảm hoạt tính của tinh trùng.

Ngay cả khi may mắn có con cái thì cơ thể cũng sẽ bị ảnh hưởng, muốn thuận lợi trưởng thành cũng không dễ dàng.

Tại đại lục Aslante, những người không có con cái phải chịu áp lực tinh thần rất lớn.

Thời trẻ còn tốt, theo độ tuổi tăng lên, áp lực này sẽ ngày càng tăng.

Là một vị quân chủ không có con cái lại càng khổ hơn, phải luôn chuẩn bị tinh thần bị các đại thần thúc ép, còn việc có thể sinh được hay không, họ sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

Cộng thêm một loạt những chuyện phiền lòng khác, gần như ngày nào cũng bị lệ khí vây quanh, có thể trường thọ mới là lạ.

Tư duy được mở ra, chiến lược của Alpha I cũng thay đổi.

Trực tiếp đoạt quyền thượng vị là hạ hạ sách, sơ suất một chút sẽ gây nội chiến trong vương quốc, không bằng đổi cách chơi khác.

Sau khi nghĩ thông suốt, trạng thái của Alpha I cũng tốt hơn nhiều, chỉ để lại một mình Caesar IV ở đó ngẩn người.

Thật là quá suôn sẻ!

Chỉ mới cãi nhau vài câu, vị lão tổ tông suốt ngày đối đầu với y đã chạy đi bế quan.

Nếu biết sớm dễ dàng đạt được mục đích như vậy, Caesar IV đã sớm thực hiện rồi.

Cùng với việc Alpha I bế quan, cuộc tranh giành quyền lực trong Vương thất liền tạm thời lắng xuống, các vương công quý tộc trong triều đình đều thở phào nhẹ nhõm.

Bị kẹp ở giữa hai đại lão, suốt ngày lo lắng đề phòng, những ngày tháng đó thực sự không dễ chịu.

Bây giờ thì tốt rồi, Alpha I lùi bước đã chấm dứt chuỗi tháng ngày bi thảm của một quốc gia có hai chủ.

Những quý tộc đầu quân cho Alpha I dù buồn bực cũng chẳng được gì, lão đại đã im hơi lặng tiếng rồi.

Đặc biệt là những gia tộc có người thừa kế bị hố chết, đợt này lỗ nặng rồi.

Không cam tâm cũng vô ích, Alpha I đã bế quan, họ ngay cả người cũng không gặp được.

Caesar IV đang lo lắng không có lý do để trừng trị những kẻ phản bội này, gây chuyện chính là đang tự đưa mình xuống địa ngục.

Đúng là Quốc vương không thể tùy tiện giết hại quý tộc, nhưng giết người không nhất thiết phải động dao!...

Alpha I thoái ẩn hiện cũng không dễ chịu gì, vừa mới bế quan đã bị đồng bọn hợp tác tìm tới cửa.

"Alpha, ông có ý gì?"

Gustave nổi giận đùng đùng chất vấn.

Nói tốt là sau khi phục hồi sẽ giúp ông ta phục quốc. Kết quả là đại nghiệp phục quốc mới chỉ vừa bắt đầu, nhân vật chính đã lùi bước rồi.

Nếu bản thân Alpha I không còn ý tranh giành thì dù Gustave có đầy bụng mưu kế cũng bất lực.

"Gustave, ông bình tĩnh lại trước đã."

"Chuyện không đơn giản như ông thấy đâu!"

"Bây giờ không phải là ta muốn thoái ẩn, mà là các phe phái trong vương quốc đều hy vọng ta thoái ẩn. Cố chấp chống lại chỉ làm tổn hại bản thân và tăng thêm kẻ thù."

"Thay vì khiến các quý tộc Vương quốc phản cảm, không bằng thuận thế mà làm, tạm thời tránh mũi nhọn trước."

"Hai người chúng ta rất nhiều thời gian để chờ đợi, không cần phải vì cái trước mặt mà đặt bản thân vào nguy hiểm!"

Alpha I bình tĩnh giải thích.

Hiểu "ẩn nhẫn", biết "tiến thoái", là phẩm chất tốt đẹp cần có của một vị quân chủ.

Nếu như phát động chiến tranh giành ngôi vương một cách mù quáng, chọc giận các quý tộc, họ sẽ trực tiếp không thừa nhận thân phận của lão ta, lúc đó sẽ rất khó xử.

"Thí quân", ai cũng không dám làm; nhưng giết một vị quân chủ giả mạo thì mọi người đều rất vui lòng.

"Hừ!"

"Alpha, thu hồi những suy nghĩ của ông đi!"

"Vương quốc của ông nằm trong tay con cháu đời sau, có lấy lại hay không thì thịt vẫn nằm trong nồi, nhưng vương quốc Warhammer của anh trai ta thì đã bị tiêu diệt!"

"Đằng sau chuyện này còn có một phần công lao của các ngươi."

"Nếu không phải vì Vương quốc Alpha thấy chết không cứu, Vương quốc Warhammer chắc chắn sẽ không rơi vào tình trạng như bây giờ."

"Nói thật cho ông biết, thời gian gần đây ta cũng không hề rảnh rỗi."

"Ta đã bí mật gặp gỡ những người bạn cũ nước mất nhà tan kia rồi, có không ít người trong số họ đều có ý định phục quốc. ."

"Nếu vương quốc Alpha không muốn giúp mọi người phục quốc, vậy thì đừng trách bọn ta chạy đến địa bàn của ngươi để kiếm cơm ăn!"

Nghe Gustave nói vậy, sắc mặt của Alpha I lập tức trở nên u ám.

Lợi ích của vương quốc Alpha đã được phân chia từ lâu, căn bản không còn chỗ dư thừa để bố trí những con cường long ngoại lai này.

Trên danh nghĩa là "kiếm cơm ăn", thực tế là đến đây để cướp chén cơm.

Tình hình Vương quốc vốn đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, nếu lại có thêm một đám người tới cướp chén cơm, thế cục chắc chắn sẽ càng phức tạp hơn.

Điều quan trọng nhất là nếu có quá nhiều cường long, độ khó để Alpha I lên nắm quyền sẽ tăng vọt.

Là cường giả Thánh Vực, mọi người có thể chấp nhận một vị quân chủ thế tục như Caesar IV, hai bên có quyền đối thoại bình đẳng.

Nhưng nếu đổi thành Alpha I thì mối quan hệ này sẽ thay đổi.

Có thêm một ngọn núi lớn trên đầu, dù là ai cũng cảm thấy không thoải mái. Nếu đã có lựa chọn tốt hơn thì tại sao phải tự chuốc lấy khổ cực chứ?

Sau một lúc thất thần ngắn ngủi, Alpha I nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Gustave, ta không phải là người dễ bị dọa nạt."

"Nếu thực sự có nhiều cường giả gia nhập Vương quốc thì đó cũng là một chuyện tốt."

Chương 1897: Trở Về

"Vừa rồi ông cũng đã nói rồi, Vương quốc nằm trong tay con cháu đời sau của ta. Từ đầu đến cuối thịt vẫn luôn ở trong nồi, ông tưởng ta sẽ sợ sao?"

"Hơn nữa, các chư hầu bên trong vương quốc Alpha đều rất mạnh, người ngoài muốn chen chân vào cũng rất khó kiếm được nhiều ích lợi."

"Loại chuyện lợi nhuận thấp này, không có mấy người sẽ làm."

"Có rất nhiều quốc gia Nhân tộc trên đại lục, thay vì đến Vương quốc Alpha ngươi tranh ta giành, chẳng thà đổi mục tiêu khác sẽ càng dễ dàng hơn."

"Ví dụ như: Bốn quốc gia còn lại trong Liên minh năm nước sẽ có ít áp lực cạnh tranh hơn; hoặc đi đến Nam đại lục phồn hoa để tìm kiếm cơ hội."

"Nếu như ông có thể thuyết phục được họ tham gia Liên minh, ta sẽ càng biết ơn ông mà thôi."

"Có thêm một lực lượng mới, xác suất để bọn ta hủy diệt Đế quốc Thú Nhân sẽ tăng thêm vài phần, Vương quốc Alpha cũng sẽ sớm có thể trở thành Đế quốc Alpha."

"Nhờ ông chuyển lời đến bọn họ, chỉ cần mọi người chịu qua đây, sau khi xâm chiếm Đế quốc Thú Nhân, ta đảm bảo là họ sẽ có thể nhận được đất phong một tỉnh!"

Alpha I giả vờ thản nhiên nói.

Có rất ít người biết chuyện Đế vương pháp tắc, ngoài bản thân ra, lão ta không phát hiện có người khác tu luyện.

Không biết liền mang ý nghĩa dễ ẩn náu.

Mọi người không hiểu rõ thực hư của lão ta, không rõ tầm quan trọng của vương vị đối với lão ta, đây chính là nguyên nhân mà Alpha I phát ra lời mời ngược lại.

"Hừ!"

"Đừng làm bộ làm tịch, muốn lừa mọi người đến đại thảo nguyên ăn cỏ, sợ là ngươi đang nằm mơ!"

Gustave tức giận nói.

Hứa hẹn đất phong, đối với người bình thường sẽ có tác dụng, nhưng cường giả Thánh Vực căn bản không thể nào động tâm.

Xa cách vài trăm năm, huyết mạch thân tình sớm đã phai nhạt. Đủ khả năng chiếu cố một chút thì vẫn được, muốn bọn họ liều mạng lo cho đám con cháu đời sau này thì đừng nghĩ.

Thay vì tốn hàng chục năm để khởi nghiệp lại, thà trực tiếp đến Liên minh Nhân tộc làm cung phụng, trực tiếp hưởng thụ sự cung phụng của Nhân tộc.

Loại người một lòng muốn phục quốc như Gustave mới là dị biệt trong giới Thánh Vực.

"Được rồi, Gustave."

"Chỉ là để ông mang một câu nói mà thôi, có thành hay không cũng không liên quan gì đến ông."

"Sự im lặng hiện tại chỉ là để bộc phát tốt hơn."

"Tiểu Caesar không có con nối dõi, tương lai người thừa kế chi thứ thượng vị chắc chắn sẽ không thể thiếu long tranh hổ đấu, ta đã quyết định sẽ mài chết tiểu Caesar, sau đó sẽ nhân lúc loạn lạc mà xuất thủ."

"Tạm thời kiên nhẫn chờ đợi đi, ông nóng tính như vậy, không phải là một vị quân chủ trường thọ."

Nghe xong lời giải thích của Alpha I, đôi mắt của Gustave bỗng nhiên tỏa sáng.

Trong tình huống bình thường, một vị quân vương đã thoái vị nhiều năm như Alpha I rất khó lên nắm quyền trở lại, nhưng có một trường hợp ngoại lệ.

Nếu như nhân tuyển quân chủ đời tiếp theo xảy ra tranh chấp, còn tranh đấu không ngừng, thì cơ hội sẽ đến.

Là người có bối phận cao nhất trong Vương thất, Alpha I hoàn toàn có thể lấy cớ tiêu trừ mâu thuẫn nội bộ để tạm thời giữ vị trí Quốc vương.

Nhưng tất cả những điều này đều có một tiền đề là: Caesar IV không có con và chết yểu, không có thời gian để bồi dưỡng người thừa kế.

Nếu như Quốc vương đương nhiệm sống thêm vài năm, bồi dưỡng ra một người thừa kế được mọi phe phái chấp nhận, vậy thì chuyện này không cần nghĩ đến nữa.

Gustave lờ mờ nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ, rồi lại vội vàng dập tắt. ...

Hudson mang theo đội quân trở về Vương quốc, nhưng lại cảm thấy hơi không thích ứng. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn không được khải hoàn trở về.

"Truyền lệnh xuống, lập tức giải tán quân đoàn viễn chinh, các đơn vị tự trở về địa phương."

"Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, đoàn điều tra cũng đến lúc nên giải tán."

"Đại công tước Alfiero, phiền ngài trở về vương đô báo cáo với bệ hạ, những người còn lại tự mình sắp xếp!"

Việc giải tán quân đội và đoàn điều tra một cách vội vàng như vậy khiến mọi người đều rất không thích ứng.

Theo quy trình bình thường, những mệnh lệnh này nên được Quốc vương đích thân ban hành sau khi đoàn quân trở về Vương đô.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thoáng qua sắc mặt của Hudson, mọi người đều ăn ý giữ im lặng.

Được rồi, đại lão đang đánh cờ, những tôm tép như họ tốt nhất là đừng nên dính líu vào.

Một tiếng long ngâm vang lên, Hudson đã rời đi, chỉ để lại đám người ngơ ngác nhìn nhau.

Rất rõ ràng, Hudson đang dùng hành động thực tế để bày tỏ sự bất mãn với Vương thất.

Mọi người không cảm thấy có gì lạ, việc ra mặt thu dọn tàn cuộc là để bảo toàn đại cục.

Nhưng Hudson dù sao cũng là thành viên của phe quý tộc, trong vấn đề về cái chết của Công tước Zlatoust, hắn nhất định phải tỏ thái độ.

Hành động giải tán quân đội sớm không chỉ là bày tỏ sự bất mãn với Vương thất, mà còn làm để cho các quý tộc trong Vương quốc nhìn thấy.

Vừa trở về lãnh địa, còn chưa kịp thở dốc, Hudson liền nhận được tin tức về việc thuyền U Linh bị tập kích.

May mà hắn đủ thận trọng, yêu cầu thuyền U Linh ở lại hải vực sương mù, nếu không nó đã trở thành nguồn tài nguyên cho kẻ địch thăng cấp.

Kế hoạch của kẻ địch bị phá hủy, nhưng nỗi lo lắng trong lòng Hudson vẫn chưa nguôi.

Trong lúc chiến đấu với chủng tộc Địa tâm mà cũng có thể điều động đồng thời bốn tên cường giả Thánh Vực cấp 2, lực lượng cao cấp của Giáo Đình còn mạnh hơn so với trong dự đoán hắn.

Một hành động táo bạo như vậy có thể gây ra một mối đe dọa trí mạng đối với sự an toàn của hắn.

Thực lòng mà nói, Hudson cũng thầm cảm thấy may mắn.

May mà hắn có tấm bùa hộ mệnh tên Nguyên soái Nhân tộc này, nếu không, với mâu thuẫn giữa Vương quốc và Giáo Đình, bọn chúng chắc chắn sẽ giết chết Hudson trước.

Chương 1898: Bình Lặng

Đương nhiên, tấm bùa hộ mệnh này cũng chỉ có tác dụng ở mặt ngoài, nếu như có cơ hội trong bóng tối, Hudson tin rằng Giáo Đình cũng sẽ không nương tay.

Trong phe dị tộc, hắn thậm chí còn được xếp vào danh sách mục tiêu nên bị tiêu diệt đầu tiên.

Nghĩ đến đây, Hudson liền cảm thấy nhức đầu, hắn chỉ làm những gì mà mình nên làm, tại sao lại gây thù chuốc oán nhiều như vậy?

May mà cường giả lâu năm của Đế quốc Thú Nhân đã bị Liên minh Nhân tộc tiêu diệt sạch từ mấy năm trước rồi, nếu không thì hiện giờ hắn sẽ không có cách nào ra khỏi cửa.

Những dị tộc khác muốn giết hắn thì còn có chút kiêng dè, nhưng nếu là Thú nhân thì không.

Hai bên giao chiến, mỗi bên đều vì chủ của mình, không có gì là vô nghĩa cả. Suy nghĩ duy nhất của đám Thú nhân chính là tiêu diệt hắn bằng mọi giá.

Nguyên nhân không hành động chỉ là do Thú nhân thiếu tự tin.

Nơi Hudson ở mỗi ngày đều được canh gác cẩn mật, ngay cả Thánh Vực xông vào cũng phải bị lột một lớp da, phản ứng chậm một chút là sẽ mất mạng.

Chỉ riêng trong tòa lâu đài của Lãnh chúa đã được bố trí hàng trăm Ma pháp nỏ và hàng chục khẩu Ma tinh pháo, gần đó còn có hai Kỵ sĩ đoàn đóng quân.

Ngoài ra, còn có nhiều ma pháp trận và cạm bẫy, bên trong có thuốc độc do đoàn Ma pháp sư đặc chế.

Hạ độc chết cường giả Thánh Vực là chuyện không thực tế, nhưng gây ra một chút phiền toái cho họ và làm suy yếu một phần sức chiến đấu thì vẫn có thể thực hiện được.

Không chỉ Hudson sợ chết, do sự ảnh hưởng từ sự trở lại của các cường giả hải ngoại, tất cả những người có địa vị cao đều đã nâng cao mức độ bảo vệ an toàn của bản thân.

"Maxim, Belersden, hai ngươi phải cố gắng lên!"

"Hiện giờ trên đại lục xuất hiện rất nhiều cường giả, nếu như các ngươi chậm chạp không thể đột phá, e là không bao lâu nữa sẽ bị rơi ra khỏi hàng ngũ những cường giả hàng đầu."

Hudson ngữ trọng tâm trường nói.

Cho dù hắn có lập tức đột phá Thánh Vực thì cũng không chơi lại hai đứa này, nên hắn thà đốc thúc bọn nó còn hơn đốc thúc bản thân mình.

Chỉ cần rồng và gấu cùng nhau đột phá, hắn sẽ lại trở thành người đàn ông mạnh nhất đại lục.

"Hudson, nói những lời này, lương tâm của ngươi đau sao?"

"Đừng quên rằng ngươi còn già hơn cả ta, đến giờ vẫn chưa bước qua ngưỡng cửa Thánh Vực, truyền ra ngoài ta còn bị mất hết mặt mũi."

"Đừng có suốt ngày chạy đông chạy tây nữa, tranh thủ thời gian cố gắng tu luyện đi!"

Lời phản bác của Belersden khiến Hudson cảm thấy vô cùng bất lực.

Thiên phú huyết mạch là thức sinh ra đã có thì có, không có thì sẽ không có.

Belersden đã bị thúc đẩy từ khi còn là gấu con, trực tiếp tiến vào Thánh Vực, nhưng Hudson thì không được nha!

Nhân tộc không có thiên phú tự động tăng cường sức mạnh sau khi trưởng thành, cho dù truyền thêm bao nhiêu năng lượng thì cũng cần hắn có khả năng hấp thu mới được.

So với người thường, tốc độ tu luyện của hắn đã rất nhanh rồi. Nhìn chung trong lịch sử Nhân tộc, hắn cũng là một nhân vật kiệt xuất.

Những thiên tài tu luyện siêu cấp được ghi chép trong sách sử, chỉ cần không chết yểu, thành tựu cuối cùng đều không thấp.

"Được rồi, chúng ta cùng nhau bế quan."

"So xem ai đột phá trước!"

"Mỗi người cược một triệu kim tệ, người chiến thắng sẽ ăn sạch hai nhà."

Hudson vừa nói dứt lời, Maxim đã xông vào trong long huyệt, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Belersden phản ứng chậm hơn một chút, nhưng cũng không hề lãng phí thời gian. Thậm chí ngay cả một câu chào hỏi cũng không có thì đã tiến vào hang ổ của mình rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson liền cảm thấy cạn lời.

Maxim là do ảnh hưởng của huyết mạch chủng tộc, chỉ cần nhắc đến kim tệ là tinh thần phấn chấn, nhưng một con Đại Địa Chi Hùng như ngươi thì tới tham gia náo nhiệt cái gì?

Đều đã là gấu phú giáp một phương, chỉ có một triệu kim tệ mà thôi, cũng không phải là thua không nổi.

Long Hùng tranh cường háo thắng, nhưng Hudson lại tỏ ra vô cùng nhàn nhã. Loại chuyện như đột phá là không thể vội vàng được, càng muốn nhanh chóng đột phá thì lại càng dễ xảy ra vấn đề.

Hắn đã lĩnh ngộ được đủ Pháp tắc rồi, cơ thể và tinh thần lực cũng đều đạt tiêu chuẩn, nhưng hạt giống sinh mệnh trong cơ thể vẫn chưa đạt đến giới hạn.

Không biết là do thiên phú hay do ảnh hưởng của la bàn bí ẩn, hạt giống sinh mệnh trong cơ thể Hudson có khẩu vị lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Hắn không ngừng hấp thu năng lượng mỗi ngày, tổng lượng năng lượng mà hấp thu trong suốt những năm qua đã sắp đuổi kịp Belersden rồi.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc trong phủ, Hudson cũng bước vào trạng thái bế quan, trực giác mách bảo hắn rằng, ngày hạt giống sinh mệnh viên mãn đã không còn xa. ...

Alpha I thoái ẩn, Hudson bế quan, vụ án về cái chết của Công tước Zlatoust vốn ồn ào náo nhiệt giờ đây cũng chẳng còn ai nhắc đến nữa, thay vào đó là tin chiến thắng liên tục từ tiền tuyến truyền về.

Kẻ thất bại chung quy vẫn là kẻ thất bại, dù trải qua hàng vạn năm phát triển, do hạn chế về tài nguyên của thế giới Địa tâm, tốc độ phát triển văn minh vẫn bị trì trệ.

So với hàng vạn năm trước, sự chênh lệch về sức mạnh của hai bên không những không bị thu hẹp mà còn được nới rộng ra.

Thể chế xã hội nguyên thủy theo chế độ bộ lạc không thể vượt qua chế độ phong kiến, đây gần như là điều tất yếu.

Sự chênh lệch về sức mạnh của các cường giả cấp cao có thể chưa đủ rõ ràng, nhưng số lượng tu luyện giả ở tầng lớp trung và hạ tầng của hai bên lại hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Không phải là do giới cao tầng của chủng tộc Địa tâm thối nát, mà là việc tu luyện quá tốn kém vật tư, căn bản không nuôi nổi nhiều tu luyện giả như vậy.

Tại thế giới Địa Tâm, ngoài một số ít tộc nhân có thiên phú tốt có cơ hội được bồi dưỡng ra, những người còn lại đều là pháo hôi của chủng tộc.

Chương 1899: Thúc Ép Sinh Con

Trong hoàn cảnh cực đoan ác liệt như vậy, để có thể duy trì truyền thừa của chủng tộc, thế giới Địa tâm bị ép phải cạnh tranh gay gắt.

Lực lượng quân tiếp viện do Vương quốc cử đi đã trở thành lực lượng phá vỡ cán cân sức mạnh giữa hai bên.

Không chỉ có Liên minh năm nước có tiến triển thuận lợi, mà toàn bộ các quốc gia Nhân tộc tại đại lục Aslante, sau khi nhận được sự hỗ trợ toàn lực của Liên minh, đều tiến triển khá thuận lợi.

Những chiến thắng liên tiếp này đã trực tiếp ảnh hưởng đến đánh giá của các bên.

Không ít người cho rằng: Vạn năm chi kiếp cũng chỉ có vậy, tổn thất thảm trọng của các chủng tộc trong lịch sử là do họ đã sa đọa.

Thời đại cách nhau quá xa, sự thật đã không thể dò xét được nữa.

Tình hình hiện tại giữa người ủng hộ và người phản đối là "Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý", khiến những kẻ thống trị của các quốc gia cũng không dám tuỳ tiện kết luận.

Những tranh cãi ồn ào trên dư luận quốc tế cũng ảnh hưởng đến Vương quốc Alpha.

Tuy nhiên, vấn đề nhàm chán này không gây ra ảnh hưởng lớn nào trong nội bộ vương quốc.

Bất kể vạn năm chi kiếp có như thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến việc vương quốc dốc toàn lực chuẩn bị chiến đấu.

Lập trường của tập đoàn thống trị rất đơn giản, có kẻ thù xâm lược thì đi giết địch, không có kẻ thù thì đi đánh Thú nhân, dù sao cũng sẽ không làm việc vô ích.

Một vài biến động không thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Caesar IV, điều mà y mong đợi nhất hiện giờ chính là lão tổ tông của mình đừng bao giờ xuất hiện nữa.

"Bệ hạ, đây là công văn mới nhất, mời ngài xem qua!"

Nhận lấy một chồng văn bản dày cộp từ tay Cung tướng, Caesar IV nhanh chóng lật xem.

Là một vị Quốc vương chuyên cần chính sự, xử lý công văn là công việc hàng ngày của y.

Nguyên nhân Caesar IV không bị mệt chết là vì Vương quốc áp dụng chế độ tự quản cho quý tộc địa phương, hơn 99% các công việc cụ thể đều do cấp dưới tự xử lý.

"Sao toàn là nội dung giống nhau vậy?"

Caesar IV bất mãn hỏi.

Không phải là y chưa từng gặp được chuyện ép buộc như vậy. Nhưng đó đều là những lá thư lẻ tẻ, nội dung cũng là uyển chuyển thuyết phục.

Đây là lần đầu tiên Caesar IV gặp phải nhiều công văn giống nhau đến như vậy.

"Bệ hạ, qua năm nay, ngài đã ba mươi sáu rồi!"

Cung tướng cố gắng hạ thấp giọng nói.

Do ảnh hưởng của chiến tranh và năng suất sản xuất, tuổi thọ bình quân đầu người của Vương quốc Alpha cũng xấp xỉ con số này.

Dưới bối cảnh đó, việc một vị Quốc vương đến tuổi thọ bình quân của người dân mà chưa có con nối dõi sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào, nghĩ thôi cũng biết.

Nếu không ai dẫn đầu, mọi người không chú ý thì thôi; nhưng một khi có người cố ý thúc đẩy, nó sẽ lập tức biến thành đại sự của vương quốc.

Mặc dù số lượng con cháu trong vương thất không ít, không thiếu người thừa kế, nhưng nền tảng pháp lý lại không thể sánh bằng con ruột của Quốc vương.

Một khi vương vị sa sút, cuộc tranh giành ngai vàng của những người thừa kế sẽ trở thành mâu thuẫn lớn nhất của Vương quốc.

Do vị trí địa lý đặc biệt của Vương quốc Alpha, việc thay đổi vương quyền rất khó thực hiện hoàn toàn theo trình tự kế vị.

Ngoài việc xem xét thứ tự thừa kế, còn phải xem xét cả năng lực cá nhân và phẩm chất đạo đức của người kế vị.

Chỉ cần áp dụng một chút thủ đoạn, dính líu đến vết nhơ chính trị là có thể kéo người thừa kế có thứ hạng cao xuống nước.

Những người giống như Caesar IV, nếu như không phải là con trai độc nhất của Quốc vương, chỉ riêng trận đại bại ở Công quốc Mosey thôi là đủ chôn vùi quyền thừa kế của y rồi.

Mỗi lần con cháu chi thứ kế thừa vương vị đều sẽ xảy ra đủ loại tranh đấu chính trị và thỏa hiệp.

Để tránh tình trạng tồi tệ nhất xảy ra, ý thức trách nhiệm sẽ khiến các quý tộc trong vương quốc tự giác thúc giục Quốc vương sinh đời sau.

Nhìn chung, tình trạng này thường xảy ra trong các cuộc hôn nhân chính trị, khi Quốc vương và Vương hậu không có bất kỳ tình cảm nào, thậm chí còn thù địch với nhau.

Tình hình của Caesar IV rõ ràng là khác biệt, mặc dù cũng là hôn nhân chính trị, nhưng Vương hậu lại là do chính y đích thân theo đuổi.

Sau bao nhiêu năm kết hôn, tình cảm của hai người không có vấn đề gì lớn, thậm chí còn từng sinh con, đáng tiếc là không thể nuôi nấng thành tài.

Làn sóng thúc ép này chủ yếu đến từ Vương thất, bao gồm cả một số người thừa kế ngai vàng có thứ hạng cao cũng tham gia vào đội ngũ thúc ép kết hôn.

Không phải họ không có tham vọng, mà là do tình hình hiện tại rất đặc biệt.

Trong số đồ cưới của Vương hậu bao gồm 6 tỉnh, chỉ có dòng dõi của Quốc vương và Vương hậu mới có thể giữ lại những vùng đất này một cách hợp pháp trong Vương thất.

Lợi ích liên quan quá lớn, nếu đánh mất nền tảng pháp lý của sản nghiệp, ai lên ngôi cũng không thể ngồi vững được.

Không chỉ uy tín trong nội bộ Vương thất sẽ bị giảm sút, mà ưu thế sức mạnh của Vương thất đối với các quý tộc địa phương cũng sẽ dần bị bào mòn.

Đứng trên lập trường của con cháu Vương thất, dù thế nào đi nữa, Quốc vương và Vương hậu cũng phải có con nối dõi.

Nếu không có con trai, con gái cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận. Việc đầu tiên cần làm hiện nay là tiêu hóa nền tảng bá nghiệp của sáu tỉnh này.

Tất cả áp lực đều đổ dồn lên người Caesar IV, khiến y không khỏi nổi giận.

Vấn đề hiện giờ là do y không muốn sinh con sao?

Vấn đề là thực sự không thể sinh ra được nha!

"Hừ!"

Sau một tiếng hừ lạnh đầy bất mãn, Caesar IV trực tiếp hất đống công văn trước mặt xuống đất.

Toàn bộ đều là những nội dung làm hỏng tâm trạng của y, y mới lười phí thời gian để trả lời.

Chương 1900: Thúc Ép Sinh Con (2)

"Cung tướng, sau này những loại công văn này cứ trực tiếp đưa tới lò lửa, không cần phải để ở đây chiếm chỗ!"

Nói xong liền bước ra đại điện mà không thèm quay đầu lại, nhưng trùng hợp đụng phải Vương hậu đang đi tới.

Hai người mang tâm trạng nặng nề nhìn nhau, bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên vi diệu.

Cung tướng và các thị nữ tinh ý đã nhanh chóng chọn cách lui ra ngoài, nhường không gian cho Quốc vương và Vương hậu.

Tiện tay nhặt một công văn lên, liếc mắt nhìn qua, sắc mặt Vương hậu lập tức trở nên u ám.

Tâm trạng hôm nay của Vương hậu vốn cũng không tệ lắm, nhưng sau khi nghe mọi người bàn tán về vấn đề con cái trong bữa tiệc liền cảm thấy rất tức giận.

Bây giờ lại nhìn thấy đống công văn thúc ép sinh con này, đôi mắt lập tức ươn ướt.

Liên quan đến vấn đề con cái, áp lực mà Vương hậu phải gánh chịu thực chất còn nặng nề hơn cả Quốc vương.

Mọi người trong triều đình đều bận rộn với một đống công việc, không thể ngày nào cũng lấy chủ đề này ra bàn tán, nhưng trong hậu cung thì đây lại là chủ đề được nhắc đến nhiều nhất.

Dù không nói về chủ đề này, nhắc tới con cái, những người trẻ tuổi tài tuấn vẫn sẽ liên tưởng đến vấn đề này.

"Caesar, hay là chàng đi tìm một tình nhân sinh con, sau đó giả bộ là con của thiếp!"

Lấy hết dũng khí để nói ra những lời này, nước mắt của Vương hậu lập tức ồ ạt tuôn rơi.

Nếu như có lựa chọn, ai mà muốn nuôi con dùm cho người khác chứ?

Nhưng không còn cách nào, áp lực không có con nối dõi quá lớn, Vương hậu lại là người đa sầu đa cảm, thực sự có chút không chống đỡ được.

Thẳng thắn mà nói, chơi trò thay mận đổi đào này cũng tràn ngập nguy hiểm.

Liên quan đến việc thay đổi vương quyền, mọi hành động của họ đều bị các bên theo dõi, rất khó có thể che giấu.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại rất đặc biệt, liên quan đến đất đai của sáu tỉnh đã đủ để khiến người của Vương thất im lặng và chủ động che chở cho họ.

Nhưng dù có che lấp thế nào thì tiền đề cũng phải là dòng dõi của Caesar IV mới được, nếu không sẽ không thể nào thông qua được việc xác minh huyết thống sau này.

Xác suất mang thai thấp, vậy thì gieo giống nhiều một chút. Về mặt lý thuyết, chỉ cần số lượng đủ lớn thì sẽ luôn có cơ hội thụ thai.

"Chuyện này cần phải thận trọng!"

"Ta biết rõ tâm tình của nàng, nhưng nếu như sau này chúng ta có con thì phải làm thế nào?"

Caesar IV lắc đầu nói.

Nói không động tâm là giả, nhưng là một vị Quốc vương, y cần phải suy nghĩ rất nhiều vấn đề.

Vấn đề trực tiếp nhất là họ đã từng có con, chứng tỏ rằng cả hai đều có khả năng sinh sản.

Hiện tại không có dòng dõi, rất có thể là do không may, biết đâu trong tương lai còn có cơ hội có con.

Một khi chơi trò thay mận đổi đào thì quyền thừa kế vương vị sẽ được định đoạt sớm, sau này chắc chắn sẽ xảy ra rắc rối lớn.

Ít nhất là Caesar IV không tin Vương hậu có thể dung túng cho con riêng lên ngôi sau khi có con ruột. ...

Cuộc trò chuyện kết thúc, nhưng đề nghị của vương hậu lại gieo rắc mầm mống trong đầu Caesar IV.

Đến lúc bất đắc dĩ, sử dụng con riêng giả mạo con ruột cũng là một giải pháp.

Dù sao cũng là con của y, con riêng kế vị cũng tốt hơn là vương vị sa sút.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa đến lúc, trước khi Vương hậu hoàn toàn mất khả năng sinh sản, đây chỉ có thể là một phương án dự phòng.

Phương án đã có, nhưng rắc rối vẫn chưa kết thúc.

Như thể mọi người đang cố tình gây khó khăn cho y vậy, thường thường thúc đẩy sinh con nối dõi, việc này khiến cho Caesar IV phải chịu áp lực rất lớn.

Ban đầu chỉ là gửi công văn, sau đó phát triển thành trực tiếp giới thiệu Mục sư, Ma pháp Dược tề sư, thậm chí có người còn đề nghị để Hudson, ma pháp Dược tề sư số một đại lục, xem thử.

Ý tưởng rất hay, chỉ là không ai dám làm.

Có lẽ có ma pháp Dược tề sư chuyên về lĩnh vực này, nhưng Hudson rõ ràng không phải là người đó.

Còn Mục sư thì càng không cần nói, họ không ra tay chữa trị còn tốt, ra tay chỉ khiến cho xác suất mang thai càng thấp, toàn báo chứ chẳng giúp được gì.

Nếu là phú hào bình thường trong dân gian thì mọi người còn dám lừa một khoản tiền, nhưng liên quan đến Quốc vương, không ai dám làm bậy.

Vấn đề sinh dục là một vấn đề vô cùng nan giản tại đại lục Aslante. Nhìn tộc Tinh Linh tộc là biết, bị khốn nhiễu vô số năm mà vẫn chưa giải quyết được.

Hắc Ám Tinh Linh sa đọa ngược lại là có giải pháp, nhưng cách thức quá khó để chấp nhận.

Bão táp cuốn lấy Caesar IV và vương hậu, tiện thể cũng ảnh hưởng đến vương thất, các đại quý tộc địa phương tỏ ra tương đối bình thản.

Những biến động này không ảnh hưởng gì đến Hudson đang bế quan. Ngay cả thư mời của Vương thất cũng bị gia tộc Koslow từ chối.

Năng lượng gần như vô tận được truyền vào, hạt giống sinh mệnh trong cơ thể Hudson nhanh chóng vận hành, tựa như một cơn lốc xoáy.

Theo thời gian trôi qua, xoáy nước dần dần trở nên phẳng lặng, tốc độ nuốt chửng năng lượng cũng chậm lại.

Gần đến giới hạn rồi!

Nhận được tín hiệu này, tâm trạng của Hudson vô cùng tốt đẹp.

Dừng lại ở cảnh giới này nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đến lúc có thể đột phá.

Hudson điều chỉnh lại trạng thái, đang chuẩn bị bắt đầu đột phá thì nguyên tố thiên địa đột nhiên bạo động.

Đặc biệt là nguyên tố hệ Hỏa và nguyên tố hệ Đất, giống như cho một muỗng nước vào trong chảo dầu nóng, nước bắn tung tóe ngay lập tức.

Nhận ra điều này, Hudson lập tức ngừng đột phá.

Đột phá Thánh Vực cũng là một việc nguy hiểm, là một người bình thường, Hudson không tự tin rằng mình có thể so được với hai tên biến thái rồng và gấu kia.

Maxim và Belersden đều dựa vào thiên phú, dám vì thể diện mà đồng thời xông quan.

Chương 1901: Đột Phá

Nếu như Hudson bắt chước, có trời mới biết dưới sự can thiệp lẫn nhau có dẫn đến thất bại trong việc quán thâu nguyên tố vào cơ thể hay không?

Vất vả lắm mới gây dựng được một cơ nghiệp, còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống mà đã mất mạng, vậy chẳng phải là rất oan uổng sao?

Chẳng qua chỉ là một triệu kim tệ mà thôi, Hudson lão gia thua nổi.

À, bây giờ đã là 2 triệu kim tệ rồi. Nếu Maxim và Belersden đồng thời đột phá thành công, hắn sẽ là người thua duy nhất.

Về mặt kinh tế thì đúng là hắn đã thua lỗ nặng nề, nhưng 2 triệu kim tệ thật sự không thể nào so với sự gia tăng về sức mạnh mà chuyện này mang lại

Nói câu không dễ nghe, lần sau đến vương đô gặp Alpha I, cách nói chuyện của lão ta sẽ dễ nghe hơn nhiều.

Những kẻ âm mưu muốn lấy mạng Hudson cũng chỉ có thể điều chỉnh, hoặc là trực tiếp từ bỏ kế hoạch.

Dù sao, bây giờ họ còn chưa chắc giết được hắn, sau khi rồng và gấu đột phá, xác suất thành công sẽ càng thấp. ...

Nhận ra hiện tượng kỳ lạ, vô số thám tử ẩn náu trong thành vô cùng kinh ngạc.

"Hướng Phủ lãnh chúa có cường giả Thánh vực đang thăng cấp!"

Không còn nghi ngờ gì nữa, thông tin quan trọng này phải được báo cáo ngay lập tức.

Thám tử của các thế lực lớn bên trong vương quốc còn ổn, mọi người đều là người một nhà, nên chỉ là thu thập thông tin tình báo theo thông lệ.

Hudson lão gia vốn đã cường thế quen rồi, thực lực lại tăng lên cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Nhưng tâm trạng của các thám tử phe Dị tộc thì lại rất phức tạp, đặc biệt là gián điệp do Đế quốc Thú Nhân cái vào , trong lòng chúng cảm thấy rất khó chịu.

Thực lực của "Đại Ma vương" càng ngày càng mạnh, con đường báo thù của chúng sẽ càng gánh nặng đường xa.

Dinh thự số 8 của Hắc Ám Tinh Linh là nơi giải trí lớn nhất, chuyên nghiệp nhất và kiếm được nhiều tiền nhất tại Tuyết Nguyệt lĩnh, thậm chí là lớn nhất trong Vương quốc Alpha, đồng thời cũng kiêm luôn nhiệm thu thập tình báo.

Khác với việc người khác lén lút thu thập, bọn họ mở cửa kinh doanh một cách quang minh chính đại.

Không cần phải cố ý hỏi han, chỉ cần nghe khách khứa khoác lác là đã có thể thu thập được đủ thông tin hàng ngày rồi.

Còn về độ tin cậy của thông tin, họ phải tự mình phân biệt.

Lúc này, Trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh phụ trách điều hành dinh thự đang nhìn chằm chằm về phía phủ Lãnh chúa với vẻ mặt phức tạp.

Song phương "Hóa thù thành bạn" hoàn toàn xuất phát từ lợi ích, một khi lợi ích xảy ra mâu thuẫn, song phương sẽ ngay lập tức trở lại trạng thái ngươi chết ta sống như trước đây.

Tuy trận đại chiến ở Vùng đất bị nguyền rủa đã là chuyện quá khứ, nhưng thù hận đã được chôn sâu trong suy nghĩ của Hắc Ám Tinh Linh.

Nếu có cơ hội, họ tuyệt đối không ngại trả thù.

Đáng tiếc là mớ hỗn độn trên đại thảo nguyên Thú nhân vẫn chưa được giải quyết, việc di cư ra khỏi thế giới Địa tâm cũng là một đại công trình lâu dài và tốn kém.

Trước lúc đó, hoàn toàn không thể trở mặt với Hudson.

"Đáng tiếc!"

Dùng âm thanh mà chỉ bản thân mình mới có thể nghe được để cảm thán một câu, Trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh lập tức thu hồi ánh mắt.

Phủ lãnh chúa được bảo vệ nghiêm ngặt, phá hoại không phải là chuyện người bình thường có thể làm.

Chỉ với số lít nhân thủ trong thành của họ, muốn kiếm chuyện, có lẽ chưa kịp đến gần đã bị thành vệ quân đi tuần dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Truyền tin tức trở về, kích động Thú nhân kiếm chuyện thì lại không kịp về mặt thời gian.

Nhìn vào những hiện tượng kỳ lạ trên trời dưới đất lúc này, rõ ràng là sắp đột phá rồi. Có lẽ tốc độ đột phá của người ta còn nhanh hơn cả tốc độ truyền tin của họ.

Không chỉ có Hắc Ám Tinh Linh trầm mặc, mà gián điệp của các dị tộc lớn khác cũng đều chọn cách yên lặng.

Ngay cả tử sĩ cũng không có ý định liều mạng.

Việc đột ngột tấn công phủ lãnh chúa mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào trước đó là vô cùng khó khăn.

Đúng như dự đoán của họ, ngay khi hiện tượng kỳ lạ xuất hiện, thành vệ quân đã xuất hiện ở mọi ngã tư đường phố lớn nhỏ.

Đi ra ngoài cũng đều phải kiểm tra, muốn đi về phía phủ lãnh chúa lại càng bị lính canh chặn lại rồi tra hỏi kỹ càng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, hiện tượng kỳ lạ trên trời dần tan biến, thành vệ quân nhận được tin tức liền lần lượt rút lui, cảng Tân Nguyệt phồn hoa lại trở về với nhịp sống sôi động như ngày nào.

Dư âm vẫn còn đang dập dờn trong thành phố, vô số dân chúng háo hức bàn tán, chỉ còn lại một nhóm gián điệp của các chủng tộc là âm thầm tiếc nuối. ...

Trong Vương đô, tin tức về việc Maxim và Belersden đột phá được truyền đến, khiến mọi người vô cùng ghen tị với Hudson.

Và rồi mọi chuyện dừng lại ở đó. Khoảng cách chênh lệch quá lớn, chỉ ghen tị một chút là được, không cần phải quá bận tâm về nó.

Vài năm trước, Hudson vẫn còn là "con nhà người ta", nhưng mấy năm gần đây lại không ai nhắc đến hắn nữa.

Lấy Hudson làm tiêu chuẩn để đòi hỏi thế hệ hậu bối thực sự là quá hà khắc.

Vì làm vậy không những không thể khích lệ thế hệ sau cố gắng phấn đấu mà còn dễ dẫn đến tâm lý phản kháng, khiến họ trực tiếp buông xuôi.

Không còn là mục tiêu so sánh nữa, Hudson đã nhanh chóng trở thành thần tượng trong mắt thế hệ mới.

"Thiếu niên thành danh","xuất thân hàn vi","dụng binh như thần","nhân nghĩa vô song","cứu vãn Vương quốc khỏi nguy nan"...

Có quá nhiều danh hiệu chồng chất khiến mọi người không thể coi Hudson như một người bình thường.

Phỉ Thúy cung.

"Rồng và gấu đều đã đột phá, Nguyên soái Hudson cũng đang bế quan, gia tộc Koslow đã thực sự trỗi dậy rồi!"

Sau khi cảm thán một câu, trong mắt của Caesar IV lộ rõ vẻ ghen tị.

Y không quan tâm gia tộc Koslow có hưng thịnh hay không. Việc thay đổi thế hệ trong giới quý tộc là điều bình thường, sự trỗi dậy của một nhà đại quý tộc cũng không ảnh hưởng đến địa vị của vương thất.

Chương 1902: Đột Phá (2)

Mấu chốt là sự gia tăng tuổi thọ từ việc thực lực tăng lên mang lại.

Những đại nhân vật quyền cao chức trọng, chỉ cần có thể sống thì sẽ không ai muốn chết.

Nếu Caesar IV là cường giả Thánh Vực, chắc chắn sẽ không có nhiều người dám đứng ra thúc ép y sinh con.

Tuổi thọ dài đủ để y sinh sôi dòng dõi, hiện tại cho dù có Vượng tử thì khả năng cao cũng không thể sống lâu hơn một Thánh Vực trẻ tuổi.

Vấn đề pháp lý về đồ cưới của Vương hậu cũng rất dễ giải quyết. Sau khi Vương hậu qua đời, chỉ cần Công quốc Mosey gả một công chúa sang là được.

Miễn là Vương quốc Alpha đủ mạnh và bản thân Quốc vương đủ bá đại, điều này là hoàn toàn hợp lý.

Đáng tiếc, dù có ghen tị đến đâu thì Caesar IV cũng không thể làm gì được.

Mặc dù trong tay có rất nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng Quốc vương lại có quá nhiều việc cần làm mỗi ngày, căn bản không thể nào ổn định tâm thần tu luyện.

Hơn nữa, tư chất của Caesar IV vốn chỉ ở mức trung bình.

Nếu không sinh ra trong hoàng tộc, mà được sinh ra trong một tiểu quý tộc, có lẽ bây giờ y vẫn chỉ là một tiểu Kỵ sĩ, nhiều nhất sẽ không vượt quá cấp 3.

Tài nguyên có thể nâng cao giới hạn, nhưng tư chất của bản thân vẫn là yếu tố hạn chế sự tăng trưởng thực lực.

Dù đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên, nhưng Caesar IV vẫn chỉ là một tên Bạch Ngân Kỵ Sĩ. Cùng một lượng tài nguyên đó, nếu dùng cho thiên tài thì có thể đào tạo được mười mấy tên Bạch Ngân Kỵ Sĩ rồi.

Sau khi ghen tị và đố kỵ xong, Caesar IV nhanh chóng thu dọn tâm trí. Không thể nghĩ tiếp nữa, nếu không sẽ càng thêm mất cân bằng. ...

"Phanh!"

Sau một tiếng nổ lớn, chiếc bàn trước mặt lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Tiếp theo là một loạt tiếng "ầm, ầm, ầm...", căn mật thất bế quan vốn ngăn nắp, trật tự đã lập tức trở thành một đống đổ nát.

Alpha I, người tự khiến cho bản thân mặt xám mặt tro, bước ra khỏi đống đổ nát với vẻ mặt âm trầm.

Nội tâm không ngừng nhắc nhở bản thân phải "bớt nóng giận","bớt nóng giận", nhưng tiếc là cơ thể lại không nghe lời.

Ban đầu, Hudson vốn đã là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường đoạt quyền của lão ta, giờ đây chướng ngại vật này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, độ khó đoạt quyền $+1+1$...

Quyền thần lớn mạnh vốn đã là chuyện phiền phức rồi, đằng này bản thân lại có thực lực mạnh không tưởng nổi nữa.

Trong phạm vi quy tắc hiện hữu, chỉ cần Hudson không phản bội Nhân tộc, không dại dột giương cờ tạo phản, vương thất căn bản không thể động đến hắn ta.

Châm ngòi cũng vô dụng, Hudson có địa vị quyền cao chức trọng trong Nhân tộc, hoàn toàn không có lý do để phản bội.

"Giương cờ tạo phản" càng là một trò đùa, đại lục Aslante không có gien tạo phản.

Cho dù đầu óc đột nhiên không bình thường, thì những người xung quanh cũng sẽ đứng ra khuyên nhủ hắn.

Đương nhiên, chuyện phiền toái nhất vẫn là Hudson quá biết đánh đấm. Nếu như thật sự bị ép đến mức tạo phản, Vương thất có thể sẽ không đủ sức đàn áp.

Sau một hồi do dự ngắn ngủi, Alpha I liền quyết định chủ động xuất kích.

Thoái ẩn chỉ là tạm thời, lão ta cần có thêm nhiều đồng minh hơn.

Trực tiếp kéo bè kéo cánh với phe cầm quyền thì quá lộ liễu, rất dễ khiến bản thân bị lộ.

Alpha I, người đã từng nếm trải thất bại, quyết định nhắm vào những cường giả trở về cùng thời điểm với mình.

Trong lòng đã quyết định, nhưng rắc rối mới lại xuất hiện. Mọi người đều là cáo già, không có lợi ích thiết thực, rất khó để họ đứng ra ủng hộ lão ta.

Những năm ở hải ngoại chính là minh chứng rõ ràng nhất, dù miệng gọi lão ta là Bệ hạ, nhưng một khi liên quan đến tranh giành lợi ích cụ thể thì lại không ai chịu thua.

Trải qua vài trăm năm thời gian, ngay cả những thuộc hạ cũ cũng đã quen với việc đối đầu ngang hàng với lão ta.

May mà hải ngoại dân cư thưa thớt, không có nhiều lợi ích cần tranh giành, Alpha I cũng không có thu hoạch quá lớn, nếu không, liệu lão ta có thể sống sót trở về hay không vẫn là một ẩn số.

Ngoài việc thỉnh thoảng liên kết lại với nhau để đối đầu với những cường giả của dị tộc ra, bình thường mọi người đều bận việc của riêng mình.

Nếu không phải vì trong lòng của đám tiểu đệ đã không còn lòng kính trọng, không coi người làm lão đại như Alpha I ra gì, thì lão ta cũng sẽ không đơn thương độc mã trở về đoạt quyền.

Alpha I bất đắc dĩ vuốt trán, nhưng vẫn quyết định thực hiện bước đi này.

Mặc kệ có thể thành công hay không, ít nhiều cũng phải nỗ lực trước rồi tính.

Năm đó, cũng chính nhờ vào sự dẻo dai và liều lĩnh này nên lão ta mới có thể lập ra Vương quốc Alpha trong thời loạn.

Lúc đó, nhiều chư hầu vốn đã độc lập kiến quốc, nhưng lại bị Alpha I dùng danh nghĩa chống lại sự xâm lược của Thú nhân để dụ dỗ đưa người trở về.

Đây cũng là một trong những lý do khiến đám tiểu đệ này không coi kẻ làm Quốc vương như lão ta ra gì.

Dù sao, địa vị ban đầu của mọi người vốn là bình đẳng, miễn cưỡng ở chung với nhau cũng chỉ là một Vương quốc được chắp vá.

Trên danh nghĩa có danh quân thần, nhưng mọi việc lớn nhỏ trong vương quốc đều do các đại quý tộc thương lượng rồi giải quyết, Quốc vương không có nhiều quyền hạn siêu nhiên.

Sau đó, để chống lại sự xâm lược của Thú nhân, dưới sự nỗ lực của vô số đời quân chủ, vương quyền không ngừng được củng cố, nên mới có được Vương quốc Alpha như ngày nay.

Đây cũng là lý do khiến Alpha I tức giận quát mắng: khi Caesar IV bỏ mặc cho quyền thần lớn mạnh, người ta có thể tự tin phản bác.

Là một quốc gia theo hình thức đầu tư cổ phần, từ đầu đến cuối Vương quốc Alpha đều do các "cổ đông" liên kết nắm quyền.

Sau khi Alpha I rời đi không lâu, đội vệ binh cung đình canh gác ở nơi đây đã tới hiện trường kiểm tra kỹ lượng một phen, sau đó nhanh chóng báo cáo tin tức này cho Caesar IV.

Chương 1903: Tiếp Nhận

Đế quốc Thú Nhân.

So với các thế lực lớn Nhân tộc, Thú nhân nhận được tin tức muộn hơn rất nhiều.

Tin tức sớm nhất vẫn là do Hắc Ám Tinh Linh chuyển cho bọn chúng.

Thực sự không phải là do nhân viên tình báo không cố gắng, mà là vì mâu thuẫn hai bên quá sâu, bọn chúng thuộc đối tượng trọng điểm giám sát của Tuyết Nguyệt lĩnh.

Muốn truyền tình báo chỉ có thể dựa vào đoàn thương nhân buôn lậu.

Nếu như ngu ngốc truyền đạt trực tiếp, vừa ra khỏi thành phố không lâu sẽ bị quân tuần tra biên giới bắt giữ rồi tra khảo nghiêm ngặt.

Còn việc truyền tin bằng phương pháp siêu phàm thì chi phí quá cao, không phải những kẻ nghèo kiết xác như họ có thể chơi nổi.

Ban đầu, người cầm quyền của các tộc đang bàn bạc về cách tiếp nhận chủng tộc Địa tâm, sau khi nghe tin dữ về việc rồng và gấu đột phá, sắc mặt của ai cũng đều trở nên âm trầm.

Sức mạnh của kẻ thù lại một lần nữa tăng lên, rõ ràng là không cho họ có cơ hội sống.

"Chư vị, ta nghĩ chúng ta nhất định phải xem xét tại vấn đề tiếp nhận chủng tộc Địa tâm."

"Thực lực của Nhân tộc tăng lên quá nhanh, tốc độ phát triển của Vương quốc Alpha càng khiến người ta kinh hãi."

"Nếu cứ thế này, khoảng cách giữa chúng ta và kẻ địch sẽ ngày càng được nới rộng."

"Vì sự tồn vong của chủng tộc, chúng ta cần tiếp nhận thêm lực lượng mới để cân bằng sức mạnh giữa hai bên!"

Ưng Nhân Hoàng nghiêm túc nói. ...

"Ưng Hoàng, chủng tộc Địa tâm đúng là phải tiếp nhân, nhưng không phải chủng tộc nào cũng cần."

"Mọi người cũng không cần quá hoảng sợ về việc thực lực của Hudson được tăng cường, trong cuộc đấu tranh giữa các cường quốc, sức mạnh cá nhân luôn rất nhỏ bé."

"Thời đại đã thay đổi!"

"Những năm gần đây chúng ta cũng không phải sống uổng phí, thời đại những cường giả Thánh Vực có thể tung hoành ngang dọc trên đại thảo nguyên đã qua rồi."

"Chúng ta có thể tiếp nhận tộc Hắc Ám Tinh Linh, nhưng tộc Chó địa ngục nhiều đầu thì không được, đám chó này hoàn toàn không thể khống chế được lý trí."

"Làm đồng minh với chúng còn phiền toái hơn cả làm kẻ thù với chúng, vừa mới ký kết hiệp định đình chiến thì đã nướng sứ thần của chúng ta rồi, đây là việc mà người bình thường nên làm sao?"

Lời phàn nàn của Hùng Nhân Hoàng đã nói ra nỗi lo chung của mọi người.

Giữa các chủng tộc Thú nhân cũng liên tục xảy ra nội đấu, nhưng nhìn chung vẫn phải giữ một chút thể diện, không thể làm quá tuyệt tình.

Nhưng tộc Chó địa ngục nhiều đầu thì khác, chuyện mà đám ngu ngốc này làm ra thực sự khiến người ta dở khóc dở cười.

Một mặt đàm phán ký kết hiệp định ngừng chiến, quay đầu liền quay sang đánh cướp đoàn sứ thần trên đường, thậm chí còn làm ra chuyện kỳ quặc như nướng sứ thần.

Một chủng tộc am hiểu tìm đường chết như vậy, không bị diệt tộc đã là một kỳ tích rồi.

Lựa chọn kết minh với lũ ghê tởm này chẳng khác nào đang tự chuốc lấy phiền toái cho bản thân.

"Không chỉ có tộc Chó địa vực nhiều đầu không thích hợp làm đồng minh, mà đám kỹ nữ của tộc Hắc Ám Tinh Linh cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì."

"Nếu thực sự để cho chúng gia nhập, vấn đề đầu tiên phải đối mặt chính là sự cân bằng quyền lực giữa các tộc."

"So với toàn bộ Đế quốc, tộc Hắc Ám Tinh Linh chẳng tính là gì; nhưng so với một chủng tộc đơn lẻ, bất kỳ ai trong số chúng ta có mặt ở đây đều không bằng bọn hắn."

"Thu nạp đồng minh thì được, nhưng nếu thỉnh một vị lão tổ tông về đây thì lại phải nghĩ kỹ rồi mới làm!"

Gáo nước lạnh của Ngân Nguyệt Lang Hoàng khiến cho chúng Thú nhân đều rùng mình.

Những suy đoán này không phải là vô căn cứ.

Có lẽ ngay sau khi gia nhập Đế quốc Thú Nhân, tộc Hắc Ám Tinh Linh sẽ ngoan ngoãn một thời gian, nhưng theo thời gian trôi qua, chúng chắc chắn sẽ vươn tay về phía quyền lực.

Với lợi thế về sức mạnh của bản thân, cộng với kỹ năng chuyên nghiệp của Hắc Ám Tinh Linh, lôi kéo đồng bọn chỉ là vấn đề thời gian.

Đồng minh được mình tiếp nhận lại trở thành lão đại của mình, lúc đó thực sự là "dẫn sói vào nhà".

Nếu thực sự như vậy, thà trực tiếp đầu hàng Nhân tộc còn hơn. Ít nhất Nhân tộc cũng là bá chủ đại lục, đi theo làm chó cũng không mất mặt.

"Lang hoàng nói có lý, chúng ta có thể thu nạp tộc Hắc Ám Tinh Linh, nhưng nhất định phải làm suy yếu thực lực của chúng trước."

"Tộc Chó địa ngục nhiều đầu không thích hợp làm đồng minh, nhưng làm thú cưỡi thì cũng tạm được. Hay là chúng ta liên thủ chia cắt hết bọn chúng, để tránh sau này khỏi gây rắc rối!"

Sư Nhân Hoàng nói những lời tàn nhẫn nhất bằng giọng điệu bình thản nhất.

Các thủ lĩnh Thú nhân ở hiện trường liếc mắt nhìn nhau, sau đó liền gật đầu đồng ý. Không thể trì hoãn thêm nữa, nếu không Đế quốc Thú Nhân sẽ thực sự nguy hiểm. ...

Một loạt các phản ứng dây chuyền liên tục diễn ra, nhưng Hudson đang bế quan tu luyện lại hoàn toàn không biết gì.

Sau khi Maxim và Belersden đột phá cảnh giới, hắn cũng đến bước ngoặt quan trọng.

Dị tượng lại một lần nữa xuất hiện ở phía trên của phủ lãnh chúa, khiến các thám tử trong thành cảm thấy bi thương.

Đột phá liên tiếp mà không hề cho họ thời gian để chuẩn bị tinh thần.

Truyền tải thông tin là một công việc nguy hiểm. Mỗi lần truyền tin đều là đang đánh cược với mạng sống.

Một khi bại lộ thân phận, lúc đó vấn đề chỉ còn là chết như thế nào mà thôi.

Bất kể trong lòng nghĩ gì, tin tình báo quan trọng này nhất định phải được truyền về ngay lập tức.

Có lẽ vì nền tảng quá vững chắc, nên hiện tượng đột phá của Hudson không hề nhỏ hơn so với rồng và gấu trước đó.

Động tĩnh lớn không gây ra bất kỳ sóng gió nào, bởi vì trong mắt mọi người hắn đã là một cường giả Thánh Vực, mọi người chỉ coi dị tượng hiện giờ như hắn đang đột phá Thánh Vực cấp 2.

Chương 1904: Đánh Cược

Là nhân vật chính được mọi người chú ý, Hudson đang dùng chính trải nghiệm của mình để minh họa: cái gì gọi là tham thì thâm!

Từ thời khắc bước vào Thánh Vực, các loại nguyên tố điên cuồng tràn vào trong cơ thể, còn chưa đến thời gian một chén trà, trên trán Hudson đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Điều càng tệ hơn là pháp tắc trong cơ thể cũng bắt đầu náo loạn.

Hỏa, Thủy, Hắc ám, Quang minh, Vận mệnh, tổng cộng năm pháp tắc được kích hoạt cùng một lúc, chỉ cần lấy một pháp tắc ra bên ngoài thôi cũng đủ khiến cho một cường giả cấp 8 phải ghen tị rồi.

Tất nhiên, khi kết hợp năm pháp tắc lại với nhau thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Đến lúc phải đưa ra lựa chọn, Hudson không hề do dự, quyết đoán chọn tu luyện chuyên sâu về pháp tắc Vận mệnh.

Ban đầu hắn vốn định đào sâu pháp tắc Hắc ám, nhưng có Đọa Lạc Thiên Sứ làm ví dụ tham khảo, hắn có thể tiết kiệm được kha khá thời gian.

So với pháp tắc Vận mệnh hư vô mờ mịt, việc lĩnh ngộ các pháp tắc hệ nguyên tố vẫn có dấu vết lần theo, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn một chút.

Hiện giờ các cường giả Thánh Vực trên đại lục cơ bản đều tu luyện pháp tắc hệ nguyên tố. Các loại pháp tắc khác đều thuộc về nhánh nhỏ.

Hudson không phải là kẻ cứng đầu, có hình thức đơn giản thì hắn chắc chắn sẽ không làm khó bản thân.

Nhưng nào ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa!

Thủy hỏa tương khắc, quang ám bài xích lẫn nhau, trong dự đoán của Hudson, lĩnh ngộ pháp tắc Hắc ám sâu nhất có thể áp chế các pháp tắc hệ khác, nhưng khi thực hiện cụ thể lại hoàn toàn không làm được.

Hudson lĩnh ngộ có hạn, không thể thống nhất hai pháp tắc quang ám, kết quả là hai pháp tắc này cản trở lẫn nhau.

Lĩnh ngộ mâu thuẫn này khiến đầu óc Hudson trở nên hỗn loạn, hoàn toàn không biết gì.

Chế độ đơn giản thử nghiệm thất bại, chỉ có thể chuyển sang phó bản cấp địa ngục.

Sự thay đổi này khiến cho pháp tắc các hệ hệ vốn đang náo động bỗng chốc im bặt, Hudson cũng thoát khỏi trạng thái tự phủ định.

Hạt giống sinh mệnh trong cơ thể không ngừng vận chuyển, sương mù bao quanh dần hóa thành giọt nước, từng giọt từng giọt tụ lại, cuối cùng bện thành một sợi dây, không ngừng vận chuyển trong cơ thể.

Cùng với sự chuyển hóa năng lượng, khí thế trên người Hudson cũng không ngừng tăng vọt. Vấn đề vốn mơ hồ cũng dần trở nên rõ ràng.

"Thì ra là thế!"

"Vận mệnh vừa là vô hình, lại vừa là hữu hình."

"Vận mệnh của sinh linh là cố định, đồng dạng cũng là không chừng. cũng là bất định. Có thể thuận theo vận mệnh nước chảy bèo trôi, cũng có thể nghịch thiên cải mệnh đi ra một cuộc đời mới!"

"..."

Cảm thán xong, Hudson nở nụ cười hân hoan trên môi.

Lúc này hắn đột nhiên hiểu ra lý do tại sao những thầy bói kia có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai, về bản chất cũng là một phân nhánh nhỏ của pháp tắc Vận mệnh.

Chỉ có điều, thông qua Vận mệnh nhìn thấy chỉ là một trong vô số khả năng của tương lai, bất kỳ sự can thiệp nào cũng có thể khiến tương lai xảy ra sai lệch.

Nhìn thấu quá khứ có độ chính xác cao hơn nhiều, nhưng cần phải gánh chịu sự phản phệ từ dòng chảy Vận mệnh.

Hudson lập tức hiểu ra lý do vì sao nghề thầy bói không thể phát triển mạnh được.

Một chức nghiệp lang thang trên bờ vực sinh tử, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ tự hại chết bản thân, thì làm sao có thể phát triển mạnh được chứ?

Thấy rõ chân tướng, Hudson vốn còn hứng thú với tương lai, bỗng chốc lại mất hết hứng thú.

Thánh Vực cũng không phải vô địch!

Nếu như tự mình tìm đường chết thì vẫn sẽ rất dễ vứt bỏ mạng nhỏ.

Chẳng trách rất nhiều thế lực rõ ràng là có bồi dưỡng thầy bói, nhưng việc kiểm soát thông tin lại vẫn giống như không có.

Không phải là họ không thể sử dụng các thủ đoạn siêu phàm để nhìn rõ chân tướng, mà là cái giá phải trả khi làm như vậy là quá lớn.

Trừ phi đến bên bờ vực sinh tử tồn vong, nếu không mọi người sẽ không dùng mạng của thầy bói để đổi lấy chỉ một khả năng thuộc về tương lai.

Tác dụng chân chính của Thầy bói không phải là để thăm dò tương lai, dò xét quá khứ, mà là ra tay can thiệp vào cuộc thăm dò của người khác.

Điển hình nhất là vụ ám sát Caesar III, thầy bói Vương thất không tìm ra được gì, lại còn mất đi hàng chục năm tuổi thọ.

Nếu không có những điều kiện hạn chế này thì trên đại lục đã sẽ không còn thứ gọi là bí mật nữa.

Sau khi củng cố cảnh giới, xác định rằng mình khó có thể lĩnh ngộ được nhiều hơn trong thời gian ngắn, Hudson liền lập tức rời khỏi bế quan mật thất.

Không đợi được lời chúc mừng của mọi người, ngược lại còn bị hai "chủ nợ" tìm đến cửa.

"Maxim, Belersden, hai người các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Vừa mới xuất quan, hình tượng có chút chật vật, nhưng không thể che giấu được khí chất tốt của Hudson, đứng ở đâu cũng có thể khiến người ta nảy sinh thiện cảm.

Rồng và gấu không trả lời, nhưng hai cái móng vuốt bày trước mắt đã thể hiện rõ ý nghĩa.

Việc đòi nợ vội vàng như vậy khiến Hudson rất không thoải mái, hắn cũng đâu phải là người quỵt nợ!

"Vội vàng cái gì!"

"Có chơi có chịu, sẽ không thiếu chút tiền đó của các ngươi, lát nữa đi ngân hàng chuyển khoản là được."

Vừa nói, Hudson vừa thưởng một cái tát vào tay gấu và vuốt rồng, nhưng hiệu quả còn không bằng muỗi đốt.

Đối mặt với hai tên da dày thịt béo nữa, trừ phi cầm Thần khí chém, nếu không Hudson thật sự không làm gì được bọn nó.

Khúc nhạc dạo ngắn này không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của rồng và gấu, một sự kiện có xác suất nhỏ như mọi người cùng nhau đột phá này cũng có thể xảy ra, quả thực là được vận mệnh chiếu cố.

Không cần Hudson đích thân dặn dò, buổi tiệc ăn mừng đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ hắn xuất quan nữa thôi.

Chương 1905: Đại Kiếp

Trên Thánh Sơn.

Lại một lần nữa nhận được tin tình báo từ Tuyết Nguyệt lĩnh, Shelter VII tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Như thể tất cả sự ngạc nhiên và mất bình tĩnh đều đã được tiêu hao sạch sẽ từ trước đó rồi.

Giới cao tầng của Giáo Đình cũng tỏ ra rất bình tĩnh về vấn đề này. Giống như việc Hudson đột phá thành công là chuyện đương nhiên vậy, đột phá thất bại mới là tin tức.

Biểu hiện kỳ lạ khiến một đám cường giả trở về từ hải ngoại vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên sau khi xem qua lý lịch của Hudson, mọi thắc mắc đều tan biến.

Mỗi thời đại luôn có một vài kẻ may mắn được Vận mệnh chiếu cố.

Đều là những người đã có tuổi, họ đã trải qua mọi phong ba bão táp, đơn giản chỉ là lý lịch của Hudson truyền kỳ hơn một chút mà thôi.

Cân nhắc đến việc hiện đang trong thời kỳ vạn năm chi kiếp, việc xuất hiện một vài kẻ khuấy đảo phong vân cũng là điều dễ hiểu.

"Kẻ này có chút quỷ dị, sau này các ngươi đều tránh xa hắn một chút, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng nên trực tiếp trở thành kẻ địch với người này."

"Ngoài ra hãy chú ý đến những người có năng lực đặc biệt giống như vậy."

"Đại kiếp Vạn năm đã đến, nhưng Thần linh lại chậm chạp không lộ diện, ngay cả thần tích cũng không giáng xuống một lần, điều này rất không bình thường."

"Rất có thể là đã hạ quân cờ rồi, chỉ là chúng ta không biết mà thôi!"

"Đặc biệt là Raphael, Puccino, Bruno, Olivera, bốn các ngươi gần đây đừng đi lung tung khắp nơi nữa."

"Lần trước may mắn nhặt lại được một mạng, không có nghĩa là lần sau cũng may mắn như vậy."

"Hãy nhớ rằng: Cái chưa biết mới là nguy hiểm nhất!"

Nghe được lời của lão nhân tóc trắng, sắc mặt mọi người đều trở nên nặng nề.

Vào thời điểm Giáo Đình yếu ớt nhất lại gặp phải vạn năm chi kiếp, nghĩ thôi cũng khiến lòng người không yên.

Bốn người được gọi tên là Raphael, Puccino, Bruno, Olivera, lại càng xấu hổ không dám nhìn ai.

Bốn người họ tràn đầy phấn khởi lập đội đi cày phó bản thuyền U Linh, kết quả ngay cả bản thể của kẻ thù cũng không tìm được, ngược lại còn khiến cho bản thân suýt chút nữa là không quay về được.

May mắn là không nhiều người biết, nếu không truyền ra ngoài, họ sẽ trở thành trò cười.

Có lẽ cảm thấy bầu không khí không ổn, Shelter VII lập tức mở miệng nói sang chuyện khác: "Murphy Tôn giả, ngài đã nghĩ ra được gì chưa?"

Lão nhân tóc trắng trước mắt này không chỉ có bối phận cao nhất trong Giáo Đình, mà còn là người có kiến thức uyên bác nhất.

"Chỉ là một suy đoán thôi!"

"Nội dung có chút kinh hoàng, nói ra e rằng các ngươi cũng sẽ không tin."

"Sau này hành động cẩn thận một chút, chỉ với đợt xâm lược của chủng tộc Địa tâm này thì còn lâu mới được gọi là đại kiếp."

"Nhiều nhất cũng chỉ là món ăn khai vị trước kiếp nạn, sau này còn có những rắc rối lớn hơn đang chờ đợi chúng ta"

"Trước khi đại kiếp kết thúc, hãy hòa hoãn quan hệ với các thế lực lớn Nhân tộc. Ta có dự cảm, cần phải đoàn kết mới có thể vượt qua được trận đại kiếp này."

Không giải thích còn đỡ, sau khi giải thích xong, mọi người lại càng tò mò hơn.

Chỉ là Murphy Tôn giả vẫn rất có trọng lượng trong đám cường giả hải ngoại trở về.

Rõ ràng là mọi người đều muốn biết, nhưng khi lời đến bên miệng thì mọi người lại chọn nuốt vào.

"Murphy Tôn giả, Thánh đình ta còn có Thần linh, cho dù đại kiếp có lợi hại cỡ nào thì cũng không đến nỗi..."

Shelter VII còn chưa kịp nói xong, Murphy Tôn giả đã phất tay ngắt lời: "Không nên đặt hy vọng lên thân người khác, Thần linh cũng không phải vạn năng!"

"Lúc rảnh rỗi có thể đi nghe một chút nhạc kịch của tộc Tinh Linh, xem các tác phẩm nghệ thuật của họ, truyền thuyết Đồ thần thời thượng cổ không phải chỉ mới diễn ra một hai lần."

"Hơn nữa trong số những vị Thần Linh đã chết, không phải tất cả đều là tà thần không danh tiếng, còn có một số vị Thần Linh lừng lẫy trên đại lục khi ấy."

"Được rồi, những chuyện này cách chúng ta quá xa vời, đi một bước nhìn một bước vậy."

"Nhiệm vụ của các ngươi trong những ngày tới là mở rộng quân bị chuẩn bị chiến đấu, cố gắng nâng cao sức mạnh quân sự của Thánh đình hết mức có thể."

Có thể thấy là Murphy Tôn giả không mấy hứng thú, dường như không coi trọng tương lai của Giáo Đình. ...

Sâu trong Đại Nguyên, một tên Vu yêu gầy trơ xương đang giằng co với một tên quái nhân hư ảnh.

Dường như cả hai đều có điều e dè, không ai dám ra tay phát động xung đột.

"Vu Yêu Vương, đây không phải là nơi ngươi nên đến, hãy quay trở lại thế giới Nhân tộc đi!"

Lời nói của tên quái nhân hư ảnh không gây ra được chút gợn sóng nào trên mặt Vu Yêu Vương.

"Khặc khặc..."

Sau một tràng cười quái dị chói tai, Vu Yêu Vương không chút khách khí đáp trả:

"Ta có nên đến hay không, đó là chuyện do chủ nhà nơi đây quyết định. Thú nhân đều không nói gì, ngươi cần gì phải xen vào chuyện của người khác chứ!"

"Có thời gian rảnh để dây dưa với ta, không bằng nghĩ biện pháp cải biến hiện trạng, đỡ phải bị người ta đuổi giết ẩn núp khắp nơi."

"Mặc dù ngươi che giấu rất tốt, nhưng ma khí tinh thuần ẩn giấu trong cơ thể đã tiết lộ sự thật rằng ngươi đến từ Ma giới Thâm Uyên."

"Muốn độc chiếm Đại thảo nguyên thì phải thu thập đủ tế phẩm để chuẩn bị mở cổng Ma giới."

"Có nhiều Thú nhân như vậy, cho dù ta tới chia một chén canh thì cũng còn đủ để ngươi sử dụng."

Bị vạch trần thân phận, Quái nhân hư ảnh bỗng nổi giận.

Gã ta hoạt động bên ngoài với thân phận là thành viên của tổ chức tà giáo đã rất nguy hiểm rồi. Nếu bị phát hiện ra thân phận Ma tộc Thâm Uyên, vậy thì sẽ được vinh dự đề danh trên bảng truy nã của tất cả các chủng tộc có trí tuệ.

Là một chủng tộc bị vị diện vật chất người người kêu đánh, ẩn nấp trong bóng tối thì còn tốt, nhưng một khi bị bại lộ thân phận, mất mạng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 1906: Gây Rối

Có thêm một kẻ quấy rối tham gia, thế cục trên Đại thảo nguyên trở nên càng hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Trong lúc các bộ tộc bận rộn chiến đấu, từng bộ lạc nhỏ lại liên tục biến mất trên Đại thảo nguyên.

Lúc đầu, chỉ có một số bộ tộc nhỏ bị tổn thất, và không ai coi đó là chuyện gì to tát.

Trên đại thảo nguyên mạnh được yếu thua, mỗi ngày đều có bộ lạc nhỏ sinh ra và biến mất.

Nhưng khi số lượng ngày càng nhiều, mọi người bắt đầu nhận ra điều bất thường. Ban đầu, họ còn tưởng đây là hành động lén lút của thế lực thù địch bất chấp lệnh cấm, nhưng sau khi điều tra kỹ lưỡng, họ phát hiện ra rằng tất cả các bộ tộc đều bị tổn thất.

"Tra!"

Không chút do dự, những người nắm quyền của các bộ tộc đã đưa ra quyết định giống nhau ngay lập tức.

Không điều tra thì không sao, nhưng sau khi điều tra thì khắp nơi đều có vấn đề.

Vu Yêu Vương vừa đến, nên không có nhiều thông tin bị điều tra ra.

Nhưng tổ chức tà giáo do người thần bí điều khiển thì đã hoạt động trên Đại thảo nguyên trong thời gian dài, và sau khi điều tra kỹ lưỡng, có nhiều vấn đề đã bị phơi bày.

Đột nhiên ra là dưới sự cai quản của mình lại có một tổ chức tà giáo khổng lồ như vậy, các bộ tộc Thú nhân đều đứng ngồi không yên, và lập tức thực hiện các biện pháp mạnh tay để đàn áp.

Tình hình hỗn loạn trên Đại thảo nguyên khiến cho việc buôn bán trở nên khó khăn hơn.

Rất nhiều thương đội lâm vào phong ba tà giáo, ngay cả các tổ chức tình báo do vương quốc cài cắm cũng bị Thú nhân đả kích, bị buộc phải im lặng và lẩn trốn.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson không hề triển khai bất cứ hành động gì, mà lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Đại thảo nguyên Thú nhân càng náo nhiệt thì chiến lược của Vương quốc lại càng dễ thực hiện.

Là người được hưởng lợi, Hudson có lập trường vô cùng kiên định trong vấn đề tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân.

Cho dù Vương thất bộc phát nội đấu cũng không thể lay chuyển được quyết tâm của hắn. ...

"Vu Yêu Vương đã vào đại thảo nguyên, tin tức có chính xác không?"

Hudson cũng không xa lạ với "Vu Yêu Vương", khi hắn lần đầu tiên viễn chinh Công quốc Mosey, hai bên suýt nữa đã chạm mặt nhau.

Khi Thú nhân tấn công cứ điểm Bethel, Bá tước Langton lựa chọn đồng quy vu tận, phóng thích Vu Yêu Vương bị tổ tiên phong ấn.

Hudson tình cờ đi ngang qua đã tiện tay nhặt được một món hời, đổi lấy một phần truyền thừa từ trong tay những người sống sót của gia tộc Leboron.

Trước đó hắn còn tưởng rằng Thú nhân đã đánh chết Vu Yêu Vương, chuyện này liền kết thúc. Nhưng không ngờ là gã này không những không chết, mà còn thù rất dai.

Rất khó tìm được các thành viên của gia tộc Leboron đã chạy trốn tứ phía, nhưng đám Thú nhân buộc gã ta phải tự bạo thì khác, chỉ cần đi nghe ngóng một chút là biết.

"Công tước, tin tức hẳn là không sai!"

"Đại lục Aslante cũng không có nhiều Vu Yêu, Vu Yêu Vương ở cấp bậc Thánh Vực lại càng ít."

"Trong vài trăm năm qua, chỉ có mỗi vị đã bị Pháp thánh Prim liên hợp với nhiều cường giả phong ấn."

"Lời đồn cổ xưa nói rằng, nếu hộp sinh mệnh không bị hủy, Vu Yêu bất diệt."

"Có được thiên phú như vậy, việc có thể trốn thoát trong trận chiến với Thú nhân và ngóc đầu trở lại cũng là điều dễ hiểu."

Nghe lời giải thích của Jose, Hudson khẽ gật đầu.

Trên thế giới siêu phàm, mọi thứ đều có thể xảy ra, lời đồn về "hộp sinh mệnh không bị hủy, Vu Yêu bất diệt" cũng chưa chắc đã là giả.

Tuy nhiên, Hudson tin rằng sự hồi sinh này là có giới hạn. Nếu như có thể chết đi sống lại vô hạn thì thế giới này đã thuộc về Vu Yêu từ lâu rồi.

"Lén lút truyền tin cho Thú nhân, để bọn chúng biết không chỉ có tổ chức tà giáo đang làm loạn trên đại thảo nguyên, mà còn có thêm một tên Vu Yêu Vương nữa."

"Sau đó tung tin đồn nói rằng những tổ chức tà giáo này có cấu kết với chủng tộc Địa Tâm!"

Gây rối là chuyên môn của Hudson!

Thật thật giả giả dễ dàng gây nhiễu loạn thị giác nhất.

Chỉ cần trong lòng có một chút do dự, Thú nhân sẽ khó có thể hợp tác với chủng tộc Địa Tâm trong thời gian ngắn.

"Vâng, thưa Công tước!"...

Dòng chảy thời đại cuốn theo tất cả mọi người tiến lên, tình hình đại lục không ngừng đổi mới từng ngày.

Nhân tộc nổi giận và nhanh chóng chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến với chủng tộc Địa Tâm, một số chiến trường thậm chí còn đạt được chiến thắng giai đoạn.

Cùng với việc liên quân Nhân tộc liên tục giành chiến thắng trên chiến trường, phe dị tộc cũng dần không thể ngồi yên được nữa.

Môi hở răng lạnh thì chưa tới mức, nhưng nếu có thể thì bọn chúng vẫn rất tình nguyện gây thêm phiền phức cho Nhân tộc.

Tro Tàn bảo.

Kể từ khi cắt đứt quan hệ buôn bán với Nhân tộc, mức sống của Vương quốc Dwarf liền không ngừng giảm xuống.

Mặc dù có thị trường từ Liên minh Dị tộc bù đắp, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc kiếm tiền.

So với thế giới Nhân tộc, tốc độ phát triển nền văn minh của Liên minh Dị tộc về cơ bản vẫn chậm hơn một thời đại.

Nhiều mặt hàng tưởng chừng như giống nhau nhưng lại có chênh lệch lớn về quy trình sản xuất và hiệu quả.

Sau khi thương mại chính thức chấm dứt, hoạt động buôn lậu bắt đầu thịnh hành ở Vương quốc Dwarf.

Tuy nhiên, những hoạt động buôn bán này chủ yếu là nhập khẩu một chiều, xuất khẩu lại rất ít.

Điều này là do cấu trúc ngành công nghiệp của Vương quốc Dwarf quyết định!

Dưới sự đối lập của các phe phái, mặt hàng bị cấm vận nghiêm ngặt nhất chính là - vũ khí.

Bán vũ khí cho kẻ thù, sau đó dùng nó để tấn công chính mình, dù có thế nào thì cũng không thể làm ra loại hành vi thông đồng với kẻ thù này.

Bất kỳ hoạt động buôn bán quy mô lớn nào đều cần chú trọng đến sự cân bằng.

Mô hình giao dịch chỉ có mua vào là không hề bền vững.

Chương 1907: Buôn Lậu

Nhưng Vương quốc Dwarf có của cải thâm hậu, vẫn có tiền mặt thu vào, nên tạm thời có thể chịu đựng được.

Họ có thể chịu đựng được không có nghĩa là các đồng minh cũng có thể chịu đựng được.

Trong thương mại đại lục, Vương quốc Dwarf nhìn chung ở vị thế mạnh. Mỗi năm có một lượng tiền mặt lớn chảy vào, bù đắp cho chi phí nhập khẩu vẫn còn dư dả.

Để nền kinh tế phát triển trật tự, hoặc để tránh mang ngọc tội lỗi, hàng năm Vương quốc Dwarf đều mua sắm rất nhiều thứ từ bên ngoài.

Khoáng thạch, lương thực, vải vóc, rượu, ma tinh...

Bất cứ thứ gì có thể sử dụng được, họ đều mua hết. Đặc biệt là khoáng thạch, ma tinh, ma hạch có thể bảo quản lâu dài, họ tích trữ rất nhiều.

Tổ huấn của vua Dwarf là: "Tiền tiêu ra mới là tiền!"

Dưới bối cảnh này, Vương quốc Dwarf mỗi năm đều có lợi nhuận, nhưng lợi nhuận tổng thể cũng không cao, về cơ bản thuộc về cân bằng thương mại.

Tình hình hiện tại đã thay đổi, mô hình kinh tế tuần hoàn đại lục ban đầu đã trở thành mô hình tuần hoàn nội bộ liên minh.

Hơn nữa năng suất của các đồng minh lại có hạn, muốn họ mang tiền đến Vương quốc Dwarf mua sắm thì rất dễ, nhưng nếu muốn họ xuất khẩu hàng hóa để cân bằng thâm hụt thương mại lại rất khó.

Ma tinh, ma hạch là vật tư chiến lược, không thể xuất khẩu ồ ạt. Chỉ còn lại lương thực và khoáng thạch có thể mang ra bán, kết quả cuối cùng là Vương quốc Dwarf đã thu được một đống khoáng thạch.

Vấn đề nan giải nhất trong giao dịch hàng hóa số lượng lớn chính là vận chuyển.

Lẽ ra việc buôn bán sẽ mang lại lợi nhuận rất lớn, nhưng tiêu hao trong quá trình vận chuyển đã khiến lợi nhuận bị giảm mạnh.

Kiếm ít một chút cũng không sao, nhưng muốn dùng khoáng thạch thô sơ để mua vũ khí với giá cao thì sẽ phải bổ sung phần giá chênh lệch.

Cùng với việc dùng vật đổi vật, các chủng tộc còn phải rút ra một lượng lớn tiền mặt để bù đắp chênh lệch.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi thu được tiền, Vương quốc Dwarf sẽ sử dụng khoản tiền này để mua sắm từ các chủng tộc, từ đó đạt được sự cân bằng thương mại.

Đáng tiếc, kế hoạch rất hoàn hảo, nhưng thực tế lại rất khác biệt.

Vương quốc Dwarf đã quen với việc sử dụng hàng hóa của thế giới Nhân tộc, sự thay đổi đột ngột này khiến việc tìm kiếm sản phẩm thay thế trở nên khó khăn hơn.

Biểu hiện cụ thể nhất chính là: giá cả cao ngất ngưởng, chất lượng lại không tốt.

Một ngày hai ngày thì mọi người còn có thể vì nể mặt đồng minh mà nhẫn nhịn, nhưng lâu dài thì không thể chịu nổi.

Dưới bối cảnh này, hoạt động buôn lậu nhanh chóng xuất hiện và nhanh chóng lan rộng.

Cho dù giới cao tầng của Vương quốc Dwarf liên tục ra lệnh trấn áp hoạt động buôn lậu, nhưng cũng chỉ có thể hạn chế xuất khẩu vũ khí, mà không thể ngăn chặn hàng hóa Nhân tộc tràn vào trong Vương quốc.

Chuỗi cung ứng cuối cùng đã biến thành:

Kim tệ của Liên minh Dị tộc—— thông qua thương mại đến Vương quốc Dwarf —— buôn lậu ra bên ngoài đến thế giới Nhân tộc. ...

"Đội chống buôn lậu làm ăn gì vậy, đừng nói với ta là các người vẫn chưa biết chuyện hàng hóa Nhân tộc đang tràn lan trên đường phố!"

Vua Dwarf nổi giận nói.

Tưởng chừng chỉ là buôn lậu, nhưng thực tế đây lại là một cuộc chiến kinh tế không có tiếng súng.

Mặc dù đại lục Aslante chưa có tiền lệ sử dụng chiến tranh kinh tế để đánh bại một quốc gia, nhưng tiềm thức của Vua Dwarf vẫn cho rằng: mô hình kinh tế này khiến họ phải chịu thiệt.

Là một vị vua Dwarf có sở trường về thương mại, trực giác nhạy bén về kinh tế của ông vượt xa người thường rất nhiều.

"Bệ hạ, chúng thần đã cố gắng hết sức!"

"Buôn lậu đều là hành vi ở dân gian, biên giới giữa Vương quốc ta và thế giới Nhân tộc quá dài, rất khó có thể cấm tiệt hoàn toàn."

"Nhiều khu vực trong số đó không thích hợp cho hoạt động quân sự đã trở thành hang ổ của bọn buôn lậu"

"Chính phủ đã nhiều lần tổ chức đả kích, nhưng vì công tác giữ bí mật sơ sài, nên hiệu quả cuối cùng lại quá nhỏ bé!"

Tể tướng Yaren uyển chuyển trả lời.

Thực lòng họ không hề lơ là, vấn đề nằm ở chỗ những kẻ tham gia buôn lậu đều là những người có quyền lực thực sự trong Vương quốc.

Trong chế độ phân đất phong hầu, chính quyền trung ương có khả năng kiểm soát địa phương rất hạn chế.

Không bán vũ khí ra ngoài đã xem như mọi người lấy đại cục làm trọng rồi.

Chỉ mua một ít rượu, vải vóc, gia vị, đường... từ thế giới Nhân tộc vốn chẳng là chuyện to tát gì.

Với sự tham gia của giới quý tộc có thực quyền vào hoạt động buôn lậu, việc cấm buôn lậu đã trở thành một đống giấy lộn.

Ngoài việc không nộp thuế cho chính phủ vương quốc và địa điểm giao dịch có phần hẻo lánh ra, các hoạt động khác cũng không khác gì so với thương mại bình thường.

"Lũ sâu mọt đáng chết!"

"Chẳng lẽ chúng không biết rằng việc làm này sẽ khiến vương quốc mất mấy trăm vạn, thậm chí là hơn 10 triệu kim tệ mỗi năm sao?"

"Số tiền lẽ ra được sử dụng để mua sắm vật tư từ các đồng minh thì nay lại chảy ra bên ngoài với số lượng lớn, lâu ngày chắc chắn sẽ dẫn đến những rủi ro kinh tế không thể kiểm soát!"

Trước cơn thịnh nộ của Vua Dwarf, Tể tướng Yaren chậm rãi hồi đáp:

"Bệ hạ, hoạt động buôn lậu này không chỉ thịnh hành trong Vương quốc, tình hình của các đồng minh cũng không khá hơn chúng ta bao nhiêu."

"Lệnh cấm vận đối với Nhân tộc trên thực tế đã trở thành hình thức, chỉ còn lại vương quốc chúng ta và tộc Tinh Linh là đang thực hiện nghiêm túc."

"Còn về vấn đề tài chính chảy ra ngoài, thực ra chúng ta không cần phải lo cho các đồng minh."

"Hết tiền thì đi đào mỏ, không bù đắp được lỗ hổng thì tiết kiệm chi tiêu."

"Họ đều có kinh nghiệm, có thể đối phó được!"

Lạc hậu cũng có cái lợi của lạc hậu.

Nói về khủng hoảng kinh tế, khủng hoảng tiền tệ trong thời đại bộ lạc thật sự là đang nói nhảm.

Chương 1908: Ngầm Hỗ Trợ

Nếu không phải Vương quốc Dwarf phụ thuộc nhiều vào ngoại thương, thì lo lắng về những vấn đề này đều là thừa thãi.

Nhận được câu trả lời không ngờ tới này, Vua Dwarf không còn gì để nói. Hóa ra chỉ có một mình ông ta đang lo lắng.

Các đồng minh không có ý thức về khủng hoảng, sự lo lắng của ông ta hoàn toàn là vô ích.

Nếu tình hình thực sự mất kiểm soát, vậy liền phát động chiến tranh thôi.

Nhiều cuộc chiến trên đại lục Aslante đều bắt nguồn từ mâu thuẫn nội bộ leo thang, và được phát động để chuyển hướng mâu thuẫn.

Không có vấn đề gì mà một trận chiến không thể giải quyết được!

Đánh thắng thì dựa vào chiến lợi phẩm để vượt qua trời đông; đánh thua liền trực tiếp không cần phải qua mùa đông nữa.

"Công tác liên hệ với chủng tộc Địa Tâm như thế nào rồi, chúng ta không thể bỏ lỡ thị trường mới này!"

Vua Dwarf lúc này mới lúng túng đổi chủ đề.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Chỉ cần là người đã sử dụng sản phẩm của Vương quốc ta đều sẽ khen ngợi, và đám chủng tộc Địa Tâm kia cũng không ngoại lệ."

"Các chủng tộc Địa Tâm lân cận đều đã được liên hệ. Lũ này giàu có hơn nhiều so với các đồng minh của chúng ta, chỉ vừa mới giao dịch thôi đã để cho chúng ta kiếm được kha khá."

"Ngoài tiền tài ra, rất nhiều khoáng sản của thế giới Địa Tâm đều có giá trị liên thành."

"Trong thời gian gần đây, lượng Bí Ngân mà chúng ta giao dịch được còn cao hơn sản lượng cả năm của Vương quốc."

"Các loại bảo thạch, thủy tinh, cũng có thu hoạch rất dồi dào."

"Tài nguyên khoáng sản của thế giới Địa Tâm thật sự quá phong phú!"

Tể tướng Yaren nói với vẻ khá phấn khích.

Khó lắm mới gặp được một đám thổ hào, đối với những Dwarf đã quen làm ăn với các đồng minh nghèo kiết xác mà nói, điều này thật sự không dễ dàng.

Nếu tình hình này tiếp tục phát triển, chỉ tính riêng việc giao dịch với một vài chủng tộc Địa Tâm lân cận thôi là đã kiếm được khoản lợi nhuận cao hơn so với việc giao dịch với các đồng minh rồi.

Điều này là do phân bố tài nguyên quyết định!

Các khoáng sản quý hiếm trên thế giới mặt đất rất có thể trở nên phổ biến ở thế giới Địa Tâm, và ngược lại.

Trước khi tài nguyên hai nơi hoàn toàn thông thương, lợi nhuận do thông tin không đối xứng này tạo ra là rất đáng kể.

Cùng một mức lợi nhuận khổng lồ, nhưng Hudson ở cách xa hàng vạn dặm lại không được tận hưởng.

Mặc dù mọi người đều đang buôn bán, nhưng chủng tộc Địa

Tâm lại cảnh giác với bá chủ Nhân tộc nhiều hơn so với tộc Dwarf.

Hắc Ám Tinh Linh hiếm khi bán các loại khoáng thạch quý giá có thể nâng cao sức mạnh quân sự.

Những nguyên liệu ma pháp quý hiếm lại càng không cần phải, họ thà dùng Ma Tinh để bù đắp cho khoản thanh toán còn hơn là lấy ra bán.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là bất đối xứng thông tin, Hudson thậm chí không biết trong tay Hắc Ám Tinh Linh có cái gì.

Dù sao, khoáng sản và vật liệu ma pháp đều phân bố theo khu vực, một số khu vực có trữ lượng phong phú, một số khu vực thậm chí còn không có hàng.

"Rất tốt, vậy liền tiếp tục mở rộng thương mại với chủng tộc Địa Tâm, đồng thời tạo thêm chút khó khăn cho Nhân tộc."

"Tiếc là đám lão già ngoan cố của tộc Tinh Linh kiên quyết không chịu chấp nhận cho chủng tộc Địa tâm gia nhập liên minh, nếu không chúng ta đã không cần phải bị động như vậy rồi!"

Vua Dwarf không nhịn được phàn nàn.

Theo ông ta thì, mâu thuẫn giữa tộc Tinh Linh và chủng tộc Địa tâm đã là chuyện cũ từ hàng vạn năm trước rồi.

Những người liên quan đã chết hết thế hệ này đến thế hệ khác, thù hận chỉ tồn trong sách sử, đã không còn cảm nhận được nỗi đau da thịt nữa.

Bá chủ đại lục hiện nay là Nhân tộc, là phe yếu thế, nên từ bỏ thù hận trong quá khứ, đoàn kết lại để chống lại kẻ thù chung này mới phải.

Đáng tiếc là Tinh Linh rất cố chấp, họ căn bản không tin tưởng chủng tộc Địa tâm có thể bỏ qua thù hận, cũng từ chối cho những chủng tộc này gia nhập liên minh.

Mặc dù các chủng tộc trong liên minh có ý kiến nhưng lập trường của lão đại quá kiên định, mọi người cũng không muốn làm lớn chuyện.

"Bệ hạ, những lời này ngài không nên để Tinh Linh biết, nếu không vạc rượu của ngài sẽ gặp nguy hiểm!"

"Tình hình hiện tại thực sự rất bất lợi cho chủng tộc Địa Tâm. Nếu không có sự hỗ trợ bên ngoài, e rằng họ sẽ không thể trụ được lâu nữa."

"Nếu muốn duy trì việc buôn bán này lâu dài, chúng ta nhất định phải tìm cách để bảo vệ những chủng tộc Địa Tâm này."

"Một khi những chủng tộc Địa Tâm này chiến bại, sẽ có rất nhiều lối vào Địa Tâm rơi vào tay Nhân tộc."

"Nếu để cho Nhân tộc thu được tài nguyên của thế giới Địa tâm, viễn cảnh của liên minh sẽ rất đáng lo!"

Tể tướng Yaren lo lắng nói.

Trong vài trăm năm gần đây, sức mạnh của Nhân tộc không ngừng gia tăng, và cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ trong các vấn đề đối ngoại.

Đặc biệt là sau khi Đế quốc Thú Nhân suy tàn, sự tương quan lực lượng giữa hai phe càng trở nên mất cân bằng.

May mà Giáo Đình bên phía Nhân tộc cũng đã suy tàn nếu không áp lực quân sự có thể khiến cho Vương quốc Dwarf không thở nổi.

"Haizz!"

Vua Dwarf cảm thán một tiếng rồi nói: "Bộ ngoại vụ ngầm tiến hành đi!"

"Tranh thủ để các đồng minh ngầm hỗ trợ chủng tộc Địa Tâm, khi cần thiết hãy trực tiếp mở rộng mâu thuẫn và phát động chiến tranh."

"Ta có dự cảm, nếu cứ tiếp tục bỏ mặc cho Nhân tộc lớn mạnh thì chắc chắn sẽ gây ra tai họa diệt tộc, trong thời khắc mấu chốt, tộc Tinh Linh chưa chắc đã đáng tin cậy!"

Kẻ buôn bán vũ khí không hề sợ chiến tranh.

Dwarf cũng là một chủng tộc hiếu chiến, đã từng rất oai hùng, chỉ tiếc là vận mệnh của họ không tốt.

Trong thời kỳ mà Đế quốc Tinh Linh suy tàn, họ đã nhảy ra ngoài quá sớm, kết quả là không giành được bá quyền, lại còn bị đánh cho một trận đòn nhừ tử.

Chương 1909: Dự Đoán

Nếu không phải các chủng tộc khác lần lượt nhảy ra, có lẽ họ sẽ bị xóa tên khỏi đại lục từ lâu rồi.

Một nước đi không cẩn thận khiến cho cả bàn cờ đều thua!

Cái giá phải trả cho việc thách thức bá quyền thất bại không chỉ là bị trọng thương nguyên khí, mà Dwarf còn bị chú ý đặc biệt trong thời đại của Đế quốc Thú Nhân.

Muốn chơi trò tranh bá, việc khiêm tốn ở giai đoạn đầu là không thể tránh khỏi.

Bị bá chủ nhắm đến sớm thì việc hoàn thành tích lũy ban đầu chỉ là một giấc mơ.

Vất vả lắm mới vượt qua được thời đại Thú nhân, Nhân tộc kế vị còn chơi ác hơn. Ai mạnh thì đả kích kẻ đó, ngay cả lý do cũng lười tìm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, gặp được một vị bá chủ như vậy, sự phát triển của tộc Dwarf chắc chắn sẽ bị hạn chế.

Để tránh bị đàn áp, Dwarf buộc phải giả vờ yếu đuối.

Các đại sứ Dwarf được cử đi ngoại giao thậm chí còn cố ý sa đọa vào rượu chè, tỏ ra không có chí khí, để đánh lừa Liên minh Nhân tộc.

Một đại sứ Dwarf ở nước ngoài trong một lần tình cờ đã uống rượu của thế giới Nhân tộc, đánh thức thiên phú thích rượu trong huyết mạch, giả ngợp trong vàng son lại biến thành vạc rượu thật.

Diễn xuất nguyên bản nhất có thể đánh lừa người khác, hiệu quả là tuyệt vời, thành công khiến cho độ nguy hiểm của Dwarf tại Liên minh Nhân tộc giảm xuống hai cấp độ.

Chỉ có điều là gã này cũng mang theo cơn nghiện rượu trở về Vương quốc Dwarf, sau đó là toàn tộc đều trở thành tửu quỷ.

Cồn đã ảnh hưởng đến hiệu quả sản xuất của tộc Dwarf, đồng thời cũng mang lại cho họ cơ hội thở dốc, Nhân tộc không còn coi họ là mối đe dọa nữa.

Tận dụng thời kỳ hòa bình hiếm có này, tộc Dwarf không ngừng rèn sắt tích lũy thực lực, dần dần có được Vương quốc Dwarf ngày nay.

Sau khi Đế quốc Thú Nhân suy tàn, Dwarf đã trở thành thế lực lớn thứ hai trong liên minh phản Nhân tộc, chỉ sau tộc Tinh Linh.

Xếp hạng này chỉ dựa vào dữ liệu trên giấy tờ, không ai có thể đo lường chính xác được sức chiến đấu thực sự của một vương quốc buôn bán vũ khí trước khi chiến tranh toàn diện nổ ra.

Dòng chảy thời đại một lần nữa đưa tộc Dwarf tới ngã tư đường. Giờ đây, Nhân tộc đã không thèm che giấu tham vọng muốn thống nhất đại lục của mình nữa.

Vương quốc Dwarf bị kẹt ở giữa đại lục chắc chắn sẽ không thể an phận ở một góc như tộc Tinh Linh được. ...

Dwarf ra mặt dẫn đầu, Liên minh dị tộc lập tức hưởng ứng. Việc liên lạc và giao dịch cụ thể đều không cần tộc Dwarf phiền não, các chủng tộc đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Mục đích chiến lược nhằm kiềm chế Nhân tộc, đồng thời kiếm lời bằng cách đóng vai trò trung gian cũng là một trong những nguyên nhân.

Việc gióng trống khua chiêng tham dự đã khiến các tộc nhanh chóng bị bại lộ. Những thứ khác thì có thể che giấu, nhưng vũ khí trang bị do tộc Dwarf chế tạo lại không giấu được.

Ngẫu nhiên xuất hiện một hai món vũ khí tinh phẩm thì còn có thể nói là do kỹ thuật tinh xảo của công tượng, nhưng trên toàn đại lục này chỉ có Dwarf là có thể sản xuất hàng loạt vũ khí tinh phẩm.

Sau khi nhận ra sự can thiệp của liên minh dị tộc, các sĩ quan tiền tuyến nhanh chóng nhận ra rằng mọi chuyện sắp trở nên tồi tệ, nên liền lập tức báo cáo tin tức về cho các thế lực của mình. ...

Vương quốc Alpha.

Ngay sau khi nhận được tin tức, Caesar IV đã ra lệnh triệu tập hội nghị thượng đỉnh của vương quốc.

Về mặt chiến lược, y luôn làm tốt công việc của mình. Mặc dù khả năng phán đoán chiến lược của bản thân Caesar IV không cao, nhưng y lại biết cách triệu tập hội nghị để thảo luận.

Kế hoạch được đưa ra sau khi thảo luận bởi các bên có thể không phải là kế hoạch tốt nhất, nhưng chắc chắn là kế hoạch phù hợp nhất với nhu cầu hiện tại của vương quốc.

"Bệ hạ, việc Liên minh dị tộc bí mật hỗ trợ chủng tộc Địa Tâm là điều không thể chối cãi, nhưng nói rằng chúng muốn tham chiến thì còn quá sớm."

"Ít nhất là tộc Tinh Linh hiện giờ không có ý định phát động chiến tranh!"

"Có tin tức ngầm truyền ra, nói rằng mẫu thụ Tinh Linh đã có thể thai nghén ra Tinh Linh rồi."

"Nếu như tin tức này là thật, trong một thời gian dài tới đây, tộc Tinh Linh sẽ chọn cách yên lặng tích lũy thực lực."

Tể tướng Hầu tước Delgado là người đầu tiên lên tiếng.

Tin tức về việc Mẫu thụ Tinh Linh khôi phục hoàn toàn là suy đoán Nhân tộc.

Cơ sở lý thuyết rất đơn giản, Tinh Linh sâm lâm đã bị phong tỏa hoàn toàn, ngay cả sứ thần của các chủng tộc khác cũng không được phép vào Vương thành của họ.

Bất kỳ hành vi kỳ lạ nào đều có một câu chuyện đằng sau.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù không phải mẫu thụ Tinh Linh khôi phục thì cũng có chuyện đại sự khác phát sinh.

Trong tình huống không chắc chắn, tốt nhất là tung tin đồn thổi để thăm dò phản ứng của Tinh Linh.

Hiện tại họ vẫn chưa nhận được bất kỳ phản hồi chính thức nào, nhưng một số người trong Nhân tộc đã tin rằng mẫu thụ Tinh Linh đã khôi phục rồi.

Không cần bằng chứng, chỉ cần trực giác của đối thủ là đủ!

Nếu tin tức là thật, điều mà tộc Tinh Linh cần nhất hiện giờ chính là thời gian.

Mẫu thụ Tinh Linh không chỉ có thể thai nghén Tinh Linh, mà hoa do mẫu thụ nở ra còn có thể tăng cao xác suất thụ thai của Tinh Linh.

Người có công lớn nhất trong việc Tộc Tinh Linh từng xưng bá đại lục chính là Mẫu thụ Tinh Linh.

"Nếu tin tức là sự thật thì tộc Tinh Linh càng nên hành động và khuấy đảo tình hình đại lục mới phải."

"Liên minh có thể dung thứ cho một tộc Tinh Linh an phận ở một góc, nhưng tuyệt đối không thể dung thứ cho một tộc Tinh Linh có thể đe dọa đến bá quyền của Nhân tộc!"

"Mẫu thụ Tinh Linh có thể bị tổn hại một lần thì có thể bị tổn hại lần thứ hai, thậm chí là hủy diệt hoàn toàn."

Chương 1910: Dự Đoán (2)

"Mặc dù các quốc gia có những tính toán riêng vì lợi ích, nhưng về vấn đề bá quyền chủng tộc, lập trường của mọi người vẫn luôn nhất quán."

"Cường giả trong Liên minh đứng ra dàn xếp, tổ chức một cuộc viễn chinh quân sự quy mô lớn, về mặt lý thuyết là hoàn toàn có thể xảy ra!"

Nói xong, Bá tước Eckermann còn nhìn Hudson một cái.

Một hành động quân sự quy mô lớn như vậy, một khi được thông qua trong Hội nghị Liên minh, khả năng Hudson được bổ nhiệm làm thống soái quân đội lên tới 99%.

Là cường quốc Nhân tộc gần Tinh Linh nhất, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ là lực lượng chính của quân đội liên minh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một canh bạc đầy rủi ro và lợi nhuận cao.

Thành công, sẽ quét sạch chướng ngại vật cuối cùng cho sự thống trị Bắc lục địa của vương quốc; thất bại, sẽ bị tổn thương nặng nề và quay trở lại thời đại bị động và chịu đòn.

"Bá tước Eckermann, những gì ngài nói có thể chỉ đúng về mặt quân sự."

"Trên thực tế, nguyên nhân mà tộc Tinh Linh có thể một mực tiêu dao đến bây giờ không chỉ là về vấn đề quân sự, mà còn liên quan đến vấn đề kinh tế và chính trị."

"Tộc Tinh Linh không giống với Thú nhân, họ không chỉ mạnh về tổng thể mà còn có sức mạnh cá nhân cũng rất đáng kinh ngạc."

"Đặc biệt là khi chiến đấu trong rừng, họ còn có thể phát huy sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ hơn."

"Một khi chiến tranh bùng nổ, chắc chắn sẽ kéo dài dai dẳng. Lượng lương thực cần thiết sẽ là một con số khổng lồ."

"Mặc dù được chia sẻ bởi toàn bộ liên minh, nhưng số lương thực này phải được vận chuyển từ các quốc gia đến Vương quốc, sau đó từ vương quốc chuyển qua Công quốc Mosey rồi mới đến được chiến trường."

"Một binh sĩ chiến đấu ở tiền tuyến cần ít nhất ba mươi binh sĩ vận chuyển lương thực và vật tư."

"Xét thấy tính phức tạp của chiến trường, khi chiến tuyến có tiến triển, mức tiêu hao lương thực sẽ ngày càng tăng."

"Muốn hủy diệt tộc Tinh Linh, không phải chỉ cần tám mươi một trăm vạn là đủ. Chi phí lương thực khổng lồ đủ để khiến các quốc gia khôi phục lý tính."

"Cho dù là muốn đánh một trận, thì đó cũng là chuyện sau khi quét dọn xong một vài dị tộc đang trú ngụ ở Trung đại lục, lúc đó mọi người mới dám buông tay đánh cược một phen."

"Còn về chuyện Mẫu thụ Tinh Linh khôi phục, thật ra không cần phải lo lắng."

"Cho dù thật sự khôi phục, tỷ lệ sinh sản của tộc Tinh Linh được nâng cao, nhưng những tiểu Tinh Linh mới sinh này lại không có sức chiến đấu."

"Cho dù tính thêm cho bọn họ, một năm có mười vạn đứa trẻ sinh ra. Tỷ lệ sinh sản của tộc Tinh Linh gần như không đổi, thì tỷ lệ tăng trưởng trong vòng 100 năm tới gần như là không đáng kể."

"Phải đợi đến khi những trẻ sơ sinh này trưởng thành thì dân số mới tăng trưởng nhanh chóng."

"Muốn đe dọa đến bá quyền của Nhân tộc ta, ít nhất cũng cần phải tích lũy thực lực trong hàng trăm năm."

"Với tình hình đại lục hiện tại, Liên minh dị tộc khó có thể trụ được vài trăm năm."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vương quốc sẽ thôn tính Đế quốc Thú Nhân trong vòng ba mươi năm, và hoàn thành việc tiêu hóa trong vòng một trăm năm."

"Nếu giới cao tầng của tộc Tinh Linh đều có tầm nhìn xa, thì điều mà họ cần cân nhắc bây giờ không phải là làm thế nào để tăng cường sức mạnh, mà là làm thế nào để bảo vệ bản thân!"

Nghe lời giải thích của Bá tước Francois, Hudson chỉ có thể cảm thán rằng không hổ danh là Bộ trưởng Tài chính, khả năng tính toán này quả là khác biệt.

Thoạt nhìn, chiến tranh là so sánh sức mạnh quân sự và tiền lương, nhưng trên thực tế nó còn là sự so sánh về năng suất.

Nhân loại có thể nhanh chóng trỗi dậy, ngoài việc sử dụng các thủ đoạn chính trị khéo léo và sức mạnh quân sự không yếu ra, điều quan trọng nhất là có năng suất vượt trội so với các chủng tộc khác.

Quay ngược dòng thời gian lại trước đây, ban đầu Nhân tộc không có ưu thế gì, thiên phú chủng tộc chỉ thuộc mức trung bình trở xuống trên đại lục.

Nhưng Nhân tộc có khả năng học tập mạnh mẽ, những gì mà các chủng tộc khác am hiểu đều được Nhân tộc học hỏi hết.

Sự kết tinh trí tuệ của nhiều chủng tộc đã xảy ra va chạm trong thế giới Nhân tộc, nhen nhóm tia lửa cho sự nhảy vọt của nền văn minh.

Thiên phú tu luyện không mạnh, có thể tối ưu hóa phương pháp tu luyện, tạo ra phương pháp tu luyện phù hợp nhất với bản thân.

Trong khi tình huống tu luyện của các chủng tộc khác tương đối đơn điệu, thì các nhánh tu luyện trong thế giới Nhân tộc lại mọc lên như nấm, tạo nên một thời kỳ rực rỡ trăm hoa đua nở.

Sự trỗi dậy của Giáo Đình đã ở một mức độ nào đó bóp nghẹt thời kỳ thịnh vượng tu luyện này, nhưng Giáo Đình đã suy tàn.

Chỉ cần nền tảng đủ lớn, cường giả sẽ luôn xuất hiện.

Nhân tộc hiện giờ, mặc dù ưu thế về số lượng cường giả đỉnh cao không phải hết sức rõ ràng, nhưng sức mạnh trung và hạ tầng thì chắc chắn vượt xa các chủng tộc khác. ...

Các đại thần không ngừng đưa ra ý kiến của bản thân, nhanh chóng khiến Caesar IV choáng váng.

Mọi người đều nói có lý, và đều có cơ sở lý thuyết riêng để chống đỡ. Tình hình tương lai sẽ ra sao, không ai dám khẳng định.

"Nguyên soái Hudson nghĩ sao về tình hình hiện tại?"

Bị gọi tên, Hudson vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác. Rất rõ ràng là vừa rồi hắn cũng giống như Caesar IV, bị quần thần làm cho choáng váng.

Ý kiến đương nhiên là có, nhưng cuộc thảo luận hiện tại tương đương với việc suy luận về tình hình tương lai.

Mọi thứ đều được suy ra dựa trên khuôn mẫu logic nhất định, nếu như trung gian có bất trắc xảy ra, tất cả các suy luận trước đó đều sẽ bị hủy bỏ.

Cũng giống như trước đây mọi người dự đoán: Giáo hội chắc chắn sẽ suy tàn dưới sự xâm chiếm của các quốc gia, sau đó sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Kết quả là do thảm họa ma tai bộc phát, chủng tộc Địa Tâm xâm lược, những cường giả hải ngoại trở lại, ba nhân tố biến đổi lớn này đã kéo Giáo Đình trở lại từ bờ vực diệt vong.

Chương 1911: Phân Đất Phong Hầu

"Bệ hạ, đối với Vương quốc mà nói, việc Liên minh Dị tộc có tham gia chiến tranh hay không thực ra đều không quan trọng."

"Trong Vương quốc không có chủng tộc Địa Tâm cư trú, Dị tộc muốn hỗ trợ cũng không tìm được mục tiêu ."

"Nếu liên minh dị tộc trực tiếp tham chiến, chúng ta vẫn phải chiến đấu với Thú nhân, coi như cuộc chiến chinh phạt Thú nhân được đẩy lên sớm hơn thôi."

"Với tình trạng hiện tại của Đế quốc Thú Nhân, chúng hoàn toàn không phải là đối thủ của Vương quốc, nhiều nhất là nửa năm nữa, biên giới của chúng ta sẽ có thể tiến thêm mấy trăm dặm. ."

"Chúng ta cũng chẳng cần phải lãng phí thời gian trong việc Mẫu thụ Tinh Linh có khôi phục hay không."

"Giấu được nhất thời, không giấu được cả đời. số lượng trẻ sơ sinh của tộc Tinh Linh tăng đột biến, chúng ta có thể mặc nhiên thừa nhận rằng Mẫu thụ Tinh Linh đã khôi phục."

"Đợi sau khi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, chúng ta chỉ cần phát động chiến tranh thảo phạt tộc Tinh Linh là được."

"Tiếp tục sử dụng chiến lược mà chúng ta đã dùng để đối phó Thú nhân, cứ vài năm lại phát động một cuộc chiến tranh, liên tục tiêu hao sức mạnh của chúng."

"Điều cấp bách nhất hiện nay là phải tiến hành phân chia đất đai ở khu vực biên giới."

"Dân tự do mà Vương quốc đã di dời trước đó đã bắt đầu bén rễ. Hiệu quả vẫn khá tốt, giải quyết được ba phần lương thực cho quân đội thường trú ở tiền tuyến."

"Sau này, tỷ lệ này có thể được nâng cao lên một nửa."

"Bất kể là tiếp tục di dời dân tự do hay trực tiếp phân đất phong hầu cho quý tộc cai trị thì cũng không thể để trống đất đai!"

Hudson cẩn thận trả lời.

Không có bất kỳ tuyên bố chính trị nào, nhưng lại đại diện cho lợi ích của tập đoàn quý tộc.

Chính phủ vương quốc muốn tăng cường lãnh thổ trực thuộc cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tuy ý tưởng rất tốt, nhưng thực tế lại vô cùng tàn khốc.

Di dời dân tự do, đừng thấy ngoài miệng Hudson nói rất đơn giản, nhưng khi thực hiện thì lại gặp phải sự cản trở lớn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Từ xưa đến nay,"Trấn thủ biên cương" luôn là công việc khổ cực nhất thiên hạ, thường được dùng để lưu đày tội phạm.

Trong lần di dời dân tự do trước đây, chính phủ Vương quốc đã phải chịu nhiều áp lực để thúc đẩy. Kể cả Caesar IV cũng bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu trong dân gian.

Nếu tiếp tục di dời dân tự do, không nói đến áp lực dư luận, trong Vương quốc cũng không có nhiều dân tự do thất nghiệp như vậy!

Hiện tại, những người ở lại đều có một nghề trong người, những người có thể đặt chân trong thành đều là người có gia đình và công việc.

Nếu chính phủ Vương quốc dám ép buộc những người này đi khai hoang ở biên giới thì họ dám quay đầu bỏ sang các quốc gia khác để định cư.

Con đường thực sự còn lại của chính phủ Vương quốc chính là tiếp tục phân đất phong hầu, để những quý tộc có tinh thần khai hoang tiến thủ đi làm.

Đây không phải là Hudson cố tình đào hố, mà hoàn toàn là vì chiến lược tiếp theo của vương quốc cần như vậy.

Muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, không có một nhóm người tiên phong thì sao mà được?

Cách làm của Hudson chỉ đơn giản là không ngừng nêu gương cho thế hệ trẻ của vương quốc, để mọi người thấy được lợi ích của việc mở rộng ra bên ngoài.

Mười năm trước biên giới là Bắc Cương, bảy năm trước biên giới là bảy tỉnh Bắc Cương, năm năm trước biên giới là Cận Đông, bây giờ biên giới đã đến phía đông Hồ Tuyết Nguyệt.

Theo tốc độ tiến quân này, biên giới hiện tại sẽ trở thành nội địa Vương quốc trong vài năm tới.

Chỉ cần trải qua vài năm khổ cực mà thôi, những con em quý tộc có tinh thần tiến thủ vẫn không ngại.

Khi đến nơi, đám người này chính là những người chủ chiến kiên định nhất của Vương quốc.

Lãnh thổ của Vương quốc càng tiến về phía trước thì lãnh thổ của họ lại càng an toàn. Ủng hộ chiến tranh chính là bảo vệ cho lợi ích của bản thân.

Đây là một dương mưu, mặc dù các bên đều biết kế hoạch của Hudson, nhưng mọi người nhất định phải ủng hộ.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân là quốc sách căn bản, tất cả các nhóm lợi ích đều phải phục vụ cho mục tiêu chiến lược này.

"Nguyên soái nói không sai, những vùng lãnh thổ biên giới này thực sự cần được quản lý."

"Tể tướng, vấn đề này đã được gác lại đã lâu, bên phía chính phủ có kế hoạch gì không?"

Caesar IV thuận thế đùn đẩy trách nhiệm nói.

Việc trì hoãn này chính là kết quả của sự bàn bạc giữa y và chính phủ. Đáng tiếc là, thời gian đã được trì hoãn thành công, nhưng chính phủ Vương quốc lại không có đủ dân số để di chuyển đến nơi đó.

Các lãnh chúa quý tộc đã cướp được một lượng lớn dân số từ tay Giáo hoàng quốc, nhưng đây đều là tài sản cá nhân, không phải là thứ mà chính phủ Vương quốc có thể chiếm đoạt.

Chủ yếu là do sơ suất khi xây dựng chính sách ban đầu, chỉ quan tâm đến việc thu tiền mà quên mất vấn đề dân số.

Sau đó, chính phủ Vương quốc muốn mua nô lệ từ các lãnh chúa quý tộc, nhưng mọi người đều biết mục đích của chính phủ vương quốc nên đã dứt khoát từ chối.

Dù sao người mua cũng không chỉ có mỗi chính phủ vương quốc, không thể vì một chút lợi nhuận nhất thời mà cắt đứt con đường tương lai của con em mình.

Ngay cả khi không có con em ở độ tuổi phù hợp thì họ cũng phải cân nhắc đến danh tiếng trong giới quý tộc, không thể bán rẻ lợi ích giai cấp.

Tất nhiên, nếu thực sự muốn mua vẫn có thể mua được. Quý tộc của vương quốc không bán, nhưng quý tộc của các quốc gia khác vẫn sẽ bán, miễn là giá đủ cao, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Yếu tố chính dẫn đến sự thất bại của kế hoạch là - người thực hiện kế hoạch cũng là quý tộc.

Khi đến khâu thực hiện đã có một chút sai lệch. Thay vì mua sắm ngay từ đầu thì họ lại đợi đến khi Hudson mua sắm số lượng lớn, giá nô lệ tăng vọt mới chịu ra tay.

Chương 1912: Phân Đất Phong Hầu (2)

Đối với một vương quốc nghèo khó mà nói, tỷ lệ hiệu suất - chi phí luôn là ưu tiên hàng đầu.

Giá cả tăng lên, ngân sách ban đầu không đủ, kế hoạch đương nhiên chỉ có thể thất bại.

Caesar IV không trực tiếp tham gia chuyện này chính là quyết định được đưa ra trong cuộc họp nội bộ, trách nhiệm này hiện giờ chỉ có thể đổ lên đầu của chính phủ.

Chỉ với một ánh mắt ám chỉ đơn giản, Hầu tước Delgado đã hiểu được ý của Quốc vương, đây là lúc kích hoạt kế hoạch dự phòng.

"Bệ hạ, chính phủ đã chuẩn bị sẵn các dự án liên quan. Về cách xử lý các lãnh thổ mới được sáp nhập, nhìn chung chúng ta vẫn tuân theo truyền thống của vương quốc - phong tước cho những người có quân công!"

"Chỉ có điều là số lượng công thần có đủ chiến công trong cuộc đại chiến trước đây còn hạn chế, chỉ có thể phong cho một phần nhỏ đất đai."

"Xét thấy nhu cầu kiểm soát lãnh thổ mới, chúng thần vẫn quyết định phong toàn bộ đất đai."

"Để duy trì nguyên tắc công bằng, các quý tộc không đủ điều kiện muốn nhận lãnh địa cần phải trả giá nhiều thứ."

"Ngoài việc phải nộp thuế đất đai 3 kim tệ mỗi mẫu đất, họ còn phải gánh chịu thêm 5% thuế nông nghiệp."

Theo truyền thống của đại lục Aslante, lãnh thổ của quý tộc không cần đóng thuế cho Vương quốc.

Doanh thu tài chính của chính phủ chủ yếu đến từ thuế thương mại, thuế khai thác mỏ, thuế quan, thời chiến có thể thu thêm thuế chiến tranh.

Vương quốc Alpha có tình hình đặc biệt, do áp lực quân sự quá lớn, các quý tộc phải chia sẻ thêm một phần chi phí lương thực cho tiền tuyến.

Đây đều là do bị ép mà ra, nếu mọi người không gánh vác phần nghĩa vụ này, chính phủ Vương quốc nghèo khó sẽ không thể nào nuôi nổi nhiều binh lính như vậy.

Về mặt lý thuyết, đợi sau khi tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân, phần chia sẻ này sẽ không còn nữa.

Tổng cộng chỉ thu được một ít thuế như vậy, và còn áp dụng hệ thống nhận thầu thuế, chính phủ nghèo là đương nhiên.

Cho nên mới có chế độ cải cách thuế của phe cải cách. Tuy nhiên trong thời đại nông nghiệp, những khoản thuế này chung quy là có hạn.

Chính phủ thèm thuế nông nghiệp cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Chỉ có điều tập đoàn quý tộc không dễ chọc, không ai dám thu thuế của quý tộc, cho nên mới có việc di dời dân tự do thường trú biên giới khai hoang trước đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dân tự do có hạn, không thỏa mãn được nhu cầu của Vương quốc.

Có thể giải quyết được ba phần lương thực cho tiền tuyến, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thời kỳ hòa bình, quân đội thường trú ở tiền tuyến không nhiều.

Một khi bước vào thời chiến, sản lượng ít ỏi đó sẽ chỉ như hạt cát trong sa mạc.

Nhân cơ hội phân đất phong hầu này, chính phủ Vương quốc muốn nhắm vào các quý tộc mới nổi.

Không đủ quân công đã trở thành cái cớ để chính phủ thu thuế nông nghiệp.

Trước đây, nếu dám đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra tình trạng không ai chịu nhận phân đất phong hầu.

Một công việc nguy hiểm như trấn thủ biên cương, chính phủ không cho trợ cấp thì sẽ chẳng ai muốn đi.

Nhưng tình hình hiện tại rõ ràng đã khác, việc thường trú biên giới có nguy cơ cao đã biến thành nguy cơ thấp.

Tình hình hiện giờ là Vương quốc không gây chuyện thì Đế quốc Thú Nhân đã cảm thấy mừng thầm rồi, đám Thú nhân dám tới xâm phạm biên cương đều đã biến thành phân bón cho Đại thảo nguyên.

"Tể tướng, vừa phải nộp kim tệ, lại phải đóng thuế nông nghiệp, sợ là các quý tộc vừa và nhỏ sẽ không thể chịu nổi!"

Hudson chậm rãi mở miệng nói.

Hudson hiểu rõ động cơ của chính phủ và trong thâm tâm hắn cũng ủng hộ làm vậy. Dù sao hắn cũng không cần phải đóng những khoản thuế này.

Tuy nhiên, do hạn chế về thân phận, trong thời điểm này, hắn nhất định phải tranh thủ một chút gì đó cho những thanh niên có chí hướng trong quân đội. .

"Nguyên soái, thuế đất đai có thể thiếu trước!"

"Nếu sau này lập được công lao lớn cũng có thể bù đắp cho khoản tiền thuế đất đai này. Nên về cơ bản là có thể bỏ qua áp lực về mặt này."

"Còn về vấn đề thuế nông nghiệp, thực ra cũng không phải là vấn đề gì lớn. Chính phủ chỉ thu 5%, mọi người hoàn toàn có thể gánh vác được."

"Chỉ cần giảm bớt tổ chức một vài bữa tiệc trong năm là có thể tiết kiệm được khoản chi này rồi."

"Chủ yếu là để duy trì nguyên tắc công bằng của vương quốc!"

"Việc được phân đất phong hầu trong tình huống không đủ quân công sẽ rất bất công với những người khác nếu không phải trả giá."

Sau khi Hầu tước Delgado nói xong, Hudson lập tức gật đầu.

Nên tranh thủ đều đã tranh thủ rồi, lý do mà chính phủ đưa ra rất đầy đủ —— không đủ quân công!

Còn một chút tì vết nhỏ như trong tương lai lập công có thể bù đắp cho thuế đất đai, nhưng lại không thể miễn thuế nông nghiệp, Hudson cố tình giả vờ như không biết. ...

"Cứ xử lý những lãnh địa mới sáp nhập như vậy đi!"

"Chính phủ sẽ hoàn thành việc phân chia tỉnh quận càng sớm càng tốt, sau đó công bố ra bên ngoài, mời những người có chí hướng trong vương quốc khởi xướng việc mở rộng."

"Tiếp theo, chúng ta hãy thảo luận về vấn đề thế giới Địa tâm."

"Mọi người đều biết là Vương thất có một lối vào thế giới ngầm, để tăng cường sức mạnh của Vương quốc, ta quyết định lấy nó ra để mọi người cùng tham gia phát triển."

Khi Caesar IV nói dứt lời, ngoài Hudson có vẻ hơi ngạc nhiên ra, vẻ mặt của những người còn lại không có chút gợn sóng nào, rõ ràng là họ đã câu thông từ trước.

Đây là nhược điểm lớn nhất của việc ở xa vương đô, rất nhiều tin tức đều bị chậm trễ.

Nếu như ở tại Vương đô, loại chuyện này không có khả năng giấu diếm được con mắt của Hudson, thậm chí khi Vương quốc thảo luận nội bộ thì hắn đã nhận được tin tức rồi.

Sau một lúc thất thần ngắn ngủi, Hudson lập tức tỉnh táo lại.

Chương 1913: Rộng Lượng

Vương thất đột ngột dâng tặng lối vào thế giới Địa Tâm, Hudson không tin rằng Caesar IV sẽ hào phóng như vậy. Nếu thực sự như vậy thì trước đây y đã không lén ăn một mình rồi.

Thịt đã nuốt vào rồi mà lại nhả ra, chỉ có một cách giải thích duy nhất - bị mắc nghẹn!

Tuy Hudson không rõ tình hình cụ thể của thế giới Địa tâm, nhưng vẫn có thể ước tính sơ bộ từ trên người của những chủng tộc Địa tâm xâm lược.

Vương thất tiêu diệt những chủng tộc Địa tâm xâm nhập thế giới mặt đất không có nghĩa là thế giới Địa tâm cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Ở trên mặt đất, vương thất có thể đè kẻ địch xuống đất mà đám, nhưng nếu tiến vào thế giới Địa Tâm, không chừng tình hình sẽ đảo ngược.

Nhân tộc không sinh tồn ở thế giới Địa tâm, liều lĩnh xông vào một vùng đất xa lạ, có thể giữ lại được bốn hoặc năm phần sức chiến đấu là tốt lắm rồi.

Sự hào phóng của Vương thất hiện giờ có khả năng cao là lựa chọn bất đắc dĩ sau khi thử nghiệm mở rộng thế giới Địa tâm thất bại.

Làm rõ mạch suy nghĩ, Hudson liền dứt khoát cười không nói, lặng lẽ nhìn một đám quan đại thần ca tụng Quốc vương.

Tài nguyên của thế giới Địa tâm rất quan trọng, nhưng đó là chuyện của tương lai, trong thời gian ngắn sẽ rất khó có thể nhìn thấy hiệu quả.

Theo Hudson, việc khai thác tài nguyên thế giới Địa tâm là một công trình lớn, không hề dễ hơn việc tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân.

Không chỉ phải đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực, giai đoạn đầu còn phải chịu nhiều thương vong về nhân mạng và tổn thất kinh tế khổng lồ.

Chỉ việc thâm nhập sâu vào thế giới Địa tâm để tiêu diệt những chủng tộc Địa tâm còn sót lại thôi đã là một vấn đề lớn rồi.

Nếu như trong thời bình, với thực lực của vương thất, kết hợp thêm các biện pháp chính trị và quân sự, đương nhiên là có thể từ từ khai thác.

Nhưng bây giờ thì chắc chắn là không thể làm được!

Nếu đầu tư một lượng lớn lực lượng vào thế giới Địa tâm, một khi bị tổn thất nặng nề, thì Vương thất sẽ gặp nguy hiểm trong thời loạn sắp tới.

"Nguyên soái có đề nghị gì không?"

Thấy Hudson bất vi sở động, Caesar IV đột nhiên mở miệng hỏi.

"Bệ hạ, việc mở rộng khai thác thế giới Địa tâm e là cần phải bàn bạc kỹ hơn!"

"Ngoài việc thiếu hiểu biết về thế giới Địa Tâm, vấn đề lớn nhất là: người bình thường rất khó thích nghi với môi trường toàn một màu đen kịt."

"Liều lĩnh phái đại quân tiến vào, sợ rằng chưa kịp tìm thấy kẻ địch thì sĩ khí quân tâm đã sụp đổ trước rồi."

"Nếu thật sự muốn khai thác thế giới Địa Tâm, chính phủ vương quốc cũng không nên vội vàng hành động, lựa chọn tốt nhất là cử lính đánh thuê đến đó dò đường trước."

"Trong thế giới Địa Tâm phức tạp, lính đánh thuê xuất thân dã lộ có khả năng sinh tồn mạnh hơn nhiều so với quân đội chính quy."

Hudson uyển chuyển khuyên.

Con người phải biết lượng sức mình, đánh trận trên mặt đất, hắn không hề nao núng.

Nhưng nếu chạy tới thế giới Địa Tâm tác chiến, vậy thì không cần phải bàn nữa.

Lỡ không cẩn thận bước vào một vùng đất nguy hiểm nào đó, khiến quân đội tổn thất nặng nề, thì anh danh một thế của hắn sẽ bị tiêu tan.

Mất đi danh tiếng cũng chẳng sao, điều tồi tệ nhất là còn sẽ bị mất mạng.

"Nguyên soái yên tâm, chuyện này không vội, chúng ta sẽ không tiến hành một cách mù quáng!"

"Thực lực của chủng tộc Địa tâm không yếu, hiện giờ chỉ có một phần chủng tộc Địa tâm xâm lược đại lục, nên giai đoạn đầu khi tiến vào thế giới Địa tâm chắc chắn sẽ lấy việc thăm dò làm chủ."

Caesar IV có chút bất đắc dĩ giải thích.

Không phải là do y muốn cẩn thận, mà thật sự là vương thất đã phải trả học phí cho sự liều lĩnh này.

Liên tiếp phái ra ba nhóm nhân mã, tất cả đều có đi không về.

Nếu như đội thám hiểm thứ tư không có hai người may mắn trốn thoát được, Caesar IV suýt nữa đã cho rằng thế giới Địa tâm là một vùng đất chết.

Dựa trên thông tin hạn chế trong tay, Caesar IV nhanh chóng đưa ra kết luận: thế giới Địa tâm không dễ khai thác!

Một mình không giải quyết được, đương nhiên là phải kéo thêm đồng minh.

Dù sao lối vào cũng nằm trên lãnh thổ của Vương thất, chỉ cần khai thác thành công, họ chắc chắn sẽ được chia một phần lớn tài nguyên của thế giới Địa tâm.

Tuy nhiên, sự thờ ơ của Hudson lại khiến cho Caesar IV cảm thấy đau đầu.

Là người đứng đầu quân đội, lập trường của Hudson sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Nếu có một vài đại quý tộc hùa theo, muốn tiến hành kế hoạch cũng khó khăn.

Tài nguyên khoáng thạch của thế giới Địa tâm tuy phong phú, nhưng rủi ro cũng tỷ lệ thuận với lợi nhuận, mọi người cần phải cân nhắc kỹ lưỡng lợi và hại.

Nghe lời giải thích của Quốc vương, Hudson với EQ cao đã chọn cách mỉm cười và không nói gì.

Hudson đã đưa ra lời cảnh báo về rủi ro rồi, sau này mọi người lựa chọn thế nào sẽ không còn liên quan đến hắn nữa.

Hắn cũng có hứng thú với tài nguyên của thế giới Địa Tâm, nhưng trước cửa nhà mình đã có một lối vào, không cần phải đi tranh giành lối vào của Vương thất.

Mặc dù lối vào ở Vùng đất bị nguyền rủa hiện đang nằm trong tay của Hắc Ám Tinh Linh, nhưng việc lấy lại nó chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Việc giao thương với tộc Hắc Ám Tinh Linh hiện nay trên thực tế cũng là một biện pháp thẩm thấu.

Sau khi Vương quốc hủy diệt Thú nhân, nếu như Hắc Ám Tinh Linh không muốn bị diệt tộc thì chỉ có thể tiếp nhận thiện ý của Hudson lão gia, không có lựa chọn khác.

Có sự hỗ trợ của người dẫn đường, việc tiến vào thế giới Địa tâm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, Hudson vẫn rất tán thưởng cách làm của Caesar IV.

Trong tình huống không thể nuốt trôi một mình, y liền dứt khoát chia sẻ lối vào thế giới Địa tâm với các quý tộc, rõ ràng là Caesar IV đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Chỉ cần làm tốt việc chia bánh sau đó, danh tiếng của Caesar IV trong giới quý tộc chắc chắn sẽ tăng cao.

Chương 1914: Đồng Minh

Ma Thú sơn mạch.

"Alpha, có phải ông bị điên rồi không?"

McKenbed hỏi với vẻ mặt nghi ngờ.

Quốc gia sụp đổ, trở thành tán tu, McKenbed không muốn tham gia vào những tranh chấp thế tục nên chọn ẩn cư và tu luyện ở Ma Thú sơn mạch.

Việc bạn cũ đến thăm vốn là một điều đáng mừng, nhưng khi Alpha I giải thích ý định đến đây, McKenbed liền choáng váng.

Vương quốc Alpha đang phát triển tốt đẹp, Quốc vương đương nhiên Caesar IV cũng là một trong những vị Quốc vương hàng đầu trên đại lục.

Có một hậu bối xuất sắc như vậy, không nâng đỡ thì thôi, vậy mà còn định tự mình lên nắm quyền.

Sống đến từng tuổi này rồi, McKenbed đã gặp không ít người ham mê quyền lực.

Nhưng đây là lần đầu tiên ông gặp được một người đã bốn trăm tuổi mà vẫn còn say mê quyền lực đến vậy.

"Yên tâm đi bạn già, bây giờ ta đang rất tỉnh táo!"

"Với thân phận của ta, làm ra loại chuyện này đúng là không tốt đẹp gì, nhưng ta có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ."

"Giúp ta một lần, sau khi chuyện thành công, Vương quốc

Alpha nhất định sẽ dốc hết toàn lực thu thập vật tư tu luyện mà ông cần."

"Sau khi kỷ nguyên hoàng kim mở ra, ta cũng sẽ dốc hết toàn lực ủng hộ ông tiến thêm một bước."

"Nếu như ông muốn phục quốc, Vương quốc Alpha cũng sẽ hỗ trợ!"

"..."

Alpha I liên tục hứa hẹn nói.

Dùng vũ lực để đoạt quyền là hạ hạ sách, nhưng không có vũ lực thì việc đoạt quyền cũng chỉ là một giấc mộng.

Cánh cửa lôi kéo quân đội đã đóng lại sau cái chết của Công tước Zlatoust, khiến lão ta không còn cơ hội mở rộng tầm ảnh hưởng trong quân, nên buộc phải chọn con đường cao cấp hơn.

Dựa vào những lời hứa hẹn vẽ vời, lão ta đã lôi kéo được vài vị đồng minh.

Tuy nhiên, những lực lượng này chỉ có thể đóng vai trò răn đe, nếu thực sự xảy ra nội chiến, cho dù có thể giành được Vương quốc thì Vương quốc Alpha cũng sẽ bị tàn phá.

Kế hoạch của Alpha I vô cùng đơn giản, trước tiên là lôi kéo một nhóm cường giả, sau đó dựa bằng vào sức mạnh này để đàm phán với các đại quý tộc trong nước.

Qua trải nghiệm ở Vương đô, Alpha I đã hiểu rằng trở ngại lớn nhất cho việc lên nắm quyền của lão ta là: nhóm đại quý tộc đã trỗi dậy.

Còn về phía nội bộ vương thất, mặc dù có người sẽ phản đối, nhưng khi gặp vị lão tổ tông này, phần lớn mọi người đều sẽ chọn giữ lập trường trung lập.

"Alpha, cho dù có được sự ủng hộ của bọn ta thì ông cũng rất khó có thể thượng vị."

"Những năm gần đây, tốc độ phát triển của Vương quốc Alpha quá nhanh, số lượng cường giả ra đời cũng không ít."

"Ngay cả khi những cường giả lão làng không phản đối ông, chỉ những cường giả thế hệ mới cũng đủ khó dây dưa rồi, huống chi trong tay người ta còn có quân đội."

"Nếu thực sự xảy ra đại chiến ở Vương đô, không chừng phải có một hai người trong số chúng ta bỏ mạng thì mới có thể thoát thân."

"Chuyện có liên quan đến quyền lực, thân tình liền không đáng tiền. Ta không cho rằng đến lúc trở mặt, bọn hắn sẽ hạ thủ lưu tình với người làm tổ tiên như ông!"

McKenbed lắc đầu nói.

Ông ta cũng rất thèm thuồng những lời hứa hẹn của Alpha I, nhưng tiếc rằng tỷ lệ thành công quá thấp.

Trên danh nghĩa, Alpha I là tổ tiên của Vương quốc Alpha, vương đô chính là bàn đạp cơ bản của lão ta, nhưng vấn đề là lão ta đã đi xa hơn 300 năm rồi.

Những người chịu nghe lời lão ta hiện nay đều là những kẻ thất bại trong cuộc tranh giành quyền lực, muốn thử lại một lần nữa.

Người ta có thể lên chiếu bạc, nhưng tiền đặt chỉ giới hạn ở tài nguyên chính trị, muốn mọi người dốc hết sức lực bán mạng cho lão ta là điều không thể nào.

Một khi hai bên nổ ra chiến tranh, ai thèm quan tâm lão ta có phải là người đã sáng lập Vương quốc hay không?

Trong sử sách đã ghi chép rằng lão ta chết hơn ba trăm năm rồi, chỉ cần làm giả thành thật, gán cho lão ta cái mũ kẻ mạo danh là được.

"Yên tâm đi, McKenbed!"

"Ông hiểu ta mà. Có lẽ ta không có ưu điểm nào khác, nhưng tuyệt đối không thiếu sự kiên nhẫn."

"Lại không phải để ông ra tay ngay bây giờ, chắc chắn là phải chờ đợi thời cơ!"

"Ông nên biết rằng tuổi thọ của Quốc vương thường sẽ không quá dài."

"Tiểu Caesar không có con nối dõi, phải gánh chịu áp lực tinh thần lớn hơn nhiều, xác suất trường thọ lại càng thấp."

"Chỉ cần lén lút tìm người thúc ép sinh nở, sớm muộn gì nó cũng sẽ sử dụng đủ mọi phương thuốc để thụ thai."

"Giày vò thêm mấy lần, cơ thể liền sụp đổ."

"Thời điểm tốt nhất để chúng ta can thiệp là khi có sự thay đổi vương quyền mới."

"Nếu như thuận lợi, ta sẽ trực tiếp thượng vị."

"Nếu trong lực cản trong nội bộ quá lớn, vậy liền chọn một vị tân quân trẻ tuổi trong nội bộ Vương thất, ta sẽ phụ trách giám quốc!"

Alpha I nói một cách không cam tâm.

Hơn ba trăm năm đã đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, những thủ đoạn mà lão ta đã từng sử dụng để kiềm chế các đại quý tộc trước kia thì nay đã không còn hiệu quả nữa.

Đúng là nội bộ của tập đoàn quý tộc chia thành nhiều phe phái lớn, nhưng nhờ việc cần liên kết để chống lại Thú nhân, các quý tộc đã sớm tiến hóa, mâu thuẫn xung đột trong nội bộ phe phái cũng không còn gay gắt nữa.

Lật sách sử ra liền sẽ phát hiện: trong lãnh thổ Vương quốc Alpha hiếm khi có tin tức về việc các đại quý tộc sống mái với nhau.

Hầu hết các cuộc đối đầu đều diễn ra trong khuôn khổ chính trị.

Đội nhóm hòa hợp, nhưng cuộc sống của lão đại lại không dễ chịu gì. Khi có chuyện xảy ra, mọi người cũng có thể liên kết nhau để chống đối Quốc vương.

Vì vấn đề chỉ huy quân sự, Caesar IV đã bị cấp dưới phản đối nhiều lần. Nếu không có tâm lý tốt, có lẽ đã bị phế truất từ lâu.

Thay đổi vương quyền là một sự kiện trọng đại, các đại quý tộc trong nước chắc chắn sẽ can thiệp.

Chương 1915: Hội Nghị

Tốt hơn hết là tuân theo luật chơi, nếu ai đó muốn phá vỡ quy tắc, chắc chắn sẽ dẫn đến sự phản ứng mạnh mẽ.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Alpha I lại thầm kêu khổ.

Từ đầu đến cuối lão ta vẫn không hiểu được lý do tại sao Vương quốc mà mình lập ra lại trở nên quái thai như vậy.

"Giám quốc là tốt rồi!"

"Nắm quyền giám quốc trước, đợi mọi người quen với việc ông nắm quyền, sau đó chờ cơ hội phục hưng, sức cản trở khi ấy sẽ không còn lớn nữa."

"Alpha, nếu ông có thể nghĩ như vậy, thật ra cũng có thể thử một chút."

"Nhưng tốt nhất là ông nên lập kế hoạch trước, nếu có người thừa kế lớn tuổi ở phía trước danh sách kế vị, sau này sẽ khó thao tác."

"Ngoài ra, lý tưởng chính trị cũng nên được chuẩn bị trước. Chỉ cần có đủ thành tích, mọi thứ sẽ trở nên đơn giản!"

Nghe xong lời của McKenbed, Alpha I bị tức đến đỏ cả mặt.

Đây không phải là lần đầu tiên có người nhận xét như vậy!

Trong những lần lôi kéo đồng minh trước đó, mọi người đều đưa ra đánh giá tương tự.

Tóm lại chính là: mọi người chỉ muốn chơi chế độ đơn giản, không muốn thử thách độ khó địa ngục.

Đây vẫn là kết quả sau khi lão ta trả giá đủ cao, nếu không người ta sẽ không thèm đến góp vui. ...

Mạch nước ngầm của Vương quốc Alpha không thể ngăn chặn được sự biến động của cục diện quốc tế.

Sau khi một lượng lớn vũ khí tiên tiến xuất hiện trong tay chủng tộc Địa tâm, các quốc gia Nhân tộc nhận được tin tức đã ngay lập tức phản ứng.

Từng bức thư ngoại giao với lời lẽ gay gắt bay đến Vương quốc Dwarf giống như bông tuyết vậy.

Đã có sự chuẩn bị từ trước, Vương quốc Dwarf đương nhiên sẽ không thể từ bỏ kế hoạch ban đầu chỉ vì sự phản đối ngoại giao của các quốc gia Nhân tộc.

Đối với những lời buộc tội của các nước, phản hồi chính thức của Vương quốc Dwarf là: Ta không có làm, đừng ăn nói bậy bạ!

Còn về lý do tại sao chủng tộc Địa tâm lại có thể có được một lượng lớn vũ khí của Dwarf, Vương quốc Dwarf đưa ra lời giải thích là: trang bị Dwarf trải rộng khắp đại lục, là thương nhân buôn bán, họ không chịu trách nhiệm về nơi cuối cùng mà những món vũ khí sẽ đến.

Cãi cọ không giải quyết được vấn đề, nhưng lại thành công kéo Liên minh Dị tộc xuống nước.

Dưới sự điều tra của các quốc gia Nhân tộc, họ nhanh chóng tìm được bằng chứng về việc những kẻ buôn lậu bán vũ khí cho chủng tộc Địa tâm.

Có được bằng chứng, các quốc gia cũng không có ý định giữ bí mật cho kẻ thù, mà ngay lập tức đưa tin tức này đến Hội nghị Liên minh Nhân tộc.

Mâu thuẫn xung đột leo thang, mọi chuyện biến căng!

Một cuộc Hội nghị Liên minh Nhân tộc mới được tổ chức, các đại biểu phe chủ chiến trực tiếp đề nghị mở rộng chiến tranh, nhưng đã bị các quốc gia đang ở tiền tuyến phản đối.

Có thể phát động chiến tranh, nhưng phải đợi đến khi họ dọn dẹp xong mớ hỗn độn này đã.

Nếu không, cho dù Liên minh giành chiến thắng vang dội thì họ cũng không còn đủ sức để chia cắt chiến lợi phẩm.

Đề xuất này đã bị bác bỏ trong hội nghị, nhưng mùi thuốc súng chiến tranh lại theo đề xuất lan rộng khắp đại lục. ...

Đêm khuya, hoàng cung Lutecia.

Sau Hội nghị Liên minh ban ngày, Charles III đang lo lắng liệu có nên tiếp tục phát động chiến tranh hay không.

Là cường quốc số một của Nhân tộc, Đế quốc Frank rất có tiếng nói trong liên minh.

Muốn ngăn cản chiến tranh đối ngoại, có lẽ không nhất định sẽ cần đến sự ủng hộ của họ; nhưng để phát động chiến tranh đối ngoại, sự tham gia của họ là điều tuyệt đối không thể thiếu. ...

"Trong bầu không khí sôi sục này, các khanh cảm thấy bây giờ có nên mở rộng chiến tranh hay không?"

Charles III hỏi với vẻ mặt không cảm xúc.

Kể từ khi phát hiện Liên minh Dị tộc lén lút hỗ trợ chủng tộc Địa tâm, lòng tự tôn bá chủ của Nhân tộc đã được khơi dậy.

Cuộc chiến tranh đại lục lần trước đã bị dừng lại giữa chừng, còn đánh mất một mảng lãnh thổ rộng lớn, chuyện này đã khiến cho thế hệ trẻ của các quốc gia cảm thấy vô cùng bất mãn.

Chỉ có điều là những người này chưa lên nắm quyền, nên đã bị thế hệ trước trong gia tộc đàn áp.

Có thể đàn áp được người, nhưng không đàn áp được lòng người.

Việc Liên minh Dị tộc ủng hộ chủng tộc Địa tâm đã trở thành ngòi nổ khơi dậy mâu thuẫn chủng tộc một lần nữa.

Thế hệ trẻ tuổi liên tục kêu gọi trả thù, đám quyền quý của các quốc gia lưu vong cũng ồ ạt tham gia vào đội ngũ cổ vũ.

Không chỉ tạo thế trên dư luận, mà họ còn lén lút vận động quan hệ xã hội, hy vọng có thể phục quốc với sự ủng hộ của Liên minh.

Lutecia náo nhiệt!

Bên ngoài vang lên tiếng hô chủ chiến.

Lực lượng của phe chủ hòa cũng không nhỏ, nhưng chủ yếu là các quý tộc lớn tuổi, họ coi trọng địa vị của mình hơn, nên sẽ không ra đường phố để đối đầu với phe chủ chiến.

"Bệ hạ, việc này không vội được!"

"Phát động chiến tranh thì dễ, nhưng muốn chiến thắng chiến tranh lại không hề đơn giản."

"Thực lực của Liên minh Dị tộc không yếu, lại thêm chủng tộc Địa tâm, chiến tranh bùng nổ thì chắc chắn sẽ vô cùng thảm khốc."

"Hơn nữa, số lượng lối vào thế giới Địa tâm không xác định, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện lối vào mới."

"Lỡ như vào thời điểm quan trọng của chiến tranh, chủng tộc Địa tâm đột ngột xuất hiện quấy rối ở hậu phương thì mọi chuyện sẽ rất rắc rối."

"Thay vì mạo hiểm vì một chút sĩ diện, chi bằng cứ mặc kệ, đợi sau khi tiêu diệt chủng tộc Địa tâm xong rồi tính sổ với Liên minh Dị tộc sau."

"Hơn nữa, hiện giờ các quốc gia cũng không có động lực để phát động chiến tranh toàn diện."

"Công quốc Mosey, Vương quốc Alpha, Vương quốc Iberia đều cần thời gian để tiêu hóa chiến thắng."

"Công cuộc cải cách ở Vương quốc Hessen, Vương quốc Dante, Vương quốc Nam Ngạn đã đến thời điểm quan trọng, không có tâm trí để phát động chiến tranh toàn diện vào lúc này."

Chương 1916: Quyết Định

"Tình hình ở Vương quốc Oprus, Vương quốc Avalat, Vương quốc Ruthenia còn tệ hơn, phe cải cách và phe bảo thủ đang đấu đá vô cùng kịch liệt, chỉ riêng việc đàn áp chủng tộc Địa tâm thôi là đã rất khó khăn rồi."

"Một khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, không ai biết cục diện sẽ phát triển theo hướng nào!"

Hầu tước Jesus là người đầu tiên bày tỏ ý kiến phản đối.

Là Bộ trưởng Ngoại vụ, ông ta nắm rõ tình hình đại lục như trong lòng bàn tay.

Hiện giờ là thời khắc huy hoàng nhất của Nhân tộc, nhưng tiếc là nhiều quốc gia không ở trong trạng thái tốt nhất.

Trong tình huống nội bộ không ổn định mà cưỡng ép phát động chiến tranh đối ngoại, viễn cảnh thật sự không thể khiến cho người ta yên tâm.

Nếu chiến tranh toàn diện nổ ra, khắp nơi đều có "Heo đồng đội", dù Đế quốc Frank có lợi hại hơn nữa cũng không gánh nổi!

"Hầu tước Jesus, ông nói khoa trương quá rồi."

"Đúng là hiện nay có nhiều quốc gia không ở trạng thái tốt nhất, nhưng đây cũng là tình trạng bình thường của nhân tộc chúng ta."

"Dù cho phát động chiến tranh vào lúc nào cũng không thể cam đoan toàn bộ quốc gia đều ở đỉnh cao phong độ."

"Tham khảo các trường hợp trước đây là biết, hầu hết thời gian phát động chiến tranh đối ngoại là cách tốt nhất để chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ."

"Một khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, cái gọi là phe bảo thủ, phe cải cách sẽ không còn tồn tại."

"Đặc biệt các quốc gia ở tiền tuyến là những nước bị ảnh hưởng lớn nhất, chiến tranh có thể khiến họ đoàn kết với nhau!"

Bá tước Fehrs lập tức mở miệng bác bỏ.

Gần nhất mấy năm này, Những năm gần đây, nhìn thấy Vương quốc Alpha đại sát tứ phương trên chiến trường, quân đội Frank đã không thể kiềm chế được nữa.

Mặc dù họ cũng có thành tích đánh bại Giáo Đình, nhưng dù sao đó cũng là nội chiến Nhân tộc.

Trong thời đại cần đoàn kết này, chiến thắng trong nội chiến không đáng để tuyên dương, mọi người càng coi trọng chiến tranh đối ngoại hơn.

So ra thì quân đội Vương quốc Alpha lại có lực lượng hơn nhiều.

Mỗi một phần công lao quân sự trên người đều là giành lấy không gian sinh tồn cho Nhân tộc, có thể mang ra khoe ở bất kỳ trường hợp nào.

Là cường quốc số một đại lục, quân đội Frank kiêu hãnh sao có thể chịu được sự uất ức này.

Họ đã sớm có kế hoạch, chuẩn bị đánh bại Liên minh Dị tộc chỉ trong một trận chiến, đặt nền móng cho công cuộc thống nhất đại lục Aslante của Nhân tộc.

Hiện giờ thời điểm vẫn chưa chín muồi, nhưng Bá tước Fehrs cho rằng vẫn có thể tranh thủ một chút, nếu không sau này không thể nào giải thích với cấp dưới.

"Bá tước Fehrs, chuyện mà ông nói chỉ vỏn vẹn là một khả năng mà thôi. Liên quan đến sự trỗi dậy và suy tàn của chủng tộc, chúng ta không thể không thận trọng."

"Nếu mọi chuyện không tiến triển theo trạng thái lý tưởng nhất, dẫn đến Nhân tộc ta bại trận trong đại chiến, ai có thể gánh chịu được hậu quả này?"

"Đừng quên rằng hiện giờ đang trong thời kỳ đại kiếp vạn năm!"

"Ma tai, sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm chỉ là mới bắt đầu, còn kém loạn thế còn trong truyền thuyết thần thoại rất xa!"

"Ngoài ra, chúng ta còn phải cân nhắc một vấn đề thực tế: tiền bạc và lương thực."

"Liên tục chinh chiến trong vài năm, Công quốc Mosey và Vương quốc Alpha đều đã trở thành những kẻ nghèo kiết xác."

"Nếu không có đủ tiền bạc và lương thực hỗ trợ, hai lực lượng chiến đấu chính ở Bắc đại lục này sẽ chỉ là gánh nặng trong cuộc đại chiến này."

"Liên minh có thể cung cấp một số hỗ trợ, nhưng tình hình hiện tại của liên minh cũng không khả quan mấy."

"Do cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm, nhiều quốc gia đã tiêu hao kho dự trữ chiến tranh trong nước."

"Trong số các cường quốc, ngoại trừ chúng ta và người Iberia ra, những quốc gia khác đã phải chơi trò cải cách."

"Nếu chưa giải quyết được vấn đề nội bộ thì họ khó có thể lấy ra một lượng lớn tiền bạc và lương thực để hỗ trợ cho cuộc đại chiến chủng tộc này."

"Đế quốc tuy giàu có, nhưng chúng ta cũng phải tham chiến, không thể lấy ra đủ tiền bạc và lương thực để hỗ trợ đồng minh."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Tulio phản bác từ góc độ chuyên môn.

Không quản lý việc nhà không biết giá củi gạo dầu muối đắt.

Chiến tranh là một con cự thú nuốt chửng tiền bạc lớn nhất, một khi chiến tranh toàn diện nổ ra, tiền bạc và lương thực sẽ bị tiêu hao như nước chảy.

So với tiền bạc, thực ra vấn đề lương thực mới là nan giải nhất.

Nếu chiến tranh nhanh chóng kết thúc thì tốt, nếu kéo dài ba đến năm năm, dù Đế quốc Frank hùng mạnh có gia nghiệp to lớn cũng không thể chịu nổi.

Thấy các quan đại thần có ý hùa theo, Bá tước Fehrs bèn vội vàng giành nói:

"Tể tướng, ngài thấy thế nào?"

Chiến đấu đơn độc không dễ chịu, tranh cãi với các quan đại thần nhìn thì có vẻ uy phong, nhưng thực tế lại không có tính khả thi.

Trong các vấn đề liên quan tới chiến tranh, mọi người đều đã cân nhắc kỹ lưỡng giữa lợi và hại từ , lâu. Một khi đã quyết định thì hầu như không thể thay đổi.

Bất đắc dĩ, Bá tước Fehrs chỉ có thể cầu cứu Tể tướng Công tước Bergson, người có xuất thân từ quân đội, hi vọng có thể nhận được sự ủng hộ.

"Ngài Bá tước, ta tôn trọng ý kiến của mọi người. Tình hình hiện tại thực sự không thích hợp phát động chiến tranh một cách mù quáng."

"Thực ra chỉ có một vài chủng tộc đứng ra ủng hộ cho chủng tộc Địa tâm, mà không phải là toàn bộ Dị tộc."

"Ít nhất là tộc Tinh Linh và Thú nhân không hề ủng hộ chủng tộc Địa tâm, các vị nhạy cảm quá rồi!!"

Câu trả lời của Tể tướng Công tước Bergson khiến cho Bá tước Fehrs giận gần chết.

Dựa theo logic này, Liên minh Dị tộc thực sự không ủng hộ cho chủng tộc Địa tâm, mà việc ủng hộ chủng tộc Địa tâm chỉ đơn giản là hành vi cá nhân của các thành viên trong Liên minh.

Chương 1917: Quyết Định (2)

Nhưng nguyên nhân mà tộc Tinh Linh không ủng hộ chủng tộc Địa tâm là do có mối thù lịch sử, hai bên căn bản không thể chung sống hòa bình.

Còn Thú nhân thì hoàn toàn là do xui xẻo, gặp phải chủng tộc có tính cách Husky như "Chó địa ngục nhiều đầu", bọn chúng không muốn đánh cũng không được.

Sau khi tộc Hắc Ám Tinh Linh xuất hiện, bọn chúng cũng định chuẩn bị ủng hộ một phen.

Tiếc là chưa kịp thực hiện kế hoạch thì đối phương đã bị đánh cho một trận, sau đó liền quay sang cướp địa bàn với bọn chúng.

Toàn gặp phải địch nhân, điều này khiến cho Thú nhân không biết có nên ủng hộ không?

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Bá tước Fehrs liền ngậm miệng không nói.

Nên tranh thủ thì đã tranh thủ rồi, nhưng tất cả các trọng thần trong triều đình đều phản đối, một Bộ trưởng Quân vụ như ông ta có thể thay đổi được.

Trừ khi tất cả các quý tộc địa phương đều ủng hộ chiến tranh, nếu không quyết định của chính phủ Đế quốc sẽ không thể thay đổi.

Nhưng điều này rõ ràng là không thể nào.

Các quý tộc địa phương chưa bao giờ thống nhất lập trường, và cũng không thể thống nhất lập trường.

Nếu không, cuộc sống của Hoàng đế sẽ không được yên ổn. ...

Gần như cùng lúc đó, các quốc gia Nhân tộc đều đang thảo luận cùng một chủ đề, chỉ là nội dung có chút khác biệt.

Người Frank đang thảo luận xem có nên phát động chiến tranh toàn diện hay không, các quốc gia khác đang thảo luận về cách để tránh chiến tranh toàn diện.

Không phải là vấn đề "hèn" hay "không hèn", chủ yếu là do mọi người vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thường thì những cuộc đại chiến được phát động một cách chủ động đều có sự chuẩn bị từ trước, thời hạn chuẩn bị ít nhất là hơn 5 năm.

Kể từ cuộc chiến tranh đại lục lần trước kết thúc tới giờ vẫn chưa đầy 5 năm, rất nhiều quốc gia vẫn chưa hồi phục sau chiến tranh.

Nhân tộc không muốn đánh, liên minh dị tộc cũng không muốn đánh, ít nhất là tộc Tinh Linh hiện giờ không muốn đánh.

Rừng rậm Tinh Linh.

Ba vị Nữ vương Tinh Linh đang vui mừng tổ chức tiệc đầy tháng cho tiểu Tinh Linh, nhưng sau khi nhận được tin tức về tình hình đại lục căng thẳng liền tức đến xanh cả mặt.

"Tiếp tục nghi thức, không thể để những kẻ phiền phức kia phá hỏng tâm trạng của chúng ta!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm cố kìm nén cơn giận nói.

Những tiểu Tinh Linh trước mắt này không phải là những Tinh

Linh con bình thường, mà là "trái cây" được Mẫu thụ Tinh Linh ươm mầm sau vài vạn năm.

So với những Tinh Linh được sinh ra một cách tự nhiên, huyết mạch của những Tinh Linh này sẽ thuần khiết hơn, và khả năng thích ứng với ma pháp cũng mạnh hơn.

Số lượng tuy không nhiều, nhưng chất lượng lại vô cùng tuyệt vời.

Chỉ cần được giáo dục tốt, trở thành cường giả cấp 8 chỉ là vấn đề thời gian, xác suất đột phá Thánh Vực cũng cao hơn nhiều so với Tinh Linh bình thường, đây quả thực là những đứa con cưng của trời.

Trong nội bộ tộc Tinh Linh,"Mẫu thụ Tinh Linh mang thai Tinh Linh" luôn được coi là biểu tượng cho sự cường thịnh của tộc Tinh Linh

Ngay cả khi số lượng của những tiểu Tinh Linh trước mặt chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thoạt nhìn có vẻ như bị suy dinh dưỡng, nhưng chúng vẫn nhận được sự coi trọng cao độ từ giới cao tầng của tộc Tinh Linh.

Có thể mang thai đợt Tinh Linh đầu tiên thì chắc là có thể mang thai đợt thứ hai.

Điều đáng nói là: Chu kỳ mang thai Tinh Linh của Mẫu thụ Tinh Linh là không cố định.

Khi hấp thụ đủ năng lượng, nó sẽ ra hoa kết trái, chu kỳ thời gian hoàn toàn phụ thuộc vào nồng độ nguyên tố ma pháp trong trời đất.

Về mặt lý thuyết, nguyên tố ma pháp trong trời đất càng nồng đậm thì chu kỳ kết trái của Mẫu thụ Tinh Linh sẽ càng ngắn, số lượng quả kết được cũng sẽ càng nhiều.

Nguyên tố ma pháp nồng đậm không chỉ có lợi cho tộc Tinh Linh, mà các chủng tộc khác cũng được lợi không nhỏ.

Càng là những chủng tộc có thiên phú về huyết mạch thì sẽ càng có lợi trong môi trường này.

Nghi thức đầy tháng được hoàn thành một cách suôn sẻ, đám Tinh Linh liền bắt đầu lễ hội, chỉ có ba vị Nữ vương Tinh Linh là lo lắng lặng yên rời đi.

Dạo bước trong rừng rậm, tắm mình trong hương hoa, lắng nghe tiếng chim hót.

Tinh Linh đã thực sự đạt tới cảnh giới hòa hợp với thiên nhiên.

"Đại tỷ, tình hình có vẻ không thể kiểm soát được nữa rồi. Các tộc đã ra tay, vậy thì hãy để họ náo loạn một trận cho đã đi."

"Nếu Nhân tộc phát động đại chiến, vậy liền dứt khoát liên hợp với các tộc để giáng một đòn mạnh cho chúng."

"Ngay cả khi không thể lật đổ bá quyền của Nhân tộc, thì cũng có thể đánh gãy đại thế của chúng!"

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ hùng hổ nói.

Rõ ràng là bà ta đã không còn kiên nhẫn với tình hình hiện tại nữa rồi.

Những năm gần đây, tốc độ bành trướng của Nhân tộc ngày càng rõ ràng.

Cho dù là trong cuộc chiến tranh đại lục trước đó, họ đã tiêu diệt nhiều quốc gia Nhân tộc, nhưng cũng không thể ngăn chặn Nhân tộc phát triển mạnh mẽ.

"Khó!"

"Có quá nhiều quốc gia Quốc gia, chỉ hủy diệt được vài quốc gia thì cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến chúng."

"Trừ khi có thể giáng đòn mạnh vào một vài cường quốc chính của Nhân tộc, nhưng điều này quá khó khăn!"

"So với các chủng tộc khác, tính dẻo dai của Nhân tộc quá mạnh."

"Vương quốc Alpha là ví dụ điển hình nhất, vài năm trước vẫn thoi thóp, thậm chí vị thế trong nội bộ Nhân tộc cũng bất ổn."

"Tuy nhiên, chỉ sau vài năm ngắn ngủi, bọn chúng đã hồi phục và thậm chí là tiến xa hơn."

"Việc chúng ta hủy diệt các quốc gia ở Bắc đại lục trước đây hóa ra lại là động lực lớn nhất thúc đẩy sự tăng trưởng nhanh chóng của Vương quốc Alpha."

"Sau khi Giáo Đình suy tàn, chúng lại được bồi bổ một đợt, bây giờ lại càng khó đối phó hơn!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm nói với vẻ mặt buồn bực.

Chương 1918: Cơ Hội Trong Loạn Thế

Vất vả lắm mới hạ quyết tâm tiêu diệt một nhóm quốc gia Nhân tộc, kết quả lại khiến cho các quốc gia Nhân tộc còn lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Việc cắt giảm thực lực của Nhân tộc đã thành công, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, người ta liền bổ sung tổn thất.

Cùng một lượng lao động, nhưng ở các quốc gia khác nhau, giá trị mà họ có thể tạo ra cũng hoàn toàn khác nhau.

Ở một số quốc gia thối nát, cho dù có tăng thêm bao nhiêu lao động thì cũng khó có thể chuyển hóa thành sức mạnh quân sự.

Nhưng ở một quốc gia chuyên phục vụ chiến tranh như Vương quốc Alpha, chỉ cần lao động đổ vào thì sẽ nhanh chóng có phản hồi trong lĩnh vực quân sự.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không phải không thể chịu đựng được.

Dù sao, chiến tranh là sẽ có chết người, và chỉ có số ít người có thể thành công lưu vong ra nước ngoài.

Điều khiến tộc Tinh Linh lo lắng nhất chính là tốc độ phục hồi nhanh chóng của Nhân tộc. Chỉ cần mấy chục năm ngắn ngủi, họ đã có thể xây dựng lên một cường quốc mới từ trên đống đổ nát.

"Vậy thì làm lớn chuyện này đi!"

"Sắp xếp cao thủ xâm nhập vào lãnh thổ Nhân tộc, mở các lối vào Địa tâm còn lại, lợi dụng đám tà ma kia tiêu hao với Nhân tộc."

"Với bản tính tham lam của Nhân tộc, chỉ cần nhận ra sự giàu có của thế giới Địa tâm thì không thể nào không động lòng được."

"Ngay cả khi giới cao tầng Nhân tộc có thể kiềm chế dục vọng thì đám tà ma đó cũng sẽ tự động tìm đường chết, giúp Nhân tộc hạ quyết tâm."

"Đám tiền bối thời Thượng cổ đã phải trả một cái giá rất đắt để khai thác thế giới Địa tâm, cuối cùng không chỉ bị tổn thất nặng nề mà còn tạo ra một đám tà ma."

"Hiện giờ Nhân tộc không có nhiều cường giả như vậy, chỉ riêng việc bình định thế giới Địa Tâm thôi cũng đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của bọn chúng rồi."

"Chỉ cần nhảy vào cái hố không đáy này, Nhân tộc rất khó có thể thoát ra trong thời gian ngắn."

"Ngay cả khi họ may mắn tột độ, thu được một số lợi ích, thì đó cũng là chuyện sau nhiều năm nữa."

"Đến lúc đó, thực lực của tộc ta cũng đã khôi phục gần như hoàn toàn, cũng đến lúc phải lập lại trật tự cho đại lục này rồi!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo nguyên kích động nói.

Rất rõ là bà ta đã tin tưởng mà viễn cảnh này, nên mới có thể kích động như vậy.

Nếu suy xét kỹ sẽ thấy có rất nhiều yếu tố không chắc chắn trong đó.

Lý do tộc Tinh Linh để lại phong ấn của các chủng tộc Địa tâm trước đây không phải vì họ có đạo đức cao cỡ nào, mà là để sử dụng vào thời điểm quan trọng.

Ví dụ như: khi chiến tranh đại lục lâm vào bế tắc, sự xuất hiện đột ngột của các chủng tộc Địa tâm sẽ trở thành giọt nước tràn ly.

Mở cửa lối vào sớm có thể gây ra thiệt hại nặng nề cho Nhân tộc trong thời gian ngắn, nhưng đây cũng là một hành vi gỡ bom.

Có lẽ đối với Nhân tộc mà nói, thay vì để lại những tai họa ngầm này, tốt hơn nên kích nổ chúng ngay bây giờ để sớm giải quyết hậu quả.

Tất nhiên, nếu kế hoạch thành công, bánh vẽ này vẫn rất hấp dẫn.

Về mặt lý thuyết, tỷ lệ thành công của kế hoạch này là rất cao. Cho dù là thất bại, nó cũng đã tranh thủ thời gian cho tộc Tinh Linh.

Sau một hồi do dự, Nữ vương Tinh Linh rừng rậm khẽ gật đầu nói:

"Được!"

"Ngoài việc giữ lại những lối vào nằm trong lãnh thổ của một số nước lớn để sử dụng vào thời khắc quan trọng, tất cả các lối vào còn lại trong lãnh thổ Nhân tộc đều được mở ra."

"Để đảm bảo an toàn, lần này hãy để cho các cường giả Thánh Vực trong tộc cùng nhau ra tay. Thời gian ra tay nên thống nhất vào cùng một ngày, không cho kẻ địch có bất kỳ cơ hội nào!"...

"Tỉnh Đông Nam, tỉnh Ilyiricum, tỉnh Lahoz, đồng thời xuất hiện chủng tộc Địa tâm."

Nhìn vào tin tình báo trong tay, Hudson không biết nên phàn nàn như thế nào, đây quả thực là không muốn cho người ta yên ổn một chút nào nha!

Vốn cho rằng lần này Vương quốc đã gặp may, lãnh thổ có thể tránh khỏi tà ma Địa tâm làm loạn.

Tuyệt đối không ngờ rằng, không phải vương quốc Alpha may mắn, mà là thời điểm chưa đến

Không đến thì thôi, đến thì tận ba nơi cùng bùng phát.

Nhưng khi nhìn thấy tên của ba tỉnh này, Hudson liền cảm thấy khó chịu.

Tỉnh Đông Nam nằm ở khu vực phía đông nam của vương quốc, Illyricum nằm ở khu vực phía tây nam của vương quốc, còn tỉnh Lahoz thì thuộc về bảy tỉnh Bắc Cương.

Về mặt vị trí địa lý, vị trí của ba tỉnh này đều ở nơi hẻo lánh, giống như chủng tộc Địa tâm cố ý chạy đến những khu vực xa xôi vậy.

Tất nhiên, về mặt chiến lược mà nói, sau khi nắm được tình hình nội bộ của vương quốc Alpha, việc chọn phát động từ các tỉnh xa xôi chắc chắn là không có vấn đề gì.

Những tỉnh này không chỉ vị trí địa lý hẻo lánh mà còn không phải là trọng điểm phòng thủ quân sự của vương quốc, rất có lợi cho những kẻ xâm lược trong giai đoạn đầu của chiến tranh.

Nhưng vị trí lối vào Địa tâm không thể kiểm soát được, chủng tộc Địa tâm cũng không thể xác định được lối ra sẽ nằm ở đâu, tình cờ rơi vào ba nơi này thì thật sự là quá trùng hợp.

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, Hudson nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Cứ nghĩ mãi chuyện "trùng hợp" này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Quân địch đã đánh tới rồi, đương nhiên là phải phản công.

Xảy ra biến cố này, người buồn bực nhất không ai khác ngoài vương thất.

Lối vào Địa tâm vốn là hàng hiếm có, nhưng bỗng chốc lại trở nên phổ biến.

Rõ ràng là kế hoạch ngồi mát ăn bát vàng mượn lực lượng của các bên để khai thác thế giới Địa Tâm đã bị phá vỡ.

Có nhiều lựa chọn hơn, các thế lực lớn chắc chắn sẽ ưu tiên khai thác lối vào thế giới Địa tâm trước cửa nhà mình.

Chương 1919: Cơ Hội Trong Loạn Thế (2)

Cho dù sau này có xảy ra biến cố thì rủi ro cũng tương đối có thể kiểm soát được.

Nếu chạy đến lãnh thổ vương thất cách xa hàng nghìn dặm, một khi gặp bất trắc, thì khoản đầu tư sẽ trực tiếp tan thành mây khói.

Cẩn thận xem xét tình báo, Hudson ngạc nhiên phát hiện ra rằng ba lối vào Địa tâm này đều có liên quan đến mình.

Lối vào lòng đất của tỉnh Illyricum, khi trở về sau chuyến chi viện cho Công quốc Mosey, Hudson còn tiện tay tiêu diệt một nhóm phản quân ở địa phương.

Tỉnh Lahoz càng là nơi mà Hudson mang binh bình định, người đang giữ chức tổng đốc đương nhiệm còn là cha vợ của hắn.

Lối vào Địa tâm của tỉnh Đông Nam là trường hợp đặc biệt nhất, lối vào Địa tâm này chỉ nằm gần tỉnh Đông Nam, chứ không nằm trong lãnh thổ pháp lý của Vương quốc, vị trí thực sự nằm trong Hắc Thạch sơn mạch.

Nếu nói chi tiết hơn thì đó là khu vực giáp ranh giữa Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen.

Vương quốc vì hành lang dài trăm dặm này mà xảy ra không ít mâu thuẫn với Vương quốc Hessen.

Trước khi chiến tranh đại lục nổ ra, bản chất yếu ớt của Vương quốc Hessen vẫn chưa bộc lộ, thấy Vương quốc Alpha suy yếu sau cuộc xâm lược của Thú nhân, tham vọng đã thúc đẩy họ tiến hành chiến lược bắc tiến.

Vì đề phòng Vương quốc Hessen xâm lược, dưới sự hỗ trợ của chính phủ vương quốc, tỉnh Đông Nam đã xây dựng một tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt ở khu vực biên giới.

Tuy nhiên, công trình mới chỉ được tiến hành một nửa thì chiến tranh đại lục liền nổ ra, trực tiếp phá vỡ thế cục ban đầu của đại lục.

"Hành lang dài hàng trăm dặm" là vùng đệm giữa hai nước đã nghênh đón một bước ngoặt vận mệnh.

Lần này, những người muốn đả thông hành lang này không còn là người Hessen nữa, mà là các quý tộc tỉnh Đông Nam của Vương quốc.

Là nhân vật đại biểu, Hudson cũng từng tham gia một số cuộc họp bí mật.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, chiến tranh vừa kết thúc, hầu bao của mọi người đều đang rỗng, nên chỉ đơn giản là vạch ra một kế hoạch.

Sau đó, Liên minh Năm nước được thành lập, mối quan hệ giữa vương quốc và người Hessen được cải thiện, mọi người cũng không tiện tiếp tục hô hào "mở đường" nữa.

Lối vào Địa tâm bất ngờ xuất hiện đã tạo cơ hội cho các quý tộc tỉnh Đông Nam.

Chỉ cần giữ vững tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt đang dang dở, chủng tộc Địa tâm sẽ giúp họ dọn dẹp hành lang này.

Cho dù sau này có bình định được cuộc xâm lược của chủng tộc Địa Tâm thì vùng đệm chiến lược giữa hai nước cũng không còn.

Chuyện đã rồi, sau này người Hessen muốn từ chối "mở đường" cũng không tìm được lý do chính đáng.

Dù sao, lối vào Địa tâm cũng cần đại quân trú đóng bảo vệ.

Chủng tộc Địa tâm có thể đánh bại, nhưng không thể giết hết. Trong một thời gian dài sau này, lối vào Địa tâm sẽ là khu vực giao tranh của hai bên.

Cho dù là đồng minh thân thiết thì cũng cần "tính toán rõ ràng".

Ai có thể đánh bại chủng tộc Địa tâm và gánh vác trọng trách ngăn chặn cuộc phản công của chúng thì người đó sẽ có thể kiểm soát được hành lang dài vài trăm dặm này.

"Công tước, bệ hạ phái đặc sứ tới, mời ngài tới vương đô tham gia hội nghị cung đình vào ngày mai!"

Nghe tin này khi đang suy tư, Hudson gật đầu bất đắc dĩ.

Sau khi thân phận địa vị được đề cao, thời gian Hudson dành cho các cuộc họp cũng ngày càng nhiều.

Đặc biệt là trong hai năm qua, mỗi khi có đại sự xảy ra trong vương quốc đều không thể thiếu hắn.

Ngoài hội nghị cung đình thì còn có không ít hội nghị quân đội.

Ngân sách quân sự hàng năm, việc điều động và thay đổi phòng thủ của các đơn vị quân đội, phân bổ chi phí quân sự cụ thể, xây dựng cơ sở quốc phòng, v. v. , đều cần tổ chức hội nghị để thảo luận.

Sau khi hoàn thành các cuộc họp công vụ, còn có các cuộc họp trong lãnh địa.

Ngay cả khi Hudson đã liên tục khống chế số lượng cuộc họp, nhưng mỗi tháng ít nhất hắn cũng phải chủ trì một cuộc họp thường kỳ, và hội nghị hàng năm thậm chí còn kéo dài đến vài ngày.

Những cuộc họp kết thúc thì còn có các cuộc tụ tập riêng tư của giới quý tộc.

Ví dụ: các quý tộc ở tỉnh Đông Nam âm thầm thúc đẩy việc mở đường thông thương đến Vương quốc Hessen, đặt nền móng cho việc mở rộng sau này.

Lại ví dụ như: các quý tộc ở khu vực Bắc Cương và Cận Đông đã liên kết với nhau để thúc đẩy một số chính sách phòng thủ biên giới.

Trung bình mỗi tháng Hudson đều phải đến vương đô ít nhất hai lần để tham dự các cuộc họp.

Cộng thêm các cuộc họp lộn xộn khác, mỗi năm hắn phải tham dự ít nhất năm mươi cuộc họp, mất gần một tháng mỗi năm chỉ để đi họp.

So với những người khác, Hudson là người mong muốn hòa bình nhất trên đại lục. Điều này có nghĩa là hắn có thể cắt giảm thời gian đi họp hàng năm xuống ít nhất một nửa.

Nhưng điều này nghĩ thôi thì được, đại lục Aslant trước giờ chưa từng yên bình. Để giảm số lượng cuộc họp, trừ khi Hudson từ chức Thống soái vương quốc.

Hiện tại hắn có thể làm chỉ có áp súc thời gian của các cuộc họp, cố gắng giải quyết vấn đề trong thời gian ngắn nhất.

May mà hắn đang ở Vương quốc Alpha, nếu ở một số quốc gia có hiệu suất kém, thời gian họp sẽ còn tăng gấp bội.

"Biết rồi, bảo với người đến là ta sẽ đến đúng giờ."

Khó chịu thì khó chịu, nhưng Quốc vương đã đích thân phái người tới mời tham gia họp thì vẫn phải đi.

Việc triển khai quân sự tiếp theo, Hudson phải đích thân chủ trì hoàn thành, đây là nghĩa vụ đi kèm với quyền lực.

Không chỉ Vương quốc Alpha gặp rắc rối, sau khi tộc Tinh Linh động thủ, nhiều quốc gia Nhân tộc khác cũng đều gặp phiền phức.

Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước nào, các lối vào Địa tâm đột nhiên xuất hiện khiến mọi người không kịp trở tay.

Quy luật phong ấn Địa tâm được phát hiện trước đây hiện không còn thích hợp nữa.

Chương 1920: Cơ Hội Trong Loạn Thế (3)

Có lẽ năm đó khi tiền bối của các tộc phong ấn thế giới Địa Tâm đã thực sự xây dựng hồ nhân tạo trên đó, nhưng không thể chống lại sự thay đổi của địa lý.

Vài vạn năm đủ để thay đổi nhiều thứ. Hồ biến thành cánh đồng, thành núi non, thành đồng cỏ... thế giới đã thay đổi chóng mặt.

Những cường quốc Nhân tộc thì còn tốt, trong nước vẫn còn một số lực lượng cơ động.

Sau khi phát hiện ra lối ra, chủng tộc Địa Tâm cũng không thể dốc toàn bộ lực lượng ngay được, về tổng thể thì tình hình vẫn trong tầm kiểm soát.

Nhưng các quốc gia Nhân tộc khác thì khổ rồi!

Vừa rồi mọi người còn đang thảo luận về việc có nên phát động chiến tranh toàn diện hay không, bây giờ đã lập tức đổi thành "làm thế nào để sinh tồn trong loạn thế"!

Mặc dù các quốc gia đã nghi ngờ về phong ấn Địa tâm trước đây và đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi khủng hoảng thực sự xảy ra, họ vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vương quốc Avalat.

Là người tiên phong trong đợt cải cách này, chính phủ Avalat coi như khá có lòng cầu tiến, đã thực hiện các biện pháp đối phó kịp thời khi chủng tộc Địa tâm xâm lược.

Đáng tiếc là kế hoạch rất tốt, nhưng trong quá trình thực hiện lại bị người ta giảm đi một phần.

Mặc dù vậy, trong cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm trước đây, họ vẫn dựa vào sức mạnh của bản thân để trấn áp kẻ thù một cách vững vàng.

Trên thực tế, biểu hiện của một số vương quốc Nhân tộc vẫn khá ổn. Ngoài ba quốc gia Trung đại lục có tình hình đặc biệt, bị các dị tộc kìm hãm một lượng lớn quân đội không thể làm gì ra, những vương quốc còn lại đều không mở lời cầu cứu.

Dù sao đây cũng là một đại lục hỗn loạn, mấy năm trước còn nổ ra một cuộc chiến tranh đại lục, dù chỉ tham gia chiến tranh cho có thì cũng có thể rèn luyện cho quân đội.

Sức mạnh quân sự dù có tồi tệ đến đâu cũng có giới hạn. Quân tinh nhuệ của các quốc gia ra trận vẫn có một ít sức chiến đấu.

Tuy nhiên, chỉ là "một chút" mà thôi, không thể nhiều hơn được.

Trước đây vốn chỉ có hai lối vào Địa tâm trong nước, Vương quốc Avalat còn có thể đối phó dễ dàng, nhưng bây giờ đột nhiên tăng lên bốn, tình hình không còn lạc quan như vậy nữa.

"Chẳng phải đã nói là kiểm tra kỹ rồi, trong nước không có lối vào Địa tâm nào khác sao, vậy sao bây giờ lại xuất hiện thêm hai cái nữa?"

Elton VIII hỏi với vẻ mặt âm trầm.

Thêm hai lối vào Địa tâm không đồng nghĩa với việc áp lực quân sự tăng thêm 2.

Rất nhiều chuyện phiền phức đều do lượng biến gây nên chất biến. Thêm hai kẻ thù không chỉ là thử thách cho quân đội mà còn là thách thức cho việc điều phối hậu cần.

Phát sinh biến cố lớn như vậy, chắc chắn phải có người chịu trách nhiệm.

Các quan chức phụ trách điều tra lối vào Địa tâm trước đây đã trở thành kẻ bất hạnh này.

"Bệ hạ, lịch sử không ngừng biến đổi, nhiều tư liệu đã bị gián đoạn, việc điều tra sơ hở cũng là điều khó tránh khỏi."

"Không có hồ nước ở trong vòng 100 dặm quanh hai lối vào Địa tâm mới được phát hiện này, đây rõ ràng là do biến động địa lý gây ra."

"Đoàn điều tra nên chịu trách nhiệm về việc này, nhưng sai lầm của họ thực sự không lớn!"

Tế tướng Công tước Grenafein vừa nói xong, Công tước Van Ojian bên cạnh lập tức nổi giận.

Thoạt nhìn như ông ta đang bào chữa cho đoàn điều tra, nhưng thực tế lại đang khẳng định trách nhiệm của đoàn điều tra.

Công tước Grenafein thuộc phe cải cách, người phụ trách nhiệm vụ điều tra là phe bảo thủ, đợt đổ lỗi kinh điển hiện giờ rõ ràng là nhằm vào phe bảo thủ.

Biết thì biết, nhưng Công tước Van Ojian vẫn bất lực.

Bởi vì mặc dù Tể tướng đang khẳng định trách nhiệm của đoàn điều tra, nhưng khi cụ thể hóa trách nhiệm, mức độ nghiêm trọng của nó là khá nhẹ.

Được xử lý nhẹ nhàng mà còn mắng mỏ người ta cố ý trả thù, đây thật sự không thể nói được.

Không chừng sau khi người trong cuộc biết được chuyện này sẽ còn cảm ơn Công tước Grenafein đã thủ hạ lưu tình.

Còn việc miễn trách nhiệm, người chơi chính trị đều không ngây thơ như vậy.

Việc đã xảy ra rồi thì nhất định phải có người chịu trách nhiệm. Dù đoàn điều tra có giải thích thế nào thì cũng là người chịu trách nhiệm chính.

"Tể tướng, bây giờ nói những điều này có ích gì. Việc cấp bách là phải đối phó với tình thế hỗn loạn sau này, còn về việc truy cứu trách nhiệm, hoàn toàn có thể đợi đến khi tình hình ổn định rồi thảo luận."

"Bỗng nhiên xuất hiện thêm hai lối vào Địa tam, quân đội sẽ phải chịu áp lực rất lớn, hiện giờ có lẽ chỉ có thể tiến hành điều động toàn quốc."

"Nếu vẫn không thể xoay chuyển tình thế, thì chỉ còn cách cầu viện người Iberia!"

Công tước Van Ojian dứt khoát chuyển chủ đề.

Kéo dài không thể giải quyết vấn đề, nhưng có một số vấn đề vốn không cần giải quyết.

Phe bảo thủ gánh tội là kết cục đã định, nhưng hình phạt có thể hoãn lại.

Hiện giờ vương quốc đang trong giai đoạn nguy cấp, dân chúng rất bất bình với những lối vào Địa tâm đột ngột xuất hiện này.

Tiến hành xử phạt vào lúc này, dù có bị kết tội nhẹ đến đâu cũng sẽ gây ra ảnh hưởng chính trị rất lớn.

Nếu có thể trì hoãn mọi việc cho đến khi tiêu diệt chủng tộc

Địa tâm, không chừng mọi người sẽ quên luôn chuyện của họ.

Cho dù là phe cải cách không chịu buông tha, muốn trừng phạt, thì cũng có thể biến thành phạt rượu ba chén.

"Công tước Van Ojian, động viên toàn quốc thì có thể, nhưng đừng nhắc đến việc cầu viện người Iberia nữa."

"Bọn hắn đã nhìn chằm chằm vương quốc ta đã lâu, nếu không bị Liên minh Nhân tộc kìm hãm thì sợ là đã xâm lược vương quốc từ lâu rồi."

"Cầu viện họ chính là đang dẫn sói vào nhà."

"Nếu tình hình thực sự nguy cấp, trực tiếp cầu cứu Liên minh hoặc cầu cứu người Frank ở xa còn tốt hơn."

Chương 1921: Điều Động Quân Đội

"Tất nhiên, đây là tình huống tồi tệ nhất, tình hình hiện tại vẫn chưa tồi tệ đến mức đó."

"Tập hợp quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương lại, trận chiến này vẫn có thể đánh được."

"Trong hai năm qua, tuy cải cách quân sự của Vương quốc không thành công hoàn toàn, nhưng cải cách quân sự của một số quý tộc đã đạt được hiệu quả."

"Đều là lực lượng quân sự của Vương quốc, đến thời điểm quan trọng họ sẽ không cản trở!"

Thân vương Peter nói với vẻ mặt như cười như không.

Sau khi lần lượt dẫn đoàn khảo sát đi qua ba cường quốc, y liền mang theo tham vọng trở về nước thúc đẩy cải cách quân sự, nhưng kết quả lại bị phe bảo thủ dội một gáo nước lạnh.

Thất bại trong việc thúc đẩy cải cách quân sự tại Vương quốc không đồng nghĩa với việc Thân vương Peter đã bỏ cuộc.

Y không tiếp tục dây dưa với phe bảo thủ nữa, mà quay sang thúc đẩy cải cách quân sự trong nội bộ phe cải cách.

Dưới chế độ phân đất phong hầu, lãnh chúa có quyền tự trị rất cao, phe bảo thủ không tham gia phe cải cách liền dứt khoát tự hành động.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, đều giày vò trong lãnh địa của mình, không gặp nhiều trở ngại, cải cách quân sự tiến triển tương đối suôn sẻ.

Mặc dù chỉ học được một chút da lông, nhưng đã mạnh hơn so với quân đội trước đây.

Sức mạnh quân sự quyết định quyền phát ngôn!

Mặc dù cải cách liên tiếp gặp trở ngại, nhưng nhờ vào thành công cải cách quân sự trong nội bộ phe cải cách, họ đã có đàn áp được sự phản kích của phe bảo thủ.

Cuộc xâm lược hiện giờ của chủng tộc Địa tâm là một cuộc khủng hoảng đối với phe bảo thủ, nhưng đối với phe cải cách thì nó lại là một cơ hội.

Con người chỉ sau khi bị xã hội đánh đòn, bị thiệt hại lớn mới có thể rút ra bài học kinh nghiệm.

Theo quan điểm của Thân vương Peter, chỉ có mượn tay của chủng tộc Địa tâm đánh bại phe bảo thủ thì những kẻ cứng đầu mới có thể thay đổi quan điểm.

Đối mặt với những lời nói tru tâm nói như vậy, Công tước Van Ojan rất tức giận, nhưng lại không thể phản bác.

Phe bảo thủ có thể gây trở ngại trong mọi trường hợp, nhưng bọn hắn lại không thể nào can thiệp vào vụ này, bởi vì người ta đang giày vò trong lãnh địa của mình.

Nhìn thấy thành quả của cải cách quân sự, vương thất đã áp dụng toàn diện chế độ dự bị quân đội toàn dân, một số quý tộc thuộc phe bảo thủ cũng đang âm thầm noi theo.

Trong thâm tâm, Công tước Van Ojan thậm chí cũng cho rằng Vương quốc cần phải cải cách quân sự, chỉ là người tại chính đàn thân bất do kỷ.

Cải cách quân sự có thể nâng cao sức mạnh quân sự là không sai, nhưng nó tốn kém nha!

Một khi tiến hành cải cách quân sự toàn diện, chắc chắn phải tiến hành cải cách tài chính, nếu không thì sẽ không thể kiếm đủ chi phí tăng thêm.

Cải cách tài chính thôi chưa đủ, còn phải cải cách cả bộ phận hậu cần và hệ thống chính phủ.

Bất kỳ khâu nào bị chậm lại đều sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội.

Sau khi giày vò thành một mớ hỗn độn, công cuộc cải cách đã được hoàn thành hơn một nửa, còn lại muốn dừng cũng không thể dừng được. ...

"Chủng tộc Địa tâm xuất hiện, quận Huyết Nguyệt bị đe dọa."

Sau khi nhận được tin tức, các quý tộc tỉnh Đông Nam đã lập tức hoàn thành điều động quân sự với tốc độ nhanh nhất rồi lao thẳng đến phòng tuyến Huyết Nguyệt.

Hiệu suất còn cao hơn nhiều so với lệnh triệu tập của Vương quốc.

Hudson đang họp tại vương đô, công tác phòng thủ quận Huyết Nguyệt liền được giao lại Tổng đốc Pierce.

Đứng trên tường thành, nhìn về phía xa xa nơi xuất hiện chủng tộc Địa tâm, Tổng đốc Pierce nở nụ cười.

Danh tướng đều được tôi luyện từ trong chiến tranh.

So với sự non nớt khi chỉ huy quân đội dẹp loạn cách đây hơn mười năm, Bá tước Pierce hiện đã có mấy phần phong thái của một danh tướng.

"Bá tước, đây là lệnh triệu tập của Vương quốc, giao trọng trách..."

Không đợi thị vệ trưởng nói hết lời, Bá tước Pierce đã phất tay ngắt lời nói:

"Nói với chính phủ Vương quốc là tỉnh Đông Nam đã hoàn thành công tác điều động quân sự, hiện đang bố phòng dọc theo phòng tuyến Huyết Nguyệt."

"Chúng ta có khả năng ngăn chặn kẻ thù ở ngoài biên giới, không cần điều động quân viện từ bên ngoài, hãy để họ hỗ trợ các khu vực khác trước!"

Phía sau sự kiêu hãnh chính là lực lượng, là khu vực trọng điểm về thuế lớn nhất của Vương quốc, sau khi hoàn thành cải cách quân sự, sức mạnh quân sự của tỉnh Đông Nam giàu có đã tăng lên nhanh chóng.

Trong tỉnh xuất hiện hai nhà đại quý tộc, sở hữu quân đội tư nhân tinh nhuệ nhất của Vương quốc, và có thống soái xuất sắc nhất của Vương quốc.

Thoạt nhìn chỉ là một tỉnh, nhưng sức mạnh tổng hợp của nó hoàn toàn có thể sánh ngang với năm hoặc sáu tỉnh bình thường.

Tất nhiên, lý do quan trọng nhất mà ông ta từ chối dứt khoát viện quân của Vương quốc là vì có một "mỏ ma tinh" đang ẩn náu dưới chân thành Huyết Nguyệt.

Có rất nhiều việc chỉ có thể làm trong âm thầm, một khi đưa ra ánh sáng thì sẽ là trọng tội.

Tự ý khai thác mỏ Ma Tinh chính là một trọng tội!

Bên ngoài chỉ đang đồn rằng tỉnh Đông Nam có mỏ Ma Tinh, nhưng không ai có bằng chứng gì, càng không xác định được vị trí cụ thể của mỏ Ma Tinh.

Có một người mua lớn như Hudson, Ma Tinh thạch thu thập được đều được tiêu thụ nội bộ, không có viên nào bị lọt ra ngoài.

Bên ngoài dù có nghi ngờ thì cũng chỉ coi là một mỏ Ma Tinh nhỏ, không quá quan tâm.

Các quý tộc trong tỉnh đều được chia tiền, sức mạnh quân sự của tỉnh Đông Nam không ngừng tăng trưởng, nguồn thu từ mỏ Ma Tinh cũng có đóng góp không nhỏ.

Năm nay vẫn chưa kết thúc, giá trị Ma Tinh thu thập được đã vượt quá 380 vạn kim tệ.

Những người chịu trách nhiệm khai thác đều là nô lệ thú nhân, tất cả những gì mà mọi người bỏ ra chỉ là một ít lương thực và chi phí canh gác, quả thực là một ngành công nghiệp siêu lợi nhuận.

Chương 1922: Tập Kích

Cùng với việc khai thác ngày càng sâu, sản lượng Ma Tinh còn có thể tiếp tục tăng trưởng. Lại công thêm giá Ma Tinh thạch tăng cao,"tiền cảnh" trong tương lai rất hứa hẹn.

Mọi người đều đang ngồi chung trên một chiếc thuyền, tiết lộ bí mật sẽ chẳng có lợi cho ai.

Để giữ bí mật và bảo vệ nguồn tài nguyên này. Sau khi phát hiện ra dấu vết của chủng tộc Địa tâm, mọi người mới hoàn thành điều động nhanh như vậy.

Ngay sau khi nhận được tin tức, Bá tước Pierce đã liên lạc với Hudson thông qua ma pháp trận truyền tin để thương lượng trước.

Hai bên đều nhất trí rằng: vấn đề của tỉnh Đông Nam sẽ do tỉnh Đông Nam tự giải quyết, không để cho người ngoài can thiệp.

Hai gia tộc lớn liên thủ, cộng thêm đám quý tộc trong tỉnh, đây đã là một lực lượng không nhỏ.

Vào thời khắc này, phòng tuyến Huyết Nguyệt đã tập trung 20 vạn đại quân.

Trong đó có 10. 000 kỵ binh, ba chi đoàn kỵ sĩ 1. 000 người và 1. 000 kỵ sĩ Ma thú được tập hợp tạm thời.

Ngoài ra còn có 300. 000 quân dự bị đang trong quá trình huấn luyện, sẵn sàng tăng viện bất cứ lúc nào.

Vũ khí trang bị cũng khá nổi bật, chỉ riêng ma pháp nỏ đã có hơn 3. 000 chiếc, và có hơn 80 khẩu ma tinh pháo.

Hơn nữa, số lượng Ma Tinh pháo vẫn đang tiếp tục tăng lên. Các quý tộc ở địa phương đang lục lọi khắp mọi nơi, mọi ra những báu vật cổ xưa mà họ cất giữ.

Dù sao trong mỏ cũng sẽ không thiếu Ma tinh, mọi người có thể thoải mái tiêu xài.

Sự trả giá này là xứng đáng, những đóng góp hiện tại đều có thể thu lại gấp đôi trong tương lai, mọi người đều tin tưởng vào một chiến thắng.

Theo quan điểm của nhiều tiểu quý tộc, một lực lượng quân sự hùng mạnh như vậy mà nằm trong tay Hudson thì có thể dùng để xâm lược Vương quốc Hessen rồi.

Chỉ cần chủng tộc Địa tâm xâm lược không quá biến thái, tỉnh Đông Nam hoàn toàn có thể tự mình đối phó.

Bỏ qua chính phủ Vương quốc để hành động một mình thì cần phải tự gánh chịu rủi ro, nhưng đồng thời cũng có thể tự hưởng thụ lợi ích.

Kịch phải diễn nguyên bộ, để tránh gây nghi ngờ cho bên ngoài, Bá tước Pierce hiện đang đóng vai trò là một nhà "đại quý tộc tham lam".

Nói cho đúng là đang diễn xuất theo bản sắc!

Một lối vào Địa tâm + hành lang dài hàng trăm dặm + con đường thương mại dẫn đến Vương quốc Hessen, lợi ích phong phú này đã đủ để Bá tước Pierce mạo hiểm một lần.

Dù sao cũng có gia tộc Koslow cùng nhau đánh cược, Hudson không thể nào đứng nhìn lực lượng của mình bị tổn thất được, sau đó chắc chắn sẽ đến chỉ huy.

Đây là tác dụng của danh tiếng tốt!

Nếu danh tiếng của Hudson hơi tệ, hoặc có tiền lệ hố đồng đội, thì Bá tước Pierce chắc chắn không dám hợp tác một cách táo bạo như vậy. ...

Gần rồi, gần rồi, gần hơn nữa...

Trong màn đêm, một đội sinh vật Địa tâm nghi là con rết đang từ từ tiến đến phòng tuyến, muốn nhân lúc đêm tối phát động tập kích.

"Địch tập!"

Tuy nhiên, tiếng cảnh báo phát ra không phải là tiếng la hét của binh lính, mà là tiếng gầm rú của ma tinh pháo.

"Ầm ầm... Ầm ầm..."

Hỏa lực nối tiếp nhau, cùng lúc đó đèn ma pháp trên tường thành được bật sáng, soi sáng chiến trường rõ như ban ngày.

Đối mặt với ánh sáng chói lóa, tốc độ của đại quân rết rõ ràng đã chậm lại, rõ ràng là bọn chúng không thích nghi được với ánh sáng mạnh.

Sống lâu năm trong thế giới Địa tâm, thị lực của chúng đã thoái hóa, chưa thích nghi được với cuộc sống trên mặt đất.

Tuy nhiên, trong thế giới siêu phàm, đây cũng không phải là vấn đề lớn. Chỉ cần nghiên cứu ra loại ma pháp dược tề phù hợp với chủng tộc liền có thể giải quyết được rắc rối này.

Trước đó, đã có rất nhiều chủng tộc Địa tâm làm được điều này.

Vị trí của bản thân đã bị lộ, cuộc tập kích đã không còn giá trị chiến lược nữa.

Chỉ trong chớp mắt, đại quân rết tập kích đã chịu tổn thất nặng nề dưới ma tinh pháo. Một số kẻ may mắn xông lên tường thành thì được chào đón bằng một trận mưa tên.

Thương vong thảm khốc khiến đội quân rết di chuyển chậm lại, bản năng của các binh sĩ muốn né tránh pháo kích, nhưng lại không thể dự đoán chính xác được điểm rơi của đạn pháo phe địch.

Trong chốc lát, đội quân rết phụ trách tập kích trở nên hỗn loạn, thậm chí còn xảy ra tình trạng giẫm đạp lẫn nhau.

"Tung tích đã bại lộ, quân địch đã có sự chuẩn bị, đánh lén không còn ý nghĩa gì nữa."

"Nguyên soái, rút Ám Ảnh quân đoàn về đi, trực tiếp ra lệnh cho Quân đoàn thứ năm cường công!"

Nhìn thấy cảnh hỗn loạn, một con Lục Dực Ngô Công trong trận doanh của đại quân rết ở phương xa đã đề xuất với con rết khổng lồ dẫn đầu.

"Thế giới thay đổi nhanh thật!"

"Mấy vạn năm trước, khi Tinh Linh xâm lược thế giới Địa tâm của chúng ta, còn chưa có hỏa lực mạnh như vậy."

"Có vẻ như trong vài vạn năm qua, các chủng tộc trên mặt đất cũng không sống uổng phí!"

Con rết khổng lồ không khỏi cảm thán nói.

Theo ghi chép của tộc, tộc Tinh Linh chính là chủng tộc kinh khủng nhất trên thế giới, thống trị đại lục Aslante.

Sau khi phát hiện ra lối vào Địa tâm, bọn chúng cũng đã do dự rất lâu mới đưa ra quyết định chiến đấu.

Kết quả khi ra ngoài liền phát hiện ra thế giới đã thay đổi. Tộc

Tinh Linh từng rất hùng mạnh đã sớm lụi tàn.

Thay vào đó là một chủng tộc mà chúng chưa từng nghe đến - Nhân tộc, có lẽ tổ tiên sống cách đây vài vạn năm của chúng có biết, nhưng lúc đó Nhân tộc rõ ràng còn chưa đủ tư cách để được ghi chép.

"Nguyên soái, trên thế giới không có chủng tộc nào trường thịnh không suy, mạnh như tộc Tinh Linh mà cũng có ngày lụi tàn."

"Một chủng tộc mà chúng ta chưa từng nghe đến cũng có thể trở thành bá chủ mới của đại lục Aslante."

"Gió luân phiên xoay chiều, bá chủ thay phiên ngồi, chúng ta chưa chắc không có cơ hội!"

Lục Dực Ngô Công nói một cách đầy tham vọng.

Chương 1923: Giao Tranh

Bọn chúng đã chiến đấu trong thế giới Địa tâm nhiều năm rồi, gần đây còn thống nhất được bộ tộc Rết Chân To, trở thành một thế lực lớn trong thế giới Địa tâm.

Nếu lối vào Địa tâm không xuất hiện, tiếp theo chúng sẽ nghỉ ngơi và tích lũy sức mạnh, sau đó mới bắt đầu một vòng mở rộng mới.

"Mở rộng - nghỉ ngơi - lại mở rộng..."

Đây là số phận của chủng tộc Địa tâm, cũng là một vòng tuần hoàn vô tận.

Động lực thúc đẩy bọn chúng mở rộng chính là - thức ăn!

Chỉ có chiếm địa bàn rộng lớn thì mới có thể nuôi sống được nhiều tộc nhân, từ đó chiếm cứ càng nhiều địa bàn.

Tất nhiên, sự bành trướng này cũng có giới hạn. Khi lãnh thổ đạt đến giới hạn cai trị, bọn chúng buộc phải đưa ra lựa chọn.

Hoặc chia rẽ thành nhiều thế lực, tiếp tục đi theo con đường mở rộng; hoặc dừng bước chân mở rộng, từ từ tích lũy sức mạnh.

Hầu hết các chủng tộc đều chọn cách sau, vì thế giới Địa tâm quá nguy hiểm. Nhiều khi một vụ thiên tai chưa biết đến có thể khiến cho một thế lực lớn bị trọng thương.

Mang theo quân đội liều lĩnh xông vào một lĩnh vực mới thực sự là một cuộc phiêu lưu sống còn.

"Ha ha..."

"Lục Dực, ngươi tự tin là tốt rồi!"

"Truyền lệnh xuống, để Ám Ảnh quân đoàn rút về, thay bằng quân đoàn thứ năm."

"Sử dụng tất cả các thiết bị công thành của chúng ta, không thể để Nhân tộc coi thường!"

Con rết khổng lồ cười ha hả ra lệnh.

Nhưng sự rung động của cơ thể đã bộc lộ sự do dự trong lòng gã ta.

Nỗi sợ mà Tộc Tinh Linh để lại cho họ, dù đã cách hàng vạn năm, cho đến nay vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Đối mặt với một vị bá chủ lục địa mới, trong lòng không lo lắng là chuyện không thể.

Nguyên soái rết khổng lồ rõ ràng là một kẻ quyết đoán, đã đưa ra quyết định là sẽ không dễ dàng lay động.

Kể từ khi cuộc đánh lén bắt đầu, trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Sớm muộn cũng phải đánh, đánh vào buổi tối dù sao cũng tốt hơn là đánh vào ban ngày.

Cho dù quân địch có đèn ma pháp thì cũng có thể tiêu hao ma tinh thạch của địch!

những chiếc xe rết độc đáo xuất hiện trên chiến trường, từng cây Phá Ma Thương được chế tạo bằng Bí Ngân đang lao về phía thành lũy.

"Vù vù, vù vù, vù vù..."

Những cây giáo dài hai mét bay lượn trên chiến trường, có những cây phá vỡ đèn ma pháp , cũng có những cây cắm vào thành lũy.

Ba người lính đang bận rộn vận chuyển thiết bị phòng thủ đã bị giáo đâm xuyên qua cơ thể, máu tươi lập tức phun ra ngoài.

Cây giáo mang theo ba người tiếp tục lao đi, cắm vào cổng thành chừng năm tấc.

Bá tước Pierce đang quan sát trận chiến từ xa, rất bình tĩnh nhìn hai bên nã pháo.

Phá Ma Thương đúng là lợi khí công thành, có thể coi là khắc tinh của tất cả các ma pháp trận.

Tiếc rằng phòng tuyến Huyết Nguyệt mới chỉ là bán thành phẩm, chưa kịp bố trí ma pháp trận thủ thành.

Con rết khổng lồ đã phải trả một cái giá đắt để đẩy xe rết lên phía trước, cuộc tấn công phá ma này chỉ phát huy được sức mạnh của sàng nỏ thông thường.

"Lệnh cho pháo binh chuyển hướng nòng pháo, bắn hạ máy bắn nỏ của địch trước!"

Bá tước Pierce cười lạnh ra lệnh.

Chiến tranh cũng chú trọng tỉ suất chi phí - hiệu quả.

Những mũi tên nỏ có thể phá vỡ ma pháp trận phòng thủ trong thành đều được làm bằng Bí Ngân. Có lẽ trong thế giới Địa Tâm có nhiều Bí Ngân hơn một chút, nhưng chắc chắn không đến tình trạng phổ biến.

Bắn nổ những thứ này có giá trị hơn nhiều so với việc tiêu diệt những binh sĩ rết bình thường.

Ngay khi nòng pháo vừa chuyển hướng, trong doanh trại đại quân rết khổng lồ ở phía xa, nguyên soái rết khổng lồ đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

"Quân địch không triển khai ma pháp trận thủ thành, vệ binh ra lệnh cho Quân đoàn thứ năm tấn công trực tiếp!"

Chớp mắt, vô số tảng đá khổng lồ ra trong từ đại quân rết bay ra, đập vào thành lũy.

"Phanh, phanh, phanh..."

Tường thành đã bắt đầu rung chuyển, những cường giả thủ thành đã ra tay ngăn chặn những tảng đá đang bay tới, nhưng vẫn có không ít tảng đá đập vào tường thành.

Va chạm dữ dội, thành lâu cũng bắt đầu rung chuyển.

Đối mặt với vô số tảng đá đang ập đến, Ma Tinh pháo ở đầu tường thành cũng không chịu yếu thế, nã dữ dội vào máy bắn đá của quân địch.

Cả hai bên đều lấy nhau làm mục tiêu, đáng tiếc là độ chính xác của hai bên đều chẳng ra sao cả, tỷ lệ trúng đích hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

So với máy bắn đá cổ xưa, ma tinh pháp vẫn có ưu thế hơn một chút. Bất kể về tầm bắn hay uy lực cũng đều lớn hơn nhiều, nên đã nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Tuy nhiên, chỉ sau một thời gian ngắn bị hỏa lực kiềm chế, vô số binh sĩ rết đã phát động tấn công.

Bức tường thành không có ma trận phép thuật gia cố chỉ là một bức tường bình thường, trước sức mạnh siêu phàm, khả năng phòng thủ của những bức tường thành này thực sự không đủ.

"Ầm ầm..."

Sau một tiếng nổ lớn, một lỗ hổng đã xuất hiện trên tường thành, sắc mặt Bá tước Pierce đang quan chiến cũng lập tức thay đổi.

"Thánh Vực của quân địch đã ra tay, đoàn cung phụng mau cản chúng lại, cố gắng đẩy kẻ thù về hướng quân trận ở phía sau!"

"Lính bắn nỏ tập trung vào bọn chúng, sử dụng tất cả Ma Tinh pháo dự phòng, hỗ trợ cho đoàn cung phụng!"

Trong thâm tâm, lão ta đã không nhịn được nữa mà chửi thề.

Vừa ra tay liền để cường giả Thánh Vực xuất thủ, rõ ràng là không tuân theo quy củ.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần ba hoặc bốn cường giả cấp 8 liền có thể kiềm chế được một cường giả Thánh Vực bình thường.

Nhưng lý thuyết chỉ là lý thuyết, Thánh Vực trong thực tế không phải lúc nào cũng là người mới đột phá. Thánh Vực có thực lực càng mạnh thì sẽ càng khó bị kìm hãm.

Hiện giờ các cường giả Thánh Vực của Vương quốc đều không ở đây, cho nên chỉ có thể lấy mạng người để bù đắp.

Chương 1924: Giao Tranh (2)

Còn việc dụ kẻ thù vào trận địa mai phục, đó chỉ là trạng thái lý tưởng nhất, kẻ thù không ngốc như vậy.

Bây giờ Bá tước Pierce chỉ có thể mong sao Hudson nhanh chóng đến chiến trường!

"Sưu, sưu, sưu..."

Một loạt nỏ ma thuật bắn ra, đẩy lùi ba con rết Thánh Vực, nhưng chỉ trong chớp mắt, kẻ địch đã xuất hiện trên đầu bọn họ.

Một đám mây đen bất ngờ xuất hiện, bao trùm lấy ba con rết Thánh Vực và đội cung thủ.

Mục tiêu tấn công đã biến mất, mọi người liền trợn tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy cường giả Thánh Vực của đối phương, nên không có kinh nghiệm gì.

Hơn nữa, ở góc độ này, cho dù họ có thể tìm thấy vị trí cụ thể của kẻ địch thì mọi người cũng không thể tấn công.

Nếu không, những mũi tên rơi xuống sẽ khiến cho phe mình bị tổn thất nặng nề.

Nhìn thấy đám mây đen không ngừng lan rộng, các nguyên tố ma pháp hắc ám giữa thiên địa cũng đang náo động, như thể bỏ một muỗng nước vào trong dầu sôi vậy.

Những Ma pháp sư dày dặn kinh nghiệm đã đoán ra rằng kẻ thù đang chuẩn bị cấm chú.

Không chút do dự, các cường giả cấp 8 trong quân đội đã bay lên, chuẩn bị ra tay ngăn chặn đòn tấn công của kẻ địch. ...

Bị ngắt việc thi pháp, cường giả Thánh Vực ra tay cũng không hề tức giận.

Ngay lúc hỗn loạn vừa rồi, đội quân rết đã xông lên giết chóc.

Rõ ràng là việc thi triển cấm chú là giả, tạo cơ hội cho người mình công thành mới là mục đích thực sự của chúng.

Cường giả Thánh Vực rất lợi hại, nhưng cường giả Thánh Vực càng quý trọng mạng sống hơn.

Cấm chú đối với cường giả Thánh Vực cũng là một sự tiêu hao không nhỏ. Trong quá trình thi triển cấm chú, cũng là lúc họ suy yếu nhất.

Cường giả Nhân tộc không xuất hiện trên chiến trường không có nghĩa là không hề tồn tại. Lỡ như có cường giả cùng cấp bậc đang ẩn nấp, lén lút tấn công một phát thì sẽ mất mạng rết.

Hơn nữa, việc can thiệp vào chiến tranh thế tục đã phạm vào kỵ húy rồi.

Nếu như tàn sát binh lính bình thường một cách trắng trợn, triệt để chọc giận vị bá chủ Nhân tộc này, hậu quả không phải là điều mà chúng có thể gánh chịu được.

Về bản chất, trận chiến trước mắt chỉ là một cuộc thăm dò của đôi bên.

Thắng thua của cuộc chiến này sẽ quyết định cách thức chung sống của hai tộc trong tương lai.

Dưới bối cảnh này, khi cường giả Nhân tộc ra tay, cường giả Thánh vực của tộc Rết Chân To lập tức thuận theo thời thế ngừng thi triển pháp thuật.

Dựa vào ưu thế số lượng, cộng thêm chiến đấu liều mạng, phe Nhân tộc cuối cùng cũng kìm hãm được Thánh Vực của quân địch.

Quân phòng thủ vừa thở dài một hơi thì cuộc chiến đẫm máu đã được mở màn.

Bị nhiều cường giả đỉnh cao và Thánh Vực quân địch dây dưa, trực tiếp khiến cho quân đội thiếu hụt lực lượng chiến đấu cao cấp.

Tuy nhiên đây chỉ là vấn đề nhỏ, sức chiến đấu đơn lẻ không đủ thì bù đắp bằng chiến tranh tập thể.

Đã đến lúc kiểm tra thành quả của việc luyện tập!

Quân phòng thủ phối hợp chiến đấu theo đơn vị hương thân láng giềng, sau khi hai quân giao tranh, binh sĩ rết nhanh chóng cảm nhận được áp lực.

Rõ ràng là số lượng binh lính giáp chiến của hai bên gần như ngang nhau, nhưng chúng luôn cảm thấy kẻ địch ở khắp mọi nơi, sơ hở một chút là mất mạng.

Giằng co hơn nửa tiếng, không những không đột phá được lỗ hổng trên tường thành, mà còn bị quân phòng thủ đẩy lùi.

Nhìn thấy cảnh này, Quân đoàn trưởng của quân đoàn thứ năm Skinner giận dữ hét lên: "Không được phép lùi lại, xông phá phòng tuyến của kẻ địch cho ta!"

"Người đầu tiên phá thành thăng ba cấp, tiền thưởng năm nghìn, mẫu thú..."

"Đội giám sát chú ý, kẻ nào dám rút lui, giết không tha!"

Là quân đoàn chủ lực của tộc Rết Chân To, Quân đoàn thứ năm nổi tiếng với khả năng công thành.

Niềm vinh quang được đánh đổi bằng máu của các thế hệ trước không được phép bị bôi nhọ.

Mặc dù Skinner biết kẻ địch trước mắt không phải hạng tầm thường, nhưng gã không còn lựa chọn nào khác.

Nghe lệnh, binh lính rết một lần nữa phát động tấn công. Tuy nhiên chiến tranh không thể giành chiến thắng chỉ bằng nhiệt huyết, quân phòng thủ cũng dũng cảm chẳng kém gì bọn chúng.

Đều là những cựu binh từ chiến trường Thú nhân, họ đã quen với những trận đại chiến hoành tráng. Quân đội rết trước mắt tuy dũng mãnh, nhưng không đủ để khiến họ sợ hãi.

Một binh sĩ phòng thủ ngã xuống, ngay sau đó liền có một binh sĩ khác bổ sung, giống như là một dây chuyền sản xuất vậy, không biết e ngại là gì cả.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sắc mặt của Nguyên soái rết tọa trấn trung quân bỗng trở nên âm trầm.

Trước mắt chỉ là một quận nhỏ xa xôi hẻo lánh của Nhân tộc, tường thành rất có khả năng chỉ được dùng để phòng thủ thú triều, hoàn toàn không thể nói là kiên cố.

Nhưng tuyến phòng tuyến bình thường này vậy mà lại có thể chặn đứng được lực lượng chủ lực của tộc Rết Chân To trong vài giờ, lại còn không hề có dấu hiệu suy sụp nào.

Nếu Nhân tộc đều mạnh mẽ như vậy thì cũng đừng mơ đến chuyện có được vùng đất dưới ánh mặt trời nữa, tranh thủ thời gian trở về thế giới Địa Tâm, đề phòng kẻ địch xâm lược mới là con đường chính đáng.

Túi khôn Lục Dực ở bên cạnh hiện cũng không còn hùng tâm tráng chí như lúc đầu nữa, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Nguyên soái, đây hẳn là do Nhân tộc đã có sự chuẩn bị từ trước. Nếu không, nơi này lại không phải là trọng địa quân sự, lấy đâu ra nhiều tinh nhuệ như vậy!"

"Ngài không cần phải quá lo lắng, chỉ cần xé toạc tuyến phòng thủ này, những cuộc chiến sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều."

"Nghe nói Vương quốc này là cường quốc thứ ba của Nhân tộc, trong tình trạng có sự chuẩn bị từ trước, có được sức mạnh này cũng là điều bình thường."

Đây là lời giải thích hợp lý nhất, cũng là lời giải thích mà chúng có thể dễ dàng chấp nhận nhất.

Chương 1925: Giao Tranh (3)

Điều duy nhất không hợp lý là: nếu đã có sự chuẩn bị từ trước, vậy thì tại sao trong quân đội lại không có cường giả Thánh Vực tọa trấn?

Trong Vương quốc không thể nào không có cường giả đỉnh cao được?

Nếu vậy, địa vị bá chủ đại lục của Nhân tộc cũng quá cùi. Bất kỳ một Vương quốc nào cũng có thể lọt vào top 3.

Trùng hợp có việc bận còn nghe có vẻ hợp lý, nhưng thành phần trùng hợp cũng quá lớn.

"Nói cho Skinner, tiến công không tiếc giá nào cho ta!"

"Ra lệnh cho Quân đoàn Ba, Quân đoàn Sáu, Quân đoàn Mười Bảy... phát động tấn công từ các khu vực khác."

"Lão tử không tin là Nhân tộc có thể chặn kín tất cả các tuyến phòng thủ!"

Nguyên soái rết hung ác hạ lệnh.

Trận chiến đã nổ ra rồi, lúc này nghĩ nhiều cũng không còn ý nghĩa gì.

Đối với tộc Rết Chân To mà nói, thắng thua của trận chiến này trực tiếp ảnh hưởng đến việc chúng có thể đứng vững gót chân trên thế giới mặt đất hay không.

Dù sao tình báo trong tay chúng rất ít, mặc dù chủng tộc Địa tâm đã xâm lược thế giới mặt đất nhiều ngày rồi, nhưng cũng không thu thập được nhiều thông tin có giá trị.

Nếu thực sự hiểu rõ chênh lệch sức mạnh giữa các quốc gia Nhân tộc, bọn chúng cũng sẽ không chọn đụng độ với Vương quốc Alpha vào thời điểm này.

Cho dù muốn thử sức mạnh của Nhân tộc thì cũng sẽ chọn khai đao với Vương quốc Hessen ở bên cạnh.

Tiếng tù và xung trận vang lên một lần nữa, chiến tranh bắt đầu lan rộng dọc theo phòng tuyến Huyết Nguyệt.

Nơi này là nút thắt quan trọng nhất, nhưng không phải là nút thắt chiến lược duy nhất.

Xé toạc phòng thủ từ nơi khác, vòng ra phía sau để tập kích cũng là một lựa chọn không tồi.

Chủ soái đã hạ lệnh bắt buộc, các quân đoàn lớn thi nhau tung hết sức lực, mãnh liệt tấn công vào phòng tuyến Huyết Nguyệt.

Một binh sĩ rết ngã xuống, các đồng bọn bèn giẫm lên thi thể tiếp tục tiến tới, toàn bộ quá trình không có một chút do dự.

Môi trường sống khắc nghiệt dưới Địa tâm khiến cho chúng trở nên dửng dưng với sinh tử.

Chiến đấu, chiến đấu, và chiến đấu!

Như thể ý nghĩa duy nhất của cuộc đời chúng là chiến đấu vậy.

Não là thứ mà giới cao tầng trong bộ tộc mới cần, những binh sĩ rết cấp thấp đã được đào tạo chiến đấu khắc nghiệt nhất từ khi còn nhỏ.

Thức ăn có hạn nên phải dành ưu tiên cho những người có giá trị đối với bộ tộc. Những con có cơ thể gầy yếu vốn không có cơ hội trưởng thành.

Trước sự tấn công dữ dội của những binh sĩ rết, quân phòng thủ cũng không cam chịu yếu thế, lập tức sử dụng những thủ đoạn sắc bén để phản công.

Để tránh quân địch áp dụng chiến thuật trảm thủ, Bá tước Pierce, người chỉ huy toàn quân, đã ẩn mình trong quân đội.

Phía sau, hàng chục soái cờ đột nhiên được giơ lên, khiến người ta không thể phân biệt được thật giả.

Sự thay đổi đột ngột khiến các cường giả Thánh Vực của tộc rết bối rối. Họ đã chuẩn bị sẵn sàng để bắt vua rồi, nhưng giờ lại đột nhiên xuất hiện hàng chục mục tiêu.

Nhiều soái kỳ như vậy, tối đa chỉ có một cái là thật, thậm chí có khả năng toàn bộ đều là giả.

Không chừng đây là cạm bẫy được quân địch chuẩn bị sẵn, chỉ chờ bọn chúng chui vào nữa thôi.

Mất mạng thì không đến mức, nhưng bị bẽ mặt là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Cường giả Thánh vực đang do dự, các cường giả Nhân tộc phụ trách quấy rối lại trở nên càng hăng hái hơn.

Chiến đấu với cường giả Thánh Vực là một việc rất nguy hiểm, nhưng thời gian đang đứng về phía họ.

Ngay khi trận đại chiến nổ ra, tin tức đã được truyền về vương đô, và giờ đây nó đã đến tay Hudson.

Họ không mong đợi có bao nhiêu quân tiếp viện, miễn là Nguyên soái của họ đến tiền tuyến, đó đã là quân tiếp viện mạnh nhất rồi.

Cũng là chỉ huy quân đội, nhưng soái kỳ của Hudson mang lại sự gia tăng tinh thần cho quân đội cao hơn so với soái kỳ của các tướng lĩnh bình thường.

Trong tình huống bình thường, nếu có quá nhiều soái kỳ sẽ rất dễ gây ra sự hỗn loạn trong quân đội, đặc biệt là khi báo cáo tin tức, người truyền tin rất dễ tìm nhầm mục tiêu.

Tuy nhiên, đội hình quân phòng thủ lại rất bình tĩnh, rõ ràng là họ đã được huấn luyện trước.

Thời đại đang tiến bộ, quân đội đương nhiên cũng phải thay đổi theo. Kể từ khi những cường giả hải ngoại trở về, quân đội Vương quốc đã bắt đầu huấn luyện cách chiến đấu chống lại các cường giả Thánh Vực.

Tuy nhiên, những binh sĩ bình thường không có tư cách tham gia vào loại chiến đấu này. Nhiệm vụ vây giết cường giả Thánh Vực được giao cho Kỵ sĩ đoàn

Về mặt lý thuyết, nếu Thánh Vực của phe địch đủ ngu, một Kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ liều mạng cũng có thể tiêu diệt được một tên Thánh Vực.

Nhưng điều này chỉ là lý thuyết!

Ngoài kẻ bật hack là Hudson ra, những người có thể trở thành cường giả Thánh Vực đều đã lớn tuổi, đã qua thời kỳ bốc đồng.

Muốn bọn họ tham chiến thì được, nhưng liều mạng thì thôi đừng nghĩ.

Trước mắt chính là ví dụ, trong số các soái kỳ ở đây có rất nhiều cạm bẫy ở đây đang chờ lấy quân địch nhảy vào.

Là một quý tộc lâu đời, gia tộc Dalton vẫn còn lưu giữ những vũ khí truyền kỳ chống lại các cường giả Thánh Vực.

Tuy nhiên, những trang bị này chỉ có thể phát huy tác dụng trong các trường hợp đặc biệt và chỉ có thể làm bị thương kẻ thù.

Để tiêu diệt một cường giả Thánh Vực, cần có sự phối hợp của một đại quân, và không ngừng dùng mạng người để lấp.

"Truyền lệnh xuống, quân đoàn Ma Thú xuất kích!"

Thấy thế công của quân địch ngày càng hung mãnh, Tổng đốc Pierce quyết đoán hạ lệnh.

Ngay sau khi mệnh lệnh được đưa ra, mặt đất bắt đầu rung chuyển. Khi quân đoàn Ma thú Vương quốc sức chiến đấu cao nhất Ma Thú đại diện cho sức chiến đấu cao nhất của Vương quốc xuất kích, toàn bộ chiến trường trở nên sôi động.

Chương 1926: Đến Chiến Trường

Những cây thương Kỵ sĩ hiện ra hàn quang, cộng thêm những con Ma thú hung mãnh dưới hông, khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải rùng mình.

Điều đáng tiếc duy nhất là những con tọa kỵ không được thống nhất, mặc dù đều là Á Long Thú, nhưng do ảnh hưởng của gen thụ mẫu, chúng vẫn mang những đặc điểm riêng của mình.

Rõ ràng là số lượng không nhiều, nhưng lại toát ra khí thế hung hãn hơn cả vạn mã bôn đằng.

Mặc dù soái doanh của đại quân rết nằm cách xa hơn mười dặm, nhưng cũng có thể cảm nhận được sát khí tràn ngập trời đất.

"Không hổ là bá chủ đại lục!"

"Không phải bất kỳ chủng tộc Địa tâm nào cũng có thể nuôi nổi quân đoàn Ma Thú giống như vậy!"

Ngoài miệng thì ra vẻ trấn định cảm thán, nhưng trong thâm tâm của Nguyên soái rết lại đang ghen tị đến phát điên.

Trong thế giới Địa Tâm của bọn chúng, một ngày ba bữa còn không làm được. Vì sống sót, chúng phải nỗ lực hết mình.

Thuần dưỡng Ma thú quả thực là suy nghĩ viển vông. Không có chủng tộc nào dám lãng phí lương thực một cách xa xỉ như vậy.

Đương nhiên, số lượng Ma thú trong thế giới Địa Tâm cũng không nhiều.

Một phần nguyên nhân là do môi trường tự nhiên khắc nghiệt; lý do thứ hai là nhiều Ma thú nhỏ yếu đều đã vào bụng của các chủng tộc.

"Nguyên soái, chỉ cần nuốt hết đội quân tinh nhuệ này của phe địch thì chúng ta sẽ nắm được quyền chủ động chiến lược sau này."

"Cho dù sau này có tiếp tục cuộc chiến hay nhân cơ hội đàm phán với quân địch, mọi chuyện đều do chúng ta quyết định!"

Lục Dực Ngô Công ở bên cạnh kích động nói.

Hiển nhiên là Lục Dực Ngô Công đã nhận ra mối đe dọa của quân đoàn Ma Thú.

Nếu hai quân đối đầu nhau trong trận chiến dã chiến và rơi vào giằng co, một đội quân đoàn Ma Thú đột nhiên giết ra có khả năng quyết định thắng thua của cuộc chiến.

Loại quân đoàn siêu phàm này cũng là một đối đe dọa nhất định đối với các cường giả đỉnh cao. Nếu không cẩn thận bị bao vây, họ thực sự có thể bị mất mạng.

Nếu số lượng quân đoàn Ma thú ở phía đối diện không phải một ngàn, mà là một vạn, thì cuộc chiến này hoàn toàn không cần thiết phải diễn ra.

Chỉ cần quân đoàn Ma Thú xung phong, quân tinh nhuệ ở phía sau tiếp viện kịp thời, họ hoàn toàn có khả năng đánh tan quân địch một cách dễ dàng trong trận dã chiến.

"Ừm!"

Sau khi gật đầu đồng ý, Nguyên soái rết khổng lồ liền quyết đoán hạ lệnh.

"Truyền lệnh cho các quân đoàn, phải nuốt hết đại quân Ma thú của quân địch bằng mọi giá!"...

Dưới đêm trăng, Hudson và Belersden đang ngồi trên lưng rồng nhàm chán đếm ánh sao trên trời.

Theo truyền thuyết, những vì sao trên đại lục Aslante đều là Thần quốc của Thần linh.

Mỗi vì sao đại diện cho một vị thần, sao rơi nghĩa là Thần vẫn lạc.

Thoạt nhìn như đang đếm sao, nhưng kì thực là đang quan sát Thần linh.

Truyền ngôn là thật hay giả, tạm thời không thể xác nhận.

Có lẽ trong ký ức truyền thừa của Maxim và Belersden sẽ có chuyện này, nhưng phần nội dung này rõ ràng thuộc vào bí mật cấp cao, không đủ thực lực thì không có tư cách biết.

Kết quả của cuộc ngắm sao này đương nhiên là chẳng có thu hoạch gì. Nếu Thần dễ bị thăm dò như vậy thì đã không xứng tự xưng mình là Thần rồi.

"Hudson, những vì sao ở phía tây có vẻ tối hơn nhiều, phải chăng những kẻ xui xẻo này bị trọng thương sắp rơi xuống rồi?"

Belersden vung vẩy bàn tay gấu và nói một cách vô lương tâm.

Từ khi có Maxim, nó liền bắt đầu nhàn rỗi. Những chuyện giống như đi đường này, nó cũng không cần tiếp tục bỏ sức nữa.

Một khi rảnh rỗi, gấu sẽ không thể tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

Chuyện trên đại lục không còn đủ cho nó hóng nữa, bây giờ nó đã chuyển sang hóng chuyện thần thoại truyền thuyết.

"Nói nhảm, làm sao ta có thể biết được mấy chuyện này chứ!"

"Muốn biết rõ chân tướng thì tu luyện nhanh lên, tranh thủ đột phá Thánh Vực cấp 3."

"Không chừng đến lúc đó ngươi sẽ thức tỉnh truyền thừa Hùng Hoàng, sẽ biết những vì sao trên trời rốt cuộc là cái gì!"

Hudson tức giận nói.

Mọi người cùng nhau đếm sao, Belersden là một con gấu vui vẻ không buồn không lo, nhưng hắn lại là một vị Nguyên soái vương quốc bi thảm.

Nhận được tin tức từ tiền tuyến, Hudson đã nhanh chóng kết thúc công việc trong tay và lập tức lên đường.

Những khu vực khác xảy ra biến cố, hắn đều có thể chấp nhận, nhưng tỉnh Đông Nam thì không được.

Mặc dù nền tảng của gia tộc Koslow đang dần chuyển sang Tuyết Nguyệt lĩnh, nhưng tỉnh Đông Nam vẫn là nơi ở của hắn.

Trên chiến trường tiền tuyến còn có quân đội dòng chính của hắn, lúc này đang chiến đấu ác liệt với một nhóm kẻ thù không rõ danh tính.

Có chuyện trong lòng, hắn rất khó có thể vui vẻ ngồi đếm sao như Belersden.

"Hừ!"

"Vấn đề tu luyện của bản gấu này không cần một con gà Thánh Vực cấp 1 như ngươi nhọc lòng."

"Thần linh vẫn lạc chính là đại sự, không chừng những vì sao này còn rơi thẳng xuống đầu... lãnh địa của ngươi, trực tiếp phá hủy luôn lãnh địa của ngươi!"

Có lẽ vì cho rằng rơi xuống đầu không may mắn, dễ ảnh hưởng đến gấu, nên khi đang nói dở thì Belersden quyết định đổi lời thành lãnh địa.

Mặc dù trong những lãnh địa này cũng có sản nghiệp của hùng đại gia, nhưng so với mạng gấu, hi sinh một chút vẫn được.

"Được rồi, những vấn đề sâu xa này, chúng ta sẽ từ từ thảo luận sau."

"Sắp đến chiến trường rồi, ta đã ngửi thấy mùi vị của giết chóc!"

Hudson khẽ mỉm cười nói.

Gấu con đột ngột thay đổi sắc mặt vẫn rất đáng yêu. Nể mặt vẻ ngoài đủ dễ thương này, Hudson không bận tâm đến nhiều chi tiết như vậy. ...

Trên chiến trường, hai bên chiến đấu ngày càng đẫm máu, Nguyên soái Rết Chân to liên tục phái quân tiếp viện, chiến tuyến cũng ngày càng dài ra.

Bỗng nhiên một tiếng long ngâm vang lên trên bầu trời, quan binh thủ thành vốn đã mỏi mệt cả về thể xác lẫn tinh thần, chỉ dựa vào ý chí để cố gắng chống cự, bỗng chốc trở nên hừng hực khí thế.

Chương 1927: Đánh Lén

Không chút do dự, vô số soái kỳ đếm không hết bỗng chốc bị thu lại, thay vào đó là Long Hùng chiến kỳ rất dễ nhận biết, đang tung bay trên chiến trường.

Lâm trận đổi soái chính là điều tối kỵ của binh gia. Nhưng nếu người thay thế là Hudson thì quy luật này lại không được áp dụng.

Chỉ cần nhìn vào phản ứng của quan binh trên chiến trường là biết, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chiến thắng.

Biến cố kinh hoàng khiến quan binh rết vô cùng bất ngờ.

Sự thay đổi diễn ra quá nhanh, kẻ thù như thể đã cắn thuốc vậy, hoàn toàn không tuân theo quy luật.

Kẻ địch có cắn thuốc hay không, cường giả Thánh Vực rết là người hiểu rõ nhất.

Mắt thấy đã sắp mài chết đối thủ, chuẩn bị giành được toàn thắng, đối phương đột nhiên nhét vào thứ gì vào trong miệng, bỗng chốc đầy máu phục sinh.

Đến mức mà bọn hắn đã lập được kỷ lục mới cho tộc rết, đường đường là cường giả Thánh Vực, vậy mà lại bị cường giả cấp 8 của quân địch dây dưa mấy tiếng đồng hồ, còn không có thu hoạch gì!

Cũng không thể nói là hoàn toàn không có chiến tích, dư âm của trận chiến vẫn khiến cho rất nhiều binh sĩ của hai bên thiệt mạng, còn việc là lời hay lỗ thì không ai biết!

Sau khi phát hiện ra thân hình to lớn của Maxim, cường giả

Thánh Vực của tộc rết lập tức sinh lòng thoái ý.

Trước đây không thể hạ gục được quân địch, bây giờ viện binh của phe địch đến rồi, muốn đột phá sẽ càng khó hơn.

Tuy nhiên, tôn nghiêm của cường giả Thánh Vực không cho phép bọn hắn bỏ chạy một cách nhục nhã trước con mắt nhìn chằm chằm của mọi người.

Không hi vọng xa vời là đợi đến kèn lệnh rút quân từ doanh soái, ít nhất cũng phải đợi đến khi quân địch ra tay với bọn hắn, sau khi trở về cũng có lời giải thích.

Cuộc chiến giữa các cường giả thường chỉ diễn ra trong nháy mắt, chỉ là trì hoãn trong chốc lát này thôi, Maxim đã tới gần bọn hắn.

"A!"

"Hèn hạ!"

Tiếng kêu thảm thiết xen lẫn tiếng chửi rủa vang lên, một con rết Thánh Vực trực tiếp mất đi nửa người.

Biến cố bất ngờ này lập tức đánh thức những cường giả rết Thánh Vực còn đang do dự, trực tiếp để lại đồng đội rồi quay đầu bỏ chạy. ...

Quân địch muốn bỏ chạy, Hudson đương nhiên sẽ không đứng nhìn, hắn liền mang theo thanh đại kiếm chạy tới chặn đường.

Cuộc tấn công bất ngờ của Belerden đã thành công, một cường giả Thánh Vực của phe địch đã bị tiêu diệt, đây là thời điểm tốt để thừa thắng xông lên.

Cuộc đại chiến đuổi trốn đã bắt đầu, nhìn thấy cảnh này, Nguyên soái rết ở hậu phương vội vàng ra lệnh cho các cao thủ trong quân đội đi tiếp ứng.

Cường giả Thánh Vực có giá trị hơn nhiều so với cường giả cấp 8, chết một người cũng đủ khiến tộc Rết Chân to đau lòng.

Nếu cả ba người đều hy sinh trong trận đại chiến này, cho dù có thể công phá phòng tuyến trước mắt thì cũng là một tổn thất nặng nề.

Ngay lập tức, một nhóm cường giả rết tham gia vào trận chiến, đuôi rồng của Maxim cũng quét ra không chút do dự.

Việc một cường giả cấp 8 kìm hãm một cường giả Thánh Vực vốn đã đủ nguy hiểm rồi, khi đối mặt với Long Hùng Thánh Vực bậc 2 thì chênh lệch sức mạnh giữa hai bên sẽ càng chênh lệch hơn.

Phàm là người bị đuôi rồng quét trúng đều bị trọng thương hoặc là chết.

Thanh kiếm Thánh trong tay Hudson cũng đang hoạt động hết công suất, thánh quang ngút trời không ngừng tuôn ra.

Lực lượng của các thuộc tính tương khắc chạm vào nhau, các cường giả rết bị thương đều phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

"Bổ đao!"

Chứng kiến cảnh này, mọi người lập tức hiểu được mục đích của Hudson.

Các cường giả cấp 8 hệ Hắc Ám đi theo sau cũng đều dừng bước, việc chiến đấu với kẻ thù không liên quan gì đến họ, lỡ như bị đồng đội giết nhầm thì sẽ là một tổn thất lớn.

Thánh Quang tịnh hóa của Nguyên soái Hudson nhắm vào chính là tất cả lực lượng hệ Hắc Ám. Cho dù không bị thương thì thực lực cũng sẽ giảm đi nhiều dưới thánh quang chiếu rọi.

Sự phối hợp nhịp nhàng giữa người và rồng khiến các cường giả rết tham chiến phải bình tĩnh lại.

Việc bảo vệ các cường giả Thánh Vực trong tộc rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ của chính họ cũng rất quan trọng!

Gặp phải Long vương Thánh Vực cấp 2, họ đã cố gắng chặn đường rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một vị Thánh Vực tay cầm Thần khí, họ hoàn toàn không thể đánh lại.

Sau một lúc do dự ngắn ngủi, trên chiến trường lại xuất hiện một bàn tay gấu khổng lồ, đang bao trùm vị trí của họ.

Và kẻ xui xẻo đầu tiên bị Belerden tấn công bất ngờ đã phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Tất cả đều do chủ nghĩa kinh nghiệm gây ra, các cường giả Thánh Vực luôn tự kiêu về thân phận địa vị của mình, cho dù ra tay cũng sẽ quang minh chính đại.

Việc họ có thể hạ mình tham gia vào cuộc chiến tranh thế tục đã được coi là một điều khác thường trong giới Thánh Vực rồi, nếu truyền ra ngoài sẽ bị mọi người cười chê.

Nhưng tuyệt đối không ngờ là còn có người không cần mặt mũi hơn cả họ, lại dám chơi trò đánh lén trước mặt mọi người.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, điều tệ hơn nữa là họ đã đánh giá sai thực lực của kẻ địch.

Ngoại giới đều biết Hudson và rồng gấu của hắn đều là cường giả Thánh Vực, nhưng không có người nào nói cho bọn họ biết là cả ba tên này đều sở hữu sức chiến đấu của Thánh Vực đỉnh cao.

Chuyện Long Hùng đột phá trước trước đây, mặc dù đã gây xôn xao trong các thế lực lớn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở giới cao tầng.

Một vài tù binh mà tộc rết bắt được chỉ là quan binh cấp thấp, biết được Hudson lão gia là cường giả Thánh Vực đã được xem là có hiểu biết rồi.

Một loạt các phán đoán sai lầm chồng chất lên nhau, cuối cùng dẫn đến thảm kịch trước mắt.

Bất kể kẻ thù nghĩ gì, xuất hiện trước mặt thì chỉ có một chữ giết!

Lực lượng cao cấp phản công, quân thủ thành cũng không nhàn rỗi.

Chương 1928: Phản Công

Không cần Hudson hạ lệnh, các chỉ huy của các đơn vị ở dưới mặt đất đã lập tức hạ lệnh phản công.

Kỵ sĩ đoàn vốn được sử dụng như lực lượng dự bị, chuẩn bị dùng mạng người để ngăn chặn Thánh Vực của kẻ địch hiện cũng đã tham gia vào cuộc chiến.

Sự tham gia của quân tiếp viện đã khiến cục diện bế tắc trở nên sáng rõ.

Sĩ khí của quan binh thủ thành tăng vọt, bộc phát ra sức chiến đấu hung hãn hơn so với lúc phòng thủ trước đây.

Sự thay đổi kinh hoàng này khiến cho Nguyên soái rết đang quan chiến ở phía sau nghẹn họng nhìn trân trối!

Quân đội Nhân tộc trước mắt này thực sự là quá mạnh, cho dù là đội quân tinh nhuệ nhất của tộc Rết Chân to cũng còn kém một khoảng cách nhất định khi so với những tinh nhuệ Nhân tộc này.

Mặc dù khả năng chiến đấu đơn lẻ của tộc Rết Chân To mạnh hơn, nhưng Nguyên soái rết dám khẳng định: Chỉ cần binh lực hai bên vượt quá 10. 000, kết quả trận chiến sẽ không có gì bất ngờ.

"Các quân đoàn yểm trợ cho nhau rút lui!"

Sau khi hạ lệnh rút lui, nội tâm của Nguyên soái rết đang chảy máu điên cuồng, trận chiến này thật sự quá ức chế.

Từ đầu đến cuối, không có gì suôn sẻ cả.

Ban đầu tưởng rằng có thể lợi dụng ưu thế quân số để xé nát phòng tuyến trước mắt, khiến cho kẻ địch khiếp sợ.

Sau đó, lợi dụng chiến thắng vang dội để ép Vương quốc Alpha ngồi vào bàn đàm phán, buộc kẻ thù phải nhường lại cho họ một không gian sinh tồn.

Hiện tại, đừng nói đến việc mở rộng không gian sinh tồn cho chủng tộc, ngay cả việc rút quân chủ lực như thế nào cũng là một nan đề.

Điều phiền toái hơn là họ đã phát động chiến tranh, nhưng lại không thể quyết nào khi nào kết thúc chiến tranh!

Hành động thăm dò thất bại này đã đẩy hai thế lực lớn vào thế đối đầu.

Tiếng tù và rút lui vang lên, quân đội rết vốn đã yếu thế nhanh chóng rơi vào hỗn loạn.

Vô số binh sĩ rết chen lấn nhau chạy về, trong lúc hoảng loạn xảy ra tình trạng giẫm đạp là điều không thể tránh khỏi, trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Lúc này, lợi thế của việc có nhiều chân đã được thể hiện một cách rõ ràng, gãy một hoặc hai chân chỉ cảm thấy đau mà thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc chạy trốn.

"Yểm trợ cho nhau rút lui" chẳng qua chỉ là mong muốn đơn phương của Nguyên soái rết.

Khi đối mặt với nguy hiểm thì mạnh ai nấy chạy!

Sống ở thế giới Địa Tâm trong thời gian dài, tộc Rết Chân To luôn tuân theo quy tắc mạnh được yếu thua.

Luật rừng khôn sống mống chết đã tăng cường sức chiến đấu của chủng tộc, nhưng đồng thời cũng làm phai nhạt tình cảm trong

tộc.

"Chiến lược tổng thể","tương lai của chủng tộc"... hoàn toàn không thể so sánh với mạng sống của bản thân.

Một khi trật tự bị phá vỡ, sẽ không bao giờ có thể quay lại được. Quân đội rết đang hoảng loạn trốn chạy đã nhanh chóng mất đi trật tự, trên chiến trường binh không biết tướng, tướng không biết binh.

Nguyên soái rết mang theo doanh soái ở hậu phương rời đi, nhớ lại loạn cục ở sau lưng, gã ta liền cảm thấy không ổn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm những lời mà chỉ gã mới nghe thấy:

"Xong rồi!"

"Xong rồi!". . .

Binh bại như núi đổ.

Một trận đại chiến mang tính chất thăm dò đã bị Nguyên soái rết đánh thành một trận chiến sinh tồn của chủng tộc.

Trong lòng của Nguyên soái soái đang cảm thấy hối hận không thôi. Nếu biết trước quân địch lợi hại như vậy, gã ta chắc chắn sẽ không đến gặm khúc xương cứng này.

Các quan quân rết hối hả đi theo đều đang cúi đầu di chuyển, hiển nhiên là vẫn còn cảm thấy choáng váng sau trận đại chiến ác liệt vừa rồi.

Nhân tộc mạnh như vậy, tương lai của tộc Rết Chân To sẽ ra sao đây?

Nếu được lựa chọn, họ thà không có cuộc chiến này. Cho dù phải co cụm trong Hắc Thạch sơn mạch làm bạn với Ma thú cũng còn tốt hơn là lao vào một cuộc chiến tranh không nhìn thấy tương lai.

So với thế giới Địa tâm cằn cỗi mà, Hắc Thạch sơn mạch đã xem như giàu có rồi.

Nơi đây có thú rừng, rau dại, trái cây hoang dã, và đủ loại động thực vật như cây cối, hoa lá có thể cung cấp thức ăn.

Dù chỉ chiếm được hành lang dài trăm dặm thì họ cũng có thể thu hoạch được nguồn tài nguyên dồi dào, bằng với sản lượng của hàng vạn dặm vuông trong thế giới Địa tâm.

Chủ yếu là do tộc Rết Khổng Lồ không kén ăn, bất kỳ loại động thực vật nào trong tầm mắt miễn là không độc và dễ tiêu hóa đều là thức ăn của chúng.

Cuộc truy đuổi vẫn tiếp tục, Hudson đã ngừng ra tay, hoặc nói đúng hơn là trên chiến trường không còn mục tiêu nào xứng đáng để hắn ra tay.

Trong trận chiến vừa qua, Hudson đã tiêu diệt ít nhất 20 cường giả cấp 8 của quân địch, đương nhiên phần lớn trong số đó là nhờ có sự phối hợp với Long Hùng.

Chỉ có bốn vị dũng sĩ ngu ngơ xui xẻo bị Hudson một mình chém chết.

Và cũng chẳng có gì đáng nói, tất cả đều là do kẻ địch tự mình lao đầu vào chỗ chết. Biết rõ Hudson không dễ chọc, nhưng vẫn có kẻ chủ động lao tới muốn đồng quy vu tận với hắn.

Tiếc là vận may của những kẻ này không tốt, Hudson tay cầm Thần khí không phải là Pháp thánh mỏng manh.

Trong trận đại chiến vừa qua, hắn sử dụng ma pháp chỉ để chứng minh rằng mình biết ma pháp.

Cận thân vật lộn, hắn còn có thể là Thánh kỵ sĩ.

Hậu quả của việc đánh giá sai lầm đương nhiên là mất mạng.

Phải thừa nhận rằng sử dụng Thần Khí để chém người quả là không tầm thường, bất kể khả năng phòng thủ của Rết Khổng Lồ mạnh đến đâu, chỉ cần một nhát kiếm liền có thể xuyên thủng.

Nếu tính thêm chiến tích của những người khác, lực lượng cấp cao mà quân địch tổn thất sẽ càng nhiều hơn.

Ngay cả bản thân Hudson cũng có chút không thể tin được chiến công mình vừa giành được.

Cường giả cấp 8 không phải là bắp cải, thường thì dù cho thua trận cũng có khả năng cao là sẽ sống sót rời đi.

Chương 1929: Phản Công (2)

Nhưng trận đại chiến tối nay thì khác, những kẻ này không lẫn vào trong đại quân, mà chủ động đứng ra yểm hộ cho Thánh Vực phe mình rút lui.

Hiệu quả cũng không uổng phí, mặc dù Hudson đã có mưu tính từ trước, nhưng cũng chỉ có thể giữ lại được hai tên Thánh Vực của phe địch.

Trong trận chiến trước đó, nếu những cường giả cấp 8 này của quân địch cũng liều lĩnh xông thâm nhập, sợ là những cường giả của tỉnh Đông Nam cũng chưa chắc có thể cản được họ.

Đương nhiên, mọi việc đều có hai mặt.

Nếu thực sự đi theo các cường giả Thánh Vực thâm nhập, mưa tên của ma pháp nỏ đã có thể tiêu diệt được không ít con rết.

Các đơn vị ở tuyến đầu vốn đã có sức chiến đấu kém hơn một chút, nếu không có sự trợ giúp của họ, đừng nói đến việc công thành, có thể tấn công lên tường thành hay không cũng còn là một ẩn số.

Nếu không có quân đội phối hợp tấn công, đó chính là chủ động nhảy vào vòng vây.

Cường giả Thánh vực còn có thể chạy trốn, nhưng cường giả cấp 8 thì không có khả năng thoát khỏi vòng vây của đại quân trong khi bị cường giả cùng cấp kiềm chế. . . .

Bóng đêm dần tan đi, một vầng hồng rực rỡ ló rạng trên bầu trời. Ánh sáng rực rỡ của buổi bình minh rọi xuống mặt đất, một ngày mới bắt đầu.

Các Vong Linh pháp sư đang bận quét dọn chiến trường, trong ánh mắt mệt mỏi còn xen lẫn niềm vui sướng. Những xác chết của quân địch trước mắt đều là nguyên liệu ma pháp của họ.

Mỗi cuộc đại chiến đều là một ngày hội của các Ma pháp sư Vong linh!

Nếu dựa vào lực lượng của bản thân để giết chóc thì sẽ trở thành tội phạm truy nã nổi tiếng khắp đại lục, làm sao vui sướng bằng việc được đi theo quân đội Vương quốc để nhặt xác.

Tình hình hôm nay có chút khác biệt, ngoài các Ma pháp sư Vong linh ra còn có các Vu sư và Áo Thuật sư cũng chạy tới cướp "mối làm ăn" .

May mà quân địch chết đủ nhiều, chỉ tính riêng những xác chết nằm lại trên chiến trường thôi cũng đã lên tới hàng vạn người rồi.

Đối với những kẻ cuồng nghiên cứu mà nói, những con rết biến dị sống trong thế giới Địa tâm này chính là nguyên liệu Hắc Ám tốt nhất.

Dù là luyện chế khôi lỗi hay là nghiên cứu thế giới Địa Tâm, hoặc là chế tác ma pháp trang bị, cũng đều có thể phát huy được tác dụng quan trọng.

Ở bên ngoài thì Hudson cũng là một kẻ cuồng nghiên cứu, nên đoàn Ma pháp sư đi theo quân đội còn cố tình để dành cho hắn một phần lớn, nhưng đã bị Hudson khéo léo từ chối.

Mang theo tên tuổi này để gạt người thì còn được, nếu bắt hắn ngày ngày tiếp xúc với những thi thể này, ắt hẳn sẽ phát điên.

Người không có chút ý chí, thần kinh không đủ to, thì không xứng đáng nghiên cứu ma pháp.

Hudson mang theo giới cao tầng trong tỉnh đi dạo quanh chiến trường, khóe miệng nở một nụ cười hài lòng.

Xem ra cạnh tranh nội bộ vẫn có tác dụng!

Từ khi hắn dẫn đầu cải cách quân sự, tăng cường huấn luyện cho quân đội, những người hàng xóm xung quanh cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Dựa trên màn trình diễn trong trận chiến đêm qua, sức chiến đấu của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam này cũng không kém gì quân thường trực của vương quốc.

Nếu thường xuyên luyện tập phối hợp trong thời bình, đuổi kịp quân thường trực của vương quốc chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ làm chấn động cả vương quốc.

Sức chiến đấu của quân đội tư nhân quý tộc Vương quốc Alpha, nhìn khắp toàn lục địa cũng xem như là có thể đánh, nhưng so với quân thường trực thì vẫn còn một khoảng cách khá xa.

Vấn đề lớn nhất là quân thường trực đã hoàn toàn thoát ly khỏi sản xuất, còn quân đội tư nhân quý tộc chỉ có một số ít là có thể hoàn toàn thoát ly sản xuất, những người còn lại đều chỉ mới nửa thoát ly sản xuất.

Đến ngày mùa vụ thì vẫn phải xuống ruộng làm việc.

Vật tư mà quân thường trực Vương quốc tiêu hao sẽ do cả Vương quốc chịu trách nhiệm thanh toán. Kinh phí quân sự cũng đã được phân bổ từ ngân sách tài chính từ trước rồi, các vật tư chiến lược cũng có tỷ lệ cố định.

Còn hậu cần của quân đội tư nhân quý tộc lại hoàn toàn phụ thuộc vào mức độ đầu tư của lãnh chúa quý tộc.

Ở một quốc gia hiếu chiến như Vương quốc Alpha, những kẻ không nỡ đầu tư vào quân sự đã bị bị đào thải từ lâu.

Những kẻ còn lại đều là những người coi trọng quân sự. Sự coi trọng này đã ăn sâu vào tận xương tủy của họ.

Có thể huấn luyện quân đội tư nhân đến mức này chỉ chứng minh rằng các lãnh chúa quý tộc ở tỉnh Đông Nam đã cung cấp cho quân đội tư nhân của họ lượng vật tư hậu cần ngang bằng với quân thường trực của vương quốc.

Tiêu chuẩn cung cấp hậu cần do một số lãnh chúa đề ra thậm chí có thể cao hơn quân thường trực của vương quốc.

Người đầu tiên nâng cao tiêu chuẩn vật tư cho quân đội tư nhân là Hudson, ngay từ ngày thành lập quân đội, đãi ngộ mà binh lính dưới trướng Hudson lão gia được hưởng đã cao hơn so với đồng nghiệp.

Cùng với việc ngân sách không ngừng tăng lên, Hudson cũng không liên tục đầu tư vào quân đội.

Mức độ bảo đảm hậu cần của một số quân đoàn chủ lực đã vượt qua quân thường trực của vương quốc từ lâu rồi.

Các lãnh chúa quý tộc khác không phải là không học theo, chủ yếu là do họ không đủ khả năng chi trả.

So với các tỉnh khác của vương quốc, tình hình tài chính của giới quý tộc ở tỉnh Đông Nam trù phú vẫn tốt hơn nhiều.

Không chỉ lãnh địa đủ màu mỡ mà còn có lợi nhuận từ Ma tinh quáng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi nhận được tiền, những người này không dùng để ăn chơi sa đọa mà chọn đầu tư vào quân đội.

Nhiều năm đầu tư không ngừng nghỉ mới có được những tinh nhuệ như ngày nay.

Nghĩ tới đây, Hudson chỉ có thể cảm thán cho những con rết có số con rệp này. Có quả hồng mềm thì không đi bóp, hết lần này tới lần khác lại chọn trúng tỉnh thành có thực lực quân sự tăng trưởng nhanh nhất là tỉnh Đông Nam để tấn công.

Chương 1930: Hudson Truyền Kỳ

"Tổng đốc, trận chiến đêm qua diễn ra khá tốt."

"Nếu không phải vì tình hình đặc biệt, không tiện công khai diễn biến trận chiến, thì đây sẽ là lúc tỉnh Đông Nam chúng ta vang danh khắp cả nước!"

Hudson giả vờ tiếc nuối nói.

Danh lợi không thể song toàn!

Trận chiến đêm qua vẫn còn nhiều sơ hở.

Một trận pháo chiến không tiếc trả giá, một lượng lớn ma pháp nỏ xuất hiện trên chiến trường, đây đều là những điều rất nổi bật.

Chỉ cần kiểm tra kỹ lưỡng thì rất dễ phát hiện ra rằng lượng ma tinh thạch mà tỉnh Đông Nam xin từ vương quốc không khớp với số lượng tiêu hao trong trận chiến.

Vấn đề đã được lộ ra ánh sáng, chuyện tốt cũng có khả năng biến thành chuyện xấu.

Vì ra một lần danh tiếng, từ bỏ tới tay Ma Tinh quáng ích lợi, rõ ràng không phải trí giả gây nên.

"Ha ha. . ."

"Nguyên soái, loại danh tiếng này không cần cũng được!"

"Nghĩ lại mười năm trước, tỉnh Đông Nam chúng ta tuy có tiềm lực kinh tế nhưng lại không có thực lực quân sự tương xứng, còn bị quý tộc Bắc Cương cướp đi một miếng thịt."

"Không ngờ chỉ mới mười năm trôi qua, tập đoàn Bắc Cương từng được mệnh danh là nửa Vương quốc nay đã suy tàn."

"Lúc đó năm nhà phách lối bao nhiêu thì bây giờ bọn họ lại thảm hại bấy nhiêu. . ."

Tổng đốc Pierce không khỏi cảm thán.

Thực lực quyết định quyền phát ngôn!

Địa vị của Tổng đốc trong Vương quốc cao đến đâu hoàn toàn phụ thuộc vào sức mạnh tổng hợp của tỉnh sở tại.

Tỉnh Đông Nam hiện giờ hoàn toàn xứng đáng là tỉnh thành số một của Vương quốc.

Cùng với việc thực lực của tỉnh thành tăng lên, quyền nói chuyện của Tổng đốc Pierce trên triều đình cũng ngày càng cao.

Quan trọng nhất vẫn là mọi người cùng nhau tham gia, nâng cao sức mạnh quân sự của gia tộc Dalton một cách nhanh chóng.

Sức mạnh kinh tế hùng hậu lúc này đã được chuyển hóa thành sức mạnh quân sự.

Nếu như gặp lại Ngũ đại gia tộc Bắc Cương, Tổng đốc Pierce cũng không còn e sợ nữa. ...

Hắc Thạch sơn mạch, hành lang trăm dặm.

Giới cao tầng của tộc Rết Khổng Lồ đang tập trung lại bàn bạc việc giải quyết hậu quả, các binh sĩ rết đang canh gác ở bên ngoài cũng đầy lo lắng.

Trận chiến đầu tiên trên thế giới mặt đất đã thua tan tác, ai cũng biết tương lai của chủng tộc sẽ rất đáng lo ngại.

"Thất bại thảm hại lần này là do lỗi của ta."

"Việc vội vàng tấn công trước khi chưa nắm rõ sức mạnh của kẻ địch chính là nguyên nhân chính dẫn đến thất bại."

"Tuy nhiên, so với kiểm điểm thất bại, điều quan trọng hơn vẫn là thực lực mà quân địch thể hiện!"

Nguyên soái rết mở lời trước.

Quyết định tấn công là do trong tộc quyết định, nhưng người chịu trách nhiệm chỉ huy chiến đấu là gã ta, nên gã nhất định phải chịu trách nhiệm cho sự thất bại này, nhưng lại không thể gánh vác hoàn toàn, điều này đòi hỏi trí tuệ chính trị.

"Nguyên soái Howell, việc thăm dò Vương quốc Alpha là quyết định chung của chúng ta, trách nhiệm thất bại lẽ ra phải do chúng ta cùng nhau gánh vác."

"Thất bại trong trận chiến này chủ yếu là do chúng ta đã quá tự cao, mặc nhiên cho rằng Vương quốc Nhân tộc bị phân liệt không có gì đáng sợ."

"Thế giới mặt đất khác với thế giới Địa tâm, rất nhiều quan niệm trước đây đều không thích hợp để áp dụng ở đây."

"Trong thế giới Địa Tâm, tộc Rết Khổng Lồ ta tuy không phải là đại tộc đỉnh tiêm, nhưng ít nhất cũng có thể lọt vào top 10."

"Thực lực giữa các tộc không chênh lệch gì nhiều, dù có gặp được một vài đại tộc đỉnh tiêm thì chúng ta cũng có sức tự vệ nhất định."

"Nhưng đại lục Aslante thì khác, sự phân hóa thực lực của các đại thế lực nơi đây càng lớn hơn."

"Chỉ là một Vương quốc trong thế giới Nhân tộc thôi mà đã có thực lực ngang ngửa, thậm chí là vượt xa tộc ta."

"Chịu thiệt thòi một lần là đủ rồi, nhiệm vụ hàng đầu tiếp theo là nhanh chóng nắm rõ tình hình của các thế lực lớn trên đại lục!"

Vua rết nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chiến thắng dễ khiến con người ta lạc lối, những năm gần đây, mọi việc trong thế giới Địa tâm đều suôn sẻ khiến cho tộc Rết Khổng Lồ mất đi ý thức cảnh giác.

Bao gồm cả bản thân ông ta cũng đắm chìm trong vinh quang chiến thắng. Trận chiến này thua rất thảm, nhưng cũng đánh thức tộc Rết Khổng Lồ đang lạc lối.

"Bệ hạ, mặc dù chúng ta đã bại trận, nhưng chúng ta đã bắt được một vài tên quý tộc của thế giới Nhân tộc."

"Từ trong miệng của chúng, chúng ta đã có thể sơ bộ nắm rõ sự phân bố thế lực trên đại lục Aslante, tiếc là thân phận địa vị của những kẻ này không cao, chỉ biết những tin tức trên bề mặt."

"Theo thông tin thu thập được từ bọn tù binh, có thể rút ra kết luận rằng: thất bại lần này của chúng ta không hề oan uổng!"

"Tỉnh Đông Nam về mặt địa lý thì tương đối hẻo lánh, nhưng tỉnh này lại là tỉnh có thực lực tổng thể mạnh nhất của Vương quốc Alpha. ."

"Có hai đại quý tộc chiếm cứ nơi này, theo thứ tự là gia tộc Dalton thâm căn cố đế và gia tộc Koslow vừa trỗi dậy."

"Đặc biệt là gia tộc Koslow, thế hệ này đã sinh ra một nhân vật vĩ đại, chính là Long kỵ sĩ xuất hiện vào tối hôm đó."

"Nghe nói người này đã bộc lộ tài năng phi thường từ khi mới sinh ra, và trong quá trình trưởng thành, hắn ta luôn được may mắn chiếu cố."

"Lần đầu tiên dẫn quân dẹp loạn, hắn đã được Đại Địa Chi Hùng ưu ái; Khi mang quân viễn chinh Đế quốc Thú Nhân thì lại được Cự Long nhận chủ."

"Bản thân Hudson cũng có thiên phú phi phàm, là Thánh Vực trẻ tuổi nhất của đại lục Aslante."

"Ngoài vận may và thiên phú tu luyện ra, điểm lợi hại nhất của kẻ này chính là khả năng dụng binh đánh trận."

"Từ khi xuất đạo đến nay, cho dù là gặp phải kẻ địch mạnh cỡ nào, hắn cũng đều có thể đại hoạch toàn thắng."

"Những trận chiến kinh điển do hắn ta chỉ huy đã được các thế lực lớn trên đại lục thu thập và biên soạn thành tài liệu giáo dục để đào tạo thế hệ sau."

Chương 1931: Hudson Truyền Kỳ (2)

"Nghe nói mười năm trước, tỉnh Đông Nam chỉ là một tỉnh giàu có của Vương quốc Alpha, sức mạnh quân sự chỉ ở mức trung bình dưới trong số nhiều tỉnh thành của vương quốc."

"Tình hình kéo dài cho đến khi Hudson trỗi dậy, sức mạnh quân sự của tỉnh Đông Nam hay nói đúng hơn là toàn bộ Vương quốc Alpha đã tăng trưởng nhanh chóng."

"Cuối cùng, dưới sự lãnh đạo của Hudson, họ đã phát động ba chiến dịch liên tiếp, đánh bại kẻ địch mạnh mẽ là Đế quốc Thú Nhân, lãnh thổ của vương quốc đã trực tiếp tăng gấp bội."

"Cũng vì những chiến công đánh bại dị tộc nhiều lần mà Hudson đã được Liên minh Nhân tộc phong tặng danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc, cũng là vị Nguyên soái duy nhất được công nhận trong Nhân tộc hiện nay!"

"Vẫn còn rất nhiều những chuyện truyền kỳ liên quan tới Hudson, không thể kể hết trong vài câu ngắn gọn được."

"Hiện giờ, những danh hiệu được mọi người công nhận rộng rãi của hắn gồm: Cường giả số một trên đại lục, Thống soái số một trên đại lục, Ma pháp Dược tề sư số một trên đại lục."

"Trong trận đại chiến trước đó, các cường giả cấp 8 của quân địch có thể dây dưa với các cường giả Thánh Vực phe ta lâu như vậy là do họ đã sử dụng ma pháp dược tề do Hudson luyện chế."

"Cho dù tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể, sau khi sử dụng dược tề liền có thể khôi phục ngay lập tức, gần như không có tác dụng phụ!

"..."

Nghe xong lời giải thích của Nguyên soái Howell, đám quan chức cấp cao của tộc rết đều ngây người.

Câu chuyện thần thoại này nghe có vẻ hay, nhưng khi xảy ra trên người mình thì lại rất nguy hiểm.

Nếu như Hudson thật sự thần thánh như lời khai của bọn tù binh, vậy thì tương lai của tộc Rết Khổng Lồ sẽ vô cùng ảm đạm.

"Không thể nào!"

"Nguyên soái Howell, nhiều chuyện như vậy xảy ra trên thân một người, thật sự là quá giả!"

"Con đường trở thành cường giả cần sự tu luyện khắc khổ, ma pháp Dược tề sư cũng cần rất nhiều thời gian để lắng đọng."

"Bao hết hai con đường này, vậy mà lại còn là danh tướng số một của đại lục, chuyện này quá ảo."

"Chẳng lẽ chiến thắng của hắn ta đều là do tự tay giết mà ra sao?"

"Bản thân Hudson chính là một cường giả Thánh Vực, trong tay còn sở hữu một món Thần khí, cộng thêm sự trợ giúp của Long vương và Hùng vương, hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến thắng bại của trận chiến cục bộ!"

Lão già râu trắng ở bên cạnh lập tức nghi ngờ nói.

Tộc rết luôn thích tin tưởng vào những gì nằm trong phạm vi nhận thức của mình, những chuyện vượt quá nhận thức đều là dị đoan.

Trên thực tế, câu chuyện truyền kỳ của Hudson có thể được các tộc trên đại lục tiếp nhận chính là kết quả của việc xây dựng từng bước.

Bước từng bước một, cuối cùng âm thầm trở thành huyền thoại.

Lợi ích lớn nhất của người công thành danh toại chính là khi người đó đứng lên, kẻ thù sẽ run rẩy; khi soái kỳ tung bay trong doanh trại, tinh thần của quân địch sẽ sa sút.

Đặc biệt là trên đại thảo nguyên, chỉ cần nhìn thấy Long Hùng chiến kỳ, các bộ lạc Thú nhân liền lập tức đánh bài chuồn.

Nguyên nhân mà tộc Rết Khổng Lồ không bị ảnh hưởng là vì bọn chúng không biết Hudson là ai.

Nếu chúng thật sự từng nghe những câu chuyện truyền kỳ này, lần sau hai quân gặp nhau, sĩ khí sẽ tự động -1.

"Tể tướng Gawatt, ta cũng hy vọng đây là giả, nhưng sau khi thẩm vấn nhiều tù binh, kết quả cuối cùng đều na ná như nhau."

"Những gì ta nói ở đây đã là tương đối khách quan và có cơ sở thực tế."

"Trên thực tế, những câu chuyện truyền kỳ liên quan tới Hudson còn khoa trương hơn thế nhiều."

"Ông không có mặt trên chiến trường, nên không thể cảm nhận được tầm ảnh hưởng của người này trong quân đội."

"Đêm hôm đó, chúng ta đã ác chiến với quân địch mấy canh giờ, binh sĩ của hai bên đều đã rất mỏi mệt, chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ."

"Nhưng sau khi Hudson vừa ra trận, quân thủ thành vốn đã mệt rã rời bỗng chốc sĩ khí dâng cao, như thể không biết mỏi mệt vậy."

"Ta đã tận mắt chứng kiến sự điên cuồng của binh sĩ Nhân loại khi xung phong, cảnh tượng đó chỉ cần trải qua một lần sẽ không ai muốn trải qua lần thứ hai!"

Howell nói với vẻ sợ hãi.

Trong thế giới Địa Tâm, gã ta cũng đã được chứng kiến nhiều cảnh tượng điên cuồng, nhưng tất cả đều được điều khiển bằng tà pháp.

Lần này thì khác!

Cuộc phản công điên cuồng của quân phòng thủ hoàn toàn là do họ tin rằng mình sẽ chiến thắng. Những gì trước mắt họ không phải là kẻ thù, mà là chiến công đang chờ họ thu hoạch.

Bầu không khí tại hiện trường trở nên ngày càng nặng nề, bất hạnh đá phải tấm sắt lớn nhất, vận may này sẽ không để họ dễ dàng vượt qua.

Nếu chỉ là tổn thất vài vạn binh sĩ, tộc Rết Khổng Lồ vẫn có thể chấp nhận được, nhưng điều quan trọng là những binh sĩ bị tổn thất lần này đều là quân tinh nhuệ.

Đặc biệt là tổn thất về sức mạnh chiến đấu cao cấp, thậm chí không thể bù đắp được trong thời gian ngắn.

Còn về việc phản công sau này, mọi người thậm chí còn không nghĩ đến ý tưởng này.

Trước đó không biết đá phải tấm sắt, bây giờ đã biết là tấm sắt mà còn giơ chân đá vào thì đó chính là đang tự sát.

"Được rồi, tình hình hiện tại có biến, kế hoạch ban đầu sẽ bị hủy bỏ."

"Nếu dựa vào thông tin tình báo thu thập được, sức mạnh quân sự của chúng ta vượt trội hơn tỉnh Đông Nam, nhưng đây chỉ là một tỉnh của Vương quốc Alpha!"

"Ngoài tỉnh này ra, họ còn có hơn bốn mươi tỉnh thành khác."

"Một quốc gia toàn dân giai binh, lại thường xuyên chiến tranh với ngoại tộc, các tỉnh khác dù có yếu thì cũng không thể yếu được đến đâu!"

"Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ chỉ thực hiện chiến thuật phòng thủ ở tuyến Bắc, sau đó chờ đợi tình hình đại lục thay đổi."

"Mặc dù Nhân tộc một nhà độc đại, nhưng các thế lực khác trên đại lục Aslante cũng không yếu."

Chương 1932: Tin Chiến Thắng

"Lối vào Địa tâm đã mở rộng, đây là cơ hội tốt nhất để Liên minh phản Nhân tộc phát động phản công. Bỏ qua lần này, số phận duy nhất còn lại cho họ là bị Nhân tộc nuốt chửng."

"Trước tiên hãy tìm cách liên lạc và tìm kiếm sự hỗ trợ từ các tộc lớn trên thế giới mặt đất, thực lực của phe chống Nhân tộc ở Bắc đại lục cũng không yếu, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta!"

Vua rết trực tiếp quyết định, kết thúc cuộc tranh luận này, nhưng tâm trạng của mọi người vẫn rất nặng nề.

Số phận của tộc Rết Khổng Lồ cũng có nhiều thăng trầm, vất vả lắm mới tới được thế giới mặt đất, vậy mà lại bị kẹp ở giữa hai Vương quốc Nhân tộc, bốn phía còn có Ma thú ẩn hiện.

Vừa mới vươn xúc tu ra bên ngoài thì lại đá trúng tấm sắt cứng rắn nhất.

Nếu trước đó bọn chúng không đi thăm dò Vương quốc Alpha, mà chọn xuôi nam kiếm chuyện với Vương quốc Hessen, thì cục diện hiện giờ chắc chắn sẽ không bết bát như vậy. ...

Phỉ Thúy cung.

Caesar IV đang lười biếng tắm nắng, có thể thấy là tâm trạng hiện giờ của y đang rất tốt.

Vương quốc bỗng nhiên tăng thêm ba lối vào Địa tâm, lẽ ra đây nên là một chuyện phiền phức, nhưng tốc độ báo tin chiến thắng truyền đến quá nhanh.

Đêm qua mới nhận được tin tức về việc tỉnh Đông Nam bị chủng tộc Địa tâm xâm lược, nhưng sáng hôm sau vừa tỉnh dậy thì đã nhận được tin chiến thắng.

Còn chưa kịp phái viện binh thì mọi chuyện đã được giải quyết rồi.

Đám tiểu đệ tài giỏi như vậy, người làm lão đại như y cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Còn về những cuộc chiến sau đó, Caesar IV liền làm như không thấy.

Nếu như dưới sự trấn thủ trực tiếp của Nguyên soái nhà mình mà kẻ địch vẫn có thể đột phá được, vậy thì chủng tộc Địa tâm quả thực là quá đáng sợ!

Không còn nghi ngờ gì nữa, thế giới Địa tâm cằn cỗi không thể nào nuôi dưỡng ra loại cường long này.

Cường giả Thánh Vực đều vẫn lạc trên chiến trường, muốn nói địch nhân không cố gắng, Caesar IV sẽ không tin.

Dựa trên dữ liệu trong báo cáo chiến tranh, lần này kẻ địch đã bị đánh một đòn đau, lần sau chắc chắn sẽ không dám liều lĩnh như vậy nữa.

Tỉnh Đông Nam không cần viện binh, rắc rối của vương quốc trực tiếp giảm đi một phần ba, hai nơi còn lại Caesar IV cũng không vội.

Quân thường trực của vương quốc vẫn chưa được phái đi, nhưng các quý tộc ở các tỉnh lân cận đã xuất quân chi viện, chỉ cần chờ báo cáo chiến tranh sau đó là được.

Còn về vấn đề chỉ huy quân sự cụ thể, y muốn nhọc lòng cũng vô dụng, người bên dưới vốn không chịu nghe.

Lúc đầu, Caesar IV còn cảm thấy tức giận, nhưng theo thời gian trôi qua, y cũng dần quen.

Tâm trạng thoải mái, thế giới bỗng trở nên tươi đẹp hơn.

"Bệ hạ, đây là danh sách những quý tộc mới được phong tước và phân chia lãnh thổ."

"Quân đội và chính phủ đã kiểm tra, xin bệ hạ xem xét xem có cần sửa đổi gì không?"

Lời nói của Tể tướng Hầu tước Delgado vang lên bên tai, công việc mới lại bắt đầu, Caesar IV vươn vai nói: "Biết rồi."

"Để tài liệu ở đây trước đi, ta sẽ nhanh chóng phê duyệt!"

Việc kiểm tra của quân đội và chính phủ không phải chỉ đơn thuần là kiểm tra thôi, mà còn đại diện cho sự thỏa hiệp giữa các thế lực lớn trong vương quốc về danh sách phong tước.

Trên lý thuyết, Quốc vương có quyền phủ quyết, nhưng thực tế thì biên độ thay đổi mà Caesar IV có thể thực hiện lại không lớn.

Loại bỏ một vài kẻ khó ưa hoặc thêm một vài người thân tín đủ điều kiện vào thì không sao, nhưng nếu nhiều hơn nữa thì sẽ gây ra rắc rối.

Trên thực tế, trong vấn đề sắc phong quý tộc, Caesar IV đã làm rất không tệ. Ngoài việc thỉnh thoảng sẽ điều chỉnh vị trí của một số đất phong ra, hầu như y không can thiệp vào việc gì khác.

Việc cài cắm thân tín cũng không tồn tại!

Tiền tuyến không phải hậu phương, không có chút năng lực nào mà qua đó chỉ là đang cống hiến chiến công cho kẻ địch.

Ngay cả khi y muốn ưu ái thân tín, thì đó cũng phải là người có công lao trên chiến trường, đã chứng minh năng lực của bản thân, Caesar IV mới dám trọng dụng.

"Bệ hạ, ngoài việc sắc phong quý tộc lãnh chúa ra, tình hình quốc tế hiện nay cũng đang dần thay đổi."

"Số lượng lối vào Địa tâm ngày càng nhiều, như thể có người đang cố ý mở phong ấn, thả những kẻ xấu xí này ra vậy."

"Nghe nói có người phát hiện ra khí tức của cường giả Tinh Linh gần lối vào Địa tâm, nghi đây là do tộc Tinh Linh làm."

"Bên phía Liên minh cũng đang theo dõi sát soi, tiếc là số lượng cường giả Thánh Vực trong tộc quá ít, lãnh thổ của chúng ta lại quá rộng."

"Cho dù có Thánh Vực Tinh Linh xâm nhập, sợ là cũng rất khó gặp được, càng không cần phải nói đến việc giữ bọn chúng lại!"

Lời phàn nàn của Hầu tước Omar khiến Caesar IV cau mày.

Rất nhiều nghi ngờ giống như là khả năng, nhưng lại chính chân tướng của sự việc.

Bàn về hiểu biết về phong ấn Địa tâm, không có thế lực nào trên đại lục có thể sánh bằng Tinh Linh, phần lớn các phong ấn đều do bậc tiền bối của họ thực hiện.

Từ thời thượng cổ đến nay, truyền thừa của tộc Tinh linh vẫn không thay đổi, việc trong tay họ có thông tin về những phong ấn này cũng không có gì lạ.

Người ngoài phá hư phong ấn sẽ gây ra động tĩnh kinh thiên động địa, nhưng nếu người phá là chủ nhân của những phong ấn này thì mọi chuyện sẽ khác.

Trùng hợp là toàn bộ các cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm bùng phát gần đây đều xảy ra trên lãnh thổ Nhân tộc, hiềm nghi của tộc Tinh Linh lại càng lớn hơn.

Liên minh nhân tộc chỉ quan tâm chứ không thành lập đoàn điều tra, có lẽ cũng đã xác định kẻ chủ mưu đứng đằng sau là tộc Tinh Linh.

Tinh Linh vốn là phe đối địch, hạ độc thủ cũng là chuyện đương nhiên, căn bản không có gì để nói.

Chương 1933: Kế Hoạch

"Nếu kẻ chủ mưu đằng sau là tộc Tinh Linh, vậy thì việc chủng tộc Địa tâm và Liên minh dị tộc hợp sức cùng nhau chống lại Nhân tộc cũng không phải là chuyện vô căn cứ."

"Được rồi, không cần phải đi sâu vào vấn đề này. Chuyện không có bằng chứng, đám Tinh Linh đó sẽ không bao giờ thừa nhận."

"Tình hình hiện tại cũng không thích hợp để phát động chiến tranh với Tinh Linh, chúng ta không nên gây thêm phiền phức."

"Món nợ này cứ ghi lại trước đã, chờ khi tộc ta thống nhất đại lục rồi sẽ từ từ tính sổ với bọn chúng!"

Caesar IV nói với vẻ bất đắc dĩ.

Trong số các quốc gia Nhân tộc, Liên minh năm nước là những quốc gia không muốn phát động chiến tranh đại lục nhất vào lúc này.

Một khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, đà phát triển của Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, bốn quốc gia còn lại do vị trí địa lý tồi tệ cũng sẽ trở thành mục tiêu tấn công chính của dị tộc.

Ngay cả khi nhân tộc có thể giành chiến thắng cuối cùng, Liên minh Năm nước ở tuyến đầu cũng sẽ trở thành kẻ thua cuộc thảm hại do thực lực bản thân bị suy giảm nghiêm trọng.

Không muốn tình hình mất kiểm soát, họ chỉ có thể giả bộ hồ đồ. Cho dù muốn khai chiến thì vậy cũng phải đợi đến khi giải quyết xong rắc rối của chủng tộc Địa tâm đã.

Vấn đề bây giờ là Liên minh Năm nước muốn trì hoãn thời gian, nhưng Liên minh dị tộc thì chưa chắc sẽ đồng ý.

Liên minh với chủng tộc Địa tâm, cùng nhau ra tay đá Nhân tộc xuống khỏi cái ghế bá chủ đại lục, phân chia lại chiếc bánh gato một lần nữa, nghe quả thật rất hấp dẫn. ...

Chiến tranh cục bộ không ảnh hưởng đến bố cục chiến lược của vương quốc, chiến lược tiêu diệt Thú nhân vẫn là quốc sách hàng đầu.

Caesar IV ký tên lên công văn, Bộ Tài chính vốn luôn là con nợ, bây giờ cuối cùng cũng được làm chủ nợ một lần.

Hơn 95% lãnh chúa quý tộc được phong tước lần này đều chọn cách nợ tước kim. Có thể thấy rằng nhóm quý tộc của Vương quốc Alpha thực sự không giàu có.

Mặc dù đã kiếm được một khoản tiền ở Giáo Hoàng quốc, nhưng ví tiền của mọi người vẫn không đầy đủ. Ngay cả khi có một chút tiền nhàn rỗi, họ cũng không dám sử dụng bừa bãi.

Dù sao họ cũng phải đi khai hoang ở biên giới, sau này sẽ còn nhiều chỗ cần dùng tiền!

Dữ liệu thảm hại này cũng từ một góc độ nào đó chứng minh tính công bằng của việc phong tước quý tộc lần này. Quân đội không tuyển dụng người thân quen, mà là tuyển chọn cẩn thận.

Ra đến tiền tuyến, mọi người đều là chiến hữu. Cần phải tin tưởng nhau mọi lúc, nếu gặp phải kẻ không đáng tin cậy thì chỉ làm hại người hại mình.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là kẻ cầm đầu như Hudson không thiếu tiền!

Từ khi nhậm chức Thống soái quân đội vương quốc, hắn chưa hề kiếm được một xu nào từ đó, cũng chưa từng lợi dụng chức quyền để trục lợi cho bản thân.

Không chỉ Hudson không tham, mà còn tích cực chống tham nhũng trong quân đội. Sự liêm chính của chủ soái cũng ảnh hưởng đến nhiều tướng lĩnh trong quân đội.

Trong quá trình khai cương khoách thổ, mọi người đã thu được không ít lợi ích, thực sự không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm.

Hudson sẽ không trực tiếp giết các tướng lĩnh quý tộc, nhưng hắn lại giỏi trò mượn dao giết người. Một khi phát hiện ra người tham nhũng, kẻ đó sẽ bị yêu cầu phải "lập công chuộc tội", được điều động sang quân đoàn pháo hôi.

Đây là cách chơi điển hình của quý tộc, không ai có thể chê được. Ngoại trừ người bị điều động là có chút bực bội ra, ngay cả gia tộc đứng phía sau cũng rất hài lòng.

Ở lại chiến trường "lập công chuộc tội" còn tốt hơn là bị mang tiếng "tham nhũng" và bị trục xuất trả về.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, chỉ cần đánh vài trận thắng, chuyện trước đây sẽ xóa bỏ; nếu không may hy sinh, cũng có thể dùng máu để rửa nhục, giữ gìn thể diện cho gia tộc. ...

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Tiệc chúc mừng đã bắt đầu, Hudson vội vã đi lại giữa đám đông, vừa đau khổ vừa hạnh phúc.

Thường thì trong các cuộc chiến phòng thủ phản công về cơ bản đều sẽ thua lỗ nặng nề. Nhiều nhất cũng chỉ thu hoạch được một ít vũ khí và vật tư hậu cần còn sót lại của kẻ địch.

Nhưng tình hình lần này thì khác, chỉ riêng những cây Phá Ma Thương phá đặc chế đang được cắm trên tường thành cũng đã có giá trị không nhỏ rồi.

Cộng thêm chiến lợi phẩm thu được trong quá trình truy sát sau đó, vậy mà lại có thể bù đắp được chi phí chiến tranh.

Chủng tộc Địa tâm nghèo đến mức phải cạp đất mà ăn, vậy mà lại tỏ ra giàu có trước mặt mọi người, đây không phải là chuyện nhỏ.

Sau khi nhìn thấy thành quả thu hoạch, phe chủ hòa trong tỉnh đã trở thành phe chủ chiến, mọi người đã tin rằng: trong lãnh thổ của tộc Rết Khổng Lồ ở thế giới Địa tâm đang sở hữu vô số khoáng thạch quý giá.

Bằng chứng đều được thể hiện trong vũ khí trang bị. Sau khi thẩm vấn tù binh cũng đã chứng minh điều này.

"Cơ hội phát tài đến rồi!"

Mọi người đều rất hào hứng, cho dù là đang trong buổi tiệc mừng công, nhưng họ vẫn không thể nhịn được mà bắt đầu thảo luận.

"Tinh thần quân đội có thể sử dụng" là chuyện tốt, nhưng cũng là một rắc rối. Người dưới trướng quá hiếu chiến, muốn kìm hãm cỗ xe chiến tranh này sẽ không dễ dàng.

Tiệc mừng công náo nhiệt kết thúc, nhưng cuộc đại phản công như đã dự tính lại chậm chạp chưa đến, những người bên dưới đã nhanh chóng không thể ngồi yên.

Trong lúc nhất thời, Hudson và Tổng đốc Pierce đã trở thành mục tiêu trọng điểm bị mọi người quấy rầy, liên tục thổi phồng lợi ích của cuộc phản công. ...

"Nguyên soái, chúng ta cứ tiếp tục kìm hãm như vậy cũng không phải là cách hay đâu!"

Tổng đốc Pierce nói với vẻ mặt khó khăn.

So với người giữ chức chủ soái là Hudson, một Tổng đốc như ông ta phải gánh chịu nhiều áp lực hơn. Không chỉ các quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh đang thúc giục, mà ngay cả trong gia tộc Dalton cũng đầy tiếng ủng hộ chiến tranh.

Chương 1934: Kế Hoạch (2)

"Không thể trì hoãn được nữa, vậy thì cứ nói thẳng với họ thôi!"

"Tiêu diệt tộc rết có thể thực hiện bất kỳ lúc nào, nhưng cơ hội mở thông con đường thương mại đến Vương quốc Hessen thì chỉ có một lần."

"Hai nước là đồng minh, người Hessen không đồng ý, chúng ta cũng không thể cưỡng ép mở con đường thương mại này."

"Bây giờ cơ hội đã đến, đương nhiên là không thể bỏ qua."

"Đối với toàn bộ quý tộc tỉnh Đông Nam mà nói, đây là một chuyện tốt, không lo mọi người không ủng hộ."

"Dù sao người xấu cũng đã chủng tộc Địa tâm làm rồi, sau này chúng ta chỉ cần không thừa nhận, người Hessen cũng chỉ có thể nhịn nhục nuốt cay."

"Nếu như đám rết kinh tởm này có màn thể hiện tốt trên chiến trường, không chừng người Hessen còn phải cầu viện Vương quốc."

"Đến lúc đó, chúng ta liền có thể chiếm giữ hành lang dài trăm dặm một cách quang minh chính đại, chỉ cần xây dựng một pháo đài quân sự ở đầu kia liền có thể nắm giữ quyền chủ động chiến lược trong tương lai."

"Nếu người Hessen an phận, chúng ta vẫn là đồng minh, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói; nếu như họ dám gây ầm ĩ, chúng ta lập tức có thể..."

Mưu tính chiến lược của đồng minh không mấy vinh quang, nhưng lợi ích giữa các quốc gia mới là vĩnh cửu.

Là cổ đông quan trọng của Vương quốc Alpha, Hudson đương nhiên phải lấy lợi ích của vương quốc làm đầu.

Lý do tương tự cũng áp dụng cho Tổng đốc Pierce.

Bỏ qua lợi ích chiến lược, sau khi khai thông con đường thương mại này, hai gia tộc cũng có thể khôi phục lợi ích thương mại không nhỏ.

Những chuyện khác thì không dám hứa chắc, nhưng mỗi năm tài khoản ngân sách gia tộc chắc chắn sẽ tăng thêm từ 30 - 50% điểm.

Thoạt nhìn tỷ lệ tuy có vẻ không cao, nhưng với quy mô của hai gia tộc, thu nhập tài chính và thuế vụ tăng lên cũng không phải là một con số nhỏ.

Còn về vấn đề áp lực quốc phòng mới tăng thêm thì đã bị hai người trực tiếp phớt lờ.

Có lẽ sau khi hoàn thành cải cách quân đội, Vương quốc Hessen cũng có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng đó vỏn vẹn chỉ là có thể mà thôi.

Hiện tại, sự chênh lệch về sức mạnh quân sự giữa hai nước đã rất lớn.

Nếu không phải đích thân mang quân hỗ trợ cho Vương quốc Hessen, Tổng đốc Pierce cũng không dám tin là nước bạn hàng xóm này lại sa sút đến mức như vậy.

Lịch sử chứng minh rằng: chỉ cần tầng lớp thống trị sa sút thì hầu như không thể đảo ngược.

Cải cách thuần túy từ trên xuống dưới, ngay cả khi thành công, cũng chỉ có thể giải quyết vấn đề cấp bách.

Nhìn chung, một số quốc gia trên đại lục cải cách thành công đều trải qua các cuộc giết chóc đẫm máu, thanh trừng các nhóm lợi ích được hưởng lợi ban đầu, và gần như đẩy lùi trật tự xã hội để xây dựng lại từ đầu.

Trên thực tế, cải cách của Vương quốc Alpha cũng không triệt để.

Chỉ có điều là ý thức khủng hoảng của tầng lớp thống trị đã quá mức, họ lao vào phát triển sức mạnh quân sự, ngay cả khi chính phủ vương quốc nghèo túng, họ vẫn sở hữu đội quân mạnh nhất đương thời.

Thực lực quân sự mạnh mẽ, chiến thắng liên tục trong chiến tranh đối ngoại đã che đậy những bất cập ở các khía cạnh khác.

"Nguyên soái nói đúng, có được tất có mất, chuyện tốt không thể đều do chúng ta chiếm được."

"Chỉ cần khai thông con đường thương mại này, hai nhà chúng ta liền có thể lại huấn luyện thêm một Kỵ sĩ đoàn nữa, bị mắng một chút cũng là đáng."

"Lát nữa ta sẽ sai người tung tin này ra, loại chuyện có lợi cho mọi người như vậy, ta nghĩ là sẽ không ai có thể từ chối được!"

Tổng đốc Pierce cười ha hả nói.

Thương lộ vẫn chưa được khai thông, nhưng nguồn thu ngân sách tăng thêm đã được ông ta sắp xếp trước.

Đây cũng là điều bình thường đối với các quý tộc trong vương quốc, chỉ cần thu nhập ngân sách tăng lên, chi phí quân sự chắc chắn sẽ tăng lên.

Gia tộc Koslow là vậy, gia tộc Dalton cũng vậy, các quý tộc vừa và nhỏ trong tỉnh cũng không ngoại lệ.

Trong vấn đề khuếch trương thực lực quân sự, những quý tộc dám lơ là đã sớm bị đào thải.

"Ngài Tổng đốc, thật ra người Hessen chưa chắc sẽ chửi chúng ta."

"Chủng tộc Địa tâm chắc chắn sẽ không cam tâm thất bại, chắc chắn sẽ tìm cách trả thù."

"Đêm nay kho lúa ở bắc môn của chúng ta bốc cháy, một lượng lớn vật tư bị thiêu rụi, trì hoãn tốc độ tiến quân của quân đội!"

Hudson nói một cách hờ hững.

Ban đầu hắn cũng không định nói rõ chuyện này, nhưng Tổng đốc Pierce là một quý tộc truyền thống, trí tưởng tượng không phong phú như vậy.

Có hàng ngàn lý do để xuất quân, cũng có rất nhiều lý do để không xuất quân.

Việc trực tiếp án binh bất động, mặc kệ chủng tộc Địa tâm xâm lược Vương quốc Hessen chắc chắn không phải là một lựa chọn tốt.

Lỡ như người ta thông qua thủ đoạn ngoại giao để thuyết phục chính phủ vương quốc, yêu cầu tỉnh Đông Nam xuất quân, việc đối đầu trực tiếp với chính phủ vương quốc cũng sẽ làm mất thể diện.

Kho lương bị thiêu rụi là một cái cớ tuyệt vời, kho lương Bắc môn vừa mới được xây dựng. Nếu xét về diện tích đất, đây là kho lương lớn nhất tỉnh Đông Nam.

Chỉ có điều kho lương khổng lồ này vẫn chưa kịp chứa lương thực.

Ban đầu nó vốn được chuẩn bị cho việc nam chinh, nhưng không ngờ mục đích xây dựng công trình lại là dùng để "đốt".

Sau một mồi lửa, có bao nhiêu lương thực bị thiêu rụi, đó là chuyện do các tướng lĩnh tiền tuyến quyết định

Dù sao thì lương thảo và chi phí quân sự của tỉnh Đông Nam đều do tỉnh tự cung cấp, chính phủ vương quốc không tham gia vào đó.

"Lũ rết kinh tởm hèn hạ kia vậy mà lại thiêu hủy hơn mười vạn tấn lương thực, ba mươi vạn tấn cỏ khô, ba vạn thớt vải, ba mươi tấn muối, một trăm năm mươi tấn đường của chúng ta..."

"Thật sự là tội không thể tha!"

Tổng đốc Pierce tâm lĩnh thần hội bổ sung thêm số liệu.

Chương 1935: Kế Hoạch (3)

Con số có hơi phóng đại một chút, nhưng dù sao cũng là giả, nên không cần phải quá quan tâm đến những chi tiết này.

Là tỉnh giàu có nhất vương quốc, gia sản dày một chút cũng miễn cưỡng nói thông.

Bị thiệt hại nhiều vật tư như vậy, đánh mất khả năng tiếp tục tấn công trong thời gian ngắn cũng là điều hợp lý.

Nếu chính phủ vương quốc thúc giục xuất quân, vậy thì trước tiên phải giải quyết tình trạng thiếu hụt vật tư quân sự đã.

Nếu như là tiến công Thú nhân, có lẽ mọi người sẽ góp một chút, nhưng để cứu viện Vương quốc Hessen, chắc chắn là mọi người sẽ không nhiệt tình như vậy.

Cách đây ít năm, Vương quốc Hessen còn thực hiện chiến lược bắc tiến, đào góc tường của vương quốc, món nợ này vẫn luôn được mọi người ghi nhớ trong lòng!

Vì chiến lược của vương quốc nên mọi người mới chưa đi tính sổ.

Trông cậy vào chính phủ vương quốc sẽ vì người Hessen mà gây áp lực lên tỉnh Đông Nam là chuyện không thể, cùng lắm chỉ có thể làm bộ làm dáng ở mặt ngoài, diễn cho các đồng minh xem mà thôi.

Trong những lần xuất quân trước đây, Vương quốc Alpha cũng chỉ xuất quân, hậu cần vật tư đều do chính phủ các nước tự chịu trách nhiệm.

Chiến trường đều nằm trong lãnh thổ các nước, việc huy động vật tư đương nhiên không phải là vấn đề.

Bây giờ muốn tấn công từ tỉnh Đông Nam, người Hessen không có khả năng đưa một lượng lớn vật tư chiến lược qua đây trong thời gian ngắn.

Mọi lỗ hổng đều được bịt kín, vấn đề duy nhất hiện giờ là: Tộc Rết Chân To có dám tiếp tục xâm lược Vương quốc Hessen hay không!

Hudson và Tổng đốc Pierce liếc mắt nhìn nhau một, hắn đột nhiên có chút hối hận vì trước đó đã ra tay quá ác, đánh cho tộc rết một đòn đau điếng người.

Nếu bọn rết này rén, không dám tiếp tục phát động chiến tranh, vậy thì kế hoạch này sẽ bị hỏng.

Sau một hồi hối hận ngắn ngủi, Hudson liền nhanh chóng gạt bỏ nỗi phiền muộn này.

Cơ hội tiêu diệt Thánh Vực của kẻ địch quá hiếm hoi, dù có phóng tầm mắt khắp đại lục này cũng rất khó tìm được một chủng tộc ngu ngốc như tộc Rết Chân To.

Đại chiến bộc phát thời gian dài như vậy, số lượng binh lực mà cả hai bên tổn thất có thể lên đến hàng trăm vạn.

Nhưng số lượng Thánh Vực bỏ mạng thì lại lác đác không có mấy.

Nếu như không phải vì quân địch thiếu cảnh giác, bị hắn đánh cho không kịp trở tay, thì cũng rất khó giành được chiến tích này.

Trong tình huống bình thường, Maxim vừa ra trận thì Thánh Vực của đối phương đã quay đầu bỏ chạy rồi.

Mưu cầu con đường thương mại là điều quan trọng, nhưng tiêu diệt sức mạnh cao cấp của chủng tộc Địa tâm còn quan trọng hơn.

Nếu không thể tiêu diệt những kẻ này trước khi tiêu diệt tộc rết, vậy thì trong tương lai trên đại lục này sẽ có thêm nhiều "phần tử khủng bố".

Không còn bị ràng buộc bởi chủng tộc, những kẻ liều mạng này không có gì là họ không dám làm.

Hudson không dám tưởng tượng đến cảnh tượng lúc đó.

Trong cuộc chiến tranh tranh giành bá quyền trên đại lục, nhiều chủng tộc thất bại nhưng vẫn có thể bảo tồn được truyền thừa, lý do lớn nhất là do cường giả trong tộc vẫn còn tồn tại.

Người chiến thắng cũng không muốn làm quá tuyệt, ép một nhóm phần tử khủng bố ra đời.

Bao gồm cả những chủng tộc đã bị Nhân tộc tiêu diệt trong những năm trước, thực ra cũng chỉ bị tiêu diệt phần lớn sức mạnh mà thôi, vẫn còn có một số tàn dư của bộ tộc tồn tại.

Nếu không thể tiêu diệt được hết những cường giả trong tộc Rết Chân To, vậy thì trong tương lai cũng phải để lại một số tàn dư của bộ tộc tết, như một điểm yếu để kiềm chế những cường giả này. ...

Khi con người gặp vận rủi, ngay cả việc uống nước lạnh cũng sẽ mắc kẽ răng.

Vương quốc Hessen.

Vị trí địa lý tồi tệ đã quyết định Vương quốc xui xẻo này gặp phải bi kịch.

Từ sau cuộc chiến tranh đại lục lần trước, hầu như mỗi khi lục địa có biến động thì họ đều sẽ trở thành một trong số những kẻ xui xẻo.

Dị tộc xâm lược, tà giáo làm loạn, ma tai, chủng tộc Địa tâm xâm lược, không có lần nào là có thể trốn thoát.

Hiện giờ cũng không ngoại lệ, làn sóng tà ma xâm lược đợt hai lại bị họ gặp phải.

Quốc lực không mạnh bằng Vương quốc Alpha, nhưng tiêu chuẩn đãi ngộ lại là ngang nhau, trong nước tăng thêm ba lối vào Địa tâm.

Tin tức tốt duy nhất là: một trong số đó không xâm lược Vương quốc Hessen, mà chạy đi đá vào tấm sắt cứng rắn là tỉnh Đông Nam của Vương quốc Alpha.

Mắt thấy đã sắp có thể dẹp loạn của chủng tộc Địa tâm dưới sự giúp đỡ của đồng minh thì đột nhiên lại xuất hiện thêm hai cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm nữa, điều này buộc người Hessen phải chia quân ra.

Khi quân đội bị phân tán, ưu thế liền trở thành thế yếu, nhiều mặt trận xuất hiện tình trạng thiếu binh lực.

"Các quốc gia đồng thời gặp phải cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm, số lượng lối vào Địa tâm xuất hiện trong đợt này thậm chí còn nhiều hơn trước đây."

"Mọi người đều đang bận giải quyết rắc rối nội bộ, trong thời gian ngắn sẽ không thể trông cậy vào đồng minh được."

"Hiện giờ ở trước mặt chúng ta chỉ có hai con đường:"

"Hoặc là mạo hiểm rút quân từ tiền tuyến, đánh cược là Liên minh dị tộc sẽ không xâm lược;"

"Hoặc tiến hành điều động toàn quốc, bước vào trạng thái chiến tranh toàn diện. ."

"Bất kể là lựa chọn nào cũng đều tiềm ẩn nhiều nguy cơ."

"Liên minh Dị tộc có nhân cơ hội này mà xâm lược hay không, không ai có thể cam đoan được, vương quốc cũng không dám đánh cược."

"Việc điều động toàn quốc sẽ tiêu hao rất lớn về nhân lực, vật lực và tài lực, Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey láng giềng là ví dụ."

"Hai quốc gia này hiện đang nợ nần chồng chất, nếu như không có hơn mười năm nghỉ ngơi dưỡng sức thì căn bản không thể hồi phục!"

Tể tướng Công tước Milton vừa dứt lời, đại điện liền trở nên lặng ngắt như tờ.

Chương 1936: Đặc Sứ

Bản chất của việc điều động toàn quốc là chiến thuật biển người, chơi trò lấy số lượng đổi chất lượng.

Với sự giúp đỡ của các huấn luyện viên quân sự, Vương quốc Hessen cũng đã sơ bộ thành lập được chế độ dự bị toàn dân, nhưng sức chiến đấu cụ thể vẫn luôn là một bí ẩn.

Tuy nhiên, từ các thông tin tình báo thu thập được, sức chiến đấu của quân đội tư nhân của các quý tộc địa phương hiện nay đang bị phân hóa rất mạnh.

Một số lãnh chúa quý tộc chịu chi tiền và vật tư, các đơn vị dự bị quân đội dưới trướng họ được huấn luyện có bài bản.

Ngược lại, những lãnh chúa quý tộc thiếu thốn về tài chính hoặc không muốn đầu tư nhiều tiền, các đơn vị dự bị quân đội dưới trướng họ hoàn toàn không có cách nào nhìn thẳng.

"Tể tướng nói không sai, bây giờ các quốc gia đều đang gặp rắc rối, trong thời gian ngắn, Vương quốc chỉ có thể dựa vào chính mình."

"Thực ra, cho dù các quốc gia khác không gặp rắc rối thì khả năng chúng ta tiếp tục nhận được viện binh cũng sẽ không cao."

Viện binh không dễ cầu, nợ ân tình cuối cùng cũng phải trả. Nợ mãi không trả, cái giá mà vương quốc phải trả sau này sẽ càng lớn hơn."

Hầu tước Krasner là người lên tiếng đầu tiên.

Nếu tiếp tục cầu viện các đồng minh, vậy thì người giữ chức

Bộ trưởng Ngoại vụ là ông ta sẽ không thể nào làm tiếp được nữa.

Mất mặt là chuyện nhỏ, vấn đề then chốt là bây giờ mọi người đều gặp rắc rối, không biết nên cầu cứu ai.

"Nếu các khanh đều nói vậy thì điều động toàn quốc đi!"

"Quân đội sẽ cố gắng hết sức để kết thúc chiến tranh sớm nhất có thể, nhằm giảm thiểu ảnh hưởng của chiến tranh đối với vương quốc."

"Bộ Ngoại vụ cũng phải nỗ lực, ít nhất cũng phải để người Alpha giúp chúng ta giải quyết chủng tộc Địa tâm đang chiếm cứ Hắc Thạch sơn mạch."

"Nếu không, áp lực quân sự mà vương quốc phải chịu sẽ quá lớn!"

"Dù sao, trong khi tiêu diệt chủng tộc Địa tâm, chúng ta còn phải đề phòng Liên minh dị tộc xâm lược nữa."

"Nhiều nhất vương quốc cũng chỉ có thể sử dụng được 30 - 40% sức mạnh quân sự để vây quét chủng tộc Địa tâm!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Niklas lập tức nói.

Ông ta đã quá chán ngấy với việc thiếu binh lực rồi!

Nếu Vương quốc Hessen thực sự thiếu binh lực thì ông ta cũng chấp nhận. Nhưng vấn đề hiện tại là vương quốc rõ ràng vẫn còn quân đội, nhưng mỗi lần điều động quân đội tư nhân của quý tộc tham chiến đều không thể tránh khỏi tranh cãi.

Cơ chế điều động không hoàn thiện, thiếu một bộ quy tắc ràng buộc mạnh mẽ khi điều động quân đội tư nhân của quý tộc trong thời bình.

Cách giải quyết rất đơn giản, trực tiếp chuyển sang chế độ chiến tranh, Bộ Quốc phòng sẽ có quyền hợp pháp điều động tất cả quân đội của vương quốc.

Không giống như trước đây, mỗi khi điều binh khiển tướng đều phải tranh luận với lãnh chúa quý tộc về "tính hợp pháp và công bằng của việc điều binh".

Người này đã lâu không được điều động; người kia hẳn nên được điều động trước ta...

Chỉ riêng việc giải quyết những vấn đề này thôi cũng đã cần phải tốn không ít thời gian rồi, hiệu suất đương nhiên sẽ không cao.

"Bộ Ngoại vụ sẽ nỗ lực hết sức, nhưng hiệu quả cụ thể như thế nào, ta không có cách nào cam đoan với các vị."

"Từ các thông tin tình báo thu thập được, Vương quốc Alpha không phái quân viện binh đến tỉnh Đông Nam, cũng không có kế hoạch xuất quân chi viện."

"Tỉnh Đông Nam hoàn toàn sử dụng quân đội trong tỉnh để chống lại sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm."

"Có sự chỉ huy của Nguyên soái Hudson, tự vệ chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng có thể phản công hay không thì rất khó nói!"

Theo quan điểm của Hầu tước Krasner, Vương quốc Alpha đang chuẩn bị tập trung ưu thế quân lực để giải quyết hai cuộc xâm lược khác của chủng tộc Địa tâm, sau đó mới đi thu thập kẻ địch đang chiếm cứ Hắc Thạch sơn mạch.

Đứng trên lập trường của Vương quốc Alpha, cách bố trí quân sự này chắc chắn là không sai về mặt chiến lược.

Vấn đề duy nhất là: có thể vô tình làm tổn thương người đồng minh vô tội của họ, nhưng đây không phải là lý do để họ thay đổi quyết định chiến lược!

"Bộ Tài chính sẽ cố gắng hết sức để huy động kinh phí chiến tranh, nhưng quân đội phải đảm bảo là sẽ dẹp tan ngoại địch trong vòng sáu tháng."

"Nếu kéo dài thời gian quá lâu, thì chúng ta cũng chỉ có thể đi theo bước chân của người Mosey là tuyên bố phá sản."...

Người Hessen hành động rất nhanh, Bộ Ngoại giao đã nhanh chóng liên lạc với Vương quốc Alpha, nhưng tiếc là dù nhanh đến đâu cũng không thể chống lại việc đã có dự mưu từ trước.

Sứ thần của Quốc vương vẫn còn đang ở trên đường thì tỉnh Đông Nam đã bốc cháy.

Lúc này, kho lương Bắc môn có "ý nghĩa chiến lược" quan trọng đang bị bao trùm bởi ngọn lửa hừng hực.

Những binh sĩ quân thủ thành gần đó vẫn đang không ngừng cho thêm củi vào, khiến cho lửa cháy dữ dội hơn, bên cạnh còn có sĩ quan quý tộc phàn nàn rằng nhà kho này không dễ cháy.

Công trình cẩu thả không thể tránh khỏi nhiều vấn đề. Ví dụ như cửa kho được ghép trực tiếp từ gỗ sống, lửa nhỏ không thể đốt cháy được.

Đặc sứ của Quốc vương là Bá tước Lan vội vàng chạy tới, vừa hay tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh điển này, sau đó lại làm như không có chuyện gì bước vào trong đại doanh.

"Nguyên soái, Tổng đốc, đây là thủ lệnh của bệ hạ, mời các vị mau chóng xuất binh tiêu diệt chủng tộc Địa tâm đang trú ngụ trong Hắc Thạch sơn mạch!"

Là một người thông minh, Bá tước Lan biết rất rõ về vai trò của mình, nhiệm vụ của ông ta chỉ là truyền lệnh.

Còn về những cuộc đấu đá quyền lực giữa các đại nhân vật, đó không phải là chuyện mà một Bá tước triều đình như ông ta nên tham gia.

"Biết rồi!"

"Ngài Bá tước đến thật không đúng lúc, đêm qua kẻ thù đã tập kích và đốt cháy kho dự trữ chiến lược của chúng ta ở tiền tuyến."

Chương 1937: Thú Triều

"Mời ngài nói với bệ hạ là chúng tôi đang gom góp lương thảo một lần nữa, đợi khi chuẩn bị xong sẽ lập tức xuất binh!"

Nghe câu trả lời của Hudson, trên mặt của Bá tước Lan tràn ngập vẻ khâm phục. Không hổ là Nguyên soái Vương quốc, khả năng nói dối trắng trợn này không phải là thứ mà ai cũng có thể sánh được.

Rõ ràng là không muốn xuất binh, nhưng vẫn phải tỏ ra vội vàng muốn xuất binh.

Nếu không phải vì trên đường đến đây thấy được làn khói dày đặc bốc lên nên tò mò đi xem thử, có lẽ ông ta đã tin đây là sự thật.

"Nguyên soái, tôi sẽ truyền đạt lại lời của ngài!"

Không chút do dự, Bá tước Lan lập tức tuyên bố.

Điều không nên biết thì tuyệt đối không được biết, đây là quy tắc sinh tồn của giới quý tộc.

Còn về phía Quốc vương, nếu thật sự cần tỉnh Đông Nam xuất binh thì sẽ không chỉ ban hành một đạo thủ lệnh, mà sẽ triệu tập mọi người đến Vương đô để họp và trực tiếp làm công tác tư tưởng.

Kể từ khi tỉnh Đông Nam tuyên bố không cần viện binh của vương quốc, quyền lên tiếng của Quốc vương về vấn đề đối phó với chủng tộc Địa tâm đang trú ngụ trong Hắc Thạch sơn mạch đã trở nên rất thấp.

Chiến tranh do các quý tộc địa phương tiến hành, chi phí cũng do các quý tộc địa phương chi trả, nên cách thức chiến đấu cụ thể đương nhiên cũng phải do họ quyết định.

Nói xong, Bá tước Lan trực tiếp cáo biệt, nhiệm vụ truyền lời mới chỉ được thực hiện một nửa, lão đại nhà mình còn đang chờ hồi âm.

Hơn nữa, với thân phận của ông ta, cho dù ở lại nơi này cũng không có khả năng được tiếp đón trọng thể.

Giữa quý tộc đất phong và quý tộc triều đình có một rào cản không thể vượt qua, thân phận đặc sứ của Quốc vương cũng chỉ có tác dụng trước mặt các quý tộc vừa và nhỏ.

Trừ phi Quốc vương đặc biệt cường thế, có thể đàn áp các quý tộc lớn trong nước, nếu không những đặc sứ như ông ta sẽ không có nhiều thể diện khi hoạt động ở bên ngoài.

Nếu vào thời Caesar III, một bữa tiệc chiêu đãi chắc chắn sẽ không thể thiếu, nhưng bây giờ thì, cả Hudson và Tổng đốc Pierce đều không mở miệng giữ lại.

Không phải là họ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mà là một sự ăn ý ngầm giữa các đại quý tộc.

Để giữ được vị thế siêu nhiên, họ phải giữ khoảng cách với Quốc vương. Nếu không, cả đám đều đi nịnh nọt Quốc vương, lấy đâu ra quyền nói chuyện như bây giờ?

Sau khi thấy Bá tước Lan rời đi, Hudson và Tổng đốc Pierce nhìn nhau cười một tiếng.

Hành động ngoại giao của người Hessen không phải là bí mật gì đối với họ. Là những nhân vật quyền lực trong vương quốc, có rất nhiều người trong triều đình sẵn sàng giúp đỡ họ.

Trên thực tế, lý do chính khiến chính phủ vương quốc đồng ý với yêu cầu của người Hessen là do họ không ra tay ngăn cản.

Muốn thành sự rất khó, nhưng muốn làm hỏng việc lại rất đơn giản.

Chỉ cần lật lại những mâu thuẫn cũ và khuếch đại dư luận một chút là có thể làm tăng độ khó cho các cuộc đàm phán. . . .

Hắc Thạch sơn mạch.

Chỉ vừa mới trải qua mấy ngày tốt lành, tộc rết liền gặp phải phiền phức.

So với thế giới Địa tâm, hành lang dài trăm dặm tương đối giàu có, nhưng bản chất vẫn là hoang sơn dã lĩnh, không thể cung cấp bao nhiêu thức ăn.

Tuy tộc Rết Chân To là loài ăn tạp, nhưng để đáp ứng nhu cầu dinh dưỡng bằng cách ăn cỏ và lá cây thì chúng cần phải ăn rất nhiều.

Một thành viên trong tộc tiêu thụ hàng chục pound, hàng nghìn thành viên trong tộc cộng lại, lượng tiêu thụ chính là một con số khổng lồ.

Việc vận chuyển lương thực từ phía sau ra đây quá khó khăn, hoàn toàn dựa vào nguồn cung cấp tại chỗ, chẳng mấy chốc, hành lang dài trăm dặm liền biến thành một vùng đất trống.

"Phanh, phanh, phanh. . ."

Một trận mưa thiên thạch rơi vào trong đại doanh tộc rết, ngay sau đó lại xuất hiện những ngọn lửa cháy hừng hực, sau đó là mưa đá. . .

Ma pháp chấn động kịch liệt đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của những cường giả trong tộc rết.

"Địch tập!"

Cùng lúc đó, khu rừng sôi sục, vô số Ma thú lao về phía đại doanh tộc rết, các đòn tấn công từ trên không của kẻ địch vẫn tiếp tục.

"Thú triều" bộc phát!

Số lượng Ma thú ở thế giới Địa tâm rất thưa thớt, ngay cả khi có Ma thú thì khoảng cách cũng cách rất xa, tộc rết chưa bao giờ thấy cảnh tượng hoành tráng như vậy.

Ma thú có thể sinh tồn trên đại lục Aslante nhiều năm như vậy, không có một chút sức mạnh thì làm sao có thể được?

Trong thế giới siêu phàm, những ngọn núi bình thường không phải là những chướng ngại vật không thể vượt qua.

Hắc Thạch sơn mạch có thể luôn sừng sững giữa hai vương quốc, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là do trong núi có rất nhiều Ma thú cấp cao trú ngụ.

Bình thường, những Ma thú này sẽ chiếm cứ một mảnh lãnh địa, thường xuyên chém giết không ngừng, nhưng nếu có người dám vươn tay vào Hắc Thạch sơn mạch thì sẽ lập tức bị bọn chúng liên thủ vây công.

Những quy tắc tương tự cũng tồn tại trong các khu vực có sự tồn tại của các Ma thú cấp cao. Nghe nói đây là hiệp ước do đám tiền bối của các Ma thú ký kết từ thời thượng cổ.

Dù sao, so với các tộc trên đại lục mà nói, một con Ma thú dù có mạnh mẽ đến đâu thì cũng là bên yếu thế.

Muốn tiếp tục sinh tồn thì chỉ có thể đoàn kết.

Trí thông minh của Ma thú cấp cao không kém gì Nhân tộc, đương nhiên là sẽ không để người ta đánh tan từng con một.

Tộc Rết Chân To rõ ràng đã phạm phải điều cấm kị, sau khi chiếm đóng hành lang dài trăm dặm, họ lại tiếp tục mở rộng sang hai bên sơn mạch để kiếm thức ăn.

Các Ma thú ở lân cận lập tức bị họ tàn sát sạch sẽ.

Tiểu đệ bị người ta giết, quê hương bị xâm phạm, các Ma thú Thánh Vực ở phía trên sao có thể khoanh tay đứng nhìn được!

Chương 1938: Thú Triều (2)

Cảnh tượng trước mắt chính là cuộc chiến báo thù do tộc Ma thú phát động.

Nhìn thoáng qua những con Ma thú đang đi lang thang trong trại, trán của Vua rết liền nổi đầy gân xanh.

Mơ mơ hồ hồ đánh nhau với đại quân Ma thú đã đủ buồn bực rồi, tại sao lại còn đột nhiên xuất hiện nhiều Ma thú cấp cao như vậy?

"Bệ hạ, hành lang dài trăm dặm quả nhiên có vấn đề!"

"Có lẽ hai vương quốc Nhân tộc bị khu vực này ngăn cách không chỉ đơn giản là vì vùng đệm chiến lược, mà còn là vì lo ngại những con Ma thú trong sơn mạch."

"Bây giờ sự xuất hiện của chúng ta đã vi phạm một số quy tắc nội bộ của Ma thú, bị Ma thú Thánh Vực trả thù."

"Vương quốc Alpha không thừa thắng xông lên, có lẽ cũng không phải là e dè sức mạnh của chúng ta, mà là muốn ngồi nhìn chúng ta và Ma thú chém giết, sau đó ngồi thu ngư ông thủ lợi!"

Tể tướng Javet lo lắng phân tích.

Bây giờ biết những điều này đã muộn, bất kể kết quả phân tích có chính xác hay không, thú triều đều đã bộc phát rồi.

Chỉ cần nhìn vào mười mấy con Ma Thú Thánh Vực trên trời liền biết chuyện hôm nay sẽ không thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Vua rết nhìn thoáng qua cường giả của tộc mình, cuối cùng vẫn không dám hạ lệnh để họ đi ngăn chặn những Ma thú Thánh Vực này.

Muốn bồi dưỡng được một cường giả đỉnh cao không dễ dàng gì, không thể tùy ý phung phí. Trên chiến trường trước đó đã có hai cường giả Thánh Vực bỏ mạng rồi, đến giờ Vua rết vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Nếu như tiếp tục dùng cường giả trong tộc để đổi mạng với Ma thú thì sẽ quá thiệt thòi.

Cái quan trọng nhất là: Đánh không thắng nha!

Số lượng Thánh Vực của tộc vốn không bằng số lượng Ma thú trên trời.

Dù sao người ta cũng có thiên phú, sau khi trưởng thành liền là Ma thú Thánh Vực, hoàn toàn không có bình cảnh.

Đặc biệt là sau khi các nguyên tố thiên địa trở nên nồng nàn, cơ hội đột phá của một số Ma thú cấp 8 cũng tăng lên rất nhiều.

Là một chủng tộc trường thọ, thứ không thiếu nhất chính là những lão già. Lần này chỉ có một phần đến đây, không ai biết có bao nhiêu Ma thú Thánh Vực đang trú ngụ trong Hắc Thạch sơn mạch này.

Bất kể là vị bá chủ nào thống trị đại lục cũng đều không có ý định tấn công những Ma thú này, điều này đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

"Bệ hạ, không thể để những con súc sinh này tiếp tục ngang ngược nữa!"

"Hiện giờ, chúng ta chỉ có thể bắt chước theo Nhân tộc, triệu tập một lượng lớn cường giả cấp 8 phối hợp với mấy vị Tôn giả trong tộc, cùng nhau kiềm chế những con Ma thú Thánh Vực này!"

Khi đưa ra đề nghị này, nội tâm của Howell đang nhỏ máu.

Đêm đó, khi Nhân tộc dùng cường giả cấp 8 để kiềm chế Thánh Vực, trận đại chiến đó nguy hiểm đến mức nào, gã ta đã tận mắt chứng kiến.

Nếu không nhờ vào ma pháp dược tề phục hồi năng lượng đã cạn kiệt, thì đêm đó sẽ có ít nhất một nửa số cường giả cấp 8 của Nhân tộc bỏ mạng rồi.

Lý do chính khiến kẻ địch có thể toàn thân trở ra là do những cường giả của phe mình không biết con át chủ bài của quân địch, cố tình kéo dài thời gian, hy vọng có thể mài chết kẻ thù mà không cần phải trả giá.

Tính toán sai lầm này mới để Hudson chạy tới kịp thời, dẫn đến hai cường giả Thánh Vực phe mình vẫn lạc trên chiến trường.

Bây giờ muốn sao chép trận đại chiến đó thực sự là quá khó. Số lượng Ma Thú Thánh Vực trước mắt còn nhiều hơn số lượng Thánh Vực của họ vào đêm đó.

"Goran Tôn giả, thực lực của những con Ma thú Thánh Vực ở phía trên như thế nào?"

Vua rết hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Không hoảng hốt là không được, cường giả Thánh Vực trong đại doanh của mình cũng chỉ có bảy vị, nhưng phía trên lại xuất hiện mười ba con Ma thú Thánh Vực.

Nói rõ là đang muốn tới khi dễ tộc rết mà!

"Ngoài ba con có khí tức bất ổn là mới đột phá gần đây ra, những con còn lại đều có thực lực không yếu, trong đó có một số con có thực lực ngang ngữa với ta."

"Nếu như có thể thì tốt nhất là nên đàm phán với bọn chúng. Chỉ cần có thể thuyết phục những con Ma thú này rút quân, trả giá nhiều một chút cũng là đáng!"

Goran Tôn giả lập tức trả lời.

Có thể thấy rằng lão ta thực sự không muốn đánh trận này.

So đo với bọn Ma thú ngu ngốc này chẳng khác nào đang tự chuốc khổ vào thân.

Trừ phi hôm nay có thể tiêu diệt tất cả những con Ma thú Thánh Vực này, nếu không thì sau này thú triều sẽ thường xuyên tới bầu bạn với họ.

Đồng thời những đột công kích này cũng sẽ ngày càng mạnh hơn, bởi vì Ma thú cũng biết tìm viện binh.

"Làm sao đàm phán?"

Vua rết khóc không ra nước mắt nói.

Ông ta đã trải qua nhiều cuộc đàm phán rồi, nhưng đây là lần đầu tiên phải đàm phán với Ma thú.

Trong thế giới Địa Tâm, đừng nói là nhìn thấy, ông ta thậm chí còn chưa từng nghe nói nơi nào có một nhóm Ma thú hung hãn như vậy.

"Ngài hãy ra lệnh cho cường giả trong tộc đồng loạt ra tay, vừa đánh vừa nói với bọn chúng!"

"Trí thông minh của Ma thú Thánh Vực không hề thấp hơn chúng ta, chỉ cần thể biểu ra thực lực đủ để uy hiếp bọn chúng, hai bên liền có cơ sở để đàm phán."

Goran Tôn giả chậm rãi nói.

Trong thâm tâm, lão ta đã thầm mắng, nếu biết được là ai đã thu hút những con Ma thú này tới đây, lão ta nhất định sẽ chém kẻ đó thành muôn mảnh.

"Được!"

"Truyền lệnh xuống, toàn bộ cường giả trong doanh trại từ cấp 8 trở lên đều xuất thủ, nhất định phải kiềm chế được Thánh Vực của quân địch."

"Đồng thời sử dụng tất cả các vũ khí phòng không, cố gắng hỗ trợ hết mình cho cường giả trong tộc, đồng thời còn phải kiềm chế những con Ma thú phi hành của phe địch!"

Một loạt các mệnh lệnh được ban ra, bản thân vua rết cũng cảm thấy yêu cầu có phần quá đáng.

Chương 1939: Thú Triều (3)

Nhưng không còn cách nào khác, chiến tranh đã đánh đến đỉnh đầu rồi, vô luận như thế nào cũng không thể bỏ mặc cho quân địch ở trên đầu không ngừng công kích được.

So với các chủng tộc bình thường, Ma thú da dày thịt béo nên can đảm hơn nhiều.

Cung tên bình thường sẽ không tạo ra bất kỳ một mối đe dọa nào đối với Ma thú Thánh Vực.

Chỉ có trang bị ma pháp đặc biệt mới có thể tạo ra uy hiếp nhất định cho kẻ địch.

Ví dụ như: Sàng nỏ, chiêu bài của tộc rết, cộng thêm Phá Ma Thương được chế tạo từ Bí Ngân đồng thời tấn công, liền có thể gây ra mối đe dọa cho Ma thú Thánh Vực.

Điều kiện tiên quyết là phải bắn trúng mục tiêu, nếu không bắn trúng mục tiêu, dù uy lực lớn đến đâu cũng vô dụng. . . .

Trên chiến trường, Ma thú và binh sĩ tộc rết đang hỗn chiến với nhau, cảnh tượng vô cùng rực rỡ.

Ngoài cận thân vật lộn ra, Ma thú còn tự mang thiên phú ma pháp.

Phun lửa, phun băng, tạo sét... tô điểm cho chiến trường rực rỡ sắc màu, trực tiếp mang đến một bữa tiệc thị giác.

Tiếc là không ai có thể thưởng thức cảnh đẹp này, những con Ma thú lao vào trận chiến, nhiều con đang trên bờ vực bùng nổ, hoặc nói là đã bùng nổ.

Ở trung tâm chiến trường, một con Hoang Cổ Man Ngưu đang chạy qua chạy lại trong quân đội tộc rết tới bảy lần, khiến cho đội hình của binh sĩ rết bị phá thành mảnh nhỏ.

Trên thân của Man Ngưu bị cắm ba cây trường thương, còn có vô số mũi tên, nhìn sơ qua nó giống như một con nhím phiên bản phóng đại.

Tuy nhiên, con Hoang Cổ Man Ngưu điên cuồng này lại không hề nhận ra điều đó, cứ như thể cơ thể không phải của mình vậy.

Nhìn thấy cảnh này, tướng lĩnh tộc rết vội vàng tổ chức nhân thủ đi săn lùng, tiếc là cao thủ trong quân đã bị điều đi.

Hoang Cổ Man Ngưu vốn nổi danh là da dày thịt béo, những đòn công kích bình thường căn bản không thể phá vỡ phòng thủ.

Thoạt nhìn có vẻ như có rất nhiều mũi tên cắm trên cơ thể, nhưng mối đe dọa thực sự vẫn là ba cây trường thương kia, mũi tên không hề xuyên thủng lớp da, lý do chính mà nó cắm trên người Man Ngưu là vì lông của nó quá dày.

Sau mỗi lần va chạm đều có vô số mũi tên rơi xuống, nhưng lại không hề thấy vết máu, đó chính là bằng chứng tốt nhất.

"Giết!"

Sĩ quan tộc rết lạnh lùng hạ lệnh.

Nguy hiểm cũng phải lên, chiến cơ hiện giờ là do những cường giả trong tộc liều mạng giành lấy.

Thực lực của đại quân Ma thú không yếu, nhưng đội quân này chiến đấu hoàn toàn dựa vào bản năng, không có bất cứ sự phối hợp nào.

Một khi giết đỏ cả mắt, Ma thú điên cuồng hoàn toàn không phân biệt địch ta, đây là cơ hội của tộc Rết.

Trận chiến đẫm máu tiếp tục diễn ra, máu đã nhuộm đỏ mặt đất. Số lượng Ma thú trên chiến trường ngày càng ít, dường như đã sắp vượt qua thảm họa lần này.

Chứng kiến tất cả những điều này, Vua rết lại không hề vui vẻ chút nào. Trận chiến trên mặt đất có lợi cho tộc rết, nhưng tình hình ở trên trời lại hoàn toàn trái ngược.

Chỉ trong nháy mắt, lại có một cường giả tộc rết bị xé đôi và rơi xuống, khóe mắt vua rết đã ướt át.

Con rết vừa mới vẫn lạc kia chính là thân vệ của ông ta, đi theo ông ta đã ba mươi năm rồi, giờ đây lại phải chịu cảnh thi thể không còn nguyên vẹn.

"Thiên Thanh vương, chiến tranh kéo dài đến nay, cả hai bên đều tổn thất nặng nề, các ngươi đang muốn đồng quy vu tận với bọn ta sao?"

Goran Tôn giả nghiêm nghị chất vấn. ...

"Ha ha..."

"Sự việc lần này là do chính các ngươi gây ra, tại sao lại đổ hết lỗi lên đầu bọn ta?"

"Toàn bộ đại lục đều biết Hắc Thạch sơn mạch là của địa bàn của bọn ta, đám rết vô danh như các ngươi mà cũng dám đến đây gây chuyện."

"Nói thật cho các ngươi biết, nếu như hôm nay không cho bọn ta một lời giải thích thỏa đáng, vậy thì lần gặp mặt sau các ngươi không còn cần thiết phải tồn tại nữa!"

Thiên Thanh vương nói với vẻ giễu cợt.

Đồng quy vu tận là không thể nào, nhưng gây chuyện thì lại cố ý.

Chủng tộc Ma thú quá đa dạng, kẻ thù bẩm sinh vô số, không có năng lực tranh bá đại lục.

Ma thú Thánh Vực đều biết điều này, mâu thuẫn trong nội bộ còn chưa giải quyết được, nên không ai ngu ngốc đến mức muốn xưng bá đại lục.

Không tham gia tranh đoạt bá quyền đại lục không có nghĩa là không làm gì cả.

Hiện giờ đại lục loạn như vậy, nếu như không làm chút gì, sớm muộn gì loạn lạc cũng sẽ ảnh hưởng đến tộc Ma thú.

Tộc Rết Chân To đã vi phạm quy tắc, nên liền trở thành đối tượng để bọn chúng giết gà dọa khỉ.

Nếu không phải vì có ý định kiếm chuyện từ trước, thì tộc Rết Chân To sẽ không bị đại quân Ma thú tìm tới cửa ngay khi vừa vi phạm quy tắc.

Dù sao, hai đại trận doanh đối lập trên đại lục Aslante vốn không phải là đối tượng thích hợp để mang ra giết gà dọa khỉ.

Nguyên nhân mà bọn chúng không trực tiếp ra tay diệt tộc rết là vì các ma thú muốn khoe khoang thực lực với bên ngoài.

Theo một ý nào đó mà nói, sau này tộc Rết Chân To gây ra phong ba càng lớn hơn trên đại lục thì hành động lập uy của bọn chúng lại càng thành công.

Bị uy hiếp, Goran Tôn giả tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lão ta lại không dám đánh cược.

Tộc Ma thú có bao nhiêu lực lượng, các thế lực lớn trên đại lục đều có một nhận thức đại khái, nhưng trong đó không bao gồm tộc Rết Chân To.

Sau khi được nếm mùi thất bại do chênh lệch thông tin gây ra, toàn bộ tộc Rết Chân To đều như chim sợ cành cong, hoàn toàn không dám đánh cược rằng liệu Thiên Thanh Vương có thực hiện lời đe dọa này hay không.

"Thiên Thanh vương, chuyện lần này là do chúng tôi sai, ta có thể cam đoan là sau này sẽ không xâm chiếm một tấc đất nào ở Hắc Thạch Sơn mạch nữa."

"Muốn bồi thường cái gì, các vị cứ tùy tiện nói, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực, chúng tôi đều sẽ cố gắng hết sức đáp ứng!"

Goran Tôn đau lòng hứa hẹn.

Chương 1940: Đàm Phán

Ma thú triều trước mắt đã khiến cho tộc Rết Chân To bị tổn thất không nhẹ, nếu như lại xảy ra một cuộc thú triều với quy mô lớn hơn nữa, không chừng tộc rết sẽ bị diệt tộc.

Nếu như bị tổn thất nặng nề ở thế giới mặt đất, cho dù có lùi về thế giới Địa Tâm thì cũng chưa chắc có thể kéo dài truyền thừa của chúng tộc.

Chỉ riêng những lối vào Địa tâm này thôi đã đáng giá cho ngoại giới thăm dò rồi, càng không cần phải nói đến vùng lãnh thổ rộng lớn mà tộc rết đang thống trị.

"Ha ha..."

"Nếu như các ngươi làm vậy từ trước thì chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao, làm hại bọn ta phải đi tay không một chuyến."

"Nói nhảm thì không cần nhiều lời, ra lệnh cho đại quân của các ngươi rút lui khỏi Hắc Thạch sơn mạch trong vòng ba ngày, đồng thời không được phép quay về thế giới Địa Tâm."

"Bọn ta sẽ ở bên cạnh giám sát, nếu như các ngươi không hợp tác..."

Thiên Thanh vương còn chưa nói dứt lời thì ở đằng xa lại xuất hiện một đàn Ma thú phi hành, dường như là quân tiếp viện từ sâu trong Hắc Thạch sơn mạch.

Dẫn đầu là hai con Kim Điêu Thánh Vực, đôi cánh khổng lồ dài tới hơn hai mươi mét, chỉ cần vẫy nhẹ cũng có thể tạo ra một trận cuồng phong.

Nhìn thấy cảnh này, Goran Tôn giả đành phải nuốt uất ức vào trong, bây giờ không phải là lúc để cứng đầu.

Tiếp tục chiến đấu như vậy, quy mô của thú triều chỉ ngày càng lớn mạnh, cho dù tộc Rết Chân To có thể liều mạng chống đỡ đợt tấn công này thì họ vẫn sẽ bị diệt vong sau khi quân đội Nhân tộc ập tới.

Nếu không phải vì có quá nhiều Ma thú đang nhìn chằm chằm, cộng thêm khao khát hướng đến thế giới ánh sáng, lão ta hận không thể lập tức mang theo tộc nhân trở về thế giới Địa Tâm.

"Thiên Thanh vương, không phải là chúng tôi cố ý chiếm đóng Hắc Thạch sơn mạch, chủ yếu là do lối vào Địa tâm nằm ở đây."

"Ngoài việc tiếp giáp với các ngươi, hàng xóm chỉ còn lại hai Vương quốc Nhân tộc."

"Các vị cũng biết rồi, bây giờ Nhân tộc thế lớn, trong thời gian ngắn, chúng tôi rất khó cướp được một vùng lãnh thổ từ trong tay bọn chúng."

"Trước đây chúng tôi cũng từng thử tấn công Vương quốc Alpha rồi, nhưng tiếc là cuối cùng đã thất bại, dẫn đến đại quân bị tổn thất nặng nề!"

Goran Tôn giả cố gắng tranh thủ nói.

Mặc dù biết rằng những con Ma thú này không có lòng tốt, muốn khơi mào chiến tranh giữa tộc rết và nhân tộc, nhưng lão ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức xoay sở.

Trong thâm tâm lão ta đã thầm mắng Vua rết vô số lần, khả năng gây chuyện này thực sự là quá mạnh.

Vừa mới đặt chân lên thế giới mặt đất đã gây chuyện với thế lực lớn rồi.

"Ha ha..."

"Các ngươi đúng là quá ngu xuẩn, ngay cả thực lực chênh lệch giữa các Vương quốc Nhân tộc cũng không nắm rõ!"

"Nói thật cho các ngươi biết, cùng là Vương quốc của Nhân tộc, nhưng cũng được phân chia thành nhiều cấp bậc."

"Ba cường quốc đứng đầu trực tiếp nắm giữ hơn sáu mươi phần trăm lực lượng quân sự của Nhân tộc, những Vương quốc đứng sau kia há có thể sánh bằng?"

"Vừa lên đã trực tiếp chọn đối thủ mạnh nhất để ra tay, xem ra việc sống lâu trong thế giới Địa tâm đã khiến bộ não của các ngươi trở nên ngu ngốc rồi!"

"Không nói nhảm với các ngươi nữa!"

"Ta không quan tâm các ngươi đang gặp khó khăn gì, nhất định phải chấp hành theo yêu cầu của bọn ta."

"Cho các ngươi ba tiếng để chuẩn bị, sau thời gian đó lập tức rút quân."

"Dù là muốn trả thù Vương quốc Alpha hay đi bắt nạt người Hessen, đó cũng là chuyện của riêng các ngươi."

"Chấp hành theo quy tắc của bọn ta, lối vào Địa tâm phải được giữ lại."

"Nếu không, bọn ta sẽ trực tiếp phá huỷ lối vào, cắt đứt liên lạc giữa các ngươi và thế giới Địa tâm, sau đó mang các ngươi đến làm quà cho Nhân tộc!"

Thiên Thanh vương lập tức uy hiếp nói.

Là một trong những loài Ma thú thông minh nhất trên đại lục, Thiên Thanh thú vẫn luôn là đại diện cho rắc rối, một khi chọc phải bọn chúng, sự trả thù sẽ kéo dài từ sáng đến tối.

Tộc Rết Chân vô cùng bất hạnh, vừa mới từ thế giới Địa Tâm chui ra liền gặp được.

"Hãy để thuộc hạ của các vị ngừng tấn công trước, chúng tôi phải trở về thương lượng một chút, sau một tiếng sẽ đưa ra câu trả lời!"

Goran Tôn giả cắn răng nói.

Biết rõ bị người ta lợi dụng làm quân cờ, nhưng lão ta lại không có sức mạnh để cự tuyệt.

Chỉ trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi vừa rồi, lại có thêm ba cường giả cấp trong tộc vì thể lực tiêu hao quá sức, tốc độ phản ứng giảm xuống mà hy sinh.

Trong tay họ không có dược tề hồi máu trong nháy mắt, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, tiếp theo sẽ tới lượt các cường giả trong tộc Rết Chân To vẫn lạc.

Trong tộc không dễ gì mới tích lũy được một chút nội tình, không thể vì một phút bốc đồng mà đánh cược tất cả.

"Đồng quy vu tận" kêu gào cho oái thì được, nếu thật sự kêu lão ta dùng mạng đổi mạng, Goran Tôn giả còn chưa sống đủ, những cường giả khác trong tộc cũng chưa sống đủ.

"Dừng tay!"

Mệnh lệnh được ban ra, nhưng chiến trường đã giết đỏ cả mắt, rõ ràng không thể nào dừng lại chỉ bằng một tiếng ra lệnh được.

Trận chiến dưới đất vẫn còn tiếp tục, nhưng cuộc đối đầu giữa những các cường giả trên bầu trời đã tạm thời lắng xuống.

Goran Tôn Giả đã rất hài lòng với kết quả này.

Có thể bảo toàn lực lượng cấp cao của tộc rết đã rất tốt rồi, những cường giả cấp 8 này đều là hạt giống đột phá Thánh Vực trong tương lai.

Nếu hôm nay mất hết những nội tình này, vậy thì trong hai mươi năm tới, tộc Rết Chân To sẽ không có không sản sinh ra được cường giả Thánh Vực mới nào.

Trong thời điểm đại tranh chi thế này, cường giả bị đứt gãy là điều vô cùng khủng khiếp.

Lực lượng cao cấp không thể đảm bảo sự thịnh vượng của một chủng tộc, nhưng họ lại có thể giúp cho chủng tộc đó tiếp tục tồn tại.

Chương 1941: Quyết Định

Tham khảo lịch sử đại lục là biết, có không ít những trường hợp chủng tộc suy yếu lật ngược thế cờ.

Chỉ cần chủng tộc còn tồn tại, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Không biết là do lời nguyền của chủng tộc hay do nguyên nhân nào khác, một khi chủng tộc của chính mình bị diệt, những cường giả còn sót lại sẽ rất khó có thể tiến xa hơn.

Hai chuyện này ràng buộc với nhau!

Cần bao lâu thời gian để một chủng tộc nhỏ trở mình, điều này không dễ dàng xác định, chủ yếu phụ thuộc vào khả năng sinh sản và thiên phú của chủng tộc.

Về mặt này, Nhân tộc là một ví dụ điển hình đầy khích lệ.

Từ một chủng tộc nhỏ bé, họ đã phát triển thành bá chủ đại lục, trong suốt quá trình này chỉ mất khoảng hơn một nghìn năm.

Đối với người bình thường mà nói, đây là một khoảng thời gian dài đằng đẵng; nhưng đối với những cường giả đỉnh cao của các chủng tộc trường thọ mà thôi, đây chỉ là một trải nghiệm trong cuộc đời.

Về mặt lý thuyết, miễn là có thể đột phá Thánh Vực cấp 3, cho dù là Nhân tộc thì cũng có thể sống hơn ngàn năm. ...

Sau khi giải thích sơ lược về nguyên nhân và hậu quả, cũng như yêu cầu của đám Ma thú, Goran Tôn giả liền ngậm miệng không nói.

Là người quyết định, Vua Rết đã ngơ ngác tại chỗ. Nếu biết trước là trong Hắc Thạch sơn mạch có nhiều Ma thú khủng bố như vậy thì ông ta đã không mở rộng sang Hắc Thạch sơn mạch rồi.

Tất cả đều là họa do kinh nghiệm gây ra!

Thế giới Địa Tâm không có khu Ma thú quần cư giống như thế này, giới cao tầng của tộc Rết Chân To đã mặc nhiên cho rằng: Thực lực của Ma thú ở thế giới mặt đất cũng có hạn.

Sau khi nhận ra Nhân tộc khó chọc, họ đã lùi lại một bước, lựa chọn mở rộng sang Hắc Thạch sơn mạch, với định đánh hạ một mảnh giang sơn ở giữa hai Vương quốc.

Tình hình hiện tại là: giang sơn chưa chiếm được, nhưng mộ phần thì đã lập ra rồi.

Từ tình hình trên chiến trường, thú triều đã gây ra tổn thất cho đại quân tộc rết lên tới hàng vạn người.

"Ngay cả cơ hội quay trở lại thế giới Địa tâm cũng không cho chúng ta, xem ra mức độ cạnh tranh trên thế giới mặt đất cũng chẳng kém gì thế giới Địa tâm."

"Các chủng tộc trên thế giới mặt đất chiếm hữu tài nguyên phong phú hơn, sức mạnh vượt trội hơn chúng ta cũng là điều dễ hiểu."

"Kẻ địch chỉ cho chúng ta một canh giờ, bây giờ đã qua một phần ba rồi, thời gian để chúng ta đưa ra quyết định cũng không còn nhiều."

"Lại một lần nữa đến lúc quyết định vận mệnh của chủng tộc, liều chết chiến đấu với lũ Ma thú này, hay xuất quân theo như yêu cầu của chúng, mọi người nói lên cái nhìn của mình đi!"

Vua Rết thấp thỏm nói.

Kể từ khi kế vị đến nay, đây là lần đầu tiên trong đời Vua rết không có chút tự tin nào.

Trước đây, dù gặp phiền phức lớn hơn nữa, ông ta cũng đều có thể bình tĩnh đối phó.

Lần này thì khác, thực lực của tộc Rết Chân To quá yếu, cục diện hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát.

"Bệ hạ, hiện giờ chúng ta không còn lựa chọn nào khác!"

"Theo như cách nói của bọn Ma thú này, việc Vương quốc Alpha không phản công không phải vì kiêng dè chúng ta, mà là do có thỏa thuận với bọn chúng."

"Nếu tin tức này là thật, chỉ cần bọn chúng cho phép Vương quốc Alpha xuất binh thì cuộc đại chiến sẽ bùng nổ ngay lập tức."

"Đến lúc đó, chúng ta sẽ phải đối mặt với hai kẻ địch, vừa phải đối phó với sự quấy rối của đám Ma thú, vừa phải đối mặt với sự trả thù của Vương quốc Alpha, không chừng Người Hessen cũng sẽ xuất binh đâm chúng ta một đao."

"Chỉ cần đám Ma thú có thể cam đoan Nhân tộc không tấn công Hắc Thạch sơn mạch, vậy thì làm theo yêu cầu của bọn chúng cũng chưa hẳn không phải là một cơ hội."

"Chúng ta đánh không lại Vương quốc Alpha, nhưng chẳng lẽ còn đánh không lại người Hessen sao?"

"Dựa trên thông tin thu thập được, chênh lệch thực lực của hai nước không hề nhỏ, đồng thời người Hessen còn muốn đối mặt với mối đe dọa từ Liên minh dị tộc."

"Chỉ cần chúng ta không tham lam quá mức, không đụng chạm đến ranh giới cuối cùng thì chắc là người Hessen sẽ liều mạng với chúng ta đâu."

"Hãy thử thăm dò thực lực của người Hessen trước, nếu như thực lực mạnh mẽ, vậy chỉ cần chiếm lấy vài quận nằm gần Hắc Thạch sơn mạch thôi là được."

"Ngược lại, chúng ta sẽ chiếm một hoặc hai tỉnh thành trước, sau đó quan sát tình hình đại lục rồi mới quyết định hành động tiếp theo"

Tể tướng Javet đề nghị.

Là một trọng thần đi theo Vua Rết nhiều năm, lão ta có thể đọc ra câu trả lời từ trong ánh mắt của lão đại mình.

Việc lão ta đưa ra câu trả lời vào lúc này thoạt nhìn giống như đang đề nghị, nhưng thực tế là để củng cố niềm tin cho Vua Rết.

Những người khác muốn phản đối, nhưng lời đến bên khóe miệng lại bị nuốt vào, đúng là hiện giờ họ đã không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Mặc dù kế hoạch này đầy rủi ro, nhưng ít nhất nó cũng có tính khả thi nhất định. ...

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Hudson không biết rằng đám Ma thu đã giúp mình một đại ân, hắn vẫn đang đau đầu suy nghĩ xem làm thế nào để kích động tộc Rết Chân To xâm lược Vương quốc Hessen.

"Cái gì, Hắc Thạch sơn mạch có dị động, thú triều đang tấn công nơi đóng quân của lũ rết đó?"

Hudson kinh ngạc hỏi.

Thú triều, thứ này cứ vài chục năm lại bùng phát một lần, những lãnh chúa quý tộc ở gần Hắc Thạch sơn mạch đều có kinh nghiệm phong phú trong việc đối phó với nó.

Trước đây, khi xây dựng Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt, vì có người kiếm chuyện mà đã dẫn đến một đợt thú triều.

Đối với lãnh địa yếu ớt, thú triều là một thảm họa; Nhưng đối với lãnh địa mạnh mẽ mà nói, thú triều lại là một cơ hội.

Do ảnh hưởng của sự phát triển năng suất, các quốc gia Nhân tộc đã có thể nuôi nổi một số Ma thú háu ăn.

Chương 1942: Tấn Công Vương Quốc Hessen

"Quân đoàn Ma Thú" đang thay thế cho các kỵ sĩ đoàn truyền thống, trở thành binh chủng mạnh nhất hiện tại.

Chỉ cần là quý tộc của Vương quốc, ai nấy cũng đều muốn xây dựng một quân đoàn Ma Thú hùng mạnh.

Chỉ có điều là việc vào núi bắt Ma thú vô cùng nguy hiểm, làm nhỏ lẻ thì được, nhưng một khi chơi quá trớn sẽ dẫn đến sự trả thù của các Ma thú Thánh Vực.

Những quý tộc có gia nghiệp lớn thà bỏ nhiều tiền ra tuyên bố nhiệm vụ cho lính đánh thuê chứ rất ít khi đích thân đi bắt Ma thú.

Bình thường không thể ra tay, nhưng có một trường hợp ngoại lệ, đó là - thú triều.

Trong thú triều, dù có bắt bao nhiêu Ma thú cũng sẽ không thu hút sự chú ý của Ma thú Thánh Vực.

Quân đoàn quái thú của nhà mình vẫn còn là mầm non, gọi là quân đoàn chỉ đơn giản là để thếp vàng cho bản thân.

Nếu thực sự muốn thành lập một quân đoàn, ít nhất cũng phải có bốn đến năm nghìn Ma thú, trước mắt Hudson chỉ mới hoàn thành được một phần năm.

Những lãnh chúa quý tộc khác càng ít hơn, toàn bộ Vương quốc Alpha chỉ có vương thất là gom đủ một nghìn kỵ sĩ Ma thú.

Đây vẫn là kết quả của việc sử dụng rộng rãi thuốc kích thích trưởng thành, nếu cách đây vài năm, ngay cả vốn liếng này cũng không có.

"Nguyên soái, thông tin này đã được xác thực rồi."

"Đám rết bất hạnh kia đã mở rộng trắng trợn tại Hắc Thạch sơn mạch, tru diệt không ít Ma thú, vì thế mà thu hút sự chú ý của Ma thú Thánh Vực ở phía trên."

"Thú triều hiện giờ hẳn là cuộc trả thù của Ma thú đối với bọn chúng."

"Trong thú triều lần này có rất nhiều Ma thú cao cấp, người của chúng ta không dám tới gần để xem."

"Tiếc là cuộc đại chiến này diễn ra bên trong Hắc Thạch sơn mạch, nếu không chúng ta cũng có thể đi theo kiếm một chén canh!"

Tổng đốc Pierce nói với vẻ mặt tiếc hận.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson khẽ mỉm cười. Quả nhiên là người trong đồng đạo, hắn cũng nghĩ như vậy.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng Hudson vẫn không có ý định vọng động. Vì bắt Ma thú nhà rồng và gấu nhà mình đã bị ghi vào sổ đen của vô số Ma thú Thánh Vực rồi.

May mà người ta không biết mục đích của rồng và gấu là bắt Ma thú, chỉ coi bọn nó tới đó để đoạt địa bàn.

Dựa theo quy củ Ma thú Thánh Vực, gặp phải loại chuyện như đoạt địa bàn thì cứ đánh một trận rồi đuổi đi là được.

Hành động tương tự chỉ cần thực hiện một lần là đủ rồi, tiếp tục chơi nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Sau khi nhận thức được rủi ro, vì sự an toàn của lãnh địa, Hudson quyết đoán chọn dừng tay.

"Ngài Tổng đốc, nếu đã là đại chiến thì ắt hẳn sẽ có cơ hội, nhưng vì lý do chính trị, chúng ta không tiện ra mặt."

"Để dong binh đoàn ra mặt đi, bọn họ rất am hiểu Hắc Thạch sơn mạch. Nhặt mấy con Ma thú lạc đàn thì vẫn có cơ hội."

"Còn lại thuận theo tự nhiên là được!"

"Đám rết kia thực sự rất biết cách gây thù chuốc oán, không biết đám Ma thú Thánh Vực kia sẽ trừng phạt bọn chúng như thế nào!"...

"Bộp, bộp, bộp. . ."

Tiếng bước chân hành quân vang vọng từ trong Hắc Thạch sơn mạch hướng về phía Vương quốc Hessen. Nhận thấy có điều bất thường, kỵ binh trinh sát phụ trách theo dõi tộc Rết vội vàng đốt lửa báo hiệu.

Chỉ trong chốc lát, tin tức về kẻ thù xâm lược đã được truyền từ Hắc Thạch sơn mạch về tới Vương đô, gây ra sóng to gió lớn trong Vương quốc Hessen.

Tình huống tồi tệ nhất đã xảy ra!

Trước khi chính phủ Vương quốc Hessen kịp phản ứng thì đại quân rết đã đi ra Hắc Thạch sơn mạch và phát động tấn công với bọn hắn.

"Giết!"

Tiếng la giết vang lên, lãnh địa Nam tước vừa mới di dời được một nửa đã bị thất thủ hoàn toàn. Vô số người dân không kịp di dời đã trở thành thức ăn cho tộc Rết.

Nhân nghĩa đạo đức, lễ nghĩa liêm sỉ, tất cả đều không tồn tại ở đây, chỉ có sự giết chóc vô tận.

Tỉnh Gutland, Quận Creston.

Là chủ nhân nơi đây, Tử Tước Pierre hiện đang đứng trên thành lũy, lo lắng nhìn ra xa.

Lãnh địa nhỏ bé này không có khả năng ngăn chặn bước tiến của kẻ thù, đã sớm bị vương quốc từ bỏ. Để chống lại sự xâm lược của kẻ thù, nửa tháng trước chính phủ vương quốc đã ra lệnh thu hẹp chiến lược, dựa vào các thành trì pháo đài ở các địa phương để cố thủ.

Nói chung là vì thời gian quá ngắn, nên không thể di dời hết số lượng dân cư và tài sản khổng lồ trong chốc lát.

Ngoài thú triều mấy chục năm mới gặp một lần ra, quận Creston không có kinh nghiệm chống lại kẻ thù bên ngoài nào, hiện giờ chỉ đơn giản là vì bất đắc dĩ.

Tiếng bước chân ngày càng gần, thiên quân vạn mã đồng thời hành quân, khiến cho mặt đất như đang run rẩy.

"Tử tước đại nhân, quân địch đã dựng trại cách đây năm dặm!"

Nhận được tin tức này, Tử Tước Pierre thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thở dài.

Giới cao tầng Vương quốc đã đặt hết hy vọng tiêu diệt chủng tộc Địa tâm Hắc Thạch sơn mạch lên người của Vương quốc Alpha, nên không hề phái đại quân tới đây, mà chỉ hạ lệnh điều động cho các quý tộc ở khu vực biên giới.

Cách đối phó này đương nhiên là đủ ở Vương quốc Alpha. Nhưng vấn đề là: Tỉnh Gutland không phải là Tỉnh Đông Nam, Vương quốc Hessen cũng không phải là Vương quốc Alpha.

Chỉ trong vòng một tháng kể từ khi phát hiện ra dấu vết của chủng tộc Địa tâm, việc điều động quân sự trong tỉnh vẫn chưa được hoàn tất.

Hiệu suất huy động thấp là vấn đề về cơ chế, và cũng là vấn đề con người. Vô số quý tộc lãnh chúa hoàn toàn không coi cuộc xâm lược của chủng tộc Địa ra gì.

Đặc biệt là sau khi nhận được tin tức về quân đội Rết xâm lược Tỉnh Đông Nam, mọi người càng buông lỏng cảnh giác. Họ đã ngây thơ cho rằng quân địch sẽ không dám trêu chọc Vương quốc Hessen nữa khi đã gặp được một địch thủ mạnh mẽ là Vương quốc Alpha.

Chương 1943: Tấn Công Vương Quốc Hessen (2)

Dù sao, trong tình huống được lựa chọn, không ai sẽ ngu ngốc đến mức khiêu khích kẻ thù mạnh khắp nơi, khiến bản thân rơi vào thế bị bao vây về mặt chiến lược.

Ngay cả Tử tước Pierre cũng cho là như vậy, đáng tiếc là ngàn tính vạn toán cũng không ngờ được rằng chủng tộc Địa tâm lại không thể phán đoán theo lẽ thường.

Do thiếu thông tin tức, nên một tấm chiếu mới như tộc rết hoàn toàn không biết sợ hãi là gì.

Đầu tiên là bất hạnh đá phải tấm sắt ở tỉnh Đông Nam, sau đó lại bị Ma thú dạy cho biết cách làm rết. Chuyện càng bi thảm hơn là chúng không biết rằng Ma thú ở thế giới mặt đất đã không còn đơn thuần như vài vạn năm trước nữa.

Sau khi nhận được lời hứa của đám Ma thú Thánh Vực, tộc rết tự nhận là mình đã an toàn trong Hắc Thạch sơn mạch, không còn nguy hiểm bị tấn công từ hai phía nữa.

Sau khi giành được đại thắng mà tỉnh Đông Nam vẫn chậm chạp không phát động phản công quân sự, chuyện này cũng bị bọn chúng hiểu một cách đương nhiên là vì kiêng dè phản ứng của đám Ma thú, nên không dám tự tiện xuất binh tấn công vào Hắc Thạch sơn mạch.

Nếu đám Ma thú trong Hắc Thạch sơn mạch liều chết bảo vệ bọn chúng thì sự phán đoán này cũng không có gì sai, Hudson cũng sẽ không ăn no rửng mỡ mà đi khiêu khích một kẻ địch mạnh mẽ như Ma Thú.

Lịch sử sớm đã chứng minh, tỉ suất chi phí - hiệu quả khi chiến đấu với Ma thú thật sự quá thấp.

Ngay cả khi miễn cưỡng có thể chiến thắng, thì Hắc Thạch sơn mạch rừng thiêng nước độc cũng không thích hợp để trồng trọt.

Dù có không ít tài nguyên tu luyện, nhưng cũng không thể thu hồi được chi phí chiến tranh đắt đỏ.

Với tiềm lực tài chính của Vương quốc Alpha, họ hoàn toàn không thể chơi nổi trò chơi xa xỉ này. Cùng một số tiền kinh phí chiến tranh, mọi người thà dành để đánh Thú Nhân.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là nếu như, phàm là người đã sống ở thế giới mặt đất một vài năm đều biết rằng việc chọc giận Thiên Thanh vương chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều rắc rối sau này.

Lời hứa của Thiên Thanh Vương nhiều nhất chỉ có thể đại diện cho lập trường của mình, những Ma thú Thánh Vực khác không hứa hẹn gì với tộc rết.

Thiên Thanh vương vẫn rất có uy tín, vi phạm lời hứa một cách công khai thì không đến mức, nhưng người ta am hiểu biến báo nha.

Trở về ngủ một giấc, hoặc là đi chơi đâu đó.

Lúc trở về, trận chiến đã kết thúc.

Dù sao Thiên Thanh vương chỉ cam kết là sẽ bảo vệ an toàn cho Hắc Thạch sơn mạch, chứ không nói là bảo vệ an toàn cho tộc rết.

"Truyền lệnh xuống, đốt lửa nấu cơm tối sớm, đề phòng kẻ thù tập kích ban đêm!"

Tử tước Pierre giả vờ bình tĩnh ra lệnh.

Sâu thẳm trong lòng thì đang vô cùng hoảng hốt.

Chủng tộc Địa tâm có mạnh có yếu, nhưng theo thông tin trinh sát được, tộc rết trú ngụ trong Hắc Thạch sơn mạch chắc chắn sẽ không yếu.

Chỉ cần là đại tộc trong thế giới Địa Tâm, dù có yếu đến mấy cũng không phải là thế lực mà một quận thành hẻo lánh có thể ngăn cản.

Thư cầu viện đã được gửi đi ngay khi vừa phát hiện ra tung tích của kẻ địch.

Vương quốc và tỉnh thành, không bỏ sót một nơi nào.

Đến mức mà còn từng Pierre ảo tưởng rằng, với sự giúp đỡ của quân tiếp viện, y có thể hủy diệt bộ tộc rết, từ đó củng cố vị thế của mình trong quân đội vương quốc.

Ý tưởng rất tốt, nhưng khi thực hiện cụ thể lại không dễ dàng như vậy.

Vương quốc đang thiếu hụt binh lực, một lượng lớn quân đoàn được điều động tạm thời vẫn đang trong quá trình huấn luyện.

Trong thời gian ngắn, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của tỉnh thành, hiệu suất của các đồng nghiệp như thế nào, Tử tước Pierre biết rất rõ.

Loại việc xuất binh không có lợi ích, mang tính chất nghĩa vụ thuần túy như thế này, mọi người tích cực mới là lạ.

Ngay cả công tác điều động quân sự trong quận Creston ở tiền tuyến cũng chỉ mới hoàn thành được một nửa.

Không phải mọi người không muốn nhanh, mà là do thiếu kinh nghiệm điều động toàn dân, nên căn bản không nhanh nổi.

Cái giá phải trả cho phản ứng chậm chạp này là: một số lãnh địa quý tộc gần Hắc Thạch sơn mạch hiện đã trở thành bãi săn của tộc rết.

Trong thành thoạt nhìn như có năm vạn đại quân, nhưng trên thực tế có tới 90% số người đều là góp cho đủ số, chỉ có chưa đến 10% quân đội tư nhân quý tộc là ra dáng một chút.

Đây đã là kết quả của việc toàn quận thu hẹp chiến lược, tập trung một số quân đội tư nhân của tiểu quý tộc, nếu không thì tình hình sẽ còn tệ hơn.

Tận mắt nhìn lính liên lạc rời đi, Tử tước Pierre tiếp tục tuần tra công tác phòng thủ trong thành. Quận Creston là căn cơ sở tại của y, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì y sẽ không vứt bỏ.

Sắc trời dần ảm đạm, sắc mặt của Tử tước Pierre cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Trong một tháng qua, y không hề nhàn rỗi, để chống lại sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm tốt hơn, Tử tước Pierre đã bỏ ra một số tiền lớn để thu thập kinh nghiệm chiến đấu của vương quốc và chủng tộc Địa tâm.

Cuối cùng rút ra kết luận là: Kẻ địch vô cùng hung hãn, thích phát động tấn công vào ban đêm.

"Ầm ầm. . ."

Vô số phi thạch lao về phía tường thành, hệ thống ma pháp trận phòng thủ được kích hoạt từ trước lập tức bắt đầu phát huy tác dụng.

Cùng với những tiếng nổ kinh hoàng vang lên, vô số tảng đá đập vào kết giới ma pháp, tạo ra những tia lửa sáng chói.

Ánh sáng rực rỡ chặn đứng những tảng đá của kẻ địch, đồng thời cũng phơi bày hệ thống ma pháp trận phòng thủ.

Trong đại doanh tộc rết, sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Nguyên soái Howell đột nhiên trầm xuống.

Ma pháp trận phòng thủ không hề rẻ, thường chỉ có những tuyến phòng thủ và vị trí chiến lược quan trọng mới dốc hết vốn liếng để bố trí.

Chương 1944: Cầu Viện

"Sử dụng Phá Ma Thương!"

Nguyên soái Howell lạnh lùng hạ lệnh.

Thất bại thảm hại trong trận công phòng chiến với tỉnh Đông Nam lần trước đã khiến gã ta mất hết mặt mũi, nếu bây giờ lại thất bại một lần nữa thì vị trí Nguyên soái của gã rất đáng lo ngại.

Từ bỏ quyền lực trong tay và quy ẩn sớm sẽ trở thành lựa chọn tốt nhất của Howell. Thậm chí ngay cả cơ hội nghỉ hưu dưỡng lão cũng không có vì đã chết bất đắc kỳ tử trong nhiệm kỳ.

Các cuộc đấu tranh chính trị của tộc Rết Chân To trước giờ luôn rất máu tanh. Vì tuân theo quy tắc nuôi cổ ra tinh anh, nên kẻ thất bại chỉ có thể bị biến thành chất dinh dưỡng.

Thế giới lòng đất có nguồn tài nguyên khoáng sản phong phú, nhưng hàng cao cấp thì vẫn luôn là hàng cao cấp. Chi phí có thể thấp hơn nhiều so với thế giới mặt đất, nhưng vẫn chưa đến mức phổ biến khắp nơi.

Sau khi thất bại một lần, Howell cũng bắt đầu cẩn trọng hơn khi sử dụng "Phá Ma Thương".

Vẫn còn rất nhiều thành trì phải tấn công sau này, loại vật tư chiến lược cốt lõi này nhất định phải được sử dụng tiết kiệm.

"Sưu, sưu, sưu. . ."

Từng đợt mưa thương bay tới, Tử tước Pierre là người biết hàng, nên bèn vội vàng hạ lệnh cho binh sĩ thủ thành chặn đánh.

Chặn được một cây tính một cây, lỡ như bị phá vỡ ma pháp trận thủ thành thì việc phòng thủ sau này sẽ là phó bản cấp địa ngục.

Ma Tinh pháo trên tường thành cũng đã nhắm thẳng vào sàng nỏ của phe địch rồi liên tục nã hết hỏa lực.

Trong lúc nhất thời, tiếng pháo nổ vang khắp thiên địa, vô số binh sĩ rết đã rời khỏi doanh trại, bắt đầu phát động tấn công dưới sự chỉ huy của các sĩ quan.

Thời gian trôi từng phút từng giây, chiến trường cũng dần trở nên gay cấn, kết giới thủ thành liên tục bị tấn công bởi Phá Ma Thương đột nhiên bắn ra một quả pháo hoa lớn.

"Ầm ầm. . ."

Một tiếng động điếc tai nhức óc truyền ra, cảnh tượng tia lửa bắn tung tóe ban đầu bỗng chốc biến mất không thấy nữa.

Cơn mưa đá trên trời trực tiếp rơi trúng tường thành, cuộc phòng thủ vốn đang lung lay sắp đổ này bỗng chốc trở nên nguy cấp.

Một tảng đá lớn rơi xuống, hai binh sĩ thủ thành còn chưa kịp phản ứng đã bị đập thành bánh thịt.

Máu me bắn tung tóe lên người những binh lính bên cạnh, họ lập tức phát ra tiếng la hét chói tai, cảnh tượng lập tức hỗn loạn.

Màn thể hiện vụng về của các tân binh đã lập tức thu hút sự chú ý của các sĩ quan thủ thành, họ liền vội vàng tiến đến trấn an quân tâm.

Cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra trước mắt Tử tước Pierre, đến mức mà y từng nghi ngờ về việc đưa tân binh lên tường thành là một sai lầm.

Tức giận không giải quyết được vấn đề, Quận Creston chỉ có chút vốn liếng này thôi. Trong tình huống thiếu hụt binh lực, nhất định phải sử dụng một lượng lớn tân binh.

Bỗng chốc khuôn mặt Tử tước Pierre tràn đầy hối hận.

Nếu biết trước là có ngoại địch xâm lược thì y đã sớm bắt tay vào việc huấn luyện quân dự bị rồi, không đến mức bị rơi vào tình cảnh khốn cùng như hiện tại.

Trong thâm tâm y đã hạ quyết tâm, chỉ cần vượt qua được ải lần này thì sẽ học theo quý tộc Alpha ở phía đối diện sơn mạch, thành lập một đội quân tư nhân gia tộc hùng mạnh.

"Ầm ầm. . ."

Tiếng nổ vang lên một lần nữa, bức tường thành không chịu nổi gánh nặng đột nhiên bị sập một đoạn, tuyến phòng thủ tưởng chừng như kiên cố bỗng chốc xuất hiện lỗ hổng.

"Quân đoàn thứ ba lập tức bổ sung, nhất định phải chặn đứng lỗ hổng!"

Tử tước Pierre ra lệnh gần như gào thét.

Những tân binh này còn có thể phát huy được tác dụng trong một trận chiến phòng thủ, ngăn chặn quân địch ở bên ngoài tường thành.

Nếu mất đi sự bảo vệ của bức tường thành, trực tiếp cận thân vật lộn với kẻ thù, cảnh tượng đó quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ trong nháy mắt, hai đội quân đã đụng độ nhau, nhưng chỉ sau một thời gian giao tranh ngắn ngủi, Quân đoàn thứ ba đã thất thế.

Lỗ hổng xuất hiện ban đầu không những không bị bịt lại, mà còn có xu hướng mở rộng do quân phòng thủ liên tục thất bại.

Nhận thức được tình hình không ổn, mồ hôi lạnh toát ra trên trán Tử tước Pierre.

"Thị vệ trưởng, lập tức đưa tin cho phủ Tổng đốc."

"Nói với Hầu tước Simeone, nếu viện quân còn không đến nữa, quận Creston sẽ không thể giữ được nữa!"

Nói xong, Pierre liền mang theo thân binh lao lên trở thành đội đốc chiến, chém giết những binh sĩ có ý định bỏ chạy. . . .

Tỉnh Gutland, phủ Tổng đốc.

"Ngài Tổng đốc, tình hình ở Quận Creston không ổn, e là họ sẽ không thể chống lại mũi nhọn tấn công của quân địch!"

Vừa nói, quan quân vụ Tử tước Paoletti đã đẩy thư cầu viện lên.

Chỉ trong vòng chưa đầy một ngày sau khi cuộc chiến nổ ra, họ đã nhận được tổng cộng năm bức thư cầu viện, và lời lẽ trong thư cũng ngày càng gay gắt.

"Nói với Tử tước Pierre là nhất định phải kiên trì."

"Ba ngày."

"Không, hai ngày!"

"Ta chỉ cần y cố thủ hai ngày!"

"Chỉ cần quận Creston có thể kiên trì được hai ngày, viện binh sẽ đến."

Hầu tước Simeone nói với giọng điệu kiên định.

Quân địch đến với tốc độ quá nhanh, tỉnh Gutland hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Đây là thất bại trong dự đoán chiến lược của vương quốc, không ai ngờ rằng sau thất bại thảm hại, tộc Rết Chân To còn dám phát động một cuộc chiến tranh mới.

"Ngài Tổng đốc, theo thông tin phản hồi từ Tử tước Pierre, đừng nói là cố thủ hai ngày, e rằng một ngày cũng khó giữ được."

"Trận chiến mới bắt đầu được hai tiếng thì ma pháp trận thủ thành đã bị phá vỡ, hiện giờ kẻ địch đã mở ra một lỗ hổng trên tường thành."

"Quân phòng thủ trong thành chủ yếu là tân binh, sức chiến đấu rất yếu, muốn ngăn chặn cuộc tấn công mạnh mẽ của kẻ địch e rằng. . ."

Không đợi Tử tước Paoletti nói hết lời, Hầu tước Simeone đã nổi giận mắng:

"Pierre thật sự là một kẻ vừa ngu vừa vô dụng!"

Chương 1945: Thất Thủ

"Lúc trước ta đã phân công giáo quan quân sự cho y, để y tích cực phát triển quân dự bị, nhưng thằng ngu đó lại hoàn toàn không coi trọng chuyện này."

"Bây giờ xảy ra chuyện lại muốn ta phải chùi đít dùm!"

"Năm vạn đại quân cộng thêm thành trì, ngay cả hai ngày cũng không kiên trì được, đây rốt cuộc là lũ người gì?"

". . ."

Chửi bới không giải quyết được vấn đề, nhưng có thể giải tỏa cảm xúc.

Nhìn chung toàn tỉnh Gutland, Tử tước Pierre cũng được coi là một quý tộc xuất chúng, việc bị mắng mỏ như hiện tại hoàn toàn là do tức giận.

Việc không tích cực chuẩn bị chiến tranh trước đó là do mô hình huy động quân sự của Vương quốc Hessen có vấn đề, thiếu tính công bằng.

Đại quý tộc còn tốt, họ có đủ quyền nói chuyện, dù có phân chia thế nào cũng sẽ không bị thiệt quá nhiều.

Nhưng các quý tộc vừa và nhỏ thì thảm rồi.

Ai có sức mạnh quân sự càng mạnh thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm quân sự nặng hơn, nhưng lại không thể đảm bảo là sẽ nhận được phần thưởng tương xứng.

Động một chút lại dùng đại nghĩa Nhân tộc, đại nghĩa vương quốc để tiêu hao các quý tộc vừa và nhỏ.

Trong bối cảnh này, các quý tộc tiền tuyến nhất định phải học được cách lười biếng vừa phải mới có thể cam đoan mình không bị thiệt thòi.

Trước khi tộc Rết Chân To xâm lược, mối đe dọa bên ngoài của Quận Creston chỉ là thú triều xuất hiện vài chục năm một lần.

Phần lớn thú triều đều nhằm mục đích tiêu hao Ma thú dư thừa, duy trì sự cân bằng sinh thái của Hắc Thạch sơn mạch. Thường thì mối đe dọa cũng không lớn, Ma thú cấp cao hiếm khi tham chiến.

Giai đoạn đầu chỉ cần chui vào trong thành lũy, chờ đại quân Ma thú phân tán rồi mới chui ra đánh tan từng con một là được.

Không có áp lực nên đương nhiên là không có đủ động lực để mở rộng quân đội.

Kết quả cuối cùng là: sự thống trị của giới cao tầng Vương quốc Hessen vô cùng vững chắc, chỉ cần không gặp phải chiến tranh đại lục thì hoàn toàn không có chuyện thay thế.

Cái giá phải trả cho sự cố định giai cấp là sức chiến đấu của vương quốc bị giảm sút.

Những căn bệnh tương tự đều tồn tại ở nhiều vương quốc lâu đời. Việc phát động cải cách để tồn tại thực chất chỉ là nhằm mở ra con đường thăng tiến.

"Ngài Tổng đốc, bây giờ nói những điều này không có ý nghĩa gì, mọi thứ sẽ chờ sau chiến tranh nói sau!"

"Việc cấp bách trước mắt là cuộc chiến bảo vệ tỉnh thành, lỡ như quận Creston thất thủ, tiếp theo sẽ là. . ."

Quan quân vụ Tử tước Paoletti vừa nói xong, vệ binh ở bên ngoài đột nhiên xông vào.

"Hầu tước, việc lớn không tốt, quận thành Creston đã thất thủ"...

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Sau khi nhận được tin tức Quận Creston thất thủ, phản ứng đầu tiên của Hudson là không thể nào!

Quân địch đêm qua mới vừa phát động tấn công, giờ liền thất thủ, 50. 000 quân thủ thành đang làm gì?

Không tin vào điều đó, Hudson còn đích thân đến Quận Creston để đi dạo một vòng. Vô số binh sĩ tộc rết ở phía dưới đã phá vỡ ảo tưởng cuối cùng của hắn.

Tộc rết là loài ăn thịt người, khả năng quân thủ thành đầu hàng là không cao, thành trì thất thủ nhanh chóng như vậy chỉ có thể chứng minh: Quân đội Quận Creston thực sự quá vô năng!

Hang ổ của Quý tộc thường được chú trọng xây dựng, miễn là không bị tấn công từ bên trong, khả năng phòng thủ vẫn khá tốt.

Trong tình huống bình thường, dù trận đánh có tệ đến đâu thì quân đội cũng có thể cầm cự được mười ngày nửa tháng.

Ngay cả khi kẻ địch không tuân theo quy tắc để các cường giả Thánh Vực ra tay, sau khi ngoại thành bị phá, chiến đấu trên đường phố cũng có thể cầm cự được một hoặc hai ngày.

Từ thông tin thu thập được, trong trận công thành đêm qua, cường giả Thánh Vực của tộc rết không hề ra tay.

Có lẽ là bị các cường giả của Vương quốc Hessen kìm hãm, hoặc có lẽ là bị cuộc tập kích trước đây của Hudson làm cho sợ hãi.

Chỉ là cuộc giao phong giữa lực lượng thế tục mà cũng có thể thua thảm như vậy, Hudson cảm thấy mình cần đánh giá lại chất lượng quân đội của Vương quốc Hessen.

Nếu những lãnh chúa quý tộc sau này cũng vậy, e rằng một cuộc chiến tiêu diệt chủng tộc Địa tâm đơn giản có thể bị họ biến thành một cuộc chiến bảo vệ vương đô.

Có một đồng đội tốt như vậy, Hudson nhận ra rằng chiến lược hủy diệt Thú nhân mà hắn ta đề ra trước đây là quá vội vàng.

Giao phó sự an toàn hậu phương của vương quốc lại cho những đồng minh như vậy là hoàn toàn không đáng tin cậy.

Sau khi thở dài một cái, Hudson trực tiếp trở lại doanh trại. Kế hoạch xuất quân đánh úp hậu phương của tộc rết nhất định phải được triển khai sớm.

Bất kể Vương quốc Hessen có đáng tin cậy hay không, bộ khung của Liên minh Năm nước không thể sụp đổ. Người Hessen có thể yếu đuối, nhưng không thể để dị tộc xem họ là kẻ yếu.

Mạnh giả cũng được, có thể gạt một ngày thì được một ngày. Chỉ cần trụ được cho đến khi người Frank và người Iberia tiêu hóa xong thành quả chiến tranh, một lần nữa phát động chiến tranh với dị tộc, cục diện sẽ hoàn toàn khác.

Sự thất thủ của Quận Creston chỉ là sự khởi đầu của sự sụp đổ cục diện. Tiếp đó, quý tộc Hessen đã dùng mạng sống của mình để minh chứng cho cái gì gọi là: không có tồi tệ nhất, chỉ có tồi tệ hơn!

Một loạt tuyến phòng thủ hoàn chỉnh đã được xây dựng, những pháo đài quân sự đóng vai trò quan trọng trong kế hoạch lại đang liên tục thất thủ.

Nhìn vào báo cáo chiến tranh trong tay, huyết áp của Hầu tước Simeone tăng vọt, mặt đỏ bừng bừng.

Thẳm sâu trong lòng, ông ta có phần hối hận vì trước đó đã ra tay đàn áp các quý tộc vừa và nhỏ một cách quá sức.

Quý tộc của Vương quốc Hessen không phải là không có khả năng mở rộng quân bị, mà là bị những đại quý tộc như ông ta đàn áp, nên các quý tộc vừa và nhỏ không dám mở rộng quân bị.

Chương 1946: Đùn Đẩy Trách Nhiệm

Sự đàn áp từ trên xuống này đảm bảo sự ổn định của tầng lớp thượng lưu, nhưng cũng vì thế mà Vương quốc phải trả giá đắt là sự suy tàn.

Sau cuộc chiến tranh đại lục lần trước, Vương quốc Hessen đã nhận ra rằng cách chơi này không bắt kịp thời đại, nên đã phát động một phong trào cải cách từ trên xuống dưới.

Tuy nhiên, họ muốn thay đổi, còn các quý tộc vừa và nhỏ bên dưới lại không dám đi theo, chỉ sợ để lộ tham vọng của bản thân, gây họa cho nhà mình.

Sự thật chứng minh là, đám đàn em quá an phận cũng là một tai họa.

Khi gặp rắc rối mà đám đàn em không chống đỡ được, người làm lão đại chỉ có thể đích thân ra mặt.

Nhận ra rằng việc dựa vào tuyến phòng thủ do các quận xây dựng để ngăn chặn cuộc tấn công của phe địch là không hiệu quả, Hầu tước Simeone lập tức quyết định thu hẹp chiến lược, đặt trọng tâm phòng thủ tại hang ổ của bản thân.

Quyết định này một lần nữa đẩy nhanh tốc độ thất thủ của các quận.

Có quân lệnh của Tổng đốc, các quý tộc ở các quận gần tiền tuyến đã nhịn đau vứt bỏ lãnh địa, vội vã chạy đến tỉnh thành tham gia vào cuộc chiến bảo vệ tỉnh.

Đồng thời, những lá thư cầu viện bay như tuyết rơi về phía vương đô. Khi ít thì một ngày ba lá, khi nhiều thì một ngày mười mấy lá.

Ma pháp trận truyền tin chưa bao giờ được đóng lại kể từ khi mở ra.

Một loạt hành động này đã khiến cho ngay cả Alexander V cũng bị mất ngủ.

Lão đại ngủ không ngon, đám đàn em cũng đừng hòng ngủ ngon, nửa đêm bị triệu tập đến vương cung để thương lượng đối sách.

"Đại chiến bộc phát chỉ mới ba ngày mà đã có ba quận của tỉnh Gutland bị thất thủ rồi. Theo như tốc độ này, trong vòng chưa đầy nửa tháng thì Vương quốc sẽ mất một tỉnh thành."

"Tối nay bằng mọi giá chúng ta phải đưa ra một giải pháp đối phó!"

"Hầu tước Krasner, khanh nói trước đi, tình hình bên phía Vương quốc Alpha thế nào, bao lâu thì có thể xuất binh?"

Alexander V tức giận hỏi.

Ngay từ đầu thì họ đã đặt hy vọng vào đồng minh, nên việc phòng thủ Hắc Thạch sơn mạch chỉ giới hạn ở việc huy động binh lực của các tỉnh lân cận.

Chính phủ vương quốc không coi trọng chuyện này, nên người thực thi bên dưới cũng không đủ mấy để tâm, dẫn đến việc phát hiện ra chủng tộc Địa tâm hơn một tháng rồi mà vẫn không có quân tiếp viện đến tỉnh Gutland.

Không có quân tiếp viện thì cũng thôi, nhưng thân ở tiền tuyến, vậy mà tốc độ điều động binh lực của tỉnh Gutland lại còn vô cùng chậm chạp.

Một loạt các vấn đề tập trung lại với nhau dẫn đến việc tiền tuyến liên tục thất bại.

"Bệ hạ, Bộ Ngoại giao đã hoàn thành công tác phối hợp, người Alpha cũng đã đồng ý xuất binh."

"Nhưng tốc độ thất thủ ở tiền tuyến quá nhanh, có lẽ quân lệnh xuất binh của Vương quốc Alpha vẫn còn chưa đến được tiền tuyến!"

"Bây giờ lại xảy ra biến cố như vậy, e rằng khó có thể yêu cầu đồng minh xuất binh."

Hầu tước Krasner trả lời với vẻ mặt tràn đầy ủy khuất.

Bộ Ngoại vụ sẽ không chịu trách nhiệm cho chuyện này!

Tốc độ thất thủ ở tiền tuyến nhanh như vậy, rõ ràng là do quý tộc địa phương vô năng.

Cùng là một tỉnh, nhưng tỉnh của nước láng giềng bên cạnh có thể đánh cho tộc Rết Chân To kêu cha gọi mẹ, còn đến phiên bọn hắn thì lại bị tộc Rết Chân To đánh cho choáng váng, sự đảo ngược này đến quá nhanh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này Bộ Ngoại vụ cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ra ngoài làm việc nữa.

Giờ phút này, sự oán giận của Hầu tước Krasner đối với quân đội đã lên đến đỉnh điểm.

Trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, quân đội đã có màn thể hiện kém cỏi trên chiến trường, khiến cho Vương quốc mất đi cái danh "Cường quốc".

Nếu bây giờ tiếp tục thất bại, sợ là cái danh "nước lớn" cũng sẽ bị người ta kéo xuống.

Kẻ yếu không có tư cách chiếm giữ lãnh thổ rộng lớn!

"Hầu tước Krasner, ông đừng chỉ biết phàn nàn bọn ta. Không ai muốn nhìn thấy tình hình xấu đi đến mức này cả."

"Tất cả các vấn đề hiện tại đều là do cải cách quân sự không triệt để gây ra."

"Nếu tỉnh Gutland hoàn thành việc huấn luyện quân sự theo như yêu cầu của Bộ Quân vụ thì tuyệt đối sẽ không thua thảm như thế này."

"Không nói đến việc đuổi kịp Vương quốc Alpha, nhưng ít nhiều gì cũng nên có được một nửa sức mạnh quân sự của họ!"

Bá tước Niklas đáp trả gay gắt.

Bộ Ngoại giao không muốn gánh tội, Bộ Quân vụ cũng không muốn dính líu đến trách nhiệm này.

Mặc dù họ rất khó gạt bỏ hoàn toàn trách nhiệm do tính chất công việc, nhưng có thể đẩy được phần nào trách nhiệm thì hay phần đó.

Đã nhận trách nhiệm thì đừng nên nghĩ đến chuyện lăn lộn trong Vương quốc Hessen nữa.

Chỉ cần chính phủ vương quốc gánh chịu trách nhiệm này thì sẽ có vô số trách nhiệm khác đổ lên người bọn họ, cho đến khi đè sập.

Thấy mùi thuốc súng nồng nặc, Alexander V bất đắc dĩ ho khan một tiếng rồi quát mắng:

"Đủ rồi!"

"Bây giờ là lúc để các khanh nghĩ cách giải quyết vấn đề, chứ không phải nghe các khanh thoái thác trách nhiệm."

"Bộ Quân vụ nhanh chóng đưa ra kế hoạch tác chiến, Bộ Ngoại vụ tiếp tục thúc giục Vương quốc Alpha xuất binh, những người khác hãy nên làm gì thì làm đó đi!"

Nói xong, ông ta trực tiếp quay người đi, bỏ lại đám đại thần liếc mắt nhìn nhau.

Chuyện này khiến cho mọi người cảm thấy rất bất ngờ, cuộc họp tối nay không kéo dài đến hừng đông mà lại được kết thúc sớm.

Theo như thông lệ, mỗi lần diễn ra các cuộc họp quan trọng đều không thể tránh khỏi một trận cãi vã.

Bầu không khí đêm nay mới chỉ bắt đầu ấp ủ thì đã bị Quốc vương ra lệnh dừng lại, rõ ràng là không bình thường.

Kinh nghiệm chính trị phong phú nói cho họ biết, nếu tình hình vương quốc không thể sớm cải thiện thì sau này triều đình sẽ xảy ra động đất.

Sắc mặt của Công tước Milton khó coi nhất, Quốc vương không thể gánh trách nhiệm cho tình hình hiện tại, vậy thì khả năng cao là người làm Tể tướng như ông ta sẽ phải gánh tội.

Chương 1947: Lời Đồn

Còn về những người khác, vẫn còn thiếu một chút sức nặng.

Đương nhiên, nếu thật sự đến bước đó, người làm Tể tướng như lão ta xuống đài cũng sẽ mang theo một nhóm người khác đi theo.

Sau một lúc thất thần ngắn ngủi, Công tước Milton nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Quốc vương không hề che giấu sự bất mãn của mình với họ, nhưng trong thời điểm then chốt này, khả năng tiến hành cải tổ lại triều đình là rất thấp.

Dưới tình hình phức tạp như hiện nay, không ai dám đảm bảo là chính phủ mới sẽ làm tốt hơn bọn họ hiện giờ.

Lỡ như việc xáo trộn quyền lực gây ra tình trạng bất ổn nội bộ, ảnh hưởng đến cuộc đại chiến ở tiền tuyến, vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. . . .

Tình hình hỗn loạn không ngừng lên men, ngày càng có nhiều quốc gia gặp rắc rối, sự khó khăn của Vương quốc Hessen chỉ là một ví dụ thu nhỏ.

Cùng với sự biến động của tình hình trên khắp đại lục, Hudson mơ hồ nhận ra có điều gì đó không ổn.

Một loạt các biến động xảy ra, theo như thông lệ thì Liên minh Nhân tộc lẽ ra nên đứng ra chủ trì đại cục mới phải.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, Liên minh Nhân tộc vốn luôn hoạt động sôi nổi thì lúc này lại giống như ngủ quên, trực tiếp xài một chiêu không hỏi thế sự.

"Ngài Tổng đốc, Liên minh Nhân tộc vẫn chưa có động tác gì sao?"

Hudson nghi ngờ hỏi.

Là một gia tộc mới nổi, nhờ vào mối quan hệ của Hudson nên gia tộc Koslow mới có được cái ghế nghị viên.

Toàn bộ quan hệ nhân mạch đều là mới dựng lên, chỉ có thể coi là quen mặt, còn lâu mới đến mức thân thiết.

Nếu nói về giao tình, giao tình giữa gia tộc Koslow và gia tộc Dalton có thể xem là thân thiết.

Ít nhất hai bên đã giao tiếp qua lại với nhau vài trăm năm rồi, không những quen thuộc mà còn có không ít con cháu thông gia.

Nhân mạch của gia tộc không thể trông cậy được, danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc của" Hudson đúng là rất sáng chói, nhưng hắn vẫn luôn hoạt động tại Bắc đại lục.

Để tránh gây chú ý, hắn thậm chí còn không tham dự các cuộc họp của Liên minh. Trên danh nghĩa là một thành viên trong tầng lớp quyết sách, nhưng nếu có chuyện lớn cần phải phản hồi thì lại thông qua vương quốc.

"Nguyên soái, gia tộc Dalton không có nhiều tiếng nói trong Liên minh, nên cũng không thể đưa ra nhiều quyết định."

"Cùng với sự trỗi dậy của vương quốc, vương thất cũng đã bước vào tầng lớp quyết sách. Nếu Nguyên soái đến Liên minh phát triển thì cũng có thể trực tiếp tiến vào tầng lớp quyết sách."

Nói xong, trong mắt Tổng đốc Pierce lộ ra vẻ ghen tị nồng đậm.

Cơ cấu quyền lực của Liên minh Nhân tộc rất phức tạp, bề ngoài là do một nhóm cường giả khởi xướng, nhưng thực tế vẫn do một vài quý tộc lớn lâu đời thúc đẩy.

Chỉ có điều theo thời gian trôi qua, cách cục quyền lực ban đầu đã bị phá vỡ nhiều lần, dần dần chuyển sang mô hình liên minh khu vực.

Một gia tộc dù hùng mạnh đến đâu cũng không thể sánh được với sức mạnh của một vương quốc.

Tuy nhiên, nhiều quý tộc lớn trên đại lục đều xuất thân từ những quý tộc cổ lão kia, lén lút vẫn có thiên ti vạn lũ liên hệ.

Đối với các quý tộc mới nổi mà nói, đây là một vòng tròn hoàn toàn xa lạ, chỉ có thể truyền bá thông qua huyết thống.

Tất cả các vương thất trên đại lục hiện nay đều xuất thân từ vòng tròn cổ xưa này.

Mặc dù cũng có nội đấu, nhưng những người khác muốn tham gia vào thì sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

"Ngài Tổng đốc, trò đùa này không vui đâu!"

"Người tiến vào tầng lớp quyết sách chính là Nguyên soái Nhân tộc, không phải Hudson, càng không phải là gia tộc Koslow."

Hudson lập tức lắc đầu nói.

Biết càng nhiều thì sẽ càng kính sợ.

Là Nguyên soái Nhân tộc, về mặt lý thuyết thì hắn có thể tham gia vào quyết sách, nhưng trong thực tế thì chẳng ai thèm thông báo cho hắn cả?

Tự mình đưa đến cửa làm tay sai thì đương nhiên là không có vấn đề gì.

Nhưng nếu thực sự ngu ngốc chen vào, muốn chia một miếng bánh lớn từ tay Liên minh Nhân tộc thì quả thực là chán sống rồi.

Anh hùng là bị người đẩy lên, nên cũng có thể kéo xuống.

Một khi đụng chạm đến lợi ích cốt lõi của người ta, dù là "Nguyên soái Nhân tộc" được người người tôn trọng cũng có thể trở thành phản đồ của Nhân tộc bị mọi người khinh miệt.

Sự ghen tị của Tổng đốc Pierce chủ yếu là coi trọng tương lai của Hudson.

Với tuổi thọ dài đằng đẵng của cường giả Thánh Vực, đủ để đảm bảo sự thịnh vượng của gia tộc Koslow trong vài trăm năm tới.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, cộng với thiên phú sinh sản của gia tộc Koslow, đủ để kết hôn với các quý tộc cốt lõi của đại lục.

Nếu sinh thêm vài cô con gái, cháu gái, chắt gái...

Chẳng cần làm gì cả mà cũng có thể trở thành tổ tiên của nhiều gia tộc.

Mọi người đều trở thành người một nhà, rào cản huyết thống ban đầu đương nhiên sẽ không còn tồn tại.

May mà Hudson không biết suy nghĩ của Pierce, nếu không thì hắn sẽ tê liệt tại chỗ.

Không phải là không thể thực hiện, mà là quá khả thi. Khoảng cách để hắn trở thành lão tổ tông của đại lục này hiện chỉ còn thiếu một nhóm con gái, cháu gái, chắt gái...

"Xin lỗi Nguyên soái, là do ta lỡ lời!"

"Bên phía Liên minh Nhân tộc không có tin chính xác, nhưng có một tin đồn."

"Nghe nói có người muốn cố ý để lộ sơ hở, dẫn dụ những dị tộc có thù với Nhân tộc mắc bẫy."

"Hình như các cường giả trong Liên minh đã từng lập một hiệp định hòa bình với các cường giả trong Liên minh Dị tộc trước khi trở về, Nhân tộc sẽ không thể chủ động xâm lược các tộc."

"Nếu tin tức này là sự thật, hiệp định này sẽ là trở ngại lớn nhất nếu tộc ta muốn thống nhất đại lục!"

Nghe lời giải thích của Tổng đốc Pierce, tâm thần của Hudson chấn động.

Tin đồn này nghe có vẻ rất vô lý, nhưng tại sao các cường giả Nhân tộc lại vô duyên vô cớ lập ra loại hiệp ước này với dị tộc?

Chương 1948: Lời Đồn (2)

Tuy nhiên, kinh nghiệm cho Hudson biết rằng, tin đồn càng vô lý thì lại càng có khả năng là sự thật.

Còn về lý do tại sao có phần hiệp ước này, vậy thì phải hỏi đám lão già kia.

Là một Thánh Vực mới nổi, Hudson có mối quan hệ rất hẹp trong giới Thánh Vực, những người có giao tình dù có đếm trên đầu ngón tay cũng không hết.

Hết cách rồi, ai bảo hắn trẻ tuổi như vậy làm gì!

Các cường giả Thánh Vực khác, hầu hết đều là những đại nhân vật cùng thời, đã giao tiếp qua lại với nhau hàng chục năm, thậm chí là hàng trăm năm.

Ở độ tuổi của hắn, những người có thể đạt đến cấp 6 đã là những thiên tài vang danh một tỉnh, còn những người đạt đến cấp 7 thì là thiên kiêu xuất chúng.

Cho dù có quen biết thì ngoài việc giao lưu tâm đắc tu luyện ra, hắn cũng rất khó tìm được chủ đề chung với đám lão già này.

"Nếu kế hoạch này là thật thì chắc chắn không thể thiếu sự tham gia của vương quốc, và không thể giấu giếm cả Bệ hạ."

"Cho người khởi động ma pháp trận, trực tiếp gửi tin hỏi thăm đi!"

Nội tâm của Hudson không hề bình tĩnh như vẻ mặt.

Nếu là phán đoán sai thì còn tốt, nếu thực sự có kế hoạch này, Quốc vương cố tình giấu giếm một vị Nguyên soái như hắn thì hắn cần phải xem xét lại mối quan hệ giữa hai bên.

"Dẫn dụ dị tộc có địch ý mắc bẫy", nghe thì có vẻ không phải chuyện to tát gì, nhưng thực tế lại đại diện cho một cuộc chiến tranh đại lục mới.

So sánh theo thực lực bên ngoài thì việc Nhân tộc muốn thống nhất đại lục hiện giờ cũng không phải là điều dễ dàng.

Vội vàng phát động chiến tranh, nhiều quốc gia tham gia bị động sẽ bị hố chết.

Ngay cả Vương quốc Alpha cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc phá sản tài chính.

Chiến tranh đánh đến một nửa, bỗng nhiên hết lương thực, đó quả thực là một bi kịch. ...

Mọi chuyện không diễn ra như những gì Hudson đã tưởng tượng, hồi âm của Caesar IV vẫn chưa đến, nhưng tình hình của người Hessen đã ổn định trước.

Sau một loạt thất bại, quý tộc tỉnh Gutland cuối cùng đã lấy lại được tinh thần, đánh bại đại quân tộc rết trong trận chiến bảo vệ tỉnh thành.

Kết quả chi tiết của trận chiến không được công bố cho bên ngoài, tóm lại chiến tuyến đã được ổn định. Thực tế đã chứng minh rằng năng lực phòng thủ hang ổ của các đại quý tộc vẫn có thể tin tưởng được.

Đối với một nước lớn mà nói, miễn là giữ vững lập trường, mọi việc sau này đều dễ dàng giải quyết.

Rất nhiều chuyện đều có tính hai mặt, tình hình ngày càng tồi tệ, ở một mức độ nào đó cũng đang thúc đẩy cải cách trong Vương quốc Hessen.

Cảm nhận được áp lực sinh tồn, các quý tộc Hessen lần lượt tham gia vào hàng ngũ mở rộng quân bị và chuẩn bị chiến tranh.

Đợi nước đến chân mới nhảy đúng là hơi chậm một chút, nhưng dù sao cũng đã có cố gắng.

Về mặt lý thuyết, miễn là vượt qua được sự khó khăn ban đầu thì tương lai có thể lấy lại những gì đã mất hiện giờ.

Hudson vô cùng khinh bỉ đối với cách làm không thấy quan tài không đổ lệ này.

Nếu như quý tộc Hessen có được phần tích cực này từ mấy năm trước, thì phản loạn tà giáo, ma tai, chủng tộc Địa tâm xâm lược đều không phải là vấn đề.

Tham khảo nước láng giềng Công quốc Mosey là biết, sức mạnh trên giấy tờ chỉ bằng một nửa Vương quốc Hessen, nhưng khi đối mặt với kẻ thù có sức mạnh tương đương thì màn thể hiện trên chiến trường lại hoàn toàn đảo ngược.

Chiến trường Mosey vô cùng thảm khốc, nhưng ngoài việc không chuẩn bị kỹ càng nên phải chịu một chút tổn thất ra, sau này về cơ bản đều đang chiếm ưu thế.

Lần xâm lược thứ hai của chủng tộc Địa tâm bùng phát, người Mosey vừa hoàn thành điều động toàn quốc, nhìn chung thì màn thể hiện vẫn rất tốt.

Tất nhiên, quân tiếp viện do Vương quốc Alpha phái đi cũng đóng một vai trò quan trọng.

Theo thông tin phản hồi từ các địa phương, mỗi cánh quân viện do vương quốc phái đi đều chặn đứng kẻ xâm lược ở một lối vào Địa tâm cho đồng minh.

Có được thành tích này cũng không có gì lạ. Ngoài quân đội tư nhân được huy động từ giới quý tộc ra, trong quân tiếp viện còn có sự tham gia của quân đội thường trực nữa.

Công quốc Mosey có thể chịu được, Vương quốc Alpha lại càng không cần phải nói, có thể nói là tình hình hiện tại của Bắc đại lục đang rất khả quan.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kết thúc chiến tranh trước mùa xuân năm sau là không có vấn đề gì quá lớn.

Tình hình của ba quốc gia Trung đại lục có hơi tồi tệ, vấn đề chính là do áp lực quốc phòng quá lớn dẫn đến thiếu hụt binh lực.

Ở phương diện này, ba nước bị yếu thế bẩm sinh!

Về mặt ngoài, thực lực của dị tộc ở Bắc đại lục mạnh hơn, nhưng Đế quốc Thú Nhân đã liên tục hứng chịu tổn thất nặng nề trước đó và vẫn đang trong tình trạng nội đấu.

Những bộ tộc nhỏ trong Liên minh Thượng cổ Di tộc đều không có nền tảng vững chắc. Kể từ sau cuộc chiến tranh đại lục lần trước, các tộc đều chọn nghỉ ngơi dưỡng sức, hầu như không màng thế sự.

Tộc Tinh Linh vẫn rất cường thế, nhưng Công quốc Mosey đủ lưu manh, tự biết mình không phải là đối thủ của Tinh Linh, sau khi cảm thấy thiếu hụt binh lực, họ liền trực tiếp rút một nửa quân đội đang đóng quân ở tuyến Tinh Linh về.

Sức mạnh quân đội tiền tuyến giảm mạnh, quân đội biên giới liền chỉ còn mang tính biểu tượng, chức năng chính là truy bắt các đội bắt nô lệ.

Việc có bắt được người hay không không quan trọng, điều quan trọng là phải làm cho ra dáng, không thể để các đoàn bắt nô lệ đưa những Tinh Linh bị bắt vào trong lãnh thổ Công quốc được.

Cách làm hèn mọn này vẫn rất có hiệu quả, có lẽ là do tộc Tinh Linh kiêu ngạo không coi người Mosey ra gì, cũng có thể là do tộc Tinh Linh thực sự yêu chuộng hòa bình, tóm lại là khu vực biên giới không có chuyện gì lớn xảy ra.

Chương 1949: Hội Nghị

Phỉ Thúy cung, từ khi nhận được thư liên danh hỏi han về tình hình của Hudson và Tổng đốc Pierce, Caesar IV liền bắt đầu lo lắng.

Y cũng muốn biết rõ chân tướng, nhưng vấn đề là mặc dù vương thất đã tiến vào tầng lớp quyết sách, nhưng người đại diện ở trong liên minh lại là Alpha I.

Phía sau hậu trường của Liên minh Nhân tộc vốn do một nhóm lão làng nắm quyền, Alpha I ở trong đó không có gì lạ, nhưng tiếc là vị lão tổ tông này hơi khác biết.

Lão tổ tông của những thế lực khác đã không còn hỏi han đến chuyện thế tục, ngay cả khi nắm quyền lớn trong liên minh thì cũng là vì nhu cầu chiến lược của Nhân tộc.

Nhưng Alpha I thì khác, sau khi thất bại trong việc tranh giành quyền lực, lão ta trực tiếp chơi trò bốc hơi khỏi nhân gian.

Đại lục Aslante bao la rộng lớn như vậy, cường giả Thánh Vực không muốn lộ mặt thì ai cũng đừng hòng tìm thấy.

Không tìm được người thì làm sao biết được Alpha I đại diện cho Vương quốc đã bày tỏ lập trường chính trị gì trong liên minh.

Nhưng những vấn đề này lại là mâu thuẫn nội bộ trong vương thất, thuộc về chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Đọc đi đọc lại bức thư hỏi han trong tay, Caesar IV cũng chìm vào sự nghi ngờ sâu sắc.

Bởi vì những phỏng đoán của Hudson và Tổng đốc Pierce đã xác nhận được một nửa, trong cuộc chiến giành chỗ đứng ở hải ngoại năm xưa, các tiền bối Nhân tộc đúng là đã ký kết một hiệp ước tương tự với cường giả dị tộc.

Chỉ có điều phạm vi hiệp ước không phải là toàn bộ Nhân tộc, mà là chính bản thân họ.

Theo quy định của hiệp ước, nếu Nhân tộc vô cớ phát động đại chiến với dị tộc thì họ sẽ phải giữ lập trường trung lập.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những lời hứa hẹn đơn phương như vậy chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện. Sau này muốn đổi ý cũng là chuyện bình thường.

Cường giả đỉnh cao của tộc mình không thể ra tay, điều này chẳng khác nào đặt Nhân tộc vào thế bị động về mặt chiến lược.

Muốn giành lại quyền chủ động chiến lược mà không vi phạm hiệp ước thì không thể không làm gì đó.

Cố ý tỏ ra yếu ớt, dụ kẻ địch mắc bẫy, điều này hoàn toàn khả thi.

Điều duy nhất không thể giải thích được là: tại sao những lão già này lại tin rằng Nhân tộc nhất định sẽ giành được chiến thắng?

Nếu như giành chiến thắng trên chiến trường, hủy diệt hoàn toàn Liên minh dị tộc, vậy thì mọi tổn thất đều là đáng giá.

Nhưng một khi cục diện chiến tranh không thuận lợi, hoặc nói cách khác là bại trận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Bá chủ đại lục có của cải thâm hậu, thất bại một lần sẽ không đến mức mất mạng, nhưng bây giờ đang trong thời điểm tai kiếp vạn năm, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm không xác định.

Một khi đại bại, Nhân tộc rất có thể sẽ đi theo con đường của tộc Tinh Linh và Thú nhân, đánh mất quyền bá chủ đại lục hiện tại.

Mang theo những thắc mắc trong đầu, Caesar IV liên tục đi đi lại lại trong đại điện, thậm chí ngay cả thư cầu viện của người Hessen cũng bị y phớt lờ.

Chuyện này có liên quan đến sự hưng vong của Nhân tộc, sự sống còn của vương quốc, Caesar IV không thể không cẩn trọng. còn về sự sống chết của đồng minh, lúc này nhất định phải xếp sau.

Do dự một hồi lâu, Caesar IV liền ra lệnh cho thị nữ: "Lấy giấy bút đến!"

Mặt mũi của vương thất đương nhiên là quan trọng, nhưng sự đoàn kết của vương quốc cũng quan trọng không kém. Không bị phát hiện thì thôi, đã một khi đã bị đâm thủng thì liền dứt khoát phơi bày sự thật.

Trực giác nói cho Caesar IV biết, một khi suy đoán trở thành hiện thực, tương lai của vương quốc sẽ một lần nữa trở nên bất định.

Trong thời loạn lạc, cần phải có một vị thống soái đủ sức mạnh phối hợp mới có đủ khả năng để bảo vệ vương quyền. ...

Lutecia.

"Vương quốc Alpha gửi công hàm ngoại giao, hy vọng chúng ta có thể ra tay, nhanh chóng bình định tình hình hỗn loạn hiện tại."

"Họ đã quyết định ra tay, chỉ cần tiêu diệt xong chủng tộc Địa tâm trong nước thì sẽ ngay lập tức xuất binh chi viện cho đồng minh."

"Cách làm này hoàn toàn khác với cách họ đã thể hiện trong hội nghị Liên minh bí mật trước đây, các khanh nghĩ thế nào về chuyện này?"

Đối mặt với tình hình loạn lạc trên đại lục, Charles III cũng cảm nhận được áp lực.

Là nước chủ nhà kiêm Hoàng đế của cường quốc số một trên đại lục, hội nghị cấp cao của Liên minh nhân tộc đương nhiên không là phải bí mật gì đối với y.

Nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng, các đại thần trên triều đình cũng may mắn biết được một số bí mật.

Chắc chắn là không phải ai cũng ủng hộ nghị quyết của giới cao tầng Liên minh, nếu không thì cũng không có tin tức thất thiệt lẫn lộn bị lan truyền.

"Bệ hạ, theo nhu thông tin truyền ra từ trong Vương quốc Alpha, nghe nói mối quan hệ giữa Caesar IV và Alpha I rất tồi tệ."

"Trước đây, hai người đã xảy ra tranh chấp quyền lực dữ dội, do liên quan đến cái chết một vị Công tước, dẫn đến sự phản ứng dữ dội của tập đoàn quý tộc, nên Alpha I bị buộc phải chọn lui ẩn."

"Hiện tại, người đại diện cho Vương quốc Alpha bước vào tầng lớp quyết sách vẫn là Alpha I, có lẽ ông ta đã mang thù hận cá nhân vào việc ra quyết định của Nhân tộc."

"Tình cảnh của Liên minh Năm nước đang vô cùng nguy hiểm, với tình trạng hiện tại của Vương quốc Alpha, thực sự không thích hợp để phát động chiến tranh quy mô lớn."

Hầu tước Jesús bình tĩnh trả lời.

Đối với Đế quốc Frank, công tác ngoại giao của Vương quốc Alpha luôn là ưu tiên là hàng, thuộc đối tượng được quan tâm trọng điểm, việc thu thập tình báo cũng nằm trong top đầu.

Trước đây, hai nước đã liên thủ để hủy diệt Giáo Đình, giờ đây thì lại xuất phát từ sức mạnh của riêng Vương quốc Alpha.

Chính vì hiểu rõ cấu trúc quyền lực nội bộ của Vương quốc Alpha nên Hầu tước Jesús mới dám khẳng định rằng tuyên bố trước đây của Alpha I trong hội nghị bí mật của liên minh chỉ đại diện cho lập trường của riêng ông ta.

Chương 1950: Hội Nghị (2)

Biết là một chuyện, vạch trần lại là một chuyện khác. Không liên quan đến lợi ích bản thân, họ hoàn toàn không cần thiết phải đứng ra làm người xấu.

Bất kể tuyên bố đại diện cho lập trường của ai, vị trí địa lý đã quyết định rằng một khi chiến tranh bùng nổ, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ bị cuốn vào.

"Caesar IV thật đáng thương, gặp phải một vị lão tổ tông như vậy, cũng đủ cho y chịu!"

"Nhưng Alpha I chơi vậy, chẳng lẽ thực sự không sợ phá hủy Vương quốc của mình sao, hay là ham muốn quyền lực đã khiến cho lão ta trở nên điên cuồng?"

Không ai dám tiếp lời than thở của Charles III.

Loại chủ đề liên quan đến quyền lực này luôn là vấn đề nhạy cảm nhất. Nhà người ta có lão tổ tông, nhà bọn họ cũng không phải ngoại lệ.

Khác biệt ở chỗ Đế quốc Frank tồn tại lâu hơn, vị lão tổ khai quốc sớm ngủm rồi, người quay lại hiện giờ chỉ là thành viên bình thường trong vương thất.

Nói cho đúng thì trong số những cường giả Nhân tộc quay trở về, chỉ có Alpha I là đã từng làm Quốc vương.

Quyết định phát động một cuộc chiến tranh giành quyền lực trong bối cảnh thời đại đặc biệt này đã khiến Vương quốc thuộc về Alpha trở nên nổi bật

Những cường giả trở về khác muốn bắt chước cũng không tìm được bất kỳ cơ sở pháp lý nào, càng không có người ủng hộ.

Sau khi cảm thán xong, Charles III lại nhìn về phía bắc với ánh mắt đồng tình.

Cấu trúc chính trị của Vương quốc Alpha ổn định, danh tiếng của Caesar IV cũng không tệ, muốn tranh quyền đoạt vị chỉ có thể diễn ra trong thời loạn lạc.

Khơi mào cho cuộc chiến tranh đại lục chính là lựa chọn tốt nhất.

Chiến tranh sẽ phá vỡ trật tự cố hữu trước đây, tạo cơ hội cho việc xáo trộn quyền lực.

Về mặt lý thuyết, miễn là Alpha I có thể nắm bắt cơ hội, tập hợp lực lượng trong thời loạn lạc, lão ta liền có khả năng lên ngôi trở lại.

"Rõ ràng là Vương quốc Alpha không muốn tham gia, chúng ta có nên tiếp tục thực hiện kế hoạch trước đây không?"

Kế hoạch chiến lược do các bậc tiền bối đề ra, nhưng việc thực hiện hay không vẫn nằm trong tay những người nắm quyền như họ.

Nếu không muốn làm, có quá nhiều lý do để có thể lấp liếm cho qua.

"Bệ hạ, việc phát động chiến tranh vội vàng như vậy thực sự là một hành vi rất không chịu trách nhiệm."

"Các bậc tiền bối làm vậy không chỉ đơn giản là vì lợi ích của Nhân tộc, mà càng nhiều là vì lợi ích của cá nhân họ."

"Mặc dù không biết nó có lợi gì cho họ, nhưng mọi dấu hiệu đều cho thấy đằng sau lưng chuyện này chắc chắn có âm mưu sâu xa"

Tể tướng Công tước Bergson lo lắng nói.

Tham khảo các thánh vực đột phá trong vài năm gần đây, tám chín phần mười đều là những khổ tu sĩ, đã thoát khỏi cuộc tranh giành quyền lực thế tục từ lâu.

Theo lý mà nói, những bậc tiền bối xa rời thế tục hơn ba trăm năm sẽ chỉ càng thêm ghét bỏ những cuộc tranh giành thế tục.

Vào thời kỳ bình thường, khi những hậu đến thăm, đám lão tổ tông này thường không thèm trả lời, chỉ cần nhìn là biết đó là những người sợ phiền phức.

"Vậy thì đồng thời khởi động hai phương án, vừa giúp các nước chấm dứt chiến tranh loạn lạc, vừa tăng cường công tác chuẩn bị chiến tranh của Đế quốc."

"Ngay cả khi có người không thể kiềm chế được, trực tiếp ra tay ra tay phát động đại chiến, thì chúng ta cũng có thể ứng phó!"

Charles III tức giận nói.

Trước giờ các bậc đế vương đều luôn căm ghét những sự kiện không thể kiểm soát này.

Tiếc rằng đây là thế giới siêu phàm, cường giả chú định là sẽ có nhiều đặc quyền.

Ở trên đỉnh cao quá lâu, không ít cường giả đều sinh ra ảo giác xem chúng sinh như con kiến.

Sự khinh miệt xuất phát từ nội tâm đó khiến mọi người cảm thấy rất khó chịu. Hết lần này tới lần khác những người nắm quyền này lại rất giỏi trong việc phỏng đoán lòng người.

Thực lực cách biệt rất lớn, nhưng nếu xét về chơi tâm kế thi họ lại không hề kém hơn những bậc tiền bối kia chút nào.

Tưởng chừng như hai bên đang rất hòa hợp, nhưng trên thực tế, ngay cả người thân trong gia đình cũng có sự ngăn cách.

So với những hậu bối bình thường này, các bậc tiền bối thường thích những hậu hối đã đột phá Thánh Vực hơn, tiếp theo là những thiên tài tu luyện trong tộc.

Như thể những người này mới là đồng loại của họ, còn lại đều là phế vật.

Dù là Hoàng đế cao quý, nhưng người ta cũng chỉ giữ thể diện mang tính tượng trưng mà thôi, về bản chất thì vẫn là "Phế vật", sự chênh lệch này, trong lòng không có chút oán khí là không thể nào. ...

Tình huống tương tự cũng đang xảy ra ở Vương quốc Iberia.

Cũng là vì bất đắc dĩ, giới cao tầng Iberia cũng không muốn mạo hiểm phát động chiến tranh đại lục trong khi bản thân chưa chuẩn bị xong.

Chỉ có điều những người đưa ra quyết định đều là tiền bối trong nhà, nếu thẳng thừng từ chối sẽ khiến mối quan hệ trở nên căng thẳng, sau này mà nhờ người ta trợ giúp thì sẽ rất phiền phức.

Bây giờ Vương quốc Alpha nhảy ra phản đối, họ cũng nhân cơ hội này để thuận nước đẩy thuyền.

Vắng đi sự đàn áp của ba cường quốc, đại diện của các nước vốn đã không còn kiên nhẫn được, lập tức đòi tổ chức hội nghị liên minh

Còn quyết định của hội nghị bí mật, mọi người đều giả vờ như không biết, dù sao họ cũng không tham gia.

Trên danh nghĩa, đại diện cho quyền lực cao nhất của liên minh vẫn là Nghị viện Liên minh, nhưng theo quy định của dự luật Nghị viện Liên minh, chỉ cần đủ một số lượng nghị viên nhất định liền có thể khởi xướng đề xuất.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đại diện của các nước đang gặp rắc rối đã hoàn thành việc liên minh, hơn hai trăm nghị viên đã ký tên vào đề xuất.

Trực tiếp tạo ra kỷ lục mới trong lịch sử Liên minh Nhân tộc, trước đây số người tham gia đề xuất nhiều nhất cũng chỉ có hơn năm mươi nghị viên ký tên.

Chương 1951: Lớn Chuyện

Số lượng người tham gia đề xuất trực tiếp vượt quá một nửa số ghế nghị viên thường trực của Liên minh. Tạo ra tình cảnh kỳ quặc là biểu quyết còn chưa bắt đầu, nhưng đề xuất đã được thông qua rồi.

Đoàn chủ tịch có quyền sử dụng quyền phủ quyết, nhưng đề xuất có lập trường thống nhất chưa từng có này vốn đang đại diện cho lập trường của ba cường quốc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuộc họp định đoạt vận mệnh đại lục đã bước vào thời gian đếm ngược.

Mọi ánh mắt trên đại lục đều đổ dồn về Lutecia, các bên đều chờ đợi Liên minh Nhân tộc đưa ra quyết định để có thể đưa ra phương án ứng phó.

Hudson, người đang hóng chuyện ở tiền tuyến Huyết Nguyệt, vẫn chưa biết rằng một bức thư hỏi han tình hình của mình đã giúp Caesar IV đưa ra quyết định gây chấn động toàn đại lục.

Cũng giống như vô số người đang hóng chuyện khác, bây giờ hắn đang bận xem náo nhiệt. Ma pháp trận truyền tin vang lên liên tục, mỗi ngày đều có tin tức mới được truyền về.

Chủ đề hiện giờ mà hắn và Tổng đốc Pierce đang thảo luận đã không còn là chiến trường Hessen nữa, mà là liệu đám tổ tông của Nhân tộc kia có can thiệp vào quyết định của Liên minh hay không.

"Nguyên soái, nếu những vị tiền bối trong liên minh cưỡng ép can thiệp vào quyết định của hội nghị thì chúng ta nên xử lý như thế nào?"

Tổng đốc Pierce không nhịn được hỏi.

Lúc này, ông ta thật sự cảm thấy không chắc, từ khi nhận được thư hồi âm của Quốc vương thì lòng tin của ông ta đã tan biến.

Nếu đám tiền bối Nhân tộc kia đều giống như Alpha I, trực tiếp bỏ qua chính phủ vương quốc mà tự mình đại diện cho các bên đưa ra quyết định, từ đó dẫn đến sự phản ứng mạnh mẽ như hiện nay, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Ngài Tổng đốc, tình hình sẽ không tệ đến vậy!"

"Trực tiếp can thiệp vào quyết định của Nghị viện Liên minh, coi thường luật pháp liên minh, một khi tiền lệ này mở ra thì uy tín của Liên minh Nhân tộc sẽ không còn."

"Loại hành vi lộn cái bàn này sẽ chẳng có lợi cho ai cả."

"Nếu thực sự làm sụp đổ liên minh, chôn vùi bá quyền đại lục của Nhân tộc, vậy thì kế hoạch của bọn họ sẽ càng khó thực hiện hơn."

"Đều là những người đã có tuổi rồi, nên hành động sẽ không quá vội vàng. Ngay cả khi kế hoạch lần này thất bại, họ vẫn có thể chờ đợi cơ hội tiếp theo."

"Hậu quả nghiêm trọng nhất là chìm trong im lặng vài năm. Chờ đến khi các nước khôi phục nguyên khí, mọi người đương nhiên sẽ phối hợp với họ."...

Tình hình ngày càng leo thang, đám cường giả trong Liên minh cuối cùng cũng cảm nhận được điều bất thường. Sau khi làm rõ ràng chân tướng, ánh mắt mà mọi người nhìn Alpha I cũng bắt đầu thay đổi.

Trước khi đưa ra quyết định, ít nhất thì họ cũng đã chào hỏi các hậu bối trước, thống nhất sơ bộ lập trường nội bộ.

Kế hoạch trước đó diễn ra rất suôn sẻ, ngay cả khi trong thế lực nội bộ có người phản đối thì vẫn sẽ phối hợp về mặt hành động.

Vương quốc Alpha đột nhiên nhảy ra lật bàn, dường như không hề biết nội dung nghị quyết, đây rõ ràng là rắc rối do Alpha I gây ra.

"Mọi người đừng có nhìn ta như vậy!"

"Lúc đầu ta cũng đã nói rồi, Vương quốc sẽ không đồng ý gây chiến vào thời điểm này, dưới sự thuyết phục của các vị, ta mới miễn cưỡng thử một lần."

"Bây giờ thất bại thì đổ hết lỗi lên đầu ta, thật sự là có chút..."

Không đợi Alpha I nói hết lời, vị lão giả áo tím ở bên cạnh lập tức phản bác: "Đủ rồi, Alpha!"

"Không ai muốn xem màn trình diễn vụng vệ của ngươi đâu, hãy cất cái bộ mặt làm Quốc vương của ngươi đi, ta nhìn đều cảm thấy buồn nôn!"

"Vấn đề bây giờ là miễn cưỡng thử một lần sao?"

"Rõ ràng là do ngươi tự ý quyết định, sau khi làm xong cũng không hề trao đổi với các hậu bối. Ngươi thật sự nghĩ rằng mình vẫn còn là Quốc vương nhất ngôn cửu đỉnh sao?"

"Thời đại đã khác rồi!"

"Thời đại của ngươi đã kết thúc, phải dũng cảm đối mặt với hiện thực, chứ không phải từ chối và trốn tránh!"

Lần gần nhất bị người ta chỉ thẳng mặt mắng chửi là lúc nào, Alpha I đã không nhớ rõ nữa, nhất chắc chắn là không thể xảy sau khi lão ta lên làm Quốc vương.

Thất bại trong việc về nước đoạt quyền, mặc dù tình cảnh có phần khó xử, nhưng mọi người vẫn dành cho lão ta đủ sự tôn trọng.

Những lời nói hiện giờ hoàn toàn là đang tru tâm.

"Ulysses, ngươi đang muốn gây sự sao!"

Alpha I nghiêm nghị nói.

Bị đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm, Ulysses cảm thấy tê cả da đầu, dường như chỉ cần một lời không hợp thì sẽ lập tức động thủ vậy.

"Hừ!"

"Tỉnh lại đi, Alpha!"

"Trò này không dọa được ta đâu, cùng lắm thì chúng ta ra ngoài luyện một chút, ai sợ ai chứ!"

"Chuyện tốt mà ngươi đã làm, chẳng lẽ còn cho người ta nói hay sao."

Ulysses mạnh mẽ đáp trả.

Hai người đều là cường giả đỉnh cao mạnh nhất trong hàng ngũ Thánh Vực, đều bị mắc kẹt ở bình cảnh cuối cùng, chênh lệch thực lực giữa hai bên là không lớn.

Chuyện này có liên quan đến thể diện của bản thân, cả hai đều không muốn nhượng bộ. Đánh nhau thì đánh nhau, dù sao thực lực cũng gần như nhau, muốn phân định thắng thua cũng không dễ dàng.

"Được rồi, hai người các ngươi."

"Chuyện đã xảy ra rồi, tiếp tục truy cứu trách nhiệm cũng không có nhiều ý nghĩa."

"Những người trẻ tuổi bây giờ đều rất có ý tưởng, chỉ dựa vào danh tiếng của một vị lão tổ tông có lẽ không đủ để khiến họ phải nể phục."

"Ngay cả khi không có chuyện này thì những vấn đề sau đó vẫn sẽ bùng nổ."

"Ta xem như đã nhìn ra rồi, hiện giờ họ hoàn toàn không muốn đánh nhau, hoặc nói cách khác là không đánh giá cao kế hoạch của chúng ta."

"Kế hoạch chiến lược trước đây thực sự tồn tại rất nhiều lỗ hổng. Suy nghĩ của chúng ta đều dừng lại ở ba trăm năm trước, so với sự thay đổi của đại lục lúc bấy giờ là rất lớn."

Chương 1952: Lớn Chuyện (2)

"Ta đã đi dạo một vòng quanh các chiến trường, thật sự là được mở rộng tầm mắt."

"Đặc biệt là quân đoàn Ma thú mới xuất hiện trong vài thập kỷ gần đây, thậm chí còn có thể sử dụng sức mạnh của ma pháp trận để đối địch."

"Ngay cả những lão già như chúng ta, trong tình huống hoàn toàn không biết gì cả mà lao vào trong, sợ là chưa chắc có thể còn sống trở ra."

"Cách thức chiến đấu của kỵ sĩ đoàn cũng đã thay đổi rất nhiều. Ngoài trang bị thông thường ra, họ còn được trang bị thêm ma pháp nỏ."

"Chiến thuật cụ thể như thế nào, ta chưa từng được tận mắt chứng kiến, nhưng ta nghĩ khả năng chiến đấu cũng sẽ không kém."

"Quân đội bình thường ở dưới quân chủng siêu phàm còn có sự thay đổi lớn hơn, trong đó lấy Vương quốc Alpha là đại diện."

"Quân đoàn tinh nhuệ nhất của họ, khi đối đầu với một số Kỵ sĩ đoàn có thực lực hơi kém, đã có thể làm được đến mức không rơi vào thế hạ phong."

"Nhân tộc đang tiến bộ, ta không tin là Dị tộc không có chút tiến bộ gì."

"Theo kế hoạch của chúng ta, cố ý lộ ra sơ hở để dụ cá cắn câu, nhân cơ hội để cắt đi một phần cánh của dị tộc, vẫn còn có chút qua loa."

"Một khi chiến tranh đại lục nổ ra, sau đó sẽ không thể nào kiểm soát được. Với sức mạnh hiện tại của Nhân tộc ta, muốn giành chiến thắng vẫn có chút không dễ dàng."

"Cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm hiện giờ chính là một lời cảnh báo của tộc Tinh Linh dành cho chúng ta."

"Là bá chủ đại lục lâu đời, bọn chúng chắc chắn không thiếu những thủ đoạn ẩn giấu. Ngoài chủng tộc Địa tâm ra, biết đâu còn có một số Ma vật cổ xưa bị phong ấn khác."

"Nếu những lão ma đầu này phá vỡ phong ấn vào lúc chiến tranh bước vào thời khắc then chốt thì cũng là một rắc rối không hề nhỏ."

"Ta thấy hay là mọi người vất vả một chút, rà soát lại phạm vi thế lực của mình trước, dọn dẹp hết những mối nguy tiềm ẩn có thể xảy ra đã."

"Những mối đe dọa khác thì tạm thời không xác định, nhưng lối vào Địa tâm chắc chắn không chỉ có chút ít này, ít nhất là phải rà soát kỹ lưỡng trong lãnh thổ của ba cường quốc!"

"Còn về chuyện bọn tiểu bối làm ầm ĩ, cứ mặc bọn nó đi, chúng ta đều đã có tuổi rồi, không cần thiết phải so đo với bọn nó."

Có thể thấy vị lão giả này có uy tín rất cao trong số những cường giả Thánh Vực, sau khi ông ta nói xong, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Chỉ có mỗi Alpha I là bi thương, câu nói cuối cùng không so đo dường như là đang nói với mọi người, nhưng ai cũng biết đây là lời khuyên dành cho lão ta.

Những người khác đều là những kẻ cuồng tu luyện, ba trăm năm trước đã không quan tâm đến quyền lực thế tục rồi, bây giờ lại càng không muốn quan tâm.

Lão tổ tông không đoạt quyền mới là tổ tông tốt.

Trong các thế lực lớn, họ đều được tôn thờ, địa vị và thân phận rất đặc biệt.

Bao gồm cả nghị quyết trước đây, những người nắm quyền của các thế lực lớn không trực tiếp phản đối, ngoài việc quan sát tình hình, còn có một phần nguyên nhân là vì nể mặt những vị lão tổ tông này.

"Magnus, có chuyện nói thẳng là được, không cần thiết như vậy..."

Phàn nàn được nửa câu, Alpha I bị ép nuốt xuống.

Magnus trước mặt này cũng không phải là người hiền lành gì, thân phận địa vị hiện giờ của ông ta đều nhờ đánh mà ra.

Nói một cách chính xác là do ông ta và con rồng của mình đã đánh ra!

Những người có mặt ở đây đều đã lén lút luận bàn với Magnus rồi.

Một chọi một, không ai là đối thủ của ông ta, cộng thêm con rồng có sức chiến đấu đạt đến cấp bậc Long Vương, mọi người lại càng không phải là đối thủ.

Đương nhiên, cũng giống như hầu hết các Long kỵ sĩ khác, khả năng kiểm soát tọa kỵ rồng của Magnus cũng vô cùng thấp.

Phá hủy uy tín của ông ta ở trước mặt người ngoài cũng là chuyện thường xảy ra.

Nghe nói là do thời gian ký khế ước quá dài, chiếm dụng quá nhiều thời gian trong cuộc đời của rồng, khiến cho con rồng của ông ta vẫn luôn độc thân.

Mỗi khi đến kỳ động dục cũng chính là giờ cao điểm mà con rồng của ông ta phá hoại và tranh cãi.

Đây là một ví dụ điển hình về việc trải nghiệm cuộc sống!

Cứ cách vài trăm năm sẽ lại xuất hiện một con Rồng xui xẻo như vậy.

Đối tượng ký khế ước có thiên phú quá tốt và quá may mắn, đột phá quá mạnh mẽ, dẫn đến việc thời gian ký khế ước kéo dài vô hạn.

Bất kể mối quan hệ tốt đẹp đến đâu, ở bên nhau lâu ngày cũng không tránh khỏi sự nhàm chán.

Tuy nhiên, dù có náo loạn đến đâu, tình cảm gắn bó sau hàng trăm năm bên nhau vẫn có.

Là cường giả đỉnh cao, sự an toàn của bản thân được đảm bảo, nên mức độ tự do của tọa kỵ cũng rất cao.

Ra ngoài rong ruổi vài chục năm cũng là chuyện thường xảy ra.

Thuộc loại có thể náo loạn gây chuyện với nhau, nhưng khi đối mặt với bên ngoài sẽ vẫn giữ lập trường nhất quán.

Một người một rồng liên thủ, trực tiếp thành tựu danh tiếng vô địch đại lục của Magnus.

Bị một cường giả như vậy trừng mắt nhìn, Alpha I lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, trực giác mách bảo lão ta rằng nếu tiếp tục náo loạn nữa thì sau này chắc chắn sẽ bị ăn đập.

Người này khắc với Hudson mà lão ta đã gặp trước đó, cùng là cường giả đỉnh cao trên đại lục, nhưng Hudson bị ràng buộc bởi danh phận quân thần.

Cho dù lão ta là Quốc vương đã thoái vị, nhưng cũng phải dành cho lão ta sự tôn trọng đầy đủ.

Magnus thì hoàn toàn khác, ông ta không phải là thần dân của Vương quốc Alpha, và cũng không có bất kỳ mối quan hệ phụ thuộc nào với Alpha I.

Một lời không hợp thì sẽ thật sự động thủ. Hơn nữa còn là bị đập một cách vô ích, không ai sẽ ra mặt cho Alpha I. ...

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, hội nghị Liên minh Nhân tộc cũng đã được tổ chức suôn sẻ.

Chương 1953: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời

Không có sự can thiệp của ngoại lực, đại diện của các bên đã bỏ những lá phiếu thiêng liêng để bày tỏ lập trường của riêng mình.

Cuối cùng, với thành tích toàn bộ số phiếu đều thông qua, tuyên thệ bắt đầu cuộc phản công của Nhân tộc.

Tuyến phòng thủ Huyết Nguyệt.

Sau khi nhận được chiếu lệnh của Liên minh Nhân tộc, Hudson không hề do dự mà lập tức tổ chức hội nghị tuyên thệ trước khi xuất quân.

"Nguyên soái, chúng ta cứ kéo dài như vậy cũng không hay cho lắm!"

"Người Hessen đã hối thúc rất nhiều lần, tình hình chiến sự của họ có phần căng thẳng, tỉnh Gutland đang trong tình trạng nguy cấp."

"Nếu chúng ta không xuất binh, khiến cho chiến tuyến của người Hessen sụp đổ, họ sẽ chạy tới Liên minh Nhân tộc gây chuyện, lúc đó sẽ khó thu dọn tàn cục."

Tổng đốc Pierce nói với vẻ lo lắng.

Đối với quý tộc, vinh quang là sinh mệnh thứ hai. Nếu làm lớn chuyện, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của họ.

Tổng đốc Pierce già rồi, về mặt chính trị, ông ta chỉ muốn ổn định, không muốn gây ra thêm rắc rối.

"Ngài Tổng đốc chớ vội!"

"Chờ đến khi đại diện Hessen đến, chúng ta mới xuất binh cũng không muộn."

"Những lần trước, do tốc độ xuất binh của vương quốc quá nhanh mà dẫn đến việc có một số người coi sự hy sinh của vương quốc là điều đương nhiên."

"Có thể không cần đề cập đến các yêu cầu khác, nhưng trước tiên chúng ta phải thỏa thuận về quyền sở hữu hành lang dài một trăm dặm cũng như sự hợp tác thương mại trong tương lai giữa hai nước!"

Hudson bình thản nói.

Hudson dám chơi táo bạo như vậy đương nhiên không phải vì tuổi trẻ bồng bột. Nếu hắn muốn gây chuyện với người Hessen thì đã không cần đợi đến bây giờ.

Lựa chọn thời điểm này để "thừa nước đục thả câu" thực ra vẫn bắt nguồn từ thực lực.

Ngay cả khi tỉnh Gutland thất thủ, Hudson cũng dám chắc rằng mình có thể thu thập cục diện rối rắm thay người Hessen.

Hỗ trợ giải quyết phiền phức rồi, sau đó lại gây chuyện thì hơi quá. Tiếp tục đưa vụ kiện đến Liên minh Nhân tộc thì sẽ mang hàm ý lấy oán trả ơn.

Chỉ cần giới cao tầng của Vương quốc Hessen không ngốc, họ sẽ không bao giờ làm ầm ĩ về vấn đề này.

Không chỉ không gây náo loạn, mà còn phải cung cấp cho những viện binh này mức đãi ngộ tốt nhất, nếu không thì lần sau gặp khó khăn sẽ không tìm được người giúp đỡ.

Tỉnh Đông Nam ổn định, nhưng người Hessen lại không trụ được.

Tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu không đồng nghĩa với việc có thể ngay lập tức chuyển hóa thành sức mạnh quân sự, việc huấn luyện hàng ngày của binh lính và công tác hậu cần cụ thể đều là những vấn đề cần được giải quyết.

Những lãnh chúa quý tộc tuân theo chỉ lệnh của vương quốc và nghiêm túc thực hiện quân dự bị trước đây thì nay ít nhất cũng học được một chút da lông dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên quân sự.

Còn những kẻ lá mặt lá trái thì thảm rồi, chỉ có thể sao chép theo nội dung trong trí nhớ, hoặc trực tiếp sử dụng phương pháp huấn luyện của thế hệ trước.

Làm náo loạn trên con đường sai lầm, càng nỗ lực càng sẽ càng dễ xảy ra vấn đề.

Phải ra trận thì mới biết quân đội có sức chiến đấu như thế nào, nhưng số lượng nông nô bị gục ngã trong huấn luyện cũng không hề ít.

Đối với những quý tộc lão gia cao cao cao tại thượng mà, sự sống chết của đám nông nô không có gì quan trọng, miễn là có thể có được một đội quân hùng mạnh, việc trả giá một số thứ cũng là đáng.

Việc tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu không có vấn đề gì, dù có thì các lãnh chúa cũng có thể tự giải quyết, vấn đề chỉ mới xuất hiện khi viện quân bắt đầu tập trung.

Đặc điểm lớn nhất của hệ thống toàn dân giai binh chính là nhiều người.

Bất kỳ tỉnh nào cũng có thể huy động được hàng chục vạn quân, viện quân vừa mới tập trung thì hậu cần đã phải đối mặt với thử thách nghiêm trọng.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần các quý tộc dọc đường cung cấp lương thực, chính phủ vương quốc sẽ thanh toán với quý tộc địa phương sau chiến tranh.

Đáng tiếc là Vương quốc Hessen không có hệ thống hậu cần đồng bộ, càng không có hệ thống thanh toán tương ứng.

Quân đội các nơi vừa hội tụ, hậu cần đã phải đối mặt với thách thức chưa từng có, còn nghiêm trọng hơn cả cuộc chiến tranh đại lục lần trước.

Dù sao, cuộc chiến tranh đại lục lần trước họ cũng không hề huy động nhiều quân đội như vậy, tốc độ tiêu hao lương thực của binh lính bình thường cũng thấp hơn nhiều so với quân đội hiện nay.

Lượng thịt cung cấp không đủ, chỉ có thể dựa vào ngũ cốc thô để no bụng, các binh sĩ đều là những kẻ có cái dạ dày không đáy.

Không cung ứng cũng không được, việc huấn luyện cường độ cao mỗi ngày khiến binh sĩ tiêu hao rất lớn.

Kể từ khi chính phủ vương quốc quyết định cung cấp hậu cần, các lãnh chúa quý tộc địa phương liền không còn keo kiệt nữa, mà hạ lệnh cho các binh sĩ mở rộng bụng ăn.

Trong một thời gian ngắn, Vương quốc Hessen tiêu tiền như nước, lượng lương thực dự trữ trong kho giảm mạnh với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nếu như mọi người cùng nhau chịu khổ thì không nói, nhưng chế độ đãi ngộ của các đơn vị quân đội rõ ràng có sự khác biệt.

Tiêu chuẩn cung cấp hậu cần cao nhất là viện quân của Vương quốc Alpha, được cung cấp tiếp tế theo tiêu chuẩn hậu cần của Vương quốc Alpha.

Người ta là quân khách, tới để giúp một tay, không thể có bất kỳ sự thỏa hiệp nào về chế độ đãi ngộ. Một khi hậu cần cung cấp không đủ, những kẻ này sẽ tự mình động thủ cơm no áo ấm.

Đại lục Aslante có 'truyền thống' về mặt này, không thiếu các trường hợp quân khách đi cướp bóc.

So với sự tàn phá do tự do hành động gây ra, rõ ràng là việc tự mình chủ động cung cấp hậu cần sẽ phải trả giá ít hơn.

Dù cho lượng thịt trong vương cung không đủ thì cũng nhất định phải cam đoan quân khách có thể ăn ngon, miễn cho họ tai họa tứ phương.

Chương 1954: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời (2)

Tiếp theo là quân chủ lực của vương quốc, nằm ở vị trí thứ hai trong hệ thống hậu cần, mặc dù không thể đảm bảo cung cấp đủ lượng thịt, nhưng nguồn cung cấp lương thực vẫn rất đầy đủ.

Những người thực sự chịu khổ chính là đám tân binh mới được điều động. Chỉ được huấn luyện đơn giản một chút liền phải ra chiến trường, cung cấp vật tư còn thường xuyên xảy ra tình trạng hỗn loạn.

Những đơn vị không nhận được tiếp tế kịp thời cũng không ngồi yên chịu đói, ai nấy đều phát động tính năng động chủ quan, đi "mượn lương" của các quý tộc lãnh chúa dọc đường.

Chỉ trong một thời gian ngắn, những văn thư cáo trạng được chất đầy trên bàn của Alexander V, khiến cho ông ta phải chịu áp lực tinh thần rất lớn.

Theo thời gian trôi qua, nhóm nạn nhân cũng không ngừng mở rộng. Ban đầu chỉ có những người tự do và quý tộc nhỏ gặp xui xẻo, sau này đến cả vương thất cũng trở thành người bị hại.

Việc liên tục điều binh khiển tướng cộng với mô hình chỉ huy hỗn loạn đã khiến nội bộ Vương quốc Hessen trở nên vô cùng náo nhiệt.

Alexander V không phải là không cố gắng thay đổi, những văn bản khiển trách đã được gửi đi liên tiếp, nhưng hiệu quả chính là không có hiệu quả.

Hôm nay đơn vị này đóng quân ở đây, ngày mai có thể đổi thành đơn vị khác. Đôi khi nhầm lẫn, ngay cả những văn bản khiển trách cũng sẽ bị gửi sai địa chỉ.

"Bệ hạ, đây là quân phí của tháng trước, tổng cộng là 986 vạn 7,800 kim tệ."

"Dự kiến quân phí tháng này sẽ tiếp tục lập kỷ lục mới, có thể tăng thêm 15% so với tháng trước."

"..."

Bộ trưởng Tài chính Bá tước Baxter Rohm vừa báo cáo xong, trong điện lập tức yên tĩnh trở lại.

Rõ ràng chỉ là một cuộc chiến có quy mô lớn hơn chiến tranh cục bộ một chút, nhưng lại tiêu hao như chiến tranh toàn diện.

Chiến tranh là con thú nuốt vàng, nó chưa bao giờ nhân nhượng trong vấn đề tiêu hao tài sản.

Vấn đề tài chính mà Vương quốc Alpha và Công quốc Mosey đã từng đối mặt, giờ đây đến lượt Vương quốc Hessen.

So với hai đồng minh, tình hình thực tế của Vương quốc Hessen còn tồi tệ hơn nhiều. Ít nhất là ban đầu hai nước Bắc đại lục vẫn có thể vay nợ từ nước ngoài, còn Vương quốc Hessen hiện giờ muốn vay tiền cũng khó.

Toàn bộ đại lục đều đang hỗn loạn, ngay cả những nhà đầu tư ở Nam đại lục hiện cũng đang trong tình trạng khó khăn.

"Tể tướng, chính phủ sẽ giải quyết vấn đề thâm hụt ngân sách như thế nào?"

Alexander V quan tâm hỏi.

Vấn đề quân sự chưa giải quyết, vấn đề tài chính lại đến nữa, hoàn toàn là không muốn cho người ta sống nha.

"Bệ hạ, khủng hoảng tài chính chỉ là thứ yếu, vấn đề nan giải nhất hiện nay là lượng vật tư chiến lược tiêu hao quá lớn."

"Sức chiến đấu của lính mới tuy không mạnh bằng các đơn vị quân đội trước đó, nhưng lượng tiêu hao vật tư lại tăng lên theo tỷ lệ tương đương."

"So với việc thiếu tiền, điều phiền phức hơn là có tiền mà không mua được vật tư."

"Giá cả vật tư chiến lược trên thị trường quốc tế đã tăng gấp ba lần, những vẫn trong tình trạng cung không đủ cầu."

"Lựa chọn tốt nhất hiện tại là chấm dứt chiến tranh ở một mặt trận, nếu không cứ đánh nhau khắp trời nam biển bắc như vậy, vương quốc thực sự không chịu nổi!"...

"Nguyên soái, người Hessen thỏa hiệp!"

Vừa thức dậy đã nhận được tin vui này, ngay cả người đã luyện được bản lĩnh không để lộ cảm xúc như Hudson cũng không kìm được mà nở nụ cười trên môi.

Kế hoạch trước đó cuối cùng cũng không uổng phí. Sự thật chứng minh rằng, trước áp lực sinh tồn, con người có thể dễ dàng từ bỏ ranh giới cuối cùng.

Cùng lúc phải chịu ba đả kích là áp lực quân sự, áp lực tài chính và áp lực hậu cần, Vương quốc Hessen bị buộc phải thỏa hiệp.

"Họ cũng đồng ý mở cửa hoàn toàn thương mại rồi sao?

Hudson dò hỏi.

Từ bỏ Hành lang trăm dặm là điều bắt buộc, một khi Vương quốc Alpha xuất binh thì chắc chắn sẽ chiếm đóng nơi này, Vương quốc Hessen hoàn toàn không có khả năng tranh chấp.

Nhưng việc mở cửa hoàn toàn thương mại thì khác. Điều này có nghĩa là rào cản cuối cùng trong việc thông thương giữa hai nước cũng sẽ được dỡ bỏ, và tỉnh Đông Nam sắp sửa có được một nguồn tài chính dồi dào

Khác với nền kinh tế nông nô quý tộc của Vương quốc Alpha, Vương quốc Hessen có nhiều dân tự do hơn, sức sống kinh tế nội bộ cao hơn nhiều.

Về mặt chế độ kinh tế tương ứng, Vương quốc Hessen cũng tiến xa hơn, sớm đã thực hiện thống nhất thuế quan.

"Nguyên soái, người Hessen đồng ý còn nhiều hơn dự đoán của chúng ta, đây là văn bản hiệp ước đã ký!"

Tổng đốc Pierce nói một cách hào hứng.

Kế hoạch lần này do hai người cùng nhau đưa ra, nhưng việc chấp hành cụ thể lại do một tay ông ta sắp xếp.

Chính trị chú trọng danh chính ngôn thuận.

Hudson tuy quyền cao chức trọng, nhưng dù sao cũng chỉ là thống soái quân sự. Ngoài việc quản lý một số tỉnh quân sự ra, hắn không có quyền can thiệp vào công việc nội bộ của các tỉnh khác.

Chỉ có người đứng đầu hành chính địa phương mới có thể đại diện cho tỉnh đó, Hudson không thích ôm việc, nên liền tiện tay toàn bộ việc này lại cho Tổng đốc Pierce.

Nói cho đúng là trong tình huống chưa nhận được ủy quyền từ Vương quốc, chính quyền địa phương cũng không có quyền ký kết hiệp ước đối ngoại, hiện giờ hiệu lực pháp lý của hiệp ước này vẫn còn rất hạn chế.

Kể cả cái ký tên cuối cùng cũng không phải là chính quyền tỉnh Đông Nam, mà là Hội nghị Quý tộc tỉnh Đông Nam.

Về mặt pháp lý, đây là một nhóm quý tộc ở tỉnh Đông Nam ký kết hợp tác thương mại dân gian với Vương quốc Hessen, tính ràng buộc không cao.

Còn về vấn đề chủ quyền của Hành lang trăm dặm, hiệp ước hoàn toàn không đề cập đến, đó là việc của Bộ Ngoại vụ.

Chỉ cần tạo thành chiếm lĩnh mang tính thực tế, chính phủ vương quốc sẽ chịu trách nhiệm giải quyết các vấn đề pháp lý sau này.

Chương 1955: Lại Có Một Vương Quốc Nghèo Ra Đời (3)

"Người Hessen đang vội, có vẻ như áp lực mà chủng tộc Địa Tâm gây ra cho họ thực sự không nhỏ."

"Mục tiêu chiến lược đã đạt được rồi, vậy thì chúng ta liền thực hiện hiệp ước, ba ngày sau sẽ xuất quân Hắc Thạch sơn mạch!"

Sau khi đọc lướt qua hiệp ước, Hudson bình tĩnh nói.

Trên hiệp ước không có bao nhiêu điều khoản, nhưng nội dung lại vô cùng bùng nổ. Mặc dù không trực tiếp miễn thuế, nhưng thuế suất này cũng không khác việc miễn thuế là mấy.

Về mặt lý thuyết, hiệp ước này đối xử bình đẳng với tất cả các quý tộc ở tỉnh Đông Nam, nhưng những người hưởng lợi thực sự chủ yếu là hai gia tộc lớn.

Đặc biệt là nó có ý nghĩa chiến lược đối với gia tộc Koslow!

Trước đây, lý do lớn nhất khiến họ không phát triển mạnh công nghiệp thương mại là do thiếu thị trường tiêu thụ hàng hóa. Thị trường Vương quốc Hessen không quá lớn, nhưng cũng là một khởi đầu tốt.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần bước ra bước đầu tiên, mọi vấn đề sau này đều dễ giải quyết.

Người Hessen có thể ký kết hiệp ước như vậy với tỉnh Đông Nam thì cũng có thể ký kết hiệp ước tương tự với chính phủ vương quốc.

Có người đi đầu, muốn thuyết phục ba quốc gia khác tham gia sẽ dễ hơn đến 90%.

Trạng thái lý tưởng nhất là Liên minh năm nước mở cửa thị trường cho nhau, giảm hoặc thậm chí là miễn thuế, cho phép hàng hóa lưu thông tự do giữa các quốc gia, và thành lập cộng đồng kinh tế.

Bắt đầu từ hôm nay, Hudson chính là người ủng hộ cải cách kiên định nhất của vương quốc, ít nhất là cho đến khi thống nhất thuế suất nội địa!

Không loại bỏ rào cản này, việc thành lập cộng đồng kinh tế sẽ là một chuyện cười.

Là lão đại có thể thu nhiều hơn một phần, nhưng cũng phải đảm bảo sự công bằng cơ bản nhất.

Bốn quốc gia có tỷ lệ dân tự do cao hơn vốn đã phải chịu thiệt thòi khi mở cửa thị trường cho nhau, nếu như còn lắp đặt trạm thu phí khắp nơi thì quả thực là đang khi dễ người ta.

Không chỉ bản thân theo phe cải cách, mà còn phải kéo theo càng nhiều người tham gia vào phe cải cách.

Ví dụ như Tổng đốc Pierce ở trước mắt, lúc này vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui ký kết hiệp ước, hoàn toàn không biết là mình đã bị động gia nhập phe cải cách.

Sau khi được nếm trải vị ngọt ngào của thương mại tự do, cho dù sau này có phản ứng lại thì lợi ích thu được cũng sẽ thúc đẩy ông ta góp phần vào phe cải cách.

Hai gia tộc lớn trong tỉnh đều thuộc phe cải cách, những kẻ dưới trướng cũng chỉ có thể theo phe cải cách.

Có thêm một tỉnh có trọng lượng tham gia, tình hình của phe cải cách sẽ hoàn toàn khác biệt. Không nói là có thể vượt qua phe bảo thủ, nhưng ít nhất thì sức mạnh của hai bên cũng sẽ cân bằng.

Đối với Hudson mà nói, thế lực ngang nhau đã đủ rồi. Trong tình huống ngang sức ngang tài, phe bảo thủ sẽ không dám lộn cái bàn.

Ngay cả khi mâu thuẫn leo thang, hắn chỉ đứng ở trung tâm chiến trường liền có thể "khuyến khích" mọi người quay lại bàn đàm phán.

Tránh được nội chiến, những gì còn lại đều là vấn đề chính trị.

...

Phỉ Thúy cung.

Sau khi nhận được thư của Hudson, trong đầu Caesar IV liền vang lên những tiếng ong ong.

Đại lục đang hỗn loạn, Nguyên soái nhà mình gửi thư không phải để yêu cầu viện binh, mà là để thúc giục phe cải cách hành động nhanh lên.

"Nguyên soái Hudson đề nghị: Chính phủ vương quốc bãi bỏ hoàn toàn hệ thống nhận thầu thuế, đẩy nhanh tiến trình thống nhất hệ thống thuế quan, phấn đấu hoàn thành cải cách thuế vào năm sau."

"Các khanh cho rằng nếu làm vậy vào lúc này thì rủi ro sẽ lớn đến mức nào?"

Không hiểu thì hỏi, lòng không an tâm thì họp, đây là kinh nghiệm cầm quyền mà Caesar IV rút ra sau khi kế vị.

Thành tích đạt được trên chính trường không nhiều, nhưng bù lại không gây ra rắc rối lớn.

Bao gồm cả cuộc cải cách vương quốc trước đây, cũng chỉ được thử nghiệm ở một nơi, mà không trực tiếp mở rộng ra toàn quốc.

Sau khi cải cách gặp bế tắc, Caesar IV liền dứt khoát dừng lại, không gây ra cuộc xung đột vũ trang quy mô lớn nào.

"Bệ hạ, từ khi chính phủ vương quốc khởi xướng cải cách đến nay, thu nhập tài chính trực tiếp của chính phủ tuy có giảm nhẹ, nhưng lượng lương thực thu được đã tăng thêm 30%, dự trữ lương thực của dân chúng cũng tăng mạnh."

"Thực tế chứng minh rằng, chỉ cần cải cách được triển khai, sức mạnh tổng hợp của vương quốc sẽ tăng lên nhanh chóng."

"Nguyên soái cho rằng thời điểm này đã đủ điều kiện để bãi bỏ hệ thống nhận thầu thuế ắt hẳn có lý do riêng. Trong thư không tiện nói, nhưng chúng ta cũng có thể phỏng đoán được đôi chút."

Với sự ám chỉ của Tể tướng Hầu tước Delgado, mọi người ngay lập tức liên tưởng đến bốn lộ quân viễn chinh trước đây.

Lúc đầu mọi người chỉ nghĩ rằng việc Hudson chọn các quý tộc có trọng lượng để dẫn dắt quân viễn chinh cũng chỉ vì hạn chế việc Alpha I vươn tay vào trong quân đội, bây giờ nhìn lại rõ ràng là có ẩn ý.

Mỗi lộ quân viễn chinh đều đại diện cho một thế lực lớn, hơn nữa còn là thế lực vững chắc nhất trong vương quốc.

Thủ lĩnh gia tộc và lực lượng chủ lực của quân đội tư nhân đều đang chiến đấu ở nước ngoài, cho dù có muốn phản đối cải cách thuế quan thì cũng rất khó có thể làm được gì.

Hệ thống nhận thầu thuế vốn chỉ được thiết lập tạm thời, việc chính phủ vương quốc bãi bỏ hệ thống nhận thầu thuế là hoàn toàn hợp pháp về mặt pháp lý.

Nghĩ đến đây, mọi người lại càng thêm căm phẫn Alpha I.

Nếu không phải do lão ta làm loạn, khiến cho Công tước Zlatoust bỏ mình, vậy thì đã bớt được bốn ngọn núi lớn rồi.

Nếu không có những quý tộc lâu năm đức cao vọng trọng này dẫn đầu, phe bảo thủ cho dù muốn gây rối thì sức phá hoại cũng sẽ yếu hơn nhiều.

Thao tác tương tự đã được thực hiện trước đây. Chính nhờ lợi dụng cơ hội các quý tộc viễn chinh đến Giáo hoàng quốc nên mọi người mới có cơ hội thành lập phe cải cách.

Chương 1956: Thỏa Hiệp

Nhớ lại sự suôn sẻ trong giai đoạn đầu của cải cách, mọi người lại bắt đầu háo hức.

Từ khi phe cải cách được thành lập thì những người này đã không thể quay đầu lại nữa. Hoặc là thực hiện cải cách đến cùng, hoặc là ngã gục trong quá trình cải cách.

Nhượng bộ thỏa hiệp, đó là hành vi không chịu trách nhiệm với mạng sống của chính mình.

Đối với những người nắm thực quyền ở địa phương như Hudson, phe bảo thủ có thể sẽ chọn cách giả vờ như không nhìn thấy, nhưng đối với những trọng thần triều đình như họ, người ta sẽ không nương tay.

Một khi cải cách tuyên bố thất bại, phe bảo thủ phản công về mặt chính trị sẽ là ngày tận thế của họ.

"Tể tướng nói không sai, đây thực sự là một cơ hội tốt. Chúng ta đã bỏ lỡ một cơ hội rồi, nếu bỏ lỡ lần này nữa..."

Bá tước Francois nói một nửa câu rồi chỉ nhìn cho mọi người với ánh mắt đầy ẩn ý.

Mọi thứ đều không cần phải nói ra!

Có đôi khi tự mình tưởng tượng mới là điều nguy hiểm nhất.

...

Buổi sáng mùa đông, Long Hùng chiến kỳ bay phấp phới trong gió, như đang hòa cùng ánh nắng mặt trời từ trên trời cao rọi xuống.

Tiếng kèn tập hợp vang lên, vô số binh sĩ xuất hiện trên thao trường, chờ đợi bài phát biểu của Hudson.

"Xuất phát!"

Lễ tuyên thệ trước khi xuất quân đã được tổ chức trước đó để lừa người Hessen rồi, nên bây giờ đương nhiên là sẽ không tổ chức lần hai.

Đối mặt với đám bại tướng mà thôi, không cần phải khích lệ quá nhiều. Mặc dù sức chiến đấu của đại quân rết cũng không yếu, nhưng mọi người vẫn tràn đầy lòng tin chiến thắng.

Theo kế hoạch đã được định sẵn, đại quân di chuyển trực tự về phía Hắc Thạch sơn mạch.

Là chủ soái, Hudson không dẫn đầu đội ngũ, mà đang bay trời quan sát.

Thân hình khổng lồ của Maxim là tiêu điểm chói sáng nhất, dù ở cách hàng chục dặm cũng có thể nhìn ra chỉ với một cái liếc mắt.

Khác với các loại kỳ mưu trước đây, lần này Hudson không hề bố trí bất kỳ chiến thuật nào, chỉ vững vàng tiến lên.

Địa hình của Hắc Thạch sơn mạch rất đặc biệt, toàn là núi non trùng điệp, bên trong còn có rất nhiều Ma thú sinh sống.

Ở nơi này, điều đầu tiên mà bất kỳ chiến thuật nào cũng cần cân nhắc chính là: Làm thế nào để thực hiện!

Nếu không có sự phân chia của "Hành lang dài trăm dặm", quân đội di chuyển bình thường liền đã rất khó rồi, còn không có đường vòng nữa.

"Dạ tập" gì đó lại càng không cần phải nghĩ đến.

Người ta đã sống ở thế giới Địa tâm nhiều năm rồi, bóng đêm hoàn toàn không phải là trở ngại. Hudson sẽ không bao giờ làm những việc như múa rìu qua mắt thợ này.

Đại quân trùng trùng điệp điệp tiến lên, nhanh chóng đánh động tộc Rết Chân To đang canh gác.

"Làm sao có thể!"

"Chẳng phải đám Ma thú Thánh Vực kia đã từng hứa hẹn là Nhân tộc sẽ không tấn công Hắc Thạch sơn mạch sao. Hiện giờ đại quân của kẻ địch đã áp sát rồi, tại sao bọn chúng lại không có phản ứng gì?"

"Chẳng lẽ Vương quốc Alpha đã mạnh mẽ đến mức có thể phớt lờ lời cảnh báo của Ma thú, không tiếc khơi mào đại chiến với Ma thú cũng phải xử lý chúng ta!"

"..."

Mang theo đầy bụng nghi ngờ, Vua Rết nhanh chóng lấy lại bình tĩnh từ trong hoảng loạn.

Chân tướng thì có thể để sau rồi từ từ nghiên cứu, việc cấp bách là phải chặn đứng đại quân của phe địch trước.

Chỉ là một hành lang dài trăm dặm mà thôi, tộc Rết Chân To có thể không quan tâm, nhưng lối vào Địa tâm ở đây thì nhất định phải giữ được.

Nếu đánh lối vào Địa tâm, con đường trở về của chúng sẽ bị cắt đứt.

Không còn đại quân bảo vệ, những người già yếu trong tộc chưa kịp di cư khỏi thế giới Địa tâm bỏ mình cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mất mát hang ổ, đại quân tiến lên thế giới mặt đất cũng sẽ trở thành bèo dạt mây trôi.

Tai họa diệt tộc gần ngay trước mắt, Vua Rết cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lập tức hạ lệnh:

"Phái người thông báo cho Nguyên soái Howell, ra lệnh cho ông ta lập tức điều động một nửa quân đội quay về chi viện!"

Là một vị vương giả am hiểu binh pháp, Vua Rết hiểu rất rõ về phòng thủ chiến lược, và cũng không thể từ bỏ vùng đất mới chiếm được.

Càng vào thời khắc nguy hiểm thì lại càng phải thể hiện cường thế với bên ngoài.

Một khi bộc lộ điểm yếu của bản thân, Người Hessen đang chiến đấu với chúng sẽ từ trong thành lũy giết ra ngoài, ở phía sau cắn chặt đại quân không thả.

Chỉ cần sơ suất một chút thì việc rút lui sẽ biến thành một trận thua tan tác.

Ngay cả khi rút quân thành công, tộc rết cũng sẽ phải đối mặt với thế tiền hậu giáp kích của hai vương quốc Nhân tộc.

Trong thâm tâm, Vua Rết âm thầm thăm hỏi toàn bộ Ma thú Thánh Vực ở Hắc Thạch sơn mạch.

Phía trước khi bắt nạt tộc rết, con nào con nấy đều ra tay tàn độc, bây giờ thấy đại quân Nhân tộc vậy mà lại chẳng thèm quan tâm, phân biệt đối xử quá rõ ràng.

Nếu như còn tin vào lời hứa của lũ Ma thú, Vua Rết cũng không cần phải lăn lộn tiếp nữa.

Hiện thực tàn khốc nói cho ông ta biết, tộc Ma thú đã hố cho bọn họ một vố. Lời hứa "bảo vệ sự an toàn của Hắc Thạch sơn mạch" hoàn toàn là đang lừa dối họ.

Bị ai lừa cũng được, nhưng lại không thể bị một đám Ma thú "Tâm tư đơn thuần" lừa.

Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài, dù là ở thế giới Địa Tâm hay thế giới mặt đất, tộc rết đều sẽ mất sạch danh tiếng.

"Bệ hạ, không còn kịp nữa rồi!"

"Vì có lời hứa của Ma thú, cộng thêm việc quân đội Alpha án binh bất động trong thời gian dài, khiến chúng ta lơ là phòng thủ doanh trại."

"Hiện giờ đơn vị đang đóng quân trong doanh trại chỉ có Quân đoàn cận vệ và Quân đoàn 36,37 vừa mới đến."

"Hãy để Nguyên soái Howell dẫn một phần quân tinh nhuệ quay về trước, tăng cường khả năng phòng thủ doanh trại, sau đó thúc giục Quân đoàn 43,45,47 đang từ thế giới Địa tâm..."

Chương 1957: Tập Kích

Không đợi Tể tướng Javet nói hết lời, Vua Rết đã cắt ngang:

"Ngoài Nguyên soái Howell phải ở lại tuyến đầu chỉ huy chiến tranh, không được phép hành động thiếu suy nghĩ ra, những người khác hãy làm theo lời khanh nói!""

Kể từ khi biết được trọng lượng của danh hiệu "Nguyên soái Nhân tộc", tộc Rết Chân To lại càng kiêng dè Hudson hơn, không ai còn cho rằng trận thất bại lần trước chỉ là do tai nạn nữa.

Gặp phải kẻ thù như vậy, ai cũng không dám lơ là.

"Đều do con Thiên Thanh thú chết tiệt kia, nếu không phải vì tin lời hoang đường của nó, chúng ta cũng sẽ không bị động như vậy!"

"Lần sau mà gặp lại nó, ta nhất định sẽ chém nó ra thành muôn mảnh!"

Goran Tôn giả ở bên cạnh không nhịn được nổi giận mắng.

Một phần là do áy náy, một phần là vì thể diện của chính mình.

Nếu không phải vì lão ta giật dây, Vua Rết cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng vào lời hứa của đám Ma thú.

Tất nhiên, dù có tin hay không thì họ cũng sẽ tấn công Vương quốc Hessen, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Vùng đất dưới ánh mặt trời cần dùng máu tươi để tưới.

Lãnh thổ của các tộc trên đại lục đều là dùng đao thương chém giết mà có, tộc Rết Chân To muốn đặt chân trên thế giới mặt đất thì nhất định phải trải nghiệm.

"Truyền lệnh xuống, sau này gặp Thiên Thanh Thú liền giết không tha!"

Vua Rết lạnh lùng nói thêm.

Quyết định là ông ta đưa ra, thay vì oán trách người của mình, chẳng thà trút giận lên người kẻ địch. ...

"Ngừng!"

"Hôm nay sẽ dựng trại ở ngay chỗ này, sáng sớm ngày mai tiếp tục lên đường!"

Đại quân chỉ mới tiến lên được ba mươi dặm, mặt trời vẫn cao chót vót, việc đóng quân sớm như vậy đã nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

"Nguyên soái, ngài phát hiện ra điều gì bất thường sao?"

Tổng đốc Pierce nghi ngờ hỏi.

Suốt dọc đường đi, ngoại trừ gặp phải hơn mười lần tập kích, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Nhờ vào sự tàn phá của tộc Rết Chân To, khu rừng rậm rạp vốn xanh tốt giờ đây đã trở thành một vùng đất trống trải, không có nhiều nơi thích hợp để ẩn nấp.

Bố trí một số ít trinh sát thì được, nhưng nếu quân số đông thì sẽ không có chỗ nào để trốn.

"Không phát hiện ra vấn đề gì, chỉ là hôm nay đã đi được quãng đường kha khá rồi, những ngày sau cũng sẽ như vậy."

"Hành lang trăm dặm chỉ dài hơn một trăm dặm, tiến quân dọc theo tuyến đường này, ngày mai nếu không đụng độ với lực lượng chủ lực của quân địch thì ngày kia chắc chắn sẽ gặp."

"Cứ để cho các binh sĩ nghỉ ngơi lấy lại sức trước, tránh việc quân địch tập kích vào ban đêm sẽ ảnh hưởng đến mọi người phát huy."

Nghe được lời giải thích này, Tổng đốc Pierce đột nhiên hiểu rõ tại sao trước đây Hudson lại nói: Dù là ai chỉ huy cũng thế cả thôi.

Hành quân cẩn trọng, sau đó giao chiến với địch, toàn bộ quá trình không có một chút thủ đoạn rườm rà nào.

Bất kỳ vị tướng lĩnh dày dặn kinh nghiệm nào cũng có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Sự hiện diện của Hudson, ngoài việc kiềm chế cường giả của quân địch ra, còn lại chỉ là để khích lệ tinh thần cho quân đội.

Việc đóng quân và nấu nướng diễn ra nhanh chóng, mặt trời mới bắt đầu lặn, tiếng ngáy vang vọng khắp doanh trại. ...

Ánh trăng sáng ngần rọi xuống mặt đất, tô điểm cho bầu trời đầy sao, cảnh đẹp này ở trong mắt của đám binh sĩ rết đang lén lút di chuyển chỉ còn lại đầy lòng phiền muộn.

Tối nay bọn chúng đến để đánh lén, đêm đen gió lớn mới là điều mà tộc rết mong muốn, ánh trăng sáng như vậy chẳng phải là đang cố tình làm khó họ sao!

Điều tồi tệ hơn là kẻ địch rất cẩn thận, xung quanh doanh trại đã được dọn dẹp sạch sẽ, không có chỗ nào để ẩn nấp.

Tướng lĩnh dẫn đầu quân đội của tộc rết lúc này đã không còn tự tin như lúc xuất phát.

"Saiyam Tôn giả, ngài thấy thế nào?"

Mặc dù tộc Rết Chân To là một đám ô hợp, nhưng vẫn có quy tắc quân lệnh như sơn. Đã nhận nhiệm vụ thì phải hoàn thành.

Tướng lĩnh tộc rết không thể gánh vác trách nhiệm từ bỏ nhiệm vụ, chỉ có thể đặt hy vọng vào vị cường giả Thánh Vực đi cùng.

Nếu như là do Tôn giả đề nghị từ bỏ nhiệm vụ, vậy thì chuyện sẽ hoàn toàn khác. Những cường giả hàng đầu này có quyền nói chuyện ngang hàng với Vua Rết, tự ý hủy bỏ nhiệm vụ cũng không phải là chuyện lớn.

"Lát nữa ta sẽ gây ra hỗn loạn trong doanh trại địch, các ngươi chú ý phát động đánh lén. Không cần để tâm đến việc giết địch nhiều hay ít, quan trọng là không thể để cho quân địch được ngủ ngon giấc!"

Trong khi nói chuyện, Saiyam Tôn giả còn lườm vị tướng lĩnh trung niên của tộc rết một cái.

Những mánh khóe tính toán nhỏ nhặt này đều là mấy chiêu mà lão ta chơi thừa chơi mứa từ lâu rồi.

Ánh trăng tối nay quá sáng, không thích hợp cho việc tập kích, ai cũng có thể nhìn ra được. Nhưng hiện giờ bọn chúng đang cần thời gian, nhất định phải sử dụng mọi thủ đoạn để làm chậm tốc độ hành quân của phe địch.

Tình hình ban ngày càng tệ hơn, đã phải mạo hiểm tập kích rồi, bây giờ càng không thể rút lui.

Lặng lẽ tiến đến gần trại, trước mắt là vô số binh lính đang đi tuần tra khắp nơi, trạm gác công khai trạm gác ngầm nhiều không kể xiết.

"Động thủ!"

Tiếng nói vừa dứt, Saiyam đã vung ma pháp trượng lên, vô số bóng đen lao thẳng đến đám binh sĩ đang canh gác doanh trại.

Chứng kiến cảnh tượng này, khuôn mặt của vị tướng lĩnh trung niên dẫn đầu đại quân tộc rết liền xanh lét.

Chơi như vậy mà gọi là đánh lén sao, rõ ràng là đã biến thành tấn công trực diện rồi.

Đây là điển hình của việc hố đồng đội nha!

Đúng như dự đoán của gã ta, những bóng đen do Saiyam Tôn giả triệu hồi bước tiến vào doanh địa đã bị binh sĩ phòng thủ phát hiện.

"Địch tập!"

Bị kẻ thù phát hiện, ở cự ly gần như vậy, lúc này cho dù muốn rút lui cũng khó.

Chương 1958: Tập Kích (2)

Lại nhìn về phía Saiyam Tôn giả, bên người làm gì có bóng dáng con rết nào nữa.

Rốt cuộc là đã đi vào trại địch để phá hư, hay là đã sớm chạy trốn rồi, bây giờ không thể biết được.

Thò đầu ra là một dao, rút đầu lại cũng là một dao, chú định là không thể trốn tránh.

Tướng lĩnh trung niên tộc rết cắn răng giậm chân một cái rồi hạ lệnh: "Giết!"

Sau khi nhận được mệnh lệnh, những binh lính tộc rết nằm rạp trên mặt đất nhanh chóng phát động tấn công.

Dưới đêm trăng, những binh lính tộc rết tập kích và những binh sĩ Nhân tộc tuần tra đã xảy ra một cuộc chiến vô cùng ác liệt, máu tươi nhuộm đỏ màn đêm.

Nhận được tín hiệu báo động quân địch tập kích, các binh sĩ Nhân tộc đang ngủ liền lần lượt rời giường và mặc áo giáp.

Bên trong doanh soái, Hudson vẫn chưa tới kịp chìm vào giấc ngủ, nên đã ngay lập tức bước ra khỏi sở chỉ huy.

"Lại là một đội quân nhỏ đánh lén!"

Thấy rõ chân tướng, Hudson cảm thấy rất bực bội. Từ trước đến nay, hắn luôn là người tập kích người khác, vậy mà trong cuộc chiến tranh lần này lại hoàn toàn đảo ngược.

Không phải quyết chiến chủ lực, chỉ là một cuộc đánh lén quy mô nhỏ, giao cho tướng lĩnh trực ban tự xử lý là được.

Vừa rồi hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức của Thánh Vực, nhưng khi hắn chạy đến khu vực giao tranh thì bóng dáng Thánh Vực của quân địch đã biến mất.

"Maxim, Belersden, vừa rồi các ngươi có cảm nhận được một luồng khí tức Thánh Vực xa lạ nào không?"

Chỉ là tập kích thông thường thì không sao, nếu cường giả Thánh Vực của quân địch cũng trơ tráo như vậy, thì sẽ rất phiền phức.

"Đương nhiên là cảm nhận được, nhưng tên đó chỉ thi triển hai chiêu ma pháp, sau đó khí tức liền biến mất hoàn toàn."

"Rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, nếu không phải vừa rồi gã ta xuất thủ, suýt chút nữa ngay cả ta cũng bị lừa!"

Belersden giành trả lời trước.

Nhận được câu trả lời xác thực, Hudson cũng không biết nên đánh giá như vậy nào, đây là lần đầu tiên mà hắn gặp phải một Thánh Vực nhát gan như vậy.

So với những cường giả Thánh Vực của tộc Rết mà hắn gặp lần trước hoàn toàn là hai thái cực.

Hèn thì hèn một chút, nhưng làm vậy thực sự có thể bảo vệ mạng sống.

Nếu can đảm hơn một chút, nán lại thêm một khắc, thì tối nay sẽ diễn ra một màn tàn sát Thánh Vực.

"Cường giả hệ Hắc ám vốn am hiểu ẩn núp, trong tình huống không tới gần, muốn giấu được chúng ta cũng không khó."

"Ghi nhớ khí tức của con rết này, lần sau nếu gặp được thì trực tiếp tìm cơ hội giết đi."

"Giữ lại một kẻ địch cẩn thận như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mối họa!"

Trong khoảnh khắc một người một gấu trò chuyện, tình hình trên chiến trường cũng đã trở nên sáng tỏ.

Quân phòng thủ kịp phản ứng, ỷ vào ưu thế về binh lực, đã triển khai vây giết binh sĩ tộc rết tập kích.

Thấy đại thế đã mất, tướng lĩnh trung niên của tộc rết liền vội vàng hạ lệnh rút lui.

Tiếc là mọi chuyện đã muộn, bị bao vây rồi, bản thân chúng không thể quyết định được việc mình có thể rời đi hay không.

Saiyam Tôn giả được bọn chúng ký thác kỳ vọng, cho đến khi bị tiêu diệt thì vẫn không hề xuất hiện.

"Bỏ con tốt quấy rối" không được đề cao trong quân sự, nhưng không có nghĩa là tác dụng nhỏ.

Trải qua một phen khốn đốn như vậy, Hudson còn tỉnh cả ngủ, chứ đừng nói gì đến binh lính bình thường.

May mà hắn đã sớm dự đoán từ trước, cho dựng trại sớm, để các binh sĩ nghỉ ngơi mấy tiếng, nếu không thì ngày mai không biết có bao nhiêu người ngáp ngắn ngáp dài.

Trong doanh trướng của chủ soái, sau khi hiểu rõ đại khái tình hình thiệt hại và thắng lợi, Hudson liền để các tướng lĩnh đi nghỉ ngơi.

Là một cường giả Thánh Vực, ba năm ngày không ngủ chỉ là chuyện nhỏ, kiên trì tám ngày mười ngày cũng được.

Nhưng tướng lĩnh bình thường thì khác. Không nhân lúc đại chiến chưa bộc phát để điều chỉnh tốt trạng thái, đợi đến khi ra chiến trường sẽ rất dễ bị tổn thất lớn.

"Nguyên soái, phản ứng của quân địch có gì đó không ổn. Cho dù là sử dụng kế sách mệt binh thì cũng không nên chỉ phái một đội quân nhỏ như vậy đến đây."

"Nếu như vừa rồi phái mấy vạn đại quân tới, thì tình hình chiến đấu đã hoàn toàn khác rồi!"

Tổng đốc Pierce vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ánh trăng dù sáng đến đâu cũng không thể sánh bằng ban ngày. Tận dụng lợi thế chiến đấu ban đêm, những binh sĩ rết có linh lực ít hơn mà còn đạt được chiến tích 1 đổi 1.

Nếu như doanh địa không được phòng bị nghiêm ngặt, thì tình hình sẽ càng tệ hơn.

Nếu số quân địch đến đây đánh lén tăng lên gấp trăm lần, lợi dụng sự không thích nghi với bóng đêm của binh sĩ Nhân tộc, không chừng thật sự có thể đánh lén thành công.

"Việc địch tấn công bất ngờ thực sự nằm ngoài dự đoán của chúng ta, tất cả các biện pháp đã chuẩn bị trước đây đều không được sử dụng."

"Nhưng mà đêm nay thực sự là một thời điểm tốt để tập kích!"

"Quân đội của ta vừa mới tiến vào Hành lang trăm dặm, hoàn toàn không quen thuộc với môi trường xung quanh. Bố trí một đội binh mã mai phục trong rừng núi, tỷ lệ dạ tập thành công sẽ tăng lên ít nhất là 20%."

"Trận chiến nhỏ vừa rồi chỉ có hai khả năng: Hoặc là kẻ thù có ý đồ khác; hoặc là quân lực của chúng đang căng thẳng."

"Mưu tính cũng cần phải cân nhắc đến tình hình thực tế."

"Hành lang trăm dặm chỉ rộng có chừng này, trong khu vực hạn hẹp như vậy, không có nhiều chiến thuật có thể áp dụng được."

"Huống chi bọn chúng lại vừa đánh một trận với Ma thú, mối quan hệ của hai bên không thể lập tức khá lên được, nên sẽ không có chuyện đi vòng qua Hắc Thạch sơn mạch để bọc đánh đường lui của chúng ta!"

"So với sự kiện có xác suất thấp này, ta thiên về khả năng thứ hai hơn."

"Chúng ta không biết được lộ trình từ thế giới Địa Tâm ra ngoài này là bao xa, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng."

Chương 1959: Chi Viện

"Theo thông tin phản hồi từ chiến trường Hessen, số lượng quân đội mà tộc Rết tung ra đã vượt quá 50 vạn, đối với một chủng tộc Địa tâm mà nói, áp lực chắc chắn sẽ không nhỏ."

"Nếu như còn mấy chục vạn đại quân lưu thủ thì chúng cũng sẽ không lập tức rút lui sau trận đại bại trước rồi"

Hudson bình tĩnh phân tích.

Bất kỳ manh mối nào trên chiến trường cũng đều là nguồn tin tức. Chỉ cần bóc tách từng lớp, khôi phục bản chất của sự vật là được.

Về mặt quân sự, bất kỳ mưu kế nguy hiểm nào cũng có tỷ lệ thành công thấp.

Tỷ lệ thành công hai mươi phần trăm đã đủ để đánh cược rồi.

Nếu không dám đánh cược thì đừng liều lĩnh, không ai có thể thành công chỉ với một lần mưu đồ.

Về mặt này, Hudson rất có quyền lên tiếng. Nhiều mưu kế kỳ diệu mà hắn sử dụng trước đây đều dựa vào sự chênh lệch thông tin.

Nếu như không phải vì kẻ thù chưa từng trải qua, thiếu kinh nghiệm đối phó, không có bất kỳ đề phòng nào trước đó, thì cũng sẽ không thành công dễ dàng như vậy.

Lúc này, Liên minh quý tộc tỉnh Đông Nam rõ ràng là đã có sự chuẩn bị, bất kể là sử dụng mưu kế hay chiến thuật nào thì tỷ lệ thành công cũng không cao.

Từ thông tin phân tích ra, suy luận ngược lại tình hình của địch sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Ý của Nguyên soái là nói quân địch không muốn quyết chiến với chúng ta, hiện giờ liên tục phái người đánh lén chỉ vì muốn kéo dài thời gian."

"Nhưng nếu không đủ binh lực thì tại sao quân địch lại vội vã tấn công Vương quốc Hessen như vậy, chẳng lẽ bọn chúng không sợ bị chúng ta cắt đứt đường lui sao?"

Tổng đốc Pierce nói với vẻ khó tin.

Kết quả suy luận ra được quả thật là quá phi lý!

Trước đó không lâu mới đánh một trận với bọn họ, bây giờ lại dám để lộ lưng cho họ, quả thực là đang tìm đường chết.

"Để xác minh vấn đề này, chúng ta chỉ có thể đi hỏi giới cao tầng của tộc Rết Chân To!"

"Không chừng bọn chúng bị lực lượng hắc ám ăn mòn đầu óc, mạch tư duy khác với chúng ta, hoàn toàn không cân nhắc đến hậu quả khi đưa ra quyết sách."

"Hoặc là quen thói thống trị ở thế giới Địa Tâm, từ trước đến nay chỉ có chúng bắt nạt người khác, chưa từng có ai dám bắt nạt chúng."

"Hoặc là Vua Rết ngu xuẩn vô năng, trên triều toàn là những kẻ nịnh hót, đưa ra quyết định một cách mơ mơ hồ hồ."

"Trường hợp nào cũng có thể xảy ra, nếu có thể suy luận theo lẽ thường thì trước đây chúng cũng sẽ không xâm lược tỉnh Đông Nam của chúng ta!"

Hudson dang rộng hai tay nói.

Không phải là hắn đang đánh giá thấp kẻ địch, mà thực sự là vì tộc Rết Chân To có quá nhiều hành động ngu xuẩn.

Xâm lược tỉnh Đông Nam là lần phạm sai lầm đầu tiên, còn có thể đổ lỗi cho việc chưa hiểu rõ tình huống, phán đoán sai chiến lược.

Nhưng việc mở rộng sang Hắc Thạch sơn mạch, chọc giận Ma thú, chính là điển hình của việc không rút ra bài học nào.

Nếu suy luận của Hudson là chính xác, thì bây giờ chính là lần phạm lỗi chiến lược thứ ba.

Một chủng tộc liên tục mắc sai lầm chiến lược như vậy, nói giới cao tầng không có vấn đề thì cũng không ai tin.

Bản chất của chiến tranh là bản thân cố gắng hết sức để tránh mắc sai lầm, sau đó chờ đợi kẻ địch mắc sai lầm.

Mặc kệ là có chuyện gì xảy ra đằng sau, quân địch đã phạm sai lầm thì nhất định phải tận dụng. ...

Đêm khuya, trong đại doanh tộc rết, giới cao tầng vẫn đang bận rộn.

Saiyam Tôn giả vội vàng trở về tham gia hội nghị, còn đội quân lão ta mang đi quấy rối kẻ địch đương nhiên là không còn hình bóng.

"Tôn giả, chiến quả thế nào?"

Vua Rết quan tâm hỏi.

Thực lực trong tay không đủ, làm gì cũng không tự tin.

Trong thế giới Địa Tâm, tộc Rết Chân To chính là đại tộc xếp hàng đầu, nhưng khi đến thế giới mặt đất thì lại chẳng là gì cả.

Không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được sự chênh lệch này. May mà không chỉ có bọn chúng chịu khổ, mà tình cảnh của nhiều chủng tộc Địa tâm khác cũng gần như vậy.

Ngay cả vương quốc yếu nhất cũng có thực lực tổng thể mạnh hơn bọn chúng.

Tình hình hiện tại là ví dụ điển hình nhất.

Vương quốc Hessen sau một thời gian dài thất bại liên tiếp, tập hợp quân đội tư nhân quý tộc của một số tỉnh lân cận, tộc rết liền có phần kiệt sức.

Theo phản hồi của Nguyên soái Howell, không phải là không thể đánh bại quân địch, mà là không thể giành chiến thắng mà vẫn bảo toàn được lực lượng chủ lực của bản thân.

Thắng thảm không phải là thắng, Nhân tộc có của cải thâm hậu, có thể thất bại rất nhiều lần, nhưng bọn chúng chỉ cần thua một lần là sẽ bị loại ra khỏi "trò chơi Đại lục".

"Chúng ta không bị thiệt!"

Saiyam Tôn giả trả lời có phần lúng túng.

Lão ta cũng không muốn bỏ rơi đồng đội. Mang theo đội quân đi ra ngoài, nhưng khi trở về chỉ còn lại một mình lão ta, thật ra lão ta cũng cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng mà mất mặt vẫn còn tốt hơn là mất mạng!

Chiến tranh luôn cần có người hy sinh, hiến tế đồng đội dù sao cũng tốt hơn là hi sinh bản thân.

Biết rõ trong quân địch có cường giả đỉnh cao tọa trấn mà vẫn chọn mạo hiểm xuất thủ đánh lén, Saiyam Tôn giả tự cho rằng mình đã làm quá đủ rồi.

"Không bị thiệt là được!"

"Quân địch cách chúng ta chưa đầy bốn mươi dặm, nếu không quấy rối thì ngày mai sẽ là ngày quyết chiến."

"Hiện tại trong trại chỉ có ba quân đoàn chủ lực và hai quân đoàn hậu cần, quân đoàn bốn mươi ba và bốn mươi lăm hành quân suốt ngày đêm, dự kiến sẽ đến được vào sáng mai."

"Nhưng quân đoàn bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín phải đến ngày mốt mới đến được, bốn quân đoàn tinh nhuệ được điều động từ tiền tuyến, sớm nhất cũng phải đến tối mai mới đến được."

"Hiện tại đang tranh giành thời gian, ngày mai quyết chiến chúng ta chỉ có năm quân đoàn chủ lực và hai quân đoàn hậu cần, nếu ngày kia quyết chiến tổng binh lực sẽ trực tiếp tăng gấp đôi."

Chương 1960: Chi Viện (2)

"Nếu kéo dài thêm nữa, quân lực mà chúng ta có thể sử dụng sẽ tiếp tục tăng lên."

"Saiyam Tôn giả, làm phiền ngài lại dẫn người đi thêm một chuyến, tối nay tuyệt đối không thể để cho quân địch ngủ ngon giấc!"

Nghe xong lời của Vua Rết, nội tâm của Saiyam Tôn giả liền sụp đổ.

Sử dụng kế sách kế sách làm chậm tốc độ hành động của quân địch là không có vấn đề, nhưng có thể đổi một con rết khác dẫn đội được không.

Kinh nghiệm nhảy múa trên mũi dao chỉ cần một lần là đủ rồi, thường xuyên chơi như vậy sẽ gặp chuyện đấy!

"Bệ hạ, vừa rồi khi xuất thủ, cường giả của quân địch đã khóa chặt được khí tức của thần rồi, nếu đi tiếp e rằng sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ!"

Saiyam Tôn giả khéo léo từ chối.

Khí tức bị khóa chặt rõ ràng là một cái cớ, nếu thực sự bị khóa thì ít nhất cũng phải đánh một trận

Nếu bàn về tốc độ thì tộc Cự Long có thể bay nhanh hơn lão ta nhiều.

Trực giác nói cho Saiyam Tôn giả biết, tiếp tục đi nữa sẽ thật sự mất mạng.

Lão ta bèn đưa mắt nhìn về phía những vị Tôn giả khác, kết quả liền phát hiện ra mọi người đều đang suy nghĩ viển vông. Hiển nhiên không ai muốn nhận loại nhiệm vụ có rủi ro cao này.

"Bệ hạ, thật ra ngài không cần phải lo lắng như vậy!"

"Quân địch muốn quyết chiến vào ngày mai thì cũng phải cần điều kiện cho phép mới được."

"Hành lang trăm dặm chỉ rộng có chừng này, tình cờ chúng ta lại đóng quân ở một khu vực hẹp."

"Chiến tuyến chỉ dài vài dặm, dù quân địch tấn công như thế nào, số lượng quân lính có thể tung ra cũng đều rất hạn chế."

"Với quân lực trong tay chúng ta, muốn quyết chiến với kẻ địch thì không được, nhưng ỷ vào doanh trại để phòng thủ, cầm cự vài ngày là không thành vấn đề."

"Hơn nữa, ngày mai cũng chỉ có quân tiên phong của kẻ địch đánh đến, các đơn vị còn tại vẫn đang trên đường hành quân!"

Tể tướng Javet mở miệng an ủi.

Đôi khi biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt. Khi mới bước vào thế giới mặt đất, tộc con Rết Chân To vô cùng kiêu ngạo.

Tuy nhiên, sau khi thu thập được ngày càng nhiều thông tin, cộng với những thất bại liên tiếp về mặt chiến lược, lòng tin của mọi người bỗng chốc tan biến.

Đặc biệt là sau khi biết được chiến tích của Hudson, mọi người lại càng thêm lo lắng.

Vừa ra tới đã khiêu chiến với bá chủ đại lục Nhân tộc, hơn nữa còn giao tranh với vị thống soái mạnh nhất của Nhân tộc, quả thực là khởi đầu ở chế độ khó nhất.

"Đoạt thức ăn trước miệng cọp" cần phải liều mạng đi giành lấy.

Lời phân tích của Tể tướng Javet khiến đám rết thở dài một hơi.

Địa hình hạn chế rất tốt, điều này có nghĩa là không cần lo lắng trúng quỷ kế của kẻ địch.

"Hừm, tạm thời cứ như vậy đi!"

"Ngoài Nhân tộc ra, trên đại lục Aslante còn có Liên minh dị tộc đang đối kháng với bọn chúng."

"Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, trong lúc liên lạc với các chủng tộc thế giới Địa Tâm thì cũng cần phải nhanh chóng liên hệ với Liên minh dị tộc."

"Tể tướng, khanh hãy để tâm nhiều hơn đến khía cạnh này, bằng mọi giá phải tìm cách kéo Liên minh dị tộc xuống nước!"

"Chuyện này chỉ riêng chúng ta thì không thể làm được, hãy nhanh chóng thuyết phục các chủng tộc thế giới Địa tâm cùng nhau tìm cách phát động một cuộc chiến tranh đại lục mới."

"Vương quốc Alpha không chỉ có mỗi chúng ta là kẻ địch, chỉ với chút mâu thuẫn nhỏ giữa chúng ta và Vương quốc Alpha là không đủ để khiến Hudson ở lại đây để lãng phí nhiều thời gian với chúng ta."

"Một khi chiến tranh đại lục bùng nổ, với tư cách là thống soái quân đội Vương quốc Alpha, kẻ này chắc chắn sẽ đến đại thảo nguyên để chủ trì cuộc đại chiến với Đế quốc Thú Nhân."

"Không còn tên cường địch này ở bên cạnh, những trận chiến sau này sẽ dễ đánh hơn nhiều."

"Nếu có thể liên minh với các chủng tộc khác để cùng nhau đánh bại Nhân tộc, chúng ta còn có thể nhân cơ hội chiếm đóng phía bắc của Vương quốc Hessen, thành lập vương quốc mặt đất thuộc về tộc Rết Chân To của chúng ta!!"

Vua Rết nói một cách đầy hăng hái.

Bất kể kế hoạch cách thành công còn bao xa nữa, bánh nướng vẫn phải vẽ ra trước. Là một vị vương giả đạt tiêu chuẩn, trước tiên phải là một bậc thầy vẽ bánh nướng tài ba. ...

"Nhanh lên!"

Quân đoàn trưởng Alessandro ra lệnh thúc giục.

Trận đại chiến sắp sửa bùng nổ, là đơn vị nằm gần doanh trại nhất, Quân đoàn 43 buộc phải gánh vác trách nhiệm của mình.

Ngay từ khi nhận được mệnh lệnh, Quân đoàn 43 đã vứt bỏ những đồ quân nhu dư thừa để nhẹ nhàng tiến lên.

Lúc này chỉ còn cách lối vào chừng bốn mươi dặm nữa, họ nhất định phải đi suốt đêm, tranh thủ thời gian để đến doanh trại trước khi quân địch đến, sau đó tiến hành nghỉ ngơi sơ bộ.

Sự phân biệt giữa ngày và đêm trong thế giới Địa tâm là không rõ ràng, đối với tộc Rết Chân To mà nói, hành quân ban đêm cũng đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Hang động tối đen không cản trở tốc độ hành quân của quân đội Rết. Ngoài mắt ra, chúng còn tiến hóa khả năng định hướng bằng khứu giác.

Nhờ vào thiên phú này, những binh sĩ rết đã né tránh chính xác tất cả các chướng ngại vật trên đường đi, nhanh chóng hành quân trong hang động ngoằn ngoèo.

Không chỉ Quân đoàn 43 phải hành quân ban đêm, mà tất cả các đơn vị nhận được lệnh chi viện đều đang cố gắng tranh thủ thời gian.

Dù biết rất rõ là hành quân gấp trong thời gian dài sẽ tiêu tốn rất nhiều sức lực, nhưng các chỉ huy cũng không còn quan tâm nữa.

Bất kể khó khăn đến đâu thì cũng phải đến tiền tuyến trước rồi tính, muốn nghỉ ngơi cũng phải đợi đến nơi mới thực hiện.

Không mong đợi có thể tham chiến ngay lập tức, chỉ cần quân đội đến nơi, để các quan binh rết đang đóng quân tại doanh trại biết rằng quân chi viện đã đến, thì đã hoàn thành được một nửa mục đích chiến lược rồi.

Chương 1961: Trinh Sát

Đại quân rết đang đuổi thời gian, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam cũng không hề nhàn rỗi, trời vừa sáng liền đã thổi kèn xuất chinh.

Trên chiến trường, binh quý thần tốc, sau khi nhận ra quân địch không đủ binh lực, Hudson đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Có thể kết thúc chiến tranh với cái giá nhỏ nhất, hắn chắc chắn sẽ không tự làm khó bản thân.

Để xác minh tính xác thực của tin tức, ngay từ sáng sớm hắn đã đích thân chạy đến trên đầu quân địch để trinh sát.

Chủ soái biến thành lính trinh sát, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười rụng răng. Nhưng vì tăng thêm phần thắng, hiện giờ Hudson cũng chẳng thèm quan tâm đến chút hư danh này.

Quân địch thích mắng thì cứ để cho chúng mắng là được. Dù sao bây giờ là chiến tranh chủng tộc, không ảnh hưởng gì đến danh tiếng của hắn tại Nhân tộc.

Nhìn xuống doanh trại quân địch bên dưới, Hudson biết rằng chuyến đi lần này của mình là vô ích.

Không biết có phải là do chịu thua thiệt trước đó hay không mà tộc Rết Chân To còn cẩn thận hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Không riêng để tâm đến vị trí đóng quân tạm thời, điều quan trọng hơn chính chúng còn đặt một số doanh trại vào bên trong lối vào Địa tâm.

Hudson có thể ước tính số lượng quân địch trong doanh trại trên mặt đất, nhưng không thể xác minh được có bao nhiêu quân địch trong doanh trại đang ẩn giấu dưới Địa tâm.

Loại chuyện có rủi ro cao như xâm nhập vào sâu trong trại địch quan sát không phải là chuyện mà một vị thống soái nên làm.

"Đi thôi, Hudson."

"Trong doanh trại bên dưới có không ít cao thủ, một khi bị chúng quấn lấy, ta và Maxim cùng lắm chỉ bị đánh một trận, nhưng cái cơ thể nhỏ bé của ngươi thì lại không chịu được!"

Lời cảnh cáo của Belersden khiến Hudson giật mình, trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh kẻ thù bắn ra vạn phát tên, Phá Ma Thương bay đầy trời.

Rồng và gấu có da dày thịt béo, dù có bị bắn trúng cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng một kẻ có nhục thể phàm thai như hắn thì không được.

Mặc dù khả năng phòng thủ của Thánh Vực đã được cải thiện đáng kể, trong tình huống được gia trì thêm tấm chắn năng lượng, chặn đứng những mũi tên bình thường là hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng một khi gặp phải Phá Ma Thương thì sẽ không còn tác dụng.

Dùng cơ thể máu thịt để đón đỡ, Hudson còn chưa dũng cảm đến mức đó.

Đây là di chứng của việc thiếu hệ thống tu luyện, sau hơn mười năm lăn lộn tại đại lục Aslante, Hudson chưa từng thấy cường giả nào tu luyện nhục thân cả.

Hầu hết các pháp môn rèn luyện nhục thân đều có những thiếu sót nghiêm trọng và tiềm lực phát triển hạn chế.

Lúc bình thường, có thể sử dụng tấm chắn năng lượng thì vẫn không cảm nhận được vấn đề gì.

Nhưng khi gặp phải loại quần chiến chém giết lính tốt này, quân địch có Phá Ma Thương trong tay, sự thiếu hụt khả năng phòng ngự của bản thân sẽ trở thành nhược điểm.

Đây chỉ là thủ đoạn bên ngoài của kẻ địch, trong tối liệu có còn sát chiêu nhắm vào Thánh Vực hay không thì tạm thời vẫn chưa biết được.

"Đồng loạt ra tay để lại cho quân địch một chút quà kỷ niệm rồi đi!"

Vừa dứt lời, Hudson liền phát hiện ra điều bất thường, có một lượng lớn cao thủ trong doanh trại quân địch bên dưới đột nhiên bay lên trời.

"Bị lộ rồi!"

Sau khi nhận ra điều này, một người một rồng một gấu liền không chút do dự, trực tiếp rời khỏi đám mây.

Với thực lực của bọn hắn mà cũng có thể bị quân địch phát hiện tung tích, chuyện đoàn trinh sát mà hắn phái ra trước đó bị tiêu diệt hoàn toàn cũng không có gì lạ.

Vừa đuổi ra khỏi doanh trại, Goran Tôn giả đột nhiên dừng bước rồi lớn giọng nói:

"Ngừng truy kích!"

"Tốc độ của quân địch quá nhanh, chúng ta không thể nào bắt kịp được chúng."

Không bắt kịp chỉ là cách nói uyển chuyển, tình hình thực tế là lão ta đã cảm nhận được nguy cơ sinh tử. Trực giác nói cho Goran biết, tiếp tục truy sát vào lúc này là hành vi không chịu trách nhiệm với mạng sống của mình.

Không phải là sợ đánh không thắng trong trận chiến hội đồng, chủ yếu là do thực lực của mỗi con rết đều khác nhau, tốc độ di chuyển cũng không giống nhau.

Tiếp tục truy sát, đội hình chắc chắn sẽ bị chia thành nhiều tốp, ngược lại sẽ tạo cơ hội cho kẻ thù tiêu diệt từng người một.

Là người mạnh nhất trong tộc, Goran Tôn gia đang dẫn đầu đoàn bão. Một khi kẻ địch phản công, lão ta chính là người gặp nguy hiểm nhất.

Đám rết vừa dừng lại, trong tầm mắt đã không còn bóng dáng của một người một rồng một gấu nữa.

"Goran Tôn giả, đây chính là địch nhân lớn nhất hiện giờ của chúng ta sao?"

Saiyam Tôn giả quan tâm hỏi.

Chuyện về Hudson, Saiyam Tôn giả cũng đã nghe rất nhiều rồi. Gần như tất cả những tin tình báo thu thập được từ các tù binh đều có liên quan mật thiết đến Hudson.

Một nhân vật then chốt không thể bỏ qua trong lịch sử hiện đại của Vương quốc Alpha, trong lịch sử hiện đại của Bắc đại lục, và thậm chí là cả lịch sử hiện đại của Nhân tộc.

"Cự Long, Đại Địa Chi Hùng, Quang Minh Thánh Kiếm, đây là ba dấu hiệu nhận biết của Hudson."

"Nếu các vị phản ứng nhanh hơn một chút, thấy được Đại Địa Chi Hùng đồng hành với hắn ta thì sẽ không có nghi ngờ như vậy!"

Nghe được lời của Tôn giả Goran, Saiyam Tôn giả thầm than thở trong lòng, nếu thực sự chạy nhanh hơn một chút, bây giờ còn sống hay không cũng còn là một ẩn số.

Theo thông tin thu thập được, Hudson, Belersden và Maxim đều là cường giả Thánh Vực cấp 2, hơn nữa còn là những người mạnh nhất trong số đó.

Đối đầu trực tiếp với ba cường giả có cảnh giới cao hơn mình, Saiyam không cho rằng mình có thể cầm cự được bao lâu.

Những con rết còn lại cũng có suy nghĩ tương tự, nếu trước đó trực tiếp chặn đường Hudson thì lúc này đã ngủm củ tỏi rồi.

Ngay cả người có tu vi Thánh Vực cấp 2 là Goran Tôn giả cũng không dám tách khỏi đội hình truy đuổi quá xa.

Chương 1962: Giao Tranh

Nếu chiến hữu không thể kịp thời chi viện, lấy một chọi ba là đang nạp mạng cho kẻ địch.

Đám rết cũng không cảm thấy kỳ lạ gì, là bá chủ đại lục, việc có một vài cường giả đỉnh cao xuất hiện trong Nhân tộc là điều hoàn toàn bình thường.

Cường giả số một đại lục trên danh nghĩa, nếu như không thể hạ gục được bất kỳ người nào trong số chúng thì cái danh cường giả số một đại lục trên danh nghĩa của Hudson cũng quá yếu,

Hiểu thì hiểu, nhưng sâu thẳm trong lòng, mọi người vẫn không nhịn được kêu khổ.

Bình thường nghe kể chuyện thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ cần bọn chúng đi đối phó với một kẻ địch mạnh mẽ như vậy, thực sự là đang làm khó rết.

Điều tồi tệ hơn là, so với thực lực cá nhân, khả năng lợi hại nhất của Hudson chính là năng lực chỉ huy quân sự.

Thực lực cá nhân mạnh mẽ thì chỉ cần điều động thêm một vài cường giả vây công mà thôi.

Nhưng năng lực chỉ huy quân sự mạnh mẽ lại không phải là thứ mà chỉ cần bổ sung thêm vài tên tướng lĩnh là có thể đối phó được.

"Quân địch đã rời đi, bệ hạ còn đang chờ hồi âm của chúng ta!"

Thấy hai vị Tôn giả đang chìm trong suy tư, Tôn giả Miena ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Là giới cao tầng của chủng tộc, họ có thể lo lắng, nhưng không được để thuộc hạ nhìn thấy sự lo lắng này. . . .

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, trên đường về, Hudson cũng không hề nhàn rỗi. Đội Rết phục kích dọc đường đã trở thành những kẻ xui xẻo để hắn trút giận.

Dù ẩn nấp kỹ đến đâu cũng vô ích, trước sự tập kích của ba cường giả Thánh Vực vô liêm sỉ, nhiều binh sĩ Rết đến chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Thiếu đi sự quấy rối này, con đường hành quân của đại quân liền thuận buồm xuôi gió hơn, giữa trưa quân tiên phong đã tới được bên ngoài trại địch.

Long Hùng chiến kỳ tung bay trong gió, trở thành mục tiêu nổi bật nhất trên chiến trường, thu hút vô số sự chú ý.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hudson cắm cờ chỉ huy vào trong quân tiên phong.

Muốn chơi chiến thuật chém đầu thì đây chính là cơ hội tốt nhất. Chỉ cần công phá được mấy ngàn đại quân ở phía trước là có thể đến được dưới soái kỳ và chém tướng đoạt cờ.

Cơ hội đã được bày ra trước mắt, nhưng trong đại doanh tộc rết lại không có động tĩnh gì. Vô số tướng lĩnh đang đứng phía trước Vua Rết cũng đều ăn ý giả vờ như không nhìn thấy.

"Bệ hạ, quân địch vội vàng chạy đến đây nên đã tiêu hao một lượng lớn thể lực, hiện đang trong quá trình nghỉ ngơi."

"Tận dụng lúc kẻ thù chưa chuẩn bị đầy đủ, lúc này chúng ta mang quân giết ra ngoài, nhất định sẽ giành được chiến công không nhỏ!"

Một vị tướng trẻ Rết tràn đầy hứng khởi đề xuất.

Muốn chém giết Hudson thì quá khó, nhưng nhân lúc quân địch chưa đứng vững để phát động tập kích thì vẫn có thể tiến hành được.

"Modan, em trai tốt của ta, hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ!"

"Quân tiên phong của phe địch đều là kỵ binh, đồng thời còn đều là quân đội siêu phàm."

"Một quãng đường chưa đến bốn mươi dặm, ngươi cảm thấy có thể tiêu hao mấy phần thể lực của chúng?"

Nơi có người thì sẽ có tranh chấp, tộc Rết Chân To cũng tồn tại đấu tranh quyền lực. Mặc dù Vua Rết mới đến tuổi trung niên, nhưng cuộc chiến tranh giành vương quyền cũng đã sớm diễn ra.

Khác với chế độ kế vị theo thứ bậc của Nhân tộc, tộc Rết Chân To chỉ thích cường giả, chơi trò nuôi cổ sàng lọc.

Thấy em trai mình hoạt động tích cực như vậy, với tư cách là anh trai, Justin đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội đàn áp tốt như vậy.

"Bất kể tiêu hao bao nhiêu thể lực thì đó cũng là tiêu hao."

"Có lợi thế thì phải tận dụng, chiến trường vốn dĩ là nơi hội tụ những lợi thế nhỏ, cuối cùng giành chiến thắng vang dội!"

Modan lập tức phản bác.

Gã ta không được phép nhận thua trong trường hợp này, đã đưa ra đề nghị thì chỉ có thể đi đến cùng.

Ngay cả khi đề nghị có lỗ hổng thì cũng tốt hơn là thay đổi xoành xoạch.

Mọi người giả vờ như không nhìn thấy cuộc đấu đá giữa hai huynh đệ này.

Còn lâu mới đến thời điểm quyết định thắng bại của cuộc đấu tranh giành vương quyền, đây chỉ là một cuộc tập dượt nhỏ, hoàn toàn không đáng kể.

Dù sao cả hai vương tử đều chỉ có quyền đề nghị, không có quyền quyết định cuối cùng. Cãi vã vài câu sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

"Được rồi, hai người các ngươi im lặng hết cho ta. Trận chiến tiếp đó phải đánh thế nào, ta tự có an bài!"

Vua Rết không kiên nhẫn kêu ngừng tranh cãi.

Tấn công là không thể nào!

Quân đội siêu phàm hành quân vài trăm dặm mỗi ngày cũng là điều cơ bản. Chỉ mới vài chục dặm, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc họ tham chiến.

Có công sự phòng thủ sẵn có mà không sử dụng, mở doanh trại chạy ra giết địch, lỡ như bị quân địch đẩy lùi lại thì sẽ không còn cách nào dọn dẹp.

Trên danh nghĩa thì trong tay Vua Rết có bảy quân đoàn, muốn tiêu diệt mấy ngàn quân địch trước mắt chỉ là chuyện dễ dàng.

Nhưng trên thực tế chỉ có ba quân đoàn có thể sử dụng, trong đó có hai quân đoàn vừa mới chạy đến vào sáng nay, hiện đang nghỉ ngơi trong doanh trại; hai quân đoàn hậu cần khác chỉ đơn giản là đến góp đủ số, gia tăng thanh thế.

Hai đội quân giằng co với nhau, thời gian đang chầm chậm trôi qua.

"Nguyên soái, không phải binh quý thần tốc à, tại sao ngài lại không hạ lệnh tấn công?"

Tổng đốc Pierce nghi ngờ hỏi.

Kế hoạch ban đầu là sử dụng khả năng tấn công mạnh mẽ của quân chủ lực để đột phá đại doanh của kẻ địch, đợi sau khi viện quân đến rồi mới mở rộng chiến quả, đặt vững thắng lợi cho chiến dịch này.

"Vừa rồi ta đã đi dạo một vòng quanh doanh trại của phe địch, phát hiện ra việc chiếm đóng trại địch vào lúc này không phải là điều tốt."

"Đám Rết Chân To trước mắt này đến từ thế giới Địa Tâm, sau lưng chính là lối vào thế giới Địa tâm. Một khi chúng thất bại sẽ có thể trực tiếp lùi về thế giới Địa Tâm."

Chương 1963: Đánh Lén

"Tương lai chúng ta sẽ khai thác thế giới Địa Tâm, thay vì để kẻ địch ở lại trong thế giới Địa Tâm, không bằng để bọn chúng chủ động chui ra ngoài."

"Không phải bọn chúng đang chờ quân tiếp viện sao, vậy thì chúng liền tác thành cho chúng, cứ để chúng thoải mái tập hợp đại quân."

"Ngài Tổng đốc, chỉ với số Ma Tinh pháo trong phòng tuyến Huyết Nguyệt e là không đủ dùng."

"Làm phiền ngài hạ lệnh tập trung toàn bộ Ma Tinh pháo trong tỉnh lại, chờ khi quân địch tập kết xong quân đội liền trình diễn một màn kịch hay."

"Trong trận đại chiến sắp tới, chúng ta sẽ phải so về sức mạnh với kẻ thù, bất kỳ chiến thuật hoa mỹ nào cũng đều là thừa thãi!""

Hudson cười ha hả nói.

Ma Tinh pháo đã ra đời rất nhiều năm rồi, nhưng chức năng chính của nó là thủ thành và công thành, hoàn toàn không thể hiện được sức sát thương của "thần chiến tranh".

Do hạn chế về kỹ thuật, kích thước của Ma tinh pháo không phù hợp cho việc đánh dã chiến, nhưng lần này lại là ngoại lệ.

Kẻ địch chọn đóng quân ở đoạn hẹp nhất của hành lang, hai bên có núi non trùng điệp làm bình chướng, hạn chế đáng kể số lượng binh sĩ mà Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam có thể phái đi tấn công.

Cùng với việc tận dụng lợi thế của địa hình thì cũng phải chịu đựng nhược điểm do địa hình mang lại. Một khi bị tấn công bằng hỏa lực dày đặc, dù muốn tránh né cũng vô cùng khó khăn.

Trong không gian hạn chế, quân địch tập trung càng đông thì Hudson lại càng vui.

"Chiêu này của Nguyên soái thật là tuyệt vời!"

Tổng đốc Pierce kịp phản ứng đã ngay lập tức tán dương.

Nhưng sự chấn động trong lòng ông ta vẫn chưa kết thúc.

Chỉ đi ra ngoài dạo một vòng mà đã có thể dựa vào tình hình thực tế trên chiến trường để lập ra chiến thuật phù hợp nhất để tấn công, khứu giác nhạy bén trong chiến tranh này là thứ mà ông ta vĩnh viễn không thể nào sánh bằng. . . .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhìn số lượng quân địch tập trung đang ngày càng nhiều thêm, nhưng lại không thấy tấn công, Vua Rết cũng sắp bị làm choáng váng.

Buổi sáng còn vội vàng hành quân, như thể muốn tranh thủ thời gian để tấn công vậy, nhưng đến buổi chiều thì lại chọn xây dựng cơ sở tạm thời để chuẩn bị ở lại, đây là đang chơi trò gì?

Xem không hiểu, hoàn toàn không hiểu gì cả!

Điều chưa biết mới là điều đáng sợ nhất. Tin chắc rằng kẻ địch có âm mưu, Vua Rết liền dứt khoát ra lệnh hối thúc các quân đoàn tiếp viện tăng tốc.

Cùng lúc đó, các quý tộc tỉnh Đông Nam ở hậu phương cũng đang bận rộn, một mặt thì huy động vật tư chiến lược, một mặt lại tháo dỡ Ma tinh pháo trên tường thành của mình để đưa ra tiền tuyến.

Để tiết kiệm thời gian, ngay cả các kỵ sĩ lão gia cũng đã xuất hiện trong đội đẩy xe.

Vào thời chiến, thể diện của quý tộc là giành được chiến thắng trong cuộc chiến.

"Tăng tốc độ lên!"

"Với tốc độ này, trước khi chúng ta kịp đưa Ma tinh pháo đến nơi thì chiến tranh đã kết thúc từ lâu rồi!"

Nam tước Sikollari ra sức thúc giục nói.

Trong tỉnh Đông nam, Dalton là gia tộc có nội tình sâu nhất, và cũng sở hữu nhiều Ma tinh pháo nhất.

Lúc trước khi xây dựng phòng tuyến Huyết Nguyệt, chính họ là những người đóng góp nhiều khẩu Ma Tinh pháo nhất. Tuy nhiên, những thứ đó được điều động từ nhà kho, còn lần này lại được tháo dỡ từ trong thành lũy.

Là một gia thần của gia tộc Dalton, Nam tước Sikollari đã bỏ lỡ nhiều cơ hội lập chiến công, và cũng bị những người bạn cũ của mình bỏ lại khá xa.

Vất vả lắm mới nhận được nhiệm vụ vận chuyển Ma Tinh pháo, Nam tước Sikollari không muốn vì tốc độ quá chậm mà không đuổi kịp đại chiến, lại bỏ lỡ thêm một cơ hội kiến công lập nghiệp.

Cảnh tương tự cũng đang diễn ra ở khắp mọi nơi.

Sau khi tháo dỡ, Ma Tinh pháo lập tức được chuyển lên xe chở đi, toàn bộ quá trình đều không hề ngừng lại một giây phút nào.

Nếu không phải vì nhận được thủ lệnh của Tổng đốc, người đưa tin còn là người nhà, thì mọi người đều phải nghi ngờ là lại có tà giáo muốn gây chuyện.

Mặc dù không biết tại sao lại cần nhiều Ma Tinh pháo như vậy, nhưng họ vẫn chấp hành mệnh lệnh. . . .

Nửa đêm, thấy liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam vẫn chưa chịu phát động tấn công, Vua Rết sau khi nhận được quân tiếp viện đã không thể kiềm chế được nữa.

"Truyền lệnh xuống, để Quân đoàn 37 và Quân đoàn 38 lợi dụng màn đêm che phủ, dạy cho kẻ thù một bài học trước!"

Cùng với tiếng ra lệnh của Vua Rết, vô số binh sĩ Rết lợi dụng sự che chở của màn đêm để rời khỏi doanh trại, âm thầm tiến về phía doanh trại địch.

"Belt, kẻ địch rất hung hãn, chắc chắn sẽ đề phòng cuộc tấn công bất ngờ của chúng ta, việc tấn công bất ngờ thông thường rất khó có hiệu quả."

"Nơi đây hai quân hội tụ, sát khí bay thẳng lên vân tiêu, chim thú xung quanh đã sớm rút lui."

"Không bằng hai ta mang quân chủ lực ở phía trước thu hút sự chú ý của kẻ địch, sau đó mỗi bên cử ra một trung đoàn xâm nhập từ hai bên cánh, đánh cho quân địch không kịp trở tay!"

Quân đoàn trưởng Maas đề nghị.

"Được!"

Quân đoàn trưởng Belt dứt khoát đồng ý.

Là đồng nghiệp kiêm đối thủ cạnh tranh, đây không phải là lần đầu tiên hai người hợp tác với nhau.

Sau khi đưa ra quyết định, hai người lập tức hành động. Hai đội binh sĩ Rết trực tiếp chui vào trong rừng núi. ...

Đêm đen gió lớn là thời điểm thích hợp để tập kích, những binh sĩ Rết lập tức phát huy kỹ năng bẩm sinh bò trên mặt đất.

Nhờ có sự che đậy của tiếng gió rít gào, tiếng cọ xát với mặt đất liền trở nên nhỏ bé không thể nhận ra.

Gần rồi, gần hơn nữa rồi!

Ánh sáng chói mắt phát ra từ những chiếc đèn ma pháp lắc lư khiến những binh sĩ Rết cảm thấy rất khó chịu.

Cho dù ẩn nấp như thế nào thì khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ cách nhau chưa đầy trăm mét, nên không thể nào che giấu được nữa.

Chương 1964: Đánh Lén (2)

"Tấn công!"

Nhận thấy không thể tiếp tục tiềm hành được nữa, quân đoàn trưởng Maas đã quyết đoán hạ lệnh.

Các binh sĩ rết vừa mới đứng dậy, đang chuẩn bị xung phong thì đã phải đối mặt với một trận mưa tên, trong nháy mắt đã có hàng trăm con rết tử thương.

Chứng kiến cảnh này, ai cũng biết rằng hành động tập kích này đã bị bại lộ, vừa rồi là do kẻ địch đã cố ý cho họ đi qua.

"Mang sàng nỏ và máy ném đá lên đây!"

Quân đoàn trưởng Maas ra lệnh một lần nữa.

Thất bại trong việc tập kích trực diện là điều đã được dự đoán từ trước.

Mặc dù bị kẻ địch lừa gạt một trận, nhưng lại không ảnh hưởng gì nhiều đối với toàn bộ cuộc chiến.

Để yểm hộ cho hai đội quân đột kích, cảnh tượng ở đây càng náo nhiệt càng tốt.

Chiến tranh nổ ra, những binh sĩ Rết đi vòng qua hai cánh đều cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Mặc dù hai bên sườn núi không được tính là vách núi cheo leo, nhưng cũng không tốt hơn là bao, hoàn toàn không thích hợp cho đại quân di chuyển.

Nguyên nhân mà tộc rết chỉ bố trí một trung đoàn phục kích mỗi bên là do địa hình quá khó đi, chứ không phải là do không đủ binh lực.

Tộc Rết Chân To tuy có huyết thống Ma thú, nhưng dù sao cũng không phải Ma thú thuần chủng, khả năng leo núi đã thoái hóa từ lâu.

Một tên binh sĩ rết hơi sơ ý liền ngã xuống bên dưới, lăn lông lốc hàng chục mét mới ôm được một cái cây to giữ được mạng sống.

Nhìn thấy cảnh này, đoàn trưởng Karliss bị dọa gần chết.

Nếu không bị cái cây cản lại, mà trực tiếp lăn thẳng xuống dưới, thì hành tung của chúng sẽ bị bại lộ.

Không còn hiệu quả từ việc tập kích bất ngờ nữa, với số lượng quân ít ỏi của chúng thậm chí còn không đủ để kẻ địch nhét kẽ răng.

"Truyền lệnh xuống, bảo mọi người cẩn thận một chút, ai để lộ hành tung thì trực tiếp tru sát cả nhà"

Karliss trầm giọng cảnh báo.

Ở sâu trong nội tâm, gã ta đã lần lượt hỏi thăm cả gia đình của quân đoàn trưởng nhà mình.

Nhiệm vụ cực khổ như vậy đâu phải là tập kích quân địch, rõ ràng là để gã ta làm tử sĩ mà.

Trên chiến trường, quân lệnh như núi, đã nhận nhiệm vụ thì dù khó khăn đến mấy cũng phải hoàn thành.

Thêm một sự cố nhỏ, hành động tiếp theo trở nên càng cẩn thận hơn.

Vì lý do an toàn, Karliss dứt khoát từ bỏ con đường tắt lưng chừng núi, mà chọn đi lên đỉnh núi.

Không chỉ Karliss là Rết thông minh. Một kẻ xui xẻo khác cũng nhận được nhiệm vụ này là Anderson cũng đã đi thẳng đến đỉnh núi ngay từ đầu.

Thay đổi tưởng chừng như không đáng kể này đã làm tăng thêm quãng đường di chuyển, trận đánh nghi binh ở phía dưới đã kéo dài hai hoặc ba tiếng rồi, mà quân phục kích vẫn đang bận di chuyển.

Tại chiến trường phía dưới, hai đội quân đang triển khai chiếm giết kịch liệt xoay quanh cửa doanh trại.

Công sự phòng thủ trước đây đã bị máy ném đá tấn công khiến cho tan nát.

Làm phe tấn công, nhưng các binh sĩ tộc rết lại không chiếm được thế thượng phong.

Mang theo những chiếc khiên được chế tạo tạm bợ, chúng nhanh chóng bị tên nỏ của kẻ thù xuyên thủng.

Sự thật đã chứng minh, biện pháp phòng thủ chống lại cung tiễn mà gặp phải ma pháp nỏ có uy lực mạnh hơn thì cũng chỉ có tác dụng an ủi tinh thần. .

Mũi tên sắc nhọn xuyên qua tấm khiên, rồi xuyên qua cơ thể của một binh sĩ Rết, sau đó là xuyên qua tên binh sĩ cầm khiên ở hàng thứ.

Liên tục đâm xuyên qua hai lớp khiên, mang theo hai binh sĩ Rết, cuối cùng mũi tên mới chịu cắm vào lớp khiên thứ ba.

Mưa tên dày đặc kết hợp với sức sát thương kinh người, đây quả thực là đại sát khí trên chiến trường.

Do điều kiện địa lý hạn chế, chiến trường lẽ ra phải là nơi giáp lá cà, nhưng lại trở thành cuộc đọ sức hỏa lực tầm xa.

Chỉ có một số ít người may mắn xông qua mưa tên là có thể chiến đấu trực diện với binh sĩ Nhân tộc.

Đáng tiếc, đến bước này, vận may của chúng cũng đã cạn kiệt. Đồng đội ở phía sau không theo kịp, nên những người may mắn này cũng nhanh chóng bị binh sĩ Nhân tộc vây giết.

Chỉ trong vài giờ giao tranh ngắn ngủi, trên mặt đất đã nằm lại hàng ngàn thi thể của binh sĩ hai bên.

Tuy nhiên, so với bên phòng thủ, thi thể của binh sĩ Rết phe tấn công rõ ràng là nhiều hơn.

"Maas, ma pháp nỏ của quân địch quá ác độc, ngay cả cường giả cấp tám cũng có thể bị trúng đòn nếu không cẩn thận."

"Những tấm khiên bình thường sẽ không thể nào cản được mũi tên của kẻ thù."

"Lực sát thương từ máy ném đá và sàng nỏ của chúng ta tuy không nhỏ, nhưng tốc độ bắn quá chậm, rất khó áp chế tên nỏ của kẻ địch."

"Nếu tiếp tục như vậy, hai quân đoàn của chúng ta có thể sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn"

Quân đoàn trưởng Belt lo lắng nói.

Đây là lần đầu tiên họ gặp phải ma pháp nỏ dày đặc như vậy, hoàn toàn không biết phải đối phó như thế nào.

Mặc dù lần giao tranh trước đó cũng đã từng gặp rồi, nhưng khi đó chiến tuyến kéo rất dài.

Binh lính phân tán ra tấn công, hầu hết tên nỏ của kẻ địch đều được sử dụng để kiềm chế các cường giả Thánh Vực, chỉ có một lượng nhỏ tên nỏ được sử dụng lên người họ, nên cảm giác cũng không rõ ràng.

Trong trận đại chiến đêm nay, không có cường giả Thánh Vực nào của cả hai bên ra tay, toàn bộ đều là cuộc chiến giữa các lực lượng thông thường.

Địa hình chật hẹp rất thích hợp cho ma pháp nỏ phát huy tác dụng.

"Ma pháp nỏ của quân địch đúng là lợi hại, nhưng cũng không phải không có biện pháp đối phó. Chỉ cần chế tạo ra một nhóm khiên có khả năng phòng thủ đủ mạnh là có thể chặn được."

"Công tượng trong tộc đã từng thí nghiệm rồi, nhưng tiếc là những chiếc khiên như vậy quá cồng kềnh, không phù hợp với binh lính bình thường sử dụng."

"Nghe nói những chiếc khiên do tộc Dwarf chế tạo có thể giảm trọng lượng xuống trong vòng hai mươi pound, đồng thời còn chặn đứng đòn tấn công của ma pháp nỏ."

Chương 1965: Đánh Lén (3)

"Đội đột kích đã xuất phát rồi, nếu ngừng tấn công vào lúc này, những hy sinh trước đây đều là vô ích."

"Giảm bớt cường độ tấn công đi, cố gắng giảm thiểu thiệt hại đến mức tối đa!"

Quân đoàn trưởng Maas thở dài một hơi rồi trả lời.

Chênh lệch về trình độ văn minh không phải là điều mà một vị tướng lĩnh có thể bù đắp được.

Ma pháp nỏ là thành tựu văn minh ma pháp của thế giới mặt đất trong vài trăm năm gần đây, không liên quan gì đến thế giới Địa tâm.

Những tấm khiên gỗ thông thường hầu như không phát huy được tác dụng gì trước ma pháp nỏ.

Để chặn đứng tên nỏ của kẻ địch, khiên gỗ phải được thay thế bằng khiên thép, nhưng làm vậy thì trọng lượng sẽ tăng lên.

Những chiếc khiên do Rết Chân To chế tạo nặng tới hàng trăm pound.

Mang một chiếc khiên như vậy tiến lên đúng là có thể chặn đứng tên nỏ của kẻ địch, nhưng thể lực của binh sĩ cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Nhận ra vấn đề cũng vô dụng, trận chiến đã nổ ra, họ không thể lập tức biến ra một đống khiên có khả năng phòng thủ được ma pháp nỏ.

"Hi vọng cuộc đột kích đêm nay có thể đạt được một số thành quả nhất định, nếu không hai chúng ta sẽ bị họ chế giễu!"

Quân đoàn trưởng Belt khẽ gật đầu nói. ...

Trong đại doanh của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, Hudson đang ngồi trò chuyện với Tổng đốc Pierce, nhưng tâm trí lại bay đến chiến trường bên ngoài.

Nguyên nhân mà hắn không ra ngoài là vì nhường cơ hội lại cho thuộc hạ.

Hudson đã công thành danh toại rồi, không cần chút chiến công này nữa, nhưng đám thuộc hạ thì có.

Nếu như hắn đích thân chỉ huy, cho dù có giành được đại thắng thì số công lao có thể chia cho mọi người cũng không còn nhiều.

Hudson còn có rất nhiều thân bằng hữu cựu trong tỉnh Đông Nam, hắn không thể cản trở con đường của người mình.

So với các chiến dịch không chắc chắn khác, trận chiến phòng thủ doanh trại đêm nay đã rất dễ rồi.

Cái gọi là phong thái danh tướng, hoàn toàn là đang giả vờ.

Kẻ làm tướng không thể không quan tâm đến chiến trường, những binh lính dưới trướng vẫn đang liều chết chiến đấu với kẻ thù, dù là sai sót ở bất kỳ khâu nào trên chiến trường cũng đều có thể gây ra tổn thất nặng nề.

"Nguyên soái, kẻ địch bên ngoài có phải bị đánh choáng rồi không?"

"Cường độ tấn công này hoàn toàn là đang tặng chiến công cho chúng ta nha!"

Tổng đốc Pierce cười đùa nói.

Đánh giá cường độ chiến tranh thông qua tiếng chém giết trên chiến trường là phẩm chất cơ bản mà một vị tướng lĩnh cần có.

Đối với hai người đã quen với những trận đại chiến mà nói, cuộc chém giết hiện tại hoàn toàn là trò trẻ con.

"Ha ha..."

"Có lẽ quân địch có những kế hoạch khác, chẳng hạn như mai phục một đội quân trong dãy núi, đi đường vòng để cắt đứt đường lui của ta."

"Hoặc là bố trí một ma pháp trận tự hủy, trực tiếp phá hủy hai ngọn núi ở hai bên, kéo theo chúng ta xuống địa ngục."

Hudson nửa đùa nửa thật nói.

Về mặt lý thuyết, việc đi đường vòng để cắt đứt đường rút lui có thể thực hiện được, ít nhất là có hy vọng thực hiện.

Còn việc phá hủy hai ngọn núi ở hai bên, đó hoàn toàn là chuyện đùa.

Chưa nói đến việc tiêu hao bao nhiêu năng lượng để phá hủy những ngọn núi như vậy, vấn đề then chốt là lối vào Địa tâm đang nằm gần đây, một khi xảy ra một vụ nổ lớn, thứ đầu tiên bị ảnh hưởng chính là đường hầm dẫn đến thế giới Địa tâm.

Đòn công kích mang tính chất tự sát diệt tộc như vậy, những người có tư duy bình thường sẽ không bao giờ làm như được.

Dám dẫn quân đến đây chiến đấu là đang khảo sát thực địa. Nếu thực sự có ma pháp trận cỡ lớn, thì hoàn toàn không thể che giấu được trước mắt Hudson.

Hơn nữa, tộc Rết Chân To chỉ vừa mới xuất hiện trên thế giới mặt đất chưa đầy hai tháng, ngay cả khi có thủ đoạn đó thì thời gian cũng không cho phép.

Ít nhất là với thủ đoạn ma pháp của thế giới Nhân tộc sẽ không thể nào phá hủy hai ngọn núi khổng lồ trong thời gian ngắn.

Chuyện mà ngay cả bá chủ đại lục cũng không làm được, Hudson không tin là một chủng tộc Địa tâm có thể làm được.

"Nguyên soái thật biết nói đùa."

"Nếu đám Rết hôi thối đó có thực lực này thì đã sử dụng trong cuộc tấn công phòng tuyến Huyết Nguyệt trước đó rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ!"

"Không nói đến việc phá hủy hai ngọn núi lớn, ngay cả việc đi đường vòng thôi cũng đã gặp khó khăn trùng điệp rồi."

"Tám mươi năm trước, gia tộc đã cử người khám phá khu vực này, hành lang dài trăm dặm này là tuyến đường duy nhất thích hợp cho quân đội di chuyển."

"Muốn đi đường vòng thì chỉ có thể đi vòng qua Hắc Thạch sơn mạch, nếu không thì chỉ có thể đi qua một đội quân nhỏ!"

Tổng đốc Pierce vừa nói dứt lời, tiếng la giết bỗng vang lên từ hai bên, việc kẻ thù đi vòng ra phía sau không may đã trở thành sự thật.

Bị đánh mặt, hai người đều có chút ngượng ngùng, nhưng lại không vội ra ngoài xem xét.

Nếu thật sự gặp phải rắc rối lớn, các tướng lĩnh bên ngoài đã sớm phái người tới xin chỉ thị rồi.

Không cử người đến nghĩa là quân phòng thủ vẫn có thể chịu đựng được.

Trọng tâm phòng thủ ở phía trước không có nghĩa là hai bên sườn và phía sau không có bố trí lực lượng phòng thủ.

Hudson, người am hiểu về đánh lén và tìm kiếm điểm yếu của kẻ địch sẽ không để lại lỗ hổng rõ ràng như vậy. ...

"Sưu, sưu, sưu..."

Những binh sĩ Rết phát động đột kích vừa đến gần doanh trại đã bị bắn thành cái sàng.

Đi đường xa tới, trong tay không có bất kỳ vũ khí hạng nặng nào, đối mặt với tên nỏ bay đầy trời, các binh sĩ rết chỉ có thể tránh né khắp nơi.

"Nằm xuống, mau nằm xuống!"

Đoàn trưởng Karliss vội vàng hạ lệnh.

Chỉ trong một thời gian ngắn giao tranh mà đã bị thiệt hại một phần mười quân số, nội tâm gã ta đang sụp đổ.

Chương 1966: Chạy

Điều khiến Karliss khó hiểu nhất là: rõ ràng đều là Nhân tộc, nhưng tại sao quân đội của Vương quốc Alpha lại mạnh hơn nhiều so với quân đội của nước láng giềng Hessen.

Khác với những kẻ ngốc mới đến, sau khi tìm hiểu một số thông tin về thế giới mặt đất, Karliss đã biết được giá trị của ma pháp nỏ.

Theo lý mà nói, loại vũ khí sát thương cao đắt đỏ này không nên được trang bị đại trà mới phải.

Dù sao, Vương quốc Alpha là một quốc gia nổi tiếng nghèo kiết xác trên đại lục Aslante.

Ma pháp nỏ không chỉ có chi phí cao, mà khi sử dụng lại còn đốt tiền như nước chảy. Sức sát thương siêu mạnh đổi lại bằng việc tiêu hao Ma thạch.

Nhìn thì thấy thứ bắn ra là mũi tên, nhưng trên thực tế lại đều là kim tệ.

Sự nghi ngờ này vẫn còn lởn vởn trong đầu, mặt đất bỗng rung chuyển.

Mở mắt ngẩng đầu nhìn lên, một đội kỵ binh Ma thú từ trong doanh trại giết ra, lao thẳng về phía họ.

Chứng kiến cảnh này, những binh sĩ Rết thông minh đã lập tức đứng dậy rồi quay đầu bỏ chạy.

Những binh sĩ Rết phản ứng chậm một bước, thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã trở thành vong hồn dưới vó của Ma thú.

Vừa chạy trốn vào trong rừng, Karliss vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy quân truy kích.

Kỵ binh không thích hợp chiến đấu trong rừng, nhưng trong đó không bao gồm Kỵ binh Ma thú.

So với tộc Rết Chân To sống trong thế giới Địa tâm, Ma thú mới là chủ nhân của khu rừng.

Mặc dù những con Ma thú này được nuôi dưỡng nhân tạo, nhưng căn cứ huấn luyện thông thường của chúng lại nằm trong những khu rừng rậm sâu thẳm.

Điều khiến Karliss tức giận nhất chính là đám quân địch này không hề có tinh thần kỵ sĩ, người nào người nấy đều bắn lén ở sau lưng.

Bọn chúng chạy ở phía trước, người ta ở phía sau cầm ma pháp nỏ bắn.

Đã có mấy lần mũi tên bay sượt qua má, còn mang theo một mảnh da thịt, khiến Karliss sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Nhiệm vụ đã thất bại, bây giờ có thể trốn bao nhiêu thì trốn bấy nhiêu. Chậm trễ thêm nữa, số phận sẽ là bị diệt vong. ...

"Dừng tấn công!"

Quân đoàn trưởng Maas cố nén bi thương hạ lệnh.

Tiếng hò hét chiến đấu ở hậu phương trại địch đã biến mất, rõ ràng là hành động tập kích đã thất bại.

Kết cục đã được định đoạt, tiếp tục lấy mạng để kiềm chế quân địch cũng trở nên vô nghĩa.

Trận đại chiến đã kết thúc, hai vị quân đoàn trưởng nhìn nhau với vẻ mặt cay đắng.

Trận chiến thành danh mà họ mong đợi đã không thể giúp họ thành danh, thay vào đó là thiệt hại nặng nề về quân số khiến họ không biết phải giải thích với Vua Rết như thế nào.

"Maas, hai đội ngũ tập kích, khả năng cao là đã bị hủy diệt rồi. Ngay cả khi có người may mắn trốn thoát được thì số lượng cũng sẽ không nhiều."

"Ước tính sơ bộ, trong trận chiến đêm nay, quân đoàn của ta đã bị thiệt hại gần ba ngàn quân, gần như mất đi khả năng chiến đấu!"

Quân đoàn trưởng Belt phiền muộn nói.

Trong thời đại vũ khí lạnh, tỷ lệ thương vong 30% đã tới điểm giới hạn khiến tinh thần binh sĩ bị sụp đổ.

Có thể kiên trì đến bây giờ là vì những binh sĩ tham chiến không tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm khốc đó.

"Belt, hai quân đoàn của chúng ta cùng hành động, quân đoàn của ngươi bị thiệt hại nặng nề, quân đoàn của ta cũng không tốt hơn là mấy."

"Thiệt hại của hai quân đoàn gần như bằng nhau, sáu nghìn quân lính đã bị chúng ta chôn vùi."

"Bây giờ phải xem các đơn vị đột kích đã đạt được bao nhiêu chiến công, nhưng nhìn vào chiến trường phía chính diện, số lượng quân địch bị tiêu diệt có lẽ chưa đến một ngàn người!"

Maas nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Vua Rết bảo họ cho kẻ thù một bài học, nhưng kết quả bây giờ là họ đang bị dạy cho một bài học.

Về mặt quân sự, việc bên tấn công thiệt hại lớn hơn là điều dễ hiểu, nhưng tỷ lệ thương vong chênh lệch quá lớn như vậy lại có vẻ hơi quá.

Sau một cuộc giao tiếp bằng ánh mắt, hai người đã âm thầm đạt được thỏa thuận - báo cáo giả tin chiến thắng!

Trong đại doanh có rất nhiều con rết đang xem, chiến công trên chiến trường chính diện không tiện làm giả, vậy chỉ có thể làm giả từ các đơn vị đột kích.

Bất kể kết quả đột kích như thế nào, bây giờ đều nhất định phải thành công. Dù sao những thành tích này cũng không thể kiểm chứng được. ...

Trời dần sáng, ánh nắng ban mai một lần nữa tràn ngập mặt đất, một ngày mới lại bắt đầu.

Không còn sự che chở của màn đêm, Vua Rết cũng không còn tâm trạng chơi đùa nữa, hai bên lại một lần nữa rơi vào thế mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Song phương đều đang chờ quân tiếp viện, nhưng áp lực lại không ngừng đè nặng lên vai Vua Rết.

Sau khi rút quân từ tiền tuyến, tộc Rết Chân To buộc phải dừng cuộc tấn công ở Vương quốc Hessen.

Chiến tranh chưa bao giờ là chuyện đơn phương, chúng muốn thu hẹp chiến lược, nhưng người Hessen lại không đồng ý.

Vương quốc Hessen đã xuống dốc trong vài năm gần đây, nhưng dù sao cũng là một nước lớn, nếu để cho một chủng tộc Địa tâm tự tung tự tác, vậy họ làm sao có thể lăn lộn trên đại lục nữa?

Tộc Rết Chân To càng muốn rút quân, người Hessen lại càng phản công dữ dội hơn. Có thể cầu viện đồng minh, nhưng việc thu hồi lãnh thổ bị mất phải do chính họ thực hiện.

Tốt nhất là có thể tiến thẳng một mạch, cùng Vương quốc Alpha tiêu diệt tộc Rết Chân To, sau đó hai bên chia nhau Hành lang trăm dặm.

Chiến lược to lớn này có vẻ khó thực hiện, nhưng cuộc phản công của người Hessen đã thực sự gây áp lực cho tộc Rết Chân To.

Áp lực cũng là động lực, do tình hình chiến trường, tộc Rết Chân To phải giải quyết một chiến tuyến trước thì mới có thể xoay chuyển tình thế chiến lược bị động hiện giờ.

So với người Hessen đang ở cách xa hàng trăm dặm, rõ ràng là quân đội liên minh quý tộc tỉnh Đông Nam do Hudson cầm đầu đã gây ra mối đe dọa lớn hơn cho họ.

Chương 1967: Tan Tác

Trong lúc nhất thời, quân đội được điều động đến khắp nơi, bận rộn không ngừng. Chưa đầy nửa tháng đã tập hợp được ba mươi vạn quân, gấp 2,5 lần quân đội liên minh quý tộc tỉnh Đông Nam, Vua Rết cuối cùng cũng cảm thấy đủ binh lực, nên liền lập tức phát động một cuộc phản công toàn diện.

Đinh la giết tai nhức óc tiếng vang vọng vân tiêu, nếu không phải Hudson đích thân tọa trấn đại doanh thì sợ tinh thần của binh sĩ đã bị ảnh hưởng rồi.

Ngồi yên nhìn kẻ thù tập hợp quân lực, tác phong tiêu cực như vậy, nếu đặt vào những vị tướng lĩnh khác, sợ là đã bị vương quốc truy cứu trách nhiệm rồi.

Tuy nhiên, đổi thành Hudson thì mọi người đều cho rằng Nguyên soái của mình đang ấp ủ một kế hoạch lớn, thậm chí có một số người thông minh đã nghĩ ngay đến chuyện Ma Tinh pháo.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, lần này không chỉ tháo dỡ Ma tinh pháo trên phòng tuyến Huyết Nguyệt, mà ngay cả Ma tinh pháo được gắn cố định trên các thành lũy cũng bị cưỡng bức tháo dỡ.

Nếu như không phát huy được tác dụng, làm lớn chuyện như vậy sẽ rất khó có thể giải thích được với chủ nhân của đống pháo bị tháo dỡ. ...

"Nguyên soái, Ma Tinh pháo đã tập kết gần đủ rồi, bây giờ cũng là lúc nên phản công."

"Nếu không tận mắt chứng kiến, ta thực sự không dám tin rằng một tỉnh Đông Nam lại có thể tập hợp được hơn hai trăm khẩu Ma tinh pháo."

Tổng đốc Pierce cảm khái nói.

Ma Tinh pháo chưa được phổ biến không chỉ bởi vì nó đắt, mà lượng tiêu thụ Ma tinh lớn cũng là một yếu tố quan trọng.

Trước đây, số lượng Ma tinh mà quý tộc có thể đổi từ vương quốc là có hạn, muốn đào tạo Ma pháp sư đã khó rồi, càng đừng nói đến việc nuôi một con thú nuốt vàng như Ma tinh pháo.

Nếu chỉ có đại pháo mà không có đủ đạn dược dự trữ, thì đó chỉ là đồ trang trí thuần túy, còn gây lãng phí rất nhiều chi phí bảo trì sau này.

Tình trạng này chỉ thay đổi sau khi phát hiện ra mỏ Ma tinh, phát hiện này đã làm thay đổi tình trạng thiếu hụt Ma tinh thạch của tỉnh Đông Nam.

Mặc dù phần lớn đã bị Hudson thu mua, nhưng các quý tộc vẫn còn giữ lại một phần. Quý tộc có tiềm lực tài chính mua một hoặc hai khẩu Ma tinh pháo để tăng cường phòng thủ cho thành lũy của mình cũng là chuyện rất hợp lý.

Đương nhiên, những đại gia trong hàng ngũ sở hữu Ma tinh pháo thực sự vẫn là gia tộc Dalton và gia tộc Koslow. Trong số hơn hai trăm khẩu pháo, có gần bốn phần ba số lượng là do hai gia tộc này đóng góp.

Trong đó, gia tộc Dalton đóng góp nhiều Ma tinh pháo nhất, gần như chiếm một nửa tổng số.

Số lượng Ma tinh pháo mà gia tộc Koslow đưa ra ít hơn một chút, không phải vì trữ lượng trong tộc ít, mà chủ yếu là do phần lớn Ma tinh pháo đều đang được triển khai ở Tuyết Nguyệt lĩnh.

Vì trận đại chiến này, Tổng đốc Pierce cũng đã liều mạng. Theo Hudson được biết, tàu chiến của gia tộc Dalton neo đậu tại cảng cũng đã bị tháo dỡ Ma tinh pháo.

Nếu không, với hiệu suất của các quý tộc tỉnh Đông Nam, sẽ không cần kéo dài đến nửa tháng mới đưa được Ma tinh pháo ra tiền tuyến.

"Ngài Tổng đốc, đây là một trận đại chiến vượt thời đại. Sau chiến dịch lần này, lịch sử chiến tranh đại lục sẽ thay đổi vì chúng ta."

"Truyền lệnh xuống, toàn bộ Ma Tinh pháo nhắm thẳng vào lối vào Địa tâm, đồng thời bổ sung hỏa lực mạnh nhất, một giờ sau sẽ đồng thời khai hỏa!"

Nghe câu trả lời này, Tổng đốc Pierce cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Ban đầu ông ta còn tưởng rằng Hudson sẽ tấn công vào trại địch, nhưng không ngờ rằng mục tiêu đầu tiên bị nhắm tới lại là lối vào Địa tâm.

Hơn hai trăm khẩu Ma tinh pháo bắn cùng một lúc, uy lực cụ thể như thế nào, chưa ai thử qua. Nhưng phá hủy một đường hầm thì chắc chắn không thành vấn đề.

Địch nhân muốn ngăn cản cũng không được, với hỏa lực dày đặc như vậy, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng bị nổ tan xương nát thịt.

Thậm chí không cần hai trăm khẩu Ma tinh pháo, chỉ cần hai mươi khẩu Ma tinh pháo bắn trúng mục tiêu cũng đã có thể tiêu diệt được một con Cự Long rồi.

Lối vào lòng đất sụp đổ, cho dù là chỉ sụp đổ một phần thì cũng là một đòn chí mạng đối với tộc Rết Chân To.

Sau khi cắt đứt liên hệ của chúng với thế giới Địa Tâm, quân đội Rết trước mặt sẽ trở thành cây không rễ, nước không nguồn, diệt vong cũng chỉ còn là vấn đề thời gian. ...

Những binh sĩ Rết không biết nguy hiểm đang ập đến, lúc này vẫn đang không ngừng lao vào tấn công dưới sự chỉ huy của Vua Rết.

Lớp phòng thủ của doanh trại liên minh đã bị phá hủy từ lâu. Trận chiến bây giờ hoàn toàn là dùng máu thịt để ngăn chặn cuộc tấn công của kẻ địch.

Một binh sĩ ngã xuống, ngay lập tức liền có một binh sĩ mới thay thế. Chiến trường đầy rẫy xác chết, cuộc chiến tranh giành Hành lang trăm dặm đang biến thành một cái máy xay thịt.

"Ầm ầm..."

Tiếng nổ dày đặc của Ma Tinh pháo đồng thời vang lên, có thể nhìn thấy rõ ràng từ cách hàng trăm dặm, những binh sĩ pháo binh dày dặn kinh nghiệm đã sớm bịt tai lại.

Vô số binh sĩ đang chiến đấu, bất ngờ không kịp đề phòng, trực tiếp bị chấn động làm cho choáng váng ngay trên chiến trường.

Tiếng nổ chỉ là sự khởi đầu, tiếp theo là tiếng đường hầm sụp đổ, còn khiến cho cả mặt đất rung chuyển.

Vô số đường hầm lối vào doanh trại trực tiếp bị chôn vùi dưới lòng đất. Những bố trí ban đầu nhằm bảo vệ lối vào Địa tâm giờ đây đã trở thành bùa đòi mạng của những binh sĩ Rết.

"Không!"

Nhìn thấy một màn này, Vua Rết phát ra tiếng rống thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Đáng tiếc, sự sụp đổ của đường hầm Địa tâm không phải là thứ mà ý chí cá nhân có thể thay đổi được. Dù đường hầm có kiên cố đến mấy thì cũng có giới hạn.

Mặc dù tộc Rết Chân To đã gia cố lối vào Địa tâm, nhưng bây giờ cũng không thể chống lại hỏa lực dày đặc.

Chương 1968: Tan Tác (2)

"Ầm ầm..."

Một đợt tấn công mới ập xuống, lật úp cả một khu vực có diện tích hơn mười dặm vuông, vô số doanh trại, binh lính, vũ khí bay đầy trời.

Trước sức mạnh hung hãn của hỏa lực, sinh mạng trông rất mong manh. Đối mặt với hỏa lực dày đặc như vậy, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng chỉ có thể tránh xa.

Khi nhìn thấy cảnh này, những binh sĩ Rết vốn đã bị sự sụp đổ của lối vào Địa tâm làm choáng váng cũng lập tức tỉnh táo lại.

Con đường rút lui bị cắt đứt là chuyện của tương lai, bây giờ nếu như không chạy thì mạng nhỏ sẽ bị mất ngay lập tức.

Rối loạn, cả tòa đại doanh đều rối loạn!

Một loạt pháo kích tạo ra vùng đất trống hơn mười dặm vuông, hoàn toàn không thể chống lại bằng máu thịt.

"Nơi này đã không còn an toàn nữa, mau dẫn bệ hạ rời đi!"

Goran Tôn giả lập tức hạ lệnh. ...

"Ầm ầm. . ."

Tiếng gầm rú của Ma Tinh pháp vẫn đang không ngừng vang vọng. Việc bắn đồng loạt đã được thay thế bằng năm đội thay phiên nhau oanh tạc, tạo thành hỏa lực bao phủ cả khu vực không ngừng nghỉ.

Liên tiếp những đợt tấn công bằng hỏa lực đã cắt đứt triệt để tâm tư phản công của giới cao tầng tộc Rết Chân To. Các đợt tấn công tầm xa thì có Ma Tinh pháp, các đợt tấn công tầm gần có Ma Pháp nỏ.

Khu vực hẹp này gần như bị hỏa lực của kẻ thù bao phủ hoàn toàn, dù có dùng mạng sống của bao nhiêu con rết cũng không đủ để lấp đầy.

Theo nhận thức của rất nhiều sĩ quan rết, đây không còn là một cuộc chiến tranh nữa, mà là một cuộc tàn sát đơn phương.

Mặc dù trong thâm tâm vô cùng không cam tâm, nhưng bản năng của cơ thể vẫn rất trung thực lựa chọn cách rời xa nơi này.

Chạy nhanh hơn, chạy nhanh hơn nữa!

Lý trí nói cho bọn chúng biết, chỉ cần thoát khỏi phạm vi tầm bắn của Ma Tinh pháo là được rồi.

Những vấn đề khác, đợi sau khi thoát khỏi nguy cơ sinh tử rồi mới từ từ cân nhắc cũng không muộn.

Việc cần làm bây giờ là tranh thủ thời gian rời xa chiến trường.

Binh bại như núi đổ!

Từ khi binh sĩ rết đầu tiên lựa chọn chạy trốn thì đã mở màn cho trận thua tan tác này rồi. Việc Vua Rết rời đi càng đẩy phong trào đào mệnh lên cao trào.

Tất cả mọi người đều đang chạy trốn, đội đốc chiến chạy còn nhanh hơn những binh sĩ tham chiến.

Một canh giờ trước, trong doanh trại còn có ba mươi vạn đại quân, nhưng chỉ trong nháy mắt liền còn lại một đám thương binh đang kêu rên không ngừng.

"Kỵ binh xuất kích, truy sát tàn quân!"

Cùng với tiếng ra lệnh của Hudson, quân đoàn kỵ binh đã chuẩn bị sẵn sàng liền lao ra giống như thuỷ triều, mở màn cho hành trình thu hoạch.

Trên chiến trường chủng tộc không có nhân từ, một binh sĩ rết gãy chân đang nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, thứ chờ đợi nó không phải là sự đồng tình, mà là một thương xuyên qua cơ thể.

Những binh sĩ rết nhìn thấy trong tầm mắt đều là kẻ địch.

"Ngừng bắn!"

Kẻ thù ồ ạt thoát khỏi tầm bắn của Ma tinh pháo, các binh sĩ rết chống cự rải rác không còn là mối đe dọa nữa, Hudson vội vàng ra lệnh ngừng bắn.

Có gia nghiệp lớn cũng phải học cách tiết kiệm. Chỉ một đợt pháo kích ngắn ngủi mà đã tiêu hao hết sản lượng khai thác mỏ trong hai tháng rồi.

Theo Hudson được biết, mỏ ma tinh ở tỉnh Đông Nam này thuộc loại siêu giàu, sản lượng gần bằng một nửa tổng sản lượng Ma tinh của chính phủ vương quốc.

Điều này có nghĩa là, sản lượng ma tinh khai thác công khai của vương quốc trong một tháng chỉ đủ cho những con cự thú nuốt vàng này tiêu hao trong một tiếng rưỡi.

Chiến tranh không phải lúc nào cũng xảy ra, mười năm tám năm mới đánh một trận, lượng Ma tinh dự trữ cũng đủ dùng.

Tuy nhiên, đây chỉ là tình trạng lý tưởng.

Ngoài việc sử dụng cho chiến tranh, một quốc gia còn phải đảm bảo nguồn cung Ma tinh thạch hàng ngày cho các chức nghiệp siêu phàm như Áo Thuật sư, Mục sư...

Lượng Ma tinh thạch thực sự có thể dự trữ chỉ chiếm tối đa mười đến hai phần trăm sản lượng khai thác hàng ngày. Nếu không phải vậy thì giá Ma tinh thạch cũng sẽ không ngừng tăng cao.

Một phần lớn thâm hụt ngân sách của Vương quốc Alpha đều là do nhập khẩu Ma tinh thạch gây ra.

Không phải do năng lực khai thác Ma tinh thạch trong nước thấp, mà chủ yếu là do tần suất chiến tranh của Vương quốc quá cao.

Ma Tinh pháo là thứ ngốn rất nhiều Ma tinh thạch, Ma pháp nỏ được sử dụng trước đó cũng phụ thuộc rất nhiều vào Ma tinh thạch.

Nếu như không phải trong nhà có mỏ, Hudson cũng không dám chơi trò hỏa lực bao trùm. Chỉ dựa vào khoản hỗ trợ hàng năm của chính phủ vương quốc, chỉ riêng việc duy trì tiêu hao của ma pháp nỏ còn khó.

Nhưng thành quả là xứng đáng!

Vụ pháo kích vừa qua đã tiêu diệt được ít nhất vài vạn tên binh sĩ tộc rết. Đặc biệt là những kẻ xấu số dựng trại trong đường hầm Địa tâm, không biết đã có bao nhiêu kẻ bị chôn sống.

So với những chiến công này, điều quan trọng nhất vẫn là chiến thắng về mặt chiến lược.

Sau trận thua tan tác của tộc Rết Chân To, hành lang dài trăm dặm đã rơi vào tay của Vương quốc, mối liên hệ của chúng với thế giới Địa Tâm cũng bị cắt đứt.

Thoạt nhìn trong tay Vua Rết vẫn còn có đến mấy chục vạn đại quân, nhưng sĩ khí quân tâm đã tan rã, sức chiến đấu bị suy giảm nặng nề.

Cuộc chiến truy đuổi vẫn tiếp tục, dưới sự kích thích giữa ranh giới sống chết, vô số binh sĩ rết đã đột phá cực hạn của bản thân.

Tuy nhiên, thế giới này không phải cứ có nhiều chân là sẽ chạy nhanh. Bộ binh dù có vượt qua giới hạn bản thân đến đâu cũng không thể chạy nhanh hơn kỵ binh được.

Những binh sĩ rết bị tụt lại phía sau chỉ nghe thấy tiếng đất rung chuyển, cơ thể đã bị thương kỵ sĩ đâm thủng.

Nổi bật nhất là kỵ binh Ma thú xung phong đi đầu, hoàn toàn là sự chà đạp man rợ.

Chương 1969: Tan Tác (3)

Những binh sĩ rết ngăn cản ở trước mặt đều bị húc bay, hoặc là bị giẫm thành thịt nát, một số khác thì bị kỵ sĩ ngồi trên lưng Ma thú đâm thủng cơ thể và hất văng ra ngoài.

Là chủ soái, Hudson quan sát chiến trường từ trên bầu trời, đồng thời theo dõi những cường giả Thánh Vực của quân địch.

Có lẽ là do danh tiếng của hắn quá lẫy lừng, hoặc có lẽ do lần trước đã giết quá tàn nhẫn, những cường giả tộc rết khi nhìn thấy Hudson giống như chuột thấy mèo vậy.

Quân địch nhìn thấy mình liền bỏ chạy, Hudson cũng không có tâm tư đuổi giết. Là người thắng trong đại chiến, chút khí phách này hắn vẫn còn có.

Cuộc truy đuổi kéo dài đến xế chiều, Hudson mới ra lệnh thu quân quay về doanh trại.

Ban đêm thuộc về chủng tộc Địa tâm, không nên lấy điểm yếu của bản thân để tấn công điểm mạnh của kẻ thù.

Trận đại chiến kết thúc, chiến công đang được thống kê, tiếng cười nói vui vẻ tràn ngập khắp trại.

Bị ức chế quá lâu, vừa ra tay đã giành được chiến thắng vang dội, sự thay đổi ngoạn mục này có thể khơi dậy cảm xúc của mọi người.

"Nguyên soái, đây là kết quả thống kê, ước tính sơ bộ trận chiến hôm nay đã tiêu diệt ít nhất 80. 000 quân địch!"

"Ngài nói không sai, sau trận chiến này, lịch sử chiến tranh đại lục sẽ vì vậy mà thay đổi!"

"Việc sử dụng tập trung Ma tinh pháo và Ma pháp nỏ đã đủ để thay đổi kết quả của một trận chiến, vai trò của hai món vũ khí này trong chiến tranh sắp tới sẽ ngày càng quan trọng."

Trải nghiệm thực tế là cách tốt nhất để thay đổi quan điểm của một người.

Trước đó, nếu có ai đó nói với ông ta rằng Ma tinh pháo có thể quyết định thắng bại của một trận chiến thì Pierce chắc chắn sẽ cười khinh một tiếng.

Mang theo thứ vũ khí cồng kềnh này đi đánh trận sẽ bị người ta cười rớt răng hàm. Quân địch đâu phải kẻ ngu, há có thể đứng yên tại chỗ chờ bọn hắn bắn.

Nhưng sau ngày hôm nay thì mọi chuyện sẽ khác!

Đúng là quân địch sẽ sẽ không đứng yên chịu đòn, nhưng nhiều lúc vẫn có những lý do buộc phải thủ vững.

Chẳng hạn như tộc Rết Chân To mới chiến bại vừa rồi, dù có cho chọn lại một lần nữa thì chúng vẫn chọn bảo vệ lối vào Địa tâm.

"Ma Tinh pháo và Ma pháp nỏ vẫn quá cồng kềnh, nếu như có thể thu nhỏ kích thước và trọng lượng xuống thì đó mới thực sự là lợi khí chiến tranh."

"Đặc biệt là Ma Tinh pháo, mỗi khẩu nặng tới vài tấn, rất bất tiện khi di chuyển."

"Nếu muốn sử dụng đại trà trong chiến trường dã chiến, chúng ta còn phải cải tạo một số cỗ xe ngựa ma pháp, chuyên dùng để kéo Ma tinh pháo!"

Hudson nói không chút che giấu.

Việc cập nhật công nghệ Ma tinh pháo là một dự án mang tính hệ thống, từ nòng pháo đến bệ pháo, từ phần cứng đến phần mềm đều cần phải thay đổi, chỉ có thể dùng toàn bộ sức mạnh của vương quốc để thực hiện.

Một nhà đại quý tộc đơn lẻ sẽ không có đủ nguồn nhân lực dự trữ.

Thậm chí dù là toàn bộ vương quốc cũng có rất ít người nghiên cứu về lĩnh vực này.

Tuy nhiên, so với các dị tộc, nhìn chung thì Nhân tộc vẫn chiếm ưu thế. Trình độ văn minh đi trước đã đặt nền móng cho lợi thế của nhân tộc trong cuộc cạnh tranh này.

Ở phương diện này, chỉ có tộc Tinh Linh và tộc Dwarf mới có thể cạnh tranh được với Nhân tộc.

Hai tộc này đều có đủ nguồn dự trữ công nghệ, thậm chí ở một số khía cạnh còn dẫn đầu đại lục, nhưng Hudson vẫn rất tự tin vào chiến thắng của Nhân tộc.

Lợi ích của việc có nhiều quốc gia đã được thể hiện rõ ràng ở đây. Khi tất cả các quốc gia cùng tham gia vào công nghệ ma pháp thì cũng tương đương với việc nhiều nhóm nghiên cứu đang cùng làm việc.

Do bị hạn chế về nhân lực, vật lực và tài lực, kiểu làm việc nhiều tuyến này không phải là điều mà tộc Dwarf và Tinh Linh có thể bắt chước.

Nếu kéo dài chu kỳ thời gian, việc Nhân tộc giành chiến thắng gần như là điều chắc chắn.

So với việc đổi mới công nghệ ma pháp, việc vận chuyển Ma tinh pháo cũng không phải là vấn đề lớn.

Cỗ xe ngựa ma pháp đã được đưa vào sử dụng trong vương quốc từ hơn mười năm trước, và đã đóng vai trò quan trọng trong các cuộc chiến tranh đối ngoại trước đây.

Dùng để kéo pháo ma tinh, sức chịu tải đã đủ dùng, chỉ cần thay đổi cấu trúc hình dạng của xe ngựa nữa thôi.

Chỉ cần bỏ tiền ra thử nghiệm nhiều lần là có thể làm được, không tồn tại rào cản kỹ thuật.

"Nguyên soái, vấn đề đổi mới công nghệ rất dễ giải quyết, có ví dụ về trận đại chiến này, chính phủ vương quốc chắc chắn sẽ tăng cường đầu tư."

"Hiện tại chúng ta đã đánh tan quân địch, chiếm giữ hành lang trăm dặm, tiếp theo có nên tiếp tục xuất binh sang Vương quốc Hessen hay không?"

Tổng đốc Pierce bình tĩnh nói.

ÔNg ta hoàn toàn yên tâm về khoản đầu tư của chính phủ vương quốc vào lĩnh vực quân sự. Chỉ cần chứng minh có giá trị chiến lược, Vương quốc Alpha sẽ không tiếc dốc hết vốn liếng.

Dù là khất nợ lương hàng năm của Quốc vương và tiền lương của các quan chức chính phủ thì cũng sẽ không giảm đầu tư quân sự.

"Nghỉ ngơi hai ngày trước, xem phản ứng của Vương quốc Hessen rồi hãy quyết định!"

"Ta nghĩ hiện giờ họ đang rất bối rối, chúng ta đã hoàn thành xong công việc đã thỏa thuận, nhưng công việc thu hồi lãnh thổ bị mất của họ chỉ mới vừa bắt đầu triển khai."

Hudson mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Hành lang trăm dặm là mệnh mạch của tộc Rết Chân To.

Về mặt lý thuyết, một khi liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam phát động tấn công mạnh mẽ, thì những con rết này sẽ phải rút nhiều quân từ tiền tuyến.

Khi áp lực lên đến một mức độ nhất định, tộc Rết Chân To buộc phải thu hẹp chiến lược, từ bỏ vùng đất mà chúng hiện đang chiếm giữ.

Theo dự đoán trước đó, quân đội Hessen lẽ ra phải hoàn thành việc thu hồi lãnh thổ bị mất trước khi liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam chiếm Hành Lang trăm dặm, sau đó cùng tham gia vào cuộc chiến tiêu diệt tộc rết.

Chương 1970: Tan Tác (4)

Dựa trên suy luận này, lời cầu viện trước đây của người Hessen chỉ hy vọng tỉnh Đông Nam có thể xuất binh Hành Lang trăm dặm để đe dọa mệnh mạch của tộc Rết Chân To.

Nhưng tình huống bây giờ đã thay đổi, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam đánh quá nhanh, không đợi tộc rết thu hẹp chiến lược thì đã đánh đuổi bọn chúng ra khỏi Hành Lang trăm dặm.

Nếu chỉ có những điều này, người Hessen cũng có thể chấp nhận được, điều quan trọng nhất là quân đội rết bại trận hiện đã tiến vào lãnh thổ của Vương quốc Hessen.

Điển hình cho việc nằm không cũng trúng đạn!

Nhưng họ lại không thể nói được gì, quân tiếp viện là do họ nhờ, người ta nhanh chóng đánh bại kẻ địch, đó cũng là bản lĩnh của người ta.

Bây giờ ngừng tay cũng là đang tuân theo luật lệ quốc tế.

Mặc dù mọi người là đồng minh, nhưng không thể xâm phạm chủ quyền lãnh thổ.

Việc tự ý dẫn dắt đại quân vào lãnh thổ nước láng giềng mà không được mời là hành vi xâm lược vi phạm chủ quyền lãnh thổ.

Là Nguyên soái Nhân tộc và yêu quý thanh danh, Hudson sẽ không phạm sai lầm nguyên tắc này.

Ngay cả khi người Hessen đưa ra lời mời thì cũng phải thông qua Bộ Ngoại vụ, chính phủ vương quốc, hoàn thành các thủ tục quy trình, hắn mới xem xét đến vấn đề xuất binh. . . .

Một bại mấy chục dặm, nhìn những tàn binh bại tướng tụ tập bên cạnh, nước mắt của Vua Rết không thể kiềm được tuôn rơi.

Vương giả không rơi lệ, chỉ là chưa đến lúc đau lòng.

Trưa nay ông ta vẫn là một vị vương giả của một chủng tộc, nắm giữ vận mệnh của vô số người, tay cầm đại quân, nhưng buổi chiều liền biến thành chó nhà có tang.

Chuyển biến tới nhanh đến mức ngỡ như đang nằm mơ.

"Bệ hạ, ngài phải tỉnh táo lại!"

"Thất bại chỉ là tạm thời, quân chủ lực của chúng ta vẫn còn, có thể tập hợp lại và đánh trả!"

"Quân địch chỉ dựa vào lợi thế của Ma tinh pháo và Ma pháp nỏ, ngoài những trang bị ma pháp này ra, quân tinh nhuệ của tộc ta cũng không hề yếu hơn kẻ địch. ."

Goran Tôn giả cố gắng khuyên nhủ.

Nhưng không biết tại sao, càng nói về sau thì lão ta lại càng không tự tin.

Muốn "bỏ qua trang bị ma pháp" thì cũng phải có thể bỏ qua mới được.

Quân địch không đồng ý, họ muốn đánh trả thì sẽ không thể tránh khỏi những thứ này.

"Tôn giả cứ yên tâm, ta có thể chịu đựng được."

"Chinh chiến nửa đời, thân kinh bách chiến, có trận chiến nào mà ta chưa từng gặp qua chứ."

"Chưa đến giây phút cuối cùng, bàn luận về việc thắng thua đều là vô nghĩa. Thất bại tạm thời chỉ có thể coi là. . ."

Vua Rết cố gắng bình tĩnh nói.

Thất bại hôm nay là một đả kích vô cùng lớn đối với Vua Rết, nhưng là vua một tộc, bây giờ ông ta không thể lùi bước được.

Bất kể con đường phía trước có chông gai đến đâu, Vua Rết đều phải tiếp tục bước đi.

Cố gắng thì còn hi vọng, nếu chọn nằm ngửa, vậy thì thật sự sẽ bị diệt tộc.

Ít nhất là Vua Rết không tìm thấy một lý do nào để Nhân tộc có thể tha cho họ!

"Bệ hạ, Hành lang trăm dặm đã rơi vào trong tay địch, lối vào Địa tâm chắc chắn sẽ bị phá hủy nặng nề."

"Cho dù hiện giờ có giành lại được thì việc sửa chữa cũng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, chu kỳ sửa chữa này có thể là vài năm, vài chục năm, thậm chí là lâu hơn."

"Theo thông tin thu thập được từ khắp nơi, trên đại lục Aslante không chỉ có một hoặc hai lối vào Địa tâm."

"Chỉ riêng trong lãnh thổ Vương quốc Hessen đã phát hiện ra vài lối vào Địa tâm."

"Nếu thông đạo nơi đây đã bị phá hủy, vậy thì chúng ta đổi mục tiêu là được."

"Hàng xóm cũ của chúng ta, tộc Ma Ngạc, đang bận chiến đấu với Nhân tộc cách đây tám trăm dặm."

"Trước đây, hai tộc chúng ta thực sự có không ít mâu thuẫn, nhưng bây giờ đã có kẻ thù chung là Nhân tộc, mọi chuyện liền thay đổi."

"Nếu họ đồng ý chia sẻ lối vào Địa tâm với chúng ta, vậy thì hãy liên thủ với họ để tạo dựng một giang sơn trên thế giới mặt đất!"

Quân đoàn trưởng Maas vừa đề nghị xong, mắt của các quan chức cấp cao của tộc Rết Chân To đều sáng lên, rõ ràng là mọi người đã động lòng.

Việc liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam có tiếp tục phá hủy lối vào Địa tâm hay không đã không còn quan trọng nữa, dù sao họ cũng không muốn trở về để bị đấm.

Theo quan điểm của nhiều quan chức cấp cao của tộc Rết Chân To, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam đang chiếm Hành Lang trăm dặm không chỉ là xương cứng nữa, mà là thứ còn cứng hơn xương - vảy rồng.

Thay vì chiến đấu đến chết với kẻ địch mạnh như vậy, chẳng thà tìm cơ hội đánh ra ngoài, bắt nạt kẻ yếu.

"Bệ hạ, lời đề nghị của Quân đoàn trưởng Maas rất khả thi!"

"Ngay cả khi tộc Ma Ngạc không muốn chia sẻ thông đạo với chúng ta thì vẫn còn những chủng tộc Địa tâm khác, chắc chắn sẽ có tộc nguyện ý liên thủ với chúng ta."

"Món nợ hôm nay cứ tạm ghi lại trước, đợi sau khi chúng ta đứng vững gót chân trên thế giới mặt đất rồi mới từ từ tính sổ với Hudson!"

Saiyam Tôn giả là người đầu tiên lên tiếng tán thành.

Lão ta đã được lĩnh giáo phong thái của vị danh tướng số một trên đại lục rồi, thực sự không muốn gặp lại nữa.

Báo thù rửa hận tuy quan trọng, nhưng truyền thừa chủng tộc mới là điều quan trọng nhất.

Ngay cả một tỉnh Đông Nam mà họ còn gặm không nổi, nếu như đối mặt với toàn bộ Vương quốc Alpha thì sẽ ra sao!

Tiếp tục chiến đấu chưa chắc có thể làm gì được kẻ địch, nhưng bản thân họ thì chắc chắn sẽ bị diệt vong.

Vua Rết nhìn lướt qua quần thần và đọc được đáp án từ trong ánh mắt tràn ngập e ngại của mọi người.

"Chuyện này tạm gác lại, các khanh hãy thu gom tàn quân trước, đợi sau khi hội quân với Howell, chúng ta sẽ quyết định bước tiếp theo!"

Có thể thấy là trong thâm tâm Vua Rết cũng có khuynh hướng chạy trốn.

Chương 1971: Hiệp Ước

Nhưng quân địch vẫn chưa đuổi tới mà đã bỏ chạy một cách xám xịt như vậy thì cũng quá mất mặt.

Ít nhất cũng phải thận trọng một chút, đợi đến khi các quan chức cấp cao trong tộc thống nhất lập trường, sau đó mới dẫn quân bỏ chạy. ...

Vương cung Hessen.

Alexander V xem đi xem lại chiến báo trong tay, ông ta cảm thấy như mình đang xem một câu chuyện thần thoại vậy.

Tộc Rết Chân To lợi hại đến mức nào, những quý tộc Hessen đang cố gắng cầm cự ở tiền tuyến là người có quyền lên tiếng nhất.

Nhưng mà, một kẻ địch mạnh như vậy, đến tay Hudson đã trở thành con hổ giấy, dễ dàng bị chọc thủng.

Chênh lệch thực lực giữa Vương quốc Hessen và Vương quốc Alpha đã cách biệt nhiều đến mức này rồi sao?

Hay là năng lực của danh tướng số một đại lục cao đến vậy?

Không ai có thể nói rõ vấn đề phức tạp này, tóm lại nội dung chiến báo là sự thật, tộc Rết Chân To thực sự đã bị đuổi ra khỏi Hành Lang trăm dặm.

Chiến báo được Vương quốc Alpha gửi tới không nói rõ cách thức cụ thể mà họ đã dùng để chiến đấu. Đây là bí mật quân sự nội bộ của người ta, là người ngoài, ông ta không nên hỏi quá nhiều.

"Sao ai nấy đều câm nín hết vậy?"

"Vài ngày trước, các ngươi còn nói tộc Rết Chân To rất mạnh, là một trong những chủng tộc mạnh nhất ở thế giới Địa Tâm, nhất định phải huy động thêm quân lực để vây giết, sao giờ đều ngớ người hết rồi!"

"Thực sự nên cho các tướng lĩnh của chúng ta xem chiến tích của đồng minh, học cách người ta chiến đấu như thế nào!"

". . ."

Đối mặt với lời phàn nàn của Vua Alexander V, các quần thần đều á khẩu không trả lời được. Thực lực của tộc Rết Chân To thực sự rất mạnh, ít nhất là khi so với những chủng tộc Địa tâm xâm lược khác thì bọn chúng rất mạnh.

Còn về thành tích của đồng minh, mọi người đều không để ở trong lòng. Hudson đã có quá nhiều chiến tích phi thường rồi, đánh bại tộc Rết Chân To là chuyện rất bình thường, đánh thua mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Bây giờ chỉ đơn giản là tốc độ chiến thắng nhanh hơn một chút, số liệu chiến tích đẹp hơn một chút, tất cả đều là thao tác thông thường.

Học cách người ta đánh trận, nghĩ thôi thì được. Nếu thật sự có thể học được, mọi người đã học từ lâu rồi.

Thực tế là trong tay các tướng lĩnh quan trọng của Vương quốc Hessen, và thậm chí là toàn bộ các tướng lĩnh trên đại lục, đều có một phần tài liệu chi tiết về các chiến dịch mà Hudson đã chỉ huy.

Có thể nội dung ghi chép không quá kỹ càng, nhưng tư tưởng chỉ huy và chiến lược sử dụng về cơ bản đều có.

Sau khi xem xong, nó đã ảnh hưởng rất lớn đến cảm xúc của mọi người. Tiếc là phần thu hoạch này chỉ dừng lại ở chỗ mắt biết, đến khi áp dụng cụ thể thì lại vô dụng.

Không phải là mọi người không nỗ lực, mà là trên thế giới này rất khó có hai chiến dịch hoàn toàn giống nhau. Việc áp dụng một cách gượng ép và phô trương kiến thức chỉ khiến tình hình cuộc chiến trở nên tồi tệ hơn.

"Bệ hạ, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Việc đồng minh đánh bại tộc Rết Chân To là một chuyện tốt, nhưng đồng thời cũng là một thách thức lớn."

"Theo thông tin thu thập được, mặc dù Nguyên soái Hudson đã đánh tan quân địch, nhưng vẫn có gần hai mươi vạn quân Rết xâm nhập lãnh thổ Vương quốc."

"Vua Rết đang thu gom tàn quân, một khi tập hợp xong, họ chắc chắn sẽ hội quân với Quân đoàn Rết ở tiền tuyến."

"Hai đội quân cộng lại, số lượng quân Rết trong lãnh thổ vương quốc sẽ vượt quá sáu mươi vạn, thậm chí có thể vượt quá sáu mươi lăm vạn."

"Nếu như không có viện binh mà nói, điều này sẽ gây ra một áp lực vô cùng lớn đối với quân phòng thủ tiền tuyến."

"Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam do Nguyên soái Hudson dẫn dắt đã dừng lại tại Hành Lang trăm dặm."

"Chúng thần đã phái người đi liên lạc rồi, câu trả lời mà họ đưa ra là: Chưa nhận được lệnh xuất binh, nên không thể xâm phạm chủ quyền của vương quốc."

"Muốn họ xuất binh hỗ trợ, chúng ta phải thuyết phục chính phủ Vương quốc Alpha trước, sau đó mới thương lượng điều kiện với các quý tộc tỉnh Đông Nam!"

Tể tướng Công tước Milton nói với vẻ khó khăn.

Trên chiến trường, binh quý thần tốc, loại chuyện như đánh chó mù đường lại càng không thể buông lỏng một giây phút nào. Gặp phải một đồng minh thà bỏ qua cho quân địch chứ nhất quyết không vượt qua ranh giới như vậy khiến lão ta cảm thấy rất không quen.

Sau đó lại cảm thấy đau đầu, lý trí mách bảo lão ta rằng, nếu đồng minh đã chọn tuân theo quy củ thì chắc chắn việc tuân theo quy củ sẽ mang lại lợi ích lớn hơn cho họ.

Nếu không, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lấy cớ truy sát kẻ địch rồi dẫn quân vào lãnh thổ vương quốc, lúc đó người Hessen cũng không thể nói được gì!

"Bộ Ngoại vụ, việc này liền giao cho các ngươi. Cố gắng giải quyết chính phủ Vương quốc Alpha trong thời gian ngắn nhất, đồng thời làm rõ đám quý tộc tỉnh Đông Nam kia muốn cái gì."

"Nếu chỉ là vấn đề chủ quyền của hành lang trăm dặm, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian dây dưa. Địa bàn đã bị họ nuốt chửng, chúng ta cũng không có khả năng khiến cho họ nhổ ra, nên cứ trực tiếp đồng ý là được!"

Alexander V tùy ý phất tay nói.

Nếu như nói trước đó Alexander V còn có một tia hy vọng với hành lang trăm dặm, nhưng từ khi nhận được chiến báo, ông ta liền triệt để bỏ qua.

Địa bàn là do người ta đánh hạ, nếu như còn tưởng tượng đến chuyện đoạt thức ăn trước miệng cọp, vậy thì sẽ không thể nào tiếp tục làm đồng minh nữa.

Hơn nữa, bây giờ cần nhờ đến sức mạnh của người ta để nhanh chóng dẹp loạn các chủng tộc Địa tâm. Nếu không cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, Vương quốc Hessen không thể chịu đựng được gánh nặng này.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Bộ Ngoại vụ đã liên hệ với chính phủ Vương quốc Alpha và đang thảo luận về vấn đề xuất binh, thần nghĩ là sẽ sớm có tin tốt."

Hầu tước Krasner lập tức đảm bảo.

Chương 1972: Hiệp Ước (2)

Phỉ Thúy cung.

"Nguyên soái Hudson và Tổng đốc Pierce đã cùng nhau đề xuất ký kết Hiệp định Thương mại Hữu nghị giữa Vương quốc và Vương quốc Hessen, tạo ra một khu vực kinh tế chung miễn thuế, các khanh nghĩ thế nào về đề nghị này?"

Đối mặt với câu hỏi của Caesar IV, mọi người đều rất khó xử.

Họ đều không phải là người chơi tài chính, khu vực kinh tế chung miễn thuế lại là một thuật ngữ mới, nếu không xem chú thích bên dưới, họ thậm chí còn không biết đây là thứ gì.

Đối với Vương quốc, loại hình kinh tế này có lợi nhiều hơn có hại, hay là có hại nhiều hơn có lợi, mọi người đều không thể nói rõ trong một thời gian ngắn.

Ngay cả lợi và hại cũng không hiểu rõ, yêu cầu họ đưa ra quyết định rõ ràng là đang làm khó họ.

"Bệ hạ, khu vực kinh tế chung miễn thuế là gì, chúng thần chưa từng nhìn thấy. Ngay cả việc bãi bỏ thuế quan nội bộ trong vương quốc mà chính phủ cũng phải khó khăn lắm mới thúc đẩy được."

"Nếu hai nước cùng nhau mở thị trường, chúng ta có thể thu được gì, và cần phải trả giá gì, điều này cần cử người tiến hành thống kê dữ liệu một cách có hệ thống thì mới có thể cân nhắc đầy đủ lợi và hại."

"Đương nhiên, nếu Nguyên soái Hudson và Tổng đốc Pierce đã đưa ra đề xuất thì chắc chắn là họ đã có sự hiểu biết nhất định, hay là cử người đi trao đổi với họ."

"Hiện tại, xét về tiến độ đẩy mạnh thống nhất thuế quan của vương quốc, ngoại trừ một số tỉnh ở Cận Đông và Bắc Cương ra, thì tỉnh Đông Nam là nơi có tốc độ đẩy mạnh nhanh nhất."

"Tính đến thời điểm hiện tại, hơn 95% quý tộc Đông Nam hành tỉnh tuyên bố sẵn sàng từ bỏ lợi ích thuế quan trong lãnh thổ của mình."

"Đồng thời họ còn cùng với quý tộc Cận Đông và Bắc Cương đưa ra yêu cầu: Sau khi chính phủ vương quốc thu được khoản lợi ích này thì chỉ có thể dùng vào chi tiêu quân sự!"

Lời nói của Bộ trưởng tài chính Bá tước Francois không nhiều, nhưng lượng thông tin chứa đựng trong đó lại rất lớn.

Các tỉnh Cận Đông và Bắc Cương là cơ sở của phe cải cách, lãnh thổ của họ vốn không có nhiều thuế quan, việc họ ủng hộ cải cách của chính phủ vương quốc là điều không có gì lạ.

Nhưng tỉnh Đông Nam lại là khu vực tập trung của các quý tộc lâu đời, việc họ ủng hộ cải cách như vậy quả thực là chuyện nằm ngoài dự đoán.

Chỉ có một cách giải thích cho tình trạng này: sau gia tộc Koslow, gia tộc Dalton cũng đã chọn ủng hộ phe cải cách.

Lập trường của hai gia tộc lớn nhất nhất quán, các quý tộc vừa và nhỏ ở dưới cũng chọn ủng hộ cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, thoạt nhìn những quý tộc này đã hy sinh rất nhiều lợi ích mà không cầu hồi báo, nhưng thực ra yêu cầu cuối cùng, lại là một cách đền bù mơ hồ.

Doanh thu tài chính của Vương quốc Alpha luôn thiếu hụt, quý tộc địa phương chia sẻ một phần chi phí quân sự cũng là điều bình thường.

Chỉ định thuế quan thu được phải sử dụng làm quân phí, thực tế cũng là để giảm bớt chi phí cần thiết của họ.

Vấn đề duy nhất là vương quốc phải đảm bảo sau khi thống nhất thu thuế quan, số tiền mà chính phủ thu được sẽ nhiều hơn, còn có thể giảm đáng kể chi phí quân sự của mọi người.

Nếu như có thể miễn trừ phí tổn thì không còn gì tốt hơn.

Nếu không thể làm được, mọi chuyện sẽ còn có thể đảo ngược trong tương lai. Phá bỏ để làm lại, quay trở lại thời đại nhận thầu thuế cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Tuy nhiên, những nguy cơ tiềm ẩn này là vấn đề cần đối mặt sau khi thay đổi thất bại, còn hiện giờ mọi người vẫn không quan tâm quá nhiều.

So với đề xuất này, suy nghĩ của mọi người đã chuyển sang lập trường chính trị của gia tộc Dalton.

Điều kiện tiên quyết để thành lập khu vực kinh tế chung miễn thuế là: Chính phủ Vương quốc Alpha phải thống nhất thuế quan nội địa.

Nếu không sẽ giống như hiện giờ, quyền thu thuế nằm trong tay các lãnh chúa quý tộc địa phương, chính phủ nói không thu thuế, nhưng quý tộc địa phương lại tự ý đi thu, hiệp ước sẽ trở thành một mảnh giấy lộn.

"Bệ hạ, Nguyên soái Hudson và Tổng đốc Pierce không phải người hay làm bừa, nếu họ đã liên danh đề xuất thì ắt hẳn có lý do để làm vậy."

"Nếu về mặt tổng thể có lợi cho Vương quốc, vậy thì hãy ký kết Hiệp định Kinh tế Tự do Thương mại Không thuế quan khu vực kinh tế chung với người Hessen trong thời hạn ba năm, để quan sát hiệu quả cụ thể!"

Trước những lời nói gần như tỏ thái độ của Tể tướng Hầu tước Delgado, đám người lập tức phản ứng lại.

Bất kể là gia tộc Dalton thực sự ủng hộ phe cải cách hay bị Hudson lừa gạt mà gia nhập phe cải cách, họ nhất định phải thu nhận người này.

Một hiệp ước kinh tế đối ngoại đổi lấy xoay chuyển thế bị động của phe cải cách trên chính trường vương quốc, dù có nhìn thế nào cũng thấy đây là một vụ hời lớn.

Còn về tác động của hiệp ước, mọi người đã trực tiếp làm như không thấy.

Cụ thể có lợi ích gì, mọi người chưa trải qua thực tế, tạm thời vẫn chưa thể xác định được, nhưng tác hại thì lại có thể dự đoán được.

Vương quốc Alpha là nền kinh tế lãnh địa quý tộc phong kiến tự cung tự cấp, dân tự do ít ỏi, mức độ phụ thuộc vào bên ngoài rất thấp.

Ngay cả khi người Hessen vận chuyển nhiều hàng hóa vào đây cũng không tìm được người mua. Nguy cơ kim tệ bị chảy ra nước ngoài đã bị bóp chết ngay từ trong trứng nước.

Khối lượng nhập khẩu nhỏ, số tiền thu được từ thuế đương nhiên sẽ không lớn. Hậu quả nghiêm trọng nhất chỉ là giảm vài vạn kim tệ tiền thuế mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều đến chính phủ vương quốc. ...

Tỉnh Gutland.

"Không xong rồi, ngài Tổng đốc, không tiếp tục tấn công mạnh mẽ vào thành trì, mà lại chọn đi đường vòng tiến thẳng một mạch."

Quan quân vụ Tử tước Poldeti báo cáo với vẻ mặt lo lắng.

Chương 1973: Hiệp Ước (3)

Về mặt quân sự, việc từ bỏ hậu phương và tiến quân một mình như vậy quả thực là đang tự sát.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác!

Tộc Rết Chân To đã bị Hudson cắt đứt đường lui, nên dù ở lại tỉnh Gutland để chiến đấu đến chết cũng sẽ không thể nhận được quân tiếp viện và tiếp tế hậu cần.

Nếu đã là một cuộc chiến không có hậu viện, vậy thì đánh ở nơi nào cũng đều như nhau, tiếp tục liều mạnh công chiếm thành trì là một hành động ngu ngốc.

Nếu hậu phương đã hoàn thành vườn không nhà trống thì Tử tước Poldeti cũng sẽ không hoảng hốt như vậy, kẻ địch không thể nhận được nguồn cung cấp vật tư, sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng thực tế là, ngoại trừ một vài quận gần tiền tuyến có sự chuẩn bị, các khu vực khác đều bận rộn chuẩn bị cho vụ cày mùa xuân.

Thời đại nông nghiệp, bất kể tình hình hỗn loạn như thế nào, đất đai vẫn phải được trồng trọt!

Bây giờ để đại quân Rết qua đó, có thể hình dung được hậu quả đối với sức sản xuất hậu phương. Ngay cả khi đó không phải là lãnh thổ của mình, nhưng Tổng đốc Simeone cũng bắt đầu lo lắng.

Tỉnh Gutland đã biến thành phế tích, đang chờ đợi hậu phương hỗ trợ tái thiết sau chiến tranh, nếu mọi người đều bị đánh nát, vậy thì ai còn quan tâm đến họ nữa chứ!

Sống trong thời loạn phải học cách đoàn kết. Chút ít tầm nhìn chiến lược đại cục này, Tổng đốc Simeone vẫn phải có.

"Lập tức thông báo tin tức này cho các tỉnh, đồng thời gửi cảnh báo khẩn cấp đến Vương đô, quân thù có thể sẽ hợp tác với các chủng tộc Địa tâm khác"

Chỉ có thể làm được nhiều như vậy.

Nguyên nhân mà trước đây họ có thể phản công là vì kẻ địch đã điều quân từ tiền tuyến về giữ nhà, nên để lộ sơ hở.

Bây giờ người ta đã từ bỏ việc công thành, trực tiếp đi đường vòng và rời khỏi, lúc này xuất binh truy kích sẽ phải giao chiến với kẻ địch trên chiến trường hoang dã.

Nếu trong tay đều là quân tinh nhuệ thường trực, Tổng đốc Simeone còn có thể cố gắng thử một lần, tiếc rằng quân phòng thủ hiện giờ chủ yếu đều là nông nô binh.

Cho dù những nông nô binh này đã được đào tạo quân sự cơ bản, nhưng khả năng chiến đấu vẫn không thể khiến cho người ta yên tâm. . . .

Cách đánh không theo quy tắc của tộc Rết Chân To đã làm cho Vương quốc Hessen bối rối.

Chỉ một chủng tộc Địa tâm thôi đã đủ rắc rối lắm rồi, nếu vài nhà hợp tác với nhau, trận chiến này sẽ càng khó khăn hơn.

Các tướng lĩnh tiền tuyến kêu khổ, nhưng các quý tộc dọc đường thì đang khóc.

Đặc biệt là một số lãnh chúa dẫn quân xuất chinh, lúc này kẻ thù đã tấn công hang ổ của họ, làm sao có thể ngồi yên được.

Người nào người nấy đều la hét muốn quay về bảo vệ lãnh địa, áp lực được truyền qua từng cấp, cuối cùng đều dồn hết lên người Alexander V.

Việc thả các lãnh chúa quý tộc đã được điều động trở về là không thể nào, vì một khi làm vậy thì tất cả các mặt trận sẽ sụp đổ.

Người không thể rời khỏi chiến trường, vậy thì chính phủ vương quốc sẽ phải có một lời giải thích cho những tổn thất trong hang ổ của họ.

Nếu chỉ có một hoặc hai lãnh chúa gặp xui xẻo thôi thì mọi chuyện rất đơn giản, chính phủ vương quốc chỉ cần đền bù thiệt hại là được.

Rắc rối hiện tại là, đại quân Rết đang liên tục hoành hành, số lượng nạn nhân cuối cùng là bao nhiêu, không ai có thể nói rõ được.

Chính phủ vương quốc có thể đền bù thiệt hại cho một hoặc hai lãnh chúa quý tộc, nhưng không có nghĩa là họ có thể đền bù thiệt hại cho một nhóm lãnh chúa quý tộc.

Tộc Rết Chân To đã mất hậu phương, đồng thời cũng mất đi sự ràng buộc, bây giờ hoàn toàn là muốn đánh ở đâu thì đánh ở đó.

Chỉ từ thông tin nắm được hiện tại, ngay cả điểm đến của kẻ địch cũng tạm thời không thể xác định được.

"Kế hoạch tác chiến của Bộ Quân vụ là gì?"

Đối mặt với câu hỏi của Quốc vương, Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Niklas tỏ vẻ cay đắng.

Lập kế hoạch vây giết rất đơn giản, nhưng vấn đề là không có binh lực nha!

Thoạt nhìn, Vương quốc Hessen hiện có hai triệu binh sĩ, hơn năm mươi vạn quân mặc giáp cầm cung, nhưng đó chỉ là con số trên lý thuyết.

Quân chủ lực đang bị Liên minh dị tộc kiềm chế, quân đội tư nhân quý tộc được huy động thì lại bị phân tán ở khắp các chiến trường khác nhau.

Lực lượng cơ động trong tay chính phủ vương quốc chỉ còn lại sáu quân đoàn cuối cùng, không thể tùy tiện điều động.

"Bệ hạ, lực lượng cơ động mà hiện giờ chúng ta chỉ có thể điều động chỉ có năm mươi vạn quân liên minh quý tộc do Tổng đốc Simeone thống lĩnh, trong đó số binh sĩ có thể chiến đấu chỉ dưới một nửa."

"Kế hoạch của Bộ Quân vụ là, sau khi Vương quốc Alpha xuất binh, hai đội quân sẽ cùng nhau liên thủ tiêu diệt những con Rết bẩn thỉu này!"

Bá tước Niklas kiên trì trả lời.

Tình hình thực tế thậm chí còn nghiêm trọng hơn những gì ông ta nói.

Một nửa số binh sĩ có thể chiến đấu hoàn toàn là đang nói quá, nếu có một phần năm quân tinh nhuệ thì Tổng đốc Simeone đã hành động rồi, không thể nào yên tĩnh như hiện giờ được.

Các tỉnh lân cận cũng đã cử quân tiếp viện đến rồi, nhưng chỉ đáp ứng được yêu cầu về số lượng của vương quốc, còn chất lượng thì không.

Nếu sức chiến đấu của hai bên gần bằng nhau, số lượng quân đội cũng tương đương, vậy thì tộc Rết đã sớm bị chặn lại ở Hành Lang trăm dặm rồi.

"Toàn tỉnh Đông Nam chỉ xuất động mười vạn đại quân mà đã đánh cho lũ Rết kia phải trốn chạy, chúng ta có những. . ."

"Được rồi, không nhắc đến vấn đề này nữa!"

"Bộ Ngoại vụ đẩy nhanh tiến độ đàm phán, càng nhanh càng tốt. Một khi để đội quân Rết này hợp tác với các chủng tộc Địa tâm khác, tình hình của vương quốc sẽ sụp đổ!"

"Đến lúc đó, chúng ta chỉ có thể điều động quân biên giới tham gia chiến tranh."

"Lũ dị tộc ở xung quanh đã sớm ngo ngoe muốn động, một khi bọn chúng tham gia vào, hậu quả sẽ không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta!"

Alexander V đành bất lực chấp nhận thực tế.

Chương 1974: Hudson Bá Đạo

Chiến tranh đánh đến bây giờ, ông ta cũng đã biết rõ sức chiến đấu của tộc Rết Chân To rồi.

Đúng là quân tinh nhuệ của chúng rất mạnh, hơn quân thường trực của vương quốc một chút, nhưng sức chiến đấu của đa số binh sĩ rết đều vô cùng bình thường.

Thay vì nói Vua Rết hiện đang thống lĩnh hơn sáu mươi vạn đại quân, chẳng thà nói là đang thống lĩnh hơn năm mươi vạn thanh niên tráng kiện và không quá mười vạn quân tinh nhuệ.

Đây là điều do điều kiện thực tế quyết định!

Cho dù tộc Rết Chân To có dũng mãnh thiện chiến đến đâu thì chúng cũng chỉ nuôi được tối đa mười vạn quân tinh nhuệ trong thế giới Địa tâm cằn cỗi mà thôi.

Cộng thêm tổn thất trong các trận chiến trước đây, số quân tinh nhuệ còn lại hiện nay chắc chắn sẽ không nhiều.

"Toàn dân giai binh" chỉ là tất cả mọi người đều có thể ra chiến trường, chứ không đồng nghĩa với việc tất cả mọi người đều là quân đội chuyên nghiệp.

Về mặt này, Vương quốc Alpha là nước làm tốt nhất, nhưng cũng chỉ có chưa đến ba mươi vạn quân thường trực, phần lớn còn lại đều là quân đội bán chuyên nghiệp và dự bị.

Với năng lực sản xuất của Nhân tộc, điều mà họ không thể làm được, tộc Rết Chân To có nền văn minh thấp hơn lại càng không thể làm được.

Nếu như toàn bộ quân đội mà tộc Rết Chân To đang sở hữu đều là tinh nhuệ, đừng nói là tỉnh Gutland không thể giữ được, sợ là một phần năm lãnh thổ của vương quốc đều sẽ bị chìm trong biển lửa.

Biết được sức mạnh của kẻ thù không có nghĩa là không thể chiến thắng, nhưng quân đội của họ lại yếu hơn, nên chỉ có thể đặt hy vọng vào đồng minh.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy trong mắt Alexander V lóe lên một tia sát khí. . . .

Áp lực của tình hình đã thúc đẩy tiến trình đàm phán giữa hai nước. Đã đến mức phải dang tay cầu cứu rồi, đương nhiên là sẽ không có chuyện tranh cãi gì nữa.

Giống như giới cao tầng của Vương quốc Alpha, các quan chức cấp cao của Vương quốc Hessen cũng chẳng hiểu khu vực kinh tế chung là gì, nhưng điều này không cản trở hai bên ký kết hiệp ước.

Bên trong có tồn tại tai họa ngầm hay không thì không biết, nhưng ít nhất là ở bên ngoài, điều ước này hoàn toàn công bằng và công chính.

Thị trường của Vương quốc Hessen sôi động hơn một chút, nhưng nền kinh tế chủ đạo vẫn là nền kinh tế phong kiến tự cung tự cấp, tiếp theo là nền kinh tế tiểu nông.

Hàng hóa số lượng lớn trên thị trường đều là nông sản, sản xuất trong nước đã đủ dùng rồi.

Hàng hóa nước ngoài tràn vào sẽ không có lợi thế về giá, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Nếu bàn về lợi thế của ngành công nghiệp, ma pháp dược tề của Vương quốc Alpha phát triển không sai, hàng năm đều sẽ xuất khẩu một lượng lớn.

Loại vật tư chiến lược này hoàn toàn là càng nhiều càng tốt, mọi người luôn luôn chào đón.

Đặc biệt là những loại dược tề cao cấp, có tiền cũng mua không được, cần phải dựa vào quan hệ để vận hành.

Người mua những mặt hàng này đều là đại quý tộc, thuế vụ quan không dám kiểm tra thì làm gì có chuyện thu thuế.

Dễ dàng đạt được mục đích đã khiến cho cảm giác thành tựu của Hudson giảm đi một nửa, đồng thời cũng làm cho hắn hiểu rõ hơn về giới hạn của thời đại.

Đại quý tộc không thiếu tầm nhìn và học thức, nhưng chính vì biết quá nhiều nên đã bó hẹp tư duy của họ.

Mưu tính sâu xa cũng chỉ trong phạm vi kiến thức của bản thân, một khi vượt ra khỏi giới hạn nhận thức, thực ra họ cũng không khác gì người bình thường.

Xác định được điều này, Hudson càng tự tin hơn vào kế hoạch tiếp theo của mình.

Ngay cả khi không đụng chạm đến hệ thống xã hội hiện tại, thị trường của Liên minh năm nước cũng đủ để lãnh địa của hắn hoàn thành công nghiệp hóa sơ cấp, hay nói đúng ra là ứng dụng khoa học kỹ thuật ma pháp vào đời sống.

So với cuộc cách mạng công nghiệp thuần túy, đại lục Aslante thích hợp hơn cho việc thúc đẩy khoa học kỹ thuật ma pháp để nâng cao năng suất lao động.

Điều này không liên quan gì đến ưu và nhược điểm tối đa của hai mô hình, chủ yếu nằm ở chỗ dự trữ nhân tài.

Có rất nhiều người nghiên cứu ma thuật, cũng phù hợp với nhận thức chính thống của xã hội, các thế hệ quý tộc kẻ trước ngã xuống người sau tiến lên tham gia vào đó.

Còn cuộc cách mạng công nghiệp theo mô hình động cơ hơi nước thì chỉ có thể trông cậy vào những học viên bị đào thải khỏi các học viện quân sự.

Con cháu quý tộc sẽ không nghiên cứu những thứ này, dù có bỏ tiền, bỏ sức cũng vô dụng.

Hudson đã thử qua rồi, kết quả ngoài việc thu hút một vài kẻ đầu cơ ra thì chẳng mò được gì.

Ngành nghề nào muốn phát triển cũng đều không thể thiếu nhân tài. Một mình thúc đẩy cuộc cách mạng công nghiệp quả thật là đang làm khó người.

Với trình độ kiến thức của Hudson, việc biết nguyên lý hoạt động của động cơ hơi nước đã là tốt lắm rồi.

Để chế tạo ra nó và đưa vào sản xuất thực tế thì quả thực là quá khó.

Nhân tài xuất sắc nhất đương đại đều đổ xô vào trong quân đội, tiếp theo là chen lấn vào trong quan trường, đây là thực trạng của Vương quốc Alpha, cũng là hình ảnh thu nhỏ của toàn bộ đại lục Aslante.

"Nguyên soái, Vương quốc Hessen cử đại diện đến, muốn bàn bạc về việc liên hợp xuất binh với ngài."

"Ngài thấy có cần gặp mặt một lần không?"

Lời của vệ binh đã kéo Hudson trở lại thực tế.

Lệnh xuất binh của vương quốc vừa được gửi đến thì đại diện của Hessen đã đến ngay sau đó, với hiệu suất như thế này, ai dám nói người Hessen có hiệu suất kém vậy!

"Mang người đến đây đi!"

Mục đích chiến lược đã đạt được, hoàn toàn không cần thiết phải cố tình làm khó người khác. Thiện chí giúp người, đây là nguyên tắc đối nhân xử thế của Hudson. . . .

"Hầu tước Simeone, không ngờ là ông sẽ đích thân tới!"

Hudson chào đón một cách thân thiện.

Chương 1975: Hudson Bá Đạo (2)

Là những người hàng xóm cách nhau một hành lang, hai người đã từng gặp mặt và quen biết nhau.

Thậm chí giữa hai người còn có một số vụ làm ăn trong bóng tối, nhưng vì bị giới hạn bởi giao thông, nên những vụ làm ăn này đều là chuyện nhỏ.

"Nguyên soái, ta chính là người chỉ huy của quân đội vương quốc lần này. Trong những trận chiến sắp tới, ta nhất định sẽ hết sức phối hợp với hành động của ngài!"

Thế cục trong nước đang rất nguy cấp, Hầu tước Simeone không dám lãng phí một giây phút nào, vừa gặp mặt đã nói rõ ý định của mình.

Theo thông lệ, chủ nhà thường là người sẽ đảm nhận nhiệm vụ tác chiến nặng nhất, và làm tổng tư lệnh quân đội liên minh, còn tổng tư lệnh quân đội khách sẽ làm phó tổng tư lệnh quân đội liên minh.

Tình hình hiện tại rõ ràng là đặc biệt, muốn để Hudson làm phó tổng tư lệnh thì chỉ còn cách để Alexander V đích thân đến tiền tuyến làm tổng tư lệnh, thân phận của những người khác còn chưa đủ.

Về mặt chỉ huy quân sự thì tình hình còn tệ hơn. Ngay cả khi Alexander V đích thân đến thì cũng sẽ bị tước bỏ quyền chỉ huy.

Thay vì vì một chút sĩ diện đáng thương này mà tranh giành quyền chỉ huy, chẳng thà thẳng thắn để sẽ có thể xuất binh sớm hơn.

Dù sao Hudson cũng là Nguyên soái Nhân tộc, theo thẩm quyền do Liên minh Nhân tộc trao tặng, đến Vương quốc Hessen cũng được hưởng thụ đãi ngộ của Nguyên soái.

Trước mặt Nguyên soái Nhân tộc, lùi một bước không mất mặt. Cơ sở pháp lý cũng đầy đủ, nội bộ vương quốc cũng không có người soi mói về vấn đề này.

"Hầu tước các hạ, hai quân liên hợp tác chiến không có vấn đề gì, nhưng điều tối kỵ trên chiến trường là ra nhiều mệnh lệnh."

"Nếu mọi người muốn cùng nhau hành động, không chỉ cần phải hợp tác, mà còn phải đảm bảo chấp hành toàn bộ nhiệm vụ theo mệnh lệnh."

"Ngoài các vấn đề quân sự ra, các vấn đề về hậu cần của quân đội cũng phải đảm bảo được thực hiện đầy đủ."

"Một khi liên quân được thành lập, thì tiêu chuẩn hậu cần sẽ được thực hiện theo nguyên tắc cao nhất, để đảm bảo rằng binh sĩ của cả hai bên đều có thể chấp nhận."

Nếu như tướng lĩnh của quý quốc phạm phải sai lầm thì ta cũng sẽ chấp hành quân pháp giống như vậy, các hạ có thể tiếp nhận không?"

Hudson nghiêm túc hỏi.

Cái thứ gọi là quyền chỉ huy này, không lấy thì thôi, đã lấy thì phải lấy cho hết.

Hudson có thể không quan tâm những quy tắc cũ của người Hessen, nhưng nếu đã chấp nhận cho hắn làm chỉ huy thì phải tuân theo quy củ của hắn.

Nếu những yêu cầu quá đáng này được đưa ra trong một trường hợp khác, không chừng Hầu tước Simeone đã lập tức phất tay áo bỏ đi rồi.

Từ phối hợp hành động biến thành tuân theo mệnh lệnh, từ quyền chỉ huy quân sự đến cung cấp hậu cần, toàn bộ đều phải can thiệp, điều này đã ảnh hưởng đến chủ quyền quân sự của Hessen.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại rất đặc biệt, người Hessen vẫn đang chờ Hudson ra tay dập lửa, hoàn toàn không thể làm ầm ĩ.

"Nguyên soái, thống nhất quyền chỉ huy quân sự không thành vấn đề gì, nghiêm túc thi hành quân pháp cũng là điều nên làm, nhưng hậu cần e rằng sẽ có một số rắc rối."

"Tình hình nội bộ vương quốc rất tồi tệ, nhiều khu vực đã bị tàn phá nặng nề, việc huy động vật tư từ các khu vực khác cần có thời gian nhất định."

"Trong giai đoạn chiến tranh sơ kỳ, chúng tôi khó có thể đảm bảo cung cấp đa dạng thực phẩm, nhưng chúng tôi có thể đảm bảo là sẽ không để binh sĩ chịu đói!"

Việc đưa ra lời hứa như vậy cũng khiến Hầu tước Simeone phải gánh chịu rủi ro chính trị.

Nếu có con em quý tộc phạm tội rồi bị Hudson xử tử trên chiến trường, khả năng cao là món nợ này sẽ được ghi lên đầu ông ta.

Dù sao, danh vọng và thực lực của Hudson đều cao không hợp thói thường, lại là quân đội khách đến để giúp một tay, hoàn toàn không trêu chọc nổi.

Bản chất con người vốn dĩ sợ cường giả, không thể trêu chọc Hudson, giận chó đánh mèo lên người Hầu tước Simeone cũng là một phiền toái không nhỏ.

"Vậy thì hãy để bộ phận hậu cần của các vị hành động nhanh hơn."

"Nếu chiến tranh kết thúc mà họ vẫn chưa huy động đủ vật tư, vậy hãy để họ cùng nhau từ bỏ vị trí đó đi, đồng thời tước bỏ luôn tước vị."

Hudson dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói ra những lời tàn nhẫn nhất.

Thoạt nhìn, yêu cầu này không hề hà khắc, thậm chí có thể coi là rộng rãi.

Trên thực tế, lại hoàn toàn ngược lại, ai cũng biết Nguyên soái Hudson đánh trận, giỏi tạo ra kỳ tích nhất.

Lỡ như trực tiếp gặp phải một trận tốc chiến tốc thắng, vậy thì toàn bộ các quan chức phụ trách hậu cần quân nhu sẽ bị hố chết.

Treo lên cột sỉ nhục thì không nói, thậm chí còn chẳng có nơi để giải thích.

Chiến tranh đã kết thúc, mà vật tư hậu cần vẫn chưa đến nơi, đó không chỉ là không làm tròn trách nhiệm, mà là đang phạm tội.

"Nguyên soái, chuyện này vượt quá thẩm quyền của ta, cần phải phản hồi lại chính phủ vương quốc trước."

Hầu tước Simeone lau mồ hôi lạnh trên trán và nói.

Mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, giờ đây hoàn toàn vượt quá khả năng chịu đựng của ông ta, không khéo cả Vương quốc Hessen sẽ phải rung chuyển.

Trong thâm tâm, ông ta đã bắt đầu thương xót cho các sĩ quan hậu cần của vương quốc, gặp phải vị chủ soái hùng mạnh này, chỉ có thể coi là số họ đen.

Chuyện tương tự cũng đã xảy ra ở Vương quốc Alpha.

Chỉ có điều lúc đó địa vị của Hudson không vững vàng như bây giờ, một số sĩ quan đã bị đưa ra chiến trường làm bia đỡ đạn, một số khác có lai lịch lớn hơn thì cuốn gói về nhà.

Dù có nhặt lại được một cái mạng thì cuộc sống của những người này vẫn không dễ chịu. Không chỉ con đường thăng tiến bị cắt đứt hoàn toàn, mà quyền thừa kế gia tộc cũng bị tước bỏ.

Một mặt là vì gia tộc không muốn mất mặt, nhưng phần lớn vẫn là bị huynh đệ đồng tộc, đường huynh đường đệ ghen tị.

Chương 1976: Cao Kiến

Có lựa chọn tốt hơn, ai cũng sẽ không để một kẻ thất bại lên nắm quyền.

Một số người không chịu nổi áp lực, còn đích thân quay lại báo danh vào đội cảm tử, yêu cầu lập công chuộc tội.

Lần này Hudson còn tàn nhẫn hơn, trực tiếp cách tước vị, thủ đoạn còn trực tiếp hơn so với lúc đó.

Nước bọt cũng có thể giết người, đánh mất tước vị truyền thừa của gia tộc, người đầu tiên trở mặt với bọn họ chính là người thân.

"Tốc độ phải nhanh lên, hãy lập ra quy củ trước, chúng ta sẽ sớm xuất binh khi mặt trời mọc!"

Nghe câu trả lời của Hudson, Hầu tước Simeone biết rằng chuyện này đã không có đường lui.

Chính phủ vương quốc chắc chắn sẽ đáp ứng yêu cầu này.

Đặc biệt là Quốc vương Alexander V, ông ta đã muốn thanh lọc lũ sâu bọ trong quân đội từ lâu, nhưng vì liên quan đến quá nhiều người nên không dám ra tay.

Hiện giờ đề nghị này của Hudson thực sự là gãi đúng chỗ ngứa. Hơn nữa, yêu cầu chính đáng này còn được đặt trên mặt bàn, mọi người không tìm được lý do gì để phản đối.

Chuyện vẫn chưa xảy ra, bây giờ ai dám đứng ra phản đối cũng đồng nghĩa với việc nói với bên ngoài rằng mình có vấn đề.

Có thể tưởng tượng, sau đó các quan chức trong bộ phận quân nhu của vương quốc sẽ lo lắng đến mức nào.

Bây giờ chỉ có thể mong sao Nguyên soái Hudson chiến thắng chậm một chút, nếu không áp lực của họ sẽ quá lớn.

"Nguyên soái yên tâm, ta sẽ lập tức truyền tin tức này về!"

Hầu tước Simeone không chút do dự đồng ý.

Chuyện không liên quan đến mình thì cứ trốn thật xa.

Mặc dù gia tộc ông ta cũng có cài người vào trong bộ phận quân nhu hậu cần, nhưng đó chỉ là một vài con cháu chi mạch, cho dù có vấn đề cũng không sao.

So với việc nhanh chóng tiêu diệt đại quân Rết, tái thiết lãnh địa của chính mình mới là lợi ích cốt lõi của gia tộc. ...

Đêm khuya, nhìn ngọn lửa hừng hực trước mắt, vẻ mặt căng thẳng của Vua Rết dần dịu lại.

Chiến thắng là cách tốt nhất để cổ vũ sĩ khí quân tâm, sau khi chịu thiệt dưới tay Hudson và thay đổi mục tiêu tấn công khác, tình hình lập tức biến hóa.

Rút kinh nghiệm từ những bài học trước đây, chúng không đụng đến bất kỳ một thành lũy kiên cố nào, mà chuyển sang bóp những quả hồng mềm trên đường đi.

Hiệu quả rất rõ ràng, những điền trang, lâu đài nông thôn rải rác ở địa phương hoàn toàn không đủ sức mạnh để chống lại đại quân Rết.

Chiếm được hết điền trang, thành lũy này đến điền trang, thành lũy khác, giành được chiến lợi phẩm phong phú, đại quân Rết vốn đang chán nản cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần.

Có khởi sắc là tốt, sợ nhất là đắm chìm trong thất bại không thoát ra được, vậy thì thực sự xong đời.

"Phụ vương, lại đi qua thêm hai tỉnh thành nữa, chúng ta sẽ tụ họp với tộc Ma Ngạc.

Có cần phái người đi thông báo trước cho họ một tiếng không về chuyện hai tộc phối hợp tác chiến không?"

Đại vương tử Justin tiến lên hỏi.

Trải qua thất bại thê thảm trước đó, giới cao tầng của tộc Rết Chân To đã trở nên lý trí hơn, không còn sự "tự tin mù quáng" như trước nữa.

"Không cần thiết, chúng ta tới là muốn mang đến cho bọn hắn một bất ngờ."

"Nếu để cho lão già Ma Ngạc vương kia biết trước thì không biết lão ta sẽ có ý định gì!"

Vua Rết dứt khoát lắc đầu bác bỏ.

Ông ta không quan tâm chuyện mình đến mang lại cho tộc Ma Ngạc tộc kinh hỉ hay là kinh hãi.

Là hàng xóm đối đầu nhiều năm, họ đã hiểu quá rõ về nhau.

Ngay cả khi sau đó hai tộc có liên minh thì Vua Rết cũng không dám hoàn toàn tin tưởng đối phương.

Chỉ cần nhìn hành vi hiện tại của các chủng tộc Địa Tâm là biết, ai cũng biết lợi ích của việc liên minh, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy các chủng tộc liên minh.

Một yếu tố là do chiến trường giữa các chủng tộc cách xa nhau, nhưng phần lớn nguyên nhân vẫn bắt nguồn từ cuộc chiến tranh hỗn loạn liên tục ở thế giới Địa tâm làm tích tụ mâu thuẫn chủng tộc.

Nên khi liên thủ với cừu nhân, ai cũng phải cẩn thận.

Nếu không, bị đồng minh bán đứng mà vẫn còn ngồi đếm tiền cho họ thì thật là bi kịch.

Ngay cả tộc Rết Chân To cũng không ngoại lệ, đừng thấy bây giờ họ đang đánh nhau sống chết với Nhân tộc, nhưng chỉ cần lợi ích đủ lớn thì họ vẫn có thể phản bội.

Trong thế giới Địa Tâm, những lời hứa hẹn về ranh giới đạo đức cuối cùng, nghĩa vụ đồng minh, vinh quang cá nhân gì đó, toàn bộ đều là nhảm nhí.

Nguyên tắc cốt lõi của các chủng tộc chỉ có một: Tồn tại!

"Phụ vương cao kiến, là do nhi thần nhìn nhận vấn đề chưa đủ toàn diện!"

Justin thành khẩn nói, hoàn toàn không có chút kiêu căng nào, như thể đã thực sự nhận ra sai lầm của mình vậy.

Cảnh này rơi vào mắt Modan lại tràn đầy lạnh lẽo.

Trưởng tử vốn đã chiếm ưu thế bẩm sinh rồi, Justin lại còn vuốt mông ngựa như vậy, gã ta làm sao chơi tiếp được. ...

Đại quân Rết càn quét khắp nơi, các quý tộc vừa và nhỏ dọc đường đều gặp xui xẻo, nơi đại quân đi qua đều là xương trắng ngổn ngang.

Ngay cả những quý tộc có thực lực mạnh cũng phải chịu tổn thất nặng nề khi không kịp đề phòng, chỉ có thể co đầu rụt cổ trong thành lũy run lẩy bẩy.

Các quý tộc dọc đường cũng từ tổ chức kháng cự, nhưng hầu hết đều thất bại, chỉ có rất ít quý tộc đạt được kết quả tốt.

Tình hình ngày càng tồi tệ đã giúp chính phủ Hessen đưa ra quyết định.

Chiến hỏa đã đốt tới cửa nhà rồi, những kẻ hưởng lợi cũng bắt đầu sợ.

Người lo lắng nhất không phải là những quý tộc đã trở thành chiến trường, mà là những người nằm gần khu vực chiến tranh nhưng lại chưa bị ảnh hưởng gì.

Dưới sự chạy vạy thuyết phục của những quý tộc này, chính phủ Hessen đã nhanh chóng đồng ý tất cả các điều kiện của Hudson.

Sau khi hội quân tại tỉnh Gutland, liên quân chính thức tuyên bố thành lập, Hudson làm tổng tư lệnh liên quân, Hầu tước Simeone và Bá tước Pierce đảm nhiệm chức phó tổng tư lệnh liên quân.

Chương 1977: Chia Quân

Ai nắm quyền chủ đạo, liếc mắt đã thấy rõ, cho dù Vương quốc Hessen phái nhiều quân hơn, nhưng quyền nói chuyện trong liên quân lại không cao.

"Hầu tước Simeone, biên chế quân đội của các vị quá lộn xộn, nông nô binh đã làm giảm rất nhiều sức chiến đấu của quân tinh nhuệ."

"Chiến tranh hiện nay không còn là thời đại mà nhiều người liền có thể chiến thắng nữa."

"Binh quý tinh, mà không quý nhiều!"

"Quân địch đang càn quét không ngừng, mỗi thời mỗi khắc quý quốc đều đang đánh mất một mảng lớn lãnh địa, chúng ta không có thời gian để lãng phí."

"Ta cho ông hai ngày để thu hẹp quân đội từ năm mươi vạn xuống dưới mười lăm vạn, thậm chí dưới mười vạn cũng được."

"Thà thiếu chứ không ẩu!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Là người sáng lập ra chiến thuật biển người, người sáng lập ra quân dự bị toàn dân, nhưng hắn lại nói ra câu "Binh quý tinh chứ không quý nhiều".

Hành động và lời nói tự mâu thuẫn nhau, nếu điều này được truyền ra ngoài, nó sẽ lập tức gây ra chấn động trên cả đại lục.

Đặc biệt là đối với những quốc gia đang noi gương Vương quốc Alpha để cải cách quân sự như Hessen, tác động càng to lớn hơn.

"Nguyên soái, điều này không ổn?"

Hầu tước Simeone chần chờ nói.

Có thể thấy rằng ông ta cũng bị làm cho choáng váng, hoàn toàn không biết Hudson muốn làm gì.

"Không có gì không ổn!"

"Tỉnh Gutland cũng cần người ở lại lưu thủ, những binh sĩ bị loại sẽ ở lại trông nhà."

"Nếu ông sợ làm mọi người mất mặt, vậy thì hãy chia thành hai quân trước và sau."

"Lực lượng tinh nhuệ được tuyển chọn sẽ hành động chung với chúng ta, những người còn lại sẽ được sáp nhập vào quân hậu cần, chịu trách nhiệm đảm bảo thông suốt tuyến đường lương thực và tiếp quản những vùng đất chúng ta thu hồi được."

Hudson bình tĩnh đưa ra giải pháp.

Ngay từ đầu đã cắt giảm hơn 70% quân số của người Hessen, đây cũng là điều bất đắc dĩ.

Nếu như những đội quân này có thể chiến đấu, Hudson cũng không muốn làm vậy. Dù sao, không có vị Thống soái nào không muốn quân đội mà mình chỉ huy nhiều cả.

Nhưng so với việc có nhiều quân, Hudson lại càng sợ đồng đội ngu hơn.

Hắn không quen thuộc với giới quý tộc Hessen, chỉ dựa vào danh tiếng của mình, hắn tạm thời vẫn chưa biết là mình có thể đóng vai trò gì.

Rõ ràng là không thể mong đợi giống giống như ở Vương quốc Alpha và công quốc Mosey vậy, chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì sĩ khí quân tâm liền bùng nổ.

Để giảm thiểu khả năng bị đồng đội ngu liên lụy, Hudson thà mang ít binh một chút.

Dù sao đây cũng là chiến tranh ở Vương quốc Hessen, lợi thế sân nhà nằm ở phía mình. Nếu thực sự thiếu người thì có thể tạm thời điều động quân đội tư nhân của các quý tộc dọc đường.

Dựa vào thành tích bách chiến bách thắng của hắn, việc điều động quân đội thực sự quá đơn giản.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có một số con cháu quý tộc ở Vương quốc Hessen hiện giờ đã khởi hành từ khắp nơi, muốn đến đây học hỏi khả năng chỉ huy của hắn, đồng thời tranh thủ kiếm chút công lao.

Cũng là lệnh điều động, nhưng các tướng lĩnh khác ban hành lại là một công việc cực khổ, còn đổi thành Hudson ban ra biến thành tặng quân công.

Điều này được quyết định bởi sự kiêu ngạo của bá chủ đại lục.

Ngay cả khi thất bại trên chiến trường, giới quý tộc Vương quốc Hessen cũng sẽ không thừa nhận là họ không bằng chủng tộc Địa tâm.

Thất bại không phải do vấn đề của bản thân, mà là do vấn đề của chỉ huy, chỉ cần thay bằng danh tướng số một đại lục thì nhất định sẽ chiến thắng!

"Nguyên soái suy tính chu toàn, vậy thì chia ra thành tiền quân và hậu quân!"

Hầu tước Simeone lập tức đồng ý.

Lý do chính mà Hầu tước Simeone không muốn cắt giảm quân đội là do thiếu tự tin, thất bại trước đó đã khiến ông ta mất niềm tin vào quân đội vương quốc.

Mặc dù không tin tưởng vào sức chiến đấu của quân đội nhà mình, nhưng ông ta lại rất tin tưởng vào sức chiến đấu của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam.

Trên thực tế, đây không phải là lần đầu tiên ông ta giao tiếp với liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam.

Trong cuộc nổi loạn của tà giáo vào mấy năm trước, Tổng đốc Pierce đã từng mang binh tiến vào vương quốc Hessen để hỗ trợ trấn áp Tà Thần.

Mặc dù không có chiến thắng vang dội nào, nhưng so với quân đội Hessen cùng tham chiến, họ vẫn rất nổi bật.

Đặc biệt là trận chiến quyết định cuối cùng với tà giáo, càng khiến các quý tộc Hessen tham chiến nhớ mãi.

Lần giao tranh với tộc Rết Chân To này, màn thể hiện của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lại càng chói sáng hơn.

Không rõ cụ thể họ đã chiến đấu như thế nào, nhưng cảnh tượng hàng chục vạn quân Rết điên cuồng chạy thục mạng vẫn bị một địa đầu xà như Hầu tước Simeone chú ý.

Điều quan trọng nhất là sau khi chiến tranh kết thúc, tổn thất của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lại vô cùng nhỏ nhoi.

Biên chế quân đội hiện giờ vẫn còn nguyên vẹn khi so với biên chế quân lực lúc xuất chinh, không có đơn vị cấp trung đoàn nào bị tiêu diệt.

Trận đại chiến với quy mô hàng chục vạn quân mà vẫn có thể kiểm soát tổn thất ở mức thấp như vậy. Nếu không tận mắt chứng kiến thì Hầu tước Simoni cũng không tin được đây là sự thật.

Ít nhất là khi giao chiến với tộc Rết Chân To, có hơn năm quân đoàn của họ đã bị xóa sổ rồi.

Số đơn vị cấp tiểu đoàn đã biến mất lại càng không thể đếm xuể.

Việc tộc Rết Chân To đánh mất tuyến đường hầm Địa tâm quan trọng, ngay cả ý định trả thù cũng không dám có, mà chỉ mang theo quân đội bỏ chạy thục mạng, càng chứng minh cho sức mạnh của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam.

Một loạt các tài liệu được tập hợp lại đã nâng cao vô hạn sức mạnh quân sự của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, khiến Hầu tước Simeone sinh ra ấn tượng:

"Sức mạnh quân sự của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam lớn hơn đại quân tộc Rết Chân To!"

Chương 1978: Tin Tức

Biết mình bị hiểu lầm, Hudson cũng lười giải thích. Chỉ cần có thể khích lệ tinh thần quân đội là được, thật hay giả không quan trọng.

Tinh thần là một thứ rất huyền bí, biết đâu nghĩ mãi rồi sẽ thành sự thật.

Ít nhất là khi còn mang theo một đám ô hợp ra trận, Hudson không nghĩ rằng những lời khoác lác của mình cuối cùng lại trở thành sự thật.

Tình hình hiện tại cũng vậy, người Hessen tin tưởng vào liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, và các quan binh của liên quân lại tin tưởng vào người làm chủ soái như hắn.

Có lẽ trong toàn quân, chỉ có người cầm đầu như hắn là đang như giẫm trên băng mỏng.

Có lẽ do niềm tin của mọi người quá dồi dào, sau khi mệnh lệnh được ban hành, hành động chỉnh đốn diễn ra rất suôn sẻ.

Sau khi tìm hiểu rõ về sự khác biệt giữa tiền quân và hậu quân, đám quý tộc Hessen liền tranh nhau chui vào tiền quân.

Sức chiến đấu của quân đội dưới quyền không tốt, vậy liền ném nông nô binh vào hậu quân, mang theo quân tinh nhuệ tư nhân của mình tham gia vào tiền quân.

Nhìn vào những phần báo cáo xin chiến, Hầu tước Simeone, người vốn đang lo lắng về tinh thần của quân đội, lần đầu tiên phát hiện ra rằng các quý tộc trong vương quốc của mình cũng rất thích chiến tranh. ...

Tỉnh Bofir.

"Tôn giả Lucier đáng kính, tôi đại diện cho tộc Ma Ngạc chào mừng ngài đến đây!"

"Quý tộc từ lâu đã giúp đỡ tộc chúng tôi rất nhiều, toàn bộ tộc Ma Ngạc đều khắc ghi trong tâm khảm, ngài có thể đích thân đến thăm thật sự là niềm vinh hạnh của chúng tôi!"

"..."

Một loạt những lời nịnh hót được thốt ra từ miệng của Ma Ngạc vương mà không có chút gượng gạo nào.

Có thể làm cho Ma Ngạc vương hạ mình như vậy, chỉ với thực lực Thánh Vực thôi thì còn không đủ, càng nhiều vẫn là bắt nguồn từ chủng tộc đứng sau Tôn giả Lucier - Thạch Nhân tộc.

So với Rết Chân To xui xẻo vừa xuất hiện đã ngay lập tức bị đập cho đầu rơi máu chảy, tộc Ma Ngạc rõ ràng là may mắn hơn nhiều.

Không lâu sau khi giao chiến với Vương quốc Hessen, họ đã liên lạc với Thạch Nhân tộc. Trang bị của tộc Dwarf được chuyển nhượng qua hai tộc đã chảy vào tay của tộc Ma Ngạc.

Tình huống hiện tại là, những vũ khí trang bị mà Nhân tộc có, tộc Ma Ngạc không chỉ có mà thậm chí chất lượng còn tốt hơn.

Ngoài vũ khí trang bị, các vật tư chiến lược khác cũng ồ ạt chảy qua.

Nhờ có sự ủng hộ của Liên minh dị tộc mà tộc Ma Ngạc đã thành công chiếm đóng phần lớn tỉnh Bofir và tỉnh Parma, được coi là một trong những tộc Địa tâm đang sống tốt nhất.

Chiến thắng không làm mờ mắt của Ma Ngạc vương, ông ta biết rất rõ ràng về khoảng cách sức mạnh giữa tộc mình và Nhân tộc chênh lệch lớn đến mức nào.

Sau khi giành được chiến thắng ban đầu, ông ta không mù quáng mở rộng lãnh thổ, mà thay vào đó chọn cách ổn định và chắc chắn.

Một mặt củng cố thành quả chiến thắng, một mặt nỗ lực tiến hành ngoại giao thuyết phục Thạch Nhân tộc, hy vọng họ có thể tham gia vào cuộc chiến này.

Không chỉ tộc Ma Ngạc tộc mà hiện giờ tất cả các chủng tộc Địa tâm có thể giữ được lý trí đều muốn kéo Liên minh dị tộc xuống nước.

Dù sao, so với con quái vật khổng lồ Nhân tộc này, chỉ dựa vào một đám chủng tộc Địa tâm, hi vọng chiến thắng thực sự quá xa vời.

Hơn nữa, các chủng tộc Địa tâm cũng không phải là một khối thống nhất, có chủng tộc Địa tâm xâm lược Nhân tộc, đồng thời cũng có chủng tộc Địa tâm gây thù với Liên minh dị tộc.

Điều này được quyết định bởi vị trí lối vào Địa tâm!

Chủ nhân ở bên trên là ai, họ liền phải tranh đoạt không gian sinh tồn với kẻ đó.

Tộc Ma Ngạc được Liên minh dị tộc ủng hộ, cũng có chủng tộc Địa tâm liên minh với Nhân tộc, tình hình lục địa hiện tại đang là một cuộc hỗn chiến.

Vì có sự can thiệp của Tộc Tinh Linh, nên số lượng lối vào Địa tâm trong cảnh nội của Nhân tộc xuất hiện nhiều hơn, số lượng chủng tộc Địa Tâm xâm lược cũng nhiều hơn.

Các tộc đều có lập trường của mình, mong đợi mọi người có thể đoàn kết lại thực sự là đang nằm mơ.

Tuy nhiên, có một điểm mà những chủng tộc Địa tâm này đều nhất quán, đó là họ đều hy vọng Liên minh dị tộc có thể khai chiến với Nhân tộc.

Chỉ khi hai đại trận doanh này khai chiến với nhau, thì những chủng tộc đang sinh tồn trong khe hẹp này mới có khả năng bén rễ trên thế giới mặt đất.

Vì tương lai của chủng tộc, Ma Ngạc vương co được dãn được đã quyết đoán chọn cách hạ mình.

"Bệ hạ quá khen!"

"Hai tộc chúng ta là bạn bè, đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau."

"Nhân tộc tà ác đang chiếm cứ đại lục và nô dịch các tộc chính là kẻ thù chung của chúng ta."

"Chỉ khi những người chính nghĩa trên toàn đại lục đoàn kết lại, chúng ta mới có thể lật đổ sự thống trị tà ác của Nhân tộc, mang lại sự bình yên cho các chủng tộc trên đại lục!"

"..."

Tôn giả Lucier cười ha hả trả lời.

Lập trường chính trị rất rõ ràng, nhưng nội dung lại là một mớ rác rưởi tưởng chừng như đúng đắn, đẩy sạch hết chuyện tham chiến.

Là cường giả Thánh Vực, công việc ngoại giao này vốn không liên quan đến ông ta.

Nguyên nhân mà ông ta chủ động nhận nhiệm vụ này là do tộc

Ma Ngạc có thứ ông ta muốn.

Nếu không phải vì có việc cầu người, Lucier sẽ không có thời gian để ở đây nói lời khách sáo.

"Tôn giả đích thân tới đây là vì quý tộc đang chuẩn bị xuất binh, muốn cùng với chúng tôi cùng nhau lật tung sự thống trị tà ác của Nhân tộc sao?"

Ma Ngạc vương mong đợi hỏi.

Không thể kéo toàn bộ liên minh dị tộc xuống nước, vậy thì trước tiên kéo Thạch Nhân tộc ra chiến trường cũng là một lựa chọn không tồi.

Chỉ cần chiến tranh nổ ra, sau đó sẽ không thể kiểm soát được nữa.

Chỉ cần có một khởi đầu tốt, sau đó kéo theo tộc này đến tộc khác, cuối cùng kéo toàn bộ liên minh dị tộc xuống nước chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 1979: Tin Tức (2)

"Bệ hạ, bây giờ vẫn chưa phải lúc mà tộc ta có thể tham chiến, đợi thời cơ chín muồi, tộc ta nhất định sẽ tham chiến."

"Lần này đến đây chủ yếu là do quý tộc sắp gặp phải đại họa."

"Chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị diệt tộc!"

Câu trả lời của Lucier làm cho Ma Ngạc vương giật mình kêu lên. Mở miệng ra là tai họa diệt tộc, vậy còn chơi gì nữa.

"Tôn giả, dám hỏi có phải là vương quốc Hessen đang định phản công?"

Ma Ngạc vương không nhịn được suy đoán nói.

Địch nhân lớn nhất hiện giờ của họ là Vương quốc Hessen, vừa hay đối phương cũng có thực lực để thu phục họ.

Chỉ có điều Vương quốc Hessen khá bi thảm, số lượng kẻ địch phải đối mặt hơi nhiều, thực lực quân sự có thể triển khai sang phía họ cũng có hạn.

"Bệ hạ, nếu chỉ là một mình vương quốc Hessen thôi thì không có thực lực này."

"Vài ngày trước, Liên minh Nhân tộc đã thông qua đề xuất, các quốc gia Nhân tộc sẽ liên thủ thanh trừng tất cả các chủng tộc Địa tâm trong lãnh thổ, trong đó cũng bao gồm cả quý tộc."

"Lần này, đồng minh của Vương quốc Hessen sẽ ra tay."

"Tháng trước, sau khi Vương quốc Alpha nhận được lời cầu viện từ người Hessen, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam đã xuất quân đến Hành lang trăm dặm."

"Sau hơn nửa tháng chiến đấu, họ đã đánh bại tộc Rết Chân To và thành công chiếm đóng Hành lang trăm dặm."

"Vua Rết chiến bại đang mang theo tàn quân chạy trốn về phía các vị, và đồng thời cũng mang đến cho các vị một kẻ địch mạnh!"

"Hudson - Koslow, có lẽ các vị không có cảm nhận gì về cái tên này, nhưng ở đại lục Aslante, hắn chính là người đã khiến cho toàn bộ Liên minh phản Nhân tộc đau đầu."

"Đế quốc Thú Nhân đã từng như mặt trời ban trưa kia đã phải suy tàn dưới tay kẻ này."

"Ngay cả Tộc Tinh Linh cũng phải chịu tổn thất không nhỏ trong tay hắn."

"Nếu không phải vì có sự xuất hiện đột ngột của người này, có lẽ trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, bá nghiệp của Nhân tộc đã bị rung chuyển rồi!"

Tôn giả Lucier nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Danh hiệu danh tướng số một trên đại lục của Hudson ban đầu là do Thú nhân thổi phồng vì sĩ diện, nhưng với một loạt chiến công rực rỡ, danh hiệu này đã được chứng thực.

"Tôn giả, Hudson dù lợi hại đến mấy thì trong tay hắn cũng chỉ có quân đội tư quân quý tộc của một tỉnh."

"Cùng lắm sau khi gặp phải, chúng tôi cẩn thận một chút, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn?"

Ma Ngạc vương không chắc chắn hỏi.

Vài tháng nay đến thế giới mặt đất, cái tên mà ông ta nghe nhiều nhất chính là Hudson, nói không xúc động là không thể nào.

Tuy nhiên, chỉ với một quân đội tư nhân quý tộc của một tỉnh mà có thể mang lại cho họ thảm họa diệt vong, Ma Ngạc vương vẫn khó có thể tin được.

Trong lúc giao tranh với Vương quốc Hessen, họ đã đàn áp quân đội tư nhân quý tộc của nhiều tỉnh của đối phương, trong đó còn có một số quân đoàn thường trực.

"Đúng là số lượng quân đội của Hudson không nhiều, nhưng chỉ với mười vạn quân tư nhân quý tộc, họ đã chiếm được đại bản doanh của tộc Rết Chân To và buộc chúng phải bỏ chạy tứ tán."

"Theo thông tin tình báo mà chúng tôi thu thập được, hiện giờ trong tay Vua Rết có khoảng sáu mươi vạn quân."

"Có lợi thế gấp nhiều lần về quân số, vậy mà ngay cả việc chiếm lại đường hầm Địa tâm cũng không dám, ông còn thấy kẻ địch này dễ đối phó sao?"

"Với uy tín của Hudson trong Nhân tộc, khả năng cao là hắn sẽ tiếp quản quyền chỉ huy quân đội Vương quốc Hessen."

"Đến lúc đó, các vị không chỉ phải đối mặt với mười vạn tư quân quý tộc tỉnh Đông Nam, mà còn có mấy chục vạn quân đội Hessen, thậm chí là nhiều hơn."

Tôn giả Lucier cười lạnh nói.

Cố tình nói khoác Hudson lợi hại như thế nào, đương nhiên không phải là vì ăn no rửng mỡ.

Nâng cao sức mạnh của kẻ thù một chút, tộc Ma Ngạc mới biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, càng làm nổi bật tầm quan trọng của đồng minh Thạch Nhân tộc.

Chỉ khi làm cho tộc Ma Ngạc muốn cầu cạnh Thạch Nhân tộc, ông ta mới có thể hoàn thành mục đích của chuyến này lần này.

"Không có khả năng!"

"Ta biết rất rõ thực lực của Tộc Rết Chân To như thế nào, toàn bộ quân đội của họ chỉ có khoảng tám chín mươi vạn, dù sao cũng không thể đạt đến con số một trăm vạn."

"Còn phải để quân đội ở lại thế giới Địa Tâm, nên số lượng quân đội mà bọn họ có thể vận dụng nhiều nhất cũng chỉ khoảng bảy tám chục vạn."

"Nếu như trong tay Vua Rết còn có hơn 60 vạn quân đội, vậy thì quân chủ lực của họ chắc là sẽ còn tồn tại, hoàn toàn không cần phải từ bỏ đường hầm Địa tâm để chạy trốn!"

"Nhất định là vì họ đã bị người Alpha và người Hessen liên thủ vây công, sau khi bị thương nặng, tộc Rết Chân To mới có thể lựa chọn bỏ chạy thục mạng!"

Ma Ngạc vương kích động nói.

Những phân tích này là kết quả mà ông ta có thể chấp nhận được nhất, nếu lực lượng chủ lực của tộc Rết Chân To vẫn còn nguyên vẹn mà bị buộc phải chạy trốn, vậy thì kẻ thù thật sự quá đáng sợ.

"Bệ hạ, đừng kích động."

"Đại quân tộc rết chỉ cách các vị tầm vài trăm dặm nữa, chỉ cần phái người ra ngoài điều tra một chút là có thể biết được đại khái binh lực của họ."

"Loại chuyện này, ta không cần thiết phải lừa các vị."

"Nói cho các vị biết bây giờ chỉ là để các vị có chuẩn bị trước, tránh bị đánh cho không kịp trở tay!"

Lucier bình tĩnh giải thích.

Từ biểu hiện của Ma Ngạc vương, ông ta biết rằng mục đích của chuyến đi lần này đã hoàn thành hơn phân nửa.

Sau đó chỉ cần chờ tộc Ma Ngạc gặp rắc rối và tìm kiếm sự giúp đỡ từ Thạch Nhân tộc nữa thôi. Đến lúc đó, chỉ cần nói rõ mục đích thì Ma Ngạc vương sẽ tự biết phải làm như thế nào.

"Đa tạ Tôn giả đã thông báo tin tức, việc này liên lụy quá lớn, ta nhất định phải lập tức xác minh."

Chương 1980: Thảm Sát

"Xin thất lễ trước, lát nữa sẽ bồi tội với Tôn giả trên yến tiệc sau!"

Ma Ngạc vương cố gắng trấn định nói.

Về lĩnh vực tình báo, những kẻ ngoại lai mới đến như họ chắc chắn không thể sánh được với những tộc lớn lâu đời như Thạch Nhân tộc.

Đối đầu với Vương quốc Hessen nhiều năm như vậy, có lẽ bản thân họ cũng không chắc là có bao nhiêu nội tuyến mà hai bên cài cắm vào nhau,

Có lẽ không thể lấy được một vài cơ mật cốt lõi, nhưng loại thông tin công khai như binh lực của đại quân Rết thì vẫn có thể dễ dàng nghe ngóng được.

Thậm chí còn chẳng cần cố ý đi nghe ngóng, những quý tộc thích bàn tán về tình hình thế cục sẽ tự mình tung tin ra ngoài.

"Bệ hạ cứ tự nhiên!"

Tôn giả Lucier khẽ cười nói.

Sau khi rời khỏi đại sảnh tiếp khách, Ma Ngạc vương lập tức sắp xếp người đi xác minh binh lực của đại quân Rết.

Trong thâm tâm, ông ta đã hỏi thăm toàn tộc của Vua Rết. Không biết tự lượng sức mình trêu chọc cường địch thì thôi, lại còn mang tai họa đến chỗ của ông ta.

"Nguyên soái Nhân tộc","danh tướng số một đại lục","cường giả số một đại lục" ... Bất kỳ một danh hiệu nào trong số này cũng cho thấy đây không phải là người dễ chọc.

Bây giờ tất cả những danh hiệu này đều tập trung vào một người, đây chắc chắn là cường địch nha!

Giận dữ không thể giải quyết được vấn đề. Từ khi chọn làm kẻ địch với Nhân tộc thì hai bên đã đứng ở thế đối lập rồi.

Liên minh Năm nước tự xưng là vui buồn có nhau, tộc Ma Ngạc muốn vạch đất tự lập ở Vương quốc Hessen, Vương quốc Alpha chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng chuyện như vậy đều là càng muộn càng tốt.

Nói không chừng sau một lúc nào đó, đám Tinh Linh ngoan cố kia nghĩ thông, cho phép Liên minh phản Nhân tộc tiếp nhận bọn họ, đến lúc đó tình cảnh của họ sẽ hoàn toàn khác so với bây giờ.

...

Ma Ngạc vương đang buồn rầu, Vua Rết thì đang mang theo đại quân một đường hát vang tiến mạnh.

Để nhanh chóng khôi phục tinh thần quân đội, đại quân Rết gần đây đã tấn công tứ phía, chỉ chọn những kẻ yếu mà đấm.

Tất cả các trang viên bị chúng nhắm đến đều bị thất thủ; các thành lũy bị chúng nhắm đến đều là mười không còn một.

Cách đánh kiêu ngạo này không chỉ khích lệ tinh thần quân đội mà còn tích lũy được một lượng lớn tài sản.

Nhưng hậu quả cũng rất nghiêm trọng, càng cướp được nhiều chiến lợi phẩm thì tốc độ hành quân của quân đội lại càng chậm.

Cộng thêm việc dừng lại cướp bóc dọc đường, càng làm chậm đáng kể tốc độ hành quân của tộc Rết.

Phát tài tiền của phi nghĩa, từ trên xuống dưới đều rất vui mừng, ngay cả nỗi đau đánh mất đường hầm Địa tâm cũng đã phai nhạt đi nhiều bởi niềm vui chiến thắng.

"Bệ hạ, chúng ta phải tăng tốc rồi!"

"Quân đội phụ trách bọc hậu báo lại, họ đã phát hiện ra dấu vết nghi ngờ là của thám tử Vương quốc Alpha, rất có thể Hudson đã dẫn người đuổi theo."

Howell lo lắng báo cáo.

Thất bại trước đây đã phá vỡ tinh thần quân đội của tộc Rết Chân To. Việc sửa chữa bây giờ chỉ là tạo lợi thế tâm lý từ người Hessen.

Nếu như phải đối mặt với liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam một lần nữa, sĩ khí quân tâm có thể còn mấy phần vẫn còn là một ẩn số.

Mặc dù không trực tiếp trải nghiệm, nhưng được nghe những gì mà đồng đội trong quân kể, gã ta cũng biết việc tấn công bằng hỏa lực kinh khủng đến mức nào.

Về mặt lý thuyết, việc di chuyển Ma Tinh Pháo rất bất tiện, miễn là không ở trong một khu vực hẹp thì sẽ không lặp lại thảm kịch Hành lang trăm dặm.

Nhưng mọi người đều đã bị đánh sợ, ai cũng không biết là Hudson có tiếp tục mày mò ra trò mới hay không.

"Phái người mở rộng phạm vi điều tra, một khi phát hiện ra soái kỳ của Hudson thì lập tức báo cáo!"

"Truyền lệnh cho các đơn vị, lập tức tập trung về trung quân. Không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ con Rết nào cũng không được phép tự ý đi cướp bóc!"

Vua Rết ra lệnh với tâm trạng lo lắng trong lòng.

Việc cướp bóc có thể làm bất cứ lúc nào. Nhưng nếu bị kẻ địch đuổi theo thì sẽ là một rắc rối lớn.

Chạm mặt trực diện rồi chiến đấu bằng đao thật thương thật thì còn tốt, sợ nhất là kẻ địch vừa xuất hiện đã nã pháo, bây giờ chỉ cần nghe được tiếng nổ của Ma Tinh pháo thôi là ông ta đã cảm thấy khó chịu rồi. ...

Nhìn ra đại địa mênh mông, ngoài những thành trì còn sót lại, trong phạm vi trăm dặm đều không có người ở.

Hương khói nghi ngút ngày xưa nay đã hoàn toàn vắng lặng, chỉ còn những bộ xương trắng xóa trên mặt đất đang tố cáo hành vi tàn bạo của quân đội Rết.

Chiến tranh giữa các chủng tộc tàn khốc như vậy đấy!

Nhằm giảm thiểu tiềm lực chiến tranh của Nhân tộc, quân đội Rết đã tàn sát mọi thứ trên đường đi.

Chỉ có số ít người may mắn phản ứng đủ nhanh đã trốn vào rừng sâu núi thẳm, hoặc vào trong thành trì pháo đài, mới may mắn thoát chết.

"Nguyên soái, ngài phải trả thù cho chúng tôi!"

"Toàn quận trên dưới..."

Nhìn thấy những quý tộc khóc lóc nức nở, trái tim cứng rắn như đá của Hudson cũng không nhịn được run rẩy.

Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra một cảnh tượng như vậy.

Gần như mỗi khi đến một địa điểm, cảnh tượng này sẽ được diễn ra.

Những quý tộc Hessen còn sót lại căm thù tộc Rết Chân To đến tận xương tủy.

Thấy liên quân đi qua liền mang thúng cơm niêu canh nhiệt tình tiếp đãi, chỉ mong là họ sẽ báo thù giúp mình.

"Yên tâm đi, lũ Rết đáng chết này không có tư cách tồn tại trên thế giới!"

Hudson lập tức đảm bảo với mọi người

Bắt đầu từ thời khắc này, mối hận thù giữa Nhân tộc và tộc Rết Chân To đã trực tiếp lên đến mức không đội trời chung.

Nếu sau này mà gặp nhau trên chiến trường, có muốn đầu hàng cũng không được.

Sức mạnh của lòng căm thù đã quyết định rằng người Hessen sẽ ra tay tàn sát tộc Rết Chân To, và vai trò là Nguyên soái Nhân tộc, Hudson đương nhiên phải đứng về phía Nhân tộc.

Chương 1981: Anh Hùng

Còn về sự thảm khốc mà tộc Rết Chân To phải trải qua, chuyện đó thì liên quan gì đến hắn.

Trên thực tế, phần lớn các cuộc diệt chủng trên đại lục đều do sự leo thang của lòng căm thù.

Giống như cảnh tượng bây giờ, ai dám đề xuất tiếp nhận sự đầu hàng của tộc Rết Chân To thì người đó sẽ là kẻ thù của tất cả người Hessen có mặt tại hiện trường.

Các quý tộc cùng chung lòng căm thù, những binh sĩ Hessen bên dưới cũng đầy căm phẫn.

Họ chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng thảm khốc như vậy!

Ngược lại, các sĩ quan của Vương quốc Alpha tỏ ra tương đối bình tĩnh, những hình ảnh tương tự đã diễn ra vô số lần trong cảnh nội của vương quốc trong vài trăm năm qua.

Trên dưới Vương quốc Alpha đều ưa chuộng chiến tranh, hoàn toàn là do sự tàn sát không ngừng của Thú Nhân ép ra.

"Không đủ mạnh, thì sẽ chết!"

Đây là lý niệm mà vô số quý tộc Alpha đã được truyền thụ từ tiền bối của họ ngay từ khi mới sinh ra.

"Nguyên soái, khi nào quyết chiến với quân địch, xin hãy mang chúng tôi đi theo!"

Một thanh niên quý tộc nói với vẻ mặt kích động.

Đối với những quý tộc trẻ tuổi này mà nói, việc co đầu rụt cổ trong thành trì, bỏ mặc quân địch tàn sát tứ phương chính là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời.

Sự nhẫn nhịn trước đó là vì bảo toàn thực lực, bây giờ có cơ hội báo thù, nếu như không tham gia, nửa đời sau cũng sẽ không được yên lòng.

"Những ai muốn chiến đấu có thể đến chỗ Hầu tước Simeone báo danh, còn người cản trở thì đừng đi theo cho thêm phiền!"

Hudson nói với vẻ mặt không biểu cảm.

Những người trước mặt này đã trở thành một đội quân bi thương.

Chỉ cần huấn luyện một chút, họ sẽ trở thành một đội quân tinh nhuệ.

Về mặt này, Hudson rất có kinh nghiệm, hắn đã từng trải qua một lần lúc còn ở Công quốc Mosey.

Một đám ô hợp chẳng có gì cả ngoài cừu hận, sau khi đi theo hắn đánh mấy trận, bây giờ đã trở thành trụ cột vững vàng của Công quốc Mosey.

Những thiếu gia ăn chơi đã từng làm cho người ta chán ghét và vứt bỏ cũng hoàn thành việc lột xác sau khi trải qua sự rèn luyện trong chiến tranh.

Đối với một vương quốc mục nát mà nói, cảnh tượng hiện giờ thực sự rất thê thảm, nhưng nếu cái giá phải trả này có thể đánh thức tầng lớp thống trị đang ngủ say, thì đây cũng là một điều tốt cho vương quốc.

Hudson vẫn chưa chắc chắn liệu Vương quốc Hessen có thể dục hỏa trùng sinh hay không, nhưng ít nhất những người ở đây có thể cứu vãn được một chút.

"Tử tước Richie - Norton, Nam tước GuyNoble, mời đứng ra trình diện!"

Loạn thế xuất anh hùng, Vương quốc Hessen rộng lớn như vậy, đương nhiên cũng có anh hùng của riêng mình.

Đối mặt với sự điên cuồng của đại quân Rết, có người chọn bảo toàn sức mạnh, tạm thời tránh mũi nhọn, nhưng cũng có người chọn đi ngược dòng nước, chiến đấu với kẻ địch.

Hầu hết những người đi ngược dòng nước này đều chết thảm dưới lưỡi dao của kẻ địch, nhưng cũng có một số ít người xuất sắc trổ hết tài năng.

Hai người được Hudson gọi tên hiện giờ chính là những kẻ đi ngược dòng nước, bước ra từ trong núi thây biển máu.

Có lẽ sự kháng cự của họ không thể ngăn chặn binh phong của quân địch, nhưng tinh thần này đáng được mọi người ngưỡng mộ.

Đám đông vây quanh bỗng lùi lại, nhường chỗ cho Hudson và hai người thanh niên.

"Hai người các ngươi rất tốt, sau đó hãy đi theo trung quân đảm nhiệm chức tham mưu quân đội, có thể học được bao nhiêu phải xem ngộ tính của các ngươi!"

Hudson vừa dứt lời, vô số ánh mắt ngưỡng mộ đổ dồn về phía hai người may mắn.

Lúc này, những vết sẹo xấu xí trên khuôn mặt của hai người cũng trở nên dễ nhìn hơn trong mắt mọi người.

Tại đại lục Aslante, việc bị hủy dung thông thường cũng không phải là không thể nghịch chuyển.

Hai người không chọn chữa trị ngay lập tức, đó là vì muốn để dành nguồn lực y tế hạn hẹp trong thành cho những người bị thương nặng hơn.

Những người có thể giữ chức tham mưu quân đội đi theo bên cạnh Hudson đều có xuất thân cao quý. Vị trí này, nếu đặt ở bên ngoài, đủ để khiến đại quý tộc của các nước tranh giành nhau.

Từ giờ trở đi, hai thanh niên sa sút này bỗng chốc trở thành có tiềm năng trong mắt mọi người.

Họ đã dùng mạng sống để giành lấy cơ hội, ngoài ghen tị ra, mọi người chỉ còn biết ngưỡng mộ.

Có lẽ lòng ghen tị cũng tồn tại, nhưng trước mặt Hudson, không ai ngu ngốc đến mức biểu lộ ra.

"Tạ ơn Nguyên soái!"

Hai người hoảng hốt trả lời.

Niềm vui đến quá đột ngột, việc mạo hiểm mang theo quân đội tư nhân chiến đấu với kẻ địch hoàn toàn xuất phát từ lòng nhiệt huyết.

Khi liên quân đến nơi, quân đội tư nhân của họ đã tổn thất nặng nề, và trực tiếp bị biến thành mặt trái của tài liệu mà nhiều quý tộc dùng để giáo dục thế hệ sau.

Trong loạn thế, không có thực lực chính là tội lỗi lớn nhất.

Ở trong mắt dân chúng, bọn họ là anh hùng, nhưng trong mắt nhiều tộc nhân, họ lại là những kẻ đã chôn vùi sức mạnh của gia tộc.

Bây giờ thì mọi chuyện đã khác, chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đã đủ để bù đắp cho những tổn thất mà gia tộc họ phải chịu đựng do sự bốc đồng của hai người.

Vương quốc Hessen thiếu danh tướng, chỉ cần học được một chút kiến thức quân sự thì sau này chắc chắn sẽ có được một vị trí tốt trong quân đội vương quốc. ...

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, đại quân tiếp tục hành trình.

Trên đường đi, quân số trong tay Hudson không ngừng tăng lên, muốn từ chối cũng không được.

Đều là chuyện tốt do tộc Rết Chân To gây ra, rất nhiều quý tộc đã đánh mất lãnh thổ trong cuộc chiến, nên cần lập công chuộc tội.

Nếu không muốn mai danh ẩn tích và sống ở âm u trong góc nửa đời sau, Hudson liền trở thành phao cứu sinh của họ.

Đánh mất lãnh địa là trọng tội, nhưng lần này họ thuộc trường hợp có thể tha thứ. Quân địch tấn công quá hung mãnh, các quý tộc vừa và nhỏ không có sức phản kháng.

Chương 1982: Đuổi Theo

Thế giới quý tộc là một xã hội có tình người, chỉ cần đi theo Hudson kiếm chút quân công, sau đó lại vận dụng quan hệ xã hội thì mọi việc sẽ coi như xong.

Chiến tranh vẫn chưa kết thúc, nhưng số lượng quý tộc thiệt mạng của Vương quốc Hessen đã lên đến hàng nghìn người, giới cao tầng cũng cần cân nhắc đến vấn đề: quý tộc cấp cơ sở bị tổn thất quá nặng, làm ảnh hưởng đến sự ổn định của việc thống trị.

Hudson không có ý định can thiệp vào các vấn đề nội bộ của đồng minh, nhưng vẫn có thể bán lòng tốt.

Không làm được chủ lực thì cũng thể làm phụ binh. Có thêm sự hợp tác của những địa đầu xà này, hắn sẽ dễ giành được lợi thế sân nhà trên chiến trường.

Đại quân vững bước tiến tới, nhưng tộc Rết Chân To ở phía trước lại cảm thấy không vui.

Mặc dù gần đây quân tâm sĩ khí của chúng đã được cải thiện đáng kể, nhưng khi nghĩ đến trải nghiệm đau thương trong cuộc chiến trước, ngay cả bản thân Vua Rết cũng cảm thấy không chắc chắn lắm.

Dừng lại để chiến đấu với kẻ địch cũng là một lựa chọn, nhưng rủi ro của việc này lại quá lớn.

Nhân tộc thất bại trên chiến trường thì còn có thể tiếp tục kêu gọi quân tiếp viện từ hậu phương; Nhưng nếu chúng bị tổn thất thảm trọng thì đó sẽ là thảm họa diệt tộc.

Thế cục phát triển đến bây giờ, đối với tộc Rết Chân To mà nói, điều quan trọng nhất không phải là cướp bao nhiêu lãnh thổ từ trong tay Nhân tộc, mà là tìm cách để tiếp tục truyền thừa chủng tộc.

"Bệ hạ, tin tức đã được xác minh, kẻ địch thực sự đang đuổi theo."

"Quân số khoảng từ hai mươi vạn đến ba mươi vạn, tất cả đều treo Long Hùng chiến kỳ, chắc là Vương quốc Alpha lại tăng thêm viện binh rồi."

"Hiện giờ quân địch đang cách vị trí của chúng ta chưa đến hai trăm dặm!"

Quân đội trên đại lục Aslante khi xuất chinh đều treo soái kỳ, thông qua soái kỳ để phán đoán đây là quân đội của ai là không có vấn đề về mặt lý thuyết.

Trong tình huống bình thường, ngay cả khi liên hợp tác chiến thì các bên đều sẽ treo soái kỳ của riêng mình.

Loại chuyện chuyển giao quyền chỉ huy hoàn toàn này, thậm chí ngay cả soái kỳ nhà mình cũng có thể hạ xuống, không thể nói là không có trong lịch sử đại lục, nhưng thực sự là không có nhiều trường hợp được ghi lại.

Nếu như chỉ là một lá cờ thôi thì Nguyên soái Howell cũng sẽ không phán đoán sai về mặt chiến lược, vấn đề quan trọng là những đội quân này đều được tuyển chọn kỹ lưỡng!

So với quân đội Vương quốc Hessen mà tộc Rết gặp được trước đây, chất lượng rõ ràng không ở cùng một đẳng cấp.

Nghe được tin tức này, sắc mặt của Vua Rết lập tức thay đổi. Hai trăm dặm thoạt nhìn như không gần, nhưng đó chỉ là đối với quân đội bình thường.

Đối với quân tinh nhuệ siêu phàm mà nói, chút khoảng cách này thực sự chẳng là gì.

Nhân tộc là bá chủ đại lục, Vương quốc Alpha lại nằm trong top cường quốc của Nhân tộc, ai biết bọn họ có bao nhiêu vốn liếng chứ?

Sau khi chứng kiến sức mạnh của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, ấn tượng của tộc Rết về toàn bộ Vương quốc Alpha là — mạnh mẽ!

"Truyền lệnh xuống, vứt bỏ những đồ quân nhu không cần thiết, vứt bỏ những chiến lợi phẩm không có giá trị, tăng tốc độ hành quân."

"Bất kể giá nào, chúng ta nhất định phải vào được Tỉnh Bofir trong vòng ba ngày và hội quân với tộc Ma Ngạc!"

Vua Rết ra lệnh một cách dứt khoát.

Nếu không chắc chắn về số lượng quân địch, vậy thì cứ ước tính theo tiêu chuẩn cao nhất là được.

Cùng lúc đưa ra quyết định, Vua Rết đã tưởng tượng ra cảnh ba mươi vạn quân chủ lực của Vương quốc Alpha đang giết đến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, kẻ địch như vậy đã đủ để mang lại cho chúng thảm họa diệt tộc.

Cho dù may mắn đánh thắng thì cũng bị tổn thất nặng nề, đánh mất quyền sinh tồn trên mảnh đất này.

Đánh không lại thì tìm đồng minh giúp đỡ, mặc kệ tộc Ma Ngạc có muốn hay là không thì cũng đã bị Vua Rết cưỡng ép gán cho cái mác "Đồng minh".

Khi mang truy binh tới, dù tộc Ma Ngạc không muốn liên thủ với tộc Rết cũng không được.

Dù sao, ở trong mắt Nhân tộc, tộc Ma Ngạc và tộc Rết Chân To vốn chẳng có gì khác biệt, đều là những kẻ xâm lược đến từ thế giới Địa Tâm.

Tôn nghiêm của bá chủ đại lục là không thể xâm phạm, các quốc gia Nhân tộc không thể bỏ mặc cho những kẻ dị tộc này xâm lược và xưng vương trên lãnh thổ nhà mình được. ...

Tỉnh Bofir, trong đại doanh của tộc Ma Ngạc.

Sau khi xem qua thông tin tình báo, giới cao tầng của tộc Ma Ngạc, trong đó bao gồm cả Ma Ngạc vương, đều liên tục chửi rủa lũ Rết Chân To kia.

Khi còn ở thế giới Địa Tâm, tộc Rết Chân To cũng đã không ngừng gây rắc rối cho họ, bây giờ đến thế giới mặt đất rồi mà vẫn không thể thoát khỏi vị oan gia này.

"Bệ hạ, thế cục hiện tại có biến, kế hoạch chiến lược trước đây của chúng ta đã không thể thực hiện được nữa."

"Theo thông tin tình báo, Vương quốc Alpha mạnh hơn nhiều so với Vương quốc Hessen, thực lực của hai nước vốn không ở cùng một đẳng cấp."

"Bọn họ bị đám rết đáng ghét kia mang tới đây, sau này sẽ không thể tránh khỏi một trận đại chiến, muốn tiếp tục khiêm tốn là chuyện không thể nào."

"Bây giờ, chỉ còn cách đẩy nhanh tốc độ chuẩn bị chiến đấu, liên minh với tộc Rết Chân To để đánh bại tên cường địch này!"

Tể tướng Susillo thở dài nói.

Sau khi nhận được sự hỗ trợ của Liên minh dị tộc, tộc Ma

Ngạc vốn có khả năng tiếp tục mở rộng ra bên ngoài, nhưng họ lại có thể khống chế được dã tâm của mình.

Chỉ giữ chiến tuyến ở hai tỉnh, duy trì sự cân bằng giả tạo với quân địch.

Cách chơi ẩn giấu thực lực này rất hiệu quả, đã thành công giúp họ tránh khỏi việc trở thành chim đầu đàn.

Sau khi tránh được đòn tấn công trọng điểm của Vương quốc Hessen, một mặt thì Ma Ngạc tộc vừa tiêu hóa địa bàn, một mặt lại vừa tiến hành ngoại giao, cố gắng tìm kiếm cơ hội gia nhập vào Liên minh phản Nhân tộc.

Chương 1983: Tự Tin

Về mặt lý thuyết, nếu tình hình này tiếp tục, tộc Ma Ngạc chắc chắn sẽ có thể kiên trì đến cuối cùng.

Cho dù phải chiến bại thì đó cũng là chuyện sau khi tất cả các chủng tộc Địa tâm khác bị tiêu diệt hết, giới thượng tầng của Vương quốc Hessen mới chú ý đến họ.

Nếu như có thể kéo Liên minh phản Nhân tộc ra chiến trường trong thời gian này, ây ra một cuộc chiến tranh đại lục mới, thì họ sẽ có cơ hội đứng vững trên đại lục.

Tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng là bị tộc Rết Chân To quấy nhiễu, lập tức kéo bọn họ vào tâm điểm của mọi sự chú ý.

"Tể tướng, nếu như thế cục hiện giờ đã bị mất khống chế, vậy thì chúng ta cũng không còn phải trì hoãn trên chiến trường nữa."

"Giải quyết quân đội Hessen đang vây công chúng ta trước, sau đó quay lại dọn dẹp lũ người Alpha kia!"

"Nếu như có thể thì cũng đừng bỏ qua lũ rết ghê tởm đó."

"Dám tính toán chúng ta, không cho chúng một bài học, nếu truyền ra ngoài thì chẳng phải chủng tộc nào cũng dám đến đây giương oai sao"

Nguyên soái Cantor nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Chiến lược mà trong tộc đưa ra tuy tốt, nhưng đối với những người chấp hành như bọn hắn lại không tốt như vậy.

Trong quá trình duy trì chiến lược, mỗi một giao tranh với quân địch, bọn hắn đều phải nghĩ đến việc khống chế nhịp độ chiến trường.

Thua không được, thắng cũng không được, bị trói tay trói chân.

Nhịn nhục lâu như vậy, mãi mới chờ đến lúc có cơ hội, Nguyên soái Cantor đã không kìm nén được nữa.

"Nguyên soái, chúng ta có bao nhiêu cơ hội chiến thắng khi giao tranh với quân địch?"

Ma Ngạc vương quan tâm hỏi.

Trận chiến này chắc chắn phải đánh, nhưng trước đó phải đánh giá rủi ro đã.

Bọn họ có lòng tin giải quyết quân đội Vương quốc Hessen trước mắt, nhưng là khi gặp phải vị danh tướng thần bí khó số một đại lục kia, không ai dám coi thường.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Đúng là Vương quốc Alpha rất mạnh, Hudson cũng rất lợi hại, nhưng binh lực mà bọn hắn phái tới lần này lại không nhiều."

"Chỉ cần chúng ta có giữ vững trong lúc giao tranh với bọn chúng, không cho chúng có cơ hội, dù Hudson có muôn vàn năng lực cũng không làm gì được chúng ta!"

Nguyên soái Cantor vô cùng tự tin nói.

Trải qua nửa đời chinh chiến, ông ta cũng đã đánh bại vô số kẻ địch mạnh mẽ mới leo lên được cái chức Nguyên soái.

Đối với Hudson thành danh từ khi còn trẻ, Nguyên soái Cantor thực sự có mấy phần kiêng kị, nhưng cũng có mấy phần kích động.

Khiêu chiến danh tướng, giẫm lên người đối phương, đây là cách thành danh nhanh nhất.

So với Hudson nổi tiếng khắp lục địa, danh tiếng của Nguyên soái Cantor chỉ mới được lưu truyền trong một số chủng tộc ở thế giới Địa Tâm, các tộc trên đại lục hoàn toàn không xem ông ta ra gì.

Bởi vì trước đó nương tay, nên ngay cả kẻ địch đang giao chiến với tộc Ma Ngạc là người Hessen cũng đều không coi trọng ông ta.

Tất nhiên, nếu đã nương tay thì cũng đừng mong có chuyện Nhân tộc sẽ tuyên truyền danh tiếng cho ông ta.

Là một thành viên của bá chủ đại lục, người Hessen cũng có sự kiêu ngạo của mình. Trừ khi Cantor có chiến tích đặc biệt kinh khủng, nếu không đừng hi vọng sẽ được người ta thừa nhận.

Lúc này muốn giẫm đạp lên Hudson để thượng vị, một mặt là vì thành công cá nhân, mặt khác là vì lợi ích của chủng tộc.

Tộc Tinh Linh không chịu chấp nhận các chủng tộc Địa tâm, ngoài mối hận thù từ thời thượng cổ ra, điều quan trọng hơn chính là cảm thấy bọn hắn chướng mắt.

Có lẽ nếu kết hợp toàn bộ sức mạnh của thế giới Địa tâm lại, đó sẽ là một sức mạnh có thể thay đổi cách cục của đại lục, nhưng một chủng tộc đơn lẻ trong đó thì cũng chỉ vậy thôi.

Với chút ít sức mạnh quân sự trong tay tộc Ma Ngạc, nhiều nhất cũng chỉ khiến Tộc Tinh Linh coi trọng thêm mấy phần, nhưng còn lâu mới đến tình trạng nhất định phải coi trọng.

Nhưng nếu dựa trên cơ sở này, lại có thêm một vị thống soái vô chiến bất thắng, trọng lượng sẽ khác.

Việc Liên minh phản Nhân tộc liên tục thất bại trong cuộc chiến với Nhân tộc, ngoài việc khó khăn trong việc hợp nhất nội bộ ra, bọn hắn cũng đang thiếu một vị thống soái có thể khống chế toàn cục.

Đây là điểm yếu của liên minh, cũng là điểm yếu của tộc Tinh Linh. Vì được an hưởng thái bình lâu dài, nên các tướng lĩnh Tộc Tinh Linh rất khó có cơ hội luyện tập.

"Nếu Nguyên soái đã có dự tính từ trước, vậy liền chấp hành đi!"

"Nếu như có thể thì hãy tìm cơ hội tiêu hao một phần sức mạnh của tộc Rết Chân To trên chiến trường."

"Người hàng xóm này của chúng ta luôn rất tham vọng, bây giờ đã dám tính toán lên đầu chúng ta, nếu không cho chúng một bài học, sau này sẽ còn gặp nhiều chuyện rắc rối hơn nữa."

"Bản thân bọn chúng không có năng lực, đánh mất lối vào Địa tâm, bây giờ rất có thể đang nhắm đến lối vào Địa tâm của chúng ta."

"Trong khi chiến đấu với kẻ địch thì nhớ cẩn thận, đồng minh của chúng ta cũng không đáng tin cậy cho lắm!"

Ma Ngạc vương nói với vẻ mặt nặng nề.

Mối thù hận giữa tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc đã có từ nhiều vạn năm trước, ai đúng ai sai cũng đã không còn rõ ràng nữa.

Do hai tộc có thực lực tương đương, cộng thêm có các thế lực xung quanh rình rập, nên ở thế giới Địa tâm, dù hai bên luôn đánh nhau ầm ĩ, nhưng cuối cùng vẫn phải kiềm chế ở một mức độ nhất định.

Bây giờ đột nhiên phải hợp tác, trong lòng Ma Ngạc đều nghĩ đến "cái ác" của Vua Rết.

Loại nhận thức ăn sâu vào tiềm thức này khó có thể thay đổi trong thời gian ngắn.

"Bệ hạ nói rất đúng, lũ Rết thối tha này thật sự rất đáng ghét."

"Nếu như có cơ hội, thần nhất định sẽ cho chúng biết rõ: Vĩ tộc Ma Ngạc vĩ đại không thể trêu chọc!"

Nguyên soái Cantor đồng tình trả lời. ...

"Ầm ầm..."

Tiếng nổ của Ma Tinh pháo vang lên, thành phố cổ Palma đang lung lay sắp đổ trong chiến tranh.

Chương 1984: Cầu Viện

Ma pháp trận phòng thủ từng được coi là niềm tự hào đã sớm mất đi công năng vốn có dưới sức tấn công bằng Phá Ma Thương của quân địch.

Dưới sức tấn công bằng Ma Tinh pháp của quân địch, công sự phòng ngự kiên cố này cũng đã xuất hiện nhiều lỗ hổng.

Để ngăn chặn những lỗ hổng này, Công tước Ernst thậm chí đã cử đội cảnh vệ Tổng đốc của mình lên, nhưng đây chỉ là giải pháp tạm thời.

Chỉ dựa vào sức mạnh của quân thường trú hiện giờ là sẽ không giải quyết được vấn đề.

Chiến tranh kéo dài đến nay, Công tước Ernst chỉ cảm thấy đầu óc mình đã không đủ dùng, quân địch giống như cắn thuốc vậy, đột nhiên trở nên hung hãn.

Nếu như bọn chúng liều mạng như vậy sớm hơn thì tuyến phòng thủ Palma đã sụp đổ từ lâu rồi.

Nhân lúc hỏa lực dừng lại, Công tước Ernst liền đi tuần tra phòng tuyến, trong lòng lại đang không ngừng hỏi thăm Thạch Nhân tộc.

Nếu Thạch Nhân tộc không bán nhiều vũ khí tiên tiến như vậy cho tộc Ma Ngạc, thì tình cảnh của quân phòng thủ chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với bây giờ.

Hộ thuẫn kiên cố và nhẹ nhàng, trường mâu sắc bén, Ma tinh pháo, ma tinh nỏ, quyển trục ma pháp...

Tất cả các trang bị chính trên lục địa đều xuất hiện trong quân đội của tộc Ma Ngạc.

Điều khiến Công tước Ernst tức giận nhất là: khả năng phòng thủ của một bộ giáp thu được trên chiến trường còn mạnh hơn bộ giáp mà ông ta đang mặc.

Phải biết rằng bộ giáp mà ông ta đang mặc chính là sản phẩm được đặt hàng từ Vương quốc Dwarf từ mười năm trước, còn tiêu hao một số tiền khổng lồ.

Nhưng hiện thực lại vả thẳng vào mặt ông một cái, những Dwarf thoạt nhìn như chất phác đàng hoàng lại còn biết gạt người.

Lúc trước, vì khiến ông ta phải bỏ tiền, tộc Dwarf đã từng hứa hẹn rằng: Đây là bộ giáp tiên tiến nhất trên đại lục, được bổ sung thêm thiên thạch để tăng cường khả năng phòng thủ, mỗi một bộ đều là phiên bản giới hạn.

Đúng là phiên bản giới hạn, nhưng giới hạn không phải về sản lượng, mà là về chất lượng.

"Lũ dị tộc đáng chết, toàn bộ đều nên xuống Địa ngục!"

"Chờ ta vượt qua kiếp nạn lần này, sau này mỗi khi tổ chức Hội nghị Liên minh Nhân tộc, ta sẽ đề xuất ..."

Có lẽ vì cần chú ý đến hoàn cảnh, giọng nói đầy oán trách của Công tước Ernst rất nhỏ, nếu không đến gần thì sẽ không nghe rõ.

Giọng nói có thể nhỏ, nhưng sự tức giận tích tụ lại không hề ít.

Tất cả tài sản mà gia đình tích lũy trong hàng trăm năm, bây giờ đều được đặt vào tuyến phòng thủ này, nếu như sơ suất thì sẽ còn có nguy cơ sụp đổ.

"Tổng đốc đại nhân, tin tức tốt!"

"Vương quốc vừa truyền tin nói rằng, liên quân do vương quốc và vương quốc Alpha thành lập đang tiến về phía chúng ta."

"Dự kiến sẽ đến Tỉnh Phil sau năm ngày nữa, và sẽ đến chỗ của chúng ta sau đó hai ngày."

"Tuy nhiên, lần này có Nguyên soái Hudson đích thân đảm nhiệm thống soái đại quân, chỉ cần liên quân tiến đến Tỉnh Phil, những ngày tốt đẹp của kẻ địch sẽ chấm dứt."

"Thành Palma được cứu rồi!"

Quân vụ quan Kaman Tử tước mừng rỡ nói.

Rất nhiều bức thư cầu viện đã được gửi đi, nhưng tiếc là có quá nhiều địa phương xin viện trợ quân đội từ chính phủ vương quốc, số lượng quân cơ động trong tay chính phủ lại quá ít.

Do đó, hầu hết thời gian, kết quả phản hồi đều là: "Hãy chờ đợi, sẽ sớm có viện binh được điều đến!"

Còn sớm là bao lâu thì không ai biết. Dù sao, ngoài việc nhận được sự hỗ trợ từ một phần quân đội tư nhân của các quý tộc ở các tỉnh lân cận, họ không hề thấy quân chủ lực của vương quốc.

Biết được tin tốt lành này, Công tước Ernst đầu tiên là vui mừng, nhưng sau đó lại cau mày.

Thảo nào kẻ địch đột nhiên tấn công mãnh liệt bất chấp thương vong như vậy, hóa ra là biết quân viện trợ của họ đang tiến đến, nên muốn tiến hành dọn bãi trước!

Đối với thành Palma mà nói, đây không phải là tin tức tốt lành gì.

Viện binh thì có rồi, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Muốn nhận được sự hỗ trợ thì cũng kiên trì đến ngày đó mới được.

Cuộc tấn công mà kẻ địch đang phát động hiện nay đã làm lung lay nền tảng phòng thủ của thành trì, nếu tiếp tục tấn công dữ dội như vậy, e rằng họ sẽ không trụ được ba ngày.

"Lập tức cử người đi liên hệ với Nguyên soái Hudson, nói cho Nguyên soái biết tình cảnh hiện giờ mà chúng ta đang phải đối mặt, xin Nguyên soái đẩy nhanh tốc độ!"

Công tước Ernst hạ lệnh với vẻ mặt nghiêm túc. ...

"Nguyên soái, Công tước Ernst gửi thư cầu viện!"

Nghe được cái tên quen thuộc mà xa lạ này, Hudson liền nhướng mày.

Là một "Người làm ăn", quan hệ rộng rãi là nhân tố thiết yếu. Hai người tuy không tính là hảo hữu, nhưng cũng từng gặp mặt.

Trong tình huống có đủ khả năng, Hudson không ngại bán một cái ân tình.

Nhưng tình huống hiện giờ thì khác, tộc Ma Ngạc chiếm cứ tỉnh Bofir và tỉnh Palma đang giằng co với quân phòng thủ của hai tỉnh này.

Lúc đầu Hudson còn tưởng rằng hai bên có thực lực ngang nhau, thậm chí người Hessen còn chiếm thế thượng phong, nhưng nào ngờ lại bị hiện thực vả mặt.

Là Tổng đốc tỉnh Palma, nếu như Công tước Ernst thật sự nắm quyền chủ động trên chiến trường, vậy thì bức thư mà ông ta gửi đến lúc này hẳn là bàn bạc kế hoạch liên hợp tác chiến.

Biết rõ liên quân chỉ còn vài ngày nữa liền đến nơi, nhưng lại vội vàng gửi thư cầu viện, đây rõ ràng là dấu hiệu cho thấy thế cục đã sắp sụp đổ.

Đọc lướt qua nội dung bức thư, Hudson liền thuận tay đưa nó cho Tổng đốc Pierce.

Đối với những quân khách như bọn hắn mà nói, tỉnh Palma có thất thủ hay không đều không quan trọng lắm.

Tuy nhiên, họ buộc phải gánh chịu hậu quả nghiêm trọng do nó mang lại buộc.

Theo kế hoạch chiến lược ban đầu, quân thủ thành Hessen sẽ kiềm chân tộc Ma Ngạc, liên quân sẽ giải quyết tộc Rết Chân To trước, sau đó mới quay lại tiêu diệt tộc Ma Ngạc.

Chương 1985: Diễn Kịch

Kế hoạch chiến thuật đơn giản như vậy, ai cũng có thể nhìn ra được. Vì không muốn rơi vào thế bị động về chiến lược, nên tộc Ma Ngạc đã chọn cách chủ động tấn công.

Quân phòng thủ tỉnh Palma đã không chống đỡ được nữa, quân phòng thủ tỉnh Bofir nằm gần họ nhất cũng đang ốc không mang nổi mình ốc, thậm chí có thể nói là tình hình càng tệ hơn.

Đại quân tộc Rết Chân To đã xuất hiện ở ngay sau lưng, lúc nào cũng có thể cùng liên thủ với tộc Ma Ngạc để giáp công họ.

Nếu quân phòng thủ không chống đỡ được, vậy thì liên quân sẽ phải đối mặt với liên quân hai tộc, tổng binh lực sẽ lên tới hơn trăm vạn.

Lấy yếu thắng mạnh cũng có cực hạn, khi thực lực của hai bên chênh lệch tới một trình độ nhất định thì sẽ không thể nào bù đắp được bằng chỉ huy chiến thuật đơn thuần.

"Nguyên soái, trận này không dễ đánh nha!"

"Rõ ràng là quân địch đã che giấu thực lực trước đó, chúng ta đến đã gây áp lực cho bọn chúng, nên bây giờ mới tung hết toàn lực."

"Một khi quân phòng thủ không kiên trì được nữa, chỉ với chút quân lực ít ỏi của liên quân, phần thắng thực sự rất thấp."

"Theo lý mà nói, quân đội của tỉnh lần lượt cầu viện, chúng ta nên xuất thủ tương trợ."

"Tiếc rằng nước xa không cứu được lửa gần, cho dù tăng thêm tốc độ hành quân, sợ là chưa chắc có thể đuổi kịp đại chiến!"

Nghe xong lời của Tổng đốc Pierce, Tổng đốc Simeone nhướng mày, mặc dù không nói rõ là từ chối cứu viện, nhưng ý cũng tương tự như vậy.

Lực lượng có thể chạy tới tham chiến trong thời gian ngắn chỉ có kỵ binh, sức chiến đấu tuy mạnh, nhưng tiếc là số lượng quá ít.

Chỉ cần sơ hở một chút là sẽ bị kẻ thù quấn lấy, khả năng cao là toàn quân bị diệt.

Không nói đến việc hai bên chỉ là đồng minh, cho dù là người một nhà, trong loại thời điểm như lúc này cũng phải tính xem nên lấy hay bỏ.

"Ngài Bá tước, đúng như những gì ngài nói."

"Một khi quân phòng thủ bị hủy diệt, chúng ta sẽ phải đơn độc đối phó với hai chủng tộc, đồng thời rất khó có thể nhận được viện binh trong thời gian ngắn."

"Tình hình chắc chắn sẽ càng trở nên tồi tệ hơn, tệ nhất là kích động Liên minh dị tộc, khiến bọn chúng cũng sẽ nhân cơ hội này mà tấn công!"

Tổng đốc Simeone cố gắng thuyết phục.

Là quân khách, Hudson và Tổng đốc Pierce có thể bỏ mặc cho quân phòng thủ bị hủy diệt, nhưng Tổng đốc Simeone thì không được.

Vào thời khắc mấu chốt như lúc này, nếu như ông ta không làm một chút gì đó, sau này sẽ không thể nào giải thích được với trong nước.

"Ngài Hầu tước, nếu như ngài cho rằng quân phòng thủ còn có thể cứu giúp, vậy thì mang theo quân đội của ngài đi tiếp viện đi!"

Lời nói trong lúc nóng giận của Pierce đã khiến cho Tổng đốc Simeone bị tức đến xanh cả mặt mày, như thể có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lồng ngực.

Tuy nhiên, dù diễn xuất tốt đến đâu, ánh mắt giao tiếp của hai người vẫn không thể qua mắt được Hudson.

Không thể không thừa nhận, đại quý tộc đều là những diễn viên tài ba. Thoạt nhìn hai người giống như đang cãi nhau nảy lửa, nhưng thực tế là họ đang cố tình diễn cho người ngoài xem.

Ai cũng biết rằng việc xuất quân chi viện vào lúc này có khả năng thành công rất thấp, nhưng Tổng đốc Simeone không thể là người nói ra lời từ chối này.

Dù sao, ông ta cũng đang lăn lộn trong Vương quốc Hessen, nhất định phải chú trọng đến đúng đắn chính trị.

Tổng đốc Pierce nhanh chóng nhảy ra đóng vai ác nhân, phối hợp với màn kịch của Tổng đốc Simeone là điều mà Hudson cũng không ngờ tới.

Cân nhắc đến hai nhà là láng giềng chỉ cách một hành lang trăm dặm, hai nhà khẳng định có giao lưu, quan hệ mật thiết cũng có thể nói thông.

"Hai vị bình tĩnh lại trước đã!"

"Mọi người đều vì cân nhắc cho chiến cuộc, bây giờ là đang lúc dầu sôi lửa bỏng, không cần phải vì một chút bất đồng mà làm tổn thương hòa khí!"

Hudson thuận đà hoà giải.

Nhìn thấy màn kịch này, hắn liền cảm thấy đau hết cả răng.

Nếu không ra tay ngăn cản, sợ là hai người có thể liên tục cãi nhau không ngừng.

Cuộc tranh cãi kết thúc, chủ đề cũng kết thúc.

Tổng đốc Simeone rất thức thời, sau khi diễn xong liền ngồi xuống im lặng, như thể đang giận dỗi.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, đám tướng lĩnh của Vương quốc Hessen đều buồn không thôi.

Quân đội là nơi coi trọng cấp bậc nhất, nếu không có sự cho phép của chủ soái, những người như bọn hắn vốn không có quyền phát biểu.

Bộ chỉ huy yên tĩnh trở lại, Hudson cầm chén trà lên chậm rãi nhấm nháp, như thể vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì vậy.

Dưới vẻ ngoài bình tĩnh này lại là vô tận lo âu.

Tình hình đột ngột trở nên tồi tệ, hắn cũng cảm thấy vô cùng hoảng. Tuy nhiên, sau nhiều năm chinh chiến, khả năng chịu áp lực của Hudson đã vượt xa giới hạn.

Cục diện bây giờ thực sự có chút phiền phức, nhưng so với thời điểm vừa mang binh viễn chinh năm xưa thì đã khá hơn rất nhiều.

Ít nhất là quyền chỉ huy đại quân nằm trong tay hắn, muốn đánh như thế nào, một lời của hắn liền có thể quyết định, có thể tự nắm giữ vận mệnh trong tay.

Sau khi uống xong một ly trà, Hudson bèn chậm rãi nói: "Gửi thư hồi âm cho quân đội hai tỉnh, bảo họ cố gắng kiên trì, quân tiếp viện sẽ đến nhanh nhất có thể."

"Kế hoạch tác chiến ban đầu không thay đổi, không thể vì một lần hành động của kẻ địch mà tự loạn trận cước."

"Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ ngày mai, nhiệm vụ hành quân sẽ tăng lên năm mươi dặm, để các đơn vị chuẩn bị sẵn sàng!"

Khi không biết phải làm gì, cách tốt nhất là lấy bất biến ứng vạn biến.

Trên chiến trường, ít giày vò cũng đồng nghĩa với việc ít phạm sai lầm.

Tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc tuy đều đến từ thế giới Địa Tâm, nhưng nơi có lợi ích thì ắt hẳn sẽ có tranh chấp, Hudson không tin là bọn chúng có thể phối hợp chặt chẽ.

Chương 1986: Hội Quân

Chỉ riêng vấn đề về quyền chỉ huy thôi cũng đã có thể khiến hai chủng tộc cãi nhau ầm ĩ rồi.

Cùng là Nhân tộc, nhưng vì đến từ quốc gia khác nhau, trong nội bộ liên quân cũng tồn tại những rào cản không nhỏ.

Nếu không phải vì danh vọng của Hudson đủ cao, có thể trấn áp những mâu thuẫn này, thì liên quân chắc chắn sẽ không yên tĩnh giống như bây giờ.

Tham khảo những cuộc chiến tranh đại lục trước đây là biết, kết quả cuối cùng của phối hợp tác chiến liên chủng tộc thường là 1 + 1 bé hơn 2. ...

Liên quân chọn cách chờ đợi cơ hội, quân phòng thủ tỉnh Bofir đang trong thế bánh mì kẹp thịt liền trở thành nạn nhân đầu tiên.

Đối mặt với sự hợp sức của hai chủng tộc, tuyến phòng thủ vốn khá kiên cố đã bị phá vỡ ngay lập tức.

Quân thủ thành bị buộc phải từ bỏ trận địa bên ngoài, co đầu rụt cổ bên trong một số cứ điểm, tiến hành cuộc chống cự cuối cùng.

"Ầm ầm..." Dưới tiếng nổ của Ma Tinh pháo, cuộc công phòng chiến đẫm máu đã được mở ra.

Đôi oan gia của thế giới Địa Tâm cũng thuận lợi hoàn thành việc hội quân vào lúc nào.

"Ngô công lão đệ, đã lâu không gặp..."

Sự nhiệt tình của Ma Ngạc vương thực sự khiến cho Vua Rết không thể đỡ nổi.

Nếu mối quan hệ giữa hai chủng tộc tốt đẹp thì không nói, vấn đề là hai bên luôn tranh đấu không ngừng, giờ đây họ lại còn mang đến cho người "bạn thân" này một cường địch.

Trong tình huống bình thường, gặp gỡ trong trường hợp như thế này mà không mắng chửi ầm ĩ cũng coi như có tố chất rồi.

Vừa gặp mặt đã xưng huynh gọi đệ, rõ ràng là có ý đồ khác.

Điều khiến Vua Rết tan nát cõi lòng hơn chính là tiếng nổ của Ma Tinh pháo!

Ban đầu tưởng rằng đây là vũ khí độc quyền của Nhân tộc trên đại lục này, không ngờ trong đại quân tộc Ma Ngạc cũng được trang bị rất nhiều.

Loại vũ khí hạng nặng như Ma Tinh pháo mà cũng có thể kiếm được, vậy thì những vũ khí trang bị khác trên thế giới mặt đất lại càng không phải là vấn đề.

Người ta có những vũ khí chiến tranh mà họ không có, đó chính là sự khác biệt!

Cộng thêm hai lần thua trận trước đây, tổn thất nặng nề về quân số, hiện tại sức mạnh quân sự của tộc Rết đã tụt hậu hơn so với tộc Ma Ngạc.

Sự mất cân bằng về mặt thực lực cũng đồng nghĩa với việc quyền lên tiếng trong việc hợp tác sau này của hai tộc sẽ nghiêng về phía tộc Ma Ngạc.

Chỉ trong nháy mắt, Vua Rết đã nhận ra động cơ của Ma Ngạc vương, chẳng trách lại tỏ ra nhiệt tình như vậy, hóa ra là muốn thu nạp họ làm tiểu đệ.

Sau khi kịp phản ứng, Vua Rết liền nổi giận ngay tại chỗ.

Cả hai đều là cường tộc của thế giới Địa Tâm, đối kháng với nhau đã mấy ngàn năm, dựa vào cái gì muốn bọn hắn làm tiểu đệ?

Lấn rết quá đáng!

Nhưng khi cơn giận đến bên miệng, Vua Rết lại cố gắng kìm nén.

Bây giờ không phải là lúc trở mặt, ngoài việc phải liên thủ đối kháng với cường địch ra, bọn hắn còn đang nhớ thương lối vào Địa tâm trong tay tộc Ma Ngạc.

Mất liên lạc với quê hương đã hơn nửa tháng, ai biết bên dưới đã loạn như thế nào rồi?

Nếu không thể kịp thời khôi phục liên lạc, không chừng nền tảng của tộc Rết Chân To ở thế giới Địa Tâm sẽ sụp đổ.

Ngay cả khi có thể đứng vững trên đại lục Aslante thì cũng không được phép từ bỏ cơ nghiệp ở thế giới Địa Tâm!

Dù sao, trên mặt đất có vật tư phong phú, nhưng chỉ có tài nguyên khoáng sản là không sánh được với thế giới Địa Tâm.

"Ma Ngạc lão ca, cái này. . . Tiểu đệ. . . Lần này..."

Chung quy cũng là người ở vị trí cao lâu ngày, khả năng nịnh hót đã trở về con số không. Muốn thuận cột bò lên, nhưng lời đến bên miệng lại trở nên ấp a ấp úng.

"Ha ha ha..."

"Mọi người có thể bình an tới nơi là tốt rồi, những thứ khác đều là chuyện đã qua, không cần thiết phải để ở trong lòng."

"Hai tộc chúng ta cùng xuất thân từ thế giới Địa Tâm, hiện giờ muốn đoạt một mảnh cơ nghiệp từ trong tay của bá chủ đại lục Nhân tộc, chính là lúc cần phải chân thành đoàn kết."

"Mọi người hãy nhìn về phía trước..."

Sau một hồi chào hỏi nồng nhiệt, các quan chức cấp cao của hai tộc đã bắt đầu bữa tiệc hội sư vui vẻ, bầu không khí vô cùng sôi nổi.

Đáng tiếc, mọi thứ chỉ là bề ngoài, khi liên quan đến lợi ích cụ thể, lần nào Ma Ngạc vương cũng đều qua loa cho xong.

Lợi ích duy nhất là việc được lối vào Địa tâm đã nhận được cái gật đầu của Ma Ngạc vương, tuy nhiên lại bị giới hạn số lượng rết thông hành không được quá ba con.

Liên thủ với những ý đồ riêng thì đó cũng là sự hội tụ sức mạnh của hai chủng tộc, quân phòng thủ tình Bofir liền biến thành nạn nhân lớn nhất.

Có lẽ là để phô diễn sức mạnh, hai tộc đều không tiết kiệm sức lực, cuộc chém giết trên chiến trường diễn ra vô cùng kịch liệt.

Một toà thành lũy thất thủ, ngay sau đó lại có một toà thành lũy thất thủ, tin dữ liên tục truyền đến, sĩ khí của quân phòng thủ liên tục sụt giảm.

Nếu không phải vì bên ngoài thành đều là dị tộc, đầu hàng cũng khó có thể sống sót, sợ là quân phòng thủ đã sớm sụp đổ rồi.

"Sưu, sưu, sưu..."

"Mau bảo vệ Tổng đốc đại nhân!"

Đám vệ binh phản ứng rất nhanh, trực tiếp nhảy đến trước mặt Bá tước Bobaka, không ngừng vung vẫy vũ khí trong tay, ngăn chặn mưa tên của kẻ địch.

Sau khi hy sinh hơn chục vệ binh, Bá tước Bobaka cuối cùng cũng rút lui khỏi tường thành.

Tuy nhiên, hành động vô cùng nổi bật của các vệ binh cũng đã làm bại lộ thân phận của Bá tước Bobaka.

Nhận ra cơ hội, ba cường giả Thánh Vực của tộc Ma Ngạc đột nhiên xuất thủ, lao thẳng về phía Bá tước Bobaka.

Nhận ra điều không ổn, hai cường giả Thánh Vực đang đóng quân trong thành vội vàng ra tay chặn đường.

Ngay khi vừa giao thủ, mồ hôi lạnh trên trán của hai người đã chảy ra, chỉ trong chớp mắt, trên chiến trường lại xuất hiện thêm sáu Thánh Vực quân địch đang từ từ lao tới.

Chương 1987: Thất Thủ

"Âm mưu!"

Rõ ràng là Bá tước Bobaka đã nhiều lần tuần tra tường thành, thân phận đã sớm bị quân địch phát hiện, nguyên nhân mà kẻ địch chậm chạp không triển khai hành động là vì muốn dụ hai người họ mắc câu.

Cường giả Thánh Vực là tài sản quý giá của bất kỳ chủng tộc nào, thông thường rất khó giết được họ.

Trước khi tộc Rết Chân To đến, tộc Ma Ngạc phải kiêm luôn hai chiến tuyến, hai người còn có thể đối phó được.

Nhưng bây giờ thì khác, quân địch tăng thêm viện binh rồi, số lượng cường giả có thể sử dụng cũng tăng vọt.

Tình huống trước mắt là ngoại lệ, quân địch đã sớm bố trí xong cạm bẫy, chỉ đợi hai người bọn họ nhảy vào.

Đều là những người đã sống mấy trăm năm, tốc độ phản ứng trong thời điểm nguy cấp là cực kỳ nhanh chóng. Không chút do dự, hai người nhanh chóng chọn cách chia ra đột phá.

Thành trì đã không thể quan tâm được nữa, điều cấp bách là phải bảo vệ mạng sống của mình trước.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước, một con rết và một con ma ngạc đã chia ra chặn đường của hai người.

"Hèn hạ!"

Ông lão tóc vàng nổi giận nói.

Trong những trận chiến trước đây, những cường giả Thánh Vực mà tộc Ma Ngạc cử ra để đối đầu với ông ta đều là Thánh Vực cấp 1, khiến ông ta lầm tưởng rằng kẻ mạnh nhất trong quân địch chỉ là Thánh Vực cấp 1.

Trước đây, kẻ mạnh nhất của các chủng tộc Địa tâm xâm lược đại lục chủ yếu đều là Thánh Vực cấp 1, các chủng tộc sở hữu Thánh Vực cấp 2 đều là cường tộc của thế giới Địa tâm.

Nhờ vào lợi thế cao hơn một tiểu cảnh giới, ngay cả khi không đánh bại được kẻ địch thì họ cũng có thể ung dung bỏ chạy.

Chính phán đoán này đã chôn vùi đường sống của ông lão tóc vàng. Kẻ chặn đường trước mặt ông ta rõ ràng là cường giả cùng cảnh giới, thực lực cá nhân thậm chí còn mạnh hơn ông ta một chút.

Chỉ sau một lúc dây dưa ngắn ngủi, ông lão tóc vàng đã rơi vòng vây của bốn tên Ma ngạc.

Người đồng đội ở hướng bên kia cũng rơi vào tình cảnh tương tự, chỉ có điều những kẻ bao vây đã biến thành người của tộc Rết Chân To.

"Ha ha..."

"Đa tạ lời khen của ngài, khiến chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh!"

Cường giả Thánh Vực cầm đầu của tộc Ma Ngạc cười ha hả trêu chọc nói.

Thảo luận vấn đề này với bọn chúng quả thực là chuyện khôi hài.

Từ nhỏ đã sống trong thế giới Địa tâm đen tối, làm gì có nhân nghĩa đạo đức để nói, chỉ có mạnh được yếu thua mà thôi.

Nhìn thấy cảnh này, ông lão tóc vàng đang nổi giận đùng đùng cũng lập tức đưa ra quyết định: Nếu hôm nay đã nhất định phải chết ở chỗ này, vậy thì cố gắng kéo theo nhiều tên địch làm đệm lưng!

Nảy sinh ý định đồng quy vong tận, ông lão tóc vàng lập tức trở nên điên cuồng trong chiến đấu, dù là bị thương cũng chẳng hề quan tâm.

Nhận thấy kẻ địch đang định liều mạng, những cường giả Thánh Vực đang tham gia vây công của tộc Ma Ngạc cũng trở nên sợ đầu sợ đuôi, lo lắng làm mình sẽ bị biến thành kẻ xui xẻo tiếp theo.

"Chết đi!"...

"Tỉnh Bofir thất thủ, Tổng đốc Bá tước Bobaka chiến tử, hai cường giả Thánh Vực đang trấn thủ ở đó không rõ sống chết!"

Vừa truyền tin kêu quân thủ thành cố gắng cầm cự, kết quả ngày hôm sau liền nhận được tin dữ, đám người trong bộ chỉ huy nhất thời không biết phải làm sao.

Không cần phải băn khoăn về vấn đề cứu viện nữa, tỉnh Bofir thất thủ nhanh như vậy, khả năng cao là quân đội của tỉnh Palma cũng sẽ không cầm cự được mấy ngày.

Các tướng lĩnh đang suy nghĩ về cục diện chiến tranh, sự chú ý của ba vị chủ soái đã chuyển sang sự sống chết của hai cường giả Thánh Vực.

Vương quốc Hessen chỉ mới suy tàn trong những năm gần đây, 300 năm trước vẫn còn là cường quốc có tiếng của Nhân tộc, số lượng cường giả đỉnh cao không hề ít.

Trong tình huống khai chiến nhiều mặt trận mà vẫn có thể mời hai cường giả Thánh Vực cấp 2 lão làng trấn giữ tại tỉnh Bofir đã đủ để nói rõ vấn đề.

Nhưng dù số lượng cường giả có nhiều thì cũng không thể tiêu hao như vậy.

Nếu chỉ là cường giả đỉnh cao của một chủng tộc thôi thì Hudson không sợ. Nhưng nếu phải đối mặt với hơn cường giả Thánh Vực của hai chủng tộc liên thủ, hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Điều này còn dựa trên việc thế giới Địa Tâm thiếu thốn tài nguyên, hầu hết quân địch đều là Thánh Vực cấp 1.

"Tình hình hiện tại rất tồi tệ, không thể trông cậy vào sức mạnh của quân phòng thủ được, tổng binh lực của quân địch hiện giờ đang gấp bốn năm chúng ta, số lượng cường giả cũng nhiều hơn chúng ta gấp mấy lần."

"Trong những cuộc chiến sau đó, mọi người nhất định phải giữ vững tinh thần, đừng để cho quân địch có cơ hội."

"Hầu tước Simeone, lập tức truyền tin này về, yêu cầu Alexander V bệ hạ mau chóng phái viện binh đến."

"Quân đội không thể đến kịp trong một thời gian ngắn, nhưng cường giả Thánh Vực thì nhất định phải lập tức đến đây."

"Hai chủng tộc cộng lại có hơn chục cường giả Thánh Vực, nếu không kiềm chế được những người này, các trận chiến sau này sẽ rất phiền phức!"

Hudson nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Nguyên nhân chủ yếu mà đại lục Aslante khan hiếm Thánh Vực là do di chứng của triều tịch nguyên tố.

Sau 300 năm gián đoạn, mới xuất hiện tình trạng buồn cười là số lượng Thánh Vực cấp 2 nhiều hơn Thánh Vực cấp 1.

Dù sao, tuổi thọ của cường giả Thánh Vực rất dài, Thánh Vực cấp 2 có thể sống đến sáu trăm tuổi về mặt lý thuyết.

Mặc dù thoạt nhìn số lượng cường giả từ hải ngoại trở về không hề ít, nhưng nếu chia đều cho chu kỳ thời gian sáu trăm năm thì sẽ trở nên khan hiếm.

Tình hình của thế giới Địa Tâm thì khác, mặc dù cũng bước vào thời kỳ thoái trào của triều tịch nguyên tố, nhưng hoàn cảnh sinh sống của chúng lại có nhiều nguyên tố Hắc ám, nguyên tố Đất hơn so với thế giới mặt đất.

Chương 1988: Thất Thủ (2)

Trong 300 năm qua, nồng độ nguyên tố của đại lục Aslante không thể chứa được cường giả Thánh Vực, nhưng thế giới Địa Tâm thì lại có thể.

Hàng trăm năm tích lũy cộng lại, hai chủng tộc mới có được vốn liếng như ngày nay.

Trung bình một chủng tộc, hàng chục năm mới có thể sinh ra một vị cường giả Thánh Vực. Tỷ lệ này không chỉ không cao mà còn thấp đến thảm thương.

So ra thì Nhân tộc vẫn được ưu ái hơn về mặt này. Mặc dù tỷ lệ đột phá thấp hơn so với hầu hết các chủng tộc khác, nhưng số lượng nhân khẩu nền tảng đủ lớn.

Tại nhiều quốc gia Nhân tộc, nhân khẩu của một quốc gia cũng tương đương với một chủng tộc của dị tộc, thậm chí còn có khả năng nhiều hơn một chút.

Số lượng cường giả hiện tại khan hiếm là do thời gian phục hồi nồng độ nguyên tố quá ngắn. Chờ đến khi tích lũy vài trăm năm sau, tình hình chắc chắn sẽ khác.

"Nguyên soái yên tâm, ta sẽ lập tức phái người đi thúc giục vương đô!"

Hầu tước Simeone lập tức đồng ý.

Tình hình thay đổi nhanh chóng khiến cho tình cảnh của quân đội liên minh trở nên nguy hiểm.

Nếu không có vị danh tướng số một đại lục là Hudson tọa trấn, sợ là sĩ khí quân tâm đã rối loạn từ lâu rồi.

Thẳng thắn mà nói, cầu viện Alexander V vào lúc này không phải là một lựa chọn tốt.

Nếu như còn dư lực, Vương quốc Hessen cũng sẽ không cầu viện đồng minh.

Hiện tại, muốn điều động binh lực chi viện thì chỉ có thể sử dụng quân thường trực đang đóng quân ở biên giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một hành động mạo hiểm. Chỉ cần sơ hở một chút là sẽ thu hút sự chú ý của lũ ác lang Liên minh dị tộc kia.

Nếu không muốn mạo hiểm thì chỉ còn cách tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài một lần nữa.

Cầu viện Vương quốc Alpha, cầu viện Liên minh Nhân tộc!

Kết quả cuối cùng có khả năng cao là: Vương quốc Alpha sẽ tăng quân, Liên minh Nhân tộc sẽ cử các cao thủ Thánh Vực đến hỗ trợ.

Đừng thấy cuộc chiến hiện giờ đang đánh rất náo nhiệt, nhưng đám lão già trong Liên minh Nhân tộc kia vẫn chưa hề nhúc nhích.

Nếu chỉ nhìn vào tình hình ở Trung đại lục và Bắc đại lục, Liên minh dị tộc lẽ ra đã phải tham chiến từ lâu rồi.

Nguyên nhân mà chúng chậm chạp không có động tĩnh là vì bị lực lượng Nhân tộc ở Nam đại lục chấn nhiếp.

Người làm lão đại là Tộc Tinh Linh không muốn dẫn đầu, những thành viên khác trong Liên minh dị tộc cũng không đủ dũng khí khai chiến với Nhân tộc.

Đặc biệt là các dị tộc bị kẹp giữa Nam đại lục và Trung đại lục càng không dám manh động.

Trừ khi chúng nắm chắc có thể hủy diệt được các quốc gia Trung đại lục và Bắc đại lục trước khi quân đội Nhân tộc ở Nam đại lục xuất động, nếu không thì kẻ bị diệt tộc kế tiếp chính là bọn chúng.

Cho dù cuối cùng Vương quốc Alpha vẫn phải muốn ra tay, nhưng thủ tục vẫn phải tiến hành. Muốn lấy lòng cũng phải chờ đến khi người ta cầu viện đã.

Có lẽ trong tương lai, ân tình giữa các quốc gia không còn giá trị nữa, nhưng trước khi Nhân tộc thống nhất đại lục, những ân tình này vẫn rất có giá trị.

Nếu trở mặt không nhận người, làm hỏng danh tiếng, lần sau gặp chuyện thì đừng mong có người giúp đỡ.

Cuộc họp ngắn kết thúc, tin tức lập tức bị giới cao tầng trong quân đội phong tỏa, đại quân tiếp tục tiến lên theo kế hoạch.

Tình hình càng xấu đi thì lại càng phải thể hiện ra vẻ mặt cường thế.

Cường thế, kẻ địch sẽ không nắm được sức mạnh thực sự của họ, không dám manh động.

Ba mươi vạn đối đầu với một trăm vạn, về quân số rõ ràng là ở vào thế yếu, chiến lực cấp cao cũng ở thế yếu.

Nhưng nếu đổi thành ba mươi vạn quân tinh nhuệ đối đầu với trăm vạn đại quân của hai tộc, thì đó lại là một cục diện khác. ...

Tỉnh Bofir, bộ chỉ huy của liên quân hai tộc.

"Ma Ngạc lão ca, chúng ta đã chiếm được toàn bộ tỉnh Bofir rồi mà quân địch vẫn không hề bối rối, đây nhất định là quân tinh nhuệ của Vương quốc Alpha!"

"Nếu đổi thành quân đội Hessen, e là đã sớm sợ hãi run rẩy, quay đầu bỏ chạy rồi."

"Địch nhân khí thế hừng hực, e rằng không dễ đối phó!"

Vua Rết nói với vẻ mặt kiêng kỵ.

Có thể trong cuộc chiến bại trước đây có yếu tố may mắn, nhưng ông ta đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng hai quân giao phong.

Trong thời điểm thiếu binh lực, quân tinh nhuệ của tộc Rết Chân To còn có thể đánh ngang tài ngang sức với kẻ địch.

Một khi quy mô chiến trường mở rộng, với số lượng binh lực tương đương, trận chiến sẽ nghiêng về một bên.

Đặc biệt là vài kỵ sĩ đoàn kia, càng được Vua Rết coi là mối đe dọa lớn nhất trong lòng.

Trong cuộc chiến trước đó, có một nửa số binh sĩ tộc Rết đã chết thảm dưới tay những quân đoàn siêu phàm này.

Trong nội tâm, Vua Rết không chỉ một lần muốn tạo ra một đội kỵ binh siêu phàm tương tự, nhưng tiếc là cuối cùng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Vấn đề đầu tiên mà kỵ binh cần giải quyết là - tọa kỵ!

Nhân tộc có thể dễ dàng tập hợp đủ chiến mã cần thiết cho kỵ sĩ, nhưng tộc Rết Chân To đi đâu đi tìm nhiều tọa kỵ phù hợp cho chủng tộc mình cưỡi như vậy?

Còn về quân đoàn Ma Thú hung hãn hơn, Vua Rết nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trong Hắc Thạch sơn mạch trước đó, chúng mới bị đám Ma thú đánh cho một trận tơi bời, nên không có gan tiếp tục khiêu khích "Đại gia tộc" Ma thú này.

"Yên tâm đi, ta đã nghiên cứu qua chiến tích của Hudson rồi, kẻ này giỏi nhất là sử dụng âm mưu quỷ kế."

"Mỗi chiến thắng quân sự của hắn đều bắt đầu bằng việc nắm bắt điểm yếu của kẻ địch, sau đó nhân cơ hội bố cục."

"Chúng ta cứ triển khai theo kế hoạch, không để bị hắn nắm mũi dẫn đi là sẽ không có nhược điểm cho hắn bắt."

"Đợi giải quyết xong quân địch ở tỉnh Palma, chúng ta sẽ tập trung ưu thế về binh lực để quyết chiến với hắn ta."

Chương 1989: Đoàn Cung Phụng

"Ngô túc lão đệ, lão đệ đã giao thủ với Hudson nhiều lần rồi, hiểu rất rõ trình tự quy tắc dụng binh của kẻ địch."

"Bây giờ, làm phiền lão đệ phái binh kiềm chế bọn chúng, kéo dài tốc độ hành quân của chúng!"

Ma Ngạc vương nói với giọng điệu không thể nghi ngờ.

Nguyên nhân mà ông ta nhiệt tình xưng huynh gọi đệ trước đó là vì chờ đợi thời khắc này.

Nếu biết Hudson lợi hại như vậy, loại việc cực khổ như chặn đường liên quân đương nhiên là phải giao cho "vị tiểu đệ khổ cực" này rồi.

"Đại ca, tốc độ của huynh nhất định phải nhanh lên nha!"

"Hudson dụng binh quá ác độc, đệ sợ thời gian dài sẽ xảy ra vấn đề."

Vua Rết sắc mặt đại biến nói.

Là phe yếu thế trong cuộc hợp tác này, Vua Rết căn bản không có tư cách từ chối, chỉ có thể chọn cúi đầu.

Ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi từ "Lão ca" thành "Đại ca", như thể đã khuất phục, mặc nhiên nhận lấy thân phận tiểu đệ.

"Yên tâm đi, đại ca đệ biết rõ nặng nhẹ, sẽ không phạm sai lầm trong vấn đề này!"

Ma Ngạc vương hùng hồn đảm bảo.

Thực lòng cũng được, hư tình giả ý cũng tốt, chỉ cần Vua Rết chịu mang quân chặn đường liên quân do Hudson thống lĩnh thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nguyên nhân chính khiến trận chiến tại tỉnh Palma kéo dài tới nay là do sự chống trả ngoan cường của quân thủ thành Bofir trước đó khiến cho hai tộc phải trả giá đắt.

Sau khi hy sinh vô số sinh mạng để đánh vào thành, đánh xong chiến đấu đường phố và chuẩn bị tiếp thu thành quả thắng lợi, kết quả quân địch bất ngờ kích hoạt ma pháp trận tự hủy được ẩn giấu dưới lòng đất.

Cả tòa thành trì bị san thành bình địa, hơn mười vạn quân liên minh hai tộc tiến vào thành mười không còn một.

Bị tổn thất nhiều như vậy, chúng đã nhận ra các đại quý tộc của Nhân tộc không dễ chọc. Khi bị dồn vào đường cùng, người ta sẽ chiến đấu đến cùng.

Sau trận công thành chiến ở tỉnh Palma này, đại quân Ma Ngạc đã rút ra được kinh nghiệm.

Cho dù là đã công phá được thành trì cứ điểm, họ đều sẽ kiểm tra kỹ lưỡng dưới lòng đất trước khi cho quân đội tiến vào.

Sau khi trở nên cẩn trọng, đại quân Ma Ngạc không còn bị đánh lén nữa, nhưng tốc độ công chiếm thành trì lại giảm đi đáng kể.

Mắt thấy liên quân do Hudson thống lĩnh tới gần, mà tỉnh Palma vẫn còn hai thành trì chưa chiếm được.

Để chiến đấu với một danh tướng như Hudson, Ma Ngạc vương không dám giữ lại tai họa ngầm cho bản thân.

Dù là quân phòng thủ trong thành Hessen chỉ còn lại vài vạn tàn binh sau cùng, nhưng họ cũng phải trước dẹp bỏ mối nguy tiềm ẩn này trước. ...

Trong vương cung, sau khi nhận được tin dữ từ tiền tuyến, các quan chức cấp cao của Hessen đều trở nên bồn chồn lo lắng.

Tộc Ma Ngạc, kẻ địch đã giao chiến với họ nhiều ngày nay, hóa ra đã che giấu thực lực của mình trước đó. Nếu không phải vì liên quân tới gần, bọn chúng sẽ còn tiếp tục che giấu nữa.

Chiến tranh đã nổ ra rồi mà còn muốn che giấu thực lực, rõ ràng là có ý đồ khác.

Không làm rõ được động cơ của quân địch đã đủ khó chịu rồi. Phiền phức nhất chính là bây giờ họ nhìn vào chủng tộc Địa tâm nào cũng đều cảm thấy đối phương đang che giấu thực lực.

Mặc dù lý trí mách bảo họ rằng điều đó là không thể, nhưng con người vốn thích suy diễn.

Nghĩ càng nhiều, lông mày càng cau có.

Chủ nghĩa bi quan lan tràn, mọi người nhìn vào bất cứ điều gì cũng đều nghĩ về hướng tồi tệ.

"Viện binh của Liên minh Nhân tộc khi nào mới đến nơi?"

Alexander V mong đợi hỏi.

Không tin tưởng vào thực lực của quân đội nhà mình, nhưng họ lại hoàn toàn tin tưởng vào sức mạnh của Liên minh Nhân tộc.

Nhân tộc không có quân đội trực thuộc, nhưng Liên minh Nhân tộc có lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Nhân tộc —— Đoàn cung phụng!

Số lượng Đoàn cung phụng không nhiều, nhưng chất lượng lại rất cao. Ngưỡng cửa gia nhập là cấp 8 trở lên, cao hơn nữa đều là Thánh Vực.

Trong thời kỳ suy thoái của làn sóng nguyên tố, vì không có cường giả Thánh Vực tọa trấn, nên sự hiện diện của Đoàn cung phụng không cao lắm.

Tuy nhiên, sau khi nhiều cường giả hải ngoại trở về, tình hình đã hoàn toàn khác.

Đoàn cung phụng của Nhân tộc hiện giờ đã có đủ thực lực để hủy diệt một số chủng tộc vừa và nhỏ.

Hầu hết các cường giả Thánh Vực của nhân tộc đều là thành viên của Đoàn cung phụng.

Đoàn cung phụng được chia ra làm 2 loại: cung phụng trên danh nghĩa và cung phụng thường trú.

Cung phụng trên danh nghĩa chỉ tham gia vào các cuộc chiến tranh đại lục, ngoài ra họ hầu như không bị ràng buộc và cũng không được hưởng trợ cấp từ Liên minh Nhân tộc.

Nếu muốn nhận được lợi ích từ liên minh, họ cần phải có những đóng góp tương xứng.

Cung phụng thường trú thì khác, có thể được hưởng một loạt các chế độ phúc lợi do liên minh cung cấp, nhưng cũng phải thực hiện các nhiệm vụ do liên minh phân công.

Cung phụng trên danh nghĩa về cơ bản đều lệ thuộc vào các thế lực lớn, còn hầu hết các cung phụng thường trú là tán tu, xuất thân từ các thế lực vừa và nhỏ.

Hoặc là thế lực sau lưng đã suy tàn, không đủ khả năng chi trả cho nhu cầu tu luyện hàng ngày của họ.

Loại chuyện như phục hưng cơ nghiệp cũng sẽ khác nhau tùy theo người.

Có những cường giả có niềm tin sâu sắc vào gia tộc, quốc gia và sẵn sàng cống hiến hết mình; có những cường giả lại nhìn thấu thế thái nhân tình, không có cảm xúc gì với hậu bối cách nhau hàng chục đời.

Những người trước còn đang bôn ba vì gia quốc, còn những người sau thì đã bước vào Liên minh Nhân tộc để chuyên tâm tu luyện.

Viện binh mà Vương quốc Hessen đang tìm kiếm hiện giờ chính là muốn liên minh cử các cường giả trong Đoàn cung phụng tới.

"Ban chủ tịch đã thương nghị quyết định: cử đại đội cung phụng số 7 đến chi viện cho Trung đại lục, trong đó có hai phân đội sẽ được phái tới Vương quốc."

Chương 1990: Đoàn Cung Phụng (2)

"Đoàn cung phụng thuộc bí mật cao nhất của liên minh, quyền hạn của sứ thần thường trú trong liên minh của chúng ta không đủ, nên tạm thời vẫn chưa biết được thực lực của viện binh."

Hầu tước Krasner trả lời với vẻ mặt buồn bực.

Viện binh đều đã phái tới rồi, vậy mà vẫn tiếp tục giữ bí mật với họ, điều này khiến ông ta thực sự không tài nào hiểu nổi.

Tuy nhiên đây là quy định của liên minh, ngay cả cường quốc số một Nhân tộc - Đế quốc Frank, cũng phải tuân thủ.

"Ta có biết đại khái về thực lực của Đại đội cung phụng thứ 7, có hai phân đội chi viện cho tỉnh Bofir và tỉnh Palma, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn."

"Đều tại chúng ta quá khinh địch, lẽ ra phải cầu viện liên minh từ lâu rồi, nhưng vì tiết kiệm chút chi phí của cung phụng mà hy sinh hai tiền bối Thánh Vực!"

Alexander V nhịn không được cảm khái nói.

Là một nước lớn, quyền hạn của các đại thần Vương quốc Hessen không đủ, nhưng Quốc vương thì vẫn có quyền được biết.

Mặc dù không biết hết toàn bộ nội tình của Đoàn cung phụng, nhưng ông ta vẫn hiểu khá rõ về Đại đội cung phụng số 7 hoạt động thường xuyên này.

Nguyên nhân mà trước đây họ thà cầu viện Vương quốc Alpha cũng nhất quyết không chịu cầu viện Liên minh Nhân tộc là vì một khi Đoàn cung phụng ra quân thì sẽ phải trả giá đắt.

Theo quy định của liên minh, trong 100 năm tới, số kinh phí mà vương quốc cần nộp cho liên minh sẽ tăng gấp đôi.

Kể từ khi quy định này được đặt ra, chỉ có Vương quốc Alpha là từng phá lệ.

Chủ yếu là do tình hình của Vương quốc Alpha đặc biệt, gánh vác trọng trách chống lại Thú Nhân.

Cứ cách vài thập kỷ, Liên minh Nhân tộc lại hỗ trợ một lần, chi phí không thể tính được.

Là một vương quốc nghèo túng, Alpha thường xuyên nợ khoản kinh phí hoạt động của liên minh.

Thường thì chỉ cần kéo dài đến khi chiến tranh xâm lược của Thú Nhân bộc phát, liên minh không chỉ chủ động miễn nợ mà còn bù đắp thêm một khoản phụ cấp.

Có thể nói trong ba trăm năm qua, Vương quốc Alpha là "thú nuốt vàng" lớn nhất của Liên minh Nhân tộc.

Dùng nhiều tiền thì nhất định phải cầm cự!

Vương quốc Alpha chặn đứng Thú Nhân, cơ nghiệp của Nhân tộc ở Bắc đại lục và Trung đại lục mới có thể bảo toàn, vị thế bá chủ đại lục mới thực chí danh quy.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi Hudson lên nắm quyền, Vương quốc Alpha mới có thể dễ dàng đối phó với mối đe dọa từ Đế quốc Thú Nhân, liên minh mới kết thúc cơn ác mộng này.

Ngoại lệ xảy ra một lần là đủ rồi. Vương quốc Hessen không có ý nghĩa chiến lược quan trọng như vậy, nên không được hưởng đãi ngộ này.

"Bệ hạ, ai cũng không muốn điều này xảy ra, ngài cũng chỉ đang nghĩ cho vương quốc thôi."

"Kinh phí hoạt động của liên minh chiếm 3% doanh thu tài chính của vương quốc, tăng gấp đôi sẽ biến thành 6%."

"Tỷ lệ khấu trừ cao như vậy sẽ là một gánh nặng rất lớn cho tài chính của vương quốc"

Tể tướng Công tước Milton mở miệng khuyên.

Việc chia nhỏ chi phí vận hành của liên minh nhân tộc không liên quan đến vị thế quốc tế, mà hoàn toàn phụ thuộc vào doanh thu tài chính của các quốc gia.

Quy tắc trò chơi là: Có tiền thì nộp nhiều, không tiền thì nộp ít.

Trong phần lớn thời gian, quyền phát ngôn và số tiền nộp của các thành viên liên minh về cơ bản là ngang nhau, các quốc gia giàu có thường có thực lực quân sự mạnh hơn.

Vương quốc Alpha một lần nữa trở thành ngoại lệ, mặc dù là cường quốc thứ ba của Nhân tộc, nhưng doanh thu tài chính của bản thân họ lại luôn đứng cuối cùng trong số các vương quốc lớn.

Không có tranh cãi nào xảy ra trong vấn đề này, vì sự nghèo túng hiện tại của Vương quốc Alpha là do bảo vệ cơ nghiệp bá chủ của Nhân tộc.

Mức chia nhỏ doanh thu tài chính 3% đã là gánh nặng đối với các quốc gia, tăng lên 6% sẽ càng thêm áp lực.

Muốn khiếu nại cũng không được, vì để duy trì bá quyền của Nhân tộc, liên minh cần phải trả rất nhiều chi phí.

Đoàn cung phụng ra chấp hành nhiệm vụ, Liên minh cũng cần phải thù lao. khoản chi phí tăng thêm này chỉ có thể do các quốc gia cần trợ giúp chi trả.

Nếu như khai chiến với Liên minh dị tộc, thứ hai bên tranh giành là bá quyền đại lục, chính phủ Hessen còn có thể xin miễn giảm.

Nhưng tình hình hiện giờ rõ ràng là khác biệt, chỉ là vài chủng tộc Địa tâm mà thôi, Liên minh Nhân tộc căn bản không xem chúng là mối đe dọa.

Tình huống tồi tệ nhất cũng chỉ là bị chúng vạch một phần lãnh thổ ra khỏi lãnh thổ của Nhân tộc để lập quốc.

Bá quyền lục địa, thứ cao quý và to lớn này, không phải là thứ mà những chủng tộc nhỏ bé như chúng có tư cách tham gia.

Những rắc rối nhỏ không liên quan đến tranh chấp bá quyền thì chỉ là vấn đề của các quốc gia, liên minh không phải là bảo mẫu của mọi người.

Về bản chất, đây cũng là việc tạo dựng ý thức khủng hoảng cho tầng lớp thống trị các quốc gia, tránh để họ tự cao tự đại, bảo thủ.

Hiệu quả rất rõ ràng, dưới cách chơi nuôi cổ này, bất kể trong tình huống khắc nghiệt cỡ nào, thực lực tổng hợp của Nhân tộc đều liên tục gia tăng. ...

"Nguyên soái, hai vị này là Tôn giả Marcello cùng Tôn giả MacDonald."

"Trước đây, trong cuộc chiến phòng thủ tỉnh Gutland, chính nhờ hai vị Tôn giả mà chiến tuyến mới được ổn định!!"

Hầu tước Simeone nhiệt tình giới thiệu.

Lực lượng hỗ trợ của liên minh vẫn chưa đến, nhưng sự hỗ trợ của Vương quốc Hessen đã đến trước.

Có thể thấy là giới cao tầng Hessen vẫn biết rõ nặng nhẹ.

Theo tình hình hiện tại, bất kỳ một tiết điểm nào xảy ra đại bại cũng đều ảnh hưởng đến toàn cục.

Một khi cục diện sụp đổ, Nhân tộc có thể gánh chịu được, nhưng Vương quốc Hessen lại không chịu nổi.

Việc bổ sung thêm hai cường giả Thánh Vực cấp 2 không thể bù đắp được chênh lệch về sức mạnh cao cấp của hai bên, nhưng cuộc chiến sẽ không còn nghiêng về một bên nữa.

"Hai vị tới thật đúng lúc, kẻ địch đã dùng thủ đoạn hèn hạ để ám sát trụ cột nhân tộc đang đóng quân ở tỉnh Bofir, chúng ta đang lo lắng về sự mất cân bằng sức mạnh của hai bên."

"Có thêm hai vị Tôn giả tương trợ, cuộc chiến tiếp theo sẽ dễ đánh hơn nhiều!"

Hudson cười ha hả nói.

Chương 1991: Phòng Thủ

Đây cũng không phải là lời khách sáo, mà là cơn mưa đúng lúc trong thời điểm then chốt khi thực lực cao cấp của hai bên đang mất cân bằng.

Rút ra bài học từ tỉnh Bofir, hai cường giả Thánh Vực đang đóng quân tại tỉnh Palma nhất định sẽ cẩn thận.

Muốn giữ được chiến tuyến có vẻ khó, nhưng khi thành trì thất thủ, tỷ lệ chạy trốn thành công vẫn rất cao.

Cường giả Thánh Vực cũng là người có sĩ diện, nếu thua trận mà xám xịt quay về thì biết cất mặt mũi vào đâu!

Khả năng cao là họ sẽ chạy tới và gia nhập liên quân, đến lúc đó số lượng Thánh Vực của hai bên sẽ không còn quá chênh lệch.

Về số lượng đúng là ở thế bất lợi, nhưng chất lượng lại rất cao. Nếu có kế hoạch cẩn thận, không chừng còn có thể lập được chiến công.

Trên thực tế, hành động trước đây của tộc Ma Ngạc và tộc Rết Khổng Lồ là đang tìm đường chết, chỉ là chúng không nhận ra mà thôi.

Loại chuyện thách thức ranh giới cuối cùng của Nhân tộc như giết chết cường giả Thánh Vực này, Liên minh Nhân tộc há có thể bỏ qua được.

Nếu không dập tắt phong trào này, không biết còn bao nhiêu kẻ bắt chước sẽ xuất hiện trong tương lai.

"Nguyên soái khách khí, đây vốn là điều chúng tôi nên làm."

"Có thể kề vai chiến đấu với Nguyên soái cũng là vinh hạnh của chúng tôi!"

"..."

Những lời đáp lại nhiệt tình của Tôn giả Marcello và Tôn giả MacDonald đã khiến Hầu tước Simeone ở bên cạnh đứng hình.

Ông ta đã giao tiếp với hai người hơn chục lần rồi, và mỗi lần gặp họ đều tỏ vẻ lạnh lùng, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy hai người này nói chuyện với vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Ban đầu, Hầu tước Simeone còn lo lắng về mối quan hệ của họ với Hudson, bản thân bị kẹp ở giữa sẽ rất khó xử, nhưng bây giờ thì không cần lo lắng nữa.

Sự lạnh lùng của Tôn giả cũng xem đối phương là ai.

Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, Hầu tước Simeone nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Bất kể vì lý do gì, kết quả tốt là được.

"Nguyên soái, ngày mai chúng ta sẽ đuổi kịp đám rết thối tha kia, ngài thấy nên đánh như thế nào?"

Hầu tước Simeone quan tâm hỏi.

Không hoảng hốt là không được, sắp đến lúc giáp lá cà rồi mà liên quân còn đang chơi trò "Phô trương thanh thế" .

Hàng giả chung quy vẫn là giả, dù có diễn như thế nào thì quân đội Hessen do ông chỉ huy cũng không thể trở thành quân tinh nhuệ của Vương quốc Alpha được.

Trên thực tế, sau khi trải qua một lần sàng lọc, chất lượng của quân đội Hessen vẫn khá tốt.

Không chỉ được đào tạo quân sự cơ bản mà còn từng thấy máu trên chiến trường, mạnh hơn nhiều so với quân đội thông thường.

Tiếc rằng sau hàng loạt thất bại trước đó, tinh thần của họ đã không còn một chút bóng dáng nào của quân tinh nhuệ nữa.

"Đương nhiên là tiến hành theo kế hoạch rồi!"

"Nói cho các binh sĩ biết, kẻ địch mà chúng ta phải đối mặt đều là một lũ bại binh, không cần phải khách khí với chúng."

Hudson bình tĩnh trả lời.

Nếu đã giả mạo quân tinh nhuệ thì nhất định phải diễn tiếp đến cùng.

Chiến tranh đánh chính là sĩ khí quân tâm, chỉ cần quân địch cho rằng liên quân là quân tinh nhuệ, vậy thì bọn họ chính là quân tinh nhuệ.

Đại quân rết chạy ở phía trước, liên quân truy kích ở phía sau, quân truy kích vốn đã có một số lợi thế tâm lý nhất định so với quân địch đang tháo chạy.

Bây giờ đã đến nơi, tộc Rết Chân To không tiếp tục chạy nữa, nhưng bất lợi về mặt tinh thần của chúng lại không thể thay đổi ngay lập tức.

Quân địch chiếm ưu thế binh lực, muốn giành được thắng lợi, liên quân nhất định phải tiếp tục khuếch đại lợi thế về sĩ khí quân tâm.

Tấn công ngay sau khi đuổi kịp quân địch chắc chắn là cách tốt nhất để duy trì lợi thế này.

Binh lính bình thường có nhận thức hạn hẹp, không thể phân biệt được sức mạnh của hai bên. Chỉ cần liên quân là bên chủ động tấn công, mọi người sẽ tự động mặc định rằng mình đang ở thế thượng phong.

Hầu tước Simeone đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại bị nuốt vào.

Vị chủ soái trước mắt này không phải là người mà một vị tướng lĩnh bình thường như ông ta có thể chất vấn.

Trong đầu Hầu tước Simeone đã tìm được lý do để thoái thác.

Không hiểu được chiến thuật của Hudson là điều bình thường, nếu ông ta hiểu được thì kẻ địch cũng có thể hiểu được.

Hầu tước Simeone không phản đối, những người khác lại càng không phản đối.

Các tướng lĩnh trong doanh trướng đều không phải là người ngu. Không ai phản đối chủ yếu là do họ quá thông minh.

Có thể phản đối ý kiến của một vị tướng lĩnh bình thường, nhưng những quyết định của một nhân vật huyền thoại như Hudson chắc chắn có ý nghĩa sâu xa.

Nếu không nhận ra sự ảo diệu của việc dụng binh này, đó là do kiến thức hạn hẹp của bản thân, có thể những người khác đã phát hiện ra rồi.

Nếu nhảy ra hỏi tại sao thì chẳng phải sẽ khiến bản thân trở nên kém cỏi hay sao?

Một khi để lại ấn tượng vô năng thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con đường quan lộ.

Rõ ràng là không biết gì cả, nhưng ai nấy cũng đều giả vờ như mình đã hiểu.

Hai vị Tôn giả Thánh Vực hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng hai người họ chỉ có thực lực mạnh mẽ, mấy trăm năm qua đều không hề tham gia vào việc chỉ huy quân đội đánh trận.

Nếu đã không hiểu thì dứt khoát lười hiểu.

Nhìn thấy các tướng lĩnh liên minh đều thể hiện ra sự "tự tin mù quáng", Hudson liền biết kế là hoạch của mình đã thành công một nửa, tiếp theo là phải truyền bá sự tự tin này xuống dưới. ...

Đại doanh Rết Chân To.

"Bệ hạ, tòa thành này đã bị tàn phá, cho dù chúng ta cố thủ thì cũng khó có thể phát huy được nhiều tác dụng."

"Binh lực của kẻ địch chỉ bằng một nửa so với chúng ta, không bằng nhân lúc chúng mới đến, chưa kịp đứng vững mà đánh cho chúng không kịp trở tay!"

Chương 1992: Phòng Thủ (2)

Lời đề nghị này vừa nói xong, Lục Dực Ngô Công liền cảm thấy có gì đó không ổn, ánh mắt của đám rết nhìn gã ta thật sự rất kỳ lạ.

"Nguyên soái Howell, đây chính là rết do ngươi mang đến, tại sao có thể lỗ mãng như vậy được?"

"Nếu người Alpha dễ đối phó thì chúng ta có cần phải từ Hành lang trăm dặm rút lui đến đây không?"

"Mù quáng quyết chiến với kẻ địch, cho dù may mắn chiến thắng thì chúng ta cũng sẽ phải trả giá đắt."

"So với Nhân tộc có cơ nghiệp to lớn, vốn liếng của chúng ta chỉ bằng lực lượng quân sự một tỉnh của chúng!"

Saiyam Tôn giả là người đầu tiên phản bác.

Là một con Rết cẩn thận, thứ lão ta ghét nhất chính là rủi ro.

Sau lần giao chiến với quân đội quý tộc tỉnh Đông Nam lần trước, lão ta đã đích thân bắt giữ một vài quý tộc Nhân tộc để thẩm vấn, cuối cùng biết được tổng số binh lực của tỉnh Đông Nam.

Quân dự bị cũng là binh, dù sao nếu tính về số lượng, tộc Rết Chân To và tỉnh Đông Nam có số lượng binh lực tương đương nhau.

Nếu làm tròn thì coi hai bên ngang nhau cũng không có gì là sai.

Lực lượng quân sự của một tỉnh mà đã mạnh ngang bằng với họ rồi, nếu so sánh về sức mạnh của hai chủng tộc thì chênh lệch sẽ là vô biên.

"Saiyam Tôn giả, sổ sách không nên tính như vậy. Trong Nhân tộc cũng có mạnh có yếu, tỉnh Đông Nam của Vương quốc Alpha chỉ là một ngoại lệ."

"Nếu như tất cả tỉnh thành của Nhân tộc đều có thực lực quân sự mạnh như vậy thì đại lục Aslante đã bị Nhân tộc thống nhất từ lâu rồi."

"Trên đường đánh tới đây, mọi người cũng đã được chứng kiến sự chênh lệch giữa các cường quốc và quốc gia yếu kém của Nhân tộc rồi."

"Đề xuất của Lục Dực tuy có hơi táo bạo, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ thích hợp."

"Nhân lúc kẻ thù chưa kịp đứng vững, đấm cho chúng một đòn mạnh là một chiến thuật không tồi."

"Không mong đợi là có thể khiến cho quân địch bị tổn thất nặng nề, nhưng ít nhất cũng có thể làm giảm bớt nhuệ khí của chúng!"

Nguyên soái Howell trả lời với giọng điệu không vui.

Cấp dưới của ai người nấy bảo vệ, Lục Dực đã đi theo ông ta nam chinh bắc chiến mười mấy năm, lập được không ít công lao hãn mã.

Là mưu sĩ, bày mưu tính kế chính là trách nhiệm. Cho dù có sai sót thì cũng có thể thông cảm được.

Bác bỏ đề nghị thì được, nhưng chỉ trích đích danh gã ta thì lại có chút quá đáng.

Nếu như giả vờ yếu đuối vào thời điểm này, vậy gã ta làm sao làm Nguyên soái được nữa!

Nếu không phải vì kiêng dè thân phận đặc biệt của Tôn giả Saiyam, Howell đã chửi ầm lên rồi. Các tướng lĩnh từ trên chiến trường giết ra hiếm có người nào có tính khí tốt.

"Hai vị bớt giận, đều là vì tương lai của chủng tộc, có chuyện gì hãy ngồi xuống từ từ trò chuyện!"

Thấy bầu không khí không đúng, Tể tướng Javet vội vàng nhảy ra giảng hòa.

Địch nhân còn chưa đánh tới cửa mà phe mình đã nội đấu trước thì sẽ thật bi kịch.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, bầu không khí ở hiện trường cũng thay đổi. Nhiều tướng lĩnh Rết muốn mở miệng can gián, nhưng lại sợ xảy ra cạnh tượng như vừa rồi.

Sự thay đổi kỳ lạ khiến Vua Rết tự trách bản thân, biết vậy khi tổ chức họp bàn kế hoạch tác chiến thì đã tách riêng ra rồi.

Mặc dù đám Tôn giả trong tộc có thực lực cá nhân mạnh mẽ, nhưng đã rời xa chiến trường vô số năm rồi, không ai biết là họ còn có khả năng chỉ huy quân sự hay không.

Cho dù còn có khả năng chỉ huy như thời đỉnh cao, nhưng trong hoàn cảnh hiện giờ, tư tưởng tác chiến lỗi thời rất có khả năng cao là đã không theo kịp thời đại.

"Hiện giờ vẫn chưa biết rõ tình hình của quân địch, cứ tạm thời quan sát trước, đợi đến khi nắm được thực lực của địch rồi mới quyết định kế hoạch tác chiến tiếp theo!"

Thấy mọi người không ai mở miệng, Vua Rết bèn nói với vẻ mặt âm trầm.

Thực ra là họ có thể biết rõ thực lực của quân địch từ trước rồi.

Nhưng tiếc rằng trước đó sĩ khí quân tâm đã tan rã, mọi người chỉ một lòng nghĩ đến chuyện chạy trốn, căn bản không dám quay đầu giao thủ với quân địch.

Việc trinh sát trại địch cũng chỉ là quan sát từ xa, chỉ cần đến gần một chút liền không thể quay lại.

Từ những thông tin thu thập được, hoài nghi là quân đội Vương quốc Alpha tăng viện, nhưng cũng giống như quân đội Hessen đổi tên.

Trang bị của quân đội tư nhân quý tộc Nhân tộc đều do lãnh chúa quyết định, không có chế độ thống nhất.

Hai kết quả trinh sát khác nhau kết hợp lại với nhau đã khiến cho giới cao tầng của tộc Rết Chân To hoàn toàn bối rối.

Phương thức tác chiến cấp tiến và bảo thủ về bản chất cũng dựa trên hai khả năng có thể xảy ra. ...

"Ầm ầm..."

Sáng sớm, tiếng nổ quen thuộc của Ma Tinh pháo vang lên, khiến Vua Rết bừng tỉnh khỏi giấc ngủ.

"Đã xảy ra chuyện gì, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Có lẽ là do bản năng của cơ thể, trong lúc hỏi, trên trán của Vua Rết còn lóe lên một chút e ngại.

Lần trước khi nghe được loại tiếng động này, tộc Rết Chân To đã đánh mất thông đạo Địa Tâm cực kỳ quan trọng, bị ép phải đào vong hơn ngàn dặm.

Bây giờ mới vừa đứng vững thì âm thanh giống như ác mộng này một lần nữa vang vọng bên tai.

"Phụ vương, đại sự không ổn, quân địch phát động tấn công!"

Giọng nói của Justin từ ngoài cửa truyền vào, Vua Rết lập tức nổi giận nói:

"Thằng nhóc con, đừng có nói hươu nói vượn!"

"Chẳng phải chỉ là quân địch phát động tấn công thôi sao, làm như trời sập xuống vậy, có cái gì mà phải ngạc nhiên chứ?"

Nói miệng thì nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Vua Rết cũng đang lo lắng bất an.

Sau sự hoảng loạn là niềm may mắn, may là đã chọn chiến thuật phòng thủ thành trì một cách an toàn, nếu không bị kẻ thù tấn công bất ngờ như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 1993: Giao Chiến

Tiếc là thời gian quá ngắn, nếu không sau khi sửa chữa xong toàn bộ phòng tuyến rồi mới giao chiến với kẻ địch thì khả năng chiến thắng sẽ cao hơn nhiều.

Theo thỏa thuận với tộc Ma Ngạc, tộc Rết chỉ cần ngăn chặn liên quân là được, hoàn toàn không cần phải ra ngoài liều mạng với quân địch.

Thực ra tộc Rết Chân To hiện giờ đang đóng vai là quân phòng thủ tỉnh Bofir trước đây, chỉ khác là hướng tấn công của kẻ địch hoàn toàn ngược lại.

Nói thẳng ra là Vua Rết không hề quen với việc ngủ trên chiếc giường lớn của quý tộc Nhân tộc.

Chẳng qua muốn tiến vào đại lục Aslante thì phải hòa nhập với mảnh đất này, nhất định phải học hỏi thói quen của những sinh vật trên mặt đất.

Nếu như tiếp tục sống trong hang động thì sẽ bị chê cười.

"Đi, ra ngoài xem trước!"

Sau khi thu dọn đơn giản, Vua Rết lập tức ra lệnh cho con trai.

Chỉ trong chốc lát, các tướng lĩnh trong quân đội đã có mặt tại vị trí của mình, thực hiện nhiệm vụ của mình.

Sau khi đi tuần tra khắp doanh trại, ngoại trừ một số nơi hơi hỗn loạn, nhìn chung tình hình vẫn khá ổn.

Điều duy nhất khiến Vua Rết không hài lòng là: đạn pháo của kẻ địch thỉnh thoảng rơi vào trong thành, mà một khi vào trong tầm bắn pháo của Ma tinh pháo thì sẽ không còn cảm giác an toàn.

"Quân đoàn trưởng Belt, tình hình tiền tuyến thế nào?"

Vua Rết quan tâm hỏi.

"Bệ hạ, quân địch mới chỉ bắt đầu thăm dò, chỉ có bảy tám khẩu Ma tinh pháo công thành."

"Ước tính sau một hoặc hai giờ nữa, chúng mới chính thức phát động tổng tấn công."

"Thời gian quá ngắn, chúng ta chỉ có thể sửa chữa một phần thành lũy, hoàn toàn không có thời gian bố trí ma pháp trận thủ thành."

"Một khi hàng trăm khẩu Ma tinh pháo cùng bắn, e rằng những bức tường thành được gia cố tạm thời này sẽ không thể chống đỡ được nửa tiếng đồng hồ, và sẽ bị phá hủy dưới hỏa lực của kẻ địch!"

Quân đoàn trưởng Belt vội vàng trả lời.

Chỉ với bảy tám khẩu Ma Tinh pháo sẽ không gây ra được nhiều mối đe dọa thực sự cho đại quân, nhưng nếu số lượng này tăng lên gấp mười lần thì tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Thiếu thủ đoạn phản công tầm xa chính là khốn cảnh lớn nhất mà tộc Rết Chân To đang phải đối mặt hiện giờ.

Đây là hậu quả của việc phát triển khoa học công nghệ lệch lạc.

Vi sinh hoạt tại thế giới Địa tâm đen tối trong thời gian dài, nên tính cách của chúng không thể tránh khỏi trở nên u ám và cực đoan, mọi người đều nghiên cứu cách để nâng cao thực lực cá nhân.

Lực lượng thiên về hệ Hắc Ám không có nghĩa là sẽ sa ngã.

Trên thực tế, phần lớn ma pháp hệ Hắc Ám mà tộc Rết Chân To nghiên cứu đều là chính thống.

Pháp thuật tà ác đúng là có, nhưng nó cũng thuộc về cấm thuật, thậm chí còn bị cấm kỵ hơn cả đại lục Aslante.

Hoàn cảnh quá ác liệt, vì truy cầu thực lực, mọi người có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Giới quý tộc lo lắng rằng, nếu cấm thuật lan truyền ra ngoài, những người bên dưới sẽ không thể kiểm soát được ham muốn nâng cao thực lực của bản thân, và dẫn đến sự hủy diệt cho chủng tộc.

Ở phương diện này, thế giới Địa Tâm xưa giờ luôn không thiếu những ví dụ phản diện.

Mỗi vài nghìn năm, chúng sẽ gây ra một sự cố nào đó. Nhẹ thì một vài bộ lạc bị chính người của mình tàn sát, nặng thì trực tiếp diệt tộc.

Chỉ cần nhìn vào màn thể hiện của tộc Rết Chân To là biết, một đường đánh tới hiện tại, chúng vẫn chưa gây ra mấy lần thiên tai Vong linh.

Không phải vì chúng nhân từ, mà thực sự là do thế giới Địa tâm quá u ám, tu luyện vong linh ma pháp rất dễ khiến bản thân trở nên điên loạn.

Nói cho đúng là, tu luyện tất cả ma pháp đều có nguy cơ khiến cho tinh thần sụp đổ.

Ngoài một số chủng tộc có thiên phú đặc biệt, đại đa số các chủng tộc Địa tâm đều đi theo con đường vật lý.

Đến Ma pháp sư mà còn là chức nghiệp tiểu chúng, nên không thể trông mong vào sự phát triển của khoa học ma pháp.

"Cẩn trọng đề phòng, không cho kẻ thù có cơ hội, đợi trời tối rồi tìm cơ hội phản công!"

Vua Rết nhẹ gật đầu nói.

Mọi người đều có thể nhìn thấy mối đe dọa từ Ma Tinh pháo của quân địch, nhưng biết không có nghĩa là có thể đối phó.

Trên thực tế, khi nhận nhiệm vụ chặn đánh, Vua Rết cũng từng đưa ra đề nghị giao dịch Ma tinh pháo với tộc Ma Ngạc.

Đối phương một lời liền đáp ứng, sau đó nói cho ông ta biết: đơn đặt hàng đã xếp đến hai năm sau, còn phải thanh toán tiền thù lao trước, tộc Ma Ngạc có thể giúp ông ta đặt hàng từ Liên minh dị tộc.

Chờ đến hai năm sau, thức ăn ngon cũng bị thiu rồi.

Tức giận cũng vô dụng, lần này Ma Ngạc vương thật sự không lừa ông ta. Dây chuyền sản xuất Ma Tinh pháo trong Liên minh Dị tộc thực sự đã xếp đến hai năm sau.

Chỉ riêng một tộc của ông ta thì đương nhiên là không có khả năng mua nhiều như vậy, nhưng Liên minh Dị tộc đang nâng đỡ rất nhiều chủng tộc Địa Tâm.

Ngoài tộc Dwarf và tộc Tinh Linh ra, năng suất của các chủng tộc khác trong Liên minh Dị tộc đều rất tồi tệ, nhiều chủng tộc thậm chí còn không có khả năng sản xuất Ma tinh pháo.

Các tộc có khả năng sản xuất thứ này thì năng suất cũng rất hạn chế.

Dù sao, Ma Tinh pháo không chỉ đắt đỏ, mà tốc độ đổi mới chậm, tuổi thọ cũng đủ dài.

Chỉ cần bảo dưỡng tốt sau này, hoàn toàn có thể truyền lại cho năm đời.

Số lượng tồn kho đủ lớn, nhu cầu mới không nhiều, nên chỉ có một số ít thế lực lớn mới có dây chuyền sản xuất chuyên dụng.

Các thế lực khác, chỉ khi cần thiết, mới tạm thời kéo một nhóm công tượng và Ma pháp sư đến sản xuất.

Trong thời đại chế tạo bằng tay này, việc đột nhiên tăng thêm một lượng lớn đơn đặt hàng rất dễ dẫn đến tình trạng tồn đọng đơn hàng.

Nếu như không chuẩn bị trước các linh kiện, mà phải làm từ đầu đến cuối, thì nhanh nhất cũng phải ba tháng mới có thể sản xuất ra một khẩu Ma tinh pháo.

Chương 1994: Giao Chiến (2)

Ma Tinh pháo mà tộc Ma Ngạc đang dùng hiện giờ đều là hàng secondhand của Thạch Nhân tộc. Tuổi của một số khẩu Ma tinh pháo còn lớn hơn tổng số tuổi của Ma Ngạc vương và Vua Rết.

"Ầm ầm... Ầm ầm..."

Tiếng nổ vẫn tiếp tục vang lên, nhìn thấy quân địch liên tục bị động, tinh thần của binh sĩ liên quân cũng ngày càng cao.

"Đáng tiếc, nếu như toàn bộ Ma Tinh pháo đều tập trung ở nơi đây thì chúng ta liền có thể san bằng tòa thành này!"

Tổng đốc Pierce cảm thán.

Sau khi chứng kiến sức mạnh của việc sử dụng tập trung Ma Tinh pháo, bất tri bất giác ông ta đã trở thành người ủng hộ cho "lý thuyết chiến thắng bằng hỏa lực".

Bá tước Pierce đã không chỉ một lần thầm nói với thân tín của mình rằng sẽ thành lập thêm một quân đoàn Ma Tinh pháo, để tăng cường khả năng tấn công tầm xa của quân đội tư nhân gia tộc.

Tiếc nuối cũng vô ích, những khẩu Ma Tinh pháo đều là do hậu phương dốc hết sức lực chuyển đến, nhiều Ma Tinh pháo khác còn đang ở trên đường.

Việc vận chuyển những vũ khí cồng kềnh này theo kịp tốc độ hành quân là điều rất khó khăn trong giai đoạn hiện tại.

"Nếu quân địch chọn cố thủ, vậy thì Ma Tinh pháo đến trễ một hai ngày cũng không ảnh hưởng gì!"

"Sau đó phải xem quân phòng thủ tỉnh Palma có thể tranh thủ được bao nhiêu thời gian cho chúng ta rồi."

"Tổng đốc các hạ nhớ chú ý quan sát chiến trường, ta sẽ bay lên trên đại bản doanh của kẻ địch để quan sát."

Nói xong, Hudson liền bay thẳng vào tầng mây.

Lần này hắn không triệu hồi Maxim, từ khi trở thành cường giả Thánh Vực, bầu trời đã không còn là cấm địa của hắn nữa.

Bước đầu tiên của việc phô trương thanh thế đã thành công, sự thận trọng của kẻ địch đã tạo cơ hội cho liên quân, giờ là lúc tìm kiếm kế sách đánh bại quân địch. ...

Sau khi quan sát xung quanh một vòng, tòa thành trì này dựa vào núi và xây cạnh một con sông, sông hộ thành là một dòng sông nhỏ tự nhiên.

Dù chưa xuống thực địa để khảo sát, nhưng từ dòng chảy êm đềm của con sông có thể thấy rằng lưu lượng nước sẽ không quá lớn.

Thủy công chắc chắn là không thể nào, hỏa công thì không có thứ gì để đốt.

Dù sao, tòa thành này mới vừa trải qua một cuộc chiến, tộc Rết Chân To cũng không giống những kẻ giỏi kiến thiết.

Nhược điểm cũng rất rõ ràng, cái gọi là thành trì cũng chỉ là một sự an ủi về mặt tinh thần, khả năng phòng thủ thực tế rất hạn chế.

Có lẽ vì lo lắng về mối đe dọa của Ma Tinh pháo, các doanh trại của tộc Rết Chân To rất phân tán, chút khu vực ít ỏi bên trong thành trì vốn không thể đóng quân, nên rất nhiều quân đội đều được đặt bên ngoài thành trì.

Sau khi đi dạo một vòng, Hudson liền quyết đoán quay về, không cho kẻ địch có cơ hội ra tay.

"Truyền lệnh xuống, để quân đoàn kỵ binh thay phiên nhau vòng ra sau lưng để tập kích và quấy rối doanh trại địch!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

So với tộc Rết Chân To, liên quân có một lợi thế là có hỏa lực tầm xa mạnh hơn.

Ma Tinh pháo còn đang trên đường tới, nhưng quân đội có mang theo Ma pháp nỏ. Nếu bắn từ khoảng cách 200 mét, kẻ địch muốn phản công cũng khó.

Cũng không thể cầm sàng nỏ và máy ném đá để nã nhau được, những thứ vũ khí cồng kềnh kia không linh hoạt bằng kỵ binh.

Không hi vọng là có thể giết được bao nhiêu binh sĩ Rết, nhưng tác động về tinh thần thì chắc chắn là rất lớn.

Chiến tranh trước giờ luôn là một bước sai, từng bước sai. Không tiến hành trận đại chiến quyết định ngay lập tức đã khiến tộc Rết Chân To rơi vào thế bị động về mặt chiến lược.

Nhìn bề ngoài thì đúng là không có tổn thất gì, nhưng sự thay đổi về tâm lý của binh sĩ đã bắt đầu lên men. ...

"Địch tập!"

"Sưu, sưu, sưu..."

Tín hiệu tập kích vừa vang lên, mưa tên đã ập đến, binh sĩ tộc Rết phụ trách tuần tra liền bị bắn thành cái sàng ngay tại chỗ.

Vì phải tập kích đêm khuya, nên nhiều binh sĩ lúc này đang nghỉ ngơi trong doanh trại, vừa nghe tiếng "địch tập" liền lập tức cầm vũ khí xông ra ngoài.

Hành động hoảng loạn này ngoài việc làm tăng thêm thương vong ra thì không còn ý nghĩa gì khác.

Chiến tranh là thứ khiến tộc rết trưởng thành nhanh nhất, sau khi nhận ra vấn đề, một cảnh tượng thú vị đã xuất hiện.

Một số tướng lĩnh rết đã chọn đối mặt với khó khăn, dẫn dắt thuộc hạ phản kích; một số tướng lĩnh rết khác thì chọn cho thuộc hạ tạm thời tránh né mũi nhọn, thoát khỏi tầm bắn của Ma pháp nỏ.

Hai lựa chọn hoàn toàn khác nhau, kết quả đương nhiên cũng khác nhau.

Sau khi tiếng mưa tên "vù, vù, vù..." qua đi liền đến những tiếng kêu thảm thiết.

Do thiếu các biện pháp phòng thủ, nhiều binh sĩ rết sau khi xông ra khỏi doanh trại đã nhanh chóng bị máu nhuộm đỏ cơ thể.

Những con rết xông lên phía trước đã bị biến thành cái sàng, những con rết ở phía sau thì bị biến thành con nhím. Sức xuyên thấu siêu mạnh của Ma pháp nỏ đã phát huy ra hiệu quả không ngờ vào lúc này.

Kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên xung phong, cuối cùng kết thúc bằng việc hết tên, kỵ binh rút lui.

Cái giá phải trả chính là vô số thi thể đang nằm trên mặt đất, và tiếng rên rỉ không dứt của những binh sĩ bị thương.

Vừa thu nạp thương binh thì một loạt mũi tên mới lại ập đến, trận chiến đẫm máu lại lặp lại.

Ngoài một ít kẻ may mắn có thể tránh được mưa tên lao tới và xông về phía kỵ binh ra, những binh sĩ rết còn lại về cơ bản đều đã ngã xuống trên đường xung phong.

Nhưng đến gần cũng vô dụng, kỵ binh có lợi thế tự nhiên trước bộ binh. Cách tốt nhất là chiến đấu theo quân trận, mà không phải để các binh sĩ chạy đi tặng chiến tích cho quân địch.

Sau khi thất bại hết lượt xung phong này đến lượt xung phong khác, các tướng lĩnh rết chỉ huy chiến đấu cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn, tiếc là đã muộn rồi.

Cùng với việc đồng bọn bên cạnh không ngừng ngã xuống, sĩ khí quân tâm vốn không cao cũng bắt đầu nhanh chóng sa sút.

Chương 1995: Bại

"Phanh!"

Khi binh sĩ rết đầu tiên vứt vũ khí đào mệnh, rất nhanh liền xuất hiện người thứ hai, thứ ba...

Tướng rết vội vàng dẫn dắt vệ binh chém giết đào binh, nhưng tiếc là sĩ khí quân tâm hiện giờ đã sụp đổ, căn bản không thể nào chém hết đào binh được.

Một số binh sĩ rết có tính khí nóng nảy thậm chí còn cầm vũ khí chém giết những con rết dám cản đường họ.

Tướng lĩnh Rết còn chưa kịp phản ứng thì trên người đã bị cắm một mũi tên chẳng biết từ lúc nào. Bộ giáp vốn kiên cố cũng trở nên bất lực trước mũi tên.

Binh bại như núi đổ!...

Kết cục của những quan binh chọn tạm thời tránh mũi nhọn cũng không tốt đẹp gì. Việc né tránh trong hoảng loạn đã trực tiếp trao lại doanh trại cho kẻ địch.

Việc trốn chạy này đã trực tiếp kích hoạt hiệu ứng bầy đàn.

Các binh sĩ rết vốn nên tận dụng các cơ sở vật chất trong doanh trại để tổ chức chống trả có trật tự, nhưng kết quả lại là vì hoảng loạn chạy trốn mà đã gây ra một vụ giẫm đạp lên nhau trong doanh trại.

Dưới sự xung kích của loạn quân, ngày càng có nhiều doanh trại mới bị cuốn vào vụ hỗn loạn này. Một số tướng lĩnh cố gắng tổ chức phản công, nhưng lại phát hiện ra không thể tìm thấy cấp dưới của mình.

Giao sau lưng mình cho quân địch, kết quả chắc chắn là rất thảm khốc. Kỵ binh nhân tộc sẽ không bỏ lỡ cơ hội đánh rắn dập đầu này.

Một cảnh tượng mà cả hai bên tham chiến đều không ngờ tới đã xuất hiện: Kỵ binh Nhân tộc liên tục tấn công doanh trại, quân phòng thủ không biết phải chống trả như thế nào nên đã hoảng loạn bỏ chạy.

Nhìn thấy cảnh này, những kỵ binh vốn đang chuẩn bị tấn công luân phiên cũng không kịp chờ đợi tới lượt mình nữa, mà trực tiếp tham gia vào chiến tranh.

Chiến tranh diễn ra suôn sẻ hơn dự kiến, Bá tước Ebert dẫn dắt kỵ binh tấn công đều cảm thấy choáng váng.

Xây dựng cơ sở tạm thời, thậm chí ngay cả cọc cản ngựa và hố bẫy ngựa cũng không có, sức phòng thủ bên trong doanh trại gần như bằng không.

Bất kỳ vị tướng nào có chút kiến thức quân sự cơ bản cũng sẽ không phạm phải sai lầm thường thức này.

Cho dù chỉ có thêm mấy cái hàng rào thôi cũng có thể ảnh hưởng đến việc xung phong của kỵ binh rồi, không đến mức bị ngựa đạp liên doanh như lúc này.

Không hiểu cũng không sao, nếu quân địch đã để lộ sơ hở, vậy thì cứ đánh là được.

Bộ binh không chạy nhanh bằng kỵ binh, nhưng chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được!

Luật rừng của thế giới hắc ám được thể hiện vô cùng tinh tế ở nơi này.

Nhận ra điều không ổn, Nguyên soái Howell lập tức mang theo quân chủ lực ra khỏi thành tiếp viện.

"Rút!"

Nhìn thấy chiến cơ đã mất, cộng thêm mũi tên mang theo đã hết, Bá tước Ebert liền dứt khoát ra lệnh.

Trận chiến tạm có một kết thúc, Nguyên soái Howell dẫn quân chi viện thì lại không biết phải làm gì.

Chỉ sau một cuộc giao tranh ngắn ngủi, gần 10. 000 binh sĩ rết đã nằm xuống trong vũng máu.

Số lượng người bị thương thì càng nhiều hơn. Do thiếu hụt nguồn lực y tế, nên chỉ có tướng lĩnh mới được cứu chữa.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong doanh trại.

Bị ảnh hưởng bởi bầu không khí tại hiện trường, quân chi viện và Nguyên soái Howell cũng nhanh chóng bị sa sút tinh thần.

"Truyền lệnh xuống, rút hết toàn bộ quân đội bên ngoài thành vào trong thành!"

Nguyên soái Howell cố nén cơn giận trong lòng ra lệnh.

Bị hố một lần thì sẽ khôn ngoan và nhìn xa trông rộng hơn.

Hai cách ứng phó khác nhau đều dẫn đến thất bại. Thiếu các biện pháp hiệu quả để đối phó với kỵ binh phe địch, Nguyên soái Howell buộc phải chọn chiến lược co cụm.

Tuy nhiên, vào thành cũng không phải là lựa chọn tốt. Thoạt nhìn như đã thoát khỏi sự đe dọa của kỵ binh phe địch, nhưng mật độ binh lính cũng tăng lên.

Một khi Ma Tinh pháo của quân địch đến tiền tuyến, áp lực phòng pháo trong thành sẽ trở nên vô cùng to lớn. ...

"Hậu doanh đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại để quân địch ngang nhiên tung hoành như vậy!"

Vua rết chất vấn Nguyên soái Howell.

Thua trận không quan trọng, quan trọng là không thể thua một cách mơ hồ như vậy.

Quân chủ lực của tộc Rết ở bên trong thành, nhưng bên ngoài thành cũng có hơn hai mươi vạn đại quân đang đóng giữ.

Theo cách bố trí chiến lược này, mật độ binh lính trong thành sẽ giảm đi đáng kể. Một khi phát hiện pháo kích có thể tìm chỗ ẩn nấp trong thời gian ngắn.

Vừa có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công bằng Ma Tinh pháo của kẻ địch, lại vừa giữ lại đủ lực lượng phản công. Quả là kế hoạch hoàn hảo.

Tiếc rằng chiến tranh không phải đàm binh trên giấy, chỉ cần sai sót trong bất kỳ khâu nào cũng có thể dẫn đến thất bại trong cuộc chiến.

"Bệ hạ, chúng ta thiếu chiến đấu với kỵ binh Nhân tộc, những trận chiến trước đây chỉ là cuộc giao tranh với những đội kỵ binh nhỏ."

"Các tướng lĩnh tiền tuyến quá mệt mỏi, vội vàng đối phó trong hoảng loạn, dẫn đến tổn thất nặng nề cho quân đội"

"Để tránh những chuyện tương tự xảy ra, thần đã cho rút quân bên ngoài vào trong thành."

Nguyên soái Howell trả lời với vẻ mặt âm trầm.

Hơn 200. 000 đại quân rết đã bị một quân đoàn kỵ binh của quân địch làm cho luống cuống tay chân.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, họ sẽ bị những chủng tộc Địa tâm khác chế giễu cả trăm năm.

Bây giờ đã tìm ra nguyên nhân rồi, nhưng những người chịu trách nhiệm lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Thế giới Địa Tâm không có kỵ binh, trong những trận chiến trước đây họ chỉ gặp những kỵ binh lẻ tẻ, vốn không thể gây ra ảnh hưởng gì nhiều.

Khi kỵ binh quân địch xuất kích với quy mô lớn thì đó cũng là lúc cuộc đại chiến đi đến hồi cuối, bước vào thời khắc thu hoạch cuối cùng.

Tất cả đều là kinh nghiệm chạy trốn khi thất bại, nên đương nhiên là không thể nào áp dụng.

Thậm chí ngay cả những thông tin cơ bản về kỵ binh cũng đều biết được thông qua miệng của tù binh Nhân tộc, không ai biết những thông tin này sai lệch bao nhiêu.

Chương 1996: Kế Hoạch

Dù sao, rào cản tri thức ở đại lục Aslante vốn rất nghiêm trọng, ngay cả trong nội bộ tập đoàn quý tộc cũng chỉ có một số ít tướng lĩnh có thể chỉ huy một lượng lớn kỵ binh tác chiến.

Tộc Rết Chân To chưa từng bắt được loại tướng lĩnh cấp cao này. Những thông tin chúng biết đều được vá víu từng mảnh từ trong miệng của tù binh quý tộc.

Sự thật chứng minh rằng lời khai của những kẻ này đều không đáng tin cậy.

Kỵ binh xung phong không phải là cầm thương kỵ sĩ đâm lung tung, cũng không phải là cầm chiến đao chém giết.

Trước tiên, người ta sẽ dùng ma pháp nỏ để bắn, sau khi bắn xong mới tiến hành kết liễu!

Tù binh thì đã chết trong tra tấn từ lâu rồi, muốn tìm bọn hắn tính sổ cũng không cơ hội. Tộc Rết Chân To chỉ có thể tự trả giá cho sự thất bại thảm hại hiện giờ.

"Phế vật!"

"Toàn là một lũ vô dụng!"

"Người nào người nấy đều nói là đã rút ra được bài học kinh nghiệm, kết quả là chiến tranh mới bắt đầu đã bị tổn binh hao tướng."

"Bây giờ rút hết quân về, nếu Ma Tinh pháo của quân địch đến nơi, chúng ta phải đối phó như thế nào đây?"

"Nguyên soái Howell, khanh có biện pháp đối phó nào không?"

Vua rết hỏi với vẻ mặt không hài lòng.

Sau một loạt thất bại, Nguyên soái Howell, người vốn bách chiến bách thắng, cũng đã mất đi hào quang ngày xưa.

Sự tôn trọng trước đây được dựa trên cơ sở là ông ta liên tục giành chiến thắng.

Khi chiến thắng không còn nữa, Nguyên soái Howell liền trở thành một vị tướng lĩnh bình thường, hơn nữa còn là một vị tướng lĩnh thường xuyên bại trận.

Nếu không phải vì không có lựa chọn tốt hơn, sợ là Vua Rết đã thay tướng từ lâu rồi.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta chỉ còn hai con đường."

"Hoặc là mượn màn đêm che chở, trực tiếp liều mạng với quân địch ở trên chiến trường vào tối nay."

"Với ưu thế binh lực của chúng ta, cộng thêm sự thuận lợi khi tác chiến ban đêm, tỷ lệ thành công ít nhất là năm mươi phần trăm."

"Hoặc là chọn bảo toàn lực lượng, không liều chết đến cùng với quân địch nữa, chỉ kéo dài thời gian."

"Những thành trì này có thể giữ được thì giữ, không giữ được thì dứt khoát từ bỏ."

"Quân địch muốn đi chi viện cho quân phòng thủ tỉnh Palma, chúng ta không cần phải ngăn cản bằng vũ lực, cứ để chúng đi thẳng là được."

"Tộc Ma Ngạc có thực lực hùng hậu, chắc là họ có thể giải quyết được chút tranh chấp nhỏ này."

Nghe xong câu trả lời của Nguyên soái Howell, tất cả các quan chức cấp cao của tộc rết có mặt ở hiện trường đều do dự.

Mọi người đều không có ý kiến gì về việc hố đồng đội.

Nếu tộc Ma Ngạc đã giao trách nhiệm chặn đường liên quân cho họ ắt hẳn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị hố.

Nhưng vấn đề là tình hình hiện tại khác biệt, trong tay tộc Ma Ngạc còn có thứ mà tộc Rết mong muốn, đó là lối vào Địa tâm.

Lỡ như chọc giận đối phương, người ta không cho họ vào, vậy thì sau này sẽ rất phiền phức.

Lựa chọn quyết chiến với địch vào đêm nay tưởng chừng như có nhiều khả năng chiến thắng, nhưng thực chất trong lòng mọi người lại hoàn toàn không có nắm chắc.

Vừa mới bại trận, các quan binh vẫn còn đắm chìm trong bóng tối thất bại.

Cùng với việc quân bại trận ồ ạt vào thành, tâm lý hoảng loạn cũng được mang vào theo, hiện giờ trong thành đang trong thời điểm nhạy cảm lòng người bàng hoàng.

Mang theo một đội quân như vậy xuất chinh, ngay cả khi có ưu thế quân số tuyệt đối thì kết cục vẫn có thể bị đối phương lật bàn.

"Nguyên soái, quyết chiến vào lúc này thật sự quá lỗ mãng!"

"Sức chiến đấu của quân địch như thế nào, mọi người cũng đã được chứng kiến, đây nhất định là quân tinh nhuệ của Vương quốc Alpha."

"Nếu kỵ binh Hessen mà đánh tốt được như vậy thì chúng ta đã phải chịu nhiều đau khổ trong cuộc chiến trước rồi."

"Ngay cả khi chiếm ưu thế về mặt binh lực thì việc quyết chiến với quân địch vẫn tràn đầy rủi ro."

"Ta đề nghị tiếp tục thực hiện chiến thuật trì hoãn địch quân, không cần phải dây dưa với quân địch ở mỗi thành trì, chỉ cần tận dụng địa hình thuận lợi dọc đường để tiến hành chống trả là được."

"Có thể ngăn cản được quân địch bao lâu thì tính bấy lâu, nếu thật sự không ngăn được, vậy thì đáng đời tộc Ma Ngạc xui xẻo!"

Tể tướng Javet nói gần như rõ ràng.

Cái gọi là liên tục chống trả dọc đường thực ra cũng giống như một cuộc rút lui chiến lược. Dù sao đây cũng không phải là lãnh thổ của họ, mất đi cũng chẳng sao.

Đây là hành động điển hình của việc hố đồng đội, nhưng sau khi trải qua nghệ thuật gia công thì đã biến thành tộc Rết ra sức chống cự, cuối cùng không địch lại dẫn đến cục diện chiến tranh mất kiểm soát.

Còn việc tộc Ma Ngạc có tin hay không là chuyện của họ, dù sao tộc Rết Chân To tin.

"Nếu như không còn lựa chọn nào tốt hơn, vậy cứ làm như thế đi!"

Vua Rết vương quét mắt nhìn mọi người rồi nói.

Thấy mọi người chậm chạp không mở miệng, ông ta lập tức bổ sung: "Truyền lệnh xuống, ngoài quân phòng thủ ra, những đơn vị khác lập tức quay về doanh trại ngủ."

"Sau khi trời tối, chúng ta sẽ trực tiếp từ bỏ thành trì và di chuyển."

"Nếu như kẻ địch dám đuổi theo, vậy liền nhân cơ hội này để quyết chiến với bọn chúng trong màn đêm!"

Chẳng biết tại sao, sâu thẳm trong lòng ông ta vẫn còn ôm một tia hy vọng mong manh rằng kẻ địch sẽ tập kích vào ban đêm, sau đó họ sẽ phản công. ...

Doanh trại liên quân.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ vượt mức và trở về doanh trại, hai vị phó soái đích thân ra cổng doanh nghênh đón đội kỵ binh, còn Hudson đương nhiên là không lộ mặt.

Mệnh lệnh là do hắn ban hành, quân công đương nhiên cũng có phần của hắn, thậm chí ở trong mắt nhiều người, kẻ cầm đầu như hắn mới là người có công lớn nhất, nên không cần thiết phải ra ngoài tranh giành sự chú ý.

Chương 1997: Kế Hoạch

Dù sao, nếu không phải do hắn nhạy cảm phát hiện ra nhược điểm của quân địch, đồng thời quyết đoán hạ lệnh cho kỵ binh xuất kích, thì cũng không có cuộc tập kích bất ngờ lần này!

"Tập kích quấy rối" biến thành "Tập kích bất ngờ", nhìn như chỉ kém hai chữ, nhưng ảnh hưởng về mặt chính trị lại hoàn toàn khác biệt.

Mục đích ban đầu là gì không quan trọng, dù sao kết quả là: Ép quân địch phải di dời từ ngoài thành vào trong thành, đả kích nặng nề sĩ khí quân tâm của quân địch.

Nghi thức hoan nghênh long trọng nhanh chóng truyền khắp toàn quân, mọi người đều biết là liên quân đã đánh thắng trận!...

Tiệc ăn mừng rất náo nhiệt, nhưng chỉ dành cho những binh sĩ tham chiến, còn các sĩ quan trung và cao cấp không tham dự.

Đại chiến vừa mới bắt đầu, thắng lợi ban ngày chỉ là một phần của toàn bộ chiến dịch.

Các tướng lĩnh vẫn phải luôn duy trì cảnh giác và chuẩn bị cho những thách thức tiếp theo.

Truy cầu của những binh sĩ cấp thấp rất đơn giản, chỉ cần có đủ rượu thịt đã là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của họ rồi.

Chúc mừng chỉ là lý do bên ngoài, thực chất vẫn là vì để cho binh sĩ nhanh chóng bổ sung năng lượng đã tiêu hao.

Bất kể là vương quốc Hessen hay là vương quốc Alpha, hầu hết binh sĩ cấp thấp đều bị thiếu dinh dưỡng.

Tình hình của kỵ binh tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ đủ no bụng mà thôi.

Đúng là trận chiến ban ngày đã đại hoạch toàn thắng, nhưng các binh sĩ cũng tiêu hao không ít, nhiều người đến giờ vẫn còn không nhấc nổi cánh tay.

Thịt bù đắp năng lượng tiêu hao, rượu giúp lưu thông máu và tan máu bầm, đẩy nhanh tốc độ hồi phục của binh sĩ, trong rượu còn được bỏ thêm ma pháp dược tề.

Đây là những thao tác cơ bản trong thời đại vũ khí lạnh.

Màn đêm dần buông xuống, tiệc chúc mừng trong doanh trại kỵ binh vẫn đang tiếp tục, các binh sĩ bộ binh đã chảy nước miếng vì ghen tị và thèm thuồng.

Dưới sự kích thích kép của thắng lợi và sự thèm ăn, nỗi sợ hãi trước kẻ thù ban đầu đã không còn mãnh liệt như vậy nữa.

Màn đêm giáng lâm, vô số binh sĩ rết đang chờ xuất phát, động tĩnh lớn nhanh chóng thu hút sự chú ý của liên quân.

Bộ chỉ huy liên quân.

"Nguyên soái, trại địch có động tĩnh to lớn, nghi là muốn quyết chiến với chúng ta vào ban đêm!"

Tin tức mà vệ binh mang đến cũng không làm cho mọi người ngạc nhiên.

Dạ chiến gần như là tiêu chuẩn thấp nhất của các chủng tộc Địa tâm, hầu như mỗi trận chiến chúng đều chọn vào phát động tấn công vào ban đêm.

Nếu như có chủng tộc Địa tâm nào đó thay đổi cách thức, chuyển sang tấn công vào ban ngày thì mọi người mới thực sự ngạc nhiên.

"Truyền lệnh xuống, các doanh cẩn thận đề phòng."

Hudson bình tĩnh nói.

Liên quân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đề phòng kẻ địch tập kích ban đêm.

Một khi chiến tranh nổ ra, đèn ma pháp sẽ chiếu sáng toàn bộ chiến trường, biến đêm tối thành ban ngày.

Mặc dù không thể hoàn toàn đảo ngược thế bất lợi của việc tác chiến vào ban đêm, nhưng lại không đến mức bị kẻ thù hoàn toàn áp đảo.

"Nguyên soái, quân địch vừa mới bại trận, bây giờ lại lập tức phát động phản công, tình hình dường như có gì đó không ổn."

"Theo phân tích các trận chiến trước đây, giới cao tầng của tộc Rết Chân to đều khá bình tĩnh, không nên xúc động như vậy mới phải."

"Ban ngày quân địch vừa rút một lượng lớn bại binh từ ngoài thành về rồi, dù muốn phát động tấn công thì cũng phải thu xếp ổn định những bại binh này trước đã!"

Tổng đốc Pierce nghi ngờ nói.

Là một vị tướng đã từng thống lĩnh hơn mười vạn quân, Tổng đốc Pierce biết rất rõ là sẽ không thể ổn định hai mươi vạn quân tràn vào thành phố trong một sớm một chiều được.

Trước đó hoàn toàn không có chuẩn bị, chỉ việc điều phối nơi đóng quân của các đơn vị thôi là đã mất rất nhiều thời gian rồi.

Lại càng không cần phải nói đến việc những đội quân rút lui này còn mang theo tâm lý bại trận vào trong thành.

Trong tình huống bình thường, giới cao tầng của tộc Rết Chân To lúc này còn không có thời gian để trấn an sĩ khí quân tâm, chứ đừng nói đến việc tổ chức phản công.

So với tộc Rết Chân To, liên quân mới là bên nên phát động tấn công.

Đáng tiếc là trong liên quân có quá nhiều hàng lởm, làm dáng phô trương thanh thế một chút thì được, một khi phát động công thành chiến sẽ rất dễ khiến những hàng lởm này bị lộ tẩy.

"Bá tước các hạ nói không sai, đúng là quân địch không nên phát động tấn công vào lúc này."

"Gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu không phải để tấn công, thì chính là để chạy trốn."

"Từ những thông tin thu thập được, có thể thấy là mối quan hệ giữa tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc cũng không hề hòa thuận, hai bên đã từng xảy ra nhiều cuộc chiến tranh ở thế giới Địa tâm."

"Hai chủng tộc thù địch hợp tác với nhau, cho dù có chung mục tiêu chiến lược thì cũng không thể thực sự đoàn kết với nhau."

"Hiện giờ tộc Ma Ngạc đang tấn công tỉnh Palma, tộc Rết Chân To chịu trách nhiệm đánh chặn chúng ta, khả năng cao là trong lòng chúng không muốn làm chuyện này."

"Việc bị tổn thất nặng nề vào ban ngày có lẽ đã làm dao động lòng tin của giới cao tầng tộc Rết Chân To, thậm chí chúng đã không còn ôm hy vọng chiến thắng nữa."

"Nếu trong lòng chúng nhận định rằng ba mươi vạn đại quân này của chúng ta đều là quân tinh nhuệ, thì việc chọn chạy trốn cũng không có gì lạ."

"Đương nhiên, cũng có một khả năng rất nhỏ là kẻ địch dùng việc rút lui làm mồi nhử, muốn dụ chúng ta mắc bẫy."

"Tận dụng lợi thế chiến đấu ban đêm của mình để đánh bại liên quân chỉ với một trận chiến!"

Hudson cười ha hả nói.

Chiến thắng vang dội ban ngày hoàn toàn là ngoài ý muốn, ban đầu chỉ muốn chơi kế sách mệt địch, nhân cơ hội chiếm chút lợi lộc.

Không ngờ là quân địch lại không hề đề phòng kỵ binh, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Chương 1998: Đánh Nghi Binh

Chiến thắng vang dội bất ngờ này đều khiến ngoại giới cho rằng hắn dùng binh như thần, Hudson cũng không thể ra mặt giải thích.

Tổn thất bất ngờ này đã gây ra ảnh hưởng to lớn đến tộc Rết Chân To.

Sĩ khí quân tâm mà phải vất vả lắm mới khôi phục được lại một lần nữa trở nên ảm đạm, bóng ma thất bại trước đây lại hiện ra.

Một khi nhận định liên quân đều là tinh nhuệ, giới cao tầng của tộc Rết Chân To chắc chắn sẽ chọn chạy trốn, bởi vì đây là lựa chọn tốt nhất của bọn chúng.

"Nguyên soái, kẻ thù không yếu ớt đến vậy chứ?"

"Mặc dù chúng đã phải chịu tổn thất không nhỏ vào ban ngày, nhưng binh lực bị tổn thất cũng không lớn."

"Chi phí của Ma pháp nỏ rất cao, toàn quân cộng lại cũng không có đủ một vạn chiếc. Một khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, những vũ khí này không thể trực tiếp quyết định thắng thua!"

Hầu tước Simeone hỏi với vẻ mặt khó tin.

Nhắc đến ma pháp nỏ, trong lòng ông ta thầm hối hận.

Nếu biết trước thứ này có uy lực to lớn như thế khi sử dụng tập trung thì ông ta đã sớm trang bị đầy đủ cho quân đội tư nhân của gia tộc rồi.

Nhìn quân đội tư nhân của gia tộc Koslow và gia tộc Dalton, nhà nào cũng trang bị vài ngàn chiếc ma pháp nỏ!

Đúng là chi phí cao một chút, nhưng nếu tiết kiệm một chút trong cuộc sống bình thường, ông ta vẫn có thể trang bị được.

Nếu có phần vốn liếng này trước chiến tranh thì trận chiến thủ thành chắc chắn sẽ không đến mức khó khăn như vậy, thậm chí có thể gây tổn thất nặng nề cho quân địch và vang dội danh tiếng của Hầu tước Simeone.

"Ha ha..."

"Hầu tước các hạ biết tình hình trong liên quân, nhưng quân địch thì không biết."

"Hãy chờ mà xem, nếu quân địch muốn rút lui, chúng nhất định sẽ phát động một đợt tấn công giả để làm vỏ bọc."

Hudson lắc đầu nói.

Thông tin khác nhau, quyết định đưa ra đương nhiên cũng khác nhau. Đặt mình vào vị trí của kẻ thù để suy nghĩ là một kỹ năng thiết yếu của mỗi một vị tướng lĩnh xuất sắc.

Nhưng Hudson sẽ không nói ra những lời này.

Có thể tự mình lĩnh hội là thiên phú, nếu cần người khác nhắc nhở, tốt nhất là không nên chỉ huy quân đội.

Điều tối kỵ nhất trên chiến trường là kiến thức nửa vời, nếu không thể chơi chiến lược và chiến thuật, vậy thì hãy chiến đấu một cách vững vàng.

Cố gắng áp dụng một cách máy móc chỉ làm hại người hại mình.

"Nguyên soái, nếu như quân địch muốn rút lui, vậy có phải là chúng ta có thể làm một chút gì không?"

Một vị tướng trẻ tuổi kích động nói.

Mấy chục vạn đại quân rút lui là một công việc to lớn. Đặc biệt là khi có một kẻ địch mạnh mẽ theo sau, một sơ hở nhỏ cũng có thể biến thành một trận thua tan tác.

Ngay lập tức, tất cả các tướng lĩnh trong sở chỉ huy đều sáng mắt lên, chờ đợi Hudson đưa ra quyết định.

"Hiện tại chưa phải lúc, kẻ địch có khả năng rút lui, nhưng cũng có khả năng là bẫy."

"Ban đêm là thiên hạ của các chủng tộc Địa tâm, chúng ta chỉ có thể phát huy tối đa ba hoặc bốn phần sức chiến đấu, ngay cả khi đánh lén thành công thì cũng chưa chắc có thể đạt được kết quả mong muốn."

"Hãy tạm quan sát trước, đợi sau khi quân địch rút lui ra khỏi thành rồi xem có cơ hội nào không."

Hudson dứt khoát bác bỏ.

Tấn công ban đêm thoạt nhìn có vẻ không tồi, nhưng cũng phải xem đối thủ là ai.

Tộc Rết Chân To từ nhỏ đã sống ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời, giao chiến với bọn chúng vào ban đêm hoàn toàn là đang lấy điểm yếu của mình để tấn công điểm mạnh của kẻ địch.

Có thể giành được bao nhiêu chiến tích thì không biết, nhưng liên quân chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

Binh lính dày dặn kinh nghiệm không phải là tinh nhuệ, cho dù nhìn qua có vẻ giống nhau, nhưng hai bên lại có sự khác biệt về bản chất.

Nếu thật sự đánh ra ngoài, sau đó bị người ta đẩy lùi, vậy thì một thế anh danh của hắn có thể bị hủy hoại.

Hơn nữa, ngay cả khi thành công thì cũng chẳng có lợi ích gì.

Một đường không ngừng chơi trò phô trương thanh thế, ngoài việc khích lệ sĩ khí quân tâm ra, còn lại là đang đe dọa kẻ địch.

Bây giờ kế hoạch đã thành công, quân địch đã bỏ chạy, vậy tại sao lại phải ngăn cản?

Không bao lâu nữa là viện binh của Liên minh Nhân tộc sẽ đến nơi, hai đại đội đoàn cung phụng này tuy không nhiều người, nhưng ai nấy cũng đều là cường giả.

Lực lượng như vậy nằm trong tay những vị tướng lĩnh bình thường thì chỉ có thể kiềm chế lực lượng cao cấp của kẻ thù.

Nhưng nếu nằm trong tay Hudson, hắn chắc chắn sẽ không cứng nhắc như vậy.

Dù sao trên chiến trường chủng tộc, quy tắc chính là không có quy tắc.

Hiện giờ tộc Rết Chân To đã nhường đường, để mặc cho bọn hắn đi qua, tộc Ma Ngạc chắc chắn sẽ bất mãn.

Đương nhiên, tộc Rết Chân To hiện giờ cũng đang cảm thấy vô cùng bất mãn.

Dù sao, trong trận chiến tại tỉnh Palma, tộc Ma Ngạc thể hiện quá hời hợt.

Mặt ngoài là chú ý cẩn thận, nhưng tộc Rết Chân To không thể nào chấp nhận loại lý do này.

Thoạt nhìn chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, nhưng trên thực tế mối quan hệ hợp tác tạm thời giữa hai tộc đã có dấu hiệu rạn nứt, tiếp đó chính là khuếch đại vết rạn nứt này. ...

Trên tường thành.

"Quân địch không có động tĩnh gì sao?"

Vua rết nhìn về phía đại doanh liên quân và hỏi.

Cuộc rút lui đêm nay vô cùng quan trọng đối với tộc Rết Chân To, không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Chúng thần vẫn đang nhìn chằm chằm, lúc này trại địch đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo nhiệt, nghi là đang tổ chức tiệc mừng chiến thắng."

"Khắp nơi đều có con ma men, ngay cả khi kẻ thù phát hiện ra động tĩnh của chúng ta thì kỵ binh của chúng lúc này cũng không thể nhấc thương lên được!"

Nguyên soái Howell lập tức đảm bảo.

Chương 1999: Đánh Nghi Binh (2)

Không thể thất bại nữa!

Vầng hào quang danh tướng trên người đã phai nhạt, nếu tiếp tục thất bại, binh nghiệp của gã ta sẽ kết thúc, còn có thể bị mất cả mạng nhỏ.

Ông ta đã nếm trải trọng lượng của "danh tướng số một đại lục" rồi.

Mặc dù trong thâm tâm hận không thể chém Hudson thành muôn mảnh, nhưng khi ra chiến trường thực sự, gã ta vẫn không muốn gặp tên cường địch này.

"Hừ!"

"Đừng quên rằng quân đoàn Ma Thú của quân địch vẫn chưa xuất kích, kỵ binh cũng chưa chắc đã tham chiến toàn bộ."

"Nói với quân đội phụ trách bọc hậu là nhất định phải chú ý cẩn thận, đừng để kẻ thù có cơ hội lợi dụng!"

Vua Rết dặn dò với vẻ mặt âm trầm.

Rõ ràng là cơn giận vào ban ngày vẫn chưa tiêu tan, ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ khả năng chỉ huy quân sự của Nguyên soái Howell.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Lần này thần sẽ đích thân dẫn quân bọc hậu, nếu như lại xảy ra ngoài ý muốn..."

Nguyên soái Howell lập quân lệnh trạng khiến sắc mặt của Vua Rết hơi dịu đi đôi chút, nhưng sắc mặt của một số Rết có mặt ở hiện trường lại trở nên khó coi.

Ai cũng có thể nhận ra là Nguyên soái Howell bị ép phải lập quân lệnh trạng.

Ngay cả những người vốn không hợp với Nguyên soái Howell, lúc này cũng đang nhìn gã ta với vẻ mặt đồng tình.

Đại chiến có thể bộc phát bất kỳ lúc nào, Quân vương và Nguyên soái lại nảy sinh mâu thuẫn, đây không phải là chuyện tốt đối với cục diện sau đó.

Nhưng không may là họ lại không có cách nào mở miệng thuyết phục. ...

"Giết!"

Những tiếng la giết vang lên xé tan bầu không khí yên tĩnh của màn đêm, như thể đang có thiên quân vạn mã đang xông lên vậy.

Đèn ma pháp trong doanh trại liên quân đã được thắp sáng, phạm vi ba trăm mét quanh doanh trại đã được chiếu sáng như ban ngày.

Ma Tinh pháo đã được điều chỉnh lại góc độ, ma pháp nỏ và cung tiễn thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, bộ binh cũng đã bày xong trận hình, chuẩn bị sẵn sàng tham chiến bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy quân địch đã sẵn sàng chiến đấu, những binh sĩ rết đang xông lên liền cảm thấy thấp thỏm.

Trên mặt lại tỏ ra phẫn nộ, quân chủ lực đã sắp rút lui rồi, lưu nhiệm vụ ở lại đoạn hậu xui xẻo này liền rơi xuống đầu bọn chúng.

"Sưu, sưu, sưu..."

Tiếng mưa tên quen thuộc vang lên, một binh sĩ rết phản ứng nhanh nhạy lập tức nằm rạp xuống đất.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, những đồng đội bên cạnh cũng đang chuẩn bị làm theo. Tiếc là cuối cùng vẫn chậm một bước, cơ thể đã bị mũi tên xuyên thủng.

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên bên tai, binh sĩ rết đang nằm rạp dưới đất hoàn toàn không dám nhúc nhích.

May mà tối nay chỉ là đánh nghi binh, số lượng binh sĩ xung phong cũng rất phân tán, nhìn như thanh thế to lớn, nhưng trên thực tế binh lực tham chiến cũng không nhiều.

Nếu không, chỉ cần giẫm đạp thôi cũng đã đủ lấy cái mạng rết của nó rồi.

May mắn không thể luôn đồng hành, rất nhanh liền có một đồng đội bị trúng tên ngã xuống, đập thẳng vào người nó.

Một tiếng kêu la thảm thiết vang lên, không gây ra bất kỳ gợn sóng nào. Xung quanh đầy rẫy những thương binh đang nằm rên rỉ, thêm một con rết cũng chẳng có gì.

Nhưng Kuluo đã nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường, con rết đang đè trên mình nó lật người lại và đang nở một nụ cười.

Đây đâu phải bị trúng tên, rõ ràng là đang giả chết nha.

Kuluo nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên nhận ra rằng có rất nhiều con rết cũng đang lựa chọn giống mình.

Có thể thấy, những tên này đều là lão binh, kinh nghiệm giả chết phong phú hơn nó nhiều.

So với việc trực tiếp ngã xuống đất, trên thân người ta đều bị thương, chỉ là không bị thương đến chỗ yếu hại mà thôi.

"Tiểu tử, nhìn cái gì đó, trên người không có chút vết máu nào mà cũng dám giả chết, ngươi không muốn sống nữa à!"

"Tính tiểu tử ngươi tốt số, gặp được người thiện tâm như ta."

"Chờ lát nữa lăn qua lăn lại trên thi thể kia mấy lần, dính chút máu lên người, sau đó gây một chút vết thương nhỏ rồi mới trở về."

Lời nói của tên đồng đội này đã đưa Kuluo đến một thế giới mới, hóa ra giả chết cũng là một việc cần có kỹ thuật.

Giác quan mách bảo Kuluo rằng, người đồng đội tràn đầy ác ý đối với nó. Nếu không phải vì không nắm chắc sẽ không bị phát hiện, sợ rằng bây giờ nó đã là một con rết chết rồi.

Nguyên nhân mà vị đồng bọn này mở miệng nhắc nhở là vì lo lắng Kuluo xảy ra bất trắc, làm liên lụy đến mình.

"Yên tâm đi, ta có kinh nghiệm!"

Kuluo cố gắng bình tĩnh nói.

Chỉ là so với người đồng đội toàn thân dính máu, và bản thân dính đầy bụi đất, lời giải thích này rõ ràng thiếu sức thuyết phục.

Lướt nhìn xung quanh một lượt, Kuluo ngạc nhiên nhận ra rằng có không ít xác chết đang cử động.

Hóa ra không chỉ có bọn họ đang giả chết!

Nhưng dù có nhiều người giả chết đến đâu thì cũng không nhiều bằng người chết thật. Ngay trong khoảnh khắc do dự, máu của người đồng đội đã phun lên người Kuluo.

Xem ra không cần phải cố gắng ngụy trang nữa, nó cũng có thể trở thành huyết nhân rồi.

Nhìn lại vết sẹo trên mặt người đồng đội, Kuluo cắn răng, trong lòng đã có quyết định.

"Ầm ầm..."

Tiếng nổ của Ma Tinh pháo lại vang lên, đạn pháo bay tán loạn trong màn đêm đen kịt, bắn trúng cái gì đều toàn dựa vào may mắn.

Kế hoạch đánh nghi binh rất thành công, đại quân đã bắt đầu lần lượt ra khỏi thành, quân địch vẫn đang cố thủ trong doanh trại.

Nhưng trên mặt của Nguyên soái Howell lại không có chút vui mừng nào.

Nhiệm vụ đêm nay dường như sắp hoàn thành suôn sẻ, nhưng từ cách thể hiện của kẻ địch, gã ta đã xác định rằng bọn họ đã trúng bẫy!

Cho dù có che giấu kỹ đến đâu thì động tĩnh đại quân xuất thành cũng không thể hoàn toàn che đậy được.

Nhìn vào nòng pháo là biết, có thể thấy rằng kẻ địch luôn cố ý hay vô ý nhắm vào khu vực xung quanh thành trì.

Chương 2000: Rút

Một hai lần thì có thể là trùng hợp, nhưng nhiều lần trùng hợp liên tiếp như vậy thì là quá mức.

Biết được sự thật thì gã ta cũng không thể làm gì được. Kế hoạch rút lui đã bắt đầu rồi, không phải muốn dừng là có thể dừng được.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là suy đoán, dù có nói ra thì cũng chẳng có mấy ai trong giới cao tầng của tộc chịu tin.

Lỡ như đoán sai, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, mọi người không cược nổi.

Lý trí nói cho gã ta biết, tối nay nhất định sẽ xảy ra chuyện. Nhiệm vụ đánh nghi binh tiến hành quá thuận lợi, thuận lợi đến mức bất thường.

Nếu kẻ địch không cố ý thả bọn họ đi qua thì lẽ ra đã sớm nên nhận ra sự hời hợt trong cuộc tấn công này.

Trên thực tế, Nguyên soái Howell cũng muốn diễn trò cho giống thật hơn, nhưng các bộ tộc dưới trướng cũng không phải là kẻ ngốc.

Nhận lấy nhiệm vụ xui xẻo bi thảm này đã được coi là trung thành với chủng tộc rồi. Muốn buộc mọi người phải liều mạng, dù là mệnh lệnh của người làm Nguyên soái như gã ta cũng không được.

"Lục Dực, truyền lệnh xuống, để các đơn vị tăng cường đề phòng, quân địch có thể đang có âm mưu quỷ kế."

"Bí mật ám chỉ bọn họ, chúng ta chỉ cần kéo dài đến hừng đông liền có thể rút lui khỏi nơi đây!"

Nguyên soái Howell ra lệnh với sắc mặt ngưng trọng.

Đúng là có thể rút quân vào lúc hừng đông, nhưng là muốn có thể kiên trì đến hừng đông mới được.

Là đơn vị bọc hậu, họ không chỉ đơn giản thực hiện nhiệm vụ đánh nghi binh, mà khi kẻ địch đuổi theo, họ còn phải chặn đánh, tranh thủ thời gian cho quân chủ lực rút lui.

Nếu như sĩ khí quân tâm dâng cao, các binh sĩ nguyện ý liều chết chiến một trận, thì còn có khả năng bảo toàn mạng sống sau khi thực hiện nhiệm vụ này.

Nhưng với tình hình hiện tại trong doanh trại, không cần nhìn gã cũng biết là binh sĩ bên dưới đang cảm thấy vô cùng bất mãn. ...

"Rút!"

Thấy sắc trời dần sáng, Nguyên soái Howell bèn dứt khoát hạ lệnh.

Lúc này, nhiệm vụ yểm trợ cho quân đội rút lui đã hoàn thành. Mặc dù vị trí của quân chủ lực chỉ cách đây hơn chục dặm, nhưng cũng không có cách nào khác.

Mấy chục vạn đại quân cùng nhau hành động, đội ngũ vốn đã rất dài, đây không phải là điều ý chí cá nhân có thể thay đổi được.

Quân địch không mạo hiểm giết ra ngoài vào ban đêm, nhưng không có nghĩa là sau khi trời sáng cũng sẽ không.

Cho dù quân địch có phần hư trương thanh thế, nhưng ít nhất cũng phải có mười mấy vạn quân tinh nhuệ. Quét dọn đơn vị bọc hậu như họ chắc chắn là không thành vấn đề.

Nếu không chạy thoát trước bình minh thì cũng không cần phải đi nữa.

Nghe thấy mệnh lệnh đã mong chờ từ lâu, tinh thần của đại quân Rết Chân To vốn âm u đầy tử khí cũng lập tức tăng vọt.

Tiếng kèn thu binh đã vang lên, những binh sĩ tộc rết vốn đang nằm giả chết đều nhanh chóng bò dậy khỏi mặt đất và nhanh chóng chạy về doanh trại.

Kuluo đang lẫn trong đội ngũ, hoàn toàn không thu hút sự chú ý.

Tuy nhiên, ở trong mắt Nguyên soái Howell, cảnh tượng chết đi sống lại quy mô lớn này lại trở nên vô cùng chướng mắt.

Ban đầu gã còn đang thương tâm cho thương vong thảm trọng của quân đội, bây giờ gã lại đột nhiên phát hiện mình mới là kẻ ngu nhất.

Cuộc đánh nghi binh trước đây là tấn công phân tán, nhưng thương vong lại giống như ngày thường, chuyện này vốn đã không bình thường rồi.

So với việc lãng phí tình cảm, điều khiến gã ta lo lắng hơn cả là tinh thần quân đội.

Giả chết trên chiến trường là một công việc vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần một sơ hở nhỏ thôi, giả chết sẽ biến thành chết thật.

Thỉnh thoảng xuất hiện vài binh sĩ như vậy cũng không có gì lạ. Nhưng xuất hiện hàng loạt, đây là lần đầu tiên Howell gặp được trong sự nghiệp cầm quân của mình.

Ngoài việc mọi người đều nhận định là: tỷ lệ tử vong khi xung phong cao hơn giả chết, còn có nhiều binh lính không muốn chiến đấu nữa!

Thế giới mặt đất rất tốt đẹp, nhưng không phải tất cả binh lính đều có tư cách được hưởng phần tốt đẹp.

Ngoài không khí và ánh nắng mặt trời ra, những thứ còn lại đều không liên quan đến họ, chiến lợi phẩm đều thuộc về giới thượng tầng trong tộc.

Ngay cả khi giành được chiến thắng thì binh sĩ tầng dưới chót cũng chỉ được một bữa tiệc ăn mừng. Các biện pháp khen thưởng cụ thể là không tồn tại.

"Thưởng phạt phân minh", nghĩ thôi thì được.

Hầu hết các chủng tộc trên đại lục Aslante đều không thể làm được điều đó, huống hồ là tộc Rết Chân To có nền văn minh lạc hậu hơn.

Triết lý trị quân rất đơn giản: phạm lỗi thì trọng phạt!

Nếu vào lúc khác, Nguyên soái Howell nhất định sẽ ngay lập tức hạ lệnh xử quyết những kẻ giả chết này.

Nhưng tình hình bây giờ thì khác, quân địch có thể đuổi tới bất kỳ lúc nào, rõ ràng là không có thời gian để thu thập những kẻ này.

"Ầm ầm..."

"Sưu, sưu, sưu..."

Binh sĩ rết bắt đầu rút lui, liên quân Nhân tộc cũng không hề nhàn rỗi, Ma Tinh pháo và ma pháp nỏ đồng thời phát uy, bắt đầu thu hoạch thành quả thắng lợi. ...

Bộ chỉ huy liên quân.

"Nguyên soái, quân địch đã bắt đầu rút lui!"

Sau khi nhận được tin tức này, mọi người trong bộ chỉ huy đều nở nụ cười. Mọi chuyện đều trong dự đoán, điều này có nghĩa là chiến lược lừa dối ban đầu đã thành công.

Ấn tượng đầu tiên đã được ghi tạc trong tâm trí, cho dù sau này có người nói liên quân không phải là quân chủ lực thì binh sĩ rết cũng sẽ không tin.

"Truyền lệnh xuống, tập trung toàn bộ ma pháp nỏ giao cho quân đoàn Ma Thú và kỵ sĩ đoàn sử dụng, thông báo cho họ sau khi trời sáng sẽ đi theo ta xuất kích!"

"Tôn giả Marcello, Tôn giả Macdonald, làm phiền hai vị đi theo ta hành động, xem thử có thể nhân cơ hội này để tiêu diệt một hoặc hai Thánh Vực của kẻ địch hay không."

Hudson lập tức hạ lệnh.

Chương 2001: Truy Đuổi

Lập kế hoạch lâu như vậy, chỉ đợi khoảnh khắc này.

Nếu tộc Rết Chân To đã thiếu kinh nghiệm đối phó với kỵ binh, vậy thì Hudson lại càng phải phóng đại ưu thế kỵ binh.

Nguyên nhân mà hôm qua hắn kìm hãm kỵ sĩ đoàn không cho xuất kích chính là vì dưỡng sức, nếu không kẻ địch đừng hòng rút quân dễ dàng như vậy.

Bây giờ quân địch đã lên đường, mọi thứ đều trở nên khác biệt.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục Aslante, số tướng lĩnh từng chỉ huy vài vạn kỵ binh tác chiến đều không quá mười ngón tay.

Số tướng lĩnh có thể phòng thủ trước cuộc tập kích quấy rối của kỵ binh lại càng ít hơn.

Trong tình huống không có kỵ binh, việc tộc Rết Chân To dám vứt bỏ thành trì, phơi bày bản thân trước mũi nhọn của kỵ binh vốn dĩ đã là một sai lầm.

Về mặt lý thuyết, quân trận có thể đối kháng kỵ binh xung phong, nhưng vấn đề là kỵ binh mà Hudson đang thống lĩnh không phải là kỵ binh thông thường!

Không xếp thành quân trận thì còn tốt, nếu thật sự kết trận ứng phó thì sẽ trở thành một đám bia sống.

Cầm ma pháp nỏ nhắm bắn ở ngoài 200 mét, tộc Rết Chân To thiếu thủ đoạn phòng hộ hữu hiệu chỉ có thể bị động chịu đòn.

Hudson đã sớm tưởng tượng ra những cảnh tương tự.

Trong thời đại vũ khí nóng và lạnh đan xen đã từng xuất hiện cảnh tượng tàn sát hàng loạt như vậy.

So với súng hỏa mai sơ khai, sức sát thương của ma pháp nỏ còn mạnh hơn một chút, hoàn toàn là bản sao của súng trường xuyên giáp.

Ngoài việc chi phí cao hơn một chút, cần phải nạp tên liên tục, không thuận tiện để mang theo ra, còn lại đều là ưu điểm.

"Nguyên soái, ngài mang theo quân đoàn Ma Thú và kỵ sĩ đoàn xuất kích, vậy những đơn vị còn lại bố trí như thế nào?"

Tổng đốc Pierce quan tâm hỏi.

Bằng vào sự hiểu biết của ông ta đối với Hudson, một khi đã quyết định xuất thủ thì chỉ còn là vấn đề chiến tích lớn hay nhỏ mà thôi, không bao giờ có chuyện thất bại.

Đặc biệt là nhân vật chính lần này còn là kỵ sĩ đoàn và ma pháp nỏ, nếu như liên quân đại hoạch toàn thắng, chắc chắn ảnh hưởng đến lịch sự quân sử của đại lục.

Ông ta cũng muốn tham gia vào hoạt động chứng kiến lịch sử và có cơ hội được đưa vào sách giáo khoa này.

Không chỉ Tổng đốc Pierce, mà tất cả tướng lĩnh trong bộ chỉ huy đều nhìn về phía Hudson bằng ánh mắt tha thiết mong chờ, hy vọng bản thân có thể có đất dụng võ.

"Yên tâm đi, sẽ không thiếu nhiệm vụ của mọi người đâu!"

"Sau khi đội hình quân địch bị phá vỡ, mọi người chạy tới vừa lúc có thể thuận thế mở rộng chiến tích."

"Nếu như chuyến này thuận lợi, có đến một nửa khả năng là chúng ta sẽ đánh trọng thương tộc Rết Chân To."

"Phái kỵ binh Griffin nhìn chằm chằm doanh trại của tộc Ma Ngạc, từ giờ trở đi, bất kỳ sự điều động quân đội quy mô lớn nào của chúng đều phải được báo cáo trong thời gian ngắn nhất."

Hudson cười ha hả nói.

Vẻ mặt nhẹ nhõm và vui vẻ của hắn đã nhanh chóng lan sang các tướng lĩnh. Mọi người đột nhiên phát hiện, thì ra chiến tranh có thể đơn giản như vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng không có người nào cho rằng mình có thể làm được.

Thoạt nhìn dọc đường giống như không xảy ra đại sự gì, nhưng trên thực tế, Hudson đã nhiều lần thể hiện một số thao tác kinh điển, đấu trí đấu dũng với kẻ địch.

Nếu không phải vì đã được thảo luận trong đại doanh, bọn họ sẽ không bao giờ nghĩ ra điều đó.

Số ít người có thể thấy rõ cũng bị xúc động hơn. Bởi vì ngay cả việc sao chép y nguyên mà họ cũng không thể nào hoàn thành.

Không có uy vọng của Hudson, họ vốn không được kiểm soát được liên quân, càng không cần phải nói đến việc thực hiện một loạt các nhiệm vụ mà mọi người không hiểu.

Nếu như là trận doanh phe mình thì còn có thể nghĩ một chút biện pháp, nhưng trận doanh phe địch lại không phải là điều mà mọi người có thể kiểm soát được.

Chỉ cần để lộ ra danh hiệu "danh tướng số một đại lục" thôi là đã có thể khiến cho quân địch sợ hãi rồi, đây là điều mà mọi người không có.

Nếu như đổi một vị thống soái khác chỉ huy, muốn chơi trò áp chế sĩ khí, dụ dỗ quân địch đưa ra quyết định sai lầm, thì trước tiên phải cân nhắc xem mình có thể gánh chịu nổi phản phệ hay không đã.

Nếu phe địch không bị dọa sợ, mà trực tiếp quyết chiến với bọn họ, lập tức đâm thủng lớp da hổ, lúc đó sẽ biến thành tài liệu giảng dạy phản diện.

"Tuân lệnh Nguyên soái!"

Chúng tướng đồng thanh trả lời.

Không quan tâm là phụ trách khâu nào, miễn là có tham dự, sau này liền có vốn để khoe khoang rồi.

Nếu như có màn biểu hiện chói sáng trên chiến trường thì còn có thể lập được một chiến công rực rỡ. ...

Tia nắng ban mai đầu tiên rọi xuống mặt đất, chân trời xuất hiện một dải mây rạng rỡ, như đang chào mừng điều gì đó. .

"Xuất chinh!"

Cùng với tiếng ra lệnh của Hudson, tám ngàn đại quân trùng trùng điệp điệp ra khỏi doanh địa, tiến lên theo bước chân của Long Hùng chiến kỳ.

Động tĩnh to lớn này nhanh chóng kinh động đến Nguyên soái Howell ở phía trước. Cuối cùng thì cục diện bết bát nhất cũng xảy ra, rõ ràng là quân địch không muốn để cho họ rời đi.

Không đợi gã ta nghĩ ra biện pháp đối phó, chân trời liền xuất hiện hình của bóng kỵ binh, dẫn đầu là quân đoàn Ma Thú có chiến lực mạnh mẽ nhất.

"Chuẩn bị nghênh địch!"

Nguyên soái Howell vội vàng hạ lệnh.

Đối phó một cách qua loa như vậy, gã ta cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Dù sao bộ binh cũng chạy không lại kỵ binh, trận chiến này đã được định sẵn là không thể nào tránh khỏi ngay từ đầu rồi.

Phạm vi trăm dặm đều là đồng bằng, muốn tận dụng địa hình để dây dưa với địch nhân cũng không được, chỉ có thể bị động nghênh chiến.

Tất cả đều do thời gian quá gấp gáp gây ra, nếu trong tộc quyết định rút lui sớm hơn thì họ đã có thể chuẩn bị một số thứ.

Chương 2002: Truy Đuổi (2)

Ít nhất cũng phải đào một vài cái hố bẫy ngựa, trì hoãn tốc độ hành quân của kẻ địch.

Đáng tiếc là thực tế không có nếu như, chỉ trong chớp mắt, mưa tên đã lao đến trước mặt họ.

Lại là cảnh tượng quen thuộc này, Nguyên soái Howell tức đến dậm chân. Quân địch hoàn toàn nắm được điểm yếu của họ, và níu lấy điểm yếu này không buông.

"Nâng thuẫn!"

Nguyên soái Howell tức giận hạ lệnh.

Chỉ thấy những binh sĩ rết ở hàng trước nhanh chóng đẩy ra một tấm chắn bằng ván gỗ, phía trên còn được quấn chăn vải bố.

Hiệu quả phòng ngự như thế nào thì còn cần được kiểm chứng, nhưng ít nhất cũng có thể ảnh hưởng đến tầm nhìn của quân địch.

"A..."

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, mũi tên xuyên thủng tấm chắn bằng ván gỗ rồi đâm thẳng vào cơ thể binh sĩ rết.

Hiệu quả là có, nhưng tiếc là không đủ.

Lúc đầu mũi tên có thể liên tục xuyên qua cơ thể của ba binh sĩ, nhưng hiện giờ chỉ có thể cắm vào cơ thể của binh sĩ thứ hai.

Nhìn thấy cảnh này, Nguyên soái Howell lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Lần này gã ta thực sự đã cố gắng hết sức, trong điều kiện hiện tại, gã chỉ có thể tạo ra những "lá chắn" như vậy.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần những tấm khiên này dày hơn một chút là có thể chặn được tên nỏ của quân địch.

Nhưng vấn đề là nếu dày thêm nữa thì trọng lượng sẽ là một vấn đề lớn.

Trên thực tế, việc mang theo những "tấm chắn" này khi di chuyển đã là một gánh nặng đối với binh sĩ rết.

Không chặn được tên nỏ của quân địch, nhưng ít nhất cũng có thể chặn được cung tên, cũng coi như là có tiến bộ.

Chỉ trong chớp mắt, đợt tấn công cuồng bạo của Ma thú đã ập đến, những "lá chắn" được ghép tạm bợ này lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Những "lá chắn" chia năm xẻ bảy bị hất tung này cũng thuận thế cuốn theo những binh sĩ rết ở phía trước, cảnh tượng vô cùng tàn khốc.

"Tiến lên và chiến đấu tay đôi với kẻ địch!"

Nguyên soái Howell lần nữa hạ lệnh.

Thẳng thắn mà nói, hiện giờ gã ta đã rơi vào bế tắc, hoàn toàn không biết nên đối phó với cục diện trước mắt như thế nào.

Điều duy nhất có thể khẳng định là: tiếp tục chạy trốn và để lộ phần lưng cho kẻ địch chắc chắn sẽ phải chịu tổn thất lớn!

Chọn chiến đấu tay đôi với kẻ địch đúng là có thể tránh được sự tấn công của tên nỏ, nhưng họ lại phải đối mặt với kỵ binh Ma thú.

Chưa biết chuyện gì xảy ra thì những binh lính rết chắn ở phía trước đã biến thành bánh thịt dưới vó của Ma thú.

Sĩ khí của các binh sĩ rết vốn đã không cao, sau khi nhìn thấy cảnh tượng hung tàn trước mắt liền lập tức quay người bỏ chạy.

Đội đốc chiến muốn chặn đường, nhưng kết quả vừa mới chuẩn bị ra tay thì bị một bàn tay gấu to lớn vỗ xuống.

"Đại Địa Chi Hùng!"

"Nhân tộc hèn hạ, vậy mà lại..."

Tiếng mắng giận còn kịp dứt, tên Lục Dực Ngô Công ở bên cạnh đã ngắt lời nói:

"Nguyên soái, tình hình có biến, mau rời khỏi đây đi!"

Quân địch đã để Đại Địa Chi Hùng xông trận, các binh sĩ rết bình thường lấy cái gì mà ngăn cản?

Lúc tác chiến trên trời thì cưỡi rồng, khi xuống mặt đất lại đổi sang cưỡi gấu, hoàn toàn không có khe hở.

"Bốn vị Tôn giả, đến lượt bốn vị ra tay rồi!"

Nguyên soái Howell vung ống tay áo lên nói.

Rõ ràng là gã ta vẫn còn ôm một chút hy vọng cuối cùng trong trận chiến này. Không phải là hy vọng có thể giành được chiến thắng, mà là muốn tranh thủ thêm thời gian cho quân chủ lực.

Tình hình phát triển đến mức này, ba đội quân rết chịu trách nhiệm chặn hậu hôm nay nhất định không thể nào đi được rồi.

Nếu đã định sẵn là phải bị chôn vùi ở đây, vậy thì cũng phải chết một cách có giá trị.

"Nguyên soái, nhiệm vụ của chúng tôi là kiềm chế cường giả Thánh Vực của Nhân tộc, nhưng không bao gồm Ma thú Thánh Vực."

"Nguyên soái cũng biết rồi, bản thân Hudson vốn là cường giả đỉnh cao trong hàng ngũ Thánh Vực, trong tay hắn còn có một thanh Thần khí."

"Bốn người chúng tôi đều là Thánh Vực cấp 1, muốn kiềm chế hắn cũng đã không dễ rồi."

"Muốn ngăn cản rồng và gấu của hắn, sợ rằng chỉ có toàn bộ Thánh Vực trong tộc cùng ra tay thì mới có phần thắng!"

Saiyam Tôn giả mặt không đổi sắc trả lời.

Thà chịu nhục còn hơn là mất mạng, chiến tranh tiến hành đến nay, tộc Rết Chân To đã có hai cường giả Thánh Vực phải bỏ mạng dưới tay Hudson.

Mặc dù lần trước không hề chuẩn bị gì, nhưng cũng đã chứng minh rằng chiến đấu ba chọi ba là điều không nên làm.

Bây giờ biến thành bốn đấu ba, Saiyam Tôn giả vẫn không cho rằng phe mình có thể chiếm ưu thế gì.

Chính vì biết Hudson lợi hại, nên trước đây khi liên thủ với tộc Ma Ngạc để thiết lập ván cục đối phó với Thánh Vực Nhân tộc, họ đã không chọn khúc xương cứng này.

"Saiyam Tôn giả, lời này của ông chẳng phải rất buồn cười sao?"

Nguyên soái Howell tức giận bất bình nói.

Ma thú cũng thuộc một phần của thực lực cá nhân, kiềm chế cường giả Thánh Vực Nhân tộc không bao gồm ma thú của bọn hắn, lời giải thích này dù đặt ở bất kỳ địa phương nào cũng đều rất nực cười.

"Nguyên soái, Saiyam nói không sai, lần này chúng tôi chỉ phụ trách kiềm chế cường giả Thánh Vực trong Nhân tộc, cùng với bảo vệ sự an toàn của thống soái."

"Hiện giờ Hudson vẫn chưa xuất thủ, mấy người chúng tôi đương nhiên là không tiện xuất thủ."

"Nếu như Nguyên soái muốn, chúng tôi có thể mang Nguyên soái rời khỏi nơi này. Nếu muộn hơn một chút, chúng tôi không dám đảm bảo là có thể đưa Nguyên soái sống sót rời khỏi đây!"

Lời nói bổ sung của Tôn giả Mena đã khiến cho Nguyên soái Howell vô cùng tức giận.

Đã từng thấy người vô liêm sỉ rồi, nhưng chưa từng thấy ai vô liêm sỉ đến vậy.

Hudson không ra tay thì tương đương với việc bọn họ đã kiềm chế được đối phương.

Nhưng vấn đề là Hudson là thống soái đại quân, cần phải giữ gìn thân phận, làm sao có thể ra chiến trường chém giết như binh lính được.

Chương 2003: Truy Đuổi (3)

Giảo biện thì cũng thôi, lại còn uy hiếp nữa. Nếu tiếp tục gây ầm ĩ nữa thì kẻ làm Nguyên soái như gã sẽ bị biến thành một con rết chết.

Vứt bỏ thống soái để bỏ chạy là việc không nên xảy ra trong trường hợp bình thường, nhưng với liêm sỉ của những vị trưởng bối trong tộc này, Nguyên soái Howell hoàn toàn không dám chắc.

Không đợi gã tiếp tục mở miệng, thân tín Lục Dực Ngô Công ở bên cạnh đã giành nói trước: "Các vị Tôn giả, tình hình đã sụp đổ, giờ là lúc cần lấy đại cục làm trọng."

"Xin các vị mang Nguyên soái rời đi, rồi tính kế sau!"

Bốn vị Tôn Giả vốn đang định nổi giận, nhưng sau khi nghe xong câu cuối cùng của Lực Dực, bốn vị Tôn Giả cảm thấy no nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Không chút do dự, Saiyam Tôn giả trực tiếp đánh ngất xỉu Nguyên soái Howell rồi vác lên vai.

Tôn giả Mena bên cạnh cũng thuận tay nhấc Lục Dực Ngô Công lên rồi lao thẳng ra khỏi doanh trại.

Có thể thấy rằng kinh nghiệm bỏ chạy của họ rất phong phú, không đần độn đến mức lập tức bay lên trời bay, mà lẫn vào trong hàng ngũ bại binh đang trốn chạy.

"Giết!"

Kỵ binh Ma thú dẫn đầu giết vào trong đội quân địch, binh sĩ rết bỏ chạy tứ tán.

"Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người không được ham chiến, lập tức theo ta tiếp tục truy kích quân chủ lực của địch!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Trước mắt chỉ là món khai vị, quân chủ lực của phe địch mới là mục tiêu của chuyến đi lần này. ...

"Tại sao, tại sao quân địch lại có thể đuổi theo nhanh đến vậy?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Vua Rết liền nhận ra rằng mình đã lỡ lời.

Bốn vị Tôn giả rút lui khỏi chiến trường và Nguyên soái Howell vừa tỉnh dậy từ hôn mê, trong mắt đều lộ rõ vẻ bất mãn.

Đúng là chiến cuộc đã sụp đổ nhanh hơn "một chút xíu", nhưng họ cũng đã cố gắng hết sức rồi!

Ngoài việc không ở lại tử chiến ra, những chuyện có thể làm họ đều đã làm rồi.

Bộ binh phải đối đầu với kỵ binh trên đường hành quân, vả lại còn là kỵ binh siêu phàm, thất bại gần như là điều không thể tránh khỏi.

Đừng nói là ba quân đoàn không đầy đủ biên chế chiến đấu suốt đêm, cho dù là mười quân đoàn chủ lực mà gặp phải cục diện đó cũng chỉ có thể giãy giụa thêm một chút.

Bỏ qua những câu hỏi không thực tế, gạt bỏ toàn bộ nỗ lực của họ sang một bên, còn gán cho họ một cái mũ phế vật.

"Bệ hạ, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm."

"Quân địch đang lao đến, hơn nữa đều là kỵ binh, sợ rằng quân đội đoạn hậu sẽ không thể dây dưa với bọn chúng được bao lâu."

"Việc cấp bách bây giờ là tranh thủ thời gian chuẩn bị nghênh chiến, nếu không hậu quả sẽ khôn lường!"

Thấy bầu không khí không đúng, Tể tướng Javet vội vàng nói sang chuyện khác.

Ngoại địch đã đủ phiền phức rồi, nếu như lại xảy ra nội loạn thì thế cục sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nơi này không phải là thế giới Địa Tâm, sau nội loạn có thể lập tức nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu như bị tổn thất nặng nề vào lúc này, e rằng họ sẽ không còn cơ hội quay trở lại thế giới Địa Tâm nữa.

Trên thực tế, phe bảo thủ trong tộc đã sớm đề nghị từ bỏ thế giới mặt đất, rút lui về thế giới Địa tâm để khôi phục thực lực.

Lý do lớn nhất khiến họ không hành động không phải là do phe chủ chiến cản trở, mà là do trong tay họ không có lối vào Địa tâm.

Lựa chọn hợp tác với tộc Ma Ngạc hoàn toàn là vì bất đắc dĩ.

"Đúng, là do ta quá nóng lòng!"

"Quân địch sắp giết tới rồi, mọi người cùng nhau nghĩ cách nghênh chiến đi!"

Vua Rết lập tức sửa lời.

Để tình hình tồi tệ đến mức này, Nguyên soái Howell quả thật có trách nhiệm, nhưng trách nhiệm của người làm vua như ông ta cũng không nhỏ.

Bây giờ ông ta không hài lòng với Howell, thì cũng có rất nhiều tộc nhân đang không hài lòng với ông ta.

Đặc biệt là những người trong phe bảo thủ phản đối chiến tranh với Nhân tộc, họ còn lén lút chê bai quyết định của ông ta không đáng một đồng.

Sự thật bày ở trước mắt, muốn giải thích cũng không được. Vì sự đoàn kết trong tộc, Vua Rết chỉ có thể giả câm vờ điếc.

Thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...

Công khai tỏ thái độ vào lúc này thực chất cũng là một hành động tự cứu chính trị của Vua Rết.

Muốn đổ lỗi cho Nguyên soái Howell cũng được, nhưng làm vậy sẽ liên lụy đến bốn vị Tôn giả, lúc đó liền lớn chuyện.

Nếu dồn vào đường cùng, vài bên liên hợp lại, trực tiếp phát động chính biến lật đổ ông ta cũng không phải là điều không thể xảy ra.

Trong lịch sử của tộc Rết Chân To, có không ít vị vua đã bị lật đổ vì chính biến.

Trước kẻ thù hùng mạnh, không ai có thời gian để náo loạn, sau khi Vua Rết nhượng bộ, bầu không khí căng thẳng cũng lập tức dịu đi rất nhiều.

Tuy nhiên, làm thế nào để "đón địch" lại trở thành một nan đề mới của mọi người.

"Tổng cộng quân địch đã xuất động bao nhiêu binh lực?"

Câu hỏi của Tôn giả Goran phá vỡ sự yên lặng.

"Số binh lực mà quân địch xuất động không nhiều, đại khái chỉ tầm tám, chín ngàn người, nhưng những binh lính này đều là người tu luyện, trong đó có một nghìn kỵ sĩ Ma thú."

"Nếu bàn về sức chiến đấu, còn hơn cả mười vạn đại quân!"

"Chỉ với một đợt xung phong, ba quân đoàn chịu trách nhiệm chặn hậu đã bị quân địch đánh tan, hoàn toàn không có khả năng chống cự."

"Ngay cả khi không sử dụng ma pháp nỏ thì những đội kỵ sĩ này của địch cũng là mối đe dọa lớn nhất đối với chúng ta!"

Nguyên soái Howell trả lời với vẻ mặt e ngại.

Chỉ có đích thân trải nghiệm mới biết được sự đáng sợ của đội kỵ binh phe địch.

So ra thì những kỵ binh ra trận ngày hôm qua chỉ như trò trẻ con.

Sau khi nhận được câu trả lời, một số quan chức cấp cao của tộc Rết Chân To liền cảm thấy lo lắng.

Chương 2004: Giao Tranh

"Kỵ xạ" của địch đã đủ phiền phức rồi, bây giờ lại còn xuất hiện thêm một phiên bản nâng cấp nữa.

Cho dù phe mình có xuất động tinh nhuệ trong tộc, khi gặp phải những kẻ địch này, sợ là cũng phải bị tổn thất nặng nề.

Hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không ai dám coi thường.

"Chúng tôi cũng đã nhìn thấy, kỵ sĩ đoàn của địch thực sự rất khó đối phó."

"Nhân tộc có thể ngồi vững trên ngôi vị bá chủ đại lục, đúng là có chút đồ vật. Nếu chúng dễ bị bắt nạt như Vương quốc Hessen thì đã bị diệt tộc từ lâu rồi."

"Bây giờ đã quá muộn để chúng ta chuẩn bị."

"Không có cách nào tốt để đối phó với những kỵ sĩ này, chỉ có thể liều mạng!"

"Bất kể bọn chúng mạnh đến mức nào, nhân lực cuối cùng cũng có giới hạn, trực tiếp dùng mạng để tiêu hao với chúng."

"Kỵ sĩ có thể chiến đấu liên tục, nhưng ta không tin là chiến ngựa cũng có thể!"

"Chỉ cần kéo dài vài tiếng, đợi đến khi ngựa của bọn chúng cạn thể lực, kỵ binh sẽ biến thành bộ binh."

"Khi cần thiết, chúng tôi cũng có thể xuất thủ."

"Để đảm bảo không có sơ hở nào, trước tiên hãy rút hai trăm cường giả cấp 8 trong tộc để cùng hành động với chúng tôi."

"Nếu như có thể chém giết Hudson thì cục diện chiến tranh sẽ lập tức sáng tỏ!"

Saiyam Tôn giả đằng đằng sát khí nói.

Lão ta chỉ là cẩn thận mà thôi, chứ tuyệt đối không phải tay mơ. Khi đối mặt với thời khắc nguy cấp của chủng tộc, , lão ta vẫn có thể dũng cảm đứng ra.

Để phương án này nhận được sự ủng hộ của mọi người, lão ta thậm chí còn vẽ ra một cái bánh nướng —— chém giết Hudson!

Từ trong miệng của tộc Ma Ngạc, tộc Rết đã biết được tin tức về mức thưởng hậu hĩnh cho cái đầu của Hudson trong Liên minh Dị tộc.

Chỉ cần có thể làm được, bất kể là chủng tộc nào, bất kể xuất thân ra sao, đều có thể yêu cầu Liên minh Dị tộc làm giúp một chuyện.

Có lẽ việc yêu cầu Liên minh dị tộc tham chiến chưa chắc sẽ thực hiện được, nhưng việc tộc Rết Chân To muốn gia nhập Liên minh Dị tộc lại không gặp trở ngại gì nữa.

"Saiyam Tôn giả, đột nhiên điều đồng nhiều cao thủ như vậy trong quân đội, sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến việc vận hành bình thường của các đơn vị."

"Quân địch khí thế hung hăng, trong quân không có cao thủ trấn thủ, sợ là sẽ nhanh chóng sụp đổ!"

Nguyên soái Howell cố gắng tranh thủ nói.

Gã ta hoàn toàn ủng hộ việc điều động cao thủ đi săn Hudson, nhưng cũng cần đảm bảo sức mạnh của quân đội.

Nhìn khắp đại lục Aslante, tộc Rết Chân To chỉ là một tiểu tộc. Có thể bồi dưỡng được nhiều cao thủ như vậy đều nhờ vào môi trường sống đặc biệt.

Đột nhiên điều động nhiều cao thủ như vậy, trong quân sẽ gần như bị rút cạn.

"Nguyên soái, chúng ta đều đã chuẩn bị sẵn sàng lấy mạng ra lấp rồi, còn quan tâm những chuyện này sao?"

"Quân địch chỉ có từng ấy binh lực, hà tất phải đánh 1 1 với bọn chúng, tập kết gấp mười gấp hai mươi lần binh lực vây công là được."

"Chỉ cần có thể chém giết Hudson, mọi thứ đều là xứng đáng!"

Tôn giả Goran thuận thế trả lời.

Chém giết kẻ được gọi là Nguyên soái Nhân tộc như Hudson thì sẽ vả mặt của Liên minh Nhân tộc, trực tiếp đẩy mối thù hận của hai bên lên mức không chết không thôi, au này ắt hẳn sẽ bị trả thù.

Nhưng đó là chuyện tương lai!

Ở giai đoạn hiện tại, đây là lựa chọn tốt nhất để tộc Rết Chân To thoát khỏi khốn cảnh.

"Tốt, cứ làm như vậy đi!"

Thấy người ủng hộ chiếm đa số, Vua Rết lập tức quyết định.

Bọn chúng đều đã chọn nhượng bộ rồi, mà liên quân vẫn hùng hổ dọa người như vậy, quả thực là quá khi dễ rết.

"Bệ hạ, có thể giết được Hudson hay không vẫn là một ẩn số."

"Kẻ này chính là cường giả số một đại lục, có Cự Long và Đại Địa Chi Hùng đi theo, tay cầm Thần khí truyền thừa của Thần Hi Giáo Đình, sức chiến đấu chắc chắn không phải bình thường."

"Trừ khi bố trí cạm bẫy từ trước, nếu không khả năng chiến thắng trong một trận chiến là không cao."

"Một khi để Hudson rời đi, cho dù có tiêu diệt hết toàn bộ kỵ sĩ đoàn thì chiến tranh vẫn sẽ tiếp tục nổ ra sau đó."

"Dựa vào lực lượng của chúng ta để liều mạng với quân địch thì thật sự là quá thiệt thòi, nhất định phải kéo theo tộc Ma Ngạc mới được!"

Tể tướng Javet hung hãn nói.

So với Liên quân Nhân tộc, Javet càng hận tộc Ma Ngạc hơn.

Liên quân Nhân tộc vốn chính là kẻ địch, nên dù làm gì lão ta cũng sẽ không quá tức giận, nhưng tộc Ma Ngạc thì khác.

Là đồng minh, lúc nguy cấp không những không xuất thủ kéo bọn hắn một tay, mà ngược lại còn ở bên cạnh hóng chuyện.

Thoạt nhìn thì chiến trường ở tỉnh Palma đang đánh rất căng thẳng, nhưng thực tế tất cả mọi người đều biết đây chỉ là một cái cớ.

Nếu như tộc Ma Ngạc thật sự dốc hết toàn lực, trận chiến bên đó đã sớm kết thúc rồi.

Giữ lại một toà cô thành và một nhóm tàn binh bại tướng ở bên trong kéo dài hơi tàn, bản chất là muốn mượn tay Nhân tộc để làm suy giảm thực lực của tộc Rết Chân To.

Điều này đều do thực lực quyết định!

Mặc dù thực lực của tộc Rết Chân To kém hơn tộc Ma Ngạc một chút, nhưng nhìn chung thì hai bên hiện vẫn ở cùng một cấp bậc, chỉ khác là tộc Ma Ngạc nắm giữ quyền chủ động trong việc hợp tác lần này.

Mối quan hệ lão đại tiểu đệ có thực lực ngang nhau này đã được định sẵn là không đáng tin cậy.

Đứng trên lập trường của tộc Ma Ngạc, suy giảm thực lực của tộc Rết Chân To sẽ giúp họ nắm quyền chủ động trong liên minh.

Giới cao tầng của tộc Rết Chân To cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng tiếc là chưa kịp áp dụng thì quân địch đã đánh tới rồi.

"Tể tướng nói không sai, không thể để tộc Ma Ngạc hưởng lợi dễ dàng như vậy!"

"Lập tức phái người đưa tin cho Ma Ngạc vương, yêu cầu họ lập tức phái binh chi viện, nếu không chúng ta sẽ lập tức rút về lối về Địa Tâm."

Vua Rết lạnh lùng nói.

Chương 2005: Giao Tranh (2)

Tộc Rết Chân To đã đánh mất lối vào Địa tâm rồi, giờ đây đang đi chân trần, nhưng tộc Ma Ngạc thì không.

Một khi để liên quân Nhân tộc phát hiện ra vị trí cụ thể của lối vào Địa tâm, quân địch nhất định sẽ thay đổi chiến thuật, lao thẳng tới lối vào Địa tâm.

Nếu để cho liên quân Nhân tộc phá hư lối vào Địa tâm, thì dù tộc Ma Ngạc dù có đánh tốt đến đâu trên chiến trường cũng vô ích.

Mất đi sự hỗ trợ từ hậu phương sẽ biến thành bèo trôi không rễ, vùng vẫy càng dữ dội thì sẽ chết càng nhanh.

Sự hèn nhát mà giới cao tầng tộc Rết Chân To thể hiện ra khi đối mặt với liên quân thực chất là phản ứng bản năng khi đường lui bị cắt đứt. ...

"Giết!"

Cùng với tiếng la giết vang lên, cả mặt đất đều rung chuyển theo, toàn bộ giới cao tầng của tộc Rết Chân To đều nhận thức được —— quân địch đã giết tới rồi.

Vừa đưa ra quyết định, còn chưa kịp thực hiện, giới cao tầng của tộc Rết Chân To giận đến mức không kìm được mà hỏi thăm cả gia đình Hudson.

Mọi người ngày xưa không oán ngày nay không thù, có cần phải truy sát tàn nhẫn như vậy sao, hoàn toàn không để lại chút đường lui nào.

Nhưng nỗi oán giận này chỉ có thể nuốt vào trong bụng, nói ra sẽ làm ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm, đương nhiên là lúc này quân đội Rết cũng chẳng còn bao nhiêu sĩ khí.

Trải qua hàng loạt thất bại trước đó, cộng thêm việc chạy trốn suốt đêm qua, các binh sĩ lúc này đang vô cùng mệt mỏi, sĩ khí có thể cao được mới là lạ.

Sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái, đám rết liền thực hiện chức trách của mình. Nguyên soái Howell khốn khổ một lần nữa nhận lấy quyền chỉ huy.

Nhìn qua chiến trường ở phía xa, quân đoàn ở phía sau cùng của đội ngũ đã bị quân địch đuổi kịp, sau đó được hưởng thụ "mưa tên dưới ánh mặt trời".

So với quân chặn hậu trước đây cầm tấm ván làm khiên, tình cảnh của họ càng bị thảm hơn, không hề có sự chuẩn bị nào.

Đây là hậu quả của việc phán đoán sai chiến lược, sau trận chiến hôm qua, giới cao tầng tộc Rết Chân To đều cho rằng kỵ binh liên quân đã kiệt sức rồi.

Nhưng tuyệt đối không ngờ là Hudson lại có thể nhịn được cám dỗ của việc mở rộng chiến thắng, giấu đi đội kỵ binh tinh nhuệ nhất.

Theo dự đoán, bọn chúng chỉ cần phải đối phó với quân đoàn Ma thú nữa thôi.

Mặc dù là đội quân tinh nhuệ này có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng tổng binh lực chỉ chưa đến một ngàn. Ngay cả khi đuổi kịp thì ba quân đoàn chặn hậu cũng có thể đối phó được.

"Soạt, soạt, soạt..."

Sau một tràng bắn dữ dội, quân đoàn Ma Thú trực tiếp phát động tấn công, bàn tay gấu khổng lồ tiêu chuẩn của Belersden từ trên trời giáng xuống.

Chứng kiến cảnh này, các Thánh Vực tộc Rết Chân To đang quan chiến không ngồi yên được nữa, mà lập tức tấn công Belersden.

Gần như trong cùng lúc đó, Hudson và Maxim cũng tham gia vào cuộc chiến.

Hơn mười cường giả Thánh Vực của cả hai bên đã tham gia vào một cuộc hỗn chiến, Đây là một cảnh tượng hoành tráng hiếm thấy.

Tuy nhiên, đây là thời kỳ chiến tranh, nên không ai có thời gian để xem náo nhiệt.

Những kỵ sĩ quý tộc thông minh đã chọn cách kéo giãn khoảng cách ngay lập tức, vòng qua sườn và tấn công vào đại quân tộc Rết Chân To.

Những binh sĩ tộc rết phản ứng chậm chạp thì thảm rồi, các cường giả giao phong trên trời, những con rết dưới đất gặp nạn.

Bất kỳ dư chấn nào của trận chiến cũng có thể cướp đi mạng sống của một đám người xui xẻo.

"Chạy đi!"

Không biết là ai đã hét lên một tiếng, các binh sĩ rết hoảng loạn lập tức quay đầu bỏ chạy.

Sự hỗn loạn nhanh chóng lan sang các đơn vị lân cận, bại binh không ngừng tràn vào quân đội, khiến cho tình hình trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngay cả khi có các tướng lĩnh Rết duy trì trật tự ở phía trên thì sự hỗn loạn này vẫn lan rộng ra nhiều quân đoàn, thậm chí còn có dấu hiệu tiếp tục lan truyền.

Sự hỗn loạn bên dưới không ảnh hưởng đến cuộc giao tranh ở phía trên.

Ngay trong khoảnh khắc chiến đấu, Hudson liền nhận ra điều không ổn, trong số bảy tên Thánh Vực tộc Rết + hai tên Thánh Vực tộc Ma Ngạc lại có bốn tên đang nhắm vào hắn.

"Trận chiến đấu này là hướng về phía hắn đến!"

Nhận thức được điều đó, Hudson lập tức trở nên cảnh giác, không chút do dự nhảy lên lưng rồng.

Tâm hữu linh tê Belersden cũng quyết đoán vứt bỏ đối thủ và xuất hiện ở sau lưng hắn, ngăn chặn đòn tấn công của quân địch.

Có thêm hai lá chắn thịt dày dặn này, cục diện vốn nguy cấp bỗng chốc tan biến.

Giao phó việc phòng thủ cho đồng đội, Hudson tức giận lập tức tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

Mỗi nhát kiếm đều dồn hết sức lực, rõ ràng chỉ mới là Thánh Vực cấp 1, nhưng dưới sự gia trì của thần khí, uy lực còn dữ dội hơn cả đòn tấn công Thánh Vực cấp 2.

"Phanh!"

Sau một tiếng va chạm, Tôn giả Goran liền rùng mình, cây Thánh thương truyền kỳ trong tay lão ta đã xuất hiện một vết nứt.

"Mọi người cẩn thận!"

"Thần khí trong tay kẻ địch không tầm thường, không nên đón đỡ trực tiếp!"

Lời nhắc nhở trong lúc bối rối khiến các Thánh Vực đang giao chiến thầm cảm thấy kinh ngạc.

Tôn giả Goran chính là người mạnh nhất trong số họ, vậy mà chỉ sau một cuộc giao phong với kẻ địch đã phải chịu thiệt hại không nhỏ.

Một nhát kiếm kết thúc, nhát kiếm mới lại giáng xuống, ép cho đám rết Thánh Vực liên tục lui về phía sau.

Thật là khó tin!

Trong tình huống bình thường, sau khi tung ra tuyệt chiêu như vậy mọi người đều sẽ thay đổi cách tấn công, làm gì có chuyện thi triển liên tục như vậy.

Thánh Vực tuy mạnh nhưng năng lượng trong người cũng không vô hạn. Ra tay bừa bãi như vậy thì chẳng mấy chốc sẽ bị cạn kiệt năng lượng.

Trong trận chiến ở cấp độ này, một khi cạn kiệt năng lượng thì chẳng khác nào dê đang đợi làm thịt.

Quân địch đang liều mạng!

Sau khi nhận ra điều này, đám rết và Ma ngạc Thánh Vực lập tức chọn cách di chuyển tránh đòn.

Lấy ba địch chín, trong đó phe địch có hai Thánh Vực cấp 2, vậy mà hai bên lại có thể đánh ngang tài ngang sức.

Chương 2006: Áp Sát

Sau cuộc giao phong ngắn ngủi, đám rết cấp 8 cũng trở nên thận trọng hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson không chỉ không buồn mà còn mỉm cười nhẹ nhàng.

Maxim hiểu ý bèn vẫy đuôi rồng một cái, lập tức mang theo Hudson lao ra khỏi vòng vây, tiện đường còn tiễn luôn 2 con rết xui xẻo cản đường.

Tránh thoát được một cuộc bao vây, một người một rồng một gấu không còn tiếp tục dây dưa với Thánh Vực của quân địch nữa, mà di chuyển bên ngoài vòng vây để bắt đầu trò chơi săn mồi.

Nhờ lợi thế về tốc độ, trong thời gian ngắn đã có hơn mười cường giả Rết thiệt mạng, số người bị thương càng không thể đếm xuể.

"Vô sỉ!"

Tôn giả Goran nổi giận mắng.

Nhưng không có người trả lời

Đối với cường giả Thánh Vực mà nói, loại hành vi né tránh chiến đấu để săn giết cấp 8 quả thật có chút mất mặt.

Nhưng tổ chức một lượng lớn cường giả vây công lại là hành vi đáng bị coi thường hơn.

Tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Hudson, trong giây phút nổi giận, Tôn giả Goran vô tình lộ ra sơ hở.

"Cẩn thận, quân địch còn có cường giả đang ẩn núp!"

Tôn giả Saiyam ở sau lưng vội vàng nhắc nhở.

Nhưng tiếc là cuộc đánh lén của Thánh Vực luôn diễn ra chỉ trong tích tắc, trong lúc lão ta mở miệng nhắc nhở thì đã có hai đòn tấn công lao thẳng lên người Tôn giả Goran.

Trong thời khắc nguy cấp, Tôn giả Goran chỉ có thể bị động tiếp chiêu.

Bị tấn công bất ngờ, Tôn giả Goran phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ cơ thể bị đánh bay xa hàng chục mét.

Đang muốn ổn định thân hình thì đột nhiên có một lực hút nặng nề giáng xuống người, trực tiếp kéo lão ta từ trên trời đập xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to.

Bị thương chồng chất, Tôn giả Goran vừa mới chuẩn bị đứng lên thì cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể đã nằm trong một bàn tay gấu.

"Rắc rắc..." Một loạt tiếng gãy xương vang lên, trên chiến trường lại có thêm một mảng thịt băm.

Cả quá trình diễn ra trơn tru, khiến cho đám Thánh Vực Rết Chân To muốn ra tay cứu viện cũng chỉ có thể dừng bước.

Không có bất kỳ sự phản kháng nào, cường giả số một của tộc rết đã vẫn lạc trên chiến trường như vậy đấy.

Cảnh tượng bất ngờ xảy ra khiến cho đám Thánh Vực Rết và Ma Ngạc đang tham chiến bị sợ gần chết, trong quân địch vậy mà còn ẩn giấu hai cường giả Thánh Vực cấp 2.

Nếu không phải Tôn giả Goran quá mức kích động, tự mình để lộ sơ hở, vậy thì người chết có thể là một trong số bọn họ.

Lấy chín địch ba mà còn không thể áp chế kẻ địch, bây giờ biến thành tám đấu năm, lại càng không nắm chắc.

"Mọi người đừng tách ra, kẻo lại tạo cơ hội cho quân địch!"

Ngay trong lúc phát ra lời nhắc nhở, Tôn giả Saiyam đã lẻn vào đội ngũ của cường giả cấp 8.

Thẳng thắn mà nói, Thánh Vực phe địch đều là cấp 2, cao thủ cấp 8 tham gia vào trận chiến ở cấp độ này đúng là rủi ro hơn một tí.

Nhưng chiến tranh xưa nay không quan tâm đến những vấn đề này, thấy Tôn giả Saiyam dẫn đầu, những cường giả Thánh Vực khác cũng không đoái hoài đến nữa, lập tức xông vào trong đội ngũ, muốn dựa vào ưu thế số lượng để đôi công với quân địch.

Còn về chuyện giết chết Hudson, lúc này đã không còn ai dám nghĩ đến nữa.

Loại suy nghĩ hão huyền này, ai thích thì tự đi mà làm, dù sao bây giờ họ đều rất tỉnh táo.

Thấy chiến cơ tốt nhất đã trôi qua, Tôn giả Marcello và đức Tôn giả MacDonald liền nhanh chóng đến gần Hudson.

Đối với cường giả Thánh Vực mà nói, một trận hỗn chiến của những cường giả ở quy mô này cũng đầy rẫy nguy hiểm. Chỉ cần lơ là một chút, Tôn giả Goran đã chết chính là tấm gương.

"Nguyên soái, làm sao bây giờ?"

Tôn giả Marcello quan tâm hỏi, trên hai hàng lông mày còn hiện ra vẻ sùng bái.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Hudson đại phát thần uy, ông ta mới hiểu được trọng lượng của danh hiệu cường giả số một đại lục.

"Ngăn chặn những kẻ địch này, tiếp tục mở rộng chiến quả!"

Trong khi nói chuyện, Hudson lại phát động tấn công.

Thánh Vực của kẻ địch tập trung lại liền không dễ đối phó, nhưng trên chiến trường có nhiều con Rết như vậy, giết ai cũng được!

Việc nhiều cường giả tộc rết tập trung lại với nhau đúng là không dễ chọc, nhưng chỉ cần tốc độ đủ nhanh thì sẽ nắm được quyền chủ động.

Ai tách ra khỏi đội ngũ thì sẽ giết người đó trước, Hudson không vội chút nào.

Số lượng cường giả của bất kỳ chủng tộc nào cũng có hạn, cao thủ của tộc Rết Chân To đều xuất hiện ở đây rồi, điều đó có nghĩa là lực lượng trong quân của chúng đã trở nên mỏng hơn.

Lúc này chỉ cần giữ chân những kẻ này liền có thể tạo điều kiện thuận lợi cho kỵ binh Ma thú đột phá.

Quân chủ lực phía sau cũng cách nơi này không xa, chỉ cần kéo dài vài tiếng đồng hồ, đại quân liền sẽ đến được chiến trường. ...

Kế hoạch vây giết Hudson thất bại, còn phải trả giá bằng cường giả mạnh nhất trong tộc, sĩ khí của đại quân rết vốn đã không cao nay lại còn bị giáng một đòn mạnh.

Vua Rết đang ngồi trấn giữ trung quân càng hoảng hốt không thôi. Lúc này, nỗi sợ hãi của ông ta đối với Nhân tộc đã lên đến đỉnh điểm.

"Bệ hạ, bình tĩnh!"

Tể tướng Javet uyển chuyển nhắc nhở.

Càng vào thời khắc nguy cấp, người làm lão đại lại càng phải giữ bình tĩnh. Nếu để những con rết bên dưới biết được lão đại của mình đang hoảng loạn, vậy thì sĩ khí quân tâm lại càng không thể cứu vãn.

"Bây giờ nên làm gì?"

Vua Rết hỏi với giọng run rẩy.

Trong thâm tâm, ông ta đã hối hận vô số lần. Nếu biết Hudson lợi hại như vậy, thì dù có nói gì ông ta cũng sẽ không đồng ý với kế hoạch của tộc Ma Ngạc.

Những con Rết dưới quyền chỉ cho rằng đó là quyết định sai lầm của ông ta, nhưng trên thực tế, từ đầu đến cuối đều là để dụ Hudson xuất hiện.

Tất nhiên, sức mạnh của kỵ binh phe địch thực sự nằm ngoài dự đoán của Vua Rết.

Chương 2007: Chiến

Tuy nhiên, đó chỉ là vấn đề nhỏ, về mặt lý thuyết, chỉ cần có thể tiêu diệt Hudson, tất cả các vấn đề mà tộc Rết Chân To đang phải đối mặt đều sẽ không còn là vấn đề.

Suy cho cùng thì vẫn là do sự suôn sẻ từ cuộc chiến ở tỉnh Bofir trước đây đã khiến họ đánh giá cao thực lực của phe mình, và đánh giá thấp thực lực của đối thủ.

Theo kế hoạch ban đầu, hai trong số chín cường giả Thánh Vực mạnh nhất sẽ giữ chân rồng và gấu, bảy người còn lại sẽ đi tiêu diệt Hudson trong thời gian ngắn nhất.

Kế hoạch tưởng chừng như rất hoàn hảo, nhưng sau khi giao chiến mới phát hiện mọi chuyện không hề giống như vậy.

Muốn ngăn chặn được rồng và gấu thì cũng phải cần sự phối hợp của người ta.

Hudson rất cẩn thận, ngay từ khi khai chiến hắn đã tập hợp với ma thú của mình để liên thủ đối địch, khiến cho kế hoạch của tộc Rết không thể thực hiện được.

Điều bi thảm hơn là, trong số chín cường giả Thánh Vực liên thủ vây công còn bao gồm hai Thánh Vực cấp 2, vậy mà cũng không thể làm gì được quân địch.

Đánh không lại thì thôi, nhưng đằng này lại còn trúng bẫy của quân địch, tổn thất cường giả mạnh nhất trong tộc.

Vua Rết cảm thấy vô cùng cay đắng, từ khi khai chiến đến giờ vẫn chưa tới ba tháng, nhưng trong tộc đã bị tổn thất ba cường giả

Thánh Vực, tương đương với việc đánh mất cả trăm năm bồi dưỡng của chủng tộc.

Thoạt nhìn thì cường giả cấp 8 của tộc Rết Chân To không ít, nhưng người có hy vọng đột phá Thánh Vực lại không nhiều, đây đều là cái giá phải trả cho việc chỉ vì cái trước mắt.

Tuổi thọ của nhiều cường giả Rết cấp 8 chỉ bằng một nửa so với việc đột phá bình thường, thậm chí chỉ bằng một phần ba.

Trong giai đoạn tích lũy sức mạnh, việc hy sinh tuổi thọ để đổi lấy sự gia tăng thực lực là điều không có gì sai, nhưng khi muốn đột phá Thánh Vực thì đây đều là vấn đề.

"Bệ hạ, thần không sành về việc chỉ huy quân sự."

"Tin rằng Nguyên soái Howell sẽ có cách, việc mà bây giờ chúng ta cần phải làm là phối hợp với Nguyên soái!"

Tể tướng Javet thấp thỏm nói.

Những lời dễ gây nghi ngờ này không nên được nói ra từ miệng của quan văn hàng đầu như lão ta, nhưng tình hình hiện giờ đang xấu đi, vị Tể tướng như lão ta nhất định phải phát huy tác dụng.

Tự biết khả năng chỉ huy quân sự không bằng Howell, chuyện mà lão ta có thể làm chính là ổn định Vua Rết, hỗ trợ được chút nào hay chút ấy.

"Nếu như tên vô dụng đó thật sự có thể làm được thì tình hình cũng không xấu đến mức này rồi!"

Vua Rết phẫn nộ nói.

Phàn nàn thì phàn nàn, nhưng Vua Rết vẫn cố gắng hạ giọng xuống. Không nên gây thêm phiền phức vào thời điểm này.

Cuộc đối thoại ngắn ngủi kết thúc, hiện trường chìm trong im lặng. Có đôi khi không can thiệp chính là cách phối hợp tốt nhất.

Trong khi oán trách Nguyên soái Howell vô năng, họ cũng chỉ đành chấp nhận thực tế là khả năng chỉ huy quân sự của bản thân còn tệ hơn.

Trên thực tế, những mâu thuẫn này không phải mới nảy sinh do thất bại trong chiến tranh, mà đã có dấu hiệu từ khi còn ở Thế giới Địa tâm rồi.

Nguyên soái Howell lập nhiều chiến công, cũng là một kẻ khó chơi, gã ta nổi tiếng là ngang ngược càn rỡ trong thế giới Địa Tâm.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không có gì. Tướng lĩnh kiêu ngạo và hống hách là điều cơ bản, ôn tồn lễ độ và chiêu hiền đãi sĩ mới khiến quân chủ nghi ngờ hơn.

Nhưng đằng này Nguyên soái Howell còn liên quan đến cuộc tranh chấp vương quyền, quan hệ rất thân thiết với vương tử, khiến Vua Rết cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi cuộc xâm lược tỉnh Đông Nam thất bại, Nguyên soái Howell mới thu liễm hành vi của mình.

Tuy nhiên, món nợ trong quá khứ rõ ràng là không dễ trả như vậy.

Nếu không phải vì mối đe dọa từ ngoại địch đang rất nghiêm trọng, những mâu thuẫn tích lũy này có lẽ sẽ trở thành ngòi nổ cho cuộc nội chiến của tộc Rết Chân To. ...

Tia nắng ấm áp của mùa đông dâng lên, ánh mặt trời chiếu sáng cả mặt đất. Nhưng quan binh của ba quân đoàn phụ trách đoạn hậu lại không có tâm trạng để cảm nhận một tia ấm áp nào.

Lúc này, đám tàn binh bại tướng tộc rết bị kỵ binh quân địch cày nát vừa tập hợp lại, trông chẳng khác gì quả cà tím héo úa.

"Địch tập!"

Không biết là ai đã hô lên một tiếng, quan binh rết vốn đã mất hết tinh thần, nên liền lập tức dốc hết sức lực chạy trốn.

Điều này khiến cho quân đoàn trưởng Belt nổi trận lôi đình, vất vả lắm mới thu nạp được quân đội, còn chưa kịp tiến hành sắp xếp thì nay lại chạy tan tác nữa rồi.

Phương xa, binh sĩ phe địch đang giơ trường thương, trên mũi thương lóe lên hàn quang khiến người ta rùng mình.

"Xung phong!"

Tổng đốc Pierce ra lệnh một tiếng, vô số binh sĩ liên quân nhanh chóng tăng tốc, trực tiếp xông tới chém giết.

Lúc đầu quân đoàn trưởng Belt vốn còn định giãy giụa một chút, nhưng khi nhìn thấy cảnh này liền nghiến răng, dậm chân bỏ đi cùng vệ binh.

Thực lực chênh lệch nhiều như vậy, trận chiến này thực sự không thể nào đánh được.

Hai trong số ba quân đoàn trưởng đã bỏ chạy, Belt cũng không cần thiết ở lại liều chết đến cùng nữa, dù sao trong tình hình hiện tại, trong tộc cũng không thể truy cứu tội đào ngũ.

Một đuổi một chạy, hai nhánh quân đang so tốc độ trên đồng bằng rộng lớn.

Trong cuộc thi đấu này, quan binh tộc rết thể hiện rất tốt, tiếc là quân địch rất vô liêm sỉ, vậy mà để cho kỵ binh tham chiến.

Với sự hỗ trợ của ma pháp dược tề, kỵ sĩ đoàn vốn nên nghỉ ngơi dưỡng sức nay đã đầy máu phục sinh, một lần nữa xuất hiện trên chiến trường.

Quan binh tộc rết vừa mới bị kỵ sĩ đoàn giày xéo một lần, bây giờ nhìn thấy người cưỡi ngựa liền sợ hãi, chỉ biết chạy trốn tứ phía.

Sự thật đã chứng minh, việc quay lưng lại với kẻ thù ở trên chiến trường là phải trả giá đắt.

Chương 2008: Chiến (2)

Chỉ trong chớp mắt, những binh lính Rết bị tụt hậu đã phải trả giá bằng cả mạng sống.

Trường thương sắc bén đã đâm xuyên qua cơ thể của họ, máu tươi lập tức phun ra ngoài, cuộc đồ sát bắt đầu rồi.

"Đừng quan tâm đến những lũ bại binh lẻ tẻ này, đi tiêu diệt quân chủ lực trước!"

Nhìn thấy một số binh sĩ rết rời khỏi quan đạo, Tổng đốc Pierce liền quyết đoán hạ lệnh.

Tôm cá không còn là mục tiêu của họ nữa, chỉ cần đánh trọng thương quân chủ lực phe địch, chút bại binh này sẽ chẳng làm được gì.

Cuộc tàn sát tiếp tục diễn ra, chiến tuyến cũng không ngừng tiến lên. Những binh sĩ Rết thông minh sau khi nhận ra mục đích của địch đã lần lượt rời khỏi quan đạo.

Đối với sự thay đổi này, quan binh liên quân không hề có ý định ngăn cản.

Bỏ chạy càng tốt, không có lũ này cản trở, quân đội liên minh có thể nhanh chóng đến được chiến trường. ...

Trên chiến trường chính, sau khi trả giá bằng vô số mạng sống, cuối cùng tộc Rết cũng đã ổn định được chiến tuyến.

kỵ sĩ đoàn nắm quyền chủ động chiến lược lúc này không còn phát động xung phong nữa, mà di chuyển ở bên ngoài tìm kiếm cơ hội.

Số nỏ mang theo người đã cạn kiệt, mưa tên đã trở thành điều hiếm hoi.

Là chủ soái, Nguyên soái Howell không thể giấu được vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

Thật không dễ dàng gì!

Sau khi hy sinh ít nhất vài vạn con rết, cuối cùng cũng đã tiêu hóa được đợt tấn công của kẻ thù.

Vấn đề duy nhất là cuộc quyết đấu ở chiến trường cấp cao không có hiệu quả, không thể tiêu diệt được Hudson trong thời gian ngắn nhất.

"Nguyên soái, tình hình có chút không ổn!"

"Binh sĩ phe địch chiến đấu lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy dấu hiệu mỏi mệt. Cho dù kỵ sĩ có thể chịu đựng được, nhưng chiến mã cũng nên mệt rồi mới phải."

"Ngài xem đi, kỵ binh quân địch chưa từng dừng lại, mã lực như vậy hoàn toàn không cùng đẳng cấp với chiến mã mà chúng ta bắt được."

"Chẳng lẽ tất cả quan binh của Vương quốc Alpha đều được trang bị chiến mã tốt nhất sao?"

Sau khi Lục Dực Ngô Công nói ra suy đoán của mình, tâm trạng tốt của Nguyên soái Howell liền lập tức tan biến.

Quân địch vẫn còn thể lực, điều này có nghĩa là chúng vẫn có thể lần phát động tấn công bất kỳ lúc nào. Ngay cả khi không có ma pháp nỏ thì những kẻ địch này cũng là một rắc rối lớn.

"Hỏng rồi, quân địch đang chờ viện binh, bọn chúng đang cố tình kéo dài thời gian với chúng ta!"

Nguyên soái Howell không nhịn được hoảng sợ nói.

Mặc dù gã ta đã chắc tám phần mười là liên quân Nhân tộc phía sau đã được thổi phồng, nhưng cũng không phải là dễ đối phó.

Hiện giờ đội kỵ sĩ của phe địch đang trực tiếp dây dưa bọn hắn, giống như kẹo da trâu vậy.

Chỉ cần đại quân dám hành động, quân địch sẽ lập tức bám theo.

Trong thâm tâm, Nguyên soái Howell tính toán một hồi liền trực tiếp bị hù đến nhảy dựng lên.

Từ hôm qua đến giờ, sau những trận chiến liên tiếp, tộc rết đã bị tổn thất sáu bảy vạn quân.

Nếu tính luôn cả số người bị thương mà nói, số binh sĩ mất khả năng chiến đấu lúc này đã vượt quá con số 10 vạn.

Gần một phần sáu vốn liếng đã bị kẻ thù đánh sập, tinh thần quân đội ngày càng sa sút.

So với tổn thất, thành tích đạt được gần như có thể bỏ qua.

Chỉ cần nhìn lướt qua chiến trường là biết tổn thất của kẻ thù là vô cùng nhỏ. Sở dĩ chiến sự có thể giằng co, phần lớn là do kẻ thù không muốn trả giá quá đắt.

"Không xong rồi Nguyên soái, quân địch đã đuổi đến đây rồi!"

Lời nói của tên lính truyền tin đã làm cho trái tim của Nguyên soái Howell chìm đến đáy vực.

Đi đường suốt cả đêm, từ lúc sáng sớm đã bị quân địch giày vò đến bây giờ, lúc này quân đội Rết dù về sức lực hay tinh thần cũng đều không còn ở trạng thái tốt nhất.

Quyết chiến với quân địch trong bối cảnh này chắc chắn không phải là lựa chọn tốt.

"Truyền lệnh xuống, các đơn vị kết trận nghênh địch!"

Nguyên soái Howell quyết đoán hạ lệnh.

Quân địch đã giết đến tận cửa, bất kể có ở trạng thái tốt nhất hay không, trận chiến này cũng đều phải đánh.

Gần như cùng lúc đó, kỵ sĩ đoàn Nhân tộc vốn đang di chuyển bên ngoài lại một lần nữa tìm kiếm điểm yếu và phát động tấn công.

Trước đây do không đủ binh lực, cho dù có xé rách đội hình của địch cũng rất khó nhân cơ hội mở rộng chiến quả.

Nhưng lúc này tình hình đã thay đổi, sau khi kỵ sĩ đoàn xé rách chiến tuyến, kỵ binh phía sau lập tức tiến lên hỗ trợ.

Ở đằng sau còn có bộ binh không ngừng thuận theo chiến tuyến mà kỵ binh đã mở ra để xông lên phía trước.

Giết chóc!

Giết chóc không ngừng nghỉ!

Trên chiến trường máu thịt văng tung tóe, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Quân tâm sĩ khí của binh sĩ rết vốn không cao, sau khi bị đội đốc chiến thúc giục ra chiến trường, rất nhiều con rết đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Một binh sĩ Rết có tâm lý không tốt đã trực tiếp sụp đổ ngay tại chỗ, nhắm mắt nhắm mũi vung vẫy vũ khí trong tay.

Không giết được kẻ thù, ngược lại còn vô tình chém trúng đồng bọn ở bên cạnh, khiến những chiến hữu ở bên cạnh sợ hãi vội vàng đánh ngất tên này.

Giết chóc vẫn tiếp tục, đồng đội bên cạnh không ngừng giảm đi. Nỗi sợ hãi cũng không ngừng lan truyền trong quân đội, thương vong thảm trọng khiến cho đội quân này bắt đầu sụp đổ.

"Chạy!"

Vừa mới quay người lại, một cái đầu Rết đã bay ra ngoài. Không chết dưới tay kẻ thù, mà là bị đội đốc chiến giết chết.

Điều này khiến vô số binh sĩ Rết vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Gắng gượng lấy dũng khí, chuẩn bị ra trận nghênh địch, kết quả lại có thêm đào binh.

Lúc đầu chỉ là những binh lính lẻ tẻ, đội đốc chiến có thể ứng phó được, nhưng nhanh chóng biến thành một bộ lạc tập thể đào tẩu.

"Mau trở về nghênh..."

Lời còn chưa nói hết, cái đầu rết của đội trưởng đội đốc chiến đã bay ra ngoài, giống như cảnh mà gã ta vừa giết đào binh vậy.

Chương 2009: Đuổi Theo

Cảnh tượng này đã khiến cho đội đốc chiến rung động, cũng khiến cho vô số binh lính Rết rung động.

Vô số binh sĩ rết lần đầu tiên nhận ra: Thì ra bọn chúng cũng có thể giết đội đốc chiến!

Hộp Pandora mở ra liền không thể khép lại được.

Những binh sĩ rết đã hạ quyết tâm chạy trốn giữ mạng liền bộc phát tiềm lực cả đời của mình, tất cả những con rết dám cản đường họ đều đã gục ngã trong vũng máu.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, toàn bộ giới cao tầng của tộc Rết Chân To đều nhận ra rằng mình đã xong đời!

Khác với những trận chiến trước, thất bại lần này đã trực tiếp chôn vùi giấc mơ đại tộc của bọn chúng.

Bại binh có ở khắp mọi nơi, một số quan chức cấp cao của tộc Rết Chân To cũng nhân cơ hội này để gia nhập vào đội ngũ đào tẩu.

Chuyện tương lai, để tương lai rồi tính, trước mắt là phải sống sót đã!

Cho dù Nguyên soái Howell có la hét như thế nào cũng không thể ngăn cản được quyết tâm đào tẩu của mọi người.

Đội đốc chiến vốn dĩ nên sát cánh cùng gã ta trấn áp những kẻ đào binh thì nay lại đang giảm sút với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí có một số binh sĩ còn nằm trong vị trí hàng đầu của đội ngũ đào binh. ...

"Tôn giả Saiyam, ông là người có đầu óc linh hoạt nhất, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Tôn giả Mena lo lắng hỏi.

Quân chủ lực đang không ngừng tan rã, nhưng họ lại bị kẹt ở đây không thể di chuyển. Mọi người liên hợp tự vệ thì không sao, nhưng một khi thoát khỏi đội ngũ sẽ ngay lập tức trở thành mục tiêu của Hudson.

Nếu tiếp tục ở lại chỗ này, những cường giả Thánh Vực như bọn hắn thì không có chuyện gì, nhưng cường giả cấp 8 trong đội ngũ lại đang không ngừng giảm bớt.

"Thực lực của Hudson quá mạnh, tuyệt đối không phải là Thánh Vực cấp 2 giống như lời đồn bên ngoài!"

"Theo cách tấn công của hắn ta, cho dù Thánh Vực cấp 2 đỉnh cao nhất cũng sẽ bị cạn kiệt năng lượng trong cơ thể."

"Nhưng đằng này hắn lại là một ngoại lệ, năng lượng giống như vô hạn vậy, sợ là một vài Thánh Vực cấp 3 cũng không thể tiêu hao một cách bừa bãi như vậy."

"Kết hợp với màn trình diễn sau khi xuất đạo của hắn, ta nghi ngờ rằng người này là một lão cổ đổng nào đó đã tự phong ấn cảnh giới bằng bí pháp đặc biệt, nhằm che giấu ý thức thế giới."

"Mọi người cũng đã tiêu hao không ít trong trận chiến rồi, không thể tiếp tục tiêu hao ở đây nữa!"

"Mấy người chúng ta đều đã bị theo dõi, chờ lát nữa mọi người đồng thời bỏ chạy theo những hướng khác nhau, chắc chắn sẽ có vài người thoát được!"

Tôn giả Saiyam phân tích một cách lý trí.

Đại quân tan tác, cục diện thối nát đã là kết cục được định sẵn, việc có thể làm hiện giờ chính là cố gắng bảo toàn nguyên khí.

Mấu chốt nhất là những Thánh Vực như bọn hắn không thể chết hết, nếu không thì tộc Rết Chân To sẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn này. ...

"Tấn công hai tên Ma Ngạc trước!"

Thấy quân địch muốn chạy trốn, Hudson lập tức ra lệnh.

Giết địch cần tru tâm!

Nhìn từ cục diện trên chiến trường, sau trận chiến này, tộc Rết Chân To nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề, mối đe dọa đối với Nhân tộc sẽ giảm đi đáng kể.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tộc Ma Ngạc còn chưa giao thủ sẽ nhanh chóng trở thành đại địch mới của liên quân.

Trước lúc đó, việc ly gián quan hệ giữa hai chủng tộc này trở nên vô cùng quan trọng.

Thánh Vực không phải là bắp cải, hai tên Thánh Vực được phái tới hỗ trợ đều vẫn lạc, dù cho giới cao tầng tộc Ma Ngạc có rộng lượng đến đâu thì trong lòng cũng sẽ có suy nghĩ.

Hai chủng tộc vốn căm ghét nhau, cho dù đã liên minh, nhưng cũng sẽ có lỗ thủng trong khâu phối hợp.

Hai con Ma Ngạc lẫn vào trong một đám Rết Chân To liền giống như ngọn đèn sáng trong đêm tối, lập tức bị chặn lại khi định trốn thoát.

Kiếm khí ngưng tụ thành thực chất, ánh sáng vàng chói lọi bùng nổ từ tay Hudson.

Thánh Vực Ma Ngạc may mắn tránh được một chiêu, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, trong lòng đã thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Vua Rết.

Rõ ràng là họ chỉ đến để giúp đỡ, nhưng giờ gặp nguy hiểm lại chẳng thấy đồng minh nào chạy tới giúp đỡ.

Không kịp suy nghĩ nhiều, kiếm của Hudson lại động, cùng ra tay còn có Maxim.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, Thánh Vực Ma Ngạc cũng không còn quan tâm đến việc giữ thực lực nữa, tung ra một đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Vào khoảnh khắc kiếm khí và ma pháp va chạm dữ dội giữa không trung, Thánh Vực Ma Ngạc liền thi triển bí pháp chạy trốn, trên chiến trường không còn bóng dáng của kẻ thù.

"Đuổi theo!"

Biết rằng đây là "đòn giả" của kẻ địch, Hudson lập tức ra lệnh cho Maxim.

Các Thánh Vực khác của kẻ địch đều không đáng lo ngại, nhưng hôm nay nhất định phải tiêu diệt được tên Thánh Vực Ma Ngạc cấp 2 này.

Xảy ra chuyện này, Maxim cũng bị chọc tức.

Theo phân công, Belersden phụ trách giải quyết tên Thánh Vực cấp một trong hai con Thánh Vực Ma Ngạc này, còn nó sẽ liên thủ với Hudson để giải quyết tên Thánh Vực cấp 2.

Belersden đã đánh trọng thương quân địch, nhưng nó thì lại để cho quân địch lừa gạt, sau này nhất định sẽ bị gấu con chế giễu đến chết.

Vì cái mặt rồng của mình, hôm nay tên Ma Ngạc này nhất định phải chết.

Cuộc truy đuổi chiến bắt đầu, đám Rết Chân To dọc đường đều lựa chọn né tránh. Một vài con rết cấp 8 phản ứng chậm, trực tiếp bị Hudson tiện tay tiêu diệt.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, tốc độ bỏ chạy của đám cường giả tộc rết liền nhanh hơn.

Đại họa đến rồi mạnh ai nấy bay!

Bắt đầu từ việc chia ra phá vây, sự sống chết của mỗi người đã được giao cho định mệnh.

Hai tên Thánh Vực Ma Ngạc bị để mắt tới chỉ có thể xem như bọn chúng xui xẻo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, kẻ xui xẻo không chỉ có hai tên Ma Ngạc, còn có hai Thánh Vực tộc rết khác cũng bị ngăn lại.

Chương 2010: Liều Mạng

Ngoài Hudson ra, Nhân tộc còn có hai cường giả Thánh Vực cấp 2 tham gia chiến đấu!

Mặc dù thực lực kém một chút, nhưng ngăn chặn Thánh Vực tộc rết thấp hơn mình một cảnh giới cũng không phải là vấn đề.

Trong giây phút sống còn, đám rết đều đang liều mạng chạy trốn, ai còn quan tâm đến mấy kẻ xui xẻo kia nữa.

Từ trước đến nay, loại chuyện như phá vây đều cần phải có người hy sinh. Hoặc là đồng bọn chết, hoặc là bản thân mình chết.

"Hudson, lấn ngạc quá đáng, lão tử liều mạng với các ngươi!"

Thiên phú là thứ mà sinh ra có thì có, còn không có là không có.

So với Cự Long, tên Ma Ngạc trước mặt này thật sự là quá tầm thường.

Bất chấp giá cao liều mạng trốn thoát, cuối cùng vẫn bị Maxim đuổi kịp.

Nếu người đuổi theo là Hudson, có lẽ trong khoảnh khắc gã ta thi triển bí pháp thì đã chạy trốn thành công.

Nhưng giờ dù đã chạy được trăm dặm, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát khỏi vận mệnh diệt vong.

"Ầm ầm!"

Sau một tiếng nổ lớn, bụi bay mù mịt, trên bình nguyên xuất hiện một hố khổng lồ rộng vài dặm.

Hồ nhân tạo Vương quốc Hessen +1.

Cách đó vài dặm, có một tổ hợp người rồng trông rất thảm hại.

Vỗ vỗ bụi bặm trên người, quần áo đã bị thành mảnh vụn, Hudson sống sót sau tai họa hít một hơi thật sâu.

Hộ thuẫn Ma pháp đã trực tiếp rạn nứt ngay sau khi kẻ địch liều mạng tấn công.

May mà có Maxim đứng ở phía trước làm khiên thịt, nếu không thì hắn có còn thở hay không cũng là một ẩn số.

Nhìn vào vết máu trên vảy của Maxim liền biết là việc cứng rắn tiếp nhận đòn tấn công tự sát của kẻ địch lúc nãy cũng không hề dễ dàng.

Không chút do dự, Maxim trực tiếp uống một bình ma pháp dược tề.

Từ năng lượng nồng nặc có thể thấy rằng những lọ dược tề chữa thương này được phối trí đặc biệt cho Cự Long.

Người bình thường mà uống thuốc như vậy, sợ là sẽ lập tức bị năng lượng làm cho nổ tung.

"Hudson, loại chuyện liều mạng này vẫn là nên giao cho người khác làm đi!"

"Lần tới, chúng ta chỉ chọn những kẻ yếu hơn để giết."

Nghe lời phàn nàn của Maxim, vẻ mặt căng thẳng của Hudson bỗng chốc thả lỏng.

Có thời gian rảnh để phàn nàn cũng chứng tỏ là vết thương của Maxim không nặng, nếu không với bản tính ham sống sợ chết của Cự Long thì đã đòi đi chữa thương trước rồi.

"Yên tâm, ta đâu có ngu, tuyệt đối sẽ không mắc cùng một sai lầm đến hai lần."

"Lần sau mà gặp được Thánh Vực cấp 2, có thể đánh lén thì đánh lén, nếu nhất định phải giết thì cũng sẽ mang theo Belersden cùng đi."

"Hợp sức của ba chúng ta lại, kẻ địch chắc chắn không có cơ hội liều mạng."

"Lần này bị làm cho thảm hại như vậy, chủ yếu là do hai chúng ta thiếu kinh nghiệm, không biết kẻ địch còn có chiêu thức đồng quy vu tận này."

"Nếu không, vừa rồi sau khi đuổi kịp gã ta, chúng ta liền nên ẩn mình tìm cơ hội đánh lén!"

Hudson lập tức nói.

Kẻ địch có thể giết bất kỳ lúc nào, nhưng mạng mình thì chỉ có một.

Vất vả lắm mới đánh hạ được mảnh giang sơn rộng lớn này, còn chưa kịp hưởng thụ, không thể chết sớm được.

Sau khi kiểm tra hiện trường một lần, xác định là kẻ địch đã chết sạch rồi, một người một rồng mới trở về chiến trường.

Lúc này, trận đại chiến đỉnh cao cũng đã gần kết thúc, Belersden đã giải quyết đối thủ.

Tôn giả Marcello và Tôn giả MacDonald cũng đang chiếm thế thượng phong trong trận chiến, Hudson vừa quay về thì trên chiến trường lại phát ra hai tiếng nổ lớn.

Biến cố bất ngờ xảy ra, không chỉ khiến hai vị tôn giả trở tay không kịp, mà còn cuốn theo vô số binh lính chiến đấu bên dưới.

Chứng kiến cảnh tượng này, Hudson rất bực bội.

Ma Ngạc sẽ tung ra đòn liều mạng trước khi chết, và tộc Rết Chân To cũng vậy, chủng tộc Địa tâm thích kéo kẻ địch làm đệm lưng cũng thật là danh bất hư truyền.

Nếu không phải do chênh lệch sức mạnh quá lớn, sợ là đòn tấn công liều mạng của chúng đã có thể thành công.

Kết quả trận chiến giữa các cường giả đã trực tiếp ảnh hưởng đến sĩ khí giao tranh của đôi bên, đặc biệt là hai tiếng nổ vang trời đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Kết cục cuối cùng là Thánh Vực Nhân tộc vẫn đứng vững trên không trung, còn cường giả tộc Rết Chân To thì đã biến mất không còn dấu vết, chỉ cần không ngu cũng biết rằng phe mình đã thua.

Mất đi sự che chở của cường giả, những vương kỳ, soái kỳ ban đầu cũng được thu lại, sợ bị kẻ địch đánh lén.

"Bệ hạ, quân chủ lực của địch đã giết tới rồi, hiện giờ quân ta đại thế đã mất, lúc này nên lấy việc bảo toàn nguyên khí chủng tộc làm trọng!"

Tể tướng Javet trầm giọng nói.

Thẳng thắn mà nói, lựa chọn rút lui vào lúc này, thất bại gần như đã được định đoạt.

Nhưng tiếc là tình hình chiến tranh lại phát triển theo hướng có lợi cho quân địch.

Phóng tầm mắt nhìn lại, đại quân rết ở trên chiến trường đang bị quân địch giết cho tan tác, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ một tia hy vọng xoay chuyển tình thế nào.

"Tể tướng, hiện giờ chúng ta có thể đi nơi nào?"

"Kỵ binh của quân địch như thế nào, khanh cũng được chứng kiến rồi, chúng ta không chạy lại đám bốn chân kia đâu."

"Ta xem như thấy rõ rồi, nguyên nhân mà chúng ta có thể thuận lợi rút lui trong trận đại bại ở Hành lang trăm dặm trước đó hoàn toàn là vì quân địch cố tình thả chúng ta đi."

"Bây giờ người Hessen và Vương quốc Alpha đã đàm phán xong điều kiện, há có thể lại thả chúng ta rời đi!"

Vua Rết cay đắng nói.

Lẽ ra ông ta nên nhận ra điều này sớm hơn, nhưng dục vọng đã khiến tộc rết trở nên mù quáng.

Một bước sai, từng bước sai.

Từ khi tộc Rết Chân To bắt đầu đặt chân lên thế giới mặt đất thì đã là một sự khởi đầu cấp địa ngục rồi, lựa chọn tốt nhất không phải là đánh như thế nào, mà là vốn không nên đặt chân tới đây.

Còn rất nhiều chủng tộc xui xẻo tương tự, kết cục đều vô cùng thê thảm.

Chương 2011: Rút Lui

Những chủng tộc thực sự có hy vọng đặt chân trên thế giới mặt đất nhất định sẽ chọn những khu vực yếu kém của các thế lực chủng tộc, hoặc chọn một quả hồng mềm để bóp.

Vừa lên đến liền khiêu chiến bá chủ đại lục, nhìn thế nào cũng thấy là không biết tự lượng sức.

"Bệ hạ, dù khó khăn đến mấy, chúng ta cũng phải để chủng tộc tiếp tục truyền thừa."

"Đây là trách nhiệm của chúng ta!"

"Hạ lệnh rút lui đi, có thể chạy được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu."

"Sau này cũng không cần phải nghĩ đến việc đứng vững gót chân trên thế giới mặt đất nữa, trực tiếp tìm cơ hội quay về thế giới Địa Tâm nghỉ ngơi và khôi phục thực lực."

"Đại lục Aslante tuy tốt, nhưng không phải là nơi chúng ta nên ở lâu!"

Tôn giả Saiyam ngữ trọng tâm trường nói.

Thua thì phải chịu.

Muốn sống lâu, chỉ có thực lực mạnh mẽ thôi là chưa đủ, mà còn phải học được cách ẩn nhẫn.

Trận đại chiến vừa rồi chính là ví dụ. Tôn giả Goran, người có thực lực mạnh nhất trong tộc, bỏ mình, Thánh vực cấp 2 của tộc Ma Ngạc cũng đi luôn.

Bốn cường giả sống sót không phải là rết có thực lực mạnh nhất, nhưng chắc chắn là rết cẩn thận nhất.

Dù là trong thời khắc tháo chạy cuối cùng, bốn con rết này còn phô diễn một chút kỹ năng, để đồng bọn ra ngoài hấp dẫn sự chú ý của quân địch trước.

Hiệu quả rất rõ ràng, những người nổi bật nhất trên chiến trường đều đã chết hết.

Nếu không phải vì những chiến hữu này đủ dũng cảm, trước khi còn gây ra không ít rắc rối cho kẻ địch, lão ta thậm chí còn không dám quay trở lại sở chỉ huy.

Giết trở lại để trả thù cho chiến hữu là không tồn tại. Ai biết kẻ địch bị thương nặng cỡ nào chứ, lỡ phán đoán sai chiến lược thì coi như xong.

"Truyền lệnh cho Nguyên soái, nói y sắp xếp quân đội thay phiên nhau rút lui!"

Lệnh cuối cùng được ban ra dường như đã hút cạn toàn bộ sức lực của Vua Rết.

Ông ta biết rõ mệnh lệnh của mình không đáng tin cậy đến mức nào.

Điều kiện tiên quyết của việc thay phiên nhau rút lui là toàn bộ quân đội đều là tinh nhuệ, còn phải trong tình huống sĩ khí quân tâm dâng cao.

Cục diện trước mắt là bại binh đầy đất, sĩ khí quân tâm đã sớm không còn. Một vài quân đoàn tinh nhuệ còn sót lại cũng bị kẻ địch đánh gục.

Trong tình huống này, chỉ cần mệnh lệnh rút lui được ban ra, cục diện chiến trường chắc chắn sẽ sụp đổ.

Sắp xếp quân đội chặn hậu cũng không được, vì không có quân đoàn nào có thể đảm nhận nhiệm vụ nặng nề này.

Dưới thế công của kỵ binh phe địch, điều duy nhất tộc rết có thể dựa vào là binh nhiều tướng mạnh, có thể lấy mạng rết ra để lấp.

Nhưng tiếc là lợi thế này cũng đang liên tục suy yếu.

Cùng với sự xuất hiện của quân chủ lực phe địch, lợi thế về quân số tuyệt đối đã không còn nữa. ...

"Lệnh cho Quân đoàn thứ nhất, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy chặn hậu, toàn quân theo thứ tự quay đầu, hậu quân rút lui trước!""

Nguyên soái Howell dứt khoát hạ lệnh.

Howell chỉ nghe được một chữ "rút" trong mệnh lệnh của Vua Rết, còn những nội dung khác, gã ta trực tiếp làm như không thấy.

Bảy quân đoàn đứng đầu bảng xếp hạng cũng là bảy quân đoàn chủ lực mạnh nhất trong tộc Rết Chân To.

Việc chọn quân tinh nhuệ ở lại chặn hậu cũng là vì bất đắc dĩ.

Trong tình hình hiện tại, chỉ có bảy quân đoàn chủ lực này mới có hy vọng hoàn thành nhiệm vụ yểm trợ cho toàn quân rút lui.

Nếu đổi thành quân đoàn bình thường, e rằng chỉ cần vừa giao chiến thì sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Hơn nữa, chiến tuyến hiện giờ có thể ổn định như vậy chủ yếu là vì đưa bảy quân đoàn chủ lực này ra chiến trường nên mới chặn được thế công của quân địch.

Trong thời đại vũ khí lạnh, nếu bản thân đang ở tiền tuyến trực tiếp giao chiến với quân địch thì việc rút lui gần như là không thể.

Đúng như dự đoán, sau khi mệnh lệnh rút lui được ban ra, đại quân rết liền nhanh chóng rơi vào hỗn loạn.

May mà các đơn vị phụ trách đoạn hậu đều là tinh nhuệ, tại dưới sự trấn an của các quân quan, sự hỗn loạn này nhanh chóng được dập tắt.

Tuy nhiên, vẫn không thể tránh khỏi ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm.

Chiến tranh là mối quan hệ này lên kia xuống, sau khi phát hiện đại quân rết bắt đầu rút lui, sĩ khí của liên quân liền càng cao hơn.

Các đơn vị điên cuồng tiến công về phía trước, đặc biệt là những quân đoàn ở tỉnh Đông Nam, biểu hiện vô cùng nổi bật trên chiến trường.

Trong mắt của nhiều quan binh, đại quân rết trước mắt đã biến thành chiến công của họ, trong chốc lát đã đánh cho quân địch liên tục bại lui.

Với sự tiến công nhanh chóng của liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, quân đội tư nhân của quý tộc Vương quốc Hessen cũng bị lây nhiễm.

Thuận phong chiến là thứ mà tất cả các sĩ quan đều yêu thích, hầu như không cần phải cố gắng bao nhiêu, tâm lý của binh lính đã tự động được điều chỉnh.

Hai quân đang quyết đấu trên chiến trường, một khi đã bắt đầu rút lui thì sẽ không thể nào dừng lại được nữa.

Số thương vong nặng nề liên tục thách thức giới hạn chịu đựng tâm lý của đội quân tinh nhuệ này. Mắt thấy đồng bọn ở bên cạnh liên tục giảm bớt, cuối cùng cũng tới giới hạn.

"A!"

Sau tiếng hét này, một binh sĩ rết ở bên ngoài đã ném binh khí trong tay xuống rồi bỏ chạy, nhìn thấy cảnh này, đội đốc chiến mới vội vàng tiến lên chặn đường.

Ngay trong khoảnh khắc mà họ hành động, lại có binh sĩ rết thứ hai, thứ ba... chạy trốn theo các hướng khác nhau.

Từng cái đầu rết bay lên, nhưng tiếc là sĩ khí đã sụp đổ, dù có làm thế nào cũng không thể cứu vãn được.

Số lượng đào binh không ngừng tăng lên cũng đang thách thức giới hạn chịu đựng nội tâm của đội đốc chiến, cũng như giới hạn trấn áp của họ.

Cuối cùng, có binh sĩ rết xông phá vòng vây của đốc chiến đội, bước lên con đường chạy trốn, những binh sĩ rết vốn đang kích động cũng lựa chọn tham gia vào.

Chương 2012: Báo Cáo

Trước mặt sống còn, vinh quang không đáng giá.

Lúc này, lịch sử không có đào binh của Quân đoàn thứ nhất đã được viết lại. ...

Phương xa, trong đại doanh liên quân Nhân tộc, sau khi thay một bộ quần áo mới, Hudson tiếp tục tiếp quản quyền chỉ huy quân đội.

"Mấy quân đoàn rết này rất không tệ!"

Trên đại lục Aslante, trong tình huống thương vong vượt quá ba thành mà vẫn có thể không sụp đổ thì chính là quân tinh nhuệ.

Tính theo tiêu chuẩn này, những quân đoàn rết trước mắt này đã là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, thương vong gần năm thành mới xuất hiện một lượng lớn đào binh.

Bất kỳ đội quân nào có thể làm được điều này đều đáng được khen ngợi.

Ngay cả quân đội tư nhân của mình, Hudson cũng không dám đảm bảo là họ có thể chịu được tổn thất như vậy hay không.

"Nguyên soái, dù quân địch có lợi hại đến mấy, đến trong tay ngài cũng chỉ có phận bị hủy diệt."

"Cho dù bọn chúng có vùng vẫy giãy chết thì thời gian có thể tranh thủ được cho đại quân rút lui cũng vô cùng có hạn, trước khi trời tối chúng ta chắc chắn có thể kết thúc chiến đấu."

"Nhìn từ tình hình trên chiến trường, hôm nay chúng ta đã giết chết ít nhất mười vạn quân địch, và con số này vẫn đang không ngừng tăng lên."

"Có thể nói là một trận chiến chôn vùi gan của kẻ thù!!"

"Ngày mai tiếp tục xuất động kỵ binh truy kích, sau một trận đại quyết chiến nữa, tộc Rết Chân To sẽ bị hủy diệt!"

Hầu tước Simeone hăng hái nói.

Trận chiến này mặc dù không phải do ông ta chỉ huy, nhưng có thể tham gia vào cũng là một khoản tài sản chính trị quan trọng.

Phần chiến tích này đã đủ để ông ta khoe khoang trên chính trường vương quốc suốt đời rồi.

Hơn nữa, sau khi đi theo Hudson, ông ta còn học được rất nhiều điều, khả năng chỉ huy quân sự cũng được nâng cao đáng kể.

Chắc chắn là bên thắng!

"Hầu tước các hạ, tộc Rết Chân To vẫn có chỗ hay của chúng. Trận đại thắng hôm nay chủ yếu là do chúng không quen với lối đánh của kỵ binh."

"Nếu đổi thành bất kỳ chủng tộc nào trên thế giới mặt đất, chúng ta sẽ không thể đạt được thành tích hiển hách như vậy."

"Chiến thắng như vậy, đầy rẫy yếu tố ngẫu nhiên, không đáng để tôn sùng!"...

Khiêm tốn không ảnh hưởng đến kết quả, chiến tích bày ở trước mắt, không ai sẽ quan tâm đến cách thức chiến thắng.

Chủng tộc Địa tâm không có kỵ binh cũng chẳng phải là bí mật gì.

Tất cả mọi người đều biết điểm yếu này, nhưng chỉ có Hudson nắm bắt được, đây chính là thể hiện của năng lực.

Sắc trời dần ảm đạm, trên chiến trường chỉ còn lại những lực lượng kháng cự lẻ tẻ, còn những bại binh đã chạy xa kia, liên quân cũng không có thời gian để quan tâm đến nữa.

Muốn chạy thì chạy đi, quân địch đã bị đánh gục rồi, không còn đáng lo ngại nữa.

Một đường bôn tập tới đây, lại còn khổ chiến một ngày, toàn bộ liên quân đều đã đói bụng.

Mau chóng tiêu diệt xong tàn quân, chỉnh đốn lại quân đội mới là chính đạo.

"Truyền lệnh xuống, kiểm tra xem trên chiến trường còn sót lại con cá lọt lưới nào hay không, sau đó thu gom thi thể của phe ta, còn lại giao cho đội giải quyết hậu quả!"

Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Bổ đao sau chiến tranh có phần bất nghĩa, nhưng trên chiến trường chủng tộc, đây là điều bình thường nhất.

"Đội giải quyết hậu quả" là biên chế tạm thời do Hudson thành lập, chủ yếu do pháp sư Vong Linh tạo thành, chuyên phụ trách xử lý thi thể của quân địch.

Chuyện chuyên nghiệp thì nên giao cho người chuyên nghiệp. Kể từ khi đội quân này được thành lập, việc giải quyết hậu quả đã không còn là vấn đề nan giải nữa.

Không những bảo vệ môi trường và không gây ô nhiễm, mà còn ngăn chặn sự lây lan của dịch bệnh ngay từ đầu.

Đại chiến kết thúc, các sĩ quan cấp cơ sở trở về doanh trại nghỉ ngơi, nhưng giới cao tầng liên quân lại đang bận rộn.

Thống kê chiến tích, kiểm kê thương vong, hạch toán chiến công, đây là một công trình phức tạp.

Thấy mọi người đều rất bận rộn, Hudson lập tức tuyên bố hoãn tiệc mừng chiến thắng. Tuy nhiên, các sĩ quan cấp cơ sở vẫn được ăn thịt thoải mái, chỉ có rượu là bị hạn chế cung cấp.

Nhìn các binh sĩ miệng ngoạm miếng thịt lớn, phớt lờ thảm kịch trên chiến trường, Hudson đang thị sát doanh trại cũng nở nụ cười hài lòng.

Có thể đối mặt trực diện với chiến trường tàn khốc, đây mới là biểu hiện của một đội quân tinh nhuệ.

Theo tình huống hiện tại, liên quân chỉ cần ra chiến trường đánh thêm vài trận thắng nữa, những người sống sót đều sẽ lột xác thành tinh nhuệ.

Âm thầm ngẫm lại, Hudson liền cảm thấy thiệt thòi.

Bản thân mình bỏ công bỏ sức như vậy giúp người Hessen huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ, chỉ riêng một phần hiệp định thương mại tự do là không đủ.

"Ngài Tổng đốc, xử lý giấy tờ xong chưa?"

Nghe thấy Hudson tra hỏi, Bá tước Pierce tâm lĩnh thần hội trả lời:

"Danh sách chi tiết vẫn đang được thống kê, nhưng trong tay ta đã có một số dữ liệu xong rồi."

"Cho đến nay, quân đội liên minh quý tộc tỉnh Đông Nam đã nhận được 68 vạn Ma tinh thạch, 2. 740. 000 mũi tên các loại..."

"Dự kiến là còn có một phần đang nằm trong tay các binh sĩ."

"Tuy nhiên, trận chiến ban ngày diễn ra vô cùng ác liệt, ngay cả khi còn sót lại thì số lượng cũng có thể bỏ qua không nói."

Lời này là nói cho Hầu tước Simeone nghe, liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam là tới giúp một tay, mọi chi phí trên chiến trường đều do chính phủ Hessen chi trả.

Mọi người đều biết lượng tiêu hao lương thực vật tư bình thường. Cho dù khẩu phần ăn của quân đội Vương quốc Alpha cao hơn một chút thì cũng không tăng thêm được bao nhiêu.

Ngược lại thì số lượng vật phẩm tiêu hao như Ma tinh thạch và mũi tên không có tiêu chuẩn rõ ràng, có thể gian lận số liệu được.

Sau khi nghe được số lượng cụ thể, sắc mặt của Hầu tước Simeone cũng thay đổi.

Theo như phép tính này, có lẽ sau khi chiến tranh kết thúc, chi phí quân sự mà Vương quốc Hessen chi trả sẽ lên tới hàng ngàn vạn kim tệ.

Chương 2013: Báo Cáo (2)

Những vật tư còn lại thì không nói, quan trọng nhất là Ma tinh thạch và mũi tên, đặc biệt là Ma tinh thạch, lượng tiêu hao càng là một khoản sổ sách mơ hồ.

Mũi tên bắn ra thì có thể thu hồi được một phần, nhưng Ma tinh thạch dùng hết thì chỉ còn lại một đống bột.

Trong thâm tâm, ông ta đã thăm hỏi tổ tông của bộ hậu cần.

Nếu như hiệu suất của họ nhanh hơn một chút, đưa vật tư chiến lược lên sớm hơn, không sử dụng vật tư do liên quân tỉnh Đông Nam mang theo, thì sẽ không có tờ hóa đơn này.

"Mức tiêu hao mũi tên và Ma tinh thạch sao lại lớn như vậy?"

Hầu tước Simeone bóng gió nhắc nhở.

Làm giả báo cáo tiêu hao chiến trường cũng được, nhưng phải có giới hạn. Số lượng khổng lồ vượt quá mức bình thường như vậy, khi trở về ông ta không thể giải thích được.

"Ngài Hầu tước, danh sách xuất kho là nhiều như vậy."

"Ngài cũng thấy rồi, suốt dọc đường đi, mưa tên của chúng ta không hề ngừng qua, tiêu hao hơn 2 triệu mũi tên không khoa trương chút nào."

"Ma pháp nỏ và Ma Tinh pháo đều là nuốt 'Tinh', trong quân có hơn trăm khẩu Ma Tinh pháo, gần một vạn Ma pháp nỏ, tính trung bình thì lượng tiêu hao này cũng không lớn!"

Bá tước Pierce bình tĩnh giải thích.

Đúng là có rất nhiều mũi tên được bắn ra, nhưng một phần lớn trong số đó còn có thể tái sử dụng.

Ông ta chỉ chịu trách nhiệm thống kê số lượng xuất kho, còn phần tái sử dụng thuộc về chiến lợi phẩm, không thể trừ vào lượng tiêu hao.

Về lượng tiêu hao Ma tinh thạch, vậy thì càng đơn giản. Ngoài việc tiêu hao hàng ngày trong quân đội, còn tính cả lượng tiêu hao trong hai trận đại chiến trước.

Trong bản báo cáo lượng vật tư tiêu hao này còn bao gồm toàn bộ chi phí của Liên quân Quý tộc Tỉnh Đông Nam từ khi thành lập đến nay.

Số liệu đúng là lớn một chút, nhưng so với chiến tích mà liên quân giành được, mọi thứ đều xứng đáng.

Kể từ khi chiến tranh bùng nổ đến nay, tộc Rết Chân To đã gây ra thiệt hại kinh tế trực tiếp cho Vương quốc Hessen lên tới hàng trăm triệu.

Sau một hồi do dự, Hầu tước Simeone đành thu hồi lời nói bên môi.

Bây giờ không phải là lúc thảo luận về việc tiêu hao chiến tranh, tiêu hao vật tư chiến lược lớn, coi như là chi phí thuê lính đánh thuê vậy.

Đại lục Aslante thường xuyên xảy ra chiến tranh, tạo điều kiện thuận lợi cho sự phát triển mạnh mẽ của ngành nghề lính đánh thuê.

Tuy nhiên, hầu hết các tổ chức này đều hoạt động ở Nam đại lục, nơi có thương nghiệp phát triển, lính đánh thuê ở Trung đại lục và Bắc đại lục, bất kể là số lượng hay chất lượng cũng đều kém hơn nhiều.

Sau khi chiến tranh nổ ra, Vương quốc Hessen cũng thuê không ít đoàn lính đánh thuê, ngay cả bên trong liên quân cũng có lính đánh thuê.

Tuy nhiên, trong chiến tranh, những lực lượng vũ trang dân sự này chỉ đóng vai phụ, quân chủ lực vẫn là quân đội tư nhân quý tộc.

Trên đại lục Aslante nơi quyền lực bị độc quyền cao độ, các đoàn lính đánh thuê, chỉ cần có quy mô, đều phụ thuộc vào các đại quý tộc.

Đặc biệt là các quý tộc thương mại, họ thích nuôi đoàn lính đánh thuê hơn.

Dù sao, tư quân không thể tùy tiện bước vào đất phong của người khác, mà sự an toàn của thương đội lại cần được bảo vệ bằng vũ trang.

Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam cũng xuất binh vì lợi ích, coi họ như lính đánh thuê ở một mức độ nào đó cũng không có gì sai.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hầu tước Simeone cũng không còn buồn nữa.

Hóa đơn do chính phủ vương quốc chi trả, cho dù chia đều cho các tỉnh thì ông ta cũng chỉ cần chịu một phần nhỏ.

Cân nhắc đến tình hình hiện tại của tỉnh mình, ngay cả khi chính phủ vương quốc yêu cầu ông ta trả tiền thì đó cũng chỉ là mang tính biểu tượng.

Không đáng vì một chút tiền nhỏ này mà đắc tội với người, sau này còn cần liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam tiếp tục nỗ lực, giúp họ giải quyết đại địch là tộc Ma Ngạc. ...

Vương cung Hessen.

Bị đánh thức lúc nửa đêm, Alexander V tức sôi ruột, đang chuẩn bị mắng thì bị ba chữ "Tin chiến thắng" trấn an.

Ngẫm lại liền cảm thấy biệt khuất, nhớ lúc đó áp chế Vương quốc Alpha, thôn tính Corubia, phong quang bực nào.

Vốn cho rằng đây là khởi đầu cho sự huy hoàng của vương quốc dưới sự lãnh đạo của ông ta, không ngờ lại trở thành khởi điểm cho sự suy tàn của vương quốc.

Đặc biệt là trong thời gian gần đây, tin xấu liên tục ập đến. Các mặt trận không phải đang cầu cứu thì cũng đang trên đường cầu cứu.

Trong bối cảnh này, Alexander V trân trọng từng tin vui, đây là động lực để ông ta có thể tiếp tục nỗ lực.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Sau khi thốt ra liên tiếp ba tiếng tốt, Alexander V lập tức ra lệnh cho người hầu triệu tập các quan đại thần đến họp.

Thật không dễ dàng, mấy ngày nay ông ta luôn lo lắng cho tình hình tỉnh Bofir và hành Palma, chỉ mong tiền tuyến có thể cầm cự được cho đến khi quân tiếp viện đến.

Kết quả chỉ mới chớp mắt một cái, tình hình liền thay đổi.

Liên quân hai nước đã lấy yếu thắng mạnh tại tỉnh Bofir, đánh tan 60 vạn đại quân tộc Rết Chân To, lấy thủ cấp của hơn mười lăm vạn quân địch, trong đó còn bao gồm năm tên cường giả Thánh Vực.

Kể từ khi chủng tộc Địa tâm bắt đầu xâm lược, Nhân tộc đã giành được nhiều chiến thắng, nhưng có lẽ không tìm được trường hợp thứ 2 có thể sánh với phần chiến công này.

Mối thù bị tổn thất hai cường giả Thánh Vực của Vương quốc Hessen trước đây xem như đã trả được trong đợt này.

Trong thâm tâm, Alexander V đã nâng cao nhận thức về danh tướng lên một tầm cao mới.

Trước đó đã có truyền ngôn về sự lợi hại của Hudson rồi, nhưng đó chẳng qua chỉ là lời đồn, nhưng lần này đã được chứng kiến.

Liên quân có chất lượng như thế nào, kẻ làm Quốc vương như ông ta là rõ nhất.

Ngoài quân đội tư nhân quý tộc tỉnh Đông Nam là có thể chiến đấu ra, những người còn lại đều là một lũ ô hợp.

Chương 2014: Thảm Bại

Ngay cả trong nội bộ Vương quốc Hessen, quân đội tư nhân quý tộc ở các tỉnh nội địa cũng được xếp hạng chót.

Dù đã sàng lọc một lần, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đạt mức trung bình. Các binh sĩ đã hoàn thành huấn luyện cơ bản dự bị, nhưng khả năng chiến đấu vẫn ở mức đáng lo ngại.

Sức chiến đấu ở thế yếu, binh lực cũng ở thế yếu, nhưng cuối cùng liên quân lại giành chiến thắng vang dội, chiến công này chắc chắn phải ghi nhận cho thống soái. ...

"Bệ hạ, tin chiến thắng là thật sao?"

Bá tước Niklas hỏi với vẻ mặt khó tin.

Là Bộ trưởng Quân vụ, ông ta lẽ ra nên nhận được tin tức này trước mới phải.

Chỉ là những ngày gần đây quá bận rộn, khiến bản thân bị ốm, buộc phải giao việc cho trợ lý và xin nghỉ phép để tĩnh dưỡng.

"Chiến tích vẫn chưa được xác minh."

"Nhưng Hầu tước Simeone sẽ không dám làm giả loại chuyện này, Nguyên soái Hudson cũng không có thói quen báo láo chiến công."

"Ít nhất có thể xác định được liên quân đã đánh tan quân địch và giết chết năm tên Thánh Vực."

"Cùng với tin chiến thắng được gửi tới còn có nội dung chiến đấu được cường giả Thánh Vực ghi lại bằng Lưu Ảnh thạch, tiếc là hình ảnh hơi mơ hồ!"

Alexander V cười ha hả trả lời.

Báo cáo láo chiến công cũng không phải là chuyện mới mẻ gì ở Vương quốc Hessen.

Đặc biệt là trong tình hình tiền tuyến thối nát, nếu không tô vẽ một chút thì báo cáo chiến tranh căn bản không thể nào xem được.

Nhưng đặt trên người Hudson thì mọi thứ đều là dư thừa.

Ngoài việc tô vẽ một lần chiến công khi còn là lính mới tò te ra, những chiến công sau này của hắn đều rất phi thường, không cần phải tô vẽ gì cả.

"Chỉ cần xác định được việc đánh bại quân địch và giết chết năm cường giả Thánh Vực đã đủ rồi!"

"Sau trận chiến này, tình hình ở tỉnh Bofir và tỉnh Palma chắc chắn sẽ đảo ngược, tiếp đó chính là lúc đại phản công."

"Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ là trao cho Nguyên soái Hudson nhiều quyền hạn hơn, để Nguyên soái thống nhất chỉ huy tất cả quân đội trong vương quốc, cố gắng kết thúc chiến tranh trong thời gian ngắn nhất!"

Đề nghị của Tể tướng Công tước Milton khiến cho mọi người giật nảy mình.

Bỏ qua quyền chỉ huy liên quân không nói, hiện giờ ngay cả quyền chỉ huy những quân đội khác cũng giao lại cho một ngoại thần như Hudson, điều này thực sự là quá dọa người.

"Tể tướng, việc này tuyệt đối không thể!"

"Quân đội là trọng khí của quốc gia, tuyệt đối không thể giao cho người ngoài được."

"Cho dù là đồng minh cũng không được!"

"Huống hồ tình hình quân đội vương quốc rất phức tạp, cho dù để Nguyên soái Hudson thống nhất chỉ huy thì cũng khó có thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong thời gian ngắn."

"Nếu các tướng lĩnh dưới quyền tỏ ra chống đối, tình hình sẽ trở nên càng tồi tệ hơn!"

Bá tước Niklas vội vàng phản đối.

Nếu quyền lực quân đội được trao vào tay một người, vậy thì Bộ Quân vụ sẽ trở thành đồ trang trí.

Tham khảo Bộ Quân vụ của vương quốc Alpha là biết, vốn là một bộ môn quyền cao chức trọng, bây giờ đã bị biến thành một bộ môn phối hợp.

Mọi hoạt động điều động quân sự quan trọng và bổ nhiệm nhân sự đều phải được Hudson gật đầu mới có thể thông qua, quyền lực của Bộ Quân vụ đã bị thu hẹp đáng kể.

Nếu Hudson là người một nhà, vậy thì nể mặt hắn có thể dẫn dắt vương quốc tới thắng lợi, ông ta chịu một chút ủy khuất này cũng không sao.

Nhưng đằng này Hudson lại là người ngoài, cho dù mang danh Nguyên soái Nhân tộc thì vẫn không thể thay đổi được thực tế này.

Truyền ra ngoài, đó chính là do quân đội Hessen vô năng, ngay cả một quan chỉ huy ra hồn cũng không có, chỉ có thể dựa vào đồng minh.

Nếu thỏa hiệp trong vấn đề này, người làm Bộ trưởng Quân vụ là ông ta sẽ bị đóng đinh trên cây cột trụ sỉ nhục trong một trăm năm.

"Ngài Bá tước, ta nghĩ những vấn đề này hoàn toàn là do ngài lo lắng thái quá rồi."

"Nguyên soái Hudson có kinh nghiệm chỉ huy xuyên quốc gia phong phú, trước đây đã chỉ huy toàn bộ quân đội của Vương quốc Mosey và đạt được chiến tích hiển hách."

"Nhìn vào màn thể hiện của liên quân là biết, Nguyên soái Hudson vẫn phát huy phong độ ổn định của mình, không hề có hiện tượng không quen khí hậu."

"Còn về chuyện các tướng lĩnh trong quân đội sẽ phản đối mà ngài lo lắng, ta ngài nên xuống dưới đi một vòng, lắng nghe tiếng nói thực sự của mọi người."

"Tôi nghĩ hơn 90% quan binh trong vương quốc đều sẽ không bài xích một vị thống soái có thể dẫn dắt họ đến chiến thắng!"

Công tước Milton không chút lưu tình phản bác.

Vương quốc Hessen tách biệt quân sự và chính trị, Tể tướng chỉ là người đứng đầu quan văn, quân đội có mất mặt hay không liên quan gì nhiều đến ông ta.

So ra thì việc nhanh chóng kết thúc chiến tranh nội địa và khôi phục sản xuất mới là điều ông ta cần cân nhắc.

"Bá tước Niklas, Tể tướng nói không sai."

"Quyết định mà chúng ta đưa ra bây giờ phải ưu tiên việc kết thúc chiến tranh càng nhanh càng tốt."

"Những năm gần đây, chi phí quân sự của vương quốc không ngừng tăng lên, chi phí quân sự năm nay chiếm hơn 90% tổng chi ngân sách, dự kiến thâm hụt ngân sách sẽ vượt quá 50 triệu kim tệ."

"Nếu chiến tranh tiếp tục kéo dài, chúng ta sẽ trở thành Công quốc Mosey thứ hai, thậm chí tình hình còn tồi tệ hơn."

"Rút ra bài học từ người Moses, việc huy động vốn quốc tế của chúng ta không suôn sẻ, kinh phí chiến tranh chủ yếu dựa vào nguồn vốn trong nước."

Chiến tranh kéo dài một ngày, vương quốc liền phải gánh chịu tổn thất hơn trăm vạn, tổn thất kinh tế gián tiếp càng khó ước tính."

Con số thống kê của Bộ trưởng Tài chính, Bá tước Baxter Rohm, đã trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định của mọi người.

Những quan chức trước đây vốn ủng hộ Bộ trưởng Quân vụ đã thay đổi lập trường sau khi nhận ra mức độ nghiêm trọng của hậu quả.

Quân đội bị mất mặt dù sao cũng còn tốt hơn vương quốc bị phá sản!

Chương 2015: Thảm Bại (2)

Để Hudson đảm nhiệm Thống soái tối cao của quân đội Vương quốc thì vẫn còn một tấm màn che.

Cùng lắm là da mặt dày một chút, tuyên bố với bên ngoài rằng Nguyên soái nhân tộc chính là Nguyên soái của Vương quốc Hessen, họ đang tuân theo ý chí của Liên minh Nhân tộc.

Dùng cái này làm cớ, ít nhất ở mặt ngoài sẽ không có ai dám chế nhạo họ. Nếu không sẽ bị đội cho cái mũ phản đối Liên minh Nhân tộc, đó là một sai lầm chính trị.

Vương quốc phá sản không chỉ mất mặt mà còn phải thắt lưng buộc bụng, sống cuộc sống khổ sở.

Công quốc Mosey thuộc trường hợp phá sản lý tưởng nhất, người ta là đến sau chiến tranh mới không chịu nổi, còn họ rất có thể sẽ bị phá sản trong thời chiến.

Muốn xin đồng minh giúp đỡ cũng không được!

Mời người Alpha hỗ trợ đánh trận thì dễ thương lượng, nhưng trông cậy vào việc vay tiền từ tay bọn họ thì chính là đang nằm mơ.

Sau khi trao đổi ánh mắt với mọi người, Bá tước Niklas, người cô đơn lẻ bóng, đã chọn im lặng.

Không phải là ông ta không muốn tranh luận, mà là vì tình hình tài chính của vương quốc đã đến bên bờ vực sụp đổ.

Chỉ cần sơ suất một chút là vương quốc có nguy cơ sụp đổ. Trong lịch sử cũng không thiếu những vương triều bị sụp đổ do tài chính.

Không ai dám mạo hiểm gánh chịu phần rủi ro này. ...

"Thu nạp được bao nhiêu quân?"

Vua Rết quan tâm hỏi.

Sau trận thua tan tác vào ban ngày, họ đã chạy trốn hơn trăm dặm mới dám dừng lại thu nạp bại binh.

"Thu lại được khoảng tám vạn quân, chúng thần đang tiến hành sắp xếp lại quân đội, cố gắng khôi phục khả năng chiến đấu càng sớm càng tốt!"

Howell nói với giọng kiệt sức.

Liên tục di chuyển hai ngày hai đêm, ngay cả người cầm đầu như gã đều cảm thấy mỏi mệt, càng không cần phải nói đến binh sĩ rết bình thường.

Kế hoạch rút lui có trật tự ban đầu đã biến thành biến thành đại nạn ập tới mạnh ai nấy chạy.

Có vô số binh sĩ bị tụt lại phía sau và mất phương hướng.

Những tàn quân được thu gom được lúc này đều là những người đi cùng họ, còn nhiều tàn quân khác chỉ chọn một hướng không có địch mà chạy.

Trong lúc chạy trối chết, cách thức chia ra để bỏ chạy thục mạng này rất hiệu quả, nhưng khi muốn tập hợp lại liền rất phiền phức.

Ngay cả khi đã phát tín hiệu thì cũng không thể đảm bảo rằng mọi binh sĩ rết đều có thể thu được.

Nghe thấy con số tám vạn binh lực, đám cao tầng tộc rết liền trợn tròn mắt.

Hy sinh bảy quân đoàn tinh nhuệ nhất ở lại bọc hậu mà chỉ bảo toàn được chút tàn quân ít ỏi này, quả thực là một sai lầm lớn.

Tuy nhiên, lần này không ai nhảy ra trách móc, đã tận mắt chứng kiến trận đại chiến vào ban ngày, toàn bộ tộc rết đều biết tình hình lúc đó nguy hiểm như thế nào.

Nếu không để quân tinh nhuệ ở lại đoạn hậu, sợ là đại quân không thể nào rút lui được.

"Nếu như có thể ở lại chỗ này hai ngày, chúng ta có thể thu gom được ba bốn mươi vạn đại quân."

"Tuy nhiên, kẻ địch chắc chắn sẽ không cho chúng ta cơ hội, nếu không có gì bất ngờ mà nói, kỵ binh của địch sẽ đuổi tới vào ngày mai."

"Bây giờ chỉ có hai lựa chọn."

"Hoặc ở lại thu gom tàn quân và chiến đấu với kẻ địch một lần nữa; hoặc tiếp tục chia ra rút lui sau khi đã hoàn thành việc chỉnh đốn"

Lời bổ sung của Nguyên soái Howell một lần nữa dội một gáo nước lạnh vào giới cao tầng tộc rết.

Ở lại đánh một trận với kẻ địch là chuyện không thể nào.

Trước đó còn đánh không lại quân địch, với trạng thái hiện tại của tộc Rết Chân To thì khỏi phải nghĩ.

Còn cách chia ra rút lui, lợi ích duy nhất là có thể đảm bảo những quan chức cao cấp như họ có thể rời đi an toàn, còn có bao nhiêu binh sĩ bị tổn thất thì lại không ai biết.

"Tính thời gian thì tin tức về thất bại của chúng ta hẳn đã được truyền đến tộc Ma Ngạc rồi, quân tiếp viện của họ đã xuất phát chưa?"

Vua Rết mong đợi hỏi.

Sau trận thất bại thảm hại này, tộc Rết Chân To cũng đã mất luôn thực lực tranh phong với tộc Ma Ngạc, tiếp tục tọa sơn quan hổ đấu sẽ bị quân địch tiêu diệt từng người một.

Mục tiêu chiến lược làm suy yếu tiểu đệ đã đạt được, tiếp theo là vấn đề sinh tồn của chủng tộc, tộc Ma Ngạc không thể nào ngồi chờ tộc Rết Chân To diệt vong.

"Bệ hạ, tạm thời vẫn chưa nhận được tin tức gì, ngài không nên đặt quá nhiều hy vọng vào chuyện này."

"Cho dù tộc Ma Ngạc có phái binh tiếp viện, nhưng chờ họ đến nơi thì cũng phải mất vài ngày."

"Quân địch sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian như vậy!"

Tể tướng Javet trả lời với sắc mặt xanh xao.

Nước xa khó cứu được lửa gần!

Trước khi trận quyết chiến nổ ra, không ai ngờ rằng tộc Rết Chân To lại có thể thảm bại đến như vậy.

Theo tình huống bình thường, hơn 60 vạn đại quân ít nhiều gì cũng có thể cắn được một miếng thịt từ phe địch.

Đáng tiếc, vì lo sợ Ma tinh pháo của kẻ thù, để không bị mắc kẹt trong thành và bị động chịu đòn, tộc rết đã lựa chọn chiến lược di dời.

Về mặt quyết định chiến lược, lựa chọn này chắc chắn không sai, nhưng chiến tranh trước giờ không phải cứ có quyết định đúng đắn là sẽ giành được chiến thắng.

Tránh được đòn tấn công của Ma tinh pháo, nhưng không ngờ là kỵ binh lại có sức mạnh to lớn như vậy trong dã chiến.

"Truyền lệnh xuống, các đơn vị hãy phân tán rút lui theo đơn vị quân đoàn, tuyến đường do mọi người tự chọn, cuối cùng tập hợp tại lối vào Địa tâm!"

"Rải tin tức này ra ngoài, tranh thủ để càng nhiều binh sĩ thu được càng được."

Vua Rết dứt khoát hạ lệnh.

Tộc Ma Ngạc chưa chắc sẽ dốc hết toàn lực để cứu viện cho họ, nhưng nhất định sẽ bảo vệ thông đạo Địa tâm.

Vừa hay khoảng cách của họ đến thông đạo Địa tâm ngắn hơn nhiều so với việc tập hợp ở tỉnh Palma.

Hậu quả cũng khá nghiêm trọng.

Chương 2016: Tình Huống Tồi Tệ Nhất

Nhân tộc chỉ biết thông đạo Địa tâm nằm tại tỉnh Bofir, còn vị trí cụ thể thì tạm thời vẫn chưa xác định được.

Hành động của tộc rết hiện giờ cũng tương đương với việc đưa kẻ địch đến đường sống của tộc Ma Ngạc.

Một khi tộc Ma Ngạc cứu viện thất bại, hoặc là không kịp thời cứu viện, thì chẳng mấy chốc nữa họ sẽ trở thành chó nhà có tang giống như tộc rết. ...

Tỉnh Palma.

"Cái gì, tộc Rết Chân to đại bại?"

Ma Ngạc vương hỏi với vẻ khó có thể tin.

Lúc này mới nhận được tin tức rõ ràng là đã trễ. Tuy nhiên, trên chiến trường thiên biến vạn hóa, xảy ra một chút thay đổi cũng là chuyện bình thường.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Sau khi nhận được tin tức, chúng tôi đã cử người đi xác minh ngay lập tức, và phát hiện ra đầy rẫy tàn quân của tộc rết."

"Hiện trường quá hỗn loạn, không thể tìm thấy vị trí của vương đình tộc Rết, tổn thất cụ thể tạm thời vẫn chưa biết."

Nguyên soái Cantor trả lời với vẻ khó khăn.

Trong thời chiến, hai bên cần phối hợp tác chiến, đường dây liên lạc giữa tộc Ma Ngạc và tộc Rết Chân To vẫn luôn do quân đội chịu trách nhiệm.

Hiện giờ bị mất dấu vị trí của vương đình tộc Rết Chân To, rõ ràng là do quân đội thất trách.

Nếu không nhận được lời cầu cứu từ đối phương, sợ là ngay cả tin tức về việc tộc Rết Chân To chiến bại cũng không thể biết được ngay lập tức.

"Hừ!"

"Thật tài giỏi!"

"Bảo các ngươi theo dõi mọi động thái của tộc Rết Chân To, vậy mà ngay cả vị trí vương đình của đối phương cũng có thể bị mất dấu."

"Đám Ma Ngạc phụ trách chuyện này đều là hạng giá áo túi cơm sao?"

Ma Ngạc vương giận dữ mắng, làm cho Nguyên soái Cantor cảm thấy vô cùng mất mặt.

Thoạt nhìn như đang mắng tên "Ngạc" phụ trách bên dưới, nhưng thực tế là đang chỉ trích việc gã ta dùng "Ngạc" không thoả đáng.

Chỉ cần là người có chút đầu óc chính trị đều biết rằng đây là một lời cảnh tỉnh dành cho gã ta, hoặc nói đúng hơn là một lời cảnh tỉnh dành cho quân đội.

Kiêu binh hãn tướng trước giờ đều không phải là chuyện vô căn cứ.

Từ khi tộc Ma Ngạc tiến lên thế giới mặt đất, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, nên hiện giờ quân đội khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Nhưng vì bọn họ đều là công thần, hiện giờ lại đang là thời kỳ chiến tranh, Ma Ngạc vương cũng không thể nói gì nhiều.

Bây giờ quân đội mắc sai lầm, một kẻ hiểu biết về đạo ngự hạ như Ma Ngạc vương đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cảnh tỉnh này.

"Xin bệ hạ bớt giận!"

"Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Nguyên soái."

"Giữa chúng ta và tộc Rết Chân To vốn đã thiếu sự tin tưởng, nếu như họ cố tình tránh né, chúng ta rất khó có thể tìm được họ trong thời gian ngắn."

Lời giải thích của Tể tướng Susiro đã đẩy Nguyên soái Cantor lên một vị trí cao hơn.

Thoạt nhìn giống như đang giải thích giúp cho gã ta, nhưng thực tế là đang khẳng định trách nhiệm của quân đội.

Rõ ràng là biết rằng quan hệ của hai bên không hòa thuận, nhưng lại không đưa ra dự đoán từ trước, chuyện này vốn đã là sai lầm.

Về mặt này, Nguyên soái Cantor cho rằng mình vô cùng oan ức.

Song phương có kế hoạch vây giết Hudson, vì kế hoạch này mà trong tộc còn cử hai cường giả Thánh Vực ra trận, trong đó còn bao gồm một vị Thánh Vực cấp hai.

Đội hình như vậy có thể phát huy được nhiều tác dung hơn việc phái thám tử đi nằm vùng.

Đáng tiếc là sau trận đại chiến trước đó, hai người này đã biến mất một cách bí ẩn, dù đã nhiều lần phát tín hiệu nhưng vẫn không nhận được phản hồi.

"Bệ hạ, ngoài vương đình tộc Rết Chân To mất tích ra, hai vị Tôn giả mà chúng ta cử đi cũng không thấy hình bóng."

"Trước đây chúng ta có hợp tác với tộc Rết Chân To để giết hai tên Thánh Vực Nhân tộc, khả năng cao là có liên quan đến chuyện này!"

Để chuyển hướng chủ đề, Nguyên soái Cantor lập tức nói ra suy đoán của bản thân.

Tộc Ma Ngạc giết hai Thánh Vực Nhân tộc, Nhân tộc tiến hành trả thù cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thánh Vực tuy khó giết, nhưng nếu người ra tay là bá chủ đại lục thì lại là một chuyện khác.

Cho dù đã giành được một loạt chiến thắng trên chiến trường, nhưng nỗi sợ hãi của mọi người dành với bá chủ đại lục Nhân tộc vẫn không hề suy giảm.

Sau khi nghe phân tích của Nguyên soái Cantor, Ma Ngạc vương cũng không còn tâm trí để tiếp tục gõ quân đội nữa.

Việc có hai cường giả Thánh Vực vẫn lạc cũng là một đả kích nặng nề đối với tộc Ma Ngạc.

Điều khiến ông ta lo lắng hơn là sự trả thù của nhân tộc, rốt cuộc sẽ tiến hành đến mức độ nào.

So với con quái vật khổng lồ mang tên Nhân tộc này, những chủng tộc Địa Tâm như họ thật sự là quá nhỏ yếu.

Đừng nói đến việc Nhân tộc sử dụng toàn lực để trả thù, cho dù chỉ là 1% lực lượng thôi cũng đủ để tộc Ma Ngạc chịu khổ rồi.

Kết hợp với sự biến mất bí ẩn của vương đình tộc rết, Ma Ngạc vương đã tin chín phần mười.

"Lập tức xác minh tin tức!"

"Thánh vực đại chiến sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, bắt vài con rết về để thẩm vấn, có lẽ sẽ thu hoạch được thông tin hữu ích."

Ma Ngạc vương ra lệnh với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đến rồi!

Tình huống tồi tệ nhất cuối cùng cũng xuất hiện!

Trong thâm tâm, một tia hối hận vừa lóe lên đã lập tức lại bị Ma Ngạc vương dập tắt.

Kể từ khi chiến tranh bùng nổ, hai bên đã đứng ở mặt đối lập rồi. Không nhân cơ hội để tiêu diệt Thánh Vực của kẻ địch thì áp lực mà sau này phải gánh chịu sẽ càng lớn hơn.

Ngoài ra, còn có lời hứa của Thạch Nhân tộc: Chỉ cần có thể giết được mười tên Thánh Vực của Nhân tộc, hoặc là giết chết Hudson, họ sẽ lập tức đề cử tộc Ma Ngạc tham gia vào liên minh phản Nhân tộc.

Đáng tiếc là kế hoạch mới chỉ hoàn thành được 20% đã phải đối mặt với sự trả thù của Nhân tộc.

Thất bại lần này của tộc Rết Chân To đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch quân sự của họ.

Chương 2017: Viện Binh Đến

Đại doanh liên quân.

Trời vừa sáng, trong doanh trại đã bắt đầu đốt lửa nấu cơm.

Nhiệm vụ ngày hôm nay rất nặng nề, trận đại chiến ngày hôm qua chỉ là sự khởi đầu, kết quả cuối cùng như thế nào còn phải xem màn thể hiện của ngày hôm nay.

"Nguyên soái, đội 1 và đội 2 của đại đội cung phụng thứ bảy đến báo cáo!"

Giọng nói vang dội vang vọng khắp bầu trời, cả doanh trại đều có thể nghe rõ.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện khoảng hơn một trăm Phi Long kỵ binh.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng mỗi người đều toát lên khí chất của cường giả, ngay cả người yếu nhất cũng là cấp 8.

Theo như Hudson được biết, đại đội cung phụng thứ bảy là lực lượng bên ngoài của liên minh, gồm năm phân đội trực thuộc, mỗi phân đội có một đội trưởng và một phó đội trưởng, đều do cường giả Thánh Vực đảm nhiệm, tổng cộng gồm 52 người.

Mỗi phân đội có 5 tổ, mỗi tổ có 10 người, có một tổ trưởng.

Hai phân đội đầy đủ quân số sẽ gồm 104 người, nhưng lần này tới đây chỉ có 102 người, chắc là bị thiếu 2 người.

Căn cứ theo nguyên tắc thà thiếu không ẩu, thiếu quân số là chuyện thường xảy ra, thiếu 2 người cũng không có gì lạ.

Điều thực sự khiến Hudson ngạc nhiên là: số lượng cường giả Thánh Vực trong đội ngũ nhiều hơn trong dự đoán của hắn một chút.

Trong đội ngũ 102 người này, có đến 10 cường giả Thánh Vực, trong đó có 4 người là Thánh Vực cấp hai.

Nếu ở thời bình, một đội hình như vậy cũng không có gì lạ.

Sau hàng trăm năm tích lũy, dù Thánh Vực nhiều gấp đôi thì hắn cũng sẽ không lấy gì làm lạ.

Nhưng bây giờ thì khác!

Trong thời đại đặc biệt mà Thánh Vực cấp hai còn nhiều hơn Thánh Vực cấp một này, việc hai phân đội Cung phụng có tới sáu Thánh Vực cấp một quả thực rất đáng chú ý.

"Hoan nghênh các vị gia nhập!"

Hudson cười ha hả nói.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng ở trước mặt mọi người, hắn vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Đối với những tổ chức đặc biệt như đoàn cung phụng, việc xảy ra một số tình huống đặc biệt hoàn toàn có thể thông cảm được.

Dù sao, cường giả cũng khác với binh sĩ, không thể dùng kỷ luật để ràng buộc.

Đoàn cung phụng có biên chế tương đối lỏng lẻo, thành phần nhân sự cũng không cố định. Vì một nhiệm vụ, tạm thời giải tán biên chế và tổ chức lại cũng không phải là điều không thể xảy ra.

Thậm chí trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, việc tạm thời triệu tập thêm một số cường giả tham gia cũng có thể xảy ra.

Cách thức linh hoạt này khiến bên ngoài rất khó nắm bắt được thực lực của đoàn cung phụng.

Ngay cả những cao tầng như Hudson cũng không thể cam đoan rằng thông tin mà mình biết là đầy đủ.

Sau vài câu chào hỏi đơn giản, Hudson dẫn mọi người vào trong doanh soái.

Do giới hạn về không gian, các thành viên đoàn cung phụng dưới Thánh Vực tự động ở lại bên ngoài cùng với các tướng lĩnh của bộ chỉ huy.

Hudson vẫn ngồi ở vị trí của mình, hai phó tướng tự động hạ cấp thành người hầu dâng trà rót nước, hoàn toàn không có cảm giác gượng gạo nào.

Sau khi giới thiệu sơ lược về tình hình chiến đấu, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Việc tiêu diệt được bao nhiêu quân địch không làm ảnh hưởng gì nhiều đến các cường giả Thánh Vực. Họ đều là những kẻ cuồng tu luyện, đã sớm thoát ly khỏi tranh chấp thế tục.

Nhưng việc tiêu diệt năm cường giả Thánh Vực của phe địch trong một trận chiến, trong đó có hai Thánh Vực cấp hai, thì quả là có sức ảnh hưởng lớn.

Lần này họ đến đây, về bản chất cũng là do hai Thánh Vực của Vương quốc Hessen bị giết, đánh mất thể diện của Liên minh Nhân tộc.

Nếu là trận chiến quang minh chính đại một chọi một, dù chết bao nhiêu cường giả, Liên minh Nhân tộc cũng sẽ không nói gì, đây là khí độ của bá chủ đại lục.

Nhà kính không thể đào tạo ra cường giả, Liên minh Nhân tộc cũng hy vọng cường giả của dị tộc có thể tạo áp lực cho các cường giả trong tộc, thúc đẩy họ phát triển tốt hơn.

Nhưng việc tổ chức một lượng lớn cường giả vây giết Thánh Vực Nhân tộc đã vi phạm quy tắc mà Liên minh Nhân tộc đặt ra.

Tham khảo những cuộc chiến tranh đại lục trước đây là biết, khi Nhân tộc và Liên minh dị tộc giao phong, hai bên đều ngầm hiểu không cho phép cường giả Thánh Vực tham chiến.

Chỉ có những chủng tộc Địa Tâm không biết gì mới dám ngang nhiên phá vỡ quy tắc một cách đần độn như vậy.

Đổi thành những chủng tộc mặt đất khác, trước đó hành động chắc chắn sẽ nghĩ kỹ rồi mới làm.

Nếu như thật sự chọc giận Nhân tộc, cũng chỉ có tộc Tinh Linh có nhiều lão cổ đổng mới có thể phân cao thấp với Nhân tộc về chiến lực đỉnh cao.

"Nguyên soái, thực lực và năng lực dụng binh của của ngài đều quỷ thần khó lường, xứng đáng là cường giả số một trên đại lục!"

Tôn giả Elfred không nhịn được cảm thán nói.

Lấy sức một mình đối chiến với chín tên Thánh Vực của phe địch, trong đó còn bao gồm hai Thánh Vực cấp 2, loại thực lực này rõ ràng đã vượt quá cấp bậc của họ.

Ngay cả cường giả Thánh Vực cấp 3, khi phải đối mặt với tình huống lấy một địch chín này, cũng không thể cam đoan là mình sẽ làm tốt hơn Hudson.

Chạy tới phục kích một tên biến thái như vậy, đáng đời tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc bị xui xẻo.

"Ha ha..."

"Tôn giả Elfred, trên đại lục này tàng long ngọa hổ, cường giả ẩn thế nhiều không kể xiết."

"Ai dám cam đoan rằng mình nhất định sẽ vô địch, biết đâu lại có một lão cổ đổng nào đó có thực lực vượt xa chúng ta xuất hiện."

"Trong thế giới phàm tục, sức mạnh cá nhân sẽ vĩnh viễn không thể vô địch, vô địch là đoàn thể, là chủng tộc!"

"Hợp sức của Nhân tộc ta lại liền có thể hùng bá đại lục. Nhưng một cá nhân hay một quốc gia riêng lẻ, phóng tầm mắt khắp toàn bộ đại lục cũng đều là nhỏ bé không đáng kể."

"Sau khi tộc Rết Chân To chiến bại, chúng nhất định sẽ chọn liên thủ với tộc Ma Ngạc, ban đầu ta còn không chắc chắn lắm, bây giờ các vị đến thật là đúng lúc."

Hudson cười ha hả lừa gạt nói.

Chương 2018: Viện Binh Đến (2)

Danh hiệu cường giả số một luôn là thứ gây thù chuốc oán, người khác có thể nói, nhưng bản thân hắn tuyệt đối không thể thừa nhận. ...

Viện binh đến khiến cho liên quân càng ung dung tự tại hơn trong quá trình truy kích tàn quân.

Một đám cường giả thu liễm khí tức của bản thân, ẩn mình trong đại quân, chờ cường giả của địch mắc câu.

Tiếc là trận chiến ngày hôm qua đã dọa sợ giới cao tầng của tộc Rết Chân To. Bây giờ cả đám đều đang vùi đầu chạy trốn, căn bản không có ý định tổ chức phản công.

"Nguyên soái, chúng ta đuổi theo sai đường rồi, dường như kẻ địch không có ý định đến tỉnh Palma để hội binh với tộc Ma Ngạc."

"Nếu như chúng ta tiếp tục dây dưa với quân địch, sợ là quân phòng thủ ở tỉnh Palma sẽ không cầm cự được bao lâu nữa!"

Hầu tước Simeone lo lắng nói.

Rõ ràng biết là nhân cơ hội này để đánh chó mù đường, tiêu diệt tàn dư còn sót lại của tộc Rết Chân To chính là chọn lựa tốt nhất.

Nhưng chiến tranh không chỉ là về quân sự, mà còn phải cân nhắc đến yếu tố chính trị.

Dù sao cũng là đồng nghiệp, bỏ mặc cho tỉnh Palma thất thủ, thấy chết không cứu, sẽ là một hắn đòn giáng mạnh vào uy tín của ông ta ở trong vương quốc.

"Sĩ khí quân tâm của tộc Rết Chân To đã tan rã, không còn khả năng chiến đấu với chúng ta nữa, lúc này lại không đi hội binh với tộc Ma Ngạc, vậy thì mục tiêu của chúng đã rất rõ ràng."

"tộc Ma Ngạc trước hết nhất xuất hiện địa điểm là Bofir hành tỉnh, như vậy tâm trái đất thông đạo cửa vào cũng hẳn là ở đây."

"Việc quan hệ đường lui an toàn, tộc Ma Ngạc không có khả năng dễ dàng buông tha."

"Chỉ cần chúng ta bám sát những con Rết Chân To này, chúng sẽ mang chúng ta tới thông đạo Địa tâm, đến lúc đó, kẻ nên hoảng sợ là kẻ địch mới phải!"

Hudson nói với vẻ khó chịu.

Là quân khách, sự sống chết của quân phòng thủ tỉnh Palma không có liên quan gì đến hắn.

Giữa hai bên không có bất kỳ giao tình gì, không cần phải vì những người không liên quan này mà thay đổi chiến lược đã định.

Hudson cũng hiểu rõ khốn cảnh mà Hầu tước Simeone đang gặp phải, nhưng hiểu không có nghĩa là hắn đồng ý gánh trách nhiệm.

Nếu không phải là cân nhắc cho đại cục, Hudson thật sự muộn hạ mệnh lệnh chia binh, để bản thân Hầu tước Simeone mang binh đi chi viện cho tỉnh Palma.

Sau khi nhận ra thái độ của Hudson, Hầu tước Simeone lập tức ngậm miệng không nói.

Vấn đề chính trị tuy quan trọng, nhưng vấn đề quân sự cũng quan trọng không kém. Kêu ông ta bác bỏ quyết định của Hudson thì thực sự là đang làm khó người ta.

Giữa phó tướng và chủ soái tưởng chừng chỉ cách nhau một đường ranh giới, nhưng quyền lực thực tế lại khác nhau một trời một vực.

Nếu như thật sự đắc tội với người, không chừng quân đội tư nhân của gia tộc ông ta sẽ "trùng hợp" xảy ra bất trắc trong một chiến dịch nào đó. . . .

Bại binh chạy khắp nơi, trận chiến truy quét tàn quân đã được diễn ra toàn diện.

Đối mặt với kỵ binh truy sát từ phía sau, nội tâm những binh sĩ rết đã sụp đổ.

"Liều mạng!"

Tiếng gào thét của một binh sĩ rết mặt to đã khơi dậy tinh thần chiến đấu của những binh sĩ rết khác.

Đáng tiếc, hiện trạng của bản thân họ hiện giờ lại không phù hợp với sự tức giận.

Vất vả lắm mới đủ can đảm liều mạng với kẻ dịch, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra rằng giáp trên người đã không còn, vũ khí trong tay cũng không biết ném đi đâu.

"A!"

Một tiếng hét thảm vang lên, tên binh sĩ rết xông lên đầu tiên đã bị một cây trường thương đâm xuyên cơ thể, mang theo sự không cam lòng nằm lại trong vũng máu.

Những giọt máu văng khắp nơi đã trực tiếp dập tắt đấu chí liều mạng của đám binh sĩ rết.

Vấn đề bây giờ đã không phải là nên liều mạng hay không, mà là bọn chúng căn bản không có gì để liều.

Từ khi lựa chọn vứt bỏ áo giáp và vũ khí để chạy trốn thì bọn chúng đã mất đi tiền vốn để liều mạng.

Hối hận cũng không có ích gì, nếu không vứt bỏ những bộ áo giáp và vũ khí cồng kềnh đó, chúng đã sớm nằm lại trên chiến trường rồi, căn bản không trốn được đến vị trí hiện tại.

Một binh sĩ rết ngã xuống, ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba không ngừng ngã xuống, những kẻ chạy trốn nhanh hơn đồng đội cũng chỉ có thể sống được lâu thêm một chút.

Chỉ cần bị kỵ binh Nhân tộc đuổi kịp thì gần như không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Giết chóc, không ngừng giết chóc!

Bất kể là phấn khởi phản kích, hay là dập đầu cầu xin tha thứ, kết cục sau cùng đều như nhau.

Quan binh liên quân đã nhận được mệnh lệnh, đó là giết chết toàn bộ những kẻ xâm lược!

Đây là tôn nghiêm của bá chủ đại lục, là Nguyên soái Nhân tộc, Hudson nhất định phải giữ gìn.

Trận chiến truy đuổi tiếp tục diễn ra, bây giờ là lúc thử thách thể lực.

Những binh sĩ rết có cơ thể yếu kém đều đã nằm xuống trong vũng máu; còn binh sĩ rết khoẻ mạnh thì vẫn đang bỏ chạy ở phía trước. . . .

Tỉnh Palma, đại doanh của tộc Ma Ngạc.

"Hai vị Tôn giả chết trận, tộc Rết Chân To đang mang theo quân địch tiến thẳng đến lối vào Địa tâm sao?"

"Chuyện này không có khả năng!"

Ma Ngạc vương kích động nói.

Rõ ràng là chỉ muốn xác minh thông tin, nhưng lại đồng thời nhận hai tin tức xấu.

Trong thâm tâm, ông ta đang rất hận Vua Rết.

Nếu như có thể mà nói, ông ta không ngại chém tộc Rết Chân To thành muôn mảnh.

Nếu không phải vì đám đồng đội rết không đáng tin cậy này, hiện giờ họ đã chiếm được hai tỉnh thành, đang ngồi xem phong vân đại lục.

Lũ Rết Chân To đáng ghét này không chỉ mang lại cường địch cho họ, mà còn làm cho họ bị tổn thất hai cường giả Thánh Vực.

Bây giờ cái lũ đồng đội ngu lại đang tiến thêm một bước, trực tiếp mang quân địch chạy đến lối vào Địa tâm, đây rõ ràng là không muốn chừa lại đường lui cho họ.

Chương 2019: Công Thành

"Bệ hạ, tin tức này lấy được từ trong miệng của tướng lĩnh rết."

"Để đảm bảo tính chính xác, chúng thần đồng thời tra hỏi nhiều tướng lĩnh rết, và đều nhận được đáp án tương tự."

"Theo những lời mà họ nói, ngày đó hai tộc tập trung chín cường giả Thánh Vực và hơn hai trăm cường giả cấp 8 đồng thời vây công Hudson, nhưng kết quả lại bị trúng mai phục của quân địch."

"Chín vị Thánh Vực đã chiến tử năm người, đám cường giả cấp 8 tham chiến cũng bị tổn thất nặng nề."

"Từ tình hình chiến tranh đến xem, tộc Rết Chân To hiện đã bị tổn thất nặng nề, không còn đủ khả năng để tiếp tục tranh giành đại lục."

"Nguyên nhân mà họ chọn chạy tới lối vào Địa tâm vào lúc này là muốn mượn đường trở về thế giới Địa Tâm, không muốn tham gia vào cuộc phân tranh đại lục nữa!"

Câu trả lời của Nguyên soái Cantor đã khiến cho sắc mặt của đám Ma Ngạc thay đổi.

Tộc Rết Chân To bị quân địch dọa sợ, không dám tiếp tục đối địch với Nhân tộc nữa, điều này đã đẩy tộc Ma Ngạc vào tình thế lúng túng.

Là đối thủ trong thế giới Địa Tâm, thực lực tổng hợp của hai tộc đều không khác mấy.

Tộc Rết Chân To đại bại, nếu như họ đối đầu với đại quân do Hudson thống lĩnh, e rằng kết cục cũng không khá hơn là bao.

Hơn nữa nơi đây dù sao cũng là sân nhà của Nhân tộc, không biết còn bao nhiêu quân viện nữa. Chiến tranh kéo dài càng lâu thì cục diện sẽ càng bất lợi cho tộc Ma Ngạc.

Trên thực tế, Nguyên soái Cantor cũng không mấy tin tưởng vào kết quả thẩm vấn.

Quân địch chỉ mai phục có hai cường giả Thánh Vực mà có thể giết được năm cường giả Thánh Vực, chuyện này quá khoa trương.

Để tăng tính chân thực, dứt khoát che giấu số lượng cường giả của địch.

Dù sao họ cũng không tận mắt nhìn thấy, mà chỉ lấy được tin tức sau cuộc thẩm vấn của các tướng lĩnh rết, tin tức không đầy đủ cũng là điều bình thường.

"Là viện binh do Liên minh năm nước phái tới, hay là viện binh do Liên minh Nhân tộc cử tới?"

Ma Ngạc vương quan tâm hỏi.

Những ngày gần đây của họ cũng không phải là uổng phí, từ trong miệng tù binh của quý tộc Nhân tộc, tộc Ma ngạc cũng nhận được không ít tin tức hữu dụng.

Liên minh Năm nước, Liên minh Nhân tộc. . . Họ cũng đã có một số hiểu biết về những tổ chức chính trị mà ai cũng biết này.

Tình hình chiến trường đang xấu đi, khi Vương quốc Hessen không chịu nổi nữa thì nhất định sẽ cầu viện Liên minh.

Đối với tộc Ma Ngạc mà nói, cho dù là Liên minh năm nước hay Liên minh Nhân tộc cũng đều là quái vật khổng lồ.

Ngay cả Vương quốc Hessen đang bị họ đè xuống đất ma sát, quốc lực tổng thể cũng có thể đánh bại bọn họ.

Nếu không phải người Hessen phải khai chiến đa tuyến, có lẽ từ lúc bắt đầu phát động xâm lược thì họ đã bị xã hội đánh đập rồi.

"Tạm thời vẫn chưa thể xác định!"

"Tuy nhiên bất kể viện quân của kẻ địch đến từ đâu, hiện giờ đã có thể xác định được, trong đại quân do Hudson thống lĩnh không thiếu cường giả."

"Trong lĩnh vực cường giả đỉnh phong, chúng ta có khả năng cao là ở thế yếu."

"Nếu như có thể mà nói, chúng ta nhất định phải tranh thủ để bốn cường giả Thánh Vực còn lại của tộc Rết Chân To tới đây."

Nguyên soái Cantor nói với vẻ bất đắc dĩ.

Sớm biết thế cục nhanh như vậy chuyển biến xấu, bọn hắn cũng không nên tại Palma hành tỉnh bút tích.

Nếu biết trước là tình hình sẽ xấu đi nhanh như vậy, thì họ đã không dây dưa ở tỉnh Palma rồi.

Cảm xúc hối hận không kéo dài bao lâu, Nguyên soái Cantor nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Là một thống soái dày dặn kinh nghiệm, chút sức chịu đựng áp lực này, gã ta vẫn có.

"Lũ rết thối tha này!"

"Tại thế giới Địa Tâm đối nghịch với chúng ta, lên thế giới mặt đất vẫn gây thêm phiền phức cho chúng ta, rõ ràng là chúng muốn khắc chết chúng ta đây mà."

"Bệ hạ, lần này tuyệt đối không thể tha chúng!"

"Thần đề nghị tập hợp toàn bộ tàn quân của tộc Rết Chân To lại rồi đưa ra chiến trường làm bia đỡ đạn, sau đó trực tiếp phái quân tiêu diệt Vương quốc Ngô Công. . ."

Tể tướng Susillo nghiến răng nghiến lợi nói.

Mối hận thù giữa hai tộc vốn đã rối như tơ vò, bây giờ thù cũ chưa yên lại thêm hận mới, ai có thể nhịn được chứ.

Thoạt nhìn như những lời trong lúc tức giận, nhưng lại là tiếng lòng của đông đảo Ma Ngạc có mặt ở đây.

"Món nợ này đợi sau này mới tính sổ với tộc Rết Chân To, điều quan trọng nhất hiện nay là thông đạo Địa tâm!"

"Bất kể thế nào cũng không thể để thông đạo Địa tâm rơi vào tay Nhân tộc được, nếu không chúng ta sẽ bị biến thành chó nhà có tang."

"Binh lực ở lại phòng thủ có hạn, rất khó ngăn cản được binh phong của phe địch, đám rết kia lại không đáng tin cậy, nhất định phải mau chóng kết thúc chiến tranh ở đây để quay về chi viện."

"Nguyên soái Cantor, ta muốn nghe ý kiến của khanh."

Nghe được lời nói đầy nghệ thuật chính trị của Ma Ngạc vương, Nguyên soái Cantor rất im lặng.

Ám chỉ rõ ràng như vậy, cho dù gã ta có ý kiến khác thì cũng không thể nói ra được!

"Bệ hạ, trận chiến ở tỉnh Palma đã đi đến hồi cuối, dự kiến là tối nay sẽ kết thúc chiến tranh, đại quân có thể quay về chi viện vào ngày mai."

"Chỉ là thất bại lần này của tộc Rết Chân To, ngoài nguyên nhân là thực lực không đủ ra, thì kỵ binh của quân địch cũng đóng một vai trò rất quan trọng."

"Chúng ta thiếu kinh nghiệm chiến đấu với nhiều kỵ binh, liều lĩnh đối đầu với kỵ binh quân địch sẽ rất dễ chịu thiệt hại nặng nề."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là nên liên lạc với Thạch Nhân tộc, để họ hỗ trợ chúng ta về mặt này."

Mất mặt dù sao cũng tốt hơn là mất mạng, Nguyên soái Cantor không phải là người bảo thủ, sau khi nhận thức được sự lợi hại của kỵ binh, đương nhiên sẽ không cố chấp.

Chương 2020: Công Thành (2)

Còn về việc Thạch Nhân tộc có hỗ trợ hay không, gã ta không hề lo lắng. Kẻ địch của kẻ địch không nhất định là bạn, nhưng ít nhất là có thể lợi dụng một chút.

Tộc Ma Ngạc hiện giờ chính là một trong những quân cờ mà Thạch Nhân tộc dùng để gây thêm rắc rối cho Nhân tộc.

Trước khi bị vắt kiệt giá trị sử dụng, họ sẽ không trở thành quân cờ bỏ đi.

"Ta sẽ liên lạc với phía Thạch Nhân tộc."

"Tối nay nhất thiết phải kết thúc cuộc chiến ở tỉnh Palma, ngày mai đại quân sẽ xuất phát trở về thông đạo Địa tâm."

"Đồng thời ra lệnh cho quân phòng thủ thông đạo Địa tâm, cấm họ để cho tộc Rết Chân To đi qua."

"Nếu như có con rết nào dám liều lĩnh xông quan, vậy liền giết chết bất luận tội!"

Sau khi nhận được câu trả lời xác thực, Ma Ngạc vương liền quyết đoán hạ lệnh. . . .

Thành Palma.

Là thành trì cô lập cuối cùng của tỉnh Palma, họ đã phải chịu quá nhiều áp lực. Ngoại thành đã sớm thất thủ, nội thành hiện cũng đang lung lay sắp đổ.

Đặc biệt là từ hôm qua, quân địch bỗng nhiên tấn công thành trì một cách điên cuồng.

Khí giới thủ thành đã sớm cạn kiệt, Ma Tinh pháo cũng trở thành pháo lép, thay vào đó là máy bắn đá được chế tạo tạm bợ.

May mà kiến trúc của thành Palma đều được xây dựng chủ yếu bằng đá, những tảng đá được tháo dỡ trên tường thành chính là vũ khí phòng thủ tự nhiên của tòa thành này.

Các ngôi nhà dân trong thành cũng bị dỡ bỏ hoàn toàn, để bảo vệ thành trì, Công tước Ernst thậm chí đã đích thân ra lệnh dỡ bỏ phủ Tổng đốc của mình.

Nếu đánh tiếp như vậy, có lẽ nơi này sẽ trở thành một vùng đất trống.

Tinh thần quân đội không sụp đổ là vì mọi người đã tận mắt chứng kiến thảm kịch thất thủ của ngoại thành, hiểu rằng muốn sống sót thì chỉ có thể chiến đấu đến cùng với kẻ thù.

"Tổng đốc đại nhân, vừa mới nhận được tin tức, liên quân đã đánh tan đại quân tộc Rết ở tỉnh Bofir, giết hơn mười vạn quân địch, trong đó còn bao gồm năm cường giả Thánh Vực."

"Quân địch đột nhiên tấn công dữ dội, hẳn là biết được viện binh của chúng ta sắp đến!"

"Tính theo lộ trình, chúng ta chỉ cần kiên trì thêm năm ngày nữa là cục diện sẽ đảo ngược."

Tử tước Kaman càng nói tiếng lại càng nhỏ.

Chịu đựng được lâu như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hy vọng.

Nhưng tiếc là tia hy vọng này còn khá xa, năm ngày tưởng chừng như rất ngắn ngủi, nhưng đối với quân phòng thủ lại là dài đằng đẳng.

Với tình hình hiện tại của thành trì, đừng nói là kiên trì năm ngày, dù là kiên trì hai ngày, một ngày, cũng đều vô cùng khó khăn.

"Hãy thông báo tin vui này cho toàn quân, nói với mọi người rằng viện quân sẽ đến ngay, nhưng đừng nói thời gian cụ thể, thành tích cụ thể cũng cần được sửa lại."

"Liền nói là liên quân đã hủy diệt quân chủ lực của tộc Rết Chân To ở tỉnh Bofir, giết được bốn mươi vạn quân địch, trong đó còn bao gồm Vua Rết cùng với toàn bộ cường giả Thánh Vực của bọn chúng!"

Tổng đốc Công tước Ernst nói với vẻ mặt cay đắng.

Nếu như có thể mà nói, ông ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng tình thế hiện giờ rất cấp bách, chỉ có thể dùng cách thổi phồng chiến tích để khích lệ tinh thần.

Dù sao chiến tích biến thái của Hudson cũng rất nhiều, thổi phồng một chút cũng sẽ có người tin. Nếu như đổi thành một vị tướng lĩnh vô danh, ông ta có muốn thổi phồng chiến tích cũng không thể thực hiện được.

Chỉ cần vượt qua được kiếp nạn này, sau này dù cho bị vạch trần cũng không sao.

Tin tức chiến thắng họ nhận được đã lạc hậu, sau đó liên quân nhất định sẽ tiếp tục truy kích quân địch, tộc Rết Chân To về căn bản là đã tiêu rồi.

Việc thống kê thành tích của một chiến dịch lớn vốn là phải cộng dồn các chiến tích nhỏ lẻ lại, cũng không chênh lệch bao nhiêu so với lời khoác lác mà ông ta đã thổi phồng.

"Tổng đốc đại nhân, quân địch quyết tâm muốn chiếm thành trì, khả năng cao là chúng ta sẽ không thể cầm cự đến khi viện quân đến."

"Thân phận của ngài cao quý, không cần thiết. . ."

Không đợi Tử tước Kaman nói hết lời, Công tước Ernst lập tức trở mặt nói:

"Im miệng!"

"Những lời này không phải là chuyện mà ngươi nên nói."

"Trên đời này chỉ có Ernst chiến tử, chứ không có Ernst vứt bỏ lĩnh dân mà chạy trốn!"

"Được rồi, ngươi lui xuống truyền đạt mệnh lệnh đi!"

Ngoài miệng thì nói rất hào khí, nhưng cơ thể run rẩy vẫn tố cáo sự bất an trong lòng ông ta.

Nếu có thể sống, không ai muốn chết cả, Công tước Ernst cũng không ngoại lệ.

Nhưng so với mạng sống, ông ta còn có những thứ quan trọng hơn cần phải bảo vệ.

Trong vấn đề trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, Vương quốc Hessen không quá hà khắc như Vương quốc Alpha, nhưng cũng không nhẹ nhàng hơn bao nhiêu.

Chiến đấu đến giây phút cuối cùng và đột phá ra ngoài, nghe thì có vẻ như giải thích được, nhưng sẽ khó có thể tránh khỏi những lời bàn tán về mặt chính trị.

Vào thời thường, những tiếng ồn ào không tính là gì. Nhưng vào thời điểm quan trọng như lúc này, nó lại có thể gây ra rắc rối.

Tỉnh Palma thất thủ cũng đánh dấu sự kết thúc sự cai trị của gia tộc ở tỉnh Palma.

Trong tương lai, khi quân đội vương quốc đánh trả và giành lại lãnh thổ bị mất, việc họ có thể khôi phục lãnh địa hay không, có đến 90% phụ thuộc vào các yếu tố chính trị.

Vào thời điểm quan trọng này, bất kỳ vết nhơ nào cũng có thể là điểm trí mạng.

So với việc bị buộc phải trốn chạy, rõ ràng là sự hy sinh anh dũng trên chiến trường sẽ có lợi hơn về mặt chính trị.

Có lẽ Vương quốc sẽ thu hẹp, thậm chí là tước đoạt đất phong của một quý tộc phá vây, nhưng tuyệt đối sẽ không động đến đất phong của một quý tộc đã đổ máu trên chiến trường.

Theo một nghĩa nào đó, việc không thể bảo vệ được thành Palma và cái chết oanh liệt của ông ta sẽ làm cho gia tộc đứng sau nhận được càng nhiều lợi ích về mặt chính trị.

Chương 2021: Thất Thủ

Gia quyến đã sớm được chuyển đến vương đô, những con em ưu tú trong tộc cũng được ông ta kiếm cớ lần lượt điều đi.

Lấy khăn tay ra lau cây thương kỵ sĩ, Công tước Ernst lưu luyến nhìn thoáng qua căn nhà tổ tiên cuối cùng còn sót lại, dặn dò lão giả ở sau lưng:

"Chú Daoud, cháu mệt rồi, cần ở lại đây nghỉ ngơi, chuyện của gia tộc phải nhờ cả vào chú rồi."

"Sau khi thành bị phá, chú mang theo quân đội tư nhân của gia tộc phá vây rời đi, phò tá Mumuja kế thừa cơ nghiệp gia đình, tiếp nối vinh quang truyền thừa từ tổ tổng!"

Sau khi đưa ra quyết định, Công tước Ernst liền cảm thấy nhẹ nhõm ở nhiều.

Nhớ lại những trò nghịch ngợm thời thơ ấu, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Ernst.

Sau khi kế thừa gia nghiệp, nhìn như phong quang vô hạn, nhưng lại không bao giờ tìm thấy được niềm vui thuần khiết năm xưa.

"Ernst, cháu có thể chọn cách giả chết!"

"Tùy ý sắp xếp một cái xác trong loạn quân là được, quân địch không biết cháu là ai, Vương quốc cũng không có cách để xác minh thật giả."

"Chỉ cần sau này không lộ diện, vì mục đích tuyên truyền chính trị, vương quốc cũng sẽ thừa nhận là cháu đã hy sinh trong trận chiến."

Daoud mở miệng khuyên.

Đứa cháu trai trước mắt này không thể coi là xuất sắc, nhưng nhìn chung thì cũng khá ổn.

Chấp chưởng gia tộc mười mấy năm, chưa từng xảy ra chuyện lớn, cơ nghiệp của gia tộc nằm trong tay nó cũng coi như là có chút phát triển.

Tiếc là vận may không tốt, gặp phải loại chuyện cực khổ như chủng tộc Địa tâm xâm lược, ngay từ đầu thì nhà mình đã trở thành chiến trường chính.

"Chú Daoud, chuyện này không dễ lừa như vậy, chúng ta thiếu sự chuẩn bị cần thiết."

"An bài giả chết tạm thời chắc chắn sẽ để lại lỗ thủng. Chỉ cần lơ là một chút thì sẽ là đang gài bom cho gia tộc."

"Ngay cả khi giới cao tầng Vương quốc vì nhu cầu chính trị mà buộc phải thừa nhận, thì sau này cũng sẽ gây khó dễ cho gia tộc ở những khía cạnh khác."

"Với sức mạnh của chúng ta, hoàn toàn không thể chịu đựng được sự phiền toái này!"

Tiền đề của việc thay mận đổi đào là phải có sự chuẩn bị đầy đủ, trước đây ông ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện thành Palma sẽ thất thủ.

Sau khi nhận ra tình thế không ổn thì đã không còn kịp về mặt thời gian nữa. Bên ngoài có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm, ông ta hoàn toàn không thể giả chết được.

Gió lạnh thổi qua, Công tước Ernst cầm cây thương kỵ sĩ bước lên tường thành, ông ta có linh cảm là đêm nay sẽ không yên bình.

. . .

"Phát động tổng tấn công!"

Cùng với tiếng ra lệnh của Nguyên soái Cantor, vô số Ma Tinh pháo cũng đồng thời nổ vang, binh sĩ Ma Ngạc đã lao thẳng đến thành trì.

Ma pháp trận thủ thành đã bị phá vỡ từ một ngày trước, trên tường thành cũng xuất hiện nhiều lỗ hổng, giờ đây quân phòng thủ chỉ có thể dùng cơ thể máu thịt để ngăn chặn bước tiến của quân địch.

"Máy ném đá, phóng!"

Viên sĩ quan thủ thành lạnh lùng hạ lệnh.

Sau nhiều ngày chiến đấu, họ đã trở nên tê liệt trước sự sống chết. Tin chiến thắng vừa được công bố chỉ có thể khơi dậy chút ý chí sinh tồn cuối cùng của mọi người.

Một cảnh tượng mang tính đột phá xuất hiện.

Quân đội Nhân tộc có nền văn minh tiên tiến hơn đang sử dụng máy bắn đá, trong khi quân đội Ma Ngạc đang trong thời đại bộ lạc lại sở hữu Ma Tinh pháo tiên tiến hơn.

Cảnh tượng có chút buồn cười, nhưng hai bên giao chiến đều không cảm nhận được.

Lần này, Công tước Ernst đứng hiên ngang trên tường thành cũng không hề tránh lui, mà giơ cao cây trường thương trong tay và đâm bay một con Ma Ngạc.

Tướng lĩnh thủ thành cũng không đứng ra ngăn cản, chiến đấu đến giờ phút này, quân phòng thủ đã kiệt sức từ lâu, chỉ còn chút hơi tàn để cố gắng gượng dậy.

Mặc dù biết là viện binh sắp đến rồi, nhưng mọi người đều hiểu rõ nếu không thể giữ cự được thành trì vào đêm nay thì mọi thứ sẽ là vô ích.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn, máu tươi dần nhuộm đỏ cơ thể Ernst, lúc này không ai còn có thể nhận ra ông ta là một vị Tổng đốc.

Bức tường thành nhanh chóng mất đi tác dụng, quân phòng thủ bị ép phải rút lui. Rất nhiều nhà cửa bị phá hủy, chiến tranh đường phố cũng không thể triển khai.

Tiếng la giết xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, hai nhánh quân đụng độ nhau trong khu vực nội thành chật hẹp, phát động cuộc chiến sinh tử cuối cùng.

Một binh lính ngã xuống, lập tức lại có binh sĩ mới bổ sung.

Cùng với sự tiếp diễn của trận chiến, không gian chiến đấu của quân đội bị thu hẹp dần, số lượng binh sĩ có thể chiến đấu cũng ngày càng ít đi.

Hòa mình vào trong đám tàn binh, Ernst hoàn toàn không thu hút sự chú ý, trông chẳng khác gì một bính sĩ bình thường.

Lúc này không còn phân chia về quý tộc và dân thường nữa, tất cả mọi người đều đang chiến đấu cho bá nghiệp của Nhân tộc, đây là trận chiến cuối cùng.

Tia nắng ban mai đầu tiên rọi vào trong thành. . .

, ...

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức."

"Đêm qua, tỉnh Palma đã thất thủ, Công tước Ernst chiến tử!"

Khi nói ra tin tức này, tâm trạng của Hầu tước Simeone vô cùng phức tạp.

Thành Palma bị thất thủ nhanh như vậy, dù có muốn cứu viện thì cũng không kịp, cũng không còn lo lắng là sẽ có người trách móc ông ta là không chịu cứu viện nữa.

Cùng với việc giải quyết được một tâm sự, Hầu tước Simeone lại cảm thấy vô cùng thương xót. Thời gian trôi qua chưa được bao lâu thì lại có thêm một vị đại quý tộc của Vương quốc hy sinh.

Chỉ tính theo số liệu thì số lượng đại quý tộc của Vương quốc Hessen chiến tử trong vòng 10 năm qua còn nhiều hơn so với một trăm năm qua.

"Hừm, biết rồi."

"Người chết không thể phục sinh, chuyện mà chúng ta cần làm hiện giờ là lấy thông đạo Địa tâm làm mồi nhử, dụ quân chủ lực của tộc Ma Ngạc tới, báo thù cho Công tước Ernst!"

Hudson bình tĩnh trả lời.

Chương 2022: Vượt Quan

Chỉ là một đại quý tộc hy sinh mà thôi, hắn đã từng chứng kiến vô số cảnh tượng tương tự rồi, nên không cảm thấy buồn bã gì.

Có lẽ đối với cá nhân và gia tộc người chết thì đây là một thảm họa, nhưng đối với Vương quốc Hessen thối nát mà nói, sự hy sinh này lại là một cơ hội.

Chỉ khi các đại quý tộc liên tục chết trận khơi dậy tinh thần hiếu chiến của họ, buộc những quý tộc còn lại coi trọng vũ trang.

Tập đoàn lợi ích bị tổn thất cũng là một điều tốt cho phe cải cách. Chỉ khi mọi người cảm nhận được nỗi đau điếng người, họ mới ủng hộ cải cách để sinh tồn.

Tuy nhiên, những chuyện này chỉ có thể âm thầm suy nghĩ mà thôi, Hudson chắc chắn không thể nào nói thẳng.

Vương quốc Hessen có rất nhiều vấn đề, Vương quốc Alpha cũng chẳng khác gì.

Sức mạnh hiện tại được xây dựng dựa trên nền tảng liên tục giành được thắng lợi trong các cuộc chiến tranh đối ngoại.

Ngay cả vấn đề của nhà mình mà cũng chưa giải quyết được, nên Hudson sẽ không nhúng tay vào nội chính của đồng minh.

"Nguyên soái, mời ngài nhận lấy..."

Không đợi Hầu tước Simeone nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Ngài Hầu tước, ta không quen thuộc với tình hình của quý quốc, làm sao có thể thống lĩnh toàn bộ quân đội được chứ?"

"Chuyện này đến đây thôi."

"Ngài nên đề nghị bệ hạ chọn hiền năng khác để gánh vác trách nhiệm này đi!"

Nếu là vào năm năm trước, có cơ hội như vậy, Hudson chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng bây giờ đã khác!

Ngay cả danh hiệu Nguyên soái Nhân tộc cũng đã lấy được rồi, ấn soái của Vương quốc Hessen đã không còn giá trị như vậy nữa.

Chỉ vì một cái hư danh mà muốn hắn gánh chịu rủi ro đánh mất danh tiếng bất bại, lao tâm lao lực làm không công, đây là chuyện không thể nào.

Bên ngoài cho rằng hắn dụng binh như thần, có thể đánh thắng mọi trận chiến, dường như chỉ cần để hắn đảm nhiệm thống soái là sẽ lập tức giành được chiến thắng vang dội.

Nhưng loại lời nói này chỉ dùng để khoác lác cho vui, bản thân Hudson không hề kiêu ngạo như vậy.

Lập kế hoạch chiến lược, quyết định thắng bại từ hàng nghìn dặm, đó là điều chỉ có thể làm được khi nắm rõ tình hình chiến trường.

Chỉ huy quân đội Vương quốc Alpha, Hudson dám bố cục từ xa, đó là vì quân đội này do hắn huấn luyện, hắn biết rõ họ có bao nhiêu phần thực lực.

Các tướng lĩnh trong quân đội cũng do hắn đào tạo, họ có thể chấp hành mệnh lệnh của Hudson một cách dứt khoát.

Nhưng đến bên phía Vương quốc Hessen thì khác, dù uy vọng của hắn cao đến mấy thì cũng chỉ là một người ngoài.

Ngoài những tướng lĩnh trong liên quân đi theo hắn đánh thắng trận là có thể ảnh hưởng được phần nào ra, những tướng lĩnh còn lại đều chưa chắc xem hắn ra gì.

Hoàn toàn dựa vào thông tin do người Hessen cung cấp để chiến đấu, sợ là đến chết cũng không biết chết như thế nào.

Đây đã là lần từ chối thứ ba của Hudson, ở bên ngoài còn có đặc sứ được Alexander V cử ra khuyên nhủ.

Chuyện gì cũng có thể miễn cưỡng được, nhưng chỉ có chuyện đảm nhiệm thống soái này là nhất định phải cam tâm tình nguyện.

Trên thực tế, Vương quốc Hessen đã hứa hẹn rất nhiều với hắn, vàng bạc châu báu, các loại vật liệu ma pháp quý hiếm, thậm chí ngay cả đất phong cũng có thể thương lượng, tiếc là Hudson không thèm quan tâm.

Thân phận địa vị khác biệt, tướng ăn đương nhiên cũng khác biệt.

Ngoài lợi ích ra, còn cần xem xét đến yếu tố chính trị.

Ví dụ như: Lãnh địa.

Đúng là trên đại lục Aslante có những quý tộc đồng thời sở hữu lãnh địa của một vài quốc gia, nhưng đây đều là những trường hợp đặc biệt, không phải hiện tượng phổ biến.

Nếu Hudson chấp nhận lãnh địa của Vương quốc Hessen sẽ bị bên ngoài hiểu lầm rằng hắn không hài lòng với Vương quốc Alpha, nên muốn chuyển sang nơi khác.

Loại chuyện này đã từng có tiền lệ trong lịch sử.

Khác với những lãnh chúa quý tộc bình thường, điểm mạnh của Hudson là cầm quân đánh giặc. Nếu không có đủ lãnh địa, hắn có thể tự đánh chiếm lãnh địa.

Khả năng đi ăn máng khác dù rất nhỏ, nhưng không có nghĩa là không có.

Đối với một đám quý tộc Vương quốc Alpha đang ma quyền sát chưởng, sẵn sàng tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân mà nói, cho dù khả năng này chỉ là một phần vạn thì cũng phải bóp chết từ trong trứng nước.

Chỉ cần lộ ra một chút dấu hiệu thì sẽ lập tức gây ra một cơn bão chính trị.

Trong bối cảnh này, Hudson buộc phải cố ý giữ khoảng cách với các thế lực quốc tế, để tránh gây ra những sóng gió không cần thiết. ...

Khúc nhạc dạo ngắn này không làm ảnh hưởng đến hành động truy lùng tàn quân của liên quân. Trong những ngày sau đó, liên quân vẫn tiếp tục truy sát bại quân.

Là phe bị truy đuổi, cảm giác không tốt lắm. Dưới sự nỗ lực của liên quân, đại quân rết đã nhanh chóng bị thu hẹp.

Sau khi không ngừng chạy trốn, Vua Rết dẫn theo một phần tàn quân đến được mục đích —— quận Dương Quan.

"Phía trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên dừng lại?"

Vua Rết quát hỏi.

Đối với một vị vương giả đã quen với cuộc sống an nhàn sung sướng mà nói, việc phải sống trong cảnh dãi nắng dầm mưa cũng là một thử thách không nhỏ.

Nhưng bị tình thế bức bách, ông ta chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng cơn giận cũng ngày càng tăng

"Bệ hạ, quân đội Ma Ngạc ở phía trước cản đường của chúng ta, đại vương tử đang lý luận với bọn họ!"

Câu trả lời của vệ binh làm cho Vua Rết nhướng mày.

Nếu là lúc bình thường, có Ma Ngạc dám cản đường mình, ông ta sẽ không chút do dự mà trực tiếp xông quan.

Nhưng tình hình hiện giờ thì khác, bên cạnh ông ta chỉ có một đám tàn binh bại tướng.

Cho dù xông qua cửa ải, trở lại thế giới Địa Tâm vẫn phải đi qua địa bàn của đối phương, nên nhất định phải cân nhắc hậu quả.

"Bệ hạ, trực tiếp hạ lệnh vượt quan đi!"

"Quân địch cách chúng ta không còn xa nếu tiếp tục trì hoãn nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng bị kẻ địch thôn phệ."

Chương 2023: Vượt Quan (2)

"Nếu tộc Ma Ngạc thức thời, thả chúng ta đi qua thì không nói, nhưng nếu bọn chúng thật sự không quan tâm đến tình nghĩa đồng minh, chúng ta cũng không cần phải khách khí với chúng."

"Sau khi trở lại thế giới Địa Tâm, chúng ta sẽ lập tức phá hủy thông đạo, cắt đứt đường về của chúng!"

Tôn giả Saiyam là người đề xuất đầu tiên.

Tôn giả cẩn trọng nhất trong tộc Rết Chân To cũng không thiếu sự quyết đoán và quả quyết.

Sau khi được chứng kiến sức mạnh của Nhân tộc, lão ta đã mất đi niềm tin vào việc chiếm đoạt một vùng đất dưới ánh mặt trời, chỉ muốn tranh thủ thời gian trở lại thế giới Địa Tâm, ngủ một giấc ngon lành.

"Tôn giả, việc này sợ rằng không ổn!"

"Lối vào Địa tâm là vị trí chiến lược quan trọng, tộc Ma Ngạc nhất định sẽ phái trọng binh trấn giữ, những tàn binh bại tướng như chúng ta mà muốn cưỡng ép vượt ải thì sợ là rất khó."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất nên thương lượng với họ."

"Thật sự không được, chờ đại quân Nhân tộc giết tới đây, để họ nếm thử sự lợi hại của quân địch!"

Tể tướng Javet vội vàng phản đối nói.

Sau một loạt thất bại, bây giờ chỉ cần nhắc đến chiến tranh là ông ta liền cảm thấy vô cùng đau đầu.

Trêu chọc đại địch mang tên Nhân tộc chính là sai lầm lớn nhất của tộc Rết Chân To, bây giờ lại trở mặt với đồng minh, ông ta thậm chí còn không dám tưởng tượng đến cảnh tượng đó.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần trở lại thế giới Địa Tâm, tộc Rết có thể phá hủy thông đạo ngay lập tức để giải quyết vấn đề.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải trở về được thế giới Địa Tâm!

So với đại quân Ma Ngạc đã chuẩn bị sẵn sàng, đám tàn binh của tộc Rết hiện giờ hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Gần như toàn bộ binh sĩ đều vứt bỏ khôi giáp, hơn phân nửa binh lính không có vũ khí trong tay.

Miễn cưỡng vượt quan thì cũng chỉ có thể dùng cơ thể máu thịt để xông pha. Xác suất thành công có mấy phần, không ai có thể nói không rõ được.

Lỡ như vượt quan thất bại, họ sẽ phải đối mặt với sự truy sát của cả Nhân tộc và tộc Ma Ngạc.

"Tể tướng, ông quá ảo tưởng rồi."

"Trong tình thế hiện giờ, trừ khi đầu của tộc Ma Ngạc bị nước vào thì chúng mới có thể cho chúng ta mượn đường trở lại thế giới Địa Tâm."

"Cuộc chiến tranh giữa tộc Ma Ngạc và Nhân tộc sắp xảy ra, chúng đang cần rất nhiều pháo hôi, mà chúng ta lại tự mình đưa đến tận cửa!"

Tôn giả Saiyam tức giận nói.

Làm pháo hôi là chuyện không thể nào, lão ta còn rất nhiều tuổi thọ, không thể chết sớm như vậy được.

Trong thâm tâm, anh ta đã quyết định. Một khi Vua Rết từ chối xông pha thì lão ta sẽ tìm cơ hội lẻn đi một mình.

Là một cường giả Thánh Vực, chỉ cần không bị chủng tộc liên lụy, bất kể là ở lại đại lục Aslante tiềm tu, hay là trở về thế giới Địa Tâm cũng đều không phải chuyện khó.

"Nguyên soái Howell, nếu như bây giờ cưỡng ép vượt quan, quân đội nắm chắc mấy phần?"

Vua Rết quan tâm hỏi.

Bỗng chốc trở thành tâm điểm, Nguyên soái Howell thầm kêu khổ.

Bây giờ họ hoàn toàn không biết tộc Ma Ngạc có bao nhiêu quân đang trú đóng ở đây.

Hỏi tỷ lệ thắng của trận chiến hồ đồ này chẳng phải là cố ý làm khó gã ta sao?

Nhưng trong thời điểm này, gã ta nhất định phải tỏ thái độ.

"Bệ hạ, trước khi trả lời vấn đề này, thần hi vọng vài vị Tôn giả có thể đi điều tra tình hình binh lực của quân địch!"

Nguyên soái Howell thấp thỏm nói.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử tộc Rết Chân To dùng cường giả Thánh Vực làm thám tử. Phóng tầm mắt khắp cả đại lục Aslante, đây cũng là một chuyện rất đáng kinh ngạc.

"Được, bọn ta sẽ đi một chuyến!"

Sau khi Tôn giả Saiyam và vài vị cường giả Thánh Vực liếc nhìn nhau một cái liền sảng khoái đồng ý. ...

Trong quân doanh tộc Ma Ngạc, sau khi tiễn vương tử Justin rời đi, tướng quân Brahm liền lập tức hạ lệnh giới nghiêm.

Trực giác nói cho ông ta biết, quân địch sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Bowie Kesi, lập tức phái người thông báo với bệ hạ, quân chủ lực của tộc Rết Chân To đã đến, đang uy hiếp đến sự an toàn của lối vào Địa Tâm."

Sau khi nghe lệnh, phụ tá Bowie Kesi bị hù nhảy một cái.

"Tổng đốc đại nhân, chỉ với chút tàn binh kia, Rết Chân To còn dám khiêu khích chúng ta hay sao?"

Trong quá trình đàm phán vừa rồi, gã ta đã cử người đi trinh sát và xác nhận rằng bên ngoài chỉ là một đám tàn binh bại tướng.

Có tới 6 quân đoàn Ma ngạc đang đóng quân ở lối vào Địa Tâm.

Dù là sức chiến đấu của quân đội, tinh thần sĩ khí, hay là vũ khí trang bị, họ đều áp đảo tộc Rết Chân To.

Dưới tình huống bình thường, sau khi phát hiện được thực lực của bọn hắn, tộc Rết Chân To tại không nên manh động mới phải.

"Ai mà biết được?"

"Cái lũ Rết Chân To ngu xuẩn kia không thể phán đoán theo lẽ thường được."

"Hãy nghĩ xem chúng đã làm ra bao nhiêu chuyện ngu ngốc kể từ khi bước chân lên thế giới mặt đất, chỉ cần có được một nửa sự thận trọng của chúng ta thôi là chúng đã không rơi vào tình trạng như lúc này rồi!"

Tổng đốc Brahm tức giận nói.

Ông ta thực sự không thể nào hiểu được cách hành động của tộc Rết Chân To.

So với tộc Ma Ngạc lựa chọn một kẻ địch và kiểm soát nhịp độ chiến tranh sau khi đặt chân lên thế giới mặt đất, chiến lược của tộc Rết Chân To liền loạn hơn nhiều.

Đầu tiên là xâm lược tỉnh Đông Nam rồi bị đánh cho tơi bời, sau đó lại bị Ma thú trong Hắc Thạch sơn mạch đập cho một trận, cuối cùng mới chọn xâm lược Vương quốc Hessen.

Hai hành động trước đó không chỉ làm tổn thất một lượng lớn binh lực, mà còn đè nặng lên tinh thần và ý chí chiến đấu của quân đội.

Còn về một loạt thất bại sau này, thực tế phần lớn đều do bản thân họ tự đào hố cho mình.

Chương 2024: Xung Đột (2)

Về phần nỗi khổ của tộc Rết Chân To, thật đáng tiếc là ông ta không muốn biết. Tóm lại, kết quả đã chứng minh rằng tộc Rết Chân To đã lựa chọn sai chiến lược.

Nếu như trước lúc xâm lược thế giới mặt đất, chúng phái người đi điều tra tình hình trước, rồi chọn quả hồng mềm là Hessen để bóp, thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Nếu không có mối hận thù trước đó, dù có xuất binh thì Vương quốc Alpha cũng sẽ không dứt khoát như vậy.

Nếu như tộc rết cẩn thận hơn một chút, kiểm soát nhịp độ tấn công, không ép người Hessen vào đường cùng, có lẽ họ cũng sẽ không cầu viện Vương quốc Alpha.

Sau khi so sánh hai bên, giới cao tầng của tộc Ma Ngạc, bao gồm cả Brahm, đã đưa ra kết luận —— giới cao tầng của tộc Rết Chân To có vấn đề về đầu óc.

May mà nơi này là thế giới mặt đất, nếu như kết luận này được đưa ra khi còn ở thế giới Địa Tâm, có lẽ hai tộc đã khai chiến từ lâu rồi.

Cuộc đối thoại của hai người không được giữ bí mật, khiến cho Tôn giả Saiyam lẻn vào trong doanh trại bị tức gần chết.

May mà lão ta tu luyện pháp tắc ẩn nấp, nếu không, sự dao động nội tâm dữ dội này sẽ khiến cho lão ta bị lộ ngay lập tức.

Tuy nhiên, trong thâm tâm, Tôn giả Saiyam cũng cũng nghi ngờ về năng lực của Vua Rết.

Có lẽ vị vua từng dẫn dắt tộc Rết Chân To không ngừng phát triển này giờ đã thực sự già rồi, cần phải thay một kẻ thống trị mạnh mẽ hơn. ...

Dưới hình thức một đuổi một chạy, khi tộc Rết Chân To dừng lại, Hudson đã lập tức nhận được tin tức.

"Lối vào Địa Tâm đang ở quận Dương Quan, phù hợp với thông tin tình báo mà các ngươi cung cấp trước đó, về cơ bản có thể xác định được phạm vi."

"Từ giờ trở đi, đại quân sẽ giảm tốc độ hành quân, đợi Ma Tinh pháo vận chuyển đến!"

Nghe được lời của Hudson, các tướng lĩnh tỉnh Đông Nam đều lộ vẻ vui mừng.

"Lối vào Địa tâm" + "Ma Tinh pháo", họ đã quá quen thuộc với sự kết hợp này rồi.

Tộc Rết Chân To trước mắt cũng vì lối vào Địa Tâm bị bắn nát nên mới phải trôi dạt khắp nơi.

Tiêu diệt quân địch trong quá trình hành quân có thể phát huy tối đa lợi thế của kỵ binh. Không chỉ có thể dễ dàng lập chiến công mà còn có thể thu được nhiều chiến lợi phẩm.

Vào thời đại phong kiến, quân đội hành quân qua nơi nào cũng đều là tai họa. Đặc biệt là quân đội viễn chinh xuyên quốc gia, cơ bản là đi đến đâu tàn phá đến đó.

Màn thể hiện của liên quân tỉnh Đông Nam lần này vô cùng xuất sắc, không phải vì họ có đạo đức cao thượng, mà chủ yếu là do có người làm giúp những công việc bẩn thỉu.

Quân địch ở phía trước tai họa tứ phương, đốt giết cướp bóc mang tiếng xấu, họ chỉ cần đi qua cướp đoạt thành quả của kẻ địch là được.

Lợi ích thu được không hề giảm đi, đồng thời còn nhận được danh tiếng trị quân nghiêm minh.

Nếm được vị ngọt, mọi người đều muốn lặp lại một lần nữa.

Còn về cảm nhận của các tướng lĩnh Vương quốc Hessen, điều này đã không còn quan trọng nữa.

Muốn mau chóng tiêu diệt kẻ xâm lược thì đương nhiên là phải trả giá.

"Nguyên soái, sau khi nếm trải một lần thất bại, e là quân địch sẽ không mắc mưu lần thứ hai."

"Đại quân Ma Ngạc đã xuất phát vào ngày hôm qua, cách chúng ta chưa đến hai trăm dặm, nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, rất có thể sẽ bị tiền hậu giáp kích!"

Hầu tước Simeone cẩn thận nói.

Trận thì nhất định phải đánh, cho dù có bắn nát được lối vào Địa tâm hay không, đại chiến là điều không thể tránh khỏi.

Nếu so với trước đây thì tổng binh lực của liên quân đã giảm nhẹ, nhưng sức chiến đấu thực sự lại không giảm mà còn tăng.

Đi theo Nguyên soái Hudson đánh thuận phong chiến, tinh thần và kinh nghiệm chiến đấu của quan binh Hessen đều được nâng cao đáng kể.

"Không sao, tộc Rết Chân To sẽ giúp chúng ta đạt được mục tiêu chiến lược."

"Tôn giả Elfred, làm phiền ngài dẫn đầu đoàn cung phụng lén lút qua đó, chuẩn bị khơi mào xung đột giữa tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc."...

"Vèo"

Một âm thanh vang lên, một mũi tên từ trong hàng ngũ binh sĩ rết bay ra, trực tiếp bắn trúng một vị tướng lĩnh của tộc Ma Ngạc.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, các binh sĩ Ma Ngạc ở lân cận, sau khi biết được tình hình, liền lập tức nổi giận.

Một đám chó nhà có tang cũng dám giơ móng vuốt về phía bọn hắn, quả thực là đang muốn chết mà.

"Báo thù!"

"Nhất định phải báo thù!"...

Thấy các binh sĩ Ma Ngạc vô cùng phẫn nộ, trên trán của tướng lĩnh rết đổ đầy mồ hôi lạnh. Gã ta vội vàng chạy đến chỗ tên binh sĩ bắn tên rồi quát hỏi: "Ai bảo ngươi bắn tên?"

Không có mệnh lệnh từ cấp trên, tự ý khơi mào chiến tranh là hành động sẽ mất mạng. Là quan chỉ huy tuyến đầu, gã ta chắc chắn cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Đáp lại gã ta không phải là lời giải thích, mà là sự lạnh lùng. Viên chỉ huy rết đang rất tức giận đã ra tay tát một cái, kết quả vừa chạm vào thì binh sĩ rết đã ngã lăn ra chết.

Sau khi tới gần xem xét, tướng lĩnh tộc rết bị dọa cho nhảy dựng. Trên cơ thể của tên binh sĩ rết này có những con giòi đang ngọ nguậy, rõ ràng đã chết nhiều ngày rồi.

Do thường xuyên sinh sống dưới lòng đất nên khí tức âm u trên người binh sĩ rết rất nồng nặc, cộng thêm gần đây liên tục có tàn binh hội tụ, việc lén lút đưa vài cái xác bị thao túng vào cũng không phải là chuyện khó.

"Có người thao túng thi thể, cố ý khơi mào xung đột giữa họ và tộc Ma Ngạc!"

Nhận ra điều này, tướng lĩnh tộc rết biết là mọi chuyện đã tệ rồi, bèn vội vàng hạ lệnh: "Mau đi báo cáo!"

Nhưng tiếc là đã chậm một bước, một tên Ma Ngạc hai mắt đỏ ngầu đã ném vũ khí trong tay về phía họ, trực tiếp giết chết hai con rết.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, các binh sĩ rết cũng nổi giận. Mọi chuyện vẫn chưa được làm rõ mà tộc Ma Ngạc đã trở mặt rồi, rõ ràng là đang khi dễ bọn họ mà.

Chương 2025: Xung Đột (2)

Ngay lúc đám rết đang chờ tướng lĩnh ra lệnh thì bỗng nhiên có một nhóm binh sĩ rết không sợ chết cầm vũ khí lao lên tấn công binh sĩ Ma Ngạc đồn trú.

Xung đột leo thang quá nhanh, tướng lĩnh hai bên còn chưa kịp nhúng tay thì các binh sĩ bên dưới đã lao vào đấm nhau rồi.

Liên minh của hai chủng tộc này vốn là chuyện hoàn toàn bất đắc dĩ, hai bên không hề có tình nghĩa đồng minh gì, ngược lại còn có thù hận vô tận.

Gặp nhau trên chiến trường vào lúc này, mâu thuẫn của hai bên lập tức bùng phát. Ban đầu chỉ là giao tranh cục bộ, nhưng sau nó nhanh chóng lan rộng khắp chiến trường như một cơn lốc xoáy.

...

"Cái gì, đánh nhau rồi?"

Sau khi nhận được tin tức này, Vua Rết bị tức gần chết. Nguyên nhân chủ yếu mà ông ta do dự đến giờ chính là không muốn vạch mặt với tộc Ma Ngạc.

Bây giờ không cần do dự nữa, binh sĩ hai bên đã đánh nhau, đều dính máu của đối phương, quan hệ liên minh giữa hai tộc cũng trực tiếp tan vỡ.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

Vệ binh vội vàng trả lời.

Quá trình khơi mào xung đột không quan trọng, dù sao tình hình đã xấu đến mức này rồi, hai tộc sẽ không có khả năng hòa hoãn trong thời gian ngắn.

"Bệ hạ, việc đã đến nước này, tranh thủ thời gian hạ lệnh phát động tiến công đi!"

"Nhân lúc quân đội Nhân tộc còn chưa đuổi tới, chúng ta hãy chiếm giữ lối vào Địa tâm trước, sau đó rút quân về thế giới Địa Tâm, cố gắng bảo toàn càng nhiều nguyên khí chủng tộc càng tốt."

Lời nói của Tể tướng Javet làm cho đám cao tầng tộc rết giật nảy mình. Phe chủ hòa đột nhiên biến thành phe chủ chiến, lập trường này thay đổi quá nhanh.

Phải biết là sau khi biết được sức mạnh của quân đồn trú tộc Ma Ngạc, những người theo phe chủ chiến như bọn hắn đều đang do dự với kế hoạch vượt quan bằng vũ lực.

Sau một thoáng sững sờ ngắn ngủi, mọi người đều phản ứng lại ngay lập tức. Tiền tuyến đã đánh nhau rồi, với mâu thuẫn giữa hai chủng tộc, không phải chỉ bằng một câu "hiểu lầm" là có thể khiến đối phương ngừng tay.

Việc giao phó vận mệnh của chủng tộc vào niềm tin của giới cao tầng tộc Ma Ngạc rõ ràng là chuyện không đáng tin cậy.

Không có lựa chọn nào tốt hơn, vậy thì chỉ còn cách đi đến cùng. Cái họ cần chính là giết ra một con đường máu, chứ không phải là tiêu diệt toàn bộ quân địch, xác suất thành công vẫn có thể lên đến 50-60%.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân xuất kích cướp lấy lối vào Địa tâm!"

Vua Rết hạ lệnh với vẻ mặt có chút sợ hãi.

Tình hình không cho phép ông ta do dự, quân đội Nhân tộc chỉ còn cách họ một ngày rưỡi đường nữa, nếu như không thể nhanh chóng chiếm lấy thông đạo Địa tâm và rút lui, vậy thì vận mệnh dành cho họ chính là diệt vong. ...

Trong đại doanh tộc Ma Ngạc, sau khi nhận được tin tức tộc Rết Chân To phát động tấn công, tướng Brahm liền nở nụ cười khinh thường.

"Các ngươi xem đi, ta đã biết là lũ rết thối tha đó không có não mà. Một đám tàn binh bại tướng mà cũng dám phát động tấn công với chúng ta."

"Truyền lệnh cho các đơn vị, hãy phản công mạnh mẽ cho ta. Để bọn ngu xuẩn này biết ai mới là..."

Lời còn chưa dứt, trong doanh soái đột nhiên xảy ra biến cố. Binh sĩ Ma Ngạc đang thủ vệ ở bên ngoài đột nhiên ngã xuống đất, bốn tên Thánh Vực tộc Rết Chân To cũng xuất hiện ở trước mắt họ.

"Địch tập!"

Sau khi tiếng cảnh báo vang lên, một đám tướng lĩnh tộc Ma Ngạc liền vội vã chạy tứ tán. Bị quân địch lẻn vào đại doanh, còn tìm được bộ chỉ huy nữa, vận may như vậy không phải ai cũng có được.

Sau khi nhận được tín hiệu cầu viện, hai cường giả Thánh Vực của tộc Ma Ngạc lập tức giận tím mặt, đây rõ ràng là không coi họ ra gì mà.

Lấy hai chọi bốn quả thật có chút khó khăn, nhưng đây là đại bản doanh trung quân của họ, còn có sự phối hợp của binh sĩ trong quân doanh, hai bên đánh nhau khá cân sức.

Dư âm của cuộc chiến nhanh chóng san bằng soái doanh thành bình địa, soái kỳ tung bay cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn.

Biến cố đột nhiên xuất hiện đã làm cho rất nhiều binh sĩ Ma Ngạc bối rối.

Biết được doanh soái bị tập kích, các tướng lĩnh cũng không ngồi chờ mệnh lệnh nữa, mà lập tức dẫn quân tham gia vào trận đại chiến.

Brahm may mắn thoát chết, sau khi rời xa chiến trường mấy dặm, ông ta mới thở hổn hển dừng lại.

Đang muốn điều binh khiển tướng thì lại thấy chiến trường đã trở nên hỗn loạn.

Các đơn vị đều tự động tham chiến, sự phối hợp giữa họ hoàn toàn dựa vào ý thức tự giác của binh lính.

Hết đội lính liên lạc này đến đội lính lạc khác đang hối hả di chuyển trên chiến trường hỗn loạn, quân lệnh có thể đưa đến vào lúc nào hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Sự hỗn loạn trong đại doanh Ma Ngạc đã tạo cơ hội cho tộc Rết Chân To, nhưng tiếc là quân đội rết lúc này lại không ở trạng thái tốt nhất.

Vũ khí, giáp trụ đã sớm bị ném đi, nhiều binh sĩ mang theo gậy gỗ tạm bợ lên chiến trường, hoàn toàn dựa vào chấp niệm "về nhà" để chiến đấu.

Trước có cường địch, sau có truy binh.

Nếu không thể cướp được lối vào Địa tâm, vậy thì con đường duy nhất còn lại dành cho tộc Rết Chân To chính là diệt vong.

"Đừng nương tay, toàn quân cùng nhau tiến lên!"

"Hoặc là đánh bại quân địch, một đường đánh về nhà, hoặc là hôm nay sẽ bị chôn xương ở nơi này!"

Nói xong, Vua Rết đích thân mang theo đội cận vệ phát động tấn công.

Bị chuyện này kích thích, sĩ khí của đại quân rết lập tức tăng vọt, gầm rú lao vào chiến đấu. ...

Trên tầng mây, nhìn thấy hai quân giao tranh ác liệt, Hudson đang ẩn núp quan sát cuộc chiến không khỏi nở nụ cười hài lòng.

Không ngoài sở liệu, đoàn cung phụng thật sự là ngọa hổ tàng long.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng việc khơi mào xung đột giữa hai tộc sẽ gặp nhiều rắc rối, nhưng nào ngờ chỉ cần vài cái xác chết liền hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 2026: Điên Cuồng

Đương nhiên, việc hai bên nhanh chóng xảy ra xung đột cũng có sự đóng góp không nhỏ của ma pháp ảo giác.

Châm ngòi rõ ràng như vậy, để lại dấu vết là điều không thể tránh khỏi.

Nếu đổi sang trường hợp khác, các tướng lĩnh cấp cao của hai bên chắc chắn sẽ phát hiện ra điều bất thường, và cử người đi điều tra nguyên nhân gây ra xung đột.

Tộc Ma Ngạc và tộc Rết Chân To thì khác, họ vốn là kẻ thù truyền kiếp. Từ đời ông nội đánh nhau đến đời con cháu, hận thù vẫn không ngừng tiếp diễn.

Trong tình huống không có ngoại địch, họ sẽ tự đánh nhau.

Ngay cả khi liên minh thì đó cũng là do tình thế bắt buộc, hai bên không có cơ sở để tin tưởng lẫn nhau.

Bất kỳ tia lửa nào cũng có thể châm ngòi cho thùng thuốc súng này.

Mục tiêu chiến lược đã đạt được, Hudson quyết định rút lui. Tiếp theo là tạo ra đủ không gian, bỏ mặc cho hai tộc tự do chém giết.

Bất kể là tộc Ma Ngạc tộc đánh bại tộc Rết Chân To, hay là tộc Rết Chân To đánh tan đại quân Ma Ngạc, mở ra con đường trở về nhà, hắn đều có thể tiếp nhận.

"Viện quân của tộc Ma Ngạc hiện đã đến vị trí nào rồi?"

Sau khi trở lại doanh trại, Hudson liền mở miệng hỏi.

So với những kẻ thù trong quận Dương Quan đã bị sa vào bẫy, thì quân chủ lực của tộc Ma Ngạc mới là trọng tâm mà hắn quan tâm.

Liên quân liên tục chiến thắng, nhưng cũng phải trả giá đắt.

Tốc độ hành quân chậm lại, một phần là để dành thời gian tiêu diệt tàn quân, một phần khác là để chờ đợi hậu phương vận chuyển vật tư chiến lược.

Địa quân đã thu được không ít nhu yếu phẩm hàng ngày như lương thực, nhưng lại đang cần bổ sung gấp các vật phẩm tiêu hao như Ma tinh thạch, mũi tên, đèn ma pháp.

So với quân đội thông thường, liên quân hai nước do Hudson dẫn dắt có tốc độ tiêu hao vật tư nhanh hơn nhiều.

Hoàn toàn phụ thuộc vào người Hessen thì cũng không cần phải đánh trận nữa, chỉ riêng công tác hậu cần thôi đã có thể khiến người ta sụp đổ.

Không phải là Vương quốc Hessen cố ý kéo dài thời gian, chủ yếu là vì họ có quá nhiều chiến tuyến, khắp nơi đều đang vươn tay ra với chính phủ vương quốc.

Nguồn tài nguyên chiến lược có hạn, nhất định phải cung cấp đồng thời cho nhiều chiến trường, phần dành cho liên quân vốn không thể đáp ứng được mức tiêu hao của quân đội.

Trong bối cảnh đó, việc cung cấp vật tư hậu cần cho liên quân do tỉnh Đông Nam và Vương quốc Hessen cùng nhau đảm nhiệm.

Đương nhiên, tất cả các vật tư chiến lược do tỉnh Đông Nam cung cấp đều cần được quy đổi thành tiền mặt.

Chờ đến khi chiến tranh kết thúc, hai bên sẽ tiến hành thanh toán vật tư, cần bù bao nhiêu thì bù bấy nhiêu.

"Nguyên soái, tốc độ tiến quân của đại quân Ma Ngạc rất nhanh, hầu như không hề dừng lại dọc đường."

"Dự kiến ngày mai sẽ tiến vào tỉnh Palma, trễ nhất là ba ngày sau sẽ có thể đến được quận Dương Quan."

"Tính thời gian, đợi đến khi chúng ta tiêu diệt kẻ địch ở đây thì chúng vừa vặn đến chiến trường!"

Bá tước Pierce cười ha hả nói.

Có thể thấy rằng khẩu vị của ông ta là rất lớn, không chỉ muốn nuốt chửng hai đội quân địch bị sa lưới này, mà còn muốn nuốt luôn viện quân của tộc Ma Ngạc.

"Nếu quân địch sắp đến, vậy liền ra lệnh cho quân đội ngừng tiến quân đi!"

Mệnh lệnh mang tính chuyển hướng này đã khiến cho mọi người hoàn toàn bối rối.

Kể từ khi biết được quân địch cắn xé, tự giết lẫn nhau, mọi người liền định chờ cho hai bên lưỡng bại câu thương rồi mới xông lên tiêu diệt tất cả.

Nhưng mệnh lệnh mới của Hudson rõ ràng là không đi theo kế hoạch đã định sẵn của mọi người.

Nếu như đại quân ngừng tiến lên, cho dù tộc Rết Chân To và quân phòng thủ tộc Ma Ngạc có thể phân định được thắng bại, thì họ cũng rất khó có thể lao tới bỏ đá xuống giếng ngay lập tức.

"Nguyên soái, nếu như chúng ta không hành động ngay lập tức, chờ viện binh của quân địch đến rồi, lúc đó có muốn cướp lối vào

Địa tâm cũng sẽ không dễ dàng như vậy!"

Hầu tước Simeone nói với vẻ mặt khó khăn.

Nếu như có lựa chọn, ông ta thật sự không muốn nhảy ra chất vấn Hudson. Kinh nghiệm trong quá khứ đã chứng minh rằng mệnh lệnh quân sự của Hudson không bao giờ là bắn tên không đích.

Nhưng với tư cách là thống soái của quân đội Hessen, Hầu tước Simeone nhất định phải chịu trách nhiệm với binh sĩ dưới trướng, và càng phải chịu trách nhiệm với vương quốc.

Thi hành mệnh lệnh một cách mơ hồ, khi xảy ra vấn đề gì, ông ta chính là người chịu trách nhiệm đầu tiên.

"Không sao, mục tiêu chiến lược của chúng ta là tiêu diệt quân địch, còn lối vào Địa tâm chỉ là phụ phẩm mà thôi."

"Có thể kiểm soát trong tay là tốt nhất, không có cũng không cần nản lòng. Chỉ cần hoàn thành mục tiêu chiến lược đề ra, những chi tiết vụn vặt này hoàn toàn không đáng để nhắc đến."

Giải thích là chuyện không thể nào, lại không phải đang bồi dưỡng thuộc hạ của mình, không cần thiết phải nói quá rõ ràng.

Có thể lĩnh hội được, đó là do ông trời thưởng cơm ăn, bẩm sinh thích hợp với chiến trường.

Không lĩnh hội được dụng ý của hắn thì tự trở về từ từ suy nghĩ đi.

Là một vị chủ soái, không cần thiết phải để mọi người đều hiểu rõ ý đồ của mình. ...

Một đường hành quân gấp rút, trong lòng của Ma Ngạc vương đang vô cùng lo lắng, chỉ sợ kỵ binh quân địch đột nhiên nhảy ra quấy rối.

Có ví dụ về thất bại thảm hại của tộc Rết Chân To ở đó, nên ông ta hoàn toàn không dám lơ là.

Nhìn vào những cây cọc cản ngựa được dựng lên tạm bợ, trên mặt của Ma Ngạc vương đầy vẻ hoang mang, bèn quay sang hỏi Tôn giả Lucier dò hỏi:

"Tôn giả, chỉ có vài miếng gỗ ghép lại liền có thể khắc chế được kỵ binh của địch nhân sao?"

Kế hoạch chống lại kỵ binh này là do Thạch Nhân tộc đưa ra, lựa chọn dựng cọc cản ngựa là vì thứ này dễ chế tạo, không cần phải có kỹ thuật cao.

Chương 2027: Điên Cuồng (2)

Chính vì không cần phải có kỹ thuật cao nên Ma Ngạc vương mới cảm thấy không yên tâm.

Theo hiểu biết của ông ta, kỵ binh là một loại binh chủng lợi hại, nên muốn đối phó cũng sẽ vô cùng khó khăn.

"Bệ hạ, những thứ này chỉ có thể phát huy một vài tác dụng nhất định, cách tốt nhất để chống lại đòn tấn công của kỵ binh vẫn là kết hợp cung nỏ thủ + quân đoàn bộ binh cầm trường thương."

"Ngài cũng đã được chứng kiến sức mạnh của Ma pháp nỏ rồi, nếu có hàng ngàn hàng vạn Ma pháp nỏ, lại thêm quân đoàn trường thương kết trận, nhất định có thể ngăn cản được kỵ binh của phe địch."

"Đương nhiên, đây đều là bị biện pháp phòng ngự thụ động, cách tốt nhất để tiêu diệt kỵ binh của địch chính là sử dụng kỵ binh."

"Những thứ này cách các vị quá xa, chờ sau khi đánh bại quân địch, ổn định thế cục rồi mới cân nhắc cũng không muộn!"

Tôn giả Lucier ra vẻ bình tĩnh trả lời.

Lão ta cũng chỉ từng được nghe nói về cuộc chiến kỵ binh quy mô lớn mà thôi, chứ chưa từng được trải nghiệm.

Số lượng kỵ binh của Vương quốc Alpha tăng lên cũng là do chiếm được một vùng thảo nguyên rộng lớn.

Chính nhờ sở hữu đồng cỏ có chất lượng tốt nhiều nhất trong các quốc gia Nhân tộc, giảm bớt được chi phí chăn nuôi chiến mã, nên kỵ binh mới xuất hiện đại trà trong quân đội.

Một tỉnh liền có thể tùy tiện điều động được hàng vạn kỵ binh, cộng thêm vài đoàn kỵ sĩ tinh nhuệ, đây là điều không thể tưởng tượng nổi đối với những quốc gia khác.

Vì thời gian chăn nuôi chiến mã tương đối dài, nên lợi ích này hiện chỉ dành riêng cho giới quý tộc Vương quốc Alpha, chưa thể xuất khẩu quy mô ra nước ngoài được.

Các quốc gia Trung đại lục vẫn lấy bộ binh làm chủ, nên Vương quốc Thạch Nhân đương nhiên sẽ không có cơ hội được chứng kiến cảnh tượng hàng vạn kỵ binh Nhân tộc xung phong.

Chiến thuật đối phó với kỵ binh cũng dừng lại ở quá khứ.

Bình thường mà nói, quân địch có thể điều động năm sáu nghìn kỵ binh đã là một chiến dịch lớn rồi.

Kinh nghiệm lạc hậu cũng tốt hơn là không có gì. Lấy ra để lừa gạt lũ Ma Ngạc này, Tôn giả Lucier hoàn toàn không cảm thấy lo lắng.

Dừng lại một chút, Tôn giả Lucier lập tức bổ sung: "Những thủ đoạn này chỉ giới hạn ở kỵ binh bình thường."

"Nếu như gặp được quân đoàn Ma Thú của quân địch, mấy thủ đoạn nhỏ như cọc cản ngựa và hố bẫy ngựa này sẽ không có hiệu quả gì."

"Chỉ có Ma pháp nỏ + bộ binh cầm trường thương tạo thành quân trận mới có thể phát huy được tác dụng nhất định. Hiện tại điều kiện chưa chín muồi, các vị nhớ cẩn thận ứng phó."

Nghe được câu trả lời khiến người ta muốn thổ huyết này, khí Ma Ngạc vương suýt nữa không khống chế nổi cảm xúc mà trở mặt ngay tại chỗ.

Trước đây còn hùng hồn thề thốt là: có sự giúp đỡ của Thạch Nhân tộc, kỵ binh phe địch chẳng là gì.

Bây giờ mới vài ngày trôi qua, phong cách đã hoàn toàn thay đổi.

Tức giận cũng vô ích, Tôn giả Lucier cũng tính là thành thật rồi, trực tiếp nói rõ toàn bộ chân tướng cho ông ta, không giấu giếm hay lừa dối.

Lời cam đoan trước đó là dành cho kỵ binh của Vương quốc Hessen, chứ không phải là kỵ binh của Vương quốc Alpha.

Đối thủ đã thay đổi, kế hoạch ban đầu đương nhiên không thể đảm bảo có hiệu quả 100%.

Bất kể có hiệu quả hay không, ít nhất là người ta cũng đã đưa ra giải pháp.

Chỉ là trong quân đội tộc Ma Ngạc không có nhiều Ma pháp nỏ như vậy, cũng chưa từng diễn tập qua đội hình chống kỵ binh, nên mới khiến cho kế hoạch mới chết từ trong trứng nước.

"Truyền lệnh xuống, lệnh cho Nguyên soái Cantor mở rộng phạm vi trinh sát, đề phòng kỵ binh của địch đánh lén!"

Ma Ngạc vương lập tức hạ lệnh.

Chuyện này có liên quan đến sự an nguy của thông đạo Địa tâm, dù mạo hiểm đến đâu cũng phải chấp nhận.

"Bệ hạ, đại sự không tốt!"

"Đám rết thối tha kia nhân lúc chúng ta không sẵn sàng, đột nhiên phát động tấn công với quân phòng thủ ở lối vào Địa Tâm, hiện giờ đang giao chiến rất ác liệt!"

Nghe được tin dữ này, Ma Ngạc vương lập tức sững sờ.

Mặc dù biết gã đồng đội mang tên Rết Chân To này rất ngu, nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ rằng bọn chúng lại có thể ngu đến tình trạng này.

Không đi chém giết với quân địch, mà lại tấn công với đồng minh là bọn hắn, quả thực là ngu đến mức đỉnh cao.

Tộc Ma Ngạc đã an bài không ít Ma Tinh pháo ở lối vào Địa tâm, nếu như không phải vì quan hệ đồng minh của hai tộc, tộc Rết Chân To sẽ không thể nào đến gần.

Ngay từ đầu liền đánh giáp lá cà, khả năng tấn công tầm xa của Ma Tinh pháo liền bị biến thành vật bài trí.

Hậu quả có thể tưởng tượng được!

Bị tộc Rết Chân To quấy rối như vậy, tuyến phòng thủ thông đạo Địa tâm vốn vững như thành đồng giờ đã biến thành đống đổ nát.

Với tác phong của tộc Rết Chân To, một khi để bọn chúng đột phá phòng tuyến, sau khi trở về thế giới Địa Tâm, chúng nhất định sẽ hạ thủ với thông đạo Địa tâm.

Ngay cả khi quân phòng thủ chặn đứng được cuộc tấn công của chúng, thì đại quân Nhân tộc đang theo đuôi cũng khiến cho thông đạo Địa tâm tràn ngập nguy hiểm. ...

"Lối vào Địa Tâm đang ở ngay bên dưới, theo ta xông lên!"

Vua Rết gào thét đầy phấn khích.

Dù bị mất đi một cánh tay, vết thương vẫn đang chảy máu, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến nhiệt huyết của ông ta.

Không chỉ có Vua Rết, mà đến giờ phút này, cả hai bên đều đã lao vào trận chiến một cách điên cuồng.

Hiện giờ trong đầu của các binh sĩ đều chỉ có một suy nghĩ —— quay lại thế giới Địa Tâm!

Khi ngăn cản một đội quân khao khát sinh tồn mãnh liệt và không còn đường lui, kẻ địch sẽ phải trả giá đắt.

Quân phòng thủ Ma Ngạc trấn thủ thông đạo Địa Tâm đã đích thân chứng minh cho điều này.

"Tổng đốc đại nhân, quân địch đã phá vỡ đội hình của chúng ta, lối vào Địa tâm sợ là không giữ được rồi!"

Chương 2028: Điên Cuồng (3)

Lời nói nản lòng của Boyx khiến Tổng đốc Brahm nhướng mày.

Trước tình hình hỗn loạn hiện giờ, các tướng lĩnh cao tầng ở bên cạnh ông ta đều tuyệt vọng, binh sĩ bên dưới lại càng không cần phải nói.

Nếu phải nói về sai lầm, vậy thì việc để cho tộc Rết Chân to đóng quân ở bên cạnh chính là sai lầm lớn nhất mà ông ta phạm phải.

Tuy nhiên, trước khi chiến tranh bộc phát, hai tộc vẫn còn là đồng minh "Thân thiết nhất".

Trong tình huống có ngoại địch, hai bên cùng nhau trấn giữ một tuyến phòng thủ, liên lợp phòng ngự trước đại quân của Nhân tộc mới là lựa chọn tốt nhất.

Kế hoạch rất không tệ, nhưng tiếc là họ lại toan tính biến tộc Rết Chân To thành pháo hôi, Rết Chân To cũng nhớ thương lối vào Địa tâm của bọn họ.

Cách làm dẫn sói vào nhà này đã khiến cho quân đội Ma Ngạc hoàn toàn bị động sau khi chiến tranh nổ ra.

"Không giữ được cũng phải giữ!"

"Việc này có liên quan đến an nguy đường lui của tộc ta, một khi thông đạo Địa tâm rơi vào trong tay địch, chúng ta đều sẽ trở thành tội nhân của chủng tộc!"

Tổng đốc Brahm nói với giọng điệu kiên định.

Trong tộc đã hạ mệnh lệnh bắt buộc, phải bằng mọi giá giữ vững thông đạo Địa tâm.

Là chủ soái của quân phòng thủ, nếu như đánh mất vị trí chiến lược này, cho dù ông ta có thể sống sót trở về thì cũng sẽ phải chịu trừng phạt.

"Boyx, bây giờ ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ quan trọng. Ngươi lập tức đến vị trí pháo binh, ra lệnh cho các binh sĩ điều chỉnh họng pháo nhắm vào lối vào Địa tâm."

"Sau đó, ta sẽ đích thân dẫn đội xông lên một đợt, xem liệu có thể đánh bại lũ Rết thối tha này hay không."

"Nếu như hành động thất bại, xác định là lối vào Địa tâm chắc chắn sẽ thất thủ, ngươi liền không cần do dự mà trực tiếp tiến hành pháo kích."

"Cho dù chúng ta không thể giữ được lối vào Địa tâm thì cũng không thể để cho lũ Rết hèn hạ kia chiếm được!"

Sau một thoáng do dự, Tổng đốc Brahm cắn răng nghiến lợi nói thêm.

Muốn chết thì mọi người cùng chết, hố đồng đội mà thôi, ông ta cũng biết. Nếu đã không thể đảo ngược được tình thế, vậy thì kéo theo những kẻ đáng ghét này chôn vùi.

Từ chiến đấu khai hỏa một khắc này bắt đầu, Rết Chân To liền thay thế Nhân tộc, trở thành Brahm trong suy nghĩ ghê tởm nhất địch nhân.

"Xin Tổng đốc đại nhân yên tâm, nếu như tình hình tệ đến mức đó, ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn rết thối tha này chiếm được tiện nghi!"

Nhận được lời cam đoan của Boyx, Tổng đốc Brahm lập tức dẫn theo quân đội thu nạp được tham gia vào trận chiến.

Chủ soái của hai bên đều ôm quyết tâm lấy máu nhuộm chiến trường, trận chiến trở nên càng khốc liệt hơn.

Trong lúc nhất thời, Máu nhuộm đỏ mặt đất, thi thể chất đầy đồng. Tiếng la giết và tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi, như thể đã bước vào địa ngục u minh.

Một binh sĩ rết ngã xuống, lập tức có binh sĩ rết mới lên thay, toàn bộ quá trình không hề có chút trì hoãn nào.

Trong mắt của những con Rết khao khát trở về nhà này, giết chóc và tử vong đều là điều không đáng kể.

Quân địch liều mạng chém giết khiến cho các binh sĩ Ma Ngạc vô cùng tức giận.

Cùng là đại tộc trong thế giới Địa Tâm, khả năng chiến đấu của các binh sĩ tộc Ma Ngạc đương nhiên là sẽ không yếu hơn binh sĩ tộc Rết, nhưng không thể chịu được kẻ địch liều mạng.

Nếu như kẻ địch chỉ là liều mạng thôi thì cũng không phải là không thể bù đắp được, họ cũng có thể dựa vào thực lực để đánh bại quân địch.

Vấn đề là những tàn binh bại tướng này cũng là tinh nhuệ cuối cùng của tộc Rết Chân To.

Những kẻ sống sót sau cuộc truy kích đều có tố chất cơ thể xuất chúng, hoặc là may mắn đặc biệt.

Nhiều yếu tố chồng chất lên nhau khiến cho đại quân Ma Ngạc liên tục bại lui, nhanh chóng bị dồn vào bên trong lối vào Địa tâm.

Trong trận địa pháo binh, Boyx vừa quan sát chiến hữu chém giết vừa không khỏi rưng rưng nước mắt.

"Nhắm thẳng vào lối vào Địa tâm, bắn!"

Tiếng pháo rền vang đánh thức nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng Vua Rết, ông ta lập tức thoát khỏi trạng thái khát máu.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao đại quân Nhân tộc lại có thể giết đến đây nhanh như vậy?"

Không trách ông ta phán đoán sai lầm, bên trong lối vào Địa tâm có rất nhiều quân đội Ma Ngạc, tiến hành pháo kích vào lúc này hoàn toàn là cách làm không phân địch ta.

Làm ra loại chuyện thiếu đạo đức như vậy, cho dù có thể giành được chiến thắng, thì sau chiến tranh cũng sẽ bị dư luận chỉ trích.

"Bệ hạ, vị trí của Ma Tinh pháo không đúng, tỉ lệ chính xác cũng thấp đến đáng thương, kém xa chúng ta ngày ấy..."

Nói được nửa câu, thấy sắc mặt của Vua Rết không đúng, quân đoàn trưởng Maas bèn vội vàng ngậm miệng.

Trận chiến ở hành lang trăm dặm ngày ấy mãi mãi là một nỗi đau trong lòng họ. Nếu không phải vì thất bại thảm hại lần đó, tộc Rết Chân To cũng sẽ không thảm hại đến nông nỗi này.

Không phải Nhân tộc đuổi tới, vậy thì chỉ có thể coi là một nửa tin tức tốt.

Quân đội Nhân tộc có thể lợi dụng Ma Tinh pháo phá hủy thông đạo Địa tâm, thì quân đội tộc Ma Ngạc cũng có thể.

Tỷ lệ chính xác của các pháo binh mới kém một chút, nhưng chỉ cần hỏa lực đủ mạnh thì cũng có thể bắn sập lối vào Địa tâm.

Không cần gây ra quá nhiều thiệt hại, chỉ cần ngăn cản đại quân rết một hồi là quân đội Nhân tộc ở phía sau sẽ đuổi tới, giúp tộc Ma Ngạc thu thập lũ rết ghê tởm này.

"Bệ hạ, không thể do dự nữa."

"Chúng ta đã không còn lựa chọn, tranh thủ thời gian hạ lệnh rút lui đi!"

"Nhân lúc thông đạo Địa tâm còn chưa sụp đổ, có thể chạy được bao nhiêu quân thì tính bấy nhiêu. Bỏ lỡ cơ hội này, sau đó có muốn rời đi cũng khó!"

Tể tướng Javet nói với ngôn từ khẩn thiết.

Chương 2029: Rút Lui

Loại chuyện như phản bội chỉ có thể xảy ra một lần.

Có tiền lệ này rồi, muốn mượn lối vào Địa tâm từ các chủng tộc khác là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Huống chi, tộc Rết Chân To hiện giờ cũng không có vốn liếng để bàn điều kiện với các tộc.

Chỉ với vài vạn tàn binh, có thể trốn thoát khỏi sự truy sát của quân đội Nhân tộc hay không cũng còn là một ẩn số.

"Truyền lệnh xuống, đừng có tiếp tục dây dưa với quân địch nữa, lập tức trở về thế giới Địa Tâm!"

Vua Rết dứt khoát ra lệnh.

Theo mệnh lệnh này, có bao nhiêu quân có thể rút lui thành công đều hoàn toàn dựa hết vào may mắn.

Thời gian chạy trốn có hạn, ngay sau khi ra lệnh, Vua Rết đã dẫn quân tiến vào thông đạo Địa tâm.

Sau khi nhận được tin tức, các đơn vị đang giao chiến cũng nhanh chóng tập trung về phía lối vào Địa tâm.

Ngay cả trận quyết chiến đỉnh cao trên bầu trời cũng kết thúc cùng lúc với mệnh lệnh rút lui mà Vua Rết ban ra.

Bốn cường giả Thánh Vực tộc rết không chút do dự chui vào thông đạo Địa tâm bằng tốc độ nhanh nhất, khiến cho hai Thánh Vực Ma Ngạc tức giận đến mức chửi ầm lên.

Kẻ bị mắng chung còn có Boyx, pháo binh bắn phá lâu như vậy rồi, mà thông đạo Địa tâm vẫn còn nguyên vẹn.

Nhìn như nhắm vào thông đạo Địa tâm, nhưng điểm rơi của đạn pháo bắn ra lại hoàn toàn là ngẫu nhiên, sai số lớn có thể lệch đến vài cây số.

Độ chính xác như vậy, quả thực là trình độ tay mơ. Bất kỳ pháo binh có kinh nghiệm nào cũng sẽ không thể tạo ra thành tích như vậy.

Những pháo binh xuất sắc đều có thể kiểm soát sai số trong phạm vi một trăm mét trong tầm bắn của Ma Tinh pháo.

"Lũ ngu xuẩn, nhắm kỹ một chút rồi bắn!"

Boyx bất đắc dĩ than vãn.

Nếu như có thể mà nói, gã ta thật sự muốn đạp bay những pháo binh này, tự mình ra trận thao tác.

Nhưng chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi, pháo binh là một việc cần có kỹ thuật.

Sau khi mua Ma Tinh pháo từ tay của Thạch Nhân tộc, tộc Ma Ngạc cũng đã phái người đi học tập cách thao tác.

Nhưng vì thời gian quá ngắn, nên trình độ của những "Pháo binh" này chỉ có thể nói là có thể bắn được đạn pháo.

Có lẽ những pháo binh đánh trận ở tiền tuyến, thường xuyên sử dụng Ma Tinh pháo sẽ có chất lượng tốt hơn một chút.

Nhưng những pháo binh trước mắt này đều chỉ được huấn luyện rồi sắp xếp đến đây đóng quân.

Công việc thường ngày họ làm chủ yếu là lau chùi Ma Tinh pháo, đảm bảo nòng pháo luôn sạch sẽ.

Bắn đạn thật gì đó, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Mặc dù sản lượng Ma Tinh ở thế giới Địa tâm cao hơn thế giới mặt đất, nhưng đó vẫn là tài nguyên chiến lược quan trọng, không thể tùy ý lãng phí.

"Ầm ầm!"

Sau tiếng nổ lớn, một viên đạn năng lượng bắn trúng chính xác vào phía trên lối vào, khiến cho một lượng lớn đất đá sụp đổ xuống ngay lập tức.

Mặc dù không hoàn toàn bịt kín cửa hang, nhưng cũng gây ra không ít phiền phức cho quân đội Rết đang rút lui.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Boyx lập tức chuyển từ u ám sang rạng rỡ.

"Làm tốt lắm, tiếp tục bắn cho ta!"

Lời khen vừa dứt, hai tên Thánh Vực trong tộc đã tức giận xông đến.

"Ai bảo các ngươi phá hủy thông đạo Địa tâm, còn không mau ngừng tay cho ta!"

Tôn giả Heins tức giận khiển trách.

Thông đạo Địa tâm chính là mạch máu của họ, một khi bị bịt kín, ai biết phải mất bao lâu mới có thể đả thông một lần nữa.

Vào thời điểm then chốt của cuộc chiến tranh với Nhân tộc, đột nhiên truyền đến tin tức đường lui bị cắt đứt, sĩ khí quân tâm chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

"Tôn giả, đây là mệnh lệnh của Tổng đốc Brahm!"

"Thông đạo Địa tâm hiện đã rơi vào trong tay lũ rết kia, với tác phong vô lương của bọn chúng, một khi trở về thế giới Địa Tâm thì nhất định sẽ ra tay phá hủy."

"Dù sao cũng đều bị hủy, chẳng thà chính chúng ta ra tay cắt đứt thông đạo Địa tâm, chặn đường về của chúng!"

"Hơn nữa, bên dưới thông đạo Địa tâm này nối liền với vương thành của tộc ta. Để cho một lượng lớn quân đội rết qua đó, vương đô nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề!"

Lời giải thích của Boyx khiến cho Tôn giả Heins á khẩu không trả lời được.

Trong tình huống hiện tại, lựa chọn phá hủy thông đạo Địa tâm thật sự không thể nói là một quyết định sai lầm.

"Được rồi, Heins, chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta cũng nên ra tay!"

"Độ chính xác của những khẩu Ma Tinh pháo này quá kém, khó có thể phát huy được tác dụng lớn."

"Dù sao cường giả của tộc Rết Chân To cũng đã chạy rồi, chúng ta liền dứt khoát ra tay phá hủy thông đạo Địa tâm, chặn đường về của quân đội Rết còn lại!"

Nghe được lời thuyết phục của Tôn giả Wilson, Heins lập tức gật đầu.

Lão ta cũng đã bị thuyết phục, tình hình đã tồi tệ đến mức này rồi, vậy thì cũng không thể để cho tên phản đồ tộc Rết Chân To này được hưởng lợi. ...

Đại doanh liên quân.

Nhìn vào những thông tin không ngừng được truyền đến từ quận Dương Quan, các quan chức cấp cao của liên quân đều vui mừng khôn xiết.

Địch nhân chó cắn chó, thậm chí còn tạo ra kết cục lưỡng bại câu thương, đây là điều không thể ngờ tới.

Tuy nhiên, người làm chủ soái như Hudson thì lại không mấy vui mừng.

Lực lượng còn lại của tộc Rết Chân To đã thành công phá vỡ vòng vây của đại quân Ma Ngạc, nhưng chưa kịp rút toàn bộ quân đội trở về thì thông đạo Địa tâm đã bị bịt kín.

Điều này có nghĩa là hy vọng hai tộc tiếp tục chiến tranh ở thế giới Địa tâm có lẽ cũng đã tan thành mây khói.

Tộc Rết Chân To bị trọng thương nguyên khí, sau khi trở lại hang ổ sẽ chỉ làm một việc—— nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vì mất liên lạc với thế giới mặt đất, nên tộc Ma Ngạc ở thế giới Địa Tâm cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Để tránh bị kẻ khác đục nước béo cò, trong vài năm tới, hai tộc không dám tự ý khơi mào chiến tranh.

Chương 2030: Bao Vây

Sự hỗn loạn của thế giới Địa Tâm khiến cho việc khai thác thế giới Địa tâm sau này của tỉnh Đông Nam trở nên khó khăn trùng điệp.

Ngoài viễn cảnh tương lai không mấy sáng sủa ra, việc bịt kín thông đạo Địa tâm cũng đồng nghĩa với việc không còn "mồi nhử" nữa.

Mất đi thông đạo Địa tâm, thoạt nhìn như đã giáng một đòn nặng nề vào tộc Ma Ngạc, nhưng cũng cởi bỏ gông xiềng trên người chúng.

Không còn bị trói buộc bởi nơi trú ẩn, không gian mà đại quân Ma Ngạc có thể di chuyển sau này sẽ không còn bị giới hạn ở một quận Dương Quan.

"Truyền lệnh xuống, đoàn cung phụng và quân đoàn kỵ binh lập tức lên đường đến quân Dương Quan!"

"Bá tước Pierce sẽ là người chỉ huy của hành động lần này."

"Nhiệm vụ rất đơn giản, nhìn chằm chằm đại quân Ma Ngạc, không cho chúng rút lui, đồng thời không được giao chiến với chúng!"

Hudson dứt khoát hạ lệnh.

Mồi nhử có lợi nhất đã không còn, nhưng vài vạn quân Ma Ngạc còn lại cũng là một mồi nhử không nhỏ.

Trong tình huống có hi vọng được cứu viện, hắn không tin là tộc Ma Ngạc sẽ sẵn sàng từ bỏ lực lượng này.

Còn về phần đại quân rết còn lại thì càng đơn giản, chỉ cần bao vây chúng lại, đại quân Ma Ngạc sẽ dọn dẹp những tàn dư này.

"Tuân mệnh!"

Tổng đốc Pierce lập tức trả lời.

Một quân đoàn kỵ binh nhìn chằm chằm vào mấy vạn tàn binh, loại nhiệm vụ nhỏ này thật sự không đáng được nhắc tới.

Nếu không phải Hudson ra lệnh không cho giao chiến với kẻ thù, Pierce tin rằng mình có thể dùng quân đoàn kỵ binh để tiêu diệt kẻ thù.

Kể từ khi được tận mắt chứng kiến sức sát thương của kỵ binh đối với các chủng tộc Địa tâm, ấn tượng của mọi người về các chủng tộc Địa tâm đã liên tục giảm sút.

Một nhóm thổ dân chưa khai hóa, thậm chí còn chưa bao giờ có kỵ binh, rất khó có thể lọt vào mắt xanh của giới quý tộc xuất thân kỵ sĩ.

Cùng với ảnh hưởng của những chiến thắng liên tiếp trên chiến trường, các quan quân kỵ sĩ lập tức khơi dậy sự kiêu hãnh của quý tộc Nhân tộc.

Ngay cả những quý tộc thuộc Vương quốc Hessen, tâm lý lúc này cũng đã chuyển từ lo sợ ban đầu sang khinh miệt như hiện tại.

Trên thực tế, không chỉ là đối với chủng tộc Địa tâm, Nhân tộc còn có ưu thế tâm lý so với phần lớn các chủng tộc khác trên đại lục.

Điều duy nhất có thể khiến họ sợ hãi là những người mà họ đã từng chịu thất bại.

Ví dụ như: Tâm lý của giới quý tộc Vương quốc Alpha đối với Thú nhân vào mười mấy năm trước. Lúc đó họ vừa khinh miệt sự man rợ của chúng, nhưng cũng vừa dè chừng sức mạnh của chúng.

Sau một vài trận đại thắng, thế công thủ được chuyển đổi, trong lòng mọi người chỉ còn lại sự khinh bỉ.

Thú Nhân đã đàn áp Vương quốc Alpha trong hàng trăm năm mà mọi người vẫn có thể thoát khỏi bóng tối chỉ sau một vài trận thắng, chủng tộc Địa tâm mới chỉ xuất hiện gần đây lại càng không cần phải nói.

Đây là sự cộng hưởng của bá quyền độc nhất vô nhị của bá chủ đại lục, những chủng tộc khác không thể nào sánh bằng. ...

Ma Ngạc vương đình.

Nhìn vào báo cáo chiến tranh từ tiền tuyến, Ma Ngạc vương suýt nữa là ngã quỵ tại chỗ.

Thật sự là sợ cái gì thì liền đến cái đó!

Tộc Rết Chân To đã phá vỡ vòng vây của họ, vì an toàn của vương đô, quân đội chỉ còn cách phá hủy đường hầm, giữ lại phần lớn quân đội Rết.

Quyết định này không có gì sai, nhưng hậu quả lại vô cùng nghiêm trọng.

Bắt đầu từ thời điểm này, họ cũng đã đi theo con đường của tộc Rết Chân To, bị biến thành bèo trôi không rễ.

Kế hoạch chia cắt hai tỉnh ban đầu giờ đây đã tan thành mây khói.

"Bệ hạ, thông đạo Địa tâm đã mất, tiếp tục chi viện cho quân Dương Quan đã không còn ý nghĩa gì nữa."

"Hay là hạ lệnh cho quân phòng thủ rút lui, để đám rết ghê tởm còn sót lại kia cho Nhân tộc dọn dẹp!"...

Thành công phá hủy thông đạo Địa tâm, Boyx không hề có chút vui mừng nào.

Tổng đốc chiến tử, gã ta nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, bây giờ bị động trở thành vị tướng lĩnh cấp cao nhất trong quân đội.

Viện binh trong dự kiến đã không đến, thay vào đó lại nhận được lệnh rút lui.

Tuy nhiên, chiến tranh đâu phải muốn dừng là dừng được, binh sĩ tộc Rết Chân To bị cắt đứt đường về đang không ngừng kéo theo người làm đệm lưng, giống như những kẻ điên vậy.

Hai đội quân đang hỗn chiến với nhau, căn bản không thể nào rút lui được.

Trận đại chiến kéo dài đến ngày hôm sau, khi quân đội hai bên đều kiệt sức mới dừng lại.

Lúc này mới tỉnh táo thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Không chỉ quân đội hai bên bị tổn thất nặng nề, mà kỵ binh Nhân tộc cũng đã tới chiến trường, chỉ cách hơn mười dặm và đang nhìn chằm chằm họ.

"Hai vị Tôn giả, bệ hạ ra lệnh cho chúng ta nhanh chóng rút khỏi quận Dương Quan, nhưng kỵ binh Nhân tộc lại đang lăm le bên cạnh."

"Một khi chúng ta rời khỏi doanh trại, xảy ra một trận chiến giáp lá cà với kỵ binh Nhân tộc trên đồng bằng, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!"

Boyx kêu khổ nói.

Một vị thống soái tạm thời như gã ta không có can đảm từ chối mệnh lệnh trong tộc, chỉ có thể đặt hy vọng vào hai vị Tôn giả có thân phận siêu nhiên này.

Muốn phá vỡ được vòng vây của kỵ binh phe địch cũng cần hai vị này dốc sức.

Dù sao, phương pháp đối phó với kỵ binh mà trong tộc truyền lại quả thực quá lố bịch.

Khi cố thủ doanh trại, gã ta còn dám thử một chút, nhưng khi hành quân thì lại không có chút tính thực tiễn nào.

"Chỉ cần báo cáo tình hình thực tế cho Bệ hạ là được, rút lui vào lúc này chính là đang tự sát."

"Không chỉ bị đại quân nhìn chằm chằm, mà vừa rồi ngay cả hai chúng ta cũng bị quân địch đánh dấu sau khi ra ngoài trinh sát!"

Tôn giả Heins nói với vẻ mặt bực bội.

Từ trước đến nay, những cường giả am hiểu pháp tắc linh hồn vốn là giống loài quý hiếm, cả đại lục cũng không có mấy người.

Chương 2031: Thượng Binh Phạt Mưu

Một sự kiện có xác suất nhỏ như vậy mà cũng bị hai người họ gặp được, vận may này không phải ai cũng có thể sánh bằng.

Lúc nãy nếu không phải họ né đủ nhanh, thì không chỉ bị đánh dấu thôi đâu, mà e rằng ngay đến cả mạng sống cũng không còn.

Muốn xóa bỏ dấu ấn linh hồn không khó, nhưng nó cần thời gian.

Đại quân mạo hiểm phá vây rời đi, có thể chạy được bao nhiêu quân thì không biết, nhưng khả năng cao là hai người họ sẽ chạy không thoát.

Việc quân địch có thể giết chết năm tên Thánh Vực chỉ trong một trận chiến đã chứng minh rằng cường giả Thánh Vực cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng trên chiến trường.

"Boyx, cứ làm theo những gì Heins nói đi, bên phía bệ hạ, hbai chúng ta sẽ giải thích giúp ngươi."

"Nói với bệ hạ là chúng ta chúng ta có quá nhiều thương binh ở đây, cần phải dừng lại để chỉnh đốn."

"Ngoài ra, lũ Rết thối tha kia cũng là một phiền phức, cần phải nhanh chóng giải quyết."

"Lỡ như khi quân đội Nhân tộc đánh tới, những tên điên này lại nhảy ra quấy rối, vậy thì sẽ phiền phức lớn!"

Tôn giả Wilson ở bên cạnh nói.

Từ khi chiến tranh bắt đầu đến nay, tộc Ma Ngạc đã bị thiệt hại gần mười vạn quân, trong đó còn bao gồm hai vị Thánh Vực.

Thoạt nhìn như vẫn còn thực lực, nhưng thực tế là đã kiệt sức rồi.

Đây là nỗi bi ai của những chủng tộc nhỏ!

Trong thế giới Địa Tâm, tộc Ma Ngạc là thế lực lớn một phương, nhưng lên trên thế giới mặt đất, họ lại trở nên tầm thường.

So với hàng vạn năm trước, thực lực tổng thể của đại lục Aslante hiện giờ đã mạnh hơn rất nhiều.

Ngôi vị bá chủ đại lục đã đổi mới hai lần, và mỗi lần thay đổi quyền lực đều đi kèm với một sự xáo trộn lớn.

So với tộc Tinh Linh hồi đó, đặc điểm lớn nhất của Nhân tộc chính là nhiều người, nhiều lính, và nhiều vật tư.

Kinh nghiệm được tổ tiên truyền lại đã hoàn toàn vô dụng ở thế giới mặt đất.

Đến giờ vẫn chưa từng nghe nói có quốc gia Nhân tộc nào muốn thỏa hiệp với kẻ xâm lược.

Trước đó, họ đã nhiều lần phát đi tín hiệu, tiếc là người Hessen hoàn toàn không quan tâm.

Ngược lại, một số chủng tộc trong Liên minh Dị tộc xâm lược, sau khi thông qua một loạt các trận chiến, cuối cùng đã ngồi lại với nhau trên bàn đàm phán.

"Xin Tôn giả yên tâm, chúng tôi đang nghĩ cách trục xuất lũ rết thối tha kia."

"Mất đi sự ràng buộc của giới cao tầng, tộc Rết Chân To lúc này đã trở thành một bộ lạc tự trị, dù là ai cũng không thể chỉ huy toàn quân."

"Hiện giờ đại quân Nhân tộc đã tiếp cận, lũ ngu kia cũng bắt đầu hoảng loạn rồi, chỉ cần gây thêm một chút áp lực là bọn chúng sẽ tự chạy trốn!"

Boyx tự tin nói.

Sức mạnh của "đội quân yếu đuối" chỉ là một chút khí thế.

Đường về nhà đã bị cắt đứt, sau khi tỉnh táo lại, binh sĩ tộc rết sẽ không còn dũng mãnh như trước đó nữa.

Loạt thất bại trước đây đã khiến quân đội Rết Chân To tràn ngập cảm xúc bi quan. Đặc biệt là nỗi sợ hãi trước quân đội Nhân tộc càng lan rộng khắp quân đội.

Nếu như không phải vì lo lắng tiếp tục đại chiến có thể bị quân đội Nhân tộc thừa cơ, Boyx đã sớm hạ lệnh dọn dẹp lũ tàn dư Rết Chân To này rồi.

Trong lúc nhóm Ma Ngạc đang bàn bạc, thì trong căn cứ của tộc Rết Chân To lại đang diễn ra một cuộc cãi vã kịch liệt.

Không còn sự áp chế của vương đình, hệ thống quân đoàn ban đầu đã tan rã, thay vào đó là chế độ bộ lạc. . . .

"Đủ rồi!"

"Thông đạo Địa tâm không thể nào khơi thông được trong một thời gian ngắn, kỵ binh Nhân tộc đã tới, kẻ địch sẽ không cho chúng ta thời gian."

"Chỉ dựa vào đám tàn binh Ma Ngạc kia thì nhất định không phải là đối thủ của Nhân tộc."

"Huống chi cả hai nhà này đều là kẻ địch của chúng ta, dù là ai giành chiến tranh thì cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

"Ai muốn ở lại đây chờ chết cứ việc ở lại đây, dù sao ta sẽ không phụng bồi!"

"Các ngươi muốn cãi nhau thì cứ việc ở lại đây từ từ cãi đi."

"Ta đã nghĩ kỹ rồi, tối nay sẽ mang theo quân đội rời đi, rút lui theo hướng bắc, mượn đường của tộc Tinh Linh tiến vào điện bàn của Liên minh Thượng cổ Dị tộc."

"Nếu muốn thì mọi người có thể cùng nhau hành động, hợp sức đến chỗ của Liên minh Thượng cổ Dị tộc tìm kiếm một chút hy vọng sống!"

Tù trưởng Richard nóng nảy không thể nhịn được quát mắng.

Chạy trốn cũng cần có kỹ thuật, trước đây đã kết tử thù với Nhân tộc rồi, nên những nơi nằm trong phạm vi ảnh hưởng của kẻ địch chắc chắn là không thể đi.

Nếu không, cho dù tạm thời bảo toàn được tính mạng thì sau này cũng sẽ bị thế lực Nhân tộc tiêu diệt.

Đầu hàng là hy vọng xa vời, trước đó đã có vô số con Rết xui xẻo dùng mạng sống của mình để chứng minh điều này.

Lý do chọn con đường đào vong xa xôi vạn dặm này là vì Liên minh Thượng Cổ Dị tộc là một liên minh đa chủng tộc, tương đối không bài ngoại.

Từ những thông tin thu thập được, có một vài chủng tộc Địa tâm xuất hiện trên địa bàn của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc nhận được một vùng đất để dưỡng sức mà không cần phải chiến tranh.

Đương nhiên, để có được đất đai thì cũng phải trả giá.

Không chỉ phải cung cấp cho Liên minh Thượng Cổ Dị tộc một lượng lớn khoáng thạch quý hiếm, mà lãnh thổ còn bị phân đến khu vực biên giới, hàng xóm là Vương thất Alpha.

Một khi chiến tranh bùng nổ, họ có thể bị diệt vong bất cứ lúc nào.

Lý do mà hai bên có thể thỏa thuận được điều kiện chủ yếu là do các tộc trong Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đã cam kết là tuyệt đối sẽ không phát động chiến tranh trong khu vực đó.

Thực tế đúng là như vậy, từ khi Liên minh Thượng Cổ Dị tộc thôn tính được một nửa Vương quốc Warhammer liền an phận đến mức không thể an phận hơn.

Chương 2032: Thượng Binh Phạt Mưu (2)

Chỉ cần hơi có chút kiến thức đều biết, đây là hậu quả của cuộc chiến tranh đại lục lần trước.

Cuộc chiến tranh kéo dài mấy năm đó đã chôn vùi phe chủ chiến trong Liên minh Thượng cổ Dị tộc, những người sống sót đều bị dọa sợ.

Đối với một thế lực lớn, mất đi tinh thần chiến đấu là điều vô cùng đáng sợ.

Nhưng đối với những chủng tộc Địa tâm muốn tìm chỗ dựa để sinh tồn trên thế giới mặt đất mà nói, đây lại là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đủ an phận, Vương quốc Alpha sẽ không hướng tầm nhìn về phía bọn chúng.

Ít nhất là trước khi Đế quốc Thú Nhân bị hủy diệt, họ không cần lo lắng về mối đe dọa từ vương quốc Alpha.

Còn về việc giáp ranh với Công quốc Mosey, vì cũng giáp ranh với tộc Tinh Linh, nên trong những năm gần đây, người Mosey đều tỏ ra hết sức khiêm tốn, hoàn toàn không có khả năng phát động chiến tranh.

Vùng biên giới tưởng chừng nguy hiểm này, trên thực tế lại là một khu vực sẽ không có nguy cơ chiến tranh trong vài chục năm tới.

Thời gian lâu như vậy, đã đủ để một chủng tộc trong liên minh đứng vững gót chân rồi.

"Richard, đừng có xúc động như vậy!"

"Ta nghĩ sẽ không có ai ngu ngốc đến mức muốn ở lại chỗ này chờ chết, nhưng lộ tuyến rút lui, chúng ta nhất định phải thận trọng."

"Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đúng là một nơi tốt để đến, nhưng khoảng cách giữa chúng ta và họ quá xa, trên đường đi còn phải đi qua lãnh thổ của tộc Tinh Linh."

"Vào thời đại Thượng cổ, tổ tiên của chúng ta đã không hợp với đám Tinh Linh kiêu căng kia rồi, mối hận thù này đã kéo dài bao nhiêu lâu, không ai biết được."

"Lỡ như đám Tinh Linh kia ghi thù, sợ là chúng ta còn chưa đạt được mục đích thì đã toàn quân bị diệt."

"Thậm chí bọn chúng còn chẳng cần đích thân ra tay, chỉ cần một mệnh lệnh là có thể khiến cho Liên minh Thượng Cổ Dị tộc cự tuyệt chúng ta rồi."

"Dù sao chúng ta cũng chỉ có vài vạn quân, trọng lượng thực sự là quá nhẹ!"

Tù trưởng Duarte ở phía sau lên tiếng khuyên nhủ.

Nếu như là vào đỉnh phong thời cao, tộc Rết Chân To chạy tới làm đàn em cho người ta thì quả thật có thể khiến tộc Tinh Linh cân nhắc một chút.

Tộc Tinh Linh tuy chán ghét các chủng tộc Địa tâm, nhưng không đồng nghĩa với việc ngay cả tay chân đưa tới cửa cũng không cần.

Nếu không có sự đồng ý của họ, người làm tiểu đệ như Liên minh Thượng Cổ Dị tộc, dù muốn tăng cường thực lực đến đâu, cũng không dám để các chủng tộc Địa tâm tham gia.

Nhưng bây giờ thì khác, chỉ là vài vạn tàn binh mà thôi, quân đội đóng dọc đường đã có thể xử lý được, không đủ tư cách để Nữ vương Tinh Linh đích thân hỏi han.

Đi qua lãnh thổ của Tộc Tinh Linh vào lúc này là đang đánh cược với mạng sống.

"Duarte, đây không phải là vấn đề có xúc động hay không, mà là chúng ta thật sự không có thời gian."

"Nhìn từ tình hình hiện tại, đêm nay chính là thời gian rút lui cuối cùng của chúng ta, một khi bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này muốn đi cũng không đi được."

"Mọi người cũng đã nắm rõ cách phân bố thế lực trên đại lục Aslante rồi."

"Trung tâm lục địa nơi chúng ta đang ở không hề yên bình, Nhân tộc và Liên minh Dị tộc có thể khai chiến bất kỳ lúc nào, ở lại nơi này chắc chắn sẽ bị cuốn vào."

"Với lực lượng trong tay chúng ta, bất kể là tham gia vào chủng tộc nào cũng đều không thể tránh khỏi bị biến thành pháo hôi."

"Vị trí của Liên minh Thượng Cổ Dị tộc đúng là xa một chút, nhưng cũng chính vì xa nên mới có thể thoát khỏi tranh chấp."

"Nếu không nhân cơ hội hiện giờ đánh cược một lần, sau này bị biến thành bia đỡ đạn cho người khác, chúng ta có muốn đánh cược cũng không có cơ hội!"

Tù trưởng Richard nói giọng kiên định.

Bất kể sự lựa chọn của những con rết khác có ra sao thì ông ta cũng đã hạ quyết tâm là sẽ chạy trốn.

Tộc Tinh Linh đúng là rất mạnh, nhưng dân số của họ quá ít, trong khu vực mới chiếm được lại có rất nhiều nơi không có người ở.

Theo chế độ hoạt động ngày núp đêm ra của tộc Tinh Linh, nếu may mắn có lẽ sẽ không chạm mặt.

"Đánh cược đi!"

Sau khi một vị tù trưởng rết mở miệng ủng hộ, một loạt các tù trưởng rết khác cũng lập tức bày tỏ ủng hộ, rõ ràng mọi người đều đồng ý với suy đoán: Không đi sẽ phải chết.

Bất kể kế hoạch tẩu thoát này có thô sơ đến đâu, tỷ lệ thành công có thấp đến đâu, thì đây cũng là kế hoạch duy nhất có thể nhìn thấy hy vọng vào lúc này. . . .

Ma Ngạc vương đình.

"Thế cục có biến, kế hoạch rút lui thất bại."

"Boyx gửi thư nói là quân địch đã đóng một quân đoàn kỵ binh cách đại doanh của họ hai mươi dặm."

"Bộ binh không chạy lại kỵ binh, cho dù có thể rút lui trong đêm thì cũng sẽ bị quân địch nhân đuổi kịp vào ngày hôm sau."

"Tiếp chiến trong lúc mệt mỏi sẽ chỉ làm cho đại quân bị bại thảm hại hơn thôi, tộc Rết Chân To đã phải chịu tổn thất về mặt này."

"Hiện giờ ở trước mặt chúng ta chỉ có hai con đường, hoặc là bỏ mặc cho quân địch nuốt hết vài vạn quân quận ở Dương Quan, hoặc là để quân chủ lực tiếp tục tiến lên để hội quân với họ."

"Nguyên soái, khanh thấy thế nào?"

Nghe Ma Ngạc vương gọi tên, Nguyên soái Cantor thầm kêu khổ.

Lựa chọn lưỡng nan, cho dù có đưa ra lựa chọn gì thì cũng đều có hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Ngay cả khi bị đồng minh phản bội, thì quân đội đang đóng ở Quận Dương Quan của họ vẫn còn chừng bốn vạn.

Một lực lượng lớn như vậy, chiếm khoảng 5% tổng binh lực của tộc Ma Ngạc, và chiếm 7% binh lực tới xâm lược.

Từ bỏ một lực lượng lớn như vậy chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn trong tộc. Bão tố chính trị do điều này gây ra có thể kéo gã ta xuống khỏi vị trí thống soái.

Chương 2033: Sao Chép Bài Tập

Dẫn dắt quân chủ lực đi hội quân cũng là chuyện tràn đầy nguy hiểm.

Rõ ràng là có cơ hội tấn công, nhưng quân địch lại trì hoãn bất động, rõ ràng là đang dụ bọn họ đi qua cứu viện.

Cụ thể sẽ phải đối mặt với điều gì, Nguyên soái Cantor không rõ, nhưng theo như kinh nghiệm dụng binh của gã ta, cứ làm ngược lại với điều mà kẻ địch muốn làm là luôn luôn đúng.

Thống lĩnh quân chủ lực đi tiếp ứng vào lúc này hoàn toàn là đang bị kẻ địch nắm mũi dắt đi, há có thể có kết quả tốt được.

"Bệ hạ, đây là dương mưu quân địch!"

"Trước đây có thông đạo Địa tâm tại quận Dương Quan, chúng ta không thể không cứu."

"Còn hiện giờ thông đạo đã bị bịt kín, nhưng quân phòng thủ của chúng ta lại đang mắc kẹt trong đó, cũng không thể không cứu."

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, kẻ địch đang muốn dưỡng sức để chờ chúng ta đến quyết chiến."

"Hudson người này rất giỏi sử dụng kỵ binh, là người có kinh nghiệm chỉ huy kỵ binh tác chiến phong phú nhất và chiến tích hiển hách nhất."

"E rằng lộ trình tiếp theo sẽ không yên bình!"

Nguyên soái Cantor vừa nói xong, trong doanh trướng lập tức ồn ào.

Đặc điểm lớn nhất của "dương mưu" chính là: Biết rõ con đường phía trước có hố, nhưng cũng nhất định phải nhảy vào bên trong.

Quân sự là sự tiếp nối của chính trị, Nguyên soái Cantor không dám đề cập đến việc từ bỏ quân phòng thủ quận Dương Quan, những con Ma Ngạc khác cũng tương tự không dám nhắc tới.

Nhưng nếu hành động theo kế hoạch mà kẻ địch đã định sẵn, toàn bộ quân chủ lực sẽ gặp nguy hiểm, chuyện này khiến cho đám Ma Ngạc cảm thấy lo lắng.

Chưa chính thức giao chiến mà đã cảm nhận được sự khó chơi của quân địch, cảm giác này thật quá tồi tệ.

"Yên lặng!"

"Mắng kẻ thù vô liêm sỉ có ích gì, nơi này là chiến trường, hãy dẹp bỏ những suy nghĩ không thiết thực đó đi!"

"Quân đội hãy lên kế hoạch xuất binh rồi nhanh chóng triển khai thực hiện, còn những người khác, hãy hoàn thành nhiệm vụ của mình đi."

Sau khi răn dạy đám Ma Ngạc xong, Ma Ngạc vương lập tức quay người rời đi. .

Tức giận là giả, bình phục tâm tình mới là thật.

Cuộc chiến sau đó nên đánh như thế nào, trong lòng Ma Ngạc vương hoàn toàn không có ý tưởng.

Sự thất bại của tộc Rết Chân To đã chứng minh rằng: sau khi đánh mất thông đạo Địa tâm, việc liên minh với các chủng tộc Địa tâm khác để chia sẻ thông đạo là điều không khả thi.

Vì có trường hợp phản diện tiêu biểu, nên dù tộc Ma Ngạc nguyện có muốn đi qua làm tiểu đệ thì người ta cũng không dám nhận.

Bội phản là chuyện xảy ra như cơm bữa ở thế giới Địa Tâm, ngay cả khi đã ký kết hiệp ước thì cũng không chắc có tác dụng.

Ở trước mặt thuộc hạ, Ma Ngạc vương luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong thâm tâm, ông ta cũng đang rất bàng hoàng.

Đối thủ lần này là bá chủ đại lục, đồng thời người mang binh còn là danh tướng số một đại lục.

Trên đại lục Aslante, không có một thế lực nào dám coi thường chuyện này.

"Bệ hạ, ngài nên nghỉ ngơi rồi!"

Trong lúc Ma Ngạc vương đang vắt óc suy nghĩ, Tể tướng Susilo cũng đi theo khuyên nhủ.

"Nghỉ ngơi lúc nào cũng được, không nhất thiết phải gấp rút vào lúc này."

"Tôi sợ ngủ một giấc rồi thức dậy, quân địch đã giết đến!"

Ma Ngạc vương lắc đầu nói.

Khoảng cách giữa hai bên là hơn một trăm dặm, kỵ binh chỉ cần một hoặc hai tiếng đồng hồ là có thể giết đến nơi. Ngủ một giấc rồi bước vào chế độ chiến tranh cũng không có gì lạ.

"Bệ hạ, cuộc chiến này sẽ không thể nào kết thúc trong thời gian ngắn, ngài đã ba ngày không chợp mắt rồi."

"Nếu tiếp tục như vậy, sợ là. . ."

Không đợi Tể tướng Susilo nói hết lời, Ma Ngạc vương đã ngắt lời nói: "Đừng bàn đến chuyện ngủ nữa, vừa rồi có Tôn giả Lucier ở đó nên có mấy lời không tiện nói ra."

"Trước tiên hãy thảo luận về cách làm sao để kéo Liên minh Phản Nhân tộc ra chiến trường đi!"

"Ta có linh cảm, Nhân tộc muốn phản công rồi."

"Nếu không thể kéo các tộc trên đại lục xuống nước, chỉ dựa vào thực lực của các tộc trong thế giới Địa tâm, thất bại chỉ là vấn đề thời gian."...

Màn đêm buông xuống, tộc Rết Chân To đã bước ra bước đầu tiên trong cuộc đào tẩu vạn dặm.

Mặc dù bọn chúng đã rất cẩn thận, nhưng trong quá trình hành quân, quân đội vẫn phát ra những tiếng bước chân "soàn soạt..."

Tiếng động này nhanh chóng thu hút sự chú ý của người bạn hàng xóm.

Đại doanh kỵ binh của liên quân Nhân tộc.

"Tổng đốc đại nhân, kẻ địch đã bắt đầu hành động, hiện đang rút lui về phía bắc!"

Trong mắt của binh sĩ Nhân tộc, dù là đại quân của tộc Rết Chân To hay tộc Ma Ngạc cũng đều là kẻ xâm nhập.

Giết ai cũng đều là chiến công, sự khác biệt giữa hai bên, cấp trên sẽ phân biệt, nhưng binh lính cấp thấp thì lại lười quan tâm nhiều như vậy.

"Trời tối đen như mực, nếu kẻ địch đã muốn chạy thì cứ để chúng chạy!"

"Bất kể hiện giờ chúng có chạy nhanh đến đâu, sau khi trời sáng chúng ta đều có thể đuổi kịp."

"Miễn là không đến gần doanh trại của chúng ta thì không cần quan tâm bọn chúng!"

Tổng đốc Pierce thản nhiên nói.

Để ông ta sáng tạo chiến thuật mới và thể hiện khả năng chỉ huy thì thật sự có chút khó khăn, nhưng sao chép bài tập thì ông ta lại rất quen thuộc.

Trước đó, tộc Rết Chân To rút lui trong đêm đã bị Hudson lợi dụng ưu thế của kỵ binh để đánh cho chúng một trận thua tan tác.

Là người đã đích thân trải nghiệm, Pierce tự rằng mình có thể sao chép cách đánh này.

Kỵ binh là loại binh chủng có tính cơ động cao, không sợ kẻ địch di chuyển nhanh, chỉ sợ kẻ địch cố thủ phòng tuyến.

Theo tình hình trinh sát ban ngày, quân địch cũng đã xây dựng công sự phòng thủ đơn giản tại quận Dương Quan.

Vì sự phản bội của tộc Rết Chân To, nên khả năng phòng ngự của tuyến phòng thủ còn chưa rõ ràng, nhưng đối với kỵ binh cũng là một rắc rối.

Chương 2034: Sao Chép Bài Tập (2)

Về mặt lý thuyết, quân địch chỉ cần cố thủ trong phòng tuyến, một quân đoàn kỵ binh đơn lẻ rất khó có thể đánh bại được bọn chúng.

Nhưng một khi rời khỏi công sự phòng ngự thì tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Một trận chiến chạm trán trên bình nguyên, dù là mài cũng có thể mài chết quân địch.

"Tổng đốc các hạ, quân địch đang chạy về phía bắc, đa phần là tàn quân của tộc Rết Chân To."

"Nếu là quân đội của tộc Ma Ngạc, dù muốn rút lui thì cũng nên đi về phía nam để hội quân với quân chủ lực."

"Nếu quân địch chia thành hai hướng hành động, vậy ngày mai chúng ta có nên chia binh chặn giết hay không?"

Quân đoàn trưởng Ebert quan tâm hỏi.

Để thuận tiện cho việc chỉ huy thống nhất, khi liên quân được thành lập, kỵ binh đã được hợp nhất lại với nhau, quân đoàn kỵ binh luôn trong tình trạng vượt biên chế.

Về mặt quân sự, việc chia quân chặn giết tàn quân tộc Rết Chân To là hoàn toàn có thể làm được.

"Không cần phải rắc rối như vậy, tàn quân của tộc rết đã sớm trở thành chim sợ cành cong, chẳng làm được trò trống gì."

"Dù chúng có rời đi vào lúc này thì cũng chẳng có địa phương nào để đi, cứ để chúng chết trên đường đào vong đi!"

Tổng đốc Pierce khinh thường nói.

Các phe phái đối lập trên đại lục Aslante rất rõ ràng, chạy đến địa bàn của Nhân tộc thì quả thực là đang chịu chết.

Vẻ ngoài xấu xí của tộc Rết Chân To không phù hợp với con mắt thẩm mỹ của tộc Tinh Linh, toàn thân lại còn bốc mùi hôi thối.

Một đám tàn quân bại tướng như vậy, đám Tinh Linh kiêu ngạo kia chắc chắn sẽ không coi trọng.

Chỗ duy nhất có thể dung nạp bọn chúng là Thạch Nhân tộc, nhưng đây cũng không phải là nơi đến tốt đẹp gì.

Vì một khi Liên minh Nhân tộc tiến hành ngoại giao gây sức ép, xác suất mà Thạch Nhân tộc lựa chọn thỏa hiệp sẽ cao đến 90%.

Cái danh "đại tộc" cũng chỉ có thể dùng để gạt những chủng tộc Địa tâm không có kiến thức mà thôi, thực tế thì Thạch Nhân tộc đã bị biến thành chủng tộc hạng ba từ lâu rồi.

Trong thời kỳ chiến tranh đại lục, đánh solo với Vương quốc Hessen mà còn ở vào thế hạ phong, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của đồng minh mới giành được chiến thắng.

Thể hiện như vậy, rất khó để Tổng đốc Pierce thấy vừa mắt.

Nói cho đúng là tam đại dị tộc ở Trung đại lục đều không bị quý tộc của Vương quốc Alpha để vào mắt.

Những dị tộc có thể được Vương quốc Alpha coi trọng chỉ có tộc Tinh Linh, tộc Dwarf, Thú Nhân, cùng với Long tộc đã rời khỏi đại lục và Ma thú không thể coi là một chủng tộc.

Trong đó, tộc Dwarf có thể bị để vào mắt chủ yếu là vì năng lực rèn vũ khí, chứ không phải là vì thực lực quân sự của chúng tộc.

Địa vị quốc tế đều được tạo ra trên chiến trường, trong toàn bộ Liên minh Phản Nhân tộc hiện giờ, chỉ có tộc Tinh Linh mới có thực lực quân sự có thể áp đảo được Vương quốc Alpha.

Thật ra, từ việc so sánh hai thế lực hàng đầu trong hai liên minh cũng có thể nhìn ra được manh mối Nhân tộc muốn thống nhất đại lục.

Tộc Tinh Linh không muốn khơi mào chiến tranh, một mặt là vì nhân khẩu thưa thớt, không đủ khả năng cho một cuộc chiến tranh tiêu hao kéo dài.

Mặt khác là do thiếu tin tưởng vào Liên minh Phản Nhân tộc.

Suy cho cùng, dù nội bộ Nhân tộc có chia rẽ đến đâu thì cũng cùng một chủng tộc, mà Liên minh Dị tộc lại là một nồi lẩu thập cẩm.

Từ khi Vương quốc Bán Thú Nhân và vương quốc Thực Nhân Ma diệt vong, Đế quốc Thú Nhân suy sụp, Nhân tộc dần chiếm ưu thế trong cuộc đối đầu giữa hai phe.

Trên thực tế, Tộc Tinh Linh thả chủng tộc Địa tâm ra cũng là vì muốn tranh thủ thời gian cho Liên minh Dị tộc.

Thoạt nhìn thì màn náo kịch này không hề ảnh hưởng gì đến nền tảng của Nhân tộc, nhưng trên thực tế lại sản xuất hàng loạt các quốc gia nghèo khó.

Chiến tranh xảy ra trong nội địa Nhân tộc, chỉ cần là quốc gia bị các chủng tộc Địa tâm xâm lược thì đều không thể tránh khỏi tổn thất nặng nề.

Ngay cả một cường quốc như Vương quốc Alpha, dù đã nhanh chóng đánh bại kẻ xâm lược, nhưng một số quận lân cận lối vào Địa tâm cũng chịu ảnh hưởng.

Tổn thất của các quốc gia khác còn thảm khốc hơn, lấy Vương quốc Hessen làm ví dụ, gần một nửa tỉnh thành trên toàn quốc trở thành chiến trường.

Những nơi bi thảm như Tỉnh Bofir và Tỉnh Palma thì bị thất thủ hoàn toàn, tổn thất càng không thể tưởng tượng được.

Nhìn từ tình hình thu hồi lãnh thổ, chỉ có một số ít người may mắn trốn vào rừng và những người dân đã chạy trốn trước mới giữ được mạng sống.

Khắp cả nước đều có nạn dân.

Cho dù là bình định được các chủng tộc Địa tâm, nhưng nếu không có 20-30 năm thời gian tự chữa trị mớ hỗn độn này thì căn bản không thể nào khôi phục được.

Đương nhiên, nếu Vương quốc Hessen có thể cải cách thành công, phục hồi sẽ được cải thiện đáng kể, ít nhất là sức mạnh quân sự có thể nhanh chóng phục hồi.

Còn về mặt tài chính thì không có cách nào. Trong một thời gian dài sắp tới, Vương quốc Hessen sẽ phải vật lộn bên bờ phá sản.

Về mặt này, Liên minh năm Nước rất giống nhau, nước nào nước nấy đều là những kẻ nghèo kiết xác.

Bao gồm cả Công quốc Mosey giả phá sản, bị giày vò đến mức này, hầu bao cũng sắp bị vắt kiệt rồi.

Việc bán tống bán tháo kiến thức truyền thừa chỉ có thể xảy ra một lần, nếu tiếp tục làm, thì phải cẩn thận kẻo bị người lợi dụng.

Liên minh năm nước nghèo, nhiều quốc gia ở Nam đại lục cũng lâm vào khốn cảnh tài chính do chiến tranh.

Rất nhiều tài sản bị hủy hoại trong chiến tranh, và một phần tập trung vào Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, nền kinh tế xã hội của Nhân tộc bị tàn phá nặng nề.

Ngoài hai kẻ chiến thắng này ra, hầu hết các quốc gia Nhân tộc khác đều rơi vào cảnh tái nghèo tập thể, trong một thời gian dài sắp tới, họ chỉ có thể tập trung vào việc phục hồi kinh tế.

Nếu không phải vì đang trong bối cảnh lớn như vậy, những người cầm quyền ở các quốc gia cũng sẽ không chống lại lão tổ tông của mình, phá vỡ kế hoạch phát động chiến tranh đại lục của họ.

Chương 2035: Bất An

Tắm mình dưới ánh nắng mùa đông, quân đội bắt đầu dựng trại tại chỗ theo mệnh lệnh của Hudson.

Theo như trên bản đồ, nơi này vừa hay nằm giữa quân chủ lực của đại quân Ma Ngạc và quân đội trấn thủ quận Dương Quan, điển hình là mô hình ba điểm một đường.

Kẻ thù muốn hội quân, liên quân chính là chướng ngại vật lớn nhất.

"Nguyên soái, còn một khoảng thời gian nữa thì quân chủ lực của địch mới đến nơi, hay là chúng ta đi tiêu diệt hết quân đội ở quận Dương Quan trước, để làm giảm bớt nhuệ khí của chúng."

Một gã tướng lĩnh Hessen kích động đề nghị.

So với đại quân Rết Chân To bị đánh đập dọc đường, đại quân Ma Ngạc vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, sĩ khí quân tâm chắc chắn sẽ cao hơn nhiều.

Đối mặt với kẻ thù như vậy, tiêu diệt một trong những đội quân của chúng trước, sau đó mới tiến hành một trận chiến quyết định chắc chắn là không có vấn đề gì.

"Kế hoạch của chúng ta lần này là vây đánh viện binh. Nếu như nuốt hết mồi nhử vào lúc này, vậy thì quân địch sẽ không chạy đến đây nữa."

"Đại quân Rết Chân To lẩn trốn lần trước đã gây ra tổn thất lớn như thế nào cho quý quốc, ta nghĩ các vị chắc chắn không muốn nhìn thấy bi kịch này tái diễn!"

Hudson như cười như không trả lời.

Có bi kịch hay không, hắn không hề quan tâm.

Tộc Rết Chân To có thể di chuyển làm hại tứ phương, theo một ý nào đó mà nói, cũng là do liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam gây ra.

Nếu không phải vì hai bên đàm phán điều kiện, trì hoãn thời cơ tốt nhất, chiến tranh ở Tỉnh Gutland đã kết thúc rồi.

Nhưng mà món nợ này không thể đổ hết lên đầu bọn hắn. Chuyện có liên quan đến vấn đề chủ quyền quốc gia, chắc chắn là không thể tự tiện xuất binh.

Tình huống tương tự xảy ra lần nữa, lần này không có vấn đề về chủ quyền, tiếp tục để mặc cho đại quân Ma Ngạc làm hại tứ phương không phải là điều mà một Nguyên soái Nhân tộc nên làm.

Vương quốc Hessen xui xẻo đã bị suy yếu rất nhiều trong đại chiến, nếu tiếp tục chơi nữa, không chừng sẽ bị sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Xuất phát từ chiến lược chung của Nhân tộc, Hudson cũng phải nhanh chóng kết thúc chiến tranh này, sau đó đến chiến trường tiếp theo.

Vương quốc Alpha muốn thôn tính Đế quốc Thú Nhân, nên Liên minh năm nước không thể bị suy yếu quá nhiều, đây là tính vấn đề nguyên tắc.

Để thúc đẩy quân đội Ma Ngạc đến đây nhanh hơn, hắn thậm chí còn không phái kỵ binh đi tập kích.

Sau khi phô diễn tài năng chỉ huy, đã đến lúc cho một trận đại quyết chiến đường đường chính chính.

So với đại quân Ma Ngạc đang vội vàng chạy tới, liên quân Nhân tộc đang dùng khỏe ứng mệt, đã chiếm được lợi thế.

Về mặt binh lực tuy ít hơn một chút, nhưng liên quân lại có lợi thế về kỵ binh.

Trên bình nguyên rộng lớn, một trung đoàn kỵ binh đánh tan một quân đoàn bộ binh chỉ là thao tác thông thường.

"Nguyên soái, chúng ta nhất định không thể để cho bi kịch tái diễn!"

"Trước tiên đánh tan quân chủ lực của địch, sau đó mới quay lại dọn dẹp đám tàn binh bại tướng kia, vậy thì sẽ không có vấn đề gì."

"Nhưng chỉ là mấy vạn tàn binh Ma Ngạc mà thôi, không cần thiết để cho đoàn cung phụng và đoàn kỵ binh cùng nhau nhìn chằm chằm chứ?"

Hầu tước Simeone vội vàng tỏ thái độ.

Trong trường hợp có khả năng ngăn cản, nhưng bởi vì sai sót trong chỉ huy dẫn đến địa phương thối nát, thì đó sẽ là một tội lớn.

Không chỉ chính phủ vương quốc phải truy cứu trách nhiệm, mà những quý tộc biến thành nạn nhân cũng sẽ hỏi thăm tổ tiên của họ.

"Các ngươi cứ việc ngồi xem là được, nếu như cần dùng đến, cũng chỉ cần một đạo mệnh lệnh mà thôi!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Khái niệm về quân dự bị trên đại lục Aslante vẫn còn trong giai đoạn sơ khai.

Chỉ có một số ít chỉ huy nhận thức được tầm quan trọng của nó, nhưng do ảnh hưởng của thiên kiến bè phái, nên mọi người đã chọn cách giữ bí mật.

Hầu hết các trận chiến chạm trán ngoài trời, cả hai bên đều trực tiếp lao vào nhau.

Hoàn cảnh lớn như vậy, Hudson cũng sẽ không làm kẻ khác biệt.

Những ai có thể hiểu rõ sẽ biết lợi ích của việc bố trí như vậy; còn những kẻ không hiểu thì cũng không cần phải hiểu.

Khoảng cách giữa doanh địa liên quân và doanh trại kỵ binh cũng chỉ hơn ba mươi dặm mà thôi, muốn điều động cũng rất thuận tiện.

Thậm chí còn không cần lo lắng bị quân đội Ma Ngạc ở quận Dương Quan tấn công từ phía sau, vì khoảng cách giữa đại doanh liên quân và bọn chúng đã vượt quá năm mươi dặm.

Chờ khi chúng đến được chiến trường thì chiến đấu đã sớm kết thúc rồi, vừa hay có thể dọn dẹp luôn một thể.

Có thể nói, việc sử dụng binh lực đã được tối ưu hóa. ...

Thống lĩnh đại quân trùng trùng điệp điệp tiến lên, trong lòng của Ma Ngạc vương vẫn luôn không giữ được bình tĩnh, đồng thời loại bất an này còn ngày càng nặng theo thời gian.

Quả thật là quá yên tĩnh trên con đường này!

Rõ ràng là quân địch có cơ hội xuất động kỵ binh tới quấy rối, nhưng trên đường tới đây họ thậm chí còn chẳng nhìn thấy bóng người.

"Nguyên soái, quân địch không có động tĩnh gì, chẳng lẽ có âm mưu gì sao?"

Ma Ngạc vương không nhịn được hỏi.

Là một vị vương giả trong thế giới Địa tâm, ông ta cũng là một vị tướng thân kinh bách chiến. Bỏ qua chiến tích cụ thể, ít nhất ông đã từng chứng kiến nhiều cảnh tượng phức tạp.

Ở trong mắt ông ta, sự im lặng kỳ lạ trước mắt này chính là âm mưu đang nổi lên.

"Bệ hạ, kẻ từ khi dựng trại vào hai ngày trước, quân địch liền không có bất kỳ động tác gì."

"Không chỉ không tấn công quân đội của chúng ta ở quận Dương Quan, mà kẻ địch còn cố ý thả những tàn quân của tộc Rết Chân To rời đi."

"Đủ loại dấu hiệu cho thấy kẻ địch đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận đại quyết chiến, chỉ chờ chúng ta dẫn quân đến thôi."

Chương 2036: Pháo Chiến

"Bệ hạ, ngài cũng không cần phải quá lo lắng."

"Dù cho quân địch có âm mưu gì thì tổng binh lực của chúng cũng chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám vạn, chỉ bằng một nửa của chúng ta."

"Kế hoạch có hoàn hảo đến đâu cũng cần được thực hiện hoàn thành. Nếu không có đủ thực lực chèo chống, mọi thứ đều chỉ là ảo tưởng."

"Phân tích từ các trận chiến trước đây, điều mà Hudson có thể dựa vào chỉ là kỵ binh của hắn ta."

"Có lẽ ở trong mắt hắn, chúng ta và đám rết thối tha có sĩ khí quân tâm bị tan rã kia đều giống nhau, chỉ có thể mặc cho hắn bài bố."

"Chờ khi đại chiến bùng nổ, chúng ta chắc chắn sẽ dạy cho hắn một bài học, để tộc Ma Ngạc trở thành bóng ma ám ảnh suốt nửa đời sau của hắn!"

Nguyên soái Cantor nói một cách hào hùng.

Bất kể có thể giành chiến thắng trên chiến trường hay không, nhưng khí thế nhất định không được thua.

Chủ soái chưa chiến đã e sợ trước chính là điều tối kỵ của binh gia, là một đại danh tướng của tộc Ma Ngạc, Nguyên soái Cantor chắc chắn sẽ không phạm sai lầm này.

"Có nắm chắc là tốt rồi, chỉ cần có thể đánh bại Hudson, chúng ta chắc chắn sẽ có được một vị trí trong Liên minh phản Nhân tộc."

"Hoàn thành nhiệm vụ này, Nguyên soái chính là anh hùng vĩ đại nhất của tộc Ma Ngạc, sẽ được vô số Ma Ngạc đời đời triều bái!"

Ma Ngạc vương lập tức vẽ bánh vẽ.

Thẳng thắn mà nói, một nửa áp lực của ông ta đến từ sự thể hiện của Thạch Nhân tộc.

Lúc đầu, Thạch Nhân tộc đòi phải giết chết Hudson thì mới chịu đề cử họ tham gia vào Liên minh phản Nhân tộc.

Thứ tự ưu tiên của hắn thậm chí còn cao hơn việc giết chết mười vị Thánh Vực Nhân tộc.

Vào thời điểm này, lời hứa của Thạch Nhân tộc lại càng hào phóng hơn, chỉ cần có thể đánh bại được Hudson, Thạch Nhân tộc cam đoan rằng họ có thể gia nhập vào Liên minh phản Nhân tộc.

Tôn giả Lucier còn nói cho ông ta biết việc này đã được tất cả các tộc trong liên minh nhất trí đồng ý, thậm chí còn ký khế ước với họ ngay tại chỗ, dùng tính mạng của mình đảm bảo sẽ thực hiện lời hứa.

Sự coi trọng vượt mức bình thường này đã gây ra một cú sốc to lớn cho nhận thức của Ma Ngạc vương.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, ông ta không thể tin là Liên minh phản Nhân tộc sẽ lo sợ Hudson đến mức này.

Sự coi trọng thái quá này đã trở thành một gánh nặng nặng nề trong lòng của Ma Ngạc vương.

Áp lực vốn dĩ đã nặng nề, mà Tôn giả Lucier lại còn thường xuyên nhắc nhở ông ta là phải cẩn thận.

Đến mức mà dọc đường này Ma Ngạc vương đều luôn thận trọng. Bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào cũng làm cho ông ta phản ứng lại với nhanh nhất tốc độ. ...

Đại quân một đường tiến lên, khoảng cách giữa hai bên ngày càng được rút ngắn.

Sáu mươi dặm, năm mươi dặm... Mãi cho đến hai mươi dặm cuối cùng, sau khi nhìn sắc trời một chút, Ma Ngạc vương liền quyết đoán hạ lệnh:

"Nguyên soái, việc chỉ huy tiếp đó sẽ được giao lại cho khanh."

"Ta chỉ có một yêu cầu, đó là đánh bại quân địch!"

Không uỷ quyền là không được, đại chiến vô cùng căng thẳng, Ma Ngạc vương không có can đảm tự mình khiêu chiến danh tướng số một đại lục.

Để tăng tỷ lệ chiến thắng, chỉ có thể giao quyền chỉ huy cho vị tướng thường thắng của tộc.

"Xin bệ hạ yên tâm."

"Trận đại chiến sắp tới, cứ giao lại cho thần!"

Sau khi bày tỏ sự quyết tâm, Nguyên soái Cantor liền lập tức hạ lệnh:

"Truyền lệnh xuống, toàn quân dựng trại tại chỗ, đào hố bẫy ngựa, bố trí cọc cản ngựa!"

Đã tới gần trận địa của phe địch, vì lý do an toàn, bọn hắn lựa chọn cách thức hành quân ngày núp đêm ra.

Hiệu quả đương nhiên là rất tốt, kẻ địch không hề phản ứng gì khi họ hành quân vào ban đêm.

Lúc này trời đã sắp sáng, nếu tiếp tục tiến lên, họ sẽ phải mang theo cơ thể mệt mỏi để quyết chiến với quân địch vào ban ngày.

Loại chuyện có hại này đương nhiên là không thể làm.

Chủ động xuất kích không phù hợp, vậy thì đánh phòng thủ chiến trước, vừa hay có thể kiểm nghiệm xem phương pháp mà Thạch Nhân tộc cung cấp có thể khắc chế kỵ binh hay không. ...

Hai mươi dặm nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Động tĩnh do đại quân Ma Ngạc gây ra đã nhanh chóng bị thám mã phát hiện, và tin tức cũng được truyền tới tay của Hudson. ...

"Truyền lệnh xuống, doanh bếp núc lập tức nhóm lửa!"

Quân địch đã tự mình đưa đến cửa rồi, nếu như không có phản ứng gì, vậy thì thật sự không thể nào nói nổi.

Hành quân trong thời gian dài là việc tiêu hao rất nhiều thể lực, đại quân Ma Ngạc từ xa đến, đây chính là lúc chúng đang mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nhân lúc quân địch chưa đứng vững gót chân để phát động tấn công chính là lựa chọn tốt nhất. . . .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trời dần sáng tỏ, đắm mình trong ánh bình minh đầu tiên của đất trời, đại quân trùng trùng điệp điệp bước ra khỏi doanh trại.

Gần rồi, gần hơn nữa rồi!

Thanh thế to lớn này cũng nhanh chóng thu hút sự chú ý của quân địch, nhưng hiện giờ những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Từ khi Hudson xuất đạo đến nay, trải qua hơn trăm trận chiến dịch lớn nhỏ, nhưng số lần hắn chỉ huy các cuộc chiến tranh trực diện của quân đoàn lớn vẫn đếm được trên đầu ngón tay.

Không phải là hắn không muốn giành chiến thắng một cách đường đường chính chính, mà là vì thực lực bản thân thật sự có hạn, rất khó có được cơ hội này.

Nhìn thoáng qua những gò đất xung quanh trại địch và những dãy cọc gỗ ở trước doanh trại, Hudson không nhịn được nở một nụ cười tươi rói.

Hố bẫy ngựa và cọc cản ngựa cũng đều đã được chuẩn bị, đặc biệt là bên trong hố bẫy ngựa còn bỏ thêm những thứ khác, một khi chiến mã rớt xuống, không chết cũng tàn phế.

Có thể thấy những ngày qua quân địch cũng không hề uổng phí.

Chương 2037: Pháo Chiến (2)

Chỉ là học tập rõ ràng chưa đến nơi đến chốn, bốn phương tám hướng đều là hố, tuy có thể ảnh hưởng đến việc xung phong của kỵ binh, nhưng cũng làm gia tăng độ khó cho việc di chuyển của quân đội nhà.

"Truyền lệnh xuống, pháo binh lập tức vào vị trí, nhắm vào trại quân địch để bắn theo từng phân đoạn!"

Trong tình huống kẻ địch đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ có những tướng lĩnh ngu xuẩn mới làm ra chuyện ngu xuẩn như để kỵ binh tấn công trại địch.

Cùng với một tiếng ra lệnh của Hudson, tiếng nổ ầm ầm của Ma tinh pháo vang vọng khắp trời đất.

Vương kỳ có đặc trưng rõ ràng như vậy, dưới sự tấn công dồn dập của hỏa lực, đã trở thành nạn nhân đầu tiên.

Hai tên cận vệ trước mặt, một người thì mất nửa đầu, một người thì mất nửa người, máu văng tung tóe lên mặt Ma Ngạc Vương.

Nhìn thấy cảnh này, Ma Ngạc vương tức đến xì khói, chỉ thiếu một chút nữa là ông ta cũng đi theo luôn rồi.

Sự thật đã chứng minh, cắm Vương kỳ ở gần doanh trướng của mình là việc cần phải trả giá đắt.

"Pháo binh lập tức phản công!"

Sau khi nhanh chóng rời khỏi doanh trướng, Ma Ngạc vương ra lệnh với vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Sau nỗi sợ hãi chính là may mắn.

May mà trước đó vì công thành, họ đã bỏ một khoản tiền lớn ra mua một số MA tinh pháo từ tay Thạch Nhân tộc, nếu không thì hôm nay họ chỉ có thể bị động chịu đòn.

Lúc này, ông ta đột hiểu ra lý do tại sao kẻ thù lâu đời của mình là tộc Rết Chân To lại thảm bại trong trận chiến với Nhân tộc.

Nếu không có khả năng phản công, chỉ có thể bị động chịu đòn, thì dù quân đội có tinh nhuệ đến đâu cũng không thể chống đỡ được!

Trận pháo chiến đã được bắt đầu, lại sáng lập một cái đại lục đệ nhất.

Ma Tinh pháo từ sinh ra đến nay, lại tạo ra một kỷ lục đầu tiên trên đại lục.

Không phải là không có tướng lĩnh đưa Ma tinh pháp áp dụng vào chiến trường, chỉ là trước đây họ chỉ mang theo vài khẩu Ma tinh pháo lẻ tẻ để thử nghiệm.

Đúng là uy lực không nhỏ, nhưng trước khi tập hợp lại, ảnh hưởng của một vài khẩu Ma tinh pháo riêng lẻ đến một chiến dịch là quá nhỏ.

Huống chi, Ma Tinh pháo vốn là thứ rất cồng kềnh.

Ma Tinh pháo nặng vài tấn chỉ mới được phát triển trong vài thập kỷ gần đây, Ma Tinh pháo mười mấy tấn cũng chỉ ra đời cách đây hơn một trăm năm, việc vận chuyển những khẩu Ma Tinh pháo lâu đời hơn chính là một nan đề.

Nhiều khi, pháo chưa được vận chuyển đến tiền tuyến thì trận chiến đã kết thúc rồi.

Sau nhiều lần thử nghiệm thất bại, tướng lĩnh của các tộc đã rút ra kinh nghiệm từ những người đi trước, đưa Ma tinh pháo vào sổ đen khi đánh dã chiến.

Nguyên nhân có thể xảy ra một trận Ma Tinh pháo chiến chủ yếu là do tộc Ma Ngạc thiếu kinh nghiệm sử dụng Ma Tinh pháo, nên đương nhiên là sẽ không bị ràng buộc bởi kinh nghiệm thất bại trong quá khứ.

Phúc họa luôn đi kèm nhau.

Thiếu kinh nghiệm khiến họ không tiếc trả một cái giá thật lớn để mang theo Ma Tinh pháo cồng kềnh lên đường, và có được khả năng phản công.

Nhưng cũng vì thiếu kinh nghiệm, nên khi pháo chiến vừa bắt đầu đã rơi vào thế hạ phong.

Mỗi lần nã pháo, liên quân Nhân tộc đều sẽ dọn sạch một mảnh đất trống, còn pháo binh của tộc Ma Ngạc lại là bắn lẻ tẻ.

Không chỉ hiệu quả thị giác chênh lệch rất lớn, mà tỷ lệ trúng đích cũng thấp đến thảm thương.

Tên Ma Ngạc chịu trách nhiệm vận hành Ma Tinh pháo chỉ là bắn đạn pháo ra ngoài, còn việc bắn trúng chỗ nào lại không có liên quan gì đến họ, ngắm bắn hoàn toàn dựa trên kinh nghiệm.

Nhưng thứ mà họ thiếu thốn nhất lúc này chính là kinh nghiệm!

Một đám newbie pháo binh mới vào cương vị chưa đầy hai tháng, ngoài việc biết cách nạp đạn và bắn ra, thì không được trải qua bất cứ khóa huấn luyện bài bản nào.

Điều tồi tệ hơn là Ma Tinh pháo trong quân đội Ma Ngạc hầu hết đều là cổ vật không biết đã được truyền lại bao nhiêu đời, muốn điều chỉnh nòng pháo chỉ có thể di chuyển toàn bộ Ma tinh pháo.

"Nguyên soái Cantor, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Ma Ngạc vương tức giận hỏi.

Đều là pháo binh, nhưng sự chênh lệch giữa hai bên lại là một trời một vực.

Pháo binh của quân địch bắn một lượt, trong quân phe mình liền bị tử thương rất nhiều.

Nhưng đến phiên pháo binh nhà mình bắn trả thì lại giống như đang chơi pháo hoa, âm thanh vô cùng vang dội, nhưng chiến tích đều dựa vào may mắn.

Đừng nói đến việc ngắm chính xác vị trí của mục tiêu để tấn công, những người có thể nã pháo vào trong đội ngũ của quân địch thôi đã là những "pháo binh Ma Ngạc" xuất sắc rồi.

"Bệ hạ, đều là do đám Thạch Nhân tộc kia giấu diếm, không chịu truyền lại bí quyết sử dụng Ma tinh pháo cho chúng ta."

"Hoàn toàn dựa vào các binh sĩ tự mày mò, mọi người mới vừa tiếp xúc với Ma tinh pháo không lâu, thiếu hụt về kỹ thuật là điều tất yếu!"

Nguyên soái Cantor trả lời đầy phẫn nộ.

Theo gã ta thấy, bi kịch hiện giờ hoàn toàn là vì bị Thạch Nhân tộc hại.

Bán cho bọn hắn một đống phế phẩm thì không nói, nhưng khi bàn giao kỹ thuật lại còn gài cho bọn hắn một quả bom lớn như vậy.

Nếu biết trước là Ma Tinh pháo phải tập trung sử dụng, bắn theo từng đợt, thì họ đã không dàn trải Ma tinh pháo cho các đơn vị rồi.

Lúc bình thường, sự dàn trải này có thể tăng cường hỏa lực công thành của các đơn vị, rất hữu ích khi đánh chiếm thành lũy.

Nhưng bây giờ khi giao chiến với pháo binh của kẻ địch , nhược điểm của nó đã bị lộ ra.

Doanh trại có thể cho mấy chục vạn đại quân đóng quân nên diện tích cũng không nhỏ, bắn từ các vị trí khác nhau trong doanh trại, điểm rơi đương nhiên là cũng sẽ khác nhau. .

Hơn nữa Ma Tinh pháo lại còn rất cồng kềnh, rất khó khăn trong việc di chuyển. Việc tập trung Ma tinh pháo trong trại lại trong thời gian ngắn cũng là chuyện rất khó.

Chương 2038: Tạc Nòng

Một tiếng nổ lớn vang lên, một khẩu Ma tinh pháo khổng lồ cách đó vài trăm mét phát nổ tại chỗ, những binh lính ở xung quanh cũng bị cuốn vào.

"Mau đi xem thử đã xảy ra chuyện gì!"

Nguyên soái Cantor lập tức ra lệnh cho vệ binh.

Bị hỏa lực của quân địch phá hủy thì không nói, nhưng nếu là tự phát nổ tại chỗ thì thật là quá mức.

Trong thâm tâm, gã ta lại một lần nữa hỏi thăm Thạch Nhân tộc. Mặc dù vẫn chưa xác định được là đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho gã ta biết, chuyện này nhất định có liên quan đến Thạch Nhân tộc. . . .

"Bệ hạ, Nguyên soái, vừa rồi là do khẩu Ma Tinh pháo kia bị tạc nòng."

"Nguyên nhân cụ thể của vụ tai nạn vẫn chưa thể xác định được, đại khái là do Ma tinh pháo này quá cũ, khi binh lính đặt Ma tinh thạch theo mức tối đa, vượt quá giới hạn chịu đựng năng lượng. . ."

Sau khi nắm rõ tình hình, vệ binh liền vội chạy về báo cáo.

Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán!

Là sản phẩm của khoa học ma pháp, có thể chê Ma Tinh pháo cồng kềnh, có thể nghi ngờ độ chính xác của chúng, nhưng chỉ không thể chất vấn chất lượng của chúng.

Ma tinh pháo là do các bậc thầy luyện kim chế tạo thủ công, mỗi khẩu đều ghi rõ tên người chế tạo.

Nếu như chất lượng xảy ra vấn đề thì chính là đang đập bát cơm.

Về mặt lý thuyết, miễn là không sử dụng quá tải thì sẽ không thể có chuyện tạc nòng.

Tuy nhiên, đây chỉ là nhận thức của đám Ma Ngạc, nếu như đổi thành các chủng tộc khác trên đại lục, còn phải thêm một cái "hạn sử dụng".

Mặc dù hạn sử dụng của Ma tinh pháo khá dài, nếu bảo dưỡng tốt có thể sử dụng sau vài trăm năm, nhưng dù sao cũng có giới hạn.

Trước sức mạnh của thời gian, sản phẩm của khoa học ma pháp cũng không thể chống chọi được.

"Khốn nạn!"

"Đám Thạch Nhân tộc chết tiệt đó, rõ ràng là muốn hại chết chúng ta mà!"

". . ."

Ma Ngạc vương lập tức chửi ầm lên.

Đến nước này rồi, nếu vẫn còn không biết Thạch nhân tộc dụng tâm hiểm ác thì ông ta đã sống uổng phí rồi.

Ban đầu ông ta còn cảm thấy có chút tội lỗi với kế hoạch kéo Thạch Nhân tộc tham chiến, nhưng giờ thì cảm giác tội lỗi đó đã hoàn toàn biến mất.

Nổ tung chỉ là ngoại lệ, càng nhiều hơn là đã bại lộ vị trí của bản thân, bị pháo binh của liên quân Nhân tộc chiếu cố trọng điểm.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang vọng trên chiến trường.

Một khi bị quân địch để mắt tới, Ma Tinh pháo chưa chắc sẽ bị phá hủy, nhưng các pháo binh Ma Ngạc vận hành Ma Tinh pháo lại hiếm có ai còn sống.

Nếu như tình huống này tiếp tục kéo dài, không được bao lâu nữa, pháo binh sẽ bị tê liệt, từ đó mất đi khả năng răn đe chiến lược.

Trên thực tế, tỷ lệ chính xác thấp đến đáng thương của pháo binh Ma Ngạc vốn đã không có nhiều khả năng răn đe chiến lược.

Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Nguyên soái Cantor biết rằng không thể để cuộc pháo chiến này tiếp tục nữa, nếu không thì những trận chiến tiếp theo sẽ không thể nào diễn ra.

Kế hoạch ban đầu là cố thủ trong doanh trại nghỉ ngơi một ngày, đến tối mới ra quyết chiến với quân địch.

Hiện giờ Ma Tinh pháo của đôi bên không ngừng nã đạn, tại trong doanh trại có thể bị hỏa lực của quân địch bắn trúng bất kỳ lúc nào, có thể ngủ được mới là lạ.

"Truyền lệnh xuống, phía trước. . ."

Mệnh lệnh ban ra được một nửa, Nguyên soái Cantor đột nhiên phát hiện ở bên ngoài doanh trại có đầy hố bẫy ngựa.

Ma ngạc đi lẻ tẻ thì không sao, nhưng nếu như kết trận ra ngoài quyết chiến với quân địch, đó chính là đang tự nhảy xuống hố!

Thiết bị để phòng ngừa kỵ binh quân địch cướp trại đột nhiên biến thành gông xiềng trói tay trói chân của quân đội nhà mình.

Sự thay đổi đầy kịch tính này khiến Nguyên soái Cantor toát đầy mồ hôi lạnh.

Danh tướng đều là từ trong hố chông mà bước ra!

Hoặc là tự mình dẫm hố, hoặc là xem người khác giẫm hố rồi rút kinh nghiệm.

Cách cố thủ doanh trại và phòng ngừa kỵ binh quân địch tập kích hiện giờ là do Tôn giả Lucier đề xuất.

Vì chiến thuật này, tộc Ma Ngạc còn phải dâng hiến rất nhiều "Đặc sản" từ thế giới Địa tâm.

Nghĩ tới đây, Nguyên soái Cantor hận không thể vả cho mình hai bạt tay.

Tôn giả Lucier chỉ có thực lực mạnh mẽ mà thôi, không có nghĩa là năng lực chỉ huy quân sự cũng siêu quần bạt tụy.

Hầu hết những người có thể trở thành Thánh Vực đều là những tu sĩ khổ hạnh. Cái gọi là chiến thuật, có lẽ chỉ là kiến thức mà lão ta học được khi còn trẻ.

Trải qua hàng trăm năm không chỉ huy chiến tranh quy mô lớn, không chừng lão ta đã quên gần hết cách mang binh đánh giặc rồi, có lẽ phần chiến thuật này đều được dựng lên dựa trên ký ức và trí tưởng tượng.

Quân địch chẳng làm gì cả, chỉ dựa vào uy danh của một cái tên đã khiến cho bọn hắn tự mình cuống quýt, phạm phải hàng loạt sai lầm.

Sau khi nhìn rõ chân tướng, Nguyên soái Cantor khóc không ra nước mắt.

Khi còn chinh chiến trong thế giới Địa Tâm, gã ta cũng giống như chơi vậy. Mặc dù danh tiếng không vang dội như Hudson, nhưng cũng đủ khiến kẻ thù hoảng loạn.

Chỉ cần rơi vào hoảng loạn thì không thể tránh khỏi sẽ giày vò. Mà giày vò càng nhiều thì xác suất phạm sai lầm sẽ càng lớn.

Cuộc đối đầu giữa những thống soái hàng đầu đều là công tâm chiến. Chiến thuật thao túng cụ thể chỉ là vật phẩm phụ thuộc của công tâm chiến.

"Nguyên soái, tại sao khanh không nói chuyện?"

Ma Ngạc vương ở bên cạnh khó chịu hỏi.

Mệnh lệnh được ban ra một nửa thì đột nhiên dừng lại, đây không phải là đang chơi "Ma ngạc" sao.

"Bệ hạ, bây giờ không thích hợp cho toàn quân xuất kích!"

"Hố bẫy ngựa ở bên ngoài doanh trại đã ngăn chặn đường đi của chúng ta rồi, quân địch sẽ không cho chúng ta thời gian để san lấp đường."

"Theo tin tức thu thập được, ngoài Ma tinh pháo ra, quân địch còn trang bị rất nhiều Ma pháp nỏ."

Chương 2039: Đào Hố

"Phái binh ra ngoài doanh trại san lấp mặt đường vào lúc này chính là đang tự biến mình thành bia ngắm."

"So với Ma Tinh pháo, tỉ lệ chính xác của Ma pháp nỏ cao hơn nhiều."

"Để đề phòng hỏa lực của địch, mật độ lều trại của chúng ta đã dày hơn nhiều so với trước đây."

"Hỏa lực của quân địch thoạt nhìn có vẻ mãnh liệt, nhưng sức sát thương vẫn phụ thuộc vào may mắn."

"Một động không bằng một tĩnh, bất kể như thế nào, cứ kéo tới trời tối rồi tính tiếp!"

Nguyên soái Cantor thấp thỏm trả lời.

Gã ta biết rằng câu trả lời này không thể làm hài lòng Ma Ngạc vương, cũng không thể làm hài lòng giới cao tầng trong tộc.

Mọi người đều muốn nhanh chóng có biện pháp đáp trả kẻ địch.

Là một lão tướng trên chiến trường, Nguyên soái Cantor hiểu rõ rằng, càng vào những lúc như thế này thì lại càng không thể manh động.

Tiếp tục tiến hành cuộc pháo chiến bị động này, có lẽ đại quân sẽ bị thương vong thảm trọng, nhưng nếu cố tình ra ngoài quyết chiến vào lúc này thì sẽ rơi vào bẫy của quân địch.

Hơi không cẩn thận, sẽ là một thất bại thảm hại.

Nhìn vào thảm trạng của tộc Rết Chân To, Nguyên soái Cantor thực sự không dám đánh cược vào xác suất này.

"Nguyên soái, chúng ta nhất định phải cân nhắc đến sĩ khí quân tâm nữa."

"Pháo binh thể hiện không được như mong đợi, chúng ta cần phải phản công từ các phương diện khác."

"Nếu không, dù có kéo dài tới ban đêm, những binh sĩ bị mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần cũng không còn sức để quyết chiến với quân địch."

Ma Ngạc vương cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Vào thời điểm quan trọng này, ông ta chọn tin tưởng vào phán đoán của Nguyên soái Cantor, nhưng vấn đề thực tế thì vẫn phải giải quyết.

"Xin bệ hạ yên tâm."

"Nhìn từ cách tấn công của quân địch, Ma Tinh pháo cũng không phải là bất khả chiến bại."

"Sức phá hủy từ vụ nổ do năng lượng bên trong quả đạn pháo khi rơi xuống hố bẫy ngựa sẽ nhỏ hơn nhiều."

"Chỉ cần cho các binh sĩ đào thêm nhiều hố trong doanh trại, những đòn pháo kích của quân địch chắc chắn sẽ bị suy giảm đi đáng kể!"

Nguyên soái Cantor ra vẻ bình tĩnh nói.

Đào hố có thể chống đạn được hay không, trong lòng gã ta cũng không chắc lắm. Nhưng để các binh sĩ hành động thì chắc chắn sẽ tốt hơn việc để mọi người luôn sống trong sợ hãi.

Có thể phát huy hiệu quả là tốt nhất, cho dù không thể chống đạn, thì cũng có thể mang lại sự an ủi về mặt tinh thần.

"Được!"

"Nguyên soái hạ lệnh đi!"

Ma Ngạc vương gật đầu nói.

Bản thân ông ta không có cách nào, vậy liền giao cho Ma Ngạc có cách xử lý. Hiệu quả cụ thể chờ sau khi sử dụng thì biết. . . .

Trong tiếng pháo rền vang, đám quan binh liên quân đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đang đau khổ chờ đợi quân địch phản công.

Nhưng trận quyết chiến trong dự kiến đã không xảy ra, thay vào đó lại nhìn thấy cảnh tượng bụi mù bay mù mịt.

Bụi bay mù mịt thậm chí còn che khuất tầm nhìn của pháo binh, họ không thể nhắm được mục tiêu cụ thể, chỉ có thể dựa vào tiếng nổ từ Ma tinh pháo của địch để khóa chặt hướng mục tiêu.

Sau khi chứng kiến cảnh này, các tướng lĩnh liên quân đều cau mày lo lắng.

Địch nhân lần này rõ ràng là khó dây dưa hơn nhiều so với trong dự đoán của họ, dùng bụi bay mù mịt để che khuất tầm nhìn và giảm thiểu thương vong cho bản thân quả là một sáng kiến độc đáo.

Là cường giả Thánh Vực, Hudson nhìn được rõ ràng hơn, binh sĩ quân địch không chỉ không ra ngoài doanh trại, mà ngược lại còn đang đào bới trong doanh trại.

May mà quân địch đang đào hố chứ không phải chiến hào, nếu không hắn còn tưởng rằng mình đã gặp phải đồng nghiệp.

Mặc dù không thể giải quyết vấn đề một cách triệt để, nhưng việc có thể đưa ra phương án đối phó trong thời gian ngắn cũng đủ chứng minh năng lực của vị chỉ huy phe đối phương.

"Truyền lệnh xuống, mỗi đợt tấn công của Ma tinh pháo sẽ giảm đi năm phần tư, cho Ma tinh pháo thay phiên nhau nghỉ ngơi!"

Nhận ra rằng pháo kích không thể đánh bại kẻ thù, Hudson liền dứt khoát ra lệnh.

Ma Tinh pháo vừa vang, hoàng kim vạn lượng!

Việc nã pháo liên tục như vậy, ngay cả một vương quốc cũng sẽ cảm thấy xót xa.

Vương quốc Hessen đã không còn là kẻ lắm tiền như trong quá khứ, ngân khố của vị đồng minh nghèo kiết xác này đã không thể chịu thêm tổn thất nữa, phải giúp họ tiết kiệm một ít tiền.

Tuy nhiên, dù tiết kiệm thế nào thì cũng không thể để tiếng pháo ngừng vang.

Quân địch muốn đào hố để đối phó với hỏa lực pháo kích, vậy thì để bọn chúng đào cho đủ.

Đi suốt đêm rồi lại đào hố cả ngày, cho dù có thể kéo dài thời gian đến tối thì kẻ địch cũng mất đi khả năng tấn công.

Đến lúc đó, bất kể kẻ thù có muốn hay không thì chúng cũng phải nghỉ ngơi vào ban đêm. Bị lệch giờ như vậy, thời gian hoạt động của quân đội hai bên sẽ được thống nhất.

Không thể dùng pháo kích để buộc kẻ địch ra ngoài quyết chiến trong tình trạng mệt mỏi, nhưng có thể xóa bỏ lợi thế chiến đấu ban đêm của kẻ địch, đó cũng là một chiến thắng to lớn. . . .

Nhìn thấy tiếng pháo từ doanh trại Nhân tộc yếu đi, đám cao tầng của tộc Ma Ngạc đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần kế hoạch đối phó có hiệu quả là được, điều đáng sợ nhất là kế hoạch thất bại, họ sẽ phải bó tay toàn tập.

So với sự lạc quan của đám Ma Ngạc, vẻ mặt của Nguyên soái Cantor lại không hề giãn ra.

Mặc dù đã vượt qua được cửa ải trước mắt, nhưng gã ta vẫn chưa biết làm thế nào để đánh bại quân địch. ...

Việc hỏa lực của quân địch giảm đi hoàn toàn là một niềm vui ngoài ý muốn.

Trước khi triển khai kế hoạch, Nguyên soái Cantor vốn không nghĩ rằng bụi bay mù mịt có thể ảnh hưởng đến hiệu quả tác chiến của pháo binh phe địch.

Sau khi nhận ra điểm này, tư duy của gã ta cũng bắt đầu mở rộng. Chỉ cần che khuất tầm nhìn là có thể ảnh hưởng đến sức sát thương của pháo binh địch.

Chương 2040: Đêm Tới

Ngoài bụi bay lên từ việc đào đất ra, khói cũng có thể làm được điều tương tự.

Còn về các biện pháp ma pháp thì càng khỏi phải nói. Thậm chí hiệu quả che khuất tầm nhìn còn tốt hơn, nhược điểm duy nhất là hơi tiêu tốn ma pháp sư.

Đối với những vấn đề có thể giải quyết bằng biện pháp vật lý thì tuyệt đối không nên dùng đến biện pháp ma pháp, đây là phẩm chất mà một vị thống soái cần có.

Giảm đi không đồng nghĩa với dừng hẳn, chỉ cần tiếng pháo rền vang bên tai, binh sĩ sẽ không tài nào yên tâm ngủ được.

Đào hố có thể tạm thời giải tỏa lo lắng cho mọi người, nhưng không giúp ích gì cho việc đánh bại quân địch.

Muốn giành được thắng lợi thì đại quân vẫn cần phải chủ động tấn công.

Trong thâm tâm, Nguyên soái Cantor không chỉ một lần thầm mắng Hudson là một con rùa đen rút đầu.

Rõ ràng đang chiếm ưu thế mà không dám tấn công. Chỉ cần quân địch tấn công, thì những bố trí trước mặt họ sẽ có thể phát huy tác dụng.

Ưu thế về quân số chỉ có thể được thể hiện rõ ràng khi đánh giáp lá cà.

Còn với thế giằng co như hiện giờ, dù ưu thế về binh lực có rõ ràng thế nào thì cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Phản công, nhất định phải phản công!

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, hỏa lực của địch trở nên khó lường, lúc mạnh lúc yếu, khiến cho đám Ma Ngạc cảm thấy rất hoang mang.

"Nguyên soái, quân địch đang làm gì vậy?"

"Ma tinh thạch là tài nguyên khan hiếm trên thế giới mặt đất, cứ bắn lung tung bừa bãi như vậy, Hudson không sợ bị truy cứu trách nhiệm sao!"

Ma Ngạc vương nghi ngờ hỏi.

Mặc dù mới đến thế giới mặt đất không lâu, nhưng ông ta cũng đã được nghe nói về sự nghèo túng của Vương quốc Alpha.

Đối với một quốc gia nghèo kiết xác mà nói, tiết kiệm chính là một môn học bắt buộc.

Lương hàng năm của Quốc vương còn đang bị nợ, nếu ai dám lãng phí thì chính là kẻ địch không chết không thôi của Bộ tài chính.

"Bệ hạ, đây là ý đồ xảo trá của kẻ địch!"

"Chúng ta đã hành quân suốt đêm, lại còn đào vô số cái hố to, các binh sĩ đang trong tình trạng kiệt sức, điều cần nhất lúc này chính là nghỉ ngơi."

"Nhưng quân địch nhân không ngừng quấy nhiễu, mọi người sẽ luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, không ai có thể yên tâm ngủ được."

"Cứ tiếp tục bị hành hạ như vậy, e rằng dù có kéo dài tới ban đêm thì mọi người cũng không còn sức cầm đao ra quyết chiến với quân địch!"

Nguyên soái Cantor buồn bực giải thích.

Ở cái thế giới có ma pháp này, muốn ép buộc binh lính nghỉ ngơi không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng vấn đề là số lượng binh lính quá nhiều, sợ là các ma pháp sư trong quân đội có bị mệt chết hết cũng không thể để toàn bộ ma ngạc chìm vào giấc ngủ.

Ngay cả khi có thể làm được, họ cũng không dám làm vào lúc này.

Nếu thực sự dùng biện pháp ma pháp để ép buộc binh lính nghỉ ngơi, lỡ như bị kẻ thù tấn công, họ sẽ khóc không ra nước mắt.

Thấy rõ chân tướng không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề.

Muốn các binh sĩ Ma Ngạc thích ứng với tiếng pháo nổ là không thể nào thực hiện được chỉ trong vài giờ ngắn ngủi.

Hơn nữa, các bắn phá lung tung của quân địch cũng có thể gây sát thương, chiến hữu bên cạnh có thể bị nổ tung bất cứ lúc nào.

Mọi người không phải chưa từng thấy cảnh máu me tanh bành này, nhưng đó là trên chiến trường, nơi diễn ra một cuộc chiến đấu bằng dao thật thương thật.

Việc bị Ma Tinh pháo bắn cho huyết nhục văng tung tóe thuần túy là đang bị động chịu đòn, hai điều này gây ra những ảnh hưởng hoàn toàn khác nhau đối với các binh sĩ.

"Hay là cho một nhóm người đi nghỉ ngơi trước, để cam đoan khả năng phản công của chúng ta vào đêm nay!"

Ma Ngạc vương đề nghị.

Đại quân Ma Ngạc có quân số đông hơn, nhưng quân địch cũng có ưu thế kỵ binh, giao tranh trực diện vào ban ngày, cơ hội chiến thắng của họ không cao.

Quân địch là Nhân tộc có gia nghiệp lớn, cho dù đánh đến mức lưỡng bại câu thương, thì đối phương vẫn sẽ thắng về mặt chiến lược.

Một tiểu tộc như tộc Ma Ngạc không thể chịu được bất kỳ thất bại quy mô lớn nào, ngay cả tổn thất nặng nề cũng không được.

Những hạn chế bẩm sinh này buộc họ chỉ có thể chọn chiến trường vào ban đêm, nhưng kẻ địch thì hoàn toàn ngược lại.

Trận pháo chiến tưởng chừng như vô nghĩa hiện giờ, thực tế chính là một cuộc tranh giành thời gian chiến tranh của cả hai bên.

Ai nắm quyền quyết định thời gian quyết chiến, người đó sẽ nắm quyền chủ động trong cuộc chiến này và tỷ lệ chiến thắng cũng sẽ tăng lên đáng kể.

"Hiện giờ cũng chỉ còn cách này thôi!"

Nguyên soái Cantor bất đắc dĩ đồng ý.

Không có lựa chọn tốt nhất, vậy thì phải sử dụng phương án trung dung.

Không thể đảm bảo rằng tất cả quân chủ lực đều tham chiến, nhưng ít nhất cũng phải đảm bảo khả năng phản công vào ban đêm.

Quân địch có thể sử dụng kế sách mệt binh thì bọn hắn cũng có thể bắt chước. ...

"Truyền lệnh xuống, thu binh về doanh trại!"

Thấy sắc trời dần ảm đạm, Hudson quyết đoán hạ lệnh.

Cuộc pháo chiến vào ban ngày đã làm giảm đi đáng kể nhuệ khí của quân địch, nhưng cách ứng phó của thống soái quân địch vẫn rất đáng khen ngợi.

Nếu không phải vì quân địch phản ứng đủ nhanh, triển khai cách đối phó kịp thời, thì chỉ bằng việc nã Ma Tinh pháo thôi cũng đã có thể khiến đội quân Ma Ngạc này sụp đổ rồi.

Tuy không thể hoàn thành chiến công, nhưng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của mọi người.

Bên mình không tổn thất một binh sĩ nào, kẻ địch thương vong hàng nghìn hàng vạn, vậy là đủ rồi.

Còn việc tiêu hao Ma tinh thạch trong trận chiến, đó là chuyện của chính phủ vương quốc Hessen, nhiều nhất cũng chỉ có giới cao tầng trong quân đội là cần quan tâm, không liên quan gì đến binh sĩ.

Giành thắng lợi mà không cần chiến đấu chính là điều mà các binh sĩ thích nhất, điều đó có nghĩa là họ lại có thể ăn thịt vào ban đêm.

Chương 2041: Đánh Lén

Trên thực tế, kể từ khi liên quân được thành lập, nguồn cung thịt đã không còn bị thiếu nữa.

Tuy nhiên, do ảnh hưởng của hệ thống hậu cần kém cỏi của người Hessen, việc cung cấp thịt thường xuyên không theo kịp.

Bất đắc dĩ, Hudson chỉ có thể cho đoàn thương nhân của mình vận chuyển một lô cá khô từ các tỉnh Đông Nam đến đây bán cho bộ hậu cần Hessen cho đủ số.

Trong số nhiều loại thịt, cá khô chắc chắn là loại ít béo nhất. No bụng thì không thành vấn đề, nhưng về hương vị thì đừng nghĩ nữa.

Gia vị trong quân đội chỉ có muối. Các loại nước sốt khác đều là mặt hàng xa xỉ trên đại lục Aslante.

Đường là thức chỉ dành cho thương binh cùng quân tinh nhuệ.

So ra thì những miếng thịt mỡ béo ngậy chính là thức ăn được binh lính cấp thấp yêu thích nhất.

Do nguồn cung cấp không đủ, loại "thịt hạng sang" trong mắt những binh lính cấp thấp này chỉ có thể được thưởng thức trong các bữa tiệc ăn mừng chiến thắng.

Trận pháo chiến vào ban ngày đã thành công, nhưng không ảnh hưởng đến việc mọi người được ăn thịt.

Khác với tiếng reo hò của binh lính cấp thấp trong doanh trại, bầu không khí trong doanh soái lại hoàn toàn khác.

Cuộc đối đầu giữa hai quân cũng cần tiêu hao thể lực, binh lính đã thay nhau chiến đấu nhiều đợt, nhưng người cầm đầu là Hudson thì vẫn vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Tối còn phải thức khuya, may mà cường giả Thánh Vực có cơ thể khỏe mạnh, nếu đổi thành một vị thống soái người yếu nhiều bệnh, cứ tiếp tục hành hạ như vậy thì chết yểu là chuyện rất có thể xảy ra.

Chủ soái đang bận, đám tướng lĩnh cao tầng cũng không hề rảnh rỗi.

"Trận pháo kích vào ban ngày đã hoàn thành bước đầu mục tiêu chiến lược của chúng ta, nhưng không có nghĩa là kẻ địch đã mất khả năng tập kích ban đêm."

"Tối nay là một thời điểm then chốt, kẻ địch đã bị thiệt hại nặng nề vào ban ngày, nên rất có thể là sẽ trả thù vào ban đêm."

"Các tướng lĩnh phụ trách trực ban phải nâng cao cảnh giác, đề phòng kẻ địch tập kích vào đêm nay!"

Hudson nghiêm túc cảnh cáo.

Lẽ ra giờ này nên tiến hành tổng kết sau cuộc chiến, nhưng lại bị hắn bỏ qua chỉ bằng một câu nói.

Tuy nhiên, các tướng lĩnh không ai phản đối, trận chiến ban ngày quá đơn giản, và kết quả cũng không thể thống kê được.

Mọi người biết được pháo binh đã kiến công, và mọi chuyện đã kết thúc.

Còn về vấn đề tính toán chiến công, trên toàn đại lục đều không có tiêu chuẩn nào để tham khảo. Pháo binh lại đơn vị chắp vá tạm bợ, tiêu chuẩn khen thưởng cụ thể chỉ có thể do mọi người về nhà tự làm.

Dù gì thì thành tích của pháo binh không thể tính theo đầu người.

Hudson không phải là người thích nhiều chuyện, việc có nên tạo cho cấp dưới một đường ra hay không đều phụ thuộc vào lương tâm của lãnh chúa.

Tất cả những người tham chiến đều là quân đội tư nhân quý tộc, khi hạch toán chiến công, hai đại vương quốc đều sẽ ghi công lao lên đầu các lãnh chúa quý tộc.

Nếu so sánh thì tình hình ở tỉnh Đông Nam sẽ tốt hơn một chút. Do sự ảnh hưởng lâu dài của người làm thống soái như hắn, khi các lãnh chúa ăn thịt thì binh lính cũng có thể uống canh.

Bình dân nghịch tập trở thành quý tộc rất khó, nhưng những người có năng lực sẽ được hưởng thụ đãi ngộ cao hơn nhiều so với nông nô trong lãnh địa.

Trong thời đại mà người khác đều ăn không no, bản thân và gia đình có thể no bụng cũng đã là một điều hạnh phúc.

"Xin Nguyên soái yên tâm."

"Mạt tướng nhất định sẽ đề phòng cẩn mật, không để cho kẻ địch có bất cứ cơ hội nào."

Tử tước Doronald lập tức tỏ thái độ.

Cảnh tượng này khiến các tướng lĩnh Hessen còn lại vô cùng ghen tị.

Thoạt nhìn thì việc canh gác ban đêm để đề phòng kẻ địch tập kích giống như là một công việc vất vả, nhưng cũng là sự coi trọng của thống soái.

Đặc biệt là nghe theo ý của Hudson, tối nay quân địch sẽ đến tập kích doanh trại, điều này càng khiến mọi người thèm thuồng.

Có chiến đấu cũng đồng nghĩa với việc có chiến công!

Đi theo các thống lĩnh khác, gặp chuyện này mọi người có thể sẽ hoảng hốt, nhưng có Hudson tọa trấn, mọi người hoàn toàn không có lo lắng gì.

Dù sao, nhiệm vụ chính của việc trực ban là cảnh giác, chứ không phải để họ tìm cách đánh bại quân địch.

Kịp thời phát hiện quân địch cướp trại, triển khai phòng thủ theo kế hoạch đã định là một chiến đại công, việc chiến đấu còn lại đã có chủ soái phụ trách chỉ huy.

Sau khi tận mắt chứng kiến sự thất bại của tộc Rết Chân To, mọi người đều không tin rằng đại quân Ma Ngạc trước mắt này có thể gây ra được bao nhiêu sóng gió.

"Nguyên soái, ngài dự định triển khai chiến dịch tiếp theo như thế nào?"

Hầu tước Simeone quan tâm hỏi.

Các chức vụ quan trọng trong quân đội đều do các quý tộc tỉnh Đông Nam nắm giữ, ông ta cũng không còn cách nào khác.

Bàn về năng lực chỉ huy quân sự, các tướng lĩnh quý tộc của Vương quốc Hessen thực sự không bằng những lão tướng trận mạc này.

Năng lực không tốt, không tranh giành được quyền chủ động thì không nói, nhưng quyền được biết vẫn phải có.

Không thể mơ mơ hồ hồ đánh xong trận mà những người tham dự như bọn họ còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trước đây họ đã từng trải qua những trang sử đen tối tương tự.

Khi tộc Rết Chân To bại trận, họ cũng mơ mơ hồ hồ giành chiến thắng.

Vì sĩ diện của bản thân, họ muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi. Chỉ có thể bí mật tổ chức tiệc mời các quý tộc tỉnh Đông Nam, nói vài câu khách sáo từ trên bàn rượu.

Câu trả lời họ nhận được đều đã trải qua nghệ thuật gia công, khoảng cách chân tướng còn bao xa, không ai biết rõ được.

Sau khi trải qua một lần thất bại, Hầu tước Simeone thà buông bỏ thể diện để hỏi nhiều hơn, để tránh lịch sử đen tối tái diễn.

"Trước mắt cứ giữ nguyên hiện trạng, lấy bất biến ứng vạn biến, chờ cục diện thay đổi rồi quyết định chiến thuật tiếp theo. ."

Chương 2042: Đánh Lén (2)

"Nếu như tối nay không xảy ra biến cố lớn mà nói, vậy thì bắt đầu từ ngày mai, kỵ sĩ đoàn sẽ thay phiên xuất kích quét dọn bốn phía, cắt đứt đường lui của đại quân Ma Ngạc."

"Nếu như quân địch không ra quyết chiến, các đơn vị sẽ bố trí cạm bẫy xung quanh doanh trại của địch, ngăn cản chúng hoạt động vào ban đêm."

"Chuyện khác ta không quan tâm, tóm lại từ ngày mai không được để một hạt lương thực nào lọt vào trong doanh trại của địch!"

"Đoàn pháp sư đi cùng quân đội sẽ hành động vào tối nay, đầu độc các con suối xung quanh trại địch, cắt đứt nguồn nước của chúng!"

Hudson dùng giọng điệu bình thản nhất để đưa ra mệnh lệnh tàn nhẫn nhất.

Mấy chục vạn đại quân hành động, lương thảo và nguồn nước là một vấn đề lớn.

Trong tình huống bình thường, số lượng vật tư mà một đội quân mang theo chỉ đủ dùng trong mười ngày nửa tháng.

Ngay cả khi Ma Ngạc có thể chịu đói, thì nhiều nhất cũng chỉ chịu được thêm vài ngày.

Nguồn nước lại càng không cần phải nói, địa điểm cắm trại không phải được chọn một cách bừa bãi. Doanh trại mà quân địch lựa chọn chính là một nơi phong thủy bảo địa dựa núi và ở cạnh sông.

Mặc dù ngọn núi mà họ dựa vào không cao đến ba trăm mét, nhưng đây đã là địa điểm dựng trại tốt nhất trong phạm vi vài chục dặm xung quanh.

Một khi bị quân địch đột phá doanh trại, bọn chúng còn có thể dựa vào khu rừng này để ẩn náu.

Trước khi đại quân Ma Ngạc đến, Hudson đã sớm khảo sát địa hình xung quanh đây rồi.

Ngay cả khối phong thuỷ bảo địa này cũng là do hắn giúp quân địch chọn ra.

Sự thật chứng minh rằng việc lựa chọn cẩn thận vẫn rất có ý nghĩa, kẻ địch đều không từ chối "thiện ý" của hắn.

Trại địch có lợi thế rõ ràng, nhưng cũng có những điểm yếu.

Không có sông lớn, con sông gần nhất cũng cách đó hơn năm mươi dặm. Nguồn nước của liên quân đều đã được vận chuyển từ trước.

Một khi quân địch dựng trại xong, nguồn nước chỉ có thể dựa vào vài con suối trên núi.

Trên chiến trường do chính mình lập ra, sao chép bài tập theo các ví dụ thành công, Hudson đương nhiên là người am hiểu nhất.

Nhìn vào biểu hiện của các tướng lĩnh quý tộc trong trại, đây lại là điểm mù kiến thức của mọi người.

Cắt đường tiếp tế và nguồn nước, mọi người đều đã nghe nói, thậm chí một số người còn từng trải qua.

Tuy nhiên, những điều này chủ yếu xảy ra trong công thành chiến, hiếm khi thấy ai chơi trò này trong chiến tranh dã chiến.

Không phải là do mọi người không nghĩ ra, chủ yếu là vì đại lục Aslante còn có một cái hack —— ma pháp sư.

Cắt đứt lương đạo thì không có cách nào, nhưng nếu chỉ là cắt đứt nguồn nước, vậy thì các ma pháp sư hệ Thủy vẫn có thể cứu cấp.

Bây giờ sử dụng chiến thuật này, đó là do Hudson biết rằng các Ma pháp sư của chủng tộc Địa tâm có đến tám phần là hệ Hắc Ám, hai phần còn lại đa sao là Ma pháp sư hệ Thổ.

Sự phân bố của các Ma pháp sư cũng chịu ảnh hưởng của môi trường tự nhiên, các Ma pháp sư hệ nước chủ yếu xuất hiện ở các quốc gia ven biển, mà thế giới Địa tâm thì làm gì có biển.

Chiến thuật vô dụng đối với những đội quân khác, nhưng lại đánh trúng điểm yếu của đại quân Ma Ngạc.

Giới quý tộc Nhân tộc có kiến thức rộng rãi mà cũng chưa từng được chứng kiến chuyện này, huống chi là đám Ma Ngạc quê mùa kia.

Đừng nói là chúng không thể nhìn ra ngay lập tức, mà cho dù hiện giờ chiến thuật có bị lộ thì đại quân Ma Ngạc cũng không có thời gian để thay đổi. ...

Mây đen che khuất ánh trăng, mặt đất hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Các binh sĩ Ma Ngạc tức sôi ruột đang âm thầm tiến tới doanh trại liên quân dưới mệnh lệnh của chủ soái.

Mặc dù biết rõ khi đại quân hành động sẽ không thể nào giữ bí mật hoàn toàn, nhưng chúng luôn hy vọng vào điều may mắn.

Cho dù bị lộ, lộ muộn một chút cũng còn tốt hơn là lộ sớm.

Gần như cùng lúc đó, một đội quân nhỏ không mấy nổi bật đã âm thầm rời khỏi doanh trại liên quân.

"Phía trước dường như có động tĩnh!"

Binh lính tuần tra Henry Bohr cảnh giác nói với đồng đội.

"Không tốt, đây là địch tập!"

"Mau phát tín hiệu..."

Đồng đội còn chưa kịp nói hết câu thì cơ thể đã ngã xuống đất, biến cố đột ngột này khiến cho Henry Bohr phát tín hiệu theo bản năng.

Nhận được tín hiệu, ánh sáng chói lọi của đèn ma pháp lập tức chiếu sáng nơi này, trực tiếp phơi bày đám binh lính Ma Ngạc đang muốn tấn công bất ngờ.

Tiếng la giết vang vọng đất trời, cuộc tập kích cuối cùng cũng biến thành một cuộc tấn công trực diện, không thất vọng là không thể nào.

Đại chiến đã nổ ra, các binh sĩ Ma Ngạc dũng cảm lao vào tấn công, nhưng tiếc là uy lực của cơn mưa tên trước mặt đã nằm ngoài dự đoán.

Chỉ trong một đợt xung phong ngắn ngủi, đã có rất nhiều Ma Ngạc tử thương, thế công lập tức bị dập tắt.

Đột nhiên có một tia sáng mạnh mẽ xé toạc màn đêm đen kịt, tiếng pháo rền vang lại tiếp tục vang lên.

"Chiếu Minh thuật", một phép thuật mà ngay cả Ma pháp học đồ cũng có thể sử dụng, lại có thể phát huy được tác dụng bất ngờ trên chiến trường.

Đương nhiên, việc ánh sáng có thể truyền đi xa như vậy chắc chắn không phải là điều mà Ma pháp học đồ có thể làm được.

Tuy nhiên, trong liên quân cũng không thiếu Ma pháp sư hệ Quang cao cấp, ngay cả khi người bên dưới tiêu hao hết ma lực thì Hudson lão gia còn có thể đích thân ra trận.

Dù sao, với thân phận địa vị hiện giờ của hắn, việc bại lộ thêm một chút thiên phú đặc biệt cũng chỉ khiến cho người ngoài cảm thán mà thôi.

Chèn ép thiên tài, từ trước đến nay đều chỉ nhắm vào những thiên tài chưa trưởng thành.

Danh hiệu cường giả số một đại lục đã mang lại cho hắn không ít kẻ thù, nhưng đồng thời cũng tránh được rất nhiều rắc rối.

Có danh tiếng vang dội như vậy, nhưng Hudson chưa từng gặp phải một cuộc ám sát nào, cũng không có cường giả nào đến gây chuyện.

Chương 2043: Kế Hoạch

Mặc dù loại pháp thuật này chỉ là thoáng qua, nhưng đối với pháo binh thì đã đủ dùng rồi.

Một cuộc tấn công bằng hỏa lực thành công, ma pháp mới lại một lần nữa xuất hiện. Chẳng qua lần này không phải là Thiểm Quang thuật, mà là mưa lửa ngập trời.

Ánh lửa cũng là ánh sáng, chỉ cần soi sáng phương hướng của quân địch là đủ rồi.

Cách tư duy được mở ra, chiến thuật của liên quân bỗng trở nên muôn màu muôn vẻ.

Điều này chỉ làm khổ các binh sĩ Ma Ngạc, vốn cho rằng tấn công ban đêm có thể chiếm được lợi thế, nhưng giờ thì lợi thế bỗng chốc tan biến.

Những binh sĩ xông pha tuyến đầu phải đối mặt với mối đe dọa từ tên nỏ, còn các binh sĩ ở tuyến sau lại phải đối mặt với cuộc tấn công của Ma Tinh pháo.

Điều khiến các sĩ quan Ma Ngạc đau đầu nhất chính là tầm bắn Ma tinh pháo của kẻ địch lại còn có thể điều chỉnh bằng thủ công.

Từ mười mấy dặm đến bảy tám trăm mét, một khoảng cách dài như vậy mà cũng đều nằm trong phạm vi pháo kích của quân địch.

Ngoài một số ít kẻ may mắn xông phá vòng vây phong tỏa của hỏa lực, lao vào doanh trại liên quân rồi bị quân phòng thủ nhanh chóng tiêu diệt ra, đa số các binh sĩ Ma Ngạc đều bị ngã xuống trên đường xung phong.

"Truyền lệnh xuống, chiến trường chính diện đổi từ chủ công sang đánh nghi binh, tập trung tìm kiếm điểm đột phá từ hai cánh của quân địch!"

Thấy tình hình không ổn, Nguyên soái Cantor liền quyết định thay đổi chiến thuật.

Hỏa lực chính diện mạnh như vậy, vậy liền tấn công từ hai bên cánh, thật sự không được thì đi đường vòng qua hậu phương cũng có thể.

Nhưng đó là lựa chọn cuối cùng!

Nếu thực sự thực hiện, rủi ro vẫn rất cao.

Nếu quân chủ lực phải di chuyển một vòng lớn như vậy, thì đại doanh sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này những binh sĩ trong trại đều là những người đã bận rộn sau một ngày một đêm, sức chiến đấu hoàn toàn không thể trông cậy vào.

"Nguyên soái, binh lực cơ động trong tay chúng ta không đủ, sợ là tối nay không thể đánh bại được quân địch!"

"Hay là điều động quân đội ở quận Dương Quan đến đây."

"Bỏ lại tất cả hành lý, hành quân suốt đêm năm mươi dặm để tham chiến trước khi trời sáng, vấn đề cũng không phải là quá lớn."

Nghe được lời của Ma Ngạc vương, Nguyên soái Cantor khóc không ra nước mắt.

Quốc vương nhà mình có suy nghĩ quá lạc quan rồi, lại còn muốn nuốt hết toàn bộ quân địch. Trong tình hình hiện tại, họ không hề chiếm được bất kỳ lợi thế nào.

Tuy nhiên, chiến thuật mà Ma Ngạc vương đưa ra vẫn có tính khả thi.

Vấn đề lớn nhất của việc hành quân chậm chạp là do bị hậu cần cản trở. Nếu có thể từ bỏ một lượng lớn hành lý, năm mươi dặm chỉ là vấn đề của vài tiếng đồng hồ.

Sau vài tháng tiến lên thế giới mặt đất, thể chất của binh lính Ma Ngạc đã được cải thiện hơn nhiều so với lúc còn ở thế giới Địa tâm.

Cộng thêm khả năng không sợ bóng đêm bẩm sinh, hành quân năm mươi dặm vào ban đêm thực sự không phải là chuyện khó gì.

Có thể thuận lợi đánh bại quân địch hay không thì không chắc, nhưng ít nhất là có thể để cho hai đội quân này hoàn thành hội sư.

Sau khi thông đạo Địa tâm bị phá hủy, quận Dương Quan cũng không còn là nơi mà tộc Ma Ngạc muốn tranh giành nhất nữa, về bản chất thì trận chiến này cũng chỉ vì tiếp ứng quân phòng thủ quận Dương Quan mà thôi.

Mặc dù trong thâm thâm, bọn hắn đã chửi Tổng đốc Brahm xối xả, nhưng các binh sĩ là vô tội.

Sau khi mất đi sự bổ sung từ thế giới Địa Tâm, giờ đây mỗi một binh sĩ Ma Ngạc đều là tài nguyên chiến lược quý giá, không thể tùy tiện tổn thất được.

"Bệ hạ nói có lý!"

"Thần sẽ lập tức hạ lệnh triệu hồi quân phòng thủ đang đóng giữ ở quận Dương Quan đến đây."

Nguyên soái Cantor, người có EQ cao, đã đồng ý một cách dứt khoát.

Nếu mọi người đều có chung ý kiến, vậy thì không cần thiết phải phản bác. Còn việc có thể đánh bại được quân địch hay không thì phải đánh rồi mới biết.

Ban đêm là cơ hội tốt nhất để hai bên hội sư, có thể làm suy yếu rất nhiều lợi thế kỵ binh của phe địch.

Một khi bỏ lỡ cơ hội đêm nay, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra sau này. ...

Trận chiến vẫn tiếp tục diễn ra, tận dụng chiến hỏa yểm trợ, một nhóm Ma pháp sư lặng lẽ xuất hiện trong rừng.

"Quân địch đã có chuẩn bị, cũng bố trí vệ binh ở trong núi, xem ra chỉ có thể mạnh mẽ xông qua!"

Tôn giả Marcello vừa nói xong thì bị một bên đồng đội ở bên cạnh cắt ngang.

"Không đáng!"

"Chúng ta đến đây để phá hoại, không cần phải tuân thủ quy tắc. Có rất nhiều cách để phá hủy nguồn nước, không chỉ có đầu độc."

"Mọi người hãy triệu tập đại quân Vong linh rồi trực tiếp tạo ra một trận Thiên tai vong linh, lúc đó dù có nước thì kẻ địch cũng không dám uống."

"Để cho an toàn, dứt khoát phá hủy luôn đầu nguồn của dòng suối."

"Lần trước khi đi theo Nguyên soái tới đây điều tra, vừa hay đi qua hang động đá vôi ở thượng nguồn, còn dùng cấm chú phá hủy luôn!"

Tôn giả MacDonald nói với vẻ không sao cả.

Tính đến thời điểm này, những người thu hoạch lớn nhất trong chiến tranh chắc chắn là pháp sư Vong Linh.

Vào thời kì bình thường, muốn tích lũy một đội quân Vong linh thì cần phải đối mặt với nguy cơ bị truy sát trên toàn đại lục.

Nhưng khi đi theo đại quân hành động, thi thể và linh hồn của dị tộc đều là vật liệu để họ tạo ra một đội quân Vong linh.

Đến mức mà lực chiến của các Ma pháp Vong linh theo quân đã tăng lên đáng kể, đây chính là lúc mà họ thể hiện.

"Tốt!"

Tôn giả Marcello dứt khoát đồng ý.

Chỉ có Ma Ngạc đã chết mới là Ma Ngạc tốt.

Có lẽ sau trận chiến này, chủng tộc Ma Ngạc sẽ không còn tồn tại nữa. Nhưng những chuyện mà họ đã làm thì nhất định sẽ được tô vẽ dưới ngòi bút của các sử quan Nhân tộc.

Chương 2044: Đầu Độc

Hai người không phải là thành viên của đoàn Ma pháp sư, nhưng với tư cách là những cường giả Thánh Vực bảo vệ cho một nhóm Ma pháp sư, nên họ vẫn có quyền nói chuyện rất cao.

Kế hoạch được đề ra phù hợp với nhu cầu thực tế hiện tại, nên đương nhiên là không có ai phản đối.

Không ai nói thêm gì nữa, đám Ma pháp sư vong linh lập tức xuất thủ, triệu hồi đội quân vong linh mà họ đang gửi trong không gian khác.

Không có Vong Linh Thiên Mạc, nhưng Thiên tai vong linh lại xuất hiện trong núi chỉ trong một khoảnh khắc, các binh sĩ Ma Ngạc phụ trách tuần tra đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ choáng váng.

"Không tốt, tộc Rết Chân To đánh tới rồi!"

Một tên binh sĩ Ma Ngạc hoảng sợ nói.

Không có gì sai, Rết Chân To đã chết thì cũng là Rết Chân To.

Những con Rết Chân To đã được luyện thành cương thi này, ngoài việc trên người có thêm một chút thi khí ra, vẻ ngoài cũng không có quá nhiều khác biệt.

Những Ma Ngạc cấp thấp thiếu kiến thức không phân biệt được chuyện này cũng là điều hoàn toàn bình thường.

Lúc này phát ra cảnh báo, cuối cùng vẫn là chậm.

Sinh vật Vong linh đột nhiên xuất hiện rồi trực tiếp giết đến trước mặt, muốn chạy trốn cũng không có thời gian.

Đội tuần tra xảy ra bất trắc đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của các tướng lĩnh, họ lập tức triệu tập các binh sĩ để tiến hành phản công.

"Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao quân đội của tộc Rết Chân To lại xuất hiện ở đây?"

Tể tướng Susilo hỏi với vẻ khẩn trương.

Rõ ràng là tiếng hét của những binh lính tiền tuyến đã được những binh sĩ này coi là sự thật và báo cáo lên.

Biến cố này đã khiến cho Tể tướng Susilo bị choáng váng.

Theo như Logic bình thường, sau khi hai bên xảy ra đại chiến ở quận Dương Quan, tàn dư của tộc Rết Chân To thấy họ tránh còn không kịp.

Chủ động lao lên quả thực là tự tìm diệt vong.

"Tể tướng, thông tin hiện tại quá ít."

"Có lẽ là những tên Rết Chân To này đã đầu hàng Nhân tộc, trở thành nanh vuốt của bọn chúng, đến đây để báo thù chúng ta!"

Một tên tướng lĩnh Ma Ngạc suy đoán một cách táo bạo.

Là bá chủ đại lục, Nhân tộc có lòng kiêu hãnh của riêng mình, trong tình huống bình thường, họ sẽ không thể nào thu nạp tàn quân của kẻ xâm lược.

Nhưng thời chiến là thời điểm không thiếu ngoại lệ, thu nạp một số tàn dư của quân địch làm bia đỡ đạn cũng có thể miễn cưỡng nói được.

Dù sao, điều mà Nhân tộc thiếu nhất chính là thiên phú tác chiến dã chiến, mà tộc Rết Chân lại có thể giúp họ bù đắp nhược điểm này.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của đám Ma Ngạc đều thay đổi.

Giờ phút này, trong doanh trại đều là những binh sĩ mệt mỏi, nếu như gắng gượng quyết chiến với quân địch thì chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

"Không đúng!"

"Chúng ta đã điều tra tình hình xung quanh đây rồi, không thể nào có chuyện có một đội quân Rết Chân To lớn như vậy ẩn núp ở đây."

"Các ngươi hãy đích thân ra tiền tuyến nhìn xem, có lẽ là sợ bóng sợ gió một trận, chỉ gặp phải một đám nhỏ bại binh của tộc Rết Chân To mà thôi!"

Tể tướng Susilo lập tức bác bỏ.

Quan văn không đồng nghĩa với việc thiếu hiểu biết về quân sự, có thể năng lực chỉ huy không đạt tiêu chuẩn, nhưng tầm nhìn toàn cục vẫn có.

Nhân tộc thu nạp tàn dư tộc Rết Chân To vốn đã là chuyện rất hoang đường rồi.

Nếu có một đội quân Rết Chân To lớn như vậy thoát được sự trinh sát của họ, ẩn núp ngay trước mắt mà không bị phát hiện, vậy thì thực sự là quá ảo.

Nếu kẻ địch thật sự có khả năng này thì họ đã trực tiếp đưa đại quân Nhân tộc tới xông thẳng vào trong doanh trướng trắng trợn đồ sát rồi, cần gì phải sử dụng đám rết thối tha này để làm bẩn tay chứ!

Phán đoán sai lầm đã trực tiếp ảnh hưởng đến việc huy động quân đội Ma Ngạc. Ngoài các đơn vị trực ban ra, những binh sĩ Ma Ngạc khác vẫn chưa được đánh thức.

Có tiếng nổ của Ma Tinh pháo yểm trợ, tiếng đánh nhau của một vài binh sĩ hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới.

"Ầm " Một tiếng nổ vang lên, hang động đá vôi khổng lồ đã sụp đổ hoàn toàn, đá tảng và bụi bặm cuồn cuộn chôn vùi nguồn nước.

Chỉ với một đòn tấn công, kỵ sĩ Thánh Vực đã hoàn thành nhiệm vụ, hoàn toàn không có cơ hội thi triển cấm chú như trong dự kiến.

Nhìn thấy cảnh này, hai cường giả Thánh Vực liếc mắt nhìn nhau rồi quyết đoán lựa chọn chia ra hành động.

Sự hủy diệt bằng vật lý này không thể ngăn chặn dòng nước vĩnh viễn. Chờ sau khi nước thấm qua thì sẽ lại xuất hiện một lần nữa.

Chẳng qua sau khi bị phá hủy như vậy, dòng nước sẽ trở nên phân tán, không ai biết khi nào nó mới có thể hội tụ thành một dòng suối.

Điều quan trọng hơn là trước khi ra tay, hang động đã bị ném vào một lượng lớn thi độc.

Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ma Ngạc uống phải nước này mà không loại bỏ nguồn ô nhiễm.

Đầu độc tất cả Ma Ngạc là không thực tế, nhưng nếu chỉ là gây ra một căn bệnh truyền nhiễm thì lại hoàn toàn có thể xảy ra.

Cho dù đánh bại quân địch, sau đó cũng cần phải cử Mục sư cao cấp đến để xử lý hậu quả.

Đây đều là những vấn đề nhỏ, Giáo hội thích nhất là tham gia vào loại hoạt động công ích không có rủi ro này, đồng thời có thể mở rộng tầm ảnh hưởng của bản thân.

Sau những tiếng nổ liên tục vang lên, tướng lĩnh Ma Ngạc ở lại cuối cùng cũng phát hiện ra rằng mình đã mắc kẹt trong thường thức.

Do ảnh hưởng của môi trường, thế giới Địa Tâm cấm toàn bộ các chức nghiệp sử dụng thi thể và linh hồn như Ma pháp sư Vong Linh, toàn bộ đều bị quy là cấm thuật và bị quản lý rất nghiêm ngặt.

Thỉnh thoảng lén lút luyện chế một vài sinh vật vong linh thì được, Dù các Ma pháp sư hệ Hắc Ám cần vong linh hỗ trợ cho chiến đấu, nhưng đều được triệu hồi từ Vong Linh giới.

Chương 2045: Rút

Loại triệu hồi này có nhiều hạn chế rất lớn. Sức chiến đấu của sinh vật Vong linh được triệu hồi hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Thông thường cần thực hiện hàng trăm lần triệu hồi mới có thể gặp được một vong linh ưng ý.

Những vong linh hoang dã này có thể hỗ trợ làm công trong ngắn hạn, nhưng muốn cưỡng ép ký khế ước thì cũng tiềm ẩn rất nhiều rủi ro, có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào.

Cho dù là bỏ qua phản phệ, nhưng muốn tập hợp đủ đại quân vong linh lên đến hàng ngàn, hàng vạn là chuyện không thể nào.

Vấn đề lớn nhất chính là tinh thần lực!

Không có pháp sư Vong Linh nào có thể áp chế một đội quân vong linh hoang dã. Dù có mạnh như Thánh Vực thì số lượng vong linh có thể ký khế ước cũng có hạn.

So ra thì việc tự mình động thủ luyện chế thì khác. Trước khi sinh vật vong linh sinh ra linh trí, có thể ký khế ước bất cứ lúc nào.

Đây cũng là nguyên nhân mà các Ma pháp sư Vong linh thích tàn sát sinh linh!

Người dân bình thường chắc chắn không thể bằng binh sĩ, muốn đảm bảo sức chiến đấu của đại quân vong linh thì chỉ có thể để bọn hắn thôn phệ lẫn nhau.

Thông thường cần giết chết gấp mười lần, thậm chí là nhiều người hơn nữa mới có thể bù đắp được.

Nếu tự tay giết chóc và biến tất cả thành sinh vật vong linh thì sẽ bị ảnh hưởng bởi oán khí của sinh linh.

Rất nhiều Ma pháp sư vong linh sa đọa không phải vì bản tính tà ác, mà là do giết chóc quá nhiều khiến tà khí xâm nhập tâm trí.

"Mau đánh thức tất cả binh sĩ trong doanh trại, thông báo cho bệ hạ quay về!"

Sau khi bước ra doanh soái, Tể tướng Susilo liền vội vàng hét lên sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, đại quân vong linh đã tập hợp xong, đang trực tiếp tấn công vào đại doanh của tộc Ma Ngạc.

Sinh vật vong linh không bị mắc bệnh quáng gà như binh sĩ Nhân tộc, thậm chí sức chiến đấu còn được tăng cường vào ban đêm.

Đánh giáp lá cà, những vong linh mới sinh đương nhiên không đánh lại binh sĩ Ma Ngạc.

Dù sao, trong quá trình chuyển hóa cũng cần tiêu hao năng lượng, không có khả năng hoàn toàn bảo toàn sức chiến đấu khi còn sống.

Sức chiến đấu cá nhân không đủ, nhưng số lượng pháo hôi đủ nhiều.

Chết trên chiến trường cũng không lãng phí. Đồng bọn của họ sẽ hấp thu Linh hồn chi hỏa để tăng cường thực lực bản thân.

Thanh thế đã được tạo dựng, sau khi phát hiện hang ổ mình bị đánh lén, tinh thần chiến đấu của các quan binh Ma Ngạc vốn đang vây công đại doanh liên quân lập tức giảm mạnh.

Thừa thế xông lên, nhưng lại suy!

"Rút!"

Nhận ra rằng cuộc tập kích ban đêm đã thất bại, Nguyên soái Cantor quyết đoán hạ lệnh rút lui.

Lý trí mách bảo gã ta là không thể tiếp tục dây dưa với quân địch thêm nữa.

Không thể đánh tan đại bản doanh của kẻ địch, lỡ như đại bản doanh của phe mình bị kẻ địch tập kích thành công thì sẽ rất thảm.

Không nói đến việc bị tổn thất bao nhiêu binh sĩ trong doanh trại, chỉ riêng việc thiếu thốn vật tư quân nhu thôi cũng đủ khiến cho một đội quân bị tiêu diệt hoàn toàn rồi. ...

Trong đêm tối, một đội quân Ma Ngạc thận trọng rời khỏi doanh trại, đang đi đường vòng để tới quận Dương Quan.

"Hai vị Tôn giả, ý của bệ hạ là để chúng tôi hãy đi suốt đêm tham chiến, theo tuyến đường hiện tại, có thể đến chiến trường đúng giờ đã là tốt lắm rồi!"

Boyx than vãn một cách bất lực.

Trong tình huống bình thường, khoảng cách giữa họ và chiến trường thực sự là hơn năm mươi dặm.

Trong tình huống từ bỏ hành lý, đi bộ năm mươi dặm vào ban đêm để tham chiến, hầu hết các binh sĩ Ma Ngạc đều có thể làm được.

Nhưng vấn đề là giữa hai nơi còn có một đại bản doanh của kỵ binh phe địch.

Trước đó, Boyx cũng từng tổ chức quân đội cố gắng phản kích vào ban đêm, nhưng kết quả là bị một cái tát thẳng vào mặt.

Sự thật chứng minh, kỵ binh không chỉ có sức chiến đấu mạnh trên ngựa, mà khi xuống ngựa thì cũng là những tinh nhuệ hàng đầu.

Không am hiểu tác chiến vào ban đêm không có nghĩa là không thể chiến đấu.

So với những binh lính bình thường, kỵ binh được hưởng chế độ đãi ngộ hàng ngày cao hơn nhiều, số lượng binh sĩ bị quáng gà tương đối ít.

Cuộc tấn công thăm dò trực tiếp đã khiến cho hàng nghìn binh sĩ bỏ mạng, chưa kể còn bị đoàn cung phụng Nhân tộc giáng cho một đòn tấn công mạnh mẽ, binh lực lại một lần nữa bị giảm đi một phần mười.

Nếu không phải vì còn có giá trị làm mồi nhử, thì việc họ có thể sống đến bây giờ hay không cũng còn là một ẩn số.

Ở phương diện này, Tôn giả Wilson và Tôn giả Heins có quyền lên tiếng nhất.

Khi các cường giả nhân tộc ra tay, hai người họ cũng đã cố gắng chặn đường, nhưng sau khi nhìn thấy số lượng cường giả của quân địch thì hai người liền dứt khoát chọn cách nhượng bộ.

Lúc đó chỉ cần xúc động một chút thôi là họ đã không sống được tới bây giờ rồi.

Bị cường địch nhìn chằm chằm, muốn rời đi an toàn thì nhất định phải đi đường vòng.

Nếu không bị quân địch phát hiện, cho dù có thể sống sót rời đi thì quân đội cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

"Theo kịp liền đuổi, không đuổi kịp thì thôi."

"Mọi thứ đều lấy sự an toàn làm trọng, không thể để bị quân đoàn kỵ binh của địch cắn trúng!"

Tôn giả Wilson tức giận nói.

Đi theo tuyến đường hành quân mới, quãng đường của họ đã trực tiếp tăng từ hơn năm mươi dặm lên thành hơn một trăm dặm như hiện giờ.

Nếu như không đi đường vòng thì không có đủ cảm giác an toàn, vì khoảng cách doanh trại quân địch quá gần.

Biết được Boyx muốn để hai người họ cùng gánh vác trách nhiệm, nên Tôn giả Wilson đương nhiên sẽ không có thái độ tốt.

Nhưng phần trách nhiệm này, họ nhất định phải đứng ra gánh vác. Từ khi bị vây nhốt thì mọi người đang ngồi trên cùng một thuyền rồi.

Chương 2046: Phương Án Dự Phòng

Họ không dám báo cáo chi tiết về thực lực cụ thể của quân đội địch đang bao vây mình, chỉ sợ sau khi biết được sự thật thì trong tộc sẽ trực tiếp từ bỏ mình.

Chôn một quả bom lớn như vậy, cơ thể nhỏ bé của Boyx không thể nào gánh vác nổi, mọi người nhất định phải cùng nhau che đậy. ...

Sắc trời dần sáng, đại chiến đã sớm kết thúc, chỉ còn lại một mảnh bừa bộn trong doanh trại của đại quân Ma Ngạc.

Dù đã dập tắt được thảm họa Vong linh, nhưng thảm trọng thương vong lại khiến cho Ma Ngạc vương không thể cao hứng nổi.

Đang định mở miệng mắng, nhưng lời đến khóe miệng lại bị nuốt vào.

Các tướng lĩnh chủ chốt đều đang ở tiền tuyến chỉ huy chiến đấu, Tể tướng Susilo ở lại là quan văn, chỉ huy tác chiến vốn không phải là chuyên môn của người ta.

Nếu thực sự phải truy cứu trách nhiệm thì Ma Ngạc Vương mới là người có trách nhiệm lớn nhất.

Nếu không phải vì ông ta không yên lòng, nhất định phải mang theo vệ binh chạy tới tiền tuyến tham gia náo nhiệt, thì đại doanh cũng sẽ không trống trải đến như vậy.

"Nguyên soái, quân phòng thủ ở quận Dương Quan đến giờ vẫn chưa thấy quay về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường đi?"

Ma Ngạc vương hỏi với vẻ mặt khẩn trương.

Cuộc đại chiến đêm qua, đại quân Ma Ngạc đã bị tổn thất gần ba vạn binh lực, tương đương với một thất bại nặng nề.

Nếu như quân phòng thủ quận Dương Quan lại xảy ra chuyện thì hành động cứu viện lần này sẽ thất bại, hơn nữa còn là thất bại hoàn toàn.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Boyx đang mang theo quân đội chạy về đây, cách chúng ta chưa đến hai mươi dặm nữa, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Lý do trì hoãn đến bây giờ chủ yếu là để tránh quân đoàn kỵ binh của địch."

"Từ như tình báo phản hồi thì lũ Nhân tộc ngu xuẩn kia vẫn chưa phát hiện ra quân đội của chúng ta đã rời đi!"

Nguyên soái Cantor trả lời.

Dù không rút lui theo kế hoạch dự kiến, nhưng liên lạc vẫn hề không bị gián đoạn.

Kế hoạch tập kích ban đêm đã thất bại, vội vã chạy về cũng chẳng ích gì, đương nhiên là an toàn là trên hết.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, sau khi đi vòng một vòng lớn, cuối cùng họ đã rút lui thành công.

Nếu như đêm qua không bị đại quân Vong linh của địch giết vào doanh trại, khiến cho đại quân bị tổn thất nặng nề, thì bố cục này có thể nói là hoàn hảo.

Hai đội quân hội quân thành công, thực lực của đại quân Ma Ngạc lại một lần nữa khôi phục đỉnh cao, ít nhất về số lượng là vậy.

"Lừa được quân địch là tốt rồi!"

"Dù Hudson dụng binh lợi hại cỡ nào cũng không thể đảm bảo cấp dưới sẽ lợi hại như hắn, xem ra chia quân tác chiến là điểm yếu của quân địch."

"Tiếc là tốc độ của kỵ binh phe địch quá nhanh, nếu không chỉ cần lợi dụng điểm yếu này, chúng ta nhất định sẽ khiến chúng bị tổn thất nặng nề!"

Ma Ngạc vương tức giận bất bình nói.

Việc điều quân ở quận Dương Quan về là do ông ta đề xuất. Một khi kế hoạch diễn ra suôn sẻ, uy tín của ông ta trong quân đội chắc chắn sẽ tăng cao.

Lúc này kế hoạch đổ bể, Ma Ngạc vương đành cố gắng chống đỡ, chỉ sợ rút lui thất bại.

"Bệ hạ, sau khi hai quân hội quân thành công, kế hoạch tác chiến của chúng ta có nên thay đổi một chút không?"

"Tiếp tục giằng co với quân đội Nhân tộc cũng không phải là kế sách lâu dài."

"Càng kéo dài thời gian sẽ càng bất lợi cho chúng ta."

Tể tướng Susilo uyển chuyển khuyên.

Mặc dù không phải là thống soái đại quân, nhưng lão ta vẫn nắm rõ tình hình trong quân.

Sau một ngày một đêm chiến đấu, tổn thất của quân đội Ma Ngạc đã lên đến một con số đáng kinh ngạc.

Gần mười phần trăm quân số thiệt mạng, đối với bất kỳ đội quân nào, đây đều là một thử thách.

Nếu chỉ bị tổn thất nặng nề thôi thì không nói, nhưng vấn đề là tổn thất của quân địch lại vô cùng nhỏ bé!

Không có thống kê cụ thể, nhưng theo tình hình trên chiến trường, tỷ lệ thương vong của hai bên ít nhất cũng là mười mấy so một.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, khả năng nuốt chửng quân địch gần như bằng không.

Việc bao vây quân địch bằng ưu thế binh lực cũng không khả thi, kỵ binh địch có thể dễ dàng xé nát tuyến phong tỏa của họ.

Một khi chia quân bao vây, tỷ lệ quân số trên chiến trường cục bộ của hai bên rất có thể sẽ bị đảo ngược.

"Ý của khanh là chúng ta không quyết chiến với quân địch, mà trực tiếp dụ bọn chúng về lãnh thổ của Thạch Nhân tộc, tìm cơ hội khơi mào xung đột giữa hai tộc?"

Ma Ngạc vương quan tâm hỏi.

Kéo Liên minh phản Nhân tộc tham chiến chính là sách lược mà họ đã quyết định từ trước.

Tuy nhiên, chiến lược ban đầu là đánh bại quân đội Nhân tộc, phá vỡ thần thoại bất khả chiến bại của Hudson - vị danh tướng số một đại lục, từ đó châm ngòi cho một cuộc chiến tranh đại lục mới.

Sau khi hai bên trực tiếp giao tranh, được chứng kiến sự lợi hại của quân địch, tâm lý lạc quan này cũng đã bị dập tắt.

Doanh trại của đại quân Nhân tộc chủ yếu tập trung vào sự ổn định, bất kể đột phá từ hướng nào, họ cũng không thể tìm được điểm đột kích.

Muốn dụ quân địch ra ngoài quyết chiến cũng không được, ban ngày họ không chắc là mình có thể đối phó được kỵ binh phe địch, còn ban đêm thì quân địch lại không chịu ra ngoài.

Hiện giờ hai bên đang so về sự kiên nhẫn, ai không nhịn trước sẽ bị thiệt.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ!"

"Thượng sách đã thất bại, bây giờ chỉ còn cách chọn trung sách để cố gắng thử xem."

"Liên minh phản Nhân tộc cũng không phải là một khối thống nhất, quyền nói chuyện của Thạch Nhân tộc cũng không cao, đắc tội với họ cũng không tính là gì."

"Huống chi, chỉ cần chiến tranh đại lục nổ ra, cục diện sẽ không do họ quyết định nữa."

"Nếu không muốn bại trận, Liên minh Phản Nhân tộc buộc phải tranh thủ sự ủng hộ của các chủng tộc Địa tâm."

Chương 2047: Phương Án Dự Phòng (2)

"Thông đạo dẫn đến thế giới Địa tâm tuyệt đối sẽ không ít như hiện giờ, đến lúc đó đề xuất xin một lối vào Địa tâm, tộc Tinh Linh sẽ cho."

"Sau khi giành lại quyền chủ động chiến lược, chúng ta có thể hoàn toàn quyết định việc tiếp tục tham gia chiến tranh đại lục hay trực tiếp quay trở lại thế giới Địa tâm dựa trên diễn biến của tình hình!"

Tể tướng Susilo ra sức vẽ bánh vẽ.

Về mặt lý thuyết, tình huống này có thể xảy ra. Tuy nhiên, tiền đề là: Các bên phải hành động theo kịch bản của họ.

Vương quốc Hessen cũng có quân tinh nhuệ, nhưng quân chủ lực của người ta hiện đang đóng ở khu vực biên giới.

Muốn vào được địa bàn của Thạch Nhân tộc thì trước tiên phải vượt qua được khu vực phòng thủ của quân đội biên giới.

Chỉ cần sơ hở một chút là họ sẽ bị kẹp giữa hai đội quân, rơi vào cảnh diệt vong.

Ngay lúc đám cao tầng Ma Ngạc đang do dự, mặt đất bỗng rung chuyển, một lá cờ quen thuộc xuất hiện ở phía chân trời.

Quân đội đóng giữ ở quận Dương Quan cuối cùng đã rút lui thành công.

Tuy nhiên, sau một thời gian bị giày vò, đội quân này hiện đang có vẻ hơi lôi thôi lếch thếch.

"Mở cửa doanh trại, để bọn họ vào!"

Ma Ngạc vương ra lệnh với vẻ hơi kích động.

Chỉ cần có thể rút quân về là tốt rồi, trong thâm tâm ông ta đã hạ quyết tâm, chỉ cần có thể quay trở lại thế giới Địa tâm, ông ta nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ tộc Rết Chân To.

Tình hình vốn dĩ rất tốt đẹp, nhưng lại bị đồng bọn ngu xuẩn phá hỏng, khiến họ phải lưu lạc tha hương, không ai có thể chịu đựng được chuyện này.

Khi những binh sĩ Ma Ngạc ở trước mắt bước vào doanh trại, mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội, chỉ trong chớp mắt, Nguyên soái Cantor dày dặn kinh nghiệm đã nhận ra điều không ổn.

"Hỏng rồi, kỵ binh quân địch đã xuất kích rồi!"

Vừa dứt lời, tâm trạng của tất cả Ma Ngạc có mặt ở hiện trường đã từ đỉnh cao rơi xuống vực thẳm.

Sự thật đúng như họ dự đoán, kỵ binh trực tiếp lao vào đội quân đang hành quân rồi bật đồ sát, chỉ trong chớp mắt đã đánh tan đội hình dài ngoằng này.

Làm gì có chuyện quân địch không phát hiện ra tung tích của họ chứ, rõ ràng là người ta đã bấm đốt ngón tay tính toán thời gian, chỉ đợi đến lúc này để tấn công.

Tia nắng đầu tiên của bình minh đã rọi xuống, đây chính là thời điểm thích hợp để kỵ binh phát động tấn công.

Sớm một khắc đồng hồ thì sắc trời còn chưa đủ sáng, không thích hợp để kỵ binh tấn công; trễ một khắc đồng hồ thì sẽ để cho nhiều binh sĩ Ma Ngạc chạy vào trong doanh trại, rất khó để tạo nên cảnh tượng rung động này.

Tận mắt chứng kiến đội quân của mình bị kẻ địch tàn sát mà không tìm ra cách đối phó, ảnh hưởng đến sĩ khí quân tâm có thể tưởng tượng được.

"Truyền lệnh xuống, để quân đoàn thứ nhất ra ngoài tiếp ứng!"

Nguyên soái Cantor nhẫn tâm hạ lệnh.

Dùng quân đoàn tinh nhuệ nhất đánh chặn kỵ binh quân địch để cứu đám tàn binh bị trọng thương sĩ khí quân tâm này liệu có đáng hay không, không ai có thể nói rõ ràng.

Nhưng với tư cách là thống soái đại quân, gã ta nhất định phải làm chút gì đó, không thể trơ mắt nhìn quân địch đạt được mưu đồ.

Ở ngay trước cổng đại doanh chơi đồ sát, đây không đơn giản chỉ là một trận chiến, mà còn là một đòn giáng mạnh vào tinh thần của binh sĩ Ma Ngạc.

Gặp phải nhiệm vụ bi thảm như vậy, quân đoàn bình thường chỉ có thể giúp kẻ địch tăng thêm thành tích, chỉ có quân tinh nhuệ nhất mới có hy vọng chống đỡ.

Cảnh tượng tàn khốc tiếp tục diễn ra, thực tế đã chứng minh bộ binh đánh kỵ binh chính là lấy mạng ra để lấp.

Quân đoàn thứ nhất là tinh nhuệ, nhưng kỵ binh địch cũng là tinh nhuệ, thậm chí còn có thêm một con ngựa chiến.

Trong lúc bối rối, vô số binh sĩ Ma Ngạc điên cuồng tràn vào doanh trại.

Những cái hố bẫy ngựa vốn dùng để đối phó kỵ binh nay lại biến thành nơi chôn vùi của nhiều binh sĩ Ma Ngạc.

Ngay cả khi phát hiện ra nguy hiểm từ trước thì cũng không kịp né tránh. Phía sau là toàn là loạn quân, Ma Ngạc chen lấn nhau lao về phía trước.

Cảnh tượng thảm khốc khiến cho giới cao tầng tộc Ma Ngạc không đành lòng nhìn thẳng.

Nếu không phải vì vẫn còn lý trí, họ đã không thể nhịn được mà xông ra ngoài giao chiến với quân địch rồi. ...

Đại doanh liên quân, nhìn thấy kỵ binh tập kích thành công, đám tướng lĩnh đều trở nên vô cùng kích động.

"Nguyên soái, chiến cơ xuất hiện rồi!"

"Loạn quân đã mở ra một con đường an toàn cho chúng ta, chỉ cần đi theo con đường của loạn quân để giết vào trong doanh trại địch, chúng ta nhất định có thể đánh tan quân địch chỉ với một trận chiến!"

Một vị tướng lĩnh trung niên kích động nói.

Chiến cơ đến quá bất ngờ, vốn tưởng rằng còn phải ác chiến giằng co một khoảng thời gian, không ngờ quân địch lại tự tạo ra cơ hội.

"Đừng vội, bây giờ chưa phải lúc."

"Nhìn thấy đám binh sĩ Ma Ngạc đang ngăn cản kỵ binh kia không, ý chí chiến đấu mà chúng thể hiện ra không hề thua kém so với tinh nhuệ của chúng ta."

"Tình trạng hỗn loạn bên ngoài doanh trại quân địch là do đội quân rút lui này đã bị giày vò vài ngày ở quận Dương Quan, sĩ khí quân tâm đã ngã xuống đáy vực."

"Ngoài những đội quân này, quân đội Ma Ngạc còn lại vẫn còn có sức chiến đấu."

"Tiến hành quyết chiến vào lúc này, cho dù có thể đánh bại quân địch thì cũng không thể nuốt được bọn chúng!"

Hudson lắc đầu bác bỏ.

Nếu như thật sự muốn đột phá đại doanh quân địch thì quân đội xuất kích bây giờ không phải là quân đoàn kỵ binh, mà là quân đoàn Ma Thú.

Tuy nhiên, muốn đánh bại quân địch thì dễ, muốn tiêu diệt quân địch lại rất khó.

Hơn 50 vạn quân Ma Ngạc, há có thể dễ giết như vậy.

Lỡ kích thích ý chí chiến đấu của đối phương, quân đội tinh nhuệ giả mạo do hắn chỉ huy có thể chịu đựng được thương vong thảm khốc này hay không cũng còn là một ẩn số.

Chương 2048: Thu Binh

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuộc chiến vẫn tiếp tục, số lượng binh lính Ma Ngạc ngã xuống đất ngày càng nhiều.

Thương vong của quân đoàn thứ nhất chịu trách nhiệm chặn kỵ binh đã vượt quá ba thành, chỉ dựa vào ý chí để cố gắng chống cự.

Những binh sĩ Ma Ngạc đang điên cuồng chạy thục mạng lúc này cũng đã rút lui xong rồi, nhưng đội quân tiếp ứng này lại bị quân đội quấn lấy.

"Truyền lệnh xuống, thu binh!"

Có cơ hội tiêu diệt một đội quân tinh nhuệ của quân địch, nhưng lại phải bỏ qua như vậy, quả thực khiến người ta không hiểu, nhưng mệnh lệnh thì vẫn phải chấp hành.

Kỵ binh muốn rút lui, các binh sĩ Ma Ngạc đang cố gắng chống cự đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Đương nhiên là họ cũng không có khả năng ngăn cản. So với tốc độ di chuyển của kỵ binh, bộ binh còn kém xa.

Một chiến dịch hạ màn kết thúc, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, trông vô cùng quỷ dị dưới ánh mặt trời.

So với sự bình tĩnh của doanh trại liên quân, doanh trại Ma Ngạc lại vang vọng tiếng kêu rên.

Một lượng lớn thương binh được mang về doanh trại, đồng thời cũng mang theo tâm lý bi quan vào doanh trại.

Đám bại binh chật vật trốn trở về càng là những cỗ máy chế tạo mặt trái cảm xúc, không ngừng tuyên truyền sự mạnh mẽ của quân địch.

Kết hợp với những gì nhìn thấy trên chiến trường thực tế, vô số binh sĩ Ma Ngạc cũng trở nên bi quan về chiến tranh.

Quân đoàn thứ nhất vốn là sự tồn tại gần như huyền thoại trong tộc Ma Ngạc, kết quả lại bị quân địch đánh cho tàn phế trên chiến trường.

"Kỵ binh của Vương quốc Alpha thực sự rất lợi hại, tộc Rết Chân To bị bại không oan. Nếu không phải chúng ta có đề phòng từ trước, sợ là cũng đã theo gót bọn chúng rồi."

"Truyền lệnh xuống, chôn nồi nấu cơm, đoàn trưởng của các quân đoàn lập tức xuống ổn định quân tâm."

"Bất kỳ ai dám phao tin đồn thất thiệt, giết hết không tha!"

Sau khi cảm thán sau, Nguyên soái Cantor quyết đoán hạ lệnh.

Trong ánh mắt bừng lên một tia sáng rực rỡ, chinh chiến sa trường bao nhiêu năm, cuối cùng gã ta cũng đã tìm lại được cảm giác này.

Áp lực mà Hudson mang lại cho gã ta là chưa từng có, nhưng Nguyên soái Cantor không phải người bình thường, áp lực càng lớn càng khơi dậy được ý chí chiến đấu của gã ta.

Lý do chính khiến họ thất bại trong những trận chiến trước đây là do thông tin không đồng đều.

Tất cả những khả năng của tộc Ma Ngạc đều bị quân địch biết rõ, nhưng họ lại biết rất ít về sức mạnh của quân địch.

Hầu hết các thông tin tình báo thu thập được từ việc thẩm vấn các quý tộc Hessen trước đây đều là thông tin cũ, hoặc nói đúng hơn là sai lệch.

Việc sử dụng cách thức đối phó với quân đội Hessen để đối phó với quân đội Nhân tộc trước mắt vốn đã là một sai lầm.

"Nguyên soái, việc lớn không tốt!"

"Nguồn nước bị quân địch phá hủy, chúng ta..."

Không đợi viên sĩ quan báo tin nói xong, một đám cao tầng Ma Ngạc đã thay đổi sắc mặt.

Nước chính là nguồn sống, một ngày không uống đã khát muốn chết rồi, trận chiến này làm sao có thể tiếp tục được nữa?

"Ra lệnh cưỡng chế toàn bộ Ma pháp sư hệ Thủy trong quân lập tức tạo ra một lượng nước để ứng phó khẩn cấp."

"Truyền lệnh xuống, từ giờ trở đi, cấm toàn quân lãng phí bất cứ một giọt nước."

"Ngoài nấu ăn sinh hoạt và rửa vết thương cho người bị thương ra, nước uống hàng ngày đều được cung cấp theo khẩu phần!"

Nguyên soái Cantor tỉnh táo hạ lệnh.

Thế giới Địa tâm rất hiếm Ma pháp sư hệ Thủy, nhưng hiếm không có nghĩa là không có.

Tộc Ma Ngạc vốn là sinh vật lưỡng cư từ thời Thượng cổ, chỉ vì sau khi thua trận rút lui vào thế giới Địa tâm thiếu sông hồ để cư trú, nên mới dần trở thành sinh vật trên cạn.

Nhưng dù có thay đổi như thế nào thì một số gen di truyền được truyền lại từ tổ tiên vẫn được lưu giữ.

Một phần Ma Ngạc đã kích hoạt được những thiên phú bẩm sinh này, từ đó trở thành Ma pháp sư hệ Thủy.

Đáng tiếc là nguồn nước trong thế giới Địa tâm rất khan hiếm, chỉ có một vài con sông ngầm dưới lòng đất, có thể cung cấp tài nguyên để các Ma pháp sư hệ Thủy tu luyện.

Trong đoàn Ma pháp sư, đây là một nghề nghiệp tương đối tiểu chúng.

"Tuân mệnh!"...

Thấy viên sĩ quan truyền lệnh rời đi, đám cao tầng Ma Ngạc bèn nhìn Nguyên soái Cantor với ánh mắt đầy mong đợi, hi vọng có thể tìm được giải pháp.

Ma pháp sư tạo nước chỉ có thể giải quyết tạm thời.

Muốn cung cấp nước sinh hoạt hàng ngày cho hàng chục vạn quân, nhất định phải có nguồn nước tự nhiên.

"Xem ra đây là cái bẫy do quân địch thiết kế, chỉ đợi chúng ta chui vào trong. Từ khi bắt đầu dựng trại thì chúng ta đã rơi vào bẫy rồi."

"Những trận chiến trước đây chỉ là do kẻ địch cố ý bày ra để đánh lừa chúng ta."

"Thách thức thực sự, lúc này mới chính thức bắt đầu!"

"Đại quân vong linh đêm qua không phải vì tập kích đại doanh của chúng ta, mà là nhằm vào nguồn nước của đại quân."

"Một lượng lớn sinh vật vong linh đi qua, cho dù quân địch không ra tay với nguồn nước, chúng ta cũng không dám uống."

"Là bá chủ đại lục, Nhân tộc có một số thủ đoạn độc ác mà chúng ta không biết, hoàn toàn có thể xảy ra."

"Nơi này không thể ở lại lâu, cho dù có thể giải quyết vấn đề nguồn nước thì cũng không thể giao chiến với quân địch trên chiến trường do địch lựa chọn."

"Nếu như ta đoán không sai, tiếp theo quân địch sẽ lợi dụng ưu thế kỵ binh để cắt đứt liên lạc của chúng ta với bên ngoài."

"Tiếp theo là vây hãm, đói chết, khát chết chúng ta!"

Nói xong, Nguyên soái Cantor liền nhìn về phía Ma Ngạc vương.

Lại đến lúc đưa ra quyết định chiến lược, người làm chủ soái đại quân như gã ta không thể tự mình quyết định số phận tương lai của tộc Ma Ngạc.

"Nguyên soái, thực hiện phương án dự phòng đi!"

"Cách dụng binh của Hudson thực sự quá độc ác, không biết sau này còn có bao nhiêu thủ đoạn tàn nhẫn nữa, chúng ta không thể ngồi chờ chết được."

Ma Ngạc vương nói với giọng trầm thấp.

Chương 2049: Động

Cuộc chiến này hoàn toàn nằm trong tính toán của kẻ địch, căn bản không có cách nào đánh được.

Có thể kiên trì được đến bây giờ mà không xảy ra sai sót lớn, đều là do khả năng ứng biến của Nguyên soái Cantor đủ mạnh.

Nếu đổi thành một vị thống soái phản ứng chậm, có lẽ hiện giờ vẫn còn đang mơ hồ cố gắng tìm cách giải quyết vấn đề nước, mà hoàn toàn không biết mình đã sớm trúng bẫy của kẻ địch.

Nghĩ thông suốt điểm này, đám ma ngạc cũng lười tiếp tục dây dưa nữa, chỉ mong sớm thoát thân.

Danh hiệu danh tướng số một đại lục, ai có hứng thú thì cứ tới lấy đi, dù sao họ cũng không định tấn công nữa. ...

"Tốt!"

Nguyên soái Cantor bất đắc dĩ đáp ứng.

Trải qua những thất bại trước đây, mọi người đều cho rằng gã ta chơi không lại Hudson, điều này khiến Nguyên soái Cantor kiêu ngạo cảm thấy rất thất vọng.

Muốn cãi lại cũng không được, đúng là gã đã biết hết toàn bộ kế hoạch của quân địch rồi, nhưng tình hình vẫn đang tiếp tục xấu đi.

Trực giác nói cho gã ta biết nên khởi động kế hoạch dự phòng vào lúc này, dời chiến trường đến địa bàn của Thạch Nhân tộc cũng là một phần trong kế hoạch của quân địch.

Tuy nhiên những lời này không thể nói ra!

Muốn bác bỏ phương án dự phòng thì dễ, nhưng muốn đưa ra một phương án tốt hơn thì chính là đang làm khó gã ta.

Chuyện này không liên quan gì đến năng lực, mà hoàn toàn do hoàn cảnh của cả hai bên quyết định.

Chiến đấu với quân địch trên lãnh thổ của địch, thiên thời địa lợi nhân hòa đều thuộc về quân địch.

Theo thông tin phản hồi từ các nơi trên đại lục, Nhân tộc đang tiến hành phản công trên các chiến trường khác nhau, tình hình của hầu hết các chủng tộc Địa tâm đều rất khó khăn.

Trong bối cảnh chung này, nếu không có thế lực thứ ba tham gia, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Giới cao tầng thống nhất lập trường, trong quân lại xảy ra vấn đề.

Việc ban hành "lệnh hạn chế nước" khiến cho doanh trại vốn đã bất ổn lại càng trở nên náo nhiệt hơn.

Mọi loại tin đồn thất thiệt đang lan truyền nhanh chóng trong doanh trại giống như dịch bệnh.

Để ngăn chặn tin đồn lan truyền, các sĩ quan buộc phải áp dụng biện pháp mạnh.

Tuy nhiên tin đồn thất thiệt vốn dĩ không thể bị xóa bỏ bằng cách đàn áp.

Mọi người không dám nói ra, nhưng trong thâm tâm lại càng khẳng định phán đoán của mình.

Sĩ khí quân tâm vốn đã không cao, nay càng trở nên ủ rũ hơn.

Trước những biến cố này, Nguyên soái Cantor nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Trong lúc thực hiện phương án dự phòng, gã ta buộc phải dành nhiều tâm sức hơn để trấn an quân tâm.

Một vị nguyên soái thường thắng như gã ta đích thân ra trận, các binh sĩ Ma Ngạc vẫn chịu tin tưởng, sự hỗn loạn tạm thời lắng lại.

Tuy nhiên, hạt giống nghi ngờ đã được gieo vào tâm trí của những binh sĩ Ma Ngạc, có thể nảy mầm bất cứ lúc nào. ...

Doanh địa Liên quân.

Sau khi đè bẹp khí thế của quân địch, Hudson không có bất kỳ hành động nào nữa, khiến một đám tướng lĩnh cảm thấy rất không quen.

Hai quân bắt đầu chơi giằng co, ngoài việc thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ của Ma Tinh pháo ra thì không ai dám tin đây là chiến tranh.

Liên tục giằng co hai ngày, mọi người cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Dưới sự thúc giục của đám tướng lĩnh Hessen, Hầu tước Simeone là người lên tiếng đầu tiên:

"Nguyên soái, quân địch đã im lặng hai ngày nay rồi, có phải là chúng đang có âm mưu gì không?"

Trong thế giới bình thường khi bao vây quân địch, mọi người đều ước gì quân địch không có động tĩnh gì, nhưng đại lục Aslante thì khác, nơi này thật rất biết kiếm chuyện.

Một chủng tộc có thể tồn tại lâu dài, không có một số thủ đoạn bí mật là không thể được.

Trong tình trạng lương thực, nước uống bị phong tỏa, quân địch hy vọng vào các biện pháp cực đoan để phá vỡ thế trận, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

"Yên tâm đi, hiện giờ không phải là thời thượng cổ, cho dù quân địch có triệu hoán Tà Thần thì chúng ta cũng có thể giết thần!"

"Tướng lĩnh quân địch khó đối phó, không dám ra ngoài giao chiến với chúng ta, chắc là đang tìm cách khôi phục sĩ khí cho quân đội."

"Kiên nhẫn chờ xem đi, nguồn nước và lương thực của quân địch đều bị cắt đứt, bọn chúng không kiên trì được bao lâu nữa."

"Nếu như ta đoán không sai, tối nay bọn chúng không hành động, sáng mai chắc chắn sẽ mang theo quân đội chạy trốn!"

Hudson trả lời một cách đầy khí phách.

Là bá chủ đại lục, nếu không giết được thần thì không có tư cách xưng là bá chủ.

Đến cả Tà Thần cũng có thể giải quyết, quân địch muốn dựa vào quân cứu viện từ dị giới để giúp họ thoát khốn là điều không thể.

Trên thực tế, trên chiến trường tranh bá quyền đại lục, nhân vật chính luôn là bản thân các tộc.

Những kẻ âm mưu dựa vào ngoại lực để tham gia trò chơi cuối cùng đều chết rất thảm.

Nếu tà thần có thể tùy ý thay đổi kết quả thắng thua của một cuộc chiến thì đại lục này đã là thiên hạ của tổ chức tà giáo rồi, làm gì đến phiên Nhân tộc thống trị đại lục.

Miễn là đầu của tướng lĩnh quân địch không bị nước vào là sẽ không đặt hy vọng vào những thế lực ngoại vi không thực tế này.

Hơn nữa, với tình hình hiện tại, quân địch muốn triệu hồi tà thần cũng khó có thể tập hợp đủ vật tế.

So với những âm mưu quỷ kế này, Hudson tin là quân địch đang khôi phục sĩ khí quân tâm và tìm kiếm cách phá vỡ thế trận.

"Nguyên soái, quân địch động rồi!"

Giọng nói bên ngoài cửa khiến màn thể hiện của Hudson đạt điểm tuyệt đối.

Vừa đưa ra phán đoán, quân địch đã hành động theo dự đoán, quả là quá nể mặt.

Gây cho một đám tướng lĩnh một sự chấn động nhẹ, nhưng sau đó liền nhanh chóng bình tĩnh lại, như thể mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên.

"Biết rồi!"

"Tiếp tục theo dõi động hướng của quân địch, nhanh chóng xác định rõ tuyến đường hành động của chúng."

Hudson bình tĩnh hạ lệnh.

Chương 2050: Bẫy

Chặn đường là không thể nào, vất vả lắm mới buộc quân địch hành động, không thể lại để cho quân địch rút về được.

Quân địch chết đói, chết khát, bị vây chết, đó chẳng qua là trạng thái lý thuyết.

Binh lực quân địch gần gấp đôi liên quân, bao vây là chuyện hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Đối mặt với kẻ thù không thể nuốt trôi trong một lần, cách tốt nhất là chia nhỏ, tan rã sau đó mới ra tay. ...

"Truyền lệnh xuống, toàn quân dựng trại tại chỗ!"

"Bên ngoài doanh trại vẫn bố trí cọc cản ngựa, hố bẫy ngựa như thường lệ, đề phòng kỵ binh địch tập kích..."

Nguyên soái Cantor ra lệnh một cách cẩn trọng.

Có bài học đắt giá từ tộc Rết Chân To, gã ta sẽ không vì tham gia thời gian di chuyển mà đặt quân đội vào thế nguy hiểm.

Lúc này còn ba tiếng nữa là trời sáng, đủ thời gian để bố trí phòng thủ sơ bộ bên ngoài doanh trại, đề phòng kỵ binh địch tập kích.

Còn bên trong trại, trời sáng rồi bố trí cũng không muộn.

Ngoài doanh trướng của một số ít cao tầng là cần thời gian để dựng ra, doanh trướng của các binh sĩ đều có thể xem nhẹ.

Cuộc hành quân nhìn như thanh thế to lớn, nhưng thực tế từ khi xuất phát đến bây giờ, hậu quân cách đại doanh lúc đầu chỉ khoảng 30 dặm.

Nếu không phải vì đồ quân, binh sĩ Ma Ngạc chỉ mất ba bốn tiếng để đi hết quãng đường này. ...

Tin tức đại quân Ma ngạc dựng trại được truyền về doanh trại liên quân ngay lập tức, khiến các tướng lĩnh khao khát xuất chinh vô cùng thất vọng.

Quân địch quả thực quá hèn mọn, dựng trại sớm như vậy rõ ràng là để đề phòng kỵ binh tập kích.

"Nguyên soái, quân địch đã có sự chuẩn bị, kế hoạch ban đầu của chúng ta đã không còn phù hợp nữa."

"Hay là chúng ta cho kỵ binh xuất kích ngay lập tức, đánh cho bọn chúng không kịp trở tay. Cho dù chịu thiệt một chút trong cuộc dạ chiến, thì sau khi hừng đông cũng có thể lấy lại được!"

Lời đề nghị của Tổng đốc Pierce lập tức nhận được sự ủng hộ của một đám tướng lĩnh.

Chiến tranh là phải có người chết, để đánh bại quân địch, trả giá một số thứ cũng là đáng.

Về mặt lý thuyết, để kỵ binh phát động tấn công vào lúc này để phá vỡ đội hình quân địch, đợi khi trời sáng bộ binh đến nơi vừa kịp giao chiến với địch.

"Thời cơ quyết chiến chưa chín muồi, nhưng đúng là không thể để quân địch tiêu dao như vậy."

"Bá tước Pierce, ông thống lĩnh quân đoàn kỵ binh thu hút sự chú ý của quân địch ở chính diện."

"Nhớ rằng chỉ cần thu hút sự chú ý, có thể đột phá doanh trại quân địch hay không không quan trọng, giảm thiểu thương vong càng nhiều càng tốt!"

"Tôn giả Elfriede, ông sẽ dẫn dắt đoàn cung phụng gây rối cho quân địch từ hai cánh."

"Toàn bộ cường giả Thánh Vực trong đoàn cung phụng đoàn đều che giấu tu vi, một khi Thánh Vực quân địch tham chiến, các vị hãy tìm cơ hội đánh lén."

"Nếu như có thể tiêu diệt, hoặc là trọng thương lực lượng cao cấp của quân địch, thì ta sẽ dẫn dắt đại quân giao chiến sớm với quân địch!"

Hudson lập tức hạ lệnh.

Không có chiến cơ, vậy thì tự tạo chiến cơ.

Thời đại vũ khí lạnh, lòng dũng cảm cá nhân ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí quân tâm.

Cường giả Thánh Vực còn là thần hộ mệnh của các chủng tộc.

Nguyên nhân trước đây mà liên quân có thể đánh bại đại quân Rết Chân To, ngoài sự sắc bén của kỵ binh ra, thắng lợi trong cuộc chiến của các Thánh Vực cũng đóng vai trò quan trọng.

So với trận chiến trước đây với tộc Rết Chân To, số lượng cường giả trong quân đội liên quân đã nhiều hơn nhiều.

Nếu không phải vì chưa từng gặp Ma Ngạc vương, không thể xác định vị trí của ông ta, Hudson thậm chí còn cân nhắc thực hiện chiến thuật chém đầu.

Nếu có thể tiêu diệt một vài cường giả Thánh Vực của tộc Ma Ngạc, sĩ khí vốn không cao của quân địch e là sẽ sụp đổ ngay lập tức. ...

Doanh trại đại quân Ma ngạc, những binh lính phụ trách vận chuyển quân nhu lại bắt đầu bận rộn.

Đào hố, công việc bẩn thỉu và mệt mỏi này, quân chủ lực không thèm làm.

Đi cả đêm đường, đang lúc đói lả, không có thời gian để thở cũng phải lao vào dựng trại, trong lòng không oán trách là không thể nào.

Đáng tiếc đây là một thế giới mạnh được yếu thua, giữa làm bao nhiêu và nhận được bao nhiêu hồi báo không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Bởi vì thân thể cường tráng được chọn vào quân chủ lực, nhận được nhiều tài nguyên hơn, từ đó trở nên mạnh mẽ hơn...

Sau khi đi dò xét một vòng "công trường", Nguyên soái Cantor rất hào phóng hứa hẹn với đám Ma Ngạc: Chỉ cần giành chiến thắng trận này, mọi người đều sẽ được thưởng lớn.

Còn về phần thưởng cụ thể là gì, đó là vấn đề sau chiến tranh.

"Nguyên soái, cẩn thận!"

Vừa dứt lời, một loạt tên đã lao về phía Nguyên soái Cantor, dọa cho gã ta phải vội vàng trốn tránh.

Nhờ vệ binh đỡ hộ vài mũi tên, gã ta mới may mắn thoát khỏi cái chết.

Sau khi suýt chạm mặt với tử thần, Nguyên soái Cantor không mấy vui vẻ, lời nhắc nhở ân cần của các binh sĩ cũng cho quân địch biết rằng - đây là một nhân vật quan trọng!

Ban đầu, những thành viên của đoàn cung phụng chỉ làm nhiệm vụ phá hoại, giờ thì đã thay đổi ý định, trực tiếp tấn công

ông ta.

Đang định ra tay thì Tôn giả Beheim đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, lập tức không quan tâm đến việc che giấu sức mạnh, dứt khoát chọn né tránh.

"Có cường giả Thánh Vực bảo vệ, gặp được cá lớn rồi!"

Trong đầu hiện ra suy nghĩ này, trong tay lại không hề buông lỏng chút nào, trực tiếp chiến đấu với Thánh Vực Ma Ngạc.

Nhìn thấy cảnh này, sau khi thầm mắng Nhân tộc không tuân thủ quy củ, Nguyên soái Cantor liền tranh thủ thời gian trốn vào sâu trong doanh trại.

Gần như cùng lúc đó, tiếng vó ngựa từ phương xa truyền đến, trong đầu của vô số Ma ngạc đều không tự chủ hiện ra hình cảnh kỵ binh quân địch tàn sát ngày hôm qua.

Chương 2051: Phản Công

"Hỏng rồi, đây là âm mưu của quân địch, mau đi thông báo cho Tôn giả Haven tạm tránh mũi nhọn!"

Nhận ra có điều không ổn, Nguyên soái Cantor lập tức ra lệnh cho vệ binh bên cạnh.

Trong tình huống bình thường, cường giả quân địch nên ưu tiên tiêu diệt nhân vật quan trọng được bảo vệ như gã ta chứ không phải là quấn lấy Thánh Vực bảo vệ gã ta.

Chỉ có một lời giải thích cách làm ngược lại này: Mục tiêu lần này của quân địch là các cường giả Thánh Vực trong tộc, chứ không phải là vị Nguyên soái tôn quý như gã ta.

Mệnh lệnh vẫn được đưa ra chậm một bước, sau khi Tôn giả Haven tham chiến, Tôn giả Wilson và Tôn giả Heins cũng xuất hiện trên chiến trường.

Chính xác hơn là để giúp Tôn giả Haven một tay!

Chiến đấu với Thánh Vực cùng cấp, phân định thắng bại có lẽ không khó, nhưng muốn giết chết đối phương thì gần như không thể.

Thấy có cơ hội, Tôn giả Wilson và Tôn giả Heins, những người từng phải nhục nhã rút lui khỏi quận Dương Quan, cũng muốn nhân cơ hội này để nổi tiếng trong tộc, lấy lại danh tiếng đã mất trước đây.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc ra tay, họ đã không may chọc phải tổ Thánh Vực, ba đánh một như dự tính đã trực tiếp biến thành ba đánh sáu.

Nếu chiến trường ở bên trong đại doanh, họ còn có thể phối hợp với quân đội ở trên mặt đất để cố gắng chống trả.

Nhưng nơi này lại nằm bên ngoài doanh trại, những người phụ trách đào hố bên dưới đều là quân dự bị, những kẻ ô hợp này hoàn toàn không có khả năng tham gia vào trận chiến của Thánh Vực.

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tôn giả Haven, người tham chiến đầu tiên, đột nhiên từ trên trời rơi xuống.

Tốc độ nhanh đến mức bên ngoài không kịp phản ứng. Những Thánh Vực còn lại vốn định ra tay giúp đỡ đồng đội cũng lập tức trở nên do dự.

Rõ ràng là quân địch vẫn còn có cường giả đang giấu ở chỗ tối, người ra tay vừa rồi là một cường giả Thánh Vực am hiểu về pháp tắc linh hồn.

Biết rằng đã gặp được người quen, Tôn giả Wilson và Tôn giả Heins lập tức chọn chạy trốn.

Thế cục diễn biến quá nhanh, chỉ trong chớp mắt một người chết hai người bỏ trốn, cả hai bên đều không kịp phản ứng.

Có lẽ vì vận may không tốt, Tôn giả Wilson vừa bỏ chạy đã nhìn thấy một thanh trường thương lao tới trước mặt.

"Lại có một tên Thánh Vực Nhân tộc tham chiến!"

Chưa giao chiến được hai hiệp, đầu của ông ta đã bị tách rời khỏi cơ thể.

Từ đầu đến cuối màn xuất hiện này còn chưa đầy một phút, chết nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không giống như những trận chiến Thánh Vực mà mọi người nghĩ.

Vừa ra khỏi doanh trướng xem cuộc chiến, Ma Ngạc vương liền bị cảnh tượng trước mắt này làm cho sợ ngây người.

Cường giả Thánh Vực cao cao tại thượng hoàn toàn không chịu nổi một kích dưới tay kẻ địch, giống như là binh lính bình thường vậy.

Mặc dù chủ yếu là vì bị đánh lén, nhưng trong những trận quyết đấu cao cấp như thế này, đám Ma Ngạc bình thường vốn không nhìn rõ.

Mọi người chỉ nhìn thấy cường giả Thánh Vực nhà mình vẫn lạc.

Còn về phần chết như thế nào, nơi này là chiến trường, ai quan tâm đến quá trình chứ!

"Đây chính là sức mạnh của bá chủ đại lục sao?"

Ma Ngạc vương không nhịn được hỏi một câu.

Dưới sự giúp đỡ của đám cường giả Ma Ngạc, Tôn giả Heins may mắn trốn được vào trong doanh trại, may mắn nhặt lại một cái mạng.

Nhưng may mắn chỉ là tạm thời, vì ra tay giúp đỡ, nên đám cường giả Thánh Vực của tộc Ma Ngạc đã bị bại lộ hoàn toàn.

Gần như ngay lập tức, tất cả các Thánh Vực Ma Ngạc đều bị Tôn giả Elfried đánh dấu Linh Hồn.

Nhờ lợi thế tác chiến trên sân nhà, mặc dù ở thế hạ phong, nhưng họ lại không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ có điều là toàn bộ Thánh Vực Ma Ngạc lại không vui nổi, bị địch nhân đánh dấu cũng có nghĩa là họ bị cường giả Nhân tộc nhắm đến.

Trong một khoảng cách nhất định, họ là những ngọn đèn sáng trong đêm tối, luôn chỉ dẫn hướng đi cho kẻ địch.

"Tể tướng, chúng ta thật sự có thể thuận lợi tiến vào địa bàn của Thạch Nhân tộc sao?"

Ma Ngạc vương bàng hoàng hỏi.

Dụng binh đánh trận chơi không lại Hudson, ông ta còn có thể tự mình an ủi: Bại bởi danh tướng số một đại lục cũng không mất mặt, chỉ cần có thể bảo toàn được chủ lực là đã vượt qua vô số chủng tộc rồi.

Hiện giờ đã đến lúc lực lượng đỉnh cao quyết đấu, kết quả là sự chênh lệch sức mạnh của hai bên lại càng chênh lệch hơn, Hudson vẫn chưa tham chiến, họ đã bị kẻ địch đè xuống đất đánh.

"Xin bệ hạ yên tâm!"

"Vừa rồi là do chúng ta bị quân địch đánh lén, nên mới không may tổn thất hai vị Tôn giả."

"Hiện giờ đối đầu với mười hai tên Thánh Vực Nhân tộc, chúng ta vẫn có thể..."

Thực sự không thể bịa đặt thêm nữa, Tể tướng Susilo đỏ mặt tía tai.

Những cường giả Thánh Vực trước mắt này chính là toàn bộ sức mạnh của tộc Ma Ngạc, nhưng đối với Nhân tộc mà nói, những người tham chiến chỉ là một phần nhỏ trong số những cường giả cao cấp của họ.

Muốn nói khoác rằng Thánh Vực phe mình mạnh hơn, nhưng nhìn vào tình hình trên chiến trường, cho dù là solo thì họ cũng không chiếm được ưu thế gì.

Thế trận giằng co hiện giờ là do vô số Ma Ngạc dùng mạng sống đổi lấy.

Gần như mỗi lần giao tranh đều có binh sĩ Ma Ngạc bỏ mạng, trong đó không thiếu những cường giả cấp 8.

Số lượng không bằng quân địch, chất lượng cũng không tốt hơn quân địch, nên chỉ đành để những cường giả cấp 8 đi liều mạng.

"Được rồi Tể tướng, vừa rồi ta không hỏi gì cả."

"Phái người thông báo cho Nguyên soái Cantor, để Nguyên soái mau chóng tổ chức phản công."

"Ta không hi vọng có thể giữ lại những Thánh Vực Nhân tộc này, nhưng những kẻ tập kích khác thì nhất định phải lưu lại một số!"

Ma Ngạc vương cố giữ bình tĩnh hạ lệnh.

Lý trí nói cho ông ta biết, nếu không tranh thủ thời gian hành động vào lúc này, kết cục trong tương lai của họ có thể sẽ còn tệ hơn cả tộc Rết Chân To.

Chương 2052: Nên Đến Cuối Cùng Cũng Đến

Ít nhất là kẻ thù truyền kiếp này, sau khi trả một cái giá thê thảm đau đớn, đã rút được giới cao tầng về thế giới Địa Tâm.

Theo phản hồi từ các chiến trường khắp nơi, trong số các chủng tộc Địa tâm bại chân, tộc Rết Chân To được coi là khá ổn rồi.

Hành động hiện giờ nhìn như đang phản công Nhân tộc, nhưng trên thực tế lại là một cuộc tranh đấu của Ma Ngạc vương đối với vận mệnh tương lai.

Nguyên nhân dẫn đến điều này không chỉ là sự mất cân bằng thực lực cao cấp của hai bên, mà còn thể hiện sự sa sút tinh thần của quân đội Ma Ngạc.

Nếu trận chiến này diễn ra vào lúc quân đội Ma Ngạc còn ở thời đỉnh cao, thì giờ đây đám cường giả của quân địch đã bị họ trục xuất ra khỏi doanh trại rồi.

Về mặt lý thuyết, một quân đoàn tinh nhuệ thực sự có khả năng bao vây và tiêu diệt các cường giả Thánh Vực.

Mặc dù tỷ lệ thành công rất thấp, nhưng trong lịch sử cũng đã từng xảy ra rồi.

"Nguyên soái, bệ hạ..."

Không đợi lính liên lạc nói hết lời, Nguyên soái Cantor đã vung tay lên nói:

"Biết rồi!"

"Nói với bệ hạ là ta sẽ cố gắng hết sức."

"Truyền lệnh xuống, để các đơn vị còn chưa tham chiến bố trí tuyến phòng thủ thứ hai bên trong doanh trại, đề phòng kỵ binh tập kích!"

Ma Ngạc vương muốn làm gì, gã ta đã không rảnh để quan tâm.

Do ảnh hưởng của việc chiến tranh bùng nổ sớm hơn dự kiến, nên còn chưa được bố trí xong hố bẫy ngựa và cọc cản ngựa cọc thì đã bị kỵ binh quân địch tấn công.

Lúc này, chỉ nhờ vào một vài quân đoàn bộ binh tinh nhuệ dùng cơ thể máu thịt để ngăn cản mũi nhọn của quân địch.

Có thể tạm thời ngăn chặn không có nghĩa là có thể ngăn chặn mãi.

Nguyên soái Cantor biết rằng quân địch vẫn còn một quân đoàn ở phía trên quân đoàn kỵ binh, đó là quân đoàn Ma Thú, sức tấn công của những đội quân tinh nhuệ này vượt xa kỵ binh thông thường.

Một khi trời sáng, khu vực bên ngoài doanh trại chắc chắn sẽ không giữ được nữa.

Nếu không muốn thất bại thảm hại, lựa chọn tốt nhất là tiếp tục bố trí phòng tuyến, ngăn cản những đợt công mạnh mẽ của quân địch.

Chống cự được mũi nhọn của quân địch rồi sau đó mới tính đến những vấn đề tiếp theo.

Trong thâm tâm, Nguyên soái Cantor đã không còn thong dong như lúc đầu. Át chủ bài của quân địch còn nhiều hơn so với dự đoán của gã ta.

Nếu không phải vì trận chiến đêm nay, gã ta thậm chí còn không biết rằng trong quân địch có nhiều cao thủ đến vậy.

Chỉ là một chiến trường cục bộ mà lại tung ra nhiều cường giả như vậy, hoàn toàn là đang chuyện bé xé ra to.

Trực giác mách bảo ông ta rằng, đây là do Nhân tộc đang muốn lập uy.

Vừa hay họ và tộc Rết Chân To lại là hai cường tộc ở thế giới Địa Tâm, nên liền bị mang ra giết gà dọa khỉ.

Trải truốt lại mạch suy nghĩ, Nguyên soái Cantor đột nhiên hiểu ra ý đồ hiểm ác của Thạch Nhân tộc.

Dụ dỗ họ đi giết chết Thánh Vực Nhân tộc đâu phải là lễ vật gia nhập gì, mà rõ ràng là sổ sinh tử. ...

Ánh nắng ban mai rọi xuống mặt đất, trên bầu trời xuất hiện một loạt những hình bóng mờ ảo, Nguyên soái Cantor thở phào nhẹ nhõm.

Điều gì đến cuối cùng cũng sẽ đến.

Sử dụng trí óc cường độ cao liên tục đã khiến ông ta mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Đánh cả đời trận, Cantor chưa từng bao giờ từng gặp một kẻ mưu mô như Hudson.

Các tướng lĩnh khác tác chiến đều là mưu tính chiến thuật chiến lược, làm gì có ai chọn cả doanh trại giúp cho bên địch bao giờ?

Làm những điều này còn chưa đủ, thậm chí còn sắp xếp sẵn đường lui cho họ.

Ngay từ ngày đầu tiên xuất chinh thì đã rơi vào mưu tính của kẻ địch rồi, trận chiến này sao có thể có kết quả tốt đẹp được.

Kèn hiệu xung phong vang lên, Hudson tay cầm đại kiếm kỵ sĩ, phát ra những cú va chạm man rợ trên lưng gấu, trên đầu còn có một con rồng phụ trách tấn công.

Hình ảnh ra sân đầy khí thế khiến vô số binh sĩ Ma Ngạc rùng mình sợ hãi.

Cự Long, Đại Địa Chi Hùng, những sinh vật trong truyền thuyết này đang sống sờ sờ xuất hiện trước mắt, gây ra ảnh hưởng rất lớn với họ.

Bản thân những cường giả trong tộc vốn nên ra ngoài đánh chặn thì lại bị Đoàn cung phụng quấn lấy từ trước, chỉ còn biết than thở.

Hudson đi trước mở đường, quân đoàn Ma thú ở phía sau tiếp tục mở rộng độ rộng của con đường, tất cả binh sĩ Ma Ngạc chặn đường đều bị biến thành thịt nát.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy những hố đất mà Belersden chạy qua lúc đầu đều đã bị lấp đầy.

Bởi vì kẻ địch thay đổi đối tượng, tuyến phòng thủ thứ hai được xây dựng với rất nhiều công sức đã không còn phát huy được tác dụng.

Một lượng lớn quân đội Nhân tộc ồ ạt tiến vào trong doanh trại, thứ bị ảnh hưởng đầu tiên chính là cuộc chiến giữa các cường giả.

Vốn đang ở vào thế hạ phong, sau khi nhìn thấy vị sát thần Hudson này xuất hiện, tâm lý của đám Thánh Vực Ma ngạc cũng rơi xuống tận đáy vực.

Sự thật cũng đúng như họ dự đoán, sau khi mở đường, tổ hợp người rồng gấu này liền lao thẳng về phía họ.

Không đợi Hudson tham chiến, một Thánh Vực Ma Ngạc vì tinh thần hoảng loạn, phản ứng chậm một chút, đã mất đi cái đuôi sau lưng.

Bị nỗi đau kích thích càng làm chậm phản ứng thần kinh của gã ta, trực tiếp bị một thanh trường thương đâm xuyên ngực.

Lại có một tên Ma Ngạc bỏ mình, khiến cho thực lực của hai bên trở nên càng chênh lệch hơn.

Một Thánh Vực Ma Ngạc không chịu nổi áp lực bỗng trực tiếp chọn cách thoát khỏi chiến trường và bỏ chạy. Ngay sau đó, những Thánh Vực Ma ngạc còn lại cũng lần lượt bắt chước.

Cường giả Thánh Vực bỏ chạy!

Cảnh tượng này mang lại cho các binh sĩ Ma Ngạc sự đả kích còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc các Thánh Vực ngã xuống trước đó.

Lúc này, những binh sĩ Ma ngạc vốn định thoát khỏi chiến trường đã được tháo bỏ gánh nặng cuối cùng trong lòng, không chút do dự gia nhập vào đội ngũ bỏ chạy.

Chương 2053: Đốn Ngộ

"Mau quay lại!"

"Đội đốc chiến, lập tức đàn áp cho ta!"

"Truyền lệnh xuống, quân đoàn số một hai ba bốn năm lập tức tham chiến, nhất định phải giữ vững chiến tuyến!"

"..."

Nguyên soái Cantor gần như gầm lên giận dữ.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, việc các cường giả Thánh Vực trong tộc dẫn đầu bỏ chạy hoàn toàn nằm ngoài dự tính của gã ta.

Thất bại đến quá ly kỳ, át chủ bài mà ông ta chuẩn bị còn chưa kịp phát huy tác dụng, như thể đang ở trong một thế giới hài kịch vậy.

Đánh cược toàn bộ quân cơ động, đối với cục diện chiến tranh sụp đổ vẫn có một chút tác dụng, tuy nhiên sự giằng co này cuối cùng cũng là vô ích.

Binh bại như núi đổ!

Bỏ chạy một khi đã bắt đầu thì không phải một mệnh lệnh là có thể kiểm soát được. ...

Sự bất ngờ không chỉ khiến các binh sĩ Ma Ngạc choáng váng mà còn khiến các quan binh Nhân tộc tham chiến cảm thấy hoang mang.

Thời điểm quyết chiến dự kiến chưa đến, mọi người vẫn chưa phát huy hết sức mạnh, vậy mà trận chiến này đã sắp giành được chiến thắng.

Tuy nhiên những điều này không quan trọng, nhận ra rằng thời gian thu hoạch chiến công đã đến, tinh thần của các binh sĩ Nhân tộc lập tức tăng vọt. ...

Chiến tuyến hoàn toàn sụp đổ, giới cao tầng Ma Ngạc lâm vào tuyệt vọng, lần lượt chọn cách bỏ chạy. Quy tắc sinh tồn của thế giới Địa tâm nói với họ rằng: chỉ có sống sót mới có hy vọng!

Trận đại chiến truy kích lại diễn ra một lần nữa, cuộc tàn sát đẫm máu diễn ra trên đồng bằng. Máu nhuộm đỏ mặt đất, xác chết nâng cao bình địa.

Là thống soái, sau khi cục diện đã an bài, Hudson lập tức rút khỏi chiến trường, hiên ngang đứng trên bầu trời nhìn xuống mặt đất.

Chiến trường thảm khốc khiến hắn nhíu mày, sâu thẳm trong lòng không khỏi nảy sinh một cảm giác chán ghét.

Danh tướng số một đại lục ghét chiến tranh, nếu tin tức này truyền ra ngoài, các chủng tộc chắc chắn sẽ không phục.

Bàn về chiến tích, trong lịch sử toàn bộ đại lục Aslante, người có thể giết nhiều quân địch hơn Hudson cũng không nhiều.

Nếu như cộng dồn tất cả các chiến công, quân đội do Hudson chỉ huy đã tiêu diệt ít nhất sáu bảy trăm vạn kẻ địch.

Hắn là anh hùng trong mắt Nhân tộc, là đồ tể, ma vương trong mắt dị tộc.

Ở bên ngoài, Hudson luôn xuất hiện với hình ảnh một người theo phái chủ chiến mạnh mẽ, nguyên nhân mà hắn không bị gán tội "tội phạm chiến tranh", trở thành kẻ thù chung của cả đại lục, đó là vì Nhân tộc hiện đang là bá chủ.

Chứng kiến sự luân chuyển sinh tử, cảm nhận được sự tàn khốc của chiến tranh, pháp tắc vận mệnh của Hudson lại vô thức tiến thêm một bước nhỏ.

Chìm đắm trong đại dương quy tắc, Hudson quên mất rằng mình vẫn đang ở trên chiến trường, không còn quan tâm đến những thay đổi bên ngoài.

Maxim cùng Belersden thì như hai vị thần hộ mệnh, bảo vệ chặt chẽ Hudson, cấm bất kỳ ai đến gần.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến những cường giả Nhân tộc tham chiến thấy ước ao ghen tị, nhưng sau đó lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Sự thật chứng minh, giữa người với người thật sự có khác biệt.

Họ vất vả tu luyện, nhưng muốn tiến xa hơn trên pháp tắc đều khó như lên trời, Hudson bận rộn với những chuyện thế tục, lâu lâu ra trận một lần cũng có thể thăng tiến thực lực.

Đặc biệt là những cường giả cấp 8, càng ghen tị hơn. Nếu như có được khả năng lĩnh ngộ này, họ đã sớm trở thành cường giả Thánh Vực rồi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trời dần tối, trận chiến cũng đã đi đến hồi kết. Thấy Hudson vẫn đang trong trạng thái đốn ngộ, hai phó tướng tự động tiếp quản quyền chỉ huy, chủ trì công việc giải quyết hậu quả.

Nửa đêm, Hudson đột nhiên mở mắt, khi chất trên người cũng phát sinh biến hóa, sau đó lại trở lại bình thường.

"Đa tạ chư vị đã giúp đỡ hộ pháp!"

Hudson vui mừng nói, lần lĩnh ngộ này tuy không trực tiếp đột phá cảnh giới, nhưng con đường phía trước đã rõ ràng.

Chỉ cần tu luyện từng bước, đột phá chỉ là chuyện của ba đến năm năm nữa. Với tuổi thọ dài dằng dặc của cường giả Thánh Vực, chút thời gian này chẳng tính là gì.

Tham khảo tình hình tu luyện của các cường giả đại lục, hầu hết mỗi lần tiến thêm một cảnh giới, các cường giả Thánh Vực đều phải bỏ ra thời gian hàng trăm năm.

Tâm trạng tốt, lời nói đương nhiên cũng sẽ dễ nghe.

Mặc dù nơi này không có quân địch, nhưng việc mọi người tự nguyện đến giúp đỡ hộ pháp cũng là thể hiện sự tôn trọng đối với hắn.

"Nguyên soái khách khí, việc hỗ trợ canh gác cho nhau là nghĩa vụ mà các Thánh Vực Nhân tộc cần phải thực hiện!"

Hudson không để tâm đến câu trả lời của Tôn giả Elfried. Đúng là các Thánh Vực Nhân tộc có nghĩa vụ bảo vệ lẫn nhau, nhưng cách thức thực hiện cụ thể như thế nào thì vẫn phụ thuộc vào từng cá nhân.

Vì tiêu chuẩn đánh giá quá mơ hồ, nghĩa vụ giữa các Thánh Vực này về bản chất không mang tính bắt buộc!

Thường thì miễn là các Thánh Vực không tự tàn sát lẫn nhau, liên minh sẽ không can thiệp.

Nếu hai bên có thù hận cá nhân, lén lút đánh nhau, liên minh cũng sẽ ngó lơ.

Hudson khẽ mỉm cười, không tiếp tục xã giao nữa mà chuyển sang chủ đề khác: "Kết quả thống kê chiến quả đã có chưa?"

Chiến tranh chắc chắn đã thắng, bây giờ vấn đề then chốt nằm ở chỗ chiến quả

Theo kế hoạch ban đầu, trước tiên sẽ tạo ra rắc rối và làm cho kẻ địch bị tổn thất sinh lực, sau đó chờ ba đến năm ngày sau mới tiến hành quyết chiến với quân địch.

Thắng trận sớm đồng nghĩa với việc không kịp thời tiêu hao sinh lực của kẻ địch, quân Đồng minh muốn nuốt chửng một tên béo như vậy trong một lần là chuyện rất khó.

"Nguyên soái, trong trận chiến hôm nay, chúng ta đã tiêu diệt gần 90. 000 quan binh quân địch, bao gồm nhiều tướng lĩnh cấp cao của tộc Ma Ngạc, ba Thánh Vực và nhiều cường giả cấp 8 khác."

"Dự kiến trong vài ngày tới, số lượng quân địch bị tiêu diệt sẽ tiếp tục tăng lên đến ba mươi vạn."

"..."

Chương 2054: Bỏ Chạy

Hầu tước Simeone trả lời với giọng hào hứng.

Đại quân Ma ngạc đã hoàn toàn tan rã, chiến tranh sau đó chỉ là việc thừa thắng xông lên. So với trận quyết chiến trực diện này, việc truy đuổi quân địch tan rã rất dễ giành được chiến công.

Trước đây đánh bại tộc Rết Chân To cũng vậy, bây giờ đánh tan quân đội Ma Ngạc cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, việc truy đuổi này chỉ có thể tiêu hao sinh lực của quân địch, rất khó tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Ma ngạc là chủng tộc Địa tâm, sau khi thất bại, hướng di chuyển của chúng hoàn toàn do binh lính tự quyết định, không hề có mục tiêu cụ thể nào.

Điều này có nghĩa là, tuyến đường di chuyển của quân địch chính là lấy chiến trường làm tâm điểm rồi vẽ ra một vòng tròn lớn. Càng về sau thì độ khó truy đuổi càng cao.

Có thể tiêu diệt được hơn một nửa số quân địch đã là một chiến thắng vang dội rồi. Đây là do quân số của liên minh quyết định, Hudson không thể dùng ít binh lực hơn để bao vây quân địch.

Đạt được thành tích như vậy, bản thân nó đã là một điều kỳ diệu rồi. Điều duy nhất đáng tiếc là không thể tiêu diệt hoàn toàn các cường giả của quân địch, những Thánh Vực Ma Ngạc lọt lưới sẽ là một mối nguy lớn trong tương lai.

"Soạn thảo tin chiến thắng, thuận tiện đề cập đến Ma Tinh pháo trong đại quân Ma Ngạc. Những sản phẩm mang màu sắc dị vực này phần lớn đều đến từ Liên minh dị tộc."

"Sau khi tìm được bằng chứng về việc Thạch Nhân tộc ủng hộ Ma ngạc, liền để Bộ Ngoại vụ gây áp lực lên chúng, nếu cần thiết có thể đề nghị Liên minh Nhân tộc can thiệp, để tránh những tên này dung túng cho tàn dư của các chủng tộc Địa tâm!"

Hudson ra lệnh với vẻ mặt không biểu cảm.

Một vị chỉ huy tiền tuyến sắp xếp việc làm cho chính phủ vương quốc, còn là phân công nhiệm vụ cho chính phủ ngoại quốc, việc này chỉ có Hudson mới có thể làm được.

Tuy nhiên, không ai trong số những người có mặt ở đây tỏ ra phản đối. Nếu các chỉ huy khác làm điều này, sau này chắc chắn sẽ gặp rắc rối, nhưng Hudson thì không cần lo lắng về điều này.

Sau khi chiến tranh kết thúc, hắn sẽ phủi mông rời đi. Bất kể cuộc đấu tranh chính trị ở Vương quốc Hessen có gay gắt đến đâu thì cũng sẽ không có kẻ ngốc nào dám trút giận lên đầu hắn.

Tộc Rết Chân To đã không còn, đại quân Ma ngạc cũng chiến bại, nhưng không có nghĩa là chiến tranh đã kết thúc.

Lúc này, Vương quốc Hessen vẫn đang chờ liên quân đánh xong rồi đi giúp đỡ cho các chiến trường khác, nên càng không thể đắc tội Hudson.

Không cần phải cố ý phản đối, hắn chỉ cần làm việc tiêu cực một chút cũng có thể khiến Vương quốc Hessen phải chịu tổn thất nặng nề rồi. ...

Trong màn đêm mịt mù, Ma Ngạc vương đang hoảng hốt bỏ chạy thục mạng, dừng bước trước một ngọn núi.

Không có gánh nặng của quân đội, họ dễ dàng hoàn thành kỳ tích đi hai trăm dặm một ngày, chỉ cần vượt qua vài ngọn núi nữa là có thể vào được lãnh thổ của Thạch Nhân tộc.

"Bệ hạ, chỉ cần vượt qua đường biên giới của người Hessen thì chúng ta sẽ an toàn, ngài đang..."

Không đợi Tể tướng nói hết lời, Ma Ngạc vương đã lắc đầu cay đắng nói:

"Các Thánh Vực trong tộc đều đã không còn tung tích, chỉ với những tàn binh bại tướng như chúng ta, căn bản không có bao nhiêu trọng lượng."

"Đối với Thạch Nhân tộc mà nói, chúng ta đã mất đi giá trị lợi dụng. Một khi Nhân tộc gây sức ép, bọn chúng rất có thể sẽ bán chúng ta cho Nhân tộc!"

Là một vị vương giả, ông ta biết rất rõ bộ mặt của những kẻ thống trị.

Giữa các chủng tộc không có tình hữu nghị vĩnh cửu, chỉ có lợi ích bất biến.

Việc Thạch Nhân tộc có thể cho bọn họ lễ ngộ trước đây là vì muốn trao đổi một chút đặc sản của thế giới Địa tâm, mặt khác là muốn lợi dụng họ để làm suy yếu Vương quốc Hessen.

Bây giờ kế hoạch của Thạch Nhân tộc đã hoàn thành, nhưng người làm đối tác như họ lại bất hạnh tổn thất nặng nề.

Kẻ thất bại không đáng được đồng tình, trong tay không có đủ thực lực, đến cửa chỉ là tự chuốc nhục.

Nếu ông ta là cao tầng của Thạch Nhân tộc thì cũng sẽ chọn bán đứng tộc Ma Ngạc, để đổi lấy việc hòa hoãn quan hệ với Nhân tộc.

Chỉ cần không kéo Liên minh Nhân tộc vào cuộc, ít nhất trong tương lai hai mươi ba mươi năm nữa, Vương quốc Hessen sẽ không có năng lực trả thù họ.

Có được thời gian phát triển hòa bình lâu như vậy, đủ cho Thạch Nhân tộc tiêu hóa thành quả đạt được trong cuộc chiến tranh đại lục trước đó rồi, khả năng cao là thực lực của họ sẽ tiến thêm một bước.

Ngoài lợi ích của chính các chủng tộc ra, thái độ của tộc Tinh Linh cũng là một yếu tố quan trọng. Mọi dấu hiệu cho thấy lũ Tinh Linh đó chỉ muốn lợi dụng chủng tộc Địa tâm để tiêu hao thực lực của Nhân tộc.

Đối với việc liều mạng chiến đấu với Nhân tộc, tộc Tinh Linh yêu quý mạng sống không có hứng thú gì.

Con cờ không còn giá trị sử dụng thì chỉ là con cờ bỏ đi!

Nghe xong lời giải thích của Ma Ngạc vương, sắc mặt của đám cao tầng Ma ngạc đều trở nên khó coi hơn.

Giao tính mạng của bản thân vào phẩm chất đạo đức của Thạch Nhân tộc rõ ràng là một hành vi không khôn ngoan chút nào.

Tham khảo vào quá trình lừa dối lẫn nhau giữa hai tộc trước đây, mọi người hoàn toàn không tin tưởng vào phẩm chất đạo đức của Thạch Nhân tộc.

"Bệ hạ, bây giờ không thể đến lãnh thổ của Thạch Nhân tộc, lãnh thổ của các chủng tộc Địa tâm khác lại càng không thể đến. Ngay cả chúng ta mà cũng thất bại, thần đoán là họ sẽ không thể kiên trì được bao lâu nữa."

"Trong thời gian ngắn, chúng ta cũng không có cách nào quay trở lại thế giới Địa tâm, kế hoạch hiện nay chỉ có thể lên núi ở ẩn một thời gian."

"Trên lục địa Aslante có rất nhiều dãy núi, chỉ cần chọn đại một dãy núi để ẩn náu là có thể tránh được sự truy sát của Nhân tộc!"

Tể tướng Susilo đề nghị với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 2055: Vấn Đề

Vào núi ẩn náu thì dễ, nhưng Ma thú trong núi cũng không phải ăn chay. Hơi không cẩn thận sẽ không chết vì sự truy sát của Nhân tộc, mà ngược lại có thể trở thành bữa ăn cho Ma thú.

Lúc này, sự oán giận của một đám cao tầng Ma Ngạc đối với các cường giả Thánh Vực trong tộc một lần nữa lên đến đỉnh điểm.

Nếu như có họ ở đây, việc bảo vệ hơn một trăm Ma Ngạc này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nếu để những Thánh Vực còn sót lại của tộc Ma Ngạc biết được suy nghĩ này, họ chắc chắn sẽ tát thẳng vào mặt đám cao tầng này.

Nếu như có thể đánh bại kẻ địch thì ai lại muốn bỏ rơi tộc nhân để bỏ chạy chứ!

Bây giờ không quay lại hội quân, đó là vì linh hồn của họ đã bị đánh dấu. Nếu như mang theo một nhóm người cản trở, đó là muốn mọi người chết nhanh hơn.

Trong tình huống không chắc chắn phạm vi cảm ứng của dấu ấn linh hồn của kẻ địch lớn đến mức nào, cách tốt nhất là chạy được bao xa thì chạy bao xa.

Còn những vấn đề khác, chờ sau khi giải quyết được rắc rối trên người rồi tính. Còn đám tộc nhân bên dưới nghĩ như thế nào, trước giờ chuyện này chưa từng nằm trong phạm vi cân nhắc của họ.

Theo quan điểm của những trụ cột trong tộc này, chỉ khi họ còn sống thì tộc Ma Ngạc mới có hy vọng.

Sự khác biệt về quan niệm cộng với thông tin không đối xứng đã dẫn đến sự oán giận vô tận như hiện nay.

"Được, vậy chúng ta liền lên núi!"

Ma Ngạc vương nhanh chóng đưa ra quyết định.

Đại họa ập đến thân ai nấy lo!

Ngay cả giới cao tầng còn khó bảo vệ bản thân, việc thu nạp bại binh đã bị Ma Ngạc vương trực tiếp bỏ qua.

Một nhóm nhỏ tinh nhuệ Ma Ngạc đã tiến vào khu rừng sâu núi thẳm, nơi Ma thú sinh sống, thì vẫn còn có khả năng sống sót.

Nhưng nếu mang theo đại quân tiến vào, trải nghiệm của tộc Rết Chân To trước đây ở Hắc Thạch sơn mạch chính là bài học phản diện điển hình nhất. ...

Vương cung Hessen.

"Bệ hạ, thời điểm phản công đã đến!"

"Theo thông tin phản hồi từ các nơi, kể từ khi Liên minh Nhân tộc can thiệp, tình hình ở các địa phương đã nhanh chóng ổn định lại."

"Trong đó, hai quốc gia có thành tích tốt nhất là Đế quốc Frank và Vương quốc Alpha, đều đã đánh bại các chủng tộc Địa tâm xâm lược, hiện đang thanh trừng tàn dư."

"Tình hình chiến tranh nội bộ của Vương quốc Iberia cũng đã đi đến hồi kết, hiện đã bao vây quân địch, giành chiến thắng chỉ là vấn đề của vài ngày tới."

"Nguyên soái Hudson đã liên tiếp giành được hai chiến thắng vang dội, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chiến tranh ở tỉnh Bofir và tỉnh Palma sẽ sớm kết thúc."

"Đến lúc đó, bố trí một vài quân đoàn tuyến hai để thanh trừng tàn dư, quân đội liên minh sẽ trở thành lực lượng cơ động trong tay chúng ta, có thể di chuyển sang những chiến trường khác bất cứ lúc nào."

"Nếu mọi chuyện suôn sẻ, vương quốc có hy vọng kết thúc chiến tranh trong vòng hai đến ba tháng tới!"

Bộ trưởng Bộ Quân vụ Bá tước Niklas nói với vẻ mặt kích động.

Tuy nhiên, khi vừa dứt lời, sắc mặt ông ta bỗng trở nên khó coi.

Liên hợp tác chiến chắc chắn không thể tránh khỏi vấn đề quyền chỉ huy. Gặp được tên biến thái Hudson kia, làm gì có tướng lĩnh Hessen nào dám đứng ra tranh đoạt vị trí chủ soái nữa?

Hóa ra sau khi đi lòng vòng một hồi, quân đội Vương quốc Hessen cuối cùng vẫn là phải chạy đến dưới trướng của Hudson.

Theo như kết quả thực tế, việc ông ta kiên quyết phản đối trước đây đã trở thành trò cười.

Tưởng chừng như đã bảo vệ được thể diện cho quân đội, nhưng trên thực tế không chỉ khiến một đám trọng thần trong triều đình bất mãn mà còn đắc tội với một đám quý tộc địa phương đang trong cảnh binh đao loạn lạc.

Thể diện của quý tộc rất quan trọng, nhưng quý tộc coi trọng sĩ diện hơn. Miễn là có thể nhanh chóng dẹp loạn và lập chiến công, họ không quan tâm ai là thống soái.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, Tổng đốc các tỉnh thà để Hudson, một kẻ ngoài cuộc, lên nắm quyền chỉ hủy còn hơn là nhìn thấy trong nước xuất hiện một cường nhân quân sự.

Người ngoài đảm nhiệm chủ soái, sau khi kiếm bộn liền sẽ rời đi. Nhưng nếu trong nội bộ xuất hiện một cường nhân quân sự thì lại phải chia bánh gato.

Đương nhiên, nếu như đủ mạnh thì cũng có thể bắt chước Hudson, mang theo mọi người cùng nhau cướp miếng ăn từ trong miệng dị tộc, mọi chuyện sẽ dễ thương lượng hơn.

"Làm không sai, tiếp tục cố gắng!"

"Đặc biệt là về vấn đề quân nhu, các ngươi phải nhìn kỹ một chút, quân đội tiền tuyến lại đang thúc giục cấp dưỡng rồi."

"Nguyên soái Hudson đánh trận đúng là lợi hại, nhưng tốc độ tiêu hao vật tư cũng không thua kém bao nhiêu!"

Alexander V cười ha hả nói.

Có thể thấy rằng những lời phàn nàn của ông ta chỉ vì hòa hoãn bầu không khí, mà không phải thật sự tức giận.

Đứng trên lập trường của vương quốc, dù tiêu hao vật tư nhanh đến đâu, miễn là có thể nhanh chóng kết thúc chiến tranh thì mọi thứ đều đáng giá.

Hudson mang binh tiêu hao lớn, nhưng mà chiến tích của người ta cao nha. Vật tư chiến lược tiêu hao đều được sử dụng để giết địch, tính trung bình lượng vật tư cần thiết để tiêu diệt một binh sĩ địch còn ít hơn.

Mặc dù xài tiền như nước, nhưng người ta cũng đã tiết kiệm được tiền cho chính phủ vương quốc.

"Bệ hạ, chúng ta đã thay đổi ba quan chức bộ hậu cần rồi, bây giờ vị trí này đã trở thành củ khoai nóng bỏng tay. Nếu tiếp tục thay đổi, e rằng sẽ không có quý tộc nào dám nhận chức."

"Bộ quân nhu thực sự đã cố gắng hết sức, nhu cầu hậu cần của liên quân luôn là ưu tiên hàng đầu, nhưng mà họ đánh quá nhanh, mỗi ngày đều cần tiêu hao một lượng lớn vật tư."

"..."

Không đợi Công tước Milton nói hết lời, Alexander V đã mạnh mẽ ngắt lời: "Ta không muốn nghe những lời nói nhảm này, chỉ thay đổi quan quân nhu thì có ích gì."

"Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì toàn bộ sẽ phải chịu liên đới. Cứ theo như thỏa thuận của chúng ta với Nguyên soái Hudson mà làm, trực tiếp thanh tra sổ sách quân nhu, những kẻ có vấn đề đều sẽ bị xử lý theo tội thông địch!"

Chương 2056: Chiến Tranh Kết Thúc

Không thể giải quyết vấn đề, vậy liền giải quyết những người có liên quan đến vấn đề. Bộ Quân nhu liên quan đến nhiều nhóm lợi ích, nhưng cũng không đến mức không thể hy sinh.

Một khi bị gán tội "Thông đồng với địch", chỉ cần có liên lụy, bất kể có lai lịch lớn đến đâu, cũng sẽ phải "lên bờ xuống ruộng".

Việc liên tục thay đổi ba người phụ trách tưởng chừng như là do năng lực của chủ quan có hạn, nhưng thực tế là những kẻ có quan hệ đang né tránh tai họa.

Rất nhiều con cháu đời thứ 2,3, 4 đang nhậm chức ở Bộ quân nhu đều đang tìm kiếm quan hệ để được điều đi, tránh sau này xảy ra vấn đề rồi bị liên luỵ.

Cũng còn một số kẻ tham lam muốn tiếp tục kiếm chác, họ thực sự có gan nhận chức, nhưng các trọng thần triều đình lại không dám để họ lên.

Đây là điều không thể tránh khỏi!

Bất kỳ một vương quốc mục nát nào cũng có một đám sâu mọt bên trong, Bộ quân nhu chỉ là một ví dụ điển hình.

Nếu không có sự quan tâm của giới cao tầng thì không chỉ là vấn đề về hiệu suất và hao hụt lớn, mà e rằng ngay cả chất lượng vật tư quân nhu cũng sẽ có vấn đề.

Là người biết chuyện, Alexander V rõ ràng đang giả bộ hồ đồ, muốn mượn cơ hội này để làm một vố lớn, bây giờ chỉ đang làm nền cho việc thanh lọc triều đình sau này.

Hiểu được ý đồ của Quốc vương, quần thần đều ăn ý giả câm vờ điếc. Chỉ cần vớt người mình ra là được, nhưng người còn lại để lại dùng làm heo mổ cũng không tệ.

Chiến tranh diễn ra đến nay, Vương quốc Hessen đã lâm vào cảnh nợ nần chồng chất, cần gấp một khoản tiền và lương thực để bổ sung cho sự hao hụt.

Đám quan liêu Bộ quân nhu béo bở chính là miếng mồi ngon nhất, vừa hay bọn này không hoàn thành nhiệm vụ, tự mang tội danh đến. ...

Cuộc đấu tranh chính trị trong nội bộ Vương quốc Hessen không ảnh hưởng gì đến trận đại chiến ở tiền tuyến.

Dưới sự kích thích liên tục của chiến thắng, đám quan binh liên quân đánh thuận phong chiến thể hiện sức chiến đấu không hề thua kém quân tinh nhuệ.

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, họ đã hoàn thành công tác vây quét tàn dư của đại quân Ma ngạc, tổng cộng lấy được hơn 35 vạn thủ cấp của quân địch.

"Truyền lệnh xuống, ngừng truy quét tàn quân của kẻ địch."

"Toàn quân nghỉ ngơi hai ngày, sau đó tiến đến chiến trường mới!"

Không phải là Hudson không muốn mở rộng chiến thắng, mà là sau một tuần chạy trốn, những Ma ngạc sống sót đã phân tán rất nhiều.

Tiếp tục truy sát sẽ không đạt được hiệu quả cao.

Thay vì tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, tốt hơn là nhanh chóng đến chiến trường tiếp theo để tiêu diệt các chủng tộc Địa tâm xâm lược khác.

Chỉ cần tàn quân Ma ngạc không tập hợp lại thì sẽ chẳng làm được trò trống gì, giao lại cho quý tộc địa phương giải quyết là được.

"Nguyên soái, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là gì?"

Hầu tước Simeone hỏi với vẻ mặt mong đợi.

Là đại diện của Vương quốc Hessen trong quân đội, ông ta nóng lòng kết thúc chiến tranh hơn bất kỳ ai khác.

Vì cân nhắc cho đại cục, việc chính phủ vương quốc Hessen đang bị khủng hoảng tài chính vốn chẳng phải là bí mật gì trong giới cao tầng.

Nếu chiến tranh tiếp tục kéo dài, tài chính sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian. Đến lúc đó, những cổ đông như họ sẽ phải tìm cách tự cứu.

Nếu nội bộ có thể dàn xếp thỏa đáng còn tốt, nếu không thì chỉ có thể lật đổ và xây dựng lại hệ thống mới.

Là người được hưởng lợi, ông ta đương nhiên không muốn phải lật đổ bàn cờ, đi đánh cược vào tương lai không chắc chắn này.

"Đương nhiên là ai gần thì đánh người đó trước!"

Hudson trả lời với vẻ đương nhiên.

Khác với tình hình hỗn loạn ở hai tỉnh trước đó, ở những chiến trường khác, quân đội Hessen vẫn đang chiến đấu ngang ngửa với kẻ địch.

Hiện giờ, mỗi khi đánh bại một kẻ địch liền có thể giải phóng được một lực lượng cơ động, và những binh lực này có thể lao vào những chiến trường khác.

Về mặt chiến lược, chiến trường Hessen hiện đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Trừ khi có thế lực mới tham gia, nếu không chủng tộc Địa tâm xâm lược thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Là Nguyên soái Nhân tộc, trọng tâm chú ý của Hudson đã không còn nằm ở chiến trường Hessen nữa.

Kể từ khi cuộc phản công của Nhân tộc bắt đầu, ngoại trừ một số ít chiến trường tiếp tục xấu đi, cán cân chiến thắng đã nghiêng về phía Nhân tộc.

Đối với quý tộc bình thường, chiến thắng trong chiến tranh có nghĩa là kết thúc, nhưng theo Hudson, đó lại là sự khởi đầu cho sự phân hóa hơn nữa giữa các thế lực Nhân tộc.

Khoảng cách thực lực giữa cường quốc và nước yếu đang ngày càng được nới rộng với tốc độ không thể tưởng tượng.

Cách đây hơn hai trăm năm, mặc dù giữa thập đại vương quốc Nhân tộc có sự chênh lệch về thực lực, nhưng cường quốc cũng chỉ mạnh hơn nước yếu vài phần mà thôi.

Ngay cả vương quốc mạnh nhất, quốc lực tổng thể cũng không bằng tổng thực lực của hai vương quốc cuối cùng.

Hiện nay, mô hình phát triển cân bằng này đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Vương quốc Warhammer từng xếp hạng chót kia đã trực tiếp biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Ngoài ba cường quốc đang lên như mặt trời ban trưa ra, sáu vương quốc còn lại đều phải tiến hành cải cách tự cứu do nhiều vấn đề khác nhau.

Và chính cuộc xâm lược của các chủng tộc Địa tâm đã làm cho sáu vương quốc này bị suy yếu nặng nề, khiến cho sự chênh lệch thực lực giữa các cường quốc ngày càng xa hơn.

Còn về những quốc gia nhỏ hơn thì hoàn toàn không có khả năng so sánh. Ngay cả khi có ý chí tiến thủ, nhưng nền tảng cơ bản vẫn ở đó.

Không phải Hudson coi thường họ, mà thật sự là vì triển vọng phát triển của nhiều quốc gia nhỏ còn không bằng Tuyết Nguyệt lĩnh của hắn.

Trong cuộc chơi tranh giành quyền lực trên đại lục, những quốc gia nhỏ này chỉ đóng vai trò phụ họa, nghĩ nhiều chỉ khiến bản thân chết rất khó coi.

Chương 2057: Chiến Tranh Kết Thúc (2)

Nhìn vào lịch sử phát triển của đại lục Aslante, chỉ cần những nước nhỏ này an phận thủ thường, muốn bảo vệ truyền thừa cũng không phải là khó.

Trong mắt các cường quốc, đối thủ cạnh tranh đầu tiên là dị tộc, sau đó mới là các cường quốc nội bộ Nhân tộc.

Những quốc gia nhỏ bé sinh tồn trong khe hẹp còn chưa lọt vào mắt của mọi người.

Ít nhất là trước khi Nhân tộc tiêu diệt hết dị tộc, cuộc sáp nhập nội bộ với quy mô lớn sẽ không xảy ra.

Trong thâm tâm, Hudson bức thiết hi vọng các quốc gia có thể cải cách thành công, duy trì thế cân bằng giữa các cường quốc.

Tuy nhiên chuyện này quá lý tưởng hóa, trên thực tế thì việc cải cách của các quốc gia vẫn đang gặp nhiều khó khăn.

Chiến tranh gây ra tổn thất lớn như vậy, không ai biết khi nào họ mới có thể khôi phục thực lực.

Cùng với sự chênh lệch thực lực ngày càng gia tăng, những kẻ có tham vọng chắc chắn sẽ hành động. Đến lúc đó, Liên minh Nhân tộc cũng không thể trấn giữ được. ...

Sự sụp đổ liên tiếp của tộc Rết Chân To và tộc Ma Ngạc đã mang đến sự chấn động to lớn cho các chủng tộc Địa tâm.

Một số chủng tộc yếu ớt, sau khi đấu tranh nội tâm dữ dội, thậm chí đã chủ động lựa chọn từ bỏ lãnh thổ ở thế giới mặt đất, quay trở lại thế giới Địa tâm.

Cũng có một số chủng tộc Địa tâm trở nên điên cuồng hơn, muốn thông qua chiến thắng trên chiến trường để buộc Nhân tộc phải thỏa hiệp với họ.

Nếu mình đã không đánh bại được Nhân tộc, vậy thì hãy tìm cách kéo người khác xuống nước.

Có bài học kinh nghiệm của tộc Ma Ngạc, các chủng tộc Địa tâm cũng nhìn ra được dụng tâm hiểm ác của Liên minh dị tộc.

Biết mình trở thành quân cờ, các chủng tộc Địa tâm không cam tâm bị lợi dụng đã liên tục khơi mào mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Liên minh dị tộc.

Không có mâu thuẫn còn có thể tạo ra mâu thuẫn, huống chi hai phe vốn đã mâu thuẫn nặng nề, chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng có thể dẫn đến xung đột.

Vương quốc Dwarf, tro tàn bảo.

Nhìn vào thông cáo ngoại giao do Liên minh Nhân tộc gửi đến, một người vốn không sợ trời không sợ đất như vua Dwarf cũng cảm thấy nhức đầu.

Là lực lượng chính hỗ trợ các chủng tộc Địa tâm, trong vài tháng qua, họ đã tài trợ không ít vũ khí và trang bị cho các chủng tộc Địa tâm.

Tất nhiên, phần lớn những vũ khí trang bị này đều rơi vào tay đồng minh, những thứ thực sự đến tay người Địa tâm phần lớn là hàng thải loại của các tộc.

Tất cả đều nằm trong dự đoán, nếu tất cả đều là sản phẩm của tộc Dwarf thì sợ là ngay cả tư cách nhận thông cáo ngoại giao mà ông ta cũng không có.

Chưa chắc đã xuất binh ngay lập tức, nhưng khả năng cao là tộc Dwarf sẽ lên danh sách đen "bắt buộc phải tiêu diệt" của Nhân tộc.

So với các dị tộc khác, tộc Dwarf thuộc ngành kỹ thuật, nên không cần lo lắng đến việc bị diệt tộc.

Khả năng cao hơn là sau khi chiến bại, họ sẽ bị các quốc gia Nhân tộc chia cắt và giam giữ, bắt rèn vũ khí cả ngày lẫn đêm.

Đối với bất kỳ một chủng tộc nào có lòng kiêu ngạo mà nói, họ thà trực tiếp bị diệt tộc còn hơn phải sống kiếp sống nô lệ tăm tối không thấy mặt trời này.

Việc lựa chọn ra tay hỗ trợ các chủng tộc Địa tâm thực ra cũng là một hành động tự cứu của Vương quốc Dwarf.

Nếu như không có thông cáo ngoại giao với những lời lẽ gay gắt này, hành động của họ về cơ bản đã thành công.

Đám pháo hôi chủng tộc Địa tâm đã không phụ sự mong đợi của mọi người, thay họ làm suy yếu Nhân tộc, tranh thủ thêm thời gian hòa bình.

"Nhân tộc đã nghi ngờ chúng ta rồi, các khanh cảm thấy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Vua Dwarf nhức đầu hỏi.

Bất kể có bảo mật như thế nào, vũ khí trang bị xuất hiện trong tay các chủng tộc Địa tâm vẫn khiến cho Liên minh dị tộc bị bại lộ.

Ban đầu mọi người cùng chia sẻ thù hận, vậy thì món nợ này có khả năng cao sẽ được tích lũy cho đến khi cuộc chiến tranh đại lục sau bùng nổ rồi thanh toán luôn một thể.

Tuy nhiên, gần đây thương mại giữa Dwarf và các tộc diễn ra quá tấp nập, các tộc sau khi thay đổi trang phục lại bán những trang bị thải loại này cho các chủng tộc Địa tâm.

"Bệ hạ, Nhân tộc gửi thông cáo ngoại giao chứng minh rằng họ chỉ đang nghi ngờ chúng ta chứ không chắc chắn là do chúng ta làm."

"Với mối quan hệ giữa hai phe, việc các tộc tự nguyện gây khó dễ cho Nhân tộc cũng là điều hợp lý."

"Hơn nữa, không chỉ liên minh mới làm chuyện này, một số quốc gia Nhân tộc cũng đang âm thầm hỗ trợ cho các chủng tộc Địa tâm xâm lược liên minh, chỉ là chúng ta may mắn hơn, không gặp phải kẻ xâm lược mà thôi."

"Không có bằng chứng, nếu Nhân tộc thật sự gây khó dễ cho chúng ta thì nhất định sẽ dẫn đến một cuộc chiến tranh đại lục mới."

"Hiện giờ nhiều quốc gia Nhân tộc đang bị trọng thương, trong thời gian ngắn họ không có khả năng phát động chiến tranh toàn diện."

"Trong bối cảnh này, chúng ta chỉ cần giữ vững lập trường và thể hiện một cách tự nhiên là đủ."

"Vì nhân tộc đã nghi ngờ chúng ta, nên chắc chắn họ cũng đã nghi ngờ tộc Tinh Linh, họ mới là lão đại của liên minh!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Moi là người đầu tiên lên tiếng.

Hành động hỗ trợ các chủng tộc Địa tâm là do Bộ Ngoại vụ lên kế hoạch hoàn thành. Nếu kế hoạch xảy ra sơ suất, lão ta chính là người đầu tiên phải chịu trách nhiệm.

Để đảm bảo không có sơ hở nào, trước khi hành động, lão ta đã tìm được người chịu tội.

Làm lão đại không dễ, gánh chịu trách nhiệm thay cho đàn em là điều khó tránh khỏi.

Ngay cả khi tộc Tinh Linh có thể đưa ra bằng chứng để minh oan cho mình, thì Nhân tộc cũng sẽ không tin.

Hơn nữa, là lão đại của Liên minh phản Nhân tộc, họ đã gây thù chuốc oán quá nhiều rồi.

Có gây thêm một chút nữa cũng không phải là chuyện gì to tát.

Chương 2058: Chiến Tranh Kết Thúc (3)

"Hướng mũi dùi về phía tộc Tinh Linh không tốt lắm, trong nội bộ liên minh đều biết chuyện này là do chúng ta làm?"

Vua Dwarf hơi do dự hỏi.

Có thể thấy là ông ta đã động lòng rồi. Sự do dự lúc này chủ yếu là lo lắng về phản ứng của tộc Tinh Linh.

Người làm lão đại hố đàn em là trạng thái bình thường, nhưng người làm đàn em mà hố lão đại thì lại là chuyện rất nguy hiểm.

Thoạt nhìn thì tộc Tinh Linh trông rất vô hại, nhưng việc có khả năng để ngồi vững trên vị trí lão đại của Liên minh phản Nhân tộc đã đủ để chứng minh rằng họ không đơn giản như bề ngoài.

Trước đây Thú Nhân đã từng chống đối với Tinh Linh trong liên minh, bây giờ có kết cục gì, vua Dwarf rất rõ ràng.

Nếu không có sự đồng ý của tộc Tinh Linh, Vương quốc Alpha cũng không dám cường công Đế quốc Thú Nhân trong tình huống có thể bị đe dọa về sau.

"Bệ hạ, Tộc Tinh Linh có toan tính của riêng mình, họ chưa bao giờ coi chúng ta là đồng minh thực sự."

"Theo thông tin thu thập được, mẫu thụ Tinh Linh có thể đã khôi phục, nhược điểm sinh sản của họ có khả năng cao là đã không còn tồn tại."

"Trong bối cảnh này, họ chỉ cần kéo dài thời gian để tích lũy sức mạnh, còn sự sống chết của chúng ta chẳng có gì quan trọng cả."

"Đặc biệt là trong những năm gần đây, đám Tinh Linh này còn đang nỗ lực phát triển hải quân, rất có thể họ đã tìm được con đường rút lui ở hải ngoại!"

Moi cố gắng khuyên.

Sau khi thất bại trong cuộc tranh giành bá quyền đại lục, chạy trốn ra hải ngoại cũng là một lựa chọn không tồi.

Chỉ có điều so với đại lục Aslante được phát triển hoàn chỉnh, các hòn đảo hải ngoại tương đối cằn cỗi, có rất ít đất đai phì nhiêu.

Điều quan trọng nhất là mặc dù hải ngoại có nhiều hòn đảo, nhưng đại đa số đều là những hòn đảo nhỏ, muốn tìm được một hòn đảo có thể chứa đựng sự phát triển lâu dài của một chủng tộc không phải là điều dễ dàng.

Nếu không phải đến vạn bất đắc dĩ, không có chủng tộc nào sẽ từ bỏ cơ nghiệp trên đại lục, chạy đến hải ngoại hoang vu để bắt đầu lại từ đầu.

"Xác suất Tộc Tinh Linh rời khỏi đại lục là vô cùng thấp, nếu họ thật sự muốn đi thì đã không chờ tới bây giờ."

"Đương thời, khi Tộc Tinh Linh vừa mất đi ngôi vị bá chủ, bá chủ mới của đại lục còn chưa xuất hiện, đây chính là thời điểm rút lui tốt nhất."

"Khi hai bá chủ mới cũ là Nhân tộc và Thú Nhân thay thế nhau, đó lại là một cơ hội rút lui mới."

"Sau đó, trong nhiều cuộc chiến tranh đại lục khác, họ cũng có cơ hội rút lui."

"Kéo dài tới thời điểm này, cả hai phe đều sẽ không để họ rời đi."

"Nếu Tộc Tinh Linh dám bỏ mặc mọi người lại chạy trốn, vậy thì chúng ta có thể thỏa hiệp với Nhân tộc, kéo họ cùng nhau diệt vong!"

Tể tướng Yaren lập tức bác bỏ.

Không nói đến việc có thể tìm được vùng đất thích hợp ở hải ngoại hay không, chỉ riêng việc rút lui mấy triệu tộc nhân đã là chuyện vô cùng nguy hiểm rồi.

Trong số các đại lục được biết đến hiện giờ, nơi cách đại lục Aslante gần nhất chính là Man Hoang đại lục, nơi cường giả các tộc sống nhờ trước đây.

Tuy nhiên, để vào đại lục này thì cần phải đi qua vùng đất Bão tố, tàu thuyền vốn không thể chịu nổi sự giày vò này.

Cho dù là Tộc Tinh Linh có nhiều cao thủ, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể đưa được một chút ít tộc nhân qua đó, muốn di dời toàn tộc là chuyện không thể.

Sự bất đồng ý kiến giữa Tể tướng và Bộ trưởng Ngoại vụ khiến vua Dwarf vốn đã do dự lại càng thêm đau đầu.

"Mặc kệ Tộc Tinh Linh nghĩ như thế nào, nhất định phải để họ gánh chịu trách nhiệm lần này!"

"Nhớ là khi kích phát mâu thuẫn thì hành động tinh vi một chút, che giấu chúng ta đi."

"Lén lút tung ra một số tin đồn có liên quan đến tất cả các chủng tộc trong Liên minh, khuấy đục nước trước!"

Vua Dwarf quyết tâm nói.

So với tộc Tinh linh ở xa mấy ngàn dặm, mối đe dọa từ Liên minh Nhân tộc là gần ngay trước mắt.

Nếu không tìm cách di dời sự chú ý của Nhân tộc ra khỏi người mình, đợi đến khi cuộc chiến tranh đại lục lần tiếp theo bộc phát, họ sẽ chết chắc.

Một chủng tộc mà Nhân tộc quyết tâm tiêu diệt, lại nằm ở tuyến đầu giao tranh giữa hai liên minh, tộc Dwarf chính là một tấn bi kịch.

Mặc dù họ sống ở khu vực miền núi và có nhiều đường hầm ngầm trong nước có thể dựa vào, nhưng điều đó không thể bù đắp được vị trí chiến lược tồi tệ. ...

Thương Lan thành, trong vương cung.

Một bữa tiệc ăn mừng chiến thắng hoành tráng đã được tổ chức dưới sự chủ trì của Caesar IV.

Khác với trước đây, Hudson vắng mặt trong bữa tiệc lần này. Không có vị thống soái truyền kỳ này, quân đội vương cung vẫn có thể đánh bại được kẻ xâm lược.

Đối với người làm Quốc vương như Caesar IV mà nói, đây chính là một chiến thắng chính trị to lớn, điều này có nghĩa là quân đội vương quốc có thể chiến thắng dù không có Hudson.

Điều đáng tiếc là quân địch bị đánh bại này có phân lượng hơi nhẹ.

Là cường quốc thứ ba của Nhân tộc, tiêu diệt được một vài chủng tộc Địa tâm là điều đương nhiên.

Đánh thua thì mới trở thành tin tức nóng hổi.

Tuy nhiên, những khiếm khuyết nhỏ này không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Caesar IV, đây là cơ hội tuyệt vời để phá vỡ sự độc quyền của Hudson trong quân đội.

Bất kỳ một vị quân chủ nào cũng không thể dung thứ cho việc quyền lực quân sự bị các chư hầu nắm giữ trong thời gian dài, đây là mối đe dọa quá lớn đối với vương quyền.

Tận dụng cơ hội Hudson vắng mặt, Caesar IV đã thuận thế đề bạt công thần, bồi dưỡng thân tín mới của mình trong quân đội mới là vương đạo.

Bị chi phối bởi suy nghĩ này, Caesar IV cao ngạo đã hạ mình, liên tục đi lại trong bữa tiệc, thông qua trò chuyện để sàng lọc những mục tiêu có giá trị bồi dưỡng.

Chương 2059: Về Nước

Lòng trung thành chắc chắn là yếu tố hàng đầu, nhưng tài năng cũng là yếu tố bắt buộc.

Ngoài hai yếu tố cần thiết này ra, người được thăng chức còn phải có đủ chiến công để bịt miệng mọi người.

Mọi thứ đều được thực hiện theo quy trình, để trong tương lai lỡ như có vấn đề gì xảy ra, thì trách nhiệm sẽ không bị đổ lên đầu mình.

Đây là kinh nghiệm giáo huấn mà Caesar IV rút ra được sau nhiều lần thất bại. ...

Rừng rậm Tinh Linh.

Sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài không ảnh hưởng đến sự thanh bình của vùng đất này.

Những Tinh Linh nhỏ bé tinh nghịch suốt ngày nhảy nhót không ngừng. Mang đến vô số sức sống cho mảnh đất thanh bình này.

Đối với những Tinh Linh lớn tuổi mà nói, tiếng khóc lóc của những tiểu Tinh Linh chính là thứ âm nhạc hay nhất trên thế giới.

Căn bệnh nan y đã hành hạ Tộc Tinh Linh trong hàng vạn năm cuối cùng đã được giải quyết, tương lai của chủng tộc đang rất sáng.

"Đại tế ty, kế hoạch chia cắt đại lục tiến triển đến đâu rồi?"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm quan tâm hỏi.

Việc ra tay khuấy động phong vân trên đại lục diễn ra quá suôn sẻ, khiến bà ta cảm thấy khó tin.

Trực giác mách bảo bà ta là, chuyện này không đơn giản như vậy.

Phản ứng của Nhân tộc quá bình tĩnh, hoàn toàn khác với cách mà họ thường làm.

Lần tính toán này không hoàn hảo, chỉ cần thăm dò kỹ lưỡng là chắc chắn sẽ tìm ra manh mối.

Sự khác biệt lớn nhất giữa chủng tộc bá chủ và chủng tộc bình thường là chủng tộc bá chủ có thể hành động mà không cần bằng chứng, chỉ cần họ nhận định là bạn đã làm thì tốt nhất là bạn nên thực sự làm.

Trong ấn tượng của bà ta, Nhân tộc rất giỏi trong việc sử dụng âm mưu quỷ kế.

Ẩn nhẫn tạm thời không hành động, chờ đợi thời điểm thích hợp ra tay là thao tác thông thường đối với Nhân tộc.

Trong những năm qua, đã có nhiều chủng tộc đại lục phải chịu tổn thất vì Nhân tộc trong lĩnh vực này.

"Bệ hạ, kế hoạch chia cắt đại lục đã tiến triển đến bước cuối cùng, chúng ta chúng ta có thể cắt đứt liên lạc giữa Rừng rậm Tinh Linh và đại lục bất kỳ lúc nào."

"Việc xác minh sự di chuyển của những hòn đảo ở hải ngoại đã kết thúc tốt đẹp. Dưới tác động của ma pháp trận, các hòn đảo đã thành công vượt qua Vùng đất chết."

"Cân nhắc đến sự rộng lớn của Rừng rậm Tinh Linh, chúng ta cần phải bố trí thêm nhiều ma pháp trận hơn, dự kiến sẽ mất thêm 30 năm nữa!"

Đại tế tư Tinh Linh trả lời với vẻ mặt trang nghiêm.

Các chủng tộc vừa mới bước vào kỷ nguyên Đại hàng hải, nhưng Tộc Tinh Linh đã có năng lực di chuyển cả một hòn đảo, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây chấn động toàn thế giới.

Tuy nhiên, xét đến tuổi thọ và truyền thừa của Tộc Tinh Linh, sở hữu những phương pháp như vậy cũng không có gì lạ, vì kế hoạch này đã được khởi động từ hàng vạn năm trước.

Trong quá trình này, họ đã tiêu hao vô số nhân lực, tài lực và vật lực, đồng thời trải qua vô số lần thất bại, mới có được thành quả như ngày nay.

Có thể kiên trì lâu như vậy, một phần lớn lý do là do những người nắm quyền của tộc Tinh Linh đều là những kẻ trường thọ.

Thoạt nhìn chu kỳ thời gian rất dài, nhưng trên thực tế đó chỉ là sự kiên trì của vài thế hệ mà thôi.

Chỉ cần sẵn sàng đầu tư chi phí nghiên cứu phát triển, việc sử dụng ma pháp trận để di dời núi lấp biển là chuyện hoàn toàn có thể làm được về mặt lý thuyết.

"Tốc độ quá chậm!"

"Nhân tộc sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian như vậy, huống hồ kiếp nạn vạn năm đã bắt đầu manh nha, rất có thể chúng ta lại bị cuốn vào."

"Để đám thu hoạch giả đó lại cho Nhân tộc tự lo liệu đi!"

"Nhiệm vụ cấp bách hiện nay là đẩy nhanh tốc độ, cố gắng hoàn thành Kế hoạch chia cắt đại lục trong vòng mười năm, mở ra một thời kỳ huy hoàng mới cho Tộc Tinh Linh."

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm lắc đầu nói.

Đại lục Aslante tuy tốt, nhưng đối với Tộc Tinh Linh hiện giờ mà nói, nơi đây đã thành chốn thị phi.

Nếu không phải do việc di chuyển có độ khó quá lớn, bà ta đã đưa tộc Tinh Linh bỏ trốn từ lâu rồi.

Tinh Linh báo thù, ngàn năm không muộn!

Chờ đến khi thực lực khôi phục rồi quay lại tìm Nhân tộc tính sổ cũng không muộn.

Theo hiểu biết của mình về Nhân tộc, bà ta có thể khẳng định rằng một khi kẻ địch bên ngoài biến mất, Nhân tộc chắc chắn sẽ xảy ra nội chiến. . . .

Dòng lũ thời đại cuồn cuộn tiến về phía trước, sau khi liên tiếp đánh bại tộc Rết Chân To và tộc Ma ngạc, chiến tranh tiếp theo đã chuyển sang chế độ đơn giản.

Dù là tham gia vào bất kỳ chiến trường nào, liên quân cũng đều thuộc về quân tăng viện, ngay khi xuất hiện đã phá vỡ thế cân bằng.

Không tốn nhiều sức lực, họ đã kết thúc chiến tranh ở Vương quốc Hessen, Hudson còn nhân tiện nhận lời mời tới thăm Vương quốc Dante và Vương quốc Nam Ngạn.

Nguyên nhân mà hắn không đi Công quốc Mosey chủ yếu là vì Công quốc Mosey đã đánh bại quân địch trước khi chiến tranh ở ba quốc gia Trung đại lục kết thúc.

Vào giữa mùa hè, chiến tranh trong lãnh thổ Liên minh Năm nước về cơ bản đã được bình định.

Dưới sự đưa tiễn của quý tộc các nước, liên quân mang theo vô số chiến lợi phẩm bước lên con đường về nhà.

Mọi người đều nở nụ cười hạnh phúc.

Sự thật đã chứng minh, đi theo Hudson lão gia đánh trận thực sự rất dễ phát tài.

Đoàn xe khổng lồ chỉ vận chuyển một phần chiến lợi phẩm.

Trước đó, liên quân đã liên tục vận chuyển hơn mười chuyến chiến lợi phẩm về quê nhà.

Thương đội phụ trách cung cấp hậu cần hỗ trợ cho liên quân đồng thời cũng đảm nhận trọng trách vận chuyển chiến lợi phẩm.

Ngoài những chiến lợi phẩm này, còn có tiền bồi thường mà ba nước trả cho liên quân.

Vì thiếu tài chính, nên số tiền bồi thường này không được thanh toán trực tiếp bằng tiền mặt, mà chỉ có thể bồi thường thông qua mặt thương mại.

Chương 2060: Về Nước (2)

Từ nay trở đi, trong vòng mười năm tới, các đoàn xe của quý tộc thuộc tỉnh Đông Nam sẽ được lưu thông thông suốt trong lãnh thổ ba nước.

Đối với hai nhà đại quý tộc mà nói, đây là khoản bồi thường giá trị nhất; Còn đối với các quý tộc vừa và nhỏ mà nói, đây cũng là một cơ hội để trở mình.

Trong bối cảnh cạnh tranh nội bộ gay gắt và bản thân không đủ mạnh, việc tìm kiếm sự phát triển từ bên ngoài chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.

Tại đại lục Aslante, có tiền thì có binh, kết hợp với tình hình cơ bản trong Vương quốc Alpha, miễn là lãnh chúa có đủ tiềm lực tài chính, quân đội của lãnh địa chắc chắn sẽ không yếu.

Lực lượng quân đội tư nhân không bị giới hạn, chỉ cần nuôi nổi. Nam tước cũng có thể sở hữu hàng vạn quân đội.

Đương nhiên, Hudson chưa từng gặp qua ngoại lệ kỳ quặc này.

Thường thì các quý tộc có tiềm lực tương đối mạnh sẽ phát triển tương đối thuận lợi, tước vị và lãnh địa đều sẽ có.

Một số quý tộc trung lưu có thực lực hùng hậu, nếu đặt ở các nước khác, tiềm lực quân sự thậm chí còn không kém gì các đại quý tộc.

Sau chuyến viễn chinh ba nước lần này, thay đổi lớn nhất của Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam, ngoài việc thu hoạch chiến lợi phẩm dồi dào ra, chính là sự tự tin của mọi người đã được củng cố.

Cái mác "nhà quê Bắc đại lục","man rợ" giờ đây đã trở thành quá khứ.

Trong loạn thế, mọi người sùng bái nhất chính là cường giả.

Có sự so sánh với các quý tộc Trung đại lục, lòng tự hào và tự tin của mọi người bỗng chốc tăng lên vài bậc.

Sau trận chiến này, Vương quốc Alpha không chỉ củng cố vị trí đứng đầu Liên minh Năm nước mà còn mở rộng ảnh hưởng đến nội bộ ba quốc gia Trung đại lục.

Không có so sánh thì sẽ không có tổn thương.

Quân đội thường trực của mình không thể sánh bằng quân đội tư nhân của các quý tộc khác, điều này gây ra một cú sốc lớn cho các quý tộc Trung đại lục.

Xem xét từ màn trình diễn trên chiến trường, sức mạnh quân sự của Vương quốc Alpha gần như tương đương với thực lực tổng thể của ba nước.

Ban đầu, mọi người có thực lực tương đương, đều thuộc cùng một đẳng cấp, giờ đây bỗng nhiên khoảng cách bị nới rộng, dù là ai cũng cảm thấy không dễ chịu.

Là người chủ mưu cho tất cả những điều này, Hudson hoàn toàn không có ý định an ủi các đồng minh.

Suốt cả quá trình, hắn chỉ làm một việc, sử dụng nhiều cách tinh vi để nói với ba nước Trung đại lục rằng Vương quốc Alpha rất mạnh.

Hiệu quả rất rõ ràng, nhiều kẻ có dã tâm đều đã thu lại những ý nghĩ nhỏ nhặt không nên có.

Chỉ cần Vương quốc Alpha tiếp tục mạnh mẽ, họ sẽ là những đồng minh vững chắc nhất.

"Nguyên soái, sau khi chiến tranh kết thúc, ngài thật sự không đến vương đô báo cáo sao?"

Tổng đốc Pierce nhức đầu hỏi.

Lần này, thanh danh của Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam đã vang dội khắp đại lục, đây là lúc để mở rộng ảnh hưởng ra bên ngoài.

Ngày xưa, ông ta lo lắng gia tộc Koslow bao nhiêu thì giờ đây ông ta lại muốn Hudson mang nhãn hiệu của tỉnh Đông Nam bấy nhiêu.

Tỉnh mạnh nhất vương quốc không chỉ là một cái tên, mà còn đại diện cho quyền lực ngôn luận trong chính trị.

Về tài lực, vật lực và thực lực tổng thể, tỉnh Đông Nam từ lâu đã đứng đầu các tỉnh trong vương quốc, chỉ có mỗi thực lực quân sự là không được mọi người công nhận.

Sức chiến đấu không thể định lượng cụ thể, trong trường hợp không thể đánh một trận thì chỉ có thể so sánh thành tích.

Thành tích của Liên quân quý tộc Đông Nam tỉnh tuy vang dội, nhưng thành tích của các tỉnh mạnh về quân sự khác cũng không kém.

Hơn nữa, tỉnh Đông Nam mới chỉ thực sự nổi tiếng trong vài năm trở lại đây, thành tích trong quá khứ có thể nói là rất bình thường.

Để củng cố vị trí số một, buộc Hudson lên thuyền chắc chắn là con đường tắt nhanh nhất.

Có thêm sức ảnh hưởng của danh tướng số một đại lục, cho dù có nói tỉnh Tuyết Nguyệt là tỉnh thành có sức mạnh quân sự mạnh nhất Vương quốc thì mọi người cũng sẽ không phản đối.

Đương nhiên, những chuyện phô trương như vậy, Hudson chắc chắn sẽ không làm.

So với các tỉnh thành lâu đời khác trong Vương quốc, Tuyết Nguyệt lĩnh vẫn chỉ là một đứa trẻ mới bắt đầu tập đi.

Về mặt tài nguyên, Tuyết Nguyệt lĩnh còn đang phụ thuộc nặng nề vào nguồn cung cấp của vương quốc mới có thể đứng vững trên đại thảo nguyên.

Những tỉnh cần dùng danh hiệu số một để tranh đoạt quyền lực chính trị đều là những tỉnh thành lâu đời đã phát triển như tỉnh Đông Nam.

Nhìn nhận vấn đề bằng ánh mắt phát triển, các tỉnh lâu đời như tỉnh Đông Nam đại diện cho thực lực hiện tại của vương quốc, còn Tuyết Nguyệt lĩnh cầm đầu các tỉnh thành mới nổi thì đại diện cho tương lai của vương quốc.

Trong nội bộ tỉnh Đông Nam, Hudson đương nhiên sẽ tự cho mình là quý tộc của tỉnh; Nhưng đến cấp độ chính trị vương quốc, hắn lại trở thành đại diện của tỉnh Tuyết Nguyệt.

Dưới những thủ đoạn chính trị linh hoạt này, bên ngoài thường loại trừ gia tộc Koslow khỏi tỉnh Đông Nam.

Để bảo vệ vị thế của mình trong tỉnh, Tổng đốc Pierce tự nhiên sẽ không nghi ngờ cách tính toán này.

Thiếu đi gia tộc Koslow, tỉnh Đông Nam sẽ không được mọi người công nhận là tỉnh thành có thực lực quân sự mạnh nhất.

"Ngài Tổng đốc, bây giờ ta không thích hợp xuất hiện ở vương đô, đặc biệt là chúng ta cùng xuất hiện ở vương đô!"

Sau khi Hudson nói xong, Tổng đốc Pierce lập tức hiểu ngay.

Từ xưa đến nay, mối quan hệ giữa quân thần sau khi công cao chấn chủ đều không tốt đẹp gì.

Nghi kỵ, đây là bản năng của quân vương. Đối với một vị thống soái tam quân như Hudson, bất kỳ vị quân chủ nào cũng phải dè chừng.

Bản thân đã bị nghi kỵ, nếu như lại dây dưa với phe phái nắm thực quyền ở địa phương thì sẽ càng khiến quân chủ không thể chịu đựng được.

Chương 2061: Tiệc Mừng

"Nguyên soái nói rất đúng, bây giờ chúng ta thực sự không nên quá phô trương."

Tổng đốc Pierce có vẻ hơi tiếc nuối nói.

Nếu Hudson có hứng thú, ông ta không ngại khuấy động vương đô một phen. Dù sao cũng là chư hầu một phương, ông ta cũng là đối tượng bị quân chủ kiêng kỵ.

Đối với các phe nắm thực quyền ở địa phương mà nói, đắc tội với Quốc vương là chuyện thường ngày.

Tuy nhiên, Hudson không muốn làm chim đầu đàn gây thù chuốc oán, Tổng đốc Pierce cũng mất hào hứng.

Dù sao, ông ta chỉ muốn tranh đoạt lợi ích, chứ không phải muốn lật đổ bàn cờ.

Gia tộc Dalton đã thu được đủ lợi ích trong cuộc chiến này, tiếp theo chỉ cần yên tâm tiêu hóa thành quả thắng lợi là có thể khiến sức mạnh của gia tộc tiến xa hơn.

Không đáng phải mạo hiểm chính trị vì nhiều lợi ích hơn. . . .

Liên quân giải tán, ai về nhà nấy.

Tư tưởng của Hudson đã đến với chính trị vương quốc, nhân lúc hắn không có mặt, Caesar IV cũng không hề rảnh rỗi, lần lượt đề bạt nhiều tướng lĩnh.

So với trước đây, những tướng lĩnh được thăng chức lần này có trình độ cao hơn hẳn.

Việc bổ nhiệm nhân sự chủ yếu dựa trên "Quân công", tiếp theo là xem xét "Xuất thân" của tướng lĩnh, điều kiện tham khảo cuối cùng mới là "Thân tín" .

Cách dùng người tuân theo quy tắc trò chơi này, ai cũng không thể nói được gì.

Thẳng thắn mà nói, những hành động nhỏ này chẳng phải chuyện gì to tát.

Kiếm chuyện trong phạm vi quy tắc của trò chơi đương nhiên là có thể chặn miệng người ngoài, nhưng đối với thân tín của Quốc vương thì đây cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Mọi người đầu quân cho Quốc vương là để có cơ hội thăng tiến.

Theo cách chơi của Caesar IV, cơ hội này chắc chắn sẽ trở nên mong manh hơn.

Khi tỷ suất chi phí - hiệu quả trở thành thân tín của Quốc vương giảm xuống, như vậy sức hút của vương thất đối với nhân tài bình thường cũng không thể tránh khỏi bị suy giảm.

Mặt bất lợi rõ ràng, nhưng mặt lợi càng rõ ràng hơn.

Sau vụ việc này, danh tiếng của Caesar IV trong giới quý tộc đã trở nên tốt đẹp hơn.

Một vị vua tuân thủ luật lệ là điều mà tất cả mọi người mong muốn.

Sự thay đổi của Caesar IV chắc chắn là một điều tốt cho vương quốc nói chung.

Đối với cá nhân Hudson thì không thể đánh giá được.

Về bản chất, mối quan hệ giữa hắn và Quốc vương là một mớ hỗn độn.

Lúc là đối tác thân thiết, lúc thì mỗi người một ngã, lúc lại trở thành đối thủ cạnh tranh...

Mối quan hệ quân thần phức tạp này khó có thể tóm tắt trong một câu.

Trong chính trị chỉ bàn về lợi và hại, không thể lấy thị phi đen trắng để phán đoán đúng sai.

"Công tước, vương đô truyền tin, bệ hạ mời ngài tới tham gia tiệc ăn mừng chiến thắng sau mười ngày nữa!"

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Là thống soái quân đội, Hudson không muốn tham gia vào tranh chấp chính trị ở vương đô, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng sẵn sàng nhìn hắn siêu thoát thế ngoại.

Năm nay Caesar IV đã tổ chức rất nhiều lần buổi tiệc ăn mừng chiến thắng, tần suất cao đến mức ngoài sức tưởng tượng.

Trong các bữa tiệc thông thường, mọi người đều sẽ mang theo lễ vật, nhưng trong các bữa tiệc ăn mừng chiến thắng, mọi người chỉ mang theo thành tích.

Trong bối cảnh chính phủ vương quốc thiếu hụt tài chính, mỗi bữa tiệc ăn mừng chiến thắng đối với vương thất đều là một vụ lỗ.

Trước đây có thể nói là để thu phục lòng người, nhân cơ hội đề bạt thân tín, nhưng lần này thì không có hy vọng.

Hành động lần này của Liên quân quý tộc tỉnh Đông Nam chủ yếu là vì ăn một mình.

Để bảo vệ lợi ích của Ma Tinh quáng, để giữ gìn danh dự của các quý tộc, họ đã không cho phép chính phủ vương quốc tham gia trong suốt quá trình.

Đối với hành vi tự lực cánh sinh của quý tộc địa phương, Vương quốc Alpha luôn khuyến khích.

Đương nhiên, cái giá cho việc ăn một mình là phải tự mình gánh chịu mọi tổn thất.

Quân công, đương nhiên là không tồn tại.

Thù lao, ba quốc gia Trung đại lục đã cho rồi, thậm chí còn cho rất nhiều.

Chiến lợi phẩm và khoản bồi thường về mặt thương mại chẳng qua chỉ là một phần trong đó.

Chỉ cần nguyện ý di dân, tước vị của mọi người có thể được nâng lên một cấp và lãnh địa cũng sẽ được tăng lên dựa trên chiến công của họ.

Để đào nhân tài tốt hơn, chính phủ ba nước Trung đại lục đã đồng ý chi trả toàn bộ chi phí di dời và định cư.

Theo Hudson được biết, có không ít gia tộc đã cài cắm con cháu đến ba nước phát triển.

Ngay cả gia tộc Koslow cũng có hơn mười con cháu bàng chi nhân cơ hội này trở thành lãnh chúa quý tộc của ba nước Trung đại lục.

Nhân tài di cư không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng đối với Quốc vương mà nói, việc nhân tài trong nước di cư ra nước ngoài là biểu hiện của một Quốc vương vô năng.

Trong tình huống bình thường, nhân tài của các nước nhỏ đều hướng đến các nước lớn, các nước yếu hướng đến các nước mạnh, trường hợp các nước mạnh hướng đến các nước yếu rất ít.

Chuyện Người Mosey đào người trước đó không tính, vì đã bại trận và lên danh sách tử trận, nên họ đã thuộc diện người chết trong vương quốc, nên đương nhiên là sẽ không có ảnh hưởng tiêu cực gì về mặt chính trị.

Nhưng tình huống lần này thì khác, Caesar IV không chửi ầm lên đã xem như nể mặt rồi.

Mở tiệc ăn mừng chiến thắng cho quý tộc tỉnh Đông Nam quả thực là đang nằm mơ.

Chuyện kỳ lạ xảy ra cũng đồng nghĩa với đằng sau sự kiện này còn có một câu chuyện ly kỳ hơn.

"Biết rồi!"

"Nói với bệ hạ là ta sẽ tới tham dự đúng giờ."

Hudson bình tĩnh trả lời.

Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn.

Caesar IV muốn làm gì, sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết, không cần thiết phải vướng mắc trong chuyện này. ...

Sau mười ngày nữa tiệc ăn mừng mới diễn ra, đến sớm để thu hút sự chú ý của bên ngoài là điều không cần thiết. Từ mùa đông năm ngoái xuất chinh đến nay đã hơn nửa năm, Hudson cũng cảm thấy mỏi mệt cả thể xác lẫn tinh thần.

Chương 2062: Tiệc Mừng (2)

Về đến nhà, vừa mới gặp mặt vợ con, còn chưa kịp trò chuyện nhiều thì hắn đã lao đầu vào công việc trong lãnh địa.

Đây là số phận của các quý tộc trên đại lục Aslante!

Cùng lúc với việc hưởng thụ vinh hoa phú quý, họ cũng phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng. Cuộc sống thong dong tự tại là một điều xa xỉ, ít nhất là quý tộc Vương quốc Alpha không có tư cách được hưởng thụ.

Năng lực càng mạnh, số lần cầm quân xuất chinh càng nhiều, thời gian ở cùng gia đình thì ít mà thời gian xa cách thì nhiều.

Ủy quyền là điều không thể!

Một gia tộc mới nổi như gia tộc Koslow từ đầu đã được xây dựng xoay quanh Hudson, về cơ bản thì đây vẫn là một đội ngũ non trẻ.

Nhân viên quản lý cấp cao trong lãnh địa hầu hết đều được tuyển dụng từ bên ngoài, rất ít người trong gia tộc có thể đảm nhiệm trọng trách.

Trong bối cảnh này, Hudson buộc phải độc đoán chuyên quyền mới có thể đảm bảo khả năng thống trị địa phương của gia tộc.

Ủy quyền chỉ có thể xảy ra sau khi đã hoàn thiện thể chế, tìm ra mô hình phát triển phù hợp nhất cho bản thân.

Nhân tính vốn không chịu được thử thách.

Hudson chưa bao giờ nghĩ đến việc thử thách lòng trung thành của bọn thuộc hạ.

Là người thì sẽ thay đổi, cho dù hiện tại trung thành thì cũng không thể đảm bảo là sau này sẽ tiếp tục trung thành. Ở các thời kỳ khác nhau, tâm tính cũng sẽ không giống nhau.

Hơn nữa, ngay từ khi mới thành lập, bên trong lãnh địa đã có gián điệp của nhiều thế lực.

Căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí giá trị, tuy những người này đã bị điều chuyển khỏi các vị trí cốt lõi, nhưng họ vẫn đang góp phần xây dựng lãnh địa.

Có người giấu sâu hơn hay không thì không biết. Trong trường hợp không ảnh hưởng đến lợi ích bản thân, Hudson không ngại giả vờ hồ đồ, lợi dụng những con trâu ngựa thượng đẳng này để bán mạng cho mình.

Nhìn lướt qua danh sách một lần, Hudson liền nhướng mày. Chuyện mà hắn lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Chi tiêu hành chính hàng ngày của lãnh địa tăng mạnh, hiệu quả của một số dự án lớn không những không tăng mà còn giảm, rõ ràng là do vấn đề quản lý.

Đối với một phương thế lực mà nói, theo quy mô mở rộng, hiệu quả quản lý giảm xuống là điều bình thường.

Trong thâm tâm Hudson cũng đã sớm có chuẩn bị. Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa Lĩnh cộng lại đã trở thành một gã khổng lồ, không thể nào quản lý chi tiết như trước nữa.

Tuy nhiên, hiệu quả giảm cũng nên có một quá trình chu kỳ, chứ không phải là giảm mạnh.

Hắn chỉ mới đi ra ngoài hơn nửa năm mà đã xuất hiện nhiều vấn đề như vậy, nếu thời gian kéo dài hơn, chẳng phải hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn sao.

May mà trình độ của các quan lại dưới quyền vẫn còn ở phiên bản đầu tiên, trình độ làm giả sổ sách còn hạn chế, nếu không thì Hudson cũng không thể phát hiện ra vấn đề chỉ dựa vào một bảng báo cáo tài chính.

"Trong những ngày mà ta đi vắng, trong lãnh địa không xảy ra chuyện lớn gì chứ?"

Hudson giả vờ như không biết gì hỏi.

Hệ thống quan liêu hướng đến tham nhũng là quy luật tuần hoàn không thể tránh khỏi. Bất kỳ thế lực nào, trong giai đoạn đầu thành lập đều có thể duy trì sự liêm chính tương đối, nhưng khi phát triển đến giai đoạn sau lại không thể tránh khỏi tham nhũng.

Là một đại quý tộc mới nổi, Hudson có uy thế tuyệt đối trong gia tộc, sức răn đe đối với quan lại tương đối mạnh mẽ, giai đoạn đầu phát triển lãnh địa hầu như không gặp vấn đề gì về mặt này.

"Thưa Công tước, lãnh địa vận hành như bình thường..."

Có lẽ vì thấy ánh mắt của Hudson không đúng, nên Jacob có chút lo lắng khi trả lời.

Ông ta cũng nhận ra những vấn đề xuất hiện trong lãnh địa, nhưng hiện nay là thời đại độc chiếm thiên hạ, nhiều khi đều là ân tình lớn hơn quy củ.

Là một vị gia thần ngoại tộc, có những vấn đề rõ ràng là nhìn thấy, nhưng ông ta cũng chỉ có thể giả vờ như không biết.

"Thật vậy sao?"

"Nếu như ta đi thêm mấy năm nữa, có lẽ cái phủ này đã đổi chủ mới rồi!"

Giọng điệu của Hudson tuy bình tĩnh, nhưng khi mọi người nghe được đều sợ hãi đến run người.

"Đổi chủ", quả thực là lời tru tâm.

Không nói đến một gia chủ cường thế như Hudson, cho dù là một gia chủ yếu thế cũng không thể nào bị người ta đoạt quyền trong thời gian đi chinh chiến.

Dĩ hạ phạm thượng làm loạn là điều cấm kỵ tuyệt đối tại đại lục Aslante. Cho dù có thể đoạt quyền thành công thì cũng sẽ bị vương quốc trừng phạt.

Tư tâm thì ai cũng có, nhưng phạm thượng làm loạn thì hơi quá đáng. Tạo phản ai cũng không thể tạo phản Hudson lão gia nha.

Dù có thông đồng thế nào, chỉ cần Hudson đứng ở trước mặt thì đội ngũ đó cũng sẽ sụp đổ.

"Công tước, chúng tôi..."

Không đợi đám người này giải thích, Hudson đã phất tay ngắt lời: "Ta không muốn nghe những lời nói nhảm này!"

"Gần đây nửa năm nay có một số kẻ đã sắp bay lên trời rồi, sắp sửa quên mất ai mới là chủ nhân của nơi này."

"Bất kể lai lịch gì, chỉ cần mất đi lòng trung thành thì không còn tư cách sống trên thế giới này."

"Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức bắt hết toàn bộ đám sâu một trong lãnh địa ra rồi xử lý toàn bộ."

"Nếu không làm tốt, ta không ngại thay những người có năng lực hơn đến làm!"

Những vấn đề tồn tại trong lãnh địa cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai, chỉ là do tốc độ phát triển nhanh chóng đã che giấu đi những mâu thuẫn này.

Để không ảnh hưởng đến tốc độ phát triển của lãnh địa, Hudson đã chọn cách hoãn giải quyết vấn đề, và kéo dài đến bây giờ.

Lòng tham của con người một khi được khơi dậy thì không thể kiềm chế được nữa.

Sự khoan dung trước đây của Hudson khiến những kẻ này càng ngày càng trở nên liều lĩnh, cuối cùng lòng tham bành trướng, bắt đầu làm giả sổ sách.

Chương 2063: Làn Sóng Cải Cách

Nếu là quý tộc bình thường, có lẽ đã bị gạt rồi.

Đáng tiếc đây đều là những mánh khóe mà Hudson đã từng chơi, ngay cả Belersden cũng có thể xem hiểu sổ sách, huống chi là người làm chủ nhân như hắn.

Lớn chuyện thì cũng đến lúc nên thanh lọc.

Không cần nghĩ cũng biết, những kẻ dám ngang ngược như vậy đa phần là những kẻ có quan hệ.

Khả năng cao là sẽ thanh tra đến trên đầu của thân tín hắn, trong đó khả năng cao là sẽ có thành viên của gia tộc Koslow.

Có thể nói là động toàn thân.

Liên lụy rộng như vậy, loại chuyện nhất định đắc tội với một đám người như vậy đương nhiên là không có người muốn làm.

Bao gồm cả chính Hudson!

Nếu thực sự thanh tra đến những người thân cận nhất của mình, đều là những người đã lập công trên chiến trường, từng đổ máu, vậy hắn phải xử lý như thế nào đây?

Giết, đó là bất cận nhân tình, không phù hợp với xu hướng chính của thời đại.

Không giết thì lại phá hoại chế độ.

Người làm lãnh chúa của hắn dẫn đầu không tuân thủ quy tắc, vậy những người bên dưới sẽ càng không coi trọng quy tắc.

Hai cách xử lý đều không phải là lựa chọn tốt. Trong bối cảnh này, cần có người đứng ra làm ác nhân.

Bộ Chính vụ đã không xử lý vấn đề này ngay từ đầu, mà để nó kéo dài đến tận bây giờ, vậy thì đáng đời bọn họ gánh tội. ...

Bị ảnh hưởng bởi thất bại của các chủng tộc Địa tâm trước Liên minh năm nước, các quốc gia Nam đại lục đã bị kích thích mạnh.

Lăn lộn ngoài xã hội, ai cũng cần sĩ diện.

Các quốc gia ở Bắc đại lục và Trung đại lục đều đã đánh bại kẻ xâm lược, mà những trụ cột Nhân tộc như bọn hắn vẫn chưa làm gì được quân địch, làm gì còn mặt mũi gặp người nữa!

Giậm chân một cái, các quốc gia lập tức tăng cường thế công.

Hiệu quả là rất rõ ràng, các quốc gia Nam đại lục quyết tâm dùng hành động thực tế để chứng minh thực lực của mình với bên ngoài.

Đặc biệt là Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, hai nước này đã thể hiện vô cùng nổi bật trong đại chiến.

Ba vương quốc lâu đời khác cũng có màn thể hiện không tệ trong cuộc phản công cuối cùng.

Đại chiến kết thúc, thời đại hòa bình lại bắt đầu, chỉ là sự căng thẳng giữa hai phe lại ngày càng gia tăng.

May mà hiện giờ hai bên đều không muốn khai chiến, giới cao tầng của các quốc gia đều ra tay đàn áp, nên mới tránh khỏi việc xung đột leo thang.

Vương quốc Avalat.

Là quốc gia dẫn đầu làn sóng cải cách trước đây, giờ đây họ lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Mặc dù cải cách trước đây không triệt để, nhưng đã phát huy được vai trò tích cực về mặt nâng cao năng lực quân sự.

Hệ thống toàn dân dự bị du nhập từ Vương quốc Alpha không khiến Vương quốc Avalat trở nên mạnh mẽ, nhưng đã giải quyết được vấn đề số lượng của họ.

Khi đối mặt với sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm, các quý tộc địa phương đã hoàn thành huấn luyện quân dự bị chính là những người đầu tiên hưởng lợi trong cuộc chiến.

Quý tộc là một quần thể vừa bảo thủ vừa ham học hỏi.

Nhìn thấy lợi ích của chế độ mới, sự phản đối của mọi người cũng không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Sau cuộc chiến tranh, các lãnh chúa quý tộc còn sống sót đã tự nguyện tham gia vào đội ngũ cải cách.

Tất nhiên, những người này không thể coi là những người cải cách thực sự, cải cách của họ chỉ nhằm mục đích nâng cao khả năng chiến đấu của quân đội tư nhân của riêng mình.

Dù là những thay đổi nhỏ cũng đáng để Elton VIII vui mừng.

Từ khi kế vị đến nay, Elton VIII đã phát động một phong trào cải cách rầm rộ, đây là một trong số ít những thành quả thu được.

Bất kể nói thế nào, mọi người đều chung một con thuyền. Sức mạnh của quân đội tư nhân quý tộc được tăng cường cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh quân sự của vương quốc được tăng cường.

"Bệ hạ, có thể tiến hành bước cải cách tiếp theo rồi."

"Theo tình báo thu thập từ khắp nơi trên đại lục, dù là các quốc gia trong liên minh hay dị tộc đều có ý định cải cách."

"Vài ngày trước, Charles III đã công bố dự thảo tham khảo ý kiến cải cách trên Hội nghị Quý tộc."

"Trong đó bao gồm mở rộng quân dự bị toàn dân, cải cách môi trường kinh doanh, xúc tiến phát triển công nghiệp ma pháp ..."

"Về phía Vương quốc Alpha, Caesar IV đã dùng danh nghĩa là tổ chức tiệc ăn mừng để triệu tập các đại quý tộc từ khắp nơi đến vương đô, rất có thể cũng là vì chuyện cải cách."

"Những cường quốc hàng đầu này đều đang tìm kiếm sự thay đổi, chúng ta lại càng không thể bảo thủ được!"

Công tước Grenavan nói đầy tự tin.

Từ khi phát động cải cách đến nay, tình hình hiện tại là có lợi nhất cho phe cải cách.

Bên ngoài, toàn đại lục đều vang lên tiếng kèn cải cách.

Đây không phải là vấn đề có muốn hay không, vì chủng tộc có thể truyền thừa tốt hơn, các tộc nhất định phải cải cách.

Đối nội, sau khi trải qua bài học đẫm máu, các lãnh chúa quý tộc đã nhận ra một cách sâu sắc rằng: họ phải có đủ thực lực, nếu không thì dễ xảy ra thảm kịch "Không có người, không có tiền" .

Ngay cả những phe bảo thủ ngoan cố nhất cũng đã nới lỏng lập trường khi phản đối cải cách.

"Công tước, chúng ta sẽ liều vào lần cải cách này, tốt nhất là có những ví dụ thành công để học theo!"

Elton VIII nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi phe cải cách lên nắm quyền, họ đã lần lượt phát động hàng chục cuộc cải cách, một số ít trong đó thành công đều là sao chép kinh nghiệm của các cường quốc.

Ngược lại, những biện pháp cải cách được đưa ra phù hợp với thực tế của riêng họ thì đều thất bại.

Sau thất bại thì đương nhiên là phải rút kinh nghiệm.

Sau khi nghiên cứu sâu hơn, Elton VIII phát hiện ra rằng quý tộc trong nước có tư tưởng sính ngoại nghiêm trọng.

Bình thường, chỉ cần là các biện pháp cải cách được cường quốc tiên phong thực hiện và đạt được hiệu quả tốt, sự phản đối của mọi người sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chương 2064: Làn Sóng Cải Cách (2)

Lập trường của mọi người đối với các biện pháp cải cách do phe cải cách tự đưa ra thì hoàn toàn ngược lại, rất nhiều nhiều quý tộc căn bản không tin là họ có thể thành công.

Đối với một quốc gia mà nói, tầng lớp thống trị có loại tư tưởng này chắc chắn là một bi kịch.

Tuy nhiên, đối với phe cải cách thì đây lại là một con đường tắt.

Ít nhất khi sao chép các biện pháp của cường quốc, họ có thể tranh thủ sự ủng hộ của phần lớn quý tộc có tư tưởng sính ngoại nghiêm trọng này.

Chỉ cần có thể cải cách thành công, quá trình cũng không trọng yếu như vậy.

"Bệ hạ, ngoài Đế quốc Frank, Vương quốc Iberia và Vương quốc Alpha ra, thật ra chúng ta còn có thể học tập Công quốc Mosey và Vương quốc Falcon."

"Mặc dù tổng thể quốc lực của họ không bằng ba cường quốc, nhưng cải cách nội chính của họ vẫn có những điểm đáng học hỏi."

"Nhìn vào cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm lần này là biết, Công quốc Mosey có quốc lực nhỏ yếu nhưng lại đánh bại kẻ địch sớm hơn ba quốc gia Trung đại lục."

"Vương quốc Falcon nằm biệt lập trên biển, không bị xâm lược bởi chủng tộc Địa tâm, nhưng cải cách của họ cũng rất nổi bật."

"Thành tựu chủ yếu thể hiện ở mặt tài chính, sau khi "Hiến chương Cải cách" được ban hành, doanh thu tài chính của họ đã tăng vọt."

"Doanh thu tài chính năm ngoái đã vượt qua thời kỳ đỉnh cao trước chiến tranh, và vẫn đang tăng trưởng nhanh chóng."

"Một mặt là do sự phát triển của thương mại hàng hải, mặt khác là do sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật ma pháp."

"Trong lúc chiến tranh, Vương quốc Falcon đã xuất khẩu sang các nước đại lục một lượng lớn vải vóc và vũ khí quân dụng, điều này đủ để chứng minh năng lực sản xuất mạnh mẽ của họ."

Công tước Grenavan kiên nhẫn giải thích.

Không phải là ông ta không muốn học hỏi ba cường quốc, mà là ba nước này không dễ học.

Ví dụ như Vương quốc Alpha mà họ học hỏi trước đây, sau khi chiếm được nhiều đồng cỏ, bây giờ đã bắt đầu tập trung phát triển kỵ binh.

Bắc đại lục chơi như vậy đương nhiên là không có gì sai, nhưng Nam đại lục thì khác.

Ngoài đồng bằng rộng lớn, còn có mạng lưới sông ngòi dày đặc và nhiều địa hình đồi núi.

Địa hình phức tạp hạn chế sự phát huy của kỵ binh thông thường. Cho dù muốn phát triển kỵ binh thì cũng là phát triển kỵ binh Ma thú.

Các quốc gia Nam đại lục đều đang làm, nhưng mức tiêu hao vật tư của những con cự thú nuốt vàng này không phải là chuyện nhỏ.

Chi phí hàng năm của một quân đoàn Ma Thú đủ để nuôi sống hai ba mươi quân đoàn bộ binh.

Đồng thời chi phí này vẫn là một con số ảo, chi phí thực tế còn phụ thuộc vào loại Ma thú chăn nuôi là gì.

Trừ khi năng suất sản xuất được nâng cao hơn nữa, nếu không thì sự phát triển của quân đoàn Ma thú của các nước đến nay về cơ bản đã đạt đến mức giới hạn.

Dù sao, Ma thú là phải ăn thịt.

Để phát triển quân đoàn Ma thú, các nước đều đang thụ động phát triển ngành chăn nuôi, đồng thời lượng tiêu thụ ngũ cốc hàng năm cũng đang tăng theo.

Theo một nghĩa nào đó, cuộc chiến tranh đại lục lần trước bất ngờ bộc phát cũng có một phần công lao của những con Ma thú này.

Người Frank và người Iberia quyết tâm phát triển mạnh mẽ quân đoàn Ma Thú, nên cần có những vùng đất rộng lớn để trồng trọt lương thực và chăn nuôi gia súc.

Người Frank và người Iberia có thể làm như vậy, nhưng không có nghĩa là Vương quốc Avalat cũng có thể làm như vậy.

Việc không có đủ thực lực quân sự để chiếm đoạt đất đai từ trong tay các dị tộc khác đã trực tiếp cắt đứt con đường trở thành cường quốc quân đoàn Ma thú của họ.

Học hỏi các nước mạnh nhất không được, vậy thì chỉ còn cách lùi một bước, lựa chọn đối tượng học hỏi từ các quốc gia còn lại.

Hiệu quả đương nhiên là không có sức thuyết phục bằng ba cường quốc, nhưng kinh nghiệm thành công của người ta lại đang được đặt ở trước mắt mọi người.

"Cử đoàn khảo sát đến hai nước này để nghiên cứu, xem liệu chúng ta có thể học hỏi được một số điều hữu ích hay không!"

Elton VIII nghĩ nghĩ rồi nói.

Trước đây, Công quốc Mosey và Vương quốc Falcon đều không lọt nổi mắt xanh của họ, vì hai bên không ở cùng một đẳng cấp.

Nhìn vào bảng xếp hạng thập đại vương quốc trên đại lục là biết, từ đầu đến cuối đều không tìm thấy bóng dáng của vương quốc Falcon đâu.

Cho dù là Vương quốc Warhammer đã bị diệt vong và để lại chỗ trống, nhưng họ vẫn không có cơ hội thế chỗ.

Mặc dù thực lực quân sự của họ không yếu, thực lực kinh tế cũng rất mạnh, nhưng mọi người đều không xem trọng bọn họ.

Có rất nhiều ví dụ tương tự, chẳng hạn như: "Vương quốc lính đánh thuê" và "Vương quốc Carrell" đã sụp đổ trước đó...

Khác với Vương quốc Falcon, những quốc gia này ngoài việc được mang cái danh hiệu vương quốc ra thì thực lực của họ đã bị tụt hậu từ lâu.

Danh hiệu chỉ đại diện cho quá khứ huy hoàng, hoặc là vương thất có một vị tổ tiên hiển hách, hoặc là họ được thừa kế vương miện từ một người thân nào đó. ...

Vương quốc Iberia.

"Các nước đều đang triển khai hành động, chúng ta cũng không thể ngồi yên mãi."

"Đại lục Aslante tàng long ngọa hổ, từ tình hình của cuộc chiến này, có thể thấy là Vương quốc vẫn còn thiếu sót ở nhiều mặt."

"Nếu không giải quyết những vấn đề này, đừng nói đến việc tranh giành vị trí cường quốc số một Nhân tộc với người Frank, sợ là ngay cả vị thế quốc tế hiện tại cũng sẽ bị người khác cướp mất"

"Mọi dấu hiệu cho thấy sức mạnh quân sự của Vương quốc Alpha đã rất gần với chúng ta, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua."

"Mọi người đều biết những kẻ điên ở Vương quốc Alpha hiếu chiến đến mức nào rồi."

"Chờ mấy trăm năm mới sinh ra được một Hudson, nếu như không kiếm chuyện thì đã không phải là người Alpha rồi."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những ngày tháng sau này của Đế quốc Thú Nhân sẽ rất khó khăn."

"Nếu như không may, bị biến trở thành nguồn dinh dưỡng cho sự phát triển của Vương quốc Alpha cũng không có gì lạ!"

Quốc vương Bordeaux VIII nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 2065: Làn Sóng Cải Cách (3)

Trong hơn một trăm năm qua, Vương quốc Iberia luôn đứng ở vị trí thứ hai và tranh đoạt vị trí đầu tiên, thỉnh thoảng còn có thể lật ngược thế cờ.

Mặc dù chỉ vượt qua tạm thời, và nhanh chóng bị người Frank vượt lại, nhưng họ cũng từng là cường quốc số một của Nhân tộc.

Không cạnh tranh được với Đế quốc Frank, mọi người còn có thể hiểu được; Nhưng nếu bị Vương quốc Alpha vượt qua thì sẽ rất mất mặt.

Một khi chuyện này xảy ra, sau này họ muốn tập hợp các nước nhỏ để ngồi ngang hàng với người Frank cũng chỉ còn là một giấc mơ.

"Bệ hạ, nếu như mọi người đều đang cải cách, vậy thì chúng ta cứ làm theo thôi!"

"Vương quốc nhìn chung đang phát triển tốt, bộ khung tổng thể không cần phải thay đổi, nhưng cần có những thay đổi về chi tiết."

"Ví dụ như: hệ thống quân dự bị của người Alpha đáng để chúng ta học hỏi."

"Một đám nông phu không làm được việc lớn, nhưng trong thời điểm không đủ binh lực, họ cũng có thể miễn cưỡng sử dụng được."

"Lại ví dụ như: Nền kinh tế mới của người Frank..."

Tể tướng Olmos tiếp lời.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đây là những đề nghị đã được thống nhất từ trước, cố ý đưa ra vào thời điểm này mà thôi.

Lý do cải cách rất đầy đủ, không phải là biến đổi để trở thành cường quốc, mà là đối thủ cạnh tranh đang thay đổi.

Trong thời đại canh tranh gay gắt này, Vương quốc Iberia không muốn bị tụt lại phía sau thì chỉ có thể lựa chọn đuổi theo.

Nếu muốn lật ngược thế cờ với người Frank thì chỉ đuổi theo thôi là chưa đủ, mà còn phải đi trước đối thủ cạnh tranh.

Cuộc tấn công bất ngờ trực tiếp khiến cho phe bảo thủ không kịp trở tay.

Muốn lên tiếng phản đối, nhưng họ lại lo lắng việc cản trở vào lúc này sẽ khiến vương quốc bị tụt hậu trong vòng cạnh tranh mới.

...

Thương Lan thành, Phỉ Thúy cung.

Tiệc ăn mừng hoành tráng được tổ chức một lần nữa, nhưng mà sự chú ý của các quan khách đã không còn nằm ở bữa tiệc, mà ai nấy đều mang vẻ tâm sự nặng nề.

Những quý bà, tiểu thư vốn hoạt bát ngày thường giờ đây cũng rất tinh tế khi đều tránh hết sang một bên, nhường lại không gian cho các vị quan khách.

Cơn sóng cải cách lại dâng cao, đây không phải là bí mật gì đối với các đại quý tộc.

Vào thời điểm then chốt này, việc lấy danh nghĩa tổ chức tiệc ăn mừng để mời mọi người đến rõ ràng là một cái cớ.

Viễn chinh giúp đồng minh đánh bại kẻ xâm lược có ý nghĩa trọng đại trong chính trị quốc tế, nhưng đối với nội bộ Vương quốc Alpha, điều này lại chẳng tính là gì cả.

Có thể tổ chức tiệc mừng, nhưng quy mô không nên cao đến mức này.

Trước đó, tiệc mừng chiến thắng của quân đội vương quốc đánh bại chủng tộc Địa tâm có đẳng cấp thấp hơn nhiều so với lần này.

Đối với tập đoàn lợi ích mà nói, cải cách cũng đồng nghĩa với việc cắt giảm lợi ích.

Cải cách trước đây của vương quốc đã ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người.

Tuy nhiên, do bị hiện thực ép buộc, để con thuyền lớn vương quốc này không bị chìm, mọi người chỉ có thể nhượng bộ.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác, mặc dù chính phủ vương quốc rất nghèo, nhưng sức chiến đấu của quân đội vẫn đang không ngừng được nâng cao.

Vấn đề sinh tồn đã được giải quyết, mối đe dọa từ bên ngoài đã giảm đi đáng kể.

Đối với những dị tộc ở lân cận mà nói, Vương quốc Alpha không đi kiếm chuyện với họ đã là cám ơn trời đất rồi.

Xâm lược Vương quốc Alpha, ý nghĩ khủng khiếp như vậy, những người bình thường sẽ không bao giờ có.

Trong bối cảnh này, tầng lớp quý tộc của vương quốc trực tiếp chia thành hai phe.

Phe quý tộc mới nổi do Hudson cầm đầu, cùng với một số quý tộc phụ thuộc vào ngoại thương, vì lợi ích của bản thân, họ đã chọn đứng về phía phe cải cách.

Những quý tộc truyền thống lâu đời không muốn giày vò, lo lắng lợi ích của mình bị ảnh hưởng trong quá trình cải cách, nên đã chọn ủng hộ phe bảo thủ.

Nếu tính thêm lực lượng của vương thất, thì vào thời điểm này, lực lượng của hai phe đều không chênh lệch bao nhiêu.

Xét về số lượng các tỉnh ủng hộ hai phe, phe cải cách chiếm ưu thế.

Tuy nhiên, nhóm quý tộc mới được phong tước này hiện vẫn chưa đứng vững gót chân, Tổng đốc, Quận trưởng đều đang để trống, các vấn đề quân sự và chính trị tạm thời do Hudson quản lý.

Caesar IV vội vàng cài cắm thân tín vào quân đội thực tế cũng là do bất đắc dĩ, cánh tay của Hudson quả thực vươn khá dài.

Nhưng những quyền lực này lại là do chính phủ vương quốc cố gắng nhét cho hắn.

Thú nhân không phải dễ chơi, nếu đổi người khác đến quản lý những khu vực này, e rằng hai ba ngày là sẽ xảy ra chuyện.

Không thể đảm bảo an ninh, việc mở rộng lãnh thổ chỉ là trò đùa.

Nhìn từ khía cạnh này, việc Caesar IV vội vàng thúc đẩy cải cách cũng là bất đắc dĩ.

Cài cắm thân tín vào quân đội chỉ giống như hạt cát trong sa mạc, muốn thực sự phát huy được tác dụng cân bằng, vài sĩ quan cấp cao trung cấp là không thể làm được.

Không muốn xuất hiện cục diện chủ yếu thần mạnh, Caesar IV buộc phải tìm cách nâng cao uy tín của bản thân.

Đương nhiên, y cũng có thể chọn chuyển hướng ủng hộ phe bảo thủ, mượn sức mạnh của quý tộc lâu đời để kiềm chế Hudson.

Tuy nhiên, làm vậy sẽ gây ra thảm họa cho sự phát triển lâu dài của vương quốc.

Giang sơn nhà mình thì tự mình yêu quý, không thể vì nhất thời sảng khoái mà không cân nhắc cho con cháu sau này.

Dù sao, trong cung vừa mới truyền đến tin tức, vương hậu lại mang thai.

Chỉ cần nhìn vào quy mô của bữa tiệc là biết, tất cả các loại gia vị đều được cung cấp miễn phí. Nếu không phải vì tâm trạng của Quốc vương bệ đang rất tốt thì chắc chắn sẽ không xa hoa như vậy.

Đương nhiên, điều này cũng có một chút liên quân với vòng phân chia lợi nhuận mới của Ngân hàng Phát triển Cận Đông.

Chương 2066: Chính Trị Phong Ba

Đồng thời với việc phát một khoản tiền mặt, họ còn tiện thể phát không ít hàng xa xỉ, bao gồm cả gia vị bị ảnh hưởng bởi chiến tranh nên không bán chạy.

Các vị khách tham dự bữa tiệc đang tụm năm ba bàn tán về các vấn đề quốc tế, khiến cho bữa tiệc trở nên tẻ nhạt.

Là nhân vật trọng yếu, bên người Hudson đương nhiên cũng có một đám người vây quanh, bắt đầu bàn luận về chủ đề cải cách.

Dưới bối cảnh này, bữa tiệc đương nhiên là sẽ kết thúc sớm.

Caesar IV cũng không để mọi người đợi lâu, sau khi tiệc ăn mừng vừa kết thúc, y liền triệu tập đại thần trong triều và các Tổng đốc tổ chức hội nghị cung đình. ...

"Tể tướng, khanh hãy giới thiệu trước đi!"

Caesar IV vừa nói dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tể tướng Hầu tước Delgado.

Thắc mắc bấy lâu nay, cuối cùng đã đến lúc giải mã.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

"Chư vị, chủ đề của hội nghị hôm nay là cải cách, ta nghĩ mọi người đều đã đoán được."

"Tình hình quốc tế thay đổi nhanh chóng, ngoài tộc Tinh Linh không có động tác gì lớn ra, các tộc trên đại lục đều phát động phong trào biến pháp duy tân."

"Trong nội bộ Nhân tộc cũng vậy, ngay cả Đế quốc Frank có thực lực hùng hậu nhất cũng đang tiến hành cải cách nội chính."

"Vì tăng cường thực lực, các thế lực lớn đều bắt đầu hành động, thế cục không cho phép vương quốc ta ngồi chờ chết."

"Trong mười năm qua, dưới sự chủ trì của Nguyên soái Hudson, chúng ta đã hoàn thành cải cách quân sự, mới có được Vương quốc Alpha như ngày nay."

"Tuy nhiên, sự phát triển của vương quốc đến nay lại một lần nữa gặp được bình cảnh."

"Tình hình tài chính tồi tệ, nền kinh tế yếu kém là những trở ngại lớn nhất cho sự phát triển của vương quốc."

"Để thay đổi tất cả những điều này, chính phủ vương quốc đã thực hiện nhiều nỗ lực, bao gồm cải cách nông nghiệp, cải cách kinh tế, cải cách thuế, cải cách chính trị, nhưng vẫn chưa đủ."

"Chính sách là do chúng ta xây dựng, nhưng đến khi giao cho cấp dưới chấp hành thì mọi chuyện lại hoàn toàn thay đổi."

"Lấy ví dụ về cải cách thuế, sắc lệnh thống nhất thuế quan đã được ban hành từ lâu, nhưng chỉ có rất ít tỉnh thành thực hiện được."

"Do ảnh hưởng của việc thực hiện không đầy đủ, doanh thu tài chính của chính phủ vương quốc năm ngoái không tăng mà còn giảm."

"Cứ tiếp tục như vậy, vương quốc chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của người Mosey."

"Họ chỉ là một nước nhỏ, tài chính phá sản thì phá sản thôi, nhưng chúng ta thì không được!"

"Là cường quốc thứ ba của Nhân tộc, thủ lĩnh của Liên minh Năm nước, một khi chính phủ vương quốc phá sản, các vị đều biết hậu quả sẽ khủng khiếp đến mức nào rồi."

Lời nói của Tể tướng Hầu tước Delgado khiến các Tổng đốc có mặt tại đây nhíu mày.

Khi bãi bỏ chế độ thuế, mọi người không ra mặt phản đối kịch liệt, đó là vì họ biết là chính phủ vương quốc sẽ không thể thu được thuế.

Sự thật đúng là như vậy, thu nhập năm ngoái của các tỉnh thành thử nghiệm cải cách thuế đều đã giảm mạnh.

Phe bảo thủ không có hành động gì thêm, một mặt là không muốn kích thích mâu thuẫn, mặt khác là muốn phe cải cách biết khó mà lui.

Hiệu quả rất rõ ràng, sau khi thử nghiệm thất bại, tiếng phản đối cải cách trong nước liền ngày càng mạnh hơn.

Dưới áp lực của dư luận, phe cải cách đã bị làm cho sứt đầu mẻ trán.

Nếu không phải Hudson ra tay, kéo các tỉnh Đông Nam vào phe cải cách, e rằng phe cải cách đã chọn thỏa hiệp từ lâu rồi.

Mọi người đều là quý tộc, ngay cả khi tiến hành cải cách thì đó cũng là sự cải thiện nội bộ của nhóm quý tộc.

Còn lâu mới đến mức cần phải liều mạng, lập trường thực sự của phe cải cách không hề cứng rắn như bề ngoài.

Vượt qua thời điểm nguy hiểm nhất không có nghĩa là phe cải cách có thể có thu hoạch.

Lãnh chúa địa phương không hợp tác, chính phủ trung ương cũng không thể làm được gì nhiều.

Cưỡng chế chấp hành là không được.

Không ai có thể gánh vác trách nhiệm khơi mào nội chiến.

Nếu thực sự phát triển đến bước đó, cục diện tốt đẹp của vương quốc sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Cuộc tranh giành quyền lực giữa hai phe về bản chất vẫn là cuộc đấu tranh chính trị, thử thách nghệ thuật thỏa hiệp của nhau.

Nếu không phải làn sóng cải cách bùng nổ trên đại lục, kích thích phe cải cách trong nước, thì có khả năng cao là hai phe sẽ đi đến thỏa hiệp trong cuộc chiến tranh giành quyền lực.

Mục tiêu của Tể tướng Hầu tước Delgado rất rõ ràng, đó là lợi dụng làn sóng cải cách quốc tế để buộc phe bảo thủ phải nhượng bộ.

"Tể tướng, vấn đề không nghiêm trọng như ngài nói."

"Khó khăn tài chính của chính phủ vương quốc phần lớn là do các tỉnh Bắc Cương, Cận Đông và hồ Tuyết Nguyệt đang trong giai đoạn phát triển."

"Đợi đến khi những tỉnh thành này phát triển, doanh thu tài chính của chính phủ vương quốc tăng lên gấp đôi là chuyện trong tầm tay, những khó khăn hiện tại chỉ là tạm thời."

"Mọi người hãy kiên trì thêm một chút, cố chịu ít ngày đắng cay, sau đó mọi thứ sẽ nhanh chóng tốt đẹp hơn."

"Ngược lại, việc vội vàng bãi bỏ chế độ nhận thầu thuế, phá vỡ chế độ lâu đời đã được thực thi hàng trăm năm của vương quốc, có thể dẫn đến những rủi ro lớn hơn."

"Việc xây dựng một hệ thống thuế thống nhất không thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Chúng ta đều không tin vào đạo đức của đám quan lại kia."

"Vội vàng thay thế một nhóm quan thuế vụ không thể kiểm soát sẽ gây ra những thiệt hại không thể tưởng tượng cho vương quốc."

"Chính phủ trung ương chỉ có thể ban hành mức thuế, nhưng quyền kiểm tra và đánh giá cụ thể lại nằm trong tay quan thuế vụ."

"Giá trị cụ thể là bao nhiêu hoàn toàn do quan thuế vụ quyết định."

"Cho dù tất cả những quan chức đều liêm khiết, thì họ vẫn cần có năng lực chuyên môn."

"Thuế vụ ty có nhiều nhân tài chuyên nghiệp như vậy không?"

Công tước Beckett cười ha hả đáp lại.

Chương 2067: Chính Trị Phong Ba (2)

Từ đầu đến cuối đều không xuất hiện một lời nói phản đối cải cách nào, nhưng mỗi lý do mà ông ta đưa ra đều đánh vào điểm yếu của phe cải cách.

Ai có khả năng đảm bảo cho đạo đức của đám quan lại?

Chuyên môn của quan thuế vụ càng là một vấn đề lớn.

Số lượng thương phẩm nhiều như vậy, giá cả cũng không ngừng thay đổi, việc thu thuế chắc chắn là một chuyện rắc rối.

Nguyên nhân mà chế độ nhận thầu thuế có thể được thực thi suôn sẻ là do hệ thống thuế quan hỗn loạn đã hạn chế lưu thông hàng hóa.

Hầu hết các hoạt động thương mại chỉ diễn ra giữa một vài lãnh chúa quý tộc lân cận, chỉ một phần nhỏ hàng hóa có thể lưu thông ra toàn quốc.

Một khi bức tường này bị phá vỡ, tốc độ và phạm vi lưu thông kinh tế sẽ được nâng cao đáng kể.

"Công tước Beckett, những vấn đề mà ngài nêu ra thực sự có tồn tại, nhưng vấn đề nào cũng có thể giải quyết được."

"Mọi người đều không tin tưởng vào đạo đức của quan lại, vậy chúng ta liền giám sát hành vi của họ."

"Chuyên môn của quan thuế vụ không tốt, vậy liền tổ chức đào tạo trước khi nhập chức."

"Không thể vì tồn tại vấn đề mà trói buộc tay chân của chúng ta được."

"Nhìn khắp toàn bộ đại lục Aslante, doanh thu tài chính của chúng ta gần như đứng hạng chót trong số các vương quốc."

"Ngay cả Vương quốc Falcon ở hải ngoại xa xôi cũng có doanh thu tài chính gấp ba lần chúng ta."

"So với Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, sự chênh lệch này sẽ còn xa hơn nữa."

"Chiến tranh triền miên khiến nhiều tài sản chảy ra ngoài là nguyên nhân chính, nhưng chế độ thu thuế và chế độ kinh tế của chúng ta cũng là một trong những nguyên nhân kìm hãm sự phát triển tài chính của vương quốc."

Bộ trưởng Tài chính Bá tước Francois lập tức phản bác.

Để chuẩn bị cho hội nghị lần này, phe cải cách đã lên kế hoạch từ lâu, không thể bị những khó khăn nhỏ nhoi này đánh gục.

Họ đã chuẩn bị sẵn câu trả lời cho mọi sự gây khó dễ. Bất kể có thể làm được hay không, ít nhất là họ sẽ không thua trong cuộc khẩu chiến.

Bất kể phe đối lập đưa ra lý do gì, họ cũng sẽ phản bác một cách mạnh mẽ.

Nếu không thể lợi dụng đại thế để buộc phe bảo thủ phải nhượng bộ, thì họ chỉ có thể chờ đợi đến khi các tỉnh thành ở Bắc Cương, Cận Đông và hồ Tuyết Nguyệt đóng thuế.

So ra mà nói, thời gian miễn thuế ở Bắc Cương tương đối ngắn, mọi người có thể chờ đợi.

Nhưng thời gian miễn thuế của các tỉnh Cận Đông và hồ Tuyết

Nguyệt lại cao đến ba mươi năm, thực sự là vấn đề cả đời người.

Cho dù Quốc vương Caesar IV có thể chờ được thì đám đại thần trên triều cũng không chờ được, nắm giữ quyền lực hai ba mươi năm mà không nhúc nhích, khả năng này thực sự quá thấp.

Trừ phi cải cách thành công, có nhiều chiến tích trên người, có lẽ còn có thể tiếp tục lưu nhiệm.

Nhưng một khi cải cách thất bại thì phải lập tức thu dọn hành lý rời đi.

"Bá tước Francois, giải pháp mà ông đưa ra chỉ tồn tại trên lý thuyết."

"Ngay cả khi thực sự được thực hiện, doanh thu tài chính của vương quốc sẽ tăng lên thật sao?"

"Đừng lấy tương lai ra để làm cớ, những gì chưa xảy ra, không ai có thể dự đoán được."

"Chúng ta khác với tất cả các quốc gia trên đại lục."

"Dân số của vương quốc không ít, lãnh thổ cũng đủ rộng lớn, nhưng điều đó không có nghĩa là thị trường nội địa của chúng ta cũng rộng lớn."

"Chắc là mọi người đều đã điều tra tổng dân số trong khu vực mà mình quản quả lý, và cũng hiểu rõ thành phần dân số của vương quốc."

"Thương nghiệp không phù hợp với vương quốc, chúng ta chỉ cần phát triển tốt nông nghiệp và quân sự là có thể đứng vững trên đỉnh cao đại lục."

"Doanh thu tài chính, những con số trên giấy tờ đó đều là số ảo, chỉ có thương kỵ sĩ trong tay mới là thực!"

"Sau khi hoàn thành cải cách nông nghiệp, năng suất lương thực của vương quốc tăng mạnh, sức mạnh tổng hợp của quốc gia chúng ta đã được nâng cao đáng kể."

"Chờ nghỉ ngơi thêm ba năm năm nữa, tích lũy đủ lương thực, chế tạo đủ vũ khí và giáp trụ, chúng ta sẽ có vốn liếng để Đông chinh lần nữa."

"Chỉ cần có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân và thôn tính đại đại thảo nguyên Thú nhân, chúng ta liền có thể thay thế Đế quốc Frank, trở thành cường quốc số một Nhân tộc, hoặc là nói số một đại lục."

"Con đường phát triển rõ ràng như vậy, cần gì phải gây thêm phiền phức nữa."

"Cải cách thành công nhiều nhất cũng chỉ làm chính phủ tăng thêm tiền thuế, mà không thể biến ra thêm càng nhiều lương thực, tác động về việc tăng cường thực lực của vương quốc là không lớn!"

Công tước Richard vừa nói dứt lời, bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên lưỡng cực phân hoá.

Cây đao tốt nhất để chống lại cải cách đã được tìm thấy, các thành viên phe bảo thủ vui mừng khôn xiết, một số tổng đốc vốn có xu hướng ủng hộ phe cải cách, lập trường lúc này cũng đã thay đổi.

Có thể đưa vương quốc lên đỉnh cao của đại lục mà không làm tổn hại đến lợi ích của bản thân thì ai mà muốn tiếp tục cắt thịt chứ!

Các thành viên phe cải cách ở bên cạnh tỏ ra không vui.

Muốn mở miệng phản bác, nhưng lời đã đến bên miệng lại bị nuốt vào.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Hudson cũng trở nên âm trầm.

Những vấn đề khác đều có thể bác bỏ, chỉ riêng bộ "lý thuyết canh tác chiến tranh" độc đáo này là rất khó bẻ gãy.

"Trọng nông ức thương" là thủ đoạn thường dùng của triều đại phong kiến, đối với một quốc gia nông nghiệp, chỉ cần phát triển tốt nông nghiệp và quân sự, những thứ khác đều là vấn đề nhỏ.

Ít nhất là trên chiến lược hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, thực hiện theo lý thuyết này chắc chắn là tiết kiệm sức nhất.

Bất kể tiến hành cải cách thể chế nào cũng cần có chu kỳ thời gian để tích lũy. Với quy mô của Vương quốc Alpha, mười năm có thể không đủ để hoàn thành cải cách nội bộ.

Chương 2068: Thất Bại

Làm nước giàu binh mạnh, hủy diệt Đế quốc Thú Nhân sẽ mất nhiều thời gian hơn nữa.

Chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ khiến nhiều quý tộc không thể dung thứ rồi.

Quét mắt nhìn mọi người một cái, Hudson biết rằng cánh quân chủ lực của phe cải cách đã tan rã.

Niềm đam mê cải cách của các quý tộc mới nổi đã bị dập tắt, lập trường của Caesar IV cũng bị lung lay, Tổng đốc Pierce mà hắn kéo theo cũng bắt đầu suy nghĩ viển vông.

Chỉ trong chớp mắt, những nhân vật nắm thực quyền ở địa phương ủng hộ cải cách chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Những nhân vật có tiếng nói đều phản chiến, chỉ dựa vào một vài tiếng hô hào của một vài người trong chính phủ trung ương là vô ích.

Đương nhiên, khả năng cao là họ cũng sẽ đánh mất luôn khả năng hô hào này.

Đấu tranh chính trị là tàn khốc, những quý tộc quyền lực như Hudson có thể không bị gì, nhưng những thành viên cốt lõi khác của phe cải cách sẽ không may mắn như vậy.

Cải cách đụng chạm đến lợi ích cốt lõi của mọi người, đã thật sự gây thù chuốc oán.

Từ xưa đến nay, hiếm có chính trị gia nào khởi xướng cải cách mà có kết cục tốt đẹp.

"Bệ hạ, hiện giờ đã không còn sớm, hay là hội nghị hôm nay tạm dừng ở đây đi!"

Hudson dứt khoát lên tiếng cắt ngang tiến trình hội nghị.

Hội nghị hôm nay, phe cải cách đã thất bại thảm hại, nếu để hội nghị tiếp tục tiến hành, nó sẽ nhanh chóng biến thành cuộc thanh toán chính trị của phe bảo thủ đối với phe cải cách.

Thiếu sự ủng hộ của những nhân vật có thực lực, phe cải cách sẽ hoàn toàn không có khả năng chống đỡ trong thời gian tới.

Một cây làm chẳng nên non, Hudson cũng không thể xoay chuyển được tình thế, chuyện mà hắn có thể làm hiện giờ chính là trì hoãn cuộc thanh toán chính trị này.

Ngay sau đó, đám quý tộc mới nổi đều mở miệng phụ họa.

Bán đứng đồng minh chính trị vì lợi ích của bản thân là chuyện không mấy lỗi lạc, thấy Hudson mở miệng để kéo dài tính mạng cho phe cải cách, mọi người cũng vui vẻ hùa theo để vãn hồi hình tượng của bản thân.

"Ừm!"

"Mọi người đều vất vả rồi, hãy về nghỉ ngơi trước, sau này chúng ta sẽ tìm thời gian khác để thảo luận."

Caesar IV chậm rãi nói.

Hội nghị hôm nay quá bất ngờ, trực tiếp phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của y.

Bây giờ phe cải cách suy yếu đã trở thành kết cục, tiếp theo triều đình chắc chắn sẽ có một cuộc đại thanh tẩy. Dù là Quốc vương cao quý, nhưng Caesar IV cũng không thể nghịch chuyển đại thế.

Trước đây, để củng cố thanh thế cho phe cải cách, sáu vị đại thần thân cư cao vị đã bị y đẩy vào phe cải cách, bây giờ kết cục là sẽ mất hết.

Nhìn như Caesar IV đã tráng sĩ chặt tay, kịp thời vứt bỏ phe cải cách, thoát khỏi ảnh hưởng của việc cải cách thất bại. Nhưng trên thực tế, người làm Quốc vương như y cũng là người thua lớn về mặt chính trị.

Không chỉ uy quyền của quân chủ bị trọng thương, mà còn bị hao tổn nhiều lực lượng như vậy, khả năng kiểm soát triều đình sau này chắc chắn cũng sẽ giảm xuống. ...

Phỉ Thúy cung.

Sau khi các chư hầu rời đi, bầu không khí trong đại điện trở nên vô cùng ngưng trọng.

Đối mặt với ánh mắt tức giận của quần thần, sắc mặt của Caesar IV cũng vô cùng khó coi.

Khi gặp được khó khăn, người làm lão đại không kịp thời bảo vệ đàn em là điều rất mất điểm trên chính trường.

Huống hồ phe cải cách còn được thành lập dưới sự thúc đẩy của Caesar IV. Nếu không có sự chủ đạo của người làm Quốc vương như y, phe cải cách sẽ không thể nào phát triển lớn mạnh.

Tuy nhiên, chính trị tàn khốc như vậy đấy, nhận thức được đại thế đã mất, liên minh chính trị vốn có cũng lập tức tan rã.

Là Quốc vương cao quý, Caesar IV dứt khoát lựa chọn từ bỏ, hoàn toàn không có ý định kéo họ một tay.

Đối mặt với sự oán giận của đám đàn em, Caesar IV cũng rất bất đắc dĩ.

Trong tình huống vừa rồi, nếu như y dám tiếp tục liều mạng chống lưng cho phe cải cách, không chừng ngay cả bản thân cũng bị cuốn vào.

Những người có thực lực ủng hộ cải cách lần lượt phản bội, ngay cả một người cường thế như Nguyên soái Hudson cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Cô "Quân" phấn chiến là điều tối kỵ của quân chủ.

"Thế cục đã chuyển biến xấu, các ngươi cứ tạm thời ở ẩn, chờ đợi thời cơ!"

Caesar IV chậm rãi nói.

Phe cải cách tan rã, phe bảo thủ trở nên hùng mạnh hơn bao giờ hết, cuộc đại thanh trừng triều đình đã trở thành kết cục.

Trực giác mách bảo y rằng, cục diện hôm nay là kế hoạch mà phe bảo thủ đã vạch ra từ lâu.

Việc án binh bất động trước đó là để chờ phe cải cách tự nhảy vào hố. Đáng tiếc là họ hoàn toàn không hề hay biết, còn giúp kẻ địch dựng lên sân khấu.

Nếu nhận được tin tức từ trước, Caesar IV chắc chắn sẽ không triệu tập Tổng đốc các tỉnh để tổ chức hội nghị trong tình huống không chắc chắn.

Trong cuộc đấu tranh chính trị trước đây, phe bảo thủ đã bị đẩy ra khỏi triều đình.

Chỉ cần không tập hợp những tổng đốc địa phương này lại với nhau, mâu thuẫn sẽ không bị kích thích, càng sẽ không diễn ra màn bức thoái vị.

Theo quy tắc trò chơi chính trị, phe cải cách dù đã suy yếu nhưng vẫn có thể trụ lại triều đình vài năm.

"Bệ hạ, với tình hình hiện tại, e rằng chúng ta muốn lui cũng không thể lùi được."

"Phe bảo thủ đang hừng hực khí thế, chắc chắn sẽ lật lại những chuyện cũ."

"Trong quá trình thúc đẩy cải cách, chúng ta đã mắc phải không ít vấn đề, đây đều là những cái cớ của kẻ địch."

"Một khi vén màn, không chỉ có chúng thần không an toàn, mà ngay cả ngài cũng sẽ nhận ảnh hưởng!"

Lời nói của Tể tướng Hầu tước Delgado khiến Caesar IV nhíu mày.

Nhìn như đang suy nghĩ cho y, nhưng thực tế cũng là một lời đe dọa mơ hồ.

Chơi chính trị rất khó để hoàn toàn trong sạch, quần thần triều đình có vấn đề, bản thân Quốc vương Caesar IV cũng có lịch sử đen tối.

Hai bên đã cộng sự nhiều năm như vậy, sớm đã ngồi chung một chiếc thuyền.

Chương 2069: Thất Bại (2)

Đàn em lật xe, người làm lão đại như Caesar IV cũng khó từ tội lỗi.

Mất uy tín của Quân vương chỉ là chuyện nhỏ, điều đáng sợ nhất là phe bảo thủ sẽ nhân cơ hội lớn mạnh, biến y trở thành con rối trên triều đình.

"Yên tâm đi, ta sẽ tranh thủ cho các ngươi."

"Cuộc đấu tranh chính trị tiếp theo sẽ chỉ giới hạn trong triều đình, sẽ không ảnh hưởng đến gia đình các ngươi"

Caesar IV trả lời với sắc mặt âm trầm.

Y không muốn nói ra lời hứa này, nhưng kẻ thất bại cũng cần phải trấn an, miễn cho ngọc đá cùng vỡ.

Huống hồ những người này đều đang làm việc cho y, nếu kết cục quá thảm khốc, cũng sẽ khiến những thuộc hạ khác đồng cảm.

"Bệ hạ, ngài hãy mau chóng xác định người kế nhiệm đi, phe bảo thủ sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian."

"Có lẽ ngay ngày mai, dự thảo luận tội chính phủ sẽ xuất hiện trong Hội nghị Quý tộc."

"Đã định là phải ra đi, chúng thần cũng muốn ra đi một cách đàng hoàng!"

Lời nói của Hầu tước Delgado khiến bầu không khí trong căn phòng càng thêm bi thương.

Trong những cuộc đấu tranh chính trị trước đây, mọi người đều chú trọng làm việc lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện.

Cho dù đấu tranh thất bại thì họ cũng có thể tự mình từ chức rời đi, tệ nhất là bị Quốc vương bãi nhiệm.

Việc bị đưa ra hội nghị quý tộc phán quyết chỉ mới xảy ra một lần trong lịch sử Vương quốc Alpha, hơn nữa còn là do thất bại trong chiến tranh dẫn đến chính phủ sụp đổ.

Một khi lên hội nghị, những quá khứ đen tối của họ sẽ bị phanh phui, mất chức quan là điều cơ bản, tình tiết nghiêm trọng còn sẽ bị đoạt tước.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phe cải cách lần này đã gây quá nhiều thù hận. Những người bị tổn hại lợi ích do cải cách gây ra đều hận không thể chém họ thành muôn mảnh.

Để cảnh báo những kẻ đến sau, khả năng cao là lần này phe bảo thủ sẽ ra tay tàn nhẫn với họ. ...

Phủ nguyên soái.

Hội nghị kết thúc, nhưng nhà Hudson vẫn tấp nập khách khứa.

Sự thất bại của phe cải cách đã ảnh hưởng nhất định đến danh tiếng của hắn, nhưng không trí mạng.

Trong quá trình cải cách trước đây, cải cách nông nghiệp do Hudson chủ trì đã gặt hái được thành công vang dội.

Phe bảo thủ có thể phủ nhận các chính sách khác của phe cải cách, nhưng thành quả của cải cách nông nghiệp không thể bị xóa bỏ.

Sau khi được hưởng trái ngọt từ việc gia tăng sản lượng lương thực, giờ bắt mọi người quay lại quá khứ là chuyện không thể.

Với thành tích này, khi phe bảo thủ phản công cũng sẽ không thể đổ lên đầu hắn.

Đương nhiên, đây chỉ là lý do bề ngoài.

Chuyện qua cầu rút ván đã xảy ra quá nhiều trong lịch sử, thành tích lớn đến đâu cũng kém hơn việc chọn sai đội.

Điều thực sự khiến phe bảo thủ dừng tay chính là thân phận đặc biệt và thực lực cường đại của Hudson, nên không ai muốn dây vào một mớ rắc rối như hắn.

Nhìn thoáng qua đám người đang lúng túng, nội tâm Hudson ngũ vị tạp toàn.

Nếu không phải vì những kẻ lâm trận phản chiến này, tình hình tuyệt đối sẽ không chuyển biến xấu nhanh như vậy. Cho dù cải cách thất bại thì cũng sẽ không bại một cách triệt để như vậy.

Hắn có thể hiểu được sự lựa chọn của đám quý tộc mới nổi.

Về bản chất, những kẻ này ủng hộ phe cải cách chính là để vương quốc nhanh chóng tích lũy sức mạnh, tạo nền tảng cho việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Hiện giờ đã có lựa chọn tốt hơn, đương nhiên là không cần phải cắt thịt để ủng hộ biến pháp.

Nhưng việc không nói tiếng nào mà phản chiến vẫn khiến hắn cảm thấy không thoải mái, ít nhiều gì cũng nên chào hỏi một tiếng, hỏi ý kiến của hắn trước!

"Nguyên soái..."

Không đợi Bá tước Albert nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa."

"Từ giờ trở đi, trong vương quốc sẽ không còn phe cải cách.

Đây là quyết định chung của mọi người, nên mọi người phải chịu trách nhiệm cho chuyện này!"

Thất lạc là điều không thể tránh khỏi.

Mặc dù ngay từ đầu thì Hudson đã không coi trọng phe cải cách có thể thành công, nhưng khi cải cách thật sự thất bại, hắn vẫn có chút buồn bã.

Bản chất của việc quý tộc thống trị thế giới là độc chiếm thiên hạ.

Lấy lợi ích của bản thân làm điểm xuất phát, lúc đưa ra quyết định sẽ khó tránh khỏi thiển cận.

Bỏ lỡ cơ hội tốt nhất này, sau này muốn tiến hành cải cách, độ khó chắc chắn sẽ tăng gấp bội.

Tiến hành cải cách trong ngắn hạn sẽ không ảnh hưởng nhiều đến vương quốc. Nhưng nếu kéo dài chu kỳ thời gian, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Than vãn là không có ý nghĩa gì, nếu không đến tình trạng nước đến chân thì tập đoàn lợi ích sẽ không chịu cắt thịt của bản thân.

Trên thực tế, ngay cả khi phe cải cách giành được toàn thắng thì cũng không ai dám cam đoan rằng cải cách nhất định có thể thành công.

Dù là chính sách tốt đến đâu, cũng cần có người thực hiện và thực thi.

Các quan viên phụ trách thực hiện và thực thi lại xuất thân từ tập đoàn quý tộc, mối liên hệ nội bộ như thiên ti vạn lũ chém không đứt.

Cuối cùng có thể thực hiện được mấy phần, hoàn toàn phụ thuộc vào đạo đức của các quan lại.

"Nguyên soái, vậy phe cải cách..."

Nói được một nửa, Bá tước Albert vội vàng nuốt vào.

Trong hội nghị cung đình, họ đã bán đứng phe cải cách, lúc này nhắc lại việc kéo người ta một tay thì trông có vẻ quá giả tạo.

Lập trường của Hudson rất rõ ràng, đó là không muốn nhiều chuyện.

Việc kêu dừng cuộc họp sớm hơn dự kiến là để tranh thủ thời gian cho phe cải cách, cũng là đang thể hiện tình nghĩa đồng liêu.

Nếu không có Hudson ra mặt, quyền nói chuyện của những vị tổng đốc quý tộc mới nổi còn hạn chế, rất khó ảnh hưởng đến quyết sách của chính phủ vương quốc.

Chỉ khổ cho những con em mà các gia tộc cài cắm vào phe cải cách.

Tổ bị phá không có trứng lành.

Chọn sai đội thì không thể không trả giá đắt.

Chương 2070: Lo Lắng

Cho dù là lâm trận phản chiến thì những con em bị cuốn vào vòng xoáy phong ba này cũng phải trả giá bằng sự nghiệp chính trị. ...

Sự thất bại về mặt chính trị của phe cải cách Vương quốc Alpha đã nhanh chóng lan rộng, những người đầu tiên bị ảnh hưởng là Liên minh Năm nước.

Là chong chóng đo chiều gió, Vương quốc Alpha đột ngột ngừng cải cách cũng là một đòn giáng mạnh vào phe cải cách của các quốc gia.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại là tên đã trên dây không phát không được.

Trước đó chuẩn bị nhiều như vậy, không thể vì ảnh hưởng bên ngoài mà trực tiếp từ bỏ.

Dù sao, tình hình của các nước cũng khác nhau.

Vương quốc Alpha không có mối đe dọa từ bên ngoài, nhưng không có nghĩa là bốn nước còn lại cũng không có mối đe dọa từ bên ngoài.

Đối mặt với kẻ thù lớn là Liên minh dị tộc, mọi người buộc phải tìm cách tăng cường sức mạnh của bản thân, động lực thúc đẩy họ tiến hành cải cách vẫn còn tồn tại.

Đặc biệt là ba nước Trung đại lục, dân số và kinh tế của họ không thua kém gì Vương quốc Alpha, về mặt lý thuyết, chỉ cần cải cách thành công là có thể đuổi kịp.

Những ồn ào về mặt dư luận chỉ khiến tinh thần bị ảnh hưởng một chút, mọi người vẫn tiếp tục thôi động cải cách.

Toàn đại lục đều đang hừng hực khí thế cải cách, Thú nhân bị cô lập ở một góc cũng bị dồn vào đường cùng.

So với trước đây, đã có thêm một chủng tộc nữa tham gia vào việc ra quyết định.

Nhờ vào hoạt động quan hệ xã hội không ngừng, cộng thêm thực lực hùng hậu, tộc Hắc Ám Tinh Linh đã thành công tham gia vào Đế quốc Thú Nhân.

Còn đám Chó địa ngục nhiều đầu cũng xâm lược Đại thảo nguyên kia thì thảm rồi.

Sau một trận đòn nhừ tử, chúng cũng muốn gia nhập đại gia đình Đế quốc Thú Nhân, nhưng đáng tiếc là chiến tranh trước đây đã khiến cả hai bên đều dính máu của nhau.

Ngoài một số ít Chó Địa ngục nhiều đầu trở thành thú cưỡi, những con còn lại đều trở thành vật liệu ma pháp cho các Shaman.

Lần đầu tiên tham dự hội nghị cấp cao của Đế quốc Thú Nhân, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh đã được mọi người chào đón nồng nhiệt.

Ánh mắt nồng cháy đó, hận không thể lập tức...

"Khụ khụ!"

Sau khi dùng tiếng ho khan để nhắc nhở đám Thú nhân, Hùng Nhân Hoàng liền tức giận nói:

"Mọi người đã đến đông đủ rồi thì chúng ta bắt đầu cuộc họp hôm nay thôi!"

Quá mất mặt Thú nhân rồi!

Chẳng phải chỉ là một Tinh Linh cái thôi sao, thể hiện cuồng nhiệt như vậy, chưa từng thấy qua hay gì.

Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng Hùng Nhân Hoàng cũng không nhịn được mà nhìn nhiều mấy lần.

Về mặt thẩm mỹ, ngoại hình và khí chất của Tinh Linh có sức sát thương rất lớn đối với hầu hết các chủng tộc.

So với Tinh Linh thuần chủng, đặc điểm lớn nhất của Hắc Ám Tinh Linh chính là quyến rũ, hơn nữa còn là sự quyến rũ pha trộn với khí thức tự nhiên.

Dù là Thú nhân cũng không thể cưỡng lại được chủng tộc được thừa kế hai loại thiên phú của Tinh Linh và Mị Ma như Hắc Ám Tinh Linh.

"Trước tiên ta sẽ thông báo về những thay đổi trong tình hình quốc tế, mọi người hãy chú ý lắng nghe."

"Cuộc chiến tranh của hai phe chống lại sự xâm lược của chủng tộc Địa tâm về cơ bản đã kết thúc."

"Ngoài tộc Tinh Linh ra, hiện giờ tất cả mọi người đều đang phát động phong trào cải cách chính trị nội bộ."

"Đây đều là điều mà mọi người đã biết, thậm chí có một số chủng tộc trong Đế quốc còn học theo và tham gia vào làn sóng cải cách."

"Mọi thứ đều nhằm mục đích tăng cường thực lực, quyết định được đưa ra dựa trên nguyên tắc này đều không có vấn đề gì."

"Còn về những vấn đề nội chính của các tộc, tự quyết định là được."

"Hôm nay triệu tập mọi người đến đây chủ yếu là vì gần đây ta đã nhận được một tin tức liên quan đến sự sống còn của Đế quốc."

"Nước láng giềng của chúng ta, Vương quốc Alpha đã xảy ra một cuộc đấu tranh chính trị gay gắt, phe cải cách đã thất bại trong cuộc chiến này, hiện họ đã ngừng cải cách nội chính."

"Nếu chỉ có vậy thì đây cũng là một tin tốt đối với Đế quốc."

"Nhưng theo như tin tức từ những gián điệp mà chúng ta cài cắm trước đây truyền về: người Alpha chọn ngừng cải cách chủ yếu là để xâm lược Đế quốc!"

"Bây giờ quý tộc Vương quốc Alpha chỉ làm ba việc: trồng trọt, chế tạo binh giáp, luyện binh."

"Điều tồi tệ nhất là nhờ vào cải cách nông nghiệp, sản lượng lương thực của kẻ địch đã tăng lên đáng kể."

"Theo số liệu thống kê chính thức của Vương quốc Alpha, sản lượng lương thực bình quân trên mỗi mẫu đất của họ đã tăng lên 50 pound, cao hơn gần một phần ba so với sản lượng ba năm trước."

Ưng Nhân Hoàng vừa nói dứt lời, sắc mặt của toàn bộ Thú nhân đều trở nên khó coi.

Trong thời đại phong kiến, sản lượng lương thực có ý nghĩa chiến lược vô cùng to lớn. Sản lượng lương thực tăng cũng đồng nghĩa với việc thực lực tổng hợp của quốc gia cũng tăng lên.

Đặc biệt là những lương thực này còn nằm trong tay Vương quốc Alpha, quả thực là vừa có lương thực vừa có binh lính.

Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết: đợi khi tích lũy đủ lương thảo, chế tạo đủ binh giáp, huấn luyện đủ tinh nhuệ, kẻ địch chắc chắn sẽ phát động đại chiến.

"Sản lượng lương thực trên mỗi mẫu đất tăng một phần ba, tin tức này có phóng đại không vậy?"

"Theo thông tin thu thập được trước đây, tổng sản lượng lương thực của người Alpha chỉ tăng lên khoảng 10%!"

"Cân nhắc đến diện tích lãnh thổ của chúng cũng tăng thêm, năng suất lương thực tăng lên một chút cũng là bình thường."

"Bây giờ đột nhiên tăng nhiều như vậy, quả thật là quá đáng sợ!"

Tượng Nhân vương không khỏi nghi ngờ nói.

Nếu năng suất lương thực thực sự tăng lên trên diện rộng, vậy liền mang ý nghĩa là tất cả binh sĩ của Vương quốc Alpha, bao gồm cả quân đội tư nhân quý tộc và quân dự bị đều có thể no bụng.

Chương 2071: Dự Tính

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong tình huống có điều kiện, ngay cả những lãnh chúa quý tộc keo kiệt nhất cũng sẽ không để binh sĩ nhịn đói.

Đây là bài học mà vô số tiền bối đã đánh đổi bằng xương máu.

Theo phong cách của người Alpha, nếu lương thực được đảm bảo, số lượng quân tinh nhuệ sau này chắc chắn sẽ tăng vọt.

Lúc đầu vốn đã đánh không lại kẻ địch rồi, bây giờ thực lực của kẻ địch lại tiếp tục tăng lên, vậy thì thực sự là không thể nào đánh được.

"Tượng Nhân vương, ta cũng hy vọng những tin tức này là giả, nhưng ta đã cử người xác minh đi xác minh lại nhiều lần rồi."

"Kể từ khi đế quốc chiến bại, chúng ta đã tăng cường thu thập tin tức về kẻ địch, loại tin tức nửa công khai này chắc chắn là sẽ không sai được!"

Câu trả lời của Ưng Nhân Hoàng đã dập tắt hy vọng cuối cùng của đám Thú nhân.

Quân địch đang mài đao xoèn xoẹt, còn chúng thì vẫn đang không ngừng tranh chấp về việc phân chia đồng cỏ nội bộ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ chết.

"Ưng Hoàng, Vương quốc Alpha thực sự đáng sợ như vậy sao?"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh cau mày hỏi.

Vừa mới gia nhập đại gia đình Đế quốc Thú Nhân, còn chưa được mấy ngày yên ổn thì đã nhận được tin kẻ địch lại sắp sửa tấn công.

Trước đây ở Vùng đất bị nguyền rủa, tộc Hắc Ám Tinh Linh đã phải chịu thiệt một lần, thực sự không muốn phải chịu thêm lần thứ hai.

Nếu như ngay cả những cao tầng của Đế quốc cũng không có lòng tin, vậy thì tiền đồ của Đế quốc Thú Nhân về cơ bản là không còn hy vọng.

"Nữ vương, quân đội của Vương quốc Alpha mặc dù lợi hại, nhưng cũng không mạnh hơn quân tinh nhuệ của chúng ta bao nhiêu, điều quan trọng là bọn chúng có danh tướng số một đại lục."

"Mối đe dọa từ một mình Hudson còn hơn cả trăm vạn đại quân!"

"Trước khi Hudson nổi lên, Đế quốc đã liên tục đè bẹp Vương quốc Alpha trong ba trăm năm."

"Tuy nhiên, kể từ khi Hudson dẫn quân ra trận, Đế quốc liền bắt đầu xuống dốc. Chỉ cần gặp phải hắn thì trận chiến đó chắc chắn sẽ thất bại."

"Có thể nhặt lại một cái mạng đã là điều may mắn, chiến tích hoàn toàn không thể nào xem được."

"Chỉ vì người này mà số binh sĩ thiệt mạng của Đế quốc đã lên đến mấy trăm vạn!"

"..."...

Lại thêm một kẻ thổi phồng, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh bất đắc dĩ xoa xoa trán.

Đế quốc Thú Nhân cái gì cũng tốt, chỉ là khi vừa nhắc tới Hudson, mọi người liền giống như bị trúng tà tập thể vậy.

Từ người cầm quyền trong giới cao tầng đến đám binh sĩ phía dưới đều mắc chứng bệnh sợ Hudson nghiêm trọng.

Nếu gặp nhau trên chiến trường, hai bên chưa kịp giao tranh thì tinh thần phe mình đã bị sụt giảm ba phần rồi.

Biết cũng chẳng có ích gì, đạo lý này mọi người đều hiểu, nhưng sợ hãi là phản ứng bản năng của cơ thể.

Bị đấm suốt nhiều năm như vậy, đã sớm hình thành bóng ma tâm lý, không thể nào xóa bỏ chỉ bằng đôi câu vài lời rồi.

Bây giờ đã khác xưa, Vương quốc Alpha lựa chọn yên tâm làm ruộng, Đế quốc Thú Nhân không thể có nhiều biện pháp để lựa chọn.

Điều mà các tộc có thể làm là cố gắng nâng cao thực lực của chủng tộc trong thời gian ngắn nhất có thể.

Còn về cơ cấu chính trị của Đế quốc Thú Nhân, đây là một nan đề khó giải, ai đụng vào thì người đó chết.

Sau khi trao đổi một hồi, người cầm quyền của các tộc liền ai về nhà nấy, từ đầu đến cuối đều không có người đề cập đến việc ra tay phát động chiến tranh trước.

Không phải là mọi người không muốn, mà là hữu tâm vô lực.

Thực lực hai nước đã mất cân bằng, mặc dù hiện giờ Vương quốc Alpha nghèo xơ nghèo xác, nhưng vẫn có thể thu hoạch được lương thực dồi dào.

Trong thời đại phong kiến, chỉ cần không thiếu lương thực, dù nền kinh tế dân gian có sụp đổ thì cũng chỉ gây ra những tác động hạn chế.

Tham khảo tác phong trước đây của Vương quốc Alpha là biết, nếu như thật sự có một lượng lớn bình dân bị phá sản, họ đã trực tiếp đuổi người đến biên cương khai hoang rồi.

Hệ thống kinh tế tự cung tự cấp của lãnh chúa đã loại bỏ khả năng bùng phát khủng hoảng kinh tế toàn diện.

Trở lại trụ sở của mình, nụ cười trên mặt của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh chợt tắt.

Hắc Ám Tinh Linh không chỉ thừa hưởng thiên phú của Tộc Tinh Linh, mà còn thừa hưởng cả sự kiêu ngạo của họ.

Chủng tộc tạp giao như Thú nhân hoàn toàn không thể lọt vào mắt xanh của họ. Hiện giờ phải giả vờ thân thiện với những kẻ này, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh cũng cảm thấy buồn nôn rồi.

Ban đầu bà ta vốn muốn mượn sức mạnh của Đế quốc Thú Nhân để đánh chiếm Vùng đất bị nguyền rủa, nắm giữ mệnh mạch của mình trong tay, nhưng ý định này đã bị từ bỏ sau cuộc hội nghị.

Nhắc đến tên Hudson là ai nấy đều run rẩy, trông cậy vào những kẻ này tấn công Tuyết Nguyệt lĩnh rõ ràng là đang nằm mơ.

Không thể cướp được thông đạo Địa tâm ở Vùng đất bị nguyền rủa, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh chỉ đành phải chuyển hướng sang thông đạo Địa tâm trong lãnh thổ của Đế quốc Thú Nhân.

Sau khi Chó Địa ngục nhiều đầu chiến bại, những kẻ may mắn sống sót đã trốn về lại thế giới Địa Tâm và đóng kín thông đạo.

Muốn mở lại thông đạo thì nhất định phải tấn công từ bên dưới thế giới Địa Tâm, tiêu diệt đám tàn dư còn sót lại của Chó Địa ngục nhiều đầu trước.

Chủ lực của quân địch đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, loại chuyện như đánh chó mù đường, tộc Hắc Ám Tinh Linh không hề cảm thấy áp lực, chuyện phiền toái là lối ra trên thế giới mặt đất.

Đế quốc Thú Nhân quá bao la rộng lớn, khoảng cách từ nơi ở hiện tại của tộc Hắc Ám Tinh Linh đến ven hồ Robop là từ 2. 000 đến 3. 000 dặm, và còn phải đi qua lãnh thổ của nhiều thế lực lớn nữa.

Bàn về thực lực chủng tộc, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh không sợ bất kỳ một thế lực nào trong số này.

Chương 2072: Ra Tay Độc Ác

Nhưng là kẻ ngoại lai, phải vất vả lắm họ mới có được chỗ đứng trong Đế quốc Thú Nhân. Gây chuyện vào thời điểm then chốt này, e rằng sẽ lập tức bị đánh hội đồng.

Hơn nữa việc khơi mào nội chiến vào lúc này cũng là đang tạo cơ hội cho Nhân tộc.

Một khi chiến cơ xuất hiện, quân đội Vương quốc Alpha sẽ lập tức tiến công.

Hoàn toàn không cần phải nghi ngờ về tính tích cực của rhoj trong vấn đề đả kích Đế quốc Thú Nhân.

Sau khi do dự mãi, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh bỗng thở dài một hơi.

Trong tình hình hiện tại, muốn thoát ly khỏi các tộc và hành động một mình là chuyện không thể nào.

Đế quốc Thú Nhân chịu tiếp nhận tộc Hắc Ám Tinh Linh, ngoài thực lực bản thân không đủ, cần thêm sự hỗ trợ từ bên ngoài ra, còn có yếu tố thèm khát tài nguyên của thế giới Địa tâm nữa.

Nguyên nhân mà chúng không hành động là vì tất cả các lối vào dẫn đến thế giới Địa tâm trong Đế quốc Thú Nhân đều đã bị phá hủy, không thể nào dọn dẹp trong thời gian ngắn.

Một khi đường đi được thông suốt, chắc chắn sẽ có người tới cửa bàn chuyện hợp tác.

Thoạt nhìn thì giống như là hợp tác, nhưng ai nắm giữ thông đạo Địa tâm trong tay thì người đó sẽ nắm quyền chủ động trong cuộc hợp tác này.

Nhiều thế lực cùng tham gia chia chác, lợi ích cuối cùng rơi vào tay họ sẽ là bao nhiêu, hoàn toàn là một ẩn số. . . .

Thương Lan thành.

Kể từ sau khi hội nghị cung đình kết thúc, cuộc đấu tranh chính trị trong vương đô lại càng trở nên gay gắt hơn.

Phái cải cách bại cục đã định, nhưng liên quan đến quyền lực, lợi ích và thậm chí cả tính mạng, mọi người vẫn không nhịn được mà phát động cuộc chiến cuối cùng.

Lục đại cự đầu trên triều càng là thân bất do kỷ, đám đàn em không cam tâm thất bại mặc người xâu xé, những người đứng đầu như họ chỉ còn cách cắn răng chiến đấu với phe bảo thủ trong cuộc đấu tranh chính trị này.

Kết cục đương nhiên là không cần nói cũng biết, thiếu đi sự ủng hộ của những người có thực lực, phe cải cách đã liên tục thất bại trong cuộc chơi chính trị.

Các quan chức cải cách trong triều đình liên tục bị luận tội và cách chức, những thuế vụ quan được cử đến các địa phương còn thảm hại hơn, vô duyên vô cớ phải mang tội.

Chỉ trong một thời gian ngắn, phe cải cách ai nấy đều cảm thấy bất an, để tránh né phong ba chính trị, rất nhiều quan viên của phe cải cách đã trực tiếp treo ấn từ chức.

Những vị trí bỏ trống trực tiếp rơi vào tay của phe bảo thủ, khiến cho các quý tộc mới nổi vô cùng tức giận.

Vì ủng hộ phe cải cách, thế lực của các gia tộc trên triều đình đều bị cuốn vào cuộc phong ba này.

Vốn cho rằng sau khi vứt bỏ phe cải cách thì mọi chuyện sẽ kết thúc, nào ngờ phe bảo thủ lại đắc thế không tha, quyết tâm đuổi đánh tới cùng.

Tuy nhiên, tất cả những điều này lại không liên quan gì đến Hudson, trọng tâm kinh doanh của gia tộc Koslow nằm ở trong quân đội, trên triều đình chả có mấy người, lại chiếm những vị trí râu ria.

Khi phe bảo thủ hoặc nói là phe quý tộc truyền thống nổi lên, họ đều nhắm vào quyền lực cốt lõi, tạm thời không quan tâm đến những vị trí râu rìa này.

Không bị ảnh hưởng trực tiếp, Hudson dứt khoát đứng ngoài quan sát, mặc cho mọi người ồn ào.

Hơn nữa, không chỉ tập đoàn quý tộc mới nổi mới gặp xui xẻo trong cuộc phong ba chính trị này, quyền lực của vương thất trên triều đình cũng bị thiệt hại nặng nề.

Nhiều quan viên có bối cảnh vương thất đều bị đá ra khỏi triều đình, trong đó không thiếu những người thân cận của Quốc vương.

Phỉ Thúy cung.

"Chuyện gì xảy ra, Nguyên soái Hudson vẫn chưa chịu ra mặt sao?"

Nhìn vẻ mặt khóc tang của Cung tướng, Caesar IV tức giận hỏi.

Sau khi cuộc đấu tranh chính trị của phe cải cách thất bại, phe bảo thủ đã thống trị trên triều đình.

Để xoa dịu phe bảo thủ, trong lục đại cự đầu đã có ba quan viên xuất thân từ phe bảo thủ, nhưng cuộc phong ba chính trị này vẫn chưa có dấu hiệu lắng lại.

Caesar IV đã nhiều lần âm thầm cảnh cáo phe bảo thủ thu tay lại, nhưng trong các cuộc hội nghị triều đình vài ngày qua, những kẻ này vẫn còn đang bài trừ đối lập.

Để bảo vệ cho thân tín của mình, Caesar IV thậm chí còn đích mình mở miệng, nhưng kết quả là những kẻ này vẫn không thèm nể mặt.

Đúng là từ khi kế vị đến nay Caesar IV đã bị các quan chức dưới quyền phản đối không ít lần, nhưng đó đều là vì việc chung.

Bất đồng chính kiến trong việc liên quan đến chiến lược của vương quốc, tranh luận là điều hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác, cuộc phong ba chính trị hiện tại hoàn toàn bắt nguồn từ cuộc đấu tranh chính trị.

Bên trong có tranh chấp giữa phe bảo thủ và phe cải cách, còn có cả mâu thuẫn giữa quý tộc lâu đời và quý tộc mới nổi.

"Bệ hạ, Nguyên soái Hudson đã rời khỏi vương đô vào sáng này, có vẻ như không muốn tham gia vào cuộc phong ba chính trị này."

Bá tước Mitchell uyển chuyển trả lời.

Câu trả lời này khiến sắc mặt của Caesar IV trở nên càng âm trầm hơn.

Sớm không đi, muộn không đi, hết lần này tới lần khác lại rời đi vào lúc này, rõ ràng là đang cố ý muốn tránh mặt y mà.

Phe cải cách gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, rất nhiều thân tín bị đá ra khỏi triều đình, đánh cho Caesar IV không kịp trở tay.

Sức chiến đấu và lòng tham mà phe bảo thủ thể hiện ra lần này đã nằm ngoài dự liệu của Caesar IV.

Sự mất cân bằng quyền lực đột ngột khiến Caesar IV trở nên vô cùng bị động.

Mỗi bước tiếp theo đều cực kỳ quan trọng, chỉ cần sơ suất một chút thôi thì người làm Quốc vương là y sẽ bị biến thành con rối.

Trong tình huống bình thường, khi quyền lực của Vương thất đang trong thời kì đỉnh cao thì sẽ không thể nào xảy ra tình huống Quốc vương bị biến thành con rối.

Chương 2073: Ra Tay Độc Ác (2)

Chỉ là tình hình hiện tại rõ ràng không bình thường, sự hung hăng của phe bảo thủ thoạt nhìn có vẻ bá đạo, nhưng thực ra đều là đang trả món nợ cũ.

Việc Caesar IV ủng hộ phe cải cách vào vài năm trước đã gây không ít thù oán với phe bảo thủ.

Đặc biệt là một số cải cách trước đây đều dùng kế điệu hổ ly sơn, điều này càng làm cho họ phẫn nộ.

Những biến cố hiện giờ trên triều đình, có một nửa là vì để thanh toán phe cải cách, một nửa là để trút giận.

Khi chính phủ phe cải cách nắm đại quyền trong tay, phe bảo thủ nhằm vào lục đại cự đầu. Bây giờ khi những người này đều lui xuống rồi, mối hận này liền được đổ xuống đầu của những thành viên khác của phe cải cách.

Một phần nguyên nhân rất lớn mà Hudson trốn tránh không lộ mặt chính là vì không muốn đứng ra gây thù chuốc oán.

Về mặt lý thuyết, Caesar IV cũng có thể né tránh.

Cuộc đấu tranh chính trị thường sẽ bỏ qua Quốc vương, ít nhất là sẽ không trực tiếp nhắm vào.

Chỉ cần không ngoi đầu lên, người làm Quốc vương liền có thể đứng ngoài cuộc, nhưng vấn đề là ngọn lửa lần này đã lan tới những người thân cận của Caesar IV.

Để bảo vệ đám đàn em thân cận trên triều đình, Caesar IV buộc phải ra mặt ủng hộ, hành động này đã thu hút mối hận thù về phía mình.

Mặc dù không ai la hét về việc truất phế Quốc vương, nhưng nói bóng gió vài câu trong bóng tối lại là điều không thể tránh khỏi.

"Hừ!"

"Cái gì không muốn tham gia, chẳng qua là thấy tình hình không ổn, nên chọn tạm thời tránh mũi nhọn thôi."

"Phái người nói với Nguyên soái Hudson một tiếng, nói là: Lực lượng cải cách trên triều đình gần như bị tiêu diệt, bây giờ cần Nguyên soái ra mặt bảo vệ những hạt giống cuối cùng."

Caesar IV tức giận nói.

Phe bảo thủ thế lớn, trong triều đình hiện giờ chỉ còn mỗi Hudson là có tư cách chia sẻ áp lực giúp y.

Những người khác dám đứng ra lảm nhảm thì sẽ lập tức bị đá xuống ghế.

So với đám quý tộc lâu năm, thực lực của tập đoàn quý tộc mới nổi vẫn còn quá mỏng manh.

Dù là trong triều đình hay địa phương, họ đều ở trong thế hạ phong tuyệt đối.

Gây ồn ào đến bây giờ, cũng không thấy quý tộc mới nổi đưa ra đòn phản công có sức mạnh, về bản chất là do thực lực hai bên chênh lệch quá nhiều.

Trong số các quý tộc mới nổi, ngoài Hudson ra, những người còn lại chỉ là đại quý tộc trên danh nghĩa. . . .

Vương đô đang ầm ĩ, Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh cũng không hề bình yên.

Dưới áp lực của Hudson, Bộ Chính vụ đã phát động chiến dịch chống tham nhũng nghiêm khắc nhất trong lịch sử, hầu như mỗi ngày đều có quan chức bị điều tra.

Các loại chạy chọt, nhờ vả quan hệ diễn ra nối liền không dứt.

Người ngoài đều cho rằng Hudson ở lại vương đô là vì cuộc đấu tranh chính trị trên triều đình, nhưng mục đích thực sự của hắn là để trốn tránh những kẻ chạy chọt quan hệ này.

Nhiều quan chức phạm tội đều là những người đi theo hắn đánh thiên hạ, từng lập công lao hãn mã cho lãnh địa, trong đó không thiếu những dòng chính thân tộc.

Thẳng thắn mà nói, nếu để hắn ra tay xử lý những người này thì hắn chưa chắc có thể xuống tay được.

Nhưng không làm gì cũng không được, một khi bỏ qua cho những người này, bộ máy hành chính của lãnh địa sẽ tan nát.

Vấn đề mà thế hệ sáng lập không thể giải quyết được, thế hệ sau này lại càng không giải quyết được.

Nên hắn liền dứt khoát trốn ở vương đô đứng sau màn điều khiển, đợi đến khi cuộc điều tra kết thúc và bụi bặm lắng xuống hắn mới quay về thu dọn tàn cuộc.

"Đều đứng lên đi, nếu đã dám làm thì phải gánh chịu hậu quả tương ứng!"

Giọng điệu ôn hòa của Hudson khiến bầu không khí trong đại điện trở nên căng thẳng tột độ, vô số người toát mồ hôi hột trên trán.

Ban đầu muốn mở lời cầu xin tha thứ, nhưng dưới ảnh hưởng của bầu không khí, đám người đều lựa chọn ngậm miệng.

Mọi người đều rõ ràng, bây giờ Hudson thực sự đang rất tức giận, và không ai dám trêu chọc một vị lãnh chúa đang nổi giận cả.

Những quan viên phạm tội đang quỳ rạp trên mặt đất càng sợ hãi cúi đầu xuống đất, hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt của Hudson.

"Nếu không đứng dậy thì khỏi cần phải đứng dậy nữa."

"Đừng trách ta không niệm tình xưa, trở về thu dọn đồ đạc đi, mười ngày sau lên đường."

"Nghe đồn ở hải ngoại có rất nhiều hòn đảo, từ giờ trở đi, nhiệm vụ của các ngươi là ra khơi tìm kiếm những hòn đảo có thể sống được."

"Tham nhũng một kim tệ thì tìm một km vuông đất để chuộc tội."

"Nếu như dám tùy ý làm bậy ở bên ngoài, hủy hoại danh dự của gia tộc, hình phạt sẽ tăng gấp bội!"

". . ."

Hudson vừa nói xong, đám người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhìn thì giống như không giết một ai, nhưng về cơ bản cũng không khác gì xử tử.

Tiến vào hải vực xa lạ tìm đảo chính là đang tranh mệnh với trời, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ thuyền hủy người vong.

Theo quy định, trong vòng một năm, họ chỉ được ở trên đất liền không quá hai tháng.

Còn thảm hơn cả những thủy thủ thường xuyên lênh đênh trên biển!

Từ giọng điệu của Hudson có thể nghe ra, lần lưu đày ra khơi này không chuẩn bị thủy thủ, những quan lão gia như họ phải tự mình làm thủy thủ.

Loại "chuộc tội lập công" này còn không bằng gia nhập đội cảm tử, tỷ lệ sống sót sau khi lập công trên chiến trường cao hơn.

"Hudson, phần lớn những người này đều không phải xuất thân thuỷ quân, để họ ra biển sợ là. . ."

Không đợi Redman nói xong, Hudson đã ngắt lời: "Không sao, không biết có thể học."

"Ném vào hải quân huấn luyện ba tháng, ai muốn sống thì cố gắng học, học không được chết là đáng đời."

"Vừa hay để cảnh tỉnh những người khác, để mọi người biết rằng có những việc không thể làm!"

Vấn đề tham nhũng, không tay mạnh là không được.

Để lại bất kỳ một tia hy vọng may rủi nào cũng sẽ tạo ra vô số kẻ nối gót sau này.

Chương 2074: Ra Tay Độc Ác (3)

Trên thực tế, biện pháp răn đe này chỉ có thể phát huy tác dụng tạm thời, theo thời gian trôi qua rồi sẽ lại có tham nhũng mới xuất hiện.

Tuy nhiên, trong vương triều phong kiến, đây đã là biện pháp hiệu quả nhất.

Còn việc hoàn thiện chế độ giám sát, chỉ có thể xem như khẩu hiệu chính trị, hoàn toàn không thể thực hiện được trong thực tế.

Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ đơn thuần là do sức sản xuất có hạn, không nuôi nổi nhiều quan viên như vậy, không thể nào phân chia quyền lực.

Tuyết Nguyệt lĩnh cộng Sơn Địa lĩnh sở hữu gần một triệu km vuông đất đai, nhưng quan viên văn chức do Hudson bổ nhiệm lại chưa đến ba trăm người.

Ngay cả khi cộng thêm các quan viên cấp dưới, đội ngũ quan liêu cũng chỉ có hơn một nghìn người. Nếu tính cả trưởng các đơn vị bảo giáp, con số này có thể dễ dàng vượt quá một vạn.

So với vài triệu nhân khẩu trong lãnh địa, số lượng quan chức ít ỏi đến mức không thể tưởng tượng được, nhưng đây cũng là đặc điểm của thời đại.

Dưới chế độ nông nô, độ lưu động nhân khẩu là rất nhỏ. Ngoài thành phố ra, hầu như không thấy người dân tự do nào, những công việc cần chính quyền quản lý cũng không nhiều.

Trong bối cảnh này, nếu mỗi quan chức nắm giữ quyền lực lớn thì việc giám sát sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Thấy ngay cả Redman cũng không thể thuyết phục được, những người khác lại càng không dám nhúng tay.

Những kẻ bị xử lý hiện giờ đều phạm phải tình tiết nghiêm trọng, một số người phạm phải vấn đề nhỏ đều đã được cho qua, lỡ như chọc giận Hudson lão gia, làm cho Hudson lão gia mở rộng điều điều tra, không chừng ngay cả bản thân cũng có thể bị liên lụy.

Không ai nghi ngờ Hudson sẽ chùn tay!

Nhưng người từ trên chiến trường giết ra đều là kẻ sát phạt quyết đoán, một khi đã quyết định thì sẽ không tùy tiện thay đổi.

Lưu đày ra hải ngoại tuy thê thảm, nhưng ít nhất vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

Còn sống là còn hy vọng, dù sao người bị lưu đày không phải mình, không cần phải đi theo chịu khổ, không đáng để đối đầu trực diện với Hudson lão gia.

Chuyện ân tình, họ đã tận lực rồi, thực sự là không thể thuyết phục được.

Có năng lực thì tự mình đến gây náo loạn, xem thử đao của Hudson lão gia có bén hay không. ...

Sau khi chỉnh đốn lại trị, tinh thần diện mạo của đám quan lại cũng thay đổi hoàn toàn. Tham nhũng sẽ chuốc họa, nhưng buông lỏng chức trách để người khác tham nhũng cũng phải gánh chịu hậu quả.

Không quan tâm người đó có quan hệ nhân mạch ra sao, ở trước mặt Hudson lão gia đều vô dụng.

Kết quả xử lý vừa ra, những cái ghế trống đã được lấp đầy ngay lập tức. Hơn ba mươi quan chức và hàng trăm thư lại bị cách chức, nhưng không hề ảnh hưởng đến hoạt động của lãnh địa.

Sự thật tàn nhẫn nói với họ rằng: bên trong lãnh địa có thể thiếu bất cứ thứ gì, nhưng không thiếu quan chức.

So với thời kỳ đầu khởi nghiệp gian khổ, Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh lúc này đã hoàn thành việc tích lũy nhân tài cơ bản.

Có thể chất lượng tổng thể hơi kém so với quý tộc lâu năm, nhưng nhờ triết lý quản lý và chế độ tiên tiến hơn có thể bù đắp được những khoảng cách này.

Nhìn thấy thuộc hạ đã yên tâm, Hudson rất hài lòng. Thực tế chứng minh, việc lưu đày người ra biển vẫn có tác dụng răn đe rất lớn.

Điều quan trọng nhất là nó có tính bền vững!

Miễn là người không chết trên biển, thì sau một thời gian sẽ trở về đại lục, vừa hay để mọi người nhìn thấy bộ dạng thảm hại của họ.

Hạnh phúc đều nhờ so sánh mà ra, có những ví dụ phản diện này, cảm giác hạnh phúc của những quan chức liêm khiết chắc chắn sẽ bùng nổ trong thời gian ngắn.

Chứng kiến cuộc đời bi thảm của đồng nghiệp, khả năng chống lại cám dỗ bên ngoài của mọi người chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Nếu có những kẻ may mắn phát hiện ra những hòn đảo thích hợp cho con người sinh sống ở vùng biển chưa được biết đến thì càng tốt hơn.

Vị trí địa lý của Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh đã quyết định Hudson phải phát triển hải quân. Nuôi một đội hải quân rất tốn kém, nếu không bành trướng ra bên ngoài thì không thể nào sống nổi.

Nơi vô chủ thì không cần cân nhắc, đội hải quân non trẻ mới ra đời vài năm của lãnh địa nhiều nhất chỉ có thể bắt nạt đám hải tặc mà thôi, thách thức các tập đoàn lợi ích thì miễn đi.

Nhìn nhận vấn đề từ góc độ phát triển, cùng với việc cải cách không ngừng được thúc đẩy ở các quốc gia trên đại lục, sau khi năng suất bùng nổ trong tương lai, các bên sớm muộn gì cũng sẽ hướng tầm mắt ra đại dương.

Chiếm lĩnh đất đai trước chắc chắn sẽ có thể chiếm được ưu thế lớn hơn trong cuộc cạnh tranh mới. ...

"Nguyên soái, phe cải cách thất bại thảm hại, Bệ hạ..."

Đặc sứ Quốc vương còn chưa nói hết câu thì Hudson đã lập tức lắc đầu. Nếu như hắn là đại trung thần thì nhất định sẽ đồng ý ngay lập tức, sau đó đứng ra mang theo đám quý tộc mới nổi chiến một trận với các quý tộc lâu đời.

Lúc này, các quý tộc mới nổi cũng đang nín một bụng lửa, nếu như Hudson chịu ra mặt, dựa vào tầm ảnh hưởng của hắn cộng thêm sự ủng hộ của Quốc vương, khả năng cao là sẽ tạo nên một sự cân bằng mới trên triều đình.

Tuy nhiên, một khi làm vậy, hắn sẽ bị cuốn vào vòng xoáy chính trị và không còn vị thế siêu nhiên như hiện tại.

"Bá tước các hạ, ngươi trở về nói với bệ hạ là: thất bại trong hội nghị triều đình ngày hôm đó đã quyết định số phận của phe cải cách, không ai có thể cứu vãn được."

"Tình hình tồi tệ đến mức này, chỉ còn cách để Bệ hạ đích thân ra mặt để đàm phán với một số gia tộc quý tộc cốt lõi trong phe bảo thủ, có lẽ mọi người sẽ nể mặt Bệ hạ."

Đây là điển hình của một ý tưởng ngu ngốc, nếu như nói chuyện có thể giải quyết được vấn đề thì trên thế giới này đã không có đấu tranh chính trị rồi.

Chương 2075: Bại

Đúng là Quốc vương có mặt mũi rất lớn, nhưng chỉ dăm ba câu mà muốn người ta từ bỏ lợi ích trong tay, dựa vào cái gì?

Hudson không muốn tham gia, không chỉ vì lợi ích không phù hợp mà còn để thể hiện sự bất mãn với Caesar IV và các quý tộc mới nổi.

Hội nghị triều đình được triệu tập một cách đột ngột, không hề thông báo trước với hắn tiếng nào, đến khi xảy ra chuyện mới nghĩ đến việc tìm hắn, mơ đi thôi!

Quốc vương làm việc không có đạo nghĩa, còn đám quý tộc mới nổi kia lại không dùng não đưa ra quyết sách.

Thế cục không ổn liền chấp nhận thất bại cũng được, nhưng "chấp nhận thất bại" cũng cần có kỹ năng. Nhận thua ngay trong hội nghị chẳng khác nào nói cho đối thủ cạnh tranh rằng: Bọn họ là một lũ năm bè bảy mảng!

Nếu đủ tỉnh táo thì mọi người nên trì hoãn thời gian đưa ra quyết định, cuối cùng để cho Hudson, thủ lĩnh của đám quý tộc mới nổi, ra mặt đàm phán với các quý tộc lâu đời.

Cùng một thất bại trong đấu tranh chính trị, nhưng đã đàm phán và chưa đàm phán là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhóm quý tộc mới nổi bện thành một sợi dây thừng, cho dù là quý tộc lâu đời cũng phải dè chừng vài phần. Sau khi chiến thắng vang dội trong đấu tranh chính trị, ít nhiều gì họ cũng phải nhường lại một vài miếng thịt.

Trước đây khi phe cải cách chiếm ưu thế cũng không hề tiêu diệt phe bảo thủ, ngoài việc chiếm giữ sáu cái ghế đại thần ra, các vị trí cốt lõi còn lại đều không thiếu thành viên của phe bảo thủ.

Lý do chính khiến cho cuộc phản công hiện tại diễn ra suôn sẻ như vậy là do lực lượng của phe bảo thủ chưa bao giờ rời khỏi triều đình.

Về bản chất vẫn là do Vương quốc Alpha quá hòa bình, các quý tộc mới nổi chưa bao giờ tham gia vào những cuộc đấu tranh chính trị cấp cao như vậy.

Cách thức đấu tranh chính trị vẫn dừng lại ở cấp quý tộc trung lưu. Nhưng những cuộc đấu tranh đó thuộc cấp tỉnh, mọi người đều là hàng xóm láng giềng, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, một khi mọi chuyện đi quá xa liền có thể kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Còn cuộc đấu tranh chính trị ở vương quốc hiện nay lại hoàn toàn khác, ngay cả khi thất bại hoàn toàn trên triều đình thì cũng sẽ không có người nghĩ đến việc giải quyết vấn đề bằng quân sự.

Khoảng cách là một khía cạnh, điều quan trọng là không ai có thể gánh được tội danh khơi mào nội chiến.

Lỡ như nội loạn bùng phát, Thú nhân lại một lần nữa xâm lược vương quốc, người gặp xui xẻo đầu tiên vẫn là tập đoàn quý tộc mới nổi.

Có thể nói, tập đoàn quý tộc mới nổi hiện nay hoàn toàn là điển hình của một bước sai, từng bước sai.

Trong cuộc gặp mặt lén lút sau khi hội nghị cung đình kết thúc, Hudson đã từng bóng gió nhắc nhở một lần rồi, nhưng lúc đó mọi người đều khá lạc quan, hoàn toàn không để tâm.

Cũng là thất bại trong đấu tranh chính trị, nhưng một số gia tộc quý tộc lâu đời ủng hộ phe cải cách đã kịp thời rút lui khỏi vòng xoáy chính trị này.

Không đợi người ta động thủ, con cháu gia tộc của họ đã chủ động đệ đơn xin từ chức, nhường lại vị trí trên triều đình.

Chủ động từ chức và bị động từ chức đương nhiên là sẽ được đối xử khác biệt. Những biến động chính trị sau này hoàn toàn không liên quan gì đến họ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đợi sau khi mọi chuyện qua đi, họ liền có thể một lần nữa trở lại triều đình.

Có thể quyền lực sẽ kém đi một chút, nhưng tương lai của con cháu lại được bảo đảm.

Bởi vì nhất thời tham lam, sau khi nhận ra điều bất ổn, con cháu của các quý tộc mới nổi muốn rút lui thì đã quá muộn.

Phe bảo thủ đã ủ mưu từ lâu mới phát động, nếu không có chút thành quả nào, làm sao những đại lão cầm đầu có thể thu hồi vốn được chứ.

Cục diện bây giờ là: ai ra mặt thì kẻ đó sẽ phải gánh chịu hỏa lực của phe bảo thủ. Caesar IV không chống đỡ được, các quý tộc mới nổi lại càng không.

Ngay khi cuộc phong ba chính trị này vừa nổ ra, các nhân vật quan trọng của phe bảo thủ đã lén lút gặp mặt với Hudson, chẳng qua là người ngoài không hề hay biết mà thôi.

Cuộc đấu tranh hiện tại thực tế vẫn nằm trong phạm vi quy ước của cả hai bên. Ranh giới cuối cùng của Hudson rất rõ ràng: đấu tranh chính trị có thể, nhưng không được đổ máu!

Hành động hiện tại của phe bảo thủ đúng là rất rầm rộ, nhưng đến giờ vẫn chưa có một quan chức nào thuộc phe cải cách bị giết.

Trong cuộc đấu tranh chính trị tàn khốc, có thể giữ được sự kiềm chế như vậy là điều vô cùng khó khăn.

Còn về cuộc đời chính trị kết thúc, đã tham gia vào trò chơi này thì phải có ý thức bị loại khỏi cuộc chơi.

Hudson không phải là bảo mẫu, hắn là đại diện của quý tộc mới nổi, nhưng đồng thời cũng là Nguyên soái của vương quốc. Đấu tranh quyền lực thì được, nhưng thực lực của vương quốc không thể bị suy yếu.

Việc không tham gia vào cuộc chơi cũng là để duy trì sự ổn định của Vương quốc. Theo một nghĩa nào đó, sự trung lập của Hudson lúc này không chỉ đại diện cho bản thân hắn, mà còn đại diện cho quân đội vương quốc.

Cho đến giờ mà cuộc phong ba chính trị này vẫn không hề liên quan đến bất kỳ một vị tướng lãnh quân đội nào chính là kết quả do Hudson đứng phía sau vận hành.

Chỉ có điều tất cả những điều này nhất định không được để lộ ra ngoài ánh sáng!

Sau khi đuổi đi đặc sứ Quốc vương, Hudson lập tức tuyên bố bế quan, trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. ...

Vương quốc Hessen.

Là nạn nhân lớn nhất trong cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm, cuộc đại chiến này đã mang đến cho người Hessen một cú sốc rất lớn.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến sức mạnh của quân viễn chinh Vương quốc Alpha, nó càng kích phát cảm giác nguy cơ của những người yêu nước. Lý trí mách bảo họ rằng, nếu không thay đổi nữa thì "con thuyền Vương quốc Hessen này" sẽ chìm.

Chương 2076: Vu Sư Nuôi Cổ

Khi làn sóng "cải cách" càn quét toàn bộ đại lục, người Hessen cũng tham gia vào phong trào này.

Những quý tộc đã từng trải qua cay đắng của cuộc xâm lược dị tộc vào những năm trước và những quý tộc bị chủng tộc Địa tâm chà đạp đã thành lập liên minh, trở thành lực lượng nòng cốt của cải cách.

Đầu tiên được thông qua là cải cách quân sự, lần này không gặp bất kỳ trở ngại nào, kế hoạch toàn dân dự bị đã được thông qua và thực hiện.

Toàn quốc đều biến thành quân doanh, lần này các lãnh chúa quý tộc đã trải qua bài học xương máu đã quyết tâm rèn luyện ra một đội quân tinh nhuệ.

Cải cách hệ thống hậu cần đi kèm với cải cách quân sự cũng đã tiến một bước lớn về phía trước.

Có mặt tích cực cũng có mặt tiêu cực. Giống như Vương quốc Alpha, người Hessen chịu đủ nỗi khổ của chiến tranh cũng gặp phải khủng hoảng tài chính.

Nửa vương quốc chìm trong chiến tranh, thu nhập tài chính của chính phủ bị cắt giảm một nửa, nhưng chi tiêu của chính phủ lại không hề giảm.

Đạo lý tăng thu giảm chi thì ai cũng hiểu, nhưng trước áp lực nặng nề của việc tái thiết sau chiến tranh, bây giờ thực sự là "không thể mở được, cũng không thể tiết kiệm được".

"Tình hình thế nào, bọn họ đồng ý mượn tiền chưa?"

Alexander V quan tâm hỏi.

Trong các quốc gia Nhân tộc hiện giờ, chỉ có hai quốc gia rưỡi là có khả năng cung cấp kinh phí tái thiết cho họ.

Lần lượt là Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, cộng thêm Vương quốc Falcon đang ở hải ngoại xa xôi được coi là một nửa, cả ba quốc gia này đều kiếm được tiền từ chiến tranh.

Tài sản của Trung đại lục và Nam đại lục đều được chuyển đến ba nước này.

Ban đầu Vương quốc Alpha cũng có thể tiếp nhận một phần, nhưng đáng tiếc là thị trường nội địa đóng cửa, nên không có cơ hội hưởng lợi từ làn sóng tài phú này.

Vốn được chuyển từ Trung đại lục chỉ mới đi qua một con đường đã lại chuyển đi một lần nữa.

Không chỉ vốn tư nhân trong dân gian chảy ra nước ngoài, một số quý tộc vừa và nhỏ chuyên về thương nghiệp cũng đã chuyển trọng tâm kinh doanh ra nước ngoài.

"Bệ hạ, người Frank và người Iberia đều có ý định cho chúng ta vay tiền, nhưng họ cũng đưa ra điều kiện hạn chế."

"Ngoài việc quy định một nửa số tiền vay được nhất định phải mua hàng hóa từ nước họ, họ còn yêu cầu chúng ta phải mở cửa hoàn toàn thị trường."

"Sự phát triển công thương nghiệp ở Nam đại lục luôn đi đầu đại lục, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia càng là hai nước dẫn đầu."

"Một khi nói lỏng hạn chế..."

Hầu tước Krasner nói với vẻ mặt khó xử.

Là Bộ trưởng Ngoại giao, ông ta không chỉ chơi ngoại giao, mà còn phải có hiểu biết về các vấn đề kinh tế.

Mở cửa thị trường với Vương quốc Alpha thì hai bên đều không ai sợ ai. Dù sao năng suất của hai bên đều không khác nhau là mấy, thậm chí ngành công thương nghiệp ở Trung đại lục còn phát triển hơn một chút. Sau khi mở cửa thị trường, tác động cũng sẽ không lớn.

Nhưng nếu đổi thành Frank và Iberia thì mọi chuyện sẽ khác. Hai quốc gia này đại diện cho năng suất tiên tiến nhất của Nhân tộc, thậm chí là toàn đại lục.

Một khi cho phép hàng hóa của hai nước này tiến vào, ngành công thương nghiệp của vương quốc Hessen chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Khác với Vương quốc Alpha, nguồn thu thuế chủ yếu đến từ nông nghiệp, doanh thu tài chính của Hessen có gần một phần ba đến từ công thương nghiệp.

"Đây là đang dẫn sói vào nhà!"

Tể tướng Công tước Milton lập tức nổi giận nói.

Vay tiền chỉ có thể giải quyết vấn đề cấp bách, nhưng nh hưởng đến nền kinh tế trong nước lại là ảnh hưởng lâu dài, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự ổn định của chính quyền.

Đối mặt với hai gã khổng lồ là Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, Vương quốc Hessen chắc chắn ở thế yếu, Công tước Milton không tin rằng hai cường quốc Nhân tộc này là hạng người lương thiện.

"Tể tướng, Bộ Ngoại giao đã cố gắng hết sức, thậm chí chúng tôi đã mời liên minh tham gia hòa giải, nhưng vẫn không thể tranh được điều kiện tốt hơn."

"Theo tin tức từ đại sứ quán truyền về, người Frank và người Iberia đã lợi dụng cuộc chiến lần này để vươn tay đến nhiều quốc gia ở Nam đại lục.

"Nền kinh tế của một số quốc gia nhỏ đã trực tiếp bị hai nhà này kiểm soát. Dường như Liên minh Nhân tộc đã ngầm đồng ý với hành động này của họ."

Nghe xong lời giải thích của Hầu tước Krasner, sắc mặt của mọi người càng trở nên khó coi hơn.

Nhân tộc có thể có tình cảnh nhiều quốc gia cùng tồn tại trong nhiều năm như vậy, phần lớn là do Liên minh đã kìm hãm tham vọng của các cường quốc.

Tuy nhiên, sự kìm hãm này, cùng với việc chênh lệch thực lực giữa thập đại vương quốc ngày càng lớn, cũng trở nên ngày càng bất lực.

Nếu trực tiếp thôn tính bằng vũ trang thì liên minh vẫn có thể can thiệp, nhưng loại thẩm thấu bằng kinh tế này, liên minh không thể làm gì được.

Về bản chất, liên minh là tập hợp của nhiều quốc gia, quốc gia càng mạnh thì tiếng nói trong liên minh cũng sẽ càng cao.

Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia còn là hai nước có nhiều số lượng cường gia cao tầng trong liên minh nhất.

Mặc dù không có bằng chứng, nhưng quốc gia càng mạnh thì sẽ càng có nhiều cường giả được sinh ra, đó là một sự thật không thể chối cãi.

Ngay cả một nước có nền tảng mỏng manh như Vương quốc

Alpha, số lượng cường giả cấp Thánh Vực mới sinh ra trong những năm gần đây cũng nhiều hơn Vương quốc Hessen.

"Đừng nên đặt quá nhiều kỳ vọng vào liên minh, chỉ cần hai nước này không thách thúc ranh giới cuối cùng của liên minh thì liên minh sẽ không can thiệp."

"Trên thực tế, sự phát triển nhanh chóng của hai nước cũng là điều mà liên minh mong muốn. Mục đích ban đầu khi thành lập liên minh Nhân tộc, ngoài việc chống lại dị tộc ra, còn là để thúc đẩy Nhân tộc đi đến thống nhất một lần nữa."

Chương 2077: Vu Sư Nuôi Cổ (2)

"Việc nhiều quốc gia tồn tại giống như Vu sư nuôi cổ. Cuối cùng chỉ để chọn ra con mạnh nhất, sau đó nuôi dưỡng nó!"

"Đã nhiều năm trôi qua, tưởng chừng như kế hoạch này sẽ mãi mãi không thể thành công, nhưng giờ đây tình hình đã thay đổi."

"Nếu sự phân hóa thực lực giữa các quốc gia tiếp tục tăng lên, sau khi đánh bại dị tộc, Nhân tộc một lần nữa thống nhất cũng không phải là chuyện không thể."

Alexander V nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Trước đó, khi tiên vương nói cho ông ta biết tin tức này, Alexander V còn cho rằng đó là trò đùa của tổ tiên Nhân tộc dành cho hậu bối.

Mấy chục năm trôi qua, trò đùa lại có khả năng biến thành sự thật. Đối với những người đang được hưởng lợi mà nói, đây chính là một thảm họa.

"Bệ hạ, tình hình vẫn chưa bết bát đến vậy. Đương thời Nhân tộc có thể thống nhất, đó là do địa bàn mà chúng ta kiểm soát được còn hạn chế."

"Hiện giờ Nhân tộc đã sắp thống nhất đại lục rồi, một lãnh thổ rộng lớn như vậy, một Đế quốc không thể nào có thể cai trị được."

"Hơn nữa, trong liên minh hiện giờ còn có ba cường quốc tranh đua, ngay cả nước mạnh nhất là Đế quốc Frank cũng không có khả năng hoàn toàn áp đảo bất kỳ quốc gia nào."

"Chờ Khi cải cách của chúng ta hoàn thành, thế chân vạc sẽ biến thành bốn nước tranh bá."

"Hiện tại có rất nhiều quốc gia phát động cải cách như vậy, chắc chắn sẽ một vài nước thành công. Đến lúc đó, sẽ có càng nhiều quốc gia tham gia vào cuộc cạnh tranh này, và liên minh sẽ lại trở về trạng thái cân bằng."

"Bộ Ngoại giao đã tiếp xúc với Vương quốc Falcon rồi, nếu thuận lợi, chúng ta có thể vượt qua cuộc khủng hoảng này mà không cần phải vay tiền của người Frank và người Iberia!"

Những lời của Hầu tước Krasner đã khiến bầu không khí trong đại điện dịu xuống, không ít quan viên đều nhìn ông ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Vốn dĩ Bộ Ngoại vụ phải gánh chịu một trách nhiệm không nhỏ sau sự thất bại khi vay tiền của Frank và Iberia, nhưng sau khi trải qua khúc nhạc dạo ngắn vừa rồi, tất cả mọi người đều không đề cập đến nữa.

Không chỉ là hiện giờ không đề cập tới, mà trong tương lai cũng sẽ không có người nhắc đến. Cho dù nghèo đến mức phá sản tài chính thì cũng không ai dám vay loại tiền này.

Chỉ có Alexander V mới thực sự coi đây là một chuyện lớn. Bởi vì những người khác chỉ coi đó là chuyện phiếm, nhưng ông ta có thể khẳng định rằng trong liên minh thực sự có rất nhiều cường giả mong muốn Nhân tộc có thể thống nhất.

Phần lớn những cường giả nằm ngoài các quốc gia, chỉ thuộc về Liên minh Nhân tộc, đều là những người ủng hộ Nhân tộc thống nhất.

Hiện giờ họ không hành động là vì hiện giờ không có quốc gia Nhân tộc nào thực sự có khả năng để thống nhất đại lục Aslante.

"Hôm nay tạm thời đến đây thôi, Bộ Ngoại giao mau tranh thủ thời gian đi."

Tận trong thâm tâm, Alexander V đã quyết định sẽ giao lưu tình cảm nhiều hơn với vương thất của các nước, khi cần thiết có thể thành lập một liên minh chống lại chủ nghĩa bá quyền. ...

Người Hessen không có ý định giữ bí mật, hành động của Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia nhanh chóng được truyền đến tay Hudson.

Sau khi nhận được tin tức, hắn lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chủ nghĩa tư bản kiểu quý tộc mới chớm nở này chơi táo bạo như vậy sao.

Thoạt nhìn mức độ phát triển khoa học kỹ thuật của các quốc gia trên đại lục là tương đương nhau, nhưng năng suất thực tế lại khác biệt một trời một vực.

Quốc gia có càng nhiều dân tự do, công nghiệp và sản xuất càng phát triển, thì thu nhập tài chính của chính phủ cũng sẽ càng cao.

Ngay cả sản xuất kiểu xưởng nhỏ, sau khi hình thành quy mô, cũng có lợi hơn cho việc kiểm soát chi phí.

Trong tình trạng có sự chênh lệch rõ ràng như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới dám đồng ý với yêu cầu mở cửa đất nước ngay từ đầu.

Bắt nạt các nước nhỏ thì không nói, đối mặt với các nước lớn mà chỉ cần vay tiền là có thể giải quyết thì trên thế giới đã không có chuyện "dùng vũ lực để mở cửa" rồi.

So với chiến tranh, chi phí vay tiền thấp hơn nhiều.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Hudson thấy điều đó là bình thường. Mô hình kinh tế của Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia không thể tóm tắt chỉ bằng một câu chủ nghĩa tư bản đơn giản được.

Về bản chất, họ vẫn lấy sự cai trị của quý tộc làm cốt lõi, tư bản chỉ là phụ thuộc phẩm. Có thể phát triển mạnh mẽ chủ yếu là do các quý tộc lão gia hám lợi.

Chủ nghĩa tư bản kiểu quý tộc không giống ai, Hudson cũng không rõ nó sẽ đi về đâu.

Có thêm biến số là lực lượng siêu phàm này, kinh nghiệm kiếp trước của hắn chắc chắn sẽ không thể áp dụng được ở đây.

Theo tình hình hiện tại, chỉ cần tập đoàn quý tộc nắm giữ lực lượng siêu phàm, tư bản cũng chỉ có thể trở thành phụ thuộc phẩm.

Cách xử lý theo kiểu tư duy quý tộc sòng phẳng hơn nhiều, mọi người tạm thời chưa học được các mánh khóe lắt léo, hoặc nói là khinh thường học.

Kế hoạch của hai nước có thành công hay không thì không biết, nhưng trong ngắn hạn đây chắc chắn là một chuyện tốt đối với Vương quốc Alpha.

Lão đại cùng lão nhị gây chuyện, lão tam cũng không thể nhàn rỗi không làm gì.

Mà muốn làm việc thì trước tiên phải dừng nội đấu lại đã.

Sau khi dự đoán rằng cuộc đấu tranh chính trị của Vương quốc sắp được hòa hoãn, Hudson cũng thuận thế xuất quan.

Không thiếu người trung gian có thể hòa hoãn mối quan hệ giữa hai tập đoàn lợi ích lớn này.

Quốc vương chính là lựa chọn thích hợp nhất, tiếc là Caesar IV lại bị ràng buộc quá sâu với phe cải cách.

Nếu là cải cách thành công, Caesar IV sẽ vượt qua lịch đại quân chủ của vương quốc, trở thành một tồn tại giống như thần linh.

Tương ứng, nếu cải cách thất bại, Caesar IV sẽ tự đặt mình vào trong vòng xoáy phong ba, không dễ dàng thoát thân.

Chương 2078: Xuất Quan

Hiện tại, người có thể đồng thời nói chuyện với cả hai phe chỉ còn lại kẻ có thân phận địa vị đặc biệt là Hudson.

Nghĩ lại cũng thật kỳ diệu, dê đầu đàn của quý tộc mới nổi lại trở thành người phù hợp nhất để điều đình mâu thuẫn giữa quý tộc mới và cũ.

Tuy nhiên tạm thời không cần vội, với tư cách là người hòa giải, hắn đương nhiên là phải xuất hiện vào thời khắc quan trọng, can thiệp ngay bây giờ có vẻ hơi sớm một chút.

Có được phúc lợi miễn thuế của ba quốc gia Trung đại lục thì đương định là phải lợi dụng. Trước đó bận rộn với việc thanh lọc nội bộ, không rảnh để quan tâm, giờ đã đến lúc can thiệp.

Thẳng thắn mà nói, với tình hình kinh tế hiện tại của Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh, thực sự không có nhiều sản phẩm có sức cạnh tranh.

Các mặt hàng siêu lợi nhuận như vũ khí, muối, Vương quốc Hessen lại không thiếu, đồng thời còn được nắm giữ bởi những thế lực địa phương hùng mạnh, người ngoài chắc chắn không thể can thiệp vào.

Các mặt hàng đại trà như vải vóc, lương thực, chỉ riêng chi phí vận chuyển trung gian thôi cũng đã quyết định là không có thị trường rồi.

Ngành thực sự có tiềm năng là ngành nuôi nghiệp, nói cho đúng là —— chiến mã!

Sở hữu những đồng cỏ rộng lớn, trong những năm qua, Tuyết Nguyệt lĩnh đã không ngừng mở rộng quy mô nuôi chiến mã.

Nếu không phải vì tình hình đặc biệt của Vương quốc Alpha, việc nuôi trồng vượt xa nhu cầu của bản thân này chắc chắn đã vấp phải vô số tiếng chỉ trích rồi.

Hiện tại không ai lên tiếng phản đối, đó là vì mọi người đều nghĩ rằng Hudson đang chuẩn bị cho việc tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân.

Một khi chiến tranh nổ ra, chiến mã sẽ là một mặt hàng tiêu hao. Thà rằng độn thêm một ít ngựa trong chuồng để không còn hơn là không có ngựa trong thời chiến.

Nhưng dù mở rộng chăn nuôi đến đâu thì cũng có giới hạn về số lượng.

Khác với dê bò, chiến mã cần phải ăn. Cho ăn mỗi cỏ khô thì chỉ bồi dưỡng ra được nô mã.

Lý do chính khiến ngành chăn nuôi của lãnh địa thua lỗ triền miên là vì nuôi đàn ngựa chiến này.

Tất nhiên, nếu chỉ đơn thuần là bán chiến mã, vậy thì có miễn thuế hay không cũng không quan trọng.

Là tài nguyên chiến lược, chính phủ các nước sẽ không hạn chế chiến mã.

Ngựa chiến ở Vương quốc Alpha là một giá, nhưng đến Trung đại lục lại có một cái giá khác, sau khi vào Nam đại lục thì giá sẽ còn cao hơn nữa.

Chuyện mà Hudson muốn làm là dùng ngựa chiến làm mồi nhử, đóng gói cùng các mặt hàng khác trong lãnh địa để bán ra.

Mặc dù cách chơi này sẽ kéo thấp tỷ suất lợi nhuận, nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, hắn đang sử dụng lợi nhuận của ngựa chiến để nuôi sống một mớ ngành nghề thua lỗ.

Đối mặt với sự cạnh tranh của hai gã khổng lồ ở Nam đại lục, Sơn Địa lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh muốn có một chỗ đứng thì chỉ có thể đi đường vòng.

Trước đây, khi làm ma pháp dược tề, Hudson đã từng nghĩ đến việc bán theo combo, nhưng sau khi cân nhắc đến tính thay thế của dược tề cấp thấp, dược tề trung và cao cấp lại cần đảm bảo tính khan hiếm, cuối cùng hắn buộc phải hủy bỏ kế hoạch.

Nhưng chiến mã thì khác, thứ này vốn dĩ là dùng để bán số lượng lớn. Kỵ binh phải hình thành quy mô thì mới có thể phát huy được tối đa sức chiến đấu.

Một đại quý tộc thành lập một đội kỵ binh gồm ngàn người, ít nhất cũng cần mua một nghìn năm trăm con ngựa chiến. Nếu là đoàn kỵ sĩ thì nhu cầu sẽ còn lớn hơn nữa.

Một thớt chiến mã đơn lẻ thì không tính là gì, nhưng không có nhiều thế lực có thể lấy ra nhiều ngựa chiến như vậy để bán chỉ trong một lần.

Chu kỳ nuôi ngựa chiến quá dài, cần đầu tư vốn lớn trong thời gian dài, hơn nữa giá bán trong vương quốc cũng không cao.

Bao gồm cả các quý tộc tham gia khai hoang ở vùng Cận Đông, do hạn chế về tiềm lực tài chính, nên số lượng ngựa chiến mà họ nuôi cũng rất hạn chế.

Cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm đã khiến các quốc gia ý thức được tầm quan trọng của kỵ binh, Trong quá trình cải cách quân sự, tất cả các quốc gia đều có kế hoạch mở rộng quy mô kỵ binh.

Lý do mà họ chậm trễ không thực hiện, ngoài tiềm lực tài chính của bản thân ra, điều quan trọng nhất là do thiếu ngựa chiến.

Mô hình chăn thả tự do trước đây không chỉ số lượng hạn chế mà chất lượng ngựa chiến cũng không được đảm bảo.

Thiếu hụt thị trường chính là lợi nhuận!

Sau khi tuyến đường thương mại này mở ra, các lãnh chúa quý tộc xuất thân từ tỉnh Đông Nam chắc chắn sẽ mở rộng quy mô nuôi ngựa chiến, nhưng phải mất vài năm mới có kết quả. ...

"Công tước, theo tình báo mà chúng ta thu thập được, ba quốc gia Trung đại lục thiếu hụt ít nhất hai mươi vạn con ngựa chiến."

"Theo kế hoạch do ba nước công bố, họ dự kiến sẽ mở rộng hai quân đoàn kỵ binh thường trực và năm kỵ sĩ đoàn trong vòng ba năm tới."

"Nhu cầu về ngựa chiến trong quân đội tư nhân của các quý tộc dân gian lớn hơn nhiều, mặc dù có thể tự cung tự cấp một phần, nhưng vẫn còn thiếu hụt rất nhiều."

"Có lẽ vì lo ngại phản ứng của tộc Tinh Linh, nên Công quốc Mosey không trực tiếp tăng cường quân bị, nhưng suy đoán sơ bộ là họ đang thiếu khoảng hơn năm vạn con ngựa chiến."

"Tình hình ở Nam đại lục có chút phức tạp, tạm thời không thể ước tính, nhưng chắc là sẽ không ít hơn các quốc gia Trung đại lục"

Nghe xong báo cáo của Jose, Hudson khẽ gật đầu.

Con số này vẫn tương đối bảo thủ, trong thời đại quý tộc lãnh chúa, quân đội tư nhân luôn vượt quá quân đội thường trực của vương quốc.

Đặc biệt là các chính phủ nghèo kiết xác như ba quốc gia Trung đại lục, khi mở rộng sức mạnh quân sự sẽ bị ràng buộc bởi tài chính.

Ngược lại, trong số các lãnh chúa quý tộc bên dưới lại có không ít người giàu có.

Chương 2079: Xuất Quan (2)

Những năm hòa bình trước đây đã tạo điều kiện cho việc tích lũy tài sản.

Một số gia tộc có nội tình thâm hậu, chỉ riêng tiền mặt chất đống trong kho cũng lên đến hàng trăm hàng ngàn vạn.

Sau khi nhận thức được nguy cơ, những đại gia tộc này chắc chắn sẽ tìm mọi cách để nâng cao sức mạnh quân sự của bản thân.

Các gia tộc bị hủy diệt trong cuộc xâm lược của chủng tộc Địa tâm chính là ví dụ phản diện điển hình tốt nhất.

Phàm là họ đủ coi trọng vũ trang, lấy một nửa tài sản của gia tộc ra đầu tư vào quân đội thì đã không rơi vào tình trạng như bây giờ.

Các quốc gia Nam đại lục chủ yếu là vấn đề chính trị, trước khi Bộ Ngoại giao của ba cường quốc nói chuyện xong, Vương quốc Alpha không thể nào bán ngựa chiến ồ ạt cho họ.

"Kho dự trữ ngựa chiến của vương quốc chỉ mới dồi dào trong vài năm gần đây, số lượng ngựa chiến trưởng thành sung túc trong tay chính phủ không quá ba vạn con, vì lý do dự trữ cho chiến tranh, nên hầu như không có chuyện bán ra ngoài."

"Không có nhiều quý tộc nuôi ngựa chiến ồ ạt trong dân gian, chỉ có duy nhất chúng ta là có hơn năm vạn con ngựa chiến trưởng thành sau khi đáp ứng nhu cầu của bản thân."

"So với sự thiếu hụt thị trường, năm vạn con ngựa chiến của chúng ta cũng không tính là nhiều, nên nhất định phải lợi dụng."

"Mười năm tới chính là thời đại hoàng kim, cho dù mọi người nỗ lực hết sức để mở rộng quy mô thì cũng khó có thể đáp ứng được sự thiếu hụt của thị trường."

"Nếu các vấn đề chính trị được giải quyết, thị trường Nam đại lục mở ra với chúng ta, thời đại hoàng kim sẽ còn kéo dài hơn nữa."

"Bộ Chính vụ nhất định phải nắm bắt thời cơ, phối hợp hiệu quả với Bộ Thương mại để phát triển công nghiệp và sản xuất trong lãnh địa!"

Hudson nghiêm túc nói.

Chiến mã của chính phủ vương quốc đều nằm trong tay quân đội, ngay cả những con chưa nhập ngũ phục dịch cũng đã bị quân đội ngang ngược đưa vào biên chế trước.

Là thống soái tam quân, Hudson có quyền lực rất lớn trong việc xử lý những con chiến mã này.

Nếu không có sự đồng ý của hắn, dù là Quốc vương Caesar IV cũng không thể nào bán những con ngựa chiến này.

Đương nhiên, xét đến chế độ đặc biệt của Vương quốc Alpha, có lẽ mọi người không nảy sinh ra ý nghĩ đáng sợ này.

Trong những năm qua, ngân khố của chính phủ đã nhiều lần đứng trước bờ vực phá sản, nhưng cũng không ai nhắm vào ngựa chiến, bây giờ lại càng không.

Trên bối cảnh này, Tuyết Nguyệt Lĩnh nắm trong tay một lượng lớn ngựa chiến đã nắm được quyền định giá thị trường.

Trong tình huống thị trường thiếu hụt, ai muốn nhận ngựa chiến sớm thì phải chấp nhận các điều kiện kèm theo.

"Xin Công tước yên tâm, chúng tôi đã phát đi tín hiệu ra bên ngoài rồi, hiện tại có hơn năm mươi nhà có ý định mua số lượng lớn đã liên hệ với chúng ta."

"Có ba mươi nhà đã thanh toán trước một khoản tiền đặt cọc, khoản tiền đặt cọc trước là một triệu kim tệ, tổng giá trị đơn đặt hàng đặt trước đã vượt quá mười hai vạn con ngựa chiến, hoàn toàn không lo bán!"

Chính vụ quan Jacob tự tin nói.

Cùng với việc phạm vi hoạt động của Nhân tộc được mở rộng, diện tích thảo nguyên trên đại lục Aslante đang không ngừng bị thu hẹp.

Hiện tại chỉ có Vương quốc Alpha là quốc gia duy nhất của Nhân tộc có nhiều đồng cỏ như vậy, điều kiện bẩm sinh đã quyết định quyền lực của vương quốc trong lĩnh vực này.

Việc mà Tuyết Nguyệt lĩnh cần làm lúc này là tận dụng cơ hội nhanh chóng giành lấy quyền lực này vào tay mình trước khi các bên kịp phản ứng.

Thời đại quý tộc chú trọng việc mua bán với người quen chứ không làm với người lạ, vừa là mua bán, cũng vừa là giao tình.

Một khi đạt thành giao dịch, nếu như không có biến động gì lớn sau này thì sẽ rất ít khi thay đổi đối tác.

Hơn nữa, Tuyết Nguyệt lĩnh chỉ tranh thủ tiên cơ chứ không ăn một mình.

Đối tượng hợp tác của Tuyết Nguyệt lĩnh là các quốc gia, đại quý tộc, thị trường này thôi đã ăn không hết rồi, tạm thời không rảnh để quan tâm đến thị trường của các quý tộc vừa và nhỏ bên dưới.

Đều là kiếm tiền, bán cho ai cũng như nhau.

Trước khi mối quan hệ cung cầu bị đảo ngược, các bên sẽ không có sự cạnh tranh thực chất.

"Nhớ nắm bắt mức độ khi bán kèm theo, đừng làm hỏng việc mua bán."

"Lúc cần thiết, có thể bỏ thêm một số ma pháp dược tề quý hiếm để trấn an cảm xúc bị tổn thương của khách hàng!"

Hudson bình tĩnh nói.

Mọi thứ đều vì mục đích phát triển!

Tuyết Nguyệt Lãnh không có nhiều sản nghiệp, ngành công nghiệp thứ nhất tự cung tự cấp còn khó khăn, chắc chắn không có giá trị xuất khẩu.

Ngành công nghiệp thứ hai ngoài khai thác và luyện kim, công nghiệp nhẹ chủ yếu là chế biến nông sản phẩm phụ, và dệt len dạ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, với khả năng bảo quản hạn chế, nông sản không thích hợp để vận chuyển đường dài.

Trọng tâm xuất khẩu nằm ở ngành công nghiệp thứ hai.

Lúc bán ngựa chiến thì bán kèm theo một bộ trang bị dành riêng cho kỵ binh, sau đó đóng gói các loại nồi, chảo, bát, đũa dành riêng cho kỵ binh, thêm một vài bộ trang phục tác chiến dành riêng cho kỵ binh, và tặng kèm gói khẩu phần ăn cho kỵ binh.

Đây là tất cả những gì có thể làm trong ngắn hạn, nhu cầu của mọi người trong thời đại làm nông là không lớn, không có nhiều không gian để thao tác.

Có lẽ sẽ có thêm chỗ để khai thác sau khi diện tích trồng cây công nghiệp được mở rộng, nhưng điều này còn phụ thuộc vào nhu cầu thị trường.

Trên thực tế, so với những ngành công nghiệp cơ bản này, Hudson muốn làm ngành công nghiệp ma pháp hơn.

Tuyết Nguyệt Lãnh cũng có một số lợi thế ở khía cạnh này, là căn cứ tập trung của các ma pháp sư trên đại lục, nhưng tiếc là hiện giờ nó vẫn đang ở giai đoạn hoàn toàn thủ công.

Chương 2080: Điều Đình

Bất kể là ma pháp dược tề, trang bị ma pháp hay sản phẩm khoa học kỹ thuật ma pháp, tất cả đều được làm thủ công.

Sản lượng thấp thì không nói, chi phí còn cao ngất ngưởng, hoàn toàn không có khả năng sản xuất công nghiệp đại trà.

Điều tồi tệ nhất là không có kinh nghiệm nào để tham khảo trong lĩnh vực này, vì bản thân thế giới này vốn không khoa học.

Các nghề nghiệp lộn xộn đã tạo nên sự đa dạng của nền văn minh, đồng thời cũng khiến cho tương lai trở nên đầy rẫy những điều không chắc chắn.

Từ khi nguyên tố triều tịch kết thúc, gần như tất cả các cường giả đều đặt trọng tâm vào việc tu luyện cá nhân, những kẻ khác người muốn nghiên cứu ma pháp khoa học kỹ thuật đã ít lại càng ít hơn.

Nhưng những người này lại sở hữu tri thức uyên bác nhất, muốn leo lên cây khoa học kỹ thuật ma pháp thì nhất định phải có sự tham gia của họ.

Hudson nghi ngờ rằng nếu không có nguyên tố triều tịch thì trong ba trăm năm qua cũng sẽ không thể có tiến bộ về khoa học kỹ thuật ma pháp, năng suất lao động xã hội rất có thể sẽ vẫn dừng lại ở trình độ của ba trăm năm trước. ...

Phỉ Thúy cung.

Sau khi nghe tin về hành động của người Frank và người Iberia, sắc mặt của Caesar IV bỗng trở nên phức tạp.

Tình hình quốc tế thay đổi chóng mặt, vì lợi ích chiến lược của vương quốc, phe bảo thủ đã không còn thời gian để tiếp tục gây khó dễ cho y nữa.

Nhưng sau niềm vui sướng là sự tức giận!

Trong số nhiều quốc gia Nhân tộc, chỉ có Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia là những đối thủ mà y coi trọng.

Hiện giờ hai nước này đã bắt đầu thẩm thấu khắp đại lục, rõ ràng là muốn tới đào góc tường, Caesar IV làm sao có thể nhịn được chứ?

Ba quốc gia Trung đại lục bị lôi kéo, Liên minh năm nước tan rã, vị thế cường quốc của Vương quốc Alpha cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Ngoại giới có thể công nhận thế chân vạc, ngoài thực lực của ba nước ra, còn xem xét đến thực lực của các nước nhỏ phụ thuộc.

Vương quốc Alpha nằm xa trung tâm Nhân tộc, cảm giác tồn tại của nó vốn đã thấp rồi, toàn bộ đều dựa vào bản thân chủ động đứng ra để đánh bóng tên tuổi.

Mãi cho đến khi Liên minh năm nước được thành lập mới có thể gây nên biến đổi về chất, dần dần bù đắp cho sự thiếu hụt cảm giác tồn tại về mặt chính trị.

"Cung tướng, một tháng sau, ta sẽ tổ chức hội nghị cung đình để xác định nhân tuyển Tể tướng, ra lệnh cho Tổng đốc các tỉnh nhất định phải tới tham gia hội nghị!"

"Ngươi thay mặt ta đến Tuyết Nguyệt lĩnh một chuyến, mời Nguyên soái Hudson ra mặt điều đình đảng phái trên triều đình, thuận tiện hỏi ý của Nguyên soái về nhân tuyển Tể tướng."

"Đồng thời sắp xếp người tiếp xúc với Tổng đốc các tỉnh, thăm dò ngọn nguồn của họ trước."

Rút kinh nghiệm từ thất bại, lần này y đã khôn ngoan hơn.

Có bài học rút ra từ thất bại thảm hại trong cuộc hội nghị cung đình lần trước, sự tự tin của Caesar IV đã bị tổn thương nặng nề, không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Để tránh bi kịch tái diễn, lúc này y đã trở nên thận trọng hơn.

...

Tình hình lục địa thay đổi chóng mặt, Vương quốc Falcon vốn không có cảm giác tồn tại nay bỗng chốc thu hút sự chú ý của mọi người.

Lần gần nhất mà họ được hưởng đãi ngộ này là khi phản quân giết chết Quốc vương.

Chỉ còn thiếu một chút nữa là Vương quốc Falcon đã trở thành lịch sử.

Cũng may là tốc độ phản ứng của họ đủ nhanh, kịp thời ủng hộ công chúa Marisol lên nắm quyền, nhanh chóng dẹp loạn nội bộ, không để cho "hàng xóm" có cơ hội.

Cuộc thanh lọc quyền lực do nội loạn gây ra đã tạo cơ hội cho cuộc cải cách sau này của Vương quốc Falcon.

Các quý tộc lâu đời cũng không kẻ ngu, trước đó họ phản đối tự do mậu dịch do các quý tộc mới nổi đề xuất là vì quyền phát ngôn không nằm trong tay họ.

Sau khi nội chiến kết thúc, tập đoàn quý tộc do tam đại gia tộc cầm đầu không chỉ thâu tóm nhà máy của các quý tộc mới nổi, còn thừa kế các tuyến thương mại hải ngoại mà họ đã khai phá.

Không ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ của tiền bạc, lợi ích đã đến tay mình, mọi người bỗng trở nên sáng suốt.

Nể tình khoản lợi nhuận kếch xù, phe bảo thủ trước đây đã trở thành phe cải cách mới. Rút kinh nghiệm từ những thất bại trước đây, quá trình cải cách sau này diễn ra rất suôn sẻ.

Sau khi chủng tộc Địa tâm xâm lược, Vương quốc Falcon đã phát huy tối đa lợi thế thương mại đường biển của mình, đóng vai trò hậu cần cho các quốc gia tham chiến, đồng thời kiếm được "một chút xíu" lợi nhuận.

Sau khi chứng kiến tham vọng của hai đại kim chủ, chỉ cần có thể lựa chọn, bất kỳ quốc gia nào cũng đều tìm kiếm một vị kim chủ mới.

Vương quốc Falcon với túi tiền rủng rỉnh đã nhanh chóng lọt vào mắt của các quốc gia, trở thành bánh trái thơm ngon. ...

"Tổng cộng có mười tám quốc gia đã đưa ra thỉnh cầu vay tiền của chúng ta, các khanh có ý nghĩ gì?"

Nữ vương Marisol hỏi một cách hờ hững.

Do ảnh hưởng của việc sức mạnh vương thất bị tổn thương nặng nề, người giữ chức Quốc vương như nàng vẫn luôn ở thế yếu, triều chính cơ bản vẫn luôn nằm trong tay tam đại gia tộc.

Là Quốc vương, nhưng nhiều lúc Marisol chỉ là một con rối.

Có vẻ như đã cam chịu số phận, trong việc xử lý chính vụ, Nữ vương Marisol đã quen với việc ném vấn đề cho các cận thần.

Quyết định của mọi người chính là ý kiến của nàng, khi mọi người tranh cãi không ngớt thì nàng sẽ đứng ra khuyên giải, chủ yếu là đứng ngoài cuộc.

Hiệu quả rất rõ ràng, việc Nữ vương đẩy việc chính là chuyện mà các đại quý tộc muốn thấy, hai bên phối hợp rất ăn ý.

"Bệ hạ, có nhiều quốc gia đang thiếu tài chính như vậy, một mình vương quốc ta chắc chắn không thể gánh nổi."

"Hơn nữa, có rất nhiều quốc gia trong số này đã bị người Frank và người Iberia xem là thức ăn trong mâm, đoạt thức ăn trước miệng cọp có rủi ro quá lớn."

Chương 2081: Kế Hoạch

"Trên thực tế, hiện giờ không có nhiều quốc gia thực sự phù hợp cho chúng ta nhúng tay."

"Nếu có nhiều người thiếu tiền như vậy thì phải xem điều kiện mà bọn họ đưa ra như thế nào."

"Cá nhân ta càng có khuynh hướng cho các quốc gia duyên hải vay, đồng thời những quốc gia này còn không thể quá yếu!"

Công tước Carol cười ha hả trả lời.

Mọi người đã lén lút thảo luận qua vấn đề này từ lâu rồi, bây giờ chỉ là làm theo quy trình mà thôi.

Mấy năm gần đây, Vương quốc Falcon phát triển không tệ, nhưng so với ba cường quốc thì vẫn còn chênh lệch rất xa về mặt quân sự.

Ngoài Vương quốc Alpha cách xa vạn dặm có thể xem nhẹ ra, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia đều chỉ cách họ một eo biển.

Đắc tội bất kỳ ai trong hai nước cũng đủ khiến họ khó chịu rồi, càng không cần phải nói đến việc đồng thời trêu chọc cả hai nhà.

Trong bối cảnh này, đối tác tốt nhất của Vương quốc Falcon là Liên minh Năm nước, sau đó mới là một số cường quốc ở Nam đại lục.

Còn về phần các nước nhỏ, đó chỉ là góp đủ số.

Chỉ có cường quốc mới có thể chống lại áp lực quốc tế và đứng chung một chỗ với họ.

Chỉ đáp ứng nhu cầu chính trị thôi là không đủ, mà còn phải xem xét đến khả năng trả nợ. Những quốc gia bị phá sản như Công quốc Mosey đã bị đưa vào danh sách đen tín dụng.

Một cường quốc hàng đầu như Vương quốc Alpha cũng không phải là đối tác tốt.

Trong trường hợp bình thường, người cho vay có quyền nói chuyện cao hơn, nhưng trong trường hợp gặp được cường giả thì ngược lại.

Có thể cho vay một khoản nhỏ để thắt chặt mối quan hệ, nhưng nếu cho vay một khoản lớn, mối quan hệ của hai bên sẽ trở thành thiếu tiền chính là đại gia.

Sau khi sàng chọn vài lần, đối tác mà họ có thể lựa chọn cuối cùng cũng không nhiều.

"Công tước, chú ý nắm bắt mức độ. Vương quốc đang ở thời điểm phát triển nhanh chóng, chúng ta không nên gây ra động tĩnh quá lớn!"

Nữ vương Marisol nói với giọng cảnh cáo.

Người Frank và Người Iberia dám yêu cầu các nước mở cửa, đó là vì thực lực của họ đủ mạnh để đối phó với các tình huống bất ngờ.

Chuyện giống như vậy mà đặt trên người vương quốc Falcon, cái cơ thể nhỏ bé của họ sẽ không thể chịu nổi.

Dù sao, trên thế giới này còn có một chiêu thức gọi là "Lá mặt lá trái" .

Làm ăn trên địa bàn của người khác, người ta tùy tiện làm ít chuyện là có thể biến những lời hứa trước đây thành mớ giấy lộn.

Điều phù hợp nhất với Vương quốc Falcon hiện giờ là thủ đoạn cắt thịt mềm, chứ không phải xông vào nhà người khác cướp bóc.

"Xin Bệ hạ yên tâm!"

"Chúng ta không tham lam như họ, không dám coi các đại vương quốc lớn là thức ăn."

"Điều kiện cho vay cụ thể cứ để các quốc gia muốn vay tự đưa ra, ai đưa ra giá cao hơn thì chúng ta sẽ ưu tiên hợp tác với người đó."...

Tình hình quốc tế không ngừng biến chuyển, ngày càng có nhiều quốc gia bị cuốn vào, hội nghị hòa giải nội bộ của Vương quốc Alpha cũng sắp kết thúc.

Trên thực tế, thay vì nói cuộc hội nghị lần này là hội nghị hòa giải, chẳng thà nói là hội nghị ngừng chiến của hai phe.

Đấu tranh chính trị không có chỗ cho nhu tình, thua thì phải chịu.

Phe bảo thủ giành chiến thắng vang dội trong cuộc đấu tranh, nắm giữ nhiều quyền phát ngôn hơn trên triều đình, đó là điều hoàn toàn đương nhiên.

Là kẻ thua cuộc thì phải giao nộp quyền lực trong tay, triệu hồi con cháu đang làm quan trên triều, chờ đợi cơ hội lần sau là được.

Cuộc tranh đấu giữa các quý tộc trước giờ không thể phân định được thắng thua chỉ trong một sớm một chiều, cuộc đối đầu chính trị giữa các gia tộc còn có thể kéo dài tới cả trăm năm.

Mất đi vị trí trên triều đình chỉ là tạm thời. Miễn là lãnh địa vẫn còn trong tay thì vẫn có khả năng lật ngược thế cờ.

Quan viên trên triều không phải là vĩnh hằng bất biến, mỗi năm đều sẽ có người rời đi, và có người mới tiến vào.

Ngoài việc tuyển quan bình thường, Tổng đốc và Quận trưởng các tỉnh đều có danh ngạch đề cử.

Chẳng qua là sau khi phe bảo thủ nắm giữ triều đình, con cháu của tập đoàn quý tộc mới nổi sẽ khó phát triển hơn khi vào triều đình.

Cuộc tranh giành quyền lực này không liên quan gì nhiều đến Hudson.

Vì đã nắm giữ quân đội, nên triều đình và gia tộc Koslow chắc chắn là vô duyên.

Đây là quy tắc ngầm giữa các đại quý tộc, không thể để một nhà độc chiếm lợi ích.

Thường thì chỉ cần gia tộc có người làm quan đại thần trong triều thì sẽ rất khó xuất hiện tướng lĩnh cao tầng trong quân đội, và ngược lại.

Nếu trong gia tộc có người đảm nhiệm Tể tướng, vậy thì giới hạn cao nhất trong quân đội mà con cháu của gia tộc đó có thể đạt tới chính là quân đoàn trưởng, nếu cao hơn nữa thì Quốc vương sẽ ngủ không ngon.

Đối với một sự tồn tại đặc biệt như Hudson thì lại càng không cần phải nói.

Trong thời đại vương quyền cường thế, Tể tướng và Thống soái đều sẽ không phải là con em của đại gia tộc, ngay cả đại thần cũng rất ít khi để đại quý tộc trực tiếp đảm nhiệm.

Trước đây, cấu trúc chính trị của Vương quốc Alpha là như vậy, những chức vụ quan trọng trong triều đình và trong quân đội đều không có bóng dáng của đại quý tộc.

Mãi đến khi Hudson nghịch tập trở thành đại quý tộc thì mới dần thay đổi.

Đây là trường hợp ngoại lệ đặc biệt, thường thì Quốc vương sẽ ưu tiên nâng đỡ người một nhà, chỉ khi không nâng đỡ được thì mới phá vỡ thông thường.

Sự trỗi dậy của Hudson đã tác động nhất định đến vương quyền, nhưng nhìn chung vẫn có lợi.

Liên tiếp đánh bại kẻ thù truyền kiếp là Thú Nhân, danh tiếng của Caesar IV ở trong và ngoài nước cũng ngày càng cao, được bên ngoài công nhận là: một trong những vị quân chủ kiệt xuất nhất của Nhân tộc đương đại.

Nếu cải cách thành công, thì "một trong những" và "đương đại" sẽ được xóa bỏ, trở thành vị quân chủ kiệt xuất nhất trong lịch sử Nhân tộc.

Chương 2082: Chia Chác

Đáng tiếc là phe cải cách thất bại, con cháu vương thất có liên quan cũng bị buộc phải rời khỏi triều đình. ...

"Hừ!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Caesar IV liền phất tay áo bỏ đi.

Có thể thấy rằng y rất không hài lòng với kết quả thương lượng của hai phe.

Theo thỏa thuận của hai bên, tể tướng và đại thần nhiệm kỳ tiếp theo sẽ đều xuất thân từ gia tộc của các đại quý tộc phe bảo thủ.

Việc chia chác trắng trợn những vị trí quan trọng trong triều đình như vậy rõ ràng là không coi người làm Quốc vương như y ra gì.

Là người hòa giải, Hudson biết rõ đây là hành động cố ý của cả hai phe.

Không chư hầu nào muốn có một Quốc vương mạnh mẽ ngồi trên đầu mình cả.

Nhìn vào những gì Caesar IV đã thể hiện trong những năm gần đây, nếu uy tín cá nhân được nâng cao hơn nữa thì y hoàn toàn có thể trở thành một vị Quốc vương cường thế.

Đối với những Quốc vương khác mà nói, muốn nâng cao uy vọng thêm một bước là chuyện rất khó, nhưng đối với Caesar IV thì khác.

Dù cải cách thành công hay tương lai tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân cũng đều sẽ đẩy y lên thần đàn.

Nếu chỉ có vậy thôi thì không nói, đằng này Caesar IV lại còn rất trẻ, ai mà chịu nổi chứ!

Sự nghi kỵ tương tự cũng được áp dụng cho Hudson.

Chỉ có điều là thực lực cá nhân của hắn quá mạnh, lại thường xuyên bế quan tu luyện, tạo cho người ngoài ấn tượng là một kẻ cuồng luyện tập.

Hudson còn lén lút sắp xếp người tung tin: Chờ sau khi con trai mình trưởng thành, hắn sẽ từ bỏ quyền lực khổ tu.

Mặc dù chỉ là tin đồn, nhưng cách nói này lại rất có sức hút, đặc biệt là những cường giả Thánh Vực càng tin tưởng không nghi ngờ.

Bản thân họ đều chọn con đường này, quyền lực thế tục sao sánh được với đại đạo trường sinh.

Trong bối cảnh này, đương nhiên là không ai dám nhảy ra làm ác nhân.

Đắc tội với Caesar IV chỉ là nhất thời, chịu đựng vài chục năm là qua.

Nhưng chọc giận Hudson, không chừng sau trăm ngàn năm nữa, tên đại địch này vẫn còn tồn tại.

Ít nhất là trước khi Đế quốc Thú Nhân bị hủy diệt, không ai dám nhảy ra tìm đường chết.

Suy cho cùng, không ai muốn mình bị nhằm vào trong chiến tranh.

Vạn nhất vương quốc giành được toàn thắng, tất cả mọi người đều đang ăn mừng thắng lợi, chỉ có một mình mình nhìn chằm chằm vào danh sách tử trận ngẩn người, vậy thì sẽ rất khổ.

Muốn làm ầm ĩ cũng không được, chiến tranh vốn dĩ phải có người chết.

"Hơi quá đáng rồi đấy, khi các vị quyết định những chuyện này thì phải hỏi ý kiến của bệ hạ trước chứ!"

Hudson nghiêm mặt khiển trách.

Chỉ có điều khi những lời này lọt vào tai mọi người thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác.

Chỉ là phê bình bọn họ làm sai quy trình chứ không phản đối thỏa thuận mà họ đạt được, rõ ràng là đang ngầm thể hiện sự ủng hộ.

"Nguyên soái nói rất đúng, đợi đến khi bệ hạ hết giận, chúng ta sẽ đến xin lỗi!"

Caesar IV vẫn chưa đi xa, sau khi nghe được lời nói đùa cợt của Công tước Rudy, suýt chút nữa là ngất xỉu ngay tại chỗ.

"Hết giận, xin lỗi" rõ ràng là chê không đủ, còn muốn tăng thêm một mồi lửa.

Một cuộc họp chính trị tốt đẹp giờ đây sắp biến thành một vở hài kịch, Hudson trừng mắt nhìn Công tước Rudy một cái.

Nếu không phải vì cân nhắc đến việc tên này có mối thù giết cha với vương thất thì Hudson nhất định sẽ tẩn cho hắn ta một trận ngay tại chỗ để thể hiện lòng trung thành của mình.

Đám quý tộc có mặt ở đây đều không cảm thấy kỳ lạ, cái chết của Công tước Zlatoust tuy đã có một kết thúc, nhưng không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc.

Nếu Công tước Rudy không có động tĩnh gì, người ngoài sẽ nghi ngờ liệu gia tộc Alsad gia tộc có phải sắp xong rồi không, người làm gia chủ mà chẳng có một chút tính khí nào.

So với việc trực tiếp trở mặt với vương thất thì trò đùa không ảnh hưởng toàn cục này lại là thứ có chi phí thấp nhất.

"Được rồi, cuộc họp hôm nay đến đây thôi!""

Thấy bầu không khí thay đổi, Hudson dứt khoát tuyên bố kết thúc hội nghị.

Ân ân oán oán trong nội bộ Vương quốc chính là một mớ bòng bong, sức người là không thể nào gỡ được.

Nếu đã định sẵn là không giải quyết được, vậy thì lựa chọn tốt nhất chính là né tránh.

Nhiệm vụ hòa giải cuộc phân tranh giữa hai phe đã hoàn thành viên mãn, quý tộc mới nổi và Quốc vương đều cảm thấy không hài lòng, nhưng đây lại là điều không thể tránh khỏi.

Quả đắng mà bản thân đã gieo thì chỉ có thể tự gánh chịu hậu quả.

Trong cuộc hội nghị cung đình trước đây, họ cũng vứt bỏ phe cải cách một cách gọn gàng như vậy, lẽ ra họ nên nghĩ đến ngày này rồi mới phải.

Nếu như lúc đó họ liều chết ủng hộ phe cải cách, mặc dù cải cách vẫn sẽ thất bại, nhưng lại có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian. ...

Thế giới Nhân tộc náo nhiệt, thế giới dị tộc cũng không yên bình.

Bất kỳ một cuộc cải cách có hiệu quả nào cũng đều không thể tránh khỏi việc đụng chạm đến các nhóm lợi ích. Khi đã liên quan đến lợi ích thì sẽ không tránh khỏi mâu thuẫn.

Hạ đi thu đến, niềm vui bội thu tràn ngập khắp đất trời, nhưng làn gió xuân cải cách lại biến thành lốc xoáy.

Và kẻ bị ảnh hưởng nặng nề nhất đương nhiên là Đế quốc Thú Nhân rồi, đông đảo các chủng tộc cùng nhau chơi trò biến pháp để tồn tại, khung cảnh đó thật sự là vô cùng náo nhiệt.

Trong thời đại biến chuyển từng ngày này, chế độ bộ lạc cổ xưa rõ ràng đã trở thành gông xiềng kìm hãm sự phát triển của các chủng tộc.

Biết là một chuyện, thay đổi lại là một chuyện khác.

Khả năng sản xuất của các dân tộc du mục quá yếu, tỷ lệ sử dụng đất rất thấp, rất khó nuôi sống một lượng lớn nhân khẩu, chưa nói đến việc nuôi quân nhân chuyên nghiệp.

Thoạt nhìn, việc liên tục thất bại trong cuộc chiến với Nhân tộc là do xui xẻo gặp phải Đại Ma vương Hudson, nhưng trên thực tế cũng là sự thất bại trong trình độ văn minh.

Chương 2083: Thuế Suất

Sự bùng nổ của khoa học kỹ thuật ma pháp đang không ngừng nâng cao thực lực tổng thể của Nhân tộc, sự xuất hiện của Hudson chỉ là đẩy nhanh thời gian chiến thắng.

Khi những đại sát khí như kỵ binh Ma thú, Ma Tinh pháo và Ma pháp nỏ xuất hiện đại trà trong chiến tranh, khoảng cách về thực lực giữa Nhân tộc và các dị tộc sẽ dần được thu hẹp.

Cho dù hiện giờ các tộc chọn cách biến pháp để bắt kịp, nhưng chung quy vẫn là chậm một bước.

Nhiều khi, kém một bước thôi là cách biệt ngàn dặm rồi.

So với những dị tộc khác, một quốc gia đa chủng tộc như Đế quốc Thú Nhân gặp phải nhiều rắc rối hơn.

Không có kho dự trữ nhân tài, hơn 90% các chủng tộc chưa hoàn thiện tri thức truyền thừa, rất nhiều tù trưởng của các bộ lạc đều là người mù chữ.

Loại chuyện tinh tế như trèo lên cây khoa học kỹ thuật rõ ràng là không phù hợp với những kẻ thô lỗ như Thú Nhân.

Đường tắt không thể đi được, vậy thì chỉ còn cách bắt đầu từ cơ sở, hoàn thành quá trình chuyển đổi từ nền văn minh du mục sang nền văn minh nông nghiệp trước.

Đế quốc Thú Nhân đã từng làm qua các hành động tương tự trước đây.

Nhiều cánh đồng bên hồ Tuyết Nguyệt đều là di sản mà Thú Nhân để lại sau khi chiến bại, và vẫn đang được sử dụng cho đến ngày nay.

Tuy nhiên, sự biến đổi văn minh không đồng nghĩa với việc nâng cao sức chiến đấu.

Ở giai đoạn đầu của nền văn minh nông nghiệp, năng suất đã tăng lên đáng kể, nhưng tỷ suất chuyển đổi quân sự không cao.

Trên đại lục Aslante cũng không thiếu những trường hợp chiến thắng man rợ.

Nhìn vào những nỗ lực cải cách muôn hình vạn trạng của các chủng tộc, trên mặt của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh tràn đầy bất đắc dĩ.

Mọi người đều đang cải cách, chỉ có họ không có động tĩnh, đây là biểu hiện của việc không hòa nhập.

Đối với một chủng tộc ngoại lai mà nói,"Không hòa nhập" chính là một sự sai lầm.

Nếu muốn hòa nhập vào đại gia đình Thú Nhân, vậy thì một số thói quen hành vi phải được điều chỉnh theo Thú Nhân.

"Các vị đều là những nhà thông thái trong tộc, nếu chúng ta tiến hành cải cách thì nên bắt đầu từ đâu?"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh hỏi với vẻ mong đợi.

Nhìn khắp toàn đại lục Aslante, đại thảo nguyên đương nhiên không tính là nơi giàu có gì, nhưng so với thế giới Địa Tâm, đây cũng là một nơi có nguồn vật chất dồi dào.

Nhờ vào thiên phú kế thừa từ tộc Tinh Linh, họ đã trồng rất nhiều cây cối sau khi đặt chân lên đại thảo nguyên.

Sau khi trải qua ma pháp thúc đẩy sinh trưởng, cây con nhanh chóng phát triển. Vùng đất vốn dĩ cỏ nước um tùm giờ đã trở thành một khu rừng rậm rạp.

Có lẽ là do bị đói quá lâu trong thế giới Địa tâm, mặc dù được kế thừa thiên phú trồng cây, nhưng loài cây mà tộc Hắc Ám Tinh Linh đang trồng hiện giờ đều là cây ăn quả.

Với tốc độ hiện tại, chỉ cần hai năm nữa, khu rừng quả liền có thể nuôi sống họ.

Đây là cách sống của Tinh Linh truyền thống, thu hoạch trái cây đã đủ cho tộc nhân không bị đói đụng, bổ sung thêm một chút mật ong và sơn trân nữa, đây chính là cơm nước hàng ngày của tộc Tinh Linh.

Hắc Ám Tinh Linh có khẩu vị hơi nặng, nhậu nhẹt là chuyện không thể thiếu.

Đương nhiên, những thói quen xấu khi còn sống ở thế giới Địa tâm này cũng đang dần được sửa chữa.

Có thể no bụng đã là điều hạnh phúc lớn nhất rồi, rượu thịt gì đó đều là đồ xa xỉ, thậm chí họ còn bị động học được cách trồng trọt.

Sau khi trở lại đại lục Aslante, nhờ vào thương mại với các chủng tộc khác, nguồn vật tư sinh hoạt trong tộc cũng ngày càng phong phú, mọi thứ trở lại như cũ.

"Bệ hạ, tộc Hắc Ám Tinh Linh chúng ta khác với các chủng tộc khác, bọn họ gặp vấn đề ở khắp mọi nơi, chỗ cần thay đổi cũng nhiều không kể xiết."

"Nhưng tình hình của chúng ta thì khác!"

"Dù cho các tộc nhân đều cố gắng sinh sản, nhưng tốc độ tăng trưởng nhân khẩu của chúng ta vẫn là thấp nhất trong Đế quốc Thú Nhân."

"Theo mô hình sản xuất hiện tại, chúng ta đã có thể đáp ứng được nhu cầu hàng ngày của người dân, nhiều nhất chỉ có thể tăng thêm một số trang trại để chăn nuôi gia súc."

"Nếu muốn phát triển các ngành công nghiệp khác, trước tiên phải giải quyết vấn đề thông đạo Địa tâm đã."

"Chúng ta đã phái đội tìm mỏ đi sàng lọc sơ bộ tài nguyên trong lãnh địa, so với thế giới Địa Tâm, tài nguyên khoáng sản trong lãnh địa thực sự quá cằn cỗi."

"Với kỹ thuật luyện kim của chúng ta, e rằng dù có khai thác được quặng thì cũng rất khó luyện được kim loại chất lượng cao đạt tiêu chuẩn."

"Về những cải cách thể chế chính trị khác, thần thấy tạm thời không nên vội vàng thay đổi."

"Dù sao mọi người đều theo chế độ bộ lạc, chúng ta tiếp tục duy trì cũng không quá nổi bật."

"..."

Lão giả Tinh Linh vừa nói hết lời, đám Tinh Linh có mặt đều đồng loạt lên tiếng phụ họa.

Khác với các chủng tộc khác có nhiều mâu thuẫn xã hội, tộc Hắc Ám Tinh Linh vừa mới dọn nhà tới đây, cấu trúc xã hội ban đầu đã bị phá vỡ và tái cấu trúc.

Các tộc nhân vừa thoát khỏi khốn cảnh "bữa đói bữa no", có thể nhét đầy cái bao tử đã là điều hạnh phúc lớn nhất rồi, thực sự không còn tâm tư để náo loạn.

Không có nhu cầu thì không có động lực cải cách.

So với biến pháp đồ cường, lựa chọn tốt nhất để họ tăng cường thực lực là nhanh chóng khai thác tài nguyên của thế giới Địa tâm.

Thật không may là lối vào thế giới Địa tâm lại đang nằm trên lãnh thổ của người khác, quan thuế vụ của Tuyết Nguyệt lĩnh đang nhìn chằm chằm họ, toàn bộ vật tư từ thế giới Địa tâm đều phải chịu thuế.

"Chuyện thông đạo Địa Tâm tạm thời không vội vàng được."

"Tuy nhiên, tài nguyên của thế giới Địa tâm thì vẫn có thể lợi dụng trước."

"Sau này ta sẽ cử người đi đàm phán với tên quỷ hút máu Hudson kia, tỷ lệ thuế hiện vật 70% thực sự quá cao, nếu không giảm thuế thì chúng ta liền nhất phách lưỡng tán!"

Chương 2084: Thuế Suất (2)

Mỗi lần nhắc đến Hudson, lửa giận của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh liền không thể kìm nén được.

Từ khi bước ra khỏi thế giới Địa Tâm, tộc Hắc Ám Tinh Linh vẫn luôn bị hố.

Chuyện trên chiến trường thì tạm không đề cập tới, chỉ tính riêng những chuyện tốt mà Hudson đã làm sau chiến tranh thôi đã khiến tộc Hắc Ám Tinh Linh khóc không ra nước mắt rồi.

Từ giá sinh hoạt vật tư đến thuế hiện vật 70% hiện tại, quả thực là đang hút khô bọn hắn mà. ...

Có lẽ vì lợi ích quá lớn, Hudson vừa mới từ vương đô trở về lãnh địa thì sứ thần của tộc Hắc Ám Tinh Linh đã mang theo lễ vật tới cửa.

Tất cả đều là "đặc sản" từ thế giới Địa tâm.

Kể từ khi quan thuế vụ bắt đầu chiếm giữ, lễ vật chuẩn bị cho Hudson lão gia đã trở thành mặt hàng duy nhất được miễn thuế.

"Trưởng lão Luticia, thuế suất là một vấn đề rất phức tạp."

"Luật thuế của Tuyết Nguyệt lĩnh được ban hành sau khi cân nhắc kỹ lưỡng từ nhiều khía cạnh."

"Tỷ lệ thuế 70% mà các hạ đề cập tới không phải là một loại thuế duy nhất, mà là tổng hợp của nhiều loại thuế."

"Trong đó bao gồm thuế nhập khẩu của Vương quốc, thuế nhập khẩu của Lãnh địa, thuế quá cảnh, thuế xe thuyền, thuế xây dựng đường bộ, thuế giao dịch, thuế xuất khẩu của Vương quốc... và thuế nhập khẩu dị thế giới và thuế nhập khẩu đại lục hiếm thấy."

"Tỷ lệ thuế của từng loại thuế đơn lẻ đều không cao, chủ yếu là do tình hình của các vị đặc biệt, tập trung nhiều loại thuế vào cùng một chỗ."

"Nếu muốn điều chỉnh thì nhất định phải sửa đổi lại luật thuế, nhưng chuyện này không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được."

Vì nể mặt lễ vật, Hudson liền kiên nhẫn giải thích.

Là một nhà đại quý tộc có đạo đức, hắn sẽ không thu phí bừa bãi, tất cả các khoản thuế đều có cơ sở hợp pháp.

Mặc dù pháp luật là do Hudson lão gia ban hành, nhưng nó vẫn tuân theo quy trình pháp lý.

Lời giải thích này lọt vào tai Trưởng lão Luticia liền hoàn toàn sai lệch.

Chỉ là đi qua Tuyết Nguyệt lĩnh một lần thôi mà họ đã phải chịu hơn ba mươi loại thuế rồi, quả thực là đang muốn mạng người nha.

Những loại thuế khác thì không nói, thuế nhập khẩu dị thế giới là cái quái gì, làm như đang mậu dịch xuyên thế giới vậy.

Rõ ràng là luật thuế được đặt ra để cố tính nhắm vào họ.

Ngoài ra, còn có rất nhiều luật thuế kỳ quặc khác.

Ví dụ như: thuế nhập khẩu đại lục, nghe thì có vẻ không sai, nhưng ai có tư cách ban hành và thu loại thuế này!

Trường hợp chồng chất và thu thuế lặp đi lặp lại càng nhiều hơn. trong tình huống bình thường, thuế quá cảnh, thuế nhập khẩu/xuất khẩu và thuế giao dịch không thể tồn tại song song.

Chỉ là mượn đường mà thôi, nộp thuế quá cảnh là đủ rồi.

Hàng hóa được bán trong lãnh địa mới phát sinh thuế giao dịch và thuế nhập khẩu, thuế quá cảnh và thuế xuất khẩu không thành lập.

Những chi tiết này phải là người chuyên nghiên cứu luật thuế mới có thể hiểu rõ.

Tộc Hắc Ám Tinh Linh tuy tiếp xúc nhiều với Nhân tộc, nhưng lại không có người phổ cập kiến thức luật thuế cho họ.

Hoặc nói cách khác là, ngay cả khi họ biết khoản thu thuế này có vấn đề thì cũng không biết cách khiếu nại.

Ngoài bản thân Hudson ra, có lẽ không ai biết người làm lãnh chúa như hắn lại là một kẻ tuân thủ luật pháp của lãnh địa một cách nghiêm túc như vậy.

Theo quan điểm của ngoại giới, việc thu thuế của lãnh địa hoàn toàn do lãnh chúa quyết định. Phần thuế mà Tuyết Nguyệt lĩnh áp đặt lên tộc Hắc Ám Tinh Linh hiện tại là do Hudson chỉ đạo.

Trên thực tế, Hudson chỉ biết về tỷ lệ thuế siêu cao 70% sau khi nhận được kháng nghị của tộc Hắc Ám Tinh Linh.

Hành vi trước mặt này đều do bọn thuộc hạ tự quyết định.

Các bộ môn đều phải khảo hạch thành tích, bộ thuế vụ cũng không ngoại lệ.

Hầu hết các ngành công nghiệp tại Tuyết Nguyệt lĩnh đều là tài sản riêng của Hudson lão gia, trong lúc tính thuế suất, không ai dám manh động.

Mua bán dân gian cũng được luật thuế bảo vệ, một khi xảy ra nhiễu loạn là sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Một con dê béo như tộc Hắc Ám Tinh Linh nhanh chóng trở thành mục tiêu bị nhắm đến.

Lúc đầu mọi người chỉ thử thăm dò mà thôi, nào ngờ tộc Hắc Ám Tinh Linh lại không hề có ý định tranh luận với bọn hắn mà đã nộp thuế.

Sau lần thu thuế thành công đầu tiên, tỷ lệ thuế mà tộc Hắc Ám Tinh Linh phải chịu được ấn định ở mức bảy thành.

Lông dê của Dị tộc không nhổ thì phí, dù là quan thuế vụ có lương tâm nhất cũng không có ý định nói với tộc Hắc Ám Tinh Linh là họ đang nộp thuế trùng lặp, và có thể yêu cầu hoàn thuế.

Đâm theo lao mấy tháng, tộc Hắc Ám Tinh Linh cuối cùng cũng không chịu được nữa!

Theo tỷ lệ thuế 70%, cho dù tài nguyên khoáng sản trong thế giới Địa tâm có phong phú đến đâu thì phần lớn cũng sẽ mất đi giá trị khai thác.

Đặc biệt là đối với những loại khoáng sản số lượng lớn, ngay cả khi được luyện kim ở thế giới Địa tâm rồi vận chuyển lên thế giới mặt đất cũng không còn hiệu quả về mặt chi phí.

Trong bối cảnh này, mặc dù tỷ lệ thuế mà tộc Hắc Ám Tinh Linh phải chịu rất cao, nhưng số lượng thuế hiện vật mà họ nộp lại không nhiều.

Vì sự khan hiếm, nên những "đặc sản" này liền có giá trị liên thành trên đại lục Aslante, dẫn đến công trạng của bộ thuế vụ tăng vọt.

"Nguyên soái, sổ sách không nên được tính như vậy."

"Tỷ lệ thuế siêu cao 70% là thảm họa cho cả hai bên chúng ta."

"Dựa theo tỷ lệ thuế này, chúng tôi căn bản không thể nào khai thác rầm rộ tài nguyên trong thế giới Địa Tâm được."

"Ngoài việc thỉnh thoảng mang theo một số khoáng sản quý hiếm, bình thường sẽ không có hoạt động thương mại."

"Nếu ngài hạ thuế xuống để chúng tôi có lợi nhuận, việc khai thác tài nguyên của thế giới Địa tâm chắc chắn sẽ tiến xa hơn."

"Đến lúc đó, tổng giá trị kim ngạch tăng lên, cho dù tỷ lệ thuế thấp hơn thì ngài cũng có thể kiếm được nhiều hơn!"

Trưởng lão Luticia cố gắng thuyết phục.

Chương 2085: Thuế Suất (3)

Bà ta không có thời gian để đi nghiên cứu kỹ lưỡng các loại thuế.

Theo hiểu biết của bà ta về quý tộc lãnh chúa Nhân tộc, thuế mà những kẻ này thu chỉ có không nghĩ ra chứ không có không thu được.

So sánh mà nói, Tuyết Nguyệt lĩnh vẫn được coi là bình thường.

Ít nhất là không có thuế ăn cơm, thuế uống nước, thuế nhà xí, thuế cửa sổ, thuế mở cửa, thuế đóng cửa, thậm chí thuế đầu người cũng bị bãi bỏ.

Chính xác mà nói, toàn bộ Vương quốc Alpha có rất ít loại thuế kỳ quặc.

Không phải vì các lãnh chúa lão gia nhân từ, mà chủ yếu là vì dân tự do quá ít, lãnh địa hầu như toàn là nông nô.

Nông nô là tài sản của quý tộc lão gia, nên đương nhiên là không cần nộp thuế.

Khi chi phí thu thuế vượt quá tổng số tiền thu thuế, khiến việc thu thuế trở nên không thể kiếm lời, thì động lực ban hành những luật thuế kỳ quặc của mọi người cũng không còn nữa.

"Về mặt lý thuyết thì không có vấn đề gì, nhưng làm thế nào để đảm bảo rằng các ngươi sẽ không trốn thuế?"

"Việc trộn lẫn các khoáng sản quý hiếm vào với các mặt hàng số lượng lớn để qua mặt nhân viên thuế thực sự là quá đơn giản."

"Không chừng sau khi sửa đổi luật thuế, số tiền thuế mà Tuyết Nguyệt Lĩnh thu được không những không tăng mà còn giảm."

"Ngoài lợi ích về kinh tế, còn phải cân nhắc đến ảnh hưởng về mặt chính trị."

"Thú nhân là đại địch của vương quốc, một lượng lớn tài nguyên từ thế giới Địa tâm tràn vào Đế quốc Thú Nhân, đây là đang giúp đỡ kẻ địch nha!"

Hudson cười ha hả nói.

Chỉ cần muốn tìm thì vấn đề sẽ luôn tồn tại.

Cùng có lợi về mặt kinh tế không có nghĩa là sẽ cùng có lợi về mặt chính trị. Trong nhiều trường hợp, ảnh hưởng chính trị lớn hơn nhiều so với lợi ích kinh tế.

"Nguyên soái, ngài muốn gì?"

Trưởng lão Luticia cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

Lý trí mách bảo bà ta rằng, Hudson đã có thể bớt chút thời gian để gặp mình thì nhất định là có ý đồ.

Nếu chỉ đơn thuần là muốn cự tuyệt thì đã trực tiếp đóng cửa không gặp rồi.

Hậu quả nghiêm trọng nhất là gián đoạn mậu dịch, đối với Tuyết Nguyệt lĩnh mà nói, những tổn thất này cũng không phải là không thể chịu được.

"Rất đơn giản, các ngươi trực tiếp bán tài nguyên từ thế giới Địa Tâm cho ta thì có thể tránh được tất cả các loại thuế."

"Sau khi nhận được tiền, các ngươi có thể mua mọi thứ mình muốn từ Tuyết Nguyệt Lĩnh, đây mới thực sự là hai bên cùng có lợi!"

Hudson mặt không đổi sắc nói.

Thu thuế, đáng mấy đồng tiền chứ!

Chỉ cần giữ được tộc Hắc Ám Tinh Linh, biến bọn hắn thành nhà cung cấp nguyên liệu, thì mới thực sự có thể tối đa hóa lợi ích.

Thẳng thắn mà nói, cách làm này sẽ loại bỏ được rủi ro về mặt chính trị, nhưng lại gia tăng rủi ro về mặt kinh tế.

Nhà cung cấp nguyên liệu độc quyền có quyền nói chuyện rất lớn đối với hạ nguồn.

Lỡ xảy ra chuyện gì sẽ lập tức ảnh hưởng đến sự phát triển của các ngành công nghiệp ở hạ nguồn.

Hudson không có giải pháp hoàn hảo, nhưng có một cách ngu ngốc, đó là tích trữ hàng hóa với số lượng lớn.

Mức độ công nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh chỉ ở mức trung bình trong Vương quốc Alpha, so với toàn đại lục thì không đáng kể.

Muốn vượt lên trong cuộc cạnh tranh này, chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình để thúc đẩy và nâng cấp ngành công nghiệp thì không biết bao nhiêu năm nữa mới có thể thành công.

Thay vì tốn thời gian vào việc này, tốt hơn là dựa vào vật tư chất lượng cao hơn để vượt lên trong cuộc cạnh tranh này.

Chiếm lĩnh thị trường, thu về lợi nhuận, sau đó quay lại thúc đẩy nâng cấp ngành công nghiệp, độ khó chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể.

"Nguyên soái, toàn bộ đều bán cho ngài, cái này không khỏi quá. . ."

Không đợi trưởng lão Luticia nói hết lời, Hudson đã cắt ngang:

"Các hạ không cần phải vội từ chối, đối với quý tộc thì đây cũng là một chuyện tốt."

"Tính khoảng cách là biết, từ Vùng Đất Bị Nguyền đến lãnh địa của các ngươi xa tới hàng nghìn dặm."

"Lại thêm khoảng cách trong thế giới Địa Tâm, chi phí vận chuyển chắc chắn không phải là một con số nhỏ, khoảng cách đã cản trở nghiêm trọng đến sự phát triển ngành công nghiệp của các vị."

"Hơn nữa, tộc Hắc Ám Tinh Linh có số lượng dân số không nhiều, nếu đặt một lượng lớn tộc nhân vào việc này thì sẽ gặp nguy hiểm."

"Đế quốc Thú Nhân không phải là đất lành gì, muốn đứng vững ở nơi mạnh được yếu thua này, không có thực lực là tuyệt đối không được."

"Lựa chọn hợp tác với ta, tộc nhân của các ngươi có thể có được càng nhiều thời gian tu luyện hơn, thay vì làm những việc vô nghĩa này."

Nghe xong lời thuyết phục của Hudson, lập trường của Trưởng lão Luticia bỗng trở nên lung lay.

Trong thâm tâm, bà ta không nhịn được mà hỏi thăm cả nhà Hudson.

Khốn cảnh mà tộc Hắc Ám Tinh Linh gặp phải hiện giờ chính là do một tay Hudson tạo thành.

Nếu không phải do Hudson ép buộc, họ cũng sẽ không chạy đến nơi xa hàng nghìn dặm để định cư, từ đó rời xa lối vào thế giới Địa tâm.

Ngay cả khi không có mức thuế quan siêu cao, không tính đến chi phí vận chuyển dọc đường, thì hành trình này cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Đế quốc Thú Nhân không phải là nơi thái bình gì, dọc đường có rất nhiều thổ phỉ và cường đạo.

Các bộ lạc Thú nhân ở giữa cũng không phải là đèn cạn dầu. Nếu thực sự vận chuyển một cách trắng trợn thì sẽ không tránh khỏi bị lột một lớp da.

Về mặt lý thuyết, vận chuyển bằng đường biển sẽ ngắn hơn cự ly vận chuyển trên bộ và có thể giảm bớt phần lớn rắc rối, nhưng tiếc là tộc Hắc Ám Tinh Linh đều là vịt cạn.

Đội tàu của Tuyết Nguyệt lĩnh không thiếu thương nhân, nhưng những người này đều phải dựa vào Hudson lão gia để ăn cơm.

Không có sự đồng ý của Hudson, không ai dám tiếp đơn vận chuyển của tộc Hắc Ám Tinh Linh.

Tổng hợp tất cả những điều này lại, đây rõ ràng là đã có âm mưu từ trước, nhằm mục đích buộc họ phải từ bỏ việc phát triển công nghiệp.

Chương 2086: Quy Hoạch

Biết cũng vô dụng, ngay từ đầu đã rơi vào trong bẫy, tộc Hắc Ám Tinh Linh không có lựa chọn nào tốt hơn.

Trong lúc mơ hồ, Trưởng lão Luticia thậm chí còn cảm thấy đề nghị của Hudson không sai.

Khai thác mỏ đều sử dụng nô lệ, nguyên vật liệu trực tiếp bán cho Hudson, họ chỉ cần phái một số ít Hắc Ám Tinh Linh đến giám sát là có thể hoàn thành.

Không chỉ tiết kiệm sức lao động, mà còn tránh bị Thú nhân khác đỏ mắt.

So với đoàn xe nối đuôi nhau, loại giao dịch chỉ tồn tại giữa hai thế lực lớn này chắc chắn sẽ bảo mật hơn nhiều.

Việc mua sắm vật tư sau này không phải là vấn đề gì.

Buôn lậu phát triển rất mạnh trong Đế quốc Thú Nhân, giao dịch chợ đen thậm chí còn lớn hơn lượng giao dịch hợp pháp.

Nếu bộ lạc nào không giao dịch với thương nhân Nhân tộc, thì chỉ có thể chứng minh rằng họ là bộ lạc nhỏ quê mùa.

Khi tất cả các bộ lạc Thú nhân đều giao dịch với kẻ buôn lậu, hoạt động mua bán vốn bất hợp pháp trước đây cũng dần trở thành ngành công nghiệp hợp pháp.

Nếu không phải vì sĩ diện, luật cấm giao dịch với thương nhân Nhân tộc đã sớm bị Đế quốc bãi bỏ rồi.

"Nguyên soái, chuyện này lớn, đã vượt quá quyền hạn của ta, nhất định phải báo lên cho bệ hạ rồi mới quyết định được!"

Trưởng lão Luticia chậm rãi nói.

Trên mặt thì tỏ vẻ khó khăn, nhưng trong lòng bà ta lại rất rõ ràng, chỉ cần giá giao dịch không phải là quá thấp, vụ mua bán này xem như xong rồi.

Hắc Ám Tinh Linh dù sao cũng chỉ là một tộc nhỏ, cắt cứ một phương không thành vấn đề, nhưng tranh bá đại lục thì quả thực là đang muốn chết.

Do ảnh hưởng của số lượng tộc nhân, nên họ không thể nào tham gia vào tất cả các ngành công nghiệp, mà nhất định phải lựa chọn lấy hay bỏ.

Phương diện này có chút giống như tộc Tinh Linh, điểm khác biệt là tộc Tinh Linh ngoài bản thân ra còn có rất nhiều đàn em phụ thuộc.

"Mời các hạ cứ tự nhiên!"

Hudson cười ha hả nói.

Chỉ cần đạt được mục đích là được, hắn không thích làm những chuyện hùng hổ dọa người.

Sau khi tiễn Trưởng lão Luticia đi, Hudson liền trực tiếp bắt tay vào công việc.

So với vài năm trước, chất lượng nhân lực trong lãnh địa đã được cải thiện đáng kể, nhưng vẫn còn thiếu hụt ở nhiều lĩnh vực.

Ví dụ như: bố cục của các ngành công nghiệp, quả thực là một thảm họa.

Không chỉ có họ là đang loay hoay trong những lĩnh vực này, mà toàn bộ đại lục đều đang trong giai đoạn tìm tòi.

Để tiết kiệm học phí, Hudson buộc phải đích thân ra tay lập kế hoạch cho một số ngành công nghiệp.

Khi bận rộn, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái đã một năm trôi qua.

Điều này làm cho Hudson cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mục đích ban đầu mà hắn cố gắng phấn đấu là để có thể sớm ngày nằm ngửa, kết quả hắn lại bất đắc dĩ phát hiện ra rằng sự phấn đấu không bao giờ có điểm dừng.

Hiệu quả cũng rất tốt, dưới sự hoạch định cẩn thận của hắn, cấu trúc ngành công nghiệp của lãnh địa đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giá trị sản xuất công nghiệp tăng gấp đôi là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong một hoặc hai năm tới vẫn có thể duy trì được tốc độ tăng trưởng gấp đôi như hiện tại.

Không phải vì tốc độ phát triển nhanh, mà chủ yếu là do cơ sở công nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh thấp.

Sơn Địa lĩnh cũng phát triển rất mạnh, nhưng tốc độ tăng trưởng chỉ bằng một phần tư của Tuyết Nguyệt lĩnh, và tốc độ này sẽ còn tiếp tục giảm xuống.

So với nông nghiệp và chăn nuôi, ngành công nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh giống như một đứa em trai, thậm chí giá trị sản xuất còn không bằng ngư nghiệp.

Nguyên nhân mà nó có thể được tách biệt ra là vì Hudson sẵn sàng đầu tư vào lĩnh vực này.

Quy hoạch hùng vĩ, nhìn chúng tương lai có hi vọng.

Còn việc có thể thực hiện được hay không thì vẫn phải phụ thuộc vào việc mở rộng thị trường thương mại quốc tế.

Kể từ sau khi cải cách thất bại, Hudson đã mất niềm tin vào thị trường nội bộ vương quốc.

Tổng thể thị trường chỉ có tí xíu, lại còn có rất nhiều đối thủ cạnh tranh. Chỉ riêng việc nuôi sống các ngành công nghiệp của Sơn Địa lĩnh đã là rất khó khăn rồi, càng không nói đến việc quy mô của Tuyết Nguyệt lĩnh lớn hơn nhiều.

Theo kế hoạch của Hudson, trong 5 năm tới, Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ đầu tư 5 triệu kim tệ vào công nghiệp, cao hơn nhiều lần so với giá trị sản xuất công nghiệp hiện tại.

Khi năng suất được giải phóng, nó sẽ gần bằng tổng năng suất công nghiệp của Vương quốc Alpha, thậm chí còn có chỗ vượt quá.

Với lượng tăng trưởng khổng lồ như vậy mà không có chỗ tiêu thụ, lựa chọn duy nhất còn lại của Tuyết Nguyệt lĩnh chính là chiến tranh.

Lấy sắt thép làm ví dụ, sản lượng thép hàng năm của Sơn Địa lĩnh trong thời kỳ đỉnh cao từng vượt quá 20. 000 tấn, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc đã bị giảm một nửa hai lần.

Không ai phản đối việc Hudson đầu tư mạnh tay, vì mọi người đều biết rằng Hudson đang chuẩn bị cho chiến tranh.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân không phải là lời nói suông, mà cần phải hành động thực tế.

Một khi chiến tranh nổ ra, gánh nặng huy động vật tư chiến lược sẽ dồn lên vai các quý tộc tiền tuyến.

Hậu phương cũng sẽ cố gắng hết sức, nhưng do bị giới hạn bởi khoảng cách, chi phí vận chuyển sẽ là một con số khủng khiếp.

Trong bối cảnh này, mua sắm vật tư chiến lược ở lân cận là lựa chọn tốt nhất và duy nhất của vương quốc.

Nhìn vào kế hoạch phát triển ngành công nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh, đại đa số sản nghiệp đều xoay quanh chiến tranh.

Ví dụ như: Kế hoạch sắt thép lớn của Hudson có năng suất hàng năm lên tới 150. 000 tấn.

Trong thời đại nông nghiệp, ngoài chiến tranh ra, rất khó nghĩ ra một thị trường nào khác có thể tiêu thụ hết lượng sắt thép khổng lồ này.

Chương 2087: Kế Hoạch

Trên thực tế, phần lớn sản lượng thép này sẽ được đưa vào các nhà máy vũ khí và biến thành vũ khí sát phạt.

Bao gồm cả bộ trang phục kỵ binh mới ra mắt, thoạt nhìn có vẻ là để kiếm lợi nhuận, nhưng thực chất cũng là để chuẩn bị cho chiến tranh.

Có thể bán cho các quốc gia khác, tự nhiên cũng có thể sử dụng cho người mình sử dụng, mọi người đều là Nhân tộc và vũ khí sử dụng không tồn tại rào cản chủng tộc.

Ngay cả những thức ăn trong khẩu phần lương thực tầm thường của kỵ binh cũng có thể trở thành lợi khí để kỵ binh viễn chinh đại thảo nguyên sau này.

Chuẩn hoá sản xuất dù sao cũng tốt hơn là bánh mì được làm ra vội vàng.

Bắt đầu làm sớm còn có thể có thời gian để nghiên cứu sự kết hợp dinh dưỡng và hương vị.

Còn chuyện sản lượng quá thừa làm ảnh hưởng đến nền kinh tế của vương quốc, đó là vấn đề sau khi chiến tranh kết thúc.

Ít nhất vào lúc này, cả vương quốc đều rất ủng hộ Hudson phát triển công nghiệp hóa.

Có thêm một cái cớ là "chuẩn bị cho chiến tranh với Thú nhân", các quý tộc ở địa phương không những không cảnh giác với sự phát triển của Tuyết Nguyệt lĩnh, mà còn hỗ trợ cho Hudson khá nhiều nhân viên kỹ thuật.

Nhìn vào kế hoạch phát triển công nghiệp được tổng hợp, khóe miệng Hudson nở một nụ cười khẽ khàng.

Một kế hoạch lớn như vậy, chỉ dựa vào Tuyết Nguyệt lĩnh thì khó có thể nhìn thấy thành quả trong một thời gian ngắn.

Hiếm khi gặp được cơ hội hợp tác trăng mật, đương nhiên là phải nắm bắt cơ hội tốt này.

"Tước sĩ Jose, thay ta soạn thảo một phần công văn « Kế hoạch chuẩn bị trước cho việc tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân », tôi cần dùng trong cuộc hội nghị cung đình lần tới."

"Nhấn mạnh khó khăn về hậu cần của quân đội, đề nghị chính phủ vương quốc đặt sản xuất vật tư chiến tranh ở tiền tuyến càng nhiều càng tốt, nhằm giảm bớt áp lực hậu cần cho vương quốc trong thời chiến!"

Hudson cười ha hả nói.

Lông dê đương nhiên là càng nhiều càng tốt, không nhổ thì phí.

Biết được lập trường của các quý tộc trong vương quốc, nên đương nhiên là phải sử dụng lá bài tiêu diệt Thú nhân này cho tốt.

Một khi đề xuất này được thông qua, năng lực sản xuất công nghiệp của vương quốc chắc chắn sẽ chuyển sang khu vực Cận Đông và hồ Tuyết Nguyệt.

Muốn tiếp nhận sự chuyển giao các ngành công nghiệp này cũng không phải chuyện dễ dàng, trước tiên phải có cơ sở hạ tầng hoàn thiện.

Không có nhiều lãnh địa quý tộc đáp ứng được điều kiện, cho dù mọi người cùng nhau chia bánh, thì phần lớn cũng sẽ rơi vào Tuyết Nguyệt lĩnh.

Chỉ xét về mặt lợi ích, điều này hoàn toàn không công bằng với các quý tộc ở hậu phương, hoàn toàn là đang cắt thịt của họ.

Nếu như đổi thành một kẻ địch khác, ai dám đưa ra đề xuất này thì sẽ lập tức bị mọi người mắng là lòng lang dạ thú.

Chỉ có Thú nhân là ngoại lệ, sức mạnh của lòng thù hận đã ăn sâu vào tận xương tủy, lý trí đã có phần không đủ dùng.

Chỉ cần chính phủ vương quốc có thể cam kết: chuyển đổi năng lực sản xuất này sang hậu cần và tính thành công lao, hầu hết các quý tộc đều có thể chấp nhận. ...

Thương Lan thành.

Vào thời kỳ mà phe cải cách cầm quyền, thỉnh thoảng lại náo nhiệt với những sự kiện xảy ra, khiến cho vương đô, trung tâm chính trị, trở nên sôi động.

Nhưng khi phe bảo thủ lên nắm quyền, mọi chuyện đều thay đổi.

Là nhóm được hưởng lợi, thứ họ ghét nhất chính là thay đổi, sau khi thượng vị, ngoài việc phủ nhận phần lớn các biện pháp của phe cải cách ra, họ không còn có động thái nào lớn nữa.

Vào thời đại lãnh chúa phong kiến, nếu chính phủ vương quốc không chủ động tìm việc để làm thì thật sự không có nhiều việc họ cần phải làm.

Các bộ ngành của chính phủ vốn dĩ bận rộn, đột nhiên lại trở nên nhàn rỗi. Đề tài nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người cũng chuyển từ chính trị nội bộ sang quốc tế.

Sự thay đổi này là tốt hay xấu, trong thời gian ngắn còn chưa thể nhìn ra, nhưng ít nhất là cục diện vương quốc không trở nên tồi tệ hơn.

Các bên đều có thể chấp nhận điều này, chỉ có cuộc sống của Quốc vương Caesar IV là có chút ngột ngạt.

Không làm việc thì sẽ không mắc sai lầm, phe bảo thủ không làm gì to tát, khiến cho vị Quốc vương này không có cơ hội để bắt bẻ.

Không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào y mới có thể chưởng khống triều đình một lần nữa.

Đối với một vị Quốc vương trẻ tuổi mà nói, quyền lực bị tuột khỏi tầm tay là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Cảm xúc lo lắng dồn dập, tinh thần của Quốc vương Caesar IV trở nên vô cùng tồi tệ, cần phải nhanh chóng phát sinh một sự kiện lớn để khôi phục uy nghiêm của Quốc vương.

"Bệ hạ, tin tức tốt!"

"Tin từ Tuyết Nguyệt lĩnh truyền đến, Nguyên soái Hudson hy vọng ngài có thể tổ chức hội nghị cung đình, mời các Tổng đốc trong vương quốc cùng nhau thảo luận về việc đối phó với Đế quốc Thú Nhân."

Bá tước Mitchell nói với thần sắc kích động.

Là Cung tướng, quyền lực của ông ta gắn liền với Quốc vương.

Nếu như Caesar IV bị phe bảo thủ biến thành con rối thì người đại diện cho vương quyền như ông ta cũng sẽ mất đi quyền nói chuyện trong chính trị.

Chờ đợi lo lắng hơn nửa năm, cuối cùng cũng đã có bước ngoặt phá vỡ bế tắc.

Phe bảo thủ có thể từ chối mọi chuyện, chỉ riêng chuyện đối phó với "Đế quốc Thú Nhân" là ngoại lệ.

"Xảy ra chuyện gì?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Về vấn đề Thú nhân, Hudson đã sớm bày tỏ lập trường, phải đợi đến khi vương quốc tích lũy đủ vốn liếng mới phát động chiến tranh toàn diện.

Các thế lực lớn trong vương quốc cũng đồng ý với nhận định này.

Theo quan điểm của các bên, cuộc chiến tranh mới giữa vương quốc và Thú nhân sẽ bùng nổ trong vòng 5 đến 10 năm tới.

Có thêm vài năm nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó thực lực tổng hợp của mọi người sẽ đạt đến đỉnh cao.

Chương 2088: Lo Lắng

"Thưa Bệ hạ, trong thời gian gần đây, biên giới ở tiền tuyến rất yên bình, Thú nhân không có bất kỳ hành động gì."

"Trên trường quốc tế tuy có nhiều náo loạn, nhưng hầu như không có chuyện gì ảnh hưởng sâu sắc đến vương quốc."

"Tình huống trong nước càng không cần phải nói, yên tĩnh như một đầm nước đọng, không nhìn thấy nửa chút bọt nước nào."

"Có lẽ là Nguyên soái Hudson có ý tưởng mới, nên mới yêu cầu tổ chức hội nghị cung đình!"

Bá tước Mitchell vội vàng giải thích.

Những ngày gần đây, ông ta đã rút ra bài học từ thất bại của phe cải cách, trong đó có một lý do là: vua tôi không hòa hợp.

Quốc vương tự mình chủ đạo cải cách, khi đưa ra quyết định chỉ bàn bạc với các đại thần trong vương đô mà bỏ qua các quý tộc có thực lực ở địa phương.

Từ góc độ trung thành mà nói, những vị đại thần ở vương đô này đúng là đáng tin cậy hơn một chút, nhưng tiếc là quyền lực của họ đều bắt nguồn từ vương quyền, thoạt nhìn là quyền cao chức trọng, nhưng thực lực bản thân lại vô cùng có hạn.

Ngược lại, những quý tộc có thực quyền ở địa phương ủng hộ cải cách mới là cốt lõi thực sự của phe cải cách.

Sự liên lạc giữa hai bên không chặt chẽ, dẫn đến lực lượng phe cải cách bị phân tán, không thể áp đảo phe bảo thủ khi chiếm ưu thế, và để họ lật ngược thế cờ.

Bên ngoài chỉ nghĩ rằng các quý tộc mới nổi trong triều đình đã phản bội phe cải cách, nhưng thực tế là hai bên đã có mâu thuẫn từ lâu, chỉ là bị che giấu mà thôi.

Sau khi nếm trải một lần thất bại, Bá tước Mitchell không dám để Quốc vương tự ý suy đoán nữa.

Lỡ như phán đoán sai lầm, biến khéo thành vụng, thì những chuyện sau này sẽ không dễ làm.

"Nói với Nguyên soái Hudson là ta đồng ý tổ chức hội nghị cung đình, thời gian là sau một tháng rưỡi!"

Caesar IV nghĩ nghĩ nói.

Bất kể Hudson có kế hoạch gì, y cũng cần tìm cơ hội để khẳng định sự hiện diện của mình.

Phe bảo thủ đều là những lão già, chỉ cần duy trì hiện trạng là đủ rồi, nhưng người làm Quốc vương như Caesar IV lại không nghĩ như vậy.

Nếu không có động thái nào trong thời gian dài, danh vọng chính trị mà y tích lũy được trước đây sẽ dần bị xóa sạch. ...

Phủ Tể tướng.

Một nhóm các nhân vật chủ chốt của phe bảo thủ tề tụ một đường, từ khi nhận được tin Hudson yêu cầu tổ chức hội nghị cung đình, tâm tình của mọi người liền trở nên thấp thỏm.

Trên chính trường không có tướng lĩnh bất bại.

Kể từ khi phe cải cách thất bại cho đến nay, chính trường vương quốc giống như nước đọng, điều này là cực kỳ bất thường.

Phe quý tộc mới nổi nhận thua quá dễ dàng, lại chẳng có lấy một chút thủ đoạn phản công nào, trực tiếp khiến những lão già này nghi ngờ họ đang ủ mưu lớn.

Mặc dù trong phe quý tộc mới nổi cũng có rất nhiều con cháu của gia tộc bọn họ, nhưng kể từ khi tách ra thì họ đã có lập trường chính trị của riêng mình.

Trên đại lục Aslante, việc cùng một gia tộc nhưng khác chi mạch trở thành đối địch trên chính trường là điều hết sức bình thường.

Vì để phân tán rủi ro, các đại gia tộc rất ít khi dốc hết toàn lực, đặt cược đặt bộ vào một tập đoàn chính trị nào đó.

"Mọi người không cần phải quá lo lắng, trong khoảng thời gian này chúng ta không làm gì cả, căn bản không thể nào bị người ta nắm được sơ hở."

"Chúng ta cũng đã cử người theo dõi nhóm quý tộc mới nổi rồi, bọn họ còn đang bận phát triển lãnh địa, không có tinh lực để gây chuyện."

"Có lẽ Nguyên soái Hudson đề nghị tổ chức hội nghị chỉ đơn giản là vì đối phó với Đế quốc Thú Nhân!"

Công tước Beckett bình tĩnh nói.

Là Tể tướng tân nhiệm, lão ta nắm rõ thế cục của vương quốc trong lòng bàn tay.

Trong hơn nửa năm qua, nhóm quý tộc mới nổi, bao gồm cả Hudson, đều đang bận rộn xử lý nội chính.

Bận rộn lâu như vậy, họ chắc chắn sẽ không thể để cho những nỗ lực trước đây đổ xuống sông xuống biển. Trong một thời gian dài tới,"phát triển" sẽ là cốt lõi hàng đầu của phe quý tộc mới nổi.

Muốn tranh quyền đoạt lợi thì ít nhất cũng phải chờ đến khi lãnh địa của họ phát triển đã, khi đó mới có đủ tinh lực để gây chuyện.

"Tể tướng, ý của ngài là Nguyên soái Hudson muốn chuẩn bị cho đông chinh, nhưng thời điểm này e rằng còn quá sớm."

"Vương quốc chưa chuẩn bị xong, cho dù muốn phát động chiến tranh, thì đó cũng là chuyện của vài năm sau."

"Động thủ vào lúc này là quá sớm, tài chính của vương quốc không đủ để chèo chống việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, chúng ta nhất định phải khuyên nhủ Nguyên soái!"

Bộ trưởng Quân vụ Công tước Richard nghiêm túc nói.

Trong tình huống bình thường, những lão già như họ đã đến lúc thoái ẩn rồi, ngay cả quyền lực gia tộc cũng đang dần được chuyển giao cho thế hệ sau.

Nguyên nhân mà họ nhảy ra tranh giành quyền lực không chỉ là vì lợi ích gia tộc, mà còn vì không tin tưởng vào việc phe cải cách nắm quyền.

Tuổi đã cao, nhiệt huyết đã tắt, nhưng không có nghĩa là hận thù cũng không còn.

Trên thực tế, người có hận thù sâu nhất với Thú nhân chính là những lão già như họ, việc "báo thù" hiện giờ đã trở thành một loại chấp niệm.

Trước khi Hudson trỗi dậy, vì ngăn chặn Thú nhân tấn công, quý tộc vương quốc mỗi lần đều phải dùng mạng để lấp.

Trong quá trình chiến đấu, trưởng bối, huynh đệ, nhi tử, chiến hữu... của bọn họ liên tục nằm lại trong vũng máu.

Đối với mỗi người Alpha mà nói, sống càng lâu thì lòng căm thù với Thú nhân lại càng sâu.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử vương quốc xuất hiện cơ hội hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, cũng là lần duy nhất trong cuộc đời họ.

Trong bối cảnh đó, họ không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

"Richard, ông khẩn trương quá rồi."

"Chúng ta đều đã từng giao tiếp với Hudson, kẻ này không phải hạng người tham công liều lĩnh."

"Từ khi tuổi nhỏ thành danh đến giờ, ông có thấy hắn thất bại lần nào chưa!"

Chương 2089: Hội Nghị

"Năm ngoái vương quốc được mùa bội thu, năm nay mùa xuân cũng được mùa bội thu, có lẽ chưa đủ để hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, nhưng đánh một trận thì không thành vấn đề."

"Ngoài thiếu tiền ra, Vương quốc chẳng thiếu thứ gì."

"Tuy nhiên, loại chiến tranh cục bộ này không thể đáp ứng được khẩu vị của Nguyên soái Hudson."

"Theo những tin tức ngầm từ Tuyết Nguyệt lĩnh truyền tới, tâm tư thoái ẩn của Nguyên soái Hudson càng ngày càng nặng, gần đây đang tăng cường đào tạo cho đám con trai của mình."

"Đế quốc Thú Nhân không phải là thứ mà vương quốc có thể nuốt chửng chỉ trong một lần, ước tính lạc quan nhất chúng ta cũng phải phát động thêm ba chiến dịch nữa, quá trình này sẽ kéo dài hàng chục năm."

"Có lẽ Hudson muốn đánh tàn phế Đế quốc Thú Nhân trước khi hắn thoái ẩn, để lại cho hậu bối một cơ nghiệp yên ổn!"

Hầu tước Zuel cười ha hả nói.

Tin đồn về việc Hudson muốn thoái ẩn đã không ngừng được lan truyền trong một hai năm qua.

Gia tộc Koslow đã nhiều lần ra mặt bác bỏ tin đồn, nhưng càng bác bỏ thì càng có nhiều người tin tưởng.

Tất cả đều do sự mất cân bằng thông tin gây ra, trong mắt người ngoài, Hudson đã sớm đạt đến cảnh giới Thánh Vực cấp 2, hiện giờ cần có cơ hội cạnh tranh với những cường giả hàng đầu đại lục để có thể tiến xa hơn.

Đối với những cường giả hàng đầu mà nói, so với việc tăng gấp đôi tuổi thọ, quyền lực thế tục thực sự không là gì cả.

Nhận thức bất bình đẳng khiến các bên đều rất an phận, chỉ sợ nếu làm ầm ĩ sẽ khiến Hudson sớm bỏ cuộc.

Còn những vấn đề khác, đợi đến khi tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân rồi nói. ...

Bên ngoài sóng gió nổi lên, là nhân vật chính gây ra tất cả, Hudson lại như người không có chuyện gì xảy ra.

Gần nửa năm qua, bất kể là vương quốc hay Tuyết Nguyệt lĩnh đều có những thay đổi đáng kể.

Nếu có người thống kê thì sẽ kinh ngạc phát hiện, vương quốc Alpha đã xuất hiện tình trạng xuất siêu trong thương mại đối ngoại.

Nguyên nhân khiến điều này xảy ra chính là việc xuất khẩu chiến mã.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, vương quốc Alpha đã xuất khẩu 40. 000 con ngựa chiến sang các nước trên đại lục, trong đó Tuyết Nguyệt lĩnh chiếm một phần ba.

Trên thực tế, tốc độ này đã được coi là chậm. Nếu chính phủ ba nước Trung đại lục không nghèo quá, tăng gấp đôi là chuyện nhẹ như lông hồng.

Dưới mô hình kinh tế lãnh chúa phong kiến tự cung tự cấp, kim ngạch xuất nhập khẩu vốn không lớn, xuất khẩu đột ngột tăng vọt rất dễ dàng đạt được xuất siêu.

Kim tệ từ liên tục chảy ra chuyển sang chảy vào, đối với nền kinh tế của vương quốc cũng là một lợi ích không nhỏ.

Ngành nghề kinh doanh vốn ảm đạm trước đây đã có dấu hiệu phục hồi, nền kinh tế dân gian cũng bắt đầu khôi phục.

Thay đổi lớn nhất là các lãnh chúa quý tộc ở Cận Đông, là lực lượng chủ chốt trong việc bán ngựa, trong tay mọi người đều có thêm một dòng tiền mặt, cuộc sống tốt đẹp hơn rất nhiều.

Chịu ảnh hưởng của Hudson, các lãnh chúa trong vương quốc đều học được cách bán hàng kèm theo, các sản phẩm ế ẩm trong lãnh địa trực tiếp được thêm vào.

Không muốn mua không sao, chỉ là nếu mua riêng ngựa chiến thì giá sẽ cao hơn một chút.

Trong thời đại cung cầu không cân bằng, những yêu cầu vô lý này đương nhiên là được người mua chấp nhận.

Kỵ binh không thể nào luyện thành chỉ trong một ngày, lấy được ngựa chiến sớm một ngày là sẽ có thể luyện được tinh nhuệ sớm một ngày.

Khó khăn về kinh tế không phải là lý do để từ bỏ phát triển quân bị.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng của vương quốc Alpha, nguyên tắc được áp dụng trong nội bộ Liên minh Năm nước là: càng nghèo càng phải phát triển thực lực quân sự.

Hoặc chủ động, hoặc bị động, ba nước Trung đại lục và Công quốc Mosey cũng đi theo bước chân của vương quốc Alpha, ngày càng tiến xa hơn trên con đường cực kỳ hiếu chiến.

Đúng sai tạm thời không thể nói được, nhưng thực lực quân sự của bốn nước đã thực sự tăng vọt.

Trong loạn thế, Quân đội chính là cảm giác an toàn. Có một đội quân mạnh mẽ mới có thể ngủ ngon giấc.

Là người được lợi, dữ liệu kinh tế năm ngoái của Tuyết Nguyệt lĩnh rất nổi bật.

Tuy vẫn không thể tránh khỏi bị thâm hụt tài chính, nhưng số tiền thâm hụt đã bị thu hẹp 18% so với năm trước.

Thời kỳ thâm hụt đã đạt tới đỉnh, mỗi năm sau đó, mức thâm hụt tài chính sẽ giảm dần.

Theo dự đoán của Bộ Chính vụ, trong vòng 5 đến 8 năm tới, lãnh địa có hy vọng đạt được thu chi cân bằng.

Điều kiện tiên quyết là: không xảy ra chiến tranh, không gặp thiên tai nhân họa lớn.

Chủ yếu vẫn là do quy hoạch lãnh địa của Hudson quá tốn kém, chỉ riêng chi phí xây dựng cơ sở hạ tầng đầu tư giai đoạn đầu đã là một con số khổng lồ.

May mà việc thành mới còn chưa được đưa vào chương trình nghị sự, nếu không còn lâu mới đạt được thu chi cân bằng tài chính.

Mặc dù sự phát triển của Cảng Tân Nguyệt khá tốt, nhưng vị trí địa lý quá hẻo lánh, nếu dùng làm trung tâm hành chính thì rất khó có thể bao phủ toàn bộ đất phong.

Đất phong của Hudson được thành hai phần lớn là Sơn Địa lĩnh và Tuyết Nguyệt lĩnh, hiện giờ hắn phải quan tâm đến cả hai lãnh địa này, nhưng tiềm năng phát triển của Tuyết Nguyệt lĩnh rõ ràng là lớn hơn.

Việc lựa chọn một địa điểm để xây dựng thành trì, lập trung tâm hành chính mới chỉ còn là vấn đề thời gian.

Xét đến việc sau khi hủy diệt Thú nhân, Tuyết Nguyệt lĩnh sẽ được mở rộng thêm, kế hoạch xây dựng thành phố mới tạm thời bị gác lại.

Tuy nhiên, diện tích quy hoạch không hề nhỏ, quy mô đều được đối chiếu với vương đô.

Theo một nghĩa nào đó, đây cũng là cách mà Hudson vẽ bánh nướng cho bọn thuộc hạ.

Bánh càng lớn thì phần được chia vào bát mới có thể càng nhiều.

Để tránh cho bọn thuộc hạ bị chủ nghĩa hưởng lạc độc hại quá sớm, việc đặt ra một mục tiêu to lớn là vô cùng quan trọng.

Chương 2090: Hội Nghị (2)

Nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, vì phát triển thuận lợi nên cứ vài năm là Hudson lại phải vẽ bánh nướng cho mọi người một lần.

Bắt nguồn từ việc các mục tiêu trước đó không ngừng được thực hiện, nên bánh nướng mà Hudson lão gia vẽ ra vẫn luôn rất thơm trong lòng mọi người.

"Cuộc đàm phán giữa vương quốc với người Frank và người Iberia sắp kết thúc rồi."

"Theo thông tin thu thập được, việc ba nước đạt được thỏa hiệp chỉ là vấn đề thời gian. Có thể sơ bộ xác định rằng từ nửa sau năm nay, ngựa chiến của vương quốc sẽ có thể tiến vào Nam đại lục."

"Mối quan hệ cung cầu thị trường càng ngày càng chênh lệch, giá ngựa chiến tiếp đó chắc chắn sẽ có một đợt tăng lên."

"Lượng ngựa chiến của lãnh địa xuất khẩu trong năm nay tạm thời định ở mức 35. 000 con. Có thể xuất khẩu 10. 000 con trong nửa đầu năm, còn lại để sang nửa cuối năm."

Hudson khép lại bảng báo cáo rồi nói.

Ngựa chiến khác với các tài sản khác, chi phí nắm giữ là tương đối cao.

Sáu tháng cuối năm ngoái, những người bán ngựa tích cực nhất là các quý tộc nhỏ, gần như bán hết số ngựa chiến dư thừa trong tay.

Những người dám nắm giữ lượng lớn ngựa chiến để quan sát tình hình đều là những quý tộc có vốn liếng khá dày dặn.

Tuy nhiên, loại không nỡ bán này thỉnh thoảng chỉ có thể chơi một lần. Mỗi năm sẽ có những con ngựa chiến mới trưởng thành, thị trường cuối cùng cũng sẽ có ngày bão hòa.

Ngựa chiến ba tuổi liền có thể tham gia phục vụ trong quân đội, trong thời đại mọi người đều đang mở rộng sản xuất, thời gian để kiếm lợi nhuận khổng lồ này sẽ không quá dài.

Đương nhiên, dù có cạnh tranh nội bộ điên cuồng cỡ nào cũng không đến mức lỗ vốn.

Vào thời đại quý tộc nắm quyền sản xuất, sau khi thị trường xuất hiện biến động mạnh, mọi người vẫn có thể liên kết lại để nâng giá thị trường.

Ngựa chiến xuất khẩu của vương quốc đều là ngựa đực. Các nước muốn tự nhân giống chỉ có thể dựa vào giống bản địa.

Hiện nay, những con ngựa chiến chất lượng cao trên thị trường đều là con lai giữa ngựa hoang và Ma thú.

Vì có được số lượng ngựa chiến nhiều nhất nên Vương quốc Alpha đang có lợi thế rất lớn về kỹ thuật chăn nuôi.

"Công tước, đơn đặt hàng mà chúng ta ký đã vượt quá con số này."

"Nếu như đột ngột vi phạm hợp đồng, e rằng sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của ngài!"

Rudolf nhỏ giọng nhắc nhở.

Làm ăn độc quyền quá dễ dàng, trong thời đại cung không đủ cầu, không bao giờ thiếu đơn đặt hàng.

Số lượng ngựa chiến giao dịch trong năm ngoái ít không phải vì số lượng đơn đặt hàng ít, mà là do việc vận chuyển ngựa chiến không thuận tiện.

Hầu hết các tàu chở hàng đều không có khả năng vận chuyển ngựa chiến, phải nâng cấp và cải tạo, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ vận chuyển.

Có rất nhiều khách hàng đã đặt hàng, nhưng do hạn chế về vận chuyển, nên vẫn chưa kịp mang ngựa chiến đi, thời gian giao dịch đã bị hoãn đến sang năm nay.

"Nếu đã vượt quá hạn mức thì cứ dựa theo con số trên đơn đặt hàng đi!"

Hudson nhẹ gật đầu nói.

Ra ngoài lăn lộn, thứ dựa vào chính là uy tín.

Đã ký hợp đồng thì nhất định phải thực hiện.

Chút lợi ích nhỏ nhói này còn không đáng để hắn vi phạm hợp đồng.

Ngay cả khi giá thị trường lập tức tăng lên gấp nhiều lần thì Hudson vẫn sẽ chọn làm việc theo hợp đồng, đây là cơ sở để hắn lập nghiệp trên đại lục. ...

Thời gian trôi nhanh, chỉ trong chốc lát đã đến lúc tổ chức hội nghị cung đình.

Caesar IV, người đã im lặng rất lâu, lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng khuôn mặt dường như đã già đi năm tuổi.

Tình trạng không tốt của Quốc vương đã trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của đám Tổng đốc.

Vương tử còn đang bú sữa, lỡ như Caesar IV xảy ra biến cố gì đó, chính trường vương quốc lại phải dậy sóng.

Đối với kế hoạch chiến lược tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân mà nói, đây chính là tai họa ngầm lớn nhất.

Nhóm quan đại thần thuộc phe bảo thủ cảm thấy khó xử nhất, trước ánh mắt gần như chất vấn của quần thần, họ chỉ cảm thấy oan uổng.

Đoạt quyền thì đoạt quyền, nhưng họ lại không phải là loạn thần tặc tử gì. Sau khi nắm chính phủ, họ chưa hề gây rắc rối nào cho Quốc vương.

Vì để Caesar IV có thể an tâm dưỡng bệnh, họ đã tự mình giải quyết những việc nhỏ, hoàn toàn không dám phiền Quốc vương hao tâm tổn trí.

Trong khoảng thời gian vừa qua, vương quốc không hề xảy ra chuyện đại sự gì.

"Bệ hạ, ngài có chuyện gì vậy?"

Hudson quan tâm hỏi.

Mặc dù Caesar IV đã gây ra không ít trò hề, nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng y là một vị Quốc vương tốt.

Trong mười mấy năm lên nắm quyền, Caesar IV cũng có những đóng góp không nhỏ cho Vương quốc.

Dù là ủng hộ cải cách quân sự, cải cách nông nghiệp do Hudson chủ trì, hay tọa trấn hậu phương, huy động lương thực cho quân đội tiền tuyến trong thời kỳ chiến tranh, Caesar IV đều làm rất tốt.

Đặc biệt là trong thời chiến, để huy động thêm vật tư chiến lược, vị Quốc vương này thực sự đã chấp hành phân chia theo hạn ngạch.

Thỉnh thoảng vào thời bình sẽ gây rối, nhưng dù sao thì y cũng biết nghe lời khuyên, chỉ cần quần thần đồng thời phản đối, y liền sẽ từ bỏ.

Cùng một sai lầm, Caesar IV về cơ bản là chỉ phạm phải một lần.

Điều quan trọng nhất là làm việc dưới trướng y rất yên tâm!

Mặc dù không thể đảm bảo làm việc thoải mái, nhưng ít nhất vị Quốc vương này không có sát tính, tại vị nhiều năm như vậy nhưng y chưa bao giờ tìm cớ xử tử quan đại thần.

Hậu quả nghiêm trọng nhất chỉ đơn giản là đuổi về vườn.

Nhất quốc chi quân có thể làm được như vậy đã là đạt tiêu chuẩn rồi.

Hiệu quả rất rõ ràng, bất kể phe cải cách hay phe bảo thủ trước đây đánh nhau có dữ dội đến đâu cũng đều không có ý định kéo y xuống khỏi ngai vàng.

"Gần nhất bị nhiễm phong hàn, không có vấn đề gì lớn, khiến Nguyên soái nhọc lòng rồi!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Chương 2091: Hội Nghị (3)

Không lên án, không phàn nàn, càng không chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Có thể thấy là Caesar IV đã trở nên trưởng thành hơn rất nhiều, biết rất rõ về hoàn cảnh của mình.

Thực lực của Vương thất không yếu, có thể đảm bảo sự an toàn và quyền nói chuyện của y.

Đúng là chính phủ phe bảo thủ thực sự có ý định biến y thành con rối, nhưng người ta làm việc đủ kín đáo, trong lúc chấp chính hoàn toàn tuân thủ theo quy trình.

Những chuyện vặt vãnh, chính phủ hoàn toàn có quyền tự mình xử lý.

Không xin ý kiến của người làm Quốc vương như y chỉ đơn giản là vì vương quốc không xảy ra chuyện gì to tát.

Nếu nói là chuyện lớn, thì chỉ có đàm phán ngoại giao với người Frank và người Iberia.

Tuy nhiên, cuộc đàm phán này đang ở giai đoạn bí mật, chưa đến lúc đưa ra quyết định cuối cùng, kéo dài thêm một chút cũng là điều hợp lý.

Không nắm được nhược điểm của phe bảo thủ, vô cớ tấn công chỉ làm hạ thấp giá trị bản thân.

"Bệ hạ, xin ngài bảo trọng thân thể, vương quốc không thể thiếu ngài được!"

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Hudson đột nhiên thay đổi phong cách, hắn nhìn về phía quần thần rồi nói:

"Chư vị không cần hoài nghi nữa, hôm nay mời mọi người tới đây là để thương lượng cách đối phó với Thú nhân."

"Cục diện gần đây trên đại lục thay đổi chóng mặt, kẻ thù truyền kiếp của chúng ta là Đế quốc Thú Nhân cũng đã phát động phong trào cải cách."

"Các quốc gia khác cải cách như thế nào, chúng ta có thể không quan tâm, nhưng cải cách của Thú Nhân nhất định phải thất bại!"

"Trong bối cảnh này, phương án đối phó trước đây của chúng ta có vẻ quá đơn giản."

"So với mười mấy năm trước, diện tích lãnh thổ thực tế do vương quốc kiểm soát đã tăng hơn gấp đôi, và đường biên giới đã liên tục được đẩy mạnh về phía trước."

"Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu."

"Lãnh thổ rộng lớn cung cấp cho vương quốc cơ sở để không ngừng phát triển, đồng thời cũng hạn chế sự bành trướng ra bên ngoài của vương quốc."

"Thẳng thắn mà nói, trong cuộc giao chiến với Thú nhân trước đó, ta đã cảm nhận được sự bất lực về hậu cần của vương quốc."

"Hiện tại đường biên giới lại được đẩy lên thêm tám trăm dặm, sau này khi hai nước giao tranh, chúng ta sẽ phải gánh chịu áp lực hậu cần ngày càng lớn."

"Rõ ràng là điều này không thể chấp nhận được."

"Mục tiêu của vương quốc là tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân, chứ không phải đánh bại Đế quốc Thú Nhân, điều này có nghĩa là chúng ta phải giải quyết vấn đề hậu cần trước."

"Sau một loạt nghiên cứu, ta đã tìm được linh cảm từ cách bố trí chiến lược ban đầu của vương quốc."

"Nếu chúng ta đã có thể tích trữ vật tư ở tiền tuyến, vậy thì tại sao chúng ta không thể trực tiếp sản xuất vật tư chiến lược ở tiền tuyến?"

"Bắc Cương, Cận Đông, hồ Tuyết Nguyệt, trên những vùng đất rộng lớn này có đủ tài nguyên."

"Chúng ta có thể khai thác mỏ, nấu luyện sắt thép, rèn đúc binh giáp ngay tại chỗ, cũng có thể ngay sản xuất lương thực, vải vóc ngay tại chỗ."

"Một khi hoàn thành việc khai thác những khu vực này, tuyến vận tải hậu cần của chúng ta sẽ được rút ngắn đi một nửa lộ trình."

"Khi đại chiến với Đế quốc Thú Nhân nổ ra một lần nữa, phạm vi tấn công mà hậu cần của chúng ta có thể hỗ trợ chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể!"

Vừa mới dứt lời, trong đại điện đã trở nên náo nhiệt.

Ai cũng biết lợi ích của việc khai thác những nơi này, nhưng vấn đề là trong thời gian ngắn, thực sự không thể làm được nha!

"Nguyên soái, chúng tôi đã cố gắng hết sức phát triển lãnh địa rồi, nhưng rốt cuộc vẫn lực bất tòng tâm!"

Lời của Bá tước Douglas đã nói hết những nỗi ấm ức của các quý tộc mới nổi.

Phát triển lãnh địa cần đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực, thiếu những thứ thực tế này, chỉ dựa vào nỗ lực là chắc chắn không được.

"Ngài Bá tước, dựa theo tốc độ phát triển bình thường thì đương nhiên là không làm được."

"Nhưng vương quốc là một chỉnh thể, chỉ cần mọi người đoàn kết lại, mọi chuyện sẽ khác."

"Ý kiến cá nhân của ta là: lãnh chúa Bắc Cương, Cận Đông, và hồ Tuyết Nguyệt cung cấp đất đai và một phần sức lao động."

"Còn quý tộc ở các tỉnh Trung Nam của vương quốc sẽ cung cấp kỹ thuật, nhân công, thiết bị, cùng nhau hoàn thành kế hoạch này."

"Ưu tiên quân sự và sản xuất nông nghiệp, sản phẩm sản xuất ra trừ việc đáp ứng nhu cầu bản thân, tất cả đều được tích trữ lại làm kho dự trữ vật tư chiến lược để dành cho việc khai chiến với Thú Nhân."

"Sau chiến tranh, mọi người có thể tự mình mang theo nhân viên và thiết bị rút lui, vương quốc sẽ căn cứ vào sự đóng góp của mỗi người mà tính toán thành quân công."

Hudson kiên nhẫn giải thích.

Càng lừa dối thì lại càng phải ra vẻ đại công vô tư.

Chỉ cần đã từng tìm hiểu qua về tình hình phát triển của các tỉnh thành đều biết, một khi di dời sản nghiệp, Tuyết Nguyệt lĩnh với cơ sở hạ tầng hoàn thiện hơn cả sẽ là nơi gánh vác trọng trách chính.

Trong bối cảnh này, Hudson đã tự gạt bản thân mình ra ngoài khi đưa ra đề xuất số vật tư sản xuất ra đều dùng để đánh nhau với Thú Nhân.

Thoạt nhìn sau khi chiến tranh kết thúc, mọi người có thể rút hết người và thiết bị của mình về, nhưng liệu có cần thiết di dời những thiết bị cũ kỹ hay không?

Bán tháo giá rẻ cho lãnh chúa địa phương gần như là lựa chọn duy nhất.

Nhân viên bên ngoài đi rồi, nhưng người lao động địa phương vẫn ở lại.

Chỉ cần bơm một khoản tiền vào, ngành công nghiệp sẽ lập tức sống lại.

Không khó để nhận ra ý đồ của Hudson, nhưng vấn đề là mọi người đã động tâm.

Chiến tranh là con thú nuốt vàng lớn nhất, một khi chiến tranh bùng nổ, mọi người liền phải xuất người, xuất tiền, xuất vật tư.

Cân nhắc đến áp lực hậu cần nặng nề, việc trực tiếp di dời ngành công nghiệp sang đó sẽ tiết kiệm được một khoản về mặt kinh tế.

Chương 2092: Hội Nghị (4)

Ít nhất số lượng lao dịch cần phải điều động sẽ giảm mạnh, sự tàn phá của chiến tranh đối với sản xuất nông nghiệp địa phương cũng sẽ được giảm thiểu xuống mức thấp nhất.

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu cân nhắc thiệt hơn. ...

"Nguyên soái, chuyện mọi người hợp tác chuẩn bị vật tư chiến lược thì không thành vấn đề, nhưng cụ thể nên thực hiện như thế nào?"

Sau khi trao đổi ánh mắt với các quan chức cấp cao phe bảo thủ, Bộ trưởng Quân vụ Công tước Richard quan tâm hỏi.

Chuyện này liên quan đến vật tư chiến lược, khả năng cao là sẽ thuộc phận sự của Bộ Quân vụ. Hudson chỉ chưởng quản quân đội, không bao giờ tham gia vào việc huy động vật tư hậu cần.

Trong quân thiếu cái gì thì cứ trực tiếp vươn tay đòi là được, Bộ Quân vụ đã trở thành một phiên bản nâng cấp của Bộ hậu cần.

Phàn nàn thì phàn nàn, nhưng việc vẫn cần phải làm.

Mặc dù quyền lực bị giảm bớt, nhưng Bộ Quân vụ vẫn là một trong những bộ môn quan trọng nhất của vương quốc.

Bộ trưởng Quân vụ có quyền lực hơn cả Tể tướng vào thời chiến, đó chẳng phải là chuyện mới mẻ gì.

Quyền cao chức trọng đi kèm với trách nhiệm to lớn, bất kỳ sự lộn xộn nào liên quan đến quân đội đều có thể gây chí mạng.

"Công tước Richard, vấn đề này rất dễ giải quyết."

"Vương quốc chuẩn bị vật tư chiến lược như thế nào trong thời chiến thì bây giờ cứ làm như vậy."

"Trực tiếp giao nhiệm vụ cho các tỉnh, quận dưới quyền, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ huy động vật tư ở tiền tuyến thì không cần vận chuyển từ hậu phương."

"Các tỉnh, quận không huy động được đủ vật tư thì tự tìm cách vận chuyển vật tư từ quê nhà tới."

"Tóm lại, sau khi chiến tranh bùng nổ, số vật tư mà các tỉnh, quận huy động được chỉ được phép nhiều chứ không được phép thiếu!"

Hudson trả lời với vẻ mặt bình tĩnh.

Nếu hắn đã đề xuất khẩu hiệu chuẩn bị vật tư chiến lược thì phải thực hiện đến cùng.

Cụ thể nên làm thế nào là chuyện của các lãnh chúa quý tộc, dù sao hắn chỉ cần kết quả.

Nếu có ai đó phản đối không tham gia cũng không sao. Miễn là có thể kịp thời đưa vật tư ra tiền tuyến trong thời chiến thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Tất cả những người có mặt ở đây đều từng ra trận, đều hiểu rõ việc vận chuyển vật tư từ xa trong thời chiến khó khăn đến mức nào.

Một xe lương thảo từ hậu phương vận chuyển đến tay binh lính tiền tuyến, thường chỉ còn lại một phần mười hoặc hai phần mười.

Nếu không may gặp thiên tai rồi bị trì hoãn, không chừng còn có thể ăn hết sạch lương thực khi vẫn còn đang ở nửa đường.

Cùng với việc lãnh thổ vương quốc không ngừng mở rộng, mô hình vận tải đường bộ truyền thống đang dần bị loại khỏi sân khấu lịch sử.

Vận chuyển đường biển tiêu hao ít hơn một chút, nhưng điều đó chỉ áp dụng cho các tỉnh ven biển. Một số tỉnh nội địa cách bờ biển hàng ngàn cây số, đến cảng tiền tuyến rồi lại còn phải tiếp tục vận chuyển.

Trong những lần giao tranh với Thú nhân, hậu cần luôn là gánh nặng nặng nề nhất của mọi người.

Rõ ràng là muốn mượn sức mạnh của mọi người để phát triển lãnh địa, nhưng trong miệng Hudson, đây lại trở thành đang giúp mọi người giải quyết vấn đề hậu cần.

Có thể giảm bớt bao nhiêu áp lực thì không biết, nhưng phương án mới này đúng là có thể tiết kiệm được tiền, đặc biệt là tiết kiệm tiền cho chính phủ vương quốc.

Sau nhiều lần đại chiến, chính phủ vương quốc đã thiếu một mông nợ, phần lớn nguyên nhân là do hậu cần cung cấp không đủ, buộc phải mua sắm từ bên ngoài.

Ngoài lực lượng hậu cần của chính vương quốc, các thương đội đến từ ngũ hồ tứ hải cũng là lực lượng bổ sung hậu cần quan trọng cho quân đội vương quốc.

Nếu một số tỉnh ở tiền tuyến có thể cung cấp phần lớn vật tư chiến lược thì nội bộ vương quốc đã có thể đáp ứng đủ nhu cầu chiến tranh, áp lực tài chính sẽ giảm đi đáng kể.

"Đề nghị của Nguyên soái rất hay, trực tiếp giao rõ nhiệm vụ, không sợ có người trốn tránh nghĩa vụ."

"Một khi bộ chiến lược này được hoàn thành, số lượng vật tư chiến lược mà vương quốc có thể huy động trong chiến tranh chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể."

"Sau khi đánh bại Thú nhân, chúng ta cũng có đủ thời gian để mở rộng chiến thắng, mà không cần phải kết thúc vội vàng như hai lần trước."

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Zuel là người đầu tiên tán thành.

Những vật tư chiến lược khác thì tạm thời vẫn chưa thể xác định là có thể huy động được bao nhiêu, nhưng vấn đề lương thực thì chắc chắn có thể giải quyết được.

Dựa trên thông tin tình báo thu thập được từ các nơi, tất cả các tỉnh ở tiền tuyến đều có cơ sở phát triển nông nghiệp, và phần lớn đều là khu vực hoang vu.

Giải quyết được vấn đề ăn cơm, sức bền chiến tranh của vương quốc sẽ được nâng cao đáng kể.

Ngay cả khi chiến tranh không suôn sẻ, dựa vào tinh binh và lương thực dồi dào, vương quốc cũng có thể đánh sập Đế quốc Thú Nhân.

Giá phải trả chỉ đơn giản là các quý tộc ở địa phương điều động một số nông nô đến tiền tuyến để khai hoang.

Điều quan trọng nhất là Bộ Tài chính không cần phải chi tiền!

Nông nô, thợ thủ công trong tay các quý tộc đều là lao động miễn phí, tài nguyên cơ bản như đất đai, quặng mỏ đều do các lãnh chúa địa phương cung cấp.

Thoạt nhìn giống như một cuộc di dời ngành công nghiệp với quy mô lớn, nhưng cái giá thực tế phải trả lại chỉ là một chút lương thực.

Trùng hợp là vương quốc lại có một mùa màng bội thu, các lãnh chúa quý tộc hoàn toàn có khả năng gánh vác khoản chi tiêu này.

Đám cự đầu của phe bảo thủ đã ủng hộ, tập đoàn quý tộc mới nổi lại càng không có khả năng phản đối.

Nhóm quý tộc mới nổi chính là những người được hưởng lợi từ kế hoạch chuẩn bị chiến tranh này.

Họ không có cảm nhận trực quan về ngành sản xuất mà Hudson coi trọng nhất, nhưng họ lại quá quen với việc trồng trọt!

Chương 2093: Hội Nghị (5)

Lợi nhuận từ việc khai hoang thuộc về vương quốc, nhưng đây chỉ là tạm thời.

Chờ đến khi hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, những cánh đồng màu mỡ được khai phá này sẽ trở thành vật trong túi của các lãnh chúa lão gia.

Có người miễn phí giúp khai hoang, là nhóm được hưởng lợi, nếu lại nhảy ra phản đối thì quả là không biết điều.

"Nguyên soái, kế hoạch này có thể được thực hiện như chính sách quốc gia của chúng ta, nhưng quyền sở hữu ngành công nghiệp vẫn cần được làm rõ trước."

"Vì mục tiêu hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, mọi người đều có thể hy sinh, nhưng những quý tộc trả giá nhiều hơn cần được bồi thường."

"Chỉ tính toán thành quân công vẫn còn hơi mơ hồ, cần có thêm nhiều khoản bồi thường thực chất."

Tể tướng Beckett nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

Cái nhìn đại cục thì phải có, nhưng trả giá cũng cần có sự đền đáp xứng đáng.

"Tể tướng, những vấn đề chi tiết này, ta đề nghị mọi người thảo luận riêng."

"Các lãnh chúa quý tộc có quyền tự chủ, hợp tác với ai hoàn toàn là quyền tự do của họ. Mọi người có thể lựa chọn hỗ trợ chi thứ, cũng có thể chọn cường cường liên hợp."

"Các quý tộc ở các tỉnh tiền tuyến cũng có thể dựa trên tình hình thực tế để bồi thường thích đáng cho đối tượng hợp tác."

"Hiện giờ mọi người không giàu có, nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ nghèo mãi."

"Sau khi chiến tranh thắng lợi, lãnh thổ của vương quốc được mở rộng một lần nữa, lãnh địa của mọi người cũng sẽ được tăng lên tương ứng."

"Trong tương lai, khi phát triển lãnh địa mới cũng cần phải đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực."

"Đến lúc đó, có lãnh chúa quý tộc lân cận cung cấp hỗ trợ vật tư, tốc độ phát triển chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể, và chi phí phát triển cũng sẽ giảm xuống!"

Hudson mặt không đổi sắc vẽ bánh nướng cho Tổng đốc các tỉnh Trung Nam trong vương quốc.

Đánh thắng Đế quốc Thú Nhân thì cái gì cũng có, nhanh chóng đầu tư mạnh tay vào đi!

May là cái bánh nướng này được vẽ vào lúc này, nếu như vẽ sớm mấy nay, sợ là mọi người đã trợn trắng mắt rồi.

Đương thời khi khai phá Cận Đông, các đại gia tộc đều cẩn trọng đầu tư.

Nếu như không có Hudson dẫn đầu xông pha, trấn an lòng người ở một mức độ nào đó, sợ là tới giờ khu Cận Đông vẫn còn là một vùng đất hoang.

Có kinh nghiệm thành công, quan niệm tư tưởng của mọi người bắt đầu thay đổi.

Không giới hạn đối tượng hợp tác tưởng chừng như tôn trọng lựa chọn của các quý tộc, nhưng thực tế lại xen lẫn tư tâm của Hudson.

Hợp tác tự nguyện có nghĩa là dựa vào khả năng của mỗi người.

Rốt cuộc là ăn thịt hay đi theo ăn canh, đều hoàn toàn phụ thuộc vào nỗ lực của chính bản thân.

Tuyết Nguyệt lĩnh đã có chuẩn bị từ trước nên rõ ràng là chiếm ưu thế.

Đại quý tộc sẽ nâng đỡ chi thứ của mình, nhưng đồng thời cũng cần cân nhắc chi phí đầu tư.

Nhiều tỉnh nội địa có tốc độ phát triển chậm chạp, làm nông nghiệp thì tạm ổn, nhưng muốn phát triển công nghiệp thì cơ sở hạ tầng quá yếu kém.

Xét về mặt chi phí, Tuyết Nguyệt lĩnh mới là lựa chọn tốt nhất.

Tất nhiên, xét đến nguyên tắc cùng chung lợi ích, sau khi nhận miếng bánh công nghiệp này, Hudson sẽ từ bỏ nông nghiệp.

Chuyện khai hoang trồng trọt cứ để lĩnh dân tự làm là được, hắn có thời gian, không vội.

Các ngành công nghiệp khác thì không được, nếu không có đủ đội ngũ nhân tài thì sẽ không thể phát triển được toàn bộ chuỗi giá trị.

Ví dụ đơn giản nhất, Hudson nắm trong tay công nghệ sản xuất Ma pháp nỏ, Ma Tinh pháo, nhưng hắn lại không thể tự sản xuất Ma pháp nỏ và Ma Tinh pháo.

Từ việc sử dụng sắt thép đặc biệt, đến việc khắc họa ma pháp trận cuối cùng, giữa mỗi giai đoạn đều là một rào cản kỹ thuật.

Trang bị ma pháp là như vậy, các ngành công nghiệp khác có hàm lượng công nghệ cao cũng tương tự như vậy.

Cho dù có thể miễn cưỡng sản xuất ra, thì chi phí cũng rất cao.

Nói ra đều khó mà tin, kỹ thuật ép dầu không đòi hỏi nhiều kỹ thuật cao cũng là một trong những trở ngại cho sự phát triển của lãnh địa.

Không phải là không ép ra được, chỉ là tỷ lệ ra dầu vô cùng thấp.

Trong thời đại mà người dân bình thường đều mù chữ, chỉ có thiết bị và tài liệu kỹ thuật là không đủ, mà còn cần phải có thợ thầy hướng dẫn tận tình.

Giờ chính là cơ hội tốt nhất để giải quyết vấn đề, phàm là các ngành công nghiệp liên quan đến quân sự, Hudson đều tìm đến các quý tộc lâu đời.

Ngoài ngành giải trí ra, hầu hết các sản nghiệp khác đều có liên quan.

Công nghiệp nặng chắc chắn được bao gồm, toàn bộ khoa học công nghệ ma pháp, thậm chí ngay cả dệt may và chế biến nông sản cũng được liệt vào.

Cho dù không có quan hệ trực tiếp thì Hudson cũng có thể tìm được quan hệ gián tiếp. ...

Hội nghị cung đình kết thúc, toàn bộ vương quốc đều sôi trào.

Chính phủ vương quốc im hơi lặng tiếng lâu như vậy cuối cùng đã có động thái, và ngay khi ra tay đã là một kế hoạch lớn liên quan đến tất cả mọi người.

Cái gì mà phe bảo thủ chứ, tất cả chỉ là vớ vẩn dùng để lừa người.

Trước đó không hề có bất kỳ sự tham khảo ý kiến nào, sau khi hội nghị cung đình kết thúc liền trực tiếp đưa ra chiến lược cấp "quốc sách".

Theo thông tin phía chính thức công bố, điều này có nghĩa là vương quốc sẽ sớm thực hiện cuộc di cư hàng triệu người.

Trong thế giới huyền ảo này, chuyện di chuyển vài triệu người cũng không có gì to tát, điều quan trọng là những người di cư lần này đều là thanh niên trai tráng.

Trong thời đại toàn dân quân dự bị, Vương quốc Alpha có bao nhiêu thanh niên trai tráng thì có bấy nhiêu binh lính.

Người sáng suốt đều biết, cuộc đại di cư từ nam sang đông lần này hoàn toàn là đang nhắm vào Đế quốc Thú Nhân.

Vương quốc không chỉ chuyển sản xuất sang phía đông mà còn dời cả lực lượng quân sự sang đó.

Chương 2094: Được Ưa Chuộng

Một khi cuộc di cư hoàn thành, sau này chiến tranh nổ ra, chính phủ vương quốc sẽ có thể huy động được một triệu quân trong thời gian ngắn nhất.

Quyết định của các đại nhân vật chính là đại sự liên quan đến vấn đề sống còn đối với dân chúng bình thường.

Từ xưa "Trấn thủ biên cương" cũng tương đương với lưu vong, tình huống lần này cũng không kém bao nhiêu.

Chạy đến nơi cách xa hàng nghìn dặm, thậm chí là hàng vạn dặm để khai hoang là một thử thách sống còn đối với những người dân bình thường.

Tuy nhiên, những sự cảm khái này chỉ lưu truyền trong giới quý tộc, còn các nông nô thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội vẫn không biết gì.

Dư luận chỉ náo nhiệt chứ không có nhiều tiếng phản đối.

Chủ đề liên quan đến việc hủy diệt Đế quốc Thú Nhân đã được lưu truyền trong vương quốc nhiều năm nay.

Chỉ là mọi người bàn tán mãi mà không tìm ra chiến lược hiệu quả.

Sau lần đại hoạch toàn thắng trước đó, thực lực quân sự của vương quốc không bị thiệt hại gì nhiều, lẽ ra phải nhân cơ hội đánh kẻ bại trận, nhưng cuối cùng lại bị hậu cần kéo chân sau, chỉ có thể bỏ qua.

Sau khi trải qua một lần, tất cả những người có hiểu biết đều nhận ra rằng, muốn tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân thì chỉ chiến thắng quân sự thôi là chưa đủ, mà còn phải giải quyết được vấn đề hậu cần.

Bây giờ đã có phương án, trực tiếp di dời sản xuất sang đó, chiến trường ở ngay trước cửa nhà.

Chuyện này chắc chắn là không thể nào xảy ra trong quá khứ!

Không đợi vương quốc hoàn thành công tác di cư thì đại quân Thú nhân đã giết tới rồi.

Tình hình bây giờ đã hoàn toàn khác, Thú nhân dám đến thì cứ trực tiếp đánh trả là được, sợ Thú nhân không dám đến thôi.

So với việc xâm nhập vào đại thảo nguyên để quyết chiến với quân chủ lực của Thú Nhân thì chi phí cho phòng ngự chiến bản địa lại thấp hơn nhiều.

Nếu có thể tiêu diệt được một phần sinh lực của địch thì Vương quốc liền có thể giảm bớt áp lực trong trận chiến quyết định sắp tới.

So với sự lạc quan của ngoại giới, kẻ đầu têu là Hudson lại không mấy lạc quan.

Khó khăn về quân sự có thể giải quyết được, điều quan trọng là Vương quốc Alpha và Đế quốc Thú Nhân đều là những cường quốc trên lục Aslante, đóng vai trò quan trọng trong hai liên minh.

Chiến tranh giữa hai nước chắc chắn sẽ leo thang thành ván cờ giữa hai liên minh.

Thắng bại của cuộc chiến sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cục diện tương lai của đại lục.

Trong bối cảnh này, muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân thì nhất định sẽ kéo theo cả Liên minh dị tộc.

Nếu không kéo theo các quốc gia Nhân tộc, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình vương quốc, dù chuẩn bị kỹ lưỡng đến đâu cũng không có khả năng nuốt chửng Đế quốc Thú Nhân.

Tất nhiên, Hudson không thể nói những lời này với bên ngoài.

Mọi người cho rằng có thể hủy diệt được Đế quốc Thú Nhân trong một cuộc quyết chiến, vậy cứ để họ nghĩ như thế đi.

Có niềm tin chiến thắng, mọi người mới chịu đầu tư mạnh tay.

Hiệu suất cao của vương quốc được hiện ở mọi mặt, việc phân công nhiệm vụ nội bộ các tỉnh mới chỉ bắt đầu, vấn đề hợp tác đã được đưa lên chương trình nghị sự.

Vừa trở về lãnh địa chưa được mấy ngày, phủ lãnh chúa của Hudson liền trở nên náo nhiệt, mỗi ngày đều có người xếp hàng chờ gặp mặt.

Lúc đầu hắn còn cho rằng những kẻ này có nhãn quang, nhìn trúng cơ sở hạ tầng hoàn thiện của Tuyết Nguyệt lĩnh, nhưng sau khi tiếp xúc hắn mới phát hiện là do mình nghĩ nhiều.

Người ta căn bản không tìm hiểu về tình hình thực tế, lựa chọn hợp tác với Tuyết Nguyệt lĩnh hoàn toàn là vì danh tiếng của hắn.

Đại quý tộc có của cải thâm hậu, trong khi hỗ trợ con cháu của mình, họ vẫn còn dư lực.

Còn các quý tộc vừa và nhỏ hoàn toàn là đến để ôm đùi, kinh nghiệm trước đây nói cho họ biết là đi theo Thống soái Hudson sẽ không bao giờ bị thiệt.

May mà ý chí của Hudson đủ kiên định, khước từ đề nghị phái nông nô tới cùng khai hoang của mọi, mà chỉ tiếp nhận ngành công nghiệp sản xuất.

Nếu không, tất cả mọi người đều bị Tuyết Nguyệt lĩnh nhận hết, những quý tộc vừa và nhỏ không có hậu trường sợ là ngay cả một ngụm canh cũng không có mà uống.

Dù sao cũng đã có được ngành công nghiệp quan trọng nhất rồi, ăn một mình chỉ khiến bản thân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thế giới quý tộc không quan tâm quan hệ tốt cỡ nào, một khi liên quan đến lợi ích cốt lõi, nói trở mặt là trở mặt. ...

"Hudson, chàng lại làm gì ở bên ngoài rồi, tại sao có nhiều người để mắt tới Franz như vậy?"

Nghe lời phàn nàn của Melissa, Hudson lập tức ngẩn người.

Dám để mắt tới trưởng tử của hắn, rõ ràng là chán sống rồi, nhưng sao trong vương quốc lại có thể có nhiều kẻ muốn chết như vậy?

Câu hỏi không kéo dài bao lâu, tiếng cười "phì phì" của Melissa khiến hắn lập tức hiểu ra.

Giữa "Để mắt tới" và "Để mắt tới" có sự khác biệt về bản chất.

Nếu thực sự có ý đồ xấu, với tư cách là một người mẹ, Melissa chắc chắn không thể nào cười thành tiếng.

Không phải là kẻ đến không thiện chí, vậy thì là vì chuyện hôn sự của Franz.

Trước giờ việc thông gia giữa quý tộc là chuyện nên sớm không nên chậm.

Một người có xuất thân ngậm thìa vàng như Franz đã bị người hữu tâm nhớ thương từ khi sinh ra rồi.

Cùng với thân phận địa vị của Hudson ngày càng cao, đẳng cấp của các quý tộc nhắm đến hôn sự của Franz cũng ngày càng cao.

Hiện tại là năm 100001 Lịch Thần Thánh, Franz đã 10 tuổi rồi.

Con em quý tộc ở độ tuổi này bàn chuyện hôn nhân thực sự là hơi sớm. Tuy nhiên, với địa vị và danh tiếng của Hudson, nếu ra tay muộn thì chắc chắn sẽ không kịp.

Trước khi có được tin tức chính xác, mọi người không tiện tiếp xúc trực tiếp với Hudson, Melissa liền trở thành trọng điểm xã giao.

Dù gì thì người làm mẹ cũng có quyền lên tiếng trong chuyện hôn nhân của con trai.

"Nàng cứ kéo dài thời gian đi, dù sao cũng không thể vội vàng đồng ý. Đợi đến khi Franz lớn hơn một chút, nghe ý kiến của nó rồi quyết định sau."

Hudson nói với vẻ hời hợt.

Chương 2095: Dạy Con (2)

Con trai được nhiều người ưa thích, người làm cha như hắn cũng cảm thấy nở mặt nở mày. Mặc dù những người này đều nhắm đến kẻ làm cha là hắn, nhưng nó không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Thông gia giữa các đại quý tộc vốn dĩ phải cân nhắc thiệt hơn, lợi ích gia tộc cao hơn tình cảm cá nhân.

Chịu lắng nghe ý kiến của con trai đã là một biểu hiện rất cởi mở rồi, nhiều con em quý tộc đều đính hôn trong lúc mơ mơ hồ hồ.

"Không chỉ có Franz, mà mấy đứa nhỏ hơn nữa cũng bị họ để mắt tới."

"Một số bạn học chưa bao giờ liên lạc bỗng nhiên nhảy ra tạo mối quan hệ!"

Melissa có chút đắc ý nói.

Khi còn học ở Học viện pháp thuật, mặc dù nàng không phải là một người vô hình, nhưng thân phận địa vị cũng không cao lắm.

Con em quý tộc tụ tập, gia tộc Holliser lúc đó chỉ có thể coi là bình thường, điều này đã quyết định rằng nàng không có khả năng bị chúng tinh củng nguyệt.

Nhan sắc của Ma pháp sư đều không kém, thời thiếu nữ rất khó có sự chênh lệch về chất lượng, những người được săn đón nhiều nhất luôn là những thiên tài ma pháp và những tiểu thư quý tộc có địa vị cao nhất.

Không ai nghĩ rằng vận mệnh lại kỳ diệu như vậy, mười mấy năm sau, nàng đã từ một vai phụ đột nhiên biến thành vai chính.

Ngay cả khi không hoạt động nhiều trong giới quý phụ, nhưng chỉ cần xuất hiện, nàng vẫn sẽ ngay lập tức trở thành tâm điểm.

Động cơ của mọi người rất rõ ràng, chính là để mắt đến những đứa con trai của nàng. Trưởng tử không với tới, thông gia với con thứ cũng được.

Thế giới quý tộc coi trọng huyết mạch truyền thừa nhất, theo ngoại giới, Hudson đã lợi hại như vậy rồi, hậu đại của hắn chắc chắn có gen rất tốt.

Dù là thiên phú tu luyện hay khả năng cầm quân đánh trận, chỉ cần thừa hưởng một trong hai thứ này cũng có thể trở thành trụ cột của vương quốc.

Hơn nữa Hudson lại có nhiều đất phong như vậy, và sẽ còn tiếp tục tăng lên trong tương lai.

Sản nghiệp khổng lồ này thực sự quá chói mắt, chắc chắn nó sẽ bị chia nhỏ ở thế hệ tiếp theo.

Cho dù trưởng tử được kế thừa phần lớn, nhưng sản nghiệp được chia cho con thứ cũng có thể sánh ngang với một đại quý tộc bình thường rồi.

Với tuổi thọ của Hudson, gia tộc Koslow chắc chắn sẽ là một trong những gia tộc quan trọng nhất của vương quốc trong vài trăm năm tới.

Đối tượng thông gia tuyệt vời như vậy, chắc chắn phải tranh thủ đặt trước!

"Nàng cứ qua loa cho xong đi, thực sự không được thì đẩy hết lên người ta, chắc là mọi người sẽ sẵn sàng chờ đợi."

"Lỡ như quyết định trước mà sau này không đồng ý, nàng sẽ bị bọn nhỏ oán trách đấy!"

Hudson nói đùa.

Melissa luôn điềm tĩnh, chuyện hôn nhân đại sự của con cái, nàng không bao giờ tự tiện đưa ra quyết định khi chưa hỏi ý kiến của người làm cha như hắn.

Bên ngoài cũng vì muốn rút ngắn quan hệ với Hudson nên mới chọn thông gia.

Nếu không nhận được sự đồng ý của hắn, giá trị của việc thông gia sẽ giảm đi một nửa.

Hoàn toàn suy nghĩ cho hạnh phúc của con cái, đây toàn là lời nói nhảm. Con còn nhỏ như vậy, ai biết sau này sẽ lớn lên thành cái gì.

Bản thân Hudson cũng không hề phát hiện ra điểm gì đặc biệt ở những đứa con của mình, thiên phú tu luyện chỉ ở mức trung bình, khả năng xử lý công việc vẫn đang được rèn luyện.

Có lẽ điểm khác biệt lớn nhất là biết đầu thai, trực tiếp sinh ra ở vạch đích mà người khác phải nỗ lực phấn đấu.

Không thành tài thì có thể làm mọt gạo cả đời, có người chu cấp nuôi dưỡng.

Bản thân ăn chơi không sao, con cháu cũng có thể tiếp ăn chơi, chỉ cần chết sớm hơn Hudson là không cần phải lo.

Nghĩ tới đây, ánh mắt mà Hudson nhìn mấy tiểu tử này lập tức thay đổi.

Nếu thực sự xảy ra tình trạng này, chẳng phải là hắn đang làm công ăn lương cả đời cho những đứa trẻ này sao.

"Phụ thân, gần đây chúng con có gây chuyện gì đâu!"

Không chịu nổi ánh mắt kỳ lạ của Hudson, đứa con út Caesar là người đầu tiên lên tiếng.

Tuy nhiên, vừa dứt lời thì nó liền hối hận. Không gây chuyện không có nghĩa là không có vấn đề.

Cái vẻ mặt căng thẳng của nó chẳng khác nào đang tự thú với Hudson rằng bọn nó lại phạm lỗi.

"Franz, con là anh cả, con nói trước đi."

"Có phải lại định bí mật bỏ nhà đi không?"

Nghe lời trêu chọc của Hudson, mặt Franz liền đen lại.

Bỏ nhà đi, đây là quá khứ đen tối nhất của nó.

Tuổi nhỏ vô tri, tưởng rằng sau khi điều đi tất cả tôi tớ liền có thể thoát khỏi "lồng giam" trói buộc mình.

Kết quả là vì phủ đệ có diện tích quá lớn, không cẩn thận bị lạc mất phương hướng, chưa ra khỏi phủ lãnh chúa thì bản thân đã kiệt sức rồi.

Bản thân chuyện này cũng không có gì, chỉ là thằng nhóc Chuunibyou này lại còn để lại một lá thư.

Con em quý tộc thường trưởng thành sớm, sau vài năm học, Franz đã có một khái niệm sơ bộ về gia đình mình.

Cha mẹ không quan tâm đến việc nó bỏ nhà đi là có lý do cả.

Cho dù có chạy ra khỏi phủ lãnh chúa thì bên ngoài vẫn còn có thành trì bao vây, chạy ra khỏi thành trì thì vẫn là đất phong của nhà mình.

Rời khỏi đất phong vẫn còn có một cái "lồng giam" lớn hơn mang tên vương quốc. Chỉ cần ở trong khu vực nhân tộc kiểm soát, danh tiếng của Hudson lão gia đều có tác dụng.

"Nói bậy, trước giờ con chưa bao giờ bỏ nhà đi!"

Franz cực lực phản bác.

Loại lịch sử đen tối này chỉ cần cha mẹ biết là được, tuyệt đối không được để cho mấy đứa em trai ở dưới biết, nếu không sẽ hậu hoạn vô tận.

Sau khi đọc qua sách sử, nó mới biết được thân phận trưởng tử của mình quan trọng như thế nào.

May mà đám em trai đều còn nhỏ, không có khái niệm gì đối với quyền lực. Nếu không, gặp phải một người anh trai có tiền sử bỏ nhà đi, chắc chắn sẽ ra sức cổ động.

"Bọn con chỉ vô tình làm mất vở bài tập chứ không phải là không làm..."

Chương 2096: Cầu Viện

Lời còn chưa dứt, Melissa đã thay đổi sắc mặt. Mắt thấy cơn bão mang tên đánh hội đồng sắp đến, Franz bèn vội vàng ngậm miệng.

"Mấy đứa con thật sự là anh em tốt, sách bài tập mà cũng có thể cùng nhau làm mất!"

"Nếu không muốn làm bài tập thì không cần làm nữa. Gần đây ta có nhiều thời gian, các con đi theo ta tốt rèn luyện một chút đi."

Vừa dứt lời, Hudson và Melissa liền tâm hữu linh tê vung roi da lên và bắt đầu đánh.

Tiếng khóc òa vang lên bên tai mới dần xoa dịu trái tim bị thương của Hudson.

Trong thâm tâm, hắn đã quyết định là sẽ tăng cường giáo dục đối với con cái của mình. Lý trí mách bảo hắn rằng, nếu cứ tiếp tục dung túng như vậy, sau này bọn nó nhất định sẽ hư. ...

Nói là làm là quy tắc hành xử của Hudson, đã nói sẽ mang theo bên mình rèn luyện thì nhất định phải thực hiện.

Franz liền khổ rồi, là anh cả, nó chính là nạn nhân đầu tiên, sớm kết thúc cuộc sống tuổi thơ.

Trời còn chưa sáng đã phải chống chọi với gió lạnh để thức dậy, bắt đầu tập luyện buổi sáng trong sân tập.

Thiên phú không đủ thì dùng nỗ lực để bù đắp.

Tuổi thọ của cường giả Thánh Vực rất dài, để tránh xảy ra bi kịch mất con trai trong "thời kỳ thanh niên", Hudson đã áp dụng phương pháp huấn luyện khắc nghiệt thông dụng của con em quý tộc.

Còn về những đứa nhỏ hơn, tuổi tác chính là sự bảo vệ tốt nhất. Chờ khi đến tuổi rồi mới tiến hành thao luyện cũng không muộn.

Ngoài việc tăng cường huấn luyện kỵ sĩ, các bài tập hàng ngày cũng không thể thiếu.

Những ngày bình yên luôn ngắn ngủi, cùng với việc thực hiện chiến lược di dân tích trữ, các tỉnh biên giới vốn thưa thớt dân cư bỗng trở nên nhộn nhịp.

Là lãnh thổ tiếp nhận sản xuất công nghiệp, Tuyết Nguyệt lĩnh chắc chắn là người chiến thắng lớn nhất trong đợt di cư lần này.

Một lượng lớn sức lao động chuyển đến vốn đã là một thị trường khổng lồ, dù tự cung tự cấp cũng phải phát triển ngành công nghiệp địa phương.

Những khu vực ở gần có thể trực tiếp mang theo bên mình, còn những khu vực xa xôi, đối mặt với chi phí vận chuyển cao, chẳng thà trực tiếp mua sắm.

Sự thiếu hụt của thị trường đã thúc đẩy sự phát triển ngành công thương nghiệp tại Tuyết Nguyệt lĩnh.

Đáng tiếc là loại tiêu dùng này chỉ là tạm thời, không thể duy trì được lâu, chưa kể số tiền giao dịch cũng không lớn. ...

Đế quốc Thú Nhân.

Là hàng xóm tốt, giới cao tầng Thú nhân luôn rất để tâm đến động tĩnh của Vương quốc Alpha.

Sau khi chứng kiến sự mạnh tay của người hàng xóm, một số quan chức cao cấp của Thú nhân liền cảm thấy hoảng sợ. Nếu để âm mưu của kẻ địch thành công, Đế quốc Thú Nhân sẽ gặp bi kịch.

Trong lúc hoảng loạn, các tộc vội vàng tổ chức hội nghị Đế quốc để thảo luận về các biện pháp đối phó.

"Mọi người còn ngớ ra đấy làm gì, có ý kiến gì thì nói ngay đi!"

Hùng Nhân Hoàng là người mở miệng đầu tiên.

Tuy nhiên, thứ chào đón ông ta là những ánh mắt trắng dã của mọi người. Nếu có cách thì họ đã không đến mức im lặng tập thể rồi.

"Hùng Hoàng, chuyện này không dễ làm nha!"

"Vương quốc Alpha sẽ không quan tâm đến quan điểm của chúng ta, muốn ngăn chặn kế hoạch của chúng, trừ khi Đế quốc phát động chiến tranh sớm."

"Các tộc vừa mới thoát khỏi chiến tranh, sức mạnh quân sự tổng thể của Đế quốc không bằng một nửa so với thời đỉnh cao."

"Phát động chiến tranh vào lúc này, chúng ta sẽ không có bất cứ phần thắng nào."

"Kế hoạch của quân địch quá độc ác, rõ ràng là không muốn cho chúng ta con đường sống mà!"

Sư Nhân Hoàng thở dài một hơi rồi nói.

Trong mười mấy năm gần đây, Đế quốc Thú Nhân ngày càng sa sút.

Tất cả các cuộc chiến tranh mà họ phát động đều kết thúc bằng thất bại thảm hại, nếu tình hình này cứ tiếp diễn, chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi họ bị dồn vào rừng sâu núi thẳm.

"Không thể phát động chiến tranh, cũng không thể ngồi yên chờ chết!"

"Trong những năm gần đây, thực lực của Vương quốc Alpha tăng lên quá nhanh, chúng ta nhất định phải tìm cách kìm hãm đà phát triển của bọn chúng."

"Đây là vấn đề nan giải nhất mà Đế quốc phải đối mặt, đồng thời cũng là vấn đề chung mà toàn bộ Liên minh phản Nhân tộc phải đối mặt."

"Ta nghĩ nên trực tiếp cầu viện đồng minh!"

"Nếu ngay cả họ cũng không có cách nào, vậy thì chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

Ngân Nguyệt Lang Hoàng chậm rãi nói.

Có thể thấy là ông ta đang cảm thấy bi quan về vận mệnh tương lai của Đế quốc.

Hiện tại, không chỉ có Vương quốc Alpha tăng trưởng mạnh mẽ, mà tốc độ phát triển của hai cường quốc khác của Nhân tộc cũng khiến cho người ta kinh ngạc.

Phong trào biến pháp cứu nước của các tộc về bản chất vẫn là do bị Nhân tộc ép buộc.

Cuộc xâm lược của các chủng tộc Địa tâm ở một mức độ nào đó đã ảnh hưởng đến sự phát triển của Nhân tộc, nhưng tiếc là thực lực của ba gã khổng lồ này lại không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Những quốc gia nhân tộc còn lại, tuy không được mạnh lắm, nhưng đó chỉ là so với ba cường quốc, khi đối đầu với các dị tộc xung quanh, họ đều không hề sợ hãi.

Sau khi nhìn nhau một lượt, đám Thú nhân đều gật đầu đồng ý.

Trong tình huống không còn cách nào khác, bất kỳ sách lược khả thi nào cũng là lựa chọn tốt nhất.

Gửi hy vọng vào đồng minh cũng còn tốt hơn là không có hy vọng.

Sự bi quan của đồng minh đã trực tiếp giúp Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh hạ quyết tâm. Lúc đầu, bà ta vẫn còn do dự rằng liệu có nên hợp tác với Hudson hay không, nhưng bây giờ thì không cần phải do dự nữa.

Đế quốc Thú Nhân là cây đại thụ che mưa chắn gió, một khi cây đại thụ này đổ xuống, tiền đồ của các tộc liền sẽ tối đen như mực.

Trong bối cảnh này, tộc Hắc Ám Tinh Linh nhất định phải tìm đường lui trước.

Ở trong thâm tâm, bà ta có chút hối hận vì đã xâm lược đại lục Aslante.

Chương 2097: Hành Động

Ở lại thế giới Địa tâm, cuộc sống tuy có chút khổ cực, nhưng lại được đảm bảo an toàn.

Nào giống như hiện giờ, vận mệnh của chủng tộc đã bị cuốn theo dòng chảy thời đại, hoàn toàn không thể tự chủ được.

Hối hận cũng không ích gì, chuyện đã đến nước này rồi, nói gì cũng đã trễ.

Thông đạo Địa tâm lại đang nằm trong tay người khác, muốn trở lại thế giới Địa Tâm cũng khó.

Mặc dù thông đạo trong Đế quốc Thú Nhân hiện đang được khơi thông, nhưng còn cách việc đả thông rất lâu nữa.

Chỉ cần tộc Chó Địa ngục nhiều đầu ở phía đối diện không bị ngu thì sẽ phá hủy một cách trắng trợn, không cho quân địch có cơ hội giết đến tận cửa.

Nếu may mắn đả thông, thì đó sẽ là một đường lui không tồi.

Đáng tiếc là điều này chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, tộc Hắc Ám Tinh Linh muốn rút về thế giới Địa Tâm, tất cả các bên đều sẽ không đồng ý.

Gia nhập Đế quốc Thú Nhân không dễ, muốn rời khỏi lại càng khó.

Dù sao, tộc Hắc Ám Tinh Linh lại không có cách nào mang theo các tộc đồng thời chạy trốn. Tuyệt đại đa số chủng tộc Thú nhân đều không có năng lực sinh tồn trong thế giới Địa tâm.

Tổng hợp các yếu tố lại, mở rộng mậu dịch với Tuyết Nguyệt liền trở nên đặc biệt quan trọng.

Nếu như Đế quốc Thú Nhân thực sự sụp đổ, lợi ích chung đang được ẩn giấu trong bóng tối chính là giá trị để chủng tộc của họ có thể tiếp tục tồn tại.

Tuy nhiên, đây là lựa chọn tồi tệ nhất, miễn là có thể duy trì hiện trạng, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh sẽ không chọn con đường bị người khác chi phối này. ...

Rừng rậm Tinh Linh.

Sau khi nhận được lời cầu cứu của Thú Nhân, Nữ vương Tinh Linh rừng rậm liền nổi giận.

Vương quốc Alpha thực sự quá không an phận, chiến tranh chỉ vừa mới kết thúc thôi, bây giờ lại tiếp tục gây rối rồi.

Đối với quốc gia hiếu chiến điên cuồng như vậy, bà ta trước giờ không có bất kỳ thiện cảm nào.

Tức giận cũng không có tác dụng gì, Vương quốc Alpha đã vượt qua thời kỳ suy yếu. Muốn tiêu diệt một cường quốc như vậy, dù là tộc Tinh Linh thì cũng sẽ bị gãy răng.

Đối với một chủng tộc chuẩn bị rời đi mà nói, việc phát động chiến tranh với Vương quốc Alpha là không đáng.

"Truyền lệnh xuống, để Bộ Ngoại vụ sử dụng biện pháp ngoại giao cảnh báo Vương quốc Alpha."

"Truyền tin tức này cho đại tư tế, nói với đại tư tế là thời gian dành cho chúng ta đã không còn nhiều nữa!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm tức giận hạ lệnh.

Thế cục quá rõ ràng, lần này bà ta còn chẳng muốn tổ chức hội nghị mà đã đưa ra quyết định.

Biện pháp ngoại giao có thể răn đe Vương quốc Alpha hay không, không ai có thể xác định được, nhưng đây là thủ đoạn có chi phí thấp nhất.

Trong lúc lo lắng về Nhân tộc, Nữ vương Tinh Linh rừng rậm cũng không nhịn được mà hỏi thăm Đế quốc Thú Nhân một phen. Thật sự là quá vô dụng, hoàn toàn không có dũng khí của tổ tiên Thú nhân.

Năm đó, Đế quốc Thú Nhân ngang ngược càn rỡ, là gã khổng lồ thống trị lục địa hàng vạn năm, Đế quốc Thú Nhân hiện giờ đã trực tiếp biến thành một đám tôm tép.

Chỉ là một quốc gia Nhân tộc thôi cũng đủ để ép Đế quốc Thú Nhân không thở nổi rồi. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bà ta cũng sẽ không tin đây là sự thật. ...

Hành động lớn lần này của Vương quốc Alpha không chỉ gây chấn động cho các dị tộc, mà còn cho cả thế giới Nhân tộc.

Một khi kế hoạch hoàn thành, nó sẽ mở ra chế độ khuếch trương lăn cầu tuyết. Gần như có thể tuyên bố: Vương quốc Alpha thôn tính Đế quốc Thú Nhân đã bước vào giai đoạn đếm ngược thời gian.

Nhìn thấy cảnh này, các quan chức cấp cao của các quốc gia đã ngay lập tức hiểu ra lý do tại sao Vương quốc Alpha không tham gia vào làn sóng cải cách.

Chỉ cần có thể thôn tính Đế quốc Thú Nhân, những thứ khác đều là gió thoảng mây bay.

Có lẽ nếu so với toàn bộ đại lục, Đại thảo nguyên Thú Nhân không giàu có gì, tài nguyên cũng chỉ ở mức bình thường, nhưng được cái là diện tích lãnh thổ bao la rộng lớn.

Biến đổi lượng dẫn đến biến đổi chất, một khi nuốt chửng chiếc bánh gato khổng lồ này, không ai có thể ngăn cản được đà nhất phi trùng thiên của Vương quốc Alpha.

Áp lực trực tiếp dồn lên trên thân Người Frank và Người Iberia. Mặc dù lãnh thổ của ba nước cách nhau rất xa, nhưng một khi cường quốc thứ ba trỗi dậy thì vẫn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến họ.

Ngay cả khi không cân nhắc quyền lực trong liên minh, thì mọi người cũng không biết để mặt mũi ở đâu!

Hoàng cung Lutecia.

"Hầu tước Landrey, khanh từng đảm nhiệm chức công sứ trú đóng tại Vương quốc Alpha, là người hiểu rõ họ nhất."

"Từ góc độ chuyên nghiệp, tỷ lệ mà họ hoàn thành kế hoạch này có cao không?"

Charles III quan tâm hỏi.

Di dời dân chúng đến biên giới không phải là chuyện gì mới. Tuy nhiên, thường thì số lượng người di cực là cực kì hạn chế, phần lớn là để lưu đày tội phạm trong nước.

Một lần huy động hàng triệu thanh niên trai tráng đến các tỉnh biên giới để khai hoang như Alpha vương quốc đang làm, thực sự là lần đầu tiên trên đại lục Aslante.

Sau lưng của mỗi thanh niên trai tráng đều đại diện cho một gia đình, việc huy động hàng triệu thanh niên trai tráng với quy mô lớn như vậy, gần như gia đình nào cũng nằm trong phạm vi tuyển quân.

May mà trong vài năm trở lại đây, Vương quốc Alpha đã hưởng lợi từ hai đợt di cư dân số lớn, nếu không, lực lượng huy động sẽ còn lớn hơn nữa.

"Bệ hạ, ở các quốc gia khác có lẽ sẽ khó thực hiện được, nhưng Vương quốc Alpha thì khác."

"Trong lịch sử, khi Thú nhân xâm lược, mức độ tuyển quân của họ còn lớn hơn nhiều so với bây giờ."

"Lần nguy hiểm nhất, số lượng dân chúng đã bị giảm một nửa sau chiến tranh, cuối cùng vẫn là do liên minh ra mặt, các nước hỗ trợ cho họ một lượng dân số nên mới có thể khôi phục."

Chương 2098: Ba Năm

"Do hận thù lịch sử, người Alpha không phản đối việc phản công Thú nhân, quý tộc ở các địa phương đều sẽ phối hợp với quyết định của chính phủ."

"Nếu không có thế lực bên ngoài can thiệp, chiến lược di dời dân cư đến biên giới của họ có 90% khả năng thành công."

"Còn việc sau này họ có thể thôn tính được Đế quốc Thú Nhân hay không thì không biết. Nhưng thần nghĩ là Liên minh dị tộc sẽ không cho phép Đế quốc Thú Nhân sụp đổ!"

Hầu tước Landrey nghiêm túc trả lời.

Tâng bốc Vương quốc Alpha không phù hợp với vị thế của ông ta. Tuy nhiên, chuyện này liên quan đến quyết định chiến lược của Đế quốc, ông ta không dám giấu diếm, chỉ có thể nói sự thật.

Biết trước mức độ nghiêm trọng của sự việc và thực hiện các biện pháp tương ứng cũng còn tốt hơn là bị đánh cho không kịp trở tay sau này.

"Vậy thì hãy xem như họ có thể thôn tính được Đế quốc Thú Nhân đi!"

"Sức mạnh quân sự hiện tại của Vương quốc Alpha đã nhỉnh hơn Thú nhân một chút, lại có thêm một vị danh tướng đương thời như Hudson, ta thật sự không nghĩ ra lý do gì có thể khiến họ thua cả."

"Chỉ cần họ đặt thời gian quyết chiến vào đợt chiến tranh đại lục tiếp theo, khi đó Liên minh dị tộc sẽ bị các quốc gia ngăn chặn, sự can thiệp từ bên ngoài gần như có thể bỏ qua."

Charles III quả quyết nói.

Theo như tình huống tồi tệ nhất, bất kể có xảy ra chuyện gì, kết quả cuối cùng vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

"Bệ hạ, Vương quốc Alpha và Đế quốc ta cách nhau khá xa, tác động lớn nhất do sự trỗi dậy của họ mang lại chủ yếu thể hiện ở quyền lên tiếng trong liên minh."

"Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân đóng vai trò quan trọng trong chiến lược thống nhất đại lục của Nhân tộc ta. Xét về cục diện chiến lược chung của Nhân tộc, chúng ta không thể kéo chân họ trong vấn đề này."

"Nếu Đế quốc muốn hủy diệt Liên minh dị tộc bằng cái giá nhỏ nhất, thì chúng ta thậm chí còn phải hỗ trợ cho người Alpha ở một mức độ nhất định, thúc đẩy họ tiêu diệt Thú nhân rồi sau đó tiếp tục chiến đấu với tộc Tinh Linh."

"So với vị trí địa lý của Vương quốc Alpha, Đế quốc ta vẫn chiếm ưu thế hơn. Sau khi thôn tính Đế quốc Thú Nhân, họ sẽ không thể nào tăng cường quốc lực trong thời gian ngắn."

"Nhưng nếu chúng ta có thể thôn tính được Vương quốc Dwarf, thì trình độ sản xuất vũ khí công nghiệp sẽ được tăng lên đáng kể."

"Ngay cả khi phải chia sẻ lợi ích này các quốc gia Nam đại lục, thì nó cũng có thể giúp tăng cường thực lực của Đế quốc trong thời gian ngắn."

"Nếu suôn sẻ, chúng ta có thể tiếp tục quét ngang toàn bộ Trung đại lục."

"Đến lúc đó, chúng ta liền có thể trực tiếp thống trị, cũng có thể chọn đổi đất với những quốc gia khác, di dời một số quốc gia chướng mắt ra khỏi khu vực lân cận!"

Tể tướng Công tước Bergson cười ha hả trả lời.

Nếu không phải vì e ngại sự can thiệp của Liên minh, thì số lượng quốc gia Nhân tộc ở Nam đại lục sẽ giảm đi ít nhất là tám mươi phần trăm.

Không thể diệt quốc, không đồng nghĩa với không có giải pháp. Khi đệ nhất cường quốc tới cửa yêu cầu đổi chỗ, đồng ý thì tốt, nhưng từ chối thì phải cân nhắc đến hậu quả.

Đổi đất hoang lấy đất canh tác, dù có nhìn từ góc độ nào cũng đều là lời to.

Theo kế hoạch của Công tước Bergson, trong phạm vi quy tắc của trò chơi chính trị, Đế quốc Frank sẽ có thể phát triển nhanh hơn, từ đó duy trì ưu thế so với Vương quốc Alpha.

"Tể tướng, đừng quên Vương quốc Iberia. Tham vọng của họ cũng không nhỏ. Có đám người tham lam này cản trở, những kế hoạch này chưa chắc đã suôn sẻ."

"Trừ khi chúng ta có thể liên thủ với họ, đồng thời áp dụng trận chiến sơ lược này, cùng nhau chia cắt lợi ích trong đó!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Jesús bổ sung ngay sau đó.

Các cường quốc có thể đối kháng với nhau, nhưng cũng có thể hợp tác. Đặc biệt là trong một thế giới như đại lục Aslante, nơi có nhiều chủng tộc cùng tồn tại, chuyện các nước lớn Nhân tộc hợp tác với nhau là tình trạng phổ biến.

Nếu hai cường quốc số một và số hai đứng chung một chỗ, vậy thì sẽ không chỉ có dị tộc bị chia cắt, mà các nước nhỏ trong liên minh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Khi xảy ra xung đột giữa siêu cường và các nước nhỏ, bảo vệ bọn hắn liên minh, khả năng cao là liên minh sẽ chọn giả câm vờ điếc, cùng lắm chỉ là đứng ra khiển trách vài câu mà thôi.

Cái gọi là lệnh trừng phạt của liên minh sẽ trở thành một lời nói suông. Nếu thật sự có thể thực hiện, hai nước có thể không bị thiệt hại bao nhiêu, nhưng khả năng cao là liên minh sẽ không còn tồn tại.

Nguyên nhân mà trò hề này không diễn ra chủ yếu là nhờ có sự tồn tại của dị tộc, nên những cuộc nội đấu của thế giới Nhân tộc luôn duy trì ranh giới cuối cùng cơ bản nhất.

Cùng với việc thế cục đại lục không ngừng thay đổi, ranh giới cuối cùng này nhất định sẽ bị các bên không ngừng đột phá trong tương lai.

"Vậy thì cứ hợp tác với người Iberia là được!"

"Chúng ta đã đi trước họ một bước, và lợi thế này sẽ tiếp tục được mở rộng trong quá trình hợp tác sau này, nên người Iberia mới là người cần lo lắng."

"Trong thời gian ngắn, Vương quốc Iberia sẽ không phát động chiến tranh. Tận dụng khoảng thời gian này, chúng ta có thể thể hiện một số thiện chí để hòa hoãn mối quan hệ với Vương quốc Iberia."

"Đợi sau này khi đại chiến bộc phát, việc hai nước hợp tác sâu sắc hơn sẽ trở thành chuyện đương nhiên."

Công tước Bergson cười lạnh nói.

Chính trị là thứ cần sự linh hoạt nhất. Tùy theo diễn biến tình hình mà điều chỉnh lập trường kịp thời là yếu tố cần thiết của một chính trị gia ưu tú. ...

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, ba năm thấm thoát đã qua.

Chiến lược di dân khai hoang vùng biên của Vương quốc Alpha đã tạo ra những phản ứng dây chuyền trong chính trị mà không ai ngờ tới.

Chương 2099: Di Cư

Mối quan hệ giữa hai cường quốc Nhân tộc được hòa hoãn đã thúc đẩy mạnh mẽ sự đoàn kết trong liên minh, những năm gần đây không xảy ra mâu thuẫn nào đáng kể.

Thấy mâu thuẫn trong nội bộ Nhân tộc được xoa dịu, phe dị tộc cũng bị ảnh hưởng, các tộc không ngừng tăng cường giao lưu liên kết.

Chỉ cần là người có chút đầu óc chính trị đều biết đây là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Tham khảo theo thông lệ trước đây, mối quan hệ nội bộ giữa hai phe càng hòa hợp thì khả năng bùng nổ chiến tranh đại lục lại càng cao.

Cảm nhận được áp lực, các bên liên tục có động thái mới, làn sóng cải cách ngày càng dâng cao.

Vương quốc Alpha do phe bảo thủ cầm quyền đã thể hiện sự tập trung cao độ, ba năm qua đều thực hiện chiến lược di dân khai hoang vùng biên.

Gần 350 vạn thanh niên trai tráng đã được huy động lần lượt ra tiền tuyến khai hoang, trồng trọt và bảo vệ biên cương.

Là thống soái tiền tuyến, quyền lực của Hudson trong giai đoạn này cũng được tăng lên đáng kể.

Chỉ là người cầm đầu như hắn rất kín tiếng, ngoài những cuộc họp quân sự quan trọng ra, thời gian còn lại hắn hiếm khi xuất hiện ở bên ngoài.

Quyền quản lý nông nô đã trực tiếp bị Hudson ném cho quý tộc lãnh chúa ở các địa phương.

Nông nô của nhà ai thì người ấy chịu trách nhiệm, nếu xảy ra chuyện gì, Hudson chỉ truy cứu trách nhiệm của chủ nhân nông nô và lãnh chúa nơi đó.

Trách nhiệm được giao cho từng cá nhân, nên đương nhiên là thiên hạ thái bình. Bên dưới có che đậy chuyện gì hay không thì không, nhưng tóm lại là không có chuyện gì xảy ra trước mặt Hudson.

Bận thì làm nông, rảnh thì thao luyện, đó là cuộc sống của những binh sĩ quân dự bị này.

Hiệu quả rất rõ ràng, dưới sự nỗ lực chung của mọi người, những thanh niên trai tráng di cư đến đã có thể tự cung tự cấp lương thực.

So với khi mới đến, cơ thể những thanh niên trai tráng này đã khỏe mạnh hơn nhiều, có thể khẳng định rằng ba năm qua họ đã sống khá tốt.

Để trấn an lòng người, tiêu chuẩn khẩu phần ăn của nông nô cũng đã được tăng lên một bậc so với trước đây.

Trong thời gian huấn luyện dự bị, tất cả binh sĩ còn được nhận 0,2 pound cá khô để bổ sung thịt vào hôm sau.

Nếu may mắn, họ có thể được chia một bát canh thịt.

Trong thời đại phong kiến, đây gần như là giới hạn mà hậu cần có thể đáp ứng được.

Nếu không phải do đường bờ biển của vương quốc đủ dài, có nhiều ngư trường tự nhiên, thì đãi ngộ này quả thực là một điều xa xỉ.

Có thể thấy là giới quý tộc vương quốc rất nghiêm túc trong chuyện tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân.

"Đám nông nô được đưa tới đây sớm nhất đã sắp đến hạn trấn thủ biên cương ba năm rồi, thông báo cho Tổng đốc các tỉnh cử người đến thay thế đi!"

Nhìn ra cánh đồng mới được khai phá ở phía xa, Hudson trực tiếp ra lệnh.

Việc tập trung một lượng lớn thanh niên trai tráng đã thúc đẩy sự phát triển của khu vực biên giới, đồng thời cũng mang đến nhiều vấn đề.

Vấn đề lớn nhất chính là tỷ lệ nam nữ bị mất cân bằng nghiêm trọng.

Nếu không phải vì áp dụng quản lý quân sự hóa, hầu như không giao lưu với dân địa phương, thì không biết sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối.

Dựa vào quân pháp để răn đe cũng có cực hạn.

Lựa chọn tốt nhất là đưa gia quyến của họ đến cùng, nhưng điều này là không thể.

350 vạn hộ gia đình, nghĩa là hơn 10 triệu người. Một cuộc di cư quy mô lớn như vậy sẽ tạo ra áp lực to lớn cho tất cả các bên.

Hơn nữa, hậu phương cũng cần nguồn lao động, không thể vì tiền tuyến mà rút hết nhân lực ở hậu phương được.

Nếu thực sự làm vậy, các quý tộc lâu đời có lẽ sẽ nghi ngờ đây là âm mưu của nhóm quý tộc mới nổi đang định chơi chiêu rút củi dưới đáy nồi.

Trong bối cảnh này, kế hoạch luân phiên ba năm trở thành giải pháp tối ưu nhất.

Mặc dù việc di chuyển qua lại có chút rắc rối, nhưng nó có thể vừa trấn an quân tâm, vừa tăng cường lực lượng quân sự ở hậu phương.

Một phần lớn lý do khiến mọi người sẵn sàng hợp tác hết mình là vì những binh sĩ quân bị binh này có thể được Hudson huấn luyện.

Tất cả mọi người trong vương quốc đều công nhận rằng những binh sĩ được Hudson lão gia huấn luyện sẽ có sức chiến đấu mạnh hơn. Cho dù người khác có sao chép hoàn toàn thì cũng không thể tái tạo lại một cách hoàn hảo.

Cùng với việc xây dựng chiến lược tiêu diệt Đế quốc Thú Nhân, giới lãnh đạo vương quốc cũng đã cân nhắc đến khả năng can thiệp của ngoại lực.

Sau khi xem xét nhiều yếu tố, mọi người đều cho rằng dựa vào người ngoài không bằng dựa vào chính mình, cuối cùng mọi người đều nhất trí tăng cường sức mạnh quân sự của vương quốc.

Năng suất cây trồng tăng cao, cộng với việc có nhiều đất đai rộng rãi và thưa thớt dân cư có thể khai hoang, lợi thế kép này đã trở thành động lực lượng để mọi người tăng cường sức mạnh quân sự.

Kế hoạch đã được lập ra, trọng trách thực hiện một lần nữa được giao cho Hudson.

Theo kế hoạch này, tất cả thanh niên trai tráng trong cả nước sẽ được đưa ra tiền tuyến để đào tạo bộ binh hoàn chỉnh.

Về mặt lý thuyết, sau khi chiến lược này được hoàn thành, tiềm năng chiến tranh của Vương quốc Alpha sẽ được phát huy đến mức tối đa.

Muốn đối kháng với toàn bộ Liên minh dị tộc là điều không thực tế, nhưng kẻ địch cũng không phải là một khối thống nhất, không thể can thiệp toàn lực ngay từ đầu chiến tranh.

Đợi đến khi địch nhân quyết định, chúng còn phải vượt qua lãnh thổ của một số đàn em trước rồi mới có thể can thiệp được.

Dị tộc duy nhất có thể lập tức can thiệp trong thời gian ngắn chính là Liên minh Thượng cổ Dị tộc đã bị Hudson đánh tàn phế, vương thất chỉ cần phân ra một nửa lực lượng là có thể ngăn chặn bọn chúng.

Hudson đánh giá rằng, trong ít nhất sáu tháng đầu tiên sau khi chiến tranh nổ ra, quân địch chủ yếu mà vương quốc cần đối mặt chỉ có Thú nhân.

Chương 2100: Luân Phiên

Cho dù đại quân can thiệp có giết tới, thì những binh sĩ đã được đào tạo bài bản này vẫn có thể cố thủ thành trì trong một khoảng thời gian.

Trong trường hợp tồi tệ nhất, vương quốc còn có thời gian một năm để dẹp loạn Thú nhân.

Có lẽ sẽ không thể tiêu diệt được Đế quốc Thú Nhân, nhưng đánh cho tàn phế thì vẫn có mấy phần cơ hội.

Một lần không giải quyết được, cùng lắm là làm thêm vài lần, chỉ cần lãnh thổ của vương quốc không ngừng tiến lên phía trước, sớm muộn gì cũng có thể thôn tính được Đế quốc Thú Nhân.

Hơn nữa, Liên minh Nhân tộc cũng không phải là vật trang trí, ngay cả khi họ không làm gì, thì đám dị tộc ở Trung đại lục cũng không dám để quân chủ lực ra ngoài.

Nếu như nội bộ của chúng thực sự rỗng tuếch, các quốc gia Nam đại lục có thể ngồi yên mới là lạ.

Đây là thời kỳ chủ nghĩa phân biệt chủng tộc lên cao nhất của Nhân tộc. Trong vấn đề đối phó với dị tộc, lập trường của mọi người nhất quán hơn bao giờ hết.

Tất cả các chủng tộc có thể gây nguy hiểm cho Nhân tộc đều phải bị xóa sổ khỏi đại lục. Một số phần tử cực đoan thậm chí còn chủ trương tiêu diệt tất cả các dị tộc.

"Nguyên soái, một khi luân phiên bắt đầu, những binh sĩ đã được huấn luyện sẽ phải..."

Không đợi Bá tước Albert nói hết lời, Hudson đã ngắt lời:

"Cũ thì không đi mới không tới!"

"Một nhóm binh sĩ cũ rời đi, sẽ có binh sĩ mới đến bổ sung, tăng cường sức mạnh quân sự cho toàn bộ vương quốc."

"Với tốc độ phát triển này, việc sức mạnh quân sự của vương quốc vượt qua Đế quốc Frank chỉ là vấn đề thời gian!"

Đạo lý này thì ai cũng hiểu, nhưng không có nghĩa là ai cũng sẵn sàng chấp nhận.

Những binh sĩ đã được đào tạo vất vả trong ba năm, bây giờ lại phải làm áo cưới cho người khác, trong lòng nhất định là cảm thấy không thoải mái.

Ngoài ra, còn có mâu thuẫn giữa quý tộc mới và cũ.

Bản thân hai tập đoàn này đã có chênh lệch về thực lực, lợi thế duy nhất của quý tộc mới nổi là có nhiều cơ hội tham gia chiến tranh ở tiền tuyến cùng Hudson, sức chiến đấu của binh sĩ mạnh hơn một chút.

Đứng trên lập trường lợi ích nhóm của bản thân, đương nhiên là sẽ nhân cơ hội này để phát động chiến tranh, không để cho những binh sĩ này quay về.

Đáng tiếc, Hudson là một quý tộc mới nổi giả mạo, ngoại trừ việc trở thành đại quý tộc trong thời gian ngắn và nội tình gia tộc hơi mỏng ra, thực lực của hắn cũng không hề kém hơn các quý tộc lâu đời.

Chưa kể đến đãi ngộ được hưởng trên phương diện chính trị, làm đại lão nói một không hai trong quân đội, trung tâm quyền lực của vương quốc.

Rắc rối mà các quý tộc mới nổi phải đối mặt không tồn tại trên người Hudson, các quý tộc lâu đời cũng dám gây chuyện với hắn.

Trong bối cảnh này, Hudson đương nhiên là sẽ không can thiệp sâu vào cuộc tranh chấp giữa hai phe phái.

So với cuộc nội đấu kéo chân sau này, hắn càng thích làm cho chiếc bánh của vương quốc lớn hơn, và nhận được lợi nhuận khổng lồ từ đó.

Trực giác mách bảo Hudson rằng, kiếp nạn vạn năm thực sự vẫn chưa bắt đầu. Cuộc xâm lược của các chủng tộc Địa tâm trước đây chỉ có thể coi là món khai vị.

Từ khi chiến tranh bùng nổ đến khi kết thúc, số cường giả Thánh Vực Nhân tộc hy sinh chưa đến hai mươi người, cộng thêm số cường giả hy sinh của các dị tộc cũng không đủ ba mươi người.

Số lượng quân đội tử trận của các tộc thực sự không ít, nhưng sau khi chia nhỏ cho các thế lực thì nó cũng liền trở nên không đáng kể.

Chỉ là đại chiến ở cấp độ này, làm sao có thể khiến cho Long tộc thời thượng cổ, Đế quốc Tinh Linh thời đỉnh cao và Đế quốc Thú Nhân đã từng như mặt trời ban trưa bị suy tàn chỉ trong thời gian ngắn được.

Còn về những bá chủ đại lục cổ xưa hơn, điều này đã nằm ngoài nhận biết của Hudson, dù sao những gì mà hắn biết đều không đơn giản.

Cảm nhận được nguy hiểm, cách đối phó tốt nhất chính là tăng cường thực lực.

Lấy thực lực của một quốc gia để đối mặt với thảm họa còn tốt hơn là một mình đối mặt.

Trong cuộc viễn chinh trước đây, hắn đã cố ý để cho các đồng minh học lỏm cách huấn luyện quân của mình, trên thực tế đây cũng là một cách để chống lại những rủi ro không xác định trong tương lai.

Hiểu được lập trường của Hudson, những suy tính nhỏ nhặt của mọi người lập tức tan vỡ.

Lúc này, Đế quốc Thú Nhân hoàn toàn không muốn khai chiến, nếu muốn phát động đại chiến sớm thì chỉ có thể là do vương quốc động thủ trước.

Không có người cầm đầu như Hudson ủng hộ, tự tiện mang theo quân đội phát động chiến tranh là sẽ bị rơi đầu.

Quy tắc có thể bảo vệ an toàn tính mạng của quý tộc, nhưng tiền đề là quý tộc phải tuân thủ quy tắc.

Nếu dám tùy ý làm bậy thì nhất định sẽ chết. ...

Ba năm qua, không chỉ Vương quốc Alpha thay đổi, mà các quốc gia trên đại lục cũng không ngừng tiến bước.

Dưới làn sóng cải cách, các quốc gia đều chạy đua theo con đường mà họ cho là đúng đắn.

Đặc điểm lớn nhất chính là: ngày càng có nhiều quốc gia đi theo con đường hiếu chiến.

Có Vương quốc Alpha làm đại ca dẫn đầu, bốn đứa đàn em không chút do dự đã chọn đi theo.

Một mặt tiến hành cải cách nội chính, một mặt đẩy mạnh quân sự hóa toàn dân.

Hiệu quả rất rõ ràng, sức mạnh quân sự của bốn nước đều được tăng lên rõ rệt, chỉ là kinh tế trong nước không có nhiều khởi sắc.

Không phải bốn chính phủ không nỗ lực, mà chủ yếu là do con đường họ chọn đã quyết định tất cả.

Vương quốc Alpha vốn không giỏi về kinh tế, nếu đã chọn con đường Alpha hóa thì nhất định phải chuẩn bị sẵn tinh thần cho sự trì trệ của nền kinh tế.

Trước câu hỏi muốn quân sự hay muốn kinh tế, Liên minh năm nước đã cùng nhau lựa chọn ưu tiên cho quân sự.

So ra thì cuộc cải cách của các nước Nam đại lục lại muôn hình vạn trạng.

Chương 2101: Mua Bán

Có nước chọn học theo Đế quốc Frank, có nước chọn học theo Vương quốc Iberia, cũng có nước chọn học theo Vương quốc Alpha.

Nhiều quốc gia học theo cả ba nước, cuối cùng học theo một cách không giống ai, khiến tình hình nội bộ trở nên hỗn loạn.

Là dê đầu đàn của Nhân tộc, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia tiếp tục duy trì lợi thế dẫn đầu so với các nước khác, thậm chí khoảng cách còn bị nới rộng hơn nữa.

Nhờ việc khai thác các vùng lãnh thổ mới, trong ba năm qua, sự phát triển kinh tế của hai nước đều có những biểu hiện khá tốt.

So với ba năm trước, doanh thu ngân sách của hai nước đã tăng gần 40%, đây là một con số rất nổi bật so với các quốc gia trên đại lục.

Cùng thời kỳ, doanh thu ngân sách của Vương quốc Alpha vẫn đang trong giai đoạn phục hồi, chỉ mới trở lại giai đoạn đỉnh cao trước đây.

Chính phủ có tiền, sức mạnh quân sự của hai nước anh cả này cũng phát triển mạnh mẽ.

Do ảnh hưởng của việc mối quan hệ quốc tế được hoàn hoãn, Vương quốc Alpha đã dỡ bỏ lệnh cấm xuất khẩu ngựa chiến sang Nam đại lục, hai nước này liền trở thành những khách hàng lớn nhất.

Đặc biệt là người Frank, họ càng yêu thích kỵ binh hơn, Charles III hùng tâm bừng bừng trực tiếp tuyên bố: trong vòng năm năm sẽ thành lập năm quân đoàn kỵ binh và mười kỵ sĩ đoàn.

Đối với một đại Đế quốc mà nói, sáu vạn đại quân không tính là gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ đây là kỵ binh.

Chi phí quân sự tăng thêm không hề nhỏ. Ngay cả một nước giàu có như Đế quốc Frank cũng thấy đau lòng.

Nếu không có Liên minh năm nước làm nền, hành vi mở rộng quân đội một cách trắng trợn của Charles III thực ra cũng được coi là cực kỳ hiếu chiến.

Một khi kế hoạch hoàn thành, số lượng quân thường trực của Đế quốc Frank sẽ vượt qua Vương quốc Alpha, trở thành quốc gia đứng đầu Nhân tộc và cả đại lục.

Quy mô của Vương quốc Iberia nhỏ hơn một chút, cũng là kế hoạch mở rộng năm quân đoàn kỵ binh, nhưng số lượng kỵ sĩ đoàn lại bị cắt giảm một nửa.

Có hai người anh cả dẫn đầu, các quốc gia Nam đại lục cũng không thể tránh khỏi bị cuốn theo.

Như thể để bắt kịp xu hướng, chính phủ các nước đều công bố kế hoạch mở rộng kỵ binh của riêng mình.

Tuy nhiên, đến lúc thực hiện cụ thể thì tình hình lại thay đổi.

Hai người anh cả thực sự đầu tư bằng vàng ròng bạc trắng, nhưng các nước nhỏ bên dưới chỉ đơn giản là hùa theo bằng miệng.

Để mở rộng kỵ binh thì trước tiên phải có ngựa chiến. Chỉ riêng rào cản đầu tiên này thôi đã ngăn chặn rất nhiều người rồi.

Vấn đề bây giờ không phải là tiền, mà là sản lượng ngựa chiến chất lượng cao có hạn, ngựa chiến của Vương quốc Alpha cần ưu tiên cung cấp cho các đồng minh.

Trong điều kiện ngang nhau, các nước nhỏ chắc chắn không thể cạnh tranh được với các nước lớn.

Các nước lại không muốn dùng nô mã đến góp đủ số, nên kế hoạch đã công bố trước đây chỉ đơn giản là kế hoạch.

Các nước nhỏ có thể nói rất high, nhưng các nước thì không được.

Có lẽ để chứng minh rằng mình không suy tàn, tam đại Vương quốc ở Nam đại lục cũng cắn răng tham dự vào kế hoạch tăng cường quân bị này.

Tiêu chuẩn rất đơn giản, trực tiếp tham khảo số lượng kỵ binh của bá chủ lân cận, sau đó cắt giảm một nửa rồi thực hiện theo.

Bị ảnh hưởng bởi làn sóng tăng cường quân bị này, liền ngay cả một nước vốn kín tiếng như Giáo Đình cũng tuyên bố tái lập thập đại kỵ sĩ đoàn.

Quy mô chắc chắn không thể so sánh với trước đây, nhưng khung vẫn được dựng lên.

Có lẽ vì không muốn kích động các nước, nên trong lần tăng cường quân bị này, Giáo Đình không sử dụng khẩu hiệu đả kích dị giáo đồ, mà là dùng khẩu hiệu chính trị là bảo vệ Nhân tộc.

Giáo Đình còn lén lút phái người đến mua ngựa của Hudson, kết quả đương nhiên là đi một chuyến tay không.

Tăng giá là không có ý nghĩa gì, bán thêm vài kim tệ cho một con ngựa chiến chẳng là gì đối với Hudson lão gia.

Chuyện có liên quan đến thương mại quân sự, lợi ích chính trị luôn cao hơn lợi ích kinh tế, việc tiếp tay cho kẻ thù chắc chắn là không thể làm được.

Hudson là không muốn làm loại buôn bán này, còn các quý tộc khác trong vương quốc chỉ đơn giản là không dám làm.

Vương quốc Alpha có Giáo Đình của riêng mình, nếu lại chạy đến hợp tác với Giáo Đình cũ, bị Vương quốc coi là dị giáo đồ, lúc đó đây sẽ là một cuộc mua bán bằng cả tính mạng.

Chuyện có liên quan đến tranh chấp chính thống tôn giáo, một khi bị ai đó tố cáo, không bị mang lên giàn hỏa thiêu thì cũng sẽ bị treo cổ.

Trong tình huống có vô số người mua, không ai muốn mạo hiểm làm như vậy.

Tìm trung gian cũng không được, vì các quốc gia đều rất coi trọng việc buôn bán ngựa chiến, giới quý tộc mua hàng cũng đã thống nhất là sẽ vận chuyển bằng thuyền.

Muốn tham gia của không có cơ hội, chuyện này khiến cho giới cao tầng của Giáo Đình cảm thấy rất bi thương.

Mua không được thì chỉ còn cách tự nuôi. Tuy nhiên, để có quy mô lớn thì không biết phải đến năm nào tháng nào mới đạt được.

Các quốc gia trên đại lục đang tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu, Vương quốc Falcon cô đơn ở hải ngoại cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, trong thời đại mà các nước khác đang điên cuồng tăng cường quân bị trên bộ, thì họ lại chọn phát triển hải quân.

Nhờ có sự phát triển của thương mại hàng hải, nền kinh tế của Vương quốc Falcon đã tăng trưởng rất nhanh trong những năm gần đây, nếu chỉ tính về tốc độ thì họ đã dẫn đầu toàn đại lục.

Sau khi chính phủ có tiền, con thú nuốt vàng mang tên hải quân này đã bành trướng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nếu tính cả số lượng tàu chiến trên xưởng đóng tàu, tổng trọng tải tàu chiến đã vượt qua Frank và Iberia, việc trở thành số một Nhân tộc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 2102: Ngoại Lệ

Ngoài các quốc gia Nhân tộc đang tăng cường quân bị chuẩn bị chiến đấu ra, các dị tộc cũng không chịu ngồi yên.

Khi các nước láng giềng đều đang tăng cường quân bị, các đại dị tộc cũng chỉ có thể bị động ứng chiến.

Ngoài tộc Tinh Linh an phận ở một góc là bị ảnh hưởng gì nhiều và không cảm thấy rõ ràng ra, những dị tộc khác đều cảm thấy bị đe dọa.

Trong số đó, nước có cảm nhận sâu sắc nhất đương nhiên là Đế quốc Thú Nhân, nhìn thấy Hudson đang huấn luyện quân đội rầm rộ ở biên giới, các quan chức cấp cao của Đế quốc Thú nhân thường xuyên đứng ngồi không yên.

Muốn chọn cách đi theo, nhưng tiếc là năng suất sản xuất của dân du mục đã quyết định rằng họ không thể nuôi dưỡng một đội quân thoát ly sản xuất với quy mô lớn như vậy.

Cho dù là một nửa quân đội thoát ly sản xuất thôi, một khi số lượng quá nhiều liền sẽ trở thành một loại áp lực đối với các tộc.

Cuộc sống của nông nô đã khổ, cuộc sống của Thú nhân trên đại thảo nguyên lại càng khổ hơn.

Nếu không phải vì sự phân biệt chủng tộc, có lẽ Hudson chỉ cần đứng vẫy tay ở biên giới thôi thì sẽ có rất nhiều bộ lạc nhỏ khóc tới van xin được phụ thuộc.

Còn thù hận sao? Đó chỉ là thứ yếu.

Thế giới Thú nhân sát phạt không ngừng, mọi người đều sùng bái cường giả. Thực lực của ai mạnh nhất thì đó sẽ là người nói chuyện của Đế quốc Thú Nhân. ...

"Bệ hạ, đây là sổ sách giao dịch mới nhất."

"Sau khi trừ đi chi phí mua sắm vật tư thiết yếu, số dư tài khoản của chúng ta đã tăng thêm năm vạn kim tệ."

"Sau gần ba năm giao dịch, số tiền gửi của chúng ta trong ngân hàng Phát triển Cận Đông đã tăng lên một trăm tám mươi vạn kim tệ!"

Lời nói của lão già không khiến Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh động dung.

Cứ như thể một trăm tám mươi vạn kim tệ chẳng khác gì một trăm tám mươi đồng tệ vậy, không đáng nhắc đến.

Kể từ khi bắt đầu giao dịch toàn diện với Tuyết Nguyệt lĩnh, cuộc sống của tộc Hắc Ám Tinh Linh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Những nhu cầu cơ bản về ăn, mặc, ở, đi lại, giờ đã không còn là vấn đề nữa. Trong cả cái Đế quốc Thú Nhân này, cuộc sống của họ là thoải mái nhất.

Ngay cả vũ khí trang bị của binh lính cũng đã được đổi mới hoàn toàn. Tất cả đều được thiết kế riêng theo nhu cầu của binh sĩ Tinh Linh.

Chỉ cần họ chịu mua, Tuyết Nguyệt lĩnh liền dám bán, không hề có ý định hạn chế họ phát triển thực lực.

Mọi thứ đều đang hướng đến chiều hướng tốt đẹp, nhưng Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh lại không hề vui nổi.

Bất kể mối quan hệ hiện tại giữa hai bên tốt đẹp như thế nào, lập trường chủng tộc vẫn quyết định rằng hai bên là kẻ địch.

Chỉ có một lời giải thích cho việc địch nhân không thèm hạn chế họ: đó là người ta vốn không hề quan tâm đến việc thực lực của họ tăng lên.

Thực tế đúng là như vậy, so với sự đầu tư lớn của Vương quốc Alpha, chút thực lực tăng lên kia của tộc Hắc Ám Tinh Linh chẳng là gì so với cuộc chiến tranh giữa hai vương quốc.

Về bản chất, giao dịch hiện tại là một hành động tiếp tay cho kẻ thù.

Rất nhiều khoáng sản được đưa vào Tuyết Nguyệt lĩnh, cuối cùng sẽ trở thành vũ khí trên chiến trường, trở thành công cụ tàn sát Thú nhân.

Tất nhiên, điều đó cũng bao gồm cả binh lính của tộc Hắc Ám Tinh Linh.

"Bắt đầu từ tháng này, từ từ giảm bớt lượng giao dịch!"

"Nếu người của Tuyết Nguyệt lĩnh hỏi thì hãy nói với họ là mạch khoáng mà chúng ta khai thác trước đây đang cạn kiệt, đang tìm kiếm mạch khoáng mới."

"Ngoài ra, việc mua sắm vật tư sau này cũng sẽ được cắt giảm dần, tự sản xuất càng nhiều càng tốt."

"Nội bộ đế quốc đang cuồn cuộn sóng ngầm, cuộc sống của chúng ta trong những năm qua đã làm cho người ta ghen tị!"

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh nói với ngữ khí trầm trọng.

Mọi người đều sống trong cảnh nghèo khó, chỉ có những kẻ ngoại lai như họ là được sống sung túc, đương nhiên là sẽ khiến cho người ta đỏ mắt rồi.

Lúc đầu, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh vẫn chưa nhận ra. Dù sao, các bộ tộc đều lén lút giao dịch với Nhân tộc.

Cho đến khi tham dự hội nghị Đế quốc vừa diễn ra, bị một đám vương giả của các chủng tộc nói bóng nói gió, bà ta mới nhận ra được vấn đề.

Các chủng tộc giao dịch với Nhân tộc đều dùng vật tư để đổi lấy vật tư. Để cho cuộc giao dịch này diễn ra suôn sẻ, nhiều bộ tộc đã phải bỏ ra nhiều hơn.

Chỉ có tộc Hắc Ám Tinh Linh là ngoại lệ.

Rất nhiều vật tư được chuyển đến lãnh thổ của họ, nhưng rất ít khi nhìn thấy vật tư được vận chuyển đi.

Các chủng tộc Thú Nhân khác còn đang phải nhịn đói, nhưng họ lại có được một cuộc sống sung túc, sự đối lập rõ ràng này khiến những Thú nhân xung quanh tràn đầy ghen tị.

Với thực lực của tộc Hắc Ám Tinh Linh, họ có thể không quan tâm đến suy nghĩ của những Thú nhân cấp thấp, nhưng lại không thể không cân nhắc đến hậu quả chính trị mà việc này mang lại.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, giao dịch bất thường trong thời gian ngắn thì còn có thể nói là đến từ tích lũy của tộc Hắc Ám Tinh Linh.

Một khi thời gian trôi lâu, mọi người liền sẽ phát hiện ra vấn đề. Dù gia sản có dồi dào đến đâu cũng không thể vĩnh viễn miệng ăn núi lở được.

Mang theo thắc mắc này để tìm hiểu sâu hơn, việc phát hiện ra họ lén lút giao dịch với Tuyết Nguyệt lĩnh chỉ còn là vấn đề thời gian.

Biết rõ hai nước thù sâu như biển, mà còn dám giao dịch tiếp tay cho kẻ thù, một khi chuyện này lộ ra ánh sáng, tộc Hắc Ám Tinh Linh sẽ không thể nào lăn lộn tiếp được nữa.

Để đảm bảo an toàn cho giao dịch, tất cả các giao dịch trước đây đều được thực hiện một cách âm thầm, ngay cả tiền hàng cũng được chuyển khoản thông qua ngân hàng.

Chương 2103: Bất Thường

Mặc dù kiếm được khoản lợi nhuận khổng lồ, nhưng Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh lại không dám lấy ra.

Việc mua sắm rầm rộ trước đây, ngoài việc thực sự cần vật tư ra, còn có ý định biến số tiền trên sổ sách thành tiền mặt.

Nếu thực sự kiếm được tiền mà không tiêu, số tiền tích lũy đủ lớn thì sau này cũng không có cơ hội rút ra.

Là thế lực thù địch, Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh không dám đánh cược vào liêm sỉ của Hudson.

"Bệ hạ, e rằng có chút khó khăn."

"Chúng ta đã ký hợp đồng thương mại với Tuyết Nguyệt lĩnh, trong đó quy định rõ ràng về số lượng giao hàng tối thiểu, phí bồi thường vi phạm hợp đồng rất cao."

"Việc mua sắm vật tư có thể được giảm dần, nhưng chúng ta không chỉ có những tộc nhân ở trên thế giới mặt đất, còn có tộc nhân ở thế giới Địa Tâm nữa."

"Thế giới mặt đất đã tự tổ chức sản xuất, phần lớn hàng hóa đều có thể tự cung tự cấp, không phụ thuộc nhiều vào Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Nhưng tình hình ở thế giới Địa Tâm thì khác, sau khi một lượng lớn tộc nhân di cư, sản xuất nông nghiệp ở dưới đó gần như bị bỏ hoang."

"Nguồn thực phẩm chính của các bộ lạc còn lại hiện nay đều do giao dịch với Tuyết Nguyệt lĩnh."

"Đột ngột cắt giảm lượng giao dịch, sợ rằng..."

Câu trả lời của lão già khiến cho thần sắc của Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh lập tức trở nên khẩn trương.

Mới chỉ ba năm sau khi hai bên mở rộng giao dịch toàn diện mà họ đã bị kiểm soát rồi, nếu tiếp tục giao dịch thì sẽ còn thế nào nữa.

Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề không đồng nghĩa với việc có thể giải quyết vấn đề.

Cuối cùng vẫn là do cuộc sống ở thế giới Địa tâm quá khổ sở. Đặc biệt là sản xuất nông nghiệp quá tồi tệ, lương thực không phong phú bằng mặt đất.

Thoát khỏi sự kiểm soát của Tuyết Nguyệt lĩnh là rất quan trọng, nhưng việc tộc nhân có thể nhét đầy cái bao tử còn quan trọng hơn.

"Thôi, vậy chỉ cắt giảm trên mặt đất thôi vậy, làm cho các bộ tộc khác thấy."

"Thông báo cho những tộc nhân bên dưới sớm tích trữ vật tư, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Trong khoảng thời gian gần đây, trên đại lục thật sự là quá yên bình, những ngày tháng này không thể kéo dài được lâu."

Nữ vương Hắc Ám Tinh Linh nói với vẻ thất vọng.

Làn sóng cải cách lan rộng khắp đại lục, chỉ có một vài quốc gia cải cách thành công, nhưng lại có không ít quốc gia vì cải cách mà đi lên con đường cực kỳ hiếu chiến.

Sự thành công của Vương quốc Alpha đã mở ra một tiền lệ xấu cho các quốc gia Nhân tộc. Cứ như thể chỉ cần liên tục chiến thắng về mặt quân sự thì mọi vấn đề đều có thể được giải quyết một cách dễ dàng.

Những chính trị gia thông minh đều biết rằng, cực kỳ hiếu chiến không thể kéo dài được lâu. Nếu không muốn bị sụp đổ bởi chi phí quân sự thì phát động chiến tranh chính là lựa chọn duy nhất.

Lấy Vương quốc Alpha làm ví dụ, dưới hệ thống chính trị hiện tại, nếu thiên hạ thái bình trong vài thập kỷ, nội bộ chắc chắn sẽ xảy ra biến động lớn.

Sự đoàn kết lúc này chỉ dựa trên tiền đề là có ngoại địch. ...

Ưng Nhân Hoàng đình.

Đặt tin tình báo trong tay xuống, Ưng Nhân Hoàng rơi vào trầm tư.

Quân đồn điền của Vương quốc Alpha bắt đầu thay phiên, mặc dù có thể giảm bớt áp lực quân sự cho Đế quốc Thú nhân trong ngắn hạn, nhưng về lâu dài thì đây lại là khởi đầu của thảm họa.

"Đè tin tức xuống, chờ thêm một khoảng thời gian rồi mới thông báo cho các tộc!"

Không biết vì sao, Ưng Nhân Hoàng lại đưa ra quyết định ma xui quỷ khiến này.

Biết được càng nhiều thì phiền não sẽ càng nhiều.

Vì gánh vác nhiệm vụ liên lạc với liên minh, Ưng Nhân Hoàng hiểu rõ suy nghĩ của các đồng minh hơn những Thú nhân khác.

Phản hồi của các đồng minh khác đều bình thường, chỉ riêng tộc Tinh Linh là có biểu hiện kỳ lạ.

Theo lý mà nói, phe chủ chiến của các quốc gia Nhân tộc không ngừng lên nắm quyền đã trở thành mối đe dọa nghiêm trọng đến an ninh của liên minh, là anh cả, lẽ ra tộc Tinh Linh nên dẫn đầu phản công mới phải.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, khi xử lý những vấn đề này, tộc Tinh Linh lại chọn chiến thuật trì hoãn ba phải.

Đối với phản ứng của các quốc gia Nhân tộc, ngoài kháng nghị ra thì vẫn là kháng nghị. Không có biện pháp phản kích thực chất nào.

Nếu chỉ là đối phó với bên ngoài thì còn có thể nói được.

Trong trường hợp không phát động chiến tranh, ngoài phản đối, tộc Tinh Linh thực sự không thể làm gì được Nhân tộc.

Liên minh phản Nhân tộc vẫn luôn thực hiện các biện pháp trừng phạt kinh tế, nhưng kết quả là không có tác dụng gì.

Hoạt động buôn bán liên chủng tộc vốn được thực hiện công khai trước đây giờ đã được chuyển sang hoạt động bí mật, trở thành hoạt động buôn lậu không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Vấn đề là người làm anh cả là tộc Tộc Tinh Linh lại rất lỏng lẻo trong việc quản lý các đàn em.

Trong Liên minh phản Nhân tộc hiện tại hoàn toàn do tộc Tinh Linh một nhà độc đại. Địa vị vững chắc, nhưng lão đại lại không hề khoa tay múa chân đối với đàn em.

Bất kể các tộc có theo thủ cựu, hay là chơi biến pháp cách tân, thì tộc Tinh Linh đều không can thiệp.

Không chỉ không can thiệp, mà họ thậm chí còn chẳng thèm hỏi lấy một câu.

Nếu đây là lần đầu tiên tộc Tinh Linh làm lão đại, thiếu kinh nghiệm quản lý "đàn em" thì không nói, nhưng vấn đề là họ đã làm lão đại nhiều năm rồi.

Năm xưa, khi Đế quốc Thú Nhân và tộc Tinh Linh tranh đoạt quyền nói chuyện, tộc Tinh Linh quản lý đàn em hà khắc hơn bây giờ nhiều.

Tộc Tinh Linh bây giờ, ngoài một số chủng tộc hoàn toàn phụ thuộc vào họ, họ không hề quan tâm đến những "đàn em" khác.

Kinh nghiệm nói cho Ưng Nhân Hoàng biết, sau lưng chuyện này khẳng định có vấn đề.

Trong tình huống bình thường, dù Tộc Tinh Linh có lỏng lẻo đến đâu thì ít nhất họ cũng phải thực hiện các biện pháp để tăng cường liên kết nội bộ của liên minh.

Chương 2104: Chư Thần Hoàng Hôn

Lỡ như chiến tranh đại lục nổ ra, mọi người mới sát cánh trong thời gian ngắn, cùng nhau đối phó với đại địch mang tên Nhân tộc.

Nhận thức được điều bất thường này, Ưng Nhân Hoàng liền phái người lén lút tiến hành điều tra, tiếc là rừng rậm Tinh Linh không phải nơi người ngoài có thể tiến vào.

Khác với việc di cư nhân khẩu lớn của Nhân tộc, chỉ cần sử dụng các thủ đoạn ma pháp để xử lý vấn đề ngoại hình là có thể hòa nhập.

Chỉ cần không gặp phải Thánh Vực hoặc cường giả cấp 8 thông thạo linh hồn là sẽ không bị phát hiện.

Thế giới của Tinh Linh kín đáo hơn nhiều, sự xuất hiện đột ngột của một Tinh Linh mới chủ đề nóng hổi của các bộ lạc Tinh Linh trong phạm vi vài trăm dặm.

Muốn che giấu tung tích cũng khó, vì khí chất của Tinh Linh rất khó ngụy trang. Những lời nói và hành động không phù hợp có thể dễ dàng bại lộ bất cứ lúc nào.

Khó đoán được suy nghĩ của lão đại, còn việc trực tiếp phái gián điệp thì Ưng Nhân Hoàng lại không dám làm.

Nhiệm vụ điều tra được giao cho đoàn sứ giả, họ đã nhiều lần lấy cớ giao lưu để xâm nhập, nhưng cuối cùng đều không thu được kết quả gì. ...

Trên thực tế, không chỉ có Ưng Nhân Hoàng phát hiện ra sự bất thường của Tộc Tinh Linh, chỉ là mọi người đều chọn cách im lặng quan sát.

Trước khi không thể xác định được mục đích của tộc Tinh Linh, không ai muốn mạo hiểm chuốc họa vào thân.

Rừng rậm Tinh Linh.

Không có thời gian để đáp lại những nghi ngờ bên ngoài, một nhóm quan chức cấp cao của tộc Tinh Linh đang tập trung dưới Mẫu thụ, lặng lẽ nhìn lên bầu trời đầy sao.

Hành động tương tự đã diễn ra trong vài ngày, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

"Đến rồi!"

Đại tư tế Tinh Linh vừa nói dứt lời, những ngôi sao trên bầu trời bỗng chốc trở nên ảm đạm.

Nhìn chằm chằm vào bầu trời đầy sao, trên khuôn mặt của các Tinh Linh đều lộ ra vẻ u sầu.

"Kiếp nạn vạn năm" đã thực sự bắt đầu rồi, đại lục Aslante sắp bước vào thời kỳ đen tối nhất.

"Ngày sao băng rơi, trời long đất lở, môn hộ rộng mở, chư thần hoàng hôn!"

"Đây là lời tiên tri của Nữ thần Tinh Linh, giờ đây đã bắt đầu ứng nghiệm."

"So với "kiếp nạn vạn năm" trước đây, kiếp nạn lần này đã ủ dồn trong thời gian dài hơn, nên sẽ dữ dội hơn."

"Đại lục Aslante hiện giờ đã không phải là thời đại của chúng ta."

"Nhân tộc muốn độc bá đại lục, thì cứ thành toàn cho chúng. Hi vọng vào ngày mà tai nạn giáng lâm, chúng còn có thể cười được."

"Truyền lệnh xuống, lập tức khởi động toàn lực kế hoạch phân liệt đại lục, không cần sợ đầu sợ đuôi."

"Cho dù bị Nhân tộc phát hiện thì chúng cũng không thể ngăn cản chúng ta rời đi."

"Có lẽ vào lúc này, đám Thánh Vực Nhân tộc kia vẫn còn đang mơ mộng thành Thần, hoàn toàn không biết thế giới đã thay đổi!"

Nữ Vương Tinh Linh Rừng rậm vừa nói dứt lời, những quan chức cấp cao của tộc Tinh Linh vốn phản đối việc rời đi đều im lặng.

Mở đầu của lời tiên tri đã ứng nghiệm, phần tiếp theo cũng có khả năng cao là sự thật. Tiếp tục ở lại đại lục Aslante cũng đồng nghĩa với việc phải cùng chung hoạn nạn với Nhân tộc.

Tham khảo các kiếp nạn vạn năm trước đây, bá chủ đại lục chính là kẻ phải gánh chịu hậu quả nặng nề nhất, nhưng không có nghĩa là các chủng tộc khác có thể dễ dàng vượt qua.

Khi kiếp nạn bộc phát, nó luôn tấn công tất cả mà không hề phân biệt gì.

Mọi người chỉ chú ý đến sự suy tàn của bá chủ, mà không biết rằng những chủng tộc nạn nhân khác hoặc là trở thành những chủng tộc nhỏ, hoặc là biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Những chủng tộc lớn có thể truyền thừa đến nay đều là những kẻ may mắn sống sót, nhận thức về kiếp nạn không sâu sắc bằng Tộc Tinh Linh.

"Bệ hạ, chuyện này nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối."

"Chỉ khi cường giả của các tộc tin vào lời nói dối đó, chúng ta mới có cơ hội thoát thân."

"Man Hoang đại lục là một nơi tốt, bây giờ nó có phần hoang vu, nhưng sau khi chúng ta khai thác nó trong vài nghìn năm, nó sẽ không thua kém đại lục Aslante là bao!"

Đại tư tế Tinh Linh nghiêm túc nói.

Nếu tin tức này được lan truyền, toàn bộ đại lục sẽ náo loạn.

Bên ngoài đều cho rằng việc phát hiện ra Man Hoang đại lục chỉ là một sự tình cờ, mà không biết đây là một âm mưu của tộc Tinh Linh.

Cường giả của các tộc trốn sang Man Hoang đại lục để tránh né triều tịch nguyên tố tưởng chừng như bảo toàn được thực lực của chủng tộc, nhưng thực tế lại là đi dọn dẹp rắc rối cho tộc Tinh Linh.

Trong ba trăm năm qua, cường giả của các tộc đã thanh trừng không ít Man thú hung ác ngang ngược hiếu sát, trong đó có không ít cường giả đã phải trả giá bằng mạng sống.

Bây giờ tất cả những điều này đều trở thành áo cưới cho tộc Tinh Linh.

"Đại tư tế nói rất đúng, những gì xảy ra hôm nay tuyệt đối không được phép truyền ra ngoài."

"Các ngươi tự tay thi triển phong ấn linh hồn đi, ngăn chặn khả năng bị người ngoài dòm ngó!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm lập tức hạ lệnh.

Trên thế giới huyền ảo này, việc bịt miệng là chưa đủ. Miệng có kín đến đâu cũng không thể ngăn cản được linh hồn lên tiếng.

Để ngăn chặn kẻ thù thu thập tin tức thông qua linh hồn, các cường giả đều sẽ sử dụng bí pháp để phong ấn một phần ký ức linh hồn của bản thân.

Những Tinh Linh có thể xuất hiện ở nơi này đều là cường giả Thánh Vực.

Trong tình huống có sự chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần không phải là Thần linh xuất thủ, không ai có thể lấy được tin tức từ linh hồn của họ. ...

Bầu trời đầy sao tối đen như mực, khiến những cường giả tu luyện tinh tượng chi thuật đều thay đổi sắc mặt.

Khác với việc những đám mây đen che khuất bầu trời đêm trước đó, lần này họ đã hoàn toàn mất đi cảm ứng với các vì sao trên bầu trời.

Chương 2105: Chư Thần Hoàng Hôn (2)

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Trong cơn mơ ngủ, Hudson đã bị thầy bói trong đoàn cung phụng đánh thức.

"Tiểu thư Afia, đột nhập vào đây lúc nửa đêm, tiểu thư không cảm thấy chuyện này quá mạo muội sao?"

Hudson nói với vẻ mặt khó chịu.

Cùng với sự phát triển không ngừng của lãnh địa, những nhân tài mà Hudson thu hút cũng ngày càng nhiều.

Hầu hết các ngành nghề này đều có những đóng góp xuất sắc cho sự phát triển của lãnh địa.

Thầy bói tinh tượng là một ngoại lệ, kỹ năng chuyên môn của họ phải chịu phản phệ quá lớn, hoàn toàn là đang liều mạng.

Nếu không có chuyện gì lớn xảy ra, Hudson đương nhiên không thể để những người này bất chấp phản phệ mà bói toán bừa bãi.

"Công tước, những vì sao trên trời xảy ra vấn đề rồi!"

"Theo truyền thuyết cổ xưa, khi chúng ta mất đi cảm ứng với các vì sao, đó chính là ngày chư thần vẫn lạc."

"Nếu tin đồn là sự thật, chẳng bao lâu sau, mưa máu sẽ giáng xuống thế gian, đồng thời cơ hội thành thần cũng sẽ xuất hiện trên đại lục..."

Lời của Afia còn chưa dứt, sắc mặt Hudson đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu tin tức này là thật, đại lục sẽ lập tức náo loạn. Mang danh cường giả số một trên đại lục, hắn bỗng chốc bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Quả nhiên, ra ngoài lăn lộn là phải trả!...

Mưa máu ồ ạt rơi xuống đã chứng minh cho lời tiên tri cổ xưa.

"Công tước, Huyết Nguyệt chẳng lành, không nên tùy tiện chạm vào!"

Thấy Hudson bước ra khỏi phòng, Afia vội vàng nhắc nhở.

Nghề thầy bói là một trong những chức nghiệp nguy hiểm nhất trên đại lục.

Tu luyện tốn kém tài nguyên thì không nói, sức chiến đấu cá nhân lại yếu, còn phải chịu thiên mệnh phản phệ.

Muốn sống lâu thì nhất định phải tìm một cái đùi đáng tin cậy để ôm.

Một người lão đại đã nuôi dưỡng họ trong nhiều năm nhưng không giao bất kỳ nhiệm vụ nào như Hudson thật sự không dễ tìm.

"Yên tâm, chỉ là oán niệm còn sót lại của Thần linh mà thôi, không có gì to tát!"

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhõm, nhưng khi đi dạo trong mưa máu, Hudson vẫn thi triển ma pháp thuẫn.

Cảm nhận được oán khí trong mưa máu, Hudson biết rằng Thần linh thực sự đã xảy ra chuyện rồi.

Hắn không biết điều gì đã khiến cho chư thần vẫn lạc, điều duy nhất hắn có thể khẳng định là đại lục sẽ trở nên hỗn loạn.

Đám lão già sắp hết tuổi thọ kia chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào.

Bất kể con đường thành thần trong lời tiên tri là thật hay giả, mọi người đều sẽ liều mạng một lần.

Trong bối cảnh này, không chỉ cường giả dị tộc là đối thủ cạnh tranh, mà ngay cả cường giả cùng tộc cũng là đối thủ cạnh tranh.

"Công tước, tin tức ta đã báo cho ngài rồi, ta xin phép đi trước!"

Có vẻ như đã nghĩ ra điều gì đó, Afia nói xong quay người bỏ chạy.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Hudson giật giật.

Tính theo tuổi thọ của cường giả Thánh Vực, hiện giờ hắn vẫn đang ở giai đoạn trẻ thơ, hoàn toàn không có cảm giác cấp bách của việc đứng trước thời khắc sinh tử.

Thầy bói có thể dự đoán tương lai, nhưng con đường thành thần này, Hudson không tin rằng thầy bói nửa vời của mình có thể tìm thấy.

Hơn nữa, cho dù có thể tìm thấy, thì đó cũng không phải là thứ mà ai cũng có thể nắm bắt được. Không tu luyện đến đỉnh cao, tham gia vào đó chính là đang tự sát.

So với sự bình tĩnh của Hudson, thế giới bên ngoài đã náo loạn.

Sau khi nhìn thấy mưa máu, vô số lão già đã kết thúc việc tiềm tu.

Những cổ tịch có liên quan đến truyền thuyết thần thoại bỗng trở nên vô cùng đắt đỏ, bị các thế lực lớn ồ ạt cướp đoạt.

Vương quốc Alpha cũng không ngoại lệ, Hudson vốn nửa tin nửa ngờ không muốn tham gia, nhưng cuối cùng vẫn bị người ta kéo đi. ...

Đại điện nghị sự vương cung.

Rất nhiều lão già mà bên ngoài cho rằng đã chết từ lâu, giờ đây đều đã xuất hiện ở chỗ này. Nếu không tận mắt nhìn thấy, không ai biết là trong vương quốc sẽ còn ẩn giấu nhiều cường giả đến vậy.

Sau khi nhìn lướt qua đám cường giả Thánh Vực này một lượt, Hudson liền ngồi xuống vị trí của mình.

Là nhân vật chính, Caesar IV thoáng có chút xấu hổ, vương tọa của y đã bị lão tổ tông cướp mất rồi, nên giờ chỉ có thể đứng ở bên cạnh.

May mà không chỉ có một mình Caesar IV là bị xui xẻo, vị trí của các quan đại thần cũng bị lão tổ tông của họ chiếm đoạt.

Thoạt nhìn giống như là ngẫu nhiên, nhưng Hudson lại phát hiện ra đây là đang định hướng cho cuộc họp.

Trực giác mách bảo hắn rằng, sau lưng chuyện này khả năng cao là do Alpha I đang giở trò.

Hội nghị cường giả đỉnh cao có thể tổ chức ở bất cứ đâu, hoàn toàn không cần thiết phải tổ chức tại đại điện nghị sự tượng trưng cho vương quyền.

Chuyển sang nơi khác, trưởng bối dẫn theo con cháu tham dự hội nghị, sắp xếp chỗ ngồi như vậy, ai cũng không thể nói được gì.

"Người đã đến đông đủ rồi, vậy liền bắt đầu cuộc họp đi."

"Chư thần vẫn lạc, đại lục sắp bước vào thời kỳ loạn lạc, vương quốc nên đi về đâu, chúng ta cần đưa ra một ý kiến."

"Mọi người có ý kiến gì thì cứ nói ra!"

Alpha I vừa nói dứt lời, bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên căng thẳng.

Thấy mọi người không mở miệng, Hudson cũng chọn im lặng.

So với những lão già này, chuyện mà hắn biết vẫn là quá ít. Nhiều bí mật truyền miệng trên đại lục không phải muốn tìm là có thể tìm được.

"Alpha, truyền ngôn chung quy chỉ là truyền ngôn, không ai có thể đảm bảo rằng lời tiên tri là thật."

"Ngay cả Thần linh cũng có thể vẫn lạc, huống chi chỉ là lời tiên tri do Thần linh để lại."

"Trước khi chưa thể xác định được thật giả, tốt nhất là chúng ta đừng nên vọng động. Ít nhất là trước khi con đường thành thần xuất hiện, chúng ta không cần phải làm gì cả."

"Lũ tiểu tử này đã làm rất tốt những năm gần đây, vậy thì cứ để bọn chúng tiếp tục làm thôi, những lão già như chúng ta cũng nên dưỡng già rồi!"

Chương 2106: Hội Nghị

Lời của Fúlvio khiến cho Caesar IV cảm động đến rơi nước mắt. Đây mới là trụ cột của vương quốc, nào giống như lão tổ tông nhà mình, chỉ biết nhìn chòng chọc vào vương vị của anh ta.

"Alpha, Fúlvio nói không sai."

"Làm nhiều sai nhiều, không làm không sai."

"Chim đầu đàn nên để lại cho người khác làm, chúng ta cứ ngồi yên quan sát thế cục trước, chờ đến thời khắc mấu chốt rồi tham gia là được."

Phoenix ở bên cạnh cũng phụ họa nói.

Có thể thấy là họ thực sự không muốn giày vò.

Tin tức trời giáng mưa máu, chư thần vẫn lạc, đúng là đã khiến cho họ phải chấn động.

Sau đó là cảnh giác. Mọi người đều đã nghe nói về lời tiên tri, nhưng vấn đề là thực lực cá nhân không cho phép.

Cùng có cảnh giới Thánh Vực, nhưng do lĩnh ngộ quy tắc khác nhau nên cũng được phân chia thành tam lục cửu đẳng.

Alpha I tu luyện Đế đạo pháp tắc, là cường giả trong hàng ngũ Thánh Vực cấp 2, được coi là ứng cử viên tiềm năng có nhiều cơ hội nhất.

Nhưng hai người họ mới chỉ vừa bước vào Thánh Vực cấp 2 không lâu, lĩnh ngộ pháp tắc chưa đủ sâu, sức chiến đấu cá nhân cũng rất bình thường trong hàng ngũ Thánh Vực cấp 2.

Cường giả có thể tham gia bất cứ lúc nào, nhưng nếu thực lực cá nhân không đủ thì phải chọn thời điểm thích hợp.

"Hai người các ngươi nghĩ quá nhiều rồi!"

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, cường giả các tộc trên đại lục há có thể ngồi yên. Một khi loạn thế mở ra, chúng ta há có thể chỉ lo thân mình?"

"Khi chưa xác định được con đường thành thần sẽ xuất hiện ở địa phương nào, cứ chiếm địa bàn trước là chắc chắn không sai."

"Loạn thế cần có người châm ngòi, hoặc là chúng ta chủ động tham gia, hoặc là bị động đối phó."

"Tham khảo các cuộc chiến tranh đại lục trước đây là biết, có lúc nào vương quốc ta có thể đứng ngoài cuộc không?"

Lão giả thần bí này vừa nói xong, đám cường giả có mặt ở hiện trường liền bắt đầu xì xào bàn tán.

Hudson không quen với đám lão già này, nên bèn ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Trong thâm tâm, hắn đang bận tìm kiếm thông tin về lão nhân này.

Tiếc là dù hắn có tìm như thế nào cũng không có bất kỳ thông tin nào trùng khớp. Nhưng việc người này có thể vào đây dự họp cho thấy đây là cường giả bản địa của vương quốc.

"Tiền bối, không thể nói như vậy được!"

"Phát động chiến tranh thì dễ, nhưng muốn cười đến cuối cùng lại rất khó, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh."

"Vị trí địa lý tồi tệ của vương quốc đã quyết định rằng chúng ta phải cẩn trọng đối với chiến tranh, sơ hở một chút là sẽ bị kẻ địch tấn công từ nhiều phía."

"Nếu thật sự liên quan đến con đường thành thần, vậy thì các vương quốc Nhân tộc khác cũng chưa chắc đã đáng tin cậy."

"Kiếp nạn vạn năm lần này, không nên bắt đầu từ vương quốc!"

Hudson lập tức đáp lại.

Không biết thân phận cũng không quan trọng, dù sao chỉ cần lộ mặt, đợi sau khi cuộc hội nghị lần này kết thúc, hắn sẽ biết thôi.

Là thống soái tam quân của vương quốc, hắn không muốn vương quốc sớm vướng vào chiến tranh.

Nếu như lập trường của tất cả các cường giả có mặt ở đây đều nhất quán, không chừng Hudson sẽ chọn thỏa hiệp, nhưng lập trường hiện giờ của mọi người đều khác nhau, vậy thì không cần thiết phải nhượng bộ.

"Nguyên soái nói rất đúng, chúng ta không nên trở thành người mở đầu cho kiếp nạn."

"Trong những năm gần đây, vương quốc đều liên tục chinh chiến, giờ là lúc người kiệt sức, ngựa hết hơi, quân dân cần được nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Cứ làm theo kế hoạch đã định, đợi đến khi chúng ta chuẩn bị xong rồi mới hành động cũng không muộn."

"Trên đại lục hiện giờ thậm chí còn không có cường giả Thánh Vực cấp 3, cho dù con đường thành thần mở ra, mọi người cũng chỉ có thể đứng nhìn!"

Sau khi Robert lên tiếng hùa theo, đám cường giả Thánh Vực mới đột phá cũng đều lên tiếng.

So với những lão già đã rời đi hơn ba trăm năm này, những người vừa mới bước chân vào Thánh Vực như họ có tình cảm sâu sắc hơn với vương quốc.

Trong cuộc hội nghị của các cường giả đỉnh cao, quyền nói chuyện của họ rất hạn chế, nhưng nếu có người mở đầu thì vẫn có thể hùa theo.

Nhìn thấy cảnh này, Alpha I lập tức cảm thấy lúng túng.

Lão ta bận rộn lôi kéo các cường giả bên ngoài, không ngờ rằng con cháu hậu bối của mình lại nhảy ra phản đối.

Dù sao cũng là người từng làm Quốc vương, nhớ lại những gì vương quốc đã trải qua những năm gần đây, lão ta nhận ra mình đã quá vội vàng.

Sức mạnh quân sự của Vương quốc Alpha thực sự rất mạnh, nhưng không đồng nghĩa là quân dân trong nước có thể liên tục chịu đựng chiến tranh cường độ cao.

Ba năm nghỉ ngơi dưỡng sức ngắn ngủi cũng chỉ để Vương quốc tạm qua cơn nguy khốn, dự trữ vật tư các mặt đều bị thiếu hụt nghiêm trọng.

Đúng là nông nghiệp bội thu, nhưng luyện binh cũng cần tiêu hao lương thực. Cho dù là quân dự bị, nhưng cũng phải nhét đầy cái bao tử mới có sức chiến đấu được.

Vương quốc của ai thì người đó quý.

Lỡ như làm hỏng cục diện tốt đẹp hiện giờ, cho dù lão ta có thể thượng vị một lần nữa thì cũng không thể hỗ trợ được gì nhiều.

"Mọi người hiểu lầm rồi!"

"Liên minh Nhân tộc là một chỉnh thể, với tư cách là một phần tử của Nhân tộc, chúng ta nhất định phải đồng lòng với bước tiến của chủng tộc."

"Nếu liên minh quyết định phát động chiến tranh đại lục, vương quốc chắc chắn sẽ không đứng nhìn."

"Mục đích chính của việc triệu tập mọi người đến đây ngày hôm nay là để trao đổi quan điểm về cái nhìn thế cục và kinh nghiệm tu luyện."

"..."

Chỉ vài câu ngắn gọn đã giải quyết được tình hình, đây là lần đầu tiên Hudson chứng kiến khả năng ứng biến của Alpha I.

Vương quốc không thích hợp để phát động chiến tranh đối ngoại ngay bây giờ, nhưng một khi chiến tranh đại lục nổ ra, mọi người sẽ không có quyền từ chối.

Chương 2107: Giao Lưu

Vị trí địa lý tồi tệ đã quyết định rằng Vương quốc Alpha sẽ trở thành lực lượng chủ đạo trong cuộc đại chiến.

Hoặc là đi đánh người khác, hoặc là bị người khác đánh. Chuẩn bị trước chắc chắn là không sai.

Đương nhiên, những lời này đều là thừa thãi.

Theo truyền thống của Vương quốc Alpha, chỉ cần có khả năng, mọi người đều sẽ chuẩn bị cho chiến tranh.

Những chiến thắng trong vài năm gần đây không những không xóa nhòa truyền thống này, mà còn khiến cho phong trào hiếu chiến ngày càng lan rộng.

Trong môi trường như vậy, những quý tộc trẻ tuổi hơi có chút tham vọng đều mong muốn lập công trên chiến trường.

Hội nghị kết thúc một cách qua loa, đám người trực tiếp bước vào giai đoạn giao lưu, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Cường giả Thánh Vực hiếm khi gặp nhau, một nhóm cường giả Thánh Vực tụ tập lại để giao lưu thì càng hiếm hơn.

Caesar IV và các quan đại thần may mắn được lắng nghe, nhưng trên mặt họ không có lấy một nụ cười.

Nghe không hiểu, thực sự là nghe không hiểu!

Cảnh giới bản thân không đủ, pháp tắc cũng chưa chạm đến, nhưng lại phải cố gắng lĩnh ngộ, thật sự là quá tra tấn.

Dù đau khổ đến đâu, mấy người vẫn hết chăm chú lắng nghe.

Ước mơ Thánh Vực luôn phải có, biết đâu một ngày nào đó thành hiện thực thì sao!

Một người tham gia vào cuộc giao lưu như Hudson thì lại có cảm nhận hoàn toàn khác.

Là Thánh Vực mới, sau khi lắng nghe mọi người giao lưu, rất nhiều điều mơ hồ đã được giải đáp.

Từ nụ cười trên khuôn mặt của những Thánh Vực này cũng có thể thấy là mọi người đều có thu hoạch không nhỏ. Là cường giả lâu đời, Alpha I là người nói nhiều nhất.

Ngay sau khi hội nghị giao lưu bắt đầu, bầu không khí trong đại điện nhanh chóng trở nên hòa hợp. Hudson vốn không ưa gì Alpha I, nhưng giờ đây cũng không còn ác cảm.

Tu luyện không dễ dàng, nhận được sự chỉ bảo của những bậc tiền bối này, hắn có thể bớt đi rất nhiều đường quanh co. Mặc dù hắn cũng lấy ra tâm đắc của bản thân, nhưng giá trị rõ ràng là không cùng đẳng cấp.

Nếu không phải vì pháp tắc vận mệnh vốn rất mơ hồ, thì mọi người đều nghi ngờ rằng hắn đang nói dối. Vì khi Hudson lên tiếng, mọi người đều chẳng hiểu gì cả.

Nhân tính chính là như vậy, sau khi nhận được lợi ích từ Alpha I, Hudson đã trực tiếp thay đổi cách nhìn nhận của mình về lão ta.

Dù sao, ngoài vấn đề đoạt vị ra, Hudson và Alpha I không hề có mâu thuẫn lợi ích trong các lĩnh vực khác.

Mặc dù hành động ngày hôm nay rõ ràng là có ý mua chuộc lòng người, nhưng những kinh nghiệm tu luyện mà Alpha I đưa ra lại là hoàn toàn thiết thực, đây là ân tình mà mọi người đều phải ghi nhớ.

Ngoài việc lĩnh ngộ quy tắc, một số bí mật ẩn giấu của đại lục cũng liên tục được tiết lộ từ miệng của mọi người.

Đám cường giả chuyện trò không ngừng, điều này khiến cho Caesar IV và một số người khác cảm thấy khổ sở.

Thể chất của cường giả Thánh Vực đủ mạnh, mười ngày nửa tháng không ngủ không nghỉ cũng chẳng sao, nhưng họ thì không được!

Sau hai ngày cố gắng hết sức, Caesar IV đành phải cáo từ rời đi.

Một vài đại thần có thực lực cá nhân mạnh hơn thì kiên trì được lâu một chút, nhưng cũng không thể trụ được đến cuối cùng.

Sau khi những người này rời đi, hội nghị giao lưu cũng đi đến hồi kết. Từ nụ cười của đại đa số người cũng có thể thấy được những kẻ này cố ý làm vậy.

Thân phận khác biệt, góc nhìn vấn đề cũng khác nhau.

Mọi người không ủng hộ Alpha I phục hưng, đồng thời cũng không hài lòng với thái độ của Caesar IV đối với lão tổ tông nhà mình.

Có lẽ trong mắt những người này, sự phục hưng của Alpha I chỉ là một trò hề, vì có tuổi rồi nên cố ý gây rắc rối cho con cháu, chỉ cần nói chuyện cởi mở là xong.

Nếu thực sự ham mê quyền lực, chỉ cần đứng sau màn điều khiển là được, hà tất phải phục hưng để làm trò cười cho người khác!

Là người biết chuyện, Hudson quyết định chọn cách im lặng.

Nhận biết là thứ rất khó thay đổi, nếu thực sự vạch trần bí mật của Alpha I, lúc đó sẽ trở thành mối thù không đội trời chung, hơn nữa mọi người còn chưa chắc chịu tin tưởng.

Dù sao người bị trêu chọc cũng không phải là mình, hà cớ gì phải phá hỏng hứng thú của mọi người chứ!...

Ảnh hưởng từ chuyện chư thần vẫn lạc mang lại còn dữ dội hơn những gì Hudson đã dự đoán, và kẻ bị ảnh hưởng đầu tiên chính là Giáo Đình.

Thần linh đã không còn nữa, tín ngưỡng muốn không sụp đổ cũng khó.

Sau khi tin tức được truyền ra, trước cửa giáo đường ở khắp nơi đều chật kín người, chờ mong Thần linh có thể ban cho lời phản hồi.

Đáng tiếc là vào lúc này Mục sư đã không thể thi triển Thần thuật được nữa, chỉ dựa vào kỵ sĩ và Ma pháp sư để chống đỡ thể diện, làm gì còn phản hồi từ Thần linh.

Vô số tín đồ cuồng tín không thể chịu đựng được sự kích thích này, ngay lập tức trở nên điên loạn. Mỗi ngày đều có tín đồ tự tử vì suy sụp tinh thần, khiến cho các nơi trở nên hỗn loạn.

Cuộc tranh giành chính thống của Giáo Đình tạm thời kết thúc. Tam đại Giáo Đình đều bị sa lầy, không ai thần thánh hơn ai.

So sánh mà nói, tình hình của Giáo Đình Nam Bắc hơi tốt hơn một chút. Dù sao cũng được nhà nước hỗ trợ, nên dù có xảy ra hỗn loạn thì cũng có thể ổn định tình hình.

Nhưng Giáo Đình cũ thì thảm rồi, một tổ chức hoàn toàn dựa vào tín ngưỡng để gắn kết thì cũng sẽ tan rã theo sự sụp đổ của tín ngưỡng.

Mâu thuẫn nội bộ ngày càng leo thang khiến cho danh tiếng của Shelter VII bị sụt giảm nghiêm trọng, tình hình hoàn toàn mất kiểm soát.

Ngay cả khi Giáo hoàng tiền nhiệm đích thân ra mặt hòa giải cũng không thể ngăn chặn sự chia rẽ trong Giáo Đình.

Mâu thuẫn nội bộ gia tăng chỉ là một phần nguyên nhân, áp lực to lớn từ môi trường bên ngoài mới là yếu tố chính dẫn đến tình trạng này.

Chương 2108: Tan Rã

Trước đây, khi còn có thần linh làm chỗ dựa tinh thần, dù cho áp lực từ bên ngoài có lớn đến đâu, mọi người vẫn có thể cắn răng kiên trì.

Ai nấy đều ôm hy vọng chờ Thần linh giáng lâm, chắc chắn sẽ trừng phạt những tên dị giáo đồ kia.

Kết quả thì Thần linh không hề xuất hiện, thay vào đó là tin tức về việc Thần linh vẫn lạc. Nội tâm yếu ớt của họ đã hoàn toàn sụp đổ.

Ngay cả những người có ý chí kiên định cũng không thể chịu đựng được áp lực này.

"Kỷ nguyên vô thần", điều đó có nghĩa là đại lục này sẽ hoàn toàn nằm vào tay các Quốc vương và quý tộc.

Để có một cuộc sống tốt đẹp hơn, họ buộc phải hòa nhập, do đó việc cải cách thế tục hóa Giáo Đình là điều không thể tránh khỏi.

Khác với chế độ tuyển cử Giáo Hoàng, cách chơi của Quốc vương và quý tộc trần trụi hơn nhiều, hoàn toàn dựa vào sự kế thừa huyết thống.

Sự can thiệp của các thế lực ngoại bang khiến mâu thuẫn nội bộ trong Giáo Đình ngày càng gay gắt, đẩy các phe phái đối lập đến bờ vực chia rẽ.

Thấy các phe phái lớn kêu gào đòi chia rẽ, đám khổ tu sĩ trong Giáo Đình liền tê cả da đầu.

Để họ đánh nhau thì được, nhưng để họ xử lý những mâu thuẫn thế tục này thật là đang làm khó người.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu thực sự so sánh, nhiều người bên dưới vẫn là con cháu ruột thịt của họ.

"Tự các ngươi nhìn xem xử lý đi!"

Nói xong, Tôn giả Murphy liền trực tiếp quay người rời đi, để lại mọi người nhìn nhau.

Cục diện lúng túng này không kéo dài được bao lâu, ngay sau đó lại có một số cường giả Thánh Vực quay người rời đi.

"Các ngươi cứ ầm ĩ tiếp đi!"

"Sẽ có lúc các ngươi thấy hối hận trong tương lai, đến lúc đó đừng đến tìm chúng ta!"

Fabrizio vung tay áo lên, lại mang theo một đám cường giả mới rời đi.

Trong thâm tâm, tất cả mọi người đều biết rõ việc Giáo Đình bị chia rẽ là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng mọi người vẫn không muốn nhìn thấy cảnh này.

"Các tiền bối đã đi rồi, những ai muốn rời đi có thể mang theo người của mình tự rời đi."

"Cách chia rẽ vô cùng đơn giản, ai kiểm soát lãnh thổ nào thì lãnh thổ đó sẽ thuộc về người ấy, không phục thì cứ đánh nhau."

"Sau ngày hôm nay, mọi người sẽ tự thành một thế lực, sau này gặp lại sẽ là địch mà không phải là bạn!"

Shelter VII cắn răng nghiến lợi nói.

Trải qua một loạt thất bại, sau khi nhiều cường giả trong giáo trở về, vị Giáo hoàng này đã mất đi rất nhiều quyền lực.

Nếu không phải vì các phe phái không ngừng tranh giành vị trí Giáo hoàng thì ông ta đã chẳng còn được ngồi ở đây nữa.

Ban đầu Shelter VII tưởng rằng sau khi mọi người phân định thắng thua rồi thì mình sẽ hoàn toàn lui về ẩn cư tu luyện, không ngờ đợi một hồi thì đợi đến lúc Giáo Đình chia rẽ.

Đám tiền bối trong giáo kia cũng không có trách nhiệm như ông ta tưởng tượng.

Sau khi giúp Giáo Đình ổn định tình hình, ai nấy đều bận rộn với công việc của riêng mình, hoàn toàn không có thời gian hòa giải mâu thuẫn nội bộ.

Nếu không phải vì cần một người gánh chịu cho sự chia rẽ của Giáo Đình, có lẽ sẽ không ai thông báo cho ông ta về cuộc hội nghị ngày hôm nay.

Biết là không thể cứu vãn, nên Shelter VII cũng lười giãy giụa.

Muốn chia rẽ thì cứ chia rẽ đi, dù có chia như thế nào thì ông ta cũng không quan tâm.

Ở lại chỉ càng khiến mâu thuẫn tiềm ẩn leo thang, nên cứ dựa theo quy củ của đại lục mà giải quyết, ai mạnh người đó có lý.

"Nếu Bệ hạ đã nói vậy thì chúng thần đương nhiên không có ý kiến."

"Nhưng hiện giờ Thần linh đã vẫn lạc, Giáo Hoàng cũng không nên tồn tại nữa."

"Các quốc gia đã gửi thông điệp mời bệ hạ từ bỏ niên hiệu, hạ cấp thành hầu..."

Nói được nửa câu, thấy sắc mặt Shelter VII xám xịt, Dela bèn vội vàng ngậm miệng.

Vị Giáo Hoàng này trước mặt này tuy có tiếng xấu, nhưng dù sao cũng là một cường giả Thánh Vực, lỡ như chọc giận người ta, không chừng sẽ làm ra chuyện gì quá khích.

Dựa theo quy củ, cho dù Giáo Đình thế tục hóa thì Giáo Hoàng cũng sẽ ngang hàng với Hoàng đế.

Ngay cả khi Giáo Đình chia rẽ, thì sự xuất hiện của một vài vương quốc cũng là điều phù hợp với quy củ.

Đột nhiên hạ cấp xuống Hầu quốc, đây là một sự sỉ nhục trần trụi.

Không vui cũng không có cách nào, ai bảo họ đắc tội với nhiều người như vậy, mọi người đều không muốn cho họ đãi ngộ cao hơn.

Muốn giữ nguyên quy cách của Vương quốc, các đại Vương quốc trên đại lục đều tỏ ra phản đối, Vương quốc Alpha, nước dị đoan cầm đầu thậm chí còn tuyên bố: đồng cấp với Giáo Đình là một sự sỉ nhục.

Lùi lại một bước, muốn giữ nguyên quy cách của Công quốc, nhưng kết quả là người Mosey lại nhảy ra quấy rối.

"Sau khi chia rẽ, thực lực của Giáo Đình sẽ rất nhỏ yếu, không xứng tiến vào hàng ngũ Công quốc"!

Lý do rất kỳ quặc, nhưng lại là sự thật.

So với Công quốc Mosey, Giáo Đình sau khi chia rẽ đúng là có thực sự yếu hơn một chút.

Trong tình huống bình thường, chỉ là sự phản đối của người Mosey mà thôi, họ cũng không thèm quan tâm.

Tiếc là các quốc gia Nhân tộc đều tỏ vẻ ủng hộ, đại diện Frank còn mạnh mẽ đề xuất họ hạ thấp thành Hầu quốc, đại diện Iberia cũng ở đây bên cạnh thuyết phục.

Lập trường của các quốc gia đã rất rõ ràng, nếu như Giáo Đình trực tiếp chia rẽ thành một nhóm Hầu quốc thì mọi người sẽ công nhận về mặt ngoại giao.

Còn nếu cố gắng duy trì bộ mặt không chịu buông thì sẽ không được các quốc gia công nhận.

Thoạt nhìn chỉ là sự công nhận ngoại giao, nhưng thực tế lại là tranh chấp pháp thống.

Một quốc gia không hợp pháp thì ai cũng có thể chinh phạt, Liên minh Nhân tộc sẽ không cung cấp bảo vệ an toàn.

Giáo Đình đoàn kết mà còn bị khi dễ như vậy, sau khi chia rẽ lại càng không cần phải nói.

Chương 2109: Tà Giáo

Trải qua một loạt những đấu tranh tư tưởng, các phe phái đều lựa chọn thỏa hiệp.

Dù sao chức vụ của họ đều là Giám mục, quân đoàn trưởng, so với Hầu quốc chi chủ cũng không tính là bị bôi nhọ, người thực sự bị kích thích vẫn là Giáo hoàng.

"Được!"

Shelter VII hung ác nói.

Giáo Đình đã bị biển thủ, mọi người đều không quan tâm đến tôn nghiêm còn sót lại, ông ta cũng có thể từ bỏ.

Là một cường giả Thánh Vực, ông ta thậm chí còn có nhiều sự lựa chọn hơn.

Nếu không phải vì gia tộc, Shelter VII hoàn toàn có thể phủi mông rời đi, chọn đại một ngọn núi nào đó để ẩn cư tu luyện.

Chờ vài chục năm sau, khi mọi người đều quên mất ông ta rồi đi ra, lúc đó liền có thể bắt đầu một cuộc sống mới. ...

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Vừa trở về sau khi cuộc hội nghị các cường giả đỉnh cao vương quốc kết thúc, Hudson liền nhận được tin vui về sự chia rẽ của Giáo Đình.

"Ai là lên kế hoạch chia rẽ Giáo Đình?"

Hudson quan tâm hỏi.

Gần đây, trọng tâm của hắn tập trung vào chuyện chư thần vẫn lạc, đã sớm quên mất cái tổ chức sa cơ thất thế như Giáo Đình.

"Công tước, hành động lần này do bệ hạ Charles III khởi xướng, vương quốc cũng đóng vai trò quan trọng trong đó."

"Giáo Hoàng quốc bị chia thành năm phần, tất cả đều hạ cấp xuống Hầu quốc, đây là công lao của vương quốc!"

Tom trả lời một cách hào hứng.

Tom hiểu rất rõ mối ân oán của lão gia nhà mình và Giáo Đình.

Nói câu không dễ nghe, nếu không có sự đóng góp của Giáo Đình, lão gia nhà mình chưa chắc có được thân phận địa vị như bây giờ.

Thành công trong giai đoạn đầu khởi nghiệp của Hudson đều dựa vào việc hiến tế đám kỵ binh Giáo Đình kia.

Nếu không, với màn trình diễn của Hudson trong đại quân bình loạn, có thể nhận được đất phong là một toà kỵ sĩ lĩnh hay không cũng đều là một ẩn số.

Ngay cả Đại Địa Chi Hùng đã giúp Hudson nổi tiếng cũng do Giáo Đình tặng cho.

Sau đó còn có nhiều mối hận thù khác.

Tóm lại, mối quan hệ của hai bên gần như không thể hòa giải.

Là thế lực thù địch, đương nhiên là phải tiêu diệt đối phương thì mới có thể yên tâm.

Bây giờ đã được như nguyện!

Giáo Đình chia năm xẻ bảy, đại địch ban đầu đã không còn tồn tại nữa.

Sau khi các thế lực lớn bị chia rẽ, cho dù muốn kiếm chuyện thì cũng không có vốn liếng để đe dọa Tuyết Nguyệt lĩnh.

"Charles III đúng là có lý do để ra tay."

"Khả năng ứng phó của chính phủ vương quốc lần này cũng khá tốt, xem ra đám người của phe bảo thủ cũng không bảo thủ như lời đồn bên ngoài."

Hudson cười ha hả bình luận. ...

Mọi việc đều có hai mặt, thời đại vô thần không còn Giáo Đình cản trở nữa, di chứng của nỗi đau mất tín ngưỡng đang không ngừng lan rộng khắp nơi trên đại lục.

Tập đoàn quý tộc chỉ quan tâm đến việc củng cố vị thế thống trị của mình, mà bỏ qua ý nghĩa của Thần linh đối với những dân chúng bình thường.

Nội tâm trống rỗng và hoang mang lập tức bị các tổ chức tà giáo lợi dụng, trong lúc nhất thời, tà thần tràn ngập khắp đại lục.

Tỉnh Đông Nam, quận Huyết Nguyệt.

Kể từ khi Hành lang trăm dặm được thông suốt, nơi này đã trở thành tuyến đường thương mại quan trọng nối liền Vương quốc Alpha và Vương quốc Hessen.

Thương đội lui tới mỗi ngày khiến cho quận thành nhỏ xa xôi này trở nên sầm uất.

Tuy nhiên, Tử tước Ottum có sở thích kỳ quặc, không thích người ngoài vào hang ổ của mình, quận thành cũ đã trở thành lãnh địa riêng của lãnh chúa.

Ngoài quý tộc ở tỉnh Đông Nam có thể tự do ra vào, những người khác muốn vào đều phải thông báo trước, phần lớn đều không được phép.

Trong bối cảnh này, thị trấn Chama cách quận thành ba mươi dặm, do vị trí địa lý thuận lợi, đã đảm nhận việc cung cấp chỗ nghỉ và bổ sung vật tư cho các đoàn thương nhân qua lại, dần dần trở nên thịnh vượng.

Một cửa hàng tạp hóa không mấy nổi bật mở cửa ở góc thị trấn, chủ cửa hàng điều hành việc kinh doanh nhưng lại không có hứng thú gì.

Giáo Đình chia năm xẻ bảy, khiến những con tốt thầm lặng ẩn náu trong tà giáo như họ trở thành cô hồn dã quỷ.

Nếu chỉ có vậy thì Khô Lâu Thánh Chủ sẽ cảm thấy cao hứng. Giáo Đình thối nát cuối cùng cũng sụp đổ, vinh quan của Thần Hi chi chủ sẽ một lần nữa chiếu rọi khắp thế giới.

Tuy nhiên, tin tức về trời giáng mưa máu, chư thần vẫn lạc lại giáng cho lão ta một đòn nặng nề.

Niềm tin vào Thần Hi chi chủ suốt đời của lão ta đã trực tiếp tan biến, cú sốc này đối với lão ta thực sự là rất lớn.

"Ông nội, đến giờ mở cửa rồi!"

Guna nhảy nhót nói.

Chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, cô bé hoạt bát hiếu động ngày nào vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, dường như thời gian đã mất đi tác dụng vậy.

Tất cả chuyện này đều là vẻ bề ngoài, không phải là do cơ thể của Guna đã ngừng phát triển, mà là do tốc độ phát triển đã chậm lại rất nhiều.

Khác với trước đây: cô bé yếu đuối ngày nào giờ đã trở thành một cường giả tuyệt thế.

Dù là Khô Lâu Thánh Chủ, nhưng Norman đã sớm không phải là đối thủ của cháu gái mình từ một năm trước rồi.

Sau khi trời giáng mưa máu, thực lực của Guna lại tăng nhanh hơn, trực tiếp bước vào cảnh giới Thánh Vực.

Chỉ trong hơn mười năm ngắn ngủi đã sở hữu tu vi mạnh mẽ như vậy, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì nhất định sẽ khiến cả đại lục chấn động.

"Biết rồi!"

Khô Lâu Thánh Chủ nói với giọng mệt mỏi.

Thần Hi chi chủ vẫn lạc, vinh quang của thần linh không cần lão ta tái tạo nữa, động lực thúc đẩy lão ta tiến lên phía trước đã biến mất, toàn bộ tinh thần của lão ta giống như bị móc sạch.

Nếu biết trước là sẽ có ngày hôm nay thì lão ta thà bỏ mạng trong cuộc xâm lược của Ác Ma năm xưa rồi. Kéo dài hơi tàn nhặt lại một cái mạng, giờ đây chỉ còn lại sự tra tấn.

Chương 2110: Tà Giáo (2)

Khi các tổ chức tà giáo khác tranh nhau mở rộng địa bàn và gây rối, sự chán chường của Khô Lâu Thánh Chủ đã trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của Khô Lâu hội.

"Ông nội, cháu phát hiện ra có gì đó không ổn, gần đây có rất nhiều binh sĩ từ tiền tuyến thay ca trở về nơi này."

"Theo lý mà nói, sau khi kết thúc nhiệm vụ phục dịch, họ nên quay về nhà trồng trọt mới phải, nhưng việc huấn luyện vẫn không hề dừng lại."

"Các lãnh chúa lân cận đều không ngừng luyện binh, e rằng không lâu nữa sẽ lại xảy ra chiến tranh!"

Nghe lời phàn nàn của cháu gái, Norman mỉm cười nhẹ nhàng.

"Nha đầu ngốc, đánh trận thì đánh trận thôi, Vương quốc Alpha có bao giờ yên bình đâu?"

Chiến tranh rất đáng sợ, nhưng khi trải qua nhiều lần rồi thì cũng dần quen.

Trong những năm gần đây, Khô Lâu hội chủ yếu hoạt động ở Vương quốc Alpha, Norman đã sớm thích nghi với cảnh chiến tranh tấp nập rồi.

Nếu như trước đây, có lẽ lão ta còn lợi dụng cơ hội chiến tranh để tìm cách mở rộng thực lực của Khô Lâu hội.

Bây giờ không còn mục tiêu phấn đấu, Norman đã không còn hứng thú với việc mở rộng đội ngũ.

Cùng lúc với việc gặp phải đả kích, lão ta cũng dần hiểu rõ bản chất của thế giới.

Đại lục Aslante tuân theo luật rừng, sau khi Thần linh ngã xuống, tập đoàn quý tộc nắm giữ sức mạnh siêu phàm sẽ trở thành chủ nhân của thế giới này.

Vương quốc Alpha, một quốc gia chiến tranh liên miên như vậy, ngược lại trở thành niềm hy vọng của vô số người bình thường.

Vì nhu cầu chiến tranh, nhóm quý tộc buộc phải giao một phần lực lượng cho dân thường.

Một con đường thăng tiến vô hình đã được mở ra, chỉ có điều là con đường này rất hẹp và quanh co.

Dù xác suất rất thấp, nhưng chỉ cần số lượng đủ lớn thì mọi thứ đều có thể xảy ra.

Ngay cả phương pháp tu luyện thô sơ nhất cũng có một số thiên tài bình dân tu luyện thành công.

Ở các quốc gia khác là mối nguy tiềm ẩn, nhưng ở Vương quốc Alpha lại là nòng cốt quân đội, trở thành những người được các lãnh chúa quý tộc "tin tưởng" nhất.

Loại "tin tưởng" này hoàn toàn dựa trên chiến tranh, bởi vì do nhu cầu chiến tranh, họ mới được coi trọng và bồi dưỡng, và được thu nhận làm gia thần vào thời điểm thích hợp.

Còn việc phát triển sau này thì không rõ, nhưng đối đời con cháu nông nô đời đầu tiên mà nói, sự coi trọng này đã đủ để họ bán mạng rồi.

Chỉ có một số ít quý tộc ngu xuẩn, không những không trọng dụng nhân tài, mà còn ép những người này vào thế đối lập, cuối cùng trở thành lực lượng chủ chốt cho sự phát triển của tà giáo.

Nguyên nhân cốt lõi khiến Khô Lâu hội phát triển không thuận lợi là do quý tộc ngu ngốc ở Vương quốc Alpha quá ít.

Không phải là vì trong giới quý tộc ít những kẻ ngu ngốc này, mà chủ yếu là do có quá ít những kẻ ngu ngốc này còn sống. Mỗi lần đại chiến quy mô lớn nổ ra, người đầu tiên bị loại bỏ chính là những kẻ ngu ngốc này.

Trên mảnh đất này, kịch bản thiên mệnh chi tử báo thù không dễ diễn.

Không chờ họ trở về vả mặt làm màu, chiến tranh liên miên đã giúp họ tiễn cừu nhân về với đất mẹ rồi.

Hiểu rõ bản chất, nhưng vẫn ở lại tỉnh Đông Nam không nhúc nhích, điều này đủ để chứng minh Norman thực sự không muốn giày vò thêm nữa.

"Nhưng mà ông ơi, gần đây cháu luôn mơ thấy núi thây biển máu, trong mơ có một lũ quái vật giáng lâm, giết cho đại lục máu chảy thành sông..."

Nghe lời giải thích của Guna, sắc mặt Norman lập tức thay đổi. Khả năng dự cảm của cháu gái mình không phải tầm thường.

Nếu không có ngọn hải đăng dẫn đường này, lão ta đã sớm bị nghiền nát thành tro bụi cùng với một đám tà giáo khác rồi.

"Guna, ông sẽ giải quyết những chuyện này, cháu tuyệt đối không được nói chuyện này với người ngoài!"

Sau một hồi suy ngẫm, Norman nghiêm túc dặn dò.

Kể từ khi cháu gái mình trở nên mạnh mẽ, để không tiết lộ danh tính, lão ta đã giảm tần suất liên lạc với thuộc hạ.

Bây giờ bị buộc phải hành động, đại lục có loạn hay không lão ta không quan tâm, điều quan trọng là loạn thế không thể ảnh hưởng đến lão ta.

Không còn hoài bão lớn lao, Norman chỉ muốn làm một người ông tốt.

Tham khảo truyền thuyết lịch sử thần thoại là biết, những người có khả năng tiên tri đều là những kẻ khuấy đảo thời đại.

Hoặc trở thành đại anh hùng được muôn người kính ngưỡng, hoặc trở thành ác ma tiếng xấu muôn đời.

Kết hợp với bối cảnh thời đại sau khi Thần linh vẫn lạc, mức độ nguy hiểm có thể tưởng tượng được, Norman không muốn cháu gái mình vướng vào những rắc rối này.

Toàn bộ đại lục đều bị ảnh hưởng, muốn hoàn toàn tránh né là điều không thể nào, lựa chọn tốt nhất chính là tìm người cao to gánh lấy.

Không chút do dự, Norman ngay lập tức nghĩ đến việc làm giả để che đậy.

Đã đến lúc kiểm tra trình độ chuyên môn của tổ chức tà giáo rồi!

Việc bịa ra một nhà tiên tri đương đại có nguy cơ bại lộ quá cao, tốt hơn là chọn một nhân vật tầm cỡ từ trong dòng chảy lịch sử.

Vừa hay các thế lực lớn trên đại lục đều đang tìm cách thu thập cổ vật liên quan đến thần thoại, thỉnh thoảng lại có di tích được khai quật.

Thêm một di tích thời thượng cổ cũng không có gì lạ.

Dù sao tin tức chỉ cần truyền ra ngoài, đó sẽ là vấn đề mà tầng lớp lãnh đạo của các thế lực lớn cần phải đối mặt, còn tốt hơn là hai ông cháu họ tự lo lắng. ...

Chung quy thì những kẻ muốn ẩn cư chỉ là số ít, rất nhiều người khác chọn tiếp tục trà trộn vào đội ngũ tà giáo.

Tương lai có hay không không quan trọng, vấn đề là tham gia tà giáo là con đường không thể quay đầu.

Trừ khi niềm tin đủ mãnh liệt, nếu không rất khó cưỡng lại mọi cám dỗ.

Những con tốt do Giáo Đình cử ra, rất ít người chiến đấu vì tín ngưỡng, phần lớn đều trong tình trạng bị thao túng, bản thân đã sớm sa ngã.

Chương 2111: Điều Tra

Mất đi sự ràng buộc của cấp trên, ngoài việc tăng thêm tính tự do cho họ, thì không ảnh hưởng gì đến việc những kẻ này tham gia các hoạt động tà giáo.

Trong lòng không có ngọn núi lớn mang tên Thần linh, hành vi của các tổ chức tà giáo càng trở nên hung hăng ngang ngược hơn.

Người ta hay nói "người cuồng ắt gặp họa", hoạt động hung hăng ngang ngược của các tổ chức tà giáo đã nhanh chóng vấp phải sự đàn áp của các quý tộc ở khắp nơi.

Dân chúng bình thường dễ bị lừa, nhưng những người này không có vũ lực. Đi theo phất cờ hò reo thì được, kéo cờ tạo phản là đang làm khó người ta.

Khắp nơi đều đang náo loạn, Tuyết Nguyệt lĩnh đương nhiên cũng không thể ngoại lệ.

Tuy nhiên tình hình ở đây đặc biệt, số lượng quân thường trú nhiều hơn một chút, thanh niên trai tráng đều là binh sĩ dự bị, toàn bộ đều bị quân pháp quản thúc.

Dân gian còn có chế độ bảo giáp cấp cơ sở, quản lý chi tiết đến thôn làng, cản trở rất lớn việc truyền bá tư tưởng tà giáo.

Thần Hi chi chủ vẫn lạc dẫn đến sự thiếu hụt tín ngưỡng quả thật là một rắc rối lớn.

Tuy nhiên, Hudson với tiếng tăm lừng lẫy chính là vị thần hộ mệnh của vương quốc, có thể thay thế ở một mức độ nào đó.

Luật pháp lãnh địa quy định, tố giác tin tức về hoạt động của các thành viên tổ chức tà giáo có thể được thưởng ít nhất năm kim tệ.

Một phút trước còn vui vẻ trò chuyện, hẹn cùng nhau phấn đấu cho "sự nghiệp vĩ đại của Chân thần", một phút sau đã bị tố giác để lĩnh thưởng.

Liên tục có các thành viên tà giáo sa lưới, chuyện này đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của Hudson.

Không nghi ngờ gì nữa, những tổ chức tà giáo này chắc chắn là kẻ ngoại lai.

Các tổ chức tà giáo lâu đời trong vương quốc đều đã từng chịu thiệt dưới tay Hudson lão gia, biết rõ lãnh địa của Hudson lão gia là cấm địa.

Cho dù là phát triển tổ chức thì cũng không gây chuyện.

Vừa ló mặt đã khiêu chiến với danh tướng số một đại lục, lãnh đạo các tổ chức tà giáo tỏ ý: Bọn hắn chỉ tâm ngoan thủ lạt chứ không phải não bị úng nước.

"Tìm được kẻ chủ mưu đứng sau chưa?"

Hudson quan tâm hỏi.

Tổ chức tà giáo, nghe thì có vẻ rất kinh khủng, nhưng thực tế phần lớn đều là người bình thường, tỷ lệ người tu luyện rất thấp.

Việc truyền bá tín ngưỡng tà thần, phát triển tổ chức đều do người bình thường làm.

Người tu luyện đều là tầng lớp trung và cao cấp của tổ chức tà giáo, ngoài giai đoạn đầu khởi nghiệp, họ thường không tự mình tham gia vào hoạt động nguy hiểm cao như phát triển tín đồ.

"Vẫn chưa!"

"Công tước, lai lịch của các thành viên tổ chức tà giáo này quá phức tạp, từ thông tin thu thập được qua thẩm vấn, chúng đến từ hơn mười tổ chức tà giáo khác nhau."

"Ngoài một vài tổ chức tà giáo lâu đời, còn lại đều là những tổ chức mới nổi, chưa từng nghe đến."

"Từ phong cách hành xử, những kẻ này rõ ràng là tay mơ, không có sự nghiêm túc của các tổ chức tà giáo lâu đời kia."

"Xem chừng đều là tổ chức tà giáo nhỏ, mượn cờ hiệu của họ để lén lút phát triển tín đồ."

Michelle bình tĩnh trả lời.

Trong vấn đề đả kích tà giáo, Bộ trị an bộ có rất nhiều kinh nghiệm. Đối với cách chơi của các tổ chức tà giáo, Michelle đã rất am hiểu.

Tổ chức tà giáo nào giỏi về cái gì, thường sử dụng cách thức nào để truyền giáo, đây hoàn toàn không phải là bí mật.

Trong thế giới ngầm, Bộ trị an của Tuyết Nguyệt lĩnh cũng là thế lực đáng gờm.

Không phải vì sức chiến đấu của họ mạnh đến đâu, mà chủ yếu là vì tốc độ phản ứng nhanh nhạy, thường có thể tìm ra hang ổ của tà giáo trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi phát hiện ra tổ chức tà giáo, họ không bao giờ dây dưa, mà lập tức xuất động quân thường trú bao vây tiêu diệt.

Hơn nữa quân đội tư nhân của Hudson lại rất mạnh, bất kể là tà giáo tổ chức nào, đến đây đều phải nằm im chịu chết.

"Để cho người của Thất Nguyệt hội tham gia điều tra, nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau."

"Sào huyệt ở trong lãnh thổ vương quốc, ta sẽ điều động quân đội thường trú trực tiếp tiêu diệt."

"Nếu như sào huyệt ở nước ngoài, vậy liền để đội Đọa Lạc Thiên Sứ ra ngoài hoạt động một chút!"

Hudson bá khí nói.

Tà giáo tổ chức bị cấm nhiều lần nhưng vẫn không thể diệt trừ, một mặt là do giai cấp cố hữu, mặt khác là do có thế lực lớn ở đằng sau ủng hộ.

Tổ chức tà giáo ít khi xâm nhập lãnh địa của Hudson để gây rối, không phải vì tổ chức tà giáo hèn mọn sợ sệt, mà chủ yếu là vì những kẻ ủng hộ đứng sau sợ gây phiền toái.

Chỉ một việc thực thi pháp luật xuyên quốc gia thôi cũng khiến vô số người kiêng dè rồi.

Về mặt lý thuyết, vào thời kỳ hòa bình, Hudson chỉ có thể điều động quân đội trong khu vực, không có quyền chỉ huy quân đội toàn quốc.

Tiếc là mặt mũi của Hudson lão gia đủ lớn, nên dù trong những khu vực không được ủy quyền, mọi người cũng đều sẵn lòng nghe theo.

Tiêu diệt tổ chức tà giáo lại không phải là việc làm vi phạm quy tắc gì. Các tướng lĩnh quân đội thường trú và các lãnh chúa quý tộc địa phương đều sẽ nể mặt hắn.

Lẽ ra nên đi theo quy trình, nhưng đến Hudson lại trực tiếp chỉ huy, hoàn toàn không cho chúng thời gian phản ứng.

Nếu như là tà giáo được thế lực nội bộ vương quốc ủng hộ thì càng bi thảm hơn, không chừng còn bị chính phe mình tiêu diệt.

Không còn cách nào, đây là chuyện không thể lộ ra ánh sáng. Ngoại trừ tầng lớp cao nhất của các gia tộc, đám con cháu bên dưới hoàn toàn không hay biết gì.

Đợi đến khi họ nhận được tin tức thì hành động tiêu diệt đã bắt đầu rồi.

Đến lúc đó, việc tìm cách xóa bỏ liên hệ đã không kịp nữa, ai dám liều mạng bị thiên hạ khiển trách để cứu vớt thành viên tà giáo chứ!

Bao gồm cả Hudson, thế lực ngầm bị người ta tiêu diệt thì hắn cũng sẽ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 2112: Tiên Đoán

"Xin Nguyên soái yên tâm, chúng tôi sẽ liên thủ với Thất Nguyệt hội, bắt được kẻ chủ mưu đứng sau trong thời gian ngắn nhất!"

Michelle lập tức đảm bảo.

Tìm kiếm tổ chức tà giáo cần những người chuyên nghiệp.

Thất Nguyệt hội không bao giờ tham gia vào hoạt động tà giáo, nhưng về mặt chính trị, họ là tổ chức tà giáo lớn nhất, được mọi người trong thế giới ngầm công nhận.

Theo hiểu biết bình thường, với tư tưởng bị lệch đường của Thất Nguyệt hội, việc không thể được vương quốc dung thứ là điều hiển nhiên.

Nhưng Hudson lại là một ngoại lệ, hắn có thể thản nhiên đối mặt với cái tư tưởng mà người khác sợ như sợ cọp, .

Trực tiếp thu nạp sẽ có rủi ro chính trị quá lớn, nhưng lén lút hợp tác thì không sao. ...

Tỉnh Đông Nam.

Sau khi nhận được tin tức về việc khai quật di tích thượng cổ, Tổng đốc Pierce liền lập tức chạy đến hiện trường.

Nhìn vào cung điện đổ nát trước mắt, từ dấu vết kiến trúc có thể nhận ra rằng đây không phải là sản phẩm của thời đại này.

"Bá tước, bên trong phát hiện một bức bích họa!"

Nghe được lời nói của vệ binh, Tổng đốc Pierce liền thận trọng đi đến nội điện.

Khai quật di tích thượng cổ là việc có rủi ro, cung điện đổ nát bình thường thì không sao, chỉ sợ phong ấn quái vật gì đó.

"Bích họa đã bắt đầu phong hóa, tranh thủ thời gian ghi lại văn tự và đồ án trên đó!"

Ngay khi Bá tước Pierce mở miệng, quý tộc phụ trách công việc khai quật đã đưa ra một viên Lưu Ảnh thạch.

Là những người khai quật di tích thượng cổ chuyên nghiệp, họ sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp này.

"Bá tước, phân tích từ cấu trúc của kiến trúc, có thể thấy rõ dấu vết văn hóa Thú nhân."

"Phán đoán sơ bộ, đây hẳn là công trình kiến trúc từ 8. 000 năm trước, hoặc là lâu đời hơn."

"Chữ viết và hoa văn cũng tràn đầy phong cách Thú nhân, có lẽ do một đại nhân vật nào đó của Đế quốc Thú Nhân để lại."

"Những thứ này rất quan trọng đối với việc nghiên cứu lịch sử và văn hóa của Đế quốc Thú Nhân, đáng tiếc là có quá tài liệu ghi chép!"

Lão nhân nói với giọng đầy phấn khích.

Vương quốc Alpha và Thú nhân là kẻ thù truyền kiếp, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc mọi người nghiên cứu văn hóa Thú nhân.

Dù sao Thú nhân cũng sẽ bị tiêu diệt về mặt thể xác, việc bảo tồn những di sản văn minh này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến sự cai trị của vương quốc.

"Mau sắp xếp người giải mã nội dung trên bức bích họa càng sớm càng tốt, chép lại vài phần Lưu Ảnh thạch, ta cần dùng."

"Tiếp tục tổ chức nhân lực khai quật di tích, nhất định phải cẩn thận chấn động ma pháp, tuyệt đối không được đụng vào những ma pháp trận không biết."

Bá tước Pierce dặn dò với vẻ thất vọng.

Ban đầu ông ta còn tưởng rằng sẽ có thể gặt hái được nhiều thành quả, nhưng bây giờ xem ra đây chỉ là một tòa cung điện bình thường.

Nghiên cứu lịch sử và văn hóa của Thú nhân thì được, nhưng muốn có thêm thông tin thì khả năng là rất thấp.

Sau khi trơ mắt nhìn bức bích họa hóa thành tro tàn, đám người lại bắt đầu công việc khai quật, hoàn toàn không để ý đến sự khác biệt giữa bức bích họa phong hóa và vật liệu xây dựng cung điện.

Tất nhiên, ngay cả khi phát hiện ra điều khác biệt, mọi người cũng sẽ không tìm hiểu sâu.

Dưới sự tàn phá của thời gian, việc bức bích họa bị phong hóa là chuyện rất bình thường. Vật liệu khác nhau thì chỉ có thể đi hỏi những Thú nhân đã xây dựng cung điện này.

Muốn khảo sát dấu vết thời gian, chỉ cần kiểm tra cột trụ là đủ, ai thèm quan tâm đến một đống bụi đất làm gì chứ!

Công việc khai quật di tích vẫn tiếp tục, diện mạo ban đầu của tòa cung điện bỏ hoang dần lộ ra trước mắt mọi người.

Đáng tiếc là tài liệu ghi chép mà mọi người mong đợi vẫn không xuất hiện. Tựa như bức bích họa vừa rồi chính là toàn bộ thông tin vậy. ...

Khác với những nền văn minh thượng cổ đã diệt vong, Đế quốc Thú Nhân chỉ suy tàn chứ không hề biến mất.

Mặc dù truyền thừa đã bị gián đoạn một thời gian, nhưng chữ viết của chủng tộc vẫn được lưu truyền.

Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng, là kẻ thù truyền kiếp, nên trong vương quốc Alpha đương nhiên không thiếu những học giả nghiên cứu văn minh Thú nhân.

Sau khi khai quật sơ bộ hoàn thành, nội dung trên bức bức họa đã nhanh chóng được giải mã.

"Bá tước, nội dung trên bích họa là một lời tiên tri, dịch ra là:

"Thập vạn chi kiếp, chư Thần hoàng hôn, tinh bích rộng mở, tà vật giáng lâm, máu chảy thành sông."

"Người ký tên là vị Dự Ngôn Sư đầu tiên của Đế quốc Thú Nhân, cuối cùng còn để lại một lời cảnh báo, dặn dò hậu thế phải đối phó một cách lý trí."

Rogerio nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Nội dung của lời tiên tri quá kinh người, chư Thần hoàng hôn đã được chứng minh, nếu những lời tiên tri sau đó đều đúng, vậy thì sau này các chủng tộc trên đại lục sẽ phải chiến đấu để duy trì chủng tộc.

"Lời tiên tri của Dự Ngôn Sư Thú nhân sao?"

Bá tước Pierce hoảng sợ thốt lên.

Bất kỳ vị bá chủ đại lục nào trong thời kỳ huy hoàng đều không thể coi thường.

Đặc biệt là nghề Dự Ngôn Sư cổ xưa này, bình thường nhìn vào có vẻ rất gà mờ, nhưng một khi phát huy tác dụng thường có thể quyết định sự hưng vong của một phương.

Tuy nhiên, loại bói toán này thường chỉ dành cho lực lượng của chính mình, rất ít người để cho Dự Ngôn Sư nhà mình đi dự đoán vận mệnh của đại lục.

Có thể dự đoán được kết quả hay không thì không biết, nhưng từ khi bắt đầu bói toán, cuộc đời của Dự Ngôn Sư đã bước vào thời gian đếm ngược.

Cố gắng thay đổi vận mệnh của tất cả các sinh vật trên đại lục, sức phản phệ trong chuyện này có thể tưởng tượng được.

Thường thì chỉ đến khi tuổi già, tuổi thọ sắp hết, mới dự đoán một lần.

Độ chính xác hoàn toàn phụ thuộc vào nhân phẩm của Dự Ngôn Sư.

Chương 2113: Tiên Đoán (2)

Có người để lại lời tiên tri vì chính nghĩa, có người để lại lời tiên tri để lưu danh muôn đời, nhưng có càng nhiều người để lại lời tiên tri chỉ vì đùa dai.

Nếu không phải vì những nội dung trước đó đã được xác minh, sợ là Bá tước Pierce đã lập tức nghĩ rằng đây là một trò đùa dai.

Tương lai vốn dĩ không chắc chắn, dự đoán những chuyện sau hàng vạn năm, độ khó không phải là bình thường.

Nếu thực sự có khả năng này, tại sao không dự đoán quốc vận của Đế quốc Thú Nhân, để các cường giả trong tộc tiêu diệt mối nguy tiềm ẩn Nhân tộc trước.

"Đúng vậy, thưa ngài Bá tước!"

"Từ thông tin trên bức bích họa, có thể thấy đây là do một Dự Ngôn Sư Thú nhân lưu lại. Niên đại đã quá xa xưa, chúng ta hoàn toàn không thể tìm được tư liệu liên quan đến vị Dự Ngôn Sư Thú nhân này."

Rogerio khẳng định trả lời.

Là một học giả nghiên cứu văn hoá Thú nhân, hiểu biết của ông ta về những nhân vật lịch sử của Đế quốc Thú Nhân còn hơn nhiều Thú nhân.

Mặc dù là vậy, nhưng ông ta vẫn không thể cam đoan rằng mình có thể biết rõ tất cả những danh nhân lịch sử.

Thời gian chôn vùi quá nhiều sự thật, lịch sử Thú nhân hiện giờ hoàn toàn được ghép nối từ những tài liệu rời rạc, trong đó còn xen lẫn những suy đoán cá nhân của học giả.

"Biết rồi."

"Thị vệ trưởng, lập tức sắp xếp người mang viên Lưu Ảnh thạch này đến tay bệ hạ và các đại quý tộc!"

Bá tước Pierce bình tĩnh nói.

Một lời tiên tri đúng sai chưa rõ, không đáng phải giữ bí mật.

Mọi người đều biết mới có thể dễ dàng xác minh đúng sai.

Lỡ đâu lời tiên tri được xác minh, thì người phát hiện là ông ta sẽ có thể nhận được một làn sóng hữu nghị. . . .

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Sau khi nhận được tin tức, Hudson liền cau mày.

Không biết mới là điều đáng sợ nhất.

Lượng thông tin trong lời tiên tri quá ít, chỉ có thể đại khái phán đoán rằng mối đe dọa đến từ bên ngoài thế giới.

Thời gian bùng phát, thực lực cụ thể như thế nào, hoàn toàn không biết gì.

"Tiểu thư Afia, cô nghĩ gì về lời tiên tri này?"

Hudson mở miệng hỏi.

Thẳng thắn mà nói, hắn cũng không muốn tham khảo ý kiến của Afia. Dự Ngôn Sư của hắn khá là ngốc, vừa nhìn là biết không đáng tin cậy rồi.

Nguyên nhân mà hắn giữ nàng ta ở lại lãnh địa cúng bái chỉ đơn giản là để tô điểm cho mặt tiền, chứ không hy vọng là có thể thu hoạch được gì từ cô ta.

Không quan tâm tài nghệ thật sự của Afia như thế nào, chỉ cần để ngoài kia biết rằng hắn cũng có Dự Ngôn Sư là đã có thể phát huy tác dụng răn đe rồi.

Là một cường giả Thánh Vực theo đường pháp tắc vận mệnh, bản thân Hudson cũng là một nửa nhà tiên tri.

Chỉ có điều hắn khá sợ chết, không dám mạo hiểm bị phản phệ để thăm dò một tương lai không chắc chắn.

Theo quan điểm của Hudson, tương lai là không chắc chắn, chỉ có thể suy diễn ra khả năng cao nhất.

So với việc trực tiếp thăm dò vận mệnh, Dự Ngôn Sư rõ ràng là tồn tại mưu lợi.

Có thể truyền thừa qua nhiều năm như vậy, đương nhiên là có một bộ phương pháp để đối phó với phản phệ, chỉ là hiệu quả không mạnh lắm.

"Không biết!"

"Trong lịch sử có nhiều lời tiên tri như vậy, làm sao ta của Thú nhân từ hàng vạn năm trước."

"Công tước, ngài đừng hy vọng vào việc xác minh thật giả. Chuyện có liên quan đến vận mệnh của toàn đại lục thường không thể bị người ta dự đoán được."

"Nếu như nói là lời tiên tri do Thú Thần để lại, ta cảm thấy còn tạm được."

Nói xong, Afia cảnh giác nhìn xem Hudson, tròng mắt đều sắp ươn ướt.

Như thể đang nói: Nếu dám kêu ta xem bói, ta sẽ khóc cho ngươi xem.

Cảnh tượng hài hước khiến Hudson vô cùng cạn lời. Dự Ngôn Sư nhà mình không chỉ trình độ chuyên môn không cao, mà lá gan cũng cực kỳ nhỏ.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Một chức nghiệp hiếm hoi như Dự Ngôn Sư, dù là trong bất cứ một thế lực lớn nào cũng đều sẽ được coi là khách quý.

Những Dự Ngôn Sư có chút trình độ đều đã bị các thế lực lớn thu nạp rồi.

Nam chinh bắc chiến nhiều năm như vậy, Hudson mới chỉ gặp được một vị Dự Ngôn Sư này mà thôi.

"Ta biết rồi, tiểu thư Afia."

"Thư viện trong lãnh địa có rất nhiều sách về Dự Ngôn Sư. Nếu cô có hứng thú có thể vào xem."

"Nhiệm vụ tiếp theo của cô là thu thập các bí mật trên đại lục, đặc biệt là những truyền thuyết thần thoại kỳ quặc trong lịch sử, tốt nhất là có thể phân loại một cách hệ thống."

Căn cứ vào tinh thần tận dụng nhân tài, Hudson trực tiếp mở miệng an bài.

Bói toán thì thôi.

Người tu luyện pháp tắc Vận mệnh không thiếu nhất chính là sự tự tin. Nếu gửi hy vọng vào bói toán, thì con đường phía trước cũng sẽ bị cắt đứt.

Một người không có lòng tin thì lấy gì để nắm giữ vận mệnh.

Khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, sự chú ý của Hudson một lần nữa quay trở lại việc xây dựng lãnh địa.

Nhờ có sự hỗ trợ của các phe phái trong vương quốc, sản lượng công nghiệp của Tuyết Nguyệt lĩnh đã tăng vọt.

Dây chuyền sản nghiệp hoàn chỉnh, càng là đỉnh cao của thời đại này.

Lấy ngành công nghiệp sắt thép làm ví dụ, từ khai thác thượng nguồn, luyện kim trung nguồn đến gia công thành phẩm hạ nguồn, tất cả đều được ứng dụng.

Không chỉ có thể sản xuất đao kiếm, trường thương đơn giản, mà cả việc sản xuất phức tạp như áo giáp, ma pháp nỏ, Ma tinh pháo cũng được chuyển giao sang đây.

Tính đến thời điểm hiện tại, lãnh địa đã hoàn thành mục tiêu sản xuất 100. 000 tấn mỗi năm. Do nhu cầu rèn đúc vũ khí nên sản lượng thép chiếm tới 1/4.

So với kiếp trước, đây quả thực là một doanh nghiệp lạc hậu ở thị trấn nông thôn, nhưng ở thời đại này lại là cơ sở sản xuất thép lớn nhất vương quốc, lớn thứ hai đại lục.

Không chỉ công nghiệp nặng bùng nổ, tốc độ phát triển của các ngành công nghiệp khác cũng rất nhanh.

Chương 2114: Nhà Tiên Tri

Theo quy luật phát triển kinh tế bình thường, với thị trường nhỏ bé của Tuyết Nguyệt lĩnh, chắc chắn không thể nuôi sống nhiều doanh nghiệp như vậy.

Lý do không gây ảnh hưởng đến bên ngoài chủ yếu là do sản phẩm được sản xuất ra hiện nay chỉ chiếm chưa đến 1/10 lượng hàng hóa lưu thông trên thị trường.

Còn số vật tư còn lại, sau khi sản xuất ra sẽ được đưa thẳng vào kho dự trữ chiến tranh.

Khác với việc sản xuất lương thực, càng nhiều thì càng tốt, việc dự trữ vũ khí trang bị lại có giới hạn.

Trải qua quá trình chế tạo liên tục trong vài năm, kho dự trữ vũ khí thông thường đã đủ để tiến hành một cuộc chiến tranh diệt quốc.

Số lượng dự trữ của các sản phẩm công nghệ cao như Ma Tinh pháo, ma pháp nỏ cũng đang không ngừng tăng lên.

Hudson đi thị sát nhà kho một vòng, sau đó liền không còn thúc giục sản lượng nữa. Tất cả những ai hoàn thành nhiệm vụ đều được giảm sản lượng sau này.

Thứ duy nhất không hạn chế sản xuất chỉ còn lại mũi tên.

Ma Tinh pháo tồn kho đã vượt qua ba trăm khẩu, cộng thêm hai trăm khẩu Ma Tinh pháo trong quân đội, tổng số lượng đã trực tiếp vượt quá năm trăm khẩu.

Không tính đến số Ma tinh pháo đang nằm trong tay đám lãnh chúa quý tộc các nơi. Chỉ riêng năm trăm khẩu Ma Tinh pháo này thôi, chính phủ vương quốc cũng không nuôi nổi rồi.

Khi viễn chinh Vương quốc Hessen, Hudson đã tập trung sử dụng Ma Tinh pháo. Uy lực thì không phải bàn cãi, nhưng chi phí thực sự là rất lớn.

Lúc người khác thanh toán chi phí, Hudson còn không cảm thấy xót xa gì. Nhưng đến khi vương quốc gánh vác, hắn nhất định phải cân nhắc đến khả năng chịu đựng của tài chính.

Tổng sản lượng Ma tinh trong nước cộng lại đều không đủ cho pháo binh lãng phí.

Nếu không phải vì tài chính không chịu nổi, Hudson không ngại tạo ra hàng nghìn khẩu pháo lớn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này chỉ có thể nghĩ mà thôi. Ở thời đại phong kiến, năng suất sản xuất kém cỏi đã quyết định là Ma tinh pháo không thể mở rộng được.

"Chọn một nửa số Ma tinh pháo có trọng lượng nặng hơn để phân phát cho các đơn vị thường trú ở các tỉnh dọc biên giới Nam Cương và Tây Bắc, ta sẽ nói chuyện với phía chính phủ vương quốc!"

Hudson lập tức ra lệnh cho quan hậu cần.

Sản xuất tập trung quy mô lớn vẫn rất có lợi cho sự phát triển năng suất.

So với những khẩu Ma Tinh pháo được chế tạo trước đây, kỹ thuật luyện kim và kỹ thuật chế tạo pháo ở giai đoạn trung hậu kỳ đã đạt được bước đột phá, trọng lượng thân pháo trực tiếp giảm xuống một phần ba.

Trong chiến tranh phòng thủ, trọng lượng này là không đáng kể; Nhưng trong chiến tranh thực địa, trọng lượng và tính cơ động của Ma tinh pháo là tỷ lệ nghịch với nhau.

Muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, rõ ràng là vương quốc phải chủ động tấn công. Hầu hết các cuộc chiến tranh sẽ diễn ra ở ngoài trời.

Có Ma Tinh pháo nhẹ hơn thì ai còn dùng hàng nặng làm gì!

Tuy nhiên, Ma Tinh pháo đã được chế tạo ra rồi thì không thể lãng phí, vừa hay có thể dùng để tăng cường phòng ngự ở những khu vực khác của vương quốc.

Ở trong thâm tâm, Hudson thầm kêu khổ, có vẻ như lần này chơi hơi quá đà.

Sự tích cực của các bên trong việc tiêu diệt Thú nhân còn cao hơn dự kiến của hắn, dẫn đến tình trạng dư thừa sản lượng trước thời hạn.

Tuyết Nguyệt lĩnh là như vậy, lãnh địa của các quý tộc khác cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Khi mọi người đều dư thừa sản lượng thì chiến tranh chỉ có thể đến sớm.

Nhưng đúng vào lúc này lại xuất hiện một lời tiên tri bí ẩn.

Nếu thảm họa trong lời tiên tri trùng hợp với cuộc chiến tranh tiêu diệt Thú nhân của vương quốc, hậu quả sẽ trở nên khó lường.

Nỗi phiền muộn không thể nói ra này đã trở thành nỗi ám ảnh của Hudson, những người khác vẫn đang bận rộn chuẩn bị cho chiến tranh.

Nếu để mọi người biết rằng vương quốc đã hoàn thành nhiệm vụ dự trữ vũ khí trang bị trước thời hạn, có lẽ mọi người sẽ càng trở nên nhiệt tình hơn.

Còn về vấn đề tiên tri, khả năng cao là các quý tộc trong vương quốc sẽ không tin.

Lý do rất đơn giản: đây là lời tiên tri do Dự Ngôn Sư Thú nhân để lại.

Nếu không có gì bất ngờ, hiện giờ trong giới quý tộc vương quốc đã có một nhóm người giải thích lời tiên tri này theo cách khác.

Nghĩa là: Dự Ngôn Sư Thú nhân đã tiên tri được nguy hiểm của chủng tộc, để bảo tồn truyền thừa của chủng tộc, nên chúng cố tình để lại một lời tiên tri để đánh lừa vương quốc.

Về mặt logic là hoàn toàn hợp lý, lo cho chủng tộc của mình sẽ thuyết phục hơn là lo cho cả đại lục.

Hudson không biết lời này là thật hay giả, hoàn toàn không tìm ra một chút manh mối nào, những người khác lại càng không nói gì. . . .

Lời tiên tri bí ẩn, bắt đầu từ Vương quốc Alpha, nhanh chóng lan truyền khắp đại lục.

Người tin tưởng và người không tin tưởng tranh cãi gay gắt, hai phe không ai thuyết phục được ai, chuyện này lập tức trở thành chủ đề nóng trên đại lục.

Rừng rậm Tinh Linh.

Vào tháng thứ ba sau khi tin tức lan truyền, nội dung lời tiên tri cũng đến tay giới cao tầng của tộc Tinh Linh.

Nhìn vào lời tiên tri gần như giống hệt với tiên đoán của Thần linh của mình, sắc mặt của các quan chức cấp cao tộc Tinh linh rất khó coi.

Nếu như nguồn gốc lời đồn không phải từ khai quật di tích thì họ đã nghi ngờ là do có người trong nội bộ tiết lộ rồi.

Chỉ tiết lộ một lời tiên tri thì không tính là gì, vấn đề then chốt là họ đang chuẩn bị rời đi, nếu các chủng tộc liên hệ hai việc này với nhau, họ có thể rời đi được hay không còn rất khó nói.

"Nhà tiên tri của Thú nhân là chuyện gì, các ngươi có từng nghe nói chưa?"

Nữ vương Ám Dạ Tinh Linh là người đầu tiên mở miệng hỏi.

Sống hơn một nghìn năm, bà ta cũng được coi là có hiểu biết rộng rãi.

Chương 2115: Xung Đột

Trong ấn tượng của Nữ vương Ám Dạ Tinh Linh, từ khi Đế quốc Thú Nhân xưng bá đại lục đến lúc suy tàn, tổng cộng cũng không sinh ra bao nhiêu trí giả, mãng phu thì có không ít.

Nhà tiên tri không phải là một chức nghiệp, mà là một cách gọi tôn kính.

Chỉ khi những lời tiên tri được chứng minh và có ảnh hưởng sâu sắc đến đại lục, mọi người mới đặt biệt danh này cho người liên quan.

Dự Ngôn Sư của Nhân tộc, Tế tự Shaman của Đế quốc Thú Nhân, Tế tự Tinh Nguyệt của tộc Tinh Linh. . . Đều đang làm việc dự đoán tương lai, những người ưu tú nhất trong số đó được gọi là Nhà tiên tri

"Có lẽ là người Alpha đang cố tình che giấu, thậm chí ngay cả tên của Nhà tiên tri Thú nhân cũng không được công bố, ai biết được lời tiên tri thực sự là gì."

"Có thể đây là tác phẩm của một vị Thần nào đó, ví dụ như: Thần Hi chi chủ."

"Sau khi Nhân tộc xưng bá đại lục, đây chính là vị Thần nhận được sức mạnh tín ngưỡng dồi dào nhất, sau khi thực lực tăng lên, để lại một lời tiên tri cũng là có khả năng."

"Vừa hay Vương quốc Alpha có hai Thần Khí truyền thừa của vị Thần này, ẩn giấu thông tin bên trong Thần khí không phải là chuyện khó gì đối với Thần linh."

"Chắc là do e ngại chuyện này quá lớn, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân không giải quyết được, nên người Alpha mới mượn danh nghĩa của Nhà tiên tri Thú Nhân để tung tin này ra."

Đại tư tế ở bên cạnh thuận miệng trả lời.

Chuyện có liên quan đến khoảng thời gian vạn năm căn bản không phải là điều mà sinh linh bình thường có thể nhìn trộm.

Cho dù là Thần linh nhìn trộm tương lai vạn năm sau cũng phải trả một cái giá không nhỏ, nếu không may thậm chí còn có khả năng trực tiếp vẫn lạc.

Nếu như Tộc Tinh Linh vẫn còn là bá chủ đại lục, họ đương nhiên sẽ tích cực nghĩ biện pháp đối phó, nhưng đại lục hiện giờ đã đổi chủ.

Đối với những chuyện như nghịch thiên cải mệnh này, đám cao tầng Tinh Linh không có hứng thú.

"Tin tức đã được truyền đi, là ai truyền đi không quan trọng."

"Vì lý do an toàn, tiếp theo chúng ta cũng sẽ làm dáng một chút, sắp xếp một số Tinh Linh đi truy tìm dấu vết của Nhà tiên tri bí ẩn."

"Đồng thời tăng cường giám thị đối với Vương quốc Alpha, xem bọn chúng sẽ làm gì tiếp theo."

"Đại tư tế chuẩn bị sẵn sàng các phương án dự phòng, nếu kế hoạch bị rò rỉ trước thời hạn, vậy liền từ bỏ một phần lãnh thổ và di dời trước!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm nói với giọng điệu kiên định.

Lý do chính khiến kế hoạch chia tách đại lục chậm chạp chưa hoàn thành là vì khẩu vị của họ quá lớn, muốn mang theo toàn bộ khu vực mà mình kiểm soát hiện tại rời đi.

Đây không phải là vấn đề tham lam, vấn đề quan trọng là chia tách đại lục thì dễ, nhưng sau khi tách khỏi đại lục thì phải làm thế nào để rời đi.

Sử dụng ma pháp trận để thúc đẩy chuyển động của vỏ trái đất và tạo ra những hòn đảo trôi nổi nhân tạo trên biển, đây là chuyện lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử đại lục.

Dù Tộc Tinh Linh có sự tích lũy của vô số năm, nhưng mọi người cũng không thể đảm bảo rằng họ có thể điều khiển được mảnh đất dưới chân mình đến mục đích dự kiến một cách suôn sẻ.

Nếu năng lượng cạn kiệt trên đường đi, hòn đảo tách rời sẽ bị mắc kẹt ở giữa chừng; hoặc là khi tách khỏi đại lục gây ra động tĩnh quá lớn, khiến cho sóng biển cuồng nộ tấn công hòn đảo, đây đều là rủi ro.

Để chủng tộc có thể tiếp tục tồn tại, họ nhất định phải mang theo càng nhiều lãnh thổ càng tốt. Cho dù bị mắc kẹt ở giữa đường thì họ vẫn có đủ đất đai để chủng tộc tiếp tục phát triển. ...

"Giết!"

Bóng mờ ra lệnh một tiếng, vô số kỵ binh Thú nhân lao vào tấn công thị trấn nhỏ.

"Địch tập!"

Tiếng cảnh báo của binh sĩ tuần đêm đã đánh thức những lĩnh dân đang chìm trong giấc ngủ.

Thân ở biên giới, toàn dân giai binh là thao tác cơ bản.

Mọi người nhanh chóng rời giường bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó cầm vũ khí bước ra khỏi nhà.

Là chủ nhân của lãnh địa này, Nam tước Sherman đã ngay lập tức xuất hiện trên thành lũy, thuần thục chỉ huy quân đội bố trí phòng thủ.

Có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên anh ta gặp phải cảnh tượng như vậy.

Vương quốc và Thú nhân là kẻ thù truyền kiếp, xung đột ở biên giới là điều không thể tránh khỏi.

Xét thấy thực lực của hai bên bị mất cân bằng, người cầm quyền Thú nhân không muốn phát động chiến tranh, nhưng các bộ lạc lớn nhỏ dưới trướng của họ lại là ngư long hỗn tạp, giới cao tầng Thú nhân không có cách nào kiểm soát được tư tưởng của tất cả Thú nhân.

Cách một thời gian, sẽ luôn có những kẻ đầu óc thiếu tỉnh táo chạy đến kiếm chuyện.

Loại hành động tương tự cũng tồn tại ở phía Nhân tộc.

Hàng năm đều có những quý tộc bị hận thù che mờ lý trí, mang theo quân đội tư nhân ra ngoài trả thù. Hành động thành công thì mọi người đều vui vẻ, nhưng xảy ra bất trắc thì sẽ chết vô ích.

"Không ổn, thị vệ trưởng lập tức phát tín hiệu cầu viện quân thường trực lân cận!"

Nam tước Sherman hoảng sợ ra lệnh.

Những cuộc tấn công họ gặp phải trước đây đều là những Thú nhân lẻ tẻ, nhiều nhất trình độ cũng chỉ ở mức mã phỉ.

Những những địch nhân trước mắt này rõ ràng là khác biệt, thậm chí còn mặc cả áo giáp.

Trong Đế quốc Thú Nhân lạc hậu về sức sản xuất, tinh nhuệ chưa chắc đã được trang bị áo giáp, nhưng quân đội mặc áo giáp thì chắc chắn là tinh nhuệ.

Quân lính rải rác và quân tinh nhuệ hoàn toàn không phải là một khái niệm, lý trí mách bảo Sherman rằng, nếu không cầu viện ngay lập tức, hôm nay y sẽ phải bỏ mạng ở nơi này. . . .

Trong đêm tối, một tên Vu Yêu có thân hình quỷ dị và một bóng mờ hư ảo đứng nhìn nhau.

"Thủ đoạn cấp thấp như vậy, ai cũng có thể phát hiện ra điều không ổn. Muốn khơi mào xung đột giữa Vương quốc Alpha và Thú nhân, sợ là còn chưa đủ?"

Vu Yêu Vương lạnh lùng hỏi.

Chương 2116: Tập Kích

"Thủ đoạn có cao minh hay không không quan trọng, có thể phát hiện ra vấn đề hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là có người tin."

"Đám hậu duệ của Thú Thần này thật sự không ra gì, nếu để cục diện bây giờ tiếp tục phát triển, chênh lệch thực lực giữa bọn chúng và Vương quốc Alpha sẽ chỉ ngày càng lớn."

"Bây giờ không đánh, chờ tới tương lai sẽ càng không thể đánh được."

"Chiến tranh nghiêng về một phía đối với chúng ta không phải là chuyện tốt gì."

"Thời nay không giống ngày xưa, cả hai quốc gia đều không thiếu cường giả Thánh Vực, việc thu thập linh hồn trở nên khó khăn hơn nhiều."

"Chỉ khi chiến tranh đủ kịch liệt, tử thương đủ thảm trọng, thì chúng ta mới có thể thực hiện được mục đích."

"Hơn nữa, chất lượng quân hồn cao hơn nhiều so với dân thường, càng có lợi cho việc khôi phục thực lực của ngươi."

Nghe lời giải thích của bóng mờ, Vu Yêu Vương khẽ gật đầu.

Dù sao đi nữa, những kẻ ra tay đều là Thú nhân. Đối với phe chủ chiến của Vương quốc Alpha mà nói, lý do này đã đủ rồi.

Còn về chuyện liệu có kẻ chủ mưu đứng đằng sau những Thú nhân này hay không, đó là một chuyện khác.

Có lẽ trong mắt giới quý tộc Vương quốc Alpha, chỉ cần giết sạch Thú nhân, thì bất kỳ thế lực nào trong Đế quốc Thú Nhân làm đều giống nhau.

"Nếu vậy thì để cho lũ Thú nhân bên dưới mang toàn bộ đám Nhân tộc này làm thành đồ nướng đi, để cho viện binh của bọn chúng thấy!"

Sau khi dừng lại một chút, Vu Yêu Vương lập tức nói.

Nếu đã quyết định là phải chọc giận người Alpha, vậy thì thủ đoạn đương nhiên là càng tàn nhẫn càng tốt.

Đối với Vu Yêu tâm linh vặn vẹo mà nói, tra tấn quân địch chỉ là thao tác bình thường. Nếu không phải lo bị bại lộ thân phận, gã ta còn có thủ đoạn ác hơn nữa.

"Không thành vấn đề!"

"Tiếp theo, chúng ta sẽ tách ra hành động, âm thầm hỗ trợ các tín đồ phá thành."

"Chỉ dựa vào sức mạnh của những tín đồ này, tấn công những tòa lâu đài nhỏ này đã rất khó khăn, muốn chọc giận giới cao tầng Vương quốc Alpha, chút tổn thất này vẫn chưa đủ!"

Nói xong, bóng mờ trực tiếp biến mất trong màn đêm, để lại Vu Yêu Vương âm thầm tính toán.

Gã ta vốn cho rằng một Vu Yêu bị người người kêu đánh như mình đã là sinh vật tà ác nhất trên thế giới này rồi, nhưng so với bóng mờ thần bí này, gã ta vẫn còn kém không ít.

Vu Yêu làm hại tứ phương, nhưng đều là đích thân động thủ giết chóc. Nếu bàn về sức tàn phá, hoàn toàn không thể so sánh với việc trực tiếp khơi mào chiến tranh giữa hai quốc gia.

Lựa chọn một đối tác như vậy, nếu không nghĩ thêm một chút, bị người ta bán còn phải giúp người ta kiếm tiền. . . .

Hậu quả trực tiếp nhất của hành động hiệu suất cao chính là từng tin tức xấu liên tục được truyền đến tay Hudson.

Lãnh địa ở biên giới xảy ra bất trắc không có gì lạ, nhưng liên tiếp xảy ra bất trắc thì lại quá kỳ lạ.

Trong bộ chỉ huy, Hudson không chút do dự hạ lệnh cho quân phòng thủ ở các nơi đi truy lùng kẻ địch.

Vấn đề tà giáo bộc phát vẫn chưa được trị tận gốc, bây giờ biên giới lại xảy ra vấn đề, nhìn thế nào cũng không thích hợp.

Nhưng tiếc là trong thời loạn lạc, điều không thiếu nhất chính là những hành động bất thường. Loạn tượng trên đại lục đã kéo dài nhiều năm, kịch bản bất thường diễn ra hàng ngày.

Hôm nay nơi này xảy ra chuyện, ngày mai nơi đó xảy ra bất trắc, điều này thật sự quá phổ biến.

Thấy nhiều rồi, Hudson đều chẳng muốn ngạc nhiên.

Chỉ có điều, kịch bản sau đó bắt đầu nằm ngoài dự đoán. Quân đội vừa xuất động, kẻ địch bỗng đột nhiên biến mất.

Ngoài những thi thể Thú nhân lưu lại trên chiến trường đang nói với bọn hắn đây là do Thú nhân làm ra, những manh mối khác đều đã bị cắt đứt.

Để dụ bắt địch nhân, quân phòng thủ đã nhiều lần bố trí mai phục ở biên giới, tiếc là địch nhân không cắn câu.

Nếu là cách đây mười năm, đây sẽ trở thành một vụ án không có đầu mối. Không biết địch nhân là ai thì chỉ còn cách bỏ qua.

Nhưng tình hình hiện tại khác, giới quý tộc của vương quốc bị kích động dục vọng hiếu chiến, người nào người nấy đều tràn ngập cảm giác vinh dự.

Sau khi tin tức này truyền ra, các quý tộc trong nước lập tức náo loạn, những con em quý tộc trẻ tuổi liên tục kêu gào chiến tranh.

Vừa mới an ổn được vài năm, vương đô lại một lần nữa trở thành tâm điểm phong ba, mỗi ngày đều có vô số quý tộc chạy tới trước cửa vương cung xin chiến.

Phỉ Thúy cung.

"Quân đội thường trú tiền tuyến đang làm gì vậy, quân địch đâu thể từ dưới đất chui lên được chứ?"

"Vương quốc đã đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực vào biên giới, giờ đây thị trấn thì trở thành đống đổ nát, còn người dân lại bị sát hại một cách thảm khốc, vậy mà kẻ thù. . ."

Đối mặt với sự giận dữ của Caesar IV, Công tước Richard chỉ có thể kêu oan trong lòng.

Về lý thuyết, quân đội thường trú tiền tuyến chịu sự quản lý của Bộ Quân vụ, nhưng trong quá trình thao tác thực tế, quyền phát ngôn của một vị Bộ trưởng Quân vụ như ông ta lại vô cùng hạn chế.

Lúc đầu, hệ thống quý tộc quân công vốn đã là một hạn chế lớn đối với quyền nhân sự của Bộ Quân vụ, lại còn gặp phải một vị chủ soái cường thế như Hudson, Bộ Quân vụ lại càng không thể làm gì được.

Hiện nay, việc thăng chức và điều động tướng lĩnh tiền tuyến về cơ bản đều được thực hiện theo quy định.

Mọi người chỉ cần làm tròn trách nhiệm của mình là có thể hoàn toàn mặc xác Bộ Quân vụ.

Về hậu cần, Hudson cũng theo dõi sát sao, ai dám lấy cớ hậu cần gây khó dễ, điều đầu tiên cần phải đối mặt chính là cơn thịnh nộ của vị Nguyên soái huyền thoại của vương quốc.

Sau vài năm, các tướng lĩnh tiền tuyến dần dần hiểu ra rằng ai mới là lão đại trong quân đội.

Chương 2117: Dư Luận

Có thể nói là Bộ Quân vụ đã thất bại hoàn toàn trong cuộc đấu tranh quyền lực này.

Từ khi Richard nhậm chức, ông ta đã phải tiếp quản một Bộ Quân vụ yếu thế.

Muốn cường thế cũng không được, từ đầu đến cuối Hudson đều kiên trì nguyên tắc, hoàn toàn tuân theo quy định của Vương quốc.

Mặc dù hệ thống này do chính Hudson tự tay tạo ra sau khi cải cách quân đội, nhưng không có nghĩa là Bộ Quân vụ có thể vi phạm.

Cho dù là phe bảo thủ chấp chính, muốn thay đổi luật chơi trong quân đội cũng là điều vô cùng khó khăn.

Đấu tranh quyền lực là chuyện thứ yếu, vấn đề then chốt là bản thân Công tước Richard không tự tin.

Ông ta sợ rằng sau khi sửa đổi chế độ sẽ làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội, từ đó phá hủy kế hoạch hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Caesar IV đương nhiên hiểu rõ những vấn đề thực tế này.

Bỏ qua người chịu trách nhiệm chính là thống lĩnh tiền tuyến không truy cứu, mà trách mắng Công tước Richard, điều này vốn là một cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Lý tưởng cầm quyền của phe bảo thủ đi ngược lại với người làm Quốc vương như y, mâu thuẫn giữa hai bên đã được định đoạt ngay từ đầu.

Caesar IV không thể làm gì được những lão già này về mặt chính trị, nên chỉ đành tìm cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình. Nếu như có thể làm cho vài người tức chết thì sẽ tốt hơn.

Đáng tiếc, ý tưởng này vốn dĩ chỉ là mơ ước xa vời.

Người chơi chính trị cả đời, bất kể là tâm tính hay là da mặt đều đã được rèn luyện.

Lặng lẽ nhìn Caesar IV biểu diễn, trên mặt Công tước Richard không có biểu hiện gì khác thường, như thể người bị trách mắng không phải là ông ta vậy.

"Bệ hạ, có tìm được kẻ địch hay không không quan trọng."

"Kẻ có thể điều động được quân đội Thú nhân chắc chắn là một thế lực nào đó bên trong Đế quốc Thú Nhân."

"Chỉ cần giết sạch tất cả bọn chúng thì vấn đề sẽ được giải quyết!"

Có thể thấy rằng Công tước Richard cũng là một kẻ tàn nhẫn, mở miệng ra là đòi diệt cả tộc người ta.

Phương án này khẳng định là không có vấn đề, Thú Nhân chết sạch, thù cũng trả được.

"Công tước, ông chuẩn bị phát động chiến tranh sớm sao?"

Caesar IV bất mãn hỏi.

Vương quốc chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh, vũ khí trang bị đã được chuẩn bị đầy đủ, nhưng dự trữ lương thực của vương quốc thì còn lâu mới đủ.

Chiến tranh diệt quốc một khi bùng nổ, chắc chắn sẽ kéo dài dai dẳng. Trên thảo nguyên mênh mông, việc truy lùng tàn quân không thể nào hoàn thành được trong thời gian ngắn.

Không có lương thực dự trữ đủ cho trăm vạn đại quân sử dụng trong hơn ba năm, phát động chiến tranh là hành vi vô trách nhiệm với chính bản thân mình.

"Đương nhiên là không phải!"

"Bệ hạ, hiện tại vương quốc không thích hợp để phát động chiến tranh."

"Dự trữ vật tư của chúng ta nhiều nhất chỉ có thể hỗ trợ cho đại quân chiến đấu ở tiền tuyến trong một năm, thời gian ngắn như vậy, cùng lắm chỉ có thể đánh bại Thú nhân."

"Đừng nói là hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, muốn trọng thương bọn chúng cũng khó."

"Liên minh dị tộc là một vấn đề nan giải, nếu không tìm cách ngăn chặn bọn chúng, Vương quốc rất khó đạt được bước đột phá về chất."

"Điều tra chân tướng chỉ là thứ yếu, việc cần làm nhất hiện giờ chính là nhanh chóng dập tắt dư luận. Giữa chúng ta và Thú nhân có nhiều ân oán như vậy, tăng thêm một khoản nữa cũng chẳng tính là gì."

Công tước Richard bình tĩnh trả lời.

Chính trị đơn giản như vậy đấy, sự thật là gì đều hoàn toàn phụ thuộc vào nhu cầu của mọi người.

Việc tiền tuyến mãi không đưa ra kết quả điều tra đương nhiên là có nguyên nhân khó điều tra, nhưng phần lớn là do vương quốc hiện giờ không cần đến chân tướng.

Nếu cần về mặt chính trị, đầu mâu có thể lập tức chỉ về phía Thú nhân, cũng có thể nhắm vào các thế lực thù địch khác của vương quốc.

"Bệ hạ, Richard nói không sai, chuyện mà chúng ta cần làm hiện giờ là nhanh chóng dập tắt dư luận."

"Cho dù muốn phát động chiến tranh thì cũng phải ngăn chặn Liên minh dị tộc trước."

"Công cuộc cải cách của các đồng minh không thuận lợi, ngoại trừ Công quốc Mosey coi như tương đối bình yên ra, ba nước còn lại đều xảy ra tranh chấp chính trị đẫm máu."

"Thực lực quân sự của ba quốc gia Trung đại lục nhìn như tăng lên không ít, nhưng mâu thuẫn nội bộ cũng theo đó tăng lên, để lại không ít tai họa ngầm cho tương lai."

"Nếu như có thể mà nói, tốt nhất là nên kích động người Frank và người Iberia động thủ trước, thu hút sự chú ý của Liên minh dị tộc."

Hầu tước Zuel thuận thế phụ họa.

Trong tình huống bình thường, người không muốn đánh trận nhất chắc chắn là Bộ Tài chính.

Hủy diệt Đế quốc Thú Nhân là vĩ nghiệp "lợi tại thiên thu", trong ngắn hạn không thể nhìn thấy hiệu quả về mặt tài chính.

Tham khảo những lần mở rộng trước đây là biết, vương quốc vương quốc đã chiếm được nhiều vùng đất, nhưng thuế thu được đến nay vẫn là con số không.

Nguyên nhân chính khiến cho việc mở rộng lãnh thổ qua các triều đại dừng lại chính là vấn đề tài chính.

Nếu không phải mối hận thù giữa vương quốc và Thú nhân quá sâu, in hằn trong tâm khảm mọi người, thì hiện nay trong triều đình chắc chắn sẽ có một phe phản chiến.

Tất cả đều là do Thú nhân tự tạo nghiệt, trong ba trăm năm qua, bọn chúng đã đánh cho vương quốc bầm dập, mạnh mẽ đánh ra truyền thống con em quý tộc nhất định phải ra chiến trường .

Đến mức mà bây giờ mọi nhà đều có nợ máu, ai dám giảng hòa thì chính là đang khinh nhờn vinh quang của nhà mình.

"Vấn đề dư luận sóng gió, các ngươi tự tìm cách giải quyết đi, nếu thực sự không được thì để Nguyên soái Hudson phát động trả thù ở biên giới."

"Công tác ngoại giao nhất định phải được tiến hành ngay lập tức!"

"Bất kể là mua chuộc bằng lợi ích hay âm thầm lên kế hoạch khơi mào xung đột, đều phải kéo người Frank và người Iberia xuống nước."

"Công việc cụ thể, Tể tướng sẽ phụ trách điều phối"

Chương 2118: Trả Thù

Caesar IV vừa nói dứt lời, đám quan viên phe bảo thủ đã âm thầm kêu khổ, đòn phản công của Quốc vương cuối cùng cũng tới.

So với những thủ đoạn nhỏ trước đây, việc sắp xếp những nhiệm vụ khó giải quyết một cách quang minh chính đại như hiện nay mới thực sự là đòn sát thủ.

Làm tốt là điều đương nhiên, nhưng làm hỏng thì lại phải chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, Tể tướng Beckett còn không thể từ chối, quyền lực đi đôi với nghĩa vụ, những việc này hoàn toàn nằm trong phạm vi chức trách của lão ta.

Công việc đối ngoại thường do Bộ Ngoại vụ phụ trách, nhưng Tể tướng mới là người đứng đầu chính phủ, về mặt cấu thành quyền lực của vương quốc, Bộ trưởng Ngoại vụ cần phải chịu trách nhiệm trước Tể tướng.

Do coi trọng vấn đề này, Quốc vương mới giao cho người đứng đầu là Tể tướng xử lý, không có gì đáng bàn ở đây.

"Xin Bệ hạ yên tâm."

"Trong vòng năm năm, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia chắc chắn sẽ động thủ với tộc Dwarf!"

Tể tướng Beckett quả quyết tuyên bố.

Nhiệm vụ không thể thoái thác, nhưng thời gian thì có thể lùi lại.

Đối với vương quốc mà nói, việc khơi mào xung đột ở ngoài vạn dặm cũng là một thử thách.

Trong lúc khơi mào xung đột còn phải che giấu bản thân để không bị bại lộ.

"Năm năm quá dài, bầu không khí chiến tranh trong nước ngày càng sôi sục, chúng ta chưa chắc có thể kiềm chế được."

"Tranh thủ tại trong vòng hai năm, khơi mào xung đột giữa bọn họ đi"

Không phải Caesar IV đang cố tình gây khó dễ, mà thực sự là làn sóng chủ chiến trong vương quốc đang ngày càng dâng cao.

Nguyên nhân chính là: sau khi quân đồn trở về theo từng đợt, lực lượng quân sự trong tay các quý tộc chưa bao giờ mạnh mẽ như lúc này.

Sức mạnh trở thành chỗ dựa cho mọi người, uy tín của Hudson cũng một lần nữa được đẩy lên đỉnh cao.

Cho dù tiền tuyến xảy ra biến cố, mọi người cũng chỉ la hét đòi khai chiến với Thú nhân, mà không có người nào muốn Vương quốc điều tra chân tướng và truy bắt thủ phạm.

Trong tiềm thức sâu thẳm, mọi người đã ghi tạc món nợ này lên đầu của Đế quốc Thú Nhân.

Đây là di chứng của việc đi theo con đường ... cực kỳ hiếu chiến.

Vương quốc Alpha lúc này giống như một cỗ xe chiến tranh đang phi nước đại. Tốc độ chạy quá nhanh, còn phanh thì có thể hỏng bất cứ lúc nào.

Giới cao tầng đã nhận ra điều không thích hợp, thậm chí khi

Hudson tiến hành cải cách quân sự, hắn cũng đã nói với mọi người về vấn đề này.

Chỉ có điều khi đó vương quốc đang ở bên bờ vực sinh tử, sơ sẩy một chút sẽ là nước mất nhà tan.

Có thể ngăn cơn sóng dữ bên bờ vực sinh tử, lại còn hủy diệt kẻ thù truyền kiếp là Đế quốc Thú Nhân, mọi người hoàn toàn không quan tâm đến di chứng gì.

Bao gồm cả Caesar IV và nhiều người khác, đều cho rằng Hudson đã quá thận trọng.

Trong tình huống binh cường mã tráng, dù thế cục có tồi tệ thì cũng không thể tồi tệ được đến đâu?

Cho đến khi bên ngoài cung điện chật kín những quý tộc thỉnh nguyện, Caesar IV mới nhận ra rằng người dân quá hiếu chiến cũng không phải là điều tốt.

Trên thực tế, hậu quả thực sự còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu không phải Hudson có đủ uy tín để trấn áp đám kiêu binh hãn tướng này, không chừng những trò hề như tự ý phát động chiến tranh sẽ được diễn ra liên tục.

Các lãnh chúa quý tộc tiền tuyến đều có thể thống lĩnh quân đội tư nhân chạy đến Đế quốc Thú Nhân kiếm chuyện, tướng lĩnh quân thường trú học theo cũng không có gì lạ.

May mà Vương quốc Alpha không có truyền thống lấy hạ khắc thượng, nếu không thì cảnh tượng sẽ còn náo nhiệt hơn.

Dù sao, bên trong con quái vật chiến tranh này không có phe chủ hòa để cân bằng phe chủ chiến.

Thế hệ trẻ nhiệt huyết không thể nhìn nhận vấn đề từ góc độ toàn cục, trong mắt họ chiến tranh chính là chiến công.

Ai dám ngăn cản họ lập chiến công thì người đó chính là kẻ thù của họ.

Không thể phanh lại được, Caesar IV hiện tại cũng không nghĩ đến việc phanh sớm nữa.

Mọi vấn đề đều đợi đến khi tiêu diệt Đế quốc Thú nhân rồi nói sau.

Không chừng sau khi thôn tính Đế quốc Thú Nhân, vấn đề này sẽ không còn tồn tại nữa. ...

Hậu phương mà cũng kích động như vậy, tiền tuyến lại càng không cần phải nói.

Để trấn an lòng người, Hudson trực tiếp xuất động đại quân đồ diệt hai đại bộ lạc Thú nhân gần đó, dọa cho lũ Thú nhân ở phạm vi mấy trăm dặm phải vội vàng di chuyển.

Xuất hiện chân không quyền lực ở khu vực biên giới giữa hai nước, không cần chính phủ vương quốc can thiệp, các lãnh chúa quý tộc ở khu vực biên giới tự phát tiến hành di dời cột mốc biên giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thảm kịch trước mắt không hề dọa được bọn họ, ngược lại càng khơi dậy dục vọng muốn mở rộng lãnh thổ của những quý tộc lãnh chúa này.

Trong suy nghĩ của đám quý tộc lãnh chúa, việc xảy ra bất trắc hoàn toàn là do bản thân không đủ mạnh, chỉ cần có đủ thực lực liền có thể đối phó với mọi nguy hiểm.

Là dê đầu đàn của giới quý tộc mới nổi, Tuyết Nguyệt lĩnh đương nhiên là người tiên phong trong việc mở rộng lãnh thổ. Dựa vào danh tiếng của Đại Ma Vương Hudson, Thú nhân vừa nhìn thấy Long Hùng chiến kỳ liền lập tức bỏ chạy.

Nếu không phải Hudson cố ý kiểm soát, địa bàn của Tuyết Nguyệt lĩnh còn có thể lớn hơn hơn. Chỉ có điều lãnh thổ mở rộng quá nhanh, khả năng kiểm soát sẽ giảm xuống.

Không chỉ không thể chuyển đổi thành thực lực, mà còn làm suy yếu khả năng phòng thủ của lãnh địa.

Tuyết Nguyệt lĩnh có thể kiềm chế, không có nghĩa là các quý tộc khác cũng có thể kiềm chế. Ở trước lợi ích, những kẻ lạc lối mù quáng thật sự là quá nhiều.

Nhìn vào những tin tức được từ thu thập các nơi, Hudson liền âm thầm nhíu mày.

"Tom, phái người tung tin ra, nói là: Vương quốc có ý định sửa đổi dự luật, trong tương lai sẽ lấy việc khai thác đất đai thực tế làm chuẩn, đất chỉ cắm cờ sẽ không được công nhận."

Chương 2119: Chân Tướng

Hudson không muốn làm ác nhân, nhưng mặc kệ lại càng không được. Bỏ mặc cho mọi người tùy ý cắm cờ chính là đang đào hố cho tương lai.

Vì trách nhiệm, những chuyện như vậy phải được cảnh báo trước, còn việc có nghe hay không không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Dù sao thì chuyện này cũng sẽ được báo cáo lên vương đô, luật hạn chế chắc chắn sẽ ra đời.

"Nguyên soái, tôi sẽ lập tức đi an bài!"

Sau khi dừng lại một chút, Tom lập tức nói thêm:

"Nguyên soái, một số quý tộc mới kế vị đã đến phòng khách chờ, ngài xem có nên gặp không?"

Việc thay đổi lãnh chúa quý tộc là chuyện cực kỳ bình thường ở Vương quốc Alpha.

Vài lãnh chúa đen đủi trước đây không may bị Thú nhân tập kích, trực tiếp bỏ mạng, nhưng tước vị cha truyền con nối lại không thể bỏ trống.

Những kẻ có người thừa kế trực hệ thì sẽ trực tiếp thay thế, còn nếu không có người thân cận trực hệ, tước vị sẽ thuộc về thân thích.

Chỉ có số ít trường hợp đặc biệt mới xảy ra thảm kịch diệt vong, không có người kế thừa tước vị.

"Sắp xếp người tiếp đãi chu đáo, ta không đi."

"Ngoài ra, tài trợ cho mỗi người một con ngựa tốt, mười bộ binh giáp, mười xe lương thảo, cộng thêm ba trăm kim tệ, động viên họ phấn chấn, khôi phục vinh quang của gia tộc."

Hudson bình tĩnh nói.

Cảnh sinh ly tử biệt, hắn đã chứng kiến nhiều rồi.

Chuyện xảy ra ở thời bình, hắn mới có những biểu hiện này. Nếu là ở thời chiến, muốn đồng cảm cũng không đồng cảm hết được.

So với những lời chào hỏi sáo rỗng, rõ ràng là việc hỗ trợ thiết thực có hiệu quả hơn nhiều.

Giới quý tộc luôn là nơi tràn ngập đối nhân xử thế.

Nếu như quan hệ rộng rãi, chạy vài nơi tỏ vẻ thảm thương, tài chính khởi nghiệp cũng gần đủ rồi.

Hudson rất có kinh nghiệm về mặt này, khi khởi nghiệp hắn đã dùng không ít.

Chỉ có điều tình hình lúc đó khác, là nhân tài mới nổi kiệt xuất, không có liên quan gì đến thảm kịch, nên hắn mới không tiện tới cửa hoá duyên.

Ai cũng có lúc gặp xui xẻo, miễn là không có xung đột lợi ích, thường thì mọi người đều sẵn lòng giúp đỡ trong khả năng của mình.

Tiện tay tặng một phần ân tình, còn có thể nhận được danh tiếng tốt.

Điều kiện tiên quyết là phải nắm bắt được mức độ của nó, cho ít không được, cho nhiều càng không được.

Thuận nước giong thuyền, nhấn mạnh chữ "thuận" .

Cho ít dễ bị người ta chê bai keo kiệt, cho nhiều lại có vẻ quá gượng gạo.

Đại lục Aslante đẳng cấp sâm nghiêm, đại nhân vật chơi lễ hạ tại người, hạ vị giả cũng chỉ có thể lấy mạng đi trả.

Hudson không tự ra mặt chính là đang cố ý làm giảm bớt thân phận của mình, cố gắng không gây áp lực cho họ.

Hudson thường xuyên làm những chuyện tương tự trong vài năm gần đây, nên đã sớm thích ứng với quy tắc.

Đối mặt với những quý tộc nhỏ này, trừ khi là trực tiếp dính líu quan hệ, nếu không hắn sẽ không bao giờ ra mặt trong lúc bán ân tình. . . .

Đế quốc Thú Nhân

Biến động ở khu vực biên giới truyền đến, các bộ tộc Thú nhân đều vô cùng phẫn nộ.

Chỉ vì hiện trường có vài bộ thi thể mà dám đồ sát hai đại bộ lạc, hơn mười bộ lạc vừa và nhỏ, khiến hàng chục vạn Thú nhân thiệt mạng, hơn hai mươi vạn Thú nhân lưu lạc khắp nơi.

Hành động như vậy rõ ràng là một sự khiêu khích đối với bọn chúng.

Không chút do dự, giới cao tầng của Đế quốc Thú nhân đã tổ chức hội nghị Đế quốc để bàn bạc đối sách.

Ngay từ khi hội nghị bắt đầu đã vang lên tiếng chửi rủa của các bộ tộc Thú nhân.

Mắng thì mắng vậy, nhưng không có bao nhiêu người la hét đòi khai chiến.

Cảnh tượng tương tự cũng từng xảy ra ở Vương quốc Alpha.

Lúc này gió thuận nước xoay chuyển, cảnh tượng thật buồn cười.

"Yên lặng!"

"Nếu như tiếng mắng chửi của các ngươi có thể mắng chết kẻ địch, vậy thì các ngươi cứ mắng đi."

"Còn những kẻ đòi buông lời rủa nguyền kia, có bản lĩnh thì hãy hành động thực tế, ai có thể rủa chết Hudson, ta sẽ lập tức ủng hộ hắn làm Thú Hoàng duy nhất!"

Sư Nhân Hoàng nổi giận nói trong hội trường.

Xác suất mắng chết người cách hàng ngàn dặm gần như bằng không, nếu như thi triển thuật nguyền rủa thì có lẽ còn có thể thành công.

Tuy nhiên đối tượng nguyền rủa lại là Hudson, điều này đủ để khiến tất cả những Nguyền rủa sư của Đế quốc Thú nhân phải rút lui.

Thi triển nguyền rủa là phải trả một cái giá rất lớn, thường thì đối tượng thi triển có thực lực càng mạnh, thân phận địa vị càng tôn quý, thì lực phản phệ cần gánh chịu lại càng lớn.

Trong hầu hết các trường hợp, Nguyền rủa sư đều sử dụng cách sắp xếp khéo léo để khiến người khác trúng chiêu, từ đó chuyển dời lực phản phệ, mà không phải trực tiếp thi triển nguyền rủa với người khác.

Muốn dùng thuật nguyền rủa giết chết Hudson, dù có tập hợp tất cả các Nguyền rủa sư trong Đế quốc Thú Nhân lại cũng không đủ.

Cho dù họ có bố trí cạm bẫy, nhưng vấn đề là quân địch không trúng chiêu nha!

Trong số những cường giả Thánh Vực, người tu luyện pháp tắc vận mệnh có lẽ không phải là người có sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng năng lực bảo mệnh thì tuyệt đối nằm trong top đầu.

Mọi người đều có tự hiểu lấy mình, lời hứa của Sư Nhân Hoàng tuy tốt, nhưng miếng bánh có kịch độc.

Không cần ăn hết, chỉ cần ngửi một chút thôi cũng có thể lấy mạng của họ.

Cảnh tượng yên tĩnh trở lại, bầu không khí vốn đã căng thẳng lại càng trở nên kìm nén hơn.

"Chư vị, đây là một cuộc dò xét của quân địch."

"Nếu chúng ta không triển khai biện pháp phản công, thì những chuyện tương tự như vậy sẽ tiếp tục xảy ra trong tương lai."

"Địch nhân muốn sử dụng thủ đoạn này để liên tục thử thách ranh giới cuối cùng của chúng ta, từng bước đánh tan ý chí chiến đấu của chúng ta!"

Dã Trư Vương tức giận nói.

Trong cuộc tấn công lần này, tộc Dã Trư nhân là nạn nhân lớn nhất. Hai đại bộ lạc bị hại đều là người của họ.

Chương 2120: Chân Tướng (2)

Cho dù năng lực sinh sản của tộc Dã Trư nhân rất mạnh, tốc độ phát triển trong vài năm gần đây rất nhanh, nhưng cũng không thể chịu đựng được sự tàn phá này.

Điều tồi tệ hơn là lãnh thổ của bộ tộc Dã Trư nhân phần lớn đều nằm gần Vương quốc Alpha, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành nạn nhân một lần nữa.

"Dã Trư Vương bớt giận, vấn đề bây giờ không phải là chúng ta không muốn trả thù, mà vấn đề là nên trả thù như thế nào."

"Hành động lần này của Nhân tộc cũng không phải là vô duyên vô cớ."

"Ngòi nổ là do một số tộc nhân tấn công lãnh thổ biên giới của họ, nên mới dẫn đến hành động trả thù này."

"Trong cuộc hội nghị lần trước, ta đã nhấn mạnh với mọi người là phải quản lý tốt bộ tộc của mình, tạm thời kiềm chế lòng thù hận, đừng có gây thêm rắc rối."

"Bây giờ làm lớn chuyện, khiến cho cục diện mất kiểm soát."

"Ai gây ra họa thì tự đứng ra gánh chịu trách nhiệm đi, miễn cho bị lôi ra rồi mất hết mặt mũi!"

Ngân Nguyệt Lang Hoàng không nhanh không chậm nói.

Các tộc đều đang bận cải cách và nghỉ ngơi dưỡng sức, bây giờ mới chỉ có một chút hiệu quả, xảy ra loại chuyện này rõ ràng là điều mà ai cũng không muốn nhìn thấy.

Gây ra tai họa lớn như vậy, chắc chắn sẽ phải trả giá.

Đáng tiếc là kẻ chủ mưu không có ở đây, cho dù Ngân Nguyệt Lang Hoàng có đổi chủ đề thì cũng uổng công mà thôi.

Sau một hồi châu đầu ghé tai bàn tán, bầu không khí lại trở nên hỗn loạn, những chủng tộc có mâu thuẫn với nhau đã trực tiếp đổ lỗi cho nhau.

Dưới sự chỉ trích lẫn nhau của các chủng tộc, trong lúc nhất thời ai cũng giống như kẻ chủ mưu, khiến cho Nữ vương Tinh Linh Hắc Ám nhìn đến ngơ ngác.

May mà họ chỉ vừa gia nhập Đế quốc Thú Nhân được một thời gian ngắn, chưa kịp vươn xúc tu ra ngoài, nếu không họ cũng sẽ trở thành một trong số những người bị tình nghi.

Khi hầu hết các chủng tộc đều trở thành nghi phạm, thì nghi phạm cũng sẽ không còn tồn tại.

"Chư vị, hãy bình tĩnh lại đã, có lẽ chuyện này không liên quan gì đến chúng ta."

"Việc phát động chiến tranh vào lúc này không có lợi gì cho các tộc."

"Người có động cơ làm như vậy, chắc chắn là kẻ được lợi!"

Thẳng thắn mà nói, Nữ vương Tinh Linh Hắc Ám cũng không ngờ rằng mình lại có thể trở thành người hòa giải mâu thuẫn nội bộ trong Đế quốc Thú Nhân nhanh như vậy.

Nhưng hiện thực khôi hài như vậy đất, người cầm quyền các tộc chỉ trích lẫn nhau, chỉ còn lại một mình bà ta là người đứng xem.

Đối với tộc Tinh Linh Hắc Ám mà nói, con thuyền khổng lồ mang tên Đế quốc Thú Nhân này không thể chìm được, ít nhất là không phải bây giờ.

Nếu không có Đế quốc Thú Nhân che mưa che gió, tộc Tinh Linh Hắc Ám hoàn toàn không có bất kỳ sức phản kháng gì khi đứng trước Nhân tộc.

Với sự hiểu biết của bà ta về quý tộc Nhân tộc, sau khi chiến bại, toàn tộc Tinh Linh Hắc Ám bị biến thành nô lệ.

Đây vẫn chỉ là giả định rằng giữa hai tộc không có mối nợ máu nào, nếu không, vận mệnh của họ cũng sẽ giống như vô số Thú nhân, biến thành phân bón cho đất.

Có lẽ có một số ít chủng tộc phù hợp với thẩm mỹ của Nhân tộc và thiếu khả năng chiến đấu sẽ có thể may mắn còn sống sót với thân phận sủng vật.

Kết cục tốt nhất có thể xảy ra là trở thành nhà cung cấp nguyên vật liệu cho Tuyết Nguyệt lĩnh, dựa vào bán nhan sắc và tài nguyên trong thế giới Địa Tâm để sinh tồn.

Nhưng dù kết cục nào cũng đều là chuyện không thể chấp nhận được đối với họ.

Tộc Tinh Linh Hắc Ám cần thời gian, chỉ cần con đường dẫn đến thế giới Địa tâm trong lãnh thổ của Đế quốc được sửa chữa, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Trở về thế giới Địa Tâm bằng con đường này, sau đó lại hợp tác với Tuyết Nguyệt lĩnh, họ sẽ trở thành nhà cung cấp mạnh mẽ có vị thế độc quyền.

Không chỉ có thể thu được một lượng lớn vật tư, mà còn có thể thông qua việc điều chỉnh khối lượng thương mại để kiểm soát các đối tác hạ nguồn.

Đến lúc đó, chỉ cần sắp xếp một số ít tộc nhân hoạt động trên thế giới mặt đất, an toàn sẽ được Tuyết Nguyệt lĩnh toàn lực bảo vệ, vị thế và địa vị sẽ hoàn toàn khác biệt.

"Nữ vương nói không sai, kẻ có động cơ khơi mào chiến tranh chắc chắn là kẻ hưởng lợi từ chiến tranh."

"Xét theo tình hình hiện tại, nếu như chiến tranh nổ ra vào lúc này, xác suất để Đế quốc giành được chiến thắng là vô cùng thấp."

"Một khi Đế quốc chiến bại, các tộc đều sẽ tổn thất nặng nề, điều này không có lợi cho bất kỳ bộ tộc Thú nhân nào."

"Nếu đã không phải là người của chúng ta, vậy thì chỉ có thể là kẻ thù!!"

"Tộc Tinh Linh không có dã tâm, cũng không có động cơ làm như vậy."

"Các thành viên khác trong Liên minh phản Nhân tộc tuy có dã tâm không nhỏ, nhưng thực lực lại yếu đến thảm thương, phát động một cuộc chiến tranh mới không mang lại lợi ích gì cho họ."

"Nên chỉ còn lại chỉ Nhân tộc và tà giáo."

"Có thể các thế lực nội bộ Nhân tộc có động cơ để khơi mào chiến tranh, nhưng chúng lại không có năng lực điều động đại quân của tộc ta trên thảo nguyên."

"Kẻ có thực lực, cũng có động cơ làm như vậy, cuối cùng chỉ còn lại tổ chức tà giáo."

"Chư thần vẫn lạc đã mang lại cú sốc quá lớn, tà giáo mọc lên như nấm sau mưa trên đại lục, các tổ chức tà giáo trong Đế quốc không nhân cơ hội này để gây rối là điều rất không bình thường!"

Phân tích hợp lý của Ưng Nhân Hoàng đã kéo trí thông minh của Thú nhân quay trở lại.

Càng nghĩ mọi người lại càng thấy hợp lý, Dã Trư Vương càng bực mình.

Kẻ chủ mưu khiến họ tổn thất nặng nề đã được tìm được rồi, nhưng tiếc là lần cản đao thay cho tổ chức tà giáo này của họ nhất định là uổng công.

Tổ chức tà giáo vốn là đối tượng mà họ tiêu diệt. Nếu có thể tóm gọn những kẻ này thì họ đã sớm xử lý chúng rồi.

Nói với người của Vương quốc Alpha là họ đã trả thù sai mục tiêu rồi, người ta cũng sẽ không đền bù cho gã ta một đồng tệ nào.

Chương 2121: Phong Ba

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Tin tức về việc Đế quốc Thú nhân đã điều tra ra kẻ chủ mưu đứng sau được truyền đến, Hudson chỉ cười một tiếng rồi thôi.

Quả nhiên, điều tra vụ án bằng thủ đoạn lôi đình là có hiệu quả nhất.

Nếu chỉ đơn giản là phản đối ngoại giao, có lẽ bây giờ hai bên vẫn còn đang tranh cãi.

Ngay sau khi triển khai biện pháp giết gà dọa khỉ trả thù, hiệu suất của Thú nhân liền lập tức tăng lên.

Dù sao, nếu không bắt được kẻ chủ mưu đứng sau thì những chuyện tương tự sẽ còn xảy ra trong tương lai.

Vương quốc Alpha tổn thất một vạn nhân khẩu, Đế quốc Thú nhân phải trả giá gấp mười lần.

Theo cách chơi này, các bộ lạc Thú nhân ở khu vực biên giới không thể nào sống được nữa.

Nếu từng bộ lạc đều bị dọa nạt phải di dời vào trong, thì vấn đề sau này không còn là Vương quốc Alpha sẽ tấn công khi nào nữa, mà là nội chiến trong Đế quốc Thú nhân sẽ bùng nổ vào lúc nào.

Đối với Vương quốc Alpha, một quốc gia giam cầm thần quyền trong lồng mà nói, chư thần vẫn lạc không gây ra ảnh hưởng gì nhiều.

Tuy nhiên, đối với Đế quốc Thú nhân, một quốc gia đa chủng tộc có chung tín ngưỡng mà nói, đây là một đòn trí mạng.

Chỉ cần nhìn vào phản ứng khác nhau của hai bên là biết, thế giới Nhân tộc trực tiếp tuyên bố chư thần vẫn lạc, còn đám cao tầng của Đế quốc Thú Nhân lại là thề thốt phủ nhận chuyện Thú Thần vẫn lạc.

Họ sợ rằng một khi những Thú nhân bên dưới biết được sự thật thì nền tảng cai trị của Đế quốc sẽ sụp đổ.

Nhưng dù họ có cố gắng che giấu thông tin đến đâu cũng là vô ích. Vương quốc Alpha, người hàng xóm tốt bụng này, có nghĩa vụ phải thông báo cho vô số Thú nhân biết sự thật.

Các tổ chức tà giáo đang ẩn náu trong Đế quốc Thú nhân càng không thể bỏ qua cơ hội này.

Sự biến mất của Thần thuật chính là bằng chứng trực tiếp cho thấy Thần linh đã vẫn lạc.

Dù giới cao tầng các tộc có che đậy như thế nào cũng chỉ có thể lừa mình dối người mà thôi, không ngăn cản được sự lan truyền của chân tướng.

Trong bối cảnh sự gắn kết không ngừng suy yếu, một khi xảy ra tranh chấp về nguồn nước và đồng cỏ, muốn không xảy ra chiến tranh cũng khó.

Ngoài việc vương quốc chưa sẵn sàng ra, một lý do khác khiến Hudson phản đối việc tấn công Đế quốc Thú nhân vào lúc này là hắn không muốn Thú nhân đoàn kết lại.

Lỡ như dồn chúng vào đường cùng, trực tiếp biến bi thương thành sức chiến đấu, lúc đó dù vương quốc có thắng thì cũng là thắng thảm.

"Truyền tin tức này về cho vương đô, Tể tướng và những người khác vẫn đang chờ sự thật để xoa dịu dư luận trong nước."

"Nhân tiện hãy phái người thúc giục Bộ Ngoại vụ, kêu họ hành động nhanh một chút, thời gian của vương quốc không còn nhiều nữa!"

Lời nói của Hudson khiến Tom bối rối. không hiểu ra sao.

Nhưng là thị vệ trưởng, ưu điểm lớn nhất của Tom chính là không tò mò. Nghe không hiểu lão gia nhà mình nói gì thì chỉ cần thuật lại nguyên văn là được.

Cơn bão dư luận đã lắng xuống, nhưng mùi thuốc súng vẫn chưa tan.

Trong cơn bão dư luận, nhiều quan chức quý tộc cải cách thất bại trong các cuộc đấu tranh chính trị đã chọn đứng chung chiến tuyến với phe chủ chiến cấp tiến.

Mọi người cùng nhau chỉ trích chính phủ phe bảo thủ yếu kém và vô năng.

Mặc dù chuyện do tổ chức tà giáo gây ra, nhưng người ra tay cũng là Thú nhân, phát động chiến tranh trả thù là chuyện hợp tình hợp lý.

Lý do vương quốc chưa sẵn sàng cho chiến tranh cũng không được họ công nhận.

Trong các cuộc chiến tranh trước đây, vương quốc chưa bao giờ chuẩn bị đầy đủ cho chiến tranh, nhưng vẫn có thể đánh bại kẻ thù.

Theo quan điểm của phe cấp tiến, miễn là mọi người dũng cảm chiến đấu liền có thể hủy diệt Đế quốc Thú Nhân .

Lương thảo dự trữ không đủ, vậy liền dùng Thú nhân làm lương thảo.

Thú nhân có thể đối xử như vậy với Nhân tộc, Nhân tộc đương nhiên cũng có thể trả thù.

Mặc dù trong mắt các quý tộc, Thú nhân là biểu tượng của sự bẩn thỉu, nhưng họ lại không ăn.

May mà đây là thế giới siêu phàm, các quý tộc lớn tuổi không chỉ nắm giữ quyền nói chuyện chính, mà nắm đấm cũng cứng rắn hơn một chút.

Có lẽ do vương quốc không có truyền thống dĩ hạ khắc thượng, hoặc có lẽ do mọi người đều tiếp nhận nền giáo dục truyền thống, tư tưởng tương đối bảo thủ.

Thế hệ trẻ chỉ kêu gọi chiến tranh với Đế quốc Thú nhân, mà không hô hào "Thiên Tru quốc tặc" .

Tuy nhiên, trong tâm trí của con em quý tộc thế hệ trẻ, chính phủ phe bảo thủ là một lũ thủ cựu cố chấp.

Ai cũng không muốn bị mắng, giới chức cao cấp của chính phủ phe bảo thủ cũng không ngoại lệ.

Áp lực nội bộ dần được chuyển lên người của Bộ Ngoại vụ.

Vật tư chiến lược vẫn đang trong quá trình huy động, chỉ mất vài năm nữa là có thể gom đủ. Khó khăn lớn nhất để phát động chiến tranh đã được chuyển sang ngoại giao. ...

Lutecia, Đại sứ quán Vương quốc Alpha.

Sau khi nhận được lệnh từ vương đô, sắc mặt của Bá tước Predrag liền không tốt.

Nếu là chuyện khác, kêu ông ta phát động nhân mạch để quan hệ xã hội thì có lẽ còn có khả năng thành công.

Nhưng bây giờ là chiến tranh!

Người Frank dã tâm bừng bừng, tham vọng bành trướng ra bên ngoài của họ vốn không phải là bí mật gì.

Nhưng sự kiên nhẫn của người ta mạnh hơn nhiều so với Vương quốc Alpha.

Các dị tộc lân cận đã bị tiêu diệt, Vương quốc Dwarf nằm gần người Frank nhất cũng cách họ một vài quốc gia.

Hai nước không tiếp giáp nhau nên đương nhiên là không có chuyện xung đột biên giới rồi.

Có thể có mâu thuẫn, nhưng đó chỉ là bất đồng về giá mua vũ khí, không liên quan đến thù hận.

Các quý tộc chủ trương xâm lược Vương quốc Dwarf chỉ đơn giản là nhìn trúng ngành công nghiệp quân sự của Dwarf mà thôi.

Trong vấn đề phát động chiến tranh, người Frank không hề vội vàng.

Chương 2122: Phong Ba (2)

Charles III hùng tâm bừng bừng, tuổi tác tương đương Caesar IV, còn có rất nhiều tuổi thọ.

Hoàn toàn có thể chờ đến khi tiêu hóa xong lãnh thổ mới chiếm được, sau đó mới tiến hành chiến tranh với Vương quốc Dwarf.

Sau khi đi lại trong phòng một hồi lâu, Bá tước Predrag ra lệnh cho phó sứ: "Hồi âm cho vương đô, nói với chính phủ vương quốc rằng người Frank lúc này không có động cơ xâm lược Vương quốc Dwarf."

"Đề nghị vương quốc tấn công các quốc gia láng giềng của Vương quốc Dwarf, sử dụng xung đột cục bộ ở các quốc gia láng giềng để đẩy tình hình leo thang."

"Khi mọi chuyện trở nên lớn hơn, chúng ta sẽ tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, từ từ kéo người Frank tham gia."

Không có biện pháp tốt, nên cũng chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc.

Đi vòng một vòng lớn, nhìn như trăm sông đổ về một biển, nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu người Frank trực tiếp xâm lược Vương quốc Dwarf, các quốc gia Nhân tộc dọc đường hầu như sẽ không chịu thiệt hại gì nhiều.

Với sự hỗ trợ của Liên minh Nhân tộc, họ có thể bảo toàn cơ nghiệp của mình sau chiến tranh.

Nhưng một khi trở thành nhân vật chính trong cuộc chiến tranh thì mọi chuyện sẽ rất khó nói.

Vương quốc Dwarf cũng là một cường quốc bậc hai, tuy đánh không lại những cường quốc như Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia, nhưng muốn thu phục các quốc gia khác cũng không phải là khó.

Cho dù sau chiến tranh Nhân tộc là bên thắng, thì quyền tự chủ của những quốc gia bị suy yếu nghiêm trọng này chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lỡ như vương thất bất hạnh bị đoạn tuyệt truyền thừa, không chừng có thể bị người Frank và người Iberia chia cắt sạch sẽ.

Giữa ba cường quốc đều có sự cạnh tranh, thực lực của đối thủ không ngừng tăng lên, điều này sẽ là thảm họa cho sự phát triển lâu dài của Vương quốc Alpha.

Biết rõ là đang "uống rượu độc giải khát", nhưng Bá tước Predrag cho rằng vương quốc vẫn sẽ chọn cách này, bởi vì mọi người quá khát khao hủy diệt Đế quốc Thú Nhân.

Hậu quả là vấn đề của tương lai.

Huống hồ hai bên còn bị ngăn cách bởi Trung đại lục, cho dù đối thủ cạnh tranh lớn mạnh thì cũng rất khó gây ra mối đe dọa trí mạng đối với vương quốc.

Vì quá mê luyến thực lực, nên người Alpha có độ nhạy bén trong lĩnh vực chính trị thấp hơn nhiều so với các quý tộc ở những quốc gia khác.

Nói về chính trị quốc tế, các đại quý tộc còn có thể hiểu được một chút, nhưng nhiều quý tộc vừa và nhỏ thậm chí còn không có khái niệm đó. ...

Phỉ Thúy cung.

Vấn đề khó giải quyết đã được phản hồi, vì đã có kinh nghiệm, nên Caesar IV liền không chút do dự mà ném vấn đề này cho chính phủ vương quốc.

Nắm giữ quyền lực thì phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ đi kèm.

Đứng trên lập trường của giới cao tầng chính phủ vương quốc, bây giờ dù có đưa ra bất kỳ lựa chọn nào cũng đều bị mắng.

Sự khác biệt chỉ nằm ở chỗ là bị mắng chửi ngay bây giờ, hay là bị mắng chửi trong tương lai mà thôi.

Mặc dù chiến tranh trên đại lục Aslante rất đẫm máu, nhưng chiến tranh nội bộ trong Nhân tộc thì vẫn giữ được những giới hạn nhất định.

Vì lợi ích của bản thân mà khơi mào xung đột giữa các quốc gia Nhân tộc và dị tộc là chuyện vi phạm quy tắc.

Gạt bỏ những vấn đề khác, chỉ xét về mặt tình cảm, Vương quốc Alpha cũng không nên làm như vậy.

Trong ba trăm năm qua, những quốc gia này đều đã giúp đỡ họ vào những thời điểm then chốt.

Mặc dù người ta làm vậy là có mục đích của mình, nhưng giúp đỡ chính là giúp đỡ.

Trong xã hội coi trọng tình cảm này, đã nhận được sự giúp đỡ của người khác thì phải ghi nhớ ân tình này.

Cân nhắc đến việc vì bá nghiệp Nhân tộc mà chiến, cho dù không cần hồi báo thì cũng không thể trở mặt lấy oán báo ơn được.

Hành vi vi phạm nguyên tắc hành xử của quý tộc này sẽ mọi người coi thường.

Giữa lợi ích trong tương lai và hiện tại, mọi người có thể đưa ra phán đoán sáng suốt.

Có nên vượt qua ranh giới cuối cùng hay không, đây là cuộc chiến giữa đạo đức và lợi ích, mọi người đều trở nên do dự.

Là thống soái tam quân, Hudson cũng đang trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm gay gắt.

"Các vị, có một số việc không thể chỉ nhìn vào lợi ích."

"Việc các cường quốc như Frank và Iberia bị cuốn vào chiến tranh sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn."

"Nhưng các nước nhỏ thì khác, một khi bọn họ bị liên lụy thì rất có thể sẽ là tai họa diệt quốc."

"Trong lịch sử, các quốc gia Nam lục địa đã từng hỗ trợ vương quốc, vương quốc không thể hố đồng minh được!"

Nói ra suy nghĩ trong lòng, Hudson cảm thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

Có lẽ có vài phần bốc đồng, nhưng vấn đề nguyên tắc thì nhất định phải kiên định.

Nếu như bây giờ đạo đức vẫn chưa suy đồi, vậy thì phải cố gắng không để đạo đức không suy đồi, ít nhất là không thể suy đồi trong tay mình.

"Nguyên soái, nếu không làm như vậy thì người Frank và người Iberia sẽ không khai chiến với Liên minh dị tộc trong thời gian ngắn được."

"Nếu không kéo bọn họ vào chiến trường, chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta thì rất khó hủy diệt được Đế quốc Thú nhân dưới sự can thiệp của Liên minh dị tộc."

"Chiến tranh đại lục sớm muộn gì cũng sẽ nổ ra, những quốc gia có liên quan đến chuyện này nhất định đều trốn không thoát, chúng ta chỉ đẩy mốc thời gian lên sớm mà thôi."

Bộ trưởng Quân vụ Công tước Richard nói với vẻ khó khăn.

Nếu có lựa chọn tốt hơn, ông ta chắc chắn sẽ không chọn phương án do Bá tước Predrag đề xuất.

Chỉ là hiện giờ át chủ bài của vương quốc có hạn, cho dù có cộng thêm Liên minh năm nước thì cũng rất khó đối kháng với toàn bộ Liên minh dị tộc.

"Công tước Richard, chuyện này không nghiêm trọng như vậy, chỉ đơn giản là thời gian hủy diệt Thú nhân bị kéo dài mà thôi."

"Đúng là chiến tranh đại lục sớm muộn gì cũng sẽ nổ ra, nhưng không thể kích nổ theo cách này, vương quốc cần giành chiến thắng một cách đường đường chính chính."

Chương 2123: Quyết Định

"Không phải tiền lệ nào cũng có thể mở ra, một khi chúng ta phá vỡ quy tắc, vậy thì trật tự quốc tế trước đây cũng sẽ sụp đổ."

"Chính phủ vương quốc có thể thất tín bội nghĩa, vậy thì quý tộc trong nước đương nhiên cũng sẽ có noi theo."

"Đến lúc đó, cảnh tượng đáng sợ này, các vị có thể tưởng tượng một chút!"

Lời nói của Hudson đã trực tiếp đánh tan phòng tuyến trong lòng mọi người.

Có một số việc một khi đã làm thì không thể quay đầu.

Nếu mở ra tiền lệ, thế giới này sẽ chỉ biết lợi ích, không coi trọng tình nghĩa, hậu quả đó không ai có thể gánh được.

Là những người hưởng lợi, họ chính là người bảo vệ lợi ích.

"Nguyên soái nói không sai, hậu quả này thực sự không thể lường trước được, mọi người hãy nghĩ cách khác trước đi đã!"

"Thật sự không được thì trực tiếp ngả bài với hai nước, xem thử bọn họ muốn gì."

Tể tướng Beckett chậm rãi nói.

Đều là trả giá đắt, nhưng chơi theo luật một cách đường đường chính chính thì khi ra ngoài cũng cảm thấy tự tin hơn một chút.

Vô luận thành bại, cũng đều không đánh mất khí độ của một cường quốc.

"Nếu như hai nước đề xuất muốn sáp nhập những quốc gia này thì sao?"

Bộ trưởng Tài chính Hầu tước Zuel hỏi với vẻ do dự.

Trong loạn thế, cách hiệu quả nhất để tăng cường thực lực của bản thân trong thời gian ngắn chính là sáp nhập các nước nhỏ đồng tộc.

Đôi khi thậm chí không cần phải ra tay, chỉ cần áp lực bên ngoài đủ lớn cũng có thể buộc các nước nhỏ chọn cách nội thuộc.

"Bọn họ muốn khuếch trương mà vương quốc không ngăn được, vậy thì đương nhiên là chỉ có thể đồng ý!"

Tể tướng Beckett nói không chút nao núng.

Cùng một kết cục, nhưng cách thức thao tác khác nhau sẽ mang lại ảnh hưởng chính trị khác nhau.

Đứng trên lập trường của Vương quốc Alpha, các quốc gia Nam lục địa đều đã từng giúp đỡ họ, phần tình nghĩa này nhất định phải ghi nhớ.

Bản thân không thể ra tay với họ, một khi họ gặp ngoại xâm thì cũng nên vươn tay hỗ trợ.

Chỉ khi những quốc gia này nội chiến, vương quốc mới có thể tuyên bố trung lập.

Đương nhiên, nếu có vương thất thất bại trong cuộc đấu tranh chính trị rồi đến lưu vong thì vương quốc cũng có thể an trí theo lễ nghi.

Xác suất xảy ra chuyện này rất thấp, thường thì các cuộc nội đấu của giới quý tộc sẽ không làm quá tuyệt tình.

Chứng kiến cảnh này, Hudson biết rằng thời đại tranh giành quyền lực của nhân tộc sắp kết thúc.

Ngày diệt vong của Liên minh Dị tộc chính là lúc kỷ nguyên mới bắt đầu.

Đối với các nước nhỏ, điều này rất không công bằng.

Nhưng không có cách nào, đây là con đường tất yếu của sự phát triển thời đại.

Bị đe dọa bởi các dị tộc, bất kể là Nhân tộc Bắc đại lục, Nhân tộc Trung đại lục hay Nhân tộc Nam đại lục cũng đều là một chỉnh thể.

Về văn hóa, tín ngưỡng, mọi người đều rất gần gũi, không bị phân hóa bởi sự cô lập về địa lý.

Mối liên hệ chặt chẽ này đã tạo cơ sở cho việc các cường quốc sáp nhập, thôn tính.

Hudson đã có thể đoán ra đại khái tình thế tương lai của đại lục, vấn đề chỉ là có bao nhiêu cường quốc cùng tồn tại mà thôi.

Cụ thể có thể tham khảo các Đế quốc Nhân tộc trong lịch sử, khi mở rộng tới một trình độ nhất định liền sẽ dừng lại vì chi phí cai trị quá cao.

Việc sáp nhập theo kiểu quý tộc trước đây hầu như không liên quan đến dân chúng tầng lớp thấp, tình hình hiện tại đã phát sinh biến hóa.

Mọi người đều nghĩ rằng Vương quốc Alpha là người đã tạo ra hệ thống toàn dân giai binh, và Hudson đã đẩy hệ thống này lên đỉnh cao.

tất cả những điều này chỉ là nhân tố bên ngoài, nguyên nhân chính dẫn đến tất cả những điều này là do năng suất lao động được nâng cao.

Sản lượng lương thực tăng lên khiến các quốc gia có đủ khả năng nuôi sống nhiều quân đội hơn, đây mới là nguyên nhân khiến nô lệ trở thành binh lính.

Trong thời đại năng suất lao động cực kỳ thấp kém, ban đầu chỉ có quý tộc mới có tư cách tham gia quân đội, sau đó được nới rộng sang thường dân, cuối cùng mới đến nô lệ.

Sự thay đổi về thể chế cũng là quá trình tiềm năng chiến tranh của Nhân tộc không ngừng được giải phóng.

Chính nhờ những thay đổi này mà Nhân tộc mới có thể dần dần giành được thế thượng phong trong cuộc cạnh tranh trên đại lục.

Đứng trên lập trường của chủng tộc, những cải cách này chắc chắn có ý nghĩa chiến lược to lớn.

Nhưng đối với dân chúng tầng lớp thấp mà nói, đây chưa hẳn đã là một chuyện tốt. Ít nhất là đối với thế hệ dân chúng tầng lớp dưới hiện giờ, nó có phần tàn khốc.

Không chỉ phải đánh nhau với dị tộc, mà sau khi đánh bại dị tộc thì còn có khả năng xảy ra nội chiến trong Nhân tộc.

Không có gì phải áy náy, chủng tộc giành được chiến thắng mới có tương lai, số phận của chủng tộc chiến bại chính là trở thành phân bón tự nhiên.

Hơn nữa, việc quân sự thâm nhập xuống tầng lớp dưới cũng là cơ hội cho dân chúng tầng lớp thấp thay đổi giai tầng.

Không sợ các quốc gia cạnh tranh gay gắt, chỉ sợ các quốc gia nằm ngửa, không có ý chí cạnh tranh.

Chỉ khi cạnh tranh quốc tế đủ gay gắt mới có thể buộc nhóm quý tộc chuyển lực lượng xuống dưới, dân chúng tầng dưới chót mới có cơ hội tiếp xúc với lực lượng siêu phàm. ...

Sau khi Vương quốc Alpha thay đổi quốc sách, người bị ảnh hưởng đầu tiên không phải là thế cục đại lục, mà là Liên minh Nhân tộc.

Cùng với sự phân hóa mạnh - yếu giữa các quốc gia ngày càng gia tăng, quyền phát ngôn của ba cường quốc trong liên minh cũng ngày càng nặng hơn.

Một khi lập trường của ba nước nhất quán, trừ khi các nước còn lại đoàn kết lại với nhau, nếu không không ai có thể ngăn cản được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này là không thể.

Sự hợp tác giữa ba cường quốc chỉ cần đại diện ba bên giao tiếp, phối hợp một lần còn có thể làm được.

Chương 2124: Quyết Định (2)

Hàng chục quốc gia còn lại muốn hợp tác, bất cứ một vấn đề nào cũng có thể xảy ra tranh cãi ầm ĩ, hợp tác chặt chẽ hầu như không có khả năng xảy ra.

Ban đầu, Liên minh Nhân tộc dựa vào mâu thuẫn xung đột giữa các cường quốc để cân bằng quyền phát ngôn của các bên, từ đó kiềm chế hành vi của các cường quốc.

Nhưng cục diện hiện giờ đã thay đổi, sự im lặng của Vương quốc Alpha về vấn đề Nam đại lục đã khiến cho khả năng kiềm chế hai nước này của Liên minh Nhân tộc bị giảm sút, trực tiếp tiếp tay cho tham vọng của hai nước.

Lutecia, hoàng cung.

"Bệ hạ, những trở ngại bên phía liên minh đã được dọn sạch rồi."

"Người Alpha muốn chúng ta kiềm chế Liên minh Dị tộc, chúng ta tại hướng nước láng giềng trú quân đồng thời, chỉ cần chúng ta giương cao ngọn cờ chống lại dị tộc khi đóng quân ở các nước láng giềng thì họ nhất định sẽ ủng hộ."

"Người Iberia cũng nghĩ giống chúng ta, Bộ Ngoại vụ đã trao đổi với bọn họ rồi, lần này chúng ta có thể đồng thời hành động, cùng nhau san sẻ áp lực!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Hầu tước Jesús hăng hái nói.

Trong hơn một thập kỷ qua, Đế quốc Frank đã thâm nhập vào nhiều quốc gia, các yếu tố Frank len lỏi vào trong chính trị, kinh tế và văn hóa của họ.

Làn sóng cải cách đã lan rộng khắp đại lục những năm gần đây, sau khi nhận thức được nguy hiểm, chính phủ các nước đã lần lượt tiến hành phong trào cứu vong đồ tồn.

Nhiều điều khoản cải cách trong đó đã chạm đến lợi ích của Đế quốc Frank.

Ví dụ: chế độ miễn thuế trước đây đã bị bãi bỏ, hiện nay hàng hóa xuất khẩu sang các nước khác đều phải nộp một khoản thuế khổng lồ.

Lại ví dụ như: đặc quyền kinh doanh độc quyền của họ đã bị thu hồi...

Nếu tình trạng này tiếp diễn, tất cả những gì họ đã làm trước đây sẽ vô ích.

Hơn nữa, những chuyện này đều không thể nói ra mặt. Nội chính là quyền tự do của người ta, về mặt pháp lý Đế quốc Frank không có quyền can thiệp.

Chuyện đoạn người tài lộ trước giờ đều là để gây thù chuốc oán nhất.

Mặc dù các nhà tư bản không có quyền lên tiếng, nhưng những ông chủ lớn đứng đằng sau thì có.

Vào thời kỳ sơ khai của chủ nghĩa tư bản, những người này chắc chắn là không đủ để chi phối quyết định của một quốc gia.

Nhưng nếu cộng thêm sức mạnh của phe chủ chiến thì tình hình sẽ khác.

Trực tiếp xâm lược nước láng giềng không được, vậy liền đổi cách nói uyển chuyển hơn —— chống lại cuộc xâm lược của dị

tộc.

Chỉ cần đại quân tiến vào, sau này sẽ không lo thiếu người hợp tác.

"Động tác càng nhỏ càng tốt, đừng kích thích sợi dây thần kinh mẫn cảm của liên minh."

"Nói với mọi người ở dưới rằng hành động quân sự lần này là để chống lại cuộc xâm lược của dị tộc, cho nên mới đóng quân ở gần biên giới với dị tộc."

"Chuyện còn lại, đều là tiện thể giải quyết, tuyệt đối không được làm đảo lộn chủ thứ!"

Charles III cảnh báo ngay tại chỗ.

Cờ hiệu chính trị "chống lại cuộc xâm lược của dị tộc" đã miễn cưỡng tạo ra cơ sở pháp lý cho hành động quân sự lần này, nhưng sức thuyết phục vẫn còn kém.

Dù sao cũng là họ tự mình đưa tới cửa, mà không phải được các quốc gia chủ động đến mời.

Charles III cần thể diện, Đế quốc Frank cũng cần thể diện, nói là chống lại cuộc xâm lấn của dị tộc thì nhất định phải chống lại cuộc xâm lấn của dị tộc.

Dù cho không có dị tộc xâm lược thì cũng phải tạo ra dị tộc xâm lấn, lúc đó mới có thể tiêu trừ những ảnh hưởng ác liệt trong chính trị.

Đồng thời còn phải kiểm soát mức độ xung đột, không thể trực tiếp biến thành chiến tranh đại lục, ít nhất là trong thời gian ngắn không được.

"Xin Bệ hạ yên tâm."

"Bộ Quân vụ sẽ giám sát toàn bộ hành trình, nghiêm ngặt quản lý hoạt động của các đơn vị, sẽ không gây ra đại họa!"

Bộ trưởng Quân vụ Bá tước Fehrs lập tức cam đoan.

Là một trong những bộ môn cường thế nhất của Đế quốc, Bộ Quân vụ luôn là đại bản doanh phe chủ chiến của Đế quốc Frank.

Bất kể là tiến hành chiến tranh quốc gia hay xung đột nhỏ cục bộ, chỉ có trong thời kỳ chiến tranh, họ mới có thể thể hiện được giá trị của mình. ...

Pháo đài Tro Tàn.

Sau lần thất bại thứ 186 trong việc cai nghiện rượu, vua Dwarf vừa thức dậy và chuẩn bị nhâm nhi một ly rượu nhỏ thì tin dữ đã ập đến.

Cho dù là Đế quốc Frank hay Vương quốc Iberia cũng đều mạnh hơn Vương quốc Dwarf.

Nguyên nhân mà họ có thể ngủ ngon giấc là vì ở giữa còn có các nước nhỏ Nhân tộc ngăn cách, không giáp ranh với hai gã khổng lồ này.

"Tin tức này là thật sao?"

Vua Dwarf hoảng sợ hỏi.

Bị hai quốc gia mạnh nhất của Nhân tộc để mắt tới, cho dù là tộc Tinh Linh cũng rợn cả tóc gáy, huống chi là Vương quốc Dwarf.

Điều tồi tệ hơn là trong số những người hàng xóm tốt của họ đã có một vương quốc rồi.

Kể từ khi thoát khỏi sự kiểm soát của Giáo Đình, vương quốc Ruthenia đã bùng nổ phong trào cải cách chống tôn giáo rầm rộ, và đã đạt được những thành tựu không nhỏ trong những năm gần đây.

Bị tam đại cường địch vây quanh, có còn muốn cho Dwarf sống hay không đây?

"Bệ hạ, mặc dù tin tức này hơi khó chấp nhận, nhưng nó là sự thật."

"Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia đều giương cao ngọn cờ chống lại dị tộc, quân đội của chúng đã bắt đầu hành động rồi, chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thêm hai gã hàng xóm hung ác!"

Moi trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Là Bộ trưởng Ngoại vụ, để xảy ra biến cố này, ông ta khó từ tội lỗi.

Nhưng có những chuyện không thể kiểm soát được.

Thân ở trận doanh đối địch, dù Bộ Ngoại vụ muốn thi triển hợp tung liên hoành cũng không có cơ hội để thực hiện.

Bất kể kế hoạch tinh vi đến đâu, miễn là do họ đưa ra, phía nhân tộc sẽ tự động gán cho cái mác "rắp tâm bất lương".

Chương 2125: Tung Tin Đồn

Muốn phân hoá quan hệ của các quốc gia Nhân tộc, ngoài việc châm ngòi ly gián ra, chuyện mà họ có thể làm thực sự không nhiều.

"Không có cách nào ngăn cản được sao?"

Vua Dwarf vừa nói dứt lời, đại điện liền im bặt, có thể nghe rõ tiếng mạch đập.

Nếu như có thể ngăn chặn được thì lão đại của Liên minh phản Nhân tộc sẽ không phải là tộc Tinh Linh nữa, mà là tộc Dwarf rồi.

Thẳng thắn mà nói, nếu đơn thuần nhìn từ bề ngoài, giữa Dwarf và Nhân tộc không có nhiều khác biệt.

Nếu nói về sự khác biệt, vậy thì Dwarf thể hiện đầy đủ ý nghĩa của câu "ngắn gọn chính là tinh hoa".

Chiều cao trung bình của Dwarf trưởng thành chỉ là một mét hai mét ba, chỉ cần trang điểm một chút là có thể giả mạo thành trẻ em của Nhân tộc.

Nhưng về sức mạnh, năng khiếu tu luyện và tuổi thọ, tộc Dwarf lại vượt xa Nhân tộc.

Trong thời kỳ đầu nhân tộc thống trị đại lục, sự kiêu hãnh của tộc Dwarf cũng bùng nổ, từng một thời cho rằng mình mới là thiên tuyển chi tử.

Đáng tiếc là năng khiếu rèn sắt bẩm sinh cũng đi kèm với hậu quả nặng nề.

Việc tiếp xúc lâu dài với lửa và quặng đá khiến tỷ lệ người vô sinh hiếm muộn trong tộc Dwarf luôn ở mức cao

Điều này đã trực tiếp thúc đẩy sự phát triển y học trong lĩnh vực vô sinh hiếm muộn của tộc Dwarf.

Sau khi được điều trị, cuối cùng cũng hồi phục, nhưng khả năng sinh sản bị suy yếu vẫn là điều không thể tránh khỏi.

Con đường Bá chủ vẫn chưa chính thức bắt đầu thì đã bị chết yểu rồi.

"Thưa Bệ hạ, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia luôn bất hòa, lần này hai nước lại cùng nhau hành động, rõ ràng là đã lén lút thông đồng từ trước."

"Theo quy tắc của thế giới Nhân tộc, việc cưỡng ép đóng quân ở nước khác trước khi nhận được lời mời là một hành vi xâm phạm chủ quyền nghiêm trọng."

"Biện pháp tốt nhất là để các nước láng giềng gây chuyện, sau đó làm lớn chuyện này, thu hút sự chú ý của Liên minh Nhân tộc."

"Theo tình hình hiện tại, khả năng xảy ra chuyện này gần như bằng không."

"Một số nước láng giềng của chúng ta đã công khai tuyên bố - từ chối cho hai nước này đóng quân, nhưng vẫn không thể ngăn cản quyết tâm đóng quân của hai nước."

"Nếu không có cách nào xoa dịu Liên minh Nhân tộc, người Frank và người beria người sẽ không dám làm vậy."

"Kết hợp với cục diện đại lục, thần có lý do nghi ngờ rằng đây là một cuộc giao dịch giữa hai nước này với Liên minh Năm Nước, hoặc có thể nói là giao dịch với người Alpha!"

Tể tướng Yaren bình tĩnh phân tích.

Tộc Dwarf không có khả năng ngăn cản, toàn bộ Liên minh phản Nhân tộc cũng không có khả năng ngăn cản, muốn can thiệp thì chỉ có chiến tranh.

Nhưng người làm lão đại là tộc Tinh Linh hiện giờ vốn không muốn quyết chiến với Nhân tộc.

Gặp phải một lão đại không ra gì, những kẻ làm đàn em như họ thì thảm rồi, muốn cứng rắn cũng chẳng có khí thế.

Nếu thực sự bùng nổ một cuộc chiến tranh đại lục mới, không chừng tộc Tinh Linh sẽ lại chọn quan sát tình hình trước, đợi các bên đánh nhau không sai biệt lắm rồi mới ra tay.

Các chủng tộc khác có thể chịu đựng được hay không, tạm thời không thể xác định được, nhưng tộc Dwarf chắc chắn là không thể chịu được.

Vừa nghĩ đến việc sau khi chiến tranh bùng nổ sẽ phải đối mặt với cuộc vây công của các quốc gia Nhân tộc ở Nam đại lục, Tể tướng Yaren liền mất hết tự tin.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, giữa bọn chúng chắc chắn đã có giao dịch!"

"Có rất ít quốc gia có quyền lên tiếng trong Liên minh Nhân tộc."

"Người Frank và người Iberia dám làm vậy, chắc chắn phải thuyết phục được một số quốc gia trong đó ủng hộ."

"Không giao dịch với người Alpha thì không thể nào đàm phán với ba vương quốc khác ở Nam đại lục được."

"Xem ra một cuộc chiến tranh đại lục mới lại sắp nổ ra rồi."

"Vương quốc Alpha sáp nhập Đế quốc Thú Nhân, Đế quốc Frank và Vương quốc Iberia muốn thôn tính chúng ta, sau đó lại hợp tác với ba quốc gia Trung đại lục để chia cắt Trung đại lục."

"Nhân tộc chiếm lấy quyền bá chủ đại lục, ba cường quốc hàng đầu của Nhân tộc cùng nhau ăn thịt, các quốc gia Nhân tộc còn lại chỉ có thể húp cháo."

"Một khi kế hoạch của kẻ thù hoàn thành, đây sẽ là một khoáng thế kỳ mưu hoàn mỹ!"

Phân tích các vấn đề chính trị từ góc độ lợi ích, nhiều chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn.

Dựa trên tin tức có hạn, vua Dwarf đã phải suy luận ra phần lớn sự thật.

Kế hoạch chia cắt lục địa sau này vẫn chưa được công bố. nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhìn rõ chân tướng, nhưng tình cảnh khó khăn của vương quốc Dwarf vẫn không hề thay đổi.

Trên bàn cờ tranh bá quyền đại lục, giữa các tộc đã kết thù sâu như biển. Khi cơ hội thống trị đại lục xuất hiện, Nhân tộc sẽ không bao giờ mềm yếu vào thời điểm quan trọng.

"Bệ hạ, chỉ với sức mạnh của chúng ta là không thể xoay chuyển được tình thế, nên chỉ còn cách phản công gián tiếp."

"Tin đồn về kiếp nạn vạn năm đã im hơi bặt tiếng từ lâu, vậy chúng ta liền tìm cách khơi dậy nó, phân tán sự chú ý của Nhân tộc trước."

"Việc này cần sự trợ giúp của tộc Tinh Linh, truyền thừa của họ là hoàn thiện nhất, sắp xếp một loạt những câu chuyện thần thoại hư cấu chín thật một giả, kéo đại kiếp và chuyện Thần linh vẫn lạc lại với nhau."

"Nội dung càng khoa trương càng tốt, tốt nhất là khiến mọi người tin rằng sau khi kiếp nạn bùng nổ, không chỉ các chủng tộc sẽ gặp nạn mà đại lục cũng có thể chìm xuống!"

Tể tướng Yaren đề nghị.

Lời đồn thật giả lẫn lộn là dễ đánh lừa nhất, khi dễ Nhân tộc mới ngoi đầu lên chưa lâu.

Liên quan đến sự sống còn của chủng tộc, không ai có thể thờ ơ được.

Mọi người đều bận tìm kiếm sự thật về "tại kiếp vạn năm", đương nhiên là sẽ không có thời gian để mưu đồ vương quốc Dwarf rồi.

"Được!"

"Tai kiếp vạn năm không đủ rung động, ta thấy hay là đổi thành đại kiếp mười vạn năm đi."

"Bộ Ngoại vụ mau chóng liên lạc với tộc Tinh Linh, sau đó lợi dụng lực lượng của liên minh để lan truyền tin đồn, ta muốn để cho thông tin kiếp nạn mười vạn năm này đi sâu vào lòng người!"

Vua Dwarf lập tức đưa ra quyết định.

Chương 2126: Bí Mật Về Thần Linh

Là nhà buôn vũ khí lớn nhất đại lục, Vương quốc Dwarf vẫn có một chút ảnh hưởng.

Họ không chỉ thuyết phục được tộc Tinh Linh hợp tác, mà còn truyền bá khái niệm "Kiếp nạn Mười vạn năm" đến mọi ngóc ngách của đại lục trong thời gian ngắn nhất.

Trong lúc nhất thời, đủ loại câu chuyện thần thoại kỳ quặc bay đầy trời, nhưng khi kiểm tra kỹ thì những câu chuyện thần thoại này lại từng tồn tại.

Biết được càng nhiều sẽ càng sợ hãi.

Đại kiếp vừa mở màn đã dùng Thần linh làm tế phẩm, có thể tưởng tượng được sự khủng khiếp của kiếp nạn sau đó.

Là một trong những nhân vật đỉnh cao của đại lục, lúc này trong lòng Hudson cũng vô cùng lo lắng.

Rõ ràng chỉ là phó bản tranh bá quyền đại lục mà thôi, tại sao chỉ chớp mắt một cái đã tiến hóa đến chế độ tận thế rồi.

Nếu như chư thần vẫn lạc chỉ là khúc dạo đầu của đại kiếp, vậy thì sau đó thật sự không thể nào tưởng tượng được, hủy diệt một đại lục là điều dễ dàng.

"Maxim, Long tộc các ngươi rời khỏi đại lục Aslante từ trước, chẳng lẽ là vì đã dự đoán được Kiếp nạn này sao?"

Hudson không nhịn được hỏi.

Lỡ lạc vào trận đánh cấp cao, mưu trí của hắn đã không thể giải mã được bí ẩn, chỉ có thể hướng ánh mắt ra bên ngoài.

Mặc dù thực lực của Nhân tộc không yếu, nhưng do chiến tranh đã phá hủy quá nhiều tư liệu, nhận thức về thế giới của họ còn lâu mới bằng các chủng tộc trường thọ.

"Không có khả năng!"

"Long tộc vĩ đại tuyệt đối sẽ không e ngại bất kỳ khó khăn nào, các vị tổ tiên chọn rời khỏi đại lục chỉ đơn thuần là đã chán ngấy nơi này rồi."

"Rồng không ở cùng rắn."

"Đại lục Aslante đầy rẫy những loài bò sát, cùng với các ngươi. . ."

Nhìn thấy ánh mắt không mấy thân thiện của Hudson và Belersden, Maxim liền biết rằng bản thân đã lỡ lời, nên liền vội vàng nuốt nốt những lời còn lại.

Lý trí mách bảo nó rằng, nếu tiếp tục nói nữa có thể sẽ bị người và gấu đánh hội đồng.

Hảo long không ăn thiệt thòi trước mắt, lấy một địch hai thì thôi bỏ đi.

"Nói tiếng người!"

Hudson nói với giọng điệu tràn ngập "sát khí".

"Hudson, đừng có nghĩ đám Thần linh kia cao siêu cỡ nào, thật ra cũng chỉ là một lũ may mắn mà thôi."

"Những Thần quốc trên trời kia cũng không phải do bọn hắn tự tay tạo dựng, mà là đã tồn tại từ trước."

"Chỉ là bọn hắn gặp may, là những kẻ đầu tiên phát hiện ra những Thần quốc này, sau đó chiếm lấy chúng."

"Thần quốc thoạt nhìn như chí cao vô thượng, nhưng thực chất cũng chỉ là những chiếc lồng giam."

"Thần linh vốn hiếm khi hạ giới, ngoài ý thức thế giới không cho phép ra, nguyên nhân còn lại chính là bị ràng buộc bởi Thần quốc."

"Một khi rời xa Thần quốc trong thời gian dài, bọn hắn sẽ phải chịu phản phệ. Nhẹ thì thực lực bị tổn hại, nặng thì trực tiếp vẫn lạc."

"Chư thần tranh đoạt tín ngưỡng thực chất cũng là để luyện hóa Thần quốc, chưởng khống Thần quốc."

"Những gì được truyền lại trong ký ức không nhiều."

"Chuyện gì đã khiến chư Thần ngừng hiển thánh cách đây hàng ngàn năm và sự kiện chư thần hoàng hôn gần đây, ta đều không rõ."

Nghe được câu trả lời của Maxim, Hudson đã bị phá vỡ tam quan.

Thần quốc thần thánh cao quý hóa ra lại là lồng giam trói buộc Thần linh.

"Tại sao trước đó ngươi không nói?"

Do tính không đáng tin cậy trước đây của Maxim, Hudson tiếp tục truy vấn.

"Ngươi coi bổn Long là kẻ ngu sao?"

"Khi chư Thần còn sống, ai dám vạch trần bí mật này, người đó sẽ trở thành kẻ địch chung của toàn bộ Thần linh."

"Họ đều là những lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, không thể nào có chuyện nhiều năm như vậy mà chẳng có chút tiến bộ nào được."

"Hiện giờ chư thần vẫn lạc, không chừng vào một ngày nào đó Thần quốc sẽ mở cửa trở lại, đến lúc đó, những Thánh Vực tu luyện pháp tắc tương ứng đều có thể. . ."

Không đợi Maxim nói xong, Hudson đã đã phá vỡ giấc mộng của nó.

"Tỉnh lại đi, loại mộng này đợi ban đêm rồi nằm mà mơ."

"Nếu như Thần quốc là lồng giam thì đó chính là một cái hố to."

"Nhìn như có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng một mình lẻ loi trơ trọi ở trong Thần quốc trong một thời gian dài thì chẳng khác nào đang ngồi tù."

"Loại trường sinh này, thời gian dài sẽ khiến người ta phát điên!"

Mặc dù miệng nói dửng dưng, nhưng trong lòng Hudson lại hoàn toàn không bình tĩnh.

"Lời tiên tri lại một lần nữa được minh chứng!"

Nếu cánh cửa Thần quốc mở rộng, cuộc tranh giành lại diễn ra, chẳng phải đó chính là con đường thành Thần trong lời tiên tri sao?

Mặc dù Thần quốc có nhược điểm, nhưng khả năng kéo dài tuổi thọ cũng đủ khiến vô số cường giả phát cuồng.

Còn vấn đề di chứng, đó là chuyện sau khi trở thành Thần linh rồi mới cần quan tâm.

Liên quan đến con đường trường sinh, một khi tranh giành, chắc chắn sẽ vô cùng đẫm máu.

Đến lúc đó không chỉ dị tộc là kẻ địch, mà ngay cả những người bạn cũ cũng sẽ trở mặt thành thù.

"Hudson, ngươi vẫn còn quá trẻ tuổi, chờ thêm mấy trăm năm nữa, ngươi sẽ không nghĩ như vậy."

"Thần linh không phải là những kẻ ngồi chờ chết, người ta có tín đồ hầu hạ trong Thần quốc, cuộc sống hưởng thụ của người ta còn thoải mái hơn ngươi nhiều."

". . ."

Hudson hoàn toàn cạn lời trước những lời của Belersden.

Nếu nói đến hai chữ "trẻ tuổi", rõ ràng là gấu con là người nhỏ tuổi nhất, nhưng nó lại thích ra vẻ như ông cụ non.

Cuộc thảo luận sao đó càng ngày càng lạc đề, đủ loại lời nói phạm thượng liên tục xuất hiện.

Những vị Thần linh vốn cao cao tại thượng đã nhanh chóng biến thành những kẻ đáng thương không thể kiểm soát được số phận của chính mình trong miệng một người, một rồng và một gấu.

Thật hay giả không quan trọng, chủ yếu là nói nhảm.

Hiệu quả rất rõ ràng, trái tim bất an của Hudson đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thế giới bên ngoài lại không được yên bình như vậy, không phải ai cũng có một con rồng tiết lộ bí mật của Thần linh.

Chương 2127: Tình Hình Lắng Lại

Trong suy nghĩ của các đại nhân vật, Thần linh vẫn là sự tồn tại chí cao vô thượng.

Số ít người biết chuyện cũng giữ kín như bưng.

Lòng người vốn ích kỷ, liên quan đến "con đường thành thần" trong lời tiên tri, ai cũng không muốn tự tạo thêm đối thủ cạnh tranh cho bản thân.

Lúc này, cả đại lục đều cảm thấy bàng hoàng, dân chúng các tộc đều đang lo lắng về "kiếp nạn mười vạn năm".

Ngay cả Vương quốc Alpha, nước vốn có ham muốn phát động chiến tranh, cũng không phải ngoại lệ.

Bị ảnh hưởng bởi tin tức chấn động này, những tiếng hô hào muốn chiến tranh với Thú nhân đã nhỏ đi rất nhiều, khiến chính phủ phe bảo thủ thở phào nhẹ nhõm.

Ít đi một phiền phức, nhưng mọi người vẫn không vui nổi.

So với "kiếp nạn mười vạn năm" không có manh mối nhưng có thể cướp đi mạng người thì những tiếng hô của phe chủ chiến trong nước thật sự không đáng là gì.

Trong lúc hoảng loạn, các cuộc họp liên tục được diễn ra.

Hudson cũng đi tham gia vài lần, hắn từng có ý định muốn tiết lộ bí mật, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Toàn bộ Vương quốc đồng tâm hiệp lực hủy diệt Đế quốc Thú Nhân, chỉ riêng việc hoàn thành mục tiêu to lớn này thôi cũng đã đủ khó khăn rồi.

Nếu lại xuất hiện thêm vào một con đường thành Thần không biết thật giả, khơi gợi dục vọng trong lòng mọi người thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Để tránh rắc rối, ngoài việc ổn định lòng người ra, Hudson không tham gia vào bất cứ chuyện gì khác. . . .

Rừng rậm Tinh Linh.

Là người tham gia vào "kiếp nạn mười vạn năm", nhìn vào những tin tức thu thập từ khắp nơi, Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm mỉm cười hài lòng.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Nếu không đích thân tham gia, sợ là bà ta cũng không phân biệt được thật giả.

Ngay cả trong nội bộ của tộc Tinh Linh cũng có rất nhiều người tin tưởng tuyệt đối vào những truyền ngôn hiện giờ.

Chủ yếu là tất cả thông tin đều có thể khớp với nhau, họ chỉ áp dụng các thủ pháp nghệ thuật để chỉnh sửa một phần.

Ngoài số ít người biết bí mật về Thần linh, những người khác hoàn toàn không thể phát hiện ra sơ hở nào.

"Bệ hạ, màn kịch hiện giờ đã rất gần với sự thật rồi, nếu các thế lực lớn không ngừng dòm ngó, không chừng . . ."

Không đợi trưởng lão Tinh Linh nói xong, Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm đã ngắt lời:

"Mục đích làm vậy chính là để họ tiếp tục dòm ngó!"

"Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào chuyện này, đại lục liền thái bình rồi."

"Thấy rõ chân tướng, bọn họ sẽ tin sao?"

"Những người cầm quyền của các thế lực lớn đều là người thông minh."

"Càng thông minh thì càng đa nghi, họ sẽ không dễ dàng tin tưởng vào bất kỳ tin đồn nào."

"Tộc Dwarf thì không nói, đợi đến lúc tình hình sau này mất kiểm soát, chúng ta cũng sẽ tự mình ra mặt thúc đẩy."

"Kế hoạch hiện giờ là do vua Dwarf nói ra, chúng ta chỉ cung cấp một số tài liệu, họ mới là người thực hiện các thao tác cụ thể."

"Cho dù sau này chuyện này bị bại lộ, thì người gặp rắc rối cũng là Vương quốc Dwarf."

"Dù sao tộc ta cũng định rời đi, cục diện tương lai của đại lục sẽ phát triển như thế nào thì liên quan gì đến chúng ta?"...

Tình hình hỗn loạn vẫn tiếp tục, các thế lực lớn lo lắng vội vàng tìm kiếm sự thật, khiến cho cục diện đại lục đột nhiên dịu lại.

Nhìn thấy cảnh này, gánh nặng trong lòng Hudson cũng được trút bỏ.

May mà có sự kiện lớn này chuyển hướng sự chú ý của mọi người, nếu không thì lực lượng chủ chiến của vương quốc đã sắp mất kiểm soát.

Nhìn vào toàn bộ lịch sử Nhân tộc, Vương quốc Alpha cũng là một kẻ lập dị.

Dưới chế độ phân đất phong hầu, trong một vương quốc theo hình thức đầu tư chính phủ, thoạt nhìn quyền kiểm soát quốc gia nằm trong tay chính phủ, nhưng trên thực tế chính phủ lại phục vụ cho quân đội.

Quá trình vận hành của chính phủ vương quốc không phải là để tích trữ vật tư chiến lược cho quân đội thì cũng là để huy động kinh phí cho quân đội.

Tất cả các chế độ chính trị, chính sách kinh tế và luật pháp khác đều phục vụ cho hai nhiệm vụ này.

Cả phe cải cách và phe bảo thủ đều cai trị như vậy, bản chất chưa bao giờ thay đổi.

Theo quan điểm của Hudson, Vương quốc Alpha sau khi hoàn thành cải cách chế độ quân sự chính là một cỗ chiến xa không có phanh.

Không xảy ra bất trắc là nhờ có người cầm lái không ngừng điều tiết phương hướng, tránh được các chướng ngại vật trên đường.

Nhưng con đường phía trước có giới hạn, cứ tiếp tục phóng nhanh như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra bất trắc.

Là người được hưởng lợi, Hudson đương nhiên không muốn vương quốc bị sụp đổ. Trong một thời gian dài, vị lãnh tụ của phe chủ chiến là hắn luôn làm việc để trấn áp phe cấp tiến trong quân đội.

Cách thức hoạt động rất đơn giản, đó là tăng cường huấn luyện quân đội. Tiếng nói chủ chiến trong quân đội càng cao thì cuộc huấn luyện của Hudson sẽ càng khắc nghiệt.

Ai nấy đều mệt gần chết, đương nhiên là không có thời gian làm việc khác. Dù sao cũng nằm trong phạm vi chức trách, bên ngoài chỉ cho rằng hắn trị quân sâm nghiêm.

Quân đội không xảy ra hỗn loạn, nhưng tiếng nói của phe chủ chiến trong dân gian không phải là điều mà Hudson có thể đàn áp được.

Khi làn sóng dư luận hình thành đại thế, thì việc ảnh hưởng đến quyết định của vương quốc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lúc này, tầm nhìn của dư luận bị chuyển hướng, cỗ xe chiến tranh cuồng bạo của vương quốc cũng có thể dừng lại để lấy hơi.

Đối với một quốc gia luôn trong cảnh chiến tranh mà nói, thời gian hòa bình để yên tâm cày ruộng luôn là điều khiến người ta say mê nhất.

Khi rảnh rỗi, Hudson hóa thân thành một du khách, thường xuyên đưa cả gia đình đi sâu vào địa phương để thấu hiểu tâm tư nguyện vọng của người dân.

Lý thuyết và thực hành luôn là những giáo viên tốt nhất. Đối với những người thống trị mà nói, mối đe dọa lớn nhất luôn là xa rời thực tế.

Chương 2128: Thiên Phú

Đáng tiếc là những đứa con của Hudson lại không thấu hiểu được nỗi khổ tâm này, chúng chỉ biết rằng khi ra ngoài thì sẽ không cần phải học những bài học rườm rà kia.

Franz lớn tuổi hơn một chút, nó đã bắt đầu tiếp xúc với chính vụ trong lãnh địa, màn thể hiện cũng khá tốt, nhưng cái tính trẻ con thì vẫn chưa dứt.

Nhìn những đứa con trai nhảy nhót tung tăng, tò mò về mọi thứ và thường xuyên bắt chuyện với người đi đường, không có bất kỳ phong thái đĩnh đạc nào mà một con em quý tộc nên có, gương mặt của Melissa liền âm trầm đáng sợ.

"Đều là trẻ con, cứ để chúng nó chơi đi!"

Hudson lên tiếng khuyên nhủ.

Vị trí khác nhau, nên góc độ nhìn nhận vấn đề cũng khác nhau.

Khi mới được phong tước, Hudson đã miệt mài học hỏi lễ nghi quý tộc, chỉ sợ sơ hở ở đâu đó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của mình trong giới quý tộc.

Sau này, khi thân phận địa vị ngày càng cao, Hudson cũng ngày càng tự do hơn, chẳng quan tâm gì đến lễ nghi quý tộc, chỉ làm những gì mà mình thấy thoải mái.

Rõ ràng là trái với lệ thường, nhưng tất cả mọi người đều giả vờ như chẳng nhìn thấy gì cả. Cho dù có không phù hợp với lễ nghi quý tộc, người ngoài cũng sẽ tự giải thích rằng đây là phong thái của cường giả.

Kể cả Melissa, nàng ta cũng chỉ giám sát chuyện các con học lễ nghi chứ chưa bao giờ chê trách hành vi quá khích của Hudson.

"Chàng chỉ biết bênh vực cho bọn nó. Franz đã không còn nhỏ nữa, lại là trưởng tử của chúng ta. Nếu cứ tiếp tục thiếu chín chắn như vậy, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chê!"

Melissa trừng mắt liếc Hudson nói.

Ở trong mắt Hudson, độ tuổi mười ba mười bốn thì vẫn chỉ là những đứa trẻ. Nhưng trong thế giới quý tộc trưởng thành sớm, đây đã là độ tuổi cần phải chịu trách nhiệm cho lời nói và hành động của bản thân.

"Trong mắt người ngoài, gia tộc Koslow vốn là một nhà giàu mới nổi, có những hành vi trái với lẽ thường cũng là điều bình thường."

"Chúng ta phát triển tốt như vậy, có bao nhiêu kẻ ghen tị. Không phải là nói này nói nọ, thì cũng là chê bai này kìa. Làm hoàn hảo đến đâu cũng sẽ bị người ta soi mói."

"Không cần phải quan tâm đến lời đàm tiếu bên ngoài, những kẻ đó chẳng làm nên trò trống gì đâu. Tạm thời cứ quan sát trước đã, con của chúng ta sẽ không thua kém bất kỳ ai!"

Hudson bình tĩnh nói.

Ngoài miệng thì nói rất cứng rắn, nhưng trong nội tâm lại đầy lo lắng. Từ xưa đến nay, những người cha quá giỏi giang, con trai phần lớn đều bị nuông chiều hư hỏng.

Không phải vì giáo dục sau này không đủ nghiêm khắc, mà chủ yếu là vì họ đã bị gán mác ngay từ khi mới sinh ra, và khi trưởng thành, ấn tượng này sẽ càng tệ hơn.

Bất kể những đứa trẻ này đạt được thành tựu gì trong tương lai, điều đầu tiên mọi người nghĩ đến sẽ là "đây là con trai của Nguyên soái Nhân tộc".

Với ánh hào quang này, thành công là điều đương nhiên, nhưng thất bại chính là biểu hiện của sự bất lực.

Nếu bản thân không có tâm lý tốt, chui vào ngõ cụt, rất dễ dàng bị lạc lối. Do đó, trong việc giáo dục con trai, Hudson luôn rèn luyện cho chúng khả năng chịu áp lực.

Từ những gì đang diễn ra, có thể thấy các con trai của Hudson đã rèn luyện được khả năng chịu áp lực khá tốt, thậm chí còn có phần lạc quan thái quá.

Tuy nhiên, ở những khía cạnh khác, chúng lại tương đối xoàng xĩnh, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra mặt thiên tài nào. Bình thường thì không sao, nhưng những năm gần đây, trên đại lục xuất hiện rất nhiều nhân tài xuất chúng, trải rộng khắp mọi lĩnh vực.

Theo một nghĩa nào đó, Hudson cũng là một trong số đó. Chỉ có điều hắn nổi tiếng quá sớm, mọi người đã không còn coi hắn là thanh niên tài tuấn nữa.

Càng có nhiều thiên tài, Melissa lại càng cảm thấy áp lực. Tại đại lục Aslante, nơi thờ phụng huyết mạch truyền thừa, mọi người luôn cho rằng cha mẹ có gen tốt thì bậc hậu bối sẽ xuất sắc.

Hơn nữa, dữ liệu cũng đã chứng minh điều này: tỷ lệ sinh ra con cái thiên tài ở các gia tộc quý tộc lớn cũng cao hơn nhiều so với các gia tộc quý tộc vừa và nhỏ.

Trong mắt mọi người, thiên phú của Hudson là đứng đầu trong Nhân tộc, con cái của hắn hẳn nên được thừa hưởng một phần nào đó. Không nói là có thể trở thành thiên tài đứng đầu, nhưng ít nhất cũng nên là thiên tài bình thường.

Tuy nhiên, điều này lại không xảy ra với các con trai của Hudson. Cả ba đứa đều khá bình thường, không có dấu hiệu gì nổi bật về thiên phú.

Không phải là vấn đề của phụ thân thì chỉ có thể là do mẫu thân. Điều này khiến Melissa vô cùng lo lắng, bởi bản thân nàng cũng chỉ có thiên phú trung bình.

Giới quý tộc luôn đầy rẫy sự đố kỵ, những lời đàm tiếu là điều không thể tránh khỏi. Sau khi nghe được những lời bàn tán này, Melissa càng trở nên nghiêm khắc hơn trong việc giáo dục con trai.

Tất nhiên, những chuyện này không thể qua mắt được Hudson, thậm chí hắn còn cố gắng giải thích, tiếc là chẳng có tác dụng gì. Nếu nói hắn có tư chất ngu độn thì mọi người đều không cần sống nữa.

"Hudson, chàng có chắc rằng các con sẽ có thể theo kịp trong tương lai không?"

Melissa hỏi với vẻ hy vọng.

"Yên tâm đi, tu luyện không chỉ dựa vào thiên phú, mà còn phải xem tài nguyên. Có thể đột phá Thánh Vực hay không, ta không dám cam đoan, nhưng cấp 8 là hoàn toàn có thể dùng tài nguyên để bù đắp."

"Về các khía cạnh khác, có ta trực tiếp dẫn dắt, chắc chắn sẽ không kém. Mới đến một môi trường xa lạ, người bình thường ai cũng sẽ lo lắng, nhưng các con lại có thể nhanh chóng hòa nhập, đây cũng là một trong những phẩm chất cần thiết của một vị tướng lĩnh ưu tú!"

Những lời lừa gạt của Hudson khiến cho Melissa tin tưởng. Bản thân nàng chính là ví dụ điển hình cho việc sử dụng tài nguyên để bồi dưỡng cường giả.

Chương 2129: Thần Quốc Rơi Xuống

Ma pháp dược tề vạn kim khó cầu ngoài kia, ở chỗ của nàng lại có thể dùng làm đồ uống. Dù đã sinh vài đứa, nhưng tốc độ tăng tiến thực lực của nàng trong những năm gần đây vẫn rất nhanh.

Ít nhất là trong số những người bạn cùng lớp trước đây, tốc độ tu luyện của nàng đều thuộc hàng đầu, đây chính là sức mạnh của tài nguyên.

Chi phí bỏ ra không thể nào đong đếm được, con số đó vô cùng khủng khiếp. Ngoài người nhà của ma pháp Dược tề sư số một đại lục ra, những người khác chắc chắn là không thể nào trả nổi.

Những lời lừa gạt sau đó lại càng có sức thuyết phục hơn. Hudson có quyền định nghĩa những phẩm chất cần thiết của một vị tướng lĩnh ưu tú. Chỉ cần là lời hắn nói ra, sau này sẽ có quý tộc noi theo để bồi dưỡng thế hệ sau.

Là một Nguyên soái có trách nhiệm, Hudson luôn cẩn trọng trong việc phát ngôn, tránh làm ảnh hưởng đến người khác.

Danh tướng sở dĩ là danh tướng chủ yếu là do khan hiếm, nếu như có thể đào tạo theo một phương thức thống nhất thì sẽ chẳng còn khan hiếm nữa.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, Hudson phát hiện ra nhiều vấn đề tồn tại trong lãnh địa, trong đó vấn đề lớn nhất chính là quá thưa thớt.

Hoang vắng chỉ là một mặt, quan trọng nhất là thiếu không khí thương mại. Ngoài cảng Tân Nguyệt ra, hắn không thể tìm thấy một thành phố nào ra dáng.

Ngay cả khi đã xây dựng tường thành, thành lập chợ, nhưng số lượng cửa hàng mở cửa vẫn rất ít, lượng khách hàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mọi người đều không cảm thấy kỳ lạ, bởi toàn bộ Vương quốc Alpha đều như vậy. Các cửa hàng này chủ yếu chỉ phục vụ cho quý tộc, vốn không phải là nơi để buôn bán số lượng lớn.

Ngược lại với sự thưa thớt chính là không khí thượng võ nồng nàn.

Ngay cả trò chơi của trẻ em cũng mang màu sắc chiến tranh. Khắp nơi đều có những thiếu niên đang luyện tập, trong các cuộc trò chuyện của người dân, họ thường xuyên nhắc đến việc trừng phạt Thú nhân.

Trong thôn xóm có thể không có Giáo đường, nhưng luyện võ trường thì nhất định phải có, trong đó còn bao gồm lôi đài. Cho dù là nông nô cũng thích lên đài thi đấu.

Mặc dù những trận chiến này đều là gà con mổ lẫn nhau; nhưng lòng khao khát chiến tranh của người dân vẫn rất rõ ràng.

Thân phận khác nhau, mục tiêu cá nhân cũng khác nhau, nhưng mong muốn về một cuộc sống tốt đẹp hơn là giống nhau.

Trong lúc bất tri bất giác, chiến tranh đã trở thành cơ hội duy nhất để những người dân tầng lớp thấp thay đổi số phận của họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một hệ thống chính trị vô cùng nguy hiểm. Vương quốc Alpha là như vậy, Tuyết Nguyệt lĩnh cũng là như vậy.

Nguyên nhân mà trước đây không nhận ra, chủ yếu là do người dân tầng lớp thấp không có tiếng nói, họ không thể phát ra tiếng của mình trong chính trị.

Lý trí mách bảo Hudson rằng hắn nhất định phải hành động để đưa lãnh địa đang đi chệch hướng trở lại với quỹ đạo.

Trong loạn thế, lòng hiếu chiến là một điều tốt, nhưng nó cần được kiểm soát.

Nguyên nhân gốc rễ của tất cả những điều này là do con đường thăng tiến bị bế tắc.

Nếu có nhiều lựa chọn hơn, tình hình chắc chắn sẽ thay đổi. Không phải ai cũng phù hợp để trở thành binh sĩ, nhưng tất cả mọi người lại hướng đến con đường này, vì chỉ có con đường này mới có thể tiến lên.

"Nguy hiểm", khi đói bụng sẽ không còn cảm thấy như vậy nữa.

Để giải quyết vấn đề, cần phải mở ra nhiều con đường thăng tiến hơn. Đối với một quý tộc, việc mở ra con đường thăng tiến cho nông nô chẳng khác nào phản bội giai cấp.

Lý do cải cách quân đội trước đây có thể được thông qua là vì mọi người cần binh sĩ liều mạng, đồng thời xác suất vượt qua ngưỡng cửa giai cấp là rất thấp.

Đại bộ phận binh sĩ lập được chiến công đều chỉ được thưởng bằng tài phú, thân phận vẫn là bình dân. Những người may mắn vượt qua được ranh giới giai cấp đều là những người lập được đại công.

Mặc dù vị thế hiện giờ của Hudson đã được củng cố, nhưng khi hoạch định chính sách, hắn vẫn phải xem xét đến ảnh hưởng xã hội.

Một khi đụng chạm đến lợi ích cốt lõi của tầng lớp quý tộc, ngay cả khi chính sách đã được quyết định thì cũng không thể thực hiện được. Cuộc cải cách thất bại trước đây chính là ví dụ điển hình.

Đứng trên tranh giới của quy tắc trò chơi, vừa giải quyết vấn đề lại vừa không gây chú ý từ bên ngoài, Hudson bỗng cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng đây không phải là chuyện có thể giải quyết chỉ bằng suy nghĩ nhất thời. Chỉ là một sơ suất nhỏ cũng có thể gây ra chấn động lớn, ảnh hưởng đến sự phát triển của lãnh địa. ...

Đêm khuya.

"Phụ thân, trên trời có sao băng!"

Nghe được tiếng của con trai, Hudson và Melissa bước ra khỏi lều trại. Nhưng sau khi nhìn lên bầu trời, sắc mặt họ lại lập tức thay đổi.

Vật thể xẹt qua bầu trời đêm không phải sao băng, mà là Thần quốc đang rơi xuống!

Nếu quái vật khổng lồ này rơi xuống đại lục Aslante, đó sẽ là một thảm họa diệt vong.

Chống cự là chuyện vô nghĩa, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng không có thực lực chống lại thảm họa thiên nhiên ở cấp độ này.

"Maxim, Belersden, cảnh tượng này có xuất hiện trong ký ức truyền thừa của các ngươi không?"

Hudson hoảng sợ hỏi.

Cảm nhận được nguy cơ sinh tử, hắn mới nhận ra thực lực mà trước đây hắn vẫn luôn tự hào là nhỏ bé như thế nào khi đứng trước thiên tai.

"Không!"

"Thế giới lớn như vậy, chắc là chúng ta sẽ không xui xẻo đến mức bị đập trúng chứ!"

Belersden không chắc chắn nói.

Maxim ở bên cạnh cũng gật đầu, Cự Long không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng phải rụt rè, cơ thể vô thức tiến lại gần Hudson.

Lúc đánh cược vào may mắn thì hãy đứng chung với những người may mắn. Vừa hay trong mắt họ Hudson chính là người may mắn nhất.

Còn những người khác, ai nấy đều đang thưởng thức trận mưa sao băng này. Hoàn toàn không biết thảm họa đang ập đến gần họ.

Chương 2130: Thần Quốc Rơi Xuống (2)

Hudson không phải là người duy nhất phát hiện ra điều bất thường. Khi chứng kiến cảnh tượng này, các cường giả Thánh Vực trên đại lục đều trở nên hoang mang.

Trước đây khi gặp phải thiên tai, họ có thể cầu xin Thần linh phù hộ. Bây giờ Thần linh đã bỏ mạng rồi, Thần quốc cũng rơi xuống, tâm trí họ không còn nơi nào để nương tựa.

Lần đầu tiên, đám cường giả Thánh Vực cảm thấy ghen tị với những người bình thường. Người không biết không sợ, những người bình thường không biết thảm họa đang ập đến, lúc này vẫn đang thưởng thức trận mưa sao băng rực rỡ.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên, cả đại lục rung chuyển. Hudson cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của mặt đất, như thể đại lục sẽ bị lật úp vậy.

"Đừng hoảng loạn, động đất sẽ nhanh chóng qua thôi!"

Hudson vừa trấn an mọi người, vừa lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm sau cơn nguy hiểm. Không bị trực tiếp đập trúng đã là may mắn lớn nhất rồi.

Dựa vào tình hình rung chuyển của mặt đất, có lẽ Thần quốc đã rơi xuống biển. Nếu như trực tiếp đâm trúng đại lục thì tuyệt đối không thể chỉ có chút động tĩnh này.

Gần như cùng lúc, nước biển cuộn trào lộ ra nanh vuốt. Sóng thần cuồn cuộn, nhấn chìm vô số con tàu và hải đảo.

Đây chỉ là sự khởi đầu, sóng thần tiếp tục cuộn trào càn quét tứ phương. Các quan binh thủ thành còn không biết chuyện gì xảy ra, cảng Tân Nguyệt vốn sầm uất đã bị nước biển nhấn chìm chỉ trong chớp mắt, các con phố, ngõ hẻm đều tràn ngập nước biển.

Cảnh tượng tương tự diễn ra ở khắp nơi trên lục địa. Các thành phố ven biển lần lượt gặp nạn, chìm trong biển nước.

Ngay cả những người dân ven biển từng trải qua sóng thần cũng phải kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Thiên tai tiếp tục lan rộng, không còn một vùng đất nào bình yên trên toàn bộ đại lục Aslante.

Trong nháy mắt, vô số người cầm quyền đã tin tưởng tuyệt đối vào lời đồn về "Thảm họa mười vạn năm". Ngay cả người đã tung tin đồn là vua Dwarf hiện đều tự tát cho mình hai bạt tai.

Thật sự là miệng quạ đen. Vừa rồi chỉ cần hơi đen một chút thôi, sợ là toàn bộ đại lục Aslante đều sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Các chủng tộc trên đại lục suýt chết, nhưng các chủng tộc dưới biển lại trở thành nạn nhân lớn nhất. Vô số đế quốc vương triều dưới biển còn không biết chuyện gì xảy ra thì đã bị nghiền nát thành thịt băm.

Cho dù không bị Thần quốc đập trúng, vụ phun trào núi lửa dưới đáy biển do va chạm gây ra, cùng với sóng xung kích do nước biển dâng cao, cũng đã cướp đi sinh mạng của vô số sinh linh Hải tộc.

Cùng chung số phận bi đát còn có thế giới Địa Tâm. Thần quốc trừ trên trời giáng xuống đã đâm xuyên qua vỏ quả đất, vô số sinh vật ngầm bị nghiền thành thịt nát, hoặc bị sóng xung kích chấn động chết, hoặc bị chôn vùi bởi sự sụp đổ sau đó...

Tuy nhiên, đây chỉ là sự khởi đầu. Tiếp theo đó là một vài tiếng nổ lớn khiến mặt đất rung chuyển dữ dội hơn, trước mặt Hudson và những người khác xuất hiện một khe nứt rộng hàng chục mét. ...

Trời đã sáng, nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mắt, Hudson không khỏi rưng rưng.

"Về phủ lãnh chúa!"

Hắn đã không còn tâm trí để quan tâm đến khe nứt khổng lồ trước mặt. Sau khi bay vòng quanh trên bầu trời, hắn chỉ thấy cảnh sạt lở núi non khắp nơi.

Số lượng nhà cửa, công trình thủy lợi bị phá hủy không thể đếm xuể, điều khiến Hudson lo lắng nhất là các khu vực ven biển.

Theo quan sát của hắn, đêm qua đã có bảy Thần quốc rơi xuống các vùng biển xung quanh đại lục Aslante.

Vụ va chạm kịch liệt khiến cho toàn bộ đại lục rung chuyển dữ dội, những khu vực ven biển chịu ảnh hưởng trực tiếp càng không cần phải nói.

Sóng thần xảy ra là điều không thể tránh khỏi, có lẽ không lâu sau, một trận mưa lớn sẽ ập đến đại lục.

Nếu có xuất hiện thêm những thảm họa khác như lốc xoáy thì Hudson cũng không thấy ngạc nhiên.

Tuyết Nguyệt lĩnh và Sơn Địa lĩnh vốn được hưởng lợi từ địa hình, nhưng lần này thiệt hại chắc chắn sẽ không nhỏ. .

Thương đội ra khơi có khả năng cao là đã bị diệt vong hoàn toàn. Số lượng tàu chiến có thể sống sót ở cảng hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Vùng trũng thấp bị nước biển nhấn chìm, bến cảng bị sóng biển thôn phệ, bến tàu trở thành...

Một loạt hình ảnh thảm họa hiện lên trong tâm trí Hudson, nhưng hắn buộc phải kiềm chế cảm xúc trên khuôn mặt.

Nhìn thấy vợ con đang thất thần, Hudson bèn lên tiếng an ủi:

"Không cần phải quá lo lắng, tai nạn đã qua, chúng ta vẫn có thể gánh vác được chút tổn thất này!"

Bất kể tình hình có tồi tệ đến đâu cũng tốt hơn nhiều so với thời kỳ đầu khởi nghiệp.

Hơn nữa, lần này không chỉ họ gặp nạn mà cả thế giới đều gặp nạn.

So với Hải tộc và chủng tộc Địa tâm trực tiếp bị nện thành thịt nát kia, họ đã may mắn hơn rất nhiều.

Trải qua một lần cận kề cái chết, cảm ngộ của Hudson về pháp tắc vận mệnh lại tiến thêm một bước.

Trong thâm tâm thầm than một tiếng vận mệnh vô thường, Hudson đột nhiên chìm trong đốn ngộ.

Thẳng thắn mà nói, đốn ngộ trong trường hợp này thực sự có phần không phải lúc.

Tuy nhiên, lĩnh ngộ pháp tắc trước giờ không thể tính theo lẽ thường. ...

Phỉ Thúy cung.

Thảm họa bất ngờ ập đến khiến cả Caesar IV và các quan đại thần trong triều đình hoang mang.

"Lão tổ tông, Thiên tai lần này là?"

Thiên tai, từ cổ chí kim luôn là kẻ thù số một của các triều đại phong kiến. Sự sụp đổ của nhiều triều đại đều bắt đầu từ những thảm họa thiên tai quy mô lớn.

Bình thường Caesar IV vốn không hòa thuận với Alpha I, nhưng khi liên quan đến sự sống còn của triều đại, mọi người vẫn là người một nhà.

"Đừng lo lắng quá mức, trận động đất lớn đêm qua là do Thần quốc rơi xuống gây ra, khiến cho toàn bộ đại lục rung chuyển."

"Các ngươi chỉ cần nghiêm ngặt đề phòng tà giáo làm loạn, ra lệnh cho các địa phương kịp thời tổ chức cứu trợ và ổn định lòng dân là được!"

Alpha I nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 2131: Thảm Họa

May mắn là chư thần đồng thời bỏ mạng, nếu không chỉ cần có ai đó lợi dụng chuyện này, cố tình nói rằng Quốc vương đã chọc giận Thần linh, dẫn đến tai họa, thì thật sự rất khó giải thích.

Ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong thâm tâm Alpha I lại đang vô cùng lo lắng.

Đầu tiên là chư thần vẫn lạc, tiếp theo là Thần quốc rơi xuống, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa, không ai có thể nói trước được.

Với một thảm họa ở cấp độ này, ngay cả một cường giả Thánh Vực như lão ta cũng không có thực lực để phản kháng.

"Tể tướng, hãy sắp xếp người thống kê thiệt hại ở vương đô trước."

"Nhân tiện cử người đi hỏi thăm tình hình thiên tai ở các tỉnh, ra lệnh cho tổng đốc các tỉnh nâng cao cảnh giác, đề phòng đám tổ chức tà giáo lợi dụng cơ hội!"

Caesar IV lập tức an bài.

Tin tức về chuyện Thần quốc rơi xuống thực sự nghe rợn cả người, nhưng có tin tức chư thần vẫn lạc làm nền, nên nó cũng không phải là quá khó để chấp nhận.

Những chuyện khác đều dễ nói, quan trọng là phải ổn định thế cục trước.

May mà trong những năm gần đây, vương quốc luôn tập trung nghỉ ngơi dưỡng sức, không giày vò những việc khác, mọi người còn có một chút tích lũy.

"Xin Bệ hạ yên tâm."

"Khi trận động đất xảy ra ngày hôm qua, chúng thần đã bắt đầu làm những việc này rồi."

"Dự kiến sang ngày mai, chúng ta sẽ có thể có được tình hình thiệt hại ban đầu của vương đô. Việc thống kê thiệt hại ở địa phương sẽ mất nhiều thời gian hơn, có thể phải đến tháng sau mới có thể tổng hợp được."

"Tà giáo tổ chức thì càng không cần phải lo."

"Từ khi Thất Nguyệt hội và Khô Lâu hội lần lượt yên lặng, các tổ chức tà giáo trong vương quốc đã không làm được gì nữa, hiện giờ càng không thể tạo ra sóng gió gì."

"So với những vấn đề này, điều rắc rối hơn vẫn là những Thần quốc rơi xuống."

"Dù sao đây cũng là nơi Thần linh ngự trị, có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với nó, sau này e là sẽ lại có một cuộc long tranh hổ đấu!"

Lời nói của Tể tướng Beckett khiến Caesar IV có chút mất mặt.

Thật sự là ngay thẳng quá mức, chính phủ làm thì làm, nói rõ ràng rành rọt như vậy khiến cho Quốc vương mất đi chuẩn mực.

Những người có mặt đều không phải là kẻ ngốc, họ hiểu rõ ý đồ của Tể tướng Beckett khi nói như vậy.

Sau khi bị vả mặt, Caesar IV còn không thể nổi giận. Chính phủ có thể hành động trước, đây là thể hiện của năng lực chấp chính.

Không báo trước cho người làm Quốc vương như y là vì số liệu thống kê vẫn chưa đi ra. Trong tay không có thành quả, đương nhiên là không cần báo cáo với Quốc vương.

Cùng lúc tung ra một đòn tấn công, còn tiện thể đưa ra một cái bậc thang, trực tiếp chuyển hướng chủ đề, giảm bớt khí thế hùng hổ dọa người.

Kỹ năng chính trị cao siêu này khiến cho những kẻ hóng chuyện có mặt ở đại điện đều thầm khen ngợi.

"Lão tổ tông, những Thần quốc rơi xuống này có sức hấp dẫn rất lớn đối với các ngài phải không?"

Caesar IV mặt không đổi sắc tiếp tục chủ đề.

Đám lão hồ ly phe bảo thủ lợi hại đến mức nào trên chính đàn, y hiểu rõ hơn bất kỳ người nào, hành động vừa rồi chỉ là một lần thị uy.

Kinh nghiệm mách bảo y rằng, nếu cứ níu lấy chút chuyện nhỏ này không thả, cuối cùng người bị thua thiệt sẽ là bản thân mình.

Gặp phải đám lão hồ ly chính đàn này, đương nhiên là không thể gánh chịu áp lực một mình, mà nhất định phải kéo lão tổ nhà mình cùng nhau cảm nhận.

"Đây là điều đương nhiên, trong Thần quốc có di sản mà Thần linh để lại, không có ai là không thèm muốn cả."

"Tuy nhiên, dù sao đây cũng là nơi Thần linh ngự trị, trải qua hàng nghìn năm sinh sống, bên trong Thần quốc chắc chắn ẩn chứa đầy rẫy nguy hiểm."

"Chỉ cần sơ suất một chút, ngay cả cường giả Thánh Vực cũng có thể mất mạng."

"Theo quan sát đêm qua của ta, có khoảng bảy Thần quốc rơi xuống gần đại lục Aslante."

"Với sức mạnh của vương quốc, có cơ hội chiếm được một cái trong số đó."

Alpha I cười ha hả nói.

Ngoài miệng nói có hứng thú, nhưng trong mắt lại không hề có chút tham lam nào, cảnh tượng này khiến mọi người rất ngạc nhiên.

Vậy mà lại có người không hề cảm thấy hứng thú với di sản của Thần linh.

Nhưng đây chính là sự thật, đối với người đã bước vào Đế vương chi đạo như Alpha I mà nói, không có thứ gì có thể giúp lão ta mau chóng tăng tiến thực lực hơn việc giành lại vương vị.

Vương quốc Alpha hiện giờ thịnh vượng hơn nhiều so với thời điểm lão ta rời đi.

Một khi tiêu hóa được, thực lực tiến thêm một bước gần như là điều chắc chắn.

Có con đường rõ ràng như vậy, giá trị của di sản Thần linh không xác định được đương nhiên sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Có cơ hội cướp được thì tốt nhất, không có cơ hội thì lão ta cũng không ngại từ bỏ.

"Hai vị bệ hạ, nếu bên trong Thần quốc đã nguy hiểm như vậy, vậy hãy để cho người khác đi dò đường trước!"

"Nếu có bảy Thần quốc rơi xuống gần đại lục, vậy thì những người bị thiệt hại nặng nhất chắc chắn là Hải tộc và chủng tộc Địa tâm ở lân cận."

"Không chừng thế giới Địa Tâm hiện giờ đã trực tiếp biến mất, dù ước tính lạc quan nhất thì diện tích khu vực của thế giới Địa tâm cũng sẽ giảm mạnh."

"Tiếp theo là một số quốc gia có đường bờ biển dài, ví dụ như: Vương quốc Falcon giáp biển bốn bề, gia sản tích lũy nhiều năm nay e rằng đã không còn thừa lại bao nhiêu."

"Những thế lực này càng bị thiệt hại nặng nề, họ lại càng cần tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài, họ mới là những người cần di sản của Thần linh nhất."

Tể tướng Beckett chậm rãi nói.

Bên trong Thần quốc đầy rẫy nguy hiểm, chắc chắn là cần rất nhiều pháo hôi dò đường.

Cường giả Thánh Vực tiếc mạng sẽ không đích thân mạo hiểm, công việc cực khổ này có khả năng cao là sẽ rơi vào tay quân đội.

Chương 2132: Thảm Họa (2)

Đối với người một lòng muốn hủy diệt Đế quốc Thú Nhân như Tể tướng Beckett mà nói, hành vi làm suy yếu sức mạnh quân sự của vương quốc này chắc chắn là điều ông ta ghét nhất.

Ngay cả khi vương quốc có được di sản của Thần linh thì khả năng cao cũng là đám cường giả Thánh Vực chia nhau trước, đợi đến lượt những quý tộc quyền quý như bọn hắn thì chỉ có thể uống được một ngụm canh.

Vì những này không xác định ích lợi đi cược, còn không bằng trực tiếp từ bỏ.

Trước đó, đám quyền quý của phe bảo thủ đã bàn bạc với nhau, ai cũng cho rằng không thể dùng lực lượng chủ lực của vương quốc để mạo hiểm.

Có thể thương lượng được là tốt nhất, nếu không thỏa thuận được thì cứ thoái thác, trì hoãn.

Theo thông tin thu thập được hiện giờ, tàu thuyền ở các địa phương chắc chắn đã bị thiệt hại nặng nề, các nhà máy đóng tàu ven biển cũng không tránh khỏi bị tàn phá.

Mọi người chỉ cần trì hoãn một chút là có thể đạt được mục đích.

"Ta không có ý kiến, nhưng các ngươi tự đi thuyết phục những người khác đi!"

Có lẽ vì đã nhìn rõ mưu tính của đám người này, nên sau khi nói xong, Alpha I liền nhìn đám người với ánh mắt như cười như không rồi trực tiếp quay người rời đi.

"Ta sẽ thuyết phục những người ở Vương đô, phần còn lại các ngươi tự tìm cách giải quyết đi."

Caesar IV tức giận nói.

Chuyện quan trọng như vậy mà không theo thông báo với y trước một tiếng, rõ ràng là không nể mặt người làm Quốc vương như y mà.

Nhưng chuyện đến nước này rồi, kẻ làm Quốc vương như Caesar IV nhất định phải làm việc.

Cuộc tranh giành quyền lực giữa Tể tướng và Quốc vương thuộc về bí mật cấp cao nhất của vương quốc, trong mắt người ngoài, Vương quốc Alpha vẫn rất đoàn kết.

Trong tình huống chưa rõ ràng, lựa chọn của phe bảo thủ có thể không phải là lựa chọn tối ưu nhất, nhưng lại là cách có thể bảo toàn thực lực của vương quốc.

"Xin Bệ hạ yên tâm, chúng thần sẽ giải quyết tốt công tác tư tưởng của những cường giả Thánh Vực khác!"

Tể tướng Beckett lập tức cam đoan. ...

Vương quốc Dwarf.

Sau khi nhận được tin Thần quốc rơi xuống, trong thâm tâm vua Dwarf đã không chỉ một lần thầm mắng mình miệng quạ đen.

Vừa mới để khái niệm "kiếp nạn Mười vạn năm" xâm nhập lòng người thì đã diễn ra một màn suýt chết như thế này, kém chút xíu nữa là cả đại lục Aslante cũng bị xóa sổ.

Đại lục thì may mắn còn sống sót, nhưng tộc Dwarf liền khổ rồi.

Là một chủng tộc sống trong hang động, núi lở do động đất gây ra đã khiến cho Vương quốc Dwarf bị tổn thất nặng nề.

Thiệt hại về trang thiết bị thì không sao, có thể xây dựng lại, nhưng thiệt hại về nhân mạng lại không thể nghịch chuyển được.

Không cần thống kê dữ liệu cũng biết, trong số các quốc gia trên đại lục, Vương quốc Dwarf chắc chắn là nước bị tổn thất nhiều nhất.

"Đã thống kê được thiệt hại chưa?"

Thấy chúng thần chạy tới, vua Dwarf vội vàng hỏi.

Sau trận động đất vừa qua, ngay cả cung điện của ông ta cũng bị sập một mảng lớn, chôn vùi không ít cung nữ, thị vệ, thiệt hại của dân chúng chắc chắn là không nhỏ.

"Bệ hạ, do ảnh hưởng của trận động đất, liên lạc của chúng ta với nhiều nơi đã bị gián đoạn."

"Việc thống kê số người thiệt mạng có thể sẽ mất thêm một khoảng thời gian."

"Tuy nhiên, xét theo thiệt hại của vương đô, trong trận động đất này, chúng ta đã mất khoảng chừng ba mươi phần trăm dân số."

"Thiệt hại về tài sản vật chất càng không thể đếm xuể..."

Không đợi Tể tướng Yaren nói hết lời, cơ thể của vua Dwarf đã run rẩy liên hồi.

Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc mất đi ba mươi phần trăm nhân khẩu, tổn thất thảm trọng như vậy, đã bằng thiệt hại khi tham gia một cuộc chiến tranh đại lục rồi.

Thậm chí trong đại đa số các cuộc chiến tranh đại lục mà họ tham gia trước đây cũng không bị tổn thất nhiều nhân khẩu như vậy.

Tệ hơn nữa đây chỉ là ước tính, không loại trừ khả năng con số thiệt hại cuối cùng sẽ còn thảm khốc hơn nhiều.

Nhiều vụ sạt lở núi xảy ra đồng thời đã mở ra phó bản cấp địa ngục.

Sự thật chứng minh rằng, việc đào hang trong núi, phá hoại môi trường bừa bãi, là điều cần phải trả giá.

Chết trên chiến trường thì còn có thể báo thù. Nhưng bị chôn sống trong nhà vì động đất, muốn tìm kẻ thù để tính sổ cũng không tìm được mục tiêu.

"Bệ hạ, giờ phút này, ngài nhất định phải trụ vững!"

Bộ trưởng Ngoại vụ Moi ở bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ lấy vua Dwarf và khuyên nhủ.

Thảm họa thiên tai cấp sử thi không phải là thứ mà con người có thể chống lại.

Đầu tiên là Thần linh vẫn lạc, sau đó là Thần quốc rơi xuống, sự kiện này đã trực tiếp đẩy mức độ nguy hiểm của "kiếp nạn Mười vạn năm" lên mức cao nhất.

Ngay cả khi những kẻ chủ mưu đứng đằng sau đứng ra nói rằng chuyện này là do họ bịa đặt thì ngoại giới cũng sẽ không tin.

Khi lời nói dối và chân tướng quá gần nhau cũng là một điều phiền não.

"Yên tâm, ta có thể chịu đựng được!"

"Nhanh chóng cử người liên lạc với tộc Tinh Linh, truyền thừa của họ là thâm hậu nhất, có lẽ biết được một số thông tin mà chúng ta không biết."

Vua Dwarf cố nén cơn giận nói.

Giờ phút thử thách số phận của Vương quốc Dwarf sắp đến.

Mình thì bị thương gân động cốt, nhưng các bạn hàng xóm chỉ bị trầy xước nhẹ, điều này chắc chắn sẽ càng kích thích tham vọng của họ.

Có thể sau khi thảm họa vừa qua, ba gã hàng xóm xấu tính này sẽ cùng nhau kéo tới đây, nhân cơ hội này để bỏ đá xuống giếng.

Những cảnh tượng như vậy đã xảy ra không chỉ một lần trong lịch sử các chủng tộc tranh bá,

Nhiều khi chỉ cần lộ ra sơ hở cũng đồng nghĩa với việc một chủng tộc đang tiến đến bờ vực diệt vong. ...

Cảng Tân Nguyệt.

Thủy triều đang dần rút đi, để lại một bãi bùn cát, thỉnh thoảng có thể bắt gặp những con tôm cá và xác chết mắc kẹt lại.

Chương 2133: Thiệt Hại

Dưới sự sắp xếp của Bộ Chính vụ, những cư dân và quân đội còn sống sót đã cùng nhau tham gia công tác nạo vét bùn đất.

Lãnh chúa không có mặt, các quan chức liền gánh vác trách nhiệm chủ trì công tác tái thiết sau thảm họa.

"Công tước đang trên đường trở về, trước đó chúng ta phải thống kê thiệt hại ở các địa phương và lập kế hoạch tái thiết sau thảm họa."

Jacob là người đầu tiên lên tiếng.

Là quan Chính vụ, áp lực lớn nhất trong công tác tái thiết sau thảm họa đang đổ lên người của Bộ Chính vụ.

Cho dù là thống kê thiệt hại, hay lập kế hoạch tái thiết, thậm chí thực hiện kế hoạch sau này, cũng đều do Bộ Chính vụ phụ trách.

Các bộ phận khác chỉ tham gia trong phạm vi chức trách, chủ thứ rõ ràng.

"Thảm họa xuất phát từ trên biển, khu vực nội địa ít bị ảnh hưởng, thiệt hại lớn nhất có lẽ là các khu vực ven biển."

"Không chỉ có Tuyết Nguyệt lĩnh, mà e rằng tình hình ở Sơn Địa lĩnh cũng không mấy lạc quan."

"Đặc biệt là các thành phố ven biển, họ chính là những nạn nhân lớn nhất trong thảm họa lần này."

"Kế hoạch phát triển ban đầu của lãnh địa quá đơn điệu, việc xây dựng thành phố ở các khu vực ven biển đúng là thuận tiện cho sự phát triển ban đầu, nhưng một khi gặp phải thiên tai như sóng thần, khả năng chống chịu rủi ro sẽ rất kém."

"Để xây dựng kế hoạch tái thiết sau thảm họa thì cần phải xem xét đến những rủi ro này, trung tâm hành chính không nên được đặt lâu dài ở các thành phố ven biển!""

Lời nói của Rudolf chỉ là mở đầu, tiếp theo đó, đủ loại ý kiến đã được đưa ra, khiến Jacob tê tái da đầu.

Dưới chế độ phân đất phong hầu, ngoài việc thiếu danh nghĩa, bản thân Tuyết Nguyệt lĩnh chính là một chính quyền nhỏ độc lập.

Đối với các tổ chức chính trị mới sinh, thường chỉ có hai mục tiêu cốt lõi là quân đội mạnh và phát triển, và chắc chắn sẽ có nhiều vấn đề tồn tại.

Trước đây không cảm thấy gì, nhưng đợi đến khi thảm họa xảy ra, mọi người mới phát hiện ra những điểm yếu trong lãnh địa.

Cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra ở Sơn Địa lĩnh. Các quan chức ở lại cũng đang gặp phải những rắc rối tương tự.

Khi mọi người bắt đầu thảo luận, tiếng long ngâm quen thuộc đã cắt ngang tiến trình hội nghị.

Biết rằng lãnh chúa của mình đã trở lại, trái tim vốn lo lắng của mọi người bỗng chốc được thả lỏng.

"Không cần các ngươi tiếp đón, hãy trở về thực hiện nhiệm vụ của mình đi!"

Hudson bình tĩnh nói.

Sau khi đốn ngộ kết thúc, hắn liền mang theo vợ con về nhà.

Biết rằng thảm họa đến từ trên biển, nên hắn liền dứt khoát chọn ở lại phủ lãnh chúa tại Sơn Địa lĩnh trước.

Cũng là phủ lãnh chúa, nhưng phủ ở Sơn Địa lĩnh nằm ở vị trí cao nhất trong lãnh địa, ngay cả khi xảy ra động đất cũng là nơi ít bị thiệt hại nhất.

Còn phủ ở Tuyết Nguyệt lĩnh thì khác.

Ban đầu, vì tiện lợi, nó được xây dựng trực tiếp tại Tân Nguyệt Cảng, chỉ cao cách mực nước biển vài chục mét.

Sóng thần do va chạm gây ra, khi tấn công cảng, chắc chắn sẽ không tha cho phủ của hắn.

Có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi bị nước biển xâm nhập, hiện trường chắc chắn sẽ là một mớ hỗn độn.

"Hudson, chàng đi giải quyết hậu quả đi, chuyện trong phủ thiếp có thể lo liệu được."

Melissa cố gắng bình tĩnh nói.

Vừa trải qua một thảm họa, đây chính là lúc nội tâm yếu đuối nhất. Nếu có thể, nàng muốn Hudson luôn ở bên cạnh.

Chỉ là giáo dục quý tộc truyền thống không cho phép nàng làm như vậy.

Sinh ra ở Vương quốc Alpha, không chỉ gia chủ cần gánh vác áp lực mà chủ mẫu cũng cần phải có một trái tim mạnh mẽ.

"Tốt, chuyện trong phủ liền giao lại cho nàng!"

Nói xong, Hudson trực tiếp quay người ra đi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lưu luyến của các con trai.

Đây là điều mà con trai các quý tộc nhất định phải trải qua. ...

Sóng thần, động đất, chỉ là khởi đầu của thảm họa. Va chạm mạnh cũng gây ra biến đổi thời tiết trên biển, sự giao thoa giữa các luồng khí nóng và lạnh tạo ra những đám mây dày đặc.

Dưới sự trợ lực của cơn bão, những đám mây này không ngừng di chuyển. Trong quá trình di chuyển, nhiều đám mây không chịu nổi sức nặng đã biến thành những cơn mưa xối xả trút xuống.

Cũng có rất nhiều đám mây tiếp tục trôi theo làn gió. Mưa bắt đầu từ trên biển, dần dần lan rộng ra đất liền.

Vừa sắp xếp xong cho người nhà thì cơn mưa đã ập đến. Nhìn thấy cảnh này, Hudson có ý định ra tay can thiệp, nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn vẫn từ bỏ.

Cơn bão dữ dội ập đến, bắt nguồn từ trên biển. Va chạm tuy đã kết thúc, nhưng biển không vì thế mà bình lặng.

Năng lượng do va chạm tạo ra được truyền vào trong nước biển không trực tiếp biến mất, mà chuyển hóa thành sóng biển rồi lưu trữ lại. Những cơn sóng cuộn trào nối tiếp nhau hết cơn sóng này đến cơn sóng khác.

Biển động không ngừng, gió to sóng lớn kèm theo cũng sẽ không kết thúc. Việc ngăn chặn một cách mù quáng sẽ chỉ là tự chuốc lấy họa.

Dùng lực lượng siêu phàm can thiệp đương nhiên là được, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nằm trong phạm vi dung nạp của bản thân, rõ ràng là Hudson không có khả năng xoa dịu sóng gió trên biển ngay lập tức.

Nếu miễn cưỡng can thiệp, e rằng nhiều đám mây vốn chỉ là ngang qua cũng sẽ biến thành mưa rơi xuống.

"Thống kê thiệt hại đã xong chưa?"

Trong đại sảnh nghị sự, Hudson quan tâm hỏi.

So với Tuyết Nguyệt lĩnh rộng lớn thì diện tích của Sơn Địa lĩnh nhỏ hơn nhiều, nhưng do được phát triển sớm hơn nên nơi đây chính là trọng điểm tài chính của gia tộc Koslow.

Trong tình huống Tuyết Nguyệt lĩnh thâm hụt tài chính lâu dài, Sơn Địa lĩnh vẫn luôn đóng vai trò là nhà tài trợ. Cần tiền thì cho tiền, cần lương thực thì cho lương thực, quân đội thường trực của gia tộc Koslow đều được nuôi dưỡng từ đây.

Chương 2134: Thiệt Hại (2)

Phát triển đến giờ, Sơn Địa lĩnh đã có dân số gần hai triệu người, sở hữu năng lực sản xuất nông nghiệp và quân công nghiệp hoàn chỉnh. Nhìn riêng, mảnh cơ nghiệp này cũng đủ sức gánh vác một đại quý tộc.

Những năm gần đây, tiếng nói của Hudson trong vương quốc không ngừng tăng lên, ngoài chiến công hiển hách ra, thực lực trong tay cũng là một yếu tố quan trọng.

"Công tước, hiện giờ chúng tôi chỉ thống kê được thiệt hại sơ bộ."

"Về công nghiệp: Nhiều khu mỏ bị đổ sập, các khu mỏ cũ gần như bị chôn vùi hoàn toàn, nô lệ thú nhân phụ trách đào mỏ thiệt mạng hơn năm vạn người."

"Ngoài ra còn có nhiều nhà máy bị sụp đổ, nguyên vật liệu, thiết bị máy móc bị hư hỏng một số lượng nhất định, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sản xuất công nghiệp."

"Tác động đến nông nghiệp tương đối nhỏ. Tuy nhiên, đã có nhiều vết nứt xuất hiện trong lãnh địa, ảnh hưởng đến việc tưới tiêu bình thường của cây trồng, nhiều công trình thủy lợi cần được sửa chữa."

"Ngành đánh bắt chịu thiệt hại nặng nề nhất, tàu thuyền ra khơi hiện không rõ sống chết, một nửa số tàu thuyền neo đậu tại cảng bị hư hỏng, số còn lại cũng cần được đại tu."

"Dưới tác động của sóng thần, các nhà máy đóng tàu ven biển bị hư hại nặng nề. Nhiều thiết bị máy móc đã bị nước biển càn quét sạch sẽ."

"Điều phiền toái nhất là thiệt hại về nhân mạng, thợ thủ công, công nhân kỹ thuật tăng ca vào ngày xảy ra động đất, chỉ còn lại chưa đến một phần mười."

"..."

"Sau khi tổng hợp tất cả thiệt hại, Sơn Địa lĩnh có 18. 000 người chết và hơn 13. 000 người mất tích, thiệt hại về cơ sở hạ tầng và các ngành công nghiệp ước tính lên tới hơn năm trăm vạn kim tệ."

Nghe con số David báo cáo, sắc mặt Hudson vô cùng khó coi. Nô lệ thiệt mạng thì không nói làm gì, dù sao chết đều là thú nhân, sau này chỉ cần cử người đi bắt lại là được.

Tổn thất về mặt kinh tế, hắn cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận. Chỉ là chịu khổ vài ngày mà thôi, nghĩ cách là sẽ có thể vượt qua được.

Nhưng thiệt hại về dân số của lãnh địa thì không thể bù đắp được trong thời gian ngắn. Ngay cả khi lập tức để nông nô đi sinh con thì cũng phải chờ 18 năm sau họ mới trưởng thành.

Những người mất tích trong sóng thần, động đất, về mặt nào đó cũng đã đồng nghĩa với cái chết, Hudson không tin rằng người bình thường có thể sống sót sau thiên tai ở cấp độ này.

Về mặt số lượng, Sơn Địa lĩnh bị thiệt hại gần 2% dân số. Và phần lớn những người thiệt mạng đều là thanh niên, chủ yếu làm nghề đóng tàu và đánh bắt cá. Tin dữ ập đến bất ngờ này sẽ là đòn giáng mạnh mẽ vào hai ngành công nghiệp này.

Nếu không có nhiều năm tích lũy thì đừng hòng khôi phục lại đỉnh cao.

"Lập tức tổ chức nhân lực triển khai công tác tái thiết sau thảm họa. Ưu tiên sửa chữa nhà cửa, đảm bảo chỗ ở sinh hoạt cho người dân, trận mưa lớn này sẽ không thể ngừng lại trong chốc lát!"

Hudson nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đầu tiên là động đất, sóng thần, sau đó lại là mưa lớn, những thảm họa nối tiếp nhau, rõ ràng là không muốn để mọi người được sống yên ổn.

Cụm từ "đại kiếp mười vạn năm" nổi tiếng bỗng chốc hiện ra trong đầu Hudson. Loại thiên tai nhân họa ở cấp độ này, chẳng phải là đại kiếp sao!

Nếu như khả năng tổ chức của chính phủ yếu một chút, sức sát thương do trận mưa lớn này gây ra sẽ vượt qua trận động đất và sóng thần trước đây.

Những người già có sức khỏe yếu thường là những người đầu tiên bị loại bỏ trong các trận thảm họa thiên tai như thế này. Lơ là một chút là sẽ ủ thành một trận đại dịch.

"Tuân mệnh!"

Mọi người đồng thanh trả lời.

Tinh thần thượng võ nồng nàn đã ảnh hưởng đến mọi ngóc ngách của lãnh địa. Dù là một vị quan văn cũng có thể cầm thương ra chiến trường.

Nhờ việc tham gia huấn luyện quân dự bị hàng năm, nên ít nhiều đều mang phong cách quân nhân. Cùng với việc trong tập đoàn quan liêu lãnh địa có rất nhiều quân nhân về hưu, điều này càng làm tăng thêm ảnh hưởng này.

Bị uy thế của Hudson trấn áp, mọi người theo thói quen coi mệnh lệnh chính trị là nhiệm vụ quân sự, cơ thể phản ứng theo bản năng.

Không quan tâm đến những chi tiết này, sau khi ra lệnh xong, Hudson đã rời đi.

So với Sơn Địa lĩnh có thời gian hoạt động lâu dài, Tuyết Nguyệt lĩnh thành lập sau mới là nơi cần Hudson quan tâm.

Địa phương hoang vắng, cơ sở hạ tầng không đầy đủ. Việc xây dựng đội ngũ nhân viên của lãnh địa cũng đang bị chậm lại.

Không phải là Hudson không muốn hoàn thiện hệ thống nhân sự, mà việc thành lập cơ quan hành chính cũng cần phải cân nhắc đến hiệu quả kinh tế.

Tuyết Nguyệt lĩnh vốn đang trong trạng thái thâm hụt, nếu như tuyển dụng quá nhiều quan chức chuyên trách thì không chỉ càng làm tăng thâm hụt tài chính, mà còn giảm bớt nguồn lao động tham gia sản xuất và xây dựng. ...

Vương đình Tinh Linh.

Giới cao tầng Tinh Linh đang tụ họp với nhau, ai nấy đều mang vẻ mặt lo lắng. Thảm họa bất ngờ ập đến khiến cho chủng tộc lâu đời nhất đại lục này cũng phải bối rối.

Vì là chủng tộc có nội tình thâm hậu, nắm giữ nhiều tin tức hơn, nên tộc Tinh Linh vẫn luôn có cỗ cảm giác ưu việt hơn các tộc khác trên đại lục.

Đặc biệt là khi kế hoạch chia tách đại lục đang được tiến hành suôn sẻ, nhiều quan chức cấp cao tộc Tinh Linh luôn nhìn các chủng tộc khác trên đại lục như người ngu.

Ngay cả bá chủ đại lục cao quý là Nhân tộc, trong mắt của những Tinh Linh kiêu ngạo này, cũng chỉ là những kẻ đáng thương không biết sắp chết đến nơi.

Cảm giác ưu việt do thông tin không đối xứng này mang lại đã thay đổi hoàn toàn sau sự sụp đổ của Thần quốc.

Thực tế tàn khốc đã cho họ thấy rằng lời tiên tri mà Thần Tinh Linh để lại cũng không phải là hoàn hảo, mà cũng có thể xảy ra sai sót.

Chương 2135: Thiệt Hại (3)

Thảm họa trước mắt là ví dụ điển hình. Nếu kế hoạch chia tách đại lục được hoàn thành sớm hơn và họ gặp phải thảm họa này trên đường di cư, thì tộc Tinh Linh có còn tồn tại hay không cũng đều là một ẩn số.

Sau khi đi một vòng bên bờ vực sinh tử, các quan chức cấp cao của tộc Tinh Linh đột nhiên tỉnh ngộ. Thần linh cũng có thể vẫn lạc, huống chi là lời tiên tri mà Thần linh để lại.

Nếu thực sự hoàn hảo, thì ngày hôm nay, sau khi chư thần vẫn lạc, thần Tinh Linh đã trở thành vị thần duy nhất vô địch trên thế giới, hưởng trọn tín ngưỡng của các chủng tộc trên đại lục.

"Ba vị bệ hạ, do ảnh hưởng của việc Thần quốc va chạm với hải hương, kế hoạch chia tách đại lục đang phải đối mặt với thách thức nghiêm trọng nhất. Nhiều trận pháp mà chúng ta triển khai đã bị vỡ vụn dưới tác động của va chạm."

"Việc sửa chữa những trận pháp này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Dự kiến thời gian khởi hành của chúng ta sẽ bị lùi lại ít nhất mười năm."

"Càng tồi tệ hơn là, sau lần va chạm này, tình hình ở hải ngoại cũng đã thay đổi, chúng ta cần phải cử người đi điều tra một lần nữa, sau đó mới có thể xác định được lộ trình tiến lên."

Đại tư tế không hề đề cập đến thiệt hại trong tộc, nhưng tất cả các quan chức cấp cao có mặt ở đây đều biết rõ về vốn liếng của chủng tộc.

Toàn bộ đại lục đều lâm vào cảnh khốn cùng, tộc Tinh Linh chắc chắn cũng không ngoại lệ. Vùng duyên hải bị sóng thần tập kích, quặng mỏ nội bộ sụp đổ, công trình thủy lợi bị phá hủy đều là chuyện bình thường.

May mà trong rừng rậm Tinh Linh không chỉ có Tinh Linh sinh sống, vì lý do dân số, nhiều nhiệm vụ sản xuất đều do các chủng tộc phụ thuộc hoàn thành, ở một mức độ nào đó đã giảm thiểu thiệt hại về dân số của họ.

Chưa có số liệu thống kê cụ thể, nhưng cộng cả nước lại, số lượng Tinh Linh gặp nạn chắc chắn sẽ lên đến hàng vạn người.

Đối với Nhân tộc mà nói, thiệt hại về dân số ít ỏi như vậy, dù là một quốc gia nhỏ cũng không cảm thấy gì, hoàn toàn là không đáng kể, nhưng tộc Tinh Linh thì cảm thấy đau lòng.

Ngay cả khi tỷ lệ sinh sản được phục hồi, nhưng sự gia tăng dân số của tộc Tinh Linh cũng bị hạn chế bởi quy mô dân số của chủng tộc.

"Thời gian không chờ đợi ai, Đại tư tế điều chỉnh kế hoạch đi!"

"Trước đây chúng ta quá tham vọng, nếu thật sự chia tách một mảng lớn đất đai như vậy trong một lần, thì chúng ta chưa chắc có thể hoàn thành di cư suôn sẻ."

"Có thể mang theo rừng rậm Tinh Linh đã là điều không dễ dàng rồi. Phương pháp di dời một vùng đất do Thần Tinh Linh để lại, mặc dù đã được nhiều đời tổ tiên chứng minh, nhưng cũng không hẳn là không có sai sót."

"Lỡ như giữa chừng xảy ra biến cố, gia sản chúng ta tích cóp được, chưa chắc có thể ung dung đối phó với các tình huống đột phát!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng rậm nghiêm túc nói.

Khi đối ngoại, tam đại Vương quốc Tinh Linh tồn tại song song. Nhưng trong nội bộ tộc Tinh Linh, người có quyền nói chuyện nặng nhất vẫn là Nữ vương Tinh Linh rừng rậm.

Liên quan đến sự sống còn của chủng tộc, đây không phải là lúc đề cao dân chủ. Là nữ vương chính thống nhất, Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm trực tiếp đưa ra quyết định.

"Đại tỷ, nếu bây giờ bỏ cuộc, vậy những nỗ lực trước đây của chúng ta chẳng phải là sẽ uổng phí hết sao!"

Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ không cam lòng nói.

Tộc Tinh Linh luôn không có hứng thú gì nhiều đối với đất đai, trong cuộc chiến tranh đại lục lần trước, thái độ khác thường đã lan rộng, chính vì đang chuẩn bị cho công tác rời đi.

Nếu đã quyết tâm rời đi, lần chia chác di sản đại lục cuối cùng này, đương nhiên là phải mang theo càng nhiều càng tốt.

"Uổng phí cũng tốt hơn là không đi được!"

"Bảy tòa Thần quốc rơi xuống kia đã bao vây đại lục Aslante, điều này không thể nào chỉ là chuyện trùng hợp được."

"Đây chính là Thần quốc, lời tiên tri của Thần Tinh Linh không đề cập đến, nhưng không có nghĩa là sẽ không có nguy hiểm."

"Trong vô số năm qua, có không ít linh hồn đã tiến vào Thần quốc. Nếu như những linh hồn này diệt vong cùng Thần linh thì còn tốt, nếu như may mắn còn tồn tại, những tín đồ bị sụp đổ tín ngưỡng sẽ biến thành thứ gì, không ai biết được."

"Kế hoạch chia tách đại lục nhất định phải tăng tốc, ta có linh cảm rằng đại kiếp thật sự sắp xảy ra rồi, nếu như còn không đi, chúng ta muốn đi cũng không đi được!"

Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm giải thích với vẻ mặt nghiêm trọng.

Biết được càng nhiều thì lại càng kính sợ. Chư thần vẫn lạc quá kỳ quặc, đều là những lão già sống vô số năm, thậm chí ngay cả vùng vẫy giãy chết cũng không có, điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Là một chủng tộc trường thọ, hay còn gọi là chủng tộc đã từng sát Thần, tộc Tinh Linh từ lâu đã không ngừng nghiên cứu về Thần linh.

Lồng giam Thần quốc đối với ngoại giới là một bí mật, nhưng đối với Nữ vương Tinh Linh, nó cũng chỉ là một trong vô số bí ẩn trên đại lục mà thôi.

Trước khi chư Thần vẫn lạc, vì còn lòng kính sợ với Thần linh, nên Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm không dám nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ thì khác.

Mất đi gông xiềng trong lòng, nhiều bí ẩn vốn tưởng không giải được bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Trực giác nói cho bà ta rằng, nguy hiểm đang lao đến gần đại lục, nhất định phải mau chóng rời đi.

"Đại tỷ, hay là chúng ta cử người vào bên trong Thần quốc điều tra một hồi, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng!"

Nữ vương Tinh Linh Thảo nguyên ở bên cạnh kích động đề nghị.

Di sản của Thần linh thật sự là quá hấp dẫn. Bao nhiêu năm tích lũy, không thể nào bị hủy hoại trong chốc lát được, tùy tiện thu hoạch được bất cứ thứ gì, không chừng có thể khiến họ tiến thêm một bước.

Chương 2136: Tình Chị Em

Quét mắt nhìn chúng Tinh Linh, Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm tức giận nói: "Không sợ bị Thần linh chiếm đoạt cơ thể thì các ngươi cứ việc đi thử!"

"Ta không tin là đám lão gia đó đều chết sạch rồi. Nếu thật sự là tình thế chắc chắn phải chết, chư thần cũng không phải là những người chịu ngồi yên chờ chết."

"Ngay cả khi thực sự diệt vong thì Thần quốc cũng là lăng mộ của chư Thần. Không ai muốn bị quấy rầy sau khi chết, chỉ cần tùy tiện bố trí một vài hậu chiêu trong Thần quốc liền có thể muốn mạng của chúng ta."

"Thời thượng cổ, tộc của chúng ta đã tàn sát không ít Thần linh, nhưng đó đều là những kẻ ngu ngốc thoát ly khỏi Thần quốc. Trong Thần quốc, Thần linh gần như không gì làm không được."

"Tín đồ được trường sinh trong Thần quốc, đó không chỉ là tuyên truyền tôn giáo, mà là thực sự có thể làm được."

"Các ngươi đều đã từng đọc bí văn trong tộc rồi. Nếu như Thần linh có chuẩn bị trước, chúng ta cần phải trả giá lớn bao nhiêu mới có thể công phá một toà Thần quốc?"

Vừa dứt lời, các Tinh Linh vốn còn đang kích động bỗng chốc im bặt.

Di sản của Thần linh tuy tốt, nhưng mạng sống của chính mình càng quan trọng hơn. Trước đây có ý tưởng, đó là do lòng tham đã che mờ hai mắt, bây giờ tỉnh táo lại, đương nhiên là không thể tiếp tục tìm đường chết.

"Bệ hạ nói không sai, chúng ta thật sự không nên mạo hiểm. Lúc nên buông bỏ thì nhất định phải buông bỏ. Tất cả là vì sự tồn vong của chủng tộc, không thể đảo lộn thứ tự ưu tiên vào thời điểm này!"

"Trước đó, tộc Tinh Linh chia tách là vì hạ thấp sự cảnh giác của Nhân tộc, hiện giờ thế cục đã thay đổi, việc tiếp tục chia thành ba nước đã không còn thích hợp nữa."

"Thần đề nghị sáp nhập ba nước, gây dựng lại Đế quốc Tinh Linh, để đối phó với sự hỗn loạn sắp tới!"

Lời đề nghị của Đại tư tế khiến bầu không khí trong đại điện bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Từ xưa đến nay, phân chia thì dễ, thống nhất thì khó.

Ba nước chia cắt từ bao đời nay, giờ đây bỗng dưng muốn hợp nhất, đụng chạm đến lợi ích cũng không phải là nhỏ.

Nếu chuyện này thành công, tộc Tinh Linh sau khi thống nhất sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu phân chia lợi ích thất bại, e rằng ngay cả mối quan hệ hiện tại cũng khó có thể duy trì. ...

"Đại tư tế, gây dựng lại Đế quốc vào lúc này có phải là đã quá vội vàng rồi không?"

"Nhân tộc hiện đang trên đà phát triển mạnh mẽ, nếu kích thích bọn chúng, sợ rằng sẽ lại gây ra một cuộc chiến tranh đại lục mới."

"Tộc ta đã quyết định là sẽ rời đi rồi, cần gì phải kích thích lũ Nhân tộc kia vào thời điểm mấu chốt như lúc này chứ?"

Một trưởng lão Tinh Linh mở miệng phản đối.

Lý do rất chính đáng, Nhân tộc có « đạo luật ưu thế gấp năm lần » , bất kỳ thế lực ngoại tộc nào đụng chạm đến lằn ranh này đều sẽ phải chịu sự đàn áp mạnh mẽ nhất.

Tộc Tinh Linh được coi là một ngoại lệ, nhưng họ cũng phải dựa vào việc chia thành ba phần mới có thể tránh được lằn ranh đỏ này, mới không trở thành mục tiêu nhắm đến của Nhân tộc.

Một khi tái lập Đế quốc Tinh Linh, có thể tiếp tục trở thành ngoại lệ hay không thì rất khó nói.

"Chắc chắn là sẽ có khó khăn, nhưng chúng ta hoàn toàn không cần phải lo sợ. Sau một loạt những biến động lớn, tâm lý của những người nắm quyền trong các thế lực lớn đều đang hoang mang."

"Trước tình hình chưa rõ ràng, điều đầu tiên mọi người nghĩ đến là bảo toàn thực lực, chứ không phải phát động một cuộc chiến tranh có thể gây ra tổn thất nặng nề."

"Khác với chủng tộc của chúng ta, tuổi thọ của những cường giả Nhân tộc rất hạn chế. Bây giờ Thần quốc đã sụp đổ, mặc dù biết rằng có rủi ro, nhưng họ cũng sẽ liều một phen."

"Mặc dù Nhân tộc thế lớn, nhưng thực lực của Liên minh phản Nhân tộc cũng không yếu. Nhân tộc không thể vừa công phạt Thần quốc, vừa phát động chiến tranh đại lục được!"

Đại tư tế lập tức bác bỏ.

Muốn phản đối việc sáp nhập của tam đại Vương quốc thì sẽ luôn tìm được lý do.

Cái cớ hiện tại là lo ngại sự can thiệp của Nhân tộc, vậy thì trong quá trình di cư sau này, chắc chắn không nên tự ý thay đổi hệ thống chính trị. Sau khi đến đích, ba nước lại càng không có động lực để sáp nhập.

Đây là di chứng của sự chia rẽ, cho dù có mẫu thụ Tinh Linh làm cầu nối, lòng ham muốn quyền lực của Tinh Linh cũng tương đối nhạt nhòa, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự ra đời của các nhóm lợi ích.

Cuộc tranh cãi tiếp tục, những người ủng hộ việc tái lập Đế quốc và những người phản đối đã tham gia vào một cuộc tranh luận gay gắt. Cảnh tượng náo nhiệt như vậy gần đây nhất là khi mẫu thụ Tinh Linh khôi phục.

Mãi cho đến khi kết thúc hội nghị, ba Nữ vương Tinh Linh đều không lên tiếng, dường như đang giữ lập trường trung lập. Nhưng sự im lặng về mặt chính trị vốn đã là một loại lập trường.

Nhìn vào biểu hiện của đám đàn em bên dưới liền có thể biết được lập trường của từng vị Nữ vương Tinh Linh. Những người ủng hộ việc tái lập Đế quốc Tinh Linh phần lớn đều là các trưởng lão của vương quốc Tinh Linh Rừng rậm, những người phản đối thì lại đến từ hai vương quốc còn lại.

Theo tình hình hiện tại, số lượng trưởng lão Tinh Linh ủng hộ và phản đối gần như bằng nhau, khiến cho mọi việc trở nên khó xử.

Việc thuyết phục đối phương trong bối cảnh thế lực ngang bằng chắc chắn là điều khó khăn nhất.

Nhìn thấy bầu không khí ngày càng căng thẳng, cuộc tranh cãi có dấu hiệu leo thang, Nữ vương Tinh Linh Rừng Rậm chậm rãi nói: "Hội nghị hôm nay tạm dừng lại tại đây đi!"

"Chuyện còn lại, sau này chúng ta sẽ tìm thời gian khác để thảo luận."

Ai cũng cảm nhận được trong giọng nói điềm đạm này ẩn chứa vô vàn nỗi buồn.

Tỷ muội tình thâm ngày trước đã trở thành mây khói trước mặt lợi ích.

Chương 2137: Thần Quốc

Nữ vương Tinh Linh Thảo nguyên và Nữ vương Tinh Linh Ám Dạ ngồi ở hai bên cũng đang cảm thấy rất xấu hổ, căn bản không dám ngẩng đầu đối mặt.

Liên quan tới việc tái lại Đế quốc, hai người đã thảo luận với nhau từ trước rồi. Trong quá khứ, hai người đều bày tỏ sự ủng hộ.

Sự thật chứng minh rằng, khi liên quan đến chính trị, lời nói suông là vô dụng.

Trước đây có thể đưa ra cam kết, đó là vì ba vương quốc Tinh Linh đã bị chia cắt vô số năm, việc sáp nhập là điều không tưởng. Nhưng không ai ngờ rằng, sự kiện có xác suất nhỏ bé này lại tình cờ xảy ra với họ.

Dù sao cũng không phải là người có da mặt dày, nên hai người cũng không thể ngang nhiên vi phạm cam kết. Trong thâm tâm, hai vị Nữ vương Tinh Linh cũng đang tiến hành một cuộc đấu tranh gay gắt.

Nếu không phải vì liên quan đến những nhóm lợi ích to lớn ở phía sau, không cho phép hai người lùi lại vào lúc này, không chừng hai người đã thực hiện lời hứa rồi. ...

"Hans, ngươi có chắc là ở hướng này không?"

Thuyền trưởng Blacksam lo lắng hỏi.

"Thuyền trưởng, ngài cứ yên tâm. Thần quốc đã rơi xuống ở vùng biển này, tôi đã tận mắt chứng kiến trong cuộc đánh bắt trước đó, người trên thuyền đều có thể làm chứng!"

Hans lập tức đảm bảo.

Thế giới hải tặc cũng không dễ dàng gì. Ban đầu Hans cũng là thủ lĩnh của một băng hải tặc, dưới trướng có hai chiến thuyền phiêu dạt khắp nơi trên biển để cướp bóc, sống những tháng ngày tiêu dao tự tại.

Tiếc là gã ta hơi đen, trùng hợp gặp phải thuyền trưởng Blacksam đang nổi lên như cồn.

Không có bất kỳ gì xảy ra, trong cuộc tranh giành địa bàn, đội hải tặc của Hans đã thất bại hoàn toàn. Nếu không phải gã ta nhận ra tình hình không ổn, kịp thời mang theo đội ngũ của mình đầu hàng, thì có lẽ hiện giờ gã đã bị biến thành phân của cá tôm rồi.

Thế giới hải tặc là nơi kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, lòng trung thành hoàn toàn xuất phát từ sự kính sợ, thuyền trưởng Blacksam lại nổi tiếng là tâm ngoan thủ lạt.

Nếu dám nói dối trong chuyện này, số phận tiếp theo của gã ta sẽ là biến thành bộ xương khô, được treo lên đầu thuyền để mọi người chiêm ngưỡng.

Thần quốc thì ai mà không muốn, ngay cả bản thân Hans cũng từng có suy nghĩ này. Nếu không phải vì khi đó có quá nhiều người chứng kiến thì gã ta chắc chắn sẽ chọn cách giấu nhẹm tin này đi.

Dù là bản thân đi tầm bảo hay là bán lại tin tức này cho đại quý tộc với giá cao cũng đều không phải là lựa chọn tốt.

Thật tiếc, thuyền trưởng Blacksam, người nổi danh ở vùng biển Outlets này, giỏi nhất chính là ngự hạ. Khi bổ nhiệm gã ta mang đội đi ăn cướp, ông ta còn chia rẽ đội ngũ của Hans, không để lại cho gã ta bất cứ một tên thân cận nào.

Nhờ vào việc sáp nhập và tái cấu trúc liên tục, đội hải tặc do Blacksam lãnh đạo đã vươn lên trở thành Vua hải tặc ở vùng biển

Outlets, vào thời kỳ đỉnh cao, bọn chúng sở hữu hơn 50 chiến thuyền các loại.

Mặc dù trận sóng thần bùng phát cách đây không lâu đã nhấn chìm 80% chiến thuyền của băng hải tặc Blacksam, nhưng với lực lượng còn lại, chúng vẫn là băng hải tặc lớn nhất khu vực.

"Đừng căng thẳng, Hans. Ta không có ý gì khác, chỉ là lần này đã dốc hết toàn lực, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút."

"Ngươi có thể yên tâm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cướp bóc lần này, ta sẽ ghi nhận công đầu cho ngươi, để ngươi được ưu tiên lựa chọn chiến lợi phẩm!"

Thuyền trưởng Blacksam cười ha hả vẽ bánh nướng.

Ông ta có thể nhanh chóng sáp nhập và thôn tính các băng hải tặc để phát triển lớn mạnh, ngoài việc dùng thủ đoạn tàn nhẫn để chấn nhiếp lòng người ra, điều quan trọng nhất vẫn là chịu chia tiền cho thuộc hạ.

Sau khi cướp bóc xong, những tên thủ lĩnh hải tặc khác đều mong muốn nhét hết tất cả kho báu vào túi tiền của mình, nhưng Blacksam là một ngoại lệ.

Sau khi trừ đi chi phí duy trì hạm đội, chiến lợi phẩm còn lại luôn được chia thành 1-9.

Một vị lão đại hào phóng như vậy có thể nói là độc nhất vô nhị trong toàn bộ thế giới hải tặc. Nhờ thủ đoạn này, ông ta đã nhanh chóng thu phục được trái tim của một đám hải tặc.

Có lời hứa trọng thưởng này, chút bất mãn của Hans đã biến mất không dấu vết.

Nhưng vào lúc này, một vùng đất xa xôi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Không cần nhắc nhở, tất cả mọi người đều biết là Thần quốc đã xuất hiện.

Là những tên hải tặc chuyên nghiệp, họ rất quen thuộc với vùng biển này, chắc chắn là không có hòn đảo nào to lớn như vậy.

Mắt nhìn đến đâu cũng thấy đất liền.

Nếu có một vùng đất vô chủ rộng lớn như vậy, nó không bị các băng đảng hải tặc chiếm giữ thì cũng nằm trong tay các đại quý tộc duyên hải.

"Cập bờ, đổ bộ!"

Mục tiêu đã gần ngay trước mắt, nhưng trong lòng của thuyền trưởng Blacksam lại trở nên nôn nóng bất an. Ông ta đã thầm hỏi bản thân không chỉ một lần: Thần quốc thật sự là thứ mà mình có tư cách xâm nhập sao?

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Công quốc Dagol đã bị hủy diệt, trái tim lo lắng của Blacksam lập tức bình tĩnh lại.

Người không có tiền của phi nghĩa thì không giàu, ngựa không lén ăn cỏ ban đêm thì không mập.

Bất kể rủi ro lớn đến mức nào, ông ta cũng chỉ có thể đánh liều một phen. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, rất có thể sẽ phải làm hải tặc cả đời.

Phục quốc, nằm mơ đi thôi!

Nhìn lại toàn bộ lịch sử Nhân tộc, chưa từng có tên hải tặc nào trở thành Quốc vương. Dù có cố gắng đến đâu cũng vô ích, điều này đã quyết định bởi môi trường xã hội.

Muốn phá cục thì nhất định phải lấy được di sản của Thần linh. Biết đâu may mắn tìm được cách trở thành Thần linh thì sẽ càng tốt hơn.

Dựa vào sức mạnh của ước mơ, Blacksam mang theo đội ngũ của mình bước vào Thần quốc. Nhưng chỉ vừa đổ bộ không lâu, cả đội đã nhìn thấy những bộ xương trắng đang nằm đầy đất.

Chương 2138: Thần Quốc

"Thuyền trưởng, những bộ xương này đều là sinh vật Hải tộc. Từ vết máu còn lại trên mặt đất có thể thấy những sinh vật biển này chết không lâu, máu thịt có lẽ đã bị một sinh vật kỳ lạ nào đó nuốt chửng."

"Có vẻ như có ai đó đã bước vào Thần quốc trước chúng ta, chỉ là không biết đã gặp phải chuyện gì mà bị biến thành từng đống bạch cốt."

Kết quả khám nghiệm tử thi vừa được đưa ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi. Họ mới chỉ nghĩ đến việc lấy được di sản của Thần linh mà bỏ qua sự đáng sợ của Thần linh.

Cảnh tượng tàn khốc trước mắt đã giúp họ lấy lại lý trí. Chạy đến hang ổ của người ta kiếm chuyện, không trả giá đắt là điều không thể nào.

"Tất cả mọi người hãy đề cao cảnh giác, nếu phát hiện có bất cứ sinh vật kỳ lạ nào đến gần thì lập tức giết không tha!"

Thuyền trưởng Blacksam nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Không biết mới là điều đáng sợ nhất.

Thần quốc từ trên trời rơi xuống, dưới tác động của lực xung kích khổng lồ, không có xác thịt phàm trần nào có thể chịu đựng được. Chỉ có những linh hồn có thể miễn dịch với tấn công vật lý mới có thể miễn dịch với tác động này.

Trên thực tế, miễn dịch với tấn công vật lý cũng là một mệnh đề sai lầm. Hầu như không có sinh vật nào có thể hoàn toàn miễn dịch với các đòn tấn công vật lý, linh hồn cũng chỉ có thể miễn dịch ở mức độ nhất định.

Năng lượng dao động do va chạm mạnh tạo ra đủ sức để tiêu diệt phần lớn các linh hồn. Những kẻ có thể sống sót chắc chắn đều là những tồn tại khủng khiếp.

"A!"

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, chỉ thấy tên hải tặc phụ trách trinh sát đột nhiên bùng cháy, một mùi thịt thơm lừng phức bay đến trước mặt mọi người.

"Cole, nhanh chóng dập lửa đi!"

Blacksam vội vàng ra lệnh cho Ma pháp sư hệ thủy dưới trướng mình.

Vừa dứt lời, đã thấy vô số quả cầu nước bay qua. Đáng tiếc, trái ngược với dự kiến, những quả cầu nước không những không dập tắt được lửa mà còn khiến cho ngọn lửa càng bùng cháy dữ dội hơn.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại một đống xương trắng. Cảnh tượng tàn khốc này khiến cho ngay cả những tên hải tặc hung hãn nhất cũng phải rùng mình sợ hãi trong lòng.

"Tiếp tục tiến lên!"

Sau một hồi do dự, Blacksam tiếp tục hạ lệnh.

Đã đến đây rồi, không thể nào về tay trắng được. Thần Quốc vô cùng nguy hiểm, nhưng họ là những người kiếm sống bằng việc liếm máu trên lưỡi đao.

"A!"

"A!"...

Chưa đi được một dặm, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra một lần nữa. Tiếng hét thảm thiết liên tục vang lên, sau đó liền nhìn thấy đồng đội hóa thành người lửa chạy tán loạn khắp nơi, khiến cho tinh thần của mọi người sắp sụp đổ.

Khác với trước đây, lần này Blacksam đã nhìn thấy bóng mờ hiển hiện. Trực giác mách bảo ông ta rằng, những vụ tự cháy trước mắt và bóng ma đột ngột xuất hiện này có mối liên hệ trực tiếp.

"Là ai đang giở trò quỷ, có gan thì bước ra đây. Che che giấu giấu, hèn hạ như lũ chuột dơ bẩn sống dưới mặt đất, chỉ khiến người ta khinh thường thôi!"

Blacksam nổi giận nói.

Dù sao cũng là người có xuất thân quý tộc, tuy đã làm hải tặc, nhưng cách mắng chửi người cũng văn minh hơn nhiều.

"Khặc khặc..."

"Cuối cùng thì các ngươi cũng đã đến rồi, bọn ta đã đợi rất vất vả đó!"

Bỗng chốc, một nhóm bóng người mặc áo trắng hiện ra xung quanh, dùng vẻ mặt khoa trương đánh giá mọi người, như thể đã gặp được kỳ trân dị bảo của thế gian.

"Các ngươi là thứ gì, tại sao lại xuất hiện ở bên trong Thần quốc, tại sao lại ra tay với người của ta?"

Blacksam cố gắng giữ bình tĩnh chất vấn.

Lý trí mách bảo ông ta rằng, càng vào những thời điểm quan trọng như thế này thì lại càng không thể lộ ra vẻ hèn nhát. Nếu không tinh thần của đội ngũ tan vỡ thì không thể nào chiến đấu được.

"Thần quốc?"

"Khặc khặc..."

"Rõ ràng chỉ là một cái lồng giam, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một lũ ngu xuẩn xem nơi này như Thần quốc. Một lũ hèn nhát kéo dài hơi tàn cũng được tôn sùng như Thần linh."

"Nếu các ngươi đã ngu muội như vậy, vậy thì ở lại đây làm lương thực của bọn ta đi! Đói bụng nhiều năm như vậy, cũng tới lúc nên bổ sung một chút huyết thực rồi!"

Bóng ma đứng đầu vừa nói dứt lời, không đợi Blacksam tiếp tục mở miệng, đám bóng ma đã lao về phía bọn hải tặc.

Chỉ cần cơ thể bị bóng ma chạm vào thì sẽ lập tức biến thành người lửa. Lúc này mọi người mới hiểu ra, ngọn lửa bí ẩn này hóa ra là do những bóng ma này đang ăn thịt.

Đại lục Aslante có đủ loại sinh vật quỷ dị, nhưng đây là lần đầu tiên mọi người nghe nói về phương thức ăn uống như vậy.

Nhờ vào thực lực cường hãn, Blacksam nhiều lần tránh được những đòn công kích của bóng ma kỳ lạ, ông ta nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Các ngươi là..."

Lời còn chưa dứt, bóng ma đã ký sinh thành công. Biểu cảm đau đớn trên khuôn mặt chính là sự giãy giụa cuối cùng của ông ta.

Những hành động tương tự cũng đang không ngừng xảy ra trên chiến trường. Hơn ngàn tên hải tặc chỉ có năm người bị ký sinh thành công, những tên còn lại đều biến thành người lửa.

"Phần lớn hải tặc đều là người bình thường, cơ thể của bọn chúng quá yếu. Muốn tìm được cơ thể đủ sức gánh chịu lực lượng của chúng ta thì vẫn phải dẫn dụ cường giả các tộc tới đây."

"Mấy người các ngươi làm quen với thân thể này trước đi, chờ sau khi thích ứng rồi thì trà trộn vào đại lục, tiết lộ vị trí của Thần quốc."

"Mang theo một số vật phẩm trong Thần Quốc, tạo ra một số di tích cổ đại, ám chỉ cho ngoại giới: Trong Thần quốc có Thần cách do Thần linh để lại, chỉ cần dung nhập Thần cách là có thể trở thành Thần linh mới!"

"Ghi là phải tránh xa cường giả của các tộc trên đại lục. Linh hồn và cơ thể của các ngươi không hoàn toàn hòa hợp, không thể nào lừa được những tên cường giả đó."

Bóng ma áo trắng đứng đầu mở miệng ra lệnh.

Chương 2139: Đảo Chính

Một lời nói dối cao minh thường chỉ cần thao tác đơn giản nhất. Chỉ cần sự cám dỗ đủ lớn thì không lo không có ai dính bẫy.

...

Tuyết Nguyệt lĩnh.

Sau khi đi tuần tra một vòng lãnh địa, Hudson trở về phủ Công tước, nhưng vẫn cảm thấy buồn nôn trước cảnh tượng trước mắt.

Nước biển đã rút đi, nhưng những con cá chết và tôm thối rữa cùng với những xác chết ẩn náu trong góc thành phố đã bốc lên mùi hôi thối nồng nặc trong cái nóng oi bức của mùa hè.

Cơn mưa giông dữ dội sau đó lại trở thành công nhân vệ sinh của thành phố. Đáng tiếc là tên công nhân vệ sinh này không ra gì, thậm chí còn không thể khơi thông cống rãnh.

Nước đọng trở thành nước xác chết, đe dọa nghiêm trọng đến sự an toàn tính mạng của cư dân thành phố.

Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không kịp hỏi thăm thiệt hại, Hudson đã ngay lập tức ra lệnh: "Yêu cầu đoàn Ma pháp sư ra tay, thanh lọc những thứ ô uế trong thành phố!"

Đồng thời gửi thư mời đến các Ma pháp sư đang cư trú trong lãnh địa đến tham gia vào công tác cứu trợ và tái thiết sau chiến tranh, phần thưởng cụ thể, các ngươi hãy tự mình quyết định."...

Khi các thế lực lớn đang bận rộn với công tác tái thiết sau thảm họa thì tin tức về Thần cách đã nhanh chóng lan truyền khắp đại lục.

Muốn xác minh tính xác thực của tin tức trong thời gian ngắn là điều không thể. Nhưng đối với đám lão già cao tuổi mà nói, đây chính là một cọng cỏ cứu mạng, dù là thật hay giả, họ đều phải đi thử một chút.

Trong lúc nhất thời, các đội thám hiểm Thần Quốc liên tục xuất hiện. Những lùm xùm xoay quanh cuộc chiến tranh giành Thần cách cũng ngày càng nhiều.

Ngay cả trong nội bộ Vương quốc Alpha cũng có một số đội thám hiểm Thần Quốc tham gia vào cuộc tranh giành. Là cường giả số một của vương quốc, nhưng lần này Hudson lại bị gạt ra ngoài.

Theo như lời đồn, chỉ cần dung nhập Thần cách là có thể thành thần, số lượng Thần cách do các vị Thần để lại chắc chắn sẽ rất hạn chế, rất có thể trong một Thần Quốc chỉ có một cơ hội thành thần.

Trong bối cảnh đó, những người bạn cũ cũng sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh. Một khi Thần cách xuất hiện, tất cả những người tham gia vào cuộc đoạt bảo đều sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh.

"Công tước, tin đồn về thần cách ngày càng lan rộng, các thế lực lớn đều tham gia tranh đoạt. Thần Quốc gần đây nhất chỉ cách chúng ta hơn hai nghìn dặm, ngài xem có nên cử người đến đó hay không ..."

Không đợi Jose nói hết lời, Hudson đã mở miệng ngắt lời: "Thần cách có tồn tại hay không còn chưa xác định được, cứ để bọn hắn tranh đoạt trước đi."

"Thần linh, không phải là bất khả chiến bại như các ngươi tưởng tượng. Dù cho có ai đó may mắn thành Thần nhờ Thần cách, thì đó cũng chỉ là gã hề gặp phải đầu trước."

"Nếu thần cách thực sự tốt như lời đồn thì Long tộc và tộc Tinh Linh tộc đã toàn lực tham gia tranh đoạt từ lâu rồi, làm gì có chuyện tin tức bị lan truyền ra ngoài."

"Cứ tạm chờ xem đi, chuyện này chắc chắn sẽ còn có diễn biến tiếp theo!"

Không thể phân biệt thật giả thì dứt khoát không cần xác minh nữa. Dù sao chỉ cần nhìn chằm chằm hai chủng tộc cổ đại hàng đầu này và xem phản ứng của họ là được.

Hai chủng tộc cổ đại hiểu rõ nhất về Thần linh đều không đi tranh đoạt Thần cách, điều này đủ để chứng minh lời đồn hư cấu đến mức nào.

Người thông minh không chỉ có mỗi Hudson. Đại đa số cường giả đều chọn tạm thời quan sát, những kẻ thực sự tham gia hành động chủ yếu là giới quý tộc dưới Thánh Vực.

Ai nấy đều ảo tưởng về việc dung nhập Thần cách để bước lên đỉnh cao, hoàn toàn không nhận ra rằng những cường giả đỉnh cao nắm giữ thông tin rộng rãi nhất đều không tham gia cuộc tranh đoạt.

Bị Hudson bác bỏ, chủ đề tranh đoạt thần cách nhanh chóng chìm vào im lặng trong lãnh địa.

Vào thời đại chư thần vẫn lạc, Thần linh đã không còn là chí cao vô thượng. Trở thành con dân của Thần linh đương nhiên là tốt, nhưng quý tộc lão gia nhà mình đã không có hứng thú, làm tiểu đệ đương nhiên là sẽ không cưỡng cầu. . . .

Thời gian trôi qua từng ngày, thoắt cái đã hơn nửa năm rồi. Càng ngày càng có nhiều đội ngũ xâm lược Thần Quốc, nhưng chỉ có mười phần trăm trong số đó là có thể sống sót.

Hiện tại vẫn không ai biết Thần cách trông như thế nào, nhưng sự nguy hiểm của Thần Quốc thì đã được cả đại lục công nhận.

Các thế lực lớn tham gia cuộc tranh đoạt, không ai là không bị tổn thất nặng nề. Tính toán tổng thiệt hại của các bên, những cường giả Thánh Vực thiệt mạng trong Thần Quốc đã lên đến hơn hai con số, những cường giả cấp bảy và cấp tám thiệt mạng lên tới vài trăm người.

Đối với những con số lạnh lùng này, Hudson không có cảm giác gì. Mặc dù tổng thiệt hại rất lớn, nhưng chia nhỏ ra thì lại không quá đáng kể.

Nếu nói là phải quan tâm thì hắn chỉ chú ý đến việc Đế quốc Thú Nhân đã bị mất một Thánh Vực và hơn mười cường giả cấp tám.

Rõ ràng là trong những năm gần đây, kẻ thù không đội trời chung của vương quốc này cũng không hề sống uổng phí.

Những chủng tộc Thú Nhân bù đắp được truyền thừa hiện đã sản sinh ra không ít cường giả, không còn là kẻ yếu thiếu lực lượng cấp cao, chỉ có thể chịu đòn một cách bị động nữa.

Vương quốc muốn hủy diệt Thú Nhân đế quốc, đám này tân sinh thú nhân thánh vực, chính là phiền toái không nhỏ.

"Nguyên soái, Vương quốc Falcon xảy ra đảo chính quân sự, Bệ hạ mời ngài đến vương đô để nghị sự!"

Tin tức bất ngờ này khiến cho Hudson hoàn toàn choáng váng.

Vương quốc Falcon đã trải qua một cuộc đảo chính vài năm trước, sau nội chiến, quyền lực nội bộ được cân bằng trở lại, tốc độ phát triển những năm gần đây càng là nhanh như chớp.

Trong tình huống bình thường, một quốc gia đang trong giai đoạn phát triển cao tốc sẽ không xảy ra đảo chính quân sự. Ngay cả khi có mâu thuẫn nội bộ thì nó cũng sẽ bị che đậy bởi lợi ích do sự phát triển mang lại.

Chương 2140: Đảo Chính (2)

Thần quốc rơi xuống đúng là đã gây ra một cú sốc lớn cho Vương quốc Falcon, nhưng đó là thiên tai, không phải là chuyện mà sức người có thể kháng cự được.

Công tác tái thiết sau thảm họa của chính phủ Vương quốc Falcon cũng khá tốt, không gây ra bất kỳ sự hỗn loạn nào lớn.

Tổng hợp thông tin thu thập được, Hudson hoàn toàn không thể nghĩ ra lý do Vương quốc Falcon xảy ra đảo chính. Thiếu bối cảnh xã hội hỗn loạn, vậy thì chỉ có thể là do kẻ có tham vọng gây chuyện.

"Ai là người đã phát động cuộc đảo chính này?"

Hudson quan tâm hỏi.

Có thể khiến Quôc vương triệu tập một cuộc hội nghị khẩn cấp, cuộc đảo chính ở Vương quốc Falcon chắc chắn đã thành công, và kẻ khởi xướng đảo chính rất có khả năng đã làm thêm một chuyện nghe rợn cả người.

Lần đảo chính trước đã giết chết một vị Quốc vương, nếu lần đảo chính này lại giết chết thêm một vị nữa, có lẽ quân chủ trên toàn thế giới đều sẽ nổi giận.

"Không biết!"

"Nguyên soái, tin tức này không phải do Bộ Ngoại vụ truyền về. Bọn phản loạn đã kiểm soát thủ đô của Vương quốc Falcon, chúng ta đã hoàn toàn mất liên lạc với đại sứ quán ở nước ngoài."

"Nếu như không phải Nữ vương Marisol trốn thoát khỏi vương đô và cầu viện vương quốc, chúng ta thậm chí còn không biết Vương quốc Falcon đã xảy ra chuyện!"

Nghe lời giải thích của sứ thần, Hudson càng cảm thấy cạn lời. Đã bị người ta đuổi ra khỏi vương đô rồi mà vẫn không biết kẻ phát động đảo chính là ai, vị nữ vương này thật sự là chẳng ra gì.

Tuy phàn nàn trong lòng, nhưng Hudson vẫn khá thông cảm cho Nữ vương Marysol. Một vị Quốc vương bị biến thành con rối, có thể giữ được địa vị của mình đã là tốt lắm rồi, muốn chưởng khống vương quốc hoàn toàn là một hy vọng xa vời.

Biểu hiện hiện tại khá tốt, nhận ra nguy hiểm có thể chạy trốn trước. Còn sống là còn hy vọng, bảo vệ vương quyền là lợi ích chung của tập đoàn quân chủ, Nữ vương Marisol chịu hạ mình cầu cứu, các chính phủ các nước chắc chắn sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn. . . .

Không chỉ có Vương quốc Alpha là nhận được tin cầu viện, vì lý do khoảng cách, chính phủ của các nước Nam đại lục còn nhận được tin tức sớm hơn.

Hoàng cung Lutecia, Charles III đang nhìn vào tin tình báo trong tay và bế tắc. Là cường quốc số một của Nhân tộc, vinh quang cũng đồng nghĩa với trách nhiệm.

Các quốc gia chủ yếu của Nhân tộc đều nhận được tin cầu viện của nữ vương Marisol, nhưng Đế quốc Frank lại đang nghênh đón vị nữ vương tị nạn chính trị này.

Việc tiếp nhận là điều cần thiết, đây là sự ăn ý giữa các quân chủ của các quốc gia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Nữ vương Marisol chọn đến Đế quốc Frank chắc chắn không chỉ đơn giản là vì tị nạn chính trị, mà nhiều hơn nữa là để tìm kiếm sự hỗ trợ về chính trị và quân sự.

Cùng một vấn đề, đặt ra ở bất kỳ quốc gia Nhân tộc nào cũng đều không phải là chuyện gì to tát, duy chỉ có ở Đế quốc Frank mới trở thành một củ khoai nóng nóng bỏng tay.

Bản thân Đế quốc Frank đã là sản phẩm của sự cưỡng ép, sự kiện lớn đầu tiên của các vị quân chủ sau khi trở thành Đế quốc, nếu như xử lý không tốt, vậy thì việc vui lớn rồi.

Danh tiếng của Đế quốc bị sụt giảm nghiêm trọng, đối với Hoàng đế Charles III và các vương công quý tộc trong triều đình, đây đều là điều không thể dung thứ.

"Đã điều tra rõ biến cố xảy ra ở Vương quốc Falcon chưa?"

Charles III thúc giục hỏi.

Mặc dù Vương quốc Falcon không có nhiều ảnh hưởng, nhưng là nước láng giềng, nó vẫn là một trong những trọng điểm quan tâm của Đế quốc Frank. Việc không làm rõ được nội tình của cuộc đảo chính ở nước láng giềng ngay từ đầu đã là một sự tắc trách.

"Bệ hạ, mọi liên lạc giữa chúng ta với Vương quốc Falcon đều bị cắt đứt. Các cường giả được cử đi do thám tình hình vẫn chưa trở lại, cho nên. . ."

Bộ trưởng Ngoại vụ chưa kịp nói xong thì bầu không khí trong đại điện đã trở nên nặng nề. Việc có thể ngăn chặn tin tức cũng đồng nghĩa với việc đối phương đã có sự chuẩn bị từ trước.

Điều này từng khiến cho họ nghi ngờ rằng đây là hành động đoạt quyền do ba gia tộc lớn trong Vương quốc Falcon hợp tác thực hiện.

Đáng tiếc là quyền lực của Vương quốc Falcon vốn do ba gia tộc lớn nắm giữ, Nữ vương Marisol chỉ là con rối cân bằng chính trị của ba gia tộc, là người được lợi, tam đại gia tộc không nhất thiết phải lật đổ bàn cờ.

Ngoài ba gia tộc này ra, thực lực của các quý tộc còn lại đều rất hạn chế. Phát động một cuộc đảo chính đã là điều khó khăn rồi, việc phong tỏa tin tức ngay từ đầu gần như là không thể.

"Phế vật!"

"Toàn là một lũ phế vật!"

"Chỉ cách nhau một eo biển, một biến động lớn như vậy xảy ra ở Vương quốc Falcon mà các ngươi thậm chí còn không biết là do ai làm, quả thực là vô cùng ngu xuẩn!"

". . ."

Những lời mắng mỏ của Charles III khiến Bộ trưởng Ngoài vụ Hầu tước Jesús cảm thấy rất ủy khuất. Họ không biết tin tức là vô năng, vậy đoàn người đi theo Nữ vương Marisol lưu vong sang đây tính là gì?

Bị người ta đuổi khỏi quê hương, một đường xám xịt lưu vong tới đây, lại còn không biết là ai đã ra tay, nghĩ thôi đã cảm thấy buồn cười rồi.

Người trong cuộc còn không làm rõ được tình hình, Bộ Ngoại vụ kiêm chức thu thập tình báo không biết nội tình cũng hoàn toàn có thể giải thích được.

"Bệ hạ, trong thời gian gần đây có quá nhiều biến động xảy ra ở khắp nơi trên đại lục, Bộ Ngoại vụ không thể bao quát hết được cũng là điều dễ hiểu."

"Chờ thêm vài ngày, Bộ Ngoại vụ nhất định sẽ làm rõ là do thế lực nào đã ra tay. Khi đó, đưa ra biện pháp triển khai cụ thể cũng không muộn."

Tể tướng Công tước Bergson lên tiếng khuyên nhủ.

Thực tình là không vùng vẫy nổi nữa.

Vì tin đồn về Thần cách, rất nhiều thế lực trong Đế quốc Frank đã lập đội đi thám hiểm Thần Quốc, kết quả là một đi không trở lại.

Chương 2141: Đảo Chính (3)

Hậu quả do chính mình gây ra thì chắc chắn là phải tự mình gánh chịu. Tuy nhiên, một loạt các phản ứng dây chuyền do chuyện này gây ra lại cần Đế quốc giải quyết.

Bản thân những rắc rối của mình đã không nhỏ, giờ lại còn bị động tiếp nhận rắc rối của Vương quốc Falcon, nghĩ thôi cũng khiến người ta lo lắng rồi. Nếu như có thể mà nói, Tể tướng Công tước Bergson thật sự muốn ném củ khoai lang bỏng tay này ra ngoài.

Nếu là một thời điểm khác, có cơ hội can thiệp vào nội chính của Vương quốc Falcon, mọi người chắc chắn đã sớm tranh nhau lao lên, đáng tiếc là thời điểm hiện tại không thích hợp.

"Hừ!"

"Bộ Ngoại vụ lập tức gửi thông điệp cho các quốc gia, mời mọi người cùng nhau thành lập quân đội Liên Hợp Quốc, cùng nhau giúp Nữ vương Marisol phục quốc."

"Nếu như ngay cả chuyện này cũng không làm được, vậy liền đóng cửa Bộ Ngoại vụ luôn đi!"

Lời nói của Charles III khiến Bộ trưởng Ngoại vụ giật nảy mình, đây là lời nói gay gắt nhất mà Hoàng đế nhà mình đưa ra kể từ khi lên ngôi, rõ ràng là đã cơn giận đã đến mức sắp bùng nổ rồi.

"Xin Bệ hạ yên tâm, chúng thần nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này!"

Hầu tước Jesús lập tức cam đoan.

Công việc này thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra lại không dễ làm như vậy.

Về mặt lý thuyết, trong vấn đề ủng hộ Nữ vương Marisol phục quốc, lập trường của các quốc gia Nhân tộc là nhất quán.

Đến khi thực hiện cụ thể, chính phủ các nước đều có toan tính riêng. Hỗ trợ thì chắc chắn là phải hỗ trợ, đây là sự chính trị đúng đắn, còn việc hỗ trợ đến mức nào, sử dụng phương thức nào để hỗ trợ, thì cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Đế quốc Frank không muốn gánh vác rắc rối này một mình, nên chuẩn bị kéo các quốc gia Nhân tộc xuống nước, nhưng chính phủ các nước cũng không phải kẻ ngốc. Nếu không có đủ lợi ích, người ta dựa vào gì mà phải hợp tác?

Dù sao củ khoai nóng hổi cũng đang nằm trong tay Đế quốc Frank, mọi người hoàn toàn có thể ở bên cạnh tạo sức ép, lợi dụng áp lực dư luận để buộc họ phải gánh chịu nhiều nghĩa vụ quân sự hơn. . . .

Phỉ Thúy cung.

Khi Hudson đến vương cung, Đại sứ Công tước của Đế quốc Frank tại Vương quốc vừa mới bước ra từ trong vương cung, hai người còn trao đổi ngắn gọn vài câu.

Sau khi tìm hiểu sơ bộ về tình hình, Hudson lập tức thu hồi sự khinh thị trong lòng. Một thế lực vô duyên vô cớ xuất hiện, tiến hành đảo chính ở Vương quốc Falcon và còn thành công, đây rõ ràng là một điều không bình thường.

Nếu như đảo chính dễ dàng thành công như vậy, sợ là những cây vương kỳ trên đầu tường thành đã thay đổi liên tục rồi, làm gì có cục diện chính trị ổn định như bây giờ.

Dưới chế độ phân đất phong hầu, ngoại trừ các tổ chức tà giáo làm loạn, đại lục Aslante không có cuộc nổi dậy nông dân quy mô lớn nào, tất cả các thế lực chính trị đều là một phần của tập đoàn quý tộc.

Ngay cả khi có biến cố xảy ra, thông thường cũng chỉ là một lãnh địa, hoặc vài lãnh địa xảy ra bất trắc, hiếm khi có mũi nhọn nhắm thẳng vào Quốc vương, đảo chính luôn là đặc quyền của các quý tộc.

Mang theo đầy bụng thắc mắc, Hudson bước vào đại điện. Lúc này, các quan thần đã sớm có mặt trong điện chờ đợi. Sau khi chào hỏi mọi người, Caesar IV cũng xuất hiện trong đại điện.

Thứ tự xuất hiện này đã được duy trì ở Vương quốc Alpha trong nhiều năm. Ban đầu là do thời chiến, Hudson cần phải về gấp để chỉ huy chiến đấu, nên những người khác chỉ có thể sắp xếp thời gian chờ đợi, nhưng sau đó nó dần trở thành thường lệ.

Sự khác biệt duy nhất là vào thời chiến, Caesar IV sẽ cùng các quan thần chờ đợi trong đại điện. Còn bây giờ, Quốc vương sẽ là người xuất hiện cuối cùng.

"Vương quốc Falcon gặp biến động, Nữ vương Marisol đã cầu viện các nước láng giềng. Vừa rồi, công sứ Frank cũng đã đến, họ hy vọng vương quốc chúng ta có thể xuất ba vạn binh để giúp Nữ vương Marisol phục quốc."

"Mọi người có ý kiến gì cứ nói thẳng đi!"

Caesar IV nói với vẻ mặt không mấy hứng thú.

Vì phe bảo thủ cầm quyền, nên vương quyền bị hạn chế, trong thời kỳ bình thường, Caesar IV chẳng có chuyện gì làm, ngôi vị Quốc vương này cũng ngày càng không có ý nghĩa.

Đương nhiên, có mặt xấu thì sẽ có mặt tốt. Không có nhiều chuyện bừa bộn cần nhọc lòng, nên cơ thể của Caesar IV đã trở nên ngày càng tốt hơn.

Thời gian dài, y cũng dần quen với trạng thái này. Đấu tranh chính trị chơi không lại đám lão gia này, vậy liền dứt khoát đổi phương thức, trực tiếp kéo chết đám lão gia này.

Quân chủ mà, không tranh khí nhất thời.

Sau khi nghĩ thoáng, mọi chuyện đều sẽ trở nên khá hơn. Gặp được chuyện phiền phức cứ giao cho chúng thần là được.

""Bệ hạ, ngân khố của vương quốc có hạn. Việc huy động ba vạn quân đi viễn chi, chi phí cần thiết không phải chỉ là một tí, sợ là Vương quốc Falcon sẽ không đủ khả năng chi trả sau chiến tranh."

Bộ trưởng tài chính Hầu tước Zuel là người đầu tiên phản đối.

Nếu như chỉ là chi phí cho ba vạn quân thì Vương quốc Falcon chắc chắn có thể gánh vác được, nhưng vấn đề là là chiến dịch quân sự lần này là hành động chung của nhiều quốc gia, đến lúc đó tổng số binh lực tập hợp lại chắc chắn sẽ không ít.

Nhiều đạo quân tập trung, trong quá trình giúp Nữ vương Marisol phục quốc, sẽ không thể thiếu việc phát tài chiến tranh, vương quốc Falcon chắc chắn sẽ bị tàn phá nặng nề.

Đây đều là những truyền thống lâu đời, không phải vương quốc Alpha có thể ngăn chặn được, nhưng một khi chính phủ vương quốc xuất quân, chi phí sẽ do chính phủ chi trả.

Ngay cả việc muốn bù đắp thâm hụt ngân sách quân sự bằng cách cướp bóc cũng không được, một hành động quân sự "chính nghĩa" như vậy, một khi chính phủ vương quốc lấy tiền từ đó, danh hiệu cướp bóc sẽ không thể gỡ bỏ được.

Là một cường quốc, vương quốc Alpha cũng cần phải giữ thể diện.

Chương 2142: Xuất Quân

"Hầu tước, vấn đề ngân sách quân đội chỉ cần tiết kiệm một chút là được. Nữ vương Marisol muốn mời Đế quốc Frank đứng đầu, các nước đều sẽ xuất quân, vương quốc ta cũng không tiện từ chối."

"Trong lịch sử, khi Đế quốc Thú Nhân xâm lược vương quốc, Vương quốc Falcon cũng từng phái binh chi viện, số lần hỗ trợ tiền lương và vật tư còn nhiều hơn nữa, chúng ta không thể trở mặt không nhận người nha."

Bộ trưởng Quân vụ Richard cười ha hả trả lời.

So với việc từ chối xuất quân, lý do để vương quốc xuất quân quả thực quá đầy đủ. Nợ nhân tình là thứ khó trả nhất, thời đại quân chủ, ân tình này đều được ghi trên đầu Quân vương.

Theo tình hình hiện tại, Vương triều Tử Kim Hoa đến đời của Nữ vương Marisol đã là đời cuối cùng, nếu không trả nợ ân tình thì tương lai sẽ càng khó trả hơn.

Cố gắng trả nợ ân tình không phù hợp với bản chất con người, nhưng lại là quy tắc hành vi của tầng lớp quý tộc đương đại, bên ngoài không ai có thể phản đối.

"Hai vị hãy ngồi xuống trước, so với vấn đề xuất quân, điều đáng lo ngại hơn là cuộc chính biến xảy ra ở vương quốc Falcon."

"Về cơ bản đã có thể khẳng định rằng cuộc chính biến lần này không phải do tam đại gia tộc thực hiện."

"Như thể có một thế lực từ trong khe đá chui ra đã phát động cuộc chính biến quân sự lần này, các vị không thấy khả nghi sao?"

Tể tướng Beckett lo lắng nói.

Vấn đề này cũng là điều mà Hudson lo lắng. Từ khi nào mà trên lục địa này lại ẩn giấu một thế lực mạnh mẽ như vậy?

Trong trí nhớ của hắn, cho dù là toàn bộ tổ chức tà giáo trên đại lục cộng lại cũng không có khả năng lật đổ một chính quyền một cách âm thầm lặng lẽ như vậy.

Nếu không phải Nữ vương Marisol may mắn, đang đi nghỉ dưỡng bên ngoài vào thời điểm xảy ra chính biến, e rằng tất cả mọi người đều sẽ không thể biết tin về cuộc chính biến ở vương quốc Falcon sớm như vậy. ...

"Tể tướng, việc xuất quân có liên quan đến nhiều quốc gia như vậy, chắc chắn không phải là chuyện một sớm một chiều. Đợi đến khi các bên đều chuẩn bị xong, tình hình ở vương quốc Falcon cũng sẽ rõ ràng hơn."

"Nữ vương Marisol có nền tảng nông, không có năng lực làm rõ biến cố đang xảy ra là gì, nhưng chẳng lẽ tam đại gia tộc trong Vương quốc Falcon cũng không làm rõ được sao?"

"Chỉ cần cuộc đảo chính không phải do họ phát động thì phe phát động đảo chính chính là kẻ thù của họ, với sức mạnh của ba gia tộc, không thể nào có chuyện bị tiêu diệt hết được!"

"Tạm thời cứ chờ đợi là được rồi, sau này chắc chắn sẽ có người Falcon truyền tin tức ra, chúng ta không cần phải lo lắng quá nhiều."

Lời giải thích của Bộ trưởng Quân vụ khiến mọi người nở nụ cười.

Trong sự kiện lần này, Vương quốc Alpha chỉ là tới giúp một tay. Chạy theo xu hướng xuất quân, hoàn thành một phần nghĩa vụ của mình là đủ rồi, không cần phải gánh vác trách nhiệm chính.

Dù trời của vương quốc Falcon có sập xuống thì cũng có các nước Nhân tộc cùng nhau gánh vác. Chỉ cần quân chủ không làm cho dân chúng tức giận thì việc ủng hộ chính thống phục hưng sẽ không bao giờ thiếu người ủng hộ.

Dưới sự tấn công kép từ trong ra ngoài, bất kể thế lực nào lên kế hoạch cho hành động này cũng đều không chịu nổi áp lực.

Nhìn màn diễn xuất của đám đại thần phe bảo thủ, Hudson thầm lựa chọn yên lặng quan sát. Phải thừa nhận những kẻ này thực sự rất tinh ranh, có thể phân tích ra mọi tình huống, chẳng trách thời Caesar III luôn đè đầu cưỡi cổ họ.

Với sự cẩn trọng của đám lão già này, nếu nắm được quyền lực lớn trong tay, muốn hạ bệ họ sẽ càng khó hơn.

Chẳng trách Caesar IV lại chọn nằm ngửa, so với việc tìm kiếm điểm yếu của những kẻ này, chẳng thà để họ chết già còn hơn.

Mọi việc đều có hai mặt, những lão già này trong khi kiềm chế vương quyền cũng đồng thời đàn áp quyền thần.

Lấy Hudson làm ví dụ, từ khi phe bảo thủ lên nắm quyền, số lần hắn phát biểu đã giảm xuống rõ rệt. Ảnh hưởng trên triều đình cũng đang dần bị suy yếu một cách vô hình.

Những thủ đoạn mà họ dùng đều là dương mưu, không ai có thể chê trách được. Người ta đã phối hợp để đưa ra các tình huống khác nhau, việc còn lại chỉ là lựa chọn.

Hudson không quan tâm đến sự thay đổi này. Hắn không phải là người chơi chính trị để lên nắm quyền, không cần phải luôn hiện diện trên triều đình.

Giảm bớt sức ảnh hưởng chính trị một cách vừa phải cũng có thể làm giảm bớt hình ảnh quyền thần của hắn, đối với danh tiếng cá nhân mà nói, đây ngược lại là một chuyện tốt.

"Nguyên soái Hudson nghĩ gì về việc xuất quân lần này?"

Caesar IV mở miệng hỏi.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Hudson muốn khiêm tốn, nhưng không có nghĩa là người khác cũng muốn nhìn thấy hắn khiêm tốn.

Là Quốc vương, dù có nằm ngửa thế nào thì cũng phải luôn duy trì cân bằng chính trị. Nếu như không có sự cân bằng cơ bản nhất này, cho dù những lão già của phe bảo thủ này chết đi thì những người kế vị của họ cũng có thể bù đắp vào vị trí.

Hiện tại giới quý tộc mới nổi đang suy yếu, chỉ có quân đội là có thể tạo ra sự cân bằng với chính phủ phe bảo thủ.

Cấu trúc tổ chức quân đội đặc biệt, bao gồm toàn bộ nhóm quý tộc trong vương quốc, trong đó còn bao gồm cả phe bảo thủ, vì vậy sự cân bằng này đã được định sẵn chỉ là một sự cân bằng yếu kém.

Cân bằng yếu cũng tốt hơn là không có cân bằng. Trong phạm vi luật chơi, không sợ cân bằng yếu, chỉ sợ không có người dám lên tiếng.

Một hai lần thì không sao, nhưng nếu kéo dài, triều đình sẽ thực sự trở thành một triều đình độc tôn của phe bảo thủ.

Những quan viên khác không đắc tội nổi với phe bảo thủ, đẩy ra ngoài sẽ nhanh chóng trở thành bia đỡ đạn, Hudson lại một lần nữa trở thành lựa chọn tốt nhất.

Chương 2143: Xuất Quân (2)

"Bệ hạ, xuất quân là điều nhất định phải làm. Lời mời của Đế quốc Frank, chúng ta có thể đồng ý trước."

"Cụ thể nên xuất quân như thế nào thì còn phải quan sát xem phản ứng của các quốc gia trước đã, có lẽ đến lúc đó tình hình nội bộ của vương quốc Falcon đã rõ ràng."

Câu trả lời của Hudson không có gì mới, nhưng những người có mặt lại rất hài lòng. Trong tình huống chưa rõ ràng, linh hoạt ứng phó mới là lựa chọn tốt nhất.

"Vậy cứ làm như vậy đi!"

Caesar IV cười ha hả nói.

Thoạt nhìn việc y thuận nước đẩy thuyền đưa ra quyết định giống như không có gì thay đổi, nhưng lại truyền đi một tín hiệu chính trị ra bên ngoài: Quốc vương không phải là bù nhìn, vào thời khắc quan trọng vẫn có thể đưa ra quyết định!

Cho dù quyết định không khác gì kế hoạch của chính phủ, nhưng phương án là do Hudson đại diện cho quân đội đề xuất, còn người đưa ra quyết định cuối cùng vẫn là Caesar IV.

Đây là lợi thế chính trị độc quyền của quân chủ!

Chỉ cần các đại thần có đủ lòng trung thành chính trị, không vì phản đối mà phản đối, Quốc vương luôn có thể tìm được cơ hội để khẳng định sự hiện diện của mình. ...

Vương quốc Falcon.

Cuộc chính biến đột ngột xảy ra khiến nhiều quý tộc bối rối. Việc Nữ vương Marisol thượng vị đúng là đã phá vỡ chế độ thừa kế truyền thống, nhưng vương triều Tử Kim Hoa chỉ còn lại một mình Nữ vương.

Mọi người ủng hộ Nữ vương Marisol, ngoài việc ủng hộ chính thống ra, còn vì để tránh nội chiến.

Dòng dõi trực hệ của vương thất đã tuyệt tự, huyết mạch chi thứ lại là một mớ hỗn độn. Đến lúc đó, không chỉ nhiều quý tộc trong nước có quyền thừa kế, mà còn có rất nhiều người thừa kế ở nước ngoài.

Một khi chuyện này xảy ra, sẽ không thể giải quyết trong vài lời. Khi liên quan đến việc ai sẽ sở hữu vương miện, những người thừa kế có đủ thực lực tham gia cuộc cạnh tranh sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Sự thật chứng minh rằng, quyết định này không có gì sai. Sau khi Nữ vương Marisol kế vị, tình hình ở vương quốc Falcon đã nhanh chóng ổn định trở lại, nền kinh tế trong nước đã phục hồi trong thời gian ngắn.

Tam đại gia tộc nắm giữ triều chính, Nữ vương Marisol duy trì sự cân bằng trong triều đình, mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, kết quả là đột nhiên xảy ra đảo chính.

Điều khiến mọi người khó hiểu nhất là: trong cuộc đảo chính này, có khá nhiều thành viên của tam đại gia tộc tham gia.

Là người được lợi, tự mình lật đổ chính mình, người trong nhà giết người trong nhà, hoàn toàn không phù hợp với xu hướng của thời đại.

"Lão tổ tông, vương đô xảy ra biến cố, chúng ta..."

Vừa nói được một nửa, người đàn ông trung niên lập tức tấn công lão giả, tiếc là ông ta đã đánh giá thấp tâm lý đề phòng của lão giả, chỉ nghe được một tiếng động vang lên, ông ta đã bị lão giả đá bay ra xa mười mấy mét, té gãy xương sống lưng.

"Ngươi là ai, tại sao phải giả mạo Carol?"

Lão giả lập tức tra hỏi.

Hơn ba trăm năm trôi qua, đã trải qua hơn mười mấy thế hệ, nhưng dù sao cũng là con cháu của lão ta. Bây giờ bị người khác tu hú chiếm tổ chim khách, lão ta không thể nào chịu đựng được.

"Khặc khặc..."

Sau một tràng cười quái dị, người đàn ông trung niên bị thương nặng ngay lập tức biến thành một đàn dơi, bắt đầu bay tứ tán.

Cảnh tượng kỳ quái dọa cho lão giả giật mình. Dơi thì lão ta đã thấy nhiều rồi, nhưng người sống biến thành một đàn dơi thì rõ ràng là đã vượt ngoài tầm hiểu của lão ta.

Quái vật trước mắt rõ ràng không phải là thứ tồn tại trên đại lục Aslante.

Không chút do dự, lão giả trực tiếp hạ sát thủ, diệt sát phần lớn những con dơi trước mặt. Vốn là muốn sưu hồn, nhưng kết quả lại chẳng tìm thấy gì.

"Vậy mà chạy trốn!"

Lão giả không cam lòng nói.

Đàn dơi này bay quá nhanh, vừa rồi lão ta bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng, tốc độ phản ứng chậm đi một chút, kết quả là không thể chặn đứng toàn bộ đàn dơi.

Đối với một cường giả Thánh Vực mà nói, để kẻ dưới Thánh

Vực chạy trốn trước mắt mình chính là một điều vô cùng mất mặt.

"Không thích hợp, có mai phục!"

Nhận thức được nguy hiểm, không chút do dự, lão giả ngay lập tức chọn cách rời đi.

Gần như cùng lúc đó, một làn sóng xung kích xuất hiện ở vị trí mà lão giả đã rời đi trước đó. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cuộc phục kích được chuẩn bị riêng cho lão giả.

Vụ đánh lén trước đó thất bại, giờ đây đã được chuyển sang tấn công trực diện.

Chỉ trong nháy mắt, sáu cường giả Thánh vực đã giết tới. Có lẽ do cơ thể và linh hồn không hài hòa, nên phản ứng của sáu người này đã chậm hơn một nhịp.

Cường giả tranh phong chính là trong nháy mắt này, lấy một địch sáu có áp lực, nhưng nếu nắm chắc thời cơ thì vẫn có thể chạy trốn được.

"Hỏng rồi, để lão già này chạy rồi, không thể giữ bí mật được nữa, sợ là không tiện bàn giao với Thủy tổ!"

Người áo xanh cau mày nói.

"Đây là chuyện trong dự liệu, thực lực của chúng ta vẫn chưa hồi phục, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với mới bước vào Thánh Vực."

"Trong tình huống đánh lén thất bại, muốn tiêu diệt một Thánh Vực cấp hai vốn là chuyện không thực sự khả thi."

"Nếu như thật sự chiến đấu, lão già kia chưa chắc sẽ sợ chúng ta. Nếu không phải vì lão ta nhát gan chạy trốn, e rằng bên phía chúng ta phải nằm lại vài người mới có thể tiêu diệt được lão ta!"

"Vương quốc Falcon nằm biệt lập ngoài biển, nhưng không có nghĩa là chúng thực sự yếu. Lý do chính khiến âm mưu trước đây của chúng ta thành công chủ yếu là do đánh cho chúng không kịp trở tay."

"Lực lượng chính trong cuộc đảo chính trước đây thực tế vẫn là người Falcon, tộc nhân của chúng ta chỉ dựa vào ngụy trang, lợi dụng đám Nhân tộc ngu xuẩn kia mà thôi."

"Một vương quốc rộng lớn, chắc chắn không thiếu cường giả ẩn giấu, chúng ta không thể nào giết hết tất cả bọn họ được."

"Để lộ bí mật chỉ là vấn đề thời gian, có lẽ những nơi khác cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự. Bên phía Thủy tổ, chỉ cần báo cáo sự thật là được!"

Người đàn ông áo tím đứng đầu nói với vẻ tự tin.

Chương 2144: Ký Sinh

Chỉ riêng việc chiếm lấy Vương quốc Falcon đã là một kỳ tích không hề nhỏ rồi. Hy vọng không để lộ bí mật chỉ là một giấc mơ viển vông.

Là một cường quốc thương mại hàng hải, Vương quốc Falcon không phải là một nơi hẻo lánh. Việc không liên lạc với bên ngoài trong thời gian dài chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Liên minh Nhân tộc.

Hơn nữa, còn có Nữ vương Marisol lưu vong đang bận rộn tìm kiếm sự trợ giúp ở khắp nơi, việc các quốc gia trên đại lục can thiệp chỉ là vấn đề thời gian.

Không muốn đối mặt với áp lực của Nhân tộc một mình thì các tộc khác khác trên lục địa chỉ có thể chung tay xâm lược, kịp thời gây rối để chia sẻ gánh nặng cho họ. ...

Sau khi may mắn thoát chết, lão giả Thánh Vực không vội vã rời khỏi vương quốc Falcon, mà thay vào đó là ẩn giấu thân phận và âm thầm điều tra.

Kẻ thù định phục kích ông ta không thể nào tự dưng xuất hiện từ hư không được. Trong ký ức của lão giả cũng không hề có bất kỳ thông tin nào về những quái vật bí ẩn này, càng không nói đến việc kết thù.

Chẳng ai lại vô duyên vô cớ chọc giận cường giả Thánh vực cả, kẻ địch chọn xuống tay với ông ta nhất định là cho rằng ông ta là chướng ngại vật.

Sau khi thay đổi thân phận và trà trộn vào vương đô, lão giả liền giật mình. Ông ta chỉ mới bế quan một lần thôi mà vương quốc đã đổi chủ rồi.

Trong số những quan chức nắm quyền, lão giả còn phát hiện ra linh hồn và thể xác của không ít người không hòa hợp, rõ ràng là đang bị ký sinh.

Nhìn thấy cảnh này, ông ta lập tức hiểu ra lý do tại sao cuộc đảo chính diễn ra suôn sẻ như vậy. Những người cầm quyền trong vương quốc đã bị người ta thay mận đổi đào, thuận lợi cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, cách thức "mượn xác hoàn hồn" này cũng có những điểm yếu. Người có thể sử dụng cơ thể để che giấu, nhưng thói quen sinh hoạt hàng ngày và lý tưởng chính trị đột ngột thay đổi chắc chắn sẽ khiến những người xung quanh cảnh giác.

Những biến động xảy ra trong triều đình hiện nay về cơ bản đều xuất phát từ nguyên nhân này. Một khi biết được những điều không nên biết sẽ lập tức chuốc họa vào thân, hoàn toàn không tuân theo quy tắc trong cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa các quý tộc.

"Tử tước đại nhân, những Huyết Sắc Mân Côi này đều được tuyển chọn từ máu của những thiếu nữ tinh khiết, hoàn toàn không có chút ô nhiễm nào, mời ngài thưởng thức!"

Quản gia mới nhậm chức John nịnh hót với chủ nhân của mình.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Tử tước phủ đã thay đổi ba vị quản gia, và ba người tiền nhiệm đều chết một cách thảm khốc, toàn bộ máu trong người đều bị hút sạch.

Đối ngoại tuyên bố là tai nạn, nhưng tai nạn nào lại xảy ra thường xuyên đến vậy. Nếu thực sự có Ma thú hút máu xâm nhập vào thành phố và gây rối trong phủ Tử tước, e rằng lão gia nhà mình đã sớm cho thành vệ quân can thiệp rồi.

Kết hợp với yêu cầu đặc biệt của lão gia nhà mình, John thông minh bị hù gần chết, vì mạng sống nhỏ bé của mình, ông ta quyết định đáp ứng tất cả.

Việc uống máu người sống thường xảy ra trong các tổ chức tà giáo. Tuy nhiên, thỉnh thoảng vẫn có một số quý tộc không thể cưỡng lại cám dỗ mà nếm thử.

Ở mặt ngoài, mọi người đều vô cùng khinh miệt chuyện này, Liên minh Nhân tộc thậm chí đã ban hành lệnh cấm, luật pháp của các nước cũng coi hành vi này là đối tượng cần được đả kích trọng điểm. Tuy nhiên, việc lén lút thực hiện hành vi tà ác này lại không thể nào cấm được.

Để thỏa mãn sở thích đặc biệt của mình, một số quý tộc thậm chí còn âm thầm nuôi huyết nô, chuyên cung cấp máu tươi cho họ.

"Làm tốt lắm, John!"

"Đề bạt ngươi làm quản gia, xem ra là quyết định đúng đắn. Tiếp tục cố gắng, tương lai sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi."

Nếu như là một tháng trước, nhận được lời khen ngợi từ lão gia nhà mình, John nhất định sẽ vô cùng kích động.

Nhưng tình hình hiện tại đã khác, ở trong mắt ông ta hiện giờ, vị Tử tước hiền từ trước mắt chính là một con quỷ có thể ăn thịt người bất cứ lúc nào.

Cần phải biết rằng, nghề quản gia vốn dĩ luôn được những người trung thành nhất đảm nhiệm. Về cơ bản đều là tổ tông mấy đời người một mực đi theo hiệu lực, trung tâm và có đủ năng lực mới có tư cách đảm nhiệm chức vị này.

Tuy nhiên, ba người quản gia trung thành tận tụy đã bỏ mạng chỉ vì khuyên nhủ lão gia nhà mình, chuyện này đã trực tiếp dập tắt toàn bộ lòng trung thành của John, hiện giờ ông ta chỉ muốn sống sót.

"Lão gia, đây đều là việc nằm trong phận sự của tôi. Nếu như không có chuyện khác, tôi xin phép không quấy rầy ngài dùng bữa!"

Nói xong, John cúi người thấp hơn. Sợ rằng vô tình để lộ suy nghĩ, làm mất cái mạng nhỏ của mình.

"Đi thôi!"

Tử tước Hank vung tay lên nói.

Vất vả lắm mới thoát khỏi cái Thần quốc quỷ quái kia, giờ chính là thời gian tuyệt vời để tận hưởng cuộc sống, gã ta không có tâm trạng để suy đoán những kẻ dưới trướng mình đang nghĩ gì.

Thành thật nghe lời thì sẽ giữ lại tiếp tục dùng. Nếu không thì coi như thêm đồ ăn cho mình thôi.

Từ khi chiếm được vương quốc Falcon, bản năng chủng tộc của gã ta đã được khơi dậy. Nếu như không có tổ tiên ở phía trên dặn dò phải ở lại đây lâu dài, không được ngang ngược, thì gã ta đã...

Vừa bước ra khỏi phòng, chưa đi được vài bước, John đã cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, khi nhận ra thì ông ta đã ở bên ngoài phủ Tử tước.

"Nói cho ta biết, từ khi nào thì tính cách của Tử tước nhà ngươi thay đổi lớn như vậy?"

Nghe được tra hỏi, quản gia John bị dọa cho nhảy dựng, chưa tỉnh hồn nói: "Khoảng một tháng trước, khi đó vương đô vẫn chưa có biến động lớn."

"Chính là từ sau khi đi thám hiểm Thần quốc trở về, tính khí của Tử tước đại nhân liền trở nên hung bạo khát máu, chỉ cần hơi không vừa ý là sẽ giết người."

"Tháng gần đây, đã có ba quản gia trong phủ gặp bất hạnh, tôi là người mới nhậm chức thứ..."

Chương 2145: Ký Sinh (2)

"Phanh!"

Sau khi thẩm vấn quản gia xong, lão giả lập tức quyết định ra tay với Tử tước Hank có vấn đề. Rút ra bài học kinh nghiệm từ lần trước, lần này ông ta ra tay đánh ngất xỉu trước.

Đối với cường giả Thánh vực mà nói,"Thần quốc" chính là một nơi thần bí khó lường. Nếu như không phải còn nghi ngờ về việc Thần linh vẫn lạc, cẩn thận chọn cách quan sát, thì ông ta cũng đã trở thành một trong những người tham gia thám hiểm Thần quốc rồi.

Kết hợp với thông tin nắm được trong tay, lão giả về cơ bản đã có thể xác định, biến cố lần này của Vương quốc có liên quan đến việc thám hiểm Thần quốc trước đó.

Trực giác nói cho ông ta biết, không chỉ có những quý tộc Falcon bị ký sinh, mà các thế lực khác tham gia thám hiểm Thần quốc ít nhiều gì đã bị xâm nhập.

Biến động đầu tiên xảy ra ở Vương quốc Falcon chỉ vì họ nằm biệt lập trên đảo, thuận lợi cho việc phong tỏa tin tức, sẽ không bị Liên minh Nhân tộc tấn công ngay lập tức.

Nhận ra điều này, lão giả không chút do dự, trực tiếp quyết định mang theo tù binh đến Liên minh Nhân tộc cầu cứu.

Trước khi rời đi, ông ta còn tiện tay gửi một thông báo cho các cường giả Thánh vực. Những người còn lại chỉ có thể tự cầu phúc, trong tình huống chưa xác định được là có bao nhiêu quý tộc bị ký sinh, lão giả không tin bất luận kẻ nào. ...

Trong Thần quốc.

"Thủy tổ, Vương quốc Falcon đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát. Chỉ có điều sức mạnh của chúng ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, để lọt lưới một vài con cá!"

Mặc dù Thủy tổ vẫn còn đang bị phong ấn, nhưng nhóm người của nam tử áo tím vẫn không dám có chút bất kính nào.

Toàn bộ chủng tộc đều do vị Thủy tổ này tạo ra, sự đàn áp huyết mạch đã sớm ăn sâu vào tận xương tủy.

"Vài con cá lọt lưới chẳng đáng là gì, chư thần đã vẫn lạc, trong thời gian ngắn sẽ không thể quay trở lại."

"Trong một khoảng thời gian dài sắp tới, kẻ thù mà chúng ta phải đối mặt chính là đám người ở thế giới phàm tục."

"Hãy ổn định tình hình trước, đợi đến khi các thế lực khác ra tay, chúng ta sẽ nhân cơ hội mở rộng sang đại lục."

Giọng nói khàn khàn vang lên từ trong kết giới, có thể thấy rằng trạng thái của vị "Thủy tổ" này không được tốt lắm.

Bị giam cầm trong Thần quốc vô số năm, suýt chút nữa đã bị hủy diệt linh hồn, không ngờ đến phút chót chư thần lại xảy ra chuyện.

Vài ngàn năm không xuất hiện ở thế giới phàm tục, không phải vì các vị thần không muốn, cũng không phải vì thế giới hạn chế không thể thi triển thần tích.

Lý do thực sự nằm ở cuộc chiến tranh cách đây vạn năm, mặc dù các vị thần đã đánh bại kẻ xâm lược bên ngoài, nhưng bản thân họ cũng bị thương không nhẹ.

Ban đầu thì không sao, chỉ cần dưỡng thương một khoảng thời gian là có thể hồi phục.

Đáng tiếc là, tín ngưỡng chi lực, vốn được coi là vạn năng, lại có độc. Khi chư thần phát hiện ra điều bất thường thì linh hồn đã bị tín ngưỡng chi lực làm ô nhiễm.

Dùng đủ mọi cách mà không thể loại bỏ được, sau hàng nghìn năm chống chọi, đám Thần linh thật sự không thể chịu đựng được nữa, nên mới vẫn lạc.

"Thủy tổ, ý của ngài là chư thần sẽ còn trở về?"

Đám người sợ hãi hỏi.

Sau khi xâm lược thất bại,"Thánh tộc" đã bị chư thần giam cầm vạn năm, nếu không phải Thủy tổ xuất thủ bảo vệ linh hồn của họ, sợ là đã sớm trở thành chất dinh dưỡng cho thế giới rồi.

Một khi chư thần trở về, không chừng tất cả những gì họ đang có sẽ tan biến như mây khói.

"Đều là những kẻ sống lâu, sao có thể dễ dàng chết sạch như vậy được."

"Thần quốc đã không còn là Thần quốc lúc trước này, cho dù chư thần trở về thì cũng chỉ có thể bắt đầu tu luyện lại từ đầu."

"Các ngươi thường xuyên chú ý một chút, phát hiện ra những kẻ có thiên phú phi thường thì trực tiếp phái người bắt về, ta sẽ đích thân biến chúng thành đồng bào của mình."

"..."

Nghe xong lời giải thích của Thủy tổ, những người vốn hoảng hốt ban đầu lập tức lấy lại bình tĩnh.

Họ chỉ e sợ các vị thần sở hữu toàn bộ sức mạnh, một khi không còn sức mạnh nữa, ai mà thèm quan tâm là thần hay không thần!

Nếu gặp phải vị thần mất đi lực lượng, độc thần chỉ chuyện trong vài phút.

Chỉ nghĩ đến việc được uống máu của Thần linh, mọi người đều thầm chảy cả nước dãi, những thứ này đối với họ chính là vật đại bổ.

Nếu có thể biến Thần linh thành đồng bào của mình thì đó quả là một thành tựu vô cùng đáng tự hào. ...

Một khi tin tức bị rò rỉ, tốc độ lan truyền thường sẽ rất nhanh.

Sau khi Liên minh Nhân tộc nhận được tin tức, quan chức cấp cao của các quốc gia cũng nhanh chóng nhận được tin tức.

Dựa vào thủ đoạn thay mận đổi đào để lật đổ chính quyền của một vương quốc, đây là chuyện xảy ra lần đầu tiên trong lịch sử.

Phỉ Thúy cung.

Nhìn vào những tài liệu được phân phát trong tay, Hudson vô cùng kinh ngạc.

"Cái gì mà "Thánh tộc" chứ, rõ ràng là Ma cà rồng trong truyền thuyết thần thoại đây mà."

"Bản thân mình xuyên việt cũng đã đành, vậy mà những con ma cà rồng trong truyền thuyết này cũng xuyên theo ư?"

Trong lòng không ngừng phàn nàn, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra vẻ gì.

Dù sao hắn cũng đã thấy nhiều chuyện kỳ quặc rồi nên cũng chẳng có gì lạ.

"Nguồn gốc của thảm họa là Thần quốc, vậy thì không chỉ có

Vương quốc Falcon bị ảnh hưởng, vương quốc ta cũng nhất định phải hành động."

"Phương thức ký sinh linh hồn quá khủng khiếp, những người đã từng thám hiểm Thần quốc cũng có thể bị những tên Thánh tộc kỳ dị này chiếm lấy cơ thể."

"Tể tướng, đối với những sinh vật tà ác này, chính phủ các ngươi định làm gì?"

Caesar IV quan tâm hỏi.

Chống lại sinh vật tà ác vẫn luôn là chuyện mà Giáo Đình đang làm. Sau khi chư thần ngã xuống, tín ngưỡng dân gian sụp đổ, tam đại Giáo Đình cũng sụp đổ.

Chương 2146: Ma Cà Rồng

Đội ngũ chuyên nghiệp chống lại sinh vật tà ác đã không còn, nên phần nghĩa vụ này sẽ rơi vào trong tay của chính phủ các nước.

Linh hồn ký sinh chiếm lấy cơ thể, dần dần đồng hóa cơ thể thành của riêng mình, những thủ đoạn kỳ dị này là điều mà tất cả quý tộc đều không thể dung thứ.

Nếu không nhân cơ hội tiêu diệt chủng tộc tà ác này, không chừng vào một ngày nào đó, thảm kịch của Vương quốc Falcon sẽ xảy ra trên người mình.

"Bệ hạ, hiện nay chỉ có thể ban hành lệnh cấm, cấm các thế lực trong nước đi Thần quốc."

"Đối với những quý tộc trở về từ Thần quốc, chúng ta cũng cần phải kiểm tra nghiêm ngặt, phải bóp chết mối nguy tiềm ẩn này từ trong trứng nước."

"Đồng thời, chúng ta cũng cần phải thúc đẩy Liên minh xuất binh càng sớm càng tốt, tiêu diệt sạch sẽ tất cả các sinh vật tà ác trong lãnh thổ Vương quốc Falcon."

Tể tướng Beckett nghiêm túc trả lời.

Mỗi thời mỗi khác.

Ban đầu vốn định ngồi quan sát thế cục, nhưng đó là vì không biết chân tướng.

Hiện giờ đã biết chuyện này là do lũ "Thánh tộc" tà ác gây ra, vậy thì nhất định phải nhanh chóng ra tay diệt trừ khối u ác tính này, dập tắt mối nguy hiểm trước khi nó kịp phát triển.

Vấn đề kinh phí chiến tranh giờ đây đã trở thành vấn đề phụ.

Tiền có thể nghĩ cách, tiết kiệm một chút là sẽ có.

Một vương quốc rộng lớn như vậy, không đến nỗi bị vài vạn quân viễn chinh đè sập, cùng lắm là mọi người sẽ phải sống khổ sở thêm vài năm.

"Tể tướng, các thế lực lớn thăm dò Thần quốc, đa phần đều là lén lút tiến hành, chính phủ có thể thống kê được sao?"

Không phải là Caesar IV cố tình gây chuyện, những chuyện này thực sự rất phiền phức.

Một khi vương quốc bắt đầu thanh tra, các quý tộc tiến vào Thần quốc, vô luận có bị ký sinh hay không, đều sẽ che giấu trước một bước.

Đây là bản năng của con người, không ai có thể đảm bảo các biện pháp kiểm tra của vương quốc là thực sự có tác dụng, lỡ như bị ngộ sát thì chẳng phải sẽ rất oan sao!

Những chuyện tương tự như vậy cũng đã từng xảy ra trong lịch sử nhân loại.

Hiện giờ, hiểu biết về "Thánh tộc" của Nhân tộc là có hạn, chỉ biết là bọn này có thể để linh hồn ký sinh trên thân thể con người, cuối cùng chuyển hóa thành Thánh tộc.

Khi gặp nguy hiểm có thể hóa thân thành đàn dơi để thoát thân, cần phải tiêu diệt sạch sẽ mới có thể diệt được "Thánh tộc".

Trong bối cảnh này, mọi người chỉ có thể dựa vào tình trạng linh hồn và cơ thể không hòa hợp để tiến hành phán đoán sơ bộ.

Ngoài các cường giả Thánh Vực có thể trực tiếp chạm đến linh hồn ra, chỉ có những cường giả cấp tám có kiến thức sâu sắc về linh hồn mới có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Nhưng những cường giả như vậy, dù ở bất kỳ địa phương nào cũng đều là phượng mao lân giác, căn bản không có cách nào mở rộng khắp cả nước.

Trừ khi tìm thấy thêm nhiều đặc điểm của "Thánh tộc", nếu không thì các biện pháp kiểm tra hiện tại sẽ có quá nhiều hạn chế.

Dù sao,"Thánh tộc" có thể ký sinh một lần, ai có thể cam đoan rằng bọn chúng không thể ký sinh lần thứ hai chứ?

"Thưa Bệ hạ, không thống kê được."

"Nhưng chỉ cần chính phủ ban hành sắc lệnh nghiêm ngặt, phàm là người che giấu, kẻ biết chuyện không báo đều giết không tha, tình tiết nghiêm trọng có thể sẽ làm liên luỵ đến toàn tộc, thần nghĩ các thế lực lớn vẫn biết phải lựa chọn như thế nào."

Tể tướng Beckett dùng giọng điệu bình tĩnh nhất để nói ra những lời có sức sát thương nhất.

Trong thế giới quý tộc, tội danh có thể đến toàn tộc đã ít lại càng thêm ít.

Trong tình huống bình thường, quý tộc phạm tội chỉ bị giới hạn trách nhiệm tại bản thân, rất hiếm khi liên lụy đến người nhà.

Loại mệnh lệnh này mà được ban bố thì chắc chắn sẽ gây chấn động.

Đến lúc thực hiện cụ thể, nó sẽ còn gây ra nhiều rắc rối hơn nữa.

Những người có thể tham gia vào cuộc thăm dò Thần quốc đều là đại quý tộc ở khắp nơi. Các quý tộc vừa và nhỏ, chỉ cần đầu óc bình thường, đều sẽ không đến góp loại chuyện vui này.

Cân nhắc đến mối quan hệ thông gia phức tạp giữa các đại quý tộc, nếu thật sự chơi liên luỵ, rất dễ dàng ảnh hưởng đến người một nhà.

"Tể tướng, chỉ những điều này thôi e là chưa đủ."

"Có tổng cộng bảy Thần quốc phân bố xung quanh đại lục Aslante, lũ quỷ vật thích hút máu người này chỉ là sản phẩm của một trong đó các Thần quốc đó."

"Vương quốc ta cách Vương quốc Falcon đủ xa, chắc là các quý tộc trong nước sẽ không vượt qua Thần quốc gần hơn để chạy đến nơi xa như vậy để khám phá."

"Bảy Thần quốc tương ứng với bảy vị Thần khác nhau, không thể nào có chuyện họ đều có sở thích nuôi một đám quỷ vật hút máu được?"

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kinh nghiệm giáo huấn của Vương quốc Falcon không có giá trị gì nhiều đối với vương quốc ta, điều chúng ta cần biết nhất là có gì trong Thần quốc nằm gần vương quốc nhất."

Hudson lắc đầu nói.

Ma cà rồng đã xuất hiện, nếu lại xuất hiện thêm vài chủng tộc thần thoại mới cũng là điều rất hợp lý.

Tự mình đi thăm dò Thần quốc, hắn vẫn chưa sống đủ, tạm thời không có ý định mạo hiểm.

Nhưng vẫn có thể lấy được thông tin về Thần quốc từ trong miệng của những người sống sót.

Trực tiếp tới cửa hỏi thăm có vẻ quá đột ngột. Người ta dùng mạng để đổi lấy tình báo, đương nhiên là sẽ không thể tùy tiện lấy ra chia sẻ.

Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi, nhu cầu cá nhân đã biến thành nhu cầu của vương quốc.

Trong mắt các quan chức cao cấp của vương quốc, những người may mắn sống sót sau khi thăm dò Thần quốc đã trở thành những nhân tố bất ổn lớn nhất.

Có bài học phản diện của Vương quốc Falcon, các thế lực tham gia thăm dò nhất định phải phối hợp. Có lẽ sau khi biết tin thì trong nội bộ của họ sẽ cảm thấy rất hoảng loạn.

Chương 2147: Điều Tra

Thay mận đổi đào, tu hú chiếm tổ chim khách, đối với bất kỳ thế lực nào đều là đòn trí mạng.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, mọi người sẽ không thể ngủ yên.

"Nguyên soái nói đúng, những vấn đề này thực sự cần được cân nhắc, vậy liền cùng một chỗ xử lý."

"Trực tiếp tập trung mọi người lại rất dễ đánh cỏ động rắn, dứt khoát nhân lúc tin tức vẫn chưa truyền ra, tổ chức cao thủ lựa chọn một mục tiêu rồi tiến hành kiểm tra đột kích."

"Nếu có thể thu hoạch được gì đó, các vấn đề sau này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều."

Nói xong, Beckett liền nhìn về phía Hudson.

Loại công việc cần kỹ thuật cao này sẽ không thể nào hoàn thành nếu không có đủ thực lực.

Theo thông tin từ Liên minh Nhân tộc, những kẻ xâm lược Vương quốc Falcon có khả năng đe dọa đến mạng sống của những cường giả Thánh vực.

Muốn bảo đảm không có sơ hở nào, Hudson chắc chắn là người dẫn đội tốt nhất.

"Mời một số cường giả Thánh Vực đi theo ta hành động, không ai biết được những thứ đi ra từ trong Thần quốc là thứ gì."

"Nếu đã muốn hành động, vậy thì nhất định phải dốc toàn lực!"

Câu trả lời của Hudson không khiến cho đám người thất vọng.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Có thể ngồi lên cái ghế Tể tướng, trở thành nhân vật số hai thực sự của vương quốc, đương nhiên là phải gánh vác những trách nhiệm cần thiết. ...

Những cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra ở các quốc gia Nhân tộc. Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, chính phủ các nước đã thảo luận về cách thức tự kiểm tra.

Rõ ràng kẻ bị bại lộ là "Thánh tộc", nhưng kết quả thì những kẻ xâm lược khác lại là những kẻ đầu tiên phải hứng chịu sự phản công dữ dội của Nhân tộc.

So với các quốc gia khác, phản ứng của Vương quốc Alpha trong cuộc chiến tranh giành giật Thần quốc này đã xem như là chậm.

Vì quyết định đầu tiên của chính phủ là ngồi yên quan sát, nên không có nhiều thế lực lớn chọn phái người mạo hiểm đi thăm dò Thần quốc.

Nhưng người vội vàng tham dự, hoặc là ham Thần cách, hoặc là những đại quý tộc yếu kém ở trong nước, nếu không chăm chỉ sẽ bị đào thải.

Gia tộc Locknard.

Sau khi nhận được tin từ Vương đô, Công tước Thorsten đã lo lắng đến mức giậm chân.

Nếu biết trước là Thần quốc nguy hiểm như vậy, gã ta đã không phái người tham gia vào rồi.

Không những không tìm được Thần cách, mà đội thám hiểm do gia tộc phái đi còn bị tổn thất nặng nề.

Ban đầu gã ta tưởng rằng chuyện này đã đủ tồi tệ rồi, nhưng không ngờ rằng những người sống sót này lại trở thành những phần tử nguy hiểm.

Điều tồi tệ nhất là người phụ trách điều tra vụ việc này lại chính là kẻ thù của họ.

Hình tượng của Hudson trong vương quốc khá tốt, ở bên ngoài hắn chưa bao giờ cố ý trả thù hay đàn áp ai.

Nhưng Công tước Thorsten không dám đặt hy vọng vào liêm sỉ của kẻ thù.

Chỉ cần gán cho gã ta một tội danh "Tà ma phụ thể " thì người ta liền có thể tiền trảm hậu tấu.

Nếu như không cần mặt mũi, thậm chí còn có thể trực tiếp người làm Công tước như gã.

Chỉ cần điều tra ra một tên "Tà ma" liền có thể có vô số tên tà ma khác.

Quyền giải thích nằm trong tay cường giả, là cường giả số một trong vương quốc, bản thân Hudson vốn sở hữu quyền giải thích uy quyền nhất.

Quý tộc Bắc Cương vẫn luôn đóng vai trò phụ trong giới quý tộc vương quốc, nếu như họ gặp xui xẻo, kẻ xem náo nhiệt nhất định sẽ nhiều hơn người giúp một tay.

Nếu Hudson linh hoạt hơn một chút, thậm chí giới quý tộc Bắc Cương còn có thể bán đứng gia tộc Locknard để đổi lấy sự ngừng chiến về mặt chính trị giữa hai bên.

Dù sao cũng chỉ có gia tộc Locknark là có mối thù sâu như biển với gia tộc Koslow, không liên quan gì đến bốn gia tộc còn lại.

"Đồng minh" xuất phát từ lợi ích, không có phản bội chỉ là do con bài phản bội chưa đủ lớn.

Những năm gần đây, ngũ đại gia tộc Bắc Cương đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Đầu tiên là trợ cấp của chính phủ vương quốc bị cắt giảm, sau đó là đường dây buôn lậu với Thú Nhân cũng bị cắt đứt.

Do thu thuế quá cảnh cao ngất ngưởng vào những năm trước đó, nên hiện giờ có rất nhiều quý tộc vẫn còn đang giận họ, trực tiếp đóng cửa các tuyến thương mại hai bên.

Một loạt các đòn giáng xuống khiến thu nhập tài chính của ngũ đại gia tộc giảm mạnh.

Khoảng thời gian thu không đủ chi này đương nhiên là không hề tốt đẹp gì. Ảnh hưởng về mặt tài chính đã trực tiếp ảnh hưởng đến việc xây dựng quân đội của họ.

Trong thời đại sức mạnh quân sự không ngừng gia tăng ở các tỉnh thành của vương quốc, vài gia tộc này không những không bắt kịp nhịp độ của thời đại mà còn liên tục suy thoái.

Cụ thể thể hiện ở việc quân đội vương quốc liên tục tiến công mạnh mẽ trên chiến trường, nhưng danh sách những người lập công được thưởng lại không thấy bóng dáng của giới quý tộc Bắc Cương.

Một sự trả thù trần trụi, nhưng họ lại không thể tìm ra được sai sót gì.

Việc sắp xếp nhiệm vụ quân sự là quyền lực của vị chủ soái.

Không thích bọn họ thì không cần bọn bọ đánh trận, đây là nhân chi thường tình.

Họ không được giao bất kỳ nhiệm vụ quan trọng nào, thay vào đó, họ thường xuyên được giao những công việc khó khăn nhưng bề ngoài rất vinh quang.

Không thể hạ bệ Hudson, họ chỉ còn cách nhượng bộ.

"Công tước, Nguyên soái Hudson mang người tới."

Nghe được lời của người hầu, Công tước Thorsten liền đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Nhanh... Mời!"

Lắp ba lắp bắp nói ra chữ "mời", Công tước Thorsten đã dùng hết hơn nửa phần sức lực trong người.

Cái gì đến rồi sẽ đến.

Than vãn không có ích gì, so với cách làm của tổ tiên họ năm xưa, Hudson đã rất nhân từ rồi.

Ít nhất là hắn không chơi trò mượn đao giết người, không để con cháu của gia tộc Locknard tử trận hàng loạt trên chiến trường.

Chương 2148: Chạy

"Công tước Thorsten, nhiệm vụ của chúng ta còn rất nặng, nên liền nói ngắn gọn thôi."

"Lập tức triệu tập những người các ngươi đã cử đi Thần Quốc, bao gồm cả những người thường xuyên tiếp xúc với họ cũng phải đến đây ngay."

Nhìn lướt qua bàn tiệc đầy ắp thức ăn, Hudson lạnh lùng nói.

Nếu đã là nợ máu của gia tộc, vậy thì không cần phải nể mặt mũi gì nữa.

Sự chuẩn bị của Công tước Thorsten nhất định là uổng công, cho dù là yến tiệc xa xỉ đến đâu, hắn đều sẽ không động đũa.

"Nguyên soái, ngay khi nhận được thông báo, chúng tôi đã bắt đầu triệu tập họ đến đây rồi."

"Ngài và các vị Tôn giả cứ dùng bữa trước, họ sẽ lập tức tới ngay!"

Nói xong, Công tước Thorsten liền hướng ánh mắt van xin về phía những vị Thánh Vực khác của vương quốc.

Đáng tiếc, đều là uổng công, điều kiện tiên quyết để chủ trì công đạo là Hudson phải có hành vi trả thù rõ ràng, chỉ là không ăn yên hội mà thôi, hoàn toàn không tính là gì. ...

Buổi nói chuyện kết thúc trong không vui, các thành viên gia tộc Locknard đang tập trung tại quảng trường đều run lẩy bẩy.

Sống chết nằm trong tay kẻ thù, cảm giác này thật sự quá tệ hại.

Trong đám đông, một vài thanh niên liếc nhìn nhau, trong lòng thầm than khổ.

Họ tự tin vào khả năng ẩn náu của mình, nhưng kẻ chịu trách nhiệm điều tra vụ việc lại là kẻ thù của gia tộc nguyên chủ.

Sau khi xem xét mâu thuẫn giữa hai gia tộc trong ký ức, những kẻ này đã hoàn toàn đánh mất niềm tin vào cuộc kiểm tra tiếp theo.

Lý do luôn có thể tìm được. Việc kẻ thù nhân cơ hội để trả thù là chuyện hết sức bình thường.

Không chút do dự, những kẻ này lặng lẽ lùi ra ngoài rìa đám đông, sau đó tìm cớ rời đi.

Thân phận tuy quan trọng, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn. Lúc này không chạy, sau này muốn chạy cũng khó.

Vương quốc Alpha không phải là Vương quốc Falcon, không dễ dàng kiểm soát như vậy, muốn dựa vào thực lực của gia tộc Locknard để chống lại đoàn điều tra hoàn toàn là suy nghĩ viển vông.

Nếu thật sự đánh nhau, những quý tộc vừa và nhỏ phụ thuộc bọn họ có thể phản chiến bất kỳ lúc nào.

Không phải là vì mọi người thiếu lòng trung thành, mà là hoàn toàn không nhìn thấy cơ hội chiến thắng.

Gia tộc Locknard hiện giờ chỉ còn là một gia tộc quý tộc bình thường trong vương quốc, đã không còn vinh quang như ngày xưa nữa.

"Thưa ngài Công tước, có chuyện không hay rồi, năm thành viên của gia tộc đột nhiên mất tích..."

Quản gia chưa nói hết lời, khuôn mặt vốn đã âm trầm của Công tước Thorsten lập tức trở nên dữ tợn.

Mất tích vào thời điểm này rõ ràng là đang nói với đoàn điều tra rằng thân phận của họ có vấn đề.

Thật sự là khinh người quá đáng, không chỉ chiếm lấy cơ thể của người thân trong gia tộc, mà còn đào một hố lớn cho gã ta vào thời điểm quan trọng, khiến gia tộc Locknard hoàn toàn rơi vào thế bị động.

"Còn nói nhảm làm gì nữa, nhanh chóng phái người bắt họ về cho ta!"

Công tước Thorsten vội vàng hạ lệnh.

Lúc này, Công tước Thorsten hận những kẻ xâm lược kia đến tận xương tủy, nếu không có đoàn điều tra ở đây, gã ta hận không thể đích thân dẫn đội tóm cổ những kẻ chạy trốn kia về để rút hồn luyện phách.

Nhìn thấy cảnh này, Hudson không có bất kỳ phản ứng gì, mà quay sang nói với mọi người: "Chúng ta đi kiểm tra những người còn lại trước đã!"

Đây là lời thật lòng, hắn thật sự không hề quan tâm đến năm người đã chạy trốn.

Loại bỏ toàn bộ tai họa ngầm chỉ là một trạng thái lý tưởng. Kẻ địch không phải người ngu, chúng nhất định sẽ chạy trốn sau khi cảm thấy không thích hợp.

Những kẻ hiện giờ còn chưa bỏ chạy, hoặc là tự tin có thể lừa gạt được Đại ma vương, hoặc là không có não.

Trên quảng trường.

Tất cả các thành viên gia tộc Locknard đang được kiểm tra đều đang hồi hộp chờ đợi phán quyết số phận.

Quét mắt nhìn mọi người một lượt, Hudson dừng lại trên thân một vị thiếu niên.

Những người chấp hành nhiệm vụ thăm dò Thần quốc đều là tinh anh trong nhà đại quý tộc, vậy mà lại còn có người mặc quần áo tả tơi như vậy.

Nếu chỉ là ăn mặc nổi bật thôi thì cũng không phải là vấn đề lớn. Trong giới quý tộc đủ loại người, Hudson đã từng chứng kiến nhiều câu chuyện kỳ quặc.

Nhưng thiếu niên trước mặt này thì khác, trên người cậu ta ẩn chứa một khí tức không thuộc về mình. Nếu không phải Hudson tu luyện pháp tắc vận mệnh, sợ là đã xem nhẹ rồi.

"Công tước Thorsten, sai người mang giấy bút tới đây."

"Tất cả những người đi thăm dò Thần quốc hãy vẽ ra tuyến đường mà mình đã đi, đồng thời ghi lại những điều đã chứng kiến dọc đường."

"Tất nhiên, nếu có dữ liệu được ghi lại bằng Lưu Ảnh thạch thì càng tốt hơn!"

Hudson ra lệnh với vẻ mặt không cảm giác.

"Quản gia còn đứng đó làm gì, không nghe lời dặn của Nguyên soái sao, mau đi lấy Lưu Ảnh thạch và giấy bút đến đây!"

"Nhân tiện mang theo những thu hoạch trong Thần quốc đến đây luôn."

Có thể thấy rằng trong lòng Thorsten đang cảm thấy rất khó chịu.

Hai người đều là Công tước, nhưng Hudson lại trực tiếp ra lệnh với giọng điệu của cấp trên, hoàn toàn không nể nang gì.

Bực bội cũng phải phối hợp, nếu thực sự trút giận thì chẳng khác nào đang tự nộp mạng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hudson đã xem qua nội dung trong Lưu Ảnh thạch, vài vị Thánh Vực đi cùng cũng kiểm tra những vật dụng thu được trong Thần Quốc.

Ngoài một số ít người biểu hiện thoải mái ra, phần lớn đều đang bồn chồn, bối rối.

"Ai có thu hoạch gì trong Thần Quốc thì hãy tự lấy ra đi!"

Vừa nói, Hudson vừa hướng ánh mắt về phía vị thiếu niên khác thường với bộ dạng rách rưới.

Hai lần nhìn chằm chằm, mọi người đều biết đây không phải là trùng hợp, nên bèn vô thức chọn cách giữ khoảng cách.

"Asset, ngươi dám giấu giếm, còn không mau lấy ra."

Công tước Thorsten nghiêm nghị khiển trách.

Thoạt nhìn như đang răn dạy, nhưng trong giọng nói lại xen lẫn ý muốn bảo vệ.

Chương 2149: Thiêu

Dù sao cũng là người trong nhà, miễn là không bị tà ma chiếm lấy cơ thể, thì khi đối mặt với người ngoài, nhất định phải bảo vệ.

Mặc dù gã ta cũng không mấy ưa thích tên Asset khác thường này.

"Tộc trưởng, tôi không lấy gì cả, không thể mặc người vu..."

Lời còn chưa dứt, Công tước Thorsten đã giáng cho một cái tát.

Những lời như vậy không thể nói lung tung, con cháu chi thứ của một gia tộc dám đối chọi với Nguyên soái Vương quốc, đây quả thực là đang tự sát.

Cho dù thật sự bị vu oan hãm hại, nhưng hiện trường có nhiều người có thân phận địa vị cao như vậy đều không có chuyện gì, một tên hậu bối chi thứ mà thôi, nào có tư cách bị nhắm đến.

"Nếu như không giấu thứ gì, vậy thì đã chui vào trong thân thể của ngươi, chỉ một tia khí tức lộ ra ngoài thôi đã vượt qua rất nhiều Thánh Vực rồi."

"Trên toàn đại lục, những người có thể tách nó ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cho nên..."

Hudson nói được một nửa, Asset đã trợn tròn mắt.

Vất vả lắm mới thu được tàn hồn Thần linh, vốn cho rằng có thể trỗi dậy giống như những nhân vật huyền thoại khác, kết quả là vừa bắt đầu thì đã bị người ta phát hiện.

Chỉ từ thế trận cũng có thể nhìn ra lập trường của vương quốc đối với những thứ chui ra từ Thần Quốc.

Không thể tách rời thì khả năng cao là sẽ bị hủy diệt.

Từ phản ứng của Công tước Thorsten cũng có thể thấy được, gia tộc Locknard đã không thể che chở cho gã ta nữa.

"Trên người tôi không có tà ma, các người nhìn nhầm rồi..."

Lời bào chữa còn chưa nói hết, tàn hồn trong cơ thể đã lao ra trước, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Đáng tiếc là tàn hồn này hơi đen, vừa ngoi đầu lên đã bị cái la bàn trong cơ thể Hudson bắt được, sau đó liền trực tiếp bị thôn phệ.

Để che giấu tai mắt người khác, Hudson liền thuận tay tung ra một chiêu cấm chú, khiến cho vài chục thành viên của gia tộc Locknard cũng bị nuốt chửng.

Bỗng chốc, một luồng ký ức ùa vào tâm trí Hudson, trong lúc nhất thời, tất cả những bí ẩn trong lòng đều được giải đáp.

Từ sự trỗi dậy của các vị thần đến sự sụp đổ của các vị thần, những sự kiện lớn nhỏ xảy ra trong khoảng thời gian này, Hudson đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Trên người Asset thực sự không có tà ma gì, tàn hồn này là hậu chiêu mà Thần Vận Mệnh lưu lại để phục sinh.

Theo cốt truyện thông thường, vị thần này sẽ hỗ trợ Asset tu luyện đi đến đỉnh cao, cuối cùng nhận được sự hồi báo và quay trở lại Thần vị.

Nhưng tiếc là vị Thần Vận Mệnh này hơi đen, không lường trước được sự xuất hiện của Hudson, phó bản phụ tá nam chính của lão gia gia đã được kết thúc sớm.

Biến cố đột nhiên xuất hiện đã châm ngòi cho cơn thịnh nộ, tất cả mọi người đều nhìn Asset với ánh mắt tức giận.

Đặc biệt là Công tước Thorsten, vừa rồi gã ta còn ra sức bảo vệ, không ngờ là tình thế lại đảo ngược nhanh như vậy.

"Tên tà ma to gan kia, lại dám giả mạo Asset, thật sự là khinh người quá đáng!"

Công tước Thorsten lập tức nổi giận quát lớn.

May mà vừa rồi gã ta đủ bình tĩnh, không nhảy ra đối đầu với Hudson, nếu không thì bây giờ không biết phải giải thích như thế nào.

Có một số việc không cần chứng cứ, chỉ cần nghi ngờ thôi cũng đủ để kéo gã ta xuống khỏi vị trí Công tước rồi.

Thậm chí không cần Hudson ra tay, những người trong gia tộc Locknard đã ra tay trước rồi.

Để một người có khả năng liên quan đến tà ma đảm nhiệm vị trí tộc trưởng là hành vi vô trách nhiệm đối với tất cả các thành viên trong tộc.

Còn những tộc nhân bị ngộ sát, chỉ có thể coi là họ xui xẻo, không thể né tránh kịp thời.

"Y không phải kẻ giả mạo, không bị tà ma chiếm đoạt cơ thể. Chỉ là bị tàn hồn bám vào một khoảng thời gian, các ngươi tự mình xử lý đi!"

Lời giải thích này đương nhiên là không thể xoa dịu cơn thịnh nộ của mọi người.

Bất kể Asset có địa vị gì, nếu đã sinh ra ở gia tộc của kẻ thù thì y đáng bị xui xẻo.

Mất đi chỗ dựa lớn nhất, cơn thịnh nộ của gia tộc Locknard không dễ dập tắt như vậy.

Nếu Asset khai báo thành thật, mọi người có sự chuẩn bị từ trước, thì những người trong tộc kia cũng không cần phải chết.

"Thiêu sống hắn ta đi, linh hồn của tà ma phải bị thiêu rụi hoàn toàn!"

Một lão nhân tóc trắng lên tiếng nói.

Người tóc bạc đưa người tóc vàng, Hudson thì không thể trêu vào, chỉ đành trút nỗi oán hận này lên người Asset, kẻ đã gây ra tất cả mọi chuyện.

Hudson không có tâm tư để quan tâm đến màn kịch tàn sát lẫn nhau của gia tộc Locknard, thu hoạch lần này của hắn đã đủ lớn rồi.

Nhận được ký ức của Thần Vận Mệnh, lòng kính sợ cuối cùng đối với thần linh của hắn cũng đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Sức mạnh của Thần linh chủ yếu bắt nguồn từ việc mượn quyền hành của Thần Quốc. Nếu bỏ qua sự gia tăng này, bản thân Thần linh cũng chỉ ở cấp độ Thánh Vực.

Lấy vị Thần Vận Mệnh xui xẻo này làm ví dụ, sống vô số năm, thực lực bản thân cũng chỉ là Thánh Vực cấp 3, hơn nữa còn là dùng thời gian để tăng cấp.

Trong số các vị Thần linh, Thần Vận Mệnh đã được coi như tốt rồi, một số vị Thần linh không đủ ngộ tính, thực lực bản thân thậm chí chỉ dừng lại ở Thánh Vực cấp 2.

Ý nghĩa chủ yếu về sự tồn tại của Thần Quốc là để sắp xếp luật lệ thế giới, chống lại sự xâm lăng từ bên ngoài.

Cùng với sự trưởng thành của thế giới, sự hoàn thiện của hệ thống tinh thể, khả năng phòng thủ của thế giới đã được nâng cao đáng kể, mối đe dọa từ bên ngoài cũng giảm xuống.

Thần Quốc từng đóng vai trò rất quan trọng, nhưng giờ thì tầm quan trọng đó đã bị giảm sút, không cần tiêu hao một lượng lớn bản nguyên để duy trì, nên mới có cảnh tượng Thần quốc rơi xuống.

Chúng thần vẫn lạc, bên ngoài thoạt nhìn như bắt nguồn từ độc tín ngưỡng, nhưng thực tế lại là sự đồng hóa tự nhiên của thế giới sau khi quy tắc trưởng thành.

Chương 2150: Đặt Tên

Hoặc là từ bỏ quyền lực, hoặc là mất ý thức bản thân, trở thành một phần của quy tắc.

Ngoại trừ một số trường hợp cá biệt, đại đa số các vị thần đều không muốn mất ý thức của bản thân.

Một số vị Thần có phản ứng nhanh nhạy, ngay từ lần đầu đã nhận ra điều bất thường, nên đã sớm bố trí.

Thần Vận Mệnh bi thảm, vì phản ứng trì độn, hoặc là nói do quá tự tin.

Trực tiếp sử dụng quyền lực trong tay, thôi diễn tương lai thế cục, rồi trực tiếp đặt cược.

Quá tin tưởng vào vận mệnh, gặp phải một người nằm ngoài số mệnh như Hudson, trực tiếp hại chết bản thân mình.

Ngoài những thông tin hữu ích này, còn có nhiều hơn lịch sử đen tối của các vị Thần.

Những tín đồ bước vào Thần Quốc, một phần thì trở thành người hầu của Thần linh, một phần khác lại trở thành vật liệu thí nghiệm.

Nhiều chủng tộc tà ác đều do những vị Thần này tạo ra.

Có rất nhiều ma đầu hiện đang bị giam giữ trong Thần quốc, không phải là Thần linh không thể tiêu diệt được bọn chúng, mà là họ cố tình lưu lại phiền phức.

Mục đích là để cho ý thức thế giới biết rằng: Không có Thần linh là không được!

Còn những sinh linh trên đại lục, chỉ là tế phẩm để các vị Thần đạt được mục tiêu.

Nhìn rõ chân tướng, Hudson cũng không còn sức để phàn nàn. Sau khi quy tắc thế giới hoàn thiện, các vị Thần linh ngang ngược đã trở thành những khối u ác tính. Không cam tâm diệt vong, các vị thần linh đã chọn cách phản kháng.

Khó trách Thần Vận Mệnh sẽ bị vùi dập giữa chợ, đều đã đứng về phía đối lập với thế giới, vậy mà lại còn tin tưởng mượn quyền hạn của thế giới để thôi diễn tương lai.

Phạm sai lầm một lần còn chưa đủ, càng tìm đường chết hơn chính là đẩy bản thân đến bên những người được thế giới che chở, chỉ sợ ý thức thế giới không nhận ra gã ta.

Thế giới có thể che chở một người, cũng có thể thu hồi sự che chở đối với một người, Asset chỉ đơn thuần là bị "lão gia gia" của mình hại chết.

Nhìn một chiếc lá mà biết mùa thu, Thần Vận Mệnh đã chết rồi, chắc là những vị thần khác cũng không khá hơn là bao. Muốn ngóc đầu trở lại, không thể tránh khỏi gian nan sóng gió.

Hiểu rõ những điều này, tinh thần của Hudson bỗng chốc dâng trào. Từ hôm nay trở đi, hắn chính là người đã từng sát Thần.

Dù chỉ là một sợi tàn hồn, nhưng đó cũng là tàn hồn của Thần linh.

Chỉ là chiến công này không tiện lấy ra khoe khoang. Ký ức thu được từ mảnh tàn hồn là tài sản quý giá nhất của Hudson, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài. ...

"Nguyên soái, hành động lần này thất bại rồi, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?"

Robert ở bên cạnh mở miệng hỏi.

Tổ điều tra lần này ra ngoài có tổng cộng hai mục đích: Tìm hiểu càng nhiều thông tin Thần quốc càng tốt, thay mặt vương quốc loại bỏ mối nguy tiềm ẩn.

Không giữ lại được một người sống nào, ngay cả cơ hội thẩm vấn cũng không có, thông tin về Thần quốc chỉ được ghi lại trên vài viên Lưu Ảnh thạch, hiệu quả thông tin gần như bằng không.

Kẻ địch đã trốn thoát, nếu nói là để loại bỏ mối nguy tiềm ẩn thì đó chỉ là giúp gia tộc Locknard tiêu trừ tai họa ngầm.

Những kẻ đã trốn thoát này sẽ chuyển từ công khai sang hoạt động bí mật, tiếp tục đe dọa an ninh của vương quốc.

"Tiếp tục chấp hành kế hoạch ban đầu!"

"Dựa trên phản ứng vừa rồi của kẻ địch, việc chiếm giữ cơ thể không phải là chuyện dễ dàng, một khi bắt đầu hợp nhất, nó sẽ không thể dừng lại được."

"Sau này hãy để vương quốc ban hành lệnh truy nã, truy lùng bọn chúng trên khắp đại lục."

"Không có thân phận bên ngoài, nguồn tài nguyên mà chúng có thể điều động được cũng có hạn, mối đe dọa đối với vương quốc đã giảm đi đáng kể."

Hudson mặt không đổi sắc trả lời.

Lúc này, hắn đã quá quen thuộc với tình hình bên trong Thần quốc của Thần Vận Mệnh, bao gồm cả những con cá lọt lưới là thứ gì, trong lòng hắn đều biết rất rõ.

Biết được nhược điểm, việc dọn dẹp sẽ không còn quá khó khăn. Nếu không phải vì che giấu, hắn còn có thể nói rõ ràng hơn một chút. ...

Vương quốc Alpha hành động, các quốc gia trên đại lục cũng không hề nhàn rỗi, một cuộc phản công toàn diện chống lại sinh vật xâm lược từ Thần quốc đã được triển khai.

Động tĩnh lớn mà Nhân tộc gây ra cũng thu hút sự chú ý của các chủng tộc khác. Sau khi biết được biến động ở Vương quốc Falcon, các chủng tộc khác cũng vội vàng chọn cách làm theo.

So với hành động của các bên, nhờ nắm giữ thông tin trực tiếp, Hudson dẫn đầu đoàn điều tra đã trở thành bên đầu tiên đạt được thành quả.

Sau khi rời khỏi gia tộc Locknard, họ nhanh chóng bắt được kẻ xâm lược trong gia tộc Felix ở bên cạnh. Từ lời khai của tù binh, họ đã nhận được rất nhiều thông tin về Thần quốc.

Vì những kẻ xâm lược có bản tính tà ác trời sinh, thủ đoạn tàn nhẫn khủng bố, thích thôn phệ linh hồn, nên chúng được đặt biệt gọi là "tà linh".

Cùng được đặt tên là "Thánh tộc" đã xâm lược Vương quốc Falcon.

Vì thích hút máu người, nên bị Hudson đặt biệt gọi là "ma cà rồng".

Có lẽ vì quá phù hợp, nên biệt danh mới nhất của hai tộc này nhanh chóng được lan truyền trong thế giới Nhân tộc.

Có đả kích thì đương nhiên là có phản kháng.

Sau khi nhận ra thân phận đã bị bại lộ, không cam tâm thất bại, Tà linh đã trực tiếp nổi dậy ở khắp nơi trong vương quốc.

Đáng tiếc là vận may của chúng không tốt, trong tình huống những người nắm quyền trong các gia tộc lớn đã có sự chuẩn bị từ trước, họ đã đề phòng những thành viên từng tiến vào Thần quốc.

Ngay khi hành động, chúng đã tự bại lộ bản thân.

Đội quân dự kiến sẽ tham gia vào cuộc nổi loạn lại trở thành lực lượng chủ lực đàn áp bọn chúng.

Ngoài một số ít kẻ sống sót kịp thời phát hiện ra điều bất thường rồi bỏ trốn ra, hầu hết các Tà linh xâm lược đều đã bị tiêu diệt.